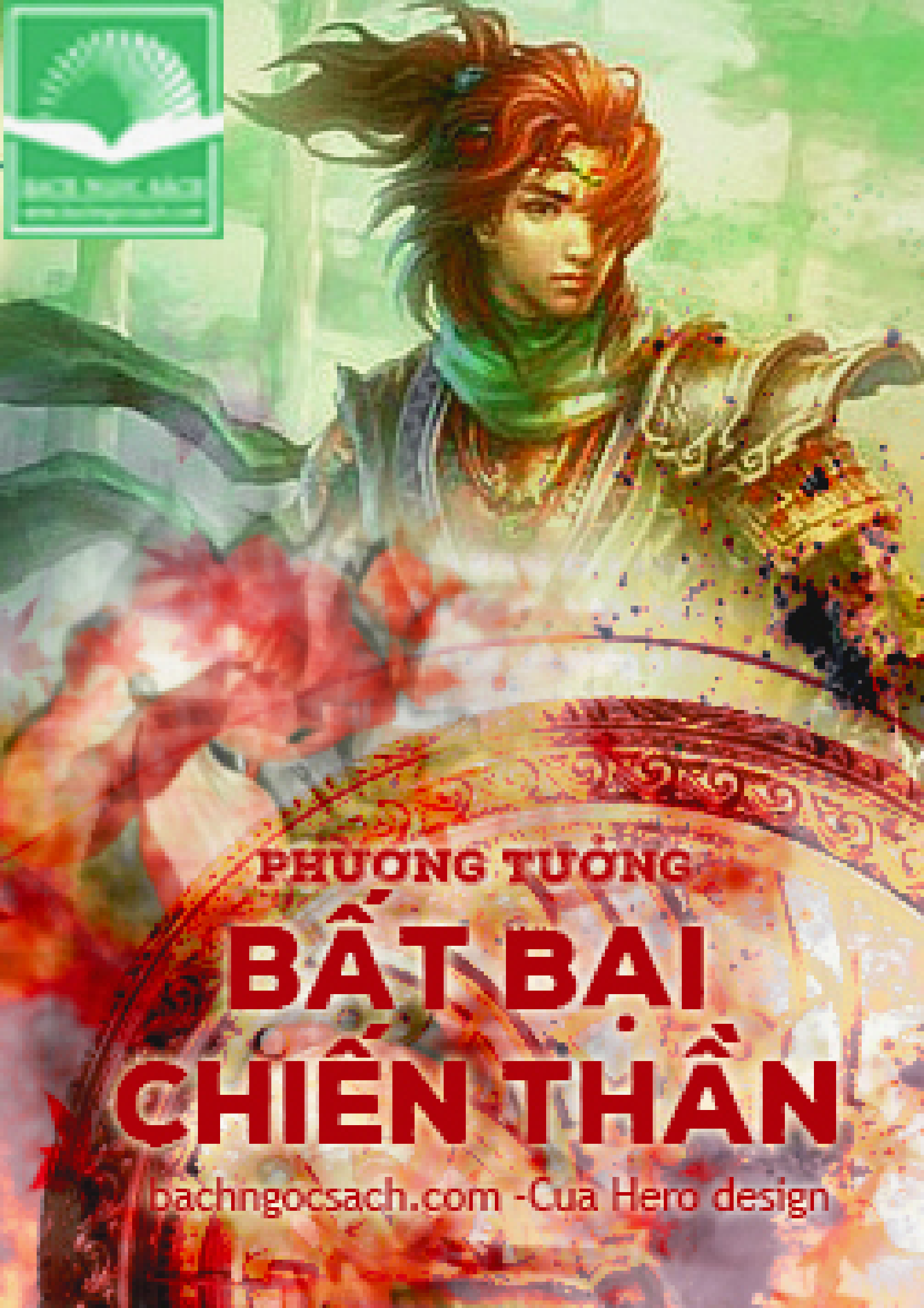
PHƯƠNG TƯỜNG
BẤT BẠI
CHIẾN THẦN
bachngocsach.com -Cua Hero design

Mục lục

Chương 1: Siêu Cấp Lưu Ban Sinh
Chương 2: Đồng Bài
Chương 3: Cuồng Ngưu A Mạc Lý
Chương 4: Biến Cố
Chương 5: Không Bỏ Cuộc
Chương 6: Nam Thập Tự Tọa
Chương 7: Ngụy Lão Đầu
Chương 8: Học Viện Sa Kỳ Mã
Chương 9: Thẻ Hồn Tướng
Chương 10: Chuyển Trường
Chương 11: Khổ Tu Và Chu Gia
Chương 12: Thiểm Quyền
Chương 13: Những Người Đứng Xem
Chương 14: Chuyên Gia Cận Chiến
Chương 15: Thư Của Thiên Huệ
Chương 16: Nguyên Nhân Bị Áp Chế
Chương 17: Học Viện Thiên Tinh
Chương 18: Hạc Thể
Chương 19: Thiên Tinh Dậy Sóng
Chương 20: Ám Chiêu
Chương 21: Bị Trầm Nguyên Coi Thường
Chương 22: Âm Mưu Của Trầm Nguyên
Chương 23: Đặc Huấn
Chương 24: Thiểm Điện Sát
Chương 25: Bích Chiểu Trúc Hải
Chương 26: Vậy Thì Chiến Đi !
Chương 27: Mặc Giáp Thiết Tê
Chương 28: Thật Kỳ Quái!
Chương 29: Thủy Bình Vũ Quỷ
Chương 30: Cường Lực Khai Trường
Chương 31: Đội Hình Trên Khán Đài Siêu Hào Hoa
Chương 32: Côn Pháp Loạn Phi Phong
Chương 33: Thắng Lợi
Chương 34: Dù Chết Cũng Phải Thắng Lợi!
Chương 35: Vũ Nhật Địch Hàn
Chương 36: Nhận Thua
Chương 37: Hạc Thân Kình Tầng Thứ Hai

Chương 38: Hạc
Chương 39: Hắc Hồn
Chương 40: Gặp Lại Chu Bằng
Chương 41: Tinh Môn Hiện
Chương 42: Mục Tiêu Lần Này
Chương 43: Tử Thảo Hải
Chương 44: Tinh Ngữ Hồn Thạch
Chương 45: Tiểu Băng Quyền Đấu Nhất Tự Pháo Quyền
Chương 46: Hạc Thân Thứ Hai Thức Tỉnh
Chương 47: Đội Quân Bằng Gốm
Chương 48: Binh
Chương 49: Ngươi Giết Được Ai?
Chương 50: Lâm Tử Phản Phác
Chương 51: Thiên Lô Hỏa
Chương 52: Đợt Kiểm Tra Tư Chất Đáng Lo
Chương 53: Nhắc Nhở Của Khổng Đại Nhân
Chương 54: Nhược Điểm Võ Trường Và Thiếu Niên Như Thần
Chương 55: Lai Lịch Của Binh
Chương 56: Trại Huấn Luyện Tân Binh
Chương 57: Huấn Luyện Chịu Đòn
Chương 58: Đại Thúc
Chương 59: Ngoại Doanh Tĩnh Hào
Chương 60: Bưu Ca Đầu Trọc
Chương 61: Hồn Tướng Trong Hành Lang
Chương 62: Khổng Tước Lam
Chương 63: Hỏa Liêm Quỷ Trảo
Chương 64: Lục Đàn Tí Viên*
Chương 65: Đấu Pháp Biến Thái
Chương 66: Thành Tam Hồn
Chương 67: Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu*
Chương 68: Xung Đột
Chương 69: Tái Lôi Tạp Điếm
Chương 70: Dụng Cụ Trắc Thí Tái Lôi
Chương 71: Thẻ Bài Mới
Chương 72: Bị Gạt
Chương 73: Lời Giải Thích Của Tỉnh Hào
Chương 74: Khe Hở Năng Lượng
Chương 75: Hùng Miêu Phỉ Đoàn*
Chương 76: Dòng Lệ Nóng Của Con Người Sắt Đá
Chương 77: Sự Biến Hóa Của Hồn Khu
Chương 78: Nha Nha

Chương 79: Cơ Quan
Chương 80: Ngọc Thô Sơ Lộ*
Chương 81: Kiếm Xỉ Hổ
Chương 82: Mục Tiêu Mới
Chương 83: Khế Ước Võ Hồn
Chương 84: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 85: Cuộc Đua Nước Rút Bất Khả Thi
Chương 86: Mục Đích Đến Của Khổng Hữu Lâm
Chương 87: Sát Cục
Chương 88: Luyện Hồn
Chương 89: Ngân Diễm*
Chương 90: Giao Dịch
Chương 91: Phong Thưởng Hậu Hĩnh
Chương 92: Nếm Thử Nguy Hiểm
Chương 93: Quyết Tâm Của Thượng Quan Thiên Huệ
Chương 94: Thập Bát Đồng Nhân Thất
Chương 95: Địch Nhân
Chương 96: Hắc Hồn Pháo
Chương 97: Tái Hiện
Chương 98: Khổng Tước Viêm Bình
Chương 99: Áp Lực
Chương 100: Đùa Bỡn Tỉnh Hào
Chương 101: Rời Đi
Chương 102: Vũ Minh Thu Canh
Chương 103: Đường Thiên Giết
Chương 104: Khổng Tước
Chương 105: Tiền Thúc Thúc, Đã Lâu Không Gặp
Chương 106: Huấn Luyện Viên Cấp Cao Nhất Của Binh Đoàn
Chương 107: Khích Lệ
Chương 108: Chân Không Chấn
Chương 109: Biến Hóa
Chương 110: Gây Sự
Chương 111: Lửa Giận Của Thiếu Niên
Chương 112: Hỏa Nham Quang
Chương 113: Thắng Lợi
Chương 114: Viện Binh
Chương 115: Giải Pháp Của Đường Thiên
Chương 116: Sở Dĩ
Chương 117: Hiện Thân
Chương 118: Hỏa Kỳ
Chương 119: Thức Tỉnh

Chương 120: Quỷ Trảo
Chương 121: Thiên Bộc Đao
Chương 122: Võ Giả Cấp Thiên Lộ
Chương 123: Tín Thư Của Thiên Huệ
Chương 124: Đề Nghị Của Binh
Chương 125: Thiếu Niên Dưới Hoàng Hôn
Chương 126: Tinh Hồn Xà
Chương 127: Tiến Công Thập Bát Đồng Nhân Thất
Chương 128: Nghĩ Biện Pháp
Chương 129: Thành Công
Chương 130: Phỉ Lâm Tinh
Chương 131: Kiếm Khách Áo Đen
Chương 132: Dân Nghèo
Chương 133: Sự Thiện Lương Ngốc Nghếch
Chương 134: Cố Vũ
Chương 135: Đánh Đến Điên Cuồng
Chương 136: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai?
Chương 137: Xích Tử Chi Tâm
Chương 138: Lăng Húc
Chương 139: Lăng Húc Đáng Thương
Chương 140: Lăng Húc Phẫn Nộ
Chương 141: Tính Toán Của Cố Tuyết
Chương 142: Hoa Thị Huynh Đệ
Chương 143: Ta Trái Ngươi Phải
Chương 144: Nguy Hiểm
Chương 145: Chu Nho Huyết Mạch*
Chương 146: Thắng Lợi
Chương 147: Khốn Thú Phản Phác*
Chương 148: Cuộc Chiến Của Binh
Chương 149: Thanh Hồng Thập Tự Liêm
Chương 150: Thu Hoạch
Chương 151: Khóa Học Mới
Chương 152: Bạch Dương Tinh Thần Thương
Chương 153: Hẻm Núi Phế Tích
Chương 154: Tượng Đá Tà Mị
Chương 155: Bạch Hạc Tuyền Qua
Chương 156: Hứa Thị Chấp Sự Đoàn
Chương 157: Thạch Nhân Ngũ Thức
Chương 158: Ý Chí Của Lăng Húc
Chương 159: Kế Hoạch
Chương 160: Đắc Thủ

Chương 161: Giằng Co
Chương 162: Thiếu Niên Tinh Tinh
Chương 163: Phản Ứng Dây Chuyền
Chương 164: Cô Bé Thiên Tài
Chương 165: Khuất Nhục
Chương 166: Giết!!!
Chương 167: Dung Huyết
Chương 168: Khiêu Chiến
Chương 169: Thắng Lợi
Chương 170: Hổ Vào Bầy Dê
Chương 171: Khiếp Sợ
Chương 172: Thế Giới Thay Đổi Quá Nhanh
Chương 173: Vấn Đề Cặn Bã
Chương 174: Thiếu Niên, Chiến Đấu Đi!
Chương 175: Quân Nhân Phục Người Mà Không Cần Đánh
Chương 176: Biện Pháp Giải Quyết
Chương 177: Nguy Hiểm
Chương 178: Khổng Tước Thức Tỉnh
Chương 179: Đột Phá
Chương 180: Bất Chu Sơn
Chương 181: Trảm Kiếm Ma
Chương 182: Hồn Tướng Giữ Cửa
Chương 183: Dạ Mạc Kiếm Khách
Chương 184: Thiếu Niên Khoác Ngân Giáp
Chương 185: Công Tử Ma Địch
Chương 186: Nhị Sát Phá
Chương 187: Địch Thanh Mạn
Chương 188: Vương Bất Tương Tư Trảm
Chương 189: Tương Tư Như Sắc Cầu Vồng
Chương 190: Phương Pháp Tu Luyện Nông Dân
Chương 191: Thiếu Niên Oai Hùng Và Kẻ Lang Thang
Chương 192: Màn Thầu, Móng Vuốt, Hàm Răng
Chương 193: Còn Sống
Chương 194: Quỷ Trảo Trả Lời
Chương 195: Không Công Mà Hưởng Lộc
Chương 196: Thiên Không Hổ
Chương 197: Nghề Nghiệp Đốt Tiền
Chương 198: Vu Thanh
Chương 199: Đơn Đặt Hàng Lớn
Chương 200: Kim Cương
Chương 201: Ô Nha Tinh Toạ

Chương 202: Hỏa Nha Độ
Chương 203: Gió Bão
Chương 204: Thạch Sa Thú
Chương 205: Võ Giả Chân Chính Phải Như Vậy
Chương 206: Kiếm Lệnh
Chương 207: Tiên Võ Tin Tức
Chương 208: Thủ Tâm Kiếm Minh
Chương 209: Hỏa Liệt Điểu, Xung Phong!
Chương 210: Hỏa Nha Lẫm Đông
Chương 211: Linh Thức Trảm Và Manh Huyền Bi Thương
Chương 212: Ma Địch
Chương 213: Hào Quang Của Hỏa Liêm Quỷ Trảo
Chương 214: Nở Ra Đi, Quỷ Vương Hoả Lưu Huỳnh!
Chương 215: Hạc Đến Tận Cửa
Chương 216: Đề Nghị Của Binh
Chương 217: Ta Sẽ Không Bi Thương
Chương 218: Phong Ma Kiếm, Cự Tước Tọa
Chương 219: Thực Lực Của Thiếu Niên Như Thần
Chương 220: Phiền Toái Của Tái Lôi
Chương 221: Đánh Cướp
Chương 222: Tên Cướp Thông Minh
Chương 223: Huyết Xung Thuẫn
Chương 224: Giá Trị Của Ô Nha Kim
Chương 225: Đại Thủ Bút
Chương 226: Bạo Sảng Nhất Phách
Chương 227: Xông Lên!
Chương 228: Hạc Lệ Cửu Thiên
Chương 229: Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát
Chương 230: Lai Lịch Ma Phong Kiếm
Chương 231: Bội Thu
Chương 232: Ngũ Sát Đoàn
Chương 233: Chiến Đấu Của Mỗi Người
Chương 234: Quái Thai
Chương 235: Đài Cao Mười Trượng, Mười Vạn Kiếm
Chương 236: Hoang Kiếm Tùng, Đại Không Kiếm
Chương 237: Lễ Vật Của Kiếm Thánh
Chương 238: Đinh Đang Và Tỳ Ba
Chương 239: Bất Đắc Dĩ
Chương 240: Lôi Tuyết
Chương 241: Thi Đấu Giao Lưu Thiên Tế
Chương 242: Báo Danh

Chương 243: Sơ Thí Giáp Đẳng
Chương 244: Tia Sét Màu Lam
Chương 245: Rèn Luyện Võ Hồn
Chương 246: Kẻ Gây Rối
Chương 247: Đều Có Mưu Đồ
Chương 248: Diễm Lưu Đao Tháp
Chương 249: Thắng Lợi
Chương 250: Cơ Quan Hồn Giáp
Chương 251: Mộc Tử Kinh Hãi
Chương 252: Thành Quả Thắng Lợi
Chương 253: Kẻ Có Tiền
Chương 254: Ngọn Lửa Của Binh
Chương 255: Thượng Sĩ Đường Nhất
Chương 256: Xuất Phát! Mục Tiêu Sài Lang Tọa!
Chương 257: Nan Đề Trong Tu Luyện
Chương 258: Bảo Khí Của Địa Cực
Chương 259: Hỏa Mã Nhĩ
Chương 260: Hạc Thế
Chương 261: Bàn Tay Màu Lam
Chương 262: Thỉnh Cầu Của Binh
Chương 263: Thế Như Chẻ Tre
Chương 264: Khổng Tước Chân Lực
Chương 265: Đường Nhất Chất Vấn
Chương 266: Trắc Thí Khổng Tước
Chương 267: Cố Nhân Tới
Chương 268: Yên Vụ Phẫn Nộ
Chương 269: Đánh Lén
Chương 270: Dương Giác Phong Linh
Chương 271: Dị Biến
Chương 272: Hai Mắt Đỏ Lam
Chương 273: Nghi Hoặc
Chương 274: Ngân Sương Và Hắc Vũ
Chương 275: Cường Công
Chương 276: Phong Sửu Thiêu Đốt
Chương 277: Thắng Lợi
Chương 278: Biện Pháp Của Phong Sửu
Chương 279: Lo Lắng Nổi Ưu Phiền Của Lão Bản
Chương 280: Đùa Tơ Chân Lực Quá Trớn
Chương 281: Ngân Hồn Loa Toàn Kính
Chương 282: Đặt Cửa
Chương 283: Sự Kỳ Vọng Của Binh

Chương 284: Khang Đức Chết
Chương 285: Kèo Chấp
Chương 286: Từng Người Xuất Thủ
Chương 287: Hoàng Kim Thượng Sĩ
Chương 288: Phán Đoán Của Đường Thiên
Chương 289: Tư Mã Tiếu
Chương 290: Phí Lão Đầu
Chương 291: Thổ Hào Cùng Hắc Viêm
Chương 292: Ba Người Đến
Chương 293: Ta Sẽ Nhường Ngươi
Chương 294: Thiên Hạc Kiếm Cương
Chương 295: Ngài Là Thổ Hào Tốt (1)
Chương 296: Ngài Là Thổ Hào Tốt (2)
Chương 297: Thiên Bảo Trai Mời
Chương 298: Yến Hội
Chương 299: Vĩnh An Thành Chủ
Chương 300: Lão Mặc Gian Thương
Chương 301: Điên Rồi
Chương 302: Chuẩn Bị Cuộc Chiến
Chương 303: Đại Chiến Bắt Đầu
Chương 304: Xuất Phát
Chương 305: Khai Chiến
Chương 306: Xích Đạo Bạch Kình
Chương 307: Phong Tước Biến Mất
Chương 308: Vì Muốn Thắng Lợi
Chương 309: Hắc Viêm Và Binh Đoàn
Chương 310: Các Vị! Ta Tới Rồi!
Chương 311: Hồn Võ Tướng Cường Đại
Chương 312: Thánh Kiếm Ngục Hải
Chương 313: Kiếm Tên An Hảo
Chương 314: Hoàn Toàn Mất Trí Nhớ
Chương 315: Dư Âm
Chương 316: Nha Nha Đáng Thương
Chương 317: Mùa Thu Hoạch
Chương 318: Quyết Định
Chương 319: Tiền Lời Chiến Tranh
Chương 320: An Bài Của Binh
Chương 321: Tử Vong Đặc Huấn (1)
Chương 322: Tử Vong Đặc Huấn (2)
Chương 323: Thanh Đồng Tùng Lâm
Chương 324: Thái Độ Của Xạ Thủ Tọa

Chương 325: Quyết Định Của Tỉnh Hào
Chương 326: Mặc Vị Thiên Chấn Kinh
Chương 327: Tin Xấu
Chương 328: Hồn Điện
Chương 329: Phát Động
Chương 330: Sự Sắp Đặt Của Binh
Chương 331: Ta Muốn Thắng Lợi
Chương 332: Hạc-Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người
Chương 333: Hoàng Phủ Hoành
Chương 334: Lý Do Để Thắng
Chương 335: Diệp Triều Ca Khủng Bố
Chương 336: Liệt Hỏa Ngân Thương
Chương 337: Hoàng Phủ Hoành
Chương 338: Vây Công
Chương 339: Đường Thiên Giá Lâm!
Chương 340: Hỏa Diễm Của Đường Thiên
Chương 341: An Hảo Kiếm
Chương 342: Phân Tích Của Tiểu Thất
Chương 343: Phân Tích Của Tiểu Thất (2)
Chương 344: Thế Nào Mới Là Chuyên Gia Cận Chiến?
Chương 345: Suy Nghĩ Cùng Tìm Tòi
Chương 346: Giai Nhân Minh Nguyệt
Chương 347: Thanh Đồng Tinh Môn
Chương 348: Trác Ngạn Và Âu Dương
Chương 349: Diệp Thị Lão Giả
Chương 350: Tuyến Đường 'Quý Khâu'
Chương 351: Kế Hoạch Thức Tỉnh Trăm Vạn Huyết Mạch
Chương 352: Hạc Tinh Đan
Chương 353: Năng Lượng Bạo Thể
Chương 354: Biến Hóa Của Loa Toàn Kình
Chương 355: Siêu Cấp Thất Giai
Chương 356: An Đức Lệ Na
Chương 357: Ra Tay
Chương 358: Vào Thành
Chương 359: Bờ Tây Thủy
Chương 360: Hợp Tác
Chương 361: Dương Đông Kích Tây
Chương 362: Thủ Đoạn Của Tề Sơn
Chương 363: Nữ Hầu
Chương 364: Nổ Lớn
Chương 365: Tái Ngộ

Chương 366: Giao Thủ
Chương 367: Hắn Xong Rồi
Chương 368: Tuyên Chiến
Chương 369: Trở Về
Chương 370: Lĩnh Ngộ Từ Đối Kháng
Chương 371: Đề Nghị Của Đường Sửu
Chương 372: Vào Thành
Chương 373: Năng Lượng Thú
Chương 374: Hàng Dệt Tiên Nữ
Chương 375: Gặp Mặt
Chương 376: Bị Tập Kích Tại Dược Kiều
Chương 377: Võ Giả Cấp Hoàng Kim
Chương 378: Kịch Chiến
Chương 379: Quang Sa Sát Chiêu
Chương 380: Ta Là Võ Giả Hoàng Kim
Chương 381: Điện Chủ Điện Thứ Bảy Đồ Tử Sơn
Chương 382: Tiên Vũ
Chương 383: Lam Kính Chi Hải
Chương 384: Thiên Võ Lang Viện
Chương 385: Ma Kiếm Thạch (Đá Mài Kiếm)
Chương 386: Tháp Đốn Trở Về
Chương 387: Tháp Đốn Bái Phỏng
Chương 388: Cõi Mộng Cổ Quái
Chương 389: Lý Luận Của Tỳ Bà
Chương 390: Ma Địch Đệ Tứ Sát
Chương 391: Chiến Thuật Số 1
Chương 392: Cách Nghĩ Của Đường Sửu
Chương 393: Vu Hạ
Chương 394: Diệu Thủ Của Tháp Đốn
Chương 395: A Đức Lý An (Adrian)
Chương 396: Đường Thiên Đẩy Cửa Ra
Chương 397: Mai Phục
Chương 398: Chiến Thắng Là Một Cảm Giác Sa Đọa Lạc Thú
Chương 399: Suy Đoán Của A Tú
Chương 400: Phản Ứng Của Tái Lôi
Chương 401: Đoan Mộc
Chương 402: Đệ Nhất Đại Tỷ Đầu
Chương 403: Có Một Loại Biển
Chương 404: Chòm Sao Xà Phu Bắt Đầu Xuất Hiện
Chương 405: Hạc Đại Tổng Quản
Chương 406: Kế Hoạch Tiên Nữ

Chương 407: Khảo Nghiệm Của Tịch Lâm
Chương 408: Yến Đồ
Chương 409: Kẻ Địch Tới!
Chương 410: Đường Thiên Ra Tay
Chương 411: Năng Lực Của Huyết Mạch
Chương 412: Con Thỏ Biển Và Nha Nha Hồn Tướng.
Chương 413: Nha Hồn Tướng Rất Lợi Hại Nha!
Chương 414: Đây Là Nơi Quái Quỉ Nào Thế Này
Chương 415: Dã Tâm Của Mọi Người !
Chương 416: Thiếu Nữ Tưởng Niệm
Chương 417: Thợ Săn Nấp Đằng Sau
Chương 418: Rút Vũ Khí Ra
Chương 419: Ta Rất Không Vui
Chương 420: Lý Do Của Trận Chiến
Chương 421: Nước Mắt Thắng Lợi
Chương 422: Chiến Thắng Của Hạc
Chương 423: Khúc Xương Màu Vàng Kim
Chương 424: Chí Hướng Của Yến Vĩnh Liệt
Chương 425: Cái Này…Bụng Ta Cảm Thấy Không Tốt
Chương 426: Thắng Lợi Mà Đường Thiên Truy Cầu
Chương 427: Ngược Với Lẽ Thường
Chương 428: Động Viên
Chương 429: Thiệu Đức
Chương 430: Lựa Chọn Của Yến Vĩnh Liệt
Chương 431: Như Cuồng Phong Bão Táp Không Có Trật Tự
Chương 432: Hồn Vực Của Thiệu Đức
Chương 433: Đáp Án Rất Lợi Hại
Chương 434: Võ Đạo Của Đường Thiên
Chương 435: Thắng Lợi
Chương 436: Thiên Long Tới Địch
Chương 437, 438, 439: Ba Hợp Một
Chương 440: Tư Mã Âm Hiểm
Chương 441: Bắc Đẩu
Chương 442: Cường Hào Mới
Chương 443: Ném Bom
Chương 444: Sài Lang Đại Di Chuyển
Chương 445: Long Thủ Tĩnh
Chương 446: Siêu Cấp Hùng Trứng
Chương 447: Ba Hợp Một (Lười Đặt Tên)
Chương 448: Sự Mong Đợi Của Long Thủ Tĩnh
Chương 449: Thiên Hạt Tỉnh

Chương 450: Thân Thế Tái Lôi
Chương 451: Hậu Chiêu Của Binh Và Thỉnh Cầu Của Tỉnh Hào
Chương 452: Đường Nhất Xuất Quan
Chương 453: Quái Vật Đường Nhất
Chương 454: Khách Quý Đến
Chương 455: Buôn Bán Lớn
Chương 456: Khói Lửa Nổi Lên
Chương 457: Đạo Phỉ Độc Dã
Chương 458: Từng Người Diễn Thuyết
Chương 459: Xin Đợi Các Hạ Kiệt Tác Giáng Lâm
Chương 460: Bốn Tuần
Chương 461: Phải Chiến Đấu
Chương 462: Chiến Đấu
Chương 463: Tâm Vô Ưu
Chương 464: Cọng Rơm Cứu Mạng Của Hà Du Minh
Chương 465: Tiên Huyết Chi Hoa Bùng Nở
Chương 466: Thế Cục Chi Biến
Chương 467: Năng Lượng Linh Thể
Chương 468: Vòng Xoáy Cố Chấp
Chương 469: Ngươi Rốt Cuộc Có Hay Không Chuyển
Chương 470: Bắc Đẩu Tinh Môn Khai Mở
Chương 471: Âm Thanh Run Rẩy
Chương 472: Hai Trái Tim
Chương 473: Hình Ảnh Xám Trắng
Chương 474: Xây Dựng Thành An Hảo
Chương 475: Ba Người Phong Thánh
Chương 476: Ta Biết Như Vậy Là Không Tốt
Chương 477: Dao Quang Thành
Chương 478: Độc Thủ Ở Phía Sau
Chương 479: An Trưởng Lão
Chương 480: Cứ Như Thế Mà Làm Đi
Chương 481: Thương Dương Võ Tràng
Chương 482: Tất A Sửu
Chương 483: Ác Ôn
Chương 484: Cơn Giận Của Hùng Vương
Chương 485: Hàn Triều
Chương 486: Tiểu Nhị Bung Dù Ra
Chương 487: Suy Đoán Của Binh
Chương 488: Ít Nói , Ít Nói
Chương 489: Vụ Quy Cùng Thức Hồn
Chương 490: Thương Dương Vũ

Chương 491: Thức Hồn
Chương 492: Thuấn Di Cùng Tiểu Nhị Chi Biến
Chương 493: Tiểu Đậu Miêu
Chương 494: Bí Mật Của Ngân Hóa
Chương 495: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 496: Hắc Hồn Đồng Cách
Chương 497: Vi Quang
Chương 498: Hồn Giá Trị
Chương 499: Bởi Vì Ngươi Nhiều Tiền
Chương 500: Tử Tù
Chương 501: Mục Tiêu: Thánh Giả!
Chương 502: Hồng Ma Quỷ Uy Liêm
Chương 503: Thế Cục Biến Đổi
Chương 504: Bố Phòng
Chương 505: Thét Lên Vạn Năm
Chương 506: Cứ Điểm Độc Phiệt
Chương 507: Tàn Kiện Hồn Bảo
Chương 508: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 509: Câu Hỏi Và Đáp Án
Chương 510: Dù Nha Nha
Chương 511: Tâm Cơ Thâm Trầm
Chương 512: Kết Quả Tinh Diệu
Chương 513: Sát Sinh Anh
Chương 514: Phục Anh
Chương 515: Cùng Nghĩ Cách
Chương 516: Đưa Tới Cửa
Chương 517: Cứ Điểm Bị Phá
Chương 518: Mai Phục
Chương 519: Cái Chết Của Phục Anh
Chương 520: Dịch Kiếm Và Thánh Kiếm Ngục Hải
Chương 521: Quỷ Ngộ
Chương 522: Trợ Giúp Lẫn Nhau
Chương 523: Lục Phân Nhập Hùng
Chương 524: Mục Tiêu: Hồng Diệp
Chương 525: Thảm Sát
Chương 526: Áp Lực Của Quang Minh Võ Hội
Chương 527: Cứ Điểm Bí Bảo
Chương 528: Phục Kích
Chương 529: Toàn Thắng
Chương 530: Tạc Đạn
Chương 531: Phệ Hồn Diễm

Chương 532: Bên Trong Đoạt Xá Châu
Chương 533: Biến Hóa Của Phệ Hồn Diễm
Chương 534: Phệ Hồn Huyết Đoàn
Chương 535: Trang Bị Tận Răng
Chương 536: Nghênh Địch
Chương 537: Bá Vương Trảm Phong
Chương 538: Giáp Lá Cà
Chương 539: Luôn Luôn Có Lý Do
Chương 540: Song Tử Lô
Chương 541: Khai Trương Bảo Thành
Chương 542: Khắp Nơi Bàn Tính
Chương 543: Ý Tưởng Lớn Mật
Chương 544: Cân Bằng
Chương 545: Đại Hội Chia Của
Chương 546: Sứ Đoàn Nhà Giàu
Chương 547: Trùng Kích
Chương 548: Yến Hội
Chương 549: Xúc Động Là Ma Quỷ
Chương 550: Đây Là Đại Hùng Tinh
Chương 551: A Tín
Chương 552: Kéo Vào Thuyền Cướp
Chương 553: Linh Vực
Chương 554: Thạch Tổ [Viên Đá Lỗ Chỗ Lỗ Thủng]
Chương 555: Tiến Hóa
Chương 556: Thần Thiếu Niên Hừng Hực Xông Lên
Chương 557: Lam Chu Nho (Người Lùn)
Chương 558: Gió Bão
Chương 559: Bãi Hồng Thảo
Chương 560: Lam Triều
Chương 561
Chương 562: Chiến Thuật Con Ếch Nhảy
Chương 563: Tiểu Nhị Và Nha Nha
Chương 564: Thạch Dũng
Chương 565: Bắt Vương
Chương 566: Trợn Tròn Mắt
Chương 567: Ba Ba Lạp
Chương 568: Bãi Hắc Thạch Hoang Vắng
Chương 569: Hắc Kiếm Thạch Bảo
Chương 570: Thạch Sâm
Chương 571: Bảy Bộ Cụ Trang
Chương 572: Ngư Long Biến

Chương 573: Thắng Lợi Tàn Khốc
Chương 574: Người Nhu Nhược! Tên Lừa Đảo!
Chương 575: Đề Nghị Của Ba Ba Lạp
Chương 576: Trang Bị
Chương 577: Tỉnh Ngộ
Chương 578: Ác Mộng Bồi Luyện
Chương 579: Lựa Chọn Ngu Ngốc
Chương 580: Bào Thương Và Bản Tâm
Chương 581: Kiếm Khách, Sóng Kiếm Vô Hình, Nương Pháo
Chương 582: Cảnh Giới Bạch Ngân
Chương 583: Quyết Tâm Dưới Đêm Vắng
Chương 584: Nha Nha Hung Tàn
Chương 585: Biến Hóa Của Ma Quỷ Hỏa
Chương 586: Lão Binh Bất Tử
Chương 587: Hắc, Ma Quỷ Đỏ, Tạm Biệt
Chương 588: Linh Diễm
Chương 589: Sụp Đổ
Chương 590: Nghĩ Không Ra
Chương 591: Ta Nói Rồi Ta Không Có Tiền
Chương 592: Vào Cửa Biển
Chương 593: Lên Thuyền
Chương 594: Kiếm Pháo Tổ Ong
Chương 595: Lại Nổ
Chương 596: Xung Kích
Chương 597: Mùi Vị Của Vân Tệ
Chương 598: Đến Bạch Sa Châu
Chương 599: Từ Ký
Chương 600: Chiến Hạm Hắc Tiễn
Chương 601: Lý Tra Đức
Chương 602: Tuyển Binh Đoàn
Chương 603: Hải Tặc, Vay Tiền, Hắc Kim
Chương 604: Lăng Hạ
Chương 605: Vì Sao Lại Truy Ta?
Chương 606: Không Đánh Không Quen
Chương 607: Quyền Của Thiết Thủy
Chương 608: Ngân Dực Kiếm Khách
Chương 609: Hắc Kim Giao Dịch
Chương 610: Thổ Hào Mua Binh Đoàn
Chương 611: Kim Sắc Vi
Chương 612: Đường Thiên Phản Kích
Chương 613: Nội Tình

Chương 614: Ưu Thế
Chương 615: Chặn Giết Ở Hải Khẩu
Chương 616: Cụm Cứ Điểm Sâm Lâm Kiếm Bảo
Chương 617: Ta Mới Là Ông Lớn!
Chương 618: Cung Thần
Chương 619: Lĩnh Ngộ Mới Về Quỷ Vương Hỏa Diễm
Chương 620: Binh Đoàn Sắp Tới.
Chương 621: Di Tích
Chương 622: Ngươi Hảo, Ta Là Tạ Vũ An!
Chương 623: Đường Sửu Biến Thái.
Chương 624: Phấn Hồng Khô Lâu
Chương 625: Hậu Thủ Của Binh
Chương 626: Nhật Ký
Chương 627: Kinh Biến
Chương 628: Thanh Châu Phách Ky
Chương 629: Thiên Thanh Phách Thương
Chương 630: Tham Vọng Của Hà Anh
Chương 631: Lý Nhiên - Con Người Rắn Rỏi
Chương 632: Chiến Thuật Số 5
Chương 633: Chân Thân Hiện
Chương 634: Cuối Cùng, Muốn Bắt Đầu Rồi
Chương 635: Hậu Chiêu Của Binh
Chương 636: Kim Đường
Chương 637: Đánh Lén
Chương 638: Cận Chiến
Chương 639: Khốn Cảnh
Chương 640: Chỉ Có Chiến Đấu!
Chương 641: Thạch Sâm Hành Động
Chương 642: Phản Kích
Chương 643: Kề Vai Chiến Đấu
Chương 644: Thắng Lợi
Chương 645: Châu Nam Ngũ Tộc
Chương 646: Đi Châu Nam
Chương 647: Năm Vị Gia Chủ
Chương 648: Hậu Chiêu Của Nhu Phu Nhân
Chương 649: Biện Pháp Của Đường Thiên
Chương 650: Dị Tượng
Chương 651: Phản Hồi Thương Châu
Chương 652: Huấn Luyện Dã Ngoại Và Biến Thái
Chương 653: Lão Tướng Hách Tư Cơ
Chương 654: Phủ Xuống Dã Nhân Châu

Chương 655: Tính Toán Của Từng Bên
Chương 656: Khoảng Trống Của Đinh Ốc
Chương 657: Kế Hoạch Bắt Đầu
Chương 658: Quang Tự Bảo
Chương 659: Mai Phục
Chương 660: Kịch Chiến
Chương 661: Hải Tặc Đột Kích
Chương 662: Bão Tố
Chương 663: Cơn Xoáy Năng Lượng Ám Quần
Chương 664: Kế Hoạch Của Đường Thiên
Chương 665: Vu Vương Hải Chúc Phúc
Chương 666: Đường Thiên Xuất Thủ
Chương 667: Làm Bằng Hữu Hay Làm Địch Nhân?
Chương 668: Sơn Chi Sương
Chương 669: Bố Lạp Đức Than Thở
Chương 670: Tư Duy Của Đại Gia, Ngươi Không Hiểu Đâu
Chương 671: Từng Bên Chuẩn Bị
Chương 672: Sự Kiêu Ngạo Của Kiệt La Mỗ(Jerome)
Chương 673: Ba Bước Sát • Sơn Sương
Chương 674: Thỉnh Cầu Của Bố Lạp Đức
Chương 675: Giai Đoạn Hoàn Toàn Mới
Chương 676: Hội Nghị Quân Sự
Chương 677: Sư Tử Vương Lôi Ngang
Chương 678: Quái Thú Xấu Xí!
Chương 679: Niếp Thu, Chung Cách Bạch, Linh Bộ
Chương 680: Vị Khách Không Ngờ
Chương 681: Kim Châu
Chương 682: Vậy Thì Đến Đi!
Chương 683: 《 Quang Minh Chòm Sao 》
Chương 684: Đại Giới (Cái Giá Phải Trả)
Chương 685: Liễu Á Chi Trở Lại
Chương 686: Một Phần Tư Lúc Sắp Chết Phản Kích
Chương 687: Ánh Sáng Bạch Diệp
Chương 688: Gặp Phải Cao Thủ!
Chương 689: Đại Biến
Chương 690: Vu Mã Thiên
Chương 691: Nguyệt Tương Yến Tương Tiên
Chương 692: Biết Rõ Vì Sao Không?
Chương 693: Gió Bão Đi Tới
Chương 694: Tội Vực
Chương 695: Tại Nhà Kho Giác Ngộ

Chương 696: Bình Tiểu Sơn
Chương 697: Khảo Nghiệm
Chương 698: Giao Tơ
Chương 699: Mặt Quỷ Hùng Kỳ
Chương 700: Giao Người Của Ta Ra Đây
Chương 701: Đường Tây Ngộ Đạo
Chương 702: Trận Chiến Tây Đường
Chương 703: Đắc Thủ
Chương 704: Ngẫm Lại
Chương 705: Pháp Tắc Rèn Thể
Chương 706: Tử Quyên Ngũ Tộc
Chương 707: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão
Chương 708: Huyền Thiết Thạch Và Kim Cương Sa
Chương 709: Tinh Nguyên Sinh Mệnh
Chương 710: Người Của Lô Gia Tới
Chương 711: Hung Nhân Thiết Hạt
Chương 712: Tâm Nghẹn Thiết Hạt
Chương 713: Ta Muốn Đánh Bại Ngươi
Chương 714: Đại Phong
Chương 715: Huyết Nhiễm
Chương 716: Nguyên Hỏa
Chương 717: Huynh Đệ Hứa Thị
Chương 718: Duy Khắc Đa Và Tô
Chương 719: Giết Chết Bọn Họ
Chương 720: Song Sát
Chương 721: Kịch Chiến Trên Đường
Chương 722: Tần Tử Chân
Chương 723: Bốn Phương Mây Chuyển
Chương 724: Quy Đội (Về Đơn Vị)! Quy Đội! Quy Đội!
Chương 725: Ánh Sơn Bảo
Chương 726: Hồng Lưu
Chương 727: Phá Vỡ Thường Thức
Chương 728: Thiên Ma Trọng Trảm
Chương 729: Phong Lôi Thương Lô Thiên Vấn
Chương 730: Ma Ngô Trảm
Chương 731: Đặc Huấn Của Bình Tiểu Sơn
Chương 732: Quang Minh Xâm Nhập Phía Nam
Chương 733: Tâm Ma Của Hứa An Trung
Chương 734: Chuẩn Bị Chiến Đấu
Chương 735: Điên Cuồng
Chương 736: Tới A, Cơ Sở Đường

Chương 737: Thắng Lợi
Chương 738: Tư Mã Tới Gặp
Chương 739: Mặc Lam Ban Khối
Chương 740: Âm Vụ Lam Diễm
Chương 741: Nhập Chủ Tử Quyên
Chương 742: Cố Nhân
Chương 743: Chim Sợ Cành Cong
Chương 744: Truyền Nhân Lý Tổ
Chương 745: Quân Kỳ
Chương 746: Hung Nhân Hà Tâm
Chương 747: Tử Vong Nhân Ngẫu Sư
Chương 748: Đoạn Phong
Chương 749: Tử Vong Vương Tượng
Chương 750: Liêm Đao
Chương 751: Tử Thần Cụt Một Tay Vs Xá Thân Trảm
Chương 752: Tâm Tình Đột Phá
Chương 753: Mục Chi Hà
Chương 754: Trong Huấn Luyện
Chương 755: Âm Dương Trận
Chương 756: Giao Phong
Chương 757: Một Kích Sau Cùng
Chương 758: Chung Ly Bạch Phẫn Nộ
Chương 759: Tính Toán Của Chung Ly Bạch
Chương 760: Tử Vong Ban Chỉ
Chương 761: Tân Tiên Xuất Lô
Chương 762: Quái Ngư
Chương 763: Bảo Thạch Lam Người Lùn
Chương 764: Không Cần Bảo Hộ, Mãi Mãi Yên Giấc
Chương 765: Há Có Thể Yên Giấc
Chương 766: Bất Tử Kiếm
Chương 767: Ta Là Mặt Quỷ
Chương 768: Chính Là Ta
Chương 769: Đêm Trước Lúc Suất Chinh
Chương 770: Một Trận Thành Danh
Chương 771: Còn Ai Không
Chương 772: Hứa Diệp Chi Biến
Chương 773: Phán Đoán Của Nữ Chiến Thần
Chương 774: Mục Chi Hà Xuất Phát
Chương 775: Linh Bộ Tới Nơi
Chương 776: Trư Đề Vương Cùng Khô Lâu Binh Đoàn
Chương 777: Âm Mưu Của Bạch Việt

Chương 778: Không Linh Ấn
Chương 779: Vệ Hải Cứ Điểm
Chương 780: Bọ Ngựa Bắt Ve
Chương 781: Trận Chiến Thiết Sơn Châu
Chương 782: Lao Xuống Đi ! U Châu Quỷ Kỵ
Chương 783: Chiến Tranh Chỉ Mới Bắt Đầu
Chương 784: Ngân Sương Giác Ấn
Chương 785: Mộ Xuân Bị Đồ Sát
Chương 786: Thức Tỉnh Thần Trang
Chương 787: Không Một Lời Liền Rút Đao Chém
Chương 788: Yêu Đao Cát Trạch
Chương 789: Chung Ly Bạch Hổ Thẹn
Chương 790: Tập Kích Ban Đêm
Chương 791: Ý Nghĩ Của Đường Thiên
Chương 792: Chìa Khóa Mở Ra Chiến Thắng
Chương 793: Quyết Tâm Của Thu Cúc Hoa
Chương 794: Giật Dây Bắc Cầu
Chương 795: Tiểu Bình Sơn Tập Kích Bất Ngờ
Chương 796: Tội Vực Đệ Nhất Binh Đoàn Chi Tranh
Chương 797: Chiến Tranh Cự Thú
Chương 798: Thời Gian Sẽ Chứng Minh
Chương 799: Chiến Đấu Bắt Đầu
Chương 800: Đường Thiên Tự Vấn
Chương 801: Xem Kiếm Ngộ Đạo
Chương 802: Tân Lục Kiếm
Chương 803: Té Ngã Thành Công Rồi
Chương 804: Phi Mã Thành Yên Bình
Chương 805: Tân Yêu Đao
Chương 806: Đỗ Khắc Tới Chơi
Chương 807: Đột Phá Mới
Chương 808: Cái Quỷ Gì Thế Này !
Chương 809: Phán Đoán Của Đỗ Tâm Vũ
Chương 810: Ý Tưởng Tiểu Quái Thú Của Chung Ly Bạch
Chương 811: Tin Tức Của Văn Khang
Chương 812: Trận Chiến Kỳ Tích
Chương 813: Đánh Một Trận Lập Uy
Chương 814: Tội Môn
Chương 815: Chiến Thuật Số 9
Chương 816: Một Kích Tuyệt Thế
Chương 817: Ta Trở Về Rồi
Chương 818: Xin Nhất Định Phải Thắng Lợi

Chương 819: Gay Cấn
Chương 820: Ta Đã Trở Về Rồi !
Chương 821: Nhiệm Vụ Khẩn Cấp !
Chương 822: Nam Nhân Quyết Định Thắng Bại
Chương 823: Đại Kế Hoạch Cải Tạo Hoang Châu
Chương 824: Hai Từ Chúng Ta
Chương 825: Vĩnh Viễn Kề Vai Chiến Đấu
Chương 826: Thanh Đồng Nước Lũ
Chương 827: Phân Công Hành Động
Chương 828: Tây Bộ Thương Hội
Chương 829: Kẻ Nguy Hiểm
Chương 830: Loại Kim Chúc Mới
Chương 831: Thánh Tinh
Chương 832: Ăn Cướp Thành Thói
Chương 833: Huyết Lệ Bảo Thạch
Chương 834: Kiểm Tra
Chương 835: Giết Bọn Chúng
Chương 836: Đánh Chớp Nhoáng
Chương 837: Đường Thiên Xuất Thủ
Chương 838: Năng Lượng Gió Bão
Chương 839: Trở Về
Chương 840: Chiến Hạm Truyền Kỳ
Chương 841: Nghĩa Địa Chiến Hạm
Chương 842: Loa Sư
Chương 843: Nói Thẳng Ra
Chương 844: Thảo Luận Về Quang Minh Hào
Chương 845: Binh Không Nhiễm Huyết
Chương 846: Kế Hoạch Của Binh
Chương 847: Tây Bộ Thương Hội Phản Kích
Chương 848: Thiên La Địa Võng
Chương 849: Tê Liệt Giả*
Chương 850: Sao Có Thể Như Vậy?
Chương 851: Biện Pháp Của Đường Thiên
Chương 852: Không Còn Gì Cả Rồi
Chương 853: Điều Tra Đoàn
Chương 854: Thăm Dò
Chương 855: Không Thể Buông Tha
Chương 856: Đến Đây, Thanh Hồng Thập Tự Liêm Của Ta
Chương 857: Kiêu Ngạo, Chiến Ý, Đường Mòn
Chương 858: Thương Châu Vào Tay
Chương 859: Thiên Huệ

Chương 860: Cạm Bẫy
Chương 861: La Kiệt Chi Thương
Chương 862: Tình Cảnh Của Câu Thành Văn Đao
Chương 863: To Con
Chương 864: Cái Chết Của Hạm Đội
Chương 865: Câu Thành Văn Đao
Chương 866: Cu-Li
Chương 867: Hàng Rào Của Tạ Vũ An
Chương 868: Ám Sát
Chương 869: Ngân Sương Kỵ! Xuất Kích!
Chương 870: Thắng Lợi
Chương 871: Khói Lửa Nổi Lên Bốn Phía
Chương 872: Quang Minh Điện
Chương 873: Khoa Lâm
Chương 874: Hoang Châu Chi Chiến
Chương 875: Sát Chiêu Của Binh Đoàn Tội Vực
Chương 876: Quang Minh Hào Bị Đạp Hư
Chương 877: Sợ Hãi Và Nhược Điểm
Chương 878: Chiến Hạm Chưa Bao Giờ Có
Chương 879: Khốn Cảnh Của Mục Chi Hà
Chương 880: Thời Khắc Thánh Điện Nguy Hiểm Nhất
Chương 881: Thánh Chung
Chương 882: Vấn Đề Nghiêm Trọng
Chương 883: Claudia
Chương 884: Nhân Sinh Diễn Xuất
Chương 885: Phong Cấm Hoàn
Chương 886: Phát Hiện Của Hán Khắc
Chương 887: Ý Nghĩ Bất Chợt
Chương 888: Phung Phí Của Trời
Chương 889: Giao Dịch
Chương 890: Đến Thánh Châu Rồi
Chương 891: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân
Chương 892: Mắt Trừng Miệng Nín
Chương 893: Thu Gia Phản Kích
Chương 894: Nói Nghe Thật Hay, Đỉnh Cấp Danh Môn Sao?
Chương 895: Gia Á Xuất Chinh
Chương 896: Gặp Lại
Chương 897: Charles Chết
Chương 898: Độc Thủ Phía Sau
Chương 899: Thu Sát Viện
Chương 900: Đối Chọi Thu Sát

Chương 901: Vì Cái Gì?
Chương 902: Vinh Quang Năm Xưa, Rọi Sáng Ngươi Bây Giờ
Chương 903: Tô Phỉ Trở Về
Chương 904: A Tín Thỉnh Chiến
Chương 905: Sự Cường Đại Của A Tín
Chương 906: Chiến Trận · Tỏa Thanh Thu
Chương 907: Ngủ Yên Điện
Chương 908: Chiến Địa Vĩnh Tồn, Bọn Ta Mãi Sóng Vai
Chương 909: Ùn Ùn Kéo Đến
Chương 910: Người Chiến Thắng Và Kẻ Thất Bại
Chương 911: Trù Tính Của Từng Bên
Chương 912: Thánh Điện Lộ Rõ Xu Hướng Suy Tàn
Chương 913: Mưu Đồ Của Từng Bên
Chương 914: Trụ Phán Quyết
Chương 915: Con Bạc Điên Cuồng
Chương 916: Lồng Giam Thánh Châu
Chương 917: Phát Hiện
Chương 918: Chuyện Tàn Khốc Nhất
Chương 919: Ầm Ầm Ngã Xuống
Chương 920: Cơ Mật
Chương 921: Báo Thù
Chương 922: Tìm Nơi Đột Phá
Chương 923: Khốn Cảnh
Chương 924: Hồn Tướng Tân Sinh
Chương 925: Bí Mật Về Thánh Viêm
Chương 926: Phá Vỡ Giấy Cửa Sổ
Chương 927: Mở Ra
Chương 928: Cáo Biệt
Chương 929: Áp Lực, Biện Pháp, Hố
Chương 930: Quá Ngu Xuẩn
Chương 931: Sự Phẫn Nộ Của Đỗ Khắc
Chương 932: Sự Lựa Chọn Của Hỏa Gia 【 Hai Hợp Một 】
Chương 933: Sơ Tham
Chương 934: Phản Ứng Của Đỗ Khắc
Chương 935: Lựa Chọn Của Thu Cúc Hoa
Chương 936: Thu Hoạch Của Đường Thiên
Chương 937: Gia Á Bị Bắt
Chương 938: Toàn Diện Tấn Công
Chương 939: Giác Ngộ Trước Lúc Quyết Chiến
Chương 940: Hội Chiến
Chương 941: Đến Đây Báo Danh

Chương 942: Tân Sinh, Chiến Đấu
Chương 943: Đại Kết Cục

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Siêu Cấp Lưu Ban Sinh

(*) Siêu cấp lưu ban sinh: gã môn sinh bị lưu ban siêu đẳng.

Cũng giống như mọi hôm, Đường Thiên đứng trong Diễn Võ Trường với bộ dáng lười biếng.

Hắn thấy mấy gương mặt non choẹt đang đứng trước mắt, tức thì từ trong mũi phát ra một tiếng “hừ...” nho nhỏ.

Đây là lần đầu tiên các thiếu niên này tới Diễn Võ Trường, thật ra An Đức học viện vốn nằm trong nhóm mười học viện tốt nhất của Tinh Phong Thành. Tiện nghi học hành tại Diễn Võ Trường này xem ra kém hơn trường có cấp bật thứ nhất là Thiên Thần học phủ, nhưng tiện nghi như thế cũng khang trang lắm rồi.

Huống chi đây chỉ là những môn sinh mới gia nhập luyện tập mà thôi, hầu hết bọn hắn đều hết sức hiếu kỳ.

“Các ngươi đã từng học qua lý thuyết, ta đã giảng rất kỹ rồi. Như vậy bắt đầu từ hôm nay, ngoại trừ học lý thuyết như bình thường thì các ngươi có thêm thời gian tập trung tại Diễn Võ Trường này. Nếu như muốn có kết quả tốt trong kỳ thi sắp tới, các ngươi chỉ còn cách duy nhất đó là chăm học, khổ luyện mà thôi. Các ngươi phải nhớ kỹ, trên đời này không có con đường tắt nào để đi, đồng thời quá trình tu luyện luôn luôn buồn tẻ và chẳng thú vị chút nào, đừng trông mong vào bất kỳ sự may mắn nào đến với các ngươi”.

Âm thanh của Sầm lão sư hết sức nghiêm túc, tiếng nói cứ vang vọng trong khắp Diễn Võ Trường.

Trong ánh mắt các thiếu niên này luôn tràn ngập niềm khao khát và ước mơ cháy bỏng.

“Hôm nay bài học của chúng ta là kiếm thuật trụ cột. Cho dù vũ kỹ (Dg: kỹ năng võ học) có được nghiên cứu lý thuyết thấu triệt hết đi nữa mà không tiến hành tu luyện sẽ vẫn không có bất kỳ tác dụng nào. Nhưng trước khi các ngươi bắt đầu diễn luyện, vị học trưởng (Dg: lớp trưởng) Đường Thiên sẽ mô phạm qua một lần cho các ngươi thấy. Học trưởng Đường Thiên đây chính là đệ tử có vũ kỹ trụ cột xuất sắc nhất của An Đức học viện chúng ta, thật sự trên phương diện này bản thân ta cũng cảm thấy không thể bằng hắn. Các ngươi hãy để ý xem thật kỹ, kiếm thuật trụ cột hoàn mỹ sẽ như thế nào nhé”.

“Rào...” ánh mắt của tất cả thiếu niên đều chuyển hướng sang nhìn về phía Đường Thiên, nhất thời thân hình lười nhác kia trong mắt mọi người bỗng trở nên uy vũ hơn hẳn.

Đường Thiên vẫn thờ ơ như không để ý tới diễn biến xung quanh.

“Đường Thiên, bắt đầu đi” Sầm lão sư chợt lên tiếng.

Đường Thiên nghe xong liền “à...” một tiếng rồi bước đến một góc kệ kiếm, sau đó hắn rút ra một thanh mộc kiếm. Mộc kiếm này vừa vào tay lập tức ánh mắt Đường Thiên trở nên chăm chú lợi hại hơn nhiều, vẻ lười biếng lúc trước tức khắc bay biến đi mất.

Chân trái hắn lui về phía sau nửa bước, hông hơi trầm xuống một chút, khuỷu tay phải kéo sát vào trong, lúc này ánh mắt thẳng tắp với mũi kiếm.

Chợt chiếc hông lệch qua một chút, kế tiếp khuỷu tay phải bật ra như lò xo, động tác dứt khoát mà không thấy chút rung động nào.

“Rít...!”

Tiếng xé gió bén nhọn có thể nghe được rất rõ ràng.

Kiếm thuật trụ cột... “đâm” !

Rất nhiều thiếu niên như vô ý thức hô thầm trong miệng, thật ra trong bọn họ vốn có rất nhiều người không chút hứng thú nào với kiếm thuật trụ cột. Đúng là tên sao nghĩa vậy, kiếm thuật trụ cột là loại kiếm thuật trụ cột nhất, đồng thời cũng chính là loại kiếm thuật cấp thấp nhất. Hầu hết các thiếu niên này trước đây đều nhận định kiếm thuật trụ cột đều quá mức bình thường, nhưng khi được tận mắt chứng kiến kiếm thuật trụ cột do Đường Thiên thi triển, tuy đó cũng chỉ là động tác hết sức đơn giản nhưng lại mang tới cho người xem một cảm nhận về sức bật hoàn hảo đến khó tả.

Lập tức thế kiếm này đã chinh phục được những thiếu niên ngây thơ kia.

Thần sắc của Đường Thiên vẫn hết sức tập trung, kế tiếp chân hắn bước lướt về phía trước, bả vai vẫn giữ nguyên trạng thái mà không hề động đậy, cánh tay liền giống như thanh roi bỗng run lên, tức khắc thanh mộc kiếm bổ về phía trước một phát mạnh mẽ.

“Vù...!”

Tiếng xé gió trầm thấp vang lên, khiến da đầu người nghe như bị xiết chặt lại.

Kiếm thuật trụ cột... “bổ”, tuy biên độ có nhỏ hơn đao pháp trụ cột nhưng rõ ràng sức bật lại nhanh hơn nhiều. Nhất thời Đường Thiên đã biểu lộ yếu quyết “bổ” được phát huy vô cùng tinh tế, đồng thời các thiếu niên có thể thấy được phần thân của thanh mộc kiếm đang uốn lượn biến hóa trên không trung.

Lúc này Sầm lão sư đã vốn quá quen thuộc với những biểu lộ sợ hãi, thán phục trong vô thức của các thiếu niên kia, hắn chợt nhìn lại Đường Thiên đang đứng trong sân, tuy rằng đã từng xem qua Đường Thiên diễn luyện biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi khi được tận mắt chứng kiến quả thật hắn không thể dằn lòng được mà cứ kinh hãi không thôi. Thì ra

không phải hắn khiêm nhường khi bảo rằng kiếm thuật trụ cột của mình không thể bằng được Đường Thiên.

… Vẫy, đỡ, kéo.

Động tác của Đường Thiên liên tục như mây trôi nước chảy mà không hề dừng lại chút nào, mang lại cảm giác hân hoan khi ngập tràn sức bậc, cho tới động tác cuối cùng đã hoàn tất mà toàn trường vẫn hoàn toàn mê mẫn.

Lúc này trên gương mặt Đường Thiên mới khôi phục lại thần sắc lười biếng như lúc trước, hắn tiện thể vung tay một phát, tức khắc thanh mộc kiếm tựa như có mắt bay đúng vào kệ đựng kiếm nằm ở trong góc.

Những môn sinh như bừng tỉnh, tức khắc vỡ òa nổ tung lên.

“Ôi... thật là lợi hại ! Không ngờ kiếm thuật trụ cột lại lợi hại đến thế này”.

“Thật quá sốc ! Vô cùng hoàn mỹ !”

“Cực kỳ anh tuấn ! Học trưởng Đường Thiên thật sự anh tuấn ngất ngây ! Học trưởng ơi... học trưởng ơi, cho làm quen với!” Trong mắt của đám nữ đệ tử đều lộ ra tia chờ mong háo hức. Tuy thân hình Đường Thiên cao lớn uy mãnh, nhưng khi thi triển kiếm thuật trụ cột này lại bộc lộ ra tính dẻo dai hết sức hoàn mỹ, đúng là không thấy chút cảm giác vụng về nào cả, khiến cho người xem cảm nhận được vô cùng linh hoạt, cân đối.

Thế mà... Đường Thiên vẫn cứ thờ ơ.

“Thôi đi mọi người..., đúng là không biết tí gì cả! Luyện tập vũ kỹ trụ cột thì làm được quái gì chứ, hãy xem vị thủ lĩnh học trưởng Đường Thiên chúng ta đây, liên tục năm năm qua vẫn chưa thông qua được kỳ thi nào. Cũng ngay thời điểm đó huynh trưởng ta gia nhập An Đức học

viện, nhưng chỉ cần diễn luyện qua vũ kỹ trụ cột thôi, hắc hắc... huynh trưởng ta đã hoàn tất từ lâu rồi".

Lúc này từ trong đám thiếu niên đứng xem bỗng vang lên một giọng nói âm dương quái khí, hết sức khó nghe.

Nhất thời toàn bộ tiếng thán phục đều trở nên im bặt mà không còn nghe thêm gì nữa, những ánh mắt vốn ngập tràn vẻ sùng bái kia bỗng chốc trở nên kỳ dị.

Thật ra ai vào An Đức học viện cũng nghe phong phanh tin tức về một môn sinh siêu cấp lưu ban, có nhiều người biết rõ đây chính là điều nực cười nổi tiếng nhất của An Đức học viện trong mấy năm gần đây. Những người này vốn định nhất quyết phải lặng lẽ đi chiêm ngưỡng dung nhan người nổi tiếng đó một lần cho thỏa chí, nhưng bọn họ lại hết sức bất ngờ khi người môn sinh siêu cấp lưu ban trong truyền thuyết kia lại sờ sờ ngay trước mắt mình đây đồng thời cũng quá mức lợi hại, ai dè đó chính là vị học trưởng Đường Thiên này.

Cũng nghe qua rất nhiều tin tức liên quan tới bản thân mình...

Đường Thiên thoáng nhếch miệng cười, chuyện như vầy hầu như năm nào cũng diễn ra nên hắn đã trở nên quá quen thuộc rồi. Thế nhưng ánh mắt ác cảm của hắn chợt lia về phía tên tiểu tử âm dương quái khí kia.

Nhất định huynh trưởng của ngươi chưa nói cho ngươi biết, hắn đã bị ta đánh bầm dập tới cỡ nào.

Đường Thiên lập tức quyết định, chờ chút nữa đến khi tan học phải chăm sóc thật tốt tên này mới được. À... có lẽ không cần phải chờ đến lúc tan học đâu...

Bất chợt Đường Thiên nheo mắt lại rồi mở miệng với giọng điệu bất thiện: "Khi đi học ai cho phép các ngươi mất tập trung như thế? À đúng rồi, ta cũng quên nói cho các ngươi biết, ta là người trợ giảng cho Sầm

lão sư, có trách nhiệm giám sát khóa tập luyện của các ngươi. Nếu ai không tu luyện cho tốt, ta sẽ không ngại mời người đó ra thực chiến một phát đâu nhé. Ngươi, chính là ngươi... ra đây luyện đi?"

Đường Thiên cười lạnh một tiếng rồi bỗng trõ vào một nam môn sinh mặt búng ra sữa, đồng thời hắn nắm chặt lại nắm đấm nghe kêu "két két..." ớn lạnh.

Sắc mặc tên nam môn sinh đó chợt trắng nhợt, bởi vì hắn vừa nhớ đến tiếng tăm xấu xa lẫy lừng của Đường Thiên, nên lập tức câm như hến mà chạy một mạch ra ngoài tập luyện.

Những môn sinh khác thấy thế cũng vội vàng nhấc chân cử tay vụn về bắt đầu luyện tập.

Đúng vào lúc này Sầm lão sư chợt lên tiếng: "Các ngươi thắc mắc điều gì cứ hỏi ngay học trưởng Đường Thiên. Phải chuyên cần luyện tập, không được lười biếng. Đường Thiên, chú ý theo dõi bọn hắn luyện tập đấy".

"Vâng !" Đường Thiên cao giọng trả lời.

Sầm lão sư gật đầu hài lòng rồi quay người bước đi.

Mãi cho tới khi tan học cũng chẳng thấy ai thắc mắc gì cả, sau khi "hừ..." một tiếng vô cùng thất vọng, Đường Thiên mới oai vệ bước đi ra ngoài.

Sau khi tan học, cả đám thiếu niên lập tức vây quanh tên nam sinh kia.

"Nói nhanh đi, lúc nãy mới nói được một chút à".

"Đúng vậy... nói tiếp đi..."

Tên nam sinh kia thấy thế bèn vênh mặt đắc ý: "Vị học trưởng Đường Thiên này lại là nhân vật truyền kỳ của An Đức học viện chúng ta đấy.

Cả An Đức học viện đều đã hoàn tất khóa học rất sớm rồi, còn chuyện lưu ban à? E rằng chỉ có học trưởng Đường Thiên của chung ta đây thôi, hơn nữa đâu phải chỉ lưu ban một năm, ồ... để ta tính thử xem sao, năm năm..., năm năm lận đấy! Nghĩ lại hắn có thể bị lưu ban ngớ ngẩn năm năm trời ở An Đức học viện này, đại biểu cho chuyện gì chứ? Thật sự chẳng ai giống như thế cả!"

"Vì sao hắn bị lưu ban lâu như vậy ?" Có người không dằn được tò mò hỏi ngay: "Nếu không vào được học phủ nổi tiếng, sao không học ở các học phủ bình thường khác sẽ dễ dàng hơn nhiều".

Tên thiếu niên nhiều chuyện có giọng nói âm dương quái khí kia càng thêm tỉnh táo tinh thần: "Có biết tại sao không? Trong suốt năm năm qua, vị học trưởng Đường Thiên này của chúng ta vẫn chưa học được vũ kỹ cấp hai đâu, thế nhưng vũ kỹ trụ cột lại học hết toàn bộ đấy. Các người thấy đó, từ đầu năm nay vũ kỹ trụ cột có thể làm được chuyện gì chứ? Ngươi muốn làm đầu bếp ít ra phải có được đao pháp cấp hai, còn muốn lên làm việc ở tửu quán cần phải tập luyện thêm chưởng pháp nữa. Muốn phục vụ ở quán ăn khuya phải đạt được ám khí cấp hai, đây chỉ mới là yêu cầu tối thiểu thôi đấy, ngươi mà không đáp ứng được đòi hỏi này người ta chẳng thèm ngó nữa chứ đừng nói chi nhận vào làm. Còn tửu điếm cao cấp à? Yêu cầu ở đó còn cao hơn, ngoại trừ ám khí cấp hai ra còn phải sở hữu hai thuộc tính băng, hỏa song song nữa đấy. Các ngươi nói xem, vũ kỹ trụ cột thì tài giỏi gì chứ? Nếu xuất thân từ học viện kém, ít ra cũng phải đạt tới vũ kỹ cấp hai".

Nói tới đây, tên thiếu niên nhiều chuyện này lại càng lộ vẻ đắc ý, làm ra vẻ kiến thức rộng rãi: "Vũ kỹ trụ cột này mọi người chỉ cần rèn luyện là tốt rồi, tranh thủ hoàn tất sớm để còn tu luyện vũ kỹ cấp hai nữa, đó mới là thượng sách. Những học phủ tiếng tăm kia hết sức ưu ái những người thiếu niên trẻ tuổi, là đệ tử học phủ đó ngươi có thể được tu luyện vũ kỹ cao cấp hơn nữa. Nếu như đến lúc mười bốn tuổi, có thể tu luyện vũ kỹ cấp hai đạt tới trình độ viên mãn lập tức sẽ được nhận vào học phủ bình thường, cùng số tuổi đó nếu đột phá cấp ba có thể vào được học viện kha khá. Hơn thế nữa, nếu ở độ tuổi mười bốn có thể luyện tập vũ

kỹ đạt tới cấp ba viên mãn thì có thể gia nhập vào những học viện danh giá nhất".

"Ta cũng nghe nói thế" Xung quanh lập tức có người phụ họa theo.

"Thế nhưng... ta năm nay đã mười ba tuổi rồi, ta rất muốn vào học viện nổi tiếng" Ngược lại có kẻ rầu rỉ ao ước.

"Tĩnh lại đi nhóc, hãy nhìn vào hiện thực rồi hãy nói, nếu ngươi thi đạt kết quả tốt để vào học phủ bình thường đã là không tệ rồi".

Bắt gặp những ánh mắt biểu lộ đồng tình với mình, tên thiếu niên nhiều chuyện lại càng thêm đắc ý: "Ha ha... tuy nhiên vũ kỹ trụ cột cũng có chút lợi ích, nếu không luyện thành thục thì không có cách nào luyện được vũ kỹ cấp hai".

Nãy giờ thấy gã này tự mãn đắc ý như thế, chợt trong đám môn sinh đang đứng xem có người cười lạnh bảo: "Hắc hắc... thế nhưng ta cũng có nghe nói, vị học trưởng của chúng ta chẳng phải dân thiện nam tín nữ gì cho lắm. Hôm nay ngươi không nể mặt mũi của hắn, coi chừng hắn sẽ làm phiền ngươi hoài đấy".

Sắc mặt của thiếu niên nhiều chuyện đột nhiên thay đổi, đồng thời gã chợt nhớ tới ánh mắt đầy ác ý của Đường Thiên mà trong lòng khẽ run rẫy không thôi.

Những người khác càng thêm tò mò hơn nữa, có người vội hỏi: "Chẳng phải hắn chỉ biết có mỗi vũ kỹ trụ cột thôi sao?!?! Làm sao ngang ngược như thế?"

Vị môn sinh này tiếp tục cười lạnh rồi nói: "Vừa rồi các ngươi cũng chứng kiến qua rồi đấy, với tướng tá của hắn lấy một chọi ba cũng còn dư sức. Người ta đánh đã quen tay rồi, chỉ cần không vừa mắt là sẽ xuống tay tàn nhẫn, thế nhưng ngoại trừ Sầm lão sư ra các vị lão sư khác nhất quyết không thu nạp hắn. Phải nói rằng hắn đang làm trùm trong

học viện chúng ta, cho dù những tên đệ tử lợi hại nào khác cũng đều thê thảm dưới tay hắn không ít.

“Thật sao? Mạnh thế à?” Rất nhiều người lộ vẻ không tin.

“Người ta có tố chất cơ thể hoàn mỹ, lại còn hung bạo nữa thì sá gì đổ máu chứ, chỉ là chuyện thường ngày ở... học viện mà thôi. Có thể có nhiều người mạnh hơn hắn, nhưng so về mức độ hung ác vẫn chưa thấy ai vượt qua được. Cho đến thời điểm hiện tại, tính ra chiến tích tệ nhất của vị học trưởng Đường Thiên này chính là có một lần lưỡng bại câu thương, do đó dù rằng đám môn sinh chúng ta hay những người cao tầng bên trên đều nghe đến tiếng tăm của vị học trưởng này” Tên môn sinh này tỏ vẻ khuyên nhủ: “Tốt nhất các ngươi đừng chọc vào hắn”.

Hết thảy mọi người đều rụt đầu co cổ lại, rất nhiều người hướng ánh mắt thông cảm nhìn về gã thiếu niên nhiều chuyện kia, nhất thời sắc mặt của gã trở nên trắng bệch.

Còn những thiếu nữ nọ, trong ánh mắt bọn họ vốn ẩn hiện những vì sao mơ mộng, nhưng lúc này những ánh sao đó hầu như chợt tắt đi không còn hiện diện nữa, thậm chí từ trong ánh mắt còn toát lên vẻ xem thường, đôi khi đượm chút niềm tiếc hận hoặc chán ghét, lúc này các nàng đang tụm lại một chỗ to nhỏ tán gẫu.

“Thì ra chỉ là thùng rỗng mà thôi, chút nữa lão nương đã bị lừa tình rồi, tuy nhiên cơ thể săn chắc kia rất hấp dẫn!”

“Chỉ là tên ác ôn, càng nhìn càng thấy ghét, ta không thích nam nhân thô lỗ dã man thế đâu”.

“Ây da... thế giới này thật tàn nhẫn quá, sao nỡ nào nghiền nát giấc mộng xuân thì”.

“Hì hì, cô nàng này đã chớm nở xuân tâm rồi kìa...”

Đang nói chuyện nữa chừng, vị môn sinh kia nhịn không được nói sang: “Bớt hóng đi, đừng nằm mơ nữa. Người ta chỉ là môn sinh bị lưu ban thôi, mà cũng làm các nàng phải chướng mắt nữa sao”.

“Hừ... dựa vào cái gì chứ! Nếu không phải hắn có thân hình hoàn mỹ như thế, đừng mong lão nương đây liếc nhìn dù chỉ một lần” Có một nàng nữ sinh mạnh mẽ tỏ ý khinh miệt ra mặt.

Vị môn sinh kia lại dùng ánh mắt miệt thị ngó qua nhìn nàng: “Người ta mà thèm đoái hoài tới ngươi à. Hãy nhìn lại thân hình chỉ toàn là thịt với thịt của ngươi đi, không thể sánh bằng một sợi tóc của tiểu thư Thượng Quan Thiên Huệ nữa là! Người ta đã có tiểu thư Thiên Huệ rồi, làm sao để mắt đến ngươi được?”

Tiểu thư Thiên Huệ !

Có vài nữ sinh không nhịn được bèn trừng mắt lấy tay che miệng lại. Thượng Quan Thiên Huệ chính là một nhân vật truyền kỳ trong Tinh Phong Thành này, nàng chính là thần tượng của toàn bộ các nữ sinh, là người tình mộng ước của các nam sinh. Nàng xinh đẹp vô song, hiền hòa dễ thương, lại còn đạt thành tích cao nhất khi thi vào An Đức học viện. Đến lúc gia nhập An Đức nàng vẫn giữ vững vị trí số một, chính nhờ sự hiện diện của nàng mà cấp bậc của An Đức học viện càng lên cao như thuyền gặp nước lớn. Thế nhưng năm ngoái nàng mới vừa rời khỏi An Đức, lập tức cấp bậc của An Đức học viện rớt xuống thê thảm.

Lúc này nữ sinh kia không dám nói thêm gì nữa, bởi vì nàng hiểu rằng chỉ cần động chạm tới danh tiếng của tiểu thư Thiên Huệ thôi, tức khắc hơn phân nữa số người đang có mặt ở đây sẽ không ngần ngại nhào lên trừng trị nàng ngay.

“Sao tiểu thư Thiên Huệ lại để ý đến một gã nam nhân tệ hại đến như thế?” Bất chợt trên gương mặt của một nữ sinh tràn ngập vẻ nghi ngờ không thôi.

Tên nam sinh kia nghe thế bèn thở dài thật sâu xen lẫn chút ấm ức: “Ta cũng muốn biết điều đó lắm! Nhưng nói cho ngươi biết một điều, chẳng qua uy danh của tiểu thư Thiên Huệ còn ảnh hưởng rất nhiều, nên những cao thủ trong học viện chúng ta mới không tìm hắn tính sổ mà thôi”.

Mặc dù tiểu thư Thiên Huệ đã rời khỏi cả năm nay rồi, nhưng truyền thuyết về tiểu thư Thiên Huệ ở tại Tinh Phong Thành này không hề tan biến bay đi.

Lúc này Sầm lão sư đang đứng bên cửa sổ của khu nhà dành cho đám môn sinh, vừa nhìn xuống phía dưới Diễn Võ Trường tuy ánh mắt không biểu lộ chút vui buồn nào, nhưng trong lòng lão lại đang thở dài thậm thượt.

Trên thế giới này không phải ai cũng được may mắn.

Quả thật lão vô cùng yêu thích Đường Thiên, ngược lại cũng hết sức lo lắng cho tương lai của hắn. Đường Thiên nay đã mười bảy tuổi rồi, so với đám thiếu niên này mới mười ba mười bốn tuổi thì ắt hẳn lớn hơn nhiều.

Dựa theo độ tuổi của Đường Thiên thì năm nay chính là năm giới hạn cuối cùng của hắn, nếu như hết năm nay hắn sẽ bị vượt qua độ tuổi yêu cầu để gia nhập vào học phủ. Điều này cũng đồng nghĩa với việc Đường Thiên sẽ tự mình bước chân vào cuộc sống mưu sinh. Thế nhưng bằng vào thực lực của Đường Thiên thì trụ cột rất khó kiếm được việc làm để tự nuôi sống bản thân.

Quả thật chẳng có ai đứng ra nhận người làm mà chỉ biết mỗi vũ kỹ trụ cột.

Nếu đạt tới vũ kỹ cấp hai thì có lẽ sẽ có thêm nhiều cơ hội hơn, tuy điều kiện làm việc có gian khổ hơn nhưng vẫn có thể kiếm được một ít thu nhập. Chỉ cần cố gắng kiên trì một thời gian, ít ra cũng có thể sống được.

Nếu như hắn có được một phần mười thiên phú của Thượng Quan Thiên Huệ cũng đủ lắm rồi...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đồng Bài

(*) Đồng bài: chiếc thẻ bài có dây đeo trước ngực, hình dạng giống như đồng xu.

Trời vẫn còn chưa sáng, Đường Thiên đã rời giường rất đúng giờ.

Sau khi tùy tiện rửa ráy qua loa, hắn liền mở đèn lên rồi ngồi ở trước bàn, hắn vươn tay mở giấy ra rồi bắt đầu viết thư nghe “sột soạt”.

"Thiên Huệ, gần đây muội vẫn khỏe chứ? Huynh rất nhớ muội. Huynh vẫn tốt, không có điều gì phải lo lắng. Khóa học mới đã bắt đầu rồi, huynh vẫn đảm nhiệm vị trí trợ giảng cho lớp kiếm thuật của Sầm lão sư. Không biết muội cảm thấy thế nào chứ huynh đã bắt đầu cảm thấy hơi nhàm chán rồi. Bọn họ xem thường huynh, còn huynh cũng chẳng thích bọn họ. Gần đây sức khỏe của Sầm lão sư không được tốt cho lắm, nhưng lão sư luôn đối xử tốt với người khác, hi vọng rằng sức khỏe của lão sư được khỏe mạnh mãi mãi. Dạo này Dư thúc vẫn khỏe chứ? Nhớ vấn an thúc dùm huynh nhé. Quả thực huynh rất muốn gặp mặt muội để nghe muội kể về về dòng thác tinh vân của chòm sao Anh Tiên nó đồ sộ đến mức nào. Huynh vẫn đang kiên trì tu luyện, có lẽ thời gian sẽ kéo dài rất lâu, nhưng huynh nhất quyết không buông bỏ..."

Tiếp đó hắn viết rất nhiều, hầu như tất cả chỉ là những việc vụn vặt bình thường gặp phải. Sau khi viết xong hắn cẩn thận gấp lá thư lại, để vào trong phong bì rồi dán kín lại.

Kế đó hắn nắn nót viết địa chỉ bên ngoài phong thư: Thượng Quan Thiên Huệ, năm thứ ba của Bạch Hồng học phủ, đại lộ 15 Bạch Hồng Thành, chòm sao Anh Tiên.

Sau khi ghi xong hắn cầm lấy chiếc tem được chuẩn bị từ trước dán lên trên phong thư.

Khi đã làm xong tất cả mọi việc, hắn lại đứng dậy rồi đi vào trong sân.

Không khí của buổi sớm mai mang theo cảm giác se lạnh, Đường Thiên hoạt động tay chân một chút, cho đến khi cơ bắp toàn thân hơi nóng lên, liền triển khai tư thế, bắt đầu một ngày tu luyện.

Thứ mà hắn đang tu luyện chính là quyền pháp trụ cột.

Trải qua gần một năm tu luyện, trình độ quyền pháp trụ cột của hắn đã được tu luyện đến mức hoàn thiện.

Quyền pháp trụ cột gồm có ba động tác: Trùng quyền, Thứ quyền và Câu quyền (Dg: đấm móc). Trùng quyền chú trọng vào lực bộc phát, thế trầm mà cương mãnh, Thứ quyền chủ yếu nhẹ nhàng thanh thoát nên khi dùng luôn phối hợp với bộ pháp chẳng hạn như Xuyên Hoa Hồ Điệp, còn Câu quyền lại nằm ở trung gian giữa hai loại quyền thế kia, nhưng chú trọng nhất là góc độ xuất quyền.

Ba loại động tác trụ cột này thoạt nhìn thì hết sức đơn giản, nhưng khi bọn chúng được phát ra từ tay Đường Thiên lại mang đầy vẻ mỹ cảm, chỉ có trải qua thiên chuy bách luyện mới mang đến vẻ đẹp cân đối và gọn gàng như vậy.

Sắc mặt Đường Thiên hết sức chăm chú,việc tu luyện lặp đi lặp lại này thật ra rất nhàm chán, nhưng trên mặt hắn không hề có vẻ chán nản hay mệt mỏi.

Chẳng bao lâu sau toàn thân hắn đã thấm đầy mồ hôi, quần áo ướt đẫm, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dọc theo cổ xuống dưới.

Nếu như lúc này có người đứng từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy toàn thân hắn như có một lớp sương mù mỏng manh bao quanh.

Hắn cứ luyện tập như vậy, lặp đi lặp lại vài động tác rất nhiều lần, chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên dừng lại suy nghĩ điều gì đó, rồi lại nhanh chóng vùi đầu vào trong tu luyện. Thời gian cứ thế trôi qua, mặt trời dần treo lên cao, khí lạnh của buổi sáng sớm cũng đã tản đi khá nhiều.

Nhưng Đường Thiên vẫn cứ chuyên chú vào tu luyện.

Bỗng nhiên, một hồi chuông chói tai vang lên, Đường Thiên lập tức ngừng lại, bởi đã đến giờ rồi!

Vù vù vù!

Thanh âm thở dốc "ồ ồ..." quanh quẩn trong sân vắng, Đường Thiên dùng hai tay chống đầu gối, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống cằm rồi rơi xuống mặt đất. Do lúc luyện tập hắn quá tập trung nên không có cảm giác gì, nhưng sau khi dừng lại thì cảm nhận tình trạng sức cùng lực kiệt bất chợt bao phủ khắp toàn thân.

Phải mất năm phút sau, Đường Thiên mới phục hồi lại từ trong trạng thái vô lực, hắn cố gắng đứng thẳng lên rồi gắng sức di chuyển đôi chân vốn đang nhũn ra, lết về phía ao nước ở trong góc tiểu viện. Trong ao chứa đầy nước, khi Đường Thiên vừa lết đến bên cạnh ao thì hắn ngã bịch xuống, rồi cả người rớt luôn vào trong ao.

Nước ao sáng sớm lạnh như băng giá rét thấu xương, khiến Đường Thiên vừa ngã vào trong ao phải giật mình nhăn mặt.

Khóe miệng hắn khẽ giật giật, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ thống khổ, nhưng hắn cũng dần dần bắt đầu thích ứng với cái lạnh như băng của nước ao. Ước chừng hai phút sau, khi thân thể của hắn đã thích ứng được với cái rét lạnh của nước ao, hắn liền khoanh chân ngồi xuống rồi bắt đầu vận chuyển tâm pháp.

Trong thời gian năm năm ở An Đức học viện, tâm pháp trụ cột của hắn đã luyện đến cảnh giới viên mãn từ lâu rồi. Việc tu luyện tâm pháp trụ cột không bị ảnh hưởng bởi căn cốt, chỉ cần kiên trì và bền bỉ mất

khoảng một hai năm là có thể tu luyện tới viên mãn. Đúng là căn cốt của Đường Thiên không được tốt cho lắm, hầu hết các thuộc tính Ngũ Hành đều bình quân với nhau, nhưng do hắn không hề lười biếng nên tâm pháp trụ cột mới nhanh chóng luyện đến cảnh giới viên mãn. Sau đó hắn bắt đầu tìm kiếm tâm pháp cấp hai, nhưng An Đức học viện chỉ truyền thụ tâm pháp trụ cột, còn nếu như muốn học tập tâm pháp cấp hai, thì bắt buộc phải gia nhập học viện.

Nhưng Đường Thiên lại không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, nên mới đi khắp nơi tìm biện pháp khác. Khi Sầm lão sư nghe thấy tình huống mà Đường Thiên gặp phải, liền mời Đường Thiên đảm nhiệm chức vị trợ giảng cho lão, đồng thời lão cũng tặng cho Đường Thiên một bộ Hồn Tướng tạp cấp hai chính là "Dưỡng Khí quyết" với danh nghĩa là thù lao cho trợ giảng.

Kể từ đó Đường Thiên mới bắt đầu tu luyện công pháp cấp hai.

"Dưỡng Khí quyết" cũng phù hợp với những người luyện võ có căn cốt không được tốt lắm, ưu điểm duy nhất của nó là làm cho khí mạch trầm và sâu. Hiện tại "Dưỡng Khí quyết" của Đường Thiên cũng đã tu luyện tới mức viên mãn từ lâu rồi, nhưng thực ra hầu hết công pháp cấp thấp đều rất đơn giản, chủ yếu nhờ vào sự bền bỉ và kiên trì của người tu luyện, hơn nữa trong công pháp không hề ẩn chứa quá nhiều kỹ xảo phức tạp.

Khí tức ôn hòa và bền bỉ, xâm nhập tới từng chỗ khuất trên thân thể, xua tán đi hàn ý, đồng thời cũng làm cho sức lực của thân thể đang khô kiệt nhanh chóng khôi phục.

Một giờ sau Đường Thiên mở mắt ra.

Lúc này toàn thân hắn đã khôi phục lại vẻ long tinh hổ mãnh (Dg: khôi phục sức lực) như lúc trước, tất cả mệt mỏi do tu luyện đều bị quét sạch. Nhưng hắn vẫn không hề đứng dậy ngay, mà vẫn giữ nguyên tư thế nửa nằm trong ao, ngửa mặt ngắm bầu trời xanh thẳm đến ngẩn cả người.

Không biết lúc này Thiên Huệ đang làm gì nhĩ...

Trong ánh mắt của hắn hiện lên vẻ nhu hòa nhưng hắn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, rồi gỡ chiếc Đồng Bài đang treo trên cổ xuống. Sợi dây đeo Đồng bài này có màu đỏ, được tết lại bởi nhiều sợi dây đỏ nhỏ bé, có một số là do mẫu thân hắn làm, số còn lại hầu hết đều do Thiên Huệ bện lấy. Lúc Thiên Huệ còn ở Tinh Phong thành, hàng năm nàng đều bổ sung thêm cho Đồng bài của Đường Thiên một sợi dây đỏ.

Đồng bài lớn cỡ đồng tiền xu, thoạt nhìn có vẻ hơi cũ kĩ xa xưa, phía trên mặt Đồng bài này có khắc một bức hình vẽ dấu hiệu Thập tự theo một chút quy tắc nào đó. Đường Thiên lật Đồng Bài lại, phía sau Đồng Bài có khắc hình một con sông uốn lượn quanh co, bên trong dòng sông phảng phất như có vô số ánh sao sáng nhỏ bé đang chớp lóe. Khi ánh mắt Đường Thiên rơi xuống đoạn cuối của dòng sông, thì thấy một loạt những con số màu xám, những con số này được khắc rất mờ, nếu như không cẩn thận thì hắn khó mà phát hiện ra được.

Từ khi còn nhỏ Đường Thiên đã mang theo Đồng bài này trên người, nhưng cách đây mấy năm hắn mới phát hiện ra những con số này.

Đồng thời hắn cũng phát hiện ra những con số đó bất chợt biến hóa từ lúc hắn bắt đầu tu luyện vũ kỹ trụ cột.

Phát hiện trên Đồng bài làm cho Đường Thiên cảm thấy vô cùng tò mò.

Tuy hắn là người khá tùy tiện nhưng cũng không đến nổi quá ngu dốt, nên hắn đã nhanh chóng tìm ra quy luật biến đổi của những con số này, dường như cứ mỗi khi hắn hoàn thành vũ kỹ trụ cột đạt đến mức thích hợp nào đó thì con số sẽ sự thay đổi.

Kể từ đó hắn mới nhận ra mẫu thân thường ngày của hắn dường như không hề đơn giản chút nào. Lúc đó hắn mới nhớ ra, những điều mình biết về mẫu thân vẫn còn quá ít.

Hơn nữa còn cả người đã nhẫn tâm bỏ vợ xa con kia nữa...

Trong lòng Đường Thiên ngập tràn một cảm giác khát vọng mãnh liệt, hắn khao khát muốn biết được hết tất cả mọi chuyện, khao khát phá giải tất cả các bí ẩn.

Và Đồng bài trong tay hắn chính là đầu mối duy nhất của tất cả những bí ẩn đó.

Kể từ đó hắn bắt đầu điên cuồng tu luyện vũ kỹ trụ cột, đồng thời mỗi ngày đều nhìn chằm chằm vào biến hóa của Đồng bài. Nhưng đến khi hắn tu luyện kiếm thuật trụ cột đến cảnh giới hoàn mỹ thì con số không hề biến đổi nữa. Vì thế Đường Thiên bắt đầu nỗ lực trên một phương diện cao hơn, hắn cố gắng tu luyện vũ kỹ cấp hai nhưng con số vẫn không hề nhúc nhích, cứ như vậy cho tới khi hắn thay thế thứ mình đang tu luyện bằng chưởng pháp trụ cột, thì con số mới bắt đầu tăng lên một lần nữa.

Từ đó hắn rút ra kết luận, chỉ có vũ kỹ trụ cột mới làm những con số đó gia tăng.

Thời gian một năm lại một năm dần trôi, hết loại vũ kỹ trụ cột này đến loại vũ kỹ trụ cột khác được thay đổi liên tục, con số trên Đồng bài đó bắt đầu từ một vạn, hai vạn... không ngừng tăng lên, vậy mà Đồng bài vẫn không hề có bất cứ thay đổi nào. Đồng bài còn chưa kịp biến hóa thì ánh mắt của mọi người xung quanh đã bắt đầu nhìn hắn khác đi, những lời châm chọc khiêu khích không ngừng được rót vào tai hắn, Đường Thiên cũng từ một đệ tử bình thường của An Đức học viện liền biến thành môn sinh bị lưu ban, thậm chí còn là một môn sinh lưu ban siêu cấp nữa là khác.

Năm năm trôi qua, Đường Thiên vẫn kiên trì bền bỉ.

Chỉ có những con số không ngừng gia tăng.

99,..., 9400

Đường Thiên đeo lại chiếc Đồng bài lên cổ, lúc này hắn không hề biết rằng những con số màu xám trên Đồng bài bỗng phát ra quang mang mờ nhạt. Đường Thiên nhảy ra khỏi ao sau đó lau khô nước trên người, hắn mặc một bộ quần áo sạch sẽ rồi cầm lấy lá thư gửi cho Thiên Huệ đi ra khỏi nhà.

Căn nhà hắn đang ở cách An Đức học viện một khoảng khá xa, trời vẫn còn rất sớm nên đường phố vắng tanh chỉ có lưa thưa vài người chạy bộ buổi sáng thỉnh thoảng lướt qua.

Nơi tiếp nhận thư tín ở Tinh Phong thành chỉ có một chỗ duy nhất, đó là Tín Phong bưu cục ở thành nam. Tốc độ của Đường Thiên không chậm chút nào, bởi hắn đã tu luyện khinh công trụ cột đến mức hoàn thiện từ rất lâu rồi, chỉ thấy nửa người trên của hắn không hề động đậy, hai chân di chuyển bằng một nhịp độ hết sức đặc biệt. Sau một bước dài là đến ba bước ngắn, cứ thế lặp lại không ngừng.

Bởi vì trời vẫn còn quá sớm nên Tín Phong bưu cục chưa mở cửa, Đường Thiên liền đem lá thư bỏ vào trong thùng thư phía trước bưu cục.

Khoảng cách với chòm sao Anh Tiên xa như vậy, ắt hẳn đến lúc Thiên Huệ nhận được phong thư này e rằng phải mất ba tháng trời.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm chợt trong lòng cảm thấy thoải mái, khóe miệng khẽ nở nụ cười mỉm sau đó xoay người tiến về phía học viện.

*

* *

Ngay khi Đường Thiên bước đến học viện thì phía trước cổng đã bị một đám người vây quanh, kín mít như nêm cối. Thấy vậy Đường Thiên hơi nhíu mày, hôm nay hắn chịu trách nhiệm quản lí thực hành của lớp kiếm thuật, nếu mà đến muộn thì không hay cho lắm. Trong lòng hắn rất cảm kích sự chiếu cố và trợ giúp của Sầm lão sư, bởi vậy hắn luôn

nghiêm túc thực hiện công việc của mình mà chưa bao giờ đi muộn về sớm, quả thực tác phong làm việc này so với tác phong đi học của hắn thì đúng là khác biệt một trời một vực.

"Xin nhường đường một chút !"

Đường Thiên lách qua đám đông, khiến một tên môn sinh bị xô đẩy định quay sang trách mắng, nhưng đến khi nhìn thấy Đường Thiên tên đó lập tức rụt người lại.

"Cốc Tiểu Vũ, chỉ cần hôm nay ngươi dập đầu cầu xin ta sẽ tạm tha cho ngươi!"

Một nam sinh đang dương dương tự đắc, hai lỗ mũi gã gần như hướng thẳng lên trời. Từ bộ y phục có chất vải rất khá đang mặc trên người, cũng có thể đoán ra gia thế của gã không tầm thường chút nào. Vây quanh gã là mấy nam sinh khác có thân thể cường tráng, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ cợt nhã, ở phía trước mặt bọn họ có một thiếu niên thân hình gầy yếu đang nằm sấp trên mặt đất, thân người đang co lại, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

"Dập đầu đi ! Nhanh lên, ta còn đi học nữa!"

"Con bà nó, xem ra đánh thế vẫn còn chưa đủ à !"

...

Mấy tên tay sai đó lao nhao quát mắng.

Vừa chứng kiến cảnh này, trên mặt Đường Thiên liền lộ ra vẻ chán ghét, tuy hắn cũng mang tiếng bá đạo một phương ở An Đức này, nhưng hắn chưa bao giờ làm những chuyện như khi dễ kẻ yếu cả. Nhưng điểm mấu chốt ở đây chính là mấy tên kia đang vây chặt cổng trường, trong khi chỉ còn vài phút nữa là đến giờ vào học rồi.

"Mới tới hay sao ?" Đường Thiên đứng ra, sắc mặt khó chịu: "Tất cả tránh hết ra!"

"La hét cái gì, ăn tim hùm mật gấu rồi sao, dám chõ mõ vào việc của bản thiếu gia à?" Khuôn mặt tên thiếu niên cầm đầu đầy vẻ cợt nhã.

Đường Thiên cũng biết nếu cứ lề mề chắc chắn sẽ bị muộn, vì thế hắn chẳng cần nói nhảm làm gì, tức thì thân hình nhoáng một cái, bước chân lướt đi chuẩn xác đến từng xăng-ti-mét, chỉ trong chớp mắt thân hình của hắn đã phóng đến trước mặt đối phương, khi đôi mắt kẻ đối diện vẫn còn mang đầy vẻ hoảng sợ thì một bàn tay mạnh mẽ đã nắm chặt lấy cổ đối phương rồi.

Nhẹ nhàng như xách một con gà, hắn chỉ dùng một tay đã xách đối phương lên.

Cổ bị nắm chặt gây ra cảm giác hít thở không thông, làm cho đầu óc tên thiếu niên kia trở lên trống rỗng.

"Dừng tay! Ngươi dám..."

"Ngươi xong rồi...!"

Mấy tên nam sinh côn đồ đứng gần đó thấy thế thất kinh, vội nhào lên. Nhưng kinh nghiệm đánh nhau của Đường Thiên vô cùng phong phú, thấy cả đám đó đang xông lên, hắn liền ném tên nam sinh ở trên tay về phía đám người kia.

Chỉ trong nháy mắt, thân hình của đám côn đồ đó lại bay ngược trở về.

"Quả nhiên chỉ có Đường Thiên là đủ mức độ tàn nhẫn thôi!"

"Đương nhiên là thế, hắn chính là người trợ giảng lâu năm rất có uy tín trong học viện này mà! Ây da... năm nào mà chả có kẻ này người nọ, nếu không đứng ra thu thập bọn chúng thì mấy tên này sao biết được thế nào mới là trời cao đất rộng!"

"Nói cũng phải, đặc thù của học viện chúng ta cũng xem như không tệ chút nào, điều này không thể không nói tới công lao của vị trợ giảng

này! Đúng là nhân vật... ‘trấn giáo tịch tà’ mà” (Dg: trấn áp môn sinh, trừng trị kẻ ác).

...

Đường Thiên chẳng thèm nhìn xem mặt mũi của mấy tên gia hỏa kia ra sao, mà chỉ vội vàng tiến về Diễn Võ Trường.

Khi bước chân hắn vừa bước vào Diễn Võ Trường, cũng là lúc tiếng chuông vang lên.

Nguy hiểm thật !

Đường Thiên than thầm trong bụng rồi đảo mắt nhìn đám đệ tử của khóa học kiếm thuật. Sau khi tin tức danh tiếng... lưu ban lẫn... tai tiếng một phương của hắn được lan truyền rộng rãi từ hôm qua, khiến cho sắc mặt đám đệ tử ai nấy đều có vẻ cẩn thận đề phòng.

Đường Thiên giả vờ ho nhẹ một tiếng rồi phất phất tay ra hiệu: "Bắt đầu luyện tập!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cuồng Ngưu A Mạc Lý

"Đường Thiên, hãy ra ngoài đánh một trận với ta!"

Bỗng nghe một tiếng gầm lớn như tiếng sét nổ, vang lên ở phía trước cổng trường học, đánh thức Đường Thiên đang nằm nghỉ ngơi phơi nắng trên Diễn Võ Trường.

Khóa tập luyện cũng sắp hoàn thành, sau khi Đường Thiên chỉnh lại một số sai lầm của vài người, hắn liền phát hiện ra những người này không quá để tâm đến vũ kỹ trụ cột, nên hắn cũng chẳng thèm quan tâm đến bọn họ nữa mà quyết định đi tìm một nơi có ánh mặt trời rọi xuống rồi nằm lăn ra ngủ.

"Phiền quá đi !" Đường Thiên lẩm bẩm, rồi xoay người tiếp tục ngủ.

"Đường Thiên! Ngươi là hạng người hèn nhát, nhanh ra đây đánh với ta một trận xem nào!" Thanh âm như tiếng sét nổ kia gần như vang vọng khắp Diễn Võ Trường.

Khiến sắc mặt đám tân sinh đang tu luyện vũ kỹ trụ cột trong Diễn Võ Trường trở nên kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía Đường Thiên đang nằm ngủ trong góc.

Chẳng lẽ học trưởng Đường Thiên đã chọc phải thứ phiền phức nào rồi sao?

Chỉ thấy bên ngoài có một gã thanh niên to lớn vạm vỡ như một con trâu mộng đang ầm ầm xông vào Diễn Võ Trường. Trên miệng gã thanh niên này vẫn đang gầm lên như tiếng sấm, ánh mắt đảo khắp nơi như đang tìm thứ gì đó.

Hành động của hắn làm cho đám tân sinh giật cả mình, người này thật to gan không ngờ dám trực tiếp xông vào đây, đến khi vài người nhìn thấy ký hiệu trên người thanh niên kia thì không khỏi nghẹn ngào kinh hô.

"Mãnh Thú học viện !"

Sắc mặt của tất cả đám tân sinh đều biến sắc.

Học viện Mãnh Thú là học viện xếp hàng thứ ba, so với vị trí thứ mười của An Đức học viện đúng là cao hơn rất nhiều.

Cũng khó trách tại sao sắc mặt của đám tân sinh này lại trở lên trắng bệch như vậy, bởi Mãnh Thú học viện luôn là đối thủ cạnh tranh của An Đức học viện, tuy quan hệ giữa hai bên chưa đến mức như nước với lửa hoặc người sống thì ta chết, nhưng có thể khẳng định là chẳng khách khí chút nào. Hơn nữa, điều làm cho đám thầy trò của An Đức học viện cảm thấy vô cùng khó chịu và xấu hổ chính là, trong khi An Đức học viện năm nay xuống dốc hơn so với năm ngoái, thì Mãnh Thú học viện lại bừng bừng khí thế, càng lúc càng tiến lên cao.

Mãnh Thú học viện liên tiếp xuất hiện nhiều đệ tử lợi hại, nước lên thì thuyền lên làm cho vị trí xếp hạng của Mãnh Thú học viện cũng tăng nhanh.

Mãnh Thú học viện coi trọng nhất là chuyện thực chiến, trong học viện chuyện chiến đấu sống mái với nhau đã nở rộ thành phong trào, trước tình hình này các vị quản lý học viện không những không hề ngăn cản, mà ngược lại còn hoàn toàn cổ vũ cho hành động này. Bởi vậy mới bồi dưỡng được một đám đệ tử cực kỳ dũng mãnh và thiện chiến, vì thế khí thế của đám đệ tử học viện khác đều yếu hơn bọn họ rất nhiều.

Nhưng dù sao đệ tử của Mãnh Thú học viện lại dám xông vào An Đức học viện như thế này quả thật là kiêu ngạo quá đi!

"Ha ha, Đường Thiên... cuối cùng thì ta cũng tìm được ngươi rồi! Đến đây đi, đánh một hồi cho thống khoái đi nào, hãy nếm thử nắm đấm của A Mạc Lý ta!" Tên thanh niên đó ngửa mặt lên trời cười to, âm thanh vang lên như chấn động của tiếng sét.

"Cuồng ngưu A Mạc Lý!" Trong đám môn sinh có người không nhịn được kinh hô lên.

"A Mạc Lý là ai ? Rất nổi danh sao ?" Một tên tân sinh khác hỏi lại.

Tên đệ tử vừa la lên kia bèn nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía A Mạc Lý mang theo tia sợ hãi rồi nhanh chóng giải thích: "Hắn là môn sinh năm thứ hai của Mãnh Thú học viện, vốn có xuất thân từ Man tộc nên thân thể cực kỳ ưu tú. Bản tính hắn dũng cảm và hiếu chiến, là một trong những cao thủ nổi danh trong đám đệ tử của Mãnh Thú học viện, phen này học trưởng Đường Thiên chúng ta gặp phải phiền phức lớn rồi!"

"Lợi hại như vậy sao ?"

"Người ta được xếp hạng thứ bảy ở Mãnh Thú học viện đó!" Vị tân sinh kia liền thốt nhanh ra một câu.

Câu nói của hắn khiến mọi người im lặng không nói được lời nào.

Xếp hạng thứ bảy trong toàn bộ Mãnh Thú học viện!

Như vậy môn sinh của An Đức học viện muốn có tư cách đối chiến với hắn phải là người nằm trong số mười cao thủ xếp hạng toàn trường, mà trong nhóm mười cao thủ ấy không hề có tên của Đường Thiên.

"Xong rồi !" Bất giác có người thốt lên.

Đồng thời trong mắt rất nhiều người hiện lên vẻ không đành lòng, bị đệ tử của học viện đối địch chà đạp ngay trong chính học viện của mình, đây là chuyện nhục nhã đến cỡ nào chứ.

Vậy mà bây giờ bọn họ lại tận mắt chứng khiến cảnh tượng nhục nhã thế này!

Trong lòng không ít người bắt đầu cảm thấy hối hận, hối hận tại sao hôm nay mình lại tới tham gia khóa huấn luyện này chứ?

Thân thể A Mạc Lý sừng sững che khuất ánh sáng mặt trời đang chiếu xuống người Đường Thiên. Giọng nói oang oang của hắn làm cho huyệt thái dương của Đường Thiên khẽ giật giật, đến lúc này Đường Thiên cũng biết ước nguyện được đánh một giấc của mình đã hoàn toàn hỏng bét rồi, hắn liền đưa tay vuốt cho ráo đi nước bọt của A Mạc Lý bắn tung tóe trên mặt mình, rồi ngồi dậy vỗ vỗ gáy tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn giơ hai tay lên, lười nhác nói: "Ta đầu hàng, ta nhận thua..."

Vốn vẻ mặt đám học sinh đang đầy vẻ cảm thông với hắn, nhưng vừa nghe câu nói đó tất cả đều cứng đờ.

Thậm chí có một nữ sinh còn không nhịn được mà buông lời châm chọc: "Học trưởng Đường Thiên ơi, người ta đến tận cửa nhà ngươi khi dễ kìa, vậy mà ngươi ngay cả chút phản kháng cũng không có mà đầu hàng vô điều kiện thế sao?"

"Đúng vậy đó ! Chẳng thà thua trên đấu trường cũng không sao, đằng này đến đánh mà còn chẳng dám đánh nữa, ngươi có phải là nam nhân hay không đó!" Một vị nữ sinh cũng khác mang đầy vẻ oán giận lên án kịch liệt.

Một khi đã có hai người mở hàng, lập tức những người khác cũng thay nhau công khai lên án, làm cho toàn trường ngập tràn những tiếng mắng chửi không thôi. Những tân sinh hầu hết đều là những người tuổi trẻ huyết khí phương cương, nay chứng kiến hành động đầu hàng vô điều kiện này của Đường Thiên, đồng thời đối phương lại là đệ tử của học viện đối địch nữa, bấy nhiêu đó làm cho tất cả mọi người đều khinh bỉ hắn.

"Ta đầu hàng hay không có liên quan gì đến các ngươi?" Trên mặt Đường Thiên biểu lộ đầy vẻ kinh ngạc.

Câu nói của hắn làm mọi người bất động.

Nhưng sau đó tiếng la ó lập tức nổ tung càng lúc càng dữ dội.

"Ông trời ơi...! Sao học viện của chúng ta lại có một tên ‘xuất sắc’ đến như thế chứ? Hắn đã quét bay mất mặt mũi của học viện chúng ta rồi!"

"Cái tên không phải là nam nhân này! Vậy mà Thiên Huệ tiểu thư lại đi để ý đến một tên rác rưởi như vậy! Quả thực là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu mà!"

"Từ nay trở đi ta không bao giờ đến khóa luyện tập này nữa! Cứ nghĩ phải nhìn thấy mặt hắn là ta muốn phát ói rồi! Con bà nó... không ngờ hắn lại đầu hàng với tên gia hỏa của Mãnh Thú học viện!"

...

"A Mạc Lý... bỏ qua cho ta đi, ta đầu hàng" Đường Thiên chẳng thèm để ý tới cảm xúc mãnh liệt của đám tân sinh, hắn mở to con mắt sáng ngời như một người vô tội, ánh mắt ngập nước đầy vẻ thành khẩn nhìn A Mạc Lý.

A Mạc Lý trợn trừng con mắt trâu, sau đó nắm lấy cổ áo Đường Thiên, kéo Đường Thiên lên trước mặt rồi mở cái miệng lớn đỏ au, kích động gào lên: "Đến đây đi, đường lối trụ cột à! Năm năm tu luyện vũ kỹ trụ cột, đó là Võ Giả có cái tâm ngoan cường đến mức nào chứ, nhất định ngươi sẽ khai sáng ra một phương pháp tu luyện hoàn toàn mới! Đường lối trụ cột! Ta đã nhìn thấu ngươi từ lâu rồi! Ngươi không lừa được ta đâu!"

Đường lối trụ cột...

Mỗi lần nghe thấy cái tên này là trên trán Đường Thiên nổi đầy gần xanh. Tuy ca chỉ biết vũ kỹ trụ cột thôi, nhưng cái tên mà ngươi nói sao nghe quá...

Quá áp bức rồi !

Xem thấu cái con mẹ ngươi, rõ ràng ngươi so với ca còn đần hơn lại còn làm ra vẻ.

A Mạc Lý tiếp tục điên cuồng tưới nước bọt: "Đến đây đi, đường lối trụ cột à, để ta xem con đường võ đạo vũ kỹ trụ cột hoàn toàn mới của ngươi xem nào! Hãy chiến đấu vì danh tiếng của Thiên Huệ tiểu thư, chỉ khi ngươi chiến thắng mới có tư cách nhận được sự ưu ái của Thiên Huệ tiểu thư! Đến đây đi, đường lối trụ cột..."

...Dùng danh tiếng của Thiên Huệ...

Đúng là tên đầu trâu ngu xuẩn, danh tiếng của Thiên Huệ là để cho ngươi dùng hay sao!

Chắc chắn thằng khốn này đang âm thầm thèm muốn Thiên Huệ đây!

Mẹ kiếp !

Lập tức đôi mắt Đường Thiên bỗng trợn tròn, khuôn mặt lóe lên sát khí dầy đặc, “vèo..” tay phải uốn lượn như linh xà, chưởng pháp trụ cột “Triền”nhanh chóng cuốn lấy cánh tay của A Mạc Lý. Đồng thời cánh tay còn lại của Đường Thiên cũng đã trườn đến phần eo A Mạc Lý nhanh tựa tia chớp, hắn xuất thủ pháp ám khí trụ cột "Trảo".

"A...!" Đường Thiên gầm lên giận dữ, rồi dùng sức giơ cao thân hình cực lớn của A Mạc Lý ném mạnh đi.

"Con trâu ngu xuẩn, dám dòm ngó tới Thiên Huệ à! Thế thì ngươi nhất định phải chết!"

Nguyên lai là có một dạo trước đây A Mạc Lý đi ngang qua An Đức học viện, vô tình nhìn thấy Đường Thiên đang đánh nhau với người khác, nhất thời gã ngứa tay mà không nói hai lời liền xông vào đối chiến với Đường Thiên.

Tuy nhiên gã cũng nhìn ra được Đường Thiên chỉ biết mỗi vũ kỹ trụ cột, nên chỉ dùng vũ kỹ trụ cột để đối chiến với Đường Thiên.

A Mạc Lý làm thế chẳng khác nào tự trói hai tay mình, nên rốt cuộc bị Đường Thiên đánh cho một trận ê ẩm cả người.

Nhưng dù bị đánh tới như vậy nhưng A Mạc Lý không những không tỏ ra tức giận, mà hoàn toàn ngược lại gã còn tỏ ra vô cùng hứng thú, gã thật không ngờ vẫn còn có người có vũ kỹ trụ cột mạnh hơn gã nhiều!

Tựa như vừa phát hiện ra một châu lục mới vậy, gã nhanh chóng truy tìm chỗ ở của Đường Thiên, rồi sau đó cứ cách ba ngày lại tìm đến đánh một trận, nhưng lần này mò đến tận An Đức học viện như thế này rõ ràng mới là lần đầu tiên đấy.

Trước kia lần nào gã đến khiêu chiến cũng bị Đường Thiên đánh cho tơi tả.

Nhưng A Mạc Lý càng bị đánh lại càng nghiện nặng, mật độ mò tới càng lúc càng nhiều, bởi vì đánh nhau rất nhiều lần nên gã tiểu tử này mới biết rõ tử huyệt của Đường Thiên là cái gì.

Lúc này A Mạc Lý bị bay ra ngoài như một bao cát, mắt thấy gã sắp ngã nặng nề xuống mặt đất thì thân thể của A Mạc Lý lại có động tác hết sức mềm dẻo, dường như không hề tương xứng với khổ người của gã vậy, chỉ thấy gã khẽ lộn người một cái lập tức vững vàng đứng xuống mặt đất.

Đôi mắt trâu của A Mạc Lý lộ ra vẻ hưng phấn, nước bọt văng tứ tung: "Quả nhiên không hổ danh là đường lối trụ cột hoàn mỹ. Sức bật hoàn mỹ, vũ kỹ trụ cột hoàn mỹ, lực lượng hoàn mỹ... ! Làm cho người

ta thật hưng phấn quá đi! Đến đây đi, đường lối trụ cột ơi, đại chiến một hồi đi!"

Đường Thiên chẳng muốn nhiều lời với gã làm gì, bởi hắn biết rõ nếu hôm nay không đả bại con dã thú trước mắt thì đừng hòng đi làm được việc gì khác.

Hắn chẳng thèm để ý đến đám môn sinh khác trong Diễn Võ Trường nữa.

Dưới chân đột nhiên phát lực đồng thời thân hình lao đi như mũi tên, hắn bắt đầu đánh về phía A Mạc Lý. Vào đúng thời điểm mũi chân chạm vào mặt đất, hắn xoay eo rồi tung quyền, xuất ra quyền pháp trụ cột "Trùng quyền"!

Hai mắt A Mạc Lý tỏa sáng, đồng thời hắn cũng xoay eo rồi xuất quyền và không ngờ cũng lại là "Trùng quyền" giống như Đường Thiên!

Hai nắm đấm va chạm mạnh vào nhau không hề có chút kỹ xảo nào.

Phành...!

Hai nắm tay rắn chắc va đập vào nhau phát ra thanh âm như tiếng không khí nổ tung, làm cho đám môn sinh đang đứng xem bên ngoài không khỏi hít vào một hơi lãnh khí.

Ngay sau đó, hai thân hình đều bị đẩy lùi lại ba bước.

Đám môn sinh vốn mới có phản ứng mãnh liệt với Đường Thiên, bất chợt như bị ai đó bóp chặt cổ họng làm không phát ra miệng được tiếng nào, bọn họ chỉ biết ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngang sức ngang tài...

Không ngờ một quyền vừa nãy lại có kết quả ngang sức ngang tài...

Sao có thể như vậy được... Sao có thể như vậy được!!?!

Mãnh Thú học viện... Cuồng ngưu A Mạc Lý... Vốn xếp hạng thứ bảy... Ngang sức ngang tài...

Ánh mắt A Mạc Lý lại càng sáng lên thêm, gã biết rõ sức lực ẩn chứa trong một quyền này của mình, đồng thời gã cũng biết thực ra vừa nãy mình đã rơi xuống thế hạ phong. Nếu như chỉ bàn về phương diện lực lượng thuần túy, thì gã mạnh hơn Đường Thiên rất nhiều, nhưng khi nắm đấm của hai người đánh trực tiếp lên nhau không hề có kỹ xảo gì lại có kết quả ngang tài ngang sức.

Điều này chứng tỏ khả năng phát lực của Đường Thiên trong thế "Trùng quyền"đã hơn hẳn gã!

Quả nhiên không hổ danh là đường lối trụ cột hoàn mỹ mà...

Lúc này Đường Thiên như một con báo đang săn mồi, ánh mắt tập trung biểu lộ vẻ hung ác. Tuy bình thường hắn luôn có bộ dạng lười biếng, nhưng chỉ cần bắt đầu đánh nhau thì tinh thần hắn sẽ cực kỳ tập trung, trong đầu chỉ còn lại ý niệm duy nhất là phải đánh bại đối phương!

Rầm rầm rầm...!

Thanh âm quyền cước va chạm nhau kịch liệt, vang vọng liên miên không dứt ở bên tai.

Toàn bộ những người có mặt trong Diễn Võ Trường đều bị trận chiến kịch liệt này hấp dẫn. Thân thể A Mạc Lý vô cùng cường tráng, từng khối cơ bắp nổi lên chắc nịch toát lên vẻ mạnh mẽ như một con trâu rừng. Còn Đường Thiên, sau năm năm liên tục tu luyện vũ kỹ trụ cột, mỗi một bộ phận trên thân thể hắn đều đã được rèn luyện đến mức cực hạn, thân hình cao lớn nhưng cân đối đầy mạnh mẽ mang đến cho người ta cảm giác đầy tính bạo phát.

Vũ kỹ trụ cột không có quá nhiều kỹ xảo có tác dụng đánh lừa, mà hầu hết các động tác đều hết sức đơn giản, nhưng khi được đánh ra trên tay hai người này lại ẩn chứa tính công phá cực cao.

Mỗi một kích mà A Mạc Lý đánh ra đều rất cương mãnh, dùng lực phá xảo.

Còn công kích của Đường Thiên lại gọn gàng và linh hoạt, thường chú trọng đến khả năng bộc phát lực lượng. Vài loại vũ kỹ trụ cột tổ hợp lại với nhau cứ biến hóa liên tục, phong phú hơn xa A Mạc Lý.

Song phương đánh nhau cực kỳ kịch liệt, từng nắm quyền cứ thế va chạm vào nhau không ngớt, khiến sắc mặt đám môn sinh đứng xung quanh lúc đầu khiếp sợ về sau lại trở lên tái nhợt cắt không ra chút máu. Lực lượng và tốc độ kinh người, kỹ xảo đơn giản chính xác, tuy không có chút thừa thãi hoa mỹ nào nhưng lại làm cho người ta có cảm giác trùng kích đầy mãnh liệt.

Nếu như bản thân mình mà gặp phải tấn công như cuồng phong bạo vũ như vậy thì e rằng đã sớm gục ngã rồi ! Những tân sinh mới nhập học này hoàn toàn choáng váng bởi cảnh tượng trước mắt.

Chẳng lẽ những thứ dùng trong cuộc chiến kia chính là vũ kỹ trụ cột hay sao?

Đường Thiên hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của đám người xung quanh, bởi lúc này trong mắt hắn chỉ có Cuồng ngưu mà thôi.

Hiện tại vũ kỹ trụ cột của A Mạc Lý so với trước kia đã mạnh hơn rất nhiều. Điều này không nằm ngoài dự tính của Đường Thiên, vì dù sao cảnh giới của A Mạc Lý cao hơn hắn nhiều lắm, chỉ cần A Mạc Lý chịu tốn công sức trên phương diện vũ kỹ trụ cột thì hầu như sẽ chẳng gặp phải trở ngại nào đáng nói.

Tu luyện vũ kỹ trụ cột suốt năm năm trời, nay bị người ta bỏ ra chút thời gian ngắn ngủi đã đuổi theo kịp, nếu là người bình thường ắt hẳn sẽ thấy vô cùng nhụt chí.

Nhưng Đường Thiên lại không hề cảm thấy như thế, bởi lúc này trong đầu hắn chỉ còn duy nhất một suy nghĩ, đó chính là tên trâu ngốc

này dám dòm ngó tới Thiên Huệ !

Con trâu ngu xuẩn này, ngươi nhất định phải chết!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Biến Cố

Đường Thiên cực kỳ tức giận, lúc này trong lồng ngực hắn phảng phất như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, nhất thời làm cho tốc độ công kích của hắn càng lúc càng nhanh. Hầu hết những động tác của vũ kỹ trụ cột đều hết sức đơn giản, nhưng mỗi một động tác trong vũ kỹ trụ cột đó đều đã được Đường Thiên tập luyện mấy chục vạn lần, nên tất cả động tác ấy đã trở thành bản năng gốc của hắn.

Vì thế động tác của tay hắn còn nhanh hơn cả phản ứng trong đầu của hắn.

Phành phành phành...!

Ánh mắt của A Mạc Lý hừng hực hơn lúc trước, bởi gã cảm giác được rõ ràng là tốc độ xuất thủ của Đường Thiên đang tăng lên nhanh chóng.

Quả nhiên không hổ danh là Đường trụ cột hoàn mỹ mà!

Lúc này tốc độ xuất thủ của Đường Thiên đã đạt tới cực hạn trên lý thuyết của vũ kỹ trụ cột, chỉ thấy tàn ảnh của chiêu cũ còn chưa tan biến thì bóng dáng của chiêu mới đã hiện rõ trên không trung.

Từng đạo tàn ảnh nối tiếp nhau như hồng thủy cuộn trào bao phủ toàn thân A Mạc Lý.

Nhưng A Mạc Lý lại cảm thấy cực kỳ hưng phấn, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy cực hạn trên lý thuyết.

Gã cảm thấy hứng thú với Đường Thiên cũng tương tự như thế, chẳng phải do gã nhàm chán rảnh rỗi nên... sinh ra 'nông nổi'. Mà từ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Thiên gã đã thấy có hứng thú rồi, sau khi hai người động thủ, càng về sau A Mạc Lý càng không ngại liên tục làm phiền, liên tục tìm tới khiêu khích Đường Thiên, cứ sau mỗi lần chiến đấu A Mạc Lý đều thu được ích lợi không nhỏ.

Không ai lại cảm thấy hứng thú với vũ kỹ trụ cột, quả thật trước khi gặp Đường Thiên gã cũng như vậy.

Bởi tất cả mọi người đều biết rằng, tâm pháp võ kỹ là thứ trọng yếu nhất, mà vũ kỹ cao cấp đương nhiên là quan trọng hơn vũ kỹ cấp thấp rồi.

Vì thế chỉ cần tập trung vào việc tu luyện, sau đó thông qua Hồn Tương Tạp là có thể dễ dàng học tập được vũ kỹ rồi. Do đó nếu tốn kém quá nhiều thời gian ở vũ kỹ sơ cấp là hành vi cực kỳ ngu xuẩn, vũ kỹ mà A Mạc Lý tu luyện chính là Thổ Hệ vũ kỹ cấp ba, Địa Liệt Trảm.

Khi mới nhìn thấy Đường Thiên, gã đã nghĩ rằng mình đã tìm được những gì luôn mong muốn, vì thế A Mạc Lý mới dùng vũ kỹ trụ cột để đối chiến với Đường Thiên, mặc dù lần nào cũng đều bị Đường Thiên đánh cho bầm dập te tua.

Đó cũng là lần đầu tiên A Mạc Lý bị người ta đánh đập thảm hại như vậy, ngay cả khi đối chiến với cao thủ số một của Mãnh Thú Học Viện là Lương Thu đi nữa, gã cũng chưa bao giờ phải chật vật như vậy.

Nhưng thời gian trôi qua càng lâu, gã chợt phát hiện ra bình cảnh bấy lâu nay của mình bỗng có dấu hiệu buông lỏng. Điều này làm A Mạc Lý vừa cảm thấy vui mừng lại vừa cảm thấy hơi nghi hoặc, từ đó gã bắt đầu vắt hết đầu óc suy nghĩ, xem tại sao bình cảnh của mình lại được nới lỏng như thế.

Nguyên nhân buông lỏng đối với gã cực kỳ quan trọng, bởi vì muốn đột phá bình cảnh chính là điều mà gã luôn mong đợi bấy lâu nay.

Phải mất hai ngày sau gã mới hiểu được, thì ra nguyên nhân làm bình cảnh buông lỏng chính nhờ trận chiến với Đường Thiên lúc trước.

Tuy vậy A Mạc Lý cũng không dám chắc suy đoán của mình là đúng, vì thế gã mới chạy đến An Đức học viện để tìm Đường Thiên đánh thêm một trận nữa, và đương nhiên lần đó lại bị đánh cho tơi bời hoa lá.

Thế nhưng thông qua trận chiến đợt đó gã cũng đã xác định được suy đoán của mình, quả nhiên nguyên nhân chính là nhờ chiến đấu với Đường Thiên.

A Mạc Lý là một kẻ kiên trì, từ lúc đó trở đi cứ sau một thời gian ngắn gã lại tìm Đường Thiên để được hành hạ một phen. Tuy nhiên, trước kia gã chỉ đến nhà Đường Thiên để thách đấu, riêng sự kiện tới tận học viện lần này để khiêu chiến chính là lần đầu tiên đấy.

Trải qua nhiều trận đánh, rốt cuộc A Mạc Lý cũng đã tìm ra nguyên nhân chính thức, đó chính là vũ kỹ trụ cột! Đồng thời gã còn phát hiện ra, khi gã không ngừng thuần thục vũ kỹ trụ cột thì uy lực của Địa Liệt Trảm cũng từ từ được tăng lên.

Cứ như vậy bình cảnh của A Mạc Lý bất tri bất giác đã đột phá từ lúc nào không biết, nhưng sau khi đột phá hắn vẫn không hề dừng lại trò chơi tìm Đường Thiên quyết đấu.

Quả thật thực lực của gã mạnh mẽ hơn xưa, đồng thời hiểu biết về vũ kỹ cũng vượt xa Đường Thiên. Vì thế, vũ kỹ trụ cột không gây chút khó khăn nào cho A Mạc Lý nữa, chẳng qua trước đây gã không để tâm tới mà thôi. Vì thế sau khi đánh mấy trận, trình độ vũ kỹ trụ cột của A Mạc Lý tăng lên nhanh chóng.

Nhưng điều làm cho gã không thể ngờ tới chính là gã vẫn đánh không lại tên Đường Thiên kia.

Không thắng được nổi một lần !

Tên Đường Thiên này đúng là đồ biến thái mà, đã đè đầu cưỡi cổ suốt thời gian dài trên phương diện vũ kỹ trụ cột.

Trong lòng A Mạc Lý vẫn nghẹn tức điều đó. Phải nhớ rằng, gã chính là cao thủ của Mãnh Thú Học Viện đấy, vậy mà ngay cả người xếp hạng cuối cùng của An Đức Học Viện còn đánh không lại, nếu như tin tức này bị lộ ra ngoài thì mất mặt đến cỡ nào chứ. Chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng đối phương dùng vũ kỹ trụ cột còn mình lại xài công phu, nhưng như vậy thì làm sao hắn có thể thua được đây?

Đường Thiên không suy nghĩ nhiều như A Mạc Lý, trong mắt hắn A Mạc Lý là một tên rác rưởi, thân hình thì giống trâu, tính tình lại như con ruồi cứ vo ve bám theo phiền chết đi được.

Nhưng điều làm cho hắn không thể nào tha thứ được chính là, không ngờ con ruồi trâu ngu xuẩn này lại dám để ý tới Thiên Huệ chứ!

Đường Thiên không thể kiềm chế được cơn giận, để mặc nó hoàn toàn bạo phát.

Song, rõ ràng là lần này A Mạc Lý có chuẩn bị rồi mới tới, bất kể Đường Thiên công kích điên cuồng đến mức độ nào, A Mạc Lý vẫn cứ thủy chung đứng sừng sững bất động. Điều này chứng tỏ A Mạc Lý bỏ ra không ít thời gian cho vũ kỹ trụ cột, và chênh lệch giữa hắn với Đường Thiên đã ngày càng rút ngắn đi.

Người có cảnh giới cao đi học vũ kỹ cấp thấp âu cũng chẳng phải là điều gì quá khó, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Đường Thiên tu luyện vũ kỹ trụ cột năm năm lại khiến cho người ta cứ cười nhạo đến vậy.

Hiện tại song phương lâm vào thế giằng co.

Tố chất thân thể của cả hai người đều cực kỳ xuất sắc, A Mạc Lý chiếm ưu thế về lực lượng, còn Đường Thiên lại chiếm ưu thế về tốc độ

và sự dẻo dai, có thể nói đến lúc này hai bên vẫn ngang sức ngang tài với nhau.

Công kích dần dần thoát khỏi tầm khống chế của Đường Thiên, lúc này hắn đã tiến vào một trạng thái vô cùng kì dị.

Hắn ra đòn tấn công còn nhanh hơn cả suy nghĩ của hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Thiên tiến nhập vào trạng thái như vậy, nếu lúc này mà hắn vẫn còn tỉnh táo thì hắn sẽ rất kinh ngạc, nhưng hiện tại Đường Thiên lại đang hòa vào trạng thái bạo tẩu, hắn đã quên mất mình là ai.

Dù Đường Thiên đã đạt đến mức cực hạn trên lý thuyết, nhưng tốc độ xuất chiêu của hắn vẫn cứ gia tăng, dù sự gia tăng này rất nhỏ bé, khó mà có thể thấy được.

Lập tức A Mạc Lý cảm thấy có áp lực.

Điều này làm hắn hơi sững sờ, phản ứng đầu tiên trong đầu hắn chính là: không thể như vậy được!

Cực hạn có nghĩa là gì ? Cực hạn có nghĩa là không thể đột phá! Hơn nữa cực hạn trên lý thuyết lại càng không thể đột phá!

Trừ khi Đường Thiên tu luyện tâm pháp cấp ba, có chân lực tích lũy cao cấp hơn thì mới có thể đột phá được cực hạn của vũ kỹ.

Nhưng song phương đã giao thủ qua vô số lần rồi, nên hắn hiểu rất rõ Đường Thiên. Thứ mà gã này tu luyện chỉ là tâm pháp cấp hai Dưỡng Khí Quyết mà thôi, hơn nữa khoảng cách luyện đến viên mãn vẫn còn xa.

Khi A Mạc Lý thoáng ngây người, đột nhiên trong mắt Đường Thiên lóe lên một đạo quang mang lạnh thấu xương, đồng thời thân thể cao lớn của hắn linh hoạt giống như con báo, toàn thân khẽ động một cái đã áp sát vào A Mạc Lý.

Thấy vậy A Mạc Lý cả kinh, tay trái theo bản năng đánh ra một trảo.

Tức khắc tay trái của Đường Thiên chạm với tay trái của A Mạc Lý, chưởng pháp trụ cột "Vẩy" đã được tung ra, đồng thời hắn mượn cỗ lực phản chấn lại, thân thể trơn trượt tựa như cá, hai chân di động với tần suất cực nhanh tức khắc đã lui về sau ba bước, đúng khinh công trụ cột "Toái bộ".

Thân hình hắn giống như quỷ mị, đột nhiên hiện ra giữa không trung phía bên trái A Mạc Lý, đồng thời lúc này thân hình đã xoắn lại, hữu quyền lập tức được đánh ra.

"Giết !"

Tiếng quát như tiếng sấm được vang lên, lực lượng dồn từ eo đến khuỷu tay rồi đến tận cổ tay, mượn thế vồ từ trên cao xuống mà tung mạnh ra một quyền!

Một quyền này có tốc độ cực nhanh !

Giống như một ngôi sao băng vậy !

Dưới tình thế cấp bách, thân thể A Mạc Lý liền né sang bên phải.

Nhưng một quyền cực mạnh của Đường Thiên vẫn đánh trúng lên vai trái của A Mạc Lý.

Lực lượng cực mạnh làm sắc mặt A Mạc Lý biến đổi, nhưng khi gã còn chưa kịp có phản ứng gì thì thân hình đã bị văng ra ngoài.

Rầm...!

Thân hình A Mạc Lý giống như một bao cát nghe “rầm...” một tiếng thật nặng nề đập mạnh lên mặt đất, rồi sau đó bị kéo lê trên mặt đất đến bảy tám thước mới dừng lại.

Cả Diễn Võ Trường chìm vào trong yên tĩnh, sắc mặt tất cả mọi người đều dại ra.

Đường Thiên vẫn giữ nguyên tư thế khom người xuất quyền, còn trước mặt hắn không xa là thân thể A Mạc Lý đang gục trên mặt đất, hai người tạo lên một bức tranh vô cùng quỷ dị.

Này này này...

Vù vù hô!

Đường Thiên chỉ cảm thấy thế giới xung quang bỗng nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ, xung quanh chỉ có tiếng thở “ồ ồ” của chính mình. Dần dần, suy nghĩ vốn chậm nửa nhịp của Đường Thiên cuối cùng cũng đã đuổi kịp phản ứng của thân thể, hắn chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Sau đó là những tiếng thét hỗn loạn làm lỗ tai hắn ong ong.

"Hắn hắn hắn..."

"Ta... trời ạ! Ta... trời ạ! Trời đất ơi...!"

"Ta hoa mắt sao? Thật sự là bị hoa mắt sao...?"

"Đường... đường... đường... đường..."

..

A Mạc Lý từ từ bò dậy, trên mặt gã vẫn hiện lên vẻ không thể tin nổi, lúc này cánh tay trái của gã đã tê dại không còn cảm giác nữa, cũng chẳng biết có bị gẫy xương gì không.

Sao lại có thể như vậy được ? Sao cực hạn lý thuyết lại bị phá vỡ được?

"Đường Thiên !" Trong ánh mắt của A Mạc Lý lấp lóe quang mang nóng rực không thể giải thích được, hắn nhìn chằm chằm vào Đường Thiên, rồi cao cất giọng: "Tới Mãnh Thú học viện đi! Một thiên tài như

ngươi không nên bị mai một ở chỗ này! Đến Mãnh Thú học viện với ta đi, Đường trụ cột, ngươi nhất định sẽ tỏa sáng!"

"Thúi lắm !" Đường Thiên mở to hai mắt, thân thể vẫn giữ nguyên tư thế cũ, vững vàng như bàn thạch rồi chửi ầm lên: "Con trâu ngu xuẩn, định lừa ta tới Mãnh Thú học viện gì gì đó à, rồi sau đó dùng mưu mô gấp ghé Thiên Huệ chứ gì! Nói cho ngươi biết, đừng có mà nằm mơ, ta đã nhìn thấu âm mưu của ngươi rồi!"

"Đường Thiên, nữ nhân là cái đinh gì chứ! Thân là nam nhi phải khai sáng ra con đường võ đạo thuộc về mình! Đến đây đi, tới Mãnh Thú học viện đi, chỉ cần chúng ta liên thủ, nhất định sẽ khai sáng ra con đường võ đạo hoàn toàn mới! Chẳng có cái gì có thể hứng khởi tinh thần hơn thế đâu..." A Mạc Lý chẳng thèm để ý tới mấy lời chửi mắng của Đường Thiên, gã vẫn cứ trợn to con mắt trâu lên, trên mặt đầy vẻ kích động.

"Phì...!" Đường Thiên vẫn không hề nhúc nhích, khinh thường nói: "Ngươi là một thằng ngu, ngươi nghĩ là dùng mấy thủ đoạn hạ lưu có mục đích bỉ ổi đó là có thể đùa giỡn ta sao, ngươi quá ngây thơ rồi!"

"Đường Thiên, ta không từ bỏ ý định này đâu!" Ánh mắt A Mạc Lý nóng rực như đang bốc cháy, giọng nói đầy khí thế.

"Hừ, con trâu ngu ngốc ! Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám dòm ngó đến Thiên Huệ, nhất định ta sẽ đánh cho ngươi thành một đống thịt... bò cho xem!" Đường Thiên dùng vẻ mặt cảnh cáo đồng thời mang chút khinh bỉ lườm lườm A Mạc Lý.

"Ngươi đúng là một tên nam nhân sa đọa mà!"

A Mạc Lý nhìn chằm chằm Đường Thiên một lúc lâu, rồi bực tức xoay người rời đi.

"Này...!" Bỗng nhiên Đường Thiên hô lên.

Nghe thấy vậy, cước bộ A Mạc Lý liền đứng yên rồi quay mặt nhìn lại, khuôn mặt hiện lên vẻ mừng như điên: "Đường trụ cột, ta biết mà... cuối cùng cái tâm võ giả của ngươi cũng không can tâm cứ tầm thường hoài như thế, chúng ta cùng nhau khai sáng ra con đường võ đạo mới..."

"Này... các người đỡ dùm ta cái" Thân thể Đường Thiên vẫn giữ nguyên tư thế khom người xuất quyền như lúc trước mà không nhúc nhích, lúc này hắn mới thở hổn hển rên thành tiếng: "Thắt lưng ta đau quá! Ui da má ơi... xem ra lần này phải đau đến mấy ngày rồi..."

A Mạc Lý đứng như hóa đá.

*

* *

Khi hai người Đường Thiên và A Mạc Lý còn đang đánh nhau đầy khí thế, thì tình cảnh ở phòng Viện trưởng Lý cũng trở nên hỏng bét.

"Học viện của các ngươi vẫn còn có loại học sinh bỏ đi như thế sao, ta rất ngạc nhiên đó!" Một vị trung niên nhân có khuôn mặt đỏ au như say rượu đang kích động quơ cánh tay phải to đùng, quát lên như sấm: "Ta không thể tưởng tượng ra được! Từ thời tổ phụ của ta đến giờ, gia tộc ta luôn trợ giúp cho An Đức học viện, hàng năm ngoài kim tiền ra còn có tình cảm nữa, vậy mà cuối cùng lại lấy được báo đáp như thế này đây. Các ngươi dung túng một môn sinh đồ bỏ đi vốn có phẩm đức ti tiện như vậy, cứ ngu ngơ ở trường học suốt năm năm trời, chẳng lẽ An Đức học viện đã xuống cấp thê thảm như vậy sao! Ngươi là Viện trưởng, không thể tránh được trách nhiệm về việc này..."

Bên cạnh vị trung niên đó có một thiếu niên với khuôn mặt bị sưng vù nhưng lại đầy vẻ đắc ý, rõ ràng hắn chính là tên tân sinh bị Đường Thiên ra tay dạy dỗ ở trước cổng học viện. Đường Thiên không biết rằng, tên thiếu niên bị hắn thuận tay xử trí lại chính là Chu Bằng con trai của gia chủ Chu gia.

Ở Tinh Phong thành này Chu gia có thế lực cực lớn, sau mấy trăm năm kinh doanh, các xúc tu của Chu gia gần như đã vươn tới mọi ngóc ngách trong Tinh Phong thành. Vậy mà đường đường là con trai của gia chủ Chu gia thiếu chút nữa đã bị mưu sát ở trước cổng học viện, chuyện này nhất định sẽ khiến Chu gia trở thành trò cười cho các gia tộc khác trong Tinh Phong thành.

Thiếu chủ của Chu gia có thể đùa giỡn với dân nữ, có thể hoành hành ngang ngược, có thể xem mạng người như cỏ rác, nhưng tuyệt đối không thể bị làm nhục!

Gia chủ Chu gia vô cùng bực bội. Ban đầu hắn gửi nhi tử đến An Đức Học Viện, cũng bởi vì An Đức Học Viện chính là địa bàn của Chu gia, mà đối với bất kỳ một gia tộc nào mà nói, bồi dưỡng thế hệ tuổi trẻ luôn là khoản đầu tư tầm cỡ. Mấy trăm năm nay Chu gia luôn luôn giúp đỡ An Đức học viện về mặt vật chất, đến tận bây giờ vẫn chưa bao giờ dừng lại.

Trên mặt vị Viện trưởng nở nụ cười nịnh hót lấy lòng, mặc cho nước miếng của trung niên nhân gần như đã phun đầy mặt hắn, nhưng không hề dám đắc tội với vị tài chủ trước mặt, bởi nếu như nguồn thu năm nay của học viện bị giảm mạnh, e rằng chả cần đến hết năm hắn cũng sẽ bị cắt luôn cái thân phận Viện trưởng này.

Mắng suốt một canh giờ trung niên nhân mới chịu dừng lại, hắn cố nén lửa giận trong lòng rồi trầm giọng nói với Viện trưởng: "Bất kể như thế nào thì sự thật vẫn là nhi tử của ta tiến vào học viện do Chu gia giúp đỡ, vậy mà thiếu chút nữa đã bị mưu sát. Đúng rồi, đó chính là mưu sát cơ đấy! Những chuyện như thế này, không chỉ ta không thể nào tiếp nhận nổi mà cả Chu gia cũng không thể nào thừa nhận được, ngươi phải cho Chu gia ta một câu trả lời thỏa đáng!"

Nói xong, trung niên nhân chẳng thèm nhìn Viện trưởng lấy một cái, lập tức xoay người dẫn theo Chu Bằng rời đi.

Sắc mặt của Viện trưởng trở nên âm trầm đến mức gần như có thể nặn ra nước, hắn thấp giọng rống lên giận dữ: "Gọi Đường Thiên tới đây cho ta!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Không Bỏ Cuộc

Viện trưởng nhìn Đường Thiên đầy vẻ chán ghét, còn Đường Thiên vừa mới ác chiến với A Mạc Lý xong nên cả người toàn là bùn đất, khuôn mặt sưng húp. Bất chợt Viện trưởng có cảm giác mình đúng là đồ đầu heo mà, sao một tên bỏ đi như vậy mà mình lại để cho hắn ở lại An Đức tới năm năm cơ chứ.

Tất cả đều do cái lão chết tiệt họ Sầm kia !

Phen này thì cả Sầm lão đầu cũng không thể lưu lại...

Trong ánh mắt của Viện trưởng ánh lên một tia tàn nhẫn, điều quan trọng nhất bây giờ là xoa dịu lửa giận của Chu gia. Bỗng hắn chợt nhớ ra, năm xưa sở dĩ hắn đồng ý lưu lại Đường Thiên, ngoại trừ lời nói của Sầm lão đầu ra còn vì Thượng Quan Thiên Huệ nữa. Khi còn ở An Đức Học Viện, Thượng Quan Thiên Huệ chính là cao thủ đứng đầu, mấy năm phong quang của An Đức cũng nhờ Thượng Quan Thiên Huệ mà có đấy.

Hừ hừ, nhưng giờ Thượng Quan Thiên Huệ cũng đã đi rồi...

"Đường Thiên, từ ngày mai trở đi ngươi không cần tới đây nữa." Viện trưởng lạnh lùng tuyên bố.

Đường Thiên sửng sốt, cảm thấy không thể hiểu được: "Tại sao?"

"Tại sao à?" Viện trưởng cảm thấy rất buồn cười, vẻ mặt đầy khinh bỉ nói: "Ngươi vẫn còn hỏi tại sao à? Trời ạ! Ta làm Viện trưởng lâu như vậy, mà chưa thấy có loại học sinh nào bỏ đi như ngươi. Ngươi xem lại bản thân ngươi đi, đấy... đánh nhau, ẩu đả, ngươi chẳng khác nào một tên côn đồ đầu đường xó chợ cả! Một người xấu xa như ngươi chỉ làm cho

danh tiếng của An Đức thêm vết nhơ, bẩn không thể nói nổi! Giờ thì ngươi có thể lăn đi được rồi đấy, từ hôm nay trở đi cấm ngươi thò nửa chân bước vào An Đức..."

Viện trưởng cảm thấy mình được nói tới sướng cả người, những ấm ức mới bị khi nãy, lúc này đã hoàn toàn được xả ra.

Nhưng vẫn có một điều làm hắn cảm thấy chướng mắt, đó chính là Đường Thiên vẫn dùng vẻ mặt ngạo nghễ ương bướng nhìn hắn, cứ như hắn chẳng thèm để ý đến việc bị đuổi học vậy.

"Nói cho ngươi biết, một tên bỏ đi như ngươi không có một người nào và không có một học viện nào thu nhận ngươi đâu. Cút đi, tu luyện năm năm mà chỉ luyện vũ kỹ trụ cột, đúng là cái đồ ngu ngốc, chẳng lẽ trong đầu ngươi toàn là bã đậu hay sao! Ngươi vĩnh viễn chỉ có thể sinh sống ở khu ổ chuột, vừa dơ bẩn lại vừa hỗn loạn, và tất cả đám người xung quanh ngươi cũng chỉ giống như ngươi, là loại bỏ đi mà thôi !"

Viện trưởng ngẩng đầu lên, cao ngạo coi rẽ nhìn xuống Đường Thiên, trên mặt hắn ngập tràn vẻ khinh bỉ và coi thường: "Nói cho ngươi biết, Sầm lão đầu sẽ cút cùng với ngươi, cái lão già chết tiệt ấy... sai lầm lớn nhất của lão chính là gặp phải ngươi, vì thế lão phải trả giá vì sai lầm của mình..."

Viện trưởng đang thao thao bất tuyệt đột nhiên ngừng lại.

Bởi có một bàn tay đầy những vết thương đang tóm chặt cổ hắn.

Mới vừa lúc nãy Đường Thiên chẳng thèm để ý, nhưng lúc này hắn giống như một con sư tử đang nổi giận, tóc tai như dựng đứng lên, trong hai mắt đầy những tia máu, gân xanh nổi đầy trán, khuôn mặt của hắn trở nên biến dạng vô cùng đáng sợ.

Viện trưởng bị biến cố đột ngột phát sinh này làm ngây cả người, trong đầu trở nên trống rỗng.

Bàn tay tóm chặt cổ gã giống như kìm sắt kéo khuôn mặt của gã lại gần.

Khuôn mặt đáng sợ đầy vẻ hung ác của Đường Thiên lọt vào trong tầm mắt Viện trưởng, khiến cho hai đùi gã không tự chủ được mà run rẩy, khuôn mặt mang đầy vẻ hoảng sợ.

Thằng này điên rồi! Hắn điên rồi! Không ngờ hắn dám động thủ với Viện trưởng!

Các lão sư khác có mặt trong phòng Viện trưởng cũng bị biến cố này làm ngây cả người.

"Ngươi dám vũ nhục Sầm lão sư!" Dường như Đường Thiên đã biến thành con người hoàn toàn khác, khuôn mặt đầy dữ tợn, cánh tay nắm lấy cổ Viện trưởng rồi kéo như xách một con chó chết, dí thân thể mập mạp của Viện trưởng từng chút từng chút lại gần mặt mình.

Đường Thiên gầm lên đầy giận dữ.

Trong lồng ngực Đường Thiên lửa giận đang gào thét sôi trào lan tràn khắp nơi. Trong An Đức học viện này, Sầm lão sư chính là người mà hắn kính trọng nhất, vậy mà tên mập đáng chết này lại dám vũ nhục Sầm lão sư!

Đáng chết !

Cánh tay của Đường Thiên vốn đang tóm cổ Viện trưởng chợt phát lực.

Phành...!

Trán Đường Thiên đụng mạnh vào mặt gã Viện trưởng, lập tức một tiếng thét bi thảm vang lên đồng thời còn có vô số máu tươi bắn ra tứ tung.

Rầm rầm rầm...!

Viện trưởng bị đả kích thế này đến nỗi cứ ngỡ đang gặp ác mộng, kể cả những người có mặt cũng bị hành động điên cuồng của Đường Thiên làm cho sợ hãi.

Đường Thiên buông tay ra, lúc này thân hình của mềm oặt của Viện trưởng ngã xuống mặt đất như một bãi bùn.

Trên mặt Đường Thiên đầy vết máu, nhưng hắn chẳng thèm quan tâm, ánh mắt đầy hung ác quét qua người những lão sư có mặt ở xung quanh. Những lão sư kia cũng bị khí thế của Đường Thiên dọa cho sợ hãi, nên chỉ biết trơ mắt ra mà nhìn hắn từ từ rời đi.

Sau khi hừ lạnh một tiếng, hắn bước chân ra khỏi cửa.

"Ngươi dám tập kích..." Một lão sư cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, run giọng nói.

Bỗng Đường Thiên quay mặt sang, khuôn mặt đầy vết máu và ánh mắt hung ác, làm cho lão sư kia sợ hãi phải đem nửa câu sau nuốt trở lại.

Tuy mỗi vị lão sư có mặt ở đây đều có thực lực vượt xa Đường Thiên, nhưng khí thế hung hãn của Đường Thiên lại làm cho bọn họ câm như hến.

Đường Thiên chẳng thèm để ý tới đám người này mà xoay người rời đi.

Đám môn sinh ở dọc đường cũng bị sắc mặt âm trầm đến cực điểm của Đường Thiên làm cho sợ hãi, tự động né tránh nhường đường.

Sau khi phẫn nộ trong lòng dần lắng xuống, Đường Thiên nhìn thấy từng gốc cây ngọn cỏ quen thuộc, lại nghĩ đến ngày mai sẽ ra đi không ngày trở lại, đột nhiên trong lòng hắn cảm thấy hơi buồn bã. Hắn cắn chặt môi, ngẩng đầu lên, cố gắng cho ánh mắt của mình trở nên bình tĩnh không để ý tới gì khác như thường ngày vậy.

Kể cả có rời đi, Đường Thiên ta cũng phải ngẩng đầu mà đi!

Khi hắn vừa bước chân ra khỏi cổng trường thì bỗng nhiên phía sau truyền tới một giọng nói già nua.

"Đường Thiên !"

Nghe thấy giọng nói này, thân hình Đường Thiên cứng đờ, hắn xoay người nhìn lại, quả nhiên người lên tiếng là Sầm lão sư, hắn ngập ngừng nói: "Lão sư..."

Lần đầu tiên trong lòng hắn cảm thấy xấu hổ, nếu như không phải tại mình thì Sầm lão sư đã không bị đuổi ra khỏi An Đức học viện. Chính Sầm lão sư đã chiếu cố mình đến như vậy, còn mình lại đem tới cho Sầm lão sư một đống phiền phức to lớn thế này.

Trên khuôn mặt đầy nết nhăn của Sầm lão sư không hề có vẻ buồn bã hay tức giận, mà chỉ khoát khoát tay với vẻ mặt hòa ái rồi nói: "Không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, ta cũng có ý định về hưu từ trước rồi".

Đường Thiên cúi đầu, giống một tiểu hài tử đã làm sai điều gì đó.

"Đường Thiên !"Bỗng giọng nói của Sầm lão sư trở nên nghiêm nghị: "Hãy ngẩng đầu lên!"

Lập tức Đường Thiên ngẩng đầu theo bản năng.

Sầm lão sư chăm chú nhìn vị thiếu niên kiệt ngạo bất tuân trước mắt, ở trên người Đường Thiên lão thấy được bóng dáng lúc trẻ của chính mình.

Đều giống nhau ở vẻ ngạo nghễ cứng đầu, cả hai đều cuồng vọng như nhau, đều tự cho là mình đúng, đều giống nhau ở tính cố chấp và quật cường, đều không chịu thua.

Đó mới là thiếu niên chứ !

Sắc mặt lão lại hiền hòa như cũ, giọng nói ấm áp đầy khích lệ: "Không nên bỏ cuộc!"

Đường Thiên cảm thấy khóe mắt mình cay cay, nước mắt từ từ chảy xuống, đám mây u ám trong lòng dường như đã bị quét sạch, ánh mặt trời chiếu xuống làm trái tim hắn cảm thấy ấm áp khó nói lên lời.

Hắn tận lực ngẩng đầu lên, mặc cho nước mắt che khuất làm tầm nhìn trở nên mơ hồ, hắn dùng giọng nói dõng dạc như một người lính trả lời: "Lão sư, ta sẽ không bỏ cuộc!"

Nói xong, hắn cắm đầu chạy đi.

Thật là mất mặt... không ngờ mình lại rơi nước mắt...

Hắn vĩnh viễn khắc sâu vào tâm trí bóng người mơ hồ nhưng ấm áp kia.

Khi về đến nhà, Đường Thiên ngửa mặt lên rồi ngã xuống giường.

Tâm tình kích động cũng từ từ khôi phục trở lại, Đường Thiên cảm thấy có chút mờ mịt. Cuộc sống năm năm như trải qua một ngày rồi đột nhiên kết thúc, khó tránh khỏi làm cho hắn cảm thấy mông lung.

Chuyện bị trường học khai trừ hiển nhiên thành kết cục đã định. Hơn nữa hôm nay hắn còn đánh cả Viện trưởng vì thế lúc này bất kể là ai lên tiếng cầu xin cũng chẳng có kết quả gì. Thế nhưng Đường Thiên lại không hề cảm thấy hối hận, nếu như tình huống diễn ra một lần nữa hắn vẫn cứ động thủ như trước. Tuy nhiên lúc này Đường Thiên đã tỉnh táo trở lại, cẩn thận suy nghĩ liền ý thức được bên trong chuyện này có điều kỳ quái, hắn ở học viện bình yên vô sự trải qua suốt năm năm trời, hôm nay lại đột nhiên bị khai trừ, chứng tỏ có người ở sau lưng giở trò.

Hừ, trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, nếu như ta tra ra được người nào giở trò quỷ thì... hừ hừ!

Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng hắn nghĩ tới tên tân sinh gặp lúc sáng, chẳng lẽ chính là đám người này? Đường Thiên thầm nhớ trong lòng, chuyện này nếu muốn tra hắn là không khó, hắn biết rõ tính cách của đám người

này, nếu như bọn họ làm thì chắc chắn bọn họ sẽ hoênh hoang tuyên truyền để mọi người cùng biết.

Nếu như không tới học viện thì sau này mình sẽ làm gì?

Chỉ cần hắn vẫn còn ở trong học viện thì sẽ nhận được một phần trợ cấp đặc biệt dành cho các môn sinh của Tinh Phong thành. Phần trợ cấp này tuy không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để sống.

Ắt hẳn là những trường học khác sẽ chẳng nhận mình đâu, nếu như không có trợ cấp vậy phải đi tìm việc làm sao?

Chỉ một hồi, Đường Thiên liền quyết định ngày mai sẽ đi tìm công việc, kể cả mấy việc như rửa chén bát gì gì đó cũng không sao cả, chỉ cần có thể nuôi sống bản thân là tốt lắm rồi.

Hắn định vừa làm việc vừa tu luyện là đủ rồi, hắn không tin là mấy con số phía sau cái đồng bài đang đeo không có chút ý nghĩa nào.

Đó mới chính là mục tiêu của hắn, kể cả trong tình cảnh tệ hại như lúc này hắn cũng không hề có ý nghĩ từ bỏ mục tiêu của mình.

Kiên trì suốt năm năm trời, vì sao lại phải bỏ cuộc chứ?

Sau khi Đường Thiên đã quyết định, lập tức tâm tình của hắn lại bình thản như trước, hôm nay vừa ác chiến với A Mạc Lý một trận, lạo đại náo trong phòng Viện trưởng một chập nữa, nên lúc này hắn cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Nhưng trước khi đi ngủ, hắn vẫn cố gắng thoa lên vết thương mớ thuốc mỡ mà A Mạc Lý đưa cho.

Đến lúc bôi xong hắn không nhịn nổi mà lăn quay ra ngủ.

Có chuyện gì thì cũng phải đợi ca tỉnh ngủ rồi hãy nói!

Khi Đường Thiên tỉnh lại thì trời đã vào đêm, nguyên nhân làm hắn tỉnh lại chính là vì đói bụng.

Hắn nhanh chóng tìm vài thứ linh tinh để lấp đầy cái bụng trước đã.

Sau một giấc ngủ Đường Thiên đã vứt sạch ra khỏi đầu toàn bộ những chuyện xảy ra ngày hôm nay, toàn thân hắn lại trở về vẻ long tinh hổ hoạt như trước.

"Ô... Ô... Ô...!" Đường Thiên nhẹ nhàng đánh ra vài quyền hết sức gọn gàng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Con trâu ngu mặc dù rất ngu và âm hiểm, nhưng cách đối xử cũng không tệ lắm, thuốc hắn đưa xài rất tốt, cái eo đau do trận chiến hôm qua đã khôi phục lại như thường rồi, cả vết thương trên tay và trán cũng đã kéo mài.

Nhớ tới A Mạc Lý, Đường Thiên bỗng nhớ lại trạng thái kỳ dị trong trận chiến hôm qua.

Không ngờ phản ứng của thân thể lại nhanh hơn phản ứng của suy nghĩ.

Thật là kỳ quái.

Đó là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống kì lạ như vậy, do ngày hôm qua quá mệt mỏi nên chưa nghĩ đến chuyện này. Giờ nhớ lại, cảm giác kì dị đó quả nhiên hết sức huyền diệu, hắn cau mày khổ sở suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không thể nào hiểu được.

Thôi, đã thế chẳng cần phải nghĩ làm gì nữa.

Đường Thiên cũng biết bản thân phát sinh chuyện gì, mặc dù hắn không phải kẻ ngu ngốc nhưng cũng chẳng phải là người quá thông minh, nếu đã không nghĩ ra thì hắn chẳng thèm nghĩ tiếp làm gì.

Khi đã quyết định không suy nghĩ tiếp, lập tức hắn vứt sạch khỏi đầu mà chẳng còn giữ lại chút nào.

Đường Thiên triển khai tư thế để chuẩn bị cho một ngày tập luyện mới, trong khoảng thời gian này thứ mà hắn tu luyện chính là quyền pháp trụ cột.

Mới động tác đầu tiên đánh ra hắn đã nhận thấy có điểm khác biệt rồi.

Động tác hết sức nhẹ nhàng liền mạch, gần như chỉ cần tâm Đường Thiên vừa động là quyền pháp trụ cột liền diễn luyện hoàn hảo như nước chảy mây trôi.

Không cần lật đồng bài để xem mấy con số phía sau, Đường Thiên cũng biết quyền pháp trụ cột của mình đã hợp cách!

Làm lại một lần!

Hợp cách !

Lại làm lại...!

Cả mười lần đều hợp cách, nếu như dựa theo kinh nghiệm của hắn thì hắn là đồng bài đã tự nhận định quyền pháp trụ cột của Đường Thiên đã tu luyện tới mức hoàn mỹ rồi.

Điều này làm cho Đường Thiên cảm thấy hơi kinh ngạc, bởi theo nhận định của hắn muốn quyền pháp trụ cột đạt tới mức hoàn mỹ thì phải cần ước chừng một tuần lễ nữa.

Tu luyện vũ kỹ trụ cột suốt năm năm, làm cho kinh nghiệm của hắn trên phương diện này cực kỳ phong phú, gần như chỉ cần nhắm mắt là có thể tính ra được tiến độ của bản thân.

Tuy nhiên hắn cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều, đối với hắn điều khó khăn nhất hiện nay chính là tiếp theo nên tu luyện loại vũ kỹ trụ cột nào đây?

Hắn gãi gãi đầu.

Trong lúc Đường Thiên còn đang vò đầu suy ngẩm, hắn hoàn toàn không biết rằng khi mới bắt đầu diễn luyện quyền pháp trụ cột thì mấy con số phía sau đồng bài đang không ngừng tăng lên.

...

999.998 !

999.999 !

1.000.000 !

Đến khi hắn hoàn thành diễn luyện quyền pháp trụ cột lần cuối cùng thì những con số ấy cũng đạt tới mức một triệu! Đồng thời con sông phía trên dãy số đó bỗng xuất hiện một điểm sáng, sau đó điểm sáng này mở rộng ra với tốc độ kinh người, chẳng mấy chốc đã hóa thành một quầng ánh sáng màu vàng chói mắt.

Sau đó quầng ánh sáng này nhanh chóng bao trùm lên người Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nam Thập Tự Tọa

"Trụ cột đã hoàn thành trăm vạn, cửa vào Nam Thập Tự Tọa khai mở!"

Đường Thiên như rơi vào một mảng hư không giữa vũ trụ, trước mặt hắn là một dải tinh hà sáng rực rỡ, vô số ngôi sao dày đặc như những hạt cát trong dòng sông. Bỗng nhiên từ trong tinh hà đó có một điểm sáng đang bay về phía hắn, càng tới gần điểm sáng ấy càng lớn lên trong mắt hắn.

Đến lúc này hắn mới phát hiện rõ, hóa ra điểm sáng đó là bốn ngôi sao.

Khi bốn ngôi sao bay tới trước mặt hắn, đột nhiên cứ hai cái lại nối liền với nhau thành hai cặp, rồi giao vào nhau tạo thành một hình thập tự không theo một quy tắc nào. Xung quanh hình thập tự có một quầng sáng hình tròn, quầng sáng này đang nhanh chóng biến thành một cánh cửa, còn ấn ký chữ thập được hình thành từ bốn ngôi sao kia được khắc lên trên cánh cửa đó.

"Thân thể tầm thường, ý chí lăng vân, thập tự Nam Thiên, khổ tu chi môn".

Bên dưới ấn ký thập tự được khắc bên trên cánh cửa có mười sáu chữ tỏa ra quang mang mờ ảo đang từ từ hiện ra.

"Đây chính là bí mật của đồng bài sao?" Đường Thiên thì thào tự nói, hắn cứ ngơ ngác đứng nhìn hình thập tự đang tỏa ra quang mang mờ ảo đến xuất thần.

Năm năm đã qua, cuối cùng hắn cũng đã phá giải được bí ẩn của đồng bài !

Nhưng rốt cuộc đây là thứ gì?

Ngơ ngác nhìn hình thập tự đang lập lòe cả nửa ngày, nhưng Đường Thiên vẫn chẳng biết thứ đồ chơi này dùng để làm gì.

Bỗng nhiên, có một bóng người mờ ảo màu xám tro chậm rãi xuất hiện trên cánh cửa.

Hình dáng của bóng người màu xám tro ấy có mấy phần giống Đường Thiên.

"Này, ngươi là ai?" Đường Thiên thử hỏi một câu.

Dường như bóng người màu xám kia không hề nghe thấy câu hỏi của hắn, mà bắt đầu diễn luyện vũ kỹ trụ cột, quyền pháp trụ cột, chưởng pháp trụ cột, khinh công trụ cột, ám khí trụ cột, kiếm thuật trụ cột. Thấy vậy trong lòng Đường Thiên bỗng có một cảm giác vô cùng quái dị, cứ như bản thân hắn đang đứng tu luyện trước một tấm gương vậy.

Động tác của vũ kỹ trụ cột cũng không có nhiều lắm, nên hình ảnh đang diễn luyện kia diễn ra rất nhanh, khi động tác cuối cùng vừa kết thúc, Đường Thiên cứ tưởng rằng thế là đã xong thì bỗng nhiên bàn tay trái của bóng người màu xám khẽ vỗ, "bát" (gẩy), rồi sau đó là ba 'toái bước' lui nhanh như chớp, khi thân hình vẫn còn lơ lửng giữa không trung eo của bóng người ấy xoắn lại rồi xuất “trùng quyền”!

Ngày hôm qua, khi đang đối chiến hắn chẳng hề thấy có cảm giác gì, nhưng lúc này được tận mắt nhìn thấy hắn mới nhận ra được một cỗ sát khí ập thẳng vào mặt mình!

Quả là một chiêu lợi hại !

Đường Thiên hơi ngây người, chẳng lẽ chiêu thức lợi hại này chính do tay mình đánh ra sao?

Lĩnh ngộ sát chiêu trụ cột: Phản Quyền Sát !

Một dòng chữ đỏ lòm như máu từ từ hiện ra rồi lơ lửng bên trên đỉnh đầu bóng người màu xám.

Đường Thiên khẽ giật mình, thốt lên: "Sát chiêu..."

Sát chiêu !

Không ngờ cái chiêu thức mà mình đánh bừa đánh bãi lại là một sát chiêu!

Đường Thiên cảm thấy hơi mù mờ.

Dù sao Đường Thiên đã từng lăn lộn ở An Đức Học Viện đến năm năm, nên đương nhiên hắn biết sát chiêu có nghĩa là gì.

Cái gọi là sát chiêu dùng để chỉ sự thăng hoa khi đã tìm hiểu được tinh hoa chân chính của vũ kỹ, uy lực của nó vượt xa chiêu thức vũ kỹ bình thường. Thông thường uy lực của sát chiêu luôn cao hơn một cấp so với vũ kỹ. đồng thời lực tiêu hao khi sử dụng nó cũng ít hơn vũ kỹ ba lần.

Vì vậy sát chiêu luôn là một trong những mục tiêu mà mỗi người đều muốn theo đuổi.

Trên lý thuyết thì bất kỳ một vũ kỹ nào cũng có thể diễn hóa từ đơn giản tới phức tạp để tạo ra sát chiêu, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều loại vũ kỹ không hề có sát chiêu. Bởi yêu cầu để lĩnh ngộ được sát chiêu là cực kỳ hà khắc, ngoài yêu cầu là hoàn toàn lĩnh ngộ được tinh túy của vũ kỹ, thì cần thêm một thứ nữa đó chính là cơ duyên.

Mặc dù cái tên sát chiêu thoạt nghe rất lợi hại, nhưng Đường Thiên ngoại trừ hơi sửng sốt một tí thì vẫn còn khá bình tĩnh, bởi vì có rất ít người hao phí thời gian cho vũ kỹ cấp thấp, nói gì đến vũ kỹ trụ cột.

Hồn Tương Tạp có thể làm cho người ta nhanh chóng học tập được vũ kỹ mới, vì thế những người có điều kiện kinh tế hơi khá một chút, đều bỏ ra phần lớn thời gian để tu luyện tâm pháp là chính.

Chỉ khi có đủ chân lực mới có thể sử dụng Hồn Tương Tạp cấp cao hơn, điều này có nghĩa là sẽ học được vũ kỹ cấp cao hơn.

Sau khi diễn luyện xong, bóng ngươi màu xám liền đứng yên không nhúc nhích, giống như một khúc gỗ.

Đường Thiên bĩu môi xem thường hắn, tài nghệ cũng chỉ bằng ca thôi chứ mấy.

Dường như bóng người màu xám hiểu được ý nghĩ trong đầu Đường Thiên, thân hình hơi run lên, sau đó một cái chân màu xám tro bước ra khỏi cánh của thập tự.

Đây là...

Đường Thiên bị cảnh tượng siêu thực này làm cho sững sờ, chỉ trong chốc lát bóng người xám tro đã hoàn toàn bước ra khỏi cánh cửa.

Sau khi bước ra ngoài cánh cửa, đột nhiên bóng người màu xám ngẩng đầu lên, ánh mắt như điện mang theo khí thế hung hãn lạnh thấu xương.

Hử ?

Đường Thiên giống như một con thú đột nhiên nhận thấy địch ý của đối phương, lông tóc trên người dựng đứng. Eo của hắn nhanh chóng trùng xuống, chân bước sang bên, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hai tay thủ thế.

Nhưng điều bất ngờ là động tác của bóng người màu xám trước mặt lại giống hắn như đúc.

Đường Thiên lập tức hiểu được, không trốn được trận chiến này rồi!

Hắn híp mắt lại, lúc này trong lòng hắn không những không hề cảm thấy chút sợ hãi nào, mà hoàn toàn ngược lại còn có chút hưng phấn. Thực ra suy nghĩ trong đầu hắn cũng hết sức đơn giản, hiển nhiên bóng người màu xám kia là bí mật trong đồng bài, vì thế phải đánh bại hắn mới có thể chân chính phá giải bí ẩn của đồng bài.

Đến đây đi, “cục cưng” !

Ca chờ ngày này đã năm năm rồi đấy !

Đường Thiên liếm liếm môi, bàn chân bỗng phát lực, thân hình giống như một con báo đang săn mồi, phóng về phía bóng người màu xám nhanh như tia chớp.

Đồng thời bóng người màu xám cũng lao về phía hắn.

Hơn nữa khoảng cách của hai bên vốn chẳng xa bao nhiêu.

“Trùng quyền” chạm với “trùng quyền”.

Một lực cực lớn từ quả đấm truyền đến làm thân hình đang lao lên của Đường Thiên liền chững lại. Hắn mở to hai mắt, trong lòng cảm thấy hơi giật mình, “trùng quyền” thật mạnh quá.

Trong trận chiến giữa hắn và A Mạc Lý, “trùng quyền” mà hắn dùng để đối chiến với A Mạc Lý cũng rất mạnh và nhanh, nhưng lại mang tới cảm giác khác hắn một quyền vừa rồi. Một quyền này của bóng người màu xám mang tới cho người ta cảm giác tràn đầy sức bạo phát chỉ trong khoảnh khắc.

Quyền cước của hai bên giao thủ với tốc độ cực kỳ kinh người, “rầm rầm rầm...”, thanh âm quyền cước giao nhau dày đặc như mưa rơi.

Quyền pháp trụ cột, kiếm thuật trụ cột, ám khí trụ cột, khinh công trụ cột, chưởng pháp trụ cột.

Năm loại vũ kỹ không ngừng được xuất ra, va chạm, đối kháng, với tần suất nhanh kinh người.

Đấu tới mấy chục hiệp mà Đường Thiên không chiếm được chút ưu thế nào, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy. Cũng không phải hắn chưa bao giờ phải chịu cảnh chật vật khi đánh nhau, mà là trên phương diện năm loại vũ kỹ trụ cột không ai có thể áp chế hắn.

Như thế này mới đúng là ngang tài ngang sức

Bóng người màu xám này mang đến cho Đường Thiên một cảm giác vô cùng kỳ quái, hắn cảm thấy như đang chiến đấu với chính bản thân mình vậy. Cứ mỗi lần hắn di chuyển về bất cứ hướng nào thì bóng người màu xám kia đều biết, ngay cả khi hắn bất ngờ tập kích thì bóng người màu xám kia vẫn nhẹ nhàng hóa giải.

Càng đánh Đường Thiên càng cảm thấy khó chịu.

Sở dĩ hắn rất lợi hại khi đánh nhau là vì, thứ nhất tố chất thân thể hắn cực kỳ xuất sắc, sau một thời gian dài tu luyện vũ kỹ trụ cột, thân thể của hắn đã phát triển hết sức hoàn mỹ, chiều cao cân xứng, sức bật, phản ứng và thể năng cũng hơn hắn người bình thường một cấp bậc. Đến ngay cả kẻ có thân hình kinh khủng như A Mạc Lý cũng chỉ hơn Đường Thiên một chút sức mạnh, nhưng về phương diện linh hoạt, khả năng phản ứng và tốc độ thì hắn hoàn toàn chiếm ưu thế,.

Vũ kỹ trụ cột tiêu hao chân lực rất ít nên thứ mà mọi người so đấu chủ yếu là tố chất thân thể.

Mặt khác, vũ kỹ trụ cột của hắn cũng đã trải qua thiên chuy bách luyện, mặc dù vũ kỹ trụ cột chỉ là vũ kỹ cấp một nên uy lực nhỏ, nhưng bù lại động tác của nó lại đơn giản, xuất thủ nhanh chóng. Mà khi vũ kỹ trụ cột đạt tới mức độ gần như hoàn mỹ thì thời gian xuất thủ lại càng được rút ngắn đến mức tận cùng, vì thế vũ kỹ trụ cột được thi triển từ một kẻ có tố chất thân thể và tư tưởng biến thái như Đường Thiên vẫn có uy lực tương đối khá.

Ngoài những điểm đó ra, mặc dù Đường Thiên là kẻ có đầu có đơn giản, nhưng lại hết sức cứng đầu, tính tình lại hung hãn không biết sợ hãi gì cả, chuyện lấy chấn thương đổi chấn thương là bình thường như cơm bữa, hơn nữa hắn còn không ngại chiến đấu mà.

Đó chính là nguyên nhân làm cho hắn có thể hoành hành ngang dọc ở An Đức, song, những ưu thế này ở trước mặt bóng người màu xám lại hoàn toàn biến mất chẳng còn chút gì. Bất kể là lực lượng hay phản ứng, bóng người màu xám không hề kém cạnh hắn, hơn nữa mức độ vũ kỹ trụ cột cũng đạt tới mức gần như hoàn hảo. Còn về phần hung hãn, bóng người màu xám này chiến đấu không biết mệt mỏi là gì, không biết đau đớn, nếu so sánh ra thì còn mạnh hơn cả Đường Thiên ấy chứ.

Lúc này hai bóng người không ngừng va chạm rồi tách ra, sau đó lại nhào tiếp vào nhau. Tốc độ xuất thủ của hai bên cực nhanh, lúc thì cận chiến trong phạm vi nhỏ, lúc thì cách xa ra rồi dùng "trùng quyền" chạm thẳng vào nhau, dưới chân thì dùng toái bước liên tục với tần suất kinh người, hai người cứ bám vào nhau như hình với bóng.

Tiếng gầm của Đường Thiên, xen lẫn với thanh âm quyền cước giao nhau dày đặc vang vọng bên tai không dứt.

"Hộc... hộc... hộc..."

Đường Thiên thở hổn hển, hung hăng nhìn bóng xám trước mặt, cố gắng nắm chặt hai nắm tay như muốn nhũn ra, lúc này cảm giác đau đớn trên hai nắm đấm đã chuyển thành tê dại. Nhưng điểm mấu chốt chính là trận chiến vô cùng kịch liệt làm hắn cảm thấy thể lực của mình đang tiêu hao nhanh chóng, trong khi bóng người màu xám trước mặt lại không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào.

Mượn lực phản chấn từ một đòn "trùng quyền" khi va chạm, hắn kéo dãn khoảng cách với bóng người màu xám kia để tranh thủ thời gian thở dốc một chút.

Như thế này thì đánh kiểu gì đây ?

Nhất thời Đường Thiên đã quên mất nghi vấn rốt cuộc bóng người màu xám kia không phải là hình thể chân thực, hiện tại trong đầu hắn chỉ còn lại suy nghĩ làm cách nào để đánh bại tên đáng chết trước mắt này.

Lúc này bóng người màu xám không hề tiến lên, nhưng ánh mắt lạnh thấu xương của hắn vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Đường Thiên. Trên mặt bóng người màu xám không hề có chút mệt mỏi nào, toàn thân kín kẽ không một sơ hở, có thể nói là chẳng chê vào đâu được.

Đánh bại hắn...

Chỉ cần đánh bại hắn là có thể biết được bí mật của đồng bài...

Trong lòng Đường Thiên phảng phất như có một thanh âm không ngừng kêu gọi, bất giác Đường Thiên nắm chặt quả đấm, rồi ngẩng mạnh đầu, ánh mắt trở nên sắc bén như đao.

Năm năm, suốt năm năm trời, năm năm khổ luyện này... không phải vì bí mật trong đồng bài hay sao.

Lúc này bí ẩn ấy đang ở ngay trước mặt... chỉ cần đánh bại hắn...

Dường như bóng người màu xám cũng phát hiện ra biến hóa của Đường Thiên, liền lộ ra vẻ đề phòng.

Đánh bại hắn...

Nắm đấm khẽ buông ra rồi nắm lại nhanh như chớp, dưới chân bất ngờ phát lực, thân hình lao tới nhanh như điện, ập về phía bóng người màu xám một lần nữa.

Còn bóng người màu xám kia vẫn không hề e sợ, lập tức cũng lao lên đối chiến.

“Trùng quyền” chạm trán “trùng quyền”...

Hai bên lại bắt đầu một cuộc chiến giằng co mới, không có quá nhiều kỷ xảo, chiêu thức của hai bên đều hết sức gọn gàng, lấy nhanh đánh nhanh. Lúc này thần thái của Đường Thiên rất khác thường, hắn đã chủ động tấn công đồng thời phảng phất như toàn thân hắn đang ngập tràn lực lượng.

Lấy nhanh đánh nhanh, lấy trọng quyền chạm trán trọng quyền, trong đôi mắt của vị thiếu niên này đang cháy lên ngọn lửa chiến ý.

Đột nhiên ngọn lửa trong mắt khẽ lóe lên.

Sát chiêu, Phản Quyền Sát.

Đường Thiên nhảy lên không trung, thân thể xoắn lại với một góc độ vô cùng quỷ dị, sau đó là một quyền chứa đầy lực lượng bạo phát được xuất ra.

Gần như cùng lúc đó bóng người màu xám cũng nhảy lên, cũng là sát chiêu Phản Quyền Sát.

Hai nắm đấm mang theo lực lượng cực lớn giống như hai viên sao băng ầm ầm lao về phía đối diện, mắt thấy hai nắm đấm sắp chạm nhau thì...

Quả nhiên... đúng như mình suy đoán...

Bỗng khóe miệng Đường Thiên hiện lên nụ cười đắc ý như kế gian đã được thực hiện.

Quả nhiên là như vậy mà...

Đúng lúc hai nắm đấm sắp chạm nhau, bỗng nắm đấm của Đường Thiên liền thay đổi, biến quyền thành chưởng, bao lấy nắm đấm của bóng người màu xám, sau đó đột nhiên cánh tay phải trở lên mềm oặt, quấn lên nắm đấm của bóng người màu xám giống như dây leo.

Tốc độ của hai bên cực nhanh, lại thêm lực phóng tới rất lớn, Đường Thiên vừa kéo vừa đẩy, làm cho thân thể của cả hai giữa không trung trở lên mất cân bằng.

Thân hình của Đường Thiên cũng bị mất thăng bằng, nhưng hắn đã chuẩn bị từ trước, âm thầm thở ra một hơi, bàn tay quấn lấy nắm tay của bóng người màu xám không hề buông lỏng chút nào, mà thắt lưng bộc phát lực lượng cực lớn.

Lấy thân làm trục, lập tức thân hình của bóng người màu xám bị Đường Thiên quật mạnh như một bao cát.

"Hô hô hô hô!"

Khuôn mặt Đường Thiên hiện lên vẻ dữ tợn, trong miệng phát ra những thanh âm gầm thét như một con dã thú, lực lượng toàn thân tập trung hung hăng đập lên thân hình bóng người màu xám đang bị nắm trên tay rồi quăng xuống mặt đất.

Ầm...!

Mặt đất như run lên, bụi đất bay mù mịt.

Lúc này thân thể Đường Thiên vẫn còn ở giữa không trung, hắn mượn lực từ cánh tay lấy lại thăng bằng một lần nữa. Lúc này thân hình đang ở giữa không trung của hắn mới từ từ hạ xuống, Đường Thiên cũng không nghĩ nhiều mà lập tức chưởng thế trên tay phải cũng buông ra, mượn lực hạ xuống, đồng thời khuỷu tay kết thành chùy đâm mạnh lên bụng bóng người màu xám.

Lập tức thân thể bóng người màu xám cong lại như con tôm.

“Lĩnh ngộ sát chiêu Triền Trửu Sát !”

Đôi mắt Đường Thiên nóng rực, cũng chẳng để ý tới bên trên cánh cửa lại hiện thêm dòng chữ đó, quả thật lúc này hắn không hề muốn dừng lại mà tiếp tục tung mình lên chuẩn bị xuất đòn.

Rào... !

Bóng người màu xám trên mặt đất bỗng hóa thành một làn sương mù màu xám rồi tan biến không thấy tăm hơi.

“Ủa ?”

Cặp mắt đang trong trạng thái bạo phát của Đường Thiên hiện lên vẻ dò xét rồi đảo mắt tìm khắp nơi, sau một hồi tìm tòi mà vẫn không thấy bóng dáng của người màu xám đâu nữa. Ngọn lửa trong mắt Đường Thiên mới dần dần tắt đi, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã tìm được bóng người màu xám đã xuất hiện lại trên cánh cửa thập tự chói sáng kia, lúc này thân hình bóng người màu xám kia đã cứng đờ không còn nhúc nhích nữa, trông giống như bức tượng được điêu khắc vậy.

"Dám đấu với ta à, ta đánh cho ngươi dính vách luôn!" Đường Thiên hung dữ nói.

Nhưng đúng lúc này, hình thập tự giữa không trung chậm rãi mở ra cứ như một cánh cửa vậy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ngụy Lão Đầu

Hơi chần chừ một lúc, tiếp đó Đường Thiên không chút do dự đi vào trong cửa lớn. Hắn vì tìm hiểu bí mật của đồng bài mà tốn không ít công sức tu luyện vũ kỹ căn bản trong suốt năm năm qua, tất cả những thứ đó không phải là vì một ngày hôm nay hay sao?

Ngay khi bước qua cửa chữ thập, cảnh tưởng trước mắt hắn đột nhiên biến đổi.

Thứ đầu tiên lọt vào trong mắt hắn chính là nền nhà màu đen dưới chân, cũng không biết nền nhà ở đây làm bằng chất liệu gì mà lại bóng loáng như gương, có thể phản chiếu bóng dáng của Đường Thiên. Khi dẫm lên có thể cảm thấy nền nhà rắn chắc như sắt. Đường Thiên tò mò nhìn quanh, nền nhà rộng khoảng ba trượng vuông, trên đó không có bất kỳ vật gì, phía bên ngoài là một đám sương mù mênh mông dày đặc bao phủ. Hắn thử đi tới sát biên của đám sương màu xám kia nhưng đám sương này dường như có một cỗ lực lượng bài xích kỳ quái, bất kể hắn dùng sức bao nhiêu đi nữa thì cũng không thể nào đi ra khỏi phạm vi nền nhà bên dưới để đi vào trong đó.

Bỗng nhiên, nền nhà màu đen bóng loáng dưới chân hắn xuất hiện một số chữ màu đỏ.

Những chữ viết màu đỏ trên nền nhà màu đen càng làm cho cảm giác xung quanh trở nên thâm trầm mà yêu dị.

"Bất kể ngươi mạnh mẽ hay yếu đuối ra sao thì ta chính là kẻ địch cả đời của ngươi, đây là một cuộc chiến sống còn. Ngươi không thể trốn

tránh, ngươi không thể dựa vào may mắn, chiến thắng sẽ làm ngươi trở nên vô địch, thất bại sẽ làm ngươi trở nên tầm thường bạc nhược."

"Chiến thắng bản thân. Chấm điểm: tốt. Phần thưởng thời gian tu luyện: mười ngày."

Chiến thắng bản thân?

Tốt?

Phần thưởng thời gian tu luyện?

Đường Thiên bĩu môi khinh thường: "Nhảm nhí!"

Nhớ lại vừa mới đây, chiêu thức của mình cùng bóng người màu xám giống nhau như đúc, cái gì mà chiến thắng bản thân vớ vẩn thì ra là như vậy, thì ra chính là chiến thắng bóng người màu xám đó. Có điều, nó còn không phải bị ta đánh bại hay sao? Nghĩ tới đây, Đường Thiên lại có chút dương dương tự đắc.

Sau khi hiểu ra điều này, hắn lập tức tập trung vào chiến lợi phẩm của mình. Cái gì có thể khiến cho bản thân kích động hơn so với chiến lợi phẩm chứ?

Thời gian mười ngày tu luyện? Đây là ý gì?

Lăn qua lăn lại một hồi, Đường Thiên có chút bối rối, từ trước tới giờ có ai đốc thúc hắn tu luyện đâu. Chẳng lẽ mụ mụ cũng không biết cách sử dụng vật này? Vậy cái đồng bài này, mụ mụ từ đâu mà có được?

Chẳng lẽ...

Vẻ mặt Đường Thiên trở nên âm trầm, chẳng lẽ cái đồng bài này là của cái tên đàn ông hỗn trướng kia đưa cho mụ mụ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Đường Thiên càng cảm thấy có lý, bởi vì cứ sau mỗi lần mụ mụ thay lại dây đeo màu đỏ cho hắn thì bà đều nhìn

đồng bài một cách xuất thần, lộ ra vẻ nhớ nhung.

Hai tay Đường Thiên lập tức nắm chặt!

Ghê tởm!

Sau một hồi tức giận, Đường Thiên cũng nguôi ngoai dần, lúc này hắn đã nghĩ thông suốt. Nhưng nếu đồng bài này thực sự là của cái tên đàn ông hỗn trướng kia đưa cho mụ mụ, vậy thì càng hay!

Hắn phải lợi dụng thật tốt cái đồng bài này, dùng nó để làm cho mình ngày càng thêm mạnh hơn, sau đó hắn sẽ đánh bại cái tên đàn ông hỗn trướng kia!

Ha ha, đến lúc đó, cái tên kia nhất định sẽ hối hận vì năm đó đã đem đồng bài này cho mụ mụ a!

Đúng, cứ như vậy mà làm!

Tưởng tượng ra vẻ mặt hối hận đến xanh ruột của cái tên đàn ông hỗn trướng kia, ha ha, như vậy nhất định là rất thoải mái!

Đường Thiên một lần nữa lấy lại tinh thần, hắn cảm giác ý định này của mình thật sự là ý nghĩ của một thiên tài.

Trên cánh cửa ánh sáng lúc này bỗng mấy số 0 sáng lên chói mắt. Lại phải bắt đầu đếm từ 0 sao? Vẫn là vũ kỹ cơ bản? Đường Thiên lắc đầu, hắn suy đoán ắt hẳn phải là vũ kỹ cấp hai.

Chính mình sau cùng cũng có thể tu luyện vũ kỹ cấp hai, chính mình cuối cùng cũng có thể tiếp xúc bí mật của đồng bài, nhưng vẫn là biết rất ít.

Hơn nữa... nơi này không có vết tích do mụ mụ lưu lại...

Đường Thiên nhìn cửa ánh sáng chữ thập có chút thất thần, trước đây mụ mụ đã từng đến nơi này sao?

Trên khuôn mặt thiếu niên của hắn trần đầy vẻ hoài niệm.

Hắn đứng tại chỗ ngẩn ngơ một lúc mới có thể tỉnh táo lại. Hắn nắm chặt tay, lẩm bẩm tự nói: "Mụ mụ, ta nhất định sẽ phá giải bí mật chân chính của đồng bài này! Ta nhất định sẽ tìm được cái tên hỗn trướng kia, lôi hắn tới trước mộ của người để sám hối!"

Vẻ mặt thiếu niên kiên quyết, hắn không còn do dự nữa, xoay người đi ra cửa chữ thập.

Lúc Đường Thiên đi ra cửa chữ thập, trong nháy mắt, tựa như hắn xuyên qua vô số ảo ảnh, nhưng loại ảo giác này quá ngắn, sau một khắc, cảm giác từ dưới chân truyền đến khiến cho Đường Thiên ý thức được hắn đang đứng trong ngôi nhà của mình.

Quả nhiên, sau một khắc, Đường Thiên xuất hiện trong phòng ngủ của mình.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều quen thuộc như trước, giống như một màn vừa mới phát sinh lúc nãy chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Hắn theo bản năng sờ sờ đồng bài trên cổ, nhưng tay của hắn chẳng sờ thấy bất kỳ thứ gì.

Đường Thiên giật mình, vô cùng hoảng sợ!

Trên cổ của hắn lúc này trống trơn, chỉ còn năm sợi dây đeo màu đỏ quấn chung một chỗ.

Đồng bài!

Đồng bài ở đâu?

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bàn tay hắn nóng lên.

Đường Thiên cúi đầu nhìn xuống, trong lòng bàn tay của hắn lúc này xuất hiện một chữ thập giống hệt như chữ thập trên cánh cửa ánh sáng.

Chữ thập kia từ từ trở nên mờ nhạt cho đến khi biến mất không còn thấy đâu nữa.

Chẳng lẽ...

Đường Thiên mở to hai mắt, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, đột nhiên trong lòng hắn khẽ động, cảnh tưởng trước mắt lại một lần nữa biến ảo, hắn lại xuất hiện trước cánh cửa ánh sáng chữ thập kia.

Đồng bài vậy là đã dung nhập vào trong cơ thể mình!

Thoáng qua một chút kinh ngạc, thần kinh không ổn định của Đường Thiên đã cảm thấy tốt hơn.

Sau cùng cũng không cần phải lo lắng đồng bài bị mất nữa rồi.

.....

Sau nhiều lần ra ra vào vào, Đường Thiên đại khái hiểu rõ tác dụng của cánh cửa ánh sáng kia.

Khiến hắn cảm thấy sợ hãi và thần kỳ chính là cái phần thưởng thời gian tu luyện. Sau khi hắn bước vào trong cửa ánh sáng thì thời gian bên ngoài dường như ngừng lại, hắn ở bên trong ngây người suốt một thời gian dài nhưng thời gian bên ngoài lại không trôi đi.

Điều này khiến Đường Thiên cảm thấy không thể tưởng tượng được, hắn ngây người hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, nụ cười trên mặt giống như gợn sóng lan ra, biến thành ngửa mặt lên trời cười to.

Thời gian a!

Năm năm qua là thời gian mà hắn hao phí để rèn luyện vũ kỹ cơ bản khiến người bình thường không cách nào hiểu nổi, thời gian của hắn so với những người khác đã chậm hơn bốn năm! Nhưng hiện tại, hắn cuối cùng cũng có thể đuổi theo những người đó rồi!

Sau cùng cũng có thể lấy lại thời gian!

Lúc này, tâm tình Đường Thiên không biết phải dùng lời lẽ nào để hình dung. Thời gian năm năm, từ lúc hắn mười hai tuổi đến mười bảy tuổi, lúc đó hắn đã trở thành học viên lớn tuổi nhất của học viện An Đức.

Mặc dù bên ngoài hắn làm ra vẻ chẳng thèm để ý, nhưng ở sâu trong lòng, từ đầu đến cuối hắn phải thừa nhận áp lực cực lớn. Mỗi ngày có thể cổ vũ bản thân ngoài những chữ ít ỏi lạnh như băng cứ nhảy lên từng đợt, còn có khát vọng được chôn dấu thật sâu trong nội tâm hắn. Đường Thiên khao khát có thể tìm được tên khốn kiếp đã vứt bỏ vợ con, đánh đập tên đó như một con chó, rồi sau đó lôi gã đến trước mộ của mụ mụ sám hối. Hắn khao khát có thể thực hiện lời hứa của mình, hắn đã đáp ứng Thiên Huệ nhất định sẽ đi Anh Tiên Tinh Tọa để thăm nàng, bọn họ hẹn ước sẽ đi cùng đi trên thiên lộ.

Vì thế cho nên hắn luôn cắn răng kiên trì.

Mãi cho tới hôm nay, thời gian năm năm kiên trì giống như một kẻ ngốc, cuối cùng cũng có hồi báo.

"Ha ha, nhất định phải đánh bại "tiểu hôi hôi" vài lần! Điều này có nghĩa ta sẽ có càng nhiều thời gian!" Đường Thiên không khỏi hưng phấn, tay phải nắm chặt, ánh sáng rạng ngời trên mặt. Xoát một cái, tay trái hắn chống nạnh, tay phải chỉ thẳng vào bóng xám trên cửa ánh sáng: "A ha! "tiểu hôi hôi", trước mặt nam nhân mạnh mẽ như thần giống ta đây, biết điều thì cúi đầu thần phục đi! Biết điều thì để ta đánh bại đi! Lần tới lúc Thiên Huệ nhìn thấy ta, nhất định phải dọa cho nàng nhảy dựng mới được! Oa ha ha ha ha!"

"Ta muốn đi thiên lộ! Ta muốn tìm Thiên Huệ! Oa a a a!"

"Ta quả nhiên là một nam nhân giống thần a! A ha ha ha!"

Tiếng hoan hộ từ trong phòng truyền ra.

Bỗng nhiên, tiếng hoan hô đột ngột ngừng lại, nụ cười vẫn còn đọng trên khuôn mặt Đường Thiên. Hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề vô cùng quan trọng. Hắn đi đâu để học vũ kỹ cấp hai đây?

Vũ kỹ cấp hai và vũ kỹ cơ bản không giống nhau, muốn học vũ kỹ cấp hai cần phải có Hồn Tướng Tạp, không có Hồn Tướng Tạp thì căn bản không thể nào học được. Võ giả dùng lạc ấn linh hồn của mình để chế tạo tạp phiến, chính là Hồn Tướng Tạp. Hồn Tướng Tạp có hai chức năng cực kỳ quan trọng, một trong đó chính là học tập vũ kỹ.

"Hồn Tướng Tạp! Hồn Tướng Tạp! Hồn Tướng Tạp..." Hai mắt Đường Thiên đăm đăm, trong miệng lẩm bẩm đọc.

Chỉ sợ là ngay cả Hồn Tướng Tạp cấp hai thuộc Thanh Đồng cấp đi nữa cũng không thích hợp, Hồn Tướng Tạp cần tự mình chuẩn bị, nhưng thật ra lúc thi vào học phủ, lúc vừa nhập học thì trường học đã căn cứ theo thực lực của từng học sinh mà phát cho mỗi người một cái Hồn Tướng Tạp.

Ánh mắt Đường Thiên ngày càng mở to.

Rầm rầm rầm!

Tiếng gõ cửa ầm ầm vang lên hù dọa Đường Thiên kêu to một tiếng, cửa phòng rung động kịch liệt, trông có vẻ sắp đổ xuống.

Ánh mắt Đường Thiên đang lơ đãng thoáng cái khôi phục lại vẻ thanh tỉnh, hắn chợt nhớ nếu cửa bị phá thì chính mình không có tiền để sửa a! Đường Thiên gấp đến độ thoáng cái nhảy lên.

Thình thịch!

Cánh cửa bằng gỗ cuối cùng cũng không thể chịu nổi giày xéo, ầm ầm hóa thành vô số mảnh nhỏ bay ra.

Đường Thiên cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là nhà dột gặp mưa đêm, hắn ngơ ngác nhìn những mảnh nhỏ rơi vãi ra từ cửa gỗ...

""Đường cơ bản"! Ngươi sau cùng đã bị khai trừ rồi! A ha, quá tuyệt vời! Thật sự quá tuyệt vời!" Tiếng gào thét mừng như điên của A Mạc Lý từ bên ngoài cái khung gỗ còn sót lại truyền vào.

Khóe mắt Đường Thiên giật giật, sự tức giận từ trong lòng chỉ trực trào ra.

Đã từng gặp qua kẻ thích chọc ngoáy vết thương của người khác, nhưng chưa từng thấy kẻ nào lại chọc ngoáy vết thương người khác như vậy!

"Ha ha ha ha! Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!" Nước bọt của A Mạc Lý văng tung tóe, thân thể khổng lồ giống như một cơn cuồng phong ập tới: "Đường cơ bản! Đây sẽ là số mệnh của người! Ngươi nhất định là người đàn ông cùng ta khai sáng một loại võ đạo hoàn toàn mới! Đến chỗ ta đi, tới học viện Dã Thú! Chúng ta cùng nhau khai sáng võ đạo hoàn toàn mới!"

Đường Thiên đang chuẩn bị nổi đóa thì thoáng chốc trở nên ngơ ngẩn, học viện Dã Thú...

"Khụ." Đường Thiên buông xuống nắm đấm đang vung lên, giả vờ họ nhẹ một tiếng, làm ra bộ dạng người từng trải: "Con trâu ngu ngốc này, chẳng lẽ ngươi ở học viện Dã Thú có cửa sau?"

"Cửa sau? Cửa sau là cái gì?" Vẻ mặt A Mạc Lý mờ mịt.

Đường Thiên lập tức mất hết hy vọng, mẹ nó chứ, trên đời này thật sự có người so với ta còn ngớ ngẩn hơn! Đường Thiên vô cùng thất vọng, phất tay nói: "Chúng ta còn phải thảo luận một chút, ngươi làm sao bồi thường cho ta đây."

A Mạc Lý nhìn thoáng qua cánh cửa, liền thu hồi ánh mắt, trên mặt đầu vẻ nóng bỏng nói: "Đường cơ bản, tới học viện Mãnh Thú đi..."

Đường Thiên chỉ đành bất lực nhìn A Mạc Lý, trong lòng nói thầm, trên đời này làm sao lại có một người ngớ ngẩn như vậy chứ...

Chờ chút!

"Làm sao ngươi biết ta xin nghỉ học?" Vẻ mặt Đường Thiên trở nên âm trầm.

"Ngươi không biết gì à? Chu gia vốn không muốn truyền ra, ai biết được Chu thiếu gia ngớ ngẩn lại dương dương tự đắc truyền bá, nhưng gã lại bắn rằng sau này gã mới là lão đại ở học viện An Đức này! Hiện tại, cả thành Tinh Phong đều biết cả rồi, lần này mặt mũi của Chu gia coi như mất hết!"

Chu gia!

Đường Thiên lúc này mới chợt hiểu ra, trong mắt chợt lóe hung quang, bàn tay nắm chặt lại, khoản nợ này nhất định ta sẽ đòi lại!

"Tới học viện Mãnh Thú đi! Đến đây đi, đến đây đi!" Mắt A Mạc Lý chớp chớp nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên thấy thế, không thể làm gì khác hơn là chủ động nói thẳng: "Ta chỉ biết vũ kỹ cơ bản, lại mới vừa bị khai trừ, học viện Mãnh Thú làm sao có thể tiếp nhận ta?"

"Hình như là vậy à!" Vẻ mặt A Mạc Lý lộ vẻ chợt hiểu ra, gật đầu lia lịa.

Thấy bộ dạng này của gã, Đường Thiên ngay cả đang muốn mắng chửi cũng không thể làm.

A Mạc Lý cau mày, ngồi chồm hổm trên mặt đất, vẻ mặt trầm tư.

"Uy, nhanh lấy tiền của người bồi thường cho cánh cửa của ta." Đường Thiên nhắc nhở A Mạc Lý: "Đừng lãng phí thời gian của ta, ta

còn phải đi tìm việc làm. Một nam nhân giống như thần linh cũng phải tìm việc làm đấy!"

Nhưng vào lúc này, A Mạc Lý đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai mắt tỏa sáng, đột nhiên hắn hưng phấn vỗ mặt đất: "Ha ha! Ta có biện pháp rồi!"

Ầm!

Đường Thiên chỉ cảm thấy mặt đất đột nhiên chấn động, suýt nữa hắn đứng không vững.

Cả bàn tay của A Mạc Lý khảm vào nền nhà, xung quanh bàn tay là chi chít những khe nứt giống như mạng nhện tỏa ra.

Bụi đất từ trên trần nhà rơi lả tả, Đường Thiên ngây ra như phỗng, hai mắt trợn tròn.

.....

Đường Thiên nhìn ông lão trước mặt ăn mặc còn lôi thôi rách rưới hơn so với mình, vẻ mặt nghi ngờ quay sang nhìn A Mạc Lý, không hiểu tên trâu bò ngu ngốc này kéo mình tới đây làm gì, chẳng lẽ làm tính làm từ thiện sao?

Mặc dù mình lớn lên vừa nhìn đã nhận ra là người tốt, nhưng cũng không thể chọn lúc này chứ!

"Ngụy lão đầu, ta tặng cho trường học của các ngươi một đại thiên tài đây!" A Mạc Lý tùy tiện nói, gã hiển nhiên cùng lão đầu này rất quen thuộc.

Trường học?

Đường Thiên nghe được hai chữ này trong lòng càng thêm nghi ngờ, trường học nào cũng không thể cho phép một người lôi thôi như vậy đảm nhận chức vụ trong trường đi!

"Thiên tài?" Ngụy lão đầu híp mắt: "Thiên tài về vũ kỹ cơ bản sao?"

A Mạc Lý thất kinh, vẻ mặt bội phục: "A a a! Ngay cả ngươi cũng nhìn ra sao!"

Đường Thiên ở bên cạnh hai mắt trợn trắng, người anh em ngươi chẳng lẽ không hiểu gã đang nói mát sao?

A Mạc Lý vô cùng đắc ý nói tiếp: "Hắn chính là võ giả ta bội phục nhất, có cái tâm võ giả mạnh nhất, lập chí khai sáng võ đạo của chính mình, chính là hoàn mỹ "Đường cơ bản" tên gọi Đường Thiên, một nam nhân giống như thần!"

"Ơ ơ ơ! Nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ!" Ngụy lão đầu cười ha hả, híp mắt, đánh giá Đường Thiên từ trên xuống dưới.

"Thế nào? Một món hời đấy!" A Mạc Lý vỗ ngực bình bình rung trời, vẻ mặt đắc ý: "Chỉ cần ngươi thu nhận hắn, việc phá trường học kia của người khẳng định có thể khắc phục được khó khăn."

"A a a, rất có đạo lý, rất có đạo lý. Chẳng qua, chuyện thú vị như thế chẳng lẽ A Mạc Lý ngươi cũng không muốn tham dự một chút hay sao?" Ngụy lão đầu cười híp mắt, nói với A Mạc Lý.

Đường Thiên nhìn không ra, trong mắt hắn thì lão đầu này căn bản là đang lừa lọc A Mạc Lý, một bộ mặt dụ dỗ thất rõ. Mặc dù hắn muốn vào trường học, nhưng nếu vì vậy mà để cho A Mạc Lý bị tổn thất thì hắn không thể chấp nhận.

Mặc dù cái con ruồi trâu này có hơi ngu ngốc nhưng ca không thể không nói nghĩa khí.

Hắn đang chuẩn bị mở miệng ngăn cản, thì chợt nghe A Mạc Lý đang nắm chặt đầu ngón tay to bằng củ cà rốt bắt đầu tính toán: "Đi như vậy không phải là không thể được, nhưng đãi ngộ phải được đảm bảo. Một tờ Hồn Tướng Tạp cấp bốn, loại đao pháp, ít nhất phải là Bạch Ngân Tạp.

Gấp ba lần trợ cấp lúc bình thường. Năm viên Tinh Thần Thạch cấp bốn, năm mươi viên Tinh Thần Thạch cấp ba, thành tích các vòng miễn thi toàn bộ phải đạt điểm tối đa. Nếu như ta có thể xếp trong top năm mươi của thành phủ Tinh Phong thì phần thưởng là năm viên Tinh Thần Thạch cấp bốn, nếu xếp trong ba mươi người đứng đầu thì phải mười viên Tinh Thần Thạch cấp bốn. Xếp trong mười người đứng đầu thì phải hai mươi viên Tinh Thần Thạch cấp bốn, nếu là top năm thì phải bốn mươi viên Tinh Thần Thạch cấp bốn, đứng thứ nhất thì...một viên Tinh Thần Thạch cấp năm."

Đường Thiên nghe được toàn bộ thì hai mắt trợn tròn, đây quả thực là gian thương a!

Trình độ của công phu sư tử ngoạm...cực kỳ tàn ác!

"Đồng ý!" Ngụy lão đầu không chút do dự, một lời đáp ứng ngay.

Trong nháy mắt, Đường Thiên suýt tí nữa lệ rơi đầy mặt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Học Viện Sa Kỳ Mã

“Này lão già ! Trợ cấp của Đường trụ cột không được thấp quá đâu đấy, chính ta mời hắn tới đó” A Mạc Lý nói chuyện với lão Ngụy nghe rất nghĩa khí.

Tên ruồi trâu này để lại ấn tượng rất tốt trong lòng Đường Thiên, thật là một người tốt!

Lão già nghe thế liềm trầm ngâm suy nghĩ: “Thôi được rồi, trợ cấp gấp đôi, không nhiều hơn được nữa đâu. Được chọn bất kỳ thẻ Thanh Đồng nào, cấp hai hay cấp ba đều được. Nhưng khi chọn được bất kỳ thẻ nào cũng phải luyện đến viên mãn đấy, đến lúc đó ngươi mới được chọn thẻ mới. Tất cả đều vì muốn tốt cho việc tu luyện của ngươi mà thôi, ông bà ta có câu ‘tham thì thâm’ đấy”.

Lão già đã tính toán rất kỹ, vũ kỹ cấp hai muốn luyện đến viên mãn đâu phải chuyện dễ dàng, với cấp ba còn khó hơn nhiều. Vì thế, lợi ích thực chất lão đưa ra cũng chẳng nhiều nhặn gì.

“Đồng ý !” Đường Thiên tương đối hài lòng.

Đường Thiên đang định tìm việc làm để kiếm Hồn Tương Tạp, tự nhiên lại được cấp cho như thế đương nhiên hắn hết sức hài lòng rồi.

Chỉ cần chuyên tâm tu luyện, kiếm đâu ra việc tốt như thế chứ!

“À đúng rồi, học viện của chúng ta tên gì vậy?” Đường Thiên đột nhiên nhớ đến vấn đề này nên hỏi luôn.

“Nói gọi là… gọi là…” A Mạc Lý không biết làm gì hơn đành nhìn về phía lão Ngụy cầu cứu.

“Học viện Sa Kỳ Mã” Lão Ngụy ha ha cười lớn.

Trong đầu Đường Thiên có một ý nghĩ: “Người sáng lập Sa Kỳ Mã chắc là rất yêu quý nó” Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã vứt cái tên kỳ quái này sang một bên, hắn xoa xoa hai bàn tay hiếu kỳ hỏi: “Học viện của chúng ta ở đâu thế?”

Mặc dù là một cái tên khá xa lạ, nhưng Đường Thiên lại không cảm thấy có bất kỳ vấn đề gì. Vì mức độ hỗ trợ của Tinh Phong thành chênh lệch rất khác nhau, mà trong vô số học viện thuộc Tinh Phong thành này, An Đức có thể nằm trong nhóm mười học viện đứng đầu dĩ nhiên phải thuộc hàng ngũ các học viện danh giá nhất rồi. Nhưng bên cạnh đó cũng có rất nhiều học viện nhỏ với quy mô khá nhỏ, nên việc chưa từng nghe qua cũng là điều hết sức bình thường.

“Ôi...! Đúng là tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết mà, tuy nhiên...ta thích! Ừm... ở cách đây không xa đâu” Lão Ngụy cười đến mức híp cả mắt làm cho khuôn mặt đầy rẫy những nếp nhăn.

Sau hai canh giờ, tại một khu rừng cây rậm rạp nhìn rất vắng vẻ và hoang tàn. Đường Thiên nhìn về phía những gian nhà gỗ mục nát gần như sắp sụp đến nơi kia, người hắn chợt đờ đẫn hẳn ra.

Bên trên một chiếc cọc gỗ có treo một cái bảng sắt rỉ sét, trên đó có viết năm chữ xiên xiên vẹo vẹo: “Học viện Sa Kỳ Mã”. Tấm bảng bị gió thổi run lên bần bật, trong lòng Đường Thiên bỗng cảm thấy tê tái.

“Đây thật sự là học viện Sa Kỳ Mã sao?” Đường Thiên với vẻ mặt ngây dại quay sang hỏi, ngón tay chỉ về mấy căn nhà gỗ lụp xụp kia.

“Ha ha ha...! Hoàn cảnh có hơi gian khổ một chút, nhưng mà... chẳng phải người trẻ tuổi cần được mài luyện hay sao!” Trên mặt lão Ngụy không hề có chút dấu hiệu nào không vừa ý cả.

A Mạc Lý hoảng hốt la lên: “Lão Ngụy, học viện của ngươi trông thê thảm quá! Không phải ngươi nói học viện của ngươi nằm trong nhóm năm mươi học viện đứng đầu sao”.

“Điều đó ta hoàn toàn không có lừa các ngươi, chính xác năm mươi năm trước học viện Sa Mã Kỳ chúng ta đã từng vào được nhóm năm mươi học viện đứng đầu đấy” Lão Ngụy trương ra vẻ mặt u uất như muốn lên tiếng thề thốt vậy.

“Thế hiện tại ra sao ?” Giọng nói Đường Thiên mang vẻ ngờ vực.

“À ha ha..., hiện tại có lẽ hơi gặp một chút khó khăn, tuy nhiên…” Lão Ngụy cười khỏa lấp.

“Thứ hạng mấy ?”Đường Thiên trừng mắt hỏi.

“Xếp hạng… À, xếp hạng thứ... 352” Lão Ngụy vừa nói vừa láo liên đôi mắt.

Đường Thiên quay sang hỏi A Mạc Lý: “Ở Tinh Phong Thành có bao nhiêu học viện vậy?”

A Mạc Lý nhíu mày suy nghĩ một lúc: “Hình như là 350 học viện thì phải”.

“Bậy bạ...!” Lão Ngụy giãy nảy: “Rõ ràng có tới 354 học viện mà”.

Mặt Đường Thiên chuyển sang xám xịt: “Vậy xếp hạng... thứ ba từ dưới đếm lên!”

Lão Ngụy tiếp tục trương ra ánh mắt... ngây thơ... vô tội.

A Mạc Lý tỉnh ngộ: “Bảo sao ngươi lại chịu trích máu, còn bỏ ra cái giá lớn như thế, chắc chắn là do số lượng môn sinh không đủ nên sắp bị hủy bỏ tư cách học viện. Mà này lão già... lão có chi trả được trợ cấp cho bọn ta không đấy?”

Lão Ngụy vỗ ngực cam đoan: “Hai ngươi yên tâm, học viện Sa Kỳ Mã với tám mươi năm lịch sử nên cũng có chút ít của cải. Bây giờ, ta phát trước cho các ngươi một phần luôn”.

“Những môn sinh khác đâu? Đừng nói rằng chỉ có hai người bọn ta thôi nhé?” Đường Thiên hỏi.

Lão Ngụy tiếp tục nhìn bọn họ bằng ánh mắt vô tội: “Tên đệ tử cuối cùng đã chuyển trường vào hai ngày trước rồi”.

“Lão sư đâu ?” Đường Thiên tiếp tục hỏi.

“Ta đây” Lão Ngụy chỉ vào bản thân, ra vẻ đó là chuyện hiển nhiên.

Đường Thiên quay đầu sang hỏi A Mạc Lý: “Làm sao ngươi quen với lão vậy?”

A Mạc Lý tỏ vẻ xấu hổ: “Hình như lúc còn nhỏ ta có gặp lão một lần thì phải, lúc đó lão còn khen ta là thiên tài nữa chứ. Cứ gặp một lần là khen thêm một lần, khen suốt nhiều năm cuối cùng thành quen biết”.

A Mạc Lý không quên bổ sung thêm một câu: “Tuy nhiên, ta nhận thấy lão khen ta rất đúng đấy chứ”.

Đường Thiên đớ lưỡi mà không nói được gì nữa, đau khổ nhìn cái học viện gần như sắp trở thành phế tích ở trước mặt.

“Chẳng lẽ một chút khó khăn này mà đã hù dọa được các ngươi?” Lão Ngụy hấp háy đôi mắt.

“Hù dọa bọn ta ?” Đường Thiên với vẻ mặt nhăn nhó, ánh mắt bất thiện nhìn về phía lão Ngụy.

Trong mũi Đường Thiên phát ra một tiếng “hừ” lạnh, sắc mặt âm trầm rồi hắn bắt đầu xắn tay áo.

“Ê, Đường trụ cột... người định làm gì thế? Muốn đánh lão à? Ài... thật sự lão này đáng bị đánh lắm” A Mạc Lý quay qua nhìn hắn, tò mò hỏi.

“Xây nhà thôi !” Đường Thiên không thèm quay đầu lại, hắn xoay người đi về phía rừng cây.

“Xây nhà ?” Liếc qua mấy căn nhà gỗ rách rát hết chỗ nói, A Mạc Lý chợt tỉnh ngộ rồi hai mắt sáng rực lên: “Quả nhiên là có khí khái nam nhi giống ta lắm. Ta biết ngay mà, chút ít khó khăn này đối với Đường trụ cột mà nói, thực sự chả đáng là gì cả…”

Đường Thiên không chịu nổi việc hắn cứ lải nhải bên tai, nên chỉ vào chỗ sâu trong rừng nói: “Người đi chuẩn bị ít gỗ đem đến đây đi!”

“Không thành vấn đề !” A Mạc Lý vỗ ngực phành phành rồi hùng hổ quay người đi vào rừng.

Đường Thiên nhẩm tính, nơi này cách Tinh Phong thành quá xa, dĩ nhiên cần phải có chỗ ở lâu dài. Ba người, mỗi một người cần một gian nhà, vậy là ba gian nhà gỗ đi! Cũng cần thêm những cọc gỗ đơn giản dùng để trợ giúp cho tu luyện nữa. Trong đám nhà nhỏ cũ nát kia nghe nói có một nơi là nhà kho, chắc cũng chẳng có thứ gì đáng giá, nhưng vẫn nên xây lại một căn phòng nhỏ để chứa đống vật dụng lung tung.

Mấy năm nay, Đường Thiên đã từng sống một mình nên mấy chuyện linh tinh này hắn cũng đã làm qua nhiều. Phong cách làm việc của hắn vẫn luôn nhanh nhẹn, mạnh mẽ, nên rất nhanh chóng đã dọn dẹp được một bãi đất trống.

Không lâu sau, tiếng động “rầm rầm rầm..” khiến mặt đất chấn động.

Đường Thiên quay đầu lại theo bản năng, lập tức cả người hắn như hóa đá.

A Mạc Lý đang khiêng trên vai một cây đại thụ có đường kính trên ba thước, một đầu kéo lê trên mặt đất, trông hắn thật giống như một con trâu rừng, nặng nề đang lê bước đi về.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...!”

Thân thể cường tráng của A Mạc Lý so với cái cây khổng lồ đó thật quá nhỏ bé, cái miệng của hắn hóa thành chữ “O”, cơ bắp cả người nỗi cuồn cuộn, mỗi bước chân nặng nề lún sâu xuống bùn đất. Tán cây khổng lồ đằng sau hắn trông giống như một cây chổi xể to lớn, mặt đất bị quét sạch thành một con đường lớn.

Đường Thiên có lòng tin tuyệt đối vào sức mạnh của mình, nhưng khi nhìn thấy tên trâu rừng khác người thế này cũng phải trợn mắt, há mồm.

“Ầm !”

A Mạc Lý đi đến trước mặt Đường Thiên rồi quăng cả cây cổ thụ khổng lồ trên vai xuống đất, nhất thời mặt đất dưới chân Đường Thiên cứ rung lên ầm ầm.

“Có đủ không ? Cần ta đi chặt thêm mấy cây nữa không?” Bộ dạng A Mạc Lý có vẻ còn dư thừa tinh lực.

Đường Thiên liền đưa ra một quyết định sáng suốt, từ trong đống đồ vật lộn xộn, hắn tìm được một thanh phá đao đưa cho A Mạc Lý: “Mang nó cắt thành những tấm ván đi”.

“Dày chừng này là được” Đường Thiên khoa tay múa chân một chặp, ánh mắt nghiêm túc: “Đây là một cách thức tu luyện rất thực dụng đấy! Đòi hỏi đọ chính xác tuyệt đối”.

“Không thành vấn đề !”

Nhất thời hai mắt A Mạc Lý sáng lên, nhanh tay đoạt lấy thanh phá đao rồi lao như gió về phía cây gỗ lớn nọ.

Đúng là một người đơn giản, ngây ngô quá chừng. Đường Thiên thở dài, sau đó tiếp tục vùi đầu vào công việc.

“Đúng là nhiệt huyết của tuổi trẻ mà !” Cách đó không xa, sau khi cảm thán một câu, lão Ngụy dốc sức leo lên một cái võng rách nát mắc dưới bóng cây rồi “khò khò” ngủ say sưa.

*

* *

Nhìn những căn nhà gỗ trước mắt sáng sủa hẳn lên, Đường Thiên và A Mạc Lý tràn đầy cảm giác thỏa mãn với kết quả mà bọn họ tự tay làm ra. A Mạc Lý cắt cái cây thành những tấm ván bóng loáng y hệt như được bào nhẵn, còn tay nghề làm mộc của Đường Thiên cũng rất khá, hai người đã hì hục làm mất cả ngày trời, đến nổi thân thể đều mệt lữ.

“Đi nghỉ chút đi” Đường Thiên vẫy tay một cái, sau đó đi vào căn nhà gỗ của mình.

A Mác Lý cũng ngáp dài một cái, lê bước đi về phía phòng của mình để đánh một giấc.

Đường Thiên không có ngủ ngay lập tức mà hắn lấy giấy bút ra để viết một bức thư cho Thiên Huệ.

“Thiên Huệ, hôm nay ta chuyển trường rồi, trường mới của ta gọi là học viện Sa Kỳ Mã, cái tên rất lạ đúng không! Ở đây rất gần gũi với thiên nhiên…”

Trong màn đêm, bên trong chiếc võng, lão Ngụy bất chợt mở mắt rồi đưa ngó qua mấy căn nhà gỗ lập lòe những ngọn đèn vàng, khóe miệng lão khẽ thốt ra một nụ cười khàn khàn, đôi mắt ti hí cũng phát ra ánh nhìn thâm thúy.

Một đêm trôi qua...

Ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng Đường Thiên đã tỉnh dậy.

Mặc dù hôm qua rất mệt mỏi nhưng do hắn sống theo một thời gian biểu rõ rệt, nên đã tạo cho bản thân một chiếc đồng hồ sinh học giúp hắn dậy đúng giờ. Bên cạnh học viện là một con suối nhỏ, nước suối mát lạnh làm hắn tỉnh táo ngay lập tức.

“Người trẻ tuổi quả nhiên tràn đầy nhiệt huyết mà!”

Giọng nói của lão Ngụy truyền đến từ đằng sau, nhưng Đường Thiên cũng không ngoảnh đầu lại: “Viện trưởng, ngài cũng dậy sớm thế à?”

“Ầy... lớn tuổi rồi, cũng không còn ngủ nhiều như những người trẻ tuổi được nữa!” Lão Ngụy than thở, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ rồi lão nói tiếp: “À đúng rồi, người cần lấy Hồn Tương Tạp loại nào?”

Nghe được ba chữ “Hồn Tương Tạp”, tinh thần Đường Thiên lập tức tỉnh táo hẳn ra.

“Cấp hai là được rồi, à… đầu tiên là quyền pháp đi”.

Thiên phú tu luyện của Đường Thiên cũng không phải tốt, nhưng không biết có phải do gần đây hắn thường xuyên đánh nhau hay không, mà khi dùng quyền công kích, hắn có cảm giác rất thống khoái.

“Quyền pháp à, kẻ tu luyện cũng không nhiều lắm, để ta tìm xem” Trên tay lão Ngụy xuất hiện vài tấm Hồn Tương Tạp thanh đồng, lão đưa ra trước mặt Đường Thiên: “Đây này... ngươi chọn một tấm đi”.

Đường Thiên quá đỗi vui mừng, vội vội vàng vàng lần lượt xem qua từng tấm một.

Trên mặt Hồn Tương Tạp loại thanh đồng này đều có màu xanh của đồng thau, ở giữa mặt thẻ có một bóng người mơ hồ đang đứng, hai tay trống không đang nắm chặt lại. Những thẻ này đều khác nhau, hình người bên trong thẻ đang thể hiện những tư thế cũng khác nhau.

Ở mặt lưng của những tấm Hồn Tương Tạp này có ghi giải thích rõ ràng.

Một người luyện võ nào đó luyện vũ kỹ tới viên mãn, sẽ có thể luyện chế ra được Hồn Tương Tạp. Sau khi chế tạo thành công, dựa theo tính chất tốt hay xấu mà Hồn Tương Tạp được chia làm ba loại: thanh đồng, bạch ngân và hoàng kim.

Hồn Tương Tạp chứa đựng ý niệm ẩn ký của người luyện võ, đồng thời có cả một phần cảm ngộ của người đó đối với vũ kỹ nữa. Loại thẻ càng tốt thì cảm ngộ chứa trong thẻ càng nhiều. Thông thường thẻ thanh đồng chỉ chứa khoảng ba phần mười, bạch ngân là sáu phần mười, còn hoàng kim chứa được trọn vẹn cảm ngộ.

Hồn Tương Tạp khi được luyện chế thành có hai tác dụng. Một là triệu hồi ra hồn tương để sử dụng, hai là kí sinh vào trong cơ thể (DG: phụ thể). Đối với Hồn Tương Tạp phụ thể này, thông tin chứa trong phần hồn đó sẽ được người sử dụng trực tiếp nhận lấy.

Cho dù là triệu hồi hay phụ thể đi nữa, cũng đều có hạn chế về thời gian.

Lúc đầu, phụ thể là một phương thức chiến đấu. Nhưng càng về sau, mọi người phát hiện ra rằng, dùng phương pháp này để luyện tập vũ kỹ sẽ dễ dàng và tiện lợi hơn, vì vậy Hồn Tương Tạp nhanh chóng được lưu hành rộng rãi. Đến nay, Hồn Tương Tạp đã lưu hành phát triển hơn ngàn năm, cũng đã trải qua bao thời đại thay đổi nên các chủng loại cũng theo đó đa dạng và phong phú hơn nhiều.

Đường Thiên lần lượt cầm lên từng cái, chọn lựa xem xét một cách cẩn thận.

“Thiên Qua quyền pháp”, quyền pháp tựa như dòng nước xoáy, bách chuyển thiên hồi không có bất kỳ kẽ hở nào, cần chân lực hệ thủy để thi triển.

“Kiêu Dương quyền pháp”, quyết pháp như ánh nắng chói chang, ánh sáng tỏa ra vạn trượng, khí phách kinh người, cần chân lực hệ hỏa để thi triển.

“Khô Mộc quyền pháp”, quyền pháp như cành cây khô, lấy yếu thắng mạnh, lấy thủ làm công, cần chân lực hệ mộc để thi triển.

…

Nhìn qua những loại quyền pháp này đều thấy cần phải có chân lực thuộc ngũ hành để thi triển, Đường Thiên không chút do dự liền bỏ qua hết mấy thứ này. Rất nhanh sau đó, trước mặt hắn chỉ còn lại hai tấm Hồn Tương Tạp.

“Thiểm quyền”, nhanh như chớp giật, chân lực loại nào cũng có thể thi triển.

“Trọng quyền”, lực mạnh nhưng chậm chạp, dùng sức mạnh mà phá đi tinh tế, chân lực loại nào cũng có thể thi triển.

Nghĩ đến bên cạnh mình đã có sẵn tên A Mạc Lý vốn có sức mạnh như cuồng nhân, nên Đường Thiên quyết định chọn “Thiểm quyền”.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thẻ Hồn Tướng

Đường Thiên cẩn thận vuốt ve tấm thẻ hồn tướng trong tay, đây là tấm thẻ hồn tướng vũ kỹ đầu tiên của hắn. Thẻ hồn tướng lớn như lá bài tây, rất mỏng, có cảm giác như kim loại, cứng rắn, sắc bén.

Thân hình phía trên thẻ hồn tướng thon gầy, tay không, nhưng có một cỗ khí thế khiến tim người khác đập nhanh.

Vũ kỹ cấp hai, cuối cùng mình cũng có thể tu luyện vũ kỹ cấp hai!

Đường Thiên kích động trong lòng, hắn hít một hơi sâu, cố gắng bình tĩnh trở lại.

Ánh mắt hắn trở lại vẻ bình thản, thúc giục chân lực, thông qua bàn tay rót vào trong thẻ hồn tướng. Thẻ hồn tướng màu thanh đồng bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng nhẹ, hình người phía trên phảng phất như sống lại khiến người khác càng sợ hãi hơn.

Đột nhiên thẻ hồn tướng hóa thành một luồng sáng, tiến vào trong cơ thể Đường Thiên.

Trong đầu Đường Thiên nổ vang, rất nhiều thứ tràn vào trong não. Hắn không kịp đề phòng, toàn thân cứng nhắc nhưng hắn rất nhanh thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, một cảm giác kỳ dị xuất hiện trong lòng. Những tin tức tiến vào óc dường như đã từng biết, nhưng lại như xa lạ, hai cảm giác trái ngược đan xen cùng một chỗ, vô cùng quái dị.

Bỗng nhiên từ lòng bàn tay truyền tới cảm giác nóng rực, ĐƯờng Thiên lập tức tỉnh táo lại.

Cúi đầu nhìn, ấn ký chữ thập ở lòng bàn tay không biết từ lúc nào đã nổi lên.

- Hả?

Đường Thiên có vài phần ngoài ý muốn, hắn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên truyền tới một cỗ lực hút, những tin tức vừa thu được biến mất không còn gì.

Biến hóa không chút dấu hiệu khiến thiếu chút nữa Đường Thiên kinh hô.

Đợi hắn kịp phản ứng thì sắc mặt khẽ biến.

Đáng chết!

Đồng bài đã làm gì thẻ hồn tướng mà mình vất vả mới kiếm được?

Nghĩ tới đây, khóe mắt ĐƯờng Thiên giật giật, không nói hai lời, trong lòng nghĩ tới Đồng bài.

Bốn phía tối lại, Thập tự quang môn lại hiện ra trước mắt hắn. Nhưng khi ánh mắt Đường Thiên nhìn vào quang môn, hắn lập tức sửng sốt, thẻ hồn tướng vừa biến mất lại xuất hiện bên trên. Mặc dù thân ảnh thon gầy rất mơ hồ nhưng Đường Thiên vừa liếc mắt đã có thể nhận ra.

Song lúc này khí tức thân ảnh thon gầy phát ra mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Thập tự quang môn, lấy chữ thập làm biên giới, bên trái là một người xám giống mình, bên phải chính là thân ảnh thon gầy.

Một trái một phải, người xám thần sắc hững hờ, thân ảnh thon gầy khí tức nguy hiểm ung ác.

Nghiêng đầu quan sát một hồi.

Trong đầu Đường Thiên đột nhiên xuất hiện hai chữ.

Môn thần!*

*Môn thần: Tranh thiên binh thiên tướng được dán ở cửa nhằm xua đuổi tà mà.

Hai người xuất hiện ở cửa như hai môn thần, ngay cả vẻ mặt cũng hoàn toàn trái ngược.

Đường Thiên nhếch miệng cười, cảm thấy suy nghĩ của mình rất chuẩn.

Nhưng cười một hồi hắn lại thôi, môn thần tuy rằng thú vị nhưng khi nghĩ tới thẻ hồn tướng vất vả mới thu được giờ không còn, Đường Thiên vô cùng đau khổ.

Bỗng nhiên Đường Thiên vỗ ót, hắn nhớ tới người xám xuất hiện đánh với mình một trận, chẳng lẽ ảnh nhân này cũng chiến đấu với mình?

Hai mắt đường thiên sáng lên, nóng lòng tới thử, trong lòng không chút sợ hãi.

Mặc dù khí thế đối phương vô cùng sắc bén, nhưng đối với Đường Thiên không biết sợ gì thì chỉ tổ khiến hắn càng thêm hưng phấn.

- Này! Thiếu niên… không, đại thúc.

Đường Thiên chỉ tay vào ảnh nhân trên cửa, trợn mắt hét lớn:

- Tới đây đánh nhau!

Ảnh nhân trên quang môn không có chút phản ứng.

Phương pháp không đúng…

Đường Thiên thầm nghĩ, đi tới vài bước, khuôn mặt gần như dán vào cửa, hai mắt trợn lớn, nhìn vào ảnh thân, trong miệng vẫn không quên nói:

- Này, con gà, sợ không…

Phương pháp vẫn không đúng.

Đương Thiên không chút suy nghĩ, cánh tay chụp về phía ảnh thân.

Cái vỗ này, thất bại!

Đường Thiên nhìn một nửa cảnh tay đã xuyên qua cửa, bàn tay truyền tới cảm giác vô cùng kỳ lạ. Quang môn như một tấm màn mềm mại, ca

Nhưng cảm giác kỳ lạ chính là vô số tin tức từ tấm lưới rót vào cánh tay, tiến vào cơ thể hắn.

Chờ một chút…

Đường Thiên trợn tròn mắt, hiện lên vẻ vui mừng như điên, đây chẳng phải những tin tức thẻ hồn tướng truyền vào đầu mình khi nãy sao?

Hóa ra các ngươi chạy tới đây!

Đường Thiên nhếch miệng cười tủm, hắn thử đưa cánh tay vào trong sâu hơn, tin tức rót vào trong cơ thể càng nhiều hơn. Thấy vậy, Đường Thiên dùng sức, toàn thân tiến vào bên trong.

Khi thân thể tiến vào một nửa, đột nhiên một cỗ lực hút cực mạnh từ bên trong xuất hiện, Đường Thiên chưa kịp phản ứng đã bị hút vào trong.

Đường Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó quang mang nhàn nhạt sáng lên.

Trong tầm mắt xuất hiện màu xám mênh mông.

Hả, Đường Thiên nhìn bốn phía phát hiện trên hắc kính đằng sau quang môn.

Điều khiến ĐƯờng Thiên chú ý chính là trong nháy mắt một cảm giác sinh ra trong lòng, hắn cúi đầu nhìn nắm đấm của mình.

Cảm giác thật kỳ lạ… giống như mình đã luyện Thiểm quyền… rất lâu!

Đường Thiên đè nén cảm giác, vung tay đánh một quyền.

Hô!

Quả đấm giống như biến mất trong không trung, ĐƯờng Thiên chỉ cảm thấy trước mắt loe lên, quả đấm lần nữa phá không mà ra.

Thiểm quyền thật lợi hại!

Tinh thần Đường Thiên rung lên, kinh nghiệm đánh nhau của hắn rất phong phú, lập tức ý thức được nếu chiến đấu gặp quyền pháp này quả thực rất phiền phức.

- Hồn tướng phụ thân, thời gian ba ngày.

- Ngươi nhỏ yếu như con kiến hôi, thiên phú kém cỏi, hèn mọn như rác, hai bàn tay trắng, mồ hôi là vũ khí duy nhất của ngươi, ngươi không có thời gian để lãng phí.

Trước mặt Đường Thiên xuất hiện rất nhiều chữ đỏ màu nhỏ, ban đầu hắn cảm thấy tò mò, nhưng khi đọc câu nói sau cùng, nắm đấm của hắn siết chặt!

Không sai chút nào!

Mình đã chậm hơn người khác rất nhiều, chỉ có thể liều mạng, cố gắng hơn người khác mới có hi vọng!

Đường Thiên trong đầu chỉ có tu luyện, hắn không suy nghĩ những huyền cơ bên trong nữa. Những năm nay hắn đã tạo thành một thói quan, mỗi một chiêu đánh ra đều có mấy chữ số lạnh băng tăng lên.

- Đường Thiên, cố gắng lên!

Đường Thiên giơ cao nắm đấm, lớn tiếng hô, khuyến khích bản thân.

Trên mặt hắn tràn đầy ý chí chiến đấu, còn có nghiêm túc.

Mồ hôi từ trán chảy xuống, Đường Thiên liều mạng thở dốc, thở ồ ồ, tựa một ống bễ thổi gió. Sắc mặt của hắn tái nhợt, tay không giơ lên được, hai chân như đeo chì.

Liên tục tu luyện hai canh giờ cơ hồ đã ép khô thể lực của hắn. Hắn khoanh chân xuống, vận chuyển Dưỡng khí quyết, lập tức xuất hiện khí tức ấm áp tẩm bổ thân thể.

Sau một canh giờ, vẻ mệt mỏi trên mặt hắn biến mất, đứng bật dậy, tiếp tục tu luyện.

Đặc điểm của Thiểm quyền chính là nhanh, nắm đấm đột nhiên biến mất, khi nó xuất hiện thường đã đánh trúng địch nhân.

Thiểm quyền vô cùng nhanh chóng, yêu cầu cực cao đối với sức bật. Trừ kỹ xảo bộc bảo cơ tay, còn cần dùng lực lượng thắt lưng, đồng thời cần phối hợp với chân.

Mà điểm khó khăn nhất chính là biến hóa tiết tấu. Quyền tốc độ cực nhanh, phối hợp với tiết tấu biến hóa mới chân chính đánh ra Thiểm quyền!

Thiểm quyền chỉ cao hơn quyền pháp cơ sở một cấp, nhưng kỹ xảo liên quan và độ khó phức tạp hơn rất nhiều. Đương nhiên, uy lực của nó không phải là vũ kỹ cơ sở có thể sánh được.

Hồn tướng phụ thân, Đường Thiên rất nhanh tìm được cảm giác ra quyền, mặc dù chưa đạt được một quyền một thiểm, nhưng năm sáu lần vẫn thành công một.

Hồn tướng nhập thân thời gian hạn chế, hắn muốn thừa dịp trong thời gian này cường hóa ký ức trong cơ thể, chỉ có như vậy sau khi trạng thái hồn tướng phụ thân không còn hắn mới không bị trở về nguyên hình.

Hồn tướng nhập thân, Đường Thiên kế thừa thể ngộ của người chế tác Thiểm quyền. Nhưng những thể ngộ này chỉ là mạnh mẽ rót vào, muốn hóa thành của bản thân mình nhất định phải thừa dịp thời gian này suy nghĩ, không ngừng tu luyện.

Đường Thiên không dám lãng phí thời gian, tĩnh tâm suy nghĩ cẩn thận.

Có kinh nghiệm của tiền nhân, học tập vũ kỹ càng thêm dễ dàng. Lão sư truyền thụ vũ kỹ không thể nào làm như thẻ hồn tướng, có thể khiến người học tập cảm ngộ được cảm giác tu luyện vũ kỹ. Thẻ hồn tướng có một con đường riêng, có quan hệ trực tiếp với đặc điểm bản thân nó.

Thẻ hồn tướng thanh đồng là thấp nhất, chỉ có ba ngày, thẻ bạch ngân là một tháng, thẻ hoàng kim thậm chí có thể đạt tới một năm.

Đường Thiên không ngừng huy động nắm đấm, cẩn thận thể ngộ kỹ xảo phát lực trong đó, vô tình tiến vào trạng thái vong ngã.

Từng quyền từng quyền, tiếng hô quanh quẩn.

Không ngừng vung quyền, dùng tâm thể ngộ, thể lực không ngừng tiêu hao, ngồi xuống khôi phục, cứ thế lặp đi lặp lại. Không gian sau quang môn rất thần kỳ, ở nơi này mặc dù cảm thấy mệt nhọc hưng không cảm thấy đói bụng.

Ba ngày bất tri bất giác lặng lẽ trôi qua.

Thân thể ĐƯờng Thiên đột nhiên chấn động, cảm giác quen thuộc đột nhiên biến mất.

Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt ngây ngốc, thở dài một hơi. Đây là lần đầu tiên hắn tu luyện dài như vậy, ba ngày, trừ ngồi xuống thì không nghỉ

ngơi một khắc.

Hắn mở bàn tay ra, có phần không tin tưởng, mình có thể làm tới mức này!

Ba!

Nắm đấm siết chặt, khóe miệng nhếch lên tươi cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, nụ cười rực rỡ.

Hai tay giơ cao, Đường Thiên giống như ôm trọn bầu trời, dùng toàn lực hét lớn.

- Đường Thiên! Ngươi nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ! Ngươi nhất định làm được!

Đột nhiên một hàng chữ đỏ hiện ra trước mặt, Đường Thiên ngẩn người, cho tay xuống, cẩn thận nhìn.

Thiểm quyền, cấp hai, lĩnh ngộ cần hoàn thành: hai mươi vạn lần. Lĩnh ngộ sát chiêu cần hoàn thành: bốn mươi vạn lần.

Thời gian khổ tu mở ra: mười ngày.

Đây là…

Đường Thiên sửng sốt, nhưng rất nhanh phản ứng. Tu luyện quyền pháp cơ sở cần hoàn thành hai mươi vạn lần ra quyền mới tu luyện xong.

Có sát chiêu!

Đường Thiên lập tức hưng phấn.

Thẻ thanh đồng là cấp thấp nhất, nhiều chi tiết vô cùng mơ hồ, thể ngộ ẩn chứa trong đó rất nông cạn, vì vậy thẻ thanh đồng không thể lĩnh ngộ sát chiêu, chỉ có thẻ bạch ngân với thẻ hoàng kim mới làm được.

Không ngờ quang môn cũng có thể khiến lĩnh ngộ sát chiêu!

Sát chiêu là thứ tốt, vũ kỹ sát chiêu uy lực lớn hơn vũ kỹ bình thường nhiều, thậm chí có một số sát chiêu uy lực có thể sánh ngang với vũ kỹ cao hơn một cấp.

Về phần bốn mươi vạn lần ra quyền, ĐƯờng Thiên hoàn toàn không để vào mắt, chỉ cần chịu khổ một chút là học được sát chiêu, chuyện tốt như vậy tìm được nơi nào?

Kiếm được khoản lớn rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chuyển Trường

Vù vù vù!

Tiếng quyền phong vang bên tai không dứt. Khuôn mặt Đường Thiên chuyên chú, hai đấm không ngừng xuất ra. Toàn thân hắn đã ướt đẫm từ lâu, giọt mồ hôi to như hạt đậu dọc theo gương mặt của hắn chảy xuôi xuống dưới, chảy đến cằm, nhỏ lên trên tấm đá màu đen dưới chân.

Thỉnh thoáng có vài quyền mà nắm tay lại đột nhiên biến mất.

Mỗi khi xảy ra việc đó, con số trên lưng quang môn sẽ nhảy lên. Kỹ xảo của Đường Thiên còn chưa mượt mà, phải mười quyền mới có một quyền là thiểm quyền [DG: ý là quyền nhanh như chớp khiến nắm đấm biến mất như ở trên đề cập].

Thẻ hồn tướng thanh đồng nhập thời gian quá ngắn cho nên thân thể chưa có cách nào ghi lại thể ngộ phù hợp. Chính là bởi vì như thế mà giá cả của thẻ bạch ngân quý hơn rất nhiều so với giá cả của thẻ thanh đồng.

Thế nhưng Đường Thiên thì chẳng sao, có thẻ hồn tướng cũng khiến hắn rất thỏa mãn.

Ra quyền vẫn trúc trắc, mười quyền mới có thể thành công một lần, những khó khăn này hắn hoàn toàn không để vào mắt. So với năm năm tu luyện vũ kỹ cơ sở, điểm khó khăn này đã là gì?

Trúc trắc thì luyện nhiều lên, thẻ thanh đồng thể ngộ không sâu, vậy thì bản thân mình cần phải cố gắng lĩnh ngộ. [DG: Cứ như nói về thái độ hồi mình mới dịch vậy]

Đường Thiên say mê tu luyện. Bản thân hắn tốn mất năm năm, rốt cục cũng tu luyện đến vũ kỹ nhị giai. Năng lượng tích lũy trong lòng hắn, quả thực có thể nổ tung thế giới!

Vì 20 vạn lần!

Vì sát chiêu!

Vì Thiên Huệ!

Vì mẹ!

Vì mình!

Hắn cảm giác toàn thân có lực dùng không hết, hắn cảm giác trạng thái thân thể trước nay chưa từng tốt như vậy. Hắn yêu cuộc sống như vậy, hắn có thể nói toáng ra mục tiêu lớn trong lòng, hắn có thể tận tình đổ mồ hôi dưới ánh mặt trời.

Những mục tiêu kia, những dã tâm kia, không giống như vì sao xa xa trên bầu trời không thể chạm vào được.

Nếu ngay cả mồ hôi cũng keo kiệt, thì mộng tưởng này mãi là mộng tưởng thôi sao?

Hắn không ngủ không nghỉ, hắn phát hiện ở đây sẽ không đói bụng. Ngoại trừ đả tọa, hắn liều mạng luyện tập "Thiểm Quyền". Bây giờ hắn đã hoàn thành được bảy trăm tám mươi sáu lần Thiểm Quyền.

So với yêu cầu hai mươi vạn Thiểm Quyền thì bảy trăm tám mươi sáu quả thực chưa được là số lẻ, nhưng Đường Thiên không nản chí. Hắn biết rõ, chỉ cần sống qua thời kỳ ban đầu gian nan nhất thì trong quá trình tu luyện sau này khả năng thành công của Thiểm Quyền sẽ tăng lớn.

Liên tục năm ngày năm đêm, Đường Thiên đều điên cuồng tu luyện.

Số lần Thiểm Quyền thành công rõ ràng gia tăng. Từ lúc mười quyền có một Thiểm quyền đã từ từ nâng lên, hiện giờ mười quyền đã xuất hiện ba Thiểm Quyền.

Biên độ nhảy của con số trên lưng quang môn rõ ràng nhanh hơn.

Hơi thở hổn hển, mồ hôi toát ra như tắm, cảm giác thoát lực tràn khắp toàn thân. Đường Thiên chống đầu gối, hai mắt đầy những tơ máu, hắn nhìn chằm chằm xuống đất, con ngươi đờ đẫn từ từ khôi phục tiêu cự.

Hắn nhếch miệng nở nụ cười, mặc dù vô lực nhưng khuôn mặt như ánh mặt trời sáng lạn.

Số lần Thiểm Quyền có được đã vượt qua con số tám nghìn.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, tựa như vận chuyển "Dưỡng Khí Quyết" lúc trước. Năng lượng sau quang môn cực kỳ phong phú làm cho hiệu quả tâm pháp đặc biệt cao. Đường Thiên có thể cảm thụ được rõ, từng chấm năng lượng nhỏ vận chuyển cùng "Dưỡng Khí Quyết" giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhanh chóng tụ tập đến.

Những năng lượng phiêu phù này vừa chui vào trong cơ thể Đường Thiên, liền theo "Dưỡng Khí Quyết" vận chuyển xuôi đường. Khi chúng đến đan điền thì chuyển hóa thành chân lực, chứa đựng ở trong đan điền trì.

Đan điền trì của Đường Thiên có hai nơi một trên một dưới. Ở phía trên là đan điền trì nhị giai, ở phía dưới là đan điền trì nhất giai.

Chân lực lúc đầu ở đan điền dưới, mỗi một giai sẽ hình thành một đan điền trì. Từng giai từng giai nối tiếp nhau giống như lên thang trời.

Trong truyền thuyết, nếu như tu đến nơi cực sâu, chân lực dọc theo đan điền trì cứ leo ngược từng tầng lên, đan điền mà đến chỗ mi tâm là đạt Vĩnh Sinh.

Đương nhiên, đây chỉ là đồn đãi, chưa từng có người tu luyện chân lực đến mức đan điền cao thế, tựa như chưa từng có người đến được điểm cuối cùng của thiên lộ.

Hấp nhập năng lượng trong cơ thể chuyển hóa thành chân lực, rót vào hạ đan điền, trải qua một lần tinh khiết hóa nữa là rót vào đan điền trì nhị giai.

Hai đan điền trì nhập từng chút để đầy.

Quá trình này cực kỳ chậm rãi buồn tẻ, thập phần khảo nghiệm đức tính kiên nhẫn của con người. Theo quá trình năng lượng từng chút chuyển hóa thành chân lực, thân thể cũng được tẩm bổ từng chút khôi phục.

Võ giả giàu có thường dùng Tinh Thần Thạch để tu luyện chân lực. Bên trong Tinh Thần Thạch ẩn chứa năng lượng thuần túy mà phong phú, hấp thu chúng có thể nhanh chóng chuyển hóa thành chân lực, rút ngắn thời gian đả tọa.

Thế nhưng giá cả của Tinh Thần Thạch không phải người thường có thể sử dụng.

Một giờ đã trôi qua.

Đan điền trì nhị giai cũng đã chứa đầy chân lực, nhưng Đường Thiên rót tiếp nó cũng không xuất hiện cảm giác bành trướng. Trong lòng hắn vừa động bèn tiếp tục thúc dục tâm pháp hấp thu năng lượng, từng sợi sợi chân lực, dọc theo kinh mạch tiến vào hạ đan điền, rồi lại dũng mãnh lao đến đan điền trì nhị giai.

Bỗng dưng, thân thể Đường Thiên chấn động, trên mặt toát ra vẻ vui mừng không giấu được.

Hắn cảm giác chân lực trong đan điền phảng phất đụng phải bức tường vô hình.

Đại viên mãn!

Đại viên mãn nhị giai!

Hàng rào vô hình tên là viên mãn chi bích. Sau bức tường đó chính là đan điền trì tam giai. Va chạm vào viên mãn chi bích có nghĩa chân lực tu luyện tới cảnh giới viên mãn của một cấp.

Lúc này đây cần tâm pháp cao giai tam canh để phá tan bức tường viên mãn, khai mở đan điền trì tam giai.

Khó trách Đường Thiên sao lại kinh hỉ tới vậy vì trong dự tính của hắn vốn là còn một thời gian nữa mới có thể tu luyện "Dưỡng Khí Quyết" tới viên mãn chi cảnh, không ngờ nó tới sớm hơn tưởng tượng của hắn nhiều.

Kể từ đó, hắn có thể bắt đầu tu luyện tâm pháp tam giai.

Uy lực chân lực tam giai, so với nhị giai thì cường đại, hồn hậu hơn nhiều lắm.

Mặt mũi Đường Thiên tràn đầy vẻ vui mừng, chân lực là trụ cột của tất cả. Không có chân lực, vũ kỹ chỉ là khoa chân múa tay. Vũ kỹ lợi hại có yêu cầu rất cao đối với chân lực. Đó là tại sao mà những đệ tử của đại gia tộc kia dành phần lớn thời gian để tu luyện chân lực .

Tam giai!

Chỉ có cấp tam giai trở lên mới có thể thông qua Thiên Lộ tinh môn tiếp nhập thiên lộ. Chỉ có thế mới có thể đi chòm sao Anh Tiên tìm Thiên Huệ.

Khóe miệng của Đường Thiên ngoác ra tận mang tai. Hắn vui mừng nhảy tưng tưng, giơ hai tay lên cao.

"Ha ha ha ha! Tam giai, ta muốn tu luyện tâm pháp tam giai!"

"Ta muốn đi thiên lộ!"

"Ta muốn đi chòm sao Anh Tiên!"

Hắn vui sướng vừa nhảy vừa múa ở sau quang môn, chân tay múa may như một đưa trẻ. .

Vui sướng một rồi rồi hắn cũng ngừng.

Mặt mũi hắn phơi phới, mắt mở to, bàn tay nắm chặt đấm vào không khí một phát thật mạnh, thần sắc vô cùng chăm chú, hét to từng tiếng nghiêm trang: "Hắc, thiếu niên, ngươi quả nhiên không phải nam thần bình thường!"

Xoạt, thân hình hắn lóe lên, nhanh chóng xuất hiện ở phía đối diện, làm bộ khiêm tốn ngại ngùng: "A, ta cảm thấy ngươi nói rất đúng."

Xoạt, trở lại tại chỗ, vẻ mặt ngưỡng mộ nói: "Ta cảm thấy "Thiểm Quyền" đối với người trời như ngài hoàn toàn không phải vấn đề."

Xoạt, lại đổi vị trí, bình tĩnh phất phất tay, vẻ mặt thâm trầm khen ngợi: "Thiếu niên, ngươi có được ý nghĩ như vậy, rất tốt, có tiền đồ."

Tự biên tự diễn xong, vẻ mặt Đường Thiên thỏa mãn rồi tiếp tục tu luyện.

O o quyền phong lần nữa vang lên, càng thêm có lực.

※※※

Mạc Lý là thiên tài mà lão rất coi trọng, ở năm thứ hai đã có thể xếp hạng một trong mười vị học sinh xuất sắc của trường, thiên phú như vậy thật là hiếm thấy.

Hiệu trưởng giọng điệu từ tốn: "Công việc của ta bận quá nên chưa thực sự trọng thị ngươi, ngươi có chỗ nào oan ức không như ý cứ nói với ta. Có phải là tu luyện gặp chướng ngại gì đó sao? Thẻ hồn tướng sao? Thẻ hồn tướng bạch ngân tứ giai, ngươi có thể lấy ba tấm!"

A Mạc Lý lắc đầu: "Không phải vì những này, tại hạ cũng không có chịu oan ức nào nhưng tại hạ muốn đi tìm võ đạo của chính mình!"

"Võ đạo của chính mình ư?" Hiệu trưởng nhịn không được cười rộ lên: "A Mạc Lý, ngươi tuy thiên phú không tồi, nhưng ngươi còn rất trẻ. Việc cấp bách hiện giờ của ngươi không phải đi tìm võ đạo gì đó hư vô mờ ảo, mà là tập cho vững căn bản. Hết thảy võ đạo cũng không phải là không nghĩ ra được."

A Mạc Lý nghiêm túc thi lễ với hiệu trưởng: "Cảm ơn sự quan tâm của ngài, tại hạ sẽ cố gắng !"

Hiệu trưởng hiểu rõ A Mạc Lý thật tâm nên không thể không thất vọng đến cực điểm: "A Mạc Lý, hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì lựa chọn ngày hôm nay."

"Tại hạ sẽ không hối hận !" A Mạc Lý nghiêm trang trả lời.

Hắn xoay người rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Đi dọc hành lang, một thanh âm nghiêm túc vang lên sau lưng A Mạc Lý.

"A Mạc Lý, ngươi phải chuyển trường sao? Chuyển đến cùng trường siêu cấp lưu ban hả?"

Những thanh âm cười nhạo khác hưởng ứng: "Đường đường là ngôi sao tương lai của Dã Thú học viện lại đi chuyển đến cùng trường với

siêu cấp lưu ban trong truyền thuyết, thật sự là mất thể diện!"

A Mạc khựng lại xoay người, lông mày nhíu lại, mắt nheo nheo: "Điền Lâm, nếu như không muốn miệng ngươi bị ta đập nát thì tốt nhất ngậm chặt lại."

Hai người đứng đối diện nhau, trong đó một vị học viên vẻ mặt bất cần đời, chính là Điền Lâm. Điền Lâm là cao thủ Mãnh Thú học viện, bài danh thứ chín.

Trong mắt Điền Lâm hiện lên một tia giận dữ, nhưng miệng ngậm lại. Một khi A Mạc Lý thật sự tức giận thì tuyệt đối không chết không ngớt, Điền Lâm không muốn đối phó với A Mạc Lý.

Một thanh niên cao lớn bộ dáng thờ ơ đứng cạnh Điền Lâm đột nhiên thần sắc trang nghiêm, trầm giọng hỏi: "A Mạc Lý, ngươi thật sự tính sa đọa xuống dưới như vậy sao?"

A Mạc Lý không để Điền Lâm vào mắt, nhưng vị này lại cho hắn áp lực thực lớn.

Lương Thu, đệ nhất cao thủ Mãnh Thú học viện!

Làm cho A Mạc Lý cảm thấy áp lực, không chỉ bởi thực lực cường đại của Lương Thu mà bởi vì Lương Thu quan tâm tới hắn nhiều lắm, bình thường hay chỉ điểm.

Nhưng những lời này của Lương Thu đại ca làm cho lòng hắn rất không thoải mái. Nhưng hắn biết, mọi giải thích bây giờ đều không ai hiểu, không ai sẽ tin tưởng.

Vậy thì dùng kết quả để chứng minh hết thảy.

A Mạc Lý nắm chặt nắm tay, nhưng chợt buông ra, hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào sâu con mắt Lương Thu không chút kém thế, lớn tiếng bảo: "Lương Thu đại ca, chờ bị ta đánh bại đi!"

Nói đi, hắn không còn một tia lưu luyến, xoay người rời đi.

Đám ven đường chỉ trỏ và xì xào bàn tán, hắn làm như không thấy, hai tay thả lỏng nhưng vô thức nắm chặt lại, trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm.

Hắn, A Mạc Lý, nhất định sẽ khai sáng võ đạo thuộc về hắn!

"Muốn đánh bại Lương Thu đại ca, ha ha ha ha!" Tiếng cuồng tiếu của Điền Lâm, văng khắp đâu đây, xa gần có thể nghe.

Nghe được câu này, những ánh mắt nhìn về phía A Mạc Lý đều tràn ngập vẻ chế giễu đồng tình, tựa như đang nhìn một kẻ không biết tự lượng sức mình, đầu óc có vấn đề.

Sa Kỳ Mã học viện, đó là cái gì? Trước đây chưa ai nghe thấy cái tên này, khi bọn chúng tìm thấy bài danh của Sa Kỳ Mã học viện đều bị trợn mắt há mồm.

Thứ ba từ dưới lên!

Trời ạ, đây là cái trường nát mà!

Còn có cái tên bị An Đức học viện đuổi ra, là siêu cấp lưu bạn nổi danh khắp Tinh Phong Thành.

Người nát! Trường nát!

Tại cơ hồ trong mắt tất cả mọi người, đây là A Mạc Lý tự hủy tương lai, lại nghe được tuyên ngôn khiêu chiến của A Mạc Lý, bọn họ cảm thấy A Mạc Lý đã hoàn toàn điên rồi.

Duy chỉ có Lương Thu nhìn bóng lưng A Mạc Lý như có điều suy nghĩ.

Tin tức A Mạc Lý chuyển sang trường Sa Kỳ Mã học viện như gió truyền khắp cả Tinh Phong Thành.

Cuồng Ngưu A Mạc Lý không phải là hạng người vô danh, năm thứ hai liền tiến vào hàng mười người tốt nhất Mãnh Thú học viện, hắn được coi là người nối nghiệp của Lương Thu.

Một vị khác cũng không phải hạng người vô danh, siêu cấp lưu ban Tinh Phong Thành, đệ nhất phá phách An Đức học viện, bị vô số người căm hận chán ghét, siêu cấp đồ bỏ đi Đường Thiên, đồ bỏ đi sinh trong siêu cấp đồ bỏ đi.

Hai người đồng thời chuyển chuyển đến trường siêu cấp đại nát Sa Kỳ Mã học viện xếp hàng thứ ba lộn ngược.

Chuyện quỷ dị như vậy lần đầu tiên xuất hiện ở Tinh Phong Thành có học viện như rừng khiến các học việc oanh động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Khổ Tu Và Chu Gia

Thời gian thấm thoát trôi đi, tiếng hô của Đường Thiên từ cao vút xuống trầm thấp rồi trở nên khàn khàn.

Chỉ có những cú đấm xé gió vẫn chưa ngừng lại.

Xuất quyền, xuất quyền, xuất quyền ...

Trình độ võ học tầm thấp thì thể thực là nền tảng của tất thảy. Năm năm qua, mỗi ngày hắn tu luyện cực kỳ khắc khổ, việc tu luyện vượt xa trí tưởng tượng người bình thường. Sự rèn luyện này làm hắn trở nên có sự chịu đựng kinh người. Nếu trên phương diện sức mạnh thì hắn không khỏe bằng A Mạc Lý nhưng trên phương diện sức chịu đựng thì hắn không kém gì A Mạc Lý.

Sức chịu đựng cường hãn làm hắn có thể chịu được khối lượng luyện tập kinh người.

Nhưng cường độ tu luyện điên cuồng như thế thì ngay cả người có thân thể cứng cỏi như Đường Thiên cũng phải lần đầu tiên sinh ra cảm giác chịu không nổi.

Khi tia năng lượng cuối cùng hao hết, Đường Thiên ngã bịch một cái ra đất. Hắn gục trên mặt đất giống như bùn nhão.

Khổ tu như vậy thực sự quá điên cuồng. Mặc dù chân lực không ngừng tu bổ thân thể, mặc dù ở trong khoảng không gian kỳ dị không biết đói là gì nhưng sự tiêu hao về mặt tinh thần vẫn cực kỳ nhiều y hệt như bên ngoài.

Thể chất, năng lượng cùng tiêu hao đến mức hầu như không còn, tu luyện Dưỡng khí quyết làm cho thể lực khôi phục rồi lại tiếp tục tu luyện một vòng mới. Chuyện cứ lặp đi lặp lại như vậy, Đường Thiên không lãng phí giây phút nào.

Thời gian thấm thoát trôi đi, cường độ tu luyện như thế làm cho sức chịu được của cơ thể ngày càng lớn, sự mệt mỏi càng lúc càng ít, thời gian vận chuyển chân lực càng ngày càng dài làm cho sự thống khổ, sự mệt nhọc càng tăng lên gấp bội phần.

Hơn nữa tập trung tinh thần lâu như vậy, tinh thần hao tổn cực kỳ. Đường Thiên cảm thấy cái não như muốn vỡ, bên trong hơi nhưng nhức.

Tấm nham thạch màu đen lạnh buốt truyền vào hai má làm hắn thanh tỉnh đôi phần nhưng ngón tay liên tục búng mà không có chút năng lượng nào phát ra cứ như thể cái thân này không còn là của hắn.

Lúc này, phải ngồi dậy vận chuyển tâm pháp nhưng bất kể hắn loay hoay thế nào cũng không thể ngồi dậy được.

Sự mệt mỏi như đợt sóng thủy triều tràn tới, mí mắt của hắn càng lúc càng nặng.

Ngủ thôi, hắn cứ thiếp đi như vậy. Ngủ được một giấc hiện giờ thì không biết sung sướng đến mức nào ...

Trong đầu hắn như có thanh âm quỷ quái đầy sự hấp dẫn.

Ngủ đi, ngươi đã làm đủ rồi thì ngủ một giấc cũng phải ...

Trong đầu như có một con ma vậy, nó thủ thỉ liên hồi.

Đường Thiên gắng gượng nâng mí mắt, hắn muốn đứng lên nhưng cả người mềm nhũn rồi, đến ngón tay cũng không cử động được.

" Không, ta không cần ngủ! Ta muốn tu luyện!" Trong đầu Đường Thiên hò reo như nói với chính mình, lại như phản đối cái thanh âm ma

quỷ kia.

" Ngươi đã hết khí lực tu luyện rồi. Ngủ đi, ngủ dậy ngươi vẫn tu luyện tiếp mà. Ngươi đã tận lực, ngươi đã tu luyện đủ rồi đấy. Không nên miễn cưỡng, cần gì phải ép mình tới mức tàn nhẫn thế? Ngủ một giấc đi, cực thoải mái, cực ngọt ngào ...?

" Không cần! Ta muốn tu luyện! Ta muốn tu luyện! Ta chỉ muốn tu luyện!"

Trong lòng Đường Thiên có cái gì đó đột ngột bùng phát như dung nham giận dữ sôi trào mãnh liệt. Trong nháy mắt đốt từng nơi khắp thân thể hắn.

Trong lúc rống giận có mang theo sự quật cường và không cam lòng sâu sắc.

Hắn tựa như con sư tử gầm thét phẫn nộ. Thân thể của hắn đang run rẩy, không ngừng run rẩy. Trong mắt của hắn như có một biển lửa hừng hực thiêu đốt.

Cặp mắt hắn trợn lên vằn những tơ máu nhìn chằm chằm xuống mặt đất trong như gương, lạnh như băng. Từng tiếng rít trầm thấp, khàn khàn từ kẽ răng bay ra.

"Nam nhân vốn không tầm thường, sao lại nhận thua được?"

"Ta muốn đến chòm sao Anh tiên! Ta muốn đi tìm Thiên Huệ! Chúng ta muốn cùng đi một con đường!"

"Ước định tốt đẹp như thế làm sao có thể buông được?"

" ..."

"Không được nản chí ..."

"Không được buông bỏ!"

Trong đầu từng tiếng gầm thét phẫn nộ, không biết sức mạnh từ đâu bay tới. Đường Thiên đã hơi nâng được mình lên, ánh mắt của hắn trợn tròn, vẻ mặt dữ tợn, từng sợi gân xanh trên trán gồ hắn lên.

Thân thể của hắn run rẩy không ngừng từ từ ngồi dậy.

Mồ hơi tí tách rơi xuống thành vũng đọng ở trên miếng nham thạch bóng loáng phản chiếu hình ảnh quật cường.

Không được nản chí ... Đường Thiên ... Ngươi đã chậm hơn người khác rất nhiều ...

Ngày thứ mười.

Ý thức Đường Thiên hơi chút hoảng hốt, hắn đã lờ mờ nhìn thấy mấy chữ số ghi lại thời gian màu đỏ. Lúc này sự cố gắng từ bản năng làm hắn vẫn đánh ra quyền phong soàn soạt.

Chữ số màu đỏ tươi bay phất phơ ngay trước mặt.

Đường Thiên nghe được tiếng tim đập dồn dập của chính mình, nghe được tiếng thở ồ ồ của chính mình.

Còn rất nhiều chuyện muốn làm ... Làm sao có thể buông tha như vậy ...

Kiên trì thêm hồi nữa ... Chỉ cần kiên trì thêm hồi nữa ...

Chẳng biết đã qua bao lâu, từ trong hốt hoảng, Đường Thiên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng những gánh nặng trong lòng hắn được khai mở, trên khuôn mặt mỏi mệt nở một nụ cười tươi.

Hừm, thắng rồi ...

Đây là câu nói sau cùng mà hắn nhớ được.

Phía sau ánh sáng không có vật gì mà bên trên chỉ có mấy chữ số màu đỏ.

30000

※※※

Chu Bằng thành người thừa kế tương lai. Bây giờ đại tộc lão nhắc tới việc này, hiển nhiên đã nghi ngờ tư cách người thừa kế. Thế nhưng dù tìm đủ các lý do y cũng không thể phản đối được.

Sự ảnh hưởng của chuyện này rất lớn. Cả Tinh Phong thành đều biết gã Đường Thiên là một tên lưu ban siêu cấp. Chu Bằng thua Đường Thiên thật quá mất mặt.

Kỳ thật mấy ngày này y cũng đã nghe được không ít tin đồn nên cũng lo lắng, không ngờ lo lắng này đã thành sự thật.

Y chỉ có thể hạ giọng bảo: "Bằng nhi còn bé, chưa hiểu chuyện nên làm việc khó tránh khỏi có lỗ mãng. Nhưng tư chất, căn cốt của nó đúng là tốt."

"Hứ, thật không?" Khuôn mặt Đại tộc lão lạnh lùng: "Nếu căn cốt tốt thì vàng thật không sợ lửa. Trong vòng một tháng, nó phải tự chấm dứt chuyện này. Danh dự của Chu gia là do nó vứt bỏ nên nó phải lấy về. Thân là người thừa kế mà ngay cả điểm ấy cũng không có giác ngộ thì làm người thừa kế làm cái gì. Gia chủ kế tiếp là ai không quan trọng, quan trọng là vị trí gia chủ Chu gia chúng ta không thể giao cho một tay phế vật!"

Ngữ khí Đại tộc lão lạnh như băng nhưng kiên quyết và đầy khí phách.

"Đúng vậy!"

"Lấy thực lực mà luận!"

" Đại tộc lão nói cực kỳ đúng!"

Chúng tộc đều rối rít tán thành.

Gia chủ biết lúc này không đường thối lui, y cắn răng một cái: "Đại tộc lão nói đúng, nếu nó đã không ra hồn thì ta cũng không có đứa con trai này!"

Nét mặt của Đại tộc lão hơi hoãn: "Công lao của ngươi trong mấy năm qua chúng ta đều thấy. Sau này bất kể như nào, ngươi cũng phải nhớ đừng làm hổ thẹn danh tiếng của Chu gia! Ngươi còn trẻ còn có thể sinh nhiều con, người trong gia tộc cũng hưng vượng."

"Dạ!" Gia chủ cúi đầu vâng dạ.

※※※

"Chuyện về Đường Thiên, cá nhân con phải tự giải quyết."

" Thật tốt quá! Lần trước Phan thúc thúc cho con thẻ hồn tướng "Kim Long côn" còn chưa dùng. Hồn tướng bạch ngân tam giai sẽ đánh cho gã Đường Thiên như chó!" Chu Bằng bỗng nhiên vô cùng hưng phấn.

" Không!" Chu gia chủ lắc đầu: "Đại tộc lão bảo tự ngươi phải một thân một mình ra tay giải quyết, người khác không được hỗ trợ."

Vẻ đắc ý trên mặt Chu Bằng đanh lại: "Đại tộc lão già cả nên hồ đồ rồi sao?"

"Nói càn!" Gương mặt Chu gia chủ nghiêm nghị: "Xem ra mấy năm qua, quả nhiên ta quản giáo con sơ sót! Từ hôm nay trở đi, con học tập cùng Chu Mộc!"

Chu Bằng lúc này mới nhìn thấy một người dường như không tồn tại đứng cạnh cha mình.

Chu mộc là hộ vệ tốt nhất bên cạnh cha mình, bình thời chất phác, lặng lẽ ít lời nhưng thực lực bản thân sâu không lường được. Càng làm cho Chu Bằng cảm thấy sợ hãi là Chu Mộc căn bản không lẫn lộn chuyện tình cảm thể diện, chỉ cần cha của gã giao chuyện thì nhất định sẽ hoàn thành.

" "Chu mộc, Bằng Nhi để cho ngươi. Ta mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, một tháng sau ta muốn nó phải đạt tam giai." Chu gia chủ trầm giọng nói: "Cần những chi phí gì thì cứ đi lãnh."

"Dạ." Chu Mộc đột nhiên ứng tiếng.

Chu Bằng suýt nữa đã bất tỉnh, gã rên lên: "Cha, không cần đâu ..."

Tiếng kêu thảm thiết của gã im bặt. Chu Mộc đánh gã bất tỉnh rồi xách ra ngoài.

Trong mắt Chu gia chủ ánh lên vẻ không đành lòng nhưng vẫn gắng nén lại được.

Đường Thiên!

Trong mắt Chu gia chủ hiện lên một đạo hàn mang. Chuyện này do tên này đầu sỏ, chính là nó! Nếu không phải đại tộc lão muốn Bằng nhi phải đích thân lấy lại mặt mũi trên tay Đường Thiên thì bây giờ y đã phái người giết chết Đường Thiên!

Cứ để nó sống lâu thêm mấy ngày ...

Chờ Bằng Nhi giải quyết xong sẽ tìm người vô thanh vô tức làm thịt nó.

À, hàng năm Tinh Phong thành đều có một vài người biến mất, ai thừa hơi để ý?

Sát cơ hiện lên trên mặt Chu gia chủ.

****

Này, đám thiếu niên thông minh, phiếu phiếu đến đánh bại ta đi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thiểm Quyền

A Mạc Lý không bị quá nhiều ảnh hưởng, hắn nói lời khiêu chiến với Lương Thu đại ca để có thêm cảm giác áp lực làm cho toàn thân sung mãn hơn.

Lương Thu đại ca, nhất định ta sẽ khai sáng con đường võ đạo của ta!

Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!

A Mạc Lý chạy một mạch như điên trở về Sa Kỳ Mã Học Viện. Đường Thiên bị đuổi khỏi trường học nên không cần làm bất kỳ thủ tục gì, nhưng A Mạc Lý cần phải trở về trường học để làm thủ tục chuyển trường.

Ý chí chiến đấu của A Mạc Lý cao ngất, hắn cuồng vọt tới Sa Kỳ Mã Học Viện.

"Trụ cột! Trụ cột cơ sở!"

A Mạc Lý hét thật to làm chim muông trong rừng nháo nhác bay lên. Nền tảng cơ bản hiện này là phải thật tình tu luyện, đây chính là sự giống nhau của nam nhân không tầm thường mà! Cho tới bây giờ mình vẫn chưa từng làm vậy, nền tảng cơ bản luôn là khắc khổ, luôn là kiên nhẫn, là kiên trì bền bỉ của đàn ông mới phải!

Bây giờ, để tạo nền tảng cơ bản vững chắc nhất định phải là tu luyện khắc khổ đó!

Mình không thể tụt hậu được!

A Mạc Lý âm thầm nắm chặt bàn tay lại, ý chí chiến đấu tràn trề. Thân hình như cuồng phong thổi xẹt qua biển tên treo lơ lửng vọt vào nơi gọi là diễn võ trường. Giống như ánh nắng tươi tắn buổi sớm, còn cái gì ngoài một cuộc thực chiến càng làm cho nhiệt huyết trong người sôi trào đây này?

Nhưng khi hắn vọt vào thao trường thì mắt trợn tròn xoe.

Diễn võ trường không một bóng người, chỉ có một, hai con chim nhỏ.

Dưới ánh mặt trời, Đường Thiên nằm cuộn mình trên tảng đá bên dòng suối, ngáy pho pho. Hắn ngủ vô cùng say sưa, bên mép có vương một tia sáng bạc, nhỏ trên tảng đá.

O. . . o. . .

Tiếng ngáy êm êm có vần có luật.

Trong nháy mắt, A Mạc Lý hóa đá, nhưng cũng trong nháy mắt, lửa giận xông lên. Một bước dài tiến tới, bặp, một tay hắn nắm cổ áo, xách Đường Thiên lên.

"Nền tảng cơ bản là thế à, ngươi làm cho ta quá thất vọng! Buổi sớm đẹp thế, ngươi lại ngủ! Ngươi lại đang ngủ! Tại sao ngươi có thể ngủ được. . ."

A Mạc Lý gầm thét như sấm, nước miếng bắn tung tóe lên mặt Đường Thiên.

Đôi mắt trĩu nặng của Đường Thiên he hé mở, hắn nhìn thấy một hình ảnh mơi hồ rồi mí mắt lại sập xuống, miệng mớ : "Để ta ngủ tiếp . ."

Hắn cực kỳ mệt mỏi!

Mười ngày tu luyện không ngủ không nghỉ tu luyện, dù là sau quang môn không cần ăn cơm, khôi phục nhanh chóng nhưng tu luyện khô

khan nhàm chán làm cho ngay cả người sắt như Đường Thiên cũng chịu không nổi.

Cuối cùng đi ra như thế nào hắn cũng không biết.

Giấc ngủ tưởng thật lâu, bỗng nhiên hắn cảm giác khát nước. Trong lúc mơ mơ màng màng, hắn lần mò đến bên dòng suối uống vài ngụm nước. Ấm quá, hắn lại gối đầu lên tảng đá ngủ tiếp.

Sảng khoái, thoải mái quá. . .

Tiếp tục ngủ tiếp. . . Ta muốn ngủ tới khi tận thế. . .

Vừa ngủ say Đường Thiên vừa nhóp nhép miệng, khuôn mặt hiện nét cười ngây ngô.

A Mạc Lý quát lên như sấm: "Nền tảng căn bản, tại sao ngươi có thể phí phạm thời gian như thế? Ngươi không thấy xấu hổ khi lãng phí thời gian để ngủ sao? Nền tảng căn bản, ngươi muốn là người mở ra võ đạo hoàn toàn mới cơ mà!"

A Mạc Lý vừa gầm thét, vừa ra sức lắc toàn thân Đường Thiên một trận.

Đường Thiên ở trong tay A Mạc Lý tựa như con cá chết, toàn thân rũ ra lắc theo nhịp của A Mạc Lý, tiếng lẩm bẩm trong miệng vẫn không ngừng nghỉ.

Thật thoải mái. . .

Đường Thiên dường như thấy một người khổng lồ lực lưỡng, vẻ mặt hòa ái đưa võng cho hắn. . .

Đúng là người tốt. . .

Tiếng lẩm bẩm của Đường Thiên càng lớn, nét cười ngây ngô càng rạng rỡ.

A Mạc Lý nhanh chóng phát hiện, Đường Thiên trong tay y không khác sợi mỳ, mặc kệ cho y quăng quật sao cũng được mà hắn không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Khuôn mặt A Mạc Lý sạm lại, y nhìn xung quanh. Khi mắt y nhìn thấy dòng suốt thì chợt tỏa sáng, ngửa mặt lên trời rống giận: "Trụ cột đường, tỉnh lại đi!" [DG: đây là cách gọi mấy nhân vật với nhau]

Nói xong, y nâng Đường Thiên lên, ném thẳng vào giữa dòng suối nhỏ.

Dù mặt trời đã lên rất lâu, nhưng nước suối vẫn lạnh thấu xương. Rơi vào trong dòng suối, Đường Thiên giật thót. Cái lạnh thấu xương làm hắn tỉnh khỏi giấc mộng.

Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì đã xảy ra?

Ở dưới nước, Đường Thiên quẫy đạp theo bản năng, khuôn mặt ngơ ngác. Cho đến giờ hắn vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra.

Nhưng vào lúc này, A Mạc Lý đứng trên tảng đá không xa dòng suối. Y giơ cánh tay phải lên vẫy, khuôn mặt phấn khởi gầm thét: "Trụ cột đường! Sáng bảnh mắt mà vẫn còn ngủ thì thật không thể tha thứ được! Đến đây đi, đánh một trận oanh liệt xem sao! Với danh nghĩa võ giả đi. . ."

Khuôn mặt ngơ ngác của Đường Thiên rốt cục cũng tỉnh táo lại, chân mày cau lại. Khuôn mặt đen kịt như mây đen từ bốn phương tám hướng kéo về, khóe miệng nhếch lên, cơn giận nhanh chóng tràn ra không thể ngăn chặn nổi. Hắn nghiến răng nghiến lợi, từng chữ như được rít từ trong kẽ răng ra.

"Con ruồi trâu, ngươi muốn chết!"

Đường Thiên đang ngủ say sưa bị đánh thức thô bạo nên trong lồng ngực rực cháy một ngọn lửa giận dữ, song không biết có phải do nước

lạnh như băng là nguyên nhân hay không mà hiện tại tâm trí hắn vẫn trống rỗng hoàn toàn.

Đường Thiên lồm cồm bỏ lên khỏi dòng suối, toàn thân ướt đẫm, từng giọt nước lạnh như băng nhỏ xuống, mỗi bước là một vũng nước. Khuôn mặt hắn trơ trơ tiến tới gần A Mạc Lý.

Khi còn cách A Mạc Lý nửa trượng, hắn dừng lại.

Mười ngày điên cuồng khổ tu làm cho hắn không chút nghĩ ngợi, tay xuất ra Thiểm Quyền thức mở đầu.

Không, là trụ cột quyền pháp!

A Mạc Lý rùng mình, mắt nhíu lại, trong đôi mắt lóe ra tia kinh ngạc và hưng phấn. Tự nhiên chứng kiến được, y cảm thấy hưng phần nói không ra lời. Sự hưng phấn này làm cho y run rẩy.

Trụ cột đường, cuối cùng ngươi cũng bắt đầu sao. . .

A Mạc Lý không chút coi rẻ tâm tư Đường Thiên, y biết rõ Đường Thiên là cái đồ biến thái, tuyệt đối không thể dùng thường thức để xét việc.

Lúc này, ánh mắt A Mạc Lý bỗng nhiên chạm phải ánh mắt Đường Thiên, y đột nhiên ngẩn ra. Ánh mắt lạnh như băng, tản ra khí tức làm lòng người run rẩy. A Mạc Lý cảm giác mình thật giống như đột nhiên bị một con dã thú cực kỳ đáng sợ ngắm nghía.

Khí tức cực nguy hiểm. . .

A Mạc Lý nheo mắt lại, trong lòng âm thầm đề phòng.

Loại khí tức nguy hiểm này, y chỉ mới gặp trên người một người thôi, đó là thần tượng mà y đã thề phải đánh bại, Lương Thu!

A Mạc Lý chưa từng coi thường tiềm lực Đường Thiên, một người có thể kiên trì năm năm vũ kỹ nền tảng thì ở trong lòng của y là cường giả chân chính. Đây chính là lý do chính tại sao y đồng ý theo Đường Thiên chuyển sang Sa Kỳ Mã Học Viện.

Nhưng không có nghĩa là, Đường Thiên có thể sánh được Lương Thu đại ca.

Lương Thu đại ca là đệ nhất cao thủ Mãnh Thú Học Viện, không ai dám tranh cãi. Cho dù khắp các học viện như rừng ở Tinh Phong thành, Lương Thu đại ca cũng tuyệt đối có thể ở trong hàng ngũ ba người giỏi nhất. Trong lòng A Mạc Lý, vượt qua Lương Thu đại ca vẫn là mục tiêu để y hướng tới.

Nếu sau một hai năm nữa Đường Thiên đạt tới tài nghệ của Lương Thu đại ca, A Mạc Lý sẽ không giật mình.

Nhưng mà. . . Con mẹ nó, bây giờ mới chỉ qua một đêm thôi mà!

Trên người Đường Thiên lại xuất hiện khí tức tương tự Lương Thu đại ca . . .

Trong lòng A Mạc Lý không thể không dao động.

Phảng phất nhận thấy tâm tình A Mạc Lý có dao động rất nhỏ, ánh mắt Đường Thiên đột nhiên trở nên sắc bén.

Chân bước dài, hữu quyền huơ ra.

Khi thân hình Đường Thiên vừa động, A Mạc Lý phục hồi tinh thần lại ngay. Y giơ một quyền nghênh đón không chút nào yếu thế. Mặc dù chủ tu đao pháp, nhưng quyền pháp của A Mạc Lý vốn không kém. Hơn nữa y giao chiến với trụ cột quyền pháp của Đường Thiên rất nhiều lần nên quyền pháp của y cũng đột nhiên tăng mạnh, cộng thêm thần lực trời sinh nên uy lực "Man Giác Quyền" cấp hai trong tay y trở nên kinh người.

Chiêu thức bộ "Man Giác Quyền" đơn giản, đại khai đại hợp, nhưng lực địch thiên quân, sở trường là dùng cứng đối cứng.

Chỉ thấy A Mạc Lý thế như trâu lao tới, quyền như sừng, đón đỡ nắm đấm Đường Thiên, ầm ầm nổ vang.

Bây giờ, đại não Đường Thiên hoàn toàn trống rỗng, bị nước lạnh đánh thức vẫn còn chưa thanh tỉnh đã bị lửa giận rần rật chi phối. Mười ngày khổ tu tạo thành bản năng.

Ánh mắt A Mạc Lý sáng quắc, nhìn chằm chằm Đường Thiên, y tràn đầy hy vọng đối với Đường Thiên.

Tốc độ quyền của Đường Thiên cực nhanh!

Bỗng nhiên, con ngươi A Mạc Lý chợt co rụt lại.

Quả đấm của Đường Thiên biến mất không có dấu hiệu, chỉ một khắc sau, quả đấm hiện ra cách mặt y chỉ khoảng một thước.

Thiểm Quyền!

Trong lòng A Mạc Lý máy động, vội vàng né đầu sang bên, vừa kịp né tránh Thiểm Quyền.

Đồng thời trong lúc đó, trong lòng A Mạc Lý thầm kêu không ổn, y đánh nhau với Đường Thiên nhiều lần nên hiểu lắm phong cách Đường Thiên. Chiến đấu với Đường Thiên nhất định phải bình tĩnh, ngàn lần không được lơ là sơ suất. Hơi không cẩn thận, một khi lâm vào bị động tiếp theo sau tất nhiên là công kích cuồng phong loạn vũ.

Quả nhiên, bước chân của Đường Thiên như tên bắn, hắn đã vận hữu quyền từ trước chỉ chờ phát động, lần nữa oanh kích A Mạc Lý.

A Mạc Lý vội vàng lấy tay chắn, tính chuyện ngăn trở một quyền này.

Quả đấm của Đường Thiên lại biến mất lần nữa trong không trung.

Hả? A Mạc Lý ngẩn ra, y thất thần mất một chốc ngắn ngủi. Nguy hiểm mãnh liệt lần nữa bao phủ, y giật thót một cái, tỉnh táo lại. Khẽ hừ một tiếng trầm thấp, chân phải đạp mạnh lên mặt đất.

Chỉ thấy mặt đất nổi lên từng cơn gợn sóng như nước khuếch tán ra bốn phía.

"Địa Chấn Ba" là một trong những kỹ xảo vũ kỹ trung Thổ Hệ thường dùng nhất, lợi dụng chân lực Thổ Hệ, rót vào mặt đất dưới chân, khiến cho mặt đất chấn động biên độ nhỏ.

Cả vùng đất là môi giới tốt nhất cho chân lực Thổ Hệ, chỉ cần đối phương ở trong phạm vi dao động thì hành động sẽ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cơ hồ đồng thời, quyền ảnh có vẻ mơ hồ từ trong không khí không có chút nào dấu hiệu chui đi ra phía trước mặt y. Tiếng xé gió rít lên xông tới!

Nhanh quá!

Con ngươi A Mạc Lý co rụt lại, khuỷu tay khẽ xoay, hóa quyền thành chưởng gạt quả đấm của Đường Thiên đi.

Y thu nắm đấm về nơi eo chờ đợi cơ hội phản kích. Y đợi Đường Thiên bị sóng địa chấn lan tới, sẽ xuất hiện một chớp ngắn ngủi thân thể mất ổn định. Dù chỉ bị mất thăng bằng ngắn thôi, nhưng A Mạc Lý dùng chiêu này rất thành thạo, y có thể nhanh chóng bắt được sơ hở. Thế nhưng khả năng phản ứng của Đường Thiên quá mức biến thái. Sơ hở nhỏ bé sẽ biến mất rất nhanh chóng cho nên A Mạc Lý cần vận mười hai phần tinh thần, đợi chờ cho Đường Thiên một kích trí mạng.

Song công kích của Đường Thiên hoàn toàn ngoài sự dự kiến của A Mạc Lý. Hắn phảng phất như không biết sóng địa chấn sắp quét qua vị

trí của hắn. Hắn vẫn cường công.

Một quyền tiếp một quyền, quyền sau nhanh hơn quyền trước.

Quyền ảnh lấp lóa.

Trong tầm mắt A Mạc Lý đều là quyền ảnh, chợt lóe chợt lóe, giống như cuồng phong bão táp, từ bốn phương tám kéo đến vây y lại.

Cái đồ biến thái này!

A Mạc Lý không ngờ Đường Thiên hoàn toàn không thèm lý trí, không cần sách lược, chỉ một mực tấn công. Trụ cột quyền pháp của Đường Thiên đã rất nhanh, bây giờ đạt mức Thiểm Quyền lại càng nhanh vô song, khó có thể tưởng tượng. Trong giây lát A Mạc Lý thậm chí sinh ra cảm giác mệt mỏi.

Tuy nhiên, vũ kỹ của y cũng thực vững chắc vô cùng, y chưa dùng đến Man giác quyền công kích cường ngạnh mà sử dụng loại vũ kỹ phòng thủ "Trung Môn Thập Nhị Tán Thủ" bảo vệ chặt chính giữa.

Chỉ thấy thân hình A Mạc Lý xuống tấn, hai bàn tay to múa lên chưởng ảnh đầy trời, tựa như một con nhện tám chân bảo vệ vững chắc chính giữa.

Quyền chưởng va nhau, kình khí tán ra bốn phía.

Hả? Không đúng! Hai mắt A Mạc Lý chợt mở to.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Những Người Đứng Xem

Lực lượng từ quả đấm của Đường Thiên truyền đến có cái gì đó không đúng!

Quyền chưởng giao nhau, vậy mà có một luồng niêm lực.

Không đúng! Lực lượng của quả đấm không đúng! Hai mắt A Mạc Lý chợt trợn tròn, chỉ thấy Đường Thiên mượn luồng lực lượng này nâng hai chân lên lơ lửng. Bởi vì cách mặt đất một chút nên khó có thể phát hiện, nếu không phải A Mạc Lý chú ý cẩn thận thì tuyệt không phát hiện được.

Hóa ra là dùng phương pháp như vậy để tránh Địa Chấn Ba, quả nhiên không hổ là Trụ cột đường a!

A Mạc Lý không nổi giận mà lại càng thêm hưng phấn.

A Mạc Lý đã nhận ra Đường Thiên dùng Thiểm Quyền từ trước rồi. Thiểm Quyền vô cùng đặc thù nên rất dễ phân biệt. Trong nhóm vũ kỹ nhị giai, "Thiểm Quyền" không được coi là cao cấp. Quyền pháp võ giả tu luyện bài quyền này không nhiều lắm vì nó không phải là vũ kỹ được ưa thích. Thế nhưng, A Mạc Lý không xa lạ gì nó cả.

Bởi vì có một vị cao thủ ở Mãnh Thú Học Viện am hiểu "Thiểm Quyền", là Vương Chấn xếp hạng thứ ba Mãnh Thú Học Viện. Gã này chủ tu quyền pháp, lúc nhị giai chủ tu chính là "Thiểm Quyền".

Trình độ của Vương Chấn ở môn Thiểm Quyền vô cùng cao thâm, tự thân A Mạc Lý đã được lĩnh hội rồi.

Nhưng Thiểm Quyền của Vương Chấn khác hẳn Thiểm Quyền của Đường Thiên.

Thiểm Quyền của Vương Chấn chủ trương quyền thế cương mãnh. Khi biến mất trên không trung sẽ có một lớp sóng chấn động, không khí nổi lên từng vòng rung động. Đường Thiên không có sóng chấn động như vậy. Tốc độ quyền của hắn nhanh hơn hắn, phiêu hốt bí mật, ngươi hoàn toàn không biết quả đấm Đường Thiên sẽ chui ra ở đâu.

Hơn nữa, tần suất công kích của Đường Thiên nhanh hơn, như cuồng phong bạo vũ ép người thở không nổi.

So sánh Thiểm Quyền của hai người, A Mạc Lý kinh ngạc phát hiện, y không thể so sánh được Thiểm Quyền của ai lợi hại hơn.

Điểm quan trọng là . .

Võ giả tu luyện Thiểm Quyền đều không phải cứ mỗi quyền xuất ra đều là Thiểm Quyền, cứ mười quyền có thể đánh ra tám quyền đã là cao thủ rồi. Thành thích cao nhất do Vương Chấn lập nên ở Mãnh Thú Học Viện. Vương Chấn từng liên tục xuất ra một trăm quyền thế mà có tám mươi ba quyền Thiểm Quyền. Cái này là kỷ lục kinh người, lúc ấy từng oanh động khắp Tinh Phong thành. Sau đó, Vương Chấn được công nhận là đệ nhất Thiểm Quyền các học viện Tinh Phong thành.

Nhưng là!

Song thủ của A Mạc Lý không ngừng huy vũ, bảo vệ vững chãi môn hộ.

Trước mắt y, vô số quyền ảnh từ không trung chui ra không có dấu hiệu báo trước, giống như bão táp đổ xuống.

Nếu mà Vương Chấn thấy Thiểm Quyền của Trụ cột đường không biết mặt mũi sẽ như thế nào nhỉ. . .

A Mạc Lý không biết Đường Thiên ra quyền bao nhiêu lần, nhưng từng quyền từ nãy đến giờ của Đường Thiên đều là Thiểm Quyền, chưa từng thất bại một quyền!

Trụ cột đường, ngươi vốn luôn ngoài dự đoán của mọi người!

A Mạc Lý hoàn toàn bị áp chế, Trung Môn Thập Nhị Tán Thủ của y bị triệt để áp chế, sau đó trên mặt A Mạc Lý toả sáng quang mang khác thường.

※※※

Lương Thu không hi vọng A Mạc Lý hoàn toàn tụt hậu nên liền gọi Vương Chấn. Cả hai lặng lẽ đi theo A Mạc Lý tìm nguyên do.

"Ừ, lời đồn đãi không đúng. Nhân vật như Thượng Quan Thiên Huệ để ý đến ai tất kẻ đó có chỗ hơn người." Lương Thu thản nhiên nói: "Chỉ tiếc, khi có Thượng Quan Thiên Huệ thì thực lực của ta còn quá yếu nên không thể tới đánh một trận. Quả là tiếc nuối."

"Đúng rồi! Không còn ai thực lực tuyệt đối giống như Thượng Quan Thiên Huệ. Tuy vậy Thiểm Quyền Đường Thiên khiến ta có chút ngứa nghề ."

"Hắn nhập ma rồi." Lương Thu bảo: "Ngươi nhìn ánh mắt của hắn xem."

Bảo nhập ma là chỉ người có chút kích động tiến vào trạng thái bộc phát. Một khi nhập ma, tiềm lực con người có thể đột nhiên bộc phát. Lúc này trên phương diện thực lực, võ giả bạo tăng trở nên cường đại dị thường.

"Dù không nhập ma, ngón Thiểm Quyền của hắn cũng rất xuất xắc. Hơn nữa ngươi nhìn bộ pháp của hắn mà xem, nhịp điệu công kích cũng vô cùng xuất sắc. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta không thể tin được, một kẻ lưu bạn mà có thực lực như vậy." Vương Chấn hơi động tâm.

"Ngươi có cơ hội ." Lương Thu liếc Vương Chấn một cái: "Sa Kỳ Mã Học Viện điểm tích lũy không đủ."

"Điểm tích lũy không đủ?"

"Ừ, ta đã tìm hiểu điểm tích lũy của Sa Kỳ Mã Học Viện thì thấy bọn họ nếu như muốn giữ tư cách học viện mà chỉ trông vào thành tích của hai người này thì điểm tích lũy không đủ." Lương Thu bình thản lộ thông tin.

"Ngươi nói là. . ." Vương Chấn có chút kinh ngạc, thế nhưng gã biết Lương Thu làm việc luôn luôn kín đáo, nếu đã nói như vậy tất là có chuyện.

Bài danh ở Tinh Phong thành là do điểm tích lũy. Các loại phương tiện, thành tích cũng đều có được bởi điểm tích lũy tương ứng. Cuối cùng điểm tích lũy này sẽ quan hệ trực tiếp đến đãi ngộ, tư cách.

"Năm nay Sa Kỳ Mã Học Viện điểm tích lũy quá ít, ngoài phủ khảo, bọn họ còn cần phải tham gia Tinh Phong võ khảo, hơn nữa còn cần đạt thứ hạng cao mới có thể đạt được đủ điểm tích lũy." Lương Thu nhất châm kiến huyết.

Vương Chấn cười: "Có chút ý tứ!"

Thiểm Quyền thế này là Vương Chấn cực kỳ hào hứng muốn thử tay nghề.

Bỗng nhiên Vương Chấn nghĩ đến một cái vấn đề: "Nếu như Sa Kỳ Mã Học Viện quá tệ, ngươi tính toán khuyên như thế nào để A Mạc Lý quay đầu lại?"

"Đánh tới khi hắn quay đầu lại." Lương Thu lạnh lùng nói.

Vương Chấn sửng sốt, chợt mỉm cười, gã cảm thấy chắc chắn Lương Thu sẽ làm được thế.

"Đi thôi, lần này bỏ qua cho hắn." Lương Thu bỏ đi không chút do dự: " Lúc võ khảo, xem hắn có tiến bộ hay không."

Vương Chấn quay đầu lại nhìn Đường Thiên lần nữa, trong mắt hiện lên một tia nóng bỏng rồi theo sát Lương Thu, biến mất không thấy nữa.

Lương Thu và Vương Chấn mới vừa biến mất, Ngụy lão đầu đang ngủ trên giường mở mắt, lão liếc mắt nhìn về phía Lương Thu và Vương Chấn biến mất. Mặt lão toàn nhưng nếp nhăn, nhìn không ra hỉ nộ, chỉ là như có điều suy nghĩ.

Sau đó, ánh mắt của lão nhìn vào cuộc kịch đấu của hai người, trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Mặc dù vì quy định không sử dụng vũ kỹ tam giai, bởi vì Đường Thiên vào trạng thái nhập ma nhưng chuyện A Mạc Lý hoàn toàn bị áp chế vẫn làm cho Ngụy lão đầu cảm thấy giật mình.

Lần đầu tiên Ngụy lão đầu nhìn thấy A Mạc Lý là đã nhiều năm về trước, A Mạc Lý là võ giả có thiên phú nhất mà cả đời lão mới thấy. Thể chất A Mạc Lý vô cùng kinh người, lĩnh ngộ đối vũ kỹ cũng vô cùng kinh người. Tâm tình lại đơn thuần, có khả năng chịu khổ, vì vậy A Mạc Lý mới có thể còn nhỏ tuổi vậy mà đã trở thành cao thủ Mãnh Thú Học Viện,

Ngụy lão đầu có vài phần coi trọng A Mạc Lý, còn nhưng học viên khác danh tiếng cao hơn A Mạc Lý thì trong mắt lão chẳng qua bởi độ tuổi cao hơn, tu luyện vũ kỹ lâu hơn A Mạc Lý mà thôi.

Nếu phải so sánh, thiên phú của Đường Thiên kém hơn rất nhiều, chỉ có điều duy nhất đáng giá là nền tảng của Đường Thiên rất chắc chắn.

Nhưng Đường Thiên hiện ra ở kia đã hoàn toàn phá vỡ ấn tượng về Đường Thiên trước kia ở trong lòng lão.

Lão đã âm thầm quan sát A Mạc Lý vài năm, tố chất thân thể của A Mạc Lý như thế nào lão hiểu rõ lắm, lần đầu tiên lão thấy có người có thể không kém hơn A Mạc Lý chút nào về phương diện tố chất thân thể.

Hơn nữa, thẻ hồn tướng "Thiểm Quyền", mình mới cho Đường Thiên có mấy ngày a. . .

Ngụy lão đầu thấy vậy hết sức nhập thần.

Tố chất thân thể song phương không khác nhau lắm, mà nói về thành tựu vũ kỹ thì A Mạc Lý hiển nhiên hơn hẳn một bậc. Kể cả Đường Thiên

đang nhập ma làm cho thực lực bạo tăng đi nữa thì, dựa theo lẽ thường mà nói, hai người hắn là lực lượng ngang nhau mới đúng.

Song hiện tại Ngụy lão đầu thấy A Mạc Lý hoàn toàn bị áp chế ngay trước mắt của mình.

Là khí thế!

Trong mắt Ngụy lão đầu quang mang chớp động, Đường Thiên nhập ma hung hãn dị thường, áp đảo hoàn toàn A Mạc Lý. Thật giống như sinh tử tương khắc, hoàn toàn không nói đạo lý, tiết tấu công kích giống như cuồng phong bạo vũ. Dù cho A Mạc Lý chỉ có thủ thế, cũng đang phải cố gắng hết sức.

"Nhập ma. . ." Ngụy lão đầu lẩm bẩm tự thì thào.

※※※

Lỗ mũi Đường Thiên hít mạnh hai cái, bụng lập tức réo vang. Màu đỏ trong mắt nhanh chóng tan đi. Cảm giác cực kỳ đói bụng xông lên, trong nháy mắt rút sạch khí lực của hắn. Ở sau quang môn sẽ không cảm thấy đói bụng, nhưng theo thói quen biểu hiện thèm thuồng vẫn có. Cảm giác mười ngày không ăn cái gì, lập tức bị này mùi thơm thịt nướng kích thích.

Đường Thiên quay đầu, không biết từ lúc nào, phía sau mình lại có một đống đống lửa, Ngụy lão đầu đang nhàn nhã nướng thịt.

Thấy Đường Thiên nhìn, Ngụy lão đầu vung tay phải lên, chào hỏi: "Aha, các ngươi tiếp tục, tiếp tục đi!"

Đường Thiên không nói hai lời, mặc kệ A Mạc Lý, oa oa hét to, xông vào Ngụy lão đầu: "Cho cháu một miếng, cháu muốn! Cháu muốn!"

A Mạc Lý đứng đó mặt đờ ra. Chuyện này quá mức đột ngột, y hoàn toàn mờ mịt.

Một lát sau, vẻ mờ mịt trong mắt của y mới tản đi.

Y nhìn cái thân ảnh vừa chạy vừa hét kia, trong phút chốc bàn tay nắm chặc.

Trụ cột đường, ta sẽ không thua ngươi!

Nửa giờ sau.

Đường Thiên mới vừa rồi còn đằng đằng sát khí đang thoải mái ngồi dưới đất, vuốt ve cái bụng phình ra, vẻ mặt thỏa mãn: "Sướng quá, ngon thật! Lão đầu, nhìn không ra nhé, thủ nghệ của lão không tệ, sau này nhiệm vụ cứu vớt bụng là giao cho lão đó!"

A Mạc Lý còn bừa phứa hơn cả Đường Thiên, thân thể khổng lồ ngả ngốn, một cái chân lông lá thò ra, tay xỉa răng: "Lão đầu, chẳng lẽ trước kia lão là đầu bếp sao?"

Vẻ mặt Ngụy lão đầu đắc ý bảo: "Các ngươi còn trẻ, thân là một vị tiền bối Thiên Lộ, ta muốn nói cho các ngươi biết, nếu các ngươi muốn xông xáo Thiên Lộ thì đầu tiên phải luyện được một tay nghề nấu nướng xuất chúng."

"Thiên Lộ ảh?" Đường Thiên ngẩn ra, theo bản năng ngồi dậy.

Vẻ mặt thỏa mãn của A Mạc Lý cũng thu lại, y ngồi thẳng dậy: "Lão đầu, ngươi đã đi Thiên Lộ sao?"

"Ha hả, lúc còn trẻ có xông xáo mấy năm." Lão đầu cười ha ha.

Đường Thiên và A Mạc Lý nghiêm túc kính nể, Vũ An Tinh là tinh cầu vòng ngoài, mặc dù là nơi phát tích của loài người nhưng trải qua trên vạn năm phát triển, Vũ An Tinh chỉ còn sự vắng vẻ sơn dã.

Người có thể bước lên Thiên Lộ không phải người thường.

"Này, lão đầu, rốt cuộc Thiên Lộ méo tròn thế nào?" Đường Thiên tò mò hỏi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chuyên Gia Cận Chiến

A Mạc Lý cũng vểnh tai lên tinh thần.

"Thiên Lộ à." Ngụy lão đầu nhíu mày tỏ vẻ nhớ lại, tiếp đó thốt lên đầy mờ mịt: "Đó là một nơi vừa nguy hiểm vừa đầy kỳ ngộ."

Lão liếc mắt nhìn Đường Thiên và A Mạc Lý, chuyển sang chủ đề khác : "Được rồi, Thiên Lộ còn cách các ngươi rất xa, bây giờ chúng ta nói với nhau về vấn đề thực tế hơn."

"Vấn đề thực tế hơn hả?" Đường Thiên bất mãn bĩu môi: "Này, lão đầu, lão định gạt chúng ta đi làm chuyện gì xấu xa sao?"

A Mạc Lý kinh ngạc: "Trụ cột đường, ngươi cũng nhìn thấu âm mưu của lão sao?"

"Đó là!" Vẻ mặt Đường Thiên đắc ý, thì thầm: "Lão có thần thông tài tình hay yêu ma quỷ quái vớ vẩn nào đó đều cho hiện nguyên hình hết! Với tính cách bỉ ổi bấy lâu sao lại tự nhiên mời chúng ta ăn thịt nướng hả? Vô sự hiến ân cần, không phải kẻ gian cũng là đạo chích!"

"Không sai! Không phải kẻ gian cũng là đạo chích!" A Mạc Lý cao giọng phụ họa.

Ngụy lão đầu: ". . ."

"Không cần chối đâu, lão đầu. Nể ngươi là hiệu trưởng chúng ta, ây da, chuyện gì cũng có thể bàn." Đường Thiên làm bộ "Ngươi hiểu không".

"Đúng, ra giá trên trời, trả giá sát đất!" A Mạc Lý bổ sung.

Ngụy lão đầu trầm mặc trong chốc lát, chợt vỗ đùi: "Quả nhiên không hổ hai vị thiên tài! Cái gì cũng không thể gạt được con mắt của các ngươi, được, ta đây nói hết mọi nhẽ luôn."

Hai người không nhúc nhích mà chỉ nhìn Ngụy lão đầu.

Ngụy lão đầu nhất thời có chút áp lực, lão ho nhẹ một tiếng: "Chuyện thế này, hai ngày trước, ta mới vừa tra điểm tích lũy của trường học chúng ta, kết quả phát hiện điểm tích lũy thiếu hụt một chút chút. Các ngươi biết đấy, nếu như điểm tích lũy của trường học không đủ là bị thủ tiêu mất tư cách. Haizz, lập tức tới ngay Tinh Phong võ hội, chỉ cần các ngươi tham gia Tinh Phong võ hội, nhận được thành tích không quá tệ thì trường học sẽ điểm tích lũy được tý chút chỗ còn lại. Làm thiên tài của bản trường, các ngươi không thể nhìn trường học suy vi như vậy chứ nhỉ?"

"Ngươi không đủ sức hả?" Bỗng nhiên Đường Thiên quay mặt sang hỏi A Mạc Lý.

A Mạc Lý tỏ vẻ không giải thích được: "Sao đủ sức được?"

Đường Thiên thu hồi ánh mắt, vẻ mặt chánh nghĩa lẫm nhiên: "Ta cũng vậy thôi."

Ngụy lão đầu cứng lại, ngay sau đó quát lên như sấm: "Thân là học viên bản trường, tại sao các ngươi lại có thể thờ ơ với vận mệnh của trường học hả? Máu của các ngươi đã lạnh rồi hả? Các ngươi còn có phải là nam nhân hay không? Các ngươi. . ."

Hai người ngồi chồm xổm, hai mắt mở to ra vẻ vô tội nhìn Ngụy lão đầu, ánh mắt rất ngây thơ.

Ngụy lão đầu thấy chiêu này không có hiệu quả, cắn răng một cái: "Nói đi, các ngươi muốn điều kiện gì?"

"Con ruồi trâu, ngươi tới đi!" Đường Thiên ra vẻ phong phạm lão Đại phất tay một cái.

Mắt của A Mạc Lý mở to như chuông đồng, tinh quang lóe lên, ngón tay thô kệch hình củ cải giơ lên vẫy lung tung: "Bây giờ điểm tích lũy không dễ làm, học viện toàn thành đều có thể tham gia Tinh Phong võ hội. A a a, thử nghĩ xem quá trình kia thật tàn khốc, quả thực là làm người ta giận sôi, chúng ta chiến đấu với biết bao nhiêu người . . ."

Nước bọt bắn tung tóe, miệng thao thao bất tuyệt.

Huyên tha huyên thuyên một hồi, A Mạc Lý nói thẳng một mạch ba phút đồng hồ mới dừng lại.

Ngụy lão đầu híp mắt cười nguy hiểm: "Nói xong rồi hả?"

A Mạc Lý và Đường Thiên liếc mắt nhìn nhau, trong lòng sinh ra dự cảm xấu.

Ngụy lão đầu buông thõng hai tay, vẻ mặt vô lại: "Ta mới vừa rồi đã nói, ta đã giúp các ngươi ghi danh."

Đường Thiên: ". . ."

A Mạc Lý: ". . ."

Sự thật đã chứng minh, gian thương không đấu được vô lại.

Chẳng mò được gì hay ho cả, Đường Thiên và A Mạc Lý ỉu xìu.

"Tâm pháp tam giai, nhóc con, ngươi có ý kiến gì không?" Ngụy lão đầu nhìn Đường Thiên, bỗng nhiên thốt lên: "Chân lực của ngươi đã tu luyện tới nhị giai viên mãn rồi, cần tiến vào tam giai sớm một chút mới là phải lẽ a!"

"Tâm pháp tam giai sao? Lão có đề nghị gì không?" Đường Thiên theo miệng hỏi.

"Ngươi hỏi đúng người rồi!" Ngụy lão đầu ra vẻ đắc ý trẻ nhỏ dễ dạy: "Tiến vào tam giai, tâm pháp là trọng yếu hơn cả, ngươi cần bắt đầu xác định cho mình một con đường phát triển, tham lam quá nhiều sẽ chỉ phân tán tinh lực của ngươi trở thành kẻ vô tích sự."

Đường Thiên ngẩn ra: "Nghe rất có đạo lý đấy."

"Tốn hao nhiều thời gian như vậy ở vũ kỹ trụ cột, thành thật mà nói, ngươi đã bỏ lỡ giai đoạn hoàng kim nhất." Thần sắc Ngụy lão đầu ngưng trọng: "Đối với con người, giai đoạn hoàng kim trong khoảng năm năm, chính là lúc mười hai tuổi đến mười bảy tuổi. Mà ngươi trong năm năm này, tất cả đều dồn vào trụ cột vũ kỹ, rất nhiều người sẽ cảm thấy ngươi lãng phí thời gian, nhưng ta lại cảm thấy vừa có lợi, vừa có hại."

"Ừm, nói mau nói mau!" Tinh thần Đường Thiên rung lên, qua nhiều năm như vậy, cơ hồ mọi người nói chuyện lên hắn, chính là tiếc hận cùng không giải thích được, hắn lần đầu tiên nghe được có người nói có lợi có tệ.

"Ngươi dùng suốt năm năm làm vững trụ cột vũ kỹ, trụ cột của ngươi vô cùng vững chắc, hơn nữa tương đối toàn diện. Việc này đối với sự tu luyện vũ kỹ sau này tất có trợ giúp rất lớn. Ngươi tu luyện những vũ kỹ khác luyện thành rất nhanh. Chỉ cần ngươi kiên trì , chịu khó mất thời gian cuối cùng nhất định sẽ luyện thành. Nhóc con, ta xem trọng ngươi!"

Đường Thiên gật đầu không chút khiêm tốn: "Ha ha ha, lão đầu, ánh mắt của lão khá tốt đấy!"

"Ha ha!" Ngụy lão đầu cười to: "Thế nhưng con đường của ngươi nhất định gập ghềnh lắm, ngươi cần chuẩn bị tư tưởng đi là vừa."

Đường Thiên vô tâm lắc đầu: "Thiếu niên thần thoại sẽ nắn bằng tất cả các gập ghềnh!"

"Có chí khí! Ta thích thiếu niên có chí khí!" Ngụy lão đầu im một thoáng: "Chúng ta lại nói trở lại con đường phát triển của ngươi. Tố chất

thân thể của ngươi xuất sắc, trụ cột tốt, phản ứng nhanh, khí thế mạnh, khí phách hung hăng, đây đều là ưu thế của ngươi, ngươi biết thích hợp với cái gì không?"

Đường Thiên nghe đến nhập thần, liền vội hỏi: "Thích hợp với cái gì?"

"Giáp lá cà!" Ngụy lão đầu nhả ra từng chữ một: "Giáp lá cà, cần tố chất thân thể đồng đều, khả năng *phản ứng siêu cường, khí thế hung hãn, tâm không được sợ hãi chút nào, yêu cầu trụ cột vũ kỹ rất cao. Sao hả? Nhóc con, có muốn thế không hả? Chuyên gia cận chiến, danh tự đẹp đẽ đấy chứ!"

Hai mắt Đường Thiên sáng lên, gật đầu lia lịa: "Cái này ta thích! Ta thích nhất đánh nhau! Lão đầu, nhìn chưa ra nha, lão có vài chiêu hay đấy!"

"Hắc hắc, chờ ngươi trưởng thành, ngô, nữ nhân của ngươi cũng sẽ thích cái danh hiệu này!" Khuôn mặt Ngụy lão đầu trở nên bỉ ổi.

"Thiên Huệ cũng sẽ thích sao?" Hai mắt Đường Thiên sáng lên.

"Ngô, dĩ nhiên!" Ngụy lão đầu thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc, lão ho nhẹ mấy tiếng: "Tuy nhiên, ngươi còn xa lắm mới đạt chữ chuyên gia cận chiến. Muốn trở thành một gã chuyên gia cận chiến hợp cách, trừ vài đặc điểm ngươi đã chuẩn bị tốt còn cần khinh công xuất sắc, ngươi cần tiếp cận đối phương nhanh hơn. Nếu khinh công không tốt, nhất định ngươi phải chết."

"Không sai!" Đường Thiên vỗ bốp một phát: "Nhất định phải luyện khinh công!"

"Cần có nhiều loại kỹ năng tay không, hãy nhớ kỹ, ngươi là chuyên gia đánh giáp lá cà, không phải là quyền thuật gia. Quyền pháp, chưởng pháp, chỉ pháp, kỹ năng các đốt ngón tay, ngươi đều phải tu tập. Ngươi

cần bảo đảm ở gần hơn khoảng cách chưởng pháp đối phương rồi phải đủ thủ đoạn để giải quyết nhanh gọn đối phương."

"Có đạo lý! Hết thảy đều phải luyện!"

"Ngươi phải cường hóa hơn nữa năng lực phản ứng của mình, phải trong thời gian cực ngắn ngủi, xuất thủ cực chính xác."

"Quá đúng! Nhất định phải cường hóa!"

Ngụy lão đầu nói: "Chỉ cần ngươi có thể làm được những thứ này, ngươi là có thể thành một vị hợp cách, thậm chí là chuyên gia vật lộn ưu tú."

A Mạc Lý giơ cao hai tay: "Ta cũng muốn làm chuyên gia cận chiến!"

Ngụy lão đầu không thèm để ý đến y.

Đường Thiên không lên tiếng, chỉ nhìn Ngụy lão đầu với ánh mắt kỳ quái.

Ngụy lão đầu bị ánh mắt quái dị của Đường Thiên nhìn cho sửng sốt, lão sờ sờ mặt: "Trên mặt ta có cái gì sao?"

"Hợp cách ư? Ưu tú ư? Ta muốn làm chuyên gia cận chiến thần thoại!" Đường Thiên tỏ ra vẻ đương nhiên phải là thế, chợt rất đỗi bực dọc: "Ngươi lại xem thường ta! Hừ hừ! Quả không có suy nghĩ rồi!"

Ngụy lão đầu kịp phản ứng, cười ha ha: "Có chí khí, nhung ngay cả chuyên gia cận chiến hợp cách cũng cần ăn một phen đau khổ nha."

"Ta không sợ chịu khổ." Đường Thiên lắc đầu, chân thành thốt lên.

"Nha." Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Ngụy lão đầu rồi biến mất: "Ha hả, chúng ta trở lại chuyện tâm pháp, nếu lựa chọn chuyện gia vật lộn, chỗ này ta có một thẻ hồn tướng tâm pháp rất lợi hại nhá. Nhưng bộ tâm pháp này, tu luyện cũng không dễ đâu nhé."

"Rất lợi hại phải không?" Đường Thiên tò mò hỏi.

"Rất lợi hại!" Ngụy lão đầu gật đầu.

"Thì nó phải thế chứ!" Cặp mắt Đường Thiên sáng lên.

"Rất khó học nha." Ngụy lão đầu nhắc nhở.

"Đừng có xem thường ta!" Đường Thiên trợn trừng mắt.

"Ha hả, rất có chí khí nha, nhóc con!" Ngụy lão đầu ha hả cười một tiếng, tay lấy ra thẻ: "Hi vọng ngươi không nên bôi nhọ tấm thẻ hồn tướng này."

Ánh mắt Đường Thiên quét qua thẻ hồn tướng, nhất thời sửng sốt: "Thẻ Bạch ngân hả?"

Thẻ bạch ngân, sáng như tuyết lóng lánh, phía trên có khắc một thân ảnh màu trắng khoanh chân ngồi, thẻ vào tay cảm giác lạnh như băng mà cứng rắn. Đường Thiên không thể ngờ được, Ngụy lão đầu đưa cho hắn một cái thẻ bạch ngân.

Giá thành của thẻ bạch ngân tam giai hắn không cách nào tưởng tượng .

"Ô, lão đầu, lão đừng bảo là chỉ có một cái thẻ bạch ngân đấy nhé?" A Mạc Lý tựa như phát hiện tân đại lục: "Lão quả nhiên gian trá! Dù sao lão đã cho trụ cột đường, ta không thèm so đo với lão. Trụ cột đường, nhìn qua rất lợi hại nha, ngươi tu luyện nhanh vào!"

Song chuyện ngoài dự liệu của Ngụy lão đầu và A Mạc Lý, Đường Thiên lắc đầu đẩy thẻ hồn tướng trở về tay Ngụy lão đầu: "Ta không cần."

"Không cần hả?" Ngụy lão đầu sửng sốt: "Tại sao?"

"Quá quý." Đường Thiên ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Đồ quý như vậy, ta không thể nhận."

Ngụy lão đầu có chút kinh ngạc, ngó chừng Đường Thiên nhìn một hồi, bỗng nhiên cười to: "Cái thẻ hồn tướng không phải là cho không ngươi, ta có chuyện muốn nhờ cậy ngươi đi làm đây. Nếu như ngươi không thành được chuyên gia cận chiến thì chuyện của ta cũng không có chỗ cậy nhờ. Ngô, ngươi không dám nhận, chẳng lẽ không có niềm tin vào bản thân sao?"

Đường Thiên trợn mắt nhìn Ngụy lão đầu: "Lão đầu, Ai không dám nhận? Ai không có niềm tin?"

Pặp, Đường Thiên chộp lấy thẻ hồn tướng, chân thành thốt lên: "Ta biết lão đầu muốn tốt cho ta. Ta nhất định sẽ trở thành chuyên gia cận chiến, vô luận chuyện gì, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó. Nào, lão nói cho ta biết, chuyện gì?"

Ngụy lão đầu ha hả cười một tiếng: "Hiện tại nói cho ngươi biết cũng vô dụng, chờ ngươi trở thành chuyên gia cận chiến, ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Được!" Đường Thiên gật đầu, hắn giơ bàn tay lên.

"Cái này để làm gì?" Ngụy lão đầu ngơ ngác.

"Vỗ tay thề mà! Wow, lão đầu, lão đúng là nhà quê!" Đường Thiên khinh bỉ.

"Ngươi là thằng nhóc láo lếu, đừng có học bộ dạng đại nhân, ngươi biết cái gì gọi là vỗ tay thề không?" Ngụy lão đầu khinh bỉ lại.

"Nói nhảm!" Đường Thiên trợn mắt nhìn: "Xem thường ta à, ta đã vỗ tay thề với Thiên Huệ rồi!"

Bốp !

Hai bàn tay, một già một trẻ đập mạnh vào nhau.

"Tốt lắm!" Đường Thiên hài lòng.

"Trẻ nhỏ bày vẽ nhiều quá." Ngụy lão đầu lầm bầm .

"Ta cũng muốn vậy! Ta cũng muốn làm vậy!" A Mạc Lý bu lại, xòe bàn tay ra, không ai để ý đến y cả.

"Ô, đây là tấm thẻ hồn tướng." Ngụy lão đầu bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên: "Tấm tạp phiến này năm xưa ta nhận được, nhưng khi đó ta đã vượt qua tam giai mất rồi nên vẫn còn để lại. Tấm thẻ hồn tướng tên là "Hạc Khí Quyết" là một thẻ hồn tướng tâm pháp cổ đại."

"Thẻ hồn tướng cổ đại hả?"

Khuôn mặt Đường Thiên và A Mạc Lý biến đổi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thư Của Thiên Huệ

Thứ được gọi là Thẻ hồn tướng cổ đại chính là Thẻ hồn tướng được lưu truyền từ cổ đại đến nay. Thẻ hồn tướng có thể bảo tồn và chống lại được sự mai một của thời gian thì Võ Hồn lạc ấn ở trên đó tất nhiên là rất ngưng thực và tinh khiết.

Thẻ hồn tướng cổ đại cũng chính là cùng nghĩa với Thẻ hồn tướng tinh phẩm.

"Người chế tạo ra tấm thẻ này chính là Khai thác giả của Thiên Hạc Tọa, được gọi là Hạc Chân Nhân của Hạc vũ giả." Trong mắt Ngụy lão đầu hiện lên vẻ sùng kính.

Đường Thiên vò đầu nói: "Nghe có vẻ như rất lợi hại..."

Hai mắt A Mạc Lý cũng tỏa sáng nói: "Oa oa, ta từng nghe qua tên này! Võ giả phương đông thời cổ đại đều vô cùng lợi hại! Ta nhớ là trên sách có nói qua, năm đó Hạc Chân Nhân quét ngang một phương."

"Ngươi lại còn đọc cả sách ư?" Vẻ mặt Đường Thiên kinh ngạc nghiêng đầu hỏi.

A Mạc Lý hơi lúng túng hô: "Ngẫu nhiên, ngẫu nhiên thôi."

"Thiên Hạc Tọa bây giờ vẫn bị Hạc phái thống trị, Hạc phái chính là người kế thừa của Hạc Chân Nhân sáng lập. Nhưng mà, Thiên Hạc Tọa hiện này không còn cảnh tượng như năm đó nữa mà đã trở thành Biên Duyên Tinh Tọa (chòm sao biên giới) của Thiên Lộ." Ngụy lão đầu lắc đầu tiếc hận nói:

"Chân truyền của Hạc Phái đoán chừng cũng đã mai một rồi, nếu không sẽ không thảm hại như vậy."

"Tấm thẻ này, chính là một tờ Thẻ hồn tướng chân chính của tâm pháp Hạc phái, cũng lâu năm rồi. Tâm pháp Hạc phái có tiếng là khó tu luyện, đây cũng có thể là nguyên nhân dẫn đến Hạc phái liên tục xuống dốc à. Tâm pháp lúc đó không giống với tâm pháp bây giờ của chúng ta. Chúng chú ý đến tính liên tục nên giữa hai bên không có cách nào bổ trợ cho nhau. Mà tâm pháp này thì lại quá coi trọng cấp bậc, mà không chú ý đến tính liên tục."

"Vậy loại nào thì tốt hơn?" Đường Thiên không nhịn được hỏi.

"Cả hai đều có lợi và có hại." Ngụy lão đầu trầm ngâm nói: "Tâm pháp trước kia, chỉ tu luyện một loại là được mà uy lực cũng mạnh hơn, nhưng một khi mất đi một bậc tâm pháp nào đó thì lại hỏng bét. Mà đan điền trì theo cấp bậc như của chúng ta bây giờ lại càng thêm đơn giản dễ học, hơn nữa tất cả các bậc tâm pháp cũng có thể học lẫn lộn, từ đó thì ngưỡng cửa học tập cũng thấp hơn rất nhiều. Tam giai thì luyện tâm pháp cùng vũ kỹ tam giai, chỉ cần thuộc tính giống nhau là đều có thể tu luyện. Nếu không như thế thì làm sao võ giả có thể phồn vinh như hôm này được. Lưu phái thời cổ đại quá chú ý về truyền thừa, võ giả mà người xưa bồi dưỡng ra cũng rất lợi hại nhưng mà trả giá cũng rất cao. Nếu như thả vào cổ đại thì A Mạc Lý rất có thể được tuyển chọn làm đệ tử, nhưng người như Đường thiếu thì lại rất thảm, muốn nhập môn cũng khó khăn."

Hai người lập tức tỉnh ngộ, liên tục gật đầu.

Đường Thiên mặc dù bị nói là thiên phú không bằng A Mạc Lý nhưng hắn cũng không giận, thiên phú của hắn vốn cũng không bằng Con ruồi trâu(?). Hắn cũng cảm thấy rất may mắn, ở thời đại này chỉ cần có một tờ Thẻ hồn tướng là có thể tu luyện.

"Ta không hiểu rõ về Hạc Khí Bí Quyết lắm, chỉ biết là khí mạch của nó được cường hóa, sở trường về đánh lâu dài, ta thấy được nó rất thích hợp với ngươi, đối với chuyên gia đánh tay không thì thể lực là vô cùng

quan trọng. Những cái khác thì vẫn cần chính ngươi tìm kiếm, nhưng nghe nói rất khó luyện. Tấm Thẻ hồn tướng Hạc Khí Bí Quyết này cũng là năm xưa ta vô tình đoạt được, tuy rằng cùng với tâm pháp hiện nay không giống nhau nhưng lại tốt hơn so với tâm pháp bình thường." Ngụy lão đầu lập tức vẫy vẫy tay nói: "Tốt rồi, việc ta biết cũng chỉ có bấy nhiêu, việc khác đừng hỏi ta nhiều nữa."

A Mạc Lý hơi hưng phấn nói: "Đường trụ cột, tu luyện nhanh đi! Chờ ngươi đạt Chân lực tam giai chúng ta lại đánh một trận! Ta lại suy nghĩ ra chiêu số thật lợi hại nhất định có thể đánh ngã ngươi!"

Vẻ mặt Đường Thiên khinh bỉ phản bác: "Con ruồi trâu, cứ thích bị ta đánh cho giống như chó à."

Ngụy lão đầu cắt lời hai người: "Ầm ĩ cái gì, tu luyện đi. Hắc, nói cho các ngươi biết, để cho các ngươi đến Tinh Phong Võ Hội không làm cho ta mất mặt, ta thay các ngươi chuẩn bị một cuộc tu luyện đặc biệt."

"Tu luyện đặc biệt hả?" Đường Thiên và A Mạc Lý lập tức bị thu hút.

"Hắc, đến lúc đó các ngươi sẽ biết." Ngụy lão đầu âm hiểm cười.

.....

Trong lòng Đường Thiên rất sáng tỏ, không chỉ vì tờ Hạc Khí Bí Quyết đạt được từ Ngụy lão đầu, mà cũng bởi vì hắn nhận được thư của Thiên Huệ.

Thư trải qua Thiên lộ dài đằng đẵng, phong thư đã hơi cũ.

Mở phong thư ra, phong thư màu hồng nhạt có tả ra mùi thơm nhàn nhạt, chữ viết xinh đẹp của Thiên Huệ hiện ra trước mắt Đường Thiên, Đường Thiên cẩn thận từng li từng tí giống như đang cầm bảo bối mà tham lam đọc từng chữ từng chữ.

"Thiên ca ca: gần đây có khỏe không? Muội rất nhớ ca. Mọi thứ ở đây đều cực kỳ nhàm chán, muội không thích ở đây, không thích quy củ

ở đây, không thích người ở đây. Thiên ca ca, đợi ca đến đây rồi chúng ta lập tức lặng lẽ đi Thiên lộ, muội đã bắt đầu chuẩn bị rồi à. Hì hì, bọn họ đều không biết. Bọn họ không tin Thiên ca ca, nhưng muội rất tin tưởng, Thiên ca ca nhất định sẽ thành công. Muội tin tưởng một trăm phần trăm. Đúng rồi, Thiên ca ca, muội cuối cùng cũng điều tra được một ít manh mối về Đồng Bài. Mười chữ trên Đồng Bài là ký hiệu của Nam Thập Tự Tọa, nếu như sách không nói sai thì nó rất có thể là Tinh Thần Bí Bảo của Nam Thập Tự Tọa. Tên gọi của nó là Nam Thập Tự Khổ Tu Bài, ở trong tất cả Tinh Thần Bí Bào thì tư liệu về nó rất ít."

Sắc mặt Đường Thiên trở nên ngưng trong và nghiêm túc, hắn xem cực kỳ cẩn thận.

Đóng cửa.

"Nam Thập Tự Tọa nằm ở giữa Thương Dăng Tọa và Bán Nhân Mã Tọa, là một tòa Tinh Tọa nhỏ nhất. Đến tận bây giờ, Tinh Thần Bí Bảo của Nam Thập Tự Tọa mới chỉ xuất hiện một kiện, đó chính là Nam Thập Tự Khổ Tu Bài. Nó có gì lợi hại thì muội cũng không tìm hiểu được, Thiên ca ca phải chính mình đi tìm hiểu thôi. Từ tên của nó thì hắn là một kiện Tinh Thần Bí Bảo dùng cho tu luyện. Những chữ số kia, nếu như muội đoán không sai thì hắn là có liên quan đến việc kích khởi Đồng Bài. Thiên ca ca, ngươi nhất thiết phải nhớ rõ, không được nói cho người khác biết về chuyện Đồng Bài! Cẩn thận nếu không sẽ đưa đến người xấu! Nam Thập Tự Khổ Tu Bài là một manh mối rất tốt, nó là một kiện Tinh Thần Bí Bảo duy nhất của Nam Thập Tự Tọa được phát hiện từ trước đến nay. Chúng ta chỉ cần đi một chuyến đến Nam Thập Tự Tọa, nhất định có thể tìm được nhiều manh mối hơn, muội đã bắt đầu sưu tập tư liệu về Nam Thập Tọa à. Thiên ca ca, Thiên Huệ có phải rất lợi hại hay không, mau khen ngợi Thiên Huệ đi..."

Thư rất dài, có thể thấy được Thiên Huệ đã viết rất lâu.

Phong thư này, Đường Thiên đọc đi đọc lại nhiều lần, từng chữ từng chữ. Sau khi đọc nhiều lần mới cẩn thận từng li từng tí gấp lại cất kỹ.

Tinh Thần Bí Bảo, Đồng Bài hóa ra lại là một kiện Tinh Thần Bí Bảo...

Thần sắc của Đường Thiên như thương, nhưng trong lòng lại nỗi lên sóng to gió lớn, nếu không phải là Thiên Huệ nói thì hắn tuyệt đối không tin.

Thiên lộ dài đằng đẵng, Tinh Thần như biển, những Tinh Thần này được phân chia thành từng cái Tinh Tọa. Tương truyền, mỗi cái Tinh Tọa đều có một cái bảo vật đặc biệt thần kỳ, đấy là Tinh Thần Bí Bảo.

Nhưng mà, những Tinh Thần Bí Bảo này đều có liên hệ tới những đại anh hùng, những tuyệt thế cường giả. Giống như Sư Tâm Liệt Hỏa Kiếm trong tay Sư Tử Vương Lôi Ngang, chính là Tinh Thần Bí Bảo của Sư Tử Tọa. Thiên Cung trong tay Tiễn Thánh Hậu Diệc Thiên chính là đệ nhất bảo vật của Xạ Thủ Tọa.

Mỗi một cái tên, đều có trong truyền thuyết, đều có trong sử thi, trong sách, xa xôi như vậy.

Bỗng nhiên có một ngày, Đường Thiên phát hiện ra một cái Đồng Bài theo mình từ nhỏ lại là một kiện Tinh Thần Bí Bảo, mặc dù nhìn qua chỉ là một vật tầm thường, Đường Thiên lại từ đó ngửi thấy được một tia bất thường.

Mẹ... quá khứ của người rốt cuộc là như thế nào à?

Vì sao người lại không nói với con...

Đường Thiên líu ríu trong lòng, ánh mắt mê man.

Nhưng rất nhanh, hắn liền tỉnh táo lại, đột nhiên trong lòng sinh ra một cổ hào khí, mê man ở trong mắt cũng quét hết sạch, nắm chặt quả đấm.

Mẹ, con không sợ hãi!

Bất luận có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu gian nguy đều không thể ngăn cản con!

Con của người sẽ không để cho người mất mặt.

Con nhất định sẽ biết hết tất cả!

Đường Thiên, cố gắng lên!

Đường Thiên giơ nắm tay phải lên, nhìn lên trời phát thề với mẹ, cũng là nói với chính mình.

.....

Làn da Chu Bằng phơi nắng cho ngăm đen, môi của y khô đến muốn nứt ra, y thật sự rất mệt mỏi, đến ngay cả mí mắt cũng không mở ra được.

Rầm, một chậu nước lạnh đổ trên đầu đổ xuống.

"Chu Mộc, chờ ta trở thành Gia chủ, ngươi nhất định phải chết!" Chu Bằng nghiến răng nghiến lợi nói.

Trên mặt Chu Mộc không có chút biểu tình nào nói: "Đợi ngươi trở thành Gia chủ rồi hãy nói."

"Ta nhất định sẽ trở thành Gia chủ! Ta sẽ giết ngươi! Giết Đường Thiên! Giết tất cả mọi người đối đầu với ta!" Chu Bằng hét lên từng chữ độc ác. Dứt lời, y không nói lời nào cầm lấy một viên Tinh Thần Thạch, lập tức thúc giục tâm pháp.

Một lát sau, hào quang trên Tinh Thần Thạch mất hết, nó bị vỡ vụn, những mãnh vỡ rơi xuống. Trên mặt đất phủ dày một tầng mảnh vỡ như vậy, những ngày này Chu Bằng tiêu hao một lượng lớn Tinh Thần Thạch.

Số lượng Tinh Thần Thạch kinh người này, hiệu quả chồng chất lên cũng rất kinh người.

Hôm nay khoảng cách của Chu Bằng đến chân lực tam giai viên mãn đã không xa, chỉ chút nữa là y có thể nhảy vào trình độ tứ giai. Chân lực tứ giai, nhìn vào toàn bộ các học viên của Tinh Phong Thành thì tuyệt đối là hàng ngũ cao thủ đứng đầu.

Chú Mộc không nói nửa câu tình cảm, nhiều lần gã tự tay dạy dỗ Chu Bằng. Lần này, Chu Bằng biết rõ không có khả năng gặp may chút nào, vậy nên cũng biểu hiện ra sự kiên quyết hiếm thấy.

Bàn thân Chu Bằng có thiên phú và căn cốt hết sức không tệ, Mộc hệ căn cốt vô cùng xuất sắc. Y ở trong thế hệ đệ tử trẻ tuổi của Chu gia cũng rất nổi tiếng. Chỉ có điều bình thường y quần áo lụa là quá mức, coi trời bằng vung, hôm này bị bức đến tuyệt cảnh, không thể lui được nữa, trái lại tiến bộ nhanh chóng ra ngoài dự đoán của mọi người.

Vũ kỹ mộc hệ là vũ kỹ mà Chu gia am hiểu nhất, ở loại vũ kỹ hệ này thì Chu gia truyền thừa rất vững chắc. Chu gia có thể ở tại Vũ An Tinh lập riêng một căn cơ thì tự nhiên cũng có chỗ độc đáo của họ, nổi danh nhất Chu gia chính là một loạt vũ kỹ mộc hệ kia.

Chỉ cần đột phá đến tứ giai, Chu Bằng lập tức có thể tu luyện vũ kỹ thành danh của Chu gia - Mộc Tâm Kiếm Luân.

Mộc Tâm Kiếm Luân cũng khá là nổi danh, là tinh phẩm trong rất nhiều vũ kỹ tứ giai của Chu gia, nó nổi danh nhờ sự biến hóa kỳ lạ.

Nếu như Chu Bằng có thể tu luyện Mộc Tâm Kiếm Luận, như vậy thì việc y trở thành Gia chủ tiếp theo đã như ván đóng thuyền. Đến cả đại tộc lão cũng tuyệt đối sẽ không phản đối.

Nhưng mà, tu luyện Mộc Tâm Kiếm Luận có độ khó rất lớn, rất nhiều đệ tử từng thử tu luyện qua, nhưng đều chấm dứt bằng thất bại. Các thời kỳ đệ tử Chu gia tu luyện được nó thì đều trở thành người có danh tiếng.

Chu Bằng rất có thể tu luyện thành Mộc Tâm Kiếm Luận.

Thấy Chu Bằng mở to mắt, mặt Chu Mộc không thay đổi chút nào bảo: "Vừa mới nhận được tin tức, Đường Thiên báo danh tham gia Tinh Phong Võ Hội năm nay. Gia chủ đã thay ngươi báo danh rồi, đây là cơ hội để ngươi rửa sạch hổ thẹn trước kia!"

Dứt lời lập tức quay người tiếp tục tu luyện.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nguyên Nhân Bị Áp Chế

Buổi sáng, ánh nắng từ cửa gỗ chiếu vào bên trong nhà, mang theo cảm giác mà chỉ sáng sớm mới có, đó là trong trẻo lạnh lùng đồng thời lại làm cho người ta thấy ấm áp và hi vọng.

Rời giường, chuyện đầu tiên hắn làm chính là viết thư cho Thiên Huệ.

"Thiên Huệ: huynh gần đây kết giao với một người bạn, gọi là A Mạc Lý, một người rất hay. Mặc dù hắn trông thì rất hung hãn, nhưng thật ra lại là người tốt. Hắn hay nói nhiều, đầu óc không được tốt, so với huynh còn đần hơn, có lúc còn rất phiền phức. Hắn thường xuyên chọc huynh, huynh gọi hắn con ruồi trâu. Lý tưởng của hắn là theo đuổi võ đạo của chính mình, huynh có chút ái ngại cho trí thông minh của hắn, nhưng huynh sẽ trợ giúp hắn, bởi vì hắn nói huynh là nam nhân không tầm thường. Ngô, huynh cảm thấy danh hiệu này thật sự rất xứng với mình a. Thiên Huệ, nói cho muội biết một tin tức tốt, huynh đã bắt đầu tu luyện vũ kỹ cấp hai. Huynh mới vừa trải qua mười ngày tu luyện vô cùng khó khăn, mặc dù khó khăn rất lớn, nhưng đối với nam nhân không tầm thường mà nói, tất cả huấn luyện cũng chỉ là một bữa ăn sáng. À, huynh đã hoàn thành rất nhẹ nhàng, nhưng mà huynh sẽ không kiêu ngạo , thời gian của huynh không nhiều lắm, không thể lãng phí được. Hiệu trưởng mới mặc dù có vẻ rất hèn mọn, nhưng làm người rất tốt, lão cho huynh một thẻ hồn tướng tâm pháp bạch ngân, hơn nữa còn là một thẻ hồn tướng cổ đại nha. Huynh sẽ nhanh chóng đi Anh Tiên (chòm sao Anh Tiên) tìm muội, muội phải dẫn huynh đi ăn hoàng kim gia. . ."

Đường Thiên ngồi viết, vẻ mặt chăm chú.

Hắn cố gắng kể về tâm sự của hắn, kể về cuộc sống của hắn.

Đến khi Thiên Huệ nhận được phong thư này, mình nhất định phải trở nên cường đại hơn!

Mình nhất định sẽ bù lại năm năm qua, phải cố gắng, đi tìm Thiên Huệ, đi Thiên Lộ.

Hắn dán bức thư lại rất cẩn thận.

Đường Thiên sau khi hoàn thành chuyện trọng yếu nhất bèn bỏ qua nỗi nhớ thương. Hắn quyết định bắt đầu tu luyện "Hạc Khí Quyết" ngay. Thẻ bạch ngân, thẻ hồn tướng cổ đại, một trong hai cái này đều có giá trị không ít, mà cả hai kết hợp với nhau, ngay cả Đường Thiên là kẻ không có đầu óc buôn bán cũng biết được rằng nó rất quý.

Hắn cẩn thận lấy thẻ bạch ngân ra, rót chân lực vào.

Bỗng dưng thẻ hồn tướng sáng rực lên, ngân quang chói mắt tràn ngập khắp gian phòng, từng tiếng hạc kêu phát ra, đột nhiên vang vọng ở trong đầu Đường Thiên.

Tâm thần Đường Thiên run lên, trong tiếng hạc kêu phảng phất hàm chứa một cái gì đó.

Ngân quang đầy trời hóa thành một đạo quang tiễn, lập tức tiến vào cơ thể Đường Thiên.

Lòng bàn tay Đường Thiên nóng lên, quang tiễn phảng phất bị hấp dẫn, tiến vào lòng bàn tay.

Đúng là. . . Nam Thập Tự khổ tu bài . . .

(nguyên văn: Quả nhiên. . . Chòm sao Nam Thập Tự khổ tu bài. . .)

Đường Thiên đi tới trước Quang môn, quả nhiên bên trên cánh cửa một con hạc trắng dường như muốn bay lên, rất sống động. Ánh mắt hạc trắng sắc bén như mũi tên, móng vuốt như thép, thân hình ưu nhã, mỏ sắc nhọn.

"Trông đúng là không dễ trêu chọc." Đường Thiên thì thầm trong miệng.

Hắn làm giống như lần trước, lấy thân thể xuyên qua hạc trắng phía trên Quang môn. Trong nháy mắt khi xuyên qua cánh cửa, thân thể của hắn chấn động, hạc trắng phía trên cánh cửa lập tức nát bấy.

Một cảm giác khó tả tràn ngập toàn thân, đan điền trì nhị giai đại viên mãn bỗng dưng sinh ra một cỗ lực lượng.

Bốp. Bức tường viên mãn trong nháy mắt nát bấy.

Từ Đan điền trì truyền đến một cỗ hấp lực cường đại, chân lực trong đan điền trì hóa thành một cỗ tế lưu (dòng chảy) chảy ngược lên trên. Trong nháy mắt, một đan điền trì hoàn toàn mới ở phía trên đan điền trì nhị giai thành hình.

Dung lượng đan điền trì mới sinh nếu so với đan điền trì phía dưới lớn gấp nhiều lần, nếu như nói đan điền trì nhị giai tựa như một chén trà nhỏ, thì đan điền trì tam giai tựa như một chậu rửa mặt nhỏ.

Dọc theo đan điền trì tam giai, vô số kinh mạch li ti liên thông với nhau, những kinh mạch này chính là lộ tuyến vận hành tâm pháp cấp ba. Kinh mạch liên quan tại mỗi cấp tâm pháp không giống nhau.

Lúc này Đường Thiên chiếm được thẻ hồn tướng “Hạc Khí Quyết”, các loại bí quyết lưu động ở trong đầu hắn rất nhanh. Trong lòng hắn vừa động, bắt đầu thúc dục “Hạc Khí Quyết”.

Đường Thiên lúc này mới hiểu, tại sao Ngụy lão đầu lại nói “Hạc Khí Quyết” rất khó tu luyện.

“Hạc Khí Quyết” vận chuyển với lộ tuyến thật sự quá phức tạp, so sánh “Hạc Khí Quyết” thì “Dưỡng Khí Quyết” quả thực đơn giản giống như giấy trắng.

Đường Thiên âm thầm chắt lưỡi hít hà, võ giả cổ đại thật là lợi hại, vừa nhìn hình ảnh phức tạp như thế, hắn liền cảm thấy đầu óc choáng váng.

Nhưng mà lần trước đã lỡ khoe khoang khoác lác, Đường Thiên vẫn phải kiên trì, bắt đầu dựa theo lộ tuyến “Hạc Khí Quyết”, cẩn thận thúc dục chân lực từng chút.

Lộ tuyến phức tạp làm cho Đường Thiên choáng váng.

Hắn ngó chừng lộ tuyến có chút ngẩn người, bỗng nhiên, hắn hét lên một tiếng vui sướng, tựa như người phát hiện ra đại lục mới.

Cái này không phải chính là hình dáng một con hạc sao?

Hắn càng xem càng cảm thấy giống, Aha, ta quả nhiên là thiên tài, nhìn một cái là thấy rõ bản chất a.

Đường Thiên tinh thần đại chấn, thúc dục tâm pháp, tới tới lui lui mấy lần, hắn chắc chắn khẳng định, lộ tuyến vận chuyển “Hạc Khí Quyết”, vừa vặn tạo thành hình dáng một con hạc.

Khó trách mình cảm thấy phức tạp như thế a, Hạc Chân Nhân kia thật là rảnh rỗi a, lại làm ra lộ tuyến đồ quỷ dị như vậy.

Hạc phái xuống dốc thật là đáng đời!

Nếu không phải mình nhận ra, tâm pháp phức tạp như thế, đây chẳng phải là muốn người luyện chết?

Đường Thiên trong tâm tương đối xem thường Hạc Chân Nhân. Trong mắt của hắn thì đồ tốt nhất cõi đời này là đồ đơn giản nhất. Đường Thiên thật đúng là đoán trúng một phần, tâm pháp Hạc phái quá mức phức tạp, đích xác là nguyên nhân trọng yếu làm Hạc phái xuống dốc.

Nếu hiện tại đã phát hiện "Bí mật" này, “Hạc Khí Quyết” đối với Đường Thiên sẽ không còn vấn đề nữa. Nhìn về phía hình dạng con hạc,

lặp lại vài lần, Đường Thiên đã nhớ kỹ lộ tuyến tâm pháp.

Đan điền trì tam giai từ từ ổn định lại, Đường Thiên kiên trì vận chuyển “Hạc Khí Quyết”, lần tu luyện này kéo dài suốt hai canh giờ, đan điền trì mới tràn đầy.

Bước vào tam giai, thực lực cũng tăng vọt làm cho Đường Thiên cảm thấy hắn có sức lực vô tận, cường đại như thế trước nay chưa từng có.

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên chú ý tới phía sau Quang môn có một hàng chữ.

"Khổ tu vòng thứ nhất hoàn thành, mức độ hoàn thành: hài lòng, khổ tu vòng thứ hai kích hoạt, thời gian mười ngày."

Đường Thiên cảm thấy vui mừng, quả nhiên là chuyện tốt liên tiếp. Từ sau lần khổ tu trước, hắn chưa quay lại đây nên không nghĩ tới vẫn còn có khổ tu vòng thứ hai.

Xem ra chính mình làm khá tốt sao!

Nhưng mà Đường Thiên không có một mạch khổ tu. Lần khổ tu trước lưu lại trong lòng hắn nỗi khiếp sợ vẫn còn, liên tục điên cuồng khổ tu, quả thực là một kiểu hành hạ. Lúc ấy mình làm sao lại sống được, hắn cũng không nhớ quá rõ ràng chỉ biết khổ tu thật sự là khủng khiếp.

Nam nhân không tầm thường cũng chịu không nổi a.

Bỗng dư quang khóe mắt Đường Thiên quét qua một hàng chữ, cả người nhất thời cứng đờ.

". . . Ngươi không có thời gian lãng phí. . ."

Đường Thiên đứng lên, do dự trên mặt hắn bị quét sạch, một lần nữa trở nên kiên nghị quả quyết. Đúng vậy a, mình không được lãng phí thời gian, điểm đau khổ này cũng chịu không được, còn nói gì mơ ước kia a?

Hắn nhớ tới Thiên Huệ, nhớ tới lời hai người ước định, nhớ tới lời thề đã phát hạ.

Đầu óc đơn giản Đường Thiên lập tức giống như được tưới máu gà, một lần nữa ý chí chiến đấu tràn đầy.

"Oa oa wow, là thiếu niên không sợ hãi! Hừng hực xông lên!"

Đường Thiên giơ cao hai cánh tay lên, giống như anh hùng đang reo hò.

"Biết tại sao ngươi lại bị Đường Thiên áp chế không?" Ngụy lão đầu không biết tự lúc nào đã giương lên một thanh phá đao ở trên tay, mà thần thái cũng nghiêm túc hiếm thấy.

Lập tức, A Mạc Lý tỉnh táo: "Tại sao, tại sao?"

Y cũng cảm thấy kỳ quái, không biết tại sao, nhưng phàm là giao thủ với Đường Thiên thì luôn bị hắn áp chế. Mãi mà y vẫn không thể hiểu nổi.

"Ngươi quá mức chấp nhất một số chuyện không có ý nghĩa gì. Giống như lần trước, ngươi tại sao lại dùng tay không? Ngươi chủ tu là đao, thế nhưng tay không cùng Đường Thiên đối chiến, ngươi không cảm thấy chuyện này không đúng sao?" Ngụy lão đầu híp mắt.

"Hình như là vậy." Trên mặt A Mạc Lý lộ ra sự suy tư.

"Điều này nói rõ, ngươi chưa đủ tôn trọng Đường Thiên." Ngụy lão đầu một châm đúng huyệt: "Nghe nói Lương Thu là mục tiêu của ngươi, ngươi chống lại Lương Thu cũng dùng tay không sao?"

Trong đầu A Mạc Lý, cảm giác bị áp chế hiện lên toàn bộ, y lắc đầu không chút do dự: "Không."

"Đúng rồi, ngươi phải học cách khi đối đầu với bất kỳ một đối thủ nào, ngươi đều phải toàn lực ứng phó. Là một vị võ giả phải có được tôn

trọng, ngươi không nên như thế. Hơn nữa, thiên phú của ngươi mặc dù cao hơn so với Đường Thiên, nhưng ngươi thua nó sự ngoan cường." Ngụy lão đầu nhận xét.

"Ngoan cường?" A Mạc Lý lẩm bẩm tự nói.

"Không sai, chính là ngoan cường." Ngụy lão đầu híp mắt nói: "Nếu như Đường Thiên có một mục tiêu giống như Lương Thu, nó nhất định sẽ không chút do dự đánh tới. Bị đánh bại, hai ngày nữa đấu lại, thất bại nữa, đấu lại nữa, nó nhất định sẽ đánh tới thắng lợi mới thôi."

A Mạc Lý mặc nhiên thừa nhận Đường Thiên ngoan cường. Điều này A Mạc Lý càng cảm thụ sâu sắc được.

Đúng vậy a, mình mặc dù rất bội phục trụ cột đường, nhưng thật ra thì đối với trụ cột đường không đủ coi trọng. Lại không có dạng ngoan cường như Đường Thiên, tự nhiên sẽ bị áp chế.

"Cái cường đại nhất của Đường Thiên, chính là nó không sợ hãi. Tựa như trời sinh ra nó đã không biết sợ là cái gì. Ngươi không làm được điểm này. Sợ cũng không đáng xấu hổ, đây là bản năng con người, nhưng ngươi muốn trở nên mạnh hơn, ngươi phải vượt qua nó." Ngụy lão đầu phát ra giọng nói bén nhọn hiếm thấy, lần này đúng vậy, hoàn toàn nhìn không thấy tới nửa điểm lôi thôi bình thường, tựa như một thanh cuồng đao ra khỏi vỏ.

"Thiên phú của ngươi xuất chúng, tính cách thuần phác, rất thích hợp đao pháp, đây là nguyên nhân ta nhìn trúng ngươi. Ngươi thích hợp với đao pháp hơn Đường Thiên, trời sinh nó là chuyên gia cận chiến." Ngụy lão đầu trầm giọng nói: "Ta biết ngươi lập chí khai sáng võ đạo thuộc về chính mình, đây là một lý tưởng vĩ đại. Rất nhiều người cười nhạo ngươi không biết tự lượng sức mình, nhưng trong mắt của ta, giấc mộng này thật vĩ đại. Cười nhạo ngươi, cũng là người không có lý tưởng, bọn họ rất nhát gan, bọn họ đứng ở sườn núi, nhìn lên đỉnh núi xa xôi, ngay cả dũng khí để nghĩ cũng không có."

Trong hốc mắt A Mạc Lý chợt đỏ lên, quả đấm của y cũng nắm thật chặt, lần đầu tiên y ngộ ra như thế.

"Tất cả mơ ước vĩ đại, nghe tới cũng rất buồn cười, tất cả con đường vĩ đại, cũng nhất định nhấp nhô. Nhưng thế thì sao, trừ phi đứng nguyên tại chỗ mới không bị tảng đá cản đường, trên đời này làm gì có con đường nào là bằng phẳng? Nhân sinh nhất định khó khăn, nếu ngay cả mơ ước cũng không có, cuộc sống sẽ mờ mịt buồn chán cỡ nào."

"Chúng ta giống nhau, A Mạc Lý ạ. Năm xưa ta cũng có mơ ước như thế, ta đã không thể thực hiện, điều này cũng không đáng tiếc. Đáng tiếc chính là, ta đã già, không đi tiếp được. A Mạc Lý, ta hi vọng ngươi có thể đi xa hơn so với ta, ta hi vọng ngươi có thể thực hiện mơ ước vĩ đại này, nó cũng là giấc mộng của ta."

"Ta sẽ dốc hết sở học của mình, ta cũng không thèm để ý ngươi có truyền thừa phái này hay không, ta chỉ hi vọng ngươi có thể bớt đi một chút đường vòng. Mơ ước vĩ đại như vậy, nhất định vô tận gian nguy khổ nạn trên đường, ta đã đi mới chỉ là một đoạn ngắn. Chỉ có thể chỉ dẫn cho ngươi cũng chỉ là một chút nhỏ bé thôi."

Ngụy lão đầu giống như thay đổi thành một người khác, hiên ngang cầm đao đứng đó, khí thế bén nhọn vô cùng, đầu đầy tóc trắng bay múa trên không trung tùy ý.

"Đại Địa Cuồng Đao, A Mạc Lý, ngươi nguyện học không?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Học Viện Thiên Tinh

Khi bước ra khỏi Quang môn, Đường Thiên quả thực giống như sắp chết, hắn đã liên tục hoàn thành tám vạn lần "Thiểm Quyền". Không thể không thừa nhận chân lực "Hạc Khí Quyết" bền bỉ. Nó giúp Đường Thiên có thể có nhiều thời gian hơn để tu luyện mà không phải đả tọa. Mà Đường Thiên cũng thể hiện năng lực thích ứng cường hãn, mặc dù mới là lần khổ tu thứ hai, Đường Thiên đã bắt đầu có chút thích ứng.

Lần khổ tu này vẫn phải chịu thống khổ, nhưng so với lần trước thì tốt hơn rất nhiều.

Lúc Đường Thiên bắt đầu từ chữ thập phía sau Quang môn đi ra vẫn thanh tỉnh chứ không phải hôn mê.

Nhưng mà tu luyện điên cuồng như thế, làm cho tinh thần của hắn mỏi mệt đến ngưỡng mất rồi.

Tỷ lệ thành công đánh ra "Thiểm Quyền" của hắn dao động trong khoảng sáu đến bảy thành. Theo số lần tu luyện tăng dần, Đường Thiên phát hiện một số chỗ rất nhỏ không được tự nhiên, hắn thử tu chỉnh những chỗ này, hành động này của hắn đúng là làm cho tỷ lệ thành công xuất hiện "Thiểm Quyền" tăng lên rõ ràng.

Chuyện như vậy, không phải là lần đầu tiên Đường Thiên làm.

Khi hắn tu luyện vũ kỹ cơ bản cũng đã thói quen như thế. Nếu như dựa theo lão sư truyền thụ, vốn rất khó đạt tới trình độ hoàn mỹ. Vũ kỹ cơ bản của hắn, sở dĩ có thể tu luyện tới trình độ hoàn mỹ như thế, là do hắn không ngừng tu chỉnh.

“Thiểm Quyền” càng phải như vậy.

Thẻ thanh đồng (thẻ hồn tướng thanh đồng) chất lượng vốn không cao, đoán chừng người chế tác ra thẻ “Thiểm Quyền” bản thân đối với “Thiểm Quyền” cũng chưa chắc có nhiều lĩnh hội.

Thẻ hồn tướng mặc dù có thể làm cho người tập luyện nhanh chóng nhập môn, nhưng vẫn có một chút khuyết điểm như trước.

Thẻ hồn tướng ẩn chứa thể ngộ nông sâu, liên hệ trực tiếp đến tài nghệ người chế tác, trông cậy vào người thực lực bình thường có thể chế tạo ra một thẻ hồn tướng hoàn mỹ, quả thực giống như người điên nói mơ.

Thẻ hồn tướng thanh đồng, ẩn chứa thể ngộ nông cạn mơ hồ nhất. Cường hóa thư thế nào, tu luyện như thế nào đến trình độ hoàn mỹ, cái này phải xem ngộ tính cùng cố gắng của bản thân.

Đường Thiên ngộ tính không cao, nhưng trụ cột vô cùng vững chắc, tu luyện nhiều, một vài chỗ không đúng lập tức sẽ giống như bụi bặm bị thổi đi mà hiện ra.

Quyền pháp nhị giai có quan hệ khá chặt với quyền pháp trụ, “Thiểm Quyền” không phải ngoại lệ.

Đường Thiên cũng không rõ là quan hệ gì, nhưng quyền pháp trụ cột cơ hồ đã khắc sâu vào xương tủy hắn, trở thành bản năng của hắn. Nơi nào đúng, nơi nào không được tự nhiên, hắn có thể cảm giác được.

Ý nghĩ Đường Thiên cũng rất đơn giản, chỉ cần chỉnh chỗ không được tự nhiên, đổi thành tự nhiên, tỷ lệ thành công “Thiểm Quyền” càng cao, lại càng đúng. Trải qua hắn làm đi làm lại như vậy, “Thiểm Quyền” của hắn bắt đầu lặng lẽ phát sinh biến hóa, phong cách cá nhân của Đường Thiên trở nên càng thêm rõ ràng.

Kể từ đó, tỷ lệ thành công "Thiểm Quyền", nhanh chóng tăng lên. Lần cao nhất, hắn thậm chí đạt tới tỷ lệ thành công bảy mươi bốn phần trăm.

Mặc dù thành tích này không kinh thế hãi tục như của Vương Chấn, nhưng nếu lộ ra chắc chắn có thể hù ngã một lượng lớn người.

Đường Thiên đối với thành tích này vẫn chưa hài lòng, đối với người có thói quen xuất thủ hoàn mỹ trăm phần trăm, bảy mươi bốn phần trăm đúng là thê thảm không nỡ nhìn. Nhưng hắn cũng không nóng nảy, năm năm tu luyện vũ kỹ cơ bản, làm cho hắn càng có thêm kiên nhẫn.

Ngô, tu luyện vốn là khổ luyện mài sắt thành kim a!

"Hạc Khí Quyết" của hắn tiến bộ thần tốc, năng lượng phía sau Quang môn có độ đậm đặc rất cao, "Hạc Khí Quyết" đã có được mấy phần thành tựu. Lộ tuyến tâm pháp thâm thuý phức tạp, Đường Thiên nhớ đến thuộc làu, hình dạng hạc nha, chính là bức tranh Tiểu Hạc.

"Hạc Khí Quyết" đúng như Ngụy lão đầu nói, khí mạch trầm sâu. Đường Thiên vốn có sức chịu đựng vô cùng kinh người, cộng thêm "Hạc Khí Quyết", thực chiến thì chưa rõ chứ cực kỳ thích hợp để tu luyện, thời gian tu luyện càng nhiều càng làm cho tốc độ tu luyện đột nhiên tăng mạnh.

Điều này khiến cho Đường Thiên rất vui vẻ.

Hiệu suất tu luyện tăng lên, mình lại có khổ tu bài, tu luyện vũ kỹ nhiều hơn nữa cũng không sợ.

Quyền pháp, chỉ pháp, chưởng pháp, khinh công, kỹ năng các đốt ngón tay. . .

Hết thảy đều muốn tu luyện!

Vì trở thành chuyên gia cận chiến!

A, tại sao mí mắt nặng nặng như vậy. . . buồn ngủ quá. . .

Đường Thiên lại ngủ gục lần nữa.

Khi Đường Thiên tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Khi vừa biết được thấy đã ngủ suốt ba ngày, Đường Thiên tràn đầy khiếp sợ đối với khả năng ngủ của mình.

Càng làm cho hắn khiếp sợ hơn chính là, Hạc chân lực tam giai của hắn thậm chí có một tia tiến bộ.

Ngủ cũng có thể tăng cường chân lực, đây là cái thực lực quỷ dị gì a!

Đường Thiên bò dậy, trong lòng vô cùng lo lắng. Lãng phí ba ngày, điều này làm hắn đau lòng.

Hắn đẩy cửa ra, ngoài cửa sáng chói, trước mắt hắn một vùng sáng như tuyết.

Giữa trưa, nắng chói chang mang theo hơi nóng ùa vào mặt.

Trên diễn võ trường, A Mạc Lý mồ hôi như mưa, mỗi một đao đều vô cùng nghiêm túc.

Con ruồi trâu. . .

Đường Thiên ngẩn ngơ, hắn bước ra khỏi nhà gỗ, tay đút vào túi, đi tới diễn võ trường. Hây, hắn nhảy lên một cái cộc gỗ trên diễn võ trường: "Ơ, nhóc con, luyện tập rất chăm chỉ thế!"

A Mạc Lý đã nghe được bước chân Đường Thiên từ trước bèn ngừng lại, xoay người, đặt mộc đao trên vai, cả người mồ hôi giàn giụa, nhìn Đường Thiên. Y cười ha ha: "Trụ cột đường, ngươi cuối cùng đã tỉnh. Ta vốn muốn đánh thức ngươi, lão đầu nói tinh thần ngươi tiêu hao nên để ngươi ngủ. Nhưng mà ngươi có thể ngủ đến ba ngày, thật là lợi hại!"

Trong giọng nói của A Mạc Lý có kèm sự hâm mộ, cảm giác là y cảm thấy việc có thể ngủ ba ngày là một việc khó lường.

Người này cố ý a. . .

Gân xanh trên trán Đường Thiên khẽ hiện, trong miệng ra vẻ thâm trầm nói: "Đó là đương nhiên, nam nhân không tầm thường, ngủ cũng không tầm thường! Cái này gọi là thần ngủ đó . . . Này, con ruồi trâu, ngươi ngàn vạn lần phải cố gắng a, hiện tại ta tu luyện “Hạc Khí Quyết”, rất hổ báo đấy, cẩn thận bị ta đánh cho giống như chó!"

A Mạc Lý cười ha ha: "Trụ cột đường, ta cũng học vũ kỹ mới đó, “Đại Địa Cuồng Đao”, rất lợi hại ! Đến đây đi, chúng ta đánh một trận! Lần này, ta nhất định sẽ thật tình đối đãi, lão đầu nói đúng, chỉ có dùng vũ kỹ mạnh nhất đánh bại đối thủ, mới là tôn trọng lớn nhất đối với họ!"

Đường Thiên hồ đồ, miệng lầm bầm nho nhỏ: "Xong rồi, tên này đã bị lão đầu dế trũi kia tẩy não rồi!"

"Ngươi đứng đó bảo ai là dế nhũi thế?" Một giọng âm u từ phía sau Đường Thiên vang lên.

Đường Thiên giật mình một cái, quay đầu lại thì thấy vẻ mặt Ngụy lão nhìn hắn bất thiện.

Trên mặt Đường Thiên lập tức lộ ra nụ cười vô cùng rực rỡ: "Aha, lão đầu, ta nói ngươi quả thực quá lợi hại, ngay cả đầu trâu ngốc này cũng có thể dạy bảo."

"Trụ cột đường! Ngươi dám nói ta ngu xuẩn! Ngươi nhất định phải chết!" A Mạc Lý oa oa kêu to.

"Gào cái gì?" Ngụy lão đầu đột nhiên trừng mắt nhìn A Mạc Lý, A Mạc Lý lập tức câm như hến.

Đường Thiên trong đầu nổi lên một tia cảm giác quái dị, theo bản năng hắn chợt vò đầu, chẳng lẽ trong ba ngày mình ngủ xảy ra chuyện gì

sao? Trâu ngốc lúc nào mà lại răm rắp nghe Ngụy lão đầu nói như vậy rồi?

Thật kỳ quái. . .

"Tốt lắm, hôm nay muốn đưa bọn ngươi đến một nơi." Ngụy lão đầu phất tay một cái: "Đi tắm rửa sạch sẽ, đừng làm cho ta mất mặt."

Đường Thiên không nhịn được nói: "Lão đầu, chúng ta còn sạch sẽ hơn lão đấy."

Khuôn mặt già nua của Ngụy lão đầu ửng đỏ, ho nhẹ một tiếng: "Các ngươi chờ ta một chút."

Lời còn chưa dứt, liền như một làn khói biến mất ở phạm vi hai người nhìn được.

Đường Thiên và A Mạc Lý nhìn bốn chữ to trên đỉnh đầu, vẻ mặt dại ra, trên đó viết "Thiên Tinh Học Viện" , mà ở bên cạnh ba người, dòng người đi qua lại không ngớt. Những người này quần áo bất phàm, khí vũ hiên ngang.

Thỉnh thoảng bọn họ ném tới ánh mắt khác thường, ba người quần áo cũ rách, ở chỗ này bắt mắt dị thường.

"Này, lão đầu, lão xem lại xem không có đến sai chỗ chứ?" A Mạc Lý không nhịn được hỏi.

Học viện Thiên Tinh là học viện đứng đầu thành Tinh Phong, cũng là học viện tối cao tại thành Tinh Phong. Ai có thể vào trường học , không giàu cũng sang hoặc phải là thiên tài.

Trừ mấy năm Thượng Quan Thiên Huệ ngang trời xuất thế, Học viện Thiên Tinh danh tiếng đệ nhất, vững như bàn thạch. Nơi này có cả lão sư cường đại nhất thành Tinh Phong, phương tiện tu luyện hoàn thiện nhất, cửa hàng tinh tú thạch lớn nhất, cửa hàng thẻ hồn tướng tối cao. . .

Dõi mắt cả Vũ An Tinh, Học viện Thiên Tinh cũng là danh giáo đứng đầu.

Nhưng vào lúc này, một người trung niên đi tới.

"Xin hỏi, là Ngụy hiệu trưởng sao?"

"Chính ta." Ngụy lão đầu đầy vẻ tự tin đáp lại.

"Mời đi theo ta, hiệu trưởng chờ ngài đã lâu." Người trung niên hết sức khách khí tiến lên phía trước dẫn đường.

Ngụy lão gật đầu, nói với Đường Thiên và A Mạc Lý nói: "Đi theo đi, chớ để bị lạc mất."

Hai người đàng hoàng theo sát ở phía sau.

"Không bình thường, không bình thường, chúng ta phải cẩn thận, không nên bị lão đầu bán đứng." Đường Thiên hạ giọng.

"Ừ ừ, hai người chúng ta là thiên tài, chắc chắn trị giá không ít tiền." A Mạc Lý gật đầu lia lịa.

Phía trước Ngụy lão đầu trên mặt có chút ít không nhịn được, cũng không thấy lão có động tác cái gì mà Đường Thiên và A Mạc Lý đồng thời bị gõ đầu một cái.

Trên mặt người trung niên thủy chung vẫn nở nụ cười thản nhiên, mặc dù tâm tình của gã giấu diếm rất khá, nhưng khi gã nghe được hai câu này, khuôn mặt tự nhiên lộ ra mấy phần khinh thường.

Học viên dọc đường nhìn thấy ba người cảm thấy có chút kinh ngạc.

Quần áo trang phục ba người khác hẳn học viện Thiên Tinh.

Nhưng mà ba người cũng không có gì mất tự nhiên, Ngụy lão đầu cũng hiện ra vẻ mấy phần uy nghiêm, mà Đường Thiên và A Mạc Lý cũng một bộ dáng tò mò, thấy cái gì cũng than một trận sợ hãi.

Học viện Thiên Tinh rất nhiều phương tiện, bọn họ ngay cả thấy cũng chưa từng nhìn ở đâu.

Học viện Thiên Tinh thật lớn, phải mất một lúc lâu mới đi đến phòng hiệu trưởng. Mà khi người trung niên thấy một người đứng ở cửa, trong lòng bỗng dưng cả kinh. Gã đã đi theo hiệu trưởng nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hiệu trưởng đứng ở bên ngoài tự mình nghênh đón.

"Ngươi cuối cùng đã tới!" Lão già bỗng nhiên cười một tiếng, tiến lên một bước, giang hai cánh tay ra.

Ngụy lão đầu cũng nhếch miệng cười một tiếng, tiến lên ôm: "Không còn cách nào, chỉ có mặt dày mượn chỗ của các ngươi dùng một chút."

"Giữa chúng ta, đừng nói khách khí như vậy." Lão giả ha hả cười một tiếng, lão quay mặt sang đánh giá trên dưới Đường Thiên và A Mạc Lý, hỏi đầy hứng thú: "Đây chính là đệ tử do ngươi lựa chọn?"

Ngụy lão lắc đầu, chỉ vào A Mạc Lý: "Nó đây, nó chủ tu đao pháp, ta phải tìm tòi mất nhiều năm. Cuối cùng mới dụ dỗ được. . . A, là chiêu dụ tới đây!"

Sau đó lôi Đường Thiên tới: "Ta cảm thấy được nó thích hợp làm chuyên gia cận chiến, ngươi cũng biết, phương diện này ta không am hiểu. Không muốn làm trễ nải việc của nó, nên cũng mang tới."

"Chuyên gia cận chiến hả?" Trong mắt Lão giả hiện lên vẻ kinh dị, bèn đánh giá thêm một lần nữa Đường Thiên.

"Ừ, hơn nữa, chuyên gia cận chiến rất không tầm thường." Ngụy lão đầu lặng lẽ.

"Chuyên gia cận chiến không tầm thường." Lão giả trong mắt hứng thú càng đậm, cười cười: "Chúng ta đi vào rồi nói. Hứa trợ lý, ngươi đưa hai vị tiểu bằng hữu tùy tiện đi dạo một vòng."

Người trung niên vội cúi người tuân mệnh: "Dạ."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hạc Thế

Tại phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng rót một chén trà đưa cho Ngụy lão đầu, lòng tràn đầy cảm khái: "Cuối cùng thì ngươi cũng tìm được truyền nhân thích hợp. Bao năm qua, ngươi không chịu gặp ta nhưng ta biết, ngươi chắc chắn không tuyệt vọng dễ dàng thế được."

Ngụy lão đầu đưa chén trà lên miệng, tợp một ngụm rồi chép miệng hai cái mới nói: "Ha ha, coi như ngươi hiểu rõ ta. Ta quan sát A Mạc Lý mấy năm rồi, tâm tính các thể loại của đứa nhỏ này rất không tệ, rất có phong phạm của ta năm xưa đó. Wow ha ha!"

Hiệu trưởng mỉm cười: "Kia xem ra cũng là tâm cao khí ngạo tiểu tử."

"Tâm cao là thật, khí ngạo cũng tốt, tính cách thuần phác. Tên còn lại rất cuồng. Nếu không phải nó thật sự không thích hợp chuyên tu đao pháp, ta không đành lòng để nó đi con đường chuyên gia cận chiến." Vẻ mặt Ngụy lão đầu tiếc nuối.

"Hả." Hiệu trưởng bất ngờ: "Có thể để cho ngươi nói vài câu tiếc nuối như vậy thật không dễ dàng chút nào. Bản thân ta cũng mong đợi ở nó. Đi theo đường chuyên gia cận chiến đều không phải là người tầm thường."

"Ha ha, đứa trẻ này kỳ lắm." Ngụy lão đầu lặng lẽ bảo.

Hiệu trưởng ha ha cười một tiếng: "Nói đi, ngươi tìm đến ta, nhất định là vô sự không lên điện tam bảo, ta có thể giúp được gì?"

"Hắc, thật ra thì cũng không có chuyện gì nhiều." Ngụy lão đầu chẳng chút ngại ngù: "A Mạc Lý học tập Đại Địa Cuồng Đao không có vấn đề gì, nhưng thiếu một chỗ làm thực chiến nên muốn mượn các ngươi thí luyện Tinh môn Thiên Tinh để dùng một chút. Còn thằng Đường Thiên nữa, tuổi không còn bé bỏng gì, đã mười bảy tuổi, mới vừa tu luyện xong vũ kỹ trụ cột không được bao lâu, nếu để vậy sẽ có trở ngại."

"Mười bảy tuổi hả?" Nụ cười của Hiệu trưởng cứng đờ, lão nhìn thẳng Ngụy lão đầu hỏi: "Mới vừa tu luyện xong trụ cột vũ kỹ không bao lâu?"

"Đúng vậy!" Ngụy lão đầu cười nói: "Tuy nhiên, ngươi không nên xem thường hắn. . ."

Hiệu trưởng vung tay lên cắt đứt lời nói của Ngụy lão đầu: "Ta không xem thường nó nhưng ta không cho rằng một kẻ đã mười bảy tuổi lại vừa tu luyện xong vũ kỹ trụ cột là người có giá trị bồi dưỡng. Ngươi đổi một người khác đi."

Ngụy lão đầu nhíu mày cũng không cười nữa: "Đây là ngươi không đồng ý?"

"A Mạc Lý không vấn đề, nhưng là Đường Thiên ta cho là không có giá trị bồi dưỡng." Hiệu trưởng không thay đổi ý kiến: "Ta nhớ ra rồi, Đường Thiên, chính là siêu cấp lưu bạn. Một kẻ như vậy mà ngươi dẫn nó tới đây?"

Ngụy lão đầu lạnh lùng hỏi: "Ngươi nghi ngờ con mắt của ta?"

"Ngươi quá mềm lòng, luôn bị cảm xúc không giải thích được đả động." Hiệu trưởng tỉnh táo dị thường: "Ngươi vốn tin tưởng trên thế giới này sẽ có kỳ tích. Kẻ không có thiên phú, nhất định tầm thường, huống chi, nó còn thời gian đâu nữa. Ngươi tới tìm ta, ta rất vui vẻ, nhưng ngươi đưa một kẻ không có tiền đồ như vậy, ta không đồng ý

được. Đây là ngươi đang lãng phí thời gian, phí phạm giao tình giữa chúng ta."

Ngụy lão đầu cười gằn: "Quả nhiên ngươi vẫn giống như trước đây, không có một chút nhân tình."

"Cho nên Thiên Tinh trở thành Tinh Phong đệ nhất danh giáo*, mà Sa Kỳ Mã Học Viện của ngươi xếp thứ ba từ dưới lên." Hiệu trưởng không hề nhượng bộ chút nào.

*Tinh Phong đệ nhất danh giáo: Dạy tốt số một ở Tinh Phong

Ngụy lão thản nhiên nói: "Vậy thì chúng ta gặp lại ở Tinh Phong võ hội."

Nói xong lão xoay người đẩy cửa bước ra.

Đường Thiên và A Mạc Lý nhìn thấy sắc mặt Ngụy lão đầu nặng chình trịch nên hai người thức thời không dám nói gì.

Trở lại Sa Kỳ Mã Học Viện, hai người lẳng lặng ngồi trong bóng tối, không nói không rằng.

Đường Thiên nhanh chóng vứt chuyện này ra sau. Hàng ngày hắn vẫn luyện Thiểm Quyền. Mặc dù hiệu suất bình thường không quá khoa trương như khi ở trong Quang môn nhưng mỗi ngày đều hoàn thành bốn ngàn lần Thiểm Quyền.

Đường Thiên vẫn áp dụng khi khổ tu vào bình thời, hắn tu luyện tới khi kiệt sức rồi sử dụng Hạc Khí Quyết phục hồi lại. Hạc Khí Quyết tiến bộ cực kỳ thần tốc. Mỗi ngày Đường Thiên có thể hoàn thành bốn ngàn lần Thiểm Quyền cũng nhờ sự trợ giúp lớn lao từ Hạc Khí Quyết.

Bất tri bất giác, Đường Thiên đã hoàn thành mười sáu vạn lần Thiểm Quyền.

Vòng thứ ba khổ tu.

Đường Thiên ra quyền, trên không trung quả đấm vụt sáng chợt hiện, nhanh vô cùng, phiêu hốt khó dò.

Quả đấm của hắn, phảng phất có một sợi dây vô hình nối liền với chân lực bên trong đan điền trì tam giai. Mỗi một lần vung quyền, chân lực bên trong đan điền trì tam giai sẽ phóng xuất một tia tiến vào kinh mạch toàn thân Đường Thiên.

Tia chân lực này rất yếu ớt, Đường Thiên chưa phát hiện ra. Chân lực này cực nhỏ, kết hợp với những quyền liên tiếp không ngừng mà từ từ tràn vào các ngóc ngách thân thể.

Mặc dù chúng rất nhỏ, nhưng số lượng cực nhiều. Từ lúc Đường Thiên bắt đầu tu luyện Hạc Khí Quyết, hắn đã xuất ra không ít hơn mười lăm vạn quyền, chính là mười lăm vạn tia chân lực cực nhỏ. Chúng tụ lịa thành một ngọn sóng triều, không ngừng lăn tăn sóng hướng về phía trước.

Chúng đi qua rất nhiều tiểu kinh mạch, những chỗ này tuyệt đại đa số người cả đời cũng sẽ không dùng đến liên tiếp bị chân lực kích hoạt toả sáng sinh cơ.

Kinh mạch trong cơ thể người, có mười hai mạch là chủ mạch, cũng là kinh mạch được dùng nhiều nhất, chúng rất rộng rãi, thuận lợi cho chân lực thông hành. Ngoài ra, chính là kỳ kinh bát mạch, chúng có quan hệ qua lại mật thiết với nhau thành các hệ thống, rất nhiều vũ kỹ dựa vào đó mà phát triển. Mà trừ mười hai chủ mạch và kỳ kinh bát mạch, còn có đại lượng kinh mạch nhỏ như lưới, những kinh mạch này dường như không có giá trị trong mắt tuyệt đại đa số võ giả.

Chúng quá nhỏ, quá yếu đuối, chỉ có thể chấp nhận được rất ít chân lực mà thôi.

Song, Đường Thiên không biết, mỗi quyền hắn xuất ra sẽ khiến chân lực biến hóa.

Đường Thiên tiếp tục ra quyền, hắn chỉ còn cách hai mươi vạn lần Thiểm Quyền một chút. Hai mươi vạn lần Thiểm Quyền, hắn có thể dùng Thiểm Quyền một cách hoàn mỹ. Trên thực tế, cứ mười quyền, hắn có thể đánh ra chín quyền Thiểm Quyền.

Phong cách Thiểm Quyền của cá nhân đã bắt đầu rõ ràng, nhanh chóng mà phiêu hốt.

Vù vù, mồ hôi nhỏ xuống không ngừng, nhưng không ảnh hưởng tới sự chuyên chú của hắn.

Không biết có phải là sắp hoàn thành mục tiêu hay không mà Đường Thiên không cảm thấy chút mệt mỏi nào. Hắn cảm thấy phấn khởi trước nay chưa từng có, quyền vẫn mau chóng, không ngừng.

Soàn soạt quyền phong cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, trở nên dồn dập hắn.

Chân lực bên trong đan điền trì tam giai, thật giống như ao đầy nước, trở nên kích động .

Đường Thiên hoàn toàn quên mình, mỗi đường đi một quyền càng lúc càng rõ hơn trong mắt hắn. Thậm chí, hắn có thể thấy khi quả đấm biến mất trên không trung, trong nháy mắt làm kích động lên khí lưu thật nhỏ.

Một quyền tiếp một quyền!

Khí lưu trong không trung tựa như nổi lên vằn nước, sau đó bị quả đấm đánh trúng nát bấy.

Hai mươi vạn quyền!

Cả người Đường Thiên chấn động, chân lực cuộn trào trong đan điền trì ầm ầm rung động, phảng phất có cái gì đó phá kén mà ra.

Từng tiếng hạc kêu đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

Quả đấm của Đường Thiên trong nháy mắt biến mất trên không trung.

Khi quả đấm của hắn xuất hiện lần nữa, quyền mang lờ mờ bao phủ quả đấm.

Đường Thiên ngây người, hắn ngơ ngác nhìn quả đấm của mình, một quyền mới vừa rồi kia. . . Quyền mang. . .

Hắn thử một quyền nữa!

Quả nhiên, trên nắm tay mới xuất ra có quyền mang màu trắng nhàn nhạt.

Quyền mang! Thật sự là quyền mang!

Chỉ có quyền pháp tam giai mới xuất hiện quyền mang, thế nhưng nó lại xuất hiện ở trên tay mình!

Trong lòng Đường Thiên vui mừng như điên, mặc dù chỉ có một tầng quyền mang nhàn nhạt, nhưng bản chất uy lực khác nhau. Thiểm Quyền là quyền pháp cấp hai, chủ yếu vẫn là kỹ xảo phát lực của cơ bắp. Về điểm này, nó giống hệt quyền pháp cơ bản nên không thể nào tạo ra quyền mang.

Quyền mang chân chính có thể đao kiếm bất xâm, phá thạch hủy kim.

"Ha ha! Quyền mang! Ta luyện thành quyền mang rồi! Ta lại luyện thành quyền mang rồi!"

Quyền mang phải do chân lực phóng ra ngoài mới có thể tạo thành, đây là cái chỉ có từ vũ kỹ tam giai trở lên. "Địa Liệt Trảm" của A Mạc Lý có thể sinh ra đao mang, trước kia Đường Thiên cũng quán chú chân lực ở bàn tay nhưng không cách nào tạo ra quyền mang.

Ý nghĩa điều này là Thiểm Quyền Đường Thiên bắt đầu có tư cách chống lại vũ kỹ tam giai.

Một lát sau, Đường Thiên thôi cuồng hỉ mà tỉnh táo lại. Tại sao Thiểm Quyền có thể sinh ra quyền mang?

Thiểm Quyền là vũ kỹ cấp hai, theo lý thuyết không thể sinh ra quyền mang.

Bỗng nhiên nhớ đến đan điền tam giai vừa rồi đột nhiên rung động, còn có tiếng hạc kêu. Trong đầu Đường Thiên chợt sáng lên, là chân lực! Hắn vội vàng ngồi xuống, kiểm tra chân lực trong cơ thể. Bên trong đan điền trì tam giai chứa đầy chân lực, nhìn không ra đầu mối.

Song khi Đường Thiên thử đánh ra Thiểm Quyền, chuyện kỳ diệu lại xảy ra. Chỉ thấy một đạo chân lực từ bên trong đan điền trì tam giai chảy ra, dọc theo lộ tuyến tâm pháp tu luyện thông thường chảy tới quả đấm của hắn.

Có ý tứ!

Đường Thiên càng không ngừng xuất ra Thiểm Quyền, tâm thần đắm chìm ở trong cơ thể, cẩn thận quan sát chân lực biến hóa.

Chân lực trong cơ thể hoạt bát dị thường, lấy đan điền trì là nguồn, lấy kinh mạch làm lưới, giống như một cái lưới lớn, trải rộng toàn thân Đường Thiên. Trong nháy mắt Đường Thiên xuất ra quả đấm, chân lực trong cơ thể nhanh chóng phát sinh biến hóa, rất nhiều tia chân lực thật nhỏ, giống như vạn dòng về nguồn, tụ tập ở quả đấm của hắn, do đó tạo thành quyền mang.

Đường Thiên đánh ra từng Thiểm Quyền, từng chút xem cả sự biến hóa của cả mạng lưới chân, bởi vì hắn cảm thấy sự biến hóa của cả lưới chân lực có vẻ đã thấy nhiều lần rồi.

Vân vân, Đường Thiên vỗ đầu một cái, bừng tỉnh đại ngộ.

Hình Hạc!

Lưới chân lực toàn thân vừa vặn hợp thành hình dạng một con hạc. Quả đấm của Đường Thiên chính là mỏ hạc.

Trong nháy mắt, khi Đường Thiên ra quyền, chân lực tụ lại ở mỏ hạc, ngưng tụ thành quyền mang. Mà khi hắn thu quyền, hình hạc lại trở nên rời rạc mơ hồ.

Hạc Khí Quyết!

Quả nhiên lợi hại a!

Trong lòng Đường Thiên than một tiếng kinh sợ, khó trách năm xưa hạc phái lợi hại như vậy, hóa ra là có tâm pháp lợi hại như vậy.

Đường Thiên không biết rằng hắn đánh bậy đánh bạ thế mà lại luyện thành Hạc Khí Quyết. Hiện tại tu luyện hạc phái chỉ là giản lược Hạc Khí Quyết. Hạc Khí Quyết từ từ thất truyền có liên quan tới lý lẽ và quan niệm của bản thân. Lộ tuyến vận chuyển phức tạp, nếu không nhìn ra hình dạng đặc thù hình hạc thì cực kỳ khó tu luyện. Mà phải không ngừng tu luyện vũ kỹ giống như Đường Thiên vậy, phải kích hoạt được những kinh mạch nhỏ trải khắp hang cùng ngõ hẻm toàn thân, đấy mới gọi là hạc thân.

Cái thẻ hồn tướng bạch ngân tam giai "Hạc Khí Quyết" là hạc phái năm xưa đặt nền máng cho đệ tử trẻ tuổi bản phái sử dụng. Hạc thân là vũ kỹ trụ cột hạc phái, đây mới là chân truyền hạc phái.

Đường Thiên mơ hồ bỗng nhiên luyện thành hạc thân.

Giờ đây mỗi một quyền là chân lực toàn thân tầng tầng tụ tập, hóa thành nước lũ.

Có đôi khi nhìn lại kết quả cả quá trình rất nhiều điểm quan trọng trở nên rất rõ ràng. Thẻ bạch ngân mới được tặng một tháng, Đường Thiên trong lòng có chút ngộ, nhất thời dẫn phát phản ứng dây chuyền, đại lượng thể ngộ trong nháy mắt tràn vào hắn đầu óc, hiện ra rõ ràng.

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, những kinh mạch nhỏ bé tưởng như vô dụng nhưng một khi kích hoạt toàn bộ, trong nháy máy chân lực phát động thì sức mạnh bộc phát ra làm người ta kinh sợ.

Làm cho hắn còn vui mừng hơn là một khi hạc thân luyện thành thì không chỉ dùng cho quyền pháp mà nó chính là vũ kỹ.

Đường Thiên không nghĩ ngợi quá nhiều mà tiếp tục vùi đầu khổ luyện.

Hai mươi vạn lần chưa là cái gì, còn phải bốn mươi vạn lần.

Cường hóa hạc thân!

Lĩnh ngộ sát chiêu!

Đường Thiên căng sức lực mười phần.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thiên Tinh Dậy Sóng

“Hiệu trưởng vì sao tự nhiên lại phát cuồng vậy nhỉ? Làm cho chúng ta mệt kinh dị.” Phú Đạt không nhịn được oán trách.

Mấy ngày trước, hiệu trưởng đột nhiên hạ nghiêm lệnh, nếu năm nay trường học không thể có được thành tích tốt ở Tinh Phong võ hội thì sẽ hủy ngày nghỉ hai năm liên tiếp, mệnh lệnh này áp dụng cho tất cả học viên và thầy giáo.

Hiệu trưởng ở học viện Thiên Tinh có uy vọng cực lớn, không người nào dám can ngăn hiệu trưởng. Không có ai có hoài nghi điều này. Chỉ cần ở Thiên Tinh người không ngốc quá cũng biết, lời mà hiệu trưởng nói..., chưa bao giờ là nói suông.

Học viện Thiên Tinh nhất thời náo loạn một trận.

Tất cả lão sư đều giống như lên dây cót, ngày đêm chầu chực, gia tăng chương trình học, các loại danh mục huấn luyện đặc biệt, ngày đêm diễn luyện thực chiến.

Tất cả học viên học viện Thiên Tinh nhất thời cảm thấy khổ không thể tả. Chớ nói trốn học và bỏ tiết, ngay cả đến trễ dưới tình huống cao áp này cũng sẽ bị xử phạt nghiêm trọng. Trước kia chỉ cần bỏ ra món tiền nhỏ, mua chuộc lão sư thì cuộc sống thoải mái vô cùng. Nhưng hiện tại chiêu này hoàn toàn không dùng được, các lão sư tựa như sói, không lưu tình một chút nào.

Tất cả lớp học, không một lớp nào may mắn thoát khỏi, mỗi ngày đều thấy có học viên bị xử phạt đứng đầy hành lang.

Hôm nay, Phú Đạt cũng gặp tai ương.

“Còn không phải là do ba thằng nhà quê bữa trước.” Tên đồng đảng quen thuộc nội tình thấp giọng nói: “Còn nhớ rõ ba thằng nhà quê ngày nọ không? Lúc ấy ta thấy ba tên này đến học viện chúng ta, đã cảm thấy không ổn. Không nghĩ tới lại gặp phải đại sự như vậy!”

“Ngươi nói ba thằng nhà quê kia hả?” Phú Đạt sửng sốt, ngày đó gã cũng nhìn thấy ba người kia, nhưng gã không liên hệ được ba người với chuyện này.

“Lão đầu là hiệu trưởng học viện Sa Kỳ Mã, hai người khác, một người là A Mạc Lý, một người là Đường Thiên, ngươi nên biết, gần đây chúng rất nổi tiếng a!”

Phú Đạt gật đầu lia lịa: “Nghe nói nghe nói, cuồng ngưu A Mạc Lý chuyển trường chứ sao. Nhưng bọn họ có quan hệ gì với hiệu trưởng? Lại đắc tội với hiệu trưởng sao?”

“Cụ thể tình huống nào ta cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mà ta nghe được có người nói, hiệu trưởng cãi nhau rùm beng với lão đầu kia ở trong phòng hiệu trưởng. Sau đó thì chuyện ra thế này!” Tên đồng đảng tiếp tục than vãn.

“Không thể thế được.” Vẻ mặt Phú Đạt không tin, tựa như nghe được một việc buồn cười không thể buồn cười hơn được nữa, gã mỉa mai: “Sa Kỳ Mã là cái loại học viện thối nát, có cái gì tốt để tranh chấp ? Chẳng lẽ lão muốn sánh cùng chúng ta ở Tinh Phong võ hội? Đầu óc chập ic à.”

Hắn nói cũng không phải mạnh miệng, Thiên Tinh là học viện gì? Đệ nhất danh viện thành Tinh Phong! Sa Kỳ Mã Học Viện xếp thứ ba từ dưới lên, hai học viện hoàn toàn không có bất kỳ điều gì có thể so sánh. Nếu không phải sự kiện A Mạc Lý chuyển trường, Phú Đạt thậm chí chưa từng nghe thấy cái tên học viện này.

“Cõi đời này cũng có nhiều người không biết tự lượng sức mình như vậy.” Đồng đảng nhún nhún vai, vẻ mặt xui xẻo nói: “Bọn họ đầu óc cháy hỏng rồi, chúng ta là bị vạ lây a!”

“Đúng là như vậy hả!” Phú Đạt há to mồm, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Đồng đảng vẻ mặt đau khổ.

Phú Đạt nhất thời cảm thấy cơn tức giận tăng lên: “Đám đồ bỏ đi này, mình đầu óc không tỉnh táo thì thôi, còn tới hại chúng ta! Không được, chuyện này không thể bỏ qua như vậy.”

“Ngươi nghĩ làm gì bây giờ?” Đồng đảng nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Phú Đạt cười lạnh: “Nghĩ muốn cùng Thiên Tinh chúng ta so đấu ở Tinh Phong võ hội hả? Đám con cóc này cũng không biết soi gương, chỉ bằng bọn nó cũng đòi có tư cách sao? Khôi hài! Ta muốn để cho bọn nó nhận rõ ràng thực tế cũng không giống như trong tưởng tượng.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn. . .” Đồng đảng ánh mắt tỏa sáng.

“Hắc, không cần đợi đến Tinh Phong võ hội, chúng ta tìm mấy người đến thu thập bọn nó một bữa. Bọn họ không phải là muốn tham gia Tinh Phong võ hội sao? Vậy chúng ta sẽ đánh cho bọn nó không thể tham gia võ hội!” Ánh mắt Phú Đạt lạnh lùng, khuôn mặt giễu cợt: “Bọn nó cho là chỉ một cuồng ngưu A Mạc Lý là có thể ngất trời sao? Học viện Mãnh Thú cũng không dám so cùng Thiên Tinh chúng ta, một A Mạc Lý đã làm cho bọn nó cuồng vọng như vậy rồi? Phế bọn nó đi!”

“Không sai, tìm mấy người! Mẹ kiếp, ngụm ác khí này, nhất định phải ra!”

Chẳng mấy chốc, đề nghị của Phú Đạt nhanh chóng nhận được rất nhiều hưởng ứng của học viên. Vừa nghĩ tới cuộc sống hiện tại giống như địa ngục, tất cả mọi người đều giận dữ.

Phú Đạt cũng không thể ngờ, việc này có quá nhiều người hưởng ứng.

Nhưng vì không muốn làm cho lão sư chú ý mà gặp phải xử phạt, cuối cùng từ trong đám chọn lấy hai người thực lực mạnh nhất học viên, những người khác thì giúp hai người này che giấu.

Thẩm Nguyên, học sinh năm thứ ba, xếp hạng chín học viện Thiên Tinh.

Dương Vĩnh, học sinh năm thứ hai, xếp hạng hai mươi hai học viện Thiên Tinh.

Hai người biến mất không thấy gì nữa.

Không biết có phải bởi vì nguyên nhân tu luyện thành hạc thân hay không, lần đổi phiên khổ tu này Đường Thiên một chút mệt cũng không cảm thấy. Hiện tại "Thiểm Quyền" Đường Thiên đã tu luyện đến hoàn mỹ, hắn có thể tùy tâm sở dục dùng bất kỳ phương thức nào đánh ra "Thiểm Quyền".

Đả tọa một canh giờ, mệt nhọc bị quét sạch, sau khi tu thành hạc thân, tốc độ khôi phục chân lực gia tăng lên hắn.

Căn cứ thể ngộ hồn bên trong thẻ hồn tướng, hạc thân chẳng qua là nhập môn "Hạc Khí Quyết", còn lâu mới tới được đoạn cuối. Hạc thân của Đường Thiên bây giờ chỉ có thể coi là được với một hình thức ban đầu, hắn cần phải không ngừng kích hoạt càng nhiều những kinh mạch li ti thì hạc thân mới có thể được cường hóa. Sau khi cường hóa hạc thân, hình dạng hạc cũng trở nên rất sống động, uy lực cũng càng cường đại hơn.

Tu luyện đến trình độ cao thâm, tâm niệm vừa động, hạc thân hóa hình, toàn thân kích động chân lực, trong nháy mắt bộc phát, hóa nhu thành cương, không gì phá nổi. (hóa chí nhu vì chí cương, vô kiên bất tồi.)

Đường Thiên cảm giác vận khí mình thật sự tốt.

Hạc Khí Quyết quả thực cùng nam thập tự khổ tu bài chính là tuyệt phối (cặp đôi hoàn hảo ^^), không chỉ có có thể tu luyện vũ kỹ, chân lực giống như trước có thể đột nhiên tăng mạnh.

Chuyện Đường Thiên cần phải làm là từng lần một phải tu luyện, một vòng lại phải đổi phiên khổ tu.

Có chuyện đơn giản gì so sánh điều này?

Đường Thiên đối với tương lai tràn đầy mong đợi, không biết hạc thân tu đến mức tận cùng có dạng gì.

Đường Thiên cười ha ha, từ trên sàn nhà nhảy lên chạy ra khỏi cửa phòng, hắn nghĩ nên khẩn cấp tìm A Mạc Lý thử một chút.

A Mạc Lý ở diễn võ trường mồ hôi như mưa, trên tay y cầm một thanh mộc đao lớn cơ hồ rất hợp với thân thể, hô quát liên tục. Ngụy lão đầu trước sau như một tuyệt không thấy bóng dáng.

Chẳng biết tại sao, Đường Thiên luôn luôn có loại ảo giác, A Mạc Lý so với trước kia càng thêm chuyên chú chăm chỉ. Thật ra thì A Mạc Lý trước kia cũng vô cùng khắc khổ, nhưng bây giờ nhìn bóng lưng A Mạc Lý, Đường Thiên trong lòng đột nhiên toát ra cái ý nghĩ này.

Hây, đại khái là ảo giác sao.

Đường Thiên lắc đầu, vứt cái ý nghĩ này ra khỏi đầu. Tâm niệm vừa động, chân lực rót vào hai chân, cả người giống như đạn pháo bay ra khỏi nòng súng, đánh tới A Mạc Lý đang tu luyện.

“Con ruồi trâu! Tiếp chiêu!”

Giữa không trung Đường Thiên gầm lên giận dữ, xoay eo ra quyền.

A Mạc Lý đã nhận thấy được Đường Thiên nhích tới gần từ lâu, cự mộc đao trong tay bỗng dưng xoay, thân hình khổng lồ quay tít một vòng, linh xảo nói không ra lời.

“Trụ cột đường! Để cho ta xem chút tiến bộ gần đây của ngươi nào!”

A Mạc Lý cười ha ha, cự mộc đao nhắm vào Đường Thiên ở giữa không trung, bỗng dưng chém.

Cự mộc đao xuất ra một đạo đao ảnh đen nhánh trầm trọng, mang theo tiếng gió vù vù, chém tới hướng Đường Thiên.

A Mạc Lý không thúc giục chân lực, nhưng thế đao nặng giống như thái sơn áp đỉnh, làm người ta không thể tránh khỏi cảm giác khó thở. A Mạc Lý trời sinh thần lực, cái thanh cự mộc đao này dùng gỗ trắc trong núi tạo thành, quả thực tựa như cánh cửa, nó phải nặng hơn hai trăm cân.

Đao nặng như thế chém ra, uy thế kinh người!

A Mạc Lý có thể cảm nhận rõ ràng được tiến bộ của mình. Nhát chém này, cử trọng nhược khinh (cầm vật nặng dễ dàng như vật nhẹ), thong dong tùy tâm, kỹ xảo phát lực hiển nhiên so với trước kia hơn hẳn.

Nhưng, ngoài dự liệu của A Mạc Lý, Đường Thiên giữa không trung không có ý né tránh.

Trụ cột đường bị teo não rồi chắc?

A Mạc Lý có chút không giải thích được, trụ cột đường thân thể tố chất cũng vô cùng xuất sắc, nhưng tuyệt đối không cách nào đón đỡ cú chém này. Ngay cả chính hắn, cũng không thể chỉ dùng nắm tay (xích thủ không quyền) đón đỡ nhát chém này.

Giữa không trung, Đường Thiên bỗng dưng ra quyền!

Ra quyền trong nháy mắt, nắm đấm liền biến mất không thấy gì nữa.

“Thiểm Quyền!”

Tinh thần A Mạc Lý rung lên, lần trước Đường Thiên dùng “Thiểm Quyền” áp chế y ra sao, y vẫn canh cánh trong lòng. Mặc dù lần trước Đường Thiên ở trạng thái nhập ma, thực lực tăng lên, nhưng A Mạc Lý không cho đây là cái cớ tuyệt đối khiến y bị áp chế.

Để cho ta thấy “Thiểm Quyền” của ngươi có gì tiến bộ sao!

Trong lòng A Mạc Lý lại rõ ràng, đao thế càng thêm hoàn mỹ, đao ảnh đen nhánh như đúc bằng sắt hợp lại cùng với thân thể.

Tiếng gió trầm thấp khiếp người ngược lại biến mất không còn, núi đao trầm ngưng như thế, ngược lại có thêm một phần khinh linh. Vô luận “Thiểm Quyền” Đường Thiên từ góc độ nào chui ra, cũng sẽ đụng vào chém này.

Nắm đấm Đường Thiên từ giữa không trung đột nhiên chui ra.

Chờ một chút!

A Mạc Lý ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, tất cả tâm tình trong nháy mắt nát vụn, hắn ngơ ngác nhìn nắm đấm Đường Thiên.

Bạch sắc quang mang nhàn nhạt bao quanh nắm đấm Đường Thiên.

Quyền mang!

Không thể nào như vậy! Trong đầu A Mạc Lý nhảy ra ý niệm đầu tiên chính là ba chữ kia. Thiểm Quyền làm sao có thể đánh ra quyền mang? Làm sao có thể!

Thiểm Quyền là vũ kỹ cấp hai a. . .

Nhưng quang mang trên nắm tay có thể thấy được rõ ràng, bạch sắc quang mang mặc dù có chút đơn bạc, nhưng là quyền mang thật không thể nghi ngờ.

A Mạc Lý như ở trong mộng mới tỉnh, từ trong rung động phục hồi tinh thần lại.

Đột nhiên lúc này, cự mộc đao đụng phải nắm đấm bao phủ quyền mang màu trắng.

Keng!

Thoáng như âm thanh kim loại giao nhau, A Mạc Lý chỉ thấy một cỗ lực mạnh truyền đến trong tay. Bàn tay nóng lên, suýt chút nữa không cầm được cự mộc đao.

Quyền mang!

Là quyền mang rõ mồn một!

Lúc này trong lòng A Mạc Lý không một chút nghi vấn nữa, quang mang trên nắm đấm Đường Thiên, chính là quyền mang!

Trụ cột đường. . .

Sau khi A Mạc Lý kinh hãi, trong lòng dâng lên ý chí chiến đấu mãnh liệt, trụ cột đường, ta sẽ không thua. Thân thể giống như như núi cao, phút chốc vừa chuyển , đã vững vàng cắm rễ, cự mộc đao trong tay khẽ vung lên.

“Trụ cột đường, ngươi thế mà tu luyện ra quyền mang, ha ha, ta rốt cục cũng có thể thả tay nhiệt tình đánh một trận với ngươi! Đến đây đi, trụ cột đường, thử một chút “Địa Liệt Trảm” của ta!”

Một đao kia của A Mạc Lý, thế mạnh lực chìm, nắm đấm Đường Thiên mặc dù có quyền mang bao phủ, nhưng chân vẫn lùi lại vài bước, cánh tay truyền đến một trận bủn rủn.

Lực lượng con trâu đen này thật là biến thái!

Lúc này nghe được tiếng A Mạc Lý khiêu chiến tràn đầy kích thích, Đường Thiên bỗng nhiên thu lại quả đấm, lộ ra nụ cười vô hại, khoát tay áo: “Aha, con ruồi trâu, ta chỉ là cùng ngươi chào hỏi. Hiện tại chào hỏi đã xong, hây, ta còn có việc phải làm, ngươi chơi một mình đi. . .”

Lời còn chưa dứt, lòng bàn chân liền động bỏ trốn mất dạng.

A Mạc Lý ngây người như phỗng nhìn bóng lưng Đường Thiên biến mất trước mắt, ý chí chiến đấu tràn ngập giống như một quyền đánh vào bông, suýt nữa hộc máu.

Chỉ chốc lát sau, đột nhiên một tiếng gầm giận dữ từ trong rừng vang lên.

“Trụ cột đường! Tên khốn kiếp này!”

Đường Thiên cười ha ha, nghênh ngang rời đi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ám Chiêu

Mặc dù chỉ đối chiến với A Mạc Lý một lần nhưng Đường Thiên tràn ngập tin tưởng đối với Thiểm quyền của mình. A Mạc Lý mặc dù không sử dụng chân lực nhưng một chém của hắn có thể nói là tác phẩm tuyệt đỉnh.

Cho tới giờ tay Đường Thiên vẫn có chút tê dại, từ đó có thể thấy được lực lượng hùng hồn.

Chỉ có điều Đường Thiên cũng xác định được uy lực của Thiểm quyền, hắn tràn ngập lòng tin đối với tương lai.

Chỉ có điều trước đó còn có một việc.

Chu Bằng!

Sắc mặt Đường Thiên âm trầm, Sầm lão sư bị liên lụy mình mà bị sa thải, Đường Thiên đã quyết định trong lòng thù này nhất định phải trả, hắn không phải là hạng người lấy ơn báo oán.

Đại trượng phu ngay cả khoái ý ân cừu cũng không làm nổi thì sống còn có ý nghĩa gì!

Khi trước hắn kiềm chế chưa hành động là vì hắn biết thực lực của mình quá yếu, Chu Bằng bị mình dạy dỗ, e là hộ vệ bên người đã nhiều hơn gấp mấy lần.

Lấy thực lực của hắn khi đó mà cứng đối cứng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá!

Còn hiện giờ hắn tràn ngập lòng tin với thực lực của mình, thời điểm báo thù cũng đã đến.

Hắn vô cùng quen thuộc con đường tới học viện An Đức, hiện giờ đang là thời gian đi học, sân trường không có mấy ai. Đường Thiên tới đảo mắt nhìn sau đó tiến vào.

Thời gian Đường học trưởng chuyển trường rất ngắn, có thể tưởng tượng chấn động và khủng hoảng khi hắn lại xuất hiện một lần nữa.

Đường học trưởng như một con thú dữ vào thôn, xông tới Diễn võ trường, khiến gà bay chó chạy, tiếng gào khóc thảm thiết, rất nhiều học viên thục mạng trốn.

Chính vì vậy Đường Thiên tốn rất nhiều sức lực mới bắt được một tên học viên.

Đối phương lắp bắp nói, chân mày Đường Thiên không khỏi nhíu lại, từ sau khi hắn chuyển trường, Chu Bằng không tới học viện An Đức nữa.

Chu Bằng không tới?

Đường Thiên hiểu rằng Chu Bằng không phải vì sợ hắn mà không đi học, trong đó khẳng định còn nguyên nhân khác.

Suy nghĩ một hồi, Đường Thiên vẫn không nghĩ ra lý do, đành lắc đầu, không nghĩ nữa, cứ coi như lần này Chu Bằng may mắn. Còn tên học viên trong tay hắn bởi vì sợ hãi quá mà đã ngất đi.

Tiếng bước chân dồn dập kèm theo tiếng lão sư tức giận mắng chửi từ xa truyền đến.

Đường Thiên không chút do dự, đứng dậy rời khỏi.

Rời khỏi An Đức, tâm tình Đường Thiên sáng sủa như trước, Tinh Phong thành lớn như vậy, sớm muộn cũng sẽ gặp lại. Lại nói nếu mình

trở nên mạnh mẽ hơn nữa, đừng nói là Chu Bằng, cho dù là Chu gia thì cũng là cái thá gì!

Bản thân mạnh mẽ hơn mới là đạo lý lớn nhất!

Đường Thiên quyết định, chờ tương lai sẽ giải quyết việc này.

Đã có quyết định, Đường Thiên không suy nghĩ nhiêu, hắn mỉm cười một chút, chuẩn bị về trường, nhưng đúng lúc này hắn nghe thấy tiếng nghị luận từ phía sau.

- Ngươi biết học viện Sa Kỳ Mã ở đâu sao?

- Cái chỗ cùi bắp đó có quỷ mới biết! Nếu không phải lần này lớn chuyện vậy, ngay cả cái tên học viện Sa Kỳ Mã ta cũng chưa từng nghe nói!

- Con bà nó, vậy chúng ta làm sao tìm được chúng gây phiền phức!

Đường Thiên nghe vậy không khỏi sửng sốt, tìm chúng ta gây phiền phức!

Thầm Nguyên và Dưỡng Vĩnh khí thể hùng hổ ra khỏi trường, quyết tâm nhất định phải phế đi Đường Thiên và A Mạc Lý, nào ngờ sau khi rời khỏi mới phát hiện một vấn đề quan trọng.

Học viên Sa Kỳ Mã ở nơi đâu?

Trước đây hai người chưa từng nghe nói học viên này, dọc đường hỏi thăm mấy người cũng không ai biết.

Hai người ngơ ngác đứng trên phố, nhất thời cũng không biết hiện giờ nên làm gì. Nhưng nếu cứ như vậy trở về, vậy mặt mũi cũng chả còn, tất sẽ bị mọi người cười nhạo. Mọi người mạo hiểm bị phạt, yểm hộ hai người rời khỏi, kết quả vì không tìm được đối phương mà phải rầu rĩ quay về.

Đây tuyệt đối là chuyện cười lớn nhất năm của học viện Thiên Tinh.

Thẩm Nguyên và Dương Vĩnh đều là người tâm cao khí ngạo, nếu vậy chẳng thà giết họ đi còn hơn!

Chẳng qua không một ai biết học viện Sa Kỳ Mã ở đâu!

Dương Vĩnh mặt đen như đít xoong:

- Học viện Sa Kỳ Mã không một ai biết tới lại dám khiêu chiến chúng ta, hiệu trưởng của chúng đúng là lão điên! Nếu trước mặt ta, ta nhất định sẽ đập chết lão!

- Lão già đó không thể động tới, nghe nói đích thân hiệu trưởng ra tiếp đón hắn, e là giữa hai người có giao tình, chúng ta chỉ cần thu thập A Mạc Lý và Đường Thiên là được rồi. Học viện Sa Kỳ Mã chỉ có hai học viên, tốt nhất là khiến họ không thể tham gia võ hội.

Thâm Nguyên chững chạc nói.

- Muốn khiến chúng không thể tham gia rất dễ, thương gân động cốt tốn trăm ngày! Nhưng trước tiên chúng ta phải tìm ra chúng, hơn nữa phải nhanh, lần sau muốn đi ra không dễ như lần này đâu!

Dương Vĩnh vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Chỉ có thể hỏi thăm.

Thẩm Nguyên cũng không có biện pháp gì tốt.

Hắn thấy trước mặt có một thiếu niên rất giống học viên, vội vàng bước tới:

- Người anh em, ngươi biết học viện Sa Kỳ Mã ở đâu chứ?

Đối phương dừng bước, cau mày suy tư:

- Ngươi nói là học viện Sa Kỳ Mã mà cuồng ngưu A Mạc Lý chuyển trường sao? Hình như có chút ấn tượng.

Thẩm Nguyên, Dương Vĩnh vui mừng quá đỗi, liếc mắt nhìn nhau, không khỏi hưng phấn.

Thẩm Nguyên vội vàng nói:

- Không biết người anh em có thể chỉ đường hộ bọn ta hay không?

Thiếu niên lắc đầu:

- Ở ngoài thành, rất xa, ta cũng không rõ lắm.

- Vậy người anh em có thể đi cùng bọn ta một chuyến hay không?

Thẩm Dương cố nặn vẻ mặt hôn hòa, cười nói.

Thiếu niên lắc lắc đầu:

- Không được, ta còn phải đi học, không có thời gian!

Dương Vĩnh vẻ mặt trầm xuống, khinh miệt:

- Tiểu tử, chớ không biết điều! Ta cho ngươi biết, hôm nay dù muốn hay không cũng phải đi! Ta thuộc học viện Thiên Tinh, ngươi muốn thử hay không?

Thiếu niên bị dọa, sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nói:

- Các… các ngươi là… là…

Thẩm Nguyên ngẩng đầu nhìn Dương Vĩnh, nói:

- Thời gian không còn nhiều.

Dương Vĩnh nghe vậy, không nói thêm gì, tay vượn đưa ra, bắt lấy cổ áo thiếu niên, khinh công vận chuyển, tốc độ đột tăng, Thẩm Nguyên

cũng đồng thời phát động, bám theo.

Dương Vĩnh hung dữ quát:

- Hướng nào?

Thiếu niên run run chỉ ngón tay:

- Bên… bên kia…

Hai người lập tức đổi hướng, chạy như bay về phía hướng đó.

Dương Vĩnh khinh công vô cùng xuất sắc, mặc dù trong tay có mang một người nhưng di chuyển nhẹ như bay, vô cùng linh hoạt. Khách quan mà nói, khinh công của Thẩm Nguyên kém hơn không ít, nhưng bản thân hắn chân lực hùng hậu, mỗi bước tuy không hề tinh xảo nhưng một bước vượt xa hơn trượng, lộ ra khí thế vững vàng.

Hai người không hề lưu lực, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã rời khỏi Tinh Phong thành, sau đó dọc theo đường đất, đi về phía trước.

Đi chừng một canh giờ, Dương VĨnh có phần hoài nghi liệu có phải thiếu niên này lừa bọn họ hay không, nhưng đúng lúc này một tấm bảng gỗ nhỏ xuất hiện trong mắt hai người, trên đó ghi năm chữ!

Học viện Sa Kỳ Mã.

Dương Vĩnh và Thẩm Nguyên liếc mắt nhìn nhau, vui mừng quá đỗi, rốt cục cũng tìm thấy!

Nhưng đúc lúc này, bỗng nhiên Sở Nguyên sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt giống như thấy thứ gì rất đáng sợ, lộ ra vẻ kinh hãi.

- Cẩn thận!

Dương Vĩnh còn chưa biết chuyện gì thì cằm của hắn đã chịu một đòn nghiêm trọng.

Lực lượng một quyền này rất lớn, Dương Vĩnh chỉ cảm thấy đau nhức, đầu óc trống rỗng.

- Ruồi trâu!

Một tiếng hét lớn vang lên, phá vỡ quang cảnh yên tĩnh trong rừng cây.

- Ha ha, Đường cơ sở, rốt cục ngươi cũng trở lại!

Rầm, một nam tử loại hình man ngưu dẫn theo một chuôi kiếm gỗ lớn không kém hắn là mấy từ trong rừng cây xông ra, chứng kiến cảnh tượng trước mặt, A Mạc Lý nhất thời ngẩn người.

- Ruồi trâu, ta đã tìm được đối thủ cho ngươi, đây là cao thủ học viện Thiên Tinh! Đúng rồi, bọn chúng tới tìm chúng ta gây phiền toái, nhiệm vụ vĩ đại bảo vệ học viện Sa Kỳ Mã ta giao cho ngươi.

Đường Thiên vung tay đấm, giống như cuồng phong bạo vũ nện lên người Dương Vĩnh, không ngẩng đầu lên, nói với A Mạc Lý.

Khinh công của Dương Vĩnh tạo thành ấn tượng sâu sắc cho Đường Thiên, Đường Thiên cho dù rất tự tin nhưng cũng không phải ngốc. Hiện giờ Thiểm quyền của hắn không tệ, nhưng những vũ kỹ khác, nhất là khinh công thì vẫn dừng lại ở khinh công cơ sở.

Dương Vĩnh chỉ bằng khinh công đã có thể chiếm ưu thế tuyệt đối. Ngụy lão đầu từng nói một câu mà Đường Thiên nhớ rất rõ, không giỏi khinh công, không thể tới gần, hắn căn bản không thể chiến thắng.

Quyền pháp cấp sáu trở lên mới có năng lực đánh xa.

Đường Thiên không sử dụng chân lực, nhưng tốc độ của Thiểm quyền cũng rất nhanh, hơn nữa Đường Thiên cũng đã sắp tu luyện tới cảnh giới hoàn mỹ, công kích của hắn với tần suất kinh người, quyền như mưa trút.

Dương Vĩnh bị một quyền đầu tiên đánh cho choáng váng, không có chút lực hoàn thủ, giống như một bao cát, chỉ có thể chịu đòn!

Rầm!

Dương Vĩnh không biết bị đánh bao nhiêu quyền, cuối cùng không chịu nổi, hôn mê bất tỉnh!

A Mạc Lý nhìn Dương Vĩnh với một ánh mắt đồng tình.

Tố chất thân thể của Đường cơ sở vô cùng kinh khủng, không thể chê vào đâu được, không ai có thể hiểu rõ quả đấm của Đường Thiên mạnh tới mức nào hơn A Mạc Lý!

Chịu nhiều quyền như vậy ngay cả bản thân hắn cũng không dám có chút tưởng tượng, quả là một tên đáng thương.

Hắn rất nhanh thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn Thẩm Nguyên.

- Thẩm thiết chưởng?

A Mạc Lý trầm giọng nói, hắn nhận ra Thẩm Nguyên, ánh mắt dấy lên chiến ý sôi sục.

Thẩm thiết chưởng là danh hiệu của Thẩm Nguyên. Thẩm Nguyên nổi tiếng nhất với đôi thiết chưởng của mình, bản thân hắn chủ tu chưởng pháp hệ kim, một đôi tay thịt rèn luyện cứng rắn như sắt, đao kiếm khó mà thương tổn, vì vậy mọi người đều quen gọi hắn là Thẩm thiết chưởng.

Thẩm Nguyên xếp hạng chín ở học viện Thiên Tinh, còn A Mạc Lý xếp hạng thứ bảy ở học viện Mãnh Thú. Nhưng học viện Thiên Tinh đứng thứ nhất, còn học viện Mãnh Thú xếp thứ ba, cho nên thứ hạng của Thẩm Nguyên cao hơn A Mạc Lý.

Thẩm Nguyên vì Đường Thiên đột nhiên tập kích khiến cho ngây người, nhưng hiện giờ hắn không chút dao động, vẻ mặt bình thản, lắc

đầu than nhẹ:

- Không ngờ hôm nay lại lật thuyền trong mương, Đường Thiên, ngươi diễn giỏi lắm!

- Ha ha, quá khen quá khen.

Đường Thiên cũng không ngẩng đầu, đáp, không rõ hắn từ đâu kiếm được một sợ dây thừng, hiện giờ đang dùng sức trói chặt Dương Vĩnh.

- Tới đây đi, thoải mái đánh một trận, để cho ta biết thế nào là Thẩm thiết chưởng vô kiên bất tồi trong lời đồn đại!

A Mạc Lý không cần biết tại sao hai người Thẩm Nguyên tới đây, hắn chỉ biết có đối thủ để đánh là thoải mái rồi.

- Vô kiên bất tồi, quá khoa trương, nhưng muốn thu thập ngươi cũng đã đủ rồi!

Thầm Nguyên thần sắc nghiêm túc, song chưởng ngăm đen như sắt.

Đường Thiên vừa trói Dương Vĩnh xong, không hề có hứng thú với trận long tranh hổ đấu, vẻ mặt bình thản, hai mắt sáng rực nhìn Dương Vĩnh bị trói trên mặt đất, hai tay bắt đầu lục lọi.

Không có gì có thể khiến người ta cảm thấy kích động hơn chiến lợi phẩm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bị Trầm Nguyên Coi Thường

Sự thật chứng minh, học sinh học viện Thiên Tinh quả là cực kỳ giàu có .

Riêng thẻ hồn tướng có ba tờ, hơn nữa tất cả đều là thẻ bạch ngân gồm có khinh công nhị giai: “Không Mộc Thung”, khinh công tam giai: “Bát Bộ Cản Thiền”, chỉ pháp tam giai “Thiết Nê Chỉ”.

Hai tờ khinh công, có thể nói đã thỏa mãn mong muốn của Đường Thiên. Đường Thiên hiện tại đang cần thẻ khinh công, thật không ngờ lại có người đưa tới cửa, Đường Thiên cảm thấy Dương Vĩnh đang hôn mê trên mặt đất trông thật là đáng yêu quá đi.

“Thiết Nê Chỉ” là chỉ pháp hệ kim, Đường Thiên không tu luyện được, nhưng chỉ pháp hệ kim rất được hoan nghênh, Đường Thiên hoàn toàn có thể dùng nó đổi lại một thẻ hồn tướng khác cho mình.

Thật là người tốt a!

Trong lòng Đường Thiên tràn đầy sự cảm kích.

Hắn nhìn về phía Trầm Nguyên, ánh mắt lập tức trở nên nóng bỏng. Nhưng rất nhanh, Đường Thiên liền tỉnh táo lại, Trầm Nguyên biểu hiện ra thực lực vô cùng kinh người.

Đường Thiên lần đầu tiên nhìn thấy A Mạc Lý bị áp chế như thế.

Trầm Nguyên không hổ được gọi là thiết chưởng, chưởng pháp nhìn như tầm thường không có gì lạ, nhưng mỗi một chưởng đều hùng hồn tráng kiện. A Mạc Lý trời sanh thần lực, cự mộc đao trong tay trầm trọng

dị thường, lấy chân lực thúc giục. Nếu bàn về lực lượng, Đường Thiên tự nhận không bằng. Nhưng đao thế như thái sơn áp đỉnh này lại luôn bị một đôi thiết chưởng ngăm đen mạnh mẽ ngăn trở.

Toàn thân Trầm Nguyên lay động một cỗ chân lực, đôi chân nện bước nhìn như chậm chạp, nhưng nặng tựa vạn quân, mỗi một bước đều lưu lại một dấu chân rõ ràng trên mặt đất. Hắn tựa như từng bước từng bước tới gần A Mạc Lý, song chưởng hắc mang thâm trầm, chưởng phong xé gió trầm hùng.

Thật là lợi hại!

Đường Thiên thấy vậy bèn giật mình, Trầm Nguyên lại khiến cho hắn cảm giác mấy phần không thể ngăn chặn. Đao thế A Mạc Lý bắt đầu có chút lạc nhịp. Thiết chưởng Trầm Nguyên, chất phác tự nhiên, song uy lực kinh người, thường thường một chưởng đánh ra bao phủ phạm vi mấy trượng.

Trầm Nguyên dường như căn bản không để ý tới đao thế biến hóa của A Mạc Lý, một chưởng đón một chưởng, đao thế A Mạc Lý thủy chung không cách nào đột phá được chưởng thế của gã.

Chân lực thật hùng hậu!

Đường Thiên nhìn ra mấu chốt, thiết chưởng Trầm Nguyên thành tựu đúng là kinh người, nhưng chân chính đem A Mạc Lý bức đến tình cảnh như thế là bởi vì chân lực của Trầm Nguyên hùng hậu dị thường.

Đường Thiên mới vừa luyện thành hạc thân, chút điểm kiêu ngạo trong lòng lập tức bị một cú đánh mạnh.

Tâm pháp Trầm Nguyên tu luyện rất đặc biệt, hắn là chân lực cấp bốn!

Chân lực A Mạc Lý cũng không kém, chân lực tam giai hậu kỳ, thế là đã tương đối không dễ với từng này tuổi của y. Chân lực Đường Thiên

yếu hơn, hắn mới vừa bước vào tam giai, mặc dù tu thành hạc thân, uy lực chân lực trong nháy mắt bộc phát có thể làm cho hắn có thực lực trung kỳ nhưng những phương diện khác thì kém hơn tam giai trung kỳ rất nhiều.

A Mạc Lý tam giai hậu kỳ, cũng bị Trầm Nguyên hoàn toàn áp chế, mình về điểm chân lực đáng thương này, chỉ sợ khi chưởng phong đảo qua cũng sẽ bị gạt sang một bên.

Học viện Thiên Tinh quả nhiên ngọa hổ tàng long.

Trầm Nguyên nhìn qua không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, thế mà chân lực đã tu đến trình độ kinh khủng như thế.

Đường Thiên vừa nhìn đao thế A Mạc Lý có khuynh hướng tán loạn, nhất thời trong lòng khẩn trương, nếu A Mạc Lý thua, chiến lợi phẩm mới vừa tới tay liền bay đi ngay, hơn nữa Trầm Nguyên cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Cắn răng một cái, dưới chân Đường Thiên phát lực, cả người giống như là báo săn xông ra.

“Thiểm Quyền!”

Trầm Nguyên khóe mắt dư quang liếc thấy Đường Thiên xông lại, trong lòng rùng mình, thế nhưng khi đường Đường Thiên đánh ra Thiểm Quyền, khóe miệng gã tự nhiên hiện lên vẻ khinh thường.

Vũ kỹ nhị giai ở trong mắt của gã, quả thực không có nửa điểm hữu dụng.

Chút bổn sự ấy, cũng nghĩ đấu với Thiên Tinh hả?

Hôm nay sẽ cho các ngươi hiểu, ý nghĩ của các ngươi buồn cười tới cỡ nào!

Tinh quang trong mắt Trầm Nguyên lóe lên, chân lực toàn thân vận động đến mức tận cùng, đầu tóc muốn dựng đứng lên, chưởng thế trở nên càng thêm chậm chạp và trầm trọng, phảng phất không khí thoáng cái cũng trở nên đặc dính.

Đường Thiên tựa như một con ruồi nhỏ rơi vào trong đầm lầy, ngay cả cánh cũng không vỗ được. "Thiểm Quyền" còn không có nhích tới gần Trầm Nguyên, thân hình đã bị cặp thiết chưởng kia mang theo cuồng phong thổi nghiêng một cái.

"Thiểm Quyền" tự sụp đổ.

Trong nháy mắt, hai người tràn ngập nguy cơ.

A Mạc Lý đau khổ chống đỡ, thiết chưởng của Trầm Nguyên phảng phất chỗ nào cũng có, vô luận y biến hóa đao thế như thế nào, cũng không có nửa điểm hữu dụng. Ngày thường "Địa Liệt Trảm" cương mãnh vô cùng, mà bây giờ lại hoàn toàn không có một chút uy phong.

Ở trong lớp cao thủ Thiên Tinh, Trầm Nguyên cũng bình thường, ngày thường cũng có chút khiêm tốn. A Mạc Lý trăm triệu lần không nghĩ tới, thực lực Trầm Nguyên thế mà cường hãn tới mức này!

Khi gã thấy trụ cột đường cũng nhảy vào vòng chiến, A Mạc Lý lo lắng cắn môi.

Lấy thực lực trụ cột đường mà tiến vào vòng chiến cũng không khác gì muốn chết cả.

Láo lếu thật!

A Mạc Lý chẳng biết tại sao, trong lòng sinh ra một cỗ lửa giận, đúng vậy a, tức giận! Tức giận mình thật không ngờ nhỏ yếu, tức giận thực lực của mình thấp kém như thế, tức giận mình thế mà lại sinh ra một tia sợ hãi!

Tức giận giống như loại dung nham chảy tràn khắp mọi nơi, toàn thân của y khẽ run rẩy.

Phảng phất có âm thanh không ngừng quanh quẩn ở trong lòng mình.

Thật là sỉ nhục a!

A Mạc Lý!

Ngươi muốn lập chí sáng tạo võ đạo thuộc về chính mình a!

Ngươi tại sao có thể vô năng như thế? Ngươi tại sao có thể nhát gan như thế?

Tại sao có thể!

Giấc mộng của ngươi thế nào? Ngươi hạ lời thề thế nào?

Ngay cả dũng khí liều mạng cũng không có, A Mạc Lý, ngươi chính là thằng tiểu quỷ nhát gan!

Ngươi chính là thằng tiểu quỷ nhát gan. . .

". . . Ngươi thua Đường Thiên ở sự ngoan cường. . ."

Lời mà Ngụy lão đầu nói..., đột nhiên vang ở trong đầu A Mạc Lý, A Mạc Lý ngẩn ngơ.

Ánh mắt của y theo bản năng nhìn về trụ cột đường.

Mới vừa bàng quan một lát, Đường Thiên đánh được vào thật sâu, chỉ khi nào tiến vào vòng chiến, tất cả tạp niệm Đường Thiên đều vứt ra sau đầu. Hắn mở to mắt, trợn mắt tròn xoe, không ngừng huy động nắm đấm.

"Thiểm Quyền!"

Nắm đấm lấy tần số kinh người biến mất trên không trung, cũng theo tần số kinh người từ chỗ trống chui ra.

Tự mình tiến vào vòng chiến, nhận thức của Đường Thiên với thiết chưởng Trầm Nguyên vừa rồi hoàn toàn bất đồng. Mỗi chưởng Trầm Nguyên đánh ra nhìn như bình thường, vậy mà sinh chưởng phong gào thét, tựa như bức tường bị gió lớn thổi đến, ầm ầm nghiền nát mọi thứ!

Căn bản không cách nào né tránh.

Rầm rầm rầm!

"Thiểm Quyền" Đường Thiên giống như mưa rơi vào bức tường gió, vang lên âm thanh dày đặc, không trung trước mặt hắn nổi lên những gợn sóng rung động trong suốt.

Oanh!

Bức tường gió nát vụn, vô số tia khí sắc bén như thủy tinh vỡ vụn, bay ra khắp nơi. Xuy xuy xuy, y phục Đường Thiên bị chọc thủng mấy lỗ, máu tươi theo những vết thương thật nhỏ, lặng lẽ chảy ra.

Đường Thiên làm như không thấy gì, lại thêm một chưởng đánh về phía Trầm Nguyên.

Lại là "Thiểm Quyền"!

Trong mắt Trầm Nguyên hiện lên vẻ kinh ngạc, thành tựu "Thiểm Quyền" của Đường Thiên, khiến gã cảm thấy bất ngờ. Cho đến lúc này, không có xuất hiện một quyền thất bại, nói cách khác, tỷ lệ thành công "Thiểm Quyền" Đường Thiên đạt tới trăm phần trăm.

Trên lý luận đây là thành tựu cao nhất, nhưng chưa có người thực hiện được, hiện tại, kỷ lục ở thành Tinh Phong: Vương Chấn với tám mươi ba phần trăm.

Đường Thiên ngay trước mặt lại có thể đánh ra trăm phần trăm "Thiểm Quyền".

Lúc trước cũng là xem thường hắn rồi.

Nhưng mà, tâm niệm Trầm Nguyên vừa chuyển, tia kinh ngạc này liền biến mất không thấy gì nữa. Thứ mà học viện Thiên Tinh không thiếu nhất, chính là thiên tài, đủ loại thiên tài gã thấy quá nhiều. “Thiểm Quyền” cũng chỉ là vũ kỹ nhị giai, đối với cấp thấp mà nói, có lẽ còn có thể khiến hứng thú, nhưng là đối với sinh viên năm thứ ba hoặc năm thứ tư mà nói, vũ kỹ tam giai mới có ý nghĩa, vũ kỹ cấp bốn mới là số một.

“Thiểm Quyền” ở trước mặt thiết chưởng, yếu ớt như giấy mỏng. Trầm Nguyên bình thường làm người khiêm tốn. Ở Thiên Tinh thiên tài xuất hiện lớp lớp, gã không có đất thể hiện. Thực lực của gã, vẫn bị coi thường, gã cũng không thèm để ý. Lần này nếu không phải là có người cầu thì gã cũng sẽ không ra mặt.

Nếu không phải gã để ý tới A Mạc Lý thì Đường Thiên ngay cả thời gian giãy dụa cũng không có. Tuy nhiên cho dù phải để ý A Mạc Lý, gã cũng không cho là Đường Thiên có thể tạo thành uy hiếp gì. “Thiểm Quyền” liên tục tiêu hao thể lực rất lớn.

Xem ngươi có thể kiên trì bao lâu?

Cặp mắt Trầm Nguyên lạnh lẽo, lại đánh ra một chưởng.

Đường Thiên không lùi mà tiến, hoàn toàn không bảo lưu thể lực, Thiểm Quyền giống như mưa đổ xuống. Nhưng mỗi một bước, hắn trả cái giá cũng cao khổng lồ. Mỗi một lần tường gió nát vụn, trên người hắn cũng tăng thêm mấy vết thương.

Trừ phía sau lưng, những chỗ khác trên người hắn nhìn đâu cũng có thể thấy được vết thương. Mồ hôi lẫn máu tươi, nhanh chóng ướt đẫm y phục của hắn.

Đường Thiên như là trầm mê, ánh mắt của hắn trừng trừng nhìn Trầm Nguyên. Hắn đem hết toàn lực, nhích từng bước tiến về phía trước.

“. . . Ngươi thua Đường Thiên ở sự ngoan cường. . .”

A Mạc Lý nhìn Đường Thiên mồ hôi thấm ướt phía sau lưng, cả người đầy máu tươi, nhưng ương ngạnh từng bước một tiến về phía trước. Từ lúc Đường Thiên bắt đầu nhảy vào vòng chiến, thế mà hắn không hề lui về phía sau nửa bước, hắn khó khăn như vậy, thế mà đuổi kịp và vượt đến trước mặt mình!

Trụ cột đường. . .

Lửa giận trong lồng ngực A Mạc Lý chẳng biết tại sao dập tắt, trong đầu của gã hiện lên hình ảnh một thiếu niên giơ cánh tay hô to.

"Wow, thanh niên, tiến lên!"

Thiếu niên hét to, phảng phất quanh quẩn trong lòng hắn.

Trụ cột đường. . .

Chẳng biết tại sao, ánh mắt A Mạc Lý dần dần bình tĩnh, dần dần trở nên kiên định, tay trái của y, đồng thời đưa về phía tay phải nắm chặt chuôi cự mộc đao.

Khom người xuống tấn, hai tay cầm đao, thân đao giương lên.

Thân thể như dã thú, tựa như Đấu Sĩ cổ đại, tràn đầy lực lượng mỹ cảm khó nói lên lời.

Thần thái uy nghiêm, ánh mắt kiên định. Một cỗ uy thế nghiêm nghị, như được gió thổi bùng lên, từ thân thể A Mạc Lý khuếch tán ra bốn phía.

Hây?

Nhận ra mục tiêu cao nhất không phải là Trầm Nguyên, lúc này A Mạc Lý toát ra khí thế làm lòng người có cảm giác run rẩy.

Đây là. . .

Đường Thiên không chú ý tới biến hóa của A Mạc Lý, hắn nhận thấy Trầm Nguyên phân tâm, Thiểm Quyền nhanh hơn một phần, bức tường gió lần nữa nát vụn, mấy đạo máu tươi biến mất ở bên trong, Đường Thiên mở to mắt, tựa như con dã thú linh mẫn, lẳng lặng không một tiếng động tiến thêm một bước.

A Mạc Lý cả người kích động, chân lực mênh mông, dưới chân cả vùng đất phảng phất truyền đến sức mạnh vô cùng vô tận.

Trong nháy mắt, khí thế vọt lên tới đỉnh, A Mạc Lý lặng im quát khẽ mang theo lực lượng khiếp hồn, kích động khắp nơi.

Hai tay vung cự mộc đao lên cao, giống như trọng phủ, ầm ầm trảm xuống.

Một cái khe ngăm đen sâu không lường được, dọc theo mặt đất, tựa như Du Xà, nhanh như tia chớp hướng Trầm Nguyên bức tới.

Dọc đường không khí tường tựa như giấy trắng bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua.

Địa Liệt Trảm sát chiêu: “Tế Uyên Trảm”!

Sắc mặt trầm Nguyên đột biến, dưới tình thế cấp bách, chân lực cô đọng, xuống trung bình tấn, song chưởng song song, chậm rãi đánh ra. Gã thật giống như thôi động một cái cửa sắt vô cùng trầm trọng, toàn thân da thịt lay động, y phục phấp phới.

Mắt thường có thể thấy được tường gió dầy đặc, giống như một cánh cửa sắt, ầm thẳng bay đi.

Thiết chưởng sát chiêu: “Thiết Môn Niễn”!

Sát chiêu đối sát chiêu!

Gương mặt Đường Thiên không biết biến đổi từ lúc nào, một vòi máu tươi chậm rãi chảy ra, Đường Thiên không hề có cảm giác, ánh mắt của

hắn bỗng dưng nhíu lại, sát ý rất nhỏ chợt lóe rồi biến mất.

Cơ hội đây rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Âm Mưu Của Trầm Nguyên

Tế Uyên Trảm của A Mạc Lý và Thiết Môn Niễn của Trầm Nguyên trực tiếp va chạm vào nhau.

Oanh!

Chân lực va chạm kịch liệt sinh ra vô số đạo khí lưu cực nhỏ ầm ầm tản ra bốn phía.

Còn hai người đang đứng mũi chịu sào, khí huyết trong cơ thể không khỏi hỗn loạn , bất giác thân thể lui về phía sau vài bước.

Lúc này nếu như có người nào đó để tâm chú ý sẽ thấy bên trong làn khí lưu hỗn loạn thấp thoáng có một bóng người đang ngược dòng tiến lên.

Trầm Nguyên chỉ cảm thấy thấy trước mắt hoa lên , bất chợt trước mặt gã xuất hiện một bóng người làm con ngươi trong mắt gã không khỏi co lại , Đường Thiên! Mấy đạo khí lưu nhỏ bé cắt lên mặt Đường Thiên mấy đường thật mảnh , nhưng Đường Thiên vẫn như không hề hay biết.

Phản ứng của Trầm Nguyên cũng cực nhanh, mặc dù chân lực trong cơ thể chưa phục hồi nhưng là gã vẫn đưa hữu chưởng về hướng Đường Thiên chặn lại.

Khi ánh mắt của Trầm Nguyên chạm phải ánh mắt trầm tĩnh của Đường Thiên , trong lòng không khỏi run lên, quả là một đối thủ đáng sợ!

May là hắn chỉ biết Thiểm Quyền. . .

Ý nghĩ này mới chỉ thoáng hiện trong đầu gã , thì nắm đấm của Đường Thiên đã tới .

Nắm đấm được bao phủ bởi một tầng quang mang bạch sắc nhàn nhạt,làm Trầm Nguyên thoáng ngây người, quyền mang!

Sao Thiểm Quyền lại có thể dùng quyền mang?

Phanh!

Thiểm quyền được bao phủ trong quyền mang biến mất giữa không trung, gần như cùng lúc đó nó lại hiện ra trước mắt Trầm Nguyên.

Trầm Nguyên giật mình, bàn tay đưa lên, định cản một quyền này của Đường Thiên .

Quyền chưởng tương giao, Trầm Nguyên chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình đau nhói , một luồng chân lực sắc bén từ trong nắm đấm của Đường Thiên đâm thẳng vào bàn tay gã làm phòng ngự của Trầm Nguyên lập tức tan vỡ.

Trầm Nguyên thầm hô hỏng bét.

Đáng tiếc là Đường Thiên không cho gã có thời gian phản ứng , lập tức quyền thứ hai chui vào từ trong lỗ hổng , đánh mạnh lên bả vai Trầm Nguyên .

Trầm Nguyên kêu một tiếng, chỉ cảm thấy bả vai đau nhói , chân lực trong cơ thể trở lên tản mát , thân hình bay ra ngoài như một bao cát.

Động tác của Đường Thiên tăng nhanh một lần nữa, tiến về phía trước gần như cùng lúc với Trầm Nguyên đang văng ra , khi thân người vẫn còn lơ lửng giữa không trung , nắm đấm lại được xuất ra một lần nữa nhanh như chớp.

Lúc này Trầm Nguyên đã bị mất thăng bằng , nên đành trơ mắt nhìn nắm đấm của Đường Thiên đang gào thét lao tới như một viên lưu tinh , mắt thấy sắp đánh trúng khuôn mặt gã, gã nhắm mắt lại.

"Ta nhận thua!"

Phanh!

Trầm Nguyên chỉ cảm thấy khuôn mặt đau nhức, đầu óc mê man, thân hình lại như bị trọng trùy đánh phải.

Suy nghĩ cuối cùng hiện ra trong đầu gã trước khi hôn mê là : không phải là đã nhận thua rồi sao? Sao vẫn còn hạ độc thủ như vậy. . .

Hai chân Đường Thiên hạ xuống đất.

Hộc hộc , tiếng thở hổn hển của hắn vang lên như tiếng kéo bễ , toàn thân ướt đẫm.

"Đường trụ cột , không phải hắn đã nhận thua rồi sao?" Thanh âm yếu ớt của A Mạc Lý từ phía sau truyền đến.

Cuối cùng hô hấp của Đường Thiên cũng đã điều hòa trở lại , hắn đứng thẳng , trên miệng lộ ra nụ cười sáng lạn: "Nếu để hắn nói nhận thua thì ..., làm sao có thể cướp đoạt chiến lợi phẩm? Chỉ có chiếm được chiến lợi phẩm thì mới là người thắng a!"

"Nhưng mà. . ." Tính A Mạc Lý vốn lương thiện , mở miệng muốn nói nhưng lại thôi .

"Không có nhưng mà gì cả , nhanh đi tìm hộ ta sợi dây." Đường Thiên vội vàng nói.

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Trên mặt lạnh lẽo, Trầm Nguyên từ từ tỉnh lại, đập vào mắt gã , là hai gương mặt. trên mặt A Mạc Lý là vẻ đồng tình và thương tiếc , còn sắc

mặt Đường Thiên lại đen như đáy nồi, đầy vẻ bất thiện.

"Rốt cuộc ngươi là tên nào, lại dám giả mạo học sinh của Thiên Tinh học viên!" Đường Thiên gầm lên.

"Ta không có mạo nhận a." Trầm Nguyên vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh tảo , theo bản năng trả lời,

Đường Thiên quát lên như sấm: "Đến tận bây giờ mà ngươi vẫn còn có ý định gạt ta à! Thiên Tinh học viên làm gì có người nào nghèo như ngươi , trên người ngay cả một xu cũng chẳng có!"

"Ta. . ." Trầm Nguyên há miệng, nhưng không biết nên trả lời thế nào.

"Đường trụ cột , hắn đúng là người của Thiên Tinh , ta biết hắn mà." A Mạc Lý ở bên cạnh khuyên nhủ.

Lập tức vẻ mặt Đường Thiên đổi thành vẻ vô cùng đau đớn : "Vậy thì còn bết bát hơn rồi! Không ngờ học sinh của Thiên Tinh Học Viện lại luân lạc đến mức độ này, đến lúc thất bại ngay cả chiến lợi phẩm cũng trả không nổi ? Đây quả thực là vũ nhục cái tên Thiên Tinh cao quý!"

Trầm Nguyên dở khóc dở cười, thì ra gã này không tìm được chút chiến lợi phẩm nào từ trên người gã . Bình thường Trầm Nguyên luôn một lòng khổ tu, giữ vững tác phong giản dị thanh đạm , cho nên trên người tự nhiên sẽ không mang thứ gì.

"Ta quyết định đem hai người bọn họ lột sạch, sau đó treo trước cửa Thiên Tinh Học Viện để phát tiết phẫn nộ trong lòng ta ." Đường Thiên âm u nói.

Con mắt A Mạc Lý trợn ngược, lắp bắp nói: "Đường. . . Đường trụ cột , như vậy cũng quá ác độc đi . ."

Đường Thiên nghiêm mặt, ánh mắt liếc qua: "Ác độc sao? Vô độc bất trượng phu!"

Trầm Nguyên cũng há to mồm, khuôn mặt dại ra.

Cho đến khi có một bàn tay sờ lên người gã, bắt đầu lột y phục của gã, Trầm Nguyên mới giật mình phản ứng lại, cuống quít nói: "Chờ một chút! Ta nguyện ý chuộc thân! Ta tự chuộc bản thân mình!"

Trầm Nguyên thật sự luống cuống, cứ nghĩ tới cảnh mình bị lột truồng treo ngược trước cổng Thiên Tinh Học Viện là lòng gã không khỏi run rẩy từng cơn.

"Lòng ta đang ngập tràn lửa giận , thiếu niên kia , người tính toán làm gì để xoa dịu lửa giận trong lòng ta?" Đường Thiên ngồi chồm hổm xuống, sắc mặt tối sầm , ra vẻ bề trên hỏi .

"Ngươi muốn như thế nào ?" Trầm Nguyên cố gắng trấn tĩnh, nhưng thanh âm run rẩy đã bộc lộ hết sự sợ hãi trong lòng gã.

A Mạc Lý lặng lẽ nhích sang một bên, trên mặt đầy vẻ đồng tình, Trầm Nguyên a, con người nổi tiếng là sắt đá ở Thiên Tinh a, vậy mà cũng bị Đường trụ cột hành hạ đến mức như vậy, thật đáng thương a!

May mắn là mình với Đường trụ cột là cùng phe a. . .

Trong khoảnh khắc này, trong lòng A Mạc Lý cảm thấy vô cùng may mắn.

"Mọi người đều là võ giả, vậy thẻ hồn tướng thì sao." Đường Thiên giả bộ ho nhẹ một tiếng: "Thế nhưng ngươi phải suy nghĩ thật kỹ đấy a, lấy thân phận và địa vị của ngươi phải là loại thẻ hồn tướng nào mới tương xứng . Uy, dĩ nhiên, điều quan trọng hơn là lửa giận trong lòng ta rồi."

"Thẻ hồn tướng. . ." Điều kiện này làm trái tim Trầm Nguyên cũng buông lỏng , vốn gã là kẻ mê võ nghệ, cái khác thì không có chứ thẻ hồn tướng thì đúng là có không ít: "Ngươi muốn loại thẻ hồn tướng như thế nào?"

Đường Thiên vừa nhìn thấy vẻ mặt của Trầm Nguyên , hàm dưới gần như rớt xuống, trong lòng mừng thầm, dê béo đây rồi!

Thế nhưng trên mặt hắn vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt: "Chuyên gia cận chiến (nhục bác , chắc là áp sát vật lộn), ngươi nghe thấy cái này chưa?"

"Chuyên gia cận chiến !" Ánh mắt Trầm Nguyên hiện lên vẻ đăm chiêu , gã nhìn Đường Thiên một lúc lâu nhưng chẳng nói câu nào làm cho Đường Thiên cứ tưởng trên mặt mình có dính thứ gì.

"Không ngờ ngươi muốn đi theo con đường chuyên gia cận chiến !" Trong giọng nói của Trầm Nguyên nhiều thêm chút kính ý: "Ta thua không oan."

Nghe gã nói , có vẻ như chuyên gia cận chiến rất trâu bò a. . . Trong lòng Đường Thiên mừng thầm, xem ra Ngụy lão đầu không lừa gạt mình a.

Trầm Nguyên có chút kích động: "Nếu nói về chuyên gia cận chiến ..., thì điều cơ bản nhất là năm loại vũ kỹ, khinh công, chỉ pháp, chưởng pháp, quyền pháp, kỹ xảo sử dụng các khớp tay chân . Ngươi có thẻ loại nào rồi?"

Đường Thiên thấy Trầm Nguyên so với mình còn kích động hơn, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi chột dạ, hắn lấy ba tờ thẻ cướp được trên người Dương Vĩnh : " Đây ,đây ,đây, ba tờ, nhưng mà ta tính đổi cái thẻ 'Thiết Nê Chỉ' sang thẻ khác, thuộc tính Ngũ Hành của ta cân bằng nên không tu luyện được cái này."

"Nga, hai thẻ khinh công còn lại này thì không có vấn đề gì , Ngũ Hành cân bằng à , vậy thì 'Thiết Nê Chỉ' có thể đổi thành 'Ưng Trảo công' , hai trương tạp phiến này có giá trị tương đương nhau , hơn nữa uy lực của 'Ưng Trảo công' cấp ba cũng không tồi , còn về phần chưởng pháp , ta có 'toái ảnh chưởng' , bộ chưởng pháp này chú trọng biến hóa , rất thích hợp dùng trong cận chiến. 'Thiểm Quyền' của ngươi cũng không tồi

, nhưng uy lực hơi nhỏ , nếu như muốn sử dụng võ kỹ cấp ba thì lên tu luyện 'Tiểu Băng Quyền' , còn về phần kỹ xảo sử dụng các khớp tay chân thì ta có một thẻ ' liên hoàn kỹ 'tam cấp ."

"Phối hợp như vậy đã đủ , 'Không Mộc Thung' chú trọng bộ pháp , 'Bát Bộ Cản Thiền' lấy nhanh để thành danh, 'Ưng Trảo công' lấy nhanh đánh chậm, mười ngón tay như móc. 'Toái ảnh chưởng' lấy giả làm thật có tác dụng mê hoặc địch nhân. 'Tiểu Băng Quyền' thế như băng lôi, là chiêu thức dùng để dứt điểm. Trong cận chiến , kỹ xảo 'liên hoàn' của các khớp tay chân có uy lực kinh người , toàn thân đầu gối khuỷu tay, đều là lợi khí giết địch!"

"Rất chuyên nghiệp!" Đường Thiên nghe thấy vậy hai mắt liền sáng lên.

"Thật là lợi hại!" A Mạc Lý cũng bội phục từ trong đáy lòng, những người nói ra được đạo lý như vậy cũng không có nhiều. bởi mỗi loại vũ kỹ đều có những đường nhánh khác nhau , có thể hiểu biết nhiều loại vũ kỹ như vậy là đủ để thấy Trầm Nguyên sa vào võ đạo đến mức nào.

"Không ngờ ngươi lại có dũng khí khiêu chiến con đường võ đạo cực khổ chuyên gia cận chiến , điều này làm cho ta vô cùng bội phục." Trên mặt Trầm Nguyên đầy vẻ bội phục, trịnh trọng nói: " 'Toái ảnh chưởng ', ' tiểu Băng Quyền ' và 'Liên Hoàn kỹ' , vừa vặn là ba tờ thẻ hồn tướng này ta đều có. Ta sẽ đưa cho ngươi ! Cứ yên tâm , tất cả đều là bạch ngân tạp (thẻ bạch ngân)."

Đường Thiên mặt mày hớn hở: "Chà chà , xem ra ta đã nhìn sai ngươi rồi , ngươi cũng là một vị thiếu niên rất tốt bụng a!"

++++++++++++++++++++++++++

Nhà Trầm Nguyên .

"Đây là ba thẻ thẻ hồn tướng, xin ngài nhận lấy." Trầm Nguyên trịnh trọng dâng lên ba tờ thẻ, còn Dương Vĩnh đang đứng bên cạnh trên mặt

ngập tràn vẻ phẫn hận.

Đường Thiên nhận lấy ba tờ thẻ, rồi cùng A Mạc Lý rời đi đầy cao hứng .

Dương Vĩnh không nhịn được nói: "Lão Trầm, sao ngươi lại đem thẻ cho bọn nó? nếu lúc này chúng ta xuất thủ thì chắc chắn có thể chuyển bại thành thắng!"

Trầm Nguyên thản nhiên nói: "Rồi sau đó thì sao? Nếu thắng chúng ta cũng đâu thể đem họ giết đi được ? Thất bại một lần cũng đã là nỗi nhục không thể xóa mờ được rồi ."

Dương Vĩnh á khẩu không trả lời được.

Trầm Nguyên nói không hề sai, cho dù lúc này bọn họ có đánh bại A Mạc Lý và Đường Thiên, nhưng lấy thân phận của bọn họ, thắng lợi là điều đương nhiên còn thất bại lại chính là sỉ nhục, bất kỳ thất bại vì lí do gì cũng là sỉ nhục.

"Ngươi biết bọn nó định làm gì không ?" Trên mặt Trầm Nguyên vẫn không hề đổi sắc , nói: "Nó nói nếu như không thể xoa dịu được lửa giận của bọn nó ,thì sẽ đem chúng ta lột trần rồi treo trước của Thiên Tinh Học Viện ."

Nghe thấy vậy sắc mặt Dương Vĩnh trắng bệch , trong đầu hiện lên cảnh tượng như lời nói của Trầm Nguyên miêu tả cảnh tượng, cả người run run, không nhịn được run giọng gầm lên: "Sao bọn nó lại ác độc như thế!"

Trầm Nguyên vỗ vỗ bả vai Dương Vĩnh , an ủi: "Chỉ mấy tờ thẻ thì đáng bao nhiêu , cứ coi như là bỏ tiền tiêu tai đi."

Dương Vĩnh lặng yên không nói , đột nhiên trong lòng gã cảm thấy vô cùng may mắn, đúng vậy a, chỉ có mấy tờ thẻ hồn tướng thì coi là cái gì.

"Hơn nữa, nếu như đúng là nó tu luyện theo mấy tờ thẻ hồn tướng này thì ..., ha hả." Trầm Nguyên âm hiểm cười một tiếng: "Vậy thì nó thảm rồi!"

"Chẳng lẽ này mấy tờ thẻ hồn tướng này có vấn đề gì sao?" Dương Vĩnh tò mò hỏi.

"Thẻ hồn tướng không có vấn đề gì, ngay cả những vũ kỹ ta giúp nó lựa chọn cũng đều là những vũ kỹ hợp lý nhất ." Trầm Nguyên cười lạnh.

Dương Vĩnh không thể hiểu được: "Vậy tại sao nó lại thảm?"

Trầm Nguyên lắc đầu nói: "Ngươi không biết về chức nghiệp chuyên gia cận chiến này rồi, chức nghiệp này chính là một chức nghiệp vô cùng phức tạp và có độ khó cực cao , nếu không phải người có thiên phú kinh người thì không thể thực hiện được. Những loại vũ kỹ này có đặc điểm hoàn toàn khác nhau , nếu tính toán trên lý thuyết thì bọn chúng phối hợp với nhau cực kỳ hoàn mỹ . Nếu như có thể luyện thành thì căn bản không có góc chết."

Dương Vĩnh càng nghe càng cảm thấy hồ đồ.

"Nhưng là, không có bất kỳ ai lại làm như vậy cả . Ví dụ như thứ ta chủ tu là thiết chưởng, nếu ta muốn tu luyện quyền pháp khác thì nhất định sẽ tu luyện những loại quyền pháp tương tự như thiết chưởng , như vậy thời gian tu luyện của ta sẽ được rút ngắn đi rất nhiều. Còn nếu tu luyện một loại quyền pháp nào đó bất đồng với thiết chưởng , thì đương nhiên thời gian tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều, còn nếu tăng lên tới năm loại thì sao đây? Thời gian tiêu phí vào đó sẽ kéo ra rất dài a"

"Chỉ có nhưng tuyệt thế cường giả chân chính có thiên phú, mới có thể tu luyện chức nghiệp chuyên gia cận chiến . Bởi vì bọn họ chỉ cần thời gian rất ngắn là có thể tu luyện thuần thục một loại vũ kỹ. Với thiên phú của Đường Thiên , hơn nữa lại là năm loại vũ kỹ hoàn toàn bất đồng, ha hả, phen này nó sẽ càng thêm tầm thường mà thôi "

Trầm Nguyên híp mắt, thản nhiên nói.

Chẳng biết tại sao trong lòng Dương Vĩnh bỗng run rẩy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đặc Huấn

Đường Thiên rốt cục cảm nhận được một đêm qua nhanh.

“Thiết Nê Chỉ”đã được đổi thành “Ưng Trảo Công”, “Không Mộc Thung”, “Bát Bộ Cản Thiền”, “Toái Ảnh Chưởng”, “Tiểu Băng Quyền”, “Liên Hoàn Kỹ”, sáu thẻ hồn tướng bạch ngân, thuần một màu ở trước mặt hắn, ngân quang lóng lánh, sáng rõ làm hắn hoa cả mắt.

“Đây mới là thú vui nhân sinh a!”

Say mê một lúc lâu, Đường Thiên ngửa mặt lên trời cảm khái.

“Đường trụ cột, ngươi sa đọa rồi!” A Mạc Lý vẻ mặt khinh bỉ.

“Sa đọa?” Đường Thiên quay sang, chính nghĩa lẫm liệt nói: "Con ruồi trâu, ngươi quá khinh thường thanh niên không tầm thường rồi! Chỉ là sáu cái thẻ bạch ngân, đã nghĩ để cho ta sa đọa? Hừ hừ!"

A Mạc Lý khuôn mặt cười vui: “Thế này mới đúng, Đườngtrụ cột, ngươi không thể khi phụ tâm vũ giả của mình, trở thành nam nhân mạnh nhất, mới xứng với lý tưởng của ngươi. . ."

Đường Thiên vung hai cánh tay, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt thâm trầm: “Ít nhất phải sáu thẻ hoàng kim, mới có thể làm cho thanh niên không tầm thường sa đọa a!”

A Mạc Lý lập tức câm nín.

Đường Thiên bắt đầu nâng cằm lên: “Nên học thẻ nào đây?”

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên âm thanh Ngụy lão đầu từ phía sau hai người phát ra: “Wow, thiếu niên phát tài sao! Ngân quang này, từ xa đã làm ta hoa mắt.”

Ngụy lão đầu nhảy đến trước mặt hai người, nhìn qua sáu cái thẻ bạch ngân, vẻ mặt tò mò: “Thứ này là các ngươi đi đánh cướp được sao?"

A Mạc Lý sinh động như thật đem chiến đấu phát sinh hôm nay, hướng Ngụy lão đầu miêu tả một lần.

Ngụy lão đầu ồ một tiếng: “Hai người các ngươi liên thủ, mới thắng hiểm Trầm Nguyên?”

Hắn sờ lên cằm, tự nhủ: “Biết thế không nên to mồm a, tên kia làm thật rồi, hây, xem ra phải cho các ngươi một chút đặc huấn mới được.”

Đường Thiên cùng A Mạc Lý liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên trong lòng sinh ra dự cảm bất thường.

Ngụy lão đầu quay mặt sang, nhếch miệng cười một tiếng: “Các ngươi sẽ nhớ mãi hai tháng này !”

Đường Thiên cùng A Mạc Lý sợ vãi linh hồn.

Trầm Nguyên cùng Dương Vĩnh cúi đầu, đứng trước mặt hiệu trưởng, sắc mặt trắng bệch.

Hiệu trưởng sắc mặt xanh mét: “Rất tốt! Giỏi vô cùng! Xem ra mệnh lệnh của ta, còn không đủ nặng, các ngươi còn thừa tinh lực, trốn học đi tìm người khác gây phiền toái."

Trong góc Hứa trợ lý thầm hô hỏng bét, hiệu trưởng tức giận như thế, cực kỳ ít thấy.

“Sự việc lần này, tất cả học sinh liên quan đến, nhất nhất nghiêm khắc xử phạt.” Hiệu trưởng mặt không chút thay đổi: “Từ hôm nay trở đi cho đến Tinh Phong võ hội, đoạn thời gian này, nếu xuất hiện học sinh lần

nữa trốn học, nhất luật khai trừ! Dương Vĩnh cùng Trầm Nguyên, phạt bế quan hai tháng!”

Hứa trợ lý giật mình, hiệu trưởng lần này là thật sự nổi giận. Hắn có vẻ đồng tình nhìn Trầm Nguyên cùng Dương Vĩnh, Trầm Nguyên coi như trấn định, Dương Vĩnh sắc mặt đã như tro tàn.

Hiệu trưởng bỗng nhiên quay mặt sang, ngó chừng Hứa trợ lý: “Ngươi đi nói cho ban kỷ luật, nếu như bọn họ cảm thấy không làm được, cũng không cần làm nữa.”

Hứa trợ lý cuống quít đáp: “Dạ!”

“Tất cả đều đi ra ngoài, Trầm Nguyên lưu lại.” Hiệu trưởng lạnh lùng nói.

Dương Vĩnh cùng Hứa trợ lý vội vàng lui ra ngoài.

Hiệu trưởng ngó chừng Trầm Nguyên, hừ lạnh một tiếng: "Thua hay là thắng?"

“Thua.” Trầm Nguyên cúi đầu: “Đường Thiên giả dạng người thường,dẫn đường cho chúng ta. Dương Vĩnh bị đánh lén trước, sau đó hắn và A Mạc Lý liên thủ, ta cũng bị thua.”

Kỳ lạ là hiệu trưởng nghe thấy hai người thua, cũng không quá mức tức giận mà chỉ thản nhiên bảo: “Kể lại xem nào.”

Trầm Nguyên lộ ra vẻ mặt suy tư: “A Mạc Lý lúc bắt đầu biểu hiện có chút. . . Có chút không đủ kiên quyết. Nhưng sau lại đột nhiên trở nên rất kiên quyết, lực đánh mạnh phi thường. Nhưng đáng lưu hơn ý chính là Đường Thiên.”

“Đường Thiên hả?” Hiệu trưởng hơi vẻ bất ngờ.

“Vâng, Đường Thiên chủ tu chính là “Thiểm Quyền”, nhưng hắn lại có thể dùng “Thiểm Quyền”, đánh ra quyền mang!” Trầm Nguyên nói.

“Thiểm Quyền mà có thể đánh ra quyền mang!”Ánh mắt hiệu trưởng bỗng dưng híp lại, lẩm bẩm tự nói: “Xem ra hắn đưa thẻ hồn tướng cho Đường Thiên rồi! Đường Thiên thế mà luyện thành . . .”

“Luyện thành cái gì ạ?” Trầm Nguyên không nhịn được tò mò hỏi.

Hiệu trưởng thần sắc nghiêm nghị: “Ngươi nói tiếp đi.”

Trầm Nguyên biết mình không nên hỏi, gã vội vàng tiếp tục trả lời: “Đường Thiên vô cùng dũng mãnh, đấu pháp của hắn rất cuồng, không sợ bị thương. Nếu cùng thực lực dưới tình huống tương tự, ta nghĩ rất ít người có thể chiến thắng hắn.”

“Đi bế quan đi.” Hiệu trưởng nhìn Trầm Nguyên, trầm giọng nói: “Thiên phú của ngươi ở Thiên Tinh không tính là tốt nhất, không sai, nhưng tính tình vẫn có thể giữ được bình tĩnh, giữ được cái tâm, ta rất coi trọng ngươi, đừng để cho ta thất vọng.”

“Dạ!” Trầm Nguyên cung kính vâng lời.

“Đi đi!”

Hiệu trưởng phất tay một cái, Trầm Nguyên rời đi, hắn lẩm bẩm tự nói:

“Hạc Khí Quyết. . . Thế mà nó luyện thành . . .”

Thấy mỏ đá lớn nhỏ trước mắt, Đường Thiên cùng A Mạc Lý vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ngụy lão đầu, ngươi tại sao dẫn chúng ta tới đây, chẳng lẽ thân phận thật của ngươi lại là một tên buôn lậu lao động trẻ em?” Đường Thiên chỉ Ngụy lão đầu, vẻ mặt “Ta đã nhìn thấu ngươi”.

Ngụy lão đầu không để ý đến hắn, đi thẳng đến một người đàn ông vạm vỡ, khi còn cách một quãng xa đã la lên: “Này, lão Thạch!”

Tráng hán nghe được tiếng kêu, xoay người thấy là Ngụy lão đầu, không khỏi nhếch miệng cười to, hướng bên này đi tới.

Thời điểm tráng hán xoay thân thể lại, Đường Thiên và A Mạc Lý nhất tề thở ra một ngụm lãnh khí. Nói thật, A Mạc Lý thân thể tố chất đã phi thường cường hãn, nhưng so với tráng hán trước mắt, A Mạc Lý thật giống như đứa trẻ.

Trên người tráng hán mỗi một khối da thịt đều góc cạnh rõ ràng, ngăm đen mà sáng bóng, phảng phất kinh qua thiên chuy bách luyện. Cánh tay lại càng khoa trương, Đường Thiên nhìn xuống dưới, đưa ra kết luận, so với bắp đùi của mình còn hơn.

Tráng hán giơ thiết chùy trên tay lên, thấy vậy Đường Thiên và A Mạc Lý lại càng nuốt nước miếng.

“Lão Ngụy, hôm nay sao lại có thời gian tới đây?” Tráng hán ứng thanh nói.

“Mang hai tiểu tử đến nhờ ngươi rèn luyện. Như thế nào, không có gì đáng ngại chứ?" Ngụy lão đầu tùy tiện hỏi.

“Có gì đáng ngại? Nơi này trừ đá ra cũng chỉ có đá.” Đại hán cười ha ha, hai mắt đánh giá trên dưới Đường Thiên cùng A Mạc Lý, hướng hai người lộ ra nụ cười thân thiện, tán dương: “Là hai hạt giống tốt.”

Ngụy lão đầu lập tức đắc ý: “Ha ha, đó là, ánh mắt của ta, tuyệt đối là bách phát bách trúng!”

Trên mỏ đá, những người khác cũng nghe thấy động tĩnh, liên tiếp bu lại.

Lập tức Đường Thiên cùng A Mạc Lý cảm thấy tự ti.

Những người này thân thể cao lớn, vòng eo mọi người so với thùng nước còn lớn hơn, cả người da thịt cuồn cuộn, thoáng như được đúc bằng

sắt, thiết chùy trên tay mỗi người cũng to lớn dị thường, ở trên tay bọn họ nhẹ như không có gì.

Đường Thiên cùng A Mạc Lý bình thường cũng tự xưng thân thể tố chất xuất chúng, nhưng đứng ở trong đám người kia, tựa như giống mầm đậu đỏ.

“Lão Ngụy, không tệ lắm, lần này nhìn qua giống như có chuyện à!”

“Hai tiểu này tử không tệ!”

“Ừ, được rèn luyện, chính là hai hạt giống tốt!”

. . .

Ngụy lão đầu mặt mày hớn hở, cười đến nỗi nhìn không thấy hai mắt. Mà Đường Thiên và A Mạc Lý cả người sợ hãi, bị quá nửa đám người giống như Thiết Tháp hán tử xoi mói, cảm giác kia, thật sự quá kinh khủng.

Đường Thiên cùng A Mạc Lý trên mặt gượng cười, vẻ mặt xấu hổ bộ dáng ngượng ngùng.

Thạch Đầu phất phất tay: “Tản ra tản ra, đừng hù hai thằng nhóc này nữa."

Một trận tiếng cười thiện ý, mọi người liền xoay người tản ra .

Ngụy lão đầu quay sang Thạch Đầu bảo: “Hắn là A Mạc Lý, truyền nhân của ta, hắn là Đường Thiên, à, muốn thành chuyên gia cận chiến.”

“Há, chuyên gia cận chiến.”Trong mắt Thạch Đầu hiện lên một vẻ kinh dị, một lần nữa đánh giá trên dưới Đường Thiên, tán thành nói: “Có chí khí!”

“Cũng giao cho ngươi.” Ngụy lão đầu rất không trách nhiệm.

“Được.” Thạch Đầu không nói nhiều mà chỉ gật đầu cái rụp.

Ngụy lão đầu quay mặt hướng sang Đường Thiên và A Mạc Lý dặn dò: “Từ hôm nay trở đi, Thạch Đầu chính là đặc huấn lão sư của các ngươi, vô luận hắn yêu cầu các ngươi làm gì, các ngươi cũng phải làm theo.”

Đường Thiên và A Mạc Lý rất thức thời gật đầu, Thạch Đầu thật sự có cảm giác bị áp bách .

“Ta đi đây.” Ngụy lão đầu phất tay một cái, tiêu sái nghênh ngang rời đi.

“Đi theo ta.” Thạch Đầu hướng Đường Thiên cùng A Mạc Lý nói.

Hai người vội vàng theo Thạch Đầu hướng mỏ đá đi vào. Đây là một mỏ đá lộ thiên, có thể thấy được khối lớn nham thạch chồng chất như núi, nham thạch nơi này lấy đá hoa cương làm chủ.

Đi tới một chỗ chất đống đá cục, Thạch Đầu tìm một thanh thiết đao.

Thiết đao không có lưỡi sắc, thân đao dày, nặng quá năm mươi cân, nhưng ở trên tay Thạch Đầu nhìn như không có gì. Thạch Đầu tiện tay từ trong đống đá nhấc lên một tảng đá như cánh cửa nhỏ.

Đường Thiên và A Mạc Lý nhìn đến sắc mặt trắng bệch, quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, cuồng ngưu như A Mạc Lý, ở trước mặt Thạch Đầu đúng là một con châu chấu nhỏ.

Thạch Đầu thả tảng đá xuống trước mặt, quay sang A Mạc Lý bảo: “nhiệm vụ hàng ngày của ngươi chính là phá đá, giống như này.”

Chỉ thấy Thạch Đầu giơ tay chém xuống, thoải mái chém khối đá thành những viên đá lớn nhỏ bằng giỏ trúc, chà chà chà mấy đao, giơ tay chém xuống, một khối đá ngăn nắp hiện lên trước mặt hai người. Khối đá mỗi một mặt bóng loáng trong như gương, ngăn nắp, giống như thước đo.

Đường Thiên và A Mạc Lý ngây người như phỗng, đây cũng là đá hoa cương, cứng rắn đến mức có thể làm mẻ lưỡi đao!

Thạch Đầu tiện tay ném đại thiết đao cho A Mạc Lý: “Đây, chỗ đá này, trong mười ngày, mỗi ngày ngươi giao cho ta một trăm khối là được.”

Dứt lời, mặc kệ A Mạc Lý mặt không còn chút máu, dẫn Đường Thiên đi về góc khác.

Sắc mặt Đường Thiên có chút trắng bệch.

“Ngươi bây giờ đang luyện cái gì?” Thạch Đầu hỏi Đường Thiên.

Đường Thiên liền xòe những thẻ hồn tướng trên tay mình, cẩn thận hướng Thạch Đầu nói một lần, Thạch Đầu nghe xong, gật đầu: “Vậy thì luyện Tiểu Băng Quyền đi. Người luyện Tiểu Băng Quyền ở đây rất nhiều.”

“Là sao. . .” Đường Thiên cảm giác vẻ mặt của mình có chút cứng ngắc, sợ hết hồn hết vía .

“Ừ, Tiểu Băng Quyền dùng để phá đá rất tốt.”

Thạch Đầu dẫn Đường Thiên đi tới một đống đá trước mặt, lần nữa cầm lấy một khối đá bằng giỏ trúc, ba, xuất ra một quyền.

Hòn đá giống như đậu hũ, biến thành một đống đá vụn.

Thạch Đầu tiện tay đập đá, từng đống đá vụn hiện ra trước mặt Đường Thiên. Những đá vụn này kích thước cực kỳ thống nhất, hầu như đều bằng hạt đỗ.

“Ờ, vừa mới bắt đầu, yêu cầu đối với ngươi tất nhiên không thể cao. Mỗi một viên đá vụn không to hơn hạt dẻ. Mỗi ngày năm trăm cân đá vụn.”

Đường Thiên nhìn bột đá đầy đất, ngây người như phỗng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thiểm Điện Sát

Sinh hoạt ở mỏ đá khá là đơn điệu nhưng việc ăn uống không phải lo nghĩ , thời gian cứ trôi qua từng ngày , Đường Thiên càng ngày càng quen thuộc với công việc . Hắn học tập những người khác, để trần nửa thân trên, hiện tại góc cạnh trên cơ bắp toàn thân hắn càng thêm hiện rõ , còn làn da cũng đã chuyển sang mầu ngăm đen sáng bóng, thoạt nhìn như ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại vậy.

Đường Thiên đang tập trung , nắm đấm trên tay hắn hiện ra những tia sáng mầu trắng nhạt , sau đó hắn đấm mạnh một quyền lên khối đá.

Lập tức trên khối đá nổ ra một khe hở thẳng tắp nhỏ cỡ đầu người.

Hai nắm đấm của Đường Thiên đấm ra như mưa, không ngừng oanh kích lên khối đá , khe hở trên khối đã càng lúc càng nhiều , chẳng bao lâu sau trên khối đá xuất hiện vô số vết rạn thẳng tắp như vết đao chém rồi vỡ thành một đống đá vụn.

Đường Thiên gạt những viên đá vụn có kích thước lớn hơn hạt dẻ vứt sang một bên.

Lực lượng Tiểu Băng Quyền của hắn vẫn còn yếu, thua xa Thạch Đầu đại ca, lên bình thường phải dùng rất nhiều quyền mới có thể đánh vỡ khối đá . Hơn nữa kích thước những viên đá vụn cũng không đồng đều.

Cứ nhớ đến những lúc Thạch Đầu đại ca dùng Tiểu Băng Quyền , mỗi khối đá vụn đều có kích thước như nhau , đó mới đúng là là trình độ ah.

Ngoài hâm mộ ra Đường Thiên còn đầy mong đợi

Uy lực của Tiểu Băng Quyền so với Thiểm quyền thì mạnh hơn nhiều lắm. Vũ kỹ tam giai Tiểu Băng Quyền còn bao hàm cả kỹ xảo thúc giục chân lực , còn vũ kỹ nhị giai Thiểm quyền cũng chỉ có kỹ xảo phát lực cơ bản.

Thông qua chân lực tạo thành những chấn động tức thời , để đạt được mục đích là phá hư bên trong , như vậy gọi là "Băng" (băng ở đây là băng toái , chứ không phải cục băng đâu nhá).

Chiêu thức Tiểu Băng Quyền đơn giản tự nhiên, nhưng không có nghĩa là uy lực của nó nhỏ. Phong cách của Tiểu Băng Quyền cũng giống như thiết chưởng của Thẩm Nguyên, trọng thế không trọng xảo, lực phá hoại rất kinh người.

Tiểu Băng Quyền tu luyện tới mức cao , thậm chí còn có thể cách không đả thương người. Bởi vì khi lực chấn động đạt tới một mức nào đó thì không khí từ môi trường lan truyền chấn động sẽ biến thành một trong những tác nhân gây nên chấn động , từ đó tạo lên tác dụng đả thương người.

Đường Thiên cũng không ngờ Hạc Khí quyết lại vô cùng thích hợp với Tiểu Băng Quyền.

Nếu ở trạng thái Hạc thân mà đánh ra Tiểu Băng Quyền thì chấn động của chân lực sẽ nhiều thêm một ngọn sóng âm sắc bén. Khe hở do Tiểu Băng Quyền của Đường Thiên đánh lên mặt đá khác hẳn với mọi người. Tiểu Băng Quyền do người khác đánh ra sẽ tạo thành những vết rạn chẳng theo một quy tắc nào, còn do Đường Thiên đánh ra lại tạo thành những vết rạn thẳng tắp như đao gọt.

Tiểu Băng Quyền của Đường Thiên tiến bộ nhanh chóng, thế nhưng hắn vẫn không hề bỏ qua việc tu luyện tu luyện Thiểm quyền.

Đại đa số thời gian tu luyện Thiểm quyền đều đực thực hiện phía sau cánh cửa Thập tự Quang .

Đường Thiên lại tiến vào trong cánh cửa ánh sáng một lần nữa , sau khi tiến vào hắn không hề để phí thời gian mà bắt đầu vùi đầu vào tu luyện.

Sau khi đã tu luyện Thiểm quyền đến trình độ hoàn mỹ , con số hai mươi vạn Thiểm quyền , đối với hắn chẳng phải là chuyện gì quá khó khăn. Chẳng qua quá trình tu luyện quả thực vô cùng buồn tẻ không chút thú vị , hơn nữa lại vất vả.

Cứ mỗi vòng tu luyện đều là thời gian mười ngày. Trong mười ngày này , không có ai để nói chuyện , chỉ liên tục xuất quyền , thậm chí ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng vô cùng ngắn ngủi gấp gáp, đến vài ngày khổ tu cuối cùng , cả tinh thần lẫn thể xác của hắn đều mệt mỏi muốn chết.

Tốc độ ra quyền của Đường Thiên cực nhanh, nắm đấm cứ chợt hiện lại chợt mất trên không trung , phiêu hốt khó dò.

Trong mấy ngày gần đây một mực dùng Tiểu Băng Quyền để tạo lên đá vụn, Đường Thiên cũng cảm giác được tiến bộ của mình tăng lên không nhỏ . Nhất là lực cánh tay, so với trước đã mạnh hơn một phần . Phong cách nguyên bản của quyền pháp Tiểu Băng Quyền vốn chính là phát kình cực mạnh , vì thế dần dần Thiểm quyền của Đường Thiên cũng bị ảnh hưởng , nhiều thêm chút khí tức hung hãn.

Biến hóa và hung hãn, hai phong cách hoàn toàn khác nhau cũng từ từ dung hợp.

Mồ hôi chảy xuống như mưa , tiếng thở dốc ồ ồ xem lẫn tiếng quyền phong, con số trên Quang môn phía sau lưng không ngừng tăng lên.

399, 999.

40 vạn!

Tiếng thở dốc ồ ồ tiếng và thanh âm soàn soạt của quyền phong vẫn không hề có dấu hiệu ngừng lại , trong không gian đầy yên tĩnh bỗng

vang lên tiếng hít vào thật sâu, rõ ràng đây chỉ là thanh âm hít vào , vậy mà lại khiến người ta có cảm giác sắc bén như một thanh đao !

Đường Thiên đứng yên bất động, trong mắt hiện lên một đạo hàn mang lạnh thấu xương , toàn thân giống như một con dã thú đang xúc thế chờ hành động!

Tiếng hít vào ngừng lại.

Thân hình của Đường Thiên bất chợt tan biến giữ hư không vô cùng quỷ mị .

Một vết quyền ngấn rực sáng như một tia chớp màu bạc xé rách cả không gian.

Tia chớp chỉ thoáng hiện ra , nhưng ánh hào quang mà nó phát ra làm không gian như sáng rực lên . Đồng thời một cỗ khí tức vô kiên bất tồi (không gì cản nổi) làm cho da đầu người ta không khỏi run lên xuất hiện.

Tia chớp mầu bạc liên tục oanh kích lên khoảng trống bên ngoài đám sương mù .

Oanh!

Chân lực trong người Đường Thiên bỗng trở lên trống rỗng, hai con mắt của hắn trợn trừng, trước mặt hắn là luồng khí lãng đang gào thét xông tới ,gần như chỉ trong nháy mắt đã sắp chạm vào mặt hắn.

"Ah ah ah..."

Khi hắn còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị luồng khí lãng kia thổi bay, phanh, đụng mạnh lên vách tường sương mù, sau đó bắn trở lại mặt đất.

Đường Thiên ngã chổng vó trên mặt đất, bộ dạng chật vật không chịu nổi , lúc này toàn thân hắn không không còn một chút khí lực , ngay cả

đầu ngón tay cũng chẳng động đậy nổi . Hắn cứ nằm yên như vậy , thất thần nhìn lên đỉnh đầu, mặc cho mồ hôi chẩy xuống, chẳng mấy chốc bên dưới người hắn đã có một bãi mồ hôi.

Rốt cục đã luyện thành...

Sát chiêu của Thiểm quyền , Thiểm Điện Sát !

Lúc này hắn thật sự rất mệt mỏi , mí mắt díu lại , rồi lâm vào ngủ say.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn ngủ ở sau cánh cửa Quang môn này .

Đường Thiên lâm vào ngủ say lên không hề biết được rằng, khi hắn sử ra Thiểm Điện Sát , thì một tấm thẻ mầu vàng nhỏ cỡ lòng bàn tay cũng xuất hiện trên bề mặt Quang môn. Bên trên tấm thẻ mầu vàng là hình dáng Đường Thiên buông quyền đứng thẳng, sắc mặt đầy lạnh lùng , còn dưới chân là hai chữ 'Thiểm quyền'!

Không biết đã trải qua bao lâu , Đường Thiên từ từ tỉnh lại, khi ánh mắt hắn nhìn thoáng qua Quang môn, lập tức bị những thứ hiện ra trên đó làm giật mình , xem ra quá trình khổ tu cũng đã kết thúc!

Khi hắn còn chưa kịp bò dậy thì bỗng thấy hoa cả mắt , đến khi mở mắt ra đã quay lại thực tại.

"Đường trụ cột, nhanh , sắp bắt đầu làm việc rồi !" Cánh cửa gỗ mỏng manh đúng là chẳng có chút tác dụng gì trước cái giọng của A Mạc Lý .

"Đến đây!" Đường Thiên cuống quít bò dậy , chẳng quan tâm đến chuyện rửa mặt, nhanh chóng phi ra ngoài cánh cửa.

Một ngày sinh hoạt lại bắt đầu.

Cứ mỗi ngày sinh hoạt trôi qua đều rất hiện thực.

Đường Thiên cũng dần dần hiểu ra quy luật của Quang môn , cũng không biết có phải do Nam Thập tự tòa hay không , chỉ biết Quang môn có liên hệ rất kỳ diệu với con số "Mười" . Cứ đến ngày thứ mười là Quang môn lại mở ra một lần, đồng thời cứ mỗi lần mở lại là mười ngày . Nếu như lần khổ tu này được hoàn thành đúng mức , thì thời gian lần mở cửa khổ tu tiếp theo sẽ do Đường Thiên tự mình định đoạt.

Mà gần như sau mỗi lần khổ tu , Đường Thiên cũng cần phải mất tầm mười ngày để khôi phục lại thể lực lẫn tinh thần. Và thời gian mười ngày khổ tu cũng gần như là cực hạn của Đường Thiên .

Bởi vì đã trải qua quá trình khổ tu , nên Tiểu Băng Quyền của Đường Thiên tiến bộ thần tốc, nhưng tiến bộ lớn nhất lại chính là Hạc Khí quyết. Hiện tại Hạc thân của Đường Thiên đã rõ ràng hơn rất nhiều , những đường kinh mạch rất nhỏ so với lúc mới tu thành hạc thân đã rộng hơn gấp hai lần.

Khi Hạc thân mở rộng ra gấp hai , Đường Thiên đã phát hiện ra một chỗ tốt, đó là hiệu xuất luyện hóa chân lực cũng tăng lên khá nhiều.

Dòng chân lực được luyện hóa chạy dọc theo chiếc hồ đan điền tam cấp , từ từ tinh luyện , sinh trưởng thành vách hồ đan điền.

Dung lượng của hồ đan điền tam giai cũng từ từ mở rộng.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Không khí ban đêm trong lành mát mẻ, mọi người ngồi vây quanh một đống lửa, cùng nướng thịt, uống rượu. Công việc khai thác đá vô cùng đơn điệu và vất vả, chỉ có buổi tối mới là lúc mọi người nghỉ ngơi thả lỏng cơ thể.

Khi đã chung sống với mọi người khá lâu, Đường Thiên và A Mạc Lý mới phát hiện ra, đám tráng hán này thoạt nhìn ai ai cũng bưu hãn , nhưng thực tế lại là những người tương đối hiền lành. Hai người mày

dạn mặt dày chạy tới ăn nhờ ở đậu, tính cách hai người vốn nhiệt tình phóng khoáng lên nhanh chóng hòa mình vào đám tráng hán.

Ánh lửa bập bùng hắt lên , chiếu sáng khuôn mặt mọi người , chợt sáng rồi chợt tối.

"Thạch đại ca, trước kia người làm cái gì a?" Đường Thiên tò mò hỏi.

Thạch Đầu nở nụ cười hàm hậu nói: "Trước kia cũng chỉ làm mấy việc lặt vặt thôi."

"Làm gì có chuyện đấy , Thạch đại ca lợi hại như vậy cơ mà!" Đường Thiên không tin , trong mắt Đường Thiên ,Thạch đại ca có thực lực rất là kinh người.

Hắn hoài nghi Thạch đại ca phải có thực lực tối thiểu là Tứ giai , thậm chí nếu có người bảo là Ngũ giai, hắn cũng chẳng hề cảm thấy kỳ quái. Trong ở Tinh Phong thành, mấy công tác bình thường chỉ cần là Nhị giai là được, nếu có tu vi Tam giai là có thể tìm được vài công tác không tệ rồi, còn thực lực Tứ giai , A..., nghe nói đội trưởng đội trị an của Tinh Phong thành có thực lực tứ giai ah.

Ngoại trừ tên đó ra , mấy sở học viện bài danh phía trên cũng có vài cao thủ Tứ giai . Tại Tinh Phong thành, bất kể là học viện nào, chỉ cần có thực lực Tứ giai thì đảm bảo đãi ngộ được hưởng sẽ cao hơn đại đa số Đại lão sư ấy chứ.Cứ nhìn số lượng lão sư Tứ giai của Tinh Phong thành ít đến thương cảm là biết . Mà thực ra đâu chỉ có Tinh Phong thành mới như vậy, tình hình này cả Vũ An tinh đều bị như thế.

Bởi những người có thực lực Tứ giai trở lên đều lựa chọn đi tới những nơi phồn hoa hơn để kiếm tiền. Còn những học viên thiên tài đích thực chỉ cần nhẹ nhàng cũng có thể đạt được thực lực Tứ giai sẽ chẳng ở lại nơi này để trải qua cuộc sống tầm thường đâu, bọn họ nếu không lang bạt khắp nơi thì cũng chọn một chòm sao lớn , rồi tiến vào học phủ cao cấp để được đào tạo chuyên sâu hơn.

Còn những người có thực lực Ngũ giai, bình sinh Đường Thiên chưa từng gặp qua.

Thực lực mà Thạch Đầu đại ca của bọn hắn biểu hiện thật quá cường hoành, Đường Thiên dám khẳng định, lúc trước nếu Thẩm Nguyên mà gặp phải Thạch Đầu đại ca, thì e rằng chả chống chịu nổi mười chiêu ấy chứ.

A Mạc Lý đã bị say đến mức chẳng còn phân biệt nổi cái gì , con người hắn vốn hào sảng ,nên rất hợp khẩu vị của đám tráng hán này . Đường Thiên cũng được coi là kẻ tu luyện thể lực tới điên cuồng, nhưng ở chỗ này cũng chỉ được coi là một hạt đậu mềm yếu mà thôi.

Thạch Đầu đại ca vừa cười vừa nói: "Với chút thực của ta ở chỗ này còn được, chứ ra ngoài thì đã tính vào đâu , năm xưa Ngụy lão cũng có thực lực không tệ , nhưng giờ thì không được nữa rồi."

"Năm xưa Ngụy lão đầu rất lợi hại sao?" Lập tức lực chú ý của Đường Thiên bị câu nói của hắn hấp dẫn,

"Ừ, năm xưa hắn rất lợi hại."Trên mặt Thạch Đầu lộ ra vẻ hoài niệm , tràn ngập cảm khái nói: "Thế nhưng về sau lại bị thương , cộng thêm tuổi tác đã cao lên mới không được . Ngay cả mấy người chúng ta cũng vậy , chỉ thoáng cái thôi là sắp năm mươi tuổi rồi , khi đó sẽ càng lúc càng xuống dốc."

Đường Thiên không cho là đúng : "Không thể nào, Thạch Đầu đại ca và mọi người mạnh mẽ như vậy mà, ta cảm thấy đến lúc các người tám mươi tuổi vẫn có thể một quyền đánh chết một con trâu ấy chứ!"

"Ha ha!" Thạch Đầu cười to, hung hăng làm thêm một ngụm rượu , trong mắt hiện lên một tia mơ màng say sưa: "Hi vọng lời tốt lành của tiểu Thiên ngươi đúng a. Đúng rồi, tiểu Thiên, sao ngươi lại muốn đi theo con đường chuyên gia cận chiến?"

"Ngụy lão đầu nói ah, lão nói cái tính hung hãn của ta rất hợp với cận chiến a. Hơn nữa ta nghe lão nói , sau này nữ nhân của ta cũng thích vật lộn áp sát a..." Đường Thiên vò đầu.

Câu nói của hắn làm Thạch Đầu đang làm một ngụm rượu phải sặc sụa, cả khuôn mặt sặc đến đỏ bừng.

"Chẳng lẽ Ngụy lão đầu gạt ta sao?" Đường Thiên trợn trùng mắt.

Mặt của Thạch Đầu càng đỏ, sau nửa ngày, mới vuốt ngực ngồi thẳng người, khuôn mặt cực kỳ quái dị nói: "Ta dám đảm bảo là Ngụy lão đầu không có lừa ngươi!"

"Hừ, lão mà dám gạt ta, nhất định lão phải chết!" Đường Thiên hung ác nói.

Thạch Đầu thu hồi vẻ vui mừng , chân thành nói: "Thế nhưng con đường chuyên gia cận chiến rất khó tu luyện, à nhầm , là vô cùng khó luyện mới đúng."

Đường Thiên lắc đầu, cũng chân thành nói: "Ta không sợ. Chỉ cần có thể trở nên mạnh mẽ, thì khổ cực mệt mỏi đến cỡ nào ta cũng đều không sợ. Bởi vì ta đã ước định với Thiên Huệ , ta muốn tới Anh Tiên tọa tìm nàng, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau bước lên Thiên Lộ."

Sắc mặt Thạch Đầu cứng lại , sau một hồi hắn khẽ thở dài rồi buông chai rượu trong tay xuống: "Tiểu Thiên,ta không phản đối việc ngươi đi Anh Tiên tọa , nhưng là nếu ngươi muốn lưu lạc trên Thiên lộ , thì ta đề nghị ngươi đợi đến lúc có thực lực Ngũ giai trở lên đã."

"Ngũ giai?" Đường Thiên hơi ngẩn ngơ, nhưng sau đó nhanh chóng gật đầu: "Ân, ta nhớ kỹ rồi."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bích Chiểu Trúc Hải

Thần sắc Đường Thiên trang nghiêm, một quyền đấm thẳng vào miếng đá trước mặt.

Bùm!

Tảng đá vỡ tung thành vô số viên đá nhỏ. Mỗi một viên đá đều to bằng hạt dẻ, còn Tiểu Băng Quyền của những người khác làm cho tảng đá vụn theo những hình không có quy luật gì. Những mảnh đá nhỏ đều bóng loáng, giống như bị cắt vậy.

"Lợi hại a! Thực nhìn không ra được! Tiểu tử này là một thiên tài a!"

"Có thể nuốt trọn gian khổ này thì đương nhiên đó là một thiên tài!"

"Lần này, Lão Ngụy nhặt được đại bảo rồi!"

. . .

Đám làm công khai thác đá xung quanh đó đều phát ra câu thán phục. Tuy một quyền của Đường Thiên chỉ làm vỡ miếng đá chỉ lớn hơn nắm tay một chút nhưng bởi vì chân lực hắn quá yếu mà thôi.

Tạo nghệ về Tiểu Băng Quyền, Đường Thiên đã khá thuần thục.

"Không sai!" Trên mặt Thạch đầu nở một nụ cười, y bảo Đường Thiên: "Tiểu Băng Quyền tuy nhiên chỉ tam giai, nhưng uy lực vẫn coi được. Hơn nữa từ nay về sau ngươi sẽ thấy rất nhiều vũ kỹ đều dùng đến băng kình, nếu như ngươi có thể hoàn toàn hiểu rõ băng kình thì từ nay

về sau vũ kỹ cao giai hơn ngươi học sẽ rất nhẹ nhàng. Chú ý quan sát nhé!"

Y đi đến trước một khối đá hoa cương cao chừng hai người.

Hạ thấp eo thành mã tấn, quyền thu về eo, thần sắc Thạch đầu nghiêm nghị.

Hét lên một tiếng, hữu quyền vung ra!

Phịch!

Vượt quá dự kiến của Đường Thiên, một quyền nhìn như cương mãnh đập lên trên tảng đá hoa cương cứng rắn, vậy mà chỉ vang lên một tiếng bé như không thể nghe thấy.

Khối đá lớn không chút sứt mẻ.

Đây là. . .

Đường Thiên nghi hoặc khó hiểu.

Nhưng vào lúc này, một màn kinh người đã xảy ra. Tảng đá hoa cương cao bằng hai người, đột nhiên giống như tuyết lở vỡ thành vô số hạt thật nhỏ. Chúng ầm ầm suy sụp xuống, bụi đất tung bay.

Một người đàn ông cao lớn ở gần đó giơ một tay lên phát chưởng, chưởng phong cuốn ngày bụi đất đi.

Một ngọn núi nhỏ đầy đá vụn hiện ra trước mặt Đường Thiên.

Đường Thiên ngơ ngác nhìn đống đá vụn, trong lòng kinh hãi. Một quyền này nếu đánh vào người, hắn là đáng sợ lắm a!

Thạch đầu sợ Đường Thiên bị đổ vỡ trong lòng bèn an ủi hắn: "Ta tu luyện về băng kình cũng đã hơn mười năm, ngươi chỉ cần đặt thêm nhiều tâm tư thì thành tựu sau này tất nhiên vượt qua ta nhiều."

Đường Thiên nhảy đến gần Thạch đầu đại ca, ngẩng gương mặt tràn đầy vẻ sùng kính lên, mắt lấp lánh ánh sao: "Thạch đầu đại ca, dạy ta đi, dạy ta đi!"

Thạch đầu dở khóc dở cười: "Miệng lưỡi ta kém lắm, nói không được rõ ràng. Ngươi cứ ở lại đây mười năm, hàng ngày đập đá chắc chắn sẽ lợi hại hơn ta."

Đường Thiên vò đầu: "Không được đâu, ta phải đi tìm Thiên Huệ."

Nhưng hắn chợt giơ cánh tay lên nắm chặt, vẻ mặt thành thật thốt lên: "Thạch đầu đại ca ngươi yên tâm, từ nay về sau nhất định sẽ vượt qua ngươi !"

Mọi người bị bộ dáng của Đường Thiên chọc cho cười ha ha.

Thạch đầu lại không cười, bàn tay to như cái quạt hương bồ vuốt đầu của Đường Thiên, chân thành nói: "Ừ. Ta tin!"

Tất cả tiếng cười đột nhiên im bặt, những người khác kinh ngạc nhìn Thạch đầu.

Thạch đầu không giải thích, chỉ cười hiền lành khích lệ: "Cố gắng lên, thiếu niên thần thoại!"

Đường Thiên giơ lên cao hai tay, hét thật phấn kích: "Oa ô, thiếu niên như thần, xông xông xông!"

※※※

Đao lại vung, đao lại chém, đao mang màu vàng đất, lại lần nữa lóe lên rồi biến mất.

Thần sắc của A Mạc Lí chuyên chú, đại thiết đao cầm tay, tinh thần có vài phần kiên quyết. Liên tục mấy đao, một viên đá vuông vắn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Ừ, hợp cách." Thạch đầu kiểm tra viên đá, lộ ra thần sắc thoả mãn.

"Vạn tuế!" Đường Thiên nhảy dựng lên, hoan hô ầm ĩ.

A Mạc Lý cười ngây ngô, những ngày này y ăn phải nhiều đau khổ, thiết đao cắt đá, nhìn đơn giản nhưng trên thực tế chẳng đơn giản chút nào. Yêu cầu sự tinh tế đối với viên đã của khu khai thác rất cao, bởi vậy yêu cầu với tay đao cũng cực cao.

Thời điểm mới bắt đầu, A Mạc Lý hết sức không quen. Tu luyện đao pháp cơ nơi đâu đòi hỏi mức độ tinh tế chặt chẽ tới như vậy? Hơn nữa đá hoa cương có tính cơ lý cực rắn chắc, nên phải quán chú chân lực mới có thể cắt đá, vì thế yêu cầu sử lý chân lực cũng phải tinh tế phi thường kinh người.

Tu luyện như thế làm cho y cảm thấy đao pháp của mình có tiến bộ rõ rệt.

Mấy gã đàn ông ở mỏ đã rất yêu thích hai tên tiểu tử này nên đều vỗ tay rào rào, còn có người huýt sáo thật to.

Lão Ngụy không biết xuất hiện từ lúc nào.

"Ơ, mấy nhóc con, xem ra hoàn thành được rồi à."

Lão Ngụy cười mị mị, những người khác đều chào hỏi lão.

Thạch đầu quay mặt sang nói với lão Ngụy: "Tuy còn thiếu chút hỏa hầu, nhưng cũng coi như là thông qua rồi đó. Hai đứa tiểu quỷ không tệ lắm, có thể chịu được cực khổ. Lão Ngụy, ngươi nhặt được của quý rồi!"

Mặt mũi lão Ngụy tràn đầy nếp nhăn giãn ra, đắc ý nói: "Đỏ mắt a. Đi thôi, các thiếu niên, đặc huấn dành cho các ngươi coi như hoàn thành."

Cái này là đặc huấn. . .

Đường Thiên đưa mắt nhìn A Mạc Lý, chẳng lẽ còn đặc huấn khác nữa?

"Nếu có thể luyện hơn nửa năm thì tiến bộ của bọn nó sẽ lớn hơn nữa." Thạch đầu tiếc nuối.

"Thời gian không còn nhiều." Lão Ngụy cũng có chút bất đắc dĩ bảo: "Vũ hội sẽ nhanh chóng bắt đầu thôi, hai tên tiểu tử còn có đặc huấn khác nữa. Trước cho bọn nó thử qua một lần sau này sẽ tự động biết đường mà chăm chỉ luyện công phu. Cái được là cho bọn nó bò lăn bò toài, nhập môn đến nơi rồi."

Thạch đầu gật gật đầu: "Nói cũng phải."

Thạch đầu quay mặt sang bảo Đường Thiên: "Tiểu Thiên, hãy nhớ kỹ, sát chiêu Tiểu Băng Quyền gọi là "Đại Tuyết Băng."

Đường Thiên gật đầu, chân thành nói: "Thạch đầu đại ca, ta sẽ luyện thành!"

Thạch đầu nở nụ cười, đột nhiên vẫy tay ra đằng sau. Chỉ thấy một vị trai tráng bê hai cái thùng gỗ cũ nát, cười ha hả đi đến trước mặt hai người.

Hai cái thùng gỗ được mở ra, trong đó chứa một đôi bao tay bằng kim loại đen, một ngọn trường đao màu đen.

"Đây là lễ vật của các ngươi, hi vọng các ngươi thích nó."

Thạch đầu cầm bao tay và trường đao đưa cho hai người.

Vừa nhận lấy bao tay, hai bàn tay Đường Thiên bất ngờ bị trầm xuống, nặng quá! Nhìn về phía trên không ngờ bao tay màu đen vậy mà hơn ba mươi cân. Điều này làm cho Đường Thiên rất giật mình. Hắn thử đeo bao tay vào, không ngờ bao tay tuy nặng nề thế mà lại rất thoải mái và khít khao.

Từng đốt ngón tay đều rất linh hoạt không ảnh hưởng chút nào tới cử động của ngón tay.

A Mạc Lý vuốt ve trường đao màu đen, yêu thích không nỡ buông tay. Y chủ tu đao pháp nhiều năm nên chỉ nhìn một cái là nhìn ra cái thanh trường đao màu đen này được chế tác hoàn mỹ.

Lão Ngụy nói nhỏ: "Các ngươi lời lớn rồi! Hai kiện này đều là vũ khí thuộc hệ thống hắc thiết chòm sao Thiên Lô!"

"Chòm sao Thiên Lô ư?" Đường Thiên tò mò hỏi.

"Chòm sao này xa lắm, có nhiều vũ khí hoàn mỹ. Các ngươi đừng để mất đây, chúng ta không thể mua được ở đây đâu." Lão Ngụy trừng mắt.

"Vậy có phải rất quý trọng hay không?" A Mạc Lý yếu ớt hỏi, hai tay lại ôm thật chặt hắc thiết trường đao.

"Ha ha!" Thạch đầu cười ha ha: "Để lại đây cũng lãng phí, hai vị tiểu huynh đệ không cần quá chú ý. Chúng nó bị phủ bụi bặm đã lâu, đại khái cũng không cam lòng a."

Đường Thiên và A Mạc Lý cái hiểu cái không, nhưng đều cảm thấy đằng sau câu nói của Thạch đầu đại ca có chút cảm khái và sâu lắng.

Lão Ngụy im lặng.

Thạch đầu đại ca phất phất tay: "Đi thôi, đừng chậm trễ, rảnh thì tới chơi."

Tuy mới chỉ có hơn hai mươi ngày, nhưng mọi người chung sống với nhau nên rất có cảm tình.

Lão Ngụy thúc giục lên hồi, bọn họ mới lưu luyến rời mỏ đá.

※※※

Chẳng mấy chốc, đến một quặng mỏ, A Mạc Lý bị lão Ngụy vứt xuống dưới.

"A Mạc Lý, đao pháp của ngươi ở cái tuổi này cũng đã là rất xuất sắc. Ngươi thiếu hụt không phải là ở phương diện kỹ xảo mà là thiếu cảm ngộ sâu. Ngươi tu chính là đao pháp thổ hệ, tiêu chí nhập môn của tất cả đao pháp thổ hệ chính là lĩnh ngộ đại địa chi tâm. Chỉ có lĩnh ngộ đại địa chi tâm, ngươi mới có thể chính thức bắt đầu tu tập đại địa Cuồng Đao!"

Đại địa chi tâm, nghe thấy cũng có gì đó rất mơ hồ . . .

Kỳ thật chính là đào mỏ a. . .

Trong lòng Đường Thiên âm thầm oán trách.

Đương nhiên, chờ tới lúc lão Ngụy dẫn hắn đến chỗ cần đến, Đường Thiên đến lòng oán thầm cũng không có.

Mênh mông trúc hải, trúc ảnh lòa xòa, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy thân ảnh mặc áo vải đội nón lá xuyên qua, xuyên lại trong biển trúc mênh mông.

"Đường trẻ tuổi, khinh công của ngươi thật sự dở ẹt, đây là sở đoản nhất hiện tại của ngươi. Cái này chỗ Bích Chiểu Trúc Hải chắc hẳn ngươi đã nghe người khác nói rồi. Ở đây có rất nhiều trúc diệp phong, đây chính là thứ tốt đấy, gai và cánh của diệp trúc phong đều là thứ tốt, rất đáng tiền."

Lúc lão Ngụy nói đến tiền thì hai mắt lóng lánh ánh kim.

"Nơi này tuyệt đối là bảo địa tu luyện của ngươi, không những tu luyện khinh công của ngươi, còn có thể tu luyện Toái Ảnh Chưởng. Nhóc con, ngươi cố mà nhớ lấy a, tu luyện vũ kỹ nhất định không thể lỗ vốn! Đúng rồi, ngươi không chưởng pháp nhị giai, tấm thẻ hồn tướng Phiêu Chưởng này tặng cho ngươi, thẻ thanh đồng thôi đừng ghét bỏ a."

Lão Ngụy cổ vũ: "Thiếu niên thần thoại, cố gắng lên!"

Nói xong, thân ảnh lão Ngụy lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Lão này quả nhiên trước kia là dụ dỗ lao động trẻ em !

Đường Thiên ngơ ngác nhìn theo phương hướng lão Ngụy biến mất, quá nửa ngày mới kịp phản ứng.

Thế nhưng, khi Đường Thiên nhìn kỹ cảnh tượng xung quanh thì không thừa nhận cũng không được. Bích Chiểu Trúc Hải đúng là một nơi dành để tu luyện khinh công và Toái Ảnh Chưởng tuyệt hảo.

Bích Chiểu Trúc Hải phi thường kỳ lạ, trúc hải mọc lên tại một vùng ao đầm. Muốn vào trúc hải phải đạp trên cành trúc mà đi. Không có khinh công tốt thì đúng là nửa bước khó đi. Trúc diệp phong là đặc sản của Bích Chiểu Trúc Hải, thân nó lớn hơn ong mật bình thường một chút, toàn thân màu bích thúy, cánh giống như hình lá trúc.

Gai nhọn và cánh của trúc diệp phong có thật nhiều tác dụng nên có tiểu thương chuyên môn đứng ngoài trúc hải thu mua.

Nơi này sinh ra một đám người bắt ong làm kế sinh nhai.

Đường Thiên nhìn qua biển trúc mênh mông, trong nội tâm bỗng dưng dâng lên một cổ hào khí

A, hay là trước đó luyện cho thành "Không Mộc Thung" đã.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vậy Thì Chiến Đi !

Không Mộc Thung của Đường Thiên tiến bộ nhanh chóng, hầu như tất cả các động tác của của Không Mộc Thung cấp hai đều là bộ pháp, kỹ xảo đề khí sơ sài đơn giản, độ khó khi tu luyện không cao lắm, phiêu chưởng cũng như thế.

Đường Thiên tu luyện Không Mộc Thung rất chăm chú, bộ pháp chính là phương diện mà hắn yếu kém nhất hiện nay, mà đối với cận chiến thì tầm quan trọng của bộ pháp chắc không cần nói có lẽ ai cũng hiểu.

Hắn cũng không bỏ quá nhiều thời gian để tu luyện phiêu chưởng, bởi vì hắn tu luyện phiêu chưởng cũng chỉ để làm nòng cốt cho sau này tu luyện vũ kỹ cấp ba 'Toái Ảnh Chưởng' mà thôi.

Tất cả thời gian khổ tu của Đường Thiên đều tập trung lên Tiểu Băng Quyền, bởi Đại Băng Tuyết của Thạch Đầu đại ca gây cho hắn ấn tượng quá sâu sắc.

Một quyền kia quá cường hãn mà !

Cường hãn đến mức, đến lúc này Đường Thiên nhớ lại, trong lòng vẫn không khỏi run rẩy.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên có khát vọng mãnh liệt với một loại vũ kỹ như vậy. Đó mới chính là lực lượng, mới chính thức là lực lượng mạnh mẽ đấy! Nếu như mình có thể học được Đại Băng Tuyết thì nhất định sẽ được nở mày nở mặt lắm đây!

Trước kia trong mỗi lần khổ tu, tuy suốt thời gian đó hắn không hề thả lỏng chút nào, nhưng hầu hết quá trình đấy hắn đều cắn răng kiên trì chịu đựng. Nhưng còn lần khổ tu này lại khác, phảng phất như trong lòng hắn có một ngọn lửa đang bùng cháy vậy.

Hắn điên cuồng tu luyện, tất cả thời gian khổ tu đều dùng để tu luyện Tiểu Băng Quyền.

Độ khó khi tu luyện Tiểu Băng Quyền so với Thiểm Quyền lớn hơn rất nhiều, muốn tu luyện tới mức hoàn mỹ cần phải hoàn thành đủ bốn mươi vạn lần Tiểu Băng Quyền, số lượng lớn gấp đôi Thiểm Quyền đấy. Còn nếu muốn tu luyện đến Đại Băng Tuyết, thì phải cần tới một trăm vạn lần Tiểu Băng Quyền.

Nếu không phải Đường Thiên đã tận mắt nhìn thấy uy lực của Đại Băng Tuyết, thì có lẽ hắn đã chẳng có động lực để tu luyện tới đó đâu. Một trăm vạn lần, con số ấy phải tu luyện đến khi nào mới xong đây?

Nhưng Đường Thiên lại cảm thấy vô cùng mong chờ.

Không phải là một trăm vạn lần thôi sao? Chỉ một trăm vạn lần Tiểu Băng Quyền mà có thể đổi được sát chiêu cường hãn như vậy, chẳng phải là một món hời hay sao!

Hắn đã nhìn thấy tấm thẻ màu vàng bên trên Quang môn, đồng thời cũng thấy rõ Thiểm Điện Sát đã khai mở một góc sương mù, nhưng lúc này trong đầu Đường Thiên chỉ còn cái tên Đại Băng Tuyết!

Sương mù tản ra một khoảng làm lộ ra bề mặt một mảnh đất.

Thì ra cũng có thể phá tan sương mù này à.

Tuy hết ngạc nhiên này nối tiếp ngạc nhiên khác, nhưng sau đó Đường Thiên lại vùi đầu vào tu luyện Tiểu Băng Quyền một cách điên cuồng. Có lẽ không gian này còn có rất nhiều bí ẩn, nhưng trong mắt Đường Thiên dụ hoặc của Đại Băng Tuyết là thứ mê người nhất.

Hai mươi ngày tu luyện, lại thêm một lần khổ tu, cuối cùng Đường Thiên cũng đã tu luyện Tiểu Băng Quyền được tám vạn lần.

*

* *

Cũng giống như thường ngày, Hàn Băng Ngưng lại đi vào Bích Chiểu Trúc Hải. Thời gian tổ chức Tinh Phong võ hội sắp tới gần, nàng đang cố gắng tận dụng thời gian để tu luyện khinh công. Nàng chủ tu kiếm pháp, kiếm thuật Thủy Hệ 'Vũ Lâm Linh' đã giúp nàng trở thành cao thủ số một của Bắc Yên học viện.

Thiên Tinh Tư Mã Hương Sơn.

Bắc Yên Hàn Băng Ngưng.

Mãnh Thú Chi Lương Thu.

Chính là ba người chiếm vị trí đứng đầu trong danh sách môn sinh của mấy trăm học viện tại Tinh Phong thành, sau khi Thượng Quan Thiên Huệ rời khỏi đây thì vị trí của bọn họ trở nên vững chắc không gì phá nổi.

Trong tất cả các học viện, Bắc Yên đại khái được xem như một học viện đặc biệt nhất, bởi vì nó chính là học viện chỉ dành cho nữ sinh, tất cả đệ từ đều là nữ.

Hàn Băng Ngưng nổi danh là một mỹ nhân mặt lạnh tựa băng tuyết, vô số thanh niên tuấn tú tài ba tự cho là phong lưu đều phải gục ngã trước nàng. Phong cách sống của nàng rất giống với Thượng Quan Thiên Huệ, cho nên có một số người còn gọi nàng là "Tiểu Thiên Huệ", trước biệt danh này Hàn Băng Ngưng không những không phản đối mà còn công khai nói rõ Thượng Quan Thiên Huệ chính là thần tượng của nàng.

Hàn Băng Ngưng tay trần, nhẹ nhàng bay nhảy phía trên biển trúc, lộ ra dáng người duyên dáng nhẹ nhàng.

Ánh mắt của nàng tùy ý nhìn xuống phía dưới, nơi đây chính là chốn sinh hoạt của người Bộ Phong, nhưng tính nàng không thích nói chuyện nên thường lẳng lặng tránh xa.

Đột nhiên ánh mắt của nàng khẽ co lại.

Trên khoảng đất trống bên rìa Bích Chiểu Trúc Hải có một gã nam tử đang tu luyện khinh công. Hàn Băng Ngưng chỉ liếc qua là có thể nhận ra được khinh công mà hắn đang tu luyện chính là vũ kỹ cấp hai 'Không Mộc Thung', bộ pháp của hắn không được lưu loát cho lắm, trong mắt nàng cái thân hình kia quả thực hơi ngu ngốc.

Nàng không hề rời đi bởi vì nàng nhận ra tên nam tử này là ai.

Đường Thiên !

Toàn bộ Tinh Phong thành, chỉ có duy nhất một tên gia hỏa có thể làm Thiên Huệ tiểu thư lộ ra dáng vẻ tươi cười. Khi Thượng Quan Thiên Huệ vẫn còn ở Tinh Phong thành, thì Hàn Băng Ngưng cũng vừa nhập học, lúc đó nàng vô cùng tôn sùng Thượng Quan Thiên Huệ.

Trong lòng nàng Thượng Quan Thiên Huệ là hóa thân của hoàn mỹ, thậm chí nàng còn không biết rằng phong cách làm việc của mình có một phần âm thầm bị nhiễm từ Thượng Quan Thiên Huệ.

Nhưng có duy nhất một chuyện mà cho tới tận bây giờ Hàn Băng Ngưng vẫn không thể nào hiểu được, đó chính là Đường Thiên.

Hàn Băng Ngưng nghĩ mãi không ra, tại sao một con người hoàn mỹ như Thiên Huệ tiểu thư lại ưa thích tên nam nhân trước mặt này cơ chứ!

Cái tên nam nhân này ngay cả vũ kỹ cấp hai Không Mộc Thung mà còn luyện chẳng xong, thì dựa vào cái gì mà giành được sự ưu ái của Thiên Huệ tiểu thư cơ chứ?

Hàn Băng Ngưng đứng yên bất động ở trên cành trúc, suy nghĩ đến xuất thần.

Bỗng nhiên nhánh cây dưới chân nàng khẽ rung lên, lập tức Hàn Băng Ngưng tỉnh táo lại, trên mặt đầy vẻ cảnh giác. Nhánh cây dưới chân liên tục rung động, ở phía xa xa còn có tiếng ầm ầm truyền đến.

Với kinh nghiệm dầy dặn của mình, Hàn Băng Ngưng lập tức đoán ra được, có một con dã thú có thể hình khổng lồ đang tới gần.

Đồng thời trong lòng nàng cũng xuất hiện một tia nghi hoặc, Bích Chiểu Trúc Hải có rất ít dã thú to lớn, bởi vì địa hình nơi này toàn là đầm lầy thôi, ánh mắt trầm tĩnh của Hàn Băng Ngưng chậm rãi tìm kiếm trong biển trúc trậm rạp.

Bỗng dưng, đồng tử trong mắt nàng khẽ co lại.

Có một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn đầy vẻ hoảng hốt, đang di chuyển cực nhanh lách qua những cây trúc. Đó là một tiểu nữ hài khoảng tầm bảy, tám tuổi, tóc búi lên cao, trên đôi má bầu bĩnh vẫn còn lưu lại hai vệt nước mắt, sắc mặt tiểu nữ hài đó trắng bệch, chiếc miệng nhỏ nhắn đang mím chặt lại, dùng cả tay lẫn chân liều mạng chạy trốn.

Hàn Băng Ngưng nhận ra cô bé này là ai rồi, tiểu nữ hài này chính là người của Bộ Phong, trong khoảng thời gian gần đây ngày nào nàng cũng đến rừng trúc này để luyện khinh công, nên đã gặp qua tiểu nữ hài này mấy lần.

Chắc chắn đằng sau có một con dã thú nào đó !

Đúng lúc Hàn Băng Ngưng cúi người chuẩn bị lao xuống, thì bỗng nhiên một con quái vật khổng lồ màu đen đột nhiên từ trong rừng trúc lao ra.

Rào rào...!

Cành trúc dưới chân Hàn Băng Ngưng rung động mạnh làm cho nàng suýt nữa bị mất thăng bằng, nàng vội vàng ổn định lại thân hình.

Mặc Giáp Thiết Tê !

Sắc mặt Hàn Băng Ngưng khẽ biến, sao Bích Chiểu Trúc Hải lại hiện diện dã thú có cấp bậc cao như vậy?

Tứ giai trung đoạn, thực lực như vậy thì ngay cả khi Hàn Băng Ngưng có trạng thái tốt nhất cũng khó có thể đơn giản thắng nó được, còn tệ hơn nữa là hôm nay nàng không mang theo kiếm.

Đáng chết !

Thân hình Mặc Giáp Thiết Tê rất to lớn, khổng lồ giống như một tòa núi nhỏ vậy, toàn thân nó được bao bọc bởi những mảnh vảy cứng chắc màu xanh lá cây, đao thương khó có thể làm thương tổn đến nó, tính tình của nó lại vô cùng nóng nảy. Tuy thể hình của Mặc Giáp Thiết Tê quá khổng lồ nhưng lại không hề nặng nề, lúc nó lấy được đà phi tới thì cũng là lúc nó đáng sợ nhất, nó căn bản không hề bị những cây trúc ảnh hưởng nên trực tiếp càn quét lao tới.

Những giọt lệ trong mắt tiểu nữ hài tuôn ra càng nhiều, nhưng nàng cực kỳ hiểu chuyện, không khóc lóc mà chỉ dốc sức chạy trốn mà thôi.

Nhưng khoảng cách của nàng với con quái thú kia thu hẹp ngày càng gần.

Hàn Băng Ngưng cắn răng một cái, rồi cúi người lao xuống.

*

* *

Lúc này Đường Thiên đang tu luyện Không Mộc Thung, khi khổ tu thì luyện Băng Quyền, ban ngày luyện khinh công, cuộc sống cứ trôi qua như vậy dường như vô cùng phong phú.

Bỗng nhiên, mặt đất dưới chân hắn rung lên.

Ủa ?

Đường Thiên hơi nghi hoặc liền dừng lại, nhưng đúng lúc này hắn nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn lao ra từ bên trong biển trúc.

Người vừa lao ra là một tiểu cô nương, trên mặt tiểu nữ hài tràn ngập vẻ kinh hoảng, khi nàng vừa lao ra khỏi rừng trúc liền thấy Đường Thiên.

"Đại ca ca, chạy mau !"

Thanh âm non nớt đầy lo lắng truyền vào tai Đường Thiên.

Gần như cùng lúc đó, một thân hình khổng lồ màu đen cũng ầm ầm lao ra từ bên trong biển trúc. Trước thân hình của nó, những thân trúc to như cánh tay trở lên yếu ớt như làn giấy mỏng, vừa đụng vào đã tan vỡ bay toán loạn.

Lần đầu tiên Đường Thiên nhìn thấy một con dã thú hung hãn đến vậy!

Không tốt !

Đồng tử trong mắt Đường Thiên bỗng co lại, lúc tiểu nữ hài muốn dụ dã thú ra chỗ khác nên đổi hướng chạy sang một hướng khác, nhưng như vậy lại làm cho khoảng cách với con dã thú bị kéo lại gần.

Đúng là một tiểu nữ hài thiện lương mà...

Chân sau Mặc Giáp Thiết Tê đạp mạnh một cái, rồi lao nhanh về phía tiểu nữ hài.

Gần như cùng lúc đó, thân hình Đường Thiên không chút do dự nhảy lên.

Lúc này hắn giống như một con báo đang săn mồi, sức bật mạnh mẽ được phát huy đến mức tận cùng. Khoảng cách cả hai rất gần, lại thêm

Đường Thiên có phản ứng cực nhanh, nên chỉ trong nháy mắt thân thể của hắn đã lao đến gần Mặc Giáp Thiết Tê.

Lúc này thân hình Đường Thiên đột nhiên biến mất.

Một ánh quyền mang màu bạc sáng chói xẹt qua tựa như tia sét xé toang bầu trời.

Thiểm Điện Sát !

Tia chớp màu bạc đánh mạnh lên thân thể rắn chắc của Mặc Giáp Thiết Tê.

Lập tức thân thể khổng lồ của Mặc Giáp Thiết Tê bị văng ra ngoài.

Khi thân hình vẫn còn ở giữa không trung, Đường Thiên cong người như cá, thuận thế một tay ôm lấy thân hình tiểu nữ hài lộn một vòng ra ngoài.

Nguy hiểm thật !

Hộc hộc hộc..., Đường Thiên thở phì phò, bò dậy khỏi mặt đất, rồi cúi đầu nhìn tiểu nữ hài trong ngực, lúc này tiểu nữ hài vẫn nhắm chặt mắt, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

"Này, ê... ê...., ngươi không sao chứ !"

Đường Thiên lắc lắc cánh tay tiểu nữ hài, cuối cùng cô bé vốn đang mím chặt môi cũng không nhịn được nữa mà khóc òa lên.

Lập tức Đường Thiên luống cuống tay chân: "Này, ê.... ê..., đừng khóc... đừng khóc, ngươi bị thương ở đâu à?"

Ầm ầm...!

Đột nhiên mặt đất rung lên, nguồn chấn động ở ngay phía sau lưng hắn.

Đường Thiên ngớ người ra, còn tiểu nữ hài đang thút thít nỉ non cũng thoáng ngừng lại.

Khi Đường Thiên quay đầu nhìn lại thì thấy Mặc Giáp Thiết Tê vẫn bình yên vô sự đang từ từ bò dậy, Đường Thiên hít vào một hơi lãnh khí, da đầu run lên từng hồi.

Thiểm Điện Sát mà !

Thứ mình mới đánh nó chính là Thiểm Điện Sát đó!

Ngay cả đám sương mù phía sau Quang môn cũng bị Thiểm Điện Sát đánh tan một khoảng, sao con súc sinh này bị một đòn như vậy mà vẫn bình yên vô sự chứ?

Đường Thiên vội vàng đẩy tiểu nữ hài ra sau lưng mình rồi thấp giọng nói: "Chạy mau!"

"Đại ca ca cùng chạy đi!" Tiểu nữ hài bám vào trang phục của Đường Thiên.

Ca cũng muốn chạy lắm chứ...

Trong lòng Đường Thiên Tâm cảm thấy cay đắng vô cùng, hắn cũng biết với trình độ khinh công cà tàng của mình thì việc chạy thoát con súc sinh kia đúng là vọng tưởng.

Nhưng nhìn thấy đôi mắt đầy mong đợi của tiểu nữ hài nhìn hắn, Đường Thiên cảm thấy..., ừm... nếu giải thích như vậy thì mất mặt dữ lắm...

Không nói hai lời, đột nhiên Đường Thiên nắm lấy bả vai tiểu nữ hài rồi hít mạnh một hơi, con mắt trợn trừng như khỉ, cơ bắp trên cánh tay bỗng phồng lên, khi thở ra hắn âm thầm phát lực rồi ném mạnh tiểu nữ hài ra ngoài như ném một nắm cát.

"Đại ca ca..."

Nữ hài tử giữa không trung không ngừng khua khoắng tay chân, trong giọng nói lo lắng còn mang theo tiếng khóc.

Bỗng nhiên một thân hình uyển chuyển lao tới giữa không trung, một tay tiếp lấy tiểu nữ hài, rồi thân hình ấy cong lại, sau đó đáp xuống ngọn trúc một lần nữa.

Đường Thiên nhìn thấy đó là một nữ nhân, tuy không biết nàng là ai nhưng hắn cũng yên tâm. Hắn xoay người lại đối mặt với Mặc Giáp Thiết Tê, trên mặt đổi thành vẻ hung hãn, tiện tay kéo rách áo để lộ ra thân hình đầy những khối cơ rắn chắc.

Nếu đã không chạy thoát thì chiến một trận đi !

Xoẹt, đùi phải lùi về phía sau cày sâu lên mặt đất một rãnh cạn, thân hình hơi khom lại, hai cánh tay mở ra, mười ngón tay cong lại, nhìn thẳng vào Mặc Giáp Thiết Tê ở phía xa xa, trên mặt không đổi sắc.

"Đến đây đi! Con trâu lớn ngu ngốc kia..."

Tiếng gào thét của Đường Thiên văng vẳng trong rừng trúc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mặc Giáp Thiết Tê

Mặc Giáp Thiết Tê nhìn chằm chằm vào Đường Thiên.

Dã thú tứ giai đã có vài phần linh trí, ở Bích Chiểu Trúc Hải nó chính là bá chủ thật sự. Tại địa bàn này, sự uy nghiêm của nó chưa từng bị khiêu khích.

Nó từ từ áp sát Đường Thiên, tứ chi thô to mạnh mẽ, mỗi bước nện xuống đất đều khiến cho bụi bay mù mịt, ầm ầm vang vọng.

Một quyền vừa rồi khiến nó thấy hơi đau, cảm giác này nó chưa từng nhận biết trước đây.

Trong con mắt vẫn đục, hung quang túa ra. Lớp vảy xanh lục khiến nó như một trọng giáp kỵ sỹ cổ đại, tạo ra một áp lực lớn. Cái sừng tê trên trán nó cũng không phải là bén nhọn, mạnh mẽ mà thô ráp, cái thứ này đã xuyên thủng qua vô số thân thể của kẻ địch dám xâm phạm đến uy nghiêm của nó.

ẦM ẦM

Mặt đất rung chuyển không hề báo trước. Mỗi âm thanh như đánh thẳng vào lòng người.

Trên ngọn trúc, tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch. Nó vội vàng ngẩng mặt lên cầu cứu: “Đại tỷ! Ngươi có thể cứu đại ca ca không?”

Hàn Băng Ngưng khẽ cắn môi, bất đắc dĩ lắc đầu:” Ta không mang theo kiếm.”

Thực lực của thị đều nằm trên kiếm. Nếu có kiếm ở đây thì nói không chừng thị còn có thể cùng con Mặc Giáp Thiết Tê này đọ sức.

Khuôn mặt tiểu cô nương càng thêm trắng bệch.

Lúc này, dưới đất, Mặc Giáp Thiết Tê từ từ áp sát Đường Thiên.

Hàn Băng Ngưng nhìn vào một người một thú bên dưới, tâm tình của thị hiện vô cùng phức tạp. Hành động cứu tiểu cô nương của Đường Thiên khiến thị cảm thấy hắn là một người dũng cảm và lương thiện. Tuy nhiên hắn lại muốn đối kháng trực diện với Mặc Giáp Thiết Tê thì quả thực là không biết tự lượng sức.

Dã thú tứ giai trung cấp lợi hại thế nào, Hàn Băng Ngưng hiểu rất rõ.

Một quyền nhanh như chớp vừa rồi của Đường Thiên khiến cho thị bất ngờ chốc lát. Nhưng để đối phó với dã thú tứ giai trung cấp thì sát chiêu của vũ kỹ cấp hai vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Hàn Băng Ngưng thầm nhanh chóng tính toán trong đầu, nếu mình kéo theo Đường Thiên liệu có thể thoát hay không?

Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, thị hiểu được điều đó là không thể, khinh công của thị dù có uyển chuyển, phiêu dật đi nữa thì trên phương diện tốc độ cũng không thể xách theo một người mà thoát khỏi Mặc Giáp Thiết Tê.

Nếu có kiếm thì tốt rồi…

Hàn Băng Ngưng cắn chặt đôi môi anh đào lại, nếu có kiếm thì trong chốc lát, mình có thể đọ sức cùng Mặc Giáp Thiết Tê để Đường Thiên chạy, sau đó dùng khinh công để thoát đi.

“Kiếm?”

Tiểu cô nương cầm lấy trúc tiếu đeo trên cổ, dùng sức thổi một hơi.

Âm thanh sắc nhọn của trúc tiếu truyền ra xa.

Đường Thiên cũng nghe thấy âm thanh trúc tiếu nhưng không một chút phân tâm. Hắn hết sức chăm chú mắt đối mắt với Mặc Giáp Thiết Tê.

“Khí thế thật mạnh!”

Đường Thiên có cảm giác như mình đang đối mặt với một kỵ sỹ thời viễn cổ, thân mang trọng giáp chầm chậm áp sát, khí tức hung tợn hoang dã đập thẳng vào mặt.

Nhìn sơ qua cũng thấy khó đối phó rồi.

Đường Thiên nheo mắt lại, hai chân nhẹ nhàng cắm vào đất, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Mặc Giáp Thiết Tê đi đến khoảng cách ba trượng trước mặt Đường Thiên rồi dừng lại.

Một người một thú đối mặt với nhau.

Bỗng nhiên, Mặc Giáp Thiết Tê bốn chân hơi co lại.

Gần như cùng lúc, eo Đường Thiên cũng trầm xuống.

“HỐNG”

Mặc Giáp Thiết Tê phát ra một tiếng rống giận, bốn chân co lại, rồi đồng thời phát lực, thân hình vừa lớn vừa nặng của nó biến mất khỏi không trung.

“A A A!”

Đường Thiên bỗng nhiên hét lớn, hai chân cắm vào đất đạp mạnh, thân hình cũng biến mất trong nháy mắt.

Hai đạo tàn ảnh trên không trung lóe lên rồi biến mất, sau đó ầm ầm chạm vào nhau!

PHÀNH!!!

Đường Thiên trợn đôi mắt lên, thế trung bình tấn vẫn giữ nguyên, hai chân bị cắm vào đất sâu đến gối. Hai tay nắm lấy cái sừng trên trán của Mặc Giáp Thiết Tê. Thân thể như được đúc ra từ sắt, cả người hạ xuống cực thấp, từng thớ, từng thớ thịt đều căng ra.

Sức mạnh va chạm trực tiếp nhất, dã man nhất!

Lúc này thời gian dường như bị đóng băng lại, một người một thú vận dụng tất cả sức lực trong từng cơ bắp.

Đường Thiên quên tất cả mọi thứ xung quanh, trong mắt chỉ có Mặc Giáp Thiết Tê trước mặt.

Hàn Băng Ngưng trên ngọn trúc thấy cảnh này thì mắt mở to, miệng há ra. Một người một thú đấu sức, hoàn toàn phá bỏ nhận thức của thị trước đây, tầng tầng trùng kích không gì sánh được.

Man lực thật mạnh!

Sức mạnh con người làm sao mà đạt được đến cấp độ này chứ?

Lực lượng mạnh mẽ như Mặc Giáp Thiết Tê tứ giai trung cấp vốn không phải thứ võ giả chống đỡ được.

Đường Thiên . . .

"Ôi Ôi Ôi Ôi!" Trong miệng Đường Thiên phát ra những tiếng rít vô thức. Khuôn mặt hắn bị vặn vẹo hoàn toàn, cơ thể như quả cầu bị thổi căng lên, mỗi một tia khí lực đều được phát ra.

Cuồng bạo, hoang dã!

Lúc này Đường Thiên như một con dã thú thật sự.

Mặc Giáp Thiết Tê bị mạnh mẽ đè xuống, miệng nó cắm vào trong bùn đất, nó tức giận thật sự, đã khi nào mà nó bị nhục nhã như vậy đâu? Từ lúc nào mà lực lượng xưa nay vẫn ở trên đối thủ của nó bị người áp chế chứ?

Tứ chi điên cuồng bạo động, toàn thân giãy dụa.

Đầu nó chầm chậm mà chắc chắn, từng chút, từng chút nhấc lên, tứ chi dần dần thẳng ra. Đường Thiên dồn hết sức đè nó xuống nhưng cánh tay lại truyền đến một lực lượng ngày càng lớn, một luồng rồi lại một luồng.

Bỗng nhiên, Mặc Giáp Thiết Tê hiện lên một tầng hào quang xanh thẩm.

Một luồng lực lượng, to lớn, hung mãnh, kỳ dị như búa tạ mạnh mẽ đánh vào hai cánh tay Đường Thiên đang gắt gao nắm lấy sừng tê, trực tiếp đi vào cơ thể hắn.

RẦM!!!!

Đường Thiên như bị sét đánh, thân thể văng ra ngoài.

Hàn Băng Ngưng sắc mặt thay đổi, “Đường Thiên cẩn thận!”

Dã thú tứ giai trung cấp đã sinh ra hồn hạch, bọn chúng nắm giữ lực lượng cùng loại với chân lực. Đây là thiên phú của chúng, càng là dã thú cao cấp loại lực lượng này càng mạnh.

Hai con mắt Mặc Giáp Thiết Tê hoàn toàn biến thành màu xanh thẩm, tựa như hai khối mặc ngọc, cả người toát ra một loại khí tức vô cùng nguy hiểm.

Nó chậm rãi tiến lại gần Đường Thiên đang nằm trên mặt đất, tựa như một thú vương uy nghiêm và âm trầm, mang theo khí tức vô thượng ngạo mạn và thô bạo.

Hàn Băng Ngưng chưa từng nghĩ tới thị sẽ thấy khí tức này trên người một con dã thú.

Sắc mặt thị trắng bệch.

Trong long thị sinh ra một cảm giác bất lực, dù lúc này có kiếm trong tay thì thị cũng không dám chắc mình có đủ dung khí để đối đầu với con Thú Vương này hay không.

“Tiểu Niếp, Tiểu Niếp! Ngươi ở đâu?” Một thanh âm lo lắng truyền ra từ rừng trúc.

Trên mặt tiểu cô nương hiện ra nét vui mừng, thị lớn tiếng gọi: “Mẹ ơi! Ném kiếm đến đây!”

Mẹ của Niếp Niếp phản ứng cực nhanh, vút một tiếng, thanh kiếm mang theo vỏ, từ rừng trúc lao thẳng ra.

Hàn Băng Ngưng tỉnh lại từ trong mộng, ngọc thủ đưa ra, rút kiếm khỏi vỏ.

Kiếm vừa đến tay, tâm trạng Hàn Băng Ngưng bình ổn lại, mọi do dự, không tự tin lúc trước đều biến mất. Thị khẽ nói với tiểu cô nương: “giữ lấy gậy trúc!”

Tiểu cô nương vội vã dùng cả tay lẫn chân mà ôm lấy gậy trúc.

Ánh mắt Hàn Băng Ngưng nghiêm nghị, hai tay áo tung ra, cả người giống như một con chim to lớn lao xuống phía dưới.

Đôi chân ngọc ngà, mềm mại bước trên mặt đất, mặt đất lúc này như một bãi hỗn độn, tuy một người một thú giao thủ ngắn ngũi nhưng khắp nơi đều là bùn đất.

"Mặc Giáp Thiết Tê!" trong rừng truyền ra âm thanh của một nữ tử: "Niếp Niếp!"

“Mẹ ơi!” Tiểu cô nương rốt cục cũng không nhịn được, kêu một tiếng rồi òa lên khóc nức nở.

Tia lo lắng cuối cùng của Hàn Băng Ngưng cũng biến mất. Ngọc thủ vung lên, kiếm chỉ thẳng vào Mặc Giáp Thiết Tê .

Nhưng làm cho thị bất ngờ là Mặc Giáp Thiết Tê dường như không phát hiện ra thị, nó đột ngột dừng bước. Thân hình lần thứ hai chùng xuống, cái sừng tê nhằm vào Đường Thiên đang nằm trên mặt đất cách đó không xa.

“Từ dã thú tứ giai trở lên, chúng có trực giác rất mạnh với nguy hiểm. Lẽ nào nó không thấy được mình đang tới gần?”

Hàn Băng Ngưng nghi hoặc, Đường Thiên vừa rồi còn nằm trong bùn đất không nhúc nhích, cơ thể khẽ động.

Mỹ mâu Hàn Băng Ngưng mở lớn ra, “lẽ nào…”

Một bàn tay đặt lên mặt đất, bàn tay kia cũng theo đó mà đặt lên, trên đôi bàn tay dính đầy bùn đất.

Thân thể Đường Thiên từ từ bị nâng lên.

Hàn Băng Ngưng ngơ ngác nhìn Đường Thiên. Chính diện chống đỡ một đòn của Mặc Giáp Thiết Tê mà vẫn có thể bò dậy được. Tố chất thân thể của tên quái vật kia rốt cục là mạnh mẽ đến thê nào?

“ Hộc … hộc… người nhất định phải chết!”

Tiếng thở dốc hổn hển xen lẫn vào tiếng rít trầm thấp.

Đường Thiên giãy dụa đứng lên, nữa người trần trụi dính đầy bùn đất. Bùn theo miệng hắn, từng ngụm, từng ngụm phun ra trên mặt đất.

Mặc Giáp Thiết Tê thân hình run lên rồi lui lại một bước.

“Nhập ma… là nhập ma sao?”

Hàn Băng Ngưng không khỏi nghi ngờ, thị không phải lần đầu tiên nhìn thấy nhập ma, thế nhưng Đường Thiên trước mặt này, trên người toát ra một loại khí tức khiếp đảm và vô cùng nguy hiểm.

Thân hình Đường Thiên hạ xuống, eo trầm đi, phô ra từ thế giống như đúc vừa rồi.

Mặc Giáp Thiết Tê gào lên âm thanh trầm đục.

Đường Thiên nhếch miệng cười, con mắt đỏ óng ánh lại làm tăng thêm cảm giác quỷ dị. Khi nụ cười quỷ dị đó còn chưa biến mất thì thân hình Đường Thiên đột nhiên biến mất.

Mặc Giáp Thiết Tê tức giận gầm lên, bốn chân co lại rồi đồng thời phát lực.

Hai thân ảnh một lần nữa chạm vào nhau.

ẦM!

Vô số bùn đất văng tung tóe. Một người, một thú cuồng bạo xông đến tạo thành một cái hố cạn.

"HỐNG HỐNG HỐNG!!!"

"A A AAA!"

Cả hai cùng hét lên tạo nên một âm thanh hổn tạp.

Hào quang xanh thẩm lần thứ hai sáng lên, thế nhưng, Đường Thiên lúc này dường như chưa phát hiện.

“Ngu ngốc!”

Đường Thiên cười gằn một tiếng, nắm lấy sừng tê, rồi đột ngột phát lực, xoay người một cái đã ngồi trên lưng Mặc Giáp Thiết Tê.

Tiểu Băng Quyền!

Khi Đường Thiên rơi vào trạng thái nhập ma, Tiểu Băng Quyền uy lực cuồng tăng, mỗi một quyền đều ẩn chứa lực cực cường băng kính, chui vào trong cơ thể Mặc Giáp Thiết Tê. Sức lực toàn thân vận chuyển, mỗi một luồng lực lượng đều sắc bén như thế tạc lên trên tinh cương vảy giáp, rất nhanh, xuất hiện từng đường từng đường vết thương như đao chém.

RẦM!!!

Một khối vảy giáp vỡ ra rồi văng khắp nơi trong không trung.

Đường Thiên thấy thế thì càng liều mạng nhằm nơi vảy vừa bị nghiền nát mà nện tới. Hạc kính Tiểu Băng Quyền sắc bén rất nhanh đã cắt thêm từng đường vết thương nhỏ.

Mặc Giáp Thiết Tê điên cuồng giãy dụa cơ thể, tuy nhiên dù có giãy dụa thế nào thì Đường Thiên cũng như đóng đinh, dính chặt trên lưng nó, tiếp tục một quyền rồi lại một quyền mà giáng xuống lưng Mặc Giáp Thiết Tê.

Mặc Giáp Thiết Tê rống một tiếng vang trời, bốn chân vung lên rồi hướng phía rừng trúc lao đi.

Tíc tắc, Đường Thiên hiểu được Mặc Giáp Thiết Tê muốn làm gì, nó da dầy thịt cừng, cây cối đối với nó như gãi ngứa nhưng đối với Đường Thiên mà nói thì thật sự nguy hiểm.

“Chết đi!!!”

Đường Thiên mở to hai mắt, gào lên như sấm.

Hắn không thèm để ý, cứ từng quyền, từng quyền mà đánh xuống lưng Mặc Giáp Thiết Tê.

ẦM!!!

Mặc Giáp Thiết Tê đâm thẳng vào rừng trúc, những cây trúc thân to bằng miệng bát bên đường nháy mắt bị chia năm xẻ bảy.

Trúc xanh cứng rắn đánh lên người Đường Thiên, trong trạng thái điên cuồng, hắn nện như mưa xuống lưng Mặc Giáp Thiết Tê.

“Đại ca ca!”

“Đường Thiên!”

Tiếng kinh hô từ phía sau truyền tới, không ai nghĩ Mặc Giáp Thiết Tê lại chạy vào rừng trúc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thật Kỳ Quái!

Trong mơ mơ màng màng, Đường Thiên mơ hồ nghe thấy có ai đang gọi mình.

Hình như là một cô gái rất xa lạ, nhưng chính cái âm thanh này làm hắn đang vô tri vô giác tỉnh táo trở lại. Hắn bắt đầu tỉnh giấc.

"Đường Thiên... Đường Thiên..."

Đường Thiên cố gắng lắm mới mở được mắt ra. Ánh mặt trời chói chang chiếu vào làm hắn nhắm chặt mắt lại theo bản năng. Phải một lúc sau thích ứng được hắn mới lại mở mắt ra. Đập vào mắt hắn là một gương mặt xa lạ.

"Ngươi là..."

Đường Thiên mơ màng hỏi. Hắn lồm cồm ngồi dậy nhìn về bốn phía. Xa lạ quá, đây là đâu?

"Đại ca ca! Đại ca ca!"

Phía dưới vang lên một thanh âm vui sướng.

Hả?

Đường Thiên ngoái nhìn về nơi thanh âm phát ra thì thấy có một bàn tay nhỏ bé đang chới với cố gắng hết sức để leo lên trên. Một người đàn bà trung niên phía sau đuổi theo kêu lên: "Niếp Niếp, cẩn thận cẩn thận, ngã bây giờ."

Xoạt, một cái bím tóc ngỏng lên trời thò ra, khuôn mặt rất vui vẻ: "Đại ca ca, cuối cùng người đã tỉnh!"

Đường Thiên nhìn bé gái, lập tức nhớ ra: "A a a, ngươi là con bé ngày trước bị bọn nó đuổi theo ... Ư, hả hả, làm sao ta lại có mặt ở trên đây?"

Đường Thiên xoạt xoạt quay đầu nhìn bốn phía, hết nhìn đông lại nhìn tây, miệng thầm thì: "Con trâu to đần độn đưa ta tới nơi đây hả? Đây là đâu thế? Con trâu đần đâu?"

"Đại ca ca, con trâu to đần độn ở dưới mông đó!" Bé gái vui vẻ nói.

Dưới mông ...

Đường Thiên sững sờ, cúi đầu xuống nhìn thì lập tức nhảy lên. Kinh hô: "A a a, nó sao lại ở dưới mông ta? Ồ, không đúng, làm sao nó lại bất động? Giống chết rồi quá ..."

Hàn Băng Ngưng vẫn đang âm thầm quan sát Đường Thiên. Trước hôm nay, trong lòng nàng ta chỉ xem thường, khinh thị và khó hiểu. Xem thường, khinh thị là dành cho Đường Thiên, khó hiểu là dành cho Thượng Quan Thiên Huệ.

Thế nhưng bây giờ thì hình tượng Đường Thiên trong lòng nàng ta đã hoàn toàn khác hẳn.

Hữu dũng vô mưu? Thẳng thắn? Tố chất thân thể biến thái? Cuồng dã?

Đột nhiên, Hàn Băng Ngưng phát hiện mình rất khó định nghĩa được cái tên khốn khiếp trông qua tưởng như đơn giản trước mắt này.

Sâu thẳm trong tâm thì hắn là hạng người gì?

Niếp Niếp không có nhiều ý nghĩ phức tạp như vậy, nó hươ hươ bàn tay bé nhỏ: "Nó bị đại ca ca đánh chết."

"Bị ta đánh chết?" Đường Thiên ngơ ngác trỏ vào ngực mình, mặt không hề tin tưởng.

Tự mình đánh chết?

Tại sao mình có thể đánh chết một tên khốn khiếp hung hãn như thế chứ?

Hắn cố gắng nhớ lại thế nhưng hắn chỉ nhớ rõ là con trâu ngốc lớn kia dốc sức xông vào trúc hải, hắn liều mạng dùng nắm đấm điên cuồng đánh. Chuyện về sau, hắn hoàn toàn chẳng nhớ tý nào.

Làm sao lại biến thành chính mình giết đây?

Hàn Băng Ngưng nhìn chăm chú Đường Thiên. Vẻ mặt của hắn mờ mịt, ở trong mắt nàng ta càng trở nên cao thâm khó dò. Hắn là đang giả bộ ư? Hắn thật sự là không nhớ gì sao?

Không thể!

Theo phản ứng bản năng, Hàn Băng Ngưng đầu tiên liền phủ quyết điều phán đoán này.

Đây là Mặc Giáp Thiết Tê, là dã thú tứ giai trung cấp. Với thực lực của nó, ở vùng này chính là cấp thú vương. Cho dù nàng ta đối đầu cũng không chắc sẽ hạ được nó trong thời gian ngắn. Giết chết con dã thú mạnh mẽ như thế phải cần thực lực tứ giai cao cấp.

Toàn bộ Tinh Phong thành, cường giả có thực lực mạnh mẽ như thế có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng thi thể của con Mặc Giáp Thiết Tê vẫn còn sờ sờ tại trước mặt nàng ta, đến ngay cả vết thương trên người Mặc Giáp Thiết Tê cũng cho thấy là do Đường Thiên ra tay. Vết thương trên khắp cơ thể Đường Thiên là do Mặc Giáp Thiết Tê đè, ép, đụng chạm gây nên.

"Lúc chúng ta tìm thấy ngươi thì ngươi chính là như vậy." Hàn Băng Ngưng nhàn nhạt nói: "Chúng ta chăm ngươi đã ba ngày."

"Chăm ta ba ngày rồi hả?" Đường Thiên lập tức phản ứng lại, hắn vội vàng: "Cảm tạ, cảm tạ, xin cảm tạ!"

Chợt nhớ tới chuyện mình đang ngồi trên con trâu đần và bị rất nhiều thương tích, Đường Thiên cúi đầu xem xét thì thấy những vết thương trên người đều đã kết vảy.

"Ồ, vết thương trên người ta sao đã lành rồi?" Đường Thiên rất là kinh ngạc.

Tiểu Niếp Niếp giơ bàn tay nhỏ bé lên: "Là cao trúc ong chúa! Tiểu Niếp Niếp thoa cho Đại ca ca cao trúc ong chúa, rất hữu dụng đấy!"

"Oa, bé con thật lợi hại đó!" Đường Thiên đan hai bàn tay sau đầu, vẻ mặt khen ngợi.

Tiểu Niếp Niếp ưỡn ngực ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn là vẻ kiêu ngạo: "Niếp Niếp lợi hại nhất rồi!"

Đường Thiên xoa xoa đầu tiểu Niếp Niếp, hắn vô cùng quý mến tiểu cô nương hiền lành khả ái này rồi. Tiểu Niếp Niếp nhắm mắt lại thích thú.

"Lần này thật sự cảm tạ ngài!" Mẹ của Niếp Niếp lúc này cũng mở miệng cảm tạ, một mặt thị cảm kích: "Niếp Niếp bướng bỉnh số một, không ngờ thế nào mà trêu phải phiền toái lớn như vậy. Nếu như không phải ngài, ta thực sự không dám tưởng tượng chuyện kế tiếp!"

Đường Thiên vừa vò đầu vừa cười ha ha: "Đến giờ ta vẫn còn chưa hiểu tình hình a!"

Bỗng nhiên Đường Thiên nhớ tới một vấn đề, hắn chỉ vào Mặc Giáp Thiết Tê phía dưới hỏi: "Đây là quái vật gì?"

"Mặc Giáp Thiết Tê." Hàn Băng Ngưng bỗng nhiên mở miệng: "Dã thú tứ giai trung cấp, thực lực cường hãn, tính tình hung dữ, sức mạnh vô cùng lớn. Nó đã sinh ra hồn hạch nên có thể vận dụng chân lực, ngươi hẳn là đã lĩnh hội uy lực của nó."

"Ừ, một cú đó đủ ngoan độc! Suýt chút nữa ta bò không đứng lên nổi!" Trong lòng Đường Thiên vẫn còn sợ hãi.

Hàn Băng Ngưng không nói gì. Thị nghe được câu này bất giác liếc mắt nhìn một cái, nếu là người khác đã bò không đứng lên nổi.

Đường Thiên nhảy ra khỏi thi thể Mặc Giáp Thiết Tê, hắn nhìn đánh giá bốn phía, tò mò hỏi: "Bích Chiểu Trúc Hải tại sao có thể chịu được cái con khốn khiếp nặng như vậy lớn như vậy nhỉ? Sao nó không rơi xuống đầm lầy?"

"Không biết." Hàn Băng Ngưng giải thích: "Vảy giáp trên thân nó gọi là mặc thủy lân, lân phiến hệ thủy của nó cực kỳ tốt làm cho nó không chỉ có thể sinh sống ở đầm lầy mà còn có thể ra sông ra biển lớn."

"Oa! Lợi hại như vậy!" Đường Thiên rất là kinh ngạc.

Tiểu Niếp Niếp lần thứ hai giơ bàn tay xinh xắn béo mập lên, hét lanh lảnh: "Đại ca ca lợi hại hơn!"

Đường Thiên bỗng nhiên chống cằm, trầm tư. Vẻ mặt của hắn nghiêm túc, như đang suy nghĩ về một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Một lúc sau, Đường Thiên vẫn không nhúc nhích, Hàn Băng Ngưng nóng ruột không kiềm chế nổi, đôi mắt đẹp nhìn sang: "Ngươi đang suy nghĩ gì?"

Đường Thiên nghe vậy bèn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Hàn Băng Ngưng rồi nghiêm túc hỏi: "Nó đúng là bị ta giết sao?"

"Không sai." Hàn Băng Ngưng gật gù: "Hiện trường không nhìn thấy dấu vết những người khác."

"Thật sự thế hả?" Cặp mắt Đường Thiên không nhúc nhích, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc.

Lẽ nào trong đó có ẩn tình gì đó?

Trong lòng Hàn Băng Ngưng hơi động, nhưng vẫn kiên trì gật đầu như cũ: "Là ngươi giết."

"Chính là Đại ca ca giết!" Tiểu Niếp Niếp hét lên thật to để biểu hiện hết cảm xúc ở trong lòng.

Đường Thiên gật rụp một cái thật mạnh, biểu hiện càng nghiêm nghị: "Rất tốt."

Sau một khắc, khuôn mặt nghiêm túc tan thành mây khói hóa thành nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, hai hàm răng trắng như tuyết phô ra.

"Muốn bán vật này phải đến chỗ nào để bán nhỉ? Có thể bán được không ít tiền đâu!"

※※※

Trong đầu Hàn Băng Ngưng xuất hiện hình ảnh những cao thủ khác, người nào cũng cao to tiêu sái, nếu như đặt ở cạnh với Đường Thiên thật sự chẳng khác rau giá mầm ah.

Thật sự là đóa hoa trong nhà kính ah!

Hàn Băng Ngưng sinh lòng cảm khái, lần thứ nhất thị sinh ra cảm giác như vậy. Bình thường những đám thanh niên tài tuấn vây quanh người thị đều có thiên phú xuất sắc, ăn nói cử chỉ cao nhã, lãng mạn, biết hưởng thụ cuộc sống. Ai trông vào đều thấy bọn họ tài hoa hơn người.

Hàn Băng Ngưng lần đầu tiên thấy một người hoàn toàn khác những người kia.

Nếu như nói, những người kia là hoa trong nhà kính, Đường Thiên tựa như cỏ dại hoang dã, chỉ cần chút ánh mặt trời một chút phân bón là có thể sinh trưởng tốt, vô luận gió táp mưa sa.

Nàng bỗng nhiên nhớ, chẳng lẽ Thượng Quan Thiên Huệ là bị những cái này của hắn đả động?

"Tiểu thư!"

Một gã chưởng quầy nhìn thấy Hàn Băng Ngưng, vội vàng bỏ công việc đang dang dở, chạy tới ngay.

Hàn Băng Ngưng phục hồi tinh thần lại, thị cảm giác vừa rồi mình có vài ý nghĩ theo phương diện khác lạ. Chuyện quan trọng nhất là thị không còn hiểu rõ Đường Thiên cuối cùng là dạng người nào.

Người này, quá kì quái!

Nàng bình ổn tâm tư rồi bèn thản nhiên nói: "Hắn săn được một con Mặc Giáp Thiết Tê, tìm không thấy người mua, các ngươi nhìn xem có muốn mua lại nó không."

"Vâng!" Chưởng quầy không dám hỏi nhiều, vội vàng thúc tiểu nhị đến hậu viện gọi sư phó có kinh nghiệm sang đây xem xem.

Chẳng mấy chốc, vị sư phó vén rèm tiến đến, lão nhìn thấy Hàn Băng Ngưng bèn tiến lên hành lễ: "Tiểu thư."

Hàn Băng Ngưng gật gật đầu: "Xem đi, theo giá giá thị trường."

"Vâng!" Vị sư phó nghe vậy vội vàng gật đầu.

Vị sư phó đến gần thi thể Mặc Giáp Thiết Tê, đi dạo quanh một vòng, tấc tắc kêu kỳ lạ: "Không ngờ đúng là Mặc Giáp Thiết Tê. Chàng trai, thực lực không tệ nha, có thể săn được Mặc Giáp Thiết Tê, đây chính là bản lĩnh thật sự!"

Đường Thiên vò đầu, nhếch miệng cười ngây ngô: "Ta cũng không hiểu làm thế nào mà săn được đấy."

Vị sư phó sững sờ, chợt không cho là đúng nói: "Quá khiêm tốn! Chuyện này không thể nói bừa được!"

Hàn Băng Ngưng đứng bên cạnh, mắt mở to cố nén xúc động.

"A.... Có Hồn hạch, hẳn là Tứ giai trung cấp." Vị sư phó xem rất cẩn thận: "Phẩm giai rất không tồi, chỉ tiếc, Mặc Thủy Lân hư hao quá nhiều, mỗi một khối đều bị tổn thất ah. Ồ, hình như là Tiểu Băng Quyền, nhưng vết rách do Tiểu Băng Quyền không thể bóng loáng như vậy được chứ, hơn nữa Tiểu Băng Quyền không thể nào phá vỡ Mặc Thủy Lân ah, kỳ quái, thật sự là kỳ quái!"

Cặp mắt Hàn Băng Ngưng nhíu lại, quả nhiên có vấn đề, nàng ở lại đây là muốn nghe xem vị sư phó giàu kinh nghiệm có thể nhìn ra môn đạo gì đó.

Một lát sau, vị sư phó lắc đầu: "Nhìn không ra!"

Hàn Băng Ngưng âm thầm ghi nhớ những lời này trong lòng, sau này đến hỏi hiệu trưởng xem sao.

"Chàng trai, Mặc Giáp Thiết Tê đáng giá nhất là hồn hạch, có thể dùng để chế tác thẻ hồn tướng. Nhưng ta đề nghị ngươi không nên bán, dùng nó để bồi dưỡng Vũ Hồn của ngươi. Mặc Thủy Lân nguyên vẹn có sáu trăm hai mươi mốt khối, đủ để dệt một kiện Thủy Hệ lân giáp. Mặt khác, cái sừng tê giác này cũng đáng không ít tiễn." Vị sư phó xem hàng thuộc như lòng bàn tay.

"Bồi dưỡng Vũ Hồn hả?" Khuôn mặt Đường Thiên ngơ ngác.

"Ngươi chưa nghe ai nói hả?" Hàn Băng Ngưng đột nhiên hỏi.

Đường Thiên lắc đầu: "Chưa mà."

Hàn Băng Ngưng quay mặt sang nói với vị sư phó định giá: "Hồn hạch để hắn giữ lại, những thứ khác đều bán."

"Vâng!"

Chưởng quầy và vị sư phó định giá âm thầm đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn về phía Đường Thiên.

Đường Thiên đi đến trước mặt Hàn Băng Ngưng, vẻ mặt nóng bỏng hỏi: "Bồi dưỡng Vũ Hồn, đó là làm cái gì? Cô gái ơi, nói một chút đi!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thủy Bình Vũ Quỷ

“Ngươi không biết bồi dưỡng võ phách?” Hàn Băng Ngưng nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên lắc đầu mờ mịt đáp: “không biết…”

Ánh mắt Hàn Băng Ngưng lóe lên: “Đợi sau khi ngươi đạt tứ giai, sẽ sinh ra Vũ Hồn, trong đó bao hàm thể ngộ của ngươi đối với các loại Vũ kỹ. Rồi lấymột bộ phận võ phách khắc lên trên thẻ, chính là thẻ hồn tướng bây giờ.”

Đường Thiên bừng tĩnh ngộ ra: “Khó trách từ tứ giai trở lên mới có thể chế tác thẻ hồn tướng.”

“Không sai” Hàn Băng Ngưng gật đầu: “Mỗi một thẻ hồn tướng đều cần một đạo lạc ấn Vũ Hồn. Từ đó Vũ Hồn sẽ suy yếu đi. Bồi dưỡng Vũ Hồn mạnh mẽ chính là việc tu hành thiết yếu của võ giả, đây chính là tác dụng của hồn hạch. Tác dụng Vũ Hồn còn rất nhiều, hơn nữa, Vũ Hồn càng ngưng thực, ngươi càng ít chịu ảnh hưởng của ngoại cảnh.”

“Nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ?” Đường Thiên mơ hồ gật đầu.

Hàn Băng Ngưng cũng không biết nói tiếp như thế nào, nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: “Ngươi muốn lấy tiền hay đổi thành vật phẩm khác?”

“Vật phẩm khác hả?” Đường Thiên tỏ ra hứng thú: “Có thể đổi lấy gì tốt sao?”

“Nếu như đồ vật để tu luyện thì có Tinh Thần thạch, có thể gia tăng tốc độ tu luyện chân lực của ngươi. Nhưng dưới tứ giai khuyến cáo không nên sử dụng Tinh Thần thạch quá sớm. Cơ sở không vững, đối với tương lai của ngươi không tốt.” Chưởng quầy nhanh chóng tư vấn: “Nếu là vũ khí thì có: Tiểu Bạch Dương Kiếm do chòm sao Bạch Dương chế tác, Tiểu Xạ Thủ Cung của chòm sao Nhân Mã, đều không tệ đâu.”

“Ta có vũ khí rồi.” Đường Thiên lắc đầu, lấy từ trong túi ra.

“Hắc Thiết quyền sáo của chòm sao Thiên Lô!” Hai mắt chưởng quầy tỏa sáng: “Vũ khí tốt! Hắc Thiết hệ liệt của của chòm sao Thiên Lô là tinh phẩm khó tìm, số lượng sản xuất hằng năm không nhiều lắm, không ngờ ngươi lại có cách lấy được.”

“Rất lợi hại hả?” Hai mắt Đường Thiên sáng trưng.

“Ừ! Rất không tệ!” Chưởng quầy liên tiếp gật đầu nói: “Nó không lớn như chòm sao Bạch Dương và Nhân Mã. Thiên Lô là một chòm sao nhỏ nhưng Thiên Lô rất nổi tiếng về mặt sản xuất vũ khí. Vũ khí Thiên Lô chính thức phân làm bốn hệ liệt lớn: Hắc Thiết hệ liệt, Thanh Đồng hệ liệt, Bạch Ngân hệ liệt, Hoàng Kim hệ liệt. Hắc Thiết lấy sự cứng rắn và bền chắc mà nổi danh. Nghiêm khắc mà nói, tứ đại hệ liệt đã thuộc về phạm vi bí bảo của hành tinh, giá trị không thấp chút nào.”

Đường Thiên vô cùng vui mừng.

“Ngươi có Hắc Thiết quyền sáo này rồi thì đối với các loại hàng khác chắc chắn rất chướng mắt.” Chưởng quầy cười cười nói: “Nhưng ở đây có một bí bảo tinh hệ rất thú vị.”

“Cái gì vậy?” Đường Thiên vội hỏi.

“Thủy Bình Vũ Quỷ của chòm sao Thủy Bình!” Chưởng quầy lấy là một cái vòng đeo cổ trên đó treo một cái Thủy Bình nhỏ bằng ngón tay. Thủy Bình óng ánh tỏa sáng, hiện ra ánh sáng êm dịu xinh đẹp.

“Thủy Bình Vũ Quỷ có thể chứa sáu kiện vũ khí, còn có thể chứa một số vật khác, tuy nhiên sức chứa có hạn. Đây là bí bảo cấp nhập môn hành tinh của chòm sao Thủy Bình. Được mọi người gọi là Tiểu Vũ Bình.” Chưởng quầy khéo léo dẫn dắt: “Nếu có nó thì ngươi có thể nói lời tạm biệt với túi hành lý cồng kềnh, nặng nề rồi, rất thuận tiện khi xuất hành. Nếu như ngươi đa tài, vậy thì càng phải cần một cái tủ vũ khí thế này. Không bị trộm, không mất, chỉ cần tâm niệm ngươi vừa chuyển, vũ khí sẽ bay vào tay ngươi. Bất kỳ thiếu niên có chí khí nào cũng cần một kiện Thủy Bình Vũ Quỷ.”

“Quan trọng nữa là!” Chưởng quầy duỗi một ngón tay ra: “Đồ của ngươi vừa đủ để đổi lấy một kiện.”

Đường Thiên không hề do dự duỗi bàn tay ra: “Ta đổi lấy cái này!”

Tiểu Vũ bình nằm trong bàn tay hắn, khi Đường Thiên thúc giục chân lực rót vào Tiểu Vũ bình, chỉ thấy Tiểu Vũ bình hóa thành một đạo hào quang rồi chui vào cơ thể hắn.

Đường Thiên cảm giác cơ thể mình tự nhiên có thêm một thứ.

Quả nhiên, dường như trong hư không có một cái tủ vũ khí, tâm niệm vừa động, Hắc Thiết quyền sáo biến mất không thấy.

Đường Thiên lập tức tỉnh táo tinh thần!

Hay thật!

Chỉ thấy Hắc Thiết quyền sáo không ngừng xuất hiện rồi không ngừng biến mất trên tay hắn, khiến cho hắn giống như một đứa trẻ có được món đồ chơi mới.

Hàn Băng Ngưng che mặt, không dám nhìn thẳng, hiện giờ nàng có chút hối hận khi mang cái tên dở hơi này đến tiệm nhà mình.

Chơi chán rồi, Đường Thiên thỏa mãn, đưa Hắc Thiết quyền sáo của Thạch Đầu đại ca cho bỏ vào trong Thủy Bình Vũ Quỷ, tay nắm chặt

thành quyền đầu, làm ra một bộ dạng hăng hái vươn lên: “ Hêy! Đường Thiên! Người quả nhiên rất mạnh!”

Trên gương mặt Hàn băng Ngưng lộ ra bộ dạng ngây ngốc, bây giờ nàng hối hận thật sự rồi.

“Hắc! Hàn thiếu nữ, mời! Thiếu niên hiện giờ muốn tu luyện!”

Cảm thấy mỹ mãn, Đường Thiên vung tay một cái, tạo ra một đám mây màu.

****

Cũng như mọi ngày, Hàn Băng Ngưng về đến nhà.

Trong đầu nàng vẫn nhớ sự tình mấy ngày nay, càng suy nghĩ, nàng càng cảm thấy rất nhiều chỗ khó lý giải.

Hàn phụ, Hàn mẫu nhìn gương mặt đầy tâm sự của nữ nhi, trong lòng vốn có chút lo lắng, nay lại càng lo lắng hơn.

Hàn phụ ho nhẹ: “Băng Ngưng à…, nghe nói hôm nay ngươi kết giao với một bằng hữu mới hả?”

Hàn Băng Ngưng theo dòng suy tư mà tỉnh lại, âm thanh trả lời vô thức: “Vâng! Một người rất thú vị.”

Rất thú vị …

Hàn phụ Hàn mẫu lại liếc nhau một cái nữa, nét lo lắng trong mắt đã tràn ra gương mặt, rất thú vị??? Con gái nhà mình từ lúc nào biết khen ngợi người khác quá lên như vậy chứ? Con họ đến trường nhiều năm như vậy mà chưa bao giờ, mà khen ngợi nam nhi khác thú vị trước mặt họ.

Lần đầu tiên! Lần đầu tiên… Có vấn đề rồi!

“Con à…!” Hàn mẫu không nhịn được: “Mặc dù ngươi quý Thượng Quan Thiên Huệ lắm, nhưng ngươi cũng không nên yêu thích cả nam nhân của nó chứ…!”

Gương mặt Hàn Băng Ngưng bỗng nhiên cứng lại, nàng nhíu mày: “Sao ta lại yêu hắn chứ?”

Mình làm sao mà thích tên nam nhân thô lỗ, sứt chỉ, vẻ mặt lúc nào cũng mơ hồ, bộ dáng ngờ nghệch như vậy?

Hàn phụ trừng mắt: “Thượng Quan Thiên Huệ! Thượng Quan Thiên Huệ thì làm sao? Băng Ngưng nhà ta so với Thượng Quan Thiên Huệ cũng không kém hơn, cùng lắm thì cạnh tranh với nhau!”

Hàn Băng Ngưng không biết nói gì, nàng im lặng nhìn cha mẹ.

Nàng cũng không có cách nào nói rõ với cha mẹ, đành phải nói: “Con đi luyện kiếm đây.”

Sau lưng nàng, hai người kia vẫn thảo luận sôi nổi.

“Cạnh tranh? Ngươi nói cạnh tranh là thế nào đây? Cái tên khốn khiếp Đường Thiên này làm sao xứng với con gái chúng ta?”

“Thiển cận! Săn được Mặc Giáp Thiết Tê tứ giai trung cấp như thế có mấy người làm được đây? Bây giờ nghĩ lại mới thấy Thượng Quan Thiên Huệ lợi hại. Thử nghĩ xem, nó đã nhận ra tiềm lực của Đường Thiên từ lâu, thật không đơn giản!”

“Cho dù là như vậy…”

“Ngươi còn không hiểu sao? Con gái chúng ta đã từng khen ngợi ai chưa? Tính cách nó vốn băng phách lạnh lùng, vất vả lắm mới tìm được một tên vừa mắt, vậy mà ngươi còn không khích lệ nó? Chẳng lẽ ngươi muốn con gái chúng ta cả đời không lấy được chồng sao? Ngươi không muốn thì nó cũng không chịu đâu…”

“Có đạo lý! Có đạo lý! Lão đầu tử! Cũng là ngươi nhìn xa trông rộng!” Hàn mẫu đại ngộ, liên tục dậm chân: “Không được, chúng ta phải tìm cơ hội mà tìm hiểu một phen…”

“Đừng vội!” Trong mắt Hàn phụ lóe lên một tia thâm thúy: “chúng ta không nên đánh rắn động cỏ, nữ nhi da mặt mỏng, nếu cứ nói thẳng ra sẽ khiến nó không chịu đựng được…”

****

Đường Thiên một lần nữa trở lại Bích Chiểu Trúc Hải để bắt đầu tu luyện khinh công sứt sẹo của hắn. Lần gặp Mặc Giáp Thiết Tê trước, hắn cũng không biết bản thân làm thế nào để thủ thắng. Vết thương đóng vảy trải khắp toàn thân, nếu như không phải có keo ong chúa của Tiểu Niếp Niếp, thì bây giờ hắn chỉ còn hơi tàn.

Chiến thắng kiểu như vậy ít đi một chút thì tốt hơn.

Thắng lợi vui vẻ nhẹ nhàng mới xứng với nam nhân thần thoại chứ!

“Đại ca ca!”

Tiếng hô của Tiểu Niếp Niếp từ rừng trúc truyền ra. Một thân ảnh mũm mĩm màu hồng phấn mượn lực đàn hồi của cây trúc, tựa như viên thịt nhỏ bắn đi với tốc độ cực nhanh, bay tới bay lui trong biển trúc.

Tiểu Niếp mượn lực rung động, trên không trung kéo thành một đường vòng cung cao cao, từ xa chạy tới chỗ Đường Thiên.

Đường Thiên ngửa mặt nhìn lên, vẻ mặt nghi hoặc, “ồ, có gì đó không đúng.”

Đường vòng cung vượt qua trên đầu hắn, dường như không có ý định dừng lại.

“Oa oa oa! Đại ca ca! Nhanh đỡ muội !”

Đường Thiên thoáng giật mình, chân phải vung ra, đạp một cái, hai mắt trừng lớn, mặt phồng ra dùng hết sức bình sinh mà chạy về phía trước.

Bước cuối cùng, Đường Thiên đạp mạnh lên đất giống như một cái cần câu hiểm hóc đỡ phía dưới Niếp Niếp.

“Đại ca ca thật lợi hại!” Tiểu Niếp Niếp thích thú mà vỗ đôi bàn tay bụ bẫm.

Đường Thiên chưa kịp hoàn hồn đã gầm lên: “Lợi hại cái rắm!”

Niếp Niếp bậm môi lại, hai mắt rưng rưng bảo: “Niếp Niếp mới học khinh công…”

Đường Thiên thấy tình hình không ổn, mặt tươi như hoa: “ Ây da! Ta nói đến đâu rồi, khó trách thiếu nữ bay trên không trung tư thế vừa oai hùng vừa uyển chuyển như vậy…!”

“Thật vậy sao? Thật vậy sao?” Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Niếp Niếp tỏa sáng, nước mắt biến mất không thấy tăm hơi.

“Hoàn toàn từ đáy lòng!”

“Cái gì là từ đáy lòng?”

…

Mỗi ngày, Đường Thiên đều lau mồ hôi như mưa, cách hắn không xa, Niếp Niếp ôm đồ ăn vặt vui sướng mà ăn. Thịt khô, mứt hoa quả, quả hạch từ cái miệng túi nhỏ của nàng giống vô cùng vô tận bay ra.

Sau vài ngày vảy vết thương trên người Đường Thiên hoàn toàn tróc ra, để lộ ra làn da mới sinh không còn một vết thương.

Mặc dù không nhớ được trận ác chiến kia, nhưng rất nhanh, Đường Thiên phát hiện Hạc Thân trong cơ thể hắn càng thêm ngưng thực vài

phần. Mặc dù chân lực không tăng trưởng quá nhiều, nhưng sau khi Hạc Thân mạnh mẽ, Đường Thiên phát hiện tâm niệm hắn vừa chuyển, chân lực như vạn triều hợp lại lay động không ngớt.

Chân lực trong người càng thêm tùy tâm sở dục.

Rốt cục cũng luyện Không Mộc Thung đến trạng thái thuần thục. Đường Thiên bắt đầu tu luyện Bát Bộ Cản Thiền.

Bát Bộ Cản Thiền là khinh công cấp ba nên càng cần đến kỹ xảo vận dụng chân lực hơn nữa. Bên trong khinh công cấp ba, Bát Bộ Cản Thiền có thể xếp vào ba hạng đầu về sức bật.

Sức bật trong tám bước, vô cùng kinh người.

Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ, tiêu hao chân lực rất lớn, không thích hợp cho việc chạy đường dài. Là khinh công chiến đấu điển hình.

Nhưng Đường Thiên không ngờ tới là, luyện Không Mộc Thung khiến hắn gần như thổ huyết, vậy mà Bát Bộ Cản Thiền luyện cực nhanh. Cả buổi sau, hắn mới tỉnh ngộ, Bát Bộ Cản Thiền là khảo nghiệm với việc vận dụng chân lực. Nhưng điều này với Hạc Thân mà nói thì không khó.

Càng làm Đường Thiên không nghĩ tới chính là, Hạc Thân phát kình, chân lực như thủy triều cuồn cuộn, chân lực của hắn vậy mà không suy kiệt mảy may.

Hạc Khí Quyết không hổ danh là chân truyền Hạc phái.

Không ngờ trong tay Ngụy lão đầu còn có hàng lậu thế này.

Đường Thiên vô cùng mãn nguyện.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cường Lực Khai Trường

Một thiếu phụ trung niên xinh đẹp, trên tay cầm một mảnh Mặc Thủy Lân Giáp. Đôi mắt đẹp dịu dàng kia hiện lên vẻ kinh ngạc.

Rất lâu sau nàng mới thu hồi ánh mắt.

“Đây là Hạc Thể lực!” Thiếu phụ trung niên buông Mặc Thủy Lân giáp xuống.

“Hạc Thể Lực?” Hàn Băng Ngưng chưa từng nghe qua cái tên này.

“Ưm! Hiện giờ rất ít người biết đến.” Thiếu phụ trầm ngâm nói: “Hạc phái do Hạc Chân Nhân sáng lập. Thiên Hạc tinh ngày nay chính là một tinh tọa trên trời được lão ta khai phá mà thành. Lại lịch Hạc Chân Nhân rất thần bí, chỉ biết lão chính là truyền nhân của giới học thuật phương Đông cổ đại.”

“Thiên Hạc tinh?” Hàn Băng Ngưng có chút kinh ngạc. Nàng từng nghe đến tinh tọa này, nhưng chưa từng thấy.

“Chân truyền Hạc Phái hiện giờ đã xuống dốc từ nhiều năm trước. Địa vị Thiên Hạc tinh năm đó, chúng ta không thể nào tưởng tượng được.” Thiếu phụ trung niên lòng đầy cảm khái, lắc đầu than nhẹ: “Thật không ngờ được, ở đây còn có thể thấy chân truyền Hạc phái.”

Nàng đưa Mặc Thủy Lân Giáp cho Hàn Băng Ngưng, nói: “Tâm pháp Hạc phái tên là Hạc Khí Quyết, tâm pháp này vô cùng khó hiểu, tu luyện cực khó. Hạc Khí Quyết chân truyền được gọi là Hạc Thân. Theo truyền thuyết, khi luyện thành Hạc Thể, chân lực sắc bén như mỏ hạc. Sức công phá rất mạnh, còn được gọi là Hạc Thể Kình. Hạc phái giữa chừng

không biết vì lý do gì mà thất truyền. Hiện giờ không còn người hiểu tâm pháp để luyện thành Hạc Thể. Không ngờ ta lại gặp nó nơi này.”

“Lợi hại vậy sao?” Đôi mắt dễ thương của Hàn Băng Ngưng mở to. Theo giọng điệu của hiệu trưởng rõ ràng vô cùng tán thưởng, điều này rất hiếm khi xảy ra.

“Hạc phái mỗi đời không biết có bao nhiêu truyền nhân dùng cả đời cố gắng tìm hiểu, hy vọng nắm giữ yếu quyết tu luyện Hạc Thể.” Thiếu phụ trung niên chân thành nói: “Hạc Chân Nhân ưu việt như thế nào mà năm xưa, với sức một người có thể khai sáng Thiên Hạc tinh! Ba trăm năm qua, ngoại trừ Sư Vương Lôi Ngang hàng phục Sư Tâm Liệt Hỏa kiếm, dựng nên bá nghiệp Vô Thượng tinh, thì còn ai có hành động vĩ đại như vậy chứ? Bên trong Thiên Lộ, tự bản thân có thể khai phá một tinh tọa cho mình đều là cường giả nghịch thiên. Tất cả chân truyền đều là võ học cao cấp độc nhất.”

Hàn Băng Ngưng ngây người, khẽ nhếch đôi môi anh đào. Nàng thấy hiệu trưởng càng nói càng không bình thường.

Bất kể thế nào, nàng chưa từng nghĩ cái tên quái vật thô lỗ kia có quan hệ với những cường giả đương thời.

Thiếu phụ trung niên ngâm nga: “ Có thể hắn lấy được tâm pháp chân truyền, nếu không thì không thể tu luyện được Tiểu Băng Quyền. Tiểu Băng Quyền tuy có chút thành tựu, nhưng so sánh với vũ kỹ của Hạc phái thì chênh lệch rất lớn.

Thiếu phụ bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề mà mình bỏ sót quên đi: “Băng Ngưng, người này là ai? Chẳng lẽ ta đã quá lâu không ra ngoài, nên Tinh Phong Thành xuất hiện một thiếu niên thiên tài mà ta không biết?”

Thiếu niên thiên tài…

Hàn Băng Ngưng khóe miệng run run, nàng nhẫn nại thốt lên: “Tên hắn là Đường Thiên, thiên tài Sa Kỳ Mã học viện.”

“Đường Thiên hả?” Thiếu phụ lắc đầu: “Chưa từng nghe thấy tên này, nếu vậy thì có lẽ mới xuất sư rồi. Băng Ngưng, ngươi đừng bao giờ đối đầu với người này, tuyệt đối không được xem thường hắn. Hạc Thể có một chổ kinh người mà ít ai hiểu rõ. Đó là khả năng chịu đựng của khí lực vô cùng bền bỉ. Hạc Khí liên miên bất tận.

Hàn Băng Ngưng còn chưa kịp phản ứng thì thiếu phụ trung niên đã đứng lên, miệng lẩm bẩm: “Trong thời gian qua, ta có lẽ đã quá mức lơ là. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ tự mình đốc thúc các ngươi tu luyện.”

Hàn Băng Ngưng chấn động: “Hiệu trưởng! Không cần như thế đâu, mọi người đã rất cố gắng…”

“Không được!” Thiếu phụ trung niên vung tay ngắt lời Hàn Băng Ngưng: “Thời gian qua ta đã quá nuông chiều các ngươi rồi. Ta phải làm tấm gương tốt để các ngươi noi theo.”

Sắc mặt Hàn Băng Ngưng hơi trắng đi. Hiệu trưởng vốn là cuồng nhân tu luyện, một khi luyện công thì không màng đến ngày đêm, nàng đích thân giám sát tu luyện thì quả thật là một cơn ác mộng!

Nàng hối hận vì đã đem mảnh Mặc Thủy Lân Giáp cho hiệu trưởng xem.

Tất cả là do tên Đường Thiên kia hại mình.

****

Thời gian nhanh chóng lướt qua. Gần đến Tinh Phong võ hội, Tinh Phong thành trở nên vô cùng náo nhiệt.

Tinh Phong võ hội là ngày lễ lớn nhất của Tinh Phong thành. Không chỉ học viện của Tinh Phong thành tham gia võ hội mà còn có các võ giả từ nhiều nơi đến tham quan. Tinh Phong võ hội chỉ giới hạn cho đệ tử

tham gia, đây là luận võ đại hội có hạn chế. Phần thưởng phong phú đã hấp dẫn rất nhiều võ giả từ nơi khác đến đây.

Nhiều võ giả đến tham gia làm cho Tinh Phong võ hội trở nên hấp dẫn, náo nhiệt, càng thu hút lữ khách xa lạ. Đặc biệt, có nhiều người từ những thành thị cách Tinh Phong thành rất xa đến để tham gia võ hội.

Trên đường, khách bộ hành nhiều gấp mấy lần, gần như tất cả các khách sạn trong thành đều hết phòng.

Võ hội năm nay có số võ giả tham gia là đông nhất. Trên dây cáp treo để sử dụng khinh công bên ngoài thành, từng bóng người sử dụng đủ loại khinh công chạy tới chạy lui.

“Này lão đầu! Ông lôi chúng ta đến đây sớm như vậy để làm gì chứ? Không cho người ta thời gian để ngủ sao?” Đường Thiên vừa đi vừa phàn nàn, tiểu Niếp Niếp ngồi trên vai hắn ăn quà vặt, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Đồ đần, ngươi phải tham gia vòng loại.” Ngụy lão nhìn hắn với vẻ mặt khinh bỉ.

“Tinh Phong võ hội có vòng đấu loại sao?” A Mặc Lý kinh ngạc: “Sao ta không biết nhỉ?”

“Với địa vị của Mãnh Thú học viện, đương nhiên ngươi không cần qua vòng loại rồi.” Ngụy lão lặng lẽ nói: “Tình hình gần đây của chúng ta không tốt, đành phải bắt đầu từ vòng loại thôi.”

“Cũng đúng ha, học viện xếp thứ ba từ dưới đếm lên, tất nhiên phải bắt đầu từ vòng loại rồi.” A Mặc Lý như ngộ ra chân lý.

Ngụy lão đầu bị chạm đến vết thương lòng, nhảy lên phản ứng: “ A MặcLý! Ngươi không hề suy nghĩ một khắc nào đến tình cảnh học viện hiện giờ sao? Ngươi không máu nóng sôi trào, tận lực chiến đấu vì cải thiện khốn cảnh của học viện hiện nay à?”

“Đường Trụ Cột! Ngươi có nhiệt huyết sôi trào không?” A Mặc Lý quay sang Đường Thiên.

“Ta muốn ngủ!” Đường Thiên ngáp.

“Tối hôm qua ngươi đã làm gì?” Ngụy lão kỳ quái hỏi.

“Luyện Tiểu Băng Quyền.” Thần sắc Đường Thiên mệt mỏi, vừa ngáp vừa trả lời.

“Tiểu Băng Quyền hả? Thật khiến người khác mong đợi! Đường Trụ Cột, chúng ta phải đánh một hồi cho sảng khoái mới được! Đến đây!” A Mặc Lý nhấc đao hô lên.

PHANH!!!

Một nắm đấm từ trên trời giáng xuống, liên tục đánh xuống đầu hắn.

Ngụy lão đầu tỏ vẻ bất thiện: “A Mặc Lý! Nếu như hôm nay ngươi thua thì … khặc khặc!”

Tiếng cười u ám lạnh lẽo khiến cho A Mặc Lý biến thành một đứa bé ngoan.

Bốn người tới gần hội trường phía trước, lập tức bị dòng người như thác lũ dọa cho ngây người. Đông đúc, chi chít, tấp nập hối hả, âm thanh ồn ào truyền tới. Đường Thiên và A Mặc Lý há mồm trợn mắt.

“Vòng loại mà nhiều người đến vậy sao?” A Mặc Lý kinh sợ.

“Không phải hạt giống thì đều phải bắt đầu từ vòng loại thôi.” Ngụy lão trấn định, lão lấy từ trong ngực ra một mẩu giấy nhỏ, xem xét cẩn thận, miệng lẩm bẩm: “ Ồ… A Mặc Lý đấu trường năm nghìn hai trăm sáu mươi bẩy, Đường thiếu niên đấu trường ba nghìn tám trăm bẩy mươi chín. Thấy danh sách chưa hả? Các ngươi tự tìm vị trí của mình đi. Đây là giấy chứng nhận tham gia thi đấu của các ngươi.”

Ngụy lão đầu vận sức hét lớn: “Thiếu niên! Vì sự nghiệp phục hưng của Sa Kỳ Mã học viện vĩ đại. Chiến đấu đi!”

Đường Thiên ngáp một cái rồi xoay người đi đầu tiên.

Vẻ mặt của A Mặc Lý cùng bộ dạng ngố tàu nhìn Ngụy lão đầu, rồi cũng tự đi tìm đấu trường.

Mí mắt Đường Thiên nặng trĩu, bây giờ chỉ cần có một chỗ trống là hắn có thể nằm xuống mà ngủ ngay. Đêm qua hắn trải qua mười ngày khổ tu. Người hắn mệt như muốn chết đi. Khi hắn vừa ngủ không bao lâu thì bị Ngụy lão dựng đầu dậy đi tham gia đấu loại.

Niếp Niếp ngồi trên vai Đường Thiên quay qua quay lại, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tóc Đường Thiên ra sức mà giật. Ngón tay chỉ về phía trước, miệng la lên: “ Đại ca ca! Ở đằng kia!”

“Ừm!” Đường Thiên đáp lại, theo hướng Tiểu Niếp chỉ mà đi một cách vô thức.

Đấu trường số ba nghìn tám trăm chín mươi bẩy.

Đối thủ và trọng tài đều chưa đến. Đường Thiên không nói lời nào, nằm xuống ngủ. Đầu vừa tiếp đất, lập tức vang lên những tiếng bàn tán liên miên.

****

“Vòng loại có gì hay mà xem chứ?” Minh Quang lầm bầm không dám nói lớn.

Lão đại Lương Thu bảo đi xem đấu loại khiến Minh Quang không thể hiểu được. Vòng loại hở? Vòng loại thì liên quan gì đến họ kia chứ? Bọn họ đều là tuyển thủ hạt giống. Minh Quang xếp hạng mười ở trong Mãnh Thú học viện nên đương nhiên không cần trải qua vòng loại.

Trong mắt y, vòng loại chỉ là cuộc đọ sức của những tên không đủ tư cách. Trận đấu của cao thủ thật sự đều diễn ra giữa các tuyển thủ hạt giống.

Lương Thu đưa ra đề nghị này làm cho Điền Lâm và Minh Quang cảm thấy rất kỳ quái.

Nhưng càng làm bọn hắn bất ngờ hơn là Vương Chấn tiền bối cũng tỏ vẻ đồng ý. Điền Lâm và Minh Quang đối mặt với nhau ngơ ngác. Không hiểu thần kinh hai vị tiền bối kia bị hỏng chổ nào?

Khi hai vị lão đại quyết định thì bọn hắn chỉ còn nước ngoan ngoãn mà nghe theo.

Bốn người xuất hiện tại hội trường theo một hàng ngang gây ra một phen rối loạn. Lương Thu khí chất đạm bạc, Vương Chấn trầm ổn vững vàng, Điền Lâm lạnh lùng cao ngạo, Minh Quang anh tuấn tiêu sái. Mỗi người một khí chất như những nét chấm phá độc đáo của một bức tranh phong cảnh.

“Trời ạ! Ta hoa mắt rồi sao? Người kia không phải là Lương Thu sao? Thần tượng của ta!”

“Lương Thu, Vương Chấn, Điền Lâm, Minh Quang, Hí… (tiếng hít vào), học viện Mãnh Thú muốn làm gì đây? Mười cao thủ đã đến bốn tên rồi, chẳng lẽ học viện Mãnh Thú có nhân vật bí ẩn tham gia vòng loại hả?”

“Đệ tử học viện Mãnh Thú còn cần phải tham gia vòng loại sao?”

Trong hội trường, các học viên bàn tán xôn xao. Cả bốn người đều là cao thủ nổi danh trong giới học viện ở Tinh Phong thành. Mà Lương Thu và Vương Chấn càng là thần tượng cao thủ đỉnh cấp, có thể nói vô số người sùng bái.

Đệ tử tham gia vòng loại đều là học viên của các học viện bình thường. Họ gặp được thần tượng của bản thân thì kích động vô cùng.

Song mọi người vẫn không hiểu, cao thủ như vậy tại sao lại đến xem thi đấu vòng loại?

Vòng loại Tinh Phong võ hội tuy được gọi là nơi xuất hiện của những chú ngựa ô*. Nhưng thực tế chỉ là nơi tuyển chọn cho đấu thủ cấp thấp. Chỉ cần là cao thủ có chút danh tiếng đều được đặc cách vào thẳng vòng đấu chính.

Bốn cao thủ xuất hiện tại đấu trường này là chuyện lạ như thế nào cũng biết!

Có ẩn tình!

Lương Thu làm như không thấy những chuyện vừa rồi, bình thản nói: “Ta tới quan sát A Mặc Lý.”

Vương Chấn gật đầu: “Ta đến xem Đường Thiên.”

Điền Lâm và Minh Quang nhìn nhau rồi đi chia ra. Điền Lâm theo Lương Thu, Minh Quang theo Vương Chấn.

Bốn người tỏa ra hai hướng, biến hóa này vượt qua dự liệu của mọi người. Những đấu thủ chưa có trận chiến cũng lục tục theo sau.

Bọn họ muốn xem thử trận đấu nào khiến bốn tuyển thủ hạt giống đến đây.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đội Hình Trên Khán Đài Siêu Hào Hoa

"Tư Mã đại ca, chúng ta không cần phải lén lén lút lút như vậy chứ." Thẩm Nguyên sờ lên mặt nạ trên mặt, nó khó chịu vạn phần không được tự nhiên, buột miệng bảo.

"Nói nhỏ, nói nhỏ." Tư Mã Hương Sơn hạ giọng, hắn đeo một mặt nạ nữ nhân, trên người ăn mặc trang điểm xinh đẹp, người không biết còn tưởng rằng đó là một nữ nhân.

Thẩm Nguyên vừa nhìn đến mặt nạ trên mặt Tư Mã lão đại, y liền cảm thấy buồn nôn, những đam mê của Tư Mã lão đại luôn kỳ quái như thế. Mặt nạ của mình vẫn còn khá tốt, còn tương đối bình thường, nó chỉ là một cái mặt nạ hài kịch bình thường.

"Đi thôi, đi xem tên khốn đã đánh bại ngươi." Tư Mã Hương Sơn đằng sau mặt nạ mặt nói, thanh âm nghe sởn hết cả gai ốc làm cho toàn thân Thẩm Nguyên nổi cả da gà.

Thực lực Tư Mã lão đại sâu không lường được, thậm chí ngay cả vị hiệu trưởng luôn luôn nghiêm khắc kia cũng phải vài phần kính trọng đối với hắn.

Thẩm Nguyên mới vừa hết đợt bế quan. Y vừa ra đã bị Tư Mã lão đại kéo đi.

Bỗng nhiên, Tư Mã Hương Sơn đột nhiên dừng bước lại, xoay người.

Hả?

Thẩm Nguyên sững sờ, nhưng lập tức kịp phản ứng, đột nhiên xoay người.

Sau lưng cách đó không xa, ba nữ tử đeo khăn che mặt, mũ rộng vành, ánh mắt xa xa trông lại.

"Hàn Băng Ngưng." Tư Mã Hương Sơn nhẹ giọng lầm bầm.

Thẩm Nguyên nheo mắt, sắc mặt biến hóa. Toàn bộ Tinh Phong Thành, có thể đánh lại Tư Mã lão đại chỉ có hai người, Hàn Băng Ngưng và Lương Thu! Thẩm Nguyên từng cùng Tư Mã lão đại giao thủ qua rất nhiều lần, thực lực Tư Mã lão đại khiến cho y thậm chí không có nổi dũng khí phản kháng.

Mà Hàn Băng Ngưng lại là cường giả có thể trực tiếp đối kháng với Tư Mã lão đại.

tại sao nàng cũng tới?

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Thải Tuyết tựa như chim nhỏ sổ lồng. Nàng vui sướng vô cùng, tuy rằng đội mũ rộng vành có khăn che mặt, nhưng vẻ thanh xuân hoạt bát của nàng không thể che lấp hết: "Sư tỷ thật lợi hại! Hiệu trưởng vậy mà đồng ý cho chúng ta đi, thật làm cho mọi người không thể tưởng được!"

"Tuy rằng đấu loại không có gì đẹp mắt, nhưng ra ngoài hít thở không khí cũng tốt." Hà Tiểu Cần cũng có chút vui vẻ. Những ngày này, hiệu trưởng tự mình giám sát các nàng tu luyện, hầu như mỗi người đều kêu khổ thấu trời.

Hàn sư tỷ bỗng nhiên dẫn các nàng tìm hiệu trưởng, nói là đi xem đấu loại Tinh Phong võ hội, các nàng lúc ấy trong tâm tràn ngập lo lắng, sư tỷ tìm cớ ra ngoài trường học cũng phải tìm cái cớ đáng tin cậy chút a!

Lấy cớ đi xem đấu loại võ hội vô lý như vậy, hiệu trưởng làm sao sẽ đáp ứng?

Nhưng làm cho các nàng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, hiệu trưởng vậy mà đáp ứng ngay, còn dặn dò các nàng phải hảo hảo quan chiến.

Thải Tuyết cùng Hà Tiểu Cần không hiểu ra sao, hảo hảo quan chiến? Đấu loại võ hội có cái gì tốt để xem?

"Sư tỷ, chúng ta đi xem trận đấu nào à?" Thải Tuyết tò mò hỏi.

Hàn Băng Ngưng đang muốn trả lời, bỗng nhiên có cảm giác khác lạ bèn dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần bên cạnh cũng phát giác điểm khác thường, vẻ mặt cảnh giác nhìn theo ánh mắt Hàn Băng Ngưng. Ánh mắt của các nàng lợi hại như kiếm, phảng phất muốn đâm rách cái khăn che mặt hơi mỏng.

Cách đó không xa, hai tên gã đeo mặt nạ đang chăm chú nhìn các nàng.

"Tư Mã Hương Sơn." Âm thanh Hàn Băng Ngưng lạnh như băng, làm cho sắc mặt Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần đột biến.

Bốn chữ này, lại làm cho cái mặt nạ yêu dị kia dường như đột nhiên nhiều thêm một phần khiếp người.

Song phương giống như đối mặt từ xa.

"Ôi ôi ôi ôi!" Tiếng cười quái dị từ sau mặt nạ truyền ra làm cho mọi người sởn hết cả gai ốc, Tư Mã Hương Sơn tựa như phát hiện chuyện gì thú vị.

"Có ý tứ." Sau cái khăn che mặt Hàn Băng Ngưng ngữ khí như băng, đôi mắt đẹp hiện lên một tia đăm chiêu.

Song phương đang giương cung bạt kiếm, đột nhiên khí thế biến mất không còn thấy tăm hơi.

Tư Mã Hương Sơn liếc nhìn qua các nàng, liền cùng Thẩm Nguyên biến mất trong biển người.

Trong mắt hai người Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần hiện lên vẻ kinh ngạc, không khỏi hai mặt nhìn nhau. Nếu như nói các nàng lúc trước còn chưa hiểu rõ, vì cái gì sư tỷ nói sẽ mang các nàng đi xem đấu loại, vì cái gì hiệu trưởng sẽ đồng ý cho đi, hiện tại, khi các nàng phát hiện Thiên Tinh - Tư Mã Hương Sơn cũng đích thân tới, các nàng liền minh bạch, nhất định xuất hiện nhân vật lợi hại.

Nhưng thành Tinh Phong từ lúc nào xuất hiện nhân vật lợi hại như thế sao?

"Sư tỷ. . ."

Thải Tuyết cùng Hà Tiểu Cần trăm miệng một lời.

"Đi thôi." Hàn Băng Ngưng lạnh như băng nói, liền hướng phía trước đi tới.

Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần vội vàng chạy theo.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

"Hình như là chỗ này a." Vương Chấn thuận miệng nói.

Minh Quang bỗng nhiên hạ giọng: "Chấn ca, đằng sau hình như rất nhiều người theo a."

"Rất nhiều người hả?" Vương Chấn ồ một tiếng: "Yên tâm, khẳng định không quan hệ tới chúng ta."

"Không quan hệ tới chúng ta. . ." Minh Quang không biết sự tự tin này của Chấn ca đến từ đâu.

"Đi, vào đi thôi." Vương Chấn cũng không quay đầu lại, rảo bước tiến lên hội trường khán đài.

Minh Quang trong nội tâm đã sớm hiếu kỳ vô cùng, Chấn ca tuy rằng bình thường nóng nảy, nhưng mà chịu chạy tới hội trường xem một cuộc đấu loại, loại chuyện này trước kia chưa từng xảy ra.

Người nào đáng để Chấn ca phải đi chuyến này?

Đóng cửa.

Vương Chấn và Minh Quang tới sớm nhất, trên khán đài không có một bóng người. Minh Quang ở trên khán đài hết nhìn đông tới nhìn tây: "Chấn ca, chúng ta không đến sai chỗ chứ?"

"Ah, không sai." Vương Chấn ứng âm thanh.

Minh Quang thấy thế thì lắc đầu, khán đài nhỏ đến thương cảm, một người cũng không có. Đấu loại mở màn đồng thời có quá nhiều trận, hơn nữa trình độ tương đối thấp, bởi vậy trên cơ bản không có người xem, bình thường đến xem đều là người thân các tuyển thủ.

Phần phật.

Một đám người tràn vào, bọn họ vừa nhìn thấy Vương Chấn và Minh Quang, lập tức hai mắt tỏa sáng, nhao nhao xông tới, khán đài nho nhỏ lập tức kín người.

Thấy được sóng người mãnh liệt, da đầu Minh Quang có chút run lên: "Chấn ca, bọn họ thật sự theo tới rồi."

"Ah, không quan hệ." Vương Chấn thuận miệng ứng thanh, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn xuống dưới khán đài, Đường Thiên nằm trong góc ngáy o..o....

"Xin hỏi, huynh là đồng học Minh Quang- Mãnh Thú học viện sao?" Một nữ tử xinh đẹp, lách vào, vẻ mặt sùng bái nhìn Minh Quang.

Minh Quang thoáng cái làm cho cảm giác xấu hổ lúc trước lập tức không cánh mà bay, hắn đang chuẩn bị bày ra một cái tư thế vô cùng

hiên ngang hào hoa, bỗng nhiên ánh mắt xéo qua thoáng nhìn cửa vào khán đài, ánh mắt hắn ngưng tụ.

Hả?

Vương Chấn như có cùng cảm giác, quay sang, quăng ánh mắt tới lối vào khán đài.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

"Như thế nào lại nhiều người như vậy!" Vẻ mặt Thẩm Nguyên kinh ngạc, đây chỉ là trận đấu loại, trên khán đài rõ ràng là đầy người đấy, cái này quá không hợp với lẽ thường rồi.

Lối vào khán đài chật như nêm cối, bọn hắn đang cố lách vào.

Nhưng vào lúc này, ba người nhóm học viện Bắc Yến - Hàn Băng Ngưng cũng đi tới bên cạnh bọn họ.

"Thật sự là khéo léo a. Không nghĩ tới, Băng Ngưng tiểu thư cũng cảm thấy hứng thú với Đường Thiên." Tư Mã Hương Sơn cười ma mị, trong âm thanh mang theo một cảm giác khó tả, sởn hết cả gai ốc.

"Tư Mã học trưởng không phải cũng tới sao?" Hàn Băng Ngưng lời nói như băng sương, nghe không lộ ra nửa điểm khác thường.

Vẻ mặt hai người Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần bất thiện mà trừng mắt với hai người Thiên Tinh học viện, Thiên Tinh và Bắc Yến là quan hệ giữa đệ nhất với đệ nhị học viện, tự nhiên không có nửa điểm hữu hảo.

"Vậy để ta vì Băng Ngưng tiểu thư mở đường." Tư Mã Hương Sơn cười cười ma quái, hắn mở đường đi tới khán đài.

Bộ pháp Tư Mã Hương Sơn vô cùng nhẹ nhàng, không có nửa điểm thanh âm, thân ảnh của hắn dường như đột nhiên phủ kín một tầng sáng nhàn nhạt màu đen, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm lập tức bao phủ toàn trường.

Vốn đám người đem khán đài chắn chật như nêm cối, lập tức mỗi người sắc mặt trắng bệch, bọn hắn vẻ mặt hoảng sợ quay đầu nhìn về phía Tư Mã Hương Sơn.

"Xin nhường một chút." Âm thanh Tư Mã Hương Sơn rất nhẹ nhàng, toàn trường lại có thể nghe rõ.

Tất cả mọi người vô ý thức mà nhường ra một con đường.

Tư Mã Hương Sơn nghiêng người tránh ra, đúng là một tư thế mời.

Hàn Băng Ngưng gật đầu cảm tạ hắn, sau đó dọc theo con đường nhỏ, đi đến khán đài, ven đường mọi người vô ý thức mà tránh ra.

Ba nữ nhân mang khăn che mặt thần bí, hai nam nhân mang mặt nạ thần bí, đột nhiên xuất hiện ở trên khán đài nho nhỏ, lập tức gây chú ý tới ánh mắt mọi người.

Năm người căn bản không có nghĩ đến, khán đài đấu loại sẽ nhỏ như vậy, chỉ có thể dung nạp hai trăm đến ba trăm người. Hội trường nơi bọn hắn so tài, trận lớn có thể dung nạp mấy ngàn người, cho nên bọn hắn mới nghĩ tới ngụy trang, hy vọng không để người khác chú ý.

Thế nhưng, hội trường hiện tại chỉ có thể dung nạp hơn hai trăm người, năm người này đã không thể dùng từ chói mắt để hình dung, bọn hắn chính là trăng sáng trong đêm tối, không muốn bắt mắt lại trở thành bắt mắt.

Sau đó, bọn hắn nhìn thấy Vương Chấn và Minh Quang.

Vương Chấn liếc nhìn liền nhận ra hai người, vẻ mặt khó hiểu: "Các ngươi ăn mặc thành ra như vậy sao?"

Tất cả mọi người đều là người quen biết cũ, trong đó đều đã giao thủ lẫn nhau không biết bao nhiêu lần, Vương Chấn cũng là một trong những đại lão của Mãnh Thú học viện, địa vị tư lịch mọi người đều không sai biệt nhiều.

Những người khác trên khán đài nghe thấy, lỗ tai lập tức bị dựng lên. Ngữ khí Vương Chấn ra bộ rất quen như vậy, năm người này lai lịch nhất định không đơn giản.

Vô luận Tư Mã Hương Sơn hay là Hàn Băng Ngưng, bị những lời này của Vương Chấn khiến cho không còn lời nào để nói, thằng này chẳng lẽ không thể giả bộ không biết sao?

"Vương Chấn học trưởng." Hàn Băng Ngưng lễ phép chào hỏi, dứt khoát cởi xuống cái mũ rộng vành có khăn che mặt, Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần thấy thế cũng cởi mũ xuống.

Trên khán đài lập tức nổ tung.

"Băng Ngưng tiểu thư!"

"Nữ thần!"

. . .

Dưới tiếng gầm điếc tai, Hàn Băng Ngưng thần sắc thờ ơ, không chút động dung.

"Đại Chấn, ngươi luôn ngay thẳng làm cho ta đến khó xử." Tư Mã Hương Sơn bất đắc dĩ thở dài, lấy mặt nạ xuống.

Tiếng ầm sóng vang im bặt mà dừng, mọi người vừa mới kích động vô cùng, trên mặt lập tức cứng lại.

Tư Mã Hương Sơn!

Toàn trường im phăng phắc.

Hoảng sợ tựa như ôn dịch lan tràn, nhao nhao bò lên trên mặt những người này, cho đến tận sâu trong lòng bọn hắn.

Vẻ mặt Tư Mã Hương Sơn cười mị mị, tướng mạo hắn rất bình thường, thậm chí nhìn qua còn có mấy phần cảm giác ôn hòa dễ nói

chuyện.

Nhưng mà không có ai nghĩ như vậy.

Tư Mã Hương Sơn!

Từ sau khi Thượng Quan Thiên Huệ rời khỏi Tinh Phong Thành, Tư Mã Hương Sơn vẫn chiếm lấy vị trí đệ nhất Tinh Phong Thành. Nhưng mà khác với Thượng Quan Thiên Huệ được người yêu mến, tiếng xấu của Tư Mã Hương Sơn quá lớn, có thể dọa trẻ con nín khóc.

Tàn khốc, tàn nhẫn, hỉ nộ vô thường, tố chất thần kinh. . .

Thực lực siêu cường, tính cách quái dị lại làm hắn trở thành tồn tại đáng sợ của tất cả người.

Cái này. . . Cuối cùng là cái dạng đấu loại gì a!

Bên trong đấu trường một mảnh tĩnh mịch, Đường Thiên mơ mơ màng màng mở to mắt.

Ồ, những người này từ từ đâu xuất hiện đấy. . .

Đường Thiên còn đang ngái ngủ, hắn nhìn người ngồi đầy khán đài, bỗng nhiên, hắn phát hiện thấy Hàn Băng Ngưng.

tinh thần Đường Thiên chấn động, lập tức giơ cao cánh tay, hướng trên khán đài huy động, lớn tiếng hô.

"Aha, thiếu nữ! Ngươi tới chứng kiến thiếu niên thần thoại đánh trận đầu sao? Oa hặc hặc, thiếu nữ, ánh mắt của ngươi quả nhiên rất tốt a!"

Không khí đang tĩnh lặng, Đường Thiên hô to truyền khắp toàn trường, không khí khủng hoảng âm lãnh vừa rồi đột nhiên bị quét là sạch.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng Hàn Băng Ngưng.

Sắc mặt Hàn Băng Ngưng nhìn như không có bất kỳ chấn động, nhưng người khác không thấy được, bàn tay cầm kiếm trắng bệch.

Lần đầu tiến, nàng muốn đất nứt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Côn Pháp Loạn Phi Phong

"Sư tỷ, hắn là ai vậy?" Thải Tuyết vẻ mặt tò mò hỏi.

Sư tỷ thế mà quen biết với người này, Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần liếc nhau, trong lòng các nàng vô cùng hiếu kỳ, đến hiệu trưởng cũng đồng ý để các nàng đi, chẳng lẽ hiệu trưởng cũng biết? Nhìn lại khán đài, đúng là đội hình siêu cấp xa hoa a. Cao thủ xếp hạng top 3 ở Tinh Phong Thành đã đến hai người, tuy rằng Lương Thu-Mãnh Thú học viện chưa tới, nhưng Vương Chấn học trưởng đã đích thân đến, mức độ coi trọng có thể thấy được một chút a.

Không biết từ lúc nào Tinh Phong Thành lại xuất hiện thiên tài mới?

Hơn nữa, hắn và sư tỷ hình như rất quen nhau. ..

Nhưng mà các nàng đều hiểu từ trước đến nay thái độ đối xử của sư tỷ đối với nam nhân là cái dạng gì.

"Hắn là Đường Thiên." Hàn Băng Ngưng cố tự trấn định, cố gắng dẹp loạn cảm giác quẫn bách mãnh liệt vừa rồi khi Đường Thiên chào hỏi.

"A! Hắn là Đường Thiên?"

"Hắn là Đường Thiên hả?"

Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần trăm miệng đồng thanh kinh hô, trên mặt hai người đều không thể tin. Nam nhân phía dưới kia là Đường Thiên sao? Siêu cấp lưu ban sinh trong truyền thuyết, sau đó còn bị đuổi ra khỏi trường? Năm đó Thượng Quan Thiên Huệ thích nhất gã trai Đường Thiên này?

Thượng Quan Thiên Huệ. . . Chẳng lẽ. . .

Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần liếc nhau, các nàng biết sư tỷ đối với Thượng Quan Thiên Huệ sùng bái bậc nào a.

Thải Tuyết do dự một chút, nhưng nhịn không được,ấp a ấp úng khuyên nhủ: "Sư tỷ, thần tượng Thượng Quan Thiên Huệ không vấn đề gì, nhưng cũng thích nam nhân của nàng, cái này giống như. . ."

Hà Tiểu Cần nóng nảy muốn nói thẳng, nàng nghiêm mặt: "Sư tỷ, khắp chân trời nơi nào không có cỏ thơm, hà tất phải lấy người rồi trở thành người đàn bà lăng nhăng!"

Khóe miệng Hàn Băng Ngưng giật giật, muốn rút kiếm chém hai người cho hả giận. Nàng cố gắng giữ bộ mặt thản nhiên rồi quay sang, vẻ mặt thành thật mà nhìn hai người nói: "Các ngươi suy nghĩ nhiều rồi, kỳ thật ta chỉ thích nữ nhân thôi."

Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần trên mặt cứng đờ, vẻ mặt ngạc nhiên, khiếp sợ đến nỗi nói không ra lời.

Hàn Băng Ngưng quay đi, giống như chưa từng nói qua điều gì.

Lúc này đã có không ít người nhận ra dưới trận đúng là Đường Thiên.

"Hắn là Đường Thiên a, không phải nói Đường Thiên là gã học sinh bỏ đi sao?"

"Đúng vậy a, lưu ban năm năm rồi, không phải là bỏ đi sao?"

"Nhưng vì cái gì nhiều lão đại chạy đến nơi này như vậy? Bọn hắn rảnh rỗi đến nhức cả trứng sao?"

"Ách, đoán chừng rảnh rỗi thật, nhưng mà nhức cả trứng hả? Các ngươi xem thường trứng các lão đại rồi, toàn thân các lão đại đều là gang là thép, vậy trứng đó cũng là trứng thép a. . ."

Đám người kia cho dù đã hạ giọng, nhưng thính giác của bọn Tư Mã Hương Sơn sao mà khủng bố nên đều nghe được rõ ràng. Lời nói có lực sát thương mười phần như thế, các lão đại thực lực cao siêu này đều vô ý thức mà kẹp chặt hai chân.

※※※

"Ồ?" Minh Quang lộ ra ngoài ý muốn: "Nhìn qua người này thực lực không tệ a!"

Vương Chấn ồ một tiếng: "Kinh nghiệm thực chiến rất phong phú."

Tư Mã Hương Sơn thoáng ngồi thẳng người, Thẩm Nguyên tức thì mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Hàn Băng Ngưng có chút hé mắt, mà bên cạnh nàng Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần cũng rất chăm chú.

Trọng tài đã gặp nhiều loại tuyển thủ, y lần đầu tiên liền nhìn ra,thiếu niên cầm đồng côn đi chân trần trước mắt mà nói, tuyệt đối không phải loại lương thiện.

"Đúng vậy." Trọng tài gật đầu.

Thiếu niên đi chân trần quăng ánh mắt hướng chỗ Đường Thiên.

Đường Thiên hai mắt tỏa sáng, vội vàng phất tay ý bảo: "Aha, nhóc con, ngươi chính là đối thủ của ta sao?"

Thiếu niên đi chân trần xoay mặt hỏi trọng tài: "Có thể bắt đầu chưa?"

Trọng tài liền vội hỏi Đường Thiên: "Ngươi chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi." Đường Thiên tùy tiện nói.

Vừa dứt lời, thiếu niên đi chân trần liền biến mất ở không trung, một đạo côn gió đột nhiên xuất hiện ở sau ót Đường Thiên.

Đường Thiên đã giật mình, hắn không nghĩ tới đối phương nói đánh là đánh, thế nhưng phản ứng của hắn cực nhanh, khẽ cong eo, chân trái vung về phía sau một cái.

Phanh!

Đường Thiên vung chân bị thiếu niên đi chân trần dùng đồng côn ngăn trở.

Hai người đồng thời lui về phía sau vài bước, khoảng cách một lần nữa dãn ra.

"Cũng dám đánh lén!" Đường Thiên nụ cười trên mặt biến mất, hắn vẻ mặt bất thiện mà trừng mắt nhìn đối phương, hừ lạnh nói: "Ngươi xong đời!"

Thiếu niên đi chân trần thần sắc hờ hững, dường như không nghe được lời Đường Thiên vừa nói.

Đường Thiên trầm eo xuống, hai tay mở ra, mười ngón tập trung đối diện thiếu niên đi chân trần phía xa.

Trên khán đài Hàn Băng Ngưng ánh mắt ngưng tụ, nàng chợt nhớ tới ngày đó Đường Thiên chống lại Mặc Giáp Thiết Tê lúc, chính là cái tư thế trước mắt này.

Trong nháy mắt, Đường Thiên tựa như biến thành một người khác, trên mặt hắn nhìn không tới nửa điểm vui vẻ, cặp mắt trầm ổn không có một tia gợn sóng, hai tay mở ra, mỗi một khối cơ bắp đều góc cạnh rõ ràng,đường cong cứng rắn tràn ngập khí tức dương cương.

Tư Mã Hương Sơn thoáng ngồi thẳng, ánh mắt chớp lên một cái, hắn ngồi càng ngay ngắn.

Những người khác cũng phát giác Đường Thiên biến hóa, vốn khán đài đều đang nghị luận, lập tức an tĩnh lại.

Phía đối diện, thiếu niên đi chân trần cũng chú ý tới biến hóa Đường Thiên, trong mắt hiện lên một tia cảnh giác, đồng côn trên tay phút chốc duỗi thẳng, đầu côn chỉ thẳng tới Đường Thiên.

Thiếu niên đi chân trần tuy rằng cảm nhận được cảm giác áp bách mãnh liệt, nhưng trong mắt của hắn không có nửa phần sợ hãi, hung

quang lóe lên rồi biến mất, thân hình của hắn lại lần nữa biến mất trong tầm mắt Đường Thiên.

Gần như đồng thời, Đường Thiên bỗng dưng trợn mắt, nửa người trên như đồng hồ quả lắc, nhoáng một cái, dưới chân giẫm một cái, bắn ngược trở lại.

Đồng côn quét qua thân thể hắn.

Oanh!

Đồng côn còn chưa chạm đất, kình khí liền phá vỡ mặt đất, vô số đất đá hỗn loạn văng ra.

Đường Thiên nắm đấm không hề có dấu hiệu mà bên sườn phải thiếu niên đi chân trần chui ra.

“Thiểm Quyền!”

Đi chân trần thiếu niên thực lực không tầm thường, đồng côn vừa mới đánh hụt, dường như dự liệu được Đường Thiên phản kích, thân thể thẳng tắp hướng bên cạnh khẽ đảo, tránh khỏi Thiểm Quyền của Đường Thiên, đồng thời côn vĩ run lên, thân côn bắn lên như độc xà, vù, lao thẳng tới Đường Thiên.

Đường Thiên giẫm chân một cái, tựa như lướt trên băng, như con rắn độc lướt qua thân côn.

Thiếu niên đi chân trần thân như con quay, người thẳng tắp thẳng hướng một hướng khác khẽ đảo, đồng côn trầm trọng, lại lần nữa cuốn theo.

Ô...ô...n...g!

Côn âm trầm thấp hùng hậu, làm lòng người kinh hãi.

Đường Thiên lại hướng một bên nhảy ra.

Thiếu niên đi chân trần thân thể tựa như con lật đật, lại hướng ngược lại, mang theo côn thế hướng sang bên rung động.

Từ biến hóa của côn âm, Đường Thiên biết rõ một côn này lực lượng lại càng trở nên mạnh mẽ!

Thiếu niên đi chân trần lại hướng bên kia khẽ đảo, đồng côn lực lượng lại tăng, thân côn mơ hồ không rõ, mắt thường khó có thể nhìn được, mang theo côn gió càng mạnh khiếp người.

Đường Thiên không thể không nhảy sang chỗ khác.

Vũ kỹ kỳ quái!

Đường Thiên đã nhìn ra vài phần manh mối, thiếu niên đi chân trần dùng thân thể của mình làm trục, dẫn động thân côn. Mỗi một lần y xoay ngược lại, lực lượng đồng côn sẽ tăng lên một phần. Hiện tại thiếu niên đi chân trần tựa như con quay xoay tròn với tốc độ cao, hết lần này tới lần khác đồng côn thế lớn lực trầm, uy lực khủng bố, chỉ cần bị quét trúng một cái, tám chín phần mười là mất đi sức chiến đấu. Nhìn qua, thiếu niên đi chân trần côn ảnh rất hỗn loạn, nhưng phạm vi bao phủ lại thật lớn.

Điểm này, do Đường Thiên không ngừng né tránh mà có thể nhìn ra được.

Đây là côn pháp gì. . .

"Đây là loại côn pháp gì?" Trên khán đài Minh Quang buột miệng hỏi: "Phương thức công kích kỳ quái."

"Loạn Phi Phong côn pháp." Vương Chấn cũng có chút ngoài ý muốn: "Loại côn pháp này có rất ít người tập."

Minh Quang lần đầu tiên nghe đến côn pháp này, có chút kinh ngạc: "Vì sao? Cảm giác rất lợi hại a! Không nghĩ tới đấu loại vẫn còn tuyển thủ có thực lực như vậy!"

"Loạn Phi Phong côn pháp, trời sinh thần lực, nó dùng lực thủ thắng." Vương Chấn giải thích nói: "Dùng thân thể tạo côn thế, ngươi xem thân hình của hắn, tựa như uống rượu say, nhưng mà trên thực tế lại dấu diếm sát cơ. Loạn Phi Phong côn pháp một khi bắt đầu liền chiếm được ưu thế."

"Đường Thiên chẳng phải đang gặp nguy hiểm sao?" Minh Quang nhíu mày.

"Thời cơ tốt nhất để phá giải Loạn Phi Phong côn pháp, chính là khi hắn vừa bắt đầu mấy côn, khi đó côn thế còn chưa thi triển ra. Hiện tại côn thế tầng tầng chồng lên, chính là lúc thế lớn lực trầm." Vương Chấn nói.

Vù vù vù!

Đồng côn xoay tròn với tốc độ cao sinh ra thanh âm vang vọng tràn ngập hội trường, trên mặt đất đá vụn, bùn đất không ngừng bị cuốn lên rồi bị côn ảnh nghiền cho nát bấy.

Thân ảnh thiếu niên đi chân trần hoàn toàn bị côn ảnh bao phủ.

Nhìn như một cái vòi rồng nho nhỏ ở trong hội trường tàn sát bừa bãi.

Đường Thiên cũng thật không ngờ, đối thủ đầu tiên đã lợi hại như thế.

Nhưng mà hắn cũng không chịu ảnh hưởng bởi côn thế đối phương.

Ánh mắt của hắn chăm chú, tất cả tạp niệm đều ném ra sau đầu, đối phương tựa như một đoàn cuồng phong, những nơi đi qua, cát bay đá chạy.

Cái cây đồng côn kia tối thiểu cũng hơn sáu mươi cân, mới bắt đầu vũ động mà thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Đường Thiên đứng lại đối mặt với đối phương.

Cuồng phong côn ảnh màu đồng thau gập lại, ầm ầm cuộn về phía Đường Thiên.

Đường Thiên sắc mặt trầm tĩnh, mắt nhìn thẳng, thân thể nghiêng về phía trước một chút, nắm tay phải thu lại bên cạnh eo.

Đây là. . .

Trên khán đài mọi người lập tức cả kinh. Côn thế trầm trọng như vậy, cứng đối cứng, đây tuyệt đối là tự tìm đường chết.

Đường Thiên không muốn sống chăng?

Đường Thiên chân trái đạp mạnh lên mặt đất, khuôn mặt trầm tĩnh đột nhiên trở nên dữ tợn, chân trái phát lực, toàn thân như mũi tên phóng đi.

Đường Thiên mỗi một bước đều vô cùng trầm trọng, cắm thật sâu vào bùn đất!

Tại tất cả mọi người trợn mắt há mồm, Đường Thiên tựa như một con trâu rừng phát cuồng, Oanh long long vô số bùn đất bắn ra, hướng cuồng phong thẳng tới.

Nhưng mà trên khuôn mặt dữ tợn,ánh mắt Đường Thiên lại thanh tịnh trầm tĩnh, lực lượng như vậy ở trong mắt người bình thường có lẽ làm cho họ hít thở không thông, nhưng trong mắt hắn, thế này còn chưa đủ!

Bên cạnh hắn, có con ruồi trâu lực lượng biến thái như cuồng nhân a! Chớ nói chi là, còn có Thạch Đầu đại ca, siêu cấp biến thái như xe lu vậy! Chính là ở trong mỏ đá tùy tiện lấy ra một khối, tùy tiện huy động Đại Thiết Chùy, thanh thế đều muốn so với cái này khủng bố hơn nhiều lắm!

Nhóc con, ngươi không biết ca đã trải qua tẩy lễ như thế nào đâu. . .

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thắng Lợi

Khoảng cách của song phương càng ngày càng gần, con ngươi trầm tĩnh của Đường Thiên bắt đầu phát sinh biến hóa, thật giống như một vòng hỏa diễm, từ sâu bên trong con mắt của hắn đột nhiên xông tới.

Một bước cuối cùng Đường Thiên tựa như tê giác, lặp đi lặp lại đạp mạnh.

Mượn cỗ lực lượng này, tốc độ Đường Thiên xoay mình tăng cao, phút chốc vọt tới trước côn ảnh.

Hét lên một tiếng, nắm tay phải đã sớm vận sức chờ phát động, ầm ầm đấm ra.

Toàn thân lực lượng tụ tập tại một quyền này, nặng như thiên quân!

Keng!

Tiếng va điếc tai đập ầm ầm vang lên, nắm đấm Đường Thiên va chạm với đồng côn rắn chắc! Côn ảnh đầy trời biến mất không còn, tiếng gió rung động trầm thấp cũng biến mất làm lòng người run sợ, thân ảnh thiếu niên đi chân trần đang xoay tròn với tốc độ cao đột nhiên bị một cổ lực lượng cường ép bị khựng lại, ngừng tại nguyên chỗ.

Cực động tương phản với cực tĩnh mãnh liệt làm cho người đứng xem ở ngoài sinh ra một cảm giác rất khó chịu.

Thiếu niên đi chân trần trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt, y không hiểu đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Một khi côn pháp y thi triển ra thì chưa từng bị thua, chưa từng có người có thể chiến thắng y trước khi y kiệt lực.

Làm sao lại như thế. . . Làm sao có thể. . .

Bỗng nhiên, một quyền khác đột nhiên không hề có dấu hiệu từ dưới mặt y chui ra.

Thiểm Quyền!

Phanh!

Vẻ mặt thiếu niên đi chân trần ngỡ ngàng, hoàn toàn không kịp có bất kỳ phản ứng nào, một quyền rắn chắc này đánh vào mặt. Thiếu niên đi chân trần liền như bị một con tê giác đánh vào mặt, bốp y thẳng ra ngoài.

Loảng xoảng keng!

Đồng côn văng ra xa.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Một lát sau, trọng tài mới kịp phản ứng, vội vàng hô: "Đường Thiên chiến thắng!"

Vù vù vù!

Đường Thiên vẫn giữ tư thế ra quyền, thở ra một hơi thật dài, hỏa diễm trong mắt phút chốc biến mất.

Trên khán đài như vỡ òa.

Cái này biến hóa trước sau quá nhanh! Mới vừa rồi bọn hắn còn cảm thấy thiếu niên đi chân trần côn pháp hùng hồn, không hề sơ hở, nào biết được trong nháy mắt, Đường Thiên đã chiến thắng rồi. Quan trọng nhất là, Đường Thiên dường như không dùng đến vũ kỹ lợi hại gì mà chỉ bằng vào khí lực để giải quyết.

Bằng vào khí lực có thể thắng Loạn Phi Phong côn pháp? Cái này. . . Cái này cũng quá khôi hài rồi!

So sánh với bên dưới, các lão đại mẫu mực nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Nền tảng vững chắc như vậy thật hiếm thấy." Tư Mã Hương Sơn quay sang hỏi Trầm Nguyên: "Nghe nói hắn luyện vũ kỹ trụ cột mất năm năm hả?"

Trầm Nguyên gật đầu: "Ừ, nghe đồn là như thế."

"Xem ra đúng vậy, phát lực cực kỳ hoàn mỹ. Chỉ riêng kỹ xảo phát lực, hắn có lẽ đã đạt tới đỉnh phong. Thiểm quyền cũng hoàn mỹ, đoán chừng Vương Chấn là vì cái này mà đến a." Tư Mã Hương Sơn khen.

Trầm Nguyên bộ dạng như ông cụ non phát biểu: "Cái này thì chưa rõ lắm."

Minh Quang há to mồm, ngơ ngác nhìn đấu trường, sau nửa ngày mới ngơ ngác hỏi: "Cái này cái này cái này. . ."

Vương Chấn ah xong một tiếng: "Lực lượng của hắn chỉ thua A Mạc Lý một chút, nhưng kỹ xảo phát lực xuất sắc quá, ta xem ra hai người đối quyền chắc ngang tay."

Minh Quang bình tĩnh trở lại, đối quyền ngang tay với A Mạc Lý. . .

A Mạc Lý một người có lực lượng khủng bố, Minh Quang đã tự thể nghiệm qua. Trong đầu Minh Quang thoáng tưởng tượng một chút, nâng Đường Thiên ngang hàng A Mạc Lý, ah, như vậy đúng là một cái kết quả đặc biệt nha.

Nhưng mà, cùng A Mạc Lý đối quyền ngang tay. . . Lại là một tên thật biến thái!

Thải Tuyết ngơ ngác nhìn Đường Thiên trong đấu trường: "Thật là lợi hại!"

Hà Tiểu Cần cũng căng mắt ra nhìn: "Hắn là dã thú sao. . ."

Hàn Băng Ngưng rất bình tĩnh, nàng đã từng nhìn Đường Thiên đấu sức với Mặc Giáp Thiết Tê nên kết quả như vậy cũng không làm cho nàng quá giật mình. Nàng chỉ là không có nghĩ đến Đường Thiên vậy mà dùng phương thức không có bao nhiêu kỹ thuật như vậy đả bại đối thủ.

Chỉ là, thật sự là thô bạo. . . Thật sự là dã man!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※※※

Đường Thiên vẫn giữ tư thế ra quyền, vẻ mặt lãnh khốc.

"Oa oa oa! Đại ca ca lợi hại nhất!" Tiểu Niếp Niếp hươ hươ bàn tay nhỏ bé thét lên.

Bỗng nhiên, lông mi Đường Thiên giật giật, đột nhiên, hắn tựa như bị lửa đốt mông vung vẩy bàn tay phải nhảy tưng tưng.

"Hí! Đau quá. . . Đau chết. . ."

Khán đài vừa mới bị chấn động bỗng lặng ngắt như tờ, lúc này vẻ mặt tất cả mọi người ngây ngốc nhìn, gọi tới gọi lui, mặt tên Đường Thiên đau đến vặn vẹo nhăn nhúm lại.

Tương phản. . . Cũng thật sự quá lớn a!

"Đau quá đau quá!"

"Niếp Niếp. . . cao trúc ong chúa. . ."

Đợi Niếp Niếp giúp Đường Thiên thoa cao trúc ong chúa, mặt Đường Thiên nhăn nhúm lại mới giãn ra được. Hắn chạy đến dưới khán đài, đối mặt với Hàn Băng Ngưng vung vẩy cánh tay, lớn tiếng hô: "Này, tiểu thư, có phải bị thiếu niên thần thoại làm cho khiếp sợ hay không?"

Hàn Băng Ngưng: ". . ."

Bỗng nhiên, Đường Thiên nhìn thấy Trầm Nguyên trên khán đài, lập tức hưng phấn lên, vẫy tay với Trầm Nguyên gào lớn: " Nguyên huynh! Nguyên huynh!"

Trầm Nguyên mặt đỏ lên, rốt cục gã cảm nhận được cảm giác vừa rồi của Hàn Băng Ngưng, trong nháy mắt, trong lòng của gã tràn ngập hối hận, vì sao vừa rồi mình không thừa cơ bỏ đi!

Đường Thiên cõng tiểu Niếp Niếp trên lưng, “bốp” hai cái, nhảy lên khán đài.

Cứ hoảng hốt như vậy một hồi, Trầm Nguyên phát hiện Đường Thiên xuất hiện ở trước mặt mình, trong lòng gã như muốn chết mà không được, vì sao mình vẫn còn ở đây?

"Trầm Nguyên huynh! Thẻ hồn tướng của ngươi thật sự rất tốt! Dùng phi thường tốt!" Đường Thiên tự đáy lòng nói.

Trầm Nguyên miễn cưỡng cười, trong tâm lặng lẽ niệm: "Ngươi châm biếm sao,ngươi châm biếm sao, ngươi đến gần ta để châm biếm a. . ."

Hai mắt Đường Thiên tỏa ánh sáng, nói tiếp: "Ta đã luyện toàn bộ rồi, năm loại vũ kỹ, oa, thật là lợi hại đấy!"

Nụ cười Trầm Nguyên càng thêm miễn cưỡng, trong tâm lặng lẽ niệm: tưởng ta sẽ tin sao, tưởng ta sẽ tin sao, tung hỏa mù quá vụng về rồi. . .

"Nguyên huynh thật lợi hại, Thạch Đầu đại ca cũng khen ngươi phối hợp rất tốt đây này. Chuyên gia cận chiến! Oa oa oa!" Đường Thiên vẻ mặt hưng phấn nói.

Nụ cười trên mặt Trầm Nguyên cứng như gỗ rồi, trong tâm lặng lẽ niệm: ngươi muốn ồn ào à, muốn ồn ào à, cầu ngươi đi nhanh đi. . .

"Chuyên gia cận chiến hả?" Tư Mã Hương Sơn nghe thế bèn hì hì chen vào.

"A aa, ngươi cũng biết sao?" Đường Thiên tựa như phát hiện đại lục mới, vẻ mặt hưng phấn nhìn Tư Mã Hương Sơn.

"Thật làm cho người khác chờ mong!" Tư Mã Hương Sơn cười ma mị bảo: "Nói không chừng chúng ta sẽ giao thủ đấy."

"Vậy ngươi nhất định sẽ bị ta đánh bại!" Đường Thiên giọng điệu chắc chắc vô cùng.

Bốn phía lập tức an tĩnh lại, ánh mắt mọi người lập tức trở nên quái dị vô cùng, nhìn về phía Đường Thiên ánh mắt tràn ngập đồng tình.

Hàn Băng Ngưng bỗng nhiên nói: "Ngươi biết hắn là ai không?"

Đường Thiên lắc đầu: "Không biết."

Hàn Băng Ngưng vừa định nói, Đường Thiên liền nói: "Nhưng chỉ cần là địch nhân của ta, đều bị ta đánh bại."

Hàn Băng Ngưng nghe thấy vậy thì sững sờ, tất cả mọi người là sững sờ.

"Đã gọi là địch nhân, không phải để đánh bại sao?" Vẻ mặt Đường Thiên tỏ ra đương nhiên.

Hàn Băng Ngưng muốn nói nữa, nhưng nói không nên lời, nàng dừng ở Đường Thiên, Sâu trong cặp mắt Đường Thiên là sự thanh tịnh trầm tĩnh, trong ánh mắt của hắn không có nửa điểm sợ hãi. Vẻ cười cợt trên mặt đám Trầm Nguyên biến mất, tất cả lặng lẽ nuốt những lời này của Đường Thiên.

Bốp bốp bốp.

Tiếng vỗ tay đánh thức trầm tư mọi người, kẻ vỗ tay chính là Tư Mã Hương Sơn, y cười ma mị: "Đây là câu hay nhất ta từng nghe."

"Vì những lời này, cho dù chúng ta tại đấu trường gặp nhau, ta cũng sẽ không giết ngươi."

"Ta sẽ phế bỏ chân lực của ngươi, cho ngươi vĩnh viễn chỉ có thể trầm luân trong thất bại, nhất định sẽ vô cùng thú vị đấy."

Giọng điệu Tư Mã Hương Sơn thật ôn nhu, nhưng những lời này lại làm cho tất cả mọi người cả người phát lạnh.

Tiếng nói vang vọng khắp chốn, thân ảnh Tư Mã Hương Sơn chẳng biết lúc nào phi tới lối ra, bỗng nhiên y quay sang Đường Thiên mỉm cười: "Thật đáng chờ mong."

Nói xong, y liền quay người đi gấp.

"Hắn là ai hả?" Đường Thiên vẻ mặt tò mò hỏi Hàn Băng Ngưng.

"Tư Mã Hương Sơn." Hàn Băng Ngưng có chút lo lắng liếc nhìn Đường Thiên, nàng biết rõ tính cách đặc biệt cổ quái của Tư Mã Hương Sơn, y nói ra nhất định là phải làm như vậy.

Đường Thiên ah xong một tiếng: "Chính là tên khốn bị Thiên Huệ đánh rất nhiều lần đó hả?"

Ở lối ra, Tư Mã Hương Sơn chân lảo đảo hạ xuống.

Thượng Quan Thiên Huệ là nỗi đau vĩnh viễn trong nội tâm Tư Mã Hương Sơn, những năm Thượng Quan Thiên Huệ vẫn còn ở Tinh Phong Thành, y một mực sống trong bóng ma Thượng Quan Thiên Huệ. Y đã từng không ngừng khiêu chiến Thượng Quan Thiên Huệ, nhưng mỗi một lần đều bị Thượng Quan Thiên Huệ đánh cho cực thảm.

Con đàn bà chết tiệt!

Láo lếu thật!

Từ Mã Hương Sơn biểu lộ trở nên dữ tợn, y đột nhiên xoay người, mang tất cả sát cơ lạnh thấu xương ầm ầm hướng Đường Thiên.

Hàn Băng Ngưng vượt lên nửa trước bước, bàn tay đặt lên kiếm bên hông, mặt trầm xuống.

Sát cơ yêu dị lạnh như băng, không cách nào tiến thêm nữa!

Tư Mã Hương Sơn lạnh lùng nhìn Đường Thiên.

Vương Chấn bỗng nhiên mở miệng: "Tư Mã, có chuyện gì để đến Võ hội cao cấp giải quyết."

Tất cả sát cơ đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Tư Mã Hương Sơn cười ha ha: "Quả nhiên thật can đảm! Võ hội năm nay rốt cục có chút sự tình có thể làm cho ta hứng thú rồi."

Y vung vung tay lên: "Thiếu niên thần thoại, sau này còn gặp lại!"

Dứt lời, y liền biến mất.

Trong lòng Hàn Băng Ngưng khẽ buông lỏng, nhớ tới hình dáng khó xử vừa rồi của Trầm Nguyên, nàng không nói hai lời: "Chúng ta về thôi."

Thải Tuyết và Hà Tiểu Cần vội vàng đuổi theo.

Vương Chấn quay sang gật đầu với Đường Thiên rồi mang vẻ mặt bội phục ly khai.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

"Đường Thiên thực lực rất cường đại." Hà Tiểu Cần nghiêm túc phân tích: "Hắn nhìn qua cũng không phải loại người có hình thể quá ưu tú thế mà lại có thể bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy, rõ ràng kỹ xảo phát lực phi thường cường hãn. Trong trận đấu, hắn chỉ dùng Thiểm Quyền và Không Mộc Thung, cả hai đều là vũ kỹ nhị giai. Bằng vào vũ

kỹ nhị giai mà có thể đả bại đối thủ cùng cấp, hắn là kình địch của chúng ta!"

Thải Tuyết cúi đầu, đang suy nghĩ vấn đề gì.

Hà Tiểu Cần chú ý tới vẻ khác thường của Thải Tuyết bèn tò mò dò hỏi: "A Tuyết, chẳng lẽ ngươi có phát hiện gì mới hả? Đường Thiên biểu hiện thực lực ra ngoài quá ít, ta chỉ có thể phân tích như vậy. Nhưng mà, có thể khiến cho mọi người chú ý như vậy, Đường Thiên này thực sự phải đem ra thảo luận! Lần Võ hội này có chuyện hay rồi!"

"Phát hiện mới gì?" Thải Tuyết ngẩng đầu, vẻ mặt ngỡ ngàng.

"Biểu hiện của ngươi thật kỳ quái, ngươi đang nghĩ cái gì vậy?" Hà Tiểu Cần cảm thấy rất kỳ quái.

"Ta. . . Ta chẳng biết nói điều gì?" Thải Tuyết lúng túng hỏi.

"Nói! Có cái gì không thể nói hay sao?" Hà Tiểu Cần tùy tiện nói, càng thêm kỳ quái.

Hàn Băng Ngưng cũng vểnh tai, nàng cũng nhìn ra Thải Tuyết không bình thường, nhưng nàng gần đây lạnh như băng, sẽ không chủ động mở miệng.

"Sư tỷ, ngươi thích dạng nữ hài tử gì a?" Vẻ mặt Thải Tuyết ngượng ngùng mà tò mò hỏi.

Hàn Băng Ngưng chân lảo đảo một cái, suýt nữa ngã quỵ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dù Chết Cũng Phải Thắng Lợi!

Những trận đấu loại hàng năm chẳng có ai quan tâm cả, thế mà ngay ngày đầu tiên vòng đấu loại năm nay thật là những trận so đấu căng thẳng.

Vai chính trong các trận so đấu mở màn tại Tinh Phong thành là siêu cấp lưu ban sinh Đường Thiên thanh danh hiển hách.

Rất nhiều người khi nghe thấy tin tức này đều cho rằng lỗ tai của mình nghe nhầm. Nhưng những người đến xem tận mắt trận đấu này cứ hào hứng kể về những người đến xem. Đội hình dự khán trận này thật siêu cấp hào hoa, mỗi một cái tên đều khiến người ta kinh ngạc, thán phục.

Ai trong số những người ngồi trên khán đài cũng đủ để tổ chức một trận đấu cực kỳ chất lượng, trận đối kháng có trình độ cực cao.

Tam đại danh giáo chẳng sót cái tên nào.

Mà Đường Thiên dùng “Thiểm Quyền” phá giải “Côn pháp Loạn Phi Phong” của đối phương càng làm xôn xao rầm rĩ. Người tu luyện “Côn pháp Loạn Phi Phong” không nhiều, loại côn pháp này khó luyện ai cũng biết. Còn người tu tập “Thiểm Quyền” lại nhiều vô số kể.

Mỗi một vị đệ tử tu luyện “Thiểm Quyền” khi nghe thấy kết quả đều không thể tin được tai mình. Nhưng truyền ngôn lớp lớp như thế làm họ tin tưởng, hóa ra “Thiểm Quyền” đúng thật có thể phá giải “Côn pháp Loạn Phi Phong” . Tinh thần những vị tu luyện “Thiểm Quyền” không ai

không phấn chấn tinh thần. Họ túm năm tụm ba diễn lại kỹ xảo của Đường Thiên.

Đây chính là đại bí mật a!

Nhưng mặc cho bọn họ vắt hết trí não vẫn không thể làm được kết quả như vậy.

"Thiểm Quyền" chỉ là vũ kỹ nhị giai, mà "Côn pháp Loạn Phi Phong" lại là côn pháp tam giai, dù đẳng cấp chỉ chênh lệch một giai nhưng đó là khoảng cách cực lớn căn bản không thể vượt qua.

Mọi người lại hoài nghi, liệu Đường Thiên có phải dùng "Thiểm Quyền" hay là dùng vũ kỹ tam giai cùng loại với "Thiểm Quyền".

Đến tận khi những gì mà vài vị đại lão to nhỏ trên khán đài lưu truyền rộng rãi thì mọi người mới kinh hoảng đại ngộ.

Vũ kỹ cơ sở!

Đường Thiên có thể dùng "Thiểm Quyền" nhị giai phá tan "Côn pháp Loạn Phi Phong" tam giai cũng là bởi vì hắn có vũ kỹ cơ bản hoàn mỹ. Mà Tư Mã Hương Sơn công khai tuyên bố tại Thiên Tinh học viện là vũ kỹ nền tảng của Đường Thiên đã đạt tới mức độ hoàn mỹ, kỹ xảo phát lực của cơ bắp không có một ai tại Tinh Phong thành đạt tới.

Lúc này mọi người mới đột nhiên nhớ lại, Đường Thiên tu luyện mất năm năm tại vũ kỹ cơ sở thì mọi ngươi lập tức im lặng.

Năm năm tu luyện vũ kỹ cơ sở mới có thể làm được tới mức này. Mọi người mới bừng tỉnh. Họ không biết nên bắt chước chước hay không. Tốn mất năm năm, đổi lại là "Thiểm Quyền" nhị phá giải "Côn pháp Loạn Phi Phong" tam giai, như thế thì có ý nghĩa gì? Với thời gian năm năm, chỉ cần thiên phú không phải là quá kém đều có thể tu luyện vũ kỹ tam giai.

Mọi người đều lắc đầu quầy quậy, kiểu tu luyện thế này thì không thể bắt chước. Vốn là mọi người cho là có một bí mật gì đó nhưng giờ lại thấy chẳng phải là bí mật gì cả, hết thảy đều là những gì họ được học từ những ngày nhập học đầu tiên, đều là những thứ mà thầy giáo đã từng dạy.

Thế nhưng suy đoán này làm cho tinh thần các học viên mới nhập học rung lên. Bọn họ đều phấn khởi, cố gắng luyện tập vũ kỹ cơ sở. Vốn là chẳng ai cho là nó có nhiều lợi ích.

"Nếu vẫn là đồng niên với Đường Thiên là tốt rồi!"

"Đều là tại cái tên Chu Bằng đần độn!"

Tập thể học viên ban kiếm thuật hoài niệm Đường Thiên.

Đường Thiên lại trở thành chủ đền của mọi người nhưng lần đầu tiên hắn không còn là đối tượng bị đem ra trêu đùa. Việc được các đại lão để ý đủ để thuyết minh hết thảy. Vòng đấu loại nhiều như thế mà chỉ có hai người được quan tâm. Một là Đường Thiên, một người khác là A Mạc Lí. Lương Thu xuất hiện trên khán đài trận đấu của A Mạc Lí làm mọi người cho rằng đó là huynh trưởng năm xưa quan tâm đến đàn em. A Mạc Lí thân là cao thủ trong nhóm bảy người mạnh nhất học viện Mãnh thú nên không ai nghi ngờ thực lực của hắn. Trong mắt mọi người hắn cũng là một tuyển thủ hạt giống.

Chỉ có Đường Thiên.

Giống như một con ngựa ô, xuất hiện ngang trời, đến hiện tại mọi người còn chưa hiểu vì sao hắn lại được các vị lão đại đặt trong tầm quan sát.

Nhưng cho dù là vì nguyên nhân gì đi nữa thì sự quan tâm đối với Đường Thiên đột nhiên vùn vụt tăng mạnh như gió lốc. Mọi người vốn cho là đấu loại không đáng quan tâm thì đột nhiên xuất hiện một chú

ngựa ô nên tự nhiên đốt cháy lòng nhiệt huyết của mọi người. Bởi vậy, lịch thi đấu của Đường Thiên đã bị mọi người nắm rõ trong tay.

Võ hội thấy thế nên sắp xếp lại địa điểm thi đấu. Đấu trường có trận Đường Thiên được đổi sang đại hội trường để tránh xuất hiện tình trạng khán đài chật kín người đến một giọt nước cũng không lọt vào được như trận trước. Đãi ngộ như thế chỉ xuất hiện hiên ở những trận thi đấu chính thức.

Quyết định này khi tuyên bố được mọi người nhiệt liệt quan tâm.

Trận thi đấu thứ hai của Đường Thiên được cử hành sau hai ngày nữa nhưng những cuộc đánh cược trận đó đã bắt đầu được giao dịch rồi.

※※※

"Ta cuối cùng đã biết, cảm giác có được lực lượng mỹ diệu đến thế nào, so giấy say kim mê càng nhượng người say đắm a."

Y cúi đầu ngắm nghía bàn tay mình, bàn tay vốn trắng nõn khi xưa đã đầy những vết chai sạn. Y lẩm bẩm đầy cảm khái nhưng cũng đầy tán thán: "Thật là một tác phẩm nghệ thuật thật hoàn mỹ a!"

"Thiếu gia, đại tộc lão thỉnh ngài tiến vào." Bộc nhân kính cẩn báo.

Chu Bằng thu hồi ánh mắt, khóe miệng hiện lên vẻ cười cợt, dường như là trào phúng, lại dường như là khinh miệt. Nụ cười lóe lên rồi biến mất, y nhẹ nhàng sửa lại cổ áo, đĩnh đạc bước đi ra hội trường.

Tất cả cao tầng Chu gia đã tề tụ sẵn ở đó. Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn kỹ Chu Bằng. Y nhịp bước thong dong, thần sắc trấn định, hưởng thụ những ánh mắt này.

Cảm giác thật tuyệt vời a!

Hắn có thể cảm nhận sự hâm mộ, đố kị, chấn kinh và không thể tin được trong ánh mắt mọi người. Nụ cười tươi lặng lẽ nở trên môi y.

Đại tộc lão ho nhẹ một tiếng phá tan sự im lặng. Cặp mắt đục ngầu nhìn khắp người Chu Bằng rồi trầm giọng bảo: "Tốt lắm! Ít ra thế mới là bộ dáng gia chủ Chu gia chúng ta! Dù trước kia ta có thành kiến gì đối với ngươi nhưng bây giờ, ta thừa nhận ngươi là người kế thừa Chu gia."

Trong mắt gia chủ Chu gia tràn đầy nỗi niềm mừng rỡ như điên. Lão vui mừng ngắm nghía Chu Bằng.

Đại sảnh yên tĩnh, chỉ có thanh âm đại tộc lão vang vọng.

"Ngươi có thiên phú khiến người khác thèm muốn, ngươi đã thoát thai hoán cốt, tuy nhiên ta biết ta không thể nhìn thấy ngày đó, nhưng ta vẫn có hy vọng, Chu gia phát dương quang đại trong tay ngươi."

Chu Bằng khẽ khom người những vẫn có hơi ngạo nghễ: "Không sai, đương nhiên Chu gia sẽ phát dương quang đại."

"Võ hội lần này là một cơ hội tốt để Chu gia chúng ta quật khởi một lần nữa!" Đại tộc lão ngạo nghễ hô: "Để cho cái gì Tư Mã Hương Sơn trở thành hòn đá nâng bước chân Chu gia chúng ta!"

Chu Bằng tự tin, ung dung mỉm cười, bàn tay trong áo bỗng nhiên nắm chặt lại.

Còn có một tên nữa -- Đường Thiên!

Ta muốn ngươi chết một cách quang minh chính đại trước mặt mọi người!

※※※

Đường Thiên cũng thở hổn hển, vẻ mặt buồn bực: "Vì sao lại không dám a?"

"Hắn chính là cao thủ đệ nhất học viện Tinh Phong thành đấy!" A Mạc Lí giải thích.

Đường Thiên đột nhiên nghiêng đầu: " Đó mới phải nói, đánh bại hắn chẳng phải là người lợi hại nhất trong các học viện ở Tinh Phong thành sao?"

"Không sai!" A Mạc Lí gật đầu.

Đường Thiên hoảng nhiên đại ngộ: "Khó trách Thiên Huệ luôn muốn đánh hắn, hóa ra là đánh được hắn là cầm chắc cái chỗ đệ nhất a!"

A Mạc Lí: ". . ."

Đường Thiên hiếu kỳ địa hỏi: "Ruồi trâu, mục tiêu của ngươi lần này là cái gì?"

A Mạc Lí trầm mặc một khoảnh khắc, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Mục tiêu của ta là được gặp Lương Thu đại ca, sau đó đánh bại hắn!"

"Ruồi trâu, ngươi nhất định phải thắng lợi đấy nhé!" Đường Thiên lớn tiếng nói, hắn rất nghiêm túc.

"Ta không biết. . ." A Mạc Lí có chút ngập ngừng.

"Cái gì gọi là không biết?" Đường Thiên trợn trừng cặp mắt, hét lớn: "Ngươi nhất định phải thắng lợi! Nhất định phải thắng lợi! Không có cái gì mà phải sợ hãi! Đừng có nghĩ linh tinh đến việc thua với bản thân mình! Thắng lợi! Chỉ cần thắng lợi! Ngươi trả là sự khổ cực, trước nay so với ai cũng không ít hơn! Không lí nào lại không thắng lợi, có câu chỉ cần tận lực thì sẽ không hối hận. Nói vậy là gạt người, người nói lời này căn bản là chưa từng sử dụng hết tâm sức của mình! Đổ mồ hôi nhiều như thế, chịu nhiều khổ cực như thế là vì cái gì? Là vì đến thời điểm chiến đấu lại rút lui sao? Vì nói với chính mình là kỳ thực đã tận lực sau

đó thản nhiên chấp nhận thất bại sao? Tất cả đều là lấy cớ thôi! Đều là ngụy biện thôi! Chỉ có thắng lợi mới có thể nói với cái thế giới này là ngươi đã xuất hiện trên đời!"

A Mạc Lí bị Đường Thiên nói cho đến mặt sưng trán bóng.

"Ruồi trâu!" Đường Thiên nhìn thẳng A Mạc Lí.

A Mạc Lí xấu hổ, y ngẩng đầu lên.

Đường Thiên nắm chặt bàn tay, khuôn mặt A Mạc Lí đỏ bừng, từng chữ từng chữ như gầm gừ từ sâu trong cổ họng ra: "Dù có chết cũng phải thắng lợi!"

Dù có chết cũng phải thắng lợi. . .

A Mạc Lí não đại ông địa một cái, hắn hai mắt phát trực, thì thào địa niệm lên.

"Dù có chết cũng phải thắng lợi. . ."

Ngụy lão đầu đang nhởn nhơ cách đó không xa bỗng cứng đờ người. Ánh mắt mờ đục đột nhiên trở nên thâm sâu. Tinh thần lão hốt hoảng như thể là tiếng hò reo chém giết vọng vào lỗ tai.

Dù có chết cũng phải thắng lợi!

Ngụy lão đầu đột nhiên vô thanh vô tức khẽ cười, tròng mắt của lão tràn đầy mong đợi.

Có lẽ, hai thằng này sau này thật sự trở thành nhân vật không lường được cũng nên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Vũ Nhật Địch Hàn

Mạnh Ngư cùng hảo hữu Lục An bị dòng người chen lấn xô đẩy đến mức không thể nhúc nhích.

Không cần làm quá lên như vậy chứ, Đường Thiên cũng chỉ là ngựa ô xuất hiện bất ngờ thôi mà. Sao lại kéo đến đông thế này?" Lục An phàn nàn. Đôi giầy trắng tinh của hắn giờ lưu lại vô số dấu chân kỷ niệm.

Mạnh Ngư vẫn giữ vẻ bình thản không chút bất ngờ: "Môn sinh An Đức học viện chắc sẽ đến hơn phân nữa."

"Điều này cũng đúng!"An Đức ha ha gật đầu nói: "Ngay cả đệ nhất cao thủ của An Đức là ngươi cũng tới, những kẻ khác làm sao mà không đến chứ?"

Sau khi Thượng Quan Thiên Huệ tốt nghiệp, An Đức học viện xuống dốc thảm trọng, mấy năm qua liên tục bị giáng cấp, hiên giờ đã rớt xuống hạng thứ mười. Trên dưới An Đức học viện vì sự thay đổi quá nhanh chóng này mà tinh thần mất đi đi ý chí, trong lòng chán nản.

Đường Thiên một kiếm ngang trời, ngay lập tức làm náo động An Đức học viện.

Mạnh Ngư cười gượng: "cái gì mà đệ nhất cao thủ của An Đức học viện chứ?"

Lục An vỗ vai Mạnh Ngư an ủi. Là bằng hữu, hắn biết trong lòng Mạnh Ngư rất đau khổ.

Thời Thượng Quan Thiên Huệ, đệ nhất cao thủ An Đức huy hoàng chói lọi. Vì đệ nhất An Đức tức là đệ nhất Tinh Phong Thành, so sánh với đệ nhất cao thủ An Đức bây giờ thực đáng chê cười.

Đệ nhất cao thủ An Đức gian nan lắm mới có thể miễn cưỡng mà đạt được cao thủ đứng thứ mười Tinh Phong thành. Điều này khiến Mạnh Ngư không thể không đắng lòng.

Dòng người ào ào tuôn ra.

****

Trên một góc vắng của khán đài, Hàn phụ, Hàn mẫu đều đội mũ rộng vành phủ khăn lụa che toàn bộ gương mặt.

“Lão đầu tử! Chúng ta cải trang thế này Băng Ngưng sẽ không phát hiện ra chứ?” Hàn mẫu thấp giọng nói.

“Chắc là không đâu.” Vẻ mặt Hàn phụ bình tĩnh: “Băng Ngưng cách chúng ta rất xa, nó ở bên kia khán đài.

“Vậy thì yên tâm rồi!” Hàn mẫu thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó bà lại khẩn trương: “Lão đầu tử! Ngươi nói đúng, dù thế nào thì chúng ta vẫn phải giúp Băng Ngưng chuyện này. Băng Ngưng ngay cả chuyện thích nữ nhân cũng nói ra rồi. Trong lòng ta luôn thấp thỏm bất an …! Ta nghĩ kỹ rồi, Đường Thiên dù không tốt thì cũng là nam nhân, dù sao cũng tốt hơn so với nữ nhân.”

“Bình tĩnh đi!” Hàn phụ nhè nhẹ an ủi thê tử: “Ngươi thử nghĩ xem, trận này Băng Ngưng vẫn tới xem, rõ ràng là vẫn còn chú ý đến Đường Thiên!Yên tâm đi, bất luận thế nào chúng ta cũng không để nó chịu thiệt thòi.”

“Đường Thiên! Ngươi không được thua đó!” Bàn tay Hàn mẫu siết lại, lo lắng nói: “Nghe nói đối thủ vòng này của Đường Thiên rất lợi hại.”

“Bà yên tâm! Băng Ngưng nhà ta không phải dạng nữ tử như thế. Dù Đường Thiên không đạt được thứ hạng cao thì nó cũng không ghét bỏ hắn đâu!”Hàn phụ ngồi bên, liên tục trấn an.

****

“Đông thật!Lửa nhiệt thế này hơn rất nhiều so với các trận đang diễn ra khác.”Mạnh Ngư cảm khái nói.

“Ngươi nhìn kìa!” Bộ dạng Lục An tựa như phát hiện ra một đại lục mới, gã đếm trên đầu ngón tay: “Đệ nhất cao thủ Dạ Lâm học viện, xếp thứ tư Tinh Phong. Triệu Uy, lão đại Hồng Quang học viện, bài danh thứ chín Tinh Phong thành. Tiết Vĩnh, lão đại Thần Uy học viện, đứng thứ bảy Tinh Phong thành. Trâu Khải…”

Mỗi một cái tên đều khiến Mạnh Ngư kinh tâm khiếp đảm.

Các cao thủ xếp phía trên của thập đại học viện đều đã ngồi trên khán đài.Đội hình khủng bố như thế thật khiến người khác không biết nói thế nào cho phải. Hai người Mạnh Ngư, Lục An cứ ngỡ mình đang nằm mộng. Đây là trận chung kết sao?

Những cao thủ này, người thì lạnh lùng, kẻ thì ngạo mạn, có tên thì hiếu kỳ quan sát xung quanh, nhưng tất cả đều trở thành tiêu điểm của toàn trường. Những người vốn đến để xem náo nhiệt bây giờ vô cùng kích động.Động thái rầm rộ như vậy trước nay chưa từng có.

Chỉ cần gặp được những cao thủ này thì cũng đáng tiền bỏ ra mua vé rồi.

Hơn nữa, đối thủ của Đường Thiên…

Lúc Đường Thiên bước vào hội trường, khán đài đang náo loạn bỗng trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn Đường Thiên tiến vào.

Hắn từng là đối tượng để mọi người chế nhạo, kẻ luyện tập võ kỹ cơ sở năm năm chứng tỏ thiên phú vô cùng kém. Lưu ban năm năm phá vỡ

mọi kỷ lục trước đây. Chính hắn cũng là kẻ khiến mọi người vô cùng đố kỵ. Có thể khiến cho đại mỹ nữ Thượng Quan Thiên Huệ nở nụ cười đến hoa cũng phải phai sắc thì khắp Tinh Phong thành cũng chỉ có mình hắn thôi.

Rất nhiều người từng nghe đến tên Đường Thiên, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn.

“Hắn là Đường Thiên sao?”

“Không nhìn thấy chổ nào hơn người cả…, Thiên Huệ tiểu thư sao lại thích hắn chứ!”

“Người bình thường là sao? Tu luyện năm năm võ kỹ cơ sở… Cái này mà còn gọi là người bình thường sao?”

.

.

.

Yên tĩnh một lát, các âm thanh nghị luận bùng lên trong đấu trường.

Đường Thiên vừa mới tiến vào trận đã giật mình vì âm thanh kinh khủng đó. Hắn quay đầu lại nhìn lập tức hít vào một hơi lạnh, trên khán đài khán giả ngồi chật như nêm, không còn một chỗ trống.

“Chẳng lẽ đối thủ hôm nay của ta là một nhân vật không tầm thường sao?” Đường Thiên có chút khó hiểu, vò đầu bức tai tự hỏi.

Đường Thiên cũng không biết đối thủ hôm nay của hắn thực sự không phải kẻ tầm thường vô danh.

****

Gương mặt Địch Hàn lạnh lùng bước vào đấu trường, ánh mắt quét qua chỗ Đường Thiên cách đó không xa, dừng lại một chút rồi thu về. Y

cũng không thèm để ý xem đối thủ của mình là ai, đối với âm thanh toàn trường y không quan tâm chút nào. Số lượng người xem đông hay ít cũng không ảnh hưởng với y dù là một chút.

Không nói một lời, y như một tên đầu gỗ. Y đứng đối diện Đường Thiên, chờ trọng tài ra hiệu.

Sắc mặt khán giả bên trên đều ngưng trọng.

“Vũ Nhân Địch Hàn!” Mạnh Ngư trầm giọng: “Quả nhiên là hắn, thật không ngờ hắn tham gia võ hội, không phải trùng tên họ.”

Trong mắt Lục An hiện lên một tia kinh sợ.

Trên đời này luôn tồn tại những dạng thiên tài bất thường. Cho dù trường tốt mọc lên như nấm ở Tinh Phong thành, cũng có một số thiên tài dù chưa trải qua một ngày nào học tập vẫn đạt thực lực kinh người. Địch Hàn là một trong những kẻ mạnh nhất. Y từ nhỏ xuất thân bần hàn, tính tình thô bạo quái gở, cực kỳ ghét cuộc sống trong học viện.Một thân võ kỹ đều tự rèn luyện.

Trái ngược với tính tình của y, thiên phú của y vô cùng xuất sắc.Thực tế trên phương diện võ kỹ thủy hệ, thiên phú của y không kém chút nào so với thiên tài thủy hệ Hàn Băng Ngưng.

Y sống cô độc một mình, lấy việc săn dã thú mà sinh sống. Càng làm cho y đáng sợ hơn là y từng làm sát thủ. Y am hiểu nhất là mai phục giết người vào ngày mưa. Cho đến giờ y chưa một lần thất bại.Vũ Nhật* Địch Hàn, như sát thần không cách nào ngăn cản.Tên hiệu Vũ Nhân từ đó mà ra.

*Ngày mưa Địch Hàn: ý nói hắn chuyên giết người vào ngày trời mưa (Dg: thế đến mùa nắng thì đói rồi).

Đây là một đối thủ không thể xem thường.

Những cao thủ trên khán đài kia đều quan sát Địch Hàn một cách cẩn thận.

Sở dĩ trận này thu hút như vậy, ngoài Đường Thiên thì Địch Hàn cũng là điểm đáng chú ý. Người thường không biết đến Địch Hàn, nhưng trong giới cao thủ võ hội, tiếng tăm của y nổi như cồn.

Địch Hàn trước nay chưa từng tham gia võ hội, nếu như không phải Đường Thiên đưa đến sự chú ý của mọi người thì cũng không ai biết được Địch Hàn âm thầm ghi danh thi đấu vòng loại.

Theo dự đoán của các chuyên gia thì tỷ lệ thắng của Địch Hàn rất lớn.

Kinh nghiệm chiến đấu của Địch Hàn vô cùng phong phú, vượt xa những người khác.

Mồ hôi trong lòng bàn tay trọng tài điều khiển trận này đổ ra ròng ròng. Đây là lần đầu tiên hắn ta điều khiển trận đấu trước nhiều khán giả như vậy. Nhưng may mắn là việc điều khiển cũng đơn giản, chỉ cần chờ cho hai bên chuẩn bị xong, rồi hô: “bắt đầu!”

Sau khi tuyên bố hắn ta nhanh chóng lui về sau.

Trận đấu được bắt đầu!

****

Đường Thiên chăm chú quan sát Địch Hàn.

Hắn cảm thấy đối thủ như được bao phủ trong bóng tối, luôn cảm thấy có chút mờ ám.

Bỗng nhiên, Địch Hàn ngẩng đầu lên, tinh quang trong đôi mắt lóe lên rồi biến mất, tựa như ánh đao lóe lên trong bóng tối. Trong lòng Đường Thiên nổi lên một tia báo động nguy hiểm. Hắn không suy nghĩ, dậm chân một cái.

Vút!!!

Một luồng khí lạnh lướt qua Đường Thiên.

Đó là một thanh đao mỏng như cánh ve.

Đao dài ba tấc hình dạng hơi giống Liễu Diệp Đao, cực kỳ mỏng, nhìn sơ qua gần như trong suốt.

Trong mắt Địch Hàn thấp thoáng một tia sắc lạnh, rồi nhanh chóng biến mất.

Y tu luyện võ kỹ Vũ Ti, một võ kỹ tam giai ít người biết đến.Là một võ kỹ truyền từ thời cổ đại đến nay. Chính thứ này đã giúp y trở thành một sát thủ mà người khác nghe tên đã kinh hồn khiếp vía. Chân lực trong cơ thể Địch Hàn có thể biến thành một tia chân lực vô hình. Điều này làm cho y dễ dàng điều khiển lưỡi đao mỏng kia dưới mọi góc độ.

Đường Thiên nhìn thanh đao trôi nổi giữa không trung kia, trong lòng chấn động.

Đây là loại võ kỹ gì?

Kinh nghiệm tranh đấu của Địch Hàn cực kỳ phong phú, mặc dù màn tranh phong quanh minh chính đại trước mắt không phải sở trường của y, nhưng trong lòng y vẫn tràn ngập lòng tin.

Tia chân lực vô hình khẽ run lên, thanh đao vụt mất khỏi vị trí cũ.

Ánh mắt Đường Thiên co lại, dậm chân một cái, thân mình bay lui lại phía sau.

Một đạo hàn quang khó thấy lướt qua trước mũi hắn. Gió lạnh rít qua làm cho Đường Thiên sợ đến dựng tóc gáy.

Hai lần né tránh suýt soát, khiến Đường Thiên ý thức được sự nguy hiểm của đối phương.

Một kẻ quá nguy hiểm!

Đường Thiên không nói nhiều, mở Thủy Bình Vũ Quỷ ra. Thiên Lô Hắc Thiết quyền sáo xuất hiện trong tay hắn. Tiếp xúc với cái lạnh giá của kim loại làm Đường Thiên trở nên tỉnh táo.

Một tiếng quát lớn, nắm đấm của Đường Thiên biến mất trong hư không.

Bỗng nhiên, một quyền vừa biến mất kia đột ngột xuất hiện rồi đánh thẳng vào không khí.

Đang!!!

Một tia lửa tóe ra trên quyển sáo, kèm theo đó là một tiếng va chạm chát chúa của kim loại truyền khắp toàn trường.

Thiểm Quyền!

Võ kỹ nhị giai hả? Trong mắt Địch Hàn hiện lên một ánh sắc lạnh.

Muốn chết sao!

Mặc dù có thể tu luyện Thiểm Quyền đến mức độ này khiến người ta cảm thấy khác thường. Nhưng võ kỹ nhị giai vẫn là võ kỹ nhị giai, sử dụng nó để đối chọi với mình rõ ràng là đùa với tử thần.

Tia chân lực không hình không dạng trên không kia run lên nhè nhẹ.

Thanh đao mỏng trên không trung tan ra như một khối băng mà với mắt thường có thể thấy được, hóa thành một khối nước. Khối nước này nhanh chóng tách thành năm phần, ngưng thành năm quả cầu nước.Cầu nước liên tục kéo dài ra tạo thành năm cây trâm nước mờ ảo trong suốt, lơ lửng trước mặt Địch Hàn.

“Cái… cái gì thế này?”

Vũ kỹ Địch Hàn quả thực ảo diệu không tưởng. Đường Thiên trông thấy mà trợn mắt há mồm.

Trên khán đài cũng xôn xao, bọn họ chưa từng thấy vũ kỹ kỳ dị thế này.

Đôi mắt Địch Hàn nheo lại, khí lạnh tỏa ra xung quanh.

Mọi chuyện đã thành!

Tia chân lực run lên.

Năm cây trâm còn đang bồng bềnh trước mặt, đồng thới biến mất. Âm thanh sắc bén rít lên đập thẳng vào màng nhĩ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nhận Thua

Khi năm ngọn thủy châm biến mất giữa không trung, trên khán đài lập tức vang lên một hồi kinh hô.

Vũ kỹ thật quỷ dị a!

Khi chính mắt nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt đám người Mạnh Ngư khẽ biến, vũ kỹ quỷ dị như vậy khiến cho người ta khó có thể phòng bị được a.

Địch Hàn đúng là một khối xương cứng.

Đó cũng là lí do tại sao trận đấu này lại khiến nhiều cao thủ tự mình đến xem như vậy, Địch Hàn thành danh từ rất sớm, nhưng xưa nay chỉ độc hành, vì thế không ai biết được thực lực của y cao đến mức nào. Ba người Tư Mã Hương Sơn, Hàn Băng Ngưng, Vương Chấn lại xem trọng Đường Thiên, rốt cuộc bản lĩnh thật sự của hắn đến mức nào thì trận chiến này sẽ là tảng đá thử vàng tốt nhất.

Bất kể là Địch Hàn, hay là Đường Thiên, đều giống nhau ở điểm bí ẩn, thực lực của hai người này giống như một câu đố chưa có lời giải, vì thế khi hai người chạm trán nhau thì đương nhiên sẽ trở thành trận đấu hấp dẫn mê người rồi.

Địch Hàn xuất thủ bất phàm, có rất nhiều người tụ hỏi rồi nhanh chóng tìm ra câu trả lời, nếu như chính bản thân họ gặp phải vũ kỹ quỷ dị của Địch Hàn thì e rằng rất khó có thể giải quyết được a.

Đường Thiên sẽ ứng phó thế nào đây?

Mọi người vô cùng tò mò.

Đường Thiên nhanh chóng lùi về sau như thiểm điện, đồng thời hai nắm đấm không ngừng thay nhau đám ra với tần suất kinh người, chỉ thấy không trung trước mặt hắn xuất hiện vô số ảnh quyền đan xen với nhau giống như một bức tường.

Keng keng keng keng keng!

Năm tia lửa bắn ra, khi thủy châm đánh lên quyền tường lập tức bị đẩy lùi. Bao tay hắc thiết trong tay của Đường Thiên có lực phòng ngự cực kỳ xuất sắc, thậm chí thủy châm đánh lên bao tay còn chẳng lưu lại một ấn ký nào.

Hơn nữa đó chính là Thiểm Quyền!

Điều này làm khán giả phía trên khán đài cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy, tuy Đường Thiên ứng đối không xảo diệu nhưng lại tương đối thực dụng.

Chỉ có Vương Chấn, trên mặt đầy kích động, tinh quang trong mắt tăng vọt.

Thiểm Quyền hoàn mỹ trăm phần trăm !

Nhưng lần này Đường Thiên không hề bị nhập ma, điều đó chứng tỏ Đường Thiên đã tu luyện Thiểm Quyền tới cảnh giới hoàn mỹ rồi. Vương Chấn biết rõ điều này khó khăn đến mức độ nào, sau khi đã tu luyện Thiểm Quyền đến tám phần rưỡi (85%), mỗi điểm tiếp theo đều phải trả giá bằng công sức và thời gian bỏ ra tăng theo cấp số nhân.

Vương Chấn tu luyện Thiểm Quyền đến tám phần bẩy (87%), liền dừng lại không tu luyện tiếp, cũng không phải hắn không thể tiến bộ tiếp, mà chính là mỗi phần tiếp theo phải cần tới thời gian quá dài. Thời gian bỏ ra để tu luyện Thiểm Quyền, chẳng bằng đi tu luyện vũ kỹ tam giai

còn có hiệu quả hơn, hơn nữa thực lực khi tu luyện vũ kỹ tam giai cũng tiến bộ nhanh hơn.

Hầu như tất cả mọi người đều lựa chọn như vậy, vũ kỹ cứ cao hơn một giai thì uy lực sẽ hoàn toàn cách biệt, đặc điểm này càng tu luyện vũ kỹ cao hơn lại càng rõ ràng.

Trăm phần trăm!

Không ngờ Đường Thiên lại có thể tu luyện Thiểm Quyền đạt tới cảnh giới hoàn mỹ trăm phần trăm!

Vương Chấn mở to hai mắt, nhìn chằm chằm không di chuyển, vốn hắn là người dùng Thiểm Quyền mà thành danh, vì thế trong lòng hắn luôn có chút tình cảm đặc thù với Thiểm Quyền. Lúc trước, khi lần đầu tiên hắn thấy Thiểm Quyền của Đường Thiên, tuy lúc đó Đường Thiên đang ở trong trạng thái nhập ma, nhưng cũng khiến cho Vương Chấn cảm thấy vô cùng giật mình.

Thiểm Quyền hoàn mỹ sẽ như thế nào?

Nắm tay của Đường Thiên cứ tự dưng biến mất không chút dấu hiệu rồi lại bất ngờ xuất hiện, nhưng một khi nắm đấm xuất hiện thì không gian sẽ vọng lên tiếng quyền trầm thấp, giống như không khí bất chợt nổ tung vậy.

Bức tường quyền ảnh!

Khả năng bạo phát thật cường đại a. . .

Không hề có chân lực thúc đẩy, chỉ đơn thuần dùng lực lượng cơ nhục ở hai tay mà có thể đạt được tần suất kinh người như vậy, chứng tỏ trụ cột của hắn quá vững chắc.

Một giây, mười hai quyền!

Gần như chỉ trong nháy mắt Vương Chấn đã tính toán ra số quyền Đường Thiên xuất ra trong một giây, nhưng con số này lại khiến sắc mặt của hắn trở lên ngưng trọng hắn, bởi tần suất kinh người như thế bản thân hắn không thể làm được!

Khi Đường Thiên dùng Thiểm Quyền để tạo lên bức tường bằng quyền ảnh, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ nghiêm túc, mà đâu chỉ có một mình Vương Chấn như vậy. Những cao thủ thành danh, có người nào không phải là người có ánh mắt độc đáo đây ? Tuy đây chỉ là vũ kỹ trụ cột nhị giai, những kỹ xảo phát lực và cường độ cơ nhục mới là thứ bọn họ xem trọng, bởi cấp độ vũ kỹ càng cao thì càng coi trọng kỹ xảo phát lực và cường độ cơ nhục, chỉ có cơ thể mới chính là ngọn nguồn của tất cả lực lượng, mới là bản nguyên của sức mạnh.

Tố chất của thân thể sẽ ảnh hưởng tới tất cả mọi phương diện ví dụ như chân lực hay vũ kỹ xuất ra.

Tuy loại ảnh hưởng này bao quát tất cả nhưng lại không rõ ràng, cũng không phải mọi người không biết điều đó, mà thực ra so với việc bỏ ra quá nhiều thời gian thì thông thường mọi người sẽ lựa chọn cách thức nhanh chóng lại có hiệu quả tương đối rõ ràng.

Nhưng. . . nền tảng vững chắc như thế. . . Không, là nền tảng hoàn mỹ mới đúng. . .

Lần đầu tiên bọn họ được thấy!

Điều này đem đến cho bọn họ sự rung động cực lớn, thì ra người có nền tảng vững chắc có thể dựa vào lực lượng cơ nhục của hai tay là có thể đạt tới tần suất khủng bố một giây đánh ra mười hai quyền. Nếu như dựa vào nền tảng này lại tăng thêm chân lực thì sao, thì một giây có thể tung ra bao nhiêu quyền đây?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã giống như một chiếc gai độc cắm sâu vào tâm trí bọn họ, muốn gạt bỏ cũng không được.

Sắc mặt của Địch Hàn lần đầu tiên xuất hiện một tia biến hóa.

Đối phương dùng vũ kỹ nhị giai 'Thiểm Quyền', phá vỡ 'Vũ Ti' của y, thủ pháp của đối phương không có gì quá đặc biệt chỉ lấy một chữ ' nhanh' làm chủ!

Nhưng chính cái chữ "Nhanh" này lại làm cho Địch Hàn cảm thấy áp lực cực lớn.

Không chút kỹ xảo, chỉ có thực lực tuyệt đối, cũng có nghĩa là lực lượng đối diện trực diện, tuy loại lực lượng này không đủ ứng biến, nhưng nó lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi khó có thể đối phó nổi.

Kinh nghiệm chiến đấu của Địch Hàn cực kỳ phong phú, địch nhân chết dưới tay y không hề ít, nhưng trong thâm tâm y ghét nhất cái loại địch thủ như thế này.

Đáng chết!

Địch Hàn thao túng năm chiếc thủy châm, không ngừng bay lượn xung quanh như một đám chim ưng đang bay lượn trên bầu trời, chỉ cần Đường Thiên hơi lộ ra chút sơ hở, là lập tức bọn chúng sẽ biến mất giữa không trung.

Phản ứng của Đường Thiên cũng không hề chậm, bức tường quyền ảnh được tạo ra từ mười hai quyền giống như một bức tường 'thành đồng vách sắt', khiến thủy châm không thể nào rung chuyển được nó. Bức tường quyền ảnh bao trùm trong diện tích rất lớn, còn Đường Thiên vẫn cứ thoải mái giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi vậy, dù đã trải qua mười mấy hiệp nhưng hắn không hề có chút dáng vẻ mệt mỏi nào.

Địch Hàn nheo mắt lại, ngón tay khẽ run, lập tức năm chiếc thủy châm lặng yên trở lại bên cạnh y.

Y bắt đầu cẩn thận ứng phó.

Thông thường khi chiến đấu, khí thế bên này xuống thì phía đối diện sẽ dâng cao, Địch Hàn vừa co cụm lại, thì gần như chỉ trong nháy mắt Đường Thiên đã phát hiện ra cơ hội tấn công của mình đã tới.

Không một chút chần chờ, đùi phải hắn bỗng đạp mạnh lên mặt đất, thân hình hơi khom lại rồi lao về phía trước.

Chân của Đường Thiên mạnh mẽ đầy lực lượng, lúc này tố chất thân thể gần tiếp cận tới hoàn mỹ đã được phát huy tới tận cùng, sức bật cường đại bộc phát trong một khoảnh khắc làm cho tốc độ của Đường Thiên nhanh kinh người, giống như một con báo đang vồ mồi vậy.

Hai mắt Địch Hàn tỏa sáng, năm ngón tay khẽ run, từng sợi chân lực vô hình vô chất lặng lẽ trải ra giữa không trung.

Năm chiếc thủy châm lặng yên hòa tan, rồi âm thầm lan tràn dọc theo những sợi chân lực vô hình kia.

Chỉ trong chớp mắt, năm đạo thủy tuyến mảnh như sợi tóc xuất hiện, giao thoa với nhau, tạo thành một tấm lưới hoàn mỹ.

'Vũ Huyền' !

Những sợi thủy tuyến mảnh như sợi tóc này vô cùng sắc bén và cứng rắn như là dây cung vậy, nếu như địch nhân mà chạm vào thì chắc chắn sẽ bị bọn chúng cắt xé. Địch Hàn đã từng dùng nó để bố trí mai phục giết chết không ít cao thủ cấp bậc cao hơn y. Chỉ tiếc là hôm nay trời không mưa. . .

Đường Thiên vừa mới nhẩy lên, thì đột nhiên trong lòng dấy lên cảm giác nguy hiểm cực kỹ mãnh liệt, lập tức dùng chân phanh thân hình lại.

Đường Thiên híp mắt dò xét bốn xung quanh.

Trong lòng Địch Hàn khẽ nhảy dựng, sao hắn lại phát hiện ra được ?

Quả là đáng sợ!

Lần rút lui vừa nãy là y cố tình làm vậy, cứ từ điểm này mà suy luận là có thể thấy y là kẻ rất giỏi khống chế nhân tâm. Y cố ý lui lại, chính là tạo cơ hội cho Đường Thiên xông lên tấn công. Địch Hàn rất am hiểu tâm lý khi chiến đấu, theo lý thuyết, nếu một người bị áp chế lâu như vậy mà có được cơ hội phản công, thì nhất định sẽ không chút do dự mà đánh ra. Hơn nữa khi bị áp chế thì trong lòng sẽ sinh ra lửa giận, nên cảm giác với nguy hiểm của người đó sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Phản ứng lúc đầu của Đường Thiên không nằm ngoài dự tính của Địch Hàn.

Nhưng Đường Thiên lại hãm thân hình lại không chút do dự, buông tha cơ hội phản công vất vả mới kiếm được, lại nằm ngoài dự tính của o Địch Hàn.

Bản thân lực lượng của Vũ Huyền rất nhỏ gần như không đáng kể, vì thế một khi tốc độ của đối phương mà dừng hẳn thì uy lực của nó gần như trở về không.

Đúng là một đối thủ thật khó chơi a.

Địch Hàn bắt đầu cảm thấy đau đầu, đây là lần đầu tiên y gặp phải một địch thủ như vậy. Thực lực cường hãn, các phương diện đều cân đối gần như không hề có nhược điểm, trụ cột thì vững chắc rối tinh rối mù, thôi thì thế cũng được đi, nhưng ai ngờ hắn có cái trực giác của một con dã thú nữa chứ, thật sự quá đáng sợ mà!

Sao trên đời này, lại có người như vậy tồn tại cơ chứ

Nếu như thật sự là bố trí mai phục, Địch Hàn có thể lợi dụng địa hình, hoàn cảnh vân vân, nghĩ ra đủ các loại biện pháp, nhưng quang minh chính đại đối chiến như thế này, lại gặp phải đối thủ như một con thú, thì đúng là vận khí của y hỏng rồi.

Thủy tuyến mặc dù mảnh, hơn nữa còn trong suốt, đan ở giữa không trung khó có thể phát hiện ra, nhưng khi Đường Thiên dừng lại, cẩn thận

tìm tòi, thì cũng nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Sắc mặt của Đường Thiên hơi biến đổi, tuy thoạt nhìn nó chỉ mảnh khảnh yếu đuối nhưng nếu mình mà chạm phải nó vậy thì xong đời rồi!

Tên gia hỏa này thật âm hiểm!

Trong lòng Đường Thiên cũng hơi e dè, thủ đoạn của đối phương tầng tầng lớp lớp, biến hóa đa dạng, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên Đường Thiên gặp phải địch nhân có phong cách như vậy nữa chứ.

Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ thận trọng, từ từ tới gần, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm không rời vào đối phương, nhích từng tí từng tí tới gần, dường như đối phương là kẻ cực kỳ hung ác vậy !

Đột nhiên, Địch Hàn giơ tay lên: "Ta nhận thua. "

Nhận thua. . .

Đường Thiên sửng sốt, tính đến thời điểm này rõ ràng là đối phương vẫn chiếm thế thượng phong a, còn bản thân hắn bị ép tới chật vật. vậy tại sao lại nhận thua a?

Ngay cả khán giả trên khán đài cũng bị biến cố bất ngờ này làm sửng sốt.

Không gian yên tĩnh trong giây lát rồi đột nhiên ầm ầm nổ tung những tiếng gầm.

"Làm cái gì vậy ! Sao lại nhận thua?"

"Đúng vậy a, ta thấy Địch Hàn rõ ràng là lợi hại hơn Đường Thiên rất nhiều a! Vậy sao lại nhận thua cơ chứ?"

"Có điều mờ ám! Nhất định có điều mờ ám ở đây!"

. . .

Minh Quang bị biến cố của trận chiến làm cho trợn mắt há hốc mồm, không nhịn được nói: "Đầu Địch Hàn hỏng rồi sao? Sao lại đầu hàng?"

Sắc mặt Vương Chấn đầy ngưng trọng: "Từ nay về sau, không nên làm địch thủ của Địch Hàn, người này rất nguy hiểm. "

"Rất nguy hiểm?" Minh Quang không cho là đúng: "Có nguy hiểm gì? Ngay cả lòng cầu thắng còn không có, người như vậy thì làm được cái gì cơ chứ?"

"Hắn là sát thủ. " Vương Chấn thản nhiên nói: "Đối với một sát thủ, mấy việc như tranh giành khí phách như thế này chính là hành vi ngu xuẩn nhất. Nếu Địch Hàn muốn thủ thắng, cũng chưa chắc đã có khả năng. Địch Hàn cũng nhìn ra điều đó, ta đoán hắn không muốn bị lộ tất cả thủ đoạn của mình. Nếu đã không thể thì sẵn sàng từ bỏ không chút lưu luyến, một sát thủ như vậy mới chính là người nguy hiểm nhất. "

"Địch Hàn muốn thủ thắng, cũng chưa chắc đã có khả năng sao?" Minh Quang sững sờ: "Vì sao ta không nhìn ra được như vậy, chắc chắn thủ đoạn của Địch Hàn không chỉ đơn giản như vậy. "

"Đó mới chính là điểm lợi hại nhất của Địch Hàn, ngươi không nhìn ra được, chắc gì Đường Thiên đã không nhìn ra được, trước tình cảnh như vậy mà y vẫn có thể hạ quyết định quả quyết dứt khoát, không một chút dài dòng. Từ lúc bắt đầu cho đến khi y nhận thua, chẳng phải lúc nào y cũng nắm thế chủ động sao. " Trong giọng nói của Vương Chấn đầy vẻ thưởng thức: "Nếu như đây không phải là một trận đấu mà là sinh tử đối đầu, thì kết quả khó có thể nói trước được. "

"Xem ra ta vẫn không hiểu. . . Đường Thiên lợi hại như vậy sao?" Minh Quang lầm bầm.

Địch Hàn nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Đường Thiên trong đấu trường, trong lòng thầm than, không ngờ ngay từ đầu đã gặp phải đối thủ lợi hại như vậy, xem ra phải nghĩ biện pháp khác mới ổn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hạc Thân Kình Tầng Thứ Hai

Tuy trận này chiến thắng thế nhưng Đường Thiên lại cảm thấy thật sự khó hiểu.

Thậm chí tới khi trọng tài tuyên bố bản thân giành chiến thắng, vẻ mặt hắn vẫn còn mờ mịt. Hắn chờ cho mình phục hồi lại tinh thần rồi mới tìm Địch Hàn để hỏi xem vì sao y nhận thua, vậy mà giờ đây Địch Hàn đã đi rất xa, chỉ còn thấy được bóng lưng của y. Đường Thiên cảm giác người tên Địch Hàn này có chút vấn đề, nhưng chẳng rõ tại sao và rốt cuộc là có điểm sơ hở nào không thì hắn vẫn chưa thể khẳng định.

Nguồn gốc của việc ấy đều do trực giác của hắn mách bảo, nếu dùng đầu óc để suy nghĩ chuyện phức tạp như vậy quả thật hắn không thể nào làm nổi.

Lần so tài này đã làm cho rất nhiều khán giả không hiểu bọn họ thi đấu như thế nào.

Nhưng điều quan trọng là: thắng lợi thuộc về Đường Thiên.

Phải nói rằng thực lực mà Địch Hàn biểu hiện trong trận đấu đã làm cho những người không biết về y đều chấn động. Đồng thời thực lực của Đường Thiên cũng nhanh chóng được mọi người nhìn nhận, nhất là mấy lời đánh giá của các vị chuyên gia ngay sau đợt thi đấu đã lan tỏa tới từng con đường, ngõ hẻm.

Đường Thiên rất mạnh!

Điều ấy không cần hoài nghi, nhưng lúc này vấn đề là không ai có thể nhìn thấu rốt cuộc thực lực của hắn đạt đến mức nào.

Cho tới bây giờ, Đường Thiên chỉ dùng qua hai loại vũ kỹ nhị giai là Thiểm Quyền và Không Thung Bộ, mấy thứ hắn mang ra sử dụng tương đối ít. Về hắn, mọi người chỉ biết đại khái hai phương diện. Một: nền tảng của hắn vô cùng vững chắc, thậm chí cực kỳ biến thái. Hai: chính là Thiểm Quyền, nó đã đạt mức "hoàn mỹ"!

Ngay cả Vương Chấn lão đại cũng khen Thiểm Quyền của Đường Thiên không ngớt, và dĩ nhiên hắn nhanh chóng có danh hiệu Thiểm Quyền đệ nhất nhân tại thành Tinh Phong!

Nhưng cũng chỉ ở mức tương đối!

Trong trận đấu trước đó, toàn cặp cùng đối thủ yếu cho nên Đường Thiên mau chóng phần thắng về tay. Mãi tới khi gặp Địch Hàn mới đủ sức bức bách khiến hắn bộc lộ thêm chút ít thực lực, nhưng chẳng rõ vì sao y lại đột nhiên nhận thua.

Xem xét thực lực cộng thêm thêm sự tỉnh táo và tính quyết đoán của Địch Hàn, lại làm cho rất nhiều người phải đánh giá sâu hơn vị thiên tài quái đản này thêm một lần nữa.

So với thắng lợi mù mờ của Đường Thiên thì chiến thắng của A Mạc Lý chẳng hề có tranh luận. Cũng vì thực lực của gã đã bỏ quá xa đối thủ, chỉ cần chém đúng ba đao liền giải quyết xong đối thủ.

Trải qua hai vòng sơ loại, ngay lập tức hai người được bước vào vòng thi đấu chính thức.

Bộ dạng hớn hở cùng vẻ mặt vui sướng của Ngụy lão đầu đồng thời bị hai đứa cười nhạo tập thể.

Hai vòng thi đấu sơ loại khép lại để nhường chỗ cho đợt đấu chính thức diễn ra sau một tuần nữa, thế là hai người liền có thêm thời gian nghỉ ngơi.

* * *

Đường Thiên khoanh chân ngồi, xung quanh người hắn nguồn năng lượng không ngừng ào ạt chảy vào trong cơ thể rồi hóa thành chân lực. Thời điểm này, dung lượng đan điền trì cấp ba ở trong người hắn đã lớn hơn gấp đôi so với lúc vừa mới đạt cấp ba.

Năng lượng sau Quang môn vô cùng nồng đậm, Hạc Khí Quyết là tâm pháp cổ đại chính tông cho nên so với mấy loại tâm pháp lưu truyền trên thị trường thì hiệu suất lợi hại hơn rất nhiều. Hơn nữa, sau khi Đường Thiên luyện ra Hạc Thân, nếu dùng Hạc Khí Quyết luyện hóa chân lực thì hiệu suất càng tăng thêm gấp mấy lần.

Đường Thiên vẫn không ngừng cường hóa Hạc Thân, cho nên Hạc Khí Quyết của bản thân mạnh mẽ vô cùng. Hiện nay thời gian ngồi thiền của hắn được rút ngắn xuống nửa giờ, liền có thể khôi phục chân lực như thần long, tướng hổ. Chính vì thế đã làm cho tiến độ tu luyện của hắn tăng nhanh rất nhiều.

"Bát Bộ Cản Thiền", "Toái Ảnh Chưởng", "Liên Hoàn Quan Tiết Kỹ", "Tiểu Băng Quyền" và "Ưng Trảo Công" đã tu luyện đến mức có hỏa hầu.

Trong số đó, Đường Thiên tiêu phí thời gian nhiều nhất vào "Tiểu Băng Quyền", cho nên khoảng cách luyện thành "Đại Tuyết Băng" đã gần trong gang tấc.

Nhưng hôm nay hắn không giống như ngày thường, thay vì tu luyện "Đại Tuyết Băng" thì hiện giờ đang ngồi ở phía sau cánh cổng ánh sáng của Thập tự không ngừng thúc giục Hạc Khí Quyết. Hắn bỗng dưng cảm giác chân lực trong cơ thể dường như có chút khác biệt so với mọi khi.

Chân lực chảy chầm chậm dọc theo kinh mạch hình hạc, nó không ngừng tràn vào từng ngóc ngách những đoạn kinh mạnh ở vị trí tận cùng vùng sâu, vùng xa. Đường Thiên tu luyện Hạc Khí Quyết đã được một khoảng thời gian, thêm vào việc ngày đêm khổ tu, lại gặp trúng chỗ năng lượng ở sau cổng ánh sáng vô cùng nồng đậm đã khiến cho đan điền trì

cấp ba kết nối được với kinh mạnh. Hầu hết đoạn kinh mạch ở những nơi khó tìm đến cũng được chân lực của hắn đả thông.

Trong kinh mạch, hình hạc vô cùng sống động.

Nhìn thoáng qua thì chân lực bao bọc vòng quanh hình hạc trông như con chim non, còn chưa đủ lông cánh để bay.

Chân lực không ngừng vận chuyển, rồi bắt đầu khởi động vô số tầng chân lực tạo thành một hình hạc nhỏ giống như đang vỗ cánh, cảm giác có chút tê dại khó nói thành lời chạy ở bên trong kinh mạch. Đùng! Đường Thiên cảm thấy có chướng ngại nào đó được thông suốt, bên trong đan điền trì cấp ba chẳng biết chân lực đã đầy từ khi nào mà giờ đây đang tràn ra, chảy ngược về phía đan điền trì cấp hai.

Đường Thiên hoảng hốt, xưa nay chân lực di chuyển theo đường từ dưới lên, hay còn gọi là bắc thang lên trời. Vậy tại sao lúc này chân lực lại chảy ngược từ trên xuống dưới?

Thêm nữa, bây giờ cho dù Đường Thiên thúc giục chân lực như thế nào thì nó vẫn tăng lên và chảy ngược xuống dưới.

Đầu óc Đường Thiên trống rỗng, nếu đan điền trì cấp ba chứa chân lực cấp ba thì đan điền trì cấp hai sẽ chứa chân lực cấp hai. Đây là điều hiển nhiên.

Nhưng, chân lực cấp ba mà chảy vào đan điền trì cấp hai, vậy sẽ xảy ra chuyện gì?

Đan điền trì cấp hai mang so với đan điền trì cấp ba, tất nhiên là nhỏ hơn rất nhiều.

Chẳng quá lâu, đan điền trì cấp hai đã được đổ đầy chân lực, nhưng một lần nữa Đường Thiên phải trợn mắt, há mồm theo dõi diễn biến tiếp theo.

Tạch tạch tạch!

Chân lực cấp ba hình như đang đóng băng, nó chạy dọc theo thành hồ vươn thẳng lên, chỉ trong nháy mắt đã cao hơn gấp đôi.

Quá trình vươn thẳng lên chưa từng chấm dứt, nó cứ tràn đầy rồi không ngừng xây cao thêm.

Toàn bộ quá trình kéo dài gần một giờ.

Tới lúc nó kết thúc, dung lượng của đan điền trì cấp hai đã tăng hơn năm lần.

Trước kia, dung lượng đan điền trì cấp hai chỉ bằng một phần mười đan điền trì cấp ba vậy mà lúc này đã đạt gần một nửa dung lượng đan điền trì cấp ba rồi.

Đường Thiên chưa kịp phản ứng, điều này chẳng phải chân lực của bản thân so với trước kia sẽ nhiều hơn sao?

Tưởng tượng như vậy khiến Đường Thiên mừng rỡ như điên.

Ngày xưa chân lực của hắn gia tăng là do chăm chỉ tu luyện, từng tí một thăng tiến. Còn lúc này đột nhiên tăng vọt, quả thật Đường Thiên chưa từng gặp bao giờ. Hắn bắt đấu chủ động vận chuyển Hạc Khí Quyết, dường như trong tai có tiếng hạc thánh thót vang lên, sau đó chân lực trở nên êm ái, nhẹ nhàng chuyển động.

Năng lượng không ngừng ào ạt tràn vào trong cơ thể, rồi thông qua kinh mạch trở thành chân lực. Tiếp đó, từng dòng chân lực nhỏ bé liên tục chảy vào bên trong đan điền trì cấp hai vừa mới mở rộng thêm.

Dần dần, đan điền trì cấp hai lại đầy, Đường Thiên đang muốn ngừng tu luyện thì chuyện kỳ lạ bắt đầu phát sinh. Chân lực trong đan điền trì cấp hai bỗng dưng tự tiện chảy dọc theo đường liên kết kinh mạnh.

Rầm rầm rầm!

Chân lực cấp ba chảy trong kinh mạch cấp hai giống như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, liền liên tiếp nổ tung thế như chẻ tre.

Mỗi một lần nổ tung là thân thể hắn run lên lẩy bẩy.

Đường Thiên như bị động kinh, người run rẩy giống cái sàng.

Chân lực cấp ba ở trong kinh mạnh cấp thấp đánh đâu thắng đó, hoàn toàn không gặp vật cản và chẳng có chút trở ngại nào.

Đầu óc Đường Thiên không ngừng ầm vang, hắn chẳng có cách gì phản ứng lại được.

Chưa tới một phút đồng hồ, toàn bộ kinh mạch cấp hai đã được đả thông, ngay cả mấy kinh mạch ở vị trí tận cùng, xa xôi cũng không ngoại lệ. Chúng đều bị chân lực kích hoạt.

Cuối cùng chân lực cũng an tĩnh lại.

Đường Thiên mù mờ hồi phục lại tinh thần, đến khi tỉnh táo hắn mới xem qua kinh mạch trong cơ thể, liền khiến bản thân cực kỳ ngạc nhiều.

Kinh mạch cấp hai hoàn toàn đả thông, bỗng dưng xuất hiện một hình hạc khác.

Đây cũng là...Hạc Thân?

* * *

Chòm sao Thiên Hạc.

Ở chỗ sâu nhất tại ngọn núi hạc, trong căn nhà gỗ xây theo lối cổ xưa đang có một vị lão giả râu tóc bạc trắng ngồi khoanh chân bỗng dưng mở to mắt, lộ ra con ngươi đục ngầu rồi đột nhiên lóe lên tia sáng chói lóa.

Lão lẩm bẩm một mình: "Hạc Thân thứ hai... Hạc Thân tầng thứ hai. Đã có người tu luyện thành Hạc Thân kình tầng thứ hai!"

Lão vội vàng đứng lên, quần áo trên người không gió mà bay, khí thế kinh người.

Ầm.

Cửa gỗ tự mở.

Lão ta chậm rãi bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Ánh mặt trời ấm áp phủ xuống người lão, trong sơn cốc ngập tràn hương cỏ xanh tươi nhưng lại làm cho bản thân có chút giật mình. Đôi mắt của lão dần bình tĩnh giống như hồ nước mùa thu, rồi men theo đường mòn trên sơn cốc nhằm hướng cửa núi bước đến.

Ở cửa núi đang có hai đứa đệ tử mặc áo trắng canh phòng, vừa thấy lão giả thì có chút hoảng hốt.

Sau một lúc kích động và mất tập trung, hai đứa đệ tử phục hồi lại tinh thần, liền nghiêm trang cúi người hành lễ: "Hạc lão, ngài... ngài đã xuất quan!"

"Truyền Bạch Hạc lệnh, từ Trưởng lão trở lên tới Hạc điện nghị sự." Lão giả thản nhiên nói.

Hai đứa đệ tử quá mức sợ hãi! Bạch Hạc lệnh là lệnh bài cấp cao, nếu không phải chuyện liên quan đến an nguy, tồn vong của phái thì không được dùng.

Chẳng lẽ có thế lực muốn tấn công chòm sao Thiên Hạc à?

Hai người không dám hỏi nhiều, vội vàng tuân lệnh: "Vâng!"

Dứt lời, cả hai liền sử dụng pháp khí bay vút đến sân thường, sau đó chọn mấy con Bạch Hạc to lớn khác thường cưỡi lên. Tiếng hạc thánh thót vang vọng khắp sơn cốc, đồng thời hai con Bạch Hạc giang đôi cánh bay đi, ngay lập tức mất bóng sau biển mây rộng lớn.

Khoảng lát sau, trong biển mây tĩnh lặng chợt giống như nồi nước sôi trào dâng, từng con Bạch Hạc một đang bay trên bầu trời xé rách mấy đám mây xanh rồi chia nhau ra hai hướng khác nhau, nhanh chóng bay đi. Hai đứa đệ tử ngồi trên lưng Bạch Hạc đều tỏ ra vô cùng lo lắng.

Chòm sao Thiên Hạc tĩnh lặng lập tức có một luồng không khí khẩn trương tràn tới.

Vẻ mặt lão giả lúc hạ lệnh xuống rất kiên nghị nhưng cũng bình tĩnh.

Ba ngày sau.

Trong Hạc Điện rộng lớn, vẻ mặt đám đệ tử và trưởng lão đều nghiêm nghị, cả tòa Hạc điện rộng lớn lặng ngắt như tờ, tràn ngập không khí khẩn trương.

Hạc lão khoanh chân ngồi bên phía trên Hạc điện, ở dưới tâm trạng các vị trưởng lão đều lo lắng và kích động vô cùng.

Hạc lão bế quan mười năm đột nhiên xuất quan, nhìn trên dưới Hạc phái dường như thoáng cái đã tìm được tâm cốt (?) của mình. Hạc lão vừa xuất quan đã sử dụng Bạch Hạc lệnh triệu tập mọi người nghị sự, vậy chắc chắn có chuyện gì đó khó lường xảy ra.

Hạc lão mở mắt, đảo qua đám trưởng lão phía dưới, chậm rãi nói:

"Ba ngày trước, ta bỗng nhiên cảm ứng được có người tu luyện thành tầng hai của Hạc Thân kình."

Vẻ mặt tất cả trưởng lão lập tức cứng đờ.

Sự yên tĩnh rất khó nói kéo dài khoảng mười giây, rồi liền ầm vang lên.

"Làm sao được."

"Hạc Thân kình tầng hai."

"Chân truyền! Chính là chân truyền của Hạc phái."

.....

Vẻ mặt mấy vị trưởng lão đều kích động, bên dưới như muốn nổ tung. Tin tức này làm cho bọn họ rung động, vượt quá sức tưởng tượng.

Nhìn qua đám vãn bối đang kích động, Hạc lão âm thầm than thở. Hạc phái truyền thừa đến nay đã mất đi chân truyền khiến cho nó sa sút, chính vì việc này gây nên. Thêm nữa, Hạc Thân kình là mấu chốt nhất, ở trong Hạc phái được xếp vào hàng pháp quyết trọng yếu nhưng lại thiếu khuyết suốt chín trăm năm qua.

Mỗi lớp đệ tử Hạc phái đều cố gắng thử bổ sung phần thiếu sót của Hạc Thân Kình nhưng chưa từng thành công.

Hạc Thân hóa kình, thứ nào cũng phá.

Thế nhưng, đó chỉ là truyền thuyết. Còn bọn họ đã có tới chín trăm năm chưa từng gặp qua.

Vậy mà bây giờ đã có người luyện thành Hạc Thân kình tầng thứ hai. Chính nó, là Hạc thân kình luyện tới giai đoạn cao đầu tiên cần phải tu luyện ra hai cái Hạc Thân.

Hạc Thân kình tầng thứ hai.

Tên gọi tuy xa xôi nhưng vẫn làm lòng người kích động...

Hạc lão giơ tay ra hiệu, ngay lập tức âm thanh ồn ào liền lắng xuống, nhưng trên mặt mọi người vẫn còn nét đỏ hồng do phấn khởi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Hạc

Giọng nói khàn khàn trầm thấp của Hạc Lão vang lên trong đại điện.

“Ta biết mọi người đã rất cố gắng. Hạc phái lưu truyền đến nay, chưa cần bàn từ lúc khai tông lập phái, mà việc truyền thừa xuống cũng rất khó khăn. Mọi người đều chịu áp lực rất lớn. Nếu nội bộ chúng ta không phải vô cùng đoàn kết thì Thiên Hạc tinh không biết đã đổi chủ bao nhiêu lần rồi. Lịch sử lâu đời huy hoàng của chúng ta đã trở thành chuyện quá khứ. Hiện giờ chúng ta xuống dốc thê thảm, đề cập tới chuyện năm đó chỉ khiến người khác chê cười mà thôi. Nếu tiếp tục như thế này thì không ai có thể biết được chúng ta có thể tồn tại bao lâu nữa. ”

“Nhưng ta đã thấy ánh sáng nơi cuối con đường, đưa chúng ta phục hưng trở lại” Ánh mắt vẫn đục của Hạc lão lấp lánh ánh hào quang của hy vọng.

“Hạc Thể là một phần quan trọng nhất trong những chân truyền bị thất lạc của Hạc phái. Hiện tại, nó xuất thế một lần nữa. Điều này với chúng ta chính là một cơ hội. Và có thể là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Nếu chúng ta không thể mang chân truyền Hạc phái trở về thì qua vài mươi năm nữa, Hạc phái sẽ bị chôn vùi. ”

Một bầu không khí im lặng bao trùm Hạc Điện, lời than thở của đại trưởng lão đã đánh vào thâm tâm mỗi người.

“Vì vậy, ta cần một người đi tìm chân truyền đã thất lạc chín trăm năm của Hạc phái về đây. ”

Thần sắc đại trưởng lão trở nên nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén đảo qua từng người ngồi bên dưới, trầm giọng nói.

“Cảm giác của ta rất mơ hồ, không thể xác định được vị trí, thế gian rộng lớn, biển người mênh mông thế nên cơ hội mong manh. Có thể mất mười năm, mà cũng có lẽ là cả đời cũng không có thu hoạch. Ra khỏi Thiên Hạc tinh thanh bình, tiến vào Thiên Lộ nguy cơ trùng trùng, lúc nào cũng có thể táng mạng. Nhiệm vụ này nguy hiểm, trắc trở, không chắc được kết quả. Ai nguyện ý tiên phong?”

Mọi người nhìn nhau, họ nghĩ rằng Hạc lão đã cảm ứng được vài điều, ít ra cũng phải biết được vị trí đại khái, nhưng không ngờ ngay cả điều đó cũng không có một chút manh mối.

Chẳng lẽ đi khắp thế gian mà mò mẫm ư?

Sâu trong ánh mắt nhiều người lộ ra vẻ sợ hãi. Thiên Hạc tinh hòa bình phẳng lặng, không tranh đấu, tưa như một thế ngoại đào viên. Ở đây tuy không có tài phú gì, nhưng cũng không có nguy hiểm gì. Mọi người luôn mong muốn được như thời phong quang chói sáng như trước đây. Nhưng ai cũng vì quen với sự an nhàn hiện nay nên ý muốn đó đã bị bào mòn.

Chỉ nghĩ tới việc đi khắp thế gian tìm một người mà không biết ở đâu, hình dáng ra sao, lấy chân truyền trên tay đối phương. Chuyện cười như vậy vừa nói ra cũng thấy là không thể làm được.

Tất cả đều im lặng. Chư vị trưởng lão có người cúi đầu, có người rút vào trong đám đông sợ bị Hạc lão chỉ đến.

Một tia thất vọng tràn ra từ đôi mắt Hạc lão.

Bất ngờ, một âm thanh trầm ổn, bình tĩnh vang lên trong đại điện.

“Đệ tử, Hạc! Tình nguyện tiên phong. ”

Một nam tử thân hình cao lớn bước ra khỏi hàng. Thân thẳng như thương, bên trong điện vô cùng nổi bật. Khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, vẻ mặt bình tĩnh, con ngươi đen nhánh nhìn vào có cảm giác như bầu trời đêm.

Áo trắng như tuyết không nhiễm bụi trần. Mái tóc trắng tựa thác xõa trên vai.

Trong mắt Hạc lão ánh lên một tia vui mừng.

“Còn ai tình nguyện nữa không?” Hạc lão nhìn khắp bốn phía.

Một lần nữa, toàn trường im lặng.

Đôi mắt vẩn đục của Hạc lão không thể nhận ra hỷ nộ: “Thế thì cứ như vậy đi. ”

****

Căn phòng âm u, ngọn đèn lớn như hạt đậu, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng lách tách.

Hạc lão chăm chú nhìn thiếu niên đang ngồi trước mắt. Thần sắc của Hạc vượt xa tuổi tác của hắn. Hạc lão thở dài, phá vỡ không gian yên tĩnh: “Bên mẹ ngươi không có vấn đề gì xảy ra chứ?”

Hạc hơi cúi người, chậm rãi trả lời: “Mẫu thân đã đồng ý. ”

“Vậy thì tốt rồi!” Hạc lão gật đầu, nhìn gương mặt có vài phần tương tự của Hạc trước mắt. Một bóng người khác hiện ra trong đầu lão: “mỗi lần gặp ngươi ta lại nhớ đến phụ thân ngươi, ta đã nhìn thấy hắn lớn lên. So với phụ thân ngươi, ngươi càng xuất sắc hơn hắn. Hắn trên trời nếu có linh thiên ắt hẳn rất vui mừng…”

“Ngài quá khen!”Hạc vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, thần sắc không có chút thay đổi.

Khi ngươi sinh ra, cha ngươi đặt cho ngươi cái tên Hạc để hy vọng sau này ngươi sẽ chấn hưng Hạc phái. Hôm nay, quả thực trọng trách đó thật sự phải đặt trên vai ngươi. ”Âm thanh của Hạc lão có chút nghèn nghẹn.

Hạc hơi cuối đầu: “Xin ngài yên tâm!”

“Thật ra trong lòng ta, ngươi là lựa chọn tốt nhất, nhưng không nghĩ tới …ai…” Hạc lão than nhẹ, ánh mắt một lần nữa chăm chú nhìn thiếu niên: “Ngươi là đệ tử xuất sắc nhất đời thứ ba. Với thiên phú của ngươi, ở lại Hạc phái quả thực là mai một nhân tài. Nếu như… Thì thành tựu hôm nay của ngươi không chỉ thế này. Hạc phái đã kiềm hãm ngươi, mẫu thân ngươi rất thất vọng với Hạc phái, kỳ thật bản thân ta cũng như vậy…”

Sắc mặt Hạc điềm tĩnh: “Nẫu thân yêu phụ thân, nếu như ta có thể làm tiếp nguyện vọng của phụ thân, chắc chắn bà sẽ rất vui. ”

“Đúng thế, năm xưa khó khăn lắm hai đứa mới đến được với nhau. Mẫu thân ngươi thật khiến người khác kính trọng. ” Hạc lão hồi tưởng lại chuyện năm đó, rất nhanh lão đã khôi phục tinh thần, cười tự giễu: “già rồi, dễ xúc động rồi nhớ đến chuyện cũ. Thực lực của ngươi còn hơn các vị trưởng lão, ta cũng bớt lo lắng. Nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, chưa lịch lãm nhiều nên kinh nghiệm còn thiếu, đây là điểm ta lo nhất. Năm đó ta từng phiêu lưu bên ngoài, Thiên Lộ đâu đâu cũng ẩn tàng những mối nguy hiểm. Ngươi phải nhớ: đôi khi cái đầu còn tác dụng hơn so với nắm tay.

“Vâng!”Hạc khom người ứng thanh đáp.

“Trách nhiệm khôi phục Hạc phái đã đặt lên vai ngươi. Đồ vật kia cũng nên giao cho ngươi thôi. ”

Sắc mặt Hạc lão nghiêm nghị. Hắn đứng dậy, đi đến góc phòng, nâng một cái thùng gỗ phủ đầy bụi lên rồi quay lại ngồi trên ghế.

“Rất nhiều người cho rằng bí bảo cao cấp nhất của Thiên Hạc tinh là Thiên Hạc Y, cấp Bạch Ngân. ”Đôi mắt đại trưởng lão trở nên thâm thúy.

Hạc nghe được câu này, khẽ giật mình. Đây là lần đầu tiên gương mặt hắn có chút thay đổi kể từ khi bước vào phòng.

Hạc lão hiện ra vài phần vui vẻ. Trên mọi phương diện, Hạc rất hoàn mỹ. Chỉ có một việc là hắn quá già dặn, già dặn hơn tuổi thật sự của hắn. Có cảm giác như bất cứ sự việc gì cũng không thể làm hắn giật mình.

“Ha ha!Ngay cả Hạc cũng phải giật mình, hiếm có, hiếm có!”Hạc lão cười to.

Hạc ngây người ra một chốc, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

Hạc lão cũng ngừng cười, thần sắc nghiêm nghị lại: “Thiên Hạc Y cấp bạch ngân luôn được xem là vật truyền thừa của Hạc phái, gần như là bí bảo cao cấp nhất của Thiên Hạc tinh. Đây là nguyên nhân chính khiến Thiên Hạc tinh bị cho là một tinh tọa nhỏ. Nhưng rất ít người biết được bí bảo cao nhất của Thiên Hạc tinh không phải Thiên Hạc Y cấp bạch ngân mà là Hạc Kiếm cấp hoàng kim.

Thân hình Hạc ngồi vững như núi cũng chấn động, nét mặt hiện lên vẻ không tin được.

Hạc lão tỏ ra ngạo nghễ, giọng nói vang lên như sắt thép.

“Thanh kiếm này là bí bảo đầu tiên được Hạc Chân Nhân hàng phục, khi đến Thiên Hạc tinh cũng là bội kiếm tùy thân của ngài. Thực lực Hạc Chân Nhân siêu phàm nhập thánh. Bởi vậy, trước giờ thanh kiếm này chỉ xuất vỏ ba lần. Gần như không ai biết được, ngay cả đệ tử của ngài cũng rất ít người biết. Hạc Chân Nhân có lẽ biết trước Hạc phái sẽ xuống dốc. Vì tránh những kẻ dòm ngó nên sau khi Hạc Chân Nhân qua đời, thanh kiếm này chưa một lần nào xuất hiện. Mỗi đời đều có một vị đệ tử được chọn làm người giữ kiếm. Ta chính là đệ tử giữ kiếm đời này. ”

Hạc ngơ ngác nhìn Hạc lão, hắn chưa từng nghĩ bản phái lại cất giấu một bí mật lớn như thế.

Bí bảo cấp hoàng kim!

Nếu như bí mật này lộ ra, chắc chắn sẽ gây ra một phen gió tanh mưa máu. Nếu là Thiên Hạc Y cấp bạch ngân những cao thủ kia sẽ khinh thường không để ý, nhưng với cấp hoàng kim thì những nhân vật trong truyền thuyết kia cũng không thể kiềm chế được.

Bí bảo của mỗi tinh tọa không chỉ có một món. Những bí bảo này đều do các tinh tọa hun đúc vạn vạn năm mà thành. Những bí bảo xuất thế từ cùng một chòm sao sẽ ở trong một hệ liệt, và thường có đặc tính chung. Đối với những bí bảo khác nhau thì uy lực sẽ có khác biệt khá lớn. Chính vì vậy, người ta chia những bí bảo đó thành các cấp bậc khác nhau.

Hắc thiết, thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim, thánh bảo.

Thánh bảo cao cấp nhất, chỉ đếm được trên đầu ngón tay: Sư Tâm Liệt Hỏa kiếm của Sư Tử tinh, Thiên Cung của Xạ Thủ tinh, đều là thánh bảo. Chỉ có những tinh tọa lớn nhất mới có thể tạo ra thánh bảo.

Hoàng kim bí bảo, gần đạt đến cấp thánh bảo, mỗi một món đều là thứ mà các võ giả cường đại khao khát có được. Bí bảo hoàng kim khó xuất hiện bên ngoài. Chỉ có những tinh tọa lớn hàng đầu mới có bí bảo hoàng kim xuất thế.

Thủy Bình Vũ Quỹ của Đường Thiên, chỉ là một món bí bảo cấp hắc thiết, bí bảo cấp nhập môn mà thôi.

Trên một phương diện nào đó, có thể nói bí bảo cấp bậc cao nhất đại diện cho giá trị của một tinh tọa.

Nếu như có người biết Thiên Hạc tinh tồn tại bí bảo hoàng kim thì…

Trong lòng Hạc run lên.

Sở dĩ Hạc phái có thể thống trị Thiên Hạc tinh là vì những thế lực lớn kia đều không để mắt tới Thiên Hạc tinh. Họ xem Thiên Hạc tinh chỉ là một tinh tọa nhỏ bé cằn cỗi. Nếu họ biết bí mật về bí bảo hoàng kim của Thiên Hạc tinh…

Không cần suy nghĩ Hạc cũng thấy được đó chính là tai họa diệt môn.

“Kiếm này ta đã tính đưa cho phụ thân ngươi. Hắn là kẻ nhiệt huyết nhất, có hy vọng đạt được thành tựu cao nhất trong lứa trẻ của Hạc phái. Tương lai bản phái sẽ nằm trong tay hắn. Không người tạo hóa trêu người, hắn lại chết đi. Ngươi kế thừa di nguyện của hắn, có lẽ cũng là số mệnh.

Hạc lão nhẹ nhàng đẩy một hộp gỗ đến chỗ Hạc.

“Hạc! Từ nay trở đi, nó và tương lai của Hạc phái đều giao vào tay ngươi. ” Ánh mắt Hạc lão dừng lại trên gương mặt trẻ trung của Hạc.

Hạc mơ màng mở hộp gỗ ra. Hạc lão nói quá nhiều điều làm cho hắn nhiều chấn động. Bí mật lớn nhất của Hạc phái, điều này làm cho hắn nghĩ mình đang nằm mộng. Hắn không ngờ, Hạc phái, nơi mình lớn lên từ nhỏ, lại ẩn chứa một bí mật lớn như vậy.

Hơn nữa, phụ thân…

Hộp gỗ được mở ra. Một thanh cổ kiếm mộc mạc hiện ra trong tầm mắt hắn.

Thân kiếm không chạm khắc hoa văn, lai rất ảm đạm. Trên vỏ kiếm viết một chữ “Hạc” theo loại cổ văn.

Ngón thon dài của Hạc vuốt ve chữ “Hạc” trên vỏ kiếm.

Tên của mình là "Hạc", thanh kiếm này cũng gọi là "Hạc", mình và nó có duyên sao?

Dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Hạc, chữ “Hạc” trên vỏ kiếm bỗng nhiên tỏa ra hào quang chói mắt. Chữ “Hạc” chuyển động tựa như thép nóng chảy. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hạc, nó chậm rãi bay lên từ vỏ kiếm.

Nó hóa thành một đoàn lưu quang rồi chui vào bàn tay Hạc.

Hạc vội mở lòng bàn tay ra, trong đó hiện giờ bất ngờ có một ấn ký hình hạc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hắc Hồn

“Thanh kiếm này, năm đó, bầu bạn với chân nhân cả đời. Nó đối với võ học của Hạc phái vô cùng mẫn cảm. Lần ta có thể cảm ứng được Hạc Thể kình tầng hai, chính la nhờ thanh kiếm này. Đem nó theo bên mình, nó sẽ giúp ngươi tìm được người kia. Ta không biết người kia là ai, nhưng ta tin tưởng vào năng lực của ngươi. Nếu ngay cả ngươi cũng không cứu được Hạc phái, vậy thì có lẽ đã đến lúc nó bị hủy diệt rồi.

“Đi đi! Gặp mẹ ngươi rồi từ biệt nàng.”

Ánh mắt Hạc lão thâm sâu, cơ trí, gương mặt đầy nếp nhăn kia hiện lên nét cười.

Hạc nghiêm túc đeo kiếm vào sợi ngân ti bên hông, vuốt quần áo cho sạch, phẳng. Sắc mặt hắn lần nữa trở nên trầm tĩnh, cung kính hành lễ với Hạc lão rồi xoay người bước đi.

Người thanh niên áo trắng nắm kiếm mà đi dọc theo bậc thang của sơn đạo uốn lượn. Dáng đi thong dong ưu nhã, gió đêm thổi tung mái tóc bạc. Gương mặt ôn hòa như ngọc, trầm tĩnh và nghiêm nghị.

Mới thân ảnh thẳng như kiếm này, tất cả ngôn từ thế gian cũng khó mà tả được.

****

Đồ thư quán của Bắc Yến, nếu nói về quy mô thì ngay cả Thiên Tinh cũng không bằng. Các đời hiệu trưởng Bắc Yến dường như đều là cuồng nhân sưu tầm. Dưới sự nghiệp kinh doanh khổng lồ, đồ thư quán được tạo ra với một quy mô kinh người.

Quyền hạn đồ thư quán phân chia rất nghiêm khắc, nhưng Hàn Băng Ngưng lại có quyền hạn cao nhất. Nàng có thể xem bất kỳ điển tịch nào. Nơi này rất ít người và vô cùng yên tĩnh, Hàn Băng Ngưng thường giết thời gian ở đây.

Nhưng hôm nay nàng không đến đây để giết thời gian.

Nàng liên tục đứng trước các kệ sách lấy ra rồi lại đặt vào. Cả buổi sáng này chỉ làm một chuyện như vậy.

Đột nhiên nàng dừng bước, ánh mắt bị hấp dẫn bởi quyển sách cổ trong tay.

“Nhập ma, con người dưới tính cảnh cực đoan, mặt khác của tâm thần sẽ bộc phát, tiến vào trạng thái đặc thù. Thực lực của người nhập ma sẽ tăng lên một khoảng rất lớn. bản năng điều khiển thân thể. Giết chóc, tàn bạo, những tính cách trái ngược sẽ chiếm vị trí chủ đạo.

Người thường rất khó nhập ma.

Người nhập ma dễ dàng có hai loại, một là huyết mạch đặc thù, hai là võ giả hắc ám. Võ giả có huyết mạch đặc thù, lúc rơi vào hoàn cảnh cực đoan, lực lượng huyết mạch sâu trong cơ thể sẽ thức tỉnh, kích phát trạng thái nhập ma. Sát thủ, thích khách, võ giả hắc ám, khi giết chóc, tàn sát sẽ tích tụ tâm thần tà ác rất nhiều, cũng sẽ nhập ma.

Hàn Băng Ngưng đọc kỹ từng câu. Ngày đó, Đường Thiên nhập ma lúc chiến đấu với Mặc Giáp Thiết Tê, đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu nàng.

Tên Đường Thiên này, trên người rất nhiều bí ẩn. Theo thời gian tiếp xúc, nàng cảm giác được những việc trùng hợp kia không hẳn là trùng hợp.

Hắc ám võ giả? Hàn Băng Ngưng tưởng tượng đến bộ dạng vui vẻ, ngờ nghệch của Đường Thiên không khỏi lắc đầu. Loại người như thế

làm sao là võ giả hắc ám được?

Vậy chỉ có huyết mạch đặc thù!

Chẳng lẽ trên người Đường Thiên có loại huyết mạch đặc thù nào sao?

Hàn Băng Ngưng ngây người suy nghĩ.

****

Bích Chiểu Trúc Hải.

Đường Thiên bay qua bay lại trên các ngọn trúc, hai chân thỉnh thoảng đạp nhẹ lên thân trúc. Nương theo lực đàn hồi của các cây trúc, hắn không ngừng lao về phía trước. Động tác của hắn không hoàn mỹ đẹp mắt, nhưng tốc độ rất nhanh, mỗi bước đều chuẩn xác cực kỳ. Trên đường, nếu gặp phải ong lá trúc, hắn dùng Toái Ảnh Chưởng đánh cho chúng rơi xuống.

Toái Ảnh Chưởng và khinh không, trong hoàn cảnh của Bích Chiểu Trúc Hải, tiến bộ nhanh chóng.

Mấy ngày trước vô tình mò mẫm tạo ra được hạc hình thứ hai, Đường Thiên phát hiện hạc hình thứ hai này không nghe theo sự sai bảo của hắn, dù Đường Thiên có thúc giục như thế nào nó vẫn dửng dưng không chút thay đổi. Thẻ hồn tướng Hạc Khí Quyết cũng không thể ngộ ra điều gì liên quan. Hỏi lão Ngụy, lão lại bày ra bộ mặt ngơ ngác.

Đường Thiên đành vứt chuyện đó ra khỏi đầu. Nhưng lúc tu luyện khinh công, Đường Thiên phát hiện ra sức dẻo dai, bền bỉ của mình tăng rất nhiều.

Khi băng qua trúc hải, Đường Thiên đột nhiên dừng lại. Hắn kiểm tra thời gian, Niếp Niếp sao không tới?

Bình thường, giờ này, Niếp Niếp đã sớm tới rồi. Sao hôm nay còn chưa tới? Chẳng lẽ trên đường gặp chuyện bất trắc gì?

Trong lòng Đường Thiên có chút lo lắng. Chân hắn vừa động, thân hình gập lại, theo hướng trúc hải mà lao đi. Hắn biết nhà Niếp Niếp ở đâu nên quyết định tới đó xem sao.

Tư thế Đường Thiên nhìn qua có vẻ không đẹp nhưng tốc độ lại rất nhanh. Nhất là chân lực hắn rất bền bỉ, một hơi có thể bay rất xa mà không cần hoán khí.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng quát lẫn trong âm thanh va chạm của đao kiếm.

Hào quang trong mắt Đường Thiên tăng mạnh. Chân không do dự liên tục điểm xuống, thân hình hắn trong không trung hóa thành một đạo tàn ảnh.

Rất nhanh, phía trước hiện ra một căn nhà trúc nho nhỏ.

Đúng là nhà của Niếp Niếp.

Đường Thiên không vội vã lao ra. Hắn nheo mắt lại, êm như mèo vén lá trúc ra.

Mẹ của Niếp Niếp huy động thanh kiếm, gắt gao ngăn trở một hắc y nhân. Hắc y nhân đeo một cái mặt nạ màu đen che kín gương mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng. Hắn dùng song đao, đao pháp âm hàn quỷ dị, đao lạnh giá như băng. Xung quanh thân thể hắc y nhân trôi bồng bềnh một chùm bông tuyết.

Mẹ của Niếp Niếp hiện giờ như cung căng hết cỡ, chỉ gắng gượng hơi sức cuối cùng liều mạng không lùi. Niếp Niếp co lại một góc mà sợ hãi, lại không dám khóc vì sợ mẹ phân tâm.

Đường Thiên hai mắt sắc lạnh, lặng lẽ rút Hắc Thiết Quyền Sáo ra từ Thủy Bình Vũ Quỹ.

Đây là lần đầu Đường Thiên tham gia chiến đấu thế này, nhưng trong lòng hắn không có nữa điểm sợ hãi, lại vô cùng tỉnh táo. Yên lặng đeo Hắc Thiết Quyền Sáo, như một con linh miêu, lặng lẽ áp sát chờ cơ hội ra tay.

Kiếm của mẹ Niếp Niếp càng lúc càng yếu ớt vô lực. Song đao đối phương huy động bông tuyết càng dày đặc, toả ra hàn ý lạnh thấu xương.

Mẹ Niếp Niếp hoảng hốt.

Đúng lúc này, hai chân Đường Thiên phát lực, như tên rời khỏi cung, thoáng cái đã lao ra ngoài.

Hắc y nhân giật mình, nhưng song đao đã hợp lại cùng chém ra đòn sát thủ của hắn. Một chiêu diệt địch, hắn không hề giữ sức. Đôi mắt kia lộ ra nét kinh ngạc.

Mẹ của Niếp Niếp vừa thấy Đường Thiên, gương mặt đang tuyệt vọng như muốn toả sáng, hiện ra nét vui mừng. Kiếm trong tay không lùi mà tiến đến.

Keng!

Đao kiếm giao nhau, trường kiếm tấc tấc vỡ vụn.

Một tia chớp chói mắt lóe lên, xé rách không gian, hung bạo đánh lên phần eo của hắc y nhân.

Thiểm Điện Sát!

Hắc y nhân kêu thảm một tiếng, đầu Đường Thiên như trống rỗng, trong vô thức nắm chặt tay lại, như vũ bão mà đánh lên người hắc y nhân.

Hắc y nhân giống như một bao cát, bị đánh văng ra ngoài, ngã xuống đất rồi nằm im không nhúc nhích.

“Cẩn Thận!” Cùng lúc đó, tiếng kinh hô của Niếp Niếp làm Đường Thiên lấy lại tinh thần.

Cước bộ né ngang, một ánh đao lạnh thấu xương hiểm hóc lướt qua thân thể hắn, để lại trên áo hắn một lỗ hổng.

“Địch Hàn!”

Đường Thiên quát khẽ, gương mặt tức giận, dáo dác tìm kiếm bóng dáng của Địch Hàn.

Loại công kích như thế này, hắn vừa lĩnh giáo qua mấy ngày trước, hôm nay vừa gặp đã nhận ra ngay.

Đường Thiên không dám lơi là. Địa hình thế này đối với phong cách chiến đấu của Địch Hàn vô cùng có lợi, có thể nói là sát trường của tự nhiên cho hắn.

Mẹ của Niếp Niếp vùng đứng lên, tháo ống trúc bên hông xuống mở ra. Trong đó bay ra một con ong màu lục to bằng ngón tay. Con ong vo vo bay đi bốn phía tìm kiếm một vòng. Lúc này mẹ Niếp Niếp mới thả lỏng: “Hắn đi rồi!”

“Phù!” Đường Thiên thở ra một hơi, đặt mông ngồi xuống đất. Vừa rồi tinh thần căng thẳng không có một chút lơi là, sau khi chiến đấu, chân tay bủn rủn vô cùng. Nhưng không hiểu vì sao, dù vừa trải qua trận chiến sinh tử, Đường Thiên cũng không chút sợ hãi.

Niếp Niếp lúc này mới òa lên mà khóc.

Mẹ Niếp Niếp cầm kiếm đi đến chổ hắc y nhân bị Đường Thiên xử lý, dùng kiếm hất mặt nạ của hắn, để lộ một gương mặt bình thường. Hắc y nhân không còn hơi thở, nơi bị Đường Thiên đánh trúng hiện ra một cái lỗ như đao cắt. Dưới tình huống cấp bách Đường Thiên không hề do dự mà dùng Hạc Thể kình.

“Là chuyện gì vậy?” Đường Thiên do dự một chút rồi nói.

Kiếm của mẹ Niếp Niếp cắt lớp áo bên ngoài của hắc y nhân. Một khối thẻ đồng lộ ra, trên đó khắc một chữ đỏ tươi “Hảo!”

Sắc mặt mẹ Niếp Niếp đại biến, run run nói: “Hắc Hồn!”

“Hắc Hồn?” Đường Thiên mới nghe thấy cái tên này lần đầu.

Gương mặt của mẹ Niếp Niếp trắng bệch, thân hình chao đảo như muốn ngã xuống. Thì thào lẩm bẩm: “Người của Hắc Hồn… Hắc Hồn…”

“Rất lợi hại sao?” Đường Thiên thấy tinh thần của mẹ Niếp Niếp không ổn nên vội vàng đề tỉnh nàng.

Mẹ Niếp Niếp khôi phục tinh thần, nàng nhìn Đường Thiên gượng cười nói: “lần này đa tạ ngươi, nhưng xem ra đã kéo ngươi vào phiền toái rồi.”

“Không sao đâu!” Đường Thiên lắc đầu.

“Ngươi không hiểu về Hắc Hồn.” Mẹ Niếp Niếp khổ sở nói: “Hắc Hồn là một thế lực thần bí vô cùng khủng bố. Bọn chúng máu lạnh vô tình, tiếng xấu của những kẻ săn tiền hắc ám này lan khắp Thiên Lộ. Bọn chúng không thèm để ý đến bí bảo bình thường. Thế lực của chúng vượt xa sự tưởng tượng của ngươi. Cao thủ như mây, khác với các thế lực bình thường khác. Lịch sử Hắc Hồn đã có từ rất lâu, xét trên Thiên Lộ, Hắc Hồn chính là một trong những tập đoàn lâu đời nhất từ xưa đến nay.”

“Lợi hại thê sao?” Đường Thiên mở to đôi mắt.

“Lần này ngươi giết người của Hắc Hồn, chúng nhất định không buông tha đâu. Ngươi phải cẩn thận vạn phần.” vẻ mặt mẹ Niếp Niếp lo lắng nhìn Đường Thiên quả quyết nói: “Giờ ta sẽ mang Niếp Niếp rời khỏi nơi này đến chổ ca ca của ta.”

“Tại sao bọn chúng lại nhắm vào ngươi?” Đường Thiên có chút kỳ quái hỏi.

Mẹ Niếp Niếp cũng không hiểu rõ ràng: “Hình như mục tiêu của chúng là nhằm vào Niếp Niếp.”

Niếp Niếp cũng ngừng khóc, đi đến, nàng nhìn tên hắc y nhân, miệng khẽ kêu “a” một tiếng: “Ta biết hắn. Mấy ngày trước hắn hỏi thăm rằng có từng nhìn thấy dấu hiệu hình chữ thập không? Niếp Niếp từng nhìn thấy nó trên tay đại ca ca. Nhưng Niếp Niếp rất thông minh, không nói cho hắn biết. Chẳng lẽ hắn biết Niếp Niếp nói dối? Niếp Niếp giả rất giống mà…”

Trong lòng Đường Thiên chấn động, dấu hiệu chữ thập!

Nam Thập Tự tinh!

Những tên này thì ra là nhằm vào thẻ đồng của Nam Thập Tự.

Hắc Hồn…khổ tu thẻ bài Nam Thập Tự…

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Gặp Lại Chu Bằng

"Đường Thiên, ngươi phải cẩn thận đó ,những tên Hắc Hồn đều là những kẻ rất nguy hiểm ." Mụ mụ của Niếp Niếp vô cùng lo lắng , nàng quay người bước vào trong phòng, đến lúc đi ra trên tay nàng có thêm một cái bình nhỏ: "Ngươi giúp chúng ta nhiều như vậy , lại còn cứu Niếp Niếp, ta cũng không có gì quý giá để tặng cho ngươi , thôi thì bình mật Trúc Phong Vương này ngươi cứ cầm lấy , chắc cũng đủ cho ngươi dùng trong thời gian ngắn."

"Niếp Niếp, mau tạm biệt Đại ca ca đi, chúng ta phải đi rồi."Trên mặt mụ mụ của Niếp Niếp đầy vẻ quả quyết.

Niếp Niếp òa khóc.

Trong lòng Đường Thiên dấy lên cảm giác khó chịu, nhưng hắn chỉ có thể lấy tay xoa xoa đầu Niếp Niếp , trong cổ họng như có cái gì đó làm nghẹn lại. Mặc dù thời gian mọi người ở chung không được lâu cho lắm, nhưng Niếp Niếp đáng yêu ngây thơ làm Đường Thiên vô cùng yêu thích.

Mụ mụ của Niếp Niếp cũng cảm thấy rất đau lòng , nhưng nàng cố gắng xốc lại tinh thần , ôm lấy Niếp Niếp, nói tạm biệt với Đường Thiên rồi quay người biến mất sau biển trúc.

Nghe thấy tiếng khóc của Niếp Niếp dần đi xa , trong lòng Đường Thiên dấy lên nỗi buồn vô cớ như mới mất đi một thứ gì đó rất quý giá vậy.

Khi nhìn thấy thi thể trên mặt đất, lập tức trong lòng hắn bỗng cảm thấy vô cùng tức giận , cái gì Hắc Hồn chó má gì gì đó , ta nhớ kỹ món nợ này rồi. Trong lòng đầy tức giận , Đường Thiên đem Hắc y nhân lột sạch , một thứ cũng không để lại , còn thân thể đã bị lột sạch kia hắn quẳng vào trong ao đầm.

Đường Thiên vác theo một cái bao lớn trên lưng quay trở lại học viện Sa Kỳ Mã .

Chẳng biết Ngụy lão đầu đã trở về từ lúc nào , lúc này lão đang hớn hở ngồi nướng thịt bên đống lửa , còn A Mạc Lý thì ngồi xổm bên cạnh , trong mắt đầy sự mong đợi . Thấy thế mặt Đường Thiên đen lại , đi đến cạnh hai người , rồi phanh một cái , đem bọc đồ ném xuống đất .

Đồ vật trong bao đồ lả tả rơi ra đất.

Khi ánh mắt của Ngụy lão đầu rơi lên chiếc đồng bài , thì lập tức tay của lão cứng đờ giữa không trung , lão đứng dậy rồi đi bước tới cạnh đống đồ trước mặt , sau đó ngồi xổm xuống xem xét một hồi.

"Xem ra ngươi đã gây ra đại họa a...."

Giọng nói của Ngụy lão đầu không buồn không vui , ánh mắt đầy thâm trầm.

"Này, lão đầu, lão cũng biết Hắc Hồn đúng không?" Đường Thiên nhìn chằm chằm vào Ngụy lão đầu , rồi hỏi.

Khi Ngụy lão đầu thấy vẻ hung dữ trong mắt Đường Thiên , bỗng lão nở nụ cười: "Có biết một chút. Hắc Hồn là một tổ chức rất cổ xưa , A..., có thể nói nó chính là một trong những tổ chức lâu đời nhất thế giới. Tổ chức của bọn họ hết sức bí mật , hơn nữa lại có rất nhiều mối quan hệ phức tạp và rối rắm . Trong lịch sử của Thiên Lộ , cũng có vài ba lần có sự xuất hiện của bọn họ. Bọn họ luôn ẩn mình trong bóng tối, lúc hành sự thì bất kể thủ đoạn, nếu như đã bị bọn họ nhắm phải , thì gần như là

tám chín phần (8 90%) sẽ chết rất thảm . Thiếu niên, ngươi đụng phải phiền toái lớn rồi đấy!"

"Bọn họ đang tìm ta ." Đường Thiên không hề giấu giếm: "Chắc là , thứ bọn họ muốn là di vật của mẫu thân ta, Nam Thập Tự khổ tu bài."

Nam Thập Tự khổ tu bài đã hòa với hắn thành một thể, vì thế hắn không sợ bị người khác cướp đi.

"Chòm sao Nam Thập Tự?" Ngụy lão đầu sững sờ: "Chòm sao Nam Thập Tự là chòm sao nhỏ nhất , sao Hắc Hồn lại thấy hứng thú với nó nhỉ?"

Thấy vẻ mặt Đường Thiên đầy mờ mịt, Ngụy lão đầu liền giải thích : "Chỉ có những chòm sao cường đại , mới có thể thai nghén ra bí bảo tinh thần (tinh trần thì đúng hơn) cường đại . Chòm sao Nam Thập Tự là chòm saonhỏ nhất , vì thế bí bảo tinh thần mà nó thai nghén ra cũng không quá mạnh mẽ . Đám người Hắc Hồn chỉ cảm thấy hứng thú với bí bảo tinh thần cường đại , hay võ kỹ cường đại . Chắc là Nam Thập Tự khổ tu bài có điều bí ẩn nào đó?"

Đường Thiên lắc đầu: "Ta không biết, ta đã gặp Địch Hàn. Mặc dù hắn không hề lộ mặt , nhưng ta dám khẳng định chắc chắn là hắn."

"Địch Hàn?" Ngụy lão đầu lộ ra vẻ ngạc nhiên : "Người của Hắc Hồn tham gia võ hội sao? Ồ, điều này đúng là kì quái , bọn họ cảm thấy hứng thú với Nam Thập Tự khổ tu bài , ngay cả võ hội cũng cảm thấy có hứng thú sao?"

A Mạc Lý đang ngồi cầm thịt nướng gặm liên tục, hắn hoàn toàn chẳng để ý tới câu chuyện của Ngụy lão đầu và Đường Thiên.

Đường Thiên vò vò đầu , sắc mặt âm trầm hẳn , tâm tình của hắn lúc này không được tốt cho lắm. Niếp Niếp ra đi khiến cho hắn cảm thấy buồn bã . Hắc Hồn để ý tới Nam Thập Tự khổ tu bài, không làm cho hắn

cảm thấy sợ hãi , ngay cả khi Ngụy lão đầu đã mô tả Hắc Hồn cường đại như thế nào.

Nếu như Nam Thập Tự khổ tu bài, đúng như Ngụy lão đầu nói , có cất dấu một bí mật nào đó thì..., ngược lại Hắc Hồn có thể giúp hắn tìm ra.

Còn về những chuyện khác thì cứ dùng nắm đấm giải quyết là được rồi .

Vì thế việc cần làm là cố gắng tu luyện làm cho mình cường đại hơn, lúc đó đám Hắc Hồn kia tự nhiên sẽ trở thành người trợ giúp mình 'tìm ra' bí mật trong chòm sao Nam Thập Tự khổ tu bài rồi.

Nghĩ vậy , tâm tình của Đường Thiên trở nên thoải mái hẳn. Không cần phải đau đầu làm gì, chỉ cần dốc sức liều mạng tu luyện, chuyện này chính là thứ mà hắn am hiểu nhất đó a!

"Ta thấy trình độ cảm giác của người này cũng không lợi hại cho lắm." Đường Thiên chỉ vào cái đồng bài trên mặt đất , rồi nói. Lần thực chiến chính thức này, khiến cho hắn có cảm giác trong tất cả những vũ kỹ mà hắn đang sở hữu thì Thiểm Điện Sát là võ kỹ rất thích hợp cho việc đánh lén nhất, tốc độ ra quyền cực nhanh mà dùng để đánh lén, thì sẽ vô cùng thuận lợi .

"Hắn chỉ là Hắc Hồn Tốt mà thôi." Ngụy lão đầu liếc qua , rồi nói: "Tại Hắc Hồn, bọn họ chẳng được tính là thành viên ngoại vi nữa là. Hắc Hồn cường đại vượt xa sự tưởng tượng của ngươi, bên trong Hắc Hồn có vô số loại võ kỹ, hay bí bảo . Chỉ cần thành viên Hắc Hồn hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ nhận được điểm tích lũy . Chỉ cần ngươi có đủ điểm tích lũy, thì có thể đổi lấy bất cứ vật gì . Vì sao Hắc Hồn lại có hứng thú với bí bảo tinh thần và võ kỹ , đó là vì những thứ này có lực hấp dẫn trí mạng đối với võ giả . Không chỉ có như vậy , bất cứ vật gì mà ngươi có thể nghĩ ra , chỉ cần ngươi có đầy đủ điểm tích lũy, thì bọn họ đều có thể cung cấp cho ngươi."

"Nhưng ngươi cũng không cần phải lo lắng quá làm gì." Ngụy lão đầu an ủi Đường Thiên: " Nội bộ Hắc Hồn có rất nhiều phe phái , phức tạp hơn bất kì một tổ chức nào. Nhiều khi, hành vi của bọn họ cũng chưa chắc đã đại diện cho ý đồ của Hắc Hồn . Nếu như đúng là Hắc Hồn cảm thấy hứng thú với Nam Thập Tự khổ tu bài trên tay ngươi , thì người bọn họ phái đến không phải chỉ là mấy tên Hắc Hồn Tốt đâu."

Đường Thiên vô cùng thất vọng: "Không thể như vậy đâu, Nam Thập Tự khổ tu bài rất lợi hại đấy, sao bọn họ lại cảm thấy chướng mắt với nó cơ chứ?"

Nói như vậy thôi chứ trong lòng hắn cũng đã thừa nhận lời nói của Ngụy lão đầu là đúng..., cái tên gia hỏa bị hắn tiêu diệt có thực lực tầm tầm như Địch Hàn .Chẳng lẽ cái gọi là "Chủ ý tuyệt diệu" mà hắn mới nghĩ ra , phải thất bại từ trong trúng nước sao?

"Đáng chết! Nhưng ta rất xem trọng mấy tên Hắc Hồn này đấy." Trong miệng Đường Thiên khẽ làu bàu .

Ngụy lão đầu vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt im lìm , nói : "Chẳng lẽ ngươi không sợ sao?"

"Tại sao phải sợ?" Đường Thiên dùng cái vẻ mặt khinh bỉ nhìn Ngụy lão đầu, uốn lưng , gương mặt hướng lên trời , ngạo nghễ nói: "Ta đã lập chí muốn trở thành một thiếu niên có tồn tại như một vị thần , Hắc Hồn sao, nhất định trong hành trình vĩ đại của ta , bọn chúng sẽ là một trong những địch nhân bị ta đánh bại."

Ngụy lão đầu nhìn chằm chằm vào Đường Thiên một lúc lâu , rồi lấy tay che mặt: "Người không biết thì không sợ a..., đến bây giờ ta mới hiểu ra , mấy tên ngu thì làm sao biết sợ cơ chứ. . ."

Lực chú ý của Đường Thiên tập trung lên đám chiến lợi phẩm , vội vàng nói: "Này, lão đầu, giúp ta nhìn xem, trong đám này có đồ nào thích hợp với ta không?"

"A..., cái Đồng Bài này ngươi có thể giữ lại. Hắc Hồn chỉ nhận lệnh bài chứ không nhận người, cho dù ngươi có giết người đoạt bài, thì Hắc Hồn cũng sẽ chẳng quản tới làm gì. Thế nhưng ta đoán rằng thằng này rất nghèo, bên trong cái lệnh bài này chắc chẳng có bao nhiêu điểm tích lũy . Sau này ngươi sẽ biết, gia nhập vào Hắc Hồn có rất nhiều thứ sẽ thuận tiện hơn . Ví dụ như tin tức chẳng hạn , khả năng linh thông tin tức của Hắc Hồn rất mạnh , không một thế lực nào có thể so lại với họ về phương diện này. Cái song đao này cũng không tệ , trình độ cũng ngang bằng với Hắc Thiết hệ liệtcủa Thiên Lô các ngươi. Ah ah, vật này không tệ, Tiểu Càn Khôn củahòm sao Thiên Tiễn Ám Tiễn , Hắc Thiết bí bảo. Ngươi cũng đã tu luyện qua ám khí nên có thể dùng thử nó.Còn mấy viên Tinh Thần thạch này có cấp bậc không cao, A..., chắc chỉ dùng để mua đồ thôi." Ngụy lão đầu nghiễm nhiên làm ra bộ dáng một gian thương chính hiệu.

Đường Thiên đem Ám Tiễn Tiểu Càn Khôn buộc vào cổ tay rồi thử rót chân lực vào.

Lập tức một cỗ cảm giác cực yếu đem hắn liên thông với Ám Tiễn Tiểu Càn Khôn , tâm niệm hắn khẽ động, một mũi tên nhỏ màu đen hóa thành một đạo hắc quang bắn ra với tốc độ nhanh vô cùng.

"Này ,uy uy, thiếu niên, cái thứ đồ chơi này rất nguy hiểm đấy!" Ngụy lão đầu vội vàng nhắc nhở.

Khi Đường Thiên nhìn men theo phương hướng mà bóng đen kia vừa bắn đi, thứ nhìn thấy khiến hắn không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, chỉ thấy bên trên cành cây cách đó mười mét, còn lưu lại một lỗ thủng như một con mắt nhỏ , không ngờ ám tiễn mầu đen có thể hoàn toàn xuyên thủng qua khúc cây có đường kinh hơn hai xích (2/3 m).

"Thứ tốt!" Đường Thiên vội vàng đi tìm cái ám tiễn vừa rồi mới bắn mất .

Trong khi Đường Thiên đang đi tìm lại cái ám tiễn, A Mạc Lý ợ một cái như tiếng một con dã thú, khiến Đường Thiên tỉnh cả người . Đến lúc

ánh mắt của Đường Thiên rơi lên cái xương đùi to như cây quải trượng trên tay A Mạc Lý, liền trợn tròn mắt.

Lúc này phía trên cái xương đùi của con dã thú không biết tên không còn một chút thịt vụn , sáng bóng như mới vừa được tắm xong.

Còn trên mặt A Mạc Lý lại đầy thỏa mãn.

"Ruồi trâu! Ngươi đúng là cái tên hỗn trướng! Sao ngươi lại ăn hết thịt nướng như thế!"

Tiếng gào thét nổi giận của Đường Thiên vang lên giữa rừng cây như tiếng sét nổ.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

"Oa, hôm nay bắt đầu thi đấu chính thức rồi , nhiều người quá a!" A Mạc Lý quay đầu nhìn xung quanh.

"Hình như là a...." Mặt mũi Đường Thiên vặn vẹo , mặc dù trời sinh hắn đã vốn cường hãn, nhưng vẫn bị những bác gái đại thúc đẩy đường ào tới như thủy triều đè xuống, khiến hắn nhanh chóng bại trận. Quần áo toàn thân đầy nết nhăn , trên giầy cũng có không ít dấu chân.

Bỗng nhiên, một âm thanh âm lãnh vọng vào trong Đường Thiên : "Ơ ơ ơ, đây không phải là Đường giáo của chúng ta sao? Sao lại chật vật như vậy?"

Đường Thiên quay sang, thấy người lên tiếng là Chu Bằng, lập tức nở nụ cười: "Thật tốt quá! Không ngờ lại có người tự đưa đến tận cửa thế này."

Lời nói còn chưa dứt , thân hình của hắn đã đánh về phía Chu Bằng .

Chu Bằng dùng vẻ mặt đầy trào phúng nhìn hắn, như thể đang nhìn thấy một trò đùa.

BA~.

Một cái bàn tay đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Thiên , chặn đứng đường tiến lên của Đường Thiên

Đường Thiên đang định đẩy bàn tay này ra thì đột nhiên nó biến mất trong mắt hắn .

Ô...ô...ô...n...g!

Một luồng chưởng phong ập thẳng vào mặt khiến Đường Thiên biến sắc, tốc độ thật nhanh a!

Chân đạp Không Thung Bộ, Đường Thiên hơi hạ người xuống , vừa lúc chưởng phong xẹt qua đỉnh đầu của hắn . Chưởng phong như ngưng thành thực chất lướt nhẹ qua da đầu Đường Thiên ,nhưng dường như Đường Thiên không hề phát hiện ra, thân thể đang trùng xuống giống như lò xo đột nhiên phát lực.

Tốc độ của Đường Thiên đột nhiên tăng mạnh , cơ thể của hắn còn mơ hồ lưu lại chút tàn ảnh trên không trung,chỉ có cặp mắt kéo lê trên không trung hai đường vòng cung đầy lạnh lẽo.

Chu Bằng cảm thấy như bản thân đang bị một con dã thú nhìn chằm chằm.

Khí tức đầy hung bạo ấp tới trước mặt!

Khóe miệng Chu Bằng lại nổi lên vẻ cười nhạo một lần nữa , chỉ thấy hắn xòe bàn tay ra, lăng không ấn về phía Đường Thiên một cái.

Bề mặt bên trong lòng bàn tay của Chu Bằng có những chấm xanh lá rất nhỏ khó có thể nhìn thấy rõ.

Phanh!

Chưởng quyền va chạm vào nhau, thân thể Đường Thiên bị chấn động mạnh, bước chân bất giác bị lùi về phía sau liên tục.

Sau khi lùi đến bẩy tám bước , hắn mới ổn định lại được thân hình.

Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ ngạc nhiên , không ngờ thực lực của tên này lại trở nên cường đại như thế!

"Thế nào, Đường giáo, ta tiến bộ không ít chứ? Chậc chậc, yên tâm, ta sẽ không thô lỗ đem ngươi giơ lên đâu, ta sẽ chậm rãi tra tấn ngươi, cái gọi là Mộc Tâm Kiếm Luân của Chu gia , ngươi sẽ là người đầu tiên được nếm thử , có phải người cảm thấy rất vinh hạnh hay không?" Chu Bằng nhỏ giọng thì thầm , ánh mắt đầy lạnh lùng.

Bỗng Đường Thiên nhếch miệng cười , hướng về phía Chu Bằng làm mặt quỷ.

Chu Bằng sững sờ, nhưng đột nhiên từ bàn tay truyền tới cảm giác đau tâm tê phế liệt.

Khi hắn mở bàn tay ra , chẳng biết từ lúc nào trên bàn tay đã xuất hiện một vết thương như bị đao kéo lê qua sâu thấy cả xương .

Máu tươi từ miệng vết thương phun ra, ướt đẫm tay.

Chu Bằng lập tức kinh hoàng hét lên.

****
****

Thiếu niên giống như thần , mời quăng ra giống như thần hồng phiếu a!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tinh Môn Hiện

Phủ đệ của thành chủ Tinh Phong thành thủ vệ sâm nghiêm.

“Ngũ đại nhân đại giá quan lâm thật là vinh hạnh cho Tinh Phong thành.” Vẻ mặt thành chủ nịnh nọt. Trước mặt hắn, một nam tử cao gầy phục sức đắt tiền, trên mặt đeo một nụ cười ung dung nhẹ nhàng, làm người khác cảm thấy như đón gió xuân.

Quả không hổ danh quý tộc của vùng đất lớn, phong phạm lộ ra khiến Tinh Phong thành chủ xấu hổ.

Ngũ tộc của Ô Nha tinh đúng là đại tộc.

Ngũ đại nhân mỉm cười: “Thành chủ khách khí rồi! Có được Tinh môn tức có được tài nguyên ổn định. Ta còn phải cảm tạ thành chủ đó! Tinh Phong thành là một nơi rất tốt, trong không khí cũng có thể ngửi được hương vị của tiền tài.”

Thành chủ cười đến nỗi hai mắt đều híp lại: “Là cùng nhau phát tài, cùng nhau phát tài thôi!”

Khi Ngũ đại nhân tìm đến hắn, hắn vẫn không dám tin. Không ngờ Ngũ đại nhân quả thật ở phụ cận Tinh Phong thành tìm được một Tinh môn. Theo giao ước, Tinh môn cùng được sở hữu bởi hắn và Ngũ đại nhân.

Mỗi một Tinh môn đều là một cánh cửa dẫn đến tiền tài.

“Khi nào chúng ta bắt đầu thăm dò?” Đôi mắt thành chủ mong chờ nhìn Ngũ đại nhân.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt!” Ngũ đại nhân hớp một ngụm trà xanh.

“Ta đã bắt đầu thành lập vệ đội rồi.” Thành chủ xoa tay.

Ngũ đại nhân đặt chén trà xuống: “Ta có một chủ ý khác. Nghe nói võ hội của Tinh Phong thành đã bắt đầu?”

Thành chủ có chút đắc ý: “Không ngờ ngay cả Ngũ đại nhân cũng biết đến Tinh Phong võ hội. Giải đấu này nói chung cũng có một chút sức ảnh hưởng.”

“Đây là một cơ hội tốt thế nào chứ…” Ngũ đại nhân mỉm cười nói: “Hiện tại nếu xét về cao thủ thì cả Vũ An tinh có nơi nào có thể so sánh với Tinh Phong võ hội chứ?”

“Ngũ đại nhân! Ý ngài là?” Thành chủ có chút chần chờ.

“Tại sao chúng ta không cho bọn họ đi trước mở đường chứ? Nhiều cao thủ như vậy lại đem đi thi đấu thì lãng phí thế nào chứ?” Vẻ mặt Ngũ đại nhân tỏ ra đau khổ: “Bọn hắn hoàn toàn thích hợp là đội khai hoang tiên phong đó.”

“Nhưng như vậy thì quá nguy hiểm!” Thành chủ do dự nói.

“Chỉ cần đừng đi vào quá sâu thì không có nguy hiểm bao nhiêu. Nói điều này mong thành chủ đừng buồn, với thực lực của bọn chúng chỉ sợ so với vệ đội của thành chủ còn mạnh hơn.” Ngũ đại nhân liếc nhìn thành chủ một cái: “Tinh Phong thành trước kia là nơi mà chẳng ai thèm ngó. Hiện giờ, ngài là đối tác của ta, ta không thể không nhắc ngài: có được Tinh môn của Tinh Phong thành sẽ khiến rất nhiều tên đỏ mắt vây quanh. Tiền tài luôn khiến người ta như thiêu thân lao vào lửa. Nắm giữ Tinh Phong thành với ngài mà nói là một việc cấp bách hiện nay.

Nét mặt thành chủ biến đổi liên tục. Ngũ đại nhân nói một điều đã trúng tâm tư của hắn.

Trước kia, Tinh Phong thành chỉ là một thành học viện, không có bao nhiêu lợi ích, dĩ nhiên cũng chẳng có gì để phân tranh.

Nhưng bây giờ…

“Thành chủ bỏ công sức nhiều năm như vậy cũng nên gặt hái chút đỉnh đi.” Gương mặt Ngũ đại nhân lộ ra nét cười: “Có trọng thưởng, ắt có dũng phu. Ngươi tình ta nguyện, được trả nhiều thù lao hơn đối với bọn hắn cũng là chuyện tốt. Ta, đại biểu cho Ngũ gia, nguyện ý vì võ hội lần này mà đưa ra một món bí bảo cấp Thanh Đồng, Ô Nha Dực Thương.”

Nét mặt thành chủ giãn ra: “Ngũ đại nhân quả nhiên chịu bỏ ra vốn lớn. Được! Đã thế thì cứ như vậy mà làm!”

****

Đường Thiên cùng A Mặc Lý biến mất vào biển người trong tiếng hét chói tai của Chu Bằng.

“Ta muốn giết hắn! Giết hắn đi!”

Thấy Chu Bằng không khống chế được phát ra tiếng hét chói tai đằng sau, Đường Thiên cùng A Mặc Lý cười ha ha.

“Đường Trụ Cột! Ta không ngờ ngươi là một tiểu nhân hèn hạ, âm hiểm, xảo trá như vậy!” A Mặc Lý trầm mặt, nghiêm trang nói, nhưng sau đó lại tỏ ra hớn hở: “Nhưng rất sảng khoái! Ngươi có thể đem Hạc Khí Quyết sử dụng một cách âm hiểm như vậy, không hổ danh là thiếu niên giống như thần. Cái tên Chu Bằng bám váy mẹ kia thiếu một chút đã tè ra quần rồi!”

“Ruồi trâu! Có thể đem chuyện ác đó nói cho càng buồn nôn hơn, ngươi xứng đáng là chiến hữu tốt của ta!” Đường Thiên cũng bắt chước dáng vẻ nghiêm trang của A Mặc Lý.

Hai tên nhìn nhau rồi bật cười.

“Cái tên đầu gỗ bên cạnh Chu Bằng có vẻ rất lợi hại đấy!” A Mặc Lý nhớ lại.

“Mặc kệ, quá lắm là mọi người cùng nhau đánh một trận.” Đường Thiên ngang tàng nói, rồi kinh ngạc quay sang A Mặc Lý: “Ruồi trâu, không lẽ ngươi sợ hắn?”

“Sợ hắn?” Đôi mắt trâu của A Mặc Lý mở to, nắm lấy thanh đao trong tay, tức giận nói: “Đường Trụ Cột, ngươi đang vũ nhục một nam nhân lập chí khai sáng võ đạo bản thân đó, chỉ có một trận quyết đấu mới có thể rửa mối nhục…”

BỐP!!!

Một nắm đấm nện xuống đầu A Mặc Lý.

“Tinh thần ngươi có vẻ rất sung mãn nhỉ?” Ngụy lão đầu đột ngột xuất hiện với vẻ mặt đầy sát khí.

A Mạc Lý rụt cổ lại.

“Tình hình có chút thay đổi.” Ngụy lão đầu thần sắc nghiêm túc, hạ giọng nói: “Tinh Phong võ hội lần này không giống với trước kia.”

“Không giống?” Đường Thiên và A Mặc Lý đều ngẩng đầu lên.

“Phụ cận võ hội phát hiện ra một Tinh môn.” Ngụy lão thần sắc ngưng trọng.

“A…! Tinh môn?” Đường Thiên há rộng miệng, vẻ mặt cứng lại, một lúc sau mới có phản ứng: “Tinh môn thông đến đâu?”

“Một nơi không biết.” Ngụy lão lắc đầu: “Bởi vậy thành chủ quyết định cho các ngươi đi khai hoang.”

“Chúng ta?” Đường Thiên cùng A Mặc Lý sửng sốt.

“Dù chỉ là mấy tên tay mơ, nhưng chỉ thiếu kinh nghiệm thực chiến. Thực lực so với cao thủ thông thường bên ngoài mạnh hơn không ít. Hơn nữa, cao thủ tinh nhuệ Vũ An tinh phân nửa đều đến Tinh Phong võ hội. Thành chủ lại nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu.” Ánh mắt Ngụy lão chớp động: “Nhưng dù sao các ngươi cũng là tay mơ, chỉ e thương vong của võ hội không nhỏ. Cho nên thành chủ yêu cầu lấy học viện làm đơn vị tính, mười nhóm đứng đầu sẽ có giấy thông hành trước. Mặt khác, dù là xếp sau cùng, thì mọi thu hoạch trong võ hội lần này đều thuộc về người đó. Chiêu này quá thực quá hiểm độc.”

Đường Thiên Cùng A Mặc Lý nghe xong vẻ mặt mờ mịt.

“Các ngươi chỉ cần biết giấy thông hành rất đắt giá là được rồi.” Ngụy lão đầu lầm bầm: “Xem ra lần này ta phải đích thân ra trận rồi. Lấy được một tấm giấy thông hành thì trong mười năm, ăn uống sinh hoạt của học viện Sa Kỳ Mã không cần lo lắng.”

“Lão đầu, ngươi muốn đi cùng chúng ta sao?” Đường Thiên và A Mặc Lý vô cùng hưng phấn.

“Đi!” Ngụy lão quyết đoán nói.

“OAAA!”

“Vạn tuế!”

Hai người vung tay hô lớn.

Ngụy lão đầu lại không hề hưng phấn, ngược lại trong mắt còn có chút lo lắng.

****

Sự việc thành chủ Tinh Phong tuyên bố lập tức làm cho Tinh Phong thành sôi trào.

Một Tinh môn hoàn toàn mới tương đương với việc có thu nhập cực lớn và ổn định.

Tinh môn thông đến đâu? Ở đó có gì?

Trong lòng mọi người đều đầy ắp tò mò. Nhất là sau khi thành chủ tuyên bố quy định về giấy thông hành, không những không ai rời đi mà có vô số người nhằm hướng phủ đệ thành chủ mà ồ ạt kéo đến, hy vọng tham gia võ hội. Mặc dù khai hoang rất nguy hiểm, nhưng kỳ ngộ và tiền tài cũng không ít.

Hơn nữa, chuyện giấy thông hành ý chỉ sau này Tinh Phong thành khai thác cũng được hưởng một chút lợi lộc.

Đây chính là lợi ích lâu dài ổn định.

“Thành chủ quả nhiên am hiểu kinh doanh!” Ngũ đại nhân nhìn dòng người điên cuồng bên ngoài không khỏi bội phục: “Không tốt chút nào lại khiến mọi người tranh giành đến sứt đầu mẻ trán.”

Thành chủ cười cười: “Là do Ngũ đại nhân đề tỉnh ta. Chúng ta độc chiếm Tinh môn không bằng để cho mọi người cùng phát tài. Mặc dù phải chia một chút lợi ích cho bọn hắn, nhưng sau này có kẻ nào muốn chen vào tức là địch của mọi người. Ngoài ra còn đẩy nhanh tiến độ khai thác, vậy thì dại gì mà không làm?”

“Trước trí tuệ của ngài thì thái dương cũng ảm đạm thất sắc” Ngũ đại nhân khen một câu. (Dg: bợ nhau kinh!)

“Nhưng lần này chỉ e chết rất nhiều người.” Thành chủ than nhẹ.

“Tài phú luôn di kèm với máu mà, không phải của mình thì là của người khác” Ngũ đại nhân cười cười nói: “Để người khác đổ máu còn chúng ta thì thu tiền là đủ rồi.”

Thành chủ vỗ tay cười to: “Ha ha! Lời đó thật có lý.”

****

“Đây là một cơ hội tốt!” Sắc mặt đại trưởng lão phấn khởi: “Không ngờ Tinh Phong thành còn có Tinh môn chưa bị phát hiện! Ha ha, quả là trời giúp Chu gia chúng ta. Lần này, bất cứ thế nào cũng phải lấy cho được một tấm giấy thông hành.”

Cánh tay Chu Bằng quấn đầy vải, im lặng không nói, thần sắc âm trầm.

“Chúng ta cùng với An Đức học viện kết hiệp định song phương liên thủ.” Gia chủ Chu gia cung kính nói: “Khi lấy được giấy thông hành, hai bên sẽ cùng dùng chung quyền hạn thông hành. Chúng ta sẽ đưa ra sáu cao thủ.”

Đại trưởng lão gật đầu thỏa mãn, ánh mắt quét qua gương mặt sầu muộn của Chu Bằng, âm thanh lạnh như băng nói: “Chút thất bại này thì tính là gì chứ? Rất nhanh ngươi sẽ có cơ hội phục thù.”

Hai mắt Chu Bằng tỏa sáng, hắn hung hăng siết chặt hai nắm đấm.

“Rất tốt, còn ý chí chiến đấu.” Đại trưởng lão gật đầu, tay lấy ra một tạp phiến màu bạc: “Thẻ hồn tướng Tác Hồn Thương cấp bạch ngân này là ta lấy được lúc trẻ. Nó được một thương pháp đại sư chế tạo. Đáng tiếc Chu gia không có hậu nhân luyện thương, chỉ có thể dùng để triệu hoán hồn tướng. Trong một tháng này cũng đủ để đảm bảo an toàn cho ngươi.”

Ngón tay đại trưởng lão run lên, tạp phiến màu bạc hóa thành một đường sáng bạc rồi rơi vào tay Chu Bằng.

Gia chủ Chu gia vô cùng kinh hỷ: “Đa tạ trưởng lão ưu ái! Bằng nhi nhất định sẽ cố gắng đạt đến cấp bậc cao hơn.”

Đại trưởng lão mỉm cười: “Triệu hoán thử xem! Bản thân ta cũng tò mò muốn biết Tác Hồn Thương của Dương Vân đại sư ra sao.”

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Chu Bằng. Dương Vân là một đại hành gia về thương hai trăm năm trước, hắn nổi danh nhất chính là Tác Hồn Thương.

Gương mặt Chu Bằng lộ ra nét kinh hỷ. Hắn cắn răng một cái, ngón tay lướt qua bề mặt tạp phiến. Chiếc thẻ mỏng manh cắt đứt ngón tay hắn, máu tươi nhiễm vào thẻ hồn tướng.

Vụt!

Từng tia máu tươi bị hấp dẫn mà chui vào trên mặt thẻ hồn tướng.

Vù!

Không khí trong đại sảnh bỗng hạ xuống đột ngột. “Rắc!” Thẻ hồn tướng bị nghiền nát, hóa thành một đoàn sương xám, đoàn sương này phát sinh biến hóa.

Sau khi sương mù tan đi, một thiếu niên với gương mặt không lộ chút tình cảm, mắt nhắm lại đang đứng thẳng tắp như thương. Thanh mặc dù rất sống động, nhưng có thể thấy cùng người thật khác nhau một chút. Thần sắc đờ đẫn, làn da và quần áo đều có màu xám.

Đây là hồn tướng?

Hồn tướng lơ lửng, hai chân cách mặt đất khoảng một xích. (3 xích = 1 mét)

Đôi mắt hồn tướng bỗng nhiên mở to ra.

Oanh! Một luồng khí tức mãnh liệt hung hãn, lấy trung tâm là hồn tướng mà tỏa ra như bão táp, quét đến khắp nơi trong sảnh.

Mọi người đều biến sắc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Mục Tiêu Lần Này

Quyền phong quanh quẩn phía sau quang môn.

Trong cái phiến không gian không biết đến thời gian này, chỉ có mỗi thân hình Đường Thiên cô độc đứng yên tại chỗ.

Thanh âm trầm thấp của Tiểu Băng Quyền liên tục xuất ra liên miên không dứt, tiếng chân lực như tiếng bật của dây cung cứ vang lên từng cái từng cái một, quá trình tu luyện đơn giản và buồn tẻ tới cực điểm cứ từ từ trôi qua. Quần áo đã sớm ướt đẫm mồ hôi, toàn thân được bao phủ trong làn hơi nước mỏng, Đường Thiên giống như một cái máy cứ lặp đi lặp lại một động tác.

Cứ mỗi quyền hắn xuất ra đều có mồ hôi chẩy xuống, mỗi một quyền đều là những động tác chiến đấu thực thụ.

Không có ai nói chuyện cùng hắn, trong tai hắn chỉ có tiếng rít của quyền phong xuất ra và tiếng tim đập thình thịch cộng với tiếng mồ hôi nhỏ xuống phiến kêu tong tong.

Vô cùng buồn tẻ, không có bất kỳ một thú vui nào, cứ mỗi lần đấm ra là hắn lại cảm thấy võ kỹ của mình đang không ngừng thuần thục. Tu luyện, ngồi xuống, tu luyện tiếp, rồi lại ngồi xuống. . . . . .

Ngoại trừ lần trước ngủ say như chết, Đường Thiên chưa bao giờ lãng phí một chút thời gian nào ở đây.

Vô cùng mệt mỏi, thường thường chỉ cần nhắm mắt lại, Đường Thiên sẽ chìm vào trong giấc ngủ sâu như lần trước.

Đây đúng là một tràng chiến đấu gian nan và cực khổ. . . . . .

Con số trên quang môn cứ tăng dần, từ mười vạn, nhảy đến hai mươi vạn, còn lúc này là chín mươi chín vạn.

Mồ hôi công sức mà Đường Thiên phải trả giá chỉ có quang môn là biết rõ.

Trên mặt Đường Thiên không còn vẻ vui cười và bướng bỉnh lúc thường, mà chỉ còn vẻ tập trung cao độ. Lúc bình thường, khuôn mặt của hắn có lẽ chẳng có gì đặc biệt, nhưng lúc này cũng trên gương mặt đó lại hiện ra những góc cạnh sắc bén như đao gọt vậy, ngay cả ánh mắt của hắn cũng như vậy.

Ánh mắt nhìn theo quyền ảnh.

Đột nhiên thân thể hắn rung lên, dường như trong cơ thể hắn bỗng có thứ gì đã thông suốt vậy.

Một cơn chấn đông khó có thể tả bằng lời, bắt nguồn từ đan điền tam giai, nhanh chóng lan tới từng ngóc ngách trong cơ thể hắn. Hào quang trong mắt Đường Thiên tăng vọt, hắn hít sâu một hơi, chân lực toàn thân tụ lại, nắm đấm vừa mới thu hồi lại đánh mạnh ra!

"Băng!"

Đường Thiên hét lên như tiếng sấm, đồng thời chân bước sang một bên nhanh như thiểm điện, lại thêm một quyền nữa đánh ra !

Chân lực toàn thân giống như vô số sợi dây đàn bị kích thích đang rung động, vô số cơn chấn động, giống như vạn lưu quy tông, tụ tập lên nắm đấm mà Đường Thiên đánh ra.

Nắm đấm của Đường Thiên im lìm in sâu lên bức tường sương mù.

PHỐC!

Thanh âm phát ra rất nhỏ, cứ như trong nắm đấm chẳng hề có tí sức nào vậy.

Một quyền này gần như đã rút sạch chân lực trong người Đường Thiên, cảm giác kiệt lực làm đầu óc hắn trống rỗng, nhưng hắn vẫn giữ nguyên tư thế ra quyền không hề nhúc nhích.

Vù vù vù!

Tiếng thở dốc ồ ồ như tiếng kéo ống bễ, mồ hôi chẩy dọc theo hai má Đường Thiên rơi xuống, khuôn mặt sắc bén như dao gọt dường như cũng cứng lại như một bức tượng được điêu khắc mà thành.

Hô. . . . . Hô. . . . . Thành công không. . . . . Hô. . . . . .

Bồng!

Bông bức tường sương mù trước mặt như tuyết lở ra, hóa thành vô số hạt sương mù nhỏ bé, rồi tiêu tán giữa không trung.

Hô. . . . . Thành công rồi. . . . . .

Trời đất xung quanh bỗng nhiên trở nên quay cuồng.

Đã đến giờ rồi sao?

Khi vừa trở lại gian phong, Đường Thiên đã ngã vật xuống mặt đất, nằm ngáy o. . o. . . .

Chẳng biết hắn đã ngủ bao lâu, đến khi Đường Thiên mơ mơ màng màng tỉnh lại, thì trời đã vào khuya, toàn thân hắn bị cảm giác đói khát mãnh liệt giầy vò, tay chân như nhũn ra, hắn cảm thấy lúc này mình có thể ăn sạch cả một con trâu ấy chứ.

"Thức ăn thức ăn, ngươi bay ra, ngươi bay đến đây. . . . . "

Đường Thiên vừa nuốt nước miếng vừa lầm bẩm, đồng thời điên cuồng đi tìm đồ ăn. Cũng may từ trẻ đến già ở đại học viện Sa Kỳ Mã

này đều là lũ tham ăn, hơn nữa do khoảng cách với Tinh Phong thành khá xa, nên thực phẩm tích trữ trong phòng ăn lúc nào cũng đầy đủ. Đường Thiên nhanh chóng ôm mấy miếng bánh nướng, rồi ngấu nghiến ăn như con hổ bị bỏ đói lâu ngày.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn rơi lên trên diễn võ trường.

Bên trong diễn võ trường là A Mạc Lý đang dựa vào vòng bảo hộ đến thẫn thờ, dường như có tâm sự gì đó.

Con ruồi trâu. . . . . .

Đường Thiên ngẩn người, nếu như con ruồi trâu vừa tu luyện vừa gào thét. . . , thì Đường Thiên sẽ coi như chẳng nhìn thấy, bởi hắn vốn là một cuồng nhân tu luyện mà. Thế nhưng hắn lại có cái bộ dạng tâm sự như thế thì đúng là rất hiếm thấy a.

Trong miệng vẫn còn ngậm cái bánh nướng, Đường Thiên lên diễn võ trường, rồi đứng bên cạnh A Mạc Lý.

"Con ruồi trâu, có tâm sự gì sao?" Đường Thiên nhồm ngoàm nhai nuốt, vừa hàm hồ nói ra.

A Mạc Lý ngẩng đầu, ấp úng nói : "Ngày mai phải đi Tinh môn rồi, ta. . . . . Ta thấy hơn nóng ruột. "

Đường Thiên sững cả người, nhưng cũng lên tiếng an ủi hắn : "Không cần phải lo lắng, thiếu niên thần thoại sẽ giúp đỡ ngươi!"

Ở chung với A Mạc Lý cũng khá lâu rồi nên Đường Thiên rất hiểu con người của A Mạc Lí. Đừng nhìn cái vẻ về ngoài to lớn và hào sảng của A Mạc Lý mà hiểu lầm, thực ra trong nội tâm y vô cùng thiện lương và nhát gan đấy.

"Ta nghe nói mỗi lần khai hoang đều rất nguy hiểm. . . . . " A Mạc Lý ấp úng nói.

"Sợ cái gì!" Đường Thiên dùng sức vỗ lên bả vai A Mạc Lý, ba, một cái : "Nhưng ngươi là nam nhân, mà nam nhân phải khai sáng lên con đường võ đạo thuộc về riêng mình ! Ngươi cứ coi chiến đấu cũng chỉ là một loại tu luyện đi, chẳng có gì phải bận tâm đâu ! Nếu có nguy hiểm gì thì mọi người sẽ cùng nhau tiêu diệt nó !"

Nghe thấy vậy, sắc mặt A Mạc Lý cũng giãn ra một chút, sau đó đột nhiên y lại hỏi: "Đường trụ cột, ngươi không sợ sao?"

"Không sợ. " Đường Thiên cũng dựa vào vòng bảo hộ, vừa gặm bánh nướng vừa nói: "Ta đã nghĩ kỹ rồi, ta muốn giành chiến thắng cho Ngụy lão đầu. Ngụy lão đầu đưa Hạc Khí Quyết cho ta, lão là một người rất tốt. Tuy không biết tại sao một người lợi hại như Ngụy lão đầu vì sao lại phải trông học viện Sa Kỳ Mã, nhưng ta nghĩ rằng, nhất định lão có lí do của lão. Mỗi người đều chiến đấu vì một điều gì đó. Nếu như đây chính là chuyện mà Ngụy lão muốn làm, thì ta sẽ giúp lão hoàn thành. Ta muốn đánh bại những người khác, chiến trọn ngôi vị thứ nhất cho Ngụy lão đầu. Có giấy thông hành, sau này học viện Sa Kỳ Mã nhất định sẽ trở nên rất lợi hại a. Đến lúc đó, lại cầu Ngụy lão đầu chiêu mộ luôn Sầm lão sư đến học viện Sa Kỳ Mã, Sầm lão sư cũng là một lão sư rất tốt ah. Sau khi làm xong tất cả mọi chuyên, ta mới can tâm đi tìm Thiên Huệ, rồi cùng nàng đi lên Thiên Lộ. A. . . , đó chính là mục tiêu của ta trong lần này và ta muốn hoàn thành nó. "

"Đệ. . . . . Đệ nhất. . . . . " A Mạc Lý trợn mắt há hốc mồm.

"Ừ. " Đường Thiên vừa cắn bánh mì, vừa nói với bản thân : "Sau khi làm xong tất cả những chuyện này ta phải đi tìm Thiên Huệ rồi. Cho dù có ly khai, cũng phải thắng lợi mà ly khai, như vậy mới không hối hận. "

A Mạc Lý giật mình.

Bỗng Đường Thiên quay mặt sang: "Con ruồi trâu, tại sao ngươi muốn khai sáng ra con đường võ đạo thuộc về mình?"

A Mạc Lý phục hồi tinh thần lại, lây tay vò đầu: "Lúc còn nhỏ ta cảm thấy như vậy mới bảnh a. Sau khi đã trưởng thành, cũng không biết tại sao, cứ mỗi lần nghĩ đến điều đó, thì tinh thần ta lại đầy phấn chấn, nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy đó là một việc rất tuyệt vời a. "

"Vậy tại sao người còn cảm thấy sợ hãi?" Đường Thiên lại cúi xuống gặm cái bánh mì trong tay : "Sợ hãi để rồi sau đó càng thêm cố gắng. Nhưng sau đó không được sợ hãi nữa nếu không tất cả những cố gắng sẽ bỏ phí đồng thời những thứ mà ngươi nỗ lực để thực hiện cũng ngày càng xa dần. "

A Mạc Lý lắc đầu: "Việc này cũng không có gì đáng sợ cả. Dù sao cũng chỉ là tu luyện nha, có một mục tiêu rất bảnh như vậy thì chỉ làm cho tinh thần của ta thêm hăng hái mà thôi. Tiếc là thời kỳ này đã được định hình không thể thay đổi được nữa, thật sự quá nhàm chán mà! Nếu hắn còn trẻ mà chẳng muốn làm cái gì, thì ngay cả ông trời cũng cảm thấy đáng tiếc a. "

"Vậy tại sao ngươi lại sợ cuộc chiến đấu này?" Đường Thiên gặm nốt miếng bánh mỳ cuối cùng rồi quay sang nghiêm túc hỏi A Mạc Lý: "Ngươi chăm chỉ khắc khổ tu luyện như vậy, vì muốn khai sáng ra con đường võ đạo thuộc về mình. Nhưng tất cả con đường võ đạo đều có cái đích là thắng lợi, nếu như không mang tới thắng lợi thì con đường võ đạo ấy còn có ý nghĩa gì đây? Chỉ có chiến đấu, mới có thể đạt được chiến thắng. Mỗi một lần chiến thắng lại giống như một bậc thang, cũng có nghĩa là sau mỗi lần chiến thắng là người lại kéo gần với mục tiêu của mình thêm một chút. Địch nhân của ngươi có mạnh hơn nữa thì chỉ cần đánh bại hắn, thì võ đạo của ngươi sẽ càng mạnh, càng hoàn mỹ. "

"Khi cuộc chiến ngày mai bắt đầu, hãy đánh bại từng địch nhân một, dù cho có thất bại cũng đừng cảm thấy sợ hãi, dù có là tử vong cũng đừng lùi bước!" Đường Thiên trầm giọng nói: "Chúng ta sẽ kề vai chiến đấu, tiêu diệt tất cả bọn chúng!"

Đường Thiên giơ tay phải lên.

Ánh mắt trời của buổi sớm mai xuyên qua đám cây rừng. chiêu lên bàn tay của thiếu niên.

A Mạc Lý hơi giật mình, nhưng trong ánh mắt hắn phảng phất như có thứ gì đó phá kén bước ra, hắn chân thành nói: "Đường trụ cột ngươi nói đúng! Võ đạo không thể mang đến chiến thắng thì căn bản chẳng có chút ý nghĩa gì!"

BA~!

Hai bàn tay vỗ vào nhau giữa không trung.

"Tiêu diệt bọn chúng!"

Hai người cùng hô to rồi quay sang nhìn nhau cười lớn.

※※※

Thế nhưng vì sao quang môn có thể tồn tại trong cơ thể mình cơ chứ?

Được rồi. . . . . Vấn đề này hơi phức tạp. . . . . .

Nhóm đầu tiên tiến vào Tinh môn chính là học sinh của Thiên Tinh học viện, người đi đầu hàng là hiệu trưởng của Thiên Tinh, Tư Mã Hương Sơn là người đi thứ hai, tuy vậy sắc mặt của tát cả mọi người đều vô cùng ngưng trọng. Nhóm thứ hai là là Bắc Yên học viện, đồng thời người dẫn đội cũng là hiệu trưởng của họ, nhưng chính cái đoàn người thuần một sắc nữ tử, eo đe bội kiếm hiên ngang bước đi, khiến các nàng trở lên cực kỳ bắt mắt.

Đường Thiên vừa liếc qua đã nhận ra Hàn Băng Ngưng, vừa thấy hắn liền nhảy dựng lên, liên tục phất tay hô lớn: "Aha! Thiếu nữ, thiếu nữ! Cố gắng lên!"

Bước chân Hàn Băng Ngưng hơi chững lại, còn đám nữ đệ tử đằng sau che miệng cười khẽ.

"Ah, đây chính là Đường Thiên sao?" Vị hiệu trưởng dẫn đầu đoan quay đầu hỏi.

Hàn Băng Ngưng phục hồi tinh thần lại, vội vàng trả lời: "Đúng vậy, hiệu trưởng. "

"Quả nhiên là thiếu niên thiên tài đó!" Bắc Yên hiệu trưởng tán thưởng nói.

Thiếu niên thiên tài. . . . . .

Khóe mắt Hàn Băng Ngưng khơi run rẩy trong chốc lát.

"Nguyên nguyên! Cố gắng lên!"

Đường Thiên lại hô to một lần nữa, Hàn Băng Ngưng gần như có thể tưởng tượng ra lúc này hắn là Thẩm Nguyên hận không thể tìm thấy vết

nứt trên mặt đất mà chui đầu vào, điều này cũng làm cho tâm trạng của nàng hài hòa trở lại.

Quả nhiên, hạnh phúc là ở trước mắt a. . . . . .

Khi đến phiên An Đức học viện bước vào Tinh môn, lần đầu tiên đám người xung quanh mở miệng kêu lên.

"Thật là một cái hồn tướng lợi hại a! Khí thế thật mạnh đó!"

"Nhất định là thẻ hồn tướng!"

"Tác Hồn Thương! Trời ạ! Là Tác Hồn Thương!"

. . . . . .

Tuy những tiếng hô tán thưởng không ngừng rót vào tai, nhưng trong lòng Chu Bằng lại không hề có nửa điểm đắc ý, gã oán độc hung hăng nhìn chằm chằm vào Đường Thiên, trong mắt lộ lên sát ý.

Đồng thời Đường Thiên cũng đứng nhìn Chu Bằng, khi thấy Chu Bằng dùng ánh mắt đó nhìn chằm chằm mình, lập tức trong đầy hắn nẩy ra một ý nghĩ, liền cúi đầu nói nhỏ vài câu vào tai A Mạc Lý bên cạnh, chỉ thấy A Mạc Lý liên tục gật đầu, hai mắt nhìn chằm chằm vào Chu Bằng đầy vẻ bất thiện.

Hai người lại tách nhau ra rồi đối mặt với nhau giằng co.

Cái động tác quái dị của hai người lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

Chỉ thấy, A Mạc Lý đột nhiên bắt chước Chu Bằng dùng cái giọng nghèn nghẹt làm cho người sởn hết cả gai ốc nói: "Ơ ơ ơ, đây không phải là Đương học trưởng của chúng ta sao? Sao lại chật vật như vậy thế?"

Đường Thiên giả vờ giả vịt nhếch miệng cười cười: "Thật tốt quá, không ngờ ngươi lại đưa tới tận cửa!"

Đường Thiên chậm rãi ra quyền, con mắt A Mạc Lý trợn trừng như con khỉ, phùng mang trợn má, phảng phất như xuất hết khí lực từ thời bú tí mẹ, chậm rãi xuất chưởng.

Quyền chưởng từ từ chạm vào nhau.

Đột nhiên A Mạc Lý bưng lấy bàn tay, dùng tiếng thét càng làm cho người sởn hết cả gai ốc : "Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!"

Đồng thời cái thân thể như con dã thú của hắn bắt chước cái bộ dáng vặn vẹo sau khi bị thương, đúng là buồn nôn chẳng nói lên lời nữa.

Rốt cuộc hai người tự biên tự diễn không nín được, đều bị ôm bụng cười cười ha hả. Đến lúc này đám người xung quanh mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra xung đột trên phố của Chu Bằng và Đường Thiên đã sớm truyền ra. Nhưng không ngờ cái cảnh tượng ấy lại được A Mạc Lý diễn lại cực kỳ buồn cười, rất khiến cho một số người không nhịn được mà cười to.

Sắc mặt Chu Bằng đỏ bừng như bị hỏa thiêu, các ngón tay nắm chặt đến trắng bệch, những ánh mắt đầy ý cười nhạo xung quanh làm cho hắn cảm thấy nỗi khuất nhục chưa tùng có.

Đường Thiên! A Mạc Lý!

Ta muốn đem hai ngươi nghiền xương thành tro!

BA~!

Đường Thiên và A Mạc Lý hưng phấn vỗ tay vào nhau một cái.

"Ngươi diễn quá tốt rồi!" Đường Thiên giơ ngón tay cái lên.

"Đa ta đã khích lệ. " A Mạc Lý nghiêm trang cúi đầu cảm ơn.

Sau đó hai người lại cười ha hả, còn thân ảnh Chu Bằng lại càng thêm chật vật, thậm chí ngay cả hồn tương tạp mang theo cũng trở nên ảm

đạm thất sắc. Còn đám người Chu gia gia đi cùng cũng bất giác kéo dãn khoảng cách với Chu Bằng, quả thực chiêu thức của Đường Thiên và A Mạc Lý quá độc ác mà.

Trải qua một lúc lâu mới đến phiên học viện Sa Kỳ Mã.

"Vào đi thôi!" Ngụy lão đầu là người đi đầu, khuôn mặt vẻ ngưng trọng, trên tay lão cầm một thanh vũ khí rách rưới, loang lổ đầy vết rỉ, thoạt nhìn chỉ giống một thanh thiết đạo nhặt được trong bãi rác mà thôi.

Đường Thiên và A Mạc Lý vội vàng đi theo, cùng bước vào Tinh Môn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tử Thảo Hải

Phía sau Quang môn là một thảo nguyên bao la, ngập tràn màu tím.

Dưới mặt đất nơi đây, một loại cỏ màu tím mọc lan tràn không thấy điểm dừng, nhìn qua rất giống với hải dương tím. Đường Thiên và A Mạc Lý há hốc mồm, sắc mặt khiếp sợ khi trông thấy rừng cỏ màu tím kỳ lạ này.

"Wow... Quá đẹp!" A Mạc Lý dường như chẳng thể tin nổi, gã ngơ ngác ngắm rừng cỏ trước mặt.

"Quả thật quá đẹp!" Nét mặt Đường Thiên cũng rung động.

Ngụy lão đầu phục hồi lại tinh thần đầu tiên, sau đó cúi xuống nhổ một gốc cỏ màu tím. Đồng thời trên tay lão bỗng dưng có thêm một đoạn ống đồng, lão dùng nó soi qua gốc cỏ màu tím, rồi thở dài: "Không có độc."

"Đây là cái gì?" Đường Thiên chỉ vào đoạn ống đồng trên tay Ngụy lão đầu.

" 'Chân Nhãn Đồng', là bí bảo ngôi sao của chòm sao Kính Hiển Vi, cấp Hắc Thiết." Ngụy lão đầu đưa đoạn ống đồng qua cho Đường Thiên.

Đường Thiên nhận lấy thì cảm giác đoạn ống đồng có chút nặng tay, bên trong nó được gắn một khối thủy tinh. Hắn bắt chước Ngụy lão đầu lấy một cây cỏ màu tím đặt dưới ống đồng, rồi soi qua. Một lát sau, bên trên mặt thủy tinh chợt hiện lên dòng chữ nhỏ:

""Tử Vân thảo, không độc, công dụng: không rõ."

"Wow... Cái này thật lợi hại!" Đường Thiên khẽ thốt lên ngạc nhiên.

"Cho ta xem, cho ta xem một chút nào." A Mạc Lý giành lấy.

"Đây là bí bảo ngôi sao!" Vẻ mặt Ngụy lão đầu kiêu ngạo: "Chiến lợi phẩm lúc ta còn trẻ. Thế nào, lợi hại không? Đúng rồi, hai tụi bay có vũ khí Hắc Thiết của chòm sao Thiên Lô, tuy không phải bí bảo nhưng nếu biết cách dùng thì uy lực cũng khá mạnh."

Cả hai đồng thời vểnh tai lắng nghe.

"Thiên Lô là một chòm sao kỳ lạ và cũng là chòm sao duy nhất không có bí bảo ngôi sao. Người sống ở Thiên Lô rất am hiểu nghề rèn, bọn họ dùng mảnh vỡ Thiên Lô rồi cho vào tinh luyện để tạo thành vũ khí Thiên Lô rất độc đáo." Ngụy lão đầu chậm rãi nói: "Cho nên cấp bậc của vũ khí Thiên Lô so sánh với bí bảo ngôi sao thì ngang nhau. Các ngươi thử rót chân lực vào vũ khí rồi thử kêu gọi chúng xem."

"Nghe xong muốn ngu người luôn..." Đường Thiên lầm bầm một mình, nhưng vẫn rót chân lực vào bao tay Hắc Thiết, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Làm sao để kêu gọi?"

"Ơ, ta cũng không biết." Vẻ mặt Ngụy lão đầu tỉnh như sáo.

Đường Thiên: "..."

Lúc này, Đường Thiên đang ngẫm xem Ngụy lão đầu có phải tán nhảm không, thì bỗng cảm nhận được bao tay Hắc Thiết dường như có một tia liên hệ. Chẳng lẽ lời của lão ta không phải là đùa giỡn?

Đường Thiên tập trung tâm chí thử kêu gọi, hắn khẽ quát: "Thiên Lô."

Phực!

Ngọn lửa đỏ rực chợt từ trong bao tay bùng cháy ra ngoài, nắm đấm của Đường Thiên được nó bao bọc lại toàn bộ. Hắn không cảm thấy một

chút nóng nào, nhưng mấy gốc Tử Vân thảo trên mặt đất thì nhanh chóng bị héo rũ do mất nước.

Đường Thiên ngơ ngắc nhìn bao tay đang bị ngọn lửa bọc lấy.

Quả nhiên, thiếu niên họ Đường có khác...

Trong mắt Ngụy lão đầu chợt hiện lên một tia dị sắc.

A Mạc Lý học theo Đường Thiên làm hành động tương tự với trường đao Hắc Thiết đang nằm trong tay: "Thiên Lô."

Phực, ngọn lửa màu đỏ thoát ra từ thân đao. Vẻ mặt A Mạc Lý hiếu kỳ, nhìn giống như đang nắm lấy cả thanh đao lửa: "Wow... Thật lợi hại!"

Hai đứa này...

Khóe mắt Ngụy lão đầu khẽ giật.

Lão ho nhẹ một tiếng: "Đó là lửa Hắc Thiết, tính chất này có ở vũ khí Hắc Thiết của chòm sao Thiên Lô, nhưng rất ít người biết. Sau này nếu các ngươi có được mấy loại vũ khí, bí bảo nên nhớ kỹ rằng, phải được bọn chúng thừa nhận mới phát huy toàn bộ lực lượng của chúng được. Trước kia do sợ các ngươi ỷ vào uy lực của nó, nhưng mà bây giờ..."

Ngụy lão đầu ngẩng mặt nhìn thảo nguyên màu tím bao la, trầm giọng nói: "Nhất định các ngươi phải cẩn trọng."

Trên thảo nguyên màu tím rộng lớn, có thể nhìn thấy rất nhiều bóng người đang dùng khinh công lợi hại nhưng cũng chỉ nhỏ bé như dấu chấm đen mà thôi.

"Phải chăng chúng ta nên nhanh chóng đi?" A Mạc Lý cũng thấy điều này.

"Nhanh chóng đi? Các ngươi phải nhớ kỹ, trong hoàn cảnh lạ lẫm không được phép lỗ mãng xông lên." Ngụy lão đầu tỏ ra rất sành đời, lão ngửa mặt nhìn bầu trời: "Thời gian ở nơi đây so với thành Tinh Phong chênh lệch khoảng bảy giờ. Lúc này đã gần tối rồi, chúng ta đi tìm một nơi an toàn để dựng trại nào."

Ngụy lão đầu nhìn như đang làm ảo thuật, bỗng dưng trên tay lão xuất hiện một cái mô hình thuyền buồm tuyệt đẹp. Cái thuyền ấy chỉ to cỡ bàn tay nhưng vô cùng tinh tế, đặc biệt cánh buồn của nó là nổi bật nhất. Ngụy lão đầu rót một ít chân lực vào trong thuyền, ngay lập tức cánh buồm xoay tròn rồi chỉ về một hướng.

" 'Tầm Thủy Phàm', bí bảo cấp Hắc Thiết của Thuyền Buồm." Ngụy lão đầu giải thích: "Nó có một tác dụng, chính là tìm nguồn nước ở trong phạm vi hai trăm dặm."

Đường Thiên và A Mạc Lý hoàn toàn bị xây xẩm mặt mày bởi số bí bảo ngôi sao quá trời của Ngụy lão đầu.

Ngụy lão đầu cất "Tầm Thủy Phàm", rồi bước tới trước: "Thân là dân chơi, ta nói cho đám gà mờ hai ngươi biết: Rất nhiều thứ nhìn qua không đáng chú ý, tuy là bí bảo ngôi sao cấp bậc thấp nhưng chúng có thể cứu cái mạng nhỏ của các ngươi đấy."

"Ông là địa chủ, thế mà dám than nghèo với bọn ta." Vẻ mặt Đường Thiên hầm hầm.

A Mạc Lý vác trường đao Hắc Thiết đến, ngập tràn sát khí chửi: "Ông lừa ta đi thế mà chỉ cho một tấm thẻ bạc..."

"Ớ..." Ngụy lão đầu biết mình đã lỡ mồm, lòi đuôi cáo ra nên đành cười trừ: "Thật ra mấy thứ này là ta đặc biệt nhờ bằng hữu nhượng lại đó..." (đoạn này hình như dịch sai rồi, ứ thấy liên quan chút nào)

"Đi mà lừa quỷ..."

"Đi mà lừa con nít..."

Ba người vừa bay nhanh vun vút, vừa cãi cọ om sòm. Khinh công của Ngụy lão đầu là tốt nhất, tốc độ bay rất nhanh nhưng chẳng tốn quá nhiều sức lực. Tốc độ của Đường Thiên cũng khá nhanh, tuy "Bát Bộ Cản Thiền" không thích hợp dùng trong trường hợp này, nhưng khí mạch của hắn rất nhiều nên vẫn duy trì tốc độ đều đều. Còn liên hoàn khinh công của A Mạc Lý lại có phong cách riêng, bước chạy của gã như bị điên mỗi một bước đều lún sâu xuống đất. Khoảng cách các bước cách nhau tới mấy trượng, phát ra tiếng "rầm rầm" tạo thành khí thế kinh người.

"Nhóc Đường, đã tìm được đầu mối về hạc thân thứ hai của ngươi chưa?" Ngụy lão đầu vừa bay, vừa hỏi. Bọn họ vào sâu bên trong thì không thấy mấy người xung quanh đâu nữa.

"Chưa." Đường Thiên chán nản, nói: "Dù cho ta tác động thế nào đi chăng nữa, cái hạc thân thứ hai vẫn không phản ứng. Nhưng Tiểu Băng Quyền thì có chút tiến triển."

"Đường trụ cột! Chúng ta đánh một trận cho sướng đi..." A Mạc Lý vô thức phát biểu.

"Coi chừng!" Bỗng dưng Ngụy lão đầu hét lớn.

A Mạc Lý định đạp chân xuống đất thì chợt có dự cảm xấu, đồng thời nghe tiếng hét của Ngụy lão đầu, liền theo bản năng rút chân lại.

Phốc!

Một bóng tím từ dưới mặt đất đột nhiên nhảy lên.

Thân thể A Mạc Lý lui lại, trường đao Hắc Thiết trong tay thuận thế chém ra một nhát về phía bóng tím.

Bóng tím bị chém thành hai khúc, rơi xuống bụi Tử Vân thảo.

A Mạc Lý thuận đà với nhát chém, lao nhanh về phía Đường Thiên. Đường Thiên đỡ lấy A Mạc Lý, thấy sắc mặt của gã trắng nhợt, cũng do đòn đánh vừa rồi chỉ làm theo bản năng cho nên lúc tỉnh táo nét khiếp sợ tái mét trên mặt hiện ra thật dọa người.

Vẻ mặt Ngụy lão đầu ngưng trọng, cẩn thận bước tới chỗ bụi Tử Vân thảo rồi dùng mũi đao nâng bóng tím lên.

Lúc này Đường Thiên và A Mạc Lý mới nhìn rõ.

Bóng tím vừa rồi là một mớ dây leo, nó đan xen chằng chịt như một túi lưới tròn và có rất nhiều răng cưa hình gai ngược ở bên trong. Cả hai toát mồ hôi lạnh khi thấy thứ này, xem chừng nếu không may bị nó chụp lấy, e rằng...

Vẻ mặt A Mạc Lý ngày càng tái.

Ngụy lão đầu lấy Chân Nhãn Đồng ra, sau đó soi qua nửa mảnh lưới rồi nói: "Phải cẩn thận, nó tên Tử Võng lung. Thứ này rất nguy hiểm, răng cưa có độc tố gây mê và bên trong cái ống này có chứa dịch tiêu hóa ăn mòn. Tuy nhiên rễ của nó có chút công dụng, nhưng lại đâm quá sâu vào lòng đất nên rất khó đào."

Vẻ mặt Đường Thiên và A Mạc Lý xanh lè không còn chút máu, màu sắc của Tử Võng lung với Tử Vân thảo giống y chang nhau, nó mọc cùng trong một bụi cỏ rất khó có thể phân biệt. Nhìn rừng cỏ tím mênh mông trước mặt, ánh mắt hai người lập tức thấy được nguy hiểm từ khắp mọi nơi.

"Ta có tuyệt chiêu đối phó với loại thực vật này." Ngụy lão đầu lặng lẽ nói, trên tay bỗng có thêm một cái cần câu, ở đầu buộc một con cóc.

Con cóc kêu "ộp ộp", Đường Thiên và A Mạc Lý nhìn nhau chẳng biết lão già này muốn làm gì.

Ngụy lão đầu bước tới phía trước rồi cầm cần câu quét ngang qua mặt đất, bỗng dưng trong bụi cỏ có một bóng tím phóng ra.

"Này thì chết..." Ngụy lão đầu không thèm rút đao ra vỏ, chỉ cần vung tay chém đại một nhát bóng tím kia liền thành hai khúc, rớt xuống bụi cỏ.

Đường Thiên và A Mạc Lý trợn mắt, há mồm ngạc nhiên. Vậy cũng được à...!?!

Một lát sau.

Hai tay của Đường Thiên nắm bảy, tám cái cần câu chành ra như hình quạt, mỗi cái đều buộc một con cóc ở đầu, chúng thi nhau hò réo cứ như một dàn nhạc cực kỳ hoành tráng. Bên cạnh Đường Thiên, A Mạc Lý vác đao theo sát, hai mắt gã mở to theo dõi động tĩnh xung quanh. Ở sau cùng là Ngụy lão đầu, bộ dạng lão ta rất thong thả như đi dạo chơi vậy.

Một bóng tím từ trong bụi cỏ phóng ra, ngay lập tức cơ thể của A Mạc Lý liền nhúc nhích rồi rút đao ra khỏi vỏ.

"Bố mày chém như trâu điên!"

Lại có thêm một bóng tím.

"Chém gió!"

"Chém cóc!"

Hai người phối hợp ăn ý, tốc độ liền được đẩy nhanh.

Ba người đi khoảng hai canh giờ, rốt cuộc cũng nhìn thấy nguồn nước. Hồ nước rộng lớn trước mặt như một khối ngọc bích ở trong mắt họ tỏa sáng long lanh, đi tới ven bờ hồ liền thấy thêm rất nhiều loài sinh vật như: Hầu Tử có cánh, loài Tích Dịch giống cá và rất nhiều chim cò với vô số màu sắc đẹp nữa, chúng đều lượn lờ bay trên mặt hồ.

Ven hồ có rất nhiều tảng đá trắng như tuyết, Ngụy lão đầu liền dùng Chân Nhãn Đồng soi qua sau đó nhận được thông tin. Tên: Bông Tuyết Thạch, là loại đá xây dựng cao cấp nhưng chẳng có chút giá trị nào với ba người ở đây.

Ngụy lão đầu quyết định dựng trại ở chỗ này, nơi đây có rất nhiều loài thú và cũng không có thú lớn, chắc khá an toàn.

Ngụy lão đầu chuẩn bị rất chu đáo, lão lấy lều ra rồi dựng lên.

Thời điểm bây giờ trời đã sắp tối, ở nơi đây hoàng hôn không có màu cam mà là một màu sắc rực rỡ hiếm thấy.

Bầu trời có thêm từng đường màu thẳng tắp, nó giống như phím đàn với nhiều màu sặc sỡ đẹp lộng lẫy làm cho người ngoài nhìn thấy hít thở không thông.

Ngụy lão lấy thêm vài khối đá đen rồi dùng đuốc châm lửa khiến khối đá cháy hừng hực, ngọn lửa đỏ phực lên tỏa sáng ngời. Lão ta nói: đá này tên Hòa Hành Danh, có thể cháy suốt cả đêm.

Ba người ngồi quanh đống lửa nói chuyện.

Bỗng dưng Đường Thiên hỏi: "Này lão đầu, chúng ta phải làm thế nào để đạt quán quân?"

Ngụy lão đầu sững sờ: "Ngươi muốn giành quán quân?"

"Ừ." Đường Thiên gật đầu, vẻ mặt rất thành thật.

A Mạc Lý nhìn Đường Thiên: "Ta ủng hộ Đường trụ cột. Chúng ta phải giành quán quân."

"Nếu như muốn giành quán quân..." Ngụy lão đầu đắn đo đôi chút, sau đó nói: "Trừ khi chúng ta đoạt được Tinh Ngữ Hồn Thạch."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tinh Ngữ Hồn Thạch

"Tinh Ngữ Hồn Thạch?" Đường Thiên cùng A Mặc Lý mở to bốn mắt, vẻ mặt hiếu kỳ. Tại Tinh Phong võ hội lần này, bọn hắn được mở rộng tầm mắt, nghe đến những thứ mà trước nay chưa từng nghe.

"Mỗi tinh tọa đều hun đúc một loại Hồn Thạch đặc biệt, khí tức của chúng hòa thành một thể với tinh tọa. Khi nắm giữ nó, có thể dung nhập tinh tọa nhanh hơn. Có người còn suy đoán, nó là bí bảo nguyên phôi của tinh tọa, nhưng suy đoán này đến nay vẫn chưa thể nào chứng thực. Một khi có trong tay Tinh Ngữ Hồn Thạch thì có thể xây dựng căn cứ. Trong phạm vi hai trăm dặm không bị dã thú tấn công." Vẻ mặt Ngụy lão đầu nghiêm túc: "Bất luận là thăm dò tinh tọa, một căn cứ tiền phương luôn là trọng yếu nhất. Nếu tìm được Tinh Ngữ Hồn Thạch thì cái vị trí đầu tiên kia sẽ thuộc về chúng ta."

"A… vậy chúng ta mau đi tìm Tinh Ngữ Hồn Thạch!" Đường Thiên giơ cao hai tay.

A Mặc Lý hô lớn: "Hạng nhất! Hạng nhất!"

Ngụy lão đầu mặt không thay đổi: "Các ngươi có biết bọn Thiên Tinh, Bắc Yến, Mãnh Thú kia đều đi tìm Tinh Ngữ Hồn Thạch không? Nếu ta và bọn chúng có chung mục tiêu, nhất định sẽ chạm trán với chúng. Tính chất võ hội lần này thay đổi hoàn toàn. Hiện giờ mỗi một đối thủ của ngươi đều vô cùng nguy hiểm, nếu có cơ hội chúng sẽ không do dự mà giết ngươi. Đây không phải thi đấu, đây là cuộc chiến sinh tử."

Nụ cười trên mặt Đường Thiên thu lại, gật đầu: "Ta biết rồi… nhưng như vậy thì sao chứ? Không lẽ chỉ vì vậy mà chúng ta lùi bước? Ta

không muốn, ta muốn hạng nhất!”

Hai đấm hắn nắm chặt, nhìn thẳng vào Ngụy lão, từng chữ nói ra: “Cho dù nguy hiểm hơn nữa ta vẫn muốn hạng nhất!”

“Ta ủng hộ Đường Trụ Cột!” A Mặc Lý nói.

Ngụy lão đầu quan sát hai người thật lâu, bỗng dưng ngẩng mặt lên trời cười to, lộ ra thái độ ngạo nghễ: “Ha ha! Ta quả nhiên không có nhìn lầm! Thiếu niên quả thực nhiệt huyết sôi sục! Ta an nhàn nhiều năm như vậy cũng bị kích động rồi! Vậy thì chiến đi! Chúng ta đi đoạt lấy hạng nhất.”

“Grào o o o!”

“Vạn tuế!”

Hai tên kia giơ tay hô to.

“Ha ha!” Khóe miệng Ngụy lão lộ ra một nụ cười thâm thúy: “Nếu đã quyết định tranh hạng nhất thì phải tăng tốc lên. Để tiền bối lão làng như ta chỉ điểm bến mê cho hai tên tay mơ các ngươi, tìm Tinh Ngữ Hồn Thạch như thế nào.”

Trong tay hắn hiện ra một vật màu đen hình rẽ quạt. Bên ngoài vật này tỏa ra hồ quang hình vòng cung, trên đó chạm khắc rất nhiều hoa văn. Một cây kim có vài phần giống với kim đồng hồ đặt ngang trên vòng cung.

Đường Thiên cảm thấy Ngụy lão đầu quá thần kỳ, vật ly kỳ cổ quái xuất ra không ngớt. Hắn chỉ tay vào hỏi: “Đây là cái gì? Cũng là bí bảo tinh tọa sao?”

“Không sai!” Trong mắt Ngụy lão hiện lên một tia hàn mang: “Là bí bảo của Lục Phần Tinh, cấp Hắc Thiết, tên Ba Động Nghi. Lục Phần Tinh nằm giữa Song Tử tinh và Trường Xà tinh. Còn nhớ Chân Nhãn Đồng vừa rồi không? Đó là của Hiển Vi tinh nằm phía nam Ma Hạt tinh,

ở giữa Thiên Hạc tinh và Xạ Thủ tinh. Bí bảo của Lục Phần tinh và Hiển Vi tinh đều thuộc loại bí bảo hỗ trợ. Sau này các ngươi sẽ biết bí bảo hỗ trợ có công dụng rộng hơn so với bí bảo chiến đấu."

Đường Thiên cùng A Mặc Lý nghe rất nhập tâm. Họ hiểu ra rằng, thế giới này so với tưởng tượng của họ còn sâu hơn, rộng hơn và thú vị hơn.

"Ba Động Nghi có thể dò được các loại chấn động cách đó trăm dặm. Chấn động của chân lực cường đại, chấn động của lực lượng bí bảo, chấn động của hồn tướng Vũ Hồn…" Ngụy lão đầu vừa giải thích vừa rót chân lực vào, điều khiển Ba Động Nghi.

Cây kim của Ba Động Nghi bỗng nhiên chuyển động, chỉ về một hướng rồi không ngừng run lên nhè nhẹ.

"Hả?" Trong mắt Ngụy lão đầu lộ ra một tia dị sắc.

"Sao vậy?" Đường Thiên vội hỏi.

"Có cao thủ lợi hại đang chiến đấu, lực lượng chấn động rất mạnh." Thần sắc Ngụy lão đầu có chút khác thường, bỗng dưng đứng lên, nhắm mắt lại, dang hai tay trong gió đêm. Một lát sau, lão mở to hai mắt, lắc đầu nói: "Mặc kệ người khác."

Ngụy lão đầu lại điều khiển Ba Động Nghi, lần này kim chỉ về một hướng khác.

"Chúng ta đi bên này!"

Ba người thu tất cả mọi thứ lại. Ngụy lão dẫn đầu, toàn lực hướng phía trước mà chạy.

Ban đêm cũng không gặp nguy hiểm gì. Tốc độ ba người nhanh chóng tăng lên. Thỉnh thoảng Ngụy lão lại đem Ba Động Nghi ra điều chỉnh phương hướng.

Ban mai vừa lên, bầu trời dường như được bao phủ bởi màu sắc rực rỡ, xuất hiên trên đỉnh đầu ba người. Tất cả đều không vì chạy suốt đêm mà cảm thấy mệt mỏi, tinh thần mọi người vô cùng sảng khoái. Bỗng nhiên, khóe mắt Đường Thiên nhảy dựng lên, chỉ vào nơi xa xa: “Bên kia có người!”

Ngụy lão chỉ liếc qua một cái: “Bí bảo của bọn người Thiên Tinh học viện kia tốt hơn so với bí bảo trên tay ta đều tốt hơn, tìm đến đây cũng không có gì lạ.”

“Ồ!” Đường Thiên ứng thanh.

“Bọn hắn sao lại có nhiều bí bảo như vậy chứ?” A Mặc Lý không hiểu hỏi: “Lúc ta ở học viện Mãnh Thú, không hề nghe nói trường học có bí bảo.”

“Có thể mua mà,… chỉ cần ngươi có đủ tiền! Bí bảo cấp Hắc Thiết và Thanh Đồng đều có thể mua được trên phường thị. Cấp bạch ngân nghe nói cũng có, nhưng ta chưa từng thấy qua. Còn chuyện ngươi không biết thì cũng rất bình thường, dù là bí bảo cấp Hắc Thiết giá trị cũng không thấp. Quan trọng là, một chổ như Vũ An tinh không thể mua được.”

Đường Thiên và A Mặc Lý giờ mới hiểu được.

“Đi thôi! Cuối cũng vẫn phải dựa vào thực lực mà nói chuyện.” Ngụy lão nói với bộ dạng tràn đầy tự tin.

Quả nhiên, bọn hắn không ngừng tiến lên thì lượng người xung quanh cũng gia tăng nhanh chóng. Trên thảo nguyên rộng lớn màu tím, đám võ giả nhanh nhẹn như linh dương, lao đi vun vút.

Bỗng nhiên, xa xa, một ngọn núi màu đỏ cao ngất xuất hiện trong mắt mọi người, tất cả tinh thần chấn động tăng tốc độ hướng đến ngọn núi.

Ba người Đường Thiên cũng tăng thêm tốc độ.

Hai giờ sau, ba người cũng đến dưới chân Tuyết sơn. Ngụy lão ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi cao vút chìm trong mây một phần. Đỉnh núi bị tuyết quanh năm, thân núi màu đỏ, vô cùng đặc biệt. Hắn nắm lấy một khối nham thạch dưới đất rồi chiếu Chân Nhãn Đồng vào.

“Nham thạch, chủng loại không rõ, công dụng không rõ.”

Ngụy lão đầu sửng sốt.

A Mặc Lý bỗng nhiên chỉ ngón tay tới một nơi cách đó không xa: “Nhìn kìa! Có một sơn cốc.”

Rất nhiều người đã thấy sơn cốc, đang liều mạng xông tới. Ba người cũng gấp rút hướng đến sơn cốc chạy như bay. Cửa vào sơn cốc không rộng, chỉ tầm bảy tám trượng, xung quanh đều là nham thạch màu đỏ.

“Giữ vững tinh thần, cẩn thận người khác hạ độc thủ từ phía sau.” Ngụy lão thấp giọng nói.

Đường Thiên cùng A Mặc Lý nghe vậy đều đề cao cảnh giác.

Sơn cốc sâu hơn tưởng tượng, chạy liên tục trong một khắc mới đến được phần cuối.

Đường Thiên cùng A Mặc Lý há to miệng nhìn cảnh sắc không thể tưởng tượng trước mắt.

Trước mặt họ là một vách đá màu đỏ, cao vô cùng. Mặt vách đá bóng loáng bằng phẳng như được con người đánh bóng. Càng khiến Đường Thiên cùng A Mặc Lý không biết nói gì là trên vách đá dựng đứng có vô số huyệt động, rậm rạp chi chít. Mỗi huyệt động đều có một lồng sáng mờ mờ bao phủ. Những lồng sáng này màu sắc khác nhau, nhìn sơ qua giống như những bong bóng khổng lồ rực rỡ trên vách đá dựng đứng.

Đường Thiên ngước mắt nhìn lên trời, khi ánh mặt trời dần gắt lên thì những đường vân nhiều màu sắc kia cũng dần biến mất.

“Là Hồn Mê Cung!” Sắc mặt Ngụy lão khó coi.

“Hồn Mê Cung?” Đường Thiên cùng A Mặc Lý nhìn nhau, đây là lần đầu họ nghe cái tên này.

“Các loại Bí bảo tinh tọa, Ngữ Tinh Hồn Thạch bình thường sẽ hình thành lực từ trường, những từ trường này trải qua vạn năm hun đúc, hòa với hoàn cảnh xung quanh thành một thể chính là Hồn Mê Cung.” Ánh mắt Ngụy lão âm trầm: “Xem ra Ngữ Tinh Hồn Thạch quả thực ở bên trong.”

“Vậy chúng ta sẽ vào bao nhiêu cái?” Đường Thiên nhìn vách tường đầy màu lồng sáng màu sắc rực rỡ, choáng váng: “Rất nhiều đó!”

“Chuyện này thì đành thử thời vận thôi!” Ngụy lão đầu thả lỏng tay.

“Ai tới trước?” A Mặc Lý nhìn lên hỏi.

“Oẳn tù tì - bao kéo búa đi!” Đường Thiên nói.

“Này này, lão nhân cơ trí như ta nhất định không cùng mấy đứa nhóc các ngươi chơi cái trò dở hơi này.” Ngụy lão đầu khinh bỉ nói.

“Ngây thơ? Đây chính là khiêu chiến tốc độ của tay một cách tuyệt đối đó! Nếu sợ thua thì cứ nói, yên tâm, ta hiểu rồi, già rồi phản ứng hơi chậm một chút ta cũng hiểu mà…” Đường Thiên mỉa mai trả lời.

Ngụy lão đầu trừng mắt: “Già, phản ứng chậm? Láo toét, đánh rắm! Đến đây! Cho mấy thằng nhóc các ngươi biết được thế nào là gừng càng già càng cay. Ba mươi năm công lực đoán số…”

Sau một phen khổ chiến, dưới ánh mắt không thể tin của hai người, A Mặc Lý bước đến trước vách đá.

“Tại sao lại là hắn?” Đường Thiên ngơ ngác hỏi.

“Đúng vậy! Vì sao chứ?” Vẻ mặt Ngụy lão đầu cũng ngây ngốc.

A Mặc Lý dùng ngón tay vuốt bề mặt của một cái lồng sáng màu vàng nhạt: “Ta thích màu sắc này.”

“Không ngờ ngươi là loại người yêu thích màu sắc tươi mát như vậy.” Ngụy lão phục hồi, dùng vẻ lạnh nhạt để che dấu bộ dáng ngốc trệ vừa rồi.

“Không tệ!” A Mặc Lý nắm chặt tay, vẻ mặt thật thà lớn tiếng nói: “Màu vàng rất bạo lực, ta thích bạo lực, a a a, ta muốn bạo lực tuyệt đối, là màu vàng tuyệt đối! Oa! Để chúng ta cùng một chổ sẽ trở thành màu vàng rất bạo lực!”

Khóe miệng Ngụy lão đầu co giật, Đường Thiên lấy tay che mặt.

Tất cả ánh mắt mọi người xung quanh đều đổ dồn về đây, ánh mắt của các nữ hài tử tràn ngập khinh miệt, khinh bỉ.

Đường Thiên cùng Ngụy lão đầu gấp gáp dẫn theo A Mặc Lý vào bên trong lồng sáng màu vàng.

Vù!!!

Vừa tiến vào lồng sáng, ba người đã cảm thấy một luồng lực hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ truyền đến. Bọn họ chưa kịp phản ứng đã bị lực hấp dẫn kia kéo vào sâu trong huyệt động.

“A…A…A!”

Tiếng thét của ba người quanh quẩn trong huyệt động.

Không biết mơ màng trượt đi trong bao lâu, bịch, Đường Thiên té lên mặt đá cứng rắn.

Đường Thiên đau đến méo miệng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, lắc lư đứng lên. Chuyện vừa trải qua thật quá kinh khủng. Chân hắn nhũn ra, đầu óc choáng váng.

Hả?

Ngụy lão và A Mặc Lý đâu? Đường Thiên tỉnh táo lại rồi nhìn quanh.

Nơi này là một cái huyệt động to như một cái diễn võ trường. Bốn phía có bốn cái huyệt động, mỗi cái đều phủ một màu sắc: hồng, trắng, xanh, đen. Huyệt động to như vậy mà chỉ có mình hắn.

Nhưng lúc này có tiếng bước chân truyền đến. Đường Thiên vội vàng hô lên: “Này! Ngụy lão đầu! Ruồi trâu!”

Một thân ảnh đi ra từ huyệt động có lồng sáng trắng.

“Đường Thiên! Không ngờ lại là ngươi.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tiểu Băng Quyền Đấu Nhất Tự Pháo Quyền

Khi đối phương đi tới, Đường Thiên thoáng nhìn đã nhận ra: "Vương Chấn!"

Vương Chấn của học viện Mãnh Thú!

Trong mắt Vương Chấn hiện lên một tia hào quang: "Đường Thiên, ta luôn mong chờ đến lúc gặp ngươi."

Khi Vương Chấn đi ra khỏi lồng sáng, bốn cái lồng ánh sáng cùng huyệt động phút chốc biến mất, mà trên đỉnh đầu hai người, xuất hiện một cái lồng ánh sáng màu trắng, bên trong lộ ra một cái huyệt động.

Chứng kiến vẻ mặt mờ mịt của Đường Thiên, Vương Chấn bình tĩnh nói: "Ngươi không cần nhìn quanh. Đây là huyệt động tầng dưới cùng của Hồn Chi Mê Cung, huyệt động phía trên đỉnh đầu ngươi, là thông đạo lên tầng trên. Ở đây, có hồn chìa khóa đi tầng thứ hai, người có được hồn chìa khóa mới có thể tiến nhập tầng thứ hai. Đã định trước, trong chúng ta, chỉ có một người có thể tiến vào tầng thứ hai."

"Địa phương kỳ quái!" Đường Thiên có chút vò đầu: "Làm sao ngươi biết?"

"Hồn Chi Mê Cung đều không giống nhau, nhưng cường giả càng ưa thích Tinh Ngữ Hồn Thạch." Vương Chấn thản nhiên nói: "Đến đây, cho ta mở mang kiến thức một chút về bản lĩnh thật sự của ngươi."

"Thật sự muốn đánh sao?" Đường Thiên đối với Vương Chấn ấn tượng rất tốt.

"Người thắng sẽ lấy được hồn chìa khóa rồi tiến vào vòng tiếp theo, người thất bại sẽ bị tống khỏi mê cung." Vương Chấn nói.

"Được rồi." Đường Thiên có chút bất đắc dĩ: "Vậy thì chiến đi!"

Khi nói xong một chữ cuối cùng, Đường Thiên tựa như biến thành người khác, khí thế đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, hung hăng nhìn chằm chằm Vương Chấn.

Vương Chấn gật gật đầu: "Tốt lắm, ngươi lại có tiến bộ."

Lời còn chưa dứt, Vương Chấn bước một cái, Đường Thiên chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thân ảnh Vương Chấn liền biến mất, cùng lúc đó, một nắm đấm đột nhiên chui ra ở trước mặt hắn.

Thiểm Quyền!

Đồng tử Đường Thiên bỗng dưng co rụt lại, hắn nhìn thấy nắm đấm Vương Chấn ở xung quanh, vài gợn sóng nhàn nhạt hiện lên. Đường Thiên đánh giá lợi hại, nắm đấm Vương Chấn trên không trung rung động kịch liệt, mới có thể hình thành gợn sóng không khí như vậy.

Ahhh, Đường Thiên hít sâu một hơi, thân hình hướng về sau vội vàng thối lui ba bước, RẦM, chân phải đạp mạnh xuống đất, ngừng thân hình, mượn luồng lực lượng này, xoay eo ra quyền.

Thiểm Quyền!

Phanh!

Hai nắm đấm hung hăng đụng vào nhau, Đường Thiên chỉ cảm thấy quyền phải run lên một hồi.

Lực lượng rất mạnh!

Đây không phải cậy mạnh cơ bắp, mà là chấn động kịch liệt do lực lượng bạo phát ra. Muốn ở bên trong thời gian ngắn như vậy, chấn động

bộc phát ra chân lực kinh người như thế, đúng là đã đem chấn động luyện tới lô hỏa thuần thanh.

"Lực lượng rất mạnh." Trong con ngươi lạnh nhạt của Vương Chấn phảng phất một chút bị thiêu đốt, hắn lại đạp mạnh bước, thân hình xẹt tới, lại đánh ra Thiểm Quyền!

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến tới, vẫn là một chiêu Thiểm Quyền.

Hai quyền lần nữa chạm vào nhau.

Rầm rầm rầm!

Hai người quyền như mưa xuống, nắm đấm thỉnh thoảng lại va chạm trên không trung, kình khí bốn phía. Rất nhanh, Đường Thiên liền phát giác có chổ không ổn, mỗi một quyền, nắm tay của hắn đều run lên một hồi, liên tục hơn mười quyền, nắm tay của hắn gần như hoàn toàn tê dại.

Chấn động lại có thể sử dụng như vậy!

Đường Thiên rất kinh ngạc, Thiểm Quyền Vương Chấn chấn động so với Tiểu Băng Quyền, biên độ nhỏ hơn nhiều lắm, lực lượng cũng không lớn lắm, nhưng thời gian phát lực cũng ngắn hơn nhiều, Vương Chấn bắt nó dung nhập bên trong Thiểm Quyền, tạo thành một con đường riêng của Thiểm Quyền.

"Đường Thiên, Thiểm Quyền của ngươi không thể dừng ở mức này đâu!" Vương Chấn chủ động triệt thoái nửa bước kéo giãn khoảng cách, bỗng nhiên mở miệng.

Đường Thiên nghe được câu này, nắm đấm không tự giác nắm chặt, lặng lẽ nói: "Bị phát hiện rồi sao...! Vậy hãy để cho ngươi nhìn sát chiêu Thiểm Quyền của ta!"

"Sát chiêu. . ." Vương Chấn có chút kinh ngạc, hai mắt tỏa sáng.

Đường Thiên chân trái bước mạnh một bước về phía trước, quyền phải vận sức chờ phát động, phút chốc oanh ra!

Một tia chớp màu bạc chói mắt, xé rách tầm mắt.

Vương Chấn chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, trong lòng cả kinh, hai tay khó khăn lắm đặt ở trước người, nắm đấm đã tới, một cổ lực lượng kinh người, trùng trùng điệp điệp đánh vào hai tay hắn.

Phanh!

Hai tay vừa mới giơ lên, lập tức mệt rã rời, Vương Chấn liền lùi lại năm bước, lúc này mới ngừng được thân hình.

Con mắt Đường Thiên chăm chú nhìn chằm chằm Vương Chấn, đây là lần đầu tiên Thiểm Điện Sát của hắn bị người cứng rắn ngăn lại. Thiểm Điện Sát có thể nói cực hạn quyền tốc, Đường Thiên ngay cả ánh mắt của mình cũng khó bắt kịp, không nghĩ tới lại bị Vương Chấn đỡ được.

Hô, Vương Chấn nhổ ra một ngụm trọc khí.

"Thật là sát chiêu lợi hại, chiêu này tên gì?" Vương Chấn trong mắt tràn ngập tán thưởng.

"Thiểm Điện Sát!" Đường Thiên cũng bội phục nhìn Vương Chấn, thực lực thật mạnh.

"Thiểm Quyền ngươi vượt qua ta rồi, ta không thể hình thành sát chiêu Thiểm Quyền." Vương Chấn không e dè thản nhiên nói: "Chỉ tiếc, lần này chúng ta không phải tỷ thí đơn thuần. Ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng, ta toàn lực ra tay đây."

Khí thế Vương Chấn đột nhiên tăng vọt.

Uy áp cường đại, như cuồng phong hướng Đường Thiên đánh úp lại.

Thật mạnh!

Đường Thiên trong lòng nghiêm nghị, nhưng chẳng biết tại sao, hắn không chỉ không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại tràn đầy chiến ý, ở sâu trong đôi mắt của hắn, phảng phất có một ngọn hỏa diễm đang cháy bừng lên: "Mặc dù không nghĩ tới cùng học trưởng giao thủ, nhưng có thể gặp được học trưởng, đối thủ thực lực mạnh như vậy, ta rất vui vẻ!"

Đường Thiên toàn thân chân lực lan truyền, không sợ hãi chút nào, ngang nhiên đối mặt.

Trong mắt Vương Chấn xẹt qua một tia tán thưởng, trầm giọng nói: "Ta ngũ hành thuộc hỏa, quyền pháp tên là Nhất Tự Pháo Quyền, cấp ba, quyền thế cương mãnh, ngươi cẩn trọng."

Đường Thiên đồng dạng trầm giọng nói: "Ta ngũ hành cân đối, quyền pháp tên là Tiểu Băng Quyền, cấp ba, ngươi cũng phải cẩn thận!"

Đường Thiên hít sâu một hơi, Hạc Thân buông lỏng rồi siết chặt, trong nội tâm bình tĩnh dị thường. Trầm hông xuống, lập tức triển khai quyền thế.

Nhìn quyền thế Đường Thiên vững như núi cao, Vương Chấn trong nội tâm thầm than một tiếng, những người kia, đều đánh giá thấp thiếu niên trước mắt này...! Vương Chấn trong mắt chiến ý dâng cao, có thể gặp được đối thủ thực lực mạnh mẽ, là một sự kiện làm cho người hưng phấn cỡ nào.

Chân lực hỏa thuộc tính bằng tốc độ kinh người vận chuyển, tư thế Vương Chấn vô cùng kỳ lạ, hai tay thẳng tắp thả xuống, các đốt ngón tay không có chút nào uốn lượn.

Từng vòng hỏa văn, theo bờ vai của hắn, không ngừng mà hướng nắm đấm xoắn ốc đè ép. Hai tay Vương Chấn giống như họng pháo đỏ bừng, hiện ra ánh sáng màu đỏ rực rỡ.

Quyền pháp thật kỳ lạ!

Đường Thiên trở nên phấn khởi, hắn lần đầu tiên nhìn thấy quyền pháp như vậy, hít sâu một hơi, chân lực toàn thân vận chuyển, Hạc Thân vận sức chờ phát động.

Vương Chấn trong mắt hiện lên một đạo hồng mang, cánh tay phải đỏ bừng giống như họng pháo giơ lên chỉ thẳng Đường Thiên, dùng vai làm điểm tựa, mãnh liệt hướng về sau trầm xuống.

Đông!

Một tiếng giống như tiếng trống trầm thấp, bỗng nhiên vang lên.

Quyền ấn Pháo Quyền màu đỏ chói mắt như là đạn pháo bay ra khỏi nòng, mang theo tiếng hét giận dữ, ầm ầm hướng Đường Thiên bay tới.

Đường Thiên trong nội tâm phấn chấn tới cực điểm, gào to một tiếng, chân trái dồn sức xuống đất, thân hình như rắn, gần như áp sát xuống đất mà chạy, quyền phải đã sớm vận sức chờ phát động, gào thét bay tới đón quyền ấn màu đỏ, một quyền oanh ra!

Hạc Thân kình Tiểu Băng Quyền!

Hạc Thân kình sắc bén như đao, Tiểu Băng Quyền băng sơn toái thạch!

Phanh!

Quyền ấn hồng sắc lập tức nứt vỡ thành vô số tia lửa chói mắt màu đỏ, thoáng như pháo hoa.

Đường Thiên thân thể chấn động, nắm đấm run lên, quyền ấn hồng sắc lực lượng to lớn vượt quá tưởng tượng của hắn, Đường Thiên cảm giác mình tựa như đánh trúng một khối thiết bay tới chùy trước mặt!

Đông!

Không để cho Đường Thiên trì hoãn một hơi, lại là một tiếng bạo âm rung động lòng người, một đạo hỏa hồng Pháo Quyền lại lần nữa gào thét tới.

Đường Thiên không chút nghĩ ngợi, quyền trái vung ra!

Một trăm vạn lần ra quyền là con số Đường Thiên đã đạt được bên trong Nam Thập Tự bài, Tiểu Băng Quyền là võ kỹ được tu luyện nhiều nhất. Mỗi một lần ra quyền, đều giống như bản năng, không cần phải suy nghĩ.

Phanh!

Hỏa hồng quyền ấn, lập tức nứt vỡ, vô số tia lửa, khắp nơi bay ra.

Đông đông đông!

Bạo âm trầm thấp chấn nhiếp lòng người, vang bên tai không dứt, Nhất Tự Pháo Quyền của Vương Chấn tần suất công kích cực kỳ kinh người, hơn nữa mỗi một quyền, đều là thế lớn lực ngầm.

Đường Thiên căn bản không có thời gian suy nghĩ, hắn chỉ có thể không ngừng mà dùng Tiểu Băng Quyền, đánh tan hỏa hồng quyền ấn.

Liên tục hai mươi quyền, Đường Thiên liền phát giác không ổn, nắm đấm của hắn lần nữa xuất hiện dấu hiệu tê dại!

Vương Chấn học trưởng lại đem Thiểm Quyền phát kình, cũng dung nhập vào bên trong Nhất Tự Pháo Quyền!

Thật là lợi hại!

Vương Chấn công kích ổn định kinh người, hắn tựa như bệ pháo trầm trọng vững vàng cắm vào trong nham thạch, hai tay đỏ bừng, không ngừng thay nhau công kích ! Trong con ngươi Vương Chấn bình tĩnh không có một tia chấn động, từ đầu đến cuối, hắn thủy chung bảo trì tần suất công kích.

Nhất Tự Pháo Quyền của Vương Chấn, không phải do học viện Mãnh Thú truyền lại, mà tuyệt học gia truyền. Có rất ít người biết, Vương gia là gia tộc võ học cổ đại, mặc dù xuống dốc đã lâu, nhưng còn có chút nội tình. Nhất Tự Pháo Quyền chỉ có cấp ba, nhưng ở trên tay Vương Chấn lại đại phóng hào quang. Vương Chấn tu bổ quyền pháp nguyên bản rất nhiều, sáp nhập vào rất nhiều kỹ xảo học được tại học viện, hoàn thiện sâu sắc Nhất Tự Pháo Quyền.

Phụ thân Vương Chấn đối với hắn tràn ngập chờ mong, bởi vì Nhất Tự Pháo Quyền, rất có thể ở trên tay hắn, thăng làm vũ kỹ cấp bốn!

Bây giờ Nhất Tự Pháo Quyền cũng đã có thể xuất ra một ít bóng dáng vũ kỹ cấp bốn.

Đường Thiên có chút bị áp chế, Vương Chấn công kích đường đường chính chính, thế không thể đỡ, quyền ấn dày đặc giống như màn mưa, mặc dù không đạt một giây mười hai quyền như Đường Thiên, nhưng bởi vì nó thế lớn lực ngầm, vẫn như cũ mà triệt để phong tỏa hướng tiến lên Đường Thiên. Đường Thiên chỉ có thể nhờ vào Không Thung Bộ cùng Tiểu Băng Quyền, không ngừng né tránh cùng ngăn cản.

Hỏa hồng quyền ấn uy lực kinh người, oanh động bốn phía, vách đá cứng rắn như sắt, lập tức bị phá ra một cái hố to, vô số toái thạch bắn ra. Đường Thiên còn phải phòng bị những toái thạch này, toái thạch bắn ra tốc độ rất nhanh, không cẩn thận bị dính vào mặt, chắc chắn sẽ có màu đổ.

Không được!

Không thể như thế này được!

Chỉ có mở rộng góc độ, mới có thể có cơ hội.

Đường Thiên cắn răng một cái, dưới chân mãnh liệt dùng sức, thân hình co lại lăn một vòng, liền lăn đến vách đá bên cạnh, lưng kề sát trên vách đá, Đường Thiên liền dọc theo vách đá, co giò chạy như bay.

Đông đông đông!

Quyền ấn hỏa hồng, như mưa rơi, cắn lấy phía sau Đường Thiên, đuổi theo không bỏ. Những nơi Đường Thiên đi qua, tất nhiên là một loạt hố sâu cỡ chậu rửa mặt.

Vương Chấn rất nhanh liền phản ứng.

Vài đạo quyền ấn xuất hiện ở phía trước Đường Thiên.

Đường Thiên nhạy bén dị thường tránh thoát, hắn dọc theo vách đá mà chạy không có quy luật.

Vương Chấn vẻ mặt lạnh băng giống như sắt thép, trong mắt hiện lên một đạo hồng mang.

Công kích bỗng nhiên dừng lại, Đường Thiên trong nội tâm vui vẻ, chẳng lẽ là Vương Chấn chân lực không đủ, song khi hắn nhìn tới, lại hít vào một ngụm hơi lạnh, sắc mặt đại biến.

Hai cánh tay đỏ bừng đồng thời vung lên, nhằm thẳng vào Đường Thiên.

Phảng phất như có hai họng pháo đỏ bừng, đằng đằng sát khí, uy nghiêm đáng sợ song song trực chỉ Đường Thiên.

Không tốt!

Trong nội tâm Đường Thiên nhảy lên một cái.

Đông!

Âm thanh rung động so với trước càng thêm trầm thấp, làm cho lỗ tai Đường Thiên bỗng nhiên tê rần.

Hai luồng quyền ấn so với trước càng thêm to lớn ngưng thực, như là đạn pháo bay ra khỏi nòng, gào thét mà bay đến trước mặt.

Dưới nguy hiểm cường đại, tóc gáy Đường Thiên sắp dựng đứng, “rít…” hắn hít sâu một hơi, không khí như đao vào phổi, thậm chí có chút đau đớn như kim đâm!

Lông mày Đường Thiên nheo lại, lập tức trầm hông, chân lực toàn thân điên cuồng hướng hắn hai nắm đấm tụ tập.

Hạc Thân trong cơ thể dường như muốn rục rịch.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hạc Thân Thứ Hai Thức Tỉnh

Hai quyền ấn đỏ rực như lửa gào thét, song song mà bay tới.

Lúc này đây, thời gian dường như chậm lại khác thường. Hai quyền ấn kia từ từ lớn dần trong mắt Đường Thiên. Hạc Thân trong cơ thể dường như thức tỉnh, đôi cánh hạc kia từ từ dựng thẳng.

Mỗi một tia chân lực trong các ngóc ngách toàn thân đều được điều động.

Từng tiếng hạc kêu trong trẻo vang lên trong lòng.

Trong lòng Đường Thiên một mảnh thanh tĩnh, thân hình khẽ động, một bước vọt tới.

Co bước, tung quyền!

Lực dồn xuống chân, cắm vào nham thạch. Hai nắm đấm chân thực không hoa mỹ mà đấm ra, đón lấy hai quyền ấn.

Phanh!

Đóa hoa lửa to lớn nổ tung trước mặt Đường Thiên. Hai cánh Hạc Thân trong cơ thể Đường Thiên run lên. Lực chấn động như một dòng điện chạy theo kinh mạch Đường Thiên xuống hai chân rồi truyền xuống đất.

Bùm!

Nham thạch xung quanh hai chân Đường Thiên đều biến thành bột mịn.

Thân hình Đường Thiên biến mất lần nữa.

Lại co bước tung quyền!

Lại va chạm một lần nữa!

Phành!

Thân thể Đường Thiên run lên, giày và ống quần ngoài đều bị phá nát.

Hai chân phát lực một lần nữa, tiếp tục lao đầu về phía trước. Đường Thiên hiểu rất rõ, nếu không thu hẹp khoảng cách của hai bên tuyệt đối không thể thắng.

Hồng quang lóe lên trước mặt, Đường Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, hai đấm lại đánh ra một lần nữa.

Phanh!

Những ngôi sao đỏ kia tựa như những đóa hoa máu nở rộ, nháy mắt tỏa ra trước mắt Đường Thiên. Thân thể Đường Thiên nhoáng lên một cái, sắc mặt tái nhợt. Nhưng hắn vẫn cứ điên cuồng mà lao về phía trước. Vẫn chưa đến lúc dùng Đại Tuyết Băng…

Gương mặt băng lãnh của Vương Chấn lộ ra một tia sắc lạnh. Đường Thiên đã thu hẹp một nữa khoảng cách, nhưng hắn vẫn không hề có chút biến hóa. Chỉ có đôi mắt của hắn đỏ rực như thanh thép đang rèn, điên cuồng hưng phấn.

Từng vòng lửa màu đỏ lấy chân Vương Chấn xoắn ốc từ trên xuống, không ngừng xuất hiện, không ngừng tích tụ, không ngừng nén lại vào hai quyền của hắn.

Quyền ấn từ màu đỏ rực chuyển sang màu đỏ sậm rồi biến thành đen.

Quyền ấn màu đen bao lấy hai tay Vương Chấn, một loại khí tức làm người ta cảm thấy nguy hiểm, sợ hãi truyền ra, tràn ngập khắp nơi.

Vương Chấn không lĩnh ngộ ra sát chiêu của Thiểm Quyền nhưng lại lĩnh ngộ được sát chiêu của Nhất Tự Pháo Quyền.

Song Liên Hắc Pháo Sát!

“Đường Thiên! Kết thúc đi!”

Mặt không biểu tình, trong lòng Vương Chấn khẽ nói.

Hai tay thẳng tắp, từ từ co lại về phía sau rồi tung ra. Vương Chấn phải lui ba bước liên tục mới hóa giải được lực phản chấn này.

Hai quyền ấn màu đen tựa như hai viên đạn pháo trí mạng xẹt đi trong không khí, đi đến đâu tỏa ra từng đợt sóng mạnh mẽ đến đó.

Sát cơ mãnh liệt tập trung thẳng vào Đường Thiên. Đường Thiên dựng cả tóc gáy, bản thân không thể tránh được nữa. “Chỉ cần sống sót sau chiêu này là mình chiến thắng, chống lại nó… mình còn Đại Tuyết Băng.”

Đường Thiên trừng to hai mắt, phục người xuống mắt chăm chú quan sát hai quyền ấn màu đen đang bay tới, hai đấm ngang ngạnh tung ra.

Phành!

Vô số hỏa diễm nuốt lấy Đường Thiên, bỗng nhiên, một đoàn lửa màu đen tóe ra.

Nhiệt độ của ngọn lửa đen vô cùng kinh khủng, nham thạch xung quanh đều bị hòa tan. Ngọn lửa đen quỷ dị, điên cuồng hừng hực thiêu đốt, không có chút dấu hiệu nào yếu đi.

Đường Thiên…

Hưng phấn dần mất đi trong mắt Vương Chấn, hai tay buông xuống. Đường Thiên ương ngạnh vượt qua dự liệu của hắn. Một tên quái vật lì lợm, khiến hắn phải dùng đến sát chiêu.

Lực lượng khủng bố trong cơ thể Đường Thiên đánh phá khắp nơi. Ngọn lửa màu đen như thiêu cháy hết thảy. Ngay trong tíc tắc nắm tay Đường Thiên va chạm vào quyền ấn, quyền ấn truyền ra một kình lực chấn động kinh người, như dòng điện, nháy mắt chảy vào cơ thể Đường Thiên. Phút chốc, Hạc Thân trong cơ thể Đường Thiên bị đánh nát.

Chấn lực lại tiếp tục hướng đến kinh mạch, cơ thịt, lục phủ ngũ tạng điên cuồng mà phá nát. Chân lực Đường Thiên như một tờ giấy mỏng manh trước chấn lực kinh người kia.

Phá hủy , phá hủy, phá hủy!

Sau đó chấn lực theo đan điền thứ ba đi vào đan điền thứ hai, chạm vào Hạc Thân thứ hai trước giờ vẫn ngủ say.

Hạc Thân thứ hai, dường như tỉnh dậy, chậm rãi vỗ cánh.

Vương Chấn lặng im nhìn ngọn lửa đang bốc lên cao. Ngọn lửa đen do Song Liên Hắc Pháo Sát hình thành được tạo ra bởi quá trình nén ép chân lực thuộc tính hỏa dưới áp lực cực lớn. Dù là nhiệt độ hay sức phá hoại đều vượt qua Nhất Tự Pháo Quyền.

Vương Chấn từ sớm đã luyện thành tuyệt kỹ này, nhưng đây là lần đầu dùng trong thực chiến.

Uy lực còn mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn.

Thần sắc Vương Chấn bình tĩnh lại, trong lòng chó chút tiếc hận. Ngọn lửa màu đen dần biến mất, cơ thể Đường Thiên giống như một tượng than đen, quỳ trên mặt đất không nhúc nhích.

Đường Thiên không chết đi như vậy chứ?

Nội tâm Vương Chấn phẳng lặng suy nghĩ, thật lâu sau mới nhìn thoáng qua Đường Thiên rồi xoay người định nhảy lên lồng sáng trắng trên đầu.

“Hê… còn chưa đánh xong mà…!”

Âm thanh khàn khàn truyền từ phía sau Vương Chấn tới. Vương Chấn dừng bước, xoay người lại.

Đường Thiên nằm trên mặt đất giãy dụa một cách khó khăn, cố gắng đứng lên. Cơ thể cháy đen, quần áo gần như không còn. (Dg: óe! Nude!) Vương Chấn biết rõ Đường Thiên đã trọng thương. Song Liên Hắc Pháo Sát ẩn chứa chấn kình vô cùng khủng khiếp, chỉ e lục phủ ngũ tạng trong người Đường Thiên đều bị đánh nát cả rồi.

“Ta khuyên ngươi không nên cử động, làm vậy sẽ khiến vết thương nặng thêm.” Vương Chấn bình tĩnh nói: “Ngươi không có khả năng thắng, có chiến đấu tiếp tục cũng vô dụng.”

“A… ai nói vậy?”

Cuối cùng Đường Thiên đã đứng lên nhưng lại lắc lư như muốn té. Hắn ngẩng đầu lên, gương mặt đen đúa, tóc bị đốt trụi, nhìn qua xấu xí vô cùng.

“Thắng bại đã định, ngươi cũng đã cạn lực rồi.” Vương Chấn vẫn bình tĩnh: “Đây chỉ là một cuộc tỷ thí, tỷ thí giữa các học viện, vì thế không cần thiết phải đánh đến chết.”

“Ha ha…” Đường Thiên cười lên khó coi, thân hình hắn cũng đứng vững. Ánh mắt như có vật gì đó muốn động: “Không cần thiết?”

Hạc Thân thứ hai trong cơ thể không ngừng tiến hóa, Hạc Thân thứ nhất bị đánh tan một lần nữa tụ lại.

Lực lượng mạnh mẽ vào trong cơ thể Đường Thiên như bị hấp dẫn, điên cuồng hướng đến Hạc Thân thứ hai mà lao đi. Hạc Thân thứ hai

cũng giống một cái động không đáy, không ngừng hút lực lượng phá hoại kia vào. Hạc Thân thứ hai vốn nhỏ bé bắt đầu bành trướng.

Hắn lầm bầm như mê sảng:

“Trước kia, không ai thích ngươi, bọn họ cười nhạo sau lưng ngươi, coi thường ngươi, chán ghét ngươi. Ngươi không có bằng hữu, không có nụ cười, mỗi ngày đều trôi đi lạnh lẽo. Hiện giờ, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ, ngươi có bằng hữu, ngươi có nụ cười, ngươi trở nên khờ khạo hơn, các ngươi cùng nhau làm những việc khờ khạo, giễu cợt lẫn nhau, khích lệ nhau. Các ngươi có mộng tưởng, thật lớn, thật vĩ đại, bọn họ không hiểu được. Các ngươi từng nói là kề vai chiến đấu, không bao giờ từ bỏ không bao giờ lùi lại. Một nơi như vậy mà không cần thiết ư”

Đường Thiên cuối nhìn bàn tay mình, thì thào nói:

“Ta đã nói giành được thắng lợi ở đây, ta muốn giành hạng nhất ở đây!”

“Ta đã nói, dù lão đầu có lý do gì ta cũng sẽ giúp hắn.”

“Ta đã nói, dù chết cũng phải thắng.”

Đường Thiên đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt như có một ngọn lửa cháy trong đó. Mở tay ra rồi siết chặt lại.

“Làm sao mà nhận thua?”

“Ngươi quá xem thường ta!”

Rống lên như một dã thú đang tức giận, Đường Thiên hóa thành một cái bóng đen đánh tới Vương Chấn.

Đồng tử Vương Chấn co rụt lại, nhanh thật!

Rốp rốp!!!

Tiếng khớp xương nổ giòn tan, cánh tay Vương Chấn thẳng tắp đẩy ra, nhanh như chớp đánh đến Đường Thiên.

Chân lực đỏ như lửa đồng thời toát ra, nhanh chóng tích tụ vào tay Vương Chấn. Dù đối mặt với sự tình gì thì Vương Chấn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như sắt thép.

Quyền ấn màu đỏ như chớp giật xuất hiện ở nắm tay.

ẦM!!!

Âm thanh làm người ta kinh hãi lại vang lên một lần nữa.

Hồng quang lóe lên.

Phanh!

Đóa hoa đỏ như lửa nổ tung. Tiểu Băng Quyền của Đường Thiên một quyền rồi lại một quyền đánh vỡ những quyền ấn kia.

Tốc độ Đường Thiên bạo tăng!

Vương Chấn vẫn trầm tĩnh, cánh tay co lại phía sau rồi bung ra, một quyền ấn đỏ rực phá ra đánh thẳng tới Đường Thiên.

“Chết đi!”

Đường Thiên rống lên như một dã thú bị thương, mặt mũi hắn dữ tợn, lại một quyền đánh cho quyền ấn kia nát ra.

Sắc mặt Vương Chấn lần đầu thay đổi, đồng tử co nhỏ lại như đầu kim.

Đường Thiên một quyền đánh vỡ pháo quyền thì không có gì, nhưng trước đó, mỗi lần va chạm vào quyền ấn tốc độ hắn sẽ chùng lại, hiện tại quyền ấn cứ như không ảnh hưởng đến hắn mảy may, hai lần vung quyền đều không hề dừng lại.

Mạnh hơn sao…

Vương Chấn hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên lui về phía sau.

Một mặt nhanh chóng lui lại, một mặt liên tục đánh về phía Đường Thiên với tần suất kinh người.

Rầm rầm rầm!

Từng đoàn lửa nổ tung liên tục trên không trung. Một bóng đen mờ ảo chạy dọc theo đám lửa, ngang nhiên đánh đến. Mỗi một bước đều nặng như hàng ngàn quân sĩ duyệt binh, khiến đất đá văng ra, bắn đi khắp nơi. Mỗi một bước đều nhanh như chớp.

Chân lực toàn thân Vương Chấn một lần nữa được huy động. Ánh mắt lạnh như băng, tỏa ra nét điên cuồng. Quyền ấn màu đen hình thành với tốc độ khủng khiếp.

Song Liên Hắc Pháo Sát!

Đến nước này thì Vương Chấn không còn lưu lại một chút sức nào. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh mang theo đất đá, đang lướt qua đám lửa kia.

Ngươi muốn chết cũng thắng lợi vậy thì đến đi!

Phanh!

Lực lượng phản chấn quá mạnh, cả người Vương Chấn như bị ném ra. Gương mặt cương nghị như sắt thép lúc này trắng như tờ giấy.

Đi đi! Hủy diệt đi!

Vương Chấn bình tĩnh lại, chờ mong thắng lợi.

Thân ảnh điên cuồng kia không hề do dự, không hề sợ hãi vung quyền ra như đao, hung hăng quyết liệt đánh vào quyền ấn màu đen.

Khuôn mặt đen đúa của Đường Thiên lộ ra hàm răng trắng, thốt ra hai chữ lạnh như băng:

“Chết đi!”

Một quyền vung lên, hướng đến hai quyền ấn màu đen kia. Gần như một lúc, trong lòng Đường Thiên vang lên một tiếng hạc kêu cao vút.

Kết thúc rồi… ánh mắt Vương Chấn bình tĩnh, không để lộ bao nhiêu kinh hỉ. Một kích cực mạnh vừa rồi đã vượt quá cực hạn bình thường của hắn. Một kích Song Liên Hắc Pháo Sát mãnh liệt kia là tuyệt tác đỉnh phong, không biết tích tụ bao nhiêu tinh hoa của hắn.

Rắc!

Một âm thanh nhỏ vang lên, nhưng trong tai Vương Chấn như tiếng sét đánh.

Quyền ấn màu đen đang xoay nhanh, mang theo lực phá hoại kinh người giống như một quả cầu tuyết, quỷ dị mà đổ sụp xuống.

Làm sao có thể…

Đầu óc Vương Chấn trống rỗng, tay chân lạnh như băng. Một bóng người màu đen lóe lên trước mặt hắn rồi biến mất mà hắn dường như không thấy.

Phía sau cổ nhói lên, trong lúc mơ màng, hai mắt Vương Chấn tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Hộc hộc hộc…

Tiếng thở gấp của Đường Thiên vang lên trong huyệt động.

Thắng… mình thắng rồi… thật sự thắng rồi…

Vẻ mặt Đường Thiên như không tin, ngơ ngác nhìn vào bàn tay mình.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đội Quân Bằng Gốm

Không ngờ mình lại chiến thắng. . .

Đường Thiên ngơ ngác nhìn vào bàn tay của mình , lòng bàn tay đen thui , nham nhở đày vết cháy xém. Thắng. . . Đúng là thắng rồi. . .

"Ha ha. . ." Đường Thiên ngây ngốc cười, đôi môi hắn hơi nhếch lên , trên khuôn mặt cháy đen lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, nụ cười trên môi hắn không ngừng mở rộng.

"Ha ha ha ha! Ta thắng! Ta thắng!"

Đường Thiên vừa vò đầu vừa cười ha ha, trên khuôn mặt đen thui của hắn vẫn giữ nguyên nụ cười hồn nhiên như trẻ thơ , hắn giơ cao hai tay lên , rồi hô lớn : "Oa oa oa, ta thắng rồi!"

Bịch, hai chân như nhũn ra khiến hắn phải ngồi bệt xuống , nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ngây ngô.

Đây là lần đầu tiên hắn thắng lợi một cách chính thức đấy. . .

Nhất định mình sẽ mạnh hơn nữa!

Chắc chắn mình sẽ thu hái được nhiều thắng lợi hơn nữa!

Thiếu niên nắm chặt tay , tự nhủ với bản thân như vậy. Trận chiến này vẫn chưa phải là trận chiến cuối cùng, những trận chiến tiếp theo sẽ khó khăn hơn , đồng thời sẽ gặp rất nhiều cường giả.

Đường Thiên, cố gắng lên!

Đường Thiên hít sâu một hơi , trong mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh , sau đó hắn liền ngồi xuống , bắt đầu kiểm tra tình trạng cơ thể mình. Vừa rồi, khi vẫn đang chiến đấu, hắn không có thời gian để kiểm tra kỹ thân thể mình, vì thế lúc này hắn muốn cẩn thận kiểm tra lại cơ thể mình.

Nhưng khi vận chuyển Hạc Khí Quyết một vòng, lập tức Đường Thiên phát hiện ra có điểm khác thường.

Rõ ràng là Hạc Thân cấp hai lớn hơn trước một vòng, hắn có thể cảm giác thấy bên trong Hạc Thân đang chậm rãi phát tán ra những tia lực lượng, chạy dọc theo Đan Điền Trì thứ hai, rót vào tầng thứ ba của Đan Điền Trì, rồi sau đó di chuyển đến toàn thân hòa vào tứ chi ngũ hải.

Đường Thiên thử thúc giục Hạc Thân tầng hai, nhưng vẫn như trước, Hạc Thân tầng hai vẫn không có chút phản ứng nào mà chỉ chậm rãi không ngừng lưu chuyển.

Đúng là thứ kì quái. . .

Mặc dù không biết rốt cục phải làm cách nào để vận dụng Hạc Thân tầng hai, nhưng lực lượng phóng thích từ Hạc Thân tầng hai rót vào trong Đan Điền Trì cấp ba, làm cho phạm vi của Đan Điền Trì lặng lẽ lớn lên hơn gấp đôi.

Đường Thiên cảm thấy vô cùng bất ngờ và sung sướng, nhưng sau đó bất chấp tất cả, bắt đầu gạt bỏ suy nghĩ lung tung. Ngưng thần tĩnh khí chuyên tâm vận chuyển Hạc Khí Quyết, lập tức năng lượng từ bốn phương tám hướng bị hút vào bên trong cơ thể Đường Thiên ,sau đó thông qua kinh mạch, chuyển hóa thành những tia chân lực tinh thuần, liên tục rót vào trong Đan Điền Trì cấp ba , chẳng mấy chốc phần vừa mới mở rộng ra của Đan Điền Trì cấp ba đã được điền đầy một chút.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

"Đúng là một trận quyết đấu đặc sắc. Không ngờ Nhất Tự Pháo Quyền , một loại quyền pháp lỗi thời lại thoát thai hoán cốt trong tay

Vương Chấn , kẻ này rất có tiền đồ. Nhưng việc Đường Thiên có thể đánh bại Vương Chấn, đúng là nằm ngoài dự đoán mọi người...." Một giọng nói tuy lạnh nhạt nhưng lại tràn ngập vẻ tán thưởng, ánh mắt của người lên tiếng nhìn lên cái lồng sáng trước mặt , trên lồng sáng này đang phát lại hình ảnh trận quyết chiến của Đường Thiên và Vương Chấn .

Nếu như thành chủ ở chỗ này , nhất định có thể nhận ra người này là ai , bởi hắn chính là đối tác của thành chủ , Ngũ tiên sinh của Ô Nha tinh!

Tên vách tường trước mặt Ngũ tiên sinh có đặt vô số lồng ánh sáng, bên trong mỗi lồng sáng đều có hình ảnh bóng người chớp động.

"Ngươi nói Tất Quân chết trong tay Đường Thiên sao?" Đột nhiên Ngũ tiên sinh hỏi, ở phía sau lưng hắn là một người đang cung kính đứng yên , người đó chính là Địch Hàn.

"Vâng!" Địch Hàn trả lời.

"Đúng là một thiêu niên có thiên phú...." Trên mặt Ngũ tiên sinh đầy vẻ thưởng thức.

Địch Hàn nói: "Nghe nói Đường Thiên tu luyện võ kỹ cơ sở những năm năm , nên bị người ta coi là kẻ có thiên phú chẳng ra gì , sau đó hắn đắc tội Chu gia, bị học viện An Đức khai trừ. Nhưng sau đó đột nhiên thực lực của hắn tăng tiến cực nhanh , so với lúc giao chiến với thuộc hạ , lúc này hắn đã mạnh hơn rất nhiều."

"Tu luyện võ kỹ cơ sở mất năm năm sao ? Thế gian này còn có người thú vị vậy sao?" Ngũ tiên sinh vỗ tay cười lớn , nhưng sau đó bỗng nhiên hắn như nhớ ra cái gì đó , hai mắt liền tỏa sáng: "A..., nói như vậy, có khả năng là chòm sao Nam Thập Tự đang ở trên tay hắn ? Chòm sao Nam Thập Tự khổ tu bài, năm năm tu luyện võ kỹ cơ sở , điểm đặc thù này khá giống.... Điều đó cũng có thể giải thích vì sao tiểu cô nương kia

lại nhận biết được dấu hiệu của Nam Thập Tự . Đem Đường Thiên xếp vào đối tượng trọng tâm cần chú ý."

"Vâng!" Địch Hàn tuân mệnh.

"Vận khí thật là tốt mà." Ngũ tiên sinh cười ha ha: "Chòm sao Nam Thập Tự khổ tu bài, nghe nói nó có cất giữ một bí mật vô cùng lớn. Ta khốn khổ tìm kiếm nhiều năm rồi , không ngờ vừa đến đây đã có tin tức của nó, quả nhiên là ông trời đang phù hộ ta."

Địch Hàn không hề lên tiếng.

"Hiện tại chúng ta đã thu thập được bao nhiêu phần huyết dịch?" Ngũ tiên sinh lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh , hỏi .

"Ba mươi hai phần." Địch Hàn đáp: " Huyết Nhãn đã có kết quả, huyết mạch bình thường có mười tám phần, huyết mạch hợp cách có tám phần, huyết mạch cao cấp có năm phần, huyết mạch Thanh Đồng cấp có một phần."

"Ah, ai là người mang Thanh Đồng huyết mạch ?" Ngũ tiên sinh hỏi.

"Trâu Khải." Địch Hàn nói: "Cao thủ số một của học viện Thần uy , đệ tử bài danh thứ bảy trong toàn bộ Tinh Phong thành , đã bắt được hắn."

"Không tệ không tệ!" Ngũ tiên sinh vô cùng hài lòng: "Không ngờ huyết mạch ưu tú lại xuất hiện sớm như vậy . Chỉ cần có mười phần Thanh Đồng cấp huyết mạch, ha ha, là ta có thể tinh luyện hợp thành Bạch Ngân huyết mạch rồi, ha ha! Bạch Ngân huyết mạch trong truyền thuyết , chỉ cần nghĩ tới thôi cũng khiến người ta thật kích động...!"

Thanh âm điên cuồng của Ngũ tiên sinh quanh quẩn trong phòng ,khiến trong lòng Địch Hàn bỗng nhiên dấy lên một tia lãnh ý.

"Chỉ tiếc là Đường Thiên không bị thương nên không thể thu được máu tươi của hắn, ta rất muốn biết huyết mạch mà Đường Thiên mang

trong người là gì ." Ánh mắt Ngũ tiên sinh chớp động.

"Tuổi của Đường Thiên cũng hơi lớn, hắn đã mười bẩy tuổi rồi." Địch Hàn do dự một lát rồi nói.

"Thật đúng là đáng tiếc." Ngũ tiên sinh khẽ giật mình, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối: "Mười bẩy tuổi sao? Đúng là đã lớn rồi. Niên kỷ càng nhỏ thì sinh cơ trong huyết mạnh càng mạnh, đồng thời sau khi dung hợp cũng mang lại năng lực càng lớn . Thật đáng tiếc."

Chỉ trong chớp mắt , Ngũ tiên sinh đã đem Đường Thiên ném ra khỏi đầu , dặn dò: "Đợi Đường Thiên rời khỏi chỗ đó, hãy đi tới chỗ Vương Chấn lấy chút máu, những tên hậu duệ của thế gia cổ võ thường mang trong người huyết mạch cực tốt."

"Vâng!" Địch Hàn tuân mệnh.

"Ha ha, quả nhiên không uổng công ta hao tổn tâm cơ tìm đến Tinh Phong thành." Sắc mặt Ngũ tiên sinh đầy âm trầm: "Bất kể làm cách gì , lần này ta muốn kiếm đủ mười phần Thanh Đồng huyết mạch! Thật làm cho người ta mong đợi, đến tột cùng Bạch Ngân huyết mạch trong truyền thuyết sẽ có được uy lực như thế nào đây!"

"A...! Đường Thiên biến mất. . ." Đột nhiên Địch Hàn đang nhìn chằm chằm vào lồng sáng la lên thất thanh.

"Hả?" Ngũ tiên sinh phục hồi lại tinh thần , nhưng cảnh tượng mà hắn nhìn thấy trong lồng sáng khiến hắn phải sửng sốt, phải mất một lúc mới hồi phục lại , trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên không thể tin nổi: "Rõ ràng đã kiểm tra toàn bộ Hồn Chi Mê Cung rồi mà , làm sao có thể. . ."

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Đường Thiên mở to mắt, tinh quang trong đồng tử hơi lóe lên rồi biến mất, chân lực toàn thân khẽ chấn động , phanh, vô số khói đen nổ tung khỏi người hắn , tất cả những vết cháy đen trên người hắn đều bị chấn

bay ra . Thân hình vốn đen thui của Đường Thiên lại khôi phục lại hình dáng cũ. Hắn đứng lên, vẻ mặt tươi cười.

Chân lực trong cơ thể hắn tăng vọt , lần này hắn đã đột phá cấp ba cao đoạn, đạt tới cảnh giới viên mãn .

Bởi vì số lượng chân lực trong người hắn đã chạm đến vách ngăn của viên mãn , đây chính là điểm đặc thù của chân lực viên mãn .

Đường Thiên nhìn thoáng qua Vương Chấn đang nằm trên mặt đất, lúc này Vương Chấn vẫn đang bị hôn mê.

"A..., ngươi là một đối thủ không tệ, vì thế ta sẽ không bóc lột ngươi . Ai, thật là đáng tiếc, mất toi một cơ hội vơ vét chiến lợi phẩm. . ." Trong miệng Đường Thiên khẽ làu bàu , hắn không chút do dự, nhìn thoáng qua lồng sáng trên đỉnh huyệt động, rồi tung người nhảy lên.

Khi Đường Thiên vừa xuyên qua lồng ánh sáng , thì phía trên truyền đến một luồng hấp lực.

Luồng hấp lực này có lực hút cực kỳ kinh người , khiến Đường Thiên không kịp có bất kỳ phản ứng nào, chỉ cảm thấy trời đất xung quanh quay cuồng. Hắn không hề biết rằng , lúc này Nam Thập Tự ấn ký trong lòng bàn tay hắn bỗng sáng lên.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Bịch!

Đường Thiên ngã vào trong nước, nước biển lạnh như băng không ngừng vỗ lên mặt Đường Thiên ,khiến đầu óc đang lâm vào hỗn loạn của hắn tỉnh táo trở lại.

Ồ, sao nơi này lại có biển được nhỉ ? Không phải Vương Chấn nói nơi này có hồn thược (chìa khóa linh hồn) sao?

Đường Thiên quay đầu nhìn xung quanh , bỗng hắn phát hiện ra ở phía xa xa trên mặt biển có một chấm đen nhỏ.

Chính là nơi đó!

Lập tức tinh thần của Đường Thiên chấn động, vội vàng vận khởi chân lực, nhảy ra khỏi mặt biển.

"Oa oa oa, xem Bát Bộ Cản Thiền của ta hừng hực xông tới đây , hồn thược, ta đến đây!"

Tiếng hò hét của Đường Thiên văng vẳng trên mặt biển rộng lớn , hắn nhảy lên tạo thành một bức tường nước cao cao, rồi nhanh chóng bay về hướng chấm đen trên mặt biển. Hiện tại chân lực trong người Đường Thiên đã đạt tới cấp ba Đại viên mãn, khí mạch trầm sâu, khi thúc dục Bát Bộ Cản Thiền , tốc độ bay khá nhanh.

Sáu giờ sau.

Đường Thiên thở hồng hộc, chân lực của hắn đã tiêu hao gần như không còn. Chấm đen nhỏ thoạt nhìn tưởng không bao xa , nhưng thật ra muốn tới nơi lại cực kỳ xa xôi. Về sau Đường Thiên chỉ còn cách liều mình dốc sức khua tay trên biển để bơi tới đảo nhỏ.

Vù vù vù. . . Cái gì mà phá giải hồn thược . . . Có mà cố tình tra tấn người ta thì có. . .

Một mặt Đường Thiên vừa phàn nàn trong lòng , một mặt giãy dụa dùng cả tay lẫn chân bò lên bờ . Khi bơi tới gần hắn mới phát hiện ra chấm đen thực chất là một bức tường đá cao cao kéo dài hơn mười dặm, sừng sững đứng giữa biển rộng.

Đúng là rất đồ sộ...!

Thế nhưng cũng rất là khó bò. . .

Đường Thiên cố gắng leo lên...

Mặt đất dưới chân cực kỳ bằng phẳng , được tạo thành bởi những tảng đá hình vuông có độ dài tới hơn một trượng ghép lại chỉnh tề với nhau kéo dài về phía xa xa .Khi ánh mắt của Đường Thiên nhìn theo những khối đá lập phương hình vuông kéo dài đến phía xa xa, những thứ nhìn thấy làm hắn ngây ra như phỗng.

Ở phía xa xa có một chi quân đội cực lớn đang đứng yên . Trường thương như rừng, lượng người thì đông nghịt một mảnh nhìn không thấy cuối , cả đội ngũ nghiêm chỉnh đầy uy nghiêm tỏa ra sát khí khó có thể nói bằng lời phả vào mặt hắn. Cả một chi quân đội có số lượng kinh người như vậy lại không hề phát ra chút âm thanh nào , sự yên tĩnh đầy chết chóc làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Cái này , cái này ,cái này. . .

Sắc mặt Đường Thiên trắng bệch, kể cả khi hắn là kẻ có lá gan cực lớn , nhưng cảnh tượng này cũng làm cho hắn sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Ta, ta ,ta. . . Đi. . . Đi nhầm chỗ rồi. . .

Hàm răng trong miệng Đường Thiên run rẩy , nhưng lại không hề phát ra bất cứ âm thanh nào. Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn nằm ngoài năng lực thừa nhận của hắn. Bắp chân Đường Thiên run run , đầu óc trở nên trống rỗng.

Nhưng thời gian cứ thế trôi qua , còn đội quân trước mắt hắn vẫn không hề có chút động tĩnh nào.

Tĩnh mịch, không gian xung quanh vẫn chỉ là một mảng tịch mịch.

Tinh thần Đường Thiên hơi phục hồi lại một chút, đầu óc đang trống rỗng cũng từ từ vận động , ừ, chuyện gì xảy ra ấy nhỉ?

Hắn hơi do dự một chút , rồi quyết đinh dứt khoát , bên người ta nhiều người như vậy , mình có chạy cũng chẳng thoát đâu .

"Này, uy uy, đây là nơi nào thế?"

Đường Thiên vừa hô lớn, vừa cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước, trên mặt đầy vẻ cảnh giác, chỉ cần cảm thấy tình huống không đúng một cái là lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng không ai đáp lại lời hắn.

Đường Thiên bỗng phát giác ra có điểm nào đó bất thường ở đây, vì thế hắn tiếp tục cẩn thận từng li từng tí tiến lên. Mặc dù Đường Thiên càng lúc càng tới gần, nhưng chi quân đội này vẫn đứng yên cứ như không hề nhìn thấy hắn vậy.

Vẫn chỉ là sự yên tĩnh đầy chết chóc!

Đường Thiên nuốt nước bọt, thần kinh cực kì căng thẳng.

Cho đến khi Đường Thiên tiến đến trước mặt chi quân đội này , hắn mới hoàn toàn buông lỏng , mẹ , làm cho người ta sợ hãi cả buổi, hóa ra cả đám không phải người thật.... Thiếu chút nữa đem ca hù chết rồi ! Lúc này Đường Thiên đã nhìn rõ, hóa ra chi quân đội đông đảo này lại là một chi quân đội bằng đất nung.

Những bức tượng gốm mầu xám có độ cao y hệt người thường , mỗi một bức tượng đều mặc giáp cầm thương , trông rất là sống động.

Nhưng có một điểm khác thường, đó là chi quân đội đất nung này không hề có mặt!

Tất cả các pho tượng gốm , không một cái nào có mặt , nơi đáng ra là bộ mặt chỉ có một khoảng trống trơn . Từng cái từng cái tượng gốm đứng im trong yên lặng , đội hình chỉnh tề nghiêm ngặt , dài dằng dặc nhìn không thấy điểm cuối.

Trong lòng Đường Thiên rung động vô cùng, sắc mặt trắng bệch.

Đây. . . Đây là nơi nào?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Binh

Đường Thiên cẩn thận quan sát từng dãy tượng gốm.

Những tượng gốm này nhìn rất cổ xưa. Năm tháng lưu lại trên người chúng những dấu vết không thể bôi xóa được. Rất nhiều tượng gốm đã xuất hiện một ít vết nứt, bụi bặm bám đầy. Chúng dường như đến từ một thời đại rất xa xưa, thần bí mà tang thương.

Đây là nơi nào?

Những tượng gốm binh sĩ không mặt này do ai tạo ra?

Bộp! Ầm! Ầm!

Một âm thanh nghiền nát truyền đến, Đường Thiên giật mình, vội vàng nhìn sang.

Thì ra là một pho tượng gốm bỗng dưng vỡ vụn, hóa thành một đống phế tích.

Âm thanh nghiền nát vừa rồi như một tín hiệu, rắc… rắc…, những pho tượng kia lần lượt nứt ra rồi thay nhau mà sụp đổ.

Mấy chục vạn tượng gốm ầm ầm sụp đổ trước mắt, điều này khiến Đường Thiên rung động không thôi. Hắn ngơ ngác không nói nên lời nhìn cảnh tượng không thể ngờ xung quanh, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện này, chuyện này…

Cuối cùng… đây là cái nơi quái quỷ nào vậy?

Bụi đất tung bay mù mịt, che kín bầu trời. Đường Thiên đưa tay che miệng, thần sắc khẩn trương, chổ này tràn đầy quỷ dị, thiếu niên tựa như thần giống hắn cũng có chút chịu không được…

Trong đám tro bụi này không che giấu nguy cơ gì chứ, có hay không có kẻ đánh lén…

Đường Thiên như gặp đại địch, quan sát khắp nơi.

Bụi đất đầy trời dần tan đi, Đường Thiên phủ đầy bụi, chăm chú nhìn bốn phía. Mảnh vỡ của tượng gốm trải đầy mặt đất. Quân đội mới rồi còn uy nghi đáng sợ giờ lại tan thành mây khói.

Không hiểu vì sao trong lòng Đường Thiên có chút thương cảm.

Thời gian quả thực sẽ tàn phá tất cả.

Hắn mơ màng nhìn về phía xa xa, bỗng nhiên đồng tử hắn co lại.

Đợi một chút!

Chỗ đó.. chỗ đó còn một pho tượng gốm… không sụp đổ!

Một pho tượng gốm không mặt đứng sừng sững trong đám mảnh vỡ hỗn loạn. Thân ảnh thẳng tắp kia toát ra một nét cô độc không nói thành lời.

Đường Thiên không nói hai lời, liền dậm lên đống đổ nát chạy như bay đến bức tượng gốm còn đứng kia.

Vù vù, trong một hơi thở đã đến trước mặt bức tượng.

Bức tượng này nhìn sơ không khác gì với những tượng ban nãy hắn xem, gương mặt trắng, thân thể xám, áo giáp điêu khắc tinh tế, tay cầm trường mâu, nghiêm nghị đứng thẳng.

Đường Thiên nghiêng đầu quan sát cẩn thận tượng gốm. Hắn có một cảm giác mãnh liệt là bức tượng gốm này so với những cái trước có chổ

khác nhau rất lớn. Nhưng khác chổ nào thì hắn không thể nói ra.

Nhưng lúc này, rắc rắc, một vết rạn xuất hiện trên gương mặt màu trắng của tượng.

Đường Thiên ngây người chốc lát, không phải chứ… chẳng lẽ pho tượng này cũng khó may mắn thoát khỏi số phận sao?

Tách tách tách!

Vết rạn mỗi lúc một nhiều, chớp mắt đã tỏa ra như mạng nhện, lan khắp toàn thân pho tượng.

Khi Đường Thiên đang trợn mắt há mồm thì, Crắc…, một mãnh vỡ rơi xuống.

Từng mãnh, từng mãnh thay nhau mà rơi xuống từ người gốm.

“Hả?”

Đường Thiên để ý thấy nơi những mãnh vỡ kia rơi ra để một lớp sáng bóng bên trong.

Bên trong là gì?

Tinh thần Đường Thiên chấn động.

Tách tách tách!

Mãnh vỡ rơi ra như mưa, để lộ bộ phận bên trong càng nhiều, sáng bóng nhè nhẹ. Đôi mắt Đường Thiên sáng lên, bên trong quả nhiên có vật gì đó.

Khi mãnh cuối cùng rơi xuống, Đường Thiên ngơ ngác nhìn tượng gốm trước mắt.

Một bóng người lưu ly màu xám tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt xuất hiện trước người hắn. Bóng người này giống như đúc bức tượng gốm vừa rồi,

gương mặt trắng và cả áo giáp trên người cũng giống, nhưng dường như có vài điểm tinh tế hơn, trên tay nắm một trường mâu.

“Ngươi… ngươi là ai?”

“Binh.” Một âm thanh chân thật đột nhiên phát ra từ cơ thể màu xám của tượng lưu ly.

Đôi mắt Đường Thiên mở to hết mức, lắp bắp nói: “Ngươi… ngươi… ngươi cũng biết nói chuyện sao?”

“Biết!” Pho tượng kia cố gắng lắm mới phun ra được một chữ.

Đường Thiên đứng như trời trồng, vẻ mặt cứng ngắc.

Gặp quái vật rồi!

Tên quái vật này thật kỳ quái! (Dg: quái vật mà không kỳ quái thì thế nào lại gọi là quái vật?)

Đường Thiên nuốt nước bọt một cách khó khăn, những gì xảy hôm nay hoàn toàn khiêu chiến với sức tưởng tượng của hắn. Hắn gãi gãi đầu, từ từ cẩn thận hỏi: “Ngươi không phải người à?”

“Không phải!” Tượng lưu ly dường như bắt đầu thích ứng với việc nói chuyện.

“Vậy ngươi là gì?” Đường Thiên vạn phần hiếu kỳ.

“Hồn tướng.” Bên kia lại phản hồi hai chữ.

“Hồn tướng?” Đường Thiên sững sốt chốc lát, đi quanh tên kia hai vòng, vừa bức tóc vò đầu vừa lầm bầm: “Thì ra hồn tướng là thế này…”

“…” Tên kia im lặng.

“A ha… , thì ra ngươi được gọi là Binh…!” Đường Thiên lấy lại phản ứng liên tục cười ha hả.

“Đúng!” Binh lẳng lặng bồng bềnh trên không trung.

“Ấy! Ta có thể hỏi ngươi một chút được không?... Vì sao ngươi không có mặt vậy?” Đường Thiên không nhịn được hỏi.

“Người không có mặt được gọi là tội nhân.” Thanh âm của Binh bình dị, không có nửa phần thay đổi, dường như nói nhiều với hắn là một chuyện cổ quái.

“Tội nhân…” Đường Thiên thoáng sửng sốt. Vấn đề này xem ra làm Binh thương tâm… A vậy hỏi vấn đề khác, Đường Thiên ra một cái ý định: “Binh! Nơi đây là đâu?”

“Lưu Đày Tội Bản.” *Thanh âm của Binh vẫn không có chút tình cảm nào.

*Lưu đày tội bản: phiến lưu đày tội nhân.

“Phiến đá làm sao có thể lơ lửng giữa đại dương bao la?” Vẻ mặt Đường Thiên kỳ quái hỏi.

“Lưu Vong Hải.” Binh tiếp tục nói mà không hề giải thích nội dung cho Đường Thiên.

Đường Thiên càng thêm mờ mịt: “Ta rõ ràng là ở Hồn Mê Cung…, sao lại đến đây?”

Binh im lặng.

“Binh! Ngươi biết hồn chìa khóa ở đâu không?” Đường Thiên hỏi.

Binh: “Không biết!”

“Được rồi!” Đường Thiên quyết định hỏi vấn đề thực tế và mấu chốt nhất: “Làm thế nào để ta ra khỏi đây?”

“Đào thân hóa hồn, tội lỗi đã chuộc, thạch toái biển tiêu.”* Âm thanh của Binh đã định hình không thay đổi, nghe vào có chút kỳ quái khó

hiểu.

* Thân gốm hóa hồn, tội lỗi đã chuộc, đá vỡ biển tan: ý nói người gốm hóa thành hồn tướng tức tội lỗi được chuộc lại, khi đó đá nát biển biến mất.

“thạch toái biển tiêu?” Đường Thiên lầm bầm nhẩm lại.

Rắc rắc rắc!

Dưới chân truyền lên một loạt âm thanh vỡ vụn kinh người. Vẻ mặt Đường Thiên cứng lại, cúi xuống nhìn phiến đá trên mặt đất, chỉ thấy một đường nứt to lớn đang lan ra bốn phía với tốc độ kinh người. Khe nứt càng lúc càng nhiều, trong tíc tắc phiến đá dưới chân Đường Thiên bị nứt ra như màng nhện.

Sắc mặt Đường Thiên đại biến.

Cùng lúc không ngừng hạ thấp xuống mặt biển.

Bỗng nhiên, trên lưng truyền đến cảm giác bị bắt lấy, thì ra Binh đã nhấc Đường Thiên bồng bềnh trên không trung.

Xoạt!

Đất đá dưới chân như tuyết lở, ầm ầm đổ xuống.

Nước biển mau chóng khô cạn, nháy mắt biến mất như chưa từng tồn tại.

Đường Thiên hoàn toàn bị kinh hãi, hắn không hề để ý đến ấn ký của Nam Thập Tư Tinh trên tay hắn tỏa ra hào quan nhàn nhạt.

Cảnh tượng trước mắt như trời đất quay cuồng. Vô số tia sáng dường như hợp lại thành một dòng xoáy.

Khi Đường Thiên mở mắt lần nữa thì hắn đang ở trong một huyệt động, không xa trước mặt những chiếc chìa khóa màu bạc đang trôi bồng

bềnh giữa không trung.

Đó là hồn chìa khóa sao?

Không biết vì sao Đường Thiên lại buông lỏng người ra.

Thì ra tình cảnh quỷ dị như thật vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

“Đó là hồn chìa khóa sao?” Bỗng nhiên, một âm thanh bình ổn mà lạnh như băng truyền từ phía sau đến.

Cả người Đường Thiên như bị đóng băng tại chỗ.

Sau một lúc lâu, hắn mới từ từ quay đầu lại nhìn về phía sau. Binh đang lơ lửng ở đó.

Khóe miệng Đường Thiên thoáng co quắp lại, giọng khô khốc: “Ngươi… ngươi cũng tới?”

Vậy không phải là mơ…

“Nơi này có gì đó cổ quái!” Binh ngẩng đầu nhìn quanh, vung tay đâm trường mâu vào thành động.

Ầm Ầm! Cả ngọn núi đều rung lên, dường như muốn sụp xuống bất cứ lúc nào.

Đường Thiên há mồm trợn mắt.

****

Rắc rắc rắc!

Những lồng sáng trên vách cứ như bọt biển, từng cái từng cái nổ tung.

Ngũ tiên sinh há hốc mồm, trợn mắt lên nhìn nhưng cũng chỉ là vách tường không thấy được điều gì. Một lúc sau hắn mới phản ứng, rít lên:

“Không thể nào! Kẻ nào có thể phá vỡ ngụy trang mà ta dùng ba món Thanh Đồng bí bảo để bố trí chứ? Chuyện này không có khả năng! Nơi đây làm sao có cao thủ mạnh như vậy chứ?”

Địch Hàn sắc mặt trắng bệch, nhưng hắn rất rõ ràng, vì bố cục này, Ngũ tiên sinh phải trả giá bao nhiêu.

Dùng Hồn Mê Cung làm trung tâm, hao tốn ba món Thanh Đồng bí bảo, tầng tầng phòng ngự, rồi đến các mê cung ảo giác.

Ai lại có thể mạnh như vậy? Có thể trực tiếp bài trừ mê cục được bố trí tỉ mỉ như thế?

Một luồng hơi lạnh thấu xương từ chân Địch Hàn chạy thẳng lên người, hắn không hề do dự mà xoay người chạy trốn để khỏi chết.

“Không! Huyết mạch Bạch Ngân của ta…” Tiếng rít điên cuồng của Ngũ tiên sinh từ phía sau truyền đến. Địch Hàn không chậm lại chút nào, chỉ cắm đầu mà chạy. Hắn có thể cảm nhận được vài luồng khí tức mạnh mẽ đang chạy đến đây, rất nhanh sẽ tới.

****

Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Binh.

Thằng này…

“Ta muốn ngủ.” Vừa nói xong thân hình Binh hóa thành một luồng sáng chui vào bàn tay của Đường Thiên.

Đường Thiên giật mình mở bàn tay ra, bất ngờ thấy ấn ký Nam Thập Tự trong đó đang lóe ra hào quang.

Nam Thập Tự tinh…

Chẳng lẽ…

Rầm rầm! Từng khối nham thạch lớn rơi xuống không ngừng. Đường Thiên khôi phục tinh thần từ trạng thái kinh sợ, sắc mặt đại biến. Vách tường lặng yên đầy màu sắc của huyệt động phát sinh biến hóa, lộ ra một thạch động cho một người đi.

Nhưng lúc này Đường Thiên nghe được một âm thanh âm lãnh.

“A Mặc Lý! Ngươi chỉ biết trốn chạy thôi sao? Ngươi không phải diễn rất giống sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn.”

Sắc mặt Đường Thiên đại biến, ruồi trâu, hắn nghe được giọng nói truyền ra là của Chu Bằng.

Không nói hai lời, Đường Thiên chạy như điên về phía thạch động.

Trong mắt Đường Thiên sát cơ tràn ngập.

Hắn không hề phát giác, Hạc Thân thứ hai đang yên lặng lưu chuyển nhanh hơn.

****

Đại sảnh của huyệt động liên thông với vô số thạch động. Lúc này trong huyệt động có nhiều người chạy ra, mỗi người đều mang theo vẻ mặt hoảng sợ. Hồn Mê Cung muốn sập sao? Nháy mắt đại sảnh chật kín người.

Bỗng nhiên, một thân ảnh to lớn chật vật chạy ra.

“A Mặc Lý! Hôm nay là ngày chết của ngươi!” Thanh âm lãnh khốc vô tình vang lên.

Một thân ảnh màu xám xuất hiện bên cạnh A Mặc Lý, thương như độc long nhằm vào A Mặc Lý.

A Mặc Lý miễn cưỡng vung đao ngang qua cản lại, phanh, A Mặc Lý như bị búa tạ đánh trúng, cả người bay thẳng ra ngoài.

Tác Hồn Thương!

Chu Bằng!

Quả nhiên! thân ảnh Chu Bằng thản nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Thương thế Tác Hồn Thương cực kỳ lăng lệ ác liệt, thực lực cấp bốn, thương kỹ cấp đại sư, cường hãn vô cùng, A Mạc Lý chỉ có lực chống đỡ, hắn mình đầy thương tích.

"Chu Bằng, có chừng có mực thôi!" Một người đứng ra, chính là Lương Thu. Ánh mắt Lương Thu ẩn chứa sát cơ.

"Ha ha, lão Đại Mãnh Thú?" Chu Bằng khinh miệt cười cười: "Thì sao nào? Đi, giết hắn!"

Thân hình hồn tướng đột nhiên biến mất, lập tức xuất hiện ở trước mặt Lương Thu, tàn ảnh mũi thương biến mất trong tầm mắt Lương Thu, thật nhanh! Đồng tử Lương Thu bỗng nhiên co rụt lại, không kịp có bất kỳ phản ứng nào, trên vai đau xót, một vòi máu phụt ra!

Tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ nhìn một màn này, làm sao có thể. . . Làm sao có thể. . .

Lương Thu một chiêu bị thương. . .

"Ha ha ha ha! Lương lão đại, cũng chỉ đến vậy thôi...!" Chu Bằng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, trong mắt của hắn lộ vẻ thô bạo.

"Quả nhiên không hổ là thẻ hồn tướng đại sư tự mình chế tác, ngay cả Lương lão đại cũng không địch nổi một chiêu. Chỉ tiếc không phải thẻ hồn tướng Hoàng Kim, nhưng đối với bọn người các ngươi, Bạch Ngân hồn tướng, cũng đã đủ rồi! Ha ha ha ha!" Chu Bằng lộ ra trạng thái điên cuồng: "Đi chết đi!"

Mũi thương Tác Hồn Thương lập tức biến mất.

Sắc mặt Lương Thu đột biến.

Một tia chớp màu bạc, nổ tung trước mắt Lương Thu!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ngươi Giết Được Ai?

Một nắm đấm chuẩn xác đánh vào cạnh bên mũi thương.

Mọi người chỉ thấy trước mắt một tia chớp chói lòa hiện lên, một thân ảnh bỗng dưng xuất hiện trước mặt Lương Thu.

Đường Thiên!

Lực lượng cường đại theo thân thương truyền đến, hồn tướng thân hình mạnh mẽ hướng về sau một chút, kình khí tan đi. Con mắt màu xám của hồn tướng nhìn chằm chằm Đường Thiên.

Một quyền chói mắt kia hiện ra xé rách tầm mắt mọi người, lưu lại trên võng mạc một vết nhàn nhạt.

Dĩ nhiên là Đường Thiên!

Đường Thiên trở nên mạnh mẽ thế sao?

Rất nhiều ánh mắt tràn ngập khiếp sợ cùng khó tin, bọn hắn từng thấy qua Đường Thiên sử dụng Thiểm Quyền, nhưng lại chưa từng thấy Thiểm Quyền nào hoa lệ như thế! Một quyền thật nhanh!

"Đường cơ sở! Ngươi phải cẩn thận. . ." A Mạc Lý gấp giọng nhắc nhở.

Đường Thiên khuôn mặt lạnh lùng, hắn từ bên trong Thủy Bình Vũ Quỹ lấy ra Hắc Thiết quyền sáo, thong dong đeo lên.

"Chu Bằng, ngươi muốn giết ai? Ngươi giết được ai?"

Đường Thiên từ trên cao nhìn xuống, ngữ khí băng lãnh, lại tràn ngập vẻ mỉa mai, khinh thường, tựa như một cái tát vào mặt Chu Bằng, Chu Bằng chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, máu nóng phút chốc dâng lên .

"Tác Hồn Thương, giết hắn!" Chu Bằng hai mắt đỏ au, khàn giọng gào thét: "Giết hắn cho ta!"

Hồn tướng Bạch Ngân thân hình run lên, biến mất tại chỗ, sau một khắc liền xuất hiện ở ngay trước mặt Đường Thiên, mũi thương mang theo tàn ảnh, kịch liệt mở rộng ra trước mặt Đường Thiên.

Đinh!

Hắc Thiết quyền sáo một mực ngăn trở mũi thương, không cách nào tiến thêm.

"Ngươi giết được ai?"

Âm thanh Đường Thiên tràn ngập mỉa mai lần nữa vang lên, ánh mắt của hắn một mảnh băng lãnh.

Ở bên trong Hạc Thân thứ hai, chân lực bởi vì bị viên mãn bích ngăn cản, không cách nào tiến ra được, nhưng từng tia chân lực, dọc theo kinh mạch, tiến nhập toàn thân Đường Thiên, năng lực trên mọi phương diện của Đường Thiên đều tăng lên không ít.

Đường Thiên chưa từng có ý nghĩ muốn giết một người đến như vậy, trong nội tâm sát cơ mãnh liệt, mãnh liệt như sóng biển, không cách nào ngăn cản. Căn bản hắn cũng không ngăn cản, nhưng không biết vì sao, lúc này, trong nội tâm hắn băng lãnh trầm tĩnh dị thường.

Hồn tướng Bạch Ngân liên tục bị ngăn trở, chiến ý sôi trào, trong con ngươi màu xám, một tia ngân quang lên lóe lên.

Mũi thương run rẩy, ô...ô...ô...n...g, âm thanh bạo liệt đột nhiên vang lên, ba đạo thương ảnh giống như ba con Độc Giao xuất động, hướng Đường Thiên mãnh liệt lao đến.

Đường Thiên vẫn không chút sứt mẻ, biến quyền thành chưởng, Toái Ảnh Chưởng!

Chưởng ảnh màu đen đột nhiên nổ tung, hóa thành mấy chục chưởng ảnh bất quy tắc, những chưởng ảnh này tựa như ánh mặt trời dưới tán cây, đan xen với bóng râm, sáng tối luân chuyển, làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn tránh cũng không thể tránh được.

Đinh đinh đinh!

Ba tiếng va chạm hầu như đồng thời vang lên, khi rơi vào trong tai mọi người phảng phất như chỉ có một tiếng.

"Ngươi nói đi, ngươi giết được ai?"

Đường Thiên băng lãnh cười nhạo, giọng nói chậm chạp, rõ ràng dị thường. Chu Bằng xấu hổ như muốn thổ huyết, móng tay của hắn cắm vào trong thịt, nhưng hắn không dám động đậy chút nào.

Toái Ảnh Chưởng cấp ba, ở trên tay Đường Thiên, lại trở nên cực kỳ nguy hiểm. Chưởng ảnh vỡ vụn kia nguyên bản chỉ dùng để mê hoặc địch nhân, nhưng được Hạc Thân thúc giục, mỗi một mảnh đều hóa thành lưỡi dao sắc bén, âm thanh bén nhọn, làm cho trong lòng mỗi người đứng xem bên ngoài đều sinh ra hàn ý.

Mà hồn tướng Bạch Ngân thân ở bên trong, áp lực cảm nhận được càng thêm kinh người.

Nhưng hai trăm năm trước, Dương Vân có thể vinh quang trèo lên vị trí đại sư, tạo nghệ về thương pháp tuyệt đối là thâm sâu vô cùng. Mặc dù thẻ hồn tướng này chỉ được chế tạo lúc hắn còn trẻ, nhưng thương pháp của hắn, khi đó đã có thể thấy được thành tựu.

Bạch Ngân hồn tướng từng tiếng uông uông, tay phải nắm đuôi thương vung mạnh như vung trường côn, thân thương xoay một vòng tròn.

Hí!

Một vòng xoáy không khí kinh người lập tức xuất hiện trước mặt Đường Thiên, thương ảnh chưởng ảnh đầy trời, nhẹ nhàng hút vào như không.

Trong mắt Đường Thiên hàn mang lóe lên, thân hình trầm xuống.

Quyền phải thu về bên hông, mang theo âm thanh rung động khó có thể phát giác, mãnh liệt đánh ra!

Tiểu Băng Quyền!

Phanh!

Vòng xoáy chia năm xẻ bảy, trong mắt hồn tướng Bạch Ngân thoáng hiện lên vẻ tàn khốc, mũi thương có chút co lại, mãnh liệt rút ra!

Đông!

Âm thanh trầm thấp như sấm, mặt đất run lên, một đạo kình khí vô hình, lấy Đường Thiên cùng hồn tướng Bạch Ngân làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán.

Hồn tướng Bạch Ngân chân lực cấp bốn, ngưng thực kinh người, dùng thúc giục thương pháp, càng là đánh đâu thắng đó, không tốn sức chút nào trực tiếp đánh tan đệ nhất Hạc Thân của Đường Thiên.

Đường Thiên cũng không có bất ngờ, mà sát chiêu của hắn cũng đã sớm chuẩn bị. Hắn trực tiếp buông lỏng phòng ngự, lại để cho kình khí dọc theo đan điền chạy thẳng xuống dưới Hạc Thân thứ hai!

Chân lực cấp bốn hung hãn vô cùng, một mạch lao vào Hạc Thân thứ hai.

Giống như trâu đất xuống biển, biến mất không thấy bóng dáng.

Cơ hội!

Đường Thiên không lùi mà tiến tới, năm ngón tay trái tay cong lên như ưng trảo, chụp lên trên thân thương của hồn tướng Bạch Ngân.

Lần này nằm ngoài dự đoán của hồn tướng Bạch Ngân, chân lực Đường Thiên mặc dù chỉ có cấp ba, nhưng lại do Hạc Thân kình thúc giục, vượt xa chân lực cấp ba bình thường. Nhớ kình khí Tiểu Băng Quyền vừa rồi, không hề hoa xảo, hồn tướng Bạch Ngân vẫn còn đánh tan cỗ kình khí này, không nghĩ tới Đường Thiên vậy mà bình thường như không có việc gì, cứ thế mà lao thẳng tới.

Mọi người xung quanh đang xem cuộc chiến đều há hốc mồm, cái này cái này cái này. . . Không hợp lý!

Va chạm như thế mà không hề chậm lại, trừ phi thực lực của hai bên chênh lệch cực lớn, bằng không mà nói, song phương thừa nhận lực đánh vào, hầu như hoàn toàn giống nhau. Nói chung, vào lúc này, song phương đều xuất hiện một chút kỳ lạ.

Nhưng mà, Đường Thiên trước mắt hoàn toàn vi phạm quy luật thép này!

Thằng này. . .

Đến tột cùng là biến thái như thế nào a.... . .

Ánh mắt mọi người ngốc trệ, bọn hắn nhìn Đường Thiên, hoàn toàn mất đi năng lực ngôn ngữ.

Ưng Trảo Công, vũ kỹ cấp ba, năm ngón tay như vuốt sắt, dùng chỉ lực khóa cầm* mà nổi danh.

*Ý nói khóa, khống chế, bắt giữ.

Mấy loại vũ kỹ khác của Đường Thiên so với Tiểu Băng Quyền phải kém xa, nhưng vẫn như cũ, Đường Thiên tu luyện mỗi một loại đều từ mười vạn lần trở lên. Đổi lại ở bất kỳ một trường học nào, bất luận một

người đệ tử nào, với số lượng tu luyện như thế, tuyệt đối có thể coi là tiến dần từng bước.

Năm ngón tay một mực khóa chặt thân thương.

Hồn tướng Bạch Ngân cũng biết nguy cấp, cường ngạnh dùng lực, thân thương mãnh liệt xoay tròn với tốc độ cao.

Hạc Thân kình của Đường Thiên vốn sắc bén như đao, năm ngón tay như năm thanh thép cứng một mực chế trụ thân thương, thân thương xoay tròn tốc độ cao, lập tức tạo ra vô số tia lửa chói mắt, từ giữa năm ngón tay bạo liệt ra.

Những tia lửa này đối với Hắc Thiết quyền sáo mà nói, không có nửa điểm sát thương, chỉ là thân thương truyền đến đại lực, khiến cho năm ngón tay hắn nhìn như run rẩy không ngừng.

Mà ý đồ của Đường Thiên, vốn không phải là thân thương của hồn tướng Bạch Ngân, năm ngón tay hóa trảo chỉ là giả nắm, phủ lấy thân thương, Đường Thiên thì như quỷ mị, lao vào trước ngực hồn tướng Bạch Ngân.

Hồn tướng Bạch Ngân hai tay dùng lực, muốn đem Đường Thiên đẩy ra, nhưng mà cổ chấn kình này, đối với Đường Thiên vừa mới trải qua Vương Chấn tẩy lễ mà nói, quả thực không đáng giá nhắc tới. Đường Thiên mượn cỗ lực lượng này, tay phải với một góc độ quỷ dị, bỗng dưng từ trong chế trụ khuỷu tay hồn tướng Bạch Ngân.

Bạch Ngân hồn tướng tựa hồ biết không hay, rõ ràng có chút bối rối.

Hắn phán đoán vô cùng chuẩn xác.

Đường Thiên bằng tốc độ người thường không cách nào tưởng tượng, dùng khuỷu tay này làm điểm tựa, như thiểm điện cuốn lấy cổ tay kia của hồn tướng Bạch Ngân.

Hồn tướng Bạch Ngân càng thêm bối rối, hắn dốc sức liều mạng muốn đem Đường Thiên đẩy ra.

Đường Thiên lúc này tỉnh táo dị thường, chân lực song phương đang không ngừng giằng co. Mượn cánh tay đối phương truyền lực lượng đến, thân thể Đường Thiên rung động, thân thể mềm mại giống như bún, một chân lại dùng góc độ cực kỳ quỷ dị, lập tức chế trụ bả vai hồn tướng Bạch Ngân.

Hét to một tiếng!

Đường Thiên toàn thân lập tức phát lực!

Tạch tạch tạch!

Âm thanh làm người kinh hồn bạt vía, hồn tướng Bạch Ngân hóa thành một đạo hào quang, lập tức biến mất trên không trung.

Đường Thiên vững vàng hạ xuống đất, hắn lạnh lùng nhìn Chu Bằng, chậm chạp dị thường nói ra mấy chữ: "Ngươi giết được ai?"

Liên Hoàn Quan Tiết Kỹ!

Toàn bộ huyết sắc trên mặt Chu Bằng biến mất không còn một mảnh, trắng bệch như tờ giấy, tất cả phẫn nộ cùng sát ý, lúc này toàn bộ tan thành mây khói, sợ hãi vô tận như hải triều, thôn phệ từng nơi hẻo lánh trong lòng hắn.

Hắn giống như con rối, thất hồn lạc phách, ngây ra như phỗng.

Làm sao có thể. . . Làm sao có thể. . . Đó là Tác Hồn Thương. . . Thương pháp đại sư Dương Vân Tác Hồn Thương. . .

Toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người bị thực lực cường hãn của Đường Thiên làm cho khiếp sợ. Mà trước đây, không ai nghĩ tới, Đường Thiên lại cường đại đến như thế! Chẳng lẽ thằng này trước đó ngụy trang à. . .

A Mạc Lý ánh mắt trợn thật lớn, trận chiến vừa rồi, lại làm cho hắn không còn tin vào mắt mình, Đường cơ sở. . . Ngươi vậy mà trở nên mạnh mẽ đến thế sao. . .

Thẩm Nguyên ngơ ngác nhìn Đường Thiên, hắn chợt nhớ tới ngày đó đang nhìn trên đấu trường.

"Nguyên Nguyên huynh, thẻ hồn tướng của ngươi thật sự rất tốt! Dùng tốt vô cùng...!"

"Ta luyện tất cả, năm loại vũ kỹ, oa, thật là lợi hại đấy!"

Ngươi. . . Vậy mà thật sự tất cả đều luyện. . .

Hàn Băng Ngưng vẻ mặt cứng lại, Đường Thiên trước mắt hung hãn tuyệt luân, khí phách vô song, hoàn toàn phá vỡ hình trước đó trong óc nàng, tên gia hỏa thỉnh thoảng hô to: "Thiếu nữ", câu nói ngây thơ như thế... Nàng chợt nhớ tới câu nói thường nhật của Đường Thiên, nàng cảm thấy câu nói ấy đích thực rất buồn cười—— thiếu niên thần thoại!

Nhưng hiện tại, nàng cũng không cảm thấy buồn cười chút nào.

Hơn nữa, lần này Đường Thiên không có nhập ma. . .

Vì cái gì. . . Hắn lại đột nhiên trở nên mạnh như thế. . .

Hàn Băng Ngưng thậm chí có chút hoảng hốt, chẳng lẽ Đường Thiên đang đứng ở trước mặt, cùng Đường Thiên mình biết không phải là cùng một người?

Trên người hắn nhất định đã xảy ra chuyện gì!

Lúc Hàn Băng Ngưng ý thức được điểm này, Đường Thiên đang chậm rãi hướng Chu Bằng đi đến.

"Ngươi giết được ai?" Đường Thiên ngữ khí băng lãnh, một cỗ sát ý làm cho lòng người lạnh ngắt bao phủ toàn trường, những người đang

hoảng hốt, giật mình một cái, tất cả đều tỉnh táo trở lại.

Chu Bằng sắc mặt như tro tàn, hồn tướng Bạch Ngân ở trước mắt hắn bị phá hủy hoàn toàn, hắn đánh mất một chút lòng tin cùng dũng khí cuối cùng.

Tác Hồn Thương cũng không thể chiến thắng. . .

"Đường Thiên, ngươi dám động tới một sợi lông của thiếu gia chủ, Chu gia chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Một cao thủ của Chu gia, ngoài mạnh trong yếu hô lớn.

Một gã cao thủ khác của Chu gia cũng rung giọng nói: "Đường Thiên, lần này là chúng ta mạo phạm, nếu như ngươi buông tha chúng ta. . ."

Thân ảnh Đường Thiên biến mất.

Rắc rắc!

Âm thanh tiếng xương bị bẻ nát nhỏ không thể thấy, Chu Bằng bụm lấy yết hầu, ánh mắt tro tàn đã mất đi sinh cơ, ngã xuống trên mặt đất.

"Đường Thiên. . ."

Hộ vệ Chu gia đang gào thét bỗng dưng im bặt, một bàn tay xuất hiện trước ngực của hắn.

Lương Thu không coi ai ra gì thu tay về, bàn tay không nhiễm chút máu, thản nhiên nói: "Gia tộc Chu gia đã như vậy, không cần phải ở lại thành Tinh Phong ."

Tư Mã Hương Sơn chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía sau một gã hộ vệ Chu gia khác, tên hộ vệ này lại nằm trong vũng máu, Tư Mã Hương Sơn trên mặt lộ ra nụ cười vô hại: "Ta đồng ý."

Hàn Băng Ngưng thu kiếm vào vỏ, bên chân hộ vệ Chu gia đã đoạn tuyệt sinh cơ, nàng trầm giọng nói: "Ta đại biểu Hàn gia cùng Bắc Yến, ủng hộ tiêu diệt Chu gia."

Chu gia xưa nay ương ngạnh, cử chỉ vừa rồi của Chu Bằng, không thể nghi ngờ đã xúc phạm đến nhiều người. Mọi người mặc dù bình thường tranh đoạt lợi hại, nhưng chính thức chém chém giết giết cực hiếm, Chu Bằng không kiêng nể gì như thế, tự nhiên làm cho mọi người phản cảm.

Quan trọng hơn chính là, bọn hắn lo lắng phản ứng của Chu gia, sẽ lần nữa làm Đường Thiên tức giận.

Đường Thiên trước mặt, tạo cho bọn hắn cảm nguy hiểm cực độ.

Dứt khoát, chúng ta làm tốt sự tình, thay ngươi triệt để giải quyết. Ba vị đệ tử mạnh nhất, hầu như lập tức đạt được sự thống nhất.

Nhưng mà ba người hướng vẻ mặt nghiêm túc "Mọi chuyện cần thiết đều chấm dứt rồi", nhìn qua Đường Thiên.

"Này, uy uy, các ngươi đừng có đoạt chiến lợi phẩm của ta!" Đường Thiên hiện lên vẻ "Các ngươi ai dám động đến ta cùng với người đó trở mặt".

Ba người hóa đá.

Lương Thu lặng yên niệm: “ta là người có thân phận. . .”

Tư Mã Hương Sơn lặng yên niệm: “Rõ ràng là đang giả điên giả khùng…”

Hàn Băng Ngưng lặng yên niệm: “quả nhiên, trở lại nguyên hình rồi. . .”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lâm Tử Phản Phác

*Lâm tử phản phác: Phản công trước khi chết.

Trước tiên, Đường Thiên chạy qua xem A Mạc Lý, thấy y không có trở ngại mới vội vàng chạy đi thu thập chiến lợi phẩm của mình.

Tất cả mọi người rất thức thời đưa mắt sang nhìn chỗ khác nơi ba vị đại lão là tấm gương sáng.

Ba vị đại lão cảm thấy rất xấu hổ, liền giả vờ giả vịt thảo luận với nhau.

"Chuyện lần này, có chút không đúng." Vẻ mặt Lương Thu nghiêm nghị.

"Không sai. Vô cùng không đúng, lồng ánh sáng, nham thạch đều không giống, ta hoài nghi có người động tay động chân, bằng không, nó căn bản là một cái bẫy." Cái tên Tư Mã Hương Sơn là kẻ thích thú với âm mưu. Lúc này hai mắt gã tỏa ánh sáng giống như mắt mèo lóe lên trong bóng tối.

Mọi người đều dỏng tai lên nghe ba người thảo luận. Lúc này mọi người sốt ruột, ít nhiều gì ai cũng đều cảm nhận được có mùi mưu mô dị thường. Bây giờ, họ nghe ba vị đại lão đều nói như vậy nên lập tức bầu không khí căng như dây đàn.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm hưng phấn đột ngột reo lên.

"Aha! Thằng này quả nhiên là dê béo! Oa oa oa! Thẻ Bạch Ngân tứ giai. Há há ồ! Tinh Thần thạch tứ giai!"

Bầu không khí căng thẳng đầy áp lực lập tức tan thành mây khói.

Lương Thu lặng yên niệm: chỉ là thẻ Bạch Ngân mà thôi. . . Tinh Thần thạch mà thôi. . . Ngươi cố ý a. . .

Tư Mã Hương Sơn lặng lẽ niệm: giả bộ, ngươi cứ giả vờ tiếp đi, xin đấy, ngươi giả bộ sao giống như thật thế, thẻ Bạch Ngân Tinh Thần thạch gì gì đó cũng quá giả a!

Hàn Băng Ngưng lẳng lặng niệm: tiếp tục hiện ra nguyên hình. . .

Con mắt mọi người rụt lại nhưng đều giả vờ như chưa nghe thấy gì. Cái gã khốn Đường Thiên giết người không chớp mắt, ngàn vạn không thể đắc tội. Nhìn đi, cái gã Đường Thiên giết tên Chu Bằng gọn gàng mà linh hoạt không có một chút do dự, quả thực giống như giết gà. Ngay cả Chu gia cũng dính chùm.

Người như vậy, đắc tội không nổi a...!

"Oa! Cái này trên người cũng có!"

"Oa! Cái này đồ tốt!"

Ba vị đại lão ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều thức thời ngậm miệng. Chủ đề thảo luận nghiêm túc đặt trong không khí quỷ dị như thế này thì thật là khó quá.

Bỗng nhiên, một tiếng ầm vang nổ mạnh, vô số nham thạch 'Rầm Ào Ào' rơi xuống.

Hả?

Đường Thiên ngừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên.

Hắn rất nhạy cảm đối với các loại chấn kình dạng băng, chấn động truyền tới bàn chân lập tức hắn đoán được nơi phát sinh chấn động là phía trên đỉnh đầu.

"Bọn chúng ở trên đầu chúng ta!" Đường Thiên quay sang Hàn Băng Ngưng hô to. Trong những người này, hắn quen nhất là Hàn Băng Ngưng.

Nếu đó là Tư Mã Hương Sơn, có lẽ còn có thể hoài nghi, Đường Thiên có âm mưu gì đó hay không còn với Hàn Băng Ngưng thì không, nàng bỗng dưng khựng lại trầm giọng hỏi: "Có học trưởng nào dùng chùy không?"

"Ta tới đây!" Một người cao to đứng dậy, trên tay y là một quả chùy bí đỏ có cán dài. Thiết chùy cường đại vô cùng làm cho người ta hít một hơi lãnh khí. Toàn thân y như được đúc bằng sắt bằng đồng, lấy A Mạc Lý làm mẫu thì y vẫn hơn một bậc.

Gã đàn ông lực lưỡng này hít sâu một hơi, bỗng dưng hét to một tiếng, toàn thân phi như đạn bắn, quả chùy bí đỏ sáng lên tia sáng màu vàng, một búa thẳng tới đỉnh huyệt động!

Ầm ầm!

Phần đỉnh được làm bằng nham thạch, ầm ầm lở ra, vô số đá vụn rơi 'Rầm Ào Ào'.

Một ngọn roi phút chốc quấn lấy người đàn ông lực lưỡng, nhưng là tay Tư Mã Hương Sơn bị chấn động. Thân thể khổng lồ kia vẫn cứ bay về phía trước.

Vài đạo thân ảnh hạ xuống.

"Hiệu trưởng!" "Hiệu trưởng!"

Nhiều người đồng thanh kinh hô.

Đường Thiên ồ lên một tiếng: "Lão đầu, ngươi cũng ở đây à...!"

Thiên Tinh hiệu trưởng, Bắc Yến hiệu trưởng, Mãnh Thú hiệu trưởng và Ngụy lão đầu, bốn người vây quanh một người.

Ngũ tiên sinh!

Trên người mấy người đều có vết thương, hiển nhiên đã trải qua một hồi ác chiến.

"Hắc, họ Ngũ kia, ngươi chạy không thoát đâu!" Mãnh Thú hiệu trưởng bình thản buông lời: "Bố trí kế hoạch lớn như vậy tất toan tính không nhỏ a...!"

"Ta khuyên ngươi tốt nhất đàng hoàng đưa ra!" Bắc Yến hiệu trưởng hừ lạnh.

Thiên Tinh hiệu trưởng nhìn về phía Ngụy lão đầu, Ngụy lão đầu trừng mắt nhìn lại không e dè: "Nhìn ta làm gì?"

Thiên Tinh hiệu trưởng hừ lạnh một tiếng: "Ngươi chắc chắn đã hiểu. Hai chúng ta hợp tác đã hai mươi năm, ý đồ trong đầu ngươi, ta liếc phát là thấy liền."

Đám đệ tử đều bị chấn kinh, các vị hiệu trưởng còn lại cũng quá sợ hãi. Lão đầu nhìn qua thì tướng mạo xấu xí thế mà hợp tác với Thiên Tinh hiệu trưởng từ những năm xưa thì không biết lão nhân này lai lịch sâu xa ra sao?

Tư Mã Hương Sơn và Thẩm Nguyên trợn mắt há mồm. Hai người đã từng biết Ngụy lão đầu từng cãi lộn với hiệu trưởng nhưng ai cũng thật không ngờ, hai người này hợp tác với nhau từ xưa đến nay. Khuôn mặt Thẩm Nguyên càng trắng bệch, trong lòng chột dạ. Nếu nói như vậy thì chẳng phải Thiên Tinh và học viện Sa Kỳ Mã là hai trường học liên kết huynh đệ sao? Thế mà bản thân mình đến học viện Sa Kỳ Mã gây phiền toái. . .

Thiên Tinh hiệu trưởng tại thành Tinh Phong có danh dự cực cao. Lai lịch của lão sâu xa thế nào không ai biết được, nhưng là mọi người đều biết thực lực của lão sâu không lường được, lại là người cực kỳ chính trực ngay thẳng không bao giờ vì tình riêng.

Ngụy lão đầu cười ha ha: "Ta đương nhiên nhìn ra, thế nhưng muốn ta nói ra cũng không khó. Vài món bí bảo kia ta muốn thuộc về mình! Học viện Sa Kỳ Mã đã nhỏ lại nghèo, hai tên đệ tử cũng là thân không của nả nên hồn, quá đáng thương nha!"

Đám Tư Mã Hương Sơn ngẩn ra, vẻ mặt cổ quái, quả nhiên thượng bất chính, hạ tắc loạn. Ngụy lão đầu này có cùng tính cách với tên khốn Đường Thiên a...!

"Được!" Bắc Yến hiệu trưởng đồng ý rất dứt khoát.

"Ta cũng không thành vấn đề!" Mãnh Thú hiệu trưởng gật đầu.

Thực lực của Ngụy lão đầu làm cho hai vị hiệu trưởng chấn động. Ba món bí bảo Thanh Đồng đối với bọn họ mà nói, căn bản không là cái gì. Lấy chỗ đó mà được giao hảo với đối phương, bọn họ đương nhiên đồng ý.

"Được rồi, nói đi, không có ai giành với ngươi." Thiên Tinh hiệu trưởng hừ lạnh một tiếng.

"Ngươi có thể đoán được sao? Ha ha!" Ngũ tiên sinh ngửa mặt lên trời cười to: "Chỉ bằng mấy người các ngươi, làm sao có thể phá được ván cờ này? Gọi các cao thủ chân chính đằng sau các ngươi ra đi!"

"Ta đoán không ra?" Ngụy lão đầu cười lạnh: "Ta nhìn thấy "Huyết Nhãn" là hiểu ngay. Nói cho ngươi biết, thật không nói khoác ta cũng có một món bí bảo của Hiển Vi tinh "Huyết Nhãn" chỉ là bí bảo cấp Thanh đồng của Hiển Vi tinh, nó chỉ có một chức năng là phân biệt được ưu khuyết huyết mạch. Ta nói không sai chứ!"

"Ngươi. . ." Khuôn mặt Ngũ tiên sinh đanh lại.

"Đoán mò tốt lắm. Ngươi bố trí thế cục lớn như thế, hơn nữa còn làm cho thành chủ dời cả Võ hội. Hẳn là chủ ý tám chín phần nhằm vào huyết mạch. Ta lại tiếp tục đoán, ngươi nắm giữ bí thuật có thể tinh

luyện huyết mạch, nhưng loại bí thuật này có yêu cầu đối với huyết dịch, hơn nữa cần số lượng kinh người. Nếu như tại bất kỳ tinh tọa nào trong Thiên Lộ mà ngươi làm như vậy sẽ khiến cho người khác chú ý. Cho nên ngươi chạy đến Vũ An tinh, một tinh cầu vùng biên. Ngươi lấy danh nghĩa khai hoang bố trí ván cờ này. Cho dù chết rất nhiều người cũng không ai nghi ngờ ngươi cả, bởi khai hoang làm sao không chết người đây? Chết nhiều người hơn nữa cũng rất bình thường a...!"

Ngụy lão đầu lạnh lùng nhìn Ngũ tiên sinh, sát khí trong mắt tỏa ra bốn phía.

"Tinh môn thật, Hồn Chi Mê Cung cũng là thật, lợi ích ngay trước mắt đều khiến ai cũng sẽ choáng váng đầu óc. Ngươi chỉ cần lặng lẽ ra tay, thu thập huyết dịch, dùng Huyết Nhãn phân tích là sẽ tìm được mục tiêu. Sau đó sẽ để cho bọn họ lặng lẽ biến mất. Để tinh luyện ngươi cần huyết mạch. Bởi vì ngươi bày ra toàn bộ ván cờ tại Hồn Chi Mê Cung, chẳng là không thể ngờ, thất bại trong gang tấc."

Ngụy lão đầu nhìn chằm chằm Ngũ tiên sinh, thong thả nói ra từng chữ một: "Ta nói đúng không? Hắc Hồn Ngũ tiên sinh!"

Khuôn mặt Ngũ tiên sinh tràn đầy hoảng sợ nhìn Ngụy lão đầu: "Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Oa! Lão đầu, ngươi thật là lợi hại!" Vẻ mặt Đường Thiên khiếp sợ hô lớn.

Bầu không khí ngưng trọng lập tức tan thành mây khói, tư thế cao thâm mạt trắc của Ngụy lão đầu cũng bị ầm ầm bể nát luôn.

Mí mắt Ngụy lão đầu nháy liền hai cái, lão nhịn không được, khuôn mặt nhăn nhó chửi ầm lên: "Không há mỏ ngươi sẽ chết à...!"

"A...! Tại sao phải câm miệng!" Đường Thiên kinh ngạc.

Ngụy lão đầu bất đắc dĩ quay sang, nhìn về phía Thiên Tinh hiệu trưởng: "Ừ, không sai biệt lắm chính là như vậy." Sau đó vẫn không quên bổ sung một câu: "Lúc trước đã nói rồi đấy a..., vài món bí bảo Thanh Đồng kia là thuộc về ta!"

Ngũ tiên sinh bỗng dưng ngẩng đầu, vận hết khí lực cao giọng rít lên: "Là ai? Ai làm hư chuyện tốt của ta! Bước ra! Ngươi bước ra cho ta!"

"Đừng gào lên như thế, người ta tiền bối cao nhân chắc chắn không để vào mắt, coi như có chút khiển trách ngươi thôi." Ngụy lão đầu dương dương đắc ý bảo: "Ngươi cứ thành thật nhận tội, đền tội đi tránh khỏi bị hành hạ mà chúng ta cũng tiết kiệm được một ít khí lực."

"Không sai!" Bắc Yến hiệu trưởng ghét ác như cừu, hừ lạnh một tiếng: "Tất nhiên tiền bối gặp chuyện thương thiên hại lí như thế nên tâm không đành lòng!"

Bọn họ đều hiểu chắc chắn có cao nhân tương trợ, bằng không với thực lực của bọn họ thì không thể phá giải nổi thế cục này. Lực lượng bên trong Mê Chi Hồn Cung biến hóa quỷ dị khó dò, mà đối phương có ba lại bí bảo Thanh Đồng không chê vào đâu được. Bốn người ngẩn ngơ ở bên trong lâu như vậy mà không thể phát hiện được.

"Hừ, chỉ bằng các ngươi mà đòi cản ta lại ư?" Ngũ tiên sinh cười gằn, vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt biến mất hoàn toàn, khí thế tăng vọt, lão trầm giọng bảo: "Ngươi đã không bước ra, ta bức ngươi phải ra!"

Trong tay Ngũ tiên sinh hiện ra một thanh kiếm dài nhỏ màu đen. Mũi kiếm cong lên, thân kiếm rung lên ong ong làm lỗ tai mọi người chấn động.

Thân hình lão khẽ động nhanh như quỷ mị, bóng đen lóe lên, nhanh như thiểm điện thẳng tới Bắc Yến hiệu trưởng.

"Cẩn trọng! Là bí bảo Thanh Đồng "Thứ Thân kiếm" Phi Ngư tinh, Ngụy lão đầu vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Bắc Yến hiệu trưởng quát lên một tiếng, bình thản không sợ hãi, kiếm thế vãi ra, chỉ nghe leng keng một hồi như mưa to. Ba người khác không chút do dự, đồng thời ra tay.

Kình khí Ầm ầm điên cuồng tán ra bốn phía.

Những người khác ở xung quanh mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ, nhao nhao lui về phía sau. Chân lực ngũ giai va chạm nhau hình thành kình khí tràn ngập lực phá hoại.

Ba người Tư Mã Hương Sơn, Hàn Băng Ngưng, Lương Thu không lui. Binh khí cầm tay, như lâm đại địch, chuẩn bị sẵn sàng xông lên trợ giúp. Đường Thiên cũng không lui, cơ hội được nhìn trận quyết đấu hung hãn như thế không phải lúc nào cũng có.

Thực lực Ngũ tiên sinh mạnh đến mức không thể tưởng tượng. Lão lấy một địch bốn, mà vẫn dám chống đỡ trực diện. Thân pháp của lão cực nhanh, Đường Thiên chỉ có thể nhìn đến một đoàn bóng đen, hoàn toàn không rõ thân hình. Thứ kiếm sáng choang đẹp đẽ mềm mại ở trong tay Ngũ tiên sinh tràn đầy lực sát thương.

Nhưng mà kịch đấu lần trước, Ngũ tiên sinh đã bị thương, một vài chỗ có vết máu. Toàn thân lão ướt sũng, thế kiếm cũng chậm lại.

Bốn vị hiệu trưởng hiển nhiên kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đấu pháp không nóng không vội, rõ ràng muốn tiêu hao hết lực lượng của Ngũ tiên sinh.

Ngũ tiên sinh cũng biết ý đồ bốn người nên cố gắng hết sức nghịch vận chân lực. Khuôn mặt hiện một vầng đỏ hồng đẹp đẽ. Đột nhiên lão gia tăng tốc độ, tiếng rít phá không của thứ kiếm bỗng nhiên sắc bén chói tai.

Thần sắc cả bốn người ngưng trọng lên, bọn họ đều biết đây là Ngũ tiên sinh phản công trước khi lâm tử nên toàn lực cẩn trọng.

Thân ảnh Ngũ tiên sinh tả xung hữu đột, trận thế bốn người xuất hiện một lỗ hở chưa thể bổ khuyết. Cặp mắt Ngũ tiên sinh hiện lên một đạo hàn mang, thân hình nhoáng một cái, lừa thân hình bốn người vừa động bèn hét to lên một tiếng, thứ kiếm đột nhiên tỏa ra hào quang sáng rực chói mắt.

Oanh!

Thứ kiếm nổ tung thành mấy chục đoạn nhỏ. Chúng bắn ra bốn phía như mưa, mỗi một mảnh rít lên chói tai như giận dữ. Sắc mặt bốn người đại biến, vội vàng ra tay bảo vệ phía trước người!

Thừa dịp này, thân hình Ngũ tiên sinh giống như con chạch mượn cơ hội trơn trượt ra khỏi vòng chiến.

Tán thủ của Lương Thu, cây roi của Tư Mã Hương Sơn và kiếm của Hàn Băng Ngưng đồng thời gào thét. Ba người rất thông minh nên biết rằng chỉ cần cuốn lấy Ngũ tiên sinh chốc lát là được.

Ngũ tiên sinh hít sâu một hơi, sắc đỏ trên mặt đậm thêm vài phần, ống tay áo lay động. Ba người va chạm nhau ầm ầm.

Oanh!

Ống tay áo lập tức nổ tung thành năm bảy mảnh. Hai bàn tay đẫm máu, da tróc thịt bong.

Một vòi máu tươi tràn ra nơi khóe miệng Ngũ tiên sinh, trong mắt hiện lên vẻ độc địa. Lão mượn luồng lực lượng này, đột nhiên gia tốc.

Đường Thiên ngẩn ngơ, đối phương vậy mà vọt tới phía hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thiên Lô Hỏa

Đột nhiên Đường Thiên chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Tốc độ của đối phương cực nhanh, hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng đen mơ hồ.

Đáng chết!

"Thiên Lô!" Đường Thiên gào thét, bao tay Thiên Lô Hắc Thiết theo tiếng hô toát ra hỏa diễm đỏ rực. Chân lực toàn thân được vận đến mức tận cùng một cách vô thức. Dường như Hạc Thân cấp hai cũng phát giác được nguy hiểm mà vận chuyển nhanh chóng trước nay chưa từng có.

Không kịp suy nghĩ, Đường Thiên vung ra một quyền mạnh nhất mà bản thân am hiểu nhất.

—— Đại Tuyết Băng!

Lần thứ nhất, Đường Thiên đeo bao tay Hắc Thiết xuất ra Đại Tuyết Băng, hắn lập tức phát giác được điểm khác nhau. Một luồng nước ấm dọc theo bao tay quay ngược trở về cơ thể hắn, rồi lại kích động chân lực, một lần nữa rót vào bao tay.

Luồng nước ấm này quét sạch bao nhiêu sợ hãi, e dè trong tâm Đường Thiên.

Quyền thế nhìn như bình thản không có gì lạ, hỏa diễm đỏ rực bốc trên nắm đấm yêu dị dường như cũng trở nên dịu hơn.

Lúc này, Ngũ tiên sinh đã chính thức như nỏ mạnh hết đà. Một quyền này của Đường Thiên, lão muốn tránh cũng không thể tránh chỉ có thể giơ người ra chịu trận.

Phịch!

Thanh âm quyền va phải thân thể vang lên không lớn, hỏa diễm đỏ rực lập tức chui vào trong cơ thể Ngũ tiên sinh làm lão khựng lại, khuôn mặt đanh lại. Lão ngơ ngác nhìn Đường Thiên dường như không thể tin rằng một quyền này của Đường Thiên có thể đánh trúng lão.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng.

Bình!

Hỏa diễm đỏ rực, bỗng nhiên xuất hiện trên thân thể Ngũ tiên sinh. Trong nháy mắt, ánh lửa bốc lên chói mắt, hoàn toàn thôn phệ Ngũ tiên sinh.

"Thiên Lô hỏa!" Mãnh Thú hiệu trưởng la thất thanh.

Hai vị Bắc Yến hiệu trưởng và Thiên Tinh hiệu trưởng ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Đường Thiên rồi lại nhìn đống lửa trước mặt.

Đột nhiên hỏa diễm đỏ rực sáng lên, dường như có lực lượng yêu dị hừng hực thiêu đốt.

Ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt một thiếu niên đang thở dốc, khuôn mặt đó khi sáng khi tối, tỏa ra lực lượng khiếp người.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

"Quả nhiên là Thiên Lô hỏa!" Bắc Yến hiệu trưởng thì thào lẩm bẩm: "Vũ khí Thiên Lô càng là cấp thấp càng khó bốc lên hỏa diễm. Xác xuất

để vũ khí Thiên Lô Hắc Thiết gọi được ra hỏa diễm chưa tới một phần vạn!"

Khuôn mặt Thiên Tinh hiệu trưởng cũng khó dấu vẻ khiếp sợ: "Trong truyền thuyết, một khi có thể gọi ra Thiên Lô hỏa thì vũ khí Hắc Thiết có thể tiến giai trong rèn luyện."

"Đây là truyền thuyết a, dù sao ta chưa thấy khi nào." Ngụy lão đầu ngoài miệng nói như vậy, nhưng mặt mũi tràn đầy vẻ dương dương đắc ý, “Tạch” một cái búng tay: "A Mạc Lý, đến đi, gửi hộ ngươi một chút Thiên Lô hỏa."

"Ah." A Mạc Lý giơ tay lên, trong tay là Hắc Thiết đao, cùng lúc đáp lại: "Thiên Lô!"

Vù, hỏa diễm đỏ rực xuất hiện bao thân đao lại.

Xoát, ba vị hiệu trưởng kia đỏ cả mắt trong phút chốc, các loại tình cảm hâm mộ ghen ghét hận hiện ra, bộ dạng như thể sắp xông lên cướp người. Nhất là Mãnh Thú hiệu trưởng chỉ thiếu điều đấm ngực dậm chân!

Hỏa diễm tan hết, Ngũ tiên sinh hoàn toàn hóa ra tro tàn. Nơi lão đứng chẳng để lại một thứ gì.

" Lão này rách như xơ mướp!" Đường Thiên trợn mắt há mồm, hắn có vẻ không thể tin được.

Quả nhiên thượng bất chính, hạ tắc loạn. . .

Vẻ tán thưởng của các vị hiệu trưởng lúc vừa rồi tức thì biến mất không còn. Vẻ rung động trong mắt mọi người đều biến đi đâu mất.

"Thậm chí cả cặn bã đều không lưu lại!" Ngụy lão đầu trợn trừng, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Lúc này, Thiên Tinh hiệu trưởng mở miệng: "Chúng ta làm sao bây giờ?"

"Báo cáo thành chủ thôi." Bắc Yến hiệu trưởng trầm giọng nói: "Chuyện này còn liên lụy tới Hắc Hồn, không phải chuyện đùa."

Mấy vị hiệu trưởng đồng thời quyết định cứ báo cáo thành chủ đã.

※※※

"Cách dùng không đúng?" Đường Thiên sững sờ, hắn dùng vẻ mặt hồ nghi mà nhìn Binh: "Vậy ngươi nói một chút, phải dùng như thế nào?"

Binh: "Phải đánh vào bức tường sương mù."

"Tường sương mù?" Ánh mắt Đường Thiên nhìn lên trên bức tường sương mù.

Trên tường sương mù có hai cái lỗ hổng, một lần do Thiểm Điện Sát, một lần do Đại Tuyết Băng. Tường sương mù này có thể đánh nát, hắn biết rõ như vậy, nhưng do hắn một mực tu luyện, không tốn tâm tư vào nó, cho nên cũng không để ý đến.

Đánh vào tường sương mù?

Đường Thiên một lần nữa đứng lên xem xét cẩn thận, chợt nhớ tới một vấn đề: "Làm sao ngươi biết?"

Binh im lặng.

Đường Thiên trừng mắt nhìn Binh, Binh thờ ơ, Đường Thiên hậm hực thu hồi ánh mắt, nghĩ lại, ai, phương pháp tu luyện như thế liệu có tốt chăng?

Hắn đứng trước bức tường sương mù, bắt đầu vận Toái Ảnh Chưởng đánh vào, rầm rầm rầm, lập tức bắt đầu tu luyện.

Toái Ảnh Chưởng uy lực so với Đại Tuyết Băng yếu hơn rất nhiều, nhưng tường sương mù vẫn từng chút một bị Đường Thiên đánh xuống.

Đường Thiên hận không thể tự cốc đầu mình, vì sao trước đó lại không nghĩ tới phương pháp này? Nghĩ đến tu luyện trước đây, một người ra quyền với không khí, thật ngốc a....

Thiếu niên thần thoại một lần nữa nhiệt tình mười phần!

Lần đầu tiên cảm nhận được sự cường hãn chuyên của gia cận chiến, Đường Thiên cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, vừa nghĩ tới nếu như đem cả bốn loại vũ kỹ tu luyện tới hoàn mỹ, lại tu luyện được sát chiêu, oa oa oa, như vậy nhất định lợi hại vô cùng a!

Lần trước Đường Thiên tại Hồn Chi Mê Cung nghe được Thiên Tinh hiệu trưởng nói Hắc Thiết quyền sáo có thể triệu hồi ra Thiên Lô hỏa, thì có khả năng tiến giai. Vì vậy hắn chạy đến mỏ đá một chuyến tìm Thạch Đầu đại ca. Thạch Đầu nghe được hắn có thể triệu hồi ra Thiên Lô hỏa, vừa mừng vừa sợ, liền đem phương pháp rèn luyện tiến giai của Hắc Thiết quyền sáo nói cho hắn biết.

Phương pháp rất đơn giản, chính là đeo quyền sáo, triệu hồi ra Thiên Lô hỏa, không ngừng vung quyền tấn công, Thiên Lô hỏa bên trong sẽ không ngừng mà rèn luyện quyền sáo, cho đến khi tiến giai.

Từ đó về sau, Đường Thiên không tháo quyền sáo ra nữa.

Thiên Lô quyền sáo linh hoạt nhẹ nhàng, mỗi một chỗ ở các đốt ngón tay đều vô cùng vừa vặn, Đường Thiên vô luận là dụng chưởng, dụng quyền hay dụng trảo, tất cả đều rất nhẹ nhàng.

Thời gian trước, khi không tu luyện theo cách này, Đường Thiên cảm giác còn không rõ ràng. Hiện tại mỗi ngày đánh vào bức tường sương mù,uy lực của Hắc Thiết quyền sáo liền thể hiện ra. Đồng dạng khi sử dụng Toái Ảnh Chưởng, đeo Hắc Thiết quyền sáo, uy lực tối thiểu cũng tăng 20%.

Hắc Thiết quyền sáo đã lợi hại như thế, Đường Thiên đối với Thanh Đồng bí bảo tràn đầy chờ mong.

Lần này hắn thu hoạch cực lớn, ngoại trừ một vài thẻ Bạch Ngân, còn được một kiện Thanh Đồng bí bảo.

Bí bảoThanh Đồng của chòm sao Tiểu Mã, Tiểu Mã Phi Ngoa.

Chòm sao Tiểu Mã nằm ở phía Tây Nam chòm sao Phi Mã, phía Bắc chòm sao Thủy Bình, là một chòm sao phi thường nhỏ khi đem so với chòm sao Nam Thập Tự đại.

Đường Thiên vô cùng yêu thích đôi Tiểu Mã Phi Ngoa này,thân giày bằng kim loại màu vàng xanh nhạt, bên trên có khắc hình một chú ngựa con đáng yêu, mặt ngoài được đánh bóng, cũng không có chút thu hút, nhưng khi đi vào chân cảm giác vô cùng thoải mái dễ chịu. Nhẹ nhàng đạp một cái lên mặt đất, Đường Thiên chỉ cảm thấy thân thể của mình thoáng cái nhẹ đi rất nhiều.

Mà khi Đường Thiên rót chân lực vào, nhanh như một cơn gió,sức bật của Bát Bộ Cản Thiền tăng lên rõ rệt.

Đối với Đường Thiên mà nói, đây là kiện bí bảo vô cùng hữu dụng.

Không ngừng tìm kiếm, Đường Thiên đối với bí bảo, rốt cục là tự mình có chút lý giải. Mỗi một kiện bí bảo, bên trong đều có Vũ Hồn cùng loại tồn tại, nó là nguồn suối của lực lượng bí bảo. Chỉ cần rót chân lực vào, Vũ Hồn thì sẽ thức tỉnh. Bí bảo khác nhau, Vũ Hồn cũng sẽ khác nhau, có Vũ Hồn am hiểu chiến đấu, có lại am hiểu phụ trợ, có thể gia tăng chân lực, cũng có thể phóng chân lực ra ngoài.

Nhưng bí bảo cấp bậc càng cao, Vũ Hồn của nó lại càng cường đại.

Vũ Hồn của Thanh Đồng bí bảo, so với Vũ Hồn của Hắc Thiết bí bảo muốn cường đại hơn nhiều. Vũ Hồn của Tiểu Mã Phi Ngoa chính là một con ngựa con rất nhỏ. Lúc Đường Thiên rót chân lực vào, ngựa con liền vui sướng mà chạy, rất là kỳ lạ.

Thẻ Bạch Ngân không dùng đến, Đường Thiên dứt khoát đều đi mang bán, đổi thành Tinh Thần thạch, tại Thiên Lộ, Tinh Thần thạch mới là đồng tiền mạnh nhất.

※※※

"Này, Đường cơ sở, nghe nói chưa, Quang Minh hội phái người đến rồi!" A Mạc Lý vẻ mặt hưng phấn.

Đường Thiên cũng không ngẩng đầu lên: "Tới rồi thì sao?"

"Đây chính là người của Quang Minh hội, tiêu chuẩn nhập hội của bọn hắn,thực lực đều phải từ ngũ giai trở lên!" A Mạc Lý vẻ mặt hâm mộ, thực lực ngũ giai tại Vũ An tinh tuyệt đối thuộc nhóm cường giả chân chính.

“Ây, ta muốn tu luyện.” Đường Thiên cũng không ngẩng đầu lên.

Liên tục hơn mười ngày điên cuồng, Đường Thiên rốt cục cũng tu luyện Toái Ảnh Chưởng tới hoàn mỹ. Đường Thiên quyết định đem Ưng Trảo Công, Liên Hoàn Quan Tiết Kỹ cùng Bát Bộ Cản Thiền tất cả đều muốn tu luyện đến hoàn mỹ, tu luyện thêm vũ kỹ cấp bốn nữa.

"Trước hết ngừng tu luyện đã." Ngụy lão đầu bỗng nhiên xuất hiện.

Đường Thiên ngừng lại, vẻ mặt tò mò nhìn Ngụy lão đầu.

"Quang Minh hội phái người đến." Ngụy lão đầu nói.

Đường Thiên vẻ mặt không hiểu: "Quan hệ gì tới chúng ta?"

"A..., vừa đi vừa nói chuyện." Ngụy lão đầu nói.

Dọc đường, sau khi Ngụy lão đầu giải thích, Đường Thiên mới hiểu được đạo lý trong chuyện này.

Vũ An tinh là tinh cầu biên giới, không nằm bên trong Thiên Lộ, vô luận là Quang Minh hội, hay là Hắc Hồn, đều không coi trọng. Song lần này Hắc Hồn gây ra chuyện đại sự như vậy, Vũ An tinh lập tức khẩn trương lên, tranh thủ thời gian liên hệ với Quang Minh hội. Quang Minh hội phái người chuyên môn đến điều tra sự kiện này.

"Quang Minh hội chính là một trong những thế lực đối đầu với Hắc Hồn." Ngụy lão đầu nói: "Quang Minh hội lần này đến còn có một nhiệm vụ, chính là chọn lựa những người trẻ tuổi có thiên phú xuất sắc. Đây là một trong nhữngtruyền thống của Quang Minh hội. Thành chủ rất coi trọng chuyện này, nếu có người được chọn, Vũ An tinh sẽ tự nhiên sẽ được Quang Minh hội bảo hộ."

"Ta muốn đi tìm Thiên Huệ." Đường Thiên vẻ mặt si ngốc liếc nhìn Ngụy lão đầu.

"Ngươi xem thường Quang Minh hội rồi, Quang Minh hội chính là một thế lực lớn (phạm trù) của chòm sao Anh Tiên." Ngụy lão đầu vẻ mặt khinh bỉ phản kích.

"Lợi hại như vậy sao?" Đường Thiên sững sờ, trong lòng hắn, chòm sao Anh Tiên đây chính là đại chòm sao.

"Nói nhảm!" Ngụy lão đầu nói tiếp: "Các ngươi nếu có thể vào được Quang Minh hội, ta cũng yên tâm. Quang Minh hội trên phương diện bồi dưỡng người trẻ tuổi vô cùng độc đáo, hơn nữa vũ kỹ của bọn họ cũng không phải bình thường như của chúng ta. Lão sư bên trong trình độ lại càng cao, gã họ Ngũ ngày đó nếu ở trong Quang Minh hội, cũng chỉ là một thành viên bình thường a. Hắc Hồn thanh danh bất hảo, nhưng Quang Minh hội cũng không tệ lắm."

Lúc Đường Thiên, A Mạc Lý đi theo Ngụy lão đầu đến phủ Thành chủ, nơi đây hầu như đầy ấp người.

Tư Mã Hương Sơn, Hàn Băng Ngưng, Lương Thu đám người cũng xuất hiện tại đó.

Từ sau sự kiện lần trước, thanh danh Đường Thiên lên cao.Hồn tướng Bạch Ngân Tác Hồn Thương, đây tuyệt đối là thực lực cấp bốn, lại thêm thương pháp cấp đại sư, đáng sợ thế nào, nhưng vẫn bị Đường Thiên tiêu diệt. Mà Ngũ tiên sinh bị đốt thành tro bụi thực lực càng thêm kinh người, nghe nói cao tới ngũ giai, mặc dù có rất nhiều chỗ may mắn.

Thế nhưng mà, ngũ giai. . .

Đó là thực lực làm cho người ta ngưỡng mộ cỡ nào a...!

Chiến tích huy hoàng như thế, tại thành Tinh Phong , tuyệt đối là số một. Đường Thiên trước đó được coi là đồ rác rưởi đáng bỏ đi nhất từ trước tới nay, không biết có bao nhiêu người cười nhạo hắn. Nhưng lúc này, không ai dám cười nhạo hắn nữa, Đường Thiên lúc tru sát Chu Bằng tàn nhẫn quả quyết, đã sớm theo những đệ tử đứng ngoài quan sát lan truyền ra ngoài.

Ngàn vạn lần không nên đắc tội hắn!

Ngàn vạn lần không nên chọc giận hắn!

Nhất là, ngàn vạn lần không nên bị bề ngoài ngu si của hắn lừa gạt, đó là biểu hiện giả dối, tuyệt đối biểu hiện giả dối!

Đường Thiên mỗi ngày tự xưng "Thiếu niên thần thoại ", ngàn vạn đừng tưởng rằng đó là nói giỡn a..., đó là sự thật a..., không tin? Vậy ngươi sẽ phải choáng váng!

Lúc Đường Thiên xuất hiện, nguyên bản các học viên đều đang nghị luận, thoáng cái an tĩnh lại, lặng ngắt như tờ, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía hắn, tràn ngập kính sợ, đám người tự phát mà nhường ra một con đường.

"A...?" Đứng ở trên sân thượng, người trung niên đang quan sát nhóm học viên phía xa, trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn.

Học viên là một quần thể tương đối là đơn thuần,người có thể khiến cho bọn hắn làm ra cử chỉ như vậy, vậy nhất định là người đã làm bọn họ chân chính kính sợ.

Hắn không khỏi chăm chú đánh giá Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đợt Kiểm Tra Tư Chất Đáng Lo

"Ồ! Mọi người đã đến đầy đủ!" Vẻ mặt thành chủ đầy vẻ hài lòng. Sự kiện Ngũ tiên sinh trước đó khiến hắn như chim sợ cành cong. Khi người của Quang Minh võ hội đến hắn mới tìm được cảm giác yên ổn đã mất.

Gương mặt hắn lộ vẻ tươi cười: "Kính xin Khổng tiên sinh kiểm tra thiên phú của bọn chúng xem như thế nào?"

Một vị trung niên ăn mặc võ phục trắng mỉm cười gật đầu ra hiệu. Trên bộ võ phục của y thêu những đường viền hoa văn bằng tơ vàng tinh mỹ*, dùng khí độ ung dung mà phân phó xuống dưới: "Vậy thì bắt đầu được rồi."

*Tinh mỹ: tinh tế và đẹp đẽ.

"Vâng!" Một vị lão giả vội bước ra khỏi hàng, đứng trước mặt các học viên, trên tay hắn bỗng nhiên sáng lên rồi hiện ra một chồng điểm sáng. Ngón tay cong lại búng ra. Điểm sáng như thiên nữ tán hoa bay về phía chúng đệ tử.

Một số đệ tử tránh né vô thức, lão giả quát khẽ một tiếng: "Không được động đậy!"

Thanh âm kia không lớn nhưng rơi vào tai mọi người như sét đánh. Tất cả đệ tử đều không dám làm bậy.

Điểm sáng bay lên không trung rồi lại lả tả rơi xuống. Mỗi một cái khe đều bao quanh một tên đệ tử.

Một lát sau, các điểm sáng biến hóa thành những màu sắc khác nhau với mỗi người.

Đường Thiên tò mò, chăm chú vào điểm sáng dưới chân, điểm sáng của hắn lóng lánh hào quang màu đen.

Tiếp đó lão giả quát lên: "Người có điểm sáng màu vàng tiến lên mười bước!"

Chỉ có năm người: Tư Mã Hương Sơn, Lương Thu, Hàn Băng Ngưng, A Mạc Lý và một đệ tử khác không ai biết đến, học viên kia vẻ mặt mơ hồ. Nếu Chu Bằng còn sống mà đứng đây thì chắc chắn hắn sẽ nhận ra người này, Cốc Tiểu Vũ, kẻ thường xuyên bị hắn hiếp đáp.

Hiệu trưởng An Đức nhìn thấy Cốc Tiểu Vũ trúng tuyển thì lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

"Người có điểm sáng màu bạc tiến lên bảy bước!"

Lần này số đệ tử rời khỏi hàng tương đối nhiều, những đệ tử nổi danh tầm như Vương Chấn đều nằm trong số đó. Số lượng đệ tử còn lại chỉ có bảy người.

"Người có điểm sáng màu xanh nhạt tiến lên ba bước!"

Sáu người tiến lên, chỉ còn Đường Thiên lẻ loi tại chỗ.

Đường Thiên đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra chỉ có mình hắn là có điểm sáng màu đen.

Lão giả quay người lại hướng đến nam tử trung niên kia trầm giọng bẩm báo: "Đại Nhân! Người có tư chất ưu tú là năm, khá bốn mươi hai người, vừa đạt sáu người, cực kém một người."

Tất cả mọi người ở đây đều trở nên vô cùng cổ quái. Theo lời lão giả kia nói thì người có tư chất cực kém chắc chắn là Đường Thiên, vì chỉ có mình hắn đơn độc đứng bên kia.

Trong mắt mọi người lần đầu hiện ra một tia cảm giác khó hiểu không nói thành lời.

Đường Thiên, thiên phú cực kém?

Việc này là nói chơi sao… Nhất định vậy… Nhất định là đang đùa…

Đường Thiên ngây ngô hiếu kỳ nhìn quanh khắp nơi. Cái điểm sáng này có chút thần kỳ nha, đủ loại màu sắc luôn. Đối với Quang Minh võ hội, Đường Thiên không quá để tâm. Nếu không phải nghe đồn Thiên Lộ rất nguy hiểm, thì hắn đã đem những võ kỹ khác tu luyện đến trình độ hoàn mỹ. Sau đó vẫn có thể đến Anh Tiên tinh để tìm Thiên Huệ.

A Mạc Lý mở to đôi mắt lớn tiếng tru tréo: “Chuyện này khẳng định không ổn! Đường Thiên tư chất cực kém? Điều này là không thể! Tuyệt đối không có khả năng!”

Lão giả trầm mặt xuống: “Lão phu kiểm tra tư chất tính đến hôm nay đã hơn hai mươi năm, chưa bào giờ nhìn nhầm!”

Thanh âm Hàn Băng Ngưng trong trẻo mà lạnh lùng vang lên: “Lão tiên sinh! Không biết ngài có thể thí trắc thêm một lần nữa không?”

Lương Thu mỉm cười, vươn bả vai thương thế đã giảm, âm giọng đạm bạc như chính hắn: “Lão tiên sinh dùng bí bảo, mà bí bảo đôi khi hay gặp chút trục trặc.”

Nụ cười mị mị hiện trên mặt Tư Mã Hương Sơn, chất giọng phảng phất như bay ra từ một nơi ẩm ướt mà lạnh lẽo trong lòng đất: “Nếu thiên phú của Đường thiếu niên tệ hại như vậy thì thật tình bọn ta chịu không nỗi đâu.”

Sắc mặt lão giả cực kém, đây là lần đầu lão gặp phải tình huống thế này. Hơn nữa hiện giờ còn có Khổng đại nhân quan sát, quả thực mất hết mặt mũi. Nếu là học viên khác y đã lớn tiếng khiển trách, nhưng khổ nỗi

những tên vừa lên tiếng đều có thiên phú vô cùng xuất sắc, sau này có khả năng rất cao tiến vào Quang Minh võ hội.

Đường Thiên nghe vậy liền cất tiếng: “Lão bá kia trắc thí không sai đâu, tư chất của ta rất tệ.”

Đường Thiên rất rõ tình hình bản thân mình như thế nào. Thật sự không tốt, ngũ hành cân bằng, những phương diện khác không có gì đặc biệt. Về phần tố chất thân thể, dù rèn luyện năm năm võ kỹ trụ cột, nhưng so với kẻ có sức voi bẩm sinh như A Mạc Lý cũng kém xa.

Vừa nghe câu này, mọi người đều đỏ mặt lên có cảm giác như muốn thổ huyết.

Cho xin đi, ngươi giả vờ ngu ngơ cũng đành đi, giờ đến thiên phú cũng muốn ngụy trang thành cực kém. Ngươi xem mọi người là kẻ ngu hết sao?

A Mạc Lý trừng đôi mắt: “Đường Cơ Sở! Ngươi là thiếu niên tựa như thần, thiên phú làm sao có thể cực kém chứ?”

“Thiếu niên giống thần thì liên quan gì đến thiên phú?” Đường Thiên không đồng ý nói.

Mọi người đồng loạt quay mặt đi, không dám nhìn thẳng. Cái này… cái này… rõ ràng là khiêu chiến với tột cùng của chỉ số thông minh mà.

Ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin ư… làm sao mà có thể tin chứ… nếu tin thì bọn ta quả thực là ngu đần mà.

Nếu như đổi lại người khác nói ra lời muốn ăn đòn như vậy, sớm đã bị mọi người hè nhau mà nện cho một trận rồi. Nhưng hung danh của Đường Thiên đang cực thịnh, bởi vậy mọi người chỉ có nhịn. Nhưng cảm giác này thật khó chịu.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào điểm sáng.

Đen nhánh mà bóng lưỡng!

So với vừa rồi còn đen hơn.

Trong lòng lão giả dám khẳng định, tuyệt đối không có vấn đề gì sai lầm. Điểm sáng đen như vậy lần đầu tiên trong đời lão thấy. Thiếu niên trước mặt này không chỉ là không được, mà còn rất rất rất kém.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía lão giả vô cùng cổ quái và tràn đầy hoài nghi.

Đường Thiên ngược lại còn dương dương đắc ý nói: “Ta nói rồi, thiên phú của ta rất tệ.”

Mặt mọi người đều cứng lại.

Tên này vậy mà còn có thể đắc ý như thế?

Đùa giỡn!

Chắc chắn là đang đùa giỡn, tên khốn kiếp đáng giận! Phẩm chất thật xấu xa, có thực lực mạnh mẽ thì sao… thực lực mạnh mẽ là có thể đùa giỡn như vậy sao?

Trong lòng mọi người đều rơi nước mắt. Bọn hắn dám khẳng định Đường Thiên đang cố ý giả ngu.

Tuyệt đối cố ý!

Bọn hắn dường đã quên một người là phế vật hiếm có trên đời. A Mạc Lý vẻ mặt khiếp sợ, lớn tiếng than vãn: “Đường Cơ Sở! Ngươi không hổ là thiếu niên tựa như thần, tư chất kém như thế mà tu luyện đến trình độ này thật đáng là động lực cho người khác.”

Bốp!

Đầu A Mạc Lý bị đánh một cái, vẻ mặt hầm hầm quay lại như muốn sống muốn chết. Nhưng khi thấy Lương Thu đại ca thì vẻ mặt mơ màng:

“Lương đại ca! Sao lại đánh ta?”

Lương Thu vẻ mặt vô tội: “Ồ! Không cẩn thận nên trượt tay một chút thôi.”

Hàn Băng Ngưng nhíu mày trách: “Đường Thiên! Không được đùa!”

“Ấy! Thiếu nữ!” Đường Thiên vẻ mặt khó hiểu: “Đùa gì chứ?”

Mọi người đều thức thời im lặng, ngay cả Hàn Băng Ngưng khuyên mà Đường Thiên còn không nghe. Những kẻ khác đều không có mặt mũi lớn như vậy.

Tất cả những gì Đường Thiên nói mọi người đều không để ý. Tên này thật khốn kiếp. Hắn muốn giảm chỉ số thông minh của chúng ta bằng hắn rồi dùng kinh nghiệm phong phú để đánh bại chúng ta! Như vậy, chắc chắn là như vậy!

Nhưng là, Quang Minh võ hội kia có thực lợi hại như lời đồn không? Ngay cả thiên phú cũng trắc thí không được, thật khiến người khác hoài nghi về tương lai của mình…

Đường Thiên thật hiếm thấy, hiếm thấy vô cùng. Lão giả cũng bắt đầu có chút dao động. Chẳng lẽ tên này có bí bảo gì có thể che dấu bí bảo của mình? Có nên trắc nghiệm lại một lần nữa không?

Trong lòng lão giả hiện giờ rối tinh lên.

Khổng đại nhân ánh mắt chớp động chốc lát, mỉm cười nói với thành chủ: “Ta đi qua nhiều thành thị như vậy. Với đẳng cấp của Tinh Phong thành lại có thể đào tạo ra nhiều thiếu niên thiên phú xuất sắc như vậy thì mới thấy lần đầu. Từ lâu nghe tiếng thành chủ bỏ rất nhiều tâm huyết vào giáo dục, hôm nay tận mắt nhìn thấy quả nhiên tiếng đồn không ngoa, thật khiến người khác khâm phục.”

Sắc mặt thành chủ vui mừng: “Khổng đại nhân quá khen! Không biết trong số những học viên ở đây có bao nhiêu người có thể lọt vào pháp

nhãn của ngài?

“Năm người này không thành vấn đề. Thiên phú của chúng cũng không tệ, tuổi còn nhỏ, dễ uốn nắn.” Tiếp đó Khổng đại nhân nhìn về phía Đường Thiên: “Ta cũng cảm thấy có hứng thú với tiểu bằng hữu kia, khá thú vị, nhưng tuổi hơi lớn, nếu nhập bản chỉ có thể ở ngoại doanh.”

Thành chủ vui mừng quá mức, mới đó mà đã có sáu người trúng tuyển. Với Tinh Phong thành mà nói, đây là một kết quả vô cùng tốt. Từ nay về sau, Tinh Phong thành đã nằm trong phạm vi thế lực và được sự bảo hộ của Quang Minh võ hội.

“Ta muốn đến Anh Tiên tinh!” Đường Thiên đề nghị, hắn đã quyết định nếu không đến được Anh Tiên tinh thì hắn cũng không vào Quang Minh võ hội.

“Anh Tiên tinh?” Khổng đại nhân mỉm cười hòa ái: “Như vậy cũng tiện, trên Anh Tiên tinh, chúng ta có một phân bộ rất lớn, ngươi vào ngoại doanh ở đó cũng được.

“Thật tốt quá!” Đường Thiên hưng phấn nhảy lên, tay giơ cao hô to: “Có thể tiết kiệm lộ phí rồi!”

Bọn người Tư Mã Hương Sơn khóe mắt co lại, xin ngươi đó, dù gì cũng là cao thủ không thể bình tĩnh một chút sao… có thể đừng làm ra chuyện mất mặt này không?

“Ta muốn đi Anh Tiên tinh! Oa, có thể gặp Thiên Huệ tiểu thư!” A Mạc Lý cũng giơ cao tay hô lớn.

Thiên Huệ tiểu thư.

Hàn Băng Ngưng không chút do dự nói: “Ta cũng muốn đến Anh Tiên tinh!” Thượng Quang Thiên Huệ là người mà nàng sùng bái nhất, cho dù xa hơn nàng cũng sẽ đi.

Tư Mã Hương Sơn sắc mặt âm trầm, nghiến răng nói: “Thượng Quang Thiên Huệ… thật tốt quá, Anh Tiên tinh! Không ngờ ta vẫn còn mục tiêu để báo thù.”

“Mục tiêu báo thù?” Đường Thiên trừng to mắt: “A Liệt! Không phải ngươi còn rất nhiều mục tiêu báo thù sao?”

Gương mặt Tư Mã Hương Sơn cứng lại, có cảm giác như vạn tiễn xuyên tâm. Cuối cùng hắn cũng biết vì sao Thượng Quang Thiên Huệ lại thích Đường Thiên.

Chính vì hắn còn hỗn đãn hơn so với nàng.

“Đúng vậy! Nhiều mục tiêu báo thù!” Trong mắt Tư Mã Hương Sơn bắn ra sát khí, âm thanh lạnh thấu xương.

Lương Thu điềm đạm rõ ràng nói: “Không thể đấu một trận với Thiên Huệ tiểu thư quả thật là một việc đáng tiếc, vậy cùng nhau đi!”

Cốc Tiểu Vũ yếu ớt nói: “Ta… ta sẽ đi cùng mọi người.”

Lão giả hoàn toàn bất ngờ, từ lúc nào mà Quang Minh võ hội nhận người còn để người ta tự do phân bộ?

Khổng đại nhân cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng mỉm cười nói: “Tình cảm của mấy người trẻ tuổi các ngươi thật khiến người khác hâm mộ. Anh Tiên tinh là một phân bộ không tệ, nhất định không làm mai một tài năng các ngươi. Nếu đã muốn đi thì cũng không thành vấn đề.

Lão giả chấn động, bọn hắn đến lần này là ví nhiệm vụ, nếu một người cũng không mang về được thì…

Lão vừa định lên tiếng ngăn cản, đột nhiên nhớ tới, người phụ trách phân bộ Anh Tiên tinh hình như là muội muội của Khổng đại nhân. Lão giả lập tức ngậm miệng lại.

Nữ nhân kia rất đáng sợ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nhắc Nhở Của Khổng Đại Nhân

Đường Thiên cảm thấy toàn thân mình tràn đầy lực lượng, hắn cứ ở sau quang mông mà liều mạng tu luyện.

Chòm sao Anh Tiên! Thiên Huệ!

Ta sắp tới rồi!

Rầm rầm rầm, quyền sáo hắc thiết của Đường Thiên không ngừng tấn công vụ tường trước mặt , lúc này song chưởng của hắn được bao phủ bởi một ngọn ngọn lửa, cứ mỗi chưởng vỗ lên bức tường sương mù , là lại có vô số tia lửa bắn ra . Dựa theo thuyết pháp của Thạch Đầu đại ca đã nói , mỗi một cú đánh tựa như một lần rèn, cũng có nghĩa là vũ hồn của quyền sáo cũng sẽ được rèn luyện thêm một lần.

Ngọn lửa Vũ hồn bên trong Hắc thiết quyền sáo bập bùng cháy.

Sau vài chục vạn lần xuất quyền , rốt cuộc Đường Thiên cũng cảm giác được ngọn lửa vũ hồn bên trong quyền sáo đang không ngừng ngưng thực, sẽ chẳng còn cái tình trạng chập chờn phảng phất như lúc nào cũng có thể tắt như lúc trước .

Quả nhiên phương pháp của Thạch Đầu đại ca có tác dụng a, Đường Thiên cảm thấy cực kỳ phấn khích. Nếu đổi lại là người bình thường , vài chục vạn lần ra quyền mà chỉ nhận được chút biến hóa nhỏ như vậy , tám chín phần mười sẽ cảm thấy chẳng biết nói gì . Nhưng Đường Thiên lại cảm thấy vô cùng vui vẻ , dù sao cũng phải tu luyện nha , tranh thủ lúc đó đem hắc thiết quyền sáo thăng cấp thành thanh đồng quyền sáo, chuyện tốt như vậy biết đi đâu mà tìm đây a!

Đường Thiên đã sớm tu luyện Toái Ảnh Chưởng tới trình độ hoàn mỹ , nhưng dù vậy trong khoảng thời gian gần đây hắn vẫn không hề buông lỏng lười biếng , vì thế khoảng cách tới sát chiêu Mãn Thiên Tinh , chỉ còn lại hai mươi vạn lần tu luyện nữa thôi.

Cứ mỗi một chưởng Toái Ảnh Chưởng trình độ hoàn mỹ được đánh ra , là chưởng ảnh lại phân thành mười hai chưởng nhỏ, song sát chiêu Mãn Thiên Tinh lại có thể phân thành ba mươi sáu đạo kình khí, vì thế phạm vị bao phủ của nó càng thêm kinh người.

Mồ hôi trên người Đường Thiên tuôn ra như mưa, cứ mỗi chưởng đánh ra là trên không lại xuất hiện mười hai bóng chưởng nhỏ , đồng thời bức vụ tường trước mặt Đường Thiên cũng nổ tung từng mảng nhỏ một.

Binh vẫn cứ lơ lửng phía sau Đường Thiên , lặng yên chẳng nói một lời.

Toái Ảnh Chưởng cũng không phải là vũ kỹ thích hợp để phá vụ tường, nó vốn là vũ kỹ quần công , vì thế lực phá hoại so với Tiểu Băng Quyền thì nhỏ hơn nhiều . Thế nhưng vì nó có thể bao phủ trong phạm vi lớn , cho nên dù cho tốc độ phá hủy không nhanh, nhưng sau vài chục vạn lần tu luyện cũng oanh rụng được một mảng vụ tường không nhỏ.

Hiện tại vùng đất trống phía sau quang môn cũng đã mở rộng ra rất nhiều ,phạm vị lên tới bảy tám trượng , đem đến cho Đường Thiên cảm giác không gian hoạt động tăng lên rất nhiều .

Đường Thiên điên cuồng tu luyện.

Ngoại nhân không tin rằng hắn là kẻ có tư chất rất kém cỏi, chỉ có bản thân hắn biết thiên phú của mình không tốt cho lắm . Vì thế muốn mạnh hơn người khác , thì phải trả giá bằng mồ hôi và cố gắng hơn xa bọn họ , chứ không thể trông chờ vào may mắn hư vô . Chỉ còn mấy ngày nữa là bắt đầu đi tới Anh Tiên rồi, hắn định trong mấy ngày còn lại , cố gắng lĩnh ngộ được sát chiêu của Toái Ảnh Chưởng .

Chỉ còn hai mươi vạn tu luyện nữa thôi. . .

Đường Thiên chống hai tay lên đầu gối, mồ hôi rơi xuống như mưa, hắn gục đầu xuống thở hổn hển.

Binh vẫn ở phía sau hắn , yên tĩnh trôi nổi .

Bỗng nhiên, Binh hỏi: "Vì sao ngươi cần phải cố gắng như vậy?"

"Tại sao sao?" Đường Thiên mới vừa khôi phục được chút khí lực , nghe thấy câu hỏi của hắn liền sửng sốt, hắn khẽ co người lên , khuôn mặt đầy mồ hôi , mái tóc ướt đẫm bốc lên làn sương nhẹ , hắn nhìn binh, chân thành nói: "Vì ta muốn trở nên mạnh mẽ!"

"Trở nên mạnh mẽ sao?"Thanh âm của Binh vẫn đều đều không một tia biến hóa , phối hợp với cái khuôn mặt trống trơn khiến hắn trông giống như một con búp bê máy vậy : "Tại sao lại muốn trở nên mạnh mẽ?"

"Bởi vì ta muốn làm rất nhiều chuyện a!" Đường Thiên dùng cái vẻ mặt đương nhiên phải thế trả lời , rồi sau đó bỗng hắn tò mò hỏi lại: "Binh, ngươi không muốn làm chuyện gì sao?"

Binh im lặng không trả lời , nhưng khi Đường Thiên chuẩn bị tu luyện tiếp thì bỗng nhiên hắn mở miệng: "Có."

Câu trả lời của hắn làm Đường Thiên dừng động tác đang tiến hành lại, hắn thực sự rất tò mò muốn biết , vì thế liền bu lại hỏi : "Binh, ngươi muốn làm chuyện gì a? Không phải ngươi đã nói , đã chuộc lại được lỗi lầm của mình rồi sao?"

Đường Thiên vẫn còn nhớ rõ những lời binh nói "Bức tượng xuất hồn, tội lỗi đã chuộc" .

Binh lại chìm vào im lặng.

"Nếu như ngươi đã có việc muốn làm, vậy thì đi làm đi a!" Ánh mắt Đường Thiên chớp động quang mang sáng chói mắt : "Ngươi đã phải chờ đợi bao nhiêu năm tháng như vậy, hơn nữa nhiều bức tượng như vậy cũng chỉ có một mình ngươi hóa hồn, chứng tỏ ngươi không phải là một bức tượng tầm thường a ! Wow ha ha! Hình như chúng ta giống nhau , wow ngao, đều là những thiếu niên giống thần a!"

Binh nhìn Đường Thiên, cái bộ mặt trống trơn của hắn khiến ngươi ta chẳng nhìn thấy chút cảm xúc nào.

"Cố gắng lên! Chúng ta đều là những thiếu niên giống thần!" Đường Thiên vung cánh tay lên , rồi dùng sức huy động về phía Binh hai cái , sau đó đưa tay lau mồ hôi trên đầu rồi xoay người tiếp tục tu luyện.

Binh lẳng lặng đứng yên nhìn bóng lưng Đường Thiên , im lặng không tiếng động.

==========
= ==========

Tối hôm đó, Đường Thiên không hề tu luyện.

Đường Thiên ngồi bên cạnh bia mộ suốt cả đêm, khi mặt trời lúc sáng sớm chiếu xuống mặt đất những tia nắng đầu tiên , hắn mới bừng tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Hắn vỗ vỗ cái mông dính đầy bùn đất rồi đứng dậy, nhìn bia mộ rồi nhẹ nhàng nói: "Mụ mụ, ta phải đi rồi . Không cần phải lo lắng cho ta , ta rất dũng cảm , không hề cảm thấy sợ hãi dù chỉ là một chút , nhi tử của ngài đã là một nam tử hán đại trượng phu rồi ! Mụ mụ, ta muốn đi tìm giấc mộng của ta ."

Ánh mắt Đường Thiên đầy ôn nhu, nhẹ giọng rù rì.

Sau khi nhìn một lúc lâu, Đường Thiên dứt khoát xoay người chạy xuống chân núi.

Khi Đường Thiên chạy đến cửa thành thì thấy một cỗ xe ngựa vô cùng lớn, ba buồng xe nối liền với nhau , phía trước xe ngựa tụ tập rất nhiều người đến đưa tiễn người thân , trong đám người ấy Đường Thiên thấy Sầm lão sư và Ngụy lão đầu. Sầm lão sư đã bị Ngụy lão đầu tuyển mộ vào Sa Kỳ Mã Học Viện, chuyên môn dậy học sinh tất cả vũ kỹ trụ cột.

"Sầm lão sư!" Đường Thiên vung tay hô to, sau vài cái nhấp nhô đã bay tới trước mặt Sầm lão sư .

Trên miệng Sầm lão sư lộ ra nụ cười ấm áp : "Đường Thiên, làm tốt lắm!"

Nhìn thiếu niên bướng bỉnh có khuôn mặt ngây thơ trước mắt , trong lòng Sầm lão sư không khỏi cảm khái vạn phần, hắn thật tâm khích lệ nói: "Đường Thiên, phải nhớ là bất kể như thế nào cũng đừng buông bỏ!"

Đường Thiên có thể cảm thấy sự ân cần trong lời nói của Sầm lão sư , trong lòng hắn ấm áp vô cùng , hắn dùng sức gật mạnh đầu: "Lão sư, ta sẽ không bao giờ buông bỏ !"

Ngụy lão đầu ở bên cạnh cũng nói : "Đường thiếu niên, đừng làm Sa Kỳ Mã Học Viện chúng ta mất thể diện a!"

"Lão đầu, lão lên lo lắng cho bản thân mình đi , sau khi hai thiếu niên thiên tài chúng ta rời đi , sang năm tích phân của lão không đủ , chúng ta cũng chẳng giúp được gì đâu !" Đường Thiên hướng về phía Ngụy lão đầu làm cái mặt quỷ.

Ngụy lão đầu cười ha ha: "Thiếu niên, nhanh chóng cút đi!"

Ly biệt không hề có quá nhiều thương cảm , Đường Thiên phất phất tay với hai người rồi nhảy lên xe.

Từ khung kính trên buồng xe nhìn ra , bỗng trong lòng Đường Thiên cảm thấy hơi buồn bã . Hắn đã sống ở đây mười bẩy năm , cuối cùng cũng đến lúc phải rời đi. Nhưng sau đó hắn xốc lại tinh thần bởi đây mới chỉ là khởi đầu , vẫn còn tương lai trước mắt đang chờ đợi hắn!

Chẳng bấy lâu sau mấy người còn lại cũng lục đục lên xe.

Mọi người chào hỏi nhau , tâm trạng chẳng hăng hái gì cho lắm thậm chí trên mặt Hàn Băng Ngưng vẫn còn lưu lại vệt nước mắt chưa khô

Buồng xe rất lớn, tuy bố trí bên trong không xa hoa nhưng cực kỳ thoải mái , không gian trong xe lớn một cách đáng ngạc nhiên.

Bánh xe từ từ vận chuyển , mọi người đều cố gắng vươn ra ngoài vẫy tay , bất kể lúc bình thường bọn họ có lợi hại đến cỡ nào , nhưng cuối cùng cũng chỉ là những thiêu niên mới mười mấy tuổi . Chiếc xe có tốc độ rất nhanh , chỉ thoáng một cái đã mất hút bóng người , Tinh Phong thành cũng dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người . Các thiếu niên cũng lục đục trở về chỗ ngồi , chẳng qua tâm trạng của bọn họ chẳng vui vẻ gì cho lắm, bởi đây là lần đầu tiên bọn họ nếm trải hương vị của biệt ly.

Sau nửa canh giờ , nỗi buồn ly biệt của mọi người dần lắng xuống , không khí bên trong buồng xe bắt đầu sôi động hẳn lên.

"Đây là cái xe gì a, tốc độ thật nhanh!" A Mạc Lý gục đầu ở trên cửa sổ, vẻ mặt đầy sợ hãi than.

Khổng đại nhân cười ha hả một tiếng: "Đây là tinh thần sương sa của chòm sao Phi Mã Tọa , thích hợp dùng cho những cuộc lữ hành dài ngày . Phi mã tọa tương đối nổi danh về phương diện này , đồ của bọn họ rất cân bằng và ổn định . Ví dụ như cỗ xe này chẳng hạn , nó có thể chứa tới hai trăm người. Nhưng do chúng ta chỉ có chừng ba mươi người nên những chỗ khác cũng bị cải biến thành nơi tu luyện rồi."

"Tốc độ này, so với Bát Bộ Cản Thiền cua ta còn nhanh hơn a!" Khuôn mặt Đường Thiên đầy vẻ kinh ngạc.

"Ha ha, khinh công cấp ba mà đi so với tinh tú sương xa thì đương nhiên không thể so lại rồi . Tiếc là tinh tú sương xa tiêu hao rất nhiều tinh tú thạch, ví dụ như chuyến đi này của chúng ta chẳng hạn , ít nhất cũng phải mất một viên tinh tú thạch cấp bốn."

Mọi người nghe thấy mà trợn mắt há hốc mồm, chặc lưỡi không thôi.

Cũng không phải bọn họ chưa từng nhìn thấy tinh tú thạch cấp bốn , nhưng ở Tinh Phong thành, nó tuyệt đối là vật phẩm hiếm có , vậy mà những người này chỉ vì một chuyến đi đã tiêu hao một viên tinh tú thạch cấp bốn, khiến trong lòng mọi người đều mường tượng thấy hình tượng Quang Minh Võ Hội là một nơi tài đại khí thô a.

Khổng đại nhân cười ha hả một tiếng : "Vũ An Tinh là tinh cầu ở dọc đường ven, không nằm trong phạm vi Thiên Lộ, đây là lần đầu tiên các người xa nhà nên có nhiều thứ ta phải nhắc nhở các người."

Mọi người lập tức vễnh tai lắng nghe.

"Thiên phú của các ngươi đều rất tốt, nhưng không nên vì thế mà kiêu ngạo, khi các người đến chòm sao Anh Tiên sẽ phát hiện ra , trên cái thế giới này thanh niên có thiên phú còn nhiều hơn so với tưởng tượng của các người . Và các ngươi cũng thấy được , cuộc sống ở võ hội so với ở Tinh Phong thành hoàn toàn khác nhau, võ hội khích lệ việc cạnh tranh, vì thế cạnh tranh trong nội bộ võ hội rất kịch liệt. Bất kể là công pháp, hay là tài nguyên, nếu các ngươi muốn có thì phải cạnh tranh chiếm lấy. Biểu hiện của ngươi càng ưu tú thì ngươi sẽ được võ hội hỗ trợ càng nhiều. Vì thế các ngươi phải nhanh chóng làm quen với việc cạnh tranh , cạnh tranh xuất hiện ở khắp nơi trong võ hội , không chỉ có các ngươi, mà ngay cả ta, cũng phải đối mặt với các đối thủ cạnh tranh khác . Vì thế khi ta đã chọn trúng các ngươi rồi đem các ngươi đến chòm sao Anh Tiên, cũng sẽ có nguy hiểm và áp lực chờ đợi , các ngươi đều là những người thông minh, ta nghĩ các ngươi đều hiểu được điều này."

Khổng đại nhân nói tiếp: "Thế nhưng chỉ cần biểu hiện của các ngươi đủ ưu tú , thì hồi báo mà các ngươi nhận được cũng sẽ vượt xa trí tưởng tượng của các ngươi. Cũng nhu lúc trước các người vẫn ở trường học vậy , gia tộc của các ngươi cũng sẽ được lợi, bởi thế lực của Quang Minh Võ Hội so với tưởng tượng của các ngươi lớn hơn rất nhiều. Cho nên, trong khoảng thời gian này, các ngươi đừng nghĩ tới bất cứ việc gì , chỉ cần nghĩ ra cách sao cho càng mạnh hơn , trở nên mạnh hơn, để cho đạo sư của các ngươi nhanh chóng thấy được tiềm lực của các ngươi"

"Điều này chính là điểm trọng yếu nhất đối với các ngươi , và cũng là điểm trọng yếu duy nhất . Đừng nên mong chờ vào may mắn , bởi cạnh tranh bên trong nội bộ võ hội tàn khốc và trực tiếp hơn tưởng tượng của các người nhiều."

Ánh mắt của Khổng Tử đại nhân chậm rãi quét qua mọi người.

Mọi người lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn , sắc mặt ngưng trọng.

"Một khi ngươi theo không kịp bước tiến của những người khác , thì sẽ không có không ít người đánh ngươi hoặc mắng chửi ngươi , kết quả duy nhất mà các ngươi sẽ gặp phải là âm thầm biến mất . Bởi có một số nhiệm vụ có ẩn dấu những nguy hiểm có thể khiến các ngươi lặng yên tiến tới tử vong mà không ai hay biết ." Thần sắc Khổng đại nhân nghiêm túc nói : "Đây không phải là ta đang nói đùa."

Sắc mặt mọi người khẽ biến , buổi nói chuyện của Khổng đại nhân khiến trong lòng mọi người đầy khiếp sợ. Chẳng có ai lại có thể ngờ được , trong khi mọi người phải chen chúc để tiến vào Quang Minh Võ Hội, thì nội bộ của nó lại nguy hiểm tới vậy!

"Đến lúc đó các ngươi sẽ nhận ra , khi thời gian đã trôi qua một khoảng ngắn , những khuôn mặt quen thuộc xung quanh các người sẽ càng lúc càng ít đi ."

Có vài ngươi không còn giữ được vẻ bình tĩnh , Cốc Tiểu Vũ đã sợ đến run cả người , trong những người có mặt ở đây , hắn là kẻ có thực lực yếu nhất , cho đến lúc này hắn mới hiểu được , tại sao mình lại được chọn.

"Trong quãng thời gian của cuộc lữ hành này , ta sẽ đích thân chỉ điểm cho các ngươi." Khổng đại nhân thản nhiên nói: "Các vị, cố gắng lên nhé!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Nhược Điểm Võ Trường Và Thiếu Niên Như Thần

Khoang xe thứ ba.

Thùng xe dài chừng mười trượng, bề rộng chừng ba trượng, trống rỗng không có gì.

Sự chú ý của mọi người đều bị bốn vách tường hấp dẫn. Mỗi một vách tường, trên mặt, đều sắp đầy tạp phiến. Mỗi cái đều là thẻ hồn tướng tứ giai bao gồm đủ loại võ kỹ. Nhiều đến hoa mắt, đưa mắt nhìn sơ cũng thấy ít nhất có hai trăm thẻ hồn tướng.

Lão giả giới thiệu: “Căn phòng này là nhược điểm võ trường, hao tốn của đại nhân hết hai trăm bảy mươi mốt tấm thẻ hồn tướng. Tất cả đều là thẻ hồn tướng tứ giai bạch ngân, bao gồm hầu hết các loại võ kỹ. Giá trị vô cùng lớn, dù so sánh trong hội cũng thuộc vào hàng kiệt tác.

Trên mặt Khổng đại nhân lộ ra bài phần tự đắc, lão đối với tác phẩm này vô cùng hài lòng.

“Nhược điểm võ trường?” Mọi người đều lần đầu nghe thấy cái tên võ trường thế này.

Lão giả trầm giọng: “Hai trăm bảy mươi mốt thẻ hồn tướng tức tương đương với hai trăm bảy mươi mốt tên hồn tướng. Khoang xe này được một đại sư chế tạo, chỉ cần tinh thần thạch đầy đủ thì các hồn tướng tồn tại mãi mãi không bao giờ bị mất đi. Hồn tướng võ trường có thể tự động chọn ra những hồn tướng có thể khắc chế ngươi. Cùng cấp độ khiêu chiến, từ trước đến nay, chưa có đệ tử nào vượt qua khảo nghiệm.”

Khổng đại nhân cười cười nói: “Thẻ hồn tướng cao cấp quá đắt, cấp thấp thì không có chổ để dùng nên dứt khoát chọn tứ giai, xem như một thứ để tiêu khiển.”

Mọi người lập tức như có cảm giác nhìn lên vách núi cao, hai trăm bảy mươi mốt thẻ hồn tướng chỉ là thứ tiêu khiển của người ta!

“Nói vậy tức chỉ cần vào võ trường là có thể đánh nhau với hơn hai trăm hồn tướng kia?” Đường Thiên chỉ lên vách tường kích động nói.

“Đúng vậy!” Khổng đại nhân vui vẻ đáp, hỏi lại: “Như thế nào? Có hứng thú ư?”

“Có! Có!” Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng: “Mỗi ngày đều tập luyện một mình như vậy quả thực quá chán rồi!”

Khổ tu phía sau quang môn, mỗi lần đều là mười ngày, buồn tẻ không chút thú vị, khiến người ta sinh ra tâm tình chán nản. Tuy hôm nay đã có thể đánh bức tường sương mù, nhưng còn lâu mới có thể sánh với rèn luyện thực chiến, thật làm người ta háo hức mà.

“Nói cũng đúng, được rồi, ngươi lên đầu tiên đi!” Khổng đại nhân ha ha cười nói. Hắn đối với Đường Thiên rất tò mò, tên này có thể được mọi người công nhận thì thực lực chắc chắn không tầm thường. Nhưng qua khảo thí ngày hôm đó, thiên phú của Đường Thiên rất kém, đứng đầu từ dưới đếm lên.

Khổng đại nhân gặp qua rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu gặp một thiếu niên kỳ lạ như thế. Bởi vậy mới đổi lấy một danh ngạch ngoại doanh để chọn Đường Thiên. Danh ngạch ngoại doanh cũng không có gắt gao như nội doanh. Cho dù sau này Đường Thiên có không ra gì thì hắn cũng không chịu trách nhiệm.

Những người khác đều không có ý kiến, bọn họ không đơn thuần như A Mạc Lý, mỗi một người đều rất tinh minh nhạy bén. Những lời Khổng đại nhân nói ngày hôm qua, sau một đêm suy nghĩ bọn họ cũng có thể

hiểu ra vài điều. Tất cả đều nghi ngờ, sự khảo nghiệm của bọn họ xem ra đã bắt đầu.

Vừa lúc đó, Đường Thiên hùng hổ xông lên đi tiên phong, cũng tốt như vậy có thể quan sát trước một phen.

Hàn Băng Ngưng lạnh băng nhắc nhở một câu: “Cẩn thận một chút.”

“Ha ha! Thiếu nữ yên tâm, ta là thiếu niên tựa như thần mà!”

Đường Thiên sục sôi ý chí chiến đấu.

Thiếu niên tựa thần…

Lão giả hừ lạnh một tiếng, xem ngươi còn khoác lác được bao lâu, tư chất tệ hại như vậy mà cũng ngông cuồng xông lên tiên phong. Trong lòng hắn tâm niệm rằng, Đường Thiên chỉ là một tên nhóc giỏi tài khoác lác, võ mồm thì vô cùng lợi hại nhưng thực lực chẳng ra gì. Những tên thế này hắn thấy rất nhiều. Nếu không phải Khổng đại nhân mở lời nhận Đường Thiên vào doanh thì lão đã quyết liệt ngăn cản. Nhưng đã ở ngoại doanh thì lão cũng mặc kệ.

Hắn biết rất rõ, để sinh tồn ở ngoại doanh thì gian nan như thế nào, tỷ lệ đào thải rất cao.”

“Đường Cơ Sở! Dũng mãnh xông lên! Tiêu diệt hết bọn chúng đi!” A Mạc Lý giơ tay lên, âm thanh giòn tan vang lên như chấn thẳng vào tai người khác.

Khổng đại nhân nheo mắt, tiêu diệt tất cả? Ha ha, các ngươi quá xem thường võ trường này rồi! Hắn gật đầu ra hiệu với lão giả. Lão kia lấy ra một tinh thạch đi đến một chổ vắng rồi ấn vào một trong một cái lỗ trên tường. Khinh tinh thạch vừa được ấn vào thì lập tức tỏa ra ánh sáng long lanh, hào quang rực lên.

Một giới tuyến màu đỏ hình vuông trên mặt đất sáng lên.

“Mọi người ra khỏi hồng tuyến*.” Khổng đại nhân nói. Mọi người lục tục lui ra bên ngoài giới tuyến. Mọi người vừa ra khỏi, một màn hào quang hình vuông từ hồng tuyến dưới sàn chậm rãi kéo lên, ngăn cách Đường Thiên với bên ngoài.

*Hồng tuyến: đường màu đỏ.

Chỉ thấy một chùm tia sáng bao quanh Đường Thiên. Hắn hiếu kỳ ngước mặt nhìn lên trên đầu. Chùm tia sáng kia chiếu lên người hắn không đau, không ngứa nhưng lại hơi lập lòe.

“Chùm sáng này là do Hôi Miêu Đồng phóng xuống đấy. Hôi Miêu Đồng là một món Thanh Đồng bí bảo của Thiên Miêu tinh, cũng là trung tâm tọa trấn của võ trường. Với một trình độ nhất định, nó có thể nhìn ra thực lực của đối phương. Từ đó chọn ra hồn tướng tương ứng để đối chiến. “ Khổng đại nhân một bên giải thích: “Mà hai trăm bảy mươi mốt thẻ hồn tướng trên tường gần như bao gồm tất cả loại hình của hồn tướng. Đừng nghĩ những hồn tướng này chỉ ở tứ giai, rất nhiều võ giả đẳng cấp tiến vào đấu trường cũng rất chật vật. Các ngươi không cần bị áp lực tâm lý đâu, thua cũng không sao. Thực ra mục đích ta làm ra đấu trường này để mọi người vượt qua nhược điểm của bản thân. Điều này cũng là lý do ta dùng thẻ hồn tướng tứ giai, vì cấp bậc rất cao, dưới thực lực áp chế, sẽ làm mọi người xóa đi nhược điểm.”

Lúc này, trên vách tường, những thẻ hồn tướng bắt đầu lộ ra.

“Hôi Miêu Đồng đang lựa chọn hồn tướng.” Khổng đại nhân nói.

Chùm sáng lần lượt quét qua hai trăm bảy mươi mốt thẻ hồn tướng trên các bức tường, khiến người khác rung động.

“Chuyện này sẽ mất chút thời gian.” Khổng đại nhân nói: “Nó đang tìm hồn tướng thích hợp nhất.”

Tốc độ quét của chùm sáng không chậm, thoáng chốc thẻ hồn tướng trên vách tường đầu tiên đã quét qua, giờ đang quét trên vách tường thứ

hai.

“Có vẻ thú vị!” Khổng đại nhân hơi bất ngờ: “Vách tường đầu tiên không có hồn tướng phù hợp, xem ra Đường thiếu niên rất lợi hại!”

A Mạc Lý đồng ý nói: “Đúng vậy! Đường Cơ Sở là thiếu niên tựa như thần mà!”

Thiếu niên tựa thần…

Trên trán bọn người Tư Mã Hương Sơn hiên lên vô số sợi gân nhỏ. Mỗi lần nghe được từ đó, trong lòng bọn hắn luôn không nhịn được mà mắng: Giống thiếu niên bệnh tâm thần thì có…

Chùm sáng nhanh chóng quét qua từng thẻ hồn tướng trên bức vách thứ hai, sau đó theo mép tường mà chuyển qua vách thứ ba.

Khổng đại nhân và lão giả có chút ngẩn ra.

Khổng đại nhân xoay lại hỏi: “Gần đây võ trường không có sự cố gì chứ?”

Lão đầu trả lời với vẻ mặt khó hiểu: “Không có, mấy hôm trước vẫn còn dùng.”

Ánh mắt mọi người dồn về trong đấu trường. Vẻ mặt họ kỳ quái, hai vách tường kia có khoảng trăm ba trăm tư thẻ hồn tướng. Nói cách khác, Hôi Miêu Đồng cho rằng những thẻ hồn tướng kia không cái nào khắc chế được Đường Thiên.

Một trăm ba mươi đến một trăm bốn mươi thẻ hồn tướng mà không cái nào có thể khắc chế Đường Thiên ư?

Chuyện này, chuyện này…

Trên mặt lão giả có nét kinh sợ, lão chợt nhận ra rằng, Đường Thiên quả thực có chổ kỳ quái! Lão rất quen thuộc với nhược điểm võ trường,

bản thân cũng thường xuyên sử dụng, tuy thực lực lão đã vượt qua tứ giai nhưng vẫn có thể áp chế khả năng của mình, duy trì trạng thái tại tứ giai thì nhược điểm võ trường vẫn có thể tìm ra biện pháp khắc chế.

Tên Đường Thiên này…

Gương mặt Khổng đại nhân ngưng trọng hẳn lên. Nhược điểm võ trường là do một sáng kiến trong đầu mà sinh ra, tốn rất nhiều tâm trí và thời gian của hắn. Tìm cả bí bảo chuyên môn như Hôi Miêu Đồng. Thẻ hồn tướng trong này tuy chỉ có tứ giai nhưng đều do hắn tỉ mỉ mà chọn lựa dựa trên kỹ xảo, chiến lực và chiến pháp.

Thế nhưng... vì sao…

Không khí đột nhiên quỷ dị.

Chùm sáng đã quét xong bức tường thứ ba và đang đến bức tường thứ tư.

Khổng đại nhân, lão giả và những võ giả Quang Minh võ hội đang đứng quan sát bên ngoài đều nhìn nhau với ánh mắt không thể tin.

“A! Sao hồn tướng còn chưa ra?” A Mạc Lý ngạc nhiên, có chút không rõ. Mà bọn người Tư Mã Hương Sơn lại tinh minh nhạy bén, bọn hắn thấy đám người Khổng đại nhân sắc mặt ngưng trọng cũng nhìn thấy một chút vấn đề. Những lời Khổng đại nhân giới thiệu về nhược điểm võ trường vừa rồi, bọn hắn đã hiểu một chút.

Chẳng lẽ… chẳng lẽ Hôi Miêu Đồng không thể tìm ra nhược điểm của Đường Thiên?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu bọn hắn, không ngừng lan ra một cách không thể kiềm chế.

“Uy uy! Sao mà còn chưa xuất hiện vậy?” Đường Thiên trong võ trường có chút mất kiên nhẫn mà gào to lên với những thẻ hồn tướng trên vách tường.

Thẻ hồn tướng trên vách tường vẫn im lặng không chút biến hóa.

Quang Minh võ giả bốn phía đều mờ mịt, khó hiểu. Mọi việc xảy ra khiến bọn hắn không tin vào mắt mình, nhìn vẻ mặt ngây ngô của Đường Thiên trong võ trường.

Không ai có thể hiểu nhược điểm võ trường hơn bọn hắn. Gần như mỗi ngày đều đến đây luyện tập, có khi còn tụm năm tụm ba lại làm mấy ván cá cuốc, xem dùng thực lực tứ giai có thể cầm cự được bao nhiêu hiệp. Đây là hình thức cược được bọn hắn thích nhất.

Chưa có một ai dùng thực lực tứ giai mà cầm cự qua năm hiệp liên tục.

Mỗi một vòng Hôi Miêu Đồng lại càng nhìn thấu nhược điểm của ngươi mà đưa ra hồn tướng thích hợp hơn, đánh vào nhược điểm hơn.

Thế nhưng…

Bọn hắn ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

Đinh!

Sau khi quét đến thẻ hồn tướng cuối cùng chùm sáng cũng tắt đi, màn hào quang từ từ hạ xuống dưới ánh mắt ngốc trệ của mọi người.

“A Liệt, xảy ra chuyện gì vậy? Có vấn đề gì sao?” Đường Thiên ngó quanh, vẻ mặt khó hiểu.

Thanh âm của hắn vang đi trong yên tĩnh nên vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Đường Thiên nhìn đến mọi người, a lên một tiếng: “Các ngươi biểu lộ thái độ như vậy là sao? Các ngươi cũng thấy cái gì đó bất thường phải không? Chúng ta chờ cả buổi mà không có gì xuất hiện. Các ngươi đều thấy nha, ta không có nhúc nhích, không phải ta làm hư đâu!”

“Đường Cơ Sở không làm hư!” A Mạc Lý nghĩa khí xung thiên nói.

Mọi người đều nhìn Đường Thiên với ánh mắt như nhìn thấy quái vật.

Người này…

Thật sự… thật sự là không có nhược điểm ư?

Làm sao có thể, sao có thể vậy chứ?

Trên đời này làm sao có người không hề tồn tại nhược điểm?

Tuyệt đối không thể nào!

Nhưng lúc này, chùm sáng quét loạn lên một hồi tựa như không cam tâm.

Khổng đại nhân chợt nhớ ra vị đại sư kia từng nói một câu.

“Trong nhóm Thanh Đồng bí bảo thì Hôi Miêu Đồng cũng là hàng tốt. Nhưng một khi không tìm được nhược điểm của đối phương, nó sẽ lâm vào trạng thái cuồng loạn, võ hồn của nó sẽ bị đã kích trí mạng.”

Không hay!

Nhưng hắn chưa kịp làm ra phản ứng nào, thì hai trăm bảy mươi mốt thẻ hồn tướng trên bốn vách tường đều như pháo, thay phiên nhau nổ tung.

Bùm, bùm, bùm!

Từng đoàn, từng đoàn, hào quang nổ ra trên vách tường biến tất cả thành một mảng ánh sáng.

Sau khi ánh sáng tắt đi, trên bốn vách tường, không còn bất cứ một thứ gì.

Tất cả mọi người ngây ra như trời trồng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lai Lịch Của Binh

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn sang võ trường trống rỗng.

Một cảnh tĩnh mịch, không ai có thể thốt lên lời.

Đường Thiên vò đầu, bứt óc nói: "Ta chưa làm gì mà! Thật kỳ quái, vì sao chúng lại nổ tung hết thế này?"

Mọi người chẳng biết nói gì, sự việc vừa mới xảy ra đúng là quá mức ly kỳ, thật khó có thể tưởng tượng nổi.

"Chẳng lẽ do gần đây chúng ta dùng đồ chơi này liên tục?"

"Có khả năng. Thứ ấy tồn tại đã năm, sáu năm, chắc cũng sắp hết hạn sử dụng rồi. Chứ nếu không, làm sao lại nổ tung như thế?"

"Đúng vậy. Đã sáu năm trôi qua, cho dù là người thép nếu mỗi ngày đều bị hành hạ như thế, e rằng cũng không chịu nổi..."

Bọn họ xôn xao nghị luận, càng nói càng thấy hợp lý, dường như võ trường Nhược Điểm bị nổ nát bét là chuyện rất bình thường. Đường Thiên ngừng suy nghĩ rồi thở phào một hơi, là hai trăm bảy mươi mốt thẻ hồn tướng màu bạc cấp bốn đó. Hình như mấy thứ này là do mình làm hỏng, sợ rằng có đem thân đi bán cũng đền không nổi.

Vẻ mặt đám người Tư Mã Hương Sơn tỏ ra đã hiểu, lúc này mới giống người chứ, tuy Đường Thiên rất lợi hại nhưng cũng còn có khá nhiều khuyết điểm.

Tuy nhiên, võ trường Nhược Điểm đã bị hắn phá hoại nên kế hoạch tu luyện ban đầu cũng đành hủy bỏ.

Khổng đại nhân thấy vậy, liền phất tay cho phép mọi người về phòng nghỉ ngơi.

※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※

Đường Thiên về đến phòng mình, liền ngã đầu đi ngủ. Sự việc ở võ trường Nhược Điểm hắn không để trong lòng, tuy nghĩ rằng võ trường ấy do mình phá hỏng nhưng hắn chẳng thèm bận tâm. Chỉ có điều, mai sau không có chỗ đánh đấm, khiến hắn cảm thấy hơi buồn bực.

May mắn thay, đã đến thời điểm tiến vào Quang môn, hắn ngay lập tức bước qua, sau đó chuẩn bị cho lần khổ tu mới.

Đường Thiên vừa vào, dường như đã đánh thức Binh.

Lúc rảnh rỗi, Binh thường yên lặng lơ lửng giữa không trung, ngẩn người nhìn màn sương mù ở phía xa. Đường Thiên và Binh chào hỏi nhau xong, liền chuẩn bị cho việc luyện tập. Toái Ảnh Chưởng của hắn đã sắp luyện ra sát chiêu "Mãn Thiên Tinh" rồi.

"Đường, ngươi có muốn tăng thêm thời gian khổ tu không?" Đột nhiên Binh nói.

Đường Thiên sững sờ khi nghe câu này, hắn tiến lại gần Binh, tò mò hỏi: "Có thể gia tăng thời gian khổ tu à?"

"Ừ!" Binh gật đầu.

"Làm sao để gia tăng?" Đường Thiên càng thêm hứng thú, vẻ mặt vẫn rất tò mò, hỏi. Tuy khổ tu bị nhiều thống khổ, nhưng hiệu quả tuyệt đối hơn xa cách tu luyện bình thường.

Binh giơ trường thương trong tay chỉ về phía trước: "Nơi đó, có một trường tu luyện, chỉ cần ngươi có thể tiến vào chỗ đấy được, liền có thể

gia tăng số lần vô đây."

"Trường tu luyện?" Đường Thiên nhìn theo hướng trường thương của Binh đang chỉ, đập vào mắt hắn là một tầng sương mù mênh mông: "Chẳng lẽ trường tu luyện ở bên trong tầng sương mù?"

"Ừ!" Binh trả lời.

"Tầng sương mù này rốt cuộc là thứ gì?" Vẻ mặt Đường Thiên hiếu kỳ: "Giống sương mù nhưng mà không phải, tuy có thể phá tan nhưng lại quá nhiều."

Binh im lặng một lát, rồi nói: "Đây là sương mù xám Thì Chung."

"Sương mù xám Thì Chung?" Đường Thiên nhận thấy, mỗi khi Binh đề cập tới thứ gì đó, đều là đồ kỳ lạ mà bản thân chưa từng nghe danh.

"Thì Chung, là một trong những chòm sao có lực lượng cường đại nhất." Binh nói tiếp: "Nơi đây giống như lồng giam phong tồn chi địa. Chỗ này thời gian không chảy xuôi, cũng do bị sương mù Thì Chung chặn đứng lại.

"Tóm lại đây là nơi nào? Binh, vì sao ngươi biết rõ thế?" Đường Thiên chòng chọc nhìn Binh, trầm giọng hỏi: "Khổ tu bài chòm sao Nam Thập Tự là di vật mẹ ta để lại! Rốt cuộc ngươi là ai?"

Binh: "Đây là nơi binh đoàn Nam Thập Tự đóng quân."

"Binh đoàn Nam Thập Tự?" Đường Thiên hơi sửng sốt.

"Đúng!" Binh bình tĩnh trả lời: "Ta là thành viên của bộ đất nung thuộc binh đoàn Nam Thập Tự."

"Vì sao mẹ ta lại có cái đồng bài này?" Đường Thiên mù mờ hỏi.

"Không biết." Binh lắc đầu.

Đường Thiên im lặng một hồi, sau đó vẻ mặt trở lại bình thường, hắn ngẩng đầu nhìn Binh: "Trước kia ngươi ở chỗ này à?"

"Chính xác." Binh thản nhiên đáp: "Trước kia khu vực này là trại tân binh."

"Quá hay." Đường Thiên tăng thêm phần hào hứng, vô cùng tò mò trình bày: "Ta chưa từng vào trong binh đoàn! Binh, kể chút chuyện ngày xưa đi, nhất định nó sẽ rất thú vị!"

Binh im lặng một hồi, dường như không có nghe thấy, sau đó mới nói với một giọng khô khan: "Tiến về phía trước, chính là trại huấn luyện tân binh. Ở trong đó có một ít đồ vật chắc ngươi có thể dùng được."

"Trại huấn luyện tân binh! Wow... ở đó có thứ gì?" Đường Thiên nghe nói đối với việc tu luyện của mình có trợ giúp rất lớn, khiến máu nóng sôi trào: "Cách đây có xa lắm không?"

"Khoảng hai cây số." Giọng nói của Binh vẫn khô khan.

"Hai...hai cây số...!?!" Nét mặt Đường Thiên cứng đờ, lắp bắp hỏi.

Xuyên qua hai cây số trong màn sương mù, cho dù tâm trí của Đường Thiên rất kiêm nghị nhưng nghe xong chuyện này cũng bủn rủn tay chân, kèm theo vẻ mặt trắng bệch.

"Đúng." Giọng Binh khô khan như thường.

※

※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※

Trong phòng.

Vẻ mặt Khổng đại nhân ngưng trọng, dường như lâm vào trầm tư.

Lão giả hạ giọng trình bày: "Thuộc hạ dám khẳng định, không phải võ trường Nhược Điểm có vấn đề. Sau khi suy xét kỹ lại, thuộc hạ cảm

thấy có vài khả năng lớn. Thứ nhất: tâm trí của Đường Thiên hoàn toàn không có sơ hở. Nguyên nhân này là nhỏ nhất, làm sao lại có người như thế được? Thứ hai: Đường Thiên có bí bảo hộ thân, làm cho Hôi Miêu Đồng không thể nhìn thấu, khiến nó gặp phải rào cản. Ngay sau khi chuyện ấy xảy ra, thuộc hạ đã cố tình kiểm tra người hắn nhưng không có phát hiện bí bảo. Có thể hắn không có, hoặc bí bảo đó rất lợi hại. Thứ ba: chính hắn có huyết mạch đặc biệt, rồi xem trộm Hôi Miêu Đồng dẫn tới huyết mạch chi lực trong cơ kích phát, do đó Hôi Miêu Đồng mới bị cắn trả."

Nét mặt Khổng đại nhân không thay đổi: "Ngươi cảm thấy khả năng nào lớn nhất?"

"Cái thứ ba." Lão giả không chút do dự trả lời.

"Nếu đúng như thế thì thật đáng tiếc." Khổng đại nhân có chút tiếc hận, gã đồng ý với quan điểm của lão giả cũng do phán đoán của gã khá giống như vậy. Trong lòng mỗi người đều có điểm yếu, cho dù là mấy cao thủ thành danh đã lâu cũng vậy, chủ yếu là nhiều hay ít mà thôi. Còn về bí bảo, Khổng đại nhân hoàn toàn không hề thấy chấn động của nó.

"Đúng thế." Lão giả cũng tràn ngập tiếc hận.

Võ hội Quang Minh tuy có rất nhiều võ kỹ, nhưng không phải là nơi có thành tựu nghiên cứu huyết mạch. Chủ yếu có hiểu biết thâm sâu trên lĩnh vực xác chết như Hắc Hồn chẳng hạn, dù sao võ hội quảng cáo rùng beng là về Quang Minh, còn huyết mạch chi lực lại có quá nhiều cấm kị.

"Nhường một suất trong danh sách ở ngoại doanh cho đối thủ, thiếu mất một đối tượng bồi dưỡng cũng không quá lỗ." Khổng đại nhân nói.

"Đại nhân nói rất đúng." Lão già vội vàng đáp.

"Đi chỉ điểm cho mấy đứa nhóc lì lợm kia nào." Khổng đại nhân chẳng còn mấy hứng thú, phất tay ra hiệu. Nhưng đối với Đường Thiên thì trái ngược hẳn, còn năm người có thiên phú cực kỳ xuất sắc kia lại

khiến gã chán nản. Thiên phú cỡ này thuộc hàng số một tại thành Tinh Phong, và cũng đạt tiêu chuẩn vào võ hội Quang Minh. Nhưng nếu ngày nào cũng chạm mặt đám thiếu niên thiên tài thì nơi đây lại chẳng có gì đáng chú ý. Ngược lại, trên khắp người Đường Thiên đều lộ ra vài phần cảm giác bí ẩn.

Điều khiến gã mong chờ nhất đã không còn mấy hứng thú.

Lão giả tiếp lời: "Dạ."

※

※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※

Đường Thiên lau mồ hôi như mưa.

Hắn ở trong thông đạo trật hẹp không ngừng đào bới. Mười ngón tay rực lửa của hắn giống cái móc câu, ngỡ như làn gió ập đến làm cho tầng sương mù trước mặt nhanh chóng tan biến. Sau khi luyện thành Sát chiêu "Mãn Thiên Tinh" của Toái Ảnh Chưởng, Đường Thiên lập tức đổi qua Ưng Trảo Công. So với Toái Ảnh Chưởng thì hiệu suất của Ưng Trảo Công nhanh hơn rất nhiều, nếu dùng đào tường, đục động đúng là phương pháp tuyệt vời.

Dựa theo con đường Binh chỉ dẫn, Đường Thiên khoét ra một cái động sâu.

Cửa động cực kỳ trật hẹp, nhưng chỉ chứa một mình hắn còn Binh bay lơ lửng theo sau.

Cũng may sương mù Thì Chung vừa tách ra khỏi tầng sương mù, liền bị tan vỡ cứ như đá vụn trôi ra bên ngoài.

Đã có mục tiêu mới, Đường Thiên dùng hết toàn bộ tốc độ và cả mười phần sức lực triển khai. Hai bàn tay hắn vung vẩy giống gió, cứ như chuột chũi đào đất, vô cùng mau lẹ xông lên.

"Ta là một con chuột chũi đất... chuột chũi đất, ta bắt đầu đào...đào động... dùng khí lực... dùng chân lực..."

Đường Thiên ngâm nga điệu hát dân gian, đẩy mạnh một đường.

Ưng Trảo Công của hắn tiến bộ nhanh chóng, khiến cho bản thân có chút hoài nghi, lúc đầu người sáng tạo ra công pháp này chẳng lẽ lại có ý định dùng nó để đào động. Ưng Trảo Công ngày càng sắc bén, cả bàn tay như móc sắt, lực đạo lớn kinh người.

Cô tay khẽ rung, năm ngón tay ngay ngắn nhằm tới tầng sương mù đâm vào. "Rầm" liền vỡ nát, có thể móc ra một mảng sương mù lớn. Chiêu này mà trúng người, tuyệt đối lấy được luôn lòng, ruột ra ngoài. Ngay cả Đường Thiêng là người có tâm lý mạnh mẽ, nhưng trong thâm tâm cũng run rẩy. Sau này nếu dùng Ưng Trảo Công chiến đấu, nhất định phải giữ vững tinh thần mới được.

Ngày thứ chín.

Bỗng dưng, đầu ngón tay va phải một vật cực kỳ cứng rắn, Đường Thiên chỉ cảm thấy năm ngón tay đau đớn kịch liệt tới nổi phải rên thành tiếng.

"Đến rồi." Giọng nói khô khan của Binh ở sau lưng truyền đến.

Hai chữ này vừa lọt vào tai, Đường Thiên ngỡ như nghe được lời của tiên nữ khiến tinh thần phấn chấn, mọi đau đớn không cánh mà bay. Hắn không để ý mặt mũi mình tràn đầy mồ hôi, mặt ngửa lên trời cười to: "Haha. Quả nhiên ta là thiếu niên như thần! Hai cây số! Hai cây số! Vẫn bị ta xoèn xoẹt tiêu diệt. Wow... sương mù Thì Chung cũng không thể ngăn cản."

Đường Thiên phũi một lớp sương mù Thì Chung mỏng trên mặt, liền lộ ra một vật bóng loáng.

"Chẳng lẽ là đại môn?" Đường Thiên hưng phấn hỏi Binh.

"Đúng rồi." Binh đáp.

Thắng lợi đã ở trước mắt, Đường Thiên vô cùng vui mừng, tinh thần hăng hái tới mười phần.

Trại huấn luyện tân binh, thần bí ngày xưa bị đóng cửa đã lâu.

A... Nghe danh là nơi rất lợi hại.

Cửa lớn của bảo tàng do mình mở ra.

Đường Thiên vô cùng kích động mau chóng lau chùi lớp sương mù Thì Chung. Ban ngày trôi qua, Đường Thiên lau được ba trượng chiều cao, năm, sáu trượng bề ngang làm cho đại môn. dần lộ ra. Nhưng nó lại quá lớn, vượt xa dự đoán của hắn.

Lau sạch sẽ toàn bộ cánh cửa, Đường Thiên tốn mất thời gian một ngày.

Đại môn hùng vĩ màu đen cao tới mười hai trượng, rộng khoảng ba mươi trượng, nó khiến hắn rung động không nói ra lời.

Bên trên đại môn màu đen có gắn bốn viên bảo thạch, đúng là ấn ký của chòm sao Nam Thập Tự.

Bốn viên bảo thạch giống như ngôi sao, nhấp nháp liên tục rất chói mắt.

Binh ngẩng đầu nhìn bốn viên bảo thạch, chẳng biết từ lúc nào trên khuôn mặt của y đã có thêm hai hàng nước mắt

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Trại Huấn Luyện Tân Binh

“Đây chính là trại huấn luyện tân binh của binh đoàn Nam Thập Tự.” Thanh âm của Binh không còn khô khan, hiện tại nó lộ ra một tình cảm nào đó: “Mỗi một tân binh đều phải trải qua ba năm huấn luyện tại đây, ai thông qua mới có thể trúng tuyển vào binh đoàn.”

“Ba năm…” Đường Thiên trợn mắt há mồm: “ các ngươi huấn luyện cái gì mà cần những ba năm?”

“Chia làm vũ kỹ cá nhân và tố chất chiến thuật.” Binh bình tĩnh nói: “Thực lực cá nhân cần đạt cấp tám, lĩnh ngộ ba hoặc nhiều hơn sát chiêu võ kỹ cấp tám. Tố chất chiến thuật gồm mười hai loại.”

“Cấp tám?” Đường Thiên tưởng mình nghe nhầm.

“Ừm!” Binh bình tĩnh đáp.

“Cấp… cấp tám mà chỉ là tân binh?” Đường Thiên lắp bắp hỏi, nét mặt hắn dại ra. Cấp tám cho dù để ở đâu cũng là hàng cao thủ, cao thủ chân chính! Cho dù là Thiên Lộ thì cũng là một cao thủ! Cao thủ như vậy mà ở Nam Thập Tự binh đoàn chỉ là tiêu chuẩn tân binh?

Cái binh đoàn Nam Thập Tự kia rốt cuộc là kinh khủng như thế nào chứ? Ngay cả tân binh cũng cấp tám.

“Ừm!” Binh đáp lời: “Quy định của binh đoàn, nếu không đạt cấm tám coi như không thông qua khảo hạch tân binh. Úy quan phải trên cấp mười, giáo quan thực lực phải cấp mười hai.

Đường Thiên nghe xong đứng chết lặng: “Vậy các ngươi chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao?”

“Thiên ha vô địch?” Binh nghiêng đầu: “Nếu thiên hạ vô địch thì làm sao cả trung tâm đầu não cũng thất thủ?”

Đường Thiên há mồm, nửa ngày sau mới hỏi: “Vậy có binh đoàn còn mạnh hơn các ngươi?”

“Không có!” Binh vẫn bình tĩnh: “Binh đoàn Nam Thập Tự là một trong ba binh đoàn mạnh nhất. Hai chi khác, một là Thiên Hạt binh đoàn, một là Xà Chi binh đoàn.”

Đường Thiên bấm đầu ngón tay: “Thiên Hạt binh đoàn là của Hạt* tinh sao? Ta từng nghe nói qua. Xà Chi binh đoàn? Là Thủy Xà tin hay Cự Xà tinh?”

*Hạt: Bò cạp.

“Là Xà Phu tinh!” Binh lắc đầu.

“Xà Phu tinh? Tinh tọa này ta chưa từng nghe nói!” Đường Thiên sửng sốt.

“Chưa từng nghe” Binh lặp lại một lần nữa: “Xà Phu tinh là một trong Thập Tam Hoàng Đạo Tinh Tọa.”

Đường Thiên lắc đầu: “Hoàng Đạo chỉ có thập nhị thôi. Sư Tử tinh, Xạ Thủ tinh và Bạch Dương tinh là ba tinh tọa lớn nhất, mạnh mẽ nhất. Nhưng mười hai tinh cầu đó không phải cái nào cũng mạnh mẽ, như Hạt tinh cũng rất bình thường. Nhưng chưa từng nghe nói đến tinh cầu thứ mười ba.

“Xem ra Xà Chi binh đoàn cũng bị chôn vùi rồi!” Binh bình thản nói: “Xà Phu tinh là tinh cầu mạnh mẽ nhất năm đó. Nó cũng là cường đại nhất, kéo dài từ Xích Đạo, Ngân Đạo, Hoàng Đạo. Xà Chi binh đoàn là binh đoàn mạnh mẽ nhất trong ba binh đoàn kia.

“Nghe có vẻ rất lợi hại! Binh! Năm đó ngươi mạnh như thế nào?” Hai mắt Đường Thiên lóe sáng, nghe ra được ý định.

Binh không để ý đến hắn, lẩm bẩm nói: “Ngươi không cần suy nghĩ, một khi bước qua cánh cửa này, ngươi bắt buộc phải hoàn thành đợt huấn luyện tân binh. Nếu trong ba năm ngươi không đạt cấp tám thì không thể tiến vào quang môn.”

“Trong ba năm đạt cấp tám?” Vẻ mặt Đường Thiên cứng ngắc, hắn lắc đầu: “Binh, chuyện này không thể nào. Tuy không biết lúc trước các ngươi hoàn thành như thế nào, nhưng bây giờ khẳng định không ai làm được.”

“Có người có thể thực hiện được.” Thanh âm của Binh khô khan: “Tinh cầu có cường giả thủ hộ sẽ càng rực rỡ phong quang. Ta cảm giác được rất nhiều tinh cầu tỏa ra hào quang chói mắt. , thời này vẫn có rất nhiều cường giả.”

“Thật sự có người làm được?” Đường Thiên nhìn Binh.

“Có!” Thanh âm khô khan của Binh không chút do dự.

“Được!” Đường Thiên không còn do dự nữa, hắn gật đầu.

“Ngươi khẳng định?” Binh hỏi lại Đường Thiên.

“Đúng!” Đường Thiên vẻ mặt thành khẩn, siết chặt nắm đấm: “Nếu người khác làm được thì ta cũng nhất định làm được!”

“Ta có nhiệm vụ nhắc nhở ngươi.” Binh bình tĩnh: “Huấn luyện tân binh rất tàn khốc, nó so với tưởng tượng của ngươi còn tàn khốc hơn. Nam Thập Tự tinh chỉ là một tinh cầu nhỏ bé, sở dĩ có thể tạo ra một binh đoàn hùng mạnh như vậy cũng vì kỷ luật nghiêm ngặt và tàn khốc. Huấn luyện tân binh của Nam Thập Tự binh đoàn là huấn luyện tân binh tàn khốc nhất, độc nhất vô nhị. Thời đại của ta trước kia, tân binh qua

được khảo hạch chỉ đạt chín phần trên trăm phần. Mà tỷ lệ chết chiếm hai mươi sáu phần."

"Có thể làm ta mạnh mẽ lên đúng không?" Đường Thiên bình tĩnh không sợ hãi, ngước mặt lên hỏi.

"Đúng! Huấn luyện tân binh của Nam Thập Tư binh đoàn mặc dù là tàn khốc, nghiêm khắc nhất, nhưng chỉ cần ngươi hoàn thành nó tuyệt đối là phương pháp tốt nhất để tu luyện." Âm thanh của Binh vẫn khô khan.

"Vậy thì đến đi! Thiếu niên như thần tuyệt không lùi bước!" Đường Thiên vung mạnh nắm đấm, trong mắt sôi sục ý chí chiến đấu.

Binh có thể cảm nhân được ý chí chiến đấu của Đường Thiên, hắn trầm mặc một chốc: "Lựa chọn tuyển tân binh, tiêu chuẩn là cấp sau. Nhưng dù như vậy tỷ lệ vượt qua cũng chỉ chín phần và hai mươi sáu phần tử vong. Ngươi bấy giờ cấp bốn cũng chưa đạt, cơ hội thông qua khảo thí cũng khá thấp, khả năng chết lại rất lớn. Một khi bắt đầu ta sẽ không có ưu đãi dành cho ngươi, ngươi nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Ta nghĩ kỹ!" Trên mặt Đường Thiên hiện ra nét thành thục không tương xứng với tuổi, kiên định nói: "Tới đi!"

Đường Thiên đưa bàn tay, trong tiếng hít thở vận lực đẩy cánh cửa ra.

Trọng lượng cánh cửa không nặng Đường Thiên nghĩ, nó từ từ bị Đường Thiên đẩy ra.

Bên trong một màu tối đen, bồng bềnh rất nhiều điểm sáng, chúng tựa như những ngôi sao lơ lững trên bầu trời đêm, mỹ lệ không cách nào tả hết.

"Thật là đẹp nha!" Đường Thiên thì thào, vẻ mặt chấn động.

Những điểm sáng giống như sao kia lần lượt tỏa sáng mạnh lên. Một thế giới kỳ diệu không gì sánh được hiện ra trước mắt Đường Thiên.

Gian phòng trống trải trôi lơ lửng những tinh cầu lớn nhỏ khác nhau. Cái lớn to như cái vò rượu, cái nhỏ chỉ bằng quả trứng bồ câu. Chúng lơ lửng giữa không trung, chậm rãi chuyển động. Chúng tỏa ra màu sắc khác nhau, cái chói sáng rực rỡ, cái ảm đạm vô quang, cái long lanh xanh thẩm, cái đỏ tươi như máu.

Những tinh cầu to nhỏ này khoảng mấy mươi cái, chúng tập hợp lại tạo thành một bức tranh huyền ảo mỹ lệ.

Binh có chút hoảng hốt.

****

Tuy nhược điểm võ trường bị Đường Thiên phá hỏng, nhưng lại trống rỗng không có vật gì, là một nơi thích hợp để tu luyện.

Lão giả nhìn năm người trước mặt, nghiêm nghị nói: “Bắt đầu từ hôm nay, trên đường đến Anh Tiên tinh, sẽ do ta chỉ điểm võ kỹ cho các ngươi. Hy vọng các ngươi chăm chỉ tập luyện, cẩn thận học tập.

A Mạc Lý nhìn bốn phía, bỗng nhiên hỏi: “Đường Cơ Sở đâu? Sao không thấy hắn tới?”

Lão giả không đổi sắc mặt: “Tình huống của Đường Thiên hơi đặc thù, hắn sẽ được chỉ điểm đặc biệt.”

Mọi người đều bừng tĩnh, xem ra biểu hiện ngày đó của Đường Thiên đã làm rung động Khổng đại nhân, nên ngài dự định tự mình chỉ điểm cho Đường thiếu niên. Mọi người đều hết thắc mắc, bắt đầu chăm chú nghe lão giả nói chuyện.

Lão giả trong lòng cười lạnh, làm gì có chuyện chỉ điểm đặc biệt nào? Nói chuyện này chủ đích để gạt năm thiếu niên vô tri này thôi. Hắn đối với những kẻ thiên phú kém đều không có hảo cảm. Còn huyết mạch lực, hắn và Khổng đại nhân đều không hiểu thì chỉ điểm bằng cách nào đây?

Đành để hắn tự sinh tự diệt thôi.

“Các ngươi tuy thiên phú không tệ, nhưng hoàn cảnh xung quanh có hạn. Vũ An tinh dù sao cũng là một tinh cầu ở rìa biên giới, võ kỹ lưu truyền ít ỏi, trình độ không cao, bởi vậy so sánh với các thiếu niên thiên phú cùng tuổi khác, thì hơi kém về thực lực.”

Một lời lão giả nói đều khiến thần sắc mọi người khẩn trương lên.

Bọn họ tin lão giả không nói dối, kỳ thực họ cũng hiểu chuyện này. Tuy thực lực họ không tệ nhưng đem đặt vào những tinh cầu Thiên Lộ thì chắc chắn cũng không có gì nổi bật.

Nhưng ngoại trừ Cốc Tiểu Vũ, những người khác đều là loại tâm trí kiên định, tuy tinh thần căng thẳng vẫn không có một chút hoảng loạn.

Lão giả hiện ra vẻ hài lòng trong mắt, những kẻ trẻ tuổi này tuy xuất phát từ chổ thấp, nhưng không khinh cuồng ngạo mạn như những thiếu niên thiên tài trên các tinh cầu lớn.

“Tốt lắm, vậy bây giờ bắt đầu!” Lão giả biểu hiện ra bộ mặt nghiêm nghị.

****

“Đường! Thực lực của ngươi quá yếu!” Ngôn ngữ khô khan của Binh vang lên, hắn dường như đối với việc huấn luyện tân binh rất thành thạo: “Tiểu chuẩn lựa chọn tân binh của Nam Thập Tự binh đoàn là thực lực từ cấp sáu trở lên. Ngươi hiện giờ còn chưa đủ. Bởi vậy cần huấn luyện rất nhiều, đối với ngươi quả thực vô cùng gian nan.”

“Chúng ta bắt đầu từ đâu?” Đường Thiên nôn nóng muốn thử, không hề sợ hãi hỏi.

“Chịu đòn!” Binh thản nhiên nói, sau đó nhẹ nhàng phất một chưởng, tinh cầu trong gian phòng run lên một cái rồi nhanh chóng chuyển động.

“Chịu… chịu đòn?” Đường Thiên sửng ra, lắp bắp không tin hỏi lại.

Tinh cầu nhỏ nhất xuất hiện trong tay Binh.

Đường Thiên cảm thấy trước mắt biến đổi, cảnh sắc xung quanh cũng theo đó mà biến đổi. Không gian xung quanh hắn mờ mịt một hồi, hiện giờ hắn lại đang ở trong một nơi hoang dã u ám không thấy giới hạn. Không trung nơi này trôi nổi vô số hào quang hình nắm tay, nhiều chi chít như một biển ánh sáng.

“Đối với một binh lính mà nói năng lực chịu đựng của cơ thể là một kỹ năng cơ sở vô cùng cần thiết. Trong chiến đấu, võ giả có khả năng chịu đòn giành phần thắng cao hơn. Càng đến cấp cao, một đòn trí mạng càng khó khăn hơn. Chiến đấu kéo dài sẽ trở thành loại chiến đấu chủ chốt, khả năng chịu đòn càng tốt, càng khiến ngươi chịu được những đả kích mạnh, còn có thể bảo trì đầu óc tỉnh táo, đảm bảo cho đòn công kích của ngươi không vì bị đánh mà thay đổi, nó là cơ sở trong cơ sở.”

Âm thanh khôn khan của Binh còn chưa dứt, những quang đoàn xung quanh Đường Thiên như cá mập ngửi thấy máu, điên cuồng mà lao tới.

Một cái quang đoàn nhắm thẳng vào lưng Đường Thiên, lực lượng xấp xỉ so với hắn. Đường Thiên đã trúng một quyền.

Chân lảo đảo một vòng

Ầm! Ầm! Ầm!

Quang đoàn bốn phía kéo đến như giông bão.

Đường Thiên đau đến mức muốn kêu cha gọi mẹ. Tiểu Băng Quyền nhắm về phía quang đoàn dày đặc kia mà đánh.

Quang đoàn hỗn loạn văng ra.

Nhưng Đường Thiên còn chưa kịp thu quyền, ầm, ầm, những quang đoàn theo khe hở mà bắn vào, đánh lên trên ngực Đường Thiên khiến hắn lui lại vài bước.

“Chú ý vận chuyển chân lực của ngươi…”

“Chú ý phòng thủ nhịp nhàng…”

“Chú ý tránh những chổ yếu hại…”

Thanh âm lãnh đạm của Binh thỉnh thoảng vang lên, kèm theo đó là tiếng tru tréo thảm thiết của Đường Thiên dường như đến từ thời cổ đại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Huấn Luyện Chịu Đòn

Rầm rầm rầm!

Đường Thiên giống như một cái bia ngắm, vô số quang đoàn cái trước ngã xuống, cái sau tiến lên, không ngừng mà đánh lên trên người hắn. Lực lượng những quang đoàn này, vừa đủ để làm cho Đường Thiên cảm thấy toàn thân đau đớn, nhưng lại không lập tức khiến hắn bị hôn mê.

Trên cao, không biết có phải là bởi vì ánh trăng trên trời làm nổi bật lên hay không, âm thanh của Binh phát ra băng lãnh dị thường.

"Chú ý phòng thủ, ngươi không phải đã học qua vài loại vũ kỹ hay sao? Bất kỳ vũ kỹ nào nếu có thể dùng để tấn công, cũng có thể dùng nó để phòng thủ."

"Đúng vậy, ngươi không có khả năng ngăn cản toàn bộ công kích, thế thì ngươi không chịu phòng thủ sao? Ngươi phải dùng hết toàn bộ khí lực, toàn bộ tiềm năng, ngăn lại một ít công kích, cố gắng ngăn lại càng nhiều công kích càng tốt. Ngăn cản được bao nhiêu công kích, tựu thừa nhận ít đi bằng đó công kích, tỷ lệ sinh tồn của ngươi sẽ lớn hơn bao nhiêu?"

"Ta cần nhắc nhở ngươi, một điểm then chốt bên trong, Nam Thập Tự binh đoàn năm đó, trên cơ bản mỗi tháng thậm chí có tới sáu người, bởi vì phải chịu quá nhiều công kích mà tử vong."

Binh âm thanh thiết huyết vô tình, không ngừng mà chui trong đầu Đường Thiên. Vừa tiến vào trại tân binh, Binh tựa như thay đổi thành

một người khác, thiết huyết vô tình.

Đường Thiên cắn răng chống đỡ, hắn hoàn toàn không có cơ hội đáp lại nửa câu, trước mắt quang ảnh như dệt, những quang đoàn kia chen chúc lao tới, tựa như một đoàn ánh sáng bạo vũ đột nhiên tách ra trước mặt ngươi. Đường Thiên rất nhanh phát hiện, Tiểu Băng Quyền cùng Toái Ảnh Chưởng ở chỗ này không dùng được. Tiểu Băng Quyền tuy thế lớn lực trầm, nhưng tần suất công kích quá chậm, mà Toái Ảnh Chưởng tuy bao phủ phạm vi rất lớn, nhưng những chưởng ảnh vỡ vụn kia lại căn bản không cách nào khống chế, không cách nào hữu hiệu sai đến bảo hộ những chỗ hiểm.

Dùng tốt nhất chính là Ưng Trảo Công.

Quang đoàn to cỡ nắm tay, dùng Ưng Trảo Công vừa một trảo có thể bắt được, mấu chốt là, Ưng Trảo Công tiết tấu công kích rất nhanh.

Bên trong quang vũ chói mắt, Đường Thiên thần sắc chăm chú dị thường, không dám có chút phân tâm. Bất luận vì cái gì mà một chút phân tâm, kết cục đều phi thường thảm thiết. Vừa rồi Đường Thiên cũng bởi vì thoáng phân tâm, mà bị một quang đoàn trực tiếp đánh trúng mũi, hiện tại phía dưới mũi của hắn vẫn còn chảy ra hai vệt máu.

Ngay lập tức khi mũi bị đánh trúng, Đường Thiên gần như mất đi sức chống cự, toàn thân đã trúng hơn ba mươi đòn, cố gắng mới trì hoãn đến giờ.

Từ đó về sau, Đường Thiên chú ý bảo vệ tốt chỗ hiểm hơn.

Hai trảo bốc lên hỏa diễm, vung lên trước mặt tạo thành một bức tường lửa, quang đoàn đánh lên, nhao nhao bị bắn ra.

Nhưng vẫn không ngừng có quang đoàn xuyên thấu qua phòng tuyến mà Đường Thiên bố trí, đánh vào trên người hắn, những lúc thế này, Hạc Thân trong cơ thể Đường Thiên sẽ tự phát mà vận chuyển, đánh tan hơn

phân nửa lực lượng ẩn chứa trong đó, nhưng vẫn sẽ lưu lại một vết bầm tím như trước.

Đường Thiên ương ngạnh mà ngăn cản, hắn dần dần tìm ra bí quyết, thời điểm ngăn cản quang đoàn, nếu như tăng thêm một ít lực lượng, khiến tốc độ nó bị đẩy lùi nhanh hơn, như vậy có thể phá thêm một ít quang đoàn ở trước mặt.

Quả nhiên, phương pháp của Đường Thiên rất hữu hiệu, những quang đoàn bị đẩy lùi kia, khi bắn ra đụng phải rất nhiều quang đoàn đang lao lên, áp lực đối với Đường Thiên giảm mạnh.

"Rất khá, nhanh như vậy đã tìm được biện pháp ứng đối." Binh âm thanh khô khan, lạnh như băng, bên trong lộ ra một chút hưng phấn.

Binh ngẩng đầu nhìn liếc nhìn ánh trăng trên bầu trời: "Đến lúc mặt trời lên, ngươi có thể nghỉ ngơi. Nhưng phải chú ý, càng gần đến bình minh, áp lực của ngươi sẽ càng lớn."

Âm thanh thiết huyết lạnh như băng vang vọng trên không.

"Cái này gọi là hắc ám trước bình minh!"

Đường Thiên một bên trong lòng mắng to: "Hắc ám cái đồ biến thái nhà ngươi. . . . . ."

Một mặt không dám có chút lười biếng, Ưng Trảo Công trên tay hắn, tốc độ không ngừng gia tăng. Mỗi một trảo của Đường Thiên, tiếng xé gió phát ra dần dần trở nên bén nhọn hơn.

Binh trước sau biến hóa quá rõ ràng, tên này trước đó tuy có ngây người một chút, nhưng không có nửa điểm kích động. Hiện tại có một cỗ cuồng nhiệt, hưng phấn, là có chuyện gì quan trọng? Từ lúc tiến vào trại huấn luyện tân binh, Binh tựa như thay đổi thành người khác, mặc dù lời nói vẫn lạnh như băng, khô khan, nhưng hành vi lại tràn đầy một loại

cảm giác làm Đường Thiên rất khó hình dung, giống như hắn đột nhiên tìm thấy mục tiêu của chính mình.

Đường Thiên vạn phần khó hiểu, bất quá, hắn không có thời gian đi suy nghĩ những cái này, bởi vì quang đoàn chạy tới công kích hắn ngày càng nhiều.

Quả nhiên đúng như Binh nói, hắc ám trước bình minh sao. . . . . .

Đường Thiên cắn chặt hai hàm răng, hai mắt trợn thật lớn, dùng hết sức bình sinh, hai vuốt bao phủ hỏa diễm, tốc độ càng thêm kinh người, lúc này khó khăn lắm mới ngăn cản được công kích của quang đoàn.

Nhưng số lượng quang đoàn lại tiếp tục không ngừng gia tăng, áp lực lên Đường Thiên càng lúc càng lớn, Đường Thiên rốt cục không nhịn được, phòng tuyến ầm ầm nứt vỡ, vô số quang điểm như là như mưa rơi đánh lên trên người hắn, xa xa truyền ra tiếng kêu thảm thiết của hắn.

Bên trong bạo kích lộn xộn của quang đoàn, Đường Thiên như si, hoàn toàn không có chú ý tới chân lực trong cơ thể đang biến hóa.

Đệ nhất Hạc thân rất nhanh đã chống đỡ không nổi, ầm ầm sụp đổ, Hạc Thân thứ hai phát giác được nguy hiểm, chậm rãi lưu chuyển, không ngừng hấp thụ lực lượng của những quang đoàn này!

Trên bầu trời, Binh thì thào tự nói: "Tam giai mà đã bắt đầu tu luyện như vậy, không biết sẽ bồi dưỡng ra cái dạng quái thai gì đây?"

Bên trong lời nói của hắn, lại nhiều hơn một chút hưng phấn cùng cuồng nhiệt.

Chẳng lẽ, đây chính là sứ mệnh của tượng gốm hóa hồn mình sao?

Mặt trời mọc lên phía đường chân trời, quang đoàn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang tan rã.

Bịch.

Đường Thiên ngã ra trên mặt đất, đã ngủ.

※※※

Lúc xe dừng lại, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mừng rỡ, trên xe ngây người hai tháng, tất cả mọi người cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng.

Rầm rầm rầm!

A Mạc Lý dùng sức mà nện cửa, hưng phấn không tả nổi: " Đường cơ sở! Đường cơ sở! Mau ra đây, mau ra đây! Chúng ta đã đến!"

Két.., cửa phòng mở ra, sắc mặt Đường Thiên tái nhợt, vẻ mặt mờ mịt: "Đến chòm sao Anh Tiên rồi sao?"

"Đúng vậy! Đến rồi!" A Mạc Lý vẻ mặt ân cần: " Đường cơ sở, sắc mặt của ngươi không được tốt, ngươi sinh bệnh sao?"

"Ta không sao, chỉ là tu luyện được quá mức, nghỉ ngơi một chút là được rồi." Đường Thiên trong nội tâm ấm áp, trên mặt miễn cưỡng ra vẻ tươi cười.

Hiện tại Đường Thiên toàn thân đều tổn thương, Binh huấn luyện càng ngày càng biến thái, mỗi ngày Đường Thiên đều thêm những vết thương chồng chất, nếu không phải trên người hắn mật ong trúc chúa đủ nhiều, tình trạng của hắn hiện tại chỉ sợ càng thêm không ổn. Từ khi trại huấn luyện tân binh mở ra, mỗi ngày Đường Thiên đều vào trong cánh cổng ánh sáng tu luyện.

Đường Thiên là cố sống qua từng ngày.

Binh, cái tên hỗn đản kia, không chỉ nửa điểm tình cảm không thèm nhớ, mà còn làm mạnh tay thêm!

"Ngươi phải chú ý nghỉ ngơi đó, hăng quá hoá dở nhé." A Mạc Lý quan tâm nói.

“Đừng nên xem thường ta! Ta thế nhưng là nam nhân giống thần đấy!” Đường Thiên cố ý trừng mắt liếc A Mạc Lý.

A Mạc Lý trầm tĩnh lại, gãi đầu cười ha ha: "Đúng vậy nha, ta đã nói, nam nhân giống thần, xem ai có thể đem ngươi đánh bại đây?"

Đường Thiên trong nội tâm ca thán, con ruồi trâu, ngươi xem thường thiên hạ biến thái rồi. . . . . .

Trong lòng Đường Thiên, Binh tuyệt đối trở thành một tên biến thái, hoàn toàn không có nửa điểm đáng yêu nảy sinh. Tên này là một tên cuồng nhiệt mà thiết huyết, thiếu niên thần thoại cũng có chút không chịu đựng nổi đó. . . . . .

Đường Thiên vừa nghĩ tới buổi tối hôm nay còn phải tiếp tục huấn luyện, hắn thậm chí lệ rơi đầy mặt.

"Đi thôi đi thôi, phải xuống xe rồi!" A Mạc Lý thúc giục nói.

"Ân!" Đường Thiên hữu khí vô lực ứng thanh.

Lúc Đường Thiên xuất hiện, những người khác có chút kinh ngạc.

Hàn Băng Ngưng nhíu mày: "Đường Thiên, thân thể ngươi không thoải mái sao?"

A Mạc Lý ở một bên reo lên: "Hắn tu luyện quá cực khổ đó!"

Bọn người Hàn Băng Ngưng lúc này mới hiểu ra, Hàn Băng Ngưng ân cần hai câu, những người khác lập tức cảm nhận được áp lực vô cùng cường đại. Đường Thiên đã lợi hại như vậy rồi, vậy mà còn liều mạng tu luyện như thế, bọn hắn còn có lý do gì lười biếng, lãng phí thời gian?

Bọn người Tư Mã Hương Sơn âm thầm quyết định, từ hôm nay trở đi, lập tức phải tu luyện gấp bội.

Lão giả ánh mắt hiển hiện lên vẻ xem thường, Đường Thiên những ngày này căn bản không có ra khỏi phòng, tu luyện cái gì chứ? Ở trong xe, ngoại trừ phòng của Khổng đại nhân, phòng của những người khác

đều nhỏ đến thương cảm, ngoại trừ ngồi xuống, căn bản không có khả năng tu luyện vũ kỹ.

Loại người này, ngoại trừ ăn bốc nói phét, thì chỉ còn là một tên gia hỏa bình thường.

Xem ra ở trong mắt hắn, thực lực Đường Thiên bây giờ, chẳng qua là bởi vì hắn có huyết mạch mà thôi. Không có thiên phú, lại lười nhác, lại còn nói bốc nói phét, người như vậy, lão giả gặp qua quá nhiều.

Chẳng qua, hắn cũng không phá phách gì, tài trí bình thường, vậy để cho hắn tự sanh tự diệt.

"Khổng đại nhân!" Một gã vũ giả đi lên, thần sắc cung kính.

"Tộc trưởng các ngươi có ở đây không?" Khổng đại nhân mỉm cười nói.

"Tộc trưởng hiện tại đang bế quan, khoảng cuối tháng sau sẽ xuất quan." Vũ giả có chút tiếc nuối: "Nàng nếu như biết ngài tới, nhất định sẽ phi thường vui vẻ."

Khổng đại nhân nghe vậy sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Nàng muốn trùng kích bát giai rồi hả?"

"Dạ!" Vũ giả lộ ra vẻ khâm phục: "Tộc trưởng nói, lần này khả năng thành công rất lớn!"

"Thật tốt quá! Thật tốt quá!" Khổng đại nhân vẻ mặt vui mừng, một khi muội muội có thể thăng lên bát giai, vậy thì thực lực Khổng gia tất nhiên tăng vọt, hắn vội vàng nói: "Không được quấy rầy nàng. Lần này ta đưa mấy vị thiên phú không tồi tới. Bọn hắn thiên phú cũng không tệ, lại cố ý muốn đến Anh Tiên tinh, ta tự mình đưa bọn họ đến đây."

"Đại nhân có lòng rồi!" Vũ giả vội vàng cung kính nói, có thể bổ sung máu mới, đối với phân bộ ở Anh Tiên tinh mà nói, là một sự tình phi thường tốt.

"Một tên gia hỏa khác, có thể là người có huyết mạch, ngươi đem hắn ném ra ngoại doanh là được. Tìm điều kiện kém cỏi ấy, mọi gian khổ bên ngoài, để cho hắn tự mình giãy dụa." Khổng đại nhân vẻ mặt tùy ý nói.

"Dạ!" Vũ giả vội vàng đáp, trong lòng hắn đặt quyết tâm, để cho Đường Thiên một nơi bết bát nhất, ác liệt nhất ở ngoại doanh.

Tên này tám chín phần mười đã đắc tội với tộc trưởng ca ca.

Thật đáng thương.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đại Thúc

Đường Thiên rất nhanh đã bị tách ra khỏi đám người A Mạc Lý, từ sớm đã nói Đường Thiên sẽ đi ngoại doanh. Mọi người suy xét, mặc dù Đường Thiên vào ngoại doanh nhưng từ nay được Khổng đại nhân coi trọng như vậy, ắt hẳn sẽ được tập trung bồi dưỡng.

Trong lòng bọn họ đều quyết tâm, trong khoảng thời gian này phải hết sức cố gắng, lần gặp mặt tiếp theo không thể để thiếu niên như thần kinh kia bỏ xa hơn nữa.

Để tên kia bày ra vẻ oán hận thì thật có chút mất mặt.

Đường Thiên tiếp tục lên đường với chiếc xe có mái hiên, nhưng so với phi mã quân đội của Khổng đại nhân, thì chiếc xe này chỉ có thể dùng từ keo kiệt để diễn tả.

Đường Thiên không bị đưa đi một mình, đi cùng còn có khoảng bảy thiếu niên mười ba mười bốn tuổi. Những thiếu niên này tâm tình dường như không tốt, trong mắt bọn hắn tối tăm phiền muộn, có một nỗi buồn không tên.

Đường Thiên không đến gần chúng, hắn hoàn toàn không có một chút thời gian.

Dưới sự huấn luyện siêu cấp biến thái của Binh, mỗi ngày, Đường Thiên đều giãy giụa sống không bằng chết.

“Chưa ăn cơm hả? Nói cho ngươi biết, thuộc hạ năm đó của ta mà luyện tập như thế này thì ta đã đè hắn ra mà nện cho một trận rồi!” Binh

nhìn từ trên cao xuống, âm thanh nghiêm khắc hung tàn rót vào tai Đường Thiên.

Binh càng trở nên biến thái, hắn dường như biến thành người khác vậy. Giống như việc giày vò Đường Thiên là để đem nhiệt hỏa ngàn vạn năm mà bộc phát ra cho bằng hết.

Trên người nào còn điểm chất phát khô khan? Binh trước đó cả một buổi cũng không nặn ra được một câu, hiện giờ cái hắn thích nhất là gào thét và gào thét. Chỉ cần Đường Thiên lơi là một chút thì sẽ tức giận mà mắng như tát nước, không một chút lưu tình.

Giống như trong một đêm, thân thể của Binh tìm được linh hồn của nó. Có điều là linh hồn thiết huyết và biến thái.

“Ngẩng đầu lên, nói nhảm gì đó? Mười ngày, ngươi chỉ có tiến bộ một chút như vậy. Ngươi còn có thể ngu hơn được nữa không? Bốn mươi sáu vạn ba ngàn sáu trăm mười chín (46.3619) tên tân binh qua tay ta, mỗi tên đều mạnh hơn ngươi gấp trăm lần! Với trình độ của ngươi hiện nay, đi làm chân sai vặt còn không đủ tư cách nữa là.”

Binh ngồi chồm hổm trên không trung, nước bọt phun lên đầu Đường Thiên như mưa.

Đường Thiên không lùi một bước, tay không hề chậm, miệng trả lời mỉa mai: “Ha ha! Ta còn tưởng ngươi nắm đó là một đại nhân vật vênh váo hét ra lửa, không ngờ chỉ là một tên huấn luyện mông tân binh nhỏ bé.”

“Chuyên môn huấn luyện mông tân binh…” Trên mặt Binh không còn vật gì trắng, một tia đen nhánh chợt lóe lên rồi lan ra như cơn sóng.

“Đến đây đi! Để thiếu niên như thần cho ngươi biết thế nào là mông đít nhỏ, thế nào là thiếu niên thiên tài!” Đường Thiên không hề sợ hãi, bình thản tự nhiên mà la lớn, tốc độ tay càng nhanh.

Ưng Trảo Công của hắn trải qua mấy ngày ma luyện, hiện giờ lăng lệ ác liệt vô cùng, hai mươi ngón tay như móc câu kèm theo đó là hỏa diễm đỏ rực và tiếng rít thê lương.

So với khổ tu lúc trước, hình thức tu luyện địa ngục bây giờ đem lại hiệu suất càng kinh người.

Binh chăm chú quan sát trảo ảnh rợp trời, nội tâm chấn kinh. Đường Thiên khổ tu trước đó hắn vẫn âm thầm theo dõi. Với kinh nghiệm của hắn, hiệu suất tu luyện của Đường Thiên chỉ có thể xem là bình thường, đây là vì thiên phú của Đường Thiên vô cùng tệ hại.

Dùng vô cùng tệ hại để miêu tả còn chưa chính xác, phải nói là cực kỳ, cực kỳ tệ hại mới đúng. Là tên tệ nhất mà Binh gặp từ trước đến nay.

Nhưng ý chí kiên cường của Đường Thiên lại khiến cho hắn khá rung động.

Trước đó, Binh không hề nghĩ đến việc mở ra trại huấn luyện, cho đến khi Đường Thiên hỏi hắn có nhớ chuyện trước kia không, hắn mới thật sự bị kích động. Ngủ say lâu như vậy, tất cả các chiến hữu đều biến thành những mảnh gốm vỡ nát, chỉ còn mình hắn thân gốm hóa hồn mà tỉnh lại.

Binh không rõ vì lý do gì mà nơi đóng quân của binh đoàn lại rơi vào tay Đường Thiên.

Nhưng, cho đến tận khi Đường Thiên bắt đầu khóa huấn luyện tân binh, thì Binh mới chấn động. Hắn giật mình không phải do Đường Thiên có thể cầm cự được. Ngay từ đầu, Binh nhận định Đường Thiên sẽ vượt qua khảo hạch tân binh, chỉ có điều hơi mất thời gian một chút thôi. Tiếp xúc tuy ngắn nhưng hắn hiểu khá rõ về Đường Thiên. Ý chí bền bỉ của Đường Thiên từ sớm đã khiến hắn bất ngờ.

Mà hiện giờ, khiến hắn giật mình là tốc độ tu luyện của Đường Thiên vượt xa dự tính của hắn.

Đối với một giáo quan của siêu cấp binh đoàn, đào tạo qua tay hơn bốn mươi sáu vạn tân binh, thì việc dự đoán tiến độ tu luyện, Binh đã sớm đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Nhưng tiến bộ của Đường Thiên vượt xa dự liệu của hắn.

Ngày đầu tiên, Đường Thiên cầm cự được đến hừng đông, tới thời điểm cao trào cuối cùng thì mới chịu chấp nhận thất thủ.

Từ ngày thứ hai, Binh âm thầm gia tăng độ khó khi huấn luyện.

Đường Thiên không hề biết, độ khó trong tu luyện của hắn dù ở thời đại Nam Thập Tự binh đoàn cũng khá cao

Lúc này là ngày thứ chín, khó khăn trong tu luyện của Đường Thiên đã đạt mức cao nhất.

Dưới cường độ khủng bố như thế, Ưng Trảo Công đã vượt qua cấp độ hoàn mỹ, đạt đến cảnh giới vô cùng cao. Ưng Trảo Công trong tay Đường Thiên so ra không kém hơn võ kỹ tứ giai bình thường. Tiến bộ lớn nhất chính là Hạc Khí Quyết trong cơ thể Đường Thiên. Dù là lần đầu tiên gặp Hạc Khí Quyết nhưng Binh vẫn có thể nhìn thấu được ưu khuyết điểm của nó.

Cái gọi là tu luyện chịu đòn không phải nói cái là nghĩ ra được.

Chân lực Đường Thiên mặc dù đạt đến tam giai viên mãn, nhưng Binh nhận thấy, số lượng đủ nhưng chất vẫn còn chổ để tiến bộ. Hơn nữa Hạc Thân vẫn còn lâu mới có thể thu phát tùy ý. Binh nhận định, điều này nói lên tu luyện chân lực chưa đạt. Hắn quyết định dùng công kích để rèn luyện Hạc Thân trong cơ thể Đường Thiên.

Nếu không phải là Đường Thiên thì Binh cũng không nghĩ đến phương pháp này.

Chỉ có tên gia hỏa ngoan cường thế này mới có thể chống đỡ được trong huấn luyện biến thái kia.

Hai tay Đường Thiên càng múa càng nhanh, gió rít đầy trời. Quang đoàn trước mặt hắn như gặp một bức tường lửa, kình lực cường đại không ngừng bắn ngược trở ra.

“Thiếu niên thiên tài?” Binh lạnh lùng nói: “Chưa từng có kẻ nào trước mặt ta lại dám xưng là thiếu niên thiên tài!”

Những lời vừa rồi của Binh tuy lạnh nhạt nhưng khí phách mười phần.

Đường Thiên một chút cũng không sợ, cười ha ha: “Xem ra kiến thức của ngươi quá nông cạn… Đại thúc! Hãy để thiếu niên như thần cho ngươi mở mang tầm mắt. Hiểu rõ thêm một chút về ý chí chiến đầu vô cùng vô tận của thiếu niên ta đây!”

“Đại thúc…” Gương mặt của Binh hiện lên ba vệt màu đen.

“Không lẽ ngươi còn giả vờ trẻ trung sao? Này đại thúc! Ngươi phải tự biết nhìn nhận sự thật. Mặc dù ngươi khó chấp nhận, nhưng dưới sự nổi bật của thiếu niên như thần xuân xanh trẻ trung* diện mạo đại thúc tang thương của ngươi không thể che giấu đâu!” Đường Thiên cứ như chưa phát giác, một mặt đánh bật các quang đoàn, một mặt lớn tiếng nói.

*Nguyên văn là: Xanh mướt, thủy nộn. Tức nói tuổi thanh xuân mơn mởn, từ thủy nộn muốn chỉ có thể bấm ra nước (thường dùng nhiều để nói về làn da của con gái còn trẻ) => tươi trẻ roi rói. Tạm dịch vậy.

“Đại thúc tang thương…” Mặt mũi của Binh như muốn xịt ra khói xám.

“A ha! Ô ô! Đại thúc tang thương, Binh! Ớ ơ, hắn có một chút tang thương, hắn có một chút ưu thương, tiểu tang thương… tiểu tang thương… tiểu ưu thương… tiểu ưu thương…” Đường Thiên dùng cái chất giọng cực kỳ chói tai mà hát vang.

Thân thể của Binh trên bầu trời cứng đơ, một lát sau, gương mặt xám lại, nhe răng ra mà cười hiểm: “Chờ xem là ai tang thương, là ai ưu thương!”

Trong thế giới hoang dã vô hạn, tất cả quang đoàn đột nhiên đứng lại, từng quang đoàn hiện ra một đôi mắt đỏ như máu.

Tất cả quang đoàn đồng loạt quay lại lao thẳng đến vị trí Đường Thiên.

Quang đoàn đánh về Đường Thiên như thủy triều, liên miên bất tận.

Giọng hát của Đường Thiên nín bặt, thay vào đó là tiếng gào thét thảm thiết, kinh động cả đất trời.

****

“Thật xui xẻo, mỗi lần quay lại cái phế địa này đều để lại những kỷ niệm hãi hùng khiếp vía!” Trong khoang trước của xe lúc này, một nam tử tóc húi cua vận trang phục Quang Minh võ hội màu trắng không nhịn được, mở miệng mắng. Trên võ phục của hắn thêu một đường máu xám chứng tỏ hắn là Hắc Thiết võ giả chính thức của võ hội.

Hắc Thiết là cấp bậc võ giả thấp nhất trong võ hội. Nếu người mới thông qua được tân nhân khảo hạch*, thì sẽ chuyển thành Hắc Thiết võ giả. Đương nhiên, nếu như người mới có thực lực vượt qua Thanh Đồng võ khảo** thì có thể trở thành Thanh Đồng võ giả.

*Nguyên văn: như quả tân nhân thông quá liễu tân nhân khảo hạch. Nếu để nguyên gốc, hay dịch rõ hai từ thì sẽ bị lặp nên để một Việt một Hán Việt.

**Khảo thí võ thuật cấp Thanh Đồng.

Bên cạnh hắn, một Hắc Thiết võ giả có râu khác an ủi: “Chúng ta như vậy còn tốt, đám người mới đến kia mới thực sự là thảm.”

“Nói cũng đúng…” Nam tử tóc húi cua tỏ ra may mắn: “Cũng may năm đó, ta không bị đưa đến nơi phế địa này.”

“Ngươi không đắc tội với ai làm sao bị đưa đến nơi này?” Đại hán có râu lắc đầu: “Bình thường, những người đắc tội với đại nhân vật mới bị đưa đến nơi này. Những kẻ này căn bản không thể thành Hắc Thiết võ giả, chắc chắn sẽ nằm ở đây cả đời.”

“Ta thật khó hiểu, thượng cấp tại sao lại dựng một ngoại doanh ở cái nơi đến phân chim cũng không có thế này?” Vẻ mặt nam tử tóc húi cua tràn đầy hồ nghi.

“Cái này do ngươi không biết đấy thôi.” Đại hán có râu khoe khoang nói: “Trước đây, thượng cấp từng phát hiện nơi này có bí bảo có thể thu hoạch. Nhưng tìm cả nửa tháng trời vẫn không tìm được thứ gì. Đầu lĩnh chính là một Bạch Ngân võ giả.”

“Bạch Ngân võ giả?” Nam tử tóc húi cua kinh hô: “Chẳng lẻ là bộ trưởng?”

Bộ trưởng phân bộ của võ hội trên Anh Tiên tinh chính là một Bạch Ngân võ giả.

“Không thể đâu!” Đại hán lắc dầu: “Đó là chuyện xảy ra rất lâu rồi, là ta nghe một vị tiền bối kể lại. Vì ở chổ kia, năng lượng rất nồng đậm, nếu bỏ hoang thì có chút phí phạm cho nên dứt khoát xây lên một ngoại doanh chổ đó. Tiếc là hoàn cảnh nơi này ác liệt, ra vào rất nguy hiểm, nên chẳng ai tình nguyện đi vào. Nơi đó gần như rơi vào tình trạng vứt đi. Cho đến lúc xảy ra sự cố!”

“Sự cố? Sự cố gì?” Nam tử tóc húi cua sửng sờ.

“Khoảng hai mươi năm trước, từng có một đám Tinh Hồn thú lợi hại xuất hiện ở Anh Tiên tinh, lúc đó tổn thất nghiêm trọng. Sau này điều tra mới phát hiện Tinh Hồn thú chính là xuất hiện từ nơi ấy. Thượng cấp lo

lắng việc xuất hiện thú triều đáng sợ như vậy, liền quyết định xây dựng ngoại doanh lại, thành lập quân đội đi đầu.” Đại hán có râu giải thích.

“Cái nơi thế này thì ai muốn đi!” Nam tử tóc húi cua khó hiểu.

“Đúng vậy, chẳng ai muốn đi nhưng vẫn phải có người. Cho nên ngươi hiểu vì sao gọi là lưu vong chi địa* chưa?” Đại hán có râu nói.

*Vùng đất lưu đày.

“Khó trách!” Nam tử tóc húi cua bừng tỉnh ngộ ra: “Ta đã nói rồi, ngoại doanh tốt như vậy sao lại xây dựng ở một nơi quỷ quái thế này?”

“Kỳ thực cũng không phải không có chổ nào tốt.” Đại hán có râu nói: “Thượng cấp cũng hiểu người bình thường không muốn đi. Nhưng phàm những ai đi ngoại doanh, dù không tấn thăng Hắc Thiết võ giả, chỉ cần sống ở đó ba năm sẽ được hưởng đãi ngộ như Hắc Thiết võ giả. Rất nhiều người mới thực lực không tốt đi đến đó cũng là quyết định không tệ, chủ yếu là kham khổ một chút.”

“Vậy cũng tốt!” Nam tử tóc húi cua gật đầu: “Hắc Thiết võ khảo khó như thế, nếu thực lực không đủ thì đi đến nơi đó hưởng đãi ngộ cấp Hắc Thiết, cũng không cần lo chuyện nhà rồi.”

“Cũng không phải…..”

Khi hai người nói chuyện với nhau, mặt đất bên dưới bọn hắn bắt đầu xuất hiện những huyệt động, chi chít như tổ ong nhìn không thấy điểm dừng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Doanh Tĩnh Hào

Khi Đường Thiên tỉnh dậy, hắn chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, tinh lực dồi dào. Đây là lần đầu tiên hắn được nghỉ ngơi đúng nghĩa kể từ khi tiến vào trại huấn luyện tân binh. Ngủ một giấc mười tám giờ, tất cả mệt mỏi không cánh mà bay, tất cả thương thế đều khôi phục.

Phốc, từ trên giường nhảy xuống, Đường Thiên giơ cao hai tay, phấn khởi hô to: "Đường Thiên, đùng đùng đùng!"

Rầm rầm rầm!

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, âm thanh không kiên nhẫn qua cánh cửa truyền đến.

"Đi ra! Đến rồi! Nhanh lên!"

Đường Thiên sững sờ, vội vàng đứng dậy, đẩy cửa phòng ra.

Đến rồi?

Hắn có chút tò mò, ngoại doanh Quang Minh hội sẽ có bộ dáng gì nữa đây? Nghe Ngụy lão đầu bọn hắn đem Quang Minh Võ Hội khoe khoang vạn hoa đua nở, Đường Thiên đối với Quang Minh hội này rất mong đợi. Hắn và bọn A Mạc Lý bị tách ra từ sớm, cộng thêm đoạn thời gian kia, mỗi ngày đều chịu tra tấn của Binh đại thúc, cả ngày thoát ly tu luyện, hắn liền rơi vào trạng thái ngây ngốc, mệt mỏi muốn chết.

Ra khỏi phòng, dọc đường gặp được mấy vị thiếu niên, Đường Thiên không khỏi nhíu mày. Trước đó hắn không có chú ý tới, lúc này mới phát hiện, trên mặt những thiếu niên này, vậy mà mang theo vài phần sợ hãi.

Đường Thiên vô cùng kinh ngạc, trong mắt hắn, người có thể trúng tuyển vào Quang Minh hội, tối thiểu cũng phải hăng hái như bọn A Mạc Lý, tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Những người ở đây, nhìn không ra những thứ đó, tuổi của bọn hắn mặc dù còn nhỏ, nhưng làm cho Đường Thiên cảm thấy một loại dáng vẻ già nua nặng nề.

Thật sự là kỳ quái!

Đường Thiên trong lòng có chút buồn bực, nhưng hắn cũng không có nhiều chuyện. Hắn không định ở lại Quang Minh Võ hội lâu, hắn tính đợi khi toàn bộ vũ kỹ cấp ba tu luyện đến tình trạng hoàn mỹ, hắn sẽ đi tìm Thiên Huệ.

Mục tiêu của hắn là Thiên Lộ, Quang Minh võ hội chỉ là nơi hắn đặt chân tạm thời.

Cửa xe mở ra, một Hắc Thiết vũ giả hô: "Xuống xe."

Những thiếu niên kia, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vậy mà không ai động. Đường Thiên thấy thế, bỏ qua bọn hắn, liền phóng ra cửa xe.

Khi Đường Thiên ra đến cửa xe, hắn lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, ngây người tại chỗ.

Trước mặt hắn, một ngọn núi cao vút trong mây, nguy nga uốn lượn, nhưng làm cho Đường Thiên cảm thấy sởn hết cả gai ốc chính là, toàn bộ ngọn núi bị che kín bởi những huyệt động rậm rạp chằng chịt, nhìn qua như một cái tổ ong cực lớn. Một trận gió lạnh thấu xương quét qua thân núi, phát ra âm thanh ô ô cực kỳ đáng sợ, phảng phất trong núi có vô số quái thú lập loè.

Các thiếu niên lạnh run, sắc mặt trắng bệch, hai gã Hắc Thiết vũ giả trên mặt hiển hiện đồng tình, vẻ trào phúng.

"Oa! Cái chỗ này rất khá...!"

Tiếng Đường Thiên hô to không đúng lúc vang bên tai mọi người, hắn ngẩng lên mặt nhìn lên đỉnh núi giống như tổ ong cực lớn kia, trên mặt tràn đầy nóng bỏng: "Nếu như leo đến đỉnh núi, cảnh sắc nhất định không tệ!"

"Không ai có thể leo lên đỉnh núi." Một âm thanh lạnh lùng ở phía sau hắn vang lên.

Đường Thiên theo âm thanh nhìn tới, chỉ thấy một vũ giả trung niên mặc y phục màu xám, xuất hiện ở phía sau hắn, dấu hiệu trên người cho thấy hắn là một Thanh Đồng vũ giả.

Nam tử tóc húi cua cùng đại hán có râu vội vàng thu hồi nụ cười trên mặt: "Tỉnh Hào đại nhân! Tổng cộng có tám người mới, toàn bộ đã đưa đến."

Tỉnh Hào thần sắc hờ hững: "Vật tư thì sao?"

"Đều mang đủ." Đại Hán có râu vội vàng nói: "Bởi vì nghĩ tới lần trở lại tiếp theo, cũng phải ba tháng sau, cho nên lần này chúng ta cố ý mang nhiều thêm một tháng vật tư."

Tỉnh Hào thần sắc hơi trì hoãn, gật đầu: "Các ngươi có lòng rồi."

Dứt lời, chỉ thấy hắn đi đến mở thùng hàng trước xe, vẫy tay một cái, vật tư chồng chất như núi nhỏ lập tức bị quét sạch.

"Ồ, thứ ngươi dùng cũng là Thủy Bình Vũ Quỹ sao?" Đường Thiên hai mắt tỏa sáng.

Tỉnh Hào nhàn nhạt nhìn Đường Thiên một cái, không để ý đến, hướng hai vị Hắc Thiết vũ giả nói: "Các ngươi có thể đi."

"Vâng!" Hai vị Hắc Thiết vũ giả chạy trối chết.

Không mất bao lâu, chiếc xe bay lên trời, biến mất không thấy bóng dáng.

Trong khoang điều khiển , nam tử tóc húi cua như trút được gánh nặng, lau mồ hôi trán một cái: "Tỉnh Hào đại nhân khí thế thật sự quá mạnh mẽ! Cũng không biết bên trên nghĩ sao, lại phái Tỉnh Hào đại nhân tới nơi đây."

"Còn không phải do đắc tội với người khác." Đại Hán có râu cũng buông lỏng một hơi, ngôn ngữ tràn ngập tiếc hận: "Nếu không, với thực lực của Tỉnh Hào đại nhân, như thế nào lại lưu lạc đến tận đây?"

Hai người thổn thức một hồi.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Tỉnh Hào nhàn nhạt lườm những người mới đến một cái, ném ra một câu: "Đi theo ta."

Dứt lời liền trực tiếp hướng phía trước đi đến, mọi người vội vàng đuổi theo. Mặt đất đều là huyệt động to nhỏ, chằng chịt, có nhiều chỗ đạp lên lại vang lên tiếng động, rất nhiều người sắc mặt có chút trắng bệch.

"Nếu như té xuống, sẽ không có ai đi cứu các ngươi." Âm thanh lạnh lùng của Tỉnh Hào từ phía trước truyền đến.

Sắc mặt những người mới đến càng thêm trắng bệch, Đường Thiên tò mò hỏi: "Phía dưới là cái gì?"

"Tử Vong Sào động." Tỉnh Hào ném ra một câu, liền triển khai thân pháp.

Mọi người vội vàng thúc giục khinh công, theo sát phía sau. Bát Bộ Cản Thiền của Đường Thiên hấp dẫn ánh mắt mọi người, Tỉnh Hào cũng quăng ánh mắt đến: "Khinh công cấp ba?"

"Đúng, là Bát Bộ Cản Thiền!" Đường Thiên hắc hắc nói.

Trong đám người vang lên một tiếng cười khẽ, trên mặt những người khác lại lộ ra vẻ khinh thường. Tỉnh Hào cũng thầm lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Đường Thiên, tựa như nhìn một người chết. Không có thực lực cấp bốn, ở chỗ này căn bản không có khả năng sống sót, chẳng qua, hắn cũng không định chõ mõm vào.

Lên xuống mấy lần, đi đến trước một huyệt động, mọi người lúc này mới phát hiện, huyệt động dưới chân cùng những huyệt động khác có chút khác nhau.

Có một sợi dây thừng, buộc lên một khối nham thạch trước cửa, đầu kia chui vào sâu bên trong huyệt động.

Tỉnh Hào không nói hai lời, cúi người, giống như một con dơi linh hoạt, mũi chân nhẹ nhàng điểm lên trên dây thừng một cái, liền biến vào trong bóng tối. Những người khác thấy thế, cuống quít theo sát đi xuống, một số người lộ ra vẻ chế giễu. Bát Bộ Cản Thiền cấp ba, dùng sức bật mà nổi danh, nhưng loại bay nhảy trên dây thừng thế này, lại vô cùng khó khăn.

Thằng này, chỉ có thể cầm lấy dây thừng, dùng cả tay cả chân mà bò xuống đây đi.

Đường Thiên lại không nói hai lời, cũng thả người nhảy xuống.

Tất cả mọi người trừng to mắt, thằng này điên rồi?

Thân hình Đường Thiên bên trên dây thừng lại rất thăng bằng, nhẹ nhàng như thường. Mãi đến lúc này, ánh mắt của mọi người mới chú ý tới, dưới chân Đường Thiên không ngờ là đôi giày Thanh Đồng.

Có người kinh hô: "Tiểu Mã Phi Ngoa!"

"Khó trách. . ."

Ánh mắt mọi người lập tức trở nên vô cùng nóng bỏng. Tiểu Mã Phi Ngoa là bí bảo phi thường thực dụng, nó có thể tăng trình độ khinh công

lên rất cao, bí bảo như thế, bất luận kẻ nào cũng yêu thích. Không có ai lại chê khinh công của mình quá tốt, khinh công cường đại, có thể giúp bọn hắn chiếm thế chủ động trong chiến đấu.

Đường Thiên không thích những người trước mắt này, bọn hắn trong mắt đầy vẻ bất thiện, Đường Thiên liếc cái liền nhận ra.

Đường Thiên không muốn cùng bọn họ đáp lời, liền đứng trên dây thừng, nhẹ nhàng tung bay.

Phía trước, trong bóng tối truyền đến âm thanh không hài lòng của Tỉnh Hào: "Phía sau làm gì vậy?"

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng hướng phía trước chạy vội, Đường Thiên không nhanh không chậm theo sát phía sau mọi người.

Huyệt động cũng không phải hoàn toàn đen kịt, vách tường mọc ra một loại cỏ phát sáng, phóng xuất quang mang nhàn nhạt. Cũng may ánh mắt của mọi người, so với người bình thường, đều sắc bén hơn nhiều lắm, chỉ cần từng ấy điểm hào quang, cũng có thể nhìn rõ.

Dây thừng không hề dài, ước chừng hơn mười thước, mọi người đã bước trên một đường mòn bằng nham thạch nhỏ cỡ cánh tay.

Đường Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua dưới chân, chỉ thấy phía dưới treo lơ lửng, tất cả đều là đường mòn nham thạch chằng chịt, đan xen dọc ngang. Những đường mòn này, tựa như những vách sáp trong tổ ong, rất là kỳ lạ. Cái nhìn này, Đường Thiên vậy mà không cách nào nhìn thấy mặt đất.

Địa phương Kỳ quái!

Đường Thiên trong lòng thầm nhủ, chỗ này, lộ ra một bầu không khí áp lực, âm lãnh, điều này khiến cho bản năng của Đường Thiên cảm thấy không thoải mái.

Tốc độ bay Tỉnh Hào rất nhanh, không ngừng lướt trên đường mòn nham thạch, những người khác sớm đã bị những đường mòn phức tạp kia làm cho hoa mắt. Rất nhanh, phía trước truyền đến một hồi tiếng nước, bọn hắn không ngừng tiến lên, một cái địa hà hiện lên trước mặt bọn hắn.

Địa hà bề rộng chừng tám chín trượng, lượng nước cực kỳ dồi dào, tiếng nước ầm âm át hết âm thanh của hắn.

Chạy dọc theo địa hà, không bao xa, một thác nước cực lớn dưới lòng đất, xuất hiện trước mắt Đường Thiên. Bên kia địa hà, ở một chỗ cao ráo, có thể thấy có rất nhiều phòng ốc, giống như một thị trấn nhỏ.

Nước sông chảy xiết, từ trên cao lao xuống, bọt nước trắng như tuyết, chồng chất lên nhau, cái này sinh cái kia diệt.

Tỉnh Hào dẫn mọi người đến bên cạnh thác nước, vô số bọt nước bắn tới trước mặt, tiếng nước điếc tai. Trên người Tỉnh Hào bỗng nhiên sáng lên một vòng quang mang nhàn nhạt, vậy mà trực tiếp dọc theo thác nước, hướng đối diện lao tới.

Dòng nước như lưỡi dao sắc bén, bị Tỉnh Hào cứng rắn phá ra.

Mọi người chỉ cảm thấy một đạo quang nhận vô cùng sắc bén, đem thác nước chém ngang!

Tất cả mọi người thấy trợn mắt há mồm, thực lực thật cường hãn!

Thật mạnh. . .

Đường Thiên ngơ ngác nhìn Tỉnh Hào bên kia sông, hắn hoàn toàn bị thực lực của Tỉnh Hào làm cho khiếp sợ. Thực lực Ngũ tiên sinh lần trước ở Hồn Chi Mê Cung so với Tỉnh Hào trước mắt, phải kém xa.

Phát hiện này làm cho Đường Thiên nhiệt huyết sôi trào!

Quả nhiên không hổ là Quang Minh hội..., tùy tiện ở một cái ngoại doanh, vậy mà cũng có cao thủ lợi hại như thế.

Đường Thiên hưng phấn nắm chặt nắm đấm, thân thể của hắn bởi vì quá phấn khởi mà run nhè nhẹ. Chẳng biết tại sao, trong cơ thể hắn chiến ý dâng trào, ở thành Tinh Phong , căn bản không có khả năng gặp được cường giả như vậy!

Đây chính là người ta muốn vượt qua, là đối tượng ta phải đánh bại...!

Thật sự là cường đại.... . .

Bên kia bờ sông Tỉnh Hào bỗng nhiên như phát giác được, ngẩng đầu nhìn Đường Thiên bên kia sông.

Cặp mắt sáng ngời kia giống như ngôi sao, chiếu thẳng vào đôi mắt.

Hướng ta khiêu chiến sao?

Tỉnh Hào mặt không biểu tình, miệng hơi nhếch lên, mang theo nụ cười khó hiểu.

Cũng may những người khác cũng phục hồi tinh thần lại, bọn hắn tự nhiên không có khả năng như Tỉnh Hào. Ánh mắt mọi người, rất nhanh phát hiện có nham thạch nhô ra ngoài thác nước, những nham thạch này vừa đúng lại giống như các cột đá, bọn hắn có thể dựa vào để bay qua sông.

Mọi người lần lượt bay vút qua sông.

Tỉnh Hào không nói một lời, không hướng chỗ cao bay đi.

Không bao lâu, một trấn nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người, một đám đại hán đứng ở cửa trấn, mỗi người mang bộ mặt bất thiện, đầy vẻ trêu chọc mà nhìn các thiếu niên. Tỉnh Hào không có dừng lại, trực tiếp đi vào.

Chờ Tỉnh Hào đi qua, bọn đại hán xếp thành một hàng ngang, tên đầu trọc cầm đầu mặt mũi hung ác, nhe răng cười:

"Ha ha! Các tiểu tử, đem thứ tốt trên người, tất cả giao hết ra đây! Đừng để ta phải lục soát...! Đến lúc đó trên người khuyết thiếu bộ phận nào, cũng đừng oán chúng ta!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Bưu Ca Đầu Trọc

"Làm sao ? Muốn động thủ với ta thật à ?" Gã đại hán đầu trọc cười lạnh, rồi bước mạnh lên một bước, trên mặt đầy vẻ hung dữ, thân thể sừng sững như một cây cột điện của y mang tới cho người ta cảm giác sợ hãi.

Mấy vị thiếu niên kia câm như hến, sắc mặt trắng bệch, ngoan ngoãn móc tất cả mọi thứ trên người ra rồi ném xuống đất.

Đầu trọc nhếch miệng cười, rồi điềm nhiên nói: "Ta thích những kẻ thức thời, yên tâm đi, đi theo Bưu ca ta lăn lộn thì không cần phải lo đến miếng ăn!"

Những người khác vẫn yên lặng.

"Tốt. "Bỗng ánh mắt của Bưu ca rơi lên người Đường Thiên, y nheo mắt lại: "Không ngờ vẫn còn cọng rơm hơi cứng này!"

Y bẻ tay rắc rắc, nhe răng cười, thân thể sừng sững như cây cột điện gồ lên, trên bàn tay phát ra một đoàn quang mang màu vàng. Chân hệ kim lực nồng đậm tỏa ra làm sắc mặt đám thiếu niên còn lại càng thêm kém, nhưng cũng có vài người lại thở ra một hơi buông lỏng như vừa trút được gánh nặng.

May mắn là vừa rồi bọn họ không phản kháng, chứ nếu không thì. . . . . .

Ánh mắt của Bưu ca vẫn đảo qua người Đường Thiên, trong mắt lộ ra vẻ tham lam, trầm giọng nói: "Hóa ra trên người có không tí thứ tốt, thảo nào không nỡ bỏ ra!"

Đường Thiên lầu bầu trong miệng: "Cứ tưởng bên ngoài doanh sẽ có rất nhiều đối thủ cao cấp hơn, ai dè chỉ là một đám tiểu côn đồ. "

"Tiểu. . . . . Tiểu côn đồ!" Bưu ca ngẩn người, rồi sau đó giận điên người, từ xưa đến nay, làm gì có người nào dám gọi y là tiểu côn đồ cơ chứ!

Tiểu tử! Ngươi nhất định phải chết!

Sắc mặt Bưu ca trở nên trầm như nước, chân lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, y quyết tâm phải đem tên gia hỏa trước mặt này đánh thành cặn bã mới thôi. Ở chỗ này, ngoại trừ Tỉnh Hào đại nhân ra, không ai được ngỗ nghịch với Bưu ca!

Bưu ca hét to một tiếng, lập tức mặt đất dưới chân y rung lên rồi xuất hiện những vết rạn nứt, y mượn lực lượng từ Đạn Hoàng Hài, khiến cả thân hình lao đi như một viên đạn bay ra khỏi nòng pháo, hướng về phía Đường Thiên gào thét đánh tới.

Chỉ thấy có một đạo chưởng ấn màu vàng hình vuông mang theo uy thế kinh người gào thét lao đi.

Kim Cương chưởng, tứ giai!

Kim Cương chưởng là chưởng pháp tiêu biểu của kim hệ, lấy cương mãnh mà thành danh, nếu tu luyện Kim Cương chưởng ấn đến mức tận cùng có thể dễ dàng gãy kim đoạn thiết.

Lập tức trong mắt Đường Thiên lóe lên hàn ý lạnh như băng, sau đó hông hắn hơi trầm xuống, chẳng biết từ khi nào nắm tay phải đã thu về bên hông.

Tiểu Băng Quyền !

Không có ánh sáng nào phát ra, không có một thanh âm nào vang lên, nắm tay phải của Đường Thiên cứ như vậy, trong ánh mắt đầy mỉa mai và cười nhạo của mọi người, trực tiếp oanh tạc lên Kim Cương chưởng

ấn. Sức mạnh của Hạc thân trong cơ thể, ầm ầm trào dâng đầy phấn chấn.

Một luồng gợn sóng với mắt thường khó có thể nhìn thấy xuất hiện trong lòng Kim Cương chưởng ấn mầu vàng rồi khuếch tán ra.

PHỐC!

Chưởng ấn hình vuông cứng rắn như sắt thép, vỡ tan thành vô số hạt cát mầu vàng cực nhỏ, rồi tan biến giữa không trung.

Thân hình Đường Thiên không chút bụi bặm, còn gã đầu trọc Bưu ca phải lùi về phía sau mấy bước mới ổn định được thân hình.

Tất cả mọi người xung quanh đều lặng ngắt như tờ, trên mặt mỗi người đều là vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi, không thể như vậy được ! Tuy thực lực của mỗi người trong bọn họ không phải là tứ giai, nhưng cũng là tam giai viên mãn a, sao lại không nhìn ra chênh lệch giữa hai bên cơ chứ ? Bưu ca có thực lực tứ giai viên mãn, khoảng cách tới ngũ giai chỉ cách một lớp mỏng như tờ giấy, trong khi thực lực của Đường Thiên rõ ràng là chỉ có tam giai a!

Tam giai Tiểu Băng Quyền, sao có thể là đối thủ của Kim Cương chưởng tứ giai?

Rõ ràng là tạo nghệ của Bưu ca trên Kim Cương chưởng là cực kỳ tinh thâm. . . . . Nhưng vì sao Bưu ca lại bị đẩy xuống thế hạ phong. . . . . .

Cảnh tượng vừa mới phát sinh trước mắt đã hoàn toàn đảo lộn mọi nhận thức của bọn họ rồi.

Một việc quỷ dị như vậy thì sao người ta có thể tin nổi đây!

Sắc mặt Bưu ca khẽ biến, y nheo mắt lại, bắt đầu dò xét Đường Thiên trước mặt y một lần nữa, chỉ qua lần va chạm vừa nãy thôi, cũng khiến y ý thức được rằng, e rằng lần này đá phải thiết bản rồi! Quyền pháp tam

giai sao lại cường đại như vậy cơ chứ ? Chẳng lẽ tên này cố tình che giấu thực lực sao?

Đường Thiên đứng thẳng người lên, bắt đầu vung vẩy cánh tay, vừa hoạt động thân thể vừa lầm bầm trong miệng : "Đã rất lâu rồi chưa được đánh nhau!"

Ngày nào cũng bị Binh đại thúc giày vò đến mức thừa sống thiếu chết, lại chẳng có biện pháp nào để phản kháng, khiến trong lòng Đường Thiên thật ra cũng cảm thấy có chút khó chịu, cho dù hắn biết rõ những điều này đều là huấn luyện. Ngủ một giấc, thể lực toàn thân đã hoàn toàn khôi phục, toàn thân phảng phất như tràn ngập lực lượng, nay lại gặp được người khiêu chiến, làm chiến ý vốn nhẫn nhịn nhiều ngày của Đường Thiên lập tức bùng nổ giống như ném một viên hỏa tinh vào chảo lửa vậy.

Một mặt vừa hoạt động, một mặt Đường Thiên vẫn không quên cảm khái: "Thật là. . . , không làm học trưởng đã nhiều năm. . . . . "

Mọi người ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

Chỉ sau mấy động tác đơn giản, Đường Thiên đã cảm giác thấy mình đang ở trong trạng thái tốt nhất. Hắn ngừng lại, thân hình hơi phục xuống, con mắt tập trung nhìn chằm chằm vào Bưu ca, trầm giọng nói: "Hắc, đầu trọc, dám khiêu chiến với thiếu niên như thần, ngươi xong rồi!"

Vừa dứt lời, thân hình hắn như một mũi tên rời khỏi dây cung, lao về phía Bưu ca.

Bưu ca thủy chung luôn ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, bởi một quyền lúc nãy của Đường Thiên khiến trong lòng của hắn vô cùng cảnh giác. Nhưng dù sao cái danh hiệu nhân vật số hai bên ngoài đại lăng của y hoàn toàn là dựa vào bản thân y chém giết mà có được đấy, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú làm cho y luôn tràn ngập tự tin vào thực lực của mình. Y đã sờ đến cánh cửa ngũ giai, chỉ cần tiến vào ngũ

giai thôi, là y có thể trở thành Hắc thiết võ giả rồi. Bản tính trời sinh của y là tàn nhẫn, đối với người khác tàn nhẫn, đối với bản thân lại càng tàn nhân hơn, tuy cuộc sống chỉ là lưu vong như những người khác nhưng y vẫn khắc khổ tu luyện. Chỉ cần thực lực của y chính thức đạt tới ngũ giai, là y có thể rời khỏi cái nơi đáng chết này.

Bưu ca hừ lạnh một tiếng, không chút bối rối, lao lên đón đầu Đường Thiên, đồng thời hai lòng bàn tay của y chập vào với nhau.

Lập tức có ba đạo chưởng ấn hình vuông màu vàng xuất hiện sau đó có hai cái chia làm hai đường trên dưới, xếp thành một hình tam giác, tiến thẳng về phía Đường Thiên. Chiêu thức này có tên là"Nhất Phẩm Kim Cương", có độ khó cực cao, tuy Kim Cương chưởng có uy lực cực kỳ cương mãnh, nhưng tốc độ xuất chưởng lại chậm, điều này thì hầu như ai cũng biết. Chỉ thấy ba đạo chưởng ấn màu vàng ở giữa không trung kêu ông một tiếng rồi hợp thành một hình tam giác mầu vàng, gào thét lao tới giống như một bức tường ánh sáng, mang theo thanh thế càng lúc càng lớn, hướng về phía Đường Thiên ầm ầm lao tới.

Quả nhiên không hổ danh là chưởng pháp tứ giai !

Không ngờ chân lực ngoại phóng lại có thể sinh ra nhiều biến hóa như vậy !

Hai mắt Đường Thiên rực sáng, chiến ý dâng lên ngùn ngụt, có thể chạm trán nhiều võ giả có những vũ kỹ hoàn toàn khác nhau, nhưng tất cả đều có điểm chung là rất mạnh, thì thử hỏi làm gì còn có cái gì đáng hưng phấn hơn thế cơ chứ!

Bức tường mầu vàng ầm ầm lao tới với khí thể không thể cản nổi!

Đường Thiên hít sâu một hơi, chiến ý trong mắt bốc lên ngùn ngụt, chân lực trong cơ thể được vận chuyển đến cực hạn, hắn không hề có ý định né tránh hay giảm bớt tốc độ lao lên của mình.

Bức tường ánh sáng mầu vàng lao lên với tốc độ nhanh kinh người, Đường Thiên trơn trừng đôi mắt, thở ra một hơi rồi ra một quyền !

Toàn bộ sức mạnh bên trong Hạc thân đều dùng để thúc đẩy sát chiêu, Đại Tuyết Băng !

Bồng!

Chỉ thấy bức tường ánh sáng mầu vàng được ngưng thực cứng rắn như sắt thép giống như một khối tuyết ầm ầm nổ bung, đồng thời một bóng người với tốc độ tuyệt luân giống như một mũi tên đang nổi giận, trực tiếp xuyên qua bức tường mầu vàng đang nổ, lao thẳng đến Bưu ca.

Sắc mặt gã đầu trọc Bưu ca đại biến, mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt, không ai biết rõ uy lực của Nhất Phẩm Kim Cương hơn y, từ trước đến nay, y xuất ra chiêu này chưa bao giờ thất thủ. Vậy mà đối phương chỉ dùng võ kỹ tam giai, cứ thế đem Nhất Phẩm Kim Cương oanh cho nát bấy!

Tên này. . . . . Rốt cuộc hắn là kẻ nào ?

Khi thân hình vẫn còn ở giữa không trung, lập tức Đường Thiên hóa quyền thành trảo lao về phía gã đầu trọc như diều hâu vồ thỏ.

Ưng Trảo Công!

Ưng Trảo Công của Đường Thiên đã trải qua ma luyện trong trại huấn luyện tân binh, nên lúc này nó vô cùng cường hãn, năm ngón tay cong như móc câu phát ra tiếng gió rít chói tai, giống như có vô số con chim ưng trên trời đang cùng vang tiếng rít vậy!

Sắc bén và hung tàn, không gì không thể phá!

Lông tóc toàn thân tên đầu trọc Bưu ca bỗng dựng đứng cả lên, y bất chấp tất cả, lập tức dùng song chưởng đang được bao bọc bởi kim quang thủ hộ lấy thân mình, đồng thời thân hình cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

PHỐC!

Trảo chưởng va chạm nhau!

Dưới một trảo lăng không của Đường Thiên, phòng tuyến phòng ngự từ song chưởng của tên đầu trọc Bưu ca trở nên mềm yếu giống như bã đậu vậy, lập tức ầm ầm đổ nát.

Khi gã đầu trọc Bưu ca vẫn còn đang vô cùng hoảng sợ thì bỗng nhiên y cảm giác thấy trảo thế của Đường Thiên hơi chậm lại, điều này làm trong lòng y khẽ buông lỏng, xem ra đối phương cũng đã kiệt sức rồi. Nghĩ vậy đầu trọc vội vàng dồn hết sức lực còn lại gào lên như xé cổ họng: "Mọi người cùng nhau xông lên!"

Nhưng y đâu có biết được, khi bàn chân Đường Thiên mới vừa chạm đất, thì đột nhiên thân hình y giống như một cái lò xo, lập tức bắn ngược lên, căn bản không cần thở ra một hơi lấy lực.

Ba ba ba!

Bộ pháp mà Đường Thiên sử dụng đều là những bước rất nhỏ, nhưng sau vài bước liên tục, sức bật kinh người khiến tốc độ của Đường Thiên đã đạt tới cực hạn.

Lúc này sức bật cường đại của Bát Bộ Cản Thiền đã được phát huy ra vô cùng tinh tế.

Đầu trọc chỉ cảm thấy thấy trước mắt hoa lên một cái đã thấy tàn ảnh của Đường Thiên xuất hiện ở ngay trước mặt mình. Thấy vậy đầu trọc vô cùng kinh hãi, vội vàng khẽ đảo khuỷu tay, vỗ một chưởng Kim Cương chưởng ra phía ngoài.

Chưởng trảo tương giao, đầu trọc Bưu ca chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình truyền đến cảm giác vô cùng đau nhức, giống như có vô số con dao găm cùng lúc đâm vào lòng bàn tay y vậy. Đến lúc này y chẳng còn quan

tâm đến người khác nữa, mà lập tức mượn lực từ một kích này thừa cơ lăn ra đằng sau một vòng.

Đường Thiên đang đánh đến cao hứng, sao có thể có ý nghĩ buông tha cho đầu trọc cơ chứ, thân hình nhoáng một cái, dưới chân đạp Không Thung Bộ bám sát đối phương giống như giòi trong xương, chỉ thấy thân hình của hắn xuất hiện bên bên cạnh đầu trọc một cách quỷ dị, trước ánh mắt đầy kinh hoàng của đầu trọc, tay hắn khoác lên vai đầu trọc.

Sau đó, đầu trọc đã bị quăng đi.

Thân thể không lồ của Bưu ca cực kỳ nặng nề, nhưng trong tay Đường Thiên nó lại giống như không có trọng lượng vậy.

Liên Hoàn Quan Tiết Kỹ !

Rầm rầm rầm!

Mấy tên đại hán nghe thấy đầu trọc kêu gọi liền nhao nhao đánh về phía Đường Thiên, lập tức Đường Thiên nắm lấy thân hình của Bưu ca rồi xông vào đám đông.

Tiếp đó là bóng ngươi ngã bay khắp nơi, tiếng kêu rên nổi lên bốn phía, xen kẽ là tiếng thảm thiết vang lên không ngừng.

Đến khi Đường Thiên ngừng tay, thì gã đầu trọc trên tay hắn đã trợn trắng mắt, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Đường Thiên vẫn cảm thấy có chút chưa thỏa mãn, thoáng nhìn tên đầu trọc trong tay, trông cái bộ dáng của hắn cứ như là không nỡ lòng nào bỏ tên đầu trọc ra vậy.

Bẩy tên thiếu niên đều ngây ra như phỗng, bọn họ ngơ ngác nhìn đám đại hán đang kêu rên khắp nơi, rồi lại ngơ ngác nhìn Đường Thiên, còn mấy tên trước đó đã cười nhạo tên thiếu niên Đường Thiên, sắc mặt đã tái nhợt cắt không ra hột máu nào.

Cuối cùng Đường Thiên cũng ném tên đầu trọc xuống đất, trong miệng lầm bầm: "Sao lại yếu như vậy? Không phải hắn là tứ giai sao? Xem ra gã này là hàng nhập lậu rồi. . . . . "

Nếu như lúc này mà đầu trọc tỉnh dậy, nghe được câu nói này, khẳng định trong lòng hắn sẽ ức đến hộc máu ấy chứ.

Vốn là ý định của Đường Thiên là đánh một hồi cho thoải mái, nhưng tình cảnh xung quanh cũng làm hắn cụt cả hứng thú, lên hắn dứt khoát chạy đi kiểm tra chiến lợi phẩm của mình. Nguyên một đám đại hán bị lột sạch, rồi sau đó Đường Thiên tiện tay quăng cả đám đại hán trần trụi xếp chồng lên nhau giống xếp một cái kim tự tháp vậy.

Mặc dù trước mặt Đường Thiên chất một đống đồ, nhưng trên mặt hắn lại không hề có chút vui vẻ nào.

Thì ra là đám nghèo kiết xác!

Võ giả của Quang Minh võ hội lại bệ rạc đến tình trạng như thế này, thật đúng là sỉ nhục đó. Cứ nghĩ đến vị Khổng đại nhân giầu đến chẩy mỡ, và cái nhược điểm của võ tràng kia, là Đường Thiên lại chảy nước miếng đầm đìa. Còn những tên này thì sao, không ngờ trên người ngay cả một kiện thanh đồng bí bảo còn chẳng có, đúng là cái lũ bỏ đi!

Vốn Đường Thiên tưởng là có thể có được thu hoạch lớn, nhưng lúc này hắn bỗng phát hiện ra, sau khi đánh qua đánh lại một hồi, tâm tình tự dưng lại xấu hắn.

Không đúng, võ giả của Quang Minh võ hội sao có thể nghèo như vậy được ? Nhất định là bọn họ đem hết thứ tốt giấu đi rồi!

Ánh mắt đầy bất thiện của Đường Thiên đảo khắp xung quanh, rồi sau đó hắn chú ý tới một đống cọc gỗ xếp chồng chất trong góc.

Chỉ một lát sau, ở đây xuất hiện thêm một loạt giá gỗ, xếp thành một hàng, trên mỗi cái giá gỗ đều trói một tên đại hán toàn thân trơn bóng.

Không biết Đường Thiên kiếm được ở chỗ nào một cái ghế đẩu, thoải mái ngồi trước đống giá gỗ.

"Ngươi!" Đường Thiên tiện tay chỉ một gã thiếu niên: "Đem một thùng nước đến đây. "

Vị thiếu niên bị chỉ cả kinh, hắn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, phải đến lúc nghe rõ ràng câu nói của Đường Thiên, sắc mặt hắn mới khôi phục lại vài phần bình tĩnh, hắn không dám nói nhiều, vội vàng chạy đi tìm thùng gỗ múc nước.

Chẳng bao lâu sau, vị thiếu niên đã xách theo một thùng nước quay về.

Ở trước khoảng đất trống có một loạt giá gỗ, một đám thiêu niên đứng yên câm như hến ở phía xa xa, chỉ có mỗi mình Đường Thiên nhàn nhã ngồi đó.

Trên ghế đẩu, Đường thiếu niên giống như một vị lão đại hắc đạo quy ẩn nhiều năm, vẻ mặt thâm trầm cảm khái: "Thật là, không làm học trưởng đã nhiều năm rồi a. . . . . "

"Thế nhưng, cũng thật là sảng khoái a. . . . . "

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hồn Tướng Trong Hành Lang

Chương 61: Hồn tướng trong hành lang

Bưu ca bị một chậu nước lạnh dội vào người, sau đó hắn lập tức cảm thấy hối hận.

"Nói, ngươi đem bí bảo của ta giấu ở nơi nào?"Âm thanh Đường Thiên chui vào trong đầu Bưu ca.

Bưu ca mờ mịt: "Bí bảo của ngươi?"

"Không sai!" Đường Thiên đứng lên, hai tay vung ra, vẻ mặt hiển nhiên: "Các ngươi hiện là tù binh của ta, bí bảo của các ngươi, đương nhiên chính là của ta."

Bưu ca lúc này mới kịp phản ứng, dở khóc dở cười: "Tất cả ở kia a..., thủ pháp của ngươi. . . Đã lột sạch như vậy. . ."

"Lừa gạt ta in ít đi!" Đường Thiên vẻ mặt khinh bỉ nhìn Bưu ca: "Đống lớn đồ vật như thế, ngay cả một kiện Thanh Đồng bí bảo cũng không có, thẻ Bạch Ngân cũng không có! Có quỷ mới tin a...! Người của Quang Minh hội làm sao có thể đến tình trạng này? Nói cho ngươi biết, đừng cho là ta kẻ ngốc, là người Quang Minh Võ hội đấy, là có tiền cỡ nào đấy!"

Đường Thiên vừa nghĩ tới cái xe hào hoa của Khổng đại nhân, nghĩ tới bức tường tràn ngập thẻ hồn tướng Bạch Ngân cấp bốn kia, toàn thân hắn liền tràn đầy nhiệt huyết.

Nhìn Bưu ca á khẩu không trả lời được, Đường Thiên dương dương đắc ý nói: "Ngay cả trên người của ta cũng có Thanh Đồng bí bảo, các ngươi lại một kiện cũng không có. Làm sao có thể chứ? Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi tốt nhất ngoan ngoãn đem bí bảo giao hết ra, nếu ai che giấu, A..., đến lúc đó trên người khuyết thiếu bộ phận nào, cũng đừng có oán ta!"

Đường Thiên rập khuôn nguyên lời nói của Bưu ca.

Bưu ca lệ rơi đầy mặt, là ai nói Quang Minh hội đều là dê béo?

"Chúng ta thật không có. . ." Bưu ca rung giọng nói.

Đường Thiên nghiêm mặt, thần sắc bất thiện, rắc rắc mà siết hai nắm đấm: "Xem ra phải làm cho các ngươi tỉnh táo để nhớ lại một chút!"

Bưu ca lập tức luống cuống, bỗng nhiên, y nghĩ đến một chỗ, vội vàng nói: "Ta nhớ ra rồi! Nghĩ ra rồi! Có một nơi có bí bảo!"

Đường Thiên lập tức chấn động.

※※※

"Là như vậy a.... . ." Đường Thiên nheo mắt lại, gật gật đầu: "Tốt, để ta vào thử xem."

Đầu trọc không có lừa gạt hắn, hắn có thể cảm giác được ở sâu trong hành lang, tựa hồ có một cỗ khí tức như ẩn như hiện. Khí tức mặc dù mờ nhạt, nhưng lại lộ ra một cỗ nguy hiểm.

Bưu ca trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cứ để cho cái đồ khốn khiếp này đi vào, nếu như bị hồn tướng bên trong tiêu diệt, hắc hắc. . .

Bỗng nhiên, nụ cười của y cứng đờ, nhìn Đường Thiên, run giọng nói: "Ngươi ngươi ngươi. . . Muốn làm gì?"

Đường Thiên cầm trên tay một sợi dây thừng, trói nguyên một đám lại với nhau. Nhìn đám bị trói gô lại như những chiếc bánh tét, Đường Thiên vỗ vỗ tay, lộ vẻ hài lòng: "Như vậy các ngươi không thể quấy rối ta rồi! Chờ ta đi ra, sẽ thả bọn ngươi."

"Này, nếu như ngươi không ra được. . ." Bưu ca run giọng hỏi.

Đường Thiên nhếch miệng cười cười: "Yên tâm, ta nhất định sẽ ra được!"

Dứt lời, hắn liền không để ý tới bọn này nữa, quay người đi vào bên trong thông đạo.

Thông đạo cũng không tối tăm chút nào, trái lại vô cùng sáng sủa. Từ sâu bên trong hành lang từng đợt không khí bốc lên, mang theo hơi nước tanh hôi. Đường Thiên sắc mặt ngưng trọng, cẩn thận hướng chỗ sâu trong hành lang đi tới. Hành lang hoàn toàn do nham thạch tạo thành, nhìn không thấy điểm cuối. Nơi đây năng lượng nồng đậm dị thường, so với bên trong quang môn chỉ thua chút ít.

Hành lang này đã lâu không có người đến, bụi bặm đóng một lớp dày, nhìn đâu cũng thấy mạng nhện. Sâu thẳm trong hành lang, tiếng bước chân Đường Thiên vọng lại, quanh quẩn không thôi, nếu là người nhát

gan, chỉ sợ lập tức sợ tới mức quay đầu bỏ chạy. Nhưng Đường Thiên ngoại trừ sắc mặt hơi ngưng trọng, cũng không có bất kỳ chút sợ hãi nào cả.

Không ngừng xâm nhập, bốn phía trên thạch bích bắt đầu xuất hiện những dấu vết lẻ tẻ. Những vết này như chữ lại không phải chữ, thập phần viết ngoáy, Đường Thiên âm thầm líu lưỡi. Thạch bích bốn phía cứng rắn vô cùng, hắn một quyền đánh nứt ra một khối cũng không phải việc khó gì, nhưng muốn tùy tâm sở dục mà viết chữ trên đó, hắn tuyệt đối không cách nào làm được.

Chỉ lực cần phải cường hãn cỡ nào a...!

Trong lòng Đường Thiên hiện lên một tia kính ý, nhất là, hắn có thể nhìn ra được,những ấn ký viết ngoáy trên tường kia, tựa hồ là những lý giải đối với vũ kỹ.

Hình tượng một vị tiền bối cao nhân si mê vũ kỹ, lập tức hiện lên trong đầu Đường Thiên.

Đối với người như vậy, Đường Thiên vô cùng tôn kính.

Hắn vừa đi, hai tay vừa hợp thành hình chữ thập, trong miệng lẩm bẩm: "Tiền bối trên cao, di vật, bí bảo, vũ kỹ gì khác, toàn bộ đều cho ta đi! Ta nhất định sẽ không phụ lòng tiền bối, thiếu niên thần thoại là người thừa kế tốt nhất a..., ta sẽ cố gắng phát dương quang đại. . ."

Không biết có phải do nghe được những lời này của Đường Thiên hay không, một bóng người nhàn nhạt, bỗng nhiên chậm rãi hình thành trước mặt Đường Thiên.

Hồn tướng!

Đường Thiên giật mình, vội vàng dừng bước lại, vẻ mặt đề phòng.

Hồn tướng là một lão giả khô gầy, thân hình của lão có chút còng xuống, hai tay rất dài.

Ánh mắt Đường Thiên rơi vào trên tay hồn tướng, song chưởng khô gầy như củi, mười ngón tay như móc câu, móng tay đen kịt, sắc bén, nhìn qua khiến người sợ hãi vạn phần. Sắc mặt Đường Thiên ngưng trọng hẳn lên, toàn thân lão giả phát ra khí tức âm lãnh, làm cho Đường Thiên toàn thân tóc gáy dựng đứng.

Hắn rốt cục minh bạch, vì sao những gã kia không dám tiến vào.

Nhìn ngón tay hồn tướng, lại còn cả những chữ viết ngoáy trên vách tường kia, Đường Thiên biết rõ, hồn tướng trước mặt,chỉ sợ chính là vị tiền bối kia trước khi chết biến thành Vũ Hồn.

Nhận thức được, Đường Thiên cung kính thi lễ, trong miệng lẩm bẩm: "Tiền bối, ta vì bảo bối của ngươi mà tới. Mặc dù ngươi vẫn còn thủ hộ chúng, nhưng là, ngươi nhất định sẽ không vui a, chúng bị vùi lấp trong tro bụi, không được ở trong chiến đấu phát huy giá trị của mình như trước. Không thể phóng thích hào quang bí bảo, đáng tiếc cỡ nào a...!"

Hồn tướng hờ hững nhìn Đường Thiên, phảng phất như không nghe thấy.

Đường Thiên nhìn hồn tướng, trầm giọng nói: "Tiền bối cần khảo nghiệm ta, vậy thì đến đây đi! Ta sẽ chứng minh ta có năng lực, sẽ không bôi nhọ chúng!"

Đường Thiên thần sắc nghiêm túc, khẽ quát một tiếng: "Thiên Lô!"

Hô!

Hỏa diễm bao phủ song chưởng, bây giờ hỏa diễm của Bao tay Hắc Thiết đã nhiều hơn một phần màu xanh.

Trải qua vô số lần rèn luyện, Vũ Hồn của bao tay Hắc Thiết lặng yên phát sinh biến hóa. Đường Thiên cảm giác được, thời điểm Bao tay Hắc Thiết lột xác sẽ tới rất nhanh.

Nhưng lúc này, trong mắt của hắn chỉ có hồn tướng trước mặt, thân hình hơi trầm xuống.

Con mắt xám trắng của hồn tướng tuôn ra một đạo hàn quang mãnh liệt, Đường Thiên chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, hồn tướng liền biến mất!

Thật nhanh!

Chẳng qua Đường Thiên ở trại huấn luyện tân binh, mỗi ngày bị vô số quang đoàn chà đạp, hắn dần dần ma luyện được trực giác sắc bén. Bởi nhiều khi, ánh mắt cũng không thể tin cậy, đôi khi khó có thể bắt kịp đối phương, đôi khi lại bị cố ý mê hoặc như lúc nãy.

Đường Thiên tập luyện "Huấn luyện chịu đòn", đối mặt quang đoàn giống như mưa bão, nếu muốn bằng ánh mắt nắm bắt hết được chúng, căn bản không có khả năng.

Phương pháp của Đường Thiên chính là rèn luyện trực giác của mình.

Phương pháp này, cũng không phải Binh dạy hắn, mà do chính bản thân hắn tìm tòi ra. Hắn phát hiện, chỉ cần nội tâm bảo trì bình tĩnh, trực giác sẽ trở nên thập phần nhạy cảm, phát hiện ra chỗ tốt, Đường Thiên càng ý thức mà bắt đầu ma luyện."Huấn luyện chịu đòn" không chỉ rèn luyện chân lực trong cơ thể, mà còn dùng để rèn luyện trực giác.

Trực giác tựa như một miếng đồng phôi thô ráp, không ngừng mà mài giũa, nó trở nên bóng loáng dị thường, đồ vật nó có thể soi sáng càng ngày càng nhiều.

Đây cũng là lý do vì sao Đường Thiên có thể ở trong "Huấn luyện chịu đòn", thời gian chống đỡ càng ngày càng lâu.

Không chút do dự, Đường Thiên nghiêng người, năm ngón tay như câu, đánh thẳng sang bên trái.

Đinh!

Âm thanh va chạm sắc bén vang lên, Đường Thiên chỉ cảm thấy một cỗ chân lực mảnh như kim châm, theo đầu ngón tay của hắn chui vào cơ thể.

Thật là lợi hại!

Nếu không phải là mình có Hạc Thân, có thể hóa giải chân lực nhập vào cơ thể, bình thường gặp phải vũ giả có chân lực quỷ dị như vậy, thì mới vừa bắt đầu đã ăn phải quả đắng rồi! Thực lực hồn tướng mặc dù chỉ có cấp bốn, nhưng phương thức công kích này quá mức quỷ dị, làm cho thực lực của nó so với hồn tướng cấp bốn bình thường phải cường đại hơn nhiều.

Đường Thiên nhận biết lợi hại, càng không dám chủ quan, Ưng Trảo Công giống như mưa to gió lớn đánh tới phía hồn tướng.

Tiếng gào rít đầy trời giống như thủy triều mãnh liệt.

Ưng Trảo Công của Đường Thiên chỉ có một chữ, nhanh! Cực kỳ nhanh! Ở trong "Huấn luyện chịu đòn", chỉ cần chậm một tia, sẽ có quang đoàn, theo chỗ sơ hở mà trùng trùng điệp điệp đánh vào trên người hắn, lưu lại những vết bầm tím. Mà mỗi ngày, hắn phải ngăn cản công kích giống như cuồng phong bạo vũ của quang đoàn trên sáu giờ đồng hồ, phương pháp tu luyện biến thái như thế, ma luyện ra Ưng Trảo Công tự nhiên không giống bình thường.

Ưng Trảo Công của Đường Thiên chưa hẳn là loại có uy lực mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là loại có tốc độ công kích nhanh nhất, đã đạt đến cực hạn trên lý thuyết.

Nhưng làm cho Đường Thiên thật không ngờ chính là, công kích của hồn tướng vậy mà không chút nào thua kém mình.

Mười ngón tay hơi cong, tựa như mười cây thiết liêm, mỗi lần xẹt qua không khí đều mang theo tiếng rít thê lương.

Song phương dùng mau đánh nhanh, vô số điểm hoả tinhtừ giữa hai người bắn ra.

Từng đạo chân lực, dọc theo đầu ngón tay, không ngừng chui vào trong cơ thể Đường Thiên, nhưng tất cả đều bị Hạc Thân hấp thu.

Song phương tần suất công kích cực kỳ kinh người, trong thời gian ngắn đã có trên ba trăm đạo chân lực, giống như trâu xuống biển, biến mất tại Hạc Thân bên trong cơ thể Đường Thiên.

Hồn tướng đại khái cũng thật không ngờ, vậy mà còn có người có thể hấp thu chân lực người khác.

Chân lực hao tổn rõ rệt, tần suất công kích của hồn tướng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu giảm xuống. Trực giác của Đường Thiên sao mà nhạy bén, lập tức chú ý tới biến hóa trong đó.

Hét to một tiếng, thế công của Đường Thiên trở nên lăng lệ, hung hãn, hắn không tiếc hao tổn chân lực, toàn lực công kích.

Tiếng rít thê lương dày đặc, kình khí bắn tung toé, đánh vào trên thạch bích, trong chớp mắt, trên thạch bích nhiều thêm vô số vết cắt, dấu ngón tay, có cả những hố nhỏ. Một người một hồn, những nơi đi qua, thạch bích bốn phía vết thương chồng chất.

Đinh!

Một tiếng nhỏ vang lên, song chưởng bao phủ bởi hỏa diễm màu đỏ của Đường Thiên phút chốc hóa thành màu xanh.

Hỏa diễm màu xanh thiếu đi vài phần mãnh liệt trước đó, mà lại nhiều thêm một phần phiêu dật!

Đường Thiên chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại từ quyền sáo truyền tới!

Đường Thiên trong lòng cuồng hỉ!

Quyền sáo* tiến giai!

Thiên Lô Thanh Đồng quyền sáo!

*quyền sáo: bao tay.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Khổng Tước Lam

Quyền sáo Thiên Lô Thanh Đồng.

Ngọn lửa màu xanh còn tỏa ra một tia lạnh thấu xương, uy nghiêm và đáng sợ. Không biết có phải nguyên nhân do Đường Thiên tự mình rèn luyện. Võ Hồn quyền sáo Thanh Đồng cùng Đường Thiên tâm thần tương liên. Niềm tin của Đường Thiên tăng mạnh, lòng cũng sáng ra, bỗng nhiên hét lớn: “Thiên Lô!”

Phựt!

Ngọn lửa màu xanh phút chốc tăng mạnh, theo cánh tay Đường Thiên mà lan ra, chớp mắt đã bao trùm hai tay hắn.

Thân hình Đường Thiên lóe lên, trảo phải như tia chớp đẩy ra. Một cảm giác tự nhiên không nói nên lời theo cổ tay hắn truyền đến, dường như không còn gì ràng buộc, nhẹ nhàng như không.

Một tia chớp màu xanh xẹt qua không trung.

Một trảo này của Đường Thiên tốc độ cực nhanh, so với Thiểm Điện Sát cũng không hề kém hơn.

Điều này khiến Đường Thiên nổi lên một mối kinh hỷ không tên. Từ trước đến nay, Thiểm Điện Sát luôn là đòn công kích có tốc độ nhanh nhất. Nhưng hiện giờ, uy lực của nó đối với Đường Thiên khá nhỏ. Vốn Ưng Trảo Công của Đường Thiên có tốc độ tương đối kinh người, hôm nay lại càng kinh khủng hơn.

Hai trảo liên hoàn!

Trên không trung, đột nhiên sáng bừng từng tia chớp màu xanh chói mắt.

Choang! Choang! Choang!

Tia lửa văng khắp nơi, dưới sự công kích cường hãn của Đường Thiên, Hồn Tướng liên tiếp lui về sau.

Vốn là đại sư về trảo công, thực lực lúc này cũng không hề kém. Hồn Tướng dù đang ở thế hạ phong nhưng rất cẩn thận. Công kích như vũ bão, lăng lệ ác liệt của Đường Thiên vẫn không thể cho nó một kích trí mạng.

Trảo công thật cường hãn!

Đường Thiên không tự chủ mà nghĩ đến Tác Hồn Thương. Sau khi cùng Chu Bằng đánh một trận, Đường Thiên hiểu sâu hơn về sự tích của vị đại sư thương thuận Dương Vân này, trong lòng cảm thấy may mắn. May mắn là thẻ hồn tướng trên tay Chu Bằng được chế tạo khi Dương Vân đại sư tuổi còn trẻ. Khi đó, Tác Hồn Thương vừa mới sơ thành, thương pháp chỉ là hình dáng ban đầu.

Nhưng Hồn Tướng trước mắt, dù cấp độ không cao nhưng trảo công âm hiểm, so với Tác Hồn Thương thì càng lợi hại hơn., không có nửa điểm sơ hở.

Hai bên càng đánh càng nhanh, vô số đốm lửa nổ ra.

Nếu như không có quyền sáo Thiên Lô, không có Hạc Thân, chỉ một mình trảo công mà nói, thì Đường Thiên kém xa. Trảo công Hồn Tướng lô hỏa thuần thanh khiến cho Đường Thiên xem đến mãn nhãn.

Nhưng như vậy càng kích thích lòng hiếu thắng của Đường Thiên.

Tiếng rít thê lương đầy trời bỗng nhiên biến mất. Trảo ảnh màu xanh được thu lại, biến thành độc xà thè lưỡi rít nhẹ.

Rì… rì…rì!

Choang! Choang! Choang!

Tia chớp màu xanh giống như trảo ảnh, lực lượng lớn vô cùng. Hồn Tướng dù ngăn được thế công của Đường Thiên nhưng kình lực truyền tới, cũng khiến nó không tự chủ mà lui lại vài bước.

Đường Thiên lập tức chú ý đến chi tiết này, hắn hiểu được chút đỉnh. Người luyện trảo nói chung không nổi danh về lực lượng. Bọn hắn chỉ rèn luyện cho cơ tay và ngón tay mạnh mẽ hơn, rất ít khi vận dụng lực toàn thân. Nhưng tố chất thân thể Đường Thiên vô cùng xuất sắc. Đơn thuần về lực lượng thì hỏi kém với tên trâu điên A Mạc Lý nhưng kỹ xảo phát lực của Đường Thiên vô cùng hoàn mỹ, lực lượng càng tinh thuần. Đường Thiên có thể điều động lực lượng toàn thân rất nhanh chóng.

Nếu như lực lượng toàn thân đều tập trung lên Ưng Trảo Công thì sao?

Ý nghĩ thoáng qua, động tác của tay Đường Thiên bắt đầu âm thầm phát sinh biến hóa.

Đường Thiên thay đổi phong cách của Ưng Trảo Công, hợp rồi khai, khí tức âm lạnh nhạt dần, thay vào đó là hương vị đường đường chính chính.

Trảo chỉ hai bên va chạm, phát ra âm thanh leng keng.

Trảo Đường Thiên như chùy, dùng trầm trọng phá khéo léo. Hồn Tướng còn đang trong thế hạ phong lại bị Đường Thiên tấn công không cần nói đạo lý càng chật vật hơn.

Đường Thiên hoàn toàn chìm trong Ưng Trảo Công mới, hắn không ngừng đem lực lượng toàn thân đổ dồn về trảo. Tiếng trảo vốn rít như rắn trở nên âm trầm hùng hồn. Thế của trảo pháp mới lực trầm trọng, mặc dù giảm đi chút biến hóa, nhưng uy lực lại lớn hơn vài phần.

Nhưng rất nhanh, Đường Thiên phát hiện dù hắn áp chế Hồn Tướng hoàn toàn, nhưng muốn phá vỡ phòng ngự của nó lại vô cùng khó khăn.

Bỗng nhiên, Đường Thiên nhớ đến tiết tấu biến hóa vừa rồi trong công kích của Hồn Tướng, lúc nặng lúc nhẹ, hư thật đan xen, khiến cho hắn muốn thổ huyết. Đường Thiên bắt chước theo Hồn Tướng, công kích của hắn lúc nặng lúc nhẹ chợt nhanh chợt chậm. Hồn Tướng lập tức trở nên chật vật không chịu nổi. Phòng tuyến vốn chặt chẽ kia đã xuất hiện sơ hở.

Mắt thấy kết quả thất bại của Hồn Tướng. Bỗng nhiên, trong mắt Hồn Tướng tỏa ra một đoàn ký hiệu màu đỏ chói mắt.

Nội tâm Đường Thiên chợt sinh ra một cảm giác kinh hãi.

Không chút do dự vội vàng thối lui.

Năm đường Hỏa Tinh chói lòa đột nhiên sáng lên ngay trước mắt Đường Thiên.

Năm ngón tay Hồn Tướng xẹt qua hư không, tốc độ của ngón tay kinh người đến mức, ma sát với không khí đến tóe ra tia lửa chói mắt.

Đây là sát chiêu!

Nguy hiểm chưa từng có trước đó phủ lấy Đường Thiên, rút vào trong người hắn, tóc gáy phía sau dựng lên từng sợi. Gần như không cần nghĩ nhiều, Đường Thiên đột nhiên hét lớn, hào quang trong mắt sáng bừng, chân lực toàn thân vận đến cực hạn. Trảo phải giơ lên, năm ngón tay khép lại như mỏ chim, mổ mạnh một cái.

Ưng Kích!

Sát chiêu tu luyện khi dung hợp Hạc Thân kình lập tức bộc phát. Trảo ấn màu xanh chói mắt không hề báo trước chui ra từ giữa không trung, chuẩn xác đánh trúng vào Hồn Tướng bắn ra một loạt các trảo lửa.

Đông!

Hồn Tướng như bị sét đánh, trước đó nó đã tiêu hao phần lớn chân lực trong người, mà Đường Thiên đánh ra Ưng Kích sắc bén, mười phần lực lượng, cho nó một kích trí mạng.

Hồn Tướng phút chốc nổ tung trước mặt Đường Thiên. Vô số mảnh vỡ của Võ Hồn như được gió thổi lên bay đầy trong hành lang. Dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ tiêu biến.

Đường Thiên giật mình đứng trong hành lang trống vắng không người, nội tâm nổi lên một tia thương cảm. Từ Hồn Tướng có thể nhìn ra được trên phương diện chỉ công tạo nghệ lợi hại như thế nào. Người sau khi chết, Võ Hồn sẽ tiêu tán. Võ Hồn vị tiền bối này lại hóa thành Hồn Tướng thủ hộ nơi này, chắc chắn còn tâm nguyện chưa hoàn thành.

Đường Thiên lẩm bẩm nói: “Tiền bối yên tâm! Ta sẽ không bôi nhọ võ kỹ cùng bí bảo của người!”

Hắn cũng không biết tâm nguyện của tiền bối này là gì, chỉ có thể dùng cách này để nói lên kính ý với tiền bối. Thần sắc Đường Thiên một lần nữa khôi phục vẻ nghiêm nghị. Hắn sãi rộng bước chân, quay người bước đến chỗ sâu nhất trong hành lang.

Đi về phía trước khoảng bốn, năm trăm thước, một tòa thạch động hiện ra trước mắt Đường Thiên.

Vừa bước vào thạch động, ánh mắt Đường Thiên bị một vật chính giữa hấp dẫn, không di chuyển đi chỗ khác.

Một bộ áo giáp Thanh Đồng nguyên vẹn đặt ngay ngắn ở đằng kia. Mặc dù bị thời gian vùi lấp nhưng nó vẫn trơn nhẵn như mới, không nhiễm một chút bụi. Đường Thiên có thể cảm nhận khí tức cường đại của nó, đây là lần đầu hắn thấy áo giáp cấp Thanh Đồng.

“Đây là trang bị Thanh Đồng của Khổng Tước tinh, tên là Khổng Tước Lam.” Bỗng nhiên một âm thanh truyền đến từ phía sau Đường Thiên.

Đường Thiên giật mình, vội vàng quay mặt lại. Là Tỉnh Hào.

Thần sắc Tỉnh Hào bình tĩnh nhìn trang bị Thanh Đồng, thản nhiên nói: “Khổng Tước tinh mặc dù không phải tinh tọa lớn, nhưng trang bị này là tinh phẩm bên trong trang bị Thanh Đồng. Không ngờ, nó lại nằm trên tay Nông tiền bối.”

Để ý thấy vẻ mặt Đường Thiên đề phòng, nói: “Yên tâm, ta sẽ không đoạt của ngươi.”

“Vì sao?” Đường Thiên sững sờ.

Tỉnh Hào thản nhiên nói: “Ta có trang bị của riêng mình.”

Lập tức Đường Thiên mặt mày hớn hở: “A ha! Vậy thì tốt quá!” Nói đoạn liền chạy thẳng tới Khổng Tước Lam.

Tỉnh Hào ở nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lẩm bẩm nói: “Trang bị có một chút khác nhau với bí bảo. Nó ẩn chứa lực lượng cường đại hơn, muốn khuất phục nó không dễ dàng chút nào…”

Đang nói bỗng nhiên hắn im bặt, ngơ ngác nhìn. Đường Thiên đang luống cuống mặc Khổng Tước Lam.

Sao lại như vậy?

Trang bị sao lại khuất phục dễ như vậy?

Tại sao trang bị không hề có nửa điểm phản kháng…

Vẻ mặt Tỉnh Hào vô cùng cổ quái, ngơ ngác nhìn Đường Thiên. Trang bị là một trong những bí bảo phức tạp nhất. Vì chỉ có những tinh tọa lớn, có đủ cường đại mới có thể hình thành trang bị. Bởi vậy lực

lượng trang bị cũng mạnh mẽ nhất. Nhưng cũng là thứ thần kỳ khó khuất phục.

Tỉnh Hào hiểu rất rõ, bản thân bỏ ra một tháng mới có thể thu phục trang bị của hắn.

Tên này…

Lần đầu tiên trong lòng Tỉnh Hào sinh ra ý ghen ghét.

“Oa! Thật cường đại… ta cả giác được lực lượng rất mênh mông!” Đường Thiên bỗng nhiên hô lên một tiếng.

Nghe được tiếng hô khẽ của Đường Thiên, Tỉnh hào ngẩng đầu, gương mặt cũng cứng lại.

Dưới chân Đường Thiên bỗng nhiên sáng lên vô số ánh sáng.

Đường Thiên nhắm mắt lại cẩn thận mà cảm nhận.

Bên trong hào quang, mặt ngoài trang bị Thanh Đồng bắt đầu tan ra.

Cái này… Cái này…

Tỉnh Hào há to miệng khiếp sợ trước cảnh tượng phát sinh trước mắt.

Khi mặt ngoài trang bị tan ra như sáp, từng đường hoa văn dần xuất hiện ở mặt ngoài không hề cố chút ánh sáng của trang bị Thanh Đồng. Hoa văn càng lúc càng nhiều, càng phức tạp. Những góc cạnh vốn khô khan cũng nhanh chóng hòa tan, huyễn hóa thành những đường vòng cung uyển chuyển.

Một kiện Khổng Tước Lam hoàn toàn mới hiện ra trước mắt hắn.

Trang bị vốn có chút thô ráp, cồng kềnh, giờ trở nên gọn gàng hơn. Từng phiến hoa văn màu xanh da trời đẹp đẽ được khắc ra tựa như những cọng lông vũ của Khổng Tước tầng tầng lớp lớp, tựa như một tác phẩm nghệ thuật. Những đường cong trên bả vai không ảnh hưởng chút

nào đến hoạt động của Đường Thiên. Mỗi khi hắn cử động tay, chúng như nước chảy mây bay tỏa ra từng đợt sóng xanh lam trông đẹp mắt vô cùng.

Đường Thiên cảm thấy hiếu kỳ cực điểm. Hắn có thể cảm giác được, trang bị trên người hắn ẩn chứa lực lượng mạnh hơn vài phần.

Võ Hồn thật mạnh!

Đường Thiên có thể cảm nhận được Võ Hồn bên trong trang bị mạnh mẽ dị thường, so với Võ Hồn của quyền sáo còn mạnh hơn.

“Võ Hồn thức tỉnh…”

Ánh mắt Tỉnh Hào ngốc trệ, thì thào tự nói. Bỗng nhiên co thể hắn chấn động mạnh, bừng tỉnh đại ngộ: “Ta hiểu rồi, Nông tiền bối đã chấp thuận ngươi.”

Trong thanh âm của hắn xen lẫn khiếp sợ, hâm mộ và không thể tin. Tỉnh Hào từ lâu đã biết nơi này. Sở dĩ hắn không đến đây vì hắn tu luyện kiếm thuật đối với chỉ công hề có hứng thú. Nhưng nhìn Khổng Tước Lam rực rỡ trên người Đường Thiên hắn có chút hối hận.

“A… Nông tiền bối chấp thuận ta?” Đường Thiên cười đến không ngậm miệng lại được: “Ây da! Quả không hổ là tiền bối lợi hại… Ánh mắt tinh chuẩn như thế. Nhất định là nhìn ra ta là thiếu niên đáng được phó thác! Ha ha!”

Vẻ mặt Tỉnh Hào cứng đơ, tên gia hỏa thế này lại có thể được Nông tiền bối chấp thuận…

Tỉnh Hào lập tức có cảm giác “Thế giới này quá hoang đường.”

Đường Thiên dương dương đắc ý ngưng cười, nhớ tới tiếng hô của Tỉnh Hào, ngạc nhiên hỏi: “Ồ đúng rồi! Cái gì gọi là Võ Hồn thức tỉnh?”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hỏa Liêm Quỷ Trảo

Tỉnh Hào có chút kinh ngạc, mặc dù chỉ là người mới, nhưng cũng là người của Quang Minh hội, làm sao ngay cả Võ Hồn thức tỉnh cũng không biết?

"Võ Hồn bí bảo, một khi thức tỉnh, sẽ có được ý thức của bản thân, đồng dạng cũng sẽ tự phát tu luyện. Võ Hồn thức tỉnh, sẽ không ngừng lớn mạnh, cho đến cực hạn của nó."

"Nghe rất lợi hại a...." Đường Thiên hai mắt tỏa ánh sáng: "Làm thế nào mới có thể khiến cho Võ Hồn thức tỉnh?"

"Không biết." Tỉnh Hào lắc đầu.

"Thứ tốt như vậy, nếu có thể bắt nó thức tỉnh, sẽ rất lợi hại a...." Đường Thiên mặt mũi tràn đầy tiếc nuối, xem có vẻ rất cao hứng, vừa nghĩ tới nếu Võ Hồn của quyền sáo cùng Tiểu Mã Phi Ngoa đều có thể tự tu luyện để lớn mạnh thêm, nước miếng của Đường Thiên liền chảy ra đầm đìa.

Tỉnh Hào liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Không nên mộng tưởng hão huyền."

Đường Thiên hoàn toàn thất vọng: "Chúng ta vốn tràn ngập mộng tưởng." Nói xong câu đó, Đường Thiên liền mắt nhìn bốn phía, tìm tòi những thứ khác.

"Không cần nhìn, chẳng còn gì đâu." Tỉnh Hào thản nhiên nói: "Ngươi nên biết, thời gian triệu hồi hồn tướng đều có hạn chế. Võ Hồn Nông tiền bối thủ hộ nơi đây, tự nhiên phải trả cái giá không hề nhỏ."

"Nói cũng phải a." Đường Thiên vò vò đầu.

Trừ phi là hồn tướng đặc thù, nói chung, thẻ hồn tướng tùy theo cấp bậc phân chia, mà thời gian triệu hồi hồn tướng dài ngắn khác nhau. Hồn tướng Thanh Đồng có thể duy trì một tháng, mà hồn tướng Bạch Ngân có thể duy trì một năm, hồn tướng Hoàng Kim có thể duy trì mười năm.

"Nếu không phải thời gian quá lâu, hồn tướng của tiền bối đã rất suy yếu, bằng thực lực của ngươi, còn chưa đủ để nhận truyền thừa di vật của Nông tiền bối." Tỉnh Hào mặt không chút thay đổi nói.

"Ngươi hiểu rất rõ nha." Đường Thiên vẻ mặt kinh ngạc: "Vì sao ngươi lại biết nhiều như vậy?"

Tỉnh Hào thản nhiên nói: "Nông tiền bối cùng trưởng bối của ta có chút quan hệ."

"Nhưng mà, xem ra ta còn đánh giá thấp Nông tiền bối." Tỉnh Hào nhìn chằm chằm Khổng Tước Lam trên người Đường Thiên, thản nhiên nói: "Ngươi gọi Võ Hồn của Khổng Tước Lam ra một lát."

Đường Thiên nhắm mắt lại, giống như đang thưởng thức cùng cân nhắc, bỗng nhiên hắn mở to mắt, trên mặt hiện lên vài phần dị sắc. Nhưng Đường Thiên bỗng quát nhẹ: "Khổng Tước Lam!"

Khổng Tước Lam trên người hắn bỗng dưng sáng lên ánh sáng màu lam, một con Khổng Tước màu xanh da trời, chậm rãi từ trên cụ trang bay ra, lặng yên đậu trên vai Đường Thiên.

Khổng Tước toàn thân lông vũ óng ánh, rủ xuống giáp trụ, trên trán có mấy sợi lông tơ màu đỏ, linh động dị thường. Nó lẳng lặng đậu trên vai Đường Thiên, ưu nhã thong dong, thần sắc lãnh diễm cao quý.

"Quả nhiên đúng như ta sở liệu." Tỉnh Hào nhìn kỹ Khổng Tước, rồi thản nhiên nói: "Nông tiền bối trước khi chết, đoán chừng đem vũ hồn của mình, chia làm hai phần, một phần đưa vào bên trong Khổng Tước

Lam, một phần khác hóa thành hồn tướng, thủ hộ nơi này. Nếu ngươi muốn tu luyện trảo công, chỉ cần cùng Khổng Tước trao đổi. Võ Hồn của Khổng Tước Lam dĩ nhiên đã hấp dẫn tiền bối, khó trách nó thức tỉnh."

"Ý ngươi là, Khổng Tước am hiểu trảo công của tiền bối?" Đường Thiên mở to hai mắt, trên mặt tràn đầy kinh hỉ.

"Nông tiền bối chịu nỗi khổ này, cũng vì không muốn tuyệt học của mình như vậy mà mất đi a." Tỉnh Hào có chút cảm khái, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường: "Nông tiền bối nổi danh nhất chính là Hỏa Liêm Quỷ Trảo, ngươi vừa rồi đã nhận thức qua. Chẳng qua, đối chiến vừa rồi, cũng chưa thể hiện được một phần mười thực lực của tiền bối. Hỏa Liêm Quỷ Trảo, trong những trảo công cấp năm, bài danh thứ ba. Lúc tiền bối còn chưa bị đày đến nơi này, cấp bậc của Hỏa Liêm Quỷ Trảo đã bắt đầu tăng lên, không biết cuối cùng có thành công không?"

"Trảo công cấp năm?" Đường Thiên gãi đầu, vẻ mặt buồn rầu: "Thế nhưng ta chỉ biết trảo công cấp ba a...."

"Trảo công cấp ba. . ." Tỉnh Hào sắc mặt vô cùng quái dị, thời điểm Đường Thiên cùng tên đầu trọc xảy ra xung đột, hắn ở trong bóng tối quan sát. Đường Thiên toàn thân lộ ra điểm cổ quái, rõ ràng chỉ có thực lực cấp ba, lại có thể đơn giản mà đánh bại tên đầu trọc cùng hồn tướng thực lực cấp bốn.

Nhất là Đường Thiên lại chiến thắng hồn tướng Nông tiền bối.

Mặc dù hồn tướng Nông tiền bối, trải qua tuế nguyệt bị suy yếu, chỉ có thực lực cấp bốn. Nhưng Hỏa Liêm Quỷ Trảo cấp đại sư vẫn như cũ, khiến cho nó có thực lực kinh người. Dù là Tỉnh Hào tự mình động thủ, cũng phải mất không ít khí lực.

Đường Thiên lại phảng phất như giành thắng lợi không phí chút lực nào.

Nhất là giai đoạn sau cùng, Đường Thiên dùng Ưng Trảo Công, hiển nhiên đã lên một tầm cao mới.

Ưng Trảo Công cường hãn như thế, Tỉnh Hào lần đầu tiên nhìn thấy. Bây giờ nghe Đường Thiên nói chỉ biết trảo công cấp ba, cũng khó trách trong đầu hắn sinh ra cảm giác vớ vẩn.

Đúng là tên gia hỏa làm cho người ta nhìn không thấu!

Nhưng mà, nếu như đã bị đày đến nơi đây. . .

Nghĩ vậy, Tỉnh Hào trong nội tâm khẽ thở dài một cái, sinh ra vài phần cảm giác đồng bệnh tương liên: "Ta nơi này còn có mấy tấm thẻ hồn tướng, ngươi xem một chút có muốn dùng chung hay không."

"Oa, thật tốt quá!" Đường Thiên cử động cánh tay hoan hô: "Ngươi thật là người tốt!"

"Người tốt?" Tỉnh Hào cười lạnh: "Ta chỉ không muốn nhìn thấy Hỏa Liêm Quỷ Trảo mà Nông tiền bối dốc hết tâm huyết sáng chế bị thất truyền mà thôi."

Dứt lời Tỉnh Hào quay người rời đi.

"Tên gia hỏa khẩu thị tâm phi." Đường Thiên trong miệng nói thầm, nhưng hắn lập tức mặt mày hớn hở, yêu thích không buông tay mà vuốt ve Khổng Tước Lam trên người, dương dương đắc ý hướng hành lang đi ra ngoài.

Khi bọn người Bưu ca đầu trọc chứng kiến Khổng Tước Lam hoa lệ trên người Đường Thiên, liền ngây người cả buổi.

Đường Thiên rất đại độ mà cởi bỏ dây thừng cho bọn người.

"Phòng của ta ở đâu? Ta cần nghỉ ngơi rồi!"

Đường hiệu bá không thể nghi ngờ mà chiếm đoạt gian phòng tốt nhất.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Đường Thiên ngơ ngác nhìn hồn tướng bên cạnh Binh, sau một lúc lâu, hắn dụi dụi con mắt, chẳng lẽ là mắt mình mờ sao?

Hồn tướng đang bồng bềnh bên cạnh Binh, rõ ràng là hồn tướng vị Nông tiền bối mà hắn gặp trong hành lang.

"Binh. . . Binh đại thúc, cái này. . . Đây là chuyện gì?" Đường Thiên lắp bắp hỏi.

"Không được gọi ta là đại thúc!" Binh mặt xám xịt, nhảy dựng lên, hắn cố tự trấn định nói: "Trại huấn luyện tân binh, còn có một tác dụng, phản chiếu ảnh võ hồn."

“Ảnh Võ Hồn?" Đường Thiên lần đầu tiên nghe thấy thuyết pháp này.

"Chỉ cần có một điểm Võ Hồn, trại huấn luyện liền có thể khiến nó trở thành hình ảnh hoàn mỹ. Ngay từ đầu, chúng ta định dùng nó để bù đắp cho việc nhân thủ giáo quan không đủ. Nhưng về sau phát hiện ra, tác dụng của nó không chỉ có như thế." Binh mặt vẫn trắng như cũ, nhìn không thấy nửa điểm thái độ, ngay cả âm thanh của hắn, cũng đồng dạng như đồ sứ, không có nửa điểm phập phồng.

Ngay lúc Đường Thiên vẻ mặt chờ mong mà chăm chú nghe tiếp, Binh đại thúc lại thay đổi chủ đề.

"Chẳng qua, chuyện kia cùng ngươi bây giờ không có nửa điểm quan hệ." Binh thản nhiên nói: "Ngay cả Hỏa Liêm Quỷ Trảo, tạm thời ngươi cũng không có cách nào tu luyện. Ta đã xem qua, đây là trảo công có lực sát thương rất mạnh."

Hỏa Liêm Quỷ Trảo không thể tu luyện, Đường Thiên sớm đã chuẩn bị tâm lý, hắn hỏi tiếp: "Bây giờ chúng ta tu luyện cái gì?"

"Ngươi cần chú ý Hạc Thân." Binh khô khan nói: "Hạc Thân của ngươi hút vào mấy trăm đạo kình khí, nếu như ngươi ở đây, trong vòng mười giờ mà không hóa giải hết, chúng sẽ triệt để bạo liệt. Ngươi sẽ như quả lựu thành thục, bạo liệt mà nổ tan."

Đường Thiên sợ hãi: "Sự tình trọng yếu như vậy, ngươi lại đã không nhắc nhở ta!"

"Đây là thường thức." Binh khô khan nói: "Ta cũng thật không ngờ ngươi lại dùng phương thức nguy hiểm như vậy để vận dụng Hạc Thân kình."

"Vậy bây giờ làm thế nào mới có thể hóa giải chúng?" Đường Thiên liền vội hỏi.

"Ăn đòn thật nhiều!" Binh lạnh lùng nói.

Sau đó, Đường Thiên chứng kiến một biển quang đoàn phô thiên cái địa, gào thét hướng hắn đánh tới.

Ức, không!

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương của Đường Thiên lập tức bị tiếng "Bành bành bành" dầy đặc như mưa át đi.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Ba giờ sau, toàn thân Đường Thiên sưng vù giống như bánh bao, ánh mắt ai oán nhìn Binh.

"Kình khí mà Hạc Thân hút vào đã hoàn toàn bị đánh tan." Binh ngữ khí tựa như đang đàm luận với một tảng thịt bò nướng đã chín đến vài phần.

"Tiếp đó thì sao?" Đường Thiên hỏi, mặt hắn toàn bộ sưng vù, nói chuyện cũng không thể rõ ràng.

"Sau đó? Thật ra nó cũng cho ngươi một cái đại ân." Binh khô khan nói: "Những kình khí này, độ ngưng thực vượt xa chân lực cấp bốn bình thường. Nói chung, kình khí như thế rất khó bị hấp thu, lực phá hoại của chúng rất kinh người. Nhưng hiện tại, trải qua hơn bảy mươi vạn lần bị xung kích, chúng đã triệt để nát bấy."

Lúc nghe được "Bảy mươi vạn lần", ánh mắt Đường Thiên trắng bệch ra.

"Hiện tại những chân lực bị nát bấy này, đối với ngươi mà nói, lại là đại bổ." Binh khô khan nói: "Nhưng vấn đề bây giờ là, nó quá bổ."

"Quá bổ?" Đường Thiên dùng âm thanh khó hiểu, lần nữa hỏi lại.

"Không sai. Quá bổ rồi!" Binh chân thành nói: "Ngươi bây giờ phải không ngừng dùng Hạc Thân hấp thu những chân lực tinh thuần này. Khả năng quá trình này phải mất mười ngày."

"Lâu vậy sao?" Đường Thiên phát âm không được tự nhiên, vừa hàm hồ vừa cổ quái.

"Đúng là cần thời gian dài như vậy." Binh giải thích nói: "Mặc dù chân lực của ngươi so với chân lực cấp ba bình thường tinh thuần, cường hãn hơn rất nhiều, chân lực ngươi hút vào số lượng cũng rất ít, nhưng phẩm giai lại đạt tới cấp bảy!"

"Cấp. . . Cấp bảy!" Đường Thiên nghe được hoàn toàn trợn tròn mắt, chính mình đánh bại hồn tướng cấp bảy? Điêu này thật quá khôi hài!

"Người này khi còn sống thực lực cấp bảy." Binh ngữ khí kiên định, hiển nhiên hắn đối với phán đoán của mình thập phần tự tin: "Ngươi có thể đánh bại hồn tướng, là bởi vì thực lực của nó quá mức suy yếu. Nhưng mỗi một đạo kình khí hạch tâm, đều là một tia chân lực cấp bảy rất nhỏ."

Cấp bảy. . .

Đối với Đường Thiên vẫn còn đang cố gắng đạt tới cấp bốn mà nói, cấp bảy tựa như một ngọn núi cao vời vợi.

"Hơn nữa, tên kia nói cũng không đúng, Hỏa Liêm Quỷ Trảo không phải cấp năm, mà là cấp bảy. Nó là một trong số những vũ kỹ cấp bảy vô cùng xuất sắc!"

Đường Thiên lần nữa bị chấn động mãnh liệt.

Nếu như Hỏa Liêm Quỷ Trảo chỉ là cấp năm, vậy hắn còn có chút hi vọng, cấp bảy. . . Đó sự tình sau bao nhiêu năm nữa. . .

Thật vất vả mới đoạt được một số tuyệt học, lại đột nhiên bị hồi lại, môn tuyệt học này còn tốt hơn so với hắn tưởng tượng, chỉ là miếng thịt bên miệng tưởng có thể ăn ngay, đột nhiên bị nói phải để đến sang năm mới có thể thưởng thức.

Đường Thiên mặt sưng lên như cái bánh bao, tràn đầy bi phẫn.

"Những ngày này, ngươi không cách nào tu luyện được." Binh vẫn như cũ, khô khan không chút biểu tình: "Ngươi cần mau chóng hấp thu những chân lực bị đánh tan này. Nếu sau mười ngày, ngươi không thể hấp thu hết, những chân lực cấp bảy này sẽ giống như độc tố, bắt đầu phá hoại Đan Điền Trì của ngươi."

Đường Thiên bi phẫn: "Làm thế nào mới có thể đẩy nhanh tốc độ hấp thu?"

"Ngươi có thể cân nhắc việc dùng chiến đấu cường độ cao." Binh cho đề nghị của mình.

"Đã minh bạch." Đường Thiên gật mạnh đầu, hung ác nói: "Chính là đánh nhau!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lục Đàn Tí Viên*

*Lục Đàn Tí Viên: vượn sáu ngón.

Sau khi Bưu Ca chứng kiến hình dạng mới của Đường Thiên, cả người ngẩn ngơ. Toàn thân Đường Thiên quấn đầy vải, chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài, giống như một cái xác ướp vừa bò ra từ quan tài.

Tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra chứ?

Bưu Ca ngơ ngác.

“Này đầu trọc! Chúng ta cùng đấu một trận nào!” Đường Thiên hưng phấn nói.

Bưu Ca giật mình, gương mặt tái đi, ta đâu có trêu chọc gì ngươi…! Hắn lập tức bày ra bộ dạng siểm nịnh: “Đại ca! Ngươi thấy ta không vừa mắt chỗ nào vậy? Ngươi nói đi, ta sẽ sửa đổi! Chắc chắn sửa đổi! Là cái đầu trọc chói mắt khó ưa sao? Ngày mai ta sẽ đội tóc giả…”

“Ta không phải nhìn ngươi không hợp mắt, mà ta muốn đánh nhau.” Cái đầu đầy băng bông của Đường Thiên lắc lư.

Đánh nhau… đại ca… cái đó thì đơn thuần là để ngươi đánh thôi.

Cái đầu Bưu Ca lắc như quả lắc, cả người mềm oặt, ngoan ngoãn như cừu non: “Đại ca! Từ nay về sau. Ngài chính là đại ca của ta! Ngài thấy ta không vừa mắt thì cứ việc đánh mắng! Tiểu đệ tuyệt đối không oán hận nửa lời. Để đại ca vui vẻ trong chốc lát, dù hy sinh thân thể tàn hoa bại liễu của tiểu đệ cũng được, cuộc đời này như vậy là đủ!”

Vẻ mặt Bưu Ca hiện lên nét khảng khái nghĩa khí.

Đường Thiên nhìn một cái, cảm thấy mất hứng, mọi người đều nói đánh không hoàn thủ, chửi không mắng lại, vậy thì còn đánh gì nữa?

Hắn vừa chạy đi tìm Tỉnh Hào, không ngờ tên kia xuất quỷ nhập thần, tìm cả buổi vẫn không tìm được. Đầu trọc mặc dù thực lực hơi kém nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đánh trả.

“Biết Tỉnh Hào đi đâu không?” Đường Thiên hỏi.

Bưu Ca lắc đầu: “Tỉnh Hào đại nhân xưa nay một người một hướng, hành tung bất định.”

Tia hy vọng cuối cùng của Đường Thiên tan biến, tâm tình Đường Thiên không tốt, sắc mặt lập tức mang theo vẻ bất thiện: “Ta muốn đánh nhau! Các ngươi quen thuộc chỗ này như vậy, nhanh nói chỗ nào có thể đánh nhau! Nếu không nghĩ ra, ta chỉ đành đem tất cả các ngươi thu thập một lần vậy.”

Bưu Ca nghe xong, tâm can run rẩy. Kinh nghiệm đau đớn thê thảm ngày hôm qua, khiến hắn mỗi lần nghĩ đến, dũng khí đều tan biến. Trong lòng lệ trào lai láng, từ khi nào mà võ hội có một nhân vật biến thái như vậy?

Thực lực biến thái đã đành, Bưu Ca cũng không phải chưa gặp qua những thiếu niên thiên tài, nhưng sao mà cả tính cách cũng biến thái như vậy?

Mới sáng sớm, mò đi tìm người đánh nhau, tìm người đánh nhau cũng được, nhưng ca đã biết sợ rồi, ngươi còn muốn thế nào đây…

Tìm không được người để đánh, thì đến gây phiền phức cho chúng ta, có biết nói đạo lý không… khi dễ người cũng không đến mức này…

Bưu ca gặp nhiều chuyện không nói đạo lý, nhưng chưa có ai không nói đạo lý quá mức như vậy.

Biến thái, thằng điên, thằng khốn!

“Ngươi suy nghĩ cho kỹ, nếu nghĩ không ra…. Hừ!

Cái đầu quấn đầy vải kia nhìn mình từ trên xuống dưới, nội tâm Bưu Ca bi phẫn khó hiểu. Ngươi muốn đánh nhau thì tìm người khác… đe dọa uy hiếp Bưu Ca ta, tính quậy gì đây?

Mới sáng sớm, vận khí của mình hôm nay xui xẻo thế nào đây…

“Gần đây mà nói… không có người.” Bị ép đến đường cùng, Bưu Ca cẩn thận từng chữ nói: “Nhưng có Tinh Hồn thú.”

“Tinh Hồn thú?” Đường Thiên hơi ngẩn người, chợt gật đầu: “Vậy cũng được.”

“Bên dưới khoảng mười dặm, là nơi một đàn Lục Đàn Tí Viên tụ tập.” Bưu Ca vội vàng nói, trong lòng thầm nói, quả nhiên là biến thái… “khát khao” đến người và thú cũng chẳng phân biệt được nữa.

“Lục Đàn Tí Viên? Mấy giai?” Đường Thiên hỏi.

“Tứ giai! Lực lượng lớn vô cùng! Toàn thân đao thương bất nhập, hơn nữa còn linh hoạt vô cùng.” Bưu Ca nói: “Chúng ta bình thường không dám đến chỗ đó.”

“Tứ giai…” Đường Thiên bỗng nhớ đến con Mặc Giáp Thiết Tê mà hắn tiêu diệt hình như cũng là tứ giai. Vậy chẳng phải bán được rất nhiều tiền sao? Hắn mở miệng hỏi: “Lục Đàn Tí Viên có gì đáng giá?”

“Chỉ có hồn hạch.” Bưu Ca nói: “Bọn này rất khó đối phó, ngoài hồn hạch, trên người không có gì đáng giá, nên căn bản không có người muốn đánh chúng.”

“A… Tốt! Chọn nó vậy!” Đường Thiên nói với Bưu Ca: “Ngươi dẫn ta đi!”

Bưu Ca muốn cự tuyệt, nhưng vừa thấy ánh mắt bất thiện của Đường Thiên, câu nói đến cửa miệng đành ngậm lại. Trong lòng tràn ngập bi thương.

Tại sao là ta…

Đường Thiên bỗng nhiên đổi chủ ý: “Kêu tất cả mọi người cùng đi.”

Lập tức, tâm tình Bưu Ca cân bằng lại, còn có chút hả hê. Trong lòng mặc dù có chút kỳ quặc, mang theo cả đám người để làm gì?

****

Dưới sự chỉ dẫn của đầu trọc, rất nhanh, đoàn người đi đến chổ Lục Đàn Tí Viên quần cư. Những kẻ khác đều không muốn, nhưng với sự bức ép của Đường Thiên, không ai dám cự tuyệt. Bên trong lòng đất vẫn còn có khu rừng rậm rạp như vậy, Đường Thiên rất kinh ngạc.

“Nơi này là giếng trời, cũng là nơi có nhiều ánh mặt trời nhất.” Bưu Ca đối với vùng này rất quen thuộc: “Thời gian trước, từng có mấy con tinh hồn thú ngũ giai có chủ ý với cái giếng trời này. Kết quả bị những con Lục Đàn Tí Viên đánh bại. Bọn chúng da dầy thịt cứng, khí lực cực lớn, hơn nửa tinh ranh như tặc, vô cùng thông minh.

Khi Đường Thiên bước vào bãi cỏ, lập tức thấy một con Lục Đàn Tí Viên.

Cái đầu con vượn này cỡ như đầu của Đường Thiên nhưng thân thể cường tráng hơn nhiều. Nhất là hai tay, to xấp xỉ đùi của Đường Thiên, dài hơn hai tay của con người nhiều, gần như chạm đất. Một đôi mắt màu xanh lá cây nhìn chằm chằm Đường Thiên với vẻ bất thiện. Nhưng nó vẫn khá cẩn thận, cái tên gia hỏa cổ quái quấn băng đầy người trước mắt này là lần đầu tiên nó thấy.

Đường Thiên vừa thấy Lục Đàn Tí Viên lập tức trở nên hưng phấn.

Những chân lực bị đánh tan trong cơ thể kia, khiến cho hắn thủy chung trong tình trạng toàn thân đau nhức. Hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được những tia chân lực không được hấp thu đối với cơ thể hắn có nguy hại rất lớn.

Nhưng cấp bậc của chúng rất cao, Đan Điền Trì tam giai của Đường Thiên muốn hấp thu một chút cũng phải mất một hồi lâu mới có thể tiêu hóa.

Với hiệu suất như thế, không thể nào hấp thu hoàn toàn trong mười ngày được. Trong đầu Đường Thiên luôn mong có thể sớm đi tìm Thiên huệ, không thể nào chịu mất thời gian như vậy.

Đường Thiên nhìn chằm chằm vào Lục Đàn Tí Viên trước mắt, dang hai tay ra.

Đầu trọc đứng một bên quan chiến, nuốt nước bọt một cách khó nhọc. Chẳng lẽ hắn muốn vật lộn tay không với Lục Đàn Tí Viên? Những người khác cũng há mồm nhìn Đường Thiên đang dang tay tiếp cận Lục Đàn Tí Viên.

Bên trong Tinh Hồn thú, vượn là một trong những loài khó đối phó nhất. Chúng nhạy bén, xảo trá, lực lượng kinh người, phòng thủ xuất sắc, tốc độ và sự linh hoạt không thể chê được. Những điều trên khiến chúng hầu như không có nhược điểm. Nhưng khiến người khác kiêng kỵ nhất là kỹ xảo xuất chúng của bọn nó. Rất nhiều võ kỹ đều do con người học tập từ Tinh Hồn thú mà ra. Vượn là loài được học tập nhiều nhất. Hai tay chúng rất dài, động tác linh hoạt, là chuyên gia về quyền pháp trời sinh. Dù là những loài như sư tử, hổ, báo cũng không dễ dàng trêu chọc chúng.

Quyền pháp mang chữ "Vượn" nhiều vô số kể, trứ danh về lực lượng thì có Thông Tí Viên Quyền, đồng thời cũng có Bách Biến Viên Quyền nổi danh về biến hóa.

Không thể nghi ngờ Lục Đàn Tí Viên tứ giai là nổi bật trong đó.

Đầu trọc từng chứng kiến một con Lục Đàn Tí Viên xé sống một con Kiếm Sĩ Ám Hổ trưởng thành. Màn máu tanh bạo lực kia, cả đời hắn cũng không quên. Khi hắn thấy Đường Thiên tay không, dang ra tới gần Lục Đàn Tí Viên, cảnh tượng con Kiếm Sĩ Ám Hổ bị xé đôi hiện ra trong đầu hắn. Sợ hãi mãnh liệt như thủy triều cuốn tới, đầu óc hắn trống rỗng.

Lục Đàn Tí Viên không ngờ tên gia hỏa cổ quái trước mắt dám tiến lại gần nó. Đôi mắt xanh lá kia hiện lên một tia sát ý. Lục Đàn Tí Viên gào rú với Đường Thiên, hai tay to lớn đang chống dưới đất mãnh liệt đánh tới Đường Thiên.

Đường Thiên chỉ thấy hoa mắt lên đã thấy một bóng đen đánh đến trước mặt.

Một mùi vị khó ngửi xộc thẳng vào mũi.

Đường Thiên phản ứng rất nhanh, đưa tay ra đỡ.

Phanh!

Đường Thiên như bị một cái chùy lớn với trọng lượng kinh người đánh trúng, cả người văng ra ngoài.

Giữa không trung, Đường Thiên lấy lại cân bằng, yên ổn đáp xuống đất.

Lực lượng thật mạnh!

Dù lần này, Đường Thiên chưa chuẩn bị đầy đủ, nhưng kình lực một kích này của Lục Đàn Tí Viên mạnh đến mức không hợp lẽ thường. Ngay cả A Mạc Lý cũng không có sức lực lớn như thế.

Quả nhiên là súc sinh…!

Trong lòng Đường Thiên thầm nghiêm túc, nhưng khi cử động cánh tay, lại ngoài ý muốn phát hiện cảm giác đau đớn như kim châm trên tay dường như giảm bớt không ít. Phát hiện này khiến Đường Thiên phấn

chấn lên, Binh đại thúc quả nhiên không nói sai… đánh nhau có thể hấp thu nhanh hơn chân lực cấp cao trong cơ thể.

Lục Đàn Tí Viên không ngờ một kích tất thành của nó vậy mà không thể gây tổn thương thực sự cho Đường Thiên.

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay chống xuống đất đấm mạnh, bùn đất nổ tung.

Đường Thiên cũng gầm theo một tiếng, không chút do dự tung quyền ra!

Tiểu Băng Quyền!

Oành!

Hai nắm đấm một lớn một nhỏ chạm nhau, kình khí tạt ra bốn phía. Đường Thiên giống như trái bóng da bị đánh văng ra, ào ào lao về một cây đại thụ. Lục Đàn Tí Viên cũng không tốt hơn chút nào, thân mình kéo thành một vòng cung trên không.

Mắt thấy Đường Thiên sắp va vào thân cây, Đường Thiên mạnh mẽ xoay mình. Dưới xung lực cường đại, hai chân hung hăng đạp trúng thân cây khiến vô số mảnh vỡ văng tứ tung. Trong mắt Đường Thiên toát lên một tia sắc lạnh, cơ thể như một cái lò xo bị nén hết mức, rồi đột nhiên biến mất.

Đường Thiên đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lục Đàn Tí Viên ở trên cao.

Lục Đàn Tí Viên mặc dù ở trên cao, không có chỗ tỳ lực, nhưng thân thể dẻo dai kinh người được phát huy hết tác dụng. Thân hình cong lại, hai tay vung ra như búa tạ, nhằm vào ót Đường Thiên mà ầm ầm đánh tới.

Thân hình Đường Thiên rụt lại một cách quỷ dị, né khỏi hai nắm đấm kia.

Rầm!

Hai nắm đấm kia đập vào nhau ngay trên đầu Đường Thiên. Khí kình kịch liệt đâm vào đầu khiến hắn đau nhức.

Nhưng chuyện này lại không khiến hắn thấy sợ hãi, ngược lại càng khiến hắn hưng phấn không nói nên lời.

Bàn tay hắn bỗng nhiên chụp lấy eo của Lục Đàn Tí Viên. Năm ngón tay như móc câu sắc nhọn, một trảo đâm vào trong thịt Lục Đàn Tí Viên. Da lông Lục Đàn Tí Viên cứng rắn dị thường, giống như sắt đá. Nếu không phải trảo công Đường Thiên lợi hại, thì lần này không thể bắt được.

Lục Đàn Tí Viên bị đau, gào thét rung trời. Bàn tay nhằm vào hông Đường Thiên mà vỗ.

Thế nhưng, một khi bị trảo Đường Thiên khóa thân thể lại thì quả thực là một việc rất tai hại. Thân thể Đường Thiên mềm mại như sợi mì. Mượn lực truyền từ trên tay, thân thể Đường Thiên rung động rồi đột nhiên xuất hiện sau lưng Lục Đàn Tí Viên.

Cơ hội!

Trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia sáng lạnh, cánh tay quấn lên hai vai Lục Đàn Tí Viên, thân thể co lại một phần, hai chân dẫm lên lưng Lục Đàn Tí Viên.

Quan Tiết Kỹ, Bối Thân Tí Tỏa.

Một người một vượn, rơi xuống đất như hòn đá.

Nào ngờ con Lục Đàn Tí Viên này nhạy bén dị thường, hai tay quỷ dị một vòng, như dây leo một mực cuốn lấy Đường Thiên.

Bình!

Một người một vượn mạnh bạo nện vào bùn đất. Lực phản chấn khiến cho một người một vượn văng ra hai bên. Lục Đàn Tí Viên như không có chuyện gì đứng lên. Đường Thiên toàn thân quấn vải cũng đứng dậy trên mặt đất.

Trên người truyền đến cảm giác hơi chập choạng, khiến Đường Thiên hưng phấn. Hắn bỗng nhiên nghĩ ra một ý tưởng tuyệt diệu.

Lục Đàn Tí Viên không phải là đối tượng tốt để luyện Quan Tiết Kỹ tuyệt diệu sao?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đấu Pháp Biến Thái

Nếu như nói Đường Thiên xa lạ cái gì nhất trong mấy loại vũ kỹ của chuyên gia cận chiến, thì nhất định là Quan Tiết Kỹ

Quan Tiết Kỹ là lấy các khớp xương làm mục tiêu, từ đó phát triển thành một loại vũ kỹ đặc biệt. Khớp xương là nơi tương đối yếu trên cơ thể, dễ dàng làm bị thương. Hơn nữa cường hóa khớp xương có độ khó cao hơn nhiều so với các nơi khác

Võ giả am hiểu Quan Tiết kỹ khiến người khác vô cùng kiêng kỵ. Một khi bị cao thủ Quan Tiết kỹ áp sát, ác mộng coi như bắt đầu. Thân thể người bất kỳ bộ phận nào đều có khả năng trở thành mục tiêu của hắn. Những võ giả này đối với những khớp xương được cơ nhục bảo kia như lòng bàn tay, đồng thời cũng cũng am hiểu cách làm tổn thương những vị trí đó

(Dễ hình dung thì mọi người cứ liên tưởng tới Bát đoạn té của chị Tiểu Vũ trong truyện Đấu La Đại Lục – Đường Gia Tam Thiếu ấy)

Tuy nhiên, Quan Tiết kỹ phi thường khó học

Các thẻ hồn tướng loại này rất khó mua, ngoài ra còn có một nguyên nhân trọng yếu chính là nó cần một đối tượng để bồi luyện. Không có đối tượng bồi luyện, vĩnh viễn không luyện thành Quan Tiết kỹ chân chính

Cái này cũng là vấn đề mà Đường Thiên lúc trước gặp phải. Bốn loại vũ kỹ khác hắn đều đã tu luyện đến tình trạng hoàn mỹ, trong đó ba loại

công kích vũ kỹ còn lĩnh ngộ sát chiêu. Chỉ có Quan Tiết kỹ trở thành thiếu sót hàng đầu của Đường Thiên

Đường Thiên lúc trước không có nghĩ đến. Chỉ khi vừa rồi, hắn bỗng nhiên phát hiện, Lục Đàn Tí Viên am hiểu cận chiến tay không chẳng phải là đối tượng bội luyện hoàn hảo sao?

Còn cao giai chân lực khiến hắn cả người sưng phù càng giúp cả người hắn có một tầng lực lượng bảo vệ. Chỉ cần bảo vệ tốt con mắt và các vị trí yếu hại, hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng chuyện thụ thương. Vừa rồi hắn đã thử qua, nắm tay Lục Đàn Tí Viên lực lượng mười phần nhưng đánh vào người hắn lại không có chuyện gì.

Đường Thiên nghĩ tới chuyện này khiến hắn muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Không nói hai lời, hắn liền không kiêng nể tiến tới hướng Lục Đàn Tí Viên

Bang bang bang!

Nắm tay Lục Đàn tí viên không ngừng đánh vào trên thân Đường Thiên nhưng hắn lại không chút nào né tránh, trong nháy mắt áp sát tới trước mặt Lục Đàn tí viên. Các loại Quan Tiết kỹ không ngừng được thi triển ra

Một màn vô cùng quái dị xuất hiện. Đường Thiên như cẩu bì cao (một loại cao dán, ý là dính chặt như keo) bám sát Lục Đàn Tí Viên, tung hết các loại kỹ thuật lên người Lục Đàn Tí Viên, đập nó xuống đất. Còn Lục Đàn Tí Viên thì nắm đấm như mưa, không ngừng đánh lên toàn thân quấn vải của Đường Thiên.

Mọi người đã bị đấu pháp không sợ chết ấy hù dọa.

Đầu trọc sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy: “Cái này… Cái này kỳ thực là không muốn sống nữa mà…”

Mỗi một quyền của Lục Đàn Tí Viên đều mạnh mẽ đánh lên người Đường Thiên khiến toàn thân chấn động. Nhưng mà Đường Thiên lại coi như không có việc gì, tiếp tục nhào tới. Mặt đất hỗn độn, không có một chỗ nào còn hoàn hảo.

Nhìn Đường Thiên dáng vẻ như một con sói đói, không để ý đến mưa quyền đang hướng tới, kiên quyết ôm lấy chân Lục Đàn Tí Viên.

Thanh âm quyền chạm vào da thịt khiến mọi người ở đây sắc mặt trắng bệch, không đành lòng nhìn.

Hắn … đang làm gì vậy?

Bọn ngơ ngác nhìn Đường Thiên đang ôm bắp đùi Lục Đàn Tí Viên, hai tay đang không ngừng sờ mó. Mọi người trong lòng xuất hiện một trận gió lạnh.

Lẽ nào…. Hắn… hắn ..hắn…

Đường Thiên ôm đầu gối Lục Đàn Tí Viên, tay không ngừng sờ mó. Trong tiếng từng quyền va chạm với da thịt mình, Đường Thiên hai mắt tỏa sáng, trong miệng nói lảm nhảm: “Không đúng…Thủ pháp hình như không đúng… Ồ, chỗ sau đầu gối này quá cứng, à…là cái này!”

Răng rắc!

Quyền của Lục Đàn Tí Viên bỗng dưng đình chỉ, rồi đột nhiên nó phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Vù vù vù ….

Đường Thiên lau băng vải bị mồ hôi làm cho ướt sũng, cuối cùng cũng tháo rời được đầu gối của tên gia hỏa này. Sau đó tay hắn lại hướng về đầu gối kia của Lục đàn Tí Viên.

Lục Đàn Tí Viên trong mắt lộ ra vẻ e sợ, nhưng lập tức biến thành tức giận. Nó điên cuồng công kích Đường Thiên. Đường Thiên hoàn toàn bị

mưa quyền bao phủ. Mặt đất xung quanh ầm ầm nổ tung, bùn đất bay lên tứ tung.

Răng rắc!

Cái đầu gối kia cũng bị tháo rời rồi!

Răng rắc!

Khớp xương hai cánh tay cũng bị tháo rời ngay sau đó!

Lục Đàn Tí Viên như một bãi bùn nhão nằm trên mặt đất, điên cuồng giãy dụa thân thể nhưng thủy chung không mảy may nhúc nhích.

Đám đầu trọc bị hù dọa, triệt để bị hù dọa rồi. Trong mắt bọn họ, thân ảnh cả người quấn chặt băng vải kia đáng sợ tựa như ma quỷ trong địa ngục. Bọn họ không cách nào dùng từ ngữ hình dung nỗi sợ trong lòng bọn họ lúc này. Một màn rõ ràng trước mặt làm bọn họ không rét mà run.

Lục Đàn Tí Viên điên cuồng công kích, đánh vào thân người, đáng lẽ hắn sớm phải trở thành cục thịt nát. Lẽ nào thân thể Đường Thiên được làm bằng sắt thép?

Điều khiến bọn họ càng sợ run đó là trong công kích cuồng bạo như vậy, Đường Thiên lại không có nửa điểm phân tâm, kiên trì tháo rời khớp xương Lục Đàn Tí Viên. Trong mắt đám người đầu trọc, cái này là thứ cố chấp, thứ điên cuồng đến bậc nào!

Bỗng dưng bãi bùn nhão Lục Đàn Tí Viên phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Tiếng rống giận này với tiếng rống lúc trước hoàn toàn bất đồng, truyền đi rất xa

“Không ổn, nó đang kêu gọi đồng bạn!” Đầu trọc khẩn trương: “Đại ca, chạy mau! Nó đang kêu gọi đồng bạn!”

Đường Thiên mắt sáng ngời, hắn đang lúc hứng khởi, làm sao chịu ly khai lúc này được, phất tay: “Các ngươi đi trước”

Đầu trọc do dự một hồi, nhưng trông thấy toàn bộ rừng rậm đang ầm ầm rung động, hắn trong lòng hoảng sợ, mang theo mọi người rời đi.

Đầu trọc nội tâm bối rối vô cùng.

Một giờ trôi qua, Đường Thiên không có trở về, đầu trọc trong lòng lo lắng, lẽ nào….

Nếu nói một con Lục Đàn Tí Viên đã đáng sợ, thì một đám Lục Đàn Tí Viên không phải sức người có thể chống lại.

Đường Thiên có lẽ đã chết rồi.

Đầu trọc yên lặng nghĩ trong lòng, do dự một chút, rồi chậm rãi đi tới chỗ giếng trời kia. Hắn tâm lý hoàn toàn chuẩn bị, một khi cảm thấy tình huống không ổn liền xoay người bỏ chạy. Khinh công hắn không tệ, hơn nữa Lục Đàn Tí Viên cũng không thích ly khai giếng trời.

Tuy rằng gọi ngươi một tiếng đại ca dù không tình nguyện, nhưng nếu đã gọi thì ta coi như làm một việc thiện, nhặt xác cho người. Để người dù làm quỷ cũng không tới dây dưa với ta.

Đầu trọc vừa nói thầm trong lòng, vừa tiến tới hướng giếng trời.

Vượt qua chỗ rẽ phía trước chính là giếng trời. Đầu trọc nín thở, hắn biết rất rõ rằng Lục Đàn Tí Viên thính giác vô cùng nhạy cảm. Vì thế Đầu trọc cẩn thận từng li từng tí mà rẽ nham thạch, từng chút ló ra cái đầu.

Thân thể hắn đột nhiên cứng đờ.

Cả đám Lục Đàn tí viên nằm ở khắp nơi trên mặt đất, kêu rên, tất cả tứ chi đều bị tháo rời khớp xương. Phóng mắt ra xa, tối thiểu là bốn năm trăm con, cảnh vật đồ sộ tới cực điểm.

Tại nơi đó, một thân ảnh cả người quấn đầy băng, đỡ đầu gối thở dốc. Âm thanh thở dốc thô trọng ấy ở rất xa chỗ đầu trọc, nhưng hắn lại nghe thấy một cách rõ ràng.

Trên băng vải trắng dính đầy bùn đất, còn dính cả tiên huyết hỗn tạp. Nhiều chỗ còn bị tổn hại không thể hình dung, nhìn qua vô cùng chật vật.

Nhưng Đầu trọc lại không hề thấy một điểm chật vật, hắn đã cả kinh đến ngây người một cách triệt để.

Trước mắt hắn một màn đồ sộ, hắn phát hiện, hắn không hề có một từ nào để có thể hình dung một màn này

“Uy, tới rồi thì tới đây phụ một tay!”

Đường Thiên bỗng nhiên nghiêng đầu qua một cái, hướng chỗ đầu trọc ẩn thân hô lên.

Thùm thụp!

Đầu trọc giật nảy mình, trực tiếp ngã xuống, cái miệng găm vào bùn.

Đường Thiên không để ý tới hắn, nhìn đám Lục Đàn Tí Viên đang nằm đầy trên đất kêu rên, trong lòng sung sướng cảm nhận thành tựu. Một ngày hôm nay, hắn ở Quan Tiết kỹ đạt được tiến bộ, so với luyện tập lúc trước hữu hiệu hơn nhiều. Hắn không biết đã bị đánh bao nhiêu quyền, nhưng trong đầu chỉ tồn tại duy nhất một ý niệm, Quan Tiết Kỹ!

Công kích vô cùng cường liệt cho nên cao giai chân lực trong cơ thể hắn cũng bắt đầu không có cách nào chống lại.

Vì vậy trên người Đường Thiên mới xuất hiện vết máu.

Nhưng tất cả điều này đều đáng giá! Qua một trận chiến hôm nay, lý giải của hắn đối với Quan Tiết kỹ đã đạt được một cảnh giới hoàn toàn mới. Trong trạng thái vô cùng nguy hiểm, tinh thần lực của hắn lại tập

trung chưa từng có, hiệu quả tốt một cách phi thường. Hắn chỉ cần trở về thể ngộ thật kỹ, Quan Tiết Kỹ còn có khả năng tăng thêm một tầng.

Thiếu sót sau cùng của hắn sắp được bổ sung rồi.

Mỗi một bước tiến bộ, hắn sẽ đều cảm thấy khoảng cách đối với Thiên Huệ càng gần thêm một chút, đối với mộng tưởng của chính mình càng gần thêm một chút.

Cảm giác này thật tuyệt!

Thở dốc một tiếng, Đường Thiên nhếch miệng cười.

Khi Đường Thiên trở lại ngoại doanh, toàn bộ ngoại danh hoàn toàn bị oanh động. Không có người nghĩ đến Đường Thiền sẽ còn sống trở về. Bọn họ càng không thể tưởng tượng rằng Đường Thiên còn mang theo năm trăm hồn hạch trở về. Ánh mắt mọi người nhìn về phía Đường Thiên không phải e sợ, mà là cuồng nhiệt.

Con người này so với bọn hắn không hơn bao nhiêu, vậy mà lại hoàn thành một kỳ tích như vậy!

Không sai, đây là một kỳ tích!

Bình thường ngoại danh luôn rất ảm đạm, hiện tại cũng phảng phất thêm mấy phần ánh nắng

Đường Thiên vừa trở lại doanh địa đã bắt đầu bế quan.

Đường Thiên kiểm tra thân thể của chính mình. Hắn thất kinh, trong cơ thể, những chân lực sung mãn nguy hiểm kia tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Đường Thiên cảm thấy kỳ quái vô cùng. Không phải a, dù cho nó bị hấp thu, cũng không được hấp thu nhanh như vậy. Cho đến khi Đường Thiên phát hiện trong cơ thể chính mình nhiều thêm một cái đồ vật mơ hồ, hắn mới chân chính thất kinh.

Đồ vật kia, như sương khói, nhưng cũng như hỏa, an tĩnh phập phồng tại đan điền dưới.

Trong thân thể của mình, vậy mà lại nhiều thêm một cái đồ vật! Đường Thiên lập tức giật mình, vội vàng chảy tới quang môn, tìm đến Binh đại thúc.

“Binh đại thúc, ở trong cơ thể ta, có chút không thích hợp.”

Thanh âm Binh khô khan, mơ hồ lộ ra một tia kinh ngạc: “Không có gì, đó là võ hồn.”

“Võ hồn ?” Đường Thiên sửng sốt, lúc này mới trầm tĩnh lại, vò đầu hỏi: “Nguyên lai là võ hồn, làm ta hoảng sợ một phen. Mà không đúng, ta mới tam giai, không có khả năng ngưng ra võ hồn. Không phải tứ giải mới có thể ngưng ra võ hồn sao?”

“Bình thường mà nói thì đúng vậy” Binh nói: “Nhưng tình huống của ngươi lại đặc thù. Cao giai chân lực, Hạc Thân kình, mấy thứ này ta cũng không quá minh bạch.”

Đường Thiên vô cùng hưng phấn: “Ta đây có phải hiện tại rất lợi hại rồi phải không?”

“Ngươi tuy ngưng ra võ hồn, nhưng lại không dùng được”. Bỗng nhiên Nông quỷ trảo bên cạnh Binh mở miệng.

Đường Thiên không nghĩ tới Nông quỷ trảo cũng biết nói chuyện, nhưng mà lúc này hắn lại bị lời nói kia hấp dẫn, vội vàng hỏi: “Vì sao vậy?”

“Trước thất giai, ngươi không thể trực tiếp sử dụng võ hồn” Nông quỷ trảo nói: “Hiện tại tác dụng lớn nhất của nó đối với ngươi là giúp ngươi cùng bí bảo thành lập liên hệ, tăng cường uy lực bí bảo. Nhưng hiện tại người đừng trông cậy vào nó quá nhiều, võ hồn của ngươi quá yếu, thành lập liên hệ cũng không tăng cường được bao nhiêu.”

Đường Thiên hoàn toàn thất vọng, trong miệng lầm bầm: “Ta còn cho rằng nhặt được món hời lớn chứ, hại ta mừng hụt một trận.”

“Nó còn một tác dụng” Binh mở miệng: “Ngươi nếu đã ngưng ra võ hồn, vậy có thể mở ra võ hồn điện.”

“Võ hồn điện?” Đường Thiên sửng sốt, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới Võ hồn điện.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thành Tam Hồn

“Đã điều tra xong!” Một người áo đen cung kính nói: “Chỗ đó chỉ có một ngoại doanh của Quang Minh võ hội, không có cao thủ nào.”

“Ngoại doanh của Quang Minh võ hội được đặt nơi đó sao?” Một nữ tử mang mặt nạ khác có chút nghi hoặc.

Thanh âm của nàng trầm thấp, mang theo một loại êm ái như cát, rất đặc biệt.Cái cổ thon dài, trắng như tuyết, khéo léo mà ưu nhã. Chiếc xương quai xanh* khéo léo tinh xảo càng tăng thêm phần gợi cảm. Bộ võ phục màu đen cũng không cách nào che đi những đường cong uyển chuyển của nàng. Khí chất lạnh lùng mà trong trẻo làm cho nàng tràn đầy vẻ thần bí.

*Tỏa cốt: (Xương quai xanh) còn gọi là xương đòn, là một trong những xương của thành ngực trước. Nó là một xương dẹt cong hình chữ “S”. Một đầu xương tiếp khớp với xương ức, đầu còn lại tiếp khớp với xương bả vai. Theo một cuộc khảo sát thì vùng xương này được đánh giá là điểm hấp dẫn nhất trên cơ thể người phụ nữ, cặp nhũ hoa chỉ đứng thứ nhì.

“Thuộc hạ đã điều tra qua, nghe nói từng có võ giả của Quang Minh võ hội cảm nhận được chấn động của bí bảo tại nơi này, nhưng không tìm được bí bảo, nên ngoại doanh vẫn lưu lại nơi này.” Người áo đen khẽ cười một tiếng, nói: “Hiện giờ nó trở thành vùng đất lưu vong của Quang Minh võ hội. Những người bị đưa đến đây đều không có tiền đồ.”

Nữ tử đương nhiên hiểu rõ “không có tiền đồ” nghĩa là gì.

“Một cái ngoại doanh không đáng để lo.” Nữ tử thản nhiên nói: “Nhưng chúng ta vẫn không được chủ quan.”

“Vâng!” Tên thuộc hạ áo đen vội đáp.

“Nếu như nhiệm vụ lần này hoàn thành, ta sẽ tiến cử ngươi đi Tiểu Hồn đảo.” Nữ tử nhẹ nhàng nói.

“Đa tạ đại nhân tài bồi!” Tên thuộc hạ áo đen vô cùng vui mừng.

****

“Võ Hồn Điện?” Đường Thiên luôn luôn hiếu kỳ với những thứ mới mẻ không ngừng xuất ra từ miệng Binh đại thúc.

“Đúng vậy! Một nơi thu thập những mảnh vỡ của Võ Hồn.” Âm thanh vẫn khô khan như trước của Binh vang lên: “Có hai phương thức cường hóa Võ Hồn. Một loại là tự cường hóa bản thân, rất nhiều thế lực đều dùng phương thức tương tự. Một loại phương thức khác chính là thôn phệ*.”

*Thôn phệ: cắn nuốt. (ở đây xin để nguyên văn)

“Thôn phệ?” Đường Thiên có chút giật mình, dường như có một thứ ma lực nào đó.

“Không sai! Thôn phệ mảnh vỡ Võ Hồn, từ đó làm lớn mạnh Võ Hồn của bản thân.” Binh tiếp tục nói: “Trại tân binh Võ Hồn Điện, nói chính xác giống như một cánh cửa vào Võ Hồn Điện. Bên trong Võ Hồn Điện trôi lơ lững một lượng lớn mãnh vỡ Võ Hồn. Chúng ta không phải người đầu tiên phát hiện ra Võ Hồn Điện, kẻ đầu tiên chính là Thiên Hạt binh đoàn. Nhưng không lâu sau, chúng ta và Xà Chi binh đoàn cũng tìm được cửa vào. Chúng ta suy đoán, Võ Hồn Điện có lẽ tọa lạc tại một nơi hẻo lánh không ai biết tới của Thiên Lộ.”

“Còn có nơi kỳ quái như thế sao…?” Đường Thiên nghe xong rất kinh ngạc.

“Năm đó, Võ Hồn Điện bị ba đại binh đoàn lũng đoạn. Lúc đó, vô cùng hỗn loạn, rất nhiều người của ba binh đoàn đều chết ở nơi này. Đó là một chiến trường rất nguy hiểm.” Binh nói.

Đường Thiên lắc đầu nguầy nguậy: “Này Binh đại thúc! Chỗ nguy hiểm như thế ta nhất định không đi!”

Đường Thiên mặc dù tự tin bạo dạn, nhưng không ngốc. Thực lực tân binh Nam Thập Tự binh đoàn so với hắn không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Mà những kẻ kia đi vào lại chết nhiều như vậy, với thực lực tam giai của hắn không đủ để nhét kẻ răng.

“Thực lực của ngươi quả thực yếu kém, nhưng ta có thể đi cùng người, ta là Hồn Tướng.” Binh bỗng nhiên nghiêng đầu: “Xà Phu Tinh Tọa không còn tức Xà Chi binh đoàn khẳng định cũng tiêu tán rồi. Nam Thập Tự binh đoàn chỉ còn lại ta. Thiên Hạt binh đoàn không biết có ai còn sống không, Võ Hồn Điện không biết hiện giờ thành dạng gì nữa?”

*Nguyên văn là “yên diệt”.

“Binh đại thúc! Thực lực của ngươi có được không đấy?” Vẻ mặt Đường Thiên khinh bỉ hoài nghi.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn đi xem thử?” Binh nhìn về phía Đường Thiên.

“Muốn!” Đường Thiên thành thật nói.

“Ta cũng muốn xem thử, nhiều năm như thế, không biết biến thành dạng gì rồi.” Binh suy nghĩ một chút rồi nói: “Thực lực của ta đã khôi phục một chút, chỉ cần đừng gặp Thiên Hạt binh đoàn, sẽ không có nguy hiểm gì. Chúng ta còn một biện pháp nữa.”

“Biện pháp gì?” Đường Thiên tò mò hỏi.

Binh chỉ vào Quỷ Trảo: “Mang hắn theo!”

“Nông tiền bối không phải chỉ là ảo ảnh thôi sao, làm thế nào mang theo?” Đường Thiên có chút không hiểu.

“Dùng hồn hạch trên tay ngươi có thể khiến hắn ngưng thành thực thể. Có điều, thời gian rất ngắn, duy trì khoảng ba ngày.” Binh giải thích.

“Có biện pháp như vậy… sao ngươi không nói sớm?” Đường Thiên hối thúc: “Vậy chúng ta nhanh lên, cần bao nhiêu hồn hạch?”

“Mười khối!” Binh nói.

Đường Thiên vội lấy ra mười khối hồn hạch, đưa cho Binh.

Binh nhìn lướt qua rồi nói: “Những hồn hạch này phẩm giai quá thấp, sẽ làm thực lực Quỷ Trảo rớt xuống một cấp.”

“Vậy cũng lợi hại rồi!” Đường Thiên nói. Nông tiền bối vốn là thất giai, rớt xuống một bậc vẫn còn lục giai. Thực lực như vậy vẫn làm cho hắn mạnh mẽ hơn nhiều. Với thực lực Đường Thiên bây giờ đối phó với võ giả tứ giai không vấn đề gì, võ giả ngũ giai khẳng định hắn không phải đối thủ.

Mỗi một viên hồn hạch đều cỡ hạt đậu. Lục Đàn Tí Viên là tinh hồn thú hệ mộc, nên hồn hạch của nó có màu thanh thúy như ngọc bích. Mười khối hồn hạch chui vào trong cơ thể Quỷ Trảo, hóa thành vô số ánh sáng xanh. Hai mắt Quỷ Trảo tiền bối bỗng nhiên xanh biếc óng ánh, rồi từ từ tan đi.

Thân thể mơ hồ của Quỷ Trảo tiền bối ngưng thực hơn rất nhiều.

“Sau này, ta có thể dùng phương pháp như vậy chứ?” Đường Thiên chỉ Quỷ Trảo tiền bối hỏi.

“Đây chỉ là phương pháp ứng phó lúc cần kíp thôi.” Binh nói.

Đường Thiên suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng. Mười khối hồn hạch có thể bán được rất nhiều tiền. Nếu bình thường dùng đến quả thực

không có lợi. Hiện giờ có hai đại bảo tiêu Binh và Quỷ Trảo cũng khiến Đường Thiên yên lòng hơn.

Binh vẫy tay, cảnh sắc xung quanh biến đổi nhanh chóng.

Một quang môn* xuất hiện phía trước Đường Thiên.

*Quang môn: Cổng ánh sáng.

****

“Sao lại biến thành như thế này?” Trong thanh âm của Binh mang theo vẻ mơ màng.

Cửa hàng rực rỡ muôn màu, tiếng rao ồn ào náo động, dòng người hối hả. Nơi này không còn hoang dã nữa. Nhìn không hết Hồn Tướng phiêu phù bốn phía. Không còn địch nhân ẩn nấp, không còn chuyện có thể xảy ra một kích trí mạng bất cứ lúc nào.

Nơi đây là một thành thị vô cùng phồn hoa.

Chỉ có chữ “Hồn” trong cái tên thành Tam Hồn như chứng minh nơi này và Võ Hồn Điện năm đó có liên quan.

Tâm tình Binh có chút sa sút.

Tình cảnh này khiến người ta cảm nhận được bốn chữ “cảnh còn người mất*”. Không thất thần như Binh, Đường Thiên tràn ngập tò mò.

*Nguyên văn: “Vật thị nhân phi”

Thành Tam Hồn hoàn toàn không giống với thành Tinh Phong.

Diện tích thành Tam Hồn rất lớn, khắp nơi đều là các kiến trúc cao ngất, những phiến ngói đỏ tạo thành từng mảng, từng mảng mây đỏ chói mắt. Người trên đường ăn mặc cũng khác nhau.

Nhưng khác biệt lớn nhất chính là Hồn Tướng, mỗi một người đều có Hồn Tướng bay quanh, ít thì một, nhiều thì bảy, tám. Đường Thiên lần đầu nhìn thấy số lượng Hồn Tướng hoành tráng như thế, hơn nữa, thực lực những kẻ này đều làm Đường Thiên giật mình. Cho đến hiện giờ, cấp thấp nhất cũng là tứ giai. Thực lực tam giai như hắn đi trên đường lại nổi bật lên, thỉnh thoảng còn có vài người ném đến ánh nhìn kinh ngạc.

Cũng có vài ánh mắt để lên người Binh, gương mặt không có gì kia cũng khiến người khác khá chú ý.

Dụ Bảo đã sớm quan sát thiếu niên đang nhìn quanh quẩn kia. Ánh mắt của hắn rất độc, khi phát hiện thực lực Đường Thiên chỉ đạt tam giai, trong nội tâm hắn kinh hỉ, dê béo, tuyệt đối là dê béo.

Mặc dù Đường Thiên ăn mặc hơi rách rưới, nhưng bằng vào thực lực tam giai mà có thể tiến vào thành Tam Hồn, nhất định là thiếu gia của một đại thế gia. Không có thực lực tứ giai căn bản không thể vào thành, muốn tiến vào với thực lực tam giai, trừ phi có bí bảo tuyệt đỉnh hiếm có mới làm được chuyện này. Nhìn hai Hồn Tướng bên cạnh Đường Thiên, Dụ Bảo càng chắc chắn về phỏng đoán của mình. Một tên lục giai, một tên nhìn không ra cấp bậc. Dụ Bảo ở thành Tam Hồn lâu đến như vậy, số Hồn Tướng gặp được tính với con số ngàn vạn, nhưng hắn chưa từng thấy tên Hồn Tướng nào mà trên mặt trống trơn như vậy.

Thiếu gia đại tộc! Nhưng không phải thiếu gia đại tộc bình thường!

Những tên thiếu gia như thế này tuyệt đối là dê béo! Không nhìn thấy hộ vệ bên cạnh hắn, chắc chắn là lén trốn đến đây chơi.

“Vị thiếu gia này! Có muốn đến đây xem thử một chút hay không? Bổn điếm toàn vật trân quý, đều là bảo bối lưu lại từ thời cổ đại…! Thiên Hạt Vương Triều sáu ngàn năm trước, Thiên Hạt Thứ đại danh đỉnh đỉnh, bổn điếm vừa nhập hàng. Ngay cả cổ xưa hơn một chút, Nam Thập Tự binh đoàn nổi danh nhất là gì? Đương nhiên là huân chương Thập Tự, hoa mỹ cao quý, còn kèm theo các loại công năng. Bổn điếm vừa có

được một bộ huân chương Thập Tự hỏa hệ, là trân phẩm ban phát sau trận chiến tại Hỏa Diễm tinh của Nam Thập Tự binh đoàn…”

Dụ Bảo khua môi múa mép như kẹo dẻo, hắn biết rõ những thiếu gia này thích gì. Hoa mỹ, đồ vật bí ẩn đối với họ tràn ngập hấp dẫn, bọn hắn hoàn toàn không để ý đến công năng những vật này.

Đường Thiên dừng bước, hắn nghe được mấy chữ Nam Thập Tự binh đoàn, xoay người nhìn Binh.

Binh thờ ơ.

Dụ Bảo thấy Đường Thiên dừng lại trở nên can đảm: “Thiếu gia đến xem thử một chút, tiểu điếm vừa nhập nhóm tinh phẩm này, tuyệt đối là trân bảo. Mua hay không cũng không sao, thiếu gia chỉ cần nhìn một cái là tiểu nhân hãnh diện. Không phải tiểu nhân nói khoác tại thành Tam Hồn, cửa hàng đầy đủ hơn so với tiểu điếm không có nhiều lắm đâu.”

“Được rồi! Vậy thì xem thử!” Đường Thiên đi vào trong tiệm.

Những điếm tiểu nhị ven đường khác thấy Đường Thiên vào trong điếm, trên mặt lộ ra nét hả hê.

“Cái tên gia hỏa bán đồ vứt đi này, hôm nay, không chừng có thể khai trương đây.” Một tiểu nhị nhỏ giọng nói: “Hôm nay hắn vừa đi lão Tào làm mới lại đồ bỏ đi, vận khí không tệ nha…”

“Hết cách, trên đời luôn có kẻ ngốc mà…” Một gã điếm tiểu nhị khác cũng cười nói.

Hai người cười ha ha.

Thanh danh Dụ Bảo trên cả con đường cực kém. Hắn dùng giá cực thấp, không biết từ đâu, mua một đống đồ bỏ đi, sau đó đem đi lừa gạt những người lơ mơ không rành. Cửa hàng của Dụ Bảo sinh ra tranh chấp nhiều nhất, nhưng tên này nổi danh vô lại nơi đây. Nghe nói có họ hàng

xa với đội trưởng đội trị an của thành Tam Hồn, nên không ai dám trêu chọc hắn.

Đường Thiên vào trong tiệm.

Không gian trong tiệm vô cùng lớn, trên giá gỗ bốn phía đều bày đồ vật bám đầy bụi. Vật ly kỳ cổ quái nào cũng có, chủ tiệm cũng là một kẻ khua môi múa mép như kẹo dẻo. Một khối sành sứ bị vỡ, sau một hồi thao thao bất tuyệt, thì cũng thành vật có lai lịch kinh khủng nào đó. Chủ quán đưa huân chương Thập Tự ra, đẹp đẽ vô cùng, nhưng Binh liếc qua một lần rồi không thèm nhìn nữa.

Về phần Thiên Hạt Thứ vừa nói chính là một khối gỗ chạm khắc hoa văn Thanh Đồng Thứ rất đẹp. Đường Thiên không hề cảm nhận được nữa điểm chấn động Võ Hồn.

Dụ Bảo đem vài món "bảo vật trấn điếm" ra đều không làm Đường Thiên dừng lại một chút, trong lòng bắt đầu sốt ruột.

Bỗng nhiên, Binh chỉ vào một đống đổ nát nằm một góc vắng: "Cái đống đổ nát này bao nhiêu tiền?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu*

Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu: tọa kỵ hình dáng Đà Điểu loại đồng xanh. Thanh Đồng là loại bét zem, mọi thứ vẫn còn thô thiển, đòi hỏi cảm ngộ sâu nhất.

"Rách nát hả?" Dụ Bảo ngây người, bất chợt cười to: "Tiên sinh, ngài thật biết nói đùa! Bổn điếm làm sao có thể có đồ bỏ đi? Những vật này đúng là được khai quật từ trong di chỉ vương triều Romance thuở xưa đó. . ."

Binh chặn họng hắn, lạnh lùng nói: "Lão Tào thực ngu xuẩn, sao lại biến cổ vật trong di chỉ vương triều Romance thành đồ rác rưởi mà bán cho ngươi."

Dụ Bảo trợn mắt há mồm nhìn Binh, thằng này, chẳng lẽ không phải hồn tướng sao? Dụ Bảo dám khẳng định, hắn chưa từng gặp qua vị thiếu gia cùng hai vị hồn tướng này.

Chẳng lẽ nó có thuật đọc tâm?

Bất luận từ góc độ nào mà nhìn, Binh đều là hồn tướng chính cống, nhưng mà, hồn tướng có linh trí cao như thế, phẩm giai phải cao đến đâu? Những hồn tướng này luôn có một ít năng lực kỳ quái, Dụ Bảo không chỉ nghe nói một lần, những… hồn tướng cao cấp sao mà đáng sợ, năng lực chúng cường đại mà thần bí, có thể đem nhân loại đùa bỡn trong lòng bàn tay đó, đồng dạng cũng có thể làm cho người ta sống không bằng chết.

Gương mặt trống trơn của Binh ở trong mắt Dụ Bảo lại trở nên quỷ dị mà nguy hiểm.

Hắn nở nụ cười cực kỳ miễn cưỡng: "Ai nha, nguyên lai là người quen a...! Quen biết với lão Tào, vậy chúng ta chính là người nhà. Đống đồ này, năm đó tệ điếm mất cho lão Tào năm khối hồn hạch cấp bốn mua về đấy, thiếu gia, người xem cấp cho ít tiền công, kiếm chút cơm ăn."

Binh hỏi Đường Thiên,lấy ra mười khối hồn hạch, tiện tay ném cho Dụ Bảo,sau đó liền quay người, hướng đống rách nát kia đi đến. Ngay khi Binh vào cửa, những gì hai tiểu nhị bên đường nói chuyện, hắn nghe thấy rõ ràng.

Dụ Bảo hai mắt tỏa sáng, hai tay quơ lấy, Yến Tử Tam Sao Thủy, một khối hồn hạch cũng không bỏ sót.

"Oa, rất lợi hại a...!" Vẻ mặt Đường Thiên lộ rõ sự tán thưởng, thủ pháp bắt ám khí ấy của Dụ Bảo, vô cùng xuất sắc.

Dụ Bảo vẻ mặt cung kính đáp lễ: "Tạ thiếu gia ban thưởng!" Trong lòng hắn mừng thầm, hắn vừa mới thử đùa bỡn ra giá một chút, cái đống bỏ đi này, hắn mua lại của lão Tào,chỉ mất một khối hồn hạch, hiện tại được mười khối, lợi nhuận gấp mười, hắn đã tương đối thỏa mãn. Hơn nữa hồn hạch vừa vào tay, hắn liền nhận ra ngay, trong tay là hồn hạch Lục Đàn Tí Viên - hệ Mộc, tương đối hiếm thấy.

Lục Đàn Tí Viên ngoại trừ hồn hạch, những thứ khác không có giá trị, hơn nữa loại này da dày thịt thô, lực lượng vô cùng lớn, rất khó đối phó. Thực lực yếu không đối phó được, thực lực mạnh thì đi săn hồn hạch cấp năm rồi, cũng không ai muốn phí sức cả.

Hồn hạch Lục Đàn Tí Viên là nguyên liệu tốt nhất dùng để chế tạo thẻ hồn tướng quyền pháp cấp bốn, so với hồn hạch cấp bốn bình thường đáng giá hơn nhiều.

Đã kiếm lời rồi!

Đường Thiên chuyển sự chú ý,Binh đang lục lọi trong đống rách nát. Đường Thiên chạy lại, lúc này hắn mới thấy rõ, cái này đúng là một đống đồng nát sắt vụn, mỗi một thứ đều hình dạng cổ quái, nhìn qua giống như một ít linh kiện máy móc. Theo màu sắc mà đoán, hắn là đồng xanh. Khó trách Dụ Bảo nói là cổ vật chính mình cũng không có chút lòng tin, những vật làm bằng đồng xanh này mặc dù cũ nát, nhưng lại không có màu xanh của đồng, nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ mười hai năm.

"Binh đại thúc, trong này có vật gì tốt sao?" Đường Thiên không nhịn được liền hỏi.

"Ngươi lại đây sẽ biết rõ." Binh cũng không ngẩng đầu lên, hai tay thoăn thoắt, Đường Thiên có thể nhìn ra được, hắn tựa hồ đang chắp vá lại cái gì đó.

Nhìn thấy Binh còn phải bận rộn một hồi, Đường Thiên lại không hiểu, liền đứng lên đi dạo. Dụ Bảo biết thiếu gia trước mắt, cũng không dễ lừa gạt như vậy, cho nên cũng dứt khoát không làm loạn, ngược lại thành thành thật thật mà nói rõ lai lịch.

Bỗng nhiên, Hạc Thân trong cơ thể Đường Thiên khẽ động, bên trên khay chứa đồ đối diện, có một cỗ chấn động rất nhỏ.

Đường Thiên có chút kinh ngạc, hắn đi đến trước khay chứa đồ, tìm được nơi mà phát ra cỗ chấn động kia.

Một con Thanh Đồng Hạc lớn chừng bàn tay hài nhi, yên tĩnh đứng trên quầy hàng. Đường Thiên cầm lấy Thanh Đồng Hạc, thổi bay bụi bặm bám đầy bên ngoài đi. Thanh Đồng Tiểu Hạc trơn bóng như mới, nó do từng mảnh lông vũ rất nhỏ bằng Thanh Đồng ghép chồng lên nhau tạo thành, thập phần tinh tế. Đỉnh đầu Tiểu Hạc có một cái lỗ nhỏ, hắn là dùng dây nhỏ để đeo vào đấy, Đường Thiên đoán chừng đây là một kiện trang sức.

(Thanh Đồng Hạc: con hạc làm bằng đồng xanh)

"Đây là Thanh Đồng Tiểu Hạc, mua về từ mấy năm trước, không đáng giá bao nhiêu tiền. Cũng không biết do vị nghệ nhân nào làm nên, rất đẹp mắt. Thiếu gia nếu như yêu thích, sẽ miễn phí cho thiếu gia!" Dụ Bảo vẻ mặt hào phóng. Thứ này hắn không tốn một phân tiền, hơn nữa hắn biết rõ đối phương không dễ lừa gạt, nhưng ra tay xa xỉ, căn bản không thèm để ý món tiền nhỏ này. Thanh Đồng Tiểu Hạc này chế tác không mất bao lâu, không đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ có thể dùng để trang trí.

Quả nhiên, Đường Thiên cũng lấy ra mười khối hồn hạch, ném cho Dụ Bảo: "Thứ này ta muốn."

Dụ Bảo mặt mày hớn hở, đúng là con nhà giàu, cả người hưng phấn: "Tạ thiếu gia ban thưởng!"

Đường Thiên vuốt vuốt Thanh Đồng Tiểu Hạc, hắn cảm giác, Thanh Đồng Tiểu Hạc chỉ sợ cùng Hạc phái có quan hệ, bằng không cũng sẽ không cùng với Hạc Thân của mình có cảm ứng. Thanh Đồng Tiểu Hạc vào tay, ngoại trừ chấn động càng thêm rõ ràng, cũng không có phản ứng gì khác. Đường Thiên thuận tay để nó vào trong Thủy Bình Vũ Quỹ.

"Nơi đây có chỗ nào bán thẻ hồn tướng không?" Đường Thiên thuận miệng hỏi.

Dụ Bảo vội vàng nói: "Không biết thiếu gia muốn mua thẻ cấp mấy? Nếu như về lợi ích thực tế lời mà nói.., Lâm Ký tạp điếm không tệ, chủng loại đầy đủ, giá tiền cũng không đắt. Chẳng qua nơi đó thẻ Bạch Ngân chiếm đa số, nếu như thiếu gia muốn mua thẻ Hoàng Kim.., hay là đến Bảo Tạp Trai* xem thử, nơi đó chuyên bán những thẻ hồn tướng hiếm có, chỉ là giá cả, không phải là những người bình thường như chúng ta có thể chấp nhận. Đương nhiên, đối với thiếu gia mà nói, chuyện đó tự nhiên không phải vấn đề gì."

*Bảo Tạp Trai: Tên riêng, là nơi chuyên mua bán Thẻ hồn tướng.

"Thẻ hồn tướng cấp bốn có bán ở đó không?" Đường Thiên hỏi.

"Cấp bốn. . ." Dụ Bảo sững sờ, có thể tiến vào thành Tam Hồn, thực lực tối thiểu đều từ cấp bốn trở lên, ai còn đi mua thẻ cấp bốn nữa? Hơn nữa, hiện tại nhìn hắn, giống như người của...đại thế gia, làm sao lại thiếu thẻ hồn tướng? Chẳng qua, còn nhớ chính mình trước đó gặp phải những... kẻ nhà giàu có đam mê quái dị, Dụ Bảo lại cảm thấy, điều này cũng không có gì bất bình thường.

"Thiếu gia muốn mua thẻ hồn tướng cấp bốn a...!" Dụ Bảo bày ra bộ dáng vì Đường Thiên mà vắt óc suy nghĩ: "Ta nghĩ, thành đông có một nhà, gọi Tái Lôi tạp điếm, nhà hắn chuyên môn sưu tập các loại tạp phiến kỳ quái, cả thẻ vũ kỹ cơ sở Hoàng Kim cũng có."

"Thẻ vũ kỹ cơ sở Hoàng Kim!" Đường Thiên nghe được ngẩn ngơ. Đường Thiên lần đầu tiên nghe nói, vẫn còn có thẻ vũ kỹ cơ sở Hoàng Kim.

Dụ Bảo vẻ mặt lý giải: "Trên đời này, luôn có một ít người sở thích không giống người thường."

Hắn bất động thanh sắc vỗ mông ngựa Đường Thiên một cái, trong mắt hắn, vị thiếu gia này đoán chừng cũng có cùng ham mê. Bằng không mà nói, mua thẻ hồn tướng cấp bốn làm gì? Tự dưng lại chạy đến thành Tam Hồn mua thẻ hồn tướng cấp bốn, nếu đổi là người người khác, Dụ Bảo không chừng đem đối phương mắng đến đổ máu chó lên đầu, tuyệt đối não có vấn đề.

"Được rồi." Âm thanh của Binh bỗng nhiên từ phía sau truyền đến.

Đường Thiên cùng Dụ Bảo nghe vậy vội vàng quay người, Dụ Bảo ngơ ngác nhìn một con Thanh Đồng Đà Điểu trước mặt Binh, mà Đường Thiên cũng kinh hô vọt tới: "Binh đại thúc, đây là cái gì?"

Thanh Đồng Đà Điểu so với Đường Thiên thì cao hơn cái đầu, rất giống đà điểu thật, linh kiện toàn thân đều chế tạo bằng đồng xanh, hai chân vô cùng tráng kiện, làm cho người ta cảm thấy thập phần trầm

trọng. Trên lưng đà điểu có một cái yên giống như yên ngựa, dùng để cưỡi.

"Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, tọa kỵ cấp sáu, là tiêu chuẩn trong trại tân binh Nam Thập Tự binh đoàn." Binh thản nhiên nói.

Đường Thiên không nói hai lời, liền nhấc mình ngồi lên.

"Nhét một viên Tinh Thần thạch vào đây." Binh vạch ra phần gáy trên cổ chim, bên trong có một lỗ khảm, có thể nhét vừa một viên Tinh Thần Thạch. Đường Thiên không nói hai lời, liền đút một viên Tinh Thần thạch vào.

'Rầm Ào Ào'.

Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu mí mắt thoáng chốc mở ra, con mắt Thanh Đồng bên trong chậm rãi chuyển động.

"Lưu lại ấn ký vũ hồn của ngươi vào chỗ này." Binh chỉ vào cái ót đà điểu.

Đường Thiên vội vàng làm theo, quả nhiên một tia liên hệ rất yếu, làm hắn và đà điểu tương liên, Đường Thiên tâm niệm vừa động.

Rầm rập!

Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu mở rộng bước chân, liền chạy trong sân. Mặc dù nhìn qua thập phần cồng kềnh, nhưng khi chạy tốc độ rất nhanh, lúc đầu, không giữ được cân bằng, khi chạy còn có chút cảm giác đất rung núi chuyển, về sau Đường Thiên đã tìm được bí quyết, rất nhanh, Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu bộ pháp liền trở nên nhẹ nhàng.

"Tốc độ của Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu cũng không tính là nhanh, ước chừng tương đương với tốc độ trung bình của khinh công ngũ giai. Nhưng nó chỗ tốt ở chỗ, không cần tiêu hao chân lực cùng thể lực, thích hợp với cự ly dài. Trại tân binh Nam Thập Tự binh đoàn, năm đó cũng được gọi là Đà Điểu doanh."

Binh thuộc như lòng bàn tay, khiến cho Dụ Bảo bội phục sát đất.

Dụ Bảo tại đây mở tiệm cũng đã mấy năm, đủ loại nhân vật, thấy cũng nhiều. Rất nhiều nhân vật mặc dù rất lợi hại, nhưng xưa nay không ai có thể dùng một đống đồ bỏ đi ráp lại một cái Cơ Giới Đà Điểu nguyên ven. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu của Nam Thập Tự binh đoàn, Dụ Bảo tự nhiên đã nghe nói qua. Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, trên đời này, thậm chí có người có thể phục hồi nguyên vẹn như cũ Cơ Giới Đà Điểu chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết này.

Hắn càng khẳng định lai lịch Đường Thiên, hiển nhiên tương đối bất phàm.

Hồn tướng học thức uyên bác như thế, chỉ có những...gia tộc có lịch sử lâu dài mới có thể xuất hiện. Hơn nữa, Nam Thập Tự Binh Đoàn a..., đây chính là một trong tam đại binh đoàn thời Thiên Hạt Vương Triều a...! Đoạn lịch sử này đã rất xa xưa, người trẻ tuổi bây giờ có thể biết rõ đều rất ít.

Dụ Bảo có thể tưởng tượng, lúc Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu này xuất hiện trên đường, toàn bộ thành Tam Hồn trở nên oanh động cỡ nào.

Dụ Bảo rất thông minh, hắn lập tức nghĩ đến một điểm bán hàng tuyệt diệu, ngôn từ quảng cáo cũng đều nghĩ ra rồi.

"Từ trong một đống đồ bỏ đi tạo ra Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, kiệt tác thời Tam đại binh đoàn, không gì so sánh nổi!"

"Chỉ cần ngươi có đầy đủ nhãn lực, ngươi liền có thể từ cát sỏi bên trong tìm thấy chân kim!"

"Tới thử vận may xem, Dụ Ký chuyên mua bán Giám Định Vật Phẩm, có hai thứ để trông vào là may mắn và am hiểu!"

Dụ Ký chuyên mua bán Giám Định Vật Phẩm, ha ha, cái tên tiệm này thật sự quá tuyệt vời!

Có Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu làm quảng cáo, mình hoàn toàn có thể chuyên bán phế liệu. Chỉ cần bán giá không cao, tự nhiên có người nguyện ý tới thử vận may. Chính mình có thể quang minh chính đại dùng đồ bỏ đi làm ăn! Chậc chậc, mình tại sao lại nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu như vậy!

Dụ Bảo phảng phất thấy một con đường hoàng kim hiện ra trước mắt.

Đường Thiên lao đi rất nhanh, Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu dùng võ hồn khống chế, vô cùng dễ điều khiển, nó chạy tựa như gió.

Một đoàn người đi ngang qua cửa điếm, một nữ tử trong đó khóe mắt vô ý thức mà hướng trong tiệm liếc qua, nàng liền giật mình ngay tại chỗ. Một lát sau, nàng mới như ở trong mộng tỉnh lại, thất thanh la lên: "Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu!"

Mấy người khác bị tiếng kinh hô của nàng gọi lại, theo phương hướng trong tiệm nhìn tới.

"Đúng là Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu!"

"Oa! Tọa kỵ của Nam Thập Tự Binh Đoàn thời cổ đại...!"

"Quá phong cách rồi!"

Vài tên thiếu nam thiếu nữ, mỗi người vẻ mặt hưng phấn, hai mắt tỏa sáng, không nói hai lời mà gọi nhau vọt vào trong tiệm.

Dụ Bảo nhìn thấy mấy tên này, sắc mặt không khỏi khẽ biến.

Đáng chết, bọn họ sao lại tới được đây?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Xung Đột

Dụ Bảo nhận ra những thiếu niên này.

Trong toàn bộ Hồn Khu, thì thành Tam Hồn cũng không phải lớn. Những người này thường xuất hiện ở thành Tam Hồn, Dụ Bảo tự nhiên nhận ra họ. Những thiếu nam thiếu nữ này bối cảnh thâm sâu, đến từ các gia tộc khác nhau, lại đi cùng một chỗ. Trong thành Tam Hồn, không ai dám động vào.

“Quả thật là Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu!” Một thiếu niên mặc áo trắng quan sát Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, có chút tán thưởng, nói: “Đã sớm nghe nói Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu là một trong những tọa kỵ nổi danh nhất của Nam Thập Tự binh đoàn, không ngờ hôm nay lại gặp vật thật.”

Lúc này, một vị thiếu nữ áo tím bên cạnh thiếu niên áo trắng không ngừng lắc lắc tay áo của thiếu niên áo trắng kia: “Uy ca ca! Ta muốn chim to! Ta muốn chim to!” (Sao chổ này nghe kỳ kỳ nhỉ, “chim to”)

Dụ Bảo biến sắc, nhưng chợt trở nên quái dị.

Sắc mặt vài thiếu niên khác cũng cổ quái, cố nén cười.

Lâm Uy có chút bất đắc dĩ hướng về Đường Thiên nói: “Huynh đài, không biết ngươi có thể bỏ con Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu yêu thích này không?”

Đường Thiên lắc đầu: “Không được!”

“Này tiểu tử, biết điều một chút đi!” La Dịch một bên vốn chỉ nhìn Lâm Uy nói, nhưng vừa nghe Đường Thiên từ chối thì không kìm chế được: “Nói đi, giá bao nhiêu? Đừng để rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Nụ cười trên mặt Đường Thiên thu lại. Có thể nghe ra giọng bất thiện, ngu ngốc trong lời nói của đối phương. Thiếu niên như thần cũng là một bá vương, nghe nói như thế khiến hắn mất hứng. Đường Thiên nheo mắt: “Khẩu khí thật lớn đó!”

“Hừ, xem ra đụng phải khúc xương cứng nữa à!” Sắc mặt La Dịch chuyển thành lạnh lẽo.

Đường Thiên nhìn từ trên cao xuống, bỗng nhiên nhếch miệng cười. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu dưới chân khẽ động, nhằm vào La Dịch mà ầm ầm lao tới.

“Cẩn thận!” Lâm Uy biến sắc.

Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu còn cao hơn Đường Thiên một cái đầu, khoảng chừng hai thước, hoàn toàn chế tạo bằng Thanh Đồng, nặng vô cùng. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu có thể trở thành phối trí tiêu chuẩn cho tân binh của Nam Thập Tự binh đoàn, tự nhiên tính năng vô cùng xuất sắc. Chạy một mạch đường dài có thể bảo trì tốc độ ở mức khinh công ngũ giai. Nhưng tính năng lớn nhất chính là toàn lực chạy nước rút.

Binh nhìn Đường Thiên điều khiển Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu công kích, tâm thần rung động một hồi, chẳng bao lâu sau, công kích chim đà điểu của tân nhân doanh*, Nam Thập Tự binh đoàn cũng danh chấn bốn phương.

*Tân nhân doanh: doanh trại tân binh.

Bạo phát của trọng lượng mấy ngàn cân chạy nước rút sinh ra trùng kích tưởng chừng không gì so sánh được.

La Dịch chỉ cảm thấy trước mắt tối lại, có cảm giác như một ngọn núi đánh đến trước mặt. Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác như hít thở cũng khó khăn.

Hồn Tướng bên cạnh hắn phản ứng cực nhanh, lóe lên một cái đã xuất hiện bên cạnh Đường Thiên.

Phanh!

Hai bên giao thủ, cả người Hồn Tướng bị đánh văng ra xa.

Tốc độ Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu vốn cực kỳ kinh người, mặc dù một quyền vừa rồi của Đường Thiên chỉ là Tiểu Băng Quyền tam giai, nhưng Hồn Tướng như bị búa tạ nện trúng, cả người bắn ra xa.

Binh nhìn cảnh này, trong lòng bốc lên. Động tác Đường Thiên không có nữa điểm khinh xuất, một quyền được vận dụng vô cùng xảo diệu.

Quả thực có chút phong phạm tân binh của Nam Thập Tự binh đoàn!

Binh hơi cảm khái!

Đường Thiên dường như không có ý muốn giảm tốc độ. Hắn cúi người, thân thể trầm xuống. Trong mắt Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu đột nhiên sáng lên một tia hào quang. Hai vuốt chim bỗng chốc đạp mạnh, đầu chim tựa như trường thương trong tay kỵ sĩ xung kích, đâm ngang ra!

Năm tháng tàn phai, chim đồng viễn cổ, lần nữa công kích.

Mục tiêu, La Dịch.

Khí tức thảm liệt, lập tức bao lấy La Dịch.

Sắc mặt Lâm Uy đại biến, trong lòng trầm xuống.

Gương mặt La Dịch xám lại, hắn hoàn toàn bị chấn nhiếp bởi uy thế của đối phương, ngây ra như phỗng, thậm chí còn không né tránh.

Nhưng lúc này, một bàn tay trắng như tuyết, không dấu hiệu xuất hiện phía sau La Dịch, nắm lấy thân thể hắn rồi vội vàng né sang một bên.

Mắt thấy sẽ vượt qua bên vai Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu. Đường Thiên hừ lạnh, đùi phải như độc xà, lặng yên không dấu vết đưa ra.

Đối phương phản ứng cực nhanh, tay kia đưa lên, chát một tiếng, ngăn lại cước này của Đường Thiên.

Nhưng nàng đã đánh giá thấp lực lượng của Đường Thiên trong chiêu vừa rồi. Hạc Thân kình cộng với lực công kích của đà điểu khiến nàng kêu lên một tiếng khó chịu rồi mang theo La Dịch mà văng ra.

“Có chút trình độ đó!”

Trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia hưng phấn. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu trượt trên mặt đường tạo thành hai đường lửa chói mắt, sau khi đi qua để lại trên đất hai rãnh sâu. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu mượn phản lực này ngừng lại, dễ dàng chuyển hướng. Mà thiếu nữ mang theo La Dịch trên trời còn chưa tiếp đất.

“Oa ha! Các ngươi chạy không thoát đâu!”

Đường Thiên còn chưa dứt lời, Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu đã nhảy vọt lên không trung. Mục tiêu chính là thiếu nữ và La Dịch trên không trung.

Lâm Uy lúc này mới kịp phản ứng, sắc mặt vô cùng giận dữ: “Ba Phàm! Tiêu diệt hắn!”

Hồn Tướng cường tráng hung hãn trôi bồng bềnh bên cạnh Lâm Uy mở to mắt, đầu gối khụy xuống, như một viên đạn pháo vừa ra khỏi nòng, phóng thẳng tới Đường Thiên.

Xoạt!

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện phía trước Ba Phàm!

Quỷ Trảo lạnh lùng nhìn chằm chằm Ba Phàm.

Thân thể Ba Phàm tựa như ngọn núi, khỏe mạnh vô cùng, mặt không chút tình cảm, lộ ra nét hung hãn nồng đậm. So sánh thân hình của Quỷ Trảo với hắn thì nhỏ hơn rất nhiều. Quỷ Trảo gầy gò tím tái, phần lưng còng xuống, nhìn như một lão già đói khát nhiều ngày.

Hả? Lâm Uy có chút bất ngờ, nhưng chợt nổi giận: “Ba Phàm! Ngươi ở đó làm gì vậy?”

Vị thiếu nữ muốn đà điểu trước đó tên là Hoa Linh, là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm. Lúc này, nàng thấy động tĩnh quá lớn, cuống quít hạ lệnh cho Hồn Tướng bên cạnh: “Phấn Vũ! Phấn Vũ! Mau cứu Vũ Hi tỷ tỷ!”

Bên cạnh nàng là một nữ Hồn Tướng vận võ phục. Nữ Hồn Tướng mở mắt, xoạt, kiếm được tuốt khỏi võ, thân hình như một thanh kiếm lao thẳng về phía Đường Thiên.

Nhưng lúc này, trên tay Binh xuất hiện một trường thương, mũi thương chỉ vào nữ Hồn Tướng phía xa.

Thân hình nữ Hồn Tướng theo đó cũng chựng lại.

Vũ Hi giữa không trung thấy Đường Thiên đang phẫn nộ lao đến cũng không hề bối rối, hét lên một tiếng: “Vương Đao!”

Rít! Một ánh đao bỗng nhiên chém xuống đầu Đường Thiên.

Đường Thiên thấy lạnh cả người, tóc gáy phía sau đều dựng ngược, không hề chần chờ, rụt đầu lại.

Một luồng đao mang lướt sát da đầu của Đường Thiên.

Đường Thiên vội vàng điều khiển Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu nhảy sang một bên. Trên không trung, một Hồn Tướng cầm đao đang lơ lửng, song chỉ buông xuống, không giận mà uy.

Nhìn sơ cũng biết là loại không dễ gây hấn…

“Ba Phàm!” Lâm Uy lúc này đã hoàn toàn tức giận. Ba Phàm lại không dám công kích đối phương. Trước mặt mọi người, Lâm Uy cảm thấy trên mặt tối sầm, có thể thấy lửa giận trong ngực lớn như thế nào.

Vũ Hi lúc này đã mang La Dịch lướt đến bên cạnh Lâm Uy, nhỏ giọng nói: “Gọi Ba Phàm về đây đi!”

“Gọi về?” Lâm Uy sững sờ, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Thực lực chênh lệch quá xa!” Sắc mặt Vũ Hi còn lưu lại một tia sợ hãi, nhưng nàng vẫn bảo trì được vẻ trấn định.

“Thực lực chênh lệch nhiều?” Lâm Uy không tin: “Không thể nào! Ba Phàm là ngũ giai đó!”

“Đối phương lục giai, hơn nữa không phải là lục giai bình thường đâu!” Vũ Hi thấp giọng nói: “Lần này xem ra, chúng ta đụng phải nhân vật không được trêu chọc rồi!”

Không phải lục giai bình thường…

Lâm Uy ngẩn ngơ, thất thanh la lên: “Không thể nào!”

“Là Vương Đao nói cho ta biết.” Vũ Hi thấp giọng nói.

Lâm Uy lập tức ngậm miệng. Trong các Hồn Tướng của mọi người, Vương Đao của Vũ Hi là mạnh nhất. Với thực lực lục giai có thể ngạo thị quần hùng*.

*Ngạo thị quần hùng: nhìn quần hùng với ánh mắt xem thường. Ai đọc kiếm hiệp nhiều thì quá rành bốn chữ này.

Ánh mắt Quỷ Trảo chuyển hướng sang Vương Đao cách đó không xa. Vương Đao không còn giữ được vẻ thong dong bình tĩnh. Tay nắm chặt đao, như gặp đại địch.

Quỷ Trảo vốn có thực lực thất giai, mặc dù nguyên nhân do hồn hạch làm giảm thực lực còn lục giai. Nhưng hắn vốn là đại sư về trảo công, khiến hắn có thực lực vượt qua Hồn Tướng lục giai bình thường. Giữa Hồn Tướng với nhau có cảm ứng linh mẫn dị thường, vì vậy Ba Phàm mới có bộ dáng co rút như vừa rồi.

Hồn Tướng Phấn Vũ của Hoa Linh dưới sự chấn nhiếp của Binh, cử động nhỏ cũng không dám làm.

Tâm tình Đường Thiên rất không tốt, hắn nhìn chằm chằm vào Vương Đao trên bầu trời. Một đao ban nãy với hắn quá nguy hiểm. Đường Thiên chợt phát hiện, hắn là kẻ yếu nhất ở đây. Điều này khiến tâm trạng của hắn rất khó chịu, hắn chán ghét cảm giác yếu hèn.

Tâm tình Đường Thiên khó chịu, sắc mặt hắn đương nhiên cũng không tốt hơn.

“Bằng hữu của ta mạo phạm các hạ, kính mong các hạ vì niên kỷ nàng còn nhỏ mà lượng thứ cho việc lỗ mãng lần này!” Vũ Hi lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói.

“Vừa rồi còn bày ra thái độ kiêu ngạo, sao bây giờ lại chuyển thành nhỏ tuổi lỗ mãng như thế?” Đường Thiên cười lạnh, trả lời không chút nhân nhượng.

Lâm Uy vẫn mạnh miệng nói: “Các hạ nên tìm chỗ mà khoan dung độ lượng! Ngươi thật sự cho rằng Lâm gia chúng ta dễ trêu vào hay sao?”

Đường Thiên nghe vậy há miệng cười to: “Những tên gia hỏa bị ta đánh trước đây đều nói những lời như vậy…!”

Gương mặt Lâm Uy tràn đầy sự giận dữ: “Ngươi…”

Vũ Hi giữ chặt Lâm Uy, quay sang nhìn chằm chằm Đường Thiên: “Sự việc đã như vậy thì cũng nên giải quyết. Các hạ có điều kiện gì chúng ta đều chấp nhận!”

Cô nương này thật thông minh đó. Đường Thiên hơi chần chờ, nhưng làm cái gì bây giờ. Hắn không có kinh nghiệm trong những chuyện thế này, liền quay sang hạ giọng hỏi Binh: “Binh đại thúc! Lúc trước, các ngươi thường giải quyết như thế nào?”

“Hoặc bắt làm nô, hoặc tự chuộc thân!” Binh phun ra bốn chữ*.

*Nguyên văn: "Yếu ma vi nô, yếu ma tự thục kỳ thân." Binh thổ xuất tứ cá tự. Không hiểu tại sao lại viết là bốn chữ, dù trong bản gốc cũng không phải bốn chữ. Đành giữ nguyên.

Làm nô? Đường Thiên lắc đầu. Bọn kia làm quý tộc đã quen, đem chúng làm nô chính là tai họa cho mình. Ngược lại, phương pháp tự chuộc thân lại tốt. Đường Thiên ngẩng đầu: “Các ngươi đã nhận thua, vậy thì tự chuộc thân đi! Các vị đều là ngươi có thân phận, nếu ai thiếu thì mặt mũi đám người kia cũng thật khó coi nha!”

Vũ Hi gật đầu: “Được!”

Dứt lời, lấy ra một túi nhỏ tinh xảo, ném qua Đường Thiên: “Mười khối hồn hạch ngũ giai, ta tin cái giá này không thấp.”

Trong lòng Đường Thiên kinh hoàng, mười khối hồn hạch ngũ giai, nữ nhân này quả thực nhiều tiền!

La Dịch cùng Lâm Uy cũng lục tục ném túi tiền qua. Chốc lát Đường Thiên đã kiếm được ba mươi khối hồn hạch. Khiến Dụ Bảo đứng một bên chảy nước dãi đầm đìa. Hồn hạch ngũ giai giá trị vượt xa tứ giai, ba mươi khối là một khoảng tiền rất lớn.

Hai mắt Hoa Linh đỏ bừng, vừa khóc vừa nói: “Ta không có mang theo hồn hạch.”

Ba người kia cũng thoáng ngây người.Trên người họ cũng không còn dư khối hồn hạch nào.

“Vậy thì dùng vật khác thay thế đi!” Đường Thiên liếc qua thanh kiếm đeo bên hông Hoa Linh nói: “Ồ… thanh kiếm kia cũng không tệ, lấy nó vậy!”

Vẻ mặt Hoa Linh đau lòng, nhưng vẫn cắn răng tháo bội kiếm bên hông xuống, dồn sức ném về phía Đường Thiên.

Binh bỗng nhiên xuất hiện phía trước Đường Thiên, đưa tay một cái đã bắt được kiếm, lạnh lùng nói: “Ta không thích thú với tù binh không hiểu lễ nghi, tháo kiếm cống nạp cũng được rồi!”

Hắn đi đến Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, dắt thanh kiếm bên cạnh yên cương.

Hoa Linh òa lên khóc lóc, hai người kia không rõ lắm, nhưng sắc mặt Vũ Hi bỗng nhiên biến đổi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tái Lôi Tạp Điếm

Bọn người Lâm Uy sa sút tinh thần, thời gian họ dạo chơi trong ở thành Tam Hồn không phải ngắn, nhưng chưa từng gặp uất ức thế này.

La Dịch bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: "Tên kia thực lực chỉ đạt tam giai, tại sao lại có thể mang theo Hồn Tướng lục giai chứ?"

Vấn đề này tức khắc hút được sự chú ý của mọi người. Đúng vậy, làm sao có năng lực mang một Hồn Tướng lục giai? Đối với gia tộc tích lũy thâm sâu mà nói, về phương diện nghiên cứu hồn tướng, sâu xa hơn so với người bình thường rất nhiều. Bọn họ từ lâu đã phát hiện, bất kỳ võ giả nào mang theo Hồn Tướng chỉ có thể cao hơn so với hắn một cấp.

Nếu như Hồn Tướng vượt hơn hai cấp, thì rất dễ xảy ra nguy hiểm.

Vũ Hi suy nghĩ một chút rồi nói: "Có thể nguyên nhân là do gã Hồn Tướng khác bên cạnh hắn, tên Hồn Tướng không mặt mũi ấy, tên này rất cổ quái. Ta không thể nhìn thấu được, lai lịch phân nữa là bất phàm."

Hoa Linh cong miệng lên, khóe mắt có chút đỏ: "Hắn còn mắng nhân gia không hiểu lễ nghi! Đáng ghê tởm!"

Vũ Hi sau khi hít sâu một hơi, rồi nói: "Đây cũng là lý do vì sao ta hoài nghi lai lịch của hắn. "Tháo kiếm phụng cống" là một lễ nghi cổ xưa mà ta từng thấy qua trong sách, tù binh đầu hàng dâng lên vũ khí của mình. Hiện nay đã không còn ai dùng nữa, đối phương lại tuân theo loại lễ nghi cổ đại này…"

Sắc mặt mấy người khác càng thêm khó coi. Với những gia tộc lớn của bọn hắn mà nói, lễ nghi chính là biểu tượng cho thân phận. Bọn hắn

vẫn luôn muốn có được lịch sử, lễ nghi cổ xưa. Bất kỳ gia tộc nào cũng cố gắng tìm cách kéo lên quan hệ của gia tộc mình với những danh gia cổ đại. Mà thứ để phân xét sự cao quý và lâu đời thường là lễ nghi. Đây cũng là chỗ để bọn họ kiêu ngạo với những gia tộc khác.

Nếu Đường Thiên nghe được những chuyện này, khẳng định sẽ phớt lờ, xem như vô nghĩa.

Nhưng khi bọn Lâm Uy nghe được lời vừa rồi, sắc mặt ngưng trọng hẳn lên. Bọn hắn hiểu rất rõ, gia tộc đối với loại lễ nghi cổ xưa này cố chấp truy cầu* như thế nào.

*Truy cầu: tạm hiểu như ham muốn, theo đuổi, thực hiện bằng được điều gì đó.

“Tháo kiếm phụng cống? Ta chưa nghe bao giờ!” Lâm Uy lắc đầu hỏi: “Là của vương triều nào vậy?”

“Thời đại tam đại binh đoàn.” Vũ Hi trả lời.

Mấy người kia ngược lại hít vào một ngụm khí lạnh, La Dịch lắp bắp: “Trên đời này còn có một gia tộc lâu đời như vậy!”

“Khẳng định là không!” Lâm Uy quả quyết nói: “Nhưng có thể là một nhánh nào đó có tổ tiên ngược dòng lịch sử, tìm hiểu về thời đại này mà thôi.”

Vũ Hi bỗng nhiên hỏi: “Các ngươi có chú ý đến chỗ hắn treo kiếm hay không?”

“Hình như là ở bên hông Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu.” Lâm Uy nhớ lại, trả lời.

“Đúng vậy, là bên cạnh yên cương. Không biết có phải trùng hợp hay không, nhưng ta xem qua mấy bức tranh cổ xưa về Nam Thập Tự binh đoàn, thì chiến lợi phẩm của bọn hắn đều treo cùng một vị trí bên hông. Hơn nữa, “tháo kiếm phụng cống” là một nghi lễ đầu hàng khi đó.”

Sắc mặt mọi người càng khó coi hơn.

Vũ Hi thông minh tinh tế, gia tộc phía sau là một trong bốn gia tộc có nội tình thâm sâu nhất. hiểu biết vượt xa bọn hắn. Hơn nữa, đây lại là một chi tiết không đáng để ý, nhưng chính cái không đáng để ý này lại càng khiến nó thêm phần chân thật.

Thiếu niên kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Trong lòng bọn hắn bắt đầu lo lắng. Bên ngoài, chúng làm việc xằng bậy gì, gia tộc cũng không thèm quản. Nhưng nếu đắc tội với một gia tộc không được động đến, thì gia tộc chúng sẽ gặp chuyện không hay. Hoa Linh càng sợ hơn, òa lên mà khóc.

Vũ Hi vội vàng an ủi mọi người: “Tất cả đừng lo lắng! Nếu như sự thật đúng như chúng ta suy đoán, thì đối phương đã tiếp nhận chuyện chúng ta tự chuộc thân, cũng đã nói rõ ràng ân oán hai bên đã chấm dứt.”

Mọi người nghe xong vẫn giữ vẻ mặt u ám phiền muộn.

****

Đường Thiên sớm đã đem chuyện vừa rồi ném ra khỏi đầu.

Hắn cưỡi Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu chạy như điên trên đường, hấp dẫn vô số ánh mắt người đi đường. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu mặc dù không hoa mỹ, nhưng hình thể của nó lại khổng lồ, cộng thêm động tác nhanh nhẹn, tốc độ cực cao, khiến cho mọi người sợ hãi thán phục.

“Oa! Oa! Binh đại thúc! Thì ra trước kia ngươi lại thoải mái như vậy, mỗi ngày đều cưỡi chim!” Hai tay Đường Thiên ôm cổ Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, hưng phấn kêu to. Hắn chưa từng di chuyển nhanh như thế, tựa như đang bay vậy.

“Tân binh mới cưỡi chim!” Binh bay đằng sau Đường Thiên thuận miệng nói.

“Vậy lúc trước ngươi cưỡi cái gì?” Đường Thiên tò mò.

“…Cũng là cưỡi chim…” Binh ngẩn ngơ, nhưng lập tức bổ sung thêm một câu: “Thân là giáo quan đương nhiên phải là tấm gương tốt! Đây cũng không phải là chuyện không đủ thực lực đâu…!”

“Các ngươi lúc trước mỗi ngày đều cưỡi chim xông pha, nhất định rất thoải mái…” Đường Thiên cảm tưởng mỗi ngày đều di chuyển nhanh như điện chớp nhất định thoải mái đến cực điểm.

“Thật ra rất nhàm chán!” Binh thành thật trả lời: “Ngươi cưỡi lâu sẽ thấy muốn ói thôi!”

“A… vậy sao? Chuyện đùa như vậy làm sao có thể?” Đường Thiên có chút khó tưởng tượng.

“Chiến thuật đà điểu bao hàm sáu mục lớn, mười ba mục nhỏ. Phải đạt tiêu chuẩn bảy phần mười mới hợp cách vượt qua.” Binh giải thích.

“Oa… nghe vậy có lẽ chơi rất vui…!” Đường Thiên mở to hai mắt.

“Chơi rất vui?” Binh cười lạnh: “Nội dung đơn giản nhất là trong hai giây vượt qua mười hai cọc gỗ sắp xếp không có thứ tự.”

Hai giây, vượt qua mười hai cọc gỗ, điều đó không có khả năng. Dù sức bật Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu kinh người, đỉnh điểm có thể đạt đến trình độ lục giai. Nhưng trọng lượng của nó cũng rất nặng, quán tính quá lớn, trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành việc chuyển hướng liên tục, phức tạp như thế tuyệt đối không có khả năng.

“Không thể làm được ư?” Âm thanh khô khan của Binh vẫn như thường: “Đề này rất đơn giản rồi.”

Đơn giản?

Đường Thiên sửng sốt một lát, bỗng nhiên hét lên một tiếng kinh hãi: “Binh đại thúc, thì ra trước kia ngươi lợi hại đến như vậy! Hay là ngươi

dạy ta chiến thuật đà điểu đi!”

“Những thứ này đã lạc hậu rồi!” Thanh âm của Binh lộ ra vẻ mất mát vô cùng: “Những thứ thất bại đã định trước là không còn bất cứ giá trị gì.”

“Vì sao?” Đường Thiên lắc đầu: “Ta cảm thấy rất lợi hại… Binh đại thúc nói những chuyện kia rất đơn giản… nhưng ta cảm thấy không bao nhiêu người có thể làm được đâu.”

“Thời gian là trọng tài công bằng nhất.” Âm thanh của Binh đã khôi phục như cũ: “Một khi đã tan biến, tức là nói lên thời đại của nó đã qua rồi.”.”

Đường Thiên muốn tiếp tục tranh luận, nhưng ánh mắt quét qua phía xa trên đường, lập tức bị thu hút: “Tái Lôi tạp điếm ở đằng kia! Đà điểu, đà điểu, đi thôi!”

Một chân Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu đột nhiên phát lực, thân hình gặp lại, nhẹ nhàng thay đổi tư thế một cách linh hoạt, hướng đến Tái Lôi tạp điếm mà ào ào lao đi.

Trong mắt của Binh đang bay phía sau Đường Thiên, hắn dường như thấy được hình dáng của những tân binh năm đó.

Vọt đến cửa điếm, Đường Thiên khẩn cấp dừng lại. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu vững vàng đứng yên.

Đường Thiên nhảy từ lưng Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu xuống.

“Ồ! Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu!” Một mỹ nữ tóc đỏ chạy ra, vừa thấy Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, hai mắt lập tức sáng lên rồi lao tới. Nàng đi quanh Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu một vòng, lúc sờ cái này, lúc chạm cái kia, thỉnh thoảng lại thốt lên vài tiếng thán phục.

“Ngươi chính là Tái Lôi hả?” Đường Thiên nhìn mỹ nữ tóc đỏ trước mắt, hỏi.

Mái tóc đỏ kia tựa như một đám lửa đang cháy, áo da màu đen bó sát người, cộng với cái váy ngắn đã đem toàn bộ thân hình tuyệt vời của nàng thể hiện ra hoàn toàn, tác dụng lớn vô cùng. Đôi vớ đen men theo đôi chân dài miên man, bên dưới là đôi giày cao gót. Bộ ngực hấp dẫn được bày ra một cách sinh động, đôi môi đỏ mọng mê người. Bên dưới hàng lông mi thật dài là đôi mắt màu xanh da trời, long lanh như biển. Bên dưới mắt trái có ba giọt nước mắt nhỏ*.

*Kiểu như in hình giọt nước mắt lên ấy mà.

“Tiểu đệ đệ! Ngươi cho tỷ tỷ con Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu này được không vậy?” Mỹ nữ tóc đỏ ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười đến mê người, đôi mắt dễ thương kia như phóng điện, trước ngực rung động mãnh liệt.

Đường Thiên lắc đầu dứt khoát: “Không được!”

Nụ cười của mỹ nữ tóc đỏ cứng ngắc lại, thấp giọng mắng: “Chẳng lẽ tuổi còn nhỏ quá, nên không dùng chiêu này được?”

Đường Thiên không quan tâm nhiều như vậy, hắn tò mò hỏi: “Ngươi là Tái Lôi?”

Mỹ nữ tóc đỏ đứng lên, lắc lư mái tóc đỏ hồng như lửa kia, phong tình vạn chủng* nói: “Ta chính là Tái Lôi. Tiểu đệ đệ, nếu ngươi muốn theo đuổi tỷ tỷ, thì chỉ cần ngươi đem bộ Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu này cho tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ đáp ứng ngươi.”

*Phong tình vạn chủng: Hấp dẫn dụ hoặc đến mê người.

Nàng mở to đôi mắt với Đường Thiên, luồng điện phóng ra khiến người qua đường như rơi vào cõi mộng, trong đó có một người bị câu luôn cả thần hồn.

Nàng khom người xuống, khe ngực sâu mê người kia lộ ra hoàn toàn. Thanh âm của nàng vang lên đầy chất gợi cảm hấp dẫn: “Đến lúc đó,

ngươi muốn thế nào, tỷ tỷ sẽ như vậy!”

Đường Thiên kiên quyết lắc đầu trả lời: “Ta chỉ yêu một mình Thiên Huệ thôi.”

Vẻ mặt Tái Lôi cứng đờ, đứng thẳng người lên, vẻ gợi cảm mê hoặc vừa rồi biến mất không còn bóng dáng, tức giận nói: “Nói đi, đến tìm ta có chuyện gì?”

“Ta đến mua thẻ Hồn Tướng.” Đường Thiên nói ra chủ đích.

“Vào đây!” Tái Lôi ném lại một câu, rồi làm mặt lạnh bước vào trong tiệm.

Phía sau, Đường Thiên tò mò đi theo. Vừa vào cửa, hắn lập tức bị thẻ Hồn Tướng treo đầy trên tường hấp dẫn. Dụ Bảo nói không sai, thẻ bài trong Tái Lôi tạp điếm đều có cấp bậc không cao. Cái cao nhất mà Đường Thiên nhìn thấy chỉ là ngũ giai, nhưng ngược lại có rất nhiều thẻ bài ly kỳ cổ quái.

“Ai giới thiệu ngươi tới đây?” Tái Lôi châm một điếu thuốc, thở ra một vòng khói, đôi mắt dễ thương khép nhẹ, mang theo một vẻ lười biếng phong tình: “Đừng nói là tự ngươi tìm đến đây, cửa tiệm này của ta cũng chẳng phải nổi tiếng gì.”

“Dụ Bảo.” Đường Thiên trả lời.

Tái Lôi sững sờ, đáp án này vượt qua phỏng đoán của nàng, bỗng nhiên nàng lấy lại được phản ứng: “Cái bộ Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu này cũng đào được từ chỗ hắn sao?”

“Ngươi đoán giỏi thật!” Đường Thiên trả lời: “Chúng ta mua một đống bỏ đi rồi tự mình ghép lại.”

“Ngươi tự mình ghép lại sao?” Tái Lôi đứng thẳng dậy, điếu thuốc bên miệng cũng bỏ xuống.

“Đúng vậy, là Binh đại thúc ghép thành.” Đường Thiên chỉ vào thân thể bồng bềnh của Binh.

Tái Lôi đã sớm chú ý đến hai Hồn Tướng phía sau Đường Thiên, nhất là Binh. Gương mặt trống trơn kia của Binh, thật khiến người khác chú ý. Sau khi nghe Đường Thiên nói Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu là do Binh ghép lại, trong mắt nàng hiện lên một tia dị sắc.

Nàng rít một hơi thuốc, rồi nói đầy thâm ý: “Có thể phục chế máy móc thời cổ đại tinh thông như vậy, xem ra là một nhân vật lợi hại rồi.”

“Đúng thế!” Vẻ mặt Đường Thiên đồng ý nói: “Binh đại thúc vô cùng lợi hại đó.”

Được rồi... xem ra muốn tìm đầu mối từ trên người tiểu hài tử này quả thực là một ý tưởng ngây thơ...

Khuỷu tay Tái Lôi chống lên bàn, đỡ lấy cằm, dưới ánh đèn mờ mờ của tiệm, nàng đẹp như một bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ: “Được rồi, nói chuyện thẻ bài đi, ngươi muốn mua loại thẻ bài nào?”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Dụng Cụ Trắc Thí Tái Lôi

"Thẻ hồn tướng tứ giai loại tâm pháp ." Đường Thiên giơ tay lên: "Ngươi có thẻ tâm pháp đặc biệt nào không?"

"Tứ giai. . . Đương nhiên là tiệm của ta có...." Tái Lôi cũng hiểu được , thế nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi kỳ quái: "Chạy đến tận thành Tam Hồn để mua thẻ hồn tướng tứ giai , ngươi quả thật rất kỳ quái đó. Nghe qua, có thể thấy ngươi định dùng cho mình , ngươi tu luyện tâm pháp cấp ba là gì?"

"Hạc Khí Quyết." Đường Thiên thành thật trả lời.

"Hạc Khí Quyết!" Vẻ mặt Tái Lôi biến đổi, trong con mắt màu lam ánh lên vẻ kinh ngạc, nàng cẩn thận đánh giá lại Đường Thiên : "Nhìn không ra nha, thiếu niên, trông vậy mà cũng có vài phần bản lĩnh nhé! Hạc Khí Quyết là tâm pháp nổi danh là khó luyện đấy!"

Đường Thiên chống nạnh làm ra cái vẻ mặt rắm thối đầy tự đắc : "Ha ha! Đó là điều đương nhiên , ta là thiếu niên giống như thần mà lại ! Có tạp phiến nào lợi hại , cứ việc mang ra đây!"

"Vị thiếu niên này rất tin vào bản thân a...." Đôi môi mầu đỏ đầy khiêu gợi của Tái Lôi khẽ cong lên thành một vòng cung: "Lại nói tiếp, ở chỗ này của ta cũng có mấy tạp phiến cũng được . Thiếu niên , ngươi chủ tu võ kỹ gì?"

"Ta là chuyên gia cận chiến." Đường Thiên hoàn toàn không có chút khiêm tốn nào : "Rất lợi hại đó nha!"

"Chuyên gia cận chiến. . ." Tái Lôi lại ngẩn người ra: "Đúng là làm ta có chút hiếu kỳ đó."

Nói xong nàng đẩy cánh cửa nhà kho : "Đến đây đi, thiếu niên, hãy cho ta xem ngươi có mấy phần bản lĩnh !"

Đường Thiên nghe thấy vậy , tinh thần liền chấn động: "Chẳng lẽ ngươi muốn đánh nhau với ta sao?"

"Đánh nhau với ngươi ?" Tái Lôi ha ha cười : "Ta không có ý định đánh nhau với chuyên gia cận chiến ."

Bên trong nhà kho rộng hơn so với tưởng tượng nhiều lắm, chiều dài của nhà kho vượt qua hai trăm mét, so với Diễn Võ Trường của học viện Sa Kỳ Mã còn lớn hơn rất nhiều . Bên trong nhà kho ngoại trừ có rất nhiều khí cụ kỳ quái ra còn có rất nhiều máy móc. Đến lúc này Đường Thiên cũng hơi hiểu ra , vì sao Tái Lôi lại yêu thích Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu như vậy.

Tái Lôi đi đến bên cạnh một con người máy mặt sắt : "Đến đây đi, thiếu niên, để ta xem trình độ của người của ngươi thế nào!"

Đường Thiên tò mò dò dẫm đi tới: "Đây là cái gì?"

"Dụng cụ trắc thí Tái Lôi ." Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tái Lôi hiện lên vẻ kiêu ngạo: "Đây là tác phẩm thành công nhất của ta . Ta luôn hứng thú với việc thu thập các loại thẻ hồn tướng cấp thấp, khi nghiên cứu đám thẻ hồn tướng , ta đã phát hiện ra . Thẻ hồn tướng là phương thức vận dụng lực lượng , mà Tinh Thần thạch lại là nguồn suối của lực lượng , nếu như tổ hợp hai thứ này lại với nhau , thì chẳng phải là một hệ thống hoàn thiện hay sao? Tuy ta đã bỏ ra rất nhiều thời gian , nhưng vẫn không thể nào thành công, cho đến cách đây một năm, ta mới ý thức ra được bên trong ý tưởng của ta có khuyết thiếu một khâu mấu chốt cực kỳ quan trọng , đó là bí bảo tinh trần (bí bảo ngôi sao)!"

Đường Thiên bị câu nói của Tái Lôi làm cho hấp dẫn, vô ý thức thốt ra: "Bí bảo tinh trần?"

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy có người giải thích về thẻ hồn tướng như vậy , suy đi nghĩ lại cũng cảm thấy những lời nói kia cũng chính xác a. Thẻ hồn tướng dùng để thuyết minh võ kỹ, mà võ kỹ lại chính là phương thức vận dụng lực lượng a...!

"Cho đến tận bây giờ , câu hỏi bí bảo tinh trần được hình thành như thế nào vẫn chưa có được câu trả lời chính xác . Những bí bảo tình trần giống nhau thường hay tập trung một chỗ , vì thế nhân loại mới dùng từ “tinh tọa” để gọi bọn chúng . Điểm kì lạ nhất ở bí bảo tinh trần , chính là chúng có được Võ Hồn. Bí bảo tinh trần có đẳng cấp càng cao thì Võ Hồn của nó lại càng tiếp cận với nhân loại. Chúng có thể tự thân tu luyện, tự mình hấp thu và luyện hóa năng lượngxung quanh. Điểm này, không hề có bất kỳ một hồn tướng nào có thể làm được."

Thanh âm của Tái Lôi mang theo vẻ điên cuồng quanh quản khắp thương khố.

Đường Thiên nghe thấy vậy định mở miệng phản đối, bởi Binh đại thúc có thể tự mình tu luyện a...!

Nhưng sau đó hắn lập tức bị nhũng lời nói tiếp theo của Tái Lôi hấp dẫn.

"Sau đó ta bỗng nhiên hiểu được. Điều này chẳng phải giống với người bình thường hay sao , mặc dù chúng ta có kinh mạch, có chân lực, có đan điền, nhưng việc thúc dục những thứ đó chẳng phải là nhờ vào đầu óc chúng ta hay sao. Bên trong thẻ hồn tướng và Tinh Thần thạch chỉ có một hệ thống , chứ không hề có đại não! Nhưng bí bảo tinh trần lại hoàn mỹ bù được điểm khuyết thiếu này . Vì thế ta bắt đầu đưa hệ thống này vào bên trong bí bảo, và ta đã thành công!"

Đường Thiên chăm chút lắng nghe.

"Bởi vì bí bảo tinh trần có lực lượng , cho nên đều bị mọi người dùng như một vũ khí. Nhưng điều này là hành vi lãng phí đến mức độ nào a..., như vậy linh tính của Võ Hồn bên trong bí bảo đã hoàn toàn bị lãng phí rồi! Mọi người chỉ coi trọng lực lượng của bọn nó, còn về phần linh tính của Võ Hồn thì mọi người lại không hề chú ý tới. Chỉ có những bí bảo tinh trần có đẳng cấp cao thì Võ Hồn của chúng mới có thể tự động tu luyện, tự mình trở nên mạnh mẽ, từ đó mới đạt sự ưu ái của mọi người. Có thể nói quãng đường của nó cũng như một nhân loại vậy...!"

"Sau đó thì sao , sau đó thì sao?" Đường Thiên sốt sắng hỏi.

"Sau đó ta đã chế tạo thành công dụng cụ trắc thí Tái Lôi ." Tái Lôi đắc ý nói.

Lập tức ánh mắt của Đường Thiên rơi lên dụng cụ trắc thí Tái Lôi , hình dạng của nó hoàn toàn mô phỏng theo hình dáng của nhân loại, toàn thân đen thui, kích cỡ giống nhân loại , kết cấu toàn thân vô cùng tinh vi , thậm chí ngay cả ngũ quan trên mặt đều rõ ràng , các khớp tay khớp chân hay các đốt ngón tay thoạt nhìn qua thì tương đối phức tạp.

"Ban đầu , vốn Thanh Đồng là lựa chọn tốt nhất, nhưng công thức điều chế Thanh Đồng cổ đại đã biến mất từ rất lâu rồi , mặc dù ta đã thử rất nhiều lần, nhưng kết quả vẫn là quá trình truyền năng lượng vẫn không được thông suốt cho lắm . Về sau ta liền lựa chọn Hắc Thiết , A..., giá thành Hắc Thiết cũng tương đối thấp ." Tái Lôi lập tức nói: "Bên trong bí bảo là một kiện Thanh Đồng bí bảo, đó là một kiện do ta chiếm tiện nghi lớn, khá rẻ tiền . A..., ngươi là chuyên gia cận chiến, như vậy ta sẽ chọn cho ngươi mấy miếng tạp phiến nha."

Dứt lời Tái Lôi chọn ra năm cái tạp phiến, mở mặt sau của dụng cụ trắc thí Tái Lôi ra , rồi đem năm cái tạp phiến cắm vào.

"Hoan nghênh sự theo dõi trận đấu của dụng cụ trắc thí Tái Lôi !" Trên mặt Tái Lôi đầy vẻ cuồng nhiệt, nàng dùng một ngón tay chỉ vào Đường Thiên rồi nói : "Lên đi! Dụng cụ trắc thí Tái Lôi !"

Bỗng thân hình người máy màu đen chợt lóe lên.

Đường Thiên hơi rùng mình, thật nhanh a!

Không nói hai lời, hắn lập tức nhảy lên rồi xuất một quyền đánh về bên cạnh.

Phanh!

Nắm đấm của Đường Thiên và thiết quyền của đối phương trực tiếp va chạm nhau , không chút kỹ xảo .

Đường Thiên liền lùi lại phía sau vài bước, lực lượng rất mạnh ! Điểm mấu chốt chính là quyền kình của Hắc Thiết Nhân rất quỷ dị, nó giống như là một mũi khoan xoắn vào bên trong nắm đấm của Đường Thiên .

Chân của Hắc Thiết Nhân đột nhiên phát lực, thân hình như mũi tên, vọt về phía Đường Thiên .

Bàn tay của Đường Thiên khẽ run lên, Toái Ảnh Chưởng đột nhiên bùng nổ.

Bàn tay trái của Hắc Thiết Nhân khua lên không trung một vòng, lập tức toái ảnh đang bay đầy trời biến mất, còn quyền phải lại như tên bay khỏi cung, xuất ra một quyền .

Đường Thiên hơi xê dịch bước chân , nghiêng người né tránh một quyền này, lập tức kình khí lạnh thấu xương bay sượt qua khuôn mặt của Đường Thiên , đồng thời năm ngón tay của Đường Thiên cong lại như móc câu, khóa chặt cổ tay của đối phương.

Nhưng không ngờ Hắc Thiết Nhân lại đồng thời trở tay khẽ bóp.

Đường Thiên phản ứng cũng cực nhanh, thừa cơ kéo mạnh một phát, cận thân lên gối.

Bốp!

Hắc Thiết Nhân cũng cong đầu gối chống đỡ.

Rầm rầm rầm!

Trong phạm vi rất nhỏ, hai bên liên tục dùng cách lấy nhanh đối nhanh , làm người ta nhìn đến hoa cả mắt, tốc độ của cả hai nhanh đến mức khó có thể nhìn rõ động tác.

Trên mặt Tái Lôi lộ ra vẻ khẩn trương, còn Binh vẫn cứ bình tĩnh thong dong còn mang vài phần vừa ý.

Đánh đến cao hứng, động tác của Đường Thiên càng lúc càng nhanh, đây là lần đầu tiên hắn được đánh đến sướng cả tay như vậy. Muốn tìm một đối tượng phù hợp để đối luyện như vậy , cũng không hề dễ dàng . Có vài loại võ kỹ của Hắc Thiết Nhân , Đường Thiên cũng không biết được tên của nó , nhưng bọn chúng đều là những võ kỹ hết sức cổ quái và xảo trá.

Nhưng Đường Thiên không hề sợ hãi, động tác càng lúc càng trở nên linh hoạt, các chiêu thức liền mạch như hạ bút thành văn. Những võ kỹ này đều là những võ kỹ mà hắn đã luyện đến mức vô cùng thuần thục , nếu như chỉ xét trên mức độ thuần thục , thì không ai có thể bắt bẻ lại Đường Thiên . Mức độ này so với trình độ hoàn mỹ trên lý luận , còn cao hơn một tầng , đó chính là cấp đại sư. Chỉ có lý giải rất sâu về võ kỹ mới có khả năng đạt tới điều đó.

Trình độ cấp đại sư sẽ đột phá được sự ràng buộc của cấp bậc .

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Thiên gặp phải một đối thủ có tốc độ phản ứng không hề thua kém mình . Trước đây những đối thủ của hắn , chỉ có thể vượt mặt hắn về mặt võ kỹ , chứ nói về khả năng phản ứng thì gần như chẳng có ai có thể so lại với hắn . Đó cũng là lí do tại sao Ngụy lão đầu lại đề nghị hắn đi theo con đường chuyên gia cận chiến này,

Đường Thiên có tốc độ phản ứng cực nhanh, vượt xa người bình thường .

Quyền ảnh và động tác của hai bên không ngừng nhanh hơn, sắc mặt của Tái Lôi cũng trở nên khẩn trương, lúc này nàng đã không thể nhìn thấy rõ động tác của bất kì ai trong hai người.

Trong mắt nàng, động tác của hai bên chỉ còn lại một mảng mơ hồ.

Trong đáy mắt Đường Thiên nổi lên màu đỏ của hỏa diễm. Nếu có người nào quen thuộc với hắn hắn sẽ biết, đây là lúc chiến ý của Đường Thiên bắt đầu sôi trào. Nhưng không ai biết rằng , lúc này tâm của Đường Thiên lại tĩnh lặng và lạnh lùng như băng tuyết.

Trực giác của hắn giống như một tấm gương bóng loáng, phản chiếu khung cảnh xung quanh rõ ràng đến từng chi tiết .

Công kích và biến chiêu của hắn trở nên nhanh hơn, và hợp lý hơn.

Lúc trước , động tác của Đường Thiên có một chút không được lưu loát, không đủ liền mạch. Mặc dù mỗi một chủng võ kỹ hắn đều tu luyện đến mức hoàn mỹ, nhưng hắn chưa bao giờ đem vài loại võ kỹ dung hợp lại với nhau tới mức hoàn mỹ . Nhưng hiện tại, những điểm khúc mắc chưa được liền mạch này đang dần bị mài đi, làm động tác của Đường Thiên lúc càng liền mạch , thậm chí còn xuất hiện một tia cảm giác tùy tâm sở dục*.

*Tùy tâm sở dục: tâm muốn thế nào sẽ ra như vậy.

Đường Thiên tiến bộ làm Hắc Thiết Nhân bắt đầu cảm thấy có áp lực.

Trong hai mắt Hắc Thiết Nhân hiện lên ánh sáng yêu dị đỏ hồng , đồng thời công kích của nó cũng gia tăng trong phạm vi lớn.

Lập tức sắc mặt Tái Lôi đang đứng ở bên cũng biến hóa, nàng biết rõ điều này có nghĩa là như thế nào, điều này có nghĩa là dụng cụ trắc thí Tái Lôi cho rằng phương thức công kích bình thường không thể tạo

thành uy hiếp với Đường Thiên . Vì thế dụng cụ trắc thí Tái Lôi mới khởi động hình thức “cường lực”, trong hình thức này , tiêu hao Tinh Thần thạch sẽ tăng lên gấp bội, đồng thời còn có cả khả năng thẻ hồn tướng bị thiêu hủy .

Hình thức “cường lực” vừa đưa ra , lập tức Đường Thiên trở nên chật vật không chịu nổi, lúc này công kích của Hắc Thiết Nhân đột nhiên trở nên dồn dập giống như mưa to gió lớn .

Hắn nhanh chóng bị rơi vào hạ phong.

Nhưng Đường Thiên không phải là người dễ dao động hay khẩn trương, mà hoàn toàn ngược lại , ý chí chiến đấu của hắn lại càng thêm sục sôi, đồng thời sâu bên trong nội tâm của hắn vẫn tĩnh lặng như là như băng tuyết . Trực giác vẫn bóng như gương.

Nửa phút!

Chỉ trong thời gian nửa phút sau khi Hắc Thiết Nhân mở ra hình thức “cường lực” , Đường Thiên đã hoàn toàn bị áp chế triệt để rơi vào thế hạ phong, khoảng thời gian này hắn chỉ có thể miễn cưỡng mà giữ vững vị trí môn hộ. Bả vai, đùi và vài nơi khác đều đã trúng vài quyền.

Nhưng bắt đầu từ khoảng thời gian từ giây thứ bốn mươi giây trở ra , Đường Thiên bắt đầu ổn định lại thế cục, đồng thời tần số công kích của hắn cũng bắt đầu tăng lên một lần nữa , động tác liền mạch càng lúc càng trôi chảy.

Đường Thiên tập trung đến mức chưa từng có , dường như vài loại võ kỹ dần trở lên mơ hồ trong lòng hắn.

Rầm rầm rầm!

Thanh âm quyền, chưởng, cước giao nhau của hai bên dày đặc như mưa.

Sau khi Đường Thiên đã ổn định lại cục diện, cũng không biết có phải vì hắn đang ở trong trạng thái tập trung chưa từng có hay không. Chỉ biết rằng công kích dồn dập như mưa to gió lớn của Hắc Thiết Nhân ở trong mắt hắn , dường như không còn đáng sợ như lúc nãy.

Trong lòng Tái Lôi dấy lên cảm giác kinh hãi không thể nào hiểu nổi , bởi tần suất công kích của Đường Thiên đang không ngừng tăng lên ! Lúc này đột nhiên nàng ý thức ra rằng , mình đã gặp phải quái thai rồi!

Bỗng nhiên, trong đáy mắt Đường Thiên ánh lên một đạo hàn mang*.

*Hàn mang: ánh sang lạnh lẽo

Vai phải của Hắc Thiết Nhân có một sơ hở!

Hầu như không cần phải nghĩ ngợi, bàn tay ngăn cản một quyền của Hắc Thiết Nhân , đồng thời bả vai Đường Thiên bỗng dưng co rụt lại một cách quỷ dị rồi bắn ra, dùng một động tác hết sức độc đáo , toàn thân đâm về phía bả vai của Hắc Thiết Nhân .

Lập tức động tác của Hắc Thiết Nhân hơi bối rối, nó định dùng cánh tay ngăn cản một kích này.

Nhưng dường như Đường Thiên đã tiên liệu được bước này , bàn tay hắn như một cái khóa, chỉ trong nháy mắt đã trượt đến khuỷu tay của Hắc Thiết Nhân nơi có khớp khuỷu tay, vừa chế trụ khớp này , đồng thời khuỷu tay của hắn gập lại tạo thành một góc nhọn, rồi bất ngờ hướng về phía bộ ngực của Hắc Thiết Nhân đánh tới.

Khuỷu tay không hề có chút kỹ xảo nào trực tiếp đánh mạnh lên lồng ngực của Hắc Thiết Nhân , đồng thời Hạc Thân kình mãnh liệt tuôn trào.

Khi Hắc Thiết Nhân bị đánh trúng , lập tức toàn thân nó cứng ngắc.

Phựt, bộ ngực của nó toát ra một tia hỏa diễm, chỉ trong chốc lát ngọn hỏa diễm này đã bùng lên . Đường Thiên giật mình, phục hồi tinh thần từ trong trạng thái chiến đấu , vội vàng lách sang một bên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thẻ Bài Mới

"Ồ, làm sao lại bị cháy vậy?" Đường Thiên vẻ mặt vô tội.

Tái Lôi ngây người, bỗng nhiên miễn cưỡng cười nói: "Không phải lỗi của ngươi, xem ra thiết kế vẫn còn có chỗ thiếu sót a...."

Đường Thiên nghiêng đầu nghĩ: "Ta cảm thấy, mặc dù bí bảo tinh trần có Võ Hồn, rất thông minh, nhưng khẳng định không có cách nào so sánh với con người.... Như thế mà nói, tại sao ngươi không thiết kế nó thành trang bị phụ trợ chiến đấu? Nếu như vậy, nhất định sẽ rất lợi hại a! Nó có thể trợ giúp con người chiến đấu, lại thông minh. Nếu như ta có một kiện vũ khí như vậy, có thể dùng năm loại vũ kỹ, ta đây lại có mười loại vũ kỹ nữa, người khác nhất định đánh không thắng được ta!"

Tái Lôi có cảm giác đầu mình giống như bị một tia sét đánh trúng, cả người ngây ra như phỗng.

Tại sao mình lại không nghĩ ra!

Đúng vậy a, Võ Hồn dù thông minh, nhưng không cách nào sánh được với con người, để nó cùng võ giả đối địch, bản thân đã đi sai đường a.... Nếu đem hệ thống này, dùng trợ giúp võ giả chiến đấu, nó sẽ trở nên cực kỳ hữu dụng.

Không cần học tập, có thể ngay lập tức sử dụng được vũ kỹ mới, Tái Lôi lập tức ý thức được giá trị trong đó.

Lập tức, vô số linh cảm hiện lên trong đầu nàng, nàng có thật nhiều ý tưởng tuyệt diệu, nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác, phát minh của

mình, nói không chừng sẽ thay đổi thế giới! Cái ý tưởng buồn cười này xuất hiện trong đầu, làm cho nàng đột nhiên kích động hẳn lên.

Nàng ngơ ngác đứng ở đó, vô số ý tưởng trong đầu nàng giống như gió bão đang kích động, va chạm!

Đường Thiên nhận ra Tái Lôi lúc này không thích hợp để quấy rầy, rất thức thời mà không có gọi nàng, mà là cùng Binh hưng phấn trò chuyện, hoa chân múa tay vui sướng: "Binh đại thúc, ta cảm giác vừa rồi hình như lại tiến bộ!"

Binh không tiếp lời, mà là nhìn chằm chằm Đường Thiên: "Ngươi tại sao lại nghĩ ra ý tưởng vừa rồi?"

"Ý tưởng vừa rồi?" Đường Thiên vẻ mặt kinh ngạc: "À, tùy tiện nghĩ ra thôi.... Chẳng lẽ không đúng sao? Binh đại thúc chẳng lẽ không nghĩ như vậy ư?"

Binh không có lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Đường Thiên. Hắn so với Đường Thiên kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn nhiều lắm. Vừa rồi Đường Thiên cùng dụng cụ trắc thí Tái Lôi chiến đấu, hắn cũng không ngạc nhiên. Trước đây ở Nam Thập Tự Binh Đoàn, vẫn tồn tại thứ như vậy. Đó là đỉnh phong thời cổ đại, bất luận là máy móc, hay là Võ Hồn, đều là một loại thủ đoạn trọng yếu để huấn luyện tân binh. Binh đối với cái này không thể quen thuộc hơn. Các tân binh ngay từ đầu đối mặt với huấn luyện mô phỏng thực chiến như vậy, nhìn chung vô cùng chật vật, nhưng theo kinh nghiệm tăng lên, một tân binh hợp cách luôn có thể đánh bại mô hình huấn luyện cường đại hơn hắn.

Con người luôn thông minh nhất.

Dụng cụ trắc thí Tái Lôi mặc dù nhìn qua tinh ranh hơn, nhưng Binh không có quá mức kinh ngạc. Máy móc huấn luyện thời của bọn hắn, mặc dù thô ráp, nhưng lực phá hoại cũng cường đại hơn nhiều, đem ra so sánh, dụng cụ trắc thí Tái Lôi tựa như một món đồ chơi tinh xảo.

Binh rất bình tĩnh, dù là Đường Thiên thủ thắng, hắn cũng không quá kinh ngạc. Dưới con mắt của hắn, Đường Thiên có được hết thảy những tố chất một binh sĩ xuất sắc cần phải có. Chưa bao giờ ngừng tu luyện, không chỉ không ngừng, hơn nữa còn đối với tu luyện cố chấp vượt qua người thường. Mà lúc chiến đấu chưa bao giờ luống cuống, là điển hình của thiên tài chiến đấu, chân chính là cuồng nhân chiến đấu.

Hắn rất khó tưởng tượng, người như vậy, mà trước đó lại bị coi thường đến vài năm.

Binh căn bản không tin dụng cụ trắc thí Tái Lôi có thể chiến thắng Đường Thiên.

Kết quả như hắn sở liệu, Đường Thiên đạt được thắng lợi. Nhưng câu nói kia của Đường Thiên, lại làm cho Binh thật sự kinh ngạc. Kinh nghiệm chiến đấu của Binh phong phú, hắn lập tức ý thức được câu nói kia của Đường Thiên, ẩn chứa giá trị kinh người.

Thằng này. . . Luôn làm cho người ta giật mình a.... . .

Tâm tình Binh cuồn cuộn dâng lên, lâu rồi hắn không có biểu hiện mất bình tĩnh ra mặt như vậy. Đường Thiên trong mắt hắn vẫn là thiếu niên chưa biết suy nghĩ, là động vật đơn giản, là tên gia hỏa chưa tính được đến một trăm , đột nhiên nói ra một câu long trời lở đất như vậy, làm Binh nghẹn họng, nhìn trân trối đứng nhìn.

Chẳng lẽ mình đã xem thường thằng này. . . Kỳ thật hắn vẫn có chút thông minh. . .(mới một chút thôi hả?)

Binh bắt đầu tự mình hoài nghi chính mình.

Đường Thiên thấy Binh đại thúc tựa hồ bị lời nói vừa rồi của mình trấn trụ, lập tức dương dương đắc ý: "A ha, thiếu niên ý nghĩ như thần, bao la như biển cả."

Đều là nước sao. . .

Binh trong lòng lặng yên nghĩ, hắn quyết định mà đem vấn đề này vứt qua một bên. Rất hiển nhiên, Đường Thiên chẳng qua chỉ là nói đúng lúc mà thôi, tay mơ như hắn, làm sao hiểu được chiến đấu.

"Ha ha! Quả nhiên không hổ là thiếu niên như thần, giúp ta giải quyết xong vấn đề lớn a...!" Tiếng nói từ sàn thi đấu phía sau lưng truyền đến, cặp mắt mê người kia, lúc này vẻ mặt hưng phấn, tràn ngập tin tưởng, nàng hướng Đường Thiên tự nhiên cười nói: "Ta quyết định miễn phí cho ngươi hai tấm thẻ!"

Đường Thiên càng thêm đắc ý, nhưng sự chú ý của hắn lập tức bị thẻ hồn tướng hấp dẫn: "Nhất định phải lợi hại nha!"

"Ha ha!" Tái Lôi cười to: "Hi hi, nhất định phải lợi hại mới xứng với thiếu niên như thần a...!"

Trên tay nàng là một thẻ hồn tướng màu bạc, trắng như tuyết: "Ngươi lúc đầu nói cần thẻ hồn tướng cấp bốn, xứng đôi với Hạc Khí Quyết. Trên tay của ta chỉ có thẻ Tứ Thiên Long này, nó là tâm pháp chân truyền của Thiên Long tinh tọa. Thiên Long tinh tọa cũng một thời hiển hách, nhưng cũng xuống dốc rất nhanh, cùng chòm sao Thiên Hạc có chút tương tự. Ta thấy ngươi đã tu thành Hạc Thân, Hạc Khí Quyết tinh túy ở chỗ Hạc Thân hóa kình, ngay cả khi ngươi đạt đến cấp năm, vẫn phát huy uy lực tương đối. Khi ngươi đạt đến cấp sáu, trừ phi ngươi học được tâm pháp cao cấp khác của Hạc phái, bằng không mà nói, Hạc Thân Kình khi đó chỉ có thể phát huy tác dụng rất mơ hồ. Tứ Thiên Long chỉ có cấp bốn. Tâm pháp của Thiên Long tinh tọa rất đặc biệt, từ Nhất Thiên Long đến Thất Thiên Long, tu luyện đến cấp tám, mới có thể chính thức chuyển biến về biến chất, gọi là Bát Bộ Thiên Long, vô cùng lợi hại. Ngoại trừ Bát Bộ Thiên Long, bộ tâm pháp này lợi hại nhất là Thiên Long Kình."

Đường Thiên lắng nghe cực kỳ cẩn thận, trong miệng hắn thì thào: "Thiên Long Kình. . ."

"Không sai, Hạc Kình sắc bén, Long Kình dữ dằn. Nếu như ngươi có thể lĩnh ngộ Thiên Long Kình, ngươi giơ tay nhấc chân uy lực tự nhiên tăng gấp đôi. Đấu pháp của ngươi đã rất có uy lực, nếu thêm vào Thiên Long Kình, uy lực lại càng lớn. Hơn nữa, Hạc Kình cùng Long Kình chuyển hóa qua lại, có thể có một ít biến hóa. Mặc dù Thiên Long Kình rất khó luyện, nhưng ngươi ngay cả Hạc Thân cũng có thể luyện thành, thiếu niên như thần, ta đánh giá cao ngươi đó!"

Tái Lôi hướng Đường Thiên chớp chớp mắt.

Đường Thiên không có nửa điểm khiêm tốn, cầm lấy thẻ hồn tướng, tự tin nói: "Ta nhất định có thể luyện thành Thiên Long Kình!"

Tái Lôi không che dấu chút nào vẻ tán thưởng, xoát, giữa hai ngón tay lại thêm một cái thẻ khác: "Ngươi đúng là chuyên gia cận chiến trời sinh a... Nhưng ta phát hiện, ngươi có một nhược điểm, là cước pháp của ngươi. Cước pháp của ngươi so với công phu của tay, kém hơn nhiều lắm. Thẻ này tên là Song Thoái Liên Hoàn Cước, rất thích hợp chiến đấu cận chiến. Nó có vài điểm phải lưu ý, mượn lực đả lực, công kích liên miên không dứt, hơn nữa kình khí lại rất lớn, thi triển ra như pháo, rất thú vị. Nếu như ngươi lĩnh ngộ Thiên Long Kình, dung nhập vào trong cước pháp, uy lực lại càng lớn!"

"Nghe có vẻ rất khá a...!" Đường Thiên hai mắt tỏa ánh sáng, hai tấm thẻ này đều rất hợp ý của hắn.

Đường Thiên bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn thoáng qua dụng cụ trắc thí Tái Lôi bị đốt thành tro bụi kia, quay sang hỏi Tái Lôi: "Tái Lôi, ngươi muốn cải tạo dụng cụ trắc thí mới hay sao?"

Tái Lôi buông buông tay: "Ta trước tiên cần hoàn thiện ý tưởng đã, Hắc Thiết đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng bí bảo thì chưa. Bí bảo này khiến ta tốn không ít công sức mới tìm được. Hiện tại ta chỉ có thể dùng một vài thẻ cấp thấp. Hệ thống này, thẻ cấp bậc càng cao, yêu cầu đối với bí bảo cũng rất cao. Đốt tiền kinh người a, ta phải tích lũy nhiều tiền hơn nữa."

Đường Thiên lặng lẽ, trong tay cầm một thanh bảo kiếm, đưa cho Tái Lôi: "Bí bảo này cho ngươi. Ta không cần kiếm, ở trên tay ta cũng không có tác dụng. Vừa vặn để ngươi dùng làm dụng cụ trắc thí mới."

Tái Lôi cũng không sĩ diện hão, thoải mái nhận lấy, ngoài miệng trêu chọc nói: "Chậc chậc, thiếu niên quả nhiên còn trẻ mà lắm tiền a..., vừa ra tay đã là một kiện bí bảo, xa xỉ đến nỗi ngay cả tâm hồn thiếu nữ của tỷ tỷ cũng rung động. Tỷ tỷ vô cùng thích làm giàu, vô cùng yêu thích đàn ông có tiền, ngươi mặc dù tuổi hơi nhỏ một chút, không bằng theo tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ yêu thương chăm sóc ngươi. . ."

Khi nàng nhận lấy, nhìn kỹ, không khỏi ồ lên một tiếng: "Ồ, Thố Ti Kiếm, bí bảo Thanh Đồng của Thiên Thố tinh tọa, là lần đầu tiên ta nhìn thấy a...."

"Là ta vừa mới đánh bại mấy tên gia hỏa, bọn hắn tự chuộc thân, có tiểu cô nương trên người không mang hồn hạch, ta liền lấy thanh kiếm này." Đường Thiên không hề để ý nói.

Tái Lôi ngẩn người, chợt bừng tỉnh đại ngộ: "Ta biết là ai rồi! Hì hì, thiếu niên, không bằng ngươi kiếm một cơ hội, đem bọn họ bắt lại lần nữa? Trên người bọn họ cũng không ít thứ tốt đâu!"

Tái Lôi hai mắt tỏa ánh sáng, vô số những vì sao ở bên trong bồng bềnh, Đường Thiên chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, rất kiên quyết mà lắc đầu: "Mọi người ân oán xóa bỏ rồi, trừ phi bọn hắn trở lại đắc tội ta, nếu không ta sẽ không chủ động đi làm chuyện xấu."

Tái Lôi mặt mũi tràn đầy tiếc nuối.

Binh bỗng nhiên nói: "Ngươi có sách lịch sử về thành Tam Hồn không?"

"Ngươi đối với thành Tam Hồn cảm thấy hứng thú?" Tái Lôi có chút kinh ngạc: "Thành Tam Hồn tại Hồn Khu có thể không được coi là thành lớn, lịch sử cũng không quá một nghìn năm."

"Hồn Khu?" Binh nhạy cảm nắm được hai chữ này.

"Ngay cả hồn khu cũng không biết sao? Các ngươi đến cùng là người đến từ thời nguyên thủy nào a...!" Tái Lôi ánh mắt quái dị, nhưng rất nhanh, nàng liền nhíu mày suy tư: "Các ngươi đi theo hướng Tây, có một thư viện nhỏ, bên trong có một ít sách liên quan, trong đó giới thiệu rất kỹ càng. Nói thật, ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với máy móc cổ đại."

"Cảm ơn!" Binh quay người muốn đi ngay.

Đường Thiên cũng chuẩn bị ly khai, nghe được Tái Lôi bỗng nhiên ở phía sau nói: "Này, thiếu niên thần thoại, qua mấy tháng nhớ tới đây xem thành quả mới của ta nha...!"

Đường Thiên nghe vậy tinh thần chấn động, lớn tiếng nói: "Cứ định như thế đi! Thiếu nữ như thần, ngươi phải cố gắng lên!" Thật sự chờ mong, nhắc nhở của mình sẽ khiến cho Tái Lôi làm ra đồ vật kỳ quái gì đây?

Nói xong Đường Thiên phất tay với Tái Lôi, nhảy lên Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, rầm rập ly khai.

"Thiếu nữ như thần. . ." Tái Lôi ngẩn ngơ, một nụ cười hiện ra trên khóe miệng của nàng: "Thật sự là người thú vị, A..., xem ra rất có tiền đấy, không thể câu được con rùa vàng này về, vậy thì lôi kéo thành nhà tài trợ. . . Tái Lôi có được nhà tài trợ, oa, nghe có vẻ rất lợi hại!"

"Được, tìm xem Hắc Thiết có còn không. . . Có chút đói bụng. . . Giống như một ngày chưa ăn cơm a.... . ."

"A... A... A..., cuối cùng cũng ăn xong một túi bánh bích quy. . . Trời ạ. . . Vì sao thế giới này làm người ta tuyệt vọng như vậy. . ."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bị Gạt

Binh và Đường Thiên cũng không tốn bao nhiêu công sức để tìm tới thư quán trong lời của Tái Lôi.

Từ thư quán đi ra, Binh luôn giữ vẻ trầm mặc.

Đường Thiên đối với lịch sử Hồn Khu không hề có hứng thú. Cái lịch sử đấy cũng không phải rất lợi lại, nội dung ít ỏi như vậy lại khiến Binh đại thúc tổn hao tâm tư. Thiếu niên như thần chỉ nên đi khiêu chiến võ kỹ cường đại mà thôi.

Vừa về đến trại huấn luyện tân binh, Đường Thiên điên cuồng tu luyện.

Chuyến đi thành Tam Hồn lần này, kỳ thực, trong nội tâm Đường Thiên chất chứa một sức mạnh thúc đẩy. Nhất là lúc đối phó bốn thiếu niên kia, hắn bị Hồn Tướng đối phương áp chế không thể ngẩng đầu lên được. Chuyện này khiến Đường Thiên khó chịu, vô cùng khó chịu. Bản thân lại bị một Hồn Tướng áp chế, quả thật rất bực bội.

Đường Thiên bắt đầu tu luyện Tứ Thiên Long.

Chân lực hắn sớm đã đạt đến cảnh giới tam giai viên mãn. Phá tan bình cảnh viên mãn này không tốn một chút sức lực, nước chảy thành sông. Đường Thiên lập tức cảm nhận được giữa Tứ Thiên Long và Hạc Khí Quyết có điểm khác biệt. Hạc Thân Kình sắc bén, khí lực bản thân lại bền bỉ, lâu dài. Tứ Thiên Long sinh ra chân lực mười phần mạnh bạo, khí kình chảy trong kinh mạch như dòng dung nham tuôn trào, chỉ cần va chạm là như trời long đất lở.

Sau khi bước vào tứ giai, chân lực Đường Thiên tăng lên gấp năm lần.

Chân lực Thiên Long lập tức chiếm vị trí chủ đạo. Nhưng như lời Tái Lôi nói, chỉ cần một phần sáu chân lực Hạc Thân không tiêu tán thì sẽ âm thầm dung nhập vào chân lực Thiên Long trong cơ thể Đường Thiên. Điều làm người ta ngạc nhiên chính là, hai loại chân lực không giống nhau, lại có thể dung hợp hoàn mỹ. Nhất là hiện tại, Đường Thiên thử dùng phương thức Hạc Thân kình thúc dục chân lực Thiên Long, Hạc Thân kình không hề có một chút biến hóa.

Mà Thiên Long kình theo lời Tái Lôi, thì Đường Thiên không có tý đầu mối nào. Nhưng hắn cũng không nôn nóng, tu luyện Hạc Thân giúp hắn hiểu được, chính thức lĩnh ngộ tinh túy cần kiên nhẫn và kỳ ngộ.

Chân lực Thiên Long so với chân lực trước đó của hắn mạnh mẽ hơn nhiều. Đến lúc này Đường Thiên mới hiểu được sự chênh lệch vô cùng lớn giữa chân lực tam giai và chân lực tứ giai. Nếu không phải hắn luyện được Hạc Thân, thì chuyện lấy chân lực tam giai đối kháng với chân lực tứ giai quả là chuyện viễn vong.

Đường Thiên tu luyện suốt ba ngày, cuối cùng cũng ổn định Đan Điền Trì tứ giai.

Sau ba ngày, Đàn Điền Trì tứ giai triệt để ổn định, lúc này Đường Thiên mới trút được gánh nặng. Đường Thiên bất ngờ phát hiện, bốn Đan Điền trì từ dưới lên trên không hề giống nhau. Đan Điền Trì nhất giai, như một chén trà trống rỗng. Đan Điền Trì nhị giai như một con suối, tích lũy Dưỡng Khí Quyết sinh sôi chân lực từng sợi nhỏ. Đan Điền Trì tam giai như một cái ao nhỏ do Hạc Khí Quyết hóa thành, bên trong giống như biển mây, khí lực bền bỉ. Mà Đan Điền Trì tứ giai như một miệng núi lửa, trong đó sôi sục dung nham đỏ thẩm đang chảy.

Mỗi lần tăng một giai chân lực lại tăng lên. Tất cả mọi phương diện, từ chất lượng đến số lượng đều tăng lên rất nhiều.

Đường Thiên mở mắt, thở ra một hơi thật dài. Không chỉ như kiếm ở Hạc Khí Quyết mà trong lúc không để ý khí tức đó còn bao gồm năng lực của hỏa diễm.

Đứng dậy, Đường Thiên đảo mắt bốn phía trông mong.

Binh đại thúc vẫn một bên trâm tư như ba ngày trước. Sau ba ngày, Quỷ Trảo tiền bối đã khôi phục hình thái hư vô ban đầu.

Đường Thiên quyết định ra ngoài xem thử Song Thoái Liên Hoàn Cước tứ giai mà Tái Lôi cho hắn. Đường Thiên cần bổ sung tu luyện trước tam giai. Đường Thiên cảm thấy Tái Lôi nói rất đúng. Thật ra, khi hắn đánh nhau bạt mạng cùng với Hắc Thiết Nhân đã nhận ra nhược điểm này của mình. Công phu của tay hơn hẳn công phu của chân. Một khi Hắc Thiết Nhân dùng cước pháp, Đường Thiên sẽ chật vật vô cùng.

Cuối cùng cũng tiến vào tứ giai, bản thân cũng ở mức chuyên gia cận chiến nhập môn, cũng là lúc đi tìm Thiên Huệ.

Đây là kế hoạch Đường Thiên tự định ra cho mình. Về chuyện Quang Minh võ hội cũng chỉ là nơi hắn đi nhờ mà thôi.

Thật đáng tiếc, bản thân còn muốn đấu với Tỉnh Hào một phen.

Thiên Huệ ở Bạch Hồng tinh, mình phải hỏi rõ ràng mới được.

Đường Thiên quyết định tìm đến đầu trọc để hỏi.

****

Sau khi nghe Vũ Hi thuật lại lão giả trầm ngâm hỏi: “Ngươi nói Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu là do hắn tự mình ghép lại hay sao?”

Vũ Hi gật đầu đáp: “Là Hồn Tướng bên cạnh hắn ghép. Về sau, ta đã gặng hỏi Dụ Bảo, hắn không dấu diếm chuyện gì cả.”

“Có thể ghép lại Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu cũng không phải chuyện đơn giản chút nào.” Sắc mặt lão giả ngưng trong: “Lễ nghi có thể bắt chước, nhưng ghép lại Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu thì không. Thời đại tam đại binh đoàn, cũng là lúc máy móc huy hoàng nhất. Máy móc thời đó so với bây giờ mạnh hơn nhiều lắm. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu là một trong những tiểu chuẩn phối trí của Nam Thập Tự binh đoàn, trình độ có thể biết như thế nào. Ngươi cẩn thận như vậy là đúng. Sau đó, bọn hắn đi đâu?”

“Đến Tái Lôi tạp điếm.” Vũ Hi cười khổ nói.

“Tái Lôi?” Lão giả nhíu mày rồi lắc đầu nói: “Các ngươi không nên trêu chọc nàng!”

“Vâng!” Vũ Hi nói không chút do dự: “Nhưng ta lo bọn người Hoa Linh không cam lòng. Nghe nói Thố Ti Kiếm của Hoa Linh được người kia đưa cho Tái Lôi. Hoa Linh muội muội rất thích thanh kiếm kia…”

“Ngăn chúng lại!” Lão giả lập tức nói: “Không nên mang lại phiền toái cho thành Tam Hồn.”

Ánh mắt Vũ Hi hiện lên nét kinh hãi: “Chẳng lẽ…”

“Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được trêu chọc nàng!” Sắc mặt lão giả ngưng trọng: “Chuyện này không thể điều tra nữa, bất luận tiểu tử kia có lai lịch thế nào cũng không quan hệ với chúng ta. Hắn đã tuân theo lễ nghi của Nam Thập Tự binh đoàn, và các ngươi cũng đã chuộc thân, thì ân oán kia hoàn toàn xóa bỏ.”

Vũ Hi nghiêm nghị đáp: “Vâng!”

Lão giả có chút lo lắng, tự nhủ: “Ta sẽ thông báo cho gia tộc bọn chúng, để cấm túc tất cả, miễn cho việc nảy sinh biến cố bất ngờ.”

Vũ Hi há hốc miệng, trợn mắt nhìn, đây là lần đầu tiên nàng thấy gia gia mình có thần sắc ngưng trọng như thế này. Trong lòng nàng nổi sóng,

cuối cùng Tái Lôi có thân phận thế nào?

****

Đầu trọc nghe Đường Thiên muốn rời khỏi nơi này, ánh mắt trở nên vô cùng quái dị.

Đường Thiên thấy vậy thì kỳ quái hỏi; “Như thế nào mà ngươi lại bày ra cái bộ dáng kia?”

“Đại ca, ngươi có phải người của Quang Minh võ hội chúng ta không vậy?” Cả buổi sau đầu trọc mới hỏi lại một câu.

Đường Thiên trừng mắt, thần sắc bất thiện: “Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!”

Đầu trọc hiện ra vẻ tịch mịch, ngữ khí trầm thấp hỏi tiếp: “Đại ca, chẳng lẽ ngươi không biết, đại lăng ngoại doanh là nơi lưu đày nổi tiếng sao? Tất cả những người bị đưa đến đây đều là người mới, không có tiền đồ, nếu không thì cũng là do đắc tội với cấp trên. Đại ca ngươi có đắc tội với ai không?”

“Ta chẳng đắc tội với ai hết.” Đường Thiên nghĩ đến cạn não vẫn không nghĩ ra mình có đắc tội với ai.

“Đại ca chắc chắn đắc tội với người khác .” Ngữ khí đầu trọc như đinh đóng cột: “Ngay cả Tỉnh Hào đại nhân cũng vì đắc tội với cấp trên mới bị đưa đến đây. Đại lăng ngoại doanh nổi tiếng là nơi dễ vào khó ra. Nguy hiểm khắp nơi rình rập, rất nhiều mê động, dù có bí bảo chỉ hướng vẫn không thể phát huy tác dụng. Cường hãn như võ giả cấp Thanh Đồng cũng không thể nào an toàn ra ngoài. Thượng cấp cũng muốn chúng ta là đội tiên phong, nếu như phát hiện Tinh Hồn thú cực kỳ nguy hiểm có thể bẩm báo lại.”

“Nơi này, cứ ba tháng lại đưa vật tư đến một lần. Phụ cận ngoại doanh không có nguy hiểm gì. Nhưng khi vượt qua phạm vi năm mươi

dặm sẽ trở nên nguy hiểm dị thường.”

“Vậy sao chúng ta có thể tới đây?” Đường Thiên kỳ quái hỏi.

“Sương xa* sẽ an toàn hơn một chút nhưng cũng thường xuyên không may gặp phải sự cố.” Đầu trọc nói.

*Sương xa: xe có mái hiên đã nói ở những chương trước.

“Vậy tại sao lại đặt ngoại doanh chỗ này, nó có khác gì lao tù đâu?” Vẻ mặt Đường Thiên khó chịu.

Đầu trọc giải thích: “Ban đầu nghe nói là có bí bảo, về sau là chuyện Tinh Hồn thú. Ở sâu bên dưới toàn bộ sơn mạch Phong Sào* là nơi sinh sống của rất nhiều Tinh Hồn thú cường đại và nguy hiểm. Nơi này cách rất gần trung tâm Anh Tiên tinh tọa. Một khi những Tinh Hồn thú cường đại kia lao ra từ bên dưới, thì Anh Tiên tinh tọa tức khắc gặp nguy hiểm. Bởi vậy bọn họ cần một đội quân ở tiền tuyến.

*Phong sào: tổ ong.

“Nếu quả thực có Tinh Hồn thú như ngươi nói thì các người chết chắc rồi.” Đường Thiên không cho là đúng.

“Đó là chắc chắn!” Đầu trọc thừa nhận quan điểm của Đường Thiên: “Nếu lão đại muốn rời khỏi đây, chỉ cần thực lực đạt ngũ giai, thăng chức Hắc Thiết sẽ ngồi sương xa mà rời khỏi đây.”

Đường Thiên không nói gì, nhưng trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh buốt. Giờ hắn mới phát hiện, mình bị đưa đến nơi này thì ra là bị người khác lừa gạt.

“Nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có người nào rời khỏi.” Đầu trọc giang tay: “Bị đưa đến đây đều do thiên phú thấp kém, thất bại trong cạnh tranh tân nhân*. Thiên phú mọi người vốn không tốt, vật tư lại giới hạn. Năng lượng của sơn mạch Phong Sào rất thấp, không có tinh thần

thạch, căn bản không thể tu luyện được. Tu luyện không xong, mọi người cũng không muốn tu luyện nữa.”

*Tân nhân: người mới.

“Hình như đúng vậy.” Đường Thiên chú ý điểm này, mật độ năng lượng nơi đây xấp xỉ bằng không, là nơi có mật độ năng lượng thấp nhất mà hắn từng thấy. Bỗng nhiên Đường Thiên hỏi: “Vậy Tỉnh Hào tu luyện thế nào?”

“Tỉnh Hào đại nhân là võ giả Thanh Đồng, thực lực mạnh mẽ, có thể vào sâu bên trong sơn mạch Phong Sào. Nơi đó có một hồ năng lượng nhỏ. Tỉnh Hào đại nhân đều tu luyện ở đó.” Đầu trọc giải thích: “Nhưng chỗ đó quá nguy hiểm, ngoài Tỉnh Hào đại nhân, không ai có thể đến được.”

“Người mới đến đây, phần lớn là tự nguyện. Tới đây tuy khổ một chút nhưng lại hưởng thụ đãi ngộ của võ giả Hắc Thiết. Người nhà lại được chiếu cố, dù sao thiên phú của ta vốn kém cỏi, không có tiền đồ. Vậy thì kiếm về cho gia đình một chút phúc lợi cũng được rồi.” Đầu trọc ngược lại cảm thấy lạc quan.

“Ta không hề tự nguyện đâu.” Sắc mặt Đường Thiên khó coi.

“Chuyện này chắc chắn là lão đại đắc tội với ai đó rồi.” Ngữ khí đầu trọc vẫn khẳng định như trước.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện bên ngoài cửa lớn ngoại doanh.

Đường Thiên nhìn thoáng qua thì thấy đó là Tỉnh Hào.

Thần sắc Tỉnh Hào có chút mệt mỏi, trên người còn lưu lại vết thương, hiển nhiên là đã trải qua một hồi quyết đấu kịch liệt.

Tỉnh Hào nhàn nhạt liếc nhìn hai người. Lúc ánh mắt hắn đảo qua Đường Thiên thì hiện lên một chút dị sắc, nhưng hắn cũng không dừng

lại mà tiếp tục đi thẳng về phòng mình.

Với thực lực như Tỉnh Hào mà còn chật vật như vậy!

Nhưng, nếu biết là ai đem mình đến nơi thế này ...

Đường Thiên quyết tâm ra ngoài nhất định phải tìm cho được tên đáng ghét kia mà bắt lại.

Thiếu niên như thần không dễ đắc tội thế đâu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lời Giải Thích Của Tỉnh Hào

Lúc Đường Thiên tìm đến, Tỉnh Hào đang lau kiếm của mình.

Tỉnh Hào nhìn Đường Thiên, thần sắc như thường: "Có chuyện gì?"

"Ta muốn rời nơi này." Đường Thiên nói thẳng: "Ta muốn đi Bạch Hồng tinh."

"Ba tháng sau, sẽ có sương xa (xe có mái hiên) tới đây, nếu như ngươi đạt tới thực lực ngũ giai, có thể theo sương xa mà ly khai." Tỉnh Hào thản nhiên nói.

"Ta muốn đi ngay bây giờ." Đường Thiên chân thành nói.

Tỉnh Hào không để ý đến hắn, vẫn lau kiếm của mình, động tác của hắn nhu hòa, thần sắc chăm chú, coi Đường Thiên như không tồn tại.

"Không có cách nào sao?" Đường Thiên không cam lòng hỏi.

"Không có." Tỉnh Hào không dừng động tác lại: "Nếu như không đạt tới cấp năm, một mình ly khai ngoại doanh, ngươi sẽ phải chịu sự đuổi giết của võ hội."

Đường Thiên trên mặt lộ ra vẻ giận dữ: "Đáng giận!" Nghĩ đến không thể lập tức nhìn thấy Thiên Huệ, tâm tình của hắn lập tức trở nên cực kỳ tệ hại.

"Ngươi vì sao lại tới đây?" Tỉnh Hào buông kiếm, nhàn nhạt hỏi.

Đường Thiên liền đem chuyện phát sinh trên đường hết thảy đều nói một lần, lúc Đường Thiên nói đến Nhược Điểm võ trường, trên mặt Tỉnh

Hào hiện lên một tia dị sắc. Xem ra đối với Đường Thiên, dọc đường căn bản không có chuyện gì phát sinh.

"Rõ ràng rồi." Tỉnh Hào thản nhiên nói: "Khổng Hữu Lâm làm người rất thực dụng, Nhược Điểm võ trường, hắn một mực coi là kiệt tác ưng ý, ngươi đem nó hủy đi, khó trách lại bị đưa đến đây."

Hắn đối với Khổng đại nhân dường như rất quen thuộc.

"Không. . . Không thể nào. . ." Đường Thiên lắp bắp, vẻ mặt ngốc trệ, hắn hoàn toàn không ngờ vấn đề vậy mà xuất hiện vì lí do này, hắn còn cảm thấy Khổng đại nhân làm người rất khá.

"Nếu như thiên phú của ngươi xuất sắc, tương lai tiền đồ rộng lớn, tổn thất nhiêu đó, hắn cũng sẽ không để trong lòng, ngược lại sẽ đối với ngươi rất tốt. Nhưng thiên phú của ngươi lại kém cỏi, mà lại có thể phá hủy nhược điểm võ trường, chỉ sợ hắn sẽ cho rằng ngươi sở dĩ có thực lực như bây giờ, là bởi vì ngươi có huyết mạch." Tỉnh Hào hiếm thấy mà tuôn ra một tràng lời nói.

"Huyết mạch?" Đường Thiên vẻ mặt mờ mịt.

"Khổng Hữu Lâm nhìn lầm rồi." Tỉnh Hào thản nhiên nói, nhưng Đường Thiên lại thấy trong mắt hắn có chút hả hê.

"Huyết mạch là cái gì?" Đường Thiên đưa ra vấn đề.

Tỉnh Hào nhíu mày: "Ngươi trước đây học tập ở đâu?"

"Ta trước đây học tại thành Tinh Phong thuộc Vũ An tinh tọa." Đường Thiên thành thật nói: "Chẳng qua thành tích của ta rất kém, ta luyện năm năm vũ kỹ cơ sở, lúc đầu học ở học viện An Đức, về sau bị trường học khai trừ, sau đó chuyển tới học viện Sa Kỳ Mã ."

"Ngươi luyện năm năm vũ kỹ cơ sở?" Tỉnh Hào ngồi ngay ngắn lại, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

"Đúng vậy a." Đường Thiên gật đầu.

"Thật đáng tiếc. . ." Tỉnh Hào trong mắt hiện lên vẻ tiếc hận cùng tán thưởng. Thật đáng tiếc a.... . . Hắn lại không tu kiếm. . .

"Không tiếc a...?" Đường Thiên lắc đầu: "Ta cảm thấy vũ kỹ cơ sở rất hữu dụng."

"Ngươi nói không sai." Thần sắc Tỉnh Hào trở nên ôn hòa lên, nhưng chợt cười lạnh: "Đám gia hỏa Khổng Hữu Lâm kia chỉ vì cái trước mắt, bọn hắn chỉ thừa nhận căn cốt thiên phú. Yên tâm, bọn hắn sẽ hối hận. Cái gọi là huyết mạch, là chỉ lực lượng ẩn chứa trong máu huyết của ngươi. Chẳng qua, ta khẳng định ngươi không có huyết mạch."

Ngữ khí Tỉnh Hào chậm dần: "Xem ra phải giảng giải cho ngươi một chút sự tình bên trong Quang Minh hội. Quang Minh hội là một tổ chức khổng lồ, trong nội bộ, phe phái rất nhiều. Một số là do quan điểm khác biệt, nhưng phần lớn lại do lợi ích dẫn đến, lớn nhỏ có khoảng hơn mười phe phái a."

Đường Thiên nghe được trợn mắt há mồm: "Hơn mười. . . Đây chẳng phải là chia rẽ nội bộ sao?"

"Ngươi nói không sai." Tỉnh Hào không có phản bác, ngược lại đồng ý với Đường Thiên, liền giải thích tiếp: "Quang Minh hội lúc mới thành lập, chính là một tổ chức rất rời rạc, trước đây lại càng rời rạc. Nhìn chung, quyền lợi đại thể đều được nắm giữ trên tay bộ trưởng các phân bộ. Muội muội của Khổng Hữu Lâm, chính là bộ trưởng phân bộ tại Anh Tiên tinh tọa. Chẳng qua, nếu như ngươi muốn thăng cấp nhanh, ngươi có thể đi Thiên Lộ khai hoang, nơi đó mặc dù nguy hiểm, nhưng tích lũy công lao vượt xa với hậu phương."

Đường Thiên lắc đầu: "Ta không thích Quang Minh hội ."

"Bởi vì ngươi bị đưa tới đây?" Tỉnh Hào lườm Đường Thiên một cái: "Ở nơi nào cũng có chuyện như vậy. Trường học không có sao? Chẳng

qua nặng nhẹ khác nhau mà thôi."

"Nói thế cũng đúng." Đường Thiên nghĩ đến Chu Bằng, trong lòng lập tức cảm thấy thoải mái, Đường Thiên nắm chặt nắm đấm: "Nhưng ta nhất định sẽ cho bọn hắn một trận!"

"Ngươi sẽ có cơ hội." Tỉnh Hào không có ý tứ khuyên can, ngược lại còn có chút khích lệ: "Nếu như ngươi muốn đi, ta có một biện pháp."

"Biện pháp gì?" Đường Thiên tinh thần chấn động.

"Bọn hắn chỉ cấp cho ngươi thân phận ngoại doanh, đối với ngươi lại là điểm tiện lợi. Ta có thể cho ngươi thân phận Hắc Thiết võ giả." Tỉnh Hào không chút do dự nói: "Nhưng, điều kiện tiên quyết là ngươi phải gia nhập vào phe phái của ta."

"Gia nhập phe phái của ngươi?" Vẻ mặt Đường Thiên hồ nghi nhìn Tỉnh Hào.

"Ta rất coi trọng ngươi." Tỉnh Hào không che dấu chút nào, thản nhiên nói: "Hơn nữa vũ kỹ ngươi kế thừa chính là của Nông tiền bối, Nông tiền bối khi còn sống cũng là thành viên trung kiên của phe này, thu nạp ngươi sẽ không có ai sẽ phản đối. Phe phái này của chúng ta, đều một mực truy cầu lực lượng, bình thường không có việc vặt gì. Liên hợp lại, cũng chỉ vì bảo hộ lợi ích của chúng ta trong hội. Về phần ân oán của ngươi cùng Khổng Hữu Lâm, võ hội chắc sẽ không quản đến, chúng ta cũng sẽ không quản, ngươi tự mình giải quyết."

Đường Thiên nghe vậy tim đập thình thịch: "Hắc Thiết võ giả, tức là ngũ giai a."

"Nói thế cũng đúng. Chẳng qua, ta xem trọng ngươi, dùng quyền hạn của ta, cho ngươi thân phận Hắc Thiết cũng không vấn đề gì." Tỉnh Hào ý vị thâm trường nói: "Hơn nữa, ngươi bây giờ thực lực tứ giai, cách ngũ giai cũng không xa."

"Tốt!" Đường Thiên không do dự: "Nhưng mà ta muốn đi Bạch Hồng tinh!"

"Không vấn đề, ta có thể đưa ngươi ra ngoài." Tỉnh Hào bình tĩnh nói: "Nhưng ta cũng khuyên ngươi không nên rời đi ngay."

"Vì sao?" Đường Thiên vẻ mặt bất thiện.

"Thực lực của ngươi quá kém." Tỉnh Hào không có nửa điểm kiêng kỵ: "Lực chiến đấu của ngươi so với tứ giai bình thường mạnh hơn, nhưng so với ngũ giai bình thường còn có chênh lệch. Bạch Hồng tinh mặc dù không phải tinh cầu lợi hại gì, nhưng cũng có một chút đấy, thực lực đều từ cấp năm trở lên, ngươi đến đó quá thua thiệt. Nếu như ngươi kiên nhẫn ở lại đây ba tháng, ta tin tưởng sẽ giúp ngươi tăng lên một cấp."

"Đi mà lừa gạt quỷ!" Đường Thiên vẻ mặt không tin, ba tháng tăng lên một cấp, ngay cả Binh đại thúc cũng không dám khoác lác như vậy.

"Ngươi có biết vì sao ta lại đến nơi này?" Tỉnh Hào hỏi lại.

"Đầu trọc nói do ngươi đắc tội với người khác." Đường Thiên nói.

"Ta mặc dù chỉ là Thanh Đồng võ giả, nhưng còn chưa tới lượt người khác sung quân ta." Thần sắc Tỉnh Hào vẫn bình tĩnh, nhưng trong giọng nói tự nhiên lại toát ra sự ngạo nghễ, hắn nói tiếp: "Ta sở dĩ tới đây, bởi vì nơi này đối với tu luyện có chỗ rất tốt."

"Đối với tu luyện có chỗ rất tốt?" Đường Thiên sửng sốt một chút.

Tỉnh Hào gật đầu: "Ngày mai ngươi theo ta đến một chỗ sẽ biết."

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Thế giới dưới lòng đất không có chuyện phân biệt ngày và đêm, bóng tối ở khắp mọi nơi, nếu như không phải khắp nơi sinh trưởng loại rêu cỏ có thể phát sáng, nơi đây chỉ sợ vĩnh viễn đều là bóng tối.

Tỉnh Hào nhìn Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu của Đường Thiên, ngẩn người, trong mắt lần đầu tiên hiện lên vẻ tò mò: "Đây là. . . Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu?"

Đường Thiên trong tâm thoải mái, đắc ý vô cùng nói: "Đúng vậy a!"

Tỉnh Hào đi quanh Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu dò xét, trên mặt nào có nửa điểm lạnh nhạt bình tĩnh lúc bình thường, tựa như một kỳ bảo, chỗ sờ sờ, chỗ nhìn ngắm. Đường Thiên thấy rất ngạc nhiên, không nghĩ tới Tỉnh Hào lại có một con người khác như vậy.

"Cỗ máy này thật là lợi hại! Đã nghe nói qua, nhưng chưa được thấy tận mắt, trước đó còn có chút không tin. Hiện tại chỉ có thể bội phục trình độ cổ nhân, lợi hại a...." Tỉnh Hào phát ra sự tán thưởng tự đáy lòng, đứng lên, liền nói tiếp: "Thu lại đi."

"Thu lại?" Đường Thiên sững sờ, vội vàng nói: "Khinh công của ta chỉ có cấp ba, có thể không theo kịp ngươi."

"Nó gây động tĩnh quá lớn, sẽ kinh động Tinh Hồn thú dưới lòng đất." Tỉnh Hào lườm Đường Thiên một cái nói: "Hơn nữa, thân là võ giả, cần phải chú ý tăng thực lực chính mình lên, không cần phải mượn ngoại lực. Đây là Quang Minh Hắc Thiết bài của ngươi, chứng minh ngươi là Hắc Thiết võ giả. Phúc lợi hàng tháng của ngươi, đúng giờ sẽ tự chuyển vào bên trong, nó giống với một cái Thủy Bình Vũ Quỹ có thể truyền tống cự ly xa. Ngươi nếu có vật gì muốn bán đi, cũng có thể thông qua nó, truyền đến võ giả khác."

"Ah." Đường Thiên tò mò bắt đầu đánh giá, Hắc Thiết bài ước chừng to bằng nửa bàn tay, tính chất kỳ lạ vô cùng, cầm vào tay thập phần trầm trọng*, mặt ngoài được phủ bởi những hoa văn đẹp đẽ. Hoa văn ở trung tâm là hình một mặt trời.

*Ý nói rất nặng.

Đầu ngón tay Tỉnh Hào chỉ Hắc Thiết bài nói: "Đợi ngươi ngưng ra Võ Hồn, thì có thể thông qua nó, cùng những người khác trong hội liên hệ với nhau. Công năng của nó còn có rất nhiều, ngàn vạn lần chớ làm mất."

Quả nhiên, Đường Thiên thử dùng võ hồn liên hệ với Hắc Thiết bài, lập tức bên trong xuất hiện một loạt danh tự, Tỉnh Hào cũng ở trong đó, chẳng qua những người khác đều là màu xám, chỉ có Tỉnh Hào là sáng. Tâm niệm Đường Thiên vừa động, liền liên hệ với Tỉnh Hào.

Tỉnh Hào khẽ giật mình, lấy ra Thanh Đồng bài của mình, mặt trời ở chính giữa Thanh Đồng bài đang nhấp nháy.

Hắn liền liên hệ với Thanh Đồng bài, lập tức ngơ ngẩn, là Đường Thiên!

Tỉnh Hào không cách nào tiếp tục giữ được bình tĩnh, bỗng dưng mở to mắt, la lên thất thanh: "Ngươi đã ngưng ra Võ Hồn?"

"Đúng vậy a, khoảng thời gian trước mới ngưng ra." Đường Thiên tùy tiện nói, tâm niệm hắn chỉ vừa động, lời nói liền truyền đến nội tâm Tỉnh Hào. Đường Thiên cảm thấy thứ này cực kỳ thú vị. Đường Thiên trước đó đối với Quang Minh hội luôn cảm thấy không tốt, cảm thấy bọn hắn không lợi hại như lời đồn, nhưng khi thấy Hắc Thiết bài này, hắn mới chính thức hiểu được, Quang Minh hội lợi hại đến cỡ nào.

Tỉnh Hào kinh ngạc nhìn Đường Thiên, hắn tương đối xem trọng Đường Thiên, bằng không cũng sẽ không dùng Hắc Thiết võ giả trực tiếp lôi kéo Đường Thiên. Nhưng hắn thật không ngờ, Đường Thiên thế mà đã ngưng ra Võ Hồn. Đường Thiên nói rõ khoảng thời gian trước ngưng kết ra, như vậy nói cách khác, hắn vào lúc thực lực cấp ba đã ngưng kết ra Võ Hồn!

Cấp ba ngưng kết ra Võ Hồn, nếu không tận mắt nhìn thấy, Tỉnh Hào nhất định sẽ không tin.

Cái này tuyệt đối không phải huyết mạch có thể làm được!

Tỉnh Hào bỗng nhiên ý thức được, lần này đúng là nhặt được bảo vật rồi.

Hít sâu một hơi, chấn động trong lòng Tỉnh Hào mới lắng xuống, hắn ngẩng đầu: "Đi thôi, về sau chính là thời gian học tập của ngươi."

Đường Thiên nghe vậy, liền đem Hắc Thiết Quang Minh bài thu vào.

Hai bóng người, biến mất trong đêm tối.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Khe Hở Năng Lượng

Tỉnh Hào không hề toàn lực bay đi, hiển nhiên là muốn chiếu cố Đường Thiên có khinh công tam giai chả ra gì. Điều này làm Đường Thiên có điều kiện quan sát rõ ràng khinh công của Tỉnh Hào trong cự ly gần. Tỉnh Hào bay về phía trước vô cùng đặc biệt, thẳng tắp, thẳng như có thước đo đến từng ly. Khi cần chuyển hướng thì mới chựng lại rồi tiếp tục lao thẳng. Gặp chỗ chuyển hướng gắt thì vô cùng quái dị, một bước, một bước lại một bước.

Tỉnh Hào thấy Đường Thiên quan sát khinh công của mình, mở miệng nói: “Khinh công ta tu tập là Xích Bộ, hướng đi chính là đường thẳng.”

“Nếu là lúc công kích thì phải làm sao?” Đường Thiên tò mò hỏi: “Đối phương sẽ phòng thủ rất dễ dàng.”

“Đúng vậy nhưng đặc điểm lớn nhất của đường thẳng chính là khoảng cách ngắn nhất. Bước thẳng với tốc độ cao, khi đạt đến cảnh giới nhất định thì đối phương cho dù có biết rõ ý đồ của ngươi cũng không thể phòng thủ.” Tỉnh Hào thản nhiên giải thích.

“Nếu vậy phải nhanh hơn nhiều mới được!” Đường Thiên có chút kinh ngạc. Đường thẳng dĩ nhiên là ngắn nhất, ai cũng biết đạo lý này. Nhưng bên trong võ kỹ, công kích theo đường thẳng rất hiếm thấy, vì nó rất dễ bị đối thủ nhìn rõ ý đồ. Trong chiến đấu, một khi ý đồ bị đối phương đoán được tức khắc sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu.

“Đủ nhanh?” Tỉnh Hào liếc nhìn khinh công của Đường Thiên, nhíu mày, trên tay xuất hiện ra vài thẻ khinh công: “Ở đây có mấy tấm thẻ

khinh công, ngươi xem có cái nào thích hợp không?”

Bốn tấm thẻ Hồn Tướng tứ giai, tất cả đều là thẻ Bạch Ngân, Đạp Táp Lưu Quang, Đại Bằng Sí, Bát Quái Bộ, Thiên Lâm Đãng.

“Đạp Táp Lưu Quang nặng về tốc độ, thích hợp chạy đường dài. Đại Bằng Sí có độ cao phi hành rất khá, nếu phối hợp với võ kỹ đặc biệt, uy lực sẽ tăng gấp đôi. Bát Quái Bộ biến hóa đa đoan, chủ yếu dạy về thay hình hoán vị, nhưng nhập môn rất khó. Thiên Lâm Đãng thích hợp bay nhảy trong địa hình phức tạp. Mỗi một môn đều có ưu khuyết riêng.” Tỉnh Hào giới thiệu sơ qua.

Đường Thiên suy nghĩ rồi nói: “Ta muốn Bát Quái Bộ.”

Chạy đường dài thì hắn đã có Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, hai loại khinh công khác cũng không thích hợp với phương thức chiến đấu của hắn. Chỉ có Bát Quái Bộ thích hợp với chuyên gia cận chiến như hắn.

Tỉnh Hào không nhiều lời, đưa Bát Quái Bộ cho Đường Thiên.

Sau khi không ngừng đi về phía trước, thần sắc Tỉnh Hào bỗng nhiên ngưng trọng, tay cũng đặt lên chuôi kiếm bên hông.

Vụt!

Một bóng đen bỗng nhiên lao ra từ bóng tối. Nội tâm Đường Thiên cả kinh, chỉ thấy một luồng gió tanh ập vào mặt, tốc độ cực nhanh, lại rất bất ngờ, thậm chí hắn còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Một ánh sáng chói lóa nhưng rét lạnh lóe lên trước mặt Đường Thiên.

Bóng đen kia bị chém thành hai phần.

Kiếm của Tỉnh Hào đã tra lại vào vỏ.

Đến lúc này, tóc gáy của Đường Thiên mới kịp dựng đứng lên, sắc mặt đại biến. Nếu không có Tỉnh Hào thì hắn đã chết. Trong lòng sợ hãi,

cuối xuống xem bóng đen bị chém thành hai nửa dưới chân, nửa trên của nó có một cặp cánh đen.

“Là Thâm Địa Biên Bức*.” Âm thanh Tỉnh Hào truyền vào tai Đường Thiên: “Ngũ giai Tinh Hồn thú, tốc độ rất nhanh. Ngươi tìm thử xem, có thể có hồn hạch!”

*Thâm Địa Biên Bức: con dơi ở sâu trong lòng đất.

Khó trách lại đáng sợ như thế, thì ra là ngũ giai Tinh Hồn thú.

Sắc mặt Đường Thiên có chút trắng bệch, nhưng vẫn cố tự trấn định. Rất nhanh, hắn đã tìm được hồn hạch của Thâm Địa Biên Bức. Nó to cở hạt đậu, tròn trịa đen nhánh. Đường Thiên đưa cho Tỉnh Hào. Tỉnh Hào lắc đầu: “Cho ngươi đấy, nó vô dụng đối với ta.”

Đường Thiên nghe xong cũng không hề nói nhảm, thu vào. Cho tới giờ, hắn mới hiểu, một kiếm vừa rồi của Tỉnh Hào so với hắn nhanh như thế nào.

Hít sâu một hơi, trang bị trên người hiện ra. Khổng Tước Lam màu xanh đậm trong bóng đêm cũng không có một chút ánh sáng, nắm chặt lấy quyền sáo.

“Đi thôi!” Tỉnh Hào không nói nhiều, tiếp tục tiến tới.

Đường Thiên quét mắt nhìn bốn phía cảnh giác, miệng nhẹ giọng hỏi: “Nơi này rất nhiều Tinh Hồn thú sao?”

“Rất nhiều.” Tỉnh Hào trả lời: “Lúc đầu, cho rằng nơi này có bí bảo. Sau này phát hiện Tinh Hồn thú rất nhiều. Rất may, nơi này, căn bản chỉ có cấp thấp. Càng đi sâu xuống, càng có nhiều Tinh Hồn thú lợi hại hơn, ngay cả các đại nhân vật trong võ hội cũng không dám đi vào. Bên dưới cuối cùng có gì cũng không ai biết được.”

Cấp thấp…

Đường Thiên phát ra một âm thanh buồn bực nho nhỏ. Bản thân suýt chút nữa bị một con Tinh Hồn thú cấp thấp giết chết…

Cũng may trên đoạn đường tiếp theo không xuất hiện vật gì đáng sợ. Bỗng nhiên, Đường Thiên chú ý cách đó không xa có trên dưới mười hồ lớn nhỏ. Những cái hồ này, nhỏ thì có đường kính khoảng nửa thước, lớn thì hơn cả mười thước. Đường Thiên cảm nhận được những cái hồ kia chứa đựng năng lượng nồng đậm hơn nơi khác nhiều lắm.

Thấy được ánh mắt của Đường Thiên, Tỉnh Hào giải thích: “Đó là hồ năng lượng.”

Nói xong cũng không hề có ý dừng lại, tiếp tục đi tới.

Đường Thiên có chút kỳ quái, không phải là hồ năng lượng sao? Đường Thiên tự nhiên thấy được, những cái hồ này là nơi tu luyện chân lực tốt nhất. Độ nồng đậm của năng lượng đã vượt xa những nơi khác rất nhiều. Nếu như là bên ngoài thì đã bị các thế lực lớn cướp đi. Chỉ có nơi tối tăm hiểm ác dưới lòng đất này mới không có ai lai vãng.

Đi về phía trước khoảng một giờ, sau bảy tám ngã rẽ quanh quẩn khiến Đường Thiên chóng mặt.

Bỗng nhiên, Tỉnh Hào tiến vào một khe hở không có điểm bắt đầu*. Khe hở này phải nghiêng người mới lách vào được. Bên trong lòng đất, khe hở thế này rất dễ tìm thấy. Đường Thiên cũng vội vàng theo sau.

*Nguyên văn: nhất xử bất khởi đích tiểu liệt phùng.

Sau khi qua khỏi khe hở, Đường Thiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Vực sâu không thấy đáy, những điểm sáng màu lam lốm đốm trôi lên bồng bềnh. Những điểm sáng này rất nhiều, giống như một đại dương màu lam vậy. Chúng không ngừng bốc lên từ dưới vực sâu, phiêu phù trong không khí sau đó dần ảm đạm rồi tiêu biến.

Những điểm sáng nhỏ như hạt gạo này không ngừng sinh ra, rực sáng rồi tiêu biến.

“Những điểm sáng này là năng lượng.” Ngữ khí Tỉnh Hào cũng không chút vui vẻ hơn: “Tu luyện tại đây có thể khiến tốc độ tu luyện của ngươi tăng lên một khoảng rất lớn. Phía trên chính là hồ năng lượng, nơi này có nồng độ năng lượng gấp trăm lần so với hồ năng lượng.”

“Trên đời này còn nơi thần kỳ như thế ư?” Đường Thiên lắp bắp hỏi.

Một hạt ánh sáng trôi bồng bềnh trước mặt Đường Thiên. Hắn xòe tay đón lấy điểm sáng. Điểm sáng truyền đến một cảm giác mát mát. Nơi da hắn tiếp xúc, lập tức một luồng hơi mát lạnh truyền vào cơ thể hắn. Đường Thiên chỉ cảm thấy tinh thần chấn động.

“Ta cũng không biết.” Tỉnh Hào lộ ra vẻ si mê hiếm thấy, nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn phục hồi vẻ bình tĩnh: “Ta cũng phát hiện nơi này một cách vô tình. Những điểm năng lượng này không có thuộc tính. Cấp bậc của năng lượng này xấp xỉ tứ giai, rất thích hợp với trình độ ngươi bây giờ. Trợ giúp đối với ta thật sự không lớn, nhưng so với bên ngoài thì vẫn chênh lệch vô cùng. Ngươi bắt đầu tu luyện đi.”

Dứt lời, Tỉnh Hào ngồi xuống khoanh chân tu luyện.

Đường Thiên thấy vậy cũng ngồi xuống.

Hắn vận chuyển tâm pháp. Chỉ thấy những điểm sáng kia dường như bị hấp dẫn, bay về phía Đường Thiên.

Đường Thiên chuyên chú vô cùng. Hắn cảm thấy thoải mái không nói thành lời. Chân lực không ngừng mạnh mẽ tuôn vào. Nháy mắt, Đan Điền Trì tứ giai đã chứa đầy chân lực. Đường Thiên tạm dừng việc hấp thụ năng lượng, bắt đầu thúc dục chân lực trong cơ thể lưu chuyển dọc theo kinh mạch.

Đường Thiên vừa mới tu luyện Tứ Thiên Long không lâu, tâm pháp liên quan đến kinh mạch cũng chưa khai phát triệt để. Chân lực Đường Thiên như một mũi khoan khó khăn lưu thông trong kinh mạch, không ngừng mở rộng kinh mạch. Quá trình này cực kỳ chậm chạp, cứ mỗi lần đẩy thêm một chút, chân lực nhanh chóng tiêu hao gần như không còn.

Đường Thiên vẫn như mọi ngày, vận chuyển tâm pháp không ngừng bù đắp năng lượng.

Đường Thiên cuối cùng cũng hiểu tại sao Tỉnh Hào lại tự tin đến vậy. Với năng lượng dồi dào nơi này, thì thời gian khôi phục chân lực của Đường Thiên rút ngắn đi rất nhiều.

Quả là thánh địa tu luyện!

Đường Thiên nhanh chóng đắm chìm trong tu luyện.

Ngày thứ năm.

Tỉnh Hào mở mắt ra, nhìn Đường Thiên cách đó không xa. Trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc. Liên tục lu luyện mười ngày, ngay cả bản thân hắn cũng có chút chịu không nổi. Tu luyện thời gian dài vô cùng nhàm chán, buồn tẻ, tinh thần rất dễ mệt nhọc.(Chả hiểu sao bên trên vừa bảo ngày thứ năm, giờ lại là mười)

Cho nên bình thường, khoảng năm ngày, Tỉnh Hào sẽ về nghỉ ngơi vài ngày, đây là cực hạn của hắn.

Cũng không bao lâu sau, Đường Thiên mở mắt ra. Tỉnh Hào nói: “Ta muốn trở lại doanh trại nghỉ ngơi một chút, ngươi định thế nào?”

“Ta sẽ tiếp tục tu luyện.” Đường Thiên vô cùng kiên quyết nói: “Ta có mang theo lương khô.”

Tỉnh Hào cũng không hề phản đối, chỉ nói: “Nếu tinh thần mệt mỏi, thì tốt nhất ngươi nên nghỉ ngơi. Tu luyện không phải chuyện ngày một ngày hai.”

“Không cần, ta không thấy mệt.” Đường Thiên không hề nói dối. Với hắn mà nói, tu luyện năm ngày liên tục không thấm vào đâu.

Thấy Đường Thiên kiên quyết như vậy, Tỉnh Hào cũng không miễn cưỡng: “Nơi này rất an toàn, không nên ra khỏi khe hở.”

“Được!” Đường Thiên chân thành đáp.

Tỉnh Hào dặn dò xong liền quay người rời khỏi.

Đường Thiên đứng dậy giãn gân giãn cốt một chút. Liên tục ngồi năm ngày khiến thân thể hắn có chút run lên. Đường Thiên đánh ra mấy quyền, khởi động lại cơ thể, sau đó đi vào quang môn*.

*Quang môn: cổng ánh sáng.

“Binh đại thúc! Ngươi từng thấy qua nơi như thế này chưa?” Đường Thiên không nhịn được hỏi Binh.

Binh gật đầu: “Từng thấy! Đây là khe hở năng lượng. Trước kia, binh đoàn cũng có một cái. Nhưng không phải nơi đóng quân. Ta nhớ là tác dụng lớn nhất của khe hở của chúng ta chính là gột rửa thân thể*”

“Gột rửa thân thể*?” Đường Thiên bị hai chữ này hấp dẫn.

*Nguyên văn: tẩy thể.

“Ưm! Thân thể con người vô cùng kỳ diệu, trăm ngàn điều kỳ quái. Một vài người, trời sinh rất khó khăn để hòa hợp với năng lượng. Vì vậy, tiến độ tu luyện của bọn họ vô cùng chậm chạp. Cho dù bọn họ có tu luyện ra chân lực thì thân thể cũng tự động bài xích những chân lực này. Tình huống nghiêm trọng, gần như không thể tu luyện võ kỹ. Nhưng những mặt khác lại rất có thiên phú.”

“Chẳng lẽ ta cũng thuộc loại này?” Đường Thiên chỉ vào mũi mình hỏi?

“Ngươi không phải.” Binh giải thích: “Cơ thể ngươi không bài xích chân lực. Thiên phú của ngươi có chênh lệch với người thường là do tác dụng của ngũ hành rất cân đối. Thật sự, ta rất lấy làm kỳ quái với võ kỹ hiện giờ của các ngươi. Ở thời đại chúng ta, như ngươi mới là lựa chọn tốt nhất. Chúng ta cho rằng, chỉ có ngũ hành cân đối mới không dễ dàng bị khắc chế.”

“Vậy sao, vậy sao? Thì ra ta lợi hại đến như vậy.” Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng.

“Ta với võ kỹ hiện tại, hiểu biết còn quá ít, không thể giải thích nhiều cho ngươi được.” Binh nói chi tiết: “Ngươi không cần gột rữa thân thể. Thân thể ngươi rất hòa hợp với năng lượng.”

Vẻ mặt Đường Thiên thất vọng.

“A! Ta nhớ ra rồi, khe hở năng lượng còn có thể luyện hồn.” Binh bỗng nhiên nhớ ra.

****

Tác giả: Ha ha! Cuối cùng cũng viết xong trước mười hai giờ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Hùng Miêu Phỉ Đoàn*

*Hùng miêu: gấu trúc. Nhưng trong tình huống này nếu để gấu trúc thì nghe dễ thương quá nên để nguyên.

“Luyện hồn?” Đường Thiên bị lời nói của Binh đại thúc hấp dẫn.

“Ừ!” Binh đại thúc vừa nhớ lại vừa nói:

“Vũ kỹ khi đó so với bây giờ khác nhau không nhiều. Khi ấy, chúng ta cũng đã thực hiện rất nhiều nghiên cứu đối với vũ hồn. Sau đó, chúng ta phát hiện vũ hồn thật ra là một loại ấn ký năng lượng. Ban đầu nó ẩn nấp ở tận sâu bên trong tinh thần của con người, cực kỳ yếu ớt. Võ giả khi bắt đầu tu luyện chân lực không ngừng rèn luyện cơ thể, mà theo đó nó từ từ tỉnh lại. Khi võ giả đạt tới cấp bốn, vừa vặn là một mực giới hạn nó bắt đầu thức tỉnh hoàn toàn cùng với từ từ lớn mạnh. Vũ hồn rất huyền bí, ở niên đại của ta không có ai có thể hoàn toàn hiểu rõ. Bây giờ đến thời này cũng không có ai hiểu được. Có người cho rằng nó là một loại ấn ký năng lượng. Người khác lại nói nó là ý thức thứ hai. Học thuyết về vũ hồn cực kỳ phức tạp, bản thân vũ hồn lại càng phức tạp hơn.”

Đường Thiên chổ hiểu chổ không, những nội dung thế này đối với hắn có chút quá thâm sâu.

Binh đại thúc tiếp tục nói: “ Mặc dù không biết bản chất của vũ hồn là gì nhưng chúng ta đối với việc nghiên cứu vũ hồn không phải không thu hoạch được gì. Vũ hồn có hai yếu tố trọng yếu, đó là độ ngưng thực và độ tinh khiết. Phàm là vũ hồn cường đại, bất kể năng lực của nó là cái gì thì càng ngưng thực và tinh khiết. Độ ngưng thực và độ tinh khiết của

vũ hồn có quan hệ vô cùng chặt chẽ, hỗ trợ nhau, vô cùng kỳ diệu. Nếu như một cái vũ hồn lớn mạnh đến lúc gặp bình cảnh. Lúc này chỉ có nâng cao độ tinh khiết của vũ hồn mới có thể giúp vũ hồn lớn mạnh thêm một bậc. Mà cũng giống như vậy, một vũ hồn tăng lên gặp mức bình cảnh của độ tinh khiết, lúc này vũ hồn cần phải lớn mạnh thì mới có thể tiếp tục phát triển"

"Vũ hồn lợi hại như vậy sao?" Đường Thiên có chút không thể giải thích: "Trừ luyện chế thẻ hồn tướng ra, vũ hồn còn được dùng để làm gì ?"

"Dĩ nhiên là lợi hại rồi." Giọng nói Binh đại thúc hơi nghiêm túc: "Ngươi sau này sẽ biết. Cấp thấp, chân lực là tất cả. Tới cao cấp, vũ hồn là tất cả."

"Cao cấp là bao nhiêu ạ?" Đường Thiên hỏi.

"Sau thập giai." Binh thuận miệng nói

Đường Thiên mặt mày méo xẹo: "Cái này hơi quá xa vời rồi…"

Vẻ mặt Binh khinh bỉ: "Mới như thế đã thấy xa vời rồi ư? Thiếu niên như thần sợ rồi hả?"

Đường Thiên lập tức nhảy dựng lên, trợn mắt nhìn: "Này đại thúc, không được nói bừa! Thập giai đối với thiếu niên như thần thì có là cái gì? Hừ! Tất cả đều sẽ bị thiếu niên như thần đạp đổ! Ha ha! Sợ run rồi sao đại thúc?"

"Tiểu tử tứ giai cuồng vọng! Vô tri! Tự đại!" Binh mỉa mai.

"Oa oa oa! Ta muốn cùng ngươi quyết đấu! Đại thúc! Đến đây đi! Run sợ dưới cái bóng của thiếu niên như thần sao?" Khuôn mặt Đường Thiên dữ tợn nhìn thẳng vào Binh.

Binh hoàn toàn không để ý đến lời khiêu khích của Đường Thiên "Nói tiếp hồi nãy, việc luyện hồn trong khe hở năng lượng nổi danh là

cực hình đó. Ở thời đại của ta, chỉ có những tân binh dũng cảm nhất mới có dũng khí dùng khe hở năng lượng để luyện hồn. A, hiện tại ta còn nhớ như in những tiếng kêu la thảm thiết trong khe hở ấy. Khà khà! Nhớ năm nào ta mới vào doanh chỉ có năm người dám làm như thế.”

Đường Thiên vẻ mặt khinh bỉ lặng lẽ nói: “Khẳng định không có đại thúc ngươi.”

Binh dương dương khuôn mặt trống trơn. Giọng nói tuy bình thường nhưng trong tai Đường Thiên lại đầy vẻ giễu cợt: “Thật không may, ngươi đã đoán sai rồi. Ta vừa vặn là một người trong số đó.”

Đường Thiên cứng họng, nhưng sau đó lại cười lạnh nói với vẻ không phục: “Nhất định là ngươi cố ý khoa trương phóng đại. Luyện hồn và những thứ đại loại vậy thực tế không đáng sợ như lời ngươi nói.”

“A, vậy ngươi có thể thử một chút. Thiếu niên như thần có dám cá với ta một trận không?” Binh ngẩng mặt lên, nhớ lại nói: “Thời gian ta kiên trì trong đó là hai canh giờ. Thiếu niên như thần a, đây cũng là một cơ hội cho ngươi quanh minh chính đại đánh bại ta đấy. Thật là khiến người khác sợ hãi, vô cùng sợ hãi đấy thiếu niên như thần…”

Đường Thiên đầu xịt đầy khói, nghiến răng nghiến lợi: “Ta nhất định phải khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục.”

“Hà hà, ai lúc mới bắt đầu đều nói rất hay.” Binh tiếp tục chê cười: “Thiếu niên như thần, đừng có ngay cả hai mươi phút cũng không thể vượt qua nhé. Nếu như vậy thì quả thật là mất mặt a”

Đường Thiên mặt đen như đáy nồi: “Ngươi nên cầu nguyện trời đất đừng bị ta đánh bại đi! Ha ha, vừa nghĩ tới cảnh ta thắng lợi, cái hồn ma nhà ngươi ôm mặt khóc ròng, nhất định rất là sảng khoái!”

“Tỷ thí thật là khiến người ta mong đợi!” Binh gật đầu: “Thế nhưng ta muốn trước khi bắt đầu cuộc tỷ thí này, trước hết phải đi tìm Tái Lôi.”

“Tìm nàng làm chi?” Đường Thiên âm hiểm cười một tiếng: “Đại thúc, ngươi sợ rồi à!”

“À, nếu quang minh chính đại tỷ thí thì chúng ta dĩ nhiên phải chuẩn bị một ít công việc quan trọng.” Binh mặt trắng bệch, như có một tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên rồi biến mất: “Luyện hồn khí luôn làm người ta chỉ nghe thôi đã sợ mất mật rồi. Từng tên tân binh khi nghe cái tên này sắc mặt đều xám ngoét!”

Đường Thiên vẻ mặt khinh bỉ: “Xem ra binh đoàn các người thật sự không có thiếu niên như thần ta đây a! Nam Thập Tự binh đoàn xem ra cũng chả có gì đặc biệt!”

Nghe câu nói giễu cợt ấy Binh quay mặt sang, sát khí tỏa ra bốn phía. Đường Thiên cũng không chút tỏ ra yếu thế, trừng mắt nhìn lại.

Hai người trợn mắt nhìn nhau.

“Thiếu niên ngốc, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn a. Hương vị sống không bằng chết nhất định sẽ khiến ngươi ghi nhớ sâu đậm cả đời.” Giọng nói của binh âm trầm làm người khác không rét mà run.

“Hừ! Đại thúc không phải ngươi đang sợ hãi đó chứ? Nói cho ngươi biết hiện tại ngươi đầu hạng cũng đã chậm! Ta muốn ngươi bại không có lời gì để nói.” Đường Thiên khuôn mặt lộ vẻ kiêu ngạo, hung hăng nói.

“Ngươi đã muốn chịu chết, vậy ta cũng không ngăn cản ngươi.” Binh đứng thẳng người dậy, đằng đằng sát khí.

“Chuẩn bị hướng thiếu niên như thần mà sùng bái đi!” Đường Thiên lặng lẽ, hai tai thò vào miệng túi.

Một người một hồn bước vào thành Tam Hồn.

“Ngươi đi tìm Tái Lôi, đem cái này giao cho nàng.” Binh cho Đường Thiên một tờ bản vẽ: “Ta đi mua tài liệu”.

“Đại thúc, đừng có lâm trận bỏ chạy đấy nhé” Đường Thiên nhận lấy bản vẽ cười nhe răng.

“Trốn? Hắc hắc, ta lại đang mong mỏi chứng kiến khuôn mặt thống khổ của ngươi lúc đấy ấy chứ!” Cả người Binh sát khí nồng nặc thêm vài phần.

Một người một hồn trợn mắt nhìn nhau trong chốc lát. Sau đó đồng thời cùng hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu mỗi người một ngả. (Nghe cứ như cặp đôi mới xong màn chia tay á =]]~)

Đường Thiên mặt càng đen thêm, cỡi Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu chạy như điên dọc theo đường phố nhắm hướng Tái Lôi tạp điếm phóng đi.

Trong kho hàng, Tái Lôi đang bị ba người vây vào giữa. Chung quanh là một đống hỗn độn, trên đất rơi đầy các loại bộ phận cơ giới.

“Thật là niềm vui ngoài ý muốn a. Không ngờ tới Tái Lôi tiểu thư ngoài là cơ giới hảo thủ, lớn lên còn xinh đẹp như thế này. Thật là làm cho người khác chảy nước miếng a. Đây là cỡ D sao!” (Nhân vật nữ đầu tiên của bộ truyện được xác định số đo vòng 1 =]]~)

Ánh mắt nam tử cầm đầu nhìn Tái Lôi như ngọn lửa tham lam, nuốt từng ngụm nước miếng.

Hắn đội nón cỏ, người mặc áo da thú sọc trắng đen (Dg:ngựa vằn? Biên:áo tù đó anh hai.). Thân thể cường tráng, miệng còn ngậm một cây cỏ xanh.

“C!” Trong đám người, một thanh niên gầy bên ngoài khoác một chiếc áo lông màu đen, mang một cặp mắt kiếng trắng(Hắc công tử) đột nhiên thấp giọng phun ra một chữ!

“Con mắt lão Hắc ngươi bị vấn đề gì rồi hả?” Một gã khác thân hình mập mạp bên ngoài khoác một chiếc áo lông màu trắng(Bạch Công tử)

không nhịn được reo lên: “Tuyệt đối là E! Nhưng đấy không phải là trong điểm. Trọng điểm là cặp đùi xinh đẹp này. Hoàn mỹ, tuyệt đối hoàn mỹ! Tuyết trẻo mượt mà, đường cong hoàn mỹ, thon thả vừa vặn. Oa Oa, cực phẩm trong cực phẩm!”

Nam tử cầm đầu sửng sốt, quay đầu: “Lời này của lão Bạch, ta nhớ hình như trước kia, hắn đã nói ở đâu rồi nhỉ?”

Lão Hắc lạnh lùng: “Khuya ngày hôm qua, thời điểm gặm giò heo” (Phụt!)

Nam tử cầm đầu bừng tỉnh: “Ta nhớ ra rồi! Mẹ kiếp! Chớp mắt một cái lão Bạch đã gặm bảy cái còn ta chỉ gặm được một!”

Lão Hắc: “Hai.”

Tái Lôi lạnh lùng nhìn ba người, hai cánh tay vẫn ôm trước ngực, hơi giễu cợt nói: “Hùng Miêu Phỉ Đoàn đại danh đỉnh đỉnh, nhưng lại coi trọng một tiểu nhân vật như ta. Thật sự khiến ta vinh hạnh vô cùng đó nha ba vị Hoa Hùng Miêu, Hắc Hùng Miêu, Bạch Hùng Miêu!”

Bàn tay múp míp của Bạch Hùng Miêu vẫn chậm chậm gõ nhịp, vẻ mặt tươi cười nói: “Vinh hạnh thì mau theo chúng ta đi thôi!”

“Ta không muốn đi” Tái Lôi lắc đầu.

Hoa Hùng Miêu nheo mắt lại, giọng nói tuy chậm nhưng lại mang theo một vẻ hung ác: “Tại sao chứ? Cái tiểu điếm này của ngươi bao nhiêu tiền? Chúng ta mua lại. Đi theo chúng ta làm việc có thể được ăn ngon, mặc đẹp. Chúng ta đang cần một vị cơ giới sư a. Hơn nữa ngươi đẹp như vậy, ta vừa lúc độc thân, quả là xứng đôi nha.”

Hoa Hùng Miêu mặt không chút thay đổi. Sát khí trên người lại đậm thêm vài phần.

Khuôn mặt Bạch Hùng Miêu cười cười, tiến lên một bước.

Tái Lôi tùy ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng. Nàng không nghĩ tới bản thân lại bị Hùng Miêu Phỉ Đoàn nhắm vào. Hùng Miêu Phỉ Đoàn cùng hung cực ác, ba người thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, thực lực cao siêu. Tất cả cơ quan trong tiệm nàng đều bị bọn chúng phá sạch.

Đáng chết…

Tại sao không có ai đến?

Tái Lôi trong lòng lo lắng vạn phần. Nàng có chút hối hận lúc trước mở cửa hàng ở nơi vắng vẻ như thế này.

Hoa Hùng Miêu nhìn ra ý nghĩ của Tái Lôi, khẽ cười một tiếng: “Sẽ không có ai tới đâu. Chúng ta đã treo biển đóng cửa ở ngoài cửa hàng. Xem ra ngươi còn chưa từ bỏ ý định a. Chỉ mình ta động thủ, hai người các người đứng ngoài nhìn. Ta lại gần thưởng thức vẻ đẹp tráng lệ của Tái Lôi tiểu thư một chút.”

Gương mặt Tái Lôi liền biến sắc.

Hoa Hùng Miêu vén tay áo, trên mặt đầy vẻ dâm tà.

Bỗng nhiên mặt đất rung động rầm rầm.

Ba người lập tức ra vẻ cảnh giác. Tái Lôi mừng rỡ, không chút do dự thét lớn một tiếng chói tai: “Cứu mạng!”

Sắc mặt ba người biến hóa. Thân hình Hoa Hùng Miêu thoáng một cái đánh tới Tái Lôi.

Oanh!

Cửa thương khố sau lưng ba người ầm ầm nát bấy!

Đường Thiên ngồi trên Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu như kỵ sĩ trọng giáp cổ đại, chân đạp đất ầm ầm như sấm nổ khiến mặt đất run rẩy, gào

thét giết tới.

Đầu đà điểu vươn ngang giống như trường thương của kỵ sĩ.

Đường Thiên trên lưng Thanh Đồng Cơ Giới Kỵ Sĩ nằm phục người xuống, đằng đằng sát khí, tiến tới với uy thế kinh người.

Giữa không trung sắc mặt Hoa Hùng kịch biến. Sau lưng rít lên một tiếng thê lương làm cho cả người hắn dựng hết tóc gáy.

Không kịp bắt Tái Lôi, thân hình hắn gập lại, huy động chân lực, đánh một quyền về phía sau.

Oanh!

Kình khí kinh khủng làm cho cổ họng hắn ngòn ngọt, quả đấm đau nhức. Hắn biết đây là cảm giác gãy xương nên trong lòng hoảng sợ. Mượn cổ lực lượng kinh khủng hướng một bên đánh tới.

Đôi chân tráng kiện của Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu ma sát trên mặt đất tạo ra hai tia lửa chói mắt. Trong gió mơ hồ xuất hiện một cánh tay tráng kiện nắm ở eo của Tái Lôi. Như đằng vân giá vũ*, như bay lượn trong mây, tất cả sợ hãi biến mất trong nháy mắt.

*Cưỡi mây đạp gió.

Giây phút đó Tái Lôi chợt ngẩn ngơ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Dòng Lệ Nóng Của Con Người Sắt Đá

Ôm vào lòng thân hình mềm mại kia.

Đường Thiên không thể điều khiển tốt được lực cánh tay khi Tái Lôi ngồi mặt đối mặt phía trước hắn. Lưng của Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu đủ rộng cho hai người ngồi nhưng mà tầm mắt Đường Thiên bị những lọn tóc bay bay của Tái Lôi cản tầm nhìn nên trong lòng quýnh quáng, phịch, ép mạnh cơ thể Tái Lôi vào trong lòng.

Tái Lôi không kịp phản kháng, cả người lập tức mất thăng bằng úp vào trong lòng Đường Thiên.

Tóc Tái Lôi bị gió thổi tung bay, Đường Thiên cắn răng một cái không kịp nghĩ ngợi nhiều, hắn đưa tay ấn đầu Tái Lôi xuống, miệng rống lên giận dữ: "Nằm úp xuống!"

Tái Lôi chỉ cảm thấy đầu nặng trình trịch, phịch, mặt bị ép vào...

"Ô ô!" Tái Lôi cảm giác mặt mình bị chèn ép mạnh đến mức không thở nổi, nàng muốn nói điều gì đó nhưng chỉ có thể rên lên ô ô được mà thôi.

Bỗng nhiên, thân thể Tái Lôi cứng đờ.

Chờ chút!

Cái chỗ này. . . Cái chỗ này. . .

Nơi này là... Nơi này là...

Đầu óc Tái Lôi trống rỗng, mặt bị ép đến khó thở nhưng dưới tình thế cấp bách, Đường Thiên căn bản không hề lưu lực, lực đạo thật mạnh mẽ. Hơn nữa Đường Thiên sợ nàng loạn động, tầm mắt lại bị cản lại nên tay phải ép chặt đầu của nàng xuống.

Tái Lôi hoàn toàn hoảng loạn.

Đường Thiên vẫn không biết bản thân mình đang làm gì gì đó bởi hắn đã hoàn toàn tiến nhập trạng thái chiến đấu. Nắm đấm đã bốc hỏa diễm màu xanh, Khổng Tước Lam ưu nhã hoa lệ xuất hiện, linh giáp như con sóng lớn nhấp nhô chờ sẵn, con mắt hắn lóng lánh hỏa diễm màu đỏ.

"Tiểu đà đà, giết!"

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, lại lần nữa nằm phục người xuống, thanh đồng đà điểu cơ giới rầm rập phóng tới chỗ Bạch Hùng miêu!

Một đạo hắc ảnh giống như quỷ mị xuất hiện bên sườn, đánh về phía Đường Thiên. Rõ ràng là Hắc Hùng miêu. Khuôn mặt Hắc Hùng miêu thon gầy, sát khí tràn bốn phía. Bản mặt băng hàn, hai tay chẳng biết từ lúc nào xuất hiện thêm mấy thanh phi đao. Giữa không trung, cổ tay run lên, phi đao rời tay, bắn tới.

Những thanh âm quái dị rít lên tràn ngập màng tai, tốc độ phi đao như điện, bao phủ một tầng quang mang nhàn nhạt, trôi nổi bất định giữa không trung, làm người khó lòng phòng bị.

Trong khoảnh khắc phi đao rời tay Hắc Hùng miêu, tâm Đường Thiên đã sinh cảm ứng. Trải qua huấn luyện chịu đòn nên trực giác của Đường Thiên nhạy cảm kinh người. Không thèm quay đầu lại mà bàn tay vươn ra phía sau một cái.

Vù vù vù!

Vài đạo hắc quang từ cổ tay Đường Thiên bắn nhanh ra.

Hắc thiết bí bảo của Thiên Tiễn tọa, Tiểu Càn Khôn Ám Tiễn!

Tốc độ ám tiễn quá nhanh, hàn quang trong mắt Hắc Hùng miêu chợt lóe, đột nhiên y khựng lại, trong tay lại xuất hiện hai thanh hồ điệp đoản nhận. Bàn tay như hồ điệp tung bay, ánh đao lấp lánh.

Leng keng!

Mấy tia lửa bắn tung toé, Hắc Hùng miêu liền lùi lại mấy bước, trong lòng sợ hãi.

Mà lúc này, phi đao cũng xuất hiện ở sau lưng Đường Thiên. Thủ pháp Hắc Hùng miêu tinh tế. Vốn nhìn các phi đao bay lung tung trong không trung thế mà trong nháy mắt đã phong tỏa các phương vị Đường Thiên, cho dù hắn né tránh theo hướng nào đi nữa đều sẽ bị phi đao bắn trúng!

Nhưng vào lúc này, Đường Thiên bỗng gầm lên: "Khổng Tước Lam!"

Phút chốc một đạo hư ảnh nổi lên bên ngoài trang phục, boong boong boong!

Vài miếng linh giáp đột nhiên duỗi thẳng, bỗng nhiên vùng vẫy bắn ra. Vài đạo lam quang hiển hiện trong không trung, đinh đinh đinh, mỗi một đạo lam quang bắn trúng một thanh phi đao, không sai một chiếc.

Sắc mặt Hắc Hùng miêu kém vô cùng, cái thằng khốn chắn giữa đường này thực lực không kinh lắm, nhưng bí bảo tầng tầng lớp lớp. Chỉ trông vào bí bảo mà có thể trực tiếp đẩy lùi chính mình, sự tức giận trong lòng Hắc Hùng miêu nhìn cũng có thể hiểu được.

Đường Thiên cười ha ha, ánh mắt hắn khóa chặt Bạch Hùng Miêu.

Trên tay Bạch Hùng Miêu lại hiện ra một cây côn đồng, y vọt tới nghênh chiến thanh đồng đà điểu cơ giới phía đối diện. Trên khuôn mặt tròn vo không có ý lùi bước.

Cự ly song phương càng lúc càng gần, Bạch Hùng Miêu bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, thân thể thấp lùn chắc nịch rùn xuống, hai tay cầm côn quét ngang!

Quang mang màu vàng đất nhàn nhạt, có thể mơ hồ thấy một con gấu mèo dữ tợn cuồng dã há mồm rống giận.

Côn âm* trầm thấp như dã thú rít gào.

*Âm thanh khi múa côn.

Chân lực ngũ giai thôi động đến cực hạn mới có thể hình thành nên cảnh tượng côn mang* huyễn hình như thế.

*Bóng côn.

Khuôn mặt Hắc Hùng Miêu băng lãnh có vẻ như trông mong một điều gì đó. Rất ít người biết rõ, trong cơ thể thấp lùn của Bạch Hùng miêu ẩn chứa thần lực trời sinh. Gã lại có thêm thiên phú thổ hành nữa nên thật là vừa đẹp. “Hùng Miêu côn pháp” gã đã tu luyện đến đỉnh cao, uy lực rất mạnh, trực tiếp đối kháng chưa thua bao giờ.

Đường Thiên cũng thất kinh đối với uy thế một côn này. Thế nhưng, khóe miệng hắn bỗng nhiên hiện lên nụ cười giảo hoạt.

Ầm ào, ầm ào... Ầm!

Cặp chân tráng kiện của Thanh Đồng Đà Điểu bỗng dưng chùng xuống.

Con ngươi Hắc Hùng Miêu co rụt lại, thất thanh kinh hô: "Hắn muốn..."

Ầm!

Sức mạnh cường hãn vô cùng đột nhiên từ chân của Thanh Đồng Đà Điểu bạo phát. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu bay lên trời.

Côn ảnh đáng sợ lướt sát thân ảnh Đường Thiên. Toàn thân Đường Thiên run lên, trong lòng hoảng sợ, kình khí dường như muốn chui vào cơ thể của hắn. Một côn này, không ngờ lại cường hãn như thế!

Phù phù!

Nóc của Thương khố bị va vỡ một mảng lớn. Hai người và một chim vụt bay thẳng lên bầu trời.

Bạch Hùng Miêu và Hắc Hùng Miêu nhanh chóng chạy đến phía dưới mảng vỡ, chúng ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

Nào ai tính toán tới cú nhảy của Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu bay thẳng lên trời những sáu mươi thước. Thế nhưng khi nhảy đến điểm cao nhất, Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu bắt đầu rơi xuống.

Phía dưới, Bạch Hùng Miêu và Hắc Hùng Miêu biến ảo vị trí liên tục, hung quang trong mắt lấp lánh, vận sức chờ phát động, chờ Đường Thiên rơi xuống giành cho một kích trí mạng.

Bỗng nhiên, Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu khựng lại trong không trung, vậy mà lại ngừng giữa không trung. Cặp cánh Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu vốn vẫn dính chặt vào thân đột nhiên mở rộng. Nó bắt đầu vỗ càng lúc càng nhanh. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu chở hai người bềnh bồng tại không trung.

Ba người phía dưới thấy vậy thì trợn mắt há mồm.

Đường Thiên hoàn toàn đã quên bản thân đang dùng lực ấn Tái Lôi, Tái Lôi hít thở không nổi. Nàng hổ thẹn với tình cảnh mặt mình bị ép chặt vào lòng Đường Thiên. Động tác của hắn quá mạnh, đâm ra dù cách cái quần nàng cũng có thể cảm nhận được được có thứ gì đó thỉnh thoảng hoặc bật hoặc đâm vào mặt nàng.

Tên khốn chết tiệt!

Càng làm cho nàng cảm thấy bất đắc dĩ chính là cho dù nàng giãy dụa thế nào thì tay Đường Thiên vẫn không chút động đậy.

Cái tên khốn này là dã thú sao? Khí lực sao lại lớn như vậy?

Nàng cảm giác hô hấp càng ngày càng khó khắn, cái thứ ý còn thỉnh thoảng đâm tới đâm lui làm trong lòng nàng vừa xấu hổ vừa hận, dưới tình thế cấp bách đành bất chấp nó là gì, nàng hé miệng cắn mạnh một cái!

Lúc này trong lòng Đường Thiên đắc ý vô cùng, mặt ngửa lên trời cười to: "Ha ha ha ha! Ngu ngốc! Không nên nghĩ đà điểu không phải là chim..."

Ngửa mặt lên trời cười to, Đường Thiên giống như con thiên nga bị người ta bóp chặt cổ họng, tiếng kêu quàng quạc đột nhiên ngừng lại.

Vẻ mặt của hắn cứng đờ, một tay kia khựng lại giữa không trung, thân thể cứng đờ như điêu khắc.

Đứng hình mất ba giây, Đường Thiên hét lên thảm thiết kinh người.

"A a a a a a a!"(Xong!)

Từ xa, một đạo thân ảnh xông lại tựa như tia chớp, trong mắt Binh đang bừng lên một cơn lửa giận, sát ý sục sôi.

"Đường Thiên, ngươi bị thương hả?" Chỉ trong chớp mắt, Binh đã vọt tới trước mặt Đường Thiên.

"A a a a..." Đường Thiên a nửa ngày, nửa ngày nói không ra lời, hắn đau đến rơi nước mắt, thân thể còng xuống như tôm.

Thật vất vả hít một hơi không khí, Tái Lôi chuẩn bị đứng dậy. Vừa nghe thấy những lời này của Binh, mặt đỏ bừng lên.

Mắc cỡ chết người rồi!

Tái Lôi hận không thể tìm khe nứt nào để trốn, một lúc sau, nàng bỗng nhiên phát hiện chính mình mới rồi lại úp mặt vào chính chỗ đó ...

Tái Lôi xấu hổ đến mức phát khóc mất.

Tuy rằng bình thường nàng thích tỏ ra dáng điệu thục nữ, công nương, lúc đùa giỡn cũng có khi quá đà nhưng trên phương diện nam nữ lại tương đối bảo thủ. Thế này thì sau này còn dám gặp ai nữa!

Nhìn thấy nước mắt ầng ậc trong mắt Đường Thiên chỉ chực tuôn rơi, lửa giận trong lòng Binh càng thêm dữ dội. Y hiểu rõ cái tên Đường Thiên là người có bao nhiêu kiên cường. Từ trước đến nay y chưa bao giờ thấy Đường Thiên chảy nước mắt. Cho dù là đau đớn, khổ sở như thế nào, tu luyện gian khổ biết bao nhiêu, chiến đấu gian nan ra sao, Đường Thiên chưa từng tuôn lệ.

Đường Thiên là thiếu niên cứng như sắt thép, nên phải chịu tổn thương nặng nề cực kỳ lớn, đau đơn khổ sở cực kỳ mới đau xót rơi lệ như thế! (Quả thực là quá đau đớn, nghĩ thôi cũng phải đưa tay giữ lại…)

Sát ý trong mắt Binh bốc lên, bỏ lại một câu: "Đừng tên nào mong chạy được!" rồi phóng xuống phía dưới.

Đến thời điểm này, sau một hồi giãy dụa Tái Lôi mới bò ra khỏi lòng Đường Thiên mà ngồi thẳng dậy được.

Hai người mặt đối mặt.

Khuôn mặt Tái Lôi đang đỏ bừng bỗng soạt cái biến thành băng hàn, đằng đằng sát khí.

Thân thể Đường Thiên cứng ngắc, động tác khựng lại, nước mắt vòng quanh mắt.

Tái Lôi vốn đang ngập tràn lửa giận, nàng nhìn thấy bộ dạng như vậy của Đường Thiên, bỗng nhiên trong lòng thầm dễ chịu, lửa giận tan hơn phân nửa. Nàng vươn ngón tay thon dài, móng tay đỏ tươi nhẹ nhàng

nâng cằm Đường Thiên, đầu lưỡi ướt át mềm mại nhẹ nhàng lướt qua hàm răng tuyết trắng, giống như nhớ lại dư vị, lại giống như than thở: "Khẩu vị không quá tệ nhỉ!"

Hình ảnh Tái Lôi trong mắt Đường Thiên trở nên hoàn toàn khác trước.

Hai hàng răng tuyết trắng như được lau sạch lóe lên sáng loáng như lưỡi cưa kim loại, hàn quang tràn ra bốn phía. Đầu lưỡi Tái Lôi mềm mại ướt át trong mắt Đường Thiên giống như giấy ráp tẩm nước đang chà sạch lưỡi dao càng lúc càng sắc bén, càng lúc càng sáng như tuyết...

Dường như càng đau ...

Thật đáng sợ...

"A a a a a!"

Đường Thiên kêu thảm thiết, so vừa rồi càng thêm tê tâm liệt phế, như cơn lốc truyền ra xa xa!

Hiệu suất của Binh kinh người, với thực lực của y, ba người Hùng Miêu phỉ đoàn căn bản không phải đối thủ, từng tên từng tên đối mặt là bị thu thập. Binh đang ngập tràn lửa giận nên không nói một lời nào. Y dùng một sợi dây trói nghiến ba người thành một bó thật chặt. Y muốn để Đường Thiên chính tay đâm ba người, tiêu đi mối hận trong lòng.

Vừa mới trói xong ba người, Binh bỗng nhiên nghe thấy trên đầu lại vọng đến tiếng kêu thảm thiết. Binh ngẩng đầu nhìn lên chấm đen trên bầu trời, trong lòng cực kỳ đồng cảm.

Thương thế nặng hơn rồi sao...

Gã thiếu niên sắt thép cũng chịu nổi thương thế thì nó nhất định rất đáng sợ!

Tái Lôi vốn đang cực kỳ xấu hổ, nàng nhìn thấy bộ dạng thảm hại như thế bỗng cười đến run cả người, trong lòng cực kỳ đắc ý. Nếu là có ai nhìn thấy Tái Lôi lúc này, nhất định sẽ bị dáng phong tình mê hoặc làm thần hồn điên đảo.

"Này, nhóc con, đi xuống đi, Hồn tướng của ngươi hình như đã xử lý xong trận chiến rồi đấy." Tái Lôi cười hề hề bảo.

Vẻ mặt Đường Thiên e sợ gặp phải rắn rết, quả thực thật là đáng yêu đó!

Đôi mắt Tái Lôi đẹp như điện, hơi thở như lan, trong tiếng nói đầy vẻ mê hoặc: "Chẳng lẽ nhóc con còn muốn thêm một lần nữa sao?"

Sắc mặt Đường Thiên đã trắng bệch lại càng thêm trắng bệch như tờ giấy, đầu lắc quầy quậy. Hắn vội vàng liều mạng thúc động Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu bay xuống phía dưới. Trong đầu vẫn còn kinh hoàng, trong lúc vội vàng Đường Thiên gặp lỗi ngay. Vốn sức nâng của Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu rất nhỏ, mãi mới có thể thăng bằng trôi nổi trên không nên khi Đường Thiên hành động sai lầm thì cánh của Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu đột nhiên ngừng lại.

"A a a a a a!"

Đột nhiên mất thăng bằng, làm Tái Lôi cực kỳ hoảng sợ, sợ đến mức phải ôm chầm lấy Đường Thiên.

Bất ngờ rơi vào tình trạng mất thăng bằng không hù được Đường Thiên, nhưng đột nhiên bị Tái Lôi ôm chặt dọa cho Đường Thiên khiếp sợ. Huyết sắc trên mặt hắn thoáng cái trôi đâu mất.

"A a a a a a!"

Hai người đồng thanh kêu thảm thiết. Rầm ầm ầm, tiếng đập xuống mặt đất.

Binh nghiêng đầu nhìn chỉ thấy bụi bốc lên, trong lòng lẳng lặng ngẫm nghĩ.

-- Đau xót đến mức không thể khống chế được Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu thì tên Đường thiếu niên chỉ sợ tổn thương đến tâm thần. Thương tích như thế rất khó khôi phục a...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Sự Biến Hóa Của Hồn Khu

Thần sắc Đường Thiên trắng bệch, khom người đi vào trong tiệm, ba tên Hùng Miêu đang bị trói gô lại, dùng thanh đồng côn của Bạch Hùng Miêu đem bọn chúng xâu thành một chuỗi.

Tái Lôi nhìn thấy chúng, lửa giận trong lòng liền bốc lên, nếu như không có ba thằng khốn này, hôm nay mình cũng không mất mặt như vậy, cũng không. . .

Tái Lôi tiến lên một bước dài, chân mang giày cao gót giơ lên, liên tục ba cú xuyên tâm cước, phốc phốc phốc!

Uy lực giày cao gót tại thời khắc này hoàn toàn được phát huy, mặt ba người tựa như nồi mì sợi sau khi dùng đũa quấy vào , xoắn xuýt thành một đoàn.

"Bây giờ các ngươi còn dám đánh lão nương nữa thôi?" Khuôn mặt Tái Lôi hiện lên vẻ kiêu ngạo, ánh mắt tràn ngập khinh thường, khinh miệt nói: "Vận khí của các ngươi không tệ. Nếu lão nương thật sự có gì không hay xảy ra, các ngươi sẽ hối hận vì còn sống trên thế giới này."

Nghe thấy lời nói đằng đằng sát khí của Tái Lôi, Đường Thiên vội tránh xa, nữ nhân điên cuồng quả thực không thể nói lý, có lẽ nên cách xa nàng một chút thì tốt hơn.

"Ngươi định xử lý bọn hắn như thế nào?" Binh đại thúc hỏi Đường Thiên.

Đường Thiên bị hỏi khó rồi, ba tên gia hỏa này xử lý như thế nào? Giết bọn chúng? Nếu như trong chiến đấu, Đường Thiên khẳng định có

thể hạ thủ được, nhưng bộ dáng của chúng hôm nay, Đường Thiên có chút khó xuống tay.

Tái Lôi lườm Đường Thiên một cái, thấy Đường Thiên có chút đắn đo, lập tức nói: "Để ta xử lý!"

Đường Thiên liên tục gật đầu: "Được!"

Củ khoai lang nóng phỏng tay này rốt cục có thể ném đi. Trong lòng Đường Thiên đối với ba người tràn đầy cảm thông, rơi vào tay nữ nhân độc ác như vậy, nhất định bọn hắn sẽ sống không bằng chết.

Quả nhiên, sắc mặt ba người đại biến, trong mắt Hoa Hùng Miêu hiện lên một tia sợ hãi, quát lên chói tai: "Con đàn bà xấu xa! Sảng khoái mà cho gia gia một đao đi!"

Tái Lôi cười lạnh: "Các ngươi quá ngây thơ rồi."

Đường Thiên nghe được câu này, run lên một cái, sắc mặt tuy không đổi, nhưng dưới chân cực nhanh hướng sang một bên bước vài bước, kéo dãn khoảng cách.

"Các ngươi tới tìm ta có chuyện gì?" Tái Lôi không để ý đến ba người, quay sang hỏi Đường Thiên và Binh.

Đường Thiên đem bản vẽ của Binh đưa cho Tái Lôi: "Binh đại thúc hỏi, ngươi có thể chế tạo được vật này không?"

Tái Lôi nhận bản vẽ, cúi đầu nhìn, nàng lập tức bị hấp dẫn, ánh mắt không mảy may rời khỏi bản vẽ: "Luyện hồn khí. . . Luyện hồn khí trong truyền thuyết. . . Cấu tạo thật kỳ lạ, thật là xảo diệu! Lợi hại, rốt cuộc là do thiên tài nào thiết kế ra đây. . ."

"Hắn tên An Đức Liệt." Binh đại thúc bỗng nhiên nói.

"An Đức Liệt?" Tái Lôi ngẩng đầu, cau mày suy tư cả buổi, lắc đầu: "Chưa từng nghe nói qua."

"Hắn không có danh tiếng gì, nhưng là một chuyên gia cơ giới xuất sắc, chuyên gia cơ giới hàng thứ năm của Nam Thập Tự Binh Đoàn." Binh đại thúc thản nhiên nói.

"Quả nhiên không hổ là bản thiết kế của thời đại cơ giới hoàng kim a..., thiết kế xảo diệu như vậy, cũng chỉ có khi đó mới có thể xuất hiện a." Tái Lôi thì thào tự nói: "Chỗ này, theo ta nghĩ, a, ta hiểu rồi, dùng tám đường lui để giải quyết*! Trời! Thời đại đó, lý giải đối với Võ Hồn đã đến nước này sao? Thật sự quá kinh người!"

*Nguyên văn: dụng liễu 8 cá hồi lộ lai giải quyết! Câu này không dịch rõ được, có lẽ nó nằm trong lĩnh vực cơ khí.

"Ngươi có thể làm được không?" Âm thanh khô khan của Binh truyền đến.

"Chớ nên xem thường ta!" Tái Lôi bỗng dưng ngẩng đầu, có chút bất mãn, trong mắt nàng hiện lên một chút ngạo nghễ: "Mặc dù tài năng những chuyên gia cơ giới của thời đại đó, làm cho người khác sùng bái. Nhưng đối với ta, người sẽ trở thành chuyên gia cơ giới vĩ đại nhất thời đại này mà nói, cũng không thua kém bọn hắn chút nào!"

Tái Lôi khôi phục lại tỉnh táo: "Các ngươi chờ một chút."

Nàng cực kỳ nhanh, lấy ra một tờ giấy, xoạt xoạt mà viết lên, một lát sau, đem tờ giấy đưa cho Đường Thiên: "Đây là danh sách tài liệu ta cần."

Đường Thiên đem danh sách giao cho Binh. Binh nhìn lướt qua, gật gật đầu: "Ta đã chuẩn bị được một ít."

Dứt lời liền lấy ra một đống tài liệu.

Tái Lôi kiểm tra qua những tài liệu này, có chút kinh ngạc nhìn Binh: "Ta lần đầu tiên gặp được một hồn tướng đối với máy móc thành thạo như vậy."

Binh thờ ơ: "Trình độ của ta cũng bình thường thôi."

"Tài liệu đại khái là đầy đủ hết, nhưng khuyết thiếu hai loại tài liệu trọng yếu, một là hồn hạch cấp bốn phải đồng thời có địa thủy song thuộc tính, một loại khác là ngọc hồn cương."

Lúc này, ngữ khí của Binh mới trở nên bình thường một chút: "Trình độ của người của ngươi không tồi. Vào giờ này ngày mai, chúng ta sẽ giao đủ hai loại tài liệu kia."

"Tốt! Ta đi chuẩn bị trước." Trong mắt Tái Lôi hiện lên một tia cuồng nhiệt cùng phấn khởi, nàng tựa như biến thành một người khác, toàn thân tràn đầy tự tin, không còn thấy nửa điểm lười biếng cùng mê ly thường ngày.

"Ba gã tù binh này, ngươi chắc chắn không cần chúng ta xử lý?" Trước khi ra khỏi cửa, Binh dừng lại hỏi.

"Các ngươi nhanh đi tìm tài liệu đi!" Đã bắt đầu Tái Lôi cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ta chuẩn bị cho chúng một trò chơi nhỏ, bọn hắn sẽ thích thôi."

Binh nghe vậy không hề nói thêm, liền cùng Đường Thiên ly khai.

Đường Thiên vừa ra khỏi cửa, liền thở phào một hơi, lầm bầm lầu bầu: "Nữ nhân này thật là đáng sợ!"

"Đáng sợ?" Binh có chút kinh ngạc, nhưng chỉ rất nhanh, hắn hỏi Đường Thiên: "Thương thế của ngươi nghiêm trọng không?"

Đường Thiên thân thể cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục như thường: "A..., không có vấn đề gì!" Đường Thiên cảm thấy xấu hổ đến cực điểm, hắn vội vàng nói sang chuyện khác: "Binh, chúng ta phải đi đâu để tìm hồn hạch cùng ngọc hồn cương."

"Đi Liệp Hồn Khu*." Binh nói.

* Liệp Hồn Khu: khu vực săn bắt mảnh vỡ Võ Hồn cổ đại.

"Liệp Hồn Khu?" Đường Thiên lần đầu tiên nghe được ba chữ kia.

"Ừ. Ta tìm thấy một ít sách nói về hồn khu, rốt cục cũng biết đã có chuyện gì xảy ra." Binh vừa đi vừa nói: "Đại khái là cuối thời đại Thiên Hạt Vương Triều, Võ Hồn Điện không còn là bí mật, càng ngày càng có nhiều cửa vào bị phát hiện, càng ngày càng có nhiều người dũng mãnh tiến vào Võ Hồn Điện. Rất nhiều địa phương không biết đến bên trong Võ Hồn Điện, không ngừng được tìm thấy. Hồn Khu bây giờ, so với Võ Hồn Điện thời chúng ta, lớn hơn mấy chục lần."

Đường Thiên nghiêm túc lắng nghe.

"Bởi vì nơi này có lượng lớn mảnh vỡ Võ Hồn cổ đại, hơn nữa đối với tu luyện Võ Hồn có chỗ rất tốt. Rất nhanh, Hồn Khu trở thành nơi con người qua lại rất nhiều, rồi bắt đầu xuất hiện thành thị. Nhưng nhiều chỗ mảnh vỡ Võ Hồn cổ đại quá nhiều, hơn nữa đúng giờ sẽ xuất hiện, tràn ngập nguy hiểm, khu vực như vậy không thích hợp thành lập thành thị, vì vậy đặc biệt phân chia ra, gọi là Liệp Hồn Khu."

"Tại sao lại không ngừng xuất hiện mảnh vỡ Võ Hồn cổ đại?" Đường Thiên không nhịn được hỏi.

"Chúng ta trước đây cũng phát hiện ra vấn đề này." Binh trầm ngâm nói: "Mặc dù không biết rõ ràng, nhưng cũng có vài suy đoán. Có người suy đoán, phía dưới Võ Hồn Điện là lăng mộ cổ đại, ở thời đại Viễn Cổ có phong tục bồi táng*. Khi Quân vương hạ táng, rất nhiều võ tướng lựa chọn đi theo. Bây giờ, phong tục này nhìn rất ngu muội, nhưng ở thời điểm đó, phong tục loại này rất thịnh hành, võ tướng coi đây là vinh quang. Nhưng ta cũng thật không ngờ, hồn khu lại to lớn đến thế. Hiện tại ta rất hoài nghi suy đoán này đến cùng có đúng hay không."

*Bồi táng: Chôn cùng.

"Viễn Cổ. . ." Đường Thiên vẻ mặt mờ mịt, thời đại của Binh, hắn đã cảm thấy xa xôi vượt quá sức tưởng tượng, mà còn cổ đại hơn xa thời của Binh, đầu óc Đường Thiên cũng có chút đau nhức.

"Nơi này biến hóa quá lớn." Trong giọng nói của Binh có chút cảm khái cùng thổn thức: "Thế sự xoay vần. Không biết Liệp Hồn Khu biến hóa thế nào, nếu như khác biệt không lớn so với trí nhớ của ta, ta biết rõ nơi đó có hồn hạch cùng ngọc hồn cương."

Đường Thiên đi theo Binh, ra khỏi thành Tam Hồn.

Vừa ra khỏi thành Tam Hồn, một khung cảnh khác lọt vào trong tầm mắt, có thể thấy được vẻ tịch liêu hoang dã. Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy thưa thớt vài cây khô, thê lương khó nói lên lời.

"Võ Hồn cường đại do hai nhân tố quyết định, ngưng thực cùng tinh khiết. Thôn phệ Võ Hồn, là một biện pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất, có thể nhanh chóng tăng lên độ ngưng thực. Nhưng phương pháp này không phải không có tác dụng phụ, nó sẽ khiến cho Võ Hồn của ngươi trở nên hỗn tạp. Thôn phệ càng nhiều, lại càng hỗn tạp, luyện hồn khí ra đời cũng vì nguyên nhân đó. Luyện hồn khí có thể trên phạm vi lớn mà tinh lọc Võ Hồn, ngoại trừ thống khổ thì không có tác dụng phụ khác."

Binh giới thiệu luôn làm cho Đường Thiên cảm thấy bác đại tinh thâm.

"Ta không biết mặt khác của Hồn Khu là dạng gì nữa, nhưng Võ Hồn Điện năm đó không có ngày đêm, vô cùng kỳ lạ. Nơi đây vĩnh viễn đều âm u như vậy. Trong Võ Hồn Điện, thực vật rất ít, nơi đây cũng không thích hợp cho thực vật sinh tồn, Võ Hồn cổ đại, khí tức hung lệ đều vô cùng nặng, nơi đây đã từng bị coi là hung địa, có thể hiểu được tại sao lại cho rằng dưới mặt đất là lăng mộ." Binh một bên hướng phía trước vừa đi, vừa nói: "Quả nhiên biến hóa rất lớn, thời điểm trước đây, nơi đây đã có thể gặp được rất nhiều Võ Hồn cổ đại."

" Võ Hồn cổ đại trông ra sao?" Đường Thiên vô cùng hiếu kỳ.

Nói thật, trước đây hắn căn bản không có nghĩ tới, trên đời này vẫn còn có địa phương kỳ quái như thế, thành Tam Hồn khiến hắn mở rộng tầm mắt. Không biết Thiên Huệ có từng tới hồn khu, A..., Thiên Huệ có lẽ đã tới a. Không biết có thể gặp được Thiên Huệ tại Hồn Khu hay không, nhưng nghe Binh đại thúc nói, có rất nhiều cửa vào Hồn Khu.

Đến lúc đó hỏi thăm một chút, Bạch Hồng tinh của Anh Tiên tinh tọa có cửa vào Hồn Khu hay không?

Ai, nếu như thành Tam Hồn cửa vào khác, không phải mình có thể trực tiếp qua Hồn Khu mà ly khai à?

Đường Thiên suy nghĩ miên man.

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết." Binh đại thúc nói: "Vô cùng kỳ quặc, dạng gì cũng có. Có vài Tinh Hồn thú cũng hấp thu mảnh vỡ Võ Hồn, như vậy Tinh Hồn thú sẽ trở nên rất lợi hại, rất khó đối phó. Tinh Hồn thú trong Hồn Khu, có thể lợi hại hơn so với bên ngoài, ngươi phải cẩn trọng."

"Ah." Tâm tình Đường Thiên có chút không yên tâm mà thuận miệng đáp. Kỳ thật nếu lưu lại mấy tháng, làm rối loạn kế hoạch, Đường Thiên thật không vui. Vốn tưởng rằng rất nhanh có thể gặp lại Thiên Huệ, không nghĩ tới lại phải trì hoãn, tâm tình thiếu niên có chút sa sút.

Nhưng Đường Thiên vô cùng rõ ràng, không có gì quan trọng hơn so với thực lực.

Thiên Huệ nhất định rất lợi hại à nha, trước đây Thiên Huệ đã lợi hại như vậy, mình cũng không thể rớt lại phía sau a.... Đã nói cùng đi Thiên Lộ, không có khả năng bảo hộ Thiên Huệ, vậy thì thật vô dụng!

Nội tâm Đường Thiên bình tĩnh trở lại.

Trong nội tâm hắn thầm cười nhạo chính mình, nhiều năm như vậy đều chịu đựng được, ngay lúc này tâm tư lại bất định.

Tâm tư quả nhiên còn chưa đủ thành thục. . . Ách, thành thục. . . Hay là thôi đi. . .

Nhưng thiếu niên ta đây, cũng có quyết tâm a...!

Đường Thiên âm thầm nắm tay, nói với chính mình.

Hắn ngẩng đầu một lần nữa.

Binh kỳ quái mà liếc nhìn Đường Thiên, Đường Thiên vừa rồi còn không yên lòng, tâm tình tựa hồ có chút sa sút, nhưng bỗng nhiên ý chí chiến đấu lại trở nên sôi sục.

Sự chú ý của Binh rất nhanh bị cảnh sắc quen thuộc cách đó không xa hấp dẫn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nha Nha

Binh có chút kích động.

Cảnh sắc quen thuộc dường như khiến cho hắn quay lại thời gian lúc trẻ.

Đó là một khối nham thạch to lớn màu đỏ. Khối nham thạch này ước chừng cao hai mươi thước, có màu đỏ của sắt bị rỉ sét. Chất liệu của nó vô cùng cứng rắn. Nó như một chiến sĩ cô độc đứng sừng sững tại nơi hoang dã tịch liêu này.

Binh bay đến bên cạnh khối nham thạch này, nhẹ nhàng vuốt ve nó, nỗi lòng dâng trào, thì thào: “Ngươi vẫn như trước đây…”

Đường Thiên nghe được thì sửng sốt, nhưng hắn cũng không nói gì.

Thoát khỏi tâm tình hỗn loạn, Binh khôi phục lại bình tĩnh: “Việc xác định vị trí bên trong Võ Hồn Điện có chút phiền toái, nên bình thường đều dựa theo cảnh vật mà xem xét. Khối đá đỏ này, chúng ta gọi là Hồng Tiếu Binh*. Nếu đi về phía trước thì sẽ tiến nhập Liệp Hồn Khu. May mắn là nơi này không khác biệt lắm so với trước đây.”

*Hồng Tiếu Binh: Lính gác màu đỏ.

Bước theo Binh tiến tới, Đường Thiên như cảm thấy xung quanh phút chốc đã trở nên lạnh lẽo hơn. Trong hoang dã, một thạch lâm* xuất hiện trước mắt Đường Thiên. Từng khối đá quái dị lởm chởm, cao ngất. Những tảng đá trắng toát, âm trầm đáng sợ.

*Thạch lâm: rừng đá.

“Cẩn thận!” Binh nhắc nhở Đường Thiên.

Đường Thiên không nói nhiều lời, triệu hoán ra Khổng Tước Lam và Thiên Lô Hỏa, bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu. Đường Thiên cũng biết được thực lực của mình yếu kém, càng xuất ra mười hai thành tinh thần.

Bỗng nhiên, Đường Thiên phát giác, nhằm vào bên hông, tung ra một quyền.

Bụp!

Nắm tay hắn tựa như trúng phải một cái gì đó mềm mại. Một cái bóng xám va vào tảng đá đối diện rồi bắn ngược trở ra.

Vật nhỏ kia cũng không hề bị thương, nó linh hoạt đứng lên. Cho tới lúc này, Đường Thiên mới nhìn rõ vật kia, đó là một tiểu Hồn Tướng nhỏ như nắm tay. Đường Thiên thoáng ngây người, hắn chưa từng thấy Hồn Tướng nào nhỏ như thế. Tiểu Hồn Tướng tuy nhỏ nhưng giáp phục chỉnh tề, trông rất sống động.

Tiểu Hồn Tướng nổi giận kêu y nha một tiếng, đột nhiên bay thẳng đến Đường Thiên. Cây cung nhỏ trong tay được nó vung lên cao rồi đập xuống đầu Đường Thiên.

Đường Thiên giật mình lập tức phản ứng lại, dùng một quyền nghênh đón tiểu Hồn Tướng đang bay đến.

Bốp!

Một quyền mạnh mẽ này đánh ra, tiểu Hồn Tướng bay ngược lại với tốc độ còn cao hơn lúc nãy, ấn thật sâu vào trong đá theo hình chữ “đại*”.

*大: kiểu như người giang hai tay hai chân ấy.

“Kia là vật gì vậy?” Đường Thiên nuốt nước bọt, khó khăn nói.

“À, là Nha Hồn Tướng.” Binh thuận miệng đáp: “Thứ này có ở khắp nơi, chúng căn bản là do những võ hồn thấp nhất biến thành. Những mảnh vỡ hồn nhỏ thời cổ đại này theo thời gian sẽ hóa thành Hồn Tướng. Nha Hồn Tướng là yếu nhất trong số này. Cấp độ khoảng nhị hoặc tam giai. Nhưng ngươi cũng nên cẩn thận, bọn chúng rất khó bị đánh chết.”

Binh vừa dứt lời, lộp cộp, Nha Hồn Tướng lảo đảo bước ra từ tảng đá, gào lên một tiếng, giương cung tên lên, xoẹt xoẹt xoẹt, bắn liền mấy phát về phía Đường Thiên.

Đường Thiên có chút dở khóc dở cười. Mũi tên Nha Hồn Tướng bắn tới nhỏ như cây tăm. Nhưng hắn vẫn giơ tay lên, đánh ra một quyền.

Mũi tên màu xám nhỏ như cây tăm kia lập tức bị chấn nát.

Gương mặt nhỏ của Nha Hồn Tướng hiện lên vẻ giận dữ, lại nổi giận kêu lên một tiếng y nha, nhảy lên cao cầm cây cung nhỏ trong tay nện xuống đầu Đường Thiên một lần nữa.(Thằng này lỳ kinh, gặp tớ thì chạy cho nó lành)

Nha Hồn Tướng đang ở giữa không trung, vừa vặn bị nện cho một quyền.

Phụp!

Lại bị đóng vào trong đá.

“Không cần để ý tới nó, những vật nhỏ này không gây ra uy hiếp, nhưng cũng khó đánh chết. À! Ngươi có thể cắn nuốt nó, phương pháp này rất hiệu nghiệm.” Binh nói.

Đường Thiên suy nghĩ một lát đem tiểu nhân* này nhét vào miệng. Chân tay nhỏ bé của nó giãy dụa trong miệng, lập tức sinh ra một cơn lạnh toát. Đường Thiên lắc lắc đầu: “Thôi quên đi!”

*Tiểu nhân: ở đây muốn nói về Nha Hồn Tướng có thân hình nhỏ, chứ không phải là tiểu nhân đối lập với quân tử.

“Vậy thì tiếp tục đi!” Binh hướng vào bên trong đi trước.

Đường Thiên mới chớm bước, trong lòng chợt động, đột nhiên, xoay người vung quyền.

Một quyền ngay giữa.

Nha Hồn Tướng lại bay ngược ra lần nữa.

Đường Thiên cảm thấy đau đầu. Quả thực đúng như Binh đại thúc nói, trò này liên miên khó dứt. Không nói nhiều, Đường Thiên xoay người chạy đi, hy vọng thoát khỏi tiểu gia hỏa khó chơi này.

Hắn vừa chạy được hai bước, ánh mắt thoáng lướt qua tảng đá bên cạnh. Một thân hình nhỏ vẫn đuổi theo không dứt. Nha Hồn Tướng như một quả cầu có thể đàn hồi, từ tảng đá này bắn đến tảng đá khác, tốc độ rất nhanh. Nó thấy Đường Thiên quay lại nhìn thì giơ cung về phía Đường Thiên, rồi nhe răng đe dọa.

Cổ tay Đường Thiên run lên, phất một cái. Soạt, một bóng đen bay ra.

Ám tiễn Tiểu Càn Khôn.

Chuẩn xác bắn trúng!

Đường Thiên vui mừng vô cùng. Hắn đã từng thử qua uy lực của ám tiễn. Thân cây thô to cũng bị xuyên thủng. Cái thứ bám lấy người kia lần này chạy không thoát rồi.

Nhưng một màn tiếp theo lại khiến Đường Thiên há hốc mồm.

Nha Hồn Tướng vậy mà chỉ bị ám tiễn đánh bay ra.

Một lát sau, âm thanh y nha phẫn nộ vang lên như một con chó điên từ phía sau tảng đá chạy đến. Khi Nha Hồn Tướng xuất hiện bên trên tảng đá một lần nữa, khuôn mặt của nó đỏ bừng phẫn nộ, liều mạng vung cung trong tay, bày ra bộ dáng muốn xông lại đây.

Đường Thiên thực sự hết chỗ nói, không bị xuyên thủng sao? Tại sao chỉ bị đánh văng đi?

Trời ạ! Lạy ngươi đấy, ngươi còn lỳ lợm hơn so với ca sao?

“Nếu như ngươi muốn có một sủng vật thì ném cho nó một khối hồn hạch.” Binh liếc nhìn rồi nói.

Hồn hạch? Sớm biết như vậy thì không bị nó quấy nhiễu rồi. Đường Thiên nghe xong, không nói thêm, ném ra một viên hồn hạch của Lục Đàn Tí Viên.

Biểu tình trên gương mặt của Nha Hồn Tướng ngừng lại. Cái mũi nhỏ nhăn nhăn mấy cái. Gương mặt vừa rồi còn đỏ bừng vì giận đã tiêu biến tự lúc nào, xoạt xoạt vài cái đã vọt tới trước hồn hạch. Con mắt híp lại thành một cái khe, đem cung tên cắm xuống, hai tay ôm lấy hồn hạch.

Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như lúc bình thường, lại lãng phí mất một khối hồn hạch như vậy chắc chắn khiến hắn đau lòng không thôi. Nhưng giờ không có biện pháp đối phó với vật nhỏ dây dưa này. Đường Thiên dùng một khối hồn hạch để giải quyết chuyện này xem ra lại nhẹ nhàng.

Quả nhiên có tiền có thể sai ma khiến quỷ. Nha Hồn Tướng này cũng như vậy thôi.

Tâm tình Đường Thiên nặng nề, tiếp tục chạy về phía trước.

Âm thanh phốc phốc truyền tới.

Đường Thiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nha Hồn Tướng đang nhắm tịt mắt, ôm hồn hạch chạy theo Đường Thiên. Đường Thiên lúc này thật hết cách, giơ tay ra: “Hồn hạch cũng cho ngươi rồi, ngươi còn theo ta làm gì?”

“Y nha y nha!”

Nha Hồn Tướng bỏ hồn hạch trong tay xuống, vẻ mặt vô cùng kích động, thân hình nhỏ bé không ngừng khoa tay múa chân.

“Ồ! Nó nói muốn nhận ngươi làm chủ.” Binh vốn lịch duyệt khắp nơi đứng một bên đảm nhiệm vị trí phiên dịch.

“Nhận ta làm chủ?” Đường Thiên sững sờ, chỉ vào mũi mình.

“Ừm! Nha Hồn Tướng rất dễ thu phục. Bình thường, chỉ cần ném cho nó một khối hồn hạch là đủ để mua bọn chúng rồi. Đem làm sủng vật cũng tốt, nó rất thông minh.” Binh hiển nhiên rất quen thuộc chuyện thế này.

Đường Thiên lắc đầu như cái trống bỏi: “Thôi bỏ đi! Ta tự chiếu cố bản thân còn có vấn đề, sao có thể mang theo sủng vật? Ta không muốn!”

Cái miệng nhỏ của Nha Hồn Tướng bậm lại, nước mắt như những hạt châu tuôn ra, tóc tách rơi xuống. Nó vừa khóc vừa giận mà dùng hai tay nhỏ nhắn lau nước mắt.

Đường Thiên há miệng, hoàn toàn ngây người.

“Ô! Chỉ cần ngươi nhận một tiểu Hồn Tướng, những tiểu Hồn Tướng khác sẽ không quấy rầy ngươi nữa.” Binh bổ sung thêm một câu.

Đường Thiên lập tức có phản ứng. Trong đầu hiện ra cảnh tượng bị một đám Nha Hồn Tướng dày đặc bu lấy mình. Sau khi giật mình, liền thay đổi chủ ý: “Được rồi, được rồi! Vậy ngươi theo ta đi!”

Thoáng cái, nước mắt của Nha Hồn Tướng đã không còn. Vẻ mặt vui mừng, vội vã ôm lấy hồn hạch. Bỗng nhiên đạp mạnh lên đất một cái, thân hình vẽ ra một đường cong trên không trung rồi đáp xuống vai Đường Thiên.

Đường Thiên có chút không quen, hắn chưa bao giờ nuôi sủng vật.

“Cho nó một cái tên đi!” Binh nói.

Đường Thiên suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Vậy gọi là Nha Nha đi!”

Ngữ khí của Binh lập tức tràn đầy vẻ trào phúng: “Trong binh đoàn trước đây, được gọi là Nha Nha không một ngàn thì cũng tám trăm con.”

Đường Thiên chớp mắt: “Nhưng hiện tại chỉ có một con thôi.”

Binh bỗng nhiên im lặng.

Đường Thiên giật mình, hiểu ra câu nói vừa rồi của mình có chút không hay, vội vàng áy náy nói: “Binh đại thúc, ta xin lỗi!”

“Ngươi có lỗi gì đâu?” Âm thanh Binh đại thúc vẫn như mọi ngày: “Binh đoàn dù có lợi hại thế nào đi nữa cũng có một ngày tan biến. Thế gian làm gì có thứ nào có thể tồn tại vĩnh hằng chứ? Đây là quy luật của tự nhiên. Thời đại kia của chúng ta đã lưu được dấu ấn là quá đủ rồi.”

Đường Thiên trầm mặc.

Rất nhanh, bọn họ đã vượt qua thạch lâm, đi đến một phế tích.

Nhìn phế tích một lát, Binh nói: “Vào thôi!”

****

Tại một khối nham thạch đằng xa, phía sau, bỗng nhiên hiện ra mấy người.

“Bọn chúng quả nhiên đã vào phế tích rồi!” Một nam tử cao gầy trong nhóm trầm giọng nói. Trên đầu hắn đội một chiếc khăn màu tím, thần sắc hung ác nham hiểm.

“Lão đại quả thực liệu việc như thần!”

“Ngay cả chuyện tình thế này, lão đại cũng có thể đoán được, quả nhiên lợi hại!”

Vẻ mặt mấy người còn lại đều tán thán*, bọn họ không nghĩ đến thiếu niên này thật sự vào phế tích.

*Tán thưởng, khâm phục.

Tên thủ lĩnh đội khăn tím không hề có một chút đắc ý: “Chúng ta phải đề cao tinh thần, Hồn Tướng của tiểu tử kia rất lợi hại. Hùng Miêu phỉ đoàn đều ngã xuống trong tay hắn. Chúng ta đừng để lật thuyền trong mương.”

“Lão đại yên tâm! Ba tên ngốc của Hùng Miêu phỉ đoàn làm sao có thể so sánh với chúng ta?” Một tráng hán trong bọn vỗ ngực nói.

Thủ lĩnh khăn tím cười nhạt: “Ngươi nói bọn chúng ngốc, các ngươi cũng ngốc không kém đâu.”

Tức thì, vẻ mặt tráng hán kia hiện lên nét ngượng ngùng.

Tâm tình tên thủ lĩnh khăn tím biến ảo bất định. Cho tới nay, cái phế tích này khá kỳ bí. Rất nhiều người đi vào thám hiểm, nhưng trở ra lại vô cùng ít. Tên thủ lĩnh khăn tím này trong lúc vô tình, biết được phế tích này trước đây là căn cứ của Nam Thập Tự binh đoàn. Càng làm cho hắn rung động là phế tích này chính là một kho chứa của quân đội trong doanh trại.

Nhà kho quân đội của Nam Thập Tự binh đoàn.

Phát hiện này khiến toàn thân hắn hưng phấn, tê dại. Nếu cái tin này truyền ra, không biết sẽ gây ra bao nhiêu tinh phong huyết vũ*. Cho dù là thủ hạ, đồng bọn, hắn cũng không tiết lộ nửa lời.

*Gió tanh mưa máu.

Nam Thập Tự binh đoàn trong tam đại binh đoàn năm đó, được đánh giá cao nhất chính là Thanh Đồng cơ giới không ai so sánh được. Nam Thập Tự binh đoàn được công nhận là đỉnh cao của thời đại máy móc.

Cho dù Thiên Hạt Vương Triều nổi danh về máy móc kỳ thực cũng ở bên kia sườn dốc.

Nhà kho quân đội đó!

Cho dù chỉ tìm được một món cũng đủ để chúng phát tài rồi.

Nhưng hắn cũng không ngờ, khi hắn vừa phát hiện điều đó, thì thấy một người cưỡi Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu chạy như điên trên phố.

Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu cũng là một trong số những máy móc của Nam Thập Tự binh đoàn.

Hắn lập tức ý thức được, người này chắc chắn sẽ đi đến phế tích.

Tiểu tử này nhất định không ngờ, bọ ngựa bắt ve, hoàng tước đứng sau.

Trên mặt gã lộ ra nét cười nhạt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cơ Quan

Cửa vào là một cánh cửa đá cũ nát.

Nơi đây đầy mạng nhện và bụi bặm, nhưng vẫn có thể nhìn ra vết tích những người đi trước và ngẫu nhiên còn thấy thêm xác của vài kẻ bất tài đã từng phiêu lưu mà thiệt mạng. Mấy hành lang dài, sâu hun hút xuất hiện trong mắt Binh và Đường Thiên, nó làm Đường Thiên chú ý cũng do loại vật liệu xây hành lang khá giống khối nham thạch màu đỏ ở bên ngoài kia.

Nét mặt Binh lộ vẻ ngưng trọng: "Đi theo ta, nhớ phải cẩn thận."

"Binh đại thúc đã từng đến đây à?" Đường Thiên nhỏ giọng hỏi. Mặc dù trong lòng khó hiểu, nhưng hắn không sợ hãi.

Binh lơ lửng trôi nhanh tới trước, đồng thời đáp: "Đã từng tới. Trước kia nó là trụ sở của binh đoàn, bên trong đặt một kho vũ khí, vì thế có khá nhiều cơ quan."

"Cơ quan?" Đường Thiên mở to mắt, rồi đảo loạn quan sát xung quanh.

Nha Nha nằm trên vai Đường Thiên cũng bắt chước hắn, đôi má rung rung, sau đó trợn tròn cặp mắt nhỏ rồi đảo loạn lên. Cũng không biết hồn thạch bị nó lấy từ khi nào, còn trên tay thì đang cầm cung tên nhỏ.

"Ơ?" Binh chợt phát giác một chuyện, liền hừ lạnh một tiếng: "Đằng sau chúng ta có người."

"Có người?" Trong mắt Đường Thiên lộ vẻ cảnh giác.

Toàn thân Binh tràn ngập hàn ý, gã không tiến vào hành lang mà lặng lẽ đi tới sát vách tường trước mặt. Cũng chẳng biết gã mò mẫm chỗ nào, bỗng dưng toàn bộ vách đá "kịch, kịch, kịch" rời khỏi nền, để lộ ra một hành lang màu vàng.

Đường Thiên nuốt một ngụm nước miếng nhìn cái hàng lang được làm hoàn toàn bằng đồng, đã qua nhiều năm như thế mà không có một lớp gỉ nào. Những viên gạch nền tuyệt đẹp được khắc họa tiết cổ xưa trải khắp hành lang, nhưng lại phủ đầy bụi bặm từ từ xuất hiện trước mặt Đường Thiên. Từng cái đèn dẫn đường nhỏ cỡ cái chén ở trên vách thi nhau mà sáng, kéo dài tới tận cuối hành lang.

"Khá tốt, không có bị hỏng."

Đường Thiên nghe ra Binh đã kiệt sức và đang cố gắng giữ cho giọng của mình bình tĩnh hơn, nhưng sự thay đổi của ngữ điệu đã bán đứng sự bình tĩnh kia.

Đường Thiên bước vào hành lang bằng đồng, sau đó vách đá cũng dần hạ xuống, đóng kín lại. Đường Thiên cảm thấy kỳ lạ khi không khí nơi đây rất trong lành, khác xa với đống bụi chất đầy như trong tưởng tượng.

"Đừng bước trên mặt đất." Binh nhắc nhở Đường Thiên.

"Không bước trên mặt đất?" Đường Thiên ngẩn ngơ: "Thế thì đi như thế nào?"

Hai mắt Nha Nha trên vai Đường Thiên chợt sáng lên, rồi đạp chân mạnh xuống lấy đà lao thẳng vô vách tường. "Bịch, bịch, bịch" chỉ thấy nó giống như một quả bóng đàn hồi, liên tục đập qua, đập lại hai bên vách tường mà tiến lên.

"Xem ra so với ngươi thì Nha nha thông minh hơn." Binh vứt lại một câu, sau đó nhẹ nhàng lướt đi.

Khóe mắt Đường Thiên giật giật, cũng không thèm nhiều lời liền dùng khinh công rồi nhẹ nhàng đạp qua, đạp lại hai bên vách tường theo hình zíc zắc (chữ Chi-之), cứ thế mà tiến lên. Cũng may, khinh công của hắn rất vững, việc đi kiểu này đối với hắn thật dễ dàng.

Hàng lang này sâu hơn xa suy nghĩ của Đường Thiên, thêm nữa hắn còn nhận thấy nó vẫn đang kéo dài xuống phía dưới.

Sự sợ hãi và thán phục ở trong thâm tâm Đường Thiên ngày càng mãnh liệt, hành lang bằng đồng ấy đã dài hơn mười kilômét. Công trình kinh người cỡ này, cần tài chính mạnh mẽ cỡ nào đây!?!

"Cẩn thận, nếu phía trước không bị hư hỏng thì sẽ yêu cầu xác minh thân phận." Giọng Binh tỏ ra ngưng trọng.

"Làm sao để xác minh?" Đường Thiên hỏi.

"Huy chương." Binh phun ra hai chữ.

"Chúng ta có nó không?" Đường Thiên lại hỏi.

"Không có." Binh trả lời dứt khoát.

Đường Thiên ngẩn ngơ: "Vậy phải làm sao?"

"Xông qua." Binh nói thẳng.

"Xông... xông qua?" Đường Thiên tưởng mình đã nghe nhầm.

"Đúng." Binh lướt tới xuất hiện gần Mầm Mầm, rồi tóm lấy nó, sau đó lùi về bên cạnh Đường Thiên, đưa tay khoác vai hắn, đồng thời nói: "Thiếu niên như thần, toàn bộ trông chờ vào ngươi rồi."

Đường Thiên vừa định chửi ầm lên, thì một khe ánh sáng chợt tách ra.

"Á..." Đường Thiên mặc kệ mọi thứ mà tránh sang bên cạnh.

Một mũi tên đồng xượt qua người hắn cái "roạt" rồi cắm sâu vào bức tường cứng rắn, nó rung lên bần bật kêu "ong, o.....n...g...." làm cho tâm can của Đường Thiên cũng run rẩy dữ dội, đồng thời sắc mặt hắn tái mét, thứ kia mà bắn trúng chỉ sợ thân thể sẽ lủng một lỗ.

"Đừng mất tập trung. Xung phong." Binh hét lớn.

"Đồ khốn." Đường Thiên tức giận mà mắng, rồi đạp mạnh chân xuống nền lao tới vách tường, cùng lúc đó lại có một mũi tên bằng đồng bắn ra.

"Đừng bước trên mặt đất." Binh trốn ở sau lưng Đường Thiên lên tiếng nhắc nhở.

Vun vút...!!!

Tiếng xé gió khiến da đầu tê buốt vọng lại từ sâu trong hành lang.

Con ngươi Đường Thiên chợt co rút, mấy chấm nhỏ li ti lọt vào mắt làm hắn vội vàng mượn lực chân cứ như một mũi tên rời khỏi cung lao về bức tường đối diện.

Xoạt, xoạt, xoạt.

Đường Thiên muốn chửi thề, khi thấy một chùm mưa tên "ầm ầm" bắn tới, mỗi đợt gồm mười hai mủi tên đồng hầu như đã phong tỏa toàn bộ không gian có thể tránh né.

Sự sợ hãi mãnh liệt kích thích tất cả cơ bắp trên thân, hắn chưa từng quá chú ý tới một điểm cụ thể nào mà cứ sắp chạm đến là năm ngón tay co lại thành hình móc câu "bụp" đâm lên tục vô vách tường đồng. Lực quán tính gần như ép thân thể hắn vào vách tường đồng, luồng lực này truyền về các đầu ngón tay khiến Đường Thiên đau đớn kịch liệt. Nhưng hắn bất chấp mọi thứ, cứ tiếp tục hành động như vậy.

Cánh tay dùng thêm lực, Đường Thiên giống như một con thạch sùng bò trên vách tường đồng tiến về phía trước.

Xoạt, xoạt, xoạt!

Mấy mũi tên đồng xé gió bay sát người hắn lạnh thấu xương, khiến da đầu Đường Thiên tê buốt.

"Làm tốt lắm." Dường như Binh đang kích động: "Tay mơ, đúng là thế. Xung phong."

Tay mơ...???

Khóe mắt Đường Thiên giật giật, cố kìm lòng không quất một bạt tai cho thằng cha này rớt xuống, mà đành cúi đầu húc tới. Cả người hắn ép sát vách tường, chỉ có thể dùng sức ngón tay và cánh tay, may mắn thể lực Đường Thiên mạnh mẽ nên bây giờ mang ra sử dụng mới phát huy tác dụng cỡ này.

Vun vút...!!!

Mũi tên nhiều như mưa rơi, chúng từ sâu trong hành lang không ngừng phóng ra, kèm theo âm thanh xé gió khiến người ta sợ hãi.

Vẻ mặt Đường Thiên thay đổi, thầm hô không ổn, liền xòe tay chống xuống, đồng thời chân đạp mạnh giống như ếch ộp nhảy lên cái "phốc".

"Vô cùng tốt. Sức lực cơ thể phối hợp cân bằng, cái bật nhảy này đầy quyến rũ. Tay mơ, rất giỏi! Đừng có ngừng, xung phong!"

Dường như Binh ở sau lưng đang sôi sục máu khi nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, khiến hắn như trở về thời đại kia. Gã dẫn theo một đám thiếu niên non nớt, rồi huấn luyện nghiêm khắc, ngày trước, gã cũng gào thét, động viên bọn chúng giống bây giờ.

Binh đoàn chỉ còn lại mình gã!

Không thể coi là đã chết, mà cũng chẳng phải đang sống.

Một mất mát làm phiền lòng gã, vì cớ gì chỉ còn lại có một mình...

Trong binh đoàn, thực lực của gã còn không được xếp hạng và có vô số người mạnh hơn gã. Thêm nữa hiểu biết về máy móc và mưu kế trí tuệ của bản thân, mang so với người trong binh đoàn cũng chẳng bằng ai.

Thế vì cớ gì thân gốm của gã lại hóa hồn? Tại sao lại là gã? Tại sao!

Gã nhiều lần tự hỏi chính mình câu này, nhưng nghĩ không ra, nghĩ mãi mà không hiểu! Binh đoàn đã bị hủy diệt, còn giữ lại một giáo quan như hắn có hữu dụng gì? Nếu trời cao thật sự có mắt... cần phải cho người "kinh tài tuyệt diễm" như đoàn trưởng sống chứ...

Thế nhưng không, người sống là gã...

Bên tai truyền đến âm thanh rít gào của mũi tên, rồi dần dần lôi suy nghĩ của gã về thực tại.

Phải thừa nhận, Đường Thiên là một binh sĩ giỏi.

Mặc dù thiên phú của Đường Thiên không quá tốt, đồng thời Binh nói ngũ hành cân đối cũng chẳng xấu và lực tương tác năng lượng của Đường Thiên không vấn đề gì. Nhưng gã vẫn còn nửa câu chưa nói ra, theo lời gã "không vấn đề" chỉ nằm ở chỗ không bài xích chân lực mà thôi. Gã từng gặp qua rất nhiều người có thân thể hòa hợp với chân lực, chính là người có căn cốt thiên phú. Vì thế căn cốt đơn hành Binh không để vào mắt, cũng do vô số tân binh thiên tài có thân thể hòa hợp ngũ hành đã qua tay gã rồi. Những người này tu luyện chân lực thì chắc chắn so với người khác sẽ nhanh hơn, hiệu suất cao hơn và có sự tiến bộ nhanh kinh người.

Tuy nhiên, trong mắt Binh thì căn cốt thiên phú gì gì đó cũng như nhau. Dù thiên phú đối với đám thiếu niên thiên tài rất quan trọng, nhưng đối với binh sĩ thì dũng cảm, ý chí, cứng cỏi mới là mấu chốt. Mà trên mấy phương diện này, so với những tân binh từng qua tay gã thì Đường Thiên chắc chắn nổi trội nhất.

Đường Thiên không thông minh, nhưng lúc chiến đấu luôn tỉnh táo, cứ như bản năng của dã thú khiến Binh ngày càng sợ hãi và thán phục. Thực lực vừa mới đột phá lên cấp bốn, lại có thể giống như mũi tên vững vàng lao tới trước trên quãng đường dài, nếu như binh đoàn còn tồn tại, nhất định sẽ gây ra chấn động.

Cơ quan ở đây, cũng không phải Đường Thiên là người đầu tiên xông vào.

Đa phần binh sĩ binh đoàn Nam Thập Tự đều nhanh nhẹn, dũng mãnh và yêu thích khiên chiến. Cho nên sẽ thường xuyên có người không mang huy chương tới đây khiêu chiến cơ quan này, cũng có người lấy đó mua vui, nhưng có thể thuận lợi xông qua đều là lão binh chứ đám tân binh thì chưa từng có ai.

Bỗng dưng, Binh có chút tò mò, không biết Đường Thiên có xông qua được chăng?

Tất nhiên Đường Thiên chẳng rõ Binh đang suy nghĩ gì, mà hắn hết sức chăm chú và không có để tâm một vị trí cụ thể nào.

Di chuyển theo kiểu thạch sùng rất nhanh lại gặp phiền phức, dường như cơ quan đã nhìn thấu quy luật tiến lên của hắn, đồng thời mũi tên đồng ngày càng trở nên đáng sợ hơn. Đường Thiên lập tức cảm thấy áp lực, đã có liên tiếp mấy mũi tên đồng cọ sát vào người hắn thậm chí còn là chỗ hiểm. Mới đây có một mũi ma sát với trán hắn, luồng khí toát ra lạnh thấu xương và đã tạo thành một đường máu nhỏ ngay chỗ đó.

Đường Thiên chảy mồ hôi lạnh như mưa, lần đầu tiên hắn lâm vào tình thế bí bách thế này.

Không gian có thể né tránh ở trong hành lang rất hẹp, chỉ cần số lượng mũi tên đồng nhiều thêm chút nữa thì e rằng đã phong tỏa toàn bộ và khoảng không gian có thể tránh né ngày càng bó hẹp.

Làm sao bây giờ?

Mồ hôi chảy dọc tới cằm rồi nhỏ xuống, hắn vẫn không cảm thấy gì mà hì hục tiến lên và đã tiêu hao rất nhiều thể lực. Hô hấp của hắn ngày càng dồn dập, nhưng ánh mắt vẫn kiêm quyết chưa từng lùi bước, kèm theo khuôn mặt đang chăm chú ngẩng cao có thể thấy đầu óc hắn đang vận hành hết công suất.

Chẳng có không gian tránh né... làm sao bây giờ?

Trong mắt Đường Thiên chợt lóe lên một tia ngoan lệ.

Không có không gian né tránh, vậy sẽ tạo ra không gian né tránh!

Đường Thiên áp sát vách tường rồi tăng tốc, hắn vừa lao tới, vừa tránh né mũi tên đồng đang gào thét, sự lạnh giá của vách tường đồng lại làm cho đầu óc hắn tỉnh táo. Mắt thấy bảy mũi tên đã phong tỏa toàn bộ không gian, Đường thiên không chút do dự lập tức nhảy lên.

Lại thêm ba mũi tên đồng khác đang gào thét, chúng xếp thành hình tam giác xé gió bắn tới.

Ở giững không trung, Đường Thiên chợt ôm đầu gối của mình co hết người lại chui lọt vào giữa ba mũi tên đồng và làm chúng thất bại mà đi ngang qua.

Nhưng vào lúc hắn ở giữa không trung chẳng thể di chuyển được nữa, thì chợt có một mũi tên phẫn nộ nối gót tới.

Mắt thấy sẽ bị xuyên thủng, Đường Thiên nhanh chóng triển khai...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ngọc Thô Sơ Lộ*

*Ngọc thô xuất hiện.

Trong mắt Đường Thiên hiện ra một tia khí tức nguy hiểm. Quyền phải nắm lại, đột nhiên đánh xuống phía dưới.

Tiếp theo, thanh diễm quyền* không hề hoa mỹ đánh trúng thân tên.

*Nắm đấm lửa xanh.

Một luồng lực lượng truyền lên theo nắm đấm. Đường Thiên phát ra một tiếng khó chịu, nhưng lại nương theo luồng lực này bay lên, hướng lên phía trên mà bắn đi. Lực đạo của mũi tên không khác nhiều so với dự tính của Đường Thiên. Uy lực một tiễn này khoảng chừng tứ giai. Kình lực mạnh mẽ, nếu không phải Đường Thiên dùng xảo kình* thì tiễn này đã xuyên qua nắm tay hắn rồi.

*Xảo kình: kình lực xảo diệu.

Nhưng kình lực mạnh mẽ cũng có chỗ tốt của nó. Mượn lực đạo này, Đường Thiên nhảy lên rất cao. Trần của hành lang nhanh chóng được phóng to ra trong mắt hắn. Khi gần chạm đến, mười ngón tay Đường Thiên như móc câu, đột nhiên cắm lên trần.

Thế xông tới cũng theo đó mà dừng lại, thân hình dán sát vào trần hành lang.

Đường Thiên quát lớn một tiếng, hai tay phát lực, tựa như một mũi tên, dán sát vào trần hành lang mà vù vù lao đi.

Tiếp theo cứ như vậy mà làm.

Đường Thiên càng lúc càng thong dong hơn. Tiểu Băng Quyền kình lực mười phần, Toái Ảnh Chưởng một lần đánh ra hơn mười ảnh, có thể làm thay đổi quỹ đạo mũi tên. Động tác Đường Thiên nhanh chóng lạ thường, thể lực cường hãn, thân thể mềm mại, cứng cỏi rồi lại linh hoạt vô cùng. Tất cả đều là thành quả của việc rèn luyện võ kỹ cơ sở lâu dài trong năm năm, lúc này đây đã phát huy giá trị to lớn.

Hắn tựa như một con báo khéo léo, động tác nhanh vô cùng.

Binh ở trên lưng Đường Thiên, trong lòng hơi tán thưởng. Đường Thiên có rất nhiều phương pháp không thể tưởng tượng được, ngay cả hắn cũng không cách nào nghĩ ra, rồi lại không thể không tán thán. Hắn thật sự không rõ, vì sao một Đường Thiên thoạt nhìn có vẻ ngu ngốc, khi bắt đầu chiến đấu lại trở nên thông minh, linh hoạt đến thế. Những tân binh qua sự rèn luyện của Binh tuy mỗi người đều có thực lực mạnh hơn Đường Thiên, nhưng về năng lực ứng biến khi đối đầu với nguy cơ thì kém Đường Thiên rất nhiều.

Tên gia hỏa này quả thực sinh ra là để chiến đấu mà.

Nhưng cuối cùng ngươi có thể phát triển đến bước nào đây?

Trên lưng Đường Thiên, Binh có chút mong đợi, thông đạo Thiên Tiễn cũng không dễ dàng vượt qua như vậy.

Đây chỉ là mới bắt đầu…

Rất nhanh, Đường Thiên phát hiện lực đạo những mũi tên kia càng lúc càng mạnh, mật độ cũng tăng lên kinh người, góc bắn càng lúc càng hiểm khiến Đường Thiên thêm phần chật vật.

Nhưng trong mắt Binh, hắn lại thấy được nhiều điều hơn. Dưới sức ép của nguy hiểm, tiềm năng của Đường Thiên nhanh chóng được khai thác. Thân hình hắn tuy càng thêm chật vật, những động tác dư thừa lại

giảm bớt. Dưới áp bức của tiết tấu công kích tăng lên, động tác Đường Thiên càng trở nên ngắn gọn dứt khoát.

Động tác ngắn gọn thêm phần biến hóa, từ từ phát ra một hương vị khiến cho người khác thưởng thức.

Quả nhiên, không hổ là Đường Cơ Sở!

Trong lòng Binh lúc này liên tục âm thầm tán thán.

Võ kỹ cơ sở của Đường Thiên vốn có thể nói là hoàn mỹ, nhưng người lại chưa ở trong hoàn cảnh cực đoan. Huấn luyện chịu đòn trong doanh trại tân binh tuy kín không có chỗ hở, nhưng so với sinh tử tồn vong trước mắt thì cũng chỉ được xem như một bài luyện tập mà thôi. Dưới sự áp bức của nguy hiểm cực độ, Đường Thiên không thể không sửa cho động tác của mình ngắn gọn hơn, hợp lý hơn.

Ban đầu còn chật vật không chịu nổi, hiện giờ Đường Thiên đã ổn định trận cước.

Tuy rằng tốc độ giảm đi không ít nhưng vẫn vững vàng tiến lên phía trước.

Thể lực và chân lực Đường Thiên cấp tốc tiêu hao.

Chờ chút!

Binh đang tán thán bỗng trở nên kinh ngạc, hắn vô tình chú ý thấy, Đường Thiên đang bắt đầu thử phân phối thể lực và chân lực. Điều này khiến hắn kinh ngạc thật sự. Với tân binh mà nói, sai lầm dễ mắc phải nhất chính là không biết cách phân phối chân lực và thể lực. Bí quyết trong đó chỉ có những lão binh già dặn kinh nghiệm mới có được.

Đường Thiên như thế mà đã bắt đầu tìm hiểu về nó.

Chỉ số thông minh trong chiến đấu thật cao… Tên gia hỏa này đúng là chiến sĩ trời sinh!

Binh thật sự khó để liên hệ một tên cơ cảnh, nhạy bén, chỉ số thông minh trong chiến đấu xuất sắc này với một Đường Thiên ngây ngốc lỗ mãng thường ngày.

…Đây mới là con người thật sự của Đường Thiên sao…?

Binh bắt đầu kích động. Dường như hắn đã phát hiện ra một viên ngọc thô. Nham thạch bao phủ bên ngoài từ từ rớt xuống, lộ ra chất ngọc sáng lóa bên trong. Binh chưa hề xem thường Đường Thiên . Sức lực ngoan cường, cứng cỏi, quật cường, cuồng vọng, kiệt ngạo đều là những phẩm chất được Binh đánh giá cao ở Đường Thiên. Nhưng Đường Thiên hiện tại đã khiến cho hắn khiếp sợ.

Đường Thiên không biết tâm tình Binh ở phía sau đang dâng trào. Hắn đã lâu không có chật vật thế này. Mưa tên phía cuối hành lang gào thét mà đến, không biết khi nào mới kết thúc. Cho dù hắn đã bắt đầu thử phân phối chân lực, thể lực. Nhưng thể lực và chân lực vẫn nhanh chóng khô kiệt như trước.

Phành!

Một quyền đánh lên mũi tên.

Khí lực hắn lúc này đứt quãng, tức thì như bị tê ngưu chạy đến húc vào, cả người văng lên. Dưới tình huống cấp bách, năm ngón tay lật lại, hung hăng cắm vào vách đồng, cả người treo trên vách tường.

Những mũi tên đồng cũng không hề cho hắn cơ hội thở dốc.

Vút! Vút! Vút!

Tiếng xé gió không ngừng truyền vào tai.

Đường Thiên cắn răng, huy động lực lượng còn sót lại, co người, mấy mũi tên đồng hiện ra, hai tay đưa về phía trước, miễn cưỡng đánh ra.

Đường Thiên không nhớ rõ rốt cục hắn đã đi được bao xa, việc tiêu hao thể hao quá mức khiến đầu óc hắn trở nên hỗn độn quay cuồng.

Quan sát Đường Thiên đang lảo đảo đi, Binh trầm mặc không nói, trong lòng bàn tay hắn hiện ra một đạo ánh sáng mờ mờ.

Hắn đang đợi lúc Đường Thiên thật sự không thể kiên trì nữa, sẽ ra tay.

Trong tuyệt cảnh thế này, Đường Thiên có thể chống đỡ một hồi, thì thu hoạch sẽ tăng thêm một phần. Thu được kinh nghiệm chiến đấu như vậy vô cùng trân quý, vượt xa so với tu luyện bình thường. Nó không trực tiếp tăng lên cấp độ của ngươi, nhưng nó khiến thực lực thật sự tăng lên, thực lực chân chính.

Cùng một cấp độ, một người từng trải qua đường ranh sinh tử thì sức chiến đấu càng mạnh, cơ hội tồn tại càng cao.

Phản ứng của Đường Thiên chậm đi nhiều, động tác miễn cưỡng, cực kỳ nguy hiểm.

Binh đã chuẩn bị kỹ càng thời cơ ra tay.

Nhưng thời gian từng chút trôi qua. Đường Thiên nhìn như lảo đảo, chậm chạp, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống lại cứ xiêu vẹo, không té ngã. Dù thỉnh thoảng có tình huống cực kỳ nguy hiểm, nhưng Đường Thiên vẫn ngoan cường mà bước tới.

Tên gia hỏa này…

Sự kinh ngạc trong lòng Binh ngày càng lớn, đây là… trực giác chiến đấu.

Phản ứng Đường Thiên càng lúc càng chậm đi, nhưng luôn luôn, trước khi bị tên đồng bắn trúng lại hiểm hóc tránh được trong nháy mắt.

Rất nhiều người cho rằng, trực giác là thiên phú. Nhưng bản thân vốn là thủ tịch huấn luyện viên của Nam Thập Tự binh đoàn, Binh hiểu rất rõ, trực giác là do ma luyện mà tạo thành. Đường Thiên rèn luyện trực giác hắn đã biết từ lâu, nếu không Đường Thiên tuyệt đối không thể chống đỡ trong huấn luyện chịu đòn lâu như vậy.

Nhưng, trực giác chiến đấu của tên gia hỏa kia lại phát triển đến tình trạng thế này…

Binh cảm thấy được rằng bản thân mình đã bị Đường Thiên triệt để hù dọa rồi, bởi vì khi hắn thoát khỏi trầm tư, thì Đường Thiên đã đi hết thông đạo Thiên Tiễn rồi.

Hắn… hắn đi hết thông đạo Thiên Tiễn…

Binh ngơ ngác nhìn Đường Thiên. Không còn tên đồng bay tới, nguy hiểm được giải trừ, Đường Thiên tức thì ngã xuống, nằm trên đất, mồ hôi túa ra như tắm. (Tưởng nãy giờ ra hết mồ hôi rồi chứ)

Binh lại phiêu phù giữa không trung, quan sát Đường Thiên đang mệt mỏi rã rời, mê man nằm trên đất, thật lâu không nói gì.

Tên gia hỏa này…

****

“Mẫu thân, chờ khi ta lớn lên thành một nam tử, ta sẽ bảo hộ người!”

“Mẫu thân, ta nhất định tìm được tên vô lại kia, hung hăng đánh hắn một trận, lôi đến trước mặt người mà xám hối.”

“Được! Thiên Huệ, chúng ta đã ước định rồi! Ta nhất định sẽ đi tìm ngươi!”

“Thiên Huệ, ta nhất định sẽ mạnh mẽ hơn, dù Thiên Lộ có xa xôi thế nào ta cũng nhất định không lỗi hẹn đâu!”

…

Đường Thiên mơ màng mở mắt, thanh âm dường như còn quanh quẩn trong đầu, đập vào mắt hắn là một cái vách đồng được điêu khắc hoa văn tinh mỹ.

Gượm đã!

Đường Thiên giật mình, nhảy dựng lên: “A a a! Binh đại thúc, Binh đại thúc!”

“Ồ! Ngươi tỉnh rồi sao?” Âm thanh của Binh đại thúc truyền đến từ phía sau.

Thấy Binh đại thúc, Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, một lát sau, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Tại sao ta lại ngủ vậy?”

“À! Có lẽ ngươi hơi mệt.” Binh đại thúc thản nhiên trả lời.

“Hình như vậy.” Đường Thiên cũng nhớ chuyện lúc trước. Nhưng đột nhiên, hắn nhảy dựng lên, xoay người lại chỉ vào Binh chửi ầm lên: “Ngươi muốn nói ta là thái điểu*?”

*Gà con.

“Không lẽ sai sao?” Binh đại thúc cười nhạo: “Chỉ là một cái thông đạo Thiên Tiễn cũng làm ngươi chật vật như vậy? Khà khà! Trước đây, cái thông đạo Thiên Tiễn này, mỗi tháng đều bị phá không biết bao nhiêu lần. A! Ta nhớ rõ, có một dạo bị phá tan quá nhiều lần dẫn đến hư hỏng. Báo hại cơ giới sư* phải chạy đến đây để sửa. Ngươi nói thử xem, những thứ này buồn chán đến thế nào chứ?”

*Cơ giới sư: kỹ sư cơ khí.

Nhưng trong lòng Binh đại thúc lại âm thầm nói: “Nhưng đẳng cấp mỗi một kẻ trong bọn họ đều cao hơn nhiều so với ngươi…”

Đường Thiên nghe Binh nói như thế, lập tức bị ức chế, dứt khoát nói: “Có gì đặc biệt hơn người đâu? Đây là lần đầu tiên. Chờ ta tới lần sau, nhất định sẽ đánh bại nó.”

“Có sức để nói khoác như vậy, xem ra cũng khôi phục rồi.” Binh thản nhiên nói: “Chúng ta tiếp tục tiến tới thôi.”

Đường Thiên bò dậy, bỗng nhiên có cảm giác một vật gì đó dính trên tóc. Hắn sờ sờ đầu, lấy vật kia xuống. Đem xuống nhìn, thì ra là Nha Nha, tên nhóc này đang ôm bộ cung tên nhỏ, khò khò ngủ say. Có thể nhìn thấy cái bụng nó phập phồng không yên. Đường Thiên lắc đầu, tiện tay bỏ Nha Nha vào túi.

“Phía trước còn cơ quan không?” Đường Thiên có chút sợ hãi hỏi.

“Thế nào? Sợ rồi hả?” Âm thanh Binh đại thúc mang theo vẻ trào phúng.

Tức thì, Đường Thiên như mèo bị đạp trúng đuôi, nhảy dựng lên, trợn mắt nhìn Binh thách thức: “Sợ? Đáng chết, muốn khiêu khích sao? Đến đây, đánh một trận cho thật thống khoái nào!”

Binh đại thúc không thèm liếc Đường Thiên một cái, xem hắn như không khí: “Nhìn xem, tinh lực ngươi hồi phục rất nhanh đấy!”

Đường Thiên hừ một tiếng, đắc ý vô cùng: “Đương nhiên, với thiếu niên như thần, ngươi không thể nào lý giải được đâu.”

Đi chưa được bao xa, phía trước xuất hiện một cánh cửa bằng đồng.

Một cánh cửa bằng đồng vô cùng trơn nhẵn.

Cả cánh cửa được mài láng bóng dị thường, tưa như một cái gương. Đường Thiên chạy đến trước cái gương, bày ra đủ loại tư thế, vẻ mặt cực kỳ đắc ý. Nha Nha không biết đã tỉnh lại tự lúc nào, lập tức cũng bị gương đồng hấp dẫn, bò lên vai Đường Thiên cũng biểu diễn các loại tư thế.(Chủ điên, vật cũng điên nốt. Haizz!)

“Hê! Thiếu niên, rất có dáng vẻ đó!” Vẻ mặt Đường Thiên khích lệ, ngay lập tức bổ sung thêm một câu: “Quả nhiên, kỳ chủ tức có kỳ sủng*!”

*Chủ kỳ tài tức có sủng vật kỳ tài. Tự kỷ lv bá đạo rồi.

Nha Nha hưng phấn nhào lộn mấy cái trên vai Đường Thiên.

Binh không để ý đến cả hai, trực tiếp đi đến bên cạnh, tìm tòi một hồi.

Khóe mắt Đường Thiên lóe sáng mà quan sát động tác Binh đại thúc. Nhưng hắn vẫn không rõ Binh đại thúc rốt cục đang làm cái gì.

Cửa kẻo kẹt mở ra. Năm tháng dài như vậy cũng không để lại vết tích nào trên cánh cửa đồng trơn nhẵn này.

Sau đó Đường Thiên bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Kiếm Xỉ Hổ

*Kiếm Xỉ Hổ: hổ nanh kiếm.

Giống như cánh cửa của một thế giới khác được mở ra.

Ký ức hắc ám thâm trầm, ngủ say mấy ngàn năm, bị từng ngọn đèn chói mắt sáng như tuyết đánh thức.

Từng dãy Thanh Đồng cơ giới xếp chỉnh tề, tất cả tựa như mãnh thú dữ tợn, im ắng lặng lẽ mà đứng đó, trông không thấy điểm cuối. Thanh Đồng thâm trầm nội liễm sáng bóng, phong cách cổ xưa thê lương như thời đại kia, khí tức máu và lửa ập tới trước mặt!

Đường Thiên ngơ ngác đi về phía trước, hắn bị cảnh tượng trước mắt chấn động, đầu óc trống rỗng, vô thức mà tiến lên. Ánh mắt hắn tham lam, nóng bỏng mà đảo qua những Thanh Đồng cơ giới nơi này.

Thanh Đồng cơ giới vô cùng kỳ quặc, có hình dạng như dã thú, có hình dạng con người. Rất nhiều hình dạng Đường Thiên cũng không hình dung ra được. Nhưng mỗi một kiện Thanh Đồng cơ giới đều tràn ngập một loại khí tức nguy hiểm khó nói lên lời. Màu đồng cộng thêm phần sát khí nhàn nhạt càng tăng thêm mấy phần nghiêm trang.

"Căn cứ này chẳng qua chỉ là nơi mọi người nghỉ ngơi sau khi tu luyện, nhà kho quân giới rất nhỏ." Binh hời hợt nói.

Rất nhỏ. . .

Vậy mà nhỏ. . .

Đường Thiên không biết phải diễn tả tâm tình của mình như thế nào. Hắn không cách nào tưởng tượng, Nam Thập Tự Binh Đoàn năm đó cường thịnh cỡ nào.

Binh nhìn quanh, có chút cảm khái nói: "Ta nhớ căn cứ này do Loa Ti thiết kế, chế tạo. Người này yêu cầu rất biến thái, nơi đây có thể bảo tồn tốt như vậy, cũng là nhờ có hắn. Ngươi có thể mở mang kiến thức một chút, những trang bị binh đoàn chế tạo năm đó. Còn trang bị cho những gia hỏa biến thái hơn thì nơi đây không có."

"Gia hỏa biến thái hơn?" Đường Thiên có chút tò mò hỏi.

"Ừ, cao thủ đều có đại sư chuyên môn chế tạo riêng cho hắn, binh lính bình thường dĩ nhiên không có đãi ngộ như vậy rồi." Binh giải thích.

"Hiện tại những thứ này còn có thể dùng được?" Đường Thiên nhịn không được, hỏi.

"Có lẽ còn có thể." Binh cũng không chắc chắn: "Ngươi thử một chút xem."

"Được!" Đường Thiên hưng phấn, hắn đã sớm không kìm nén được, ánh mắt quét qua mọi nơi, hắn lập tức bị một kiện Thanh Đồng cơ giới hấp dẫn.

Đây là điển hình cho trang bị cơ giới hình người, nhìn qua giống như áo giáp cỡ lớn, ước chừng hơn hai thước. Cảm giác đầu tiên chính là dữ tợn, đầu là một cái Hổ Đầu, uy nghiêm túc mục. Bất kỳ một khớp xương nào cũng đều có gai ngược! Nhất là các đốt ngón tay của nó. Đường Thiên thoáng tưởng tượng lúc một quyền đánh trúng đối phương, quyền tiêm* sẽ dễ dàng mà phá vỡ phòng ngự của đối phương, lực lượng cường đại sẽ khiến điều đó dễ như trở bàn tay. Mười ngón của hổ trảo có mũi nhọn sắc bén, có thể khóa móc, lực sát thương mười phần kinh khủng. Đầu gối, khuỷu tay càng không cần phải nói, chỉ cần đối phương bị trúng một cái, khẳng định sẽ mất đi sức chiến đấu.

*Gai nhọn ở đầu nắm tay.

"Cái này!" Đường Thiên không chút do dự nói.

Binh nhìn thoáng qua, gật gật đầu: "Ánh mắt của ngươi không tệ, nó gọi là Kiếm Xỉ Hổ, là võ giáp điển hình cho việc cận chiến, vô cùng thích hợp với đấu pháp của ngươi."

"Kiếm Xỉ Hổ. . ." Đường Thiên lập tức thích cái tên này.

"Bộ cơ giới chiến đấu này, gọi là cơ quan võ giáp*." Binh bổ sung một câu, lập tức chỉ vào Kiếm Xỉ Hổ nói: "Đặc điểm của nó là linh hoạt, tăng cường công kích, bất luận là quyền pháp, chưởng pháp, chỉ pháp, quan tiết kỹ, thoái pháp, biên độ cường hóa đều rất lớn. Độ cường hóa độ vào khoảng hai mươi đến hai lăm phần trăm, xem trình đồ cá nhân mà định ra."

*Áo giáp máy. Sao giống Iron Man quá.

Vẻ mặt Đường Thiên biến đổi, đối với võ kỹ cường hóa hai mươi phần trăm, đây là một con số tương đối đáng sợ. Bất kỳ võ kỹ nào, uy lực muốn tăng lên hai mươi phần trăm đều cực kỳ khó khăn.

"Nhưng mà, nó cũng không phải là không có nhược điểm." Binh tiếp tục nói: "Kiếm Xỉ Hổ nặng ở tấn công mà nhẹ ở phòng thủ. Trọng lượng lại làm cho phòng ngự của nó không được xuất sắc. Hơn nữa, cường hóa chính là chân lực lập tức bộc phát, chạy nước rút tốc độ rất tốt, nhưng chạy nhanh một đoạn đường dài không phải sở trường của nó."

Binh vừa nói, một bên mở ngực cơ quan võ giáp ra. Bên trong trống rỗng, dưới vách giáp có thể thấy rất nhiều đường gân màu đỏ phức tạp, màu Thanh Đồng thâm trầm phủ bên trên, khiến đường gân màu đỏ bắt mắt dị thường.

"Có phải rất giống mạch máu hay không?" Binh vừa thao tác vừa hỏi.

"Có một chút." Đường Thiên gật gật đầu.

"Tinh Thần thạch để ở chỗ này." Binh chỉ vào chỗ một lỗ khảm: "Mặc dù bối giáp được thiết kế dày nhất, có thể thừa nhận công kích tương đối mạnh, nhưng ngươi tốt nhất đừng dùng nó như tấm khiên. Thực chiến phát hiện, phải thừa nhận công kích quá cường liệt, lỗ khảm có khả năng bị phá hư, ưm..., cái đồ chơi này sẽ biến thành một cái hộp đồng đó."

Binh rõ như lòng bàn tay, hiển nhiên đối với nó rất quen thuộc.

"Được rồi, ngươi chui vào thử xem."

Đường Thiên nghe được lời này của Binh, lập tức không thể chờ đợi thêm mà chui vào.

"Đi hai bước thử xem." Binh ở một bên, khoanh tay đứng nhìn. Hắn theo thói quen mà vỗ vỗ túi, lúc này mới tỉnh ngộ lại, mình đã là hồn tướng rồi. Trong nội tâm có chút tiếc nuối, nếu như lúc này có một điếu thuốc, mới là hoàn hảo. . .

Đường Thiên hưng phấn vô cùng, bước về phía trước một bước, kết quả do không nắm giữ tốt lực lượng, loảng xoảng keng, liền ngã chổng vó trên đất.

Binh ngẩng đầu lên, có chút không đành lòng mà nhìn: "Này này, thiếu niên, chú ý khống chế lực lượng, nó sẽ đem lực lượng của ngươi phóng đại lên."

Lời còn chưa dứt, phanh, Kiếm Xỉ Hổ đột nhiên bắn lên từ mặt đất, hung hăng đâm vào trên trần nhà, tạo ra một vết lõm hình người, sau một lúc lâu, ầm một tiếng, rồi rơi xuống mặt đất, khiến vô số bụi bặm bay lên.

"Thiếu niên, ngươi cứ từ từ chơi một mình đi, ta đến nơi khác xem thử. Yên tâm, thứ đồ chơi này, độ bền rất tốt."

Binh ném ra những lời này, liền bồng bềnh biến mất.

Đường Thiên lần đầu tiên gặp được đồ vật thú vị như vậy, ngay từ đầu hoàn toàn không khống chế chính xác, thường xuyên ngã sấp mặt. Nhưng rất nhanh, năng lực thích ứng của Đường Thiên giống như dã thú, nhanh chóng chiếm cứ thượng phong.

Loảng xoảng, loảng xoảng!

Đường Thiên mặc Kiếm Xỉ Hổ chạy như điên bên trong kho quân giới, thỉnh thoảng xô đổ một một vài cơ quan võ giáp khác. Nhưng hắn không thèm quan tâm, hắn chỉ cảm thấy thoải mái nói không nên lời, toàn thân giống như dùng không hết lực. Tự thể nghiệm cơ quan võ giáp, loại cảm giác này mới lạ dị thường. Đường Thiên đối với những người của Nam Thập Tự Binh Đoàn bội phục sát đất, là ai sáng chế loại cơ quan này, thật sự lợi hại! Mặc dù nhìn qua mười phần nặng nề, nhưng thúc dục nó chỉ cần lực lượng rất nhỏ, vô cùng linh hoạt.

Kiếm Xỉ Hổ đột ngột ngừng lại, như nước chảy mây trôi. Đường Thiên hít sâu một hơi, một quyền đánh ra, chân lực toàn thân mãnh liệt mà tuôn trào!

Đại Tuyết Băng!

Ầm!

Nơi nắm đấm đánh trúng, không khí xung quanh nắm đấm triệt để nứt vỡ, sụp đổ, hình thành một âm thanh bùng nổ kinh người.

Thật mạnh!

Đường Thiên bị một quyền này cả kinh, ngây người.

Uy lực Đại Tuyết Băng như thế nào, hắn đã nhìn thấy tận mắt. Hắn thật không ngờ, mặc vào Kiếm Xỉ Hổ, đánh ra Đại Tuyết Băng lại có uy lực như thế. Bình thường đánh ra Đại Tuyết Băng, có thể đem không khí chấn vỡ, nhưng lại không cách nào sụp đổ. Đại Tuyết Băng hoàn mỹ, khi uy lực tăng lên hai mươi phần trăm đã xảy ra biến hóa về chất.

Nhiệt huyết bên trong cơ thể Đường Thiên lập tức bị điểm đốt, hắn bắt đầu điên cuồng mà thi triển các loại võ kỹ của mình.

Các loại võ kỹ trở nên hung ác dị thường, uy lực tăng vọt.

Đường Thiên cảm giác mình tựa như cỗ máy chiến đấu cuồng bạo, đánh đâu thắng đó!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Binh chăm chú tấm huy chương trước mắt.

Đây là Quý Danh Huy Chương, mỗi căn cứ của binh đoàn, đều có một tấm huy chương như vậy, bên trong có ấn ký của binh đoàn, là biểu tượng của Nam Thập Tự Binh Đoàn. Nhưng có rất ít người biết bên trong huy chương có sự ảo diệu khác…, không, xác thực mà nói, tại toàn bộ binh đoàn chỉ có bốn người biết rõ.

Binh xòe bàn tay ra, đặt lên trên huy chương.

Huy chương bỗng dưng tỏa ra hào quang nhè nhẹ. Ấn ký Nam Thập Tự màu đồng thau sáng lên như những ngôi sao.

"Đoàn trưởng, ngươi không nên gạt ta a.... . ." Binh thì thào tự nói.

Hào quang màu màu đồng thau, bỗng dưng chui vào trong cơ thể của hắn. Huy chương trên vách tường nhanh chóng ảm đạm đi.

Thân thể Binh chấn động, trán của hắn, hiển hiện một đạo ấn ký Nam Thập Tự màu đồng, thân thể vốn hơi mờ, trở nên ngưng thực thêm vài phần.

Khuôn mặt trắng như đồ sứ, bắt đầu xuất hiện ánh mắt, cái mũi, miệng, lông mi.

Một lát sau, tất cả biến hóa dừng lại.

Binh mở to mắt, huy chương trước mặt bỗng nhiên biến thành tấm gương, chứng kiến người trong gương, Binh thoáng sửng sốt, chợt hóa thành phẫn nộ phẫn gào thét: "Đoàn trưởng! Ngươi, tên hỗn đản này! Chẳng lẽ lúc các ngươi làm huy chương, cũng đang chơi bài à. . ."

Trong gương, đôi mắt có thể chớp, miệng có thể mở, cái mũi có thể động, lông mi có thể giật, nhưng tất cả đều giống như vẽ lên. . .

Gương mặt trống không có gì, ngũ quan như được vẽ thêm, khuôn mặt rõ ràng là gương mặt trong bộ bài tú-lơ-khơ. . .

Binh đối gầm thét với huy chương cả buổi, rốt cục ngừng lại, kinh ngạc mà nhìn huy chương, hừ một câu: "Các ngươi, đám hỗn đản này, dưới địa ngục chơi bài cho sướng rồi a, lưu lại ta một mình ở nhân gian, chẳng lẽ cũng bởi vì bình thường ta không cùng các ngươi chơi bài sao. . ."

Vừa nói, lệ vừa rơi che đi mờ cả đôi mắt.

Binh lau nước mắt, nhìn huy chương, trong miệng thì thầm: “Bài tú lơ khơ thấm nước quả thực xấu bớt đi, thực quá tổn hại đến hình tượng huấn luyện viên thiết huyết thường ngày.”

Hắn lấy lại bình tĩnh, thật lâu mới mở miệng: “Đoàn trưởng, ngoại trừ huấn luyện tân nhân, cái gì ta cũng không biết. Nhưng ta nghĩ nếu các ngươi đã đá ta trở lại. Nhất định là vô cùng không cam lòng. Các ngươi không cam lòng thất bại như thế. Các ngươi không cam lòng mà tan biến như vậy. Đúng vậy, các ngươi chắc chắn không cam lòng.”

“Đoàn trưởng, ngươi không trở lại. A Tín, cái tên gia hỏa bụng dạ nham hiểm đánh bài chưa bao giờ thua, cũng không trở lại. Loa Ti, cái tên cơ giới sư vô cùng lợi hại, cũng không trở lại.” Binh nhìn vào bàn tay mình: “Các ngươi đem tên gia hỏa vô dụng như ta đã trở về, vì sao vậy đoàn trưởng?”

“Ngoài huấn luyện, ta chẳng biết cái gì.” Binh ngồi xuống dựa vào vách tường treo huy chương, lẩm bẩm: “Mấy tên gia hỏa lợi hại các ngươi đều là những kẻ lười biếng. Rõ ràng là không cam lòng, vậy mà chỉ để một mình ta trở lại, các ngươi thật kỳ quặc. Nhưng, cái tên gia hỏa Đường Thiên này rất khá, ồ, phải nói là một cái mầm rất tốt. Cho dù là thời đại trước kia của chúng ta cũng có chỗ lạc hậu rồi… là một vấn đề…”

Hắn ngồi đó, lảm nhảm liên tục, giống như đang trò chuyện bình thường với bằng hữu của mình.

Ánh đèn phía trên chiếu xuống, huy chương Thanh Đồng tạo thành một cái bóng dài lên bức tường bên cạnh Binh, giống như những chiến hữu năm đó.

Dịch giả: Haizz! Cảm giác tất cả đồng đội của mình ngã xuống, chỉ còn lại một mình trên thế gian thật cô độc. Dịch chương này mà tay cũng run theo dòng cảm xúc của Binh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Mục Tiêu Mới

Khi Binh quay lại tìm Đường Thiên một lần nữa, đã thấy động tác Đường Thiên thuận lợi, sảng khoái, hắn có chút giật mình. Hoàn toàn không nhận ra đây là lần đầu sử dụng của tên gia hỏa này.

Hắn bất động thanh sắc, ho nhẹ một tiếng: "Được rồi, thiếu niên, dừng lại đi!"

Đường Thiên dừng lại.

"Oa oa! Binh đại thúc, ngươi có đồ tốt như vậy mà lại đem giấu, thật không hay chút nào! Quá tuyệt vời! Ta dám khẳng định, hiện tại ta đủ sức để giết chết một cao thủ ngũ giai." Thanh âm sung mãn phấn khích từ bên trong Kiếm Xỉ Hổ truyền ra.

"Ngũ giai cũng được gọi là cao thủ ư?" Binh cười nhạt.

Đường Thiên có chút lưu luyến mở Kiếm Xỉ Hổ, từ bên trong đi ra. Khát khao, sung mãn nhìn Binh: "Binh đại thúc, bộ Kiếm Xỉ Hổ này có thể cho ta không?"

"Không thành vấn đề." Binh sảng khoái vung tay, nói: "Trong này, tất cả mọi thứ đều là của ngươi."

"Đều là của ta…" Cả người Đường Thiên như bị sét đánh trúng, ngơ ngác nhìn xung quanh. Tựa như một con thỏ trắng đột nhiên phát hiện trời đổ xuống một cơn mưa cà rốt.

"Được rồi, đừng nên không có tiền đồ như vậy chứ! Một chút đồ lỗi thời đã làm ngươi mất đi bình tĩnh như vậy." Binh nhíu trán, lông mày

rậm như vẽ cũng nhíu lại, không vui nói.

“Lỗi thời? Nói bậy! Kiếm Xỉ Hổ so với các bí bảo Thanh Đồng đều lợi hại hơn!” Đường Thiên hiển nhiên không đồng ý với điều Binh vừa nói, lớn tiếng phản bác.

“Năm đó chúng ta thất bại như thế nào” Binh giang hai tay: “Bản thân ta tự trải qua trường thất bại kia, nên ta hiểu rõ hơn so với ngươi.”

Đường Thiên nhất thời cứng họng, nhưng vẫn không tin: “Cơ quan võ giáp cường đại như vậy, tuyệt đối có thể vượt qua nhiều bí bảo cấp Thanh Đồng.”

Binh thở dài: “Nó thật sự lỗi thời, tin ta đi. Hiện tại ngươi thấy nó rất lợi hại bởi vì kiến thức của ngươi quá nông cạn. Tỷ như Kiếm Xỉ Hổ, ngươi cảm thấy rất cường đại. Nhưng ta nói cho ngươi, một khi chân chính chiến đấu, một khối ngũ giai tinh thạch chỉ đủ cung cấp cho nó chiến đấu trong nửa giờ.”

“Nửa giờ?” Đường Thiên ngơ ngẩn.

“Ngươi có biết trong chiến tranh, nửa giờ có thể làm được gì không? Một lần xung phong thôi!” Binh duỗi một ngón tay ra: “Sau đó, ngươi phải chui ra khỏi khoang điều khiển Thanh Đồng. Thậm chí, ngươi còn không có cách nào để thay tinh thạch, vì nó cần thời gian làm nguội, mới có thể chiến đấu một lần nữa. Nó còn kém hơn Khổng Tước Lam trên người ngươi. Ngươi chưa thật sự khai thác hết tiềm lực của trang bị này. Nhưng điều đáng sợ nhất không phải chuyện này…”

“Vậy là gì?” Đường Thiên vô thức hỏi lại.

“Là ỷ lại. Rất nhiều người quá mức ỷ lại vào nó, không chịu gia tăng thực lực bản thân mình.” Binh tỏ ra nghiêm nghị ít thấy được: “Đường Thiên, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, bất luận là bí bảo, võ giáp cường đại thế nào chăng nữa, cũng không thể hữu dụng bằng thực lực bản thân. Nắm tay của ngươi, chân lực của ngươi, võ kỹ của ngươi, thân thể của

ngươi mới là những thứ đáng tin cậy nhất. Dù không có bí bảo hay vũ khí thì ngươi vẫn có thể ngoan cường chiến đấu. không nên trầm mê vào ngoại lực cho dù nó có cường đại cũng vậy. Bất kỳ thời điểm nào, gia tăng thực lực bản thân mới là cơ bản nhất.”

Vẻ mặt Đường Thiên kỳ quái nhìn Binh: “Vốn không phải như vậy sao?”

Biểu tình của Binh khựng lại, xem như chưa biết gì, tự nói tự nghe: “Đương nhiên, để phát huy hoàn toàn uy lực của vũ khí, cần có những tố chất thiết yếu của một tên chiến sĩ hợp cách. Vừa rồi, ta nói Kiếm Xỉ Hổ kém hơn Khổng Tước Lam cũng không phải nói càn. Bởi vì Khổng Tước Lam có võ hồn, mà Kiếm Xỉ Hổ lại không có. Một món vũ khí thông minh càng xuất sắc hơn so với một món vũ khí cường đại. Nhưng, về phương diện bí bảo, kiến thức của ta còn rất ít. Để một tên đến từ thời nguyên thủy như ta có thể lý giải những vấn đề này cần một đoạn thời gian. Nhưng, ta có thể khuyên ngươi rằng, không nên đi theo con đường cũ của chúng ta. Cho dù thoạt nhìn có mạnh mẽ bao nhiêu chăng nữa, thì nó đã được chứng minh là con đường sai lầm.”

“Hê! Đại thúc!” Đường Thiên cắt đứt tình trạng thao thao bất tuyệt của Binh.

“Sao?”

“Ngươi nói những thứ này… đều là của ta?” Đường Thiên khoa tay múa chân một hồi.

“Không sai, có chuyện gì?” Binh có chút khó hiểu.

Tức thì, mặt mày Đường Thiên rạng rỡ mà chạy đến bên những cơ quan võ giáp kia, sờ sờ cái này, vuốt vuốt cái kia. Nha Nha tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng nhảy lên nhảy xuống theo.

“Oa oa oa! Tất cả đều là của ta! Ha ha! Thật sướng quá!”

“Đại quân Thanh Đồng! Hừng hực xông lên!”

“Thiếu niên như thần, cơ quan võ giáp cũng như thần!”

Tiếng hò reo phấn khích của Đường Thiên thỉnh thoảng vang lên trong đống cơ quan võ giáp.

“Được rồi, đến tiếp nhận căn cứ này đi!” Binh có chút bất đắc dĩ nói.

“Được! Được!” Hai mắt Đường Thiên lập tức tỏa sáng mà chạy lại. Tiếp nhận một căn cứ của binh đoàn Nam Thập Tự, oa, thật sảng khoái đến mức trong mơ cũng phải cười cho tỉnh dậy.

Vẻ mặt Binh bất đắc dĩ dẫn Đường Thiên tới chỗ huy chương: “Ưm! Đặt bàn tay lên trên!”

Ấn ký Thập Tự trong lòng bàn tay đột nhiên sáng lên. Một luồng ánh sáng theo bàn tay Đường Thiên mà nhập vào trong huy chương.

Rầm! Rầm! Rầm!

Mặt đất rung động một hồi. Xung quanh Đường Thiên hiện ra một vòng ánh sáng, đem hắn bao phủ lại.

Quả nhiên…

Binh bất động thanh sắc, trong lòng có chút hiếu kỳ. Rốt cục, cha mẹ Đường Thiên là ngươi như thế nào? Có quan hệ ra sao với binh đoàn Nam Thập Tự?

Đợi vầng sáng tan đi, Đường Thiên có chút không chắc chắn: “Vậy là được rồi sao?”

“Chứ ngươi cho rằng cần phải thế nào?” Binh đảo cặp mắt trắng dã: “Được rồi, đi thôi, chúng ta quay về. Hồn hạch cùng Ngọc Hồn Cương ta đều tìm được, cũng may nhà kho còn chút hàng dự trữ.”

“Cứ như vậy mà về hả?” Đường Thiên trừng to đôi mắt, có chút không cam lòng: “Ta mang một bộ Kiếm Xỉ Hổ ra ngoài nha!”

“Thủy Bình Vũ Quỹ của ngươi chứa được sao?” Binh liếc nhìn Đường Thiên.

“Chứa không được…” Đường Thiên lại càng không cam lòng: “Ta có thể mặc nó mà.”

“Để rồi sau đó bị người ta giết xong cướp?” Binh cười nhạt: “Cái này không phải là Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu. Nếu ngươi dám mặc nó đi ra ngoài, chắc chắn sẽ có người làm thịt ngươi rồi cướp cơ quan võ giáp. Ngươi đừng trông mong vào ta, ta chỉ là một huấn luyện viên, đánh nhau chỉ biết vài đường qua quít thôi.”

Gương mặt Đường Thiên khó chịu, nhưng hắn biết, Binh nói không sai. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu chỉ hấp dẫn mấy tên ăn sung mặc sướng, nhưng nếu là Kiếm Xỉ Hổ vậy thì bản thân xem chừng khó qua được.

Trong lòng Đường Thiên uất ức dị thường tựa như: Oa, trên trời rơi xuống một miếng bánh thật lớn, oa thơm quá, oa thật thoải mái, oa nhưng không thể ăn…

Binh như làm ảo thuật, không biết từ đâu lôi ra một cái rương, đưa cho Đường Thiên.

“Đây là cái gì?” Đường Thiên tức giận hỏi.

“À! Dọn dẹp mấy cái bẫy, lấy trên người những cái thi thể kia. Mấy năm nay, không ít người xông vào nha.” Binh hời hợt nói: “Mấy tên gia hỏa bám theo chúng ta cũng quy thiên rồi, chỉ tiếc trên người không có đồ tốt nào. Vật phẩm quá nhiều, ngươi tự mình kiểm kê rồi cho vào Thủy Bình Vũ Quỹ đi!”

Xem như tin vui ngoài ý muốn, Đường Thiên tự an ủi, hắn cũng không mở ra nhìn một lần.

Tâm thần hắn đang đặt vào Kiếm Xỉ Hổ, hắn đối với cơ quan võ giáp yêu thích vô cùng.

“Đi thôi!” Binh ở đằng trước thúc dục.

Đường Thiên theo đằng sau.

“Uy, đại thúc! Ngươi cuối cùng cũng không nhịn được mà vẽ cho mình một khuôn mặt sao…?”

“…”

****

Khi hai người về đến Tái Lôi tạp điếm, thì một vùng bừa bộn đã trở nên ngay ngắn, sạch sẽ.

Bộ dạng Hắc, Bạch, Hoa tam hùng miêu tựa như ba cục cưng láu lỉnh, chăm chỉ làm việc. Chúng vận quần áo lao động, đầu đội mũ chống bụi, binh binh bang bang, vội vã làm việc, không ngẩng đầu nhìn Đường Thiên một lần.

Cục diện thế này, nhìn từ góc độ nào Đường Thiên cũng thấy quái dị không tả nổi. Hắn không nhịn được hỏi: “Tái Lôi, ngươi làm cái gì với bọn chúng vậy?”

Tam hùng miêu đang liều mạng làm việc nghe những lời này, thân thể đều run lên.

Tái Lôi cũng không nhìn Đường Thiên, chỉ hỏi: “Có mang hồn hạch cùng Ngọc Hồn Cương đến không?”

“Mang đến rồi.” Binh nói, rồi mang hồn hạch và Ngọc Hồn Cương đưa cho Tái Lôi.

Tái Lôi nhận lấy, kiểm tra một chút rồi thỏa mãn nói: “Không tệ! Vật phẩm đều đầy đủ cả rồi. À, ta đã hoàn thành phôi thô. Được rồi! Các ngươi có thể đi rồi, không nên quấy rầy ta làm việc, năm ngày sau, quay lại đây lấy!”

Nói xong nàng lại cuối đầu, chăm chú làm việc.

Đường Thiên có chút ngoài ý muốn, không ngờ gia hỏa Tái Lôi khi làm việc lại như biến thành người khác.(Dg: Ông cũng vậy mà Đường Thiên!)

****

Trở lại doanh trại tân binh, Đường Thiên lập tức điên cuồng tu luyện.

Hiện giờ, chỉ cần năm ngày thì Đường Thiên có thể bắt đầu một chu kỳ khổ tu. Binh phát hiện, Đường Thiên so với trước đây càng thêm liều mạng, khi tu luyện tựa như không muốn sống nữa vậy. Hắn bắt đầu tu luyện cước pháp. Bởi trước đây không có cơ sở tương quan, nên hắn bắt đầu tu luyện từ cơ sở của cước pháp đi lên. Hắn không hề có ý nghĩ đi đường tắt, mà kiên trì nhẫn nại tu luyện những võ kỹ vô cùng cơ bản.

Trong lòng Đường Thiên tràn đầy động lực, ngoại trừ tìm Thiên Huệ và tên hỗn đản kia, hiện tại Đường Thiên có thêm một mục tiêu gần.

Mình nhất định phải mạnh mẽ hơn.

Chỉ có mạnh mẽ hơn mới có thể quang minh chính đại tìm tên đại gia hỏa kia mà hoành hành không lo ngại.

Đường Thiên cũng không hiểu vì cái gì, cảm giác áp lực lớn như vậy lại khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào, càng hợp khẩu vị của hắn, càng làm cho hắn có động lực.

Những lời Binh nói trước đó, hắn cũng không hoàn toàn đồng ý, hắn có những quan điểm riêng của bản thân mình.

Nhưng, trước đó, quan trọng nhất vẫn là tăng thực lực bản thân lên.

Mười ngày khổ tu thoáng chốc đã trôi qua. Có được mục tiêu, Đường Thiên càng có thêm tinh lực. Mỗi khi mệt mỏi, hắn lại nghĩ đến cảm giác mê người khi hiếp đáp tên gia hỏa kia. Trong cơ thể hắn tựa như có một vùng lửa đỏ thiêu đốt.

Đôi khi, hắn có một ảo giác, hắn vốn trời sinh đã thích hợp với những cơ quan võ giáp kia.

Nhưng ít nhất, Binh nói không hề sai. Bản thân hiện tại quá yếu ớt. Không những không thể nào phát huy uy lực của Kiếm Xỉ Hổ, cũng không thể giữ được nó. Việc ngay cả vũ khí của mình cũng không giữ được, Đường Thiên tuyệt đối không thể chấp nhận.

Binh tuy đối với sự điên cuồng của Đường Thiên có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì thêm. Hắn dễ dàng đoán được ý nghĩ của Đường Thiên.Thực tế, Đường Thiên chất phác như vậy, làm chuyện gì cũng biểu lộ ra trên mặt. Những thứ như tâm cơ gì đó đối với Đường Thiên thật sự quá xa xỉ.

Nhưng Binh cũng rất rõ ràng, Đường Thiên quật cường như thế nào. Một gia hỏa có thể cắn răng chịu đựng dưới áp lực trùng điệp. Bản thân tu luyện năm năm võ kỹ cơ sở, một khi xác định mục tiêu thì cho dù có năm con trâu cũng phải kéo lại cho bằng được.

Nhưng, Binh cũng không quá lo lắng, chỉ số thông minh trong chiến đấu của Đường Thiên cực cao. Một khi không thông hiểu chỗ nào trong chiến đấu thì rất nhanh sẽ đại ngộ.

Sự thật sẽ chứng minh tất cả.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Khế Ước Võ Hồn

Trở lại khe hở năng lượng, thấy Tỉnh Hào vẫn chưa về, Đường Thiên tự tìm một góc vắng vẻ để tu luyện. Nha Nha chui từ trong túi áo Đường Thiên ra, cái đầu nhỏ ngó nghiêng khắp nơi, nó rất hiếu kỳ với những đoàn năng lượng này và chỉ một lát sau đã thích thú với chúng.

Đường Thiên ngồi xuống, bắt đầu kiểm kê chiếc rương mà Binh đưa cho hắn. Bên trong là một đống lộn xộn, chẳng có mấy thứ đáng giá. Có mấy tấm thẻ hồn tướng tứ giai thích hợp. Thực ra võ kỹ tứ giai của Đường Thiên đã tìm được đầy đủ. Khiến Đường Thiên vui mừng nhất là một kiện Thủy Bình Vũ Quỹ cấp Thanh Đồng.

Thủy Bình Vũ Quỹ Thanh Đồng này lớn hơn nhiều so với cái Thủy Bình Vũ Quỹ Hắc Thiết trong tay mình. Hoàn toàn có thể đặt vào được năm bộ Kiếm Xỉ Hổ. Đường Thiên hối hận đến quặng cả ruột, lệ rơi đầy mặt, sao lúc đó mình không phát hiện ra nó chứ...

Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu có biệt hiệu là Đà Đà nhìn có vẻ to lớn nhưng nên dùng xong có thể xếp lại rất gọn vì kết cấu đơn giản. Điều đó thì có thể từ cái tên mà suy ra được, trong mắt các cơ giới sư tại binh đoàn Nam Thập Tự, mấy thứ đơn giản như vậy chỉ có thể gọi là máy cơ giới, ngay cả tư cách gọi là "cơ quan" cũng không có.

Chuyên gia cơ giới của binh đoàn Nam Thập Tự đã nghiên cứu kết cấu của các loại máy giản đơn cực kỳ thấu đáo nên đã mất đi hứng thú từ lâu. Loại máy móc cấp thấp này, khả năng tăng cường lực lượng rất hạn chế.

Cơ quan võ giáp cao cấp hơn hẳn. Kết cấu bên trong phi thường phức tạp, khả năng phóng đại, tăng cường uy lực của đòn đánh đã ở một trình độ khác.

Qua ba ngày, Tỉnh Hào trở về. Hai người hàn huyên vài câu rồi đều tự mình tu luyện. Vì để tránh cho năng lượng của song phương bị rối loạn nên vị trí tu luyện của hai người rất xa nhau. Vách núi này cực kỳ rộng lớn, đủ cho hai người không ảnh hưởng đến nhau.

Ngày thứ năm, Đường Thiên đúng hạn tiến vào thành Tam Hồn.

Tái Lôi tạp điếm.

Vừa thấy Đường Thiên, hai mắt Tái Lôi liền tỏa sáng: "Cuối cùng ngươi đã đến! Nếu ngươi cho ta leo cây thì nhất định phải chết!"

Hôm nay Tái Lôi ăn mặc khác hoàn toàn với hôm trước. Quần jean mài sờn cực ngắn làm tôn lên vẻ mê người của cặp đùi thon dài trắng như tuyết. Một chiếc sơ mi ngắn tay màu trắng, tóc buộc kiểu đuôi ngựa, có một vẻ nhanh nhẹn thanh thoát, tràn đầy sức sống không nói nên lời.

*Thời đại hiện nay trong truyện có thể hiểu là trong tương lai ấy. Vì vậy đừng suy nghĩ quá nhiều về trang phục thế này, mệt não lắm.

Tam Hùng Miêu đang ngoan ngoãn đứng giữ cửa ra vào, trông giống như một đứa trẻ làm nghề giữ cửa tươi vui khả ái.

Rốt cục bà cô này đã làm cái gì với ba kẻ cực kỳ hung ác này...

Đường Thiên thầm nói trong lòng nhưng ngoài miệng lại hỏi: "Luyện hồn khí làm xong chưa?"

"Hắc, thiếu nữ thiên tài ra tay thì chút chuyện vặt ấy tính cái gì?" Tái Lôi kiêu ngạo ngẩng mặt lên đồng thời hừ một tiếng: "Chỉ là một kiện luyện hồn khí mà thôi, cho dù ngươi có đưa bản vẽ cơ quan võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự cho ta, ta cũng có thể làm ra được!"

Đường Thiên nghe thế thì trong lòng chợt động, thốt lên: "Vậy ngươi có thể cải tiến cơ quan võ giáp chứ?"

Tái Lôi sững lại. Nàng thật không ngờ Đường Thiên lại hỏi vấn đề đó nên trầm ngâm nói: "Cái đó ta phải xem qua mới biết được. Cơ quan võ giáp là máy móc của binh đoàn Nam Thập Tự, ồ, tại thời đại đó gọi là cơ quan thuật, ta cũng thích cách gọi này. Cơ quan võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự là sản phẩm máy móc đỉnh cao, hệ thống to lớn, rất phức tạp. Nói thật, nếu chỉ đơn thuần dùng cơ quan thuật thì giờ vẫn còn kém rất xa. Ta chưa từng chân chính thấy cơ quan võ giáp nên không biết nó rốt cuộc đạt đến trình độ nào."

"Nếu có một bộ cơ quan võ giáp cho ngươi, ngươi có thể cải tiến không?" Đường Thiên hỏi tiếp luôn.

Tái Lôi hơi buồn bực nhìn lên nhìn xuống đánh giá Đường Thiên, nói một cách trêu chọc: "Á, không phải là ngươi có cơ quan võ giáp đấy chứ?" Rồi chợt nhận ra chuyện này quá khôi hài, hiện tại trên đời làm gì còn có cơ quan võ giáp được cất giữ chứ? Không có khả năng! Nàng cứ thế lắc đầu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đường Thiên, nàng bèn nói: "Tuy chưa từng thấy cơ quan võ giáp nhưng ta biết rõ có người đã thử nghiệm ở mặt này."

Binh vốn không để ý cũng lộ ra vẻ lắng nghe.

Đường Thiên càng nhìn chăm chú không rời.

Trong mắt Tái Lôi lộ ra vẻ đắc ý, khuôn mặt khẽ nhếch lên, càng trở nên xinh đẹp không gì sánh được: "Cơ quan võ giáp của Binh đoàn Nam Thập Tự đã từng khai sáng ra lịch sử cực kì huy hoàng. Các cơ quan võ giáp được khai quật lên dù không thể nào phục hồi như cũ nhưng vẫn có thể nhận thấy chúng đã đạt đến đỉnh cao chói lọi. Có rất nhiều cơ giới sư nghiên cứu phương diện này. Hiện tại có thể nhìn thấy tương đối rõ là cơ quan võ giáp đã đạt đến cực hạn của lý tính, đó là căn nguyên sức mạnh và cũng là lý do thất bại của nó, nó không có võ hồn."

Binh rùng mình, thì thào tự nói: "Không có võ hồn..."

"Đúng thế!" Khi liên quan đến vấn đề chuyên môn, thần sắc Tái Lôi cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Nó có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là vật chết, đây là nguyên nhân căn bản cho thất bại của nó. Sở dĩ nó bị bí bảo thay thế cũng vì nguyên nhân này. Bí bảo có võ hồn nên có thể trường thành, có thể phát triển thêm, nó thông minh lên có thể trao đổi với võ giả. Ai cũng biết đối với võ giả cấp cao thì võ hồn còn quan trọng hơn sức mạnh bản thân, chính là do nguyên nhân này đấy! Cơ quan võ giáp có thể tăng cường sức mạnh bản thân nhưng lại không có võ hồn. Còn bí bảo tuy ban đầu không lợi hại được như vậy nhưng chỉ cần liên tục khai thác thì nó sẽ càng ngày càng lợi hại."

"Võ hồn... Đúng thế... Sao ta không nghĩ đến nhỉ..." Binh hồn vía bay đâu mất, đứng lầm bà lầm bầm.

Đường Thiên không ngổn ngang cảm xúc như Binh, hắn còn có vấn đề khác còn quan tâm hơn: "Vậy giải quyết nó thế nào?"

"Cho thêm một cái võ hồn vào nó!" Tái Lôi biểu lộ ra vẻ mặt "sao ngươi ngu thế?"

"Thêm vào một cái võ hồn..." Đường Thiên ngẩn ngơ.

"Đần quá mức!" Tái Lôi vuốt chiếc cằm trơn láng mịn màng, ra vẻ chuyên gia: "Hiện giờ Thiên Lộ tinh tọa nhiều hơn trước kia bao nhiêu, bí bảo cũng phổ biến hơn trước nhiều lắm. Kết hợp hai thứ lại là hoàn mỹ! Cơ quan võ giáp là một cơ thể tốt, còn bí bảo giống như một bộ não hoàn chỉnh, hai thứ kết hợp lại thì quá lợi hại!"

Đường Thiên vỗ tay một cái, bừng tỉnh ra, cực kỳ hưng phấn: "Không sai! Biện pháp này hay! Biện pháp này hay!"

Tái lôi xùy cười chế nhạo: "Đừng có ra vẻ dân nhà nghề như thế, còn có biện pháp tốt hơn đó! Ngươi nghĩ thử xem, nếu thêm cả thẻ Hồn Tướng vào thì coi như nó đã có thêm vũ khí nữa. Đó mới thực sự là sự

kết hợp hoàn mỹ, có điều hiện tại có thể đem thẻ Hồn Tướng và bí bảo dung hợp lại cũng chỉ có cơ giới sư thiên tài như ta thôi! Đây chính là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị của ta!"

Nói xong lời này, mũi của Tái Lôi hếch lên trời.

Đường Thiên cảm thấy lời Tái Lôi nói hoàn toàn hợp lý!

Binh đã từ trong kinh ngạc tỉnh lại, hắn trầm giọng nói: "Ý tưởng quả thực không tệ nhưng có thể thực hiện được hay không thì vẫn rất khó nói."

Tái Lôi thoáng kinh ngạc, chăm chú nhìn Binh đầy nghiêm túc, nàng giang tay ra, ra vẻ thoải mái nói: "Nói thế thôi, bổn tiểu thư còn chưa từng thấy qua cơ quan võ giáp nào cả." Rồi hai mắt nàng bỗng tỏa sáng, vọt tới trước mặt Đường Thiên, cúi người hỏi đầy mong chờ: "Thiếu niên như thần, chẳng lẽ ngươi cảm thấy rất hứng thú với chuyện này sao? Thật tốt quá! Chỉ cần ngươi tài trợ, chỉ cần có đủ kinh phí thì ta hoàn toàn tự tin biến ý tưởng thành hiện thực. Sao hả? Bản thân ta chỉ cảm thấy hứng thú với máy móc, thành quả thì ngươi cứ tùy ý sử dụng, à, ta còn có thể đặc chế cơ quan võ giáp cho ngươi nữa!"

Nàng bắt tay để trước bộ ngực đầy đặn sinh động, trên mặt hiện ra một mảng đỏ bừng, trong mắt hiện ra vẻ quyến rũ, không ngừng phóng điện tới Đường Thiên: "Biết cơ quan thuật, biết ủ ấm chăn, một muội tử ôn nhu như vậy, làm sao mà tìm chứ? Ngươi chỉ cần hằng năm chi cho ta kinh phí hai trăm vạn tinh tệ, ưm, vậy là có thể thoải mái ôm người ta vào lòng rồi..."

Trước việc Tái Lôi nghiêng người ép về phía hắn, Đường Thiên ra sức nghiêng cơ thể về phía sau, vẻ mặt sợ hãi, cả người căng cứng, chân đã sẵn sàng để chạy trốn ra xa.

"Chúng ta quyết định tài trợ ngươi."

Binh đột nhiên mở miệng.

Tái Lôi ngẩn người, Đường Thiên cũng sửng sốt.

"Đại thúc, chúng ta không có nhiều tiền như thế." Đường Thiên nhắc nhở. Tuy rằng hiện giờ bọn hắn đã thoát khỏi cảnh túng quẫn xưa kia nhưng hai trăm vạn tinh tệ vẫn là một khoản tiền lớn với họ. Tái Lôi chỉ định tinh tệ mà không phải những loại tiền khác. Tinh tệ là đồng tiền lưu hành mạnh mẽ của Thiên Lộ, giá trị của nó ngang ngửa với tinh thần thạch nên cực kỳ đắt giá.

Toàn bộ tài sản trên người Đường Thiên, tất cả thẻ Bạch Ngân, cộng với bí bảo các loại, tính trọn vẹn cũng chỉ có hai mươi vạn tinh tệ.

Tái Lôi hồ nghi nhìn Binh, giờ nàng mới phát hiện ra Binh có chút bất thường.

"Chúng ta có thể bán cơ quan võ giáp đi." Binh rất bình tĩnh nói.

"Đó cũng là một cách." Đường Thiên gật đầu.

"Cái gì!" Tái Lôi ngẩn ngơ, nhưng chỉ giây lát nàng đã kịp phản ứng, nhìn Đường Thiên không thể tin: "Các ngươi có cơ quan võ giáp?"

"Đúng vậy." Đường Thiên khẽ gật đầu.

Hắn vừa dứt lời thì Tái Lôi đã bước một bước dài xông lên, hai tay chụp vào Đường Thiên. Đường Thiên hoảng sợ, phản ứng lại cực nhanh, hai chân lui về sau xoạt xoạt mấy bước như chớp, một lần nữa lập lại khoảng cách!

Cô gái này muốn quấy rối sao?

Đường Thiên thoáng sợ hãi nhìn Tái Lôi.

Tái Lôi bổ tới chụp hụt, hai chân lảo đảo nhưng vẫn vội vàng nói: "Đừng bán! Đừng bán! Chỉ cần các ngươi đưa cơ quan võ giáp cho ta nghiên cứu thì coi như đã tài trợ rồi! Tiền để tự ta tìm cách!"

Cơ quan võ giáp có sức hút trí mạng với Tái Lôi!

Thấy Tái Lôi hấp tấp, không còn chút ung dung điềm tĩnh ngày thường, hoàn toàn mất đi sự ổn định như thế, Đường Thiên không khỏi cảm động trong lòng. Tuy Tái Lôi có rất nhiều lúc đáng giận nhưng đam mê với cơ quan thuật là phát ra từ nội tâm. Loại đam mê xuất phát từ đáy lòng này khiến cho Đường Thiên lộ vẻ xúc động. Hắn vừa định mở miệng thì Binh đã nói:

"Vấn đề tiền chúng ta cần bàn lại." Binh rất điềm tĩnh nói. "Cơ quan võ giáp có thể để ngươi nghiên cứu nhưng chúng ta cần ký kết khế ước Võ Hồn."

"Khế ước Võ Hồn?" Tái Lôi thoáng cái tỉnh táo lại. Một khi đã ký kết khế ước Võ Hồn sẽ lưu lại ấn ký của Võ Hồn, ai cũng không thể làm trái với ước định. Chỉ với bốn chữ này Tái Lôi đã biết lai lịch đối phương bất phàm, người bình thường căn bản không thể nghe đến bốn chữ này.

Sắc mặt Tái Lôi biến đổi, do dự. Dù nàng cực kỳ khát vọng được nghiên cứu cơ quan võ giáp nhưng khi ký khế ước như thế là chân chính bán thân.

Binh bình tĩnh chờ Tái Lôi quyết định.

"Ta sẽ ký với ai?" Tái Lôi chợt hỏi.

Binh chỉ vào Đường Thiên: "Hắn."

Vẻ lo lắng sâu trong mắt Tái Lôi lập tức biến mất, trong lòng nàng thầm thở phào. Binh nhìn không thấu sâu cạn khiến cho nàng rất hồi hộp nhưng với Đường Thiên vai u bắp thịt này lại khiến nàng yên tâm hơn rất nhiều.

"Được! Ta ký!" Tái Lôi khi đã quyết định thì rất dứt khoát, không hề dây dưa dài dòng.

Khế ước Võ Hồn là gì, Đường Thiên chưa từng nghe đến, hắn hoàn toàn dựa theo yêu cầu của Binh mà làm. Trong lòng Tái Lôi càng kinh ngạc hơn, rốt cục cái tên thông thạo về khế ước Võ Hồn này có lai lịch như thế nào? Chỉ trong những thế gia có lịch sử lâu đời mới có người như thế.

Vất vả làm đi làm lại mãi mới xong, Tái Lôi liền không chờ được bèn hỏi: "Mau dẫn ta đi xem cơ quan võ giáp! Các ngươi kiếm được bộ cơ quan võ giáp này từ đâu vậy?"

"Bộ này?" Đường Thiên lắc đầu: "Chúng ta có không chỉ một bộ."

"Không lẽ là hai bộ sao?" Hai mắt Tái Lôi tỏa sáng, nhảy dựng lên.

"Không phải." Đường Thiên lắc đầu.

"Oa, ông trời ...ơi! Các ngươi lại tìm được những ba bộ..." Tái Lôi hét lớn lên, nàng hưng phấn muốn ngất.

Đường Thiên tiếp tục lắc đầu, nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng như tuyết: "Là một kho quân giới!"

Khuôn mặt Tái Lôi cứng lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Oan Gia Ngõ Hẹp

Khi Tái Lôi nhìn thấy cả một kho quân giới cơ quan võ giáp thì hôn mê luôn. Chờ khi nàng từ từ tỉnh lại thì nhào vào đám cơ quan võ giáp. Cho dù Đường Thiên nói với nàng ta cái gì đi chăng nữa cũng như nước đổ lá khoai, miệng lẩm ba lẩm bẩm dường như rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma mất rồi.

"Thật không ngờ, cô nàng này bình thường không đứng đắn nhưng lại thực sự si mê với máy móc." Đường Thiên bỗng nhiên liếc nhìn Binh: "Nhìn không ra nhỉ, đại thúc, ngươi rất âm hiểm đó."

"A, học người khác thôi." Binh nhớ tới lúc bản thân vừa tham gia binh đoàn, trong lòng cảm thấy ấm áp, xưa y cũng bị lừa gạt gia nhập binh đoàn kiểu đó đấy!

"Xem ra, trước đây quanh ngươi đều không phải là hạng người tốt đẹp gì." Đường Thiên bĩu môi.

"Nói vậy cũng chẳng sai chút nào." Binh nghiến răng nghiến lợi thốt lên: "Cả một đám khốn khiếp chỉ biết ăn chơi vui đùa chẳng chịu chăm lo chính sự để cho một thằng tiểu nhân âm hiểm xảo trá tìm cơ hội bán ngươi đi lúc nào chẳng biết. Nửa đêm có một thằng ngu ngốc hỏa thiêu quân doanh, nướng thịt cả đám!"

Đường Thiên nghe thế trợn mắt há mồm, ngay lập tức tỏ ra vẻ mặt đồng cảm: "Đại thúc, ngươi có thể tồn tại được trong hoàn cảnh sinh tồn ác liệt như vậy thật không dễ dàng."

"Hừ!" Binh hừ lạnh một tiếng: "Chừa cho ả chút lương khô, chúng ta đi thôi."

"Để nàng một thân một mình tại đây không có việc gì sao." Đường Thiên có chút do dự.

"Yên tâm. Căn cứ rất an toàn." Binh nhìn thoáng qua, toàn thân Tái Lôi như nằm trên đám cơ quan võ giáp, hắn trầm mặc một hồi lại nói: "Lũ điên biến thái, đụng phải thứ mình thích là trong mắt sẽ không còn tồn tại những vật khác."

"Ừm." Đường Thiên đồng ý rồi ngay lập tức hưng phấn: "Đại thúc, ngươi bảo nàng ta cải tiến có thành công không?"

"Không biết." Binh dứt khoát mà lắc đầu: "Chuyện này ai dám chắc chắn bảo là thành công chứ? Tuy nhiên, ả đúng là có tài, lại rất bướng, chúng ta cũng đang cần cơ giới sư, đáng thử một lần."

"Thế thì để mấy ngày sau đến xem vậy." Đường Thiên bảo: "Chúng ta trở lại thử xem luyện hồn khí có hiệu quả thế nào."

Khuôn mặt Đường Thiên tự nhiên khá thỏa mãn, ngoại trừ luyện hồn khí, lần này ước chừng hắn có năm bộ cơ quan võ giáp.

Các ngươi có Hồn Tướng lợi hại thì ta có cơ quan võ giáp!

Các ngươi có bí bảo lợi hại thì ta có cơ quan võ giáp!

Bây giờ Đường Thiên hận không thể bắt được ai để đánh một trận thật thoải mái.

Binh không ngăn cản. Trong mắt hắn, Đường Thiên là đại diện cho tính cách tân binh. Đối phó với tân binh như vậy, hắn đầy kinh nghiệm. Lúc này mà áp chế, quở trách không những tân binh không phục mà còn làm chúng sinh ra tâm lý chống lại. Biện pháp tốt nhất là kệ cho chúng vấp phải trắc trở trong thực chiến.

Thiếu niên, hiện thực luôn luôn tàn khốc...

Trong đầu Binh chỉ đang nghĩ cách tìm ra một đối thủ đủ xuất sắc cho Đường Thiên. Tiếc là hiện giờ cả binh đoàn chỉ còn lại mỗi mình, bằng không thì đám biến thái trong binh đoàn có thể tìm ra cả tá, đứa nào cũng có thể cho thằng Đường thiếu niên kia một bài giáo dục công dân.

Ôi, cái thế giới này, Binh càng thêm xa lạ.

Nhưng mà Binh lão luyện vẫn bất động thanh sắc.

Kích hoạt căn cứ một lần nữa khiến cho công năng mạnh thêm làm Đường Thiên thất kinh. Dưới sự khống chế của Đường Thiên, căn cứ đã hoàn toàn chìm vào trong lòng đất, cửa vào đã biến mất. Vì sợ bị người ta đào được nên khi chìm vào lòng đất, căn cứ di chuyển vị trí tận năm trăm mét. Trong một đêm, phế tích đột nhiên biến mất làm nhiều người bị chấn kinh nhưng nhanh chóng không còn ai để ý. Phế tích này dù thỉnh thoảng có tìm được đồ vật này nọ nhưng cũng chẳng phải của quý giá gì, vị trí thành Tam Hồn tương đối hẻo lánh trong Hồn Khu, cao thủ cũng ít nên nhanh chóng bị người khác lãng quên.

Trở lại thành Tam Hồn, hai người chuẩn bị trở lại doanh trại huấn luyện tân binh. Thành Tam Hồn tuy rằng là Hồn Khu, nhưng mà thời gian lưu động không có gì khác biệt với Hồn Khu cả. Cho nên thời gian trong doanh trại tân binh cực kỳ trân quý, tự cảm thấy thời gian không đủ, thế nên Đường Thiên không muốn bị lãng phí chút nào.

Bỗng nhiên, có ánh sáng đập vào trong mắt Đường Thiên, hắn liếc nhìn thấy một thân ảnh, bước chân tự động ngừng lại.

Chú ý thần tình biến hóa của Đường Thiên, Binh cũng quay sang nhìn, hắn bèn nở nụ cười.

Khổng Hữu Lâm!

Hóa ra là Khổng Hữu Lâm!

Đường Thiên cười gằn, đi mòn gót giày không tìm ra a, thực sự là oan gia ngõ hẹp. Vốn là Đường Thiên có ấn tượng rất tốt với Khổng Hữu Lâm nhưng không ngờ Khổng Hữu Lâm lại đưa mình ra ngoại doanh Đại Lăng. Khổng Hữu Lâm có thực sự bợ đỡ gì gì đó, Đường Thiên hoàn toàn không thèm để ý. Phẩm hạnh của người liên quan gì với bản thân mình? Quan hệ duy nhất chính là âm thầm ném mình đến một nơi thế này!

Ân oán gì gì đó, cứ dùng nắm đấm giải quyết đi.

"Chúng ta cùng qua đó đi." Đường Thiên nén thấp thanh âm xuống. Nói xong bèn nhanh như mèo bám theo sau Khổng Hữu Lâm.

Binh bất động thanh sắc theo sát Đường Thiên, trong lòng thầm nghĩ Khổng Hữu Lâm đúng là một đối thủ vừa tầm. Thực lực Khổng Hữu Lâm rất khá vừa đẹp làm chướng ngại cho Đường Thiên. Con đường đi sai lầm rồi, càng lúc đi càng xa thì không bằng để hắn ngã một cú chổng phao câu.

Với ý tưởng này, Binh không những không thèm ngăn cản mà còn chỉ dẫn thêm.

"Đừng nhìn chằm chằm đối thủ như thế, dễ làm cho kẻ khác phát hiện. Yếu quyết của việc theo dõi là phải học được cách sử dụng cách liếc mắt, tiêu điểm của ánh mắt không được rơi vào người đối phương nhưng lại không được lơ là."

Đường Thiên học rất nhanh, hắn theo sau Khổng Hữu Lâm một khoảng cách khá xa làm y không thể ngờ được tại thành Tam Hồn vậy mà lại có người dám theo dõi mình.

Một lúc sau, Khổng Hữu Lâm đi vào một tòa trạch viện.

Lâm phủ.

Đường Thiên dạo một vòng bên ngoài bức tường rào. Lâm phủ đại khái không thể ngờ vậy mà lại có người dám động thủ trên đầu thái tuế nên không có một gã hộ vệ nào. Hơn nữa, bốn phía đều có cây cối cao to mà không bị chặt đi.

Không có các trạm gác trên cao, không có tuần tra, không có trạm gác ngầm, không có cơ quan... Hoàn toàn không có chút bố phòng nào...

Binh giật thót mình. Nếu như gã kia nếu rơi vào tay hắn thì nhất định hắn sẽ cho vào nhà lao để chết đói trong nhà tù tăm tối.

Được rồi, bình tĩnh, bình tĩnh... đã lâu lắm không còn là huấn luyện viên thiết huyết rồi... Không nên để bệnh nghề nghiệp...

"Đi vào từ chỗ nào mới tốt nhỉ?" Đường Thiên quay đầu hỏi nhỏ Binh.

Chỗ nào hả... Có gì khác nhau...

Binh cố gắng đè nén sự nóng nảy trong lòng để bình tĩnh trở lại: " Vào từ nơi này đi."

Đường Thiên nghe vậy, không nói câu nào. Toàn thân như con báo nhảy vù lên trên cây. Cái cây này thật rậm rạp, Đường Thiên ẩn thân ở đây rất khó phát hiện. Đến Đường Thiên cũng cảm thấy sự phòng ngự của Lâm phủ quả thực quá kém. Ai lại cây cối ngoài tường rào không chịu chặt bỏ? Đây không phải là cho người ngoài có cơ hội hạ thủ sao?

Bên trong tường rào, tầng tầng mái ngói đầu đao, lầu cao san sát phải đến mấy trăm mẫu. Đường Thiên trăm triệu lần không ngờ bên trong tường rào lại có nhiều kiến trúc như thế, chẳng khác gì một thành trấn nhỏ.

Đường Thiên thất kinh, Lâm gia suy cho cùng là có lai lịch gì?

Đương lúc Đường Thiên chuẩn bị nhảy xuống thì Binh bỗng nhiên gấp gáp thốt lên cản lại: "Cẩn thận, cái này là cạm bẫy."

"Cạm bẫy?" Đường Thiên giật mình.

Binh trầm giọng nói: "Hừ, thiết kế như thế này thực sự là ngu xuẩn. Ghét nhất cái thiết kế âm hiểm dạng vậy, bố phòng nên đường đường chính chính mới làm địch nhân khó có thể đột phát. Ngươi bắt đầu đếm từ dưới chân nhé, đi về phía trái, viên gạch thứ mười chín. Nhảy xuống đó đi."

Đường Thiên không có do dự, vội vàng nhảy xuống đúng theo lời Binh hướng dẫn.

"Uy, đại thúc, làm sao ngươi thấy?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

"Nơi đó có dao động của hồn lực, tuy rằng rất yếu ớt nhưng nếu như cẩn thận nhận biết thì có thể phát hiện ra." Binh giải thích: "Ta cũng không hiểu kỹ về cạm bẫy, theo lý thì cơ giới sư hẳn là am hiểu chuyện này. Nhưng mà trăm sông rồi cũng đổ về một biển, cạm bẫy cũng chỉ chia ra làm mấy loại lớn. Hồn hạch, thẻ Hồn tướng, là thủ đoạn bẫy rập lớn nhất."

Đường Thiên có chút thẹn thùng: "Ta chẳng hiểu gì cả."

"Ngươi là con gà." Binh không chút khách khí đáp lại.

Đường Thiên không đôi co, hắn hiểu mình vẫn là gà mờ lắm.

Nhảy qua tường rào, Đường Thiên chạm đất nhẹ nhàng, không một tiếng động. Hắn nhảy chồm lên phía trước, ẩn thân trong bóng râm, bất chợt dán người vào chân tường rồi phi nhanh qua đó.

Đường Thiên cảm thấy kích thích khó giải thích.

Đối với kinh nghiệm giản đơn của hắn, hành động như vậy thật khó có thể kinh tưởng tượng.

Binh luôn luôn nói cho hắn biết cần phải làm gì đúng lúc. Tài nghệ hắn này thật là lợi hại. Được Binh chỉ điểm nên Đường Thiên chú ý tới

những trạm gác ngầm và thủ vệ đang ẩn nấp.

Đường Thiên không chút căng thẳng tương phản với nguy hiểm trải rộng bốn phía làm hắn tập trung tinh thần cao độ.

Động tác và trình độ của hắn càng được phát huy cao độ.

Kinh nghiệm của Binh cực kỳ phong phú, con mắt lại cực nhạy. Chẳng mấy chốc, Đường Thiên lại nhìn thấy Khổng Hữu Lâm. Tinh thần Đường Thiên rung lên định đi tiếp thì bỗng nhiên Binh hỏi: "Chẳng lẽ ngươi không định dùng thử Kiếm Xỉ Hổ sao?"

"Nó lớn như vậy mà không sợ bị người khác phát hiện ra sao?" Đường Thiên cảm thấy khó hiểu.

Binh cười nhạt: "Không nên chỉ nhìn bằng mắt thường. Như ngươi bây giờ mới dễ bị phát hiện. Khinh công của ngươi quá kém nên khi hạ xuống phát ra tiếng. Ngươi hiện tại như vậy trái lại dễ dàng bị phát hiện, trình độ khinh công của ngươi quá kém, rơi xuống còn sẽ có thanh âm. Kiếm Xỉ Hổ to kềnh càng nhưng có thể cường hóa khinh công của ngươi nên khó bị phát hiện hơn. Hơn nữa, Kiếm Xỉ Hổ đã được xử lý chuyện ngụy trang một cách chuyên nghiệp, nó am hiểu nhất là tập kích, mà tập kích là một điểm cực quan trọng, đó là có thể lặng lẽ xuất hiện ở gần địch nhân."

Đường Thiên nghe vậy rất vui mừng. Hắn nhanh chóng chạy đến một góc chết, xuất ra Kiếm Xỉ Hổ.

Bộ Kiếm Xỉ Hổ rất đơn giản. Đường Thiên đã có kinh nghiệm nên nhanh chóng y phục chỉnh tề, chỉ chờ xuất phát.

Binh xoa xoa khuôn mặt cổ quái giật giật. Hắn muốn nói cũng không nên lời. Kiếm Xỉ Hổ đúng là từng được dùng khi muốn tập kích bất ngờ nhưng hiếm khi được hành động đơn độc. Có năng lực khống chế nó một cách đơn độc mà tiến hành đột kích chính là cao thủ trong cao thủ.

Đường thiếu niên, cho ngã cắm đầu một lần để ngươi biết chấp nhất một con đường là sai lầm đến thế nào.

Đường Thiên hoàn toàn không biết suy nghĩ của Binh. Hắn mặc bộ Kiếm Xỉ Hổ vào thì khắp thân thể truyền đến cảm giác lành lạnh của kim loại. Sâu trong lòng hắn như có cái gì đang phá kén nở ra, dường như có một luồng dung nham nóng bỏng đang chảy trong lòng hắn.

Cảm giác kiểu này... Thực sự quá tuyệt vời!

Trong lòng Đường Thiên có chút kích động, khống chế được một đại gia hỏa thế này chiến đấu, cảm giác thoải mái bốc lên.

Ca ca ca!

Kiếm Xỉ Hổ đằng đằng sát khí, hoạt động tứ chi, đầu, cổ một chút bỗng dưng khựng lại, đầu hổ uy nghiêm, sát ý nội liễm.

Giống như thời đại viễn cổ, sau khi tỉnh dậy nó lặng lẽ ẩn vào bóng tối, bước đi săn mồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Cuộc Đua Nước Rút Bất Khả Thi

Động tác Kiếm Xỉ Hổ vô cùng nhẹ nhàng. Mặc dù cái đầu nặng nề, nhưng bước chân đặt xuống êm ái không một tiếng động, giống như một con hổ nằm phục trước khi vồ mồi. Binh không chút giấu giếm, không ngừng chỉ điểm cho Đường Thiên những bí quyết nhỏ. Dường như thiên phú Đường Thiên với cơ quan võ giáp vô cùng xuất sắc, hầu như chỉ cần Binh hướng dẫn thoáng qua là có thể nắm giữ rất nhanh. Chuyện này làm Binh có chút kinh ngạc.

Nếu như năm đó, dưới tay mình có một tân binh như vậy…

Hắn lắc đầu, rồi đem ý nghĩ đó ném đi. Thời đại đã khác trước, cơ quan võ giáp giống như một lão già được định trước sẽ bị loại bỏ. Hao phí thời gian càng nhiều, tương lai càng thê thảm.

Kinh nghiệm xuất sắc của Binh, khiến cho hắn dễ dàng nhìn ra nhược điểm trong phòng thủ. Đường Thiên cứ âm thầm, bí mật đi mà không gây ra bất kỳ một sự chú ý của kẻ nào. Không ngừng xâm nhập, rất nhanh, Đường Thiên có chút kinh ngạc, thấp giọng hỏi: “Đại thúc, cơ quan của bọn chúng sao nhiều như vậy?”

Binh hừ lạnh một tiếng: “Đây mà xem là cơ quan gì chứ?”

Mặc dù mạnh miệng, nhưng trong lòng Binh âm thầm nghiêm túc hẳn lên. Hai người lần lượt tránh được những cơ quan trên đường. Cơ quan nơi này khiến Binh hoài nghi, liệu bản thân có trở lại thời đại trước kia hay không. Rất may, những cơ quan này không quá giống với bọn họ năm đó.

Đối phương cũng rất am hiểu về cơ quan.

Phán đoán này làm Binh điều chỉnh lại tinh thần, không dám xem thường. Hiểu biết của Binh và Đường Thiên về các thế lực lớn của thành Tam Hồn rất hạn chế. Lâm gia có lai lịch thế nào, đối với hai người bọn họ giống như một bức màn tối.

Xem ra, sự tình không còn đơn giản như vậy… hơn nữa…

Binh có chút khó chịu mà nhìn những Thanh Đồng cơ giới kia. Hắn có thể nhìn ra được đối phương rõ ràng là nhái theo vết tích của binh đoàn Nam Thập Tự. Trong mắt người bình thường, có lẽ Lâm gia đã chiếm được truyền thừa của binh đoàn Nam Thập Tự. Nhưng trong mắt người trong nghề thật sự như Binh là sai sót rất nhiều. Quan trọng nhất là, hùng tâm của Binh đã bị kích thích lên.

Hắn vốn hy vọng Đường Thiên sẽ thua trong trận chiến này, nhưng khi thấy những Thanh Đồng cơ giới mang đậm phong cách của binh đoàn Nam Thập Tự này, sâu trong nội tâm hắn bỗng nhiên dâng lên một luồng kích động.

…Làm sao có thể bại bởi những thứ đồng nát sắt vụn này chứ?

Ánh mắt Binh chớp động, tâm tình kích động cũng bình ổn lại. binh đoàn Nam Thập Tự đã tan biến, bây giờ tranh giành những thứ này đã không còn một chút ý nghĩa nào. Đường Thiên mới là tương lai. Nếu binh đoàn Nam Thập Tự còn tồn tại thì tương lai của binh đoàn cũng nằm trong tay Đường Thiên.

Sự phát triển của Đường Thiên quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Với tư cách là một giáo quan, giữa tranh đấu sĩ khí và sự phát triển của binh sĩ, Binh biết rõ cái nào quan trọng hơn.

Ánh mắt của Binh thoáng đã tỉnh táo lại.

Nấp ở một nơi vắng vẻ, Đường Thiên chăm chú vào bốn trăm thước đằng xa, bọn người Khổng Hữu Lâm đang đi vào một lão viện nghiêm trang nằm sâu bên trong.

“Thiếu niên, có thấy nơi có khối trắng xám kia không?” Binh bỗng nhiên hỏi.

Theo hướng dẫn của Binh, Đường Thiên chú ý tới một góc rẽ ngoài tường của lão viện, có một khối vôi trắng xám: “Chỗ rẽ kia hả?”

“Không sai!” Binh trầm giọng nói: “Nơi này phòng bị sâm nghiêm, cơ hội của ngươi không nhiều lắm. Nếu ngươi có thể trong tám giây, bức phá khoảng cách bốn trăm ba mươi hai thước. Thì có thể tránh được tầm quan sát của những Thanh Đồng cơ giới kia. Đó là một góc chết, khi ngươi vào được góc chết, thì có thể lựa chọn tuyến đường công kích, rất nhiều đó.”

“Tám giây…” Đường Thiên sững sờ

“Không sai, là tám giây bức phá bốn trăm ba mươi hai thước. Tức một giây hơn năm mươi thước. Dù dùng tốc độ cao nhất của khinh công tam giai đã cải tiến cùng không thể hơn bốn mươi thước trong một giây được. Chỉ có khinh công tứ giai mới có thể đạt được tốc độ này.” Binh tỉnh táo lạ thường: “Bát Bộ Cản Thiền của ngươi dù có cộng thêm Kiếm Xỉ hổ thì khả năng thực hiện được cũng là trên lý thuyết.”

“Trên lý thuyết? Như vậy, nói cách khác tức là có khả năng thực hiện được?” Đường Thiên lập tức chú ý đến ý tứ của Binh trong lời nói.

“Không sai, trên lý thuyết, nếu ngươi thực hiện Bát Bộ Cản Thiền cực kỳ hoàn mỹ. Mặt khác, trình độ điều khiển Kiếm Xỉ hổ của ngươi cũng hoàn mỹ thì mới có thể thực hiện mục tiêu này.” Binh lắc đầu nói tiếp: “Nhưng điều đó căn bản không có khả năng. Bát Bộ Cản Thiền của ngươi vô cùng khá, nhưng thời gian điều khiển Kiếm Xỉ hổ của ngươi quá ngắn. Căn bản không hề trải qua huấn luyện chính thống. Giáo trình chạy nước rút trong cự ly ngắn của ngươi vốn là trống không.”

“Chạy nước rút trong cự ly ngắn rất khó sao?” Đường Thiên hỏi.

“Lý thuyết rất đơn giản. Nhưng phải trải qua huấn luyện thời gian dài mới có thể đạt đến trình độ tương đối cao.” Binh giải thích.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi!” Đường Thiên nôn nóng.

“Bắt đầu cái gì?” Binh ngẩn ngơ.

“Bắt đầu dạy từ bây giờ…! Nhanh lên, nhanh lên! Ngươi còn lề mề thì đến lúc đó cái bóng của tên khốn kia còn không thấy được đó!” Đường Thiên thúc dục.

“Nước tới chân mới nhảy, căn bản không thể dùng được đâu…” Binh lắc đầu, hắn cảm thấy đề nghị của Đường Thiên quá nực cười. Nếu như có tên tân binh nào dưới tay hắn mà nói những lời vớ vẩn như vậy, chắc chắn hắn sẽ cho tên kia bế quan không chút do dự.

Những tên gia hỏa có thái độ không xem trọng huấn luyện viên, xem thường huấn luyện như vậy đều phải cho bế quan.

Đường Thiên ngắt lời hắn: “Cái này gọi là học tập lúc thực chiến. Nhanh lên ông lão, đừng nhiều lời! Thiếu niên như thần rất nóng lòng rồi.”

Rất nóng lòng…

Sau khi Binh chịu một cái tát về tinh thần, sắc mặt khó coi mà đem sơ lược yếu quyết chạy nước rút nói qua một lần.

“Quả thật rất đơn giản.”

Nghe được câu đánh giá này của Đường Thiên, Binh chẳng thèm ngăn cản. Hắn đã nhận định, bộ mặt cuồng vọng, tự cho là đúng của Đường Thiên bắt đầu bại lộ, hơn nữa còn lộ rõ ra.

Những tên gia hỏa có thái độ xem thường huấn luyện cũng chết rất thảm.

Binh dứt khoát chờ cho Đường Thiên gặp phải chuyện đầu rơi máu chảy. Hừ, thiếu niên, đến lúc đó, ngươi mới biết mỗi một câu được nói ra từ giáo quan vương bài thiết huyết đều là vàng là ngọc.

“Chỉ cần bức phá đến chỗ rẽ kia là được phải không?” Đường Thiên kích động hỏi.

“Không sai.” Binh không hề nói nhảm.

“Trước mặt thiếu niên giống như thần, tất cả đều là cặn bã…” Đường Thiên hào khí vạn trượng nói.

Kiếm Xỉ hổ ngồi xổm xuống, một chân đặt ra sau, thân hình hạ thấp xuống, bày ra tư thế chuẩn bị vồ mồi. Thanh Đồng âm trầm sáng bóng. Cái bóng mờ ảo bên trong tỏa ra một luồng lực lượng linh hồn khiếp người. Gai ngược toàn thân lạnh lẽo.

Trong lòng Đường Thiên âm thầm nhẩm lại yêu quyết thêm lần nữa.

Xác định không có sai sót nào, Đường Thiên mở bừng mắt, ánh mắt uy nghiêm của Kiếm Xỉ hổ mở ra. Khí phách chúa tể sơn lâm tỏa ra mạnh mẽ. Đôi mắt từ từ nheo lại, hào quang dần thu liễm, thân thể dần hạ xuống.

Bốp!

Hai chân Thanh Đồng bỗng nhiên phát lực, dẫm nát mặt đất. Bùn đất dưới chân nổ mạnh, văng tung tóe.

Hóa thành một cái ảnh màu xanh rồi biến mất.

Binh hừ lạnh một tiếng, hắn đang chờ sự thất bại của Đường Thiên. Mặc dù hắn không thể tìm ra tỳ vết nào trong động tác vừa rồi của Đường Thiên. Nhưng Binh cũng không thấy bất ngờ. Đối với một giáo

quan vương bài thiết huyết mà nói, hiểu rõ mọi phương diện của tân binh trên tay mình là tố chất cơ bản nhất. Lúc khởi động chạy nước rút, quan trọng nhất chính là sức bật. Binh biết rõ sức bật của Đường Thiên rất mạnh, nên khởi động hoàn mỹ với tên này không hề khó.

Khởi động hoàn mỹ có là gì? Ở trại tân binh năm đó, ngoại trừ tân binh trời sinh thể chất không tốt, những người khác đều làm được.

Yếu quyết của kỹ thuật chạy nước rút không nhiều lắm. Nhưng những động tác không nhiều lắm này lại cần sự cân đối hoàn mỹ của cơ thể. Chuyện kế tiếp vô cùng đơn giản, chỉ cần giữ tốc độ cao khi chạy nước rút đều đều là được, nói vậy nhưng cũng rất khó khăn. Năm đó ở binh đoàn Nam Thập Tự, rất nhiều tân binh đều đau đầu với khảo hạch chạy nước rút thế này.

Thiếu niên à, rất nhanh, ngươi sẽ thấy được ý nghĩ của ngươi ngây thơ, nực cười đến thế nào.

Ánh mắt của Binh chăm chú quan sát thân ảnh của Đường Thiên.

Chân lực truyền lên Kiếm Xỉ hổ lại quay về cơ thể mình. Một vòng tuần hoàn chân lực được thành lập giữa Đường Thiên và Kiếm Xỉ hổ. Chân lực quay về cơ thể mình, Đường Thiên cảm giác được trong luồng chân lực này lai tăng thêm một loại sát khí Thanh Đồng băng lãnh. Lúc này, Đường Thiên hoàn toàn tiến nhập trạng thái như có một vùng lửa đỏ cháy hừng hực trong cơ thể hắn. Gió gào thét xung quanh, chưa bao giờ nhanh như vậy, chưa bao giờ kích thích như thế. Nhưng lúc này, đầu óc Đường Thiên vô cùng tỉnh táo. Từng động tác trong yếu quyết hiện rõ trong đầu. Thân thể hắn cân đối không diễn tả được. Tâm niệm vừa động thân thể sẽ làm ra hành động như bản năng.

Loại cảm giác này thật sự quá mỹ diệu!

Đường Thiên trầm mình vào nó, không thể thoát ra.

Động tác trở nên nhanh hơn, chân lực lưu chuyển nhanh hơn.

Hả?

Binh có chút bất ngờ, khoảng cách một trăm thước tiếp theo, tốc độ Đường Thiên không giảm một chút, ngược lại còn tăng lên. Đặc điểm của chạy nước rút cự ly ngắn là thế, tốc độ của nó không ngừng tăng lên. Tốc độ Đường Thiên có thể tăng lên lần nữa, có nghĩa là, quá trình chạy nước rút trong cự ly ngắn của hắn không hề xuất hiện sai lầm kỹ thuật nào.

Trên mặt Binh xuất hiện vẻ nghiêm túc.

Lần đầu tiên học chạy nước rút trong cự ly ngắn lại có được biểu hiện như vậy, một kiếp làm giáo quan của Binh cũng ít thấy được.

Thằng này…

Tốc độ Kiếm Xỉ hổ càng lúc càng nhanh, giống như một cơn cuồng phong màu xanh. Chân hổ Thanh Đồng nặng nền đặt lên đất không hề phát ra tiếng vang. So với sự rung chuyển đất trời của Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, thì âm thanh gần như bằng không.

Kiếm Xỉ hổ chạy nước rút trong cự ly ngắn thể hiện sức bật kinh người. Cái mạnh mẽ và dữ tợn của Kiếm Xỉ hổ khi chụp mồi được phát huy hoàn toàn. Mà sự điều khiển của Đường Thiên không xuất hiện một chút sai lầm nhỏ nào, chân hổ đặt xuống đất vô cùng nhẹ nhàng.

Hai loại phong cách lanh lẹ, dữ tợn và nhẹ nhàng tập hợp cùng một chỗ, sinh ra tính trùng kích vô cùng mãnh liệt.

Binh có chút giật mình, từ lâu rồi, hắn chưa từng chứng kiến một màn thế này. Nếu như ở binh đoàn, những người khác thấy Đường Thiên chạy nước rút nhất định sẽ hoan hô cổ vũ. Mặc dù không đồng tình với việc Đường Thiên hao phí thời gian lên cơ quan võ giáp. Nhưng có thể phát huy phong cách của Kiếm Xỉ hổ đến trình độ như vậy, trong mắt Binh cũng hiện lên một tia tán thưởng.

Trong mắt Đường Thiên chỉ có khối trắng xám chỗ góc rẽ.

Cố sức chạy như điên.

Cuồng phong gào rít bên tai, Thanh Đồng lạnh lẽo thấu xương, chân lực cấp tốc lưu chuyển, máu tươi sôi trào cháy bỏng, tinh thần thiếu niên hừng hực thiêu đốt.

Đường Thiên! Xông lên!

Âm thầm gào thét trong nội tâm thiếu niên, mang theo sự quật cường ngang bướng, mang theo cái mà hắn cho là đúng, xông về phía trước!

Chân hổ tráng kiện mà thủy chung vẫn đi lại nhẹ nhàng kia thay đổi tiết tấu nhẹ nhàng trước đó, như một lưỡi dao sắc bén cắm thật sâu vào bùn đất.Ý chí chiến đấu của Đường Thiên thiêu đốt đến tận cùng. Trong mắt hiện lên hào quang lạnh thấu xương. Tập trung lực lượng toàn thân, không hề giữ lại một tia, ào ào phát lực.

Dưới sự kinh ngạc của Binh, Kiếm Xỉ hổ tung bay lên trời.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Mục Đích Đến Của Khổng Hữu Lâm

Một góc vắng vẻ, dưới ánh mặt trời chói mắt, một bộ cơ quan Thanh Đồng mang theo thiếu niên, hiên ngang bay lên trời.

Kiếm Xỉ Hổ như một con chim khổng lồ nhảy lên thật cao.

Binh giật mình kinh hãi, phản ứng đầu tiên là: Động tác này bất thường, động tác này không hợp lý, động tác này…

Y là một tên giáo quan nghiêm khắc. Y đối với huấn luyện vô cùng nghiêm khắc và cố chấp. Thế nhưng, khi đôi mắt y nhìn thấy Kiếm Xỉ Hổ bay lên trời, những âm thanh từ đáy lòng kia dần xa xăm, phai nhạt. Y có chút hoảng hốt. Trên trời, Kiếm Xỉ Hổ bay dưới ánh nắng, trong y dường như xuất hiện một loại ảo giác là nó đang bay lượn trên bầu trời.

Kiếm Xỉ Hổ nặng nề bắt đầu hạ xuống. Trên không trung, thân thể Đường Thiên giãn ra, hai tay dang ngang, một chân duỗi thẳng, một chân co lại. Mặt đất nhanh chóng lớn dần trong mắt Đường Thiên. Nhưng hắn không có một chút sợ hãi hay dao động nào. Đôi mắt như có lửa, một nụ cười bướng bỉnh nở ra trên khóe miệng hắn.

Phập!

Tựa như lưỡi dao cắm vào đậu hũ. Cái chân duỗi thẳng của Kiếm Xỉ Hổ giống như một cây đinh cắm thật sâu vào trong đất, ngập tới đầu gối.

Thân hình Kiếm Xỉ Hổ không một chút sứt mẻ.

Thằng này…

Binh ngơ ngác nhìn Kiếm Xỉ Hổ đằng xa đang dùng một chân làm điểm tựa để rút chân kia ra. Sâu trong nội tâm của Binh rung động, không thể nói nên lời. Y đã tính đến nhiều loại kết quả, nhưng không hề ngờ đến một kết quả như thế này. Y chưa từng đánh giá thấp tiềm lực của Đường Thiên, thế nhưng…

Y ngơ ngác nhìn Kiếm Xỉ Hổ Thanh Đồng thong dong rút người ra khỏi bùn đất.

Lần đầu học chạy nước rút cự ly ngắn, lại có thể đạt đến tình trạng hoàn mỹ thế này, điều đó thực sự làm cho Binh vô cùng kinh ngạc. Nhưng đó chỉ là kinh ngạc, thật sự làm cho Binh cảm thấy rung động chính là chuyện Đường Thiên nhảy lên không trung. Đường Thiên có thể không biết việc hắn nhảy lên như vậy có ý nghĩa gì, nhưng Binh hiểu rất rõ ràng. Nó có một cái tên chuyên môn là “nhảy cự ly siêu xa”. Nghe qua cứ ngỡ là một cái tên bình thường, thực tế nó cũng là một giáo trình bình thường. Nhưng khi khoảng cách của nó vượt qua hai trăm thước thì đã đạt đến một độ khó khác. Cấp bậc “nhảy cự ly siêu xa” này cần khả năng khống chế đạt đến trình độ cực cao.

Khoảng cách mà Đường Thiên nhảy đã vượt qua hai trăm thước, chính xác mà nói là hai trăm hai mươi bốn thước. Trình độ thế này dù ở binh đoàn năm đó cũng…

Binh chưa từng dạy cho Đường Thiên “nhảy cự ly siêu xa”.

Thằng này… quả thực là thứ biến thái…

Đường Thiên hoàn toàn không biết mình vừa làm một chuyện rất lợi hại, nhưng có thể hoàn thành trong thời gian tám giây cũng khiến hắn đắc ý. Nếu đang ở nơi an toàn thì hắn đã gào thét khoe khoang với Binh rồi. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể dương dương đắc ý theo cái kiểu lực sĩ khoe cơ bắp mà thôi.

Mặt Binh thoáng chốc đen lại.

Tên hỗn đản này…

Rất may hắn không phải thủ hạ năm đó của mình, bằng không chắc chắn không thể xem như không có chuyện gì được.

Binh hừ một tiếng, nghiêm mặt lại, bay đến bên cạnh Đường Thiên, tốc độ của y nhanh như thiểm điện.

“Ông già, hà hà, bị thiếu niên như thần làm cho chấn động rồi phải không?” Đường Thiên dương dương tự đắc: “Ông già không thể nào giải thích được sự cường đại của thiếu niên như thần đâu.”

“Ông già… ha ha…” Tiếng cười của Binh không hề che giấu sát khí chút nào.

Đường Thiên bị sát khí của Binh làm cho giật mình, thức thời mà lãng sang chuyện khác: “Ấy dà! Cần phải tăng thêm tốc độ thôi! Đừng để tên hỗn đãn kia chạy mất!”

Nói đoạn, Đường Thiên chạy trối chết trước ánh mắt có thể giết người của Binh, nhanh chóng đến bên vách tường bên ngoài.

Bay qua tường, vừa đáp xuống đất, thân thể Đường Thiên bỗng nhiên cứng đờ. Trước mắt hắn, cơ quan Thanh Đồng Lang đang hung hăn nhìn chằm chằm vào hắn. So với Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu của Đường Thiên, cơ quan Sói trước mắt nhỏ nhưng khéo léo tinh xảo hơn nhiều lắm. Thể hình nó không khác nhiều lắm so với sói thật. Toàn thân cơ quan Thanh Đồng kết cấu tinh xảo, bốn bộ vuốt sắc bén như đao. Một hàm răng sói sắc nhọn khiến lòng người lạnh ngắt. Hai mắt Thanh Đồng Lang ẩn hiện ánh sáng xanh xẩm khiến Đường Thiên vừa nhìn vào đã thấy sợ hãi.

Nhưng khiến Đường Thiên bất ngờ chính là, ánh sáng xanh trong mắt Thanh Đồng Lang dần ảm đạm một chút.

Thanh Đồng Lang quay người bỏ đi.

Ngay lúc này, Binh xuất hiện bên cạnh Đường Thiên như u linh, thình lình phun ra một câu: “Bọn người Lâm gia này thật ngu ngốc, cơ quan thú chỉ có thể phân biệt người.”

Đường Thiên đang trong tình trạng vô cùng khẩn trương bị câu nói này của Binh hù dọa, thiếu chút đã nhảy dựng.

Suỵt!

Binh đặt ngón tay trước miệng, vẻ mặt lạnh nhạt thong dong, kiềm chế lại tiếng hét của Đường Thiên đã dâng lên cổ họng.

Sau đó để lại một bóng lưng tiêu sái.

Ông già này… nhất định là cố ý!

Đường Thiên hận đến nghiến răng trèo trẹo, nhưng đây không phải là nơi để phát tác. Hắn nổi giận đùng đùng mà đi về phía trước.

Có thể dễ dàng thấy cơ quan thú tuần tra khắp nơi. Khi Kiếm Xỉ Hổ tiếp cận, những cơ quan thú này đồng loạt lộ ra vẻ cảnh giác. Ánh sáng xanh trong mắt tăng mạnh, nhưng rất nhanh lại ảm đạm đi.

Đường Thiên cứ thế một đường thông thoáng.

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến những tiếng nói chuyện. Tinh thần Đường Thiên chấn động, lặng yên, rón rén đi qua.

****

“Mỗi lần đến quý phủ đều khiến ta mở rộng tầm mắt…” Ánh mắt Khổng Hữu Lâm thỉnh thoảng đảo qua những Thanh Đồng cơ giới.

“Khổng huynh quá khen!” Lâm Giang, gia chủ Lâm gia khiêm tốn. Gã khoảng trên dưới bốn mươi, dung mạo gầy, nhưng hai mắt lại bắn ra tinh quang bốn phía, vận một bộ áo bào xanh, cười cười nói: “Đem so sánh với Khổng huynh thì chẳng là gì cả. Trang bị Thiên Nga của Khổng

huynh nổi tiếng gần xa. Bọn ta sống ở Hồn Khu cũng không chỉ nghe qua một lần.”

Khổng Hữu Lâm cười ha ha: “Trình độ của ta như vậy thật mất mặt.” Ngữ khí của hắn lại tỏ ra hời hợt nói: “Xá muội lại có thể đột phát bát giai thật khiến kẻ làm huynh trưởng như ta hổ thẹn không thôi...”

Vẻ mặt Lâm Giang biến đổi: “Nếu ta nhớ không lầm thì năm nay, tiểu thư không quá hai mươi tám, thế mà đã bước vào bát giai, tư chất trời cho này thật kinh người nha…! Chúc mừng Khổng huynh!”

Khổng Hữu Lâm làm ra vẻ tự giễu nói: “Lâm huynh đừng giễu ta! Huynh không bằng muội, ta thật sự rất mất mặt.”

Lời nói như vậy nhưng giọng điệu lại mang theo vẻ đắc chí. Muội muội Khổng Diệc Ngữ đột phát bát giai, cũng đồng nghĩa với việc thực lực Khổng gia sẽ tăng vọt, hắn tự nhiên cũng thu được lợi ích. Trong giọng nói Lâm Giang mang theo vẻ làm thân, hắn sao lại không biết chứ?

“Lời này của Khổng huynh rõ ràng là được tiện nghi còn khoe mẽ mà… ta lại ngày đêm mong có được một muội muội như vậy!” Lâm Giang ra vẻ khó chịu nói.

“Ha ha!” Khổng Hữu Lâm cười to.

Đúng lúc này, đột nhiên có một thiếu niên vừa xông vào vừa hô lớn: “Phụ thân! Phụ thân!”

Lâm Giang thấy vậy không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói: “Chuyện gì? Sao lại hô to gọi nhỏ như vậy?”

Nếu gặp người này chắc chắn Đường Thiên sẽ nhận ra. Thiếu niên nọ chính là Lâm Uy, một trong những kẻ mà mình đã khi dễ trước đây. Lâm Uy nghe tiếng quát, nhìn qua thấy một vị khách, vội vàng xin lỗi: “Mong Vị thúc thúc này thứ lỗi cho việc tiểu chất càn rỡ, thô lỗ vừa rồi!”

Thấy cử chỉ lễ phép của Lâm Uy, sắc mặt Lâm Giang hơi dịu lại.

Khổng Hữu Lâm nghe xong cười cười mở lời: “Đây chính là hiền chất sao? Quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử* nha… có vài phần phong phạm của Lâm huynh lúc trước.”

*Hổ cha không sinh chó con. Ý nói con cũng giỏi như cha.

Sắc mặt Lâm Giang lúc này đã hòa hoãn lại: “Còn không mau hành lễ với Khổng thúc thúc của ngươi?”

Lâm Uy nghe vậy lập tức tiến lên thi lễ.

Khổng Hữu Lâm kéo Lâm Uy đứng dậy, ấm giọng cười nói: “Hiền chất vội vã như thế chắc là có chuyện quan trọng. Các ngươi cứ thương lượng, ta không nên xen vào.”

Lâm Giang phất tay bảo: “Khổng huynh khách khí rồi. Nói đi! Khổng thúc thúc của ngươi là người một nhà.”

Lâm Uy nghe vậy liền thành thực nói: “Tên gia hỏa cưỡi Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu lần trước lại xuất hiện, nhưng hắn và Tái Lôi đang làm việc gì đó.”

“Tái Lôi?” Lâm Giang nhíu mày.

Khổng Hữu Lâm có chút kinh ngạc: “Chính là Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu của binh đoàn Nam Thập Tự?”

Lâm Giang phục hồi tinh thần, gật đầu đáp: “Không sai, chính là vật ấy. Ngày đó, khuyển tử thấy được thì vô cùng kinh hỉ, lập tức muốn mua lại nó. Không nghĩ người này nóng nảy, lại vô cùng thô bạo, lấy thế ép người. Người này thực lực rất mạnh còn lừa gạt mấy đứa bọn chúng. Mấy chuyện ân oán nhỏ bé này, Lâm gia chúng ta tự nhiên không thèm để ý. Nhưng Khổng huynh cũng biết, với Lâm gia mà nói, Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu có ý nghĩa trọng đại thế nào. Nếu có được vật này, cơ

quan thuật của Lâm gia chắc chắn sẽ tăng lên một bậc. Nếu hắn có thể bỏ thứ yêu thích, Lâm gia nguyện ý trả giá cao!”

“Không ngờ cổ vật của binh đoàn Nam Thập Tự còn lưu truyền tại hậu thế.” Khổng Hữu Lâm sợ hãi thán phục, chợt an ủi: “Chuyện này ta ủng hộ Lâm huynh. Thần vật như thế, nếu để trên tay họ thì chỉ phung phí của trời. Nhưng nếu nằm trong tay Lâm huynh nhất định có thể phục hưng cơ quan thuật, phát huy giá trị của nó.”

Lâm Giang xúc động: “Chỉ có Khổng huynh là hiểu rõ lòng ta…”

“Người khác không hiểu Lâm huynh, lẽ nào ta cũng không hiểu?” Khổng Hữu Lâm nói: “Nhược Điểm võ trường dưới tay Lâm huynh thiết kế, dù trong võ hội cũng khiến các vị đồng liêu khen không dứt.”

Lâm Giang khiêm tốn nói: “Khổng huynh quá khen, ta cũng lần đầu làm ra vật như vậy. Không biết Nhược Điểm võ trường xuất hiện vấn đề gì?”

“Ầy! Đây cũng là lý do ta đến lần này.” Khổng Hữu Lâm nói.

“Không lẽ Nhược Điểm võ trường có vấn đề trục trặc gì rồi?” Lâm Giang nghe vậy sững sờ, vội vàng hỏi.

“Lâm huynh có chỗ còn chưa biết, Nhược Điểm võ trường đã không còn tồn tại rồi.” Khổng Hữu Lâm khẽ thở dài. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Giang và Lâm Uy chầm chậm nói: “Trước đây không lâu, ta đến Vũ An tinh chọn một nhóm người mới. Một tên trong số chúng khiêu chiến Nhược Điểm võ trường, thế rồi dẫn đến việc nổ Nhược Điểm võ trường. Hôi Miêu Đồng cùng tất cả thẻ đều bị hủy.”

“Không thể nào!” Lâm Giang chợt kinh hãi thốt lên.

Khổng Hữu Lâm đem chuyện ngày đó kể lại một lượt.

Lâm Giang nghe xong, trầm mặc một lát rồi nói: “Phỏng đoán của Khổng huynh có lẽ không sai đâu. Ta cũng không nghĩ ra loại lực lượng

nào có thể khiến Hôi Miêu Đồng trực tiếp phát nổ. Nhưng sở trường của quý hội là ở bí bảo. Lực lượng huyết mạch này thật sự là vô dụng…”

“Đúng vậy, vì thế ta đã cho hắn ra đại lăng ngoại doanh.” Khổng Hữu Lâm hời hợt, cười cười nói: “Huyết mạch cường hãn như thế không thể để Hắc Hồn đoạt được.”

Nghe đến đại lăng ngoại doanh, trong lòng Lâm Giang âm thầm nghiêm nghị, lòng dạ tên Khổng Hữu Lâm này quả thực độc ác. Nhưng ngoài miệng lại nói: “Tâm địa Khổng huynh thật thiện lương, vẫn chừa cho hắn con đường sống.”

“Hầy! Ngươi biết ta là người có chút tật xấu, đôi khi còn lề mề…” Khổng Hữu Lâm vờ vịt tự giễu nói: “Nhưng lần này ta đến là muốn mời Lâm huynh chế tác lại Nhược Điểm võ trường lần nữa.”

Lâm Giang lộ ra vẻ khó khăn.

Khổng Hữu Lâm sớm đã đoán được điều này. Nhược Điểm võ trường lần trước đã hao phí khá nhiều thời gian của Lâm Giang. Nhưng nếu đã đến, tự nhiên đã có chuẩn bị. Lão cười cười nói: “Ta biết Lâm huynh bận rộn công việc, nghe nói những cơ quan thú của Lâm gia đã bán đến những tinh tọa rất xa. Lần này, ta đến có mang theo một món rất tốt.”

Vẻ mặt Khổng Hữu Lâm ra vẻ chắc chắn.

Những ngày này, nhóm dịch vì bận rộn một số việc riêng nên không thể đưa những bản dịch nhanh nhất đến đọc giả, mong mọi người thông cảm!

Leader: Luyện Khí Tiểu Tử

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Sát Cục

Lâm Giang lẳng lặng nhìn Khổng Hữu Lâm, chờ đợi gã giải đáp.

Khổng Hữu Lâm khẽ cười: "Nghe nói Lâm huynh ngoài chuyện thử phục hưng cơ quan thuật của binh đoàn Nam Thập Tự, lại còn quan tâm tới võ hồn dung hòa cơ quan thuật. Chỗ ta có một thứ, chắc chắn Lâm huynh sẽ cảm thấy hứng thú."

Lâm Giang cười nói: "Khổng huynh cũng đừng nên thừa nước đục thả câu."

Khổng Hữu Lâm lấy ra một hạt châu màu đen: "Đây là Hồn châu cổ đại, là do ta vô tình đoạt được. Bên trong có một mảnh vỡ Hồn tướng cổ đại cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù nó không nguyên vẹn nhưng cũng là hàng hiếm. Nghe đồn Lâm huynh đã và đang đi kiếm Hồn châu tương tự, thế chẳng biết vật này có giúp cho công việc của Lâm huynh chút nào không?"

Đôi mắt của Lâm Giang rực sáng, nhìn không chớp mắt vào viên Hồn châu trên tay Khổng Hữu Lâm.

Chẳng cần quan sát kỹ, tuy y đứng rất xa nhưng vẫn cảm nhận được một luồng khí hung hãn, vô cùng đáng sợ của mảnh vỡ Hồn tướng cổ đại bên trong Hồn châu.

Luồng khí hung hãn rất tốt.

Trong lòng Lâm Giang nổi lửa, quả thật Khổng Hữu Lâm nói đúng, y vẫn đang muốn tìm Hồn tướng hung hãn. Y nghiên cứu cơ quan thuật và võ hồn dung nhập vào nhau đã lâu, mà gần đây lại sắp đột phá chỉ tiếc là

thiếu Hồn tướng hung hãn, mới có thể thành công. Không ngờ tới tin tức của Khổng Hữu Lâm lại nhanh nhạy như vậy, khiến Lâm Giang đành bỏ qua thủ đoạn âm hiểm của Khổng Hữu Lâm mà đưa tay với tới Hồn châu.

Bỗng dưng, một bàn tay Hổ bằng đồng xuất hiện, nó nhân cơ hội hai người chưa kịp phản ứng mà đoạt mất Hồn châu.

Khổng Hữu Lâm thoáng giật mình, liền cảm thấy hứng thú: "Chẳng lẽ cơ quan thuật của Lâm huynh đã đạt thành tựu bậc này? Cơ quan Hổ rất có linh tính đấy."

Lâm phủ chất đầy dẫy cơ quan thú, hình Sói, Hổ, Nhện và rất nhiều hình khác. Khổng Hữu Lâm chưa từng nghĩ mình bị người ngoài cướp đi, mà chỉ cho rằng cơ quan thú do Lâm Giang chế tạo rất lợi hại, nên mới nói như vậy.

Lâm Giang cũng ngẩn người.

Con Hổ đồng ban nãy hơi quen mắt, nhưng cũng có phần xa lạ. Lâm Giang rất mê cơ quan thú và đã chế tạo ra nhiều kiểu dáng khác nhau, mà nhìn thấy con Hổ vừa rồi chẳng biết đã gặp qua chưa, dẫn tới việc ngây người của y.

Nhưng nó thật giống phong cách của binh đoàn Nam Thập Tự mà bản thân thích...

Hành động tiếp theo của Hổ đồng làm hai người chết đứng tại chỗ.

Chỉ thấy Hổ đồng bỏ hạt châu trên tay vô miệng, rồi xoay người trà trộn vào trong đám cơ quan thú.

Hai người trợn mắt nhìn, nhưng vẫn không phản ứng.

Khổng Hữu Lâm cười trừ: "Cơ quan thú linh hoạt như thế, quả thật chưa từng gặp qua."

Lâm Giang bừng tỉnh, vẻ mặt y biến đổi sau đó hoảng hốt hô: "Mau đuổi theo, đó là người giả trang!"

"Cha ơi, nó rõ ràng là cơ quan thú mà..." Lâm Uy hơi khó hiểu.

Vẻ mặt Khổng Hữu Lâm ngưng trọng rồi chợt biến đổi, gã nhanh chóng bay lên trời nhằm vào cơ quan Hổ đánh tới.

Ò e, ò e, ò e...

Toàn bộ cơ quan thú đang tuần tra trong viện đồng loạt mở cặp mắt màu xanh thẫm dõi theo hành động của Khổng Hữu Lâm. Lúc trước chúng không xem Khổng Hữu Lâm là địch, cũng do gã đang ở cùng một chỗ với Lâm Giang, nhưng gã chợt bay lên và còn dùng công kích mãnh liệt liền gây ra phản ứng dây chuyền.

Phốc, phốc, phốc...

Mấy cơ quan Sói chợt đạp chân sau xuống sàn phóng lên, nhằm vào Khổng Hữu Lâm đang ở trên không trung. Xoạt, xoạt, xoạt... Nhện dùng cung tiễn trên lưng bắn ra hàng loạt những mũi tên đồng nhiều như mưa bay về phía Khổng Hữu Lâm. Còn cơ quan Sói sau khi đến gần liền quăng ra những tấm lưới kim loại chụp xuống đầu Khổng Hữu Lâm, và có cả cơ quan Hổ đang há to miệng, bắn ra từng đường ánh sáng nhằm vào gã.

Không Hữu Lâm không ngờ mình bị nhiều công kích kinh khủng thế này.

Mặt gã trắng bệch, nhưng bản thân là cường giả thất giai, nào có chuyện ngồi chờ chết. Gã hét lên một tiếng, lập tức chân lực toàn thân dâng đến mức tối đa kèm theo một lớp trang bị màu trắng phủ bên ngoài cơ thể.

Trang bị cấp Thanh Đồng của Thiên Nga tinh tọa, "Thiên Nga Chi Ca"!

Bộ cánh trắng vỗ phầm phập khiến mấy cái lông giống như bông tuyết rơi xuống, trang bị rất tinh xảo, ưu nhã y như một tác phẩm nghệ thuật. Hai vai như cánh, mũ giáp như hai con thiên nga kề cổ vào nhau tạo thành và vũ giáp được chạm chổ hoa văn tinh tế xếp thành tầng tầng, lớp lớp như áo choàng trắng tựa tuyết đều làm bằng lông. Ở phần đuôi thì như ngọn lửa trắng xóa đang hừng hực thiêu đốt, những đốm lửa rơi xuống sẽ hóa thành lông chim.

Trên không trung, khí thế của Khổng Hữu Lâm ngút trời, gã giống như hoàng tử cưỡi ngựa trắng trong truyện cổ tích, ưu nhã và thong dong.

"Phá...!"

Khổng Hữu Lâm gầm lớn, "Thiên Nga Chi Ca" trên người chợt tỏa ra ánh hào quang chói lóa, đồng thời áo choàng sau lưng "ầm ầm" nổ tung.

Vô số lông chim tạo thành cơn lốc, cuốn đi mọi thứ xung quanh.

Đùng, đùng đùng.

Lưới kim loại, những mũi tên đồng vừa chạm vào cơn lốc do lông chim tạo thành lập tức bị xoắn tròn nát bét.

Khi cơn lốc lông chim và luồng ánh sáng từ miệng cơ quan Hổ chạm vào nhau thì một cột lửa nóng rực phun thẳng lên trời. Cơ quan Hổ của Lâm gia nổi tiếng với sát chiêu "Hổ Bào", chính là biến chân lực trong đá Tinh Thần bốc cháy thành lửa.

Gao ồ, gao ồ, gao...

Tiếng rống giận của cơ quan thú không ngừng vang lên tại mọi ngóc ngách trong Lâm gia, từng bóng thú mạnh mẽ tràn tới giống như thủy triều dâng cao.

Lâm Giang bừng tỉnh, đang định giải trừ mấy công kích của cơ quan thú thì chợt đờ người...

Lát sau, y ngơ ngác nhìn xuống ngực mình thì thấy một bàn tay Hổ...

"Binh đoàn... Nam... Kiếm Xỉ Hổ..."

Đường Thiên ra tay dứt khoát, không chút do dự móc ngược trở ra, rồi xoay người lủi vào trong đám cơ quan thú.

Nội dung cuộc trò chuyện của Khổng Hữu Lâm và Lâm Giang đã lọt hết vào tai hắn, đối với Lâm Giang hắn cũng căm thù tới tận xương tủy. Hơn nữa y còn đang âm thầm điều tra mình, mưu đồ chiếm đoạt Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu. Vì vậy, lần này Đường Thiên ra tay chẳng thèm lưu tình.

Lâm Uy ngơ ngác nhìn Lâm Giang ngã trong vũng máu, y sợ đến mức toàn thân run rẩy, nếu như vừa rồi đổi lại là mình...

Khổng Hữu Lâm ngoan cố đến gần quả cầu lửa vất vả chống cự, khi nghe tiếng gào thét của đám cơ quan thú thì gã biết mình đã chọc vào ổ ong vò vẽ, khiến mặt gã tái mét.

Đáng chết!

Gã đã ý thức được việc mình làm là sai lầm, nơi đây là Lâm gia, mình không nên ra tay trước mới phải. Kẻ địch ẩn giấu thân phận bằng lớp vỏ cơ quan thú, lại còn lẩn trốn vào đám cơ quan thú kia, thế mà mình lại ra tay thì chẳng khác nào khơi mào cho tụi nó công kích.

Biện pháp giải quyết chỉ có một cách!

Lâm Giang!

"Lâm huynh, nhanh giải trừ công kích."

Bàn tay Khổng Hữu Lâm bao phủ một lớp ánh sáng trắng nhàn nhạt, ở giữa bầu trời biến ảo ra hình ảnh bàn tay. Võ kỹ thất giai: "Quang Minh Tán Thủ", ngón tay của gã vô cùng linh hoạt mà co, duỗi tạo ra từng đường ánh sáng tán thủ ấn, y như những cọng lông chim bay giữa

không trung, nhẹ nhàng trôi nổi như không có lực. Nhưng mấy mũi tên đồng cứng rắn vừa chạm phải liền bị nát bét.

Hả? Lâm Giang đang làm gì thế?

Khổng Hữu Lâm lo lắng, khóe mắt gã còn đọng lại tia sáng khi nhìn Lâm Giang nằm trong vũng máu, rồi trợn lớn.

Đáng chết!

Vẻ mặt Khổng Hữu Lâm ngày càng tái, gã biết rõ lần này phiền phức to rồi. Kẻ địch xảo trá vượt xa dự tính, nếu như cứ tàn nhẫn, một mực âm hiểm thì chỉ có bọn... cực kỳ hung ác kia, mới sắp xếp tỉ mỉ đến vậy.

Mình đã lúc nào trêu chọc nhân vật như thế?

Hay là kẻ địch của Lâm gia, chỉ do mình đến không đúng lúc?

Cơ quan thú ở Lâm gia cũng không phải là hàng đại trà bán ra thị trường, mà do chính tay Lâm Giang chế tạo. Vậy nên người có quyền cao nhất sai bảo chúng đó là Lâm Giang, mà y vừa chết lập tức toàn bộ cơ quan thú bước sang giai đoạn ngọc, đá cùng tan.

Phựt, phựt, phựt...

Từng ngọn lửa xuất hiện trên mấy khớp xương của cơ quan thú, rồi lan ra toàn thân.

Lửa nóng rát mắt, thấm đẫm tâm hồn, toàn bộ lớp đồng bên ngoài cơ quan thú dần dần tan chảy.

Một cơ quan thú giận dữ gầm lớn, bỗng nhiên tứ chi dùng sức bật cao lên lao tới chỗ Khổng Hữu Lâm. Gã chỉ thấy một quả cầu lửa đang bay với tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã đến trước mắt, tỏa ra luồng khí nóng bức phả vào mặt.

Quả cầu lửa cơ quan thú, với cặp mắt đỏ rực khiến lòng gã lạnh buốt.

Khổng Hữu Lâm nghiến răng, rồi siết chặt nắm đấm làm lớp ánh sáng trắng bao quanh rực sáng, sau đó đánh ra một quyền, vụt khỏi bàn tay bay tới trước.

Võ kỹ kinh điển của võ hội Quang Minh: "Quang Minh Quyền".

Hình ảnh nắm đấm rời tay, giống như mặt trời vô cùng chói mắt.

Ầm!

Cơ quan thú ở trước mặt liền nổ tung, biến thành một ngọn lửa. Gã thở phào nhẹ nhõm, nhưng chợt có tiếng gào thét không ngừng vang lên, rồi giống như thủy triều dâng, với vô số bóng hình ngập trong lửa vọt lên trời.

Từng quả cầu lửa từ dưới đất bay tới, tạo thành những vệt sáng hồng sặc sỡ ở khắp nơi nhằm thẳng vào Khổng Hữu Lâm.

Mặt gã tái mét không còn chút máu.

* * *

Chứng kiến cảnh tượng hoành tráng như thế, Đường Thiên và Binh đều trầm mặc, im lặng.

"Tiếc thật." Đường Thiên thì thào một mình.

"Tiếc gì? Hắn chạy đâu cho trời khỏi nắng." Binh hơi khó hiểu, nhưng trong lòng lại rất thỏa mãn với biểu hiện lần này của Đường Thiên. Biết lợi dụng tất cả ưu thế và trí tuệ của bản thân, quả không khác với đánh giá của gã, khi chiến đấu thì chỉ số thông minh của Đường Thiên tăng vọt.

Đường Thiên điều khiển Kiếm Xỉ Hổ bò trên mặt đất, ngụy trang thành cơ quan thú rồi chợt xông tới gần Lâm Giang và Khổng Hữu Lâm đoạt mất Hồn châu. Đây đúng là ngoài tính toán của Binh.

Còn chuyện Khổng Hữu Lâm ra tay khiến cho cơ quan thú vây công, Đường Thiên liền chớp lấy cơ hội một chiêu giết chết Lâm Giang dẫn đến Khổng Hữu Lâm rơi vào kết cục phải chết.

Thực lực của đám cơ quan thú này Binh chẳng để vào mắt, nhưng số lượng của chúng quá lớn lại chuyển sang giai đoạn ngọc, đá cùng tan, cho dù thực lực của Khổng Hữu Lâm mạnh hơn nữa cũng không có khả năng trốn thoát.

Binh am hiểu tường tận cơ quan thú và cũng biết cơ quan thú nhiều thế này nếu lao vào công kích tự sát sẽ đáng sợ bậc nào.

Gã cảm thán thằng nhóc Đường Thiên này, quả thật trời sinh để chiến đấu. Trong lúc Đường Thiên chiến đấu thì đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác, vừa lãnh khốc, xảo trá, lại dũng mãnh, gan dạ nhưng không thiếu phần tàn nhẫn. Phải nói rằng: hắn chẳng hề có khuyết điểm!

Cho nên, khi nghe Đường Thiên than đáng tiếc thì gã cảm thấy kỳ quái.

Đường Thiên nhìn nắm đấm của mình, tâm tình chợt suy sụp, hạ giọng nói: "Thật đáng tiếc, ta không thể dùng nắm đấm này đánh chết hắn."

"Không biết tại sao, ta ngày càng chán cái cảm giác nhỏ yếu hơn người khác này. Loại cảm giác này vô cùng bức bối, khiến người ta căm phẫn."

"Binh, ta phải trở thành người mạnh mẽ nhất."

Mặt mày Đường Thiên không thèm che dấu nét kiêu ngạo và cuồng vọng, thêm vào cặp mắt nghiêm túc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Luyện Hồn

Một đoàn lửa hừng hực thiêu đốt trên bầu trời.

ẦM ẦM BÙM!

Từng cơ quan thú được bao phủ bởi những đoàn lửa đỏ bay lên trời như mưa. Cái trước ngã, cái sau lên nhằm về phía vùng lửa hừng hực trên bầu trời kia. Mỗi một quả cầu lửa bay vào trong vùng lửa đều khiến cho nó bùng nổ, cháy càng dữ dội hơn. Tiếng nổ ầm ầm rền vang không dứt bên tai.

Bên trong vùng lửa đang không ngừng bùng nổ kia truyền ra tiếng gào rống không cam lòng của Khổng Hữu Lâm.

OÀNH!!!

Một tiếng nổ mạnh chưa từng có, rồi sau đó tỏa những tia sáng chói mắt như mặt trời bị hủy diệt. Cả thế giới biến thành một mảng trắng sáng như tuyết. Mặt đất dưới chân Đường Thiên cũng vì vậy mà rung động liên hồi. Sóng xung kích giống như một cơn cuồng phong quét ngang, tàn sát bừa bãi. Những nơi nó đi qua, phòng ốc đều bị cháy nổ như giấy.

Ánh sáng tắt đi, sóng xung kích cũng mất dần.

Thế giới yên tĩnh, bầu trời xanh quang đãng không một gợn mây, tựa như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra. Khổng Hữu Lâm thân mặc Thiên Nga Chi Ca ưu nhã như vương tử, mạnh mẽ khiếp người dường như bị xóa đi trên bầu trời, không giữ lại một chút dấu vết.

Sau một thoáng yên tĩnh, Lâm gia rơi vào sự hoảng loạn. Cảnh tượng kinh khủng như vậy sao lại phát sinh tại Lâm gia? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của những người thuộc cao tầng Lâm gia đều biến đổi. Trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ không thể tin được. Bọn họ biết rất rõ chỉ trong tình huống nào thì cơ quan thú mới động phát sinh công kích tự sát.

Gia chủ đã chết!

Từng thân ảnh kinh hoảng đạp nóc nhà bay lên từ các ngóc ngách của Lâm gia. Khinh công vận điên cuồng, tăng tốc lao đến chủ trạch.

Không một ai chú ý đến, trong đám bóng người đang hỗn loạn này có một thiếu niên âm thầm thoát khỏi Lâm gia.

Toàn bộ thành Tam Hồn đều bị kinh động triệt để. Vô số cao thủ bay lên nóc nhà hoặc các chỗ cao mà trông lại từ xa. Các cao thủ có quan hệ không tệ với Lâm gia thì vội vàng chạy đến hỗ trợ.

Trong sự hỗn loạn đó, Đường Thiên âm thầm, lặng lẽ theo Võ Hồn Điện rút về doanh trại tân binh rồi trở lại khe hở năng lượng.

Trở lại khe hở năng lượng, nhìn thấy những đoàn năng lượng bắn ra không ngừng từ sâu bên trong khe hở. Trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia sáng. Từ đầu đến cuối, hắn không hề giao thủ với Khổng Hữu Lâm. Sự cường đại của Khổng Hữu Lâm để lại trong lòng hắn một dấu vết không thể phai mờ.

Nếu không phải số lượng công kích tự sát quá nhiều, thì những cơ quan thú kia khó có thể tạo uy hiếp trí mạng với Khổng Hữu Lâm được. Dù cách rất xa, nhưng khí tức mà võ kỹ thất giai cường đại ngưng thực ra từ chân lực cũng khiến Đường Thiên dễ dàng cảm thụ được một loại nguy hiểm đập thẳng vào lòng người.

Cho dù chính bản thân điều khiển Kiếm Xỉ Hổ cũng không phải đối thủ của Khổng Hữu Lâm.

“Này Binh đại thúc, luyện hồn khí, bắt đầu luyện hồn khí đi!” Đem trận chiến vừa rồi vứt ra khỏi đầu, Đường Thiên xác định mục tiêu tiếp theo của mình, đôi mắt mang theo một chút mong chờ, nói.

Binh nhìn Đường Thiên trước mắt. Trong mắt thiếu niên lấp lánh sự mong đợi và nghiêm túc. Hẵn bỗng nhớ đến những lời Đường Thiên nói trước đó.

“Ngày mai đi, nghỉ ngơi một ngày! Ngày mai, khi ngươi khôi phục trạng thái tốt nhất, chúng ta sẽ bắt đầu.” Binh không đồng ý, đề nghị.

“Sao lại chờ ngày mai? Bắt đầu ngay bây giờ! Thiếu niên như thần khỏe tựa rồng mạnh như hổ, cần gì nghỉ ngơi?” Đường Thiên bất mãn lầm bầm.

“Ngươi không muốn nghỉ ngơi nhưng ta thì muốn.” Binh không thèm liếc tới Đường Thiên, bay thẳng đến một góc, nhắm mắt lại.

“Thể lực quả nhiên là khuyết điểm của mấy ông già...” Đường Thiên lầm bẩm trong miệng.

Khóe mắt Binh co rúm đi. Tên gia hỏa độc mồm độc miệng này… Nhưng nghĩ đến cảnh Đường Thiên chịu tội vào ngày mai, tâm tình hắn bình lặng lại. Hừ hừ, thiếu niên, ngày mai ngươi sẽ hiểu cái gì gọi là sống không bằng chết.

Đường Thiên thấy mình khiêu khích thế nào, Binh cũng không chút máy động, đành lui ra một bên, bắt đầu tu luyện chân lực.

Khoảng một giờ sau, Đường Thiên mở mắt ra. Chân lực trong cơ thể hoàn toàn hồi phục. Quả nhiên không hổ là khe hở năng lượng, hiệu suất tu luyện chân lực nơi này thật kinh người. Đường Thiên có thể cảm thụ rõ ràng sự tiến bộ của chân lực trong cơ thể. Không hiểu nguyên nhân có

phải là do vừa trải qua trận chiến vừa rồi mà tiến bộ của chân lực nhiều hơn so với bình thường một ít.

Đường Thiên nhớ đến chiến lợi phẩm của mình, lấy khối hồn châu trong người ra.

“Này, Binh đại thúc, tác dụng của hồn châu là gì vậy?” Hắn có chút hiếu kỳ hỏi.

Binh liếc qua một cái: “Cho Tái Lôi đi! Nó có lẽ hữu dụng với cô ta.”

“Ồ!” Đường Thiên có chút thất vọng, hóa ra là đồ vật dùng cho cơ giới sư. Hắn tiện tay ném nó vào Thủy Bình Vũ Quỹ. Chiến lợi phẩm duy nhất mà mình cũng không dùng được. Đường Thiên có chút hối hận, vì sao không thừa dịp Lâm gia đang loạn mà cướp đoạt một ít.

Thời cơ tốt như thế mà lại bỏ lỡ!

Chiến quả huy hoàng của việc đánh bại cường giả thất giai không phải nói có là có. Lâm gia, không cướp đoạt được. Khổng Hữu Lâm thì đến một mảnh vụn cũng không còn. Bộ trang bị xinh đẹp kia cũng hóa thành tro. Thật đáng tiếc!

Tức giận, bất bình! Đường Thiên chỉ còn cách tiếp tục tu luyện.

****

“Không biết hiện tại, Đường Cơ Sở thế nào rồi?” A Mạc Lý lầm bầm, liều mạng mà lùa cơm. Kích cở mâm cơm cũng liên quan trực tiếp đến thể hình của hắn, lớn hơn so với người thường gấp ba lần. (Khiếp)

Lương Thu nhã nhặn gắp một cọng rau xanh cho vào miệng, chậm rãi ăn xong mới mở miệng từ từ nói: “Tiến bộ của Đường Thiên khẳng định rất nhanh, ngoại doanh đối với hắn không có áp lực gì.”

Hàn Băng Ngưng yên lặng ăn cơm không phát ra một tiếng động nào.

Tư Mã Hương Sơn soi vào khay cơm khẩy khẩy vài cái: “Hiện nay, cơm nước căn tin ngày càng không ổn rồi. Miếng thịt bò nhỏ này ướp không ngon miệng, rau xanh cũng quá nhừ, gia vị nêm quá nhiều, muối cũng mặn quá…”

A Mạc Lý lùa cơm như điên, ồm ồm nói: “…a …ảm …ấy …ất …ốt …à!” (Ta cảm thấy rất tốt mà)

“Ta quyết định tối nay sẽ tìm họ tâm sự, nói chuyện.” Tư Mã Hương Sơn cau mày, lựa một miếng đồ ăn rồi cho vào miệng.

“Đầu bếp đã đổi đến ba lần.” Hàn Băng Ngưng lạnh lùng nói: “Ngươi không nên tạo thêm phiền phức cho phía hậu cần nữa.”

“Hay là ta trực tiếp giết họ đi?” Tư Mã Hương Sơn uể oải nói.

“Ta không muốn mấy ngày không có cơm ăn!” Hàn Băng Ngưng buông đũa lạnh lùng nhìn Tư Mã Hương Sơn.

Lương Thu vừa cắn xong một miếng đồ ăn khác cũng nhìn về phía này, nói: “Ta cũng không muốn! Hơn nữa ta cảm thấy thức ăn chay họ làm không tệ.”

A Mạc Lý đem cái mâm nhỏ đổ ào ào vào miệng(Thú à?). Cái miệng như chậu máu của hắn dường như không có đáy. Núi cơm nước như vậy thoáng chốc đã biến mất không còn. Hắn thỏa mãn đứng dậy: “Ta đi lấy thêm một phần. Ta thích nhóm đầu bếp này, lượng thịt họ nướng rất nhiều, tất cả đủ cho ta ăn.”

Tư Mã Hương Sơn lắc đầu, yếu ớt thở dài: “Được rồi, thật đáng tiếc, xem ra, ta đành phải ra ngoài bắt một đầu bếp về vậy.”

Kẻ luôn ăn chay là Lương Thu ăn xong đầu tiên, Hàn Băng Ngưng cũng nhanh chóng kết thúc, A Mạc Lý thì đang chiến đấu với mâm cơm thứ tư.

“Thời gian tới, bộ trưởng muốn đi Bạch Hồng tinh.” Lương Thu cầm một chén trà xanh, chậm rãi nói: “Nghe nói có không ít người của phân bộ khác đến. Bộ trưởng đã quyết định chọn người đi theo thông qua đấu trường. Người mới có tám danh ngạch, sẽ chọn trong toàn bộ người mới của Anh Tiên tinh tọa.”

“Bạch Hồng tinh!” Đôi mắt Hàn Băng Ngưng sáng ngời: “Thiên Huệ tiểu thư cũng ở Bạch Hồng tinh.”

“Ấy! Ngoại doanh có tham gia không? Đường Cơ Sở chắc chắn sẽ tới tham gia!” A Mạc Lý thoáng cái đã dọn sạch sẽ mâm cơm.

“Hắn đã đi từ sớm rồi!” Tư Mã Hương Sơn uể oải nói.

“Rất có thể.” Lương Thu đồng ý, nói: “Nghe nói, ngoại doanh quản lý rất lỏng lẽo. Đường Thiên chỉ sợ không kiềm chế được, đã tìm Thượng Quan Thiên Huệ rồi.”

“A a a! Ta muốn tham gia đấu trường! Ta muốn đến Bạch Hồng tinh!” A Mạc Lý giơ cao hai tay: “Ha ha! Lại có thể đánh nhau cùng Đường Cơ Sở rồi. Lần này nhất định ta sẽ đánh bại hắn, cho hắn thấy sự tiến bộ gần đây của ta.”

Những người khác cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Tiến bộ của bốn người đều rất nhanh, nổi bật trong nhóm người mới. Vì sự có mặt của họ làm cho nhóm người mới này được xưng là đợt người mới cực mạnh của Anh Tiên phân bộ từ trước đến nay. Nhưng trong bọn họ, tiến bộ nhanh nhất không phải Tư Mã Hương Sơn, không phải Hàn Băng Ngưng hay Lương Thu mà là A Mạc Lý.

Thực lực tên gia hỏa này tiến bộ cực nhanh, khiến người khác giật mình. Giáo quan phụ trách huấn luyện người mới đưa A Mạc Lý thành ngoại lệ. Đãi ngộ khiến đám người Tư Mã Hương Sơn cũng phải đỏ mắt. Nhận được huấn luyện trọng điểm, A Mạc Lý tiến bộ thần tốc, kinh

người. Hắn giống như một con ngựa hoang, muốn kéo lại cũng không thể làm được.

Tuy chưa chính thức giao thủ với Lương Thu, nhưng Lương Thu cũng không còn lòng tin tất thắng A Mạc Lý nữa.

Thân thể Đường Thiên không tầm thường, khả năng của hắn lại càng bất thường, điều này bọn họ hiểu rất rõ ràng. Tuy tiến bộ của bọn họ như vậy, nhưng để chung một chỗ với tên gia hỏa biến thái đến khó tin Đường Thiên kia, ai cũng sẽ nói tiến bộ của bọn hắn ít hơn. Dù Đường Thiên ở ngoại doanh có điều kiện không tốt bằng bọn họ. Nhưng Đường Thiên có cần cùng điều kiện với họ sao?

Đây mới là chổ biến thái thật sự của tên gia hỏa kia.

Nghĩ đến sẽ gặp Đường Thiên ở Bạch Hồng tinh, tinh thần mọi người đều rung lên, đối với hành trình đến Bạch Hồng tinh càng thêm mong đợi.

Mọi người đều có chút hiếu kỳ. Khi gặp lại Đường Biến Thái, tên kia sẽ mạnh như thế nào?

****

Đường Thiên nhìn Binh lấy ra luyện hồn khí.

Luyện hồn khí là một cái đĩa tròn Thanh Đồng có đường kính chừng mười li, trên mặt điêu khắc vô số hoa văn phức tạp. Binh đi lại trên mép vách núi một lần, sau cùng đến một nơi có số lượng những đoàn năng lượng tương đối dày đặc, đem luyện hồn khí bỏ xuống.

Luyện hồn khí vừa đặt xuống đã nghe âm thanh lách tách liên hồi của Thanh Đồng cơ giới. Các bộ phận Thanh Đồng không ngừng bắn ra từ trong đĩa tròn, sau đó cắm xuống đất.

Các bộ phận Thanh Đồng liên tục bắn ra tầng tầng lớp lớp. Chớp mắt đã lớn ra vài lần, luyện hồn khí giống như một bông hoa hồng nở rộ

trong nháy mắt.

Hiện tại, luyện hồn khí lớn hơn rất nhiều, tựa như một đài nhỏ bằng Thanh Đồng.

Trên đài Thanh Đồng phủ kín những hoa văn tinh tế. Lúc này những hoa văn kia mơ hồ phản chiếu ánh sáng bóng bẩy.

“Bước lên đi!” Binh nói với Đường Thiên.

“Ừm!” Đường Thiên vội vàng bước lên đài Thanh Đồng kia.

“Ngươi chuẩn bị tốt chưa?” Binh nhìn Đường Thiên nghiêm túc hỏi: “Quá trình luyện hồn sẽ vô cùng thống khổ, nhưng dù thống khổ thế nào ngươi cũng phải chịu đựng!”

“Ta hiểu rồi!” Đường Thiên thu lại nét cười trên mặt, trầm giọng đáp.

“Ngươi phải nhớ kỹ.” Binh nhấn mạnh từng chữ: “Chịu được bao nhiêu thống khổ thì thành tựu ngươi thu được lớn bấy nhiêu.”

“Yên tâm đi đại thúc! Ta là thiếu niên như thần mà!” Đường Thiên không hề suy nghĩ, buột miệng nói: “Ta nhất định sẽ trở thành một nam nhân, một võ giả cực mạnh.”

“Nếu vậy thì ngươi phải chịu đựng thống khổ mà những người khác không thể chịu được.” Binh nói một cách đầy thâm ý.

Đường Thiên nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Tới đi!”

Phút chốc, luyện hồn khí dưới chân hắn sáng lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngân Diễm*

*Ngân diễm: ngọn lửa bạc.

Luyện hồn khí ánh lên quang mang nhàn nhạt. Trong khe hở, những đoàn năng lượng chịu lực hút của luyện hồn khí, không ngừng hướng tới.

Đường Thiên tò mò nhìn từng tia hào quang không ngừng hướng tới luyện hồn khí dưới chân hắn.

Từng đoàn năng lượng không ngừng chui vào luyện hồn khí làm hào quang của luyện hồn khí trở nên chói mắt. Bỗng nhiên, phành một tiếng, một tia hỏa diễm từ luyện hồn khí thoát ra. Đường Thiên bị hỏa diễm xuất hiện đột ngột làm cho giật mình. Nhưng rồi lập tức hắn tỉnh táo lại, bởi vì hỏa diễm dưới chân hắn lại không như tưởng tượng, không hề có cảm giác nóng bức.

Đường Thiên cúi đầu, tò mò nhìn luyện hồn khí toát ra u lãnh hỏa diễm*.

*Ngọn lửa lạnh.

“Tác dụng lớn nhất của luyện hồn khí chính là đem năng lượng chuyển hoá thành ngọn lửa có thể rèn luyện võ hồn. Loại hỏa diễm này chúng ta gọi là Luyện Hồn Hỏa Diễm.” Binh thản nhiên nói: “Ngươi đã ngưng ra võ hồn cho nên bây giờ người có thể thử dùng võ hồn để gọi ra Luyện Hồn Hỏa Diễm”

“Tạo ra Luyện Hồn Hỏa Diễm?” Đường thiên sửng sốt: “Bằng cách nào?”

“Tập trung lực chú ý của ngươi lên võ hồn. Tưởng tượng võ hồn của ngươi giống như một bàn tay, nâng Luyện Hồn Hỏa Diễm lên.” Giọng nói Binh trở nên ngưng trọng: “Lần đầu tiên tiếp xúc Luyện Hồn Hỏa Diễm sẽ rất đau đớn. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ bất luận đau như thế nào người cũng không được vứt bỏ Luyện Hồn Hỏa Diễm. Một khi ngươi vứt bỏ Luyện Hồn Hỏa Diễm, ngươi sẽ thất bại hoàn toàn.

Vẻ mặt Đường Thiên trở nên ngưng trọng: “Chỉ cần một lần là thất bại ?”

“Không sai.” Binh nhìn Đường Thiên một cái: “Bắt đầu đi!”

Đường Thiên nhắm mắt lại, tất cả lực chú ý đều tập trung lên võ hồn. Đây là lần đầu tiên Đường Thiên tập trung chú ý quan sát võ hồn của mình. Võ hồn của hắn là một đoàn hỏa diễm ảm đạm, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có khả năng vụt tắt. Dựa theo phương pháp của Binh, Đường Thiên bắt đầu dốc sức liều mạng mà tưởng tượng võ hồn thành một bàn tay.

Qủa nhiên, hỏa diễm của võ hồn dưới ý niệm trong đầu hắn biến hóa chậm rãi biến hình.

Rất nhanh, một cái bàn tay mờ mờ xuất hiện trên đỉnh đầu Đường Thiên.

Bàn tay chậm rãi di chuyển xuống dưới chân Đường Thiên. Luyện Hồn Hỏa Diễm trên luyện hồn khí dường như chịu sự hấp dẫn, di chuyển lên trên bàn tay mờ mờ ấy.

Ở thời điểm Luyện Hồn Hỏa Diễm rơi xuống bàn tay trong suốt kia thì lập tức trong đầu Đường Thiên nổi lên một trận đau nhức kịch liệt. Đường Thiên nhịn không được kêu lên một tiếng khó chịu. Võ hồn hỏa diễm biến thành bàn tay khẽ run lên, Luyện Hồn Hỏa Diễm thiếu còn chút nữa là chạm vào nó. Đường Thiên phản ứng cực nhanh, vội vàng nín thở, tập trung tư tưởng ổn định Luyện Hồn Hỏa Diễm.

Khuôn mặt Đường Thiên vặn vẹo.

Cảm giác vô cùng đau nhức làm đại não hắn giờ này hầu như trống rỗng. Hắn thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng võ hồn biến thành bàn tay đang bị Luyện Hồn Hỏa Diễm thiêu đốt xì xì.

Võ hồn cùng tinh thần tương thông cho nên cái cảm giác đau nhức này không thể trốn tránh, trực tiếp tiến thẳng vào tinh thần. Đồng thời còn phải tập trung sự chú ý lên võ hồn khiến nỗi thống khổ khi rèn luyện này khắc sâu vào đáy lòng.

“Được rồi, ngươi sẽ từ từ thích ứng loại thống khổ này. Có phải bây giờ không còn cảm thấy đau đớn như nãy nữa? Đó là bởi vì một bộ phận tạp chất trong võ hồn ngươi đã bị luyện hóa mất.”

Thanh âm Binh đại thúc hướng dẫn từng bước lọt vào tai Đường Thiên. Không biết nguyên nhân là do bị Binh đại thúc thôi miên hay là thật đã luyện hóa được mà Đường Thiên thật sự đã không còn cảm giác đau đớn.

“Rất tốt, người làm không tồi, thực hiện được một bước mấu chốt nhất. Kế tiếp người cần khống chế võ hồn của người hấp dẫn một bộ phận Luyện Hồn Hỏa Diễm. Đừng lấy quá nhiều, chúng ta chú trọng chất lượng.” Thanh âm trầm ổn của Binh tạo cảm giác an toàn giúp Đường Thiên nhanh chóng trấn định lại.

Dựa theo chỉ dẫn của Binh, Đường Thiên cẩn thận gọi lại một tia Luyện Hồn Hỏa Diễm. Ầm! Tinh thần Đường Thiên run lên, đau nhức kịch liệt khó có thể hình dung, cứ như đem một cái dùi cắm vào trong đầu hắn.

Võ hồn của Đường Thiên lại run lên.

“Vững vàng lên! Dù đau đớn cũng phải cố gắng trụ vững!”

“Rất tốt, làm không tồi. Ngươi đã bắt đầu thích ứng. Võ hồn của ngươi trở nên tinh khiết hơn rồi đấy!”

“Ngươi nghỉ ngơi đầy đủ rồi chúng ta lại bắt đầu một vòng rèn luyện khác. Đối với ngươi mà nói việc này hoàn toàn không là vấn đề. Tốt, cứ như vừa rồi, lại hấp dẫn một bộ phận Luyện Hồn Hỏa Diễm.”

…

Binh thủy chung khống chế tốc độ nói của mình. Y tận lực làm cho lời nói của mình thong thả để khiến cho Đường Thiên không cảm giác được thời gian trôi qua.

Một giờ trôi qua.

Binh thủy chung vẫn tập trung chú ý cao độ. Ánh mắt chưa từng mảy may ly khai khỏi Đường Thiên .

Y vẫn đang nói không ngừng

Đến lúc này đại não Đường Thiên bắt đầu dần dần mơ hồ. Bất luận kẻ nào thì khả năng thừa nhân thống khổ đều có cực hạn. Hắn máy móc làm theo chỉ dẫn của Binh mà không ngừng hấp dẫn Luyện Hồn Hỏa Diễm hết vòng này lại tới vòng khác. Hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc bản thân đã rèn luyện bao lâu.

Luyện Hồn Hỏa Diễm đã lớn mạnh bao phủ hoàn toàn võ hồn của Đường Thiên.

Binh chăm chú quan sát võ hồn của Đường Thiên trong Luyện Hồn Hỏa Diễm. Khi y chứng kiến võ hồn của Đường Thiên dần dần trở nên mờ đi, trong mắt y hiện lên một tia kích động.

Hiện tại đã trôi qua thêm nửa giờ.

Năng lượng trong phạm vi mười trượng như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh điên cuồng hướng về phía ngọn lửa trên đỉnh đầu Đường

Thiên. Luyện Hồn Hỏa Diễm trở nên rừng rực.

Trong tay Binh lúc này toàn là hồn hạch. Những hồn hạch này ngoại trừ Đường Thiên tích góp từng tí trước đó thì còn có một phần vơ vét trên những thi thể kia trong căn cứ lúc trước. Binh cong ngón tay búng ra, một khối hồn hạch trực tiếp chui vào Luyện Hồn Hỏa Diễm.

Tạp chất nhanh chóng bị luyện hóa chỉ để lại một tia võ hồn tinh thuần.

Võ hồn của Đường Thiên lập tức phát giác được tia võ hồn tinh thuần kia, vô thức mà đem nó thôn phệ.

“Không sai, chính là như vậy. Tốt, ngươi có thể cảm thụ võ hồn của ngươi hiện tại đang trở nên mạnh mẽ cường đại. Tiếp tục hấp dẫn Luyện Hồn Hỏa Diễm.”

Binh một bên khích lệ Đường Thiên, một bên không ngưng bắn hồn hạch vào Luyện Hồn Hỏa Diễm. Võ hồn của Đường Thiên nhanh chóng lớn mạnh, càng lớn mạnh nó càng sinh ra lực hấp dẫn lớn hơn. Xung quanh Đường Thiên, từng đoàn năng lượng như thủy triều tiến tới.

Luyện Hồn Hỏa Diễm từng đoàn tăng mạnh.

Thần sắc Binh trở nên khẩn trương. Còn mười phút nữa là đúng hai giờ. Năm đó kỷ lục của binh đoàn Nam Thập Tự do chính Binh tạo nên là hai giờ.

Binh có kinh nghiệm tự mình trải qua nên biết nhiều hơn so với người khác. Giai đoạn này Luyện Hồn Hỏa Diễm sẽ bắt đầu trở nên không ổn định. Nó sẽ bắt đầu dần dần nhỏ lại. Năng lượng tuôn ra từ khe hở năng lượng có cấp bậc không cao. Tuy nhiên dù không ngừng thu nhỏ những đoàn năng lượng này đủ để phá vỡ bình cảnh tứ giai.

Nói một cách khác, những đoàn Luyện Hồn Hỏa Diễm này xét cấp bậc thì đạt đến tứ giai.

Luyện Hồn Hỏa Diễm cấp bậc càng cao, đối với việc rèn luyện võ hồn sẽ càng triệt để.

Màu sắc Luyện Hồn Hỏa Diễm bắt đầu phát sinh biến hóa. Ánh sáng từ xanh nước biển bắt đầu chuyển sang xanh lá.

Từng đợt thống khổ kịch liệt như một luồng sóng không ngừng đánh thẳng vào Đường Thiên. Đầu óc của hắn như đặt trong lò lửa. Đau nhức càng ngày càng mãnh liệt đến mức hắn cần dùng hết khí lực. Không sai, thật sự phải dùng hết khí lực mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Thanh âm Binh trong tai Đường Thiên trở nên phiêu hốt mà mơ hồ, như xa như gần. Đường Thiên đã không còn khí lực để mà nghe Binh nói.

Hắn tiếp cận cực hạn chuẩn bị sụp đổ. Một luồng sóng trùng kích khiến phòng tuyến của hắn lung lay sắp đổ.

Hai giờ!

Luyện Hồn Hỏa Diễm màu sắc triệt để biến thành màu xanh

Thần sắc Binh tuy bình tĩnh nhưng trong nội tâm dậy sóng ào ạt. Hai giờ! Đường Thiên thật sự có thể chống đỡ được hai giờ. Cái tên gia hỏa cuồng vọng, tự cho mình là đúng này…

Vậy mà chính thức chống đỡ hai giờ!

Hai giờ a… Ở trong binh đoàn, trừ y ra không còn người nào đạt tới.

Nhưng mà lần này, Đường Thiên cũng đạt đến trình độ sơn cùng thủy tận! Thân thể hắn run lên kịch liệt. Trên mặt hắn vẻ thống khổ càng rõ ràng, sắc mặt bắt đầu trở nên tái nhợt.

Binh giật mình một cái! Vào lúc này không phải là lúc phân thần*. Y biết rõ sau khi đột phá hai canh giờ mỗi một giây đều quý giá dị thường.

Bây giờ mỗi một giây đối với giai đoạn sau này đều có giá trị vô cùng lớn.

*mất tập trung.

Hắn hít sâu một hơi, đột nhiên gào thét: “Đường Thiên!”

Hỏa cầu ở dưới thân hình Đường Thiên dừng lại.

“Ngươi đã quên giấc mộng của người rồi sao? Ngươi đã quên ngươi đã hạ lời thề nào rồi? Ngươi đã quên ngươi muốn trở thành người mạnh nhất sao?”

“Đường Thiên! Ngươi đã quên hương vị thất bại nó ra sao rồi hả?”

“Đường Thiên! Ngươi đã quên những năm qua ngươi chịu thiên hạ chê cười?”

“Đường Thiên! Ngươi đã quên thời điểm ngươi không thể thay đổi bất cứ chuyện gì rồi ư?”

“Ngươi muốn từ bỏ sao?”

“Đường Thiên, ngươi cam tâm từ bỏ như vậy sao?”

“Ngươi cam tâm sao?”

Bốn chữ cuối cùng, Binh vô cùng kích động dùng hết lực lượng bản thân gào thét.

Thân thể Đường Thiên bỗng nhiên bắt đầu run rẩy kịch liệt. Trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một vòng huyết sắc. Tay hắn không biết từ lúc nào nắm chặt thành quyền!

“Đường Thiên!” Binh trì hoãn một hơi, lớn tiếng nói: “Chỉ cần 10 phút! Chỉ cần ngươi kiên trì mười phút nữa! Mười phút cuối cùng!”

“Ngươi có thể thực hiện giấc mộng của ngươi!”

“Ngươi có thể trở thành nam nhân mạnh nhất!”

“Ngươi có thể hoàn thành lời thề của ngươi!”

“Đường Thiên!”

“Mười phút! Chỉ cần mười phút!”

“Ngươi tuyệt đối có thể làm được!”

Binh cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi dùng hết khí lực gào thét. Bàn tay hắn đồng dạng cũng không biết lúc nào nắm thật chặt, ánh mắt chăm chú nhìn Đường Thiên. Sau khi gào thét, Binh đột nhiên cảm giác được lực lượng toàn thân như bị rút sạch, y vậy mà cảm thấy mệt mỏi.

Cố gắng lên… thiếu niên như thần….

Binh lẩm bẩm nhỏ chỉ mình hắn nghe.

Thân thể Đường Thiên run rẩy càng kịch liệt, tùy thời có thể tan vỡ.

Thần sắc Binh vô cùng khẩn trương. Hai giờ lẻ ba phút!

Luyện Hồn Hỏa Diễm triệt để biến thành màu xanh, một loại màu xanh của Thanh Đồng. Khí tức u lãnh hầu như triệt để biến mất, thay vào đó là sát khí hung hãn và mãnh liệt! Tất cả năng lượng trong phạm vi hai mươi trượng đều bị hấp dẫn, như cuồng phong gió lốc, điên cuồng chui vào Luyện Hồn Hỏa Diễm.

Luyện Hồn Hỏa Diễm màu xanh tiếp tục biến sắc.

Thân thể Đường Thiên đang không ngừng run rẩy, từng đợt đau đớn kinh người kịch liệt trùng kích. So với lúc trước càng thêm mãnh liệt, tần suất cũng cao hơn.

Nhưng trong Đường Thiên lại chỉ đầy mấy câu kia.

Ngươi cam tâm sao?

Ngươi cam tâm cứ như vậy mà từ bỏ sao?

Từ bỏ sao?

Từ bỏ … không, ta không thể từ bỏ…làm sao có thể từ bỏ… làm sao có thể…. Tuyệt đối không! Cho dù chết cũng tuyệt đối không…

Không biết từ nơi nào xuất hiện một luồng lực lượng đánh thẳng vào nỗi đau đớn kịch liệt trong tâm hồn. Khuôn mặt Đường Thiên vặn vẹo, khóe miệng có chút khó khăn nhếch lên. Tạo ra một nụ cười cuồng dã ngang bướng, thoạt nhìn xấu vô cùng!

Ta là thiếu niên như thần!

Làm sao có thế từ bỏ?

Ta phải trở thành nam nhân mạnh nhất!

Làm sao có thể từ bỏ?

Làm sao có thể!

Leng keng một tiếng, Luyện Hồn Hỏa Diễm màu xanh lá biến thành xanh đậm, màu sắc càng ngày càng đậm đến cuối cùng chuyển thành đen kịt. Lúc này đoàn Luyện Hồn Hỏa Diễm thu nhỏ lại, bỗng nhiên một điểm ngân quang* bên trong ngọn lửa nổ tung.

*Ánh sáng bạc.

Trong nháy mắt, màu bạc như sương bao phủ hết thảy. Hỏa diễm màu bạc mang một vẻ uy nghiêm đáng sợ, lạnh thấu xương.

Toàn bộ khe hở năng lượng đều bị khuấy động. Tỉnh Hào bị kinh động, trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ khiếp sợ. Những đoàn năng lượng hóa thành các đạo ánh sang màu lam đầy trời, hướng về một phương hướng tụ tập.

…. Nơi đó là vị trí Đường Thiên tu luyện!

Tỉnh Hào quá sợ hãi, phát lực chạy như diên. Khi hắn chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì thân thể như đóng đinh trên mặt đấtl

Trong hỏa diễm màu bạc uy nghiêm đáng sợ ấy là thân ảnh một thiếu niên ngang tàng quật cường.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Giao Dịch

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Tỉnh Hào, ngọn lửa màu bạc bỗng nhiên bùng nổ, hóa thành những hoa lửa màu bạc trên không trung.

Thân ảnh của thiếu niên bướng bỉnh quật cường kia giống như một cọc gỗ, cứng đờ ngã xuống, làm bốc lên một đám bụi.

Nội tâm Tỉnh Hào cả kinh, chân liền đạp nhẹ phóng tới chỗ Đường Thiên.

Soạt! Một cái bóng lóe lên, mang theo luồng sát ý lạnh buốt bay đến trước mặt Tỉnh Hào. Tóc gáy Tỉnh Hào dựng đứng, thân hình gấp rút dừng lại.

Một Hồn Tướng quái dị đã ngăn trở đường đi của y.

Hồn Tướng này rất kỳ quái, nhất là gương mặt của hắn, giống như tờ giấy. Ngũ quan trên mặt tựa như được vẽ lên. Lần đầu tiên Tỉnh Hào thấy một Hồn Tướng như vậy. Nhưng y không dám xem thường chút nào. Sát ý tỏa ra trên người Hồn Tướng này ngưng thực như châm, đâm thẳng vào lòng người.

Mạnh thật!

Trong nội tâm Tỉnh Hào âm thầm nghiêm nghị. Thực lực Hồn Tướng này đã khiến cho y có cảm giác sâu không lường được*.

*Nguyên văn: Thâm bất khả trắc.

“Ta không có địch ý.” Tỉnh Hào chủ động lui về sau một bước, ánh mắt vẫn quan sát Hồn Tướng trước mặt.

Hồn Tướng không nói nửa lời. Sát ý cũng không hề biến mất.

Tỉnh Hào cũng yên tâm. Hồn Tướng Đường Thiên chủ động hộ chủ, có thể thấy được Đường Thiên không gặp vấn đề quá lớn. Chỉ là trong lòng có chút kinh ngạc. Đường Thiên có một Hồn Tướng cường hãn như vậy, nhưng bình thường lại không để lộ chút dấu vết nào. Xem ra, lại lịch của Đường Thiên cũng không hề đơn giản. Nhưng rất nhanh, Tỉnh Hào cảm thấy mừng rỡ. Y đã lôi kéo được Đường Thiên vào trong phe phái, Đường Thiên càng mạnh, lai lịch càng bất phàm, thì càng tốt.

Địa vị Tỉnh Hào tại Quang Minh võ hội chủ yếu là do lão sư của y. Thực lực y không tệ, nhưng vì lý do niên kỷ, còn cần thời gian tích lũy kinh nghiệm. Vì vậy, có thể lôi kéo cường viện sẽ làm tăng địa vị của y trong phe phái và võ hội.

Hơn nữa…

Ánh mắt y chăm chú vào luyện hồn khí trên mặt đất.

Vừa rồi, những đoàn năng lượng của khe hở năng lượng bị khuấy động với thanh thế kinh người, hiện tại hồi tưởng lại cũng khiến tinh thần y không tự chủ được mà rung động.

Rèn luyện võ hồn!

Đường Thiên lại nắm giữ kỹ thuật rèn luyện võ hồn.

Vừa rồi, khi ngọn lửa màu bạc tan hết, có một tia võ hồn chui vào cơ thể Đường Thiên. Tỉnh Hào có thể thấy rõ ràng, tia võ hồn kia dù không khác biệt quá nhiều nhưng lại hiện ra ánh sáng bạc.

Bạch Ngân Hồn Tướng!

Đây thực sự là điều khiến Tỉnh Hào kinh ngạc. Khi lão sư y truyền thụ phương pháp tu luyện võ hồn từng dặn dò nhất định phải tu luyện cho thật tốt. Tỉnh Hào cũng không hề lơi là. Nhưng cho đến giờ võ hồn của y vẫn là cấp Thanh Đồng. Tỉnh Hào biết rất rõ tu luyện võ hồn khó như thế nào. Võ hồn Bạch Ngân đối với hắn quả thực rất xa xôi.

Lão sư không nói rõ là võ hồn Bạch Ngân có tác dụng gì, nhưng hắn biết được võ hồn Bạch Ngân nhất định có chỗ độc đáo. Càng khiến y không thể tưởng tượng là, Đường Thiên chưa đến tứ giai đã ngưng tụ được võ hồn. Hôm nay lại dùng thực lực tứ giai để ngựng tụ võ hồn Bạch Ngân. Nếu không tận mắt chứng kiến, hắn tuyệt đối không tin.

Là vật kia…

Ánh mắt Tỉnh Hào nóng rực, chăm chú quan sát luyện hồn khí trên mặt đất. Đường Thiên có thể luyện thành võ hồn Bạch Ngân nhất định là do vật này. Trong lời đồn, thời đại tam đại binh đoàn, binh đoàn Nam Thập Tự có một vật tương tự. Cao tầng của võ hội đặt kỳ vọng rất lớn, rất nhiều người nghĩ ra `tất cả biện pháp để khôi phục loại thần khí này. Nhưng cho đến hiện tại vẫn chưa ai có thể phục hồi được nó.

Không ngờ, y lại có thể nhìn thấy.

Tỉnh Hào mặc dù không phải loại người giỏi dùng tâm kế, nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Hắn không hề có ý muốn đoạt đi vật kia. Thực lực Hồn Tướng canh giữ trước mặt Đường Thiên rất mạnh. Hơn nữa, phe phái bọn họ vốn đối đãi ôn hòa với nhau. Bình thường, mọi chuyện đều dùng hình thức giao dịch để giải quyết. Theo y biết, luyện hồn khí chỉ có thể dùng một lần. Đối với Đường Thiên, luyện hồn khí bây giờ đã không còn tác dụng. Mặt khác, y rất tin tưởng có thể giao dịch thành công, có lão sư của y, thân gia nội tình so với người bình thường dày hơn rất nhiều*.

*Chỗ này muốn nói có ông thầy phía sau, thì vấn đề tài chính mạnh hơn người thường.

Hơn nữa, Tỉnh Hào đã quyết định, một khi giao dịch thành công, sẽ đem luyện hồn khí đưa cho lão sư. Tỉnh Hào biết địa vị của mình trong võ hội còn chưa đủ. Nếu y giao cho võ hội, ban thưởng xuống hắn cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Lão sư của y vốn là nòng cốt sẽ không như vậy, ban thưởng nhất định rất kinh người. Chỉ cần vị trí của lão sự trụ vững, thì bản thân y cũng có không ít chỗ tốt.

Chút nữa phải thân mật mà nói chuyện với Đường Thiên mới được.

****

Không biết bao lâu sau, Đường Thiên từ từ tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại Đường Thiên đã thấy Binh thủ hộ trước mặt mình, còn ngăn Tỉnh Hào ở phía xa lại. Trong lòng hắn ấm áp lên. Quả nhiên Binh đại thúc thật đáng tin cậy…

Hắn lăn một vòng rồi đứng lên: “Hê! Binh đại thúc! Tỉnh Hào đại ca!” Tiếng sau là chào Tỉnh Hào phía xa.

Tỉnh Hào thấy Đường Thiên tỉnh lại, tinh thần rung động: “Chúc mừng, chúc mừng! Dùng thân thể tứ giai ngưng tụ võ hồn Bạch Ngân. Đường huynh đệ chính là người đầu tiên. Tiền đồ tương lại bất khả hạn lượng*…!

*Không có giới hạn nào đo lường được.

Binh thấy Đường Thiên tỉnh lại, mặt không đổi sắc, bay lại phía sau Đường Thiên.

Sau khi Binh chủ động lui lại, Tỉnh Hào cảm thấy áp lực giảm mạnh, y thả lỏng cơ thể. Nội tâm thêm kinh hãi, ngoài lão sư, chưa ai gây cho y áp lực lớn như vậy. Nhưng theo lý thuyết, cấp bậc Hồn Tướng không thể vượt hơn chủ nhân một cấp mới đúng…

Tỉnh Hào đột nhiên cảm thấy Đường Thiên và Hồn Tướng của hắn không thể nhìn ra sâu cạn. Y âm thầm lắc đầu, đem vấn đề này bỏ đi. Đôi

mắt sáng rực, nhìn về phía Đường Thiên, nghiêm túc nói: “Đường huynh đệ, không biết khí vật này có phải là luyện hồn khí hay không?”

Phía sau Đường Thiên, Binh dùng âm thanh nhỏ như kiến bò nói: “Cho y biết cũng không sao.”

Đường Thiên lập tức hiểu được, gật đầu nói: “Không sai, đây chính là luyện hồn khí của binh đoàn Nam Thập Tự.”

Sắc mặt Tỉnh Hào toát ra vẻ vui mừng và kinh hỉ. Dù đã cố kiềm nén, nhưng sự vui mừng kia vẫn dễ dàng thấy được giữa hai chân mày: “Không ngờ, Đường huynh đệ lại có thần khí như thế này. Nghe đồn, vật này chỉ có thể dùng một lần với một người phải không?”

“Không sai!” Đường Thiên gật đầu.

Vẻ vui mừng của Tỉnh Hào càng đậm: “Không biết Đường huynh đệ có thể bỏ thứ yêu thích được không?” Y vội vàng bổ sung thêm: “Giá cả thế nào Đường huynh đệ cứ nói, nếu ta không làm chủ được thì sẽ báo lên lão sư của ta.”

“Có thể đáp ứng.” Binh đứng đằng sau Đường Thiên khẽ nói.

Đường Thiên ngầm hiểu, nói: “Chuyện giá cả ta không hiểu rõ, Tỉnh Hào đại ca cứ nói ra là được.”

Tỉnh Hào không ngờ Đường Thiên lại đá chuyện đó về cho mình. Y thật sự gặp chút khó khăn, trầm ngâm nói: “Rất khó để ta đánh giá giá trị của luyện hồn khí. Thôi thì thế này đi, ta dùng một bộ thẻ Hoàng Kim để đặt cọc, phần còn lại sẽ do lão sư ta đưa tiếp, vậy có được không? Đường huynh đệ yên tâm, lão sư ta là người chính trực, không phải kẻ tham lam thích chiếm tiện nghi.”

Tinh thần Đường Thiên chấn động: “Thẻ Hoàng Kim?”

Tỉnh Hào thấy Đường Thiên có hứng thú, trong lòng thả lỏng: “Đây là một bộ thẻ Hoàng Kim do một vị tiền bối để lại. Một bộ này có ba

tấm, hội tụ tinh hoa của ba loại võ kỹ mà tiền bối am hiểu nhất. Lần lượt là, Đại Bi Chưởng, Đàm Thoái, Tuyền Qua Tán Thủ, ngũ giai, rất thích hợp với Đường huynh đệ. Phần còn lại, rất nhanh, lão sư ta sẽ đưa đến."

Binh nói nhỏ: "Ngươi tự xử lý đi."

Đường Thiên không hề do dự: "Được!"

Tỉnh Hào vui mừng quá đổi, không nói nhiều lời, lấy ra ba tấm thẻ Hoàng Kim rực rỡ, nhanh chóng nhét vào tay Đường Thiên. Bộ dáng kia như sợ Đường Thiên đổi ý.

Tính chất thẻ Hoàng Kim tương đối khác biệt với thẻ Bạch Ngân. Ba tấm thẻ nhìn qua thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng đến tay lại vô cùng nặng. Vuốt ve ba tấm thẻ, một cảm giác không nói nên lời truyền vào lòng Đường Thiên.

Đường Thiên có chút động dung, quả nhiên không hổ là thẻ Hoàng Kim.

"Đường huynh đệ yên tâm, rất nhanh, tin tức lão sư sẽ truyền đến." Tỉnh Hào bổ sung, đôi mắt trông mong nhìn vào luyện hồn khí.

Đường Thiên nhếch miệng cười, phất tay: "Ta tin tưởng Tỉnh Hào đại ca, bây giờ, nó là của Tỉnh Hào đại ca đấy."

Tỉnh Hào vội vàng chạy đến, cẩn thận từng chút mà ôm lấy luyện hồn khí.

"Ta không quấy rầy Đường huynh đệ tu luyện nữa." Tỉnh Hào vội vàng cáo từ.

Đường Thiên cũng đang muốn xem tiến bộ của mình đến đâu, thuận thế nói theo: "Tỉnh Hào đại ca cứ tự nhiên."

Nhìn theo thân ảnh của Tỉnh Hào biến mất, Đường Thiên có chút tò mò hỏi Binh: "Đem luyện hồn khí cho hắn sẽ không có vấn đề gì chứ?"

“Không sao đâu.” Binh lơ đễnh nói: “Thực ra, tác dụng của luyện hồn khí cũng có hạn. Trước đây, tại binh đoàn, nó chỉ là một loại cơ quan bình thường mà thôi. Bởi vì bất cứ ai cũng chỉ có thể sử dụng một lần.”

Binh còn một câu chưa nói, chính là không phải ai cũng đều biến thái như Đường Thiên.

Đường Thiên nghe xong thì yên lòng, chợt nhớ đến một vấn đề khác, vội hỏi: “Ta chống đỡ được bao lâu?”

“Lâu hơn nữa giờ so với ta .” Binh hời hợt.

“Chỉ lâu hơn ngươi nữa giờ sao…” Vẻ mặt Đường Thiên thất vọng.

Binh cảm thấy suýt chút nữa đã phun ra một họng máu. Y cố gắng kiềm chế không dùng một tát đánh bay tên vô sỉ này.

Không nên so đo với thiếu niên như thần kinh… không nên so đo với thiếu niên như thần kinh…

Binh lầm rầm như niệm kinh.

Đường Thiên ngẩng mặt lên, giọng đầy tiếc nuối: “Chỉ nhiều hơn ngươi nữa giờ, không thể hoàn toàn thể hiện sự lợi hại của ta…”

Binh vẫn tiếp tục niệm: không nên so đo với kẻ tầm thường như hắn… không nên so đo với kẻ tầm thường như hắn…

“Hầy, nói đi cũng phải nói lại. Trình độ của binh đoàn các ngươi thật kém cỏi. Ta dễ dàng như vậy đã đạt mốc hai giờ rưỡi, nói vậy ta thật sự lợi hại! Quả nhiên không hổ là thiếu niên như thần…! Dùng sức một người đánh bại toàn bộ binh đoàn Nam Thập Tự! Oa ha ha!”

Đường Thiên dương dương tự đắc, mặt mày hớn hở.

Hai đường chân mày của Binh run lên bần bật. Hiện giờ đã biết rõ cái bản mặt tiểu nhân đắc chí của thằng này.

****

Trại huấn luyện tân binh, huấn luyện chịu đòn.

Quang đoàn đầy trời, phủ xuống như mưa. Nhưng Đường Thiên lại phòng thủ vô cùng cẩn mật.

Hắn tựa như đá ngầm trong sóng dữ, bất luật sóng biển lớn thế nào cũng lù lù bất động.

Thần thái hắn thong dong, không có một chút chật vật nào. Động tác mây bay nước chảy. Tốc độ công kích cũng không tăng rõ, nhưng từng động tác đều chuẩn mực. Độ khó huấn luyện hiện tại đã tăng gấp đôi so với độ khó lúc thường.

Đường Thiên chỉ cảm thấy, bản thân với mọi thứ xung quanh đều trở nên linh mẫn dị thường.

Luyện thành võ hồn Bạch Ngân, trực giác của hắn tăng lên đến trình độ khó tưởng tượng.

Số lượng quang đoàn không ngừng tăng lên theo độ khó.

Đường Thiên thủy chung vẫn thong dong đối phó, hai mươi phút, hắn vẫn chưa có dấu hiệu mệt mỏi.

Quang đoàn như mưa, mật độ nhảy vọt đến mức độ kinh người, khiến da đầu người ta phải run lên.

Phòng ngự của Đường Thiên rốt cục bị phá vỡ, BỐP, một quang đoàn đánh trúng cổ tay hắn.

“A… A… A!” Tiếng la thảm thiết của Đường Thiên bị những quang đoàn che trời lấp đất kia bao phủ.

Cảm giác trả thù thật sảng khoái! ^,..,^

Binh cười âm hiểm.

Sau khi cười xong, nội tâm Binh khó có thể bình tĩnh lại. Năm lần! Độ khó của huấn luyện chịu đòn phải tăng lên năm lần mới có thể phá vỡ phòng tuyến của Đường Thiên. Nhưng đây là lần đầu huấn luyện từ khi Đường Thiên đột phá. Khi trực giác Đường Thiên bắt đầu thích ứng, chắc chắn sẽ chống đỡ được lâu hơn.

Nghĩ đến trực giác nhạy cảm dị thường của tên gia hỏa này tăng thêm năm lần…

Thật đáng sợ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phong Thưởng Hậu Hĩnh

Hiện tại Đường Thiên đang cắm đầu tu luyện. Tâm lý nhẹ nhàng chưa từng có trước nay, khiến hắn không thể tự thoát ra được.

Binh đại thúc nói rằng thực lực hắn giờ còn quá yếu cho nên không cách nào phát huy hết uy lực chính thức của Bạch Ngân Võ Hồn. Nhưng trực giác tăng lên gấp năm lần vẫn làm cho thực lực của Đường Thiên có sự tiến bộ về chất. Hắn tu luyện không biết mệt mỏi, luyện đến khi Binh đại thúc nhắc nhở thời gian khổ tu đã hết mới thôi.

Bên trong khe hở, hắn vẫn tiếp tục tập trung vào việc huấn luyện.

Trực giác tăng lên khiến nhiều thứ phát sinh biến hóa. Rất nhiều thứ cảm giác không rõ ràng, giờ lại rất rõ ràng rành mạch. Thiên Long Kình trước kia một mực không có tiến triển giờ lại có phát hiện mới. Đường Thiên cảm giác được bên trong chân lực ẩn chứa đặc tính bạo liệt.

Tìm được phương hướng, Đường Thiên càng thêm tập trung vào tu luyện

Ba ngày sau, Tỉnh hào tới đây lần nữa. Lúc này thái độ đối đãi của hắn với Đường Thiên so với lúc trước hoàn toàn bất đồng. Nếu như lúc trước còn có chút cảm giác đại ca đối với tiểu đệ thì hiện tại đã chuyển thành đồng bối luận giao*.

*Vai vế ngang hàng.

Đường Thiên thấy Tỉnh Hào tới, liền ngừng lại: “Tỉnh Hào đại ca!”

Trên mặt Tỉnh Hào khó nén sự vui mừng, cười ha hả nói: “Đường huynh đệ thật sự chăm chỉ a… Đầu tiên ta phải nói cho Đường Thiên huynh đệ một tin tức tốt. Cấp trên quyết định đem cấp bậc Đường huynh đệ tăng lên một cấp, từ Hắc Thiết Võ Giả tăng lên Thanh Đồng Võ Giả. Đường huynh đệ không chỉ có công lao lần này, hơn nữa có thể dùng thực lực tứ giai ngưng ra Bạch Ngân Võ Hồn. Cấp trên cũng rất kinh ngạc, Đường huynh đệ quả thật tiền đồ vô lượng a…!”

Đường Thiên cười nói: “Ta còn kém lắm.” (Dg: Vãi biết khiêm tốn rồi à @_@?)

Tỉnh Hào thấy Đường Thiên không có thái độ cao hứng liền biết Đường Thiên đối với quyền lợi của Thanh Đồng Võ Giả biết rất ít, bèn chủ động nói: “Điều kiện trở thành Thanh Đồng Võ Giả trong võ hội là tương đối khắc khe. Ngoại trừ xét thực lực, còn phải có đầy đủ công tích. Tại những tinh tọa xa xôi, Thanh Đồng Võ Giả có thể đảm nhiệm chức vụ bộ trưởng phân bộ. Thanh Đồng Võ Giả mỗi tháng được cấp ba miếng Tinh Thần Thạch lục giai, có thể chọn lựa ba miếng thẻ hồn tướng Bạch Ngân lực giai hoặc là một cái thẻ Hoàng Kim ngũ giai. Hơn nữa Thanh Đồng Võ Giả còn có tư cách tiến vào bên trong Hoán Cấu hội. Điểm tích lũy bây giờ của Đường huynh đệ là 5000. Trong số Thanh Đồng Võ Giả như thế là tương đối kinh người. Đường huynh đệ hoàn toàn có thể đến Hoán Cấu hội mua sắm những vật phẩm cần thiết, bí bảo, thẻ hồn tướng, hồn hạch….”

“Năm ngàn điểm tích lũy rất nhiều sao?”

Tỉnh Hào lắc đầu cười khổ: “Đương nhiên rất nhiều. Ta đây cũng chỉ có không đến bảy trăm điểm tích lũy.”

Đường Thiên chỉ “À!” lên một tiếng

“Đây là võ hội ban thưởng, Đường Thiên huynh đệ có thể đến Quang Minh Bài Lý để kiểm tra.” Tỉnh Hào chợt nói: “Lần này được lợi ích lớn nhất là sư phụ của ta. Sư phụ của ta vô cùng cảm ơn Đường huynh đệ. Vốn định tặng cho Đường huynh đệ một bộ trang bị Bạch Ngân. Nhưng

biết được Đường huynh đệ có được truyền thừa Khổng Tước Lam của Quỷ Trảo Nông tiền bối sư phụ liền bỏ ý định này đi.”

“Bỏ ý định….” Đường Thiên trừng to mắt, trong lòng rỉ máu, trang bị Bạch Ngân…. Đó là trang bị cấp Bạch Ngân a…Cứ như vậy mà bay mất, một lần hắn cũng không thể nhìn thấy.

“Đúng vậy! Lão sư nói tuy thanh danh Khổng Tước Lam không cao nhưng lại có tiềm lực cực lớn, hơn nữa có thể phát triển. Nếu như phát huy thật tốt, uy lực của nó không kém Bạch Ngân phụ trang bình thường. Cho nên lão sư hy vọng Đường huynh đệ có thể hảo hảo quý trọng. Đồng thời, lão sư quyết định đem một kiện bí bảo của lão sư năm xưa từng dùng cho Đường huynh đệ.”

Tỉnh Hào dứt lời liền lấy ra một sợi dây chuyền màu bạc. Mặt sợi dây chuyền là một vật ánh lên ngân quang.

“Đây là Bạch Ngân bí bảo của Tức Đồng tinh tọa, tên là Tức Đồng Hạng Liên*. Tức Đồng là một tinh tọa nhỏ, nhưng bí bảo này là là một kiện bí bảo vô cùng thực dụng.” Ngôn từ Tỉnh Hào tràn ngập sự hâm mộ: “Lão sư nghe nói Đường huynh đệ chân lực mới tứ giai nên cố ý lựa chọn Tức Đồng Hạng Liên. Công dụng nó là không ngừng hấp thu năng lượng xung quanh, đồng thời có thể đề cao nồng độ năng lượng xung quanh lên mười lăm phần trăm.”

*Hạng liên: dây chuyền.

Nghe Tỉnh hào giới thiệu xong, Đường Thiên lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng nhận lấy. Đem Tức Đồng Hạng Liên đeo lên trên cổ.

Qủa nhiên, Đường Thiên có thể cảm nhận rõ ràng nồng độ năng lượng xung quanh được tăng cường.

Đồ tốt!

Trong nháy mắt, Đường Thiên liền hiểu được giá trị của món đồ này. Tu luyện chân lực là một quá trình rèn luyện công phu. Cường hóa mười lăm phần trăm thoạt nhìn không nhiều lắm nhưng tích lũy qua ngày tháng, số lượng sẽ phi thường kinh người.

Tỉnh Hào dù trong nội tâm hâm mộ, nhưng nhìn thấy bộ dáng không kìm được vui mừng của Đường Thiên thì hắn vẫn không nhịn được mà cười ha ha.

Nhưng Tỉnh Hào rất nhanh lại trở nên nghiêm túc: " Có một chuyện ta cảm thấy cần phải nói cho ngươi biết, Khổng Hữu Lâm chết rồi."

"Đã chết?" Đường Thiên mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc. Hắn không phải kinh ngạc vì Khổng Hữu Lâm chết, mà là vì Tỉnh Hào nhanh như vậy đã có thể biết được.

Quang Minh Võ Hội quả nhiên thực lực rất mạnh a…!

"Ừ." Tỉnh Hào sắc mặt ngưng trọng: "Khổng Hữu Lâm mặc dù là người thực dụng, nhưng thực lực cũng không yếu. Không chỉ có tu vị thất giai, hơn nữa còn có bộ trang bị Thiên Nga Chi Ca, bộ trang bị này không kém hơn Khổng Tước Lam của ngươi. Thật không ngờ lại bị người khác ám toán. Đến bây giờ võ hội vẫn đang điều tra. Muội muội của hắn Khổng Diệc Ngữ hóa ra là phân bộ trưởng Anh Tiên tinh tọa, nàng đã lập lời thề độc phải thay ca ca nàng báo thù."

Tỉnh Hào thật không thể ngờ, cái chết của Khổng Hữu Lâm lại có quan hệ tới Đường Thiên. Những thứ khác không nói, Khổng Hữu Lâm có thực lực thất giai. Trước mắt, Đường Thiên căn bản không cách nào tạo thành uy hiếp đối với hắn.

"Khổng Diệc Ngữ?" Đường Thiên vô thức tiếp lời.

"Ừ, nàng đã đột phá bát giai." Tỉnh Hào dặn dò: "Ta biết rõ nàng cùng ngươi có mâu thuẫn nhưng hiện tại ngàn vạn lần không nên phát sinh xung đột cùng nàng. Thực lực bát giai đối với ngươi bây giờ rất là

khó tưởng tượng. Bạch Ngân võ giả cùng Thanh Đồng Võ Giả tồn tại một khoảng cách lớn, căn bản không cách nào vượt qua. Cái này thuộc về chênh lệch lực lượng. Sở dĩ nói với ngươi điều này là vì võ hội sẽ mở một hội nghị ở Bạch Hồng tinh tọa. Đến lúc đó ngươi có khả năng sẽ gặp nàng."

Đường Thiên biết rõ Tỉnh Hảo là vì muốn tốt cho hắn, vội vàng gật đầu: "Ta sẽ không lỗ mãng đâu."

"Vậy là tốt rồi." Tỉnh Hào gật đầu: "Chỉ cần ngươi không chủ động khiêu khích nàng, nàng cũng không có biện pháp bắt ngươi. Hừ, thực lực phe phái chúng ta, không phải chỗ Khổng gia có thể trêu chọc. Ngươi cứ tu luyện cho tốt, sớm ngày đột phá ngũ giai."

Dặn dò xong, Tỉnh Hào mới ly khai. Trước khi đi, hắn liếc qua Binh. Tỉnh Hào cố ý hỏi qua lão sư nhưng lão sư cũng chưa từng nghe qua hồn tướng nào quái dị như thế này.

Đường Thiên hỏi Binh: "Này đại thúc, bát giai mạnh cỡ nào?"

"Có thể dễ dàng đem ngươi đánh thành đống bầy nhầy." Binh xem thường Đường Thiên.

"Có khoa trương đến như vậy không a…." Đường Thiên hoảng sợ kinh hô, nhưng rất nhanh nghiêm trang sờ cằm: "Xem ra, thiếu niên không thể lười biếng a…!"

Binh lời ra đến miệng rút trở lại. Nhìn qua ngươi cũng còn vài phần tự biết bản thân nha.

Đường Thiên đột nhiên giơ hai tay lên, oa oa hô to: "Cố gắng lên! Tiêu diệt bát giai!"

Binh "…"

Đường Thiên chợt nhớ tới Quang Minh bài của mình. Vừa rồi Tỉnh Hào nói dựa vào điểm tích lũy có thể mua đồ, hắn vội vàng lấy ra.

Quang Minh bài vừa lấy ra, hắn liền ồ lên một tiếng. Rõ ràng vốn là Hắc Thiết Quang Minh bài giờ lại biết thành Thanh Đồng.

"Thật là lợi hại, lại biết biến sắc a" Đường Thiên vừa kinh hô, vừa kích hoạt Quang Minh bài. Quang Minh bài có điểm giống bí bảo, có thể cùng võ hồn tương liên. Đường Thiên chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt biến đổi.

Đường Thiên rất nhanh đã tìm được Hoán Cấu Hội. Một loạt danh sách xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ở bên trong vô cùng kì quặc, cái gì cũng có. Mỗi kiện vật phẩm đều có đánh dấu điểm tích lũy. Nhiều nhất là bí bảo, hồn hạch cùng thẻ hồn tướng. Đường Thiên cảm thấy hứng thú nhất là thẻ hồn tướng. Trong tay hắn đã có vài kiện bí bảo, coi như đầy đủ. Ngược lại, thẻ hồn tướng, nhất là tứ giai võ kỹ, hắn còn thiếu không ít.

Thẻ Hoàng Kim Tỉnh Hào cho hắn là ngũ giai, nước xa không cứu lửa gần. Tái Lôi lại cho hắn hai tấm thẻ, một là Song Thoái Liên Hoàn Cước, một cái khác là "Tứ Thiên Long", thêm cái lần trước Tỉnh Hào cho hắn là "Bát Quái Bộ".

Quyền pháp, chưởng pháp, chỉ pháp, quan tiết kỹ…. đều cần hắn tự mình giải quyết.

Lật lên lật xuống, hắn rất nhanh ngạc nhiên phát hiện những thẻ hồn tướng này không có cấp bậc từ lục giải trở xuống. Nghĩ lại hắn liền minh bạch, phải là Thanh Đồng Võ Giả mới có thể tiến nhập Hoán Cấu Hội. Cấp bậc bọn hắn đều sẽ không thấp hơn lục giai. Thẻ cấp thấp như tứ giai tự nhiên không có người nào muốn.

Nhưng giá cả những thẻ này đều không đắt. Thẻ Bạch Ngân ngũ giai đa số đều chỉ cần một trăm điểm tích lũy. Đường Thiên tìm thấy một cái thẻ Hoàng Kim ngũ giai chỉ cần năm trăm điểm tích lũy. Nghĩ đến bản thân có tới năm ngàn điểm tích lũy, Đường Thiên thoáng cái cảm thấy hào khí mười phần.

Tìm một chút, hắn tìm được một võ giả chuyên bán thẻ hồn tướng. Chỗ bán thẻ hồn tướng của tên võ giả này có đầy đủ hết các chủng loại, nhìn qua tựa như chuyên môn bán thẻ.

Đường Thiên ban đầu mật tín (truyền âm) cho đối phương, hỏi thăm có hay không thẻ Hoàng Kim tứ giai.

Rất nhanh đối phương liền trả lời lại, có.

Không bao lâu, quả nhiên ngay phía trên Hoán Cấu Hội, phát hiện vài cái thẻ Hoàng Kim tứ giai, mỗi tấm chỉ cần hai trăm điểm tích lũy.

Đường Thiên một hơi chọn lấy bốn tấm thẻ Hoàng Kim

“Chấn Đãng Quyền”, “Nguyệt Thủ Đao”, “Bá Vương Nộ Chỉ” cùng “Triêm Y Điệt”

Chấn Đãng Quyền cùng Tiểu Băng Quyền có vài chỗ giống nhau. Đường Thiên cảm thấy rất thích hợp với mình. Nguyệt Thủ Đao là biến chủng của võ kỹ chưởng pháp, Chưởng Nguyệt Đao. Bá Vương Nộ Chỉ là một loại chỉ pháp cương mãnh, uy lực mạnh mẽ. Mà Triêm Y Điệt trong quan tiết kỹ là võ kỹ tương đối lợi hại, chỉ cần áp sát đối phương cho dù lực lượng địch nhân biến hóa rất nhỏ đều giúp hắn xuất ra phản ứng nhanh chóng nhất.

Quan tiết kỹ là võ kỹ hiếm gặp, Triên Y Điệt lại là quan tiết kỹ vô cùng nổi danh. Nó không hề giống các võ kỹ khác có cấp bậc rõ ràng. Trên thực tế uy lực của nó sẽ theo lực lượng của võ giả mà tăng lên trên phạm vi lớn. Nói cách khác, thẳng đến lục giai, Đường Thiên không cần tu luyện Quan tiết kỹ khác.

Kỳ thật không chỉ có Quan tiết kỹ là như thế.

Trên thực tế, hệ thống võ kỹ hiện nay có kết cấu hình thoi. Bắt đầu tại võ kỹ cơ sở tăng lên, chủng loại nhanh chóng bành trướng. Mà đến một

lúc tăng lên một cấp bậc cao, chủng loại bắt đầu nhanh chóng giảm bớt. Cái này gọi là vạn lưu quy tông*, trăm sông đổ về một biển.

*Vạn dòng cùng tụ tại một chỗ.

Bất luận loại võ kỹ nào, tu luyện chính thức đạt cảnh giới cao thâm đều sẽ là trăm sông đổ về một biển.

Đạt được bốn tấm thẻ Hoàng Kim. Đường Thiên hưng phấn không thôi. Mặc dù bỏ tám trăm điểm tích lũy nhưng hắn không hề có cảm giác đau lòng. Những điểm tích lũy này có quá dễ dàng nên Đường Thiên không biết chỗ quý giá của nó. Tỉnh Hào ở trong Quang Minh Võ Hội lâu như vậy nhưng lại chỉ có bảy trăm điểm tích lũy. Vậy mà hôm nay điểm tích lũy Đường Thiên tiêu xài lại vượt qua toàn bộ gia sản của Tỉnh Hào.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên tu luyện thẻ Hoàng Kim a… Thẻ Hoàng Kim và thẻ Bạch Ngân đến tột cùng khác nhau như thế nào?

Hắn không thể chờ đợi được nữa mà sử dụng tấm thẻ Hoàng Kim "Chấn Đãng Quyền".

*Tác giả: Đêm nay còn một canh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Nếm Thử Nguy Hiểm

Đường Thiên nhìn vào nắm tay của mình, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Một quyền vừa đánh ra. Không khí xung quanh nắm tay tựa như bị kéo nhăn lại. Vô số chấn động, gợn sóng phức tạp rắc rối bao quanh đầu quyền. Trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia sắc lạnh, lại tung ra một quyền. Khi nắm tay vung ra tạo thành một âm thanh rung động trầm thấp như tiếng thả dây cung sau khi kéo căng.

Cảm giác quen thuộc dường như truyền từ trong xương cốt mà ra. Đường Thiên không chút chậm lại, ầm ầm ầm, một quyền tiếp nối một quyền, quyền sau nhanh hơn quyền trước.

Cho đến khi chấn động của quyền tan hết hắn mới thu tay, mặc dù chưa thỏa mãn. Bên trong thẻ Hoàng Kim ẩn chứa những thông tin cực kỳ phong phú, đó là những thể ngộ cực sâu… những thể ngộ này, dường như do chính Đường Thiên tự mình trải qua trong quá trình rèn luyện lâu dài mà rút ra. Nó phong phú, tinh tế và sâu sắc hơn thẻ Bạch Ngân rất nhiều. Thẻ Hoàng Kim có thể lưu trữ mười phần đốn ngộ của người tu luyện.

“Thẻ Hoàng Kim không hổ là thẻ Hoàng Kim, quả nhiên lợi hại!” Đường Thiên vô cùng cảm khái, bỗng nhiên, hắn nhớ đến một vấn đề: “Này, Binh đại thúc, nếu ta dùng nhiều thẻ Hoàng Kim một lúc sẽ có được hiệu quả như thế nào?”

Binh sững sốt, y bị ý tưởng nảy ra bất thình lình này của Đường Thiên làm cho ngây người: “Chuyện này ta không biết. Thời đại kia của

chúng ta, thẻ Hồn Tướng còn chưa phổ biến rộng rãi như các ngươi hiện nay.”

Đường Thiên vò đầu, hắn bị hấp dẫn bởi chính ý tưởng này của mình.

Do dự hồi lâu, Đường Thiên rốt cục nhịn không nổi: “Không bằng chúng ta thử xem sao?”

Hiện tại, tâm tính của hắn giống như người giàu mới phát, tự cảm thấy tài sản bản thân phong phú, dư khả năng dùng mấy trăm điểm tích lũy để thử một lần. Đường thiếu niên nghĩ là làm, không nói nhiều lời, thoáng cái đã dùng một tấm.

“Ồ! Quả nhiên không xung đột nha!” Vẻ mặt Đường Thiên hưng phấn.

Quả thực không xung đột. Cái Đường Thiên dùng chính là Thủ Nguyệt Đao. Hắn không nói nhiều lời, xem chưởng là đao. Một vầng sáng nhè nhẹ phủ lấy bàn tay hắn, chém liền mấy nhát nhanh vô cùng. Vài đạo ánh sáng hình trăng lưỡi liềm xuất hiện trong không trung. Phương thức công kích của Thủ Nguyệt Đao vô cùng kỳ lạ, lấy chém làm chủ đạo, biên độ rất nhỏ, dựa vào vai, cổ tay, khuỷu tay làm điểm tựa, biến hóa mẫn tiệp quỷ dị *.

*Nhanh nhẹn đến mức quỷ quái.

Hưng phấn không nói nên lời, Đường Thiên không nói thêm, dùng luôn hai tấm thẻ Hoàng Kim khác.

Khi sử dụng tấm thẻ Hoàng Kim thứ tư, Đường Thiên lập tức phát hiện dị trạng. Chân lực trong cơ thể bỗng nhiên hỗn loạn vô cùng, điều này khiến hắn phải kêu lên mấy tiếng buồn bực. Đường Thiên cũng không hiểu được, sử dụng một lúc quá nhiều thẻ Hồn Tướng rất dễ xảy ra chuyện không may. Chân lực hỗn loạn, giống như kim đâm, đấu đá lung tung trong cơ thể.

Trong nháy mắt, loại thể ngộ hỗn loạn và phức tạp này xông thẳng lên trán hắn. Đầu hắn như vừa bị nện cho một quyền, oong oong trống rỗng.

Nhưng đúng lúc này, võ hồn trong cơ thể hắn sáng lên một tầng sáng màu bạc mờ mờ. Vô số thể ngộ, thông tin bị hút vào võ hồn của Đường Thiên như thủy triều. Chân lực đang hỗn loạn trong cơ thể đột nhiên an tĩnh trở lại. Tưa như cảm giác hỗn loạn vừa rồi chỉ là ảo giác sai lầm.

Đường Thiên thoáng cái đã tỉnh táo lại.

Võ hồn!

Là võ hồn!

Tâm niệm vừa chuyển, vô số thể ngộ lại chiếu lên tâm trí. Bất luận là Chấn Đãng Quyền, Thủ Nguyệt Đao, Bá Vương Nộ Chỉ hay Triêm Y Điệt. Theo sự chuyển động tâm niệm của Đường Thiên, tâm trí hắn như dòng nước, phản chiếu lại những thể ngộ kia.

Võ hồn lại có được tác dụng này?

Đường Thiên vừa mừng vừa sợ, nghĩ lại chuyện vừa rồi thật quá nguy hiểm.

“Hiện giờ, tốt nhất là ngươi nên dành thời gian để tiếp thu những thể ngộ này, nếu không, khi đến một thời điểm nào đó chúng sẽ hóa thành hư vô.” Binh nhắc nhở Đường Thiên. Đôi mắt y lóe lên hàn mang: “Ngươi có thể tìm Tỉnh Hào để thực chiến. Ta tin hắn sẽ rất nguyện ý.”

Hai mắt Đường Thiên sáng ngời. Chủ ý này thật hay.

Không nhiều lời thêm, Đường Thiên hướng đến chỗ Tỉnh Hào mà chạy như điên. Tỉnh Hào nghe xong ý tưởng của Đường Thiên, thì vui vẻ đồng ý. Y luôn muốn dò xét nguồn gốc của Đường Thiên. Khi y nghe được Đường Thiên sử dụng một lúc bốn tấm thẻ Hoàng Kim, cả người cứ ngây ra như phỗng.

Một lát sau mới hồi phục tinh thần, y nói: “Võ hồn cấp Bạch Ngân quả nhiên cường đại! Lại có thể chịu đựng được bốn tấm thẻ Hoàng Kim một lúc. Đường huynh đệ về sau phải biết, nên tránh việc dùng đồng thời quá nhiều thẻ Hồn Tướng, cấp bậc càng cao càng nên như vậy. Nếu không phải võ hồn Đường huynh đệ lợi hại, lần này, chỉ e đã gặp nguy hiểm rồi.”

Trong lòng Đường Thiên thực sự có chút chột dạ, nghe vậy thì liên tục gật đầu.

Tỉnh Hào thất thần chốc lát. Đồng thời chịu đựng bốn tấm thẻ Hoàng Kim, sự cường hãn của võ hồn Bạch Ngân càng làm y mong đợi.

Y lấy lại bình tĩnh và dáng vẻ như thường, hướng Đường Thiên nói: “Đường huynh đệ, không cần giữ sức đâu!”

“Được!” Tinh thần Đường Thiên cũng rung lên. Cả người nhẹ nhàng lướt tới, tung ra một quyền.

Ầm!

Vô số gợn sóng lấy nắm tay Đường Thiên làm trung tâm mà lan ra.

Tinh thần Tỉnh Hào không chút biến đổi, keng! Trường kiếm xuất khỏi vỏ, lạnh lùng điểm một cái vào nắm tay Đường Thiên. Đường Thiên cảm thấy một luồng chân lực sắc nhọn vô cùng, chạy dọc từ mũi kiếm vào kinh mạch của hắn. Đường Thiên kêu lên một tiếng khó chịu, chưởng trái như đao, khuỷu tay run lên, soạt soạt chém ra ba luồng nguyệt đao hình chữ phẩm*, bay đến giữa ngực Tỉnh Hào.

*品: thế này đây.

Trước mắt Tỉnh Hào sáng chóa Thân kiếm run lên, giống như một con rắn mổ đến, keng keng keng, ba luồng nguyệt đao trên không trung tan biến.

Chỉ với một hồi nhẹ nhàng như vậy, Đường Thiên đã đánh tan luồng kiếm ý kia của Tỉnh Hào, huýt dài một tiếng, tung quyền lần thứ hai.

Quyền này vừa ra, thanh thế khác hẳn. Những tiếng lách tách như thanh trúc ném vào lò lửa vang lên không dứt.

Một chiêu Chấn Đãng Quyền này của Đường Thiên đã dùng đến Thiên Long kình.

Tuy rằng Thiên Long kình này của Đường Thiên chỉ mò đến ranh giới, nhưng Thiên Long kình lại đặc thù về cường hãn, dữ dội, uy lực không thể nghi ngờ.

“Hay!” Tỉnh Hào hô lên một tiếng, trong mắt hiện ra dị sắc, chiến ý càng thêm mãnh liệt. Không hề tránh né, kiếm quang chói mắt như tia chớp, chuẩn xác đâm trúng đầu quyền của Đường Thiên.

Đường Thiên chỉ cảm giác được luồng khí kình này còn mạnh mẽ hơn khí kình nhập vào cơ thể mình lần trước đến mấy lần. Thân hình không tự chủ được, đạp lui đến bảy bước.

Cảm giác Tỉnh Hào cũng khác vừa rồi. Một quyền này của Đường Thiên lại ẩn chứa đến ba tầng khí kình.

Chấn kình của Chấn Đãng Quyền của bản thân Đường Thiên, sự cương mãnh, dữ dội của Thiên Long kình, sắc nhọn như đao của Hạc Thân kình.

Tuy chân lực của y cao hơn hai bậc so với Đường Thiên, nhưng cũng phải lùi về sau ba bước.

Lần đầu tiên Tỉnh Hào gặp một loại khí kình khó tưởng tượng đến như vậy. Hưng phấn nổi dậy, huýt dài một tiếng, thay vì chờ đợi Đường Thiên tiến lên, y chủ động xuất kích.

Kiếm ý tung hoành, hàn quang rực sáng!

Trong nháy mắt, dường như cả khe hở đều bị một kiếm này của Tỉnh Hào soi sáng.

Đường Thiên cũng không một chút sợ hãi. Lập tức, thắt lưng trầm xuống, bày ra thế thủ. Tay trái Nguyệt Đao, tay phải Bá Vương Nộ Chỉ. Chỉ thấy Nguyệt Đao lành lạnh hiện ra, trực chỉ hạ tam lộ* của Tỉnh Hào. Ngón tay phải đâm ra một chiêu Bá Vương Nộ Chỉ. Một đường sáng màu đỏ xuất ra, kèm theo đó là tiếng rít trầm thấp.

*Hạ tam lộ: Tìm rất nhiều tài liệu nhưng vẫn không hiểu được từ này nghĩa là gì. Đành để nguyên, mọi người thông cảm.

Choang!

Kiếm của Tỉnh Hào dường như có sự sống, bỗng nhiên thân kiếm cuốn lại như một con linh xà.

Nguyệt Đao, Bá Vương Nộ Chỉ của Đường Thiên đều bị thu hết vào trong đó, thuận thế vặn kiếm.

Kình khí tràn ra bốn phía. Thân hình hai người đều chấn động. Trong lòng Đường Thiên là một mảng thanh tĩnh, mắt lóe hàn mang, Bát Quái Bộ dưới chân biến đổi, xuất hiện bên người Tỉnh Hào một cách quỷ mỵ, đầu chân vung ra.

Bốp bốp bốp!

Thân hình linh hoạt của Đường Thiên vận dụng Song Thoái Liên Hoàn Cước với tần suất cực nhanh.

Thân hình Tỉnh Hào gập lại, Xích Bộ!

Tự mình cảm nhận, Đường Thiên mới biết được Xích Bộ của Tỉnh Hào nhanh như thế nào. Chỉ thấy mắt hoa lên, đã mất đi tung tích của Tỉnh Hào. Nhưng trực giác Đường Thiên linh mẫn vô cùng, không cần nghĩ ngợi, không cần điều chỉnh, liên hoàn cước tung ra.

Thiên Long kình cương mãnh, dữ dội dung hợp với Song Thoái Liên Hoàn Cước giống như pháo nổ vang, những âm thanh bùng nổ thanh thúy vang lên không dứt. Chân ảnh Đường Thiên như một cơn sóng dữ, như cuốn đi tất cả, ào ào lao về phía Tỉnh Hào.

Tỉnh Hào rất kinh ngạc. Y chưa từng gặp qua đối thủ có sự biến hóa quỷ dị đa đoan như thế này trước đây.

Tinh thần ổn định, cổ tay run lên, mũi kiếm cũng theo đó mà run bần bật.

Leng keng, choang!

Tiếng va chạm đấu đá của hai bên vang lên dày đặc.

Khí lực Đường Thiên không liên tục, bền bỉ như Tỉnh Hào. Sau mấy mươi lần giao thủ, tần suất tung cước cũng xuất hiện một tia trì hoãn. Ngay lập tức, Tỉnh Hào bắt lấy sự biến hóa nhỏ bé này. Không nói nhiều lời, kiếm quang tăng mạnh, cuồn cuộn tiến tới.

Phảng phất như một cơn mưa kiếm chói mắt đột nhiên nở rộ.

Thân ảnh Đường Thiên hoàn toàn bị bao phủ trong kiếm quang.

Kiếm pháp của Tỉnh Hào cực mạnh. Từng kiếm, từng kiếm rõ ràng vô cùng, nhưng lại cực kỳ mẫn tiệp khiến người ta sinh ra cảm giác muốn tránh mà không thể tránh. Tức thì, Đường Thiên cảm thấy một áp lực vô cùng lớn. Trong một thoáng như trở lại huấn luyện chịu đòn, trái ngăn phải cản, chật vật chịu không nổi.

Tròn mười hơi thở, hắn không thể phản kích được một lần.

Hoàn toàn bị áp chế!

Trong lòng Tỉnh Hào cũng vô cùng khiếp sợ. Hiện Đường Thiên chỉ đạt tứ giai, còn chưa đột phát ngũ giai, mà y đã có thực lực lục giai. Lấy

lục giai chiến tứ giai, theo lý thuyết, đã đạt đến cực hạn mới đúng. Thế nhưng sự thật lại khác xa so với tưởng tượng của y.

Đường Thiên tuy bị áp chế, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi. Nhưng lại có thể cường ngạnh ngăn trở thế công như cuồng phong vũ bão của y. Chân lực Đường Thiên tuy chỉ tứ giai, còn xa không bằng y, nhưng lại ẩn chứa Thiên Long kình và Hạc Thân kình. Hai loại khí kình dung hợp một chỗ, vô cùng kỳ quái, khó đối phó.

Nhưng điểm mạnh nhất của Đường Thiên chính là trực giác! Trực giác mạnh mẽ kinh người! Vài lần Tỉnh Hào nắm được sơ hở của Đường Thiên, nhưng Đường Thiên giống như tiên tri đoán trước, bao giờ cũng bù đắp trước một bước. Rất nhiều lần Đường Thiên chật vật đến mức Tỉnh Hào cảm thấy chỉ cần một kiếm là có thể kết thúc chiến đấu, nhưng mỗi lần như vậy đều bị Đường Thiên ngăn cản.

Tiết tấu công kích của hai bên cực nhanh.

Nhưng mười phút trôi qua, Tỉnh Hào vẫn không thể đánh bại Đường Thiên.

Điều này sao có thể...

Trong lòng Tỉnh Hào càng thêm khiếp sợ. Y có thể cảm nhận được, lực cản của Đường Thiên càng lúc càng lớn. Bởi vì Đường Thiên lĩnh ngộ võ kỹ nhanh chóng tăng mạnh, nhất là Thiên Long kình của hắn bắt đầu thể hiện uy lực. Càng khiến Tỉnh Hào kinh ngạc chính là chân lực của Đường Thiên lại có thể chống đỡ lâu đến như vậy.

Chân lực của hắn không phải chỉ ở tứ giai thôi sao?

Thật may, rất nhanh, Tỉnh Hào phát hiện chân lực của Đường Thiên bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, lúc này y mới thở phào nhẹ nhõm.

Tên gia hỏa này...

Thế nhưng Đường Thiên vẫn có thể cường ngạnh kiên trì thêm năm phút đồng hồ. Triêm Y Điệt mượn lực đả lực được Đường Thiên vận dụng cực kỳ xảo diệu. Tỉnh Hào không ngờ, trạng thái Đường Thiên vốn như cung căng hết cỡ lại có thể giữ vững đầu óc tỉnh táo, thật đáng sợ...

Phanh!

Cuối cùng phòng tuyến của Đường Thiên cũng bị phá vỡ, bị Tỉnh Hào dùng má kiếm hất bay như một bao cát, ngã ra đằng xa.

Tỉnh Hào thở phào nhẹ nhõm. Khi phản ứng quay lại, y cảm thấy kinh sợ, bất tri bất giác, Đường Thiên đã cho bản thân một áp lực lớn đến như vậy.

Chân lực trong cơ thể y cũng tiêu hao rất lớn, y ngồi xuống, bắt đầu khôi phục chân lực.

Một giờ sau, Đường Thiên bật dậy từ mặt đất: “Tiếp tục!”

Tinh thần Tỉnh Hào cũng rung lên: “Được!”

Trận đấu kéo dài một giờ.

...

Sáu giờ sau, Đường Thiên lại bật dậy từ mặt đất, gào thét: “Tiếp tục!”

Sắc mặt Tỉnh Hào cứng đờ, cắn răng, cứng cỏi nói: “Được!”

...

Mười giờ sau, Đường Thiên bật dậy từ mặt đất, oa oa hô lớn: “Tiếp tục!”

Khóe miệng Tỉnh Hào co rúm, hữu khí vô lực* nói: “Được...”

*Ý nói còn hơi nhưng chẳng còn sức. Cũng phải thôi, Đường Thiên nhà ta bá đạo quá mức về phần trâu bò.

...

Hai mươi giờ sau, Đường Thiên bật dậy từ mặt đất, tức giận rít gào: “Tiếp tục!”

Hai mắt Tỉnh Hào đăm đăm: “...”

****

Tác giả: Trong Lỗ viện, các khóa học tương đối nhiều, khóa ít ta liền cố gắng song càng! Học hành không ngừng, ta quả là thiếu niên như thần. Các ngươi mau dùng vé để biểu dương thiếu niên như thần đi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Quyết Tâm Của Thượng Quan Thiên Huệ

Tỉnh Hào nằm trên mặt đất như một bãi bùn nhão. Hai mắt thể hiện sự mệt mỏi, chỉ còn dư lại vài phần thở dốc. Y chưa từng tưởng tượng rằng chính mình sẽ có một ngày phải nằm trên mặt đất không một chút phong độ như thế này.

Thế nhưng, rốt cục cũng được giải thoát rồi.

Ánh mắt Tỉnh Hào tan rã, đáy lòng thở dài một hơi. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ a, liên tục đánh suốt hai mươi bốn tiếng!

Dù Tỉnh Hào là một gia hỏa có ý chí kiên định nhưng đối mặt với đấu pháp điên cuồng biến thái thế này thì cũng rất nhanh bị giày vò đến nôn thốc nôn tháo. Y không phải chưa từng cùng người khác đối luyện, nhưng chưa từng bị như thế này. Ngoài thời gian đả tỏa ra thì không hề có chút thời gian nghỉ ngơi. Đường Thiên lại như một cái cương thi bất tử, mỗi khi y hơi chút thả lỏng thì lại nhảy lên, gào thét đòi chiến.

Không thể chịu nổi!

Tỉnh Hào hiện tại hối hận vô cùng, bản thân sao lại đáp ứng hắn chứ?

Đường Thiên ngồi xổm bên cạnh Tỉnh Hào, mặt lộ vẻ bất mãn, cằn nhằn liên miên: “Ta nói nha Tỉnh Hào đại ca, sức chịu đựng của người hơi bị kém đó. Nãy giờ mới đánh được bao nhiêu đâu? Ta vẫn chưa thắng được, ngươi làm sao lại không đánh tiếp vậy? Là ngươi cố ý đúng không? Sợ bại bởi ta đúng không? Ai da người không nên như vậy chứ! Chúng ta đường đường chính chính là nam tử hán, sao lại có thể như vậy chứ?”

Bỏ qua cho ta đi…

Tỉnh Hào suýt nữa lệ rơi đầy mặt.

Đường Thiên khiêu khích Tỉnh Hào nửa ngày trời mà Tỉnh Hào vẫn không có nửa điểm phản ứng. Hắn không thể làm gì hơn đành phẫn nộ đứng dậy rời đi, có chút không cam lòng.

Bởi vì cùng Tỉnh Hào đại ca đối luyện có hiệu quả vô cùng tốt, so với khổ tu còn muốn tốt hơn. Bất kể loại võ kỳ nào, hắn đều có thể dùng trực giác để thích ứng, tạo ra hiệu quả. Thế nhưng khiến Đường Thiên không muốn dừng việc đối chiến chính là Thiên Long Kình. Thiên Long Kình, hắn vừa tìm được một chút môn đạo, khoảng cách tới đại thành còn kém xa. Là thời điểm tối quan trọng thì Tỉnh Hào đại ca lại đột nhiên nói không luyện.

Nhưng mà nghe tiếng ngáy của Tỉnh Hào đại ca, hắn không thể làm gì khác hơn là kiềm chế nỗi kích động muốn kéo Tỉnh Hào đại ca tiếp tục đối luyện.

Chỉ là trong lòng hắn có chút kỳ quái, sức chịu đựng của Tỉnh Hào đại ca sao lại kém như thế?

Phía sau Đường Thiên, Bình liếc nhìn Tỉnh Hào đang ngủ say, lộ vẻ đồng cảm.

Đường Thiên không biết, hắn đã quen với thời gian khổ tu huấn luyện với cường độ cao. Mỗi một lần khổ tu đều là mười ngày. Trong thời gian mười ngày này, có thể duy trì sự tập trung, không gián đoạn tu luyện thì ngoại trừ hắn không ai có thể làm được.

Mới hai mươi bốn tiếng mà thôi…

Đường Thiên không biết gì, chỉ lấy chính mình làm vật đối chiếu. Hắn không biết người khác tu luyện như thế nào?

Không có ai cùng đối luyện, Đường Thiên trở lại vị trí cũ của mình, bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Hắn dự định qua mấy ngày sẽ tiếp tục

Nếu như trong giấc mộng Tỉnh Hào biết ý nghĩ này của Đường Thiên, sợ rằng sẽ lập tức bị làm cho tỉnh lại. Thế nhưng hiện, hắn đang hưởng thụ cảm giác ngọt ngào trước nay chưa từng có.

****

Thiếu nữ ngồi ở trước bàn, xem một quyển sách cũ bìa trắng tinh, vẻ mặt nghiêm túc.

Mái tóc dài đen bóng xõa qua vai. Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo không nhiễm bụi tục hương trần. Cặp mắt đen láy của thiếu nữ hiện vẻ yên tĩnh nhưng lại vô cùng mê người. Thân nàng mặc trang phục màu xanh sẫm truyền thống của Thượng Quan Gia, đôi ủng da màu đen, dải lụa vàng óng ả, đôi găng tay trắng như tuyết làm cho nàng lộ ra dáng vẻ hiên ngang nhưng trong đó có sự sắc bén cùng thanh lãnh.

Thượng Quan Gia có lịch sử lâu đời. Sự tồn tại của nó có thể tra cứu đến thời khai hoang Anh Tiên tinh tọa. Ở thời đại kia, Thượng Quan Gia ở Anh Tiên tinh tọa danh tiếng to lớn, là thế gia vọng tộc, đã vì Anh Tiên tinh tọa bỏ ra vô số nỗ lực.

Nhưng mấy năm trước, thế gia nhà giàu có lịch sử lâu đời nhất Anh Tiên tinh tọa này suýt nữa gặp phải tai họa diệt tộc. Khi đó Thượng Quan Thiên Huệ được đưa đến Vũ An tinh xa xôi để được an toàn. Theo hoàn cảnh từ từ trở lại yên ắng, nguy cơ của Thượng Quan Gia cũng được giải trừ, thế nhưng nguyên khí đại thương. Thượng Quan gia ở trong mắt tất cả mọi người đã xuống dốc không phanh.

Nhưng không ai nghĩ tới năm năm trước, một thiếu nữ trở về đã cải biến tất cả mọi việc.

Đó chính là Thượng Quan Thiên Huệ. Thiếu nữ thiên tài chói mắt đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng. Nàng bây giờ là người cầm quyền thực sự trong Thượng Quan gia!

Nàng yên lặng không một tiếng động trở lại Thượng Quan gia. Trong thời gian năm năm ngắn ngủi, Thượng Quan gia một lần nữa quật khởi làm nhiều người mắt chữ A mồm chữ O(nguyên văn: trợn mắt ngoác mồm). Nàng giành được sự tôn kính của mọi người, không ai dám xem nàng như một thiếu nữ bình thường. Thượng Quan gia suy sụp ở trong tay nàng lại bùng phát ra năng lượng kinh người. Một lần nữa đoạt lại danh hiệu đệ nhất thế gia tại Anh Tiên tinh tọa cùng vinh quang ngày xưa.

Đối với kẻ địch, nàng lạnh lùng tuyệt sát. Làm việc sát phạt vô cùng quyết đoán, chẳng có nửa điểm dài dòng lôi thôi. Thế nhưng đối với dân nghèo, nàng vô cùng dịu dàng thiện lương, kính già yêu trẻ.

Trong Anh Tiên tinh tọa nàng là nữ nhân hoàn mỹ nhất.

“Tiên thúc, trong nhà gần đây có sự việc gì không?” Thượng Quan Thiên Huệ bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Hết thảy đều trong quỹ đạo.” Thượng Quan Tiền vội vã đáp, y là quản gia Thượng Quan Thiên Huệ tín nhiệm nhất, cũng là tộc thúc của nàng. Y nhìn Thượng Quan Thiên Huệ lớn lên. Năm đó Thượng Quan Thiên Huệ tránh họa đến thành Tinh Phong là y cùng đi với nàng, đối với nàng trung thành tuyệt đối.

“Tin tức Thiên ca ca đã điều tra xong chưa?” Thượng Quan Thiên Huệ hỏi. Nói đến Đường Thiên, vẻ băng tuyết trên mặt nàng như bị hòa tan, dịu dàng mê người.

“Đã điều tra xong. A Thiên thiếu gia được Quang Minh Võ Hôi mang từ thành Tinh Phong tới Anh Tiên tinh tọa” Thượng Quan Tiền trả lời Thượng Quang Thiên Huệ. Sống tại Tinh Phong thành năm năm, mỗi lần y nói đến Đường Thiên khuôn mặt luôn mang ý cười: “Hắn được Khổng

Hữu Lâm của Quang Minh Võ Hội vừa ý. Có người nói Khổng Hữu Lâm đối với A Thiên thiếu gia vô cùng coi trọng. A Thiên thiếu gia nhất quyết phải tới Anh Tinh Tọa. Kết quả làm cho những người khác đều muốn đi theo. Vừa vặn muội muội Khổng Hữu Lâm là phân bộ trưởng của Quang Minh Võ Hội tại Anh Tiên tinh tọa. Khổng Hữu Lâm liền mang bọn họ đi. A Thiên thiếu gia nói làm như vậy là muốn cho tiêu thư một cái kinh hỉ(niềm vui bất ngờ)"

Khóe mắt Thượng Quan Thiên Huệ cong lên mang theo đầy ý vui vẻ, cười: "Hắn thích nhất là loại trò chơi này."

Thế nhưng dần dần, nụ cười trên mặt Thượng Quan Thiên Huệ biến mất. Nàng đứng lên, trầm ngâm: "Như vậy mà nói, Thiên ca ca chẳng mấy chốc sẽ đến đây. Xem ra sự việc kia nhất định phải điều tra cho rõ ràng. Nếu không lấy tính cách Thiên ca ca chắc chắn sẽ không bỏ qua."

Thượng Quan Tiền kinh hãi, mặt biến sắc: "Tiểu thư, tuyệt đối không thể! Việc về Nam Thập Tự khổ tu bài liên lụy rất lớn. Thậm chí có thể truy tới thời đại tam đại binh đoàn. Việc này không hề đơn giản. Phụ thân A Thiên thiếu gia chỉ sợ là…."

"Ta biết" Thượng Quan Huệ gật đầu: "Thế nhưng chuyện này mà để Thiên ca ca biết thì dù có chết hắn cũng sẽ truy cho ra. Ta hiểu rõ hắn."

"Nhưng mà tiểu thư! Chuyện của A Thiên thiếu gia chúng ta có thể nghĩ cách khác!" Thương Quan Tiền gấp gáp nói: "Một khi tiểu thư…. Thượng Quan gia…."

Thượng Quan Thiên Huệ không có nửa điểm dao động. Mái tóc dài đen bóng lay động, lộ ra khuôn mặt đẹp đến nỗi khiến người khác nghẹt thở. Trong đôi mắt chỉ có sự kiên quyết, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: "Đối với Thượng Quan gia, ta đã làm hết thảy trách nhiệm. Thượng Quan gia giờ đã ổn định lại. Dù không có ta cũng có thể duy trì khá tốt"

"Nhưng là…" Miệng Thượng Quan Tiền đầy cay đắng.

“Tuy rằng bình thường, Thiên ca ca biểu hiện không thèm để ý. Thế nhưng ta biết trong lòng hắn lại vô cùng lưu ý. Ngày trước lúc bồi tiếp hắn, trong lòng ta đã lập một lời thề. Dù cho cùng cả thế giới này đối địch, ta cũng muốn bồi tiếp hắn cùng hắn đối kháng thế giới này.” Thanh âm Thượng Quan Thiên Huệ nhàn nhạt, tràn ngập nhớ nhung, rồi lại kiên quyết: “Ta biết trách nhiệm của mình nên đã không từ chối. Năm năm trước, ta rời khỏi Thiên ca ca. Tiêu tốn năm năm thời gian, đem Thượng Quan gia một lần nữa tìm lại vinh quang. Ta đã vì gia tộc mà tận hết trách nhiệm của ta. Quyền thế đối với ta không có chút ý nghĩa nào. Nếu không phải trên người chảy xuôi huyết mạch Thượng Quan gia ta căn bản sẽ không đồng ý rời xa Thiên ca ca. Hiện tại, ta đã hoàn thành trách nhiệm của mình. Trong mắt ta giờ chỉ có Thiên ca ca.”

“Sao lại đến mức như vậy…” Thượng Quan Tiền nói năng lộn xộn.

Thượng Quan Thiên Huệ khẽ mỉm cười, trầm tĩnh, trong mắt đầy vẻ hoài niệm: “Ngươi không hiểu đâu! Đối với một bé gái bảy tuổi phải tha hương tránh họa, thời gian đó là tuyệt vọng, là u ám, là lạnh lẽo tới cỡ nào. Lúc ấy ta sợ sệt cả đêm không dám ngủ. Vào trường học thì bị người ta bắt nạt. Lúc đó ta cảm thấy thế giới thật sự vô cùng ác nghiệt. Ngươi không thể biết, thời điểm hắn đột nhiên xuất hiện, giúp ta đánh chạy những tên hài tử ác bá kia. Hắn như mặt trời ấm áp, chói mắt. Ở bên cạnh hắn, ta mới có thể cảm thấy an tâm, ta mới có thể triệt để thanh thản. Mấy năm đó, đối với ta là thời gian tuyệt mỹ nhất!”

Thượng Quan Tiền than nhẹ một tiếng. Y cũng nhớ những năm tháng hoảng sợ không thể chịu nổi đó. Lại nghĩ tới khi đó tiểu thư chịu bao nhiêu kinh hãi. Hắn đột nhiên cảm thấy cứ như vậy không phải là không thể chấp nhận.

“Hắn rất ngốc. Thế nhưng ngươi sẽ cảm thấy, cùng hắn làm những sự tình có vẻ ngốc nghếch kia thì vui sướng biết bao.”

Nghĩ đến trước kia cùng Đường Thiên làm những sự việc ngốc nghếch, Thượng Quan Thiên Huệ bỗng thoáng bật cười, cả căn phòng

đột nhiên trở nên sáng ngời.

“Ta trước nay chưa từng nghi ngờ. Thiên ca ca của ta sẽ trở nên rất cường đại. Hắn nhất định sẽ trở nên cường đại. Bởi vì hắn nắm giữ trái tim dũng cảm chân chính.” Thương Quan Thiên Huệ lần nữa khôi phục vẻ trầm tĩnh: “Cái hắn cần là thời gian. Mà trước lúc đó, hãy để ta thay hắn đi dò đường.”

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười bướng bỉnh: “Ta dự định thừa dịp Thiên ca ca chưa tới nơi đó đem những đầu mối này điều tra rõ ràng. Nếu không để Thiên ca ca nhìn thấy, hắn lại nhất quyết đòi đi. Thực lực hắn bây giờ còn chưa đủ! Vì vậy lúc này, cần phải có Thiên Huệ cường đại này ra tay. Hừ hừ, hết thảy kẻ địch của Đường Thiên ca ca đều phải bị Thiên Huệ giết chết!” (Dg: Xinh đẹp mẫu bạo long, ực ực! Biên: ta thích!)

Thượng Quan Tiền biết mọi sự đã chắc như đinh đóng cột. Tiểu thư là người có chủ kiến, xưa nay một khi quyết định chuyện gì thì khẳng định muốn ngăn cũng ngăn không được.

“Vậy thì tiểu thư nên đem A Uy cùng Đại Trụ đi cùng đi”

A Uy và Đại Trụ là cao thủ chỉ đứng sau Thiên Huệ trong Thượng Quan gia.

“Bọn họ không giúp được gì.” Thượng Quan Thiên Huệ lắc đầu: “Chính ta lúc đó sẽ cẩn thận. Tiền thúc yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Nếu A Thiên thiếu gia tìm đến tiểu thư, vậy ta nên nói như thế nào?” Tiền thúc hỏi.

“Ta lần này đi, nhiều nhất là ba tháng” Thượng Quan Thiên Huệ suy nghĩ một chút lại nói: “Người để Thiên ca ca ở tại nơi này. Nếu như ba tháng ta vẫn chưa về, ngươi hãy dẫn hắn tới thư phòng của ta.”

“Thư phòng của tiểu thư?” Thượng Quan Tiền ngẩn người.

“Ừm” Thượng Quan Thiên Huệ gật đầu.

“Ta hiểu rồi.” Thượng Quan Tiền tùy ý nói: “Ta đi chuẩn bị cho tiểu thư.”

“Đi đi!”

Trong thư phòng, chỉ còn lại một mình Thượng Quan Thiên Huệ, ánh mắt nàng lấp lánh quang mang.

Nàng có mấy lời chưa hề nói. Nàng sở dĩ gấp như vậy bởi vì khe hở dẫn đến Nam Thập Tự đang muốn khai mở.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thập Bát Đồng Nhân Thất

Đường Thiên thấy Tỉnh Hào đi đến thì dừng việc tu luyện lại.

Vẻ mặt Tỉnh Hào xấu hổ: “Thật khiến Đường huynh đệ chê cười! Sức chịu đựng của Đường huynh đệ thật mạnh mẽ, Tỉnh Hào quả thật bội phục!”

Y đã ngủ suốt hai ngày hai đêm. Cho đến hiện tại, trong trí nhớ của y, y chưa bao giờ ngủ lâu đến như vậy. Hồi tưởng lại lần đối luyện lúc trước, da đầu y có chút run lên. Nhưng sau đó, khi kiểm tra bên trong cơ thể mình thì y kinh ngạc phát hiện, chân lực y rõ ràng đã xuất hiện một tia đột phá. Không chỉ vậy, kiếm pháp của y cũng tiến bộ.

Chuyện này khiến y vừa mừng vừa sợ. Đến cảnh giới này của y, mỗi một chút tiến bộ trở nên vô cùng khó khăn. Bình thường, muốn có một chút tiến bộ rõ ràng như thế đều phải mất một thời gian tu luyện vô cùng dài.

Đem so sánh sự tiến bộ này với việc hứng chịu đau khổ trong đối luyện, y cảm thấy chuyện này không hẳn là tin buồn. Khi Tỉnh Hào đến, phát hiện Đường Thiên tu luyện không ngừng. Nhất thời, một loại tâm tình xấu hổ sinh ra trong lòng y. Khó trách tiến bộ của Đường Thiên lại kinh người đến như thế, hóa ra lại trải qua những gian khổ khiến người khác phải động dung.

“Tỉnh Hào đại ca tỉnh rồi ư!” Hai mắt Đường Thiên như phát ra ánh sáng.

Chẳng hiểu vì sao, khi nhìn thấy biểu tình vừa rồi của Đường Thiên, da đầu Tỉnh Hào như căng ra. Đây hoàn toàn là bản năng, không thể khống chế. Y cười ha ha: “Đường huynh đệ ngồi xuống đây! Lần đối chiến vừa rồi, Đường huynh đệ dùng chính là những thẻ Hoàng Kim đã mua sao?”

“Đúng vậy! Ta mua bốn tấm.” Đường Thiên có chút đắc ý: “Dùng khoảng tám trăm điểm tích lũy đó.”

“Khoảng tám trăm điểm tích lũy…” Biểu tình của Tỉnh Hào cứng lại trên gương mặt, y lắp bắp hỏi: “Cái gì? Ngươi dùng đến tám trăm điểm tích lũy?”

“Đúng thế! Hai trăm điểm tích lũy một cái.” Đường Thiên thản nhiên nói: “Ta vừa mua, chủ quán đã truyền tới. Ta không ngờ tốc độ lại nhanh đến thế.”

“Tốc độ đương nhiên phải nhanh rồi.” Tỉnh Hào nhìn Đường Thiên, há hốc miệng nói: “”Những lúc như vậy, ngươi nên hỏi ta mới đúng.”

Nụ cười cứng lại trên gương mặt Đường Thiên: “Chẳng lê hắn gạt ta?”

“Gạt thì không gạt. Giá này rất công bằng, quan trọng là không có ai mua.” Tỉnh Hào giải thích: “Bình thường, sau khi hoàn thành giao dịch, phải chờ đợi khoảng một tháng sau nó mới đến tay ngươi. Chủ quán sợ ngươi hối hận, chắc chắn đã dùng điểm tích lũy để truyền tống. Vì ngoài ngươi ra, không có ai mua cả.”

“Dùng điểm tích lũy?” Đường Thiên có chút không rõ.

“Ừm, để giải thích thì rất phiền toái, kỳ thật ta cũng không hiểu rõ. Mấy lão gia trong hội tạo ra một phương pháp truyền tống. Tốc độ rất nhanh, nhưng phí chuyển cũng cực lớn. Ngươi mua mỗi tấm thẻ hai trăm điểm tích lũy, sau khi truyền đến, mỗi tấm chỉ còn năm mươi điểm tích lũy mà thôi.” Tỉnh Hào nói.

Đường Thiên bỗng kinh hô: “Như vậy chẳng phải hắn bị lỗ sao?”

“Hắn làm sao mà lỗ được?” Tỉnh Hào kiên nhẫn giải thích tiếp: “Trên cơ bản, không ai mua thẻ Hoàng Kim tứ giai. Vì sao? Không phải là nó không tốt, nhưng thời gian dừng lại ở tứ giai thường không dài. Tựa như Đường huynh đệ ngươi vậy, với tốc độ tiến bộ của ngươi, chẳng bao lâu sẽ thăng đến ngũ giai. Lúc đó, ngươi phải bắt đầu tu luyện võ kỹ ngũ giai. Hiện tại, ngươi cảm thấy võ kỹ tứ giai rất lợi hại. Nhưng đến khi ngươi tiếp xúc với võ kỹ ngũ giai, ngươi sẽ phát hiện võ kỹ ngũ giai càng mạnh hơn.”

Đường Thiên lơ đễnh ngâm nga: “Không sao, không sao! Ta cảm thấy theo từng bước thăng cấp đều tu luyện thích hợp thì về sau sẽ càng có nhiều lợi ích. A! Giống như trước kia ta tu luyện võ kỹ cơ sở vậy. Rất nhiều người đều nói cái đó vô dụng, nhưng hiện tại ta lại cảm thấy nó rất hữu dụng nha!”

Tỉnh Hào thấy Đường Thiên không quan tâm nên cũng không khuyên nhiều. Kiến thức hắn rộng rãi, biết mỗi cá nhân tu luyện đều có con đường riêng của mình. Tranh luận như vậy cũng không có lợi ích gì. Huống chi tên trước mặt này là một phú hào không hơn không kém.

“Võ hồn Đường huynh đệ đã hóa thành võ hồn Bạch Ngân. Có thể kích hoạt rất nhiều công năng của Quang Minh bài. Đường huynh đệ không nên xem thường Quang Minh bài. Nguyên bản, nó vốn được mấy lão gia trong võ hội luyện chế thành. Võ hồn người sử dụng càng mạnh, càng có thể kích hoạt nhiều công năng sử dụng. Đáng tiếc, võ hồn của ta chỉ dừng lại ở mức Thanh Đồng nên rất nhiều công năng ta không rõ ràng lắm. Đường huynh đệ chỉ có thể tự mình mò mẫm thôi.”

“Khó trách vì sao ta lại thấy hình như Quang Minh bài lợi hại hơn trước một chút.” Đường Thiên giật mình ngộ ra.

Tỉnh Hào cười sang sảng nói: “Đến đây đi! Lần trước dường như chiến ý của Đường huynh đệ còn chưa tận. Chúng ta đánh lại nào!”

“Thật vậy sao?”Đường Thiên mở to hai mắt, thần tình kinh hỉ. Hắn có chút hưng phấn mà xoa xoa hai tay: “Yên tâm, yên tâm, ta sẽ nương tay cho.”

Khóe mắt Tỉnh Hào co lại, trong lòng tự nói: Rõ ràng kẻ mạnh là mình cơ mà…

Nhưng nhớ lại lần trước, mình là người chủ động yêu cầu đình chiến. Tỉnh Hào thức thời lập tức câm lặng.

Nhưng hiển nhiên, loại khuất tất này đã đánh sâu vào lòng y. Không nói nhiều lời, y lập tức rút kiếm.

Hai bên cùng hét lớn thị uy, bắt đầu một trận chiến mới.

Trận chiến này của hai người kéo dài đến một ngày một đêm.

Nhưng thời gian chống đỡ của Tỉnh Hào lần này dài hơn một chút, lâu hơn lần trước khoảng bốn giờ. Nhưng khi hoàn toàn kiệt lực thì ngã ra trên mặt đất, chút sức lực nhúc nhích ngón tay cũng không còn. Chiến ý của Đường Thiên vẫn chưa hết, hắn cứ ngồi cạnh Tỉnh Hào mà lảm nhảm cả nửa ngày. Nhưng thấy Tỉnh Hào không thể chiến tiếp, hắn đành chán nản sang một bên tu luyện.

Thời gian ngủ say lần này của Tỉnh Hào ngắn hơn trước, chỉ khoảng một ngày đêm đã tỉnh lại.

Lần này, cảm giác của Tỉnh Hào càng thêm rõ ràng. Kiếm ý của y càng thêm ngưng thực, càng thêm sắc bén. Cảm giác mơ hồ trước kia dường như biến mất. Mỗi một kiếm của hắn hiện giờ tựa như đã trải qua mài dũa thuần thục. Kiếm quang như nước, không một chút trì trệ.

Bất tri bất giác, võ kỹ của y đã đề thăng lên một tầng cao mới.

Chuyện này cổ vũ Tỉnh Hào chủ động khiêu chiến.

Nhưng sau một ngày một đêm, Tỉnh Hào lại gục xuống.

Sau khi ngồi xuống tu luyện, tinh thần Đường Thiên trở nên phấn chấn. Vừa kết thúc thời gian khổ tu này, hắn lại bắt đầu thời gian khổ tu trong quang môn.

Theo võ kỹ tu luyện của Đường Thiên tăng lên, việc khổ tu phía sau quang môn cũng bắt đầu phát sinh biến hóa. Đường Thiên tu luyện càng lâu trong trại huấn luyện tân binh của Binh đại thúc, không còn tu luyện sau quang môn nữa. Theo Binh đại thúc nói thì đó là nơi tu luyện cho những kẻ không đủ tư cách tiến vào binh đoàn.

Hiện tại, việc khổ tu của Đường Thiên tại doanh trại tân binh xảy ra những thay đổi rất lớn. Những chuyện như khổ tu võ kỹ trước đây sẽ không còn.

Độ thuần thục võ kỹ trở thành yêu cầu cơ bản nhất. Thay đổi này làm Đường Thiên cảm thấy có chút không quen. Nhưng không thể không thừa nhận, kiểu tu luyện mới này rất có hiệu quả. Như huấn luyện chịu đòn, sau khi học xong, Đường Thiên cảm thấy trực giác của bản thân tăng lên rất nhiều.

“Hôm nay vẫn là huấn luyện chịu đòn sao?” Đường Thiên tràn ngập ý chí.

“Không phải, huấn luyện chịu đòn hiện giờ đã không thể làm tăng trực giác của ngươi bao nhiêu nữa.” Binh lắc đầu, y điểm lên một tinh cầu khác.

Đường Thiên chỉ cảm thấy cảnh sắc xung quanh biến đổi. Nơi này là một phòng luyện võ được xây bằng đá xanh.

Phòng luyện võ không lớn, dài độ mười lăm thước, rộng khoảng năm, sáu thước. Ánh mắt Đường Thiên đang tò mò dán lên những đồng nhân trước mặt. Cái đầu của những đồng nhân này bằng với đầu Đường Thiên. Nhưng hình thể lại có sự khác biệt có tinh tế, có thô ráp. Chúng lặng lẽ xếp thành ba hàng.

Một, hai, ba, bốn…

Đường Thiên đếm được tổng cộng mười tám tên.

“Này, đại thúc, đây là thứ gì vậy?” Đường Thiên tò mò hỏi.

“Thập Bát Đồng Nhân.” Binh thản nhiên giải thích: “Đây là kiệt tác của một trong bốn cơ giới sư của binh đoàn năm đó. Thập Bát Đồng Nhân thất.”

“Thập Bát Đồng Nhân thất?” Đường Thiên có chút mong đợi hỏi: “Mấy tên đồng nhân này lợi hại lắm sao?”

“Trong mắt ta đương nhiên mấy thứ này đều bình thường. Nhưng nếu cho tân binh năm đó bình chọn ra ba loại huấn luyện gian khó nhất, thì Thập Bát Đồng Nhân thất tuyệt đối nổi danh trên bảng.” Âm thanh của Binh có chút buồn bã.

“Thứ này dùng để tu luyện cái gì? Cũng là trực giác ư?” Đường Thiên nhìn về phía Binh. Tuy tiếp xúc với doanh trại tân binh không lâu, nhưng hắn vẫn có chút hiểu biết về tác phong của Nam Thập Tự binh đoàn. Những huấn luyện của doanh trại tân binh đều có mục đích.

“Không phải, thích hợp cho việc tu luyện Triêm Y Điệt.”

Giải thích của Binh làm Đường Thiên có chút bất ngờ, hắn không nhịn được hỏi: “Triêm Y Điệt? Đại thúc, ngươi không lầm chứ?”

Trong bốn tấm thẻ Hoàng Kim, loại võ kỹ mà Đường Thiên không xem trọng nhất chính là Triêm Y Điệt. Vì Triêm Y Điệt cần tiếp cận với cơ thể địch nhân. Nhưng trong thực chiến, Đường Thiên mới biết được chuyện này khó như thế nào. Như lúc đối chiến với Tỉnh Hào, từ đầu đến cuối hắn không thể đụng được một góc y phục của Tỉnh Hào. Kiếm pháp Tỉnh Hào cao siêu, bày ra kiếm võng, Đường Thiên không thể né tránh.

Trong lúc cùng Tỉnh Hào đối chiến, thứ Đường Thiên dùng ít nhất chính là Triêm Y Điệt.

Cho nên, khi Đường Thiên nghe được Binh cố tình chọn cho mình một nơi để tu luyện Triêm Y Điệt thì cản thấy vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ tới.

“Ừm, Triêm Y Điệt là một loại võ kỹ rất khá.”

Sự giải thích của Binh căn bản không thể làm hài lòng Đường Thiên, hắn hỏi: “Triêm Y Điệt lợi hại chỗ nào?”

“Mượn lực đả lực.” Binh trả lời: “Đây là chỗ lợi hại nhất của nó. Thật ra nó có điểm yếu ở hai phương diện. Một là cần phán đoán lực lượng của đối thủ, một cái khác là lợi dụng lực lượng của đối thủ. Hai điểm này cần hoàn thành trong thời gian rất ngắn. Độ khó cực cao.”

Đường Thiên lắc đầu: “Đúng, nhưng loại này cần phải tiếp cận với cơ thể đối thủ mới có thể phát huy tác dụng. Ngươi xem, khi ta đối chiến cùng Tỉnh Hào đại ca thì căn bản vốn không thể tiếp cận.”

Binh không cho là đúng, nói: “Với thực lực của ngươi đương nhiên là như vậy rồi.”

“Ngươi…” Hai mắt Đường Thiên trừng lớn, thần sắc bất thiện.

“Ai nói loại võ kỹ này chỉ phát huy tác dụng khi tiếp cận với cơ thể đối thủ?” Ngữ khí của Binh tràn ngập vẻ cười nhạo: “Kiếm của hắn không có lực sao? Ngươi không thể chạm được hả? Bởi vì chênh lệch thực lực của hai ngươi quá lớn, nên về phương diện lực lượng không thể lý giải bằng hắn. Chính vì thế không có cách nào để phát huy tác dụng. Nhưng điều này không đại biểu cho việc võ kỹ này không tốt.”

Đường Thiên tưởng tượng đến thanh kiếm trên người Tỉnh Hào đại ca. Nó tập trung vô cùng, so sánh với phản lực bị phân tán của hắn thì hoàn toàn khác.

“Hắn lục giai, ngươi tứ giai. Hắn mạnh hơn ngươi rất nhiều. Thứ duy nhất của ngươi có thể vượt qua hắn chính là võ hồn. Võ hồn Bạch Ngân

đem lại trực giác vô cùng mạnh mẽ, mới có thể khiến ngươi kiên trì trong thời gian dài đến như vậy. Bởi vậy mới nói, võ hồn Bạch Ngân chính là chỗ mạnh nhất của ngươi hiện tại." Binh nói nghiêm túc: "Là một người lính phải học như thế nào để lợi dụng điểm mạnh nhất của bản thân."

"Ta đâu phải là lính…" Đường Thiên uể oải nói.

Binh đơ người. Nhưng rất nhanh, y làm như không nghe thấy những lời này của Đường Thiên, tự nói tự nghe: "Võ hồn Bạch Ngân có thể làm cho ngươi trở nên mẫn cảm với tất cả mọi thứ xung quanh. Đó chính là sức mạnh. Cho nên hiện tại, tốc độ tu luyện võ kỹ của ngươi nhanh hơn cũng là do nguyên nhân ngươi đối với chân lực càng thêm mẫn cảm."

"Trong chiến đấu, ngươi sẽ càng mẫn cảm với lực lượng của đối thủ." Binh bổ sung thêm: "Chỉ cần ngươi biết ứng dụng nó."

Bỗng nhiên, y nhếch miệng cười, lành lạnh nói: "Thiếu niên, chào mừng đến với Thập Bát Đồng Nhân thất."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Địch Nhân

Nghe Binh giới thiệu Thập Bát Đồng Nhân này vô cùng kinh khủng. Đường Thiên càng lúc càng kích động.

Ánh mắt của hắn ngắm tới ngắm lui những đồng nhân này. Tựa như đồ tể đang lựa chọn thịt cá. Thập Bát Đồng Nhân không phát giác ánh mắt của Đường Thiên. Chúng đứng im lặng, cơ thể màu đồng thau sáng bóng lộ ra vẻ băng lãnh, nghiêm túc dị thường. Rõ ràng chỉ có mười tám cái đồng nhân lại khiến cho Đường Thiên cảm thấy một cổ khí thế mãnh liệt khó tả.

Đường Thiên trở nên nghiêm túc hẳn lên. Hắn xụ mặt, trừng to mắt quan sát những đồng nhân trước mặt.

Hắn cẩn thận tiến lên chậm rãi.

Tạch…!

Một tên đồng nhân ở phía đối diện đột nhiên tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say. Thân thể hắn khẽ động, ngày sau đó ngẩng đầu lên. Trong hốc mắt trống trơn, sáng lên tia quang mang như sao trời. Thân thể tên đồng nhân này cân xứng, hai tay đến gối, bàn tay to lớn. Cái đầu trơn bóng tựa như một quả cầu đồng tròn tròn vuông vuông. Ngũ quan thô ráp, từ đó nhìn ra được người chế tạo không bỏ ra qua nhiều tâm trí đối với phương diện mỹ thuật. Nhưng như vậy ngược lại đậm chất phong cách thô kệch cổ xưa.

Trên lồng ngực đồng nhân có đánh số ký hiệu “1”,

Đường Thiên lúc này mới chú ý, mỗi một tên đồng nhân trên lồng ngực đều có đánh dấu những con số. Đường Thiên nhếch miệng.

Ầm!

Đồng số 1 đạp một cái lên mặt đất, thân thể như tên rời cung. Đột ngột hướng Đường Thiên đánh tới.

“Hắc!’ Đường Thiên thở ra một tiếng, một quyền đánh ra. Không khí giữa đồng nhân số 1 xuất hiện dao động.

Lực lượng cường đại theo nắm đấm truyền tới. Đường Thiên kêu “ức” một tiếng buồn bực. Hắn tựa như trượt trên băng, thân hình trượt tới mấy mét.

Tạch tạch tạch!

Một tràng dài thanh âm của xương khớp chui vào tai Đường Thiên. Hắn vội vàng quay nhìn, chỉ thấy tất cả đồng nhân còn lại đều cùng nhau tỉnh dậy.

Đường Thiên lúc này da đầu tê rần, bất chấp mọi thứ, gào to một tiếng: “Này ông già, ngươi quá vô sỉ…”

Tiếng nói còn chưa dứt, hơn mười thân ảnh đồng nhân liền từ bốn phương tám hướng vọt tới, khí thế như hổ vồ mồi.

Trong nháy mắt, Đường Thiên đã bị vây kín không còn kẽ hở. Xung quanh, trên dưới đều là thân ảnh đồng nhân. Đường Thiên quá sợ hãi, lấy tay che đầu chuẩn bị xông ra ngoài. Nhưng khi hắn nhìn lại thì thấy trước mặt mình là một thứ giống như thiết giáp. À không, giống như đồng nhân số 9.

Đường Thiên quan sát đồng nhân số 9. Bắp chân của đồng nhân còn lớn hơn cả vòng eo hắn (Dg: nói quá không thế?). Đồng nhân số 9 một cước dẫm nát mặt đất. Một tiếng ầm vang, mặt đất rung động mãnh liệt một hồi..

Đường Thiên ngẩn ngơ, không nói nên lời. Lập tức quay người lại, chạy như điên về phía sau.

Xoát xoát xoát!

Ba đạo thân ảnh quỷ mị xuất hiện chắn trước mặt hắn.

4,5,6 thân hình ba đồng nhân cơ bắp, nhưng là ….

Đường Thiên ánh mặt lần nữa ngẩn ngơ.

Ba đồng nhân toàn thân cho tới cánh tay chằng chịt những cái gai, nhìn như gai nhím bằng đồng. Càng làm cho Đường Thiên điên cuồng hơn là những tên này cầm vũ khí hoàn toàn khác nhau. Ba khối gai nhím (Ba thằng đồng nhân) bằng đồng kia đứng che phía trước làm ánh sáng không thể xuyên qua.

Chạy hướng này cũng không được.

Đường Thiên không nói tiếng thứ hai, xông qua hướng bên trái.

Khá tốt. Đồng nhân bên trái nhìn qua cũng khá bình thường. Hình dạng thân thể so với Đường Thiên không có gì khác nhau. Đường thiếu niên dũng khí đột nhiên tăng lên, oa ha ha hô to một tiếng. Sau đó hướng về phía đồng nhân phóng tới.

Nhất định phải thoát khỏi vòng vây này!

Tên Binh hỗn đản này quá vô sỉ rồi! Đường Thiên vốn tưởng rằng Thập Bát Đồng Nhân thất là từng tên đồng nhân tiến tới. Chứ không nghĩ thoáng một cái, toàn bộ mười tám tên đồng nhân cũng xông lên.

Quá lưu manh… Làm cho người ta tức lộn ruột luôn rồi…

Vừa mới cùng đồng nhân số 1 đối nhau một quyền. Đường Thiên đã biết rõ những đồng nhân này thực lực tuyệt đối rất mạnh. 1 vs 1, hắn

không còn chắc chắn có thể thủ thắng huống chi mười tám cái một lúc cùng lên. Như thế này tuyệt đối không có nửa cái cơ hội thắng lợi.

Đường Thiên mặc dù yêu thích đánh nhau. Nhưng đối với sự tình bất lợi với mình hắn tuyệt đối không có hứng thú thực hiện.

“Các tân binh dùng huyết lệ tổng kết ra ba định luật lớn của Thập Bát Đồng Nhân Thất. Điều thứ nhất, ngàn vạn lần tuyệt đối đừng chạy trốn.” Binh phiêu du trên không trung, có chút buồn rười rượi nói.

Rầm rầm rầm!

Đường Thiên chỉ cảm thấy tất cả xung quanh đều là quyền ảnh.

Hắn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, trước mặt tối sầm.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

“Lập tức đứng lên! Đồ đần! Đừng có ngây ngốc đứng yên một chỗ!”

“Triêm Y Điệt của ngươi đâu? Ngu ngốc! Không biết dùng sao?”

“Lực chú ý số lượng! Chú ý lực lượng của đối phương! Phản ứng nhanh lên! Chậm quá, chưa ăn cơm à?”

…

Binh gào thét bên tai không dứt, xen lẫn tiếng da thịt Đường Thiên bị đồng nhân đánh lên. Binh nhìn qua thập phần phấn khởi, yên lặng thật lâu nhiệt tình thao luyện, như núi lửa bộc phát. Đáng thương cho Đường Thiên, trở thành đối tượng chịu đựng duy nhất.

Liên tục mười ngày khổ tu, Đường Thiên ở giữa cuồng phong bạo vũ của Thập Bát Đồng Nhân, đau khổ giãy dụa.

“Phế vật! Năm đó binh đoàn kỷ lục cao nhất của tân binh là tại lần thứ hai tiến vào. Liền công phá Thập Bát Đồng Nhân Thất. Người thì trải qua bao nhiêu ngày rồi?”

“Phản kích phản kích! Tay người dài dùng để làm gì hả? Chỉ để cho ngươi phòng thủ thôi sao? Ta tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho thủ hạ tân binh của ta nếu hắn chỉ là một con rùa đen chỉ biết phòng thủ. Nam tử hán đại trượng phu, phải dùng nắm đấm để chào hỏi địch nhân.” (Hay)

“Ngươi muốn ta nhắc nhở bao nhiêu lần nữa? Triêm Y Điệt!”

…

Sau khi một hồi điên cuồng chửi mắng, Binh dường như cảm giác có chút mệt mỏi, liền ngừng lại.

Phiêu du trên không trung, Binh lẳng lặng nhìn Đường Thiên đang đau khổ giãy dụa ở bên dưới. Khuôn mặt một lần nữa bình tĩnh trở lại, ánh mắt dừng ở thân ảnh thiếu niên đang chật vật. Mặc dù biểu hiện Đường Thiên không thể nói là đặc sắc, nhưng Binh lại tràn đầy chờ mong.

Bất luận tân binh nào đều phải tối thiểu trình độ lục giai mới dám bước vào Thập Bát Đồng Nhân Thất.

Bước vào Thập Bát Đồng Nhân khi tứ giai, Đường Thiên là người đầu tiên.

Thiếu niên, cố gắng lên a..!

Tỉnh Hào tỉnh lại, liếc mắt nhìn mặt mũi bầm dập của Đường Thiên liền chấn động: “Đường huynh đệ, ngươi bị làm sao vậy?”

Khóe mắt Đường Thiên co lại một cái. Chỉ tiếc khóe mắt của hắn cũng sưng to nên hoàn toàn không nhìn thấy. Hắn cười lớn nói: “À, lúc tu luyện, không cẩn thận dùng quá nhiều lực lượng.”

Trong mười ngày ở Thập Bát Đồng Nhân thất hắn hoàn toàn không nhớ rõ mình đã bị đánh bao nhiêu lần. Hắn cảm thấy bản thân còn sống quả thực là kỳ tích. Bởi vì tổn thương toàn thân lần này quá nhiều, ngay cả thuốc chữa thương cũng không có biện pháp chữa lành tất cả. Dẫn đến

khi Đường Thiên xuất hiện trước mặt Tỉnh Hào với bộ dạng mặt mũi bầm dập.

“Dùng quá nhiều lực lượng?” Tỉnh Hào vẻ mặt khó hiểu. Y không tưởng tượng nổi, rốt cuộc phải dùng quá bao nhiêu lực lượng mới khiến Đường Thiên trở nên thế này. Nhưng Tỉnh Hào là một người hào phóng, không thích dò xét bí mật của người khác cho nên cũng không hỏi nhiều. Sau đó đề nghị: “Đường Thiên huynh đệ còn muốn luận bàn không?”

Đường Thiên cắn răng: “Đánh đi”

Lần giao thủ này, Tỉnh Hào lập tức phát giác được Đường Thiên không giống như cũ.

Lúc trước khi luận bàn, Tỉnh Hào đối với Đường Thiên có chút khó giải quyết, nhưng thủy chung vẫn áp chế Đường Thiên. Hai bên giống như đang diễn luyện công thủ. Tỉnh Hào là bên công, Đường Thiên là bên thủ. Toàn bộ quá trình, Đường Thiên hầu như hoàn toàn bị ép phải phòng thủ, vô lực phản kích.

Nhưng hôm nay lại hoàn toàn bất đồng. Đường Thiên vẫn là ở thế phòng thủ. Nhưng là phòng thủ có ý đồ phản kích mãnh liệt. Mặc dù ý đồ phản kích của Đường Thiên thường là bị y sớm đánh tan. Nhưng tiến bộ của Đường Thiên lại khiến cho tận đáy lòng y cảm thấy kinh ngạc.

Ngắn ngủi trong vòng một đêm, Đường Thiên có thể có tiến bộ lớn như thế.

Tỉnh Hào cảm thấy hiếu kỳ, không tự chủ mà xuất động toàn lực.

Đường Thiên cảm thấy áp lực đột nhiên tăng lên. Nhưng so với Thập Bát Đồng Nhân thất lại chả thấm vào đâu. Trong Thập Bát Đồng Nhân thất, hắn hoàn toàn không có cơ hội giãy dụa. Nhưng đối mặt Tỉnh Hào, dù cho kiếm quang tăng vọt Đường Thiên vẫn có thể chống đỡ.

Liên tục mười ngày khổ tu, chịu hành hạ ngược đãi, Đường Thiên đã bắt đầu biến chủ ý phản kích thành thói quen. Mặc dù còn kém xa nhưng nhiêu đó cũng đủ để cho Tỉnh Hào không dám khinh thường.

Lần luận bàn này so với trước đây dài hơn. Đường Thiên cứng rắn chống đỡ được hai mươi phút mới bị đánh bại.

Khí tức Tỉnh Hào hơi loạn. Trong lòng y kinh ngạc vạn phần. Những lần luận bàn trước, y cũng có chút mệt mỏi. Nhưng mức mệt mỏi lần này lại hơn xa nhiều lần so với trước.

Thằng này… Thật làm cho người khác cảm giác khó lường nha…

Đường Thiên vẫn như cũ nhe răng nhếch miệng. Nhìn qua tinh lực mười phần

Chú ý ánh mắt Đường Thiên nhìn về phía mình. Tỉnh Hào gọn gàng nói ra hai chữ, bỏ qua ý đồ tái chiến của Đường Thiên "Đả tọa!"

Sau đó Đường Thiên có chút không cam lòng, bắt đầu đả tọa. "Tỉnh Hào thở dài một hơi. Đối với kiểu quấn lấy của Đường Thiên, y vẫn cảm thấy sợ hãi trong lòng. Gia hỏa này, quả thực có một thể lực biến thái, cứ như vĩnh viễn không biết mệt vậy.

Hai người đồng thời đả tọa khôi phục. Một giờ sau, Đường Thiên hoàn toàn khôi phục, đứng dậy trước.

Đường Thiên đang chuẩn bị khiêu chiến, chợt nghe có tiếng người truyền đến. Hắn ồ lên một tiếng: "Có người!"

Đúng lúc này, Tỉnh Hào cũng mở to mắt, đứng lên. Sắc mặt y biến hóa, khuôn mặt nổi lên từng tia sát ý. Y hạ giọng: "Chuẩn bị chiến đấu."

"Chiến đấu?" Đường Thiên ngạc nhiên.

"Không phải là người của chúng ta. Người của trại, sợ là…." Tỉnh Hào còn chưa nói hết, trên mặt sát ý trở nên dày đặc, lặng yên hướng chỗ

khe hở mà bay vút đi.

Đường Thiên sững sờ. Khi hắn hiểu được, sắc mặt trầm xuống, không chút do dự theo sát Tỉnh Hào.

Nơi những người kia trú quân…

Một tràng thanh âm theo khe hở truyền ra ngoài.

“Ta còn tưởng rằng mấy gia hỏa Quang Minh võ hội có điểm gì đặc biệt hơn người, Trình độ thực quá chênh lệch!”

“Cái tên đầu trọc kia cũng có thể xem là xương cốt cứng cáp.”

“Cho dù xương cốt cứng cỏi thì vẫn bị Cường ca tiêu diệt!”

“Ha ha”

…

Sau khe hở, Tỉnh Hào mục quang hiện lên sát ý

Những lời kia từng chữ một cũng chui vào tai Đường Thiên.

Những thiếu niên ở nơi trú quân không giao tiếp nhiều với hắn. Đường Thiên ngay cả tên bọn họ cũng không nhớ. Hắn chỉ quen biết có duy nhất cái tên đầu trọc Bưu ca bị bản thân tẩn cho một trận. Tuy vậy Bưu ca với hắn quen biết cũng không sâu. Đường Thiên chỉ có ấn tượng với hắn là lần bản thân đánh với Lục Đàn Tí Viên. Đầu trọc cho dù vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn tiến tới chỗ hắn, chuẩn bị nhặt xác giùm hắn.

Điều này với Đường Thiên có chút ngoài ý muốn, cảm thấy cái tên đầu trọc Bưu ca này thật ra cũng rất tốt.

Thế nhưng là

…..

“… Ở đây mặc dù có một chút khổ cực. Nhưng vẫn được hưởng đãi ngộ của Hắc Thiết Võ Giả, gia nhân cũng được chiếu cố. Dù sao ta vốn thiên phú kém, không có tiền đồ. Kiếm một ít giúp đỡ gia đình, không phụ lòng mọi người trong nhà với ta cũng đủ rồi.”

Khuôn mặt thản nhiên mang một tia thỏa mãn hiện lên trong đầu Đường Thiên.

Đường Thiên bàn tay nắm lại thành nắm đấm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hắc Hồn Pháo

Thiếu nữ áo đen thấy thủ hạ kiêu ngạo không khỏi nhíu mày, quát khẽ: “Tất cả im miệng cho ta!”

Thanh âm lạnh lùng, sắc bén như băng lướt qua. Tất cả âm thanh lập tức tắt đi. Mọi người giật mình, câm như hến.

“Chỉ một ngoại doanh thì có gì đắc ý?” Ngữ khí thiếu nữ áo đen uy nghiêm đáng sợ: “Nếu ngay cả ngoại doanh của Quang Minh võ hội cũng không thu thập được thì… hừ…”

Tiếng hừ lạnh cuối cùng giống như búa tạ hung hăng nện vào tâm can mỗi người. Trong lòng bọn họ đều run lên.

“Tỉnh Hào ở phía dưới nơi này.” Một hắc y nhân bên cạnh thiếu nữ áo đen trầm giọng nói: “Nghe nói còn có một tên người mới, thực lực hơi khá. Nhưng không tin về hắn rất ít.”

Nói đến Tỉnh Hào, sắc mặt cả bọn đều trở nên ngưng trọng.

Quang Minh võ hội là địch nhân chủ yếu nhất cả Hắc Hồn. Cao thủ Quang Minh võ hội, bọn hắn rõ như lòng ban tay.

Tỉnh Hào là một trong những cao thủ trẻ tuổi của Quang Minh võ hội trong những năm nay, am hiểu kiếm thuật. Thầy của y là cao thủ nổi danh Tả Dịch Thiên của Quang Minh võ hội. Tỉnh Hào không làm mất mặt thầy của y, tuổi còn trẻ đã trở thành Thanh Đồng võ giả. Hơn nữa, là người ít xuất hiện, rất nội liễm một lòng cầu võ. Thực lực y như thế nào cũng ít ai biết đến.

Thiếu nữ áo đen cũng không ngờ Tỉnh Hào lại ở ngoại doanh Đại Lăng. Cho đến vừa rồi khi thẩm vấn những tên đệ tử ngoại doanh của Quang Minh võ hội mới biết được Tỉnh Hào đang ở đây.

Khi biết được tin tức này, trong lòng thiếu nữ áo đen chấn động vô cùng. Thiếu chút nữa ả đã đưa ra quyết định buông bỏ hành động lần này. Nhưng sau một hồi do dự rất lâu, cảm thấy thực lực bên mình vẫn còn sung mãn nên ả mới tiếp tục xâm nhập.

Vì hành động lần này, ả đã chuẩn bị rất lâu, hao tốn vô số thời gian và tinh lực nên không dễ dàng buông bỏ như thế.

****

“Là Hắc Hồn.” Tỉnh Hào khẽ nói. Thần sắc y lạnh lùng, sát ý dâng trào.

Hắc Hồn là tử địch của Quang Minh võ hội. Sự đấu đá giữa hai bên dường như đã phát sinh khi cả hai được dựng lên.

Trong nội tâm Đường Thiên rùng mình. Hắn nghĩ đến lần ở thành Tinh Phong. Thật sự hắn cảm thấy không ưa đối với Hắc Hồn, hiện tại càng thêm không ưa.

Tỉnh Hào nheo mắt nhìn xuyên khe hở, thấy một đoàn người từ phía xa đang lục lọi về hướng này. Rất nhanh, ánh mắt y đặt lên người thiếu nữ áo đen đeo mặt nạ. Thần sắc lập tức nghiêm túc.

Đường Thiên một bên thấy thần sắc biến hóa của Tỉnh Hào vội thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Phải cẩn thận là Hắc Hồn Mã!” Tỉnh Hào nhắc nhở. Nhưng y chợt nhớ đến Đường Thiên không hiểu rõ đối với Hắc Hồn, bèn nhẹ giọng giải thích: “Hắc Hồn phân chia không giống so với những tổ chức khác, lấy theo tên trong cờ tướng Tốt Pháo Mã Xe Tượng Sĩ Tướng. Số lượng đông nhất, trình độ cũng kém nhất là Hắc Hồn Tốt, trình độ cao thấp

không đồng đều. Pháo thì các võ giả dũng mãnh gan dạ chiếm đa số. Mã chính là thám mã, thông tin nhanh nhất, am hiểu truy tung và công kích cự ly xa. Số lượng Xe không nhiều lắm nhưng đều là cường giả chân chính, đại khai đại hợp. Nếu ngươi gặp chúng thì ngàn vạn lần phải cẩn trọng. Đa số Tượng am hiểu nghiên cứu huyết mạch và cơ quan, số lượng rất ít. Nhưng là loại Hắc Hồn trong chiến đấu am hiểu âm mưu quỷ kế, có rất nhiều thủ đoạn quỷ dị. Gặp phải địch nhân thế này, phải nhớ không cho đối phương có thời gian nói chuyện, lập tức diệt sát. Sĩ tinh thông ám sát tới vô ảnh đi vô tung, rất phiền toái, đa số đều là tinh anh. Tướng là cường giả cao cấp nhất. Một khi ngươi chưa trở thành cường giả cao cấp, gặp bọn chúng, không cần do dự, quay đầu mà chạy."

Đường Thiên chợt nhớ đến vị Ngũ tiên sinh gặp ở thành Tinh Phong kia. Chắc hẳn y chính là Tượng.

Nhưng thực lực Ngũ tiên sinh để lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc.

"Đây là phân loại theo chức nghiệp của bọn chúng, cũng không thể nói lên thực lực. Từng cấp bậc được phân chia trong chức nghiệp của bọn chúng, ngoại trừ Hắc Hồn Tốt, những chức nghiệp khác cũng không nên xem thường. Hắc Hồn cạnh tranh với chúng ta rất kịch liệt. Bọn chúng am hiểu hơn về chiến đấu. Gặp được Hắc Hồn tốt nhất đừng giữ sức." Thần sắc Tỉnh Hào ngưng trọng dặn dò.

Y thật không ngờ lại gặp một đội nhân mã lớn của Hắc Hồn. Có thể thấy được, chắc chắn Hắc Hồn có âm mưu. Nhưng đã đến thì cũng không cần lo lắng nữa. Bản thân Tỉnh Hào không sợ hãi gì. Y chỉ có chút lo lắng cho Đường Thiên.

"Hắc Hồn Mã giao cho ta!" Tỉnh Hào trầm giọng nói: "Ngươi phải cẩn thận với tên hắc y nhân bên cạnh nữ tử đeo mặt nạ. Thực lực tên đó không tầm thường. Rất có thể là Hắc Hồn Pháo, nếu không phải thì chính là kẻ mạnh trong Hắc Hồn Tốt."

"Ừm!" Đường Thiên nhẹ nhàng ứng thanh đáp. Trong mắt hắn sôi trào chiến ý.

Thần sắc Tỉnh Hào ngưng trọng, dựng thẳng trường kiếm, bỗng nhiên buông tay quát nhẹ: “Bắc Miện!”

Phựt!

Bên dưới chuôi kiếm bỗng nhiên lóe lên một tia hào quang rất nhỏ. Hào quang xoay chuyển như dệt tơ. Trong nháy mắt chuôi kiếm biến ảo thành một vương miện tráng lệ chói mắt. Một đoàn lửa u lãnh tuôn ra từ vương miện, chảy dọc theo thân kiếm cho đến khi ngọn lửa u lãnh kia bao phủ mũi kiếm.

Bắc Miện kiếm, Thanh Đồng bí bảo của Bắc Miện tinh tọa.

Vẻ mặt Đường Thiên khiếp sợ nhìn thanh kiếm hoa lệ đến tận cùng trước mặt này. Những ngày nay, Tỉnh Hào đại ca dùng thanh kiếm này luận bàn với hắn. Đường Thiên căn bản không nghĩ đến thanh kiếm này lại là một kiện Thanh Đồng bí bảo.

Hơn nữa, khí tức rất mạnh!

Mạnh đến nổi Đường Thiên cho rằng đây không còn là Thanh Đồng bí bảo nữa. So sánh với Thiên Lô quyền sáo của bản thân thì khí thế vượt trội hoàn toàn.

“Thanh Bắc Miện kiếm này là do lão sư ban tặng, những năm nay chưa hề rời tay.” Tỉnh Hào có chút ngạo nghễ nói.

Y thấy được vẻ mặt trợn mắt há miệng của Đường Thiên cũng hiểu được một phần sự nghi hoặc của Đường Thiên: “Uy danh Khổng Tước Lam trên người Đường huynh đệ năm đó cũng rất lớn. Chỉ do những năm nay, võ hồn của bí bảo thiếu đi sự bồi dưỡng nên mới trở nên yếu đi. Không có ai phù hợp hơn Quang Minh võ hội về việc nghiên cứu bí bảo. Về sau, Đường huynh đệ sẽ có cơ hội tiếp xúc với những vật phẩm về phương diện này. Hy vọng ngươi không bôi xấu danh tiếng Khổng Tước Lam.”

“Ồ!” Đường Thiên nhớ kỹ trong lòng.

Không ngờ cái Quang Minh võ hội lợi hại nhất chính là bí bảo. Đường Thiên có chút bất ngờ.

Thấy bộ dáng Tỉnh Hào như gặp đại địch. Đường Thiên không nói nhiều, kích hoạt bí bảo của mình.

Phựt! Thiên Lô quyền sáo tỏa ra ngọn lửa đỏ rực.

Cộp! Tiểu Mã Phi Ngoa duỗi ra bốn cái móng ngựa nhỏ.

Khổng Tước Lam hiện ra bên ngoài cơ thể. Khổng Tước linh giáp màu lam xậm xinh đẹp cực kỳ.

Chân lực được kích thích cũng trở nên sinh động chưa từng có. Lòng tin của Đường Thiên tăng mạnh.

Chỉ tiếc là sẽ không ổn khi dùng Kiếm Xỉ Hổ trước mặt Tỉnh Hào đại ca…

Ảnh hưởng từ cái chết của Khổng Hữu Lâm lớn hơn dự tính của hắn nhiều lắm. Đường Thiên quyết định trước khi chuyện này trở lại bình thường thì không dùng cơ quan võ giáp. Nếu không nhỡ lộ ra khẳng định Khổng Diệc Ngữ sẽ tìm đến gây phiền toái cho mình.

Nhưng những tiến bộ gần đây cũng làm cho lòng tin của hắn tăng lên gấp đôi, dù không có cơ quan võ giáp cũng không chút sợ hãi.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tỉnh Hào hỏi nhưng không quay lại.

“Được rồi!”

Đối mặt với trận chiến phía trước, Đường Thiên không hề có chút sợ hãi. Chiến ý như ngọn lửa đang cháy, hừng hực thiêu đốt.

“SÁT!”

Không gian vang vọng âm thanh của Tỉnh Hào, tiếp đó thân ảnh lập tức biến mất.

Đường Thiên không thèm nói nhiều, lao sát theo.

Không thể không nói Tỉnh Hào lựa chọn thời cơ vô cùng xảo diệu. Hai người bất ngờ xuất hiện, như hai thanh đao sắc bén đâm vào đội ngũ đối phương, lập tức gây nên một vùng hỗn loạn.

Bắc Miện kiếm trong tay Tỉnh Hào điểm nhẹ. Vài vệt máu xuất hiện giữa không trung. Trên yết hầu mấy tên bỗng hiện ra một đường máu. Bọn chúng trợn trừng hai mắt, lấy tay bụm yết hầu, chỉ kêu lên những tiếng ôi ôi vô nghĩa rồi ầm ầm ngã xuống.

Sự hung hãn của Tỉnh Hào lập tức gây nên một hồi rối loạn.

Không một ai để ý đến Đường Thiên.

Mục tiêu của Đường Thiên chính là nam tử áo đen mà Tỉnh Hào nói có thể là Hắc Hồn Pháo kia.

Khi Đường Thiên áp sát tên nam tử áo đen trong phạm vi năm thước, gã mới giật mình phát hiện. Nhưng khi nhìn ra người tập kích là Đường Thiên thì khóe miệng nhếch lên, nhe răng cười.

Thiết chưởng giơ lên, đẩy ra một đòn đón lấy Đường Thiên.

Ào!

Hai chưởng phát ra chưởng mang đen thui. Một luồng sát ý mãnh liệt lập tức phủ lấy Đường Thiên.

Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng. Một chưởng này của đối phương mạnh phi thường.

Hắn không hề có chút ý niệm né tránh, tung một quyền nghênh đón.

Nam tử áo đen thấy Đường Thiên không thèm né tránh, trong mắt hiện lên vẻ nhạo báng. Nhất là khi gã nhìn thấy những gợn sóng nhỏ xung quanh nắm tay Đường Thiên, gã liền nhận ra quyền này của Đường Thiên là võ kỹ tứ giai, Chấn Đãng Quyền.

Vẻ nhạo báng trong mắt càng đậm. Thật không biết tự lượng sức mình!

Võ kỹ tứ giai cũng dám khiêu chiến với mình, chán sống à? Chưởng pháp của gã chính là Tồi Tâm Chưởng, ngũ giai. Gã đã ngụp lặn trong bộ chưởng pháp này nhiều năm. Cũng nhờ vào bộ chưởng pháp cương mãnh không gì bì kịp này mới khiến gã trúng cử vào Hắc Hồn Pháo, thoát khỏi thân phận Hắc Hồn Tốt.

Hai bên đều không có ý định né tránh. Một quyền một chưởng không hề hoa mỹ mà va chạm vào nhau.

Vẻ mặt nam tử áo đen đột nhiên cứng ngắc.

Chấn động của một quyền này không vượt ra khỏi dự liệu của gã. Nhưng ngay sau đó, chân lực đối phương không dấu vết mà âm thầm bạo liệt phóng đến.

Không ổn!

Thiên Long kình!

Gã còn chưa kịp phản ứng thì một luồng khí kình sắc bén đã trực tiếp công phá phòng tuyến chân lực đang buông lỏng rồi chui vào cơ thể của gã.

Gã không tự chủ kêu lên một tiếng khó chịu. Chân liên tục lùi mấy bước mới miễn cưỡng triệt tiêu luồng kình lực này.

Trong lòng gã hoảng sợ. Tam trọng kình, chân lực tên này không ngờ ẩn chứa tam trọng kình.

Rõ ràng thực lực tứ giai lại khiến gã suýt nữa trúng chiêu.

Gã trì hoãn chưa được bao lâu, một tiếng thét như sấm rền đột ngột vang lên trong tai gã. Một thân hình u lam hung hãn mang theo vô số tàn ảnh lam xậm lao đến. Một quyền được bao phủ bởi vô số sóng chấn động nhanh chóng phóng to trước mắt gã.

Kinh nghiệm chiến đấu của nam tử áo đen cực kỳ phong phú, gã biết rõ lúc này không được phép có chút do dự nào. Thân hình cấp tốc lui lại, đồng thời chân phải như rắn độc thè lưỡi, vô thanh vô tức bắn ra.

Một vầng ánh sáng đen bao lấy chân gã, tựa như một ngọn mâu màu đen lặng lẽ tiến thẳng đến Đường Thiên.

Nhưng tiếp theo, Đường Thiên phản ứng nhanh lẹ, quỷ mỵ hư vô. Chân phải đột nhiên đạp một cái, hai chân co lại trên không. Cả người hóa thành một khối hướng đến ngực nam tử áo đen mà đánh.

Phản ứng quá nhanh này khiến nam tử áo đen sinh ra một loại cảm giác là Đường Thiên từ sớm đã dự định được đòn công kích của gã.

Trong lòng gã hoảng sợ vạn phần!

Gã lần đầu tiên trong chiến đấu bị ép như thế. Đường Thiên hóa thành một khối kia tựa như một hòn đá cực lớn được phóng ra từ máy bắn đá, kèm theo đó là tiếng rít trầm thấp ập đến trước mặt.

Nam tử áo đen định đẩy ngang song chưởng, ngăn cản công kích của Đường Thiên.

Nếu hai chưởng này ấn lên người đối phương, dù bản thân sẽ nhận phải trùng kích của đối phương, nhận một tổn thương nhỏ. Nhưng đối phương chắc chắn bị thương rất nặng.

Mắt thấy khoảng cách của hai bên ngày càng ngắn, hai chưởng kèm theo khói đen đúa xuất hiện, gào thét mà lao đến cơ thể Đường Thiên.

Thân thể Đường Thiên vốn co thành một khối đột nhiên dang rộng. Mũi chân điểm xuống mặt đất, bộp, bay lên trời, đã lướt qua phía trên đầu của nam tử áo đen.

Nam tử áo đen sững sờ. Gã không hiểu Đường Thiên đang muốn làm gì. Bỗng nhiên, khóe mắt liếc qua thấy được ba điểm hào quang đang lao thẳng tới. Gã lập tức giật mình, sắc mặt biến hóa.

Không ổn!

Thủ Nguyệt Đao!

Tất cả động tác trước đó của tên này đều là ngụy trang…

Phốc phốc phốc!

Ba luồng ánh sáng hình trăng lưỡi liềm chui vào bên trong làn khói đen dưới các góc độ khác nhau.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Tái Hiện

Thủ Nguyệt Đao sắc bén chém vào trong hắc khí của Tôi Tâm Chưởng.

Tứ giai chân lực của Đường Thiên bất kể độ tinh thuần hay cường độ được nâng lên cũng không thể vượt qua thực lực của hắc y nam tử. Nhưng Thủ Nguyệt Đao có sự sắc bén, hơn nữa được Hạc Thân Kình cường hóa, uy lực tăng lên một tầng.

Nếu như không có Hạc Thân Kình, Đường Thiên quả thực không đủ thực lực. Ở trong hệ thống vũ kỹ hiện nay, cấp bậc được phân ra rõ ràng đến mức uy nghiêm một cách đáng sợ. Vượt cấp khiêu chiến phải có những lợi thế nhất định. Và sự thật hiện nay là Đường Thiên có những lợi thế này.

Hạc Thân Kình là truyền thừa từ xa xưa của Hạc phái. Vào lúc này, uy lực của nó đã được thể hiện.

Hắc y nam tử chỉ cảm thấy song chưởng của mình như bị dao cắt. Từng cơn đau nhức truyền đến làm hắn suýt nữa thất thanh kêu đau. Hắn kinh nghiệm phong phú, biết lúc này tuyệt đối không được tức giận. Nếu không, đối phương tiếp tục ra sát chiêu sẽ trực tiếp lấy cái mạng nhỏ của hắn

Kêu lên một tiếng đau đớn. Tuy nhiên từ sau lưng hắn, mấy đạo thân ảnh hướng Đường Thiên đánh tới.

Hắn cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm. Thế nhưng nhận ra biến hóa cảm xúc của mình, hắn không khỏi có chút xấu hổ. Chính mình lại bị một tiểu

tử tứ giai áp chế tới mức thế này. Nếu không phải tự mình trải nghiệm, hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Ba ba ba!

Mấy đạo thân ảnh bay tứ tung. Nhưng tên Hắc Hồn Tốt kia căn bản không phải đối thủ của thiếu niên hung hãn. Nhưng lúc này một hắc y nam tử nắm lại cơ hội thở dốc. Thực lực khôi phục, ánh mắt của hắn lần nữa trở nên bình tĩnh

Trong ánh mắt hắc y nam tử tuyệt không còn một chút ý khinh thường. Sắc mặt hắn ngưng trọng, đánh giá lại u lam thiếu niên trước mắt.

Hắn có nghe nói qua Thiên Long Kình. Tâm pháp tứ giải có thể tạo ra hiệu quả bạo liệt không nhiều lắm. Mà Thiên Long Kình tiếng tăm lừng lẫy vì là một trong số đó. Bất qua tu luyện Thiên Long Kình rất gian nan và khó khăn. Càng luyện lên cao giai, lĩnh ngộ độ khó càng lớn. Không nghĩ tới thiếu niên vô danh này lại ở giai cũng đã lĩnh ngộ ra Thiên Long Kình.

Còn có cái loại kình khí cổ quái không biết tên kia!

Từ khi nào Quang Minh Võ Hội lại xuất hiện một người lợi hại như vậy.

Ưu thế về chân lực của hắc y nam tử lập tức giảm mạnh, trải nghiệm vừa qua của hắn quả thật thay đổi quá nhanh. Tuy nhiên kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú, liền nghĩ ra một biện pháp. Thiếu niên này chân lực cổ quái nhưng chỉ là tứ giai. Độ lớn đan điền cũng chỉ như những tứ giai bình thường khác, không thể nào thay đổi. So với đan điền khi ngũ giai nhỏ hơn nhiều lắm.

Đánh lâu dài, tiêu hao sức lực!

Trong nháy mắt, hắc y nam tử tìm được cách đột phá. Hắn không tin thiếu niên này thể cùng hắn chiến đấu tiêu hao.

“Đại Dư, Nhị Trụ, Tiểu Lô”

Hắn vận sức hét to. Ba đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn. Hắc y nam tử trong lòng cảm thấy yên tâm. Ba người này đều là bạn của hắn, đều là Hắc Hồn Tốt. Nhưng không phải Hắc Thiết Tốt bình thường mà là Thanh Đồng Tốt tinh nhuệ. Thực lực mỗi người bọn họ là cao đoạn tứ giai. Vượt xa so với sơ đoạn như tên kia. Vì lần hành động này, hắn mời ba người này hỗ trợ. Có ba người tương trợ, hắn thêm phần tin tưởng.

“Tiểu Hỏa chậm đôn”

Đấy là ám hiệu của bọn hắn. Ý nghĩa là tiêu hao thực lực đối phương là chính.

Ba người kia lập tức ngầm hiểu.

Đường Thiên thấy trước mặt có bốn người, trên mặt không có nửa điểm sợ hãi. Thường ngày đánh nhau với lũ đồng nhân biến thái, hình thù kì quặc thì nhân loại dù có quái thai cỡ nào, xuất hiện hiện trước mặt Đường Thiên thì hắn cũng chả ấn tướng gì (Bản thân nó là đệ nhất quái thai rồi)

Đường Thiên duỗi cánh tay, hít sâu một hơi

Đầu bóng loáng… Ta báo thù cho ngươi… Ngươi yên nghỉ đi.

Đường Thiên trở nên trầm tĩnh, ổn định lại. Toàn thân Đường Thiên tỏa ra chiến ý, triển khai quyền thế, khí thế như bài sơn đào hải đánh về phía bốn người kia.

Bốn người hắc y nam tử sắc mặt biến hóa. Thiếu niên trước mắt mình cứ như hóa thành một người khác. Sự trầm tĩnh không tương xứng với tuổi tác của hắn. Đồng thời một cỗ chiến ý như ngọn lửa bùng lên.

Bốn người ăn ý, bắt đầu chạy xung quanh Đường Thiên tìm cơ hội ra tay. Sắc mặt mỗi người đều vô cùng tập trung.

Tin tình có có sai sót!

Thiếu niên này tuyệt đối không phải hạng vô danh. Càng không phải loại tân binh bị lưu đày không có tiền đồ. Nhất định là tân binh có tiềm lực vô cùng mà Quang Minh Võ Hội âm thầm giấu đi.

Lượt đầu tấn công là Đại Dư. Hắn sử dụng vũ khí là đoản côn. Rút ra đoản côn, một tiếng "Ông!" khẽ vang lên. Ba khúc côn thanh sắc giống như ba con Thanh Giao* gào thét tiến về hướng Đường Thiên.Đại Dư tu luyện [Thanh Mộc Giao Côn], Mộc hệ tứ giai vũ kỹ, biến hóa vô cùng.

Giao: Một loại rắn nước, Việt Nam mình thì là chỉ cá sấu.

Nhị Trụ sử dụng là Nguyệt Nha San. Hắn thân hình khôi ngô, sức lực mạnh vô cùng. Nguyệt Nha San hơn hai trăm cân mà hắn cầm trong tay nhẹ như không. Không chút chần chừ, thân thể người hắn dữ dội xông lên, quát lên một tiếng, thúc dục toàn chân lực, không hề có bất kỳ hoa chiêu nào. Toàn thân Nguyệt Nha San bao phủ một lớp màu vàng đất, hào quang tại mũi sáng lên hắn. Cho dù là thiên quân vạn mã cũng khó mà ngăn cản. Nhị Trụ tu luyện là [Thổ Tăng Bát Sạn], Thổ hệ tứ giai vũ kỹ. Chiêu thức đại khai đại hợp*, giản dị tự nhiên, lấy cường phá xảo**

*: ý là thu phát tùy ý

**: Lấy sức mạnh đánh bại tất cả.

Tiểu Lộ tu luyện ám khí. Hai tay khẽ vung liễn phóng ra ba ngọn phi đao. Mũi chân hắn điểm nhẹ bay lên trời. Giữa không trung song chưởng phóng ra. Sáu ngọn phi đao bao phủ bởi kim sắc quang mang, bay tới các vị trí yếu hại trên người Đường Thiên. Đó là Kim hệ tứ giai vũ kỹ [Kim Liễu Tương].

Ba người phối hợp ăn ý, vũ kỹ có cương có nhu. Tam hệ Chân lực thuộc tính không giống nhau. Ở một bên còn có Hắc y nam tử đang đứng nhìn. Chỉ trong nháy mắt, Đường Thiên liền lâm vào trong nguy hiểm.

Đường Thiên trong lòng một mảnh trống không. Mắt hắn tỏa ra một tia hàn quang, dưới chân phát lực mạnh.

Tiểu Mã Phi Ngoa được sử dụng, chạy gấp khúc. Ngay sau đó, thân ảnh Đường Thiên như biến mất tại chỗ.

Bỗng nhiên, thân ảnh Đường Thiên như từ hư vô xuất hiện trước Nguyệt Nha San của Nhị Trụ.

Mọi người đều ngạc nhiên mở to con mắt.

Ai cũng không ngờ Đường Thiên lại đặt mục tiêu tấn công đầu tiên là Nhị Trụ! Những người còn lại chợt mừng rỡ. Nếu bàn về thật lực thì ba người gần như ngang bằng nhau, chỉ là mỗi người lại có phong cách của riêng mình. Thế nhưng nếu luận năng lực lấy cứng chọi cứng, Nhị Trụ có sức mạnh, lại chủ tu [Thổ Tăng Bát Sạn] dĩ nhiên đứng đầu. Ngay cả Hắc y nam tử cũng không có lòng tin có thể chọi cứng với Nhị Trụ.

Người này muốn chết!

Tỉnh Hào nhíu mày, thực lực Hắc y nữ tử hắn không để vào mắt. Nhưng khinh công nàng lại vô cùng tốt. Tỉnh Hào khinh công cũng không tệ, nhưng cũng chỉ kém hơn nàng một chút. Chủ yếu là hắc y nữ tử thập phần giảo hoạt, căn bản là không trực tiếp đối kháng với hắn. Tỉnh Hào không có biện pháp nào để trị được nàng.

Quả nhiên không hổ là Thanh Đồng Mã a!

Hắc y nữ tử là điển hình cho phong cách của Hắc Hồn Mã. Khinh công xuất sắc, chủ tu cung thuật. Đối phó địch nhân, bốn phía liên tục tuần tra, gặp phải địch nhân thì giở trò lấy cung bắn lén, giống như lũ ruồi bọ đáng ghét đuổi mãi không đi. Hắc y nữ tử cung thuật không tệ.

Vũ kỹ là Mộc hệ tứ giai [Xạ Liễu]. Xa pháp tinh chuẩn biến hóa. Nhưng đối với Tỉnh Hào, những điều đó hoàn toàn không coi ra cái gì. Tỉnh Hào thấy vậy, liền chuyển mục tiêu sang những Hắc Hồn Tốt còn lại.

Những Hắc Hồn Tốt kia thực lực cũng chỉ mới tứ giai, tự nhiên không phải đối thủ của hắn. Chỉ qua mấy phút liền đều bị đánh gục. Tỉnh Hào nhìn thoáng qua Đường Thiên, trùng hợp nhìn thấy cảnh Đường Thiên đánh trực diện đánh về hướng Nguyệt Nha San của tên tráng hán. Những tên kia nét mặt vui mừng, còn Tỉnh Hào trong lòng cười lạnh

Ở chung với Đường Thiên nhiều ngày như vậy. Đường Thiên biến thái chỗ nào không ai rõ ràng hơn hắn (Biên: Nghe 2 câu này hiểu lầm :cuoichet:).

Hắn bỏ qua ý tưởng ra tay giúp đỡ Đường Thiên. Lấy thực lực Đường Thiên dù không thể thủ thắng thì kiên trì một khoảng thời gian cũng không vấn đề gì.

Tỉnh Hào ánh mắt đặt ở trên người hắc y nữ tử. Khi thấy vị trí hắc y nữ tử đang đứng, trong lòng hắn nảy ra một suy nghĩ. Vị trí hắc y nữ tử đang đứng hơi hướng về phía bên trong, nếu như mình chặn cái đường mòn kia lại thì ….

Tỉnh Hảo đối với địa phương này rõ như lòng bàn tay. Đường mòn phía sau hắc y nữ tử là thông đạo duy nhất vào nơi này.

Chỉ cần hắn ở nơi đường mòn đó chặn lại, tương đương với việc cắt đứt đường lui của hắc y nữ tử.

Khi đó, ngoài trừ chui xuống lòng đất, hắc y nữ tử không còn đường chạy.

Bắt rùa trong hũ.

Tỉnh Hào hơi nheo mắt lại.

Trước mặt Đường Thiên bây giờ là một mũi nhọn chói mắt sáng lên màu vàng đất có thể làm người khác khiếp đảm. Thế nhưng hắn lại không có nửa điểm sợ hãi, con mắt đầy vẻ trầm tĩnh. Một ngọn lửa lay động, lực lượng toàn cơ thể tăng vọt, giống như trăm sông đổ về tụ tập thành một đoàn bao phủ lấy găng tay Thiên Lô.

Một quyền màu huyết xích*. Tựa như Lưu Tinh xẹt qua, cùng mũi nhọn màu vàng đất của Nguyệt Nha San va chạm cực mạnh.

*: màu đỏ đậm như máu

**: Sao băng

Oanh!

Lực lượng cơ thể cùng chân lực va chạm vào nhau.

Nhị Trụ biến sắc. Mũi nhọn của Nguyện Nha San như sắp bị nứt vỡ. Tay hắn cầm ở đằng chuôi cảm thấy một cỗ sức mãnh truyền đến, suýt nữa đánh rơi Nguyệt Nha San. Thân thể vững chắc như cột nhà lại phải lùi lại lại mấy bước, hai tay đau nhức.

Càng làm hắn cảm thấy sợ hãi là chân lực xâm nhập vào cơ thể hắn vô cùng cổ quái và khó chơi, khiến hắn suýt nữa hộc máu.

Nhị Trụ lộ ra vẻ hoảng sợ

Nhưng người khác bị kết quả trước mặt chấn nhiệp, nói không ra lời. Bọn họ hầu như không dám tin vào hai mắt của mình.

Nhị Trụ ….lại bị đánh bại ở phương diện sức mạnh.

Hắc y nam tử kia vẻ hoảng sợ cũng đọng lại trên mặt. Hắn giờ đã trở thành Hắc Hồn Pháo. Dù chỉ là cấp Hắc Thiết nhưng ở xung quanh hắn, có thể dựa vào sức mạnh thuần túy có thể chống lại Nhị Trụ, hắn chưa bao giờ thấy qua.

Tên này… Quái thai…

Đường Thiên không hề do dự. Một quyền này đã hoàn toàn kích phát ra chiến ý của hắn. Sức mạnh của đối phương so với tên quái vật A Mạc Lý có kém một chút, nhưng kỹ xảo phát lực lại hơn xa A Mạc Lý. Nhưng đối kháng sức mạnh thuần túy thế này dễ khiến cho con người ta huyết mạch sôi sục.

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, Tiểu Mã Phi Ngoa đạp lên mặt đất, phóng tới!

Thân thể như mũi tên, lao thẳng tới Nhị Trụ!

Hắc y nam tử như mới tỉnh lại từ trong mộng. Một cái lắc mình, một chiêu Tồi Tâm Chưởng không một tiếng động đánh tới bên sườn Đường Thiên

Mấy người khác cũng phục hồi tinh thần, cuống cuồng ra chiêu cùng lúc.Muốn giúp Nhị Trụ tranh thủ thời gian.

Đường Thiên cảm giác nguy hiểm. Cúi người một cái, hai chân như lưỡi dao sắc bén cắm vào bùn đất tới ngang đầu gối.

Binh ở trong trại tân binh đang chú ý tới cuộc chiến của Đường Thiên. Bỗng dưng Binh ngẩn ngơ, này đây là “Siêu viễn cự ly khiêu dược” (Ai dịch được hay thì giúp nhé).

Một trong những động tác tiêu chuẩn của Cơ Quan Võ Giáp chiến thuật, Siêu viễn cự ly khiêu dược!

Ặc, ặc… Đây rõ ràng là động tác của Cơ Quan Võ Giáp chiến thuật…

Binh trợn mắt há hốc mồm.

Ở trong mắt mọi người, thân hình Đường Thiên lún xuống. Cả người giống như bị nện vào trong bùn đất, giống như đứng yên một chỗ. Một trận gió xẹt qua, toàn bộ công kích đều bị hắn đem ra phía sau. (Biên:

Đại loại là 2 thằng mặt đối mặt đánh nhau, mấy thằng kia đánh tới, Đường Thiên không né mà đơn giản là đứng tấn xuống bùn đất. Mấy thằng kia lỡ đà đem hết chiêu xuất hụt ra phía sau nó)

Thân ảnh thiếu niên bay lên trời sát ý ngập tràn. Hào quang vạn trượng!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Khổng Tước Viêm Bình

Người bay vút như một viên đạn chính là Đường Thiên. Trong tai mọi người chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên . Trong cơn gió ấy dường như ngay cả ngọn hỏa diễm kia cũng hơi chập chờn.

Sát khí bốc lên ngùn ngụt , còn thân hình vị thiếu niên kia giữa không trung dường như đang tỏa sáng giống như một vầng mặt trời phát ra những ánh hào quang vạn trượng tỏa sáng khắp bốn phương.

Nhị Trụ ở phía dưới hoảng sợ lùi về phía sau , sắc mặt trở nên tái nhợt. Ánh mắt nhìn bóng dáng trên bầu trời mang đầy vẻ hoảng sợ . Dường như vào thời khắc này tất cả sức mạnh mà hắn dựa vào đó để kiêu ngạo đã biến mất tăm.

Đường Thiên vẫn lơ lửng giữa không trung. Tất cả khí cơ đều tập trung lên người Nhị Trụ ở phía dưới , thu hết tất cả biểu hiện của đối phương vào trong đáy mắt. Trên mặt hắn không hề có vẻ vui mừng , cũng không hề có một chút biến động nào . Dường như lúc này Đường Thiên đã biến thành một kẻ săn người lão luyện vậy.

Sáu chuôi phi đao lướt đi , vẽ lên không trung sáu luồng ánh sáng có quỹ đạo vô cùng quỷ dị , kèm theo đó là tiếng xé gió chói tai , đâm thẳng vào phía sau lưng Đường Thiên . Tiểu Lô thấy Nhị Trụ đang bị rơi vào tình cảnh nguy cấp, đã ra tay viện trợ . Chiêu này của hắn đã dốc toàn lực không hề giữ lại chút nào , chân lực được quán chú vào phi đao khiến thân đao không ngừng phát ra những tia đao mang màu vàng , đồng thời cũng làm quỹ tích phi hành trên không trung của nó cũng tựa như cành liễu cong xuống trước gió .

Sáu đường kim tuyến (DG: tuyến màu vàng) có quỹ đạo quỷ dị giao hòa đan xen vào nhau giữa không trung , vừa quỷ dị lại vừa khó đoán . Không chỉ thế bọn chúng còn có tốc độ nhanh như thiểm điện.

Lúc này không ai để ý tới phía trong góc, nên không biết được rằng cánh cung của cô gái áo đen đã được kéo thành hình trăng rằm. Ánh mắt ẩn trong cái mặt nạ ánh lên vẻ lạnh lẽo , sát ý ngưng thực sắc nhọn như kim châm.

Bên trên dây cung đã kéo căng là một cây trọng tiễn bằng đồng thau lớn đến mức dị thường!

Mũi trọng tiễn bằng đồng thau này khác hẳn với mũi tên đồng thau mà nàng bắn lúc trước . Thân mũi tên này phải lớn bằng ngón cái , phần lông phía đuôi mũi tên cũng không phải là hai phiến mà là ba , đầu mũi tên u lãnh (âm u lạnh lẽo), phát ra những ánh hào quang óng ánh khiếp người.

Cơ trí nàng quả nhiên hơn người , lúc vừa rồi dây dưa với Tỉnh Hào ,không ngờ đó là nàng vẫn còn ẩn dấu mà không phát. Đến ngay cả Tỉnh Hào cũng không hề ngờ rằng , thanh cung trên tay nàng cũng không phải vật bình thường.

Đó chính là Thanh Đồng bí bảo của Chòm sao Thiên Tiễn , có tên là Thanh Cung !

Cây cung này có ba loại mũi tên hoàn toàn khác nhau và cây trọng tiễn đồng thau này chính là một trong số đó. Những mũi tên đồng thau bình thường không thể thể hiện được uy lực chính thức của Thanh Cung, chỉ có ba mũi tên được đặc biệt trang bị cho nó mới có thể đem uy lực chân chính của bí bảo này phát huy một cách triệt để.

Chân lực được rót vào trong cây trọng tiễn đồng thau , lập tức trên mũi tên xuất hiện những ánh quang mang mảnh như sợi tơ quấn vào nhau di động dọc theo thân tên từ phần đuôi đến phần đầu mũi tên với tốc độ nhanh như thiểm điện

Khi quang mang thanh sắc tiến tới đầu mũi tên , chỉ nghe thấy hai tiếng boong boong! Tiếp đó là hai ngọn tiễn nhận màu thanh bích bỗng bắn ra từ đầu mũi tên , đồng thời hình dáng bẹt của đầu mũi tên lập tức biến thành hình tứ giác.

Ngón tay tinh tế trắng như tuyết khẽ buông dây cung ra !

KENG!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Tỉnh Hào bị phương thức công kích đầy khí thế của Đường Thiên làm cho hơi thất thần trong giây lát . Mặc dù khi luận bàn , Đường Thiên cũng đã khiến cho hắn thấy rất nhiều bất ngờ . Nhưng đến khi chiến đấu chân chính , biểu hiện Đường Thiên lại một lần nữa phá vỡ toàn bộ nhận thức của hắn .

Người này. . .

Bỗng nhiên, có một luồng sát cơ cực mãnh liệt xuất hiện làm trái tim trong lồng ngực hắn đập mạnh.

Đồng thời sắc mặt Tỉnh Hào cũng biến đổi . Không ngờ hắn lại quên mất vị Hắc Hồn - Mã kia!

Đáng chết!

Khóe mắt hắn khẽ đảo , lập tức liền thoáng nhìn thấy một đạo tiễn quang u lục (xanh lá cây , xanh tối) bất chợt xuất hiện rồi biến mất trong không khí. Mục tiêu của nó rõ ràng là Đường Thiên.

Vào thời khắc này , Tỉnh Hào bất chấp tất cả , không chút do dự, miệng vội vàng hét lên : "Bắc miện !"

Lập tức hào quang trên chuôi kiếm hình vương miện tăng vọt. Đồng thời Tỉnh Hào dùng Bắc Miện Chi Kiếm, đâm ra một kiếm!

Chỉ thấy một luồng kiếm quang màu trắng sáng chói mắt rời kiếm chui ra , rồi sau đó lập tức biến mất.

Đông!

Kiếm quang màu trắng và mũi tên màu xanh biếc vừa vặn va chạm vào nhau.

Chỉ nghe thấy như có một tiếng trống nặng nề đập thẳng vào đáy lòng của mọi người khiến khí huyết của mọi người không khỏi nhộn nhạo . Còn cô gái áo đen lại kêu lên một tiếng buồn bực , bởi một kiếm này Tỉnh Hào cũng dùng toàn lực để ứng phó cho nên đương nhiên là nàng không chiếm được tiện nghi rồi . Nhưng mà. . . đột nhiên trong mắt nàng ánh lên một ánh hào quang.

Tỉnh Hào thở ra một hơi buông lỏng , nếu chẳng may Đường Thiên gặp phải điều gì ngoài ý muốn, thì e rằng mình có hối cũng chẳng kịp nữa rồi . Nhưng đúng lúc này, từ bên trong ánh hào quang tỏa ra từ vụ va chạm giữa mũi tên và kiếm quang bỗng có hai mảnh quang nhận màu xanh cực nhỏ đột nhiên bắn ra , rõ ràng đó chính là hai thanh tiễn nhận được hình thành từ chân lực.

Hai đạo tiễn nhận cực nhỏ ở lên không trung bỗng biến thành hai mũi tên ánh sáng cực nhỏ, bỗng nhiên gia tốc. Rồi sau đó âm thầm xen lẫn vào sáu ngọn phi đao kim sắc !

Lúc này Đường Thiên vẫn lơ lửng giữa không trung , e rằng có tránh cũng khó có thể thoát!

Sắc mặt Tỉnh Hào đại biến một lần nữa , quả thật hắn không ngờ rằng đối phương lại âm hiểm và xảo trá như vậy.

Đường Thiên nguy hiểm rồi!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Đường Thiên chỉ cảm thấy có một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm vẫn luôn tập trung vào hắn, cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt khiến lông tóc toàn thân hắn dựng đứng. Khi sau lưng truyền tới âm thanh bùng nổ , trong lòng hắn đã hơi buông lỏng, cho rằng nguy cơ đã giải trừ. Vậy mà không ngờ ngay sau đó lại đột nhiên xuất hiện một tia sát cơ tuy yếu ớt nhưng đầy lạnh lẽo.

Đường Thiên giật mình một cái.

Tỉnh Hào đại ca có thực lực như thế nào, hắn chính là người biết rõ nhất . Vậy mà ngay cả Tỉnh Hào đại ca cũng không thể ngăn cản được . . .

Trong khi hắn vẫn còn đang ở giữa không trung cho nên không thể mượn lực được .

Bọ ngựa bắt ve , hay đâu chim sẽ đứng sau rình mình. . .

Vốn cứ tưởng một kích này đã nắm chắc , nhưng ai ngờ lại bị đối phương bắt được sơ hở. Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng chán nản nhưng lúc này trong đầu Đường Thiên lại không hề có một chút tạp niệm nào. Mặc dù luồng sát ý này vô cùng yếu ớt nhưng Đường Thiên lại không dám nơi là . Bởi trực giác đã báo cho hắn biết chính tia sát ý thoạt nhìn vô cùng yếu ớt này có ẩn chứa nguy hiểm mang tính trí mạng đấy.

Phải làm gì bây giờ?

Đường Thiên vắt óc suy nghĩ. DƯới kích thích của mối nguy hiểm vô cùng mãnh liệt này , Bạch Ngân Võ Hồn trong cơ thể hắn dường như cũng phát hiện ra nguy cơ. Bỗng trở nên sinh động một cách dị thường.

Bỗng nhiên, dường như có một luồng ý niệm mơ hồ nào đó liên kết hắn với Bạch Ngân Võ Hồn .

Hả. . . Đây là ... ?

Đôi mắt của Đường Thiên bỗng nhiên trợn tròn , trên mặt hiện lên vẻ vui mừng không thể kiềm chế được . Đây là. . .

Vào giờ phút này hỏa diễm trên Bạch Ngân Võ Hồn bỗng tăng vọt,đồng thời cái ý niệm mơ hồ kia cũng dần trở nên rõ ràng .

Chỉ thấy bề mặt tinh xảo của linh giáp Khổng Tước Lam trên người Đường Thiên bỗng nhiên nổi lên những cơn gợn sóng giống như cơn sóng ánh sáng vậy . Một tia lửa màu xanh đột nhiên được hình thành từ phía dưới linh giáp . Sau đó là một luồng khí tức cường đại đang dần hình thành với tốc độ kinh người!

Ngọn lửa màu xanh lẳng lặng thiêu đốt ở sau lưng linh giáp trên người Đường Thiên . Sau đó chầm chậm bong ra, lẳng lặng phiêu phù giữa không trung.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt đều há to mồm, mắt trợn trừng .

Đường Thiên bay đi với tốc độ nhanh như thiểm điện . Còn linh giáp màu u lam trên người lại liên tục bong ra từng mảng khiến cho người ta có cảm giác vô cùng chậm chạp. Cảnh tượng mang đầy vẻ mâu thuẫn này vẫn cứ liên tục diễn ra trước mắt mọi người.

Chẳng biết lúc nào, có một con Khổng Tước mầu xanh da trời đã leo lên bả vai Đường Thiên . Chỉ thấy nó hơi quay đầu , đôi mắt lạnh như băng đầy cảm giác đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh. Trên trán nó có một mảng lông vũ đỏ tươi mượt mà nhìn vô cùng xinh đẹp và chói mắt.

Còn những ngọn lửa màu lam mà Khổng Tước Linh tách ra đang phiêu phù giữa không trung cũng trở nên cường thịnh. Đột nhiên , có một chùm sáng mầu u lam bứt ra từ một mảnh linh giáp , rồi sau đó lại liên thông với một mảnh linh giáp khác . Chỉ trong nháy mắt có vô số chùm sáng xuất hiện rồi đan vào với nhau tạo thành một màn sáng mầu u lam , còn bên trên màn sáng ấy là vô số điểm sáng mầu xanh , thoạt nhìn giống như một con khổng tước đang xòe đuôi vậy!

Khổng Tước Viêm Bình!

Chẳng biết tại sao, cái từ này đột nhiên xuất hiện từ bên trong nội tâm Đường Thiên .

Cảnh tượng này gần như khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hít thở không thông , trong lòng khiếp sợ.

"Nông tiền bối. . ." Tỉnh Hào nghẹn ngào thì thầm. Hắn thất thần nhìn màn sáng u lam và con Khổng Tước màu xanh da trời có đôi mắt đầy kiêu ngạo đang đậu trên bả vai Đường Thiên . Đột nhiên, hắn nhớ đến những miêu tả về Khổng Tước Lam . Nghe nói, vào thời điểm khi mà Nông tiền bối vừa mới đạt được nó , Khổng Tước Lam mới chỉ là một kiện Thanh Đồng bí bảo hết sức bình thường . Nhưng sau đó Nông tiền bối đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới giúp nó lột xác trở thành một trong những Thanh Đồng bí bảo cường đại nhất.

Trước khi chết , Nông tiền bối đã đưa Võ Hồn vào trong bí bảo. Đó chính là Khổng Tước. . .

Chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy đôi mắt trong trẻo nhưng đầy kiêu ngạo và lạnh lùng của Khổng Tước, Tỉnh Hào giật mình như nhìn thấy vị lão giả tuy khô gầy đến còng xuống nhưng ánh mắt lại luôn cao ngạo .

Uy danh của Hỏa Liêm Quỷ Trảo năm đó khiến nhiều người nghe tên mà sợ mất mật. . .

Khi đó danh từ này nhất định dùng để chỉ sự kiêu ngạo của Khổng Tước , cũng giống như bây giờ vậy . . .

Tinh thần của Tỉnh Hào hơi hoảng hốt.

Còn trong mắt của cô gái áo đen lóe lên vẻ vô cùng kinh ngạc. Nàng nhìn chằm chằm vào con Khổng Tước có đôi mắt băng lãnh mà kiêu ngạo trên vai Đường Thiên , trên miệng mơ hồ nói như đang nói mơ vậy.

Đó là. . . Khổng Tước Lam!

Một danh từ vô cùng xinh đẹp nhưng lại có liên hệ với một thứ hung tàn ngoan lệ đến cực điểm , đó là Quỷ Trảo!

Chẳng phải tên đó đã chết rồi sao ? Chẳng lẽ thiếu niên này, chính là người kế thừa y bát của Quỷ Trảo. . . Vì sao mình lại không hề biết chút gì về chuyện này. . .

Cô gái áo đen cảm thấy tay chân lạnh buốt.

Phốc phốc phốc!

Mấy tiếng vang nhẹ nhàng vang lên , chỉ thấy sáu đạo kim quang và hai ngọn tên nhỏ mầu xanh biếc, đồng thời đâm trúng Khổng Tước Viêm Bình .

Khổng Tước Viêm Bình vừa đỡ đòn xong lập tức một lần nữa chui vào sau lưng Đường Thiên. Còn Đường Thiên lại kêu lên một tiếng buồn bực , sau đó thân hình hắn lại nhanh thêm vài phần . Rốt cuộc Khổng Tước Viêm Bình vẫn không thể nào ngăn cản toàn bộ tám đạo kình khí . Tuy trong tình huống nguy cấp Khổng Tước Lam đã tự động hộ chủ , nhưng do lúc hàng ngày Đường Thiên bồi dưỡng không đủ . Cho nên lúc này thực lực của nó so với lúc toàn thịnh vẫn còn tương đối xa xôi.

Còn ba cỗ kình khí còn sót lại chui vào trong cơ thể Đường Thiên. Trong đó có một cỗ có tính chất sắc bén đó chính là phi đao, còn hai kình khí còn lại thì mang theo khí tức âm lãnh và quỷ dị. Khí kình của phi đao nhanh chóng bị Đường Thiên dùng Hạc Thân hóa giải. Nhưng còn hai sợi kình khí âm lãnh và quỷ dị kia thì ngay cả Hạc Thân cũng không thể nào hóa giải được.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên gặp phải kình khí mà Hạc Thân không thể nào đánh tan được khiến kinh mạch của hắn bị thương nhẹ. Điều này làm trong lòng hắn cảm thấy rất kinh ngạc. Thần sắc Khổng Tước đang đậu trên vai ảm đạm hắn, sau đó lập tức chui vào trong linh giáp. Hiển nhiên để ngăn cản được một kích này nó cũng phải tiêu hao không ít lực lượng rồi.

Đường Thiên không hề chần chừ lập tức mượn lực lượng, tốc độ không những không giảm mà còn tăng lên giống như như một viên đạn pháo bay ra khỏi nòng hướng về phía Nhị Trụ đánh tới.

"Thiên Lô!"

Tiếng gào thét vang lên như tiếng sấm gầm , vừa rồi bị lâm vào cảnh suýt chết đã hoàn toàn chọc giận Đường Thiên.

Lập tức hỏa diễm trên Thiên Lô quyền sáo dùng tốc độ lấy mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng biến sang mầu xanh nhạt , đồng thời khí tức đáng sợ lạnh thấu xương ầm ầm tăng lên.

Nhị Trụ đang đứng phía dưới cũng đã vào thế phòng ngự toàn phần. Chân lực Thổ Hệ tứ giai đang điên cuồng truyền vào Nguyệt Nha San, mặc kệ máu tươi đang trào lên khóe miệng . Bởi hắn biết rằng lúc này mà không dốc sức liều mạng thì chỉ còn con đường chết ! Vẻ sợ hãi trên mặt hắn đã biến mất mà thay vào đó là biểu hiện liều mạng ngọc đá cùng nát , ra đòn trước khi chết .

"Sát!" Nhị Trụ trợn tròn hai mắt , toàn bộ Nguyệt Nha San đều bị bao trùm trong hào quang màu đất, đột nhiên xúc lên trời !

Đường Thiên giống như một lão ưng săn mồi, từ trên cao nhìn xuống , mang theo khí thế làm người ta phải hoảng sợ đánh xuống một quyền !

Nắm đấm được bao phủ trong thanh diễm trong suốt mang theo vô số gợn sóng nhỏ khiến những nơi mà nắm đấm đi qua ngay cả không khí cũng vang lên những thanh âm bạo liệt keng keng không dứt .

Màu xanh và màu vàng đất ầm ầm va chạm vào nhau !

Tất cả đều vỡ vụn ra !

Thân hình của Nhị Trụ lại lui lại phía sau một lần nữa , trên mắt mũi miệng của hắn cũng trào ra máu tươi .

Phản công lúc sắp chết của đối phương cũng làm cho Đường Thiên cảm thấy khó tiêu . May mà chân lực hành thổ không phải là đối thủ của Hạc Thân lên nhanh chóng bị hóa giải. Trận chiến đã diễn ra đến mức độ này , khiến tất cả tiềm lực trong người Đường Thiên đều bị kích phát. Chân lực cường đại tự động thúc dục , thân thể bám sát lấy Nhị Trụ không rời giống như giòi trong xương.

Thủ Nguyệt Đao xảo trá âm tàn.

Nhị Trụ miễn cưỡng lắm mới ngăn cản được hai phát, sau đó phía dưới xương sườn bị trúng hai phát, khiến máu chảy đầm đìa.

Trong mắt Đường Thiên lóe lên tia sát ý , áp sát đến gần Nhị Trụ giống như quỷ mị .

Hai chân liên tục đá ra, giống như mưa to gió lớn, hoàn toàn áp chế kẻ đã bị nội thương là Nhị Trụ . Đang khốn khổ chống đỡ thối ảnh đang rơi xuống như mưa , thì đột nhiên bên trong màn thoái ảnh ánh lên một tia hồng sắc rất nhỏ.

Nhị Trụ kinh hãi, dưới tình thế cấp bách, hắn bất chấp tất cả , xòe bàn tay ra ngăn ở trước mặt.

Nhưng lập tức bàn tay bị chùm sáng màu đỏ xuyên thủng.

Chỉ thấy thân hình của Nhị Trụ cứng đờ lại , trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ trợn mắt há hốc mồm . Nhưng trên cổ họng đã có thêm một lỗ hổng lớn cỡ ngón tay.

Bá Vương Nộ Chỉ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Áp Lực

Đến khi thân thể Nhị Trụ ngã xuống đất, mọi người mới hồi phục lại tinh thần.

Hắc y nam tử cùng Đại Dư một trái một phải, xếp thành đội hình tấn công hướng Đường Thiên tiến tới. Tiểu Lô tay cầm phi đao nhưng không có lập tức ném ra mà lại kiên nhẫn chờ đợi cơ hội. Vừa rồi bọn họ tận mắt thấy một màn Đường Thiên đánh chết Nhị Trụ. Trong mắt bọn họ, trận chiến này lúc trước không có một tí nguy hiểm nhưng bây giờ chỉ sơ ý một chút sợ rằng sẽ toàn quân bị diệt.

Hắc y nữ tử rút ra một mũi tên khác. Nhưng mà ả liền nghe thấy Tỉnh Hào hừ lạnh một tiếng, tiến lên vài bước. Vừa vặn chắn giữa Đường Thiên và hắc y nữ tử.

Tỉnh Hào ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đối phương. Một tiễn vừa rồi kỳ thực là do hắn sai lầm. Lúc nãy hắn chỉ nghĩ phong tỏa đường lui của hắc y nữ tử. Thế nhưng hắn lại không ý thức được tuy rằng hắc y nữ tử không phải đối thủ hắn nhưng lại có thể mang tới nguy hiểm trí mạng cho Đường Thiên. Chỉ một sai lầm như vậy cũng đủ khiến Tỉnh Hào vô cùng xấu hổ. Nếu như sai lầm này lặp lại lần thứ hai thì hắn không phải Tỉnh Hào rồi.

Hắc y nữ tử tâm trầm xuống. Tỉnh Hào kiếm thuật cao cường, có thể dễ dàng ngăn cản mũi tên của nàng. Nếu không phải khinh công nàng mạnh hơn Tỉnh Hào một chút, nàng hiện tại đã thua rồi. Còn lại hai mũi tên, chỉ sợ không có cơ hội tuyệt diệu như vừa rồi nữa.

Mà ba người kia….

Nàng trong lòng âm thầm lắc đầu. Với họ nàng không có chút hi vọng.

Truyền nhân của Quỷ Trảo Nông, lại có thể dễ đối phó sao? Hơn nữa vừa rồi Đường Thiên biểu hiện ra sức chiến đâu kinh người, vô cùng cường hãn. Hắc y nữ tử liền cảm thấy không có niềm tin tất thắng.

Nhưng mà ấn tượng mà nàng khắc sâu nhất là phong cách chiến đấu tàn nhẫn hung hãn của Đường Thiên. Phương diện này, ngay cả Tỉnh Hào cũng không thể so sánh cùng.

Thiếu niên này là chiến đấu cuồng nhân điển hình. Là loại người sinh ra để chiến đấu. Chỉ là…Cái tên gia hỏa này, rốt cuộc là từ nơi nào chui ra (từ bụng mẹ nó, hỏi ngu thế ==”!)

Nàng luôn rất tự tin về năng lực tình báo của bản thân. Nhưng nàng chưa từng nghe nói có một nhân vật lợi hại thế này ở Quang Minh Võ Hội.

Hiện tại phiền phức lớn rồi.

Quả nhiên, chiến cuộc phát triển đúng như nàng dự liệu. Ba người vây công và mà lại bị một mình Đường Thiên áp chế.

Đấu pháp hung hãn của Đường Thiên càng được biểu hiện vô cùng thuần thục. Hắn công kích với tần suất nhanh được kinh người. Tốc độ phản ứng càng khiến người khác tán dương. Tuy rằng vũ kỹ không được tính cao giai, nhưng mà sự phối giữa các vũ kỹ đó lại lưu loát tới kinh người. Luôn luôn chính xác, diệu đến cực đỉnh.

Hắc y nữ tử lại càng kinh hồn táng đảm (kinh ngạc đến mức hoảng sợ)

Hắc y nữ tử không biết, không phải chỉ có một mình nàng kinh hồn táng đảm, mà Tỉnh Hào ở một bên áp trận cũng kinh tâm động phách. (đồng nghĩa với kinh hồn táng đảm)

Kiểu này về sau luận bàn cùng tên gia nào này phải thật cẩn thận… Ngàn vạn lần không nên làm hắn nổi điên a….

Đường Thiên đối mặt với vô số côn ảnh cùng chưởng ảnh nhưng lại không có nửa điểm e sợ. Nhưng mà vết thương vừa rồi tuy nhẹ nhưng ảnh hưởng lại không nhỏ. Đường Thiên phát hiện chỉ cần bản thân thôi động chân lực quá mạnh, kinh mạch cảm giác đau đớn như bị đao cắt. Hơn nữa hai người trước mặt thủ thế cẩn thận từng chút một. Lại thêm phi đao xuất quỷ nhập thần khiến Đường Thiên nhất thời khó mà nhất cử phá địch trong thời gian ngắn.

Điều này khiến Đường Thiên có chút tức giận.

Thê thảm trong tay đám thập bát đồng nhân, trong lòng hắn đã đầy oán khí. Đầu trọc chết lại khiến hắn vô cũng đau buồn. Đường thiếu niên vốn không phải là người có tính khí tốt, vậy mà lại tốn mất nửa ngày không có biện pháp đánh bại hai con rùa này, trong lòng vô cùng tức giận

Mới nãy, bản thân còn nói nếu tên đầu trọc trên trời có linh thiêng, Đường Thiên báo thù cho hắn.

Đường Thiên liền quyết định kiên trì. Không phải chơi trò tiêu hao sao? Xem ai tiêu hao ai nào?

Hắn bắt đầu khống chế chân lực tiêu hao, vận dụng càng nhiều lực lượng thân thể. Thân thể cường hãn là nguyên nhân giúp Đường Thiên am hiểu chiến đấu kéo dài. Chân lực thu mà không thả, tiêu hao lập tức giảm mạnh. Mà chân lực đối phương cũng không thể phá vỡ phòng ngự mà đánh vào kinh mạch hắn.

Thế tiến công của Đường Thiên không có nửa điểm chậm lại, thậm chí còn tăng tốc.

Ba ba ba!

Song phương bùng nổ âm thanh từ trầm thấp tới vang dội.

Hắc y nữ tử bỗng nhiên trong mắt sáng ngời. Nàng nhận thấy xem ra Đường Thiên chân lực sắp tiêu hao hết rồi. Nàng vốn thông minh, vừa nghĩ liền minh bạch huyền cơ trong đó. Kích thước tứ giai đan điền so với ngũ giai nhỏ hơn nhiều. Sau một hồi chiến đấu, khuyết điểm thiếu hụt chân lực của Đường Thiên sẽ bộc lộ hoàn toàn ra.

Đây là cơ hội thủ thắng !

Chỉ là…

Nàng lườm sang Tỉnh Hào một cái, thấy Tỉnh Hào vẻ mặt cười nhạt.

Chẳng lẽ cái tên gia hỏa còn sát chiêu? Nàng trong lòng chợt hoảng. Nhưng mà một lát sau, Đường Thiên vẫn không có dùng sát chiêu gì. Nàng càng lúc càng nghi hoặc, nàng không tin Tỉnh Hào nhìn không ra khốn cảnh của Đường Thiên.

Vậy tại sao Tỉnh Hào vẫn bình tĩnh như vậy?

Thời gian không ngừng trôi qua. Nhưng mà sát chiêu hắc y nữ tử luôn cảnh giác chờ đợi vẫn không có xuất hiện.

Khoan, chờ chút!

Hắc y thiếu nữ bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ. Vì sao tên gia hỏa kia đến bây giờ còn chưa thua?

Nàng chăm chú nhìn kỹ. Cục diện trong cuộc chiến làm nàng thất kinh. Tồi Tâm Chưởng của hắc y nam tử cùng côn ảnh của Đại Dư đều quang mang ảm đảm. Nàng thấy coi bộ họ đã nỏ mạnh hết đà. Phi đao Tiểu Lo quang mang cũng nhạt dần, bất kể tần suất xuất thủ hay tốc độ của phi đao đều đồng loạt giảm xuống.

Trái lại Đường Thiên vẫn sinh long hoạt hổ. Thế tiến công của y vẫn giống như cuồng phong bão táp (không bằng Việt Nam :cuoichet:). Từng

quyền đánh lên da thịt phát ra thanh âm, càng khiến người khác run sợ. Qua một khoảng thời gian, Đường Thiên vậy mà lần nữa chiếm thế thượng phong. Hơn nữa hai người không chỉ rơi vào thủ thế mà thậm chí cận kề nguy hiểm.

Làm sao…Làm sao có thể…

Hắc y thiếu nữ ngơ ngác mà nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang vui vẻ chiến đấu kia. Trên mặt y không có nửa điểm mệt mỏi rã rời. Thời gian trôi qua đúng hai mươi phút, hắn làm thế nào mà có thể bảo trì tiết tấu công kích nhanh như vậy.

Hắn không mệt sao?

Tên gia hỏa này không biết mệt à?

Một màn trước mắt hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của nàng. Dù cho Đường Thiên chân lực hùng hậu, tuổi trẻ đã tiến vào ngũ giai, không, cho dù là lục giai cũng không khiến nàng giật mình. Thứ nàng đang chứng kiến là một tên gia hỏa cứng đầu dùng lực lượng cơ thể đánh bại địch nhân hai người cao hơn hắn một giai và một người đồng giai với hắn.

Cái này, cái này đòi hỏi thân thể tới mức nào?

Dã thú đều phải xấu hổ muốn chết á....

Chờ chút!

Hắc y thiếu nữ linh quang chợt lóe trong đầu (Đèn điện trong đầu bật á). Không tự chủ mà hiện lên hai chữ HUYẾT MẠCH!

Chỉ có những huyết mạch cường đại mới có khả năng khiến thân thể con người trở nên mạnh mẽ như vậy.

Ánh mắt nàng nhìn Đường Thiên lập tức phát sinh biến hóa. Không sai, chính mình sao không nghĩ đến sớm hơn chứ? Thân thể biến thái

như vậy, ngoại trừ sở hữu lực lượng huyết mạch thì làm sao có được?

Huyết mạch a!

Ánh mắt nàng lập tức trở nên tham lam vô cùng. Tại hắc hồn, cường hãn huyết mạch so với vài loại trân bảo đáng giá hơn nhiều. Chỉ cần nàng có thể thu thập được loại huyết mạch này thì nàng tin tưởng nàng muốn gì được nấy.

Chỉ là, đối phương thuộc Quang Minh Võ Hội. Phải hảo hảo nghĩ kỹ biện pháp a!

Chiến đấu không có quá nhiều gay cấn. So với đau khổ trong thập bát đồng nhân, đối với Đường Thiên mà nói chiến đấu cường độ này chỉ coi như làm nóng người. Xét trên thực lực, Đường Thiên kỳ thực chỉ mạnh hơn hắc y nam tử một chút. Nhưng thêm vào Đại Dư, Tiểu Lô thì Đường Thiên muốn thủ thắng cũng không dễ dàng.

Đường Thiên bởi vì kinh mạch thụ thương, bất đắc dĩ mới vào chiến đấu kéo dài. Nhưng chó ngáp phải ruồi, sức chịu đựng biến thái của Đường Thiên qua đó được phát huy triệt để.

Hắc y nam tử cùng Đại Dư đều đã mệt đến thở hổn hển, trạng thái như bị tra tấn khổ hình. Thế cho nên khi Đường Thiên giải quyết họ, trên mặt hai người đều lộ vẻ giải thoát.

Tiểu Lô mặt không còn chút máu, vận dụng dư lực. Hắn chuẩn bị bỏ chạy về hướng hắc y nữ tử. Nhưng mà hắn vừa mới chuyển động, một mũi tên xuyên qua thân thể hắn. Tiểu Lộ lộ ra vẻ bất ngờ, ầm ầm đổ nhào xuống.

Hắc y nữ tử sắc mặt như thường, hạ cây cung xuống.

Đường Thiên cùng Tỉnh Hào đều bị sự tàn nhẫn của hắc y nữ tử hù dọa. Bọn họ không thể ngờ hắc y nữ tử thế mà lại hạ thủ với đồng bọn.

“Ta nghĩ chúng ta giờ có thể nói chuyện.” Hắc y nữ tử bỗng nhiên mở miệng.

Thanh âm từ sau chiếc mặt nạ lộ ra vẻ lãnh khốc nồng đậm.

“Không có gì để nói!”

Tỉnh Hào hừ lạnh một tiếng, ép chặt lộ khẩu hướng hắc y nữ tử tiến tới. Hắn tuy rằng tính cách cũng tương đối lạnh nhưng là ngoài lạnh trong nóng, trọng tình trọng nghĩa. Nhìn thấy hắc y nữ tử ra tay với đồng bọn của chính mình, trong mắt hắn không tự chủ toát ra vẻ vô cùng chán ghét.

Đường Thiên càng là giận không thể kiềm được, chửi ầm lên: “Cái ả nữ nhân nhà ngươi quả nhiên cứng đầu! Hiện tại người đừng nghĩ còn sống mà ra khỏi đây!”

Hắc y nữ tử cũng đã sớm đoán được phản ứng của hai người. Ả bình tĩnh thong dong nói: “Các ngươi sẽ bỏ qua cho hắn saoo? Dù sao hắn cũng rơi vào tử lộ rồi, chết trong tay ta hay các ngươi đều như nhau, có gì khác biệt?”

“Nói bậy! Đi chết đi!” Đường Thiên giận dữ, toàn thân liền phóng tới hướng hắc y nữ tử.

Hắc y nữ tử trong mắt hiện lên một tia trào phúng. Nàng khinh công mạnh hơn Tỉnh Hào, so với Đường Thiên thì càng vượt trội. Chỉ thấy thân ảnh nàng chợt lé, liền tiêu thất tại chỗ. Bỗng nhiên khóe mắt nàng chợt giật. Gần như cùng lúc một đạo thân ảnh mơ hồ như tia chớp, không hề có dấu hiệu báo trước vọt tới bên cạnh nàng.

Hắn, hắn thế nào lại xuất hiện ở đây…

Vô cùng hoảng sợ, hắc y nữ tử bỗng điểm nhẹ đầu ngón chân, thân ảnh quỷ dị chợt chuyển mang theo một tàn ảnh.

Xuy!

Một tay nắm một mảnh góc áo nàng, tàn bạo kéo rách một mảng

Hắc y nữ tử vẫn đang sợ hãi, tiếp tục di chuyển mang theo một mảnh tàn ảnh, kéo dài khoảng cách. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua bên hông thấy một góc áo bị xé rách.

Hắn … Hắn làm sao làm được?

Điều đó không có khả năng…

Phía sau chiếc mặt nạ, khuôn mặt hắc y nữ tử trắng bệch ra, ánh mắt kinh nghi bất định*

*: hoảng loạn không ngừng.

Đường Thiên bất mãn hừ lạnh một tiếng. Trong tay ném xuống một mảnh vải rách. Trong lòng vô cùng bất mãn, vừa rồi lại chậm một chút!

Tỉnh Hào ở ngoài thấy được vô cùng rõ ràng. Kỳ thực là Đường Thiên sau khi hắc y nữ tử di chuyển mới bắt đầu đuổi theo. Đường Thiên không phải dựa vào khinh công, mà là nhờ trong nháy mắt phán đoán ra phương hướng di chuyển của hắc y nữ tử. Từ đó mới hình thành một màn dọa người như vậy.

Trực giác của hắn thực sự quá đáng sợ!

Tỉnh Hào trong lòng vô cùng tán thưởng. Hắc y nữ tử chuyển động cước bộ trong nháy mắt, cả hắn cũng không thấy rõ ràng. Vậy mà Đường Thiên lại có thể phán đoán chuẩn xác phương hướng của nàng.

Ánh mắt Tỉnh Hào nhìn Đường Thiên hiện rõ vẻ tán thưởng.

Đường Thiên một lần nữa cúi xuống thấp, làm bộ dáng nhào tới. Trong mắt hắn thoáng qua một tia quang mang gọi là “Không chịu thua”. Vừa rồi thất bại, không hề khiến Đường Thiên có nửa điểm uể oải. Chỉ có ý chí chiến đấu cường liệt, không chịu thua.

Tên kia.. đến tột cùng sẽ phát triển thành cái dạng gì?

Hắc y nữ tử trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn. Trong nháy mắt nàng cảm thụ được áp lực cường đại. Nàng trăm triệu lần cũng không có nghĩ đến, khiến nàng cảm thấy áp lực lớn như vậy không phải là Tỉnh Hảo mà là cái tên thiếu niên đến cả tên cũng không biết.

Trong mắt đối phương hiện rõ vẻ không phục, ý chí chiến kiên định, khiến cho nàng khẽ run lên.

Không xong! Vậy mà lại gặp một tên gia hỏa cố chấp như thế!

Lúc này nàng bất chấp mọi thứ, quăng ra con bài chưa lật của bản thân: “Lẽ nào Thiên Cầm bảo khố cũng không thể làm cho các ngươi có hứng thú ngồi xuống nói chuyện?”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Đùa Bỡn Tỉnh Hào

"Thiên Cầm bảo khố?" Tỉnh Hào nheo lại con mắt.

Đường Thiên nghe thấy Tỉnh Hào chất vấn bèn hừ lạnh một tiếng, rút lại nắm tay.

Hắc y nữ tử thấy áp lực suy giảm, thì hơi hơi yên lòng. Trong thanh âm Tỉnh Hào có thể thấy, Tỉnh Hào khá có hứng thú với Thiên Cầm bảo khố. Tâm niệm của nàng thay đổi thật nhanh, ngoài miệng liến thoắng: "Thiên Cầm bảo khố, hẳn là Tỉnh Hào tiên sinh cũng đã từng có nghe. Hồi ba ngàn năm trước chòm sao Thiên Cầm cực thịnh một thời, nhưng mà chỉ sau bốn mươi năm đã mai một biến mất. Mà mấy món trọng trấn bí bảo của chòm sao Thiên Cầm đều biến mất không rõ tung tích [Nguyên văn: hạ lạc bất minh]."

"Ngươi nói là, Thiên Cầm bảo khố ở trong lòng đất nơi đây?" Khuôn mặt Tỉnh Hào không hề biến sắc hỏi lại.

"Không sai." Hắc y nữ tử gật đầu dứt khoát: "Nhưng vị trí chỉ có ta biết rõ."

Tỉnh Hào cười nhạt: "Ta ở đây nhiều năm mà chưa từng phát hiện ra ở nơi đây có cái bảo khố gì đó."

hắc y nữ tử ngữ khí có chút mỉa mai, hỏi lại: "Vậy thì tại sao Quang Minh võ hội lại thành lập ngoại doanh ở chỗ như thế này?"

Tỉnh Hào hơi khựng lại. Lúc này y mới nhớ lại, nguyên do lập Đại Lăng ngoại doanh. Lúc đầu tiến tới nơi này chính là bởi vì phát hiện nơi

này có bí bảo ba động, nhưng mà mãi không tìm được bí bảo. Sau này lại mới tại Phong Sào* sơn mạch thành lập Đại Lăng ngoại doanh.

*Phong Sào: tổ ong.

Thiên Cầm bảo khố, Tỉnh Hào không phải là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này. Chòm sao Thiên Cầm đã từng cực kỳ hưng thịnh, uy danh hiển hách. Thuở đó, cao thủ ở chòm sao Thiên Cầm nhiều như mây, dũng tướng như mưa, từng được nhìn nhận là một trong các chòm sao mạnh mẽ nhất thời đó. Nhưng mà chẳng ai ngờ được một chòm sao mạnh mẽ như thế mà chỉ trong bốn mươi năm ngắn ngủi sụp đổ, suy tàn nhanh chóng đến vậy.

Nguyên nhân khiến Thiên Cầm chòm sao suy tàn sụp đổ là một điều kỳ bí, đến tận bây giờ vẫn chưa ai hiểu được. Cùng với đó là sự suy tàn sụp đổ của vương triều Thiên Cầm, còn có tài phú của chòm sao Thiên Cầm. Lúc đó, cái được quan tâm nhất của chòm sao Thiên Cầm là mấy món bí bảo, nhất là bí bảo cấp hoàng kim của chòm sao Thiên Cầm là Hoàng Kim Thiên Cầm biến mất không vết tích.

Cho nên trong lịch sử luôn luôn lưu truyền, có một Thiên Cầm bảo khố tập trung bí bảo các đời của chòm sao Thiên Cầm.

"Từ đâu ngươi biết được?" Tỉnh Hào trầm giọng hỏi.

"Đương nhiên ta có nguồn tin." Hắc y nữ tử trấn định như bình thường: "Bằng không, sao ta lại tốn hao nhiều khí lực như thế để tới chỗ này."

"Được rồi." Tỉnh Hào gật đầu: "Đưa vị trí bảo khố đây, ta thả cho ngươi một con đường sống."

Mặt hắc y nữ tử hiện rõ sự giễu cợt: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng câu này sao?"

Tỉnh Hào nhíu mày: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi còn có chỗ có thể cò kè mặc cả nữa hở?"

"Thiên Cầm bảo khố ở đâu? Đi vào kiểu gì? Ngoại trừ ta thì không ai biết rõ. Ngươi giết ta rồi, vĩnh viễn sẽ không vào được." Hắc y nữ tử cười dài: "Không bằng chúng ta làm một vụ trao đổi đi."

Tỉnh Hào vừa định nói gì, bỗng nhiên Đường Thiên cắt đứt lời nói của hắc y nữ tử: "Này, đầu trọc là do ngươi giết hả?"

Hắc y nữ tử sửng sốt, lắc đầu: "Không phải."

"Hừ, may là không phải, bằng không ngươi nhất định phải chết!" Đường Thiên hừ lạnh một tiếng, xoay người định bỏ đi: "Tỉnh Hào đại ca, ta đi trước."

"Chờ chút! Ngươi không muốn biết bảo khố ở đâu sao? Ngươi không muốn bí bảo sao?" Hắc y nữ tử vừa thấy Đường Thiên muốn đi bèn vội vã hỏi.

"Muốn." Đường Thiên dừng chân, nhưng hắn nhìn hắc y nữ tử: "Nhưng mà ta không thích ngươi. Ngươi là một phụ nữ lòng dạ ác độc. Ta không thích cùng đi với ngươi."

(Biên: Đời còn gì phũ hơn thế)

Hắc y nữ tử ngơ ngác, nàng đã nghĩ vô số các lý do của Đường Thiên nhưng mà không ngờ Đường Thiên nói một câu khiến nàng dở khóc dở cười đến vậy.

Hóa ra hắn là một kẻ thô lỗ a.

Nàng chớp mắt đầy vẻ mê hoặc bảo: "Bên trong Thiên Cầm bảo khố không chỉ có một kiện hoàng kim bí bảo. Ba người chúng ta rất có thể mỗi người sẽ được một kiện đó. Ngươi không thích ta, nhưng tội gì ngươi gây khó dễ với bí bảo nhỉ. Có những .. bí bảo này, ngươi sẽ trở nên càng mạnh, ngươi muốn cái gì là có thể được cái đó."

Kẻ hồ đồ gì gì đó dễ bị lừa dối nhất...

Vẻ mặt Đường Thiên thương hại mà nhìn hắc y nữ tử, chính khí lẫm liệt: "Người như ngươi làm sao có khả năng lý giải lý tưởng vĩ đại của một thiếu niên như thần. Ta muốn biến cường, cũng không phải là vì muốn lấy được cái gì, mà bởi vì là khát vọng của ta. Ta phải bảo vệ Thiên Huệ, ta muốn đi Thiên Lộ. Nếu chỉ chăm chăm truy cầu bí bảo, đó là ngươi muốn lười biếng, ngươi muốn đi đường tắt. Ta không đủ thông minh, không đi nổi con đường tắt. Bí bảo có cường đại thế nào chăng nữa làm sao có thể thay thế được mồ hôi ta đổ ra hả? Ta tin muốn cường đại phải lấy mồ hôi ra đổi mới là cường đại chân chính. Ngươi biết vì cái gì không?"

Hắc y nữ tử bị Đường Thiên thuyết giáo cho một hồi, đứng sững tại chỗ.

Thần sắc Đường Thiên thật thà bảo: "Bởi vì mồ hôi sẽ không gạt người."

Trên mặt Tỉnh Hào hiện lên vẻ xấu hổ, nhớ tới chính mình vừa rồi kích động và mong đợi, lại nghe thấy những lời này của Đường Thiên, bỗng nhiên y hiểu rõ những tiến bộ kinh người của Đường Thiên do đâu mang lại.

Y hít sâu một hơi, chân tâm hướng Đường Thiên thi lễ: "Đường huynh đệ, những câu vừa nói thực sự làm ta giác ngộ!"

Dứt lời hắn trực tiếp đứng dậy, nói với hắc y nữ tử: "Ngươi đi đi, nghe được những lời này của Đường huynh đệ, ta không thèm giết ngươi nữa!"

Hắc y nữ tử trợn mắt há mồm nhìn hai người quay người định bỏ đi. Nàng bỗng nhiên cảm thấy thế giới này quá kỳ lạ. Những câu nói của Đường Thiên lọt vào tai nàng trở nên cực kỳ buồn cười. Thế giới bây giờ, ai chẳng truy cầu bí bảo, giả bộ thanh cao làm gì?

Giả bộ đi, các ngươi cứ giả bộ đi, nhất định các ngươi sẽ quay đầu lại...

Cút đi, các ngươi cút đi đi, nhất định các ngươi sẽ quay đầu lại...

Nhưng mà dù cho trong lòng nàng cách nào chấp nhận đó là đúng, hai cái thân ảnh đúng là càng lúc càng xa.

Xưa nay nàng lãnh tĩnh cơ trí, lần đầu tiên trong lòng có ý nghĩ muốn chửi cha mẹ trong đầu. Tự nhiên bản thân gặp phải hai đứa khốn khiếp cực phẩm điên rồ!

Tên khốn thiếu niên kia thì thôi đi, nói một hồi lý lẽ rắm chó chẳng đâu vào đâu, xem ra đúng là ranh con ngu ngốc ngây thơ, chỉ có đồ thiếu niên ngu ngốc chưa từng va vấp, không có kinh nghiệm sống ngoài đời.

Thế mà Tỉnh Hào cũng bắt chước giả bộ theo, lẽ nào Tỉnh Hào ngươi không biết giá trị của bí bảo? Ngươi không biết mỗi một thiếu niên thiên tài, cao thủ trẻ tuổi, đều là đắp bằng vô số tài nguyên chồng chất sao hả? Trên tay ngươi cầm Bắc Miện chi kiếm, chẳng lẽ là que cời lửa hả?

Thế nhưng là, hai tên khốn khiếp đã đi xa rồi...

Hắc y nữ tử trợn tròn mắt, nhưng lại nhớ đến huyết mạch cường đại thần bí kia càng lúc càng xa, nàng giật thót một cái như vừa tỉnh mộng. Nàng bèn không nghĩ ngợi gì nữa phóng theo hướng hai người vừa đi khỏi.

"Tỉnh Hào đại ca, vì sao ngươi không giết ả?" Đường Thiên vừa đi vừa hiếu kỳ hỏi.

"Bây giờ nghe thấy huynh đệ ngươi nói những lời kia, trong lòng ngu huynh chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, không còn tý sát ý nào nên đành cho ả một con đường sống." Tỉnh Hào nghiêm nghị nói, vẻ mặt cuồng nhiệt: "Kiếm pháp của ta gần đây đã đến bình cảnh, thủy chung mãi không đột phá. Đến tận hôm nay, nghe câu nói của huynh đệ mới hiểu ra.

Chúng ta truy cầu lực lượng, chỉ là vì làm cho chính mình càng lúc trở nên càng cường đại, để cho chính mình bước vào cảnh giới cao hơn. Nếu một mực truy đuổi lực lượng mà phải mượn nhờ ngoại lực, trái lại rơi xuống tiểu thừa."

"Ai, Tỉnh Hào đại ca, ngươi ngu quá đi." Vẻ mặt Đường Thiên khinh bỉ nhìn Tỉnh Hào: "Đó là ta nói lừa gạt ả đó."

Vẻ cuồng nhiệt trên khuôn mặt Tỉnh Hào phút chốc bỗng cứng lại.

"Ta cảm thấy chắc chắn ả đang nói bậy, Thiên Cầm bảo khố cái gì gì chắc chắn là đang dối gạt người." Đường Thiên hồn nhiên không phát hiện ra dị dạng của Tỉnh Hào, tự nói tự nghe: "Nhìn bộ dạng ả cực kì đắc ý khiến cho nhìn vào như thật vậy. Nếu như thật có bảo khố gì gì đó thì chúng ta đã tìm ra lâu rồi làm gì đến lượt ảhả? Ha ha, chiêu này nhất định ả phải rầu rĩ! Cho rằng có thể gạt chúng ta, quả nhiên, trước mặt thiếu niên như thần đều là chuyện vặt, chuyện vặt!"

Cặp mắt Tỉnh Hào co rụt, từ trong kẽ răng y rặn ra một câu: "Đúng là ngươi nói bừa hả?"

"Đương nhiên rồi!" Đường Thiên đắc ý dào dạt: "Nếu như thật có bí bảo, khẳng định ta là cái người đầu tiên xông tới. Ngươi nghĩ rằng ta thật khờ a, ta nói cho ngươi, ta là rất thông minh. Nếu như có hoàng kim bí bảo gì đó kể cả bản thân không dùng thì cầm đi bán lấy tiền cũng tốt mà. Thật vất vả bắt được cơ hội này, đương nhiên phải biểu diễn một cái, thế nhưng lẽ ra Tỉnh Hào đại ca xem ta biểu diễn xong giết thị mới phải."

Tỉnh Hào: "..."

"Ai nha nha, ả đuổi theo rồi!" Bỗng nhiên Đường Thiên chọc chọc khuôn mặt dại ra của Tỉnh Hào, thì thầm: "Phải giả bộ như thật một chút nhé..."

Tỉnh Hào: "..."

※※※

Trong lòng Hắc y nữ tử cả kinh, Tỉnh Hào tỏa ra sát ý thấu xương. Nàng biết rõ tên Tỉnh Hào này động nộ thật rồi, cứ mãi dây dưa thì tám chín phần mười vứt bỏ mạng nhỏ rồi.

Nàng nhìn thật sâu Đường Thiên một cái rồi không nói một lời, quay người nhanh chóng biến mất ngay.

Ta nhất định sẽ điều tra gốc gác các ngươi!

"Tỉnh Hào đại ca thật để ả đi nhé..." Đường Thiên vuốt cằm, chép miệng bảo: "Lẽ nào Tỉnh Hào đại ca có tình ý đối với ả?"

Trong lồng ngực Tỉnh Hào lửa giận cuối cùng cũng bị đốt bùng lên, khuôn mặt tái xanh quay sang, cười gằn bảo: "Đi nào, thiếu niên, để chúng ta đánh một trận đi!"

Đường Thiên không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, làm ra tư thế khiêu khích: "Đi nào!"

Trong chốc lát, Tỉnh Hào lại hối hận chính mình khiêu chiến với Đường.

Bởi vì Đường Thiên lại lần nữa kéo hắn mệt mỏi tới suy sụp, sau đó hai người đả tọa, một giờ sau Đường Thiên sinh long hoạt hổ lại nhảy dựng lên đòi tái chiến, sau đó lại tiếp, tiếp...

Cái vòng tuần hoàn quen thuộc mà đáng sợ...

Thật là, chính mình hà tất phải tính toán với cái thằng khốn này chứ...

Tỉnh Hào hối hận tới mức tím cả ruột gan

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Rời Đi

Cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng huýt dài vang vọng khắp nơi, quang đoàn do khe năng lượng phát ra phảng phất như bị kinh sợ, giống như bầy cá bị dọa bay loạn khắp nơi. Khe năng lượng tức thì trở nên hỗn loạn.

Tinh Hào bỗng nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía tiếng huýt vọng lại, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ và cảm khái.

Thiếu niên à, mồ hôi thực sự sẽ không lừa người đâu.

Trong lòng Tinh Hào đang tràn ngập hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, hắn đã tận mắt nhìn thấy Đường Thiên từng bước trở nên cường đại như thế nào. Không ai có thể hiểu rõ điều đó hơn hắn rằng Đường Thiên đã phải trả giá bằng mồ hôi và nỗ lực ra sao. Bản thânTinh Hào đi theo con đường khổ tu bằng không hắn cũng sẽ không đơn độc vào ngoại doanh Đại lăng có điều kiện gian khổ như thế. Cho tới nay, khổ tu chính là điểm hắn kiêu ngạo nhất cho đến khi hắn gặp Đường Thiên.

Thiếu niên này tựa như không bao giờ biết tới mệt mỏi, vĩnh viễn không cảm thấy chán nản, cũng chẳng ngại việc tu luyện buồn tẻ. Dẫu mồ hôi đầm đìa vẫn cắn răng tu luyện.

Đứng trước Đường Thiên, lần đầu tiên Tinh Hào cảm thấy xấu hổ

Những lời Đường Thiên nói với hắc y nữ tử kia chính là nỗi lòng của hắn, là nguyên tắc của hắn. Từ trước tới nay, hắn đều làm như vậy.

Ngũ giai rồi !

Đường Thiên đã đột phá lên ngũ giai rồi.

Dựa vào ba động từ trong tiếng huýt truyền ra, Tinh Hào chẳng tốn chút sức lực nào cũng nhận ra đó là ba động chỉ thuộc về ngũ giai.

Ở Quang Minh võ hội thì võ giả ngũ giai vẫn chỉ được xếp vào loại cơ sở, ở tuổi của Đường Thiên mới đạt tới ngũ giai so với những thiên tài trong hội thì chẳng là gì nhưng Tinh Hào lại có một cảm giác mãnh liệt rằng thành tựu của Đường Thiên trong tương lại nhất định sẽ vượt xa những vị thiên tài trác tuyệt kia.

Lý trí nói cho Tinh Hào ý nghĩ này của hắn hoang đường đến bực nào. Trong Võ hội, những thiên tài kia được cung cấp lượng tài nguyên mà người ngoài không cách nào tưởng tượng được. Vô số Tinh thạch, bí bảo, hồn hạch lại thêm danh sư chỉ điểm. Hơn nữa, mỗi người trong số họ đều có hậu thuẫn vô cùng cường đại, nếu đem so với Đường Thiên nghèo rớt mùng tơi thật đúng là …

Nhưng mà cái ý nghĩ này ở trong lòng Tinh Hào lại vô cùng mãnh liệt.

"Ha ha! Ngũ giai! Cuối cùng ta cũng đột phá lên ngũ giai rồi!"

"Oa oa oa, quả nhiên là thiếu niên như thần a!"

Nghe tiếng Đường Thiên nhảy nhót hoan hô từ xa truyền tới Tinh Hào không khỏi mỉm cười. Nếu tên này không ngốc như vậy hắn cũng được coi là thiên tài.

Chỉ cần ngươi đứng cạnh gã thiếu niên này thôi hắn cũng sẽ bị hào quang và nhiệt huyết của hắn làm cho lóa mắt a.

Ngày thứ 3 sau khi đột phát ngũ giai.

Cuối cùng cũng phải rời khỏi lòng đất tối tăm này, mọi chuyện dường như là một giấc mơ thoáng qua. Nhìn khe năng lượng, Đường thiên có

chút không đành lòng nhưng rất nhanh hắn đã để những cảm xúc này lại phía sau.

Thiên Huệ.

Ta sắp đi Bạch Hồng Tinh để gặp Thiên Huệ rồi.

Còn cả Thiên lộ nữa.

Đường thiên không nhịn được nắm chặt tay lại, trong mắt lộ rõ vẻ phấn chấn. Đã hai năm rồi không được gặp Thiên Huệ, hắn thật sự rất nhớ nàng a.

Khi Tinh Hào nói với hắn đã tới lúc rời đi Đường Thiên liền bắt đầu chuẩn bị. Đường Thiên đi tới mộ đầu trọc thắp hương, nói cho đầu trọc biết mình sắp phải rời đi. Về sau chỉ sợ không còn có cơ hội đến thăm hắn nữa, hy vọng hắn có thể yên nghỉ.

Đường Thiên còn đi tới thành Tam Hồn một chuyến, chủ yếu là muốn đi tới căn cứ để gặp Tái Lôi. Tái Lôi đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi cơ quan võ giáp nên không có hứng thú nói chuyện với Đường Thiên. Hắn vừa lải nhải vài câu đã bị nàng đuổi đi. Đường Thiên cũng để lại đủ lương khô cho Tái Lôi để nàng không bị chết đói.

"Đi thôi. " Tỉnh Hào nói.

“Tốt” Đường Thiên gật đầu.

Khi hai người trở lại ngoại doanh Đại Lăng, mấy tên võ giả liền tiến lên ngênh đón, cầm đầu là một gã võ giả cấp Thanh đồng. Đường Thiên thấy vậy cũng giật mình. Trước mắt thế mà lại có tới 5 vị võ giả cấp Thanh Đồng, 9 vị võ giả cấp Hắc Thiết.

“Tinh Hào đại nhân “ Võ giả Thanh đồng đứng đầu tuy cùng cấp với Tinh Hào nhưng y luôn miệng gọi đại nhân và chủ động hành lễ. ” Thanh đồng sương xa đã được chuẩn bị xong, ngài có thể xuất phát bất cứ lúc nào. “

Tỉnh Hào gật đầu: " Đã làm phiền rồi. "

Đường Thiên và Tinh Hào trèo lên một chiếc Thanh Đồng sương xa. Cỗ xe này mặc dù không xa xỉ như cỗ xe của Khổng Hữu Lâm nhưng trang trí bên trong cũng không tầm thường chút nào.

Sau khi lên xe Đường Thiên mới hỏi nhỏ Tinh Hào :" Sao lại có nhiều người tới vậy. Mỗi người lại còn rất mạnh nữa. "

Tỉnh Hào giải thích: "Ta đã đem sự việc lần trước báo cáo lên rồi Phía trên lúc trước vẫn không rõ có bí bảo gì nhưng nay biết là Thiên Cầm bảo khố nên đã lần ra được một ít đầu mối. Bây giờ mới là giai đoạn thăm dò nên chỉ phái tới những người này. Nếu quả thật đó là Thiên Cầm bảo khố chỉ sợ lúc đó cả võ giả cấp Bạch Ngân cũng tới nữa. Yên tâm, ta đã nói với lão sư rồi. Nếu như tìm được Thiên Cầm bảo khố, hai chúng ta sẽ chiếm công đầu, không thiếu ưu đãi đâu.

Đường Thiên sửng sốt: "Thực sự có Thiên Cầm bảo khố à ?"

"Đúng vậy. " Tỉnh Hào gật đầu: "Trong lịch sử, Thiên Cầm bảo khố rất nổi tiếng chẳng qua mọi người không tìm được manh mối gì về nó. Lần trước, nữ nhân kia hẳn đã tìm ra điều gì đó. Tuy nhiên nếu hiện tại chúng ta đã biết rõ thì hắc hồn không còn cơ hội nữa rồi. Những người này chẳng qua chỉ là nhóm đầu tiên, sau này sẽ không ngừng có cường giả tới đây. Phòng ngự nơi này sẽ càng thêm chặt chẽ, hắc hồn không có khả năng nhúng tay rồi.

Đường Thiên rên rỉ, ôm đầu đầy vẻ ảo não " Hóa ra tất cả những điều mà nữ nhân kia nói đều là sự thật. Bỏ lỡ rồi! Bỏ lỡ rồi! Bảo khố đó! Bao nhiêu là bí bảo đấy … "

Tinh Hào nghiêm mặt nói " Thiếu niên! Không nên lúc nào cũng tìm kiếm bí bảo, đó là ngươi muốn lười biếng, muốn đi đường tắt. Bí bảo dù có cường đại cũng làm sao có thể thay thế được mồm hôi ngươi bỏ ra. Ngươi phải tin rằng chỉ có mồm hôi đổ ra mới là cường đại thực sự. Ngươi biết tại sao không ?

Biểu tình của Đường Thiên trở nên cứng đờ, hắn đần mặt ra mà nhìn Tỉnh Hào.

Tinh Hào giống như được ăn nhân sâm, cả người sảng khoái không tả nổi, hắn nghiêm trang lẫm liệt đầy chính khí nói " Bởi vì mồ hôi sẽ không gạt người !"

Đường Thiên: ". . . "

Một gã hộ vệ đi bên cạnh tán dương "Quả nhiên không hổ là Tỉnh Hào đại nhân! Lời này quả chính là lý tưởng tu luyện của chúng ta!"

Tỉnh Hào cũng không nhịn được phá lên cười ha ha.

Khóe mắt Đường Thiên giật giật, đầu bốc khói đen, hắn không thể nhịn được mà nhảy dựng lên chỉ thẳng vào Tinh Hào nghiến răng nghiến lợi khiêu chiến " Đi nào ! Thời điểm tốt như thế này sao có thể để lãng phí được. Đến đây nào. Thiếu niên. Đánh một trận thật sảng khoái nào!"

Tiếng cười của Tinh Hào đột nhiên ngừng lại.

Nghĩ đến kiểu chiến đấu liên tục đến điên cuồng của Đường Thiên làm Tinh Hào sinh chột dạ,

Các võ giả khác trên xe không khỏi giật mình khó hiểu, Tinh Hào đại nhân vậy mà … Vậy mà lại không ứng chiến!

Ánh mắt mọi người chuyển về phía Đường Thiên nhất thời thay đổi. Bọn họ đều không biết Đường Thiên nên cũng không có xem trọng hắn. Có một số người còn tưởng rằng Đường Thiên là đệ tử, tùy tùng v. . v của Tinh Hào đại nhận. Cho đến lúc này, mọi người mới ý thức được điểm bất thường của Đường Thiên.

Tên khốn khiếp này thế mà lại có thể làm cho Tinh Hào đại nhân phải kiêng kị …

"Vị đại nhân này là?" Một võ giả cẩn thận từng li từng tí dò hỏi.

Tinh Hào nghe được những lời này lập tức như nắm được cọng rơm cứu mạng vội ho nhẹ một tiếng “Đường Thiên đại nhân là võ giả cấp Thanh Đồng của Võ hội, lập được được công lớn cho Võ hội của chúng ta. Ngài cũng là truyền nhân của Quỷ trảo tiền bối. "

Mọi người lập tức ngưng trọng hẳn đồng thời cũng sinh lòng kính trọng. Quỷ trảo Nông tiền bối hung danh cực lớn, dù đã trải qua nhiều năm nhưng trong Quang Minh Võ hội vẫn lưu truyền rộng rãi như cũ.

“Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp với các ngươi đấy.” Tinh Hào nghiêm trang nói: “Có thể luận bàn với Đường Thiên thì đối với vũ kĩ mà các ngươi tu luyện sẽ có trợ giúp rất lớn. Ta có thể đảm bảo với các ngươi rằng Đường huynh đệ tuy tuổi còn trẻ nhưng có những lý giải rất độc đáo với vũ kỹ. Các ngươi ai lên trước đây?”

"Ta!"

"Ta tới!"

"Đường đại nhân, mời chỉ điểm!"

Mọi người phía sau liên tục lên tiếng sợ sẽ bỏ qua cơ hội tốt như thế. Tinh Hào thấy thế bèn thở phào nhẹ nhóm, hắn thừa dịp Đường Thiên đang trợn mắt há mồm chưa phản ứng gì liền nhanh tay chỉ một người: "Vậy ngươi nhé. Lên thôi!"

Tên võ giả kia vọt tới trước mặt Đường Thiên với vẻ mặt kích động, soạt, thi lễ với Đường Thiên: "Đường đại nhân, mời chỉ giáo!"

Đến lúc này, Đường Thiên mới tỉnh lại, hắn quay mặt trừng mắt nhìn Tinh Hào

Tinh Hào tỏ vẻ đắc ý nhưng miệng lại ra vẻ trầm ổn: “Được, các ngươi từng người lên một, xếp hàng đi. ”

Tỉnh Hào đại ca, ngươi cho là như vậy thì ta sẽ không biện pháp sao. . .

Trừng mắt Tỉnh Hào, Đường Thiên bỗng nhiên nhếch môi, cười lạnh.

Nửa giờ sau toàn bộ võ giả đi cùng đều nằm ngổn ngang trên mặt đất. Đường Thiên không hề nương tay, sau khi đột phá ngũ giai thực lực của hắn đã đạt tới một tầm cao mới. Chân lực càng thêm hùng hồn. Hơn nữa Thiên Long Kình kết hợp với Hạc kình làm mỗi chiêu mỗi thức của hắn đều có lực phá hoại vô cùng lớn.

Đối mặt với Đường Thiên bây giờ dù là Tinh Hào cũng cảm thấy rất khó giải quyết.

Giờ Tinh Hào muốn thắng Đường Thiên tối thiểu cũng phải trên ngàn chiêu.

Tinh Hào không sợ chiến đấu với Đường Thiên, chỉ sợ Đường Thiên lại bám lấy hắn liên tục đòi chiến.

Đường Thiên bình ổn khí tức, bình thản hướng về phía Tỉnh Hào ngoắc tay, nhấn mạnh từng chữ: "Đến đây nào, Tỉnh Hào đại ca!"

Cả hành trình không có bất kì trắc trở nào.

Võ giả trên xe đều bội phục Đường Thiên sát đất. Rõ ràng hắn chỉ có thực lực ngũ giai nhưng lại cường hãn đến kỳ lạ. Quả nhiên không hổ danh là võ giả cấp Thanh Đồng. Nhất là khi bọn họ quan sát Đường Thiên và Tỉnh Hào chiến đấu, hai vị cao thủ giao phong làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Tinh Hào đại nhân đi theo con đường tinh tế, chuyên tu luyện kiếm thuật, có kiếm thuật cực mạnh, xuất thần nhập hóa. Kiếm kĩ lục giai không tính là mạnh mẽ gì nhưng vào tay Tinh Hào lại tỏ ra một cảm giác vị đạo không nói nên lời.

Mà Đường Thiên đại nhân lại hoàn toàn tương phản, vũ kỹ hỗn tạp cực kỳ, tu luyện tới năm sáu loại võ kĩ, cận thân chiến, hung hãn vô cùng, người người khen hay. Nhất là lúc đổi vũ kĩ, giống như mây bay

nước chảy, thời điểm lại chính xác, rất nhiều chỗ xảo diệu, làm người ta không tự chủ được phải tán dương.

Hai bên giao chiến làm người ta hoa cả mắt.

Tinh Hào đại nhân không chút động đậy, tay cầm Thanh Phong kiếm, kiếm quang lượn lờ, sắc bén mà tinh thuần. Mà Đường Thiên đại nhân thì như quỷ mị, hung hãn tuyệt luân, thế công như cuồng phong bạo vũ, mỗi bộ phân trên cơ thể đều có thể làm vũ khí khiến cho người ta khó lòng phòng bị được.

Mỗi người đều cực kỳ quý trọng cơ hội quan sát như vậy nên số người xem chiến đấu hàng ngày không thiếu một ai.

Trước mặt bao người, Tinh Hào không thể chịu mất mặt lùi bước để cho tên Đường Thiên lòng dạ hẹp hòi nắm được cơ hội, phát huy Đường thức tuần hoàn chiến pháp đến cực hạn.

Tỉnh Hào khổ không thể tả.

"Đến Bạch Hồng tinh rồi!" Có tiếng võ giả ở phía trước la lên.

Tỉnh Hào như nghe thấy tiên âm, suýt nữa vui mừng quá phát khóc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Vũ Minh Thu Canh

"Nếu có vấn đề gì thì dùng quang minh bài liên lạc ta là được. Ta cũng biết người đang có việc , không cần phải thắp thỏm như vậy , đi nhanh đi , đi nhanh đi!"

Tỉnh Hào nhanh chóng đuổi Đường Thiên ra ngoài, sau đó dẫn theo những võ giả khác chạy trối chết.

Đường Thiên đứng yên trên con đường đi Bạch Hồng tinh , khi nhìn xung quanh, bỗng nhiên trong nội tâm hắn dấy lên cảm xúc kích động khó nói lên lời . Cuối cùng cũng đã tới Bạch Hồng tinh rồi , cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy Thiên Huệ rồi, nhớ lại cái đêm mà Thiên Huệ ly khai ,ở dưới bầu trời đầy sao , chính bản thân mình đã hướng về phía Thiên Huệ lớn tiếng hứa hẹn.

Mình sẽ đến!

Đường Thiên không nhịn được mà nắm chặt nắm đấm lại , sau một lúc lâu, hắn mới buông lỏng ra , sau đó dựa vào địa chỉ mà Thiên Huệ cho hắn, bắt đầu tìm kiếm vị trí của Thượng Quan gia .

Khiến cho Đường Thiên cảm thấy rất bất ngờ chính là, dường như ở Bạch Hồng tinh , Thượng Quan gia cũng rất nổi danh nha , vì thế Đường Thiên nhanh chóng tìm ra nơi ở của Thượng Quan gia.

Nhưng mà. . .

Khi vừa đến nơi , Đường Thiên bỗng thấy ở phía trước cửa ra vào có rất nhiều người đang vây quanh, làm hắn không khỏi khẽ nhíu mày,

thông thường cảnh tượng này xảy ra thì chứng tỏ chủ nhà đang gặp phải phiền toái.

Chẳng lẽ có người tìm Thiên Huệ gây phiền toái sao? Đường Thiên hừ lạnh một tiếng, sát khí trên mặt bốc lên ngùn ngụt , bước chân bất giác nhanh hơn vài phần.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Rầm rầm rầm!

Mấy bóng người bay ra ngoài , ngã xõng xoài trên chiếc sân nhỏ bên ngoài .

"Chậc chậc, thế này chẳng giống đạo đãi khách của Thượng Quan gia a...." Một nam tử thanh niên toàn thân áo trắng , nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt giấy trong tay , trên môi hơi mỉm cười , trên người không hề có một chút bụi bặm nào.

Ở phía trước mặt hắn, là mấy đệ tử của Thượng Quan đang xắp xếp lộn xộn , không ngừng có thêm người chạy đến .

Từ trong sân truyền tới những bước chân dồn dập đang tới gần , chỉ một lát sau đó , Thượng Quan Tiền mang theo cái bộ mặt đầy âm trầm, dẫn theo mấy người đi tới.

"Đạo đãi khách sao? Không phải người nào cũng đủ tư cách để trở thành khách nhân của Thượng Quan gia ta!" Hiển nhiên trong lòng Tiền thúc đang vô cùng giận dữ, cho nên ngữ khí cũng chẳng hề khách khí.

Áo trắng nam tử BA~ một tiếng , thu lại quạt giấy, vẫn không hề cảm thấy thái độ của mình là ngang ngược , vẫn mỉm cười như trước , nói : "Nghe nói Thượng Quan Thiên Huệ là một mỹ nhân hiếm có, hiện tại đang là mùa thu , ta mộ danh mà đến, vậy mà lại bị cự tuyệt ngay từ ngoài cửa, thật là thương tâm a...."

"Vũ Minh Thu!" Hàn quang trong mắt Tiền thúc tăng vọt, nhưng trong lòng đã hơi máy động.

Vũ Minh Thu!

Đương nhiên Tiền thúc không hề lạ lẫm gì cái tên này , đó chính là kẻ đã từng là thiên tài kiệt xuất nhất Vũ gia , nhưng cách đây bốn năm hắn đã mai danh ẩn tích ! Vũ gia chính là đối thủ cạnh tranh chủ yếu của Thượng Quan gia , vì thế Thượng Quan Tiền biết nhiều tin tức hơn người bình thường rất nhiều . Trước kia vị thanh niên này chính là thiên tài của Vũ gia , nhưng vào thời điểm cách đây bốn năm , trong lúc tu luyện hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma, chân lực khổ công tu luyện đều bị phế.

Thật không ngờ, hắn vẫn còn sống!

Hơn nữa. . . Hiện tại hắn còn cường đại hơn cả bốn năm trước!

Nhưng vấn đề là lúc này tiểu thư lại không có mặt!

Trong lòng Tiền thúc thầm kêu khổ, Vũ gia và Thượng Quan gia đều là thế gia lâu đời của chòm sao Anh Tiên , quan hệ của hai nhà là đối lập như nước với lửa. Thời gian suy sụp của Thượng Quan gia cách đây vài năm cũng có liên quan trực tiếp tới Vũ gia . Hai năm qua , nếu không phải tiểu thư đứng ra ngăn cơn sóng dữ, thì sợ rằng Thượng Quan gia đã. . .

Tiền thúc cũng biết phen này không thể cho qua một cách đơn giản nữa rồi , hắn trầm giọng nói: "Tiểu thư có việc đi xa chưa trở về, vận khí ngươi không tốt rồi."

"Thật sao?" Lập tức khóe miệng trên khuôn mặt anh tuấn của Vũ Minh Thu lộ ra nét cười tươi đầy ẩn ý : "Như vậy thì thật là đáng tiếc . Thế nhưng hôm qua người hầu vẫn còn nhìn thấy Thiên Huệ tiểu thư, chẳng lẽ đến hôm nay đã không có mặt rồi sao ? Mặc dù tuổi tác của Vũ Minh Thu ta không lớn lắm, nhưng Tiền thúc cũng đừng coi ta là tiểu hài tử mà dỗ dành (lừa gạt) nha."

Thượng Quan Tiền cũng biết chắc chắn hôm nay đối phương có chuẩn bị rồi mới tới , chứng tỏ đã hạ quyết tâm muốn gây sự ồn ào , vì thế lão không thèm nói nhảm , mà nói trực tiếp : "Khua môi múa mép như lưỡi gà!Đừng nói là tiểu thư không có mặt , mà cho dù lúc này tiểu thư có ở nhà cũng chẳng thèm gặp mặt ngươi ."

Vũ Minh Thu hơi nhướng mày, trong đôi mắt hiện lên một tia âm lãnh, nhưng ngoài miệng vẫn cứ mỉm cười nói: "Xem ra, muốn gặp được Thiên Huệ tiểu thư, ta vẫn phải tự mình tới a...."

Nói xong hắn trực tiếp đi về phía cửa biệt viện của Thượng Quan gia.

Lập tức hai người lúc nãy đi phía sau Thượng Quan Tiền tiến lên ngăn cản Vũ Minh Thu .

Đó chính là Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ!

Ngoại trừ Thượng Quan Thiên Huệ ra , bọn họ chính là hai người trẻ tuổi có thanh danh nhất của Thượng Quan gia . Thực lực của hai người này đều đã đạt tới cấp sáu , hơn nữa tuổi của cả hai vẫn chưa vượt quá hai mươi , vì thế cả hai đều được coi như là những thiên tài có tiền đồ vô lượng.

Hai người này cũng chính là người được Thượng Quan Thiên Huệ đề bạt sau khi nàng đảm nhiệm chức vị gia chủ của Thượng Quan gia , đồng thời Thượng Quan Thiên Huệ cũng đích thân chỉ điểm võ kỹ của bọn họ, trong lòng hai người bọn họ , Thượng Quan Thiên Huệ có địa vị chí cao vô thượng, vì thế khi nghe thấy Vũ Minh Thu buông lời trêu chọc Thiên Huệ tiểu thư, trong lòng hai người đã sớm giận dữ vô cùng.

Thượng Quan Uy tuy vẫn là thiếu niên nhưng cũng là người từng trải , lúc nào sắc mặt cũng cực kỳ trấn tĩnh .

Còn Thượng Quan Trụ có thân hình to lớn như trái núi lại trợn mắt lên nhìn.

Hai người đứng sóng vai với nhau phát ra khí thế bức người.

"Chậc chậc, quả nhiên Thượng Quan gia đã xuống dốc rồi, chỉ có thể dựa vào hai tiểu thí hài để giữ thể diện." Vũ Minh Thu ra vẻ cảm khái: "Thật làm cho người không khỏi thổn thức. Một Thượng Quan gia như vậy , sao có thể đại biểu cho thế gia mạnh nhất của chòm sao Anh Tiên chúng ta đây?"

Thượng Quan Uy vẫn thản nhiên , lạnh lùng nói: "So với mấy cái tên công tử bột của Vũ gia,thì Thượng Quan gia chúng ta còn đáng tin cậy hơn nhiều."

Còn Thượng Quan Trụ chẳng thèm nói năng, trực tiếp thúc dục chân lực, lập tức toàn thân phát ra hào quang màu xanh lá , sau đó hào quang nhanh chóng ngưng tụ thành những sợi quang mang xanh biếc lượn lờ quanh thân hắn.

Vũ Minh Thu nheo mắt lại: "Đã như vậy thì để ta mở rộng tầm mắt . xem thử【 Phỉ Thúy Lãnh 】của Thượng Quan gia xem sao!"

Vừa dứt lời , thân hình của hắn liền biến mất không chút dấu vết.

Gần như cùng lúc đó , thân hình của Thượng Quan Uy cũng biến mất tại chỗ . Còn Thượng Quan Trụ gầm lên một tiếng giận dữ , rồi oanh ra một quyền !

Chỉ thấy một đạo quyền ảnh xanh biếc cực lớn ầm ầm lao về phía Vũ Minh Thu.

Khóe miệng Vũ Minh Thu hiện lên vẻ vui vẻ đầy trào phúng , mũi chân khẽ điểm , chỉ thấy thân hình hắn bỗng nhiên trở nên mơ hồ, rồi sau đó bỗng xuất hiện cách đó vài bước. Nhưng điều khiến cho hắn không thể ngờ được chính là đạo quyền ảnh màu xanh lá bay tới như một viên đạn vừa bay ra khỏi nòng đang ở giữa không trung bỗng nhiên thay đổi hình dạng, giống như có một bàn tay vô hình nào đó nhào nặn kéo dài

khiến quyền ảnh màu xanh lá biến thành một cột sáng màu xanh lá , rồi đổi hướng bay về phía Vũ Minh Thu .

Vũ Minh Thu Xùy~~ nhẹ một tiếng.

Lập tức thân hình hắn lắc lư giống như quả lắc đồng hồ , khi mắt thấy cột sáng màu xanh sắp va chạm thì đột nhiên nó lại biến thành một chùm sáng màu xanh lá trùm về phía Vũ Minh Thu .

Trong mắt Vũ Minh Thu ánh lên vẻ kinh ngạc, lúc trước hắn nhìn thân hình của Thượng Quan Trụ lên cho rằng Thượng Quan Trụ sẽ đi theo con đường dĩ lực phá xảo , nhưng không ngờ một kẻ vạm vỡ như vậy lại có thể sử ra võ kỹ tinh xảo đến vậy!

Có chút ý tứ!

Thế nhưng nếu nghĩ bằng chỉ bằng thủ đoạn đó mà có thể vây khốn được hắn, thì quá ngây thơ rồi!

Chân lực trong cơ thể Vũ Minh Thu lập tức dâng trào, trong suốt bốn năm qua hắn đã phải chịu đựng những thống khổ vô tận , tất cả chỉ để tiến vào tầm mắt mọi người một lần nữa. Hắn muốn dùng một trận thắng thật đẹp để nói cho thế nhân biết rằng hắn đã trở về!

Hắn muốn cho tất cả mọi người trong chòm sao Anh Tiên đều biết , Vũ Minh Thu hắn đã trở về!

Ánh mắt đầy lạnh lẽo, Vũ Minh Thu mở năm ngón tay ra , rồi vung mạnh như dây đàn, trên năm đầu ngón tay không hề có ánh hào quang nào ,nhưng chỉ thấy bề mặt tấm màn màu xanh lá đang trùm lấy hắn nổi lên tầng tầng rung động như hạt mưa rơi vào ao nước vậy .

Màn sáng run rẩy kịch liệt rồi 'ba' một tiếng , vỡ tan tành.

Vũ Minh Thu vẫn cứ ung dung đầy phong lưu tiêu sái , trước thế công như vậy hắn chỉ tiện tay phản công một chiêu mang đầy phong

phạm của một cao thủ , khiến vô số trái tim thiếu nữ xung quanh đập thình thịch.

Bỗng nhiên, khóe mắt Vũ Minh Thu thoáng thấy một đạo tàn ảnh khiến nội tâm hắn khẽ rùng mình.

Trong dòng sáng xanh biếc thấp thoáng có bóng một loan đao!

Thẳng trảm vào phần eo của Vũ Minh Thu .

Hàn ý sắc nhọn tê buốt thấm thẳng vào trong xương , Vũ Minh Thu không dám lơ là, lập túc dùng năm ngón tay búng ra liên hồi giống như mưa rơi lên lá chuối vậy.

Keng keng keng!

Thanh âm va đập thanh thúy vang lên dày đặc như mưa, ánh đao xanh biếc vụn vỡ thành vô số hào quang mầu xanh.

Thượng Quan Uy mang theo tàn ảnh, xuất hiện bên cạnh Vũ Minh Thu , bỗng thân thể đầy tính dẻo dai của hắn xuất một cước nhanh giống như một tia chớp. Trên đầu mũi chân ánh lên một vòng sáng xanh biếc, vẽ lên không trung một đạo hình cung xanh biếc.

Hồ quang màu bích sắc bén như đao!

Động tác của Thượng Quan Uy có tốc độ cực nhanh, mũi chân và bàn tay đều ánh lên hào quang xanh biếc mờ nhạt , cứ mỗi lần hắn trảm , đá hoặc bổ là lại sinh ra một ánh đao hình cung mầu ngọc bích .

Phỉ Thúy Cung Đao !

Ánh đao cuồn cuộn như nước thủy triều trào tới giống như cơn sóng dữ, tất cả đều lấy Vũ Minh Thu làm mục tiêu

Lúc này vẻ trào phúng trên mặt Vũ Minh Thu đã hoàn toàn biến mất , sắc mặt hắn đã trở nên ngưng trọng và chăm chú, hai tay giãn ra, mười

ngón tay xòe rộng , lấy tốc độ mà thường nhân khó có thể nhìn được , liên tục bắn ra.

Đinh đinh đinh!

Tiếng va chạm vang lên không dứt giống như mưa rơi .

Chỉ lực của Vũ Minh Thu mang theo lực lượng vô cùng kinh người, thoạt nhìn giống như hắn bắn loạn vào không trung , nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi , mỗi một ánh đao bích cung đều phải hứng chịu bẩy tám lần công kích dầy đặc .

Mặc dù ánh đao bích cung không ngừng nứt vỡ , nhưng sắc mặt Thượng Quan Uy vẫn cứ lạnh lùng, đôi tay và chân hắn liên tục xuất ra những ánh đao với tần suất kinh người .

Ánh đao ào tới như nước thủy triều, cái trước diệt cái sau lại ùa tới.

Trong ánh đao, Vũ Minh Thu đang nhanh chóng trấn định lại, mười ngón tay vẫn búng ra liên hồi , đồng thời miệng cũng không hề rảnh rỗi : "Làm sao? Chỉ có thủ đoạn như vậy thôi sao ? Các người đang dùng hai đánh một đấy nhé!"

Đấu pháp như vậy sẽ khiến Thượng Quan Uy bị tiêu hao cực lớn , vì thế thoạt nhìn hắn đang bị ép vào thế thủ, nhưng thực chất hắn mới chính là người đang nắm thế chủ động. Thượng Quan gia dùng hai đánh một, nếu mà còn bị thua thì chắc chắn Thượng Quan Thiên Huệ sẽ không nhịn được a!

Đợi đã nào...!

Hai đánh một!

Vậy một người nữa đâu?

Lập tức Vũ Minh Thu giật mình một cái.

Nhưng đúng lúc này, một bóng mờ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, đem hắn bao phủ vào trong.

Chẳng biết từ lúc nào , phía trên đỉnh đầu của hắn đã có thêm bốn viên cầu màu xanh biếc , mỗi viên cầu đều có đường kính hơn ba mét , bên trong quang cầu mơ hồ có bóng dáng một người .

Thượng Quan Trụ!

Bong bóng xanh biếc bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Chiếc bóng xanh biếc trên đỉnh đầu mang đến cho Vũ Minh Thu cảm giác áp bách mãnh liệt, đồng thời còn khiến hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm!

Cảm giác nguy hiểm không gì sánh nổi khiến hắn như một con mèo đang xù lông , hú lên quái dị, sắc mặt đại biến.

Bong bóng ánh sáng mầu xanh biếc dùng tốc độ kinh người, ầm ầm hạ xuống, đồng thời tốc độ xoáy tròn của nó cũng nâng lên đến tốc độ khủng khiếp , bên trong vầng sáng là Thượng Quan Trụ đang hợp hai tay lại thành một hình chữ thập , sắc mặt đầy vẻ trang nghiêm.

Phỉ Thúy Trụy!

Oanh!

Tất cả mọi người xung quanh chỉ thấy có một đạo lục quang khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ầm ầm nện vào mục tiêu mà ánh đao đang cuồn cuộn trào lên!

Ầm ầm!

Bụi bặm bốc lên khắp nơi , vô số toái thạch (đá vụn) bắn ra bốn phía như mưa rơi , bắn toán loạn vào đám người xung quanh . Những tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tục , sau đó là một luồng sóng khí ầm ầm tán ra

khiến mọi người chưa kịp có bất kì phản ứng nào, đã bị đẩy lùi về phía sau vài bước cứ như bị người ta đẩy mạnh một cái vậy .

Đến khi tất cả những người xung quanh ổn định lại thân hình , thì gần như sắc mặt tất cả đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thật là khủng khiếp!

Công kích khủng bố như vậy thì sao có thể sống được đây!

Đại môn của Thượng Quan gia có vị trí cực đẹp , đối diện chính là đường cái ,trên con đường rộng tới ba mươi mét đều được dùng đá xanh ghép lại sạch sẽ vô cùng, nhưng lúc này trên mặt đường đã phủ đầy bụi đất .

Khóe miệng Thượng Quan Trụ rỉ ra một dòng máu tươi , bởi sát chiêu này khiến hắn phải chịu phụ tải cực lớn. Thượng Quan Uy đứng ở bên cạnh cũng thở hổn hển, hắn cũng bị tiêu hao không nhỏ.

Cũng may, cuối cùng cũng đã thành công. . .

Hai người quay sang nhìn nhau rồi cũng thở ra một hơi buông lỏng , ngay cả Tiền thúc đứng bên cạnh xem trận chiến, cũng thở ra nhẹ nhõm.

Đột nhiên , từ trong tro bụi có một âm thanh vang lên.

"Các ngươi khiến cho ta rất bất ngờ a...."

Giọng nói này khiến thân hình của Thượng Quan Trụ và Thượng Quan Uy cứng đờ, còn sắc mặt của Tiền thúc cũng đại biến.

Chỉ thấy từ trong tro bụi có một bóng người chậm rãi đi ra , sau đó đột nhiên hắn vung chưởng , hô, lập tức xung quanh xuất hiện một cơn cuồng phong xua tan bụi bặm.

Vũ Minh Thu lại hiện ra trước mắt mọi người một lần nữa, nhưng lúc này sắc mặt hắn đầy âm lãnh, sát ý trong mắt dầy đặc , còn trên mặt cũng

có thêm một vết thương nhỏ.

Nhưng lúc này ánh mắt của tất cảmọi người đều bị thứ trên người Vũ Minh Thu hấp dẫn.

"Chính là ... , nó chính là . . . Cụ trang!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Đường Thiên Giết

Vũ Minh Thu đứng ngạo nghễ.

Dưới ánh mặt trời, cụ trang trên người y lóng lánh những quang mang hoa mỹ, áo giáp như ngọc, ngọc sáng như gương, mỗi tấm ngọc giáp đều trải qua tạo hình tỉ mỉ, tầng tầng lớp lớp ký tự cổ văn phức tạp phối hợp tương xứng, bên hông là những tua dát vàng lấp lánh càng làm nổi bật lên sự tôn sùng cao quý.

Một trận gió thổi qua, từng miếng ngọc giáp rung lên tạo nên một chuỗi âm thanh leng keng tuyệt vời.

Vũ Minh Thu vốn là một người lỗi lạc bất phàm, mặc bộ bạch chi ngọc giáp càng làm y thêm tiêu sái xuất trần.

Trong đám con gái vây quanh, rất nhiều cô không nhịn được lấy tay che miệng, ánh mắt không giấu vẻ ái mộ.

Cụ trang Ngọc Phu tinh tọa, Ngọc Hoa Minh Thu.

Đang mặc Ngọc Hoa Minh Thu, Vũ Minh Thu ngẩng đầu nhìn trời, y đã chờ đợi giờ khắc này suốt bốn năm, ai biết nỗi thống khổ y đã nếm trải, ai biết nỗi tịch mịch y đã bước qua, ai biết những dày vò y đã chịu đựng trong suốt bốn năm qua.

Bây giờ mọi thứ đều đã qua, ngày tươi đẹp của cuộc đời y rốt cuộc đã tới.

Y liếc nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Thượng Quan Uy cùng Thượng Quan Trụ rồi mỉm cười, nụ cười như trẻ thơ, không có chút đe dọa.

“Chết dưới tay ta, cũng coi như vinh quang với các ngươi.” Giọng Vũ Minh Thu nhẹ nhàng, âm thanh nhỏ nhẹ nhưng lan khắp toàn trường.

Y giơ lên tay phải, cong ngón búng ra.

Hai phiến ngọc hóa thành hai đạo lưu quang hướng hai người bắn tới.

Ngọc quang mang vẻ cổ xưa.

Hai đạo quang mang nhìn như không nhanh, nhưng làm hai người có cảm giác muốn tránh cũng không được, bọn họ hoảng sợ phát hiện thân thể mình không thể cử động.

Không... Không có khả năng!

Hai mảnh ngọc chớp mắt tới gần, hai người thậm chí có thể thấy rõ miếng ngọc mỏng manh xoay tròn mà bay tới, rõ ràng là chỉ bị lực cản rất nhỏ trong không khí.

Mục tiêu của hai tấm ngọc chính là cổ họng của hai người.

Đáng chết... Không thể nhúc nhích được.

Hai người cố gắng dùng hết sức, nhưng mặc dù đã tiêu hao bao nhiêu chân lực cũng không thể giãy ra được. Mảnh ngọc càng bay gần, trong mắt hai người càng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bỗng nhiên một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt hai người không chút báo trước.

Người mới tới mở rộng hai tay, tựa như bức tường lấp kín khoảng không trước mặt bọn họ, lưu lại trong hai người bóng dáng cả đời không quên.

Bạch Bạch!

Hai mảnh ngọc lọt vào tay người mới tới, khi hai người còn chưa kịp phản ứng, đã hóa thành bột phấn trong kẽ tay. Người nọ buông tay, bột

phấn theo gió thổi đến trước mặt hai người, nhưng bọn họ cũng không nheo mắt lại mà mở trừng mắt, ngơ ngác nhìn hình bóng trước mặt.

Thật mạnh...

Vẻ hoảng sợ trên mặt hai người lúc này còn chưa biến mất, lúc này bọn họ càng kinh hãi hơn.

Người này... Là ai?

Nghi vấn còn đang quanh quẩn trong đầu hai người thì người phía trước bỗng trầm giọng nói: “Ngươi cũng dám coi thường Thiên Huệ!”

Giọng điệu trầm thấp, xơ xác tiêu điều, tựa như dã thú rít gào, ẩn chứa sát khí và phẫn nộ, làm hai người kinh hồn táng đởm.

Bất quá từ lời này thì có thể thấy người tới là bạn không phải địch, làm hai người an tâm cũng có chút an tâm trong lòng. Chỉ là... từ khi nào tiểu thư có bằng hữu lợi hại như vậy?

Nhưng không đợi hai người kịp phản ứng, bọn họ đã bị đối phương tiện tay bắt lấy rồi ném đi.

“Tiền thúc”

Thượng Quan Tiền trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thân ảnh trước mắt kia, tràn ngập khí phách, dũng mãnh tuyệt luân, gã cơ hồ không dám tin vào mắt mình, kia... Đó là A Thiên!

“A... A Thiên!”

Người nọ quay sang, nụ cười như ánh mặt trời tràn ngập trên khuôn mặt: “Tiền thúc, đã lâu không gặp”.

Thật sự là A Thiên...

Tiền thúc giống như bị sét đánh ở trong lòng, ngây ra như phỗng, lão ngơ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc mà mang lại cảm giác rất xa lạ này.

Đây mới thật là A Thiên. Ngày lão rời Tinh Phong thành, A Thiên thiếu gia vẫn còn đang tu luyện vũ kỹ trụ cột, đúng là A Thiên thiếu gia mà tiểu thư nhớ mãi không quên.

Nhưng mà, vì cái gì A Thiên thiếu gia trước mặt nhìn lại xa lạ như vậy...

“Tiền thúc! Tiền thúc!” Giữa không trung, Thượng Quan Uy gấp giọng hô lớn.

Tiền thúc như vừa tỉnh mộng, cuống quít giơ tay đón lấy hai người, nhưng ánh mắt lão vẫn nhìn về A Thiên thiếu gia không đổi mảy may.

“Tiền thúc, đợi lát nữa chúng ta ôn chuyện”. Đường Thiên trầm mặt quay sang phía Vũ Minh Thu, lạnh giọng nói: “Dám coi thường Thiên Huệ, tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi”.

Vũ Minh Thu có chút kinh ngạc, y đánh giá Đường Thiên vài lần, giọng tràn ngập giễu cợt: “Từ khi nào Thượng Quan gia luân lạc tới mới cần một ngoại nhân bảo vệ mặt mũi? Chẳng nhẽ ngoài Thượng Quan Thiên Huệ, Thương Quan gia không còn người nào có thể đánh một trận ra hồn?”

Chung quanh lập tức truyền đến một trận ồn ào. Việc Vũ Minh Thu xuất hiện trước cửa Thượng Quan gia đã làm rất nhiều người chú ý, phàm là người hơi có chút thế lực đều đã chạy đến góp vui. Việc Vũ gia cùng Thượng Quan gia xung đột, đối với Anh Tiên tinh tọa, tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Cơ hồ tất cả những người có chút tiếng nói ở Anh Tiên tinh tọa đều đã đến xem.

Câu trào phúng của Vũ Minh Thu lại được nhiều người đồng ý. Hai năm qua đúng là Thượng Quan Thiên Huệ như mặt trời giữa trưa, đem Thượng Quan gia một lần nữa ngồi lên ghế đệ nhất Anh Tiên tinh tọa, nhưng lúc này mọi người mới thấy cái vị trí thứ nhất kia của Thượng Quan gia không cường đại như tưởng tượng.

Trước kia tất cả bọn họ đều bị sự cường hãn của Thượng Quan Thiên Huệ che mắt.

Giờ nghĩ lại, một cường giả lợi hại cũng không thể kéo lại cả một gia tộc. Đến giờ bọn họ khẳng định, Thượng Quan Tiền không nói dối, quả thật Thượng Quan Thiên Huệ không ở nhà, nếu không ồn ào đến giờ chắc chắn Thiên Huệ đã đi ra. Thậm chí một số người trong bọn họ còn nghĩ bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, không có Thượng Quan Thiên Huệ chủ trì, Thượng Quan gia trở nên suy yếu bất ngờ.

Thượng Quan Tiền thập phần chu đáo, lời nói của Vũ Minh Thu có ý hiểm ác, sao lão không hiểu, ngay cả đám người kia đang rục rịch, lão cũng nhìn thấy. Lão cũng thật không ngờ tình hình lại phát sinh kịch biến như thế này. Chỉ sợ tiểu thư cũng không ngờ, Vũ Minh Thu lại đột nhiên trở về, chỉ cần thêm hai năm nữa là Thượng Quan Trụ cùng Thượng Quan Uy có thể phát triển thành bá chủ một phương, nhưng giờ thì.. chúng vẫn còn kém một chút.

Tiểu thư...

Trong lòng Thượng Quan Tiền tuy lo lắng, nhưng trên mặt bất động thanh sắc: “Thượng Quan gia đâu có ai có thể so sánh với tiểu thư. Trước kia không có, hiện tại cũng không có. Giống như ai có thể chịu được lửa giận của tiểu thư? Châm ngòi lửa giận của tiểu thư, có ai còn sống? Vũ gia chỉ có thể kéo dài hơi tàn đợi tiểu thư trở về đi.”

Chỉ mấy câu nói đơn giản đã làm cho đám tiểu tử tỉnh táo lại. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, Thương Quan Thiên Huệ làm sao tạo dựng được danh vọng không ai có thể lay chuyển? Rất đơn giản, dẫn theo Thượng Quan gia Nam chinh Bắc chiến, những gia tộc hạ độc thủ với Thương Quan gia năm đó bị giết tới trên sáu nhà. Nếu không phải Vũ gia biết thời thế, chủ động co rút lại, bọn họ cũng không thể may mắn thoát được.

Vừa nghĩ tới lửa giận của Thượng Quan Thiên Huệ, mọi người xung quanh không rét mà run. Vũ Minh Thu vừa mới trở về Anh Tiên tinh tọa,

rất nhiều việc y còn không biết, nhưng hai năm qua tất cả đều bị Thương Quan Thiên Huệ áp chế, sự khủng bố của nàng, không ai rõ ràng hơn bọn họ.

Tiền thúc trong lòng bình tĩnh, trầm giọng nói: “Lại nói, ai bảo A Thiên thiếu gia đây là người ngoài, A Thiên thiếu gia là thanh mai trúc mã với tiểu thư, cũng là con rể tương lai của Thượng Quan gia chúng ta, là trượng phu được chính tiểu thư lựa chọn.”

Cả đoạn đường lâm vào một mảnh tịch mịch. Ngay cả đám người Thượng Quan Uy, Thượng Quan Trụ đứng sau lưng Tiên thúc cũng trợn mắt há hốc mồm.

Con rể*...

*nguyên văn là cô gia

Tất cả đệ tử Thượng Quan gia, lúc này thấy đột nhiên nhảy ra một gã con rể thì bị dọa tới mức đầu óc trống rỗng.

Sau một thoáng yên lặng, cả con đường đột nhiên nổ tung.

“Bạn trai của Thượng Quan Thiên Huệ”

“Hắn chính là bạn trai của Thượng Quan Thiên Huệ”

“Trước kia chưa từng nghe thấy bao giờ, liệu có phải hàng giả không...”

“Giả? Làm sao có thể. Trước mặt nhiều người như vậy, Thượng Quan Tiền làm sao dám bịa chuyện như thế? Nếu để Thượng Quan Thiên Huệ biết, chắc chắn người đầu tiên bị xử tội là hắn”

“Ngươi nói đúng a. Là bạn trai của Thượng Quan Thiên Huệ... Ta thật đau lòng quá...”

Đầu tiên là tiếng ồn ào rộn rã, rất nhanh sau đó đã chuyển từ ồn ào rộn rã thành tiếng rên rỉ không dứt. Thượng Quan Thiên Huệ, dung nhan xinh đẹp, khí chất vô song, là nữ thần trong lòng nam nhân cả Anh Tiên tinh tọa. Giờ nữ thần đột nhiên có bạn trai rồi. Sự thật quá phũ phàng.

Đường Thiên nghe được những lời này của Tiền thúc cũng rất sững sờ, nhưng mà, bạn trai của Thiên Huệ... Ha ha ha ha. Nói quá đúng luôn.

Đương Thiên tâm hồn rạng rỡ, chỉ thấy cả người như tràn ngập sức lực, dùng mãi không hết, trong cơ thể chiến ý sôi trào đến mức tận cùng.

Ai nha nha, vì những lời này, phải đem tên tiểu bạch kiểm trước mặt đánh bại a.

Ánh mắt Đường Thiên không kiêng nể gì mà đánh giá tên Vũ Minh Thu trước mặt, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm như nhìn một con mồi bình thường. Hay là dùng việc đánh bại tên bảnh bao trước mặt này làm kỷ niệm cho tình cảm thuần khiết của Đường thiếu niên và Thiên Huệ thiếu nữ đi.

A, nếu Thiên Huệ có ở đây, không chừng đã vác đao xông lên rồi.

Đương Thiên nóng lòng muốn thử.

Vũ Minh Thu bỗng nhiên cười ha ha: “Bạn trai của Thượng Quan Thiên Huệ không ngờ lại là tên ngu ngốc như vậy, từ đó có thể thấy ánh mắt kém cỏi của nàng. Một đóa hoa tươi đẹp cắm trên bãi *** trâu, chà chà, trước tiên ta cứ giết tên bạn trai của nàng đi, rồi đến hảo hảo trìu mến nàng...”

Lời nói của y còn chưa dứt đã bị cắt đứt. Đường Thiên phút chốc vọt tới trước mặt y, thần tình hưng phấn gào thét: “Đừng nói nhảm nữa, tiểu bạch kiểm. Thiếu niên như thần ta đây không chờ được nữa rồi.”

Vũ Minh Thu rùng mình “Thật nhanh”. Thân hình y chợt động, tránh một quyền của Đường Thiên. Nhưng thân hình chưa ổn định, sau lưng đã

nghe tiếng gió, Vũ Minh Thu lại giật mình, lại cuống quít né sang.

Như thế nào mà nhanh như vậy...

Vũ Minh Thu trong lòng hoang mang.

Hô, một cái bóng, không hề có dấu hiệu, xuất hiện trước mặt y, cơ hồ kề sát chóp mũi. Vũ Minh Thu trong lòng hoảng sợ, vội vàng búng tay liên tục, nhưng mấy đạo chỉ lực không trúng vào thân ảnh, nhất tề trượt ra ngoài.

Không đúng! Phanh!

Trên lưng y đau nhói, giống như bị búa tạ đánh trúng, một cỗ kình khí hung hãn tuyệt luân chui thẳng vào thể nội. Y kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn nương theo lực đánh mà xông về phía trước, kéo dãn khoảng cách.

Kình lực cổ quái.

Vũ Minh Thu đứng thẳng dậy, ánh mắt y âm trầm nhìn Đường Thiên, tay lau đi vệt máu vừa tràn ra miệng.

Tất cả mọi người đều bị kết quả chấn kinh trước mắt làm im bặt. Lúc trước Vũ Minh Thu cường hãn như thế, trấn áp toàn trường, đột nhiên chui đâu ra một thằng, chỉ một lần đối mặt đã ăn đòn bị thương.

Còn đám đệ tử, Thượng Quan gia lại bị chấn nhiếp, con rể thật lợi hại a.

“Quả nhiên cũng có vài đòn...” Vũ Minh Thu trầm giọng nói “Nhưng cũng chỉ đến đó mà thôi”

Y giơ bàn tay lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Khổng Tước

"Trực giác mạnh thật." Trong đám người nam nhân vóc dáng cao cao bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Một vị nam tử râu cá trê bên cạnh y gật đầu, giọng hơi kinh ngạc: "Lần đầu tiên thấy một thằng ranh con có trực giác lợi hại như thế."

Thực lực hai người cường hãn, liếc mắt đã nhận ra rõ ràng một quyền kia của Đường Thiên có thể đánh trúng Vũ Minh Thu không phải dựa vào tốc độ mà là do trực giác. Đường Thiên lợi dụng ưu thế của hắn rất tốt, trừ lần đầu tiên do vọt nhanh ra thì những lần khác đều là né tránh và chặn đánh trong phạm vi hẹp. Vừa vặn phát huy ưu điểm trực giác cường hãn đến mức nhuần nhuyễn vô cùng.

Người trực giác cường hãn, rất là hiếm thấy, mà còn có ý thức phát huy nó tận cùng trong chiến đấu đã ít lại càng ít.

"Vũ Minh Thu còn cần ma luyện." Người có vóc dáng cao cao có hơi thất vọng.

"Nó bị kiềm chế quá lâu." Râu cá trê nói: "May mà, nó không thiếu ý chí chiến đấu."

"Ừhm." Người vóc dáng cao cũng tán đồng với câu nói này: "Đáng tiếc không được nhìn thấy Thượng Quan Thiên Huệ, trong lòng ta hơi tò mò muốn biết Thượng Quan Thiên Huệ suy cho cùng có bao nhiêu lợi hại."

"Dù có lợi hại hơn thế thì có thể lợi hại đến đâu?" Râu cá trê không cho là đúng: "Tài năng của nó mới tý tuổi đầu."

"Đừng coi thường nó, đừng quên kiện đồ vật trên tay nó." Người vóc dáng cao nhắc nhở.

"Ừm, đáng tiếc nó không ở đây, hừ hừ!" Râu cá trê lập tức nói: "Tiếp tục quan chiến đi, Vũ Minh Thu và bộ đồ cụ trang này có vẻ tương đối phù hợp."

"Ta thì lại khác, cảm thấy thằng bé trông ngốc nghếch kia có điểm không tệ." Người vóc dáng cao nhướng mày lên bảo.

"Người ta là nam nhân của Thượng Quan Thiên Huệ, hết hy vọng rồi." Râu cá trê lạnh lùng nói.

"Ta chỉ là nói chơi mà thôi." Người vóc dáng cao nhún nhún vai.

※※※

Dường như mới lấy được cụ trang không bao lâu a...

Toàn bộ tạp niệm trong đầu Đường Thiên đều biến mất, hắn chuyên tâm nhìn chằm chằm vào Vũ Minh Thu ở trước mặt, bên trong con mắt hơi hơi nheo lại, lãnh tĩnh vô cùng.

Trong chiến đấu, Đường Thiên giống như thành một con người khác, tư duy hắn nhanh nhạy dị thường, đồng thời lãnh tĩnh lạ thường. Một số chỗ chưa rõ ràng cũng nhanh chóng trở nên rõ ràng trong đầu hắn.

Thiên Huệ không có mặt... mấy người Tiền thúc gặp phải nguy hiểm... Có người bày ra âm mưu... phía sau Vũ Minh Thu còn có người...

Từng đầu lúc ẩn lúc hiện trở nên rõ ràng ở trong đầu hắn.

Những người này cũng dám nảy ra âm mưu với Thiên Huệ ...

Trong ánh mắt của Đường Thiên, sự lãnh tĩnh dần dần tiêu thất mà toát một loại cảm giác nguy hiểm, giống như mây đen lặng lẽ mà nhanh chóng tụ lại.

Vậy thì ngay tại thời điểm ngươi mạnh nhất, đánh bại ngươi!

Trong tích tắc ý nghĩ này nảy ra trong đầu Đường Thiên, cái suy nghĩ lãnh tĩnh này nhanh chóng nảy ra đó chính là trực giác, thế nhưng trực giác cũng nói cho hắn biết đó là ý tưởng không sai.

Đã như vậy... Vậy phải cho ngươi cái chết đường đường chính chính!

Đường Thiên thu hồi ánh mắt, đĩnh đạc đứng thẳng thân thể, nếu như Vũ Minh Thu ỷ vào thủ đoạn khác của bản thân thì Đường Thiên còn không dám nắm chắc. Nhưng nếu trông vào bộ đồ cụ trang mà nói thì Đường Thiên lại không sợ chút nào.

Bên trong vòng chiến, bỗng Đường Thiên mở hai tay ra.

※※※

Động tác Đường Thiên, lập tức khiến cho rất nhiều người chú ý.

Vũ Minh Thu cường hãn ngoài ý nghĩ của mọi người, mà Đường Thiên nửa đường chém giết xuất hiện còn làm mọi người bất ngờ hơn. Thoạt nhìn thì Đường Thiên chẳng có gì đáng chú ý khi so sánh với Vũ Minh Thu thực lực cường hãn, tiêu sái lỗi lạc. Phải đến khi Thượng Quan Tiền nói Đường Thiên là nam nhân của Thượng Quan Thiên Huệ thì mọi người mới đồng loạt rộ lên.

So sánh với Vũ Minh Thu, Đường Thiên thực sự quá phổ thông, phổ thông đến mức chẳng có chút điểm sáng nào đáng nhắc tới cả. Phải đến lúc hắn ra tay làm Vũ Minh Thu thụ thương thì mọi người mới bắt đầu chú ý cái tên thiếu niên hơi ngốc thô lỗ này.

Chỗ lợi hại của Đường Thiên, có người thấy rõ nhưng đại đa số người vẫn chưa nhìn ra.

Khi khí thế Vũ Minh Thu tăng vọt, động tác Đường Thiên cũng trở nên đặc biệt làm người khác chú ý.

Mọi người đều thật hiếu kỳ, cái tên Đường Thiên mới nhìn thì không khác ranh con ngu ngốc, làm sao đối phó được Vũ Minh Thu.

"Hả?" Người vóc dáng cao đứng trong đám người bên ngoài trận chiến bỗng buột miệng hả một tiếng. Y thẳng lưng, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm Đường Thiên.

"Ngươi cảm thụ được cái gì hả?" Râu cá trê cũng nhìn chằm chằm không rời mắt khỏi Đường Thiên, nhanh nhảu hỏi.

"Có ba động!" Khuôn mặt người vóc dáng cao nghiêm trọng: "Lực lượng ba động rất mãnh liệt!"

"Là cụ trang!" Râu cá trê thất thanh kinh hô.

Đồng thời với câu nói vừa dứt của râu cá trê, bên trong trận Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng: "Khổng Tước!"

"Khổng Tước!"

"Khổng Tước!"

Đường Thiên rống giận, giống như thanh âm phản hồi, vang vọng mãi trong tai mọi người, phảng phất như có vô số người đang rống giận.

Một tầng lam sắc quang mang với tốc độ mắt thường có thể thấy được uốn lượn từ đầu ngón chân Đường Thiên bay lên lên, khuếch tán dọc theo thân thể hắn, lan sang hai cánh tay đang mở. Cơ hồ trong chớp mắt, một kiện linh giáp lam sắc xuất hiện trên người Đường Thiên.

Lam sắc linh giáp đủ làm người khiếp đảm, giáp phiến giống như vũ linh hơi hơi chìa ra. Vùng giáp vai vươn ra như một con Khổng Tước lãnh ngạo đứng chồm hỗm, trên trán nó có ba cái lông vũ đỏ tươi rung rung trong gió, cái cặp mắt trên đầu không che giấu sự kiêu ngạo.

Oanh!

Khí thế tản ra, đột nhiên giống như hỏa sơn phun trào phóng lên cao.

Đường Thiên nhíu mày, đồng thời lúc đó, Khổng Tước trên vai hắn cũng nheo mắt lại. Cặp mắt của Khổng Tước trôi nổi một tầng ngân quang, giống như con mắt bạc càng tăng thêm mấy phần băng lãnh.

Nếu Tỉnh Hào nhìn thấy cái con Khổng Tước này nhất định sẽ thất kinh, bởi vì nó đã cường đại hơn. Lần trước trong trận chiến với hắc hồn, Khổng Tước cứu Đường Thiên một mạng. Khi nghe Tỉnh Hào nói bên trong Hội có bí pháp có thể tẩm bổ cường hóa bí bảo võ hồn, Đường Thiên không chút do dự tiêu phí một nghìn tích phân để mua một bộ bí pháp.

Bộ bí pháp tên là “Dưỡng bảo lục”.

Biện pháp cường hóa bí bảo võ hồn cũng không phức tạp, cho bí bảo võ hồn ăn hồn hạch, sau đó dùng võ hồn bản thân làm ngọn lửa luyện hóa bí bảo võ hồn, trợ giúp nó loại trừ tạp chất trong hồn hạch. Làm như

vậy có hai ưu điểm, một là có thể làm cho bí bảo võ hồn biến cường đại đồng thời trở nên càng tinh thuần. Một điểm nữa là làm cho bí bảo võ hồn có thể tiếp cận võ hồn của chính mình hơn. Kể từ đó, sự liên hệ giữa bí bảo và chủ nhân càng chặt chẽ, chủ nhân có thể phát huy thực lực của bí bảo càng mạnh.

Hiện giờ, trong tay Đường Thiên nắm giữ mấy nghìn tích phân, những tích phân này tới quá dễ dàng nên hắn tiêu phí cũng không chút đau lòng.

Quan trọng nhất là, võ hồn của hắn rất mạnh, với thực lực ngũ giai mà đoạt được Bạch ngân võ hồn. Chuyện này người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Bạch ngân võ hồn nhanh chóng chứng minh nó cường đại, bây giờ Khổng Tước biến cường khá nhiều. Quan trọng nhất là mối liên hệ giữa Đường Thiên và Khổng Tước, trước đây khá mơ hồ, mờ mịt thì giờ đã rõ ràng hơn.

Tuy rằng đều là cụ trang Thanh Đồng, nhưng Khổng Tước lam hiển nhiên lợi hại hơn nhiều Ngọc Hoa Minh Thu.

※※※

Quang Minh võ hội là một quái vật khổng lồ, dính vào nó khá là phiền phức đấy.

"Hẳn là vậy." Người vóc dáng cao cũng trả lời giống thế: "Công phu về phương diện bí bảo của Quang Minh võ hội không có người nào có thể bằng hắn. Ngươi nhìn con mắt Khổng Tước trôi nổi ngân quang đi, chắc chắn đã trải qua rèn luyện."

"Thực sự là phiền phức, xem ra Vũ Minh Thu gặp được cường địch rồi a." Râu cá trê hiển nhiên không xem trọng Vũ Minh Thu.

"Đúng vậy." Người vóc dáng cao cũng không thể ngờ được sự tình vậy mà lại có biến cố như thế.

Vầng trán của hai người đồng thời nhăn lại.

※※※

Chỉ cần giết người này!

Con mắt Vũ Minh Thu trở nên càng thêm thô bạo. Mấy năm sinh hoạt như một tên phế vật, làm tính cách hắn càng trở nên lệch lạc. Lúc cấp bách vô cùng như lúc này mà lại nghĩ đến chuyện bản thân trở về, thể hiện bản thân cường đại, thế nhưng là...

Toàn bộ đều bị gã trước mắt kia ngăn trở!

Chết!

Chỉ có giết chết người kia!

Chính mình có thể đoạt được tất cả những gì bản thân mình muốn.

Bốp bốp bốp, ngọc giáp phiến cụ trang trên người Vũ Minh Thu không ngừng rời ra, hóa thành quang mang, chìm vào trong cơ thể hắn. Trên mặt hắn hiện lên vẻ thống khổ, nhưng mà khí thế lại lấy tốc độ kinh người tăng lên không ngừng.

Đường Thiên lãnh tĩnh nhìn chằm chằm đối phương, trong lòng âm thầm lắc đầu. Từ sau khi mua được "Dưỡng bảo lục", cuối cùng hắn có một lý giải tương đối có hệ thống đối với bí bảo võ hồn.

Bí bảo không giống như các thứ đồ khác, quan trọng ở chỗ võ hồn của nó. Bí bảo võ hồn đẳng cấp càng cao, linh tính càng cao, chúng nó sẽ có hỉ nộ ái ố. Cũng là một kiện bí bảo, bí bảo võ hồn thân cận ngươi hay xa lạ ngươi, uy lực nó biểu hiện ra ngoài cũng cách biệt một trời một vực.

Như trong "dưỡng bảo lục", Đường Thiên có được một cái từ "tín nhiệm".

Nhất định phải tín nhiệm bí bảo. Ngươi càng tín nhiệm bí bảo, nó sẽ càng cường đại, sự ăn ý với ngươi càng cao.

Mà Vũ Minh Thu đã không tín nhiệm đối với cụ trang chính mình rồi.

Thực sự là đáng tiếc cái cụ trang này, Đường Thiên tiếc hận mà nhìn từng đạo quang mang kia, trong những quang mang kia là sự bi thương của cụ trang võ hồn.

Người như vậy, không xứng có được cụ trang.

Vậy để cho tất cả kết thúc đi.

Đường Thiên thu hồi ánh mắt, thân hình cúi xuống thấp, hai cánh tay mở ra, bàn tay đột nhiên nắm chặt thành quyền!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tiền Thúc Thúc, Đã Lâu Không Gặp

Trên vai Đường Thiên, cặp mắt màu bạc của Khổng Tước chợt lóe sáng.

Từ trên linh giáp màu xanh hiện lên từng tia sáng màu lam, tập trung tới hai nắm đấm của Đường Thiên với tốc độ kinh người .

Đường Thiên cúi người xuống, thân hình hơi cong, hạ giọng thét lớn.

“Giết!”

Hai chân hắn đột nhiên phát lực, đất đá dưới chân mãnh liệt nổ tung, cả người giống như mũi tên, ầm ầm lao về phía trước. Vô số ánh sáng màu lam tập trung theo 2 cánh tay ,mang theo một dải ánh sáng tựa như một đôi cánh màu lam.

Đường Thiên nghiêng người về phía trước, tốc độ của hắn nhanh tới kinh người. khuôn mặt lạnh như băng ẩn hiện bên trong lam sắc quang mang, trong mắt hắn như đang có liệt hỏa thiêu đốt.

Đối diện với bóng dáng đầy thô bạo phía trước, càng tiến lại gần càng làm chiến ý trong cơ thể Đường Thiên không ngừng tăng vọt.

Vũ Minh Thu nhe răng nở nụ cười nhẹ.

Hắn giơ tay phải lên, trong nháy mắt xuất một chỉ nhằm vào Đường Thiên

Ông!

Tiếng chỉ phong rít lên khiến người ta phải kinh hãi.

Gần như cùng lúc, tròng mắt Đường Thiên hơi híp lại, chợt lùi về bên phải né qua, một cỗ kình khí kinh người với tốc độ cực nhanh vọt qua sát thân thể hắn.

Đông! Sau lưng Đường Thiên truyền tới một tiếng trầm muộn cùng vô số đất đá bắn ra. Kình khí từ một chỉ này đã tạo ra một cái hố đường kính trên dưới nửa thước.

Mười ngón tay Vũ Minh Thu chợt múa lên như bạo vũ lê hoa liên tiếp bắn ra chỉ kình.

Ong ong ông!

Chỉ kình như mưa hướng về phía Đường Thiên, bao phủ một khu vực cực lớn khiến Đường Thiên muốn tránh cũng không thể tránh!

Đường Thiên hừ lạnh một tiếng sau đó thân ảnh của hắn đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ.

Chỉ thấy một loạt hư ảnh không ngừng tiến lên, chỉ kình mặc dù có uy lực vô cùng lớn cũng chỉ xuyên qua hư ảnh, không mang đến bất kì ảnh hưởng gì đối với Đường Thiên.

Đám người đang vây quanh thấy vậy lại xôn xao một hồi, chỉ biết trợn mắt há mồm ngây ngốc.

“Đây là cái gì...”

“Là thân pháp sao? Thân pháp này thật là quỷ dị ah!”

Mọi người mồm năm miệng mười bàn tán, bọn hắn cảm thấy cảnh tượng trước mắt đúng là không thể tin nổi. Vũ Minh Thu xuất ra chỉ kình dày đặc tưởng như không có sơ hở vậy mà Đường Thiên lại có thể né tránh được.

Đây là loại khinh công lợi hại đến bực nào cơ chứ!

Người vóc dáng cao sợ hãi thán phục “Trực giác lại mạnh mẽ đến mức này sao, đây là người mà Quang Minh võ hội cử ra đấy sao ? Mấy tên gia hỏa của Quang Minh Võ Hội bắt đầu nghiên cứu trực giác từ bao giờ vậy? Kỳ quái!”

“Quả thực là tương đối đặc biệt” Mắt gã râu cá trê cũng sáng rực lên.

Chỉ có 2 người bọn họ rõ ràng, Đường Thiên cũng không phải hoàn toàn dựa vào khinh công. Bát Quái Bộ trong mắt bọn họ chỉ là một loại khinh công hết sức bình thường. Muốn đơn thuần chỉ dựa vào Bát Quái bộ mà làm được như vậy là không có khả năng. Đường Thiên sở dĩ có thể trong vô tận chỉ kình thong dong né tránh như vậy tất cả đều dựa vào trực giác siêu mạnh của mình, hắn có thể đoán được chỗ sơ hở của lưới chỉ kình để tránh né.

Mặc dù Đường Thiên phải dựa vào lực lượng của Tiểu Mã phi ngoa (DG: Ngoa = giày) nhưng ngay cả như vậy có thể làm đến mức này cũng đã phi thường cường hãn rồi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ được thấy một võ giả có trực giác mạnh mẽ như vậy. Càng khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng được chính là, võ giả có trực giác lợi hại như thế lại là một võ giả thuộc Quang Minh Võ Hội.

Cho tới bây giờ Quang Minh Võ Hội vẫn không có ai am hiểu trực giác ah.

Mà quan sát Đường Thiên có thể thấy phải trải qua tu luyện đặc biệt mới có thể đạt đến trình độ kinh người như thế. Những thế lực nghiên cứu trực giác, am hiểu lợi dụng trực giác trong chiến đấu cũng như huấn luyện trực giác chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay ah.

Người này...

Đường Thiên ngẩng mặt lên, đối diện với vô số chỉ kình gào thét xông tới cũng không làm cho tinh thần hắn nảy sinh chút rung động nào.

Ánh mắt của hắn chuyên chú dị thường, trực giác nhạy cảm cùng sức bật biến thái giúp cho hắn xuyên thẳng qua lưới chỉ kình, không ngừng tiến lên.

Nhưng mà càng tới gần Vũ Minh Thu thì áp lực hắn chịu lại càng lớn.

Đường Thiên không thể không thừa nhận, tạo nghệ của Vũ Minh Thu đối với chỉ pháp tương đối cao thâm, chỉ bấm tay là bắn ra chỉ kình, vô sắc vô hình lại ngưng thực trầm trọng, nhanh như thiểm điện.

Bá Vương nộ chỉ của Đường Thiên so với chỉ pháp của Vũ Minh Thu thì kém rất nhiều.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn gần 10 thước, trong khoảng cách này vậy có thể…

Thân hình Đường Thiên đột ngột dừng lại, hai chân hắn giống như cọc gỗ cắm sâu vào trong đất, toàn thân đã sớm vận sức chờ phát lực đột nhiên bùng nổ.

Một quyền bình thường nhưng lại hoàn mỹ đến cực điểm, có một không hai.

Một quyền xuất ra!

Khổng Tước trên vai Đường Thiên chợt kêu một tiếng sắc bén, hào quang trong mắt tăng vọt, sau lưng linh vĩ (Vĩ : đuôi) dựng thẳng như kiếm.

Quyền mang màu lam lóa mắt mang theo vô số gợn sóng nhỏ gào thét đánh về phía Vũ Minh Thu

Quyền mang vừa xuất ra liền kịch liệt bành trướng lớn như cái chậu rửa mặt. Bên trong quyền mang tựa như có một cái xoáy nước màu lam với vô số kình khí sắc bén, mãnh liệt, điên cuồng chuyển động.

Không khí xung quanh như bị khuấy động truyền ra những tiếng rít trầm thấp khiến cho da đầu người ta phải tê dại.

Tất cả mọi người đều bị khí thế của một quyền này làm rung động.

Nếu như nói lúc trước, thời điểm khi Vũ Minh Thu xuất hiện với bộ cụ trang kia, rất nhiều người hiểu sơ bộ về sự lợi hại của cụ trang thì hiện tại thấy một quyền khủng bố như vậy xuất hiện làm những người vây quanh xem càng không thể giữ được vẻ trấn định. Bọn họ ai cũng đều hoảng sợ, rất nhiều người còn không tự chủ được mà run rẩy.

Đây mới là uy lực chân chính của cụ trang.

Vũ Minh Thu cũng bị khí thế của một quyền này dọa sợ rồi. Trên mặt hắn hiện ra vẻ hoảng sợ, mười ngón tay điên cuồng xuất chỉ kình về phía quyền mang.

Chỉ kình mang theo uy lực kinh người nhưng đánh vào quyền mang màu lam chỉ như ném đá xuống biển, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Quyền kình đáng sợ này của Đường Thiên được cụ trang cường hóa đến một mức độ kinh người, những gợn sóng nhỏ bao quanh quyền mang cũng bắt đầu ửng lên một màu lam đậm.

Sắc mặt Vũ Minh Thu chuyển sang trắng bệch, trong lòng tràn ngập hoảng sợ.

Tại sao… Tại sao cụ trang của hắn lại cường đại đến không ngờ ?

Tại sao ?

Mắt Vũ Minh Thu chợt hiện tơ máu, khàn giọng rống giận, song chưởng mười ngón tụ lại mãnh liệt xuất ra một chỉ.

Cột sáng màu trắng ầm ầm dâng lên hung hăng va chạm với quyền mang màu xanh da trời!

Oanh!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên làm cho lỗ tai hắn không nghe được gì. Vụ nổ mạnh tạo thành một mảnh sương mù giống như quái thú bị trói đang giãy giụa, tán phá bừa bãi trước mặt hắn.

Khóe miệng Vũ Minh Thu chợt trào máu tươi, mắt hắn tràn đầy tơ máu lộ rõ vẻ điên cuồng.

Hắn giống như một người điên, cười to.

Cụ trang có lợi hại hơn nữa thì sao? Trước mặt mình không phải cũng chỉ còn con đường chết hay sao?

Trong màn sương khói bay lượng bỗng hiện lên một luồng sáng màu lam chói mắt.

Hả? Vũ Minh Thu khẽ giật mình.

Đó là cái gì...

Giống như một ngôi sao màu lam đột nhiên nổ tung vậy.

Trong nháy mắt, ánh sáng màu lam kia tách ra trước mặt hắn, quang mang sáng lên chiếm cứ toàn bộ tầm mắt hắn.

Quá sợ hãi khiến Vũ Minh Thu tựa như dã thú sa bẫy phát ra một tiếng rống giận như tới đường cùng, mười ngón tay khẽ nắm chặt.

Kình khí kinh người theo 10 ngón tay của hắn cũng ầm ầm bắn ra.

Trong nháy mắt ánh sáng màu lam đã lao tới.

Thoạt nhìn giống như như cả một biển ánh sáng màu lam vậy.

Kình khí chấn động bị hắn chặn , Thiên Long Kình bạo liệt cũng bị hắn chật vật cản lại nhưng hạc kình bén nhọn chui vào làm phòng tuyến chân lực của hắn xuất hiện vết rách. Sắc mặt Vũ Minh Thu lập tức đại

biến. Không có bất kì thứ gì có thể cho hắn cơ hội tạm nghỉ, băng kình màu lam lạnh lùng mà mãnh liệt lao tới thế như sóng cuộn lập tức phá nát phòng tuyến chân lực của hắn.

Kết thúc rồi sao…

Một khắc cuối cùng trước khi bị ánh sáng màu lam kia thôn phệ trong lòng Vũ Minh Thu bỗng nhiên bình tĩnh đến thần kỳ.

Kết thúc a…

Một cái hố rộng hơn năm thước xuất hiện, trong hố tất cả đều bị cháy đen chỉ còn vương lại vài mảnh ngọc vụn bị tàn phá.

Đường Thiên vẫn giữ nguyên tư thế xuất quyền thở hổn hển. Toàn thân hắn giống như vừa bị thiêu trong lửa vậy. Lực lượng kinh người phát nổ lúc cuối đối với hắn cũng là sự đả kích không nhỏ.

Khổng tước vẫn đậu trên giáp vai Đường Thiên, ánh mắt còn nguyên sự kiêu ngạo nhưng thần sắc uể oải đi không ít.

Ánh sáng màu lam chói mắt bao lấy tay phải Đường Thiên. Ngọn lửa màu xanh từ Thiên Lô quyền sáo vẫn bồng bềnh trên không trung, không ngừng nuốt vào nhả ra.

Lực lượng cuối cùng mà Vũ Minh Thu bộc phát ra cũng khiến cho Đường Thiên cảm thấy phi thường giật mình.

Nếu như hắn không có Khổng Tước lam, nếu như hắn không rèn luyện cụ trang trong khoảng thời gian này, nếu như Vũ Minh Thu coi trọng cụ trang của hắn, nếu như …

Trận chiến này thắng bại rất khó nói. Thực lực của Vũ Minh Thu tương đối mạnh mẽ. Nếu so với Tinh Hào đại ca thì nói mạnh hơn một chút cũng không quá.

Xung quanh mọi người lặng ngắt như tờ nhìn Đường Thiên đứng lên.

Nhìn mảnh ngọc nằm trong hố, Đường Thiên không khỏi sinh chút cảm khái, thật đáng tiếc, ngươi đã không có một chủ nhân tốt ah.

Người xem xung quanh thực sự đã bị rung động cực mạnh bởi trận chiến vừa rồi.

Người vóc dáng cao kia cũng trầm mặc thật lâu sau mới buồn bã nói:”Chỉ với 2 quyền vừa rồi thì ta thực sự tin hắn là võ giả của Quang Minh Võ Hội .“

Hai quyền vừa rồi đã đem tất cả lực lượng của cụ trang kích phát vô cùng tinh tế. Đây là phong cách chiến đấu điển hình của Quang Minh võ hội.

Gã râu cá trê cũng gật gù đồng ý với lời của gã vóc dáng cao nhưng hắn chợt phát hiện chính mình cũng không biết nói gì cho phải đành lắc đầu cảm khái:” Thật là một tên đáng sợ, chỉ sợ lần này chúng ta gặp phiền toái lớn rồi.”

Gã vóc dáng cao cũng cười khổ.

Vốn hắn cho rằng thời điểm Thượng Quan Thiên Huệ không ở đây là lúc nhà Thượng Quan suy yếu nhất nào biết được giữa đường lại nhảy ra nam nhân của Thượng Quan Thiên Huệ. Càng khiến cho bọn họ bất ngờ là thiếu niên nhìn qua hết sức bình thường này lại có thể mạnh mẽ như vậy.

Càng khiến cho bọn họ lo lắng hơn là thiếu niên này là võ giả của Quang Minh Võ Hội.

Ở tuổi của hắn mà có thực lực mạnh mẽ như vậy thì thiếu niên này hắn tuyệt đối có địa vị không thấp trong Quang Minh võ hội. Thầy của hắn nhất định sẽ coi hắn như bảo bối. Đây là ưu thế của thế lực lớn.

Bố trí của bọn hắn chỉ trong thoáng chốc đã bị rối loạn hoàn toàn.

“Về trước đã” Gã vóc dáng cao nói nhỏ.” Những chuyện thế này thì chúng ta không có khả năng quyết định đâu, sẽ có người đứng ra làm thôi.”

“Ừm, ngươi nói đúng.” Gã râu cá trê cũng đồng ý .

Hai người biến mất không thấy gì nữa.

Thượng Quan Trụ ngơ ngác thì thào:”Cô gia thật là lợi hại!” (Cô gia : cậu chủ)

Mắt Thượng Quan Uy đầy vẻ rung động, trên mặt tràn ngập cuồng nhiệt” Cô gia của chúng ta…”

Thượng Quan Tiền kinh ngạc nhìn cái hố to cháy đen thui cùng thiếu niên đứng bên cạnh tựa như Chiến Thần kia. Đầu óc hắn dường như trống rỗng hết rồi.

Đây… Đây quả thực là A Thiên thiếu gia sao …

Từ lúc nào mà A Thiên thiếu gia lại cường đại đến mức này chứ…

“Ta tin tưởng Thiên ca ca nhất định sẽ trở nên rất rất mạnh, mạnh đến mức có thể bảo vệ Thiên Huệ…”

Trong đầu Thượng Quan Tiền bỗng hiện lên lời mà tiểu thư đã nói…, tiểu thư không chỉ nói như vậy một lần, mỗi lần nàng nói đều có vẻ tin tưởng mười phần.

Tiểu thư...

Thượng Quan Tiền nhìn bóng người mạnh mẽ kia cảm khái.

A Thiên thiếu gia... Những năm nay... Trên người của ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thượng Quan Tiền, Đường Thiên bỗng nhiên quay đầu lại, nhe hàm răng trắng như tuyết cùng nụ

cười sáng như ánh mặt trời. Tất cả đều giống như hai năm trước vậy.

“Tiền thúc, đã lâu không gặp!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Huấn Luyện Viên Cấp Cao Nhất Của Binh Đoàn

"Oa! Phòng này thật lớn a!"

"Oa oa oa! Cái này ta thích, diễn võ trường thật cao cấp a!"

. . .

Thượng Quan Tiền dẫn Đường Thiên đi dạo khắp nơi , trên mặt là vẻ vui cười . Đi theo đằng sau chính là Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ, nghe thấy Đường Thiên thỉnh thoảng lại kinh hô lên làm vẻ tiếu ý trên mặt bọn họ càng lúc càng nồng , đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Cô gia quả là một con người đặc biệt nha . . . Cô gia có tấm lòng thật son sắc a. . . Cô gia quả là một con người ngay thẳng a. . .

Hai người càng nhìn càng cảm thấy Đường Thiên tốt.

Trên mặt đám đệ tử Thượng Quan gia ở dọc đường đều hiện lên vẻ cung kính, sự cường hãn và dũng mãnh mà Đường Thiên thể hiện lúc nãy , và cả tràng chiến đấu kinh thiên động địa kia nữa , đã mang cho bọn họ cảm giác rung động cực lớn không gì có thể sánh bằng. Trải qua hai năm nằm dưới sự chỉ huy của Thượng Quan Thiên Huệ , hiện tại Thượng Quan gia đã đoàn kết thành một khối vô cùng chắc chắn.

Tiền thúc dẫn Đường Thiên đi dạo một vòng, rồi tìm một nơi nghỉ chân.

"Tiền thúc, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?" Vừa ngồi xuống , Đường Thiên đã quyết định hỏi cho minh bạch.

Tiền thúc nhẹ nhàng thở dài: "Việc này nếu nói ra thì hơi dài, có lẽ phải bắt nguồn từ khi chòm sao Anh Tiên mới bắt đầu khởi nguyên."

Đường Thiên sửng sốt, nhưng không nói gì , vẫn kiên trì lắng nghe. Nghe thấy vậy , ngay cả Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc và tò mò, mặc dù ân oán với Vũ gia bọn họ cũng biết được một chút , nhưng đúng là bọn họ không ngờ rằng bắt nguồn của ân oán này lại từ thời đại xa xôi đến vậy.

"Đời Anh Tiên nữ vương đầu tiên là người phát hiện và khai phá chòm sao Anh Tiên, lúc đó gia chủ của Thượng Quan gia là Thượng Quan Hoành, cũng chính là thuộc hạ mà mà nữ vương tín nhiệm nhất. Tổ tiên đã theo nữ vương từ khi chòm sao Anh Tiên mới bắt đầu khai phá , và lúc đó gia chủ của Vũ gia cũng chính là trọng thần của nữ vương ,Lúc đó tuy chòm sao Anh Tiên không phải là một trong những chòm sao đứng đầu thiên hạ ,nhưng cũng có thực lực hùng hậu, khiến ngoại nhân không dám coi thường . Nữ vương có thực lực sâu không thể lường được, hơn nữa bí bảo cường đại nhất chòm sao Anh Tiên là Anh Tiên vương miện, cũng nằm trên tay nữ vương ."

"Sau khi nữ vương qua đời, chòm sao Anh Tiên bắt đầu đi xuống . Lúc đó tất cả mọi người đều cho rằng , do năng lực của những đời Anh Tiên vương tiếp theo không đủ, đời sau kém hơn đời trước . Nhưng thật ra rất ít người biết rằng , sự việc này có liên quan đến Anh Tiên vương miện . Sau khi nữ vương qua đời , không biết tại sao võ hồn trong Anh Tiên vương miện càng lúc càng yếu đi . Vào thời điểm cách đây hơn một trăm năm , Anh Tiên vương miện trở thành bạch ngân bí bảo,và đến thời điểm cách đây ba mươi năm , Anh Tiên vương miện năm xưa đầy uy danh lại biến thành Thanh Đồng bí bảo."

Đường Thiên nghe thấy vậy liền trợn mắt há hốc mồm, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện như vậy , không ngờ đẳng cấp của bí bảo lại có thể rớt xuống . Ngay cả sắc mặt hai người Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ cũng đầy vẻ không thể tin nổi , chuyện kì lạ như vậy , lần đầu tiên bọn họ nghe thấy đấy.

"Đối với chòm sao Anh Tiên , sự kiện Anh Tiên vương xuống cấp chẳng khác nào tai họa . Hơn nữa không chỉ phẩm giai của bí bảo Anh Tiên bị hạ thấp , mà ngay cả phẩm giai bí bảo truyền thừa của Thượng Quan gia chúng ta là Anh Tiên thanh châm cũng bắt đầu nhanh chóng hạ xuống. Điều này khiến thực lực của toàn bộ chòm sao Anh Tiên bị hạ xuống rất nhanh , khiến lòng người ở toàn bộ chòm sao Anh Tiên đều vô cùng hoảng sợ. Năm năm trước, có một đám hung đồ có thực lực sâu không thể lường được đột nhiên tiến vào vương cung, với ý đồ nhòm ngó Anh Tiên vương miện. Bọn họ cướp bóc khắp Anh Tiên vương cung, nhưng điều làm bọn chúng không thể ngờ được là bọn chúng bọn họ không thể tìm thấy Anh Tiên vương miện. Lúc đó Thượng Quan gia vì nghĩ cách cứu viện cho vương cung, nên đã bị tổn thất cực lớn, gần như tất cả cao thủ đều bị hao tổn sạch. Còn Vương thất bị diệt tộc , bị tàn sát không còn người nào . Đối phương tàn nhẫn vượt quá sự tưởng tượng của mọi người , vì thế gia chủ sợ tiểu thư bị liên lụy, năm năm trước đã bảo ta và tiểu thư chạy đến Tinh Phong Thành để lánh nạn."

Đường Thiên nghe thấy vậy thì hiểu rõ mọi chuyện, thảo nào Thiên Huệ đến Tinh Phong thành.

"Anh Tiên vương miện hạ lạc bất minh (không biết tung tích), khiến khắp nơi trong chòm sao Anh Tiên bắt đầu trở nên hỗn loạn . Cũng từ lúc đó quan hệ của chúng ta và Vũ gia bắt đầu xấu đi nhanh chóng. Hơn nữa , do Anh Tiên bí bảo bị giảm cấp , khiến những người trẻ tuổi có tiền đồ ở chòm sao Anh Tiên đều chọn lựa đi tới những chòm sao phồn vinh hơn . Có thể nói lúc đó chòm sao Anh Tiên đã trở lên yếu ớt vô cùng."

Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ không khỏi trầm mặc, đối với tình cảnh yếu ớt mong manh của chòm sao Anh Tiên , bọn họ chính là người có thể cảm thụ rõ nhất nhất.

"Tình huống này vẫn cứ giữ nguyên cho đến hai năm trước mới từ từ biến đổi." Nói đến đây , trong mắt Tiền thúc ánh lên vẻ hưng phấn.

"Hai năm trước?" Đường Thiên sửng sốt, vô thức nói : "Là lúc Thiên Huệ trở về sao?"

"Đúng vậy!" Sắc mặt Tiền thúc đầy vẻ hưng phấn , nói : "Hai năm trước, đột nhiên võ hồn của rất nhiều Anh Tiên bí bảo bỗng mạnh lên , tuy biên độ mạnh lên không lớn , nhưng hết sức chân thật ."

"Chẳng lẽ là. . ." Đường Thiên như có chút suy nghĩ.

"Mọi người âm thầm suy đoán, có thể là đã có người tìm ra Anh Tiên vương miện , hơn nữa nó đang dần khôi phục." sau đó Tiền thúc cảm thấy hơi bất đắc dĩ: "Nhưng vấn đề là khoảng thời gian đó tiểu thư cũng đã đi một chuyến tới vương cung phế tích. Vì thế mới xuất hiện tin đồn , nói tiểu thư chính là người tìm thấy Anh Tiên vương miện."

"Thiên Huệ tìm thấy Anh Tiên vương miện sao ?" Tinh thần Đường Thiên khẽ run lên: "Như thế thì tốt quá!"

Cả hai người Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ cũng run lên , Anh Tiên vương miện chính là bí bảo đứng đầu chòm sao Anh Tiên , nếu như đúng là tiểu thư có được thì. . .

"Ta cũng không biết rốt cuộc tiểu thư có lấy được hay không." Tiền thúc cười khổ: "Nhưng mấy năm gần đây , tiểu thư biểu hiện rất mạnh mẽ, vì thế lời đồn đãi càng lúc càng nhiều , nhiều đến mức hiện tại có rất nhiều người cho rằng tiểu thư chính là người phục hưng chòm sao Anh Tiên ,vì thế cho tới tận bây giờ vẫn có không ít gia tộc hướng tới chúng ta. Vì thế Vũ gia bắt đầu phản ứng lại, bọn họ vẫn luôn âm thầm nghĩ cách đối phó . Thế nhưng quả thực là tiểu thư quá mạnh , cho lên tất cả những người khiêu chiến với tiểu thư đều tay không mà về. Ai, hai năm gần đây , toàn bộ Thượng Quan gia đều do tiểu thư một mình chống đỡ."

Nghe thấy vậy sắc mặt hai người Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ , ví dụ như trận chiên vừa rồi chẳng hạn, nếu không phải có mặt cô gia , thì trận chiến đó sẽ đả kích Thượng Quan

gia lớn đến mức nào , chỉ cần nghĩ là có thể hiểu được. Vì thế những lời này của Tiền thúc không hề có chút nói quá nào.

Toàn bộ gánh nặng to lớn của Thượng Quan gia đều rơi lên vai một mình Thiên Huệ .

Trong lòng Đường Thiên cảm thấy vô cùng đau xót, trong những bức thư mà Thiên Huệ gửi cho mình , chưa bao giờ nhắc đến những chuyện này, mà chỉ nói nàng đang sống rất tốt , có rất nhiều điều thú vị , không nghĩ tới lại là . . .

Bất giác hắn nắm chặt tay.

"Những người đến đây lần này , rất có khả năng, chính là nhóm người năm năm trước." Sắc mặt Tiền thúc đầy vẻ ngưng trọng: "Tiểu thư đã sớm hoài nghi, năm năm trước Vũ gia đã cấu kết với bọn họ. Nếu suy nghĩ này là đúng , thì chắc lần này bọn họ đến vì Anh Tiên vương miện ."

Đường Thiên hít sâu một hơi, chậm rãi buông lỏng nắm tay rồi vung lên , trên mặt lộ vẻ tươi cười sáng lạng, trong đôi mắt phảng phất như có hai ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội: "Tiền thúc cứ yên tâm, nếu đám gia hỏa kia mà dám đến , nhất định ta đánh cho bọn hắn răng rơi đầy đất!"

Lời nói mang theo khí phách cực lớn phát ra từ miệng A Thiên thiếu gia , khiến Tiền thúc không khỏi lâm vào thất thần, A Thiên thiếu gia, quả nhiên đã không giống với trước đây nữa rồi. . .

Ngược lại , hai người Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ, khi nghe thấy những lời này ,. hai mắt liền tỏa sáng, đầy vẻ sùng bái nhìn Đường Thiên.

Cô gia thật là khí phách. . .

※※※

Sau khi trở lại phòng , lập tức Đường Thiên lâm vào suy tư , lúc này Thiên Huệ không có mặt, thoạt nhìn tình cảnh mà Thượng Quan gia gặp phải cũng không ổn a, xem ra phải tìm biện pháp mới được.

Bỗng nhiên, trên mặt hắn lộ ra vẻ cổ quái , tâm niệm khẽ động, lập tức một tiểu gia hỏa ' ba ' một cái chui ra từ thủy bình vũ quỹ .

Nha Nha nhảy lên trên bàn , đôi tay nhỏ bé xoa xoa thắt lưng, răng nhe ra, má phồng lên , tỏ ra vẻ cực kỳ bất mãn trừng mắt nhìn Đường Thiên, sau đó cánh tay nhỏ bé giơ cao tiểu cung, dí dí về phía Đường Thiên ở chỗ xa xa , trên miệng phát ra mấy tiếng nha nha rống giận.

Đường Thiên giơ lên hai tay lên , thành thật nhận lỗi : "Xấu hổ, quên mất ngươi. . ."

Câu nói của hắn làm Nha Nha càng thêm phẫn nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên , cây tiểu cung nhỏ cỡ ngón tay Đường Thiên giơ giơ , làm bộ muốn nhào tới!

Đường Thiên thấy vậy , không nói hai lời, trên tay có thêm một khối hồn hạch.

Lập tức thân thể Nha Nha cứng đờ lại , hai mắt đột nhiên phóng xuất quang mang, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , nhưng lúc này tất cả phẫn nộ đều đã biến mất . Đường Thiên khẽ búng ngón tay, hồn hạch vẽ lên không trung một đường vòng cung ưu mỹ : "Tự mình chơi đùa đi."

Nha Nha đang ở trên bàn lập tức bắn lên , ôm chặt khỏa hồn thạch khi nó vẫn còn đang giữa không trung , sau đó chạy đi chạy lại trong phòng đầy vui vẻ.

Nhìn thấy Nha Nha, Đường Thiên không khỏi vỗ lên đầu một cái , sao lại quên Binh nhỉ , những việc như này chắc là binh đại thúc sẽ có biện pháp .

Binh đại thúc nghe xong lời nói của Đường Thiên , lắc đầu nói : "Chuyện phức tạp như vậy ta cũng không có biện pháp nào đâu. Năm xưa , ở trong binh đoàn, những việc phải động não đều do đội trưởng, A Triết hay những gia hỏa có tâm lí đen tối đảm nhận."

Đường Thiên vô cùng thất vọng, tức giận nói: "Cái này không , cái kia cũng không, thế rốt cuộc đại thúc người làm cái gì?"

"Luyện binh." Binh đại thúc dang hai tay ra , không chút trách nhiệm nói: "Ta là huấn luyện viên cấp cao nhất của binh đoàn, vì thế chỉ cần chuyên tâm vào luyện binh là đủ rồi."

"Luyện binh?" Đường Thiên sửng sốt, bỗng hai mắt sáng ngời: "Vậy chúng ta giúp Thiên Huệ luyện binh chẳng phải là xong sao? Ha ha! Ta quả nhiên quá thông minh mà ! Được , trước tiên cứ thao luyện Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ đã, đề cao thực lực của Thượng Quan gia , chờ đến lúc Thiên Huệ trở về, nhất định sẽ phải thất kinh cho xem!"

Trên mặt binh Binh lộ ra vẻ trào phúng : "Đừng có mà mộng tưởng hão huyền nữa , với trình độ của Thượng Quan gia , thì có luyện cũng chỉ ra một đống pháo hôi thôi."

Đường Thiên nghe thấy vậy , liền mỉa mai lại: "Đại thúc, còn người thì sao ? Hỏi ngươi cái này không, hỏi ngươi kia cũng không, bây giờ thật vất vả mới nghĩ ra được chủ ý thì ngươi lại lấy lí do này nọ, không được thì cứ việc nói thẳng ra . Lại còn cái gì mà huấn luyện viên cao cấp nhất của binh đoàn nữa chứ, thối!"

Nghe thấy câu nói cuối cùng , tóc tai binh dựng đứng lên, khuôn mặt đang tươi cười nhất thời cứng lại: "Tiểu tử, tốt nhất ngươi thu hồi lại câu nói cuối cùng đi!"

Đường Thiên không hề tỏ ra yếu kém, cũng trừng to mắt nhìn lại , vẻ trào phúng trong giọng nói càng đậm thêm vài phần: "Uy, đại thúc, đừng làm người ta sợ a, chẳng phải ngài là huấn luyện viên cao cấp nhất trong binh đoàn sao ? Chẳng lẽ cái danh hiệu này là ngài tự phong sao?"

Hai người trợn mắt nhìn nhau , như hai con gà chọi , không hề có ý thoái nhượng.

"Đừng tưởng dùng phép khích tướng là được , cái trò xưa như trái đất này sao lừa được ta cơ chứ !" Binh nghiến răng nghiến lợi lạnh giọng nói.

"Thối! Huấn luyện viên cao cấp nhất binh đoàn!" Đường Thiên mở to mắt , lầm bầm nói.

Hai cây bút trong tay Binh run rẩy kịch liệt , lạnh giọng nói: "Đừng nghĩ khích được ta !"

Đường Thiên vẫn nói rõ từng chữ đầy vẻ trào phúng : "Huấn luyện viên cao cấp nhất quân đoàn , nga!"

Cuối cùng nộ hỏa của Binh cũng bùng cháy đốt sách lý trí của hắn , hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hướng về phía Đường Thiên nhào tới.

Đường Thiên cũng không hề lùi bước , nhẩy về phía hắn.

Hai người lập tức hòa vào nhau đánh lộn.

Hai mắt Nha Nha tỏa sáng, ở một bên kích động kêu nha nha, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ phấn khích, thỉnh thoảng lại huy vũ tiểu cung trong tay , cổ động hai bên 'cố gắng lên'.

※※※

Đường Thiên đau đớn nhe răng, mơ hồ nói cho qua : "Tối hôm qua tu luyện không cẩn thận nên. . ."

Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ vô cùng sợ hãi.

Quả nhiên không hổ là cô gia, ngay cả lúc tu luyện hàng ngày cũng liều mạng như vậy! Thảo nào cô gia lại lợi hại như thế!

Nhìn thấy sắc mặt hai người đầy vẻ cuồng nhiệt, Đường Thiên ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang nói: "Tối hôm qua, ta đã suy nghĩ một chút. Thượng Quan gia không thể chỉ dựa vào một mình Thiên Huệ , tất cả những để tử của Thượng Quan gia cũng phải phát huy ra tác dụng lớn nhất."

Câu nói của hắn làm hai người cực kỳ xấu hổ , cô gia nói không hề sai!

"Vì thế để đề cao thực lực cho các ngươi , ta quyết định sẽ đem phương pháp tu luyện của ta nói cho các ngươi." Vẻ mặt Đường Thiên đầy nghiêm túc nói.

Hai người đang cúi đầu lập tức ngẩng lên, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin nổi.

Thượng Quan Uy nhịn không được nói: "Cô gia, cái này. . ."

Đường Thiên hiên ngang lẫm liệt vung tay lên: "Được rồi , không cần phải nói nhiều ! Ta làm như vậy cũng để cho sau này Thiên Huệ được thoải mái một chút ! Các ngươi đi triệu tập tất cả đệ tử tới diễn võ trường đi. Thế nhưng ta phải nói trước , trong toàn bộ quá trình tu luyện , tất cả mọi người phải nghe theo mệnh lệnh của ta !"

Thượng Quan Uy kích động đến mức khóe môi run rẩy, một lúc sau hắn mới bình phục được, sau đó nói chắc như đinh đóng cột : "Cô gia cứ yên tâm, ai mà dám không nghe mệnh lệnh của cô gia , ta sẽ không tha cho hắn!"

Còn Thượng Quan Trụ thì hung hăng nói: "Không nghe lời cô gia , ta bóp chết hắn!"

Nhìn bóng lưng hai người đang vội vàng chạy đi , Đường Thiên không khỏi sờ sờ vết bầm tím trên mặt, lập tức cảm giác đau , tê khiến hắn không khỏi hít vào một hơi lãnh khí.

Con hàng này hạ thủ thật độc ác nha!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Khích Lệ

Tại diễn võ trường, toàn bộ đệ tử Thượng Quan gia tập trung lại, im lặng vô cùng. Bọn họ hiếu kỳ nhìn lên thiếu niên mặt mũi bầm dập đang đứng trên đài. Đây là cô gia trong lời kể sao?

Tiền thúc cũng bị kinh động, vội vàng bỏ hết sự tình đang làm mà chạy lại. Hắn biết rõ sự quý giá của phương pháp Đường Thiên truyền thụ hơn ai hết. Hai năm trước, Đường Thiên chỉ là một tên lưu ban còn đang tu luyện vũ kỹ cơ sở. Nhưng mà hiện tại Đường Thiên đã trở thành một võ giả cường đại có thể đánh bại Vũ Minh Thu.

Tiền thúc lo lắng có người không biết tốt xuống, cho nên hạ xuống mệnh lệnh vô cùng nghiêm khắc. Vì thực hiện ý tưởng của mình, gần như trong hai năm này Thượng Quan gia hoàn toàn được Thượng Quan Thiên Huệ xử lý một lần . Tuy rằng thực lực hơi yếu, nhưng mà vẫn hiện ra một loại sinh cơ mạnh mẽ hăng hái tiến về phía trước.

Kỳ thực Tiền thúc lo lắng là vô ích. Trận chiến Đường Thiên đánh bại Vũ Minh Thu, không biết bao nhiêu Thượng Quan gia đệ tử tận mắt nhìn thấy. Trong vòng một đêm, tráng chiến đấu kinh tâm động phách ấy đã được các đệ tử truyền khắp Thượng Quan gia.

Gần như tất cả mọi người đều biết, cô gia thực lực sâu không thể lường.

Rất nhiều người thậm chí còn tưởng tượng, nếu tiểu thư cùng cô gia song kiếm hợp bích, vậy thì ở chòm sao Anh Tiên còn ai là đối thủ của hai người?

Cho nên khi nghe nói cô gia muốn đích thân chỉ điểm bọn họ tu luyện, các đệ tử không khỏi tinh thần rung động, dũn cảm tiến lên, mỗi người trên mặt đều đầy sự chờ mong.

Vũ Minh Thu là cái loại nhân vật hung hãn thế nào, một người có thể thu thập A Uy cùng Đại Tru, nhưng đứng trước mặt cô gia thì lại như con kiến.

Mệnh lệnh đầu tiên của Đường Thiên là để cho bọn họ bắt đầu thi triển vũ kỹ bản thân quen thuộc.

“Một đám phế cmn vật!” Binh hai mắt quét qua, không chút lưu tình liên nói.

Đường Thiên làm lơ: “Thì ta đang chờ người biến phế vật thành nhân tài đây đại thúc như thần a. Không gì có thể thể hiện khả năng huấn luyện của ngươii bằng việc này đâu đấy!”

Kỳ thực Đường Thiên cảm thấy thực lực những đệ tử này cũng không tệ. Đa só đều là tứ giai trở lên, cơ sở vững chắc, tuổi còn trẻ. Có thể thấy khi Thiên Huệ lựa chọn những người này cũng tiêu phí không ít tâm tư.

Theo đẳng cấp mà nói, trong những người này có không ít người là đồng gia với Đường Thiên. Nhưng mà xét sức chiến đấu, lại không ai trong số này có thể làm đối thủ của hắn.

“Nhiệm vụ tu luyện hiện tai rất đơn giản, luyện vũ kỹ các ngươi quen thuộc nhất ba nghìn lần.”

Sau khi nghe lời nói của Đường Thiên, phía dưới một mảnh rộ lên. Một ngày tu luyện ba nghìn lần, làm sao có thể? Tuyệt không có khả năng! Bọn họ đa số trình độ đều đạt tứ giai , tứ giai vũ kỹ đừng nói ba nghìn lần, một ngày có thể thể luyện bảy tắm trăm lần là cực lợi hại rồi.

Ba nghìn lần? Có phải giỡn chơi không vậy?

Đoàn người rối loạn mộ hồi, rất nhiều người ánh mắt trở nên không tin tưởng. Bọn họ cảm thấy Đường Thiên toàn là nói xằng nói bậy. Ba nghìn lần, thực sự là vô cùng ba hoa khoác lác.

Đường Thiên đối với những ánh mắt phía dưới đều coi như không thấy, ngữ khí trở nên lành lạnh: “Thế nào? Người nào có ý kiến phản đối?”

Thượng Quan Uy giật mình một cái, vội vàng đứng ra hô lon711; “Sao đều đứng đó làm gì? Bắt đầu tu luyện!”

Hắn vừa dứt lời, liền nghe giọng nói Đường Thiên: “Nhiệm vụ của hai người các ngươi là năm nghìn lần”

Thượng Quan Uy hai chân lảo đảo, Thượng Quan Trụ trái lại rất dứt khoái lập tức bắt đầu.

Đường Thiên nhìn những người đang muốn lười biếng phía dưới, cười lạnh nói: “Ba nghìn lần, không cần biết các ngươi có nguyện ý hay không, ai thiếu một lần thì cứ tiếp tục ở đây tu luyện, luyện đến khi nào xong mới được ngưng. Muốn lừa dối cho qua chuyện, muốn lười biếng thì trước hỏi qua nắm tay của ta”

Đường Thiên bỗng ngưng tụ ánh mắt, nhìn thấy trong đoàn người có người kia đang muốn lười biếng thì trong lòng mừng thầm. Đang muốn dọa khỉ thì gà đã chạy lại rồi.

Đường Thiên thân hình chợt nhảy xuống, liền xuất hiện trước mặt tên đệ tử kia.

Không đợi tên đệ tử kia biện hộ, Đường Thiên đã lên giọng, mặt cười gằn: “Bây giờ còn muốn lười biếng, chán sống!”

Không nói hai lời, Đường Thiên quăng tên đệ tử này, oanh một tiếng, cả người tên đệ tử đập vào sàn gạch đá xanh.

Một tiếng thê lương thảm thiết, sau đó tên đệ tử này liền hôn mê!

Đường Thiên không ngần ngại, nhấc tên đệ tử đang hôn mê kia lên. Hắn khống chế lực lượng vô cùng tốt, nhìn qua một cú quăng như muốn mạng người nhưng thực chất chỉ làm đối phương hôn mê và cảm thấy đau đớn chứ không hề thu thương.

“Lấy thùng nước đổ lên cho hắn tỉnh lại, sau đó tiếp tục luyện!”

Lời nói băng lãnh vô tình của Đường Thiên làm mọi người run rẩy. Ngay cả Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ cũng sợ hãi nuốt nước miếng, cô gia cũng quá lãnh khốc rồi…

Vốn trong lòng bọn họ còn hoài nghi, lẽ nào đây là cái mà cô gia gọi là phương pháp tu luyện?

Mọi người liền đứng lên, thành thành thật tu luyện, về phần có hoàn thành ba nghìn lần hay không bọn họ vẫn cảm thấy không thể thực hiện. Bọn họ suy nghĩ rất đơn giản, dù gì cứ luyện đi, đến lúc đó mọi người đều không hoàn thành, lẽ nào cô gia đem tất cả đánh một trận ?

Đường Thiên hai mắt quét qua, thấy không có ai lười biếng, lập tức bắt đầu chính mình đứng lên tu luyện.

Vừa tiến vào trạng thái tu luyện, Đường Thiên tựu như rơi vào trạng thái vong ngã.

Đường Thiên luyện “Chấn Đãng Quyền” hỏa hầu không thiếu nhưng vẫn không lĩnh ngộ ra sát chiêu. Tuy rằng không thể như trước đây, luyện quyền nhiều ít liền có thể lĩnh ngộ sát chiêu, nhưng Đường Thiên vẫn giữ nguyên suy nghĩ như vậy, tiếp tục tu luyện.

Lượng thay đổi sẽ luôn làm chất thay đổi.

Phía dưới, các đệ tử luôn âm thầm chú ý Đường Thiên, thấy Đường Thiên vậy mà cũng bọn họ tu luyện thì càng hiếu kỳ, không khỏi lén nhìn qua.

Chấn Đãng Quyền không phải quyền pháp đặc biệt gì, rất nhiều đệ tử đều biết. Nhưng mà Chấn Đãng Quyền của Đường Thiên lại vô cùng khác biệt so với những gì họ biết.

Hoàn mỹ! Quả thực có thể gọi là Hoàn Mỹ Chấn Đãng Quyền!

Bọn họ lần đầu tiên trông thấy Chấn Đãng Quyền hoàn mỹ như thế. Phía dưới những đệ tử chủ tu Chấn Đãng Quyền không khỏi lộ ra vẻ si mê.

Một giờ sau, mọi người mệt mỏi vô cùng, rất nhiều người yếu sinh lý mà té ngã ra đất.

Trên đài Đường Thiên vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

“Thể lực cô gia quả thực sung mãn a!”

“Có thể đem Chấn Đãng Quyền tu luyện đến tình trạng này chắc chắn tốn không ít công phu!”

…

Mọi người vừa nghỉ ngơi vừa thấp giọng nghị luận

Hai tiếng đồng hồ sau, Đường Thiên vẫn không hề ngừng lại. Có thể nhìn ra được tới bây giờ thể lực hắn tiểu hao một mảng lớn, mồ hôi đầm đìa.

Âm thanh nghị luận nhỏ đi rất nhiều, trong ánh mắt bọn họ nhìn Đường Thiên hiện ra một tia kính ý.

Ba giờ đồng hồ sau, Đường Thiên vẫn tại chỗ kiên trì, dưới chân hắn có một vũng nước nhỏ, đó là do mồ hôi không ngừng nhỏ xuống mà hình thành. Hắn mỗi một quyền đều không có nửa điểm qua loa, ánh mặt chuyên chú không hề chú ý tới bất kỳ đồ vật nào khác.

Đến thời điểm này, mọi người đều không hề nói một tiếng.

Năm tiếng đồng hồ sau, Đường Thiên đã mệt đến mức sắp hư thoát (té xỉu), hắn khoanh chân lại bắt đầu đả tỏa. Tiến nhập trạng thái tu luyện, Đường Thiên lập tức đem hết nhưng sự tình khác vất đi.

Tất cả đệ tử đều bị một màn này chấn động cả rồi.

Bọn họ bình thường tu luyện, rất nhiều người còn tự nhận là khắc khổ chăm chỉ, nhưng trông thấy Đường Thiên tu luyện bọn họ đều nhận một cực đại xung động. Bọn họ lần đầu tiền trong thấy một người tu luyện đến mức liều mạng. Không sai chính là liều mạng! Cùng Đường Thiên so sánh, bọn họ tu luyện…

Thượng Quan Uy cùng Thượng Quan Trụ càng lộ ra vẻ xấu hổ.

Thảo nào cô gia lợi hai như vậy!

Trong lòng mọi người đồng thời hiện lên ý niệm này.

Không có ai lười biếng, mọi người đều bắt đầu yên lặng tu luyện. Ba nghìn lần không có khả năng sao? Chỉ cần như cô gia tu luyện là có thể hoàn thành đủ!

Cô gia chăm chỉ như vậy, khắc khổ như vậy, liều mạng như vậy,bọn họ có lý do gì có thể lười biếng? Có cái lý do gì để lùi bước?

Trong mắt mỗi một tên đệ tử đều như có một ngọn lửa, lập tức bùng lên.

Đường Thiên chân lực khôi phục, hắn mở mắt, nhìn trong tràn một cảnh tu luyện vô cùng náo nhiệt có chút thỏa mãn. Nhưng hắn nhìn sang Binh, có chút không nhịn được nói: “Binh, như vậy thật sự được sao?”

“Ta nói được là được.” Binh không chút khách khí, độc đoán nói: “Chú ý thiếu niên, người không quyền để nghi vấn”

Đường Thiên tức thì ngượng ngùng, hai người đánh một trận tuy rằng Binh đồng ý nhưng cũng đưa ra điều kiện: Toàn bộ vấn đề tu luyện đều

phải nghe theo hắn.

“Ta đây tiếp tục tu luyện” Đường Thiên bỏ lại một câu, tiếp tục cắm đầu tu luyện.

Binh nhìn chăm chú những đệ tử tu luyện trong tràng kia, trong mắt hiện lên một tia thỏa mãn.

Những tên gia hỏa này tuy rằng thực lực không ra gì nhưng lại rất có ý chí chiến đấu. Binh có thể tiếp nhận tân binh thực lực không đủ, nhưng lại vô cùng chán ghét những gia hỏa thiếu ý chí chiến đấu.

Đột nhiên Binh đối với Thượng Quan Thiên Huệ vô cùng hiếu kỳ. Từ binh sĩ phía dưới có thể nhìn ra được trình độ của tướng lĩnh, Thượng Quan Thiên Huệ tuy rằng không biết luyện binh nhưng có thể nhìn ra được những thiếu niên này đối với gia chủ còn trẻ của họ là chân thành kính trọng.

Nhìn những thiếu niên sung mãn ý chí tiến thủ* này, Binh càng nhận ra được Thượng Quan Thiên Huệ thật không đơn giản!

Binh sở dĩ đáp ứng không chỉ vì bị khích tướng, một phần nguyên nhân là do hắn phải giúp Đường Thiên giải quyết những nỗi lo về sau. Đường Thiên cùng Thượng Quan Thiên Huệ trước sau cũng phải đi lên Thiên Lộ, vượt qua không biết bao nhiêu hành trình. Nếu Thượng Quan Gia không có đủ thực lực tự bảo vệ mình, hai người tất nhiên khó mà an tâm ly khai.

Đã như vậy thì nên giải quyết cho tốt sớm một chút.

May là có cái tên gia hỏa biến thái Đường Thiên, luôn luôn âm thầm khích lệ người khác.

Chính mình có thể bớt được rất nhiều công phu miệng lưỡi.

※※※

“Không ngờ Đường Thiên vừa tới liền gây ra động tĩnh lớn như vậy”. Lương Thu tự đắc thản nhiên đưa cái chén lên nhấp một ngụm: “Chỉ tiếc Thiên Huệ tiểu thư lại ra ngoài, thực sự không đúng lúc a.”

Hàn Băng Ngưng lạnh lùng nói:”Đời nó luôn phũ như vậy!”

Tư Mã Hương Sơn yếu ớt nói: “Thượng Quan Thiên Huệ không có ở đây, ta đây liền có thể cùng Đường Thiên hảo hảo chơi đùa. Thực sự là mong đợi a, không nghĩ tới Đường Thiên lại có thể phát triển đến mức cường đại như thế này…”

Nghe những lời này, A Mạc Lý rất kinh ngạc quay sang: “Hả, ngươi không có nghĩ tới sao?”

Tư Mã Hương Sơn cứng họng.

A Mạc Lý vẻ mặt kỳ quái nói: “Hả, ngươi thật sự không nghĩ tới, thật là kỳ quái! Đường Cơ sở dù gì cũng là thiếu niên như thần a, hắn biến cường là chuyện hết sức bình thường. Tuy nhiên A Mạc Lý ta cũng đồng dạng trở nên rất mạnh rồi! Thật muốn nhanh chóng đi tìm Đường Cơ sở, cùng hắn đánh một trận thống thông khoái khoá để xem ai mới là người tiên bộ hơn!”

“Bộ trưởng từng nói không được đi lung tung” Tư Mã Hương Sơn nói giọng nhạt nhẽo.

“Hả!” A Mạc Lý lại làm vẻ mặt kỳ quái nhìn Tư Mã Hương Sơn: “Ngươi thế nào lại trở nên ngoan ngoãn như thế?”

Tư Mã Hương Sơn lại lần nữa cứng họng.

Nhìn Tư Mã Hương Sơn cắm đầu cắm cổ ăn con ba ba, Hàn Băng Ngưng cùng Lương Thu đều toát ra vẻ tiếu ý.

“Ta muốn đi tìm Đường Cơ sở, các ngươi có đi không?” A Mạc Lý giơ tay lên.

“ĐI!” Hàn Băng Ngưng trả lời rất dứt khoát.

“Ân, ta cũng đi, rất mong được gặp lại Đường Cơ sở a.” Lương Thu cười cười.

Ba người cùng lúc chuyển ánh mắt sang Tư Mã Hương Sơn.

Tư Mã Hương Sơn gương mặt co quắp lại, từ trong kẽ răng rặn ra một câu nói: “Đi thì đi!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Chân Không Chấn

Đường Thiên tu luyện không biết mệt mỏi.

Hắn đã quên việc đốc thúc những người khác tu luyện, cũng quên mất đây là Thượng Quan gia, lúc này trong mắt hắn chỉ có vũ kỹ của mình, chỉ có nắm đấm của mình.

Với thực lực ngũ giai thi triển quyền pháp tứ giai hắn cảm nhận được một tia khác biệt so với ngày trước. Một tia khác biệt cực kỳ rất nhỏ đến bây giờ Đường Thiên mới phát hiện.

Thực lực ngũ giai so với tứ giai càng thêm to lớn, cho dù là Thiên Long kình hay là Hạc Thân kình, chỉ cần tâm niệm Đường Thiên vừa động, Chân Lực nội ẩn kình khí tự nhiên phát ra, lực bạo phát càng thêm kinh người.

Chân lực ngũ giai ở tất cả các phương diện, dù là cường độ hay là sự tinh tế đều tăng về chất so với chân lực tứ giai. Sự chấn động của quyền pháp trước chỉ một vài chỗ, khi dùng chân lực ngũ giai trở nên càng rõ ràng.

Cảm giác của Đường Thiên vốn nhanh nhạy dị thường, theo cách tu luyện quyền pháp liên tục không ngừng, những tiểu tiết khó phát hiện dần dần nổi lên.

Chấn Đãng Quyền trong tay Đường Thiên bắt đầu có biến hóa.

Quyền phong dần dần biến mất.

Chấn Đãng Quyền lúc trước, mỗi một quyền đều có thể tạo ra những dao động nhỏ như sóng vỗ. Những dao động sóng gợn này mảnh như sợi tóc, là chân lực kích cho không khí chấn động. Cái gợn sóng này có lực sát thương cường đại có thể làm vỡ nham thạch thật dễ dàng.

Nhưng hiện tại Chấn đãng quyền của Đường Thiên độ lan của sóng chấn động càng lúc càng nhỏ hẹp, quyền phong cũng biến mất. Chấn đãng quyền của Đường Thiên không còn thanh thế làm cho người ta sợ hãi như trước, nhìn lướt qua chẳng khác một quyền thông thường nhưng trên thực tế kình khí được Đường Thiên khống chế càng lúc càng nội liễm vào trong, tập trung vào trong không tiết ra bên ngoài một chút nào.

Đám người Thượng Quan Trụ tận mắt nhìn thấy những biến hóa này, trong lòng rung động vô cùng. Mấy năm gần đây, Thượng Quan gia tuy rằng xuống dốc nhưng vẫn còn truyền thừa. Thực lực đám đệ tử đương thời mặc dù yếu nhưng nhãn lực không kém.

Quyền kình càng nội liễm, uy lực càng mạnh.

Đạo lý ai cũng hiểu được, nhưng rất ít người có thể làm được. Vũ kỹ hiện thời được đời trước truyền thừa lại, dễ học khó giỏi. Thẻ Hoàng kim giá cả đắt đỏ không phải giành cho người bình thường có thể mua được. Mà thẻ Bạch Ngân và thẻ Thanh Đồng thì thể ngộ ẩn chứa bên trong không trọn vẹn. Hơn nữa, cái gọi là thể ngộ có thể thích hợp với người này nhưng không thích hợp với người khác, giống như trường hợp thường hay xảy ra, đó là Tu Luyện Giả không hợp với thẻ hồn tướng.

Tu luyện, nói cho cùng đó chính là kiểu mài sắt thành kim, hơn nữa càng đến cảnh giới cao thâm thì càng phải tốn thật nhiều công phu.

Hiện giờ đang có một trào lưu thịnh hành là so sánh về đẳng cấp cao thấp, cấp cao hơn thắng cấp thấp hơn. Mục tiêu của mọi người là đánh sâu vào cảnh giới bậc cao hơn. Đối với vũ kỹ, hiếm người thực hiện việc mài sắt thành kim, tu luyện cho được tới lúc hoàn mỹ. Quan niệm là vũ kỹ cấp thấp có tu luyện tới mức hoàn mỹ cũng không mạnh bằng vũ kỹ cao giai.

Cấp bậc mới là hết thảy, đây là suy nghĩ của đại đa số người. Trước đây, mấy người Thượng Quan Uy cũng nghĩ như vậy.

Đến tận khi Đường Thiên xuất hiện, rõ ràng chỉ có thực lực ngũ giai lại biểu hiện ra chiến lực mạnh mẽ hơn xa so với ngũ giai. Thế nhưng lúc trước có rất nhiều người cho rằng sở dĩ hắn có thể mạnh như vậy hắn là nhờ vào sức mạnh của cụ trang. Thế nhưng khi bọn họ được nhìn tận mắt Chấn Đãng Quyền hoàn mỹ thì mới biết hắn mất rất nhiều thời gian tu luyện không ngừng nghỉ.

Có thời gian như vậy thì cứ tu luyện để gia tăng chân lực, tu luyện vũ kỹ cao giai mới là vương đạo.

Mà thời điểm quyền phong Đường Thiên biến mất, tất cả mọi người đều bị rơi vào trạng thái khiếp sợ lô ra cả nét mặt. Mỗi một quyền của Đường Thiên, rõ ràng không có chút gió rít, tuy nhiên nó lại có một cảm giác nguy hiểm khó nói lên lời. Tinh thần của mỗi người không tự chủ bị nắm tay của Đường Thiên hấp dẫn không rời mắt được, như thể nó ẩn chứa ma lực nào đó vậy.

Bọn họ kinh ngạc khi thấy không còn ai muốn tu luyện, diễn võ trường to như vậy mà chẳng biết tự lúc nào đã trở nên im ắng.

Chỉ có Đường Thiên cứ một quyền tiếp một quyền, hoàn toàn tiến vào trạng thái nhập định.

Trong cơ thể chân Lực sôi trào, Đường Thiên cảm giác thư sướng vô cùng, một quyền đón một quyền, tùy tâm sở dục. Mỗi một động tác nhỏ đều uyển chuyển như nước, tuyệt vời vô cùng.

Đây là chấn động a. . .

Phảng phất như có một nỗi cảm động vô thanh thổi qua trái tim hắn.

Giống như lớp cửa sổ mỏng manh bị xé tan, sau đó phong cảnh xinh tươi bên ngoài in đậm vào trong mắt.

Không có lời nào để diễn tả được sự cảm động tràn ngập trong lòng Đường Thiên.

Hắn gào to một tiếng, Chân Lực sôi trào, trái tim có một tiếng hạc kêu, một tiếng rồng ngâm, chân lực sôi trào ầm ầm dâng lên, Đường Thiên chẳng nghĩ ngợi nhiều, một quyền trào ra!

Một quyền hoàn toàn không có chút kình nào.

Bên ngoài nắm quyền bỗng nhiên hiện ra một quầng sáng như quả cầu trong suốt.

Quầng sáng tồn tại trong vòng một giây thì nổ tung, tiếng nổ vang vọng toàn trường.

Không khí cả diễn võ trường như bị một con thủ vô hình dẫn động, bỗng dưng dũng mãnh lao tới quang cầu bị nổ.

Vô số kình khí phụt ra, thân hình to lớn của Đường Thiên vẫn sừng sững như núi, không chút sứt mẻ.

Trong mắt của hắn suy nghĩ điều gì.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Nhóm A Mạc Lý tìm đến Thượng Quan gia báo trình thân phận. Người tiếp đãi chính là Tiền thúc, Tiền thúc nghe thấy những người tuổi trẻ này đều từ Tinh Phong tới, đến tìm A Thiên thiếu gia bèn vội vàng dẫn mọi người vào.

Khi bọn hắn tới diễn võ trường, vừa mới nhìn thấy Đường Thiên xuất ra quang cầu trong suốt.

Sắc mặt của mọi người đều lập tức thay đổi, cước bộ của bọn hắn khựng lại như bị dính phép định thân.

Đó là. . . Đó là. . . Chân Không a!

Làm sao có thể. . .

Một quyền kia. . . Lại có thể đẩy hết không khí để hình thành một Chân Không cầu. . .

Chấn đãng quyền rõ ràng là vũ kỹ tứ giai. . . Rõ ràng là vũ kỹ tứ giai mà!

Đường cơ sở.... . .

Bọn họ đã từng nghe nói, Chấn Đãng Quyền tu luyện tới đỉnh phong có thể chấn vỡ không khí thành một vùng chân không. Đây là Chân Không Chấn tiếng tăm lừng lẫy.

Chân Không Chấn chính là truyền thuyết, bọn họ chưa từng thấy ai luyện thành, nhưng bây giờ lại có người trình diễn ngay trước mắt. Tình huống này gây rung động mạnh trong lòng mỗi người, cho dù ai tâm trí kiên định cũng bị trống rỗng đầu óc trong thời gian ngắn.

Chẳng ai ngờ được, A Mạc Lý lại là người người thứ nhất tỉnh lại nhanh nhất. Y vừa lắc đầu vừa bảo: "Đừng đánh, đừng đánh nữa! Thế còn đánh gì nữa mà đánh? Biến thái, Đường gia nhà ngươi quá biến thái! Người không lĩnh ngộ sát chiêu sẽ chết hay sao. . ."

Lúc này, những người khác mới tỉnh cơn mơ.

Đường Thiên mới thoát khỏi trạng thái nhập định, hắn nghe thấy tiếng của A Mạc Lý thì sửng sốt ngoái đầu lại nhìn. Thấy đám A Mạc Lý, nhất thời hắn vui mừng quá đỗi.

"Con ruồi trâu!"

Đường Thiên hét lớn một tiếng, chỉ di chuyển mấy bước đã tới trước mặt mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Đường Thiên đã vọt tới trước mặt bọn họ. Trong lòng nhóm người Hàn Băng Ngưng nhất tề rùng

mình.

Nhanh quá!

Trên mặt mọi người vẫn còn vẻ khiếp sợ, chỉ có A Mạc Lý cười ha ha bước lên tát một cái rồi ôm gọn, lớn tiếng nói: "Đường cơ sở..., đã lâu không gặp! Ái dà, bây giờ ngươi thật sự làm cho ta chấn động nhẹ, ngươi càng ngày càng lợi hại. Vốn ta còn muốn đánh với ngươi một trận, nhưng nhìn một quyền này, ta thấy không có tí sức lực nào rồi. Thiếu niên, vụ cứu vớt thế giới đưa cả cho ngươi. . ."

Nghe A Mạc Lý lải nhải, trong lòng Đường Thiên cảm thấy ấm áp. Tính tình A Mạc Lý đôn hậu thuần phát chỉ cái tội nói nhiều.

"Con ruồi trâu, ngươi vẫn cứ dông dài như trước!"

Hai người buông ra, vẻ mặt Đường Thiên liền biến thành cười nhạo.

"Ai nha, Đường cơ sở..., ngươi phải hiểu rằng một người đàn ông hoạt bát khỏe mạnh bị nín nghẹn lâu như vậy thì chẳng có gì ý nghĩa nữa rồi. Nào là vạn năm băng sơn, nào là âm mưu hiểm ác, nào là lánh ngoại đều vô vị cả! Ngươi cũng hiểu là trên thế giới này vẫn có kẻ ăn không ngồi rồi đó? Hơn nữa cuộc sống này còn Lương Thu đại ca. Ông trời ơi, thần tượng cứ như vậy mà tan vỡ. Đương nhiên, ngươi yên tâm đi, những thứ này đều không cản được người đàn ông hoạt bát khỏe mạnh quyết tâm khai sáng võ đạo thuộc về mình . . ."

A Mạc Lý lải nhải, nhất thời khiến cho những người khác bất mãn.

Hàn Băng Ngưng sờ lên chuôi kiếm, chân mày nhướng lên, hàn khí bốn phía: "Ngươi nói ta là băng sơn vạn năm hả?"

A Mạc Lý lập tức câm miệng.

Lương Thu mỉm cười, y hứng thú hỏi: "Đường Thiên, vừa rồi ngươi đánh ra là Chân Không Chấn sao?"

Đường Thiên gật đầu: "Đúng, ta cũng vừa mới lĩnh ngộ ra."

Trong mắt Lương Thu hiện lên một tia khâm phục, y khen: "Quả nhiên không hổ là Đường cơ sở... A! Chân Không chấn, là sát chiêu của Chấn Đãng Quyền, uy lực cực kỳ cường đại. Nếu ngươi có thể lĩnh ngộ nó thì lúc tiến lên lục giai tu luyện Chân Không Quyền nhất định làm ít công to."

Đường Thiên biết Lương Thu chính là đang chỉ điểm mình, hắn cảm kích nói: "Đa tạ Lương đại ca!"

"Hừ, cũng chỉ là Chân Không Chấn mà thôi, không có gì to lớn, cảnh giới của ngươi cũng đã ngũ giai, sao còn tu luyện quyền pháp tứ giai? " Tư Mã Hương Sơn buồn bả bảo, cặp mắt tam giác giống như xà nhãn lóe ra hung quang.

Đường Thiên chân thật đáp: "Ta tính, mỗi một loại vũ kỹ sẽ tu luyện đến hoàn mỹ, tốt nhất có thể lĩnh ngộ sát chiêu."

Mọi người đồng loạt sửng sốt.

Nếu lời này là người khác nói thì bọn họ nhất định cầm cục gạch chọi vào đầu của kẻ kia cho đến khi nó vỡ để xem bên trong có phải toàn là bã đậu hay không. Nhưng đây chính là lời nói của Đường Thiên nên bọn họ không biết nên nói cái gì nữa.

Chẳng lẽ nói, tư tưởng biến thái, trước sau như một vẫn là kẻ biến thái. . .

"Quả nhiên không hổ là Đường cơ sở...! " A Mạc Lý vỗ mạnh tay, hai mắt tỏa ánh sáng, kích động thốt lên: "Chỉ có thiếu niên như thần mới có dũng khí như vậy a! Người đàn ông hoạt bát khỏe mạnh cũng muốn học tập theo thiếu niên như thần, võ nam tử cũng muốn hướng như thần đích thiếu niên học tập, Oa oa oa, vừa nghĩ tới khiến cho toàn thân kích động a! Toàn thân tràn ngập ý chí chiến đấu a. . ."

Đường Thiên nghiêng mặt, kinh ngạc hỏi: "Hoạt bát võ nam tử*, đây là danh hiệu ngươi tự phong tặng hả?"

*Hoạt bát võ nam tử: Người đàn ông hoạt bát khỏe mạnh

Lập tức, A Mạc Lý vênh váo: "Ha ha, đương nhiên, cái tên phải có cá tính như vậy, chỉ có hoạt bát võ nam tử tràn ngập nhiệt tình mới có thể nghĩ ra được a. . ."

Đường Thiên thu hồi ánh mắt, vẻ mặt đồng tình đối những người khác nói: "Gã kia đi cùng nhóm với các ngươi mà các ngươi không xử lý gã ấy thì đúng là tấm lòng các ngươi rất thiện lương."

"Đường Thiên, ngươi ở ngoại doanh này làm gì? " Hàn Băng Ngưng bỗng nhiên thò mặt lên tiếng.

Đường Thiên nghe vậy cười xấu hổ bèn kể chuyện của mình. Trừ chuyện đánh chết Khổng Hữu Lâm ra thì không giấu cả chuyện gia nhập vào phái Tỉnh Hào.

Tất cả mọi người rất là kinh ngạc, bọn họ vốn tưởng rằng Đường Thiên nhất định sẽ được Khổng Hữu Lâm trọng thị mà không ngờ bị lưu đày ra đây.

"A Mạc Lý, ta cũng vậy muốn gia nhập vào phái của ngươi! " A Mạc Lý nhấc tay.

Ngoài dự đoán mọi người, bỗng nhiên thanh âm lạnh lùng của Hàn Băng Ngưng lên tiếng: "Ta cũng muốn gia nhập!"

Cái tên chỉ có cơ bắp A Mạc Lý thì Đường Thiên chẳng cảm thấy bất ngờ gì nhưng Hàn Băng Ngưng tự nhiên cũng muốn chui đầu vào làm Đường Thiên có chút giật mình.

Lương Thu trầm ngâm nói: "Chúng ta đều từ Tinh Phong thành tới, nếu cùng một thế lực thì có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Ánh mắt của ba người dừng ở trên người Tư Mã Hương Sơn.

Tư Mã Hương Sơn xòe bàn tay: "Ta thì tùy."

Trong lòng Đường Thiên cảm thấy ấm áp, nhưng hắn biết việc này không dễ dàng như vậy bèn suy nghĩ một chút rồi nói: "Các ngươi đừng có gấp, kẻo lại hở phong thanh. Để ta đi hỏi Tỉnh Hào đại ca trước đã."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Biến Hóa

Nhóm người A Mạc Lý nán lại một lúc rồi rời đi. Trước lúc rời đi họ đã để lại địa chỉ khách sạn cho Đường Thiên. Bọn A Mạc Lý đều là người mới nên vẫn chưa có Quang Minh bài, khi biết Đường Thiên đã là võ giả cấp Thanh Đồng mọi người không khỏi kinh ngạc há hốc mồm ra

Tiền thúc trái lại có chút vui vẻ. Hắn nhìn ra được mấy người này đều có thực lực tương đối khá. Nếu A Thiên thiếu gia gặp phải chuyện gì thì cũng không đến nỗi không nơi nương tựa.

Tiền thúc đã âm thầm bắt tay vào điều tra Vũ gia.

Hai năm nay Thượng Quan gia trở lại với khí thế không ai có thể kháng cự. Những cơ sở ngầm năm đó bị lãng quên cũng âm thầm hồi phục lại. Mặc dù Thượng Quan gia vẫn chưa hoàn toàn khôi phục và những cơ sở ngầm này không thể so sánh với thời kì mà Thượng Quan gia còn hưng thịnh nhưng cũng không thể bỏ qua được.

Mấy ngày nay ở Vũ gia xuất hiện một số kẻ lạ mặt mà lai lịch của mấy người này đến giờ vẫn chưa điều tra rõ ràng được.

Tiền thúc nhìn thoáng qua khung cảnh khí thế hừng hực, trong đôi mắt mờ đục của lão cũng hiện lên một tia vui mừng.

Cho dù là thời điểm tiểu thư có ở đây thì mấy cái thằng tiểu tử này cũng không có liều mạng như vậy a!

Tiểu thư chọn được lang quân thật tốt!

Vũ gia.

Vũ Minh Thu chết đi cũng không khiến cho toàn Vũ gia rơi vào cảnh bi thương. Từ nhiều năm nay, Vũ Minh Thu đã bị mọi người lãng quên. Việc hắn đột nhiên xuất hiện chỉ khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn cùng cảm khái nhưng cũng chỉ dừng ở đó mà thôi.

“Thực không nghĩ tới Đường Thiên lại lợi hại như thế” Gia chủ đương nhiệm Vũ gia Vũ Minh Uy vẻ mặt nghiêm trọng trầm giọng nói:”Rõ ràng cảnh giới chỉ đạt ngũ giai nhưng lại mạnh mẽ như vậy.Tuổi trẻ tài cao như vậy không lẽ nào lại là hạng người không tên tuổi”

“Hắn là người của Quang Minh võ hội” Gã vóc dáng cao thản nhiên nói.

Vũ Minh Uy nghe vậy, sắc mặt cũng chợt biến đổi, giọng nói cũng có chút biến hóa:”Quang … Quang Minh võ hội?”

Hắn chẳng thể ngờ rằng thế lực lớn như Quang Minh võ hội lại nhúng tay vào. Đừng nói là Vũ gia mà dù là toàn bộ chòm sao Anh Tiên này cũng không thể chống lại con quái vật khổng lồ ấy..

Gã râu cá trê có chút bất mãn với biểu hiện của Vũ Minh Uy nhưng cũng biết đây là bản chất con người hắn bèn nói:”Ngươi không cần phải quá lo lắng như vậy. Chòm sao Anh Tiên chỉ là một địa phương nhỏ. Lực lượng của Quang Minh võ hội cũng chỉ có hạn thôi. Ngoại trừ Khổng Diệc Ngữ thì làm gì có cường giả nào khác. Việc đối phó với Quang Minh võ hội cứ để chúng ta lo.”

Sắc mặt Vũ Minh Uy lúc này mới có chút thả lỏng, tâm trạng cũng thoải mái hơn không ít, không ngừng nói:”Vậy thì tốt quá rồi, tốt quá rồi!”

“Bây giờ các ngươi hãy suy nghĩ thật kĩ xem có biện pháp nào tốt không?” Gã râu cá trê trầm giọng nói:” Cấp trên đã phái cao thủ đến đây trợ giúp, không cần phải lo về Khổng Diệc Ngữ. Nhưng nếu chúng ta không làm gì thì khi người cấp trên phái đến nhìn thấy sẽ không hay đâu.”

Vũ Minh Uy trầm ngâm không nói.

Bỗng nhiên, Vũ Trạch Thanh ngồi bên cạnh Vũ Minh Uy mở miệng nói: "Ta có biện pháp."

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Vũ Trạch Thanh, gã cao nhướng mày :” Ngươi nói đi.”

Vũ Trạch Thanh là con trai của Vũ Minh Uy, hắn là đồng học với Thượng Quan Thiên Huệ. Trước khi Thượng Quan Thiên Huệ trở về thì hắn là người nổi bật nhất trường, là người đứng đầu cả trường, hô một tiếng là mọi người phải nghe theo. Tuy nhiên khi Thượng Quan Thiên Huệ vừa tới thì hắn liền bị lãng quên. Sự tương phản mãnh liệt này làm cho hắn ghi hận trong lòng. Cho tới nay hắn vẫn âm thầm suy nghĩ biện pháp đối phó với Thượng Quan Thiên Huệ.

Trên khuôn mặt tuấn lãng của Vũ Trạch Thanh cặp mắt máy động lộ rõ vài phần hận ý, lạnh giọng nói:” Thượng Quan Thiên Huệ có rất nhiều người theo đuổi, trong đó có không ít gia tộc thực lực không tồi chút nào, chỉ cần chúng ta kích động là những kẻ kia sẽ tập trung một chỗ đi gây sự với Đường Thiên thôi. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần âm thầm mai phục, mượn gió bẻ măng, tát nước theo mưa thì sợ rằng Thượng Quan gia… Hắc hắc.”

Tiếng cười lạnh lẽo âm hiểm tựa như rắn độc trong bóng đêm truyền đi.

Nhưng mọi người nghe được đều sáng rực hai mắt. Gã râu cá trên gật gù khen:"Kế hay.Vẫn là Trạch Thanh công tử lắm mưu nhiều kế. Vậy việc này giao cho Trạch Thanh công tử toàn quyền phụ trách nhé.”

Vũ Trạch Thanh nghe vậy không khỏi ngẩn người, ngay sau đó sắc mặt đại biến. Mặc dù trong lòng hắn tràn đầy hận ý, nghĩ ra một kế hoạch nham hiểm như vậy nhưng hắn tuyệt đối không muốn đem thân mình đi mạo hiểm.

Hắn miễn cưỡng giải thích:” Tại hạ năng lực còn không đủ tuy nhiên tại hạ xin tiến cử một người tốt hơn.”

Gã cao nhìn hắn với vẻ không vui, ngắt lời Vũ Trạch Thanh:” Chẳng lẽ Trạch Thanh công tử không đồng ý?”

“Đứa nhỏ này tuyệt đối không có ý đó…” Vũ Minh Uy cuống quýt giải thích

Nhưng hắn biết hai người kia là hạng máu lạnh vô tình. Thoáng nhìn đã biết hai người trong lòng muốn giết người rồi. Lại quay sang nhìn nhi tử của mình mặt vàng như đất , hắn biết rõ lúc này tuyệt đối không thể từ chối bèn cắn răng nói:” Đứa nhỏ này chỉ sợ năng lực bản thân không đủ làm lỡ việc lớn của hai vị đại nhân. Nếu hai vị đại nhân đã tín nhiệm như vậy thì hắn dẫu phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!”

Vẻ mặt hai người lúc này mới hơi hòa hoãn lại.

"Vậy làm phiền Trạch Thanh công tử rồi!" Gã cao gật đầu với hai người và nói: "Chúng ta đi nghỉ ngơi."

"Cung tiễn hai vị đại nhân!" Vũ Minh Uy khom lưng cung tiễn.

Chờ sau khi hai người rời đi, Vũ Trạch Thanh mặt vàng như đất nói: "Cha, thế này, thế này. . ."

Vũ Minh Uy cố gắng đè những lo lắng trong lòng xuống, giả vờ trấn định nói:” Kỳ thực cũng không có gì. Con chỉ cần không xông lên đầu, tốt nhất là đừng có lộ mặt, ẩn mình trong bóng tối. Hơn nữa phải hết sức lôi kéo càng nhiều người càng tốt, nhất là thiếu gia của các gia tộc khác. Hừ, tốt nhất là song phương phát sinh xung đột. Đến lúc đó ta xem Thượng Quan gia sẽ xử lý như thế nào.”

Vũ Trạch Thanh cũng bình tĩnh trở lại. Bản thân hắn vốn không ngốc, chỉ cần suy nghĩ một chút thì có thể thấy dù thế nào đi nữa thì Thượng Quan gia và Đường Thiên cũng không có phần thắng. Việc này nhìn qua

thì nguy hiểm thực tế thì bên trong cũng không nguy hiểm như hắn tưởng tượng. Thượng Quan gia không ngại đối phó với Vũ gia nhưng nếu chọc giận nhiều người thì cho dù Thượng Quan Thiên Huệ ở đây cũng nghĩ được biện pháp nào hay chứ ?

"Việc này mặc dù có chút nguy hiểm nhưng cũng là cơ may của Vũ gia chúng ta. Nếu lần này có thể lập được công lớn, lọt vào mắt xanh của các vị đại nhân thì đối với tương lai của con sẽ có ích rất lớn. Vũ Minh Uy chăm chú nhìn Vũ Trạch Thanh cổ vũ : ” Ta cũng không muốn con cả đời này phải ở chòm sao Anh Tiên. Con phải đi tới những chòm sao lớn hơn, đưa Vũ gia ta tới những ngày tháng huy hoàng hơn.”

Vũ Trạch Thanh ngẩn người, hắn không nghĩ rằng phụ thân lại có kỳ vọng to lớn với mình như thế, trong lòng nhất thời cảm xúc dâng trào, hắn kích động nói: "Phụ thân yên tâm! Nhi tử nhất định sẽ đem chuyện này làm thật tốt!"

Trong mắt Vũ Trạch Thanh lóe hung quang, ý chí chiến đấu sục sôi. Nếu là Thượng Quan Thiên Huệ thì hắn còn e ngại một chút chứ tên tiểu tử ngốc kia nhất định sẽ thành hòn đá lót đường của hắn.

Liên tục mười ngày huấn luyện cường độ cao, lượng nhiệm vụ mỗi ngày cũng không ngừng gia tăng, mỗi người đều đang liều mạng cắn răng kiên trì, không ai có nửa câu oán hận gì.

Bọn họ quả thật không có nửa điểm câu oán hận.

Bởi vì lượng tu luyện của Đường Thiên cô gia còn gấp mấy lần bọn hắn. Việc tu luyện của cô gia hoàn toàn không có giấu diếm, tất cả mọi người đều có tận mắt thấy toàn bộ quá trình. Bọn họ nhìn thấy Đường Thiên cô gia suy nghĩ, cô gia Đường Thiên tìm tòi lại là càng nhiều, một lần lại tiếp một lần. Sự nhẫn nại kiên trì lặp lại tu luyện khô khan đủ khiến người ta phải giận sôi lên.

Từ quyền pháp, đến chỉ pháp, khinh công, thối pháp, chưởng pháp. . .

Cô gia Đường Thiên tựa như một con quái vật không biết tới mệt mỏi, đổ mồ hôi suốt ngày dài lại tới đêm thâu.

Tuổi của hắn không khác nhiều so với bọn họ , thậm chí so ra còn ít hơn một vài đệ tử. Nhưng mà trên khuôn mặt còn vương nét trẻ con của hắn lại có những đường nét cứng rắn, góc cạnh rõ ràng khiến hắn nhìn qua trưởng thành hơn.

Mỗi một tên đệ tử Thượng Quan gia đều bị chấn động cực mạnh.

Không gì có sức thuyết phục hơn việc ngày đêm so sánh với người cùng tuổi rèn luyện trước mặt mình.

Không có ai lùi bước.

Bọn họ đều là thiếu niên, trong cơ thể bọn họ vẫn có một bầu nhiệt huyết, lòng tự trọng của bọn họ vẫn chưa mất đi. Nhìn dáng người không biết mệt mỏi rèn luyện trên diễn võ trường như liều thuốc khích lệ mỗi người. Mỗi lúc muốn buông tay thì con mắt bọn họ đều không tự chủ được tìm kiếm bóng hình ấy.

Mỗi người đều đang liều mạng. Trong mắt mỗi người đều đang bừng cháy ngọn lửa chỉ thuộc về tuổi trẻ.

Nhiệt tình của bọn hắn, cái tâm không cam chịu của bọn hắn, lý tưởng của bọn hắn, dã tâm của bọn hắn. . .

Không ngừng có người mệt mỏi gục trên mặt đất thở dốc, nhưng chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát, liền giãy giụa bò dậy tiếp tục tu luyện. Không ngừng có người thoát lực mà té ngã, nhưng chỉ ngồi yên một hồi lại tiếp tục tu luyện.

Diễn võ trường dường như được bao phủ một bầu không khí kì dị, yên lặng mà hăng hái!

Bầu không khí hăng hái này đang lặng lẽ lan ra toàn bộ Thượng Quan gia . Toàn bộ người của Thượng Quan gia đều đi tới diễn võ trường hàng

ngày để quan sát những người trẻ tuổi này tu luyện. Bởi sợ quấy rầy bọn trẻ nên mỗi người đều mang ánh mắt sung sướng , thỏa mãn cùng những hy vọng đối với tương lại.

“Mấy thằng nhóc nghịch ngợm này thay đổi thật nhiều ah!”

"Đúng vậy a, ta cũng không nghĩ rằng cái thằng nhóc vô lại kia có thể kiên trì tới giờ. Lúc trước nó vừa mới bắt đầu tu luyện là kêu khổ rầm trời lên ah.”

"Cô gia tới sớm một chút có phải tốt hơn không chứ.”

"Hiện tại cũng không muộn ah, chỉ cần bọn chúng có thể kiên trì, nhất định cũng có chút thành tựu!"

“Ánh mắt tiểu thư thật chuẩn !”

. . .

Nghe người trong gia tộc nghị luận khiến Tiền thúc đang chăm chú quan sát diễn võ trường không nhịn được nở nụ cười nhẹ. Mỗi ngày chỉ cần có thời gian hắn đều đi đến ngắm các thiếu niên này tu luyện. Điều này đã thành việc hắn thích làm nhất hàng ngày. Nhìn vẻ không cam chịu trên mặt các thiếu niên, hắn luôn cảm thấy Thượng Quan gia trong thời gian tới nhất định sẽ càng tốt đẹp hơn.

Cảm thụ của hắn càng thêm khắc sâu.

Tiểu thư cùng A Thiên thiếu gia là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Tiểu thư thiên phú cực cao, trí tuệ vô song, nàng hoàn mỹ đến mức không ai có thể soi mói gì. Mọi người sùng bái nàng, phục tùng nàng cùng khó có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của nàng. Tiểu thư quá hoàn mỹ rồi, hoàn mỹ đến mức khiến người ta sinh tự ti.

Thiên phú của A Thiên thiếu gia so với tiểu thư thực không đáng đề cập tới. Nhưng mà sự khắc khổ và chăm chỉ của hắn thì không ai có thể so sánh được.

Mỗi người đều biết phải khắc khổ chăm chỉ, mỗi một tên Thượng Quan gia đệ tử cũng biết.

Chỉ đến khi A Thiên thiếu gia đến, đem sự chăm chỉ, khắc khổ của hắn đặt ở trước mặt bọn họ thì bọn họ mới thực sự giật mình.

A Thiên thiếu gia cũng không thông minh hơn so với bọn hắn chẳng qua chỉ là càng thêm chăm chỉ so với bọn hắn, không, là càng thêm càng thêm chăm chỉ! Bọn họ nhìn A Thiên thiếu gia đem một bộ quyền pháp tu luyện tới mấy chục vạn lần thì tất cả đều cứng họng không trả lời được, bọn họ chưa bao giờ chấn động như thế!

Trên đời này thế mà lại có người làm được tới mức này!

Lòng tự ái của tuổi trẻ khiến họ trầm mặc.

Thiên phú của tiểu thư cao không thể chạm tới nhưng còn A Thiên thiếu gia a, thành tựu của hắn, tất cả đều là mồ hôi, thực sự là do mồ hôi.

Mồ hôi mỗi người đều có.

Thượng Quan gia hôm nay nghe một câu nói của A Thiên thiếu gia:” Mồ hôi sẽ không gạt người.”

Nhìn những thanh niên trong tràng đang đổ mồ hôi như tắm khiến Tiền thúc có cảm giác tuổi già an lòng.

Ánh mặt trời thật đẹp a!

Nhưng ngay lúc này lại có một gã thủ hạ vẻ mặt hoang mang chạy chậm tới gần nói nhỏ vào tai Tiền thúc vài câu.

Nụ cười của Tiền thúc tức thì đọng lại trên mặt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Gây Sự

Đại môn của Thượng Quan gia bị vây kín như nêm.

Đứng vây xung quanh là một đám thiếu niên tụ tập lại với nhau , trên người bọn họ đều mặc những bộ quần áo hoa lệ. Còn đám người hầu ở bên thì nhiều như mây , phóng tầm mắt về phía trước có thể thấy nhân số của bọn họ phải tới hơn hai trăm người. Tuy mấy vị thiếu niên này đều nhìn rất lạ mặt , nhưng bọn họ có chung một điểm là đều có sắc mặt âm trầm.

Chẳng bao lâu sau , Đường Thiên và Thượng Quan Tiền dẫn theo đám người Thượng Quan Uy bước ra tới cửa.

Đường Thiên thấy có nhiều người tập trung như vậy , đôi mắt liền híp lại: "Gây sự sao?"

Đường Thiên không biết rằng , sau khi hắn trải qua nhiều cuộc chiến khốc liệt ,thì mỗi một động tác hay cử chỉ của mình bất giác sẽ mang theo một luồng ý chí sát phạt đầy uy nghiêm và đáng sợ , ngay cả Tiền thúc cũng bị sát ý của Đường Thiên làm cho giật mình. Tuy năm xưa Đường Thiên cũng là một thiếu niên bất lương , là một siêu cấp ác bá, cũng có biểu hiện hết sức hung hãn , nhưng lúc đó Đường Thiên không hề có một chút sát khí nào.

"Trước tiên để ta hỏi cho rõ ràng đã." Tiền thúc vội vàng ngăn cản Đường Thiên. Chẳng biết tại sao , lúc này hắn cảm thấy Đường Thiên mang theo khí tức vô cùng nguy hiểm , khó có thể diễn tả lên lời.

Thế nhưng khi ánh mắt của Tiền thúc đảo qua đám người kia,thì nội tâm lập tức trùng xuống , trong lòng sinh ra cảm giác có điều gì đó không tốt lành.

Những người này... Lai lịch của bọn họ không hề đơn giản a!

Ví dụ như vị thiếu niên đứng bên trái , trên người mặc một bộ quần áo bằng tơ tằm mầu xanh nhạt chẳng hạn ,hắn chính là Minh Tử Thuần , trưởng tử của Minh gia . Tuy Minh gia không hiển hách như Thượng Quan gia năm xưa, nhưng cũng là một trong những gia tộc trụ cột của chòm sao Anh Tiên , hơn nữa bọn họ còn đang phát triển thuận lợi không hề có một chút khó khăn nào. Có thể nói , ở chòm sao Anh Tiên , Minh gia là một thế lực không thể coi thường , hơn nữa Minh Tử Thuần đã được tham gia quản lý sự vụ bên trong gia tộc từ rất sớm . Hắn cũng đã từng bái phỏng Thượng Quan gia và đối với tiểu thư bội phục không thôi.

Còn cách đó hai bước là vị thiếu niên có mái tóc mầu hồng cắt ngắn, thoạt nhìn có vẻ bất cần đời, đó chính là Hỏa Nham Quang , con trai thứ hai của Hỏa Nham gia . Tính tình Hỏa Nham Quang hết sức hung hăng , nhưng hắn lại được lão tổ mẫu của Hỏa Nham gia hết sức sủng ái , nên từ trước đến nay đều coi trời bằng vung . Hỏa Nham gia cũng là một trong những gia tộc có lịch sử lâu đời nhất chòm sao Anh Tiên, nội tình cực kỳ thâm hậu.

Còn cách đó một bước là Vân Dĩ Diêu , công tử của Vân gia , Vân gia là gia tộc lấy thương lập nghiệp , là một trong những đại thương gia đứng đầu chòm sao Anh Tiên . Bọn họ có tài lực vô cùng mạnh mẽ , đến ngay cả Thượng Quan gia cũng chỉ có thể đứng mà ngước nhìn mà thôi.

Trử gia, Hác gia, Thân gia, Tề gia...

Chỉ phóng tầm mắt nhìn lướt qua đã thấy gần như người của tất cả những gia tộc có thế lực trong chòm sao Anh Tiên đều có mặt . Đội hình cường đại như vậy khiến Tiền thúc hãi hùng khiếp vía. Thậm chí có vài gia tộc còn chẳng phải là người của Bạch Hồng tinh nữa.

Có âm mưu!

Gần như chỉ trong nháy mắt , Tiền thúc đã hiểu ra trong chuyện này chắc chắn có người đứng sau giở trò. Thế nhưng cứ nghĩ đến việc đối phương có năng lực tập trung gần như toàn bộ những thế lực của chòm sao Anh Tiên là trong lòng Tiền thúc không khỏi run lên từng cơn.Một khi những gia tộc này mà liên hợp lại với nhau thì sẽ có được sức mạnh cực lớn , ngay cả dù lúc này tiểu thư có mặt ở đây cũng không thể chống lại được.

Thế nhưng hiện tại Tiền thúc đã không phải là Tiền thúc của hai năm trước, sắc mặt lão vẫn bình tĩnh , không hề có nửa điểm thay đổi . Lão cưỡng ép mình ổn định lại tâm thần, một bên vừa cố gắng suy nghĩ tìm cách đối phó , một bên vẫn bình tĩnh nói : "Các vị công tử, vì sao lại tập trung trước cửa Thượng Quan gia ta."

Hỏa Nham Quang hừ lạnh : "Đừng có mà giả bộ, tên nào là Đường Thiên?"

Câu nói của hắn làm Đường Thiên hơi kinh ngạc, bọn họ đến đây vì mình sao? Điều này làm trong lòng hắn cảm thấy hơi buồn bực , mình vừa mới tới Bạch Hồng tinh, ắt hắn chưa chọc vào ai mới đúng , sao những người này lại tìm đến mình nhỉ?

Tiền thúc cũng sững cả người , nhưng sau đó lão nhanh chóng lấy lại bình tĩnh , nói: "Không biết các vị tìm cô gia của chúng ta có chuyện gì?"

"Cô gia?" Lúc này Minh Tử Thuần mới lên tiếng , ngữ khí đầy nhạt nhẽo nói : "Ta muốn nhìn xem , kẻ có thể trở thành trượng phu của Thiên Huệ tiểu thư,rốt cuộc là một nhân vật như thế nào!"

Còn Vân Dĩ Diêu lại tiến lên thi lễ, cất cao giọng nói: "Tiền thúc cứ an tâm , lần này chúng ta đến đây, chỉ muốn gặp gỡ người được gọi là cô gia của Thượng Quan gia thôi a. Thiên Huệ tiểu thư là người mà tiểu

chất kính trọng nhất , không phải tùy tiện ai đó cũng có thể xứng với Thiên Huệ tiểu thư."

"Đúng vậy ! Từ đâu đi ra một tên a miêu a cẩu, định chiếm lấy Thiên Huệ tiểu thư sao , trước hết phải hỏi xem nắm đấm của chúng ta có đồng ý hay không đã !"

"Con cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga! Thiên Huệ tiểu thư là người giống như tiên tử , ta cũng không tin trên đời này có ngươi xứng đôi với nàng!" (DG :ài bây giờ mà cóc nó đủ tiền nó ăn cả bầy phượng hoàng ấy chứ. Biên: thiên nga hay phượng hoàng gì vặt lông xong cũng như gà với vịt thôi :cuoichet:)

"Muốn kết hôn với Thiên Huệ tiểu thư sao , hỏi xem ta có đồng ý hay không đã !"

"Tên khốn Đường Thiên đâu rồi ? Có gan thì bước ra xem nào!"

"Ngày hôm nay mà để con hàng này chạy thoát thì sao ta nuốt nổi cơn tức này cơ chứ ! Không đánh hắn một trận, trong lòng ta cảm thấy rất không thoải mái!"

...

Quần hùng bi phẫn , vô số tiếng mắng chửi vang lên không ngớt ,ai nấy đều tỏ ra kích động khó có thể nói lên lời.

Tâm tình của đám người này càng lúc càng kích động , khiến cho bọn họ giống như một thùng thuốc súng , chỉ cần có một đốm lửa nhỏ là có thể nổ tung ! Lúc này trong lòng đám người Vũ Trạch Thanh lẫn trong đám đông đang vô cùng đắc ý . Nhất là khi hắn nhìn thấy vẻ kinh hoàng trong ánh mắt đám đệ tử Thượng Quan gia , là hắn lại càng hưng phấn đến mức suýt chút nữa thì thốt ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Lần này Đường Thiên chết chắc rồi!

Hắn rất hiểu tính cách đám công tử bột hào môn thế gia này , bởi vì hắn cũng giống bọn họ. Tuy bọn họ không phải loại người đại gian đại ác , nhưng tính tính của bọn họ rất thất thường lại coi trọng mặt mũi , một khi đã nóng lên thì việc gì cũng dám làm.

Đối với hành động ở đằng sau âm thầm sắp xếp lần này , hắn cảm thấy đã thành công ngoài mong đợi , cái cảm giác thành tựu như vậy , cho tới tận bây giờ , là lần đầu tiên hắn cảm nhận được đấy.

Quá tuyệt vời mà!

Ở trên nóc nhà phía xa xa có thể thấy có rất nhiều người đang đứng xem náo nhiệt. Trong đám người đó có cả Cao Cá Tử và Bát Tự Hồ đang lẫn lộn chờ xem kỳ biến.(Biên: Sau này gã vóc dáng cao với gã râu cá trê thống nhất gọi bằng 2 tên này nhé anh em)

"Vũ Trạch Thanh cũng có mấy phần bản lĩnh." Bát Tự Hồ cười nói.

"Ta không thích loại người như vậy." Cao Cá Tử lắc đầu.

"Nhưng loại người như vậy lại rất được việc a." Bát Tự Hồ xem thường nói: "Chỉ cần như vậy là được rồi !"

"Ừm." Cao Cá Tử thở dài nói: "Đường Thiên gặp phải phiền phức lớn rồi."

Phía trước đại môn Thượng Quan gia tụ tập hơn hai trăm người, tuy trong hai trăm người này không có ai là cường giả lợi hại , nhưng bọn họ lại thắng ở người đông thế mạnh , hơn nữa mấy tên người hầu bên cạnh các vị công tử đều có thực lực tương đối khá. Cái chính là Thượng Quan gia không dám động thủ với mấy vị công tử này , bởi một khi đắc tội với mấy gia tộc này thì chắc chắn Thượng Quan gia chẳng còn đất sống ở chòm sao Anh Tiên này nữa.

Nếu nhìn từ bất kể góc độ nào đi chăng nữa , đều có thể kết luận , lần này Thượng Quan gia đã xong rồi. Hơn nữa sự kiện này sẽ là đả kích trí

mạng đối với danh vọng của một Thượng Quan gia đang trong thời kỳ phục hồi.

Chỉ cần nhìn sắc mặt trắng bệch và đầm đìa mồ hôi của Thượng Quan Tiền là biết hoàn cảnh bọn họ xấu đến mức độ nào.

Phen này Thượng Quan gia xong rồi!

※※※

Chẳng ai có thể ngờ rằng , dưới tình huống như vậy, tên gia hỏa này không chỉ nhảy ra mà còn chủ động khiêu khích nữa chứ , chẳng lẽ đầu óc tên gia hỏa này hỏng rồi lên chán sống sao?

"Đúng là ta đang chán sống đây ...!"

Sau khi Đường Thiên phun ra câu nói này, khóe miệng hắn liền nở nụ cười đầy vẻ nhạo báng và dữ tợn.

Khi lời nói còn chưa dứt , bỗng thân hình hắn biến mất .

Gần như chỉ trong nháy mắt , hắn đã bất ngờ xuất hiện bên cạnh Minh Tử Thuần.

Việc Đường Thiên đột nhiên phát động tấn công đã vượt quá sự tưởng tượng của mọi người . Trong tâm niệm của bọn họ , việc Đường Thiên đứng ra cũng đã đủ ngốc lắm rồi , sao còn dám chủ động hướng về phía bọn họ động thủ cơ chứ?

Đó chính là điều không ai có thể ngờ được , vì tất cả mọi người đều bị rơi vào trạng thái khiếp sợ trước sự khiêu khích của Đường Thiên .

Đường Thiên đã động thủ.

Hai người hầu bên cạnh Minh Tử Thuần là người đầu tiên phản ứng , lập tức hai người như tỉnh lại từ giấc mơ , sắc mặt đại biến vừa hét lớn vừa xuất thủ định ngăn cản Đường Thiên.

Thế nhưng Đường Thiên đã sớm lường trước tình huống này , chỉ thấy thân hình hắn khẽ lay động giống như cây lau trước gió , lập tức thân hình hóa thành hai đạo tàn ảnh , trơn tuột giống như một con lươn, xuyên qua khoảng trống giữa hai người hầu .

Minh Tử Thuần cũng không ngờ rằng, Đường Thiên sẽ động thủ, lên căn bản không hề chuẩn bị trước. Tuy hắn có thân phận cực kỳ cao quý , nhưng thực lực lại chẳng ra gì , khi thấy Đường Thiên mang theo vẻ mặt

đầy sát khí vọt tới , khiến hắn hoảng hốt luống cuống tay chân , nhưng hắn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào thì đã bị Đường Thiên tóm chặt cổ!

Hai tên người hầu thấy vậy thì vô cùng kinh hãi, lập tức xuất ra hai đạo quyền mang oanh về phía sau lưng Đường Thiên .

Đường Thiên đã tu luyện qua Ưng Trảo công nên năm ngón tay cong như cái móc của hắn cực kỳ chặt chẽ.

Minh Tử Thuần chỉ cảm thấy yết hầu mình truyền đến cảm giác đau xót, khiến hắn phải kêu thảm một tiếng.

Tiếng thét làm hai tên người hầu giật mình , lúc này mới nhận ra công tử vẫn đang ở trên tay đối phương nên vội vàng thu hồi chân lực. Sau đó hai người rên lên một tiếng , xem ra cũng bị ảnh hưởng lên bị nội thương nhẹ .

Đường Thiên một tay tóm chặt yết hầu Minh Tử Thuần, thân hình di động vài lần ,lao về phía xa xa giống như một tia chớp.

Đến lúc này đám người đang hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch mới chợt tỉnh ra , rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì!

Tên gia hỏa này thật hung hãn!

Bọn họ đều những công tử đã được nuông chiều từ bé , đã bao giờ gặp phải trận chiến tàn khốc như vậy đâu, vì thế vừa nãy cũng bị hoảng sợ không ít . Nhưng đến khi mọi người phục hồi lại tinh thần , thì lập tức ai nấy đều giận tím mặt.

"Quá kiêu ngạo rồi!"

"Tiên sư nó, thế này thì sao có thể nhẫn nhịn được cơ chứ ! Muốn chạy trốn sao? Không có cửa đâu!"

"Đuổi theo! Giết chết hắn!"

"Tất cả đuổi theo đánh chết hắn cho ta!"

...

Nếu như hôm nay nhiều người như vậy mà còn bị Đường Thiên đánh bại, thì đối với bọn họ chắc chắn là nỗi sỉ nhục vô cùng to lớn ! Bọn họ cảm thấy, bọn họ chiếm ưu thế về quân số , thực lực cũng đứng ở thế thượng phong , sự việc vừa rồi cũng chỉ do Đường Thiên đột nhiên đánh lén, cho nên bọn họ không kịp chuẩn bị mà thôi.

Trên mặt Vũ Trạch Thanh hiện ra vẻ vui mừng, suýt chút nữa thì hắn đã hưng phấn hét lên thành lời.

Hành động này của Đường Thiên đúng là tìm đường chết mà!

Nếu như Đường Thiên ăn nói khép nép, thì những người này chỉ cần xả ngụm tức khí trong bụng rồi sau đó khả năng tha cho hắn là rất lớn. Thế nhưng hiện tại, Đường Thiên lại đắc tội với tất cả mọi người , hơn nữa còn bắt cóc Minh Tử Thuần , khiến tính chất của sự việc biến đổi trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn nhìn thấy một vài công tử đi với Minh Tử Thuần đã phái người chạy về phía Minh gia báo cáo tình huống.

Đường Thiên, ngươi chết chắc rồi!

Một đám người gào thét đuổi theo hướng mà Đường Thiên vừa chạy đi.

Lúc này trong ánh mắt của Tiền thúc loé lên một tia tàn khốc, hắn hít sâu một hơi, rồi trầm giọng nói: "Gọi tất cả những đệ tử đang ở diễn võ trường tới đây!"

Bất kể có thế nào đi chăng nữa , thì nhất quyết hắn không thể để A Thiên thiếu gia xảy ra bất cứ chuyện gì, kể cả sau đó Thượng Quan gia có đắc tội với tất cả các gia tộc kia , hắn cũng không hề luyến tiếc. Hắn đã theo Thượng Quan Thiên Huệ trải qua mấy năm gian nan nhất, hắn

luôn chỉ có một thân một mình nên hắn đã coi tiểu thư như nữ nhi của hắn, trong mắt hắn , tiểu thư là người quan trọng nhất , không ai có thể so bì được .

Tầm quan trọng của Đường Thiên đối với tiểu thư , không ai có thể hiểu rõ bằng hắn . Khi tiểu thư vẫn còn lang thang bên ngoài , Đường Thiên chính là tia nắng trong đêm tối của tiểu thư.

Tâm của Tiền thúc trầm tĩnh trở lại, tất cả do dự và sợ hãi đều biến mất tăm.

Hắn có thể nghe thấy được, Thượng Quan gia đã triệt để sôi trào, tiếng binh khi va chạm , tiếng bước chân, tiếng gào thét hô hoán vang lên không dứt, có vô số người đang tu tập lại với nhau rồi liên tục tiến về phía hắn .

"Tiền thúc!"

Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ thở hổn hển , phía sau kéo theo một đám đệ tử của Thượng Quan , đằng đằng sát khí vọt tới.

Khuôn mặt vốn hòa ái của Thượng Quan Tiền đã trở nên nghiêm túc và khắc nghiệt , cũng chỉ sâu trong con ngươi của hắn là có một tia nhu hòa nhỏ bé .

Tiểu thư, lão Tiền vĩnh viễn bảo vệ người!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Lửa Giận Của Thiếu Niên

Đối với những tiếng gầm gừ truy đuổi sau lưng, Đường Thiên mắt điếc tai ngơ. Khóe miệng nhếch thành hình vòng cung như lưỡi đao sắc bén. Hai mắt nhíu lại mang theo sự âm lãnh như dã thú.

Đám hỗn đãn các ngươi rất nhanh sẽ biết mùi vị lửa giận của thiếu niên.

Thiên Huệ là nghịch lân của Đường Thiên, bất luận người nào cũng không được đụng vào cái nghịch lân này của hắn.

Tốc độ hắn vô cùng nhanh. Tiểu Mã Phi Ngoa tuy rằng không có sức mạnh như Khổng Tước Lam, thế nhưng nó cũng là Thanh Đồng Bí Bảo. Dưới sự thôi thúc của bạch ngân võ hồn, Tiểu Mã Phi Ngoa mới chính thức có thể phát huy thực lực.

Bốn cái móng ngựa nho nhỏ lại như lò xo mạnh mẽ, sức mạnh dồi dào từ dưới chân truyền đến giúp Đường Thiên liền thoáng như mũi tên rời cung, tiếng gió gào thét bên tai.

Minh Tử Thuần bị cánh tay Đường Thiên kẹp lấy đang cố nén kinh hoảng trong lòng, giả vờ trấn định nói: “Người không trốn được đâu! Từ bỏ hy vọng đi!”

“Trốn?” Một tiếng cười gằn phát ra từ trên đỉnh đầu Minh Từ Thuần mang theo sát ý lạnh lẽo: “Ngươi cho rằng ta đang lẩn trốn sao?”

Minh Tử Thuần ngẩn ngơ. Không phải lẩn trốn thì hắn bây giờ đang…

“Yên tâm, đám người các ngươi ta sẽ không bỏ sót bất kì ai”

Toàn lực chạy, thanh âm Đường Thiên bình tĩnh không chút run rẩy ở trong sự gào thét của cuồng phong vô cùng dị thường.

Minh Tử Thuần nghe được câu này thì lại ngẩn ngơ. Hắn suýt chút nữa cho rằng lỗ tai của mình nghe lầm. Gia hỏa này đầu thật sự chứa bã đậu sao? Lẽ nào hắn không hiểu thế cuộc hiện tại? Chẳng lẽ hắn không biết hắn đã đắc tội toàn bộ những gia tộc có thế lực ở chòm sao Anh Tiên sao? Chẳng lẽ hắn không biết, hắn không hề có nửa cơ hội chiến thắng sao? Chẳng lẽ hắn không biết dù chính Thượng Quan Thiên Huệ cũng tuyệt đối không dám làm như vậy ư?...

Cuồng phòng gào thét thổi mạnh đến mức Minh Tử Thuần không thở mở mắt ra. Thế nhưng trong lòng hắn lại tràn ngập nghi hoặc. Trong lời nói của Đường Thiên ẩn chứa một sự tự tin cực kỳ mãnh liệt. Những chuyện này đối với hắn chỉ là một chút sự tình đơn giản.

Dựa vào cái gì a?

Minh Tử Thuần suy nghĩ nát óc cũng không thông suốt. Thế nhưng hắn bắt đầu tiếp xúc sự vụ trong gia tộc từ rất sớm, tầm mắt hắn rộng hơn nhiều so với đám bạn cùng lứa tuổi.

Trong giọng nói Đường Thiên có sự tự tin, không giống phô trương thanh thế. Nhưng mà…

Bỗng nhiên từ cánh tay Đường Thiên truyền đến một lường sức mạnh làm cho hắn đau đớn suýt phải kêu thảm. Thế nhưng do lòng tự ái hắn rất lớn nên cố nén đau đớn không có kêu la.

Cuồng phong bên tai đã ngưng gào thét.

Thân hình Đường Thiên đột nhiên đình chỉ.

Mình Tủ Thuần mắt có chút mờ mịt, nhìn thấy xung quanh địa hình trống trải. Hắn ngẩn ngơ nhưng bỗng dưng mắt sáng lên, trong lòng

mừng như điên, đây như là một cái quảng trường!

Thật thuận lợi!

Địa hình trống trải như vậy vô cùng thích hợp để bọn họ phát huy ưu thế nhân số.

Tên ngu ngốc này lại dừng lại ở đây.

Đến lúc này hắn đã nhận định Đường Thiên là một tên gia hỏa hữu dũng vô mưu. Tên ngu ngốc này lại ngừng lại ở một địa hình bất lợi như thế này.

Chờ đã…

Gia hỏa này…muốn làm gì…???

Minh Tử Thuần ngơ ngác nhìn Đường Thiên. Không biết từ nơi nào Đường Thiên lấy ra một đoạn dây thừng đem hắn trói lại cứng ngắc.

Khốn nạn, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Minh Tử Thuàn làm sao chịu nổi sự nhục nhã này. Hai mắt hắn như muốn phun ra lửa, thế nhưng hắn biết lúc này có chửi bới thế nào cũng không có tác dụng. Hắn trầm mặc không nói, sắc mặt tái xanh.

Đường Thiên thủ pháp thành thạo trói Minh Tử Thuần lại, cuối cùng thắt cái nơ con bướm. Sau đó ngẩng đầu nhìn cái đăng trụ cao chót vót.

Minh Tử Thuần trong lòng bỗng nhiên nổi lên một linh cảm không lành.

Đáng tiếc hắn chưa kịp phản ứng gì, đã cảm thấy bản thân cưỡi mây đạp gió. Hắn có chút đoán được Đường Thiên đang muốn làm, mặt hắn trở nên trắng bệch.

“Ngươi không thể…”

Hắn vừa mới mở miệng ra phản đối, liền bị cuồng phong thổi vào trong miệng khiến hắn không nói ra lời.

Đường Thiên không hề chú ý tới Minh Tử Thuần, leo lên trên đăng trụ. Sau đó, lấy một đầu dây thừng thắt lên đỉnh của đăng trụ, còn đầu dây đang trói Minh Tử Thuần thì thả xuống.

Minh Tử Thuần bị trói giữa không trung. Thời khắc đó, hắn thật xấu hổ muốn chết.

Ta chưa từng bị mất mặt như thế này… … Chưa từng bị a!

Ta nhất định phải đem ngươi chém thành ngàn vạn mảnh!

Minh Tử Thuần nghiến răng nghiến lợi thế ở trong lòng. Nhưng khi ánh mắt hắn lướt qua những người khác ở quảng trường, tất cả lời thề đều bị quăng lên chín tầng mây. Mặt hắn đỏ như xuất huyết, hắn hận không thèm tìm một cái khe nứt để trốn vào.

※※※

khỏi bóng người kiêu ngạo kia. Lúc này thiếu trên đăng trụ phảng phất một loại ma lực thần bí.

Quảng trường to lớn yên tĩnh đến mức cả một cây kim rơi xuống cũng nghe được.

Vũ Trạch Thanh cũng thất thần, hắn suy đoán vô số loại khả năng, nhưng không có một khả năng nào giống với những gì đang diễn ra trước mắt. Bởi vì căn bản hắn không tin có ngươi ngu xuẩn tới mức khiêu chiến toàn bộ các gia tộc.

Đáng ra lúc này, hắn phải ngửa mặt cười lớn. Cái kế hoạch này của hắn có hiệu quả tốt hơn nhiều so với những gì hắn dự đoán.

Thế những chẳng biết vì sao, hắn không cười nổi. Trong miệng của hắn không cất lên đươc âm thanh nào, mắt hắn thậm chí như mờ đi. Bóng thiếu niên trên đăng trụ kia không thể nói là hùng vĩ, cũng không thể nói là cường tráng, nhưng lại tựa như tản ra một loại sức mạnh làm chấn động tâm hồn.

Vũ Trạch Thanh không biết diễn tả nguồn sức mạnh này như thế nào.

Lập tức, hắn cảm thấy từ tận sâu trong tâm hồn mình đang nói: Thiếu niên trên đăng trụ kia thật quá ngông cuồng.

Đúng, là ngông cuồng!

Nhưng thiếu niên kia ngông cuồng tới mức bọn họ không dám mở lời chế nhạo.

“Đường Thiên! Lần này ngươi chết chắc rồi!”

“Minh gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi”

Hộ vệ của Minh Tử Thuần phẫn nộ hô to mới khiến các công tử như vừa tỉnh giấc chiêm bao. Quảng trường nhất thời như nổ tung, tất cả mọi người đều mở miệng chửi ầm lên. Nhưng tên công tử vốn bình thường

tính khí tốt cũng vô cùng phẫn nộ. Nhìn lên Minh Tử Thuần đang bị treo lủng lẳng trên không trung, bọn họ bỗng cảm thấy đồng cảm với hắn.

Từ lúc nào thân phận tôn quý như bọn họ phải gánh chịu khuất nhục như vậy!

Vân Dĩ Diêu cùng mấy người khác liếc mắt nhìn nhau. Tất cả đều thấy trong mắt mỗi người đều đầy sự phẫn nộ. Đây mới thực là cùng chung mối thù.

“Giết hắn!” Hỏa Nham Quang là tên đầu tiên gào thét.

“Lên!” Vân Dĩ Diêu cũng không chút do dự hạ lệnh.

Đoàn người giống như thủy triêu dâng lên đăng trụ.

Hình bóng Đường Thiên tựa như bóng ma. Khuôn mặt hắn mọi không nhìn rõ, chỉ thoáng nhìn thấy khóe miệng đột nhiên nhếch thành một hình vòng cùng toát ra vẻ lạnh lẽo.

Nhìn biển người đang cấp tốc tiến tới, hăn dang hai tay ra, chân giẫm mạnh một cái. Thân hình giống như một con chim lớn hướng đám người phía dưới mà lao đi.

Trong hai mắt hừng hực lửa, bên tai tiếng gió rít gào, nhưng kỳ lạ là trái tim hắn lại vô cùng bình tĩnh.

Hắn như nhìn thấy dưới bầu trời sao trong đêm, trên đỉnh ngọn núi nham thạch. thiếu nữ khẽ cười duyên ở cùng thiếu niên ngây thơ ngu si. Năm ngón tay mềm mại non nớt đan vào năm ngón tay thô ráp đầy vết chai, cả hai cùng hô to lời thề non hẹn biển. (DG: Khúc này lỡn mợn quá)

Nhiều năm trôi qua, cả hai cũng đều trưởng thành. Nhưng lời hứa năm đó thiếu niên vẫn còn ghi nhớ.

Thiếu niên còn nhớ a…

Khóe miệng của hắn hiện lên một nụ cười ôn nhu, ấm áp nhu hòa nhưng đồng thời kiên quyết như sắt.

Hắn tuyệt không cho phép bất cứ người nào hay bất cứ chuyện gì chia rẻ hắn cùng Thiên Huệ!

Bất cứ người nào! Bất kì chuyện gì!

Thiếu niên rất dũng cảm, không hề có chút sợ sệt!

Thiếu niên so với trước đây càng mạnh mẽ hơn.

※※※

Sáu lần trực giác!

Đường Thiên như được trở lại Thập Bát Đồng Nhân Thất vô cùng quen thuộc, sáu lần trực giác được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Chân lực ngũ giai giúp hắn biến nặng thành nhẹ. Cận thân hỗn chiến là phương thức chiến đấu mà Đường Thiên am hiểu nhất. Vũ kỹ hỗn hợp giúp hắn trong bất kì tình huống nào cũng có thể xuất ra võ kỹ thích hợp nhất.

Mọi người càng không nghĩ tới trong chân lực hắn lại hàm chứa hai cỗ kình khí dị thường.

Lúc giao đấu dù đối phương không vừa chiến liền bại thì cũng ăn đủ loại thiệt thòi.

Cụ trang Khổng Tước Lam giúp đấu pháp của Đường Thiên càng thêm hung hãn, sắc bén hơn, thân hình hắn càng thêm quỷ mị.

Hắn đi qua nơi nào thì nơi đó người ngã ngựa đổ, càng trở nên hỗn loạn. Ở trong hỗn chiến như thế này, ám khí căn bản là không có tác dụng gì.

Thực lực những người này lại kém hơn rất nhiều so với thập bát đồng nhân. Tuy rằng số lượng tăng lên mấy trăm lần nhưng Đường Thiên lại không hề có nửa điểm vất vả. Ánh mắt hắn quét qua tất cả đám công tử kia.

Đường Thiên vốn không phải loại người lòng dạ rộng rãi gì, hắn thù rất dai!

Hồi nãy những tên công tử này kêu gào om sòm đã sớm chọc giận hắn.

Hắn vốn đã quyết định, một tên cũng không tha.

Thân hình hắn bỗng lóe lên, rồi chợt xuất hiện bên cạnh một tên công tử quần áo hoa lệ. Ba chiêu Nguyệt Thủ Đao xuất ra vô cùng nhanh

khiến hai tên hộ vệ chỉ cảm thấy hàn quang lóa mắt, sắc mặt ngơ ngác tái mét, chỉ có thể cuống quít xuất chưởng chống đỡ.

Bàn tay Đường Thiên bỗng dưng mềm mại như sơi dây thừng, đặt tay lên chưởng thủ của đối phương, thân hình rung động mượn lực của đối phương.

Triêm Y Điệt mượn lực.

Cơ thể Đường Thiên vẫn uyển chuyển như dây, mũi chân lại vô cùng bí mật tiến tới một điểm.

Kế bên hộ vệ, chân của hắn âm thầm không một tiếng đặt trước công tử ở phía sau, xuất ra kình khí.

Tên công tử kia kêu thảm một cái, cả người hắn như bị tê giác húc, tựa như bao cát mà bay ra ngoài.

Hộ vệ kinh hãi, mặt mũi biến sắc, nhưng hắn chưa kịp làm ra phản ứng nào thì đã để mất tung tích của đối phương.

Thân hình Đường Thiên vừa ổn định, thì từ sau lưng vang lên tiếng thét.

“Đi chết đi!”

Hỏa Nham Quang nắm đấm vung lên,xuất ra một tầng khí màu đỏ tựa như cự mãng mở miệng lớn như chậu máu! Âm thanh keng keng do không khí thiêu đốt nổ tung vang lên, cùng với nhiệt độ cực kỳ cao, ầm ầm đánh tới.

Hỏa Mãng Quyền ngũ giai sát chiêu: Hỏa Mãng Thôn Sát.

Cảm giác sóng nhiệt tiến tới ở sau lưng, trong mắt Đường Thiên lóe lên tia hàn quang

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Hỏa Nham Quang

Hỏa Nham Quang vừa xuất ra sát chiêu , thanh thế lập tức khác với lúc trước rất nhiều.

Quyền diễm đỏ tươi chói mắt không ngừng rung động, trông giống như một con rắn lửa cực lớn dài tới mấy trượng, rồi mở to cái miệng rộng đầy máu muốn ăn tươi nuốt sống địch thủ.

Lập tức đám đông thốt ra một mảng kinh hô . Lúc bình thường Hỏa Nham Quang luôn ngang ngược càn rỡ, phong độ thua hẳn hai người Minh Tử Thuần và Vân Dĩ Dao vốn luôn được người khác tán dương, nhưng không ngờ tên này vừa ra tay đã khiến cho kẻ khác phải chấn động. Hỏa Mãng Quyền chính là một trong những võ kỹ bí truyền của Hỏa gia , rất thích hợp cho những võ giả có chân lực hệ hỏa tu luyện, đây chính là võ kỹ ngũ giai, muốn tu luyện võ kỹ này tới uy lực hơn hoặc bằng sát chiêu thì không chỉ cần thiên phú mà còn cần bỏ ra rất nhiều thời gian.

Trong khi trong mắt mọi người luôn coi Hỏa Nham Quang là hình mẫu điển hình của loại thiếu gia chỉ biết ăn chơi trác táng , vậy mà không ai có thể ngờ được hắn lại bỏ ra nhiều thời gian để tu luyện võ kỹ này như vậy.

Hỏa Mãng Quyền, quyền diễm như như một con mãng xà, tuy vô cùng bá đạo nhưng lại không hề mất đi vẻ tinh xảo . Có thể nói nó chính là một trong những võ kỹ tốt nhất ở cấp bậc ngũ giai.

Hỏa gia đã bỏ rất nhiều công sức để nghiên cứu bộ quyền pháp này , truyền thừa từ đời này sang đời khác , Hỏa Mãng Quyền luôn là thể hồn

tướng tinh phẩm nhất. Hỏa Nham Quang đã bỏ rất nhiều công sức lên bộ quyền pháp này, có thể nói trong tất cả những đệ tử Hỏa gia cùng thế hệ với hắn , không một ai có thể vượt qua hắn về mặt thành tựu trong bộ quyền pháp này.

Ánh mắt Hỏa Nham Quang ánh lên vẻ lạnh lùng ,ngày thường hắn vẫn luôn che dấu không hề để lộ, chưa bao giờ sử dụng thực lực chân chính của mình. Vốn hắn cũng không ngờ rằng , sự tình lại phát truyển đến tình trạng như thế này. Nhưng sau khi thế cục rơi vào hoàn cảnh khó có thể không chế được thì đột nhiên hắn lại nhận ra rằng đây đúng là một cơ hội tuyệt vời!

Nếu như lúc này có thể đả bại Đường Thiên, rồi cứu Minh Tử Thuần ra thì. . . . . .

Chưa cần nói đến chuyện Minh Tử Thuần sẽ nợ hắn một cái đại nhân tình , mà chắc chắn thông qua trận chiến này danh vọng của hắn sẽ được nâng cao đến tột đỉnh . Chỉ có duy nhất một điểm đáng lo chính là khi Thượng Quan Thiên Huệ giết trở về, nhưng mà. . . . . .

Nhưng cứ nghĩ đến chuyện hành vi mạnh mẽ mạo phạm của Đường Thiên hôm nay đã đắc tội với tất cả các gia tộc trong chòm sao Anh Tiên thì cho dù Thượng Quan Thiên Huệ có trở về thì có thể làm gì được đây?

Thượng Quan Thiên Huệ có lợi hại đến mức nào đi chăng nữa thì có thể địch lại toàn bộ chòm sao Anh Tiên sao?

Nghĩ vậy ánh mắt Hỏa Nham Quang lạnh dần , sát ý trong tim sôi lên, đồng thời uy thế của quyền diễm trên tay càng thêm kinh người.

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn thoáng thấy một bóng người mơ hồ màu xanh da trời.

Không tốt!

Khóe mắt hắn bỗng chớp một cái , cổ tay nhanh chóng run lên , chỉ thấy thân hình con hỏa mãng đỏ tươi khẽ uốn lượn giữa không trung rồi bổ nhào về phía bóng người màu xanh !

Cú bổ nhào này có tốc độ nhanh như chớp.

Nhưng vẫn chậm nửa bước nên chỉ đánh hụt vào giữa không trung.

Trong lòng Hỏa Nham Quang nghiêm túc hẳn , thật nhanh!

Tuy vừa rồi thấy Đường Thiên dũng mãnh vô song, Hỏa Nham Quang cũng đã chuẩn bị tốt để chiến một trận ác liệt , nhưng đến khi chính thức đối chiến áp lực gặp phải vẫn nằm ngoài dự tính của hắn.

Phản ứng của Hỏa Nham Quang cũng cực nhanh, khuỷu tay thu về, thân hình co rụt lại, lập tức thân thể của hỏa mãng cuộn tròn lại , đem hắn vậy kín bảo hộ ở bên trong.

Còn cái đầu của Hỏa mãng vẫn cứ ngẩng cao , sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên một tiếng thanh thúy như tiếng pháo bùng nổ vang lên.

Lập tức tinh thần Hỏa Nham Quang ngưng trọng hẳn , đến rồi!

Chỉ thấy có một đạo thối ảnh đánh trúng lên thân hỏa mãng do quyền diễm tạo thành.

Nhưng thân hình của hỏa mãng chỉ hơi run lên , rồi nhanh chóng đánh tan cỗ chân lực này.

Thấy vậy gánh nặng trong lòng Hỏa Nham Quang liền được loại bỏ , xem ra khí lực của đối phương cũng không mạnh mẽ cho lắm, không có nhiều uy hiếp với hỏa mãng do quyền diễm của hắn tạo ra .

Nhưng chỉ một giây sau đó , sắc mặt của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Ba ba ba BA~!

Dường như một băng pháo được châm ngòi , chỉ nghe thấy vô số thanh âm thanh thúy như tiếng pháo nổ vang lên , dày đặc đến mức khiến người ta khó mà thở nổi. Sau đó là một luồng sóng chân lực có tần suất cực kỳ kinh người ầm ầm vọt tới.

Lúc này thân hình của Đường Thiên đang treo lơ lửng giữa không trung liên tục xuất ra thối ảnh với tốc độ nhanh đến mức làm người ta không nhìn rõ nổi . Cứ mỗi một cước đá ra là trên mũi chân liền xuất hiện một khe hở hình mũi khoan lóe sáng.

Hai chân đá ra liên tục!

Hỏa Nham Quang có cảm giác như bản thân mình đang bị rơi vào trong một cơn bão tố , bên tai chỉ còn tiếng cuồng phong gào thét , còn cơ thể hắn trở nên chao đảo . Quá nhanh ! Nhanh đến mức làm hắn không kịp có bất kì phản ứng nào , chỉ có thể làm theo bản năng.

Trong lòng Hỏa Nham Quang cảm thấy vô cùng kinh hãi . Tuy hai chân liên tục xuất cước sẽ có khoảng cách nhất định , nhưng hắn vẫn hiểu rằng , nếu hai chân xuất ra liên hoàn cước hoàn mỹ thì cứ mỗi một giây có thể đá ra bốn cước.

Nhưng dường như Đường Thiên đã đột phá cái giới hạn hoàn mỹ này , nhanh chóng tiếp cận mỗi một giây năm cước.

Một giây năm cước!

Tần suất quá khủng bố!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi năm giây , cự mãng do quyền diễm của Hỏa Nham Quang tạo ra đã liên tục trúng hai mươi năm cước!

Tuy lực lượng của mỗi cước không tính là quá mạnh , nhưng liên tục hai mươi năm cước cùng đánh vào một chỗ khiến cho sắc mặt hắn phải biến đổi. Hai mươi năm cỗ chân lực trong vòng năm giây đồng thời ùa tới , khiến Hỏa Nham Quang cảm thấy ngực mình như bị ép lại.

Lúc này hỏa mãng do quyền diễm tạo thành đã run rẩy kịch liệt.

Nhưng tính tình Hỏa Nham Quang vốn cương liệt, sao có thể bị động chịu thiệt cơ chứ? Hắn cố nén cảm giác tức ngực , hừ lạnh một tiếng, khuỷu tay phải khẽ đảo, rồi đột nhiên hoành kích!

Lập tức có một ánh lửa lóe lên!

Chiếc đuôi của con hỏa mãng giống như một chiếc roi cực lớn bỗng dưng co lại rồi quật ra .

Nhưng dường như Đường Thiên cũng đã lường trước được tình huống này , lập tức hắn dùng lực ở mũi chân , thân hình lướt sang ngang như một tia chớp, khiến chiếc đuôi hỏa mãng lướt sát qua thân hình hắn .

Khí lực cực mạnh tạo nên khoảng không sắc bén cứa lên phần ngực Khổng Tước Lam cụ trang trên người hắn tạo thành một đường đầy những tia lửa nhỏ !

Tuy Đường Thiên hơi giật mình nhưng vẫn vô sự, khi vừa rơi xuống đất , hắn lập tức cong gối rồi lao lên như một viên đạn bay ra khỏi nòng súng, lao về phía Hỏa Nham Quang đang được hỏa mãng vây quanh.

Ta đang đợi ngươi đây!

Ánh mắt Hỏa Nham Quang lóe lên một tia lạnh lẽo, quyền trái luôn giấu trong lòng ẩn hiện như một bóng ma bỗng dưng bung ra!

Quyền diễm xung quang nắm đấm trái lập tức biến ảo thành đầu một con mãng xà nhỏ há mồm muốn thôn phệ địch nhân ,mặc dù nhìn nó nhỏ hơn so với con mãng xà kia nhưng nó lại ngưng thực hơn rất nhiều .

Nhưng Đường Thiên đang vọt tới lại không hề có ý định né tránh , mà hắn còn ngang nhiên xuất ra Chấn Đãng Quyền!

Bỗng dưng đồng tử Hỏa Nham Quang khẽ co lại, bởi phía trước nắm đấm của Đường Thiên có thêm một quả cầu ánh sáng trong suốt.

Chân Không Chấn!

Sát chiêu của Chấn Đãng Quyền !

Nhưng sau đó khóe miệng Hỏa Nham Quang bỗng nở nụ cười, sát chiêu của võ kỹ tứ giai sao có thể là đối thủ của sát chiêu của võ kỹ ngũ giai cơ chứ?

Ngu ngốc!

Chân Không Chấn trong suốt và hỏa mãng của Hỏa Nham Quang trực tiếp đánh lên nhau.

Đầu tiên màn hào quang trong suốt từ nắm đấm của Đường Thiên xuất ra bị nghiền nát , nhưng sau đó bỗng không khí xung quanh xuất hiện vô số dòng khí lưu sắc bén điên cuồng tràn vào trong nắm đấm của Đường Thiên !

Nhũng tiếng rít sắc bén thét gào giống như tiếng cú vọ gáy đêm .

PHỐC PHỐC PHỐC!

Từng dòng khí lưu sắc bén giống như những mũi tên phẫn nộ liên tục chui vào cắt xé bên trong Hỏa Mãng Quyền diễm .

Khí lực cường đại từ nắm đấm truyền đến khiến trong lòng Hỏa Nham Quang cũng ngưng trọng hẳn , lực lượng rất mạnh, quả nhiên không hổ danh là sát chiêu của võ kỹ tứ giai ! Nhưng , muốn dùng cường độ công kích như vậy để đánh bại hảo mãng của hắn thì đúng là hão huyền!

Nhưng đúng lúc này , bỗng nhiên, có một cỗ lực lượng tiềm ẩn cục kỳ sắc bén giống như một cái dùi đâm thẳng vào nắm đấm của Hỏa Nham Quang . Cỗ lực lượng này xuất hiện quá bất ngờ khiến Hỏa Nham Quang không kịp đề phòng , suýt chút nữa chân lực bị tán loạn.

Cỗ chân lực thật cổ quái!

Hỏa Nham Quang cưỡng ép ổn định lại chân lực đang dần tán loạn , chuẩn bị hóa giải cỗ chân lực này, thì đột nhiên cỗ chân lực này bỗng ầm ầm nổ tung!

Chân lực nổ tung quá bất ngờ , làm Hỏa Nham Quang không hề có chút đề phòng nào.

BA~!

Lập tức quá trình cưỡng ép ổn định lại chân lực của Hỏa Nham Quang ầm ầm sụp đổ, khiến chân lực của hắn trở lên loạn xạ.

Cuối cùng sắc mặt Hỏa Nham Quang cũng đại biến!

Không thể như vậy được! Làm sao có thể!

Không ngờ chân lực của Đường Thiên lại ẩn chứa hai loại sức mạnh hoàn toàn bất đồng!

Điều này làm Hỏa Nham Quang giật mình đến ngây người , ngay cả tiến công cũng quên mất , chỉ trơ mắt nhìn bóng người màu lam kia dần tan biến khỏi tầm mắt của mình

※※※

Vì thế lần giao phong vừa nãy cũng chỉ là Đường Thiên thăm dò. Sau khi giao thủ, Đường Thiên đã nhận ra Hỏa Nham Quang là khối xương cứng khó gặm . Lập tức hắn quyết định để dành khối xương cứng này đến lúc cuối . vì thế lúc trước hắn mới cố ý dùng sức mạnh của Hạc thân và dùng sức mạnh của Thiên Long , sau đó hắn để lực lượng của Thiên Long bạo liệt , nhờ vậy hắn có thể dễ dàng rời xa đối phương.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt như hoa lên, sau đó là một bóng người màu lam đột nhiên xuất hiện trước mặt mình vô cùng quỷ mị.

Điều này khiến tất cả đều hoảng sợ.

Lúc trước bọn họ mới thấy Hỏa Nham Quang cầm chân Đường Thiên, Hỏa Nham Quang ngay cả sát chiêu cũng đã xuất ra khiến bọn họ an tâm , cho rằng trận này đã chắc thắng .Nhưng nào ngờ Đường Thiên lại bỏ qua tên gia hỏa Hỏa Nham Quang , rồi lao đến chỗ bọn họ.

Tên hộ vệ đứng mũi chịu sào quá sợ hãi, tay chân luống cuống , vội vàng chém bừa thanh thiết đao một đường chéo.

Nhưng chỉ thấy bàn tay Đường Thiên rất nhu hòa vỗ nhẹ lên thân đao của tên thị vệ này .

PHỐC!

Gã thị vệ như gặp phải trọng kích, miệng phun ra một búng máu , còn thân hình như bị một con tê giác húc phải , trực tiếp bay thẳng ra ngoài.

Mắt nhìn thấy cảnh tượng này khiến không ít kẻ sợ đến hồn phi phách tán.

Một chưởng này của Đường Thiên cũng không phải là Nguyệt Thủ Đao, cũng không phải là Toái Ảnh Chưởng, mà chính là Triêm Y Điệt tá lực đả lực, bên trong có ẩn chứa lực lượng của con hỏa mãng do Hỏa Nham Quang tạo thành.

Vị công tử bị mất đi bảo hộ sắc mặt đã trắng bệch, rồi sau đó hắn chỉ thấy trước mắt như hoa lên rồi mất đi tri giác.

Thân hình Đường Thiên nhanh như một tia chớp, không ngừng xẹt qua xẹt lại giữa đám người.

Phàm những nơi mà hắn đi qua đều có tiếng thét thảm thiết ,đồng thời là bóng từng người bị quẳng ra.

Vốn Vũ Trạch Thanh cứ cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay , nên mới kích động vọt theo sau mọi người . Nhưng nào ngờ Đường Thiên lại chơi một đòn hồi mã thương ,khiến hắn bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng quay người định bỏ trốn.

Nhưng tốc độ của Đường Thiên còn nhanh hơn cả tưởng tượng của hắn!

Chỉ thấy đột nhiên có một bóng người hiện ra trong tầm mắt hắn , khi hắn còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì có một cái chân quất mạnh lên mặt hắn.

Lập tức hắn thấy trước mắt tối sầm, lâm vào hôn mê.

Đường Thiên chẳng thèm nhìn Vũ Trạch Thanh lấy một cái, vốn hắn chỉ chú ý thấy Vũ Trạch Thanh mặc quần áo hoa lệ nên coi Vũ Trạch Thanh là một trong những vị công tử . Mà đương nhiên tất cả các vị công tử đều là mục tiêu của hắn rồi , chứ dây dưa với đám thị vệ có chút ý nghĩa gì đâu.

Thân hình của hắn như một con chim ưng đang săn mồi , nhanh đến mức kinh người .

"Công tử!"

"Thiếu gia!"

Bên trong đám người không ngừng vang lên những tiếng kinh hô, tiếp đó là hình ảnh đám thị vệ nhao nhao nhanh chóng bay đến chỗ công tử nhà mình.

Tuy bọn họ phản ứng không chậm nhưng Đường Thiên còn nhanh hơn!

"Khổng Tước!"

Đường Thiên gầm lên giận dữ.

Lập tức Khổng Tước u lam lặng yên xuất hiện trên bả vai hắn, từng sợi lông vũ đỏ tươi xinh đẹp khẽ run rẩy , lập tức mấy chục miếng lân phiến màu xanh da trời trên cụ trang của Đường Thiên bỗng tách rời bay ra, bọn chúng bay sát mặt đất với tốc độ nhanh như tia chớp, rồi lặng yên biến mất.

Nhưng điều khiến cho người ta không thể ngờ được , chính là trên mỗi một cái lân giáp mầu xanh da trời đều có buộc một sợi dây thừng cực nhỏ .

Đúng lúc bọn thi vệ muốn đoạt lại thiếu gia nhà mình thì bỗng nhiên có hơn mười đạo ánh sáng màu lam từ mặt đất bắn lên, giống như mười sợi dây thừng nhỏ mầu lam chẳng mấy chốc đã cuốn lấy mấy vị thiếu gia.

Những sợi sáng mầu lam này bất ngờ xuất hiện một cách đột ngột.

Khi bọn họ còn chưa kịp có bất kỳ một phản ứng nào , thì Khổng Tước đứng trên bờ vai Đường Thiên kêu lên một tiếng thánh thót rồi phóng lên trời.

Lập tức hơn mười sợi dây thừng bị kéo thẳng căng.

Còn đám thiếu gia đang bị dây thừng trói chặt cũng bị Khổng Tước kéo theo lên bầu trời. Thoạt nhìn Khổng Tước có thân hình không lớn

nhưng lực lượng lại lớn đến kinh người , mặc dù kéo theo đống người nhưng nó vẫn vỗ cánh nhanh chóng bay về phía cột đèn .

Hỏa Nham Quang như ở trong mộng tỉnh lại, lúc này hắn cũng hơi hiểu ra ý đồ của Đường Thiên, vì thế hắn giận tím mặt , hai chân đạp mạnh lên mặt đất ,thân hình bay lên , hướng về phía Khổng Tước đang bay trên bầu trời , tung ra một quyền.

"Chết đi!"

Một quyền chứa đầy lửa giận của Hỏa Nham Quang mang theo thanh thế làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm, chỉ thấy quyền diễm nhìn qua như một đầu cự mãng hỏa hồng xuất động, mang theo thanh thế làm cho người ta phải sợ hãi , đánh về phía Khổng Tước đang ở trên bầu trời!

Nhưng đột nhiên có một bóng người mầu xanh lam xuất hiện ngăn cản thế đi của hỏa hồng cự mãng.

Con hỏa mãng cháy hừng hực phản chiếu vào trong mắt Đường Thiên biến thành một vùng biển lửa .

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thắng Lợi

Chân Không Chấn đối đầu Hỏa Mãng Sát!

Chân không cầu do chấn động tạo thành lại một lần nữa nghiền nát không khí, giống như một mũi tên xé gió lao vào trong Hỏa Mãng Sát.

Hai luồng lực lượng cực mạnh va chạm với nhau tạo ra vụ nổ cực kì mãnh liệt. Đường Thiên chỉ cảm giác một luồng sức mạnh như muốn dời non lấp bể ập tới trước mặt. Do cả người đang ở giữa không trung không có chỗ mượn lực nên hắn chỉ có thể co tay để bảo vệ những chỗ yếu hại.

Sóng không khí đánh tới trong nháy mắt, cổ họng Đường Thiên tức thì dâng lên vị máu tươi, hắn không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn. Sau khi Khổng tước rời đi làm cụ trang không được đầy đủ thì bất kể là sức tấn công hay phòng ngự đều giảm đi rất nhiều.

Toàn thân Đường Thiên giống như chiếc lá bị làn sóng khí thổi đi chừng bảy tám thước.

Bỗng một tiếng quát như sấm động chợt vang lên bên tai hắn.

Lại một con hỏa mãng to lớn màu đỏ đang nhào tới từ phía dưới rất nhanh, tư thế cực kỳ hung ác. Hỏa Nham Quang vừa rồi đã có chút kinh nghiệm, biết rõ chân lực Đường Thiên có điểm cổ quái nên lần này cẩn thận bày ra mấy tầng chân lực hòng ngăn trở luồng chân lực cực kỳ quái dị của Đường Thiên.

Hỏa Nham Quang vững vàng tập trung vào Đường Thiên đang không cách nào ổn định thân hình giữa không trung, khóe miệng khẽ nhếch cười gằn.

Cuối cùng cũng kết thúc… Đúng là đổ ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình!

Ngọn lửa từ quyền của Hỏa Nham Quang vụt biến thành cự mãng khổng lồ. Thân thể cự mãng xòe ra, bằng tốc độ cực kỳ nhanh lao về phía Đường Thiên mang theo một luồng gió nồng nặc mùi máu tanh. Một quyền này chính là sát chiêu mà Hỏa Nham Quang chuẩn bị từ lâu. Lúc này Đường Thiên đang ở giữa không trung không có cách mượn lực, muốn ngăn cản chiêu này căn bản không có khả năng.

Sở dĩ tên gia hỏa này có thể ngăn cản hỏa mãng sát của hắn chỉ là nhờ có thứ chân lực cổ quái của mình thôi.

Ngoại trừ thập bát đồng nhân thì đã lâu lắm rồi Đường Thiên không bị dồn đến tình trạng chật vật như thế này. Chân lực của Hỏa Nham Quang tuy cũng chỉ là ngũ giai nhưng lại là ngũ giai đỉnh trong khi Đường Thiên chỉ vừa đột phá ngũ giai không lâu, mới là ngũ giai sơ cấp mà thôi. Mà so sánh về mặt vũ kỹ thì Hỏa Nham Quang càng mạnh hơn hắn, Chấn quyền chỉ đạt mức tứ giai, sát chiêu của nó không sai biệt lắm đạt tới mức của vũ kỹ ngũ giai bình thường. Mà Hỏa mãng quyền của Hỏa Nham Quang là vũ kỹ ngũ giai hàng thật giá thật, sát chiêu Hỏa Mãng Sát đã có uy lực tương đương với vũ kỹ lục giai rồi.

Nếu không phải Đường Thiên luyện thành Hạc thân và Thiên Long Kình, nếu không phải hắn có cụ trang hắn Hỏa Nham Quang đã sớm dựa vào ưu thế mà giành chiến thắng rồi.

Khổng tước trên đỉnh đầu hắn vỗ cánh, cụ trang trên người Đường Thiên không những không đầy đủ mà vẻ lộng lẫy cũng ảm đạm đi rất nhiều.

Nhưng mà...

Nhìn lửa từ Hỏa mãng quyền hung hăng lao về phía mình Đường Thiên lại bỗng nhếch mép cười.

Ngươi quả thật rất mạnh nhưng mà ca có thể chịu thua sao?

Nguy hiểm cực độ khiến Đường Thiên chăm chú dị thường. Chỉ một thời gian ngắn lòng hắn đã bình tĩnh trở lại, bình tĩnh không có lấy một tia rung động, phẳng lặng như gương.

Hỏa diễm từ võ hồn cấp bạch ngân trong cơ thể Đường Thiên dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm liền vô thanh vô tức bùng phát.

Thế giới xung quanh đột nhiên như dừng lại, tất cả mọi vật xung quanh càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Con mắt Đường Thiên như phủ một tầng sương màu bạc, một màu bạc đầy lạnh lẽo.

Theo trực giác của mình, hắn không ngừng hướng về phía trước kéo với một biên độ kinh người,

Bảy lần... Tám lần... Chín lần...

Hỏa mãng càng lúc càng gần, miệng mở lớn như chậu máu, cặp mắt rắn lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Đường Thiên.

Đường Thiên không hề né tráng, cặp mắt bạc nhìn thẳng vào mắt rắn.

Mười lần!

Đường Thiên chỉ cảm thấy cả người chấn động rồi thế giới xung quanh đột nhiên trở nên hết sức rõ rành, rành mạch.

Đó là một cảm giác rõ ràng đến kỳ diệu mà từ trước đến giờ hắn chưa từng có. Rõ ràng đến mức hắn thậm chí có thể cảm nhận sự biến hóa của mỗi tia khí lưu nhỏ bé xung quanh thân thể. Chúng có một quỹ đạo phức tạp nhìn qua tưởng như hỗn loạn đang va chạm kịch liệt với nhau. Đường Thiên thậm chí có dự cảm theo thời gian chờ cho thực lực của hắn càng cường đại hơn nữa thì những tia khí lưu nhỏ bé nhìn qua không chút nguy hiểm này đều có thể cho hắn sử dụng được.

Một cảm xúc khó có thể lý giải được lan tỏa khắp thân thể hắn, thế giới này…

Hỏa Nham Quang là người đầu tiên cảm giác được có chỗ không đúng. Hắn nhìn qua có vẻ lỗ mãng nhưng thực tế là điển hình của loại người ngoại thô nội tế (ngoài thì thô bỉ trong thì tinh tế đó các đạo hữu à).Mặc dù có thân phận cao quý như thế nhưng lại nguyện ý khổ công tu luyện, hết lần này tới lần khác che giấu dã tâm của mình rất kỹ, hắn không hề đơn giản như người khác vẫn tưởng tượng.

Lửa từ Hỏa mãng quyền đã tiến tới trước người Đường Thiên, ở cự ly ngắn như thế thì khả năng Đường Thiên tránh được là không thể.

Vậy mà trong lòng Hỏa Nham Quang lại sinh ra một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Cảm giác giác nguy hiểm đột nhiên xuất hiện này khiến Hỏa Nham Quang nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu Đường Thiên còn thủ đoạn gì để lật ngược thế cờ. Chân lực hay vũ kĩ của Đường Thiên đều đã bị hắn nắm được.

Nhưng mà…

Hắn chăm chú nhìn Đường Thiên, mong từ trên người Đường Thiên nhìn ra chút manh mối của thứ khiến hắn cảm thấy bất an.

Bỗng nhiên khi chú ý tới vẻ mặt Đường Thiên thì hắn không khỏi ngẩn người ra.

Trên mặt Đường Thiên thế mà … thế mà lại lộ vẻ mỉm cười….

Thằng này bị đần sao ?

Hỏa Nham Quang chợt giật mình, sắc mặt đại biến, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao mình cảm thấy bất an. Biểu hiện của Đường Thiên quá bình tĩnh, không có chút kinh sợ, bình tĩnh như thể hắn không gặp phải bất kỳ uy hiếp nào.

Tên gia hỏa này rốt cục muốn làm trò gì …

Trong lòng Hỏa Nham Quang càng thêm bất an.

Hỏa mãng càng lúc càng đến gần, sóng nhiệt nhào tới mặt Đường Thiên khiến lông mày hắn khẽ nhăn nhưng Đường Thiên giống như không quan tâm tới.

Tầm mắt nhanh chóng bị quyền diễm màu đỏ che lấp, nhiệt độ không khí xung quanh tăng mạnh, cả người Đường Thiên như ở trong lò lửa lớn. Sát khí lạnh thấu xương bao phủ toàn thân hắn.

Ngay khi tất cả cho rằng Đường Thiên đã lâm vào cảnh chạy trời không thoát khỏi nắng thì hắn đột nhiên động thân.

Không phải Chân không chấn!

Mà là Thủ nguyệt đao, tay phải như như đao trảm liền ba nhát nhanh như chớp. Ba đạo nguyệt mang lạnh lẽo tựa như ba vầng trăng khuyết bắn vào miệng hỏa mãng.

Mà tay trái hắn thì bắn ra một chùm tia sáng màu đỏ nhanh không kém.

Phách Vương Nộ chỉ!

Hai công kích này nhìn qua dường như phát ra cùng lúc nhưng thực tế vẫn có khoảng thời gian chênh lệch cực ngắn.

Phốc phốc phốc!

Ba vầng nguyệt mang chui vào cái miệng lớn như chậu máu của hỏa mãng giống như trâu đất xuống biển không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng mà thân thể hỏa mãng lại xuất hiện sự trì trệ cực ngắn không thể phát hiện bởi Phách vương nộ chỉ ngay sau đó đã điểm trúng vào trung tâm của tam giác tạo thành từ ba cái nguyệt mang.

Sắc mặt Hỏa Nham Quang đại biến.

Ba cái nguyệt mang uy lực không lớn nhưng có vị trí cực kì xảo diện, chỗ quyền diễm bị bắn trúng thế mà lại xuất hiện hỗn loạn với phạm vi cực nhỏ.

Phách vương nộ chỉ nhanh đến mức người ta không thể nhìn rõ được.

Đông!

Một âm thanh nặng nề vang lên tựa như một tiếng trống đánh trong lòng Hỏa Nham Quang.

Chiêu Phách vương nộ chỉ này đã được Đường Thiên đưa Thiên long lực vào!

Chùm tia sáng màu đỏ nổ ngay lập tức.

Một hỏa đoàn chói mắt bay ra từ cái miệng đang mở ra của hỏa mãng, đầu hỏa mãng bị nổ mạnh, bắn về phía trước.

Không ổn rồi!

Hỏa Nham Quang chỉ cảm giác chân lực khống chế quyền diễm dường như không thể khống chế được.

Hỏa Nham Quang cực kỳ sợ hãi, rõ ràng chỉ là hai loại vũ kỹ tứ giai tại sao lại có tác dụng như vậy? Nhưng mà lúc này, hắn cũng chẳng có thời gian mà nghĩ nhiều, Hỏa mãng sát có uy lực mạnh mẽ, hỏa mãng do quyền diễm biến thành hung hăng bá đạo nhưng chính vì thế nếu không khống chế được quyền diễm thì lực lượng phản phệ cũng cực kỳ đáng sợ.

Chân lực trong cơ thể Hỏa Nham Quang giống như một con mãng xà đang liều mạng giãy dụa bò lung tung khiến kinh mạch toàn thân đau nhức.

Đáng chết!

Hỏa Nham Quang mắng thầm nhưng khi hắn thấy Đường Thiên bị quyền diễm nuốt hết thì cũng bỏ được tảng đá trong lòng xuống, trên mặt lộ vẻ mừng như điên. Phản kích của Đường Thiên mặc dù sắc bén nhưng hỏa mãng của hắn đã đến quá gần rồi, gần tới mức Đường Thiên không có thời gian tránh nữa.

Tên gia hỏa này chết chắc rồi!

Quyền diễm của Hỏa mãng sát có nhiệt độ cực cao, có thể tan sắt chảy đồng. Mà đòn trí mạng chân chính là do trong quyền diễm không chỗ nào không có giảo kình. (Giảo kình: kình lực xoắn)

Mãng xà thậm chí còn có thể quấn giết các loại gấu hổ dã thú mạnh mẽ nhất.

Một khi bị quyền diễm của Hỏa mãng sát cuốn lấy thì hắn hắn chết không thể chết thêm được nữa.

Nhưng lúc này nụ cười của Hỏa Nham Quang chợt đọng lại trên mặt.

Ngọn lửa đỏ rực chiếu sáng khuôn mặt Đường Thiên, chúng giống như dung nham dán sát vào người Đường Thiên chỉ cách một tầng không khí. Quanh người Đường Thiên xuất hiện một lồng khí vô hình, đây là tính năng phòng ngự của cụ trang. Nhưng mà cùng với tốc độ tiêu hao nhanh chóng của lồng khí thì cụ trang trên người Đường Thiên cũng xuất hiện những vết rạn nứt.

Mười giây!

Cụ trang Khổng tước không đầy đủ chỉ có thể bảo vệ hắn trong vòng mười giây.

Quyền diễm bao vây lồng khí còn ẩn chứa giảo kình kinh người khiến hắn có cảm giác như đang bị vặn xoắn người trong đầm lầy, gần như

không thể nhúc nhích. Những giảo kình này như từng sợi dây vô hình không ngừng bò lên người Đường Thiên.

Chân lực trong người Đường Thiên cũng vận động tới cực hạn, ngọn lửa rực rõ trong mắt dường như cũng được phủ một tầng sương bạc, lộ rõ khí tức lạnh lẽo như băng.

Nhiệt độ cao cùng giảo kình không quấy nhiễu Đường Thiên nữa, hỏa mãng quyền diễm khổng lồ mãnh liệt cũng trở nên rõ ràng lạ thường.

Chân lực phóng ra ngoài tạo thành quyền diễm, từng sợi chân lực đan vào cùng một chỗ như điều khiển ngón tay vậy.

Kết cấu tương đối xuất sắc đấy !

Trong con mắt lạnh lẽo màu bạc của Đường Thiên hiện lên vẻ tán thưởng.

Thân hình bỗng nhiên cử động rồi.

Tay trái trước mặt điểm nhẹ, Phách vương nộ chỉ cùng với Hạc kình bén nhọn như mỏ hạc tạo ra một hố nhỏ trên quyền diễm phía trước.

Gần như cùng lúc xuất hiện một quang cầu chân không trong suốt trong cái hố nhỏ này.

Chân không chấn.

Động tác Đường Thiên nhanh như chớp không có nửa điểm chần chừ do dự cùng lúc hành động.

Năm giây ngắn ngủi.

Đường Thiên đã đặt năm viên Chân không cầu vào trong quyền diễm.

Trong năm giây thực hiện liên tiếp 5 sát chiêu khiến chân lực trong người Đường Thiên cạn kiệt.

Nhưng mà khóe miệng hắn lại lộ rõ vẻ tươi cười.

Ba!

Tiếng nổ của Chân không cầu không lớn, thanh thúy như tiếng thủy tinh vỡ, 5 khỏa Chân không cầu phát nổ cùng lúc!

Thân thể Hỏa mãng cứng ngắc.

5 viên chân không cầu phát nổ giống như 5 cái vòng xoáy có sức hút cực lớn khiến hỏa quyền diễm toàn thân hỏa mãng không tự chủ ầm ầm lao đến.

Quyền diễm hỗn loạn lập tức làm cho chân lực hỗn loạn theo.

Chân lực trong cơ thể Hỏa Nham Quang vốn đang có chút không khống chế được lúc này đã hoàn toàn mất kiểm soát. Kinh mạch Hỏa Nham Quang đau nhức, cổ họng chợt ngọt, miệng phun máu tươi, té ngửa xuống đất.

Một bóng người cũng lao ra từ trong hỏa mãng. Ngay phía sau hắn hỏa mãng biến thành hỏa cầu nổ mạnh.

Đường Thiên bắt lấy Hỏa Nham Quang, một sợi dây lơ lửng trước mặt hắn, chính là Khổng tước.

Hắn hít thật sâu, bám lấy sợi dây bay lên không trung.

Toàn thân Đường Thiên cháy đen mang theo Hỏa Nham Quang đạp lên đỉnh trụ đèn. Ngay dưới chân hắn là hỏa đoàn ầm ầm nổ mạnh hóa thành vô số ngọn lửa nhỏ trút xuống như mưa.

Trên đỉnh đăng trụ một thiếu niên đã xông qua khói lửa đang ngạo nghễ đứng, ngạo nghễ thiên hạ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Viện Binh

"Cái tên gia hỏa này , cứ tới chỗ nào là chỗ đó ồn ào ngay." Lương Thu nhìn về phía Đường Thiên đang đứng trên đăng trụ cảm khái than thở. Bọn họ tự mình nhìn thấy quá trình lột xác từ khi còn là một siêu cấp lưu học sinh cho đến trình độ hiện tại của Đường Thiên , vì thế bọn họ mói là người cảm thụ sâu sắc nhất.

"Đáng tiếc là không đủ anh tuấn a." Tư Mã Hương Sơn bồi thêm một câu.

"A! Đường cơ sở không đẹp trai sao ?" A Mạc Lý kinh ngạc trợn trừng hai mắt : "Tại sao ta lại cảm thấy hắn rất tuấn tú a, so với mấy tên nam tử trong quân đội cũng chỉ kém một chút."

"Ngươi cảm thấy hắn anh tuấn , vậy thì nói xem hắn anh tuấn ở điểm nàol." Tư Mã Hương Sơn lại bồi thêm câu nữa.

Đúng là Đường Thiên cũng không được tính là đẹp trai , tóc ngắn lông mày rậm, khuôn mặt thiếu niên tuy vẫn còn non nớt, nhưng cũng đã mơ hồ có những góc cạnh rõ ràng. Con mắt không lớn của hắn không hề che giấu vẻ kiệt ngạo bất tuân của mình , một khi hắn nheo mắt lại, thì lại mang đến cho người ta cảm giác hắn là một con người vô cùng hung hãn.

Thế nhưng khi hắn nhếch miệng cười khúc khích , hay yêu thích thứ gì là con mắt lại mở lớn , diễn tả sự vui sướng tột cùng.

Còn về phần vóc người , thì hắn tuyệt đối sở hữu một cơ thể có cấp bậc hoàn mỹ , thân hình thon dài cân xứng , trên cơ thể không hề có một

chút mỡ thừa .

"Bọn họ đang tới ." Sắc mặt Hàn Băng Ngưng đầy lạnh lẽo: "Chuẩn bị lên đường thôi."

Ở trên đỉnh phòng ốc phía xa xa, có mấy bóng người đang nhanh chóng di chuyển , càng lúc càng áp sát quảng trường.

"Cỏ vẻ tiếp theo sẽ là một tràng khổ chiến rồi ." Khuôn mặt lão luyện và từng trải của Lương Thu hiện ra vẻ ngưng trọng.

"A ha, quá tốt rồi! Đường cơ sở làm ra náo động như vậy , ta cũng không thể làm xấu cái danh đọa hoạt bát vũ nam tử được (mình không đọc mấy C trước có khả năng Đạo hạt bát vũ là tên tổ chức nào đó). Ta muốn Đường cơ sở nhìn xem , thế nào mới là một nam nhân cường đại, mới có thể xứng với cái tên vang dội nam tử hoạt bát vũ ..." A Mạc Lý giơ hai tay lên cao , sắc mặt đầy phấn chấn.

"Thật sự không cần phải đợi Phân bộ trưởng Đại nhân của chúng ta sao?" Tư Mã Hương Sơn sâu xa nói.

Hàn Băng Ngưng quay mặt sang: "Ngươi để ý đến sao?"

Tư Mã Hương Sơn cười khẽ một tiếng: "Đương nhiên là không rồi."

"Đi thôi." Lập tức đôi mắt của Hàn Băng Ngưng hạ xuống , bàn tay trái lặng lẽ cầm chặt phù kiếm, rồi sau đó khẽ cúi người xuống, dưới chân phát lực, lập tức thân hình nàng giống như mũi tên rời cung, phi ra bên ngoài.

Đồng thời những người còn lại cũng không nói năng gì, lập tức xông ra ngoài.

Bốn bóng người lướt nhanh trên những mái nhà.

"Hiếm khi thấy băng sơn mỹ nhân của chúng ta nóng vội như thế đấy." Thanh âm của Tư Mã Hương Sơn thấp thoáng vang lên mơ hồ như

làn yên vụ.

Ca!

Lập tức thanh kiếm của Hàn Băng Ngưng được rút ra khỏi vỏ một đoạn , khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

"Tốt nhất là ngươi đừng có chọc nàng." Lương Thu cảnh cáo Tư Mã Hương Sơn.

A Mạc Lý nhận thấy tình hình không ổn , lập tức kéo dãn khoảng cách với Hàn Băng Ngưng , biết làm sao được , một khi băng sơn mỹ nhân Hàn Băng Ngưng mà nổi nóng thì ngay cả kẻ thích đánh nhau như A Mạc Lý cũng phải tránh xa. Nàng lẳng lặng rút kiếm , tuy thanh thế không lớn , nhưng càng như vậy lại càng nguy hiểm , bởi tuy tính tình nàng lạnh lùng , nhưng lại vô cùng cương liệt, một khi dám chọc giận nàng thì chắc chắn sẽ bị lâm vào hoàn cảnh không chết không thôi.

Tư Mã Hương Sơn âm thầm cười khẽ , nhưng sau đó liền ngậm chặt miệng lại.

※※※

Nhưng hào quang mà Hỏa Nham Quang tỏa ra đã hoàn toàn bị thiếu niên trên đăng trụ kia ép trở lại .

Hung hãn, bình tĩnh, ngoan cường...

Đây là lần đầu tiên nàng thấy một thiếu niên trẻ tuổi có tiềm chất chiến đấu sáng ngời như vậy .Mặc dù thực lực hoàn toàn bị ép xuống hạ phong, nhưng vẫn có thể thủ thắng, tên tiểu tử này thực không đơn giản a.

Dung mạo diễm lệ mà nghiêm túc của Khổng Diệc Ngữ mang theo ý vị thuần thục , mặc dù nàng chỉ trang điểm sơ qua , nhưng bộ xiêm ý trắng toàn thân nàng đang mặc lại càng tôn thêm vẻ đẹp của khuôn mặt như thiên tiên của nàng.

Có ai có thể ngờ rằng , vị mỹ nhân tuyệt sắc và đoan trang này lại chính là Phân bộ trưởng Anh Tiên tinh tọa của Quang Minh Vũ hội .

Không chỉ Khổng Diệc Ngữ kinh ngạc, mà tất cả những thuộc hạ xung quanh nàng lại càng kinh ngạc. Lúc trước , bởi vì quan hệ với Khổng Hữu Lâm , cho lên bọn họ đã đem Đường Thiên ném đến đại lăng ở ngoài doanh , sau đó chẳng thèm để ý tới nữa , vậy mà không ngờ được lại gặp Đường Thiên ở nơi này lần nữa.

Không phải tên gia hỏa này đang ở đại lăng ngoài doanh sao? Sao lại có thể đi ra được?

Hơn nữa... Thực lực của hắn không ngờ lại cường hãn như vậy!

Điều này làm bọn họ cảm thấy nghi hoặc không thôi.

Khổng Diệc Ngữ liếc mắt nhìn là có thể thấy có điểm kì lạ nào đó trong điều này , nàng bình tĩnh nói : "Xem ra, trong chuyện này có ẩn tình nào đó a."

Mấy gã thủ hạ nghe thấy câu nói này , trong miệng cảm thấy phát khô, tâm tư của bộ trưởng khó dò, hỉ nộ vô thường, thoạt nhìn thì có vẻ

bình tĩnh , nhưng thông thường đó chính là dấu hiệu nàng sắp bạo phát . Vì thế bọn họ không dám dấu diếm , mà lập tức nói rõ đầu đuôi câu chuyện ra .

Khổng Diệc Ngữ yên lặng lắng nghe, đến khi nghe hết , sắc mặt nàng vẫn không hề biến hóa chút nào.

Mấy gã thủ hạ cúi thấp đầu, không dám thở mạnh , trên trán là mồ hôi lạnh đang chảy xuống ròng ròng.

Khổng Diệc Ngữ vẫn không nói năng gì, nhưng ánh mắt của nàng nhìn Đường Thiên phía trên đăng trụ đã có thêm một tia hứng thú. Có thể làm cho ca ca coi trọng, đồng thời mang tới Anh Tiên tinh tọa , nhất định tên tiểu tử này có điểm gì đó đặc thù . Nàng biết rõ con người của vị ca ca đã bị người ta giết chết kia , hắn có nhãn lực tương đối khá.

Cứ nghĩ đến ca ca là trong mắt nàng lại lóe lên một tia sát khí, nàng tự nhủ nhất định phải tìm ra hung thủ đã sát hại ca ca !

Nhưng sau đó nàng lập tức kiềm chế tia sát khí này , rồi sau đó tập trung chú ý Đường Thiên một lần nữa.

Thế nhưng ... Lực lượng huyết mạch kia là ... ?

Khổng Diệc Ngữ âm thầm lắc đầu, hiển nhiên chiến pháp của Đường Thiên không cùng một bộ với hắc hồn. Tuy khoảng cách từ chỗ nàng đến chỗ hắn rất xa , thế nhưng với nhãn lực kinh người của mình , nàng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng tràng chiến đấu vừa rồi.

Vũ hồn là ... Bạch Ngân Vũ hồn!

Điều này làm trong lòng nàng cảm thấy nghi hoặc không thôi , bởi nàng nhận thấy Đường Thiên vừa mới bước vào cấp năm không được bao lâu , tuy nói đến cấp năm có thể tu luyện đến Bạch Ngân Vũ hồn , thế nhưng mà...

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, thì chắc chắn nàng không thể tin được là có chuyện này xảy ra. Hơn nữa, nàng cũng biết, không thể có chuyện ca ca không nhìn ra Đường Thiên có Bạch Ngân Vũ hồn, nói như vậy có nghĩa là thời gian Đường Thiên tu luyện thành Bạch Ngân Vũ hồn hắn là gần đây thôi.

Khổng Tước. .. Vân vân!

Trong đáy đôi mắt dường như chưa bao giờ xao động của nàng phảng phất như có một tia sáng lấp lóe.

Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy nhóm người A Mạc Lý ,trong đầu như nhớ tới cái gì, liền hỏi : "Ngươi nói hắn và đám người A Mạc Lý cùng tới sao?"

Thủ hạ giật mình một cái rồi vội vã trả lời: "Vâng! Mấy người bọn họ đều tới từ Tinh Phong thành !"

Lập tức trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Khổng Diệc Ngữ mơ hồ lộ ra một nụ cười vui vẻ.

※※※

làm Đường Thiên cảm thấy đắc ý vô cùng , thế nhưng cứ nghĩ tới chuyện đám gia hoả này dám vung tay múa chân ý kiến ý cò về chuyện của mình với Thiên Huệ là sắc mặt Đường Thiên không khỏi âm trầm.

Đường thiếu niên không phải là kẻ dễ nói chuyện đâu.

Các ngươi cho rằng, liên hợp lại một chỗ là có thể khiến cho ta cúi đầu sao?

Quá ngây thơ rồi!

Mặc dù bên dưới quảng trường liên tục truyền lên tiếng mắng chửi nhưng Đường Thiên vẫn cứ mắt điếc tai ngơ, khom người xuống,tiện tay kéo một sợi dây thừng , bên trên có buộc một vị công tử mà hắn không nhận ra là kẻ nào .

Lập tức từ trong đám người bên dưới có hai tên thị vệ lao ra , lúc này sắc mặt hai người đã trở lên trắng bệch.

Một người trong đó lớn tiếng quát lên: "Đường Thiên, nếu người dám đụng vào Động thiếu gia một sợi lông thôi , chắc chắn ngươi sẽ phải chết!"

Còn một người khác lại hô lên : "Đường Thiên, có điều kiện gì thì nói ra đi! Đừng để bản thân bị rơi vào cảnh tứ bề thọ địch!"

Bỗng nhiên, có một đám người ào tới , nhưng đó lại là Tiền thúc dẫn theo Thượng Quan Uy và đám đệ tử xông tới.

Nhưng khi mà bọn họ chạy hụt cả hơi mới tới được quảng trường , lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây cả người,ánh mắt của bọn họ cứ như bị trúng định thân thuật dính chặt lên đăng trụ không làm cách nào rời ra được , ngay cả bước chân cũng bất giác dừng lại.

Đối với bọn họ cây đăng trụ này đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn , thật ra nó chính là một cái tháp hải đăng loại nhỏ , được

xây dựng ở trung tâm quảng trường để mỗi khi tối đến lại chiếu sáng cả quảng trường .

Thế như hiện tại , khi bọn họ nhìn thấy từ trên đăng trụ buông xuống mấy sợi dây thừng , hơn nữa trên mỗi sợi đều treo một người .

Điều này làm bọn họ ngây cả người , hoàn toàn choáng váng rồi !

Phía trên đăng trụ có treo rất nhiều người lúc nha lúc nhúc ,và mỗi người trong đó đều là vị công tử của những gia tộc nổi danh thuộc Anh Tiên tinh tọa . Những thiếu gia đó lúc thường ngày luôn vênh váo , nhưng lúc này chỉ giống như vịt nằm trên thớt chờ bị giết thịt , trôi nổi bồng bềnh giữa không trung.

Cảnh tượng này...

Thượng Quan Tiền gian nan nuốt một ngụm nước miếng. Cũng không phải hắn chưa từng nhìn thấy tràng cảnh lớn , ví dụ khi tiểu thư vẫn còn ở đây chẳng hạn , lúc đó thủ đoạn mạnh bạo của tiểu thư làm hắn cảm thán không thôi , thế nhưng so với cảnh tượng mà Đường Thiên tạo ra lúc này , hắn đột nhiên cảm thấy, so với A Thiên thiếu gia, thủ đoạn của tiểu thư đúng là ôn hòa a.

Đường Thiên thấy đám người Tiền thúc chạy tới , liền vung cánh tay lên , cao giọng gọi: "Bên này."

Câu nói của hắn suýt chút nữa Tiền thúc ngã nhào , a Thiên thiếu gia, ngài sợ người khác không phát hiện ra sao...

Quả nhiên, vô số ánh mắt của những người xung quanh đều chiếu lên người bọn họ , trong ánh mắt của đám người này đều là sự phẫn nộ, thậm cí có nhiều người còn rục rịch định xuất thủ.

Xem ra lần này đã kết đại địch rồi .

Thế nhưng khi chuyện đã đến bước này thì ngược lại , Thượng Quan Tiền cảm thấy vô cùng thản nhiên.

"Nhìn cái gì vậy? Ai mà dám không thành thật , thiếu gia ta sẽ cắt một đao trên người công tử nhà đó. Yên tâm, tuy ta không tu luyện đao pháp , thế nhưng thủ pháp cũng không tệ lắm đâu ."

Âm thanh đầy đắc ý của Đường Thiên vang lên khắp quảng trường làm ai cũng có thể nghe rõ.

"Đê tiện!"

"Vô sỉ!"

"Tiểu nhân âm hiểm !"

"Có bản lĩnh thì xuống đây, làm như vậy sao có thể là anh hùng hảo hán cơ chứ!"

...

Nhất thời đám người bên dưới vang lên những tiếng chửi rủa như mưa , mỗi người trong bọn họ đều hận không thể đem Đường Thiên xé ra làm muôn mảnh . Thế nhưng chiêu này của Đường Thiên lại mang tới hiệu quả không nhỏ, không ai dám hướng về phía đám người Tiền thúc động thủ.

Vô số tiếng mắng chửi gầm thét làm đám người Thượng Quan Uy cảm thấy vô cùng áp lực , bọn họ vừa lau mồ hôi trên trán vừa nhanh chóng tới gần chỗ Đường Thiên .

"Oa ha ha ha ha, các ngươi nói quá đúng rồi!" Đường Thiên hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to.

Nghe thấy vậy đám người bên dưới càng thêm phẫn nộ.

Bỗng nhiên, ở phía xa xa truyền tới một tiếng thét dài , khí mạch dài và lâu, vừa nghe là có thể đoán ra đó là người có chân lực thâm hậu.

"Ừm?"

Lập tức sắc mặt Đường Thiên khẽ đổi , quay đầu nhìn về phía thanh âm phát ra.

Chỉ thấy có một bóng xanh dùng tốc độ kinh người, nhanh chóng lao về phía này.

Gần như cùng lúc đó, lại có tiếng thét dài đồng thời vang lên ở ba hướng, hô ứng lẫn nhau.

"Minh Dũng!" "Vân Đích!" "Hỏa Nham Sơn!" "Vũ Kim Hồng!"

Thượng Quan Tiền cảm thấy lạnh lẽo như rơi vào hầm băng , còn đám thịt vệ lại hoan hô vang dội. Bốn người này đều là những cao thủ nổi danh của Anh Tiên tinh tọa , thực lực thâm hậu, chỉ cần một người cũng có thể khiến người ta biến sắc vậy mà bây giờ có bốn người cùng đến...

Thấy vậy sắc mặt Đường Thiên cũng trầm xuống, cuộc chiến với Hỏa Nham Quang lúc này làm chân lực của hắn tiêu hao không nhỏ.

Tình huống không ổn rồi!

"A a a a a!"

Nhưng đúng lúc này, ở giữa không trung vang lên tiếng kêu như con vịt quàng quạc , không ngờ cái giọng nói vô cùng đặc biệt này lại có thể đem bốn tiếng thét kia đè xuống .

Mọi người ngẩn ngơ.

Chỉ thấy một bóng người bay ngang qua bầu trời như một viên thiên thạch, hướng về một toà nhà rơi xuống.

Đùng!

Rầm!

Bóng người kia trực tiếp xuyên thủng nóc nhà , rơi xuống đất tạo lên một cơn chấn động khiến phòng ốc ầm ầm sụp đổ, tro bụi bay khắp nơi , một lát sau, một thân hình khổng lồ lồm cồm bò dậy.

"Khái khục... Ai dám so giọng lớn với ta đây?"

A Mạc Lý vừa bò dậy không để ý tới thân hình đầy bụi đất ,lập tức trừng lớn đôi mắt trâu như cái chuông đồng trợn mắt nhìn về bốn phía , nói ra mấy lời không thể nói là không buồn cười. Nhưng lúc này không ai cười nổi được nữa bởi cái hình thể cường hãn như con trâu đất mang tới lực trùng kích quá mạnh , quá hung hãn mà ...

"Thực khó nghe." Một thanh âm mờ ảo bay bổng như bóng u linh từ một phương hướng khác truyền đến, thanh âm này tuy nhỏ mảnh như tơ nhện , nhưng toàn trường đều nghe rõ từng từ .

Mọi người rùng mình, sắc mặt khẽ đổi , cao thủ!

Chẳng biết từ lúc nào, một phương hướng khác, trên đỉnh một gian phòng , có một chàng trai mỉm cười đứng yên .

"Đường Thiên, giao cho chúng ta đi."

Thanh âm của Lương Thu tuy đạm bạc nhưng lại tràn ngập tự tin, chân hắn vẫn gác lên mái lầu , toàn thân không nhúc nhích .

Đồng tử trong mắt đám thị vệ co lại , lại là một cao thủ!

"Hừ!"

Một tiếng hừ lạnh của một nữ tử vang lên , lập tức nhiệt độ toàn bộ quảng trường giảm xuống, đồng thời toàn bộ những người có mặt ở đó đều vô cùng hoảng sợ , vội vàng xoay mặt nhìn, chỉ thấy có một thiếu nữ như một băng sơn mỹ nhân chống kiếm đứng yên , tỏa ra sát ý ngập trời.

Biến hóa đột ngột khiến đám thị vệ đang nhen nhúm hy vọng triệt để ngây người.

Chuyện này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Giải Pháp Của Đường Thiên

Minh Dũng nhìn A Mạc Lý trước mặt với thần sắc nghiêm trọng.

Thể hình cuồng dã, cơ bắp toàn thân nổi lên đầy sức mạnh, cho dù là đứng từ xa quan sát hắn cũng có thể cảm nhận được thân thể A Mạc Lý chứa lực lượng mạnh mẽ. Hơn nữa hắn chuyển ánh mắt nhìn vào đao trong tay A Mạc Lý. Thân đao cũ nát, so với thân hình cuồng ngưu của A Mạc Lý thì không có chút thu hút nào.

Thanh đao kia là một kiện bí bảo.

Minh Dũng có xuất thân bất phàm, kiến thức rộng rãi nên chỉ liếc mắt nhìn là nhận ra phá đao trong tay A Mạc Lý là một kiện Tinh thần bí bảo.

Lai giả bất thiện.(DG: Người đến không có ý tốt)

A Mạc Lý có vẻ không kiên nhẫn nói:” Nếu ngươi không lên thì để ta lên nhé.”

Vừa dứt lời A Mạc Lý đã xoải chân bước dài, khí thế đột nhiên thay đổi, râu tóc cuồng nộ tung bay, miệng quát lớn một tiếng, vung đao chém về phía Minh Dũng.

Đao mang màu vàng cuồng nộ cuốn phăng tất cả lao tới.

Mặt Minh Dũng tức thì biến sắc. Một đao của A Mạc Lý thoạt nhìn không có nhiều biến hóa nhưng lại mạnh mẽ tới cực điểm, đao mang nhìn tưởng như tán loạn nhưng thực tế thì không hề tiêu tan .

Minh Dũng hít một hơi dài, tiến lên trước một bước ,vung quyền đánh ra!

Quyền ấn màu vàng kim trong suốt không hề có nửa điểm hoa mỹ đánh thẳng vào đao mang màu vàng của A Mạc Lý.

Thân thể Minh Dũng chợt chấn động, quyền ấn tựa lưu ly kia cũng ầm ầm vỡ vụn, một luồng chân lực hung hãn cũng theo đó chui vào cơ thể hắn. Minh Dũng đau đớn kêu một tiếng, chân lùi lại vài bước mới hóa giải được luồng chân lực này.

Khí lực của tên gia hỏa này lớn quá!

A Mạc Lý lại cười ha hả:” Này, tiếp một đao nữa của ta đi!”

Lại là một sải bước dài, ánh đao như sóng nước bổ tới. Một động tác hết sức đơn giản nhưng lại khiến cho người ta phải suy nghĩ rất nhiều.

Minh Dũng lại xuất một quyền, cước bộ lại lùi về phía sau lần nữa!

“Tiếp ta đao nữa!”

Minh Dũng lại lùi lần nữa!

“Tiếp ta đao nữa! Tiếp ta đao nữa! Tiếp ta đao nữa!”

A Mạc Lý rống giận liên tục, bóng đao dày đặc như mưa.

Minh Dũng vừa lùi lại lùi tiếp.

Bọn thị vệ trong quảng trường quả thực đã bị một màn trước mắt làm cho cả kinh không nói nên lời. Minh Dũng tuy là em của Minh Tử Thuần nhưng mà lại có một thân vũ kỹ cực kỳ nổi tiếng ở chòm sao Anh Tiên. Không ai có thể nghĩ hắn lại bị một thằng trâu bò cứng đầu áp chế.

Rốt cục thì thằng ngốc này là ai…

“Còn chưa thỉnh giáo phương danh của tiểu thư?” Trong mắt Vân Đích hiện lên vẻ kinh diễm hỏi.

Thiếu nữ trước mặt không những có dung nhan tuyệt hảo, khí chất lạnh lùng thuần khiết, giống như không vương chút khói lửa nào. Hơn nữa vẻ lạnh lùng của nàng nhìn qua rất giống vẻ lạnh lùng của Thượng Quan Thiên Huệ nhưng thực tế thì không phải. Vân Đích đã duyệt qua vô số nữ tử nên ánh mắt cực kỳ tinh tế. Vẻ lạnh lùng của Thượng Quan Thiên Huệ do sự kiêu ngào cực sâu của nàng, chỉ là nàng che giấu sự kiêu ngạo này rất kỹ mà thôi. Nhưng thiếu nữ trước mặt này lại chỉ có sự lạnh lùng.

Thật sự là tuyệt sắc nhân gian a !

Hơn nữa hãy nhìn bờ mi nàng rủ xuống, dáng nàng nâng kiếm, trong anh khí lại lộ ra một nét nhu mì đáng yêu khiến hắn cảm thấy có chút môi khô miệng đắng.

(DG: Lão tác giả tả Hàn Băng Ngưng mà khiến DG cũng muốn tim đập chân run, sắp phát hỏa theo rồi)

(Biên: Uầy lật lại mấy chương trước coi ổng tả Tạp Lôi với Thiên Huệ đi, nhiêu đây thấm gì)

Hàn Băng Ngưng giống như không nghe không thấy ,ngay cả mắt cũng không chớp lấy một lần.

Cuối cùng cũng có thể khiến ngươi nhìn thấy sự tiến bộ của ta.

Lặng lẽ nhìn mặt hồ phẳng lặng kia phản chiếu bóng hình thiếu niên đang đứng trên đỉnh đăng trụ kia, đột nhiên nàng cả kinh phát hiện, tại sao mình lại có suy nghĩ như thế chứ?

Một màu phấn hồng lặng lẽ lan ra khắp cổ nàng thay thế cho màu trắng muốt không chút tỳ vết ban đầu.

Vân Đích vốn là sát thủ của con tim thiếu nữ tức thì chú ý tới, tâm thần cực kỳ rung động buột miệng nói:” Tiểu thư thật sự quá xinh đẹp!”

Thần sắc Hàn Băng Ngưng đột nhiên lạnh lẽo, tay trái trượt theo thân kiếm xuống, tay phải thì tìm đến chuôi kiếm. Dưới chân nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lớp sương băng.

Vân Đích chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm đi vài lần, tức thì không khỏi rùng mình.

"Đáng chết!"

Hàn Băng Ngưng mở miệng buông ra hai chữ, vẻ lạnh lẽo hiện rõ trên mặt.

Một đạo kiếm quang màu bạc giống như băng xà lao về phía Vân Đích!

Vân Đích tức thì hoảng hốt, một kiếm này tốc độ thực ra không nhanh nhưng đầy hàn khí, kiếm mang còn chưa đến thân thể hắn đã làm một tầng sương băng xuất hiện trên mặt hắn, không khí xung quanh lạnh đến thấu xương.

Trong lúc giật mình, hắn tưởng như mình đang ở giữa băng nguyên, gió lạnh gào thét bên tai.

Vân Đích hoảng sợ lập tức thúc giục chân lực đưa trường kiếm trong tay xuất ra một kiếm nghênh đón kiếm quang màu bạc do Hàn Băng Ngưng đâm tới!

Một làn mây nhẹ nhàng xuất hiện bao quanh thân kiếm của hắn, kiếm ý mờ ảo nhưng cực kỳ linh hoạt.

Kiếm pháp thủy hệ của Vân gia, Vân Vụ kiếm!

Vân Vụ Kiếm là kiếm pháp mà Vân Đích am hiểu nhất, nếu tu luyện nó đến đỉnh cao có thể đạt tới thất giai, Vân Đích đã luyện tới ngũ giai,

cũng thuộc hàng đệ tử nổi bật ở Vân gia. Bộ kiếm kỹ này chú trọng tinh xảo, kiếm ý mờ ảo, linh hoạt đến cực điểm, lấy hư phá thực. Hơn nữa kiếm chiêu của Vân Vụ kiếm hết sức tiêu sái, kết hợp với Vân Đích anh tuấn bất phàm càng tăng thêm sức mạnh. Chính vì thế hắn được xưng tụng là Vân Vụ công tử.

Nhưng mà bây giờ thì hắn gặp khắc tinh rồi.

Hàn Băng Ngưng vẫn tu luyện kiếm pháp hệ thủy nhưng không còn là Vũ Lâm Linh như năm đó mà Băng Xuyên Nguyên.

Bộ kiếm pháp hệ thủy này dành riêng cho nữ tử tu luyện, tương đối lợi hại, mà quan trọng nhất là cực kỳ phù hợp với tính cách của Hàn Băng Ngưng nên tốc độ tu luyện của nàng cực nhanh.

Ngoại trừ A Mạc Lý thì nàng là người có tiến bộ lớn nhất.

Hai đạo kiếm mang va chạm với nhau.

Vẻ mặt Vân Đích chợt thay đổi, hắn không chút do dự lập tức thối lui.

Hàn ý lạnh vô cùng theo chuôi kiếm truyền tới khiến tay hắn như chết lặng, hắn cúi đầu nhìn Vân Vụ kiếm thì thấy tất cả mây mù đều hóa thành những hạt băng nhỏ rơi xuống thân kiếm.

Cái này...

Trong lòng Vân Đích còn đang kinh sợ không ngớt thì Hàn Băng Ngưng phía trước vẫn giữ nguyên vẻ băng sơn, biểu tình trên mặt không chút thay đổi, không nhìn thấy chút quyến rũ nào, có chăng chỉ là băng nguyên lạnh thấu xương.

Thật mạnh...

Vậy mà Vân Đích lại mất cả dũng khí tiến lên.

Đường Thiên nhếch miệng cười hài lòng, mọi người đều đã rất cố gắng a.

A Mạc Lý tu luyện chính là đại địa cuồng đao đó sao? Lợi hại thật! Đường Thiên có thể cảm nhận được A Mạc Lý nhìn như vung đao một cách tùy tiện nhưng đao ý trước sau như một, uy lực cực kỳ mạnh mẽ. Đổi lại dù là chính mình đối diện với một đao này của A Mạc Lý cũng không thể không mất tinh thần.

Tiến bộ của A Mạc Lý cũng không làm Đường Thiên quá kinh ngạc, con ruồi trâu này có thiên phú cực tốt, thân thể lại càng thêm biến thái, đã chăm chỉ khắc khổ lại còn có danh sư chỉ điểm đạt được thực lực mạnh mẽ như thế là rất bình thường.

Lương Thu và Tư Mã Hương Sơn cũng tiến bộ rất nhiều. Đấu pháp của Lương Thu càng trở nên vững vàng thành thục hơn, không lộ ra dù chỉ là sơ hở nhỏ. Đấu pháp của Tư Mã Hương Sơn thì hoàn toàn ngược lại, âm khí rất nặng, phiêu hốt khó dò giống như quỷ mị vậy.

Nhưng thực sự làm cho Đường Thiên cảm thấy giật mình là Hàn Băng Ngưng

Năm đó ở t Tinh Phong Thành tuy Hàn Băng Ngưng cũng được liệt vào bảng xếp hạng cao thủ nhưng lại đứng sau Tư Mã Hương Sơn. Vậy mà thực lực của nàng bây giờ dường như còn trên Tư Mã Hương Sơn một bậc.

Nàng đã tiến bộ rất nhiều, gần bằng A Mạc Lý.

Bọn thị vệ vốn cho rằng sắp lật ngược thế cờ bỗng phát hiện bốn vị cao thủ đều bị cản lại rồi.

Cao Cá Tử đang giấu mình trong chỗ tối nói với vẻ kinh ngạc” Lại là người mới của Quang Minh võ hội nữa sao? Thực lực đều tương đối khá, tuổi cũng còn trẻ nữa, về sau sẽ rất có tiền đồ đây.”

Bát Tự Hồ nhíu mày:” Chúng ta có nên ra tay không?”

“Ra tay?” Cao Cá Tử liếc mắt nhìn hắn rồi nói:” Lẽ nào ngươi định công khai làm kẻ địch của Quang Minh võ hội ngay lúc này sao?”

Bát Tự Hồ đưa mắt nhìn chằm chằm vào trong tràng đấu nói:” Đó là trong trường hợp kế hoạch thất bại thôi!”

“Đại nhân sắp đến rồi.” Cao Cá Tử nói:” Chúng ta không nên gây thêm chuyện nữa. Tất cả hành động ở chòm sao Anh Tiên đều do đại nhân trù tính vậy tất cả cũng giao cho đại nhân định đoạt luôn đi.”

“Ta chỉ sợ Đường Thiên sẽ không chờ tới lúc đại nhân đến thôi.” Bát Tự Hồ cười với vẻ khổ não.

Cao Cá Tử cũng cười khổ nói:” Chỉ hi vọng đại nhân có thể đến nhanh một chút.”

Hai người nhìn nhau rồi lại cười như mếu.

Đường Thiên quả thực không có ý nghĩ dông dài, hắn hiện thân hô to:” Thượng Quan Uy! Lên đây đi!”

Thượng Quan Uy sửng sốt rồi vội vàng trèo lên đăng trụ, rất nhanh tiến tới bên người Đường Thiên nói:”Cô gia”

Đường Thiên tiện tay kéo một gã công tử lên hỏi” Tên khốn này là ai?”

“Vương gia công tử” Thượng Quan Uy có chút không hiểu nhưng thực sự thì hắn rất quen thuộc với mấy người này.

“Á à!” Đường Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi tiện tay ba ba ba, tát cho vị Vương gia công tử này mấy cái bạt tai, lập tức đánh thức hắn khỏi hôn mê.

“Đường Thiên! Vương gia ta cùng ngươi không đội trời chung!” Hộ vệ Vương gia đang đứng phía dưới không khỏi bi phẫn, khàn giọng rống giận nhưng lại sợ ném chuột vỡ đồ nên không dám tiến lên.

“Có nghe rõ không?” Đường Thiên đưa tay kéo Vương gia công tử một cách hung tợn rồi nói:” Thủ hạ của ngươi đang nói ta cùng Vương gia ngươi thù không đội trời chung đúng không? Vậy ta có nên tiên hạ thủ vi cường?”

Ánh mắt Đường Thiên không có chút hảo ý nào, đảo qua đảo lại khắp người Vương gia công tử.

Vương gia công tử vốn đang mơ mơ màng màng tức thì giật mình, sợ đến trắng bệch mặt mày, lắp bắp nói:”Không không không! Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi mà, một hiểu lầm rất nhỏ thôi…”

“Rất tốt.” Đường Thiên làm ra vẻ thâm trầm rồi gật gù:” Ta cũng thấy chuyện này giống như hiểu lầm. Ta cho ngươi một cơ hội, ai kéo ngươi tới đây, nói mau?”

Trên mặt Vương gia công tử hiện lên vẻ do dự.

Đường Thiên nói với giọng buồn buồn:” Ngươi chỉ có một cơ hội thôi đấy, nếu ngón tay nào chỉ sai thì ta sẽ chặt ngón tay đó của ngươi!”

Sắc mặt Vương gia công tử tức thì trắng bệnh lần nữa, buột miệng nói:” Là Hồng Quân gọi ta tới!”

Bọn thị vệ của Hồng Quân đang đứng dưới tức thì sắc mặt đại biến, cao giọng nói:” Vương công tử! Thiếu gia nhà chúng ta cùng ngươi tình như anh em, ngươi không thể vu khống thiếu gia nhà chúng ta như vậy chứ!”

Trên mặt Vương gia công tử lộ ra vẻ xấu hổ.

Đường Thiên cũng chẳng thèm để ý bên dưới quay sang hỏi Thượng Quan Uy:”Hồng Quân là thằng nào?”

Thượng Quan Uy giống như vừa tỉnh mộng lập tức tung người kéo Hồng Quân lên trên.

Ba ba ba!

Lại mấy cái bạt tai đánh thức Hồng Quân dậy.

Đường Thiên lại nhắc lại những lời uy hiếp vừa rồi một lần nữa, Hồng Quân cũng không hơn gì Vương công tử lập tức sắc mặt trắng bệch chỉ ra đồng đảng kéo mình tới đây.

Đến thời điểm này thì Thượng Quan Uy đã hiểu được suy nghĩ của Đường Thiên, tức thì cũng rất hưng phấn.

Bọn thị vệ phía dưới cũng bình tĩnh lại, bọn chúng đã nhìn ra manh mối.

Từng tên gia hỏa đều lần lượt bị kéo lên, đánh thức, uy hiếp, chỉ điểm.

Rất nhanh chóng, tất cả những đầu mối đều tập trung vào một tên khốn cuối cùng vẫn đang hôn mê. Bọn thị vệ phía dưới lại một lần nữa xôn xao bởi lẽ họ nhận ra người này.

Đường Thiên hỏi Thượng Quan Uy:” Hắn là ai?”

Sắc mặt Thượng Quan Uy tái mét, hai mắt như muốn phun lửa gằn giọng nói:” Là Vũ Trạch Thanh của Vũ gia”

Đường Thiên vừa nghe xong tức thì nhếch mép mỉm cười.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đều dồn cả vào Vũ Trạch Thanh một cách âm trầm. Bọn họ đều là hạng quần là áo lượt, hoàn khố công tử, đánh nhau thì chịu chứ bày mưu hãm hại nhau thì không xa lạ gì. Đến lúc này nếu ai còn chưa hiểu rõ thì chính là kẻ ngốc rồi.

Vũ Trạch Thanh sau khi nếm mấy cái bạt tai cũng tỉnh dậy, nhìn thấy Đường Thiên đang nhếch mép cười, còn có hàng trăm cặp mắt đang muốn xé xác hắn ra thành từng mảnh nhỏ.

Đột nhiên hắn cảm thấy bản thân giống như con cừu non bị cạo sạch lông sau đó bị quẳng vào giữa bầy sói đói đang giương cặp mắt xám lên nhìn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Sở Dĩ

Trong lòng Vũ Kim Hồng thầm kêu khổ không thôi, nếu chẳng may hôm nay chân tướng bị bại lộ thì chắc chắn Vũ gia sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác , cái tên địch nhân trước mặt hắn vẫn cứ cố gắng đến mức khiến cho người ta phải tuyệt vọng. Rõ ràng là hắn chẳng hề có chiêu thức gì quá kỳ diệu thế nhưng lại giống như dòng nước đang chảy liên miên không dứt , hơn nữa bên trong lại bao hàm cả sức mạnh khiến cho hắn chẳng thể dứt khỏi đối phương.

Tuy hắn cũng biết tình huống đang vô cùng cấp bách nhưng bất kể hắn dùng cách gì vẫn không thể khiến Đường Thiên chịu thua.

Lập tức trong ánh mắt của Vũ Kim Hồng hiện lên một tia tàn khốc, hai tay khua lại , mười ngón tay búng ra liên tục như gẩy đàn tỳ bà.

Ông!

Giống như tiếng của vô số dây đàn rung lên rồi cộng hưởng vào với nhau tạo lên những chấn động trầm thấp .

Thần sắc Lương Thu trở nên ngưng trọng hẳn , nhưng hắn chỉ hừ lạnh một tiếng rồi sau đó song chưởng chậm rãi đánh ra với thế như bão nổi . Động tác của hắn cực kỳ chậm chạp , chậm chạp như hắn cố ý làm như vậy, chỉ thấy quần áo trên người hắn phồng lên , còn không khí xung quanh dường như cũng dừng lưu động.

Kình khí của hai người ầm ầm đụng vào nhau.

Lập tức Lương Thu kêu lên một tiếng đau đớn, thân dưới trầm xuống lún sâu vào trong đất, quần áo thì vỡ vụn bay toán loạn như những con bướm bay khắp nơi , đồng thời hắn cũng bị đẩy lùi mười bước , cứ mỗi một bước lùi lại lưu lại trên mặt đất một dấu chân rõ ràng như được khắc ra vậy .

Còn Vũ Kim Hồng thoạt nhìn lại càng thêm không ổn, lúc này tóc tai trên đầu hắn đã trở lên bù xù , trên khóe miệng còn phun ra một chùm máu tươi.

Thế nhưng lúc này hắn chẳng còn quan tâm đến những chuyện khác mà nhân cơ hội này kéo xa khoảng cách rồi lớn tiếng hét to: "Đường Thiên, ngươi đừng có mà vu cáo Vũ gia ta ! Vũ gia và Thượng Quan gia có ân oán , điều đó Vũ gia ta chẳng ngại gì mà không công khai! Nhưng đó là gia cừu còn hôm nay việc của chúng ta là việc cá nhân ! Trạch Thanh và chúng ta đều là những người vốn đã ngưỡng mộ Thiên Huệ tiểu thư từ lâu nhưng tự biết mình không xứng với Thiên Huệ tiểu thư lên chỉ có thể dùng men rượu giải sầu. Các vị, cái tâm tình này liệu có gì sai không? Liệu có khác với các vị không ? Mỗi lời đều là lời từ sâu trong tim có thiên địa chứng giám! Trận chiến hôm nay cũng chỉ có một nguyên nhân duy nhất , đó chính là con người thô bỉ như Đường Thiên sao có thể xứng đôi với Thiên Huệ tiểu thư cơ chứ?"

Nghe thấy vậy những thiếu niên trên cột đền đều lộ ra vẻ ưu tư . Quả thật bọn họ cảm thấy những lời mà Vũ Kim Hồng vừa nói đến cũng chính là những điều ấp ủ trong tâm khảm họ.

Lúc này Vũ Trạch Thanh cũng đã trấn tĩnh trở lại , hắn ra vẻ bi phẫn nói: "Đúng vậy! Đúng là việc này do ta thôi động! Đúng là ta không phục ! Người nào làm người đó chịu, có chiêu gì thì giở ra với ta đây này! Vì Thiên Huệ tiểu thư mà chết, ta chết cũng cam lòng!"

Câu nói của hắn khiến mọi người đều lộ ra vẻ thương cảm , trong lòng dấy lên cảm giác đồng cảm, thậm chí hốc mắt của vài người còn đỏ hoe.

Thấy vậy Thượng Quan Uy trở nên khẩn trương, hắn cũng không ngờ rằng hai người này lại có tài ăn nói như vậy , vừa mới nghĩ rằng có thể vạch trần âm mưu của Vũ gia thì chỉ trong nháy mắt đã bị bọn họ lật ngược tình thế!

"Chết có ý nghĩa sao? " Đường Thiên nhếch miệng cười: "Tốt lắm."

Giọng cười của hắn khiến tất cả mọi người vừa mới đồng cảm với cảm giác bi phẫn của Vũ Trạch Thanh xong đã nguội hẳn , bởi lúc này trong mắt bọn họ dáng cười của Đường Thiên ánh lên vẻ vô cùng dữ tợn.

Đường Thiên chỉ một ngón tay vào Vũ Trạch Thanh rồi nói : "Đem quần áo của hắn cởi sạch."

Lập tức sắc mặt Vũ Trạch Thanh đại biến, hoảng sợ hô to: "Sĩ khả sát bất khả nhục!"

Thượng Quan Uy không nói hai lời lập tức xông lên nhưng lại bị Đường Thiên cản lại, sau đó Đường Thiên chỉ vào những người còn lại , nói : "Để cho bọn họ đi, trừ Hỏa Nham Quang ra , cởi trói cho tất cả mọi người ."

Lập tức Thượng Quan Uy cởi trói cho tất cả các thiếu gia.

"Mỗi người một tay cởi quần áo hắn ra! " Đường Thiên cười lạnh.

Lập tức các thiếu gia hoảng sợ như sơn dương sợ cọp ,vội vàng ùa lên đem Vũ Trạch Thanh lột sạch sẽ.

Vũ Kim Hồng thấy vậy đôi mắt trợn trừng như muốn nứt ra, nhưng lúc này hắn đang bị Lương Thu cuốn chặt. Lúc này ngay cả kẻ luôn trầm tĩnh như Lương Thu cũng đã động chân hỏa , hắn không ngờ Vũ Kim Hồng lại có thể diễn tốt như vậy , chỉ trong nháy mắt đã mang tình thế lật ngược , điều này rõ ràng là khuyết điểm của hắn mà.

Một khi Lương Thu đã động chân hỏa thì sẽ tương đối đáng sợ.

Bất kể Vũ Kim Hồng dùng thủ đoạn gì , kể cả dùng sát chiêu như vừa nãy , nhưng vẫn không thể thoát khỏi trói buộc của Lương Thu .

Đường Thiên xoay người nhìn đám thiếu gia xung quanh.

Còn các thiếu gia thì câm như hến.

"Từ hôm nay trở đi, ta chính là lão đại của các ngươi ! " Đường Thiên khoát tay chặn lại: "Tốt lắm, giờ thì gọi lão Đại đi!"

Các thiếu gia quay sang nhìn nhau , ngươi nhìn ta ta lại nhìn ngươi .

"Ân? " Đường Thiên nheo mắt lại.

Lập tức các thiếu gia giật nẩy mình như con thỏ con đang sợ hãi , vội vàng la lên : "Lão Đại!"

Trên mặt Đường Thiên lộ ra vẻ bất mãn : "Chưa ăn cơm sao? Nói to lên ! Ai mà nói nhỏ ta sẽ đem kẻ đó đáp từ trên này đáp xuống."

"Lão Đại!"

Các thiếu gia xuất ra toàn bộ sức mạnh , lớn tiếng hô lên , hô đến mức cổ mỗi người đều đỏ bừng.

Đến lúc này sắc mặt Đường Thiên mới lộ ra vẻ hài lòng , thế nhưng bỗng hắn nhận ra Hỏa Nham Quang đang bị trói vẫn yên lặng không nói năng gì.

"A, vì sao ngươi không gọi ? " Đường Thiên dùng một tay đem Hỏa Nham Quang kéo qua.

"Muốn chém , muốn giết , muốn róc thịt lột da thì tùy ý ngươi! " Hai mắt Hỏa Nham Quang như muốn phóng hỏa.

"Tốt lắm, ta thích nhất những người có cốt khí như ngươi . " Đường Thiên vỗ tay một cái rồi nói : "Cũng đem quần áo của hắn lột ra!"

Lập tức sắc mặt Hỏa Nham Quang đại biến, tức giận quát lên : "Ngươi dám!"

Đường Thiên nhếch miệng cười: "Vì sao ta không dám? ".

"Dùng vũ lực làm nhục người khác không phải là hành vi của nam tử hán! " Hỏa Nham Quang nghẹn ngào thốt lên.

"Ta đánh thắng ngươi có nghĩa ngươi là tù binh của ta. " Đường Thiên dùng cái vẻ mặt coi như chuyện đó là đương nhiên: "Còn ta xử lí tù binh của ta như thế nào thì đó là chuyện của ta , không cần phải hỏi tên tù binh ấy có đồng ý hay không."

Thấy cái vẻ dương dương đắc ý của Đường Thiên , Hỏa Nham Quang hận không thể đem Đường Thiên băm ra làm muôn mảnh.

"Đem quần áo của hắn lột ra , ai không động thủ thì tự nghĩ đến hậu quả đi . " Đường Thiên vung tay lên.

Các thiếu gia đã sớm bị dâm uy của Đường Thiên khuất phục dưới chân nên lúc này đành kiên trì tiến lên.

"Quang ca, xin lỗi."

"Quang ca, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu a."

"Quang ca, cuộc sống giống như cưỡng gian vậy , nếu đã không thể phản kháng thì đành hưởng thụ thôi..."

...

Nghe thấy vậy thiếu chút nữa thì Hỏa Nham Quang phun ra một búng máu , nếu mà lúc này hắn không bị trói thì chắc chắn sẽ tát chết cái tên dám nói là cường gian kia .

Nhưng đến khi tay mọi người bắt đầu sờ lên quần áo của hắn thì bỗng Hỏa Nham Quang cảm thấy da đầu mình run lên, sau đó trong đầu nghĩ

đến tình cảnh của mình sẽ bị lột truồng giống như Vũ Trạch Thanh là hắn không nhịn được mà run lên từng cơn.

"Đợi một chút!"

Dưới tình thế cấp bách, Hỏa Nham Quang hét to làm ánh mắt mọi người đều tập trung lên người hắn, lúc này hắn chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng như sắp cháy đến nơi vậy.

"Lão... Lão Đại... " Hai từ này được rít qua kẽ răng hắn.

Nhưng Đường Thiên vẫn lắc đầu: "Thanh âm quá nhỏ."

Đến lúc này Hỏa Nham Quang đã bất chấp tất cả , hắn nhắm chặt mắt lại phẫn nộ kêu lớn : "Lão Đại!"

Sau khi hô xong Hỏa Nham Quang cảm thấy vừa khuất nhục lại vừa cảm thấy được giải thoát , cái loại cảm giác này đúng là rất giống với cái cảm giác bị cưỡng gian trong truyền thuyết ... Hỗn đản! Vừa rồi là ai nói cưỡng gian?

Trên mặt Đường Thiên toát lên vẻ vừa lòng, rồi sau đó khoát tay: "Không tệ không tệ, về sau ngươi sẽ nằm trong sự che chở của ta."

Hỏa Nham Quang cảm giác được lúc này mình chẳng còn chút ham muốn gì nữa .

Chẳng lẽ đây chính là cái cảm giác tuyệt vọng sau khi bị cưỡng gian sao .. Hỗn đản! Vừa rồi ai nói cưỡng gian?

Lúc này sắc mặt của Vũ Trạch Thanh đã ảm đạm như tro tàn, trong lòng dấy lên cảm giác bi phẫn không thể nào tả nổi , hắn cảm thấy cả người lạnh run , có rất nhiều ánh mắt thông cảm đang nhìn lên người hắn khiến hắn hận trên mặt đất không có cái lỗ nào để chui vào .

Đường Thiên! Ngươi cứ chờ đó ! Nhất định Vũ gia sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Cả vị đại nhân thần bí cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Đến lúc đó ta nhất định trả cho người gấp trăm lần nỗi khuất nhục ngày hôm nay!

Nhưng đúng lúc này từ trên đỉnh đầu hắn vang lên thanh âm cứng rắn như sắt thép của Đường Thiên , lúc này Đường Thiên đang nói với tất cả những người có mặt trong quảng trường .

"Dù các ngươi thuộc gia tộc nào thì ta cũng chẳng quan tâm . Và cũng chẳng thèm để ý các ngươi nghĩ cái gì trong đầu. Dù các ngươi có lợi hại hay cường đại đến mức nào đi chăng nữa cũng chẳng làm ta bận tâm . Ta không biết nhiều chuyện cho lắm , thậm chí có nhiều thứ đồ này nọ ta cũng không hề biết đến. Nhưng ta chưa bao giờ sợ chiến đấu! Nếu đã xác định là kẻ địch của ta thì phải chấn bị sẵn tinh thần để đón nhận lửa giận của ta phản kích."

Đường Thiên đứng từ trên cao nhìn xuống đám người đông nghìn nghịt phía dưới , khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười , thế nhưng những lời hắn nói lại khiến cho đám người kia cười không nổi.

"Cho nên ... "

Vị thiếu niên đen nhẻm đứng sừng sững trên cột đèn nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, thanh âm của hắn quanh quẩn khắp quảng trường chân thật như một thẩm phán đang buông lời định tội.

"Vũ gia phải chết!"

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

"Vũ gia phải chết..."

"Vũ gia phải chết..."

Thanh âm vang dội bên trong quảng trường cũng vang vọng trong tim mỗi người.

Một quảng trường rộng lớn như vậy lại im lìm như chết vậy.

Mỗi người đều bị tuyên ngôn đầy khí phách này làm cho chấn động cực sâu. Chưa bao giờ có người nào dám ở trước mắt bao nhiêu người và địch nhân như thế này dám nói ra như vậy. Lúc này đám thiếu gia ở phía sau Đường Thiên đã bị chấn động đến tái cả mặt mày. Đám người Minh Tử Thuần và Vân Dĩ Diêu dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Đường Thiên. Ngay cả Hỏa Nham Quang, một kẻ luôn kiệt ngạo bất tuân cũng bị lời nói này của Đường Thiên làm cho ngẩn ngơ.

Chẳng lẽ hắn không sợ có thêm nhiều địch nhân sao?

Chẳng lẽ hắn không sợ bị lâm vào cảnh tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch) sao?

...

Thượng Quan Uy cũng bị lời nói của Đường Thiên làm cho chấn động , nhưng ngay sau đó bỗng hắn cảm giác thấy trong tim mình như có thứ gì đó đang được đốt lên . Hắn nắm chặt tay lại ! Cái cảm giác rung động khiến toàn thân run rẩy này là cái gì ? Cái loại cảm giác này khiến huyết mạch như sôi lên , rốt cuộc là chuyện gì ? Cái loại cảm giác này khiến hắn không hề biết đến sợ hãi , cho dù lúc này đi theo cô gia chiến đấu , dù có chết cũng không hề tiếc nuối , đó là cái cảm giác gì a!

Cô gia...

Ngay cả tiểu thư cũng không thể làm được đến như vậy!

Chẳng biết lúc nào Nha Nha đã chui ra rồi bò lên bả bai Đường Thiên , lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên , liên tục dùng cây cung nhỏ đập lên ngực mình đầy kích động.

Đường Thiên giơ chân lên một chân dẫm nát những vật che chắn xung quanh cột đèn , hắn dùng ánh mắt đầy kiệt ngạo đảo qua đám người phía dưới rồi chậm rãi giơ hữu quyền lên , chỉ thấy thiên lô hỏa mầu

xanh bao phủ quyền sáo khẽ bập bùng giống như một ngọn lửa đang cháy giữa đem đen , rất thu hút ánh mắt mọi người.

Đường Thiên hít sâu một hơi rồi đột nhiên quát lên chói tai: "Thượng Quan gia!"

Cục diện lúc trước làm người ta tuyệt vọng khiến tất cả đám đệ tử Thượng Quan chỉ có thể ép cảm xúc của mình xuống. Lúc đó trong tâm trí của bọn họ tràn đầy phẫn nộ , tràn đầy sợ hãi và vô cùng tuyệt vọng.

Cảm xúc bị ép tới cực điểm chỉ trong nháy mắt đã bùng cháy.

Sắc mặt của tất cả đám đệ tử Thượng Quan gia đều đỏ bừng, máu huyết bên trong cơ thể của bọn họ đang sôi trào giống như một ngọn lửa đang bùng cháy , ngay cả thần kinh mỗi người đều như vậy. Dường như bản năng của tất cả mọi người đều giống nhau , chỉ thấy tất cả đều giơ cao vũ khí trong tay rồi dùng hết khí lực , khàn giọng rống giận: "Thượng Quan gia!"

Chưa bao giờ bọn họ nghĩ tới sẽ có một ngày Thượng Quan gia sẽ thành địch nhân của tất cả mọi người như hôm nay . Chưa bao giờ bọn họ có thể hình dung ra Thượng Quan gia sẽ lâm vào cục diện tứ diện bốn bề thọ địch. Cũng chưa bao giờ bọn họ nghĩ tới rằng dù phải làm địch nhân với cả thế giới nhưng bọn họ vẫn không hề sợ hãi.

Vô số thanh âm rống giận tập trung lại thành một cơn sóng gầm mang theo sức mạnh khiến người ta phải sợ hãi quét ngang cả quảng trường, quét ngang qua tâm của mỗi người có mặt.

Tất cả những ai nghe thấy đều biến sắc

Ngay cả Hỏa Nham Quang đang đứng sau Đường Thiên cũng không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Mục tiêu, Vũ gia!"

Đường Thiên lớn tiếng hét to.

"Mục tiêu, Vũ gia!"

Vô số tiếng rống vô cùng kích động vang lên đầy hỗn loạn!

Đường Thiên đạp chân lên một bờ che cột cờ , lập tức thân hình hắn lao xuống như một con chim lớn rồi vững vàng dừng ở trước mặt đám đệ tử Thượng Quan gia.

"Sát!"

Ánh mắt của Đường Thiên ánh lên vẻ uy nghiêm đầy đáng sợ, trên miệng gầm lên một chữ rồi dẫn đầu tiến lên.

"Sát!"

Lập tức phía sau có vô số âm thanh hưởng ứng , sau đó đám đệ tử Thượng Quan gia cũng ầm ầm xông lên

Cả đoàn người tràn đi mãnh liệt như một dòng nước lũ mang theo khí thế không thể đỡ nổi.

Đám đông xung quang quảng trường bất giác né ra tránh đường , tất cả đều câm như hến, trong mắt mỗi người chỉ còn lại sự rung động và sợ hãi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Hiện Thân

Vũ Kim Hồng vô cùng lo lắng. Hắn không ngờ Đường Thiên lại cư xử không hợp lẽ thường!

Hôm nay Đường Thiên đắc tội gần như tất cả gia tộc ở Anh Tiên tọa. Sau đó hăn còn dám nói đi tấn công Vũ gia? Chẳng lẽ hắn không sợ những người khác tiêu diệt căn cứ Thượng Gia sao? Hắn chẳng lẽ không sợ các đại gia tộc liên hợp tấn công Thượng Quan Gian sao?

Nhưng trước mặt hắn bây giờ là Lương Thu đang quấn chặt lấy hắn làm hắn không thể thoát thân.

Đáng chết!

Bỗng nhiên một cái âm thanh lạnh lẽo chui vào lỗ tai hắn.

“Xem mi còn giãy dụa nữa không?”

Vũ Kim Hồng quá sợ hãi, nhưng hắn không kịp có bất kỳ phản ứng nào đã cảm thấy ngực tê rần, con ngươi của hắn chợt cứng đờ.

Chẳng biết từ lúc nào mà lồng ngực hắn đã có thêm một cái lỗ máu.

Lương Thu lạnh lùng nhìn chằm chằm Tư Mã Hương Sơn, không nói nên lời.

Tư Mã Hương Sơn lộ ra dáng vẻ vô tội, cười cười: “A Mạc Lý cùng băng sơn Hàn mỹ nhân đều đi rồi. Chúng ta mà chậm chận là ngay cả nước cũng không có mà uống”

Lương Thu hừ lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe rồi biến mất không thấy gì nữa.

Tư Mã Hương Sơn cười hì hì rồi cũng biết mất không thấy đâu.

Bên trên đăng trụ, Minh Tử Thuần, Vân Dĩ Diêu, Hỏa Nham Quang ba người tụ tập lại một chỗ. Minh Dũng, Vân Đích cùng Hỏa Nham Sơn cùng bay lên đăng trụ, thấy ba người không chút tổn thương gì thì cũng trút được gánh nặng.

Minh Tử Thuần than nhẹ một tiếng: “Lần này chúng ta bị người khác lợi dụng rồi!”

Hỏa Nham Quang hừ lạnh, mắt đằng đằng sát ý: “Vũ gia đáng chết! Ta đi giết Vũ Trạch Thanh!”

Chuyện ma quỷ của Vũ Trạch Thanh và Vũ Kim Hồng có thể lừa được người bình thường nhưng không lừa được ba người bọn họ.

Vân Dĩ Diêu lắc đầu nói: “Hắn đã chết. Cái tên âm trầm đầy quỷ khí kia đã giết Vũ Trạch Thanh sau đó cũng kết liễu Vũ Kim Hồng.”

“Vũ gia lần này lành ít dữ nhiều rồi.” Minh Tử Thuần biểu tình phức tạp nói: “Tên Đường Thiên này thật không đơn giản. Thượng Quan gia đạt được sự giúp đỡ này thì có thể hưng thịnh trong ba trăm năm.”

“Cũng chỉ có Vũ gia mới có ý niệm đi gây sự với Thượng Quan gia.”

Hỏa Nham Quang mặt không chút thay đổi tiếp tục nói: “Thượng Quan gia vốn là Anh Tiên Tọa đệ nhất gia tộc. Thiên Huệ tiểu thư cũng hoàn toàn xứng đáng là Anh Tiên Tọa đệ nhất nhân.”

“Không đơn giản như vậy.” Vân Dĩ Diêu hạ giọng nói: “Vũ gia không có chỗ dựa phía sau thì bọn họ sao dám làm như vậy? Hiện tại chúng ta cũng nên nhìn xem thế lực phía sau Vũ gia có muốn xuất thủ hay không.”

Hai người kia ngầm hiểu. Chuyện Vũ gia có chỗ dựa thần bí bọn họ cũng từng nghe phong thanh.

“Những người giúp đỡ Đường Thiên cũng rất mạnh!” Vân Đích cũng mở miệng nói. Hôm nay hắn bị một nữ tử cho ăn hành tới mức mặt xám mày tro nhưng lại không có nửa điểm bực bội.

“Đúng vậy! Lai lịch Đường Thiên cũng tuyệt đối không đơn giản!” Minh Dũng trầm giọng nói: “Những cao thủ này không có khả năng không có lai lịch”

“Chỉ sợ họ thuộc những cái thế lực lớn.” Hỏa Nham Sơn cũng gật đầu.

“Chúng ta cứ yên lặng theo dõi kỳ biến là được.” Minh Tử Thuần khẽ thở dài: “Cũng may lần này chúng ta không có làm gì khinh suất. Tuy rằng có phần mất mặt, nhưng cũng không đến mức liên lụy đến gia tộc.”

Vân Dĩ Diêu cùng Hỏa Nham Quang đều im lặng.

Ba người đều tự xưng là đứng đầu trong những người trẻ tuổi. Nhưng khi cùng Đường Thiên so sánh, bọn họ mới phát hiện mình và tên kia căn bản không cùng một cấp bậc.

Điều này làm cho ba người xưa nay tâm cao khí ngạo trong lòng tràn đầy cảm giác thất bại.

“Đi xem cuộc chiến không?” Vân Dĩ Diệu ngẩng đầu hỏi.

“Đi!” Hỏa Nham Quang nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Vì cái gì không đi! Bản thân ta muốn xem xem, hắn rốt cuộc có mấy phần bổn sự!”

Minh Tử Thuần cũng gật đầu nói: “Một trận chiến này vô cùng quan trọng đối với thế cục Anh Tiên Tọa

chúng ta.”

“Làm sao bây giờ?” Bát Tự Hồ nhìn Cao Cá Tử hỏi.

Bọn họ dù thế nào cũng không ngờ Đường Thiên lại chọn chủ động tấn công. Bọn họ cho rằng khi Thượng Quan Thiên Huệ không có ở đây thì Thượng Quan gia tuyệt đối không dám chủ động khiêu khích những gia tộc khác.

Nhưng bọn hắn suy nghĩ trăm đường cũng không nghĩ tới lại xuất hiên cái tên Đường Thiên hung hãn, không hề tuân theo lẽ thường.

Thượng Quan gia hiện giờ sĩ khí đạt tới đỉnh điểm, Vũ gia tuyệt đối không phải đối thủ. Vũ gia gặp nguy hiểm rồi.

Cao Cá Tử cũng nhíu mày: “Người này thật không đơn giản a. Ngươi xem xét kỹ một chút, ở cục diện như vậy lại có thể lật ngược tình thế thì không giống hắn hành động lỗ mãng.”

“Bây giờ không phải lúc nói mấy chuyện này.” Bát Tự Hồ nhíu mày: “Nếu chúng ta không ra tay Vũ gia chắc chắn sẽ bị diệt. Ta không nghĩ ra được trong Vũ gia có ai có thể ngăn cản hắn. Huống chi hắn còn có bốn người giúp đỡ.”

Cao Cá Tử cũng lộ vẻ do dự.

Nếu bọn họ ra tay đương nhiên có thể bảo vệ Vũ Gia. Nhưng như vậy cũng có nghĩa là họ cùng Quang Minh Võ Hội chính diện xung đột. Nhưng nếu nếu như ngồi yên không ngó đến thì hôm nay sẽ là ngày diệt môn của Vũ gia.

Một đầu sư tử dẫn dắt một đàn cừu cũng có thể xé xét một đàn sói, huống chi Thượng Quan gia cũng không phải là cừu.

Nếu Vũ gia bị giệt, tất cả kế hoạch của bọn họ ở Anh Tiên Tọa đều bị phá sản. Bọn họ đối đãi với Vũ gia như vậy thì làm sao có thể dụ dỗ những gia tộc khác. Không có thế lực địa phương trợ giúp có nghĩa là họ phải bỏ ra càng nhiều lực lượng mới có thể đạt được kết quả mong muốn

Nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng, mặc dù đại nhân đối với Anh Tiên Vương Miện cảm thấy hứng thú nhưng ngài cũng đồng dạng phụ trách rất nhiều nhiệm vũ khác. Đại nhân không có khả năng xuất ra quá nhiều lực lượng tới nơi này. Điều này có nghĩa là toàn bộ kế hoạch đều phá sản.

Vận mệnh sau đó của hai người thì hai người cũng có thể đoán được.

“Không thể để Vũ gia cứ như vậy diệt vong.”Cao Cá Tử quả quyết nói: “Chuyện về sau cứ giao cho đại nhân đi. Chúng ta trước cứ bảo vệ Vũ gia.”

“Hảo” Vẻ do dự trên mặt Bát Tự Hồ cũng biến mất.

Thân hình hai người đột nhiên biến mất.

“Đóng cửa! Mau mau đóng cửa lại!”

Tiếng la tràn đầy sự kinh hoảng, bên trong Vũ gia đã loạn thành một đống. Ai cũng không ngờ Thượng Quan gia thật sụ dám khai chiến với bọn họ! Thượng Quan Thiên Huệ rõ ràng không có ở đây a! Sao bọn họ dám làm vậy?

Các võ giả đứng ở trên tầng lầu quan sát nhìn thấy phía xa xuất hiện một dòng người, da đầu bọn họ run lên, thân thể không tự chủ run rẩy một trận.

Vô số cước bộ chạy như điên tụ tập thành khí thế nước lũ không gì cản nổi.

Rầm rập!

Mỗi một tiếng đều khiến trong lòng bọn họ run lên.

Gần… càng ngày càng gần!

“Chuẩn bị!” Thanh âm một gã Vũ gia hộ vệ trưởng vang lên đầy run rẩy. Nhưng hắn cũng biết lúc này là thời điểm mấu chốt, khàn giọng rống giận: “Phóng!”

Hơn trăm mũi tên rời khỏi cung bay ra.

Tên bắn như mưa!

Tiếng ô ô xé gió trầm thấp trong nháy mắt vang to như tiếng thác nước. Tuyệt đại đa số đều nhắm về phía Đường Thiên. Bọn họ cũng hiểu được Đường Thiên mới là thủ lãnh của địch nhân, chỉ cần đem hắn giết chết thì mới có cơ hội giành thắng lợi.

Nhưng một màn kết tiếp lại khiến bọn họ chân tay lạnh lẽo.

Đường Thiên chạy như điên, tựa như một con tê giác đang lao tới, bỗng dưng giơ nắm tay lên, một quyền đánh ra!

Ba!

Không khí trước mặt đột nhiên bị áp súc lại thành một tường không khí kín mít. Tên bắn vào tường không khí đều đột nhiên ngưng lại, không thể tiến thêm. Ngay đó, tường không khí cắm đầy tên như băng tuyệt bình thường, tan thành vô số mảnh nhỏ!

[Đại Tuyết Băng] !

Lấy thực lực ngũ giai hiện giờ của Đường Thiên, thi thiển Đại Tuyết Băng hoàn toàn không hao tổn nửa điểm khí lực.

Đường Thiên đạp chân mạnh một cái, tốc độ tăng nhanh, tựa như đạn pháo bay ra khỏi nòng súng, trong nháy mắt thoát khỏi làn tên xuất hiện ở dưới bức tường.

Lúc Vũ mới bắt đầu kiến tạo hoàn toàn không có nghĩ tới sẽ có ngày Vũ gia gặp công kích.

Đường Thiên hít sau một hơi, chân lực toàn thân được vận dụng toàn bộ. Sau đó Đường Thiên mắt trợn tròn xoe, quát lên một tiếng lớn, một quyền đánh lên tường thành bằng đá.

PHỐC!

Một nắm tay phảng phất lam diễm ấn vào bên trong tường thành như ấn vào đậu hũ.

Một giây sau, tường thành trước mặt hắn tựa như tuyết lở, hóa thành vô số đá nhỏ vụn lạp, rào rạc rơi xuống. Ở trước mắt hắn xuất hiện cái lỗ hổng rộng chừng hai thước. Giống như có người dùng kiếm đem tường thành cắt đi một khối.

Đường Thiên trong nháy mắt biến mất vào trong lỗ hổng.

Ngay sau đó hắn xuất hiện ở trên lầu quan sát, gầm lên một tiếng giận dữ xuất ra một quyền đánh lên một cây cột gỗ.

Cột gỗ làm bằng gỗ thô, phút chóc bị phá vỡ, vô số vụn gỗ bay tứ tung

Tạc tạch tạch!

Một cước trên lầu quan sát phát ra thanh âm rợn người. Lầu quan sát bắt đầu chậm rãi nghiêng đổ. Lâu quan sát này bình thường không có người dùng, chế tác vô cùng đơn sở đồng thời lâu năm không tu sửa.

Các võ giả trên lầu quan sát kinh hô, bọn họ đồng loạt vứt bỏ cung tiễn, từ trên lầu nhảy xuống.

ẦM!

Một lầu quan sát quan trọng ầm ầm sập xuống khiến khói bụi đầy trời.

Ngày sau đó một tiếng vang thật lớn. A Mạc Lý cũng tương tự, dùng một đao chặt đứt cột gỗ chống đỡ một lầu quan sát khác.

Trên đầu không còn sự uy hiếp, sĩ khí mọi người lại đại chấn.

Đường Thiên thế như mãnh hổ, không ai có thể cản. A Mạc Lý cũng đồng thời nổi điên, đao ra như gió, điên cuồng chém liên tục, không có thể đối địch.

Vũ gia đã chuẩn bị tới bờ vực sụp đổ

"Tộc trưởng!" Một vị tộc lão gấp gáp hét to, nhìn thấy Vũ gia đệ tử bị người ta chém như rau quả bình thường làm lòng hắn nóng như lửa đốt.

Vũ Minh Uy sắc mặt tái xanh, nhưng hắn vẫn hít sau một hơi: "Chờ một chút!"

Bên cạnh hắn, các cao thủ Vũ gia đều tụ tập. Đây là lực lượng cuối cùng của Vũ Gia.

Hắn muốn đợi một chút nữa…

Trước mắt Vũ Minh Uy chợt chói lên một quang mang, hắn kinh hỉ không kiềm chế được thốt lên: "Đến rồi!"

Đường Thiên hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là chiến pháp. Trong đầu hắn Binh chưa từng đình chỉ liên tục chửi ầm lên. Nghề nghiệp của hắn là giáo quan, hắn không kiềm nén được khi thấy Đường Thiên chiến đấu loạn xạ không có phương pháp thế này.

"Ngu ngốc, đánh về phương hướng đồng người như vậy, ngươi ngại bản thân chết không đủ nhanh sao?"

"Nhìn không ra nơi này có lối thoát sao? Không có mắt à?"

"Động não suy nghĩ một chút đi!"

…

Đường Thiên mắt ngơ tai điếc, hắn đã hoàn toàn đánh đến điên rồi. Không riêng gì hắn tất cả Thượng Quan gia đệ tử đều đã đánh tới nổi điên rồi.

Ý tưởng của Đường Thiên rất đơn giản, không thể để Thượng Quan có một cái hậu họa.

Hắn và Thiên Huệ mục đích là muốn đi Thiên Lộ. Đoạn đường ấy vô cùng gian nan nguy hiểm, tương lại thế nào không ai có thể nói trước.

Muốn đi, cũng phải cấp cho Thượng Quan gia một cái tương lai tốt đẹp! Muốn đi, cũng phải tâm không vướng bận rồi mới đi!

Bỗng nhiên Đường Thiên cảm ứng được một đạo hơi thử lạnh lẽo như băng

Thân hình Đường Thiên cứng đờ.

Hắn đột nhiên ngẩng cao đầu, cách đó không xa tên Cao Cá Tử đang theo dõi hắn.

Nhưng càng khiến người ta chú ý là bên cạnh Cao Cá Tử cũng xuất hiện một Hồn Tương toát ra hơi thở âm lãnh.

Đường Thiên đồng tử co rụt lại.

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy Hồn Tướng có thể giống thật như vậy! Hôn tướng trước mặt không giống như Lưu ly mờ mờ màu xám thông thường mà có cảm giác huyết nhục chân thật.Một thân y phục võ giả màu đen, làn da màu xám. Đường Thiên thậm chí có thể nhìn rõ đường nét cơ thể chân thật, mái tóc màu xám như một đám hôi sắc hỏa diễm

Càng thêm làm lòng người lạnh lẽo là cặp mắt đỏ tươi như máu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Hỏa Kỳ

Bên tai vọng đến tiếng rống hận của A Mạc Lý.

Trong lòng Đường Thiên lạnh toát, nhưng hắn không quay đầu lại mà trầm giọng nói : "Ngươi đi giúp A Mạc Lý. "

Hàn Băng Ngưng liếc nhìn Đường Thiên thật sâu, không nói một lời rồi thân hình nàng bất chợt biến mất tăm.

"Ta cũng không ngờ rằng cuối cùng ngươi lại có thể ép bọn ta phải xuất thủ. " Cao Cá Tử chậm rãi đi về phía Đường Thiên, vừa đi vừa thở dài nói: "Nói thật ta cũng rất giật mình về ngươi. Bất kể về phương diện nào cũng làm cho ta rất ngạc nhiên. "

Đôi mắt của Đường Thiên vẫn tập trung nhìn chằm chằm vào hồn tướng màu xám chẳng hề để ý tới câu nói của Cao Cá Tử.

Trực giác của hắn vô cùng nhạy bén với nguy hiểm, hồn tướng mầu xám trước mặt đưa đến cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm khiến cho lông tóc trên người hắn dựng đứng cả lên. Nhất là cặp đồng tử mầu huyết lạnh băng đầy yêu dị không hề mang một chút cảm xúc nào.

Hắn không thể nào phân biệt được rốt cuộc kỹ giai của cái Hồn tướng quái dị này đến mức độ nào, bởi dao động mà Hồn tướng này phát ra khác hẳn với hồn tướng bình thường khác. Khí tức mà hồn tướng này phát quá cường đại khiến Đường Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cao Cá Tử nhẹ nhàng mỉm cười: "Giờ thì thế nào đây ? Hỏa Kỳ của ta không phải hàng tầm thường đâu. Nó cũng giống như ngươi, cũng là

cao thủ chiến đấu cận thân đấy, số lượng cao thủ chết trong tay nó cũng không hề ít đâu. "

Đường Thiên hung hăng nhìn chằm chằm Hỏa Kỳ, trên miệng không nói nửa lời.

"Ta biết ngươi là người của Quang Minh Võ Hội. " Cao Cá Tử không cho là đúng nói: "Quang Minh Võ Hội là một thế lực lớn, chúng ta cũng không muốn là địch nhân của các ngươi, nếu như lúc này ngươi thu quân về thì ta có thể coi như chuyện này chưa từng xẩy ra. . . "

Đột nhiên thân hình của Đường Thiên bỗng biến mất.

Phanh!

Thân hình của Hỏa Kỳ vẫn đứng yên bất động, hắn chỉ giơ một bàn tay lên, sắc mặt lạnh tanh đỡ một quyền của Đường Thiên. Chỉ thấy kình khí phát tán ra bốn phía xung quanh, đồng thời thanh âm quyền chưởng tương giao cũng vang lên không dứt.

Cao Cá Tử dùng giọng nói đầy vẻ tiếc nuối : "Ngươi không chịu lui lại thì ta đây cũng chẳng biết nói gì hơn. Nói thật, rồi ngươi sẽ phải hối hận vì lựa chọn này. "

Đường Thiên vẫn cứ mắt điếc tai ngơ, trong mắt hắn lóe lên một tia tàn nhẫn, lập tức thế công bạo tăng giống như một cơn bão vậy.

Ba ba ba ba !

Những tiếng va chạm vang lên bên tai không dứt. [TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM]

Cao Cá Tử lắc đầu thở dài: "Hỏa Kỳ vốn sinh ra để chiến đấu, tuy ngươi có thực lực không tồi nhưng so với Hỏa Kỳ vẫn còn kém rất xa. "

Lời nói còn chưa dứt bỗng trước mặt hắn chợt lóe lên một bóng người mang theo hơi thờ đầy hung hãn ập vào mặt hắn.

Nhưng trên khóe miệng Cao Cá Tử khẽ lộ ra tia cười mỉm đầy ý trào phúng.

Sau đó trước mặt hắn đột nhiên tối lại, chỉ trong nháy mắt Hỏa Kỳ đã hiện ra rồi chắn trước mặt hắn.

Ba !

Lập tức một kích đánh lén của Đường Thiên bị Hỏa Kỳ ngăn lại.

Lúc này ý cười trên khóe miệng Cao Cá Tử trở lên lạnh lẽo.

"Hỏa kỳ, giết hắn đi. "

Đường Thiên chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, từ lồng ngực truyền tới cảm giác đau đớn sau đó cả thân hình bắn ngược ra ngoài. Khi vẫn còn ở giữa không trung, Đường Thiên cưỡng ép thân hình mình ổn định lại, nhưng đến khi rơi uống mặt đất hắn vẫn không nhịn được mà lảo đảo, từ khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Tốc độ quá nhanh! Lực lượng quá mạnh!

Trực giác của hắn nhậy bén như vậy mà vẫn không thể né được,. .

Rốt cuộc hồn tướng này. . . có kỹ giai là gì. . . Thực lực sao lại mạnh đến vậy. . . [TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM]

Hơn nữa, sau khi trúng đòn, từ trong cơ thể Đường Thiên bỗng có một luồng khí tức đầy âm lãnh đang điên cuồng quấy phá khiến hắn phải mất rất nhiều khí lực mới đem nó hóa giải được.

Hỏa kỳ chậm rãi đi về phía Đường Thiên.

"Chỉ có chút thực lực như vậy sao? " Cao Cá Tử cảm thấy hơi thất vọng: "Đúng là làm cho người ta cảm thấy thật thất vọng. Hỏa kỳ của ta

chính là loại hồn tướng có thể tiến hóa. Xuất ra chút bản lĩnh nữa đi, để Hỏa Kỳ của ta có thể học hỏi thêm để càng mạnh hơn. "

Đường Thiên đưa tay lau dòng máu chẩy trên khóe miệng, con mắt hắn vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Hỏa Kỳ, đã lâu rồi không bị lâm vào cảnh chật vật như thế này. . .

Bỗng dưng trước mặt hoa lên, lập tức đồng tử trong mắt Đường Thiên co lại, trên miệng hừ lạnh một tiếng rồi lập tức co người lại dùng cánh tay che ở trước người.

Phanh!

Kích khí tràn ra bốn phía, từ bàn tay truyền tới lực lượng cực lớn khiến cánh tay tê rần, còn hai chân của Đường Thiên cũng bị trầm xuống lún sâu vào trong mặt đất.

Đỡ được rồi!

Trong lòng Đường Thiên thầm vui vẻ, thế nhưng khi hắn còn chưa đưa ra bất cứ phản ứng nào thì đột nhiên trong lòng hắn dấy lên cảm giác vô cùng nguy hiểm, theo bản năng hắn dùng khửyu tay mình gạt sang thành chưởng.

Rầm rầm rầm!

Công kích như bão tố vẫn liên tục đánh lên lòng bàn tay, còn Đường Thiên chỉ có thể chống đỡ theo bản năng.

Lúc này trong đầu hắn đã trống rỗng, hai tay gần như đã mất hết tri giác. Thân hình của hắn cứ như bị một cái búa gỗ liên tục gõ lên, lún sâu vào trong mặt đất từng chút từng chút một.

Cho đến khi dưới chân đã lún xuống mặt đất đến đầu gối.

Bất chợt có bóng cước như một ngọn roi da đá từ dưới cánh tay hắn đá lên. [TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM]

Đường Thiên cảm thấy đau đớn rồi sau đó thân hình trực tiếp văng ra ngoài, rồi trượt ngã trên mặt đất cầy thành một đường thật sâu.

Phanh!

Một cái chân dẫm mạnh lên đầu hắn làm khuôn mặt của hắn bị cắm sâu vào trong bùn đất.

"Chỉ có chút bổn sự đó thôi sao ? " Thanh âm của Cao Cá Tử mang đầy vẻ tiếc hận, nhưng lúc này Đường Thiên chỉ nghe thấy những từ mơ hồ không rõ cứ như thanh âm kia được truyền tới từ rất xa vậy.

Thất bại. . .

Thất bại đến như vậy sao. . .

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Hai vị đại nhân vừa ra tay đã nhanh chóng đảo ngược tình thế khiến cho Vũ Minh Uy vô cùng vui mừng. Vừa nãy Đường Thiên vô cùng dũng mãnh không ai cản được nhưng lúc này căn bản không có lực hoàn thủ. Mà cho dù bốn người có hợp lực lại cũng không phải là đối thủ của đại nhân.

Hôm nay chính là ngày Thượng Quan gia diệt vong !

"Giết ra ngoài! Một tên cũng không lưu lại!"

Rốt cuộc Vũ Minh Uy cũng hé mở con bài tủ cuối cùng trong tay hắn, lập tức tất cả tinh nhuệ bên cạnh hắn đều ầm ầm phóng ra.

Nhưng chẳng biết tại sao niềm vui sướng trong lòng hắn nhanh chóng nguội lạnh, chính cái thực lực đến mức khủng bố của hai vị đại nhân làm đã làm hắn cảm thấy khiếp sợ. Vì thế ngay cả khi trận chiến này có thắng đi chăng nữa, thì sau đó e rằng Vũ gia cũng sẽ biến thành kẻ lệ thuộc người khác rồi.

Thế nhưng còn sống là tốt rồi. . .

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Từ hai má truyền đến cảm giác đau nhức, trong miệng thì đầy bùn đất, đầu óc Đường Thiên chỉ còn lại một mảng mờ mịt. Trong đầu hắn trống rỗng, vốn hắn cứ cho là mình đã trở nên rất mạnh rồi, vậy mà không ngờ lại không chịu nổi một kích như thế.

Hỏa Kỳ ra chiêu quả thực quá nhanh, nhanh đến mức hắn không thể nhìn thấy.

Mình đã thất bại. . . Thất bại một cách triệt để. . . Không có chút cơ hội thắng ngược nào. . . Thì ra trước mặt cường giả chân chính tình huống của mình lại là như vậy, không chịu nổi một kích. . .

Nha Nha y y nha nha phẫn nộ đánh về phía Hỏa Kỳ, nhưng lại bị Hỏa Kỳ phất tay như đuổi ruồi, thuận tay đánh bay.

Bỗng dưng, trong tai hắn nghe thấy một tiếng kêu đau đớn.

Hàn Băng Ngưng!

Đường Thiên như bị sét đánh, tinh thần run lên. Hắn biết rõ Hàn Băng Ngưng là một nữ nhân vô cùng cứng cỏi, nếu như không phải bị thương nặng thì chắc chắn nàng sẽ không kêu lên như thế đâu.
[TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM]

Đồng thời tiếng rống hận của A Mạc Lý và Lương Thu cũng gần như vang lên cùng lúc đó, lẫn trong đó là tiếng rên của Tư Mã Hương Sơn.

Bọn họ gặp nguy hiểm rồi!

Trong đầu Đường Thiên kêu ông một tiếng, bọn họ đến đây vì hắn, bọn họ chiến cũng vì hắn, và lúc này thân bọn họ đã bị hãm trong nguy hiểm rồi. Rồi sau đó là rất nhiều âm thanh xung quanh vọng vào tai Đường Thiên, tiếng rống hận của Thượng Quan Trụ, tiếng thở dốc ồ ồ

của Thượng Quan Uy, tiếng kêu thảm của người quen nào đó. . . [TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM]

Đáng chết!

Bất giác nắm tay Đường Thiên nắm chặt lại, hơi thở trở nên ồ ồ.

Cứ như vậy mà chết đi sao? Cứ như vậy mà buông tay sao? Cứ như vậy mà thất bại sao ? Tất cả cùng phải chết đi sao. . .

Mình là một tên ngu ngốc. . . Kéo mọi người cùng chết với mình sao?

Không!

Không thể như vậy được !

Tiếng rống hận nổ tung trong đầu Đường Thiên, Đường Thiên cảm thấy trong người như có một dòng nước sắt nóng bỏng chảy khắp toàn thân khiến cho hắn cảm thấy như bị thiêu đốt vậy!

Đôi mắt đang bị ngập trong bùn đất trợn trừng lên rồi đột nhiên đỏ ngầu như bị nhuốm đầy máu tươi.

Khuôn mặt đang bị dẫm lên của Đường Thiên vặn vẹo biến dạng, chỉ trong nháy mắt đã trở nên vô cùng dữ tợn.

Hỏa Kỳ lập tức cảm thấy được biến hóa liền nhanh chóng thối lui không chút do dự, nhung chỉ nghe thấy một tiếng rắc vang lên, lập tức một bóng người mơ hồ lao từ phía mặt đất lên như một tia chớp rồi sau đó là vô số cước ảnh ập vào trước mặt hắn. [TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM]

Hỏa Kỳ nhanh chóng múa hai bàn tay.

Ba ba ba!

Thanh âm chưởng cước giao nhau vang lên dầy đặc mang đến áp lực khiến cho người ta khó mà thở nổi.

Sắc mặt Hỏa Kỳ vẫn trầm tĩnh như cũ, song chưởng dùng tốc độ cực nhanh thủ hộ kín kẽ không có một chút sơ hở.

Ba !

Một bóng cước bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt Hỏa Kỳ, khi Hỏa Kỳ chưa kịp có bất kì phản ứng nào đã bị một cước này nặng nề giáng lên.

Chỉ thấy thân hình của Hỏa Kỳ như bị đại chùy đánh trúng, bay vọt ra bên ngoài.

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, dưới chân đột nhiên phát lực, Ahhh, sau đó thân hình hắn đột nhiên biến mất.

Ba đạo nguyệt nhận sắc nhọn lao thẳng về phía Hỏa Kỳ, thấy vậy, Hỏa Kỳ đang ở giữa không trung liền dùng khuỷu tay đấnh lên khiến ba đạo nguyệt nhận sắc nhọn lập tức bị phá nát. Nhưng sau đó bỗng nhiên có một đạo chỉ lực đỏ au đầy hung tàn bắn từ phía dưới bắn lên với tốc độ cực kỳ nhanh chóng, nhưng thân thể Hỏa Kỳ bỗng uốn cong một cách hết sức quỷ dị tránh thoát khỏi chỉ lực này trong gang tấc.

Ân?

Nhưng ngay sau đó bỗng có một bóng người mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt Hỏa Kỳ.

Không tốt!

Lập tức một quả cầu chân không trong suốt chạm vào bộ ngực hắn, Chân Không chấn![TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM]

Ba !

Chân Không cầu bạo liệt, PHỐC PHỐC PHỐC, vô số dòng khí sắc bén như đao điên cuồng ùa về phía bộ ngực của Hỏa Kỳ.

Thân hình Hỏa Kỳ run rẩy giống như một chiếc sàng, nhưng ngay sau đó đột nhiên hai cánh tay của hắn bỗng trở lên mềm mại không xương như một ngọn xà tiên vỗ thẳng vào bộ ngực Đường Thiên.

Đường Thiên lập tức trở bàn tay chặn đứng thế đi của hai quyền.

Tuy hai quyền này thoạt nhìn thì có vẻ mềm mại nhưng nó lại mang theo lực lượng vô cùng lớn khiến thân hình của Đường Thiên nhanh chóng bị đẩy lùi lại mấy bước.

Còn Hỏa Kỳ đang quỳ một chân trên mặt đất cũng chậm rãi đứng lên, lúc này trên bộ ngực của hắn đã xuất hiện một lỗ thủng to cỡ nắm đấm, nhìn vô cùng ghê người.

Lúc này sắc mặt của Cao Cá Tử đã trở lên vô cùng khó coi, hắn nhìn chằm chằm vào Đường Thiên, khuôn mặt đầy âm trầm, gằn giọng nói từng chữ : "Nhập ma. . . "

Quả thật lúc này hai đồng tử trong mắt Đường Thiên đã chuyển sang sắc đỏ như máu, nhưng mầu đỏ này lại khác hẳn với mầu đỏ của Hỏa Kỳ. Hai huyết đồng trong mắt Đường Thiên giống như hai ngọn lửa đỏ tươi đang hừng hực thiêu đốt tỏa ra khí thế mãnh liệt và cuồng bạo. Còn huyết đồng trong mắt Hỏa Kỳ lại giống như hai ao máu quỷ dị khó lường tỏa ra khí tức tiêu điều xơ xác đầy yêu dị.

Bỗng nhiên có một luồng kiếm quang chiếu sáng cả Vũ gia.

"Đường huynh đệ!"

Thanh âm của Tỉnh Hào từ phía xa xa truyền đến, sau đó chỉ trong chớp mắt đã đến bên cạnh Đường Thiên.

" Tỉnh đại ca, mau đi giúp bằng hữu của ta! " Đường Thiên không hề quay đầu lại mà nói luôn : "Nơi này ta có thể đối phó được !"

Tỉnh Hào nghe vậy, cũng không nói nhiều chỉ trả lời : "Ngươi phải cần thận đấy!" (hoặc ' Chuyện nhỏ ')

Vừa dứt lời, Bắc Miện Chi Kiếm trong tay hắn liền sáng lên ánh hào quang làm người ta phải sợ hãi chém thẳng về phía Hồn tướng của Bát Tự Hồ đem đám người A Mạc Lý đang ở trong hoàn cảnh đầy nguy cơ cứu ra.

Đồng thời những võ giả đi theo sau Tỉnh Hào cũng nhanh chóng tiến vào trong chiến trường.

Biến hóa bất ngờ giúp Thượng Quan gia đang khổ chiến nhanh chóng ổn định được cục diện.

Rốt cuộc thì băn khoăn cuối cùng trong lòng Đường Thiên cũng được bỏ xuống, Huyết Đồng đỏ rực lên như đang bốc cháy, hắn lập tức đem Khổng Tước lam đang bị đại thương nguyên khí cẩn thận để vào trong Thủy Bình vũ. Hai đòn vừa rồi cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải Khổng Tước lam hộ thể thì e rằng hắn đã bị trọng thương rồi.

Ngọn lửa bập bùng trên Thiên Lô quyền sáo cũng ảm đạm đi ít nhiều.

"Thiên Lô!"

Đường Thiên nói nhỏ, thanh âm mang đầy ý chí kiên quyết như trảm đinh chặt sắt.

Vũ hồn của Thiên Lô quyền sáo như cảm giác được ý chí và lời kêu gọi của Đường Thiên.

Hô!

Lập tức ngọn lửa mầu xanh điên cuồng bốc lên rồi nhanh chóng lan tràn từ quyền sáo đến bả vai. chỉ trong nháy mắt cả cánh tay phải của Đường Thiên đã hoàn toàn bị ngọn lửa mầu xanh bao phủ.

Lúc này Đường Thiên đã dồn hết chân lực của mình vào trong quyền sáo không hề giữ lại một tí gì.

Mặt ngoài của Quyền sáo bắt đầu xuất hiện những vết rạn li ti.

Ba !

Trên bề mặt của Thiên Lô quyền sáo xuất hiện một mảnh nhỏ rơi ra, nhưng chỉ trong nháy mắt nó đã bị thanh diễm thiêu đốt sạch sẽ. Sau đó là từng mảnh từng mảnh vỡ rơi lên, rồi nhanh chóng biến mất trong ngọn thanh diễm.

Đồng thời thanh diễm bên trên cánh tay phải Đường Thiên càng lúc càng thêm mãnh kiệt.

Khi mảnh vỡ cuối cùng tiêu tan, thanh diễm đã bốc lên đến đỉnh điểm, mang theo khí tức đầy hoang dại bao trùm khắp nơi.

Vũ Hồn thiêu đốt, tất cả lực lượng bí mật trong bảo khố đều được bầy ra. Nhưng điều này có nghĩa là hắn phải thiêu đốt hết tất cả lực lượng bí mật trong bảo khố của Vũ Hồn, trong khi Vũ Hồn đã có linh trí, có khả năng bọn chúng sẽ bài xích rồi đem chính bản thân hắn hủy diệt.

"Ngươi đang đáp lại lời kêu gọi của ta sao?"

Trong lòng Đường Thiên dấy lên cảm giác vô cùng cảm động khó có thể tả bằng lời khiến hắn suýt nữa thì rơi lệ, sau một quyền này Thiên Lô quyền sáo sẽ không còn tồn tại nữa rồi. Nó cũng đã thiêu đốt toàn bộ lực lượng mà nó sở hữu.

Đường Thiên như nhìn thấy cảnh tượng cách đây vài thập niên trước, một ngọn lửa mầu xanh nằm trong một khối phôi thô đang không ngừng bị đánh lên rèn từng chút một, Vũ Hồn cũng từ từ giác tỉnh, đơn giản mà chất phác giống như là quyền sáo vậy.

"Thiên Lô. . . "

Đường Thiên chậm rãi ngẩng cao đầu, thanh diễm trên cánh tay phải bốc lên ngùn ngụt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hỏa Kỳ.

"Một quyền này, sẽ không phụ ý chí của ngươi!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thức Tỉnh

Đường Thiên bỗng đưa chân đạp mạnh xuống mặt đất khiến bùn đất tức thì ầm ầm nổ tung. Lợi dụng lúc bùn đất nổ tung bắn ra bốn phía như mưa thì thân hình Đường Thiên cũng biến mất.

Chỉ trong khoảnh khắc Đường Thiên đã xuất hiện bên cạnh Hỏa Kỳ

Máu trong cơ thể hắn như muốn sôi trào, một luồng sức mạnh nóng bỏng lan tỏa tới khắp các ngóc ngách trong cơ thể hắn.

Trực giác càng trở nên rõ ràng hơn, chân lực đang dâng trào cũng có thể khống chế không chút khó khăn, sức mạnh tràn ngập cơ thể tưởng như bất tận, nếu chỉ bằng sức mạnh thì Đường Thiên cảm thấy mình có thể dùng một quyền đánh chết một con trâu.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên nhập ma mà không đánh mất sự khống chế bản thân. Nếu như bình thường nhất định hắn sẽ cực kỳ vui sướng khó tả.

Nhưng mà lúc này, tinh thần hắn đang tập trung chưa từng thấy, trong con mắt đỏ ngầu chỉ có Hỏa Kỳ!

Tầm mắt mờ đi, nhẹ nhàng lướt trong gió, một ngọn lửa xanh bao lấy cánh tay phải Đường Thiên, ấm áp mà mạnh mẽ.

Một quyền này, không uổng phí ý chí của ngươi…
BACHNGOCSACH.COM

Hỏa Kỳ khó mà né tránh được, lần đầu tiên tất cả trở nên rõ ràng như thế trong mắt Đường Thiên.

Chính là lúc này!

Đường Thiên bỗng quát to, một quyền mang theo sức mạnh toàn thân Đường Thiên cùng tín niệm, đi kèm với tiếng lửa phần phật, một quyền cuối cùng cũng đánh ra!

Một quyền này, hiển nhiên không phụ ý chí của ngươi!

Để mặc ngọn lửa thiêu đốt trong cặp mắt đầy tơ máu, nắm đấm rắn chắc của Đường Thiên lao thẳng vào thân thể Hỏa Kỳ.

Sát chiêu, chân không chấn!

Quang cầu trong suốt giống như bong bóng xà phòng lặng lẽ bay lên, bao vây Hỏa Kỳ. Càng khiến người ta kinh hãi hơn là Chân Không Cầu lại có màu xanh nhạt.

Bên trong Chân Không Cầu màu xanh, cặp mắt màu đỏ đầy vẻ yêu dị của Hỏa Kỳ lần đầu tiên hiện lên vẻ kinh hãi.

Bốp!

Chân Không Cầu lớn chưa từng thấy đã nổ.

Phì phì phì!

Vô số luồng không khí mảnh như lưỡi dao từ bốn phương tám hướng điên cuồng lao về phía Hỏa Kỳ.

Hai mắt Hỏa Kỳ hiện lên vẻ kinh sợ, nó vội đưa hai tay lên ôm đầu, co mình lại thành một khối.

Phốc phốc phốc!

Mũi nhọn của từng dòng khí đâm thẳng vào người Hỏa Kỳ vốn đang co lại thành một khối khiến thân thể nó rung động kịch liệt như một cái sàng.BACHNGOCSACH.COM

“A!” Cao Cá Tử thét lên thảm thiết, giống như bị một luồng sức mạnh đánh vào, toàn thân vô lực bay thẳng ra ngoài.

Rầm!

Vô số hỏa diễm màu xanh cũng từ trong cơ thể Hỏa Kỳ bắn ra, bay thẳng lên cao.

Hỏa Kỳ đang cuộn mình cũng kêu gào thảm thiết, quay cuồng bên trong hỏa diễm màu xanh.

Đường Thiên chống tay vào đầu gối, thở hổn hển. Hắn trừng mắt nhìn Hỏa Kỳ đang quay cuồng trong hỏa diễm. Một quyền vừa rồi đã tập trung toàn bộ sức mạnh của hắn vào trong đó.

Sắp thắng lợi rồi sao…

Đầu Đường Thiên chợt trống rỗng, sự trống rỗng sau khi hư thoát lực.

Cao Cá Tử kêu gào càng lúc càng thảm thiết, một luồng lửa màu xanh bốc cháy từ đầu ngón tay gã lên. Vẻ mặt Cao Cá Tử hiện lên vẻ kinh sợ và tuyệt vọng tột cùng, luồng lửa màu xanh này giống như giòi bám vào xương, lan dần theo đầu ngón tay gã.

Mà chỗ bị đốt cháy thì đến tro cũng không còn.

Trong mắt Cao Cá Tử hiện lên vẻ tàn khốc, gã bỗng dưng gào thét đầy thê lương.

Hỏa Kỳ đang quay cuồng trong thanh diễm nghe tiếng thét cũng bắn lên, theo sau là một cái đuôi thanh diễm, lao thẳng vào trong người Cao Cá Tử. Thanh diễm tức thì bao phủ toàn thân Cao Cá Tử, biến gã thành một người lửa màu xanh.

“A a a a!” tiếng thét thảm thiết của Cao Cá Tử đột nhiên trở nên chói tai, cùng với tiếng thét hỗn tạp đầy đau đớn đó, thân thể gã run rẩy kịch

liệt.Máu thịt trên người tựa như bùn nhão chảy xuống, trông đáng sợ không bút nào tả xiết.

Tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy cảnh này đều lộ rõ vẻ kinh sợ đến tột cùng.

Thật đáng sợ… rốt cục là chuyện gì đang xảy ra?
BACHNGOCSACH.COM

Đường Thiên ngơ ngác nhìn Cao Cá Tử, cảnh trước mắt đã hoàn toàn vượt khỏi tầm hiểu biết của hắn. Đây.. Đây rốt cục là chuyện gì?

Bỗng nhiên một cỗ khí thế kinh người lấy Cao Cá Tử làm trung tầm ầm ầm tản ra xung quanh.

Hỏa diễm trên người Cao Cá Tử đang tắt dần, thân thể gã lại một lần nữa hiện ra trước mắt Đường Thiên. Mặt Cao Cá Tử vậy mà lại có mấy phần cực kỳ giống với Hỏa Kỳ, đặc biệt là cặp huyết đồng không khác gì Hỏa Kỳ, còn cả làn da màu xám tro kia nữa.

“ôi ôi!” Cao Cá Tử cất tiếng cười khô khốc:” Thực không thể ngờ ngươi lại có thể ép ta đến tình trạng như thế này. Nhưng mà thực sự ta cũng phải cảm ơn ngươi. Bằng không làm sao ta có thể dung hợp với Hỏa Kỳ?”

“Dung hợp?” Đường Thiên nhìn chằm chằm vào Cao Cá Tử hỏi với vẻ không tin tưởng.

“Không sai! Chính là dung hợp.” Ngữ khí Cao Cá Tử không che dấu sự kiêu ngạo nói :’’ Nghiên cứu của chúng ta với thẻ Hồn tướng đã vượt qua sự hiểu biết của các ngươi rất xa. Hỏa Kỳ sinh ra vì ta cuối cùng cũng về với ta. Ha ha, tuy nhiên, nếu không phải vì ngươi thì ta tuyệt đối không dám thử dung hợp nó, xác suất thất bại quá cao mà ! Vì thế ta phải cảm ơn ngươi đó! ‘’

Gã cúi đầu nhìn bàn tay mình, chỉ vừa mới đây bị hỏa diễm thiêu hủy giờ đã khôi phục hoàn toàn.

Gã nói như đang trong mộng mị:" Đây chính là sức mạnh a! Quả thực khiến cho người ta phải mê say, khiến người ta không thể nào tự thoát ra được. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là Hỏa Kỳ."

Gã bỗng ngẩng đầu, mắt lộ rõ vẻ cuồng nhiệt:" Thế nào? Động lòng rồi hả? Chỉ cần ngươi gia nhập với chúng ta! Ngươi có thể đạt được thứ sức mạnh đáng mơ ước này!"BACHNGOCSACH.COM

‘’ Đây chính là cơ hội cuối cùng ta dành cho ngươi. ‘’ Cao Cá Tử nói với giọng bình tĩnh nhưng đã lộ rõ sát ý.

Bỗng nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua

Một bóng người khô gầy xuất hiện trước mặt Đường Thiên.

Bên trong Võ hồn điện, giọng của Binh vang vọng.

" Thời đại của chúng ta cũng không có loại khốn khiếp cổ quái này. Cái thế giới này chứ, thực khiến người ta cảm thấy mờ mịt mà. Ngươi cũng biết đấy, người làm huấn luyện viên bình thường đầu óc cũng rất cổ hủ."

Binh vừa cúi đầu ném nhanh hồn hạch vào cơ thể quỷ trảo vừa nói với vẻ không chịu trách nhiệm:" Đúng là không có cách nào mà, ta vốn không phải loại Hồn tướng chiến đấu. Đối phó với mấy con hàng tiểu yêu còn được chứ tên đại quái vật này phải trông cậy vào ngươi rồi. Hồn tướng cổ quái lợi hại như vậy ở thời đại của chúng ta cũng rất hiếm thấy mà. Chẳng lẽ là kỹ thuật mới? Cũng có lẽ. Nhưng mà biến bản thân mình thành loại người không ra người, quỷ không ra quỷ thì thứ sức mạnh như vậy có giá trị gì chứ?"BACHNGOCSACH.COM

" Lần này trông thế mà tiêu tốn của ta rất nhiều a, tất cả đều là hồn hạch thất giai đấy, thực lực của ngươi chắc chắn có thể giữ như lúc ngươi

đang ở trạng thái đỉnh cao! Khi ngươi còn sống thì thời đỉnh cao hắn cũng rất ngắn. Tuy ngươi chỉ còn chút võ hồn tàn dư nhưng ta biết ngươi không cam lòng, trảo công đạt tới cấp đại sư, ngươi đã sáng tạo ra Hỏa liêm quỷ trảo độc đáo thế mà lại bị thất truyền. Đúng chứ hả?”

Mười miếng hồn hạch thất giai đã hao phí tròn một nghìn điểm tích phân của Đường Thiên. Nếu không phải Binh đòi hỏi gay gắt thì chắc chắn Đường Thiên sẽ không bỏ ra mua.

Nhưng lúc này hồn hạch thất giai giống như một thứ không đáng tiền được Binh bắn vào cơ thể Quỷ trảo.

“Đã chết mà vẫn không cam lòng sao…”

Hồn hạch thất giai ẩn chứa hồn lực cực kỳ mênh mông, mỗi viên hồn hạch lao vào cơ thể Quỷ trảo đều tạo ra một vòng sóng chói mắt sáng bằng từ dưới chân Quỷ lên dọc theo toàn thân nó đến thẳng đỉnh đầu,

Mỗi đạo quang mang lướt qua đều làm cho thân thể Quỷ trảo trở nên chân thật hơn, thân thể khô gầy như củi, lưng hơi còng, khuôn mặt không chút biểu tình, cặp mắt thì sâu thẳm như màn đêm.

“Nhưng mà vận khí của ngươi cũng tương đối tốt đấy, gặp được thằng ngốc này. Ngươi nhìn xem, ngươi có cơ hội ra trận rồi. Thế nào? Có phải rất hưng phấn và chờ mong không? Hỏa liêm Quỷ trảo của ngươi lại có thể tỏa sáng rực rỡ ở thế giới này rồi, ngươi lại có thể chiến đầu rồi, tất cả sự nung nấu và kiêu ngạo ngươi đã tích lũy trong những năm qua đều có thể thoải mái buông ra rồi.”

“Có phải ngươi đang rất kích động không?” Binh lẩm bẩm, ngữ khí cũng dần dần trầm lại, không tự chủ xen lẫn một chút bi thương:” Nếu đám hỗn đản kia cùng với đội trưởng cũng có cơ hội như vậy thì nhất định bọn họ sẽ quậy đến long trời lở đất luôn…”

"Chỉ tiếc, bọn họ lại không có cơ hội." BACHNGOCSACH.COM

Binh ngẩng đầu, khuôn mặt được vẽ giống như lá bài tú lơ khơ kia phảng phất như còn vương chút bi thương, y lại mỉm cười.

"Nhưng mà ngươi có, vì vậy… "

Nụ cười trên mặt Binh vụt tắt, y nghiêm túc nhìn Quỷ trảo, gằn từng chữ một.

"Nhất định phải toàn lực chiến đấu nhé!"

Hù!

Bên trong con mắt sâu thẳm như bóng đêm của Quỷ trảo dường như có một ngọn lửa vô danh đang bùng lên.

Trên mặt Binh hiện ra một dài màu máu, y dùng sức vỗ vai Quỷ trảo,trợn tròn mắt với vẻ dữ tợn, giống như cổ vũ những binh sĩ lần đầu ra chiến trường. Y quát to:”Đi đi! Chiến đấu đi, Quỷ trảo!"

“Mang theo tinh thần không cam chịu của ngươi, mang theo sự kiêu ngạo của ngươi, hãy chiến đấu đi!”

“Hỏa Liêm Quỷ trảo tỏa sáng nhất định khiến bọn chúng phải đau mắt a!”

Hí!

Quỷ trảo giống như một làn gió âm u biến mất.

Đường Thiên ngơ ngác nhìn thân ảnh khô gầy trước mặt.BACHNGOCSACH.COM

Là Quỷ trảo!

Quỷ trảo khô gầy như que củi lặng lẽ che chắn trước người Đường Thiên.

“Ồ. Hồn tướng?” Hỏa Kỳ có chút ngạc nhiên nhưng ngay lập tức gã giống như xem hài kịch, ôm bụng cười to:” Ta đang nhìn thấy cái gì thế này? Hồn tướng? Ha ha ha! Trời đất ơi, có người dám dùng Hồn tướng chơi đùa trước mặt ta sao? Quá hài hước rồi! Đây chẳng phải múa rìu qua mắt thợ sao? À à, hình như ta mất lịch sự quá. Rất xin lỗi nhưng thực sự ta không nhịn được. Ha ha ha ha!”

Đường Thiên rất ngạc nhiên nhưng hắn rất nhanh đã hiểu ra vấn đề.

Binh!

Nhất định là Binh giở trò quỷ nhưng vì sao mà Binh không đích thân đến đây chứ?

Hơn nữa… Quỷ trảo trước mắt … đem lại cho hắn cảm giác rất không tầm thường.

Nhưng mà… Đối phương quá mạnh mẽ… Quỷ trảo làm sao có thể đánh thắng được?

“Binh!” Đường Thiên lo lắng gọi Binh:” Sao ngươi không ra, Quỷ trảo chỉ có một người, rất nguy hiểm đấy!”

Giọng Binh đầy vẻ mỏi mệt trả lời:” Ta không phải là Hồn tướng chiến đấu, ta chỉ là huấn luyện viên, xung phong không phải là việc ta am hiểu. Nhưng mà ngươi đừng coi thường Quỷ trảo, ta đã làm cho nó thức tỉnh rồi.”

"Thức tỉnh rồi?" Đường Thiên sửng sốt.

“Ừ. Quỷ trảo sau khi tỉnh lại sẽ rất mạnh. Tuy ta không biết đối phương dùng thủ đoạn gì nhưng ta tin rằng vũ kỹ đã qua thiên chuy bách luyện (Ngàn búa trăm rèn: đại khái là đã được rèn luyện kĩ càng) vĩnh viễn là sức mạnh cơ bản nhất.” Giọng Binh tràn đầy tự tin.

“Mà Quỷ trảo thì có đủ sức mạnh để làm điều đó!”

Giọng Binh chắc như đinh đóng cột.

Đường Thiên sửng sốt.BACHNGOCSACH.COM

Giọng Hỏa Kỳ chợt vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Đường Thiên:” Nếu ngươi đã không chịu thua thì để ta cho ngươi biết đâu mới là sức mạnh lớn nhất của Hồn tướng.

Khóe miệng gã khẽ nhếch, lộ rõ nụ cười lạnh lẽo.

“Tốt nhất là Hồn tướng của ngươi phải mạnh mẽ một chút nếu không thì không có gì thú vị cả. Đối với Hồn tướng yếu ớt ta không có hứng thú đâu.”

Tiếng nói còn phiêu đãng trong gió chưa dứt thì thân hình của gã đã biến mất tại chỗ.

Quỷ trảo đang đứng như tượng trước mặt Đường Thiên bỗng mở mắt, bên trong hốc mắt sâu thẳm như bóng đêm không nhìn mừng giận ra sao.

Kít!

Năm ngón tay khô gầy cứng rắn xòe ra, các ngón tay khum tại như móc câu ma sát với nhau vậy mà lại có tiếng như sắt thép.

Ngũ chỉ như trảo lướt qua không trung, đầu ngón tay ma sát với không khí làm sáng lên năm tia lửa chói mắt.

Ánh lửa chói mắt hiện ra trước mắt mơ hồ như hư ảnh.

Đinh!

Ánh lửa càng lúc càng cháy dữ dội, tỏa sáng chói mắt chiếu lên khuôn mặt Hỏa Kỳ đang tràn đầy ngạc nhiên.

Đối đầu với nắm tay xám tro đằng trước năm ngón tay khô gầy vẫn không hề nhúc nhích.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Quỷ Trảo

Vô số tia lửa bắn ra trước mặt Đường Thiên.

Thân hình Quỷ trảo tuy khô gầy nhưng phảng phất như được đúc bằng sắt, không bị sứt mẻ chút nào. Hai tay Quỷ trảo có tốc độ nhanh kinh người, cứ mỗi một trảo xuất ra lại ánh lên những tia lửa.

Hỏa Kỳ rống giận như một con dã thú, nó điên cuồng tấn công dồn dập như những cơn sóng biển ào lên, còn quỷ trảo lại giống như một tượng đá trầm lặng mà vững vàng, bất kể sóng gió có ngập trời đến mức nào đi chăng nữa khi đập vào người nó đều nát bấy không gây ra chút ảnh hưởng nào.

Đường Thiên nhìn tới ngây người.

Lúc này Hỏa Kỳ đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều, nhưng cho dù là như vậy vẫn không thể uy hiếp đến đối thủ trước mặt hắn.

Lúc này Quỷ trảo đã trở cường đại đến mức làm cho Đường Thiên cảm thấy thật lạ lẫm.

Mỗi một trảo xuất ra không hề quá nhanh, nhưng lại phảng phất như trượt trên không khí tạo lên vô số tia lửa.

Hung dữ ác độc thật!

Mỗi một trảo đều vô cùng hung ác, cũng không phải là phiêu hốt bất định, cũng không phải là quỷ dị khó lường, mà chỉ có hung ác. Nhanh chóng và mạnh mẽ, cùng Hỏa Kỳ cứng đối cứng mà không hề bị rơi vào thế hạ phong một chút nào. BACHNGOCSACH.COM

Với thực lực hiện tại của Đường Thiên, việc chống lại võ giả lục giai bình thường ắt hẳn cũng không bị rơi vào thế hạ phong. Nhưng khi đối mặt Hỏa Kỳ thì gần như hắn không thể phản kháng nổi. Như vậy Hỏa Kỳ giai bao nhiêu đây ? Trong lòng Đường Thiên cũng thầm ước lượng, tối thiểu gã kia cũng phải thất giai.

Vậy sau khi dung hợp, Hỏa Kỳ sẽ có thực lực là giai bao nhiêu?

Đường Thiên cũng không thể đoán ra nổi, hắn chỉ có thể biết được rằng, sau khi dung hợp thì Hỏa Kỳ cường đại hơn rất nhiều so với lúc trước!

Còn về thực lực của Quỷ trảo, trước kia Binh cũng đã từng nói qua, là thất giai.

Quỷ trảo thất giai chống lại Hỏa Kỳ sau khi dung hợp, đáng lẽ ra thực lực của hai bên không thể ngang nhau mới đúng.

Thế nhưng. . .

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Đường Thiên có một cái nhìn hoàn toàn mới về Quỷ Trảo.

Dường như biết được nghi hoặc của Đường Thiên, từ trong nội tâm của Đường Thiên vang lên tiếng nói của Binh.

“Có phải là cảm thấy rất kỳ quái hay không ? Thật ra như vậy không hề kỳ quái chút nào, đây mới thực sự là vũ kỹ. Chân lực của Quỷ trảo cũng không được tính là rất mạnh, nhưng Hỏa Liêm Quỷ Trảo mà lão sáng chế ra có tạo nghệ rất cao trên phương diện trảo công, có thể nói về phương diện này lão chính là một đại sư chân chính. Bất kể là cơ quan võ giáp binh đoàn hay là bí bảo mà Quang Minh võ hội đang bảo lưu, cũng có thể là phương pháp dựa vào hồn tương như trước mặt ngươi chẳng hạn, thứ quyết định thắng thua trong một cuộc chiến chính là vũ kỹ. ”

“Tại sao ta lại bắt ngươi khổ cực tu luyện đi tu luyện lại vũ kỹ, đó là bởi vì chỉ có như vậy ngươi mới có thể nắm giữ được tinh túy của vũ kỹ. Còn những vật ngoại thân bên ngoài, bất kể là bí bảo cụ trang, cơ quan võ giáp hay trực giác vân vân. . . , giá trị tồn tại duy nhất của bọn chúng chính là để phát huy được uy lực vũ kỹ mà người xuất ra. ”

“Trận chiến này ngươi phải xem thật kỹ. Trảo công cấp đại sư, chẳng phải dễ dàng nhìn thấy đâu. ”

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Khi Khổng Diệc Ngữ đang ẩn mình trong bóng tối nhìn thấy cái thân ảnh khô gầy như que củi kia, trong mắt liền ánh lên dị sắc.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Đương nhiên thị biết rõ vị cao nhân tiền bối của quang minh võ hội này như lòng bàn tay, vì thế Hỏa Liêm Quỷ Trảo hung danh hiển hách làm sao thị lại chưa từng nghe nói qua cơ chứ. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy Hỏa Liêm Quỷ Trảo xuất thần nhập hóa, trong mắt thị vẫn không thể không ánh lên vẻ mê say.

Thị vừa bước chân vào bát giai, nếu chỉ so về chân lực thì thị mạnh hơn Quỷ trảo, nhưng nếu song phương mà đối chiến thì thị cũng biết chắc chắn mình không phải là đối thủ của Quỷ trảo tiền bối.

Quả nhiên không hổ là trảo công cấp đại sư ah!

Khi trên phương diện vũ kỹ nào đó đột phá cấp đại sư, thì cũng có nghĩa là uy lực của lão có thể đột phá trói buộc của cấp bậc. Liên tục có những đóa hoa lửa bắn ra, cứ mỗi một trảo của Quỷ trảo tiền bối đều mang lại cảnh tượng tuyệt vời.

Tuy không hề quá nhanh, nhưng dùng mắt thường khó có thể nhìn thấy, sự khác biệt này ngươi sẽ cảm thấy rõ ràng trong mỗi trảo xuất ra.

Nhưng chính Hỏa Liêm Quỷ Trảo thoạt nhìn vô cùng yên tĩnh này lại thoải mái ngăn cản Hỏa Kỳ.

Trong mắt thị hiện lên vẻ khâm phục, không thể không thừa nhận rằng lĩnh ngộ về vũ kỹ của Quỷ trảo tiền bối cao hơn thị không chỉ một cấp bậc. Trảo công xuất thần nhập hóa như thế này đúng là lần đầu tiên thị tận mắt nhìn thấy đấy.

Đường Thiên thậm chí có cả hồn tướng của Quỷ trảo tiền bối, xem ra chắc chắn là hắn đã tìm được Võ Hồn của Quỷ trảo tiền bối rồi. Thảo nào vừa rồi mình vừa nhìn cụ trang của Đường Thiên đã cảm thấy quen mắt, thì ra nó chính là Khổng Tước lam.

Thực lực của Đường Thiên cũng thị làm cực kỳ kinh ngạc, hơn nữa hiện tại hắn còn mang trong người truyền thừa Hỏa Liêm Quỷ Trảo, chắc chắn tương lai của hắn không thể đo đếm được, vì thế lập tức trong lòng thị sinh ra ý lôi kéo.

Thế nhưng vào thời điểm mà Tỉnh Hào vừa xuất hiện, thị cũng biết khó có khả năng lôi kéo rồi.

Tuy hiện tại Tỉnh Hào có thực lực không bằng thị, nhưng căn cơ của y trong võ hội lại sâu hơn thị nhiều.

Thật là đáng tiếc. . .

Khi ý định lôi kéo trong đầu đã mất, lúc này thị thuần túy chỉ dùng thái độ thưởng thức để đánh giá Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Quỷ trảo. Danh tiếng của Hỏa Liêm Quỷ Trảo rất lớn, nổi tiếng trong võ hội là một trong những trảo công đỉnh cấp, điều này thị cũng đã được nghe rất nhiều thế nhưng tận mắt nhìn thấy thì mới chỉ là lần đầu tiên.

Ánh mắt của thị rơi lên người Hỏa Kỳ đang liên tục gầm lên giận dữ, bất giác trong mắt có thêm một tia dị sắc. BACHNGOCSACH.COM

Không ngờ rằng. . . Bọn chúng thật sự thực hiện. . .

Những người này chắc chắn sẽ trở thành đại địch của võ hội !

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Đường Thiên nhanh chóng bị quỷ trảo của Hỏa Liêm Quỷ Trảo hấp dẫn.

Cũng không biết có phải do quỷ trảo tiền bối cố ý hay không, chỉ thấy một một trảo lão đánh ra đều làm Đường Thiên nhìn tới mê mẩn. Phảng phất như mỗi một chi tiết, mỗi một công đoạn đều tỉ mĩ rành mạch hiện rõ trong mắt hắn, rõ ràng là những thứ đó không hề quá phức tạp nhưng lại lộ ra vẻ mỹ cảm và huyền diệu khó có thể nói bằng lời.

Đường Thiên cũng đã giao thủ qua với Quỷ trảo, cũng đã tự mình lĩnh giáo qua uy lực của Hỏa Liêm Quỷ Trảo, tuy nhiên đó là khi uy lực của Quỷ trảo đã được kìm hãm đi rất nhiều. Nhưng chính điều này lại khiến cho mỗi một trảo của Quỷ trảo đều tạo cho Đường Thiên một cái cảm giác kì diệu không thể hiểu nổi.

Hắn khó có thể hình dung ra cái loại cảm giác này là như nào.

Quỷ trảo trước mắt đường đường chính chính không hề có chút quỷ khí nào. Nhưng Đường Thiên lại biết rõ, Hỏa Liêm Quỷ Trảo cũng có bộ mặt quỷ khí dầy đặc, và điều này hắn đã tự mình lĩnh giáo qua.

Đường Thiên đem tất cả chiến đấu gì gì đó đều ném đến chín tầng mây, lúc này trong mắt hắn chỉ còn lại hình ảnh một trảo lại tiếp nối một trảo.

Trong tất cả những loại vũ kỹ, trảo công vô cùng yếu thế về phương diện lực lượng, thế nhưng Hỏa Liêm Quỷ Trảo trong tay Quỷ trảo lại có thể chống lại Hỏa Kỳ trên phương diện lực lượng. Phải biết rằng lực lượng của Hỏa Kỳ lớn khủng khiếp so với Đường Thiên còn lớn hơn rất nhiều, thế nhưng bất kể Hỏa Kỳ trùng kích như nào đi chăng nữa vẫn không thể tiến thêm được chút nào.

Ánh mắt của Đường Thiên nhìn chăm chăm vào năm ngón tay phát ra hỏa quang của Quỷ trảo. BACHNGOCSACH.COM

Muốn dùng năm ngón tay ma sát không khí để tạo lên tia lửa, độ khó việc của này chỉ cần nghĩ là có thể rõ ràng. Đường Thiên có trực giác kinh người, vì thế những gợn sóng khi năm ngón tay của Quỷ trảo lướt qua không khí đều bị hắn cảm thấy hết.

Từ từ đã!

Bỗng tinh thần Đường Thiên rung lên.

Những gợn sóng mà năm ngón tay của Quỷ trảo tiền bối lướt lên không khí tạo ra tương đối đặc biệt, gợn sóng cực kỳ thấp và mịn màng, giống như gợn sóng do đáy một con thuyền nhọn lướt trên mặt nước tạo thành vậy.

Đó chính là bí mật của Hỏa Liêm Quỷ Trảo hay sao?

Hai mắt Đường Thiên nhìn chằm chằm không thể rời mắt, bất giác những ngón tay trên bàn tay phải của hắn cong lại bắt chước động tác của Quỷ trảo.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên từ phía xa xa có một vị đại hán tóc tai bù xù chân trần đi tới, y phục trên người vị đại hán này đều đã cũ nát rách tả tơi, trên lưng hắn có đeo một thanh đại đao bản rộng.

Đại hán chân trần quay đầu nhìn xung quanh, cho đến khi gã thấy Tỉnh Hào thì lập tức hai mắt liền tỏa sáng, nhưng khi gã nhìn thấy hồn tướng mà Tỉnh Hào đang đối chiến thì trong mắt bỗng hiện lên vẻ chán ghét.

Gã hừ lạnh một tiếng rồi giận dữ quát lên :”Tiểu Tỉnh Hào, tránh ra!”

Tỉnh Hào vừa nghe thấy câu nói này thân thể liền cứng đờ, nhưng sau đó một khắc y lập tức vọt sang như bị té ngã vậy.

Vị đại hán chân trần vươn tay rút thanh đại đao ra rồi quát lớn:”Chém!”

Chỉ thấy hào quang mầu vàng đất xuất hiện trông giống như một thác nước đổ từ trên trời đổ xuống.

Oanh! TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM

Mặt đất rung lên làm mọi người cảm thấy gần như không thể đứng vững nổi, luồng đao mang mầu vàng mang đến cho bọn họ sự rung động quá lớn làm ai nấy đều hoảng sợ biến sắc.

Khi hào quang tan hết, cảnh tượng hiện ra làm tất cả mọi người choáng váng đến chết lặng.

Chỉ thấy mặt đất trước mắt bọn họ xuất hiện một cái khe thẳng tắp rộng tới mấy trượng dài đến vài dặm, chỉnh tề đem cả Vũ gia phân thành hai mảnh!

Hỏa Kỳ bị một đao của đại hán chân trần kia làm cho khiếp sợ, lập tức quay đầu bỏ chạy không chút do dự.

Dường như cả Quỷ trảo cũng bị một đao kinh thế hãi tục này chấn đến ngẩn ngơ. Nhưng ngay sau đó, trong con ngươi tĩnh mịch như màn đêm dường như đang bốc lên một ngọn lửa. Bỗng lão ngửa đầu rồi thét dài một tiếng. Tiếng thét dài sắc lạnh the thé chói tai nhưng lại giống như làn khói xanh lững lờ liên miên bất tận.

Sau đó lão giơ cánh tay phải lên, năm ngón tay cong lại như cái móc, lập tức ngọn lửa đang bốc cháy ở phía đối diện biến mất một cách kì diệu.

“. . . Nhất định là ngươi không cam lòng a. . . ”

. . .

“Một khi ánh lửa của Hỏa Liêm Quỷ Trảo bốc lên, thì chắc chắn sẽ đốt cháy đôi mắt của tất cả mọi người ah!”

Từ sâu bên trong tối tăm mù mịt cái thanh âm này cứ quanh quẩn trong lòng hắn.

Khuỷu tay của Quỷ trảo vẫn bất động, cánh tay hơi giơ lên, chân lực lay động, cả người tỏa ra khí thế kinh người. Còn mặt đất dưới chân lão bắt đầu rạn nứt với tốc độ kinh người.

“Ừm?” Sắc mặt vị đại hán chân trần biến đổi, bất giác gã quay mặt nhìn lại, khí thế thật cường đại!

Lúc này trên mặt Khổng Diệc Ngữ cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, Quỷ trảo tiền bối, chẳng lẽ ngài đã cường đại đến trình độ như vậy sao?

Trong khi mọi người vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần sau một đao kinh thế hãi tục của đại hán chân trần thì bỗng nhiên lại xuất hiện một cỗ khí tức cường đại không hề thua kém một đao kia! TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM

Bất giác ánh mắt tất cả mọi người đều quay lại nhìn về nơi phát ra cỗ khí tức kia.

Và tiếp đó là cảnh tượng khiến cả đời bọn họ cũng không thể quên nổi.

Khuỷu hơi trầm xuống, năm ngón tay đen nhánh cứng rắn như sắt thép chậm rãi đưa về phía trước.

Ba ba ba!

Quang mang chói mắt từ năm đầu ngón tay của hắn bạo phát đi ra, quang mang chói sáng chiếu rọi cái thân hình khô gầy của lão, lúc này bàn tay phải cong thành trảo của lão đã hoàn toàn chìm trong quang mang chói sáng và nóng rực khiến người ta không thể nhìn rõ.

Quang mang trên năm ngón tay sáng lên với tốc độ kinh người, càng lúc càng sáng chói.

Quang mang trắng như tuyết phản chiếu lên khuôn mặt mỗi người làm lộ ra vẻ rung động và hoảng sợ, đến ngay cả những người mạnh như Khổng Diệc Ngữ và Tỉnh Hào, lúc này cũng bị quang mang chói mắt làm cho sắc mặt đại biến.

Còn thân hình khô gầy của Quỷ trảo cũng bị quang mang bao trùm, khiến người ta không thể nhìn thấy rõ được.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy phía trước mắt phát ra quang mang rực sáng làm hai mắt bọn họ cảm thấy đau đớn.

Từ bên trong quả cầu ánh sáng chói mắt, bỗng năm ngón tay đen nhánh cứng rắn như sắt thép cong như móc câu tung ra một trảo.

Chỉ thấy một tia chớp sáng chói mắt !

Đúng, chỉ có từ ' tia chớp ' mới có thể dùng để miêu tả tia sáng này.

Chói mắt, rực sáng, nhanh đến mức tận cùng, bẻ gãy nghiền nát tất cả !

Sau đó là một đường hầm cháy đen bóng loáng được hình thành từ chân của quỷ trảo kéo dài đến tận phương xa. Tất cả những thứ nằm trên con đường hầm này đi qua đều hóa thành tro bụi tan biến không còn lại chút gì.

Sau đó là ánh hào quang lóng lánh bùng nổ khiến trước mặt mọi người chỉ còn lại một mảnh trắng xóa không nhìn thấy cái gì. Khí tức cường đại làm người ta khó thở kết hợp lại khiến cảnh tượng trắng tinh này càng làm nhân tâm kinh sợ. TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM

Khi hào quang tan hết, một thân hình còng xuống khô gầy như que củi hiện ra, nhưng lúc này trên thân hình ấy lại tỏa ra luồng khí tức

không ai có thể bì nổi !

Lúc này sắc mặt vị đại hán chân trần cũng đã hiện lên vẻ ngưng trọng, trong đôi mắt ánh lên vẻ kinh hãi, nghẹn ngào kêu lên :”Hỏa Liêm Quỷ Trảo!”

Còn Tỉnh Hào đã triệt để ngây người rồi, y là người tận mắt nhìn thấy Đường Thiên làm như thế nào để thu phục và chiếm được Khổng Tước lam của Quỷ trảo tiền bối, nhưng không ngờ hồn tướng của quỷ trảo tiền bối lại hiện ở trước mặt y, và cường đại như thế. . .

Quỷ trảo chậm rãi đứng lên, lúc này ngọn lửa trong con ngươi tối đen như màn đêm cũng đã tan hết.

“Khi ngọn lửa Hỏa Liêm Quỷ Trảo rực cháy, đôi mắt của tất cả mọi người đều phải tổn thương ah!”

Lúc này lão giống như một lão nhân già cả, lưng còng xuống, chậm chạp mà yên tĩnh từ từ đi tới cạnh Đường Thiên.

Đồng thời ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Thiên Bộc Đao

Toàn trường yên lặng như tờ.

Một trảo kia của Quỷ trảo chấn nhiếp bốn phương. Mà lúc này đứng ở bên cạnh Đường Thiên, lão giống như một ông lão tầm thường không chút thu hút.

Ánh mắt những người khác nhìn Đường Thiên lập tức phát sinh biến hóa.

Hiếu kỳ, sợ hãi, kính nể, kinh nghi bất định.

Rốt cuộc cái tên khốn này có lai lịch thế nào?

Đối mặt với hai luồng công kích kinh thế hãi tục, ý chí chống cự của Vũ Gia đều tan thành mây khói. Ngoại trừ vài thanh âm chiến đấu lẻ tẻ thỉnh thoảng vang lên, những thành viên Vũ Gia khác đều thẫn thờ đón nhậnvận mệnh.

Đám Minh Tử Thuần đã là mặt không còn chút máu, trong lòng thầm hô may mắn không thôi. Nếu như vừa rồi Đường Thiên thả hồn tướng này ra thì quảng trường đã máu chảy thành sông, không một người sống.

Cũng may cũng may . . .

Khuôn mặt Thượng Quan Tiền cũng chấn động, nhưng mà vẻ mừng rỡ rõ hơn nhiều, chỉ là không thể không cảm khái, A Thiên thiếu gia cũng đã trải qua rất nhiều chuyện không muốn người biết a.

Đường Thiên bất chấp mọi thứ, lập tức chạy đến xem xét mấy người Hàn Băng Ngưng.

Cũng may mấy người đều chỉ bị vết thương nhẹ, không có gì lớn.

"Có phải là quỷ trảo Nông tiền bối?" Người nam tử đi chân trần vẻ mặt nghiêm túc hỏi. Râu ria gã xồm xàm, đầu tóc rối bù nhưng tự có một khí tức oai hùng dũng cảm.

Quỷ trảo thờ ơ, dường như không nghe thấy.

Đường Thiên gật đầu: "Ừ."

Lúc này Tỉnh Hào cũng đi tới, y tới trước nam tử đi chân trần hành lễ: "Tiểu sư thúc!"

"Ha ha!" Nam tử đi chân trần cười ha ha: "Tiểu Tỉnh Hào, vài năm không gặp, ngươi đã lớn như vậy!"

Lớn như vậy. . .

Con mắt Tỉnh Hào giật giật, mí mắt cụp xuống, cố nén kích động trong tròng mắt trợn tròn.

Người sắp ba mươi tuổi rồi còn bị nói như vậy. . .

"Đây là Đường huynh đệ, truyền nhân của quỷ trảo Nông tiền bối, cũng là người thuộc trong phái chúng ta." Tỉnh Hào quay sang nhìn chỗ khác: "Kiện đồ vật lần trước chính là do Đường huynh đệ cống hiến."

Nam tử đi chân trần bừng tỉnh đại ngộ, vỗ cái đầu. Phốc, vô số bụi bặm tựa như sương mù từ đầu của gã tản ra.

Thấy vậy mọi người vô thức lui vài bước.

"Ngươi chính là Đường Thiên a!" Đi nam tử đi chân trần đề cao âm lượng, rất là kinh ngạc. Gã quan sát Đường Thiên từ trên xuống dưới rồi lộ ra vẻ thoả mãn: "Trụ cột tập rất vững chắc, tiểu tử có tiền đồ."

Khuôn mặt Tỉnh Hào không biểu tình, ngữ khí lại cực bất đắc dĩ, quay sang Đường Thiên giới thiệu: "Đây là tiểu sư thúc Ngũ Quang, ngươi đừng quá để ý hắn."

Ngũ Quang bất mãn nói: "Tiểu Tỉnh Hào, cái gì mà đừng để ý đến ta hả? Ngươi giới thiệu tiểu sư thúc của ngươi như vậy sao?" Ngữ khí của gã biến đổi thành rất thân thiết: "Đường thiếu niên, chờ khi chúng ta thân quen rồi thì ngươi sẽ biết ta là người rất đáng tin. Sau này có vụ làm ăn gì, ngươi nhớ giới thiệu ta."

"Làm ăn?" Đường Thiên sửng sốt.

"Không sai, giết người phóng hỏa a, vào nhà cướp của a, ẩu đả a. . . Đương nhiên, chuyện cướp sắc ta không làm. . ." Thần sắc Ngũ Quang rung lên, đập thùm thụp vào bộ ngực: "Tỷ như lần này, ngươi đắc tội với người của Tộc Minh, chỉ cần ngươi chịu dùng tiền hay điểm tích phân cũng được, ta có thể giúp ngươi giết cao tầng của tộc minh, đảm bảo bọn họ sẽ không dám hiện diện ở chòm sao Anh Tiên nữa."

"Tộc Minh?" Lần đầu tiên Đường Thiên nghe thấy cái tên này.

"Một thế lực mới nổi gần đây." Khuôn mặt Ngũ Quang tỏ ra xem thường: "Đám này người không chịu sửa đổi, không chịu tu luyện vũ kỹ cho tốt còn muốn đi đường tắt, khiến cho chính mình người không ra người, quỷ không ra quỷ."

Tỉnh Hào nhìn thấy vẻ mặt Đường Thiên mờ mịt, y đã biết Đường Thiên không biết tý gì những tin tức bên ngoài bèn giải thích: "Tộc Minh là liên minh các gia tộc, thành phần rất phức tạp. Bọn chúng chỉ mải miết nghiên cứu dung hợp hồn tướng. Giờ đây xem ra bọn chúng thành công rồi."

"Hồn tướng có thể dung hợp?" Đường Thiên càng thêm hiếu kỳ, những chuyện bây giờ nghe được đều chưa từng nghe thấy ở đâu.

“Ừ.” Sắc mặt Tỉnh Hào ngưng trọng: "Cái này luôn là chuyện rất cấm kỵ. Một gã hồn tướng, dung hợp hay thôn phệ hồn tướng khác để phát triển thành hồn tướng càng cường đại hơn."

Đường Thiên nghe thế thì trợn mắt há mồm: "Cái này. . . vậy mà cũng được sao?"

Tỉnh Hào nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Đường Thiên liền mỉm cười bảo: " Coi như là bọn chúng khai sáng một lưu phái. Ngoại trừ hồn tướng lưu, còn có bí bảo lưu và huyết mạch lưu. Quang Minh võ hội chúng ta chính là bí bảo lưu, chúng ta am hiểu nhất là phát huy uy lực bí bảo. Mà Hắc Hồn thì am hiểu khai phá lực lượng trong huyết mạch. Đây là hai lưu phái đứng đầu, trừ cái đó ra, còn có phục cổ lưu, bọn họ trầm mê trong cơ quan thuật cổ đại, đồng thời nỗ lực phục hưng cơ quan thuật, loại người này cũng không ít. Trên đời này thiên kì bách quái lưu phái có rất nhiều."

"Đừng nghe hắn nói lưu phái vớ vẩn." Ngũ Quang hừ lạnh: "Bọn chúng muốn chạy đường tắt mà thôi! Bị ma quỷ ám ảnh! Bọn chúng chỉnh sửa hồn tướng như vậy bị tác dụng phụ thật sự lớn. Võ đạo mới là chính đạo!"

"Không sai." Tỉnh Hào nghiêm nghị nói: "Bọn chúng đầu tiên dùng võ hồn của bản thân mình làm dấu rồi chuyển nó thành thẻ hồn tướng, dùng phương pháp thôn phệ để dung hợp với những hồn tướng khác. Lúc đó, thực lực hồn tướng có mạnh mẽ tăng vọt nhưng do võ hồn của hồn tướng hỗn tạp quá mức gây nên hậu họa vô cùng."

Cái này thì Đường Thiên hiểu nên gật rụp. Tỉnh Hào nói không sai, võ hồn càng tinh thuần mới càng cường đại. Điểm này, hắn tự mình thể hội.

"Hừ, không những chỉ thế đâu." Ngũ Quang lắc đầu nói: "Hồn tướng đó là do dùng võ hồn lạc ấn của chính hắn sinh ra, vì khống chế hồn tướng nên sự liên hệ qua lại của bản thân phải càng mật thiết, khi hồn tướng trở nên hỗn tạp, nó sẽ phản phệ chủ."

Ngũ Quang khẽ lắc đầu, thay đổi đề tài, ngay lập tức nhìn Đường Thiên vô cùng nóng bỏng: "Thế nào thế nào? Làm một vụ làm ăn đi? Yên tâm, ta nhưng là có uy tín thật sự, không tin ngươi hỏi tiểu Tỉnh Hào."

Tỉnh Hào tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhìn chằm chằm xuống đầu ngón chân mình: "Ngươi có thể không để ý đến hắn."

Ngũ Quang giận tím mặt, chống nạnh chỉ vào Tỉnh Hào chửi ầm lên: "Tiểu Tỉnh Hào, ngươi cứ đối đãi ngươi tiểu sư thúc như vậy hả?"

Tỉnh Hào tiếp tục nhìn chằm chằm đầu ngón chân, phun ra một câu: "Không được để ý đến hắn."

Ngũ Quang nổi trận lôi đình: "Tiểu Tỉnh Hào, đừng tưởng rằng ngươi trưởng thành, lông cánh đã cứng cáp, ta nói cho ngươi, khi ngươi còn bé là ta mua kẹo mút cho ngươi ăn!"

"Rõ ràng là đoạt." Tỉnh Hào phản bác, nhưng lời vừa ra khỏi miệng nhất thời khuôn mặt đỏ bừng.

Quá mất mặt!

Quả nhiên không thể dây dưa lằng nhằng với gã hỗn đản như vậy a. . .

Sắc mặt Tỉnh Hào nhanh chóng khôi phục bình thường: "Đường huynh đệ sao lại muốn tìm ngươi? Lẽ nào ngươi lợi hại hơn so với quỷ trảo tiền bối? Quỷ trảo tiền bối sáng chế Hỏa Liêm Quỷ trảo, ngươi sáng chế cái gì?"

Nhất thời Ngũ Quang như quả bóng bị xì hơi.

Vừa rồi một trảo quỷ trảo kia cũng làm cho Ngũ Quang tự than thở, Đường Thiên có sự giúp đỡ cường hãn như thế thì chẳng cần gã phải ra tay.

Lâu lắm rồi chưa làm ăn được vụ nào . . . Cứ mãi thế có mà nghèo rớt a. . .

"Việc làm ăn không phải là không thể bàn." Đường Thiên vuốt cằm, giống như lẩm bẩm.

Cặp mắt Ngũ Quang sáng ngời, dưới chân như có lò xo, vù một cái nhảy đến bên cạnh Đường Thiên: "Úc úc úc! Thiếu niên ngươi quả nhiên nhìn oai hùng bất phàm, khí chất mỹ thiếu niên! Ngươi có sự sáng suốt hoàn mỹ, quả thực có thể xuyên thấu bất luận đồ vật gì trên đời này!"

Tỉnh Hào buồn bã nói: "Nhưng xuyên thấu không được da mặt của ngươi. . ."

"Tiểu Tỉnh Hào, tuy rằng ngươi là ta nhìn lớn lên, nhưng mà làm hỏng vụ làm ăn của ta tức là cừu nhân của ta!" Hai mắt Ngũ Quang lóe lên hung quang: "Không nên ép ta rút đao a!"

"Đao đã gỉ sét rồi, vừa rồi một đao sao ngươi không rút ra, đừng cho là ta không nhìn ra được. . ." Tỉnh Hào bình tĩnh như thường.

Ngũ Quang chỉ muốn gào tên Tỉnh Hào đuổi đi thì bỗng dưng Đường Thiên chìa ngón tay. Gã lập tức ngừng mọi hoạt động, quay hẳn người khát khao nhìn đầu ngón tay của Đường Thiên.

"Ta có mấy vị bằng hữu muốn gia nhập phái này, nhưng bọn họ là thủ hạ của Khổng bộ trưởng, làm sao bây giờ?" Đường Thiên quay sang hỏi Ngũ Quang.

Tỉnh Hào chọc gậy bánh xe: "Cái này ta có thể làm. . ."

Ánh mắt Ngũ Quang giật giật, gã đang cực kỳ hối hận vừa rồi sao mình không khua đao trước để nhắc nhở tên khốn khiếp này? Láo lếu như vậy cho y một đao rồi đời!

Ngũ Quang nghiến răng nghiến lợi nói: "Bây giờ ta để cho ngươi làm."

Bỗng nhiên gã giơ tay lên, hô to: "Khổng bộ trưởng kính xin xuất hiện một lát!"

Một thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển bay ra, hạ xuống một nóc nhà cách đó không xa, Khổng Diệc Ngữ một thân y phục màu trắng mỉm cười: "Thiên Bộc Đao Ngũ đại nhân, từ lúc chia tay vẫn khỏe chứ."

Nàng nhanh nhẹn bảo trì cự ly, một đao vừa rồi của Ngũ Quang để nàng tận mắt kiến thức thực lực Thiên Bộc Đao cường hãn, nàng tự biết không địch lại. Hơn nữa tên quái này có tiếng không kể đến lý.

"Khổng bộ trưởng, lão Ngũ có chuyện muốn mời ngươi trợ giúp." Ngũ Quang tùy tiện nói: "Mấy tên tiểu tử kia đều là thủ hạ của ngươi, không biết khổng bộ trưởng có thể bỏ những thứ yêu thích này không?"

Thần sắc Khổng Diệc Ngữ biến ảo bất định.

Vừa rồi tuy rằng bốn người rơi vào hạ phong, không thấy rõ ràng như gã Đường Thiên, nhưng nàng có thể nhìn ra, bốn người đều rất có tiền đồ. Hơn nữa nàng vốn đang nghĩ thông qua bốn người kéo Đường Thiên về tay.

Nhưng hiện tại xem ra không hy vọng.

Nhất là nàng nhìn thấy ánh mắt bất thiện của tên Ngũ Quang kia, đành phải cười lớn mà rằng: "Bọn nó có thể được đường đường Thiên Bộc Đao yêu thích chính là phúc phận bọn nó. Còn thỉnh Ngũ đại nhân để tâm nhiều hơn đối với bọn nó, thiên phú mấy người bọn nó đều không tệ."

Dứt lời khẽ đảo bàn tay, bốn cái tạp phiến bay tới bốn người.

Tạp phiến mềm mại dường như có bàn tay vô hình nâng lên, đưa tới trước mặt bốn người.

"Mỗi người mười tích phân coi là lễ mọn của ta." Lúc này Khổng Diệc Ngữ đã hoàn toàn bình thường trở lại, trên mặt nàng nhìn không

thấy nửa điểm mất tự nhiên.

Khổng Diệc Ngữ nể tình như thế, Ngũ Quang sảng khoái vô cùng, vẻ mặt đắc ý quay sang khoe khoang với Tỉnh Hào.

"Đều nhận lấy đi." Ngũ Quang vung tay lên, ôm quyền tạ Khổng Diệc Ngữ: "Đa tạ khổng bộ trưởng, ngày sau có chuyện gì cứ nói một câu với lão Ngũ."

Khổng Diệc Ngữ mỉm cười: "Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến, Ngũ đại nhân quá khách khí."

Ngũ Quang quay sang nhìn Đường Thiên, vỗ bốp bốp vào ngực: "Chút việc nhỏ ấy, không đáng nhắc tới."

Tỉnh Hào lại chọc gậy bánh xe: "Vốn chỉ là việc nhỏ."

Vẻ cười cợt cứng lại trên mặt của Ngũ Quang.

Đường Thiên dứt khoát hỏi: "Ta muốn bọn chúng không vào được chòm sao Anh Tiên."

"Một nghìn tích phân!" Ngũ Quang mừng rỡ, đập mạnh vào bộ ngực kêu vang rung trời: "Chỉ cần ngươi đưa ta một nghìn tích phân, ta bảo chứng, Tộc Minh cũng không dám bước vào chòm sao Anh Tiên nửa bước."

"Cẩn thận gian thương." Tiếng của Tỉnh Hào lại lần nữa xen ngang.

Ngũ Quang trợn mắt nhìn.

Tỉnh Hào tựa như không nhìn thấy, tiếp tục nói mát mẻ: "Trong hội có rất nhiều cao thủ nhàn tản. . ."

Ngũ Quang nhất thời nhụt chí, vẻ mặt cầu xin: "Tám trăm tích phân! Một lời thôi! Thân phận cao thủ như ta mà lấy phí vào sân quá thấp, nói ra quả thật mất mặt."

"Ta cho ngươi nghìn rưỡi tích phân." Đường Thiên lắc đầu nói: "Nhưng mà ngươi phải một lần tuyệt hậu hoạn."

Trong mắt Đường Thiên thì nghìn rưỡi tích phân thực sự quá tiện nghi. Lần này quỷ trảo xuất hiện làm hắn tốn mất một nghìn tích phân, hơn nữa còn chỉ có thể bảo trì ba ngày, chuyện này mà xảy ra vài lần, hắn cũng chịu không nổi.

Ngũ Quang sửng sốt, ngay lập tức vui mừng quá đỗi, vẻ đằng đằng sát khí dâng lên đầy mặt: "Được! Ta phải bao quát các cứ điểm của Tộc Minh ở quanh quẩn chòm sao Anh Tiên càn quét một lần! Không bỏ qua đến một con chuột nào cả!"

Một luồng sát ý giống như thực chất phóng lên cao, mọi người đều biến sắc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Võ Giả Cấp Thiên Lộ

Sát ý giống như thực chất của Ngũ Quang chấn nhiếp toàn trường. Chỉ cần một câu nói hùng hồn, sát khí tràn ngập không gian làm mọi người ở đây có cảm giác kinh hãi khó giải thích.

Mọi người lúc này mới nhận ra, trước mặt bọn họ là cường giả cường đại cỡ nào.

“Thiên... Thiên Bộc đao!”

“Hắn là Thiên Bộc Đao Ngũ Quang!”

“Úc, trời già a! Võ giả cấp Thiên lộ!”

...

Đám người đang kinh hãi lúc này mới đột nhiên nhớ tới Khổng Diệc Ngữ vừa mới nói lên tên này, mới nhớ tới ý nghĩa ẩn chứa phía sau cái tên này.

Thiên Bộc Đao Ngũ Quang, cường giả cấpThiên lộ.TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên nhìn thấy cường giả chân chính, thực lực cường hãn làm cường giả đã bước vào bát giai như Khổng Diệc Ngữ cũng không dám ngỗ nghịch.

Thế nhưng mà...

“A Liệt.” Đường Thiên quay sang hỏi Tỉnh Hào một cách đầy mờ mịt: “Võ giả cấp Thiên lộ là gì? Chính là võ giả có thể đi Thiên lộ sao?”

Tỉnh Hào vẻ mặt bình tĩnh, chân thật gật đầu: “Không sai, cho nên căn bản võ giả cấp Thiên lộ không tên nào là giỏi cả.”

Ngũ Quang hạ thanh đao trên lưng xuống, trừng mắt chỉ đao vào Tỉnh Hảo: “Tiểu Tỉnh Hào, tên đệ tử không ra gì như ngươi làm hỏng danh tiếng của sư thúc ta, giờ ta thay mặt sư huynh giáo huấn ngươi.”

“Hủy bỏ nhiệm vụ đi.” Tỉnh Hảo quay mặt sang, nói với Đường Thiên: “Hắn hoàn toàn không đáng tin.”

Ngũ Quang tức thì giống như quả bóng cao su bị xì hơi, đưa bộ mặt nghiêm chỉnh qua: “Hà tất phải như vậy chứ, đều là người một nhà cả, tình cảm dạt dào a. Đường thiếu niên, về sau ngươi sẽ biết, phí ra sân của võ giả cấp Thiên lộ lúc nào cũng rất cao nha.”

“Vậy rốt cuộc phải như thế nào mới được gọi là võ giả cấp Thiên lộ?” Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM

Ngũ Quang vò đầu bứt tai: “Cái này à, để ta nghĩ, nói như thế nào nhỉ? Thiên lộ có rất nhiều khu vực, ví như Anh Tiên tinh tọa này, là khu vực an toàn, nơi này đã được khám phá rất kỹ càng. Nhưng mà so với Thiên lộ, nơi này bất quá chỉ là một cái ngóc ngách rất nhỏ. Các tinh tọa thuộc khu vực an toàn, đa số đều đã có lịch sử rất dài. Mỗi chòm sao đều có rất nhiều tinh môn, trong đó chỉ có một vài tinh môn là thông tới khu vực chưa được khám phá.”

Khó có cơ hội được nghe thông tin từ một tay sành sỏi, Đường Thiên nghe rất tỉ mỉ, kinh nghiệm lang bạt Thiên lộ của Ngũ Quang quả nhiên rất phong phú.

“Rất nhiều người cho rằng, nhưng khu vực chưa được biết tới kia không có người, ý nghĩ này hoàn toàn sai lầm. Nhân loại lang bạt trên Thiên lộ từ rất lâu rồi, trong lịch sử, có rất nhiều cường giả đã thâm nhập vào những địa phương cực sâu của Thiên lộ. Một số người trở về, một số

khác lưu lại nơi đó, bọn họ sinh sôi nảy nở ở đấy. Trải qua hơn vạn năm phát triển, nơi đó đã trở thành thế giới của bọn họ.”

Ngũ Quang nhớ lại, ngữ khí thản nhiên.

“Trong Thiên lộ, tinh môn tạo thành hàng tuyến tiếp điểm cực kỳ trọng yếu. Nhưng mà rất ít người biết rằng, tinh môn không phải là cố định bất biến, chỉ là chu kỳ biến hóa của nó rất dài, đa số đều cỡ nghìn năm. Rất nhiều tuyến đường đã được tìm ra trước đây, do tinh môn dịch chuyển mà bị ngăn cách, từ từ bị mọi người quên lãng. Chúng giống như những hòn đảo nhỏ trong biển rộng. Trong lịch sử rất nhiều tinh tọa, sở dĩ mai một đều có quan hệ với việc hàng tuyến bị gián đoạn như thế.”TRUYỆN DỊCH BỞI DIỄN ĐÀN BACHNGOCSACH.COM

“Việc dò xét Thiên lộ chưa bao giờ gián đoạn. Mọi người đều không ngừng tìm kiếm những tinh tọa, những bí bảo, tinh thạch, hồn hạch, người trước ngã người sau lên. Mà cường giả cấp Thiên lộ là những người nổi bật nhất. Cái gọi là võ giả cấp Thiên lộ là chỉ những cường giả có năng lực khai mở tuyến đường đến tinh môn mới.”

Ngũ Quang dùng ngữ khí ngạo nghễ, ngón tay cái chỉ vào chính mình.

“Mà ta, chính là người khai mở tuyến đường Bộc Bố!”

“Nghe có vẻ rất lợi hại!” Đường Thiên nghe vậy, hai mắt tỏa sáng: “Tuyến đường Bộc Bố? Nó thông tới đâu?”

“Bộc Bố tinh cầu.” Ngũ Quang ra vẻ nhớ lại: “Một địa phương tuyệt đẹp. Trên tinh cầu đó, khắp nơi đều là những thác nước rất đẹp, người dân bản địa cũng rất hòa thuận, đáng tiếc nó không phải là một tinh tọa, không xuất ra được bí bảo.”BACHNGOCSACH.COM

“Rất xa sao?” Đường Thiên lộ ra vẻ hiếu kỳ.

“Uh, rất xa. Phải trải qua hơn hai mươi cái phế tinh cầu, à, phế tinh cầu là chỉ những tinh cầu không có giá trị gì. Những tinh cầu như vậy có cực nhiều, thường xuyên nhìn thấy hàng loạt trên Thiên lộ, mà hoàn cảnh trên phế tinh cầu bình thường đều rất ác liệt. Trên cái tinh cầu hiểm ác đáng sợ ấy, gió giống như đao, ta chỉ có thể bò đi trong một cái khe dưới lòng đất. Địa phương quỉ quái như vậy ta cũng không muốn đi lại lần thứ hai. Thế nhưng những năm tháng chui rúc ở đấy đao pháp của ta lại tiến bộ không ít.”

Trong câu nói sau cùng của Ngũ Quang, không che giấu được sự đắc ý dào dạt.

“Nhìn kìa, thiếu niên hùng tâm bừng bừng a. Thế nào? Muốn đi Thiên lộ lang bạt phải không?” Ngũ Quang ra vẻ người từng trải.

“Đúng vậy! Ta đã cùng Thiên Huệ ước hẹn, chúng ta sẽ cùng đi Thiên lộ!” Đường Thiên không hề giấu diếm, thản nhiên nói.

“Thế thì ngươi phải nghìn lần cẩn thận đấy. Trên Thiên lộ, cường giả cùng tinh hồn thú đều rất lợi hại. Thực lực hiện giờ của ngươi vẫn còn hơi yếu đi.” Ngũ Quang chép chép miệng.

Đường Thiên không phản bác gì, lấy thực lực của Ngũ Quang, đúng là có tư cách nói thực lực của hắn kém. Thế nhưng mà...

Hắn nắm chặt nắm tay, không chút né tránh, trong ánh mắt hắn, có một loại hỏa diễm tên là ý chí chiến đấu đang hừng hực thiêu đốt. Hắn mở trừng con mắt, không chút nào né tránh trả lời: “Hừ! Chỉ là võ giả cấp Thiên lộ chứ gì, chờ bị thiếu niên như thần đánh bại đi!”BACHNGOCSACH.COM

“Thiếu niên như thần?” Ngũ Quang ngây người ngẩn ngơ, rồi lập tức cười ha ha, giọng không che giấu sự thưởng thức: “Ta thích danh hiệu này a! Thiếu niên thì phải có lý tưởng hào hùng như thế. A, nghĩ lại năm xưa, đối thủ hàng đầu của ta chính là sư huynh, ta ngày đêm khổ luyện, nỗ lực vươn lên, ha ha, cuối cùng...”

“Bị đánh cho như chó.” Tỉnh Hào thình lình chen ngang vào một câu.

Ngũ Quang cứng họng, tựa như đang ăn cái gì bị nghẹn, mặt đỏ bừng lên, một lát sau mới lấy lại sức lực, tức giận quát to: “Bây giờ ta muốn thay sư huynh, hảo hảo thu thập ngươi.”

“Là bởi vì bị sư phụ ta đánh cho như chó sao?” Tỉnh Hào ngữ khí bình tĩnh, không hề lo ngại.

“A a a! Tức chết ta rồi.” Ngũ Quang tức quá kêu oa oa, nổi trận lôi đình.

Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn Tỉnh Hào và Ngũ Quang, ấn tượng về Tỉnh Hào đại ca trong đầu hắn hoàn toàn bị phá vỡ.

Ngàn vạn lần không thể đắc tội Tỉnh Hào đại ca...BACHNGOCSACH.COM

※※※

Còn có Hồn tướng của Đường Thiên, vị khô gầy lão nhân kia, một trảo kinh diễm như thế, tuyệt đối không phải hạng người vô danh.

Đường Thiên này rốt cuộc có lai lịch gì?BACHNGOCSACH.COM

Chỉ có một tin tức tương đối tin cậy, Đường Thiên là người của Quang Minh võ hội, nhưng tin tức nhiều hơn thì lại không có. Vô luận nhìn thế nào, Đường Thiên cũng không giống võ giả phổ thông của Quang Minh võ hội.

Các thế gia đều lập tức minh bạch một chuyện, Thượng Quan gia bây giờ tuyệt đối không phải là người bọn họ có thể trêu chọc. Cho nên đến ngày thứ hai, gia chủ mỗi nhà đều dồn dập tới cửa, thể hiện sự áy náy với việc hôm trước bọn vãn bối đến đây nháo sự.

Trong lúc nhất thời, tại cửa vào Thượng Quan gia, ngựa xe như nước, dòng người nối liền không dứt.

Đường Thiên cũng không vì thế mà phân tâm, mỗi ngày đều khổ luyện, không có chút nào thả lỏng. Có hắn làm tấm gương, những đệ tử khác tự nhiên không dám chậm trễ, bây giờ Đường Thiên đã tạo ra quyền uy tuyệt đối tại Thượng Quan gia.

Ngũ Quang cũng không dừng lại lâu, gã bỏ đến Anh Tiên tinh tọa bắt đầu càn quét xung quanh các cứ điểm của Tộc Minh. Tỉnh Hào cũng muốn ly khai, y muốn về chỗ sư phụ, nghe nói lần trước Đường Thiên dâng Luyện hồn nghi, bọn hắn đã có tiến triển. Tỉnh Hào trở lại lần này là vì rèn luyện võ hồn của y.

Bốn người A Mạc Lý cũng theo Tỉnh Hào trở về, cơ hội như vậy cũng không thường xuất hiện. Hơn nữa Tỉnh Hào cho rằng, thực lực bốn người họ còn thấp, thời điểm này đứng ở bên trong võ hội sẽ phát triển càng nhanh.

Mọi người đều cảm thấy rất có đạo lý, trận chiến này làm bọn A Mạc Lý ý thức được, thực lực bọn họ còn quá thấp, ngay cả với Hồn tướng

của Tộc Minh thì bọn họ cũng không phải là đối thủ. Hệ thống tu luyện, đấy mới là điều họ cần nhất. Mà Tỉnh Hào cũng bảo chứng, hắn sẽ chiếu cố bọn họ thật tốt tại căn cứ.

Đường Thiên biết rõ Tỉnh Hào đại ca nói một không làm hai, nếu đã hứa như vậy, nhất định sẽ làm được.

Chỉ là vừa mới gặp nhau đã phân tán, mọi người đều có chút lưu luyến không rời.

Đường Thiên đem tất cả điểm tích lũy còn dư chia cho bốn người.

Bốn người với điểm tích lũy cũng không có hiểu biết, bởi vậy cũng lơ đễnh, nhưng Tỉnh Hào không khỏi âm thầm kinh ngạc vì sự phóng khoáng của Đương Thiên.

Rất nhanh, Thượng Quan gia từ từ khôi phục sự yên tĩnh trước kia.

Đường Thiên vừa tu luyện, vừa kiên trì chờ đợi Thiên Huệ trở về.

※※※

thành một đống. Nhưng một đoàn quyền ảnh đã vọt tới trước mặt Đường Thiên.

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, đánh ra một quyềnnghênh đón đồng quyền.

Đông!

Một đồng nhân thể hình trầm trọng, bị một quyền này mạnh mẽ đánh cho đứng im tại chỗ.

Uy lực một quyền này rõ ràng đã có tiến bộ so với lúc trước.

Nhưng còn chưa đến lượt hắn đắc ý, soàn soạt soạt, vài đạo kiếm quang nở ra, một đồng nhân thon gầy xuất hiện, đồng kiếm trên tay nhanh vô cùng.

Đường Thiên vội vàng bứt ra rồi thối lui, nhưng xung quanh lại xuất hiện tám tên đồng nhân, từ các phương hương khác nhau ầm ầm nhào lên.BACHNGOCSACH.COM

Đương Thiên hồn phi phách tán, nhìn toàn bộ phương hướng đều thấy bị phong kín, cắn răng một cái, quỳ gối chuẩn bị hướng về phía trước thoát đi.

Bỗng nhiên, một đoàn bóng râm từ đỉnh đầu chụp xuống. Đường Thiên vừa nhấc đầu, tức thì mặt không còn chút máu.

Một đồng nhân cực kỳ to lớn, không biết từ lúc nào xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, ầm ầm nện xuống.

“Các ngươi quá vô sỉ rồi...” Tiếng kêu tê tâm liệt phế của Đường Thiên quanh quẩn trong đồng nhân thất.

Oanh!

Bụi bặm tung lên, mặt đất rung động.

An tĩnh như chết.

Thập bát đồng nhân, từng cái đứng lên, tự mình xoay người tản ra.

Trên mặt đất, một cái lỗ hình người lõm sâu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tín Thư Của Thiên Huệ

“Thiếu niên à, đừng bi thương đến như vậy! Cái mông của Đại Cửu nhà ta được xưng là “Nhất chi cúc hoa áp hải đường” đấy (DG: Thực chất phải là “Nhất thụ lê hoa áp hải đường”: ý chỉ chuyện nam nữ phong lưu, bạn đọc cứ tưởng tượng là hiểu. Ở đây tác giả độ lại thành cúc hoa- cái này chắc không cần phải giải thích nữa…). Ý của danh hiệu này là khi nó bị đè nén trong lồng ngực, giống như đứng trước biển lớn vậy. Cho nên ngươi không nên quá bi thương, ta hiểu cảm giác này không thực sự tốt cho lắm nhưng mỗi thiếu niên khi trở thành nam nhân chân chính đều phải trải qua kinh nghiệm đau đớn ấy…”

Trong khi Binh đang dương dương tự đắc chém gió thì Đường Thiên với khuôn mặt đen như đít nồi không nói không rằng vung tay về phía trước.

Đại Cửu chính tên đồng nhân mang số chín, tên khốn kiếp khiến cho người ta phải cảm thấy tuyệt vọng này có thể hình khổng lồ giống như một toàn núi nhỏ vậy. Mặc dù Đường Thiên có lực cánh tay biến thái thì muốn ném nó đi cũng là một việc vô cùng khó khăn. Hơn nữa khốn kiếp nhất là con hàng này lại thích nhảy lên cao sau đó đặt mông ngồi xuống.

Vừa rồi Đường Thiên đã trực tiếp chịu một đòn mạnh mẽ như thế.

Hắn đã có thể trụ vững khá lâu khi luyện tập trong Thập Bát Đồng Nhân thất nhưng cho đến giờ vẫn không tìm ra biện pháp để có thể thông qua. Hắn không thể nhớ nổi mình đã đánh bao nhiêu trận nhưng bất kể hắn dùng biện pháp gì thì cũng chỉ chiếm được chút ưu thế tạm thời sau đó lại nhanh chóng bị cơn sóng đồng nhân nhấn chìm.

Đồng nhân số một tinh thông chiến đấu cận thân thì đầu có thể không sáng bóng lên sao? Có thể sử dụng làm vũ khí khiến người ta lóa mắt sao…

Một tổ ba gã đồng nhân số hiệu bốn, năm và sáu là loại nhiều tay nhiều binh khí. Loại quái vật như thế làm sao mà dây vào được…

Lại còn thể loại như gã đồng nhân số hiệu mười một nữa, người hắn gầy như cây gậy trúc nhưng lại là tuyệt thế kiếm khách. Dùng kiếm? Ngươi hẳn là dùng song kiếm để nói lên số hiệu của mình…

Mười tám tên khốn kiếp này có lập đội bóng thì vẫn còn thừa bảy tên sẵn sàng nhảy vào bổ sung.

Mà điều khiến cho Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi nhất là bọn Thập Bát Đồng Nhân này hoàn toàn không có một chút phong phạm nào của bậc cao thủ. Là linh kiện tổ hợp nên bọn chúng không có những phẩm chất cao quý như đơn đấu và hiển nhiên càng không có khí chất kiêu ngạo.

Hèn mọn, vô sỉ, âm hiểm...

Quả thực là mười tám tên vô lại đến cùng cực!

Chiến thuật mà bọn chúng thích nhất là đồng loạt xông lên để giở trò đánh hội đồng.

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi, hàng ngày hắn đều bị bọn khốn kiếp này quây lại để cường bạo tập thể. Hắn quả thực không dám nghĩ những tân binh thời Binh đoàn Nam Thập Tự đều phải thông qua Thập Bát Đồng Nhân thất thì mấy tên đó đúng là quá đáng thương rồi…

Tại sao binh đoàn Nam Thập Tự đã tiêu biến rồi mà vẫn còn tồn tại một địa phương khốn kiếp như thế này?

Các ngươi… những tên vô lại này… chờ đấy. Nhất định ta sẽ đánh nát bọn ngươi thành đồng nát, sắt vụn…

Đường Thiên ôm một bụng tức giận trở về diễn võ trường. Thần sắc hắn đầy vẻ bất thiện quét bốn phía xung quanh khiến nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Hai tên gia hỏa Thượng Quan Uy và Thượng Quan Trụ lập tức giật mình, tinh thần hoàn toàn tỉnh táo, tiếng gào thét càng lớn hơn vài phần. Chỉ tiếc dù bọn hắn có ra sức biểu diễn đến đâu cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn sắp đến.

“Hai người các ngươi lại đây. Ta thấy các ngươi trong hai ngày nay đã tiến bộ rất nhiều.” Đường Thiên nói với vẻ bất thiện.

Mặt cả hai lập túc xám ngoét lại.

Một lúc sau, khi diễn võ trường xuất hiện thêm hai bãi bùn nhão thì Đường Thiên mới thở ra một hơi rồi thỏa mãn rời đi.

Hai tên gia hỏa này tiến bộ không ít nha…

Nhưng mà dễ chịu thật…

Ngày mai phải tiếp tục mới được, ừm ,cứ quyết định thế đi!

“Tiền thúc, người tìm ta sao?” Đường Thiên nhảy lên sân thượng hỏi. Cái sân này chính là nơi cao nhất trong Thượng Quan gia, có thể quan sát được toàn cảnh Thượng Quan gia.

Tiền thúc nhìn thấy Đường Thiên thì không khỏi mỉm cười ôn hòa.

A Thiên thiếu gia đã lặng lẽ trưởng thành đến mức khiến cho người ta phải giật mình rồi…

“Mấy ngày nay đã làm cho A Thiên thiếu gia vất vả rồi.”

Sự vất vả của Đường Thiên Tiền thúc đều biết cả. Hàng ngày Đường Thiên làm một tấm gương tốt, khi xuất hiện ở diễn võ trường thì thời gian tu luyện so với người khác chỉ nhiều chứ không ít hơn. Nếu không

phải nhờ có A Thiên thiếu gia kích thích thì làm sao bọn nhóc kia chăm chỉ như thế được?

Hơn nữa hàng ngày, A Thiên thiếu gia còn tiêu tốn rất nhiều thời gian để chỉ điểm cho bọn nọ.

Theo Tiền thúc quan sát thì với sự tiến bộ hiện tại của đám thiếu niên Thượng Quan gia, chỉ cần không tới hai tháng sẽ nâng cao trình độ trung bình của bọn họ lên một tầm cao mới.

Đối với bất kỳ gia tộc nào đi nữa thì sự tiến bộ như vậy có thể nói là nhảy vọt về chất.

Ngược lại thì Đường Thiên chẳng cảm thấy gì. Nếu như Tiền thúc mà biết được lượng tu luyện này chỉ là một phần trong lượng tu luyện của hắn thì có bị dọa cho nhảy dựng lên không nữa?

Mấy ngày này hắn toàn tâm toàn ý tu luyện thậm chí còn không có cảm giác ngày đêm.

Hắn khoát tay nói: “Tiền thúc đừng khách khí.”

Tiền thúc gật đầu rồi đứng lên nói với vẻ nghiêm túc: “Khi tiểu thư đi đã từng dặn lại nếu sau hai tháng mà nàng chưa trở về thì dẫn ngài đến thư phòng của nàng.”

Nụ cười của Đường Thiên cũng biến mất. hắn nhíu mày hỏi: “Thư phòng của nàng sao?”

“Đúng vậy.” Tiền thúc nhìn Đường Thiên đang nhíu mày nhất thời cũng cảm thấy có chút áp lực.

“Dẫn cháu đi đến đó.” Đường Thiên không chút do dự nói.

"Được!"

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên vào thư phòng của Thiên Huệ.

Thư phòng của Thiên Huệ rất lớn, ngay chính giữa đặt một cái bàn, có vẻ hơi trống trải. Bốn mặt còn lại đều là tủ sách kê sát tường, mỗi một tủ đều xếp chật các đầu sách, có rất nhiều cuốn đã ố vàng cũ nát, nhìn qua có thể thấy là đã có từ rất lâu rồi.

Ở nơi này thật đúng là nhiều áp lực…

Đường Thiên nuốt nước miếng nghĩ thầm. Với một thiếu niên suy nghĩ đơn giản, hoạt bát, hiếu động như hắn thì những chỗ như thư phòng chính là nơi vào để cho người ta cười mình a.

May mà Thiên Huệ cũng tương đối thông minh…

Đường Thiên nghĩ thầm, Thiên Huệ đã để mình vào thư phòng vậy chắn chắn rằng nàng đã để lại vật gì đó ở trong.

Thiên Huệ biết rõ mình không thông minh lắm nên nhất định sẽ không giấu vật đó ở nơi quá khó tìm.

Đường Thiên đứng lên quan sát xung quanh. Ồ! Hắn liếc mắt nhìn dấu hiệu trên một tủ sách tức thì trước mắt sáng ngời, Nam Thập Tự tinh tọa!

Thân thế Đường Thiên có liên quan đến Nam Thập Tự tinh tọa chỉ có một mình Thiên Huệ mới biết.

Đường Thiên tới trước giá sách quả nhiên tìm được một phong thư mà Thiên Huệ để lại cho hắn.

“ Thiên ca ca, nếu huynh đọc được bức thư này thì nhất định là muội đang gặp phiền toái ở Nam Thập Tự tinh tọa rồi. Trong hai năm nay muội vẫn âm thầm điều tra những tin tức liên quan đến Nam Thập Tự khổ tu bài. Nam Thập Tự tinh tọa được coi là chòm sao nhỏ nhất mà người ta phát hiện ra từ trước đến nay, trừ chuyện đó thì những tin tức khác gần như không có. Anh Tiên tinh tọa đã xuống dốc từ lâu, lại cách trung tâm thế giới quá xa nên những tin tức có ích rất ít. Muội chỉ có thể

đặt niềm tin vào một số điển tịch cổ đại giảng về bí bảo mong tìm ra chút manh mối nào đó.”

Đường Thiên nhìn hàng chữ xinh đẹp mà Thiên Huệ viết trong lòng không khỏi cảm động. Hắn có thể tưởng tượng được Thiên Huệ đã cố gắng thế nào để điều tra tình báo về Nam Thập Tự khổ tu bài.

“Cuối cùng, trong một cuốn sách cổ, muội đã tìm được một số đầu mối có ích. Nam Thập Tự tinh tọa đã sản sinh ra một binh đoàn cường đại gọi là binh đoàn Nam Thập Tự, trong thời kỳ tam đại binh đoàn thì bọn họ cùng với binh đoàn Thiên Hạt, binh đoàn Xà Chi là ba thế lực mạnh nhất cùng tồn tại song song. Trong trận chiến cuối cùng, Thiên Hạt binh đoàn đã chiến thắng sau đó khai sáng ra vương triều Thiên Hạt. Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên chính là sau khi binh đoàn Nam Thập Tự bị thua thì Nam Thập Tự tinh tọa cũng lặng lẽ biến mất khỏi mắt mọi người, dù đã trải qua hàng nghìn năm cũng không tìm được thông tin về Nam Thập Tự tinh tọa nữa.”

“ Binh đoàn Nam Thập Tự nổi tiếng nhất nhờ cơ quan thuật, cho đến hiện tại thì bọn họ vẫn đại diện cho đỉnh cao của cơ quan thuật. Trong lịch sử thì bị thua rồi tiêu biến đi là một chuyện rất bình thường. Những thông tin liên quan đến lúc này cũng bị gián đoạn. Bỗng một ngày muội phát hiện ra một vấn đề không hợp lý.”

“Tam đại binh đoàn đều cực kỳ mạnh mẽ, Thiên Hạt binh đoàn và Xà Chi binh đoàn đều là những chòm sao hoàng đạo, bọn họ chính là đại diện của những chòm sao cường đại nên bọn họ cường đại cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng ngẫm lại binh đoàn Nam Thập Tự thì sao? Nam Thập Tự tinh tọa là chòm sao nhỏ nhất nhưng lại thần bí dị thường. Bọn họ nhờ vào cơ quan thuật mà nổi danh nhưng cơ quan thuật này từ đâu mà ra? Ai đã sáng tạo ra binh đoàn này? Bọn họ đến từ đâu?”

“Vấn đề này khiến cho muội sinh lòng hiếu kỳ. Cho đến một lần muội tìm hiểu về Mông Dị, binh đoàn trưởng của binh đoàn Nam Thập

Tự. Tầng lớp trên của binh đoàn Nam Thập Tự đều cực kỳ mạnh mẽ, là nơi tụ tập những nhân tài kiệt xuất nhất. Mà Mông Dị lại là người mạnh mẽ nhất trong đó nhưng khác với những người khác có lai lịch ít nhiều có thể tìm hiểu được còn lai lịch của Mông Dị thì không một ai biết được.”

Đường Thiên đọc đến đây thì không chút do dự hỏi Binh: “Này, đại thúc, ngươi có biết lai lịch của binh đoàn trưởng của các ngươi không?”

Binh nhíu mày, lộ vẻ suy tư, sau hồi lâu mới lắc đầu trả lời:” Không biết, lai lịch của đội trưởng rất thần thí, mọi người đã hỏi hắn nhiều lần nhưng hắn chưa nói bao giờ.”

Đường Thiên ồ một tiếng rồi lại đọc tiếp, Binh cũng lặng lẽ ra ngoài lại gần xem cùng.

“ Đội trưởng Mông Dị có lai lịch thần bí này nắm vai trò cực kỳ quan trọng trong việc kiến lập binh đoàn Nam Thập Tự. Muội bắt đầu tìm hiểu về thân thế thần bí của vị đội trưởng này nhưng Binh đoàn Nam Thập Tự ở cách chúng ta quá xa nên tin tức không nhiều. Cho đến một lần trong một quyển sách cổ nói về vị đội trưởng này có nói rằng hắn ở sâu phía trong Nam Thập Tự tinh tọa.”

“ Ở sâu bên trong Nam Thập Tự tinh tọa?” Binh không khỏi thốt lên:” Không thể nào, bên trong Nam Thập Tự tinh tọa có gì chúng ta đều đã thăm dò qua! Không đúng, chờ chút!”

Đường Thiên vội vàng hỏi: "Thế nào?"

Binh nói với vẻ cổ quái:” Ở đó có một căn cứ nhỏ do đội trưởng dựng lên.”

Binh cũng không ngốc, gã hiểu về đội trưởng khá nhiều nên chỉ cần hơi gợi lại là có thể nhớ ra rất nhiều chuyện cũ năm đó.

“Lúc đó mọi người còn thấy đội trưởng cổ quái nhưng hắn là người đứng đầu, hắn muốn xây dựng thì xây dựng thôi! Lẽ nào có bí mật gì giấu ở đó?” Binh lẩm bẩm một mình.

Đường Thiên lại tiếp tục đọc đoạn dưới.

Nhất định là Binh đoàn Nam Thập Tự có sứ mệnh nào đó mà không muốn cho người ta biết. Về sau muội càng nghiên cứu thì càng khẳng định điều này. Là một trong tam đại binh đoàn nhưng binh đoàn Nam Thập Tự lại không hề có dã tâm bành trướng. Điều này rất kỳ quái.”

“Đại thúc, thế này là sao?” Đường Thiên ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, chủ lực của binh đoàn bình thường đều đóng ở Nam Thập Tự tinh tọa, nơi đó là tổng bộ, bình thường rất ít khi ra ngoài.” Binh gật đầu:” Các nơi khác đều có phân bộ.”

“Lẽ nào Nam Thập Tự tinh tọa thực sự có bí mật nào đó?” Đường Thiên hỏi đầy tò mò.

Binh lắc đầu: "Ta không biết."

Đường Thiên lại đọc tiếp

“Thiên ca ca, lai lịch của Nam Thập Tự khổ tu bài của ngươi cũng không hề đơn giản đâu. Sau khi thời đại tam đại binh đoàn kết thúc thì bí bảo của Nam Thập Tự tinh tọa cũng không xuất hiện nữa. Nếu binh đoàn Nam Thập Tự xem Nam Thập Tự tinh tọa là căn cứ thì Nam Thập Tự khổ tu bài chắc chắn là một bí bảo vô cùng quan trọng của họ. Nó rất có khả năng chính là chìa khóa mà binh đoàn Nam Thập Tự để lại. Sau khi binh đoàn Nam Thập Tự tiêu tan thì tất cả tài phú của binh đoàn Nam Thập Tự cũng hoàn toàn biến mất, cho tới nay vẫn còn nằm trong vòng bí ẩn.”

“Muội nghi ngờ rằng năm đó bá phụ rất có khả năng đã xâm nhập vào Nam Thập Tự tinh tọa hoặc có liên hệ gì đó với Binh đoàn Nam Thập

Tự. Muội tìm được manh mối về thời điểm binh đoàn Nam Thập Tự bị chôn vùi. Hiện tại khi huynh đọc được bức thư này chỉ sợ muội đã gặp phiền phức rồi. Phía sau bức thư có một tấm bản đồ chỉ đường từ Anh Tiên tinh tọa đến Nam Thập Tự tinh tọa, trong đó có một vài địa điểm không thực sự chính xác, Thiên ca ca chỉ có thể tham khảo nó thôi."

"Muội biết Thiên ca ca nhất định sẽ tới tìm muội nhưng dù thế nào huynh cũng phải cẩn thận nha!"

Bức thư đến đây là kết thúc.

"Trại tân binh ở đâu vậy? Không nằm trong Nam Thập Tự tinh tọa sao?" Đường Thiên hỏi Binh.

"Có chứ." Binh lắc đầu: "Chẳng qua không nằm cùng một tinh cầu với tổng bộ mà thôi, Nam Thập Tự tinh tọa gồm bốn tinh cầu nhưng không thể đi qua được bởi toàn bộ các tinh cầu đều bị sương mù xám phong bế rồi."

"Vậy cứ theo tuyến đường này đi!" Đường Thiên nói như chém đinh chặt sắt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Đề Nghị Của Binh

Binh cầm lấy bản đồ của tuyến đường an toàn kia, sau khi nhìn kỹ nửa ngày mới lắc đầu nói: “Vị trí không đúng.”

“Vị trí không đúng?” Đường Thiên ngẩn người.

“Vị trí Nam Thập Tự tinh tọa bị sai lệch.” Binh nghiêm túc nói: “Tuy rằng Tinh Môn có biến hóa, nhưng vị trí tinh tọa có lẽ không thay đổi nhiều.”

“Thật hay giả vậy?” Vẻ mặt Đường Thiên không tin nhìn Binh.

Binh mở to mắt, ngữ khí bất thiện: “Ngươi đang nghi ngờ một thành viên kỳ cựu vô cùng quen thuộc với cứ địa của bình đoàn sao?”

Đường Thiên nhất thời ngượng ngùng: “A a a, ngươi xem này, Thiên Huệ cũng nói có nhiều địa phương không chính xác đấy thôi.”

Binh không để ý đến Đường Thiên, trầm ngâm nói: “Tinh Môn quả thực có thể phát sinh biến hóa, Anh Tiên vốn không thể đến được. Nhưng nếu quả thực muốn quay về cứ điểm tổng bộ… cũng không phải không có biện pháp.”

Đường Thiên nghe vậy thì chấn động tinh thần: “Biện pháp gì?”

“Theo Võ Hồn Điện tiến vào Hồn Khu. Hồn Khu có một con đường trực tiếp thông đến cứ điểm tổng bộ. Trước kia, thường xuyên có người đi. Nhưng, con đường này cũng không dễ đi lắm.” Binh giải thích.

“Thật hay quá!” Đường Thiên mừng rỡ, giơ cao hai tay hoan hô: “Đi mau, đi mau!”

Binh liếc nhìn: “Ta đã nói là con đường kia không dễ đi đâu.”

“Không dễ đi như thế nào?” Đường Thiên hỏi.

“Thời điểm trước kia, chỉ có những lão binh mới có thể thông qua con đường đó.” Binh đánh giá Đường Thiên từ trên xuống dưới rồi nhíu mày: “Thiếu niên, ngươi còn kém nhiều lắm.”

“Lão binh?” Đường Thiên lập tức nhíu mày. Nếu là trước kia, khẳng định hắn sẽ không thèm đếm xỉa gì đến lời Binh vừa nói. Nhưng hiện tại, sau khi lăn lộn trong Thập Bát Đồng Nhân thất, Đường Thiên đã hiểu được những người được gọi là lão binh kia có thực lực mạnh mẽ cỡ nào.

Binh ngửa mặt nhìn lên trời, bộ dáng suy tư, bỗng nhiên nói: “Cũng không chắc, hiện tại đã trôi qua nhiều năm như thế, không chừng những Tinh Hồn Thú kia đã không còn tồn tại. Có lẽ nên dò xét một chút để rõ ràng hơn.”

Đường Thiên gật đầu liên tục: “Đúng vậy, đúng vậy!”

“Nếu vậy, tốt hơn hết là ngươi nên từ biệt bọn họ.” Binh nhắc nhở Đường Thiên: “Lần này, có lẽ chúng ta phải ở Hồn Khu một thời gian rất dài đó.”

Đường Thiên cảm thấy lời nói của Binh có lý, liền đến từ biệt Tiền thúc. Tiền thúc cũng đoán được, Đường Thiên nhất định sẽ đi tìm tiểu thư nên cũng không giữ lại, còn đưa cho Đường Thiên không ít tinh thạch cùng hồn hạch.

Túi tiền cạn kiệt của Đường Thiên nhanh chóng căng phồng.

Rời khỏi Thượng Quang gia, Đường Thiên tìm một góc hẻo lánh không người, tiến vào Võ Hồn Điện, sau đó đến thành Tam Hồn.

Thành Tam Hồn không khác biệt so với trước khi hắn rời đi. Nhưng chuyện lớn phát sinh tại Lâm gia lần trước khiến cho thành Tam Hồn tiêu điều đi rất nhiều. Ngay cả người qua lại trên phố cũng ít đi hẳn. Đường Thiên không làm cho người khác chú ý, quay lại kho quân giới trước.

Đường Thiên vào kho quân giới tìm được Tái Lôi.

Nhưng người trước mắt lại người không ra người, quỷ không ra quỷ. Đường Thiên xém chút không thể nhận ra. Nhếch nhác, bẩn thỉu, quần áo cũ nát giống như vừa trải qua một trận chiến vậy.

Đường Thiên đến, Tái Lôi dường như không thấy, trong miệng chỉ lẩm bẩm.

“Nữ nhân này sẽ không phát điên chứ?” Đường Thiên có chút lo lắng hỏi Binh.

Binh nói với vẻ kiến thức rộng rãi: “Những người bọn họ đều là như vậy, gặp được thứ đam mê thì giống như không muốn sống nữa. Chậc chậc, cơ giới sư mấy ngàn năm trước cũng bộ dạng này, cơ giới sư hiện tại vẫn như thế.”

Theo ngữ khí của Binh, Đường Thiên có thể nhận thấy chắc chắn năm đó có cơ giới sư đắc tội với thằng này.

“Này, Tái Lôi!” Đường Thiên kêu một tiếng. Tái Lôi dường như không nghe thấy. Bất đắc dĩ, Đường Thiên phải cao giọng hét thêm một tiếng.

Lúc này, Tái Lôi mới nghe được. Ánh mắt nàng chậm rãi khôi phục, nhìn thấy Đường Thiên thì ồ lên một tiếng: “Ngươi đã đến rồi à.” Dứt lời thì muốn xoay người rời đi.

Đường Thiên thấy vậy thì nhíu mày, không nói hai lời tiến đến một bước dài cầm tay Tái Lôi rồi quay sang hỏi Binh: “Chỗ nào có hồ nước vậy?”

Tái Lôi tức giận mắng: “Ngươi làm gì thế? Đừng làm mất thời gian của ta!”

Binh bày ra bộ dáng ‘không liên can gì đến ta’ tay chỉ về phía sau Đường Thiên: “Ở đằng sau, hai trăm thước, rẽ phải.”

Đường Thiên không nói nhiều, kéo Tái Lôi đi theo hướng của Binh vừa chỉ.

Tái Lôi liều mạng giãy dụa trong tay Đường Thiên. Nhưng Đường Thiên không thèm để ý tới. Nữ nhân này quả thực không muốn sống nữa mà! Hắn nhìn đôi mắt tràn ngập tơ máu của Tái Lôi thì biết đã nhiều ngày nay nàng không ngủ rồi.

Quả thực có một cái ao, là một cái ao có nước lưu động. Một thủy đạo Thanh Đồng rỉ nước vào cái ao nhỏ.

Cánh tay Đường Thiên đẩy ra, Tái Lôi hét lên một tiếng rồi rơi xuống ao.

Ùm! Bọt nước văng lên tung tóe.

“Tắm cho kỹ vào, nếu không sau này ngươi đừng mong thấy được cơ quan võ giáp nữa!”

Ném lại những lời này, Đường Thiên xoay người rời đi.

Tái Lôi vốn muốn mở miệng mắng nhất thời ngậm lại. Những lời vừa rồi của Đường Thiên đã đánh trúng tử huyệt của nàng. Không cho nàng nghiên cứu cơ quan võ giáp quả thực so với giết nàng còn khó chịu hơn.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tái Lôi đành ngoan ngoãn nghe lời.

****

“Thiếu niên, không ngờ ngươi lại khí phách đỉnh đạc như thế!” Binh có chút kinh ngạc.

Vẻ mặt Đường Thiên như đúng rồi: “Dĩ nhiên, ngươi không nhìn xem ta là ai. Thiếu niên như thần có thể bình thường sao?”

Hắn dường như không nhớ lúc trước từng nếm qua thiệt thòi trên người Tái Lôi.

Đường Thiên nhìn thấy những linh kiện của cơ quan võ giáp rơi rớt bên dưới. Khoảng thời gian này, Tái Lôi tháo mở cơ quan võ giáp nhiều vô số kể bởi vậy khắp nơi đều là linh kiện.

Nữ nhân này đúng là điên cuồng mà!

Đường Thiên âm thầm chắc lưỡi, lại có một chút bội phục.

Không lâu sau, Tái Lôi đã tắm rữa kỹ lưỡng.

Nàng thay một bộ y phục khô ráo khác. Mái tóc ướt át, trên mặt dường như còn đọng một tầng hơi nước. Khuôn mặt vốn dĩ đã xinh đẹp vô cùng lại tăng thêm một phần ôn nhu khó nói. Hơn nữa biểu tình có chút sợ hãi của nàng càng nhiều thêm vài phần hương vị điềm đạm đáng yêu.

“Đừng làm bộ nữa!” Đường Thiên vừa thấy biểu hiện của Tái Lôi liền giơ tay bày ra bộ dạng ngăn lại.

Bản thân hắn đã tự lĩnh giáo sự lợi hại của nữ nhân này.

“Bây giờ đi ngủ một giấc thật ngon đi!” Đường Thiên giơ tay ngăn Tái Lôi đang lo lắng muốn nói điều gì đó. Giọng nói hắn vô cùng nghiêm túc: “Chớ có cò kè mặc cả với ta, nếu ngươi mệt chết thì ta bị lỗ lớn đó.”

Thấy Tái Lôi định mở miệng nói chuyện, hắn trừng mắt đề cao âm lượng: “Đừng nói thêm những lời vô nghĩa nữa! Nhanh đi!”

Tái Lôi giật mình, lập tức thành thật chạy đi ngủ.

Kỳ thực, nàng đã mệt mỏi đến cực điểm, đầu óc mơ màng. Người này sao lại trở nên hung hăn đến thế?

****

Thấy Tái Lôi đi ngủ, Đường Thiên và Binh đi dò xét địa hình.

Từ căn cứ đi ra, theo chỉ dẫn của Binh, Đường Thiên bắt đầu xuất phát hướng về nơi sâu nhất của Hồn Khu. Dường như bởi vì trở lại chốn cũ nên Nha Nha trở nên hiếu động dị thường, trên đường không ngừng kêu y nha y nha.

Cái đầu của Nha Nha không thay đổi gì. Nhưng hoa văn trên áo giáp đã trở nên rõ rệt. Biến hóa rõ nhất chính là lá cờ nhỏ xuất hiện sau lưng nó.

“Cẩn thận! Trước đây, nơi này có rất nhiều Tinh Hồn Thú thường xuyên lui tới.” Binh nhắc nhở Đường Thiên: “Ta đã dò xét, nơi này chính là Liệp Hồn Khu. Ngươi hãy chú ý Nha Nha! Thực lực Nha Hồn Tướng đích thực rất yếu, nhưng lại rất nhạy bén.”

Liệp Hồn Khu nguy hiểm trùng trùng. Ngẫu nhiên có thể gặp được một số võ giả đến săn hồn hạch. Nhưng nơi Binh chỉ dẫn lại ít ai đến vì vậy Đường Thiên không gặp phải một võ giả nào.

Bỗng nhiên, Nha Nha yên tĩnh lại. Lá cờ sau lưng cũng không lay động nữa. Nó khom người, ánh mắt nhìn về phía trước kèm theo vẻ mặt cảnh giác.

Đường Thiên nhất thời đề phòng.

Xa xa dường như có một luồng ánh sáng mờ ảo chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiếp đó truyền đến một âm thanh soàn soạt.

“Là Tinh Hồn Xà!” Binh nhắc nhở Đường Thiên.

Tốc độ tiến tới của Hồn Xà nhanh hơn so với dự tính của Đường Thiên. Rất nhanh, nó đã xuất hiện trước mặt hắn. Thân rắn khoảng ba thước, to như bắp tay. Toàn thân được phủ bởi một lớp vảy mịn màu xanh. Lớp vảy mịn màu xanh này tạo thành một hoa văn độc đáo. Nhưng điều làm Đường Thiên cảm thấy sợ hãi nhất chính là đầu rắn.

Ngay giữa cái đầu tam giác kia lại hao hao giống như mặt người.

“Tinh Hồn Thú này hấp thu mãnh vỡ võ hồn cổ đại nên có bộ dáng như mặt người.” Ngữ khí Binh trở nên ngưng trọng, thấp giọng nói: “Ngươi nên cẩn thận! Thực lực của nó mạnh hơn so với Tinh Hồn Thú bình thường. Ngươi thử qua một chút, nếu không được thì bỏ chạy. Chúng ta có thể bàn bạc kỹ lưỡng hơn.”

Đường Thiên gật đầu không nói gì. Khổng Tước Lam hiện lên trên mình hắn.

Trong khoảng thời gian trước đó đến nay, Đường Thiên kiên trì dùng Bạch Ngân võ hồn của mình tẩm bổ cho võ hồn của Khổng Tước Lam.

Khổng Tước Lam càng trở nên lợi hại hơn trước.

Thiêu đốt của Thiên Lô quyền sáo làm cảm tình của Đường Thiên đối với bí bảo thay đổi cực lớn. Lúc trước, bí bảo trong mắt hắn chẳng qua chỉ là bảo vật. Mà hiện giờ, hắn đối xử với chúng như những vật có sinh mệnh.

Cũng không biết có phải nguyên nhân là lý do này hay không. Mà cảm ứng của Đường Thiên đối với bí bảo càng thêm chặt chẽ.

Một tấm linh giáp ở giữa Khổng Tước Lam có thêm một tia chỉ bạc rất nhỏ. Có cảm giác như một luồng sức mạnh mênh mông truyền đến. Đường Thiên thấy được cả cơ thể mình tràn đầy lực lượng.

Đường Thiên bày ra thủ thế, nhìn chằm chằm vào Tinh Hồn Xà trước mặt.

Đôi mắt rắn lạnh như băng của Tinh Hồn Xà, cũng chăm chú theo dõi Đường Thiên. Mặt người thoạt nhìn vốn không chút biểu tình kia, lúc này, lộ ra một luồng lệ khí. Nhiệt độ xung quanh cấp tốc giảm xuống. Xung quanh Tinh Hồn Xà bắt đầu xuất những bông tuyết.

Đường Thiên biến sắc.

Chỉ xét qua hơi thở cũng có thể thấy được con Tinh Hồn Xà trước mắt có cấp bậc cao hơn những Tinh Hồn Thú mà hắn gặp trước đây.

Lục giai.

Bỗng nhiên, Tinh Hồn Xà há mồm phun ra một đoàn sương mù. Đoàn sương mù này vừa rời khỏi miệng rắn đã nhanh chóng bành trướng.

Nơi sương mù đi qua, trên mặt đất đều kết thành một lớp sương mỏng.

Đúng lúc đoàn sương mù này bay đến trước mặt Đường Thiên đã biến thành vụ bích* áp thẳng về phía Đường Thiên.

*Bức tường sương mù.

Đường Thiên không hề lùi bước. Khi đối mặt với con Tinh Hồn Xà này, trực giác cho hắn biết hắn đang đối đầu với nguy hiểm.

Nếu ngay cả Tinh Hồn Xà này cũng không thể giải quyết được thì căn bản không thể tiếp tục tiến tới. Con đường phía sau chắc chắn sẽ càng nguy hiểm hơn.

Nhưng mấy ngày qua không phải hắn không có tiến bộ.

Quỷ Trảo và Ngũ Quang đều đem lại chấn động to lớn chưa từng có trước đó cho Đường Thiên. Lần đầu tiên hắn hiểu được võ kỹ chân chính mạnh mẽ đến nhường nào.

Thế giới của Đường Thiên mở ra thêm một cửa sổ hoàn toàn mới.

Hắn không tiếp tục tu luyện võ kỹ cao giai khác, mà tiếp tục tu luyện Chấn Đãng Quyền. Hắn muốn tu luyện đến mức hoàn mỹ, tạo ra sát chiêu của quyền pháp.

Chấn động, mục tiêu của hắn là ngộ ra chân lý của chấn động.

Thiếu niên kia không một chút nhàn nhã.

Thần sắc Đường Thiên thong dong trấn định, hạ bước trầm eo. Quyền phải nắm lại trước ngực, vỗ vào hư không một trảo, oong, vô số sóng chấn động bị kéo vào tay hắn theo một trảo vừa rồi.

Không khí xung quanh bắt đầu chấn động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Thiếu Niên Dưới Hoàng Hôn

Không khí xung quanh Đường Thiên bắt đầu chấn động theo tiết tấu. Không khí chấn động tạo những lớp sóng gợn lăn tăn, thân ảnh Đường Thiên trở nên mơ hồ vặn vẹo.

Không có tiếng thở dốc, không có tiếng quát lớn, một quyền hoàn toàn yên lặng.

Những gợn sóng lượn lờ bên cạnh Đường Thiên, bị nắm tay Đường Thiên hấp dẫn, nhanh chóng hướng tới nắm tay Đường Thiên mà tụ tập lại.

Nắm tay kèm theo vô số gợn sóng, lặng yên không một tiếng động khắc lên vụ bích*!

*Bức tường sương mù.

Binh!

Tiếng động thanh thúy như thủy tinh bị nghiền nát, vụ bích vỡ tan, dùng tốc độ kinh người tiêu thất trong không trung.

Vụ bích đột ngột biến mất làm cho Tinh Hồn Xà thất kinh, nó vốn muốn làm động tác xông ra, nửa người trên đột nhiên co lại, bày ra tư thế phòng ngự.

Trong lòng Đường Thiên âm thầm nghiêm túc, một luồng khí tức vô cùng lạnh giá theo nắm tay hắn xông vào. Hạc Thân kình như vậy mà cũng không thể lập tức hóa giải, hết đúng ba giây, Hạc Thân kình mới đem cỗ hàn khí này hóa giải hoàn toàn.

Hàn khí thật lợi hại!

Đường Thiên gắt gao nhìn chằm chằm Tinh Hồn Xà, Tinh Hồn Xà cũng đang gắt gao nhìn chằm chằm Đường Thiên, song phương rơi vào thế giằng co.

“Lùi lại đi!” Binh xuất hiện phía sau Đường Thiên.

Nghe vậy Đường Thiên từng bước lui lại phía sau, Tinh Hồn Xà cũng biết Đường Thiên không dễ chọc, thủ lại tại chỗ, không hề truy kích.

※※※

họ không phức tạp hay đa dạng như bây giờ, nhưng phong cách đơn giản cổ xưa lại có uy lực kinh người. Hơn nữa thân thể của những tinh hồn thú này phi thường cứng rắn, luôn có thể đem uy lực của những võ kỹ này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn."

Đường Thiên vẫn có chút không tin, trong miệng lầm bầm: "Sớm biết thế hôm nay đã thử xem."

Binh nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn: "Yên tâm, ngươi còn nhiều cơ hội."

"Các ngươi có suy nghĩ gì về cơ quan võ giáp không?" Thanh âm của Tái Lôi truyền đến từ sau lưng hai người. Sau khi ngủ dậy, nàng đã hoàn toàn khôi phục lại. Tơ máu trong mắt tiêu thất không thấy, hoàn toàn không còn bộ dáng mơ màng lúc trước, trở lại con người Tái Lôi tinh minh lợi hại.

Tái Lôi ở trạng thái bình thường, tức thì làm Đường Thiên cảm thấy áp lực, kèm theo mấy phần đau đầu.

Chiếc áo trễ cổ hoàn toàn không thể bao lấy bộ ngực sữa căng tròn, nóng bỏng mà gợi cảm. Nàng lại làm như không có gì, vén lại tóc mây trên trán, khôi phục lại ánh mắt trong sáng mê người, chớp động ra quang mang khó mà suy xét.

"Cơ quan võ giáp nơi này phi thường xuất sắc. Nếu như các ngươi không hài lòng, đúng lúc gần đây ta cũng có chút tâm đắc, lần trước ngươi lại đưa hồn châu cổ đại cho ta mà ta còn chưa dùng, ta có thể thử chế tác cơ quan võ giáp thế hệ mới!" Trong mắt Tái Lôi sáng lên một tia quang mang cuồng nhiệt: "Vừa đúng lúc ngươi có thể dùng vào thực chiến rồi cung cấp thông tin phản hồi cho ta."

Mỗi khi trong mắt Tái Lôi hiện lên vẻ cuồng nhiệt, áp lực bao phủ trong lòng Đường Thiên sẽ lập tức biến mất.

“Không được.” Binh chen vào một câu, giải thích: “Con đường này kỳ thực trong binh đoàn năm đó cũng không phải là bí mật gì. Rất nhiều người muốn đi theo con đường này, nhưng binh đoàn đã ra lệnh rất rõ ràng là cấm chỉ. Bởi vì con đường này thông thẳng tới đầu não của tổng bộ. Đối với việc phòng thủ mà nói, rõ ràng là một tai họa ngầm. Nhưng có rất nhiều tên lười biếng, vẫn không nghe theo, lúc đó có rất nhiều người chịu phạt. Sau đó lại là đoàn trưởng đứng ra, bảo đám cơ giới sư làm ra rất nhiều bẫy rập, hễ là người điều khiển cơ quan võ giáp đều sẽ phải chịu công kích.”

“Dứt khoát phá hỏng không phải là tốt rồi sao? Đội trưởng của các ngươi có ý nghĩ thật kỳ quái.” Đương Thiên vẻ mặt không giải thích được.

“Suy nghĩ của hắn luôn luôn rất kỳ quái.” Binh buông tay: “Nếu ngươi không mượn nhờ cơ quan võ giáp, chỉ bằng thực lực cá nhân thông qua con đường này, vậy thì có thể không chịu phạt. Đội trưởng cho rằng hành vi như vậy đáng được tán dương.”

“Giờ chúng ta phải làm sao?” Đường Thiên nhìn về phía Binh.

“Không có biện pháp gì hay, ngươi phải tự mình đả thông con đường này.” Binh lắc đầu: “Ta cũng không nghĩ biện pháp nào tốt hơn cả. Cũng may căn cứ được bảo tồn hoàn chỉnh, với tiến độ hiện tại của ngươi, chỉ là phải tốn thêm chút thời gian. Nhưng đây đã là đường gần nhất rồi.”

Đường Thiên âm thầm nắm chặt nắm tay.

※※※

Ngoài căn cứ, trên một đỉnh thạch trụ cao vút.

Tay chống lên đầu gối, Đường Thiên nhìn bầu trời xa xa, có chút xuất thần.

Hắn mới từ thập bát đồng nhân thất đi ra, mồ hôi đầm đìa cả người, mồ hôi dọc theo cái cằm góc cạnh rõ ràng nhỏ giọt. Hô hấp gấp gáp dần dần bình thường, lửa giận do bị mười tám tên hỗn đản vây ẩu sinh ra cũng dần dần hạ xuống.

Cảnh sắc bây giờ, tuy không nói là mỹ lệ đa sắc nhưng dường như có một loại lực lượng làm bình hòa lòng người.

Trong lúc hồn nhiên, tâm hồn hắn trở lại đoạn ngày tháng ở thành Tinh Phong, ngày qua ngày khô khan chán nản tu luyện. Bởi vì không muốn bị người khác cười nhạo, bình thường hắn đều ở chỗ núi non không người tu luyện một mình. Thường thì Thiên Huệ sẽ chạy tới bồi tiếp hắn. Nhưng về sau, chỉ còn lại một mình hắn.

Cứ như vậy, ngồi ở đỉnh núi, nhìn màn đêm từ từ buông xuống, nhìn ánh trăng dần dần sáng lên, từng điểm trở nên sáng ngời.

Bỗng nhiên, một làn gió thơm kéo tới, bên cạnh hắn bỗng có thêm một người.

“Uy, ngồi một mình ở đây, đang có tâm sự gì?” Tái Lôi tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Đường Thiên, ngoài miệng trêu trọc: “Thiếu niên như thần, không phải là loại người có tâm sự mà.”

“Ta có thể có tâm sự gì chứ?” Đường Thiên hồi phục tinh thần, há miệng cười ha ha.

“Lại thế nữa!” Tái Lôi đảo cặp mắt trắng dã: “Ngươi đang nghĩ về Thiên Huệ rồi! Ngươi không nên tự trách mình quá, ngươi đã rất nỗ lực rồi…”

“Ừm, ta rất nhớ nàng. Cũng không biết nàng thế nào rồi? Nhưng ta cũng không quá lo lắng. Thiên Huệ luôn luôn lợi hại hơn ta, cũng thông minh hơn ta. Ta đối với nàng có lòng tin mười phần.” Đường Thiên lộ ra vẻ mặt hồi tưởng, nhưng mà ngay sau đó, hắn quay sang làm mặt quỷ với Tái Lôi: “Thiếu nữ, ngươi cảm thấy thiếu niên như thần sẽ là người tự trách mình sao? Ha ha! Còn nữa, câu nói cái gì mà ‘ngươi đã rất nỗ lực rồi’, mấy câu loại này không thích hợp với ta a!”

Tái Lôi ngẩn người: “Không thích hợp với ngươi?”

Ánh tà dương chiếu trên mặt thiếu niên kiệt ngạo, hắn nắm chặt tay, ngón tay cái chỉ vào mình, ngạo khí mười phần: “Thiếu niên như thần ta nhất định phải trở thành võ giả cực mạnh! Trong từ điển của ta, làm sao có câu ‘ngươi đã rất nỗ lực’ như ngươi nói?”

Không biết là do ánh nắng chiều, hay là do phong thái của thiếu niên trước mặt, tâm hồn Tái Lôi hơi hoảng hốt, mi dài rủ xuống, giấu trong đó thế giới trong sáng mê người, nàng hừ một tiếng: “Tự cao tự đại. Ta sẽ nhìn xem ngươi có thể làm ra bộ dạng gì?”

Giọng nói nàng chợt chuyển: “Vậy ngươi một mình ở đây nghĩ cái gì?”

Đường Thiên bị Tái Lôi mang vấn đề này hỏi lại: “Nghĩ cái gì a? Kỳ thực ta cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là nhớ lại thời gian tu luyện trước đây.”

“Thời gian tu luyện trước đây?” Tái Lôi hứng thú ngay lập tức: “Trước đây ngươi nhất định rất lợi hại. Có phải luôn là đệ nhất tại trường không? Hay là trong ba người đứng đầu?”

Đường Thiên vò đầu, có chút xấu hổ: “Trước đây thành tích của ta rất kém cỏi, lưu ban rất nhiều năm.”

“Lưu ban nhiều năm?” Tái Lôi ngây người, quả thực không tin vào lỗ tai mình, biểu tình trên mặt như gặp quỷ: “Không thể nào! Trường học

của các ngươi là loại gì vậy? Cường hãn đến trình độ như ngươi mà còn bị lưu ban? Trời ơi! Thế gian này còn loại trường học cường đại như thế mà ta lại không biết chứ! Ngươi nhất định phải nói cho ta biết.”

“Khụ!” Đường Thiên không biết phải giảng giải thế nào, hơn nữa lịch sử đen tối của mình rơi vào tay phần tử nguy hiểm như Tái Lôi, đúng là quá nguy hiểm. Hắn làm bộ làm tịch nói: “Thời gian nghỉ ngơi thế là đủ, ta phải bắt đầu tu luyện rồi!”

Dứt lời đứng ngay dậy chạy trối chết.

“Này này này! Nói xong rồi hãy đi! Đừng như vậy chứ! Úp úp mở mở là loại người ta ghét nhất đấy!”

Phía sau, kẻ cực kỳ lắm chuyện như Tái Lôi không cam lòng lớn tiếng gọi.

Đường Thiên càng chạy nhanh hơn.

※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※

Hô, một quyền của Đường Thiên dội ra.

Vô số chấn động hình sóng hướng nắm tay hắn tụ tập lại, tựa như nắm tay hắn kéo một đống lớn dây nhỏ vậy.

Đường Thiên ngừng lại, trên mặt hắn phủ đầy mồ hôi, vụ khí bốc hơi mà hắn vẫn hồn nhiên không biết, cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nắm tay mình.

Trong cơ thể, chân lực vừa động, nắm tay nắm chặt.

Những gợn sóng nhỏ kia lại lần nữa xuất hiện, không khí xung quanh cũng bắt đầu chấn động rõ ràng. Hắn tinh tế thể hội chấn động, nhờ trực giác xuất sắc, hắn vô cùng mẫn cảm với mỗi tia biến hóa xung quanh. Lý giải với chấn động của hắn khắc sâu hơn so với trước đây rất nhiều.

Cơ hồ hắn mỗi ngày đều tiến bộ, nhưng mà lần này, hắn cảm giác mình đã đến một bình cảnh.

Chân lực!

Những gợn sóng chấn động đều do chân lực chấn động mà thành, Đường Thiên với chân lực chấn động đã nghiền ngẫm, tốn hao đại lượng tinh lực, tiến bộ rất kinh khủng. Thế nhưng hiện tại đã chạm đến bình cảnh.

Chân lực tựa như một cái dây cung, chấn động của nó mới là chấn động căn nguyên.

Nhưng cũng giống như dây cung, phẩm chất, sự bền bỉ, độ cứng chính là yếu tố quyết định cường độ chấn động mà nó có thể chịu được.

Vấn đề trước mắt Đường Thiên chính là như vậy, chân lực của hắn không thể thừa nhận chấn động mạnh hơn. Hắn cần làm cho chân lực của hắn trở nên ngưng thực hơn, cứng cỏi hơn, tráng kiện hơn mới có thể tiến thêm một bước.

Đúng lúc rồi.

Đường Thiên đến tìm Binh, nói ra suy nghĩ của mình.

“Đại thúc, bắt đầu đi, đã sớm muốn xem một võ kỹ cổ đại. Lấy chiến dưỡng chiến, vừa nghe đã thấy rất có phong phạm của cao thủ a.”

Một âm thanh khác đang gào thét trong lòng Đường Thiên.

Thiên Huệ, ta tới rồi! (DG: I’m cuming!)

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Tinh Hồn Xà

Đường Thiên nhìn chằm chằm Tinh Hồn Xà trước mặt. Lần trước triệt thoái về phía sau, Đường Thiên vẫn canh cánh trong lòng, không ngờ lần này còn có thể gặp lại, nhất thời hắn trở nên mạnh mẽ.

"Hắc, tiểu xà xà! Lần trước là ngươi có vận khí tốt, hiện tại vận khí của ngươi sẽ không tốt như vậy đâu!"

Đường Thiên nhìn chằm chằm vào Tinh Hồn Xà, con mắt không nháy, miệng lẩm bẩm.

Tinh Hồn Thú như lâm đại địch, thân thể cuộn lại thành một đống, đầu rắn ngẩng lên, mắt rắn băng lãnh nhìn chằm chằm Đường Thiên.

"Cứ bắt đầu từ ngươi vậy!"

Thanh âm thở dốc, bàn chân dẫm mạnh trên bùn đất, cả người dường như tên rời cung phóng tới Tinh Hồn Xà.

Đột nhiên xung quanh Tinh Hồn Xà dày đặc hàn khí. Bỗng dưng, một mảnh băng lãnh quang hoa, từ dưới bay lên đánh thẳng vào mặt Đường Thiên.

Trong lòng Đường Thiên kinh hoàng, đầu ngón chân điểm một cái, thân hình chợt lóe, mảnh quang hoa lướt sát thân thể hắn, mũi nhọn lạnh buốt làm Đường Thiên nổi cả da gà.

Là đuôi rắn!

Nhanh quá!

Trong lòng Đường Thiên sinh ra ảo giác, một kích của cái đuôi rắn giống như một tên cao thủ dùng kiếm, mũi kiếm xông lên. Nhớ đến điều Binh đã nói, những con Tinh Hồn Thú dung nhập mảnh vỡ võ hồn cổ đại, cũng kế thừa Võ kỹ trong những mảnh vỡ này.

Đuôi rắn kéo thẳng như kiếm, giữa không trung lại bỗng nhiên hóa cương thành nhu, giống như một chiếc roi thép, cuốn về phía cổ Đường Thiên.

Đường Thiên cúi đầu một cái, vút, đuôi rắn sát rạt da đầu.

Lúc này Đường Thiên đã vọt tới gần Tinh Hồn Xà lắm rồi, nắm tay nắm chặt, chân lực chấn động. Oong, không khí xung quanh lập tức trở nên hỗn loạn.

Tinh Hồn Xà thật không ngờ không khí xung quanh đột nhiên trở nên chấn động hỗn loạn, những chấn động này thông qua không khí, truyền lên thân thể của nó. Tuy rằng chấn động cũng không đủ làm cho nó thụ thương, nhưng mà lại làm xáo trộn tiết tấu của nó.

Đây là phát hiện mới của Đường Thiên.

Bây giờ hắn có thể làm cho không khí xung quanh ba trượng nảy sinh chấn động, do đó hình thành một cái vòng chấn động. Chỉ cần đối phương ở bên trong vòng chấn động sẽ chịu ảnh hưởng. Đối với Đường Thiên am hiểu cận chiến mà nói, cái này lại là một thủ đoạn tuyệt hảo.

Tinh Hồn Xà nhất thời bối rối, đối với Đường Thiên thì đây là cơ hội tuyệt hảo.

Soạt soạt soạt!

Ba cái nguyệt thủ đao bắn trúng thân rắn.

Đường Thiên chấn động, hắn đã dung nhập các loại võ kỹ. Bây giờ nguyệt thủ đao giống như một lưỡi đao sắc bén cực kỳ ghê gớm, uy lực càng mạnh hơn.

Vảy rắn bắn tung tóe khắp nơi, trên thân rắn có ba vết thương cực nhỏ.

Tinh Hồn Xà đau đến mức thân rắn quằn quại cuộn lại, mồm phì phì phun ra một làn sương mù lạnh lẽo. Sương mù lạnh lẽo bao phủ thân rắn. Đường Thiên chỉ cảm thấy rét lạnh đến xương, những khí lạnh này vậy mà lại như kim châm, không ngừng chui vào trong cơ thể hắn.

Nếu không phải bị Khổng Tước lam ngăn trở thì lúc này toàn thân hắn găm đầy những mẩu băng vụn.

Sương mù lạnh lẽo vô cùng, nó ăn mòn Linh giáp Khổng Tước lam, dường như chỉ trong chớp mắt, Khổng Tước lam bị phủ một tầng băng sương.

"Ha ha! Biết ngay ngươi sẽ dùng chiêu này!"

Đường Thiên đắc ý vô cùng. Lần này quyết định đả thông thông đạo, thế nên điều đầu tiên Đường Thiên nghĩ đến, chính là làm thế nào phá giải sương mù lạnh lẽo của Tinh Hồn Xà.

Bên tay trái của Đường Thiên xuất hiện một quang cầu trong suốt.

Chân Không Cầu!

Đường Thiên lý giải với chấn động càng sâu sắc. Chân Không Cầu trở nên hạ bút thành văn. Cái Chân Không Cầu này lớn chừng cái giỏ trúc, so với trước đây lớn hơn khá nhiều.

Binh!

Chân Không Cầu nghiền nát, vù, sương mù xung quanh điên cuồng dũng mãnh hút vào.

Bên tay trái Đường Thiên, giống như một cái miệng rộng, liều mạng hút khí lạnh vào. Sương mù lạnh lẽo nhanh chóng thu nhỏ lại, một lần

nữa lộ ra Đường Thiên và Tinh Hồn Xà. Trên tay trái của Đường Thiên có thêm một quả bóng băng.

Dù cho có chân lực ngăn cách nhưng bàn tay của Đường Thiên tê buốt. Hắn vội vàng quảng quả bóng băng cầm trong tay ra xa, bóng băng vẽ ra một đường pa-ra-bôn rơi xuống cách đó hơn mười trượng rồi vỡ tan. Chỗ rơi xuống nhất thời kết một tầng băng dày đặc.

Tê!

Đuôi rắn kéo thẳng như kiếm, chém xiên một cái.

Đường Thiên để ý là khí lạnh của Tinh Hồn Xà giảm rất nhiều, xem ra dạng sương mù lạnh lẽo này của Tinh Hồn Xà không phải vô cùng vô tận a.

Đối diện với một trảm này, Đường Thiên không né tránh.

Vươn quyền đón đỡ.

Đinh!

Một luồng kình lực mạnh mẽ truyền đến, thân hình Đường Thiên không chút thay đổi. Một trảm này tuy rằng sắc bén, nhưng mà so với đồng nhân thứ mười một trong Thập Bát Đồng Nhân thất mà nói thì kình lực lại kém một bậc.

Đuôi rắn bắn lên cao ngất, Đường Thiên nhân cơ hội lướt đến gần.

Một quyền làm vô số sóng gợn chấn động quấn quít lấy nhau, rắn chắc đập vào giữa thân rắn. Bốp, thanh âm không lớn, thân rắn run lên. Chỗ mà quyền của Đường Thiên đánh trúng vết rạn nứt lan tràn ra, giống như mạng nhện.

Nắm tay sở ẩn chứa kình lực chấn động mạnh mẽ, lực xuyên sâu rất mạnh. Kiểu chấn động này sẽ thâm nhập vào bên trong thân thể đối

phương. Đến cả đám đồng nhân không có cảm giác kia mà cũng phải khựng lại trong khoảng thời gian cực ngắn.

Những kinh nghiệm chiến đấu trong Thập Bát Đồng Nhân thất nói cho Đường Thiên biết, nếu như ngươi đánh trúng đối phương một quyền, không nên bỏ qua cơ hội cho kẻ địch quyền thứ hai!

Thân rắn cuộn lại thành một đống, không có kẽ hở a.

Đường Thiên không nói hai lời, Thiên Long kình từ nắm tay, một quyền đập vào kẽ hở chỗ thân rắn chồng chất lên nhau.

Phanh! Thân rắn tựa như một quả đại pháo phát nổ.

Mà lúc này, Tinh Hồn Thú cuối cùng cũng phục hồi lại từ trong chấn động. Nó tê rống một tiếng, toàn bộ thân thể nhảy dựng lên, đuôi rắn buông thỏng tới đất rồi thuận thế bắn lên, giống như một thanh kiếm rất lớn năng lên rồi chém xuống!

Đường Thiên chỉ cảm giác thấy mắt hoa lên, tầm mắt hoàn toàn bị thân rắn khổng lồ chiếm trọn. Trong lòng hắn kinh hãi, vội vàng bảo vệ những nơi yếu hại.

Phanh!

Một luồng sức mạnh bài sơn đảo hải truyền đến, cả người hắn bay ngang ra ngoài.

Nếu như là trước đây, Đường Thiên sẽ luống cuống chân tay khi đối diện tình huống như vậy. Nhưng khi trải qua Thập Bát Đồng Nhân thất, đang ở hạ phong bị trúng những quyền kiểu này là cực kỳ bình thường. Thời điểm này, quan trọng nhất là không để cho đối phương có cơ hội liên tục công kích.

Giữa không trung, Đường Thiên xoay eo, ổn định thân hình. Dư quang nơi khóe mắt thoáng nhìn thấy Tinh Hồn Xà há miệng to như chậu máu. Thân hình như mũi tên, gào thét vọt tới chỗ hắn.

Thế tới nhanh như thiểm điện, dường như trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Đường Thiên.

Cái miệng to như chậu máu há to, mùi tanh xộc thẳng tới mặt Đường Thiên.

Ngu ngốc!

Đường Thiên bỗng nhiên nhếch miệng cười, giữa không trung đón xà khẩu. Hắn xoay eo vung quyền.

Vô số hoa văn chấn động theo quyền thoát ra, bay vào cái miệng lớn như chậu máu của Tinh Hồn Xà.

Tư!

Hoa văn chấn động lấy tốc độ kinh người tụ lại, một cái quang cầu trong suốt, im hơi lặng tiếng nhanh như thiểm điện thành hình tại mồm xà, ngay lập tức nó bị nuốt vào trong bụng.

Tinh Hồn Xà đang giữa không trung, thân thể không có báo trước mà tự nhiên lõm vào, quắt lại. Con ngươi Tinh Hồn Xà đột nhiên lồi ra ngoài, toàn thân cứng đờ!

"Khổng Tước!"

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay gập lại bảo vệ trước người. Cụ trang trên người quang mang đại thịnh, hiện lên một tầng lam quang nhàn nhạt.

Phanh!

Tinh Hồn Thú nương theo quán tính va đập vào lam quang bao phủ Đường Thiên.

Đường Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người bị bắn về sau với tốc độ nhanh hơn.

Bay trong không trung hơn mười trượng, Đường Thiên ngã dúi dụi trên mặt đất. Qua hồi lâu, Đường Thiên gắng gượng bò lên, chật vật vô cùng, hai tay đau như bị gãy vậy.

"Con này quả nhiên vẫn còn một chút sức phản kháng mà."

Đường Thiên thổi phù phù, lắc lắc hai tay thì mới thấy dễ chịu chút. Cú đụng kia xem ra là toàn lực của Tinh Hồn Thú, cụ trang trên người Đường Thiên ảm đạm hào quang rất nhiều.

Thế nhưng khi nhìn thấy Tinh Hồn Xà không nhúc nhích trên mặt đất, hắn thở dài một hơi.

Nếu như không phải Tinh Hồn Thú tấn công một cú sau cùng kia thì đối diện với cái con toàn thân tầng tầng vảy rắn đó mà hắn muốn phá vỡ phòng ngự của nó cũng không phải là chuyện đơn giản.

Tuy rằng chấn động có độ xuyên sâu khá mạnh nhưng hiệu quả ở phương diện này lại không bằng Hạc Thân kình. Nhưng Hạc Thân kình của Đường Thiên mà không có Hạc Khí Quyết cao giai thì đối với địch nhân càng mạnh hiệu quả cũng càng ngày càng nhỏ.

Chân Không Cầu nổ tung trong bụng, phỏng chừng trong cơ thể con quái vật này cũng bị vặn thành từng mảnh.

Hắn cẩn thận đi tới trước thân thể Tinh Hồn Xà, Tinh Hồn Xà vẫn không nhúc nhích. Nó đã chết hoàn toàn.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên giết chết Tinh Hồn Thú.

Nha Nha nhảy nhót chạy tới. Nó nhìn thấy thi thể Tinh Hồn Xà trên mặt đất, hai mắt tỏa ánh sáng. Nó lấy tiểu cung ra, dùng dây cung làm lưỡi dao, bắt đầu cắt xén Tinh Hồn Xà.

Động tác gọn gàng nhanh chóng làm Đường Thiên nhìn thấy, trợn mắt há mồm.

Binh nhẹ nhàng đi ra, lườm một cái. Hắn nhìn vẻ mặt này quen lắm rồi: "Nha hồn tướng tuy rằng đẳng cấp rất thấp, nhưng mà nó lại thông minh tài giỏi. Một chút nữa ngươi lấy hồn hạch cho nó, nó có thể thông qua việc nuốt chững hồn hạch tiến hóa mạnh hơn."

"Hồn hạch cấp sáu đó!" Vẻ mặt Đường Thiên nhăn nhó.

Hiện giờ hắn nghèo rớt mồng tơi, tất cả tích phân đều bị lấy đi cả. Bây giờ mua đồ vật, chỉ có thể dùng tinh thần thạch và hồn hạch. Tiền thúc tuy cho hắn không ít tinh thần thạch, nhưng mà dù sao Thượng Quan gia chỉ vừa mới thoát khỏi khốn cảnh, gia sản thật sự có hạn.

"Những hồn hạch này dung nhập mảnh vỡ võ hồn cổ đại, không đủ tinh thuần, bán không được giá tốt." Binh giải thích: "Nhưng mà đối với Nha Nha lại là thứ tốt. Ta nhớ trước đây binh đoàn có tên chỉ chuyên môn thu thập hồn hạch như vậy cho Nha hồn tướng ăn, sau này Nha hồn tướng của gã cực kỳ lợi hại."

"Vậy không thể cho ăn trực tiếp mãnh vỡ võ hồn cổ đại sao?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

"Hình như sau này có thể, nhưng mà thực lực Nha hồn tướng phải đến trình độ nhất định." Binh làm bộ nhớ lại nhưng có chút không xác định.

"Được rồi." Đường Thiên liền quay sang Nha Nha hô: "Hồn hạch cho ngươi, cái khác để ta!"

Nha Nha ê a kêu một tiếng, càng thêm ra sức.

"Cũng không biết còn lại gì có thể bán được hay không?" Đường Thiên vuốt cằm, có chút mong đợi.

"Ngươi còn có khí lực tái chiến không?" Binh có chút trào phúng.

Đường Thiên ngượng ngùng, thành thành thật thật đáp: "Phải nghỉ ngơi một ngày."

Chiến đấu vừa rồi vô cùng kịch liệt, cả người hắn nhức mỏi không chịu được.

"Lấy thứ này bán đi trước." Binh từ chối cho ý kiến bảo: "Dù sao có căn cứ tại đây, ngươi có thể nghỉ ngơi cho tốt."

Đường Thiên ừ một tiếng, hắn ngồi xuống, tổng kết lần chiến đấu này.

Chiến đấu vĩnh viễn không giống như huấn luyện, dù cho đối kháng ở trong Thập Bát Đồng Nhân thất kịch liệt như vậy nhưng không thể so sánh với thực chiến. Trong chiến đấu, chỉ hơi vô ý sẽ có khả năng mất mạng.

Không có gì uy hiếp lớn hơn cái chết, làm người ta càng thêm chuyên chú. Chẳng có tiến bộ nào nhanh bằng thực chiến cả.

Lấy chiến dưỡng chiến, hiệu quả tuyệt hảo.

Trong ánh mắt Đường Thiên, ý chí chiến đấu sục sôi.

Sau khi khôi phục thể lực, Đường Thiên liền trở lại Tam Hồn thành, đi đại vào một nhà bán tài liệu.

"Nơi đây có thu Tinh Hồn Thú không?" Đường Thiên hỏi.

Người làm nghe vậy, quan sát trên dưới Đường Thiên một hồi, con mắt co rụt lại. Trên người Đường Thiên còn vương vất sát khi vừa mới đánh chết Tinh Hồn Xà, người làm nhận biết lợi hại, vội vàng nói: "Thu, đương nhiên thu, không biết tôn giá săn được Tinh Hồn Thú cấp mấy?"

"Cấp sáu, Tinh Hồn Xà." Đường Thiên không nói nhiều lời mà lấy ra các bộ phận của Tinh Hồn Xà đã được cắt xén gọn gàng.

Người làm thần sắc càng thêm cung kính, nói vẻ nịnh nọt: "Thỉnh ngài chờ, chưởng quỹ sẽ đến ngay!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Tiến Công Thập Bát Đồng Nhân Thất

Chưởng quỹ cẩn thận xem xét từng kiện tài liệu, trong đó thời gian quan sát da của Tinh Hồn Xà là dài nhất. Thủ pháp xử lý của Nha Nha cực kỳ hoàn mỹ, chỉ cần kéo thẳng da rắn lên là từng miếng Lân phiến Thanh Đồng cũng ầm ầm rung động theo.

Chưởng quỹ tán thưởng: "Tấm da này là một trong những tấm da rắn lục giai tốt nhất mà ta từng thấy. Đây hẳn là một con Tinh Hồn Xà biến dị do hấp thu một mảnh võ hồn cổ đại. Tuy hồn hạch không có giá trị nhiều nhưng chỉ dựa vào phẩm chất của tấm da này đã tốt hơn Tinh Hồn Xà bình thường không ít rồi. Tấm da này tệ điếm nguyện ý mua với giá ba mươi vạn tinh tệ, một đôi nanh rắn thì hai vạn tinh tệ. Một xà cân giá năm vạn tinh tệ (Cân: gân). Tổng cộng là ba mươi bảy vạn tinh tệ. Ý ngài thế nào?”

Ba mươi bảy vạn tinh tệ, giá này đã vượt xa giá mà Đường Thiên dự liệu, hắn không nói hai lời dứt khoát đồng ý: ”Được!”

“Sảng khoái!” Chưởng quỹ mừng rỡ đưa cho Đường Thiên một thẻ tinh tệ: ”Khách nhân không ngại có thể đi đến nơi khác để kiểm tra giá cả, tệ điếm xưa nay buôn bán chân thực, chỉ hy vọng sau này quý khách có thu hoạch thì có thể chiếu cố tệ điếm.”

“Không thành vấn đề!” Đường Thiên cũng sảng khoái gật đầu nhận thẻ tinh tệ rồi hỏi:"Trong thành Tam Hồn có cửa hàng nào nổi tiếng không?”

Chưởng quỹ hiển nhiên không xa lạ gì thành Tam Hồn trả lời: "Chính là Bảo Tạp Trai, nơi đó giá cả hơi đắt đỏ nhưng có nhiều đồ tốt.”

Nhớ tới lần trước khi lắp Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu thì Dụ Bảo cũng nhắc đến Bảo Tạp Trai hẳn cửa hàng này cũng có danh tiếng không tệ.

Đường Thiên gật gầu ôm quyền chào chưởng quỹ: "Cảm ơn ngài."

“Ngài quá khách khí rồi.” chưởng quỹ cũng khom người mỉm cười tiễn khách.

Đường Thiên thắng lợi trở về liền chạy thẳng tới Bảo Tạp Trai. Bảo Tạp Trai ở thành Tam Hồn cũng khá nổi bật, rất dễ tìm. Đường Thiên không mất quá nhiều thời gian liền tiến vào cửa hàng.

Quả là cửa hàng đứng đầu có khác, cái cửa hàng rách nát của Tái Lôi không thể nào so sánh được.

Trong cửa hàng thoang thoảng một mùi thơm nhẹ nhàng thanh tịnh, ghế sô pha nhồi lông thiên nga. Trên bàn trà đã bày sẵn thanh trà cùng món điểm tâm ngọt, nước trà vẫn còn hơi nóng lượn lờ. Mỗi nhân viên trong cửa hàng đều mặc sườn xám bó sát người, ai cũng xinh đẹp động lòng người. Chỉ là Đường Thiên lo nếu các nàng không cẩn thận thì bộ quần áo này hỏng mất.

“Chào mừng quý khách đến với Bảo Tạp Trai”

Một giọng nữ ngọt ngào vang lên đầy thân thiết khiến người ta không tự chủ được mà thả lỏng.

Đường Thiên quay ngang quay ngửa trong đầu đang nhẩm tính giá ngồi sô pha, trà bánh phục vụ và cả tiền lương của những người đẹp kia nữa, cuối cùng hắn bắt đầu lo cho túi tiền của mình, không biết ngần này linh thạch có đủ dùng không nữa.

“Xin hỏi quý khách tôi có thể giúp gì cho ngài?” Một thiếu nữ áo hồng dịu dàng tới hỏi.

“Ta đến để xem có thẻ phù hợp không.” Đường Thiên thực ra cũng không có suy nghĩ chột dạ gì chỉ là tò mò nên quan sát xung quanh thôi. Đây là lần đầu tiên hắn thấy một cửa hàng xa hoa như vậy, vô tình đã thể hiện rõ vẻ “nhà quê” của mình.

Nhưng dù có biết đi chăng nữa thì Đường thiếu niên cũng sẽ không quá để ý.

Nhân viên cửa hàng cũng không vì vẻ Hai Lúa của Đường Thiên mà coi thường hắn, các nàng đã thấy nhiều rồi, nụ cười trên môi nàng không hề thay đổi vẫn dịu dàng hỏi: "Vậy thưa quý khách, ngài đại khái là cần loại gì?”

Đường Thiên nghĩ ngay tới việc mua thẻ Hồn tướng, đây cũng không phải do hắn nhất thời cao hứng mà làm.

Bởi lẽ không kể là trong thập bát đồng nhân thất hay trong chiến đấu hôm nay, hắn phát hiện khuyết điểm của mình chính là chân lực. Cảnh giới của hắn đã đột phá ngũ giai, chân lực so với trước đây càng mạnh mẽ hơn nhưng những phương diện khác tăng lên rất ít.

“Có Thiên Long quyết ngũ giai không? Hoặc là Hạc khí quyết ngũ giai cũng được?” Đường Thiên hỏi.

Đây chính là hai tấm thẻ mà Đường Thiên cần nhất lúc này. Bất kể là Thiên long kình hay Hạc kình đều có tác dụng rất thực tế.

Nhân viên cửa hàng cũng không quá kinh ngạc, có thể tới đây mua hàng hiển nhiên không phải để mua thẻ Hồn tướng phổ thông. Nàng cực kỳ quen thuộc với thẻ Hồn tướng trong cửa hàng nên trả lời rất nhanh:” Có. Thẻ Thiên long cấp Hoàng Kim, giá sáu trăm vạn tinh tệ đảm bảo có thể lĩnh ngộ được Thiên Long kình. Hạc khí quyết ngũ giai thì bản điếm còn một tấm nhưng chỉ là cấp bạch nhân, cần ba mươi vạn tinh tệ.”

Đường Thiên rất kinh ngạc, giá cả 2 tấm thẻ này không ngờ lại cách nhau một trời một vực như thế, nhưng nghĩ kĩ ra thì cũng không khó hiểu

cho lắm.

Một thẻ cấp Hoàng Kim, một thẻ cấp Bạch Ngân. Chưa kể Hạc khí quyết nổi tiếng là khó luyện càng khiến giá cả chênh lệch. Nhưng đối với Đường Thiên mà nói thì Hạc kình lại thực dụng hơn so với Thiên long kình bởi Hạc Thân kình liên miên không dứt lại sắc bén khôn cùng hiển nhiên thích hợp với hắn hơn là Thiên Long kình bạo liệt.

“Ta muốn mua tấm Hạc khí quyết ngũ giai.” Đường Thiên dứt khoát móc ra một nửa gia sản của mình.

Trong lòng hắn đang cực kỳ hưng phấn, thực lực của Bảo Tạp Trai quả nhiên mạnh mẽ, ngay cả thẻ Hồn tướng của Hạc phái cũng có bán ra, thực là lợi hại.

Giao dịch xong Đường Thiên lập tức trở về căn cứ.

Về căn cứ, Đường Thiên cũng không lập tức sử dụng thẻ mà đả tọa để khôi phục tinh thần trước.

Khi hắn mở mắt ra thì bản thân đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất bèn lấy thẻ Hồn tướng Hạc khí quyết ngũ giai ra đưa chân lực vào. Tức thì có một cảm giác khó có thể diễn tả xuất hiện trong hắn, đồng thời vô số lộ tuyến phức tạp hiện ra trong đầu hắn.

Đường Thiên với trạng thái này tựa như xe nhẹ chạy đường quen, tinh tế cảm nhận những thể ngộ trong thẻ Hồn tướng này nhưng rất nhanh hắn chợt nhíu mày lai,

Cảm giác không đúng!

Không biết tại sao nhưng hắn cảm giác trong những thể ngộ này có rất nhiều chỗ không tự nhiên.

Hạc Thân kình được hắn sử dụng nhiều nhất nên thể ngộ cũng sâu nhất, có vài điểm hắn không thể giải thích được nhưng có thể cảm giác

đúng hay không đúng. Đường Thiên bỗng nhớ lại lão đầu từng nói rằng Hạc khí quyết của Hạc phái đã thất truyền, có lẽ nào…

Hắn bỏ qua những thể ngộ phức tạp kia rồi tập trung nghiên cứu con đường vận hành chân lực.

Thể ngộ có thể khác nhau nhưng con đường vận hành chân lực sẽ không thay đổi. Sau khi thử vận hành vài vòng Đường Thiên phát hiện những thể ngộ ẩn trong thẻ Hồn tướng kia là sai.

Hắn không ngừng thử, chân lực trong cơ thể chợt tụ chợt tán, không ngừng có hạc hình xuất hiện quanh người.

Đã qua ba ngày Đường Thiên vẫn bế quan tu luyện Hạc Khí quyết.

Bỗng nhiên, một đôi mắt trong sáng chợt lóe lên trong bóng tối. Chân lực trong người Đường Thiên lay động, xông thẳng tới yết hầu, không chút nghĩ ngợi, hắn ngửa mặt lên trời huýt dài, tựa như tiếng hạc kêu!

Đường Thiên lập tức nhảy dựng lên cười ha hả.

“Hạc Thân kình đạt tới ngũ giai rồi. Ha ha ha ha! Quá lợi hại đi!’

“Quá sướng!”

“Oa oa oa, ta quả nhiên là thiếu niên như thần mà.

“Yêu yêu yêu, Hạc Thân kình, phá phá phá!”

Tái Lôi bất thình lình bị tiếng kêu gào của Đường Thiên dọa cho giật nảy mình, tay khẽ run đặt nhầm một linh kiện, tức thì nàng nổi trận lôi đình:” Tên ngu ngốc này! Lại phá hoại rồi!”

Một giờ sau.

Đường Thiên mặt mũi bầm dập đi ra từ thập bát đồng nhân thất, mặt hắn tái mét, hai mắt như muốn bốc lửa. Hắn đang hừng hực khí thế xông vào khiêu chiến thập bát đồng nhân thất vốn tưởng rằng dựa vào Hạc

kình có thể giải quyết mọi chuyện không ngờ rằng lại bị tên đồng nhân số chín đè mông lên.

Khốn kiếp!

“Ta đã nói rồi mà, vô dụng thôi. Ngươi tốt hơn hết là luyện Triêm Y Điệt đi, Chấn Đãng Quyền tuy rất hữu dụng nhưng tá lực đả lực cũng là kỹ xảo cao cấp mà. (Tá lực đả lực: mượn lực để đánh. Giống như Đẩu chuyển tinh di của nhà Mộ Dung với Càn Khôn đại na di của anh Trương Vô Kỵ vậy :cuoichet:) Đương nhiên dựa vào trình độ của ngươi bây giờ để hiểu được tá lực đả lực có chút khó khăn đấy. Nhưng mà đi theo hướng này ít nhất còn có chút hi vọng mơ hồ a..”

Giọng của Binh rõ ràng có chút hả hê, sung sướng nhìn kẻ khác gặp họa.

Mặt Đường Thiên đen như đít nồi, hắn vốn cũng không phải loại người lòng dạ rộng rãi gì cho cam. Ngã hai lần ở cùng một cái hố đã làm hắn đủ nhục nhã rồi, giờ thì ngã không biết bao nhiêu lần cũng vẫn ở một cái hố thì không còn có thể dùng từ nhục nhã để miêu tả nữa rồi. Hắn chưa từng thất bại nhiều như thế, mà càng khiến cho hắn chó chấp nhận được là tới giờ hắn vẫn chưa tìm ra biện pháp giải quyết.

Khốn kiếp!

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi , tất cả nhục nhã tích tụ lại giống như giọt nước tràn ly, chút lý trí sót lại cũng không còn.

Khốn kiếp…

Tại sao ngay cả những tên khốn kiếp này mình cũng không đánh lại…

Ngay cả mấy tên khốn kiếp này cũng đánh không được thì xông qua thông đạo sao đây?

Ngay cả mấy tên khốn kiếp này cũng đánh không được thì làm sao cứu được Thiên Huệ?

Ngay cả mấy tên khốn kiếp này cũng đánh không được thì mình sao có thể thành võ giả mạnh mẽ nhất được?

Ngay cả mấy tên khốn kiếp này cũng đánh không được …

Sao có thể như thế được!

“Đi chết đi! Bọn khốn kiếp!

Mắt Đường Thiên đột nhiên chuyển đỏ, vẻ mặt đầy dữ tợn rút ra ba tấm thẻ Hồn tướng, kim quang lập lòe, ba tấm thẻ Hoàng Kim!

Đây chính là bộ ba thẻ Hoàng Kim ngũ giai “Đại Bi Chưởng” “Đàm Thoái” “Tuyền Qua Tán Thủ” mà Tỉnh Hào đưa ra khi giao dịch dụng cụ luyện hồn ở khe năng lượng.

(Chưởng gì mà lại cần bi to nhỉ :cuoichet:. Chắc là Bi trong đại từ đại bi; thối: chân, tuyền qua : xoáy nước)

Dưới cái nhìn đầy kinh sợ của Binh, Đường Thiên không chần chừ trực tiếp dùng cả ba tấm thẻ.

Ngao ô gầm lên một tiếng rồi Đường Thiên lại tiếp tục xông vào thập bát đồng nhân thất.

“Thằng ôn này…” mặt Binh trắng bệch ra.

Binh binh bang bang, Đường Thiên mặt mũi bầm dập lăn ra.

Không chần chừ, hắn lập tức đả tọa!

Một giờ sau Đường Thiên lại nhảy dựng lên, vung tay rống giận lao vào thập bát đồng nhân thất.

“Đến đây nào!”

Binh binh bang bang, Đường Thiên lại một lần nữa lăn ra từ Thập Bát Đồng Nhân thất.

Đường Thiên không nói một lời, lại bò dậy đả tọa.

Một giờ sau, tiếng rống giận lại một lần nữa vang lên.

…

Lần thứ hai mươi…

…

Lần thứ bốn mươi…

Binh ngây người nhìn Đường Thiên điên cuồng. Trong cuộc đời làm huấn luyện viên của gã vẫn chưa từng gặp thằng nào cố chấp, điên cuồng như thế.

Hắn từng gặp tên kiệt ngạo bất tuân, gặp những tên biến thái điên cuồng … những tên đó cuối cùng ai cũng vượt qua Thập Bát Đồng Nhân thất. Nhưng mà không ai lại dùng tư thế thảm liệt như thế đi tấn công Thập Bát Đồng Nhân thất.

Không sai, chính là tấn công. Không công chiếm được thề không bỏ qua.

Tinh thần tấn công đầy thảm liệt.

Chưa từng có!

Thằng này không biết thế nào là nổi giận sao? Chẳng lẽ cũng không biết đến chán nản? Chẳng lẽ hắn không biết đau sao? Chẳng lẽ hắn không biết thế nào là mệt mỏi rã rời sao? Chẳng lẽ hắn không biết còn nhiều thời gian sao?

Không cần thiết phải thảm liệt như vậy chứ!

Chỉ cần kiên trì từ từ bước tới chắc chắn có thể đến đích mà. Ai đi qua con đường này cũng đều làm như vậy. Điểm xuất phát của ngươi thấp hơn bọn họ, độ khó so với bọn họ cũng lớn hơn, thời gian tiêu tốn so với bọn họ cũng phải nhiều hơn, điều này là bình thường, hoàn toàn bình thường mà!

Ngươi cần gì phải làm như vậy...

Bọn nó chỉ là một đám đồng nhân thôi mà...

Chẳng lẽ... Chỉ là đối diện với đồng nhân mà thất bại cũng khiến ngươi căm ghét thế sao?

Binh nhìn mặt Đường Thiên đến xuất thần. Trên khuôn mặt ấy hiện rõ vẻ dữ tợn, chật vật cùng quật cường!

Trên khuôn mặt của một thiếu niên như thế hắn nên có đôi mắt rực cháy như lửa nữa đi.

Hỏa diễm trong mắt thiếu niên tựa như ánh sáng bình minh chiếu vào mí mắt Binh.

Hắn không khỏi thất thần.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Nghĩ Biện Pháp

Hộc… hộc…

Lúc này, trong tai Đường Thiên chỉ còn tiếng thở dốc như thác đổ của bản thân. Những đồng nhân trước mặt lay động trong tầm nhìn của hắn. Chiến đấu liên tục khiến cho tinh thần hắn mệt mỏi đến cực điểm. Nhưng hắn vẫn không hề từ bỏ.

Hắn trừng lớn đôi mắt đầy tơ máu, thân thể vi phục* trừng mắt về phía đồng nhân đối diện không chút yếu thế.

*Vi phục: tìm hoài mà không ra nghĩa tương đương trong tiếng Việt. Đành để nguyên! Ai biết thì góp ý dùm dg nha. Thanks!

Lần thứ một trăm hai mươi hai.

Sức mạnh của đồng nhân số một rất lớn, am hiểu cận chiến kịch liệt. Nhưng nó lại bị ảnh hưởng bởi những đồng nhân xung quanh khác…

Đồng nhân số chín ngoại trừ lực lượng và trọng lượng cơ thể, còn lại không có sở trường gì, phản ứng lại rất chậm.

Về ba tên quái vật đồng bào* nhiều tay bốn, năm và sáu, nhất định không cho ba người bọn chúng chiếm được những vị trí khác nhau. Tốt nhất là tìm cách đưa chúng thành một đường thẳng…

*Ý nói ba đồng nhân này là anh em sinh ba.

Tên đồng nhân số mười một là một phiền toái lớn. Cách đánh rất tinh chuẩn*, luôn có thể tìm được sơ hở trong hỗn chiến rồi tung một kích trí

mạng. Đường Thiên nhiều lần bị hạ gục dưới kiếm của tên này. Nhưng Đường Thiên cũng phát hiện, chỉ cần có thể áp sát cận chiến thì uy lực của số mười một sẽ giảm mạnh.

*Tinh thuần, chuẩn xác.

…

Đây là kinh nghiệm nằm lòng của Đường Thiên sau một trăm hai mươi hai lần bị đánh bại.

Lực lượng Đại Bi Chưởng rất mạnh nhưng tốc độ công kích chậm, thích hợp dùng để ra đòn kết liễu, không phù hợp với tiết tấu của hỗn chiến. Có thể xem xét kết hợp cùng Thiên Long kình, như vậy có thể đem lại hiệu quả cao khi đối mặt với đồng nhân số mười một…

Đàm Thoái đại khai đại hợp, cước quét như rìu chém, rất khí phách. Nếu kết hợp với Hạc Thân kình hẳn là có thể tăng thêm độ sắc bén… Hai tay còn dư có thể dùng Chấn Đãng Quyền quấy nhiễu đối phương. Kết hợp từ hai loại võ kỹ trở lên rất khó khăn, nhưng một khi làm được thì chắc chắn rất lợi hại…

Tuyền Qua Tán Thủ rất tốt khi đeo bám đối thủ trong phạm vi nhỏ. Uy lực không tính là mạnh nhưng linh hoạt. Một tên một lốc xoáy dùng trong hỗn chiến rất tốt. Khuyết điểm là không thể nào tung một kích trí mạng, chỉ có thể bám lấy đối phương… Một kích trí mạng kia có thể thử phối hợp với Đại Bi Chưởng…

Triêm Y Điệt có tiến bộ rất lớn nhưng còn chưa đủ…

Đường Thiên suy xét lợi hại trong lòng. Mặc dù nghẹn một cục tức trong bụng, nhưng hắn vẫn hiểu nếu chỉ dựa vào dũng khí thì không thể đánh bại được những tên hỗn đãn này.

Tìm biện pháp… hắn chưa hề từ bỏ việc cố gắng tìm biện pháp.

Đa số các biện pháp đều đã thất bại. Nhưng có vài phương pháp khiến hắn thấy được vài phần hy vọng thành công.

Tiếp tục!

Đường Thiên cắn chặt hàm răng, chân đạp mạnh một cái. Thân hình như mũi tên giận dữ lao về hướng đám đồng nhân.

****

Lần thứ một trăm năm mươi sáu.

Đường Thiên liếm môi. Trong trận chiến lần trước, hắn đã thành công đem ba tên nhiều tay đồng bào xếp thành hàng thẳng rồi thừa cơ áp sát số mười một. Một Đại Bi Chưởng ấn chứa Thiên Long kình trực tiếp đánh bay con hàng này.

Đáng tiếc bị số một cuốn lấy, cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Tuyền Qua Tán Thủ sử dụng rất tốt. Nếu như thủ pháp bản thân nhanh hơn một chút, nhiều lốc xoáy hơn một chút hình thành một mảng lốc xoáy, lay động thân hình đối phương. Khi đối phương lộ ra sơ hở thì có thể dùng Đại Bi Chưởng tung đòn kết liễu.

Trong loại hỗn chiến này, bộ pháp tinh diệu đều không có đất dụng võ. Điểm mấu chốt nhất chính là có thể lợi dụng thân thể đối phương.

Dùng Tuyền Qua Tán Thủ bám lấy thân thể đối phương. Thân thể đối phương chính là lá chắn tốt nhất.

Phải tận sức giảm thiểu va chạm về số lượng với đối phương.

A, đồng nhân số chín chính là lá chắn to lớn tuyệt hảo…

Nếu có thể biến hóa tiết tấu chấn động thì hiệu quả quấy nhiễu sẽ tăng lên rất nhiều.

Tiếp tục!

****

Lần thứ một trăm chín mươi ba.

Đường Thiên nấp dưới cái bóng của đồng nhân số chín. Tay trái nắm vào hư không tạo ra vô số chấn động siêu nhỏ. Năm ngón tay phải liên tục búng ra với tốc độ kinh người. Một đám lốc xoáy rất nhỏ bay ra từ ngón tay hắn sau đó không ngừng lặng lẽ bay quanh thân đồng nhân số chín.

Thân hình khổng lồ của đồng nhân số chín như một con rối bị giật dây, trái nghiêng phải ngã.

Đường Thiên xem thân hình đồng nhân số chín như một tấm lá chắn quý báu, bảo vệ chặt chẽ sau lưng hắn.

Đại Cửu thỉnh thoảng phát ra tiếng rống giận, vung vẫy nắm tay nặng nề, cước lực mạnh như tên bắn. Nhưng về độ linh hoạt thì với Đường Thiên căn bản không chút tác dụng.

Ngược lại, Đường Thiên nương theo lực lượng của Đại Cửu, dùng Tuyền Qua Tán Thủ dẫn dắt thử làm mất cân bằng của Đại Cửu.

Vẻ mặt Đường Thiên chăm chú vô cùng. Trực giác mạnh mẽ được phát huy đến tận cùng.

Hắn bắt đầu làm quen với chiến đấu cực đoan. Bất luận là Đàm Thoái, Tán Thủ, Đại Bi Chưởng hay là Bá Vương Nộ Chỉ… Võ kỹ lưu loát sống động như mây bay nước chảy, nhanh chóng chuẩn xác mà không có chút do dự nào.

Trực giác, bản năng!

Bỗng nhiên, ba tên đồng bào nhiều tay tách ra rồi xếp thành hình chữ phẩm vây xung quanh Đại Cửu.

Đường Thiên sửng sốt. Đây là…

Những đồng nhân khác cũng không hề xông tới mà đứng ở vị trí cũ. Loảng xoảng, loảng xoảng! Vũ khí trong tay bọn chúng đồng loạt nhằm về phía Đại Cửu bên này.

Sắc mặt Đường Thiên đại biến, hắn tức thì hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Đại Cửu lúc này ôm đầu ngồi xuống. Dù sao thì nó cũng da dầy thịt cứng, nên nó vẫn không hề nhúc nhích.

Đám hỗn đãn kia…

Công kích như mưa ào ạt ập đến. Đường Thiên cuống quýt tránh né, chật vật không chịu nổi.

Đột nhiên, một đòn hiểm hóc xuyên qua hai chân Đại Cửu như một con độc xà đánh ra một kích trí mạng.

Thân thể Đường Thiên cứng ngắc, bị một kiếm này đâm trúng.

Thất bại!

Khi hắn ra khỏi Thập Bát Đồng Nhân thất, mặt mũi âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa số mười một chết tiệt.

Bản thân nên điều khiển số chín di chuyển khiến bọn chúng không lấy được vị trí…

Số mười một quá âm hiểm! Nhất định phải tìm ra biện pháp rồi tiếp tục.

****

Tái Lôi có chút kinh ngạc, Đường Thiên đã mấy ngày không ra. Chỉ là cứ một khoảng thời gian ngắn, trong chổ Đường Thiên tu luyện lại truyền ra một trận rống gào tức giận.

Người này đang làm gì vậy?

Nhưng… quả thực là một thiếu niên nhiệt huyết nha…

Khóe miệng Tái Lôi không khỏi hiện lên vẻ tươi cười. Đường Thiên là kẻ khác biệt nhất mà nàng gặp trong nhiều năm qua. Hắn không bao giờ che giấu dã tâm của mình. Hắn vĩnh viễn đáng tin cậy như vậy.

Tuy rằng đôi khi hắn có một chút tự đại đáng ghét. Nhưng nàng không thể không thừa nhận, trong những thiên tài nàng từng gặp thì kẻ được coi trọng nhất chính là Đường Thiên. Ít nhất, Đường Thiên cũng chưa bao giờ cảm thấy chán nản, mệt mỏi.

Nghĩ đến mình và Đường Thiên đã ký khế ước võ hồn, nàng cảm giác được tầm nhìn của mình thật tốt, đã đưa ra quyết định đúng đắn nhất. Chỉ là hiện giờ, vận mệnh của nàng và người kia đã buộc chung một chỗ.

“Ngươi có tiến triển gì sao?” Bỗng nhiên âm thanh của Binh truyền đến từ phía sau nàng.

Tái Lôi giật mình xoay người lại, sửng sốt một chút: “Ngươi không tiếp hắn tu luyện sao?”

“Không cần!” Binh lắc đầu, nghĩ đến việc tu luyện mấy ngày nay của Đường Thiên, gã cảm thấy việc đó không cần thiết. Lúc đầu, gã còn có thể chỉ điểm Đường Thiên. Dù sao bản thân cũng là thủ tịch giáo quan* đối với việc phân tích chiến đấu phải có chổ độc đáo. Nhưng rất nhanh, gã đã phát hiện, Đường Thiên đang không ngừng thử những biện pháp mới.

*Huấn luyện viên trưởng.

Tuy rằng đa số biện pháp gã liếc qua đã thấy trước thất bại, nhưng gã không hề lên tiếng ngăn trở.

Vấn đề chính là biện pháp Đường Thiên tự mình nghĩ ra và chỉ điểm của bản thân gã ngày càng khác biệt. Binh hiểu được loại phẩm chất tự mình học hỏi này vô cùng quý giá.

Quân nhân nghe lệnh rất nhiều, nhưng quân nhân tự học hỏi rất ít. Hơn nữa trong cuộc đời đảm nhiệm chức vụ giáo quan, gã hiểu được thành tựu sau cùng của quân nhân tự học hỏi không bao giờ thấp.

“Cơ quan võ giáp này như thế nào rồi?” Ánh mắt của Binh dừng lại trên người Tái Lôi.

Nói chuyện về đề tài cơ quan võ giáp tinh thần Tái Lôi lập tức phấn chấn. Nàng trầm mê trong cơ quan võ giáp tại địa phương không có thiên lý này lâu như vậy rốt cuộc cũng tìm được một người chung chí hướng để nói chuyện. Lập tức lao vào chủ đề.

“Rất không tệ! binh đoàn Nam Thập Tự quả nhiên không hổ là thời đại cơ quan võ giáp phát triển cao nhất. Những cơ quan võ giáp này có rất nhiều cơ quan thuật tinh diệu mà hiện tại đã thất truyền.” Tái Lôi vui vẻ nói: “Ngươi hãy nhìn thử các đốt ngón tay này! Những đốt ngón tay hiện đại tuy rằng rất tinh xảo nhưng tính năng thua xa những đốt ngón tay thực dụng này.”

Nghe những lời tán dương này, trên mặt Binh vẫn không có chút biểu hiện vui mừng nào, ngược lại còn nhíu mày: “Vậy ngươi cảm thấy những cơ quan võ giáp này có thích hợp với chiến đấu hiện tại hay không?”

Tái Lôi trầm ngâm: “Chiến đấu cấp thấp hẳn là vẫn chịu được. Nhưng đến cấp cao thì không còn thích hợp rồi.”

Cuối cùng Binh cũng lộ ra vài phần hứng thú: “Tại sao vậy?”

“Cơ quan võ giáp có thể khuếch đại chân lực, tăng cường võ kỹ, cũng có nghĩa nó cần độ bền để thừa nhận chân lực. Nhưng chân lực cấp cao có lực phá hoại không nhỏ. Chất liệu gỗ bình thường không thể chịu được. Ta đã phân tích qua Thanh Đồng Nam Thập Tự ngày đó. Chân lực mà chúng có thể chịu được cao nhất chỉ đạt đến bát giai. Thực lực ngoài cửu giai không thể chịu được.” Tái Lôi chậm rãi nói.

Binh từ chối cho ý kiến: “Kiểu trang bị của cơ quan võ giáp này đều là loại bình thường cấp cho binh lính phổ thông sử dụng. cơ quan võ giáp của cao thủ không xuất hiện tình trạng không thể chịu được chân lực như thế.”

“Đúng vậy!” Tái Lôi không hề phản bác, nàng tiếp tục nói: “Nhưng xem lại những lưu phái khác khi đến cao giai, vũ khí của bọn họ đều là bí bảo. Bí bảo cấp Bạch Ngân có võ hồn vô cùng cường đại. Cấp Hoàng Kim thì không cần phải bàn. Quan trọng nhất là nó có linh trí. Huyết mạch lực của Hắc Hồn cũng mạnh dị thường như vậy. Những huyết mạch kinh người này tựa như một kho bảo vật khổng lồ. Thân thể bọn hắn có thể rèn luyện đến mức độ kinh khủng. Tộc minh Hồn Tương Lưu, tuy rằng linh hồn của chúng sẽ xuất hiện dị dạng nhưng cũng rất cường đại. Ngươi xem một số lưu phái chính thống nhất hiện nay sẽ thấy được khi đạt đến cao giai, bọn họ luôn có đặc điểm chung, đa phần đều phụ thuộc vào võ hồn.”

“Phần lớn phụ thuộc vào võ hồn?” Binh lộ ra biểu hiện đang nhập tâm suy nghĩ.

“Đúng vậy!” Tái Lôi rõ như lòng bàn tay nói: “Võ hồn của bí bảo, huyết mạch được kích phát đều liên quan chặt chẽ đến võ hồn, mà Hồn Tương Lưu lại càng như vậy. Bởi vì bất luận là lực lượng thân thể hay lực lượng máy móc đều có một giới hạn nhất định. Chỉ có lực lượng của võ hồn mới có một không gian rộng rãi để phát triển.”

“Ta hiểu rồi.” Binh bừng tỉnh đại ngộ: “Đem cơ quan thuật và võ hồn dung hợp lại với nhau.”

“Đúng thế! Nhưng bây giờ ta phát hiện vấn đề này không đơn giản như thế.” Tái Lôi cười khổ: “Ta phải hoàn toàn hiểu rõ kỹ thuật này mới có thể làm được. Đây là một công trình vĩ đại.”

“Không vội, cứ từ từ mà làm!” Binh vốn là người có kiên nhẫn, bỗng nhiên gã nhớ ra một chuyện khác: “Đúng rồi! Ta có chuyện muốn nhờ ngươi.”

“Chuyện gì?” Tái Lôi hỏi.

“Nhờ ngươi cải tiến Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu.” Binh đáp: “Món đồ cổ của binh đoàn Nam Thập Tự này thật sự quá gây chú ý. Ta hy vọng ngươi có thể biến nó phù hợp với phong cách hiện tại, không để người ta liên tưởng đến binh đoàn Nam Thập Tự.”

Tái Lôi hiểu ra, lập tức hưng phấn: “Chuyện này đợn giản. Ha ha! Ta nghĩ xem… phải đổi thành phong cách nào đây? Phải ấn tượng mới được! Ta có một ý tưởng thế này…”

Tái Lôi lãm nhãm một hồi sau đó không nhìn đến Binh mà trực tiếp bắt tay vào làm việc.

Binh cũng không quấy rầy. Trong mắt gã, bộ dáng cơ giới sư như vậy mới là bình thường.

Bỗng nhiên, thân hình gã khựng lại.

Trong mắt Binh hiện lên một tia chấn kinh, thân hình nhoáng lên một cái rồi biến mất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Thành Công

Lần thứ hai trăm chín mươi ba.

So với những lần trước, tốc độ Đường Thiên ngược lại chậm đi không ít. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tiết tấu hiện tại càng trở nên khó phán đoán hơn.

Hắn ở trên người Đại Cửu giống như bướm vờn quanh hoa, thoạt nhìn không nhanh, nhưng những vũ khí kia luôn luôn thiếu một chút, lướt qua người hắn rồi đánh vào không khí.

Bỗng nhiên, xương sống của hắn mềm mại như một cọng rơm hướng về bên trái rung nhẹ. Tiếp đó tốc độ được đẩy mạnh lên, lao về phía trái nhanh như chớp.

Vút!

Một mũi kiếm bỗng nhiên lướt sát qua thắt lưng hắn.

Đường Thiên dường như sớm dự liệu được chuyện này. Chân phải như độc xà phóng ra, xoạt, kèm theo đó là một quang đao chói mắt.

Đàm Thoái!

Bốp! Mũi chân đánh trúng giữa thân kiếm. Hạc Thân kình đã vận sức chờ phát động bắn ra, bén nhọn như mỏ chim.

Thân thể gầy yếu của số mười một như bị sét đánh, ngã văng ra ngoài.

Vừa rồi, Đường Thiên đã cố ý dẫn dụ số mười một mắc sai lầm. Số mười một là tên âm hiểm đứng đầu, cũng là kẻ Đường Thiên phải tiêu diệt đầu tiên.

Đường Thiên không hề để ý đến số một đang lao tới. Tuyền Qua Tán Thủ kéo giật Đại Cửu khiến nó lảo đảo. Đồng nhân số chín bước một bước lớn. Số một không ngờ Đại Cửu lại di chuyển, cơ thể vội vàng dừng lại.

Vị trí Đại Cửu luôn biến động. Những đồng nhân khác chỉ có thể cùng biến đổi phương vị theo. Đường Thiên bỗng nhiên trở nên quỷ mị. Sau khi hắn vọt lên từ bên chân Đại Cửu, bộ ba đồng bào nhiều tay cũng xếp thành đường thẳng.

Đường Thiên như một bóng ma bất ngờ xuất hiện từ không khí bên cạnh đồng nhân số bốn. Hắn hít sâu một hơi, chân lực chấn động, bàn tay nhoáng lên khiến cho số bốn vô thức chống đỡ. Hai chân như hai trọng phủ* sáng loáng thay nhau vung lên.

*Búa (rìu) nặng.

Bang, bang!

Đàm Thoái sắc bén không dùng Hạc Thân kình, lần này là Thiên Long kình.

Đàm Thoái quán chú Hạc Thân kình tựa như hai thanh trọng phủ được mài bén ngót. Mà Đàm Thoái quán chú Thiên Long kình lại như một cặp chùy nặng vô cùng. Hai cước này của Đường Thiên không hề giữ sức, toàn lực ứng phó.

Số bốn như bị một cặp chùy nặng nện phải, bay thẳng ra ngoài. Đúng lúc số năm và số sáu nằm trên đường bay của nó, lập tức cả ba gom thành một cục lăn lộn trên đất như hồ lô.

Thân hình Đường Thiên co lại trở về bên cạnh số chín. Hắn lại tiếp tục dùng Tuyền Qua Tán Thủ khiến cho thân hình Đại Cửu ngã ngữa về sau.

Nương theo kẽ hở khi Đại Cửu ổn định thân hình, hắn đột nhiên xuất hiện trước mắt số một, tung ra một Đại Bi Chưởng.

Số một cũng không tỏ ra yếu kém hung hãn đối quyền với hắn.

Nhưng không khí xung quanh bỗng nhiên chấn động, quyền thế của số một lập tức bị kiềm hãm. Mà Đại Bi Chưởng của Đường Thiên như một tấm bia đá lớn đánh vào chính diện nắm tay của số một.

Ầm!

Thân hình số một run lên.

Đường Thiên cũng kêu lên một tiếng khó chịu. Một chưởng này của hắn đã dùng toàn lực. Nhưng hắn không lùi mà lại tới. Hai chân vẽ ra hai luồng đao khí sắc bén, phốc phốc, ngập vào khớp xương của số một. Hai khuỷu tay của số một lập tức văng ngang ra.

Đường Thiên lại một lần nữa lui về dưới cái bóng của Đại Cửu.

Xoay quanh thân thể khổng lồ của số chín, hắn đã khống chế hoàn mỹ thân hình của Đại Cửu. Thỉnh thoảng lại có đồng nhân bị Đại Bi Chưởng đánh trúng văng ra ngoài.

Bóng người xung quanh hắn càng lúc càng ít.

Sau khi thân thể Đại Cửu ầm ầm ngã xuống đất, toàn trường chỉ còn lại một mình Đường Thiên đứng đó.

Hộc… hộc…

Trong tai Đường Thiên vẫn còn tiếng thở dốc như kéo ống bể* của bản thân. Thập Bát Đồng Nhân thất lúc này trống trải và yên tĩnh.

*Cái đồ thổi lửa vào lò rèn ấy.

Nhìn đồng nhân thất tinh bát lạc đầy đất, Đường Thiên ngây ra như phổng, dường như không tin vào mắt của mình.

Chính mình… chính mình vậy mà thật sự làm được rồi.

Đột phá Thập Bát Đồng Nhân thất!

Cảm giác thành công chưa từng có từ trước đến nay tràn ngập khắp mỗi tế bào trên cơ thể hắn. Đôi mắt đầy tơ máu kinh ngạc nhìn đôi bàn tay của mình, nhưng rất nhanh kinh ngạc được thay thế bằng cảm giác vui mừng như điên không thể khống chế.

“Ha ha ha ha!”

“Ta thành công rồi!”

“Hỗn đãn! Ta thành công rồi!”

(DG: không biết dịch thành: “cmn, ta thành công rồi!” có được không? ^^!)

…

Đường Thiên nhảy đến bên cạnh những đồng nhân đắc ý vô cùng, nói: “Ha ha! Ta đã nói từ lâu rồi, ta nhất định sẽ đánh bại đám hỗn đãn các ngươi mà! Ha ha ha ha! Ta quả nhiên là thiếu niên như thần!”

Bên dưới chân hắn, đồng nhân tán loạn. Có đồng nhân xương khớp méo mó, có đồng nhân linh kiện văng khắp nơi. Đồng nhân thất trống trải chỉ còn Đường Thiên đắc ý dào dạt đọc tuyên ngôn.

Nhưng mà… khốn nạn thật…

Hình như có mệt một chút…

Căng thẳng như dây cung sau hai trăm chín mươi ba lần chiến đấu cuối cùng cũng xả ra. Cơn mệt mỏi rã rời âm thầm kéo tới. Hắn cố gắng chống đỡ mí mắt. Nhưng hắn không còn biết chuyện gì xảy ra, mí mắt càng lúc càng nặng. Thế giới trước mắt được bao phủ bởi bóng đen.

Thiếu niên như thần sao mà biết mệt được…

Chỉ là hơi buồn ngủ thôi…

Đường Thiên bất lực ngã ngữa trên mặt đất. Vài giây sau, tiếng ngáy rung trời vang lên, cái bụng nhấp nhô theo tiết tấu.

Khi Binh chạy đến thì đã thấy Đường Thiên đang ngủ say, nước giãi chảy ra theo khóe miệng tạo thành một đường phản chiếu ánh sáng. Hắn không hề giữ hình tượng, giống như một đứa trẻ sau khi chơi đùa mệt mỏi sẽ ngủ ngon cực kỳ.

Khuôn mặt ngủ say kia hoàn toàn bị biến dạng, xanh một chổ tím một chổ. Y phục của hắn cũng bị nghiền cho nát bét, da bị phơi bày ra đều là thương tích dày đặc chi chít.

Tuy rằng chịu tổn thương trong Thập Bát Đồng Nhân thất sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng thống khổ không hề nhỏ. Vậy mà trên gương mặt của Đường Thiên không nhìn thấy một chút đau đớn nào. Trên gương mặt trẻ con của hắn có một loại dáng vẻ tươi cười thỏa mãn. Cái miệng mở lớn đóng mở có quy luật theo tiếng ngáy.

Hai trăm chín mươi ba trận…

Tên gia hỏa này rốt cuộc làm sao để thắng…?

Trận chiến quan trọng đến thế mà bản thân mình không thể quan sát…

Binh mở ra Thập Bát Đồng Nhân thất vốn không nghĩ rằng Đường Thiên sẽ thông qua. Gã chỉ muốn cho Đường Thiên một áp lực thật lớn để làm Đường Thiên càng phát triển mà thôi.

Nhưng tên gia hỏa này lại có thể thông qua Thập Bát Đồng Nhân thất…

Không, phải là công phá Thập Bát Đồng Nhân thất mới đúng!

Binh lặng lẽ nhìn Đường Thiên, trong lòng rất lâu không thể lấy lại bình tĩnh.

****

Khi Đường Thiên tỉnh lại lập tức cảm thấy vừa đói vừa khát. Tay chân mềm nhũn. Hai mắt hiện lên ánh sáng xanh, cuống quýt tìm thức ăn từ Thủy Bình Vũ Quỹ. Hắn như một cơn gió vọt tới ao, nằm cạnh bờ của thủy đạo Thanh Đồng, oạp oạp khoát nước lên.

Thức ăn Đường Thiên mang theo bên mình đều là lương khô không dễ hư hỏng. Lúc này, hắn chẳng thèm để ý đến mùi vị, chỉ điên cuồng ăn một trận.

Ăn ăn ăn…

Không ngờ Đường Thiên lại một hơi ăn sạch sẽ lương khô bên trong Thủy Bình Vũ Quỹ.

“Vậy mà không còn rồi…” Đường Thiên có chút chưa thỏa mãn mà vuốt cái bụng, nhưng cái bụng rõ ràng đã căng tròn.

Binh như một u linh bay đến, gương mặt có hoa văn của bài tú-lơ-khơ kia bình thản nói: “Ồ, thiếu niên tỉnh rồi. Không ngờ ngươi có thể đột phát Thập Bát Đồng Nhân thất! Thật khiến ta kinh ngạc!”

“Oa ha ha ha ha! Đó là vì đại thúc ngươi là tên gia hỏa có ánh mắt thiển cận, làm sao có thể lý giải được thiếu niên như thần ẩn chứa tiềm lực vô cùng vô tận chứ!” Đường Thiên không một chút khiêm tốn. Vẻ mặt đắc ý không có hình tượng mà chống nạnh ngữa mặt lên trời cười to.

Binh cười tà mị nói: “Không sai, không sai! Chúng ta nên mở thêm một cuộc khiêu chiến mới thôi! Thiếu niên phải không ngừng khiêu chiến mới có thể kích phát tiềm lực vô cùng vô tận kia.”

Tinh thần Đường Thiên chấn động, bộ dạng đắc ý vừa rồi tan thành mây khói. Hắn cười ha ha nói: “Không vội, không vội! Chúng ta đi tìm Thiên Huệ trước. Khi tìm được Thiên Huệ lại tiếp tục, còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian.”

Thập Bát Đồng Nhân thất đã kinh khủng như thế, khiêu chiến khác…

Đường Thiên vẫn nhớ rõ, Binh từng nói qua trong các huấn luyện thống khổ nhất của doanh trại tân binh thì Thập Bát Đồng Nhân thất tối đa chỉ có thể xếp thứ ba. Điều này nghĩa là gì, tức là ít nhất còn hai loại khác tuyệt đối không dưới Thập Bát Đồng Nhân thất.

Vừa nghĩ đến chuyện này, da đầu Đường Thiên đã tê dại.

Lúc này nếu có ai nói với hắn về chuyện tu luyện thì chắc chắn hắn sẽ nôn ra.

Hai trăm chín mươi ba trận không khác lắm so với ba trăm trận, giống như ăn ba trăm cái bánh bao chắc chắn sẽ nôn ra.

“Binh! Chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi, chúng ta phải khẩn trương lên mới được.” Đường Thiên nói lãng sang chuyện khác: “Bây giờ, chúng ta bắt đầu đả thông thông đạo thôi.”

Khóe miệng Binh tạo thành đường vòng cung: “Ngươi chắc chắn là đã nghỉ ngơi tốt rồi chứ?”

“Đương nhiên!” Đường Thiên vỗ bôm bốp vào ngực mình: “Tuyệt đối khôi phục hoàn toàn! Thiếu niên như thần mạnh tựa rồng hổ! Đi nào, chúng ta đi đả thông thông đạo đến Nam Thập Tự tinh tọa!”

Tiếp đó, ngữ khí biến đổi, mắt nheo lại bắt chước phong phạm của cao thủ, hạ giọng ồm ồm nói: “Cây búa của ta đã khát máu rồi!”

“Vậy thì đi nào!” Kỳ lạ là Binh không hề trào phúng Đường Thiên mà chỉ xoay người đi ra ngoài: “Đúng rồi! Ta đã chuẩn bị cho ngươi một tọa kỵ* mới.”

*Vật cỡi.

“Tọa kỵ mới?” Đường Thiên sửng sốt: “Tiểu Đà Đà rất tốt mà!”

“Đừng quên chuyện ngươi giết Khổng Hữu Lâm. Binh đoàn Nam Thập Tự gì đó quá chói mắt.” Binh nhắc nhở: “Ta đã nhờ Tái Lôi cải tiến lại cho ngươi một chút.”

Đường Thiên đang đi phía sau Binh bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt ngây ra chỉ về một nơi cách đó không xa: “Chính là cái thứ kia sao?”

Binh mĩm cười: “Không sai!”

“Ngươi có chắc là ta ngồi lên sẽ không sập chứ? Trời ạ! Sao đà điểu lại gầy đi như vậy?” Đường Thiên nghiêm mặt nói: “Chắc chắn là do nữ nhân điên kia ghi hận trong lòng chuyện trước đây nên cố ý trả thù.”

Hình thể tọa kỵ trước mặt bỗng nhiên rút nhỏ lại. Vóc dáng Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu vốn cao hơn Đường Thiên, hai chân lại càng tráng kiện vô cùng. Nhưng trước mắt chính là một con đà điểu sắp chết đói gầy trơ xương. Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu chỉ cao bằng phân nữa lúc trước, hai chân của nó gầy như cây sậy.

Càng khiến Đường Thiên phát điên chính là toàn thân của nó lại có màu đỏ.

Một âm thanh bất thiện vang lên từ phía sau Đường Thiên: “Đây chính là Hỏa Liệt Điểu!”

Hai mắt Tái Lôi lấp lánh điện quang, hàn khí bức người, đằng đằng sát khí: “Ngươi thế này là đang vũ nhục tác phẩm của ta sao? Này thiếu niên, không biết xem hàng thì câm miệng lại cho ta! So với Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu thì nó càng thêm xuất sắc. Trọng lượng của nó chỉ bằng

một phần ba Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu. Điều này chính là nó chỉ tiêu hao một phần ba năng lượng so với Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu. Tốc độ của nó so với Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu không hề chậm hơn. Mà điều quan trọng chính là gia tốc trong cự ly ngắn có thể so sánh với khinh công lục giai thiên về tốc độ!"

"Lợi hại vậy sao?" Đường Thiên bị dọa giật mình. Nhưng hắn vẫn có chút không tin.

"Ngươi thử thì sẽ biết thôi mà thiếu niên!" Vẻ mặt Tái Lôi ngạo nghễ.

Đường Thiên không nói nhiều, nhảy lên lưng Hỏa Liệt Điểu. Hỏa Liệt Điểu như một cơn gió chạy vòng quanh diễn võ trường càng lúc càng nhanh.

"Oa, tốt!"

Đường Thiên vừa thúc động Hỏa Liệt Điểu vừa hô to. Rất nhanh, hắn đã thích Hỏa Liệt Điểu. Hỏa Liệt Điểu quả thực xuất sắc phi thường. Bước chân của nó êm hơn so với Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu, gần như không phát ra âm thanh, không hề có âm thành rầm rập như Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu.

Tái Lôi hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

"Đại thúc, chúng ta đi thôi!" Đường Thiên gào lên rồi cỡi Hỏa Liệt Điểu xông ra ngoài.

Rất nhanh, Đường Thiên đã chạy đến chổ gặp Tinh Hồn Xà lúc trước. Nhưng hiện giờ, nơi này trống vắng không còn gì.

Binh chỉ đường, hai người cẩn thận từng chút tiến tới. Nhưng cả hai vạn lần không nghĩ tới chính là, dọc theo đường đi không hề gặp phải bất kỳ một Tinh Hồn Thú nào.

"Ngươi chắc chắn không sai đường chứ?" Đường Thiên hỏi Binh.

Binh có chút không xác định: “Chắc chắn là bên này, con đường kia rất bí ẩn.”

Bỗng nhiên hai mắt gã sáng ngời: “Đúng rồi, chính là đường này. Ngươi nhìn kìa! Chui qua cửa bằng nham thạch này đi!”

Tinh thần Đường Thiên chấn động, vội vàng chui qua cánh cửa nham thạch. Sau bảy tám lần chuyển hướng, khoảng hơn một giờ đồng hồ, một Tinh Môn hiện ra trước mắt cả hai.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Phi Lâm Tinh

"Đây chính là nơi đóng quân của quân đoàn, nơi quân nhân kỳ cựu quen thuộc như ngươi nói tới sao ?" Sắc mặt Đường Thiên âm trầm, ngữ khí đầy vẻ bất thiện nhìn chằm chằm vào Binh.

Lúc này toàn thân hắn ướt đẫm cực kỳ chật vật, nằm ngửa trên mặt nước, bập bềnh như một tấm ván gỗ vậy.

Đường Thiên cũng không ngờ rằng vừa mới thông qua Tinh Môn, thứ chờ đợi hắn lại chính là một dòng sông chảy xiết. Khi hắn còn chưa có bất kì một phản ứng nào thì đã bị nước sông cuốn trôi đi thật xa, trong lúc mơ mơ màng màng, toàn thân đã hoàn toàn thất thủ.

Thác nước!

Rơi từ đỉnh thác nước cao tới ba mươi trượng ngã xuống dòng sông phía dưới thì cho dù thân thể Đường Thiên có cường hãn thì vẫn cứ bị chấn đến mức gần như thổ huyết, xương cốt toàn thân rã rời, đầu óc trống rỗng.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu.

Sau đó hắn như ngồi cáp treo vậy, khi vẫn chưa phục hồi lại tinh thần thì đã bị dòng sông cuốn trôi, sau đó lại là thác nước, và tiếp đó tiếp tục là cảnh rơi từ độ cao ba mươi trượng rơi xuống, chỉ đáng thương cho Đường Thiên khi vừa rơi xuống mặt nước suýt chút nữa hắn bị chấn cho ngất đi.

Song cơn ác mộng vẫn chưa kết thúc.

Đường Thiên ngã xuống cỡ sáu bẩy lần gì đó, không những thế ven đường còn bị đá ngầm bên dưới đụng vào vô số lần khiến thân thể hắn đều bị chấn thương ở khắp nơi đồng thời nội phủ cũng bị chấn động quá mạnh mà bị nội thương.

Lúc này ngay cả sức lực để đứng lên hắn cũng chẳng có.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức làm hắn căn bản chẳng có nổi chút phản ứng nào.

Nếu như ánh mắt mà có thể giết người thì ắt hẳn lúc này thân thể Binh đã thủng lỗ chỗ như tổ ong chết đi chết lại cả trăm lần rồi.

Vẻ mặt Binh hiện lên nét xấu hổ hiếm khi xảy ra. Thực ra ngay cả chính bản thân gã mà bị lâm vào dòng Ô Long này thì cũng khó mà thoải mái được. Thế nhưng rất nhanh sau đó gã vẫn tìm ra cho mình một cái cớ để nói dối: "Ngươi cũng biết đấy, Tinh Môn cũng có khả năng sẽ phát sinh biến hóa. Thế nhưng cái kiểu thay đổi một nửa Tinh Môn như thế này cũng là lần đầu tiên ta thấy."

Đúng là Binh cảm thấy mình là người vô tội.

Cái Tinh Môn phía ngoài Thành Tam Hồn hết thảy đều giống năm xưa như đúc, từ vị trí, hay độ lớn đều không thay đổi chút nào, chính điều này đã làm cho gã mừng rỡ như điên, cứ tưởng rằng sẽ về được chốn cũ. Nhưng sao biết được những nơi khác của Tinh Môn đã hoàn toàn thay đổi như vậy.

Đường Thiên im lặng nhìn lên bầu trời trong xanh: "Tinh cầu này tên là gì?"

Binh hỏi lại: "Ngươi có nghĩ rằng ra sẽ biết không?"

"Được rồi, xem ra chỉ có dựa vào chính mình là tốt nhất." Đường Thiên nhắm mắt lại, vận chuyển chân lực, không ngờ bất giác đã tiến vào trạng thái nhập định.

Hắn ngồi yên giống như đã ngủ say mặc kệ thân hình lơ lửng trên mặt nước, trôi dạt theo dòng chảy của dòng sông.

Còn Binh thì lại cảm thấy có chút kinh ngạc. Trong tình huống như này mà vẫn có thể nhanh chóng đi vào nhập định, tiến bộ của Đường thiếu niên quả là nằm ngoài dự tính của gã. Gã thoáng quan sát xung quanh và dưới mặt nước nhưng không phát hiện ra có mối đe dọa nào tồn tại.

Binh quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Thác nước hùng vĩ chảy xuống phát ra thanh âm ầm ầm đầy rung động. Cho dù đã trôi rất xa nhưng vẫn có thể cảm giác thấy thanh thế kinh người của nó.

Lúc này trong lòng gã ngập tràn cảm giác ngọt chua cay đắng mặn hỗn loạn. Đồng đội năm xưa đã thành tro bụi, bá chủ đã tiêu tan, thế sự xoay vần, ngay cả Tinh Môn cũng thay đổi.

Cảm giác vô cùng tịch mình cuộn trào trong tim gã. Những thứ mà gã quen thuộc đều đã tàn lụi và bay đi trong gió không còn chút dấu vết. Đến ngay cả những kí ức cũng dần mờ nhạt chỉ còn lại những hình ảnh mơ hồ lắng đọng lại trong trái tim gã.

Chỉ còn lại gã, một thân một mình...

Cái loại cảm giác này thật khó chịu a.....

Ánh mắt của Binh thoáng lướt qua Đường Thiên đang nhắm mắt. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên một suy nghĩ, nếu như không phải lúc này thằng nhóc này đang nhập định thì chắc chắn sẽ mồm ba miệng bẩy chõ mõm xen vào a. Khóe miệng của gã không khỏi cong lên thành một vòng cung, may mắn là so với thằng nhãi này bản thân mình không đến mức quá lạnh lùng...

Ngày hôm sau.

Đường Thiên mở to mắt, trong con ngươi đen bóng hiện lên quang mang chấn nhiếp tâm hồn, lúc này thân thể của hắn đã hoàn toàn khôi phục lại. Thời gian nhập định lần này so với bình thường dài hơn rất nhiều.

Hắn lăn người ngồi thẳng dậy, dẫm lên mặt nước rồi quay đầu nhìn xung quanh. Việc bơi đứng không chìm đối với hắn lúc này là việc vô cùng đơn giản.

"Đây là cái nơi quỷ quái nào vậy?" Quả nhiên giống như Binh đã sở liệu, một khi Đường Thiên vừa khôi phục là lập tức bắt đầu la hét ầm ĩ...bắt đầu : "Oa, cái này thác nước lớn như vậy? Sao chúng ta có thể vượt qua được ? Này này này, đại thúc, C-K-Í-T..T...T cái thanh âm này là sao, tình huống này do ngươi chính tay tạo ra, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy áy náy chút nào sao?"

"Ngươi cảm thấy ta sẽ áy náy sao?" Vẻ mặt Binh đầy vẻ cười nhạo đáp lại, nhưng lo lắng trong lòng cũng giảm đi không ít, gã nhướng nhướng đầu lông mày nói: "Ngươi nên cảm thấy may mắn khi đây không phải tinh cầu phế bỏ, chứ nếu không ngươi chỉ còn cách cặp đất mà sống. Hơn nữa ta cũng phải nói cho ngươi một tin tức cũng chẳng phải là vui vẻ lắm."

"Không vào được Võ Hồn Điện rồi." Binh giang hai tay ra, vẻ mặt đầy vô tội: "Cũng có thể hôm qua, lúc chúng ta đi qua Tinh Môn đã tạo lên ảnh hưởng đối với Võ Hồn Điện. Cho lên lúc này cửa vào Võ Hồn Điện đã rơi vào hỗn loạn, còn về phần nguyên nhân của chuyện này ra sao thì ta cũng không biết. Xem ra, liên hệ của Tinh Môn này và binh đoàn so với tưởng tượng của ta còn sâu hơn nha."

Võ Hồn Điện không vào được, như vậy có nghĩa là con đường tiến vào Tam Hồn thành đã bị đóng rồi.

Cũng đồng nghĩa với chuyện bọn họ đã bị nhốt lại trong tinh cầu này.

Mặc dù chuyện này không thể trách Binh, nhưng cái thái độ của thằng này thật là...

Sắc mặt Đường Thiên đen như đít nồi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Một vị quân nhân kỳ cựu, đối sử với một thiếu niên tốt và có trách nhiệm không phải bằng cái thái độ này!"

Binh yên lặng, nhưng trên mặt không hề có ý hối cải: "Ngươi cũng biết ta là quân nhân kỳ cựu nha, vậy đây là thái độ với quân nhân kỳ cựu như ta sao. Thiếu niên, ngươi vẫn còn trẻ, phải biết khiêm tốn nhường nhịn kính già yêu trẻ, thiếu niên, con đường của ngươi còn dài lắm....!"

Đường Thiên giận tím mặt, thân hình co lại làm bộ muốn đánh về phía Binh: "Ngươi, cái này lão già vô lại này!"

Binh cười lạnh đáp trả lại một cách mỉa mai không hề yếu thế: "Thiếu niên, đừng tưởng rằng vừa mới thông qua thập bát đồng nhân phòng thì đã đặc biệt hơn người, trước mặt giáo quan cao nhất cái chỗ đó chẳng xứng là chỗ giải trí nữa là."

"Khốn nạn! Ta muốn cho ngươi biết khi chọc giận thiếu niên giống như thần sẽ chết thảm như thế nào!"

"Cái loại thiếu niên ngu ngốc không biết trời cao đất rộng như ngươi trong trại tân binh ta thấy cũng nhiều rồi, chấp ngươi một tay cũng đủ đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!"

Lập tức hai người vào thế gương cung bạt kiếm ở trên mặt sông.

Bỗng nhiên, trong tai hai ngươi mơ hồ nghe thấy tiếng kêu ở phía xa xa.

"Có người!"

"Có người!"

Hai người cũng nói một câu, sau đó liếc nhau, cả hai đều thấy trong mắt nhau cảm giác vui mừng. Có người cũng có nghĩa là bọn họ có thể biết rõ vị trí hiện tại của mình.

Gần như Đường Thiên và Binh cũng phóng về phía tiếng kêu kia cùng một lúc.

"Đó là người như thế nào?" Đường Thiên vừa chạy vừa hỏi.

"Nữ nhân!" Thính lực của Binh cực kỳ nhạy cảm: "Có tiếng đánh nhau, thiếu niên, cẩn thận không bị người ta đánh bại đấy."

"Đại thúc, hay là ngươi nên tự chiếu cố bản thân đi. Già đến mức răng sắp rụng đến nơi rồi đừng đỏ mắt thèm thuồng vị thiếu niên như thần là ta." Mặc dù đang vội vàng chạy đi, nhưng khi Đường Thiên nghe được câu này vẫn trợn mắt nhìn lại.

"Đỏ mắt? Ha ha, không có biện pháp a...! Một tên tân binh tay mơ đến cả trại tân binh còn không thông qua, đúng là làm cho người ta chẳng thể an tâm được..." Binh nhanh chóng đưa ra lời ứng phó.

Tuy hai người liên tục mắng nhau nhưng tốc độ dưới chân không hề chậm đi. Đường Thiên tựa như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, còn Binh vẫn bình thản nhàn hạ theo sát phía sau Đường Thiên.

Sau khi lướt qua mặt nước lên bờ, hai ngươi lại tiếp tục bay lên ngọn cây.

Trước mặt bọn họ là một khu rừng rậm rạp, những lá cây đan xen với nhau tạo thành một biển xanh biếc dài vô tận. Đường Thiên giơ cả hai tay giống như một con chim lớn liên tục giẫm lên cành cây trong biển cây kia lướt đi.

Khi bay được chừng mười phút Đường Thiên đã tìm thấy mục tiêu.

Khoảng đất trống trong rừng rậm hẳn là vừa mới đã trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt, trên mặt đất vẫn còn ngổn ngang thi thể tạo thành

một cảnh tượng hỗn loạn bừa bãi.

Có năm sáu ngươi người đang che chở một thiếu nữ. Thiếu nữ mặc quần áo đầy hoa mỹ, khí chất cao quý, vừa nhìn đã biết nàng không phải người tầm thường rồi. Hơn nữa đám hộ vệ bên cạnh nàng, mỗi người đều là những kẻ lão luyện, sắc mặt trấn tĩnh nhưng đầy hung ác.

Bắt mắt nhất chính là một vị trung niên nhân trên mặt có vết đao chém, toàn thân hắn bốc lên sát khí lượn lờ, vài giọt máu tươi chảy dọc theo bàn tay của hắn nhỏ tong tong xuống mặt đất.

"A Bỉ Lợi, nhanh chóng dọn sạch đi." Hắn hướng về một tên hộ vệ nói.

A Bỉ Lợi gật đầu đáp lại, rồi bắt đầu quét dọn chiến trường.

Bỗng nhiên, trung niên nhân dường như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên quay đầu lại rồi quát khẽ: "Ai? Ra đây!"

Lập tức đám hộ vệ bên cạnh thiếu nữ như lâm đại địch, đem thiếu nữ cẩn thận bảo hộ lại.

Trong lòng Đường Thiên lúc này cũng thầm nghiêm nghị, hắn đã tận lực làm nhẹ thân hình và ổn định hơi thở nhưng không ngờ vẫn bị đối phương phát hiện. Đột nhiên Binh chui vào trong cơ thể Đường Thiên rồi thấp giọng nói: "Cẩn thận chút!"

Đường Thiên giơ hai tay lên, đi từ trong rừng cây ra, lớn tiếng nói: "Đừng động thủ, ta không có ác ý!"

Khi thấy người đi ra chỉ là một thiếu niên vẻ mặt đám hộ vệ cũng hơi buông lỏng, duy chỉ có mình vị trung niên nhân vẫn không hề buông lỏng, cũng không quay đầu lại mà chỉ quát khẽ: "Sơn Thần!"

Trong mắt một tên nhìn qua có chút gầy yếu trong đám hộ vệ hiện lên một đạo hồng quang*: "Cấp năm! Chưa khai mở huyết mạch!"

*Ánh sáng hồng.

Chưa khai mở huyết mạch sao?

Lập tức trên mặt mọi người hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi sau đó là những tiếng cười, đến ngay cả trung niên nhân cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn: "Không ngờ ở chỗ này có thể gặp được loại dân đen chưa khai mở huyết mạch."

Không ai để ý tới Đường Thiên, mà ngược lại, vị thiếu nữ ở chính giữa đám hộ vệ lại chăm chú nhìn vào Đường Thiên đầy tò mò.

Trong lòng Đường Thiên khẽ động, hắn nghe thấy đám người kia nói đến hai từ "Huyết mạch", trong ký ức của hắn, thứ duy nhất có liên hệ (che phủ, bao quanh, lân cận) với huyết mạch của mình cũng chỉ có Hắc Hồn.

Chẳng lẽ...

Thấy mọi người đã buông lỏng không còn đề phòng hắn, Đường Thiên cũng làm ra cái vẻ mặt của người vô tội : "Thật xin lỗi vì đã quấy rầy, ta bị lạc đường lên muốn hỏi một chút, đây là nơi nào?"

"Hắc Dạ Lâm." Có một gã hộ vệ thuận miệng nói.

"Ách, là nằm trên tinh cầu nào?" Đường Thiên đành phải hỏi được trực tiếp hơn.

Lập tức tất cả mọi người đều dừng động tác lại, ánh mắt tất cả tập trung lên người Đường Thiên.

Trung niên nhân trầm giọng nói: "Ngươi đến từ Tinh Môn sao ?"

Đường Thiên buông tay: "Ta cũng không biết. Ta đi qua Tinh Môn, sau đó bị rơi vào trong dòng sông, rồi sau đó ngã xuống thác nước, ta cũng không biết nơi này là ở đâu."

"Chẳng lẽ Hắc Dạ Lâm có Tinh Môn sao?" Trung niên nhân lầm bầm trong miệng, hắn thấy lời nói của Đường Thiên không hề sơ hở, vì thế hắn chỉ ngẩng đầu nhìn Đường Thiên một cái: "Nơi này là Phỉ Lâm Tinh."

"Phỉ Lâm Tinh..." Đường Thiên có thể chắn chắn đây là cái tên mà mình chưa bao giờ nghe thấy, vì thế đành phải kiên trì hỏi: "Vậy rốt cuộc là thuộc tinh tọa nào?"

"Không thuộc về bất cứ một tinh tọa nào." Trung niên nhân tùy ý nói: "Chỉ thuộc về Hắc Hồn."

Quả nhiên giống như mình đã dự đoán, nó có quan hệ với Hắc Hồn. Nhưng trong lòng Đường Thiên lại không hề cảm thấy vui mừng, không biết Phỉ Lâm Tinh thuộc về tinh tọa nào, như vậy cũng có nghĩa là không xác định được vị trí của mình.

"Không biết các vị có bản đồ tinh vực không? Liệu có thể bán cho ta một bản hay không ?" Đường Thiên dùng đôi mắt đầy mong đợi nhìn mọi người.

Cả bọn vừa nghe xong lập tức cười ha hả.

A Bỉ Lợi cười nhạo nói: "Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi muốn rời khỏi Phỉ Lâm sao? Đừng có nằm mộng nữa! Từ lúc nào mà một tên dân đen chưa khai mở huyết mạch có khả năng rời khỏi Phỉ Lâm Tinh thế?"

Đường Thiên cảm thấy có chút không hiểu nổi, việc ly khai một tinh cầu có quan hệ với huyết mạch cơ chứ?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Kiếm Khách Áo Đen

“Được rồi, A Bỉ Lợi! Việc của ngươi đã xong chưa?” Người trung niên quay sang mắng một câu: “Hắn cũng không phải là người của Hắc Hồn, không mở huyết mạch cũng là bình thường. Thực lực ngũ giai ở tuổi của hắn đã rất khá rồi. Mấy người các ngươi có ai có khả năng hơn hắn, có thực lực ngũ giai không?”

Những người khác nghe thế nhất thời ngượng ngùng.

“Tiểu tử, chúng ta sẽ đi thành Hắc Sơn. Nếu ngươi muốn thì đi theo chúng ta.” Người trung niên nhìn Đường Thiên rồi nói với thần sắc nghiêm túc: “Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi trước. Trên đường chúng ta cũng không phải an toàn tuyệt đối đâu. Ngươi phải tự chiếu cố bản thân, nếu gặp nguy hiểm sẽ không ai cứu ngươi cả?”

“Ta sẽ tự lo cho bản thân mình.” Đường Thiên khoác tay đáp.

“Được rồi!” Người trung niên cũng không nói nhiều, cao giọng nói: “Thu thập xong sẽ chuẩn bị lên đường. Trước khi trời tối chúng ta phải đến được Bạch Thủy Câu, phải tiết kiệm thời gian.

Người trung niên quay sang thiếu nữ nói: “Tiểu thư, vất vã cho người rồi!”

“Mục Lôi thúc thúc, ngài không cần lo lắng cho ta.” Vẻ mặt thiếu nữ nhu thuận dịu dang nói: “Ở trường học, ta có thể xếp thứ ba đó.”

Ánh mặt Mục Lôi lộ vẻ vui mừng, chỉ gật đầu không nói gì thêm.

Biểu hiện của tiểu thư khiến gã khá hài lòng. Trên đường đến đây, đối với bọn họ mệt nhọc từ lâu đã trở thành thói quen. Nhưng không ngờ tiểu thư nũng nịu lại không hề than vãn nữa câu vất vã nào, cũng không tạo thêm phiền toái cho bọn họ. Trong mắt tất cả bọn họ đều tôn kính tiểu thư mười phần.

“Đi thôi!” Mục Lôi cho thấy phong cách mạnh mẽ dứt khoát của mình.

Đoàn người xuyên qua rừng rậm.

Mặc dù lúc trước Mục Lôi đã có nhắc nhở, nhưng kẻ khác đều khá khinh thường Đường Thiên. Tuổi còn trẻ đã có thực lực ngũ giai, nghe có vẻ không tệ. Nhưng ở thành Hắc Sơn, thiếu niên hơi có chút danh khí đều có thể làm được. Hơn nữa, những người trẻ tuổi này đều mở ra hai ba loại huyết mạch.

Ở bất cứ đâu, thường dân cũng bị xem thường.

Ngược lại, tiểu thư đối với Đường Thiên có chút tò mò. Cho đến giờ nàng vẫn chưa thấy thường dân: “Xin chào! Ta gọi là Cố Tuyết.”

Đường Thiên nhếch miệng, cố gắng hết sức để nụ cười của mình nhìn có chút thân thiết dễ gần: “Xin chào! Ta gọi là Đường Thiên.”

“Đường Thiên, ngươi còn đến trường không?” Cố Tuyết có một đôi mắt nâu xinh đẹp và làn da trắng như tuyết. Mũi nàng cao thẳng, đường nét rõ ràng, dáng người nàng rất cao.

“Không!” Đường Thiên lắc đầu: “Rời trường hơn nữa năm rồi. Ngươi còn đi học sao?”

“Ưm! Còn một năm nữa mới có thể tốt nghiệp. Thật hâm mộ ngươi nha, nhỏ như vậy đã có thể ra ngoài trải nghiệm rồi.” Hai mắt Cố Tuyết tỏa sáng.

Đường Thiên lắc đầu: “Trải nghiệm cũng rất vất vã.”

“Vậy ngươi có hối hận không?” Cố Tuyết hỏi.

Đường Thiên ngẩn người, lắc đầu: “Không hối hận. Tuy vất vã nhưng lại có thể học được nhiều điều hơn. Hơn nữa lại có thể làm điều mình thích, rất vui vẻ.”

Cố Tuyết nghe vậy thì ngẩn người, suy nghĩ miên man không tự chủ được, lẩm bẩm nói: “Thật tốt!”

Mục Lôi hiểu cảm xúc của tiểu thư, lặng lẽ nói: “Ra ngoài trải nghiệm cũng rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.”

Cố Tuyết chép miệng: “Ngày qua ngày có thể nằm ngủ trong nhà là an toàn nhất.”

Đường Thiên nhếch miệng cười.

Trong lòng Mục Lôi tức giận, liếc Đường Thiên một cái: “Tiểu tử, ngươi đã đi qua được bao nhiêu nơi? Trải qua được bao nhiêu chuyện? Thế giới bên ngoài phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ngươi. Ví như vừa rồi, đổi lại là nhóm người khác thì ngươi đã chết.”

“Có lẽ ngươi nói không sai.” Đường Thiên bỗng nhiên thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Nhưng có một số việc ngươi phải nhìn qua một chút, làm thử một lần. Nếu không ngươi sẽ có cảm giác hối hận cả đời.”

Trong lòng Mục Lôi hơi động, nhưng ngoài miệng lại hừ lạnh: “Ngu ngốc!”

Đường Thiên cũng không phản bác, lại còn làm mặt quỷ với Cố Tuyết.

Cố Tuyết che miệng cười khẽ.

Mọi người rất nhanh đã xuyên qua rừng rậm. Kinh nghiệm những hộ vệ này rất chu đáo. Làm sao để hạ trại, làm sao để tránh Tinh Hồn Thú đều khiến cho Đường Thiên mở rộng tầm mắt.

Đường Thiên và Cố Tuyết tán gẫu với nhau rất nhiều. Có thể thấy được, Cố Tuyết rất hứng thú đối với những trải nghiệm mạo hiểm của hắn. Nhưng vừa rồi Mục Lôi đã cảnh báo nên Đường Thiên biết điều, cố sức ít nói đến chuyện này.

Đường Thiên cũng vô cùng thuận lợi hỏi thăm tình hình Phỉ Lâm Tinh. Sau đó, rốt cuộc Đường Thiên hiểu được vì sao vừa rồi khi mình nói muốn rời khỏi Phỉ Lâm Tinh những người khác lại bật cười.

Phỉ Lâm Tinh là một tinh cầu dưới sự cai quản của Hắc Hồn, cũng không tính là cường đại. Nơi này có quy tắc rất nghiêm chỉnh. Để rời khỏi Phỉ Lâm Tinh có rất nhiều hạn chế, và hạn chế lớn nhất chính là danh sách.

Danh sách này chính là nơi cạnh tranh kịch liệt nhất Phỉ Lâm Tinh.

Đường Thiên nghe được thì trợn mắt há mồm.

Hắn vẫn cho rằng, chỉ cần ngươi có đủ tiền thì có thể ra vào tinh cầu. Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi! Với Đường Thiên mà nói đây không phải là một tin tức tốt.

Càng làm Đường Thiên kinh ngạc chính là thái độ của đám người Cố Tuyết, Mục Lôi đối với Quang Minh võ hội vô cùng đạm mạc. Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác của Đường Thiên, dù sao hắn cũng không dám nói ra thân phận Quang Minh võ hội của mình.

Sắc trời dần dần tối đi. Sắc mặt mọi người cũng dần ngưng trọng, bọn họ tăng thêm tốc độ.

Đường Thiên và Cố Tuyết cũng cảm nhận được biến hóa, hai người ngừng nói chuyện với nhau, hết sức chăm chú. Đường Thiên lại càng thêm cảnh giác, hắn cảm nhận được hơi thở của nguy hiểm. Mục Lôi vốn một mực âm thầm quan sát Đường Thiên có chút kinh ngạc. Sự linh mẫn vô cùng của Đường Thiên đã lọt vào mắt gã.

Mục Lôi vẫn tiếp tục âm thầm quan sát Đường Thiên.

Gã không biết rõ lai lịch của Đường Thiên. Có khả năng theo Tinh Môn tiến nhập Phỉ Lâm Tinh, chắc chắn không hề đơn giản. Đối với người đang dẫn đầu cả bọn mà nói, thì biến số ngoài ý muốn là một chuyện tốt.

Rốt cuộc, trước khi màn đêm buông xuống, một khe núi nhỏ màu trắng xuất hiện trước mắt mọi người.

Khe núi nhỏ này rất đặc biệt, bề rộng tầm một trượng. Đất ngoài khe đều màu đen, nhưng đất trong khe lại có màu trắng như tuyết, vô cùng bắt mắt.

“Rốt cuộc cũng đến Bạch Tuyết câu rồi.” Cố Tuyết thở phào một hơi: “Tới Bạch Tuyết câu thì đến thành Hắc Sơn cũng không quá xa nữa. Tinh Hồn Thú sẽ không tiếp cận Bạch Tuyết câu.”

Đường Thiên tò mò tiến đến khe núi phía trước. Lần đầu tiên hắn thấy khe núi kỳ lạ như thế. Đất trong khe núi có màu trắng như tuyết, lấy tay sờ thử vào cũng thấy hơi giống tuyết.

Bọn hộ vệ tuy còn giữ vẻ cảnh giác nhưng tinh thần vô thức thả lỏng. Ban ngày trải qua một cuộc chiến lại đi đường dài khiến họ vô cùng mệt mỏi.

Ngay cả Mục Lôi cũng lộ ra vài phần tươi cười. Bạch Tuyết câu cách thành Hắc Sơn rất gần, nơi này võ giả thường lui tới rất nhiều. Đối phương tuyệt đối không dám mai phục nơi này.

Cố Tuyết nhìn thấy Đường Thiên thực sự cảm thấy hứng thú với Bạch Tuyết câu, nên giải thích: “Vật có màu trắng như tuyết trong khe này là một loại tuyết sa, không có tác dụng gì. Nhưng bọn dã thú và Tinh Hồn Thú đều không thích, nên có người tụ tập thành chợ để cùng nhau buôn bán. Mọi người ở vòng ngoài để phòng muỗi và kiến…”

*DG: Đoạn này hơi rắc rối, không biết dịch có sát nghĩa hay không.

Đường Thiên bỗng nhiên có một báo động bất ngờ.

Đường Thiên vừa trải qua hai trăm chín mươi ba trận đấu nên phản ứng gần như đã trở thành bản năng.

Hắn tựa như một con báo săn nhanh nhẹn, đột nhiên lao về phía Cố Tuyết.

Cố Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Một bóng người đã che kín tầm nhìn của nàng. Không đợi nàng phản ứng, cả người đã bị Đường Thiên đè lên.

Nàng sợ đến mức hét lên.

Mũi thứ kiếm* u lãnh như lưỡi của một con rắn độc đánh nát trang sức trên đầu rồi hiểm hóc lướt qua da đầu nàng. Nàng phản ứng không kịp nữa, chỉ thấy trời đất đảo lộn, quay cuồng trên mặt đất.

*Kiếm gai nhọn: Loại kiếm này giống như kiếm của môn thể thao đấu kiếm phương tây, không bén nhưng nhọn, chuyên dùng để đâm.

Cú bổ nhào về phía trước này của Đường Thiên vô cùng lanh lẹ. Hắn ôm Cố Tuyết lăn trên đất như hồ lô. Phút chốc đã lọt vào trong tuyết sa bên trong Bạch Tuyết câu.

“Hả?”

Một tiếng kêu nhẹ vang lên trong không gian.

Âm thanh rống giận của Mục Lôi và tiếng rít gào của bọn hộ vệ không làm cho Đường Thiên có được một chút cảm giác an toàn. Tiếng than khẽ vừa vang lên kia như nổ tung bên tai của Đường Thiên.

Cả người Đường Thiên đột nhiên dựng tóc gáy.

Không chút nghĩ ngợi, chân phải đạp mạnh vào đất. Đường Thiên ôm Cố Tuyết nhảy về phía trước. Chân trái ẩn chứa Thiên Long kình tiến vào trong tuyết sa, ầm ầm, vô số tuyết sa phía sau hắn nổ tung tạo thành một màn tuyết rơi.

Hắn hy vọng chuyện này có thể quấy nhiễu tầm mắt đối phương.

Một ánh sáng đen nhánh xuyên qua tuyết sa.

Gần như cùng lúc, Đường Thiên nhận thấy được nguy hiểm. Tay phải vỗ mạnh xuống đất. Thân hình nương theo luồng phản lực này liều mạng lao về bên cạnh.

Rít!

Một tiếng xé gió rất nhỏ, một luồng khí vô hình xẹt qua chổ Đường Thiên vừa rồi, để lại trên mặt đất một cái lỗ sâu to bằng ngón tay.

Keeng!

Một tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên phía sau Đường Thiên, đồng thời còn có tiếng rống giận của Mục Lôi.

Đường Thiên nhân cơ hội ôm Cố Tuyết chạy về phía trước như điên. Sau khi chạy khoảng mấy trượng hắn mới dừng lại.

Cho đến lúc này Đường Thiên mới hồi phục tinh thần. Nỗi sợ xông lên, tay chân nhũn ra, tim đập thình thịch, sắc mặt trắng bệch. Vừa rồi, hắn đã đến trước mặt tử thần, thiếu một chút là được mời luôn vào nhà.

Kiếm khách thật khủng khiếp!

Đường Thiên khó khăn nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn vào trường đấu.

Một tên kiếm khách áo đen đeo mặt nạ trắng bệch, toàn thân được bao phủ trong quần áo đen. Thanh thứ kiếm trong tay thoạt nhìn vô cùng tinh tế, mỗi lần đâm đến đều làm cho Mục Lôi luống cuống tay chân.

Thật mạnh!

Đường Thiên cảm thấy líu lưỡi không thôi. Lần đầu tiên hắn thấy kiếm khách mang phong cách như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy thứ kiếm. Loại thứ kiếm này không có lưỡi, chỉ có một công năng duy nhất là đâm.

Kiếm khách trước mắt đem uy lực này phát ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Mục Lôi rống giận liên tục. Hai tay gã tỏa ra ánh sáng bạc, cả người hào quang lượn lờ, thoạt nhìn như chiến thần hạ phàm. Chiêu thức của gã đại khai đại hợp, uy mãnh bất phàm. Mấy hộ vệ khác cũng có thực lực không tầm thường. Thực lực bọn họ có thể gần bằng với bọn Lương Thu.

Nhưng kẻ chiếm thượng phong lại là kiếm khách kia.

Thân hình kiếm khách áo đen mơ hồ, quỷ dị khó tìm. Mỗi một động tác thoạt nhìn có vẻ nhẹ nhàng vô lực, ngay cả khi điều động kiếm đâm cũng không có âm thanh, nhẹ nhàng phiêu dật. Nhưng chính loại công kích đâm nhẹ nhàng phiêu dật này của lại làm cho bọn Mục Lôi luống cuống tay chân.

Đường Thiên lần đầu tiên quan sát người khác chiến đấu, nhìn đến khí lạnh bốc lên trong lòng.

Kiếm khách áo đen tựa như một làn khói đen trong đêm tối, mơ hồ khó tìm, khó mà phòng bị.

Thật mạnh…

Đường Thiên thì thào tự nói.

Bỗng nhiên, kiếm khách áo đen chà chà thân kiếm. Thứ kiếm giữa không trung phóng ra vào luồng ánh sáng đen kịt. Đang đang đang! Đám người Mục Lôi chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên rồi một lực lượng kinh người truyền đến, không tự chủ được phải lùi lại vài bước.

Thân hình kiếm khách áo đen nhoáng lên một cái đã thoải mái thoát ra khỏi vòng chiến.

Gương mặt trắng bệch quay sang nhìn về phía Đường Thiên, sau đó hai chưởng vung lên, như một con cú đêm, biến mất trong rừng tối.

“Đừng đuổi theo!” Mục Lôi đột nhiên quát khẽ, trên mặt lộ ra một tia hoảng sợ. Lúc này, mấy tên hộ vệ khác phịch một tiếng đã té ngồi trên mặt đất. Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sống sót sau tai nạn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Dân Nghèo

Đường Thiên dẫn hàn ý trong lòng xuống, quay sang hỏi Mục Lôi: "Hắn là ai?"

"Hắn là Tề Á!" Mục Lôi sắc mặt kém hẳn, giọng nói pha chút hồi hộp: "Hắc ám kiếm khách nổi danh nhất Phỉ Lâm tinh, nghe nói hắn có Dạ mạc* huyết mạch, là đỉnh cấp huyết mạch trong các huyết mạch cấp Bạch Ngân. Kiếm thuật của hắn cực mạnh, hiếm có đối thủ, cao thủ chết dưới kiếm hắn nhiều vô số kể. Hắn nổi danh chỉ nhận tiền không nhận người, giá để hắn ra tay cực kỳ cao. Xuất thủ một lần bất luận thắng thua đều là năm trăm vạn tinh tệ."

* Dạ mạc: màn đêm

"Năm trăm vạn tinh tệ..." Đường Thiên quả thật bị con số khủng bố này hù dọa rồi, lúc hắn giàu có nhất cũng không có nhiều tiền như vậy.

Còn bất luận thắng thua... Kỳ thực Đường Thiên rất muốn nói 'việc này quá vô sỉ đi', nhưng mà suy nghĩ lại kiếm thuật xuất quỷ nhập thần của Tề Á vừa thể hiện, hắn rất thức thời đem những lời này nuốt lại.

Tựa hồ nhận ra suy nghĩ của Đường Thiên, Mục Lôi trầm giọng nói: "Cho tới trước hôm nay, hắn mới chỉ có hai lần không hoàn thành nhiệm vụ, lần này mới là lần thứ ba. Ngươi không cần lo lắng, hắn sẽ không đến nữa đâu. Nhiệm vụ thất bại, hắn không bao giờ ra tay lại đâu."

Nghe được những lời này, Đường Thiên thở phào một hơi.

Kiếm khách áo đen tạo cho hắn áp lực quá lớn, cảm giác tử vong không thể tránh được này cơ hồ như cùng tử thần nhảy múa.

Loại gia hỏa này, thật là đáng sợ.

Đường Thiên đang sợ hãi trong lòng, không chú ý tới ánh mắt Mục Lôi. Ánh mắt của Mục Lôi nhìn về phía Đường Thiên tràn đầy kinh ngạc. Tề Á đánh lén không hề có dấu hiệu gì, đổi lại gã ở vị trí Đường Thiên cũng tuyệt đối không có khả năng phát hiện. Thế nhưng Đường Thiên lại tránh được thế tất sát của Tề Á.

Lại còn trong tình huống ôm tiểu thư...

Thế nhưng, có một điểm hắn cũng không rõ ràng, rốt cuộc là vận khí Đường Thiên quá tốt, hay là hắn phản ứng quá nhanh. Từ đầu đến cuối, biểu hiện mọi mặt của Đường Thiên, ví dụ như võ kỹ, cũng không có gì chói mắt cả.

Mục Lôi bỗng nhiên lộ ra vẻ cười khổ, thật là đến đường cùng rồi sao? Chính mình lại đem đặt hi vọng vào một gã ngoại nhân không liên quan gì? Hơn nữa còn là một tên thường dân...

Một gã gia hỏa không mở ra được huyết mạch, tại Phỉ Lâm tinh rất khó có lối ra. Cho dù là người của Quang Minh võ hội, tại Phỉ Lâm tinh cũng rất khó sinh tồn, nơi này là thiên hạ của huyết mạch.

Thân thể của võ giả Quang Minh võ hội quá yếu đuối, quả thật trong mắt Mục Lôi bọn họ giống như thân thể liệt nửa người, tuy rằng bọn họ vận dụng bí bảo vô cùng cao minh. Chỉ cần đụng nhau một cái, võ giả Quang Minh hội với thân thể yếu ớt như búp bê vải, sẽ tứ phân ngũ liệt*.

*Phân thành bốn năm khúc.

Mục Lôi khá khinh thường.

Bàn về thuyết Huyết mạch chí cao, tại Phỉ Lâm tương đối phổ biến, Mục Lôi không hoàn toàn tán đồng, nhưng gã cũng không tin một tên gia hỏa không mở ra huyết mạch sẽ có tác dụng gì.

“Thường dân không làm được việc gì.”

Câu ngạn ngữ này cũng không phải do Mục Lôi bịa đặt ra. Gã cảm thấy ý nghĩ của mình quá buồn cười, Đường Thiên không mở ra huyết mạch, thực lực chỉ có ngũ giai, thật sự là quá tệ rồi. Thường thì thiếu niên ở tuổi này, khẳng định đã kích hoạt được huyết mạch, dù cho đẳng cấp không cao, chủng loại cũng không nhiều.

Được rồi, hắn là dân vùng khác...

Mục Lôi chỉ có thể dùng lời này để tự an ủi chính mình, nhưng ánh mắt nhìn về phía Đường Thiên, lại trở nên nhu hòa hơn. Gã nhìn sắc mặt tiểu thư trắng bệch vì kinh sợ, trong lòng đau xót. Cố Tuyết gắt gao nắm chặt Đường Thiên, mặt nàng tái xanh, trong đôi mắt nâu xinh đẹp chỉ toàn là sợ hãi và sợ hãi.

Hai tay Mục Lôi nắm chặt, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình!

Tề Á... Ta tuyệt đối không để ngươi làm thương tổn tiểu thư!

“Đi!” Mục Lôi quyết định thay đổi rất nhanh: “Chúng ta vào thành đêm nay!"

Những người khác nghe vậy, yên lặng thu thập hành trang.

“Tiểu thư, người lại khổ cực rồi.” Mục Lôi nhẹ nhàng cổ vũ Cố Tuyết.

Cố Tuyết cố nén sợ hãi trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười, run giọng nói: “Ta không có vấn đề gì.”

Lườm bàn tay trắng bệch của tiểu thư đang nắm lấy cánh tay Đường Thiên, Mục Lôi thu hồi ánh mắt, nói với Đường Thiên:

“Làm phiền Đường huynh đệ chiếu cố tiểu thư một chút, vô cùng cảm kích!”

Vô luận là ai trong đám người này, ánh mắt nhìn Đường Thiên đều âm thầm phát sinh biến hóa. Vừa rồi nếu không phải Đường Thiên xuất thủ cứu giúp, tiểu thư đúng là chạy trời không khỏi nắng, mà hành động này đủ để chứng minh Đường Thiên là bạn chứ không phải địch.

Đường Thiên rất sảng khoái gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Ánh mắt Đường Thiên nhìn về hướng Tề Á biến mất, trong lòng không còn hồi hộp, thay vào đó là ý chí chiến đấu mãnh liệt. Giao thủ với cao thủ như vậy, cảm giác này, quả nhiên không tầm thường a!

Trong lòng hắn vậy mà lại có mấy phần khát vọng mơ hồ, khát vọng lại được cùng đối phương giao thủ lần nữa. Tuy rằng hắn biết rõ thực lực của mình không đủ để đối kháng với Tề Á, nhưng mà cái khát vọng này, vừa mới nảy sinh đã càng ngày càng mãnh liệt.

Đường Thiên thở ra một hơi thật dài, con ngươi trong mắt thiếu niên dần dần trở nên trầm tĩnh.

Đường Thiên, ngươi phải nỗ lực lên!

Đường Thiên, ngươi phải trở nên mạnh mẽ hơn!

Đường Thiên, ngươi phải đánh bại Tề Á!

Đôi mắt trầm tĩnh, từng chút một trở nên kiên định.

Ý chí ấy khắc sâu như gánh nặng trên lưng, như giòi bám trong xương. Đường Thiên không tự chủ suy nghĩ, nếu như lần sau gặp lại Tề Á, mình phải dùng thủ đoạn như thế nào mới có thể đối phó tên kiếm khách áo đen đáng sợ này?

“Bị dọa sợ rồi” A Bỉ Lợi thấy Đường Thiên thở dài một hơi, cho rằng Đường Thiên mới hồi phục lại tinh thần, an ủi: “Ngươi thế là giỏi rồi, có thể thoát được một mạng từ tay Tề Á. Hắn chính là Tề Á, là hắc ám kiếm khách xuất sắc nhất Phỉ Lâm tinh. Ngươi không biết đấy thôi, lúc ta nhìn thấy hắn, đầu óc đều rối tinh lên rồi. Có biết lúc ta phục hồi lại tinh thần,

phản ứng đầu tiên là gì không? ‘Ôi, ông trời ơi, chúng ta vẫn còn sống! Ông trời phù hộ, đừng gặp phải hắn lần nữa.’”

“Câm miệng đi A Bỉ Lợi!” Tiếng Mục Lôi gầm nổ tung sau lưng hai người. Hiển nhiên gã cực kỳ bất mãn với lời nói tổn thương sĩ khí của A Bỉ Lợi.

A Bỉ Lợi thè lưỡi.

Đường Thiên nhếch miệng cười, hắn không bộc lộ ý nghĩ chân thực của mình. Hắn không thèm để ý đến cười nhạo, nhưng cũng không ở trước mặt bất kỳ kẻ nào bộc lộ dã tâm và cuồng vọng của chính mình.

A Bỉ Lợi mặc dù đôi khi miệng lưỡi ti tiện một chút, nhưng bản chất hắn không xấu. Cố Tuyết cũng bị mặt quỷ vô cùng sinh động của A Bỉ Lợi chọc cho cười thành tiếng rồi.

Khuôn mặt tuyết trắng mỹ lệ của Cố Tuyết, còn lưu lại vài nét sợ hãi, lúc này nhoẻn miệng cười lại diễm lệ không gì sánh được, làm A Bỉ Lợi ngây người khi nhìn thấy.

Đường Thiên thấy khuôn mặt ấy cũng hơi ngẩn ngơ, bất quá, sự chú ý của hắn lập tức bị một đồ vật khác hấp dẫn.

Nha Nha!

Từ sau khi nuốt chửng hồn hạch của Tinh Hồn Xà, Nha Nha liền lâm vào ngủ say, lúc này bỗng nhiên tỉnh lại. Nó chui ra Thủy Bình Vũ Quỹ, nhảy bắn tới vai Đường Thiên.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó rõ ràng còn sót lại mấy phần buồn ngủ, nó đưa bàn tay bé bé núc ních thịt lên xoa mắt. Gương mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh bị tay nó vân vê làm cho không ngừng biến đổi hình dạng, không thấy con mắt nó đâu nữa.

“Oa, thật khả ái!” Cố Tuyết mới đó đã bị vẻ ngây thơ của Nha Nha hấp dẫn.

Nha Nha đang nửa mơ nửa tỉnh bị câu nói của Cố Tuyết làm tỉnh lại, bì bõm một tiếng, từ vai Đường Thiên bắn lên, hạ xuống đầu Đường Thiên.

Cánh tay nhỏ bé nắm lấy tóc Đường Thiên, tay kia cầm tiểu cung, nửa thân hơi chùng xuống, bày ra bộ dạng phòng ngự sẵn sàng chiến đấu, con mắt mở to nhìn chằm chằm vào Cố Tuyết.

Hai mắt Cố Tuyết lóe như sao, biểu tình của Nha Nha tiểu đại nhân nhìn cực kỳ buồn cười, nhất là dáng người đang lom khom, cái cờ nhỏ ở sau lưng thò lên, lay động qua lại.

Nha Nha bày ra thái độ không dễ bị mua chuộc, đôi mắt ti hí trừng lên như hai hạt đỗ tương lồi ra, nhe răng về phía Cố Tuyết thị uy.

Tê.

Đường Thiên đau đến nỗi hít một hơi khí lạnh, mấy lọn tóc đang bị Nha Nha gắt gao tóm lấy, đau quá! Tên hỗn đản này!

Hắn mang vẻ bất thiện, tóm Nha Nha ở trên đầu xuống, hết sức kín đáo mà hung hăng ngắt cho mấy cái, trả mối thù bị Nha Nha giật tóc. Thương cho Nha Nha lúc này như cao su, đất dẻo, bị người khác hung hăng giày xéo, nét mặt cứng đơ, đúng là tai nạn đến bất ngờ không chuẩn bị trước được.

Này này này... Đây là sao, ta vừa mới ngủ dậy mà?

“Ồ, Nha hồn tướng.” Mục Lôi kiến thức rộng rãi, vừa nhìn thấy Nha Nha đã nhận ra ngay.

“Nha hồn tướng? Rất lợi hại sao?” Hai mắt Cố Tuyết tỏa sáng, đối với những vật nhỏ khả ái như thế, nàng hoàn toàn không có sức chống cự. Nàng chưa từng gặp Hồn tướng khả ái như thế.

“Hồn tướng cấp thấp nhất.” Mục Lôi lườm Đường Thiên một cái, thản nhiên nói: “Theo bản chất mà nói, là hồn tướng không thành hình,

rất nhạy bén.”

Quả nhiên... Là dân vùng khác, không đáng để kỳ vọng a.

Khi Mục Lôi nhìn thấy Nha Nha, đối với Đường Thiên đã không còn bất cứ mong đợi gì. Hồn tướng cấp thấp như Nha hồn tướng, căn bản không có bấy kỳ giá trị nào, Đường Thiên thế mà lại nuôi dưỡng một con Hồn tướng cấp thấp như vậy... Nha hồn tướng tuy rằng không bị hạn chế thời gian như Hồn tướng do thẻ Hồn tướng triệu hồi, nhưng sức chiến đấu cơ hồ bằng không, căn bản không có ai đi chọn một Nha hồn tướng làm trợ thủ chiến đấu.

Bất quá, nhìn lúc Đường Thiên mới cứu tiểu thư một mạng, hắn còn tự mình tận lực dùng mấy lời uyển chuyển để nói chuyện.

Ánh mắt những người khác, cũng trở nên quái dị vô cùng.

Một gã Hồn tướng lợi hại, là một sự trợ giúp xuất sắc. Đương nhiên, cái này liên quan mật thiết cùng thực lực kinh tế, người càng có tiền thì Hồn tướng càng tốt, đây cũng là kiến thức cơ bản. Trái lại, Hồn tướng càng kém cỏi, cũng chứng minh đối phương càng nghèo, suy đoán như thế chính xác trong tuyệt đại đa số tình huống.

Một tên thường dân rất nghèo.

A Bỉ Lợi huýt sáo: “Đường Thiên, cái này tuyệt đối không phải Hồn tướng ta gặp tối qua.”

“Phải không?” Đường Thiên hoàn toàn không nghe ra ý tứ trêu ghẹo của A Bỉ Lợi, thản nhiên nói: “Nha Nha tuy không phải là rất lợi hại, nhưng mà rất thông minh.”

Vừa nói, vừa thuận tay hung hăng ngắt mấy cái.

Thương thay cho Nha Nha, lại lần nữa chịu độc thủ, mắt trợn trắng. Không phải ngươi vừa biểu dương ta sao...

“Nó gọi là Nha Nha sao?” Cố Tuyết cũng mặc kệ Nha Nha có lợi hại hay không, trong mắt nàng, Nha Nha thực sự quá khả ái, nàng vươn tay, vẻ mặt mong đợi, hỏi: “Ta có thể ôm một cái hay không?”

Đường Thiên có chút không cam lòng đem Nha Nha nhét vào tay Cố Tuyết: “Cẩn thận, nó hơi hung dữ.”

Ta một tý hung dữ cũng không có...

Chạy ra khỏi ma chưởng của Đường Thiên, Nha Nha giống như gấu túi ôm lấy ngón tay Cố Tuyết, vừa cọ sát vừa ủi ủi.

Cố Tuyết như mở cờ trong bụng, cẩn thận nâng Nha Nha lên, yêu thích không buông tay.

Đường Thiên liếc nhìn Nha Nha một cách âm hiểm, đồ gia hỏa không có khí tiết, đợi đến lúc ta tóm lại được ngươi, dám giật tóc ta à, ngươi xác định chết rồi.

Nha Nha run rẩy một cái, ôm ngón tay Cố Tuyết chặt hơn.

“Nhìn kìa! Đó chính là Thành Hắc Sơn!”

Bỗng nhiên, A Bỉ Lợi hoan hô, cắt đứt suy nghĩ của Đường Thiên.

Bọn Đường Thiên chạy tới giữa sườn núi, dưới chân là sơn đạo uốn lượn, theo thế núi đi xuôi xuống. Xa xa nơi chân núi, một tòa thành thị đèn đuốc huy hoàng, tựa như một con thú khổng lồ, an tĩnh ngồi chồm hỗm trong bóng đêm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Sự Thiện Lương Ngốc Nghếch

Thành Hắc Sơn lớn hơn rất nhiều so với thành Tinh Phong, hùng vĩ vô cùng. Đài quan sát cao ngất, dày đặc chi chít như hàng rào. Nghe Mục Lôi nói bởi vì nơi này thường có Tinh Hồn Thú tới nên cần xây những đài quan sát này để phòng bị Tinh Hồn Thú. Mà những binh sĩ đóng ở đài quan sát tối thiểu cũng có thực lực ngũ giai trở lên.

Lúc nói những lời này thì Mục Lôi còn liếc nhìn phản ứng của Đường Thiên.

“Nghe có vẻ lợi hại thật.” Đường Thiên cảm thán không chút giả vờ.

Mục Lôi tức thì thu hồi ánh mắt của mình. Gã là người thành thực, làm như thế quả không được lịch sự cho lắm. Bởi không muốn kích động Đường Thiên nên gã không nói ra một điều là, tất cả những binh sĩ này đều đã khai mở ít nhất một loại huyết mạch.

Đường Thiên cảm thấy thật lợi hại.

Đài quan sát bố trí dày đặc như vậy thì cần bao nhiêu binh sĩ đóng chứ? Mỗi binh sĩ đều có thực lực ngũ giai trở lên đủ chứng minh rằng trình độ của thành Hắc Sơn cao hơn Bạch Hồng tinh rất nhiều. Thời điểm tấn công Vũ gia thì Đường Thiên cũng đã đối đầu với sự công kích từ đài quan sát nhưng nếu những mũi tên đó mà do những võ giả ngũ giai bắn ra thì Đường Thiên chắc chắn rằng bản thân không thể xông qua được.

Quả thực rất lợi hại.

Cường giả như Mục Lôi khinh thường những binh sĩ phổ thông nhưng Đường Thiên không hề nghĩ như vậy. Hàng ngày hắn đều bị Binh

lải nhải bên tai rằng mình ngay cả tân binh cũng không bằng nên trong mắt Đường Thiên thì những binh sĩ có thể rời khỏi trại tân binh đều là những cao thủ rất lợi hại.

Cổ Tuyết đang chơi đùa với Nha Nha không tự chủ được nhíu mày nói: ”Mục thúc!”

Nàng cực kỳ thông minh, nàng hiểu rõ Mục Lôi rất không thoải mái với hoàn cảnh cùng đường không có lấy một tia hy vọng như bây giờ. Nhưng với Đường Thiên nàng có cảm tình rất đặc biệt, hắn đã cứu nàng một mạng.

Đổi lại là người bình thường trong tình huống nguy cấp như vậy thì phản ứng đầu tiên là né tránh nhưng phản ứng đầu tiên của Đường Thiên lại là cứu nàng. Trong thời khắc nguy cấp như vậy không hề có nhiều thời gian để suy nghĩ, tất cả đều là bản năng.

Đường Thiên là một thiếu niên lương thiện chân chính.

Trong lòng nàng tràn đầy cảm kích với Đường Thiên. Vận mệnh của nàng có quan hệ gì với Đường Thiên chứ? Đường Thiên đã cứu nàng một lần, hắn không có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm với vận mệnh của nàng.

Mục Lôi chạm vào ánh mắt của tiểu thư tức thì mặt già cũng đỏ lên, có chút bối rối.

"Vào thành." Mục Lôi vội vàng nói.

Những binh sĩ thủ thành khá quen thuộc với đám người Mục Lôi nhưng lại nhìn họ với vẻ mặt rất quái dị.

Kinh nghiệm của Mục Lôi rất phong phú nên chỉ cần nhìn sắc mặt của đám binh sĩ là hiểu. Nội tâm nhất thời trầm xuống, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra rồi.

“Bảo vệ tiểu thư cho tốt vào.” Mục Lôi trầm giọng nói. Thần sắc mỗi người cũng trở nên nghiêm trọng như sắp đối đầu với đại địch vậy.

Cổ Tuyết vẫn không ngẩng đầu, nàng vẫn chăm chú đùa nghịch với Nha nha, thập phần trấn định.

Binh sĩ không ngăn cản nên đoàn người bọn họ rất thuận lợi vào thành. Nhưng Đường Thiên chú ý thấy trong bóng râm dường như có bóng người xuất hiện, hắn hơi nhíu mày thấp giọng nói với Cổ Tuyết: “Ta ngửi thấy có mùi vị nguy hiểm.”

Cổ Tuyết vừa dừng tay lại, ngẩng đầu, nghiêng mặt cười với Đường Thiên: “Đúng là có chút nguy hiểm nhưng không thể trốn tránh mãi được.”

Nàng đưa Nha Nha đang nhắm mắt đầy vẻ thỏa mãn nhẹ nhàng đặt lên vai Đường Thiên nói với vẻ nghiêm túc: “Ngươi nên đi nhanh đi, cứ tìm một lữ điếm bất kì ở tạm đã. Muốn rời khỏi Phỉ Lâm tinh sẽ khá khó khăn đấy nhưng ngươi cứ từ từ tìm hiểu chắc chắn sẽ có biện pháp thôi. Chúc ngươi may mắn. Cảm ơn ngươi đã cứu ta một mạng.”

Đường Thiên cũng nghiêng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cổ Tuyết, đôi mắt nâu chớp chớp đầy vẻ chân thành.

“Ngươi đang gặp phiền phức lớn đúng không?” Đường Thiên bỗng quay lại hỏi

“Ta đã về tới nhà rồi thì có thể gặp phiền phức gì chứ?” Cổ Tuyết khẽ chớp đôi mắt đẹp nhìn Đường Thiên cười.

Đường Thiên nhìn Cổ Tuyết trong chốc lát rồi đưa tay gãi đầu cười cười: “Nói cũng đúng, về nhà rồi thì có thể gặp nguy hiểm gì chứ? Vậy ta đi trước đây!”

Cổ Tuyết điềm tĩnh cười, làn gió đêm lay động chiếc váy xanh trắng đan xem của nàng, mép váy màu vàng kim đã bị tàn phá đôi chút nhưng

nhìn nàng vẫn dịu dàng tao nhã như trước.

Đường Thiên phất phất tay về phía nàng nói to: ”Ta đi đây.”

Nói xong tức thì xoay người biến mất ở góc phố.

Cổ Tuyết lại nở nụ cười dịu dàng như thường, nhẹ giọng bảo: "Đi thôi.”

Đường Thiên quẹo vào một ngõ nhỏ rồi dừng lại.

“Sao vậy? Ta cứ tưởng ngươi muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ?” Binh lặng lẽ xuất hiện nói với vẻ giễu cợt.

“Nàng là người rất tốt.” Đường Thiên trả lời một nẻo, hắn ngửa mặt nhìn bầu trời đêm lẩm bẩm: “Người tốt như vậy mà chết thì quá đáng tiếc rồi.”

“Ngươi nghĩ mình là ai?” Binh bĩu môi: “Ngươi là chúa cứu thể à? Hay là đại anh hùng? Cho ta xin đi, đừng vì vừa mới hoàn thành cái đồng nhân thất cùi bắp mà không biết chính mình đáng bao nhiêu phân lượng chứ.”

“Cũng không phải.” Đường Thiên lắc đầu nói với vẻ bình tĩnh: “Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy rất đáng tiếc sao?”

“Có gì liên quan đến ta sao? Ta chỉ là một giáo quan thôi.” Binh buông tay nói.

Đường Thiên đảo cặp mắt trắng dã: “Nhưng ta không muốn nàng chết.”

“Hóa ra nãy giờ ta nói nhiều như thế là vô ích à?” Binh nói với vẻ không vui.

“Hơn nữa nếu giúp đỡ bọn họ thì không biết chừng ta còn có thể gặp lại Tề Á, ta rất muốn chiến đấu nghiêm túc với hắn một lần.”

Đường Thiên để lại những lời này rồi rảo bước dọc con phố đi theo hướng mà đám người Cổ Tuyết vừa biến mất.

Binh nghe xong tức thì ngẩn người ra. Tuy bình thường gã vẫn nghe những lời nói cuồng vọng từ miệng Đường Thiên nhưng tất cả đều không thể so với câu này, những lời này đã khiến Binh sốc nặng.

Thực lực của Tề Á rất mạnh, dù dưới góc độ quan sát của Binh cũng phi thường mạnh mẽ, Đường Thiên bây giờ tuyệt đối không có khả năng chống lại. Khi gã nghe Đường Thiên nói muốn chiến đấu với Tề Á lần nữa mà không hề che giấu chút chiến ý nào thì thực sự gã đã giật mình rồi.

Gã rất hiểu Đường Thiên nên có thể cảm nhận được thằng ngốc này đang nói nghiêm túc.

Khốn kiếp!

Binh không nhịn được chửi thầm, thằng ôn này điên rồi sao?

Không có nổi lấy nửa phần thắng trong khi tỉ lệ tử vong vượt quá chín thành, chiến đấu như thế thì có ý nghĩa quái gì?

Trong màn đêm có một bóng lưng đang đi dọc theo chân tường, quật cường vô cùng.

Cổ Tuyết nhìn khoảng sân gần như trở thành phế tích, trong mắt hiện rõ vẻ đau lòng. Nơi này chính là nhà của nàng, nơi lưu lại những ký ức tuổi thơ của nàng. Ánh mắt Mục Lôi như muốn giết người, gã bỗng nhớ lại vẻ mặt quái dị của đám binh sĩ lúc họ vào thành.

“Thu dọn chút đi!” Cổ Tuyết đã bình tĩnh trở lại, nàng nhẹ nhàng nói: “Cứ dọn lấy một chỗ để mọi người nghỉ ngơi đã.”

Mục Lôi gật đầu còn những người khác lặng lẽ quét dọn khu phế tích.

Bọn họ hiểu tình huống đã rất không ổn nhưng cũng không ngờ rằng sẽ tồi tệ đến mức này. Đối phương đã ngang nhiên phá hủy nơi này cho thấy chúng đã không hề kiêng nể gì nữa rồi.

Có thể đoán được đến mai họ sẽ phải hứng chịu đòn công kích tựa như thái sơn áp đỉnh, đối phương dám làm điều này chứng tỏ đã có mười phần chắc thắng.

Chẳng biết từ khi nào hoa tuyết đã bay đầy trời.

A Bỉ Lợi dỡ bừa một đoạn gỗ đám phòng ốc trong khu phế tích rồi đốt một đống lửa. Mọi người ngồi quanh đống lửa, bầu không khí bị dồn nén đến cực điểm.

Ngược lại thì vẻ mặt Cổ Tuyết cho thấy nàng đã bình tĩnh lại. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, đưa tay hứng một đám hoa tuyết nhẹ giọng nỉ non: “Ta vẫn nhớ lúc nhỏ, mỗi khi tuyết rơi, phụ thân đều đưa ta ra đây đắp người tuyết. Giờ tuyết lại rơi thế này chắc chắn là phụ thân trên trời lo ta cô đơn đây mà.”

Mắt Mục Lôi thoáng đỏ, không tự chủ nắm chặt tay lại.

Cổ Tuyết thu hồi ánh mắt của mình lại, ngồi ngay ngắn trên mặt đất. Lúc này trên mặt nàng không có vẻ gì là không thoải mái, phảng phất như nàng không phải đang ngồi trên bùn đất mà đang ngồi trên ghế da áo lông mềm mại.

Chiếc váy xanh trắng trải ra giống như bầu trời bao la cùng biển mây trắng.

Nàng bỗng khom người, dịu dàng cúi đầu nghiêm túc nói: "Cảm ơn mọi người đã đưa ta đến đây.”

“Nhiệm vụ của các vị đã xong, xin mời mọi người hãy rời khỏi nơi này.” Trên mặt Cổ Tuyết vẫn nở nụ cười điềm tĩnh: “Bản thân ta không nghĩ chuyện này sẽ tồi tệ như vậy, giờ thì phản kháng kiểu gì cũng không

có tác dụng gì nữa. Trên người ta dù sao cũng chảy dòng máu Cổ gia nên bọn họ sẽ không giết ta. Các ngươi còn có người thân, xin đừng hi sinh vô ích.”

Tất cả dường như bị đè nén đến chết lặng.

Ngay cả A Bỉ Lợi luôn hoạt bát giờ cũng cắn môi, ngón tay bị nắm chặt đến trắng bệch. Vẻ mặt các hộ vệ khác đầy bi phẫn, mắt ửng đỏ.

“Xin hãy đi đi.” Cổ Tuyết lại cúi đầu lần nữa: “Xin đừng để cho ta vì đêm nay mà sau này phải vĩnh viễn sống trong áy náy.”

Mọi người cúi đầu, không nói một lời.

"Mục thúc." Cố Tuyết quay sang, nhìn về phía Mục Lôi.

Khuôn mặt Mục Lôi phủ đầy dấu vết của sương gió, lạnh lùng nghiêm nghị như tựa nham thạch, tâm tình của gã cũng đã bình tĩnh lại: “Các ngươi đi đi! Việc đã đến nước này thì không còn cách nào xoay chuyển càn khôn nữa rồi, không nên lãng phí tính mạng.”

A Bỉ Lợi cắn môi, nói đầy bi phẫn: "Ta không đi!"

“Ta cũng không đi!” Sơn Thần cũng lắc đầu.

"Ta không đi!"

"Ta cũng không đi!"

Nghe mấy lời này dường như khiến Mục Lôi bùng nổ, râu tóc dựng đứng: “Tất cả cút hết cho ta. Kẻ nào ở lại thì cứ đứng trước mặt ta, ta sẽ tự tay làm thịt hắn!”

“Lão đại…” A Bỉ Lợi nghẹn ngào nói.

Không đợi hắn nói hết câu, một bóng đen đã lóe lên trước mặt hắn, vẻ mặt hắn cứng đờ, ngã ngửa ra đất. Thân hình Mục Lôi như gió, xuất thủ vô cùng chính xác khiến mỗi người đều ngã ngửa, hôn mê tức thì.

Chỉ còn một mình Sơn Thần.

“Đem bọn họ đi đi!” Mục Lôi nhìn thẳng vào Sơn Thần nói: “Sơn Thần, tính ngươi trầm ổn nhất, ta giao bọn họ cho ngươi đấy. Bọn họ nếu chết thì dễ rồi nhưng người nhà của họ thì sao? Kiếp này ta đã sống đủ rồi, các ngươi thì sao? Không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ đến người nhà các ngươi chứ.Tối nay đi luôn đi, nhớ kỹ rằng đừng ngừng lại.”

Sơn Thần cắn chặt răng không dám nói câu nào, gã sợ… sợ mình thả lỏng thì nước mắt sẽ trào ra mất.

Bang bang bang!

Gã hướng về phía Mục Lôi và Cổ Tuyết dập đầu lạy ba cái rồi nhấc mấy người lên, bước thấp bước cao đi ra ngoài.

Nước mắt trào ra khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ, từng dòng lệ nóng chảy dọc khuôn mặt rơi xuống.

Gã cắn chặt răng.

(DG: Truyện Tàu thằng nào cũng cắn chặt răng mà không đau nhể)

Nhìn bóng Sơn Thần biến mất trong màn đêm, cuối cùng Mục Lôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Gã lấy ra một túi rượu đưa cho Cổ Tuyết: “Tiểu thư, uống mấy ngụm đi cho ấm người.”

Cổ Tuyết đưa tay đón lấy, mở nút nhấm một ngụm nhỏ tức thì trên khuôn mặt trắng như tuyết hiện lên hai vệt đỏ ửng. Rượu mạnh và cay quá, Cổ Tuyết không tự chủ được hơi nhăn trán.

Mục Lôi cười ha hả rồi cũng lấy ra một túi rượu cho mình, ngửa mặt dốc mạnh uống. Liệt tửu theo khóe miệng gã trào ra ướt nhẹp vạt áo nhưng gã cũng chẳng buồn để ý, một hơi dốc cạn một túi liệt tửu vào miệng.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới dồn dập.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Cố Vũ

Mục Lôi mở to mắt, con ngươi còn hơi chút men say thoáng hiện ra ý chí sắc nhọn.

Nắm lấy cánh tay của mình, không nói một lời, Mục Lôi tự mình lấy ra một túi rượu nữa, ngửa mặt uống như điên. Cố Tuyết ngồi ngay ngắn, hai tay nhẹ nhàng bưng túi rượu, tựa như không nghe thấy tiếng chân dồn dập xung quanh.

Một tiếng cuồng tiếu phá vỡ sự yên tĩnh.

“Ha ha ha ha! Tuyết biểu muội thân yêu, rốt cuộc ngươi đã trở về. Ta đã nóng lòng chờ đợi từ lâu rồi. Vạn nhất trên đường xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ta đây đúng là hối hận cả đời.”

Một nam tử khôi ngô cường tráng được một đám đông vây quanh bảo vệ đang xông vào, gã chính là Cố Vũ. Mũi ưng, hai mắt hẹp dài, môi mỏng mà sắc bén, đôi mắt màu nâu giống hệt Cố Tuyết đang tham lam mà nóng bỏng nhìn chăm chú vào nàng.

Không phải là lần đầu tiên gã gặp Cố Tuyết, nhưng gương mặt của nàng lúc này đang hiện lên vẻ đỏ ửng, vẫn làm cho hơi thở của gã không tự chủ được mà trở nên ồ ồ gấp gáp --- Thật sự là cực kỳ xinh đẹp.

“Cố Vũ, trên đường ta đã gặp phải Tề Á, là do ngươi phái tới sao?” Cố Tuyết bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Cố Vũ nghe đến hai chữ ‘Tề Á’ đồng tử co rụt lại, giật mình một cái, vẻ tham lam trong mắt lập tức biến mất: “Tề Á? Dạ Mạc kiếm khách Tề Á? Các ngươi đã gặp hắn?”

Cố Vũ không khỏi lộ ra vẻ hoài nghi, hắn quét mắt xung quanh vài lần, không thấy còn ai lạ mặt, sự nghi ngờ trong lòng càng đậm. Lấy thực lực của Mục Lôi, muốn bảo toàn tính mạng Cố Tuyết dưới kiếm của Tề Á, tuyệt đối không có khả năng.

Chẳng lẽ có người tương trợ?

Vô số ý niệm lướt qua trong đầu gã, trên mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, nói: “Tuyết muội, oan uổng cho ta. Ta sao có thể xuống tay với muội chứ? Ta còn đang mong muội sinh cho ta một đứa con trai mà.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Cố Tuyết bĩnh tĩnh nói: “Trên người ta có Tuyết Hồng* huyết mạch, người khác không biết nhưng Vũ biểu ca sao lại không biết cơ chứ? Chỉ tiếc lại là huyết mạch ẩn tính**, bằng không mà nói, ai dám đến nhà ta càn rỡ? Vũ biểu ca, ngươi nói có đúng hay không?”

*Tuyết Hồng: cầu vồng tuyết (DG: trắng như tuyết chăng? Biên: lão tg nghĩ ra vậy, thì chịu thôi ^^!)

**ẩn tính: kiểu như gen lặn

Tuyết Hồng huyết mạch!

Từ đám hộ vệ xung quanh Cố Vũ vang lên những tiếng kinh hô. Tuyết Hồng huyết mạch là huyết mạch cường đại nhất của Cố gia, một khi mở ra, xung quanh thân mình sẽ hình thành từng đạo Tuyết Hồng xinh đẹp. Ở Cố gia không ai là không biết Tuyết Hồng huyết mạch, bởi vì võ kỹ cường đại nhất Cố gia ‘Tuyết Hồng Đao’ có điều kiện tu luyện chính là phải mở ra Tuyết Hồng huyết mạch.

Đã hai trăm năm qua, Cố gia không có thiếu niên nào mở ra Tuyết Hồng huyết mạch. Khát khao của Cố gia với Tuyết Hồng huyết mạch, ngoại nhân không thể nào hiểu được. Mỗi một hài tử vừa ra đời, bọn họ sẽ nghĩ cách để kiểm tra xem có đủ Tuyết Hồng huyết mạch hay không.

Nhưng mà có một loại không cách nào kiểm tra được, đó chính là huyết mạch ẩn tính.

Huyết mạch ẩn tính phải đến năm mười sáu tuổi mới dần dần biểu hiện ra. Huyết mạch ẩn tính không có cách nào chính thức mở ra, nhưng nếu sinh con đẻ cái, thì có khả năng rất lớn là đứa nhỏ sẽ có được Tuyết Hồng huyết mạch.

Cố Vũ biến sắc, gã không nghĩ tới Cố Tuyết lại tự mình nói ra bí mật này. Cố gia không chỉ có mỗi chi nhà gã, gã dám khẳng định chỉ trong tối nay, tin tức này sẽ lan truyền khắp các chi họ của Cố gia.

Bất luận như thế nào, tối nay nhất định phải mang Cố Tuyết trở về, gạo nấu thành cơm, đến lúc đó thì chẳng ai làm gì được nữa.

Cố Vũ cười ha ha: “Tuyết rơi lớn thế này, sao có thể để Tuyết muội chết cóng ở đây được. Tuyết muội hãy cùng ta trở về đi.”

Cố Tuyết lắc đầu: “Đa tạ hảo ý của Vũ biểu ca! Đêm nay, ta sẽ ở đây không muốn đi đâu cả.”

Cố Vũ mỉm cười nói: “Đại Ngụy, thỉnh tiểu thư về phủ!”

Một tên đại hán thần sắc lạnh lùng bỗng nhiên phóng về hướng Cố Tuyết.

Oanh!

Một nắm đấm bỗng xuất hiện trước mắt Đại Ngụy, con ngươi Đại Ngụy co rụt lại, mũi chân điểm một cái, mạnh mẽ dừng thân người lại. Mục Lôi đứng sừng sững ở đó, đôi con ngươi mang theo men say lúc này phát ra hào quanh lạnh thấu xương.

“Tiểu thư không muốn đi, ai dám ra tay bắt ép?”

Đại Ngụy hừ lạnh một tiếng: “Muốn chết!”

Chẳng biết từ lúc nào trên tay hắn đã có thêm hai thanh dao găm. Lưỡi dao xanh thẩm, vừa nhìn đã biết là tẩm kịch độc. Thân hình nhoáng một cái, liến biến mất trong không trung.

Mục Lôi bỗng nhiên trợn tròn đôi mắt, thét lên phẫn nộ: “Muốn chết!”

Ngọn lửa màu xanh từ trong cơ thể hắn bay lên. Trong ngọn lửa, Mục Lôi nhìn như Chiến Thần. Tay phải nắm lại, ngọn lửa màu xanh tụ tập tại nắm đấm với tốc độ kinh người, bỗng nhiên hắn giật khuỷu tay về phía sau.

Phanh!

Hỏa diễm bắn ra, một bóng người tung bay.

Đại Ngụy rung nhẹ chủy thủ trong tay. Chủy thủ lung lay phía trên ngọn lửa xanh, thần sắc ngưng trọng vô cùng.

“Thiên Thanh Mục Lôi, quả nhiên danh bất hư truyền. Nghe nói những kẻ có Thiên Thanh huyết mạch đều là người trung thành dũng mãnh. Mục Lôi, nếu ngươi nguyện đi theo ta, ta chắc chắn sẽ coi ngươi là phụ tá đắc lực.” Cố Vũ trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Mục Lôi nóng bỏng vô cùng.

“Bằng vào ngươi?” Mục Lôi miệt thị liếc nhìn, trong lỗ mũi nhổ ra hai chữ: “Cũng xứng?”(Kiểu như vừa nói vừa hừ lạnh ấy)

Cố Vũ trầm mặt xuống: “Ngươi đã không thức thời, vậy đừng oán ta tâm ngoan thủ lạt. Đại Ngụy, không cần giữ lại người sống.”

Đại Ngụy không nói một lời, từng sợi sương mù từ thân thể hắn chui ra, ngưng mà không tán.

Đồng tử Mục Lôi co rụt lại: “Vụ Ảnh!”

Vụ Ảnh huyết mạch, Bạch ngân giai huyết mạch, có thể hóa thân thành sương mù, thập phần khó chơi. Nhưng nội tâm Mục Lôi không có một chút sợ hãi, Thiên Thanh huyết mạch của hắn, đồng dạng là Bạch ngân huyết mạch.

Mục Lôi tức sùi bọt mép, thanh diễm phần phật. (Thanh diễm: lửa xanh)

Bước một bước thật lớn, xoay eo ra quyền. Thanh diễm tụ tập cực nhanh về phía quyền đầu, rồi xoay quanh nắm tay hắn bằng tốc độ cực nhanh.

Thiên Toàn Hỏa Quyền.

Thân hình quỷ mị của Đại Ngụy khẽ động, mang theo một mảng Vụ Ảnh, phiêu hốt bất định.

Mục Lôi lấy chậm đánh nhanh, thế như thiên quân. Mà Đại Ngụy quỷ mị phiêu hốt, nhanh như thiểm điện.

Hai đạo bóng xanh và xám dây dưa đan vào nhau, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng va chạm điếc tai. Đại Ngụy vọt đến đâu, liền đem sương mù đến đấy, sương mù càng ngày càng nặng ở nơi giao đấu. Mục Lôi cũng dần dần cảm thấy có vẻ sắp cố hết sức.

Đám sương mù này, giống như từng cái mạng nhện vô hình, gắt gao bao gã lại.

Mục Lôi hít sâu một hơi, quyền pháp trên tay biến đổi, bỗng dưng một quyền đánh ra. Một cơn lốc lửa màu xanh bắn ra khỏi tay.

Một quyền nối tiếp một quyền, vừa rời mắt đã đánh ra mười hai cơn lốc lửa. Mười hai đạo lốc lửa này xoay tròn quanh người Mục Lôi, tạo thành một hàng rào lửa màu xanh, những nơi nó đi qua, sương mù lập tức bị thiêu đốt sạch sẽ.

Đại Ngụy đột nhiên tăng tốc mạnh mẽ, sương mù xung quanh bắt đầu trở nên nồng đậm, theo mọi hướng chèn ép Mục Lôi.

Tốc độ bay của cơn lốc lửa lập tức chậm lại.

“Ha ha! Tuyết biểu muội, xem ra ngươi muốn ta tự mình đến thỉnh đó!” Cố Vũ cười dài một tiếng, thân hình mở ra như một con chim lớn, hướng về phía Cố Tuyết đánh tới.

“Thằng nhãi, ngươi dám!” Mục Lôi trợn mắt tròn xoe, hai đấm mạnh mẽ hướng Cố Vũ đánh ra.

Hai đạo quyền mang màu xanh, gào thét mà tới.

“Không biết tự lượng sức mình!” Cố Vũ cười lạnh.

Song chưởng bỗng nổi lên một tầng ngân quang, ngân quang lóng lánh kia không hề né tránh mà nhẹ nhàng vỗ thẳng vào hai đạo quyền mang.

Phốc!

Quyền mang tựa như hai quả bong bóng, đơn giản bị đâm phá.

Giữa không trung, mặt Cố Vũ hiện lên một chút đỏ hồng, nhưng đảo mắt liền khôi phục như thường. Thân hình không thay đổi, tiếp tục đánh về hướng tới Cố Tuyết trên mặt đất.

Mục Lôi trợn mắt như muốn nứt ra. Đúng lúc này, một thanh chủy thủ xanh thẩm tựa như một con cá màu xanh lam bơi tới, lặng lẽ xuất hiện ngay cạnh eo Mục Lôi.

Xùy!

Hoa máu tóe ra, miệng vết thương bị nhiễm ánh sáng u lam như huỳnh quang, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Thân hình Mục Lôi cứng đờ, màu xanh lam lan tràn toàn thân bằng tốc độ kinh người.

“Ha ha ha!” Nhìn thấy Cố Tuyết càng ngày càng gần, nội tâm Cố Vũ như lửa nóng, cuồng tiếu: “Tuyết biểu muội, từ nay về sau, ngươi chính là người của ta!”

gã duỗi thẳng cánh tay, năm ngón tay như móc câu.

“Cút!” Một âm thanh xa lạ, bỗng nhiên nổ tung bên tai Cố Vũ.

Khóe mắt Cố Vũ nhảy dựng, còn chưa kịp có phản ứng gì, một nắm tay gấp rút phóng to trong mắt hắn.

Một quyền này tốc độ nhanh đến tuyệt đối, nhanh đến nỗi căn bản gã không có thời gian phản ứng.

Hốt hoảng trong lòng, hắn chỉ kịp vươn tay ra che mặt.

Phanh!

Gã liền cảm thấy một luồng lực lượng kinh người từ phía trước bàn tay bộc phát, giống như bị một thanh búa tạ quăng trúng mặt.

Thân hình của gã cứ thế mà đứng im trên không trung.

Đây là...

Gã còn chưa kịp kinh hô, Phốc, lại một quyền hung hăng đánh vào bụng. Thân hình gã đột nhiên cong lại như con tôm, con mặt lồi dữ dội, vẻ mặt như cứng lại.

Này, này... Chết... (tên đáng chết này)

“Thiếu chủ!” Đại Ngụy quá sợ hãi, không chút do dự bỏ qua Mục Lôi, hướng Đường Thiên đánh tới.

“Loại hỗn trướng như các ngươi là đáng chết nhất!” Mắt Đường Thiên hiện lên vẻ chán ghét, sát ý dạt dào, nhìn một màn trước khi hắn đuổi tới, lập tức ác tâm nổi lên.

Đường Thiên thản nhiên xông thẳng tới đón đầu Đại Ngụy.

Loại hỗn đản các ngươi, đi chết hết đi! Sát cơ mãnh liệt tràn ngập trong lòng hắn. Lần đầu tiên hắn muốn giết người như vậy, chính là muốn giết đám người trước mặt này.

Không chút do dự, hắn nhẹ nhàng nhảy lên.

Chưởng trái nắm lại, vô số hoa văn vỡ vụn do chấn động, giống như mạng nhện bị hắn giữ lại trong lòng bàn tay, Chấn Đãng Quyền độc đáo của Đường Thiên!

Lọt vào Chấn Đãng Quyền, thân hình Đại Ngụy lập tức trì trệ, không còn chỗ nào không bị chấn động, trùng kích vào thân thể gã, lập tức làm người gã cứng đờ.

Đây là... Chấn động!

Trong lòng Đại Ngụy run lên, nhưng bình thản tự nhiên không sợ hãi, gầm lên một tiếng. Chủy thủ trong tay nhanh như thiểm điện hướng về Đường Thiên vẽ một vòng.

Hai đạo quang mang u lam xẹt qua, giao nhau trên không trung.

Trong mắt Đường Thiên sáng lên một đạo hàn mang, nếu như Đại Ngụy dùng Vụ Ảnh triền đấu với hắn, hắn còn cảm thấy phiền toái. Còn cứng đối cứng, hắn không có một chút nào sợ Đại Ngụy.

Hít sâu một hơi, ngực bụng bỗng nhiên hõm lại, sức mạnh toàn thân hơi lay động, tay phải dựng thẳng lên, một chưởng đẩy ngang ra ngoài.

Chưởng ấn ngưng đọng chắc như một tấmbia.

Đại Bi Chưởng!

U lam quang ngân cùng Đại Bi Chưởng ấn va chạm thẳng thắn không chút hoa xảo.

Quang ngân chui vào thật sau trong Đại Bi Chưởng ấn. Với Đại Ngụy, ngũ giai võ kỹ căn bản không tạo thành uy hiếp gì. Đại Ngụy không có chút nào sơ ý, hắn chưa nhìn ra tên thiếu niên đột nhiên giết tới này, rốt cuộc là đã mở ra huyết mạch gì.

Mang huyết mạch làm sát chiêu, trong chiến đấu nhìn mãi quen mắt.

Nếu như không có huyết mạch, Đại Bi Chưởng ấn tuyệt đối không thể ngăn cản Lam Tâm Tiểu Thứ của hắn.

Lam Tâm Tiểu Thứ là võ kỹ lục giai, hơn kém một cấp chứng minh uy lực của hai đòn không cùng một cấp bậc.

Oanh!

Đại Bi Chưởng ấn không dấu hiệu chợt nổ tung, Đại Ngụy chỉ cảm thấy chủy thủ trong tay bắn ra. Nhoáng một cái kình lực bị đánh tan.

Còn tưởng là sát chiêu lợi hại, Thiên Long kình mà thôi, hơn nữa cấp độ cũng không cao.

Đại Ngụy lập tức đoán ra người này chỉ có thực lực ngũ giai, yên tâm trong lòng. Trừ phi có huyết mạch vô cùng lợi hại, nếu không hôm nay mình thắng chắc rồi. Bàn tay khẽ đảo, nắm chặt chủy thủ, thân hình hơi khom xuống, động tác giống như dã thú trước khi vồ mồi.

Thân hình Đại Ngụy đột nhiên biến mất.

Từng đạo quang ngân màu lam chói mắt đan vào nhau, trong tầm mắt Đường Thiên chợt sáng lên.

Đường Thiên làm ra một động tác quái dị vô cùng, hạ người lui lại, hai tay vươn về phía trước mười ngón tay xòe ra, giống như ôm một quả cầu hư ảo.

Đến rồi hả?

Hai chân như mọc rễ, eo đột nhiên trầm xuống.

Trong mắt Đường Thiên chợt hiện lên một đạo hào quang như đao phong lạnh thấu xương.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Đánh Đến Điên Cuồng

Khí tức nguy hiểm cường liệt kích thích mỗi sợi lông trên người Đường Thiên dựng đứng lên. Lực chú ý của hắn tập trung chưa từng có. Trực giác tỏa ra như nước tràn ra xung quanh.

Kinh nghiệm có giá trị nhất của Đường Thiên tại Thập Bát Đồng Nhân thất chính là, bất luận cục diện có hỗn loạn, phức tạp ra sao, bất luận nguy hiểm mãnh liệt thế nào cũng có thể bảo trì được sự chuyên chú và lãnh tĩnh*.

*Lạnh lùng và bình tĩnh.

Đây chính là thành quả của hai trăm chín mươi ba lần xung kích đồng nhân thất.

Khí tức nguy hiểm tận xương tủy xung kích thần kinh của Đường Thiên, nhưng ánh mắt của hắn vẫn không chút biến hóa.

Tâm trở nên tĩnh lặng, rất tĩnh lặng.

Hai tay mở ra rồi lay động với biên độ cực nhỏ. Mười ngón tay xòe ra, biến ảo không ngừng.

Tuyền Qua Tán Thủ.

Từng vòng xoáy cực nhỏ được tạo thành nhanh chóng. Lực chú ý của Đường Thiên tập trung chưa từng có. Từ sau khi đột phá Thập Bát Đồng Nhân thất, dường như hắn tiến tới một cảnh giới hoàn toàn mới. Chân lực và võ kỹ không biến hóa quá nhiều, nhưng cấp độ tinh thần của hắn lại có đột phá lớn.

Tuyền Qua Tán Thủ là võ kỹ được Đường Thiên sử dụng nhiều nhất trong hai trăm chín mươi ba lần xung kích Thập Bát Đồng Nhân thất. Tốc độ ra chiêu của nó nhanh, có thể ảnh hưởng hành vi của đối phương và tự tạo cơ hội cho bản thân.

Trong đồng nhân thất, số lượng đồng nhân quá nhiều. Hắn phải nhờ Tuyền Qua Tán Thủ để dẫn dắt trận hình của đối phương.

Đối diện với những lam mang nguy hiểm kia, không biết vì sao trong đầu Đường Thiên lại hiện lên một trảo quang mang vạn trượng kia của Quỷ Trảo. Hình ảnh các đầu ngón tay của Quỷ Trảo ma sát với không khí làm Đường Thiên nhớ đến trò lia đá. Miếng đá mỏng được ném ra với lực xoáy sẽ tâng trên mặt nước.

Trong lòng Đường Thiên chợt động, tán thủ âm thầm phát sinh biến hóa.

Trên bề mặt mỗi ngón tay đều xuất hiện một luồng chân lực nhỏ xoay tròn với tốc độ cao.

Mỗi một lần ngón tay chà xát tầng chân lực xoay tròn với tốc độ cao tựa như miếng đá mỏng được ném ra vừa nhanh vừa trơn trượt.

Số lượng vòng xoáy tăng vọt.

Trong hư ảnh tán thủ đột nhiên bay ra một đám lớn lốc xoáy.

Từng lốc xoáy nho nhỏ màu trắng mang theo âm thanh gào thét, tựa như một đám chim non huyên náo linh xảo chìm vào trong lam mang tầng tầng lớp lớp kia.

Phi Điểu Tuyền Qua*!

*Vòng xoáy chim bay.

Sát chiêu!

Khi Đường Thiên lĩnh ngộ ra sát chiêu của Tuyền Qua Tán Thủ, trong mắt hắn hiện ra một tia mừng như điên.

Trước mắt Đại Ngụy đột nhiên biến thành một mảnh trắng xóa, tựa như vô số chim trắng kết thành bầy đội lao về phía gã.

Đây là cái gì…

Đại Ngụy kinh hãi, chỉ cảm giác được khi chủy thủ đánh vào lốc xoáy xoay tròn thì thấy kình lực chênh lệch.

Bầy chim cùng lam mang ầm ầm đánh vào nhau.

Tức thì, lam mang sắc bén nghiêng trái ngã phải, lốc xoáy thì như bầy chim hỗn loạn. Mỗi một luồng lốc xoáy đều xoay tròn với tốc độ cực cao, lam mang chạm đến đều bị đẩy lùi. Mà khi hai lốc xoáy va chạm vào nhau thì tốc độ càng thêm kinh người.

Lam mang tầng tầng lớp lớp tựa như phòng tuyến sâm nghiêm bị một đám Tinh Hồn Thú man rợ không nói lý xông vào, ầm ầm sụp đổ.

Lốc xoáy gào thét khiến Đại Ngụy khổ sở không nói nên lời. Chúng nhìn có vẻ hỗn loạn vô cùng, lại như bị một cái lồng giam bằng sắt bao lại.

Càng không xong chính là gã cũng ở trong cái lồng này.

Tên gia hỏa kia rốt cuộc là ai…

Lúc này, Đại Ngụy đã không còn một chút khinh thị nào. Võ kỹ không thể tưởng tượng như thế khiến gã rơi vào bị động.

Đáng chết!

Trong lúc Đại Ngụy đang kinh nghi, một bóng người chợt lóe lên trước mặt, một khuôn mặt vô cùng hưng phấn xuất hiện trong tầm mắt

gã. Phun ra nước bọt, gần như muốn phun lên mặt gã.(DG: ngậm nước phun người)

“Bại hoại! Bại hoại! Bại hoại!”

Miệng Đường Thiên chửi ầm lên. Chưởng phải lại lặng yên không tiếng động chìm vào đám Phi Điểu Tuyền Qua.

Đại Bi Chưởng ấn!

Đại Ngụy chỉ cảm thấy một luồng lực lượng vô cùng lớn hung hăng đánh vào xương sườn của gã.

“Âm hiểm…”

Đại Ngụy tức giận, nhưng chưa mắng xong thì một ngụm máu đã trào lên đến cổ họng rồi lập tức phun ra.

“Ha ha ha ha! Đa tạ đã khen thưởng!”

Thanh âm đắc ý dào dạt của Đường Thiên bỗng nhiên vang lên phía sau. Đại Ngụy hồn phi phách tán, bất chấp chuyện khác mà lập tức nhào xuống đất về phía trước.

Vút!

Gã cảm thấy sau cổ mát lạnh, một chổ nào đó trên y phục bị cắt qua. Là đao mang?

Một luồng đao mang sắc bén lướt qua thân thể gã. Đàm Thoái của Đường Thiên vẽ ra một vòng cung tuyệt diệu.

Tuy là tránh được một kiếp nhưng Đại Ngụy không có một chút vui vẻ nào. Vừa rồi khi gã liều lĩnh vọt với trước, gần như tất cả những lốc xoáy kia đều đánh vào ngực gã. Gã không cần nhìn cũng biết ngực mình hiện tại chắc chắn đều là vết thâm. Nhưng gay go nhất chính là sườn trái vừa chịu một Đại Bi Chưởng ấn, e là đã bị biến dạng hoàn toàn.

Tiếng quát lớn phía sau càng khiến gã không dám ngừng lại.

“Ta đánh, đánh, đánh, đánh!”

Soạt soạt soạt!

Những vòng cung đan xen Đàm Thoái vẽ ra liên miên không dứt, tựa như giòi ăn vào xương, bám theo phía sau gã. Chỉ cần chậm một chút, gã sẽ bị những thoái đao xen kẻ này đánh tan tành.

Đại Ngụy vốn biết Đàm Thoái như đao, nhưng cho đến hiện giờ gã vẫn chưa gặp qua Đàm Thoái sắc bén đến thế.

Đàm Thoái có thể đá liên hoàn sao?

Khóc không ra nước mắt, Đại Ngụy gần như vừa lăn vừa bò, chật vật chịu không nổi.

Đường Thiên hưng phấn!

Vô cùng hưng phấn!

Đây là lần đầu tiên giao thủ với người khác kể từ khi đột phá Thập Bát Đồng Nhân thất. Cảm giác lúc này và trước kia hoàn toàn khác nhau. Rõ ràng thực lực đối phương hơn hắn không ít nhưng hắn lại không có chút cảm giác bị chèn ép.

Nhất là sau khi phản kích. Cảm giác nguy hiểm cường liệt bị hắn phản kích cho tán loạn, hắn lập tức chiếm thượng phong.

Đường Thiên càng đánh càng hưng phấn, có khi nào mà vui vẻ hưng phấn như thế đâu? Bị áp chế ở Thập Bát Đồng Nhân thất, cho đến lần đột phá sau cùng cũng không thể tính là thượng phong.

Nhưng hiện tại, nhìn Đại Ngụy né tránh đến chật vật chịu không nổi, Đường Thiên cảm thấy máu nóng toàn thân sôi trào. Phi Điểu Tuyền Qua vừa rồi khiến hắn có cảm giác được khích lệ, như đánh tiết gà vậy.

Những chiêu thức chưa bao giờ dám dùng trước đây, những biến chiêu thiên kì bách quái, thiên mã hành không đan xen bừa bãi như mưa ập xuống.

Đại Ngụy cảm thấy điên đến nơi rồi.

Không hợp với lẽ thường… Không hợp với lẽ thường…vẫn là không hợp với lẽ thường…!

Nhưng đối phương lại dùng ra như vậy. Bản thân thì cảm thấy kỳ quặc khó chịu, không biết chống đỡ thế nào. Đại Ngụy chiến đấu rất nhiều, trải qua đâu chỉ trăm trận. Nhưng chưa có trận chiến nào chật vật, kỳ quặc và khó chịu như thế này.

Cố Vũ vừa rồi bị Đường Thiên đánh cho hôn mê được thủ hạ cứu tỉnh, nhìn tình hình trận chiến lập tức vừa giận vừa sợ.

“Mấy người các ngươi… mấy tên ngu xuẩn này còn đứng đây là gì? Xông lên hết cho ta!”

Tiếng mắng giận dữ của Cố Vũ làm bọn hộ vệ như tỉnh lại từ trong mộng. Cả bọn bất chấp tất cả mà xông lên như ong vỡ tổ. Đại Ngụy bên này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong nháy mắt nhu thế thôi đã khiến gã rung động đến múc xuýt nữa lệ rơi đầy mặt.

Gã nghiến răng nghiến lợi, trong mắt lấp lánh hàn mang. Cuối cùng cũng đến lúc mình phản kích rồi.

Đường Thiên lúc này đã đánh đến điên cuồng.

Sau khi trải qua việc áp chế đối thủ lúc trước, lúc này, bất luận là lòng tin hay chiến ý đều được Đường Thiên kéo lên đỉnh điểm. Hiện tại cho dù là Tề Á đến đây chắc chắn hắn cũng lao tới.

Huống chi kẻ xông lên chỉ là những con hàng này…

Đường Thiên huýt dài lên một tiếng. Hai tay rung lên, bay lên trời, tiếp đó như một con chim lớn lao vào đám hộ vệ kia.

Tên gia hỏa này điên rồi sao?

Cố Vũ trợn mắt há mồm nhìn Đường Thiên. Nhưng một màn tiếp theo lại khiến sắc mặt gã đại biến.

Đường Thiên như hổ vào bầy dê, căn bản không kẻ nào có thể chống cự. Liên tục huýt dài, nơi hắn đi qua đối thủ ngã như sung rụng. Hắn chỉ cảm thấy chân lực trong cơ thể rung động liên miên không ngớt. Chiến ý thiêu đốt đến cực điểm.

Phi Điểu Tuyền Qua đánh tan cả bọn, Đại Bi Chưởng cương mãnh vô cùng, Đàm Thoái đao hiễn lộ tài năng.

Thiên Long kình bạo liệt, Hạc Thân kình sắc nhọn, Triêm Y Điệt tá lực đả lực.

Còn kèm theo những biến chiêu cổ quái mà hắn cũng không thể nhớ. Đủ loại tầng tầng lớp lớp khó lòng phòng bị, không kẻ nào có thể chạm vào mũi nhọn của nó.

Nhân số trước mắt tuy nhiều nhưng bất luận là thực lực hay âm hiểm xảo trá đều không thể so sánh với mười tám tên phế vật trong đồng nhân thất kia.

Khí thế của Đường Thiên không bị áp chế chút nào, ngược lại còn tăng thêm.

Dũng mãnh như Mục Lôi lúc này cũng bị chấn động đến quên đi vết thương, thì thào tự nói: “Trên đời này có loại người dũng mãnh như thế ư…?”

Trấn định như Cố Tuyết mà gương mặt xinh xắn trắng như tuyết kia cũng mở lớn miệng, nhìn Đường Thiên đánh đâu thắng đó bên kia. Tên gia hỏa không ai có thể kháng cự trước mắt này cùng với thiếu niên keo

kiệt âm hiểm lén lút trả thù Nha Nha kia thật sự cùng là một người sao…?

Đại Ngụy vốn chuẩn bị phản kích thấy thế sắc mặt đại biến. Trong một thời gian ngắn ham muốn phản kích trong lồng ngực gã vốn là một đống lửa lớn đang hừng hực thiêu đốt co lại thành ngọn đuốc, rồi tiếp tục co lại như ánh nến…

Khi gã thấy Đường Thiên nổi giận gầm lên, một quyền trực tiếp đánh bay ba gã hộ vệ thì ham muốn phản kích như ngọn nến kia lập tức vụt tắt.

Gã hoảng hốt vô cùng, xuất hiện bên cạnh Cố Vũ, ôm lấy Cố Vũ mà chạy như bay. Sau cổ lạnh ngắt, vụt vụt, quần gã bị Đường Thiên dùng Đàm Thoái đao cắt một lỗ lớn phía sau. Nhưng lúc này, Đại Ngụy đã không còn cảm thấy thẹn nữa rồi.

“Chạy cái gì mà chạy?” Cố Vũ liều mạng giãy dụa, tức giận mắng: “Ta không tin một mình hắn có thể đánh thắng tất cả mọi người!”

Đại Ngụy vùi đầu phát lực chạy điên cuồng, không dám đáp lời, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn.

Cố Vũ mắng thêm vài câu, cuối cùng gã mệt mỏi chán nản nói: “Tại sao lại có thể như vậy chứ?”

Trong đầu Đại Ngụy cũng lượn lờ những lời tương tự, tại sao lại có thể như vậy…

Rõ ràng nắm chắc, rõ ràng cục diện chiến thắng đã định, rõ ràng là vịt đã trụng nước sôi…

Tên gia hỏa vô cùng cổ quái này rốt cuộc là ai?

Cố Vũ đột nhiên vỗ đầu, ảo não vô cùng: “Ta sớm phải nghĩ tới chứ! Tề Á! Không sai, tính mệnh Cố Tuyết có thể bảo toàn dưới tay Tề Á, chính là do người kia! Nhất định là hắn!”

Nghe được những lời này, Đại Ngụy sửng sốt. Cục tức nghẹn trong họng kia lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Bại bới kẻ có thể sống sót dưới tay Tề Á thì cũng không phải không thể chấp nhận được.

“Dừng!” Cố Vũ bỗng nhiên hét lớn.

Lúc này đã chạy qua vài con phố, Đại Ngụy liên dừng lại.

“Nhảy lên nóc nhà, tìm nơi nào cao một chút!” Cố Vũ nói.

Đại Ngụy có chút nghĩ không ra, nhưng vẫn nghe lời mà nhảy lên một nóc nhà cao nhất gần đó. Nơi này vừa vặn có thể quan sát chiến trường đằng xa. Những tên hộ vệ hung ác vừa rồi giờ nằm một đống.

Đường Thiên giữa chiến trường nhìn quanh, vẻ mặt chưa thỏa mãn.

“Mau nấp đi, đừng để hắn thấy!” Cố Vũ cuống quýt nói.

Trong lòng Đại Ngụy cũng kinh hoàng. Nếu để tên kia nhìn thấy bọn chúng, chắc chắn sẽ đuổi hoài không tha. Gã vội vàng cõng thiếu gia lui vào bóng tối.

Lúc này, thần kinh Cố Vũ mới ổn định lại, gương mặt giãn ra. Gã nghiến răng hạ giọng nói với vẻ hả hê.

“Những chi khác nhất định cũng có được tin tức rồi. Bí mật huyết mạch trên người Cố Tuyết không thể giấu được, bọn chúng chắc chắn đang liều mạng chạy tới!”

“Chúng ta cứ chờ! Loại biến thái như thế, bọn chúng cũng phải cảm thụ một ít mới phải đạo.”

“Hừ, làm sao mà chỉ có một chi chúng ta gặp không may được?”

Đại Ngụy tràn ngập đồng cảm, liên tục gật đầu.

Đúng thế! Vì cái gì mà chỉ có bọn họ gặp chuyện không may chứ?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai?

Hôm nay nhất định sẽ là một đêm không ngủ của thành Hắc Sơn.

Binh đứng cách đó không xa, nhìn vào Đường Thiên đang nhìn xung quanh đầy mong đợi, gã có thể nhìn ra được hắn là Đường Thiên vẫn chưa thỏa mãn.

Đúng là Đường Thiên vẫn chưa thỏa mãn! Khát vọng chiến đấu mãnh liệt bị đè nén lâu như vậy, lúc này đã hoàn thôn phệ tâm trí hắn, mười tám đồng nhân trong phòng đã liên tục ngược đãi hắn rất nhiều ngày.

Hắn không thể nuốt được cục tức này. Hắn không muốn nhận thua, không muốn bị mười tám con hàng nát cứ một lần lại một lần chà đạp hắn trên mặt đất. Hắn cắn răng kiên trì và kiên trì. Hắn vắt hết óc suy nghĩ, dốc sức liều mạng mà nghĩ ra đủ loại phương pháp để ứng phó.

Hắn thử qua tất cả các thủ đoạn, áp dụng đủ thứ âm mưu.

Toàn bộ kinh nghiệm mà hắn thu được đều đến từ trong mỗi lần thất bại và bị chà đạp đang không ngừng tích lũy và thành hình. Cuối cùng hắn cũng thông qua được Thập Bát Đồng Nhân thất một cách vô cùng mạo hiểm, khi vừa thông qua Thập Bát Đồng Nhân thất, cái khoảnh khắc ấy làm cho hắn có cảm giác như tất cả chỉ là ảo giác của chính mình.

Từ khi Đường Thiên bắt đầu tiếp xúc với Thập Bát Đồng Nhân thất đến giờ hắn luôn luôn nằm ở vị trí bị áp chế, hơn nữa còn là áp chế một cách triệt để.

Gần như không hề nhìn thấy một tia thắng lợi dù là nhỏ nhoi.

Đường Thiên kiên trì từng chút một, trong hoàn cảnh bị áp chế hắn vẫn không ngừng giãy dụa, mặc dù thoạt nhìn đó chỉ là giẫy dụa trong vô vọng. Vất vả lắm mới vượt qua được, thế nhưng cái cảm giác tâm tình bị áp chế này vẫn cứ tồn tại trong lòng Đường Thiên.

Sau khi tiến vào Phỉ Lâm tinh, trong cái đêm gặp phải cường giả như kiếm khách Tề Á, Đường Thiên vẫn như cũ, vẫn ở trong tình cảnh bị áp chế cực độ (toàn diện).

Cho đến tận hôm nay.

Sau khi giao thủ với Đại Ngụy, Đường Thiên mới chợt phát hiện ra đối phương không cường đại như trong tưởng tượng của hắn, cũng không nguy hiểm như hắn từng nghĩ. Đồng thời bản thân hắn cũng không hề nhỏ yếu như trong suy nghĩ của hắn.

Hôm nay là lúc Đường Thiên tung ra hết sức mạnh của mình.

Đến lúc này, hắn mới bừng tỉnh hiểu ra, hắn đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Hắn bắt đầu hiểu được, bản thân mình trong lúc vô tình đã trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ hơn nhiều!

Tình cảm bị áp chế của Đường Thiên bùng phát trong khoảnh khắc này.

Dường như trong lúc đó toàn bộ trói buộc đều đã biến mất sạch. Hắn có thể tùy tâm sở dục mà tiến công. Mỗi công kích hắn xuất ra đều hoàn hảo không một tỳ vết, cảm giác tự tin đã bùng nổ. Hắn càng thêm can đảm để nếm thử càng nhiều, hơn nữa những biến chiêu không thể tưởng tượng được đã khiến chiến lực của hắn gia tăng một khoảng lớn càng làm lòng tin của hắn mạnh hơn nữa.

Cái này là cái gọi là "đánh đến điên cuồng". Chỉ cần niềm tin đủ lớn võ kỹ sẽ được dùng càng xảo diệu, càng dễ dàng thắng lợi. Mà thắng lợi lại là một bước củng cố thêm niềm tin, vì thế càng đánh mới càng mạnh.

Chiến ý của Đường Thiên bốc lên cao ngút, khí thế của hắn đã đạt tới đỉnh điểm, trong lòng hắn là khát vọng chiến đấu từ trước đến nay chưa từng có.

Cho nên khi hắn nhìn thấy từ trong góc đường bỗng nhiên vọt tới một đám võ giả đầy hung ác. Trong lòng hắn không những không hề có một chút lo lắng nào, mà ngược lại, hai mắt tỏa sáng giống như một con dã thú đang cực kỳ đói bụng đột nhiên phát hiện ra một đám con mồi xuất hiện trước mặt.

"Nhanh chóng đoạt Cố Tuyết!"

"Động thủ!"

"Lên a...!"

.....

Nhìn thấy vô số võ giả xông về phía mình, bỗng Đường Thiên nhếch miệng cười, trông giống như một con dã thú đói điên cuồng há mồm lộ ra những chiếc răng lanh nhọn hoắt và lạnh lẽo bên trên vẫn còn những vệt máu li ti.

"Ngu ngốc!"

Lời còn chưa dứt, thân hình của Đường Thiên đột nhiên biến mất.

Chỉ tíc tắc sau đó, Đường Thiên đã xuất hiện giữa đám võ giả. Đường Thiên mạnh mẽ vượt quá dự tính của tất cả mọi người. Khi Đường Thiên vừa xuất hiện bên trong đội ngũ của bọn họ, trong khoảnh khắc đó vậy mà không ai trong bọn họ có chút phản ứng nào.

Đã giãy dụa từ trong Thập Bát Đồng Nhân thất đi ra khiến khả năng mẫn cảm với cơ hội của Đường Thiên đã nhạy bén hơn xa tưởng tượng của mọi người. Cho dù cơ hội chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc một phần mười giây, hắn cũng sẽ không bao giờ bỏ lỡ, nói chi đến tình huống đám người này vẫn còn ngây người vì kinh ngạc đây.

Thân hình Đường Thiên chuyển động xoay tròn tại chỗ.

Hai chân của hắn tựa như như hai cây đao thép.

Hào quang sáng chói mắt cực kỳ sắc bén bỗng từ dưới đất dâng lên.

Đàm Thoái đao!

Thân hình Đường Thiên chuyển động càng lúc càng nhanh, đồng thời độ cao thân thể cũng càng lúc càng thấp. Vô số đao mang ào ạt lao ra giống như suối phun, trong phạm vi ba trượng xung quanh hắn đều bị đao mang bao phủ!

PHỐC PHỐC PHỐC!

Dưới đao mang đầy hoa lệ và sắc bén, vô số hoa máu (máu vẩy ra như bông hoa ấy) bắn tung tóe, tiếng kêu rên thảm thiết vang vọng khắp nơi.

"Đáng, đánh, đáng, đánh...!" Trên mặt Cố Vũ đang đứng ở phía xa xa xem trận chiến đầy vẻ hớn hở, bỗng nhiên dường như gã nhớ ra một chuyện gì đó hơi hồ nghi hỏi: "Hình như bên trong Đàm Thoái không có một chiêu này a."

Lúc này Đại Ngụy cũng kinh hồn táng đảm, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, may mà bọn họ trốn thoát, khi nghe thấy câu hỏi của Thiếu chủ gã trả lời không chắc chắn cho lắm: "Hắn là sát chiêu, chỉ có sát chiêu mới có uy lực lớn như vậy. Ta nhớ là sát chiêu của Đàm Thoái hình như tên là Đà Loa Súy Đao."

Cái tên này làm Cố Vũ lập tức tin tưởng, bởi vì danh tự đó thật sự quá hình tượng mà.

Nhưng mà, lại là sát chiêu.....

Cứ nghĩ đến chiêu Phi Điểu Tuyền Qua vừa rồi là sắc mặt Đại Ngụy lại hơi khó coi, vốn võ kỹ ngũ giai không làm gã để vào mắt, ngay cả sát

chiêu ngũ giai cũng như vậy. Thế nhưng sát chiêu do vị thiếu niên thần bí không rõ lại lịch này thi triển lại có uy lực lớn cả hơn sự tưởng tượng của gã.

Cho dù gã có nghĩ vỡ cả đầu cũng không thể hiểu được rốt cuộc là tại sao.

Lúc này cái tên kia lại xuất ra thêm một chiêu sát chiêu.

Cứ nhìn ánh đao đột nhiên tuôn trào như suối phun tạo lên cảnh tượng đầy hoa lệ, quả thực khiến cho huyết dịch trong mỗi người như đông cứng lại!

May mà..... may mà chạy ra khỏi chỗ đó rồi!

Các ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ đi nha.

Trong lòng Đại Ngụy có một loại dự cảm, những bất ngờ mà tên kia mang đến cho mọi người không chỉ có như vậy đâu.

Loại dự cảm này cứ lớn dần lên không hề suy giảm.

※※※

Đây là lần đầu tiên bọn họ phải chứng kiến cảnh tượng đồng bạn của mình liên tục ngã rạp xuống như cắt lúa mạch.

Cảnh tượng như vậy quá chấn nhiếp nhân tâm mà.

Bỗng nhiên, có một tiếng quát chói tai phá không vọng tới.

"Các ngươi đuổi theo Cố Tuyết, người này giao cho ta!"

Chỉ thấy có một ngọn lửa đang gào thét lao tới trông giống như một viên lưu tinh xé rách màn đêm. Sau đó là một tên nam tử có bộ tóc đỏ phất phơ như một ngọn lửa đang bốc cháy xuất hiện trước mặt Đường Thiên, khuôn mặt hắn góc cạnh như đao gọt, toàn thân được bao phủ trong hỏa diễm màu đỏ, đôi mắt màu băng lam lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đường Thiên.

Nam tử vừa xuất hiện, tinh thần Cố Vũ và Đại Ngụy đang đứng ở phía xa xa xem cuộc chiến thoáng rung động.

"Xích Lan!" Trong giọng nói của Cố Vũ hiện lên vẻ hưng phấn khó có thể kiềm chế được.

Còn Đại Ngụy chỉ yên lặng không hề lên tiếng.

Đương nhiên hắn cũng nhận ra Xích Lan. Đó chính là hãn tướng do Cố Dũng Bá tự thân mời chào, có thực lực không hề thua kém hắn. Nhất là trong những tràng chính diện chiến đấu so với hắn còn có tính xâm lược hơn.

Nhưng mà.....

Chẳng biết tại sao, dự cảm trong lòng Đại Ngụy càng trào lên mãnh liệt.

Đường Thiên chẳng thèm nhìn ngó gì đến Xích Lan, tuy tên này có bề ngoài không tệ nhưng hắn vẫn không hề quên ước nguyện ban đầu của bản thân là bảo vệ Cố Tuyết.

"Nghĩ hay lắm!"

Đường Thiên hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó nhoáng một cái thân hình hắn đã đột nhiên biến mất.

"Muốn chạy sao?" Xích Lan mỉm cười, nhưng sau đó chỉ thấy ánh lửa lóe lên, đồng thời thân hình gã cũng biến mất.

Chặn, thân hình được bao phủ trong hỏa diễm của Xích Lan đã chặn đứng đường đi của Đường Thiên, hắn ngạo nghễ nói: "Trước mặt Xích Lan ta, chưa có người nào có thể chạy thoát!"

Hắn có đủ thực lực để nói câu này, khinh công của hắn có tên là 'Lưu Hỏa Đoạn'.

Trong tầng thứ khinh công lục giai nó tuyệt đối là hàng tinh phẩm. Điểm Lưu Hỏa Đoạn cường đại nhất chính là chữ "Đoạn" bên trong tên của nó, nó có thể ngăn cản đối phương ở bất cứ nơi nào, bất cứ thời điểm nào, rất ít có người có thể địch nổi.

Đường Thiên cũng cảm thấy hơi bất ngờ nhưng sau đó hắn chỉ nhếch miệng cười: "Ngu ngốc!"

Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy thân hình hắn lại biến mất một lần nữa.

"Quên mùa xuân ấy đi (Mơ mộng hão huyền, tử tâm ba, đừng hy vọng)!"

Xích Lan lạnh lùng nói, sau đó ánh lửa lại lóe lên hắn lại xuất hiện trước mặt Đường Thiên một lần nữa.

Hắn dùng vẻ mặt đầy trào phúng nhìn Đường Thiên: "Chỉ bằng ngươi, sao có thể thoát khỏi ta?"

Nhưng Đường Thiên đứng trước mặt hắn vẫn không nói một lời.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên ở phía sau lưng gã, Xích Lan cả kinh nhưng cũng không dám quay đầu lại nhìn mà chăm chú nhìn vào Đường Thiên trước mặt. Gã biết người trước mắt hắn có thực lực rất cao vì thế chỉ cần hơi chủ quan thì sẽ bị lâm vào tình huống bị động.

Nhưng mà..... Xích Lan chợt phát hiện ra có điểm nào đó không đúng.

Đợi đã nào...! Đột nhiên thân hình Đường Thiên đang ở trước mặt gã dần mờ đi!

Không tốt, bị lừa rồi!

Bóng dáng Đường Thiên ở phía trước mặt gã đã trở lên nhạt nhòa giống như là sương mù vậy, Xích Lan lập tức quay đầu lại

Chỉ thấy đằng sau lưng hắn là cảnh tượng người ngã ngựa đổ, những tên võ giả bình thường bị Đường Thiên thanh lí gọn gàng giống như đang bổ dưa hấu vậy.

Trên mặt Xích La thoáng hiện lên vẻ tái nhợt. Gã vốn là người tương đối tự phụ, lúc nãy vừa mới khoe khoang khoác lác xong đã bị người đùa giỡn trong lòng bàn tay rồi, như vậy chẳng khác nào tát thẳng vào mặt gã trước mặt mọi người.

Sau khi thanh lý sạch sẽ, Đường Thiên dùng cái vẻ dương dương đắc ý hướng về phía Xích Lan làm ra bộ mặt quỷ.

Không làm như thế quả thực không thể phát tiết được hết khoái cảm trào dâng trong nội tâm lúc này!

Nhìn thấy sắc mặt Xích Lan từ màu tái nhợt chuyển thành đen như đáy nồi, cảm giác thỏa mãn không gì có thể sánh được lập tức lan tỏa toàn thân Đường Thiên. Đường Thiên bỗng phát hiện ra rõ ràng là việc này so với đánh bại một đống lâu la còn thoải mái hơn nhiều.

"Muốn chết!" Xích Lan nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ.

Ánh lửa lóe lên, gã lập tức hướng về phía Đường Thiên đánh tới.

Trong lòng Xích Lan thề nhất định phải đem cái tên gia hỏa đáng hận này chém ra làm vạn đoạn. Nhưng khi hình ảnh Đường Thiên dần lớn lên trong mắt gã, bỗng nhiên một cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt dấy lên trong đáy lòng.

Chuyện gì xảy ra.....

Một bia ấn chỉnh tề bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt gã, tốc độ của gã vốn đã nhanh chóng tuyệt luân, trong khi khoảng cách của hai bên lại quá gần, gần đến mức gã không kịp có bất kì phản ứng nào, chỉ đành trơ mắt nhìn nó dần lớn lên trong mắt hắn!

Không!

Gã hoảng sợ nhắm mắt lại.

Phanh!

Trong cái khoảnh khắc đánh lên, trên mặt Đường Thiên cũng lộ ra vẻ không đành lòng, tốc độ nhanh như vậy mà áp vào Đại Bi Chưởng Ấn thì hẳn là đau lắm nha!(Đạo đức…giả) Đường Thiên cũng biết rõ Đại Bi Chưởng Ấn của mình so với nham thạch bình thường còn cứng rắn hơn nhiều.

Cả khuôn mặt của Xích Lan đều khảm vào Đại Bi Chưởng Ấn, thân thể vẫn giữ nguyên tư thế lao về phía trước, nhưng lúc này đã cứng đờ không nhúc nhích giống như một bức tượng được điêu khắc ra vậy.

"Là chính ngươi đụng vào ah!"

Trong miệng Đường Thiên khẽ lầm bầm, trên mặt là cái bộ dáng 'chẳng liên quan gì đến ta'.

Chặn đánh phải dựa vào trực giác, mà nếu so trực giác với thiếu niên như thần thì ngươi gặp nhiều khó khăn rồi.....

Hắn thu hồi chân lực, Đại Bi Chưởng Ấn lập tức tiêu tán giữa không trung, lúc này cả khuôn mặt của Xích Lan đã chuyển sang màu đỏ tím. Đầu gã nghẹo sang một bên, bịch một tiếng, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Ánh mắt Đường Thiên quét qua đám võ giả vẫn còn đứng khiến đám võ giả kia hoảng sợ như đám gà con gặp diều hâu, thét lên chói tai rồi quay đầu chạy toán loạn.

Cố Vũ ngây ra như phỗng, màn trình diễn long tranh hổ đấu mà gã tưởng tượng ra không hề thành sự thực, không thể tượng tượng nổi là Xích Lan lại thất bại một cách đơn giản như vậy..... Quá không thể tưởng tượng rồi!

Còn Đại Ngụy thì bỗng nhiên vô cùng kích động, đúng, chính là như vậy!

Một thắng lợi không thể tưởng tượng nổi..... Khả năng tiên cơ không thể tưởng tượng nổi..... Một sát chiếu không thể tưởng tượng nổi!

Gã đã tự mình nếm trải qua nên nhận thức của gã khắc sâu hơn rất nhiều. Cũng biết là Xích Lan sơ suất quá, nhưng kể cả hắn không sơ xuất đi chăng nữa cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của vị thiếu nhiên thần bí kia.

Vị thiếu niên thần bí này có kỹ xảo chiến đấu không thể tưởng tượng nổi!

Ngươi..... Rốt cuộc ngươi là ai?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Xích Tử Chi Tâm

Nhìn đám võ giả bị thương nằm đầy đất, Đường Thiên cảm thấy thỏa mãn.

Trận chiến hôm nay thật thống khoái. Quan trọng là bản thân đã giành được chiến thắng huy hoàng một cách nhẹ nhàng vui vẻ. Đây là giỏi đến mức nào! Rốt cuộc có thể đắc chí, có thể dương dương tự đắc. Đường Thiên ôm cánh tay vẻ mặt vênh váo ngạo nghễ nhìn toàn trường.

Nỗi lòng bực bội cũng xả hết rồi!

Chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất chính là còn chưa lĩnh ngộ sát chiêu của Đại Bi Chưởng.

Nhưng Đường Thiên đang vô cùng sảng khoái trong lòng nên rất nhanh đã đem tỳ vết nho nhỏ này vất ra khỏi đầu mà hưởng thụ thắng lợi.

Các đạo nhân mã khác sợ hãi không dám tiến lên. Ngay cả Xích Lan mà chỉ một chiêu đã bị đánh bại, cả đám nhìn về phía Đường Thiên với ánh mắt sợ hãi.

Rốt cuộc là cao thủ nơi nào giết ra vậy?

Đường Thiên giữ tư thế đó cả nữa ngày nhưng không một ai dám tiến lên, hắn rốt cuộc không nhịn nổi. Với một tên giáo phách lịch duyệt thâm niên mà nói thì đối mặt với cục diện thế này chỉ là chuyện nhấc tay.

“Tất cả nghe đây!” Đường Thiên dùng ngón tay cái chỉ vào ngực mình, vẻ mặt hung ác nói: “Từ hôm nay trở đi, các ngươi phải chịu sự sai

khiến của ta. Kẻ nào không thức thời sẽ bị chặt hai chân!”

Mỗi một tên giáo phách đối với lời nói dạng như thế này đều thuộc nằm lòng.

Võ giả bị thương nằm đầy đất không một câu phản đối. Tiếng kêu rên thảm thiết lởn vởn quanh tai, một chút cũng không dám cười.

Không kẻ nào dám cười.

Mọi loại uất ức đều nén trong lòng. Đường Thiên không thèm để ý đến những tên đang nằm lổm ngổm này. Biểu tình cứng ngắc của Cố Tuyết và Mục Lôi mang theo vẻ quái dị, trong vẻ quái dị lại như gặp quỷ. Ánh mắt bọn họ khi nhìn Đường Thiên thật sự giống như là đang gặp quỷ.

Đường Thiên có chút buồn bực: “Sao các ngươi lại nhìn ta như vậy?”

Nhưng hắn chợt phản ứng, cười ha ha nói: “Các ngươi nhất định đã bị thiếu niên tựa như thần làm cho chấn kinh rồi phải không?”

Vẻ mặt Cố Tuyết và Mục Lôi dại ra.

“Đúng chứ, đúng chứ?” Gương mặt Đường Thiên hiện lên nét mong chờ.

“Đúng thế, thật sự bị chấn kinh rồi.” Cố Tuyết nuốt nước bọt, gật đầu rồi trả lời theo bản năng.

Đường Thiên há miệng đến mang tai, hai tay chống nạnh, đầu ngẩng cao, mũi hếch lên trời cười ha ha: “Kiến thức các ngươi vẫn còn quá ít. Nhưng từ từ rồi các ngươi cũng sẽ hiểu biết nhiều hơn về thiếu niên tựa như thần thôi.”

Trong lòng Cố Tuyết vô cùng quái dị.

Người này lúc trước là giả vờ…

Nàng thật sự không thể tìm ra điểm liên hệ giữa thiếu niên thành thục, ổn trọng từng cứu nàng một mạng và tên khoa trương, tùy tiện trước mắt này.

Tuy hắn từng cứu nàng một mạng, nhưng…

Cố Tuyết thật sự không biết hình dung tâm trạng của mình lúc này.

Đường Thiên được khen ngợi cao hứng vô cùng. Hai mắt nhìn quanh, đảo qua những võ giả bị thương đang nằm đầy đất nhiều đến nổi không có chổ cho hắn đặt chân, lớn tiếng nói: “Thật ngại quá! Ta cần nghỉ ngơi, mời các ngươi ra ngoài trước.”

Dứt lời, hắn nắm từng tên võ giả nằm trên đất liệng ra ngoài.

Ầm, ầm!

Những võ giã rơi xuống đất lập tức hồn mê. Tốc độ Đường Thiên rất nhanh, ra tay như gió, chỉ thấy bóng người bay vùn vụt. Rất nhanh đình viện được dọn sạch sẽ.

Trong lòng Mục Lôi thất kinh. Lực cánh tay thật mạnh!

Gã liếc mắt qua thì thấy Đường Thiên ném những kẻ này chỉ dùng lực cánh tay thuần túy. Thân thể nặng nề của những võ giả này trong tay hắn tự như không có gì, thuận tay mà ném xa hơn bảy tám trượng.

Không riêng gì Mục Lôi, những võ giả muốn rục rịch kia cũng nhìn ra. Cả bọn như bị dội một chậu nước đá vào mặt, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chuyện này cần lực cánh tay mạnh cỡ nào!

Trong phạm vi Phỉ Lâm Tinh nằm dưới sự khống chế của Hắc Hồn, trước khi mở ra huyết mạch mà có lực lượng như thế quả thật rất hiếm thấy.

Rốt cuộc Đường Thiên cũng hơi mệt một chút.

Ngáp một cái, nhất thời, đôi mắt hiện lên một tầng hơi nước, thật là buồn ngủ nha!

Hắn nhìn thoáng qua Cố Tuyết đang ngồi yên, sau đó là Mục Lôi hiên ngang kiên cường, phất tay nói: “Ta ngủ trước đây, buồn ngủ quá!”

Dứt lời, tùy ý tìm một khoảng đất trống cạnh đống lửa, lấy một khối gỗ làm gối rồi nằm xuống ngủ.

Hơn mười giây sau, tiếng ngáy kéo lên như thủy triều, càng lúc càng vang to.

Vẻ mặt Cố Tuyết dại ra, biểu tình cứng ngắc. Nàng ngơ ngác nhìn Đường Thiên đang ngủ say trên mặt đất.

Bên ngoài còn có địch nhân mà… nơi này không an toàn… bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đó…

Nhưng…

Đường Thiên đã ngủ như heo.

Một lát sau, biểu tình của Cố Tuyết mới trở lại bình thường rồi nàng bật cười.

Thật là một người không bình thường!

Nàng ngắm nhìn gương mặt của Đường Thiên. Đường Thiên trong lúc ngủ say giống như một đứa trẻ. Miệng hắn mở rộng, nhìn ngốc vô cùng, khóe miệng dường như còn có chút nước giãi. Nàng ngắm đến nhập thần, khóe miệng bất giác hơi cong lên.

Trong đầu Cố Tuyết không tự chủ được mà hiện lên cảnh Đường Thiên trong nháy mắt vọt tới chổ nàng ở Bạch Thủy Câu.

Lúc đó, Đường Thiên tựa như một con dã thú cẩn thận, mẫn tuệ.

Cố Tuyết đã gặp qua rất nhiều thiếu niên trẻ tuổi thiên phú và có thực lực xuất chúng, nhưng bọn họ đều không giống Đường Thiên.

Xích Tử Chi Tâm sao?

Mục Lôi kêu lên một tiếng đau đớn bừng tỉnh Cố Tuyết. Cố Tuyết nhìn sắc mặt Mục Lôi trắng bệch, quá sợ hãi đứng dậy: “Mục thúc, người như thế nào rồi?”

Mục Lôi cười ha ha: “Tiểu thư yên tâm, lão Lôi không chết được đâu!”

Ngọn lửa Thiên Thanh trên người gã không ngừng như tằm ăn dâu lên u lam tỏa ra trên miệng vết thương ở bên hông. Sau cùng thì một chút u lam kia cũng bị ngọn lửa Thiên Thanh cắn nuốt hết. Rốt cuộc Mục Lôi thở ra một hơi, ngã ngồi lên mặt đất. Thiên Thanh huyết mạch trên người gã có khả năng tinh lọc độc tố.

“Hôm nay quả thực là nhờ hắn!” Mục Lôi thấp giọng: “Không ngờ hắn lại nguyện ý giúp ta.”

“Đúng vậy!” Trong giọng Cố Tuyết có thêm một chút cảm khái khó hiểu.

Mục Lôi trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nói: “Tiểu thư nghỉ ngơi đi, ta sẽ gác đêm.”

Cố Tuyết có chút lo lắng: “Những người kia thì sao?”

Nàng chỉ những võ giả đang rình rập ở góc đường. Những kẻ đó đang quan sát bên này, muốn động lại không dám động.

“Bọn chúng bị dọa cho mất mật rồi, không thể gây thêm nguy hiểm nữa!” Trong giọng Mục Lôi tràn đầy vẻ khinh thường. Nhưng nghĩ lại nếu bản thân đối mặt với biểu hiện cường hãn của Đường Thiên, dường như hơi nghĩ lại. Nét mặt già nua của gã đỏ ửng rồi bổ sung: “Có ta ở đây canh chừng, tiểu thư cứ yên tâm.”

Kinh nghiệm chiến đấu của Mục Lôi rất phong phú. Ánh mắt sắc bén nhìn ra những võ giả không còn ý định chủ động công kích, bọn họ đã không còn dũng khí nữa.

Biểu hiện kinh tâm động phách của Đường Thiên dù Mục Lôi hồi tưởng lại cũng thấy tim đập mạnh, tinh thần dao động. May mắn là mình không gặp phải một đối thủ kinh khủng như thế.

Mục Lôi loại bỏ tạp niệm trong đầu, khoanh chân ngồi xuống vận chuyển chân lực.

Gã biết ác chiến còn ở phía sau, gã cần khôi phục sớm một chút.

Đường Thiên mặc dù cường hãn, nhưng đơn quyền nan địch tứ thủ*, hơn nữa…

*Lão tác giả viết vậy, trước giờ chỉ nghe song quyền nan địch tứ thủ.

Căn cơ Cố gia vô cùng thâm sâu, người ngoài không thể nào tưởng tượng được.

****

Có lẽ Đường Thiên là người ngủ ngon nhất tối qua ở thành Hắc Sơn.

Hắn lấy sức một người đẩy lui các đợt tấn công của Cố gia. Võ giả bị đánh bại trên tay hắn nhiều vô số kể, cả Cố gia cũng không chịu nổi.

Thành Hắc Sơn lâm vào kinh sợ!

Thành Hắc Sơn là thành Hắc Sơn của Cố gia. Cố gia là gia tộc lớn nhất thành Hắc Sơn. Thực lực của bọn họ ở thành Hắc Sơn thâm căn cố đế, không ai có thể lay động.

Đây là chuyện trong nhà của Cố gia.

Những gia tộc khác không có một chút ý định xen vào. Xưa nay, cạnh tranh trong gia tộc Cố gia vô cùng thảm thiết, không ai dám xen vào.

Chuyện Cố Tuyết mang trong người Tuyết Hồng huyết mạch đã truyền khắp thành. Tất cả mọi người đều hiểu các chi của Cố gia có thể quan tâm đến, nhưng người ngoài có ý định tranh giành quyền lợi nhất định sẽ chết thê thảm.

Tất cả đều đang suy tính, Cố Tuyết có cường giả mạnh như vậy chi viện, nói không chừng một chi này của nàng có cơ hội lật lại thế cờ.

Cao tầng Cố gia trải qua một trận chấn động mãnh liệt. Chi của gia đình Cố Tuyết bị ảnh hưởng này mà chịu tai họa.

Trong trưởng lão hội sương khói lượn lờ. Lúc này, các vị trưởng lão nuốt mây nhả khói, mỗi người đều trầm mặc không nói.

Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ không cách nào xuyên qua màn sương khói dày đặc này.

Sắc mặt Cố An Hùng ngồi trên vị trí thủ vị rất kém. Lão ngồi lên vị trí tộc trưởng mới được ba ngày mà lại xuất hiện chuyện như thế này. Cố Vũ cướp người thất bại. Bí mật huyết mạch trên người Cố Tuyết hiện giờ cũng như giấy gói lửa.

Năm vị trưởng lão đều đã tới.

Để ngồi lên cái ghế tộc trưởng này, Cố An Hùng đã vượt qua năm vị trưởng lão khác. Nhưng sau chuyện Cố Tuyết xảy ra, không một trưởng lão nào tranh đấu với lão.

Nếu như tộc chi này của mình có thể sinh ra một người kế thừa có Tuyết Hồng huyết mạch thì tộc chi này chắc chắn sẽ trở thành tộc chi đệ nhất Cố gia không thể bàn cãi.

“Tóm lại, bất luận Cố Tuyết chọn tộc chi nào thì đối với Cố gia cũng không hề tổn thất.” Đại trưởng lão trầm giọng nói: “Nhưng có một điều không thể thay đổi được chính là phải đảm bảo an cho Cố Tuyết! Chuyện

này quan hệ với vận mệnh Cố gia sau này nên không còn con đường nào khác!”

Cố An Hùng biết lời vừa rồi của đại trưởng lão là nói cho gã nghe, vì sự hủy diệt của tộc chi Cố Tuyết có quan hệ trực tiếp với lão.

Lão không chút do dự nói: “Đúng vậy! Lợi ích của tộc chi không thể dặt trên lợi ích của Cố gia!”

Các trưởng lão khác đều đồng ý.

“Nghe nói, trên đường về nhà, nàng lọt vào phục kích của Dạ Mạc Kiếm Khách – Tề Á. Chuyện như thế này tuyệt đối không thể xảy ra thêm bất kỳ một lần nào nữa!” Trong mắt tam trưởng lão lộ ra sát khí: “Xem ra chúng ta phải đưa ra cảnh báo với những kẻ khác. Hừ, Cố gia chúng ta sao có thể tùy tiện để kẻ khác bắt nạt như vậy chứ?”

“Đúng thế!” Gương mặt tứ trưởng lão cũng âm trầm: “Phải có phản kích cần thiết!”

Đại trưởng lão dứt khoát nói: “Loại chuyện như thế này tuyệt đối không thể phát sinh thêm lần nữa!”

“Xem ra phải đón Cố Tuyết về nhà sớm một chút. Chuyện này có liên quan vận mệnh của Cố gia chúng ta nên khổng thể phạm sai lầm.” Cố An Hùng đột nhiên hỏi: “Có ai biết lai lịch của hắn không?”

Các trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, không một ai biết.

“Người không rõ lai lịch như thế, chúng ta làm sao có thể để bên cạnh Cố Tuyết được?” Cố An Hùng nghiêm mặt nói.

Lý do của lão rất chính đáng. Lấy sự hiểu rõ của lão với các trưởng lão, nên biết được mấy lão già này tuyệt đối sẽ không đem huyết mạch Cố gia đưa đến tay kẻ khác.

Quả nhiên, các trưởng lão đều vuốt cằm đồng ý.

Đại trưởng lão cũng mở miệng: “Một khi đã như vậy thì, Lăng Húc, ngươi hãy đi một chuyến!”

“Vâng!” Một thanh niên tướng mạo bình thường đứng dậy xoay người rời đi.

Khóe miệng Cố An Hùng lộ ra nét cười kín đáo. Lăng Húc đã xuất động thì thiếu niên thần bí kia chết chắc rồi!

Cố Tuyết trên tay không còn quân bài nào thì tuyệt đối không thể trở mình.

Con rết trăm chân chết vẫn ngọ nguậy. Cha mẹ Cố Tuyết bị ám toán nhưng không có nghĩa tộc chi của Cố Tuyết bị diệt hoàn toàn. Tộc chi Cố Tuyết còn vẫn còn rất nhiều người, ở ngoài thành Hắc Sơn cũng không bị tổn thất.

Thời gian, gã tuyệt đối không thể để cho Cố Tuyết có thời gian triệu tập những người đó.

Chỉ cần Cố Tuyết gã vào một chi thì tộc chi của nàng sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Khi đó Cố Tuyết chẳng qua chỉ là một cái máy sinh sản mà thôi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Lăng Húc

Đường Thiên mở mắt, ánh nắng ban mai phủ lên mặt ấm áp vô cùng.

Hắn vươn mình vặn lưng, bộp một tiếng búng mình nhảy dựng lên. Giấc ngủ này ngon cực kỳ, Đường Thiên cảm giác sức lực tràn trề, tinh lực dư thừa .

Cố Tuyết đang ngủ say. Trong những ngày này, bất luận là tinh thần hay thân thể nàng đều mệt mỏi rã rời. Cố Tuyết ngủ say khóe mắt còn đọng lại một tia nước mắt nhàn nhạt.

Trong lòng Đường Thiên cảm khái. Tuy rằng từ đầu đến cuối biểu hiện lãnh tĩnh và thành thục của Cố Tuyết vượt xa tuổi của nàng, nhưng trong lòng cô nhất định vô cùng bi thương.

Mục Lôi bị động tĩnh của Đường Thiên làm kinh động. Gã hé mắt liếc nhìn Đường Thiên một cái rồi nhắm mắt lại.

Đường Thiên nhìn quanh quất, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời. Trong góc sân có một giếng nước. Hắn tìm được một cái thùng nước còn tốt trong đống phế tích, sau đó bắt đầu múc nước.

Ào ào, nước giếng lạnh thấu xương chảy từ đầu xuống chân. Mọi lỗ chân lông trên người hắn đều co lại, cơn buồn ngủ lập tức tan biến.

Bỗng nhiên, Đường Thiên nhớ lại mỗi buổi sáng trước đây ở thành Tinh Phong, không khỏi mỉm cười.

Đã lâu không luyện võ kỹ cơ sở rồi!

Ý nghĩ này vừa nảy ra lập tức khiến Đường Thiên ngứa ngáy tay chân. Hắn không nói thêm, vào thế rồi bắt đầu luyện tập võ kỹ cơ sở.

Không biết có phải là do đã lâu không luyện nên võ kỹ cơ sở có chút xa lạ. Nhưng dù sao cũng đã rèn luyện năm năm nên rất nhanh Đường Thiên đã tìm lại cảm giác năm đó.

Cảm giác quen thuộc tràn ngập khắp châu thân.

Luyện, luyện! Đường Thiên càng luyện càng chăm chú. Gương mặt dưới ánh nắng kia lộ ra biểu hiện suy tư.

Hắn đã có thể hội* mới.

*Cảm nhận, hiểu ra được điều gì đó.

****

Mục Lôi kinh ngạc nhìn Đường Thiên đang chăm chú luyện võ kỹ cơ sở. Đường Thiên đang diễn luyện chính là võ kỹ cơ sở, hơn nữa còn là nhẫn nại, kiên trì luyện tập lần lượt.

Gã có chút sửng sờ.

Võ kỹ cơ sở là bài học vỡ lòng sơ đẳng nhất được dạy tại học viện. Trên thực tế, tuyệt đại đa số võ giả đều được gia trưởng truyền thụ võ kỹ cơ sở làm nền tảng vào khoảng thời gian bốn, năm tuổi.

Một thiên tài có thực lực cường đại mà vừa thức dậy lại bắt đầu luyện tập võ kỹ cơ sở.

Cảnh tưởng trước mắt khiến gã cảm thấy không thể tưởng tượng. Nếu gã biết được Đường Thiên luyện võ kỹ cơ sở đến năm năm thì không biết sẽ bày ra bộ dáng gì nữa.

Cố Tuyết bị quyền phong của Đường Thiên làm cho giật mình tỉnh dậy. Nàng ngồi dậy, khi đã tỉnh táo thì thấy Đường Thiên đang luyện võ

kỹ cơ sở, sửng sốt một hồi: “Võ kỹ cơ sở?”

Mục Lôi bị tiếng hô của Cố Tuyết đánh động. Gã phục hồi tinh thần, quay sang rồi quay sang nói với vẻ mặt quan tâm: “Tiểu thư tỉnh rồi?”

Nét kinh ngạc trên gương mặt Cố Tuyết giảm đi bớt, nàng quay sang Mục Lôi mỉm cười ngọt ngào: “Ưm! Giấc ngủ này rất ngon!”

“Mục thúc, hắn đang luyện võ kỹ cơ sở sao?” Ánh mắt Cố Tuyết chuyển về phía Đường Thiên vô cùng khó hiểu.

Mục Lôi gật đầu: “Hắn luyện một hồi rồi. Võ kỹ cơ sở của hắn vô cùng vững chắc. Không, phải nói là vô cùng hoàn mỹ! Lần đầu tiên ta thấy võ kỹ cơ sở hoàn mỹ đến thế. Hắn là hắn đã tốn không ít thời gian vào võ kỹ cơ sở.”

Bỗng nhiên, quyền phong của Đường Thiên có sự biến hóa về âm thanh.

Mục Lôi hô nhẹ lên một tiếng, lập tức quay đầu lại.

Âm thanh quyền phong này… không đúng…

Quyền phong quả thực không đúng. Quyền phong của võ kỹ cơ sở là loại quyền phong rất bình thường. Dù sao võ kỹ cơ sở cũng là đi thẳng về thẳng, chú trọng về phát lực cơ bản mà không phải biến hóa về chiêu thức.

Nhưng quyền phong này…

Quá trầm thấp!

Trầm thấp đến độ dù Mục Lôi quan sát đằng xa cũng có thể cảm thụ được một loại rung động như có như không. Nét kinh ngạc trên mặt Mục Lôi biến thanh kinh sợ.

Không ngờ lại có người đem võ kỹ cơ sở luyện đến mức này.

Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh như nổ vang bên tai Mục Lôi.

Gương mặt Mục Lôi biến sắc.

Một bóng người như một làn khói nhẹ, lượn lờ bay đến, nhìn như chậm chạp mà lại rất nhanh, chớp mắt đã bay đến trước mặt mọi người.

Con ngươi Mục Lôi đột nhiên co rút lại.

Lăng Húc!

****

Đường Thiên hoàn toàn chìm đắm trong võ kỹ cơ sở. Rõ ràng là võ kỹ cơ sở đã quen thuộc như lòng bàn tay lại đột nhiên có phát hiện mới. Điều này khiến hắn mừng như điên, lập tức quên hết tất cả.

Điều võ kỹ cơ sở dạy chính là kỹ năng phát lực, chuyện này mỗi một võ giả đều phải học. Sau khi tiến đến nhị giai, sự tham gia của chân lực khiến cho kỹ xảo phát lực thuần túy của cơ thể trở yếu đi rất nhiều.

Nếu đem ra so sánh thì chân lực biến hóa phức tạp, uy lực cũng mạnh hơn.

Khi còn ở cấp thấp, lực lượng mạnh mẽ có tác dụng rất rõ. Nhưng theo đẳng cấp không ngừng tăng lên thì uy lực của chân lực nhanh chóng thay thế sức mạnh của cơ thể.

Hiện tại Đường Thiên đạt ngũ giai, sức mạnh thuần túy của cơ thể đã từ từ mất đi uy lực. Và theo sự tăng trưởng đẳng cấp của hắn, loại hiện tượng này sẽ ngày càng rõ ràng.

Thế nhưng hiện tại, lúc Đường Thiên quay lại thể hội những kỹ xảo phát lực thuần túy của cơ thể này, hắn phát hiện sức mạnh cơ thể và chân lực không phải phân tách rõ ràng mà lại có một mối liên hệ như có như không. Điều này khiến hắn kinh hỉ không nói nên lời.

Không lẽ hai thứ này có thể dung hợp?

Ý tưởng lớn mật này vừa nảy ra lập tức khiến hai mắt Đường Thiên sáng ngời.

Phát lực cơ bản đều hoàn thành thông qua cơ nhục, nhưng cơ nhục cũng ẩn chứa những kinh mạch rất nhỏ. Nếu lúc phát lực đồng thời vận chuyển chân lực trong những kinh mạch này thì sẽ cho kết quả gì…?

Theo ý tưởng viễn vông này, Đường Thiên bắt đầu làm thử. Không bị bó tay bó chân như người khác, ngay từ đầu Đường Thiên không hề biết đến những quy tắc ràng buộc nhiều như cây rừng kia. Tỷ như khi tu luyện Hạc Thân kình, Hạc Khí Quyết ngũ giai khiến hắn có cảm giác không đúng. Hắn lập tức tự mình mày mò rồi đem Hạc Thân kình đề thăng đến ngũ giai.

Thẻ hồn tướng quả thật rất tiện lợi. Nhưng rốt cuộc nó lại mang thể hội của bản thân các tiền bối đi trước, nên có quá nhiều ý kiến cá nhân bên trong. Cùng một loại võ kỹ, nếu tu luyện khác nhau thì sẽ có thể ngộ khác nhau. Vì vậy thẻ hồn tướng mà bọn họ chế ra cũng khác nhau.

Không nên hoàn toàn tin tưởng vào thẻ hồn tướng, cho dù là thẻ Hoàng Kim cũng vậy.

Đây chính là kinh nghiệm mà Đường Thiên rút ra trong khoảng thời gian này.

Hạc Khí Quyết mà Đường Thiên tu luyện có chỗ độc đáo đối với sự vận chuyển chân lực trong các kinh mạch nhỏ. Nhất là sau khi Đường Thiên luyện ra Hạc Thân kình thì đối với những kinh mạch rất nhỏ lại vô cùng quen thuộc.

Lập tức, Đường Thiên phát hiện ra sự biến hóa trong đó.

Khi chân lực và sức mạnh cơ nhục đồng thời vận chuyển thì uy lực vốn không đáng nhắc đến của võ kỹ cơ sở lại tăng lên rất nhiều. Về điểm

này có thể nhận biết thông qua quyền phong.

Chân lực hiện tại của Đường Thiên có thể mô phỏng ra ba loại kình lực khác nhau là chấn động, Hạc Thân kình và Thiên Long kình.

Khi võ kỹ cơ sở dung nhập kình lực khác nhau sẽ cho phong cách hoàn toàn khác nhau. Võ kỹ cơ sở không phải là mục tiêu của Đường Thiên. Nhưng nếu có thể sử dụng trong những võ kỹ cao giai như Đại Bi Chưởng, đem chân lực và sức mạnh cơ nhục dung hợp lại làm một thì có thể đề cao uy lực võ kỹ hay không?

Trong lúc Đường Thiên rơi vào trạng thái vong ngã thì bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai hắn. Sau đó, một tiếng xé gió bén nhọn vang lên thê lương như để cảnh báo, cắt ngang bầu trời.

Một thanh ngân thương tua đỏ lóe lên rồi lao tới như giao long xuất động.

Trong lòng Đường Thiên chợt động, không thèm nghĩ ngợi, xoay eo tung cước.

Đàm Thoái đao!

Một ánh đao trắng xóa bung ra từ chân hắn. Vụ khí nhàn nhạt tỏa ra không gian.

Keng!

Ánh đao vào thương mang chạm vào nhau, cả hai chỉ cảm thấy một luồng lực lượng vô cùng lớn truyền tới, đồng thời lùi về sau.

Lăng Húc lùi ba bước mới ổn định thân hình, trong lòng bừng bừng, hay cho một Đàm Thoái đao sắc bén. Ngạo khí trên gương mặt của gã lập tức biến mất, đánh giá Đường Thiên thêm một lần nữa.

Người có thể đánh bại bọn Xích Lan quả nhiên có trình độ không tầm thường.

Chiến ý trong người Lăng Húc lập tức được đốt lên. Đối thủ mạnh như vậy bình thường không dễ gặp được.

Trong lòng Đường Thiên đang mừng như điên, thành công rồi!

Đàm Thoái đao vừa rồi hoàn toàn khác với Đàm Thoái đao hắn dùng lúc trước. Tuy Đàm Thoái đao bình thường cũng có thể ngưng thành đao mang, nhưng đao mang đó rất ảm đạm thua xa đao mang Đàm Thoái đao ngưng thực sắc bén này. Mà đao mang tỏa ra vụ khí nhàn nhạt có lẽ là do tác dụng của Hạc Thân kình.

Đường Thiên vẫn không rõ tác dụng của những vụ khí này, nhưng rất hiển nhiên là uy lực của Đàm Thoái đao mới đã tăng mạnh.

Chiến ý của Lăng Húc dâng trào, thốt lên khen ngợi: “Đàm Thoái thật sắc bén! Tiếp tục!”

Cổ tay rung lên, ngân thương như điện, mũi thương sắc nhọn băng lãnh xẹt qua không trung. Một đường quỷ tích thẳng tắp ập đến mặt Đường Thiên.

Nhanh thật!

Đôi mắt Đường Thiên khẽ nhíu. Nhưng hắn vừa đột phá, khí thế lúc này đang ở đỉnh cao, bình tĩnh không hề sợ hãi, lại là một Đàm Thoái đao.

Thoái đao màu trắng kèm theo vụ khí nhàn nhạt và tiếng rít bắn thẳng ra.

Mắt thấy thoái đao và mũi thương sắp chạm vào nhau.

Trong mắt Lăng Húc hiện lên một tia quang mang. Mũi thương sắc nhọn lạnh lẽo kia lại bật lên một cách quỷ dị, lướt qua thoái đao rồi đâm thẳng tới Đường Thiên.

Trực giác cường hãn của Đường Thiên phát huy tác dụng thật lớn. Gần như cùng lúc, mũi chân không đổi căng ra giữa không trung lấy đầu gối làm điểm tựa, cẳng chân gập lại rồi lay động với biên độ cực nhỏ.

Keng! Keng! Keng!

Vài luồng thoái đao rất nhỏ chém lên thân thương với tần suất cực nhanh.

Chiêu này trong Đàm Thoái có tên là Khiếu Tiểu Thoái Đao.

Lực lượng Khiếu Tiểu Thoái Đao cực nhỏ nhưng tần suất cao, nhanh vô cùng, chém lên thân thương như xối xả như mưa. Thân thương chấn động lướt sát qua mặt Đường Thiên.

Lăng Húc không hề nghĩ đến một chiêu lần nào cũng đạt được kết quả này của mình lại bị Đường Thiên dùng phương thức như vậy tiếp lấy. Gã không khỏi kinh ngạc.

Nhưng Đường Thiên lại không nghĩ nhiều như thế. Tên gia hỏa giữa đường giết ra này vừa nhìn đã biết không phải loại người tốt đẹp gì rồi, hơn nữa lại động thủ với mình…

Xem ra lời cảnh báo hôm qua của mình đã bị quên đi rồi!

Sắc mặt Đường Thiên thoáng cái âm trầm đi. Là một tên giáo phách có thương hiệu thành danh lâu năm, Đường Thiên hiểu rất rõ: Nếu như không bảo vệ sự thống trị địa bàn của mình thì rất nhanh, những gia hỏa rục rịch muốn động sẽ không còn sợ hãi nữa.

Bị tấn công trong địa bàn của mình?

Không thể nhịn được!

Không chút nghĩ ngợi, chân trái Đường Thiên bỗng nhiên phát lực, cả người búng về hướng Lăng Húc. Giữa không trung, chân phải duỗi ra, cẳng chân phát lực, một hơi vung ra bảy nhát Khiếu Tiểu Thoái Đao.

Bảy đao mang đan vào nhau giữa không trung hình thành một màn đao.

Nhưng phản ứng của Lăng Húc cũng rất mau lẹ.

Thương lùi người lùi, nhanh đến mức để lại một tàn ảnh. Trong thời gian ngắn như thế gã lại hoàn thành một bước xoay người.

Mũi thương mang theo hàn mang vẫy ra như mưa nghênh đón Khiếu Tiểu Thoái Đao đang lao tới.

Keng, Keng, Keng!

Tiếng va chạm sắc bén dày đặc khiến tai người ta tê dại.

Hai bóng người vừa chạm lại tách ra.

Lúc này Đường Thiên mới thấy rõ người tới. Đầu ngón chân dụi dụi lên đất để giảm bớt cảm giác tê dại. Nhưng xem ra Lăng Húc bên kia cũng không tốt gì hơn, gã cũng đang liên tục rảy tay.

Bỗng nhiên Đường Thiên hô lên: “Này tiểu tử, nghĩ ngơi mười phút đã!”

Lăng Húc nghe xong lập tức ngẩn ngơ, buộc miệng hỏi: “Để làm gì?”

“Ta chưa có ăn sáng!” Đường Thiên chính đáng trả lời.

Biểu tình của Lăng Húc cứng lại trên gương mặt: “…”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Lăng Húc Đáng Thương

Lăng Húc cầm ngân thương, mặt đen nghiêm nghị.

Lần đầu tiên gã nghe có người trước khi đánh nhau lại yêu cầu tạm dừng với lý do ăn sáng.

Dù cách rất xa nhưng hương vị thịt quay không thể cưỡng lại vẫn chui vào mũi gã. Thật đáng ghét! Sáng sớm lại đi ăn thịt quay! (DG: sáng sớm và thịt quay có liên quan gì đâu nhỉ?) Trong lòng Lăng Húc phẫn hận*. Trưởng lão hội thức cả đêm, gã cũng một đêm không ăn gì cả, hiện giờ trong bụng trống rỗng. Bây giờ lại ngồi xem tên hỗn đản trước mặt thong thả ăn từng miếng thịt.

*Phẫn nộ và căm hận.

Thật khiến người ta giận sôi gan mà!

Lát nữa phải đánh cho tên hỗn đản chết tiệt này nôn ra đồ ăn trong bụng mới được!

Ục ục…

Bao tử gã phát ra âm thanh mờ ám. Xung quanh yên tĩnh lại, gương mặt đen đúa của Lăng Húc lập tức đỏ ửng.

Thính lực đám gia hỏa này chắc chắn rất lợi hại… chết tiệt…

“Này tiểu tử, nếu đói thì cùng ngồi xuống ăn.” Đường Thiên quay sang, vô cùng hữu hảo giơ miếng thịt quay trong tay mời Lăng Húc.

“Ngươi gọi ai là tiểu tử hả?” Lăng Húc nổi trận lôi đình. Soạt, ngân thương trực chỉ Đường Thiên.

“…ếu …ươi ..ông …ói ..ì …a ăn …ết ..ó ..a!” Đường Thiên vừa cố sức gặm miếng thịt vừa ú ớ nói.

(Nếu ngươi không đói thì ta ăn hết đó nha)

“Hỗn đản!”

Lăng Húc tức giận mắng một tiếng rồi xông lại, chưa ngồi xuống đã chụp tới miếng thịt quay.

Nữa giờ sau, vẻ mặt của Đường Thiên và Lăng Húc đều trong tình trạng thỏa mãn, nằm trên đất. Cái bụng hai tên này tròn như quả dưa hấu. Thần tình Cố Tuyết và Mục Lôi dại ra, bọn họ hoàn toàn không hiểu được cục diện trước mắt.

Không riêng gì họ, những kẻ quan chiến đằng xa cũng đang trợn tròn hai mắt.

“Thật thỏa thích!” Lúc này Lăng Húc hận không thể ngã lưng xuống ngủ.

“Đây mới là cuộc sống chứ!” Cảm xúc của Đường Thiên bay bỗng theo ánh nắng mặt trời.

“Này, đừng nghĩ rằng một bữa thịt quay thì có thể mua chuộc được ta nha!” Lăng Húc nâng đỡ nửa người, gương mặt lộ vẻ vô cùng thích ý, thần thái lười biếng nói: “Nhưng mục đích của đại trưởng lão là mang tiểu thư trở về. Ngươi đừng ngăn cản ta, xem như ta chưa từng gặp ngươi vậy.”

Sắc mặt Mục Lôi đại biến. Lấy uy danh của Lăng Húc mà nói ra những lời như vậy. Gã tin rằng không ai dám cự tuyệt.

Ngược lại, Cố Tuyết khá trấn định.

“Đừng có mơ!” Đường Thiên cũng lười biếng trả lời: “Đây là địa bàn của ta. Ngươi chạy đến địa bàn của ta kêu gào om sòm. Sau này lão đại như ta làm sao mà làm ăn được nữa?”

Lăng Húc không ngờ hảo ý mình đưa ra lại bị cự tuyệt như vậy. Cả người gã ngồi thẳng lên, thần sắc nghiêm nghị: “Ngươi nghiêm túc chứ?”

“Lời thừa.” Mí mắt Đường Thiên không chớp lấy một cái. Ngữ khí lười biếng khiến người ta không khỏi hoài nghi hắn đã ngủ hay chưa.

“Vậy thì không còn cách nào khác rồi!” Lăng Húc đứng lên, thần sắc nghiêm túc: “Ta sẽ không vi phạm mệnh lệnh của đại trưởng lão.”

Chiến ý trong mắt gã bốc lên. Ngân thương chỉ thẳng vào Đường Thiên, thanh âm trở nên lạnh lẽo: “Đến đây! Cho ta thấy thực lực của ngươi đi!”

“Ô! Sau khi ăn xong mà ngươi lại không thấy buồn ngủ ư?” Đường Thiên ngáp một cái, mắt ứa lệ uể oải nói: “Buồn ngủ... buồn ngủ chết đi được, ngủ trước một giấc rồi tính...”

Lăng Húc cảm thấy bản thân muốn điên lên rồi: “Nếu ngươi không đứng lên thì đừng trách ta không khách khí!”

“Nửa giờ, ngủ nửa giờ thôi...” Tiếng ngáp của Đường Thiên càng lớn.

“Đừng nói nhãm nữa! Mau đứng lên quyết một trận tử chiến! Kẻ thắng mới có tư cách...” Lăng Húc hận không thể tặng cho Đường Thiên mấy lỗ trên người. Nhưng lòng tự tôn của cao thủ ngăn gã làm điều đó.

“Vậy thì hai mươi phút... không thì mười phút cũng được...” Khóe mắt Đường Thiên đầy nước mắt. Cơn buồn ngủ mãnh liệt khiến hắn dường như không thể mở nổi đôi mắt.

Lăng Húc thật sự tức muốn bể phổi rồi!

Gã chưa từng gặp qua loại người vô lại thế này. Đường Thiên không dậy. Mũi thương của gã sắp đâm tới người Đường Thiên, nhưng Đường Thiên vẫn không có chút phản ứng nào.

Buồn ngủ quá...

Đường Thiên thật sự buồn ngủ đến độ không thể mở mắt. Dù Lăng Húc đang đâm tới hắn vẫn không nhận ra nguy hiểm.

Trên đời lại có loại người đặc biệt như vậy. Lăng Húc tức giận đến nghiến răng trèo trẹo. Nhưng tôn nghiêm của võ giả khiến gã không thể làm cái chuyện đánh lén được.

Bỗng nhiên, khóe mắt gã lóe lên tia sáng, lướt qua giếng nước. Hai mắt lập tức sáng ngời.

Thùng nước vừa rồi Đường Thiên dùng vẫn còn ở chỗ cũ. Lăng Húc không nói gì thêm, bỏ ngân thương xuống, xách thùng nước lên rồi múc một thùng đầy.

Khi gã mang thùng nước đến trước mặt Đường Thiên thì tiếng ngáy của Đường Thiên đã vang lên.

Ngủ thật nhanh nha... nhưng mà... khặc khặc!

Lăng Húc nhấc thùng nước trong tay lên, ào ào, nước từ trên giội xuống.

Nước giếng rét tận xương xối cho Đường Thiên ướt sũng. Đường Thiên trong lúc mơ ngủ tưởng mình bị rơi vào một hố băng, lập tức rú lên một tiếng thê thảm rồi nhảy dựng dậy.

Khi hắn nhìn thấy biểu hiện vô cùng đắc ý của Lăng Húc và thùng nước trong tay gã. Thoáng cái Đường Thiên đã hiểu ra.

Đường Thiên lập tức xù lông lên, chỉ vào Lăng Húc chửi ầm ầm: “Ta mời ngươi ăn thịt quay, mà ngươi lại lấy nước giội ta! Hỗn đản!”

Lăng Húc thấy cũng phải, lập tức nghĩ mình có chút quá phận.

Đang định mở miệng giải thích, Đường Thiên đã gào thét rồi lao thẳng đến. Lăng Húc đang dâng trào chiến ý bỗng nhiên phát hiện trên tay mình là thùng nước mà không phải là ngân thương mà bản thân quen thuộc. Sắc mặt lập tức thay đổi: “Chờ một chút...”

Đường Thiên phẫn nộ đến cực điểm, vừa xông lên đã tung ra Phi Điểu Tuyền Qua.

Một chùm lốc xoáy như một đám chim trắng bay về phía Lăng Húc. Chưa hết, Đàm Thoái của Đường Thiên vẽ ra từng luồng đao mang hung hãn đánh tới Lăng Húc.

Lăng Húc vội vàng tránh né, nhưng Đường Thiên đang trong cơn giận nên công kích thật khiến người ta không kịp hít thở.

Thân hình Lăng Húc bị Phi Điểu Tuyền Qua kéo đến mất ổn định. Đao mang lợi hại của Đàm Thoái cũng đã bay đến trước mắt gã. Dưới tình thế cấp bách, gã vô thức giơ thùng gỗ trong tay lên.

Thùng gỗ vỡ nát trong nháy mắt.

Đao mang sắc bén lướt qua chóp mũi gã rồi để lại một đường máu nhỏ, khiến gã sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh đầy người.

“Này này này...” Lăng Húc cố gắng hô dừng tay.

Nhưng Đường Thiên không có chút ý định dừng lại. Thế công như cuồng phong vũ bão ập đến. Gã vừa điên cuồng tấn công, vừa chửi ầm lên.

“Hảo tâm lại biến thành lòng lang dạ sói! Mời ngươi ăn thịt quay ngươi lại lấy nước tạt ta!”

“Chán sống rồi!”

“Tiểu tử! Nói cho ngươi hay, những tên gia hỏa dám tạt nước vào ta đều bị ta đánh như chó chết!”

“Lúc này ngươi chết chắc rồi. Ngươi nhất định sẽ vì hành động hỗn đản hôm nay mà hối hận cả đời!”

“Tuyệt vọng đi, hỗn đản!”

...

Lăng Húc đáng thương, một thân công phu đều nằm trên thanh ngân thương tua hồng kia. Gã tay không tấc sắt, dưới sự công kích như cuồng phong vũ bão của Đường Thiên, hấp hối giãy dụa.

Chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một bên.

Lúc Lăng Húc bị Đường Thiên đánh cho một Đại Bi Chưởng trực tiếp té xuống đất thì nắm tay của Đường Thiên ập đến như cuồng phong bão táp.

Mười giây ngắn ngủi, gương mặt Lăng Húc hoàn toàn bị biến dạng.

Chuyện này, chuyện này, chuyện này...

Toàn bộ những kẻ theo dõi trận chiến này đều như tượng đất, trợn mắt há mồm. Cục diện trước mắt vượt ra khỏi phán đoán của họ.

Kia chính là Lăng Húc, Ngân Thương Lăng Húc!

Là tên gia hỏa kia bị đánh thành đầu heo...

Là tên gia hỏa bị người ta cưỡi lên người...

Là tên gia hỏa chỉ có thể kêu la mà không có lực hoàn thủ...

Trời ơi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đường Thiên thở dốc một trận, cục tức trong bụng cuối cùng cũng hạ xuống. Lăng Húc tội nghiệp bị đánh đến độ không thể nhận ra, cứ như bị một bầy voi dẫm qua vậy.

Đường Thiên dừng lại, hung hăn hỏi Lăng Húc bên dưới: “Có phục hay không?”

“Không phục! Có bản lĩnh...” Lăng Húc tức giận phản bác.

Đường Thiên không thèm nói nhiều lập tức nện thêm một trận. Câu nói của Lăng Húc bị chặn lại. Nắm đấm như mưa ập đến đủ ba mươi giây mới dừng lại.

“Có phục hay không?”

“Không phục!” Lăng Húc vô cùng kiên cường: “Ngươi có tôn nghiêm của võ giả...”

Đường Thiên phun ra một câu từ ‘tận đáy lòng’: “Ta nhổ vào! Ăn thịt quay của ta, còn lấy nước tạt ta, như vậy có tư cách gì nói đên tôn nghiêm của võ giả hả?”

Không cho Lăng Húc phản bác, Đường Thiên lại đánh loạn một trận đủ hai phút.

Đường Thiên không vận chân lực, hoàn toàn dùng sức. Nhưng với sức mạnh của Đường Thiên thì nắm đấm nện lên người cũng đau đến thấu xương.

“Có phục hay không?”

Lúc này Lăng Húc không thèm hé răng.

“À được, không lên tiếng hả?”

Đường Thiên lại bắt đầu đánh loạn. Từng quyền nện lên đều khiến thịt rung động ầm ầm, Lăng Húc đau đến mức gương mặt như bị xoắn

lại.

“Không phục hả? Ta sẽ đem quần áo ngươi lột sạch ra.” Đường Thiên có chút mệt mỏi, nhưng hắn có biện pháp khác.

Lăng Húc tức giận nói: “Sĩ khả sát, bất khả nhục!”

“Sĩ cái rắm!” Đường Thiên cười nhạt, bắt đầu túm lấy thắt lưng của Lăng Húc.

Lăng Húc lập tức hoảng sợ: “Này này, ngươi đừng làm vậy, ngươi đừng làm vậy!”

Đường Thiên làm lơ không thèm nghe.

Lúc này Lăng Húc hoàn toàn hoảng sợ rồi. Nghĩ đến cảnh bản thân trần trụi phô ra trước mặt mọi người, gã lập tức cảm thấy rét lạnh, cuối cùng khuất phục: “Phục rồi, ta phục rồi!”

Đường Thiên lập tức đắc ý vô cùng: “Ha ha ha ha, ngươi phục sớm hơn thì không phải dễ nói chuyện hơn sao? Mau, gọi một tiếng lão đại đi!”

Quá nhục nhã rồi!

Trên đời sao lại có thứ người độc ác đến vậy?

Đúng là không nên tiếp nhận nhiệm vụ này mà...

Hảo hán không sợ thiệt trước mắt...

Lăng Húc bi phẫn vô cùng: “Lão đại...”

“Ha ha ha ha!” Gương mặt Đường Thiên lập tức thay đổi biểu hiện. Hắn lập tức nhảy xuống người Lăng Húc, kéo Lăng Húc mặt mũi bầm dập dậy, vô cùng thân thiết vỗ đi bụi bặm trên người gã: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta là ngươi một nhà! Đến đây, chúng ta tiếp tục ăn thịt quay!”

Thịt quay...

Vừa nghe đến hai chữ này, Lăng Húc suýt nữa lệ rơi đầy mặt.

Bản thân khi còn sống lại vấp ngã bởi thịt quay. Lăng Húc phát thệ từ nay sẽ không bao giờ... ăn thịt quay nữa.

Gã nghiêm mặt hổ, đi đến cạnh giếng nhặt lấy ngân thương. Khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong nước giếng, sắc mặt Lăng Húc đen xạm lại.

Hỗn đản...

“Ha ha ha ha, quả nhiên không đánh không quen nha!”

Đường Thiên tỏ ra rất hảo hữu. Lăng Húc làm bộ không nghe, đặt mông ngồi cạnh Cố Tuyết. Hai tay nắm chặt ngân thương.

Cố Tuyết luôn luôn trấn định mà khi nhìn gương mặt bi phẫn của Lăng Húc bên cạnh cũng cảm thấy áp lực nặng nề. Bỗng nhiên, trước mắt lóe lên một bóng người. Đường Thiên cũng ngồi xuống, cười ha ha: “Ngươi giội ta một thùng nước, ta đánh ngươi một trận, vậy chúng ta huề nhau!”

Ngươi chỉ đánh ta một trận...?

Khóe mắt Lăng Húc giật giật, nhiệt độ xung quanh giảm xuống. Cố Tuyết càng cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội.

Nửa ngày sau, đám hộ vệ quan chiến của Cố gia vẫn thấy Lăng Húc ngồi im không động đậy, dường như không có ý định động thủ thêm lần nữa.

Chuyện này, chuyện này...

Tên hộ vệ cùng tới với Lăng Húc lập tức đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, nhanh chân chạy về nhà báo cáo với đại trưởng lão. Một lát sau, gã mồ

hôi nhể nhại chạy tới.

“Lăng Húc đại nhân, đại trưởng lão thúc dục ngài nhanh lên một chút...”

Lăng Húc vốn không nói một lời nhếch mí mắt lên, âm thanh khó chịu nói: “Xin báo lại với đại trưởng lão, sau này Lăng Húc không thể theo bênh cạnh. Mong đại trưởng lão mời cao nhân khác!”

Toàn trường lập tức nổ tung.

Đường Thiên ngây dại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Lăng Húc Phẫn Nộ

"Này, đầu óc ngươi có bệnh hay không thế?" Đường Thiên ghé vào gần bên tai Lăng Húc, cẩn thận nói: "Ngươi mà cãi nhau với hắn là coi như đã triệt để trở mặt rồi, thế còn tiền lương thì tính sao bây giờ?Không có ai phát lương cho ngươi thì sau này ngươi ăn bằng gì?"

Lăng Húc lấy ngân thương đẩy Đường Thiên một cái, đầy buồn bực nói: "Liên quan gì đến ngươi?"

"Ta đây cũng vì tốt cho ngươi thôi, đầu năm nay tìm việc làm thật không dễ dàng nha...!" Đường Thiên tận tình khuyên bảo, nghiễm nhiên làm ra cái bộ dạng của một lão đại: "Ngươi hãy còn nhỏ, chưa từng trải nhiều, cho nên nhận thực về sự thật tàn khốc vẫn còn chưa đủ..."

Lăng Húc trợn trắng mắt nhìn: "Câm miệng!"

Đường Thiên lập tức ngượng ngùng, hắn cũng cảm thấy có chút áy náy, xúi giục người ta làm như vậy tuyệt đối không phải là mong muốn của hắn. Hại người ta tự nhiên mất đi công việc khiến đáy lòng của hắn cảm thấy có chút băn khoăn.

Lăng Húc ôm trường thương, buồn bực ngồi yên, sắc mặt đầy vẻ bất thiện giống như một tòa núi lửa có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Trực giác vô cùng linh mẫn đối với nguy hiểm báo cho Đường Thiên biết lúc này không dây với thằng này được!

Hay là đừng dây vào...

Đường Thiên âm thầm nhích lại gần Cố Tuyết ở bên cạnh. Một lúc sau, hắn thật sự cảm thấy không thể không giúp đỡ lên lại lên tiếng: "Ngươi không cảm thấy như vậy có chút vội vàng hay sao?"

Lăng Húc như bị châm ngòi nổ, nhảy dựng lên, Lạn Ngân Hồng Anh Thương trong tay xoát một cái chỉ thẳng về phía Đường Thiên, gào lên: "Đến đây đi! Cái tên hỗn đản này! Ta muốn hảo hảo giáo huấn ngươi!"

Sát khí thật mạnh a...

Nụ cười trên mặt Đường Thiên hơi cứng lại. Hắn khoát tay áo, ra cái vẻ ‘ngươi không cần quá để ý’ cười ha hả: "Ha ha ha ha, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, thật sự chỉ là tùy tiện hỏi thôi, nếu ngươi cảm thấy không muốn nói thì ta sẽ không hỏi nữa..."

Mông hắn như mọc rễ, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lăng Húc ngây ra! Nhưng chỉ sau đó một giây, gã vọt tới trước mặt Đường Thiên như một con mãnh hổ, gào thét như sấm hầu như tất cả nước miếng đều phun lên mặt Đường Thiên: "Tại sao ngươi có thể như vậy được? Tại sao có thể? Ngươi, cái tên hỗn đản này, những thủ đoạn hèn mọn bỉ ổi thấp kém kia là sao? Nếu là nam nhân thì đường đường chính chính đến đánh một hồi xem nào..."

Đường Thiên ngẩng đầu lên nhưng lại không hề có ý đứng dậy, hắn dùng cái vẻ mặt đương nhiên nói: "Thiên Huệ đã nói, ngàn vạn lần không nên đánh nhau với nam nhân mới bị mất việc. Ta cảm thấy nàng nói rất có đạo lý."

Thân hình Lăng Húc lập tức cứng đờ lại.

Cố Tuyết bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây cả người. Mà không chỉ có riêng gì nàng, Mục Lôi cũng há to miệng không khép lại được, cảnh tượng trước mắt quả thật không khỏi làm cho bọn họ hơi hỗn loạn chút.

Lần đầu tiên nàng nghiêm túc đánh giá Lăng Húc.

Lăng Húc có thân hình cao gầy, so với Đường Thiên thì có vẻ gầy yếu hơn một chút. Những sợi tóc mầu xanh da trời bồng bềnh như sóng biển rất hiếm thấy. Đôi mắt của hắn có mầu vỏ quýt trông giống như hai ngọn lửa đang phập phùng thiêu đốt.

Đại danh của Lăng Húc nàng không chỉ nghe tới có một lần. Lăng Húc mới đi theo Đại trưởng lão không được bao lâu, chỉ mới xuất hiện cách đây hai năm, nhưng chỉ trong quãng thời gian hai năm ngắn ngủi hắn đã trở thành cường giả nổi danh trong Phỉ Lâm tinh.

Cố Tuyết chợt nhớ tới Lăng Húc còn có một danh hào khác.

—— Lăng Húc Phẫn Nộ.

Hắn là một người có thực lực cao siêu tuyệt luân, nhưng tính tình lại nóng nảy như ngọn lửa. Theo như lời đồn thì hắn là kẻ tàn ác một lời không hợp là xông vào đánh đập tàn nhẫn ngay.

Thế nhưng... không ngờ Lăng Húc lại phản bội...

Vì sao?

Bỗng nhiên, một thanh âm già nua nhưng đầy trang nghiêm vang lên: "Lăng Húc, ngươi muốn rời khỏi ta sao?"

Đại trưởng lão đi ra từ trong đám người, lão nhìn chằm chằm Lăng Húc trong mắt ánh lên vẻ phẫn nộ.

Thân hình đang cứng đờ của Lăng Húc lại khôi phục lại như bình thường, hắn ôm Hồng Anh ngân thương rồi đặt mông ngồi xuống một lần nữa, giọng nói khàn khàn vang lên: "Đúng vậy."

Toàn trường lập tức chìm vào im lặng. Lăng Húc công khai tự mình nói ra đã mang đến cho mọi người trùng kích và rung động cực lớn,

không gì sánh nổi. Hai năm qua Lăng Húc dùng thực lực đầy mạnh mẽ của mình một mực chiếm cứ vị trí đệ nhất cường giả của Cố Gia.

Đối với bất kỳ một gia tộc nào mà nói, một khi cao thủ trụ cột mà ly khai thì cũng có thể coi như đó là nhát đao chí mạng ảnh hưởng đến căn cơ. Đồng thời điều này cũng khiến địa vị của Đại trưởng lão trong gia tộc sẽ bị rớt xuống ngàn trượng.

Miệng Đường Thiên mở lớn thành hình chữ O, ngơ ngác nhìn Lăng Húc. Thằng này... Vậy mà hắn làm thật...

Khóe mắt khẽ liếc qua, thấy vẻ mặt Đường Thiên làm tâm tình của Lăng Húc lập tức tốt lên rất nhiều.

"Vì sao?" Thanh âm của Đại trưởng lão cũng trở lên run rẩy.

"Vì sao ư?" Lăng Húc sững sờ trong giây lát, rồi sau đó hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Không thoải mái, cảm thấy không thoải mái thì rời đi thôi...."

"Không thoải mái sao?" Thanh âm của Đại trưởng lão cũng bình tĩnh lại một chút. Lão hơi nhớ lại, có lẽ bình thường đúng là lôi kéo Lăng Húc không đủ, lão cố gắng làm thanh âm của mình đầy vẻ thành khẩn nói: "Cũng do ta lúc bình thường không chiếu cố tốt tới ngươi, ta hy vọng ngươi có thể cho ta một cơ hội để bù đắp. Bất kể ngươi muốn cái gì, ngươi có dã tâm gì ta đều ủng hộ ngươi, Cố Gia cũng sẽ toàn lực ủng hộ ngươi. Tiền, thẻ hồn tướng, bí bảo, huyết mạch, ngươi muốn cái gì, chỉ cần mở lời."

Đại trưởng lão nhấn mạnh lời hứa đầy mạnh mẽ, lão phát hiện ra sai lầm của mình lên đã giải quyết cực kì quyết đoán không chút dây dưa dài dòng. Trong đám người ở đây có rất nhiều người thầm ủng hộ quyết định của đại trưởng lão. Có thể trước mặt nhiều người như thế này mà thừa nhận sai lầm của mình đồng thời ra tay rất rộng rãi, quả nhiên là nhân vật vô cùng xảo quyệt a....

Lăng Húc lắc đầu, thanh âm vẫn như bị bóp nghẹt: "Ta không thích mấy cái chuyện khi dễ người nhỏ yếu này, cuộc sống như vậy khiến ta cảm thấy chán ghét. Thầy của ta đã nói với ta rằng, thân là võ giả cần phải công chính và có lòng thương xót. Từ trước đến giờ ta vẫn chưa làm được điều mà sư phụ đã nói, nhưng hiện tại ta không muốn tiếp tục trầm luân nữa. Cho nên, mọi chuyện lên dừng ở đây thôi! Ta cũng đã làm cho ngươi nhiều việc đã xứng với những đồng tinh tệ mà ngươi trả cho ta."

Không biết vì sao, sau khi Lăng Húc nói xong mấy lời này, gã liền cảm thấy lòng mình trở lên nhẹ nhõm khó có thể nói bằng lời. Xem ra cuộc sống sinh hoạt đầy trì độn cuối cùng cũng kết thúc!

Đại trưởng lão giận quá hóa cười: "Lăng Húc, ngươi tưởng mình vẫn còn là tiểu hài tử sao? Những lời nói ngây thơ như vậy.., vậy mà lại nói từ trong miệng ngươi ra, điều này làm ta quá thất vọng rồi. Tiền mà ngươi dùng trong tu luyện là từ đâu tới? Thẻ hồn tướng của ngươi có được từ đâu? Bí bảo từ chỗ nào? Ngươi tưởng tất cả các thứ đó đều là thứ từ trên trời rớt xuống sao? Lúc này ngươi lại chê bai ta làm việc không đủ chính nghĩa sao? Ha..ha..aa...!"

"Bất cứ câu nói nào của sư phụ ta cũng có thể làm cho ngươi đạp vào đỉnh phong đấy, chứ chẳng phải những thẻ hồn tướng hiếm có, cũng không phải là núi tinh tệ, chỉ có tín niệm mà trong bất cứ tình huống nào ngươi cũng giữ vững mới có thể!"

"Các ngươi vì tranh quyền đoạt lợi đã hại chết cha mẹ của nàng, nhưng dù sao đây cũng là việc của các ngươi, ta chẳng muốn quản làm gì. Nhưng mà các ngươi lại vắt óc tìm mưu kế, định bắt giữ một nữ hài vừa mới mất đi cha mẹ, để nàng sống như một cái máy phục vụ chuyện sinh sản và đẻ cho các ngươi những hậu huệ có Tuyết Hồng huyết mạch." Đôi mắt mầu vỏ quýt của Lăng Húc bỗng cháy lên rực rỡ như ngọn lửa, xoát một cái chỉ thương vào Đường Thiên rồi lớn tiếng nói: "Đến ngay cả tên hỗn đản này cũng biết nên làm như thế nào!"

Đường Thiên vất vả nắm mới khôi phục được khuôn mặt cứng nhắc của mình, đây là ngươi đang khen ngợi ta sao... Mà có đúng là khen ngợi không vậy?

Lăng Húc chỉ cảm thấy trong lồng ngực mình như có cái gì đó trào dâng lên. Gã có cảm giác như lúc này mình đã cường đại đến mức chưa từng có, cho dù phải đi chịu chết gã cũng sẽ không nhíu mày dù chỉ là một chút.

Trong cái phút giây này bất giác gã hiểu ra cái cảm giác đang trào dâng trong lồng ngực mình là gì. Đúng! Đúng là như vậy, đó chính là niềm tin mà mình vĩnh viễn không bao giờ vứt bỏ!

Đó chính là thứ mà bản thân mình tin tưởng! Đó chính là thứ mà mình hằng mong muốn! Đó cũng chính là ngọn nguồn của thế giới tinh thần nằm sâu trong cơ thể mình!

Lăng Húc nhìn đại trưởng lão, nói rõ từng chữ một: "Thật xin lỗi, ta phải tìm lại bản thân mình một lần nữa."

Đường Thiên đang ngồi bên cạnh trên mặt đầy vẻ vô tội, trong lòng thầm niệm: ta cái gì cũng không có làm a..... Chắc chắn tiền lương của thằng này không quá cao a.....

Bỗng Lăng Húc tiến về phía đám người đại trưởng lão.

Sắc mặt đại trưởng lão lập tức đại biến, hốt hoảng lui về phía sau, dưới tình huống nguy hiểm đại trưởng lão quát lên chói tai: "Lăng Húc, chẳng lẽ ngươi định động thủ với ta sao?"

Lăng Húc chẳng thèm để ý tới lời nói của đại trưởng lão. Gã bước đi bảy tám bước rồi ngừng lại. Trường thương trong tay đâm vào tảng đá xanh trên mặt đất rồi dùng cánh tay kéo lê đi, xoẹt, một đường sâu hoắm và thẳng tắp xuất hiện, kéo dài từ chân hắn sang hai bên.

"Người nào đi qua đường ranh giới này giết không tha!"

Lăng Húc lạnh lùng nói ra mấy lời này, rồi ánh mắt hắn nhìn lướt qua tất cả những người có mặt khiến tất cả mọi người đều câm như hến.

Hắn không nói một lời, quay người đi đến bên cạnh Đường Thiên cách đó không xa rồi ôm ngân thương ngồi xuống.

Sắc mặt đại trưởng lão nổi lên màu xanh đỏ lẫn lộn, nhưng lão không nói câu nào. Lão cũng biết tính tình Lăng Húc vốn nóng nảy. Nếu như thằng này mà bất chấp tất cả xông lên thì ở đây chẳng ai có thể ngăn nổi hắn.

Thế nhưng ngươi cho rằng không ai có thể đối phó được ngươi thì ngươi đã quá sai lầm rồi...

Sát ý trong lòng đại trưởng lão bốc lên. Lúc này nếu như lão không thể khống chế được cục diện thì căn cơ mà lão khổ tâm kinh doanh mấy thập niên sẽ tan tành sụp đổ như tuyết lở. Đó là điều mà lão không thể chấp nhận được.

Con đường lại khôi phục lại tình trạng vắng vẻ.

Hung danh của Lăng Húc chẳng phải một kẻ như Đường Thiên có thể so sánh được. Lăng lão Diêm Vương đâu phải kẻ nào cũng dám đụng đến đâu.

Bốn người ngồi thành một nhóm, chỉ yên lặng không nói một lời.

Cố Tuyết do dự một chút, rồi nói khẽ: "Cảm ơn!"

Lăng Húc ngay cả mi mắt cũng chẳng buồn động đậy, vẫn cứ ôm thương, dùng cái giọng nói khàn khàn như cổ bị bóp lại: "Ngươi không cần phải cảm ơn ta, tất cả những thứ ta làm chỉ là vì chính mình."

Cố Tuyết có cái hiểu có cái không: "Nhưng dù sao vẫn cứ cám ơn ngươi."

Lăng Húc không nói tiếp, gã liếc nhìn sang Đường Thiên thấy khuôn mặt Đường Thiên hiện lên cái vẻ chần chừ muốn nói nhưng lại thôi liền tức giận nói: "Muốn nói cái gì thì nói ra đi!"

Đường Thiên nghe thấy vậy vô cùng vui mừng: "Vậy ta sẽ nói!"

"Nói đi." Lăng Húc dùng cái thanh âm khàn khàn nói.

"Có phải ngươi bị ta đánh nên đã thông suốt rồi phải không? A..., hay là bị đánh khiến lương tâm ngươi thức tỉnh?" Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng: "Nhất định là như thế rồi! Nhất định là như thế rồi! Ta quả nhiên không hổ là thiếu niên giống như thần nha! Oa ha ha, ta thật lợi hại..."

Két két két!

Thân thể Lăng Húc cứng đờ, cử động như một cỗ máy, sát khí trên khuôn mặt làm những sợi tóc mầu xanh da trời trên đầu dựng đứng. Ngọn lửa trong đôi mắt mầu vỏ quýt đã cháy lên, sắc mặt âm trầm giống mây đen như có vô số ngọn lửa đang bùng cháy.

"Thằng khốn! Ta giết ngươi!"

Lăng Húc lao về phía Đường Thiên như một con mãnh hổ vồ mồi.

Cố Tuyết và Mục Lôi trợn mắt há hốc mồm nhìn màn ác đấu trước mắt!

Hai người quay mặt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy không thể nào hiểu nổi cái lối tư duy vô cùng quái dị của hai người trước mắt kia.

Sau một phen ác chiến hai người đã hoàn toàn thay đổi, trừng mắt nhìn vào đối phương không hề nhân nhượng.

"Ta là ngươi lão đại, ngươi dám động thủ với lão đại sao? Như thế là dĩ hạ phạm thượng!" Đường Thiên chửi ầm lên.

"Vì chính nghĩa, một thằng khốn như ngươi phải được thu thập!" Lăng Húc trả lời không chút yếu thế.

"Chính nghĩa? Vậy tấm lòng thương cảm của ngươi đâu?" Đường Thiên trợn mắt nhìn.

"Thương cảm thì liên quan gì đến ngươi?" Lăng Húc dùng cái vẻ mặt không thể hiểu nổi.

"A...!" Đường Thiên hét thảm một tiếng, thân hình mềm oặt như một sợi mỳ ngã xuống đất, thỉnh thoảng lại vặn vẹo nhìn qua có vẻ rất thống khổ.

"Thương xót... Thương xót..." Đường Thiên lăn lộn trên mặt đất như bị rút gân, giọng nói yếu ớt như tơ nhện rót vào tai Lăng Húc.

Lăng Húc trợn mắt há hốc mồm, rồi nổi giận: "Ngươi cho ta là kẻ ngu ngốc a...!"

Tên hỗn đản này quá vô sỉ rồi! Không có một chút cốt khí nào! Nhưng khiến cho người ta điên tiết nhất là... Ngươi cho rằng chỉ số thông minh của ta bằng không sao?

"Ồ, tên ngu ngốc này không bị mắc lừa sao? Thật là kỳ quái a....."

Giọng nói lầu bầu của Đường Thiên từ phía sau truyền đến khiến suýt chút nữa làm Lăng Húc cắm mặt xuống đất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Tính Toán Của Cố Tuyết

“Bây giờ, ngươi có ý định gì không?” Đường Thiên hỏi Cố Tuyết, hắn đề nghị: “Chúng ta có thể đưa các ngươi theo cùng, chỉ cần rời khỏi thành Hắc Sơn. Các ngươi có thể đi đâu cũng được.”

Cố Tuyết lắc đầu: “Ta không thể đi.”

“Tại sao?” Đường Thiên không hiểu.

Lăng Húc ở một bên cười nhạo: “Nàng có thể đi sao? Nàng vừa rời khỏi Cố gia thì sẽ bị người ta nhìn chằm chằm. Kẻ địch của Cố gia sẽ không chút do dự giết chết nàng. Năn nỉ ngươi đó, trên người nàng có Tuyết Hồng huyết mạch ẩn tính, nếu như sinh ra thế hệ sau, đối với các gia tộc khác chẳng phải là phiền toái lớn sao?”

“Cũng đúng.” Đường Thiên nghĩ đến gã Tề Á xuất quỷ nhập thần. Cục diện trước mắt hiển nhiên hắn không am hiểu, hắn vẫy vẫy tay: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chờ!” Hiếm khi Cố Tuyết bộc lộ vẻ kiên quyết như chém đinh chặt sắt: “Chỉ cần chờ ba ngày, bọn nhất định sẽ trở về.”

Lăng Húc liếc nàng một cái: “Những người kia có ích lợi gì?”

“Người nào?” Đường Thiên xán lại, như đứa trẻ hiếu kì.

“Tộc nhân của ta.” Cố Tuyết giải thích: “Nếu như chi của nhà ta sụp đổ, tình cảnh bọn họ sẽ trở nên tồi tệ hơn. Bọn họ tuy không có cao thủ nào lợi hại, nhưng nhân số lại không ít, cũng là một sức mạnh.”

“Vô dụng thôi.” Thời gian Lăng Húc đi theo cạnh đại trưởng lão không ngắn. Gã hết sức thấu hiểu hoàn cảnh của Cố Tuyết, nhất châm kiến huyết*: “Những người này có ích lợi gì chứ, một mình ta cũng có thể làm cả đám ngã ngửa. Đừng tưởng đại trưởng lão sẽ nuốt giận vào bụng, dựa vào hiểu biết của ta về lão thì lão nhất định sẽ phản kích, hơn nữa còn là phản kích cực kỳ ác liệt!”

* nhất châm kiến huyết: một kim thấy máu, ý là một câu đã nói trúng trọng tâm vấn đề.

Lăng Húc liếc mắt nhìn Đường Thiên. Đường Thiên lộ vẻ khó hiểu: “Ngươi nhìn ta làm gì?”

Lăng Húc trợn cả lòng trắng: “Tên gia hỏa âm u hèn mọn như ngươi, đến lúc đó gặp đao thật thương thật, không nên tè ra quần đó.”

Đường Thiên dương dương đắc ý nói: “Yên tâm, yên tâm, thiếu niên như thần rất mạnh, xưa nay không sợ đánh nhau, bằng không sao có thể thành lão đại của ngươi chứ?”

Sắc mặt Lăng Húc ầm trầm hẳn, khóe miệng co rúm một thoáng, sát mép bờ vực nổi khùng. ‘Lão đại’ gì đó, tuyệt đối không phải kỷ niệm tuyệt vời rồi.

Cố Tuyết vừa nhìn thấy hai người sắp sửa làm ầm ĩ cả lên vội vàng nói: “Kỳ thực, còn một biện pháp.”

Hai người bị lời nói của Cố Tuyết hấp dẫn, nhất loạt quay sang.

“Kỳ thực phụ thân đã phát hiện ra trong người ta mang huyết mạch ẩn tính từ khi ta còn rất nhỏ. Những năm gần đây cha ta đang nghiên cứu làm sao để mở ra huyết mạch ẩn tính. Bởi vì lo lắng tin tức ta có huyết mạch ẩn tính lộ ra ngoài, phụ thân làm việc cực kỳ bí mật, ngay cả Mục thúc cũng không biết.” Cố Tuyết giải thích.

Đường Thiên còn tốt, hiểu biết của hắn về huyết mạch vô cùng nông cạn, nhưng Lăng Húc nghe được thì trợn mắt há mồm. Gã biết rõ giá trị của việc mở ra huyết mạch ẩn tính.

Mở ra huyết mạch ẩn tính, có nghĩa là...

Trên mặt Mục Lôi hiện rõ vẻ khiếp sợ.

Cố Tuyết áy náy liếc nhìn Mục Lôi, giải thích: “Đây cũng là một trong những lý do khiến phụ thân ta gặp nạn. Không hiểu vì sao tin tức lại lọt đến tai Cố An Hùng nên lão đến nhà thay Cố Vũ cầu thân. Phụ thân và Cố An Hùng quan hệ cực kém, lão lại tới cầu thân nên ta và phụ thân đoán rằng có khả năng lão đã biết được gì rồi.”

“Thế nhưng chúng ta vẫn đánh giá thấp sự tàn nhẫn của lão. Bây giờ nghĩ lại một chút, quả thật chúng ta quá ngây thơ. Nếu như phụ thân thực sự có thể mở ra Tuyết Hồng huyết mạch cho ta, như vậy phụ thân rất có khả năng trở thành tân tộc trưởng. Cố An Hùng vì vị trí tộc trưởng, làm sao có thể để cho sự tình ngoài ý muốn xảy ra?”

“Khi ta nghe được tin tức phụ thân bị hại, thì ta hiểu đươc Cố An Hùng không chỉ muốn lấy vị trí tộc trưởng, mà lão cũng sẽ không bỏ qua cho ta.” Cố Tuyết khuôn mặt có chút tái nhợt, đôi con ngươi màu nâu tràn ngập bi thương.

“Ai có thể chống lại sự hấp dẫn của Tuyết Hồng huyết mạch đây? Chuyện lão thay Cố Vũ cầu thân với phụ thân rồi bị phụ thân từ chối, toàn bộ Cố gia đều biết. Nếu như ta không đem việc Tuyết Hồng huyết mạch này tuyên dương ra ngoài, thì sau khi Cố Vũ bắt ta mang đi, mấy chi khác căn bản không dám cùng Cố Vũ tranh đoạt ta.”

Cố Tuyết lẳng lặng tự thuật.

“Tên hỗn đản kia quá đáng hận rồi!” Mắt Đường Thiên hiện lên sự giận dữ: “Ta đi làm thịt lão!”

“Không!” Cố Tuyết lắc đầu: “Để lão cho ta, ta muốn tự tay chôn vùi lão.” Ngữ khí bình tình làm Đường Thiên cảm thấy sau lưng bốc lên một trận hơi lạnh.

Quả nhiên nữ nhân không thể trêu vào a.

Lăng Húc hỏi: “Tại sao đến giờ ngươi vẫn chưa mở huyết mạch ra?”

Cố Tuyết ngưng trọng nói: “Phụ thân chưa hoàn thành nghiên cứu này. Ta cũng chỉ có thể căn cứ vào một ít suy đoán để mở ra, kết quả cuối cùng như thế nào ta cũng không biết nên ta cần chuẩn bị một chút.”

“Tiểu thư!” Mục Lôi vừa nghe đến có thể có nguy hiểm, lập tức lộ ra vẻ phản đối.

Cố Tuyết quay mặt sang nhẹ giọng nói: “Mục thúc, thay vì để mặc người ta lăng nhục, ta càng muốn làm thử. Cho dù có chết, ta cũng không sợ.”

Mục Lôi không nói gì, chỉ gắt gao cắn môi.

“Vậy chúng ta bây giờ phải chờ mấy người đó à?” Đường Thiên hỏi Cố Tuyết.

“Ừm.” Cố Tuyết gật đầu, nàng lẳng lặng nhìn Đường Thiên chăm chú.

Bóng đêm dần dần buông xuống.

Đường phố trống trải, vắng lặng không một tiếng động, tuyết lại bắt đầu rơi.

Đường Thiên dùng gỗ sót lại trong phế tích dựng một cái lều, bốn người ngồi dưới lều. Cũng may gió cũng không lớn, lại có lều che chắn, dù là người yếu nhất như Cố Tuyết thực lực cũng ngoài tứ giai, mọi người không có gì quá chật vật.

“Lăng Húc, trước kia ngươi làm gì?” Đường Thiên rảnh rỗi nên tò mò hỏi.

Hắn cảm thấy Lăng Húc này rất có ý tứ, quả thực so ra còn hơn A Mạc Lý.

Lăng Húc liếc Đường Thiên một cái, coi như không nghe thấy.

“Đang hỏi ngươi đấy!” Đường Thiên kiên nhẫn nói.

“Lang thang.” Lăng Húc bất đắc dĩ phun ra hai chữ.

“Lang thang?” Đường Thiên sáng mắt lên: “Vậy nhất định ngươi đã đi qua rất nhiều nơi.”

“Đương nhiên rồi!” Trên mặt Lăng Húc lộ vẻ ngạo nghễ, khinh bỉ liếc Đường Thiên.

“Vậy ngươi nhất định biết cách rời khỏi nơi này!” Mặt Đường Thiên đầy vẻ chờ mong.

“Ngươi muốn rời Phỉ Lâm tinh?” Lăng Húc nhìn Đường Thiên một cái, giọng pha chút vẻ vui sướng trên sự đau khổ của người khác: “Muốn rời khỏi Phỉ Lâm tinh không hề dễ dàng. Các gia tộc hàng năm đều có danh ngạch, đề cử những thiếu niên có tiềm lực, tham gia thi đấu thí luyện, chỉ có mười người đứng đầu mới có tư cách rời Phỉ Lâm tinh.”

Quả nhiên là giống lời Mục Lôi.

Đường Thiên nhíu mày, không cam lòng hỏi: “Lẽ nào không còn biện pháp nào khác?”

Nhìn thấy Đường Thiên mặt mày ủ rũ, Lăng Húc nhất thời cảm thấy tâm tình thật tốt: “Vành đai của Phỉ Lâm tinh không ổn định. Tinh Môn ở đây cực kỳ bất ổn, để ổn định Tinh Môn tiêu tốn rất lớn, do đó việc mở ra Tinh Môn chỉ hạn chế có mấy lần. Nếu ngươi muốn thử dùng những Tinh Môn vô danh kia thì cứ đi. Nhưng cũng đừng trách ta không nói rõ

cho ngươi biết, những Tinh Môn vô danh của Phỉ Lâm Tinh vốn biến hóa rất nhiều, hắc, có thể đi tới nhưng không chắc có thể trở về.”

“Nói không chừng ta có thể tìm được Tinh Môn đấy.” Đường Thiên nói với vẻ không phục.

Lăng Húc ra vẻ ‘tùy ý ngươi’: “Khả năng ngươi phải thất vọng đấy. Cái Tinh Môn năm đó ta dùng để đến đây đã không còn thấy tăm hơi. Vành đai tinh cầu nơi đây không ổn định. Nếu không có Tinh thần thạch ổn định, căn bản không thể ổn định Tinh Môn.”

Đường Thiên kinh ngạc: “Ngươi không phải người Phỉ Lâm tinh sao?”

“Phí lời.” Lăng Húc hừ một tiếng.

“Vậy trước kia ngươi ở tinh tọa nào?” Đường Thiên lại bắt đầu hiếu kỳ.

“Bạch Dương tinh tọa.” Lăng Húc hơi không kiên nhẫn: “Ngươi lề mề hỏi nhiều như vậy để làm gì?”

Đường Thiên quang minh lẫm liệt vỗ vai Lăng Húc: “Ta là lão đại của ngươi, có lão đại nào lại không hiểu rõ tiểu đệ chứ? Oa, Bạch Dương tinh tọa, đại tinh tọa a!”

“Cút!” Lăng Húc trợn mắt nhìn.

“Nói một chút đi mà, dù sao nếu mọi người không tán gẫu gì thì đêm sẽ rất dài.” Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ bát quái*: “Lúc ngươi đi học chắc lợi hại lắm nhỉ?”

* bát quái: nhiều chuyện, ngồi lê đôi mách, ...

“Ta chưa từng đi học.” Lăng Húc lạnh mặt.

Không riêng gì Đường Thiên, cả Cố Tuyết và Mục Lôi cũng đầy bất ngờ.

“Vậy võ kỹ của ngươi là học từ ai?” Đường Thiên hỏi.

“Sư phụ của ta.” Lăng Húc thay đổi gã, trở nên nhu hòa không ít.

“Lão sư của ngươi nhất định rất lợi hại.” Mục Lôi cảm khái nói: “Có thể dạy được đệ tử xuất sắc như ngươi, ông ta rất định rất vui mừng!”

Lăng Húc lắc đầu, ôm ngân thương, thân thể co lại thành một khối, tâm tình hơi trầm lại: “Ông ấy rất bất mãn với ta.”

“Không hài lòng với ngươi?” Đường Thiên ngẩn ngơ: “Ngươi lợi hại như vậy, ông ấy còn không thỏa mãn.”

Đừng nhìn hắn đánh Lăng Húc một trận mà nhầm, đó chẳng qua là vì hắn chiếm đại tiện nghi.

Mục Lôi cùng Cố Tuyết cũng mang vẻ không tin đầy mặt. Trong mắt hai người, Lăng Húc mới bằng đấy tuổi đã có thực lực cường hãn như thế mà vẫn không hài lòng, vậy lão sư của Lăng Húc nghiêm khắc đến mức nào?

“Ông ấy thất vọng về ta.” Lăng Húc ôm ngân thương, ánh mắt nhìn về phía xa. Dưới bông tuyết tung bay, hơi chút thất thần, nhẹ giọng rủ rỉ: “Ông ấy thực sự thất vọng về ta.”

Đến kẻ đầu óc thô thiển như Đường Thiên cũng nhìn ra tâm tình Lăng Húc không tốt lắm.

Lăng Húc lầm bầm lầu bầu: “Ta vẫn thấy ta làm chưa đủ tốt nên sư phụ không hài lòng. Không sai, ta có thể nhìn thấy trong mắt ông ấy sự thất vọng và không hài lòng. Ông ấy là người tốt, người tốt chân chính, đã thu dưỡng ta từ nhỏ. Nếu không nhờ sư phụ, ta đã sớm bị sói ăn thịt ở nơi hoang dã. Ta rất nỗ lực, luôn rất nỗ lực, nhưng ông ấy vẫn rất thất vọng.”

Hoa tuyết mang theo yên tĩnh rơi xuống trong tầm mắt, những hình ảnh quen thuộc trong ký ức lặng lẽ nổi lên.

Âm thanh của Lăng Húc lúc này giống như đang nói mê.

“Ta biết, người muốn cho ta làm người tốt, người tốt giống ông ấy. Đến khi sư phụ tạ thế, ta vẫn không làm ông ấy vừa lòng. Ta bắt đầu lang thang, lưu lãng tứ xứ. Bắt đầu từ năm mười một tuổi đến giờ, ta vẫn lang thang. Thực lực của ta càng ngày càng mạnh, thế nhưng luôn có cảm giác không vui. Mỗi lần không vui, ta liền đi đến chỗ khác.”

“Bây giờ ngươi bao nhiêu tuổi?” Mục Lôi không nhịn được, hỏi.

“Mười bảy.” Lăng Húc không đổi sắc mặt.

Mục Lôi và Cố Tuyết đều bị thất kinh. Lăng Húc mười bảy tuổi, mà lang thang ròng rã sáu năm. Bọn họ không thể nào tưởng tượng được, một đứa bé mười một tuổi lang thang bên ngoài, trong thế giới người lớn toàn chém giết.

Chẳng trách gã lại mạnh như vậy!

Đến cả Mục Lôi cũng đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Oa ha! Chúng ta bằng tuổi nha!” Đường Thiên hưng phấn giơ hai tay lên cao hoan hô: “Yên tâm! Từ hôm nay về sau, lão đại sẽ che chở ngươi. Chúng ta sẽ tạo thành bộ đôi thiếu niên như thần vô địch. Giết đến Nam Thập Tự tinh tọa! Cứu Thiên Huệ trở về!”

Bộ đôi thiếu niên như thần vô địch...

Khóe mắt Lăng Húc co rúm, hết thảy tâm tình thương cảm lập tức bị phá tan thành mây khói. Gia hỏa này quả nhiên là cao thủ phá hoại bầu không khí a.

Chính mình lại nhu nhược trước mặt trên hỗn đản như vậy, thật quá mất mặt rồi!

Chờ một chút!

Tên khốn kiếp này mới nói cái gì?

Trong mắt Lăng Húc lóe lên một đạo hàn mang, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

---- Nam Thập Tự tinh tọa!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Hoa Thị Huynh Đệ

“Tên Lăng Húc này vô tình vô nghĩa! Vô tình vô nghĩa! Bình thường chúng ta đối đãi với gã có thiếu chút nào đâu? Vậy mà tại sao gã lại phản chiến? Hỗn đản, chúng ta không thể buông tha cho gã như vậy được, tuyệt đối không thể!”

Sắc mặt của tổng quản Nhất Phòng tái mét, gào rống trong đại sảnh. Gã là tâm phúc của đại trưởng lão, đã theo đại trưởng lão bốn mươi năm. Hơn phân nữa công vụ trong trong Nhất Phòng đều phải qua tay gã. Cho dù là mấy đứa con của đại trưởng lão cũng không có quyền lực lớn như gã.

Gã cùng Lăng Húc tiếp xúc rất nhiều, tinh tệ, thẻ hồn tướng, tinh thạch gì gì đó đều do gã đưa cho Lăng Húc. Đãi ngộ của Lăng Húc tuyệt đối đứng đầu trong Nhất Phòng.

“Chuyện này là sai lầm của ta.” Đại trưởng lão bình tĩnh trở lại trầm giọng nói: “Ta đối với Lăng Húc chiếu cố quá ít. Thiên tài như vậy làm sao có thể chỉ dùng tiền để lung lạc chứ? Ta quá sơ suất rồi! Ngươi nói thử xem, Lăng Húc là loại người như thế nào?”

Lăng Húc là loại người gì…?

Tổng quản hơi sửng sốt, gã không khỏi nhớ lại, có chút không xác định nói: “Hơi khó chịu, rất ghét nói chuyện, không mấy vui vẻ, dường như không có hứng thú với bất kỳ thứ gì.”

“Không cần nghĩ nữa!” đại trưởng lão lắc đầu than thở: “Một lần phạm sai lầm nghiêm trọng như vậy đủ để chúng ta tổn thất nặng nề rồi!

Bây giờ nên suy nghĩ làm sao để cứu vãn đi! Ngươi liên hệ được rồi chứ?”

Trên mặt tổng quản hiện lên nét khổ sở: “Tề Á cự tuyệt rồi, xem ra lời đồn không giả.”

Đại trưởng lão trầm ngâm: “Có thể trốn khỏi tay Tề Á thì thực lực không thể xem thường được. Những kẻ khác thì sao?”

“Những kẻ tiếp nhận đơn hàng này chỉ có Hoa thị huynh đệ.” Tổng quản đáp.

“Hoa thị huynh đệ?” Nghe được cái tên này, hai mắt đại trưởng lão sáng ngời: “Là hai huynh đệ Hoa Dung, Hoa Sa ư?”

“Vâng!” Tổng quản cũng có chút hưng phấn: “Bọn họ chấp nhận đơn đặt hàng này. Tuy giá cả rất cao, nhưng trước mắt chỉ có Hoa thị huynh đệ là đỉnh cấp cường giả. Cũng may là dù giá cả hơi cao nhưng danh tiếng của Hoa thị huynh đệ rất tốt, dễ tiếp xúc hơn Tề Á.”

“Vậy thì chọn Hoa thị huynh đệ đi!” đại trưởng lão dứt khoát nói: “Tốc độ phải nhanh! Càng sớm giải quyết thì hoàn cảnh càng có lợi với chúng ta, càng chậm chúng ta càng bị động.”

“Một ngày sau, họ sẽ tới nơi.” Tổng quản nghiến răng nghiến lợi nói: “Để xem tiểu tử Lăng Húc kia có thể bày ra thủ đoạn gì.”

Đại trưởng lão lộ vẻ thỏa mãn: “Có bọn họ ra tay thì ta yên tâm rồi. Nhớ dặn bọn họ kỹ lưỡng, không được tổn thương Cố Tuyết, ta muốn người sống.”

“Vâng!” Tổng quản cung kính đáp.

****

“Ngươi muốn đến Nam Thập Tự tinh tọa hả?” Lăng Húc nhìn chằm chằm vào mặt Đường Thiên không nháy mắt, dường như trên mặt

Đường Thiên bỗng dưng nở ra một bông hoa vậy.

“Đúng vậy!” Vẻ mặt Đường Thiên kỳ quái: “Hửm, ngươi từng nghe nói đến Nam Thập Tự tinh tọa à?”

“Lão sư ta từng nói qua.” Lăng Húc lộ vẻ hồi tưởng: “Không được trêu chọc cường giả của Thập Tam cung và người có liên quan đến Nam Thập Tự tinh tọa.”

Vẻ mặt Đường Thiên khiếp sợ: “Oa, lão sư ngươi sao lợi hại như vậy? Ông ta nhất định đoán ra, Nam Thập Tự tinh tọa có một thiếu niên như thần, đúng không?”

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện tại không gian bên cạnh Đường Thiên : “Lão sư ngươi là ai?”

Ánh mắt của Binh gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Húc.

Lăng Húc bật dậy, lộ ra trạng thái phòng bị, con ngươi co rút lại: “Ngươi là ai?”

Gã có thể cảm nhận khí thế cường đại do đối phương truyền đến. Loại khí thế này… thật mạnh!

Tên gia hỏa này là ai?

Đường Thiên giật mình, vội vàng đứng dậy: “Hắn là Binh, hồn tướng của ta.”

“Hồn tướng?” Lăng Húc có chút hồ nghi đánh giá Binh từ trên xuống dưới: “Hồn tướng của ngươi cũng giống như ngươi, không hề tầm thường.”

“Phải không, phải không? Ha ha! Ánh của ngươi quá nhiên không tệ!”

Đường Thiên đứng trước mặt Lăng Húc cao hứng bừng bừng, tiếp đó nói với Binh: “Này đại thúc! Ngươi đừng hung hăn như thế, nếu dọa tiểu bằng hữu thì không tốt chút nào!”

Tiểu bằng hữu…

Con mắt Lăng Húc bỗng dưng trợn tròn, lửa bốc ngùn ngụn, nổi trận lôi đình: “Ngươi mới là tiểu bằng hữu. Cả nhà ngươi đều là tiểu bằng hữu!”

*Chỗ này có lẽ vì ‘tiểu bằng hữu’ = ‘thằng nhỏ’ nên khiến Lăng Húc tức giận.

Vẻ mặt Đường Thiên lộ ra biểu tình ‘quả nhiên như thế’ nói với Binh: “Ngươi xem, ta đã nói mà.”

Binh không thèm lý đến Đường Thiên , ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Lăng Húc: “Lão sư ngươi tên gọi là gì?”

Lúc này, Lăng Húc cũng biết Binh không gây nguy hiểm nên thu trường thương lại. Nhưng gã bị ánh mắt của Binh làm cho mất hứng, hừ lạnh một tiếng: “Quên rồi!”

Đường Thiên vỗ vỗ vai Lăng Húc tỏ vẻ an ủi: “Thiếu niên à, làm người cần phải rộng lượng. Trời ạ, sao ngươi lại chấp nhặt với một tên hồn tướng chứ?”

“Bạch Dương tinh tọa…” Binh đang cố gắng hồi tưởng. Khoan đã, gã thoáng tỉnh lại, thần sắc bất thiện trừng mắt với Đường Thiên : “Cái gì mà ‘lại đi chấp nhặt cùng một tên hồn tướng’ hả?”

Đường Thiên giả vờ như không nghe thấy, ngữa mặt lên trời cười ha ha.

Nhìn hai người đấu khẩu, Cố Tuyết đang đùa với Nha Nha trên tay bỗng nhiên cảm thấy, nếu thời gian dừng lại tại khoảnh khắc này thì tốt biết mấy.

****

“Đại trưởng lão, bọn họ tới rồi!” Thanh âm của tổng quan mang theo một tia run rẩy.

“Mời bọn họ vào đây!” Đại trưởng lão kiềm chế hưng phấn trong lòng, vội vàng nói. Lão đứng dậy nghênh tiếp.

Hai bóng người xuất hiện ngay cửa ra vào làm ngăn bớt ánh sáng chiếu vào phòng. Hai tên đi đến trước mặt đại trưởng lão. Một luồng áp lực vô cùng mạnh mẽ ập đến trước mặt. Cho dù lịch duyệt qua vô số cục diện, nhưng lúc này đại trưởng lão cũng không nhịn được mà trong lòng run lên.

Quả nhiên không hổ danh được xếp vào năm mươi cường giả đứng đầu Phỉ Lâm tinh.

Hoa Dung, thân cao một thước tám lăm, cao lớn to khỏe. Mái tóc cháy nắng xõa lên vai. Những thớ cơ màu đồng góc cạnh rõ ràng. Ánh mắt băng lãnh, trên tay gã cầm một thanh côn đồng.

Hoa Sa, tướng mạo xấu xí, cao hơn so với Hoa Dung một cái đầu. Thể hình càng thêm to lớn khỏe mạnh, cơ thịt cuồn cuộn làm người ta sinh ra cảm giác sợ hãi. Gã đứng đằng kia như một tòa núi thép. Đứng trước mặt gã áp lực vô cùng giống như bị một đôi tay vô hình bóp lấy cổ họng khiến ngươi không thể thở được. Vũ khí của gã là một cây song đầu lang nha bổng* vô cùng nặng nề nhưng gã lại mang theo nhẹ nhàng.

*Nếu có thắc mắc xin tìm hiểu thêm về các loại vũ khí ^^!

Một loại khí tức băng lãnh mà chỉ cao thủ mới có được tràn ra mọi ngóc ngách của căn phòng.

Bọn họ là hai anh em duy nhất có thể tiến vào hàng ngũ năm mươi người đứng đầu Phỉ Lâm tinh. Một trong hai người cũng là tuyệt đỉnh cường giả đối với thành Hắc Sơn.

Hơn nữa, đằng này là hai người.

Không ai có thể ngăn trở được bọn hắn. Tất cả đều nằm trong tay bọn hắn, bao gồm cả Cố Tuyết.

“Đành nhờ hai vị rồi!” Trước mặt cường giả thế này, đại trưởng lão không hề dám kênh kiệu.

Gương mặt Hoa Dung không chút biểu tình nói: “Đồ vật của chúng ta đâu?”

“Chúng ta đã thanh toán tiền đặt cọc…” Tổng quản nói.

Hoa Dung làm như không nghe thấy. Đôi mắt lạnh lùng kia nhìn chằm chằm đại trưởng lão: “Bọn ta rất vội, không rãnh mà dây dưa với các ngươi đâu.”

“Ngươi…” Tổng quản không ngờ Hoa Dung lại không tuân thủ quy củ như vậy.

Đại trưởng lão ngăn không cho tổng quản mở miệng mắng, bình tĩnh nói: “Sớm muộn cũng phải đưa. Ta có lòng tin với hai vị, đi, mang tiền thù lao đã chuẩn bị tới đây!”

Vừa rồi bị Hoa Dung liếc qua, đại trưởng lão có cảm giác như tim mình bị một đôi bàn tay chụp lấy, thiếu chút nữa thì không còn đập. Lão là một người quyết đoán, biết rõ lúc này nên làm gì.

Hoa Dung có chút kinh ngạc. đại trưởng lão làm việc thật nhanh chóng, sảng khoái, gã gật đầu: “Quả nhiên không hổ là đại trưởng lão. Ngươi sảng khoái, huynh đệ chúng ta cũng không dài dòng. Bọn chúng sẽ không sống qua đêm nay.”

Lời nói của Hoa Dung tuy hời hợt nhưng lại khiến người ta có lòng tin mạnh mẽ.

Hoa Sa nhếch mép cười, nhìn như ngu đần lại có nét của dã thú.

“Vậy thì ta yên tâm rồi.” đại trưởng lão gượng cười nói.

Rất nhanh, tiền thù lao đã đưa đến. Hoa Dung nhìn lướt qua rồi thỏa mãn thu lấy.

“Tìm một người dẫn đường đi!” Hoa Dung thản nhiên nói: “Giải quyết sớm chút nào thì thư thả chút đó. Về sau có sinh ý thì mong đại trưởng lão chiếu cố đến hai huynh đệ chúng ta.”

Gã nói với Hoa Sa: “Đi thôi!”

Khi hai người rời đi, đại trưởng lão đặt mông ngồi xuống ghế. Lúc này lão mới phát hiện, trong lúc bất tri bất giác, toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi. Một trận mệt mỏi không còn chút sức lực nào.

Trong lòng đại trưởng lão vừa hoảng sợ vừa kinh hỉ.

Đây mới là cường giả chân chính!

Ngược lại, Lăng Húc kém quá xa.

Trong mắt lão chớp động quang mang lành lạnh. Lão muốn nói cho mọi người biết, dám phản bội lão thì chỉ có một kết cục…

---CHẾT---

****

Toàn bộ thành Hắc Sơn đều yên tĩnh đến dị thường. Tất cả các gia tộc đều ước thúc tộc nhân của mình. Thành Hắc Sơn phồn vinh giờ lại có chút điêu linh. Đường phố lớn như vậy mà không một bóng người.

Thái độ yên tĩnh lạ thường này không khỏi lộ ra, đây là yên tĩnh trước cơn giông bão.

“Quá yên tĩnh! Ta có cảm giác thở không nổi rồi.” Cố Vũ đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường phố không một bóng người, trong giọng nói lộ ra vẻ khẩn trương.

Người ngu ngốc cũng hiểu được đại trưởng lão đang chuẩn bị phản kích. Một khi lão chuẩn bị xong thì thứ chờ đợi bọn Lăng Húc chắc chắn sắc là bén vô cùng, phản kích như thái sơn áp đỉnh.

Trong trưởng lão hội của Cố gia, danh vọng đại trưởng lão không ai sánh được. Dưới sự lèo lái của lão, lực lượng tộc chi này xuất sắc hơn những tộc chi khác rất nhiều.

Cố An Hùng không thể trấn định như thường ngày. Lão ngồi trên ghế, vẻ mặt u ám, cười khổ nói: “Lần này sai lầm rồi! Lăng Húc phản bội đúng lúc cho lão gia hỏa kia mượn cớ phát lực. Chúng ta phí công may áo cưới rồi*.”

*May cho người ta mang. Ý nói làm không công để người khác hưởng lợi.

Cố Vũ ngẩn người, lập tức hét to: “Lẽ nào đại trưởng lão cũng muốn bắt Cố Tuyết đi! Lão ta dám?”

Gã đã xem Cố Tuyết như vật trong tay là chuyện bắt buộc. Nhưng không chỉ vì Tuyết Hồng huyết mạch ẩn tính trên người Cố Tuyết, mà gương mặt xinh đẹp của Cố Tuyết những ngày này không ngừng xuất hiện trong đầu gã khiến gã từng đêm thao thức khó ngủ.

Cố An Hùng hừ lạnh một tiếng: “Lão có gì mà không dám? Toàn bộ gia tộc, lão là người duy nhất mà ta không thể nắm phần thắng. Đừng xem lão ta bình thường không hé răng, một khi ra tay chắc chắn sẽ không cho kẻ khác nữa phần cơ hội.”

Cố Vũ cố gắng trấn định: “Không dễ vậy đâu. Lăng Húc và tên gia hỏa có lai lịch thần bí kia đều không dễ chọc vào. Còn có cả Mục Lôi nữa.”

Cố An Hùng lắc đầu: “đại trưởng lão sẽ không làm việc không chắc chắn đâu.”

Bỗng nhiên, Đại Ngụy luôn quan sát đường phố hô lên: “Ra rồi!”

Cố Vũ và Cố An Hùng vội vàng chạy tới. Hai nam tử như hai cái tháp sắt được dẫn dắt bởi một võ giả đi về hướng phế tích.

Trong đầu Cố Vũ xuất hiện hai cái tên, sacs mặt trắng bệch.

“Hoa thị huynh đệ…!”

Tiếng hô của gã hỗn loạn và run rẩy.

Sắc mặt Cố An Hùng tái mét, thì thào tự nói: “Quả nhiên…”

Ánh mắt nhìn lên đường phố đêu tràn ngập hoảng sợ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Ta Trái Ngươi Phải

"Hửm?"

Bỗng Đường Thiên ngẩng đầu lên, hắn đứng dậy nhìn về phía cuối phố. Chỉ nửa giây sau Lăng Húc cũng cảm nhận được khí tức của đối phương, trong lòng gã thầm cảnh giác. Bàn tay nắm chặt ngân thương rồi đứng lên. Bất giác gã nhìn sang Đường Thiên, cảm giác của tên gia hỏa này thật nhạy bén!

Bản thân mình cũng chậm hơn hắn hắn nửa giây!

Đừng nghĩ nửa giây này là ngắn ngủi, trong cuộc chiến của những cao thủ chỉ cần sơ hở trong một phần mười giây cũng đủ để bản thân bị rơi vào cảnh nguy hiểm rồi.

Tên gia hỏa này... không đơn giản!

Ánh mắt Lăng Húc nhìn về phía xa xa, trong lòng cảm thấy rất tò mò về đối thủ sắp tới. Với hiểu biết của gã về đại trưởng lão thì chắc chắn lão sẽ dùng thế đánh liên miên bất tận để đối phó với bọn họ.

Nhưng cho dù là như vậy thì trong lòng hắn vẫn không hề cảm thấy sợ hãi. Gió thổi lướt qua khuôn mặt gã làm những sợi tóc ngắn màu lam bồng bềnh như sóng biển khẽ lay động, đôi mắt màu vỏ quýt như bốc lên ngọn lửa chiến ý.

Một cuộc sống hoàn toàn mới đã bắt đầu, nếu được dùng một trận chiến để chào mừng thì làm gì có gì tốt hơn như vậy nữa...

Lão sư...

Trong lòng Lăng Húc ngập tràn cảm giác cảm động vì được sống một cuộc sống mới, trước mặt gã phảng phất như được ánh nắng ban mai rạng ngời chiếu sáng. Gã cũng không biết vì sao mà mình lại cảm động đến vậy, nhưng gã nhanh chóng dẹp bỏ cảm giác này sang một bên để chờ đợi trận chiến đấu sắp tới.

Khi bóng dáng đối phương xuất hiện, bỗng nhiên con ngươi trong mắt Lăng Húc co lại, sắc bén như châm, trong lòng hơi trùng xuống.

"Hoa thị huynh đệ!"

Bộ dáng như gặp đại địch của Lăng Húc làm Đường Thiên cảm thấy hơi giật mình, vội vàng hỏi: "Rất lợi hại sao?"

Người trả lời câu hỏi của Đường Thiên lại là Mục Lôi. Lúc này trên khuôn mặt sắt đá của gã là vẻ vô cùng tuyệt vọng, thanh âm của gã cũng trở lên khàn khàn: "Rất lợi hại! Bọn họ là đôi huynh đệ duy nhất tiến vào bảng xếp hạng năm mươi cao thủ đứng đầu Phỉ Lâm tinh!"

Tuy sắc mặt Cố Tuyết tái nhợt không một tia huyết sắc nhưng nàng vẫn ngồi yên tại chỗ không hề quá hoảng loạn.

"Bài danh trước năm mươi!" Sắc mặt Đường Thiên cũng trở nên ngưng trọng hẳn.

Trong bất cứ tinh cầu nào, có thể tiến vào danh sách năm mươi cao thủ đều là những kẻ vô cùng cường hãn. Tuy Phỉ Lâm tinh chỉ là một tinh cầu thấp nhất trong Hắc Hồn, nhưng trình độ bình quân của võ giả trong Phỉ Lâm tinh lại cao hơn Anh Tiên tinh tọa đã suy giảm thực lực rất nhiều.

Thế nhưng...

Bỗng hắn quay đầu lại hỏi một câu: "Bọn họ có lợi hại bằng Tề Á không?"

"Tề Á!" Lập tức tinh thần Mục Lôi khẽ chấn động, hắn bỗng nhớ ra Đường Thiên chính là người chạy thoát khỏi tay Tề Á.

"Ồ!" Ánh mắt Đường Thiên nhàn nhã khóa cứng Hoa thị huynh đệ lại. Trong lòng không hề cảm thấy có chút sợ hãi nào, chỉ có chiến ý đang hừng hực thiêu đốt: "Đúng là đáng tiếc, ta luôn mong đợi được giao thủ với Tề Á lần nữa."

Mục Lôi ngơ ngác nhìn Đường Thiên, gã bị lời nói đầy cuồng vọng của Đường Thiên chấn trụ rồi.

Mong được giao thủ cùng với Tề Á... Câu nói này trong mười năm trở lại đây, toàn bộ Phỉ Lâm tinh, chưa có ai dám nói ra!

Cái tên gia hỏa này... Thật là cuồng vọng mà!

"Lại còn Tề Á nữa sao?" Lăng Húc cười nhạt: "Trước hết cứ suy nghĩ tìm cách đối phó tình huống trước mắt đã. Hai con gấu chó kia chẳng phải gấu chó bình thường đâu! Với thực lực lúc này của ngươi chưa biết chừng bị đánh cho té đái ấy chứ."

Đường Thiên trả lời lại một cách mỉa mai: "Bại tướng thì đứng một bên hóng gió đi, ủa, sao chân của ngươi lại run thế? Sách sách, nếu ngươi sợ thì lui về phía sau đi, Nha Nha sẽ bảo vệ ngươi."

"Đánh rắm! Ai run sợ hả?" Lăng Húc giận tím mặt: "Ta mà sợ sao? Chỉ bằng hai cái tên này mà cũng làm ta sợ sao? Ta chỉ cần một tay cũng đủ đánh cho bọn chúng vãi đái ra quần!"

"Nói hùng hồn lắm! Rất có khí phách!" Đường Thiên vỗ tay, trên mặt đầy vẻ vui mừng hớn hở : "Thân là lão đại, ta rất thưởng thức ngươi. Ngươi muốn tên bên trái hay là bên phải? Ta cho ngươi chọn trước, miễn sau này ta cứu viện ngươi thì ngươi lại mượn cớ này nọ."

"Cứu ta?" Lăng Húc nghe thấy vậy con mắt liền đỏ sọc lên: "Ngươi nói ta thất bại sao? Ngươi mà cũng có trình độ cứu ta sao? Đi nào, chúng

ta đánh trước một trận đã, quyết đấu! Nói cho ngươi biết, ta đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt từ lâu rồi!"

Cố Tuyết trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người bắt đầu nội chiến.

"Không!" Đường Thiên vươn một ngón tay ra rồi nhẹ nhàng lắc lắc: "Trước mắt có sẵn một trận cá cược rất công bằng. Ngươi và ta mỗi người chọn một tên, người nào đánh bại đối thủ trước thì người đó thắng, ngươi thấy thế nào? Tiểu Húc Húc, có dám cá hay không?"

Không đợi Lăng Húc kịp mở miệng, Đường Thiên đã dùng ngón tay cái chỉ vào mặt mình, dùng cái vẻ mặt rắm thối nói : "Tiểu Húc Húc, phải biết dũng cảm đứng lên chiến đấu như thiếu niên như thần đi!"

"Cút!" Lăng Húc nổi giận.

"Phẫn nộ không giải quyết được vấn đề đâu thiếu niên." Ánh mắt Đường Thiên sáng ngời dán chặt vào hai người đang đi tới, sắc mặt lạnh băng phun ra bốn chữ: "Ta trái, ngươi phải."

Lời nói của hắn còn chưa dứt, Lăng Húc đã lao lên.

"Mục đại thúc, ngươi chú ý đề phòng những người khác đánh lén."

Đường Thiên cũng không quay đầu lại. Đôi mắt hắn đang nhìn chằm chằm vào Hoa Sa bên tay trái, chiến ý trong lòng bùng cháy.

Ngay cả Hoa Sa mà không thắng nổi thì lấy tư cách gì để khiêu chiến Tề Á chứ?

Mục tiêu của ta, chính là Tề Á!

Đến đây nào đại cẩu hùng, để thiếu niên như thần lãnh giáo bản lĩnh của ngươi!

Thân hình của Đường Thiên giống như một tia chớp, lao về phía Hoa Sa!

※※※

Hoa Sa dùng một tay nhấc song đầu lang nha bổng lên, bàn chân to lớn bắt đầu tăng tốc chạy nhanh về phái trước.

Ầm ầm, ầm ầm!

Thân hình to lớn như tòa núi nhỏ cộng thêm chiếc lang nha bổng cực kỳ nặng nề khiến mỗi bước chạy của Hoa Sa đều làm cho mặt đất rung lên bần bật.

"Thật là vội vàng quá." Hoa Dung khẽ lắc đầu, gã cũng chẳng còn biện pháp nào với đệ đệ của mình, nhưng chỉ sau đó một khắc, thân hình của gã đã biến mất khỏi chỗ cũ.

※※※

Khoảng cách hai bên nhanh chóng rút ngắn, đồng thời những thanh âm nghị luận cũng dần im bặt.

Đây là một cuộc chiến không thể nào quên được, cường giả xếp hạng trước năm mươi trong toàn Phỉ Lâm tinh có thể nói là đã đứng trên đỉnh kim tự tháp nhìn xuống cả Phỉ Lâm tinh. Những cái gọi là cao thủ thành Hắc Sơn trước mặt những cường giả có cấp bậc như vậy đều trở lên nhỏ nhoi yếu ớt như một con búp bê vải. Lăng Húc là người có tiền đồ ngời sáng, nhưng mà hiện tại, gã chỉ có thể hoành hành ở thành Hắc Sơn mà thôi.

Lúc này bất giác mọi người đều nín thở, ánh mắt của tất cả đều quay sang nhìn chằm chằm vào Hoa thị huynh đệ. Trong mắt bon họ đều ánh lên vẻ cực kỳ mong đợi, đồng thời trong lòng tất cả đều không hề hoài nghi về một kết quả tất yếu của trận chiến này. Chẳng qua bọn họ chỉ muốn tận mắt nhìn thấy những đỉnh cấp cường giả của Phỉ Lâm tinh chỉ có tồn tại trong truyền thuyết thường ngày khó có thể gặp được này sẽ dùng phong thái hoa lệ như thế nào để chiến thắng!

Khoảng cách của hai bên không ngừng rút ngắn, làm cho người ta không dám thở mạnh.

Hoa Dung đang chạy cũng bắt đầu thả lỏng cổ tay, côn đồng trong tay khe lay động. Vẻ ung dung trên mặt cũng từ từ tan biến, và thay thế vào đó là sát khí vô tận dần bốc lên, chiếc côn đồng nặng nề trong tay gã phảng phất chỉ nhẹ như cánh ve sầu, rung lên kịch liệt.

Hoa Sa kéo lê lang nha bổng, thân hình tựa như một con dã thú khổng lồ của gã kéo lê lang nha bổng ở phía sau cọ lên mặt đất tạo ra vô sô đóa hoa lửa sáng chói mắt. Gã liên tục kéo dài con đường lửa này ầm ầm lao về phía trước!

Cho dù chỉ đứng ngoài nhìn vào nhưng khí thế điên cuồng và sát khí ngập trời của Hoa thị huynh đệ vẫn khiến cho tất cả mọi người đều hoảng sợ thất sắc.

Trong tất cả những người có mặt, không ai có thể giữ được vẻ bình tĩnh trước thế công khủng khiếp như vậy.

Đây chính là cường giả cấp bậc cao cấp nhất sao...

Hai bóng người nằm trên phương hướng mà hai Hoa thị huynh đệ xông tới trở lên nhỏ bé đến mức chẳng đáng kể gì vì bọn họ quá nhỏ yếu

Căn bản hai bên không nằm trong cùng một cấp bậc!

Bọn họ phảng phất như nhìn thấy trước cảnh tượng một giây sau, Lăng Húc và Đường Thiên giống như hai cọng rau thiu bị Hoa thị huynh đệ đánh tan triệt để.

※※※

Tốc độ của hai bên rất nhanh, giống như hai ngôi sao băng trực tiếp va chạm vao nhau!

Cảnh tượng xung quanh trở lên mơ hồ, trong mắt hắn chỉ còn lại động tác của Hoa Sa mà hắn miễn cưỡng lắm mới có thể nắm bắt được. Bỗng dưng, đồng tử trong mắt Đường Thiên co lại, hắn nhìn thấy cổ tay Hoa Sa khẽ động.

Chính là lúc này!

Không chút do dự, Đường Thiên dùng tất cả lực lượng mình có đem chính bản thân mình búng tới!

Không sai, chính là búng tới!

Đúng vào thời khắc cuối cùng, khi Đường Thiên đạp mạnh lên mặt đất, thì thân hình hắn đột nhiên biến mất giống như một viên pháo bay ra khỏi nòng.

Con ngươi của Hoa Sa bỗng co lại, khoảnh khắc Đường Thiên hoàn thành bước cuối cùng này cũng trùng hợp với lúc gã xuất ra lang nha bổng, mọi việc diễn ra quá nhanh và chính xác khiến hắn không kịp biến chiêu.

Lang nha bổng mang theo sát khí ngập trời kéo theo một đường hoa lửa chói mắt kéo dài từ đùi phải của hắn xéo lên trên.

Không tốt!

Sát ý điên cuồng trên mặt Hoa Sa đột nhiên khựng lại.

Một bóng người thong dong chậm rãi mang theo khí thế lạnh lẽo sắc bén đến cực điểm bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt Hoa Sa giống như giữa hư không trống rỗng đột nhiên xuất hiện một ngọn đao sắc bén và điểm xuất hiện chính là ở phía dưới chân trái của gã.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Nguy Hiểm

Hắn sao lại xuất hiện chỗ này?

Con ngươi Hoa Sa ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Đường Thiên nằm sát mặt đất, hai chân phía trước, thân hình ngã ra đằng sau. Hai chân vẽ ra hai luồng quang mang trắng như tuyết đan vào nhau trên không trung, giống như một cái kéo mở ra.

Hoa Sa chỉ cảm thấy chân trái mình truyền đến một luồng kình lực mạnh mẽ. Cả thân hình bị luồng sức mạnh kinh người này hất tung lên.

Một chiêu này của Đường Thiên đã dùng toàn bộ sức mạnh. Lúc này bản thân hắn cũng không thể nào trụ vững, cả người chà sát trên mặt đất văng ra xa hơn mười trượng.

Phía sau truyền đến âm thanh của một vật nặng nề rơi xuống đất. Chỉ tiếc là bỏ lỡ cơ hội truy kích tốt thế này, nhưng Đường Thiên lập tức trấn định trở lại. Hắn có thể vừa giáp mặt mà khiến Hoa Sa thua lỗ đã không dễ dàng rồi. Đường Thiên hiểu rất rõ, cuộc chiến chỉ mới bắt đầu.

Khi Đường Thiên xoay người lại thì Hoa Sa cũng đã bò dậy từ mặt đất.

“Ta không bị hoa mắt chứ… nhất định là hoa mắt rồi…”

“Làm sao có khả năng… hắn làm sao có khả năng đánh ngã Hoa Sa…”

“Ông trời ơi… ta… ta… ta đang chứng kiến chuyện gì thế này…”

Những tiếng kinh hô tương tự nổ ra xôn xao trong đám người quan chiến đằng xa.

Mỗi một kẻ đều không thể tin được, vẻ mặt đều dại ra, những tiếng kinh hô từ miệng bọn họ vô thức tuôn ra. Một màn vừa phát sinh khiến họ hoàn toàn rơi vào hoảng loạn. Nhìn Hoa Sa giãy dụa bò dậy trên mặt đất, cả người đầy bụi bặm thì có thể thấy được cú ngã vừa rồi của gã nặng như thế nào.

“Nhìn Lăng Húc kìa!” Bỗng nhiên có một tên trong đoàn người hét lớn.

Ánh mắt mọi người vô thức mà hướng đến chỗ Hoa Dung và Lăng Húc.

****

Hoa Dung tuy không xem Lăng Húc vào đâu, nhưng tính cách gã vốn xảo trá đa nghi nên không điên cuồng tấn công như Hoa Sa vừa rồi. Thanh côn đồng trong tay gã nhanh như thiểm điện.

Côn pháp gã tu luyện có tên là Thiền Dực Côn*, là một bộ côn pháp theo đường lối linh hoạt. Nhưng càng đặc biệt là trái lại với điều đó, gã lại dùng một thanh côn đồng nặng nề vô cùng. Sức mạnh của gã không kinh khủng như Hoa Sa, nhưng lực cánh tay cũng rất kinh người. Hai yếu tố nhanh và nặng được gã kết hợp lại với nhau một cách xảo diệu, khiến người khác phải khen ngợi.

*Côn pháp cánh ve.

Tốc độ như thiểm điện, đây chính là một trong những chỗ khiến gã tự ngạo nhất. Sức mạnh của gã thua xa Hoa Sa, tương tự về tốc độ thì Hoa Sa cũng thua xa gã.

Trong năm mươi cường giả đứng đầu Phỉ Lâm tinh, kẻ mạnh hơn gã không ít, nhưng về tốc độ lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng…

Lúc này, cuối cùng gã cũng đã gặp được một người có thể chống lại gã trên lĩnh vực mà gã tự ngạo nhất.

Sắc mặt Hoa Dung âm trầm. Côn đồng trong tay gã nhanh vô cùng, bóng côn múa ra trong suốt như cánh ve. Nhưng lúc này đây, côn pháp vốn luôn thuận lợi của gã lại gặp phải sự chống trả ngoan cường.

Mũi thương đâm ra những điểm sáng. Từng điểm ánh sáng bạc lành lạnh sáng lên trong không trung. Một sinh hai, hai sinh bốn, bốn sinh tám. Trong chốc lát, trước mắt gã là một biển những ánh sao mờ ảo.

Thương pháp nhanh thật!

Không ngờ côn pháp của Hoa Dung lại bị những mũi thương như biển kia cường ngạnh ngăn lại.

Làm sao có thể?

Nếu như trước đó có người nói với gã, tại Phỉ Lâm tinh có một kẻ nhanh hơn gã, hơn nữa còn là một tên vô danh tiểu tốt thì gã tuyệt đối không tin.

Nhưng một màn như thế đã xảy ra trước mắt gã.

Trở lực của những mũi thương như biển này lớn vô cùng. Thương côn giao nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa lần nào Hoa Dung cảm giác được côn đồng trên tay đánh chính xác.

Vốn nghĩ rằng nhiệm vụ lần này cùng lắm chỉ như đi dạo thôi. Bọn Hoa Dung vốn từ sớm đã có tư cách rời khỏi Phỉ Lâm tinh. Lấy thực lực của hai người, gã và Hoa Sa có thể dễ dàng ra bên ngoài tìm được một chỗ tốt trong Hắc Hồn. Một khi rời khỏi Phỉ Lâm tinh, tuy tiền có thể kiếm được nhiều hơn nhưng độ nguy hiểm cũng tăng lên, làm sao có thể thoái mái như ở Phỉ Lâm tinh.

Chỉ cần đừng trêu vào mấy tên gia hỏa kinh khủng như Tề Á, thì hai người bọn họ thỏa sức mà hoành hành.

Tên Lăng Húc kia từ đâu chui ra vậy…?

Trong lòng Hoa Dung vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

****

Đường Thiên đối mặt đánh ngã Hoa Sa khiến người ta mở rộng tầm mắt. Lăng Húc đối chiến với Hoa Dung cũng không hề rơi xuống hạ phong. Tiếng va chạm của thương và côn dày đặc như mưa, vô số tia lửa tóe ra trên không trung không dừng lại dù chỉ là một chút.

Mọi người đều há mồm trợn mắt.

Thắng lợi mỹ mãn của Hoa thị huynh đệ không xuất hiện như mong đợi, tình hình nghiêng về một bên cũng không xuất hiện như người ta nghĩ.

Mọi người vẫn chưa phục hồi lại tinh thần sau chấn động vừa rồi.

Đây chính là Hoa thị huynh đệ… là người có thể xếp vào năm mươi hạng đầu ở Phỉ Lâm tinh, là những cường giả cao cấp nhất tinh cầu. Bọn họ có thể hoành hành không cố kỵ ở tinh cầu này. Một thành Hắc Sơn nho nhỏ chỉ có thể run rẩy dưới chân họ.

Vậy mà, hai cường giả như thế lại bị hai thiếu niên vô danh tiểu tốt mười bảy mười tám tuổi mạnh mẽ ngăn lại…

Tiếng kinh hô dần dần lắng xuống. Mọi người phát hiện, bọn họ cần nghiêm chỉnh đánh giá lại trận đấu mà họ cho là không có gì bất ngờ này.

Hai thiếu niên kia có thể cầm cự trong bao lâu?

Hai mươi chiêu? Hay năm mươi chiêu?

Nếu hai người có thể cầm cự hơn trăm chiêu thì một trận đánh này cũng đủ để họ thành danh rồi.

Có khi nào sẽ chiến thắng không?

Trong đầu một vài bỗng nhiên hiện lên hai chữ ‘chiến thắng’. Nhưng rất nhanh họ cảm thấy ý nghĩ này quá buồn cười nên lập tức vứt ra khỏi đầu. Hai tiểu gia hỏa cao nhất chỉ có thể đạt đến mức ngăn trở Hoa thị huynh đệ thôi. Chiến thắng hả?

Chuyện đó còn xa lắm!

Nhưng trận đấu này dần trở nên có ý nghĩa hơn.

Người xem đều phấn khích hơn.

****

Hoa Sa nhìn chằm chằm Đường Thiên. Gã vốn đã xấu xí hung ác, lúc này bộ mặt âm trầm càng trở nên đáng sợ. Phân nửa ống quần của chân trái bị rách ra. Một vết thương kéo dài từ đùi xuống cẳng chân. Dọc theo hai bên thành vết thương máu tươi tuôn ra ào ào, chảy dọc theo cẳng chân xuống dưới, làm ướt đẫm bàn chân trái.

Hoa Sa làm như không cảm giác được, đôi mắt như dã thú kia hung hăng dán lên người Đường Thiên. Gã không hề che dấu sát ý và phẫn nộ của mình, không ngờ mình lại bị thương!

Cảm giác đau đớn mãnh liệt ngược lại càng làm cho hung tính của gã bộc phát. Hoa Sa nổi giận gầm lên một tiếng, quyền trái siết lại trước ngực, chân phải đột nhiên phát lực rồi vọt về phía Đường Thiên.

Lang nha bổng nặng sáu trăm cân trong tay vung lên.

Vù vù vù!

Âm thanh trầm thấp rít lên đáng sợ khiến lòng người tê dại. Quang mang màu vàng đậm phủ lên lang nha bổng, trong nháy mắt bao lấy Đường Thiên vào trong. Phương viên năm trượng đều nằm trong phạm vi một kích này của Hoa Sa.

Sắc mặt Đường Thiên biến đổi, trực giác sinh ra cảm giác nguy hiểm. Chân lực mãnh liệt trong cơ thể hắn không tự chủ được mà bốc lên.

Đây không phải lần đầu Đường Thiên cảm thụ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt thế này!

Trong Thập Bát Đồng Nhân thất, mỗi khi hắn nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt thế này tức là hắn sắp bị loại.

Gần như trong nháy mắt, Đường Thiên quyết đoán gầm nhẹ một tiếng: “Khổng Tước!”

Ánh sáng màu lam không một tiếng động lan tràn trên người Đường Thiên với tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt, trang bị Khổng Tước đã bao phủ lấy hắn. Hiện tại hắn bất chấp việc bị kẻ khác phát hiện mình là người Quang Minh võ hội bởi vì trong trận chiến này thất bại đồng nghĩa với cái chết.

Huống hồ, Đường Thiên còn muốn chiến thắng.

Ngay cả tên kia cũng không thắng được thì làm sao khiêu chiến với Tề Á?

Khổng Tước qua thời gian dài được Đường Thiên dùng võ hồn Bạch Ngân hun đúc đã khôi phục mấy phần phong thái năm đó. Đường Thiên chỉ cảm thấy một luồng chân lực cuồn cuộn vây quanh, trực giác vốn nhạy cảm lại lan rộng ra xa.

Đây chính là điểm mạnh của Quanh Minh võ hội.

Bí bảo cường đại, lực lượng bản thân và võ hồn có thể kết hợp với võ giả.

Có trang bị trên người, dũng khí của Đường Thiên sinh ra, nổi giận gầm lên một tiếng rồi nghênh đón lang nha bổng đang vung lên của Hoa Sa . Đường Thiên hạ eo xuống, lập tức tung ra một Đại Bi Chưởng.

So về sức mạnh, đến nay thiếu niên như thần chưa biết sợ một ai.

Kỹ xảo phát lực mới của Đường Thiên đột nhiên phát ra.

Một tấm bia ấn hình vuông trong suốt được ngưng tụ ra ngay trên đầu Đường Thiên.

Oành!

Hai tay Đường Thiên tê rần, kêu lên một tiếng khó chịu, mắt giận dữ trợn lên. Trung bình tấn nhìn như sắp bị phát vỡ nhưng vẫn vững vàng trụ lại.

Một luồng lực lượng kinh khủng truyền đến, hai chân lún xuống, bàn chân hoàn toàn chìm vào lớp đá xanh.

Lớp đá xanh dưới chân trong khuôn viên năm trượng hóa thành bột mịn.

Một kích này, Hoa Sa không chút lưu lực lại bị cường ngạnh ngăn lại khiến gã cảm thấy không dễ chịu chút nào, lui liền bảy tám bước mới có thể ổn định thân hình.

Đại Bi Chưởng ấn trên đầu Đường Thiên xuất hiện từng đường nứt, rắc một tiếng đã vỡ ra. Đại Bi Chưởng ấn của hắn vô cùng cứng rắn, chưa bao giờ bị phá nhưng lúc này đã vỡ nát thành từng mảnh.

Tên gia hỏa cậy khỏe này so với A Mạc Lý còn biến thái hơn một bậc.

Đường Thiên kiềm chế kinh sợ trong lòng. Thân hình run lên, bộp, bụi bặm trên người tỏa ra trong không khí, hóa thành hình người, phiêu

phù rồi tan ra. Lúc này, hắn mới chậm rãi đứng thẳng dậy rồi thở ra một hơi. Đôi mắt kia chỉ còn một mảng lạnh lùng.

Hiện giờ, hai tay hắn gần như mất đi cảm giác.

Loại va chạm này thuần túy là sức mạnh mà không hề có một chút tiểu xảo nào.

Đường Thiên lắc lắc cánh tay để mau chóng khôi phục cảm giác của nó. Đôi mắt nhìn chằm chằm Hoa Sa, tên kia so với mình cũng không tốt hơn bao nhiêu. Nhưng nếu thêm một lần như vậy thì bản thân chắc chắn bị thương.

Hoa Sa trừng lớn đôi mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Gã lần đầu tiên gặp được một võ giả đủ sức liều mạng với mình trên phương diện sức mạnh. Hơn nữa, tên gia hỏa trước mắt có thể hình quá mức lừa người.

Còn nữa, trang bị…

Cặp mắt gã hiện lên vẻ tham lam. Trang bị tại Phỉ Lâm tinh tuyệt đối là vật phẩm hiếm thấy. Không chỉ ở Phỉ Lâm tinh, cho dù ở Hắc Hồn, thì giá của một bộ trang bị cũng rất kinh người. Mà xem ra trang bị của tên gia hỏa này thoạt nhìn không phải loại hàng phổ thông.

Tuy lực lượng của Đường Thiên làm Hoa Sa có chút kinh ngạc, nhưng gã vẫn nhếch miệng cười.

Nếu lực lượng ngươi chỉ có vậy thì ngươi chắc chắn phải chết rồi.

Trong mắt gã xuất hiện vẻ khát máu, miệng càng cười lạnh lùng.

Thịch, thịch, thịch…

Bỗng nhiên một loại âm thanh như tiếng tim đập mạnh lọt vào tai của Đường Thiên. Đường Thiên không khỏi sửng sốt, là gì vậy? Khi hắn tìm được nơi phát ra âm thanh kia thì sắc mặt biến đổi.

Là trái tim của Hoa Sa.

Đây là…

Ánh mắt hung ác độc địa của Hoa Sa lộ ra nét cười tàn nhẫn. Thân thể khổng lồ như quả núi của gã đang thu nhỏ lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Đường Thiên nhìn đến há mồm trợn mắt.

Trong nháy mắt, Hoa Sa trước mặt Đường Thiên vốn cao một thước chín lăm thu nhỏ lại còn một thước sáu.

Hoa Sa chỉ còn một thước sáu, thân hình gã không biết đã thu nhỏ bao nhiêu vòng. Không còn một chút cảm giác cường tráng, gương mặt hung dữ cũng trở nên thanh tú hơn.

Là huyết mạch sao? Đường Thiên có chút không xác định. Trực giác nhận được một cảm giác nguy hiểm từ bốn phương tám hướng ập đến.

Tên gia hỏa này… nguy hiểm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Chu Nho Huyết Mạch*

*Chu nho: thấp lùn.

"Cẩn thận, đó là Chu Nho huyết mạch!" Phía sau truyền đến tiếng hô run rẩy của Mục Lôi mang theo vẻ kinh hoàng.

Chu nho huyết mạch... Cái tên thật cổ quái nha...

Ánh mắt Đường Thiên vẫn vững vàng khóa cứng Hoa Sa, nhưng cảm giác bất an trong lòng lại càng lúc càng nhiều.

Hoa Sa mỉm cười nói: "Nhãn lực không tệ!"

Phiên bản thu nhỏ của Hoa Sa dường như đã biến thành một con người hoàn toàn khác. Khuôn mặt xấu xí đầy dữ tợn cũng biến thành thanh tú và nhã nhặn, những khối cơ gồ cao trên cơ thể cũng biến mất và thay vào đó là thân hình cân đối thậm chí thoạt nhìn còn có vẻ hơi gầy yếu. Đường Thiên không thể nào đem cái tên Hoa Sa thanh tú trước mắt liên hệ với cái tên Hoa Sa dã man như dã thú vừa nãy.

Cánh tay hơi gầy nhẹ nhàng giơ lang nha bổng lên. Song đầu lang nha bổng có độ dài hơn một thước tám còn cao hơn cái tên Hoa Sa trước mắt một đoạn, thế nhưng song đầu lang nha bổng nặng tới sáu trăm cân trong tay Hoa Sa lại trở lên nhẹ nhàng như một cọng rơm.

Mặc dù cảnh tượng trước mắt trở lên quái dị và không chút cân đối như vậy nhưng không ai cười nổi, kể cả Đường Thiên cũng vậy. Nhất là cảnh tượng Hoa Sa dùng cái cổ tay có vẻ gầy yếu quay chiếc lang nha bổng nặng nề chuyển động vù vù trong tay hắn cứ như một cái cối xay gió vậy.

Thân hình Hoa Sa dù gầy yếu nhưng nụ cười nhàn nhạt trên mặt hắn lại mang theo một thứ lực lượng chấn nhiếp tâm hồn người khác.

Đường Thiên như lâm đại địch không dám có chút lơi lỏng. Bỗng nhiên hắn thấy trước mắt hoa lên, Hoa Sa đột nhiên biến mất không chút tăm tích.

Hô!

Một bóng người mơ hồ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt Đường Thiên.

Khiến con ngươi trong mắt Đường Thiên mở lớn!

Quá nhanh!

Mọi việc diễn ra quá bất ngờ làm hắn hoảng hốt không kịp có bất cứ phản ứng gì chỉ kịp đưa hai tay giao nhau chắn ở trước ngực.

Phanh!

Đường Thiên chỉ cảm thấy như mình bị một con dã thú đánh lên, trước mắt tối sầm lại, thân hình bị đánh bay!

Khi đang ở giữa không trung, thân hình gầy yếu của Hoa Sa chỉ nhẹ nhàng gập lại rồi hạ xuống mặt đất, trên mặt vẫn treo dáng tươi cười nhàn nhạt. Song đầu lang nha bổng trong tay hắn vẫn xoay tròn như cối xay gió.

"Thế nào? Lực lượng này có phải mạnh hơn so với vừa nãy không?"

Thanh âm của Hoa Sa truyền vào trong tai Đường Thiên, lúc này Đường Thiên đang quỳ rạp trên mặt đất, đang cố giãy dụa đứng lên, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Sa, trên khóe miệng rỉ ra một dòng máu.

Một kích vừa rồi đã làm hắn bị thương!

Đường Thiên đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Hoa Sa, trong đầu đang nhanh chóng tìm ra biện pháp liều mạng.

Lúc này lực lượng của Hoa Sa đã tăng gấp hai so với lúc trước, đồng thời càng thêm nguy hiểm chính là tốc độ của tên gia hỏa này cũng trở nên tương đối kinh người. Bản thân mình luôn kiêu ngạo về trực giác nhạy bén của mình, nhưng một kích vừa rồi quá nhanh, không thể nào sử dụng kịp.

Nếu như nói, chỉ đơn thuần là lực lượng sẽ không khiến người ta quá e ngại, thế nhưng khi lực lượng và tốc độ dung hợp lại với nhau một cách hoàn mỹ, khiến cho độ nguy hiểm của Hoa Sa gia tăng một khoảng lớn.

Chu Nho huyết mạch...

Cái tên xa lạ và cổ quái này làm cho Đường Thiên lần đầu tiên có cảm thụ trực quan về sự cường đại của huyết mạch.

Quá mạnh!

Như thế này thì phải đánh kiểu gì đây?

Đường Thiên vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Hoa Sa, sắc mặt đầy âm trầm, trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Thế nhưng Hoa Sa không hề có ý định để Đường Thiên chậm rãi suy nghĩ.

Đường Thiên lại cảm thấy trước mắt hoa lên giống hệt như lúc nãy. Gần như chỉ trong nháy mắt Đường Thiên chỉ kịp đưa ra tư thế phòng thủ, thì một lực lượng kinh khủng đã đánh mạnh lên cánh tay hắn, làm thân hình của hắn lại văng ra ngoài giống như một bao cát!

Ngay lập tức, khi Đường Thiên vừa văng đi thì thân hình của Hoa Sa cũng lần thứ hai biến mất.

Sau đó một tíc tắc, gã đã xuất hiện bên cạnh Đường Thiên rồi vung song đầu lang nha bổng trong tay lên hung hăng đập mạnh lên eo Đường Thiên.

Mặc dù vào thời khắc cuối cùng Đường Thiên cũng đã có động tác né tránh, nhưng vẫn không thể tránh thoát được. Hắn giống như một con rối, bay thẳng lên bầu trời. Mặc dù trên người có trang bị bảo vệ nhưng Đường Thiên vẫn không thể hoàn toàn chống đỡ được. Lập tức hắn cảm thấy cổ họng mình ngọt lịm, có một ngụm tiên huyết chuẩn bị trào ra.

Nhưng Đường Thiên cũng biết bản thân đang ở trong tình huống đang cực kỳ nguy cấp bởi chắc chắn tiếp theo sẽ là công kích liên miên bất tận của Hoa Sa nối nhau mà tới, và chắc chắn không chỉ có như vậy.

Đường Thiên vừa bị đánh bay lần thứ hai cố gắng nuốt ngụm tiên huyết đang trực trào ra khỏi cổ họng. Thân hình co lại, nổi giận gầm lên một tiếng: "Khổng Tước!"

CR..É..C!

Vũ linh phía sau Khổng Tước mở ra trông giống như một con khổng tước đang xòe đuôi.

Đồng thời Lang nha bổng mang theo tiếng gió rít hung hăng nện lên trên.

Đường Thiên chỉ cảm thấy phía sau vô cùng đau nhức, cả người rơi xuống giống như một ngôi sao băng đập mạnh lên phiến đá xanh phía dưới.

※※※

độ cao như hiện tại. Hiện tại hệ thống lực lượng có quá nhiều lĩnh vực mới, và đều là những loại lực lượng mà gã không hề quen thuộc.

Chu Nho huyết mạch cường đại ngoài dự đoán làm cho gã kinh ngạc.

Nhưng dù vậy gã vẫn không hề xuất thủ, kể cả Đường Thiên xem ra có vẻ vô cùng chật vật lúc nào cũng có khả năng đi đời nhà ma. Lúc này gã đang chờ, chờ đến lúc Đường Thiên phản kích.

Đường Thiên là thiếu niên có tiềm lực cao nhất mà gã từng gặp, nhưng ngay cả bản thân Đường Thiên cũng không biết được tiềm lực của chính mình lớn đến mức độ nào.

Đó chính là một bảo tàng khổng lồ kinh người.

Nhưng cũng giống với những thiên tài khác, tất cả tiềm lực đều phải không ngừng khai quật, cưỡng ép, mới có khả năng biến thành năng lực. Chứ nếu không chúng chỉ có thể vĩnh viễn nằm sâu trong nơi mà chẳng ai biết, an tĩnh ngủ say.

Binh là một giáo quan, gã đã gặp rất nhiều thiên tài khi đã bỏ phí thiên phú của mình đều trở lên tầm thường vô vị.

Quá trình chuyển hóa từ tiềm lực thành năng lực luôn mang theo vô số thống khổ, thất bại, giãy dụa, không trải qua quá trình này thì tiềm lực vĩnh viễn sẽ chỉ là tiềm lực.

Hiện tại hệ thống lực lượng đã hoàn toàn thay đổi, có rất nhiều nội dung mà gã không hề biết tới, nhưng dù sao khai thác tiềm lực chính là lĩnh vực mà gã am hiểu nhất.

Với ánh mắt của Binh, gã có thể tìm được vài chỗ mà Đường Thiên có thể lợi dụng. Một số chỗ có thể cải tiến, nhưng gã không định nhắc nhở Đường Thiên.

Bởi vì có những tên gia hỏa có lòng tự tin không chịu thua, căm ghét thất bại, dã tâm bừng bừng, cho dù bị rơi vào khốn cảnh cũng tuyệt đối

không trầm luân, không bao giờ dừng phản kháng, không bao giờ dừng giẫy dụa.

Huống chi tên kia cũng không phải là thiếu khuyết chỉ số thông minh khi chiến đấu. Tuy rằng bình thường thoạt nhìn hắn có vẻ dở hơi đờ đẫn, thế nhưng chỉ cần tiến nhập trạng thái chiến đấu thì lập tức phản ứng của Đường Thiên sẽ trở lên cực kỳ mẫn tiệp.

Hiện tại thực lực của Đường Thiên còn chưa đủ mạnh, thế nhưng cũng đã bắt đầu lộ ra quang mang.

Nhưng chỉ như vậy thì vẫn còn chưa đủ...

Thiếu niên, nếu như ngươi có thể tìm được biện pháp, ngươi có thể tìm được thắng lợi thì chắc chắn ngươi sẽ đi được xa hơn!

Trong lòng Binh thầm niệm, ánh mắt thâm trầm lóng lánh tia mong đợi.

※※※

Tiết tấu chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một phía. Đường Thiên giống như một quả bóng cao su không ngừng bị đánh qua đánh lại, trong khi Hoa Sa vẫn cứ thong dong như cũ, cho dù bận rộn nhưng vẫn cứ ung dung. Lang nha bổng nặng đến mức đáng sợ ở trong tay hắn trở lên nhẹ như không liên tục đập ra như đang dập ruồi vậy.

Tốc độ nhanh đến mức bọn họ không thể nhìn rõ được, Hoa Sa luôn luôn bất ngờ xuất hiện bên cạnh Đường Thiên đầy quỷ mị. Vừa rồi Đường Thiên khiến ánh mắt mọi người sáng ngời thì lúc này ngay cả một lần phản kích cũng không làm được.

Cường giả như vậy làm cho trong lòng bọn họ thậm chí không thể sinh ra nổi chút ý niệm chống lại.

Quá mạnh mẽ!

Nhưng không người nào để ý rằng trong lúc bất tri bất giác Đường Thiên đã trúng hơn hai mươi bổng! U lam Khổng Tước lam trang bị cũng đã tổn hại đến mức không thể tệ hơn, mỗi một bổng đều mang theo lực lượng vô cùng kinh khủng đánh bay từng miếng linh giáp ra ngoài.

Đường Thiên đau khổ chống đỡ, cứ mỗi một bổng đập lên người hắn đều mang lại cho hắn cảm giác như thân hình mình như sắp tan vỡ. Thế nhưng hắn biết rõ, nếu như bản thân hắn cứ nguyên cái cảm giác như vậy thì một chút cơ hội lật ngược cũng không có.

Không ai có thể ngờ rằng, cho dù đã tới tuyệt cảnh như vậy nhưng Đường Thiên vẫn không hề buông xuôi.

Không phải không buông bỏ chiến đấu mà là không hề buông bỏ thắng lợi!

Trong lòng hắn vẫn vô cùng khát khao được thắng lợi cho dù bản thân đang ở trong tuyệt cảnh như thế này.

Nhất định sẽ có cơ hội! Nhất định sẽ có kẽ hở! Nhất định sẽ có hi vọng!

Binh cố gắng ép bản thân mình bình tĩnh, gã tin tưởng Đường Thiên nhất định sẽ không bỏ cuộc. Thế nhưng Hoa Sa vẫn không hề có ý lơi lỏng, công kích cứ từng lớp lại nối tiếp nhau không hề dừng lại.

Khi nhìn thấy trang bị Khổng Tước vô cùng thê thảm, Binh cũng biết Khổng Tước lam sắp đến cực hạn rồi.

Nếu như Khổng Tước lam bị nghiền nát trước khi Đường Thiên tìm ra biện pháp, vậy thì lúc đó mới là nguy hiểm chân chính!

Thân thể Đường Thiên chắc chắn không thể nào chịu nổi công kích đáng sợ như vậy.

Trong mắt Binh hiện lên một tia lo lắng và bất an.

※※※

Đường Thiên liều mạng suy nghĩ.

Bang bang bang!

Công kích trên lưng hắn không hề có dấu hiệu chậm lại. Nhưng bỗng nhiên con mắt dấu trong thân hình đang cuộn tròn của hắn lóe sáng, hắn đã nghĩ ra một biện pháp.

Hai mươi lăm, hai mươi sáu...

Hắn đếm thầm đếm số công kích phía sau lưng rồi điều chỉnh hô hấp của mình. Trong nháy mắt, khi bổng thứ thứ hai mươi tám tiếp xúc với lưng hắn, bỗng hắn xòe rộng thân hình ra.

Phốc!

Lang nha bổng trùng điệp đánh lên lưng hắn khiến hắn cảm thấy trước mắt chuẩn bị tối sầm lại, cảm giác như bản thân không còn cảm giác được lưng. Nhưng hắn biết, đây chính là cơ hội duy nhất của mình vì thế hắn cố nén đau nhức, thân thể trở lên mềm mại như mì sợi, nương theo lực lượng, thừa cơ cuốn theo lang nha bổng, đồng thời tung một cước về phía sau!

Từ đầu ngọn cước truyền đến cảm giác lạnh băng làm trong lòng Đường Thiên mừng như điên!

Cuốn lấy!

Không chút nghĩ ngợi, ngọn cước đang cuốn lang nha bổng, chân mạnh mẽ phát lực. Thân hình của hắn tựa như một con rắn trườn về phía sau.

Hoa Sa thấy thân hình đang cuộn tròn của Đường Thiên cuối cùng cũng bị mình đánh cho mở ra, trong lòng liền cảm thấy mừng rỡ. Đường Thiên cuộn mình thành lại làm cho tất cả những điểm yếu hại đều được bảo vệ khiến cho gã không tìm được chỗ nào để hạ thủ.

Cuối cùng cũng không chịu nổi rồi sao, Hoa Sa phảng phất như nhìn thấy cảnh tượng Đường Thiên mất đi bảo hộ bị gã băm thành một đống thịt nát, khiến huyết quang trong mắt gã đại thịnh.

Bỗng nhiên, gã thấy trước mắt hoa lên, cánh tay truyền tới cảm giác thắt chặt, một bàn tay nắm lấy tay phải của gã.

Khuôn mặt Đường Thiên không biết từ đâu xuất hiện, đột nhiên hiện ra trước mặt gã, nhếch miệng cười thật tươi với gã.

Răng trắng trong miệng bị nhuộm thuần một màu máu đỏ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Thắng Lợi

Không chật vật như Đường Thiên, Lăng Húc mạnh mẽ ngoài dự đoán của mọi người.

Không ngờ, gã lại có thể giằng co, cầm cự với Hoa Dung.

Lúc này, những võ giả từng thua dưới tay Lăng Húc cảm thấy mình thua không oan chút nào. Lăng Húc phát huy thương pháp vô cùng nhuần nhuyễn. Bây giờ, cả bọn mới tận mắt chứng kiến thực lực thật sự của Lăng Húc.

Chân lực Lăng Húc không bằng Hoa Dung, cũng không mở ra huyết mạch. Nhưng thủy chung vẫn không bị rơi xuống hạ phong vì thương pháp của gã.

Thương pháp tuyệt luân, cực mạnh.

Trên không trung, mũi thương vẫy ra từng điểm hàn mang. Hàn mang như một đai tinh hải* tầng tầng lớp lớp. Thanh côn đồng của Hoa Dung bị đại tinh hải này mạnh mẽ ngăn cản. Bất luận chiêu thức của Hoa Dung biến hóa thế nào thì Lăng Húc cũng làm như không thấy, chỉ không ngừng vẫy ra từng mảng tinh mang**.

*Biển rộng lớn được tạo bởi những ngôi sao.

**Ánh sáng của ngôi sao.

Lần đầu tiên Hoa Dung gặp phải thương pháp lợi hại như thế, bởi vậy gã không có một chút biện pháp nào.

Sau khi giằng co hồi lâu, Hoa Dung bộc phát huyết mạch. Huyết mạch của gã không giống với Hoa Sa, tên nó là Vũ Nhân huyết mạch. Tốc độ vốn dĩ đã kinh người của gã lại đột ngột tăng mạnh. Côn ảnh mờ đi không còn thấy rõ, chỉ thấy được một mảng những quầng sáng.

Khi mọi người đều cho rằng, Lăng Húc sẽ bị đánh cho trở lại nguyên hình như Đường Thiên, thì Lăng Húc bất tri bất giác đã lật trở lại.

Tinh hải liên miên không dứt, mỗi một ngôi sao đều là hàn mang được tạo ra từ mũi thương của Lăng Húc.

Tốc độ vẫy thương càng lúc càng nhanh.

Lần thứ hai Hoa Dung bị tinh hải này cuốn lấy.

Một lần nữa hai bên lại rơi vào thế giằng co kỳ quái.

Không ngờ Lăng Húc lại mạnh đến thế!

Tổng quản Nhất Phòng theo dõi cục diện chăm chú. Lão gần như không tin vào mắt mình nữa, Lăng Húc lại có thể chống đỡ với Hoa Dung. Đột nhiên, trong lòng lão nổi lên ý niệm hối hận mãnh liệt, bọn họ lại bỏ đi một siêu cấp cường giả có thể tiến vào nhóm năm mươi người mạnh nhất Phỉ Lâm tinh.

****

So với cuộc chiến giằng co của Lăng Húc, thì cuộc chiến của Đường Thiên bên này hiển nhiên khiến người ta chú ý hơn.

Đường Thiên trước đối diện đột nhiên phát động tấn công khiến Hoa Sa bất ngờ.

Hoa Sa dự đoán các loại phản ứng của Đường Thiên như bỏ chạy… nhưng gã tuyệt đối không ngờ Đường Thiên lại chủ động rút ngắn khoảng cách hai bên. Rất nhanh, Hoa Sa hiểu rõ ý đồ của Đường Thiên, đó là quấn lấy tay gã để phương diện tốc độ của gã không thể phát huy.

Tiếp đó tất nhiên là cận chiến.

Nhưng… cận chiến ư… Ngươi quá ngây thơ rồi!

Hoa Sa cười nhạt trong lòng, không chút do dự buông song đầu lang nha bổng trong tay ra. Cổ tay lật lại, nắm lấy cánh tay Đường Thiên. Tay kia chộp tới Đường Thiên. Trong cự ly gần, ưu thế về sức mạnh sẽ được phát huy hoàn toàn. Sau khi kích hoạt Chu Nho huyết mạch, sức mạnh của gã tăng lên gấp đôi. Chỉ cần bắt được bất cứ bộ phận nào của Đường Thiên gã cũng có thể tay không mà xé Đường Thiên thành hai mảnh.

Vị trí trong nhóm năm mươi ở Phỉ Lâm tinh không phải từ trên trời rơi xuống, mà do gã dùng đao thật thương thật đánh giết mà có. Gã biết rõ nhược điểm của mình và cũng hiểu được điểm mạnh bản thân mà phát huy.

Không sai, không có tốc độ vậy thì dùng sức, sức mạnh tuyệt đối.

Hoa Sa có lòng tin như vậy vì vừa rồi khi giao đấu thì lực lượng của Đường Thiên không phải đối thủ của gã.

Khi tay gã gần như bắt được vai của Đường Thiên thì bỗng nhiên, ánh mắt liếc xuống một vật gì đó bên dưới. Không chờ gã phản ứng, một khối không khí màu trắng từ bên dưới xông thẳng lên mặt gã.

Đây là…

Hoa Sa giật mình, những khối không khí màu trắng này nhanh vô cùng, tựa như một bầy chim trắng đột nhiên xông tới đây. Đôi mắt gã hoàn toàn bị che đi.

Phi Điểu Tuyền Qua!

Phi Điểu Tuyền Qua đang xông tới xoay tròn mãnh liệt, số lượng lại nhiều vô cùng. Cơ thể Hoa Sa như đang chìm nổi trong một dòng nước chảy siết, căn bản không thể ổn định thân hình.

Hoa Sa kinh hãi rồi đột ngột phát lực. Cánh tay đang rãnh kia nghênh đón những vòng xoáy màu trắng này, phốc một tiếng đã đánh vào.

Hả? Khóe mắt Hoa Sa một nhiên nhảy lên. Một trảo này thất bại rồi.

Không tốt!

Khi hai chữ này vừa xuất hiện trong đầu gã thì hai luồng hàn mang đã bay thẳng đến cằm Hoa Sa, Đàm Thoái đao!

Sắc mặt Hoa Sa khẽ biến, vừa rồi khi đối mặt với chiêu này gã đã ăn thiệt thòi lớn nên có ấn tượng rất sâu. Tay trái vỗ tới hướng về hàn mang kia. Bỗng nhiên, tay phải truyền đến một luồng kình lực lớn làm thân hình Hoa Sa nhoáng lên.

Hoa Sa giật mình, tay phải cuống quýt ra sức để ổn định cơ thể và hy vọng đẩy thân hình đối phương ra.

Gã có thể cảm nhận được đối phương bị một đẩy này hất văng ra. Nhưng lúc này, Đàm Thoái đao đang lao tới như thiểm điện. Tay trái Hoa Sa được chân lực phủ lên rồi ngăn cản hai luồng Đàm Thoái đao này.

Phập!

Tay trái tề rần như bị cắt thành hai mảnh vậy.

Trong lòng Hoa Sa kinh hãi, phải biết chân lực của gã hơn Đường Thiên nhiều lắm. Theo lý thuyết gã có thể nhẹ nhàng ngăn cản được mới đúng. Nhưng trong chân lực của Đường Thiên ẩn chứa một loại khí kình sắc bén, không ngờ có thể phá được chân lực bao phủ bàn tay Hoa Sa.

A! Khoan đã! Hắn đâu rồi?

Trong lòng Hoa Sa kinh hoảng. Phi Điểu Tuyền Qua làm nhiễu loạn tầm mắt gã, Đàm Thoái đao thì hấp dẫn lực chú ý của gã.

Sau khi cận chiến, Đường Thiên bỗng nhiên phát hiện, khi đối diện với tốc độ kinh khủng của Hoa Sa thì trực giác vốn không có bất cứ tác dụng nào lại linh mẫn trở lại. Sau khi mất đi lại trở về, tiết tấu chiến đấu lại một lần nữa rơi vào tay Đường Thiên.

Phốc!

Một bàn tay đã ấn lên eo gã.

Chân lực mãnh liệt cùng lực lượng cường đại cuồn cuộn bộc phát.

Sắc mặt Hoa Sa đột biến. Chân lực đánh vào cơ thể gã cuồn cuộn như thủy triều. Cũng may Hoa Sa đã nhận biết sự cổ quái trong chân lực của Đường Thiên qua Đàm Thoái đao vừa rồi nên lần này vô cùng cảnh giác. Đến khi chưởng ấn của Đường Thiên đặt lên lưng thì gã đã làm tốt công tác chuẩn bị chống lại Hạc Thân kình.

Nhưng khiến gã không nghĩ tới chính là, chân lực đầu tiên run lên giống như dây đàn được kéo ra rồi thả, chân lực trong cơ thể Hoa Sa cũng run lên. Không hay rồi! Sắc mặt Hoa Sa thoáng thay đổi! Gã không nghĩ đến Đường Thiên lại có loại khí kình thứ hai, chết tiệt!

Chưa đợi gã hồi sức, luồng chân lực kia lại bạo liệt mà không hề báo trước.

Thiên Long kình!

Loại thứ ba!

Hoa Sa cảm giác như có một trái bom nổ ngay bên eo phải của gã.

Ầm!

Cơ thể Hoa Sa không thể khống chế mà rung động, vốn có ý định chụp lấy tay Đường Thiên lại bị phá vỡ.

Soạt soạt soạt!

Mấy luồng đao mang chói mắt đan vào nhau trên không trung rồi bừng sáng trong mắt Hoa Sa.

Chết tiệt!

Chưa bao giờ Hoa Sa lại nghĩ mình sẽ rơi vào thế hạ phong. Công kích của Đường Thiên xuất quỷ nhập thần, không chút dấu hiệu báo trước. Hơn nữa còn nhanh! Không phải chỉ nhanh về tốc độ mà còn ở tiết tấu.

Chiêu này với chiêu kia gần như không có điểm nối tiếp, đi liền với nhau tựa như mây bay nước chảy. Một chiêu lại một chiêu khiến gã rã rời.

Kinh nghiệm chiến đấu của Hoa Sa vô cùng phong phú, gã lập tức ý thức được bản thân đang lâm vào tình cảnh hết sức nguy hiểm. Đối thủ của mình vô cùng am hiểu cận chiến, hơn nữa lại luôn đoán trước tình thế từ sớm. Nếu cứ tiếp tục ở trong hoàn cảnh bị động thế này thì không xong rồi!

Trong mắt gã hiện lên nét ngoan độc rồi nổi giận gầm lên một tiếng. Chân lực toàn thân được vận dụng, tay phải đột nhiên kéo Đường Thiên vào người, đồng thời hóp bụng cong lưng, tay trái bảo vệ vị trí yếu hại, dùng chính thân thể mình đánh tới Đường Thiên.

Dù liều mạng bị thương, gã cũng muốn xáo trộn tiết tấu của Đường Thiên.

Sức mạnh của Hoa Sa quá lớn, toàn lực kéo khiến Đường Thiên không thể ổn định thân hình. Mắt thấy hai bên chuẩn bị va vào nhau thì trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia quang mang.

Hắn không phí phạm một chút khí lực nào để chống lại Hoa Sa, mà trong nháy mắt, đem toàn bộ chân lực rót vào Khổng Tước Lam.

Võ hồn Bạch Ngân thiêu đốt đến cực hạn bắn ra từng ngọn lửa bạc xinh đẹp. Những ngọn lửa bạc này chìm vào trong võ hồn của Khổng Tước Lam, khiến nó cấp tốc phát sinh biến hóa.

Đường Thiên có thể cảm nhận được tâm tình của Khổng Tước Lam ---- Hưng phấn, thống khổ, mong đợi.

Đây là…

Đây không phải lúc để suy nghĩ, khoảnh khắc cuối cùng!

“Khổng Tước!” Đường Thiên rống giận một tiếng như sấm sét vang trời.

Trong nháy mắt, cả người Đường Thiên sáng lên ánh sáng màu lam chói mắt. Ánh sáng kia chói mắt đến độ khiến người ta không thể nhìn thẳng. Vô số tia sáng lam bắn ra từ người Đường Thiên giống như một cơn mưa nuốt lấy Hoa Sa đang gần trong gang tấc.

Thời gian dường như dừng lại.

Khi ánh sáng tan hết, hai bóng người giằng co xuất hiện trước mắt mọi người, cả hai đều đứng yên như tượng.

Hà... hà… hà…

Tiếng thở dốc nặng nề của Đường Thiên vang lên, đầu óc trống rỗng. Ngay cả sức để cử động một ngón tay hắn cũng không còn.

Cách hắn nữa bước, Hoa Sa đứng yên bất động. Hai mắt trừng lớn, toàn thân cắm đầy linh giáp u lam như con nhím. Vô số lỗ trên người tuôn ra máu huyết ào ào.

Đường Thiên khôi phục được một chút khí lực cố sức rút cánh tay mình ra khỏi tay Hoa Sa. Toàn bộ cánh tay hắn đều là vết thâm. Khí lực tên gia hỏa này thật sự quá kinh khủng rồi!

Đường Thiên đặt mông ngồi xuống đất, thở dốc liên hồi. Hắn có chút không tin nổi… thắng rồi…

Mọi người ngơ ngác nhìn Đường Thiên, im phăng phắc!

Thịch!

Hoa Sa ngã ngửa ra như một khúc gỗ.

****

“Sa!” Hoa Dung nhìn thấy Hoa Sa ngã ngửa ra, âm thanh bi thống hô, con mắt đỏ quạch, rít gào: “Ta phải giết ngươi!”

Thế công của Lăng Húc vẫn luôn khiến người ta có cảm giác không nóng không lạnh. Bất luận đối phương tấn công thế nào thì gã vẫn chỉ không ngừng vẫy ra những mảng tinh hải.

Nhưng lúc này, đôi mắt gã lại xuất ra một luồng quang mang kinh người.

Sơ hở!

Lăng Húc tiến lên một bước, mũi thương đâm thẳng tới Hoa Dung.

Một đâm nhìn như bình thường này khi đâm tới lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Nhưng những điểm tinh mang như bị hấp dẫn nhập vào trong mũi thương.

Khi mũi thương đi qua tinh hải thì toàn bộ tinh hải tạo thành vô số những đường ánh sáng bạc, tất cả đều nhập vào mũi thương.

Cảnh tượng vô cùng ngoạn mục.

Tinh hải tiêu biến trong nháy mắt, mà mũi thương của Lăng Húc lại được bảo phủ bởi ánh sáng bạc chói lòa.

Khí thế một thương này được kéo lên từ lúc không có gì đến cực hạn chỉ trong nháy mắt.

Trên mặt Lăng Húc hiện lên vẻ quyết đoán chưa từng có từ trước đến nay. Lúc này gã như biến thành người khác, tay cầm ngân thương, tỏa ra ánh sáng vạn trượng như thiên thần hạ phàm.

Khuôn mặt Lăng Húc kiên quyết, vững như bàn thạch. Đôi mắt màu cam như ngọn lửa vừa phá kén. Gã trầm giọng nghiêm nghị quát: “Chính nghĩa bản tâm!”

Một thương đâm ra.

Oành!

Ánh sáng bạc vô cùng chói mắt, cắt ngang chân trời. Mọi người vô thức nhắm mắt lại. Những kẻ không kịp nhắm mắt chỉ thấy trước mắt trắng xóa một vùng.

Lồng ngực Hoa Dung có một vết thương to như cái chậu, xuyên từ trước ra sau, vô cùng đáng sợ.

Trên mặt gã vẫn còn nét không thể tin được.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Khốn Thú Phản Phác*

*Phản công của con thú bị dồn vào đường cùng.

Yên lặng như chết, chỉ có tiếng rên rỉ của Lăng Húc phiêu đãng trong gió nhẹ.

“Lão sư, ta... ta làm được rồi...”

Lăng Húc như cái cọc gỗ đổ xuống, làm tung lên một đám bụi.

Đường Thiên kinh hãi, muốn xông đến chỗ Lăng Húc, nhưng hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất. Cả người trống rỗng không một chút khí lực. Khuôn mặt đau nhức vì nện xuống đất.

Hỗn đản!

“Hắn không việc gì! Chỉ là thoát lực thôi.” Âm thanh Mục Lôi từ chỗ Lăng Húc truyền tới.

Đường Thiên yên lòng, quỳ rạp trên mặt đất, thực sự không muốn nhúc nhích tý nào.

Thắng rồi? Bọn họ thắng thật rồi.

Mặt Đường Thiên đầy bùn dán trên mặt đất, cười ha hả. Hắn không biết khuôn mặt mình giờ như thế nào, cũng không biết phải chúc mừng thắng lợi vất vả này như thế nào, hắn hoàn toàn không còn chút khí lực nào.

“Y Y nha nha!”

Tiếng kêu quen thuộc bên tai làm Đường Thiên mở mắt.

Nha Nha?

Không biết từ lúc nào, Nha Nha vọt tới trước mặt hắn. Nó huy vũ cánh tay nhỏ bé, miệng liên tục nha nha, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ kích động.

“Nha Nha, ngươi phải học nói tiếng người đi...” Đường Thiên hữu khí vô lực nói.

Nha Nha bỗng nhiên tóm tóc Đường Thiên, hai má phồng lên như khỉ ngậm đào, đôi mắt nhỏ bé trợn trừng. Cả người Đường Thiên thế mà bị nó kéo lên, nhưng mà...

“Đau quá là đau!”

“Tên khốn kiếp này, mau buông tay!”

“Ngu ngốc! Cổ áo! Kéo cổ áo ta!”

“Ta nói với ngươi là kéo cổ áo... ứ...”

Đường Thiên đau đến nỗi trắng bệch cả mặt, Nha Nha vẫn kéo tóc hắn, từng bước một hướng về phía Cố Tuyết.

Thân thể nhỏ bé của Nha Nha còn khỏe hơn so với tưởng tượng của Đường Thiên. Kéo mấy cái không được, Nha Nha bắt đầu chạy chầm chậm.

“Y Y! Nha Nha! Y Y! Nha Nha!”

Nha Nha tựa như những người kéo thuyền hô theo nhịp, từ từ chạy nhưng nhanh chóng kéo Đường Thiên về phía phế tích. Đi ngang qua một khối đá vụn, Nha Nha nhẹ nhàng nhảy qua, thương thay cho Đường Thiên, cái đầu đụng ‘păng’ một cái văng tảng đá ra.

Vô số ngôi sao xoay tròn trước mắt Đường Thiên, tên hỗn đản này...

Tốc độ Nha Nha rất nhanh, so với Mục Lôi không chậm hơn bao nhiêu.

Nhiều người còn chưa kịp phản ứng, Nha Nha đã kéo Đường Thiên về tới nơi.

“Nha Nha, ra kia kéo hai người chết trở về đi.” Đường Thiên thấp giọng lặng lẽ nói.

Đứng trước mặt Đường Thiên, gương mặt Nha Nha đầy vẻ khó hiểu, nghiêng nghiêng cái đầu.

“Trên người bọn họ có hồn hạch.” Mặt Đường Thiên ra vẻ ‘ngươi tự hiểu đi’.

Mắt Nha Nha lóe lên như sao đêm, lam quang lấp lánh. Vèo...xoẹt... không thấy tung tích. Một giây sau, nó xuất hiện bên cạnh Hoa Sa. Cái tay nhỏ bé nắm lấy thi thể Hoa Sa, sải rộng bước chân, ra sức kéo Hoa Sa chạy cuống cuồng về phía Hoa Dung.

Vọt tới cạnh Hoa Dung, cánh tay còn lại nắm lấy Hoa Dung, cắm mặt chạy như điên về.

Bụi mù cuồn cuộn, cách Nha Nha kéo hai cái xác khác xa lúc kéo hắn. Hai má phồng lên tròn vo, hai mắt trợn to tướng, bộ dáng như nghiến răng nghiến lợi mà kéo. Thân thể nho nhỏ lại khiến cho Đường Thiên cảm thụ một khí thế cường đại không thể ngăn cản, làm Đường Thiên trợn mắt há mồm.

Bằng tốc độ kinh người, Nha Nha đem hai người Hoa Sa và Hoa Dung kéo tới phế tích, thân thể nhỏ bé nằm vật ra đất, cái bụng bé xíu hướng lên trời, liều mạng mà thở dốc.

“Ngươi không sao chứ.”

Từ phía đỉnh đầu truyền đến âm thanh ân cần lo lắng của Cố Tuyết, Cố Tuyết quỳ một gối xuống đất, cúi người kiểm tra thân thể Đường

Thiên.

“Ta không sao...” Đường Thiên cười lớn, cảm thấy tay Cố Tuyết đang giúp hắn cởi đám quần áo rách nát. (DG: áá, dư lày là dư lào???)

Cố Tuyết nhìn thấy lưng Đường Thiên, gương mặt trắng bệch, thoáng cái che miệng lại, ánh mặt không tự chủ dâng lên một tầng sương mỏng. Đường Thiên giơ lưng ngạnh kháng hơn hai mươi bổng của Hoa Sa, mặc dù có trang bị Khổng Tước bảo hộ, nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi bị thương.

Trên lưng hắn, không có chỗ nào không bị thương tổn, tất cả đều biến ra màu xanh tím. Khắp nơi là lỗ máu lớn như ngón cái, có chỗ như đã kết vảy, là do mũi nhọn trên lang nha bổng đâm vào bị thương.

“Cáp, thật là dọa người mà, thật ra là tốt rồi, vết thương nhìn dọa người vậy thôi, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là đỡ ngay mà.”

Đang quỳ rạp trên đất mà Đường Thiên vẫn thấy rất rõ.

Cố Tuyết ổn định lại tâm tình. Khoảng thời gian dày vò này đã làm nàng trưởng thành nhanh chóng. Nàng bắt đầu hiểu ra, bi thương cùng tuyệt vọng sẽ không giúp gì cho hoàn cảnh bây giờ.

Nàng lấy ra một cái bình cao lạ hoắc, bắt đầu thay Đường Thiên bôi loạn lên, tay chân hơi vụng về.

Đường Thiên cảm thấy sau lưng mát lạnh cực kỳ thoải mái. Đại chiến qua đi, thần kinh khẩn trương mới được thả lỏng, cơn mệt mỏi rã rời như thủy triều tràn tới. Đường Thiên cứ thế mà lăn ra ngủ.

Mục Lôi bỗng nhiên đứng lên, phẫn nộ nhìn chằm chằm về phía đường phố xa xa.

※※※

“Bọn họ thắng... Hai người này thắng...” Một người hai tay ôm đầu, ngơ ngác nhìn tràng diện trước mặt, sắc mặt tái nhợt như bị sợ hãi ập đến

Âm thanh kinh hoàng xen lẫn thẫn thờ cực kỳ chói tai trong không gian tĩnh lặng.

Nhưng không có tiếng trả lời, mọi người đều ôm đầu, nhìn đường phố đường phố bừa bãi với ánh mắt không thể tin được.

Hoa thị huynh đệ vậy mà lại… Vậy mà lại bị hai kẻ vô danh tiểu tốt giết chết…

Cái màu lam hòa cùng màu bạc trong vầng sáng chói mắt kia vẫn còn lưu lại trong con ngươi họ. Cái quang hoa trong nháy mắt kia tựa như kiếm quang đâm vào trái tim mềm yếu của họ, lưu lại dấu ấn thật sâu.

Đó chính là Hoa thị huynh đệ…

Tên tuổi lưu danh trong truyền thuyết a…

Có cả sùng bái lẫn kinh nể, hơn nữa, còn kèm theo hoảng sợ. Mỗi người ở đây đều không chút do dự cho rằng, đây rõ ràng là trận chiến không cân sức. Đường Thiên và Lăng Húc không có nửa phần chiến thắng, đến cả trên lý thuyết cũng không có. Thứ duy nhất làm mọi người cảm thấy hứng thú là liệu bọn họ có thể chống lại trong bao lâu hay Hoa thị huynh đệ sẽ có biểu hiện kinh diễm thế nào.

Thế nhưng, kết quả của trận chiến này lại làm mọi người trợn mắt há mồm, lặng ngắt như tờ.

Cố Vũ ngây ra như phỗng, run giọng nói: “Bọn chúng… bọn chúng thắng rồi…”

Lúc này sắc mặt Cố An Hùng xám trắng, tay chân đều lạnh toát. Lão không hi vọng Đại trưởng lão chiếm được Cố Tuyết, nhưng kết quả trước mắt càng làm lão khó chấp nhận. Đại trưởng lão bắt được Cố Tuyết,

cùng lắm chỉ là một chi cường đại về sau mà thôi. Nhưng mâu thuẫn giữa lão và Cố Tuyết, tuyệt nhiên không thể điều hòa.

Cố Tuyết có hai người kia tương trợ, vậy chính mình và tộc chi của mình sẽ chỉ có một kết quả ---- chết!

Không! Tuyệt đối không thể! Chính mình hao hết tâm lực, phí tròn hai mươi năm mới ngồi lên vị trí này! Như thế nào lại dễ dàng chết như vậy?

Trong mắt Cố An Hùng hiện lên vẻ điên cuồng, nghiến rang nghiến lợi nói: “Triệu tập toàn bộ nhân thủ, chúng ta thừa dịp bây giờ, giết chết bọn họ!”

Cố Vũ bị lời nói của Cố An Hùng làm kinh hoảng: “Cha điên rồi! Đến ngay cả Hoa thị huynh đệ cũng bị bọn họ giết chết…”

“Câm miệng!” Cố An Hùng tức giận rít gào, hắn tựa như dã thú bị ép vào tuyệt cảnh: “Chờ bọn hắn khôi phục lại thì chúng ta chết chắc rồi! Cố Tuyết sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

Cố Vũ trắng bệch cả mặt rồi.

“Đi! Triệu tập toàn bộ nhân thủ!” Sát khí của Cố An Hùng lộ hắn ra: “Bọn họ giết chết Hoa thị huynh đệ, giờ như nỏ mạnh hết đà! Đây là lúc bọn chúng suy yếu nhất, Đại Ngụy, ngươi cuốn lấy Mục Lôi! Không giết chết bọn chúng lúc này thì tất cả chúng ta phải chết! Bây giờ ta đi tìm Đại trưởng lão, hắn không muốn chết thì nhất định sẽ cùng chúng ta liên thủ!”

Mặt Cố Vũ và Đại Ngụy đều biến thành màu trắng.

“Nhanh đi!” Cố An Hùng bỗng dưng tức giận hướng hai người quát lớn.

Hai người như ở trong mộng mới tỉnh, cuống quýt đi xuống.

Rất nhanh người của Đại trưởng lão cũng bắt đầu hành động, lão cũng rõ ràng, lần này đã triệt để đắc tội Cố Tuyết và Lăng Húc, nếu như không nhân cơ hội này giải quyết bọn họ, bọn hắn phải chết không thể nghi ngờ. Tại thành Hắc Sơn, không ai đủ sức chống lại Đường Thiên và Lăng Húc.

Cố An Hùng cùng Đại trưởng lão liên thủ, vô số võ giả bắt đầu xuất hiện tại cuối đường.

Đông nghịt, như thủy triều.

Đây là cơ hội duy nhất của họ, cơ hội sống sót duy nhất.

※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※※

Mục Lôi thấy phía cuối đường không ngừng xuất hiện các võ giả, sắc mặt biến đổi liên tục. Gần như trong nháy mắt hắn đã minh bạch ý đồ liên thủ của Cố An Hùng và Đại trưởng lão. Bọn họ định thừa dịp Đường Thiên cùng Lăng Húc suy yếu mà lật bàn.

Đáng chết!

Gã nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc, chúng đều là cao thủ dưới trướng Cố An Hùng và Đại trưởng lão. Bọn chúng đang điên cuồng bay đến dọc theo con đường, khuôn mặt mỗi người đều vô cùng dữ tợn. Hai nhà liên thủ, đem tất cả dự trữ trong tay, toàn bộ đánh ra.

Mặt Cố Tuyết biến sang màu trắng, nàng có thể nhìn ra sự kiên quyết của địch nhân, đây là một kích sau cùng của bọn chúng!

Nàng không mất đi bình tĩnh, bỗng dưng lớn tiếng nói: “Mục thúc, dẫn bọn họ đi!”

Mục Lôi tức thì phản ứng lại, thế chính là…

Nhìn thấy đám võ giả không ngừng tiến tới kia, trên mặt bọn chúng đều hiện lên vẻ điên cuồng thô bạo. Tiểu thư, những tên này điên rồi!

Nếu như bọn chúng không đắc thủ, sẽ đem phẫn nộ phát tiết lên người của tiểu thư đó.

“Mục thúc!” Cố Tuyết dùng tất cả khí lực hét to về phía Mục Lôi.

Trong mắt tiểu thư tràn đầy vẻ kiên quyết, giống như có gì đó đang chớp động.

Mục Lôi cắn răng một cái, chạy về phía Đường Thiên.

Cố Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng lo lắng nhất là Mục thúc do dự vào lúc này. Ánh mắt nàng dừng lại trên người Đường Thiên đang quỳ rạp trên đất, không viết vì sao trong lòng cảm thấy ấm áp, không có sợ hãi, chỉ có thoải mái. Không phải nàng không biết, những tên kia đều đã điên rồi, nếu như rơi vào tay những người này, nàng sẽ rất thảm, thế nhưng nụ cười điềm tĩnh lặng yên hiện ra trên dung nhan xinh đẹp.

Còn hi vọng ngươi có thể sống rất…

Thiếu niên như thần, như thế nào lại chết ở đây chứ? Ngươi có lý tưởng rộng lớn cơ mà, ngươi phải đi tìm Thiên Huệ của ngươi chứ…

Chỉ đáng tiếc là ngươi không thể thấy được ta mở ra huyết mạch rồi…

Đường Thiên, cảm tạ ngươi.

Tiếng nỉ non nhẹ nhàng như gió nhẹ thổi qua trái tim Cố Tuyết.

Mục Lôi vọt tới bên người Đường Thiên như gió, trong khoảnh khắc tay gã chạm đến người Đường Thiên, một âm thanh không hề có dấu hiệu vang lên trong tai gã, một thân ảnh cao lớn xuất hiện phía sau gã, che khuất cả ánh sáng trên đỉnh đầu.

“Đừng động đến hắn.”

Âm thanh này Mục Lôi đã nghe qua, là Hồn tướng của Đường Thiên.

Trước mặt Mục Lôi tối sầm, bóng đêm bao phủ lấy gã, thân thể gã đột nhiên cứng đờ, hoảng sợ quay đầu lại.

Một thân ảnh cao lớn màu đồng thau cổ xưa, chặn ánh mặt trời lại. Ánh đồng thau sáng loáng lạnh lẽo như băng, mang theo mùi thuốc súng và sự xơ xác từ chiến trường viễn cổ, xuyên qua vô số năm tháng bước đi trên vùng đất này.

Loảng xoảng, keng, loảng xoảng, keng.

Bước chân sắt của Kiếm Xỉ Hổ trầm trọng, xoay người bước qua đất, giống như trống trận thời viễn cổ, chậm rãi đập vang.

Gã đi tới phía trước Lăng Húc, vạch ra một ranh giới.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Cuộc Chiến Của Binh

“Xông lên! Bọn chúng đã cạn kiệt sức lực rồi!”

“Giết bọn chúng!”

“Giết giết giết!”

Những tiếng gào rống điên cuồng ầm ầm truyền khắp các ngỏ ngách. Đám võ giả đông như kiến cỏ xông ra từ các con đường khiến người xem toàn thành kinh hãi.

Một quyết định điên cuồng!

Mỗi một người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, tất cả đều bị quyết định của Cố An Hùng và đại trưởng lão dọa cho chấn kinh. Đường Thiên và Lăng Húc đánh chết Hoa thị huynh đệ, ý nghĩa của trận chiến này chính là cả hai đã có thể tiến vào nhóm năm mươi cường giả đứng đầu Phỉ Lâm tinh. Dưới tình huống như vậy, hai tộc chi kia lại ngang nhiên phát động tấn công. Chẳng lẻ bọn họ không sợ Đường Thiên và Lăng Húc tỉnh dậy sao?

Chỉ cần một trong hai người tỉnh dậy thì bọn họ cầm chắc cái chết.

Nhưng tất cả đều không thể không bội phục hai kẻ đó, có thể đưa ra quyết định điên cuồng như thế đủ để khiến bản thân kính sợ.

Võ giả điên cuồng, liều mạng chạy về phía đám người Cố Tuyết. Mặt đất ầm ầm rung động, cả thành Hắc Sơn đều bị chấn động.

Tốc độ Đại Ngụy rất nhanh, gã và vài tên cao thủ ngang tầm xông lên đầu tiên, bọn chúng như đầu mũi tên của đội ngũ. Tiếng gió rít lên bên tai, mỗi người đều vận khinh công đến cực hạn, bay qua tường, đạp mái hiên, cùng tiến lên.

Mỗi một thân ảnh đều như mũi tên rời khỏi cung, xé gió lao tới.

Nổi sợ hãi trong lòng Đại Ngụy sớm đã biến mất. Sự điên cuồng của mọi người đã lan qua gã, đúng vậy, đây chính là cơ hội duy nhất của bọn chúng. Mỗi một kẻ xung quanh đều như dã thú. Tiếng gầm gừ rống giận liều chết hợp thành một cơn sóng kinh người.

Gã tin tưởng, cơn sóng này có thể xé nát tất cả mọi thứ.

Nhất chiến thành danh thì thế nào? Có thể giết chết Hoa thị huynh đệ thì sao? Các ngươi đã không còn cơ hội rồi!

Bỗng nhiên, một thân ảnh màu xanh xuất hiện trong tầm nhìn của gã.

Đây là…

Con ngươi của gã co rụt lại, cơ quan võ giáp!

Tuy đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy vật thật, nhưng gã vẫn có thể dễ dàng nhận ra võ giáp đầu hổ Thanh Đồng này là cơ quan võ giáp trong truyền thuyết.

Một tên cơ quan võ giả*?

*Võ giả điều khiển cơ quan võ giáp.

Đại Ngụy kinh ngạc, chẳng lẻ bọn người kia luôn ẩn dấu một cơ quan võ giả? Đại Ngụy vốn am hiểu ám sát, đối với gã mà nói, các loại cơ quan máy móc chính là thiên địch của gã. Trên lĩnh vực nghiên cứu này, gã cũng gần giống với cơ giới sư. Chỉ cần liếc mắt một cái gã đã nhận ra cơ quan võ giáp trước mắt là phong cách điển hình của binh đoàn Nam Thập Tự.

Giống lắm! Giống như hàng thật vậy!

Ánh mắt uy nghiêm của đầu hổ, gai ngược trên các khớp, hổ trảo sắc bén…

Mặc dù còn thua kém rất nhiều nhưng vẫn làm gã tán thưởng không thôi. Bất luận là kết cấu thân thể, tạo hình hay đến những hoa văn rất nhỏ đều vô cùng chân thật. Gã gặp qua vô số hàng nhái nhưng không cái nào đạt đến trình độ như cái trước mắt.

Nhưng Đại Ngụy vẫn không hề hoảng hốt. Trình độ của cơ giới sư quyết định trình độ của cơ quan võ giáp, và trình độ của cơ quan võ giáp lại quyết định trình độ của cơ quan võ giả. Trình độ của cơ giới sư hiện nay không cao, nên cơ quan võ giả là một loại nghề nghiệp ít ai biết đến, từ đó có thể đoán được trình độ của kẻ trước mắt.

“Hồng Quang, cơ quan võ giả kia giao cho ngươi, những người khác yểm trợ!” Đại Ngụy đề khí nói. Tuy rằng thực lực đối phương chắc chắn không cao, nhưng thời gian lúc này là quan trọng nhất, nhanh chóng giải quyết là chính điểm mấu chốt.

“Được!” Một đại hán hào sảng ứng thanh đáp. Trên tay gã xuất hiện một thanh nam qua chùy* cán dài. Thứ cơ quan võ giả sợ nhất chính là lấy một địch mười, vì cơ quan võ giáp thường không quá cứng chắc.

*Loại chùy có đầu như trái bí đỏ.

Khoảng cách giữa hai bên không ngừng rút ngắn.

Cơ quan võ giả kia lại thờ ơ, không chút động đậy làm cho Đại Ngụy có chút hoài nghi đây có phải là đồ trưng bày hay không?

Nhưng lúc này gã không do dự, hét lớn một tiếng: “Tất cả xông lên!”

Vài tên võ giả nhao nhao bắn tới, vẽ thành những đường cong, từ bốn phương tám hướng lao tới cơ quan võ giả trước mắt.

Hàn mang trên không trung thay đổi liên tục, tiếng hô to vang lên bốn phía như thiên la địa võng. Cơ quan võ giả không cách nào trốn chạy.

Bỗng nhiên, cơ quan võ giả trên mặt đất kia ngẩng đầu lên.

****

Binh nhìn những thân ảnh lao về phía mình, trong lòng không chút sợ hãi, chỉ là hơi ngẩn ra.

Đã bao lâu không xông pha chiến trường rồi?

Gã không còn nhớ nổi. Không nhớ bắt đầu từ khi nào đội trưởng nhận thấy năng lực huấn luyện tân binh của mình không tệ, rồi biến gã thành giáo quan. A! Đúng rồi! Có một lần hao tổn nặng nề, không có nguồn lính bổ sung, đội trưởng cảm thấy cần mở ra một doanh trại tân binh. Sau đó đám khốn kiếp kia không ai chịu nhận. Sau đó nữa, mình trở thành giáo quan của doanh trại tân binh.

Từ đó về sau, gã không còn xông pha chiến trường nữa.

Đám khốn kiếp kia luôn nói rằng, mình cứ yên tâm ở hậu phương đi, chuyện ở tiền tuyến cứ giao cho bọn chúng và nhiều điều nữa. Gã vốn nghĩ rằng mấy tên kia không kham nổi, nhưng sau đó lại thấy bọn chúng làm rất tốt. Gã cũng an lòng, yên tâm mà huấn luyện tân binh.

Gã càng làm xuất sắc, mọi người càng khích lệ gã. Sau đó, doanh trại tân binh tăng thêm vài giáo quan, gã trở thành thủ tịch giáo quan của doanh trại tân binh.

Nhưng, cảm giác trên chiến trường… gã chưa từng quên!

Gã chưa từng quên những năm tháng chiến đấu bên cạnh đội trưởng!

Không ngờ, qua bao nhiêu năm như vậy, bản thân lại một lần nữa bước vào chiến trường… Ừm, tốt thôi… tuy chỉ là một trận đánh dùng binh khí với quy mô nhỏ… nhưng dù sao thì cũng là chiến đấu…

Đội trưởng, các ngươi giỏi lắm… Được, ta sẽ chiến đấu thay cho các ngươi, nhất định như vậy!

Khóe miệng Binh không tự chủ được mà nở ra một nụ cười ấm áp.

Trong mắt gã, những địch nhân đang cấp tốc lao đến này giống như không khí vậy.

Đội trưởng, ta sẽ chiến đấu thật kiên cường, sẽ không làm mất mặt mũi của binh đoàn chúng ta đâu.

Dù là các ngươi không thể thấy, dù là không có những lá cờ tung bay của binh đoàn, dù là không có phòng tuyến, dù là sự huy hoàng mà chúng ta cùng sáng tạo nên trong lịch sử đã tan thành tro bụi…

Ngay cả tên của binh đoàn Nam Thập Tự cũng dần dần bị lãng quên. Thật đáng tiếc…

Nếu chỉ có ta còn tồn tại…

Vậy thì hãy để ta bảo vệ vinh quang của nó, hãy để ta lau đi bụi đất chồng chất ngàn năm trên tên của nó!

Hãy để ta khắc thật sâu cái tên này khiến cả thế giới biết đến một lần nữa.

-----HOẢNG SỢ ĐI!-----

Binh đoàn Nam Thập Tự tới đây!

****

Mắt hổ Thanh Đồng như lóe lên một luồng ánh sáng. Không biết vì lý do gì mà trong lòng Đại Ngụy bỗng dưng căng thẳng, theo bản năng thốt ra: “Cẩn thận!”

Kiếm Xỉ Hổ đột nhiên biến mất.

Gần như trong nháy mắt, nó xuất hiện sau lưng Hồng Quang.

Phập!

Hổ trảo sắc bén cắm vào lồng ngực Hồng Quang mà không thứ gì ngăn cản được. Thân hình Kiếm Xỉ Hổ biến mất lần thứ hai!

Lúc này, một đóa hoa máu mới không chút dấu hiệu nổ ra trước ngực Hồng Quang.

Phập, phập!

Lại thêm hai đóa hoa máu nở rộ trên thân hai kẻ khác.

Thân ảnh Thanh Đồng nhanh đến mức mắt thường không thể theo kịp. Trong nháy mắt, ba tên cao thủ đã mất mạng. Những kẻ khác ngay cả tình huống đồng bạn mình chết ra sao cũng không thể thấy rõ ràng.

Bộp, Kiếm Xỉ Hổ nặng nề lại đáp xuống đất nhẹ nhàng vô cùng, tựa như bàn chân có một lớp đệm thật dày.

Sau khi Kiếm Xỉ Hổ đáp xuống đất, ba cái xác kia mới rơi xuống đất như ba bao cát. Vô số bụi đất bốc lên, máu tươi bắn ra.

Gương mặt Đại Ngụy biến thành trắng bệch! Ba kẻ vừa chết đều là tinh nhuệ của hai tộc chi. Đối phương dưới sự vây công của bọn chúng lại chỉ cần một lần đối mặt đã thoải mái giết chết ba người!

Quá mạnh… dù là binh lính dưới thời binh đoàn Nam Thập Tự cũng không đáng sợ đến mức độ này.

Từ khi nào lại xuất hiện một cơ quan võ giả cường đại như thế?

Người kia… rốt cục là ai?

Đáng tiếc, Binh không cho bọn chúng có thời gian tự hỏi. Gần như trong nháy mắt, thân ảnh Kiếm Xỉ Hổ lại biến mất lần nữa.

Khuỷu tay! Nắm đấm! Đầu gối!

Không thể tưởng tượng nổi, những phương thức công kích vô cùng đơn giản lại đạt được sát thương không tầm thường như thế. Đại Ngụy tận mắt chứng kiến một võ giả rõ ràng đã đỡ được nắm đấm của Kiếm Xỉ Hổ, nhưng nắm tay màu xanh kia lại mạnh mẽ nghiền nát cánh tay của võ giả này rồi xuyên thủng cơ thể gã.

Lúc này đây, khuôn mặt của Đại Ngụy không còn giọt máu nào.

Cảnh tượng như thế không phải là khủng bố, mà là sự thật tàn khốc.

Kiếm Xỉ Hổ tựa như một cổ máy giết người vô cảm. Không một ai có thể cản được nó, mỗi lần ra tay là cướp đi một sinh mạng. Bất luận ngươi tránh né hay đón đỡ thế nào thì trước mặt Kiếm Xỉ Hổ đều phí công vô ích. Nó thu gặt sinh mệnh mà không chút dao động. Không một ai có thể tiếp được một kích của nó.

Chỉ trong chốc lát, cả đám người vừa lao lên tấn công lúc nãy chỉ còn lại đơn độc một mình gã.

Tay chân Đại Ngụy lạnh ngắc, cả người run rẩy. Trên mặt gã lộ vẻ khiếp sợ, tìm không ra một chút dũng khí để phản kích.

Tiếp theo là mình sao…?

Rầm rập!

Vô số thân ảnh rống giận điên cuồng như một dòng nước lũ từ bên cạnh gã lao về phía Kiếm Xỉ Hổ. Nhân số vượt xa, tiếng hét đinh tai nhức óc làm cho gương mặt tái nhợt của Đại Ngụy khôi phục lại.

Đối phương dù có lợi hại cũng chỉ có một người!

Một người, dù lợi hại, cũng không thể ngăn cản được nhiều người như vậy…

Chỉ cần xông lên… thì sẽ chiến thắng!

Bỗng nhiên, Đại Ngụy ngẩn ngơ. Trong mắt gã, Kiếm Xỉ Hổ vốn không có lối thoát lai không thèm né tránh, đối mặt với đám người kia chỉ hơi khom xuống. Cánh tay Thanh Đồng kia dang ra.

Hắn… hắn muốn làm gì vậy?

Một ý nghĩ vớ vẩn bỗng hiện ra trong đầu gã. Chẳng lẻ hắn muốn dùng sức một người chống đỡ từng này người ư?

Ha ha! Chuyện đó tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể!

Đại Ngụy cảm thấy ý nghĩ của mình quá buồn cười, xem ra mình bị tên kia dọa cho vỡ mật rồi.

****

“A Binh! Đám này giao cho ngươi đó.”

“Á, đội trưởng, một mình ta thôi hả?”

“Hết cách, hy sinh hơi nhiều rồi. Yên tâm đi, nơi này của ngươi không phải mũi nhọn chủ công. Chỉ cần ngươi cầm cự hai mươi phút ta sẽ quay lại. Thế nào? Nếu không được thì ta sẽ đổi người khác.”

“Để ta thử đã…”

“Thử cái rắm, cứ vậy đi! Nếu ngươi chết chúng ta sẽ thắp nhang cho ngươi!”

“Đội trưởng, nhang rất đắt, binh đoàn lúc này nghèo lắm…”

…

Phòng tuyến vỡ nát bừa bãi kia, thân ảnh hùng vĩ xông pha khói lửa kia cùng với cơ quan võ giáp hư hỏng nặng nề của mình…

Đột nhiên, ký ức nằm sâu trong trí nhớ của Binh ùa về. Đó là trận chiến cuối cùng của gã. Sau trận đó, gã được phái đi xây dựng trại tân binh.

Thật thích…

Khóe miệng Binh hơi nhếch lên, trầm eo ngồi xuống, thân hình nghiêng về phía trước, hai tay dang ra như đôi cánh.

Đã lâu không dùng chiêu này rồi… không biết hiện giờ có lạ tay hay không…

Đội trưởng, nếu không chuẩn thì ngươi cũng đừng mắng ta nha…

Sau khi mỉm cười, thần sắc Binh lạnh lại, xông ra!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Thanh Hồng Thập Tự Liêm

Đường Thiên đang ngủ say thì bị một âm thanh nào đó đánh thức.

Hắn mơ màng mở mắt thì phát hiện ra mình đang nằm trên mặt đất. Lớp đá xanh bên dưới có chút chấn động. Hửm? Đường Thiên lập tức tỉnh táo lại, mặt đất chấn động thế này tức là có rất nhiều người đang chạy.

Theo bản năng, ánh mắt Đường Thiên nhìn ra phía xa, dọc theo lớp đá xanh. Một thân ảnh cao lớn màu xanh xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Đường Thiên sửng sốt.

Đó là… Kiếm Xỉ Hổ!

“Binh đoàn Nam Thập Tự, tới đây!”

Binh khàn giọng hét lớn. Vô số tiếng gầm rống vang vọng trong không trung vô cùng cô độc thê lương.

Binh đại thúc… Đường Thiên kinh ngạc nhìn bóng dáng kia, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chua xót.

Binh dang hai tay ra. Tiếng dậm chân như nhịp trống, mạnh mẽ chưa từng thấy phóng tới đón lấy dòng nước lũ kia. Hai chân gã mỗi lần đạp xuống đều dùng hết sức. Chỉ sau vài bước, tốc độ của gã tăng cao, thân ảnh cũng bắt đầu mờ ảo.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Độ ma sát với không khí quá cao làm nhiệt độ hổ trảo tăng mạnh, trở nên đỏ rực, tiếp đó màu đỏ lan dọc theo bàn tay rồi nhanh chóng tràn ra hai cánh tay.

Thị lực của Đường Thiên rất kinh người nên hắn có thể thấy được thân ảnh của Kiếm Xỉ Hổ đang lao lên với tốc độ cao kia vẫn duy trì được độ ổn định kinh người, thẳng như một thanh trường thương. Bỗng nhiên, hắn giật mình, đó là?

Thân hình Kiếm Xỉ Hổ chợt sáng lên ánh sáng màu xanh, hào quang càng lúc càng sáng.

Đúng lúc này, chân phải của Kiếm Xỉ Hổ đạp mạnh lên mặt đất. Một cước này vô cùng mạnh mẽ, bàn chân của Kiếm Xỉ Hổ lún thật sâu vào trong lớp đá xanh, bùng nổ lực lượng kinh người.

Thân ảnh Kiếm Xỉ Hổ hoàn toàn biến mất.

Trong mắt Đường Thiên chỉ còn lại một cầu vồng chữ thập kỳ dị được tạo nên bởi hai luồng sáng xanh và đỏ bắt chéo nhau.

Thanh Hồng Thập Tự Liêm!

Thanh Hồng Thập Tự lao thẳng vào chính diện của dòng nước lũ kia.

Xoạc!

Dù trong cảnh hỗn loạn ồn ào, vẫn có thể nghe rõ ràng một âm thanh như tiếng vải xé vang lên.

Đường Thiên ngơ ngác nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt. Thanh Hồng Thập Tự như một lưỡi liềm chữ thập cực kỳ sắc bén cắt qua nhẹ nhàng không một tiếng động như đâm vào đậu hủ.

Nơi hai lưỡi dao xanh, đỏ đi qua, không một thứ gì có thể ngăn cản được nó, cứ như chém vào không khí vậy.

Trong tiếng gầm rống điên cuồng, Thanh Hồng Thập Tự im lặng đi qua không gây nên bất kỳ một âm thanh nào.

Nó lặng lẽ xuyên thẳng từ đầu đến cuối con đường.

Cái bóng chữ thập do Kiếm Xỉ Hổ tạo ra kéo dài không dứt.

Phốc phốc phốc!

Phía sau nó, cả con đường như một mạch máu khổng lồ bị cắt đứt, vô số hoa máu ầm ầm bùng nổ. Những bức thường và nhà dân hai bên xập từ giữa trở lên, chỉ để lại chân tường bị cắt gọn gàng bằng phẳng. Thảm trạng như bài điếu văn sau cùng vang lên trong sự hỗn loạn này.

Máu chảy thành sông, thây phơi đầy đường.

Trên con phố dài này, không còn một võ giả nào còn đứng được. Chính giữa con đường đá xanh, một vết cắt thật sâu và thẳng tắp uốn lượn dưới chân Kiếm Xỉ Hổ từ lúc nó bắt đầu xông lên.

Tất cả những ai chứng kiến trận chiến này, cả cuộc đời sẽ bị ám ảnh vĩnh viễn bởi cảnh tượng kia.

Loảng xoảng, loảng xoảng!

Bước chân kim loại nặng nề đạp lên máu tươi, chậm rãi tiến về phía trước.

Đội trưởng… những thứ ngươi dạy ta, ta chưa từng quên…

Trong Kiếm Xỉ Hổ, lệ rơi đầy mặt Binh.

****

Trận chiến Trường Nhai làm chấn động Phỉ Lâm tinh.

Hoa thị huynh đệ, nằm trong năm mươi cường giả đứng đầu Phỉ Lâm tinh, bị hai thiếu niên vô danh giết chết. Còn có một cơ quan võ giả

hoành không xuất thế, lấy sức một người, với một chiêu diệt sát hai trăm sáu mươi hai tên võ giả.

Mỗi một chiến tích của ba người đều đủ để chấn động Phỉ Lâm tinh. Cả ba hợp lại một chỗ khiến Phỉ Lâm tinh như bị nổ tung. Hoa thị huynh đệ thì không cần nói, bọn họ thành danh đã lâu, địa vị vững vàng. Nếu có thể giết chết họ trong trận chiến một đấu một thì thực lực đối phương đủ để tiến vào năm mươi cường giả đứng đầu.

Lấy sức một người tiêu diệt hai trăm sáu mươi hai tên võ giả tuyệt đối là một cường giả có thực lực đỉnh cấp. Huống chi, đây còn là cơ quan võ giả ít ai biết tới.

Tin tức này vừa truyền ra, lập tức khiến cơ giới sư và cơ quan võ giả của Phỉ Lâm tinh vỗ tay hoan hô. Cơ quan võ giả cuối cùng cũng xuất hiện một cường giả đỉnh cấp.

Nhưng ánh mắt mọi người đều chú ý lên hai người Đường Thiên và Lăng Húc.

Nhất là Đường Thiên.

Thực lực của Hoa Sa còn mạnh hơn Hoa Dung. Đường Thiên có thể chiến thắng Hoa Sa, nên thực lực của hắn trong tương lai thật khiến người ta mong đợi.

Không được coi trọng nhất là Binh. Mặc dù Thanh Hồng Thập Tự Liêm của Binh khiến kẻ khác khiếp sợ, nhưng quá ít người để ý đến cơ quan võ giả. Hơn nữa trình độ khống chế cơ quan võ giáp ảnh hưởng đến thực lực cơ quan võ giả lại rất khó tăng lên. Nếu so sánh với không gian tiến bộ của Đường Thiên và Lăng Húc thì dĩ nhiên không được mọi người chú ý bằng rồi.

Nhưng thành Hắc Sơn cùng lúc xuất hiện ba cường giả đỉnh cấp khiến danh vọng Cố gia không giảm mà còn tăng. Tất cả mọi người đều biết, ba người này quan hệ với Cố Tuyết không cạn. Hành vi của Cố An

Hùng và đại trưởng lão làm hai chi này bị hủy diệt. Nhưng với Cố gia mà nói, tổn thất này lại đổi được sự tương trợ của ba cường giả đỉnh cấp thì đã có lời rồi.

Không có bất cứ sự ngăn trở nào, các chi khác đều lập tức đề cử Cố Tuyết làm tộc trưởng. Bọn họ ngoan ngoãn giao ra quyền lực đang nắm giữ.

Có sự hậu thuẫn của ba cường giả đỉnh cấp, danh vọng Cố gia tăng lên đỉnh điểm. Mà Tuyết Hồng huyết mạch ẩn tính của Cố Tuyết khiến thế hệ sau này của nàng có khả năng rất cao xuất hiện Tuyết Hồng huyết mạch. Tộc trưởng kế nhiệm một lần nữa sẽ mang Tuyết Hồng đao về Cố gia.

Chính tương lai tốt đẹp làm tất cả bọn họ lựa chọn phục tùng Cố Tuyết.

“A!” Vẻ mặt Đường Thiên kinh sợ: “Ngươi muốn mở ra huyết mạch? Vì sao vậy? Rất nguy hiểm đó! Không phải bây giờ ngươi đã trở thành tộc trưởng rồi sao?”

Lăng Húc hiểu được một chút nhìn Cố Tuyết rồi lại nhìn sang Đường Thiên.

“Các ngươi đều sẽ rời đi mà.” Trên mặt Cố Tuyết lộ ra nét tươi cười ôn nhu, tựa như đây là một quyết định vô cùng đơn giản: “Nếu mở được huyết mạch thì ta sẽ có khả năng tự bảo vệ mình rồi.”

“Không phải nói là nếu ngươi sinh con trai thì sẽ có Tuyết Hồng huyết mạch sao? Vậy thì không bằng ngươi sinh con trai đi, rồi để nó bảo vệ ngươi!” Đường Thiên cảm thấy ý tưởng của mình thật tuyệt, cười ha ha nói: “Sau trận chiến này, chắc chắn mười năm sau sẽ không ai dám tìm ngươi gây chuyện đâu. Mười năm sau thì nó đã trưởng thành rồi.” (DG: thằng này tính sao hay vậy? 10 năm mà trưởng thành???)

Ánh mắt Cố Tuyết dừng lại trên gương mặt góc cạnh của Đường Thiên không chớp lấy một lần. Đột nhiên nàng ý thức được hành động thất thố của mình nên vội vàng cuối đầu che dấu. Liên tục trải qua khổ cực khiến nàng nhanh chóng thành thục.

Nàng ngẩng đầu một lần nữa, cười ngọt ngào nói: “Dựa vào bản thân mình vẫn tốt hơn.”

“Ây da! Sao ngươi cứng đầu như vậy chứ?” Đường Thiên không nhịn được nói. Tất cả cùng nhau trải qua hoạn nạn. Cảm tình cũng khác lúc trước. Đường Thiên xem Cố Tuyết như bằng hữu của mình nên bối rối thay nàng.

“Ngu ngốc!” Lăng Húc xem như không có gì, liếc mắt một cái rồi lập tức cầm ngân thương của mình đi ra ngoài.

“Này, ngươi mắng ai đó? Dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với lão đại sao? Tên tiểu tử này chán sống rồi mà!” Đường Thiên trợn tròn đôi mắt.

Lăng Húc không thèm để ý đến hắn, chỉ để lại một cái bóng lưng.

Trên mặt Cố Tuyết đỏ ửng, nàng biết tâm tư của mình đã Lăng Húc khám phá, nhất thời có chút bối rối (DG: Có lẽ nào…). Nhưng khi nghe tiếng mắng của Đường Thiên lại không khỏi bật cười.

“Sao ngươi lại cười?” Đường Thiên quay sang hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Cố Tuyết che miệng cười khẽ, một lát sau mới cố nén cười nói: “Đúng rồi, năm nay Cố gia có hai danh ngạch, ta đã báo danh thay các ngươi rồi. Lấy thực lực của các ngươi nhất định sẽ thông qua thí luyện Tinh Môn. Đến lúc đó thì có thể rồi khỏi Phỉ Lâm tinh rồi.”

“A, thật tốt quá!” Đường Thiên mừng rỡ giơ cao cánh tay.

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Đường Thiên, Cố Tuyết lặng lẽ mỉm cười.

****

Lăng Húc ôm ngân thương ngồi trên mái nhà đến xuất thần. Mặt trời xa xa đã bị ngọn núi che khuất.

Lão sư, ta đã luyện thành.

Người có thấy không?

Hồi ức như hồng thủy phá đê, nháy mắt tràn ngập nội tâm của Lăng Húc. Thân ảnh già nua kia di động trước mắt gã. Gương mặt thoạt nhìn có vẻ nghiêm khắc lại thân thiết, ấm áp vô cùng.

Lão sư, nếu người lại có thể mắng ta thì tốt quá…

Lão sư, ta nhớ người lắm…

Ánh mắt của Lăng Húc nhất thời mơ hồ.

“Ê, tiểu tử, chia đồ này! Ngươi không tới ta nuốt hết đó nha!”

Khi bên dưới truyền đến giọng nói của Đường Thiên, Lăng Húc mới tỉnh dậy từ trong mộng. Gã ngăn cảm xúc, lau mắt, bình ổn hơi thở rồi thả người nhảy xuống dưới.

Đường Thiên đã ở trong sân, đem chiến lợi phẩm lần này bày ra.

Chiến lợi phẩm lần này rất nhiều.

Hoa thị huynh đệ vốn là cường giả đỉnh cấp Phỉ Lâm tinh, gia tài dĩ nhiên không ít. Hơn nữa, thù lao lấy được từ chỗ đại trưởng lão giờ lại tiện nghi cho bọn Đường Thiên.

Lăng Húc ôm ngân thương, đặt mông ngồi xuống. Nhưng gã thật sự không có quá nhiều hứng thú với mấy thứ chiến lợi phẩm này.

Mà ánh mắt Nha Nha lại trông mong nhìn đống chiến lợi phẩm kia. Hai cánh tay bé nhỏ mũm mĩm liên tục chà chà trước ngực.

Đường Thiên tùy ý lấy một viên hồn hạch vứt cho Nha Nha: “Này, cho ngươi!”

Trong mắt Nha Nha lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, bay lên trời đưa hai tay bắt chặt lấy hồn hạch. Lúc đáp xuống đất, Nha Nha như bị say rượu chóng mặt, thần sắc cười ngây ngô.

“Này này này, có tiền đồ một chút đi!” Nhưng câu tiếp theo của Đường Thiên trực tiếp đuổi nó đi: “Được rồi, ngươi qua bên kia hưởng thụ bữa tiệc của mình đi!”

Vẻ mặt Nha Nha thỏa mãn ôm hồn hạch, lắc lư đi về phía bên kia.

Đường Thiên đổ chiến lợi phẩm xuống, chủ yếu là hồn hạch và tinh thạch, đều chia thành hai nửa, một phần đặt trước mặt Lăng Húc: “Đây là phần của ngươi!”

Lăng Húc nhìn tòa núi nhỏ này nói một câu: “Ngươi giữ giúp ta là được!”

Đường Thiên nhìn biểu tình xem tiền tài như cặn bã của Lăng Húc mà sửng sốt: “Ngươi chắc chứ?”

Lăng Húc nghiêm mặt nói: “Lão sư từng nói, tiền là nguồn gốc của tội lỗi.”

Gã chợt than thở: “Dù sao nếu ta thiếu tiền thì sẽ hỏi ngươi. Mang nhiều đồ trên người như vậy, vừa nặng vừa mệt, phiền phức muốn chết!”

Đường Thiên nghe được câu này liền hốt hết chiến lợi phẩm cho vào túi của mình không chút do dự, hắn không sợ nặng. Đường Thiên nghĩa khí lẫm liệt nói: “Thân là lão đại, chút tội lỗi này cứ để ta nhận đi!”

Trận chiến này làm túi bên hông của bọn hắn dày lên nhiều. Quang Tinh tệ hơn một trăm vạn, hồn hạch lục phẩm ba mươi viên, tinh thạch lục phẩm bảy mươi viên.

“Không có chút hàng cao cấp nào sao?” Lăng Húc hỏi.

“Ha ha, có chứ!” Đường Thiên lập tức hưng phấn trả lời.

Hắn bày ra mấy món đồ. Ánh mắt Lăng Húc rốt cuộc cũng không thể dời đi chỗ khác.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Thu Hoạch

“Tinh thần bí bảo?” Ánh mắt Lăng Húc bị những vật trước mắt hấp dẫn.

“Ừm, không ngờ trên tay hai tên kia lại có nhiều tinh thần bí bảo như vậy.” Đường Thiên cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng hắn chợt cười to: “Ha ha! Hai thiếu niên chúng ta thật may mắn, lại có món có thể xài được.”

Lăng Húc nhìn sang thì đúng vậy.

Một đôi quyền sáo Thanh Đồng hình dạng kỳ quái, một tiểu mã và hai cái bình thủy tinh nhỏ.

Lăng Húc chọn tiểu mã, còn Đường Thiên chọn quyền sáo. Từ sau khi Thiên Lô quyền sáo bị hủy, hắn vẫn chưa tìm được vũ khí thích hợp. Tuy Khổng Tước Lam có khả năng phòng hộ xuất sắc, nhưng về mặt tấn công lại không hỗ trợ lớn lắm.

Chất liệu của quyền sáo là Thanh Đồng. Hình dáng vô cùng độc đáo, được tạo thành từ những lớp lông vũ nhỏ chồng chất lên nhau, dày đến lạ thường, thậm chí còn hơi thô, nhìn giống như một túi nước. Cầm trên tay có thể cảm nhận được sức nặng của nó. Đường Thiên mang thử quyền sáo, bên trong quyền sáo thật thoải mái. Đường Thiên có cảm giác như tay mình được bao bọc trong nước vậy.

Hắn thử thúc dục một chút chân lực, rót vào bên trong.

Keng keng!

Lớp lông vũ dày đột nhiên dựng thẳng lên, cứ như vừa thức dậy sau giấc ngủ say. Chúng chậm rãi chuyển động nhấp nhô như nằm trong dòng nước đang lưu động. Trong nháy mắt, quyền sao đã thay đổi bộ dáng.

Ồ, có chút thú vị!

Đường Thiên nhất thời hứng thú. Không đợi hắn kịp phản ứng, Hạc Thân kình của hắn đột nhiên phát động.

Chân lực cuồn cuộn rót vào quyền sáo, lớp lông vũ mềm mại bắt đầu trở nên linh động hơn. Đường Thiên cảm thấy hình ảnh của lớp lông vũ chuyển động có chút quen mắt.

Chẳng lẽ mình từng gặp qua ở đâu?

Bỗng nhiên, hai mắt hắn tỏa sáng, Hạc Thân kình! Hạc Thân kình trong cơ thể hắn không phải cũng được hình thành từ vô số lớp chân lực chồng chất lên nhau mà hình thánh giống như vậy sao?

Gần như cùng lúc với tâm niệm của hắn xoay chuyển, Hạc Thân trong cơ thể phát ra khí kình lưu động. Đường Thiên dường như còn nghe được từng tiếng hạc kêu.

Choang!

Quyền sáo chấm dứt biến hóa.

Quyền sáo trước mắt quả nhiên biến dạng hoàn toàn, rực rỡ hơn hắn. Quyền sáo vốn thô to giờ ép sát lại, thoạt nhìn còn có một tầng hơi mỏng. Miệng quyền sáo che đi cổ tay, bao thẳng lên khuỷu tay.

Điều hấp dẫn ánh mắt Đường Thiên nhất chính là hai cái cánh nhỏ bên hông tay. Hình dạng như cánh hạc, lúc này đang khép lại.

Đường Thiên cảm thấy ngón tay của mình dường như linh hoạt hơn. Nhẹ nhàng chụp một chiêu về lớp đá xanh trên mặt đất, phốc, không hề

cảm thấy có lực cản, ngón tay hoàn toàn ngập vào trong đó.

Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng.

Thật lợi hại!

Đường Thiên thử thúc dục lại Hạc Thân kình, xoẹt xoẹt xoẹt! Khí kình sắc bén mạnh mẽ bắn ra từ đầu ngón tay hắn, rồi để lại trên lớp đá xanh năm lỗ nhỏ sâu hoắm.

Uy lực này làm tinh thần của Đường Thiên chấn động. Hắn bắt đầu kết nối với võ hồn bí bảo. Ngoài dự đoán, hắn gần như không tốn một tý sức lực nào đã kết nối thành công với võ hồn của của quyền sáo.

Võ hồn của quyền sáo là một vùng sương mù phiêu lãng đang khuếch tán ra, dường như có chút giống con hạc. Nhưng võ hồn không mạnh lắm, có thể thấy rằng đã rất lâu nó chưa được bồi dưỡng.

Không biết nguyên nhân có phải là do nó có liên hệ với Hạc Thân kình hay không, mà võ hồn lại vô cùng thân thiết với Đường Thiên. Đường Thiên cũng nhận thấy hơi thở của quyền sáo này làm cho hắn vô cùng thoải mái.

Xem ra mình nhặt được bảo bối rồi. Sau khi kết nối được với võ hồn, Đường Thiên đã biết được tên của cặp quyền sáo này.

Thiên Hạc quyền sáo.

Quả nhiên là bí bảo của Thiên Hạc tinh.

Tinh thần Đường Thiên chấn động, đây tuyệt đối là bí bảo thích hợp với hắn nhất hiện giờ. Nhất thời Đường Thiên vô cùng vui mừng.

Tiểu Mã Đồng mà Lăng Húc chọn kia là Tiểu Mã bí bảo, cùng được tạo ra từ một tinh tọa với Tiểu Mã Phi Ngoa của Đường Thiên. Nhưng Tiểu Mã Đồng có phẩm chất cao hơn so với Tiểu Mã Phi Ngoa, nó có thể

triệu hồi ra một Đồng Mã, tốc độ không thua kém so với Hỏa Liệt Điểu của Đường Thiên. Đây là một bí bảo vô cùng thiết thực.

“Nếu là bí bảo chiến đấu thì tốt rồi.” Đường Thiên nhìn qua Tiểu Mã Đồng rồi nói.

“Cái này cũng tốt.” Nhưng Lăng Húc lại rất hài lòng: “Ta chỉ luyện thương thuật. Truyền thừa này của ta không cần sự trợ giúp của ngoại lực để chiến đấu. Nếu là bí bảo chiến đấu ta lại không dùng được. Món đồ nhỏ này có thể tiết kiệm cho ta không ít khí lực.”

Lăng Húc mang tiểu mã, cầm ngân thương, có chút dáng vẻ thiếu niên oai hùng.

“Ngươi thích là tốt rồi.” Đường Thiên không nói thêm. Từ lâu, hắn đã hiểu được, mỗi người có một sự lựa chọn riêng, không thể ép buộc được.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên hai cái bình thủy tinh. Trong hai bình thủy tinh này trôi nổi hai giọt máu tươi. Một giọt đỏ sậm, giọt kia thì có một chút ánh sáng bạc.

“Đây là thứ gì vậy?” Đường Thiên hơi ngạc nhiên hỏi.

“Đây là Chu Nho huyết và Vũ Nhân huyết.” Người lên tiếng là Cố Tuyết. Đúng lúc nàng tiến vào thì nghe được nghi vấn của Đường Thiên nên mở miệng giải thích: “Nếu các ngươi không biết giải quyết thế nào, thì ta sẽ giữ giùm các ngươi. Huyết mạch của bọn chúng cũng là hấp thu của người khác. Khi bọn chúng chết, huyết mạch sẽ tụ tập lại thành một giọt máu.”

“Huyết mạch cũng có thể hấp thu sao?” Đường Thiên mở to hai mắt.

“Ừm, một số thì có thể.” Cố Tuyết giải thích: “Một số thì không được, Tuyết Hồng huyết mạch là loại thứ hai. Nhưng mỗi một loại huyết mạch không phải đối với ai cũng thích hợp. Các ngươi có thể thử xem. Hai loại huyết mạch này đều là cấp Bạch Ngân hạng trung, là huyết

mạch vô cùng tốt. Chu Nho huyết mạch có thể làm sức mạnh và tốc độ của ngươi tăng lên trên biên độ lớn. Nhưng tác dụng phụ là biến cơ thể ngươi nhỏ lại. Vũ Nhân huyết mạch có thể tăng tốc lên rất cao, còn làm cho động tác của ngươi vô cùng linh hoạt.

Lăng Húc lắc đầu: “Ta không thử.”

Đường Thiên nghiêng đầu hỏi: “Vì sao vậy?”

“Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta muốn truy cầu con đường của lão sư ta.” Đôi mắt Lăng Húc lộ vẻ kiên quyết: “Theo lý luận của lão sư, chuyên chú vào thương, không mượn ngoại lực, thực hiện kỳ vọng của người đối với ta. Đây chính là sứ mệnh của ta.”

Khi nói ra những lời này, trên người Lăng Húc dường như xuất hiện một loại khí chất khó nói thành lời.

Cố Tuyết hơi giật mình. Đường Thiên lại vui mừng thay cho Lăng Húc. Rốt cuộc, Lăng Húc đã tìm ra con đường của chính mình, tâm cảnh đột phá sẽ mang đến biến hóa. Lăng Húc lưu lạc quá lâu gút mắc tích lũy trong lòng. Hiện giờ với sự đột phá của tâm cảnh, gã sẽ không ngừng được bồi dưỡng. Có thể đoán được, Lăng Húc sắp đến thời kỳ tiến bộ thần tốc.

Đường Thiên hiện giờ có lý giải sâu sắc với lực lượng hơn trước kia rất nhiều.

“Rất tốt!” Đường Thiên cười ha ha: “Để ta thử xem!”

Đường Thiên chọn Chu Nho huyết vì Chu Nho huyết mạch để lại cho hắn ấn tượng quá sâu sắc. Nếu có thể hấp thu Chu Nho huyết thì thực lực của hắn sẽ nhảy lên một tầm cao mới.

“Hấp thu thế nào vậy?” Đường Thiên hỏi Cố Tuyết.

“Uống vào là được.” Cố Tuyết có chút khẩn trương: “Sẽ có chút phản ứng bất thường vì cơ thể của ngươi cần thích ứng với lực lượng của nó,

ngươi nhất định phải vượt qua!”

Đường Thiên ừ một tiếng rồi trút Cho Nho huyết xuống. Chu Nho huyết đỏ sậm không có một chút mùi vị của máu tươi mà ngược lại còn có mùi thơm. Đường Thiên nhẹ nhàng nuốt nó vào.

Vẻ mặt Cố Tuyết khẩn trương vô cùng, nhìn chằm chằm Đường Thiên không chớp mắt. Sắc mặt của Lăng Húc cũng vô cùng ngưng trọng. Gã lã lộn ở Phỉ Lâm tinh đã lâu nêu hiểu rõ về huyết mạch hơn so với Đường Thiên, nên biết được việc dùng huyết mạch có chút nguy hiểm.

Một phút trôi qua… năm phút trôi qua…

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Đường Thiên nghiêng đầu, vẻ mặt khó chịu.

“Ngươi có cảm giác gì không?” Âm thanh Cố Tuyết lộ ra vẻ trương.

“Không có, một chút cảm giác cũng không có.” Đường Thiên thả lỏng tay, vẻ mặt kỳ quái: “Thứ đồ chơi này không phải hàng giả chứ?”

“Không có cảm giác gì sao?” Cố Tuyết ngẩn ngơ, một lúc sau mới phản ứng, thất thanh hô lên: “Sao có thể chứ?”

Biểu tình của Lăng Húc cũng dại ra: “Không thể nào, sao mà một chút phản ứng cũng không có vậy?”

Đằng sau, Mục Lôi nghe được động tĩnh cũng đi tới. Cố Tuyết như nắm được cọng rơm cứu mạng, vội hỏi Mục Lôi. Kinh nghiệm Mục Lôi lôi phong phú, Thiên Thanh huyết mạch trên người gã cũng do hấp thu mà có.

Nghe xong miêu tả của tiểu thư, biểu tình của Mục Lôi cũng ngây dại, thậm chí còn chưa nghe qua chuyện thế này.

Cả đám đều ngơ ngác nhìn mặt nhau.

“Làm sao bây giờ?” Đường Thiên có chút do dự, hắn nhìn cái bình còn lại: “Có nên thử xem loại kia thế nào không? Để xem có phải ta không hợp với Chu Nho huyết mạch hay không?”

“Đừng làm bậy nha!” Cố Tuyết liên tục lắc đầu.

Bộp, một trảo chộp ra, bắt lấy cái bình còn lại.

Đường Thiên ngửa đầu, đem Vũ Nhân huyết nuốt vào bụng.

Cố Tuyết lập tức nóng nảy: “Tên này, sao ngươi lại làm vậy?”

Mục Lôi không nói gì, chỉ chăm chú quan sát Đường Thiên. Lăng Húc cũng không lên tiếng, nhìn chằm chằm Đường Thiên.

Mười phút sau.

“Vẫn không có phản ứng.” Đường Thiên có chút thất vọng buông xuôi: “Xem ra ta không thích hợp để hấp thu huyết mạch. Các ngươi không cần lo, không chừng là do thể chất của ta đặc thù.”

“Hắn là vấn đề về thể chất.” Mục Lôi có chút không chắc chắn, những vẫn thở ra một hơi : “Không việc gì là tốt rồi.”

“Ha ha ha! Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!” Đường Thiên thả lỏng người, cười to: “Thiếu niên như thần làm sao mà để hai giọt máu gây ra chuyện gì chứ?”

“Hai giọt máu thôi hả?” Cố Tuyết dĩ nhiên còn tức giận với hành vi lỗ mãng vừa rồi của Đường Thiên, cười lạnh nói: “Ngươi có biết mỗi một giọt bán được bao nhiêu tiền không?”

“Bao nhiêu?” Đường Thiên ngẩn ngơ, hỏi theo bản năng.

“Chu Nho huyết có thể bán được một trăm vạn tinh tệ, Vũ Nhân huyết cũng gần bảy mươi vạn tinh tệ. Tính ra vừa ngươi nuốt khoảng

một trăm bảy mươi vạn tinh tệ đó.” Cố Tuyết cười lạnh.

“Một trăm bảy mươi vạn…” Đường Thiên nghẹn họng trân trối, thanh âm của hắn run rẩy.

“Đúng vậy, nếu may mắn có thể kiếm được hai trăm vạn à.” Vẻ mặt Cố Tuyết vui sướng khi người gặp họa.

“A…a…a…a…!”

Tiếng kêu thảm thiết của Đường Thiên vang vọng.

****

Đường Thiên bị đả kích nghiêm trọng chạy tới tìm Binh. Đối với hắn, hai trăm vạn tinh tệ tuyệt đối là một con số khổng lồ. Tổng số tinh tệ trên người hắn cũng không nhiều như vậy.

Vẻ mặt Binh vui sướng khi thấy người khác gặp họa: “Hai trăm vạn tinh tệ ư, thế nào rồi? Đã nếm ra vị gì chưa? Mặn hay ngọt vậy?”

Đường Thiên nghiêm mặt, không nói một lời, xông vào Thập Bát Đồng Nhân thất bắt đầu phát tiết.

Mười tám đồng nhân đáng thương trở thành đối tượng hi sinh cho Đường Thiên trút giận. Chừng mười phút sau, Đường Thiên xả hết cơn tức mới đi ra khỏi Thập Bát Đồng Nhân thất.

Đường Thiên đặt mông ngồi cạnh Binh: “Này đại thúc, ngươi có thể điều khiển cơ qua võ giáp à?”

“Nói thừa!” Binh đảo cặp mắt trắng dã: “Giáo quan mà không biết thì làm sao dạy kẻ khác hả?”

“Chiêu đó của ngươi là gì vậy? Thật lợi hại đó!” Đường Thiên nhanh chóng vứt chuyện hai trăm vạn ra khỏi đầu, tò mò hỏi Binh.

“Thanh Hồng Thập Tự Liêm.” Binh ngập ngừng một chút rồi thản nhiên nói: “Một loại võ kỹ dùng để xung phong trên chiến trường.”

“Có thể dạy cho ta không vậy?” Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng, lộ ra mưu đồ.

“Bây giờ còn chưa thể!” Binh trả lời kiên quyết. Gã không chờ Đường Thiên hỏi tiếp đã chuyển sang vấn đề khác: “Khổng Tước Lam của ngươi thế nào rồi?”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Khóa Học Mới

“Còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể khôi phục.” Đường Thiên có chút lo lắng. Trong trận chiến với Hoa Sa, Khổng Tước Lam bị hư hại nặng nề, thay hắn đỡ hơn hai mươi đòn. Hơn nữa, một kích cuối cùng làm cho nó nguyên khí đại thương.

Đường Thiên không ngừng dùng võ hồn bồi dưỡng cho nó, có điều hiệu quả lại rất thấp. Nhưng làm cho hắn an tâm một chút chính là, mặc dù khí tức của võ hồn Khổng Tước mong manh nhưng ngược lại sinh cơ dường như mãnh liệt hơn lúc trước.

“Ta đã hỏi Tỉnh Hào đại ca. Tĩnh Hào đại ca nói không có vấn đề gì, để cho nó tĩnh dưỡng một thời gian, bồi dưỡng lại hồn hạch nó sẽ khôi phục.”

Lần đầu tiên Đường Thiên gặp phải tình huống thế này. Hắn bỏ tâm tư vào Khổng Tước Lam nhiều nhất. Dưới sự rèn luyện không ngừng, thực lực Khổng Tước Lam mạnh hơn trước kia rất nhiều. Nhưng lần này ngoài ý muốn, lại hư hại quá nặng.

“Ngươi cũng cần nghiêm túc tiêu hóa thu hoạch của trận chiến vừa rồi đi!” Binh nhắc nhở hắn.

“Ừm!” Đường Thiên gật đầu dứt khoát, kiên quyết nói: “Thiếu niên như thần không biết nhàn hạ là gì đâu.”

Binh hừ mũi nói: “Đừng có đem những lời tự mãn như vậy nói trước mặt ta! Đến đây, cho ngươi thấy khóa học mới mà ta đã chuẩn bị cho ngươi.”

“Khóa học mới?” Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng.

Tuy rằng bị Thập Bát Đồng Nhân thất giày vò ác liệt, nhưng quả thực đã làm cho hắn tiến bộ rất lớn. Nếu như không hoàn thành Thập Bát Đồng Nhân thất thì hắn tuyệt đối không thể giao thủ với địch nhân cỡ Hoa Sa, và đừng nói đến chuyện giành được thắng lợi.

“Ta không ngờ ngươi lại thông qua Thập Bát Đồng Nhân thất sớm như vậy. Điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của ta.” Binh liếc mắt nhìn Đường Thiên: “Ta vốn nghĩ rằng có thể giày vò ngươi trong đó lâu một chút, nên chưa chuẩn bị khóa học mới cho ngươi. Được rồi, chúng ta nói về khóa học mới đi!”

Lỗ tai Đường Thiên dựng lên, trên mặt đầy vẻ chờ mong.

Binh nhẹ nhàng nhấn một cái. Những tinh cầu màu sắc khác nhau đang bồng bềnh trong phòng nhanh chóng chuyển động. Sau một lát, một tinh cầu màu xám dừng lại trước mặt Binh.

“Võ kỹ của ngươi không có quá nhiều tỳ vết, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Vấn đề của ngươi bây giờ là thân thể của ngươi không theo kịp phản ứng. Võ hồn của ngươi đã đạt đến cấp Bạch Ngân, nó có thể từ từ tiến bộ. Nhưng võ kỹ và chân lực của ngươi lại đang ở trình độ tương đối thấp. Nhất là chân lực, trình độ ngũ giai đã bắt đầu không còn thích hợp với chiến đấu của ngươi bây giờ. Bởi vậy lần tu luyện này sẽ nhằm vào chân lực.”

Binh quả là một giáo quan lâu năm, nhất châm kiến huyết.

“Chân lực mà cũng có khóa học dạy tu luyện sao?” Đường Thiên ngây người. Trong suy nghĩ của hắn, tu luyện chân lực chính là do thời gian tích tụ. Người có điều kiện thì dùng tinh thạch để đẩy nhanh tiến độ. Nhưng điều hiển nhiên là, với tài sản của hắn bây giờ thì không thể dùng biện pháp xa xỉ như vậy.

Cũng may là mật độ năng lượng trong doanh trại tân binh tương đối cao, nên tốc độ tu luyện chân lực cũng không chậm.

“Đương nhiên là có.”

Binh mở tinh cầu màu xám ra.

Đường Thiên cảm thấy trước mắt biết đổi, bản thân đang ở trong một sơn cốc khổng lồ. Khe núi màu xám, quái thạch lởm chởm, địa hình cực kỳ phức tạp. Gió lùa trong khe núi rất mạnh, gần như không mở mắt được. Đường Thiên phải tốn một chút khí lực mới có thể ổn định được thân hình. Binh đang phiêu phù trên không trung bên cạnh hắn.

“Có phải cảm thấy nơi đây rất khác thường không? Đúng thế, gió nơi này sẽ không ngừng cắn nuốt chân lực của ngươi, từ đó tốc độ xói mòn chân lực của ngươi sẽ tăng lên. Cho dù ngươi có đứng yên bất động đi chăng nữa thì chân lực trong cơ thể ngươi vẫn không ngừng tiêu hao.”

Đường Thiên nghe vậy vội vàng kiểm tra chân lực trong cơ thể mình. Quả nhiên, chân lực thiếu hụt đi rất nhiều mà hắn không hề hay biết.

“Chân lực là trụ cột của tất cả các loại võ kỹ. Nghiên cứu chân lực cũng là một trong những trọng điểm của bọn ta. Đề cao mật độ năng lượng của không gian xung quanh là phương pháp thường được dùng nhất. Nhưng một lần chúng ta phát hiện được, nếu làm chân lực nhanh chóng bị tiêu hao thì kinh mạch và đan điền sẽ luôn ở trong trạng thái áp suất âm. Lúc này kinh mạch và đan điền sẽ được cường hóa, hiệu suất hấp thu năng lượng của chúng sẽ tăng cao.”

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, chân lực trong cơ thể Đường Thiên bị tiêu hao mất một phần tư mà hắn không hề hay biết. Nhưng lúc này, hắn chẳng quan tâm đến việc chân lực tiêu hao, tất cả sự chú ý của hắn đều tập trung lên những gì Binh đang nói.

“Ta hiểu rồi, chính là làm cho kinh mạch và đan điền bị đói, sau đó chúng sẽ ăn rất nhanh.” Đường Thiên giơ tay nói.

“Ngươi hình dung đúng rồi đó.” Khóe miệng Binh lộ ra nét cười, nhưng chợt khôi phục vẻ nghiêm túc: “Đúng vậy! Vì thế mà bọn ta xây dựng phòng luyện tập này. Tên của nơi này gọi là Cơ Ngạ Cốc*. Ở đây không có năng lượng, ngươi không thể bổ sung chân lực ở nơi này. Rất nhanh ngươi sẽ hiểu được cảm giác đói bụng là như thế nào.”

*Thung lũng đói khát.

Trong thời gian nói chuyện, chân lực của Đường Thiên chỉ còn một nửa.

“Đương nhiên, nếu chỉ vậy thôi thì không đủ. Vì trong thời gian dài không bổ sung chân lực nên kinh mạch và đan điền của ngươi sẽ héo rũ. Và bọn ta lại phát hiện, chỉ cần ngươi duy trì vận động cường độ cao thì sức mạnh cơ thịt của ngươi sẽ không ngừng bồi bổ kinh mạch và đan điền. Đây chính là trình độ dinh dưỡng và sức khỏe cao cấp hơn.”

“Cho nên!” Binh bày ra bộ mặt tú-lơ-khơ cười âm hiểm rồi vỗ tay một cái: “Đây chính thứ mà bọn ta giúp các ngươi tăng lượng vận động lên một chút, cũng là đồng đội tốt của các ngươi, Tước Cốt Lang*.”

*Sói gặm xương.

Đột nhiên, Đường Thiên phát hiện điều gì đó, hắn quay đầu lại.

Vài con sói có thể hình lớn như hắn. Răng sói sắc bén đáng sợ, nước giãi ròng ròng, con mắt đỏ quạch hung ác nhìn chằm chằm Đường Thiên.

Trong lòng Đường Thiên phát lạnh.

“Cứ yên tâm, bọn chúng có đuổi kịp thì ngươi cũng không chết đâu, nhưng mà đau khổ thì không thể nào tránh được. Bọn chúng thích nhất là nhai xương của ngươi, khi nào nhai nát thì chúng mới tiếc nuối mà nuốt vào. Ngươi cứ vui vẻ mà nếm thử cảm giác chân thật đó đi nha!”

Âm thanh hiểm độc của Binh truyền đến.

Sắc mặt Đường Thiên biến đổi.

Mấy con Tước Cốt Lang gào lên vài tiếng rồi lao tới Đường Thiên như một mũi tên.

Tóc gáy Đường Thiên dựng đứng, không nói gì thêm, xoay người chạy như điên.

****

Trong phòng, Lăng Húc cởi áo khoác dày ra. Toàn thân gã quấn đầy vải như một xác ướp. Gã cuối xuống tháo băng vải trên cổ tay, từng vòng băng vải được tháo ra, khuỷu tay, bả vai, ngực, eo…

Nhìn vào gương, khuôn mặt tóc lam mắt cam anh khí bừng bừng, thân hình dị dạng, khuỷu tay gấp khúc biến hình nhìn qua có chút quái dị. Đột nhiên Lăng Húc chìm vào dòng hồi ức.

“Lão sư, vì sao người không dạy con cách sử dụng thương?” Âm thanh non nớt mang theo vẻ đáng thương.

“Bởi vì con không luyện được.” Âm thanh già nua kiên nhẫn đáp.

“Lão sư! Con nhất định sẽ cố gắng, nỗ lực hết mình. Lão sư, con xin người, dạy con đi!” Âm thanh non nớt mà kiên định cầu xin.

Lão sư khẽ than: “Tiểu Húc, lúc ta nhặt được con, cơ thể của con đã bị thương rất nặng. Xương cốt gần như biến dạng, nhất là xương sống của con. Mỗi ngày ta xoa bóp cho con vẫn không thể thay đổi được. Con đường sử dụng thương yêu cầu rất cao đối với cơ thể, cơ thể của con không thể chịu được. Cổ tay, khuỷu tay và các đốt ngón tay của con chịu những tổn thương ở các mức độ khác nhau. Khả năng phát lực của con vốn đã thiếu hụt. Quan trọng nhất là nó sẽ khiến xương sống của con chịu lực rất lớn, làm con sống không bằng chết.

“Lão sư, con chịu được, con nhất định chịu được mà!” Lăng Húc lúc nhỏ ngưỡng mặt lên kiên quyết nói.

Lão sư nhìn vào đôi mắt gã, đến giờ Lăng Húc vẫn còn nhớ rõ.

“Lão sư, con chịu được!” Nhìn hình ảnh của mình trong gương, Lăng Húc thì thào tự nói. Đôi mắt màu cam mang theo vẻ hoài niệm và kiên quyết.

Gã nhảy vào trong một thùng gỗ. Trong thùng gỗ là một loại nước thuốc màu đen, tỏa ra mùi hương đặc biệt. Nước thuốc dâng đến cổ gã.

Trên mặt gã hiện ra nét đau đớn.

Dược lực* rót vào cơ thể gã khiến toàn thân như bị lửa đốt. Xương cốt bị một vùng lửa nóng vây quanh, không ngừng thiêu đốt, dường như muốn đem xương cốt cứng rắn kiệt ngạo đốt đến mềm đi.

*Sức thuốc.

Đây là phương thuốc mà lão sư gã bào chế cho gã khi còn tại thế, có thể giảm bớt áp lực lên thân thể. Mỗi một thời gian ngắn, gã đều phải ngâm để tiêu trừ đi những ám thương trong cơ thể. Từ khi gã bắt đầu tu luyện thương thuật đến nay, chưa từng dừng việc dùng thuốc.

Nhưng quá trình này tuyệt đối không phải là hưởng thụ.

Sau khi cảm giác thiêu đốt đi qua, tiếp theo đó chính là đau đớn khó có thể tưởng tượng được. Tựa như vô số ngọn lửa len lỏi vào giữa các khớp xương, liên tục mài mòn những gai xương mới sinh ra.

Đầu óc gã trống rỗng, sắc mặt trắng bệch. Đôi mắt giận dữ bất kham nhìn về phía xa vô cùng và càng tái nhợt đi. Miệng vô thức phát ra những tiếng gầm gừ như dã thú. Đầu gã như vừa nhúng vào trong nước, mồ hôi tuôn như tắm, mái tóc màu lam bết dính lại thành từng cụm trên đầu.

Một giờ sau, đôi mắt nhìn về vô cùng kia từ từ khôi phục lại thần thái.

Đau đớn dần biết mất, gã có cảm giác cơ thể mình đã khôi phục sức sống một lần nữa. Các khớp xương cứng ngắc bắt đầu trở nên mềm hơn. Loại cảm giác đau đớn như kim đâm kia cũng biến mất.

Cảm giác thoải mái thế này sẽ không kéo dài.

Gã bước ra khỏi thùng gỗ, lau khô nước thuốc trên người, tìm cuộn băng vải sạch mới rồi bắt đầu tỉ mỉ quấn quanh người. Loại băng vải này dùng chất liệu đặc thù chế thành, vô cùng cứng chắc, sau khi quấn chặt có thể giúp xương cốt đáng thương của gã chịu đựng một phần lực lượng.

Cơ thể dị dạng từng chút, từng chút bị băng vải nuốt mất.

Từ lâu, gã đã học được cách quấn chặt băng vải mà không ảnh hưởng đến độ linh hoạt của cơ thể.

Toàn thân quấn đầy băng vải trắng như tuyết làm gương mặt gã đỏ ửng, thoạt nhìn có chút bệnh trạng. Tay gã nắm lấy ngân thương, thân thương lạnh như băng lập tức làm tim gã ổn định trở lại.

Thương này là do lão sư giao lại cho gã, cũng là suối nguồn sức mạnh của gã. Nhiều năm lưu lạc, rốt cuộc gã cũng tìm thấy được con đường của mình.

Cổ tay nhẹ nhàng run làm mũi thương cũng run lên. Vài đốm ánh sáng bạc lóe lên giữa không trung rồi biến mất.

Lăng Húc lộ vẻ hài lòng. Ánh mắt gã đặt lên bộ trường bào màu trắng mới tinh để trên ghế. Trường bào màu trắng có viền vàng, cổ áo dựng đứng đính hai huy hiệu màu vàng.

Lão sư, cuối cùng thì con cũng có tư cách mang nó rồi…

Lăng Húc hơi kích động, gã xòe bàn tay vuốt ve trường bào màu trắng. Lời dặn dò của lão sư trước khi lâm chung vẫn vang vọng bên tai.

“Nếu có một ngày con có thể luyện thành Chính Nghĩa Bản Tâm Thứ thì con hay mặc nó vào…”

Lăng Húc cẩn thận từng ly từng tý mang áo bào trắng vào. Áo bào trắng rộng rãi, che kín thân thể gã. Bạch y Thắng Tuyết, ngân thương Nộ Hồng Anh, tóc lam mắt cam. Nhìn thấy hình ảnh anh tuấn của mình trong gương, Lăng Húc cũng cảm thấy bất ngờ. Bộ quần áo này càng nhìn càng không giống đồ của võ giả mà giống đồ của quan lại hay mục sư.

Nhưng rất nhanh, gã đem chuyện này ném ra khỏi đầu. Dù nó là gì đi nữa thì gã cũng không để ý, cho dù đây có là đồ của ăn mày thì gã vẫn mặc vào không chút do dự.

“Lão sư, Tiểu Húc nhất định không phụ sự kỳ vọng của người.”

Câu nói nhẹ nhàng này lại giống như một lời thề.

Thiếu niên mở cửa ra, ánh sáng mặt trời rãi khắp phòng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Bạch Dương Tinh Thần Thương

Đường Thiên phát lực lao đi nhanh chóng, cuồng phong quất vào mặt làm hắn gần như không mở mắt nổi. Cái loại cuồng phong này hết sức kỳ quái, khi nó thổi qua người hắn dường như cũng lấy đi thân nhiệt và chân lực của hắn. Hắn càng chạy nhanh thì chân lực trong cơ thể xói mòn càng nhanh.

Thế nhưng lúc này hắn không cần phải lo lắng vấn đề về chân lực, bởi vì chân lực trong cơ thể hắn đã sớm trở lên trống rỗng, không còn dư thừa một chút nào.

Tất cả tinh thần của hắn đều tập trung lên Tước Cốt Lang ở phía sau, con Tước Cốt Lang kia truy đuổi vô cùng điên cuồng và dai dẳng. Bên tai liên tục nghe thấy những tiếng gào thét không dứt khiến Đường Thiên kinh hồn bạt vía.

"Nếu nơi này gọi là Cơ Ngạ Cốc thì đương nhiên Tước Cốt Lang cũng là con sói đói bụng rồi. Ách, nói như vậy, chẳng phải chúng nó đều bị đói bảy tám ngày, sau đó thả ra sao."

Lời giới thiệu của Binh trên đầu làm cho Đường Thiên càng thêm tê tái da đầu. Lúc này hắn không dám quay đầu nhìn lại, cũng không dám dừng lại chút nào.

May mà tố chất thân thể của hắn cũng tương đối xuất sắc, tuy không có chân lực chống đỡ nhưng hắn vẫn đủ thể lực để chạy nhanh như vậy.

"Quả nhiên tuổi trẻ vẫn là tốt nhất. Thiếu niên, tố chất thân thể của ngươi tương đối xuất sắc đấy."

Binh ở trên đỉnh đầu giống như âm hồn bất tán liên tục buông lời chế nhạo. Mặc dù gã đang bận nhưng vẫn cứ ung dung nhàn nhã, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười dẻo kẹo nói: "Cho dù trong thời đại của chúng ta, thân thể có tố chất xuất sắc như ngươi cũng không hề dễ thấy đâu nha."

Đường Thiên không dám phân tâm, địa hình của Cơ Ngạ Cốc tương đối phức tạp vì thế hắn phải hết sức tập trung.

"Ác ác ác, mười phút, đã chạy được như vậy rồi cơ đấy, không tồi, không tồi!" Tuy giọng nói của Binh có vẻ như đang cực kỳ tán thưởng, thế nhưng Đường Thiên biết rõ rằng con hàng này đang chờ đợi để xem trò vui đấy.

Kinh mạch trong cơ thể đã trống rỗng, lúc mới đầu Đường Thiên cũng không cảm thấy quá khó khăn cho lắm, chỉ cảm thấy như vừa trải qua một trận đại chiến nên hơi mệt mỏi mà thôi. Tuy nhiên điều này không hề ảnh hưởng quá lớn tới thể lực của hắn, chuyện này đúng là làm cho hắn cảm thấy hơi quái dị. Nhưng trong suốt quãng đường chạy trốn, Đường Thiên bắt đầu có cảm giác như toàn thân không thể chịu nổi được nữa, cuồng phong thổi qua người hắn dường như có mang theo một thứ lực hút kì lạ.

Giống như một cái miệng rộng tham lam đang gắng hút một cái lọ trống rỗng vậy.

Trong khi đan điền và kinh mạch trống rỗng theo bản năng cũng muốn hấp thu năng lượng bên trong cuồng phong, thế nhưng bên trong cuồng phong lại không hề có chút năng lượng nào. Đan điền kinh mạch và cuồng phong đều cố gắng hút lẫn nhau vô cùng hồ hởi.

Thế nhưng đối với Đường Thiên mà nói, cảm giác này chẳng khác nào một kiểu giày vò. Cảm giác kinh mạch trống rỗng cũng chỉ kiên trì được chừng mười phút là Đường Thiên bắt đầu cảm giác thấy bụng mình đói cồn cào, bụng với lưng như dán lại với nhau. Thế nhưng hết lần này

tới lần khác hắn chẳng có chút thời gian mà nghỉ ngơi, vận động cường độ cao khiến hắn cảm thấy suy yếu và mệt mỏi chưa từng có.

Cuồng phong vẫn cứ liên tục hút năng lượng trong kinh mạch và đan điền trống rỗng, làm cho hắn giống như một kẻ cực kỳ đói bụng, muốn nôn cũng không có cái gì để mà nôn.

Cảm giác đói bụng càng lúc càng mãnh liệt làm cho bắp thịt ở chân cũng bắt đầu bủn rủn.

Càng chạy càng đói bụng, càng chạy tay chân càng mềm ra, nếu như không phải phía sau có tiếng sói tru thì chắc chắn Đường Thiên đã ngồi bịch xuống đất nghỉ ngơi. Thế nhưng mà...

"Há, quên mất không nói với ngươi, tuy Tước Cốt Lang rất thích gặm xương nhưng với những cái mông đầy đặn đầy thịt nó cũng rất thích đó!"

Trên đỉnh đầu vọng lên tiếng nhắc nhở mang theo nhiều ý nghĩa của Binh.

Cứ tưởng tượng ra cái cảnh những chiếc răng nanh sắc bén cắn vào cái mông của mình...

Sắc mặt Đường Thiên lại trở lên trắng nhợt, hai chân sắp nhũn ra bỗng bùng nổ sức mạnh không biết từ đâu tới làm tốc độ của hắn đột nhiên tăng vọt.

Phía trước là hẻm núi sâu hun hút nhìn không thấy cuối.

Thời gian cứ chầm chậm trôi qua, đầu óc Đường Thiên dần trống rỗng, lúc này hắn chỉ biết làm theo bản năng lao về phía trước.

Ở trên đỉnh đầu hắn là Binh vẫn một mực đi theo, khuôn mặt như quân bài tú-lơ-khơ bất giác lộ ra vẻ kinh ngạc. Lúc này Đường Thiên đã như cung giương hết đà, hơi thở đã nặng nề như kéo ống bễ, tốc độ chậm lại một cách rõ rệt. Vừa nãy, lúc nhảy qua một khối nham thạch hắn còn té lộn mèo một cái nữa. Nếu không phải thể lực đã tiếp cận điểm giới

hạn thì chắc chắn Đường Thiên sẽ không xuất hiện nhiều biểu hiện như vậy đâu.

Thế nhưng tên gia hoả này...

Binh liếc mắt nhìn thời gian, đã trôi qua đủ hai mươi phút rồi. Điều này làm Binh không khỏi nhớ đến quãng thời gian ở trại tân binh trước đây, liệu có bao nhiêu người có thể làm tới mức độ như này đây?

Trong trí nhớ của gã, thông thường tân binh lần đầu tiến vào đây có thể kiên trì được mười phút cũng là thành tích tương đối khá rồi. Lần đầu tiên tiến vào mà có thể vượt qua hai mươi phút, thành tích như vậy liệu có phải là đánh vỡ kỉ lục đã được ghi nhận không nhỉ? Binh bắt đầu suy nghĩ, chỉ một lát sau, một con số đã hiện lên trong đầu gã.

Mười tám phút ba mươi ba giây!

Đến lúc này sắc mặt Binh mới chính thức là biến sắc. Khuôn mặt có những hoa văn giống như lá bài tú-lơ-khơ hiện lên vẻ kinh ngạc, đúng là không thể không nói là trông rất hài hước. Hai vạch lông mày trông rậm rạp như hai cái bàn chải nở rộng sang hai bên, con mắt trợn trừng thành hình tròn xoe, cả cái miệng cũng biến thành hình chữ O.

Đúng là gã đang rất kinh ngạc.

Thời gian hắn đảm nhiệm vị trí giáo quan rất dài, số lượng thiếu niên thiên tài trải qua tay gã huấn luyện là vô số kể. Năm đó danh tiếng của binh đoàn Nam Thập Tự như mặt trời giữa trưa, cho lên điều kiện thu nhận tân binh cũng vô cùng khắt khe, vì thế những tân binh kia có kẻ nào chẳng phải là thiên tài đâu? Với trình độ thiên phú của Đường Thiên hiện tại mà đặt vào năm đó thì chắc chắn không thể nào bước chân vào trại tân binh.

Nhưng một tên gia hỏa có thiên phú hết sức bình thường này trong lần đầu tiên tiến vào Cơ Ngạ Cốc lại phá vỡ kỉ lục đã được ghi nhận trước kia.

Binh nhìn chằm chằm vào bóng lưng hơi lảo đảo kia, trong lòng cảm thấy hơi xúc động, hắn càng ngày càng cho mình thêm nhiều kinh hỉ. Có thể đánh vỡ kỉ lục của trại tân binh hầu như đều là những mãnh nhân a!

Thật khiến cho người ta mong đợi!

"A a a a!" Tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng của Đường Thiên vang vọng khắp bầu trời Cơ Ngạ Cốc.

Binh bị tiếng thét này đánh thức, liếc mắt một cái, rồi sau đó sắc mặt đầy sợ hãi liếc mắt nhìn sang trong miệng thì thầm nói: "Ta đã nhắc nhở ngươi rồi a, chúng nó cũng rất thích cái mông đó..."

※※※

Cố Tuyết nở nụ cười ngọt ngào nói: "Mục Thúc không cần phải khuyên ta nữa. Đợi sau này ta sẽ nói cho bọn họ biết, ta không định mở ra huyết mạch."

"Tiểu thư sợ Đường thiếu gia lo lắng sao?" Mục Lôi nhìn thật sâu vào tiểu thư.

"Hãy để vị thiếu niên như thần thanh thản bước lên con đường Thiên Lộ, hãy để hắn biến ước mơ thành sự thật, đó mới là điều tốt nhất cho hắn." Cố Tuyết nhoẻn miệng cười: "Hắn đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, thế đã là quá đủ!"

Mục Lôi trầm mặc không nói gì, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Ta hiểu rồi."

Mục Lôi xoay người bước đi, nhưng trước khi rời đi bỗng gã quay đầu nhìn lại, nghiêm túc nói: "Tiểu thư, ta tin rằng chắc chắn người sẽ mở ra huyết mạch! Trời cao đã khiến ngài chịu nhiều đau khổ như vậy thì chắc chắn sẽ trả lại cho ngài vận may, và sẽ tạo lên một giai thoại truyền kỳ!"

"Mục Thúc kỳ vọng vào ta nhiều quá." Cố Tuyết nghe vậy liền ngẩn người ra, rồi sau đó bỗng nàng mô phỏng theo động tác và ngữ khí của Đường Thiên, bướng bỉnh nói: "Thế nhưng ta cũng cho là như vậy!"

Mục Lôi cười dài quay bước dời đi.

Cố Tuyết nhìn theo bóng lưng Mục Lôi xa dần, liền dùng âm thanh chỉ có mình nàng nghe thấy thì thầm: "Thời gian quý giá như vậy mà dùng để khai mở huyết mạch, quả là đáng tiếc."

※※※

Trong sân, Lăng Húc đang tu luyện thương pháp.

Ồ, sao hôm nay cái tên gia hỏa này ăn mặc soái thế làm gì nhỉ?

Đường Thiên sững sờ, lúc này Lăng Húc đã thay một thân quần áo mới, làm hắn trông giống như một công tử nhà giàu, tuấn lãng đẹp trai đến mức rối tinh rối mù. Đường Thiên cúi đầu nhìn lại chính mình, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tê tái âm thầm.

Được rồi, thiếu niên như thần xưa nay không bao giờ bán đi nhan sắc…

Trong lòng Đường Thiên thầm an ủi chính mình.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên nhìn thấy Lăng Húc tu luyện thương pháp, trong lòng cảm thấy đầy tò mò, liền kiếm một chiếc ghế đá ngồi xuống. Nhưng trong nháy mắt, khi hắn vừa đặt mông xuống thì thân hình bỗng run lên, trong lòng đột nhiên thắt lại, một lúc sau hắn mới nhớ ra mình đã rời khỏi trại tân binh. Rõ ràng là toàn thân hoàn hảo, cái mông không bị gì, thế nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm thấy ngâm ngẩm đau.

Bóng ma trong lòng... Việc đó chắc chắn tạo thành bóng ma trong lòng rồi...

Cố gắng ép mình quên đi hình ảnh cái mông trắng nõn tan nát dưới cái mõm con Tước Cốt Lang, Đường Thiên dần bình tĩnh trở lại, đem lực chú ý dời tới thương pháp mà Lăng Húc đang thao luyện.

Thương pháp của Lăng Húc không hề thay đổi, khi xuất chiêu đầu mũi thương tạo thành vô số điểm hàn mang trông như một biển sao rực rỡ

Dường như gã không hề cảm thấy mệt mỏi cũng không hề cảm thấy khô khan khi luyện tập lặp đi lặp lại, lúc nào gã cũng vô cùng tập trung.

Khi ánh mắt Đường Thiên nhìn chăm chú vào ngân thương Lăng Húc đang cầm trên tay một lúc, lập tức trên mặt hắn liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phương thức phát lực thật là kì quái nha!

Phần eo và lưng của Lăng Húc hầu như không hề nhúc nhích, hai vai gần như không mở ra, có chăng chỉ là rung động trong biên độ rất nhỏ.

Võ kỹ cơ sở của Đường Thiên cực kỳ vững vàng, hiểu biết rất sâu về phương thức phát lực, vì thế hắn chỉ cần nhìn lướt qua là có thể phát hiện thấy phương thức phát lực của Lăng Húc vô cùng quái lạ.

Cột sống, đối với võ giả nó giống như một con rồng lớn, là căn nguyên của việc phát lực.

Muốn lực phát ra tối đa thì hầu như đều không thể tách rời sự tham gia của cột sống, bất kỳ võ kỹ nào cũng như vậy, cột sống là nơi ẩn chứa sức mạnh hết sức kinh người.

Thế nhưng khi Lăng Húc phát lực thì gần như không hề sử dụng đến cột sống.

Không chỉ có như vậy, vai, khuỷu tay, cổ tay hắn đều không dùng nhiều đến. Nơi mà Lăng Húc dùng đến nhiều nhất lại chính là lực ngón tay.

Khi hai mắt của Đường Thiên nhìn chằm chằm vào mười đầu ngón tay của Lăng Húc hắn mới phát hiện ra mười đầu ngón tay của Lăng Húc to hơn so với người bình thường.

Chỉ lực quả là tinh diệu!

Trong lòng Đường Thiên thầm than không dứt, mười đầu ngón tay của Lăng Húc có tốc độ biến hóa quá nhanh khiến hắn không thể nào nắm bắt được! Tuy điều này chỉ có tác dụng trong phạm vi rất nhỏ nhưng lại có thể bộc phát ra sức mạnh kinh người, hơn nữa biến hóa sẽ trở lên cực kì phức tạp, làm cho Đường Thiên tuy nhìn thấy mà không thể hiểu rõ được.

Mỗi một thương mà Lăng Húc phát ra đều xoay tròn cực kỳ mãnh liệt.

Cái tiết tấu xoay tròn này do ngón cái miết vào thân thương sinh ra!

Trời ạ! Dùng ngón cái miết vào mà có thể tạo ra lực xoay tròn mạnh mẽ như vậy đúng là khiến Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm. Phải nhớ rằng cái ngân thương của Lăng Húc là dùng kim loại chế tạo thành, trọng lượng không thể nào khinh thường được a!

"Không ngờ ta vẫn có thể nhìn thấy Bạch Dương Tinh Thần Thương!" Bỗng thanh âm của Binh vang lên trong đầu Đường Thiên.

Trong giọng nói của gã đầy vẻ cảm khái và hồi tưởng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Hẻm Núi Phế Tích

“Bạch Dương Tinh Thần Thương?” Đường Thiên lập tức hiếu kỳ: “Nghe có vẻ rất lợi hại nha.”

“Ừm, rất lợi hại.” Binh trầm giọng nói: “Ta không biết hiện giờ thì sao, nhưng trước đây nó là võ kỹ cực mạnh của Bạch Dương tinh tọa, vô cùng nổi danh. Ta cũng không ngờ nó lại có thể truyền thừa cho đến ngày nay, mà truyền thừa của binh đoàn Nam Thập Tự lại triệt để tan biến.”

“Không đâu!” vẻ mặt Đường Thiên khó hiểu: “Không phải còn có ta và ngươi sao?”

Tức thì Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, giọng điệu giả vờ bất thiện: “Lẽ nào những thứ đại thúc ngươi dạy ta không phải tuyệt học chân chính của binh đoàn Nam Thập Tự?”

“Thứ con nít như ngươi, ngay cả huấn luyện tân binh còn chưa vượt qua, còn nói gì đến tuyệt học?” Binh cười nhạt, nhưng trong lòng lại ấm áp, ngoài miệng nói: “Nhưng nếu ta còn tồn tại thì nhất định sẽ làm cho binh đoàn Nam Thập Tự phát dương quang đại. Hừ hừ, xem ra phải tăng thêm khối lượng huấn luyện cho ngươi. Nếu không, để bị thua tên tiểu tử Bạch Dương này thì thật mất mặt ta.”

Tăng khối lượng huấn luyện?

Thoáng cái, sắc mặt Đường Thiên trắng bệch. Đến giờ hắn vẫn còn bị ám ảnh tâm lý về chuyện cái mông bị cắn. Trong đầu Đường Thiên hiện lên cảnh tượng bầy Tước Cốt Lang rít gào đuổi theo hắn như thủy triều,

trái tim nhỏ bé lập tức nhảy loạn, cái mông dường như bị co rút, đau nhói.

“Đừng xem thường ta chứ!” Đường Thiên vẫn cố kiên cường nói: “Ta làm sao mà thua tên tiểu tử kia được? Dù gì thì ta cũng là lão đại của hắn mà.”

“Tên gia hỏa kia không phải loại hàng bình thường đâu.” Binh bỗng nhiên cảm khái: “Bạch Dương Tinh Thần Thương vô cùng đặc biệt. Hắn ra thương kèm theo lực xoắn ốc vô cùng mãnh liệt. Nếu dùng để tấn công thì sức công phá kinh người, mà dùng để phòng thủ thì có thể đánh tan kình lực của ngươi. Ngươi nhìn hắn kìa, một giây có thể ra thương ba mươi lần. Ừm, hắn ra thương đều dựa vào ngón tay.”

“Hửm?” Đường Thiên có chút bất ngờ. Lần đầu tiên Đường Thiên nghe những lời tán dương như vậy từ miệng Binh. Nhưng xem vẻ chăm chú của Lăng Húc, Đường Thiên không khỏi gật đầu: “Quả thật thực lực tên gia hỏa này rất mạnh, phát lực rất đặc biệt, dùng ngón tay chà xát vào thương mà ra đòn. Đây là lần đầu tiên ta thấy.”

“Bạch Dương Tinh Thần Thương mà ta thấy trước đây không phát lực như vậy, xem ra là sáng tạo sau này.” Binh trầm ngâm nói: “Phát lực như thế càng nhanh, càng kín đáo, người khác căn bản không thể nào nắm bắt hay phán đoán được. Hơn nữa, biên độ rất nhỏ, tốc độ ra thương càng nhanh hơn, vô cùng thích hợp để thi triển tinh hải. Nhưng như vậy thì yêu cầu chỉ lực phải đạt đến mức độ vô cùng kinh người. Sức mạnh ngón tay thật sự quá nhỏ bé so với cách phát lực tiêu chuẩn.”

“Thật mạnh!” Hiểu biết của Đường Thiên đối với phát lực cực kỳ sâu sắc. Tuy không nhìn thấu toàn bộ ảo diệu trong đó, nhưng vẫn có thể đánh giá đại khái, để phát lực như vậy thì cần chỉ lực mạnh thế nào: “Chỉ lực của hắn phải gấp bốn mươi lần võ giả phổ thông.”

Kết luận này cũng làm chính bản thân Đường Thiên giật mình.

Chỉ lực gấp bốn mươi lần võ giả phổ thông. Lực lượng như vậy tuy kém hắn nhưng cũng rất kinh người rồi. Mặt khác, loại phương thức phát lực quái dị này giảm bớt tốc độ ra chiêu rất nhiều. Ra đòn sẽ càng đột ngột khó dự đoán, lực sát thương sẽ tăng mạnh.

Thời gian ra thương càng ngắn, tức là tinh hải Lăng Húc múa ra càng mịn, càng vững chắc.

Cuối cùng Lăng Húc trong trạng thái vong ngã cũng dừng lại.

Cả người gã ướt đẫm mồ hôi, thở hổn hển. Lúc này gã mới chú ý tới Đường Thiên đang đứng trong góc.

“Này, Tiểu Húc Húc, Bạch Dương Tinh Thần Thương của ngươi luyện cũng không tệ nha!” Đường Thiên cười hì hì đi tới.

“Bạch Dương Tinh Thần Thương?” Lăng Húc sửng sốt, thanh âm khó chịu nói: “Ngươi nhìn nhầm rồi, nó là Thương Tiêm Hải.”

“Thương Tiêm Hải?” Đường Thiên ngây người.

“Lẽ nào đã đổi tên?” Binh cũng có chút bất ngờ.

Nhưng trải qua mấy ngàn năm biến hóa, thì tên của một loại võ kỹ thay đổi cũng không phải là chuyện quá mức kinh người. Binh và Đường Thiên cũng không để ý nhiều.

Dù sao, trong mắt họ, Thương Tiêm Hải chính là Bạch Dương Tinh Thần Thương.

“Thương Tiêm Hải thì Thương Tiêm Hải. Ngươi luyện xong rồi hả?” Đường Thiên nóng lòng muốn thử: “Tới đây, chúng ta đánh một trận xem nào!”

“Ta chưa luyện xong.” Lăng Húc không thèm để ý Đường Thiên, lầm lì đi vào góc ngồi xuống nhập định.

Đường Thiên đứng như trời trồng, hai mắt trừng trừng, vẻ mặt khó chịu: “Này…”

Đột nhiên, một thân ảnh xinh đẹp đi vào: “A Thiên!”

“A Tuyết!” Đường Thiên nhìn thấy người đến có chút kinh ngạc: “Lúc này ngươi làm sao có thời gian? Gần đây không phải ngươi rất bận rộn sao?”

“Xong việc rồi, tất cả đều đã an bài tốt. Cuối cùng cũng có thể thư thả.” Cố Tuyết mỉm cười: “Đúng rồi, đã báo danh lên trên. Thí luyện Tinh Môn sẽ cử hành vào hai tháng sau. Các ngươi xuất phát sớm một tháng, thời gian sẽ vừa khít.”

“Thật tốt quá!” Đường Thiên rất vui: “Đa tạ ngươi!”

“Nếu muốn cảm ơn ta thì đi chơi với ta một ngày là được.” Cố Tuyết thoải mái nói: “Muốn nghỉ ngơi thư giãn thì nên ra ngoài đi dạo giải sầu. Đành phiền thiếu niên tạm thời làm hộ vệ cho ta rồi.”

“Được thôi!” Đường Thiên sảng khoái đáp ứng. Cố Tuyết ít khi đưa ra yêu cầu, mà đây cũng không phải là đề nghị quá phận. Gần đây, thành Hắc Sơn rung chuyển không yên. Tuy nói có hắn và Lăng Húc ở đây, không ai dám động đến Cố gia. Nhưng sự an toàn của Cố Tuyết quả thực là một vấn đề quan trọng.

“Thật tốt quá!” Khuôn mặt mỹ lệ của Cố Tuyết dường như sáng bừng, nhảy cẫng lên nói: “Chúng ta đi thôi, phải tiết kiệm thời gian!”

Nhìn Cố Tuyết trước mặt nhảy múa hoan hô như một tiểu cô nương, Đường Thiên sực nhớ lại, gia chủ mới của Cố gia trước mắt quả thực vẫn còn là một tiểu cô nương.

Ở tuổi này, lại trải qua nhiều đau khổ và bất hạnh như thế thật không dễ dàng.

Đường Thiên thoát khỏi tâm tình nặng nề, cười ha ha rồi đột nhiên ôm Cố Tuyết phóng lên trời.

Bị tập kích bất ngờ, Cố Tuyết không kịp đề phòng, tiếng thét chói tai lập tức vang vọng trong không trung. Nhưng rất nhanh tiếng thét chói tai biến thành tiếng cười vui như chuông bạc. Gió lùa qua mặt, Cố Tuyết nhìn Đường Thiên bên cạnh. Đột nhiên nàng hy vọng, nếu thời gian dừng lại ngay lúc này thì tốt biết mấy…

“Này, chúng ta đi đâu đây?”

Tiếng hô to của Đường Thiên vang lên trong gió làm Cố Tuyết giật mình tỉnh lại.

Cố Tuyết lấy lại bình tĩnh, lớn tiếng nói: “Chúng ta ra ngoài thành, bên kia được không? Nơi đó có một hẻm núi lớn.”

Nghe đến hai chữ hẻm núi Đường Thiên lại nhớ đến Cơ Ngạ Cốc, trong lòng không khỏi run lên.

*Cốc = hẻm núi.

Khụ khụ khụ, chỉ một cái Cơ Ngạ Cốc làm sao khiến thiếu niên như thần chật vật được chứ?

Ổn định tinh thần, Đường Thiên toàn lực tăng tốc. Không biết có phải nguyên nhân vừa ra khỏi Cơ Ngạ Cốc hay không, mà đan điền và kinh mạch toàn thân hắn đói vô cùng. Chúng đang liều mạng, tham lam nuốt lấy năng lượng xung quanh.

Năng lượng không ngừng đi vào kinh mạch, luyện hóa thành chân lực, rồi lại rót vào đan điền trì. Loại cảm giác thỏa mãn hạnh phúc này thiếu chút nữa làm Đường Thiên rơi nước mắt.

“Bên trong hẻm núi này có một di chỉ phế tích.” Vì gió rất mạnh nên Cố Tuyết phải nói lớn tiếng thì Đường Thiên mới có thể nghe được: “Không biết là thời đại nào. Trước đây còn có người mạo hiểm đến.

Nhưng hiện tại chỉ còn lại một bãi phế tích, những thứ đáng giá đều bị người ta đào hết rồi. Nhiều năm nay, không ai đến đây cả."

Nàng thản nhiên cười, nói: "Thành Hắc Sơn cũng chỉ có nơi đây miễn cưỡng gọi là phong cảnh không tệ thôi."

Có thể thấy được bình thường không ái đến hẻm núi này. Nơi đây, cỏ hoang mọc thành bụi, đường mòn cũng không có. Đường Thiên ôm Cố Tuyết đạp vào vách đá hai bên mà bay qua dễ dàng.

Đi qua hẻm núi, cảnh tượng trước mắt đột nhiên hiện ra.

Một bãi phế tích hiện ra trước mắt Đường Thiên. Mặt đất đầy những bức tường đổ nát. Những thứ còn tồn tại đều được làm từ đá. Từ bề mặt phong thực có thể thấy được tuổi của chúng rất lớn.

Đường Thiên đã hiểu vì sao Cố Tuyết nói phong cảnh nơi đây không tệ. Tuy niên đại cổ xưa, lại bị phong thực nghiêm trọng nhưng những bức tường còn lại lộ ra hoa văn trang nghiêm mà tinh xảo. Bên trong phế tích mọc đầy những bông hoa nhỏ đầy màu sắc sặc sỡ. Những thứ đổ nát còn xót lại mang phong cách cổ xưa càng làm nổi bật khu phế tích.

Cố Tuyết dịu dàng cúi xuống ngắt một bông hoa nhỏ màu lam, rồi đưa lên mũi ngửi, nhẹ nhàng nói: "Lúc nhỏ, phụ thân thường mang ta đến đây chơi đùa. Nơi này không có ai, phụ thân nói, ba mươi năm trước luôn có người đến đây. Nghe nói còn đào được một bảo vật rất lợi hại nữa. Toàn bộ khu phế tích đều bị đào từ dưới lên trên, không bỏ xót thứ gì, ngoại trừ những bức tường không ai thèm này. Phụ thân thấy ta rất thích nơi đây nên diệt hết cỏ dại rồi gieo trồng loại hoa mà ta thích. Người muốn biến nơi này thành hoa viên cho ta.

Đường Thiên lặng lẽ nghe, không biết phải an ủi nàng thế nào.

Cố Tuyết kiềm chế đau thương tràn ngập trong lòng, gương mặt lại nở một nụ cười ấm áp: "Ây da! Lâu quá không đến đây, cỏ nơi này đã lớn như vậy rồi. Này này này, A Thiên chúng ta nhổ cỏ đi!"

“Ha ha, không thành vấn đề!”

Hai người bắt đầu bận rộn. Chuyện nhổ cỏ thế này với Đường Thiên là việc quen tay. Hắn sống tự lập từ rất sớm nên kinh nghiệm sống rất phong phú.

“A Thiên, lúc nhỏ ngươi như thế nào?”

“Lúc ta còn nhỏ, ta sống cùng mẫu thân ta. Sau đó mẫu thân ta qua đời…”

Âm thanh hai người bay đi trong phế tích.

Tốc độ Đường Thiên rất nhanh, vừa nhổ cỏ vẫn có thể trả lời những thắc mắc tầng tầng lớp lớp của Cố Tuyết. Bỗng nhiên trong đất có một đồ vật đập vào mắt hắn.

“Ô?” Đường Thiên có chút kinh ngạc.

Là một bàn tay được điêu khắc từ đá. Đường Thiên không tự chủ, bị tư thế của bàn tay thu hút. Một tư thế đơn giản nhưng không hiểu vì sao lại khiến tâm tình Đường Thiên rung động.

Cố Tuyết bên cạnh nghe tiếng hô bất ngờ của Đường Thiên, vội vàng chạy tới: “A Thiên, ngươi phát hiện điều gì sao?”

Đường Thiên chỉ vào bàn tay bằng đá trong bùn đất: “Thứ kia.”

Cố Tuyết nhìn theo ngón tay Đường Thiên, hiểu ra: “À, trước đây, nơi này có rất nhiều thạch điêu*, những bộ phận bị tàn phá như vậy không ít. Nhưng trước đây có quá nhiều người khai quật, mọi người chỉ hận không thể đào sâu ba thước đất. Thạch điêu căn bản đều bị phá hủy. A Thiên có hứng thú với thạch điêu ư?”

*Tượng điêu khắc từ đá.

“Không phải.” Đường Thiên lắc đầu: “Không hiểu vì sao mà bàn tay đá này cho ta cảm giác không bình thường.”

Đường Thiên biết trực giác của mình rất mạnh, gấp mười ba lần võ giả bình thường.

Cố Tuyết nghe vậy, hai mắt sáng ngời: “Vậy chúng ta đào nó lên đi!”

Đường Thiên thấy cũng đúng, không quản nó là thứ gì, đào lên không phải sẽ biết sao?

Đường Thiên lập tức hành động, đất rời rạc khiến hắn dễ dàng đào lên.

Không lâu sau, một pho tượng đá không đầu, gãy tay hiện ra trước mắt hai người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tượng Đá Tà Mị

Tượng đá không đầu cụt mất một cánh tay, cánh tay còn lại kết một thủ thức hết sức kì quái.

"Này, đại thúc, ngươi nhận ra không?" Đường Thiên âm thầm trao đổi với Binh.

"Không nhận ra." Binh lắc đầu, thế nhưng trong giọng nói toát lên vẻ kinh ngạc: "Những... bức tượng đá này đúng là có điều cổ quái, dường như có dao động của võ hồn."

"Dao động của võ hồn?" Đúng là Đường Thiên không để ý tới điều này. Khi được Binh đề tỉnh, hắn liền dùng tay chạm vào tượng đá, rồi nhắm mắt từ từ cảm thụ.

Dao động của võ hồn rất yếu, thế nhưng nó lại là võ hồn hết sức tà dị... Trong lòng Đường Thiên thầm cảm thấy tò mò và hứng thú, đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm thụ võ hồn mang khí tức âm lãnh và tà mị như vậy. Lúc này hắn đã nhận ra rằng bức tượng đá không đầu cụt tay này chắc chắn không phải phàm vật.

Cố Tuyết mở to hai mắt, tò mò nhìn Đường Thiên đang nhắm chặt mắt. Nàng nhìn mãi mà không ra cái bức tượng đá không đầu cụt tay này có cái gì mà lại hấp dẫn Đường Thiên đến vậy.

Khi thấy Đường Thiên mở mắt, Cố Tuyết tò mò hỏi: "Bức tượng đá này có gì đặc biệt sao?"

"Có!" Sắc mặt Đường Thiên trở lên ngưng trọng, nói: "Nó có võ hồn."

"Có võ hồn?" Cố Tuyết vô cùng ngạc nhiên: "Tượng đá có võ hồn?"

"Ừm, hơn nữa còn là võ hồn có khí tức rất tà dị và âm lãnh." Đường Thiên vừa nói vừa kiểm tra vết cắt trên bức tượng đá, vết cắt trên bức tượng đá bị phong hoá không nghiêm trọng cho lắm, chắc hẳn thời gian bị đứt cũng không quá lâu, nghĩ tới lúc trước Cố Tuyết đã nói, cách đây ba mươi năm nơi này cũng có rất nhiều người đến, Đường Thiên phỏng đoán không biết những bộ phận khác liệu có khả năng bị phân tán ra xung quanh hay không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện lập tức tinh thần Đường Thiên bất chợt rung lên: "Chúng ta đi tìm xem, không chừng có thể tìm ra cái đầu và cánh tay nó ở đâu đó quanh đây. Có vẻ cái tượng đá này chẳng phải loại hàng phổ thông đâu."

Cố Tuyết nghe thấy vậy hứng thú đại tăng, không chút do dự nói: "Nếu chúng ta tìm thấy thì có thể đem nó tu bổ hoàn chỉnh, ngươi xem cánh tay nó này, điêu khắc rất đẹp."

Đường Thiên liếc một cái, gật đầu nói: "Đúng là rất đẹp!"

Quả thật cánh tay còn lại rất đẹp. Tuy Đường Thiên không biết cái gọi là nghệ thuật mỹ cảm là cái gì, nhưng ánh mắt vẫn cứ bị cái cánh tay kia hấp dẫn, nó rất mềm mại uyển chuyển.

Hơn nữa trong lòng hắn luôn có một dự cảm cái thủ thức hết sức đặc biệt này không hề đơn giản như bề ngoài của nó...

Hắn không thể nói ra được nó không đơn giản ở điểm nào, nhưng cái trực giác này lại vô cùng mãnh liệt. Bởi vì lần đầu tiên hắn nhìn thấy đã bị nó hấp dẫn. Nếu như không phải có Binh nhắc nhở, thì thậm chí hắn còn chẳng nhận ra trên người bức tượng đá có dao động võ hồn.

Hai người Đường Thiên và Cố Tuyết bắt đầu tìm tòi trong phế tích.

Chẳng bao lâu sau bỗng tiếng kêu vui vẻ của Cố Tuyết vang lên: "Chỗ này!"

Tinh thần Đường Thiên lập tức run lên, vội vàng chạy tới, quả nhiên nơi đó có một cánh tay. Theo phong cách điêu khắc thì chắc chắn nó là một phần của bức tượng đá. Đường Thiên để ý thấy cánh tay này lại có một thủ thức hoàn toàn không giống với cái trước.

Hai người chạy đến trước pho tượng đá trước, thử lắp ráp vào nhưng lại phát hiện ra nó không hề cân xứng.

"Xem ra không phải là của bức tượng này." Tinh thần Đường Thiên run lên: "Có lẽ nơi này không chỉ có một pho tượng đá!"

"Hình như chúng ta vừa mới phát hiện ra một điều rất trọng đại đó." Cố Tuyết vô cùng vui sướng nói, nàng cứ như là mới phát hiện ra một bảo tàng cực lớn, trên mặt đầy vẻ mừng rỡ và hiếu kỳ. Hơn nữa, cái phát hiện trọng đại này còn phát hiện cùng với Đường Thiên, không có gì làm nàng hài lòng hơn như vậy.

"Chúng ta nhanh tìm thử, xem có bức tượng đá khác hay không!" Đường Thiên cũng cực kỳ chờ mong, bỗng nhiên hắn cảm thấy có khả năng đây đúng là một phát hiện trọng đại.

Hai người bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

"Nơi này có một cái!"

"Ta cũng tìm được một cái!"

...

Hai người chúi đầu vào tìm kiếm trong đám phế tích. Qua buổi trưa, hai người cuối cùng cũng đem cả phế tích gần như cầy đi cầy lại mấy lượt. Ngoại trừ những thứ bị chôn sâu dưới lòng đất là không thể cẩn thận tìm tòi ra thì trên mặt đất gần như không có con cá nào lọt lưới.

Những tàn kiện tìm được đã xếp thành một toà núi nhỏ.

Hai người vẫn không hề cảm thấy mệt mỏi, bọn họ nhìn tòa núi nhỏ như nhìn một đống bảo tàng. Sau đó hai người bắt đầu hồ hởi lắp ghép chúng lại với nhau. Về phương diện này thì Cố Tuyết có thiên phú cao hơn Đường Thiên rất nhiều, vì thế chẳng được bao lâu, Đường Thiên chỉ biết khoanh tay đứng nhìn bởi vì hắn phát hiện ra bản thân mình có hỗ trợ thêm cũng không bằng Cố Tuyết làm một mình.

Kết quả đạt được là năm bức tượng đá khác nhau và đều tàn khuyết.

Nhưng khi đặt năm bức tượng này cùng một chỗ thì ngay cả Cố Tuyết cũng nhìn thấy điểm không bình thường.

"Rốt cuộc phế tích này có niên đại bao lâu rồi?" Đường Thiên hỏi Cố Tuyết.

"Không biết." Cố Tuyết lắc đầu: "Tuy có rất nhiều người đến đây nhưng không ai biết rõ phế tích này có từ bao giờ."

Tuy năm pho tượng đều thiếu khuyết không đồng đều nhưng khi để bọn chúng chung một chỗ thì có thể phát hiện ra nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm hẳn. Hơn nữa còn có một luồng khí tức ngập tràn âm lãnh quanh quẩn xung quanh hai người.

Sắc mặt Cố Tuyết hơi tái nhợt, nàng vô ý thức nhích lại gần Đường Thiên.

Sắc mặt Đường Thiên cũng hơi biến, hắn đem Cố Tuyết đẩy ra phái sau lưng. Rõ ràng võ hồn trong mỗi pho tượng đá đều có dao động hết sức yếu ớt, nhưng khi để năm pho thượng đá tập trung lại với nhau thì đột nhiên khí tức của võ hồn lại trở lên cực kỳ mạnh mẽ.

Có điều cổ quái!

Khí tức càng lúc càng mạnh, trong lòng Đường Thiên lại càng bất an. Hắn bất chấp tất cả, mạnh mẽ nắm cổ tay Cố Tuyết, cố sức ném nàng về

phía sau.

Đồng thời miệng hắn rống lên: "Binh!"

Lập tức Binh điều khiển Kiếm Sỉ Hổ xuất hiện ngay bên cạnh Đường Thiên. Cố Tuyết bị Đường Thiên ném văng ra xa. Khi thân hình vẫn còn ở giữa không trung, Cố Tuyết vội vàng lướt một cái, kéo dài cự ly. Nàng cũng biết thực lực của mình vốn yếu ớt không giúp ích gì được, vì thế điều quan trọng nhất chính là đừng khiến cho Đường Thiên phải phân tâm.

Nàng vô cùng khẩn trương.

Khí thế của năm bức tượng đá không ngừng kéo lên, khí tức âm lãnh và tà mị khuếch tán ra xung quanh từng lớp từng lớp một. Đường Thiên cảm giác như năm bức tượng đá kia đang dần sống lại.

Bỗng Đường Thiên cảm thấy dưới chân mình như có cái gì đang phá đất chui lên, hắn vội vàng lui người về phía sau, hô, chỉ thấy có một đạo hư ảnh phá đất chui ra, mơ hồ nhìn thấy đó là những mảnh đá vụn.

Phanh!

Những mảnh đá vụn tràn lên dán vào bức tượng, vừa vặn tu bổ bức tượng đá.

Bỗng con người trong mắt Đường Thiên co lại, thế nhưng trong đáy mắt không hề có chút sợ hãi nào, mà ngược lại còn có cảm giác nóng lòng muốn thử: "Thoạt nhìn bộ dáng cũng không phải là khó khăn gì cho lắm."

Thanh âm không cho là đúng của Binh phát ra từ trong giáp sắt nặng nề của Kiếm Sỉ Hổ: "Cứ coi như là diễn luyện chiến đấu thực tiễn đi. Thế nhưng về sau không có việc gì đừng có gọi ta. Dù sao ta cũng là thủ tịch giáo quan, mỗi lần ra mặt đều phải tính phí không nhẹ đâu. Nếu Quỷ Trảo làm tay chân cho ta thì còn tương đối hợp cách."

"Ta cảm thấy tốt nhất là nên tiết kiệm hồn hạch thì tốt hơn." Đường Thiên thành thành thật thật nói: "Chúng ta rất nghèo!"

Binh yên lặng.

Phốc phốc phốc.

Từng khối đá vỡ vụn và tàn kiện bị hấp lực cường đại hấp dẫn đến, ào ào chui từ dưới đất lên như mưa rơi, rồi tất cả nhập vào trong năm bức tượng đá.

Những vết nứt vỡ trên năm bức tượng đá nhanh chóng được tu bổ với tốc độ dùng mắt thường cũng có thể thấy được. Sau khi khối đá cuối cùng chìm vào trong bức tượng đá, lập tức xuất hiện trước mắt Đường Thiên và Binh là năm bức tượng đá hoàn mỹ không chút sứt mẻ.

Năm bức tượng đá có bức cười tươi như đóa hoa đang nở rộ, có bức đứng thẳng hiên ngang, có bức lại khẽ nhếch chưởng lên, ba ngón tay chỉ lên trời, thần thái biểu tình và động tác trên tay đều hoàn toàn khác nhau.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, khi năm bức tượng vừa hoàn thành, lập tức khí tức âm lãnh và tà mị đột nhiên tăng vọt tạo lên vô số sóng khí ầm ầm nổ tung ra bốn phía xung quanh.

Khi làn sóng khí lướt qua thân thể, Đường Thiên bất giác rùng mình, cỗ hơi thở âm lãnh tà mị này vô cùng cổ quái, nó giống như loài độc trùng cố gắng len lỏi vào trong cơ thể Đường Thiên.

Chân lực Đường Thiên khẽ rung động, ba, lập tức khí tức âm lãnh bị đánh tan, đồng thời chân lực tạo quanh thân Đường Thiên một vòng khí bảo vệ.

Năm bức tượng đá tinh mỹ và quyến rũ phát ra những ánh quang mang yêu dị trông giống như một vật sống làm ánh mắt Đường Thiên không khỏi bị hấp dẫn.

Đường Thiên nhìn thoáng qua, bỗng thấy váng đầu hoa mắt làm cho lòng hắn không khỏi sinh ra cảm giác đề phòng, lập tức tỉnh táo trở lại.

Sắc mặt thiếu niên như thần trở lên âm trầm hẳn, tức giận nói: "Năm tên gia hỏa này không giống năm con gà trống đẹp mã! Vậy mà dám mị hoặc ta, các ngươi chết chắc rồi!"

Binh không hề lạc quan như Đường Thiên mà biểu tình của gã lại như gặp phải đại địch. Nhìn thoáng qua là có thể thấy năm bức tượng đá có lai lịch tương đối bất phàm. Mỗi bức tượng đá lại có võ hồn khác nhau nhưng bọn chúng lại liên hệ lại với nhau bằng một cách hết sức vi diệu.

Nếu như thực lực của gã vẫn ở lúc đỉnh phong, thì gã hoàn toàn không phải lo ngại bất cứ vấn đề gì. Những loại mặt hàng như thế này, gã chỉ cần một đầu ngón tay là có thể vân vê bọn chúng thành bụi phấn.

Nhưng với thực của gã bây giờ thì..

Gã âm thầm lắc đầu, ngày trước nhất thời xung động dùng Thanh Hồng Thập Tự Liêm cho lên mới bị trì hoãn mấy ngày không thể dùng được. Còn muốn là dùng thì cũng chỉ phát huy được một phần nhỏ uy lực của chiêu thức.

Kinh nghiệm của gã phong phú hơn Đường Thiên rất nhiều. Năm bức tượng đá trước mắt này có niên đại từ rất lâu rồi, vậy mà vẫn có thể bảo tồn hoàn hảo rồi thức tỉnh một lần nữa, một vật như vậy tuyệt đối không phải thứ đơn giản.

Thế nhưng, tinh tọa nào có thể sinh ra thứ có khí tức tà mị đến vậy nhỉ?

Trong lòng Binh thầm suy nghĩ, đối với quãng lịch sử từ lúc tam đại quân đoàn diệt vong đến bây giờ, trong đầu gã chỉ là một khoảng trống rỗng. Trong quãng thời gian ấy có vương triều nào mạnh mẽ hay có tinh tọa nào lợi hại gã hoàn toàn không hề biết một chút gì.

Bỗng nhiên, một pho tượng trong năm bức tượng đá đột nhiên mở mắt, đó là bức tượng có khuôn mặt mỉm cười, thạch điêu trắng noãn như làn da nữ tử mang theo một tia mị ý.

Gần như cùng lúc đó bốn bức tượng còn lại cũng đồng thời mở mắt, bọn chúng hoặc cười hoặc khóc hoặc hân hoan tức giận.

Tượng đá hóa người làm cho người ta phải rùng mình sởn tóc gáy. Bỗng trong lòng Đường Thiên chợt sinh ra báo động, hắn nổi giận quát lên: "Tới!"

"Quản cho tốt bản thân ngươi đi!" Binh cũng quát lớn.

Oanh!

Đường Thiên chuẩn xác đỡ được một bàn tay đột nhiên xuất hiện. Bàn tay có năm ngón tay mở ra như hoa, hơn nữa còn mang theo một mùi hương ngọt lịm phả vào mũi. Đường Thiên chỉ cảm thấy khí huyết trong người đột nhiên sôi lên, dưới chân lảo đảo, nhất thời liền lui về sau vài bước.

Chẳng biết từ lức nào một pho tượng đá khác đã xuất hiện đằng sau lưng hắn, hai ngón tay kẹp vào nhau đâm tói như lợi kiếm chỉ thẳng vào sau lưng Đường Thiên.

Đường Thiên chỉ cảm thấy đằng sau có một cổ hàn ý đè tới làm tóc gáy hắn dựng đứng. Gần như hắn không kịp nghĩ ngợi, thắt lưng vội vàng cong xuống, khiến kiếm mang âm lãnh lướt sát sau lưng hắn đi qua,

Đường Thiên phản ứng cực nhanh, chân phải thuận thế đạp mạnh.

Lập tức một Đàm Thoái Đao sắc bén mang theo một chùm vụ khí lao thẳng về phía đối phương.

Phốc!

Đàm Thoái Đao bắn trúng người đá, nhưng khiến cho Đường Thiên không thể ngờ được là người đá ngoại trừ thân hình hơi lung lay một chút thì căn bản trên người không hề có bất cứ một vết thương nào.

Đáng chết!

Đường Thiên cũng không ngờ Đàm Thoái Đao vô cùng sắc bén như vậy lại không thể gây cho người đá một vết thương nhỏ nào.

Hô, một chiêu Niêm Hoa Ngũ Chỉ hướng về sau đầu Đường Thiên điểm tới, dù chưa tới nơi nhưng khí tức lạnh lẽo phảng phất như xé rách cả không khí phía sau đầu hắn.

Đường Thiên hít sâu một hơi, bàn tay giấu ở eo âm thầm phát động Bạch Điểu Tuyền Qua!

Vô số khối không khí trong suốt tạo lên vòng xoáy lấy Đường Thiên làm trung tâm ầm ầm tản ra bốn phía.

Đường Thiên mượn thế nằm úp xuống để ngón tay của người đá đâm sượt qua. Nhân cơ hội vừa ngã xuống, Đường Thiên đồng thời tung ra một đạp, lập tức thân hình hắn như ngọn tiễn vừa rời khỏi dây cung bắn ra bên ngoài.

Thế nhưng khi hắn còn chưa kịp dừng lại thì người đá như giòi bám vào xương bám theo như âm hồn bất tán.

Vù!

Một ánh đao sắc bén sáng rực rỡ đột nhiên bung ra.

Đang đang đang!

Bảy đao liên tục chém lên người bức tượng đá. Thân hình bức tượng đá lúc trước không chút hao tổn cuối cùng cũng đã xuất hiện một khe nhỏ.

Đường Thiên nhân cơ hội có thời gian thở dốc này nhìn rõ đám tượng đá trước mặt

Nhưng thứ nhìn thấy đã khiến con ngươi trong mắt hắn không khỏi co rút lại!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Bạch Hạc Tuyền Qua

Con mắt người đá chợt hiện màu đỏ đầy yêu dị giống như ngọc tủy màu đỏ, làm cho khuôn mặt đá kia cũng trở nên sinh động hơn, tạo ra một cảm giác âm lãnh rất khó diễn tả. Đường Thiên có cảm giác mình đang bị độc xà nhìn vào vậy.

Phía sau truyền đến tiếng Binh giao đấu cùng hai gã người đá khác. Thực lực của đám người đá này còn mạnh hơn so với dự tính của Đường Thiên, hơn nữa chiêu thức đã quái dị lại chiếm ưu thế về số lượng.

Tình thế với bọn họ rất bất lợi nhưng Đường Thiên đã có biện pháp.

"Quỷ Trảo!"

Mười viên hồn hạch lục giai đổi lấy Quỷ Trảo xuất chiến, Quỷ Trảo lục giai thực lực cũng mạnh mẽ như trước. Thân hình khô gầy của Quỷ Trảo hiện ra bên cạnh Đường Thiên khiến hắn an tâm hơn một chút.

Hồng quang trong mắt một người đá chợt lóe, thân hình đã biến mất không thấy đâu, gần như cùng lúc mắt Quỷ Trảo đang nhắm hờ bỗng mở ra, hàn quang tỏa ra bốn phía, thân hình soạt một tiếng cũng biến mất.

Choeng!

một đốm lửa chói mắt hiện ra giữa không trung.

Đầu ngón tay thủ thế Niêm Hoa va chạm mạnh mẽ với bàn tay khô gầy tựa móc sắt kia nhưng thân hình hai bên không hề nhúc nhích.

Ánh mắt Quỷ Trảo rừng rực chiến ý, năm ngón tay ma sát với không khí mang theo từng luồng lửa chói mắt lao thẳng về phía người đá Niêm Hoa

Trong mắt người đá Niêm hoa rực sáng hồng quang, miệng vẫn mỉm cười như cũ. Đầu ngón tay thủ thế Niêm hoa búng nhẹ giữa không trung.

Song phương chiến đấu đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Đường Thiên khẽ thở phào, trong năm tên người đá thì người đá Niêm hoa mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm nhất, Quỷ Trảo dẫn dụ nó đi tức thì áp lực của Đường Thiên giảm hẳn.

Két két… Bên trong Thiên Hạc quyền sáo đang biến đổi hình dạng giống như cổ hạc thu lại, vận sức chuẩn bị tấn công.

Đường Thiên vốn không có chút sợ hãi nào, mấy tên người đá này mặc dù hơi thở có chút âm lãnh quỷ dị nhưng hắn vốn là kẻ gan lớn, khí tức ở mức độ này căn bản không thể ảnh hưởng tới hắn.

Hơi thở khẽ động, Đường Thiên không chờ người đá ra tay, chuyển hông lao lên.

Mục tiêu của hắn là người đá mặt khóc.

Người đá mặt khóc mặt đầy nét buồn bã, mang theo muôn vàn bi thương, tuyệt vọng, u ám. Con mắt màu đỏ giống như biển máu ở địa ngục, dường như có vô số huyết quang bốc lên không ngừng nghỉ.

Đường Thiên biết rõ những người đá này có vẻ mặt rất tà môn bèn dứt khoát bỏ qua không nhìn nữa.

Đại Bi Chưởng mang theo âm thanh trầm thấp ầm ầm lao về phía người đá mặt khóc.

Vừa rồi sử dụng Đàm Thoái Đao nhưng không thể tổn thương người đá, nên Đường Thiên dứt khoát sử dụng Đại Bi Chưởng đầy sức mạnh để

thủ thắng

Người đá mặt khóc dường như biết lợi hại bèn không chút do dự vội vàng lùi lại.

Một chưởng thất bại song Đường Thiên cũng không thất vọng. Đại Bi Chưởng có thể tạo thành uy hiếp với người đá, phát hiện này khiến mắt hắn rực sáng. Đằng sau chợt truyền tới tiếng rít xé gió, chính là người đá mặt giận định thừa cơ đánh lén.

Người đá mặt giận nắm năm ngón tay lại thành quyền thoạt nhìn khá quái dị, ngón cái như lưỡi đao chen giữa ngón trỏ và ngón giữa. Hồng quang trong mắt tăng vọt. Quyền này đánh ra tức thì hồng mang quanh nắm tay như bị kích động biến thành một quyền ấn màu đỏ tựa như đạn pháo bắn ra khỏi nòng gào thét lao đến lưng Đường Thiên.

Kinh nghiệm của Đường Thiên đối với quần công vô cùng phong phú, đối mặt với đòn đánh lén phía sau hắn không hề hoảng loạn. Hắn biến rõ muốn chiến thắng khi bị đánh hội đồng thì nhất định phải nghĩ ra biện pháp triệt tiêu ưu thế của đối phương về mặt số lượng, tìm cách tạo ra cục diện một chọi một mới có khả năng thắng được.

Hắn sải chân bước nhanh về phía trước, tay trái xuất Đại Bi Chưởng phất ngược về phía sau.

Phanh!

Đường Thiên chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh dữ dội như lửa bùng nổ trong tay trái. Chân lực đầy tính hủy diệt và phá hoại chui vào kinh mạch ở tay trái hắn. Ngực Đường Thiên vô cùng khó chịu nhưng hắn vẫn mạnh mẽ vận dụng Hạc Thân kình hóa giải luồng chân lực cuồng loạn trong kinh mạch tay trái đi. Mượn sức mạnh này hắn giống như quả bóng cao su bị đánh về phía trước , tốc độ tăng mạnh.

Cự ly giữa hắn và người đá mặt khóc phía trước rút ngắn rất nhanh.

Đôi mắt đỏ của người đá mặt khóc chợt sáng rực. Ngón cái và ngón trỏ hợp lại thành vòng tròn, ngón giữa và ngón áp út song song chỉ ra như kiếm, đầu ngón tay hướng ra ngoài, điểm thẳng tới trước mặt Đường Thiên.

Đồng tử Đường Thiên chợt co rụt lại, một điểm hồng mang chợt sáng ở đầu ngón giữa của người đá mặt khóc.

Vút!

Hồng sắc kiếm mang bắn thẳng tắp từ ngón giữa của người đá mặt khóc chỉ trong phút chốc đã lao tới trước mặt Đường Thiên.

Ngay trong nháy mắt hồng mang sáng lên, cả người Đường Thiên sởn gai ốc, không chút nghĩ ngợi đánh ra Đại Bi Chưởng.

Trải qua thời gian dài khổ luyện, Đường Thiên không hề lười biếng chút nào. Đại Bi Chưởng của hắn đã tu luyện tới trình độ cực cao, khoảng cách tới mức lĩnh ngộ sát chiêu chỉ không đến một bước nhỏ. Giờ đây khi tính mạng bị uy hiếp, lực chú ý tập trung chưa từng có. Bạch Ngân võ hồn giống như một đóa ngân diễm*, lặng lẽ lạnh lùng bốc lên.

*Ngân diễm: lửa bạc

Đại Bi Chưởng ấn lần này, vừa ra tay Đường Thiên đã cảm nhận được sự khác biệt.

Chưởng ấn như bia, ngay ngắn như hoa, trầm trọng như nham thạch, thiết bản. Trên thân chưởng ấn bi bỗng xuất hiện hai bi văn to lớn đỏ thẫm.

Bàn Thạch!

Khí thế cổ xưa, trầm trọng tức thì bao phủ toàn trường.

Keng!

Hồng sắc kiếm mang chỉ tiến vào bi được ba tấc liền biến mất. Song Đại Bi Chưởng ấn vẫn mang theo tiếng rít trầm thấp ầm ầm lao về phía người đá mặt khóc.

Con mắt đỏ của người đá mặt khóc chợt hiện một tia kinh hoảng, không khí quanh hắn dường như đông cứng lại trong nháy mắt. Có vẻ nó cũng biết đã đến thời khắc nguy hiểm.

Song chưởng đồng thời bày ra thủ thức giống nhau, phút chốc hợp lại khiến khuôn mặt hiện lên khí đỏ.

Vút!

Một kiếm mang màu đỏ to bằng cánh tay bắn ra từ trong hai bàn tay đang hợp lại đánh thẳng lên mặt Đại Bi Chưởng ấn.

Kiếm mang màu đỏ uy thế kinh người nhanh chóng đâm vào Đại Bi Chưởng ấn. Mắt thấy đã sắp xuyên thủng tấm bia thì hai chữ lớn “Bàn Thạch”trên bia chợt phát sáng, quang mang sinh ra mạnh mẽ chống lại kiếm mang màu đỏ.

Rất nhanh chóng cả hai chữ “Bàn Thạch“và hồng sắc kiếm mang đều trở nên ảm đạm vô quang.

Hai chữ Bàn Thạch đỏ thẫm gần như trở nên trong suốt, mắt thấy đã sắp biến mất thì “Binh!”, kiếm mang màu đỏ đã vỡ tan thành vô số mảnh vụn hồng sắc.

Dư thế của Đại Bi Chưởng ấn chưa hết đánh thẳng lên người đá mặt khóc.

Phanh!

Trong nháy mắt người đá mặt khóc đã hoá thành một đám bột mịn.

Phía sau Đường Thiên, sắc mặt người đá mặt giận càng trở nên giận dữ. Nó gào thét giận dữ, lửa giận cuồn cuộn dâng trào, vung quyền đánh

thẳng tới sau lưng Đường Thiên.

Đường Thiên lúc này đang ở trong một trạng thái kỳ dị, dường như hắn có thể cảm nhận được tất cả mọi chuyện phát sinh trên chiến trường. Binh đang đối chiến với hai gã người đá. Gã sử dụng những chiêu thức cực kì đơn giản, thậm chí còn không đáng gọi là chiêu thức nhưng trên tay "Đại thúc" lại có uy lực kinh người. So với "Thanh Hồng Thập Tự Liêm" lần trước thì lần này Binh xuất thủ càng đơn giản, tự nhiên.

Binh chưa từng dạy hắn một võ kĩ cụ thể nào, mà luôn đem hắn vứt vào những hoàn cảnh khác nhau để Đường Thiên tự mình điều chỉnh tìm ra hướng đi thích hợp.

Rất nhiều ý nghĩ hiện lên trong đầu Đường Thiên nhưng lòng hắn lúc này lại bình tĩnh đến dị thường.

Không cần quay đầu lại, bàn tay đang đeo Thiên Hạc quyền sáo búng tay liên tiếp. Khi Hạc Thân kình chảy dọc Thiên Hạc quyền sáo đủ thời gian thì Hạc Thân kình sắc bén đột nhiên tăng vọt.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên dùng Thiên Hạc quyền sáo để chiến đấu, cảm giác rất đặt biệt.

Bạch Điểu Tuyền Qua!

Vù vù vù, một khối không khí màu trắng xoay tròn xuất hiện, mang theo tiếng rít tinh tế, giống như một đàn cá lao ra nghênh tiếp hồng sắc quyền ấn.

Quyền ấn màu đỏ đâm thẳng vào trong khối khí xoáy màu trắng.

Phốc phốc phốc!

Quyền ấn và vòng xoáy màu trắng không ngừng va chạm. Quyền ấn tức thì bị vòng xoáy màu trắng xoay tròn với tốc độ cao làm cho quay trái quay phải, hương hướng thay đổi bắn thẳng về một bên. Còn những

vòng khí xoáy kia thì như những tinh linh màu trắng hết sức vui mừng lao về phía người đá mặt giận.

Nhưng ngay lúc này bên trong khối khí xoáy màu trắng này lại vang lên tiếng kêu, Hạc Thân kình ẩn trong đó đột nhiên bạo phát. Mỗi khối khí xoáy màu trắng giống như một lưỡi đao xoay tròn với tốc độ cao vậy.

Bạch điểu thật hiểm!

Chúng từ các phương hướng khác nhau gào thét lao về phía người đá mặt giận.

Người đá mặt giận tức thì gầm thét ra chiêu chống lại nhưng số lượng bạch điểu quả thật quá nhiều, nó căn bản không thể quản hết được. Phốc phốc phốc, khối khí xoáy mang theo Hạc Thân kình không ngừng đánh trúng người nó.

Mỗi lần va chạm khiến thân thể không khỏi nó run rẩy, trên thân thể vô cùng cứng rắn cũng xuất hiện thêm một lỗ nông.

Người đá mặt giận giờ trở thành cái sàng, run rẩy kịch liệt, trên người nó lại tăng thêm một lỗ nữa.

Sự tăng cường của Thiên Hạc quyền sáo với Hạc Thân kình quả thực đã vượt qua sức tưởng tượng của Đường Thiên. Kết hợp Bạch Điểu Tuyền Qua với Hạc Thân kình cũng đem lại uy lực ngoài dự liệu của Đường Thiên.

Giật mình, Đường Thiên dường như ngộ ra điều gì đó.

Từ giờ chiêu này sẽ gọi là Bạch Hạc Tuyền Qua.

Đường Thiên đương nhiên không để cho người đá mặt giận có cơ hội ổn định trận cước lần nữa. Hắn lắc mình xuất hiện trước mặt người đá mặt giận, một chưởng nhẹ nhàng vung lên đánh vào thân người đá mặt giận.

Đại Bi Chưởng!

Chưởng lực vào người.

Oanh, thân thể người đá mặt giận tức thì tứ phân ngũ liệt.

Đường Thiên đứng nguyên tại chỗ nghĩ lại trận chiến vừa rồi. Thực lực của mình quả nhiên tiến bộ rất nhiều. Việc lĩnh ngộ sát chiêu của Đại Bi Chưởng không khiến hắn ngạc nhiên, điều thực sự làm hắn giật mình chính là uy lực của chiêu Bạch Hạc Tuyền Qua.!

Trước đây hắn cũng thử dung nhập Hạc Thân kình vào trong Bạch Điểu Tuyền Qua nhưng uy lực so với lần này quả là một trời một vực. Điểm then chốt ở đây chính và Thiên Hạc quyền sáo, Hạc Thân kình phải đạt mới một mức nhất định mới có thể khiến chiêu này biến đổi về chất. Nhờ có Thiên Hạc quyền sáo mà cường độ Hạc Thân kình tăng vọt, bí bảo này quả thật có tác dụng rất lớn với hắn.

Xem ra mình phải dành thời gian tới để rèn luyện với Thiên Hạc quyền sáo thật tốt mới được.

Chỉ tiếc là Thiên Hạc quyền sáo chỉ có thể đeo ở tay…

Giá mà có thể đi được ở chân thì Đàm Thoái Đao được tăng cường Hạc Thân kình sẽ mạnh mẽ tới mức nào chứ!

Đường Thiên đột nhiên cũng thấy buồn cười, mình thực là kẻ lòng tham không đáy mà. Có chiêu Bạch Hạc Tuyền Qua này sức chiến đấu của mình về sau sẽ tăng mạnh. Trước đây bạch điểu của Đường Thiêng chỉ có tác dụng quấy rối địch nhân chứ không có lực sát thương lớn.

Từ từ thoát khỏi dòng suy tư, Đường Thiên bị vài tiếng nổ làm giật mình. Binh đã gọn gàng đập nát hai người đá, còn năm ngón tay của Quỷ Trảo cũng xuyên thủng lồng ngực của người đá Niêm hoa.

Đường Thiên thoáng ngây người, lồng ngực đám người đá này cứng đến nỗi mà Đàm Thoái Đao của hắn cũng không thể để lại dấu vết gì trên

đó, mà Quỷ Trảo lại có thể dùng một trảo xuyên thủng ngực nó.

Trảo lực mạnh mẽ thật.

Bỗng ánh mắt Đường Thiên tập trung vào chỗ người đá mặt khóc bị Đại Bi Chưởng ấn đánh nát, một hạt châu màu đỏ ánh lên trong mắt hắn.

Ủa, đó là cái gì ?

Hắn đi tới nhặt hạt châu màu đỏ lên. Màu của hạt châu đúng là màu của con mắt người đá, tâm niệm Đường Thiên vừa động, chạy tới chỗ người đá mặt giận vừa bị đánh nát tìm kiếm, quả nhiên cũng thấy một hạt châu màu đỏ nữa.

Rất nhanh chóng hắn cũng tìm ra ba hạt châu màu đỏ còn lại.

Măm hạt châu tròn bóng loáng trong tay hắn bỗng chuyển thành năm bãi máu loãng, chúng dung hợp với nhau, ngọ nguậy, trong đó có thể mơ hồ thấy hình người.

Một lúc sau, tầng vảy máu bên ngoài bong ra, một người đá to bằng ngón tay trỏ bỗng xuất hiện. Người đá này con mắt đỏ bừng, trên trán và tay trái tay phải đều xuất hiện thêm một con mắt đỏ như máu.

Nhìn thấy người đá năm mắt làm Đường Thiên có chút sợ hãi.

Cổ Tuyết thấy đại cục đã định vội vàng chạy tới. Khi nàng nhìn người đá trong Đường Thiên lập tức sắc mặt đại biến, thất thanh hô:

“Ngũ Nhãn Thạch Nhân.”

*Người đá năm mắt

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hứa Thị Chấp Sự Đoàn

“Ngũ Nhãn Thạch Nhân?” Đường Thiên nghe thấy Cố Tuyết kinh hô cũng có chút tò mò hỏi lại.

“Ừm!” Cố Tuyết gật đầu: ”Khoảng một ngàn năm sau khi vương triều Thiên Hạt biến mất thì xuất hiện một tinh cầu đột nhiên nổi danh gọi là Hồng Nhãn tinh. Hồng Nhãn tinh có một thứ rất kì quái gọi là Hồng Nhãn Thạch Nhân. Muội phải sớm nghĩ đến chứ. Hồng Nhãn Thạch Nhân có thực lực khá xuất sắc, thậm chí bọn họ còn thành lập quân đoàn Hồng Nhãn Thạch Nhân đi chinh chiến khắp nơi.”

“Lợi hại như vậy sao? Ta thấy cũng bình thường mà chẳng qua chiêu thức có chút quái dị thôi.” Đường Thiên bĩu môi làm bộ dáng rắm thối không quan tâm.

Binh vốn nhìn hắn không thuận mắt liền hừ một tiếng: “Võ hồn của bọn chúng đã suy nhược đến mức này ngươi lại tốn nhiều thời gian như vậy mà còn ở đây kiêu ngạo sao?”

Đường Thiên quang quác kêu gào: “Rõ ràng là ta còn kết thúc chiến đấu trước ngươi đấy!”

Binh cười khẩy nói: “Đó là vì ngươi có Thiên Hạc quyền sáo. Mà xem lại giọng điệu của ngươi đi, không có tí kính già yêu trẻ nào, lại còn thiếu cả tôn sư trọng đạo nữa. Khặc khặc, nếu mà trước đây thì chỉ cần chọn bừa một tên lính mới ở doanh trại tân binh chiến đấu với năm tên người đá sắp xuống lỗ này cũng thừa sức rồi. Để giáo quan phải ra tay là nỗi sỉ nhục của bất kì một tân binh nào. Á quên, ngươi còn tốn mười viên

hồn hạch lục giai để triệu hồi Quỷ Trảo nữa chứ. Hô hô, buôn bán lỗ vốn là loại sỉ nhục hàng đầu trong các loại sỉ nhục đấy!”

“Đến đây, chúng ta đánh một trận sảng khoái! Dùng nắm đấm để quyết định đúng sai đi!” Đường Thiên giận tím mặt vung tay chỉ vào Binh.

Binh liếc mắt, vẻ khinh bỉ trên mặt càng tăng lên: “Trẻ con bây giờ thật đúng là không biết cư xử mà. Ở thời đại của chúng ta tuyệt đối không có thanh niên thiếu tố chất như vậy. Khiêu chiến giáo quan của mình cơ à, a a, đúng rồi, lại còn chưa hoàn thành tu luyện của tân binh nữa chứ. Cái này đích thực là khiêu chiến cực hạn mà.”

“Ngươi… ngươi… ngươi…” Đường Thiên tức đến đỏ mặt.

Cố Tuyết thấy Đường Thiên đấu võ mồm với Binh không khỏi hé miệng cười trộm. Để tránh hai gã khùng này đánh nhau nàng quyết định giải thích tiếp. Nàng vừa cất tiếng lập tức thu hút được sự chú ý của cả hai.

“Thực lực của Hồng Nhãn Thạch Nhân không chỉ có thế đâu. Theo sách viết lại thì tốc độ quật khởi của Hồng Nhãn tinh rất nhanh, chiến tích của họ cũng rất tốt. Chẳng qua sau đó bọn họ chọc giận Liệp Khuyển tinh tọa nên bị tiêu diệt. Hồng Nhãn tinh để bảo vệ mình đã hủy diệt tinh môn. Từ đó về sau chưa từng xuất hiện lần nữa. Thời gian huy hoàng của Hồng Nhãn tinh rất ngắn, chỉ khoảng mười năm thôi. Muội nhớ kĩ chuyện này vì Hồng Nhãn Thạch Nhân rất kì lạ, chúng có thể dung hợp với nhau tạo thành hình thái cao cấp hơn là Ngũ Nhãn Thạch Nhân.”

“Chính là vật này sao?” Đường Thiên làm ra vẻ hèn mọn mở to mắt tò mò: “Hình dạng có vẻ thu hút đấy, có đến năm con mắt.”

Sợ hãi ban đầu đã qua, Đường Thiên lại khôi phục bộ dạng không biết thì không sợ của mình.

“Ừm, Ngũ Nhãn Thạch Nhân rất ít gặp đấy. Hồng Nhãn Thạch Nhân tuy không được mọi người ưa thích nhưng Ngũ Nhãn Thạch Nhân lại rất được quan tâm, đấu giá năm đó đều được bán với giá trên trời. Bởi lẽ nó có một công hiệu thần kỳ là phóng xuất những chùm sáng khác nhau từ năm mắt của mình. Những chùm sáng này có thể từ từ kích hoạt huyết mạch tiềm tàng trong cơ thể huynh.”

Cố Tuyết cẩn thận dặn dò Đường Thiên: “A Thiên, huynh ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết huynh có Ngũ Nhãn Thạch Nhân đấy.”

“Kích hoạt huyết mạch à?” mắt Đường Thiên sáng ngời đưa cho Cố Tuyết: “Cho muội đấy! Nhất định nó có thể trợ giúp muội kích hoạt huyết mạch ẩn tính trong người!”

Cố Tuyết cảm thấy trong lòng ấm áp nhưng cũng kiên định lắc đầu: “Quá quý giá rồi! Hơn nữa muội không có năng lực giữ nó. A Thiên, huynh vẫn chưa mở được huyết mạch, huynh cần nó hơn muội.”

Nhìn mắt Cố Tuyết trong suốt như nước, Đường Thiên cười nhẹ: “Huynh chắc không có huyết mạch rồi, lúc trước nuốt Chu Nho huyết mạch và Vũ Nhân huyết mạch mà có phản ứng gì đâu. Đưa cho huynh dùng chỉ tổ lãng phí thôi. Có vật này không chừng A Tuyết muội không cần phải dùng phương pháp nguy hiểm như vậy để khai mở huyết mạch đâu.”

Nói xong, Đường Thiên dứt khoát đặt Ngũ Nhãn Thạch Nhân vào tay Cố Tuyết: “Quyết định như vậy nhé.”

Sau đó không đợi Cố Tuyết trả lời, hắn nhìn trời nói: “Có vẻ không còn sớm nữa rồi, chúng ta về thôi!”

Đường Thiên nắm tay Cố Tuyết bay lên trời.

Cố Tuyết cắn chặt môi không nói gì.

Hai người vừa mới về tới Cố gia thì Cố Tuyết thấy mặt Mục Lôi có vẻ lo lắng lập tức nụ cười cũng biến mất, nàng bình tĩnh hỏi: ”Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mục Lôi cười khổ: “Vừa nhận được tin báo năm ngày sau Hứa thị chấp sự đoàn sẽ tới Cố gia điều tra trận đánh trên phố hôm trước, yêu cầu chúng ta phối hợp.”

Trên mặt Cố Tuyết tức thì hiện lên sắc giận hiếm thấy: “Dù Hứa Tường Thiên hắn là chấp sự Phỉ Lâm tinh chăng nữa thì chuyện nội bộ Cố gia ta hắn được quyền nhúng tay vào sao?”

“Chấp sự là gì?” Đường Thiên tò mò hỏi

Cố Tuyết cắn chặt môi, trong mắt đầy nét giận giải thích: ”Phỉ Lâm Tinh lệ thuộc Hắc Hồn, Hắc Hồn bố trí một gã tinh trưởng quản hạt Phỉ Lâm Tinh. Phía dưới tinh trưởng có ba tới năm tên chấp sự. Do Phỉ Lâm Tinh khá nhỏ nên chỉ có ba gã chấp sự. Tinh trưởng và chấp sự đều là cao thủ ở Hắc Hồn, thực lực rất mạnh.

Đường Thiên mở to mắt: “Có thực sự lợi hại như thế không?”

“Rất lợi hại, bọn họ do bên trên cử tới. Bài danh của Hứa Trường Thiên ở Phỉ Lâm Tinh là thứ mười ba, so với Hoa thị huynh đệ thì lợi hại hơn nhiều. Thêm vào đó chấp sự có quyền xây dựng lực lượng của mình gọi là chấp sự đoàn. Chấp sự đoàn dưới trướng Hứa Trường Thiên có nhân số không nhiều, chỉ mười người nhưng không ai không phải cao thủ. Có ba người lọt vào nhóm năm mươi người đứng đầu, số còn lại cũng đều đứng trước một trăm.

“Lợi hại thế cơ à!” Đường Thiên thấy lạnh toát cả người. Có tới ba người lọt vào nhóm năm mươi người đứng đầu, nói cách khác thủ hạ của Hứa Trường Thiên có tận ba cao thủ cỡ Hoa thị huynh đệ.”

“Ừ! Theo lý thuyết thì chấp sự đoàn sẽ không can thiệp vào nội bộ gia tộc, đây là luật bất thành văn của Phỉ Lâm Tinh. Chúng ta hàng năm

đều tiến cống đủ.” Sắc mặt Cố Tuyết rất khó coi, nàng cố giữ bình tĩnh, ngẩng đầu nói với Mục Lôi: “Mục thúc, người đi nghe ngóng một chút xem tại sao chấp sự đoàn muốn tới Cố gia?

Mục Lôi gật đầu: ”Được!”

Nói xong không chút do dự chạy nhanh ra ngoài.

Đường Thiên an ủi Cố Tuyết: “A Tuyết đừng quá lo lắng, bọn chúng muốn làm chuyện xấu xa thì huynh sẽ đánh nhừ tử chúng trước !”

Cố Tuyết cười gượng: ”Ừm. A Thiên, muội phải đi trước làm việc rồi.”

Đường Thiên thấy vẻ lo lắng trong mắt Cố Tuyết cũng hiểu được vài phần bèn nói: “ừ, muội đi đi!”

Nhìn vẻ hoang mang của Cố Tuyết, Đường Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi đi vào nội viện tìm tới chỗ Lăng Húc đang luyện thương: ”Ê tiểu Húc Húc, ngươi biết Hứa thị chấp sự đoàn không?”

Lăng Húc dừng lại nhíu mày: “Ngươi trêu chọc người của chấp sự đoàn à? Chúng là một bọn điên, rất phiền phức đấy!”

Đường Thiên khinh bỉ: “Hóa ra ngươi sợ đám người này à!”

“Thối lắm!” Lăng Húc như bị dẫm phải đuôi nổi giận gào thét: “Bọn chúng thì tính là cái quái gì. Ta chỉ cần một thương là đâm chúng thành cái sàng gạo ngay!”

“Một thương đâm họ thành cái sàng gạo sao?” Đường Thiên nghe những lời này cũng sửng sốt nhưng nghĩ đến Thương Tiêm Hải của Lăng Húc thì quả thực chính xác.

Đường Thiên xưa nay vẫn bị Binh coi thường chế giễu đến phát cuồng lại làm ra vẻ điêu luyện thành thục trước mặt Lăng Húc.

“Mục thúc nói năm ngày sau chấp sự đoàn của Hứa Trường Thiên muốn tới điều tra trận đánh trên đường hôm trước.” Đường Thiên báo tin vừa biết được cho Lăng Húc.

Lăng Húc vốn đang nổi giận cũng bình tĩnh lại nói với vẻ chán ghét: “Hứa Trường Thiên? Trong số ba chấp sự thì hắn là tên tham lam nhất, hành sự thì thô bạo, bọn chấp sự đoàn thủ hạ của hắn cũng chẳng khác gì, đều là một đám xấu xa! Lai giả bất thiện!”

“Lai giả bất thiện…” Đường Thiên nghe vậy cũng hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống: “Tốt nhất là chúng nên tỏ ra biết điều một chút bằng không đừng trách nắm đấm của ta không nhận người!”

“Không phải ngươi muốn tham gia tinh môn thí luyện sao? Đắc tội Hứa Trường Thiên rồi thì ngươi đừng mong thông qua được.” Lăng Húc liếc mắt nhìn Đường Thiên

Đường Thiên khinh bỉ nhìn Lăng Húc: “Ta tưởng ngươi cải tà quy chính trở về với chính nghĩa rồi chứ hóa ra vẫn như cũ à?”

Lăng Húc có lòng tốt nhắc nhở lại bị Đường Thiên cười nhạo tức thì nổi giận: “Tên côn đồ như ngươi cũng dám giảng chính nghĩa với ta à? Lên nào! Đừng lảm nhảm nữa! Đánh một trận sảng khoái đi, không đem mông ngươi đâm thành tổ ong ta…”

Đường Thiên liếc mắt đầy khinh bỉ, phẩy phẩy tay, xoay người bước đi đầy tiêu sái, nói vọng lại.

“Đã lớn như vậy rồi mà ngày nào cũng chỉ biết đánh nhau thôi sao? Thiếu niên như thế có tiền đồ à? Ta không có thời gian chơi đùa với ngươi, ngươi cần phải học tập thiếu niên như thần nhiều vào. Ngươi biết tại sao ngươi không đánh lại ta không? Ngàn vạn lần đừng mượn cớ nha thiếu niên, thiên tài đều dùng chín mươi chín phần trăm mồ hôi…”

Mặt Lăng Húc đỏ gay, giận đến run rẩy toàn thân.

Lần trước Đường Thiên đánh thắng gã là thừa dịp gã không có thương trong tay mà con hàng này còn dám huênh hoang ‘Ngàn vạn lần đừng có mượn cớ’ là sao, chỉ bằng mấy câu này cũng khiến gã bị nội thương rồi.

Còn nữa, mồ hôi cái đầu ngươi ấy! Là ai ở đây tu luyện cả ngày, là ai ra ngoài rong chơi…

Thằng khốn kiếp này!

Đùa giỡn Lăng Húc một lúc Đường Thiên cảm thấy không tồi. Tất cả phiền não đều bị hắn quẳng lên chín tầng mây. Hắn hồn nhiên không cảm giác được hành vi của mình đã lặng lẽ lây lan từ Binh.

Vừa tiến vào doanh trại tân, binh Đường Thiên đã vứt bỏ hoàn toàn vụ chấp sự đoàn gì đó đi, toàn bộ sức chú ý của hắn đều tập trung vào vũ kĩ. Hắn cũng không lập tức xông vào Cơ Ngạ cốc mà bày thế tự rèn luyện.

Tư thế của năm Hồng Nhãn Thạch Nhân lúc chiêu tạo cho hắn một cảm giác rất đặc biệt.

Hắn mô phỏng theo thủ thức của người đá Niêm Hoa bỗng trong cơ thể một tia chân lực chuyển động. Tuy rất nhẹ nhưng hắn khẳng định đó không phải làm ảo giác.

Ồ, có chút môn đạo đấy!

Tinh thần Đường Thiên đột nhiên rung lên.

Hắn nhớ rất kĩ năm cái thủ thức nên bắt đầu mô phỏng từng cái. Mỗi thủ thức thực hiện đều có chân lực ở những bộ vị khác nhau phản ứng. Tuy phản ứng rất yếu nhưng trực giác của Đường Thiên rất mạnh nên vẫn cảm nhận được.

Suy nghĩ một lúc rồi Đường Thiên kết thức Niêm hoa, bài trừ tạp niệm, tĩnh tâm không động đậy.

Nửa giờ sau bỗng có một cảm giác ấm áp chậm rãi theo huyệt Dũng Tuyền ở lòng bàn chân xông lên. Toàn thân Đường Thiên giống như được tắm nắng, ấm áp, thoải mái không nói nên lời. Trên mặt hắn hiện rõ nụ cười sung sướng.

Binh vẫn chú ý hành động của Đường Thiên.

Khi Đường Thiên vừa mới bắt đầu mô phỏng thì gã nhíu mày. Gã rất không tán thành việc Đường Thiên thử nghiệm lung tung những thứ lai lịch bất minh này, bởi chúng rất có thể khiến hắn gặp nguy hiểm. Nhưng gã cũng không lập tức ngăn cản mà đợi khi Đường Thiên mất thời gian vô ích sẽ cường điệu tính nguy hiểm cho thằng khốn này biết mà sợ.

*Biên: âm hiểm vãi.

Nhưng mà…

Khi nụ cười ấm áp của Đường Thiên hiện lên thì thân thể Binh không khỏi chấn động, hai mắt rực sáng.

Trong nháy mắt vừa rồi, gã không thể cảm nhận được tung tích của Đường Thiên!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thạch Nhân Ngũ Thức

Một chiếc xe treo biển 'Hứa thị chấp sự đoàn' phi hành trên không trung.

“Ngươi có chắc chắn đó là cơ qua võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự không?” Nam tử nói chuyện nhấp một ngụm rượu đỏ, không hề động đến một chút thức ăn trước mặt. Gã tỉ mỉ cảm thụ biến hóa của rượu đỏ trong miệng, thỉnh thoảng vẻ mặt lại phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Gương mặt góc cạnh như được khắc ra, đôi mắt khép hờ khiến người khác không thể nhìn ra hỉ nộ. Trên người gã khoác một chiếc bào trắng sạch sẽ tinh tươm, cho dù lúc thưởng thức rượu cũng không hề xuất hiện nếp gấp.

Yến Hạ, thủ tịch chấp sự của Hứa thị chấp sự đoàn.

“Tuyệt đối không sai!” Cung Dị Tú khẽ cười một tiếng, giọng điệu chắc chắn: “Nó được gọi là Kiếm Xỉ Hổ cấp Thanh Đồng, là một cơ quan võ giáp trong hệ thống binh đoàn Nam Thập Tự. Nhiều năm rồi, hệ thống cơ quan võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự ít được chú ý. Nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội tốt như thế nhất định sẽ bị trời đánh đó.”

Tướng mạo Cung Dị Tú anh tuấn thanh tú, trên mặt luôn treo một nụ cười như có như không, cái miệng nhỏ của hắn vừa nhấp một ngụm rượu, từ từ cắt một miếng sườn nhỏ trên đĩa rồi dùng nĩa đưa vào miệng. Động tác hoàn hảo không thể bắt lỗi, ngôn ngữ lại thân thiết.

“Nghe nói Hoa thị huynh đệ chết trên tay bọn chúng.” Một nam tử có chòm râu dữ tợn tiếp lời: “Có thể giết được Hoa thị huynh đệ thì thực lực

không thể yếu được.”

Tên gã này là Ô Nam, xếp hạng ba mươi chín trong Phỉ Lâm tinh.

“Giao cho lão đại là được rồi.” Âm thanh truyền từ một góc mà không ai để ý tới. Một thân hình gầy yếu, một tay cầm đùi dê, tay kia đang dốc bình rượu đổ xuống miệng, hai má đỏ bừng, mắt lờ đờ mông lung, quần áo cả người dính đầy dầu mỡ.

Tác Quang, xếp hạng thứ năm mươi hai Phỉ Lâm tinh.

“Có lý nha!” Vẻ mặt Cung Dị Tú tán đồng, gật đầu nói: “Tên gia hỏa xếp hạng bảy mươi chín như ta thì đành ngoan ngoãn ngồi một bên chờ cơm vậy.”

Yến Hạ thoát khỏi hương vị thơm ngon của ngụm rượu trong miệng, không một chút khiêm nhường, tùy ý nói: “Nếu ngươi sai sót thì sẽ rất thảm đó.”

Giọng điệu Yến Hạ bình tĩnh, gã đủ sức để nói như vậy. Thứ hạng đứng hai mươi Phỉ Lâm tinh của gã dù so với chấp sự đại nhân cũng chỉ thua bảy bậc mà thôi.

Cung Dị Tú cười khổ, buông tay nói: “Lão đại, cuối cùng ngươi cũng không có bao nhiêu lòng tin ở ta, chuyện này thật khiến người ta đau lòng mà.”

Trong góc, Tác Quang cho miếng thịt vào miệng, mơ màng bình thản nói: “Về chuyện cơ quan võ giáp gì gì đó thì A Tú rất đáng tin cậy.”

Ô Nam cũng gật đầu nói: “Không sai, nhưng A Tú này, ngươi chắc chắn có thể phỏng chế lại chứ?”

Cung Dị Tú ưỡn ngực, giọng điệu vô cùng tự tin: “Không sai, chỉ cần đưa cho ta cơ quan võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự, nhất định ta có thể phục chế thành công. Trên thực tế, đồ phỏng chế của ta đã rất giống với hàng chính phẩm rồi.”

“Tác phẩm của ngươi, ta đã thấy, quả thực không tệ.” Yến Hạ mở mắt gật đầu nói: “Ta đã cùng đại nhân nói qua về chuyện làm ăn này, đại nhân rất tán thành. Các ngươi cũng biết, đại nhân có quan hệ rất sâu rộng ở Hắc Hồn. Nếu hắn đã đồng ý thì chúng ta cũng không cần lo sợ. Nhưng mà bảy phần lợi nhuận phải đưa lại cho đại nhân, số còn lại chúng ta chia nhau.”

Tác Quang lầm bầm nói: “Phần của đại nhân thật nhiều quá.”

“Câm mồm!” Yến Hạ hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ trong phòng cấp tốc giảm xuống, cơ thể Tác Quang cứng đờ. Yến Hạ liếc mắt nhìn gã, thản nhiên nói: “Những lời như vậy đừng để ta nghe thêm một lần nữa. Hành động lần này của chúng ta đã phạm đại kỵ. Hằng năm Cố gia đều tiến cống đầy đủ. Trước đây, chấp sự đoàn không có tiền lệ nhúng tay vào chuyện nội bộ gia tộc người ta. Nếu đến lúc mấy lão quái vật trong các gia tộc khác phản đối còn phải nhờ đại nhân đứng ra ngăn cản.”

Những kẻ khác im lặng không lên tiếng.

Yến Hạ dường như không nhìn thấy, tự mình nói tiếp: “Có đại nhân nhúng tay vào, cơ quan võ giáp mới có thể bán đến từng ngỏ ngách trong Hắc Hồn. Ba phần cũng đủ cho chúng ta xài không hết rồi. Lại nói, thoạt nhìn bảy phần có vẻ nhiều, nhưng không lẽ đại nhân không cần đưa lên trên sao?”

Căn phòng im lặng.

(Dg: đoạn này trong bản gốc không có nhưng thêm vào để phù hợp với phía sau.)

Cung Dị Tú khẽ cười, phá vỡ sự trầm mặc: “Không sai, nói không chừng ta có thể trở thành đệ nhất cơ giới sư ấy chứ.”

Ô Nam khôi phục vẻ tự nhiên, nói: “Chỉ hy vọng Cố gia thức thời một chút.”

Yến Hạ nhấp một ngụm rượu đỏ, một lát sau mới mở miệng: “Bọn chúng có tư cách không thức thời sao?”

****

“Người tới chính là bốn tên, Yến Hạ, Ô Nam, Tác Quang và Cung Dị Tú.” Mặt Mục Lôi như tro tàn. Tuy toàn bộ chấp sự đoàn chỉ có bốn người, nhưng bất cứ ai nhìn vào danh sách này đều không còn tồn tại tâm lý may mắn nữa.

Yến Hạ!

Thực lực một mình kẻ này thôi cũng đủ để tiêu diệt toàn bộ Cố gia. Kẻ này thủ đoạn độc ác, không nói đạo lý, trên tay dính đầy máu tanh.

Hạng hai mươi và hạng năm mươi thoạt nhìn chỉ kém ba mươi bậc, nhưng cả hai hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Hoa thị huynh đệ có liên thủ với nhau cũng không phải đối thủ của Yến Hạ. Nếu như nói năm mươi cường giả đứng đầu là đỉnh của chuỗi thức ăn ở Phỉ Lâm tinh, thì Yến Hạ chính là đỉnh của đỉnh.

Đỉnh cao này chính là một khoảng cách không thể vượt qua.

Biểu hiện của Cố Tuyết tốt hơn một chút, trui rèn trong khổ cực khiến tâm chí của nàng trở nên cứng cỏi. Nàng cố gắng kiềm chế sự tuyệt vọng trong lòng, cố hết sức khiến mình bình tĩnh: “Điều tra được mục đích của chúng chưa?”

“Chưa được.” Mục Lôi lắc đầu, ánh mắt mờ mịt.

Trời muốn diệt Cố gia sao…

****

Đường Thiên đang chìm đắm trong năm thủ thức kỳ quái, hồn nhiên vong ngã. Năm thủ thức, mỗi cái đều có điều kỳ diệu riêng. Đường

Thiên phân biệt chúng thành: Niêm Hoa thức, Khốc Kiếm thức, Nộ Quyền thức, Không Linh thức và Uy nghiêm thức.

Năm thủ thức này hoàn toàn không giống với võ kỹ hiện tại. Mỗi một thủ thức tương ứng với một kinh mạch, năm loại thủ thức ứng với năm kinh mạch.

Đường Thiên chưa từng nghe qua năm kinh mạch thần bí này. Hắn hỏi Binh, Binh cũng lắc đầu không biết.

Nếu như trong lúc vận chuyển chân lực mà tay kết thủ thức, thì luồng chân lực sẽ được dẫn vào kinh mạch tương ứng. Mỗi một loại thủ thức đều có hiệu quả khác nhau. Niêm Hoa thức khiến cơ thể toàn thân ấm áp, thoải mái nhất, cũng chính là thủ thức Đường Thiên thích nhất. Khốc Kiếm thức khiến người ta chìm đắm trong đau thương nhàn nhạt, ngay cả chân lực cũng mang hơi thở đau thương. Nộ Quyền thức khiến người ta cảm thấy toàn thân như bốc cháy, ý chí chiến đấu sôi sục can trường. Không Linh thức khiến tinh thần trở nên thanh tịnh, độ linh mẫn của năm giác quang tăng mạnh. Uy Nghiêm thức lại làm cho tâm như bàn thạch, chí như kim cương.

Năm thức lưu chuyển sinh sôi không ngừng.

Đường Thiên trở nên vô cùng hiếu kỳ với Hồng Nhãn tinh kia. Loại tinh cầu nào lại có thể tạo ra võ kỹ thần kỳ như thế?

Ngày thứ ba, Đường Thiên mở mắt.

Trong mắt hiện lên ánh sáng đang lưu chuyển, một tầng hào quang nhàn nhạt lúc hiện lúc tắt. Một lúc sau vầng hào quang này mới dần tan đi.

“Xem ra thu hoạch không nhỏ nhỉ?” Binh trêu chọc, nhưng trong giọng lại nghe được vẻ vô cùng hiếu kỳ.

“Một võ kỹ cổ quái nhưng cũng rất thú vị.” Ngữ điệu Đường Thiên vô cùng cảm thán: “Nếu như sau này có cơ hội đến Hồng Nhãn tinh thì nhất định phải chiêm ngưỡng cho đã mới được.”

Năm thức vô cùng cổ quái mà cũng vô cùng thú vị.

Đối với một võ kỹ mới phải từ từ làm quen rồi tăng lên theo từng giai đoạn, nhưng năm thức này lại không như thế. Sau khi năm kinh mạch được khai phá, uy lực năm thức bạo phát trong nháy mắt, rồi sau đó không tăng thêm một chút nào nữa.

Năm kinh mạch đều có đặc điểm chung là rất nhỏ và rất xa lạ, không ai chú ý tới.

Đường Thiên cũng tìm hiểu ra diệu dụng của năm thức này. Khốc Kiếm thức và Nộ Quyền thức không thể nghi ngờ dùng để chiến đấu vô cùng thích hợp. Niêm Hoa thức có trợ giúp lớn cho việc tu luyện chân lực, Uy Nghiêm thức dùng để mài dũa ý chí con người, hai thức này hữu hiệu với việc tu luyện, có hiệu quả khi rèn luyện lâu dài. Làm Đường Thiên khiếp sợ nhất chính là Không Linh thức, Không Linh thức có thể tăng mạnh trực giác con người. Trong ba ngày ngắn ngủi, trực giác Đường Thiên gấp mười ba lần lên đến gấp mười tám lần bình thường.

Khi trực giác đạt đến mức độ gấp mười lăm lần võ giả phổ thông thì được gọi là bội cấp, điều này là do Binh nói.

Trực giác gấp mười tám lần!

Lúc Binh nghe được điều này, cả người cứng ngắc như trời trồng. Bộ dáng ngây ngẩn của Binh khiến Đường Thiên thoải mái không nói nên lời. Nhưng Đường Thiên cũng biết, Không Linh thức đã đề cao trực giác của mình lên cực hạn, sau này sẽ không thể tăng thêm nữa.

Võ kỹ kỳ quái như thế quả thực không thể tưởng tượng được.

Đường Thiên quyết định đặt tên nó là Thạch Nhân Ngũ Thức.

Nhưng rốt cuộc vẫn là Binh có kinh nghiệm phong phú. Gã rất nhanh thả lỏng tinh thần, không còn suy nghĩ đến Thạch Nhân Ngũ Thức nữa mà xem xét đến việc trực giác biến hóa sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào.

“Ta ghét nhất chính là kế hoạch mà ta định ra bị cắt đứt.” Trong giọng nói của Binh có chút khó chịu, nhưng gã vẫn nói tiếp: “Xem ra ngươi cần huấn luyện ngắn hạn một thời gian để ứng phó với trận chiến có thể xảy ra sắp tới.”

Đường Thiên vô cùng tự tin với thực lực của mình hiện giờ.

Trực giác tăng thêm năm bậc, hắn có thể cảm nhận được nó mang cho mình bao nhiêu biến hóa. Thế giới xung quanh hoàn toàn khác hẳn, từng thứ hiện ra vô cùng rõ ràng. Giác quan thứ sáu của Đường Thiên được tăng lên toàn diện.

Đường Thiên cảm thấy bản thân mạnh mẽ nhất từ trước đến giờ. Những tên chấp sự đoàn gì gì đó tốt nhất đừng nên gây chuyện, nếu dám gây sự thì sẽ đánh cho mông bọn chúng thành bỏng ngô.

“Ta cần hai giờ!” Binh nói dứt khoát: “Hai giờ sau, ngươi hãy quay lại!”

Đường Thiên không quấy rầy gã, ly khai doanh trại tân binh.

Đường Thiên nhớ đến Lăng Húc. Ngoại trừ Khốc Kiếm Thức và Nộ Quyền thức không thích hợp với Lăng Húc ra, thì ba thức còn lại Lăng Húc đều có thể tu luyện.

“Này! Tiểu Húc Húc!”

Đường Thiên tìm đến Lăng Húc, bộ dáng ra vẻ lão đại: “Lại đây, ta dạy ngươi mấy chiêu võ kỹ rất thú vị!”

Lăng Húc đảo cặp mắt, không thèm để ý đến tên ngu ngốc này.

“Không phải chứ, Tiểu Húc Húc, thử cũng không dám sao? Sợ mình học sẽ mất mặt, xấu hổ à? Ôi trời ạ! Ngươi không nhát gan đến thế chứ?” Vẻ mặt Đường Thiên bày ra bộ dạng kinh ngạc.

Oành! Đôi mắt Lăng Húc bốc lửa, đem theo vẻ mặt hung dữ, hùng hổ chạy lại: “Nhát gan? Đi mà nói ngươi ấy! Đến đây, ta muốn xem thử là loại võ kỹ chó má gì!”

Đường Thiên thấy Lăng Húc mắc câu trong lòng cười thầm, nhưng vẫn ra vẻ trấn định, bày ra Niêm Hoa thức.

Lăng Húc hừ lạnh một tiếng, bày ra thủ thế giống y như đúc. Một lát sau, không kiên nhẫn trừng mắt với Đường Thiên, nói: “Ngươi giỡn mặt với ta hả?”

Đường Thiên sửng sốt, không phản ứng sao? Hắn vội vàng đổi qua Không Linh thức, nói: “Ngươi thử cái này xem!”

Lăng Húc trông mèo vẻ hổ, nhưng vẫn không chút phản ứng. Khóe mắt Lăng Húc co quắp, cả người nóng bừng bừng, thước đo cơn giận phá mốc một trăm: “Quả nhiên người lấy ta ra làm trò, ngươi dám lấy ta ra làm trò…”

“Loại sau cùng đi!” Đường Thiên cắt ngang cơn giận của Lăng Húc, bày ra Uy Nghiêm thức: “Nếu ngươi vẫn không có hiệu quả thì ta nhận tội.”

Lăng Húc cười gằn: “Có khí phách! Cứ chờ ta đâm ngươi thành tổ ong đi!”

Gã tùy ý bày ra Uy Nghiêm thức, tuy chỉ là mô phỏng theo nhưng động tác vẫn rất tiêu chuẩn.

Trong khoảnh khắc Uy Nghiêm thức thành hình, biến cố phát sinh!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Ý Chí Của Lăng Húc

Oanh!

Luồng khí thế kinh người lấy Lăng Húc làm trung tâm chợt bộc phát ra bốn phía. Một luồng lực lượng lạnh như băng khó nói lên lời từ trong trái tim gã đột nhiên sinh ra, rồi chạy dọc theo đường kinh mạch hẹp và rất xa lạ, vượt qua mọi rào chắn, tựa như một cây băng châm nhỏ bé, trong nháy mắt đã xuyên thấu cả đường kinh mạch. Trong khoảnh khắc khi lực lượng vừa mới sinh ra này xuyên qua toàn bộ đường kinh mạch, thân thể Lăng Húc run lên, bởi luồng lực lượng lạnh như băng này đang chạy thẳng tới cột sống của gã.

"A a a a!"

Cảm giác đau đớn mãnh liệt làm gã gào lên như một con dã thú, gã ngửa đầu gào thét đầy đau đớn, khuôn mặt trở lên vặn vẹo. Khí tức băng lãnh đâm thẳng vào những khối xương dị tật trong cơ thể gã sinh ra cảm giác đau nhói kịch liệt so với lúc bình thời còn mạnh hơn gấp trăm lần.

"Lăng Húc!" Đường Thiên vô cùng hoảng sợ, hắn bị biến cố trước mắt dọa phát sợ, vội vàng định xông lên xem.

"Đừng đụng vào hắn!" Binh vội vàng ngăn cản Đường Thiên.

"Binh! Hắn bị sao vậy?" Đường Thiên vô cùng lo lắng.

"Đối với hắn là chuyện tốt." Binh trầm giọng nói: "Miễn là hắn có thể vượt qua."

Đầu óc Lăng Húc trở lên trống rỗng, cảm giác đau đớn mãnh liệt giống như vạn cây kim châm đâm vào thân thể khiến gã bị tổn thương khắp nơi. Đây không phải lần đâu tiên gã phải chịu thống khổ như vậy, mặc dù định kỳ gã vẫn ngâm mình vào dược dịch, nhưng mỗi lần chỉ trải qua trong thời gian ngắn đề phòng thân thể không chịu đựng nổi, nhiều lần như vậy giúp gã tiến lên được một bước lớn.

Giống như bản năng của một con dã thú, tiếng gào thét của gã vang dội khắp Cố gia, mỗi người nghe thấy thanh âm này trong lòng không khỏi hoảng sợ nhìn về phía tiểu viện của Lăng Húc và Đường Thiên.

Cố Tuyết và Mục Lôi đầy vẻ kinh hãi xông về phía tiểu viện hai người.

Lần thống khổ này trừ cảm giác như kim châm đâm vào ra, còn kèm theo cảm giác lạnh thấu xương. Dưới cơn đau nhức cùng cực, thân hình Lăng Húc cong lại như con tôm.

Đầu óc đã trống rỗng, không biết đã trải qua bao lâu, gã thấy giữa hư không hiện lên hình ảnh một lão giả già nua, trên tay lão đang bế một bé trai.

"Húc, con không nên tu luyện thương pháp này, chỉ cần con có thể sống vui vẻ là lão sư cũng vui mừng rồi."

"Không được! Lão sư, con nhất định sẽ tu luyện thành Thương Tiêm Hải! Con muốn thực hiện mơ ước của lão sư!"

"A Húc, thứ mà con muốn thực hiện là giấc mộng của mình, chứ không phải là mộng ước của lão sư."

"Nhưng mà thực hiện mong ước của lão sư chính là nguyện vọng của A Húc!"

...

Đứa bé trai nắm lấy thanh mộc thương còn cao hơn nó, một lần lại một lần, một mình tu luyện.

Thất bại, thất bại, vẫn chỉ là thất bại, trên khuôn mặt tái nhợt của đứa bé trai thỉnh thoảng lại hiện lên vẻ thống khổ, nhưng nó vẫn kiên trì tu luyện.

Bịch, đứa bé trai kiệt lực đặt mông ngã trên mặt đất, rồi hắn thất thanh khóc lớn.

...

"Húc, đừng quá thương tâm mà, có luyện thành hay không cũng không quan trọng. Lão sư cũng không luyện thành Thương Tiêm Hải chân chính đấy thôi."

Đứa bé trai nghe thấy vậy thì ngừng khóc, hắn ngẩng đầu lên trong cặp mắt đầy ngập nước mắt trần đầy vẻ tò mò: "Lão sư, vậy có người nào đã luyện thành Thương Tiêm Hải chân chính hay sao?"

Lão giả trầm mặc một lúc lâu rồi mới gật đầu: "Có."

"Người đó là ai vậy? Có phải là rất lợi hại không?" Bé trai vô cùng tò mò hỏi.

Trong mắt Lão giả hiện lên một tia thống khổ và bi thương, khàn giọng nói: "Hắn là một thiên tài nhưng lại vô cùng xấu xa, vì lực lượng hắn đã phản bội tín ngưỡng của chính mình, Húc, con phải nhớ kỹ, bất kể lúc nào con cũng phải làm một người tốt."

Đứa bé trai cảm thấy hơi khó hiểu, cái gì gọi là thiên tài nhưng lại xấu xa, có cái nó hiểu có cái không, liền nói: "Tiểu Húc đã nhớ rồi. Lão sư, người kia dùng cách gì để luyện thành Thương Tiêm Hải vậy?"

"Dùng ý chí." Trên miệng vị lão sư nở ra nụ cười đầy khó hiểu: "Mặc dù hắn không phải là người tốt, nhưng lại là người có ý chí kiên định

nhất mà ta đã thấy, đối sử với bản thần còn tàn khốc hơn đối với kẻ địch."

"Lão sư, cái gì gọi là ý chí vậy?" Đứa bé trai mở to hai mắt hỏi.

"Ý chí a, chính là bất kể lúc nào cũng không buông bỏ." Lão sư vuốt ve đầu đứa bé trai, ấm giọng khích lệ nói: "Húc, sau này cũng phải làm một nam tử hán có ý chí kiên định nha."

"Vâng!" Đứa bé trai liên tục gật đầu, hắn ghi nhớ những lời này vào tận trong tim.

Có ý chí thì có thể luyện thành Thương Tiêm Hải, ý chí chính là bất kể bị rơi vào hoàn cảnh gì cũng không buông bỏ!

...

Lăng Húc, ngươi muốn buông bỏ không... Không, tuyệt đối không thể...

Mình nhất định là con người có ý chí kiên định, mình nhất định sẽ luyện thành Thương Tiêm Hải!

Bóng dáng gầy yếu cô đơn liên tục ngã lên ngã xuống nền tuyết lạnh băng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu rên thống khổ. Sắc mặt đứa bé trai vĩnh viễn luôn có cái vẻ tái nhợt bệnh hoạn, trắng nhợt giống như nền tuyết trắng phau dưới chân vậy.

Cho đến một ngày, trong lúc vô tình nó dùng ngón tay chà xát, lay động mộc thương, bỗng mộc thương xoáy một chiêu ra ngoài.

Nó ngẩn ngơ, hưng phấn mà rống to lên, đem trên đám tuyết động trên lá cây chấn rơi lả tả xuống đất.

...

Ở nơi băng thiên tuyết địa, một đứa nhỏ dáng người gầy yếu đang cong lưng đứng ở trên tầng băng dầy, dùng ngón tay không ngừng chọc vào tầng băng cứng như sắt thép.

Vào mùa xuân, đứa bé trai cũng không hề buông lỏng cánh tay, mồ hôi trên thân hình gầy yếu đến dị dạng đang bốc lên nghi ngút như làn sương mù. Mỗi một ngón tay trên bàn tay nó đều được quấn theo một sợi dây bện bằng gân trâu, sợi dây được vắt qua một nhánh cây, đầu kia của sợi dây treo một cây gỗ còn to hơn cả người nó.

Trong mùa hè, một thân hình nhỏ gầy đứng trước một vách đá cao vút thẳng tắp, chậm rãi leo. Ngón tay nó từng chút từng chút cắm vào đá cứng, mồ hôi chảy như mưa xuống cằm, thân thể nó chậm rãi bò về phía trước. Bỗng nhiên nó kiệt sức, rơi từ độ cao mấy trăm trượng từ vách đá xuống, rồi ầm ầm rớt xuống đầm sau ở phía dưới. Ở độ cao mấy trăm trượng trên vách đá dựng đứng có chi chít những lỗ to bằng đầu ngón tay, đếm không xuể.

Khi mùa thu đến, trong rừng rậm đầy lá vàng rơi, bóng dáng nhỏ bé gầy còm ấy đang không ngừng dùng ngón tay miết vào thanh mộc thương nặng trịch, liên tục đánh về phía đám lá vàng đang bay đầy trời.

...

Bất kể lúc nào, cũng không bao giờ buông bỏ!

Những lời này của lão sư giống như tiếng sấm liên tục vang lên quanh quẩn trong đầu hắn.

Cột sống truyền đến cảm giác đau đớn và cái lạnh như băng thấu vào tận xương tủy, bỗng nhiên xuất hiện một luồng lực lượng vô cùng xa lạ. Luồng lực lượng này vừa xuất hiện liền lập tức chạy dọc theo thân thể của gã, rồi sau đó rót vào mười đầu ngón tay trên bàn tay của gã.

Lăng Húc cảm giác mười ngón tay của mình đột nhiên cứng lại giống như là sắt thép vậy.

Nhưng cảm giác đau đớn không hề có dấu hiệu yếu bớt đi, mà ngược lại càng thêm mãnh liệt hơn, nhưng cái cảm giác mười ngón tay được lực lượng đổ đầy lại vô cùng rõ ràng, quyến rũ đến mê người.

Thống khổ nhưng cường đại, cái cảm thụ rõ ràng đầy mâu thuẫn này lại ở cùng một chỗ với nhau một cách xảo diệu.

Bất giác Lăng Húc dường như đã hiểu ra, đó chính là ý chí.

Ý chí chính cầu nối giữa thống khổ và lực lượng.

Trên mặt Lăng Húc vẫn là vẻ vô cùng đau đớn như cũ, nhưng lúc này gã đang chậm rãi mở mắt ra, trên mặt là vẻ bình thản. Tất cả các đường kinh mạch đều được quán thông hoàn chỉnh, từng tia lực lượng không ngừng xuất phát từ trái tim của gã tiến vào cột sống. Luồng sức mạnh ổn định liên tục truyền tới mười đầu ngón tay tôi luyện ngón tay của gã.

Với ý chí hơn người, Lăng Húc dần làm quen với cảm giác đau đớn phát ra từ cột sống. Khi đã quen thuộc với nỗi đau này gã sẽ thử khống chế cục diện.

Về phương diện này gã có kinh nghiệm hết sức phong phú. Thân thể bị tàn phá đến mức không thể nào chịu nổi của gã chính là do liên tục chiến đấu và rèn luyện ở bất cứ đâu và bất cứ lúc nào, cứ như thể gã coi thân thể mình là kẻ thù vậy.

Gã thở mạnh phóng xuất tất cả những luồng lực lượng không thể khống chế được ra ngoài. Rồi sau đó, gã kiên nhẫn thu hồi từng chút từng chút lực lượng một thông qua thất khiếu. Tính cách của gã vốn táo bạo, nhưng đối mặt với thân thể của chính mình, gã lại vô cùng kiên nhẫn. Lăng Húc biết rõ, thân thể của mình mỏng manh dễ vỡ như thủy tinh, e rằng dù gã có đem mười đầu ngón tay trên hai tay của mình rèn luyện đến mức cứng rắn như sắt thép, nhưng những bộ phận khác trên thân thể của gã lại yếu ớt đến mức kinh người.

Giống như cây đuốc sáng chói đang dần lụi tàn trong bóng đêm vậy.

Khí tức đầy cuồng bạo bao phủ trên bầu trời Cố gia đã biến mất không chút tăm tích, phảng phát như những gì người ta cảm nhận dược lúc trước chỉ là ảo giác.

Vù vù!

Lăng Húc thở hổn hển, đôi mắt màu cam ngơ ngác nhìn mười ngón tay của mình.

Lúc này mười ngón tay gã đã chuyển sang màu đen bóng như kim thiết, và đáng chú ý hơn là lực lượng ẩn chứa bên trong khiến cho gã cũng phải giật mình. Thân thể vẫn phải chịu đựng nỗi thống khổ liên tục giống như là sóng biển vĩnh viễn không bao giờ kết thúc vậy. Nhưng gã lại cảm thấy bầu trời chưa bao giờ đẹp nhu lúc này, ánh mặt trời chưa bao giờ rực rỡ nhu lúc này, cả thế giới dường như bừng sáng tươi đẹp!

Từng sợi lực lượng mỏng manh, từ cột sống đang bị băng vải bó chặt chẽ liên tục truyền vào ngón tay của gã.

Lăng Húc dùng ngón tay nhẹ nhàng miết vào cán thương đang cầm trên tay.

Từ giữa ngón tay của gã bộc phát ra luồng lực lượng vượt xa sự tưởng tượng của bản thân, làm cán thương đột nhiên biến mất.

Ông!

Thương Tiêm Hải tạo lên một mảng đầy sao, quang hoa mang theo tiếng rít khiến tâm hồn người ta khiếp sợ tiêu sái đi ra!

"Ha ha ha ha ha Hmm!"

Bỗng Lăng Húc ngửa mặt lên trời cười to, hai dòng lệ nóng chảy dài trên khuôn mặt, giống như những giọt sương sớm mai phản chiếu ánh mặt trời.

Lão sư, nhất định con sẽ luyện thành Thương Tiêm Hải chân chính!

Đường Thiên ngơ ngác nhìn tấm kính do linh hồn của Thương Tiêm Hải tạo thành đang từ từ tiêu tán giữa không trung. Mới vừa rồi, trong nháy mắt khi ngân thương trong tay Lăng Húc biến mất, vậy mà hắn không thể nào nắm bắt được!

Thương Tiêm Hải mà Lăng Húc vừa đánh ra so với bình thường còn lớn hơn gấp đôi!

"Này!" Tâm tình Lăng Húc đã bình tĩnh lại, quay mặt sang nhìn Đường Thiên, giơ giơ ngân thương trong tay lên: "Cám ơn một chiêu này của ngươi!"

"A!" Đường Thiên giật mình lại, tinh thần vừa mới choáng váng cũng phục hồi lại, chống nạnh lỗ mũi hướng lên trời cười ha ha: "Như thế nào? Theo lão đại ta xông pha, ăn to uống lớn, rất thoải mái đúng không! Đến đây đi, biết điều một chút đi, kêu một tiếng lão đại xem nào!"

"Ngu ngốc!" Đôi mắt màu cam của Lăng Húc ném cho Đường Thiên một cái liếc, sau đó quay đầu rời đi không thèm ngoái lại: "Cẩn thận nha, không nên bị ta vứt lại xa xa phía sau, lúc đó ta chỉ xem ngươi như là gánh nặng thôi!"

"A nhổ, ta sẽ thua ngươi sao?" Đường Thiên giận tím mặt, nhảy dựng lên chỉ vào phía sau lưng Lăng Húc oa oa kêu to: "Đến đây đi, tiểu Húc Húc, để ta cho ngươi lĩnh giáo năm chiêu thối pháp mà ta mới lĩnh ngộ! Trực tiếp đánh ngươi sưng mặt!"

Lăng Húc khoát khoát tay, không thèm trả lời, cũng không quay đầu lại mà cứ thế cất bước rời đi.

Nỗi sợ hãi trong lòng Cố Tuyết rốt cuộc cũng được buông lỏng, nàng vừa định khuyên Đường Thiên sớm rời đi thì không đợi nàng mở miệng, đã nghe thấy Đường Thiên tự nhủ: "Không được, nếu như đúng là bị Tiểu Húc Húc vượt qua, thì thật quá mất mặt mà!"

Nói xong hắn hướng về phía Cố Tuyết và Mục Lôi phất phất tay, sau đó biến mất tăm.

Cố Tuyết và Mục Lôi chỉ có thể quay mặt nhìn nhau cười khổ, nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một người mang theo khuôn mặt mừng như điên xông tới, hắn chính là người mà Cố Tuyết phái ra đưa tin.

"Tiểu thư, tiểu thư!" Người đưa tin vô cùng kích động nói: "Vu Lão đã đáp ứng! Đáp ứng rồi!"

Hai người Cố Tuyết và Mục Lôi cùng ngẩn ngơ, rồi sau đó cùng lúc lộ ra vẻ mừng như điên.

"Thật sao?" Đến lúc này Cố Tuyết như đã trút được gánh nặng, vô cùng kích động ngay cả lời nói cũng không còn mạch lạc: "Thật tốt quá! Thật tốt quá! Vu Lão chịu ra tay! Nhất định đám người Yến Hạ sẽ phải cố kỵ!"

Mục Lôi vung mạnh quyền lên, vẻ mặt đầy kích động.

"Vu Lão nói cái tiền lệ này không thể mở ra. Vu lão đã liên hệ rồi mấy cao thủ của các gia tộc khác." Hiển nhiên người đưa tin cũng vô cùng kích động: "Sau khi Vu lão đi ra! Những cao thủ của các gia tộc khác cũng bắt đầu lục tục đến đây."

Khuôn mặt Cố Tuyết cũng đầy vẻ vui mừng: "Bảo bên dưới chuẩn bị cho tốt, dùng lễ tiết cao nhất để nghênh đón Vu Lão!"

Mục Lôi liên tục gật đầu: "Ta sẽ lo chuyện đó!"

Viện trợ của Cố Tuyết đến cũng làm cho Cố gia thấy được một tia sinh cơ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Kế Hoạch

Yến Hạ nhìn lướt qua tin tình báo, thản nhiên nói: “Xem ra tiểu cô nương thông minh hơn chúng ta tưởng.”

Rất nhanh, tin tình báo được truyền đến tay từng người, đọc xong, sắc mặt cả bọn đều khó coi.

Tác Quang lầm bầm: “Vu lão quái quả thực chán sống rồi mà, dám ngang nhiên chủ động gây sự! Lão muốn làm trò gì đây?”

“Không chịu an phận!” Khóe miệng Cung Dị Tú nở một nụ cười nhạt: “Tuy rằng thực lực Vu lão đầu không mạnh, nhưng lại già đời, từng trải và có danh vọng cao. Những thế lực bản địa ở Phỉ Lâm tinh vốn có địch ý với chúng ta. Nếu lần này lão liên kết với những gia tộc khác, thì có thể cho chúng ta ăn chút thiệt thòi. Giả tỷ thành công thì nắm chắc cái danh lão đại rồi. Nhân vật thật sự thích hợp như vậy cần lôi kéo, tiểu cô nương thật lợi hại.”

“Làm sao bây giờ?” Ô Nam trầm giọng, nhíu mày nói: “Nếu quả thực làm lớn chuyện thì cả đại nhân cũng không thể giải quyết được.”

Lời gã nói tuy không khách khí nhưng không ai ngồi đây phản đối.

Thế lực bản địa Phỉ Lâm tinh hùng hậu. Bọn họ cũng hiểu, do dưới sự thống trị của Hắc Hồn nên những năm nay, đám người kia mới an phận. Nhưng hành động không bình thường mà bọn họ làm lần này tương đương với việc tạo cho đối phương một cái cớ. Có điều, nếu bảo bọn họ bỏ qua cơ quan võ giáp thì tất cả đều không cam lòng.

Ánh mắt ba người đều hướng về Yến Hạ, gã mới là lão đại của đoàn người nhỏ này. Cả đám có chút hối hận vì trước đó đã gửi thư tín cho Cố gia. Bọn họ vốn nghĩ rằng, với danh nghĩa chấp sự đoàn thì Cố gia chắc chắn không dám phản kháng. Chỉ là một cơ quan võ giáp, tuy là hiếm thấy, nhưng nếu kết oán với chấp sự đoàn thì đại đa số đều không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Tất cả đều không ngờ, Cố Tuyết lại phản ứng kịch liệt như thế.

Trong mắt Yến Hạ hiện lên nét tàn nhẫn: “Chúng ta cần tăng tốc, phải thành công trước khi lão già kia tới. Chúng ta phải ra tay giành quyền chủ động. Có ai biết đường tắt hay không?”

Tác Quang nói: “Ta biết một đường tắt, không quá dễ đi nhưng có thể tiết kiệm phân nửa thời gian.”

“Đi! Bỏ xe lại!” Yến Hạ không hề do dự ra quyết định, xoay người phân phó: “Giảm tốc độ xe!”

Bốn người ra khỏi chiếc xe trên trời, lao vào rừng rậm.

****

Binh đã định ra kế hoạch tu luyện mới để phù hợp với trực giác tăng gấp bội của Đường Thiên. Kế hoạch của Binh rất đơn giản, nâng cao độ khó của Thập Bát Đồng Nhân thất.

Không ngờ Thập Bát Đồng Nhân thất còn có thể điều chỉnh độ khó…

Đường Thiên đang trợn mắt há mồm thì bị Binh đá vào Thập Bát Đồng Nhân thất cường độ cao. Sau đó hắn bắt đầu quá trình tu luyện tăm tối như địa ngục.

Đường Thiên nghi ngờ mười tám tên đồng nát này có thể mang theo tâm lý trả thù. Chúng hạ thủ vừa hiểm độc, vừa tàn nhẫn. Dù trực giác Đường Thiên đã tăng lên mười tám lần mà hắn vẫn bị hành hạ tàn bạo vô cùng.

Nhưng không thể không nói phương pháp này của Binh có hiệu quả. Mười tám đồng nhân đã lý giải khá tốt thủ đoạn công kích của Đường Thiên, dưới tình huống thực lực tăng lên gấp đôi, chúng hoàn toàn áp chế Đường Thiên.

Chỉ trong thời gian ngắn, tu luyện địa ngục như thế đã ép cho trực giác của Đường Thiên phát triển hết mức.

Sau khi giãy dụa trong địa ngục lại thấy ánh nắng mặt trời, Đường Thiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Khi được tắm trong ánh năng, hắn suýt nữa mừng đến phát khóc. Dù chỉ là tập luyện trong thời gian ngắn, nhưng Đường Thiên lại cảm thấy rất lâu.

Ánh nắng mặt trời thật khiến người ta thoải mái!

Để ăn mừng việc thoát khỏi biển khổ, Đường Thiên quyết định nghỉ ngơi, thả lỏng một giờ. Hắn tản bộ khắp nơi trong sân không mục đích. Lăng Húc vẫn đang khổ luyện thương pháp bên kia. Nhìn một lát Đường Thiên phát hiện thương pháp của Lăng Húc tiến bộ kinh người.

Hắn nhớ lại Thạch Nhân Ngũ Thức, bản thân tiến bộ về trực giác, vậy Lăng Húc tiến bộ về mặt nào?

Nếu là Uy Nghiêm thức thì hắn là ý chí rồi, nhưng ý chí thì tiến bộ thế nào nhỉ? Theo tình hình hôm trước thì hiển nhiên Uy Nghiêm thức và Lăng Húc đã xuất hiện một mối liên hệ nào đó.

Trong ấn tượng của Đường Thiên, Lăng Húc là một gia hỏa khá nóng tính, chạm vào là nổ ngay. Tuy tên gia hỏa này luôn nói chính nghĩa gì đó, nhưng Đường Thiên cảm thấy gã càng thích hợp theo đường đạo phỉ làm mấy chuyện như phóng hỏa giết người.

Một tên gia hỏa như thế lại có liên hệ với Uy Nghiêm thức, quả là chuyện kỳ quái.

Lẽ nào ý chí gia hỏa này rất kiên cường?

Đường Thiên tự nhận ý chí bản thân chắc chắn không thuộc loại yếu kém, nhưng dù như vậy thì ảnh hưởng của Uy Nghiêm thức đối với hắn vẫn thua xa Lăng Húc.

Thật kỳ quái…

Đường Thiên suy nghĩ một hồi liền đem chuyện này vứt ra khỏi đầu. Khó khăn lắm mới có một chút thời gian xả hơi mà lãng phí trên người Lăng Húc, Đường Thiên quả thực không vui.

Thật đáng chết! Làm phí mất mười phút của mình.

Trong đầu Đường Thiên chửi ầm lên, hắn quay đi không chút do dự.

Vừa rời khỏi sân Lăng Húc, Đường Thiên nghe được Mục Lôi và Cố Tuyết đang thấp giọng thương nghị. Không biết có phải do trực giác tăng lên hay không mà thính lực của Đường Thiên xuất sắc hơn trước đây rất nhiều.

“Chấp sự đoàn cách đây bao xa vậy?” Cố Tuyết hỏi Mục Lôi.

“Bọn họ từ thành Minh Vương đến đây, bọn họ ngồi xe, hẳn là còn khoảng một ngày rưỡi.” Thanh âm của Mục Lôi có một chút khẩn trương: “Nhóm người Vu lão thì khoảng ba ngày sau mới tới được.”

Cố Tuyết cắn răng: “Phải tìm biện pháp ngăn họ lại mới được. Chỉ có Vu lão mới có thể đối phó với họ.”

“Đúng vậy, phải tìm biện pháp gì đó mới được.” Mục Lôi cũng không tìm được cách nào.

Cố Tuyết và Mục Lôi không ngờ nội dung đoạn thương nghị này bị Đường Thiên nghe được. Đường Thiên nghe một chút thì hiểu được, đại khái viện binh của Cố Tuyết ba ngày sau mới tới, mà chấp sự đoàn gì gì đó chỉ còn một ngày rưỡi nữa là tới. Cố Tuyết đang suy nghĩ biện pháp kéo dài thời gian để chờ viện trợ từ bên kia.

Âm thầm lui ra, Đường Thiên lập tức nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu.

“Binh này! Nếu chúng ta đánh lén thì có thể ngăn được chấp sự đoàn không?” Đường Thiên đem suy nghĩ của mình nói cho Binh.

Binh hiểu rõ ý đồ của Đường Thiên, bắt đầu suy nghĩ theo góc độ chuyên nghiệp: “Nếu như chỉ ngăn chặn thì chỉ cần chúng ta chuẩn bị đầy đủ chắc sẽ có khả năng.”

Vốn là một thủ tịch giáo quan của binh đoàn, việc lập ra một kế hoạch tác chiến nho nhỏ quả thực là chuyện dễ dàng thoải mái đối với Binh.

“Ngươi, ta, Lăng Húc, Quỷ Trảo bốn người cần có một địa đồ, rồi phục kích ở đoạn đường mà chúng bắt buộc phải đi qua. Chúng ta cần ngụy trang, chuẩn bị tốt tuyến đường rút lui và địa điểm ẩn nấp. Quỷ Trảo sẽ đoạn hậu, nếu nó bị giết thì chỉ là trong vòng mười ngày ngươi không thể dùng hồn hạch triệu hồi ra hắn mà thôi.”

Ý tưởng của Binh rõ ràng, đâu ra đấy khiến lòng tin của Đường Thiên tăng mạnh. Không hổ là dân chuyên nghiệp!

“Không sao, Lăng Húc chắc chắn không thành vấn đề! Nếu hắn không làm thì sẽ phạm di huấn của lão sư hắn.” Đường Thiên gật gù đắc ý, bắt chước theo giọng điệu của Lăng Húc: “Vì chính nghĩa!”

“Ta biết nơi nào có địa đồ.” Đường Thiên bình tĩnh nói: “Trong số đồ vật Cố Tuyết đưa cho chúng ta để đi thí luyện Tinh Môn có một cái.”

Quả nhiên, rất nhanh, Đường Thiên đã tìm thấy địa đồ. Và thêm một tên tham gia mưu tính, Lăng Húc. Đúng là Đường Thiên nói không sai, khi hắn hiên ngang lẫm liệt hô ra câu “vì chính nghĩa” Lăng Húc liền đồng ý.

Cũng có thể thực lực Lăng Húc tăng mạnh khiến gã nóng lòng muốn thử trong trận chiến này.

“Bọn chúng đi từ thành Minh Vương qua đây, vậy chỉ có thể đi con đường này.” Binh rà tay trên địa đồ rồi chỉ vào một điểm: “Bọn chúng dùng xe nên nhất định sẽ bay trên cao. Như vậy địa điểm tương đối thích hợp cho chúng ta phục kích chính là nơi này.”

Nơi mà Binh chỉ chính là Hạc Chủy* cốc.

*Mỏ hạc.

Đường Thiên nhếch mép cười: “Cái tên này, ta thích!” Nhìn địa danh có một chữ hạc, Đường Thiên cảm thấy rất thân thiết.

Binh không thèm để ý đến hắn, tự nói tiếp: “Hạc Chủy cốc có mấy chỗ rất cao. Mà ở Hạc Chủy cốc, ngoại trừ trong cốc không khí chuyển lưu bình ổn ra thì, những vùng trên cao đều có khí lưu khá hỗn loạn, không thích hợp cho xe phi hành. Hơn nữa, bọn chúng cũng không nghĩ sẽ gặp phải phục kích, điều này rất có lợi với chúng ta.”

“Tuyến đường rút lui thì sao?” Lăng Húc hỏi.

Vẻ mặt Đường Thiên cười nhạo: “Tiểu Húc Húc, ngươi nhát quá đó. Còn chưa đánh nhau đã có ý định chạy trốn rồi.”

Lăng Húc mỉa mai trả lời: “Có ngon thì ngươi đừng chạy!”

Mặt của Đường Thiên lại dày quá sức tưởng tượng của Lăng Húc, hắn cợt nhã nói: “Hãy xem ta đánh bọn chúng thành chó nha.”

Không ai thèm lý tới hắn.

Yến Hạ xếp hạng thứ hai mươi, không ai có thể kết luận được gã lợi hại đến mức nào.

“Lấy Chủy Hạc cốc làm nơi phục kích còn có một điểm tốt. Xung quanh nơi này là rừng Hắc Sơn, địa hình phức tạp, rất thích hợp để thoát khỏi truy kích của địch nhân. Ta và Đường Thiên chỉ cần không cách

nhau hai trăm dặm thì có thể trở về chỗ của hắn. Điểm này, chúng ta có thể lợi dụng tốt.”

Binh nói tiếp: “Mục đích của chúng ta là kéo dài thời gian. Chúng ta không nên để bọn chúng hoàn toàn mất mục tiêu, nếu không bọn chúng sẽ tiếp tục tới Cố gia.”

Lăng Húc hiểu ra: “Nói cách khác, chính là chúng ta nên chạy, nhưng không được chạy quá nhanh.”

“Không sai!” Binh gật đầu đồng ý: “Thực lực các ngươi không bằng Yến Hạ, nhưng Yến Hạ muốn giết các ngươi cũng không dễ dàng chút nào.”

“Vấn đề sau cùng là ngụy trang.” Binh sờ sờ cằm: “Mục đích của chúng ta không phải là tử chiến với bọn chúng, mà chỉ là ngăn chặn để bọn chúng đối mặt với Vu lão đầu. Vì vậy chúng ta phải ngụy trang.”

Đường Thiên đắc ý, lấy từ phía sau ra bốn cái mặt nạ sặc sỡ.

****

Lăng Húc rất không tự nhiên vuốt mặt nạ. Gã cảm thấy đây có thể là ngày đáng sỉ nhục của cuộc đời mình. Gương mặt gấu trúc ngây thơ đáng yêu luôn làm gã muốn kéo nó xuống.

Đường Thiên hùng hồn ngụy biện đầy lý lẽ, nói rằng mặt nạ này trời sinh đã thích hợp với Lăng Húc, bởi vì ---hắc bạch phân minh!

Cái tên hỗn đản nhà ngươi hắc bạch phân minh ấy…

Tiếp đó, gã nhìn thoáng qua ba cái mặt nạ khác: tinh tinh, ngựa, mèo. Gã đành im lặng chọn mặt nạ gấu trúc. Thanh thương trong tay đổi thành một thanh thương thép bình thường.

Đường Thiên vẫn chưa tan hết tính trẻ con trong người, thỉnh thoảng làm ra vai động tác quái lạ, bắt chước theo tinh tinh. Sắc mặt Binh cũng

không tốt, gã chỉ có thể chọn mặt nạ ngựa, vì mặt nạ này là cái duy nhất thích hợp với gã. Quỷ Trảo dùng mặt nạ mèo, Đường Thiên nói: đều dùng trảo!

“Nhớ kỹ đường rút lui rồi chứ?” Binh lộ ra phong thái lão luyện chiến trường.

Đường Thiên và Lăng Húc đều gật đầu.

Không lâu sau, một chiếc xe xa hoa hiện ra trong tầm mắt cả bọn.

“Tới rồi!”

Tinh thần mọi người rung lên, ẩn dấu thân mình, chờ đợi phục kích.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Đắc Thủ

Sương xa càng lúc càng tới gần. Phía trên sương xa có một dấu hiệu cực kỳ bắt mắt, tiếc là trong đám người Đường Thiên chẳng ai nhận ra dấu hiệu đó đại biểu cho cái gì. Nhìn từ quy cách cũng có thể thấy chiếc sương xa này tương đối cao cấp và xa hoa. Vào lúc tối hậu này bọn chúng mới xuất hiện, xem ra cũng giống như mục tiêu của bọn họ.

Không một chút do dự, khi sương xa vừa mới xuất hiện người đầu tiên phát động tấn công chính là Lăng Húc.

Khi thấy chiếc sương xa đang phi hành ở độ cao tương đối thấp, chiến ý của Lăng Húc đã được kéo lên đến cực hạn, đôi mắt màu vỏ quýt bốc lên chiến ý ngùn ngụt, mái tóc màu lam không gió mà vẫn lay động.

Gã dẫm mạnh lên mặt đất một bước, lập tức thân hình bay lên trên không trung. Khi vẫn còn lơ lửng giữa không trung ngón tay gã khẽ miết một cái, xuất ra một thương. Đây cũng là kỹ xảo độc đáo của bản thân gã. Tất cả những kỹ xảo này đều có một mục đích chính, đó chính là để bù đắp thân thể yếu đuối của gã (tấn công là cách phòng thủ tốt nhất).

Thế thương như tên rời dây cung, còn thân thể của Lăng Húc lại nhẹ nhàng như một chiếc lá cây, thuận theo thế thương bay thẳng ra ngoài.

Thân theo đường thương, phiêu dật như gió.

chiếc sương xa mục tiêu nhanh chóng lớn lên trong tầm mắt gã, chiến ý hừng hực giống như dòng dung nham cuồn cuộn. Thân hình đang phiêu phù giữa không trung của gã đột nhiên xuất thủ bất ngờ như tiếng sấm dữ mùa xuân vậy.

"Giết!!!"

Gần như khi tiếng thét dài còn chưa dứt, trên bầu trời đã xuất hiện vô số ngôi sao lao xuống như mưa rơi, bao phủ cả tòa sương xa.

Tiếng rít như nước thủy triều, thanh thế đáng sợ đến cực điểm!

"Lớn mật!" Trong xe bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ, một bóng người hùng vĩ đột nhiên xuất hiện phái trước sương xa, hàn mang nở rộ đầy trời không làm sắc mặt hắn có một chút biến hóa.

Hai tay kết thành quyền, hỏa diễm dùng tốc độ kinh người không ngừng tụ tập rồi xoay tròn trên nắm tay hắn, chỉ trong nháy mắt nó đã lớn như một vò rượu.

Nam tử quát lên một tiếng lớn, đánh ra một quyền!

Quyền mang màu đỏ to cỡ vò rượu thoát khỏi đầu quyền rồi bay ra. Khi vẫn còn đang bay trên không trung, bỗng nó bành trướng lớn lên như cái đấu, phát ra tiếng gào thét đầy đáng sợ lao về phía Lăng Húc.

Lăng Húc cũng biết tốt xấu, quả nhiên rất mạnh...

Thế nhưng...

Quang mang trong mắt Lăng Húc tăng mạnh. Đối phương cường đại chỉ kích thích cho chiến ý của gã càng thêm sôi sục khiến toàn bộ thân thể gã như đang bốc cháy, duy chỉ có mười ngón tay vẫn lạnh như sắt.

Gã không quên nhiệm vụ của mình.

Khóe miệng khẽ nở nụ cười nhẹ khó có thể phát giác ra, năm ngón tay siết chặt thân thương mà miết. Thiết thương trong tay gã run lên, lập tức vô số đạo hàn mang giữa không trung đột nhiên biến mất.

Mũi thương sáng lên hàn mang so với những ngôi sao trên bầu trời vào buổi đêm còn sáng hơn.

Mũi thương đâm mạnh về phía đại quyền đang lao tới!

Con ngươi trong mắt vị nam tử nọ đột nhiên co lại, trong đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Nhưng hắn không hề cảm thấy sợ hãi, tuy thương pháp của đối phương rất thần kỳ, nhưng quyền pháp của mình cũng chẳng phải hàng vỉa hè (^^! ăn chay).

Vù!

Mũi thương đột nhiên biến mất và biến mất cùng với nó còn có cả thân hình của Lăng Húc.

Không tốt!

Sắc mặt vị nam tử đại biến.

Lăng Húc phảng phất như chui ra từ khoảng trống bên cạnh sương xa, kèm theo thương mang có khí thế mãnh liệt rực rỡ giống như một vị kỵ sĩ thời cổ đại lao về phía sương xa.

Nếu lúc trước thân hình Lăng Húc bay trong gió mang tới cho người ta cảm giác vô cùng phiêu dật, thì lúc này gã lại giống như một ngọn hỏa diễm đang lay động trong gió. Trong mắt gã là ngọn lửa đang thiêu đốt, mỗi một bộ phận trong cơ thể gã đều đang bốc cháy, ngay cả cây thiết thương ngăm đen lạnh như băng dường như lúc này cũng đã bị nung nóng đỏ tản ra nhiệt lượng kinh người.

Chưa từng có từ trước đến nay!

Không biết vì sao trong đầu vị nam tử lại nẩy lên suy nghĩ này. Cái tên gia hỏa đeo cái mặt nạ gấu trúc đầy hoạt kê lại mang cho hắn cảm giác như vậy...

Oanh!

Giống như một ngôi sao băng đâm sầm xuống mặt đất, một thương trúng giữa sương xa.

Chỉ trong nháy mắt sương xa đã bị tứ phân ngũ liệt. Kình khí vô cùng cường đại đập tan mọi chướng ngại trên đường nó đi qua, ngay cả thân sương xa dày đặc như vậy cũng bị nó đánh vỡ tan thành vô số mảnh. Bên trong sương xa truyền đến thét chói tai và tiếng tức giận mắng mỏ, tất cả bị lâm vào hỗn loạn, sương xa bị mất đi khống chế liền dừng lại giữa không trung.

"Tặc tử giỏi lắm! Ngươi chết chắc rồi!"

Vị nam tử kia giận tím mặt, hắn huýt dài một tiếng rồi xoay người đánh về phía Lăng Húc.

Lăng Húc căn bản không hề quan tâm tới chiến quả của mình. Theo kế hoạch lúc trước đã vạch ra, gã không chút do dự lập tức miết mạnh lên thân thương. Chỉ thấy thân thương phá không bay ra phía ngoài cốc còn thân thể của gã lại trở lên nhẹ như không bám dính theo thân thương.

Gần như chỉ trong chớp mắt hắn đã bay xa tới vài chục trượng!

Vị nam tử không ngờ Lăng Húc lại quay đầu chạy trốn một cách dứt khoát như vậy, vì thế khi hắn phản ứng kịp thì cơn giận trong đầu càng bốc lên cao, con gấu trúc chết tiệt, ngươi xác định đi là vừa!

Vị nam tử kêu to một tiếng, thân hình dang ra giống như một con ưng lớn đang dương cánh lao về phía Lăng Húc.

Hai người nhanh chóng rời xa chiến trường.

Sương xa rơi tự do xuống đất.

Vô số bóng người đang hốt hoảng bay ra khỏi chiếc sương xa đã mất đi khống chế.

"Động thủ!"

Ba người Đường Thiên cùng lúc phát động.

Trong đám người đang toán loạn có vài người vọt tới định ngăn trở bọn họ.

Đường Thiên bây giờ cũng có thể được coi là người có kinh nghiệm đối địch phong phú. Vừa nhìn thấy trong mắt vị nam tử ngăn cản hắn đầy nét kinh hoàng là hắn biết thực lực của đối phương cũng chỉ tầm thường.

Đường Thiên ở giữa không trung giống như đã ước đoán tốt cự li, vẽ một đường thẳng tắp....

Bỗng nhiên trong mắt đối phương hiện lên vẻ mừng như điên, cơ hội tốt! Không chút nghĩ ngợi, gã lập tức xuất thủ trước, chỉ thấy cương đao trong tay gã tạo ra vài đạo hàn mang lao thẳng tới Đường Thiên. Một khi ước lượng sai cự ly, thông thường sẽ xuất hiện một khoảng thời gian chững lại, đó chính là một cơ hội vô cùng tốt!

Ánh đao kéo dài như một con rắn trắng đang thè lưỡi. (Nguồn: bachngocsach.com)

Nhưng đúng lúc này, thân hình Đường Thiên đột nhiên khẽ động, lách khỏi đường đao trong đường tơ kẽ tóc!

Sau đó tay hắn thừa cơ nắm lên sống cương đao của đối phương, đồng thời kình khí của Hạc Thân phun ra!

Phốc!

Đối phương như bị sét đánh, ngửa mặt lên trời phun ra một màn sương máu. Bàn tay Đường Thiên ấn lên người đối phương thân hình lựa thế đột phá qua phòng ngự của đối phương.

Vận khí của Đường Thiên thật không tồi, trong khi Binh và Quỷ Trảo đều bị rơi vào cảnh khổ chiến.

Đường Thiên nhanh chóng đặt lực chú ý vào trong trận chiến, hắn đã phát hiện ra mục tiêu có giá trị. Trên tay một nữ hộ vệ đang bế một tiểu cô nương cả người bị trói chặt, ngay cả miệng cũng bị lấp kín.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Đường Thiên đã ý thức được, mục tiêu này chắc chắn rất quan trọng. Tuy hắn không biết tiểu cô nương này là ai, nhưng địch nhân của địch nhân luôn là bằng hữu, điều này đương nhiên là hắn hiểu rõ.

Nhìn cái biểu tình đầy lo lắng của nữ hộ vệ khi nhìn tiểu cô nương là có thể thấy đây là một mục tiêu hết sức quan trọng. Nếu như có thể bắt được nàng vào tay thì hoàn toàn không cần phải lo lắng đám gia hỏa này có truy kích bọn họ hay không.

Nghĩ xong, thân hình Đường Thiên nhoáng lên, lập tức xuất hiện bên cạnh nữ hộ vệ kia.

Vị nữ hộ vệ này có vóc người cao gầy, mái tóc màu vàng óng ánh, đằng sau thắt bím đuôi ngựa, trong tay cầm một thanh kiếm phát ra hàn quang lẫm liệt, nhìn qua cũng có vài phần tư thế oai hùng hiên ngang.

Vốn nàng đã chú ý tới tên Đường Thiên đeo mặt nạ tinh tinh từ sớm cho nên khi Đường Thiên xuất hiện bên cạnh nàng không hề cảm thấy giật mình. Trường kiếm trong tay rung lên, lập tức xuất ra ba đóa hoa kiếm ập thẳng tới Đường Thiên.

Kiếm hoa có màu hồng nhạt thoạt nhìn vô cùng khả ái, nhưng lúc này lại ngập tràn sát khí lạnh lẽo.

Từ điều này có thể nhìn thấy kiếm pháp của nữ hộ vệ khá chặt chẽ, cũng có mấy phần hoả hầu, nhưng loại công kích rập khuôn theo sách giáo khoa như thế này mà mang ra đối phó Đường Thiên thì hiển nhiên vẫn còn chưa đủ rồi.

Với một kẻ đã trải qua sự chà đạp của mười tám đồng nhân như Đường Thiên, thì một khi đã chiến đấu chắc chắn sẽ không từ mọi thủ đoạn, phương pháp hữu hiệu nhất chính là không có phương pháp nào.

Hai tay Đường Thiên run lên.

Bạch Hạc Tuyền Qua!

Vòng xoáy màu trắng cực kỳ sắc bén giống như lưỡi dao sắc bén quay tròn với tốc độ cao trông giống hệt một đám hạc trắng đang bay toán loạn chỉ trong nháy mắt đã đầy ngập tầm mắt của nàng.

Trong mắt vị nữ hộ vệ hiện lên một tia kinh hoảng, nhưng nàng nhanh chóng ổn định lại, rồi dùng mũi kiếm liên tục đâm và gạt với tần suất cực nhanh.

Đường Thiên thấy vậy cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, trụ cột kiếm pháp của nữ hộ vệ tương đối vững chắc, tạo nghệ không hề tầm thường, chẳng qua nàng không thường xuyên chiến đấu mà thôi. Đường Thiên cũng chú ý một chi tiết khác, đó là nữ hộ vệ rất bảo hộ tiểu cô nương kia, còn bảo vệ hơn cả bản thân nàng!

Trong chiến đấu Đường Thiên trở lên cực kỳ đáng sợ!

Những lời của Binh trước đây chẳng phải là nói lung tung. Một khi đã lâm vào chiến đấu, Đường Thiên luôn luôn có biểu hiện chỉ số thông minh vượt qua người thường. Trực giác của hắn cũng trở lên cực kỳ nhạy bén, và điều đặc biệt đáng sợ nữa chính là những chi tiết nhỏ nhặt không đáng quan tâm đến luôn được hắn lợi dụng hết sức tinh tế và chính xác.

Đường Thiên lập tức ý thức được, tiểu cô nương này rất quan trọng với đám người kia!

Gần như trong nháy mắt, hắn đã quyết định phải cướp đoạt tiểu cô nương kia bằng được.

Tâm niệm khẽ động, thân hình của Đường Thiên đột nhiên biến mất, hắn đem thân hình của mình ẩn núp đằng sau Bạch Hạc Tuyền Qua!

Khi nữ hộ vệ bỗng nhận thấy cảm giác từ mũi kiếm truyền đến không thích hợp thì đã chậm. Luồng lực lượng bạo phát đầy bất ngờ này làm

mũi kiếm của nàng rung lên khiến trung môn mở rộng, đồng thời Đường Thiên lao thẳng vào ngực nàng như một tia chớp.

Nữ hộ vệ vô cùng khẩn trương, vội vàng buông kiếm ra rồi dùng khuỷu tay đánh về phía Đường Thiên đang lao tới.

Phản ứng này đúng là làm cho Đường Thiên cũng phải hơi kinh ngạc. Một kích đánh khuỷu tay tiêu chuẩn như vậy tuyệt đối không phải chỉ là tiện tay có thể đánh ra. Chứng tỏ nữ nhân này cũng học qua chiến đấu cận chiến! Thế nhưng thân thể của Đường Thiên lại hành động nhanh hơn cả ý nghĩ của hắn, giống như một loại bản năng. Bàn tay hắn lập tức vươn ra ngăn cản khuỷu tay của đối phương, đồng thời quyền trái của hắn dùng tốc độ nhanh như thiểm điện đánh trúng phần bụng mềm mại của nàng. (Ác quá!)

Mặc dù có áo giáp bảo hộ nhưng lực lượng của Đường Thiên quá mạnh mẽ làm nàng đau đến cứng đờ cả người.

Còn Đường Thiên thì nhân cơ hội đó đoạt tiểu cô nương trên tay nữ hộ vệ, trong mắt nữ hộ vệ hiện lên vẻ kinh hoảng, nhưng Đường Thiên không hề cho nàng có cơ hội triển đấu, mà lập tức phóng người xuống dưới.

Khi hai chân của hắn vẫn đang chạy, hắn lập tức rướn cổ họng hô to: "Chạy!"

Quét!

Binh và Quỷ Trảo lập tức thoát ly chiến cuộc, một phải một trái, phân tán ra mà chạy.

Đường Thiên cõng tiểu cô nương ở sau lưng, nhanh chóng chui vào trong rừng rậm. Mặc kệ tiếng rống giận và tiếng bước chân ở đằng sau, hắn vẫn cứ chạy luôn chân không ngừng nghỉ. Đường Thiên dùng hết tất cả những lực lượng có thể dùng đến. Đồng thời địa hình phức tạp của rừng rậm cũng giúp đỡ hắn rất nhiều, hắn đề cao trực giác lên tới mười

tám lần, nhờ đó hắn có thể biết trước chỗ nào có chướng ngại, chỗ nào có nguy hiểm.

Hắn giống như một con đại tinh tinh chân chính, thành thạo di chuyển giữa rừng sâu. Tiểu cô nương bị trói chặt trên lưng hắn mở to cặp mặt đen láy nhìn cái tên gia hỏa đeo mặt na đại tinh tinh đang cõng nàng một cách đầy hiếu kỳ. (Nguồn: bachngocsach.com)

Nhưng truy binh phía sau hiển nhiên không hề có ý buông tha cho bọn họ, bọn họ giống như phát điên, liên tục truy đuổi.

Kế hoạch rất thành công!

Trong lòng Đường Thiên lúc này đang cực kỳ đắc ý, chỉ cần đem đám người này dẫn vào sâu trong rừng rậm, thì cho dù bọn họ muốn rời đi mà không tốn thời gian vài ngày cũng không thể ra ngoài được.

Rất nhanh sau đó, Đường Thiên đã phát hiện ra đối phương không thể nào đuổi kịp hắn.

Vì không để cho đối phương có cơ hội quay lại đôi khi Đường Thiên còn cố ý dừng lại, nghỉ ngơi một hồi.

Cứ như vậy chạy liên tục cả ngày, khi màn đêm vừa buông xuống rừng rậm lập tức trở nên âm trầm đến đáng sợ. Tuy truy binh phía sau không hề có ý định buông tha, nhưng tốc độ của bọn họ cũng đã chậm đi một cách rõ ràng. Điều này làm cho Đường Thiên không thể không dừng lại lâu hơn một chút.

Đối với Đường Thiên, bóng tối không hề mang lại chút ảnh hưởng nào, hắn vốn chẳng hề dùng tới mắt để nhìn chướng ngại vật hay mối nguy hiểm. Nhưng đối với đám người kia, bóng tối sẽ làm địa hình vốn vô cùng phức tạp trung rừng rậm trở nên càng nguy hiểm và phiền phức cho lên bọn họ căn bản không dám tăng tốc.

Cứ chạy cho đến sáng sớm hôm sau, khi tất cả đã đến vị trí theo kế hoạch không sai biệt nhiều lắm. Dựa theo tình huống hiện tại, bản thân hắn không cần sự trợ giúp của Quỷ Trảo cũng có thể thoát khỏi truy binh.

Trong lòng Đường Thiên nhất thời cảm thấy vô cùng đắc ý, thành công đã nằm trong tầm tay!

Bỗng nhiên, tiểu cô nương trên lưng hắn liên tục lắc lư thân thể một cách mãnh liệt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Giằng Co

“Chính là đây!” Tác Quang không lạ lẫm gì thành Hắc Sơn, gã chỉ vào Cố gia đang giăng đèn kết hoa náo nhiệt nói.

Vẻ mặt mấy người kia cũng lộ rõ nụ cười giễu cợt.

“Chậc chậc, tiểu cô nương này quả thật không phải là người tầm thường nha, tư thế này đúng là muốn làm lớn một trận đây mà. Vu lão đầu nhìn thấy quang cảnh như vậy chắc hẳn sẽ mừng rỡ lắm đây.” Cung Dị Tú cười nói: “Chúng ta đập bãi của Vu lão đầu như vậy liệu lão có giận tới mức không thở được mà ho ra rắm không?”

Yến Hạ cũng mỉm cười chỉ là tròng mắt càng trở nên lạnh lẽo hơn: “Lão Ô, gọi cửa đi!”

Ô Nam cũng cười cười tiến đến, thân hình giống như ngọn núi của gã lập tức thu hút sự chú ý của người khác.

“Này! Ngươi là ai?”

“Ngươi muốn làm gì? Đây là Cố gia!”

Tiếng hét ồn ào truyền đến tai Ô Nam nhưng gã vẫn mỉm cười đi tới cửa lớn Cố gia trầm hông vung quyền về phía trước.

Một quyền mang đen nhánh tức thì phát ra!

Giống như sao băng từ trên trời giáng xuống, nện mạnh vào cửa lớn Cố gia

Cửa lớn vừa quét sơn son đỏ thẫm tức thì tứ phân ngũ liệt, kình khí tràn ra bốn phía, sóng chân động phá hoại bừa bãi. Hộ vệ Cố gia đứng gần đó bị sóng chân động quét bay ra ngoài.

Tức thì vang lên tiếng thét chói tai cùng vô số lời mắng chửi.

“Kẻ nào dám đến Cố gia ta gây sự?” Mục Lôi xuất hiện ở ngay cửa vào.

“Cút!” Ô Nam không nhiều lời lại vung quyền đánh ra.

Ánh mắt Mục Lôi đầy kiên quyết cũng không hề do dự vung quyền ra đỡ. Hai luồng quyền mang đối đầu không hề có chút hoa mỹ nào. Mục Lôi chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kinh người truyền đến, tựa như bị búa tạ đập vào ngực, phun ra một ngụm máu tươi rồi bay thẳng vào trong viện.

“Mục thúc!” Cố Tuyết kinh hô.

Ô Nam cười ha hả nói đầy khinh miệt: “Thiên Thanh Mục Lôi cái quái gì chứ, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi!”

Một nhóm bốn người cứ thế nghênh ngang xông vào Cố gia.

Mục Lôi nằm trên mặt đất, mặt mày tái nhợt, khóe miệng đầy máu tươi nhưng vẫn cố gắng ngồi dậy. Nhìn bộ dáng Mục Lôi suýt nữa làm Cố Tuyết rớt nước mắt nhưng nàng biết rõ giờ không phải là thời điểm có thể mềm yếu nên cắn chặt răng quay người lớn tiếng: “Yến Hạ! Ngươi có ý gì? Chấp sự đoàn có thể tự ý xông vào Cố gia ta sao?”

“Có ý gì à?” Cung Dị Tú cười khẽ rồi nói: “Chỉ là một chiêu chào hỏi thôi mà, ai biết được đường đường là Cố gia mà cửa lớn cũng yếu như vậy.”

Yến Hạ không có hứng nói nhiều : “Giao Đường Thiên ra đây.”

Sắc mặt Cố Tuyết tức thì có chút trắng bệch, đến giờ nàng mới hiểu được mục tiêu của bọn Yến Hạ là A Thiên!

A Thiên, mọi người ngàn vạn lần đừng có đi ra nha…

“Bọn họ không có ở đây!” Cố Tuyết cố giữ bình tĩnh rồi lắc đầu nói: “Trước đây vài ngày họ đã đi rồi!”

Mặt Yến Hạ tức thì trầm xuống: “Lục soát!”

“Chậm đã!” một giọng nói già nua bỗng vang lên sau lưng mọi người. Một lão già mi trắng, mặt mũi hồng hào, bước đi vững chắc, ẩn tàng vẻ không giận mà uy đi tới. Đám người đi cùng lão nhìn thấy đống lộn xộn ở cửa lớn Cố gia thì sắc mặt cũng trở nên cực kỳ không tốt.

Cố Tuyết dường như không tin vào mắt mình kinh hô: “Vu lão!”

Sắc mặt mấy người Ô Nam khẽ biến chỉ có Yến Hạ vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt nói: “Không ngờ Vu lão cũng tới nhanh như vậy.”

“Đúng vậy, không đến nhanh một chút chỉ sợ Cố gia không còn nổi một mảnh ngói.” Sắc mặt Vu lão trầm xuống, cơn giận như hóa thành thực chất khiến mọi người cảm thấy căng thẳng, bị một áp lực không tên bao phủ toàn thân.

Yến Hạ thản nhiên nói: “Chẳng lẽ Vu lão muốn ngăn cản chấp sự đoàn bọn ta thi hành nhiệm vụ sao?”

Vu lão cũng là lão hồ ly nghe vậy hừ lạnh: “Lần này chúng ta tới đây chính là muốn xem quý chấp sự đoàn thi hành nhiệm vụ như thế nào đấy.”

Yến Hạ ồ một tiếng rồi nói: “Lục soát bắt ba tên khốn kia ra đây.”

Ba người Ô Nam vừa định đi bỗng có ba bóng người bay ra từ sau lưng Vu lão chắn trước mặt bọn họ. Ba người này bọn Ô Nam đều biết cả, Lý Tín, Lỗ Thanh, Kỷ Thiên đều là cao thủ danh chấn một phương.

Sắc mặt Yến Hạ trầm xuống, sát khí như ngưng tụ thành thực chất phát ra khiến cho mọi người biến sắc

“Muốn động thủ với bọn ta sao?”

Trong mắt Vu lão không hề có vẻ sợ hãi, khí thế không có nửa điểm rơi vào thế hạ phong bình tĩnh nói: “Hôm nay lão hủ có phải liều cái mạng già này cũng tuyệt đối không để cho Cố gia phải chịu khuất nhục! Từ lúc nào mà chấp sự đoàn lại có quyền đến lục soát nhà người khác vậy? Thật là quá tức cười đấy!”

Sát ý trên người Yến Hạ bỗng nhiên biến mất không còn tăm hơi giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, hắn mỉm cười nói: “Có vẻ như Vu lão đã hiểu nhầm chúng ta rồi. Đã thế chúng ta sẽ chờ chấp sự tới rồi nói tiếp vậy.”

Dứt lời hắn quay người nói với Cố Tuyết: “Cố tiểu tư, chúng ta muốn tìm nơi nào yên tĩnh một chút. Vừa rồi thủ hạ của ta nhất thời lỗ mãng ra tay quá nặng làm bị thương quý phó quả thực là điều đáng tiếc. À, đây là tiền mua thuốc trị thương.”

Nói xong cong tay búng ra một tấm tinh tệ cắm xuống bên cạnh Mục Lôi đang nằm trên mặt đất.

Mặt Cố Tuyết tái nhợt nhìn chằm chằm về phía Yến Hạ đầy lạnh lẽo.

“Như thế là được rồi, nói vậy là Hứa chấp sự sẽ cho lão hủ một câu trả lời thỏa đáng rồi!” Vu lão thấy Yến Hạ lùi bước trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

Cố Tuyết khẽ thở phào một hơi, bản thân nàng cũng hiểu rất rõ là Vu lão có ý đồ riêng nhưng nàng chỉ cần bọn Vu lão ở đây thì phe Yến Hạ cũng không dám làm loạn.

Chỉ là nàng cảm thấy ngạc nhiên sao bọn A Thiên không xuất hiện.

Có chuyện không bình thường!

Với tính khí của A Thiên và Lăng Húc thì bọn họ nhất định sẽ xông ra mà chẳng cần suy nghĩ gì.

Nàng quyết định lát nữa sẽ đi xem bọn A Thiên có chuyện gì không.

****

Đường Thiên thả tiểu cô nương trên lưng xuống rồi bỏ tấm khăn lụa nhét trong miệng nàng ra.

“Ta muốn uống nước!” Cô bé không hề sợ hãi mà bình tĩnh nói.

Đường Thiên có chút ngạc nhiên nhưng vẫn lấy nước cho cô bé uống, sau khi uống liền mấy ngụm nàng mới ngừng lại nói với vẻ bất mãn: “Này, mau cởi trói cho ta đi chứ!”

Cô bé khoảng bảy tám tuổi, tóc vàng mắt đen khả ái tựa búp bê, trên mặt không hề có chút sợ hãi nào ngược lại còn có vẻ hưng phấn.

“Tại sao ta phải cởi trói cho ngươi?” Đường Thiên cảm thấy không hiểu được: “Làm tù binh phải có giác ngộ của tù binh chứ!”

“Ngươi biết ta là ai không?” cô bé ngẩng đầu nói với Đường Thiên đầy kiêu ngạo.

“Đương nhiên ta biết rõ rồi.”

Đại tinh tinh trước mặt gật đầu lia lịa.

Điều này làm cho cô bé rất hài lòng, nàng đe dọa: “Biết rõ mà ngươi còn không cởi trói sao? Cẩn thận chờ ta...”

“Ngươi là tù binh mà.”

Cô bé hoảng sợ thấy tên đại tinh tinh này lại một lần nữa nhét khăn lụa vào miệng nàng, nàng liều mạng giãy dụa chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

“Tù binh phải có giác ngộ của tù binh.” Dt cảm thấy đầu óc cô bé này có vấn đề rồi, à, giả sử là hắn đi, nếu bị bắt làm tù binh tuyệt đối sẽ không bao giờ nói ra những câu ngu ngốc như vậy.

Cô bé liều mạng giãy dụa trong tay Đường Thiên, tuy sức lực cô bé so với Đường Thiên không đáng bao nhiêu nhưng hắn vẫn cảm thấy bất tiện, sẽ ảnh hưởng đến hành động của mình.

Chẳng cần nói nhiều hắn tìm mấy dây leo có vẻ cứng cáp rồi quấn quanh người cô bé.

Chỉ một lúc sau toàn thân cô bé từ đầu đến chân đã bị dây leo quấn chặt như một cái cọc gỗ. nàng chẳng những không thể cử động mà muốn cong người một chút cũng không được.

Hai mắt cô bé như muốn phun lửa nhìn Đường Thiên.

Nếu ánh mắt có thể giết người hắn Đường Thiên đã chết vô số lần rồi.

Đường Thiên dường như không thấy ánh mắt cô bé mà chỉ thấy thỏa mãn với tay nghề của mình thậm chí còn thử vứt cô bé đi, nhìn thấy cô bé như cọc gỗ không chút động đậy cuối cùng hắn cũng thỏa mãn.

“Ha ha! Có cái này thì ngươi không thể nhúc nhích được nữa rồi. Từ giờ trở đi gọi ngươi là cô bé dây leo nhé!” Bỗng hắn ngoảnh lại phía sau ngạc nhiên nói: “Quái, tại sao không đuổi theo nữa nhỉ? Tốc độ chậm quá vậy!”

Đợi hai canh giờ vẫn không thấy bóng dáng truy binh đâu Đường Thiên quyết định từ bỏ. hắn rất nhanh chóng tìm thấy Binh và Quỷ Trảo, hai gã này còn không rụng lấy một sợi tóc.

****

“Không thấy truy binh nữa.” Đường Thiên nói với Binh

Binh cũng chẳng hiểu gì, hắn nhìn cô bé dây leo trên tay Đường Thiên hỏi: “Ngươi mang con nhóc này theo làm gì?”

Tinh thần Đường Thiên khẽ động, kể lại tình huống mình thấy hôm đó cùng những suy đoán của bản thân cho Binh nghe. Binh cũng gật gù đồng ý: “Ừm, nói như vậy thì bọn chúng nhất định sẽ đuổi theo! Chúng ta đi tìm Lăng Húc trước đã, hắn có khả năng gặp nguy hiểm nhiều nhất, tên đuổi theo hắn rất lợi hại đấy.”

Ba người vội vàng chạy tới địa điểm hẹn gặp trước đó,

Khi ba người gần tới nơi đã nghe thấy phía trước truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt, cả ba cả kinh lập tức vọt tới.

Lăng Húc đang hết sức chật vật, thực lực của đối phương rõ ràng mạnh hơn gã. Quyền thế cương mãnh, mỗi quyền xuất ra thì quyền mang lớn như cái thớt cũng ầm ầm xé gió lao theo, không những thế tên khốn kia xuất thủ cực nhanh. Quyền mang lớn nhỏ gào thét bắn ra đầy trời khiến cho người ta phải khiếp sợ. Đám rừng xung quanh đã trở thành một đống bừa bãi, bụi bay tứ tung. Mỗi luồng quyền mang như một khối đá được bắn ra từ máy bắn đá cổ đại bắn xuống mặt đất làm bùn đất văng tung tóe, tiếng nổ vang lên không dứt.

Đường Thiên thấy vậy cũng sinh hoảng sợ.

Tên khốn này mà đem đi công thành chỉ sợ một mình hắn cũng có thể đánh sập tường thành mất.

Chẳng qua…

Không hiểu vì trong ở nơi sâu kín trong cơ thể Đường Thiên dường như có một giọng nói vang lên.

Đánh bại hắn đi! Đánh bại hắn đi! Chỉ có đánh bại hắn ngươi mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn!

“Binh, trông nàng cho ta!” Đường Thiên ném cô bé về phía Binh rồi không đợi hắn trả lời đã xông ra ngoài.

“Đúng là một thằng trâu bò dễ bị kích động!” Binh bất đắc dĩ đón lấy cô bé dây leo chỉ là gã cũng hiểu hiện tại mình không thích hợp tham chiến. Vì mục đích ngụy trang nên gã không thể mặc cơ quan võ giáp, thành ra bản thân giờ trở thành kẻ yếu nhất nhóm.

Nhìn bóng Đường Thiên lao ra, Binh có chút cảm khái, đã được bao lâu đâu vậy mà thằng ôn này đã trưởng thành tới mức kinh người như thế chứ.

Thằng khốn này…

Binh cũng không để Quỷ Trảo ra tay bởi lẽ mỗi một trận chiến với Đường Thiên đều là những trận thực chiến khó có được.

Binh nhận ra sự tiến bộ của Đường Thiên khi thực chiến nhanh hơn khi tu luyện rất nhiều bởi dù kế hoạch tu luyện của gã xuất sắc thế nào cũng không thể so sánh với thực chiến được.

Hơn nữa ánh mắt sắc bén của Binh cho gã biết tên đại hán thân hình to lớn kia mặt dù thực lực mạnh mẽ nhưng đấu pháp lại đơn giản, hoàn toàn trái ngược với đấu pháp triền đấu* của Đường Thiên.

*Triền đấu: đấu mà kéo dài thời gian tìm sơ hở.

Gã có chút tò mò xem Đường Thiên có thể chống đỡ được bao lâu.

“Tiểu Húc Húc! Để ta lên!” Đường Thiên rướn cổ gào thét giữa không trung.

“Cút ngay!” Lăng Húc vốn đang bị áp chế sắp phát điên nghe thấy Đường Thiên nói tức thì triệt để bùng nổ. Gã không chần chừ chuẩn bị thi triển sát chiêu, khí thế đột nhiên tăng vọt thì cột sống của gã như bị kẹt, hoàn toàn không nghe lệnh của hắn.

(Dg: Trên bảo dưới không nghe)

Sắc mặt Lăng Húc tức thì trắng bệch.

Bị đại hán kia dùng sức mạnh tấn công liên tục áp chế khiến thể lực hắn không ngừng tiêu hao giờ thì thân thể hắn không chịu được nữa rồi.

Không! Làm sao ta có thể…

Không hề cam chịu, khuôn mặt tái nhợt của Lăng Húc đột nhiên đỏ ửng, trong mắt như có hai ngọn lửa thiêu đốt. Gã hít sâu, khí thế tăng vọt, lao thẳng tới chỗ chết.

Phốc, một bàn chân đột đạp thẳng vào mặt gã.

Lăng Húc không hề phòng bị Đường Thiên tập kích, thân thể cứng ngắc như cọc gỗ ngã lăn về phía Binh.

Đường Thiên cũng chẳng thèm để ý Lăng Húc đang bay sau lưng. hắn quay người nhìn về phía đại hán kia, nheo mắt nói: “Ngại quá, đến lúc thay ca rồi!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Thiếu Niên Tinh Tinh

Nam tử nọ đánh giá Đường Thiên. Dù Đường Thiên mang mặt nạ tinh tinh, nhưng căn cứ vào giọng nói của Đường Thiên, gã có thể dễ dàng đoán ra tuổi của đối thủ trước mặt rất nhỏ. Tuổi của thiếu niên gấu trúc vừa đối chiến với gã cũng rất nhỏ.

Nam tử không vì tuổi hai người còn trẻ mà khinh địch, ngược lại, sắc mặt gã càng nghiêm trọng. Thương pháp của thiếu nên gấu trúc vừa rồi khiến gã vô cùng kinh động. Nếu như chuyện sương xa bị hủy ban nãy là do mấy phần sơ sẩy cùng khinh địch, thì chuyện giằng co vừa rồi lại khiến gã không thể không thừa nhận thực lực của thiếu niên gấu trúc.

Kinh nghiệm chiến đấu của gã cực kỳ phong phú. Vừa mới giao thủ một lát, gã đã nhận ra thương pháp của thiếu niên gấu trúc càng bị áp bức thì phản lực càng lợi hại. Bởi vậy gã chọn một sách lược khá ổn thỏa, không ngừng tạo ra áp lực, nhưng cũng không quá áp chế, không ngừng tiêu hao thể lực và chân lực của đối thủ.

Sách lược của gã khá thành công. Mắt thấy thiếu niên gấu trúc sắp rơi vào tuyệt cảnh, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một thiếu niên tinh tinh. Nghe thấy thiếu niên tinh tinh khiêu chiến đầy tự tin, gã liền biết bản thân lại đụng phải một cái gai cứng.

Rốt cuộc những thiếu niên động vật này có lai lịch như thế nào?

Bỗng nhiên, mắt gã lóe lên nhìn về bé gái trong tay Binh, sắc mặt đột biến, sát cơ lộ ra.

“Tất cả các ngươi đều đáng chết!”

Chân gã đột nhiên phát lực, thân hình như điện lao về phía Binh.

Soạt!

Một thân ảnh mờ ảo mang theo tiếng gió rít xuất hiện trong tầm mắt gã. Chính là thiếu niên tinh tinh.

“Oa ha ha! Đã sớm đề phòng chiêu này của ngươi rồi!”

Âm thanh đắc ý dào dạt của thiếu niên tinh tinh lập tức kích động nam tử kia. Sát cơ trong mắt gã hóa thực, khí thế toàn thân ào ào tăng vọt, tốc độ không giảm mà lại tăng thêm.

Cơ thể nam tử kia căng lên như muốn xé rách y phục. Quyền phải kéo về phía sau như đang kéo dây cung. Trong nháy mắt, quyền mang đỏ như lửa nhanh chóng tụ lại thành một quầng gió lửa xoáy quanh quyền phải của gã.

Hỏa Long quyền!

Ngay lập tức, Đường Thiên cảm nhận được sự áp bức mãnh liệt. Quyền mang đỏ như lửa gấp rút xoay tròn, mang theo tiếng gió rít phần phật, uy thế đáng sợ.

Một quầng hỏa mang kịch liệt phóng đại trong tầm mắt hắn.

Mắt của Đường Thiên lóe lên một ánh hàn mang. Hai tay ngăn trước ngực, một trước một sau, eo đột nhiên trầm xuống.

Hỏa Long quyền đánh thẳng lên hai tay của Đường Thiên.

Oành!

Quyền kình của đối phương như một mũi khoan đang cháy đỏ rực, trong khoảnh khắc tiếp xúc với bàn tay Đường Thiên, bộc phát lực lượng kinh người.

Đường Thiên cảm thấy hai tay tê rần, thủ thế gần như bị phá, trong lòng nghiêm túc eo hông phát lực cố gắng chống đỡ. Thủ thế của hắn không bị phá nhưng hai chân không thể trụ được thân hình. (Nguồn: bachngocsach.co)

Xoạt xoạt!

Đường Thiên chùng chân xuống tấn, hai chân như hai cày bằng sắt hung hăng cày hai rãnh sâu dài hơn mười thước trên mặt đất.

Hà! Ánh mắt Đường Thiên không dám rời khỏi đối phương dù là một chút, chậm rãi thở ra một hơi, trong lòng nghiêm túc. Lực lượng thật mạnh! Ngạnh kháng một chiêu vừa rồi khiến hai tay hắn tê dại không chịu được.

Đường Thiên không biết rằng, trong lòng nam tử đối diện càng sợ hãi hơn. Gã gần như không thể tin vào mắt mình.

Một quyền kia của nam tử chính là nương theo xung lực cơ thể khi lao tới. Vậy mà dưới một kích như thế lại không thể phá vỡ được phòng ngự của đối phương. Phản ứng đầu tiên của gã là, làm sao có thể chứ?

Làm sao có thể!

Tên gia hỏa này…

Vị nam tử phải đánh giá lại thiếu niên tinh tinh trước mặt. Đối phương đang liều mạng vung vẫy cánh tay, điều này khiến gã có chút an ủi. Nhưng lực lượng tên gia hỏa này thật cường hãn. Suy đoán ban nãy của bản thân không sai, thực lực thiếu niên tinh tinh không kém hơn thiếu niên gấu trúc.

Vị nam tử bỗng nhiên sinh ra một dự cảm bất an. Ban nãy, tuy gã đã làm đuối sức thiếu niên gấu trúc, nhưng thể lực và chân lực của bản thân gã cũng đã tiêu hao rất lớn. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một thiếu niên tinh tinh không thua kém thiếu niên gấu trúc…

“Rốt cuộc các ngươi là ai?” Nam tử nọ quyết định đổi chiến lược mới: “Các ngươi có biết chúng ta là ai không…?”

Lời gã còn chưa dứt đã thấy mắt hoa lên, đối phương xông về phía gã rồi.

Trong lòng nam tử kinh động, nhưng không có thời gian để lo lắng nhiều hơn. Tốc độ của thiếu niên tinh tinh quá nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt gã.

Nam tử nọ gầm lên một tiếng giận dữ, tung ra một quyền nghênh đón thế tới của Đường Thiên.

Vù, quyền mang màu đỏ lớn như cái thớt, đem theo uy lực đáng sợ, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Đường Thiên.

Dường như Đường Thiên đã tính được trước, tốc độ lao tới không giảm chút nào. Mắt thấy sẽ bị đánh trúng, bỗng nhiên thân hình hắn chùng xuống, như một con cá vô cùng trơn trượt chui qua khe hở giữa quyền mang và mặt đất. Trong khoảnh khắc vừa chui qua, hai tay Đường Thiên bổ lên mặt đất một chưởng, tốc độ vốn đã nhanh lại càng nhanh hơn.

Quyền mang lớn như cái thớt đã che mất tầm mắt của nam tử kia. Vào thời điểm Đường Thiên quỷ mị dán sắt mặt đất rồi nhào tới gã như một tia chớp, sắc mặt gã không khỏi biến đổi.

Thực lực thiếu niên tinh tinh không hơn thiếu niên gấu trúc bao nhiêu, nhưng đấu pháp của tên gia hỏa này lại quá linh động, vượt qua dự liệu của người khác. Cùng là mười phần thực lực, thì thiếu niên gấu trúc chỉ có thể phát huy mười phần là nhiều nhất, nhưng tên gia hỏa trước mắt lại có thể phát huy hoàn toàn.

*DG: chỗ này hơi lạ, mười phần với hoàn toàn đâu có khác gì nhau. Không lẽ truyện tính theo mười hai thành mới là max?

Nhưng lúc này, nam tử kia bất chấp cảm khái hay tán thán. Dưới tình huống bị áp bức, quyền trái chuyển thành chưởng phút chốc đánh ra.

Một bức tường không khí ngưng thực vô cùng phòng hộ trước người gã.

Mà thân ảnh nhanh như chớp kia thì hét lớn một tiếng, giữa không trung xoay eo tung ra một quyền. Quyền này đánh thẳng lên bức tường không khí kia.

Chấn Đãng quyền!

Từ Tiểu Băng quyền đến Chấn Đãng quyền, hiểu biết của Đường Thiên đối với chấn động vượt xa người thường.

Một quyền này ẩn chứa kình lực chấn động.

Chân lực chấn động cao tần theo tay hắn bắn ra. Chấn động trong nháy mắt truyền đến mọi ngóc ngách của bức tường không khí. Phanh! Một âm thanh không lớn lắm phát ra, hiện tại, bức tường không khí giống như tuyết lỡ.

Nam tử nọ cũng hiểu rõ bức tường không khí không thể ngăn cản thiếu niên tinh tinh. Cùng với lúc đánh ra một chưởng gã vội vàng thối lui.

Gã muốn kéo giãn cự ly, gã nhìn ra được đấu pháp của thiếu niên tinh tinh và thiếu niên gấu trúc hoàn toàn khác nhau. Thiếu niên tinh tinh rất am hiểu đấu pháp triền đấu cận thân.

Nam tử kia hiểu được, vừa rồi sau khi mình nhìn thấy tiểu thư, tâm trạng mất ổn định, một quyết định sai lầm sẽ khiến gã lộ ra sơ hở. Mà bản thân lại đụng phải một tên gia hỏa cực kỳ biết nắm bắt cơ hội, điều này làm gã rơi vào khốn cảnh.

Gã hiểu bản thân cần phải kiên nhẫn.

Đường Thiên lại không hề suy nghĩ nhiều như vậy. Trong chiến đấu, phản ứng của cơ thể hắn vượt qua suy nghĩ của hắn. Lúc này, trực giác gấp mười tám lần thể hiện hoàn toàn uy lực của nó. Ngay lúc nam tử kia muốn lui lại thì Đường Thiên như đã đoán được từ sớm, công kích nối nhau mà tới. Tung ra một cước, giữa không trung, chân phải liên tục vẽ ra bảy luồng đao mang kèm theo khí lạnh.

Đàm Thoái đao, Tiểu Chiết đao!

Choang, choang, choang…!

Bảy tiếng va chạm thanh thúy liên tục vang lên, mỗi lần va chạm lại khiến khí tức nam tử kia bốc lên. Kỹ xảo phát lực độc đáo mà Đường Thiên sáng tạo càng lúc càng thuần thục, hoàn toàn hòa nhập vào võ kỹ của hắn. Điều này làm uy lực võ kỹ của hắn tăng mạnh.

Nhìn qua như đao mang, nhưng lực lượng lại lớn đến lạ thường, mà vẫn nhanh như thiểm điện.

Lực lượng nam tử kia không kém, nhưng thế công dày đặc, căn bản không cho gã một chút cơ hội thở dốc điều hòa. Bảy Tiểu Chiết đao khiến hai tay nam tử kia như nhũn ra.

Đã bao lâu không chật vật như vậy rồi?

Khí huyết trong cơ thể nam tử kia bốc lên, không thể suy nghĩ nhiều hơn vì con tinh tinh dã man đáng sợ kia đã công kích tới thẳng mặt. Công kích như vũ bão ập đến, dày đặc khiến gã gần như không mở mắt được.

Gã chỉ có thể chống đỡ theo bản năng.

Phốc phốc phốc, không biết cánh tay đã chịu đựng bao nhiêu lần. Gã có cảm giác bản thân đang chiến đấu với một con tinh tinh mạnh mẽ nhất từ trước đến nay. Lực lượng lớn vô cùng, động tác mẫn tiệp, lại có được trực giác kinh người như dã thú.

Đường Thiên không hề buông lỏng dù chỉ một chút. Kinh nghiệm trong Thập Bát Đồng Nhân thất khắc sâu vào hắn, đôi khi thắng lợi và thất bại chỉ cách nhau một sợi tơ mỏng. Nắm bắt được một cơ hội, ngươi sẽ có khả năng chiến thắng, ngươi bỏ lỡ cơ hội, ngươi sẽ phải thất bại.

Khi đã chiếm được thế thượng phong, tuyệt đối không cho đối phương có cơ hội thở dốc.

Chỉ cần có một cơ hội để thở dốc, đối phương sẽ điều chỉnh lại, lúc đó ưu thế trước đó của ngươi sẽ không còn sót lại dù chỉ một chút.

Liên tục cường công khiến tốc độ tiêu hao chân lực và thể lực của Đường Thiên cao đến kinh người. Công kích sẽ chiếm chủ động, nhưng tiêu hao sẽ càng lớn, phòng ngự là bị động nhưng tiêu hao ít hơn nhiều.

Nhịp độ công kích của Đường Thiên không hề thả lỏng, dù tốc độ tiêu hao cực lớn nhưng công kích của hắn vẫn tuôn ra như mưa. Đại Bi chưởng, Bạch Hạc Tuyền Qua, Đàm Thoái đao tầng tầng lớp lớp, tựa như tinh lực của hắn là vô cùng vô tận.

Nam tử kia như đang trong cơn ác mộng. Có những lúc gã cho rằng đối phương đã đến thời điểm kiệt sức. Khi gã bắt đầu chuẩn bị phản kích thì công kích càng dữ dội hơn của đối phương nhanh chóng dập tắt ý định của gã. Thời gian liên tục trôi qua! Ảo giác, gã có một ảo giác là trước mặt mình là một cổ máy tinh tinh, nó vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Lực lượng của nó vẫn kinh người như cũ, công kích của nó vẫn dữ dội như cũ.

Mỗi một giây đều là cố gắng.

Đường Thiên cũng đang cố gắng. Thế tấn công điên cuồng của hắn đã cầm cự trong năm phút liên tục. Năm phút thời gian liên tục toàn lực tấn công điên cuồng mà đối phương vẫn lù lù bất động.

Chân lực trong cơ thể tiêu hao quá mức khiến nó trống rỗng không còn chút nào. Cổ họng như bị thiêu đốt, không khí hít vào dường như cũng không thể cho hắn sức lực. Hắn chỉ dựa vào sức mạnh ngoan cường mà tiếp tục.

Hắn biết rõ tình huống đối phương cũng không tốt hơn. Quyền pháp đối phương cần không gian thi triển, dưới tình huống cận chiến như vậy căn bản không cho gã thời gian và không gian để động thủ.

Phòng ngự tên gia hỏa này thật chặt chẽ, tuyệt đối là phòng thủ cẩn mật nhất mà Đường Thiên từng gặp qua. Nam tử kia dùng chân lực bày ra một màn phòng ngự hình cầu, không hề có góc chết. Mỗi một kích của Đường Thiên đều đánh lên màn phòng ngự của đối phương, ngoại trừ việc có thể tiêu hao chân lực đối phương thì không thể tạo thêm thương tổn thực sự nào. (Nguồn: bachngocsach.co)

Làm sao để phá vỡ màn phòng ngự này đây?

Màn phòng ngự cẩn mật như thế hắn là phải dùng một loại võ kỹ phòng ngự mới có thể tạo ra một không gian phòng ngự hình cầu hoàn mỹ như thế.

Khoan đã, không gian…

Đường Thiên như bắt được cọng rơm cứu mạng, gần như trong nháy mắt hắn đã nắm bắt được trọng điểm.

Không sai, chính là không gian!

Công kích của bản thân không thể đánh tan màn phòng ngự này bởi vì công kích của mình chỉ đánh lên bên ngoài màn phòng ngự. Nếu như mình công kích vào bên trong màn phòng ngự thì sao nhỉ?

Đôi mắt Đường Thiên chợt lóe lên ánh sáng chói mắt. Đột nhiên, hắn hạ thấp người, thân thể áp sát màn phòng ngự của nam tử kia.

Quyền trái mang theo vô số vân chấn động, khắc lên màn phòng ngự.

Cr…ắc!

Vân chấn động của Đường Thiên thuận lợi phá vỡ một khối nhỏ trong màn phòng ngự đối phương. Điều này trước đó cũng đã xuất hiện qua, nhưng nam tử kia luôn kịp tu bổ trước khi công kích tiếp theo của Đường Thiên ập đến. Nhưng lần này, tay phải của Đường Thiên lại như tia chớp đưa vào theo lổ hỗng, bắt lấy tay của nam tử kia.

Trong mắt Đường Thiên hiện lên nét vui mừng như điên.

Thành công rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Phản Ứng Dây Chuyền

Không gian, đúng vậy, chính là không gian!

Đường Thiên bắt được nắm đấm của nam tử kia liền không chờ đợi mà hành động ngay. Kình khí chấn động mạnh mẽ lan tràn khắp người nam tử kia khiến cho cả người gã tê dại, phòng tuyến sụp đổ.

Đường Thiên nhân cơ hội đó đánh thẳng tới trước ngực gã.

Nam tử kia cực kỳ hoảng sợ hất khuỷu tay ra ngoài muốn đánh văng Đường Thiên đi nhưng hiển nhiên gã đã đánh giá thấp khả năng cận chiến của Đường Thiên. Thân hình Đường Thiên hơi nghiêng đi tránh khỏi khuỷu tay nam tử kia rồi thừa cơ đặt vào khớp xương ở khuỷu tay gã.

Với bất kì một võ giả tinh thông Quan Tiết Kỹ nào thì chỉ cần cho hắn một điểm tựa là ngay sau đó hắn sử dụng Quan Tiết Kỹ sẽ tạo ra một phản ứng dây chuyền, bộc phát trong chớp mắt.

Bụp bụp!

Quan Tiết Kỹ lợi hại ở chỗ nó luôn chọn những chỗ khớp xương mềm, nơi thường không có chân lực, làm mục tiêu. Trong lịch sử không thiếu những cao thủ nổi tiếng không cẩn thận bị đối thủ thu hẹp cự ly rồi sử dụng Quan Tiết Kỹ giết chết.

Khi thấy Đường Thiên tháo khớp xương mình thành công thì nam tử kia biết rằng mình thua rồi.

"Ta đầu hàng."

Nam tử kia đột nhiên đầu hàng làm cho Đường Thiên nhất thời ngẩn ra. Bất kể là thể hình cường tráng của đối phương hay biểu hiện ngoan cường lúc trước đều làm cho Đường Thiên tin rằng đối phương thà chết chứ không chịu khuất phục.

Vậy mà đối phương lại đầu hàng mất rồi.

Không riêng gì Đường Thiên mà Lăng Húc cũng đần mặt theo.

“Không sai, ta đầu hàng!” Đối phương nói chắc nịch.

Đường Thiên lại cảm thấy đau đầu, tình huống này khiến hắn trở tay không kịp. Một lát sau hắn mới hồi phục tinh thần, để đề phòng đối phương chạy trốn nên Đường Thiên tháo tiếp mấy khớp xương trên người hắn rồi trói thành một cọc dây leo thẳng tắp chỉ hở đầu ra ngoài.

“Không thể ngờ mấy tên khốn kiếp chấp sự đoàn này lại hèn nhát đến vậy.” Lăng Húc chạy đến nhìn nam tử kia với vẻ nghi ngờ.

Trên chiếc mặt nạ gấu trúc của gã còn in một dấu chân khá rõ ràng.

Đường Thiên ho nhẹ một tiếng làm dáng rồi hỏi: “Nếu ngươi đã là tù binh thì phải có giác ngộ của tù binh. Đầu tiên, tên ngươi là gì?”

"Địch Hoành Chiến!"

"Địch Hoành Chiến?" Đường Thiên lộ rõ vẻ nghi ngờ quay sang hỏi Lăng Húc: “Mấy thằng khốn chấp sự đoàn kia tên là gì ấy nhỉ?

“Yến Hạ, Ô nam, Cung Dịch Tú, Tác Quang, không có kẻ nào tên là Địch Hoành Chiến cả.” Lăng Húc nhìn Địch Hoành Chiến đầy bất thiện, mình thế mà lại chịu thiệt thòi khi đối đầu với tên này.

Nếu không phải có Đường Thiên… khoan đã, chính thằng ôn Đường Thiên này đánh mình mà, còn cướp đối thủ của mình nữa…

Lăng Húc tức thì trợn mắt nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên không để ý tới Lăng Húc mà chỉ tò mò hỏi Địch Hoành Chiến: “Thực lực của ngươi cũng không tệ mà sao không nổi tiếng trong đám chấp sự đoàn?

“Ta không phải người của chấp sự đoàn.” Địch Hoành Chiến nghe tới đây đã hiểu phần nào câu chuyện, trong lòng cũng yên tâm hơn.

“Không phải người của chấp sự đoàn sao?” Đường Thiên nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao ngươi lại ngồi trong toa xe của đám chấp sự đoàn? Chẳng lẽ ngươi cũng bị chúng bắt? Ý, không đúng, rõ ràng ngươi tự do mà!”

Đường Thiên tức giận kéo Địch Hoành Chiến qua một bên: “Hừ, ngươi còn dám lừa cả ta nữa!”

Địch Hoành Chiến bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ bọn ngươi không biết ký hiệu của chấp sự đoàn sao? Toa xe của chúng ta treo kí hiệu của phủ Võ Hầu mà.”

“Võ Hầu?” Đường Thiên ngạc nhiên quay sang hỏi Lăng Húc: “Ê Tiểu Húc Húc, ngươi biết Võ Hầu không?

“Không biết.” vẻ tức giận trên mặt Lăng Húc vẫn chưa hết, hắn hừ lạnh đáp: “Có quỷ mới biết được là con chó con mèo ở xó xỉnh nào chứ. Ngươi chẳng có chút kinh nghiệm giang hồ nào hết, để ta nói cho ngươi rõ nhé, trên giang hồ thì càng những kẻ thích lấy tên khủng càng là rác rưởi.”

Cô bé dây leo trên tay Binh nghe được những lời này tức thì trợn tròn đôi mắt đen láy lên. (Nguồn: bachngocsach.co)

Địch Hoành Chiến vẫn mỉm cười hỏi: “Các ngươi có cừu oán với chấp sự đoàn à?”

Đường Thiên cũng chẳng buồn giấu diếm mà thản nhiên nói: “Đúng, bọn chúng muốn tới gây phiền phức cho chúng ta nên chúng ta định tiên

hạ thủ vi cường.”

Địch Hoành Chiến dường như hiểu ra điều gì đó lập tức nói: “Nếu hiện giờ mọi chuyện đã rò ràng thì có thể thả chúng ta được không?”

“Không được!” Lăng Húc ngăn cản ngay lập tức: “Nếu bọn họ lừa chúng ta thì sao?”

Binh cũng mở miệng nói: “Không thể thả, lúc này chúng ta không có thời gian dây dưa với bọn họ, tốt nhất là cứ trói lại đi.”

Địch Hoành Chiến vội vàng nói: “Xin các vị cứ yên tâm, hiểu lầm lần này chúng ta nhất định không truy cứu.”

Đường Thiên nghe được những lời này thì vui rồi, hắn chỉ vào Địch Hoành Chiến cười ha hả: “Những lời này trước đây ta cũng hay nói lắm, chỉ là cuối cùng vẫn truy cứu thôi. Hơn nữa chắc chắn truy cứu, truy cứu đến chết thì thôi!”

*Biên: Quá âm hiểm!

Bộ dáng đầy đắc ý của Đường Thiên làm Địch Hoành Chiến ngây như phỗng.

Lăng Húc và Binh không hẹn mà cùng quay đầu đi, nghiễm nhiên làm ra vẻ không quen thằng ngu này.

“Vì thế tốt hơn hết là bọn ngươi cứ thành thật ở đây đi, chờ chúng ta thu thập đám chấp sự đoàn kia xong tự khắc sẽ thả bọn ngươi đi.” Đường Thiên vỗ vai Địch Hoành Chiến vẻ mặt đầy biểu cảm cất giọng an ủi.

“Thế nhưng…” Địch Hoành Chiến vội vàng muốn nói gì đó thì đã bị một miếng vải rách chặn họng.

Đường Thiên đầy áy náy nói: “Không thấy khăn lụa đành phải dùng tạm cái này thay vậy.”

Nói xong hắn khiêng Địch Hoành Chiến đi về phía cô bé dây leo dựng đứng lên. Hai cọc người quấn dây leo một lớn một nhỏ giống như hai bức tượng điêu khắc song song đứng cạnh nhanh.

“Chúng ta tìm nhầm xe rồi.” Đường Thiên buông tay, nói ra chuyện này quả thực khiến cho người ta phải xấu hổ.

‘’Vấn đề này còn phải xét đã, chúng ta không thể chỉ nghe lời nói từ một phía được.‘’ binh nói đầy nghiêm túc chẳng qua trong lòng gã cũng hiểu tám chín phần là nhầm xe rồi. Hơn nữa việc gã là người vẽ ra kế hoạch này càng khiến gã xấu hổ.

Tuyệt đối là sỉ nhục mà… may mà đám khốn kiếp trong đoàn không còn nữa bằng không kiếp này xong rồi…

“Biết sai thì nhận đi” Lăng Húc hừ lạnh đầy lưu manh.

“Chúng ta quay về nhanh lên, chắc chắn một mình A Tuyết không thể chống lại đám chấp sự đoàn đâu.” Đường Thiên dứt khoát nói: “Đi, về Cố gia!”

Nói xong hắn trực tiếp nhấc Địch Hoành Chiến đang bị trói thẳng tắp lên.

Địch Hoành Chiến nghe thấy Cổ gia thì trong mắt dường như khẽ lóe sáng như đang suy nghĩ điều gì đó.

Binh thì mang theo cô bé dây léo rồi cả bọn nhanh chóng lao về phía Cổ gia

****

“Không ngờ chúng ta lại gặp phải công kích! Còn để công chúa Minh Châu bị cướp đi nữa!” Nữ hộ vệ giao đấu với Đường Thiên lúc nãy hiện giờ sắc mặt lạnh lẽo nói, bên cạnh xuất hiện thêm một gã nam tử kia sắc mặt trắng bệch, nơm nớp lo sợ.

Nữ hộ vệ không tiếc hao tổn khí huyết, dốc hết sức chạy như điên suốt một ngày đêm, mặt lấm bụi đất nhưng vẫn đầy lạnh lẽo.

“Ngươi cũng là người của Võ Hầu phủ ta nghĩ ngươi cũng biết Võ Hầu sủng ái công chúa Minh Châu thế nào chứ. Nếu như công chúa Minh Châu gặp chuyện không may thì Võ Hầu không ngần ngại đem cả Phỉ Lâm tinh này bồi táng đâu!”

Nữ hộ vệ nói với giọng lạnh như băng.

Mồ hôi nam tử kia vã ra như tắm, mặt cắt không còn hột máu, thân hình lảo đảo như sắp ngã. Gã hiểu rất rõ tính khí của Võ Hầu đáng sợ như thế nào. Ngài hoàn toàn có thể đem cả Phỉ Lâm tinh bồi táng cùng, còn bản thân thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Nữ hộ vệ trầm giọng nói: “Triệu tập tất cả người mà ngươi có thể điều động được tới đây, dù có phải đào tung ba thước đất ở Phỉ Lâm tinh này lên cũng phải tìm thấy công chúa Minh Châu! Nếu không thấy thì chức tinh chủ này của ngươi cũng đến lúc thay đổi rồi!”

Tinh chủ, vị nam tử kia đứng trước mặt nữ hộ vệ đến thở cũng không dám thở mạnh này lại chính là Tinh Chủ- người thống trị tối cao của Phỉ Lâm tinh!

“Thuộc hạ đã hiểu!” Tinh chủ lúc này cũng đã bị ép đến đường cùng, gã hiểu rõ tìm được công chúa Minh Châu thì chỉ bị trách phạt một chút nhưng tính mạng không đáng ngại, còn nếu tìm không được vậy toàn bộ già trẻ nhà mình không ai có thể sống được nữa rồi.

“Những tên này chắc chắn không phải bọn cướp thông thường, thực lực bọn chúng rất mạnh!” Vẻ mặt nữ hộ vệ cũng có vẻ giãn ra nói: “Hơn nữa đối phương sắp xếp mai phục ở Hạc Chủy cốc thì hiển nhiên đã nắm rõ hành trình của chúng ta như lòng bàn tay! Chúng tất có ý đồ gì đó!”

“Nằm gần Hạc Chủy cốc nhất là thành Hắc Sơn.” Tinh chủ bỗng giật mình: “Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến thành Hắc Sơn?”

“Có chuyện gì xảy ra ở thành Hắc Sơn?” nữ hộ vệ hỏi.

“Một chấp sự đoàn xung đột với một thế lực bản địa ở Phỉ Lâm tinh.” Tinh Chủ có chút chột dạ, chuyện này Hứa Trường Thiên đã hứa sẽ chia phần cho gã nên gã mới nhắm một mắt mở một mắt.

“Một chấp sự đoàn và thế lực bản địa Phỉ Lâm tinh?” nữ hộ vệ cười nhạt đầy khinh miệt: “Có cho chúng thêm ngàn lá gan cũng không dám động tới một sợi tóc của sương xa treo huy hiệu Võ Hầu, chứ đừng nói là dám động thủ cướp công chúa Minh Châu!”

Tinh Chủ bị khiển trách cũng thấy đỏ mặt xấu hổ, hắn biết chuyện mình vừa nói quả thực không hợp lý.

Đám dế nhủi kia chắc chắn không dám làm chuyện đó.

“Chắc chắn có người của thế lực khác lẻn vào.” Nữ hộ vệ không mất bình tĩnh nói: “Ngươi đi phong tỏa tinh môn trước đã! Trước khi tìm được công chúa thì bất kỳ kẻ nào cũng không được rời khỏi Phỉ Lâm tinh.”

“Vâng!” Tinh Chủ đáp nhanh rồi lập tức hiến kế: “Có cần kiểm tra những kẻ từ bên ngoài đến không thưa ngài?”

Nữ hộ vệ lắc đầu: “Không nên đánh rắn động cỏ, vạn nhất đối phương tuyệt vọng gây bất lợi cho công chúa thì chúng ta không thể chuộc tội được đâu. Thêm vào đó, đối phương đã chuẩn bị nhiều như vậy thì có mai phục nội gián cũng không phải không có khả năng.”

Tinh Chủ gật gù đồng ý, quả không hổ là người bên cạnh công chúa, suy nghĩ rất chu toàn. (Nguồn: bachngocsach.co)

“Chúng ta không thể làm mạnh tay được.” Nữ hộ vệ nghĩ rất nhanh rồi phủ định ý kiến của mình lúc trước: “Ngươi không nên triệu tập toàn bộ nhân thủ chỉ cần gọi đám cao thủ đến thôi, cả đám chấp sự trong tay ngươi nữa, nhất định phải đáng tin cậy.”

"Vâng!" Tinh chủ vội vàng nói.

“Mấu chốt của chuyện này không nằm ở chỗ các ngươi mà ở những gia tộc địa phương kia.” Nữ hộ vệ trầm giọng nói: “Bọn họ mới là địa đầu xà, xúc tu của các ngươi ở địa phương không thể so sánh với họ được. Muốn tìm ra manh mối phải dựa vào sức của họ.”

Tinh Chủ nhanh nhảu : “Gia tộc đứng đầu thành Hắc Sơn là Cố gia.”

Bỗng mặt hắn đổi sắc: “Không ổn rồi! Chấp sự đoàn muốn đối phó với Cố gia!”

Sắc mặt nữ hộ vệ tức thì sa sầm lại.

Tinh Chủ tức thì giống như bị kim châm vào mông vội vàng sai một gã cận vệ: “Đi nhanh nhất có thể nói với Hứa Trường Thiên là cho dù thế nào cũng không được hạ thủ với Cố gia! Bảo bọn chúng đứng nguyên tại chỗ chờ ta đến! Đi ngay đi!”

Cận vệ nghe được giật mình đáp: “Vâng!”

Chờ gã cận vệ chạy đi nữ hộ vệ lại nói: “Thực lực của địch rất mạnh, chúng ta không thể khinh thường được. Hơn nữa đối phương đã đắc thủ hẳn sẽ không ở nguyên tại chỗ. Các ngươi nhở mỗi gia tộc một chút để bọn họ trở thành tai mắt của chúng ta, khi phát hiện có nhân vật nào khả nghi chúng ta sẽ sai người đi điều tra.”

“Chỉ sợ mấy lão hồ ly kia không dễ bảo như vậy.” Tinh Chủ nói có chút khó xử.

Nữ hộ vệ thản nhiên nói: “Lấy danh nghĩ Võ Hầu phủ mời gia chủ mỗi nhà cùng cao thủ đến thành Hắc Sơn thương nghị chuyện quan trọng đi. Xem thử kẻ nào dám không đến?”

Tinh thần Tinh Chủ khẽ động: “Tuyệt đối không có kẻ nào dám không đến!”

“Nhanh nhẹn lên!” mắt nữ hộ vệ lại ánh lên những tia sáng đầy lạnh lẽo.

Tinh Chủ nào dám trì hoãn vội đáp: “Vậy thuộc hạ xin phép đi làm ngay!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Cô Bé Thiên Tài

Khi đoàn người Đường Thiên xuất hiện ở trước cửa Cố gia thì phát hiện ra ở đó không có thanh âm tranh đấu. Trong lòng Đường Thiên cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mọi người quen đường tìm đến hậu viện nơi bọn họ đang ở.

Vẫn không thấy ai!

Đến lúc này Đường Thiên mới thở ra nhẹ nhõm, hắn nén lút khiêng Địch Hoành Chiến luồn vào trong phòng như một tên ăn trộm, phía sau hắn là Lăng Húc.

"A Thiên còn chưa trở về sao?"

Bỗng nhiên phía ngoài sân vang lên thanh âm của Cố Tuyết khiến Đường Thiên và Lăng Húc giật nảy mình, hai người quay sang liếc nhìn nhau, Đường Thiên hạ giọng nói: "Mau cầm lấy hai đồ vật này giấu đi mau."

Đồ vật...

Địch Hoành Chiến thì còn tốt, vẫn bình chân như vại, nhưng Cô bé dây leo thì trừng lớn con mắt như sắp phun lửa.

Tiếng bước chân vọng lại càng lúc càng gần, ánh mắt Đường Thiên quét đến cái tủ dựng ở góc phòng, lập tức tinh thần rung lên. Hắn nhanh chóng tiến lại gần mở ra ước lượng, độ lớn vừa vặn!

"Nơi đây, nơi đây!" Đường Thiên vội vàng ngoắc tay với Lăng Húc.

Địch Hoành Chiến và cô bé dây leo bị dựng thẳng đứng lên đặt ở bên trong tủ, Đường Thiên cảnh cáo nói: "Tốt nhất các ngươi không nên loạn động, nếu như dám loạn động, hừ hừ…!" Đường Thiên chú ý thấy con mắt tiểu cô nương kia đang không ngừng chuyển động, hiển nhiên là không có đem lời nói của hắn để vào trong lòng.

Mấy tên gia hỏa này không có giác ngộ của tù binh...

Đường Thiên lấy từ trong Thủy Bình Vũ Quỹ ra một thanh chủy thủ vô cùng sắc bén. Trên chủy thủ còn lưu lại hương vị của thịt quay, bình thường Đường Thiên hay dùng nó để cắt thịt quay.

Nhưng dù sao dao cắt thịt quay thì vẫn cứ là dao, đao phong băng lãng dí sát vào cái cổ của tiểu cô nương, hàn ý lạnh thấu xương khiến thân thể tiểu cô nương trong nháy mắt đã cứng đờ.

Lúc này cái vị tiểu cô nương bướng bỉnh này đã triệt để bị hù dọa rồi.

"Nếu ngươi mà dám loạn động, ta sẽ vạch vài nhát trên khuôn mặt hoa của người!" Đường Thiên trừng mắt con mắt, cố tình thấp giọng đe dọa.

Cho đến khi nhìn thấy trong mắt tiểu cô nương đầy cảm giác sợ hãi, Đường Thiên mới cảm thấy mỹ mãn mà thu hồi chủy thủ. Tiếng bước chân đã áp sát ngoài cửa, Đường Thiên nhanh chóng đóng cánh tủ lại, đồng thời đem cái mặt nạ Tinh tinh trên mặt ném đi. Còn Lăng Húc cũng ném cái mặt nạ gấu trúc đi.

Quỷ Trảo và Binh thì trở về bên trong quang môn.

Két, cửa bị đẩy ra.

Cố Tuyết nhìn thấy Đường Thiên và Lăng Húc liền thở phào nhẹ nhỏm, rồi ngay sau đó tuyết mi dựng thẳng lên, trên mặt hàm sương: "Hai người các ngươi lêu lổng ở đâu?"

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền cảm thấy dùng từ không đúng, lập tức trên cổ liền đỏ ửng lên.

"A ha, ta và Tiểu Húc Húc hai người quyết định đánh một trận thật thoải mái, nhưng mà nơi này quá nhỏ, chúng ta sợ đem phòng ở làm hỏng. Lên chạy ra xa xa chút, kết quả là bị lạc đường." Đường Thiên cười ha ha đánh trống lảng.

Lăng Húc ở một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm(xấu hổ cúi đầu), không nói một lời.

"Lạc đường?" Cố Tuyết sửng sốt, có chút kỳ quái hỏi: "Các ngươi chạy bao xa, sao cả hai đều bị lạc đường?"

Đường Thiên vò đầu bứt tai, trên mặt giả vờ mơ hồ nói: "Chúng ta cũng không biết, nếu mà biết thì sao có thể lạc đường chứ?"

Rồi sau đó Đường Thiên chuyển hướng đề tài: "Người của chấp sự đoàn tới rồi sao?"

"Tới rồi!" Cố Tuyết trừng mắt với Đường Thiên: "Đã đến từ hai ngày trước rồi, may là không trông cậy vào các ngươi, đến thời điểm mấu chốt đúng là nhờ không được."

"Thế nhưng cũng may là các ngươi không có mặt, những tên gia hỏa kia cũng quá thô bạo đi. May mà đám người Vu lão đến kịp cho lên không phát sinh ra xung đột lớn." Giọng nói của Cố Tuyết trở nên trầm thấp hẳn: "Thế nhưng Mục thúc lại bị thương."

"A!" Đường Thiên cả kinh, trên mặt bất giác hiện lên một tia giận dữ: "Bị thương có nặng hay không? Người nào xuất thủ?"

"Phải tĩnh dưỡng một thời gian." Cố Tuyết cũng cảm thấy hơi hối hận khi nói cho Đường Thiên biết chuyện này. Nàng biết rõ với tình tình của Đường Thiên chắc chắn sẽ không chịu để yên như vậy, nàng sợ Đường Thiên thụ thương. Nàng vội vàng nói: "Không có vấn đề gì lớn cả. A

Thiên, tốt nhất thời gian sắp tới ngươi ít xuất môn, ta đã bảo với bọn họ là các ngươi đang bế quan. Sự tình lần này không hề đơn giản như vậy, lần này là chấp sự đoàn và cường hào địa phương tranh đấu. Tuy chấp sự đoàn chẳng phải là kém cỏi, nhưng thực lực của mỗi gia tộc địa phương cũng rất mạnh. Mâu thuẫn giữa hai bên đã tồn tại từ rất lâu, lúc trước thì vẫn bảo trì trấn tĩnh và ước chế. Lần này mới tính là triệt để bạo phát. Điều quan trọng nhất với chúng ta lúc này là yên tĩnh xem kỳ biến."

Sắc mặt Đường Thiên trở lên âm trầm.

Cố Tuyết thấy thế, trong lòng càng lo lắng: "A Thiên, lúc này ngươi ngàn vạn lần không được xuất thủ, những ngày gần đây liên tục có cao thủ của các tộc đến đây khiến thế cục nơi này trở lên vô cùng phức tạp và vi diệu, A Thiên, ngươi nghìn vạn lần đừng làm điều xằng bậy!"

"Tiểu thư!" Bỗng bên ngoài cửa vọng lên tiếng quản gia hô to.

Cố Tuyết cả kinh, nhưng sau đó sắc mặt nhanh chóng bình tĩnh lại, hờ hững đáp: "Chuyện gì?"

"Vu lão thỉnh ngài tới thương nghị." Quản gia vội vàng nói. (Nguồn: bachngocsach.co)

"Biết rồi." Cố Tuyết lên tiếng.

Nàng quay sang, nhìn chăm chú vào Đường Thiên rồi thấp giọng nói: "A Thiên, ngươi nghìn vạn lần không nên làm điều xằng bậy, tuy ngươi cũng lợi hại nhưng không thể chịu nổi bọn họ nhiều người đâu!"

Đường Thiên có thể cảm thụ được sự quan tâm sâu sắc trong lời nói của Cố Tuyết, trong lòng không khỏi cảm động, trên mặt cũng hòa hoãn xuống, nói: "Ừm, ta biết rồi."

Thấy vậy trong lòng Cố Tuyết cũng an tâm hơn ít nhiều, nói: "Ta đi trước nhìn xem sao."

Sau khi căn dặn Đường Thiên một phen, nàng mới xoay người ly khai.

Cố Tuyết vừa ly khai, lửa giận trong lòng Đường Thiên đột nhiên bạo phát: "Cái đám hỗn đản này! Nhất định không thể buông tha cho bọn hắn!"

"Không sai!" Lăng Húc cũng đầy căm phẫn: "Nhân danh chính nghĩa!"

Đường Thiên bỗng tỉnh táo lại, liếc nhìn Lăng Húc hỏi: "Thương thế của ngươi có nặng hay không?"

"Không nặng, đả tọa hai tiếng đồng hồ là có thể khôi phục." Lăng Húc hơi nóng lòng muốn thử: "Muốn đánh nhau sao? À nhầm! Là định giữ gìn chính nghĩa sao?"

"Không sai! Chính là phải giữ gìn chính nghĩa!" Đường Thiên bình thản, trên khuôn mặt hiện lên một chút dữ tợn và hung ác: "Nhiều người thì làm sao? Nhiều người thì có thể bắt chúng ta nén giận hả? Nhất định sẽ có biện pháp, Binh, ra đây nhanh một chút nào!"

Thân ảnh Binh thoáng hiện.

"Ngươi có biện pháp gì tốt không?" Đường Thiên đầy mong đợi nhìn Binh: "Hiện tại ngươi chính là quân sư quạt mo của chúng ta đó!"

Binh dang hai tay ra, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ: "Ta chỉ là huấn luyện viên, mấy cái âm mưu quỷ kế ta hoàn toàn không am hiểu."

Đường Thiên không khỏi vô cùng thất vọng, thì thào tự nói: "Ngay cả ngươi cũng không có biện pháp sao? Nếu như Thiên Huệ ở chỗ này thì tốt rồi, nàng nhất định sẽ có biện pháp!"

Lăng Húc hừ lạnh một tiếng: "Theo ý ta, đến lúc đó cứ đánh là được rồi. Ta nhớ có ai đó từng nói, tất cả chính nghĩa đều là dùng nắm tay để giữ gìn đấy!"

"Tất cả chính nghĩa đều là dùng nắm tay giữ gìn..." Đường Thiên không khỏi nhấm nuốt những lời này.

"Sâu sắc!" Binh lên tiếng khen, sắc mặt hơi kinh ngạc nhìn Lăng Húc.

Bỗng nhiên, từ trong tủ bát vang lên tiếng đập bang bang.

Trán Đường Thiên thoáng nhăn lại, nổi giận đùng đùng đi qua cái tủ bát, tiểu cô nương bên trong đang phát ra những âm thanh ô ô ô.

"Gọi cái quỷ gì? Chán sống rồi à!" Đường Thiên đằng đằng sát khí thái độ như hung thần ác sát.

Tiểu cô nương vẫn cứ ô ô mà gọi khiến Đường Thiên cảm thấy hơi nghi hoặc, liền gở chiếc khăn lụa trên miệng nàng ra, hừ lạnh nói: "Tốt nhất ngươi đừng có mà bầy ra mấy cái thủ đoạn!"

Tiểu cô nương thở hổn hển mấy hơi thở, hai mắt mở to vẻ mặt vô hại nói: "Ta rất am hiểu âm mưu quỷ kế, ta có thể giúp ngươi!"

Đường Thiên nhìn tiểu cô nương từ trên xuống dưới, cười ha ha: "Ngươi mấy tuổi rồi a? Số từ một đến một trăm đã học xong chưa? Còn âm mưu quỷ kế gì nữa chứ?"

Tiểu cô nương dùng cái vẻ mặt miệt thị khinh bỉ nhìn Đường Thiên nói: "Lấy con số trong phạm vi từ một đến một trăm mà tính toán sao? Đây là ngươi dùng trình độ của mình để hỏi ta sao? Rất xin lỗi, đúng là khiến ngươi thất vọng rồi. Số học của ta là học từ đại sư Águeda kiêm tu cả thiên văn học. Ngôn ngữ học thì theo học bác học đại sư Lý Sắt, tinh thông ba loại ngôn ngữ, biết qua loa sáu loại. Hội họa thì học từ đại sư Ninh Viễn. Vũ đạo theo học đại sư Công Tôn. Trừ mấy cái đó ra hứng thú của ta còn bao gồm cả cơ quan thuật, nghiên cứu hồn hạch..."

Đường Thiên, Lăng Húc, Binh ba người nghe thấy vậy mà trợn mắt há hốc mồm.

"Những số từ một đến một trăm ngươi biết hay không?" Đường Thiên quay sang hỏi Lăng Húc.

Lăng Húc vẻ mặt đầy mờ mịt: "Đó là cái gì? Thương pháp sao?"

Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bờ vai Lăng Húc rất có vị đạo ‘Chúng ta không cô độc’ đầy cảm khái.

Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói: "Nói thật, tình cảnh hiện tại của các ngươi rất nguy hiểm."

"Xì!" Đường Thiên cười nhạt: "Đừng nghĩ làm bọn ta sợ."

"Chính nghĩa chắc chắn đánh đổ tàn ác!" Lăng Húc chính khí lẫm liệt.

Binh bất động thanh sắc xê sang bên cạnh, làm ra vẻ ta không quen hai ngươi.

"Tuy nội dung mà ta nghe được không có nhiều, nhưng có thể đại khái phán đoán ra tình cảnh hiện tại của Cố gia. Hiển nhiên chấp sự đoàn tới Cố gia là mang theo ý đồ nào đó mà đến. Nhưng ta tin rằng các ngươi không biết được ý đồ chân chính của bọn họ là gì. Mà cái vị gọi là Vu lão kia hiển nhiên là đang tạo uy tín cho bản thân lão. Hiện tại song phương đang bị rơi vào thế giằng co và Cố gia chính là ngòi nổ để hai bên bùng phát. Trong chuyện này có hai tầng nguy hiểm. Thứ nhất là chuyện vị Vu lão kia thay mặt Cố gia xuất đầu, việc này vốn đã không ổn rồi. Nếu như ta là Vu lão, ngoại trừ mượn cơ hội tạo uy vọng cho chính mình thì sẽ thuận thế thôn tính luôn Cố gia. Cố gia đang ở thế yếu, bốn bề thọ địch, chính là một khối thịt mỡ cực lớn, vì sao lại không nuốt cơ chứ? Hơn nữa, đừng quên rằng ngòi nổ nằm trong tay các ngươi, đó cũng là manh mối, nếu hắn muốn khống chế cục diện thì nhất định phải đem Cố gia khống chế vững vàng trong tay miễn cho phát sinh biến số khó đoán."

Trên mặt tiểu cô nương hiện lên nụ cười nhạt khiến trong lòng Đường Thiên phát lạnh, nhưng hắn vẫn mạnh miệng nói: "Cái này còn phải nhìn xem chúng ta có đồng ý hay không đã!"

"Các ngươi sao?" Tiểu cô nương vẫn cứ cười nhạt như trước: "Không phải ta xem thường các ngươi, phía sau Vu lão là thế lực khổng lồ đó chính là 'thế'. 'Thế' không thể đỡ, ngươi biết câu này có nghĩa gì không? Một khi thế đã thành hình thì các ngươi có muốn ngăn cũng không thể ngăn nổi. Lão chỉ cần tùy tiện tìm vài người đem các ngươi giết sạch thì Cố gia có nóng nảy nổi không? Các ngươi rất lợi hại, nhưng đối phương lại có nhiều người. Bị thần bí nhân công kích, a, bọn họ hoàn toàn có thể lấy cớ đổ tội cho Chấp Sự đoàn, mà đương nhiên mấy cái việc như vậy nhất định là do chấp sự đoàn làm rồi! Từ đó lại tạo thêm một vòng mâu thuẫn mới."

Nghe thấy vậy tay chân Đường Thiên phát lạnh, tuy hắn không phải kẻ thông minh lắm nhưng vẫn có thể phân biệt được tốt xấu, tiểu cô nương kia nói không sai vì thế hắn cố gắng trấn định lại: "Vậy mối nguy hiểm thứ hai là gì?"

Tiểu cô nương biết rõ những câu nói vừa nãy đã chế ngự được Đường Thiên, trong đáy lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh nói: "Mối nguy hiểm thứ hai là các ngươi không có biết rõ ý đồ chân chính của chấp Sự đoàn. Nếu như ý đồ của hai bên không tập trung vào một điểm thì căn bản là không có xung đột, vì thế hai bên sẽ bước tới thảo hiệp. Mà đến thời điểm đó Cố gia tất nhiên sẽ trở thành vật hi sinh để thỏa hiệp rồi."

Đường Thiên nghẹn họng nhìn trân trối, lẩm bẩm nói: "Cố gia có cái gì đáng giá khiến Chấp Sự đoàn phải đỏ mắt chứ?"

Tiểu cô nương cười nhạt: "Ai mà biết được, nói không chừng là cái vị mỹ nữ vừa nãy ấy chứ, vừa nghe thanh âm là ta đã biết đó là một đại mỹ nữ rồi!"

Sắc mặt Đường Thiên bỗng trầm xuống, hung hăng nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương: "Cẩn thận lời nói, nếu không muốn ăn phải quả đắng, những lời nói vừa nãy tốt nhất ngươi không lên nói ra!"

Tiểu cô nương bị nhìn chăm chú, trong lòng liền cảm thấy sợ hãi, lúc này tên Đường Thiên trước mắt giống như một con dã thú cực kỳ nguy hiểm. (Nguồn: bachngocsach.co)

Cái tên gia hỏa này cùng với cái mặt nạ tinh tinh quả đúng là tuyệt phối...

Nàng thức thời nói lảng sang chuyện khác: "Ngươi không muốn biết phải làm thế nào để đối phó bọn họ sao?"

Quả nhiên lực chú ý của Đường Thiên lập tức bị dời đi: "Làm thế nào để đối phó với bọn họ?"

Tiểu cô nương lộ ra vẻ đắc ý: "Thực ra cũng rất đơn giản, đưa Cố gia từ vòng che chở của Vu lão đầu đưa ra trước mặt mọi người. Dưới tầm mắt mọi người không có gì che dấu, bất kể một bàn tay nào muốn vươn tới nắm các người đều phải cố kỵ mấy phần. hơn nữa lúc này Vu lão đầu cũng không còn khả năng bỏ chạy."

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, rất là hưng phấn vỗ cái đầu: "Một biện pháp đơn giản như vậy sao ta lại không nghĩ ra cơ chứ!"

Vẻ mặt tiểu cô nương đầy kiêu ngạo nói: "Một việc cỏn con như thế... Ô ô..."

Khăn lụa lại chặn miệng nàng một lần nữa, nàng trợn tròn con mắt, vô cùng phẫn nộ nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên nở ra nụ cười vô hại, vuốt cái đầu nhỏ của nàng giả mù sa mưa nói: "Tiểu thiếu nữ thiên tài, trước tiên ta thử làm cái biện pháp của ngươi đã, nếu hữu hiệu ta lại đến cảm tạ ngươi!"

"Ô ô... Ô ô..."

Tiếng ô ô phẫn nộ của tiểu cô nương đều bị cánh tủ ngăn cách.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Khuất Nhục

Cố gia hiện tại náo nhiệt vô cùng, cao thủ tụ hợp.

Nhưng trong lòng Cố Tuyết không vui vẻ chút nào, nàng hiểu rõ trong bụng những kẻ ngồi đây toàn chứa âm mưu nham hiểm, mỗi một kẻ đều có toan tính của riêng mình. Cố gia giãy dụa sinh tồn trong cục diện như vậy tựa như đi trên một miếng băng mỏng, chỉ cần hơi vô ý là có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng đối diện với chấp sự đoàn hùng hổ như thế, Cố gia không còn sự lựa chọn nào khác.

Đi tới bên ngoài đại sảnh, Cố Tuyết điều chỉnh tâm trạng, ánh mắt lấy lại vẻ kiên nghị, nụ cười mỉm trở lại trên gương mặt nàng.

Bước vào đại sảnh, liền nghe được âm thanh sang sảng của Vu lão truyền đến: “Cố tiểu thư đến đây nào! Vị thiếu niên tài tuấn này, ngươi phải giao thiệp một ít đấy. Thanh Phong Kiếm Ngô Trạch Hành. Lúc Ngô lão tiên sinh còn tại thế chính là mạc nghịch chi giao* với lão hủ. Lần này, lão hủ truyền tin đến Ngô gia, Trạch Hành hiền chất đã tự mình đến đây, thật khiến lão hủ kinh hỉ!”

*Giao tình tâm đầu ý hợp.

Ngô Trạch Hành tầm khoảng ba mươi tuổi, thần sắc kiên định, thân hình cao lớn, mặt vuông mày rậm, bày tay thô to. Gã chính là cao thủ nổi danh ở Phỉ Lâm tinh, năm năm trước xếp hạng thứ bốn mươi mốt, hơn nữa một lòng hướng võ, bình thường không quản thế sự, thực lực hiện tại không ai biết rõ. Nhưng gần như tất cả mọi người đều cho rằng thứ hạng của Ngô Trạch Hành bây giờ chỉ e là đã tăng lên rồi.

Ngô Trạch Hành mỉm cười, khiêm tốn nói: “Thế thúc quá khen! Thế thúc mới chính là tâm điểm của chúng ta, không có thế thúc vung tay kêu gọi thì làm sao có nhiều anh hào đến tụ hợp như thế!”

Trong mắt Vu lão hiện lên mấy phần đắc ý. Ngô Trạch Hành đại biểu cho Ngô gia, Ngô gia cũng không phải là một gia tộc nhỏ bé gì, mà chính là một trong năm đại gia tộc ở Phỉ Lâm tinh.

Cố Tuyết dịu dàng thi lễ, cười nói: “Các vị anh hùng tiểu nữ gặp mặt trong những ngày này quả thật nhiều hơn so với mười mấy năm qua.”

Khi Cố Tuyết ngẩng đầu lên, trong mắt Ngô Trạch Hành hiện lên vẻ kinh diễm. Dung mạo Cố Tuyết vốn xinh đẹp, da trắng như tuyết lại vô cùng mịn màng, sau khi trải qua vô số gian khổ có thêm một loại khí tức cứng cỏi, kiên cường, so với trước đây càng vượt xa.

Từ lúc Cố Tuyết bước vào đại sảnh, thì vô số ánh mắt lập tức trở nên cháy bỏng. Trong đôi mắt bọn người Lý Tín rực lửa, hau háu nhìn Cố Tuyết từ trên xuống dưới mà không hề che giấu.

Ngô Trạch Hành mỉm cười đáp: “Cố tiểu thư nói đùa rồi, cái danh anh hùng này ta đảm đương không nổi đâu.”

“Ài!!!” Vu lão cố ý kéo dài thanh âm: “Nếu Trạch Hành hiền chất còn không xứng với hai chữ anh hùng thì còn ai là anh hùng nữa? Không lẽ, lão già như ta lại đi làm anh hùng? Mỹ nhân phối anh hùng, lẽ nào Trạch Hành hiền chất muốn chắp tay đem mỹ nhân nhường đi?”

*Dg: Thằng già dê mắc dịch!

Ngô Trạch Hành lộ ra vẻ bối rối, mà sắc mặt những kẻ khác thì trầm xuống. (Nguồn: bachngocsach.co)

Cố Tuyết nghe giọng điệu huỵch toẹt như thế trong lòng không vui, nhưng nét mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, nở ra một nụ cười yếu ớt, xem như không có gì.

Vu lão thản nhiên nói: “Cố tiểu thư đang độ hoa nở, lại chưa có hôn phối. Trạch Hành hiền chất cũng chưa lấy vợ, đây còn không phải là duyên trời ban sao? Cố gia không tầm thường, Ngô gia lại càng là gia tộc đếm trên đầu ngón tay ở Phỉ Lâm tinh, thật môn đăng hộ đối. Cha mẹ các ngươi đều không còn, bây giờ lão hủ đã đến, không bằng để lão hủ này làm bà mối, tác thành đoạn nhân duyên này.”

Trong lòng Ngô Trạch Hành rất hoan hỉ. Bất luận là dung mạo hay gia thế của Cố Tuyết đều không thể chê vào đâu được. Điều khiến gã động tâm nhất chính là phong phạm đại khí mỗi lần Cố Tuyết giơ tay nhấc chân, làm gã yêu thích vô cùng.

Sắc mặt Cố Tuyết thoáng cái trắng nhợt, tay chân lạnh đi. Nàng miễn cưỡng cười nói: “Vu lão quá sủng ái rồi! Cha mẹ Cố Tuyết đều đã mất, con đã sớm lập lời thề cả đời không lấy chồng, chấp chưởng Cố gia, nguyện một lòng bảo vệ Cố gia.”

Bộ dáng tươi cười trên mặt Vu lão biến mất, nheo mắt lại: “Ồ, cũng không sao! Có Trạch Hành hiền chất trông nom, Cố gia nhất định sẽ xuôi chèo mát mái. Ta tin rằng trưởng lão mỗi chi của Cố gia cũng nhất định đồng ý.”

Cố gia đã lung lay sắp đổ. So với Ngô gia, Cố gia kém xa. Nếu các trưởng lão trong tộc biết nàng có thể gã cho Ngô Trạch Hành thì nhất định sẽ đồng ý.

Thế nhưng…

Trong đầu nàng bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt đang nhếch miệng cười khúc khích của Đường Thiên, tức thì lòng quặn đau.

“Chậm đã! Lý Tín ta cũng chưa lấy vợ, mà Lý gia ta cũng không kém Ngô gia. Vu lão nói vậy không khỏi nhất bên trọng nhất bên khinh rồi.” Bỗng nhiên Lý Tín đứng ra, sắc mặt âm trầm.

“Không sai!” Kỷ Thiên cũng đứng dậy, lạnh lùng nói: “Chúng ta đều theo Vu lão, hiện giờ Vu lão làm vậy, làm sao khiến bọn ta tín phục được!”

Trong sảnh lập tức vang lên một trận xôn xao nghị luận. Hiển nhiên mọi người đều đồng ý với những lời Kỷ Thiên nói.

Biến cố đột nhiên sinh ra khiến Vu lão trở tay không kịp. Trong lòng lão vừa giận vừa sợ. Nhưng nháy mắt lão liền cười ha ha, giơ hai tay lên nói: “Không ngờ một lời nói đùa của lão hủ lại khiến nhiều anh hùng xuất hiện như vậy. Xem ra phen này Cố tiểu thư gặp khó khăn rồi, đều là thiếu niên anh hùng, không ai không phong thái hiên ngang. Ài, chuyện này đúng là ưu phiền trong hạnh phúc mà. Người khác muốn tìm một người còn không được, mà chỉ thoáng cái Cố tiểu thư lại nghênh đón đến ba vị thiếu niên hào kiệt. Việc chọn thế nào lão hủ không dám mở miệng rồi. Đều dựa vào bản lĩnh các vị thôi.”

Thần sắc Kỷ Thiên, Lý Tín hơi thả lỏng. Hai người khiêu khích nhìn Ngô Trạch Hành, sắc mặt Ngô Trạch Hành càng thêm âm trầm.

Lý Tín xếp hạng thứ bốn mươi lăm, còn Kỷ Thiên xếp hạng thứ bốn mươi ba. Thứ hạng cả bọn không khác biệt bao nhiêu, thực lực cũng xêm xêm như nhau, nên Lý Tín và Kỷ Thiên đều không sợ chút nào.

Năm nay, Lý Tín hai mươi hai, mà Kỷ Thiên chỉ có hai mươi mốt, tuổi còn rất trẻ tiền đồ không thể đo lường. (Dg: A Thiên nhà ta mới cho mười bảy kìa!) Ngô Trạch Hành đã ba mươi, tuy thực lực mạnh hơn hai người kia, nhưng tương lai thế nào thì không ai dám khẳng định.

Sắc mặt Ngô Trạch Hành dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi bước lên, trầm giọng nói: “Chúng ta đều là võ giả, nếu như vậy thì dùng thực lực để nói chuyện đi! Kẻ nào thắng thì có thể đem mỹ nhân về!”

Kỷ Thiên, Lý Tín còn trẻ khí thịnh, lập tức đáp ứng.

“Được!”

“Ai sợ ai chứ!”

Cố Tuyết cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt. Cảm giác khuất nhục chưa bao giờ có tăng lên trong lòng. Nàng cảm giác bản thân mình như một loại hàng hóa mặc cho người khác cướp đoạt, không một ai thèm hỏi ý kiến của nàng.

Ngô Trạch Hành lạnh lùng nói: “Ai lên trước?”

Lý Tín nhảy vào, ngạo nghễ nói: “Ta tới trước!”

Ngô Trạch Hành cũng không nói nhảm thêm, rút bảo kiếm trong tay ra, thản nhiên nói: “Kiếm này tên Ưng Trảo kiếm, là bí bảo cấp Thanh Đồng của Thiên Ưng tinh tọa, ngươi nên cẩn thận đó!”

Bảo kiếm trong tay gã vừa nhìn đã biết là vật bất phàm. Trên thân kiếm tỏa ra một tầng hào quang trắng nhè nhẹ, chuôi kiếm như ưng trảo bắt lấy thân kiếm.

Lý Tín hừ lạnh, trên tay gã hiện ra hai chiếc vòng Thanh Đồng: “Một mình ngươi có bí bảo chắc? Bí bảo Thanh Đồng của Kình Ngư tinh tọa, Kình Thôn quyển*!”

*Cái vòng.

“Tốt!” Ngô Trạch Hành quát lên một tiếng, khí thế bỗng nhiên tăng vọt, bước lên đâm ra một kiếm.

Vô số ánh sáng màu xanh, giống như tơ nhện, chui vào Ưng Trảo kiếm trong tay gã. Chỉ thấy ưng trảo bắt lấy thân kiếm đột nhiên tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ. Ba ưng trảo bắn ra ba luồng ánh sáng dọc theo thân kiếm rồi tụ lại ở mũi kiếm.

Đột nhiên Ưng Trảo kiếm biến mất giữa thinh không.

Lý Tín chỉ cảm thấy một luồng hàn ý lạnh lẽo bắn tới cổ gã. Trong lòng lập tức hoảng sợ, Thôn Kình quyển trong tay bảo vệ chỗ yếu hại.

Keng!

Một luồng kiếm mang màu xanh xuất hiện, bắn trúng Thôn Kình quyển của Lý Tín.

Lý Tín chỉ cảm thấy có một luồng chân lực mờ ảo khó dò chui vào trong kinh mạch gã. Không phải là loại chân lực phá hoại thông thường mà nó trống rỗng khó nắm bắt.

Gã muốn chống lại chân lực nhưng không có nơi để ra tay, khó chịu khiến gã gần như muốn phun ra máu.

Chưa đợi gã phản kích, thì một kiếm mang màu xanh lập lòe đột nhiên xuất hiện trước mắt gã rồi muốn đâm thẳng vào mắt. Gã không thèm quan tâm tới chuyện khác, thiết bản trầm eo*. Kiếm mang màu xanh lập lòe lướt qua chóp mũi của gã.

*Thiết bản kiều. Ai không biết thì google để xem tư thế này nha.

Sắc mặt Lý Tín trắng bệch, gã không ngờ được kiếm pháp của Ngô Trạch Hành lại mạnh mẽ đến vậy. Kiếm mang mờ ảo vô hình, căn bản không thể đoán trước. Cứ như vậy mà rơi vào hạ phong ngay từ đầu. Gã cắn răng, Kình Thôn quyển trong tay nhanh chóng chuyển động trong bàn tay gã.

Choeng choeng choeng!

Kình Thôn quyển phát ra âm thanh dễ nghe. Một quầng ánh sáng tỏa ra từ Kình Thôn quyển. Trên đầu Lý Tín xuất hiện từng vòng ánh sáng vàng hạ xuống, bảo hộ quanh gã.

Keng!

Kiếm mang đâm vào quầng sáng chỉ làm nó rung lên chứ không thể tiến thêm.

Trên mặt Ngô Trạch Hành lộ vẻ cười nhạt. Một tia sáng màu xanh từ trong cánh tay bay ra càng thêm dày đặc, chói mắt. Thân hình lay động, một điểm ánh sáng màu xanh âm u nhỏ như hạt gạo phát ra ánh sáng xanh đánh lên quầng sáng.

Crắc!

Trong nháy mắt, quầng sáng sụp đổ.

Nhưng thực lực Lý Tín cũng không phải loại xoàng. Một cơ hội thở dốc vừa rồi đả cho gã đủ cơ hội để phản kích. Trên trán hiện ra một chấm chu sa đỏ tươi, đôi mắt gã biến lạnh, sắc mặt hơi trắng, dường như đã biến thành người khác.

“Minh Vương huyết mạch!”

Trong đám người lập tức vang lên một tiếng kinh hô. Mạnh nhất Lý gia chính là Minh Vương huyết mạch, nó cũng là một trong những huyết mạch cực mạnh ở Phỉ Lâm tinh. Nghe nói khi khai mở Minh Vương huyết mạch, thì có thể gọi ra phụ thể Bất Động Minh Vương trong chiến đấu, cường hãn vô cùng. (Nguồn: bachngocsach.co)

Lý Tín sau khi mở ra Minh Vương huyết mạch, độ nguy hiểm tăng vọt, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất không thấy.

Trong mắt Ngô Trạch Hành hiện ra vẻ ngưng trọng, nhưng không hề hoảng hốt. Ưng Trảo kiếm trong tay tùy ý khua lên. Từng trận kiếm mang không thể tưởng tượng được xuất hiện ở mọi ngóc ngách trong đại sảnh.

Lý Tín huy động Thôn Kình quyển, một quầng sáng vàng chói mắt giống như một cây rìu to lớn màu vàng gào thét chém tới Ngô Trạch Hành. Quyển pháp gã tu luyện gọi là Kim Phủ quyển.

Tốc độ của gã cực nhanh, chém ra từng mảng ánh sáng vàng. Quang phủ* gào thét đầy trời, tình cảnh tuyệt đối chấn nhiếp lòng người.

*Cây rìu ánh sáng.

Mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn Lý Tín. Thực lực của Lý Tín quả thực vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Tinh thần cả bọn rung lên, cơ hội xem cao thủ tranh đấu như thế rất hiếm gặp.

Một vài người thực lực yếu kém, không chịu nổi uy thế của quang phủ, liên tục lui về sau. Ngược lại những võ giả có thực lực xuất chúng đều đứng sừng sững bất động.

Bỗng nhiên, những kiếm mang màu xanh tỏa ra khắp phòng kia đồng loạt đâm nhanh về phía Lý Tín.

Tiếng rít nặng nề của quang phủ không thể ngăn được tiếng kiếm rít trong trẻo.

Lý Tín không hề hốt hoảng. Kình Thôn quyển trong tay chém ra từng luồng sáng màu vàng. Những kiếm mang màu xanh kia không thể lay động những ánh sáng vàng này.

Nhưng một màn không thể tưởng tượng được xuất hiện trước mặt mọi người.

Một thanh kiếm màu xanh lặng lẽ đặt ngay cổ Lý Tín. Kiếm phong lạnh lẽo khiến Lý Tín tin rằng, chỉ cần gã hơi động đậy thì thanh kiếm này sẽ cắt vào cổ gã.

Cơ thể Lý Tín cứng đờ.

Mọi người xôn xao. Mỗi một kẻ đều khiếp sợ thật lâu. Tất cả những người ở đây lại không có ai nhìn rõ, Ngô Trạch Hành đến sau lưng Lý Tín lúc nào.

“Ta thua!” Cổ họng Lý Tín khô khốc, vẻ mặt như tro tàn.

Sắc mặt Ngô Trạch Hành bình tĩnh, rút lại Ưng Trảo kiếm trong tay, nhìn quanh toàn trường: “Còn ai lên nữa không?”

Sắc mặt Kỷ Thiên kinh hãi, chiến ý gần như không còn. Một kiếm vừa rồi, gã tuyệt đối không tránh được. Thực lực Ngô Trạch Hành không ngờ đã đạt đến trình độ kinh người như thế…

Không thấy ai trả lời, Ngô Trạch Hành cười ngạo nghễ, xoay người đi về phía Cố Tuyết sắc mặt tái nhợt.

“Đánh rắm!” Toàn trường nghe được một âm thanh tràn đầy lửa giận. Bước chân Ngô Trạch Hành dừng lại, hai mắt gã hiện ra sát cơ.

Không ngờ còn có kẻ không biết suy nghĩ.

Vậy thì dùng ngươi giết gà dọa khỉ vậy!

Lúc này một âm thanh khác nhẹ nhàng vang lên.

“Này thiếu niên như thần, có kẻ dám cướp đoạt muội tử của ngươi nữa sao? Có những thứ nhịn được, có những thứ thì không! Ài, tuy thiếu niên quang minh chính nghĩa không phải là kẻ thích gây sự, nhưng nếu việc này liên quan đến ta thì ta cũng không nhịn được cục tức này đâu!”

Nghe được âm thanh tức giận mắng chửi của Đường Thiên, Cố Tuyết thần sắc tái nhợt bỗng nhiên ngẩng đầu. Đôi mắt mất đi sinh cơ hiện ra thần thái động lòng người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Giết!!!

Một thiếu niên đứng nổi bật ở cửa đại sảnh. Lăng Húc rất biết điều ôm Ngân Thương của cậu ta vọt sang một bên, cậu ta hơi sợ hãi nhìn Đường Thiên nổi giận.

Tên này nổi giận thật rồi...

Ánh mắt Đường Thiên đảo qua tất cả mọi người trong đại sảnh, ánh mắt hắn tựa như ngọn lửa rừng rực. Người nào bị ánh mắt của hắn nhìn qua, đều cảm thấy nhiệt độ xung quanh như nóng lên.

Đường Thiên nổi giận sự rồi.

Hắn cảm thấy máu trong cơ thể mình cũng nóng lên, da của hắn cũng bỏng rát, cơn giận mãnh liệt khiến thứ nằm sâu trong thân thể hắn run lên, dường như có cái gì đó muốn phá kén chui ra.

Lúc này hắn đã quên hết lời nói của cô bé kia, ánh mắt đỏ rực của hắn một mực tập trung vào Ngô Trạch Hành.

- Không ngờ mấy lão già các người lại vô sỉ đến mức này!

Đường Thiên bỗng nhếch miệng cười cười, ngay cả hơi thở của hắn dường như cũng có luồng lửa nóng rực.

Hắn sải bước đi, bước từng bước vào đại sảnh.

Tốc độ của hắn không nhanh.

Con ngươi của Ngô Trạch Hành bỗng nhiên co rụt lại. Mỗi bước của Đường Thiên, đều lưu lại một dấu chân rõ ràng trên nền đá.

- Đã nghe nói Cố tiểu thư có ba người bạn rất mạnh, hôm nay gặp mặt quả nhiên không giống người thường.

Vu lão cười cười, có vẻ không thèm để ý:

- Nhưng chuyện trong nhà người ta phải do người trong nhà quyết định, anh bạn nhỏ tránh đi thì tốt hơn. Mấy vị tộc lão, ra đây nói xem, các ông là bề trên của Cố tiểu thư, cũng nên nói gì đi chứ.

Ba gã tộc lão đứng ra, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Đường Thiên vẫn có sự sợ hãi. Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy sức mạnh của Đường Thiên, trong lòng bọn họ vẫn rất sợ hãi Đường Thiên.

Khi ba gã tộc lão đi tới, sắc mặt Cố Tuyết tái nhợt, cô nhìn ba gã tộc lão với vẻ mặt không thể tin.

- Không cần sợ hãi. - Vu lão mỉm cười nói nhẹ nhàng. - Lão hủ và nhiều anh hùng ở đây như vậy, sẽ không để cho các ông bị uy hiếp, các ông cứ nói rõ ra.

Lão ta nhìn thấy vẻ mặt Cố Tuyết thay đổi, còn có vẻ sợ hãi trên mặt những người khác, lão hiểu được thủ đoạn mình khiến những người này cảm thấy sợ hãi. Trong lòng lão vô cùng đắc ý, lão muốn thể hiện cho những kẻ này biết, cho dù vũ lực của bọn họ mạnh hơn nữa thì ở trước mặt lão cũng không là cái gì cả. (Nguồn: bachngocsach.co)

Một gã tộc lão ngập ngừng nói:

- Tuyết Nhi cũng đã đến lúc nên kết hôn...

Sắc mặt Cố Tuyết tái nhợt làm cho người khác đau lòng.

Ý cười trên mặt Vu lão càng đậm.

- Ha ha ha ha ha!

Bỗng nhiên, tiếng cười to chói tai vang vọng toàn trường. Mọi người không khỏi quay về phía đó, dường như Đường Thiên nghe thấy chuyện vô cùng buồn cười, liền cười rộ lên.

Vu lão híp mắt..., trong ánh mắt đục ngầu lóe lên sát ý. Nhưng mọi chuyện vẫn đang trong tầm tay, lão ta hoàn toàn không lo lắng, lão ta kéo ba vị tộc lão sang một bên.

Đường Thiên dừng cười, không nói một lời nhìn chằm chằm vào ba gã tộc lão. Ba vị tộc lão sợ hãi từ tận đáy lòng, vẻ sợ hãi hiện rõ trên mặt.

Ngay khi Vu lão muốn nói gì, Đường Thiên lại nhếch miệng cười cười.

- Cố gia như vậy không đáng để A Tuyết bảo vệ. - Đường Thiên lắc lắc đầu, hắn hời hợt nói - Đã như vậy, hãy để ta huyết tẩy Cố gia một lần đi!

Giọng nói của Đường Thiên bình tĩnh, nhưng lại như ném một quả bom vào trong lòng mọi người.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn vị thiếu niên này, những lời này, hời hợt như nói bữa tối ăn gì, nhưng tràn đầy sát khí và mùi máu tươi. Trong lúc giật mình, mọi người phảng phất nhìn thấy một vị thiếu niên như Tu La đứng ngạo nghễ trên đường phố máu chảy thành sông.

Ba vị tộc lão ngừng thở, mặt bọn họ tái nhợt, thân thể bất giác run rẩy, run đến mức hai hàm răng đánh vào nhau, trong đại sảnh yên lặng như tờ, nghe rõ mồn một.

Vu lão thật sự không ngờ trước mặt nhiều người như vậy mà Đường Thiên uy hiếp trắng trợn không kiêng dè gì như thế.

Trong lòng lão ta vừa sợ vừa giận, lão phát hiện mình tính sai rồi, đối thủ của mình không phải một kẻ già đời đa mưu túc trí, mà là một thằng nhóc nghé con mới đẻ không sợ cọp!

Nếu như mình không nhanh chóng trấn áp, thì uy tín của mình...

Kỷ Thiên đứng trước mặt Vu lão không kìm được, gầm lên:

- Thật to gan...

A!

Đường Thiên lại nhếch miệng cười cười, hàm răng trắng như tuyết toát ra sự lạnh lẽo.

Lúc này nhất định trong lòng A Tuyết đang rất tuyệt vọng và thương tâm...

Nhất định cô ấy cảm thấy rất bất lực...

Nhất định cô ấy cảm thấy lạnh như băng...

Sự tức giận như cơn bão khuấy động trong lòng Đường Thiên.

Những tên khốn nạn này, tại sao đối xử với cô ấy như vậy...

Tại sao phải hi sinh cô ấy, vứt bỏ cô ấy...

Vì thế giới dơ bẩn của các ngươi sao... Vì sự nghiệp to lớn của các ngươi sao...

Các ngươi có tư cách gì làm như vậy?

TA KHÔNG BAO GIỜ ĐỒNG Ý!!!

Đường Thiên đột nhiên phát lực, đánh thẳng về phía Kỷ Thiên.

Ai cũng không ngờ Đường Thiên dám động thủ trước. Chẳng lẽ hắn không biết đối phương mạnh hơn hắn rất nhiều sao? Khi thiếu niên giống như ngọn lửa rừng rực kia bay lên không trung, cả đám người sợ hãi kêu lên.

Khi thiếu niên như ngọn lửa kia bay lên, in sâu vào đôi mắt đang mờ mịt của Cố Tuyết.

Lập tức, dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống má, đôi má đang tuyệt vọng, lạnh như băng, cảm nhận được sự ấm áp của nước mắt.

A Thiên...

Bỗng nhiên, trong tầm mắt Cố Tuyết xuất hiện một thanh kiếm, nó tựa như một con rắn lục ẩn trong bóng tối, chờ cơ hội phát ra một kích trí mạng.

- A Thiên, cẩn thận!

Trong nháy mắt, Cố Tuyết vô thức kêu lên, tim nàng như bị một bàn tay bóp chặt lấy. Sự sợ hãi và tuyệt vọng tràn ngập thân thể nàng, cướp đi một chút ấm áp cuối cùng trong thân thể nàng.

Ngô Trạch Hành ra tay!

Từ đầu đến cuối, gã không nói một câu, nhưng lúc này, gã lại xuất thủ. Một kiếm này, gã không hề nương tay, vừa rồi thấy ánh mắt Cố Tuyết nhìn Đường Thiên, lần đầu tiên gã cảm thấy đau lòng, nỗi đau khó nói lên lời, cùng sự tức giận giống như kịch độc trong trái tim gã.

Cố Tuyết yêu hắn!

Vô tận sát cơ tràn ngập thân thể gã, hiện tại gã đã hoàn toàn bỏ qua cái gọi là tu tâm dưỡng tính.

Tiếng thét kinh hoàng của Cố Tuyết lọt vào tai gã lại làm cho gã có một loại sung sướng không hiểu.

Giết hắn đi!

Cố Tuyết sẽ là của mình!

Thanh âm này không ngừng vang lên trong lòng gã, một kiếm này, gã vô cùng chuyên chú. Thậm chí gã có cảm giác, đây là một kiếm mạnh nhất của gã từ trước tới nay!

Không ai có thể né tránh một kiếm này!

Đường Thiên ở giữa không trung không có chỗ mượn lực, lập tức sẽ bỏ mạng dưới kiếm này. Không ngờ thân thể Đường Thiên gập lại một cách quỷ dị xẹt qua mũi kiếm, dường như đã sớm dự đoán được chiêu kiếm này.

Ngô Trạch Hành nắm chuôi kiếm, mũi kiếm truyền đến cảm giác trống rỗng quen thuộc như thế, mà không thể tưởng tượng nổi.

Ngô Trạch Hành như bị sét đánh, thân thể cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, trong mắt của gã lộ vẻ không thể tin. Trượt rồi... Chiêu kiếm mình tự tin nhất lại trượt rồi!

Không thể như vậy... Không thể!

Khi thấy chiêu kiếm vô thanh vô tức kia của Ngô Trạch Hành, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng Đường Thiên chắc chắn phải chết. Ngay vừa rồi, bọn họ tận mắt nhìn thấy chiêu kiếm đó của Ngô Trạch Hành phá vỡ Minh vương huyết mạch của Lý Tín!

Hơn nữa lần này Ngô Trạch Hành lại đánh lén, ra tay không hề có dấu hiệu!

Chắc chắn phải chết!

Thế mà... Đường Thiên lại tránh thoát... Thật sự đã tránh thoát chiêu kiếm này...

Tất cả mọi người không thể tin được, mà ngay cả Kỷ Thiên cũng không tin được. Kỷ Thiên nhìn thấy chiêu kiếm như quỷ thần của Ngô Trạch Hành, trên mặt bất giác lộ ra vẻ sùng bái.

Một chiêu kiếm đỉnh cao, không dính khói lửa nhân gian kia, dù gã tận mắt nhìn thấy cũng không cảm nhận được nửa điểm sát ý!

Kiếm pháp của Ngô Trạch đã cao siêu đến mức độ kinh người như thế!

Kỷ Thiên tựa như chứng kiến một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh mỹ, trên mặt vẫn đang tán thưởng và sợ hãi, về phần kết cục của Đường Thiên, chẳng cần nghĩ cũng biết.

Nhưng mà tất cả đều thay đổi trong nháy mắt.

Thay đổi quá đột nhiên, làm cho người ta khó có thể tin.

Kỷ Thiên ngây người.

Khi gã kịp phản ứng thì thiếu niên giống như ngọn lửa kia đã bay tới như thiên thạch, cơ hồ hiện ra ngay lập tức trước mắt gã. (Nguồn: bachngocsach.co)

Không ổn!

Gã chỉ thấy một nắm đấm lớn dần trong tầm mắt.

Gã hoảng hốt giơ đoản côn* trong tay lên chắn trước ngực.

*đoản côn: gậy ngắn

Mọi người đều không chú ý tới con mắt Đường Thiên đã biến thành màu đỏ.

Nhập ma!

Đường Thiên tức giận đến tột cùng, chỉ cảm thấy trong cơ thể có vô số quái vật đang gào thét, vô số cơn bão đang bốc lên trong lồng ngực. Hắn cảm thấy mình như muốn nổ tung. Khi hắn tung nắm đấm, một lực lượng từ sâu trong thân thể phát ra như núi lửa phun trào.

- AAAaaaa!

Trong tiếng thét đầy sự phẫn nộ, áp lực, tuyệt vọng, hắn muốn đánh cho tất cả cảm xúc, tất cả lửa giận, tất cả bão tố trong lồng ngực ra ngoài!

Vẻ mặt sợ hãi của Kỷ Thiên không khiến Đường Thiên thay đổi. Hắn như một người từ trên cao nhìn xuống một con sâu cái kiến, vẻ hờ hững lạnh như băng này, rất lạ lẫm, lại như rất quen thuộc.

Nắm đấm đánh lên đoản côn của Kỷ Thiên.

Sức mạnh như dòng lũ, không gì đỡ được. Đoản côn của Kỷ Thiên như một tờ giấy mỏng, nắm đấm Đường Thiên đập vào Kỷ Thiên. Sức mạnh khủng bố khiến Kỷ Thiên không kịp suy nghĩ gì, phảng phất như bị một con tê giác húc vào, chỉ kịp rên lên một tiếng, bay thẳng vào cột nhà.

Ầm!

Tất cả mọi người cảm thấy đại sảnh chấn động, Kỷ Thiên dính vào trong cây cột mấy người ôm.

Một vết máu tươi chảy dọc theo trán Kỷ Thiên xuống, hai mắt gã nhắm nghiền, đã bị hôn mê.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Ba vị tộc lão, ôm lấy cổ họng đã biến dạng, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, ngã xuống sàn.

Lúc này, giữa không trung, một đôi chân đi giày đồng cắm sâu vào nền đại sảnh, nền đá xanh vô cùng cứng rắn giờ như miếng đậu phụ.

Uỳnh!

Một tiếng trầm đục như tiếng trống, tất cả mọi người run lên.

Ngay sau đó, dùng hai chân làm trung tâm, một luồng kình khí vô hình đẩy vô số khối đá vỡ vụn bay ra bốn phía.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Đá vụn như mũi tên bao vào vách tường, những võ giả khác trong đại sảnh giật mình, vội vàng bảo vệ thân thể. Nhưng sức mạnh trong đống đá vụn truyền đến lại khiến cho mọi người đều hoảng sợ.

Đây cũng chỉ là mấy cục đá văng ra...

Nháo nhào một lúc, đại sảnh lại trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Chỉ có Đường Thiên gào thét như dã thú, âm thanh giống như tiếng sấm quanh quẩn trong đại sảnh.

- Ai tới? A! Ai tới tiếp?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Dung Huyết

Tiếng gào thét như dã thú, dư âm vang vọng.

Ngô Trạch Hành nhìn kiếm trong tay mình với vẻ mặt không thể tin, chiêu kiếm kia là chiêu thức độc đáo do gã sáng tạo, tên là Thanh Phong Vô Ảnh. Gã rất ít sử dụng, bởi vì không có bao nhiêu đối thủ có tư cách khiến gã dùng chiêu này. Nhưng chiêu này cũng chưa bao giờ thất thủ.

Nhưng hôm nay, gã đã thất thủ.

Đến bây giờ gã vẫn không rõ, Đường Thiên tránh một kiếm tất sát này như thế nào. Vì sao lúc đó đối phương có thể đổi hướng? Là trùng hợp? Hay là dự liệu được chiêu đó của hắn?

Dự liệu được Thanh Phong Vô Ảnh của mình...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, khiến cho Ngô Trạch bất giác rùng mình một cái. Sự khủng hoảng tràn ngập trong lòng gã, một suy nghĩ càng vớ vẩn hơn hiện ra, chẳng lẽ hắn đã khám phá đường kiếm của mình?

Ngô Trạch Hành rất tự tin với kiếm pháp của mình. Năm năm nay, gã không một ngày lười biếng, không ngừng tu luyện, kiếm pháp của gã từ chấn nhiếp lòng người dần dần chuyển thành vô thanh vô tức.

Thanh Phong kiếm đã gần như đại thành.

Năm năm nay, gã che mặt khiêu chiến các cao thủ, ma luyện kiếm pháp của mình, chưa bao giờ bị thua. Chiêu Thanh Phong vô ảnh này là lá bài tẩy của gã, vừa rồi khi nổi giận mà ra tay, vốn tưởng rằng chắc chắn sẽ giết được đối phương, không ngờ lại thất bại.

Gã không thể tin được.

Tiếng gào thét của Đường Thiên phiêu hốt trong tai gã.

****

Lăng Húc nhìn Đường Thiên gào thét mà vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Lại nhìn Kỷ Thiên dính trên cây cột, cậu ta gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Làm sao có thể?

Tuy quen biết không lâu, nhưng cậu biết rõ trình độ của Đường Thiên. Uy lực của quyền vừa rồi vượt qua thực lực bình thường của Đường Thiên quá nhiều!

Đường Thiên có sức mạnh như trâu, nhưng tuyệt đối không thể có uy lực kinh người như thế.

Với thực lực của Kỷ Thiên mà bị đấm một cái đã hôn mê, thì uy lực của cú đấm đó kinh khủng đến mức nào.

Chẳng lẽ tên này có biến cố gì?

Hay là trong cơ thể có một lực lượng không muốn người khác biết?

Lăng Húc khôi phục lại bình tĩnh, chỉ có điều trong ánh mắt hiện lên một vẻ kì dị.

****

Hà… hà… hà!

Hơi thở ồ ồ, dần dần khiến Đường Thiên tỉnh lại, màu máu trong mắt dần dần rút đi.

Dần dần nhìn rõ Kỷ Thiên dính trên cây cột.

Đường Thiên trợn mắt.

Đây là...

Vẻ mặt hắn ngẩn ngơ, nhìn Kỷ Thiên mà không thể tin, lại cúi đầu, nhìn nắm đấm của mình.

Quyền vừa rồi, Đường Thiên chỉ cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, sảng khoái không nói nên lời. Một cảm giác mát mẻ từ sâu thẳm trong cơ thể toát ra, toàn thân vô cùng nhẹ nhàng, tựa như cơ thể đã nhẹ đi một phần.

Thân thể của hắn thật sự là đã nhẹ hơn.

Đường Thiên ngơ ngác, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu. Bỗng nhiên hắn nhảy dựng lên, cả người bay lên như hỏa tiễn, bay thẳng lên nóc đại sảnh.

Khi Đường Thiên vô cùng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, hắn biểu lộ rất kỳ quái. Hắn thử đấm ra một quyền, ngay khi đấm ra, một cảm giác hoàn toàn khác bình thường từ cánh tay hắn truyền đến toàn thân. Hắn có thể cảm nhận được lực lượng cường đại một cách rõ ràng.

Tại sao có thể như vậy...

Đường Thiên cười toét miệng, hắn mừng rỡ như điên, nhưng cũng rất khó hiểu.

Tốc độ và lực lượng của hắn tăng trưởng trên phạm vi lớn, chỉ có điều, tại sao lại như vậy...

...Tốc độ và lực lượng!

Hai mắt Đường Thiên bỗng dưng trợn tròn lên, một hình ảnh xẹt qua đầu, hắn đột nhiên nhớ tới mình đã nuốt máu Chu Nho và máu Vũ Nhân, chẳng lẽ là...

Trong đại sảnh tĩnh mịch, trong ánh mắt mọi người, hắn nhắm mắt lại, vươn hai tay, cẩn thận cảm thụ biến hóa trong cơ thể.

Ngô Trạch Hành khôi phục lại tinh thần, khi gã nhìn thấy Đường Thiên đứng giữa đại sảnh mở rộng hai tay không coi ai ra gì, mặt gã đỏ lên!

Nghĩ đến chiêu kia thất bại, tựa như một cái gai trong lòng gã, mà động tác Đường Thiên lúc này tràn đầy tính khiêu khích, lập tức chọc giận gã. (Nguồn: bachngocsach.co)

Có bao giờ gã lại bị người ta coi thường như thế chứ?

Khốn kiếp!

Không chút do dự, gã đột nhiên phóng về phía Đường Thiên, nhưng đúng lúc này, một thiếu niên áo trắng cầm thương ngăn cản trước mặt gã.

- Thật xin lỗi, đối thủ của ngươi là ta!

Lăng Húc nâng thương, chỉ thẳng vào Ngô Trạch Hành, vẻ mặt xem thường:

- Không ngờ đường đường Thanh Phong kiếm, lại là một kẻ lấy mạnh hiếp yếu, cưỡng chiếm mỹ nữ! Hóa ra là chó đội lốt người.

Câu nói làm cho Ngô Trạch Hành tím mặt, gã không ngờ có người dám nói như thế trước mặt gã.

- Nhưng chính nghĩa chắc chắn chiến thắng tà ác, ngân thương chính là ánh mặt trời!

Lăng Húc trầm giọng nói, thần sắc cậu ta kiên định, vẻ nghiêm nghị khiến trên mặt cậu ta phảng phất có một tầng ánh sáng khác thường. Thân ảnh cầm thương đang đứng, như được một ngọn lửa thần thánh bao phủ.

Lời nói nghe rất buồn cười nhưng khi Lăng Húc nói ra, lại không ai cười được.

Cố Tuyết hơi giật mình nhìn Lăng Húc.

Khí thế của Lăng Húc đã trở nên mạnh hơn trước kia, nhưng điều khiến nàng khiếp sợ nhất là thần sắc kiên định của Lăng Húc, sự nghiêm nghị trong ánh mắt phảng phất không gì có thể rung chuyển.

Cậu ta nói câu kia, chính là bản tâm của cậu ta.

Ngô Trạch Hành giận tím mặt, trong mắt đầy tơ máu. Hôm nay liên tiếp bị tiểu bối nhục nhã, nếu như hôm nay không thể tự tay xử lý hai tên khốn kiếp này thì từ nay về sau, ba chữ Thanh Phong kiếm sẽ là chuyện cười lớn nhất trên Phỉ Lâm tinh.

- Muốn chết!

Ngô Trạch Hành tức giận xuất kiếm, một luồng kiếm quang màu xanh chói mắt bỗng nhiên xuất hiện cách Lăng Húc nửa trượng, nhanh như thiểm điện. Dường như không ai ở đây có thể nhìn thấy đường đi của một kiếm này.

Một điểm sáng bạc bay ra.

Keng!

Tiếng va chạm thanh thúy làm cho trái tim người khác thót lại vang lên, mọi người trong đại sảnh đều nghe thấy.

Từ đầu đến cuối đôi mắt Vu lão vẫn khép hờ giờ chợt mở ra, trong ánh mắt đục ngầu hiện lên một tia sáng khó thấy.

Ngô Trạch Hành cũng ngẩn ngơ, chiêu này của mình lại bị người khác ngăn lại!

Toàn trường xôn xao.

****

Vũ Hồn như một ngọn lửa màu bạc cháy rừng rực trong mi tâm của hắn. Nó tản ra ánh sáng trắng bạc, chiếu rọi gân cốt huyết nhục trong cơ thể. Đây là lần đầu tiên Đường Thiên, "nhìn" thấy cảnh tượng trong cơ thể mình rõ ràng như thế, thân thể của mình tràn đầy máu huyết, máu huyết tựa như một làn sương, tràn ngập tứ chi.

Đường Thiên chú ý tới hai đám sương máu trong cả làn sương, làn sương chung quanh hai đám sương này rất nồng đậm, màn sương máu huyết chung quanh cũng đang liên tục chui vào trong hai đám máu.

Đó là cái gì?

Tinh thần Đường Thiên chấn động, tâm niệm hơi động, lập tức nhìn rõ cảnh tượng trong hai đám sương. Trong đó là hai giọt máu, Đường Thiên lập tức nhận ra hai giọt máu này chính là máu Chu Nho và máu Vũ Nhân mà hắn nuốt vào!

Làn sương máu bao quanh hai giọt máu, từng chút sương máu tựa như sợi tơ quấn quanh hai giọt máu tươi.

Làn sương máu gần hai giọt máu bị nhuộm màu gần giống như giọt máu, giọt máu đang nhanh chóng co lại, sương máu chung quanh thì như đang hấp thu chất dinh dưỡng, vận chuyển chất dinh dưỡng đến cả làn sương.

Đường Thiên nhìn thấy máu Chu Nho và máu Vũ Nhân càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng biến mất.

Hai đám sương cũng nhanh chóng nhạt đi, hoàn toàn giống làn sương xung quanh.

Làn sương máu huyết chui vào cơ xương, Đường Thiên nhìn thấy cơ xương dần thay đổi, đây là một loại thay đổi mà hắn hoàn toàn không biết.

Những thay đổi này có vẻ vô cùng chậm chạp.

Thế giới trước mắt lạ lẫm như thế, lại thần kỳ như thế.

Đường Thiên chăm chú quan sát, hoàn toàn quên mọi chuyện bên ngoài.

Nhưng hắn cũng không biết, hắn sắp mang rung động cho tất cả mọi người bên ngoài.

****

Mở rộng hai tay, hai mắt nhắm nghiền, Đường Thiên tựa như một tòa tượng điêu khắc, đứng ở chính giữa đại sảnh, vẫn không nhúc nhích.

Nhưng lúc này, lực chú ý của tất cả mọi người, đều bị cuộc chiến giữa Ngô Trạch Hành và Lăng Húc hấp dẫn.

Hai người đánh cực kỳ kịch liệt.

Nhưng mọi người giật mình là vì Lăng Húc không hề rơi vào thế hạ phong. Tất cả mọi người biết rõ, Cố gia có ba kẻ rất lợi hại giúp đỡ, trong đó ấn tượng khắc sâu nhất là Đường Thiên và Lăng Húc đánh chết Hoa thị huynh đệ.

Hoa thị huynh đệ tuy thành danh đã lâu, đứng trong hàng ngũ cường giả đỉnh phong ở Phỉ Lâm tinh. Nhưng dù danh tiếng hay thực lực, đều không thể đánh đồng với Ngô Trạch Hành xuất thân danh môn.

Trận chiến với Lý Tín ấy, khiến cho mọi người tin tưởng, thực lực của Ngô Trạch Hành hoàn toàn nằm trong ba mươi vị trí đầu.

Đường Thiên tránh được một kiếm tất sát của Ngô Trạch Hành, giải quyết Kỷ Thiên bằng một cú đấm, làm cho người ta bất ngờ rồi. Không ngờ Lăng Húc cũng hung hãn như thế! (Nguồn: bachngocsach.co)

Đối mặt Ngô Trạch Hành đang điên cuồng, vậy mà không lùi nửa bước, dùng công đấu công!

Đánh chết Hoa thị huynh đệ đã khiến mọi người líu lưỡi, lại cân sức ngang tài với Ngô Trạch Hành thì thực lực của cậu ta mạnh đến mức nào...

Cố gia thậm chí có tới hai cao thủ hung hãn như thế!

Trong số những người ở đây, không ít người bắt đầu dao động lập trường. Hai vị cao thủ trong nhóm năm mươi hoàn toàn không giống hai vị cao thủ trong nhóm ba mươi.

Dù hai người này không phải người của Cố gia, nhưng bọn họ đã ra mặt bảo vệ Cố Tuyết, hiển nhiên tình cảm không ít!

Mà một số người nhạy bén lại nghĩ tới lời nói lúc trước của Lăng Húc và ánh mắt Cố Tuyết nhìn về phía Đường Thiên, ở đây đều là người từng trải, sao lại không hiểu chứ.

Lần này Vu lão lỗ mãng rồi!

Hai bên đã đến tình trạng không chết không ngớt. Mà chuyện này lại là do Vu lão sai trước, khi bá quyền độc chiếm, không ai dám lên tiếng, nhưng lúc này lại đủ để dao động danh vọng của Vu lão.

Trừ phi... Trừ phi Vu lão có thể bắt được hai người, một trận chiến định càn khôn!

Trong mắt Vu lão toát ra vẻ do dự hiếm thấy, cục diện trước mắt đã vượt quá sự tính toán của lão. Ánh mắt lão đảo qua những người khác, những kẻ trước kia lão ta sai đâu đánh đó, lúc này nhao nhao lui về phía sau, không người nào dám ra mặt!

Không ngờ hôm nay lật thuyền trong mương rồi, trong lòng Vu lão hiện lên một tia hối hận.

Nhưng rất nhanh, lão liền khôi phục tỉnh táo. Lão biết rõ, lão đã không có đường lui, nếu như không thể thắng lợi, danh vọng trước kia sẽ tan nát như tuyết lở.

Lão vốn là một người ngang ngược, đã đến thời khắc này thì không hề do dự nữa, bắt buộc phải thắng.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên Đường Thiên động đậy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Khiêu Chiến

PHỐC!

Thanh âm rất nhỏ vang lên từ trong cơ thể Đường Thiên.

Không có ai phát giác, ánh mắt của tất cả bọn họ đều bị trận chiến kịch liệt giữa Lăng Húc và Ngô Trạch Hành hấp dẫn. Chỉ có Vu lão có chút cảm giác, đôi lông mày trắng như tuyết cũng máy động.

Trong lòng Vu lão bỗng nhiên có một cảm giác nguy hiểm như ẩn như hiện.

Thế nhưng không đợi lão động thủ, chợt có dị biến.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên từ cơ thể Đường Thiên.

Làn da Đường Thiên run lên tựa như gợn sóng. Tạch tạch tạch, đồng thời còn có tiếng xương cốt nổ vang liên tiếp. Phảng phất như trong cơ thể Đường Thiên có quái vật gì đang phá kén mà ra.

Vù!

Bên chân Đường Thiên xuất hiện một luồng gió yếu ớt xoáy lên sinh ra một vòng xoáy rất nhỏ.

Đó là...

Bỗng nhiên đồng tử Vu lão co rụt lại, cảm giác bất an và nguy hiểm trong lòng càng trở nên mãnh liệt. Ánh mắt của lão lộ ra vẻ nghi hoặc

khó hiểu, lão thành danh nhiều năm như vậy nhưng chưa từng gặp chuyện cổ quái như thế.

Đường Thiên đang nhắm mắt giang tay càng thần bí hơn.

Vu lão không thích cùng giao thủ với kẻ địch mà lão không rõ tình hình, bởi vì như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm. Lão thành danh mấy chục năm, gặp vô số võ giả có thực lực mạnh hơn lão chết trong tay những kẻ địch lạ lẫm mà nguy hiểm, vì thế lão rất cẩn thận. Chính vì cẩn thận, mới giúp địa vị của lão kiên cố nhiều năm như vậy.

Vù vù vù!

Vài luồng gió xoáy thành hình, bay ra bốn phía, không khí chung quanh Đường Thiên trở nên rất không ổn định.

Ánh mắt Vu lão nhìn Đường Thiên chăm chú, không lập tức ra tay nữa, lão không rõ Đường Thiên đang có sự thay đổi gì.

Lão quyết định nhìn tiếp.

Ào ào! Gió xoáy bắt đầu mạnh hơn, đồng thời từ những luồng gió yếu ớt biến thành cơn gió mạnh mẽ. Đá vụn bên chân Đường Thiên bị gió cuốn lăn lông lốc trên mặt đất.

Vô số đá vụn bay toán loạn khắp nơi giống như đàn kiến vỡ tổ.

Động tĩnh lần này rốt cục khiến cho một số võ giả đang chìm đắm trong trận chiến của Lăng Húc và Ngô Trạch Hành chú ý.

- Trời ạ! Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Mau nhìn!

Tiếng kêu la khiến càng nhiều người giật mình tỉnh lại, chuyển ánh mắt về phía Đường Thiên. Bọn họ ngây ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Keng keng keng keng!

Không khí chung quanh Đường Thiên nửa trượng như sôi trào, vô số luồng gió xoáy vào nhau, âm thanh va chạm không dứt bên tai, luồng gió va chạm vào nhau sinh ra tia lửa lập lòe. (Nguồn: bachngocsach.co)

Thân hình Đường Thiên như đứng trong làn nước chảy xiết, mơ hồ không rõ.

Ngoại trừ Lăng Húc và Ngô Trạch Hành đang kịch chiến, lúc này tất cả mọi người đều nhìn vào đây. Ai cũng chưa từng gặp cảnh tượng kỳ lạ như thế!

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

Bọn họ cảm giác như chứng kiến một cơn bão khủng bố đang chuẩn bị thành hình trước mắt bọn họ. Một câu hỏi hiện lên trong lòng mọi người, khi cơn bão này thành hình sẽ như thế nào?

Sẽ như thế nào?

Không ai biết!

Bọn họ trừng to mắt, vừa sợ hãi, lại vừa hiếu kỳ, không dám chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Âm thanh càng lúc càng lớn, gió xoáy chung quanh Đường Thiên càng lúc càng mạnh, cảm giác âm u bao phủ mọi người.

Bỗng nhiên, thời gian như ngừng lại, tất cả âm thanh bỗng nhiên biến mất, gió đang xoáy bỗng nhiên đình trệ.

Ngay sau đó, một tiếng nổ rất lớn vang lên, luồng gió xung quanh Đường Thiên lập tức vỡ ra!

Cơn gió mạnh mẽ mang theo uy thế làm cho người ta sợ hãi tràn ra cả đại sảnh. Những võ giả thực lực hơi yếu thoáng như bị dã thú đâm vào, không thể đứng vững, nghiêng ngả như bị sóng đánh.

Ngô Trạch Hành đang kịch đấu không hề phòng bị, khi luồng gió cuốn về phía gã cách ba trượng gã mới cảm thấy. Phản ứng của gã cực nhanh, ngay khi luồng gió cuốn tới gần người, gã đã điều chỉnh thân hình, bay theo luồng gió như một mảnh lá cây.

Ngô Trạch Hành bay trên không trung, nhìn Đường Thiên với vẻ không thể tin.

Khí thế này... thật mạnh!

Lăng Húc cũng không hề có sự chuẩn bị, vội vàng bay theo Ngân thương nấp đằng sau một cây cột. Khi cậu ta phát hiện Đường Thiên gây ra động tĩnh lớn như vậy thì vẻ mặt ngẩn ngơ.

Tên này rốt cuộc là loại quái thai gì vậy?

Mạnh như Vu lão, lúc này cũng không thể giữ sự trấn định bình tĩnh, lộ ra vẻ đề phòng và rất cẩn thận.

Uy thế thật mạnh!

Trong lòng lão bắt đầu có chút do dự. Vừa rồi Đường Thiên đấm Kỷ Thiên một cái, lão nhìn ra Đường Thiên nhập ma mới có thực lực đó. Nhưng cảnh tượng trước mắt tuyệt đối không phải nhập ma.

Rốt cuộc tên này có lai lịch gì?

Chẳng biết tại sao ý nghĩ này vừa xuất hiện liền giống như bóng ma ám ảnh, không thể xua đi được.

Nhưng, rất nhanh, lão đã thấy Đường Thiên lộ ra thân hình.

Đường Thiên vẫn giang hai tay, nhắm mắt, không nhúc nhích, yên tĩnh như ngủ say.

Bỗng nhiên, Đường Thiên mở to mắt.

Oanh!

Khí thế tăng vọt, phảng phất như vỡ đập, dòng nước lao ra như sấm!

Đôi mắt Đường Thiên đỏ thẫm, lại lộ vẻ lạnh lùng khó nói lên lời. Trước khí thế kinh người này, tất cả võ giả trong đại sảnh đều biến sắc, bọn họ như bị một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim, toàn thân không nhúc nhích được mảy may.

Ai cũng không chú ý tới mấy người Yến Hạ ở trong góc. Sắc mặt Yến Hạ ngưng trọng, ánh mắt gã tràn đầy vẻ khiếp sợ. Mà bên cạnh gã, đám người Ô Nam đều biến sắc.

- Người này rốt cuộc là ai?

Trong âm thanh của Cung Dịch Tú lộ vẻ kinh hoảng, khí thế cường đại như thế khiến gã kinh hồn táng đảm.

Không ai trả lời được ra vấn đề này.

Yến Hạ trầm giọng nói:

- Là huyết mạch, hắn mở ra huyết mạch.

- Mở ra huyết mạch?

Tác Quang kêu lên, ngay sau đó gã hạ giọng:

- Mở ra huyết mạch lúc này thì quá...

Sắc mặt Ô Nam cũng biến đổi:

- Lần này chỉ sợ chúng ta gây phiền phức lớn rồi!

Trong lòng Yến Hạ thật ra cũng đồng ý với lời của Ô Nam, nhưng gã lặng lẽ nói:

- Chúng ta chỉ là chuyện nhỏ, Vu lão đầu mới là chuyện lớn. Chúng ta chỉ đánh bị thương thủ hạ của Cố Tuyết, mà Vu lão đầu thậm chí muốn đoạt Cố Tuyết kìa.

Ba người nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Yến Hạ nghe tiếng ba người thở phào, trong lòng gã biết rõ đám người Ô Nam đã không có dũng khí chiến đấu với Đường Thiên.

May là còn có kẻ ngu xuẩn hơn chống đỡ thay gã.

Yến Hạ cười lạnh lùng, lần này Vu lão đầu có phiền phức lớn rồi.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Đường Thiên thu hai tay lại, ánh mắt đỏ thẫm không hề cố kỵ nhìn thẳng Vu lão.

Bỗng nhiên, Đường Thiên giơ tay phải lên, ngón trỏ như một cây trường thương, chỉ thẳng vào Vu lão.

Lời khiêu chiến một cách trắng trợn không có đường lùi, truyền vào tai mỗi người.

- Này, lão đầu, hôm nay ta và lão dùng một trận chiến để chấm dứt chuyện này!

Thân thể thẳng tắp, ngón trỏ thẳng băng, Đường Thiên đứng lỗi lạc, lạ lẫm như thế, không tức giận, không gào thét. Nhưng tất cả mọi người, kể cả Ngô Trạch Hành, đều bị một Đường Thiên lạ lẫm như vậy chấn nhiếp.

Bướng bỉnh, kiên quyết, từ trước đến nay chưa từng có.

Bị khiêu khích như thế trước mặt của mọi người, cho dù Vu lão luôn ra vẻ khiêm nhường cũng không khỏi đỏ bừng, nóng rát khuôn mặt!

Vu lão giận quá thành cười:

- Vậy hãy để cho lão hủ giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất rộng nhà ngươi!

Vu lão đứng thẳng lên, mặt âm trầm, chậm rãi đi về phía Đường Thiên. Uy áp gần như thực chất bức tới, không có vẻ hùng hổ dọa người như Đường Thiên, nhưng lộ vẻ gừng càng già càng cay.

Những võ giả khác lập tức kích động.

Vu lão thành danh hơn bốn mươi năm, là cường giả chân chính trên Phỉ Lâm Tinh, Vu gia nhờ lão dẫn dắt mà tiến vào hàng ngũ cường hào. Danh vọng của lão rất lớn, trận thua duy nhất trong cả đời là bị thua dưới tay Dạ Mạc Kiếm Khách - Tề Á. Năm đó, Tề Á ngang trời xuất thế, một kiếm chiến tứ phương, không thua trận nào, cuối cùng đạt tới đỉnh cao. (Nguồn: bachngocsach.co)

Trận thất bại đó cũng không khiến Vu lão tụt hạng, bởi vì năm đó được xưng là năm của Dạ Mạc. Cơ hồ tất cả cao thủ ở Phỉ Lâm Tinh đều thua Tề Á. Nhưng mà, thế sự khó liệu, về sau không biết Tề Á gặp biến cố gì, tính tình đại biến, võ kỹ tụt dốc, từ xếp hạng thứ nhất rớt xuống thứ năm, mà gã cũng biến thành Thích khách nổi tiếng nhất Phỉ Lâm Tinh.

Vu lão luôn đứng thứ mười lăm.

Đây là một xếp hạng làm cho người khác kính sợ, đồng thời cũng là một số thứ tự khó xử.

Mười người đứng đầu như một đường ranh giới, mỗi một vị đều trùm một phương, mà từ mười đến hai mươi coi như hào kiệt trong giang hồ. Nhưng đối với một kẻ dã tâm bừng bừng, một lòng muốn rạng danh Vu gia như Vu lão thì số thứ tự đó không thể thỏa mãn. Nhưng thứ tự xếp hạng của lão lại khó có thể tăng lên, cho nên lão mới nghĩ cách dùng danh vọng và bối phận để đền bù thực lực.

Đây cũng là nguyên nhân lão phát thiếp mời anh hùng.

Sau đó thế cục quá mức thuận lợi, lão liền nghĩ đến việc chiếm Cố gia một cách danh chính ngôn thuận. Cố gia có tác dụng cực kỳ mấu chốt

đối với kế hoạch lần này của lão, lão phải chiếm được Cố gia. Nếu Cố gia không xin giúp đỡ lão sẽ không có lý do để nhúng tay.

Lão cũng không quá để ý đến Đường Thiên và Lăng Húc. Người xếp hạng trong nhóm năm mươi trong mắt võ giả bình thường là mạnh mẽ, nhưng trong mắt lão thì chỉ tương đương với thủ hạ của lão là Lý Tín, Kỷ Thiên thôi. Hơn nữa lão tin tưởng sau này sẽ có rất nhiều cao thủ không ngừng đến đây. Võ giả cấp bậc đó, ít nhất lão cũng có tám người. Huống chi, còn có Ngô Trạch Hành đứng trong nhóm hai mươi.

Những lý do đó khiến lão tuyệt đối chắc chắn.

Nhưng lão tính sai rồi.

Lăng Húc có thể chống lại Ngô Trạch Hành, mà Đường Thiên đánh bại Kỷ Thiên bằng một quyền, thực lực cũng tuyệt đối không dưới Ngô Trạch Hành. Hôm nay, khí thế lại càng đáng sợ. Lúc đầu Vu lão cũng không ngờ mình sẽ bị khiêu chiến như vậy.

Tình cảnh hiện tại của lão vô cùng nguy hiểm.

Trong lúc giật mình, lão dường như quay về trận chiến với Tề Á. Mặc dù trận chiến ấy không hạ thấp thứ bậc của lão, nhưng ảnh hưởng cực lớn đến thanh danh của lão. Mà quan trọng hơn tất cả là lòng tin, sau trận chiến ấy, lão bỏ ra bảy năm mới tìm lại được lòng tin của một cao thủ đứng đầu.

Tình thế hôm nay còn nghiêm trọng hơn, nếu như thất bại...

Vu lão hít sâu một hơi, ném ý nghĩ này qua một bên, vẻ mặt của lão ngưng trọng, toàn thân tràn đầy kình khí.

Từng bước đi về phía Đường Thiên, râu tóc cũng dựng lên.

Trận chiến này, không sống, thì chết!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Thắng Lợi

Lực lượng trong cơ thể Đường Thiên dường như dồi dào vô tận.

Nhìn Vu lão đầu đang chậm rãi lại gần, trong lòng hắn không hề có một chút khẩn trương, mà ngược lại hắn còn nóng lòng muốn thử. Hắn muốn thử xem Chu Nho huyết và Vũ Nhân huyết vừa nhận được rốt cuộc cường đại đến mức độ nào.

Nếu theo như lý luận của Binh thì tình trạng hiện tại Đường Thiên không thích hợp để khiêu khích Vu lão đầu, bởi vì hắn vẫn chưa tiêu hóa xong lực lượng vừa mới nhận được. Nhưng Đường Thiên lại không quản nhiều như vậy, lực lượng vừa mới hấp thu đang rục rịch trong cơ thể hắn muốn động, dường như bọn chúng cũng cảm thụ được cảm xúc chán ghét và căm hận của Đường Thiên đối với Vu lão đầu.

Hơn nữa, cái lão hỗn đản này, tội không thể tha thứ!

Để người khác xuất thủ trước không phải là thói quen của Đường Thiên, hắn là người phát động trước.

Đầu ngón chân điểm một cái, thân hình Đường Thiên đột nhiên biến mất.

Thật nhanh!

Những võ giả đang trợn trừng mắt xem xung quanh chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, sau đó lập tức mất đi tung tích của Đường Thiên. Chỉ có vài người Yến Hạ, Ô Nam là có thể bắt được thân ảnh của Đường Thiên, số lượng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Yến Hạ còn tốt, Ô Nam thì đã thay đổi sắc mặt. Bởi tốc độ của Đường Thiên hơn xa gã!

Nhanh như thiểm điện!

Tốc độ của Đường Thiên vốn không chậm, trong khi Chu Nho huyết không những có thể tăng cường lực lượng mà còn tăng cường tốc độ lên rất cao. Hơn nữa Vũ nhân huyết lại càng tăng cường tốc độ của Đường Thiên lên với biên độ cực lớn, hai cái chồng lên nhau khiến tốc độ hiện tại của Đường Thiên so với thời kỳ toàn thịnh của Hoa Dung càng mạnh hơn.

Lúc này Vu lão đầu đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái chiến đấu. Quang mang trong mắt lão tăng vọt, thần sắc đầy uy nghiêm lẫm liệt, trong tay xuất hiện một cây quạt màu lam xậm.

Soạt, cây quạt mở ra trên mặt viết hai từ "Ba Giang".

Ba Giang phiến, bí bảo Thanh Đồng của Ba Giang tinh tọa.

Bàn tay Vu lão đầu khẽ lật, mặt quạt run lên, vù, một làn sóng xanh đậm đột nhiên xuất hiện trong mắt Đường Thiên, giống như hải thiên nhất tuyến*. Phiến mang như sóng, không cuộn trào mãnh liệt, chỉ giống như gợn sóng nổi lên do gió thổi nhẹ mà thành, thoạt nhìn có vẻ không mang chút lực phá hoại nào.

*Đường chân trời trên biển.

Nhưng trong lòng Đường Thiên bỗng sinh ra báo động.

Nhìn chiêu thức dập dờn nhẹ nhàng như nắng ấm, hắn ngửi được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Đối với trực giác của mình, Đường Thiên chưa bao giờ hoài nghi. Đừng tưởng lúc này cả lực lượng lẫn tốc độ của hắn đều gia tăng đến tình trạng người thường khó có thể với tới mà tưởng đó chính là con át chủ bài của hắn, thứ cường đại nhất của hắn vẫn là trực giác.

Gần như không chút nghĩ ngợi, Đường Thiên khẽ điểm nhẹ đầu ngón chân, thân hình gập lại, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Vu lão

đầu. (Nguồn: bachngocsach.co)

Xung quanh vang lên một mảnh kinh hô, tốc độ của Đường Thiên quả thực quá nhanh. Khi bọn họ nhìn thấy Đường Thiên gần như là hiện ra ở không gian bên cạnh Vu lão đầu, tất cả đều giật nảy mình.

Đường Thiên búng nhẹ ngón tay, lập tức có một chùm xoáy trắng từ trong tay hắn bay ra.

Bạch Hạc Tuyền Qua!

Nhưng Vu lão đầu không chút hoang mang. Cổ tay lật một cái, phiến mang tựa như một chiếc bút lông cực lớn, trên đầu nhúng đầy nước biển màu lam nhạt, khẽ phất ra trông vô cùng thoải mái.

Từ trước đến nay chiêu này của Đường Thiên luôn thuận lợi, mỗi lần Bạch Hạc Tuyền Qua xuất ra đều sẽ khiến địch nhân phải luống cuống tay chân. Nhưng lần này, khi tiếp xúc với phiến mang màu lam xậm giống như nước biển này lại im hơi lặng tiếng mà biến mất không chút tung tích.

Điều này làm Đường Thiên thất kinh.

Tuy hắn không hề mong chờ Bạch Hạc Tuyền Qua có thể giết chết Vu lão đầu, nhưng hắn tin rằng nó có thể làm Vu lão đầu luống cuống tay chân một hồi là chuyện đơn giản. Nhưng không ngờ rằng Vu lão đầu chỉ phất ra một quạt tùy ý, vậy mà lại đem một chiêu của hắn phá giải triệt để như thế.

Mặc dù trong lòng cả kinh, nhưng Đường Thiên vẫn bước nhanh về phía trước không hề ngần ngại, thân pháp của hắn trơn trượt dị thường.

Tốc độ của hắn vô cùng nhanh chóng. Tuy Bạch Hạc Tuyền Qua giống như trâu đất xuống biển không có chút phản ứng nào, nhưng dù sao phiến mang của Vu lão đầu cũng không thể dính đến Đường Thiên chút nào.

Đường Thiên thử công kích ở những vị trí khác nhưng Vu lão đầu cơ cảnh dị thường, tất cả công kích của hắn đều có kết quả thất bại. Vu lão đầu không hề di chuyển, lão cũng biết tốc độ của mình không bằng Đường Thiên lên dứt khoát lấy tĩnh chế động. Nhưng phiến mang của lão lại vô cùng lợi hại khiến cho Đường Thiên cực kỳ kiêng kỵ.

Biểu hiện lão luyện của Vu lão đầu làm Đường Thiên không biết phải đối phó như thế nào.

Đánh đi đánh lại một lúc, hai bên rơi vào cục diện bế tắc, đám võ giả đang vây xem cũng đã nhìn ra mấy phần mánh khóe.

"Quả nhiên không hổ là Vu lão, phiến pháp Ba Sơn Hải này thật xứng với cái tên, không có một kẽ hở."

"Đúng vậy! Thế nhưng tốc độ của Đường Thiên cũng thật là dọa người! Đổi lại là một người khác đã sớm bị thua rồi."

...

"Lão đại, người nào chiếm thượng phong?" Tác Quang không nhịn được, lên tiếng hỏi.

Yến Hạ nhìn trận chiến, hai mắt liên tục sáng lên những tia sáng kỳ dị, trầm giọng nói: "Rất khó nói. Nếu xét trên phương diện thực lực thì hai bên đều có ưu khuyết riêng. Đường Thiên chiếm ưu thế về tốc độ và lực lượng, còn Vu lão đầu lại có võ kỹ cực mạnh và chân lực hùng hậu hơn, hiện tại lại dùng cách đánh chậm chỉ giữ thế thủ, Đường Thiên muốn thủ thắng cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Vu lão đầu đã luyện Ba Sơn Hải đến mức lô hỏa thuần thanh, nếu Đường Thiên không cẩn thận bị rơi vào trong đó thì nguy hiểm rồi."

Ô Nam lên tiếng hỏi tiếp: "Lẽ nào lão đại xem trọng Vu lão đầu?"

"Không!" Nằm ngoài dự tính của mọi người là Yến Hạ lại lắc đầu: "Ta xem trọng Đường Thiên hơn."

Mọi người không khỏi kinh ngạc, theo những lời nói vừa nãy Yến Hạ thì Vu lão đầu là người chiếm ưu thế mới đúng, vậy mà không ngờ lão đại lại xem trọng Đường Thiên.

Yến Hạ nhìn chăm chú vào tràng chiến đấu trước mắt, tự nói: "Đối với Vu lão đầu, trận chiến này ngoại trừ thắng lợi ra không còn con đường nào khác, vì thế lão có áp lực rất lớn. Còn Đường Thiên thì sao, chỉ cần đánh ngang thì chính là thắng lợi rồi. Hơn nữa Đường Thiên chiếm cứ đạo nghĩa, với những người có niên kỷ như hắn điều này sẽ khiến hắn càng thêm dũng khí không sợ điều gì. Và quan trọng nhất chính là lúc này Đường Thiên vẫn còn chưa quen thuộc lực lượng vừa mới nhận được. Thực ra điều này cũng là cơ hội cực tốt cho Vu lão đầu, nhưng Vu lão đầu lại quá cẩn thận, như vậy chờ đến lúc Đường Thiên bắt đầu chậm rãi thích ứng với loại lực lượng mới thì cán cân chiến thắng sẽ nghiêng về bên hắn."

Bỗng Cung Dị Tú hạ giọng nói: "Lão đại, liệu chúng ta có lên nhân cơ hội..."

Hắn dùng bàn tay nhẹ nhàng làm một động tác trảm.

Yến Hạ lắc đầu: "Đừng quên tên cơ quan võ giả kia còn chưa xuất hiện. Chúng ta đã đánh giá quá thấp Đường Thiên và Lăng Húc rồi, nếu như vạn nhất lại đánh giá thấp tên gia hỏa này thì sẽ thế nào đây?"

Mọi người nghe thấy vậy thì vô cùng sợ hãi.

Yến Hạ thấp giọng nói: "Cho đến tận bây giờ, mâu thuẫn giữa chúng ta và Cố gia, không, chính xác mà nói thì đó là mâu thuẫn của chúng ta và ba người Đường Thiên cũng không phải là không thể điều hoà. Chỉ cần chúng ta nhượng bộ một chút thì sẽ dễ dàng giải quyết chuyện của Cố Tuyết. Cố Tuyết không truy cứu, chúng ta và bọn họ tự nhiên sẽ không còn mâu thuẫn rồi. Mà nếu như hạ thủ rồi, thì lúc đó chẳng còn đường lui nữa."

Cung Dị Tú trầm mặc.

Thấy Cung Dị Tú không cam lòng, Yến Hạ vỗ vỗ bờ vai của gã, rồi nhắc nhở: "Ngươi không nên nản lòng, chờ mấy người chấp sự tới rồi tính tiếp."

Tinh thần Cung Dị Tú rung lên, gã vốn là kẻ am hiểu mưu kế cho nên hiểu ngay ý nghĩa của câu này. Không sai, khi nhóm người chấp sự tới thì thực lực của bọn họ sẽ tăng vọt. Trong khi đối phương trải qua vụ náo loạn này khiến kế hoạch của Vu lão sắp hỏng đến nơi. Hơn nữa khi đó mâu thuẫn của Cố gia và các gia tộc khác cũng càng thêm sâu sắc, sẽ không ai xuất đầu tiếp tục trợ giúp Cố gia. Đến nước này thì Cố gia và ba tên gia hỏa kia cũng chỉ như cá nằm trên thớt mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, cuộc chiến của Lăng Húc và Ngô Trạch Hành cũng đã đi tới cao trào.

"Chính Nghĩa Bản Tâm Thứ!"

"Thanh Phong Vô Ảnh!"

Một luồng sáng bạc chói mắt như ánh cầu vồng hiện ra bắn trúng vào thinh không.

Nguyên bản không gian vốn trống trải không có vật gì lại đột nhiên hiện ra một thanh kiếm xanh.

Keng!

Lăng Húc và Ngô Trạch Hành như bị sét đánh cùng một lúc, hai người trực tiếp bay ngược ra ngoài. Rầm rầm! Hai người liên tục đụng gãy mấy cây cột mới ngừng được thân hình.

Cân sức ngang tài!

Tóc tai của Ngô Trạch Hành đã trở lên bù xù, gần như đã rơi vào trạng thái điên cuồng. Trên mặt không còn vẻ thong dong như lúc trước nữa mà thay vào đó là kẻ hung ác như dã thú, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Húc.

Còn áo bào trắng của Lăng Húc cũng đã rách tả tơi, năm ngón tay đang nắm ngân thương đang không ngừng run rẩy, nhưng ánh mắt của hắn lại không hề dao động một chút nào.

Cột sống Lăng Húc run nhẹ khó có thể phát hiện ra, cảm giác đau như như kim châm ào tới như thủy triều gần như muốn đem hắn nhấn chìm. Toàn bộ băng vải trên thân hắn đã hoàn toàn ướt đẫm. Lăng Húc hít sâu một hơi, gã run bần bật bày ra Uy Nghiêm thức, gần như cùng lúc với Uy Nghiêm thức thành hình, thân hình gã cũng ngừng run rẩy.

Con mắt màu cam như đang bốc cháy cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ý chí là cầu nối đả thông con đường từ thống khổ tới lực lượng, có thể chịu đựng được bao nhiêu thống khổ thì sẽ có bấy nhiêu lực lượng.

Chỉ trong nháy mắt tâm của Lăng Húc đã bình tĩnh trở lại. Dù thống khổ phát ra từ cột sống không hề có dấu hiệu bớt đi, nhưng có một luồng lực lượng nóng rực từ trong đau đớn ở sâu trong cột sống hiện lên rồi chạy dọc theo cái cột sống đã dị dạng của gã đến vai rồi khuỷu tay rồi cuối cùng chui vào mười ngón của gã. (Nguồn: bachngocsach.co)

Mười ngón sắt cứng rắn như sắt thép càng thêm thâm trầm.

Lăng Húc, ngươi là một nam nhân có ý chí sắt thép, ngươi nhất định có thể!

Lăng Húc, ngươi đang làm đúng, ngươi có thứ để chiến đấu.

Lão sư, đây là người tốt mà người đã nói sao...

Cảm giác... Dường như rất tốt...

Lăng Húc, ngươi phải thắng lợi...

Để xứng với Thương Tiêm Hải, chỉ có thắng lợi!

Ánh mắt của Lăng Húc lập tức trở nên cực kỳ kiên quyết, hắn bước lên một bước, một thương đâm ra!

Chính Nghĩa Bản Tâm Thứ!

Một điểm ngân quang bạo phát chui ra so với vừa nãy càng thêm chói mắt rực rỡ.

Ngô Trạch Hành không ngờ rằng đến lúc này mà Lăng Húc vẫn còn có thể phát động công kích sắc bén như vậy. Lập tức trong mắt gã hiện lên một tia điên cuồng, gã không hề né tránh, cả người lấy thân ngự kiếm điên cuồng đâm về phía trước mặt!

Keng!

Tiếng va chạm so với lúc nãy càng thêm kinh người khiến trái tim mỗi người không khỏi đập mạnh.

Ngô Trạch Hành bay ngược về sau với tốc độ còn nhanh hơn lúc lên, rồi đập mạnh lên tường làm gạch đá bay loạn xạ, sau đó cả bức tường ầm ầm sụp đổ đem hắn vùi lấp bên dưới.

Lăng Húc cầm thương đứng thẳng, tuy trên mặt là vẻ thống khổ nhưng trong đôi mắt lại an tĩnh một cách lạ thường.

Lão sư, đây là chiến thắng của chính nghĩa mà người đã nói hay sao...

※※※

Trong lòng Vu lão đầu cả kinh, lập tức phản ứng lại, trong lòng thầm hô không ổn.

Vốn hai bên đang ở trong thế cân bằng, nhưng chính một kẽ hở rất nhỏ của Vu lão đầu đã khiến cán cân xuất hiện chênh lệch cực nhỏ. Đối với võ giả phổ thông thì cái lỗi này không phải là quá nặng, nhưng đối với những trận chiến đấu có cấp bậc thế này thì bất kì một chút sơ hở dù chỉ là nhỏ nhất đều có thể quyết định thắng bại giữa hai bên.

Đường Thiên lập tức cải biến đấu pháp, từ đấu pháp thăm dò lúc trước biến thành đấu pháp xâm lược có tính áp bách cực cao.

Đại Bi Chưởng!

Uy thế đáng sợ của Đại bi chưởng ầm ầm đập vào phiến mang kéo dài như biển, Vu lão đầu cảm thấy mặt quạt rõ ràng đã trầm xuống khiến lão không khỏi kinh hãi, lực lượng thật mạnh a! Dù sao Vu lão đầu cũng đã lớn tuổi, chân lực tuy hùng hậu nhưng mà lực lượng lại yếu một cách rõ ràng. Lão vốn không coi trọng lực lượng nhưng lực lượng trong một chưởng này của Đường Thiên lại khiến lão suýt nữa thì khó ngăn trở được.

Lực lượng thật hung hãn.

Trong khoảnh khắc Vu lão đầu vừa kinh hãi vừa hoảng sợ thì chưởng mang có hình như tấm bia đá đột nhiên bạo phát!

Thiên Long kình!

Mọi việc diễn ra quá bất ngờ làm Vu lão đầu không kịp phòng bị, chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi giống như bị người ra đẩy một cái, bước chân lui về sau một bước.

Đến lúc này Yến Hạ lúc này cũng không nhịn được nữa, trừng mắt đứng dậy, kêu lên thất thanh: "Song huyết mạch!"

Đường Thiên không hề dừng lại mà thân hình như quỷ mị, bất ngờ xuất hiện phía sau Vu lão đầu, và tiếp đó lại là một cái Đại Bi chưởng vô cùng nặng nề xuất ra. Lúc này Vu lão đầu đã bị rơi vào thế bị động, khuỷu tay giật về phía sau, Ba Giang Phiến lại ngăn cản Đại Bi Chưởng một lần nữa.

Thế đi trầm trọng của Đại Bi Chưởng phá tan phiến mang của Ba Giang Phiến, sau đó dư thế chưa dứt mà tiếp tục đánh lên phần thắt lưng của Vu lão đầu.

Vu lão đầu lảo đảo gập người về phía trước rồi phun ra một ngụm tiên huyết, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Hổ Vào Bầy Dê

“Dừng tay!”

Một bóng người đánh về phía Đường Thiên, chính là Lỗ Thanh. Gã vốn không muốn ra tay, cứ nhìn bộ dạng thê thảm của Kỷ Thiên là gã lại phát lạnh trong lòng. Nhưng gã có nằm mơ cũng không nghĩ rằng Vu lão không phải là đối thủ của Đường Thiên.

Hiển nhiên gã không thể nhìn Vu lão chết thảm trong tay Đường Thiên, thấy tình huống nguy cấp trước mắt, gã bất chấp tất cả mà đánh thẳng về phía Đường Thiên.

Thực lực của Lỗ Thanh cũng tương đương với Kỷ Thiên, lúc này vì cứu người nên ra tay không hề giấu diếm. Quyền như sao băng gào thét lao về phía Đường Thiên. Đây là võ kỹ thành danh của Lỗ Thanh, “Lưu Tinh quyền”, võ kỹ lục giai, quyền thế nhanh mà trầm trọng, uy lực kinh người.

Gã biết rõ Đường Thiên lợi hại nên vừa ra tay đã sử dụng sát chiêu.

“Lưu Tinh Cản Nguyệt”!

Mười hai luồng quyền mang mang theo ánh sáng giống như sao băng gào thét khiến cho người ta phải kinh sợ, lại hoa lệ như một chiếc vòng ánh sáng xinh đẹp bắn về phía Đường Thiên.

Đường Thiên đã sớm để ý tới Lỗ Thanh, hàn mang trong mắt chợt lóe, thân hình khẽ động, tức thì vài đạo quyền mang đi đầu cũng lay động theo. Hắn nhân cơ hội vọt qua nhanh như điện, vài luồng quyền mang đứng đầu lướt qua sát người hắn.

Ầm ầm ầm!

Quyền mang đánh vào vách tường làm đá xanh bay tán loạn, bụi tung ngập trời.

Đường Thiên búng tay, lập tức Bạch Hạc Tuyền Qua như một đám bạch hạc bay lượn, quyền mang chạm vào đều bị vòng xoáy cao tốc đánh văng ra.

Giờ thì hay rồi, Lưu Tinh quyền bị hắn đánh bay thẳng vào giữa đám người tạo ra một đống hỗn loạn.

“Lên!”

“Mọi người cùng xông lên!”

Đám võ giả thuộc hạ của Vu lão lúc này dường như mới tỉnh ngủ, chúng ầm ầm lao về phía Đường Thiên. Với hoàn cảnh chật hẹp trong đại sảnh như thế này thì cho dù là người lợi hại hơn Đường Thiên bọn chúng cũng có thể dẫm chết.

“Binh, bảo vệ A Tuyết và Tiểu Húc Húc!”

Đường Thiên quát to tức thì có một bóng người màu đồng lướt qua đại sảnh, lao đến cạnh Lăng Húc.

“Buông ta ra!” Lăng Húc giống như mèo xù lông lên, đương nhiên rồi gấu mèo mà (Gấu trúc). Gã cảm thấy cực kỳ có chịu khi mình rơi vào tình trạng cần có người bảo vệ nên cố gắng giãy dụa trên tay Binh nhưng bàn tay Binh giống như một gọng kìm thép giữ chặt.

Binh xách theo Lăng Húc đáp xuống cạnh Cố Tuyết, thân hình to lớn như một bức tường chắn trước mặt Cố Tuyết…

Lúc này Đường Thiên đã hoàn toàn rơi vào trạng thái chiến đấu điên cuồng, hắn dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng tới trước mặt Lỗ Thanh như một tia chớp. Lỗ Thanh bị dọa giật mình không ít, nhưng gã liếc mắt

thấy đồng bạn của mình đã cứu được Vu lão thì cũng thở phào nhẹ nhõm, vội buông quyền, cả người trơn như chạch lẫn trốn vào đám người.

“Muốn chạy sao?” Đường Thiên cười gằn đằng đằng sát khí, con mồi đến tay rồi còn chạy thoát, hắn rất khó chịu.

Đại Bi chưởng giáng từ trên trời xuống mang theo tiếng rít trầm thấp. (Nguồn: bachngocsach.co)

Lỗ Thanh sợ đến nhảy dựng lên, gã đã tận mắt chứng kiến Vu lão bị Đại Bi chưởng của Đường Thiên đánh cho thổ huyết, liền bất chấp hình tượng, cong người lại như con tôm lăn vào trong đám người.

Oanh!

Đại Bi chưởng ấn giống như thiên thạch rơi xuống mặt đất, đám đông chỉ cảm thấy mặt đất rung bần bật, bụi bặm tung bay, bao phủ mấy tên võ giả xung quanh vào. Mấy tên võ giả không tránh kịp chỉ biết kêu la thảm thiết làm lòng người phát lạnh.

Nhân cơ hội, Đường Thiên chuyển thân lao về phía trước. Bất chấp đao mang và quyền mang đánh lén đằng sau, hắn đạp mạnh chân chui vào giữa đám người. Với Đường Thiên mà nói thì ở trong hoàn cảnh chập hẹp lại càng thích hợp cho hắn phát huy sức mạnh biến thái của mình.

Sức mạnh của Đường Thiên hơn võ giả phổ thông khoảng năm lần giờ lại được cường hóa nhờ Chu Nho huyết mạch sức mạnh đạt tới mức gấp mười lần võ giả phổ thông.

Đây là một con số cực kỳ khủng khiếp, so với Hoa Sa sau khi kích phát huyết mạch còn cao hơn nhiều.

Đột nhiên Đường Thiên rút ra một cây song đầu lang nha bổng. Đây chính là vũ khí của Hoa Sa, trọng lượng đạt tới sáu trăm cân, trầm trọng

kinh người, là một thứ vũ khí giết người không hơn không kém.

Nhìn biển người dày đặc trước mặt Đường Thiên chỉ nhếch mép cười.

Hắn vung lang nha bổng lên, chỉ nghe tiếng gió rít cũng đủ khiến người ta sợ vỡ tim mà chết.

Tên võ giả đứng mũi chịu sào kinh sợ đến tột cùng, có điều gã phản ứng cũng không chậm vội đưa tay cầm thuẫn lên đỡ, hạ thấp trọng tâm dồn toàn bộ chân lực vào hai cánh tay.

Lang nha bổng nặng nề đánh thẳng lên trên tấm cương thuẫn dày tới mười phân.

Ầm!

Trong nháy mắt cương thuẫn tứ phân ngũ liệt, mảnh nhỏ văng tứ tán, trong đó có một mảnh bắn vào người một tên võ giả khác. Tên võ giả kia ngay cả kêu cũng không kịp đã bay thẳng ra ngoài, liên tiếp đụng ngã ba người mới rơi xuống. Mà ba gã bị đụng trúng cũng không thể bò dậy nổi.

“Thiếu niên như thần xông lên!”

Đường Thiên cảm thấy sảng khoái đến tột cùng, miệng liên tục gào thét. Hắn vốn có học cách dùng Lang Nha bổng thế nào bao giờ đâu, hoàn toàn là cậy khỏe, chỉ có mỗi việc vung lên đập xuống thật khỏe. Chỉ là mấy đòn tấn công không có chút hoa mỹ này lại cực kì hiệu quả. Mấy tên võ giả kia vốn tưởng ở địa hình chật hẹp có thể hạn chế hoạt động của Đường Thiên, phát huy ưu thế về mặt nhân số của họ, nhưng không ai nghĩ được Đường Thiên lại dùng cách công kích trâu bò không bài bản gì như thế.

Khi Lang nha bổng sáu trăm cân vung lên thì nó đúng là thứ vũ khí giết người vô địch rồi. Mà tên Đường Thiên trâu bò này không chỉ vung lên mà còn múa như vòi rồng nữa. Chỉ cần bị cái vòi rồng này quét qua thì ai cũng trực tiếp bay thẳng ra ngoài.

Lăng Húc nhìn mà há hốc mồm, Đường Thiên giống như hổ vào bầy dê vậy. Nơi hắn đi qua, người ngã ngựa đổ, cây cối tan nát.

Địch nhân ngã như ngả rạ, từng đám ngã xuống tạo thành một khung cảnh vô cùng đồ sộ.

“Thằng ôn này…thô bạo vãi!” Lăng Húc nhủ thầm: “Không có chút chính nghĩa nào… Nhưng mà… sảng khoái thật!”

Lăng Húc thèm tới đỏ mắt rồi.

****

Đám Yến Hạ giờ lui hắn vào trong góc, bọn họ cũng bị khí phách của Đường Thiên dọa cho run sợ. Ô Nam và Tác Quang mặt mày trắng bệch đầy sợ hãi nhìn cảnh Đường Thiên đánh đâu thắng đó.

“Sức mạnh của thằng ôn này khủng quá rồi.” giọng Ô Nam mang theo một tia rung động, bản thân gã xưa nay vẫn dựa vào sức mạnh nhưng giờ thấy sức mạnh không phải người của Đường Thiên thì gã hoàn toàn run sợ rồi.

Tác Quang lại càng không phải nói, hắn gần như dùng giọng như đang mộng du nói: “Còn cả tốc độ của hắn nữa chứ… quá biến thái rồi! Thế này thì có để cho người khác sống nữa không chứ!”

Tác Quang, xếp hạng không cao nhưng nhờ có tốc độ cực nhanh mà chiến được một vị trí trong chấp sự đoàn. Nhưng giờ thấy được tốc độ của Đường Thiên khiến gã tự thấy xấu hổ.

Sắc mặt Yến Hạ cũng rất khó chịu, mắt gã hiện vẻ kinh dị, nói nhỏ: “Là song huyết mạch, chắc chắn Đường Thiên đã sở ra hai loại huyết mạch. Chu Nho huyết mạch và Vũ Nhân huyết mạch của Hoa thị huynh đệ hắn đã rơi vào tay hắn. Lực lượng và tốc độ thế này chỉ có thể giải thích rằng hắn đã hấp thụ cả hai loại huyết mạch rồi.”

“Không… Không phải thế chứ…” Răng Tác Quang bắt đầu “đánh đàn”.

Mặt Ô Nam cũng cứng lại trong nháy mắt, sau một lúc hắn với lay lay cái cổ cứng đờ hỏi với vẻ nhợt nhạt: “Thực sự là song huyết mạch sao?”

Hắc Hồn đã nghiên cứu việc sử dụng huyết mạch từ lâu. Ở Hắc Hồn, nghiên cứu huyết mạch thậm chí còn quan trọng hơn cả võ kỹ. Về lý mà nói thì mỗi người đều có thể khai mở huyết mạch. Nhưng trên thực tế người ta phát hiện ra không phải tất cả đều như vậy. Rất nhiều người chỉ có huyết mạch bình thường, hơn nữa tố chất thân thể của họ không đủ để chịu được sức mạnh chứa trong huyết mạch ngoại lai.

Nhưng lại tồn tại vài người khác, bọn họ không những có thể chịu được huyết mạch ngoại lai mà còn chịu được nhiều hơn một loại, ví dụ như song huyết mạch…

Nhưng người có song huyết mạch cực hiếm, gần như tất cả người có song huyết mạch đều được coi là thiên tài. Vì có hai loại huyết mạch đồng thời nên khởi điểm của họ cao hơn người khác rất nhiều.

“Không sai!” sắc mặt Yến Hạ cực kỳ không tốt, gã do dự một lúc rồi nói: “Vẫn còn may là Chu Nho huyết mạch và Vũ Nhân huyết mạch mà hắn hấp thụ đều không phải là Bạch Ngân huyết mạch đỉnh cấp. Nếu không sẽ càng khó đối phó hơn đấy.”

Tác Quang nhìn chằm chằm vào trong tràng đấu nói như người trong mộng: “Giờ chúng ta cũng có đối phó được đâu.”

Yến Hạ cứng miệng, hơn nữa gã nghĩ càng xa hơn. Tinh chủ ngoại trừ quản lý sự vụ hàng ngày ở Phỉ Lâm tinh thì còn có nhiều nhiệm vụ khác, một nhiệm vụ trọng yếu của tinh chủ chính là đề cử lên trên càng nhiều thiếu niên thiên tài hơn, đây mới là nguyên nhân cần có thí luyện Tinh Môn.

Một tên thiếu niên song huyết mạch, mười lăm hay mười sáu tuổi chứ, tuyệt đối tiền đồ vô lượng. (Nguồn: bachngocsach.co)

Chỉ là quá đáng tiếc rồi, nếu có người bồi dưỡng, cho hấp thụ hai loại huyết mạch xuất sắc hơn thì thành tựu của hắn trong tương lai sẽ còn xuất sắc hơn nữa.

Yến Hạ có chút hâm mộ lại có chút tiếc hận.

Bỗng Cung Dị Tú hô lên đầy kích động, đánh thức đồng bọn: “Mau nhìn đi, đó là cơ quan võ giáp. Kiếm Xỉ Hổ thuộc hệ thống võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự! Ta không nhìn nhầm đâu, là hàng thật đấy!”

Trong khi Cung Dị Tú nói chuyện thì Binh nắm một gã võ giả đang cố tấn công Cố Tuyết lên như nắm một con gà con, sau đó rắc một tiếng, trực tiếp bẻ gãy cổ đối phương.

Tác Quang theo bản năng đưa tay sờ cổ chính mình.

Sắc mặt Yến Hạ và Ô Nam trở nên rất khó nhìn.

“Quả nhiên lợi hại hơn cả tưởng tượng của chúng ta.” Lúc này Ô Nam được chứng kiến từ đầu đến cuối, cảm thấy rất ly kỳ: “Theo ngươi thì cơ quan võ giả lợi hại như vậy đến từ đâu được chứ?”

“Rất mạnh!” mắt Yến Hạ lộ rõ vẻ tán thưởng và sợ hãi: “Gọn gàng, linh hoạt tuyệt đối không giống như võ giả thời đại này!”

Cung Dị Tú thì thào: “Kiếm Xỉ Hổ… Kiếm Xỉ Hổ…”

Yến Hạ vỗ vai Cung Dị Tú, gã biết rằng giờ muốn có Kiếm Xỉ Hổ là chuyện không tưởng rồi. Bất kể là Đường Thiên hay Lăng Húc có phải người bên ngoài tới hay không thì tinh chủ cũng sẽ không để ý nữa. Còn cả một gã cơ quan võ giả thực lực khó lường tạo thành một đoàn đội như vậy thì dù chấp sự ở đây cũng sẽ không dám mạnh tay.

Lúc này gã đã bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào để được Đường Thiên tha thứ, xóa bỏ khúc mắc lúc trước. Gã có thể trở thành người đứng đầu chấp sự đoàn không chỉ dựa vào thực lực mà còn dựa vào cái đầu nữa.

“Các ngươi có cảm thấy hắn giống một người không?” Ô Nam bỗng mở miệng hỏi.

“Ai?” Yến Hạ thuận miệng hỏi

“Tề Á!” Mặt Ô Nam lộ rõ vẻ phấn khích: “Đường Thiên lúc này không phải giống Tề Á năm đó sao? Ngang trời xuất thế…”

“Tề Á?” Yến Hạ ngẩn người, hắn lắc đầu: “Năm đó Tề Á lợi hại hơn Đường Thiên nhiều, hắn trực tiếp bước lên đỉnh cơ.”

Năm u tối đó, Tề Á thể hiện sức mạnh chưa từng có, chỉ trong một năm quét sạch toàn bộ cao thủ ở Phỉ Lâm tinh, dùng phong thái không ai có thể cãi được bước lên ngôi đệ nhất ở Phỉ Lâm tinh. Tuy Đường Thiên tỏa sáng nhưng so với Tề Á năm đó vẫn kém nhiều lắm.

“Nhưng mà…”

Ô Nam do dự một chút mới nói: “Ai có thể đảm bảo rằng đây là cực hạn của Đường Thiên chứ?”

Yến Hạ ngây ngốc rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Khiếp Sợ

Đường Thiên đánh đến đỉnh điểm của hưng phấn.

Huy động lang nha bổng trong tay, Đường Thiên như một cơn gió lốc quay cuồng quét ngang đại sảnh. Nơi đi qua như cành khô củi mục, tiếng kêu la thảm thiết. Tốc độ của hắn lại nhanh vô cùng, đám võ giả kia không ai thoát được.

“Oa oa oa!”

“Khí thế xông lên nào!”

“Giết giết giết!”

Tiếng thét của Đường Thiên vang vọng toàn trường.

Nhìn Đường Thiên hung hãn vô song, Lỗ Thanh hồn bay phách lạc. Gã không còn một chút ý chí chiến đấu, đỡ Vu lão dậy rồi phóng qua lỗ hổng vừa sập xuống.

Ánh mắt sắc lẻm của Đường Thiên luôn chú ý đến Lỗ Thanh và Vu lão đầu, hắn lập tức huýt lên một tiếng quái dị. Chân đạp một cái, bay lên trời, lang nha bổng trong tay vung lên cao.

Đường Thiên lướt đi năm sáu trượng, như một ngôi sao băng điên cuồng lao xuống. Lỗ Thanh và Vu lão nhanh chóng hiện rõ trong tầm mắt hắn. Hắn có thể nắm bắt rõ ràng thân ảnh hai người kia, trên mặt hiện ra vẻ kỳ dị. (Nguồn: bachngocsach.co)

Sát khí trong mắt Đường Thiên nở rộ. Nhớ đến khuất nhục mà A Tuyết phải nhận, lửa giận bùng cháy mãnh liệt trong hắn. Lão hỗn đản này còn sống trên đời thì không biết còn bao nhiêu người gặp tai ương.

Sát cơ tràn ngập trong lòng, Đường Thiên muốn toàn lực ra tay rồi.

Tách tách tách!

Mỗi một khớp xương đều nổ vang, mỗi một khối cơ đều được điều động. Thân thể Đường Thiên giữa không trung như một cây cung uốn lại. Cơ thể căng đến cực hạn, vung lang nha bổng lên cao, rồi tiếp tục cố gắng nâng nó lên cao thêm vài tấc nữa.

“Giết!!!”

Đôi mắt Đường Thiên giận dữ trợn trừng, miệng hét lên như sấm.

Sức mạnh toàn thân như bắn ra. Lang nha bổng nâng lên quá đầu đột nhiên biến mất trong tay hắn. Chỉ những võ giả có nhãn lực cao siêu mới nắm bắt được lang nha bổng cực kỳ nặng nề đang lướt đi trong không trung. Mỗi một cái gai sắc nhọn đều rung lên kịch liệt, phá vỡ khí lưu, phát ra sóng âm trầm thấp khiến người ta tê dại.

Oong!

Bỗng nhiên, một luồng phủ mang lẫm liệt hung hãn sáng lên trước mắt hắn.

Con ngươi của Đường Thiên đột nhiên co rụt lại. Nhưng hắn không chút kinh hoàng, khí thế lúc này đã kéo lên đến đỉnh điểm, cho dù là Tề Á đến đây hắn cũng chẳng thèm e sợ.

Lang nha bổng và phủ không dùng kỹ xảo va vào nhau.

KENG!!!

Tiếng kim loại va chạm đinh tai nhức óc vang lên, lấn áp tất cả những âm thanh khác trong sảnh.

Đường Thiên cảm thấy một luồng lực lượng cường hãn không thua kém gì mình cường ngạnh ngăn cản lang nha bổng. Lang nha bổng trong tay như nện phải một bức tường sắt dày cộm.

Lực phản chấn cường đại khiến cổ tay hắn tê dại một trận.

Trong lòng Đường Thiên nghiêm túc, nương theo luồng lực lượng này, cả người bay về phía sau với tốc độ còn nhanh hơn lúc đến.

Người khác chỉ thấy Đường Thiên như một mũi tên giận dữ lao đến Lỗ Thanh và Vu lão rồi thấy hắn bay ngược trở về còn nhanh hơn.

Cho đến khi một bóng người xa lạ hiện ra trước mắt mọi người thì tất cả mới hiểu ra.

“Chấp sự đại nhân!” Yến Hạ vừa nhìn đã nhận ra người tới chính là chấp sự Hứa Trường Thiên, sắc mặt kinh hãi.

Không chờ gã phản ứng, Đường Thiên đã rống lên giận dữ rồi lao tới lần nữa, mang theo lang nha bổng đánh tới Hứa Trường Thiên.

Đáng chết!

Đột nhiên lại nhảy ra một tên gia hỏa ngăn cản nhất kích tất sát của mình. Đường Thiên có cảm giác con mồi tới miệng lại chạy mất, hắn vô cùng phẫn nộ.

Đáng ghét!

Kẻ đang hạ người trầm eo kia nhanh chóng bị Đường Thiên xem là địch nhân. Thân hình đối phương thô lùn, nhưng lại mười phần cường tráng. Hai lưỡi búa vừa nhìn đã biết vô cùng nặng trên tay cấp tốc dựng trước người, bày ra thế thủ, vẻ mặt nghiêm trọng.

Chiến lực?

Đường Thiên cười gằn. Đánh đến lúc này, hắn đã hoàn toàn ở trong trạng thái cuồng bạo, có cảm giác như toàn thân đang bị bốc cháy vậy. Tuy là huyết vụ trong cơ thể hấp thu Chu Nho huyết và Vũ Nhân huyết nhưng chưa tiêu hóa hoàn toàn, chúng là Đường Thiên hoàn toàn phấn khích. Cố Tuyết căn bản không có chút ý định lùi bước. Đối phương có thể chống lại hắn trên phương diện sức mạnh khiến chiến ý của hắn càng sôi trào.

Rống lên một tiếng, Đường Thiên bắn nhanh tới trước, tốc độ còn nhanh hơn ban nãy mấy phần.

Toàn lực đánh ra một bổng!

Hứa Trường Thiên há miệng định nói gì đó, nhưng Đường Thiên căn bản không có ý định cho gã có cơ hội nói chuyện. Lang nha bổng xuất hiện trên đầu, uy thế càng mạnh thêm một phần.

Trong lòng Hứa Trường Thiên nghiêm túc, không dám chậm trễ, lập tức thôi động chân lực, giơ hai lưỡi búa lên.

KENG!!!

Tiếng kim loại va chạm càng thêm đinh tai nhức óc, khiến tai người ta tê dại.

Lực lượng kinh người truyền theo hai lưỡi búa làm Hứa Trường Thiên âm thầm kinh sợ. Kình lực một bổng này còn mạnh hơn ban nãy một phần. Dưới chân gã lún xuống, sàn đá bị đánh vỡ như bánh quy, ngập tới mắt cá chân.

Tên gia hỏa này có lực lượng thật mạnh!

Bản thân Hứa Trường Thiên vốn lấy sức mạnh làm sở trường. Thực lực cao hơn so với gã không phải không có, nhưng chưa một ai có thể

vượt qua gã về mặt sức mạnh. Sức mạnh luôn là sở trường mà gã tự hào nhất, không ngờ hôm nay lại bị người khác áp chế.

“Đi chết đi!”

Đường Thiên hoàn toàn nổi giận, huyết vụ trong cơ thể dung nhập vào máu thịt với tốc độ càng nhanh hơn. Đôi mắt Đường Thiên bắt đầu nổi lên từng sợi gân máu nhỏ. Dưới lực phản chấn quá lớn, Đường Thiên đang bay ngược ra ngoài xoay chuyển thân hình, một lần nữa lao tới Hứa Trường Thiên với tốc độ cực nhanh.

Keng keng keng!

Tiếng va chạm dày đặc, giống như cuồng phong vũ bão.

Đường Thiên điên cuồng huy động lang nha bổng, liều mạng đánh tới Hứa Trường Thiên. Cơ thể Hứa Trường Thiên như một cây đinh sắt liên tục bị một cái búa nện lên, lún xuống từng tấc. Khuôn mặt Hứa Trường Thiên đỏ bừng, hai tay tê dại không chịu nỗi, chỉ có thể một hơi mà chống đỡ. Tần suất công kích của Đường Thiên khiến gã không có cơ hội để thở. Gã căn bản không dám mở miệng, nếu mở miệng thì luồng kình lực của gã sẽ cạn ngay tức khắc.

Bọn người Yến Hạ nhìn một màn chấn động trước mắt mà không nói nên lời. Bọn chúng hoàn toàn không ngờ được chấp sự đại nhân lại… lại bị Đường Thiên áp chế!

Làm sao có thể…

Bốn chữ này như một bóng ma bay qua bay lại trong đầu bọn chúng. Một màn này cho chúng xung động quá lớn, vượt xa trận chiến của Đường Thiên và Vu lão nên bọn chúng cũng quên chạy lên trợ giúp.

Cho đến khi cơ thể Hứa Trường Thiên bị ngập đến đầu gối, Yến Hạ mới tỉnh táo lại, sắc mặt đại biến. Toàn thân như một mũi tên rời khỏi dây cung, lao về phía Đường Thiên.

Vù!

Một bóng người khổng lồ màu đồng không hề báo trước xuất hiện trước mặt Yến Hạ. (Nguồn: bachngocsach.co)

Loảng xoảng, loảng xoảng…

Tiếng va chạm kinh thiên động phách dừng lại.

Đó là…

Con ngươi Yến Hạ đột nhiên giãn rộng, trong giây lát, gã đã nhớ ra đó là thứ gì, mặt biến sắc. Nhanh quá! Gã không thể nào tưởng tượng được, một cơ quan võ giáp nặng nề như thế lại có thể đạt được tốc độ kinh người.

Gã cắn răng lại, đang muốn ra tay liền nghe tiếng quát vô cùng lo lắng của chấp sự: “Dừng tay!”

Yến Hạ cả kinh, không chút nghĩ ngợi, kìm lại công kích.

Một tay Binh dắt Đường Thiên, tay kia cầm cây song đầu lang nha bổng hung tàn kia. Lang nha bổng thể kích kinh người kia trên tay Binh chỉ như món đồ chơi trẻ con.

Đôi mắt Kiếm Xỉ Hổ lạnh lùng nhìn gã.

Trong lòng Yến Hạ nổi lên một trận lạnh run khó giải thích. Nhưng khi gã nhìn thấy Đường Thiên trong tay Kiếm Xỉ Hổ thì vô cùng sửng sốt, Đường Thiên không biết đã hôn mê từ bao giờ.

Chân tay Hứa Trường Thiên như nhũn ra, một chút sức lực cũng không còn. Gã cố gắng thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa cả người, nhưng vẫn có gắng chống đỡ quát lớn: “Đừng động thủ! Mọi người, có chuyện gì thì từ từ nói!”

Có chuyện gì thì từ từ nói…

Cả người Yến Hạ ngẩn ra. Gã như nghi ngờ lỗ tai mình nghe nhầm rồi. Lời nói ‘dịu dàng thắm thiết’ như vậy làm sao lại thoát ra từ miệng chấp sự độc địa, giết người không chớp mắt, lãnh khốc hung ác được chứ?

Hà… hà… hà…

Hứa Trường Thiên thở hổn hển. Phanh, hai lưỡi búa to lớn rơi xuống mặt đất, gã cũng không còn sức để nhặt lên. Gã liều mạng hít thở, lồng ngực như bị thiêu đốt, mồ hôi ướt đẫm quần áo, hai cánh tay tựa như không phải của mình.

Có lẽ kiệt sức rồi…

Hứa Trường Thiên cười khổ trong lòng. Ánh mắt gã không tự chủ được mà nhìn Đường Thiên đang hôn mê, trong lòng như có sóng to gió lớn.

Tên gia hỏa thật cường hãn!

Sức mạnh của mình lại bị áp chế toàn diện, chuyện như vậy, đến giờ gã vẫn còn chút không tin! Nhưng khi tay chân bắt đầu bủn rủn vô lực, nét cười khổ hiện lên trên mặt gã.

Vừa khai mở huyết mạch sao?

Đường Thiên đang trong trạng thái hôn mê, lúc này tựa như trẻ con.

Bản thân lại bị một tên gia hỏa vừa khai mở huyết mạch đánh cho chật vật như thế. Chuyện này mà truyền ra ngoài chắc chắn bị ba tên chấp sự khác cười nhạo. Còn tên cơ quan võ giả này nữa…

Hứa Trường Thiên, trong lòng xuất hiện một chút hoảng sợ. Gã ở gần nhất, cũng thấy rõ ràng nhất, tên cơ quan võ giả này xuất thủ cực kỳ tinh chuẩn và dứt khoát. Đường Thiên đang điên cuồng như vũ bão trong nháy mắt bị đánh xỉu. Đường Thiên vừa mới khai mở huyết mạch, lực

lượng chưa tiêu hóa hoàn toàn. Trạng thái cuồng hóa của Đường Thiên là do huyết mạch phản phệ, vô cùng nguy hiểm.

Võ giả thông thường, khi chưa hoàn toàn tiêu hóa, hấp thu huyết mạch thì sẽ không dễ dàng chiến đấu.

Đối với Đường Thiên mà nói, vừa rồi vô cùng nguy hiểm. Với gã mà nói cũng nguy hiểm như vậy.

Hứa Trường Thiên đang đứng bên trong cái hố vừa sụp đổ, trong lòng gã không khỏi hiện ra một câu may mắn. Nếu thực sự thua trên tay Đường Thiên thì thể diện bị vứt sạch rồi.

Nhưng tên cơ quan võ giả vừa xuất hiện này có thực lực khiến Hứa Trường Thiên âm thầm nghiêm túc.

Tên cơ quan võ giả này còn lợi hại hơn mọi người tưởng tượng, không ngờ trên đời còn tồn tại cơ quan võ giả cường đại như thế.

Nhớ đến lời tinh chủ dặn dò, Hứa Trường Thiên hít sâu một hơi, lần thứ hai cảm thấy may mắn, may mà mình tới kịp.

Binh nhìn Hứa Trường Thiên, liếc mắt một cái rồi dìu Đường Thiên đang hôn mê và lang nha bổng. Loảng xoảng loảng xoảng, chậm rãi bước về phía xa.

Hứa Trường Thiên thở phào nhẹ nhõm.

“Đại nhân, ngài không sao chứ!”

Yến Hạ vọt tới trước mặt Hứa Trường Thiên.

“Đỡ ta mau!” Hứa Trường Thiên thở gấp nói.

Yến Hạ hoảng sợ, đại nhân ngay cả sức bước đi cũng không còn. Gã vội vàng tiến lên dìu đại nhân ra khỏi hố.

Hứa Trường Thiên nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “Không có kết cừu oán gì chứ?”

Trong lòng Yến Hạ cả kinh, do dự một chút rồi đáp khẽ: “Đả thương một tên hộ vệ của Cố gia, không có xung đột gì khác.”

Hứa Trường Thiên thở ra một hơi, miệng nói: “Như vậy là tốt, vậy là tốt!”

Yến Hạ là người thông minh, biết được tình hình có biến: “Chẳng lẽ…”

Hứa Trường Thiên trầm giọng nói: “Các ngươi đến xin lỗi Cố Tuyết đi! Nhớ kỹ ai cũng không được phép qua mặt ta!”

Vừa lúc này, bọn Ô Nam vội vàng chạy đến, nghe được những lời kia của chấp sự đồng loạt ngây ra. Bọn chúng gần như không tin vào tai mình nữa.

“Nhớ phải thành khẩn, bất luận là họ đòi bồi thường gì cũng phải đáp ứng cho ta!” Hứa Trường Thiên thấp giọng nói. Suy nghĩ một lát, gã lại lắc đầu: “Hay để ta mang bọn ngươi đi, như vậy mới có thành ý!”

Bốn người kia đều khiếp sợ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Thế Giới Thay Đổi Quá Nhanh

Khi Đường Thiên tỉnh dậy, mắt hắn hoàn toàn mờ mịt.

Trên người hắn được đắp một chiếc chăn mềm mại thoang thoảng mùi thơm nhẹ. Đệm giường cũng cực kỳ mềm mại, thoải mái đến mức Đường Thiên không muốn dậy.

Đây là đâu?

Bỗng ngoài phòng truyền tới giọng ai như A Tuyết. Chờ chút! Đường Thiên lập tức ngồi dậy. Hắn nhớ rõ ràng mình đang chiến đấu với người khác sao đột nhiên lại ở đây?

“Ê đại thúc!” Đường Thiên không nhịn được hỏi Binh : “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Binh lười biếng đi ra, trên khuôn mặt như quân bài tú lơ khơ còn nguyên vẻ ngái ngủ, gã khẽ nhíu đôi lông mày rậm nói: “À, ngươi hấp thu sức mạnh từ huyết mạch gặp vấn đề.”

“Gặp vấn đề?” mắt Đường Thiên trợn trừng: “Vấn đề gì, vấn đề gì?”

“Chắc là bị cắn trả.” Binh vừa ngáp vừa nói: “Giờ không việc gì rồi.”

Đường Thiên nghe thấy không có việc gì thì chỉ “À” một tiếng rồi soi Binh từ đầu đến chân: “Ủa, Đại thúc, sao ngươi có vẻ mệt mỏi thế?”

“Già rồi, không sánh với bọn trẻ như ngươi được...”Binh ngáp liên tục, nước mắt chảy ra, nói mơ hồi: “Lại thăng đây...”

Vừa dứt lời đã biến mất không thấy đâu nữa. (Nguồn: bachngocsach.co)

Bộp bộp bộp!

Tiếng bước chân rầm rập vang lên, bốp, một bóng người nhỏ bé lao tới bên giường nhanh như chớp. Nha Nha nhảy lên người Đường Thiên, đôi tay nhỏ bé hoa lên không ngừng, khuôn mặt bé nhỏ cũng phồng lên, hết sức kích động.

“Nhức đầu thật, chừng nào thì Nha Nha ngươi có thể học nói chứ.” Đường Thiên tiện tay xoa cái đầu nhỏ của Nha Nha, miệng nói thầm, vừa xốc lại chăn vừa xuống giường.

Hắn ra khỏi phòng lập tức bị sốc bởi cảnh trước mắt

Bốn người Yến Hạ được một người lạ dẫn tới xếp thành một hàng, người nào cũng dùng vẻ mặt khúm núm khom người với A Tuyết, trên mặt nở nụ cười lấy lòng rõ rệt.

Cái này...

Vẻ mặt Đường Thiên mờ mịt, thế quái nào mà mình vừa ngủ dậy mà không nhận ra thế giới này nữa rồi?

Cố Tuyết nghe phía sau có động vội xoay người lại vừa lúc thấy Đường Thiên, mặt nàng tức thì rạng rỡ, kêu đầy mừng rỡ: “A Thiên!”

Nàng lập tức vứt đám Hứa Trường Thiên qua một bên, xốc váy chạy về phía Đường Thiên.

“A Tuyết, đây là...”Đường Thiên ngơ ngắc chỉ mấy người Hứa Trường Thiên, mặt mày ngơ ngác.

“Đây là Hứa chấp sự tới nhận lỗi.” Cố Tuyết cười tươi như hoa, ngẩng đầu nói. Cố Tuyết da trắng hơn tuyết, dung nhan xinh đẹp, dù là Đường Thiên thì đối diện với nụ cười này cũng phải thất thần.

Chẳng qua, nhận lỗi...

Vẻ mặt Đường Thiên càng trở nên cổ quái, nhìn đám người Hứa Trường Thiên đầy nghi ngờ, hồ lô của mấy thằng cha này bán thuốc gì đây?

Hứa Trường Thiên vội lộ ra nụ cười vô hại.

“A Tuyết, muội phải cẩn thận đấy, xã hội có rất nhiều người xấu!” Đường Thiên nói đầy ẩn ý với Cố Tuyết : “Đừng để bị đám người xấu ngụy trang lừa một cách dễ dàng, có huynh ở đây, ai dám khi dễ muội huynh sẽ đánh cho chúng một trận!”

Nói xong Đường Thiên tỏ vẻ hung ác trừng mắt nhìn đám người Hứa Trường Thiên.

Năm người Hứa Trường Thiên xếp thành một hàng vẫn đồng loạt nở nụ cười vô hại.

Đường Thiên càng cảm thấy quái dị.

Cố Tuyết che miệng cười trộm.

Hứa Trường Thiên cười khan rồi nói: “Vậy chúng ta không quấy rầy hai vị nữa. Cố gia chủ yên tâm, có chúng ta ở đây thì bất kỳ kẻ nào cũng đừng hòng gây bất lợi cho Cố gia!”

Hứa Trường Thiên vỗ ngực, mặt mày chính khí lẫm liệt.

Thằng cha này có phải bị ấm đầu rồi không … Chẳng phải chính bọn ngươi mới là kẻ muốn đối phó Cố gia sao…

Ánh mắt Đường Thiên nhìn mấy người Hứa Trường Thiên càng thêm quái dị.

Mấy người Hứa Trường Thiên thấy ánh mắt Đường Thiên nhìn mình thì vẻ tươi cười cứng lại, vội vàng cáo từ rồi rời đi.

“A Thiên, huynh cảm thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không ?”

Giọng A Tuyết lộ rõ sự quan tâm sâu sắc và gấp gáp. Đường Thiên cảm thấy trong lòng ấm áp, vội vàng cười ha hả, vỗ ngực “nổ”: “Ui xời, thiếu niên như thần có xương đồng da sắt, vừa rồi chẳng qua chỉ là một vấn đề nhỏ, rất nhỏ ngoài ý muốn thôi. Giờ huynh mạnh đến mức có thể đánh chết Tiểu Húc Húc được đó!”

Lúc này, Cố Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ta phải đánh chết ngươi trước đã!” Mặt Lăng Húc âm trầm, hắn gầm gừ qua kẽ răng phun ra mấy tiếng mắt đầy lửa giận.

Á, không hay, bị bắt quả tang rồi!!

Nụ cười của Đường Thiên cứng lại, bỗng nhiên con ngươi lóe sáng, trợn mắt nhìn tóc của Lăng Húc kêu to: “Tiểu Húc Húc, tóc ngươi bị sao thế này?”

“Trò trẻ con đó đừng mong lừa được ta!” Lăng Húc không hề lay động, dọn sẵn tư thế, mũi thương trỏ thẳng về phía Đường Thiên, gã nghiến răng nghiến lợi quát: “Mau ra đây quyết một trận thắng bại đi!”

“Ơ, A Húc, tóc huynh thật sự đổi màu kìa!” Cố Tuyết hô to vẻ sợ hãi.

“A Tuyết, cô không nên đồng lõa với thằng khốn này chứ!” mặt Lăng Húc viết rõ năm chữ ‘Ta không bị lừa đâu.’

“Là thật mà! A Húc, tóc huynh biến thành màu bạc rồi!” Cố Tuyết nói chân thành.

Không biết từ lúc nào Đường Thiên vọt tới cạnh Lăng Húc, gẩy gẩy tóc Lăng Húc với vẻ tò mò: “Quái lạ thật, đây không phải là nhuộm. Ta nghe nói, có một giống heo rất đặc biệt, khi lớn lên thì lông sẽ đổi màu. Thực không ngờ Tiểu Húc Húc ngươi cũng là loài đặc biệt!”

“Loài … Heo …”Mặt Lăng Húc đen như đít nồi, mắt giật giật, đột nhiên, gã há miệng hít một hơi, mắt trợn tròn.

Đường Thiên vẫn tự nhiên như không đưa nhúm tóc vừa nhổ tới trước mặt Lăng Húc: “Ngươi tự nhìn xem, ngay cả chân tóc cũng biến thành màu bạc rồi đấy!”

Lăng Húc vốn đang chuẩn bị phát hỏa chợt thấy mấy sợi tóc nửa bạc nửa lam thì giống như bị sét đánh, đứng như trời trồng.

Hắn ngơ ngác đưa mắt nhìn mấy sợi tóc trên tay Đường Thiên.

Sợi tóc có một nửa màu lam một nửa màu bạc.

Lăng Húc sững người, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Sau hồi lâu hắn mới hừ lạnh trả lời: “Màu bạc càng đẹp.”

Dứt lời hắn chẳng để ý tới Đường Thiên và Cố Tuyết nữa mà quay người ra ngoài và buông lại một câu:

“Mấy ngày tới đừng làm phiền ta, ta muốn bế quan ngộ thương.”(Lĩnh ngộ thương pháp)

Đường Thiên âm trầm nói nhỏ với Cố Tuyết: “Có vẻ chuyện này đả kích khá mạnh tới Tiểu Húc Húc”

Cố Tuyết như đang suy nghĩ chuyện gì đó. (Nguồn: bachngocsach.co)

Đường Thiên cảm thấy tất cả mọi chuyện hôm nay đều rất quái gì: “Đúng rồi, A Tuyết, có chuyện gì xảy ra với mấy tên khốn chấp sự đoàn thế?”

Cố Tuyết giật mình tỉnh lại, nàng cũng tỏ vẻ mình không hiểu, lắc đầu đáp: “Muội cũng không rõ, chỉ là họ nói rằng vài ngày nữa sẽ có khách quý đến, nên chúng ta phải chuẩn bị thật tốt.”

Đường Thiên cười nhạt: “Hắn nghĩ hắn là ai chứ? Sai chúng ta chuẩn bị là chúng ta phải chuẩn bị sao? Não hắn có vấn đề à? Chúng đã đả thương Mục thúc thì chuyện này không thể kết thúc dễ dàng như vậy được.”

Cố Tuyết nhìn vẻ căm phẫn của Đường Thiên trong lòng cũng thấy vui, nàng cười nói:’’ Mục thúc đã khỏe rồi, vị Hứa chấp sự kia đã dùng hồn dược chữa thương cho thúc ấy. Hắn còn tạ lỗi với Mục thúc vừa đưa cho Mục Thúc một kiện Thanh đồng bí bảo để bồi thường. Mục Thúc đã tha thứ cho họ rồi.”

Đường Thiên có vẻ ngoài ý muốn, hắn bĩu môi: “May mà chúng thức thời bằng không nhất định huynh sẽ không bỏ qua cho chúng đâu!”

Cố Tuyết cười cười, chợt nhớ ra một chuyện: “A Thiên, muội có việc cần nhờ huynh giúp rồi.”

Đường Thiên nghe xong không hề do dự vỗ ngực đáp: “Muội cần gì cứ nói!’’

“Muội muốn thử dùng Ngũ Nhãn Thạch Nhân xem có thể giúp khai mở huyết mạch k. Nhưng muội hiểu biết rất ít về Ngũ nhãn thạch nhân nên không biết lúc đó sẽ xuất hiện tình huống Ngũ nhãn thạch nhân, do đó muội muốn A Thiên ở cạnh coi chừng giúp muội.”

Mặt Cố Tuyết lộ rõ vẻ kiên nghị, trải qua mấy ngày vừa qua giúp nàng hiểu rõ nếu không có thực lực thì ngay cả bản thân mình cũng không giữ được. Nàng vốn định đợi sau khi Đường Thiên đi mới dùng Ngũ nhãn thạch nhân nhưng trận chiến vừa rồi khiến nàng phải sớm dùng Ngũ nhãn thạch nhân, nếu như có thể khai mở Tuyết Hồng huyết mạch thì mình sẽ không hoàn toàn là gánh nặng của A Thiên nữa.

“Không thành vấn đề!” Đường Thiên đồng ý ngay lập lức, hắn thấy đây là chuyện đương nhiên. Có mình ở cạnh coi chừng sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn nghiêng đầu hỏi: “Giờ bắt đầu luôn chứ?”

Cố Tuyết lắc đầu: “Muội muốn chuẩn bị thêm một chút đã, tuy không biết sử dụng Ngũ Nhãn Thạch Nhân phải chú ý gì nhưng chắc chắn có vài thứ không thể thiếu được. Chẳng qua có A Thiên ở đó thì muội yên tâm rồi.”

Nàng chăm chú nhìn mặt Đường Thiên, ngắm kĩ từng đường nét trên khuôn mặt này, dần dần nàng cũng bình tĩnh lại.

Rất nhanh, nàng lại giấu ánh mắt của mình không để ai thấy rồi cười với Đường Thiên: “Muội đi chuẩn bị đây, chuẩn bị xong muội sẽ tới tìm huynh.”

“Đươc!” Đường Thiên sảng khoái gật đầu.

Cố Tuyết nhanh nhẹn đi chuẩn bị mọi việc.

Nha Nha lại nhảy lên vai Đường Thiên huơ huơ tay vẫy chào Cố Tuyết.

Đường Thiên nhìn khoảng sân trống trải chợt nghiêng đầu, hắn cảm thấy hình như mình đã quên mất cái gì đó. Đứng nghĩ một lúc hắn mới vỗ đầu, cuối cùng cũng nhớ ra mình quên chuyện gì.

Trong tủ bát còn giấu hai người!

Mong hai tên này sẽ không chết đói…

Đường Thiên chột dạ vội chạy đến căn nhà phía trước viện. không thấy bóng dáng Lăng Húc trong viện, chắc thằng nhóc này lại chạy đi đâu luyện thương rồi.

Đường Thiên có tật giật mình nên đẩy cửa cực kỳ cẩn thận, bên trong vẫn bố trí giống như trước, hắn là chưa có người vào đây. Đường Thiên rón rén tới trước tủ bát, vừa mở tủ ra đã thấy cặp mắt phẫn nộ của cô bé, hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

May quá, vẫn chưa chết đói!

Đường Thiên quá vui mừng bèn nhấc hai người ra ngay lập tức.

Hắn vừa bỏ khăn lụa ra khỏi miệng cô bé thì nàng đã lu loa lên : "Ngươi muốn bỏ chúng ta chết đói sao? Uổng công ta còn bày mưu tính kế giúp ngươi! Ngươi là người xấu! Hu hu hu…"

Cô bé vừa la vừa khóc.

Đường Thiên càng thêm chột dạ, tay chân luống cuống, hắn muốn khuyên cô bé đừng khóc nhưng lại không biết làm như thế nào: "Chuyện này…"

Cô bé đang khóc hu hu lại càng gào to hơn, nước mắt nước mũi tèm lem.

"Chuyện này… Chuyện này…"

Đường Thiên cảm thấy mình nên ngậm miệng lại có lẽ còn hay hơn. Quả nhiên, cô bé khóc được chừng mười phút thì ngừng lại, chỉ còn sụt sịt một chút, mặt lấm lem như mèo.

"Ta đói quá."

Cô bé nói với vẻ đáng thương.

"À đây đây." Đường Thiên phản ứng ngay, hắn vội vàng móc một miếng bánh đưa tới miệng cô bé.

Cô bé cắn một miếng, nàng khẽ nhăn trán nói nhỏ: "Khó ăn thế!" Nói thế nhưng nàng vẫn ăn sạch miếng bánh trên tay Đường Thiên với tốc độ ánh sáng. Tốc độ ăn này nhanh đến nỗi Đường Thiên cũng phải há hốc mồm, muốn ăn được vậy phải đói đến mức nào đây…

Hắn chột dạ hỏi: "Muốn ăn nữa không ?"

"Ta muốn uống nước!" Cô bé nói đầy tức giận.

Đường Thiên lại lấy cho nàng mấy ngụm nước.

Sau khi nghỉ ngơi một lát cho lại sức, cô bé hỏi Đường Thiên với đôi mắt sáng ngời: “Kế ta bày cho ngươi đã dùng rồi chứ? Kết quả thế nào?”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Vấn Đề Cặn Bã

Bộ dáng tươi cười của Đường Thiên cứng đờ, một lát sau mới phản ứng lại vò đầu vài cái rồi ha ha nói: "Đã quên..."

"Đã quên..." Tiểu cô nương trừng lớn đôi mắt đen láy lên rất tròn hét ầm lên: "Ngươi sao có thể quên được? Chuyện lớn như vậy, ngươi sao có thể quên được? Ta phí đầu óc nhiều như vậy, thế mà ngươi lại quên... Ô ô..."

Tiếng thét chói tai lập tức ngừng lại.

Đường Thiên dứt khoát đem khăn lụa nhét vào trong miệng tiểu cô nương một lần nữa.

Con mắt tiểu cô nương gần như muốn lồi ra, dường như nàng không thể nào tin nổi có ngày mình gặp phải đối xử như thế. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn cảm giác phẫn nộ.

Đường Thiên làm ra cái vẻ mặt vô tội, nháy nháy con mắt: "Đánh đi đánh lại lên quên mất luôn. Ngươi không nên tức giận như thế, nhưng mà ta cảm thấy kết quả rất tốt, cũng không mất công đánh. Xem ra trình độ mưu kế của ngươi cũng không có gì đặc biệt, đánh một trận thì tất cả sự tình đều được giải quyết. Ngươi lại làm phức tạp như thế, tiểu bằng hữu, trình độ của ngươi vẫn cần phải tiến bộ hơn nữa a!"

Đường Thiên sờ sờ đầu tiểu cô nương, trên mặt đầy vẻ đắc ý. (Nguồn: bachngocsach.co)

Trên miệng tiểu cô nương phát ra những thanh âm ô ô đầy phẫn nộ.

"Được rồi, ngươi cũng ăn no rồi. Trong vòng vài ngày tới cũng không chết đói được." Đường Thiên vừa nói, vừa dẫn theo hai người về phía tủ bát: "Hoành Chiến huynh, ta biết rõ ngươi có đói một tháng cũng không chết đói được, vì không muốn mình có thêm phiền phức ta đành để ngươi nhịn đói thôi "

Đường Thiên đem Hoành Chiến nhét vào. Địch Hoành Chiến nhắm mắt lại dường như đã ngủ, biểu hiện của hắn hết sức bình tĩnh.

Tiếp đó Đường Thiên đem tiểu cô nương đặt lên trên người Địch Hoành Chiến, nhìn con mắt tiểu cô nương không ngừng chuyển động xoay tròn, hắn liền lên tiếng cảnh cáo: "Tốt nhất ngươi không lên có tâm tư không an phận, bằng không thì... hừ hừ!"

Tiểu cô nương hướng về phía Đường Thiên làm ra cái biểu tình đầy khinh bỉ.

Sau khi đóng chặt tủ bát, Đường Thiên cũng cảm thấy có chút đau đầu, rốt cuộc hai tên tù binh một lớn một nhỏ này phải giải quyết như thế nào đây?

Giết cũng không được, thả cũng không xong, đúng là phiền toái lớn a.

Được rồi, thuyền đến cầu tất có chỗ đậu, Đường Thiên cũng không suy nghĩ nhiều lập tức đem chuyện về hai tù binh vứt ra khỏi đầu.

Khi đã rảnh rỗi, Đường Thiên bắt đầu tập trung vào tu luyện. Vừa hoạt động thân thể hắn liền phát hiện rằng, sau khi hoàn toàn hấp thu huyết mạch, lực lượng và tốc độ của mình lại tăng lên với biên độ nhỏ.

Lực lượng của hắn nâng lên chừng một phần mười, đạt được bội số mười một so với thường nhân. Còn tốc độ của hắn cũng tăng lên một phần mười, ngoại trừ điều đó ra Đường Thiên còn cảm thụ được rõ ràng là khả năng khống chế thân thể của mình tăng lên rất nhiều. Lúc này tố chất thân thể của Đường Thiên đã đạt tới mức mà hắn không thể nào tưởng tượng nổi.

Phát hiện này làm hắn vô cùng vui mừng.

Lực lượng và tốc độ được tăng cường khiến uy lực võ kỹ của hắn tăng lên không nhỏ.

Thế nhưng Đường Thiên cũng biết rất rõ rằng, hiện tại, vũ kỹ chính là khuyết điểm lớn nhất của hắn. Bất kể là tốc độ hay lực lượng, Vu lão đầu đều kém xa hắn nhưng vẫn có thể chống lại hắn, tất cả đều nhờ vào sự cường đại của võ kỹ.

Đường Thiên, ngươi không thể kiêu ngạo!

Trong lòng Đường Thiên thầm nói với chính mình, rồi hắn tiến nhập Cơ Ngạ cốc bắt đầu tiếp tục quá trình tu luyện cực kỳ bi thảm.

Tiếng kêu thảm thiết lại bắt đầu vang vọng khắp bầu trời Cơ Ngạ cốc.

Chạy nhanh, dốc hết tất cả để mà chạy.

Cuồng phong trước mắt thổi tới như mang đi nhiệt độ cơ thể đồng thời cũng mang đi chân lực. Đan điền kinh mạch luôn trống không, so với tẩy qua một lần còn sạch hơn. Thể lực tiêu hao với tốc độ kinh người, toàn bộ thân thể dường như bốc cháy, cổ họng vĩnh viễn luôn nằm trong trạng thái bị xông khói.

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt đầy dữ tợn tựa như đang chiến đấu vậy!

Đúng là hắn đang chiến đấu.

Hẻm núi dường như vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy điểm cuối khiến người ta tuyệt vọng. Phía sau là Tước Cốt Lang phảng phất như không hề biết mệt mỏi là gì cũng làm người ta cảm thấy tuyệt vọng. Hai chân như bị tưới chì, sơn đạo gồ ghề đủ làm người tuyệt vọng. Không khí hít vào sắc như dao cắt, môi khô đến phát nứt, thể lực tiêu hao hết làm đại não trống rỗng khiến người ta tuyệt vọng...

Tất cả đều mang đến cảm giác đầy tuyệt vọng!

Tuyệt vọng chính là địch nhân của hắn, chính là địch nhân mà hắn cần phải chiến đấu!

Đường Thiên sử dụng cả tay lẫn chân, vừa lăn vừa bò, cả người dính đầy bụi bặm, quần áo rách nát đến mức không chịu nổi. Trên khuôn mặt dữ tợn là đôi mắt mờ mịt, đại não hoàn toàn trống rỗng nhưng vẫn không làm hắn buông tha.

Hắn có thể bị Tước Cốt lang cắn xé, nhưng không cho phép mình buông bỏ.

Bại vì tuyệt vọng là quá sỉ nhục rồi!

Khi Đường Thiên đi ra từ trong Cơ Ngạ cốc cả người hắn gần như hư thoát. Sắc mặt dài dại đầy mờ mịt là biểu hiện mệt mỏi rã rời đến mức cực hạn. Hắn giống như một con rối không chút sinh khí theo bản năng khoanh chân ngồi xuống bắt đầu vận chuyển tâm pháp.

Ngũ giai Hạc Khí Quyết chậm rãi lưu chuyển. năng lượng xung quanh dường như bị một bàn tay lớn vơ vào nhanh chóng ào về phía Đường Thiên. Còn Đường Thiên lại giống như một vòng xoáy cực lớn mang theo lực hút khủng khiếp.

Một dòng khí thanh lương* chạy dọc theo kinh mạch của hắn, không ngừng lưu chuyển ra toàn thân hắn.

*Có thể hiểu là mát mẻ và êm dịu.

Bỗng nhiên Binh xuất hiện, trên tay gã cầm ba viên tinh thạch, ba. Gã bóp nát tinh thạch, lập tức mật độ năng lượng xung quanh tăng lên cực cao. Dưới hấp lực cường đại, năng lượng nhanh chóng chui vào trong cơ thể Đường Thiên.

Có đại lượng năng lượng bổ xung làm sắc mặt của Đường Thiên đang đả tọa bắt đầu hiện ra vẻ thoải mái.

Binh phiêu phù giữa không trung, ánh mắt nhìn lên người Đường Thiên, khuôn mặt như lá bài tú-lơ-khơ hơi dại ra. Hiệu quả tu luyện mà Cơ Ngạ cốc mang lại cực lớn, nhưng quá trình tu luyện lại cực kỳ thống khổ, những người có thể chịu đựng được đã ít lại càng ít. Trong giáo trình tu luyện của tân binh, Cơ Ngạ cốc là môn bắt buộc, nhưng có rất ít người nguyện ý luyện thêm.

Cũng đúng thôi, thiếu niên kế thừa Nam Thập Tự binh đoàn, luôn luôn có chút khác thường.

Trên khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ của Binh lộ ra vẻ tự giễu, không hiểu sao những ngày gần đây gã lại cảm thấy thèm ngủ cơ chứ? Điều này làm Binh cảm thấy hơi kỳ quái, và điều khiến gã kỳ quái hơn cả là gã có thể cảm giác được thực lực của mình đang từ từ tăng lên. Thèm ngủ dường như có quan hệ tới điều này?

Tuy rằng lực lượng tăng lên rất nhỏ gần như khó có thể phát hiện được, nhưng đối với một kẻ có thâm niên làm giáo quan như gã mà nói thì đương nhiên có thể nhận ra được.

Điều đầu tiên mà gã nghĩ tới chính là kinh lịch qua mấy tràng chiến đấu trong thời gian gần đây.

Xem ra phải quan sát sâu hơn một chút...

Binh vuốt cằm, gã nhớ tới vấn đề của tay chân dưới trướng. Thực lực của Quỷ trảo không tồi, nhưng mỗi lần triệu hoán phải trả cái giá quá lớn, hơn nữa thời gian lại ngắn, hiệu quả mang lại không được như ý. Mặt khác một khi Đường Thiên học tập xong Hỏa Liêm quỷ trảo thì đặc điểm của hai người có điểm trùng lặp.

Bồi dưỡng Nha Nha sao?

Thế nhưng mà gã không nhớ rõ năm xưa những tên gia hỏa kia làm cách nào để bồi dưỡng Nha Hồn tướng, thực sự là đau đầu a!

Binh hơi buồn bã vuốt vuốt cằm.

Nhưng đúng lúc này, Đường Thiên mở mắt, trên mặt đầy vẻ vui mừng, hắn vừa nhìn thấy Binh thì lập tức vô cùng hưng phấn nói: "Uy, đại thúc, chân lực của ta tiến bộ không ít nha, oa, quả nhiên Cơ Ngạ cốc rất có hiệu quả a!"

Binh lười biếng nói: "Tốn ba viên tinh thạch lục giai, nếu như lại không có hiệu quả thì ngươi đi đập đầu vào tường đi."

"Ba viên tinh thạch lục giai..." Bộ dáng tươi cười của Đường Thiên cứng đờ.

Mỗi một viên tinh thạch lục giai đều có giá trên hai vạn tinh tệ. Trên tay Đường Thiên cũng chỉ có tổng cộng là bảy mươi viên tinh thạch lục giai. Nói cách khác, chỉ thoáng một cái hắn đã tiêu tốn sáu vạn tinh tệ.

Cảm giác cực kỳ đau lòng dấy lên làm Đường Thiên oa oa kêu to: "Sao chúng ta lại có thể xa xỉ như vậy..."

"Mật độ năng lượng không đủ." Binh vẫn giữ y nguyên cái bộ dáng lười biếng không hề cử động, thân thể đang phiêu phù giữa không trung dứt khoát nằm ngang ra, một cái cánh tay vươn ra sau chống đỡ cái đầu: "Điều kiện để tu luyện ở Cơ Ngạ cốc là nếu như mật độ năng lượng không đủ thì không những tiến bộ chậm chạp mà còn dễ làm cho đan điền và kinh mạch thụ thương."

"Thụ thương?" Con mắt Đường Thiên lập tức trợn tròn, tức giận hỏi: "Vì sao trước đây ngươi không cho ta biết?"

"Tất cả đều nằm trong phạm vi có thể khống chế." Đến mí mắt Binh cũng chẳng thèm mở hé ra: "Không phải lúc này ngươi đang rất tốt sao? Phương pháp này là phương pháp tiến bộ nhanh nhất!"

Đường Thiên bị Binh dùng cái thái độ chẳng thèm quan tâm chọc giận, bộ dáng như muốn nhào tới.

Binh soạt một cái vung bàn tay còn lại lên, ý bảo Đường Thiên đình chỉ: "Ngươi lên suy nghĩ đến vấn đề về tinh thạch đi."

Quả nhiên Đường Thiên bị lừa, lập tức ngừng lại, vẻ mặt đầy hồ nghi: "Tinh thạch thì có vấn đề gì?"

"Kỳ thực cũng không phải là vấn đề gì quá lớn." Binh lười biếng thuận miệng nói một câu làm Đường Thiên lại muốn nhào lên lần nữa, đúng lúc đó thì giọng nói của hắn chợt chuyển: "Chẳng qua là số lượng thiếu rất nhiều."

"Thiếu rất nhiều?" Đường Thiên ngây người ra ngẩn ngơ, lắp bắp hỏi: "Bảy, bảy mươi viên còn chưa đủ sao?"

"Ngô, còn kém một chút." Binh nhẹ nhàng thoải mái nói. (Nguồn: bachngocsach.co)

"Một chút? Vậy cũng tốt." Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm: "Kém bao nhiêu viên?"

"Cũng chỉ kém khoảng một trăm viên thôi." Binh tiếp tục dùng cái ngữ khí đầy thoải mái nói, ngay cả mí mắt cũng chẳng hé ra lấy một cái.

"Một trăm viên..." Đường Thiên như bị sét đánh trúng, thân hình cứng đờ.

Giá cả một viên tinh thạch lục giai tầm hai vạn tinh tệ. Một trăm viên chính là hai trăm vạn tinh tệ, trong khi tinh tệ toàn thân hắn cũng chỉ có một trăm vạn!

Binh hoàn toàn không để ý tới biểu tình của Đường Thiên, gã vẫn dùng cái giọng nói thờ ơ: "Đó là vì đẳng cấp của ngươi còn tương đối thấp, hơn nữa ngươi cũng nỗ lực chứ nếu không số lượng tinh thạch sẽ là không giới hạn rồi. Thế nhưng chờ đến khi một trăm bảy mươi viên tinh thạch lục giai tiêu hao hết, ngươi cũng chỉ cách lục giai không xa lắm."

"Đúng rồi, một khi tu luyện cái này thì không thể kết thúc giữa chừng nha. Nếu dừng lại giữa chừng sẽ tạo thành thương tổn vĩnh viễn đối với kinh mạch và đan điền."

"Thiếu niên, không nên quá coi trọng tiền bạc làm gì, đó chính là cặn bã, ngươi phải xem tiền bạc như cặn bã. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, cặn bã là cái gì, phân sao, cho nên, cặn bã gì gì đó có càng nhiều thì càng tốt!"

Binh nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy thoải mái, cánh tay thỉnh thoảng lại huy động vài cái lên không trung.

Đường Thiên triệt để bạo phát, bước dài lên một bước, hai bàn tay bóp chặt cái cổ của Binh, liều mạng lắc lư, trong miệng rít gào như sấm: "Cặn bã à? Vậy ngươi biến ra cho ta một trăm vạn cặn bã đi xem nào!"

Khuôn mặt như lá bài tú-lơ-khơ của Binh bị Đường Thiên lắc đến mức làm người ta phải lo lắng không biết gã có ngã chết không (Dg: ^^!). Nhưng gã vẫn cứ nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt đầy thoải mái nói: "Ngươi sẽ thiếu tiền sao? Thiếu niên, không nên coi thường bản thân mình nha. À, A Tuyết khẳng định sẽ nguyện ý bỏ ra số tiền này, đây là một cách kiếm tiền đấy, nàng tuyệt đối là một phú bà xinh đẹp*..."

*Bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

Đường Thiên càng nghe càng tức, hắn ném Binh xuống sàn rồi điên cuồng đập một trận.

Đá vụn bay khắp nơi, nhưng Binh lại gần như chẳng thèm để ý, thậm chí đến cả tư thế cũng chẳng đổi: "Gia sản của Cố gia cực kỳ không tồi. Một trăm vạn tinh tệ cũng chỉ giống như mưa bụi, chỉ cần một món bí bảo Thanh Đồng là đủ rồi mà. Nếu ngươi sợ mất mặt mũi thì để ta đi nói? Yên tâm đi, A Tuyết đối với ngươi tuyệt đối là chân ái, đừng nói là một trăm vạn tinh tệ mà ngay cả..."

Đường Thiên ném Binh xuống sàn rồi đạp một cái, phanh, lập tức cái đầu của Binh chui xuống dưới sàn đá.

"Ngươi, cái tên hỗn đản này! Vô sỉ!" Đường Thiên chửi ầm lên: "Vậy mà ngươi dám mưu đồ gia sản của A Tuyết, ngươi quả là âm hiểm!"

"Khụ khụ khụ!" Thanh âm của Binh từ dưới sàn đá truyền lên: "Không lên dùng cái từ mưu đồ để hình dung, phương pháp này là phương pháp vô cùng tiết kiệm mà. A Tuyết tốt như vậy..."

"Ngậm miệng!" Đường Thiên tàn bạo nói, rồi lập tức hừ lạnh một tiếng: "Không phải chỉ là một trăm vạn tinh tệ thôi sao? Thiếu niên như thần, sẽ bị con số một trăm vạn tinh tệ nhỏ bé làm khó sao? Hừ!"

Dứt lời, Đường Thiên nghiêm mặt hổ, xoay người rời đi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Thiếu Niên, Chiến Đấu Đi!

Đường Thiên không có thời gian để ý tới vấn đề tinh tệ, bởi vì A Tuyết đã chuẩn bị xong rồi.

Một gian phòng trống không, tất cả tạp vật đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Vẻ mặt Cố Tuyết và Đường Thiên đều rất nghiêm túc, Ngũ Nhãn Thạch Nhân có thể có trợ giúp đối với huyết mạch, nhưng mà trợ giúp như thế nào thì không ai biết.

- Gia nhân trong tòa nhà này được chuyển sang nơi khác hết rồi.

Cố Tuyết thấp giọng nói, có thể nhìn thấy vẻ mặt nàng hơi khẩn trương.

Đường Thiên "ồ" một tiếng.

Thấy Đường Thiên không rõ lí do, Cố Tuyết giải thích:

- Ta là sợ người khác biết rõ. Nếu như tiết lộ tin tức ra ngoài, chúng ta khẳng định không an toàn, càng ít người biết càng tốt.

Đường Thiên nhìn ra được, Cố Tuyết rất khẩn trương, lúc bình thường, nàng sẽ không nói nhiều như vậy. Hắn không khỏi sinh ra một sự xúc động, muốn khuyên A Tuyết không nên dùng, nhưng khi ánh mắt chạm đến ánh mắt A Tuyết, hắn lại ngậm miệng. Trong mắt A Tuyết có khẩn trương có sợ hãi, nhưng mà càng có sự kiên định.

Đường Thiên có thể lý giải loại kiên định này, hắn cũng rất quen thuộc loại kiên định này, hắn không hề khuyên nữa.

- Yên tâm, ta sẽ luôn luôn thủ ở đây! Cô nhất định sẽ thành công!

Đường Thiên vỗ ngực, lớn tiếng nói, hắn muốn dùng phương thức như vậy khiến A Tuyết có thể yên tâm một chút.

Cố Tuyết cười ngọt ngào với Đường Thiên:

- Cảm ơn A Thiên!

Khuôn mặt thiếu nữ khôi phục bình tĩnh, vẻ kiên quyết trở lại khuôn mặt nàng lần nữa, nàng nhẹ giọng nói:

- Ta bắt đầu đây.

Đường Thiên ừ một tiếng, không biết vì cái gì mà hắn hơi khẩn trương, lòng bàn tay cũng hơi có mồ hôi. Cho dù là đánh nhau với những cường giả kia, Đường Thiên cũng sẽ không khẩn trương như thế, nhưng lúc này, hắn lại bắt đầu khẩn trương.

Cố Tuyết cẩn thận lấy Ngũ Nhãn Thạch Nhân ra, đặt trên mặt đất.

Người đá kì dị, phảng phất đang nhìn A Tuyết.

Cố Tuyết hít sâu một hơi, đứng trước Ngũ Nhãn Thạch Nhân, bắt đầu vận động cơ thể.

Đường Thiên căng thẳng, là Thạch Nhân Ngũ Thức, mặc dù tư thế của A Tuyết còn có rất nhiều chỗ không hoàn mỹ, nhưng Đường Thiên liếc mắt liền nhận ra.

Mỗi hoàn thành một thức, liền có một con mắt của Ngũ Nhãn Thạch Nhân thắp sáng.

Con mắt yêu dị mà đỏ sẫm, từng cái từng cái thắp sáng, khi năm thức hoàn thành, tất cả năm con mắt đều thắp sáng. Cố Tuyết thở dốc, năm thức này làm cho nàng đổ mồ hôi đầm đìa.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên con mắt trên tay trái của Ngũ Nhãn Thạch Nhân đột nhiên bắn ra một chùm ánh sáng màu đỏ yêu dị, ánh sáng đỏ chiếu vào Cố Tuyết.

Thân thể Cố Tuyết rung động, trên mặt hiện ra một tia thống khổ.

Ngay sau đó con mắt trên tay phải của Ngũ Nhãn Thạch Nhân cũng bắn ra một chùm ánh sáng đỏ, cũng chiếu vào Cố Tuyết. Mắt trái, mắt phải, con mắt ở mi tâm cũng lần lượt phát ra ánh sáng màu đỏ.

Năm chùm tia sáng bao phủ toàn thân Cố Tuyết, Cố Tuyết dần dần rời khỏi mặt đất, thân thể nàng chậm rãi bay lên. hai mắt Cố Tuyết nhắm nghiền, trán nhăn chặt, phảng phất đang chịu sự đau khổ nào đó, thân thể nàng run nhè nhẹ.

Đường Thiên không dám thở mạnh, hai tay nắm chặt.

Hiểu biết của hắn về huyết mạch ít đến thương cảm, nhưng hắn biết rõ, huyết mạch Tuyết Hồng có tầm quan trọng rất lớn với A Tuyết.

A Tuyết, nỗ lực lên!

Đường Thiên nắm chặt bàn tay, âm thầm gào thét trong lòng.

Bỗng nhiên, trên thân A Tuyết sáng lên hào quang màu đỏ nhàn nhạt. Ngay sau đó là màu cam, sau đó màu vàng, sau đó là lục, lam, chàm, tím, bảy loại hào quang khác nhau, thay đổi không ngừng, khiến cho Đường Thiên trợn mắt há mồm.

Tuyết Hồng... Đây là bảy sắc cầu vồng sao?

Bảy loại hào quang thay phiên sáng lên, vẻ mặt Cố Tuyết bình tĩnh trở lại, vẻ mặt nàng an tường, mang theo một tia trang trọng. Dung mạo vốn đã mỹ lệ, càng trở nên xinh đẹp tuyệt vời.

Bảy màu ánh sáng cầu vồng dần dần ảm đạm xuống, lúc này năm chùm ánh sáng đỏ do Ngũ Nhãn Thạch Nhân phóng ra trở nên nồng nặc

như máu.

Tựa như trong không khí cũng có mùi máu tươi.

A Tuyết tỏ vẻ thống khổ lần nữa, ngay sau đó thân thể của nàng run rẩy kịch liệt, so với sự run rẩy vừa rồi càng mạnh hơn. Đường Thiên thót tim.

Ánh sáng do Ngũ Nhãn Thạch Nhân phát ra chiếu vào người A Tuyết, quần áo của A Tuyết bắt đầu bốc cháy.

Đường Thiên cực kỳ hoảng sợ, muốn tiến lên, nhưng mà hắn chú ý tới sau khi quần áo thiêu đốt thành tro bụi, lộ ra làn da trắng như tuyết, không có chút tỳ vết nào.

Hắn vội vàng dừng bước.

Làn da rất nhanh được một lớp màng máu mỏng che phủ, chùm ánh sáng màu đỏ nồng nặc như máu kia chỉ cần vừa đụng đến da A Tuyết liền sinh ra một lớp màng máu mỏng.

Rất nhanh, màng máu trên người A Tuyết càng ngày càng nhiều, gần như che phủ nửa người trên của nàng.

Cảnh tượng trước mắt lộ ra một vẻ quỷ dị vô cùng, trong lòng Đường Thiên có chút sợ hãi, dù sao hắn quá mức xa lạ đối với mấy thứ huyết mạch này. Nhưng hắn cũng hiểu được, biến hóa trước mắt hắn không phải chuyện xấu.

Nhưng mà vấn đề tiếp theo khiến Đường Thiên cực kỳ bối rối.

Tuy rằng màng máu che phủ thân thể A Tuyết, nhưng màng máu lại quá mỏng, dính chặt vào da A Tuyết, cơ thể uyển chuyển của A Tuyết được phác họa vô cùng sinh động.

Mặt Đường Thiên đỏ lên.

- Đại thúc, làm sao bây giờ?

Đường Thiên hơi hoảng loạn hỏi Binh.

- Ác ác ác, thiếu niên, ta là hồn tướng, ta là tuyệt đối sẽ không nhìn lén. Yên tâm, thân là một giáo quan, phương diện phẩm đức này, tuyệt đối có thể yên tâm.

Binh ho nhẹ một tiếng, lớn tiếng khích lệ Đường Thiên:

- Thiếu niên, mở to hai mắt! Ngươi phải nhìn tỉ mỉ! Không nhìn tỉ mỉ, vạn nhất xuất hiện vấn đề gì, ngươi sẽ không ứng biến kịp rồi!

- Thế nhưng mà...

Đường Thiên biện luận.

- Không có gì là thế nhưng mà! Thân là một chiến sĩ, đây là một trận chiến! Chiến tranh hiểu không! Nếu như ngươi nhắm mắt lại, vậy chính là đầu hàng, chẳng khác nào ngươi thừa nhận thất bại!

Đường Thiên chỉ cảm giác mặt sắp bốc cháy lên rồi, bên tai toàn là lời dõng dạc hùng hồn của Binh.

- Đây chính là mạng người quan trọng! Lẽ nào ngươi muốn A Tuyết có chuyện ngoài ý muốn? Nếu như ngươi không muốn, vậy ngươi phải mở to hai mắt. Thân là huấn luyện viên của ngươi, ta phải dùng kinh nghiệm xương máu nói cho ngươi biết, trên chiến trường, một chút sơ sẩy thường thường chính là một sinh mệnh tắt đi.

- Một thiếu niên trong lòng không có ma quỷ, sẽ không có tạp niệm, vĩnh viễn sẽ dũng cảm mà mở to hai mắt, nhìn thẳng vào địch nhân!

- Mở to hai mắt, bình tâm tĩnh khí! Thiếu niên! Chiến đấu đi!

Thanh âm của Binh gần như rít gào quanh quẩn trong lòng Đường Thiên.

Đường Thiên cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ vừa rồi của mình, Binh nói không sai, trong lòng không có ma quỷ, thì sẽ không có tạp niệm!

Hắn hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm trạng đang kích động.

Không sai! Đây là một trận chiến đấu! (Biên: ta cũng muốn chiến đấu thế này!)

Đường Thiên, sao ngươi có thể chịu thua?

Đường Thiên mở to hai mắt, vẻ mặt dữ tợn, dùng hết sức lực!

Vì vậy hắn nhìn thấy làn da trắng như tuyết kia, vì vậy hắn nhìn thấy thứ láng mịn kia... Vì vậy hắn nhìn thấy thứ mê hoặc lòng người kia...

Đáng ghét! Chiến đấu thật gian khổ ...

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt trợn tròn, đầu đầy mồ hôi.

Phía sau quang môn, Binh ngồi đưa lưng về phía quang môn, vuốt cằm khuôn mặt tú-lơ-khơ, lẩm bẩm:

- Trắng đẹp như vậy, bỏ lỡ là bị thiên lôi đánh chết. Cố gắng chiến đấu nha thiếu niên, à, ta phải hỏi thăm xem gia sản của Cố gia rốt cuộc có bao nhiêu...

Khi A Tuyết được màng máu che phủ toàn thân, cuối cùng Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn mới phát hiện, bất tri bất giác, mình đã ướt sũng mồ hôi.

Quả nhiên là một trận chiến đấu gian khổ nha!

Khi Đường Thiên chú ý đến A Tuyết lần nữa, không khỏi ngẩn ngơ.

Toàn thân A Tuyết đều được màng máu che phủ, tuyệt đối là sự cám dỗ kinh người! Lấy trình độ văn hóa của Đường Thiên, hắn đương nhiên không biết trên đời còn có từ này, nhưng mà hiện tại hắn hoàn toàn cảm

thụ được điều đó. Lớp màng máu mỏng tựa như quần áo bó sát người màu đỏ, làm nổi bật vóc người hoàn mỹ mà khiêu khích của A Tuyết.

Nếu như vừa rồi là chi tiết, thì hiện tại chỉnh thể đập vào mắt, làm cho Đường Thiên hơi hoảng hốt.

- Thiếu niên, cố gắng lên! Sao ngươi yếu như vậy? Mở to hai mắt, ngươi phải nhìn rõ từng chi tiết (^^!), vạn nhất có chỗ nào không thích hợp, ngươi cũng có thể xử lý! Nếu phân tâm trên chiến trường, ngươi sớm đã chết rồi! Bảo trì lực chú ý của ngươi, hết sức chăm chú!

Binh nhận thấy Đường Thiên hơi mất tập trung, ho nhẹ một tiếng nhắc nhở.

Đường Thiên giật mình một cái, tỉnh lại.

Binh nói rất đúng —— đây là phản ứng đầu tiên của Đường Thiên. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến, nếu có gì không ổn, mình phải làm thế nào?

Hắn mở to hai mắt, ánh mắt nhìn kỹ toàn thân A Tuyết. Vì vậy, hắn chú ý tới rất nhiều chi tiết lúc trước không chú ý tới...

Hít sâu... Hít sâu...

Chiến đấu... Chiến đấu...

Đường Thiên trừng mắt, lại bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, bàn tay bất giác nắm chặt lại.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Đầu của Đường Thiên đầy mồ hôi, không dám cử động, mồ hôi từ trán hắn chảy xuống, đọng trên mi mắt của hắn. Đường Thiên không dám nháy mắt một cái, trên thực tế, tư thế hai tay hắn, từ lúc đầu đến bây giờ, không hề cử động.

Đây là khảo nghiệm về ý chí! Đây là một trận chiến đấu!

Đường Thiên liều mạng cổ vũ trong lòng mình.

Bỗng nhiên, A Tuyết lơ lửng trên không trung lay động một cái.

Đường Thiên liền run lên, thời điểm mấu chốt tới rồi sao? Hắn nỗ lực mở to hai mắt, sợ có chút sơ suất.

Hắn nhìn thấy mặt ngoài màng máu xuất hiện rất nhiều vết rạn, Đường Thiên không dám nháy mắt, trong lòng hắn vô cùng khẩn trương.

A Tuyết thế nào? Thành công không?

Nhưng vào lúc này, màng máu trên thân A Tuyết hóa thành vô số mảnh nhỏ, thình thịch, đột nhiên nổ tung.

Một thân thể hoàn mỹ trắng như tuyết, hoàn toàn hiện ra trước mắt Đường Thiên.

Đường Thiên đang vô cùng tập trung, trong nháy mắt nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết.

Đường Thiên tựa như bị một tia sét bổ trúng đầu.

Vừa đúng vào lúc này, Cố Tuyết mở mắt.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Vẻ mặt Đường Thiên cứng đờ, khuôn mặt Cố Tuyết cũng cứng lại, thân thể Đường Thiên vẫn không hề di động, thân thể Cố Tuyết vẫn lơ lửng giữa không trung.

Thời gian cũng giống như dừng lại.

Hơn mười giây!

Cố Tuyết mới đột nhiên phản ứng lại, vô thức hét lên một tiếng. Nhưng mà vừa phát ra tiếng thét chói tai, nàng đột nhiên phản ứng lại.

Nếu như để người khác biết thì không xong, sợ đến tái mặt, lập tức che miệng lại.

Cố Tuyết lơ lửng giữa không trung, không chú ý tới nàng đang lơ lửng trên không, vừa kinh hoảng thì cơ thể liền mất đi khống chế, rơi xuống mặt đất.

Mặt Cố Tuyết trắng bệch, nhưng nàng biết rõ nặng nhẹ, tay che miệng không dám buông ra, sợ khiến người khác chú ý.

Hấp!

Một đôi tay tiếp được nàng.

Đôi mắt A Tuyết lập tức trợn tròn, thân thể đột nhiên cứng đờ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Quân Nhân Phục Người Mà Không Cần Đánh

Lăng Húc từ trong thùng thuốc đi đến trước gương. Khuôn mặt anh khí bừng bừng trong gương mang theo vẻ mê mang, ánh mắt của gã đặt vào mái tóc bạc chói mắt trên đầu.

Tốc độ lan ra của màu bạc rất nhanh.

Đoạn đối thoại với lão sư lúc nhỏ hiện ra trong đầu gã.

“Húc, một ngày nào đó, khi Thương Hải Tiêm của con bắt đầu tăng tiến từng bước thì cơ thể của con sẽ phát sinh biến hóa.”

“Lão sư, là trở nên cường tráng hơn phải không?”

“Không phải, là ngân hóa*.”

*Hóa bạc.

“Ngân hóa? Cơ thể biến thành Bạch Ngân sao?”

“Ừm, Thương Hải Tiêm có thể làm cơ thể người tu luyện trở nên cường tráng hơn. Loại ngân hóa này sẽ bắt đầu từ lông tóc, sau đó thẩm thấu đến xương thịt cuối cùng sẽ thẩm thấu đến cốt cách. Cơ thể hoàn toàn ngân hóa vô cùng đáng sợ!”

“Oa! Như thế chắc chắn rất lợi hại! Thật hay quá! Con cũng muốn ngân hóa!”

“Không! Húc, con không được ngân hóa! Kết cấu cốt cách của con đã được định hình. Nếu ngân hóa thẩm thấu đến cốt cách của con sẽ đem đến thống khổ cho cơ thể. Không ai có thể chịu đựng loại thống khổ ấy.”

Lăng Húc đến giờ vẫn nhớ như in gương mặt đầy vẻ lo lắng của lão sư.

Bỗng nhiên, gã tự cười với bản thân trong gương, mái tóc bạc làm cho khuôn mặt vốn anh khí, tuấn tú càng thêm đẹp trai. Vẻ mê mang trong mắt biến mất, một ngọn lửa lặng lẽ cháy lên trong đôi mắt màu cam.

“Có lẽ thống khổ chính là con đường của Tiểu Húc, nhưng lão sư à, Tiểu Húc sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu.”

Lăng Húc nhẹ nhàng thì thầm.

Sâu trong lòng gã xuất hiện một bóng lưng tiêu điều màu bạc. Gã chưa từng thấy kẻ này, nhưng bóng người này lại xuất hiện rõ ràng trong mắt gã.

Nếu mục tiêu của ngươi là Nam Thập Tự tinh tọa thì ta sẽ tìm được ngươi thôi.

Ta muốn tự tay giải quyết ngươi!

Tên phản đồ kia!

Nắm tay Lăng Húc siết chặt, thần sắc dữ tợn.

****

Trong lòng Đường Thiên đối với trận chiến gian khổ kia còn sợ hãi, nhưng rất nhanh hắn đem chuyện này vứt ra khỏi đầu. A Tuyết là bạn tốt, suy nghĩ làm A Tuyết xấu hổ là không đúng.

Tính cách Đường Thiên vốn đơn thuần, tuy rằng lúc ấy hắn quả thật rất xấu hổ.

Tuy Cố Tuyết nhìn thấy Đường Thiên còn xấu hổ, nhưng nàng cũng bắt đầu khôi phục vẻ bình tĩnh. Cố Tuyết khai mở Tuyết Hồng huyết

mạch lập tức làm chấn động Cố gia, trên dưới Cố gia đều vui sướng. Mà võ giả khắp nơi cũng đến chúc mừng Cố gia.

Hiện giờ không còn ai dám có ý đồ với Cố gia nữa.

Mỗi một võ giả Cố gia khai mở Tuyết Hồng huyết mạch, không ai không phải cường giả uy chấn một phương. Những võ giả trước kia không phản đối việc Vu lão ức hiếp Cố gia giờ lại đến để lấy lòng. Thái độ của Hứa Trường Thiên gần như là nịnh nọt.

Tất cả câu hỏi đều được giải đáp.

Tinh chủ tự mình đến thăm Cố gia, tin tức này nhanh chóng truyền ra với tốc độ kinh người.

****

Đường Thiên đắm chìm trong tu luyện, tinh thạch trên tay tiêu hao với tốc độ kinh người. Là người tiết kiệm, ban đầu khi tiêu tiền như nước khiến hắn vô cùng đau lòng. Nhưng sau khi quen với việc tiêu tiền như thế, hắn cũng không còn quá đau lòng nữa. Càng làm Đường Thiên cảm thấy vui mừng chính là tốc độ tiến bộ thần tốc của hắn.

Theo lời Binh thì còn cần một trăm viên tinh thạch lục giai, con số này cũng gần chính xác.

Tinh tệ!

Đáng tiếc, hiện tại không vào được Võ Hồn điện, nếu không thì đến Hồn Khu tìm Tái Lôi bán vài bộ cơ quan võ giáp cũng kiếm đủ số tiền kia.

Suy nghĩ nửa ngày, Đường Thiên không tìm ra biện pháp nào tốt cả. Hắn đành mang vấn đề này quẳng sang một bên, siêng năng tu luyện.

Bỗng nhiên, Mục Lôi chạy đến với thần sắc vội vàng. Trên mặt gã lộ ra biểu tình quái lạ.

“Mục thúc, xảy ra chuyện gì sao?” Đường Thiên có chút kỳ quái hỏi.

Biểu tình hiện ra trên mặt Mục Lôi không biết phải hình dung thế nào. Âm thanh lộ vẻ khẩn trương: “Tinh chủ đến đây, tiêu thư đang chiêu đãi. A Thiên thiếu gia, tiểu thư mời ngài qua đó.”

“Tinh chủ?” Đường Thiên ngẩn người: “Lão đến làm gì vậy?”

“Không biết!” Trên mặt Mục Lôi tràn đầy vẻ lo lắng. Tinh chủ đột nhiên giá lâm làm trên dưới Cố gia đều vô cùng khẩn trương.

Đường Thiên thấy vẻ mặt khẩn trương của Mục Lôi, vội vàng nói: “Để ta đi xem, Mục thúc yên tâm, mọi chuyện đã có ta.”

Bộ dáng Đường Thiên tràn đầy tự tin.

Đại sảnh Cố gia sau khi được tu sửa đã hoàn hảo như lúc đầu. Lúc này, đại sảnh lớn như thế chật ních người ngồi, lại im lặng lạ thường. Trong lòng Đường Thiên âm thầm líu lưỡi, tinh chủ này có uy thế thật lớn! Rất nhanh, Đường Thiên có chút nghi hoặc, những người này đều xa lạ, hắn chưa từng thấy qua.

Cố Tuyết là người đầu tiên nhìn thấy Đường Thiên, hai mắt sáng lên: “A Thiên!”

Ánh mắt mọi người đều quét qua Đường Thiên.

Trong những ánh mắt này có kinh ngạc, tán thưởng, ghen tỵ, nghi ngờ, xem xét, đánh giá. Trong đó có vài ánh mắt mạnh mẽ ngưng thực, mang đến cảm giác vô cùng áp bách.

Thân hình chưa định hình của Đường Thiên dừng lại, hào quang trong mắt tăng mạnh, hắn sải bước tiến tới.

Nhất thời, mọi người ở đây đều sinh ra một loại ảo giác, Đường Thiên chậm rãi đi tới như một luồng hào quang chói mắt, không ai có thể nhìn thẳng. Trong lòng tất cả đều âm thầm nghiêm nghị.

Mà vài ánh mắt tràn ngập cảm giác áp bách ban nãy, chiến ý càng bốc cao.

Đường Thiên bình thản như không, nhìn lại những ánh mắt đó.

Chính là mấy kẻ trang nghiêm đứng bên cạnh tinh chủ, Hứa Trường Thiên cũng ở trong đó. Trong lòng Đường Thiên sáng tỏ, thì ra là tứ đại chấp sự dưới trướng tinh chủ. Nhưng một ánh mắt khác mang theo địch ý nồng nặc khiến Đường Thiên chú ý.

Đường Thiên quay sang, nhìn thấy một lão già gầy ốm, hai mắt hẹp dài, vẻ mặt bất thiện nhìn Đường Thiên chằm chằm. Đường Thiên nhìn lão một hồi, không nhận ra liền liếc sang bên cạnh.

Hai mắt Đường Thiên đột nhiên tụ lại.

Bên cạnh lão gia kia lại chính là Vu lão. Hắn lập tức hiểu ra.

Đường Thiên nhếch miệng cười, sải bước về phía Vu lão đầu, mở miệng nói: “Này Vu lão đầu, ngươi còn tới nữa sao? Xem ra lần trước thiếu niên đánh ngươi chưa đủ đau nên không nhớ kỹ rồi!”

Đường Thiên vừa bước tới vừa nắm chặc tay, thần sắc kiệt ngạo, lộ ra vẻ thiếu niên đầu đường xó chợ, hư hỏng thích gây chuyện.

Đại sảnh im lặng dị thường, im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Tất cả đều há mồm, ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

Thằng này điên rồi hả?

Chẳng lẽ hắn không biết tinh chủ đang ở đây?

Mấy tên chấp sự bên cạnh tinh chủ lộ vẻ giận dữ. Hứa Trường Thiên có chút cười khổ, tên này quả nhiên độc nhất vô nhị mà. Ngay khi mấy tên chấp sự chuẩn bị mở miệng, thì tinh chủ bỗng nhiên giơ tay lên. Mấy tên chấp sự ngẩn ra, nhưng đồng loạt dừng lại.

Khuôn mặt già nua của Vu lão nổi lên gân xanh gân đỏ. Lão không ngờ, trước mặt tinh chủ Đường Thiên lại giở trò hạ nhục lão mà không hề cố kỵ.

“Làm càn!”

Một âm thanh cao vút nhưng tang thương lạnh lùng vang lên. Chính là lão già bên cạnh Vu lão, lão híp mắt, đề cao âm lượng nói: “Không biết chó mèo vô giáo dục từ đâu chạy tới đây vậy? Cố gia đáng thương, Vu lão có lòng quan tâm mà các ngươi lại lấy oán trả ơn. Vu lão đức cao vọng trọng nên không cùng lũ tầm thường các ngươi so đo. Con cháu Cố gia lại đem quy củ Cố gia năm đó vứt đi. Xem ra ta phải thay mấy vị bằng hữu Cố gia năm đó dạy dỗ lại các ngươi rồi. Tự cho có chút tài năng mà không biết đến trời cao đất rộng!”

Câu ‘trời cao đất rộng’ cuối cùng kia làm cho nhiệt độ đại sảnh cấp tốc giảm xuống.

Mặt Cố Tuyết chợt lạnh lùng, tất cả thành viên khác của Cố gia đều cau mày giận dữ.

Đường Thiên một chút cũng không tức giận, nhếch miệng cười: “Không phải là muốn đánh nhau sao? Đừng nóng vội, ngươi cứ chờ trước đi. Vu lão đầu thế nào rồi? Ngươi sợ hả? Rùa đen rồi đầu rồi sao? Ngươi có phải là đàn ông không vậy? Nếu là đàn ông thì đến đây đánh một trận rồi nói tiếp!”

Vu lão vốn bị thương chưa khỏi, giờ lại bị Đường Thiên chửi đến tối tăm mặt mày, gương mặt lúc trắng lúc xanh.

“À, ta hiểu rồi, ngươi đã quá già nên mấy chuyện đàn ông này nọ đã không thể xài được nữa chăng…”

Ngôn từ của Đường Thiên vô cùng ác độc, khiến mọi người ở đây đều dâng lên một trận lạnh run, sau này nhất định không nên đắc tội với tên kia.

“Thêm chút lửa nữa đi!” Binh ngồi bên trong Đường Thiên hưng phấn hô to, ngôn từ độc địa phun ra như súng đại liên: “Lão đã già quá rồi, già rồi còn gây ra mấy chuyện mất mặt xấu hổ. Chậc chậc, các ngươi nhìn xem, kẻ này vứt đi là vừa. Để xem từ nay về sau ngươi làm sao có thể lăn lộn nữa! yên tâm đi, hôm nay đại gia sẽ khắc sâu ấn tượng kinh hãi cho ngươi, tiếp đó truyền ra ngoài. Về sau mỗi một thế hệ Vu gia sẽ nhớ kỹ ngày này…”

Đường Thiên tập trung tinh thần thuật lại mới miễn cưỡng theo kịp câu từ nhanh như gió của Binh.

Phụt!

Đột nhiên, Vu lão đầu phun ra một ngụm máu tươi, sau đó té ngửa ra. Sắc mặt lão vàng vọt, hơi thở mong manh.

Đường Thiên há mồm trợn mắt, lần đầu tiên hắn biết được mắng người có thể gây ra thương tổn đến mức kinh người như thế.

“Quân nhân không chiến mà phục người, đây mới là cảnh giới cao nhất của binh pháp. Cuối cùng ta đã lĩnh ngộ được rồi!” Sau quang môn, Binh đứng khoanh tay, ngửa mặt lên trời, tang thương than nhẹ: “Sự liễu phất y khứ, thâm tàng công dữ danh.*”

*Đại khái là: bỏ áo mão của mình, ẩn đi công danh. Không biết vậy có đúng chưa, ai biết góp ý dùm.

“Muốn chết!” Lão già kia giận tím mặt, nhảy lên rồi lao xuống tấn công như một con chim ưng.

Đường Thiên phục hồi tình thần, vẻ mặt lạnh lùng. Hắn sớm đã nhìn kẻ kia không vừa mắt, đối phương động thủ chính là hợp ý hắn.

Thân hình lập tức ổn định, dưới chân vững vàng, một quyền tung ra đón lấy thế công của đối phương.

Oanh!

Hai bên không dùng kỹ xảo va vào nhau.

Phiến đá dưới chân Đường Thiên nát vụn, thân hình bị lún xuống đất, nhưng vẫn sừng sững bất động. Mà lão già kia cảm giác mình vừa đánh trúng tường đồng vách sắt. Phản lực kinh khủng truyền lại khiến thân hình lão bay ngược về sau, liên tục lộn vòng giữa không trung. Thân hình dừng lại trên xà ngang phía trên đại sảnh.

Đường Thiên thở ra một hơi, lạnh lùng nói: “Khẩu khí lớn như thế, lại muốn dạy này dạy kia, ta còn tưởng lợi hại thế nào? Nếu chỉ có nhiêu đó khả năng thì cút khỏi Cố Tuyết cho ta!”

Binh bên trong Đường Thiên vô cùng khen ngợi: “Chửi hay lắm! Thiếu niên, ngươi đã học được vài phần phong phạm của ta rồi đó!”

Lão già kia lại cười gằn, đằng đằng sát khí: “Nếu ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta!”

Đang lúc lão muốn tấn công, bỗng nhiên một âm thanh trầm thấp vang lên bên tai mọi người.

“Đủ rồi!”

Tinh chủ vẫn luôn giữ vẻ trầm mặc mở miệng. Sắc mặt lão giả cứng đờ, bay từ xà ngang bay xuống, vẻ mặt hung tợn nói với Đường Thiên: “Hôm nay nể mặt tinh chủ tha cho ngươi một mạng!”

Đường Thiên làm mặt quỷ thè lưỡi trêu lão, tạo ra một trận cười khẽ.

Gương mặt lão già kia tái đi.

Tinh chủ đang muốn mở miệng, nghe được thiếu nữ bên cạnh cười khẽ, lập tức im miệng rồi cười ha ha hai tiếng phụ họa: “Đứa trẻ này đúng là Xích Tử Chi Tâm.”

Đường Thiên nghe thấy thiếu nữ cười khẽ, có chút bất ngờ, quay sang nhìn.

Khi hắn thấy thiếu nữ ngồi trên ghế chủ tọa, cả người cứng đờ, hồn vía bay lên tận mây xanh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Biện Pháp Giải Quyết

Đường Thiên thật sự hồn phi phách tán rồi.

Nữ nhân ngồi trên vị trí chủ tọa kia, hắn chỉ liếc một cái là có thể nhận ra đó chính là vị nữ hộ vệ đã giao thủ cùng với hắn trong trận phục kích lần trước! Đột nhiên, Đường Thiên nhớ tới, Địch Hoành Chiến cũng đã từng nói qua bọn họ là người của Võ Hầu Phủ.

Võ Hầu Phủ... Chẳng lẽ là địa phương đó có lai lịch rất lớn sao?

Mặc dù Cố Tuyết là chủ nhân, nhưng địa vị ở đây hiển nhiên vẫn chua đủ tư cách để ngồi trên vị trí chủ tọa. Trước mặt vị tinh chủ có tư thế khách lấn át cả chủ, nàng không hề có chút ý tức phản đối nào. Nhưng nàng chú ý tới vị thiếu nữ chủ tọa kia, mà ở đây không chỉ riêng mình nàng, mà chỉ cần những ngươi hơi mãn cảm muốn không chú ý tới vị thiếu nữ này là không thể nào.

Nhìn thái độ cung kính của tinh chủ đối với thiếu nữ này là có thể nhìn ra được vị thiếu nữ này là người có lai lịch cực lớn.

Khiến cho Cố Tuyết cảm thấy kỳ quái không hề chỉ có thái độ của tinh chủ với kia thiếu nữ, mà còn cả Đường Thiên. Kỳ quái, hôm nay A Thiên có vẻ quá an tĩnh. Sau cái khoảng thời gian A Thiên khiêu khích Vu lão đầu lúc mới vào cửa ra thì biểu hiện tiếp theo của hắn rất bình thường, nhưng càng về sau lại càng bất bình thường.

Không ngờ A Thiên lại đứng ở phía sau mình, một câu cũng không nói!

Không mờ ám, không vụng trộm nói chuyện!

Quá khác thường!

Nhưng lúc này tất cả mọi người đều đang có mặt lên nàng cũng không dám mở miệng hỏi.

Ánh mắt của tinh chủ đảo qua mọi người một vòng, ngữ khí bình tĩnh nói: "Lần này bổn tọa đến đây, là muốn mượn Cố gia chi địa, triệu tập gia chủ các tộc của Phỉ Lâm tinh đến đây thương nghị chuyện quan trọng. Trước đó không thông tri, nghe nói thủ hạ ta có mấy người không hiểu chuyện, cùng Cố gia chủ nổi lên xung đột. Kính xin Cố gia chủ thông cảm cho, làm phiền!"

Đám người Hứa Trường Thiên và Yến Hạ đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Cố Tuyết phục hồi tinh thần lại, vội vàng mỉm cười đáp: "Cũng chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, đại nhân không cần để ý. Đại nhân giá lâm, thật là vẻ vang cho Cố gia ta, ta cảm thấy hết sức vinh hạnh! Nếu nói là quấy rầy thì ngài đã quá khách khí rồi! Đại nhân có yêu cầu gì xin cứ việc phân phó xuống."

Trên mặt tinh chủ lộ ra nụ cười hài lòng: "Quả nhiên Cố gia chủ là người thông tình đạt lý, sau này sẽ còn nhiều chuyện khác muốn thương nghị cùng Cố gia chủ."

Cố Tuyết không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: "Chỉ cần Cố Tuyết có thể giúp được sẽ dốc sức để làm."

"Rất tốt, rất tốt." Tinh chủ liên tục gật đầu.

Một phen đối thoại làm cho trong lòng đám người phía dưới không khỏi hoảng sợ. Chẳng lẽ Cố gia và tinh chủ kỳ thật còn có quan hệ gì hay sao? Tinh chủ có chuyện gì cần đến Cố gia sao?

Những võ giả không tham gia vào mâu thuẫn giữa Vu lão và Cố gia đều bị lộ ra sắc mặt may mắn, còn những người thuộc về hệ phái Vu lão,

sắc mặt không khỏi biến đổi. Kể cả lão già vừa rồi đã động thủ với Đường Thiên, sắc mặt cũng khẽ biến.

Tinh chủ nhìn về bốn phía rồi thản nhiên nói: "Còn vài ngày, đợi tất cả mọi người đều đã đến đông đủ thì chúng ta sẽ thương nghị về chuyện này. Thế nhưng kể từ hôm nay trở đi, thành Hắc Sơn cấm chuyện binh đao!"

Trong lòng tất cả mọi người không khỏi rùng mình, cùng kêu lên ứng thuận: "Vâng!"

tinh chủ đứng lên, thản nhiên nói: "Vậy thì vất vả mọi người mấy ngày rồi, tất đều đi nghỉ ngơi đi."

Hắn quay sang, mỉm cười với Cố Tuyết i: "Cố gia chủ, mời đi theo ta."

Cố Tuyết lo sợ bất an theo sát phía sau tinh chủ, thiếu nữ ngồi ở vị trí chủ tọa thấy vậy liền hướng Cố Tuyết mỉm cười đầy hoà nhã: "Cố gia chủ không cần khẩn trương, không phải chuyện xấu."

Lúc này Cố Tuyết mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Đường Thiên không đi theo mà nhanh chóng chạy về tiểu viện. Trên đường quay về, hắn luôn giữ cảnh giác xem có người nào theo mình không, khi về đến tiểu viện vừa hay nhìn thấy Lăng Húc đang luyện thương.

"Tiểu Húc Húc, tới đây nhanh lên, có phiền toái rồi."

Đường Thiên hạ giọng nói.

Nghe thấy vậy trong mắt Lăng Húc đột nhiên tuôn ra một đoàn tinh mang, hắn ngừng lại, không nói năng gì lẳng lặng đi theo sau Đường Thiên, hai người cùng bước vào trong phòng.

Đường Thiên đem hai tù binh một lớn một nhỏ lôi ra rồi lấy khăn lụa ra khỏi miệng bọn họ.

"Rốt cuộc các ngươi là ai?" Đường Thiên trầm giọng nói.

"Hộ vệ Võ Hầu Phủ Địch Hoành Chiến, nàng là Minh Châu công chúa." Địch Hoành Chiến thản nhiên nói, gã là người có kinh nghiệm giang hồ phong phú, vừa nhìn sắc mặt Đường Thiên là biết sự tình có biến hóa: "Ngươi gặp mặt người của Võ Hầu Phủ sao?"

"Chính là vị nữ hộ vệ đã giao thủ với ta ở trên không trung." Đường Thiên quay sang nói với Lăng Húc: "Bộ dạng nữ nhân kia có vẻ rất có địa vị, ngay cả tinh chủ đều đối với nàng nói gì nghe nấy."

"Lợi hại như vậy sao?" Lăng Húc sửng sốt một chút.

"Làm sao bây giờ?" Đường Thiên giang tay ra, Binh cũng nhẹ nhàng đi ra.

Ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Ngươi thả chúng ta ra, ân oán trước đây một bút xóa bỏ." Địch Hoành Chiến trầm giọng nói: "Ta cam đoan!"

Ba người đều tập trung ánh mắt liếc nhìn nhau.

"Ngươi tin tưởng sao?" Đường Thiên hỏi Lăng Húc.

Vẻ mặt Lăng Húc đầy tức giận trừng to mắt nhìn Đường Thiên: "Ngươi đang vũ nhục chỉ số thông minh của ta sao?"

"Ngươi xem, đến cả hắn còn không tin!" Đường Thiên rất vô tội hướng Địch Hoành Chiến giang tay ra, rồi quay sang hỏi Binh: "Đại thúc, ngươi có biện pháp nào tốt không?"

"Giết người diệt khẩu!" Binh sờ sờ cằm: "Mặc dù cũ một chút, nhưng rất hữu hiệu nha. Sau khi giết, tùy tiện kiếm một chỗ nào đó chôn xuống

thì ai có thể tìm được đây?"

Tiểu cô nương sợ tới mức mặt mũi tái nhợt mở trừng mắt nhìn, ngay cả Địch Hoành Chiến, sắc mặt cũng không khỏi hơi biến đổi, hắn trầm giọng nói: "Ta có thể thề!"

"Ngươi tin tưởng lời thề hay là giết người diệt khẩu tốt hơn?" Binh hỏi Đường Thiên.

Đường Thiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Cái này cũng phải xem đối tượng nữa, nếu Thiên Huệ thề, ta khẳng định sẽ tin tưởng."

"Đáng tiếc bọn họ không phải." Binh lặng lẽ nói: "Nếu như ngươi không hạ thủ được, thì để ta. Thân là giáo quan cấp cao nhất của binh đoàn tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ phải chịu nhiều thống khổ đâu, đảm bảo sẽ không xuất hiện tình huống một đao chém không chết."

Đường Thiên vò đầu bứt tai, trên mặt hiển lên vẻ do dự, nếu như đây là hai người không việc ác nào không làm thì hắn đã sớm động thủ rồi. Nhưng hai người này chẳng qua chỉ là kết quả ngoài ý muốn của hắn.

"Không được! Chúng ta không thể làm như vậy!" Đường Thiên lắc đầu: "Đây chỉ là một hiểu lầm, hơn nữa chúng ta là người gây lên hiểu lầm, sao có thể để bọn họ gánh chịu hậu quả cơ chứ?"

"Không sai!" Lăng Húc cũng lắc đầu: "Ta sẽ không để cho thương của mình nhiễm máu tươi của người vô tội."

Thấy hai người rất kiên quyết, cái khuôn mặt tú-lơ-khơ của Binh nhúm lại, thờ ơ nói: "Vậy hai người các ngươi tự mình giải quyết đi."

Đường Thiên nhìn tiểu cô nương, lúc này tiểu cô nương đã phục hồi tinh thần lại từ sau cơn sợ hãi lúc nãy, con mắt liên tục xoay tròn. Đường Thiên vỗ đầu một cái, gia hỏa thông minh như này đang ở đây mà, mình thật là khờ.

Đường Thiên nói với tiểu cô nương: "Ngươi thông minh nhất, biện pháp sẽ do ngươi nghĩ!"

Trên mặt tiểu cô nương lập tức lộ ra vẻ đắc ý: "Bây giờ ngươi đã biết ta thông minh rồi sao. Biện pháp nha, ta có một cái, thế nhưng phải có điều kiện."

"Điều kiện gì?" Vẻ mặt Đường Thiên đầy đề phòng.

Tiểu cô nương cười đầy giảo hoạt nói: "Lần này ta lén lút đến Phỉ Lâm tinh là để mạo hiểm. Thế nhưng về sau lại bị bọn họ tóm được, muốn áp tải ta đi..."

Địch Hoành Chiến khẩn trương: "Tiểu thư, đừng xằng bậy..."

Lăng Húc dứt khoát đem miệng Địch Hoành Chiến chắn, lấp, bịt.

Tiểu cô nương liếm liếm bờ môi nói tiếp: "Yêu cầu của ta rất đơn giản, các ngươi theo giúp ta đi thám hiểm. Sau đó thì sao, ta vừa vặn thiếu một lão sư, mặc dù trình độ của ngươi kém một chút nhưng cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Ta có thể tuyên bố ra ngoài là bái ngươi làm thầy. Nếu như vậy không ai còn dám tìm các ngươi gây sự nữa rồi."

Đường Thiên đại hỉ: "Đầu óc của ngươi quả nhiên thông minh."

"Đúng thế, biện pháp này được đấy!" Trên mặt tiểu cô nương cũng tràn đầy vẻ đắc ý.

"Vậy như tính như vậy đi." Đường Thiên làm ra vẻ đương nhiên nói: "Đến đây đi, chúng ta tới thiết lập Võ Hồn khế ước a!"

"Võ Hồn khế ước..." Sắc mặt tiểu cô nương lập tức ngây ra.

"Ô ô ô!" Địch Hoành Chiến dốc sức liều mạng giãy dụa, phanh, một cái nắm đấm nện lên đầu của hắn, khiến hắn lập tức lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Trước ánh mắt của tất cả mọi người, vẻ mặt Lăng Húc không chút thay đổi nói: "Quá ồn rồi."

Đường Thiên ồ lên một tiếng, ánh mắt chuyển dời tới tiểu cô nương, có chút ngoài ý muốn: "Chẳng lẽ ngươi không biết Võ Hồn khế ước sao?" Hắn quay mặt sang Binh nói: "Đại thúc, ngươi nói cho nàng biết một chút về Võ Hồn khế ước đi."

Binh cười vui vẻ: "Thiếu niên, ai nói ngươi đần nữa? Cái biện pháp này thật là khéo! Ha ha! Tại sao ta lại không nghĩ ra cơ chứ, Võ Hồn khế ước! Đính Võ Hồn khế ước, nàng ta tuyệt đối không thể đổi ý được!"

Trên mặt tiểu cô nương lộ ra vẻ bối rối: "Võ Hồn khế ước... Ta sẽ không..."

Binh cười ha ha, vỗ bộ ngực (ΘΘ): "Không có việc gì, để ta dạy ngươi!"

Đường Thiên không biết Binh đang cười cái gì, Lăng Húc cũng không hiểu, hai người nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Đường Thiên hỏi Lăng Húc: "Ngươi làm sư phụ hay ta làm lão sư?"

Lăng Húc không chút do dự, dứt khoát lắc đầu: "Làm lão sư cho tiểu thì hài, ta không có chút hứng thú nào."

"Được rồi, vậy thì để ta đi." Đường Thiên không sao cả nói.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※

Một lát sau, khi Địch Hoành Chiến từ từ tỉnh lại, liền nghe thấy Binh đang thao thao bất tuyệt.

"Khế ước thành lập, A..., hắn sẽ đem ngươi đi thăm dò tất cả điều huyền bí, trong toàn bộ quá trình hắn sẽ đem người bảo vệ an toàn. A..., từ hôm nay trở đi, hắn sẽ là lão sư của ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi phải giữ lễ đệ tử với hắn, một ngày là thầy, cả đời là cha!"

Vị tiểu thư ủ rũ hẳn, vẻ mặt mất hứng.

Địch Hoành Chiến cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, suýt tí nữa lại lăn ra bất tỉnh.

Từ khi bắt đầu bị bắt làm tù binh đến giờ gã vẫn một mực vô cùng bình tĩnh. Một mặt gã cũng đã nhìn ra được tâm địa đám Đường Thiên thiện lương, cũng không có quá nhiều ác ý. Một mặt khác, gã tin rằng với thực lực của Võ Hầu Phủ, có thể nhanh chóng giải cứu bọn họ.

Khi gã nghe thấy công chúa nói ra phương pháp nhận lão sư, trong lòng Địch Hoành Chiến còn thầm khen công chúa lanh lợi.

Nhưng hắn làm sao cũng không thể ngờ được, đối phương lại hiểu Võ Hồn khế ước!

Một khi song phương đã ký kết Võ Hồn khế ước, thì có nghĩa là không còn khả năng thay đổi cho dù Võ hầu tự mình động thủ cũng không thể cải biến được!

Tưởng tượng đến cảnh sau này hồi phủ thứ chờ đợi gã chắc chắn sẽ là lửa giận ngập trời của võ hầu!

Gã mất hết can đảm, toàn thân run rẩy! Sự tình sao lại biến thành thế này cơ chứ...

Lão sư của Công chúa, võ hầu luôn hà khắc và bắt bẻ lão sư của công chúa đến mức độ nào thì đương nhiên Địch Hoành Chiến rõ ràng vô cùng. Gã thậm còn biết rõ đám danh sư không làm cho võ hầu hài lòng đều nhận phải kết cục thê thảm ra sao!

Võ hầu ngoại trừ cưng chiều công chúa ra, đối sử với những người khác đều cực độ nghiêm khắc.

Hiện tại mỗi một vị lão sư của Công chúa đều được trải qua tầng tầng sàng lọc tuyển chọn, trong đơn vị hàng nghìn lão sư người được chọn chính là những học giả, đại sư có trình độ tối cao!

Nếu như nói, chỉ nhất thời ngộ biến tùng quyền thì võ hầu sẽ không để ý. Nói không chừng, đem chuyện này xáo trộn một vòng là đám hộ vệ bọn họ cũng chỉ phải chịu trách phạt, nhưng không lo lắng về an toàn tính mạng.

Thế nhưng là, Võ Hồn khế ước...

Hầu gia tuyệt đối không thể chịu đựng được một tên gia hỏa có trình độ tệ hại như thế ký kết Võ Hồn khế ước với Công chúa, trở thành lão sư của công chúa!

Trong đầu Địch Hoành Chiến hiển lên khuôn mặt đầy phẫn nộ của Hầu Gia, lửa giận kinh khủng bốc lên đủ để phá nát tất cả! Thế nhưng do Võ Hồn khế ước, Hầu Gia chắc chắn sẽ không thể động thủ với Đường Thiên vì thế lửa giận chỉ có thể phát tiết lên đám hộ vệ bất lực là bọn họ mà thôi.

Tại sao có thể như vậy...

Sắc mặt Địch Hoành Chiến trở lên mờ mịt, tương lai phía trước của gã một mảnh tối đen.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Nguy Hiểm

Xử lý xong củ khoai nóng phỏng tay này hiển nhiên Đường Thiên không còn phiền não gì nữa, hắn sảng khoái thả cô bé và Địch Hoành Chiến ra. Lăng Húc thì chẳng có thời gian chờ hắn mà đã đi tu luyện từ lâu.

“Yên tâm, thiếu niên như thần nói được thì sẽ làm được. Chẳng qua các ngươi làm gì cũng phải nhanh nhẹn lên nhé… hành trình của chúng ta sẽ rất khẩn trương đấy!”

Trái ngược với vẻ mặt đưa đám của Địch Hoành Chiến, cô bé bình tĩnh rất nhanh, vừa nghe Đường Thiên nói “Hành trình” thì mắt nàng đã sáng lên: “Hành trình à? Người muốn đi đâu? Đi mạo hiểm à?”

“Nam Thập Tự tinh tọa.” Đường Thiên nói.

“Đó là chỗ nào vậy?” mặt cô bé mờ mịt

Đường Thiên khoa tay múa chân nói: “Đó là một nơi rất xa! À, con còn nhỏ quá, chờ con lớn lên sẽ biết.”

Cô bé liếc xéo Đường Thiên với vẻ khinh bỉ rồi lấy ra một quyển sách thật dày: “Nam Thập Tự tinh tọa à, để con xem một chút.”

Đường Thiên tò mò mon men lại gần, trên sách vẽ đủ loại tinh tọa cùng các tuyến đường mà chỉ nhìn qua cũng khiến cho Đường Thiên cảm thấy choáng váng, hắn líu lưỡi hỏi: “Đây là thứ gì vậy? Trông có vẻ lợi hại thật!”

“Nó vốn lợi hại mà!” cô bé không thèm ngẩng đầu đáp: “Đây là tinh đồ (DG: bản đồ tinh vực) do sư phụ của con vẽ, trên đó còn có đủ loại tuyến đường (giữa những ngôi sao) lại có không ít tuyến đường từ thời viễn cổ đó.”

Đường Thiên nghe thấy tức thì hỏi : “Có thể tìm thấy Nam Thập Tự tinh tọa không?”

Cô bé không nhịn được nói: “Đừng quấy rầy, người không thấy con đang tìm đấy sao!”

Đường Thiên chợt phát hiện phía trên quyển sách này vị trí của những ngôi sao dường như đang thay đổi với tốc độ rất chậm. Nếu không phải mắt hắn rất tốt, trực giác lại nhạy cảm thì rất khó phát hiện được.

“Ồ! Chúng chuyển động được sao?” Đường Thiên giống như một đứa trẻ tò mò, hắn hỏi đầy kinh ngạc.

“Đúng thế, sư phụ Vũ Sâm của con đã nói vị trí của mỗi ngôi sao trong Thiên Lộ sẽ thay đổi từ từ.” Giọng cô bé đầy kiêu ngạo: “Sư phụ Vũ Sâm là đại sư thiên văn học nổi tiếng đấy…!”

Mặt Đường Thiên đầy vẻ tán tưởng: “Ra vậy, có thể sánh ngang với ta làm sư phụ con quả nhiên hắn cũng có vài phần bản lĩnh.”

Cô bé trợn mắt nhìn Đường Thiên với vẻ không thể tin nổi, hồi lâu mới nói: “Người chỉ hơn sư phụ Vũ Sâm ở một điểm duy nhất là da mặt thôi!”

“Quá khen rồi, quá khen rồi!” Đường Thiên vẫn dương dương đắc ý không hề cho đó là nhục nhã mà còn thấy vinh quang.

Cô bé vội đưa tay lên vuốt trán, nàng thấy khoảng thời gian này chính là quãng thời gian đen tối nhất cuộc đời nàng. Cô bé thở dài một hơi rồi lại vùi đầu vào tinh đồ.

“Tìm thấy rồi!”

một lát sau cô bé giật mình nói đầy kinh ngạc: “Quả thực rất xa đấy…”

“Để ta xem một chút nào!” Đường Thiên vội không kiềm chế được lao vào xem.

“Để con tính đã.” Cô bé thì thầm trong miệng: “Ít nhất cũng phải vượt qua hơn hai mươi tinh tọa cơ đấy, quả thực quá xa mà.”

Đường Thiên tập trung nhìn tuyến đường vô cùng phức tạp này để cố nhớ chút gì đó, ngoài miệng nói: “Liệu cái tinh đồ này có đúng không đấy? Đừng giống như mớ hàng thải mà đại thúc đưa ta đấy!”

Binh: "..."

Cô bé “hừ” một tiếng: “Đương nhiên là chuẩn rồi. Tinh đồ do cấp đại sư làm muốn mua trên thị trường cũng không mua được đâu!”

“Wow, lợi hại vậy sao!” mặt Đường Thiên đầy tháng phục, hắn lợi dụng lúc cô bé đang dương dương tự đắc mà vung tay cướp lấy rồi nói với vẻ nghiêm nghị: “Cho sư phụ mượn nghiên cứu một chút, chờ ta nghiên cứu xong sẽ trả lại cho con.”

Cô bé ngẩn cả người, từ bé đến giờ vẫn chưa có người nào dám cướp đồ từ tay nàng.

“Tốt lắm!” Đường Thiên vỗ vỗ đầu cô bé lúc này vẫn đang ngây ngốc, nói với vẻ hiền từ: “Con có thể đi gặp hộ vệ của mình rồi, sau đó chúng ta sẽ đi thám hiểm như dự định.”

Dứt lời Đường Thiên đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nữ hộ vệ nhìn công chúa và Địch Hoành Chiến đứng trước mặt với vẻ không thể tin nổi, mà Tinh Chủ đang đứng bên cạnh cũng có vẻ mặt vô cùng quái dị. Bọn họ gióng trống khua chiêng ầm ĩ như thế mà không ngờ còn chưa bắt đầu đã thấy công chúa xuất hiện trước mặt mình.

Địch Hoành Chiến liếc nhìn Tinh Chủ rồi khua tay nói: “Các ngươi ra ngoài trước đi!”

Tinh Chủ lập tức hiểu ý vội vàng nói: “Vâng!”

Mặc dù thực lực của Địch Hoành Chiến không hơn kém lão nhiều lắm nhưng lão lại không dám trái lệnh đối phương. Trước đây lão từng ở phủ Võ Hầu, dù hôm nay đã chưởng quản một phương nhưng chỉ cần một câu của Địch Hoành Chiến cũng làm cho cuộc sống của lão trở nên cực kỳ bi thảm.

Lão lui ra cực kỳ cẩn thận rồi vươn tay khép cửa lại.

Lúc này nữ hộ vệ mới phản ứng, mắt nàng như bị một tầng sương mờ che phủ, nàng lao đến nói: “Công chúa, người đã phải chịu khổ rồi…”

Thấy được chân tình của Thanh Loan, trong lòng cô bé không khỏi cảm động, nàng ôn nhu nói: “Ta không sao, không phải chịu khổ sở gì, chỉ là ta sợ lần này liên lụy tới các ngươi rồi.”

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Thanh Loan bắt đầu nói năng lộn xộn.

Lúc này Địch Hoành Chiến mới cười khổ nói: “Lần này chúng ta gặp rắc rối lớn rồi!”

Thanh Loan vừa ổn định tâm tình đã nghe thấy lời Địch Hoành Chiến, nàng hỏi có vẻ ngoài ý muốn: “Rắc rối lớn nào?”

Địch Hoành Chiến xưa nay vẫn vũ dũng vô úy (DG: mạnh mẽ, dũng cảm không e sợ điều gì) đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy gã dùng ba chữ “Rắc rối lớn.”

Địch Hoành Chiến kể lại chuyện nhận sư phụ cho Thanh Loan tức thì nàng hóa đá. một lát sau nàng mới tỉnh lại rít lên đầy phẫn nộ: “Hắn có tư cách gì mà muốn làm sư phụ của công chúa? Thì ra là chuyện tốt mà

tên đó làm! Bảo sao hôm đó lúc thấy hắn, ta đã cảm thấy quen quen, thì ra là hắn! Thì ra là hắn! Thì ra là hắn!”

Thanh Loan liên tục lẩm bẩm: “Thì ra là hắn”, nàng không thể kiềm chế cơn giận được nữa.

Soạt, nàng đứng dậy, mặt đầy giận dữ, nghiến răng nghiến lợi nói: “ Không được! không thể dễ dàng cho hắn như vậy được!”

Nói vong nàng đằng đằng nộ khí lao ra cửa.

Phía sau là cô bé và Địch Hoành Chiến, hai người đang ngơ ngác nhìn nhau.

Đường Thiên đang xem tinh đồ. Đây là lần đầu tiên hắc được thấy một tinh đồ phức tạp, chi tiết như thế. Bên trên còn có đủ loại tuyến đường với các màu khác nhau nhằm chỉ sự an toàn, tinh môn của mỗi tinh cầu cũng được ký hiệu vị trí rõ ràng.

Hắn đã tìm được vị trí của Phỉ Lâm Tinh.

Nó nằm ở một góc nhỏ dọc đường biên của Thiên Lộ, nhìn trong tinh đồ, hắn gần như sẽ phải đi qua toàn bộ Hắc Hồn, tiến vào chòm sao Kình Ngư, tất cả chỉ mới là bắt đầu.

Sẽ là một đoạn đường cực kỳ dài và buồn chán đây!

Chẳng qua nhất định ta sẽ đi!

Trong mắt Đường Thiên ánh lên những tia sáng kiên định.

Không biết giờ này Thiên Huệ thế nào, trong một thoáng hắn bị hồi ức xâm chiếm, cảm xúc không tự chủ được trào dâng! Đường Thiên hít một hơi thật sâu, hắn hiểu rằng dục tốc bất đạt. Giờ còn có một đống phiền toái đang chờ hắn, hắn phải thông qua Tinh Môn mới có thể rời khỏi Phỉ Lâm Tinh.

Nhìn từ tinh đồ thì phạm vi thế lực của Võ Hầu trải khắp bốn mươi tinh cầu.

Mặc dù không có tinh tọa nào nhưng đây cũng là một khu vực rộng kinh người. Đây cũng là nơi hắn nhất định phải đi qua, nếu giờ xử lý không tốt thì hắn đừng hòng qua được địa bàn của Võ Hầu.

Bỗng một bóng xanh xông vào.

Thanh Loan vốn nổi giận đùng đùng giờ thấy Đường Thiên thì hoàn toàn phát hỏa rồi, nàng không nhiều lời mà vung trường kiếm đâm về phía Đường Thiên.

Trực giác của Đường Thiên cực kỳ nhạy bén, ngay khi Thanh Loan tấn công thì hắn đã phản ứng, hắn đạp chân xuống, lướt qua kiếm quang của Thanh Loan.

Thanh Loan chỉ thấy hoa mắt đã mất đi bóng dáng Đường Thiên.

Nàng thầm kinh sợ, nhanh thật!

Ngày đó khi Đường Thiên giao thủ với nàng thì nàng đã khiếp sợ trước thực lực của hắn nào ngờ chỉ mới qua vài ngày hắn lại tiến bộ nhiều như vậy!

Chỉ là lúc này đây nàng đang đầy một bụng tức nên chẳng thèm để ý tới an nguy của bản thân nữa, nàng xoay người một vòng như con quay, kiếm quang lượn lờ rồi lao thẳng về phía Đường Thiên.

“Ê từ từ đã!” Đường Thiên thu tinh đồ trong tay lại rồi nói: “Bây giờ chúng ta là người một nhà rồi mà!”

Thanh Loan càng thêm tức giận: “Ai là người một nhà với ngươi?”

Kiếm quang càng mạnh, bất kỳ vật gì chạm phải những đạo kiếm quang lạnh lùng tinh thuần ấy cũng đứt lìa. Bàn đá, ghế đá, bồn cây trong sân đều không may ngộ hại.

Đường Thiên hành động cực kỳ nhanh nhẹn.

Người Đường Thiên trở nên trơn như chạch, tốc độ nhanh như thiểm điện. Kiếm quang của Thanh Loan căn bản không có khả năng đụng tới một chéo áo của hắn.

Thanh Loan không ngờ rằng Đường Thiên lại tiến bộ kinh người như thế, vượt xa sức tưởng tượng của nàng, lại nhớ hôm đó mình phải chịu thiệt thòi dưới tay hắn đến hôm nay vẫn không cách nào xử lý hắn, nàng càng thêm phẫn nộ.

Bỗng trán nàng hiện lên một đạo phù văn Thanh Điểu, nàng đã kích hoạt huyết mạch rồi!

Huyết mạch Thanh Loan!

Mắt nàng bị một tầng sáng xanh nhạt bao phủ không rõ mừng giận ra sao, tốc độ của nàng chợt tăng vọt. kiếm quang được bao phủ bởi một quầng sáng xanh nhạt cũng tăng tốc rất nhiều.

Áp lực Đường Thiên phải chịu vì thế cũng gia tăng mãnh liệt, tốc độ của đối phương tăng lên cùng trình độ với hắn. Nhưng đáng sợ nhất vẫn là quầng sáng xanh bao phủ kiếm quang kia, kiếm quang lúc đầu chỉ sắc bén giờ như mọc thêm cánh vậy, không chỉ nhanh hơn mà còn linh động hơn.

Bị bất ngờ và không đề phòng nên Đường Thiên lập tức rơi vào thế hạ phong.

Kiếm quang màu xanh như vật sống, quỹ tích trở nên đa dạng khó lường, phiêu hốt bất định.

Lần trước khi Đường Thiên giao thủ với Thanh Loan, nàng chưa kịp kích hoạt huyết mạch đã bị Đường Thiên tiếp cận và nhanh chóng bị giải quyết. Nhưng lần này kiếm pháp của nàng kết hợp với huyết mạch khiến cho uy lực tăng vọt.

“Từ từ nào, ngươi mà không dừng lại thì ta sẽ ra tay đấy!”

Đường Thiên rống lên, hắn biết mình đuối lý, vụ đánh lén lần trước hoàn toàn là do bên mình lầm mà.

Trong góc có một đôi mắt cũng đang chăm chú quan sát trận chiến này. Chính là lão già ngày đó động thủ với Đường Thiên trong đại sảnh, lúc này lão đang mừng thầm trong lòng, không thể ngờ rằng Đường Thiên lại ngu ngốc như vậy, dám động thủ với đại nhân. Tuy lão không biết lai lịch của Thanh Loan nhưng đối phương chắc chắn có lai lịch rất lớn. Lão thoáng thấy Thanh Loan nổi giận đùng đùng mới âm thầm bám theo, không ngờ lại gặp cảnh này.

Trời giúp ta rồi!

Phải nhân cơ hội này diệt trừ Đường Thiên!

Nhớ đến lúc bị Đường Thiên làm mất mặt ở đại sảnh, lão lại càng giận Đường Thiên thấu xương.

Bỗng trên người lão xuất hiện vô số văn tự màu vàng kim, to có nhỏ có quấn quanh lẫn nhau như kim xà.

Huyết mạch Kim Xà.

Thân thể lão giống như không xương, lắng lẹ di chuyển dọc theo vách tường, ánh mắt dường như cũng biến thành mắt rắn, âm lãnh tới cực điểm.

Khí tức cả người lão hoàn toàn biến mất, tựa như kim xà săn mồi, chờ cơ hội tung ra một đòn trí mạng.

Dần dần Đường Thiên di chuyển tới gần, tiến vào phạm vi công kích của lão.

Cặp mắt rắn lạnh lẽo thoáng nheo lại!

Ngay khi Đường Thiên miễn cưỡng ngăn cản vài đạo kiếm quang linh động, liên tiếp lùi về phía sau thì lão già ẩn nấp đã lâu bỗng phát động!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Khống Tước Thức Tỉnh

Đường Thiên lùi về sau từng bước. Ánh kiếm của Thanh Loan, cực kỳ linh động, quả thực như sinh vật sống vậy. Lần đầu tiên hắn gặp phải ánh kiếm linh động đặc biệt như thế. Cho dù trực giác của hắn kinh người, trong khoảng thời gian ngắn, cũng rơi vào hoàn cảnh bị động.

Trình độ kiếm pháp của Thanh Loan so với đại ca Tỉnh Hào kém xa, mà huyết mạch Thanh Loan so với vũ nhân huyết, Đường Thiên cũng cảm thấy không hơn nhiều. Thế nhưng hai cái vô cùng phù hợp, phạm vi uy lực tăng lên khiến Đường Thiên cảm thấy khiếp sợ.

Đường Thiên vẫn cảm thấy, huyết mạch chủ yếu là tăng cường tố chất thân thể, không nghĩ tới huyết mạch và võ kỹ có thể kết hợp hoàn mỹ như vậy.

Kiếm khí màu xanh trước mắt, lại như một đám Tinh Linh linh động, không thể phỏng đoán nó, quỹ tích thiên biến vạn hóa. Lại dày đặc như thủy ngân đánh tới Đường Thiên.

Nếu không phải trực giác của hắn không hề tầm thường, đã sớm bị thua.

Thanh Loan lại cảm thấy hoàn toàn khác. Đường Thiên xác thực rất chật vật, rất nhiều lần nàng đều cho rằng thắng rồi, không ngờ Đường Thiên dùng phương thức không thể tưởng tượng nổi tránh thoát một kiếp. Đường Thiên nhìn có vẻ lảo đà lảo đảo, thế nhưng vẫn không ngã.

Nàng nắm giữ huyết mạch tương đương hiếm thấy - Thanh Loan, mà Hầu gia sưu tập cho nàng đến một tấm Hoàng Kim tạp - Thanh Điểu Phù

Diêu Kiếm. Hai thứ kết hợp hoàn mỹ, khiến chiến lực của nàng phát sinh biến hóa về chất. Chỉ là trong ngày thường ít có cơ hội động thủ, kinh nghiệm thực chiến hầu như là số không.

Thế nhưng tỷ thí trong phủ, trong số những người cùng thế hệ, người có thể vượt qua nàng đếm được trên đầu ngón tay.

Không ngờ...

Đã qua trăm chiêu, mình vẫn không thể đánh bại Đường Thiên!

Sau khi khiếp sợ, lại càng thêm tức giận.

Hét dài một tiếng, hướng kiếm thay đổi, kiếm khí màu xanh che kín bầu trời, đột nhiên tụ tập về phía nàng.

Trên lưng nàng hình thành một đôi cánh chim bằng kiếm khí màu xanh với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, thân thể của nàng đột nhiên nhẹ đi, hai chân thoát khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung.

Phù Diêu Kiếm Dực!

Hào quang màu xanh trong mắt Thanh Loan tăng vọt, trường kiếm trong tay rung lên, thân hình đột nhiên biến mất.

Một dải lụa màu xanh chói mắt hơn tất cả ánh kiếm vừa nãy, lao nhanh về phía hắn.

Trong nháy mắt Đường Thiên có cảm giác cực kỳ nguy hiểm, mà hầu như là đồng thời, một dòng khí yếu ớt đến cơ hồ khó có thể phát hiện chuyển động bên cạnh hắn. Con ngươi Đường Thiên đột nhiên mở to!

Có người đánh lén!

Sát cơ mãnh liệt bao phủ trong lòng Đường Thiên. Trong nháy mắt đó, Đường Thiên bình tĩnh lạ kỳ.

Võ hồn trong cơ thể, như ngọn lửa bỗng dưng nhảy một cái, bỗng nhiên một ý niệm vang lên trong lòng hắn, hắn hầu như không chút nghĩ ngợi, thốt lên.

"Khổng Tước!"

Một điểm ngân quan toả ra từ sâu trong con ngươi Đường Thiên, sau đó nổ tung trong cơ thể hắn!

Vô số ngân quang chói mắt, sắc bén như lưỡi dao, dày đặc như hạt mưa, ầm ầm quét ra bốn phía.

Lão già đánh lén Đường Thiên tuyệt đối không ngờ sẽ gặp phải tình huống như vậy, ngân quang chói mắt làm cho con mắt lão đau nhức, trong tầm nhìn hoàn toàn trắng xoá.

Không được!

Lão giả biến đổi sắc mặt, vội vàng rút lui. Cơn mưa ánh sáng bạc phả vào mặt, khiến cho lão cảm nhận được nguy hiểm theo bản năng. Thân thể mềm mại không xương của lão đột nhiên cuộn thành một đoàn, ngã về phía sau thật nhanh.

Phốc!

Một đạo ngân quang bắn trúng sau lưng lão, thân thể lão chấn động. Một luồng khí tức lạnh lẽo hung hãn, từ nơi ngân quang bắn trúng lan ra thân thể lão.

Thanh Loan giữa không trung đang lao về phía Đường Thiên, tuy kinh nhưng không loạn, biến đổi đường kiếm, lại như cây dù rung động. Vô số kiếm khí màu xanh lại như những giọt nước mưa, từ trường kiếm trong tay nàng bay ra.

Leng keng!

Tiếng va chạm dày đặc khiến người ta rợn người vang lên.

Thanh Loan bay giữa không trung dần dần lùi về phía sau. Mỗi tiếng va chạm, nàng lùi về phía sau một tấc.

Tất cả những người thấy tình cảnh này, trong lòng đều sẽ có cảm giác cực kỳ quỷ dị, thân thể Thanh Loan như tượng gỗ, liên tục lùi về phía sau. Từng tấc từng tấc lùi về sau, như một hình ảnh bị tua lại.

Sau khi va chạm với một đạo ngân quang cuối cùng, cánh tay Thanh Loan bủn rủn, trong lòng nàng không khỏi ngơ ngác. Phù Diêu Kiếm Dực, là sát chiêu chân chính của nàng, ở quý phủ, khi nàng dùng này một chiêu, chưa từng bị bại. Kể cả Hầu gia, cũng từng chính miệng khen một chiêu này của nàng.

Phù Diêu Kiếm Dực của mình lại bị kẻ khác áp chế...

Thanh Loan kinh ngạc nhìn Đường Thiên trước mặt, kẻ này, thật mạnh! Ngân quang bay lượn đầy trời, cực kỳ rực rỡ, nàng mới nhìn rõ ràng những ngân quang này. Mỗi một đạo ngân quang, đều là một mảnh kim loại màu bạc, đó là cái gì?

Thanh Loan hơi ngạc nhiên.

Vù!

Ngân quang đang bay múa đầy trời, đột nhiên vẽ ra vô số tia sáng bạc thẳng tắp chói mắt, bắn về phía Đường Thiên.

Thân hình Đường Thiên lần thứ hai được ngân quang chói mắt bao phủ.

Song lần này ánh sáng tới cũng nhanh, đi càng nhanh hơn, trong nháy mắt, thân hình Đường Thiên lại hiện ra trong mắt mọi người. Chỉ có điều, lần này trên người Đường Thiên có thêm một cái linh giáp màu bạc vô cùng hoa lệ .

Một con Khổng Tước màu bạc cao quý kiêu ngạo, xuất hiện ở vai Đường Thiên. Toàn thân con Khổng Tước này gần như là màu bạc, đặc

biệt là con mắt của nó, cũng là màu trắng bạc không có một chút tạp chất, nhìn qua vô cùng lạnh lẽo. Bắt mắt nhất là trên trán của nó, một sợi lông vũ dài chừng hai mét màu xanh thăm thẳm mềm mại, như dây cột tóc đang lay động trong gió.

Khổng Tước nằm trên vai Đường Thiên, bộ ngân giáp trên người Đường Thiên, chính là lông của nó.

- Đây... Đây là trang bị bạch ngân!

Địch Hoành Chiến kêu thất thanh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bộ trang bị bạch ngân vô cùng hoa lệ tinh mỹ trên người Đường Thiên kia. Trang bị thì không ai không thích, nhưng nơi này là Hắc Hồn, không cần nói trang bị, cho dù là thanh đồng bí bảo, cũng không phải hàng thông thường.

Ánh mắt của Địch Hoành Chiến lập tức biến thành vẻ ước ao và ghen tị. Võ Hầu phủ cũng có bạch ngân trang bị, nhưng chỉ có Võ Hầu mới có. Trừ thứ đó ra, chỉ có mấy người có thanh đồng trang bị, mà Địch Hoành Chiến thì cả thanh đồng trang bị cũng không có.

Tiểu cô nương cũng ngây người, đương nhiên nàng nhận ra trang bị bạch ngân, hơn nữa nàng hiểu được nhiều thứ hơn.

Đó là... Thức tỉnh!

Đôi mắt của con Khổng Tước bạc lạnh lẽo đến không có một tia nhiệt độ, thế nhưng không biết tại sao, nàng thoáng như nhìn thấy một tia xem nhẹ năm tháng.

Lăng Húc nhìn Đường Thiên khí thế trùng thiên, bất giác nắm chặt ngân thương trong tay.

Lăng Húc, ngươi phải cố gắng lên!

Sau quang môn.

Binh liếc mắt nhìn Quỷ Trảo vẫn thờ ơ, khẽ thở dài:

- Không ngờ, hắn lại có thể đánh thức Khổng Tước nhanh như vậy! Võ hồn của thằng nhóc này thực sự rất mạnh.

- Nhưng Khổng Tước cương liệt như vậy, đúng là hơi ngoài dự liệu của ta. Yên lặng quá lâu, đại khái nó cũng cô quạnh, rất khát vọng được chiến đấu giống như trước đây à.

Binh lầm bầm lầu bầu.

- Khi ta vào Kiếm Xỉ Hổ, cũng sẽ hơi thất thần, nhớ tới chuyện trước kia, trận chiến năm xưa lại như mới ngày hôm qua.

- Thật ra ngươi cũng may mắn, tuy rằng trở thành hồn tướng, nhưng võ kỹ và Khổng Tước của ngươi, đều vẫn còn, đều còn có thể chiến đấu.

Quỷ Trảo không nhúc nhích, nhưng bên trong ánh mắt, phảng phất có thứ gì đang lặng lẽ phun trào.

- Cuối cùng sẽ có một ngày, Khổng Tước sẽ vinh quang vì từng sóng vai chiến đấu cùng hắn.

Binh bình tĩnh nói.

※※※

Đường Thiên trắng trợn gào ầm lên, toàn trường đều nghe thấy.

Khổng Tước không nói gì, thế nhưng con mắt như thủy ngân kia, lại nổi lên một tia chiến ý lạnh lẽo.

- Chuẩn bị xong chưa? Khổng Tước!

Đường Thiên bỗng nhiên phục người xuống, trầm giọng nói.

Giống như có cảm giác, Khổng Tước bỗng dưng mở ra lông cánh, một đôi cánh do vô số linh kiện màu bạc tinh xảo tạo thành toả ra ở sau lưng Đường Thiên.

- Giết!

Tiếng như sấm rền, dư âm cuồn cuộn, thân hình Đường Thiên đột nhiên biến mất.

Thanh Loan đứng bên cạnh sững sờ, nhưng Đường Thiên không xông về phía nàng...

Lão già vừa đánh lén cuộn mình ở trong góc, khí thế của lão hoàn toàn biến mất, lúc này lão như một đoạn cây khô, không có nửa điểm sinh cơ.

Người này đến cùng là quái thai gì? Song huyết mạch, thân thể như trâu, cấp bậc võ kỹ không cao, thế nhưng trình độ tuyệt đối như những lão gia hoả nghiên cứu nhiều năm kia.

Lại còn có trang bị... còn là trang bị bạch ngân!

Khi lão nhìn thấy rõ ràng là bạch ngân trang bị, như hồn phi phách tán. Sự cường đại của bạch ngân trang bị, lão đã thấy tận mắt. Năm đó khi lão lang bạt giang hồ, từng gặp một vị cường giả mặc bạch ngân trang bị, trong nháy mắt liền đánh giết một vị võ giả thanh danh vượt xa người đó.

Từ sau đó, lão liền nản lòng thoái chí, trở lại Phỉ Lâm tinh, cũng chưa từng rời khỏi Phỉ Lâm tinh.

Thực lực của Đường Thiên vốn đã mạnh mẽ như vậy, bây giờ có trang bị bạch ngân tương trợ, thực lực tăng nhanh như gió, mình tuyệt đối không phải là đối thủ. Vừa nãy mảnh linh giáp kia bắn trúng lão, khí tức lạnh lẽo khó chơi đó chui vào trong cơ thể lão, lão đã bị thương nhẹ. Điều này cũng làm cho niềm tin của lão hầu như không còn.

Lão quyết định thật nhanh, thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, lặng yên chạy tới góc tường, bắt đầu trốn.

Kim Xà huyết mạch của lão có thể ẩn giấu khí tức rất hoàn mỹ, lão từng dùng chiêu này, hóa giải rất nhiều lần nguy hiểm. Lão quyết định chờ cơ hội lập tức rời xa Cố gia, lão muốn rời khỏi địa phương đáng sợ này.

Bỗng nhiên, một bóng người màu bạc, không có dấu hiệu nào xuất hiện ở trước mặt lão.

Lão già không thể tin con mắt của mình, sao Đường Thiên phát hiện... Rõ ràng vừa rồi hắn chưa phát hiện mình!

Lão già vô cùng kinh hãi, đột nhiên nhảy lên, xoay người muốn chạy trốn, bỗng dưng cổ đau nhói, một bàn tay được bọc bằng ngân giáp, nắm cổ lão.

Crắc!

Tại sao... hắn phát hiện...

Lão già trợn trừng mắt, đôi mắt nhanh chóng mất đi ánh sáng.

Huyết mạch của đối phương vô cùng kỳ lạ, ẩn giấu khí tức vô cùng hoàn mỹ, chỉ có điều, vừa nãy lão đã trúng một cái linh giáp của Khổng Tước, kình lực của Khổng Tước chui vào cơ thể đối phương, tia kình lực

này chưa bị hóa giải sạch sẽ, nên trở thành mục tiêu tốt nhất, Khổng Tước vô cùng dễ dàng tìm thấy nơi đối phương ẩn nấp.

- Dám đánh lén ta, chán sống à!

Đường Thiên lạnh lùng nói một câu, xoay người đối mặt với Thanh Loan, vung cánh tay phải lên:

- Đến đây đi, đánh một trận!

Thanh Loan nắm chặt chuôi kiếm, đôi cánh kiếm sau lưng mở ra, khí thế tăng vọt.

Bỗng nhiên, một bóng dáng bé nhỏ nhảy vào trong sân, chính là tiểu cô nương.

- Cô ấy chịu thua!

Tiểu cô nương nói, Thanh Loan sững sờ, chợt gấp gáp hỏi:

- Tiểu thư!

- Thanh Loan, ngươi muốn cãi mệnh lệnh của ta sao?

Tiểu cô nương bình tĩnh nhìn Thanh Loan.

Thanh Loan ngẩn ra.

Đường Thiên lại rất là khó chịu:

- Này này này, làm cái gì đấy? Các ngươi muốn đánh liền đánh, muốn không đánh thì không đánh sao? Hừ, không có chuyện tốt như vậy đâu!

Thanh Loan giận dữ, tiểu cô nương thì cười hì hì:

- Lão sư, thương lượng nhé, ta lấy hai trăm vạn tinh tệ để xin giải hòa được không?

Đường Thiên lập tức hớn hở:

- Học trò ngoan, nếu ngươi nói như vậy, ta liền nể mặt ngươi vậy!

Những người khác bị câu nói này làm cho tất cả đều ngây ra như phỗng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Đột Phá

Cuộc chiến cứ thế mà chấm dứt khiến cho ai cũng cảm thấy cực kỳ quái dị. Lúc này mọi người mới chú ý tới tiểu cô nương mới bảy, tám tuổi mà có biểu hiện trưởng thành sớm này. Khí độ của Thanh Loan và thái độ của cô bé cho thấy lai lịch phi phàm. Mà những hạng người tâm tư linh động đều mơ hồ đoán được lai lịch của tiểu cô nương cho nên dù trên mặt vẫn gắng gượng giữ bình tĩnh nhưng vẻ kinh hãi trong mắt lại không sao che lấp hết được.

Chờ, chờ đã… lão sư…!

Đột nhiên bọn chúng nhớ lại lúc tiểu cô nương xưng hô với Đường Thiên, sau đó thần sắc không thể nào giữ được vẻ trấn định.

Cố Tuyết ngây ra như phỗng nhìn Đường Thiên. Mặc dù thị có nhiều suy đoán về lai lịch của Đường Thiên nhưng không thể ngờ được, Đường Thiên lại là sư phụ của công chúa Minh Châu.

Khó trách... A Thiên lại lợi hại như vậy…

Dù là ở đâu, sư phụ không thể cứ nhận bừa. Dù là truyền thừa về truyền thống giữa thầy và trò hay là truyền thừa học viện như hiện tại thì sư phụ vẫn là một danh xưng cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng chợt trong lòng Cố Tuyết nảy lên vài cảm giác quái dị. Tuổi của A Thiên không còn có quá trẻ à cơ. Trong đầu thị bỗng hiện phong thái nghiêm trang rung đùi đắc ý chỉ điểm cho công chúa Minh Châu thì tự nhiên phì cười.

Chờ chút, không đúng rồi. A Thiên đã nói không phải là người Hắc Hồn cơ mà, Cố Tuyết cảm thấy rất mơ hồ. Nhưng thị nhanh chóng quẳng vấn đề này đi, thị chú ý tới chi tiết khác, A Thiên có vẻ thiếu tiền rồi …

Thị tự nhiên cảm thấy ảo não trong lòng, vài ngày qua thị không hỏi han gì A Thiên.

“Tiểu thư …” Trong mắt Thanh Loan bốc lên màn sương, mặt hiện vẻ tủi thân.

Tiểu cô nương dịu dàng nói: “Tóm lại, hắn là sư phụ của ta. Nếu các ngươi làm huyên náo quá lớn ta sẽ rất buồn phiền.”

Thanh Loan méo xệch miệng, mắt mọng nước chỉ chực khóc. Thị và công chúa dù danh nghĩa là chủ tớ nhưng thực tế thân như tỷ muội.

Địch Hoành Chiến đưa mắt liếc nhìn Đường Thiên đang tỏ ra sung sướng ở xa xa, nhỏ giọng thì thầm: “Hắn rất nguy hiểm.”

Nhìn thấy Thanh Loan vẫn tỏ vẻ không phục, Địch Hoành Chiến than nhẹ, nói tếp: “Hắn vừa mới động sát cơ, ngươi phải cẩn trọng đừng trêu chọc hắn.”

Thanh Loan trừng mắt không thể tin nổi, bảo: “Chẳng lẽ hắn dám giết ta.”

Địch Hoành Chiến không né tránh ánh mắt của Thanh Loan, y thản nhiên bảo: “Vì sao hắn lại không dám?”

Thanh Loan giật mình. Thị không phải là đứa ngang ngược mà chẳng qua là vì thấy công chúa tủi thân nên sự giận dữ đang tràn trong ngực. Địch Hoành Chiến không giống với nàng, Địch Hoành Chiến có kinh nghiệm chiến đấu ở tiền tuyến, có nhiều chiến công. Ở trong phủ, Địch Hoành Chiến được rất nhiều người kính trọng.

Tiểu cô nương nói có chút sâu xa: “Đột nhiên ta cảm thấy, có lẽ hắn sẽ là vị sư phụ tốt đấy.”

Cố Tuyết tìm thấy Đường Thiên, vừa gặp liền hỏi: “A Thiên, có phải ngươi đang thiếu tiền hay không?”

Đường Thiên dương dương đắc ý bảo: “Ha ha, bây giờ không thiếu! Oa, oa hai trăm vạn tinh tệ đây này, đánh một chầu thì có hai trăm vạn tinh tệ. Thực muốn ngày nào cũng oánh nhau một lần!”

Cố Tuyết không dám nhắc tới chữ “tiền” nữa. Nàng hiểu rõ là dù có nói gì thì A Thiên cũng sẽ không nghe. Cho dù đến tận giờ A Thiên trông vừa ngố vừa chày cối nhưng trong lòng hắn hiểu rõ chuyện gì ra chuyện đó.

“Đúng vậy mà, hai trăm vạn tinh tệ, A Thiên kiếm lợi lớn rồi!” Cố Tuyết che miệng cười khẽ, A Thiên chắc sẽ không ngừng thu tinh tệ hắn là để mua đồ gì đó.

Tình hình đã gió êm sóng lặng ở Cố gia, gia chủ các lộ nhao nhao tìm đến. Công chúa Minh Châu thông minh vô cùng quen mắt với những cảnh tượng nên không câu nệ chút nào. Cố Tuyết đã mở được huyết mạch Tuyết Hồng, tiền đồ bừng sáng, quan trọng là nàng có bằng hữu lợi hại như tên Đường Thiên.

Công chúa Minh Châu không lộ dấu vết mà nâng đỡ Cố gia làm sức ảnh hưởng của Cố gia tăng lên rất cao. Tất cả các gia chủ đều biết Cố gia sau này nhất định sẽ là thế lực quan trọng nhất Phỉ Lâm Tinh.

Có Đường Thiên làm cầu dẫn, quan hệ giữa Cố gia và Võ Hầu phủ sẽ cực kỳ thân mật.

Đám ngang ngược ở địa phương có lẽ trước mặt Tinh chủ còn tỏ ra mấy phần ngạo khí nhưng không ai dám thể hiện sự phách lối trước mặt công chúa Minh Châu. Tinh chủ cũng chỉ là một thành viên dưới trướng Võ Hầu, công chúa Minh Châu là hòn ngọc quý trên tay Võ Hầu. Trước mặt Võ Hầu chúng chỉ như con sâu con kiến.

Vì lấy lòng Cố gia, Vu gia bị mọi người xa lánh. Hành vi ngu xuẩn của Vu lão đầu đưa họa diệt môn tới cho Vu gia. Sản nghiệp các nơi ở Vu gia chịu công kích không ngừng nên nhanh chóng suy sụp. Võ giả mà Vu gia nuôi dưỡng cũng nhanh chóng bỏ đi, còn đệ tử Vu gia luôn chịu những đòn công kích khó hiểu.

Đến Cố Tuyết cũng không ngờ được, chỉ sau có ba tháng Vu gia hiển hách một thời vậy mà biến mất không tăm tích.

Chuyện này được các gia chủ đàm tiếu trong các bữa yến tiệc không chút hạ thủ lưu tình

Thế nhưng, vị sư phụ thần bí của công chúa vẫn chưa lộ diện. Vị cường giả thanh niên đó có được trang bị Bạch Ngân mà những gia chủ này đều đã bỏ lỡ trận chiến đấu đó.

Nhưng không ai tỏ ra không phục.

Trang bị Bạch Ngân, song huyết mạch, chỉ vào hai điểm này cũng đủ để tiếu ngạo Phỉ Lâm Tinh rồi. Huống hồ, Đường Thiên còn rất trẻ tuổi, tương lai của hắn tất sáng lạn vô cùng.

Những tên quỷ quái bị Đường Thiên tiêu diệt kia, Kim Xà huyết mạch của chúng bán được một trăm vạn tinh tệ. Đường Thiên thông qua Cố gia mua hai trăm khối tinh thần thạch lục giai. Cố Tuyết nghe thấy Đường Thiên cần tinh thần thạch thì không nói hai lời đưa cho hắn một trăm khối tinh thần thạch lục giai.

Trong nháy mắt, trong tay Đường Thiên có ba trăm khối tinh thần thạch cấp sáu.

Đường Thiên bắt đầu phương thức tu luyện Địa Ngục.

Trong bầu trời Cơ Ngạ cốc, tiếng rú thảm của Đường Thiên không ngừng nghỉ, mỗi ngày đều như ở Địa Ngục. Hắn không lãng phí thời

gian, chú tâm và tu luyện, luôn luôn chăm chú tu luyện theo cách cực kỳ nghiêm khắc của Binh, không tìm ra nửa điểm lơ là.

Đan điền và hấp lực trong kinh mạch Đường Thiên càng lúc càng lớn. Hiệu suất hấp thụ năng lượng không ngừng đề cao. Sau khi giải quyết xong nỗi lo về tinh thần thạch, tiến bộ Đường Thiên vô cùng nhanh chóng.

Trong lúc nhập định, đan điền và kinh mạch dường như một vòng xoáy có hấp lực cực mạnh. Năng lượng nồng đậm xung quanh bị hút vào trong cơ thể hắn với tốc độ kinh người.

Mà lúc này, Đường Thiên đang trùng kích thành lũy lục giai không ngừng nghỉ.

Kinh mạch trong cơ thể lưu chuyển, chân lực dồi dào tinh thuần. Chúng như một đội quân, lúc Đường Thiên thúc dục nó dọc theo thiên thê không ngừng nghỉ ngược dòng lao lên, không ngừng nghỉ đánh thẳng vào thành lũy trong đan điền.

Đó chính là bức lũy viên mãn.

Hiện giờ trong tay Đường Thiên không có tâm pháp lục giai, hắn phải dùng biện pháp khác.

Tầng thành lũy vô hình này cực kỳ cứng cỏi, cho dù Đường Thiên vận dụng chân lực thế nào, nó vẫn sừng sững bất động.

Lực lượng chưa đủ!

Trong nội tâm Đường Thiên thầm động, bởi vì không có tâm pháp lục giai mà hắn chỉ có thể dùng chân lực ngũ giai phá vỡ bức thành lũy này. Một thẻ hồn tướng tâm pháp lục giai vô cùng đắt đó. Hiện giờ đương nhiên Đường Thiên không thể mua nổi. Hơn nữa hắn hiểu rõ tầm quan trọng của tâm pháp, ví dụ như Hạc Khí Quyết Hạc Thân kình, Tứ Thiên Long Thiên Long kình, đều là thủ đoạn công kích trọng yếu của hắn.

Huyết mạch Thanh Loan tổ hợp cùng võ kỹ là một gợi ý lớn cho hắn.

Nếu như có thể kết hợp hoàn mỹ tâm pháp, huyết mạch, võ kỹ và trang bị lại thì thực lực của hắn sẽ tăng mạnh. Đường Thiên ôm ý tưởng một điều cho chín*, thế nhưng nếu đột phá lục giai trước cũng làm cho thực lực của hắn một bước nhảy vọt.

* Tục ngữ: ý là tìm hiểu một thứ cho kỹ.

Tiến bộ những ngày qua thật lớn, chân lực trong cơ thể mạnh mẽ chưa từng có làm cho lòng tin của Đường Thiên càng vững chắc.

Nhất định có thể phá tan thành lũy*.

*Chướng ngại để thăng cấp.

Nhưng làm Đường Thiên bất ngờ là chân lực của hắn mạnh mẽ bao nhiêu thì thành lũy cũng mạnh mẽ như vậy. Dù cho hắn trùng kích kiểu gì thì thành lũy vẫn không chút suy chuyển.

Sức mạnh chưa đủ!

Trong lòng Đường Thiên khẽ động, hắn nhớ tới Hạc Thân kình. Ở phương diện chân lực, hắn đang ở hạ phong tuyệt đối nhưng Hạc thân kình sẽ làm cho công kích của hắn, lực trùng kích của hắn mạnh hơn nhiều.

Đường Thiên điều khiển Hạc thân kình như theo bản năng. Tâm niệm vừa động, chân lực đã chậm rãi điều động, từng chút đảy mạnh. Tất cả chân lực trong cơ thể Đường Thiên đều chồng chất phía trước thành lũy.

Bỗng dưng, chân lực được thả lỏng ra rồi bỗng nhiên phát động, tầng tầng lớp lớp chân lực rời rạc lập tức hình thành mỏ hạc, mổ mạnh vào thành lũy.

Keng!

Trong lòng Đường Thiên chấn động, thành lũy vốn sừng sững bỗng rung lên.

Biện pháp này có hiệu quả.

Nhận được khích lệ, Đường Thiên không nói hai lời tiếp tục dùng Hạc Thân kình thúc dục chân lực.

Keng keng keng!

Mỗi một cú mổ, thành lũy rung động kịch liệt một hồi.

Tần suất mổ càng lúc càng nhanh, tần suất dao động của thành lúy càng lúc càng kịch liệt.

Bỗng nhiên, binh một tiếng như thủy tinh vỡ. Chân lực mãnh liệt ầm ầm ngược dòng leo lên.

Thành công rồi!

Đường Thiên không kịp mừng rỡ, toàn thân bỗng nhiên chấn động, trong đầu nổ vang.

Gần như là đồng thời, Binh và Đường Thiên thủy chung gắn bó mật thiết, không nói hai lời bèn bóp nát hai mươi khối tinh thần thạch lục giai. Năng lượng nồng đậm dường như ngưng thành thực chất.

Năng lượng nồng đậm dũng mãnh, điên cuồng tràn vào trong cơ thể Đường Thiên, dọc theo thiên thê ngược dòng leo lên.

Thêm một đan điền trì càng rộng lớn hơn, giống như hồ nước khô cạn được nước mưa rót vào. Nếu nói đan điền trì ngũ giai chỉ là một bể nước thì đan điền trì lục giai như một cái hồ nhỏ.

Chân lực nhanh chóng rót vào đan điền trì lục giai, tẩm bổ đan điền trì lục giai.

Đan điền trì lục giai chỉ một chốc đã bị lấp đầy, được đan điền trì mới sinh ra tẩm bổ, cơ thể bắt đầu phát ra sinh cơ bừng bừng. Kinh mạch tương liên, thông suốt với đan điền trì lục giai bắt đầu có chân lực rót vào, cảm giác dễ chịu thoải mái khó mà tả thành lời làm cho suýt nữa Đường Thiên rên lên thành tiếng.

Đường Thiên dường như cảm thấy cơ thể của mình như cây héo được mưa thấm nhuần.

Đột phá rồi sao?

Đây là lục giai sao?

Thế giới dường như đã biến đổi rồi mặc dù không mãnh liệt như hồi Đường Thiên luyện thành Bạch Ngân Võ Hồn nhưng sự biến hóa cũng khiến hắn mê người.

Sinh cơ!

Không có gì làm cho người ta cảm động bằng sinh cơ.

Võ Hồn làm hắn hiểu về thế giới càng sâu, mà chân lực làm cho hắn có thể khống chế tinh tế cơ thể của bản thân. Chân lực chảy dọc kinh mạch, chảy vào những chỗ heo hút trong cơ thể, những chỗ khô cạn ít được chú ý, những chỗ hẻo lánh được kích hoạt tỏa sáng sinh cơ.

Hắn có thể cảm nhận sức mạnh của mình tăng lên rõ ràng. Thậm chí ngay cả lực lượng cũng có tăng trưởng biên độ nhỏ.

Trong lúc giật mình, nội tâm Đường Thiên dâng lên một sự giác ngộ.

Tu luyện chân lực chính là khai phá, kích hoạt bản thân không ngừng.

Từng nơi hẻo lánh được chân lực không ngừng làm cho tỉnh lại, kích hoạt. Cơ thể hoàn mỹ không ngừng.

Đường Thiên mở to mắt, lộ vẻ cảm động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Bất Chu Sơn

Khi Đường Thiên ra khỏi phòng, ánh mặt trời bên ngoài làm cho hắn phải dừng lại. Đắm mình trong ánh mặt trời, hắn lẳng lặng đứng đó, trong lòng dâng lên nỗi cảm xúc khó tả.

Con đường tu luyện là truy cầu sức mạnh nhưng cuối cùng cũng là tự hoàn thiện bản thân mình là dục vọng không ngừng vươn tới trong nơi sâu thẳm của con người.

Động lực này giống như cảnh tượng Thiên Lộ có hàng tỷ nôi sao vậy. Nó đã có từ cổ chí kim từ lúc con người sinh ra đã là vậy.

Thật là một thế giới tươi đẹp ...

Con ngươi của Đường Thiên ánh lên niềm vui thích.

Lăng Húc đang gò lưng vác ngân thương tiến vào, vô tình ngẩng đầu lên nhìn mặt trời thì thấy mặt Đường Thiên. Gã tự nhiên run lên, mặt mũi đầy vẻ khiếp sợ. Đường Thiên dưới ánh mặt trời cứ như hòa tan trong đó, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng gã không thể cảm nhận được khí tức của Đường Thiên.

Bỗng nhiên Đường Thiên tỉnh lại, hắn thoát khỏi trạng thái kỳ dị thì thấy Lăng Húc đứng đó bèn nhe răng ra cười: “Tiểu Húc Húc, ta đã lục giai rồi, thiếu niên phải cố gắng đó. Ha ... Ha ...aa...!”

Lăng Húc tỉnh lại khỏi sự khiếp sợ. Tinh thần gã hồi phục, thần sắc khôi phục. Trong con ngươi màu vỏ quýt có ngọn lửa nhảy múa, gã hừ lạnh bảo: “Thua ngươi hả? Đừng có mà mơ mộng nhé!”

Dứt lời gã quay người đi ra ngoài.

Gã quyết định hôm nay phải tăng cường tu luyện.

Khi Đường Thiên đứng trước mặt mọi người. Địch Hoành Chiến là người đầu tiên phát hiện sự biến hóa của Đường Thiên, mày rậm nhướng lên, người đứng bật dậy nói với vẻ nghi ngờ: “Đường sư phụ đột phá rồi hả?”

Đường sư phụ ...

Bước chân Đường Thiên khựng lại, xưng hô như thế làm hắn nổi da gà, miệng vẫn cười ha hả: “Gọi A Thiên là được! Ừ ừm ..., vừa mới đột phá lục giai.”

“Cứ gọi là Đường sư phụ mới được.” Địch Hoành Chiến rất kiên trì. Gã không dám gọi là A Thiên, sư phụ của công chúa nhất định phải trọn lòng tôn kính mới được. Mặt mũi gã cực kỳ vui vẻ: “Đường sư phụ năm nay đã qua hai mươi lăm chưa? Trẻ tuổi như thế đã lục giai, thật làm cho người như ta xấu hổ.”

Con mắt Cố Tuyết sáng lên, cố nén niềm vui.

Đường Thiên thành thành thật thật đáp: "Năm nay ta đã mười bảy."

Tâm trạng của Địch Hoành Chiến căng cứng trên khuôn mặt, còn có khuôn mặt những người khác cứng đờ. Những người khác vốn chỉ nghe nói sư phụ công chúa là một người rất trẻ tuổi lợi hại, thế mà chỉ mới nói vài câu đã chấn nhiếp toàn trường.

Lục giai ở tuổi mười bảy ...

Bọn họ nhìn Đường Thiên như nhìn một con quái vật. Mười bảy tuổi mà tiến cấp lục giai, không phải là quái vật thì là gì chứ?

Lại nhớ tới con quái vật này còn có trang bị Bạch ngân và song huyết mạch thì trong lòng mọi người máy động. Toàn bộ đại sảnh thở ra hơi

lạnh khe khẽ.

Ánh mắt tụ lại trên người Đường Thiên từ tò mò, dò hỏi trở thành kính sợ.

Khó trách người ta có thể trở thành sư phụ của công chúa Minh Châu...

Trong lòng mọi người vui vẻ.

Con mắt công chúa Minh Châu lóe sáng, mười bảy tuổi đã lục giai thật sự hiếm thấy đó. Thế nhưng, nghĩ đến cuộc thám hiểm sắp tới, ánh mắt cô bé càng thêm sáng, trong lòng chờ mong.

Yến hội vừa kết thúc, tiểu cô nương bắt đầu nói đến chuyện đi thám hiểm.

Chuyện này đã đồng ý từ trước nên Đường Thiên chỉ hỏi: “Cô muốn tới đâu?”

“Bất Chu Sơn.” Tiểu cô nương lích chích như con chim, vui sướng nhảy cẫng lên. Địch Hoành Chiến và Thanh Loan ở đó đưa mắt nhìn nhau cười cười. Lúc trước hai người phát hiện công chúa lủi một mạch nên sốt ruột vô cùng nhưng không dám lộ ra chỉ miệt mài truy tìm, may mà nhanh chóng tìm ra công chúa.

“Bất Chu Sơn hả?” Sắc mặt Cố Tuyết có chút quái dị.

“Ngươi biết sao?” Đường Thiên tò mò: “Có gì hay ho lắm sao?”

“Ừ.” Cố Tuyết gật đầu, khuôn mặt ngưng trọng: “Đó là một nơi khá quái dị. Phạm vi Bất Chu Sơn rất lớn, buổi tối hàng ngày có tiếng động kỳ quái nhưng không ai biết do cái gì phát ra. Có người nói ở Bất Chu Sơn có cường giả ẩn cư, lời đồn đại này đã truyền khá lâu. Cũng có người đã từng đi thăm dò Bất Chu Sơn nhưng trong đó nhiều người mất tích, vô cùng nguy hiểm.”

Đường Thiên quay sang, hỏi tiểu cô nương một cách bực mình: “Sao ngươi lại muốn đến chỗ đó?”

“Đó chính là phát hiện lớn của ta!” Tiểu cô nương nghếch mặt lên kiêu ngạo: “Có một lần trong lúc vô tình ta đọc được trong một quyển du ký có ghi về Bất Chu Sơn. Người chép lại đã từng tự thám thính Bất Chu Sơn, trên đó viết rằng bên trong có rất nhiều chuyện thú vị. Hắn nghi ngờ là trong đó có khả năng xuất hiện bí bảo. Hắn còn tra xét nhiều tư liệu trong lịch sử thì biết đã từng có vị võ giả thực lực cao cường ẩn cư bên trong. Mà vị võ giả này do đau thương nên hàng đêm sẽ thét lên tiếng đau buồn. Cái tên Bất Chu Sơn cũng vì đó mà ra.”

“Có bí bảo hả?” Tinh thần Đường Thiên chấn động.

“Đúng, rất nhiều khả năng là vậy. Bởi vì vị võ giả này không có đệ tử, cả đời sống cô độc tại đây.” Tiểu cô nương đã tìm hiểu khá đầy đủ: “Ta muốn thăm dò kỹ Bất Chu Sơn, không chừng sẽ tìm thấy bảo tàng gì đó ở đây đó!”

Trong lúc nói, mặt cô bé tỏ ra ước ao.

“Lúc nào xuất phát?” Đường Thiên không dằn lòng nổi, sốt ruột hỏi. Hắn mới đột pháp lục giai chỉ hận không có cơ hội dùng đến quyền cước.

“Bất cứ lúc nào!” Tiểu cô nương hoan hô rối rít, cực kỳ sung sướng.

Đoàn người nhóm Đường Thiên đi tới chân một ngọn núi nguy nga. Quả núi trọc lốc chỉ toàn nham thạch, khắp nơi chỉ có cỏ dại và bụi cây thấp trông cực kỳ hoang vu, không chút hấp dẫn gì cả.

“Đây là Bất Chu Sơn hả?” Đường Thiên tò mò hỏi lại, từ xa trông lại ngọn núi lớn này không có chỗ nào kỳ quái. Hắn cúi xuống nhặt một hòn đá màu nâu lên. Hòn đá khá nặng, rất cứng. Làm cho Đường Thiên chú ý chính là khối nham thạch này dường như nhiễu loạn chân khí bên trong cơ thể.

Đường Thiên động dung: “Hòn đá hơi chút cổ quái!”

Những người khác cũng vội vàng nhặt hòn đá màu nâu lên, sắc mặt mấy người và Lăng Húc tự nhiên biến hóa. Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào ngọn núi phía trước, thần sắc trở nên lúng túng. Địch Hoành Chiến và Thanh Loan là hiện vẻ do dự nhất.

“Tiểu thư, nơi này khá cổ quái.”

Địch Hoành Chiến nỗ lực khuyên bảo câu cuối.

Tiểu cô nương bĩu môi: “Không cổ quái thì chúng ta đi dò xét cái gì?” Cô bé ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Loại đá màu nâu này gọi là Hạt Vân Anh nhưng không tinh lắm nếu Hạt Vân Anh chất lượng cao trong suốt hơn nữa thì rất đắt đỏ. Tuyết tỷ tỷ, không chừng ở đây có khoáng mạch Hạt Vân Anh đấy!”

Bỗng nhiên Cố Tuyết cảm thấy có chút hứng thú, Hạt Vân Anh tinh khiết rất đắt đỏ. Nếu như tìm được một khoáng mạch Hạt Vân Anh phẩm chất tốt thì Cố gia sẽ không bao giờ thiếu tiền nữa. Quan trọng là Bất Chu Sơn vô chủ, không thuộc gia tộc hay thế lực nào.

“Nếu quả thật tìm thấy thì tốt quá.” Cố Tuyết mỉm cười đáp: “Nếu quả thật tìm ra thì đó là công lao rất lớn, ai cũng có phần.”

Tiểu cô nương kinh ngạc, gia thế Cố Tuyết kém nhà cô quá xa nhưng Cố Tuyết thông minh làm cho tiểu cô nương kinh ngạc. Tiểu cô nương đã trải qua nhiều trường hợp “đắc nhân tâm” nên đối với điều này rất mẫn cảm. Nếu quả thật có khoáng mạch Hạt Vân Anh thì cũng chỉ có Cố gia có khả năng khai phá. Bởi vì chỉ có thế lực bản thổ Cố gia mới có thể khai thác được. Hơn nữa ai cũng phải nể mặt Đường Thiên nên sẽ không tranh đoạt với Cố Tuyết.

Huống chi, với tài lực của phủ Võ Hầu thì một khoáng mạch Hạt Vân Anh vẫn chưa đáng để trong mắt. Nhưng Cố Tuyết có thể nói ra câu đó làm cho tiểu cô nương cảm thấy quý trọng.

“Cảm ơn Tuyết tỷ tỷ.” Tiểu cô nương cười ngọt ngào.

Tinh thần Địch Hoành Chiến chấn động, gã khác Thanh Loan lắm. Thanh Loan là cô nhi từ nhỏ, xem như là người trong phủ, tiền tài không có ý nghĩa gì nhiều với nàng ta. Còn Địch Hoành Chiến cũng có gia tộc của mình, để gia tộc của mình sống không tốt gã không trốn được trách nhiệm.

Đối với gia tộc thì tiền tài luôn rất quý. Nếu có thể tìm thấy tài nguyên tốt chính là một chuyện cực tốt đối với gia tộc. Tuy nhiên gã cũng cảm thấy thủ đoạn của Cố Tuyết khá bất ngờ, nếu như không phải thị mà là những cáo già lõi đời thì lão đã không ngạc nhiên đến vậy. Nhưng Cố Tuyết trẻ thế mà nghĩ chu đáo nhường này thì tương lai Cố gia nhất định mạnh mẽ lắm!

Địch Hoành Chiến cười bảo: “Thế thì nhất định phải tìm được! Ngay cả tim ta cũng đập thình thịch rồi.”

Chỉ có Lăng Húc cảm thấy vô vị, gã vác ngân thương trên vai, mặt tỏ ra khó chịu. Thật ra gã chẳng muốn tới đây, Đường Thiên đột phá lục giai làm gã cảm thấy áp lực gia tăng. Mấy ngày qua gã phải dốc toàn bộ sức lực tu luyện. Vào lúc này lại phải theo tiểu cô nương thám thiểm gì đó thật tốn thời gian!

Nhưng tên Đường Thiên kia nhất định lôi gã đi, với sự vô lại của Đường Thiên gã cảm thấy hết biết. Cái tên khốn này không từ thủ đoạn, hắn đã muốn quấy rối thì chắc chắn làm được.

“Hả?” Ánh mắt Lăng Húc bỗng nhiên ngưng tụ.

Những người khác thấy Lăng Húc kinh dị liền tới tấp nhìn theo. Lăng Húc vác thương chạy thẳng tới bụi cỏ rậm. Chỗ bụi cây đó trông thì chẳng có gì khác thường, nó chỉ mọc trên sườn núi hiểm trở.

Lăng Húc dùng thương gạt lùm cây ra thì hiện ra bậc thang đá.

Những người khác cũng chạy tới để xem.

“Ồ, ở đây có thang đá nữa sao?” Đường Thiên kinh ngạc: “Xem ra trước đây chon này có người ở, còn chuyên tâm tạo một con đường bằng đá.”

Lăng Húc ôm ngân thương ngồi xổm xuống, cần thận ngắm nghía.

Bỗng nhiên, con ngươi ngưng lại, trầm giọng nhận xét: “Do đao kiếm chém mà thành.”

Đường Thiên sửng sốt, vội vàng ghé mắt nhìn kỹ: “Ồ, đúng là như vậy. Dùng đao kiếm chém xuống tạo bậc đá, người này thật là lợi hại!”

Trên bậc đá có thể nhìn thấy vết chém.

Bỗng nhiên, Lăng Húc lấy ngân thương xuống. Gã đâm vào một hòn đã màu nâu.

Choang!

Tia lửa bắn lên tung tóe. Sau đó chỉ để lại một vết lõm cạn trên tảng đá nâu.

Há!

Mọi người kinh ngạc thở ra một hơi lạnh. Thực lực của Lăng Húc ai đều biết. Ngay cả sắc mặt Lăng Húc cũng thật khó coi. Độ cứng rắn của loại đá này thật quá sức tưởng tượng của gã. Độ cứng như thế mà dùng kiếm tạo con đường đá này, khó khăn tới mức khủng bố thế nào đây.

Võ giả mở ra con đường bằng đá này đã vượt quá xa thực lực tất cả mọi người.

Nhìn con đường uốn lượn lên cao, tất cả đều ý thức được cuộc thám hiểm lần này không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Trảm Kiếm Ma

Thang đá cổ xưa không có hoa văn thậm chí còn hơi thô nhám, uốn lượn lên trên. Nhìn cái thang đá không thấy điểm cuối làm người ta rung động thật sâu. Thử tưởng tượng tên võ giả cô độc năm xưa tay nắm trường kiếm đi dọc Bất Chu sơn, một tay một kiếm mà mở ra thang đá kinh người như vậy.

Nhất thời, không ai nói gì, tất cả đều bị chấn động.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, trang trọng. Đường Thiên và Lăng Húc cảm nhận sâu sắc hơn. Cái thang đá dài lê thê trước mắt này là một loại lực lượng đánh sau vào tâm, dù trải qua năm tháng ma luyện nhưng hào quang của bậc tiền bối vẫn sặc sỡ, lóa mắt như xưa.

“Thật không rõ vị tiền bối này đã mất bao năm mới mở ra con đường bằng đá dài như vậy!” Tiểu cô nương ngẩn cả người mơ mộng, cô bé rất tò mò muốn hiểu lai lịch.

“Rất dài.” Bỗng nhiên Lăng Húc mở miệng, trong giọng nói lộ rõ vẻ tôn kính: “Ít nhất là mất mười năm. Đại khái ta biết vị tiền bối này là ai.”

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Lăng Húc, nhất là công chúa Minh Châu bởi nàng tự nhận mình hiểu biết cực sâu rộng nhưng lại không biết vị tiền bối này thân phận cụ thể thế nào, vậy mà Lăng Húc biết rõ.

Lăng Húc trầm mặc một lát: “Nếu ta không đoán sai thì vị tiền bối này là Trảm Kiếm Ma tên là Vương Vĩnh tiền bối!”

“Trảm Kiếm Ma!” Địch Hoành Chiến la thất thanh.

Không riêng gì gã mà sắc mặt của Cố Tuyết, Thanh Loan cũng biến đổi. Tiểu cô nương mở mắt sáng trưng dường như nhớ ra điều gì, nói một cách kích đọng: “Không sai, rất có thể là Trảm Kiếm Ma Vương Vĩnh, có tài nhưng thành danh muộn, bốn mươi tuổi mới thành danh, kiếm pháp tự thành một lối riêng, nổi tiếng với chiêu chặt chém, sáng tạo ra con đường ‘Vương Trảm kiếm’ riêng biệt là cường giả kiếm thuật cấp đại sư. Người này tung hoành mười năm, về sau biến mất không nghe nói đến. Thiên hạ đồn vì tình mà bi thương, xem rất có thể ông đã trở về đây sống nốt quãng đời còn lại.”

Đường Thiên lần đầu nghe thấy cái tên Vương Vĩnh nhưng không dám có chút khinh thường. Kiếm pháp cấp đại sư, năm chữ này như có một ma lực kỳ lạ chấn nhiếp lòng người.

Cấp đại sư, Đường Thiên không lạ gì. Quỷ Trảo cũng có trảo công cấp đại sư. Cường giả cấp đại sư nếu không phải chiến đấu với võ giả cùng giai cùng cấp đại sư thì giống như cắt dưa thái rau. Dù đối phương có cao hơn hai giai vẫn có thể chống lại, đây là điểm mạnh của võ kỹ cấp đại sư.

Cấp đại sư là chạm đến bản chất lực lượng võ kỹ, họ thường có thể khai sáng võ kỹ thuộc về mình.

Hầu như với mỗi loại võ kỹ, Đường Thiên đều lĩnh ngộ sát chiêu nhưng đến tận bây giờ hắn vẫn còn lâu mới tới võ kỹ cấp đại sư.

Ở thời đại nào, dù võ giả đạt cấp đại sư ở võ kỹ nào, mặc kệ thực lực ở cấp mấy đều là cường giả mà người thời đại đó chắc chắn không thể bỏ qua.

Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng: “Vậy ở đây có đồ vật gì đó Vương tiền bối lưu lại hay không?”

“Đương nhiên là có! Từ lúc Trảm Kiếm Ma đại thành kiếm pháp ra tung hoành đã thu biết bao bí bảo và tài phú. Những thứ này khi ông quy ẩn cũng đều biến mất. Ông sở dĩ bị gọi là ma, ngoại trừ tính cách lãnh

khốc, giết người không chớp mắt thì còn rất tham lam. Ông cực cố chấp với bí bảo và tài phú. Cho nên sau này rất nhiều người cho rằng xuất thân Trảm Kiếm Ma hắn là từ trong nghèo khó." Tiểu cô nương càng nói càng thêm kích động. Tự mình hao hết tâm lực đi thám hiểm, quả nhiên rất lợi hại à cơ!

Hai mắt Đường Thiên sáng trưng: "Oa oa oa, bảo tàng, bảo tàng! Đúng rồi còn có 'Vương Trảm kiếm' nữa chứ!"

Khuôn mặt tiểu cô nương tỏ ra kỳ quái: "Chẳng lẽ sư phụ người muốn tu luyện kiếm pháp sao?"

Đường Thiên lắc đầu: "Không phải! Ta vẫn theo đường lối chuyên gia cận chiến hoặc lấy quyền pháp làm chủ tu, dùng nắm đấm thoải mái hơn. Không phải ngươi nói là ông ta có tài nhưng thành đạt muộn sao? Ta đoán vị Vương tiền bối này đã tốn hai mươi năm trước đó hắn là ẩn trên con đường đá, ma luyện Vương Trảm kiếm bản thân mình. 'Vương Trảm kiếm' bộ kiếm pháp này nhất định có thể bán được giá cao! Ha ha, vật dụng nổi danh luôn bán được giá cao!"

Hai mắt Đường Thiên tỏa ra lục quang, hắn thậm chí còn nghĩ có thể bán cho các võ giả ở Quang Minh Võ Hội, tên nào cũng có gia sản phong phú. Trước đây hắn chỉ biết tinh thần thạch có thể trợ giúp chân lực nhưng chưa từng sử dung nhưng lần này hắn hiểu rất sâu rồi.

Quả nhiên là nghèo văn giàu võ, muốn đẩy nhanh tốc độ tu luyện của bản thân nhanh hơn ắt là phải kiếm tiền. Cái tên thiếu niên ngây thơ Đường Thiên giống như trong một đêm tìm được điểm then chốt, lợi ích của tinh tệ hết thảy quy về làm động lực khởi nguồn, vẫn cứ là tu luyện.

Không có ai quan tâm chuyện tiền nong của Đường Thiên, mọi người nghe Đường Thiên đoán mò về việc kiến tạo thang đá để tu luyện kiếm pháp đều sửng sốt nhưng càng nghĩ lại càng thấy đúng.

Lăng Húc phải ngẩng đầu nhìn lướt qua thang đá, con ngươi màu đỏ sục sôi ý chí chiến đấu, tay nắm chặt ngân thương trầm giọng bảo:

“Không sai! Võ kỹ cấp đại sư nếu không tu luyện vô số lần thì làm sao có thể luyện thành?”

Lăng Húc, đây sẽ là mục tiêu của ngươi!

Một thân ảnh đơn độc vũ động kiếm chém xuống ngày qua ngày sẽ là tấm gương của ngươi.

Hơn nữa chỉ nghĩ đến việc chiến thắng tên phản đồ kia … là phải tu luyện Thương Tiêm Hải tới cấp đại sư! Có thể chiến thắng được Thương Tiêm Hải cấp đại sư chỉ có thể là Thương Tiêm Hải cấp đại sư.

Lăng Húc, ngươi nhất định làm được!

Ánh mắt của Lăng Húc bỗng trở nên kiên định và thâm trầm.

Đường Thiên không để ý sự biến hóa của Lăng Húc, hắn trào cả nước miếng ra miệng: “Thật làm người ta phải mất sức mười phần rồi! Chúng ta phải tăng tốc độ thôi!”

Câu nói của Đường Thiên được mọi người đều đồng ý. Mặc dù đoàn người bị thang đá tràn đầy rung động này chấn trụ nhưng trong những người này chỉ có duy nhất một người tu luyện kiếm pháp, đó chính là Thanh Loan. Thế nhưng Thanh Loan kiếm pháp đi theo lối nhẹ nhàng còn Vương trảm kiếm là loại kiếm pháp tràn đầy sức mạnh không chút nào thích hợp.

Làm cho mọi người động tâm nhất vẫn là bảo tàng. Mọi người di chuyển dọc theo thang đá nhanh hơn.

Lâu lắm rồi không có ai qua lại chỗ này, khắp nơi là những bụi cỏ rậm rạp, chúng nhân vượt mọi chông gai, xông lên trên núi.

Sau khi tăng tốc độ, đoàn người nhanh chóng đi tới bậc thang cuối. Thang đá không đi lên đỉnh núi mà đột ngột dừng lại tại cửa động trên sườn núi.

“Bảy vạn bậc!” Bỗng nhiên tiểu cô nương mở miệng, trong giọng nói có sự rung động.

Mọi người đều động dung, quay người nhìn xuống phía dưới. Bảy vạn bậc thang bằng đá liên tiếp uốn lượn làm cho người xem than thở trong lòng.

Chỉ có Đường Thiên giơ vẻ mặt hâm một: “Toán học tốt quá!”

Tiểu cô nương chẳng biết nói sao, đây cũng gọi là toán học sao …

Cái tên sư phụ của mình lời nào cũng nói được, số học đến tột cùng kém đến mức nào đây …

Ý chí chiến đấu đang cháy bỏng trong lòng Lăng Húc như là đột nhiên nuốt phải một con nhặng, gã quay sang bực mình nói: “Chẳng lẽ quan trọng không phải là học tập sự kiên nghị của Trảm Kiếm Ma tiền bối để đề tỉnh bản thân mình còn phấn đấu mạnh mẽ hơn sao hả? Vì sao ngươi là đề cập đến toán học ở đây?”

Đường Thiên nhìn Lăng Húc với vẻ kỳ quái, nói một cách đương nhiên: “Phấn đấu mạnh mẽ hơn thì vì sao phải tự đề tỉnh? Võ giả vốn cũng không cần như vậy phải không?”

Lăng Húc nghẹn lời.

Bỗng nhiên Đường Thiên chỉ vào sơn động vừa rồi, vẻ mặt ngạc nhiên: “Mau nhìn chỗ này!”

Khắp sơn động là những vết kiếm đan xen ngang dọc, nhìn mà giật mình. Mặc dù trải qua sự bào mòn của gió, nhiều vết kiếm đã mờ đi không rõ nhưng những vết kiếm đan vào nhau vẫn làm cho người nhìn cảm nhận được kiếm ý lăng lệ ác liệt.

Ngay cả vẻ mặt rắm thối vừa rồi của Đường Thiên cũng biến mất, hắn có vẻ nhập thần. Vết kiếm không có trật tự, kiếm ý lăng lệ ác liệt có thể cảm nhận được, tâm trạng người chém lúc ấy hắn rất phẫn uất. Khắp

nơi trong sơn động không còn chỗ nào nguyên vẹn. Tên mỗi tảng nham thạch đều bị từng vết kiếm đáng sợ cắt thành vô số phần.

Cửa sơn động dày đặc những vết chém lộn xộn giao nhau như mắt lưới.

Thật lâu sau mọi người mới hồi phục tinh thần trở lại.

“Vào xem đi, bây giờ ta càng lúc càng mong đợi!” Đường Thiên xoa xoa tay.

Vốn hắn đỏ con mắt với bảo tàng Trảm Kiếm Ma nhưng lúc này hắn tràn đầy hứng thú với vị Trảm Kiếm Ma chưa gặp mặt này. Đây thật là một lão quái rất có cá tính nha.

Có thể chịu đựng được sự cô đơn, nóng nảy rồi lại vô cùng táo bạo.

Không biết vì sao khi Đường Thiên nhìn gã Lăng Húc lại cảm thấy hai người này có nhiều điểm tương đồng.

Chỉ là, người như vậy mà cam tâm sống quãng đời còn lại ở Bất Chu Sơn không ai biết đến. Nhất định là có nhiều bí mật không muốn người ta biết.

Đường Thiên nhanh chóng lắc đầu. Rồi, với đầu óc của hắn thì không thể lôi ra được bí mật nào, ngẫm đi ngẫm lại tốt nhất làm sao tìm được bảo tàng mời là chuyện chính.

Vừa nghĩ tới bảo tàng, Đường Thiên tự nhiên nhếch mép lên cười cười.

Đi đến cửa sơn động, một cơn gió âm lãnh từ trong động thổi ra làm Đường Thiên giật mình, rùng mình một cái. Không riêng gì hắn, những người khác đều rùng mình một cái.

“Cơn gió lạnh thế!” Tiểu cô nương lẩm bẩm trong miệng, Thanh Loan vội lấy quần áo thật dày ra phủ lên người tiểu cô nương.

“Cẩn thận chút.” Địch Hoành Chiến hạ giọng bảo. Gã đã vào nam ra bắc từng trải tiền tuyến nên kinh nghiệm vô cùng phong phú. Thực lực mấy người bọn họ không thấp thế mà ngọn gió này thổi khiến rùng mình thật có điểm tà môn.

Đường Thiên liếc nhìn Lăng Húc, người này đều nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt người kia. Lăng Húc lặng lẽ nắm chặt ngân thương vác trên vai.

“Ta đi đầu, tiểu Húc Húc hậu thủ.” Đường Thiên trầm giọng bảo.

“Vì sao lại ngươi trước ta sau?” Lăng Húc bực bội hỏi ngược nhưng bước chân vẫn lùi lại hàng cuối cùng.

Địch Hoành Chiến, Thanh Loan và Cố Tuyết bảo hộ công chúa Minh Châu bên trong.

Gần đây thực lực Cố Tuyết đột nhiên tăng mạnh, khai mở huyết mạch Tuyết Hồng, bộc phát thực lực kinh người, đến bây giờ nàng còn chưa tiêu hóa hết được. Ngay như thế thì thực lực của nàng đúng là bỗng chốc mạnh lên rất nhiều. Toàn thân có ánh sáng cầu vồng bảy sắc như ẩn như hiện. Tinh thần của nàng khẩn trương vì kinh nghiệm thực chiến khá ít.

Thế nhưng thời gian đau khổ không uổng phí, tâm lý và tố chất của nàng mạnh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần.

Đi vào trong sơn động mọi người thấy bốn phía vách tường đều là những vết kiếm dày đặc lộn xộn.

Gió núi trong sơn động dù âm lãnh nhưng không giống phía ngoài, sự xói mòn các vết kiếm cũng ít hơn, các vết kiếm gần như nguyên vẹn.

Trong lúc giật mình, Đường Thiên sinh ra ảo giác, các vết kiếm trên đỉnh đầu và bốn phía như một cái lưới lớn chụp xuống đầu hắn. Kiếm ý uy nghiêm đáng sợ, hắn sinh ra cảm giác không có chỗ trốn được.

Nhưng vào lúc này, Bạch Ngân Võ Hồn của hắn bỗng nhảy dựng lên, Đường Thiên thoáng cái tỉnh táo trở lại!

Trong lòng của hắn hoảng sợ!

Hắn nhìn người khác thì thấy trên mặt họ hiện vẻ đau khổ, Đường Thiên biết tình huống nguy hiểm lập tức không để ý đến nữa mà phóng chân lực ra, giọng như sấm mùa xuân: “Mọi người cẩn thận!”

Mọi người như trong mộng tỉnh lại, vẻ mặt mơ màng biến mất, khuôn mặt ai cũng trắng bệch.

Vào lúc này, mắt Đường Thiên bỗng liếc thấy một vật gì đó ở sâu trong sơn động khẽ lóe lên rồi biến mất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Hồn Tướng Giữ Cửa

“Hình như có vật gì đó!” Tinh thần Đường Thiên rung lên, thấp giọng nói: “Chúng ta vào xem!”

Cả đội tiến về phía sơn động.

Sơn động sâu vô cùng, bên trong từng trận gió thổi cực kỳ lạnh lẽo. Càng tiến vào sâu nhiệt độ càng giảm xuống, mặt đất và bốn vách tường xung quanh bắt đầu có hiện tượng bị phủ băng.

Khắp nơi đều là vết kiếm như trước. Vết kiếm hỗn độn dày đặc làm người ta như cảm nhận một áp lực vô hình. Trải qua kinh nghiệm lần trước, mọi người không ai dám ngưng thần quan sát. Núi tuy sâu nhưng không phải là một vùng tăm tối. Bốn vách tường nham thạch được khảm vào những viên sỏi. Những viên sỏi này tỏa ra ánh sáng mờ mờ, tuy không sáng như ban ngày, nhưng với mọi người như thế là đủ.

“Đây chính là tinh sa.” Tiểu cô nương nhìn lướt qua rồi nói: “Thứ này ngoại trừ việc có thể phát sáng thì không còn tác dụng, chẳng đáng tiền.”

Đi được khoảng mười lăm phút, vẫn chưa thấy dấu hiệu của đáy sơn động.

Bỗng nhiên trước mắt sáng lên. Đại sảnh trước mắt họ khoảng bảy tám trượng xuất hiện một thân ảnh màu xám bạc, từ từ trôi nổi giữa không trung.

Hồn Tướng!

Ánh mắt của hồn tướng trước mặt mơ hồ, tay cầm trường kiếm, lẳng lặng phiêu phù ở đằng kia. Phía sau hồn tướng có một cửa động tối đen. Khi một hàng người Đường Thiên tiến vào đại sảnh, bỗng nhiên hồn tướng ngẩng đầu, thân hình rung lên. Đám người Đường Thiên chỉ thấy mắt hoa lên, sau đó tên hồn tướng này bất ngờ phân thành sáu gã hồn tướng giống nhau như đúc, xếp thành hàng ngang.

Đường Thiên, Lăng Húc, Cố Tuyết, công chúa Minh Châu, Địch Hoành Chiến, Thanh Loan sáu người.

“Hồn Quan Thủ Vệ.” Sắc mặt tiểu cô nương ngưng trọng, trầm giọng nói: “Đây là một trạm bảo vệ rất xa xưa, thông thường dùng để hộ vệ và phòng thủ. Muốn tới mục tiêu cuối cùng phải xử lý hồn tướng của từng trạm bảo vệ. Càng về sau sẽ càng mạnh, mọi người cẩn thận!”

Đường Thiên không chút sợ hãi, nóng lòng muốn thử: “Nói như vậy, nếu xử lý được chúng sẽ đến được bảo tàng?”

“Ừm!” Tiểu cô nương bình tĩnh nói: “Hồn Quan Thủ Vệ tiêu hao rất lớn, dùng thủ vệ thế này thông thường đều là bảo tàng đáng giá! Hồn tướng thủ hồn quan thực lực không thấp đâu!”

Sáu tên hồn tướng đồng loạt giơ trường kiếm trong tay lên, đánh về phía mọi người.

Trong bọn, Lăng Húc sớm đã không kiềm chế được với đám kia, trường thương trong tay nhanh chóng phóng ra. Thương Tiêm Hải như sóng biển đột nhiên xuất hiện, nháy mắt đã bao phủ hơn nữa đại sảnh.

Thương Tiêm Hải ngang nhiên quét tới sáu gã hồn tướng.

Một thương này của Lăng Húc đã bao trùm cả sáu tên hồn tướng kia vào trong.

Khi Địch Hoành Chiến và Thanh Loan đang ngây người thì bên tai truyền đến tiếng oa oa hô to của Đường Thiên: “Tiểu Húc Húc! Sao

ngươi dám độc chiếm như vậy? Ngươi thật đáng khinh, lại dám giành động thủ trước…”

Sáu tên hồn tướng bên trong Thương Tiêm Hải nhanh chóng tụ lại, đồng loạt giơ trường kiếm trong tay lên.

Phốc phốc phốc!

Mỗi tên hồn tướng đều đánh ra ba luồng kiếm quang đen. Mười tám luồng kiếm quang đen như mười tám con cá kiếm đen chính diện nghênh đón Thương Tiêm Hải.

Mười tám luồng kiếm quang hô ứng lẫn nhau, phối hợp xảo diệu như là một thể. Thương Tiêm Hải ầm thầm có dấu hiệu bị phá.

Lăng Húc hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa tức giận trong đôi mắt bùng lên. Tóc bạc tung bay, mười ngón tay cứng như thép chà một cái. Oong, một âm thanh trầm thấp vang lên, chùm tua đỏ ở mũi thương bị xoắn thành một vòng tròn đỏ.

Sau đó biển thương màu bạc rực sáng như mặt trời đỏ.

Thương Tiêm Hải kéo dài không dứt tựa như từ sóng biển hóa thành sóng thần dữ dội, uy thế tăng vọt. Mỗi một điểm hàn mang trong Thương Tiêm Hải đều vang lên tiếng xé gió vun vút. Những tiếng xé gió này tập trung lại với nhau hóa thành tiếng sấm.

Bốp bốp bốp…!

Mười tám luồng kiếm quang bị đập nát trong nháy mắt.

Địch Hoành Chiến và Thanh Loan nhìn thấy vậy đều há mồm trợn mắt. Bọn họ thấy Đường Thiên lợi hại nên vẫn không quá xem trọng Lăng Húc. Khi thấy Lăng Húc một thương ngăn trở sáu hồn tướng, bọn họ đều bị chấn trụ.

Bào trắng viền vàng, thương bạc tóc bạc, tua thương màu đỏ, một thế thương như biển rộng càng làm Lăng Húc anh khí bất phàm.

Tên này trở nên mạnh hơn rồi…

Sắc mặt Địch Hoành Chiến lộ vẻ kinh hãi, gã đã từng giao thủ với Lăng Húc, nắm được đại khái thực lực của Lăng Húc. Nhưng trình độ một thương này của Lăng Húc còn mạnh hơn trận chiến lúc trước, thật sự mạnh hơn rồi.

Chỉ mới vài ngày… tiến bộ kinh người như thế…

Gặp được một tên Đường Thiên, Địch Hoành Chiến đã thấy muốn điên rồi, giờ lại gặp thêm một tên… thế giới này làm sao vậy…

Gã cảm thấy không thể tưởng tượng được, chẳng lẽ những kẻ bên cạnh Đường Thiên đều là loại biến thái sao?

“Ồ, thì ra tiểu Húc Húc có tiến bộ.” Đường Thiên cũng nhận ra thực lực tiến bộ của Lăng Húc, thoải mái nói với mọi người: “Ngồi đi, ngồi đi! Này tiểu Minh Châu có đồ ăn gì không? Nhanh lấy ra!”

Nữa phút sau!

Đám người Đường Thiên ngồi trên thảm màu sắc sặc sỡ, uống trà ngon, ăn điểm tâm, nghiễm nhiên bày ra bộ dạng đi dã ngoại. Đường Thiên nhét điểm tâm đầy mồm, như con sói đói khát lâu ngày. Thần thái những người khác vẫn tự nhiên, chứng tỏ họ kiềm chế rất tốt.

“Chúng ta thế này có phải có chút không tốt hay không?” Vẻ mặt tiểu cô nương do dự nói.

Địch Hoành Chiến và Thanh Loan cũng ra vẻ lo lắng.

Đường Thiên không thèm nhìn đến, cố gắng nhét đồ ăn vào mồm, ú ớ nói: “…ứ …ày …on …ết …ất …”

*DG: nguyên văn đoạn này mình đọc không hiểu rõ, nên dịch không sát lắm.

Vẻ mặt ba người tiểu Minh Châu mờ mịt.

Cố Tuyết khẽ cười một tiếng, phiên dịch lại: “Hắn nói thật sự rất ngon.”

Ba người kia: “…”

Lăng Húc giận đến sôi gan, đám người này… thật ghê tởm! Nhưng gã không rảnh để mà phân tâm. Sáu tên hồn tướng trước mắt tuy đã bị gã ngăn lại, nhưng áp lực gã chịu phải cũng rất lớn. Gã phải hết sức chăm chú mới có ổn định được cục thế.

Keng keng keng!

Âm thanh giao tranh của thương kiếm dày đặc như mưa. Sáu tên hồn tướng như tâm linh tương thông, không ngừng thay hình đổi vị, phối hợp xảo diệu. Bên trong kiếm quang màu đen ẩn chứa một hơi thở âm lãnh. Hơi thở âm lãnh này từ mũi thương ngấm đến thân thương, mười ngón tay của gã đều cảm thấy rét lạnh.

Thương Tiêm Hải bị kiếm quang màu đen ăn mòn từng chút.

Áp lực của Lăng Húc bắt đầu tăng lên, nhưng tinh thần gã không hề dao động, chỉ không ngừng thúc dục Thương Tiêm Hải.

Phải nhanh!

Phải nhanh hơn một chút!

Lực chú ý của Lăng Húc tập trung cao độ. Chân lực toàn thân huy động đến cùng cực, gã không ngừng thử ra thương với tốc độ nhanh hơn. Chỗ mấu chốt của Thương Tiêm Hải chính là thời gian ra thương, thời gian ra thương càng ngắn thì uy lực của Thương Tiêm Hải càng lớn.

Truy cầu thời gian ra thương ngắn hơn luôn là mục tiêu của Lăng Húc.

Sáu tên hồn tướng gây áp lực rất lớn cho gã, nhưng gã vẫn không có ý định nhờ mấy người Đường Thiên hổ trợ. Trong tim gã chỉ có duy nhất một điều, nhanh hơn, nhanh hơn một chút!

Gã hoàn toàn đắm chìm trong mỗi động tác của chính mình. Kiếm pháp của sáu tên hồn tướng vô cùng tinh diệu. Uy lực của kiếm quang màu đen cũng không tính là mạnh mẽ, nhưng sáu gã hồn tướng phối hợp thật sự quá tinh thuần.

Thần sắc Địch Hoành Chiến khẩn trương: “Đây là Hắc Thủy kiếm pháp, tình cảnh của Lăng Húc không quá ổn.”

Đường Thiên liếc mắt một cái, không thèm để ý nói: “Đừng xem thường tiểu Húc Húc, mấy thứ này không phải đối thủ của hắn đâu.”

Địch Hoành Chiến ngẩn ra, Đường Thiên chắc chắn đến không ngờ, làm cho gã thấy ngoài ý muốn. Nếu không phải qua mấy ngày tiếp xúc vừa rồi, gã biết Đường Thiên đôi khi tùy tiện nhưng chưa bao giờ có sơ suất trong phương diện chiến đấu, thì gã nhất định hoài nghi Đường Thiên cố ý khoanh tay đứng nhìn.

Chẳng lẽ thuật dụng thương của Lăng Húc có ẩn dấu điều gì, mà chính bản thân mình không nhìn ra chỗ huyền diệu?

Địch Hoành Chiến mở to hai mắt quan sát Lăng Húc hồi lâu. Nhưng càng nhìn càng khẳng định cán cân đang nghiêng về phía sáu hồn tướng. Phạm vi Thương Tiêm Hải của Lăng Húc càng lúc càng nhỏ, bị đối phương chèn ép. Không gian sáu tên hồn tướng giành được càng lúc càng lớn, uy lực Hắc Thủy kiếm pháp cũng được phô bày ra.

Lăng Húc bắt đầu bị áp chế.

Địch Hoành Chiến vẫn chưa nhìn ra một chút cơ hội để Lăng Húc giành phần thắng. Gã không hiểu được vì sao Đường Thiên lại tự tin đến như vậy, nhưng gã đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay trợ giúp.

Ánh mắt Đường Thiên nhìn về phía sơn động phía sau sáu tên hồn tướng.

Nhìn từ bên này, cửa động là một vùng tối đen. Nhưng không hiểu vì sao mà Đường Thiên luôn có một cảm giác bên trong sơn động tối đen đó, dường như có một cặp mắt đang âm thầm theo dõi bọn họ.

Đường Thiên mở to hai mắt để nhìn rõ hơn, nhưng bất luận là hắn cố gắng thế nào thì vẫn không thấy được gì trong bóng đêm hắc ám thâm trầm kia.

Bỗng nhiên, hắn đưa chân tung ra một cước. Một viên đá nhỏ như một mũi tên lao mạnh ra, bay vào trong sơn động.

Cạch!

Sâu bên trong sơn động, âm thanh của viên đá đánh lên bức tường đá truyền đến.

Đường Thiên nhíu mày, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Nhưng vào lúc này, tiếng rống giận của Lăng Húc truyền ra từ trong tràng đấu. Đường Thiên lập tức phục hồi tinh thần, thu lại ánh mắt của mình, chuyển lên người Lăng Húc.

Địch Hoành Chiến thấy thế thì trợn mắt há mồm. Sức chiến đấu của Lăng Húc khi nổi giận tăng lên toàn diện không thể hiểu được, đúng vậy chính là tăng lên toàn diện.

Này… này… này…

Địch Hoành Chiến hoàn toàn không rõ ràng tình hình chiến đấu lúc này nữa, gã chưa bao giờ gặp qua trường hợp biến thái như vậy. Tại sao

lại có thể đề cao sức chiến đấu đến như vậy? Chẳng lẽ trên người Lăng Húc cũng có hồn tướng sao?

“Biết hắn có biệt hiệu là gì không?” Đường Thiên dương dương đắc ý nói với đám người Địch Hoành Chiến như đang gặp phải đại địch: “Ha ha, Lăng Húc phẫn nộ! Chỉ cần tên này nổi giận, sẽ rất khủng bố!”

“Ngàn vạn lần không nên đánh nhau với tên này khi hắn đang tức giận.” Đường Thiên bổ sung thêm một câu.

Lăng Húc hoàn toàn không biết mình bị Đường Thiên cố ý sắp đặt cho gã nằm dưới áp lực để kích phát lửa giận của gã. Hai tròng mắt màu vỏ quýt hóa thành một ngọn lửa mãnh liệt bừng bừng bốc cháy. Ngay cả tóc bạc trên đầu cũng phần phật tung bay. Khí thế toàn thân tăng vọt, tràn đầy nguy hiểm.

Oanh!

Thương Tiêm Hải chợt tăng mạnh. Biển sao đầy trời quét tới, lần nữa áp chế sáu tên hồn tướng.

Tiếng rít của mỗi một điểm hàn mang đều tăng mạnh. Cả đại sảnh như bị bao phủ bởi một cơn sóng thần, khiến người khác phải run lên, tiếng rít vang đến mọi ngóc ngách.

Sáu tên hồn tướng như biết nguy hiểm đang ập tới, bọn chúng cùng gầm lên, đồng thời dựa vào nhau, tạo thành một vòng tròn.

Sáu thanh trường kiếm lần lượt vẽ ra từng luồng kiếm quang màu đen trong không trung. Kiếm quang lần lượt thay đổi, tạo thành một kiếm giới* màu đen bao phủ lấy chúng.

*Vòng kiếm.

Cơn sóng mũi thương khiến lòng người kinh sợ lướt trên kiếm giới màu đen, nhưng kiếm giới màu đen không hề sứt mẻ. Giống như đá

ngầm trong sóng dữ, sóng lớn ầm ầm bốn phía nhưng đá ngầm vẫn sừng sững bất động.

Công kích không có hiệu quả càng làm Lăng Húc phẫn nộ.

Ánh mắt của gã biến thành một biển lửa, nổi giận gầm lên một tiếng, ngân thương trong tay đột nhiên biến mất.

Thương Tiêm Hải đầy trời cũng mất đi trong phút chốc.

Một điểm hàn quang vô cùng chói mắt, như sao băng, hạ xuống kiếm giới.

Thực lực chân chính là đây!

Kiếm giới như một tờ giấy mỏng, tiêu biến không một tiếng động. Sáu tên hồn tướng không kịp chạy trốn, đã bị điểm sáng bạc chói mắt kia nuốt mất.

Địch Hoành Chiến ngây ra như phỗng, trong đầu chỉ còn một điều duy nhất: Không hợp lý…

Bỗng nhiên, một trận gió kéo qua bên cạnh Địch Hoành Chiến khiến gã phục hồi tinh thần, nhưng chỉ còn thấy bóng lưng đang vội chạy đi của Đường Thiên.

Đường Thiên, đây là…

Bỗng nhiên, con ngươi của gã co rụt lại…

Dưới sự chiếu sáng của ánh sáng bạc, sơn động tối đen sáng rực lên, có thể thấy rõ ràng một bóng người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Dạ Mạc Kiếm Khách

Trong nháy mắt Đường Thiên nhanh như thiểm điện xông ra bên ngoài.

Mắt hắn đăm đăm nhìn người ẩn tàng trong sơn động. Quả nhiên trực giác của mình không sai, trong lúc cuống cuồng chạy, con ngươi của Đường Thiên bỗng nhiên co rụt lại.

Sau mặt nạ trắng bệch là cặp mắt băng lãnh, tay gã cầm Tế Thứ kiếm, nhìn Đường Thiên vội vàng chạy tới mà như không thấy.

Đường Thiên thế nào cũng không thể quên cái mặt nạ này.

Tề Á!

Dạ mạc kiếm khách Tề Á!

Chiến ý trong lòng Đường Thiên trong nháy mắt được đề thăng lên cực hạn, một trong các nguyện vọng của hắn là đánh với Tề Á một trận. Lúc trước vốn hắn đang tiếc nuối do phải rời Phỉ Lâm tinh nên không thể giao thủ với Tề Á. Không thể ngờ được là lại gặp Tề Á ở đây, con mắt Đường Thiên phút chốc nóng bỏng.

"Khổng Tước!"

Ngân quang che phủ toàn thân hắn với tốc độ kinh nhân. Trang bị Khổng Tước hoa lệ tinh mỹ bao khắp toàn thân hắn. Đôi đồng tử bạc của Khổng tước lộ ra sát cơ, nó cũng nhận ra Tề Á.

Khổng Tước vẫn nhớ thù.

Tề Á trong sơn động như một pho tượng điêu khắc, gã cứ đứng đó không động đậy chút nào.

Tốc độ của Đường Thiên bây giờ nhanh như chớp tạo ra hư ảnh mơ hồ, hắn vọt tới cách cửa động hơn một trượng, chân phải đột nhiên đạp xuống mặt đất. Sức mạnh của một đạp này cực kỳ kinh người, nơi đặt chân xuống rạn nứt như mạng nhện. Tốc độ Đường Thiên vụt tăng giống như viên đạn pháo ra khỏi nòng, hung hãn đánh tới Tề Á ở trong sơn động.

Đường Thiên bay giữa không trung, chân lực tản ra, tay phải vận Đại Bi chưởng lên chờ phát động!

Đường Thiên lớn dần trong mắt Tề Á nhưng gã vẫn thủy chung không chút động đậy, dường như không thấy sự tồn tại của Đường Thiên.

Chẳng lẽ là người giả?

Trong lòng Đường Thiên cảm thấy kỳ quái, nhưng mà lúc này tên đã trên dây căn bản không được do dự, cho dù là người giả cũng phải đánh cho tan nát!

Trong nháy mắt Đường Thiên xông tới sơn động, ngân quang phía sau ảm đảm rồi biến mất, trước mắt Đường Thiên tối sầm.

Bỗng nhiên, một thanh Tế Thứ kiếm hắc sắc lướt qua bóng tối, giống như một con độc xà vô thanh vô tức đớp lấy hông của Đường Thiên.

Không ổn, có mai phục!

Trong lòng Đường Thiên nhảy dựng, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Hắn phản ứng cực nhanh, dường như cùng trong nháy mắt đối phương phát động hắn đã nhận thấy được. Không chút suy nghĩ, Đường Thiên ở giữa không trung mạnh mẽ xoay eo, tay phải hóa thành quyền thuận thế giơ tay về sau giống như vung thiết chùy lên.

Phập!

Bên hông Đường Thiên có tia máu bắn ra.

Tuy Đường Thiên vặn eo nhưng không hoàn toàn thoát được, thân của Tế Thứ kiếm trong chốc lát linh xảo vô cùng, vài miếng linh giáp bung ra, trên lưng Đường Thiên thêm một vệt máu.

May mà vết thương không sâu.

Quyền đầu Đường Thiên đánh vào không trung, trong nháy mắt đó đối phương xuất kiếm liền biến ảo phương vị.

Mấy điểm hàn mang từ trong lòng đất bắn lên, mũi nhọn sắc lạnh nguy hiểm đâm thẳng vào mặt Đường Thiên. Kiếm mang đen kịt, mắt thường không thể nắm bắt được.

Tuy nhiên trong chiến đấu Đường Thiên chưa bao giờ ỷ lại vào con mắt, trực giác mạnh tới mười tám lần khiến Đường Thiên linh mẫn kinh người. Khi quyền đầu đánh vào không khí, thân thể vặn xoắn lại lực lượng đột nhiên bạo phát, chân trái vung lên vẽ thành một chùm sáng.

Đàm Thoái đao!

Chùm sáng lành lạnh, xung quanh kéo theo ánh sang yếu ớt

Choeng!

Đàm Thoái đao không hề hoa xảo đánh thẳng vào Tế Thứ kiếm.

“A!”

Trong lòng Đường Thiên nhảy dựng lên, tiếng di chuyển nhẹ nhàng của Tề Á trong bóng tối như vang lên sát lỗ tai hắn làm lông tóc cả người hắn dựng đứng. Tuy trực giác của hắn kinh người nhưng khí tức của Tề Á dường như dung nhập hoàn mỹ vào trong bóng tối với trực giác của Đường Thiên cũng không nắm bắt chuẩn xác vị trí của Tề Á.

Thế nhưng chút ánh sáng này cũng đủ để Đường Thiên biết được cái mặt mà hắn cho là điêu khắc giả Tề Á đang nhào tới chỗ hắn.

Đó là... Hồn tướng!

Đường Thiên đột nhiên hiểu ra. Tề Á đã phát hiện ra bọn họ, rồi gã cố ý bày ra cạm bẫy. Tên hồn tướng Tề Á mà hắn phát hiện chẳng qua chỉ đeo mặt nạ Tề Á cố tình đứng đó cho bọn họ phát hiện rồi dụ dỗ cho bọn họ xông tới. Tên Tề Á thật thì mai phục một bên cửa động, chuẩn bị đánh lén.

Kế hoạch của Tề Á kín kẽ một giọt nước không lọt, gã biết trường chiến đấu trước kia đã để lại ấn tượng không phai cho Đường Thiên. Chỉ cần gã dụ dỗ thì cái tên quỷ Đường Thiên nóng bừng như vậy nhất định sẽ xông tới.

Chỉ là gã vạn lần không ngờ trực giác của Đường Thiên đến mức kinh người đến như thế. (Nguồn: bachngocsach.co)

Đột nhiên Tề Á nhớ tới lúc mình xuất thủ đánh chết Cố Tuyết mà Đường Thiên lại tránh được một kiếp, đương nhiên là tên đó quá may mắn, vận khí quá tốt. Nhưng lần này, cuối cùng gã cũng hiểu, Đường Thiên có thể tránh cú đánh lén của mình những hai lần không thể lấy vận khí mà giải thích. Cạm bẫy thế này, lần nào gã cũng chỉ cần một chiêu. Vậy mà không ngờ, Đường Thiên đã nhận ra.

Quả nhiên có trực giác của loài dã thú!

Trong lòng Tề Á tuy kinh ngạc nhưng động tác không hề chậm lại. Tế Thứ kiếm run lên, tiếng rít quỷ dị đập thẳng vào màng nhĩ, nhưng Tế Thứ kiếm lại lặng lẽ đâm tới ở góc độ ngược lại.

Suýt nữa thì Đường Thiên cũng bị tiếng rít đánh lừa, nhưng ngay sau đó cảm giác nguy hiểm cường liệt xuất hiện tại bên kia cơ thể. Đường Thiên không chút nghĩ ngợi, hét lớn: “Khổng Tước!”

Đang!

Mấy điểm sáng đột nhiên bắn ra, mục tiêu đúng là phương vị mà hắn cảm nhận được nguy hiểm.

Trong ranh giới sinh tử, hắn tin theo trực giác của mình.

Tế Thứ kiếm run nhẹ trong bóng tối, ngân quang trong màn đêm giống như trâu đất xuống biển, biến mất không còn tăm hơi.

“A!”

Tề Á kêu a lên, kinh ngạc cực kỳ. Hắn ta liên tiếp thoát được sát chiêu của gã, tình huống này lần đầu tiên gã gặp phải. Hơn nữa, gã đồng thời cũng kinh ngạc khi thấy Đường Thiên có tiến bộ. Lần trước Đường Thiên chỉ miễn cưỡng mới tránh được, nhưng lần này dù hãm trong cạm bẫy, Đường Thiên cũng không chút luống cuống.

Tiến bộ như thế thật kinh người.

Thế nhưng trong lòng Tề Á dù kinh ngạc, động tác cũng không chút chậm lại. Vút vút vút! Tế Thứ kiếm liên tục rung lên đâm ra, hóa ám thành minh. Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, song chưởng hợp lại “Bạch Hạc tuyền qua”!

Vòng xoáy khí sắc bén hợp lại với song chưởng của Đường Thiên chen lấn nhau xông tới.

Không gian nhỏ hẹp làm cho uy lực của chiêu này tăng lên.

Lập tức Tề Á thể hiện thực lực chân chính của một vị kiếm khách cường đại. Tế Thứ kiếm rung động đâm trúng vòng xoáy không khí. Bốp, bốp, bốp.

Mỗi một kiếm đều vang ra âm thanh bạo liệt khi vòng xoáy không khí bị đâm trúng. Cực kỳ nhanh chóng, mấy chục vòng xoáy không khí đều bị đâm trúng.

Quả nhiên không hổ là Dạ mạc kiếm khách!

Trong lòng Đường Thiên không chút sợ hãi mà trái lại, chiến ý bốc lên, hừng hực thiêu đốt. Nổi giận gầm lên một tiếng, Đường Thiên hung hãn uốn thân lao lên, một tấm bia ấn trong tay sáng lên, hai chữ bàn thạch rõ ràng bắt mắt.

Sát chiêu Đại Bi chưởng "Bàn Thạch Bi chưởng!"

Chưởng ấn bàn thạch to lớn, uy thế đáng sợ mà dưới sự thôi động lực lượng của Đường Thiên càng trở nên kinh khủng vô cùng. Tiếng rú trầm thấp chấn nhiếp lòng người, toàn bộ thông đạo sơn động bị rung động nhẹ.

Thân hình Tề Á nhoáng lên, bỗng nhiên lùi lại.

Một thân ảnh thay thế vị trí Tề Á, chính là tên Hồn tướng ngụy trang thành Tề Á kia. Trên mặt hồn tướng mang mặt nạ màu tráng, Tế Thứ kiếm trong tay gã thẳng tắp như ngọn thương. Động tác tiếp theo làm cho Đường Thiên có chút giật mình.

Đường Thiên và Lăng Húc oánh nhau nhiều lần nên cũng biết về thương pháp khá nhiều. Động tác của Hồn tướng đúng là cách chuẩn bị đâm thương.

Dùng Tế Thứ kiếm như thương pháp sao?

Sự hoài nghi lóe trong đầu, nhưng lực chú ý của Đường Thiên còn phải tập trung vào tên địch nhân phía trước. Trong mắt hiện lên vẻ ngoan cố, trước hết cứ giết Hồn tướng Tề Á đã.

Chưởng thế không biến đổi, hung hãn trào tới!

Tế Thứ kiếm tinh tế va chạm thẳng thắn với thạch bàn chưởng ấn. Đường Thiên cảm giác thấy có một luồng chân lực sắc nhọn chui vào lòng bàn tay. Thân hình hắn run lên nhưng chân lực của hắn nhanh chóng

làm tan luồng chân lực này. Chưởng ấn thế không thể đỡ ầm ầm lao tới, Tế Thứ kiếm tấc tấc tan vỡ.

Nhưng vào lúc này một luồng sát cơ âm lãnh lẳng lạng xộc thẳng vào sườn Đường Thiên.

Âm hiểm quá!

Trong lòng Đường Thiên phát lạnh nhưng phản ứng của hắn cực nhanh, lông đuôi màu lam phía sau luôn luôn lay động bỗng dưng thẳng ra, chìa mũi nhọn ra như thanh kiếm.

Đang!

Sức mạnh cường đại từ Tế Thứ kiếm truyền tới, những chiếc lông vũ tan vỡ, mũi nhọn như những linh phiến màu trắng bạc xuất hiện vết rạn.

Nhưng một kiếm tất sát của Tề Á cũng đã bị cản lại.

Hai người giao thủ nhanh như chớp giật, lúc này những người khác cũng đã vọt tới cửa sơn động. Tề Á biết không thể làm được gì nữa, gã khẽ cười quỷ dị một tiếng rồi cùng Hồn tướng tan vào hư không ngay trước mặt Đường Thiên.

Khi đám Lăng Húc chạy tới chỉ còn nghe thấy tiếng cười quỷ dị của Tề Á, trong sơn động chỉ còn bóng tối đen kịt, âm thanh văng vẳng.

Thần sắc mọi người đều cực kỳ nghiêm trọng, Đường Thiên gọi cả trang bị Khổng Tước ra mà không thể lưu đối phương lại làm cả đám khiếp sợ. Nên biết rằng, thực lực Đường Thiên trong cả đám là cực mạnh mà hắn không thể lưu đối phương lại thì rõ thục lực của đối phương mạnh mẽ tới bậc nào.

“Đó là Tề Á!” Đường Thiên trầm giọng thốt lên. Cái lông vũ linh giáp cuối cùng trên tay hắn đã tan vỡ, trong lòng căng thẳng. Nếu không phải có Khổng tước thì một kiếm kia hắn không có khả năng tránh được.

Thực lực Tề Á mạnh hơn nhiều so với Đường Thiên tưởng tượng, hơn nữa người này cực kỳ am hiểu việc lợi dụng hoàn cảnh, phương thức công kích cũng cực kỳ âm hiểm làm người ta khó lòng phòng bị.

Đường Thiên đã giao thủ với rất nhiều người nhưng Tề Á là một trong những người nguy hiểm, khó khăn nhất.

Hai từ "Tề Á" vừa thốt lên, sắc mặt mọi người đều thay đổi, cả sắc mặt của tiểu cô nương cũng trở nên nghiêm trọng.

"Sao hắn lại tới đây?" Cố Tuyết hỏi, giọng nói thị run rẩy, rõ ràng lần trước gặp Tề Á đã khắc sâu ấn tượng trong lòng.

Đường Thiên lắc đầu, trong lòng hắn cũng thấy kỳ quái.

Tiểu cô nương hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói: "Mọi người phải cẩn thận. Phụ thân đã từng bảo, Tề Á là vị võ giả cấp thiên lộ duy nhất ở Phỉ Lâm tinh!"

Mọi người thở dốc vì kinh ngạc.

Võ giả cấp thiên lộ, Võ Hầu phủ sở dĩ có thể quản lý được tinh cầu là bởi vì họ có hai vị võ giải cấp thiên lộ mà một vị trong đó là Võ Hầu.

Cường giả có thể sánh được với Võ Hầu … Địch Hoành Chiến và Thanh Loan đều trắng bệnh cả khuôn mặt.

Đường Thiên lại nghĩ tới Ngũ Quang. Đó là vị võ giả cấp thiên lộ duy nhất hắn đã gặp. Ngũ quang Thiên thác đao, Đường Thiên vô cùng ấn tượng. (Nguồn: bachngocsach.co)

Lăng Húc cảm thấy khó giải thích được: "Không thể nào, Tề Á xếp hàng thứ năm nếu như gã là võ giả cấp Thiên lộ thì bốn người kia đâu?"

Thần sắc tiểu cô nương trịnh trọng hẳn: "Không rõ, nhưng câu này là từ chính miệng phụ thân nói ra. Phụ thân đã từng phí rất nhiều sức lực để

mời chào Tề Á. Nếu Võ Hầu phủ có được ba vị võ giả cấp Thiên lộ thì phụ thân có thể trổ tài năng với thập tam phủ.”

Đến lúc này Đường Thiên mới hiểu Võ Hầu phủ mạnh đến bậc nào. Hai vị võ giả cấp Thiên lộ … Thực lực này đáng sợ tới bậc nào đây!

Nhớ tới hành vi lỗ mãng của bọn họ trước đây, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, may mà, may mà …

Nhưng ngay lập tức trong lòng Đường Thiên nảy ra nỗi nghi hoặc, Tề Á tuy rất lợi lại nhưng hắn cảm thấy còn kém Ngũ Quang không ít.

“Sau thì sao?” Hắn buột miệng hỏi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Thiếu Niên Khoác Ngân Giáp

“Sau đó à?” cô bé nghiêng đầu như nhớ lại gì đó rồi nói với vẻ không chắc chắn: “Hình như phụ thân nói cái gì mà rất đáng tiếc, không biết là cái gì đáng tiếc nhưng sau đó xếp hạng của Tề Á tụt xuống rất nhanh. Không biết có liên quan đến việc này không nữa nhưng phụ thân rất hiếm khi hứng thú với một người như vậy nên con có ấn tượng rất mạnh.”

“Thì ra là thực lực giảm sút.” Đường Thiên gật gù, hắn vẫn cảm thấy Tề Á chưa đạt tới trạng thái tốt nhất, vẫn có một chút chênh lệch nào đó, xem ra phán đoán của mình chuẩn thật.

“Đáng tiếc không thể nhìn thấy bộ dạng Tề Á ở thời kỳ đỉnh cao.” Đường Thiên nói với vẻ tiếc nuối: “Nếu có thể đánh bại Tề Á ở thời kỳ đỉnh cao thì thật sảng khoái biết mấy!”

Thanh Loan không chịu nổi bộ dạng rắm thối của Đường Thiên mới nói : “Ở thời kỳ đỉnh cao, Dạ Mạc kiếm khách đánh đâu thắng đó, xét toàn bộ phủ Võ hầu thì hắn chỉ kém Võ hầu thôi. Hắn đã từng lẻn vào phủ một đêm và giao thủ với Hầu gia nhưng bất phân thắng bại.”

Địch Hoành Chiến lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Chuyện này sao ta không biết?”

Thanh Loan đáp: “Lúc đó ngươi không ở trong phủ, người trong phủ biết chuyện đó cũng rất ít.Ta cũng chỉ may mắn biết thôi. Hầu gia biết ta luyện kiếm pháp mới đồng ý cho ta quan chiến. Quả thực lúc đó Dạ Mạc kiếm khách quá mạnh!”

Nói đến đây Thanh Loan nhớ lại cảnh lúc đó, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh hãi. Nàng tu luyện kiếm pháp nên lĩnh ngộ kiếm pháp sâu hơn hẳn những người khác, càng trực tiếp cảm nhận được sự mạnh mẽ của Tề Á.

“Thực đáng tiếc, cao thủ lợi hại như vậy mà không có cơ hội giao thủ với hắn ở thời kỳ đỉnh cao, đáng tiếc!” Đường Thiên nói đầy tiếc hận, hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Chẳng qua nếu đây là sự thực thì không có cách nào khác rồi. Đầu tiên cứ đánh bại tên Dạ Mạc kiếm khách không hoàn chỉnh này đã!”

Thanh Loan “hừ” một tiếng. Tề Á là một trong những thần tượng trên con đường tu kiếm của nàng, Đường Thiên “to còi” muốn đánh bại Tề Á lọt vào tai nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu mới đáp trả: “Thực lực của ngươi rất mạnh nhưng muốn đánh bại Tề Á dễ như vậy sao?”

Đường Thiên lơ đãng đáp: “Vốn không có gì dễ dàng cả, dễ dàng thì có ý nghĩa gì chứ? Ngươi không cảm thấy rằng chỉ bốn chữ “Đánh bại Tề Á” cũng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào sao?”

Đường Thiên nắm chặt tay lại, chiến ý dâng trào.

Thanh Loan ngẩn người. (Nguồn: bachngocsach.co)

“Nói nhảm nhiều thật.” Lăng Húc hừ lạnh, mặt mày tái nhợt, gã vừa trải qua một tràng đại chiến, tiêu hao rất nhiều. Gã ném cho một Đường Thiên một vật gì đó: “Vừa lấy được xong.”

Đường Thiên tiện tay chụp lại, đó là một cái rương sắt gỉ sét loang lổ.

Cô bé nhìn thoáng qua rồi nói reo lên: “Ai nha, suýt nữa thì quên cái này rồi! Hồn quan thủ vệ mỗi quan đều có một món đồ cẩn bảo vệ gọi là Trấn hồn bảo. Phải có Trấn hồn bảo thì những hồn tướng này mới không dễ biến mất. Bình thường nếu hồn tướng càng mạnh thì Trấn hồn bảo càng tốt. Mau mở ra xem nào!”

Đường Thiên chỉ vừa nghe thấy chữ “Bảo” thì hai mắt phát sáng, vội vàng mở rương.

Trong rương chỉ có một viên hồn hạch màu đen. Hơn nữa hồn hạch này phẩm chất cũng không cao, chỉ ngang với viên hồn hạch mà lần trước Đường Thiên thu được từ tinh hồn xà biến dị.

Đường Thiên cực kỳ thất vọng nhưng vẫn cố xoay cái rương ngược xuôi thậm chí còn phá bung cái rương ra xem có ngăn ẩn không .

Hiển nhiên là không có chút thu hoạch nào.

“Con hàng này không đáng tiền.” Đường Thiên nói đầy đau đớn: “Tiểu Húc Húc, lần sau phải tìm dê béo để hạ thủ nhé! Đánh nửa ngày trời mà chỉ đủ đồ ăn vặt cho Nha Nha. Nha Nha ra đi, có đồ ăn cho ngươi đây!”

Nha Nha xông ra, nhìn thấy hồn hạch lập tức mắt sáng rực. hai chân ngắn ngủn mập mạp nhưng động tác cực nhanh, nó dùng cả tứ chi bò dọc vai Đường Thiên xuống tay hắn như một con cún rồi há miệng nuốt luôn viên hồn hạch.

Cô bé nhìn Nha Nha reo lên: “Wow, đáng yêu quá! Nó tên là Nha Nha sao?”

“Nha Nha, biểu diễn đi!” Đường Thiên ra lệnh

Nha Nha ngạc nhiên, một lát sau nó đưa tay lên ép má, xoa xoa bộ mặt núng nính.

Mắt cô bé càng sáng hơn: “Oa oa oa, sư phụ, có thể cho con được không ? Con rất thích!”

Nha Nha trợn mắt nhìn cô bé, nhe răng với vẻ bất thiện.

“Cho con á? Đừng có mơ.” Đường Thiên trả lời ngay tức thì: “Chẳng qua con có thể thuê để chơi, một ngàn tinh tệ một giờ, con là đại gia, cấm

mặc cả!”

“Đồng ý!” cô bé không ngần ngừ mà đồng ý luôn.

Khuôn mặt nhỏ bé của Nha Nha nhăn lại, ô ô kháng nghị nhưng cơ thể đã bị Đường Thiên túm lại, chỉ biết líu lô không ngừng. Đường Thiên tiện tay ném Nha Nha cho cô bé và đe dọa: “Nha Nha, phải làm cho khách hàng thỏa mãn đấy!”

Cô bé nhận được Nha Nha thì như lấy được chí bảo, thỉnh thoảng lại trêu đùa Nha Nha, rất nhanh đã nghịch với Nha Nha mập mạp rất vui vẻ.

Đường Thiên cực kỳ đắc ý với việc làm ăn của mình, một giờ là được một ngàn, rốt cục kiếm được bao nhiêu nhỉ? Bóp trán suy nghĩ cả ngày không ra Đường Thiên đành từ bỏ, nếu có Thiên Huệ ở đây thì tốt biết mấy, mình không phải lo việc tính toán rồi.

“Đi nào. Mấy cái bảo tàng kia chắc hẳn đã tịch mịch không chịu nổi nữa rồi, nhất định chúng đang chờ thiếu niên như thần tới giải cứu chúng!” Đường Thiên bổ sung một câu chắc nịch: “Vì chính nghĩa!”

Lăng Húc đứng một bên nói chen vào: “Đừng có bắt chước ta!”

“Chính nghĩa là của mọi người!” Đường Thiên nhếch mép cười rồi rảo bước đi trước.

Cố Tuyết cũng mím môi, khóe miệng ẩn ẩn có một nụ cười không thể che giấu.

Địch Hoành Chiến nhìn thấy mọi chuyện thì không khỏi cảm thấy cổ quái trong lòng, gã đã gặp đủ loại cao thủ nhưng Đường Thiên nhất định là kẻ quái đản nhất. Nếu như ở một nơi khác, là một người khác thì chắc chắn Địch Hoành Chiến sẽ thấy đối phương là kẻ đầu óc có vấn đề. Nhưng nếu xét trên người Đường Thiên thì gã không dám khinh thường, thằng này quả thực cao thâm khó lường khiến người ta không thể nắm bắt được.

Vừa đi Đường Thiên vừa lẩm bẩm: “Sao gã Tề Á này lại chạy đến đây nhỉ? Hơn nữa còn có thể ẩn nấp ở đây, xem ra có vẻ rất quen thuộc chốn này. Chẳng lẽ hắn có hứng thú với Vương Trảm Kiếm? Không đúng, kiếm pháp của hắn và Vương Trảm Kiếm không cùng một đường mà.”

“Cũng có thể hắn nhắm vào bảo tàng. Bằng không ngoại trừ bảo tàng liệu có thứ gì khiến hắn thấy hứng thú chứ, ngoại trừ Vương Trảm Kiếm hắn còn có bảo vật khác trong bảo tàng.” Cố Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói: “Tề Á hắn đã đến đây từ lâu. Hắn có thể tránh được hồn tướng thủ quan thì rất có thể đã thu hoạch được gì đó.”

Mọi người cũng gật gù, suy luận của Cố Tuyết rất có lý.

“Không sao hết.” Đường Thiên bĩu môi: “Chỉ cần đánh bại hắn không phải sẽ biết rõ sao.”

“Phì, ngươi chém gió vừa thôi!” Thanh Loan thầm hừ lạnh.

Sơn động đen kịt lại chật hẹp, chỉ đủ chỗ cho hai người đi trước. Địch Hoành Chiến cầm một đoạn gỗ phát sáng, ánh sáng phát ra từ đoạn gỗ chiếu sáng cả con đường.

“Đây là cái gì thế?” Đường Thiên hỏi với vẻ tò mò.

“Gỗ phát quang.” Địch Hoành Chiến lấy thêm một đoạn nữa đưa cho Đường Thiên xem: “Chỉ cần truyền chân lực vào nó sẽ phát sáng, dùng tốt hơn đuốc nhiều.”

Đường Thiên thử một chút quả nhiên khúc gỗ trong tay hắn sáng lên. Lập tức hắn cảm thấy hứng thú, hắn đang định truyền nhiều chân lực vào hơn thì Địch Hoành Chiến vốn đang đứng một bên quan sát vội ngăn cản: “Ngàn vạn lần đừng truyền quá nhiều chân lực vào, nếu truyền nhiều quá nó sẽ tỏa sáng rất chói mắt, gỗ cũng sẽ biến thành tro. Đôi khi ở ngoài chiến trường bọn ta cũng làm như vậy! Cách này không có tác

dụng với cao thủ nhưng nếu đối phương có nhiều người thì ít ra cũng có vài người trúng chiêu.”

Đường Thiên chợt hiểu ra, hắn cảm thấy gỗ phát quang rất có ích nên vội đòi Địch Hoành Chiến: “Tặng ta mấy thanh đi!”

Địch Hoành Chiến không nhiều lời mà lấy hơn chục đoạn đưa cho Đường Thiên, thứ này rất rẻ chỉ là người bình thường không mua được thôi. (Nguồn: bachngocsach.co)

Đường Thiên vội cất vào trong Thủy Bình Vũ Quỹ.

Có gỗ phát quang nên mọi thứ bên trong thông đạo đều trở nên rõ ràng, thông đạo vốn cũng chật hẹp, không có chỗ ẩn thân nên không cần lo bị Tề Á đánh lén.

Thông đạo trong sơn động rất dài, chợt Đường Thiên nói: “Chúng ta đang đi xuống dưới!”

Mọi người sửng sốt mới xem kĩ quả thực mặt đất có một độ dốc rất nhỏ xuống dưới. Địch Hoành Chiến càng thêm bội phục sự nhạy cảm của Đường Thiên.

Đi chừng hai mươi phút chợt thấy phía trước sơn động sáng ngời, tinh thần mọi người khẽ động vội rảo bước thật nhanh.

Ra khỏi động lần này đám người Đường Thiên rất cẩn thận bởi họ lo Tề Á sẽ mai phục ở của động. Nhưng rất nhanh mọi người đều thở phào nhẽ nhõm khi không thấy Tề Á. Bên ngoài động là một sảnh lớn bằng phẳng, trống trải, không có chỗ nào để ẩn thân.

Chính giữa sảnh có một cái rương bằng đồng.

Sắc mặt cô bé nghiêm túc hẳn lên, nàng vội vàng nhắc: “Cẩn thận, đây là Minh quan!”

“Minh quan?” Đường Thiên vội hỏi lại.

“Vâng, hồn quan chia là hai loại, một loại lộ ra Trấn hồn bảo gọi là Minh quan, một loại không lộ ra Trấn hồn bảo gọi là ám quan.” Cô bé đáp: “Bình thường ít khi thấy Minh quan xuất hiện, một khi Trấn hồn bảo rơi vào tay người sấm quan thì cửa ải này sẽ tự sụp đổ. Nó thường xuất hiện trong trường hợp người bố trí Hồn quan cực kỳ tin tưởng vào cửa ải đó.”

“Là thế sao…” Đường Thiên trầm ngâm.

“Vâng.” Cô bé gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng: “Minh quan rất khó phá, phải cực kỳ cẩn thận. Hơn nữa người sấm quan càng ít càng tốt, rất nhiều cửa được bố trí nhằm vào số lượng người. Số lượng càng nhiều thì độ khó của cửa càng lớn. Rất nhiều người không biết cho rằng Hồn quan nhằm mục đích bảo vệ nhưng thực ra mục đích của Hồn quan để khảo nghiệm. Bằng không cứ trực tiếp dùng cạm bẫy có phải hơn không, cần Hồn quan để làm gì?”

Địch Hoành Chiến trầm giọng nói: “Để ta lên!”

“Không! Ta lên!” Thanh Loan nói: “Ở đây thực lực của ta gần Đường Thiên nhất, để ta lên!”

“Thối lắm!” Lăng Húc giận tím mặt, gã trừng mắt, áo bào trắng khẽ bay: “Ý ngươi là ngươi mạnh hơn ta sao?”

Gã vừa muốn lao về phía Thanh Loan thì “bộp”, một bàn tay vươn ra túm lấy cổ gã. Lăng Húc vừa trải qua một trận khổ chiến hiển nhiên là không có sức phản kháng, bị Đường Thiên xách lên như một con gà con, Lăng Húc càng tức giận nắm chặt ngân thương trong tay chuẩn bị ra tay.

“Ngươi mà dám ra tay ta sẽ đánh ngươi bất tỉnh!” Đường Thiên thản nhiên nói.

Lăng Húc tức thì cứng người lại, gã tin rằng Đường Thiên không nói đùa.

Đường Thiên tiện tay quẳng Lăng Húc sang một bên rồi cất bước lao thẳng vào trong tràng. một màn sáng bạc sáng lên theo từng bước chân của hắn, lan dần trên người hắn. Mỗi bước đi thì ngân giáp lại lan rộng hơn, khi cả người hắn đã bước vào trong tràng thì toàn thân đã được ngân giáp bao phủ. Tuy hắn vừa giao thủ với Tề Á và bị thương nhẹ nhưng chiến ý trong cơ thể lại đang sôi sục..

Dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt lồng ngực hắn, mỗi bước của hắn đều cực kỳ vững chãi, trong cơ thể phảng phất có tiếng trống trận vang lên, chiến ý càng tăng.

Thiếu niên mặc ngân giáp đạp trống bước đi.

“Nếu ta là người mạnh nhất thì để ta lên!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Công Tử Ma Địch

Mọi người đã quá quen với Đường Thiên ngây thơ ngốc nghếch, một Đường Thiên khí phách như thế thoáng cái đã chấn nhiếp mọi người.

Chỉ có Lăng Húc phẫn nộ, gã nghiến răng nghiến lợi hạ giọng bảo: “Láo lếu thật! Chờ ta khôi phục lại nhất định ngươi phải chết!”

Thanh Loan muốn nói cái gì nhưng mặt ngây ra không nói năng gì được. Trong tầm mắt nàng là bóng lưng của thiếu niên ngân giáp tản mát ra chiến ý như lửa, nàng cảm thấy không có ý niệm chống lại. Đột nhiên nàng nhớ tới lời khuyên của Địch Hoành Chiến lúc trước – Đường Thiên là một tên quái vật nguy hiểm.

Trên mặt Cố Tuyết hiện vẻ sốt ruột nhưng thị không định khuyên can. Địch Hoành Chiến, Thanh Loan có lẽ không biết Đường Thiên nhưng thị biết bên trong vẻ bề ngoài hồn nhiên khờ khạo là một trái tim cường giả chân chính.

Đường Thiên từ từ bước vào trong vòng.

Một gã hồn tướng giống như mây từ trong rương đồng bay ra, biến ảo thành hình.

Con mắt màu lam trong sáng như đá quý, khuôn mặt anh tuấn nhẹ nhàng cười nụ, hai chân bồng bềnh trong không trung, thân hình thon dài có mấy phần xuất trần.

"Ta gọi là Địch."

Giọng nói của gã êm tai dễ nghe, nhẹ nhàng êm ái làm lòng người mê say.

Mọi người giật mình, hồn tướng mà biết nói chuyện! Tiểu cô nương nhớ tới điều gì đó, khuôn mặt biến sắc lớn tiếng hét: “Sư phụ cẩn thận, gã là Ma Địch!”

“Ma Địch hả?” Đường Thiên sửng sốt. Thật sự mà nói thì khi Địch mở miệng cũng làm hắn giật mình. Hắn giao thủ với hồn tướng nhiều rồi, lần đầu tiên thấy hồn tướng có thể nói. Đương nhiên ngoại trừ Binh ra, đến cả quỷ trảo bình thường cũng không nói một tiếng.

“Thật không ngờ, bao năm như vậy vẫn còn có người nhớ được tên ta, thật hết sức vinh hạnh.” Địch mỉm cười, quay sang khom lưng cảm tạ tiểu cô nương.

Sắc mặt tiểu cô nương có chút trắng hơn, vẻ mặt những người khác thì mờ mịt, họ chưa từng nghe thấy cái tên này.

Nhìn phản ứng của tiểu cô nương, Đường Thiên biết lai lịch đối phương không nhỏ. Thế nhưng hắn không chút e sợ mà lại càng thêm hưng phấn. Hắn nhìn Địch chằm chằm, trầm giọng bảo: “Đừng nhiều lời, một chiêu phân thắng thua đi!”

Địch hơi cúi mình, khí chất tỏ ra ung dung ưu nhã: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Y vung tay lên, một quầng sáng hình tròn hiện ra, hình thành một cái không gian phong bế.

Địch giải thích: “Thỉnh mọi người đừng lo lắng, quầng sáng này chỉ là để cách âm tránh lan tới gần quý hữu.”

Đường Thiên hơi kinh ngạc, hồn tướng rất lễ phép thế này hắn chưa từng thấy. Hắn không nhịn được bèn thì thầm với Binh: “Ầy, đại thúc,

đều là hồn tướng cả sao đẳng cấp của người kém hơn người ta nhiều vậy?”

Binh nhướng nhướng mí mắt, trả lời một cách hờ hững: “Bọn thiếu gia thế gia đều có cái đức hạnh này, năm xưa đám thế gia bị chúng ta tiêu diệt không một vạn thì cũng đến tám ngàn đó. Còn lũ thiếu gia thế gia thì, hức, không cách nào tính chính xác được…”

Đường Thiên: "..."

Hắn không còn thời gian để nghe Binh đại thúc khoác lác nữa. Ánh mắt hắn đột nhiên ngưng tụ. Trên tay Địch xuất hiện một ống sáo đồng, thân nó trơn bóng như mới, sáng bóng đến mức có thể soi gương.

Đường Thiên ngưng thần chờ đợi, đối phương tên là Ma Địch vậy thì các thức công kích có liên quan tới điều này.

Âm võ kỹ?

Đường Thiên có chút hiếu kỳ, có cả sự mong đợi. Hắn chưa từng gặp đối thủ như vậy.

Địch hành lễ, trong trẻo nói từng tiếng: "Mời ngài nghe một khúc!"

Con mắt màu lam khép hờ, ống sáo đồng quay ngang đặt trên bờ môi. Một luồng khí tức rót vào, ống sáo bỗng sáng le lói. Âm phù giống như nước chảy từ trong ống sáo từ từ chảy ra.

Bên trong quầng sáng, không khí thoáng cái trở nên trì trệ.

Con mắt Đường Thiên bỗng dưng trợn tròn tỏ ra kinh ngạc. Cơ thể hắn thế mà tê đi, bắt đầu mềm mại vô lực.

Tiếng sáo réo rắt, du dương, mờ ảo như mây, từng tia mây mù vờn quanh người Ma Địch. Trong đám mây trắng lượng lờ, con mắt màu lam của Ma Địch cụp xuống, thần tình cực kỳ chuyên chú.

“Hừ!” Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, chân lực trong cơ thể tản ra cảm giác mềm nhũn biến mất. Chân hắn nhún một cái phóng tới đối diện với Ma Địch!

Võ kỹ của tên quái này quả nhiên quỷ dị, cứ tiên hạ thủ vi cường!

Thanh âm tiếng sáo văng vẳng trong không trung. Đường Thiên lập tức cảm nhận được sự dị trạng ở xung quanh. Không khí xung quanh bỗng trở nên vô cùng đặc. Đường Thiên cảm thấy mình như đi trong vũng bùn, mỗi bước đều tiêu hao rất nhiều khí lực.

Không khí như tường, nửa bước cũng khó đi.

Ma Địch cách đó chỉ mấy trượng, gã cứ cụp mắt mà thổi, chìm đắm trong thế giới của chính mình.

Gầm lên một tiếng, Đường Thiên đánh ra một quyền vào không khí phía trước.

Tiểu Băng quyền!

Tuy chỉ là võ kỹ hạng thấp nhưng dung hợp với tham ngộ về chấn động của Đường Thiên, không khí đậm đặc ngưng tụ trước mắt tan ra giống như hạt cát rời rạc.

Đường Thiên thừa cơ xông về phía trước.

Mới lao một bước không khí xung quanh lại được tiếng sáo tiếp sức, khôi phục nguyên trạng.

Đường Thiên không hoang mang chút nào, cứ có biện pháp giải quyết là được!

Song quyền thay nhau đấm ra, mỗi quyền mỗi bước, thong thả mà kiên định tới gần Ma Địch. Ma Địch dường như không cảm thấy gì chỉ chuyên tâm vào thổi sáo, dường như không ý thức được nguy hiểm đang tới gần.

Bước liên tiếp được bảy tám bước, Đường Thiên lúc này chỉ còn cách Ma Địch khoảng hai trượng.

Nếu trong trường hợp bình thường thì cự ly hai trượng đối với Đường Thiên thì chẳng là gì. Tuy hiện giờ dù Đường Thiên không để trong nhưng đến tận giờ hắn cũng cho rằng tiếng sáo của đối phương độc đáo kỳ lạ mà lại không quá lợi hại.

Chỉ cần hắn bước tới gần đối phương một trượng là có thể chắc chắn giết chết được đối phương.

Đường Thiên không chút hiểu biết về âm luật, lúc này tiếng sáo bắt đầu phát sinh biến hóa.

****

Bên ngoài quầng sáng, sắc mặt tiểu cô nương tái nhợt hoàn toàn.

Cố Tuyết nhìn thấy sắc mặt tiểu cô nương bỗng buột miệng ra hỏi: “Công chúa, vị Ma Địch này rất lợi hai sao?”

Tiểu công chúa bặm chặt môi, giọng nói có vẻ run run: “Thời kỳ của Ma Địch sớm hơn Trảm Kiếm Ma tiền bối khoảng một trăm năm gì đó. Gã xuất thân trong thế gia, từ nhỏ đã tinh thông âm luật. Sau khi tu luyện võ kỹ thì đưa âm luật dung nhập vào hình thành một phái âm võ kỹ riêng. Tiếng sáo dường như có ma lực vì vậy mới được gọi là Ma Địch. Ma Địch xuất thân thế gia, phong độ ngời ngời, hiền lành khéo léo nên được mọi người gọi là Ma Địch công tử. Một trận thành danh, đó là lúc Phỉ Lâm tinh gặp phải tinh hồn thú triều đại quy mô, bảy thành liên tiếp bị phá, thây chất đầy đồng, không ai ngăn cản được. Khi thú triều tràn đến thành thứ tám thì Ma Địch đột nhiên chạy tới. Đêm đó trên tường thành, một khúc sáo vang lên làm lui thú triều. Trong một lớp thú triều lấy được tinh hồn thú cửu giai!”

Không rõ là tiểu cô nương kích động hay sợ hãi nhưng khi nói đến đoạn truyền kỳ trong lịch sử này tự nhiên tâm nảy sự kính ngưỡng.

Những người khác nghe thấy thế thì cảm xúc trào dâng, vừa lo vừa sợ.

Tinh hồn thú cửu giai đó là khái niệm gì đây?

Chỉ có Lăng Húc nghe vậy thì trợn mắt há mồm. Cuối cùng gã cũng rõ cái gã quỷ quái ngây người thổi sáo một mình trong quầng sang kia mà lại cường hãn đến như thế.

“Vậy chẳng phải hắn là võ giả cấp Thiên lộ sao?” Địch Hoành Chiến thất thanh.

“Ừm.” Tiểu cô nương cắn môi, lo lắng nhìn vào bên trong trường: “Trong một năm rực rỡ, Ma Địch công tử đã từng đánh bại ba võ giả cấp Thiên lộ!”

Mấy người nghẹn họng, trân trối nhìn. Họ khiếp sợ không thể nói lên nửa lời. Võ giả cấp thiên lộ đánh bại ba võ giả cùng cấp thiên lộ. Cái khác biệt này, bọn họ đương nhiên biết.

Lăng Húc mở to con mắt, trong lòng liên tục thầm than thở: một tên ngốc thật là lợi hại!

Tên Đường ngớ ngẩn gặp nguy hiểm rồi!

Không đúng!

“Nếu là như vậy thì tên Đường ngớ ngẩn hắn là đã thành tro bụi từ lâu rồi mới phải.” Lăng Húc nhíu mày nói.

“Hắn là thực lực giảm xuống rồi.” Địch Hoành Chiến kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú. Gã đưa mắt liếc nhìn đã thấy chỗ then chốt: “Sau một thời gian dài thì đẳng cấp hồn tướng sẽ giảm xuống không ngừng. Chắc chắn không thể so với thời kỳ toàn thịnh.”

“Tên ngốc kia gặp may quá!” Lăng Húc hừ lạnh một tiếng, trong tâm thả lỏng.

Tiểu cô nương lắc đầu: “Đẳng cấp sẽ giảm xuống nhưng thể ngộ với võ kỹ sẽ không giảm. Ma Địch công tử nổi tiếng nhất với sát chiêu, Ma âm phá!”

“Ma âm phá hả?” Mọi người đồng thanh hô cùng một câu.

“Ừm.” Thần sắc tiểu cô nương tỏ ra cực kỳ lo lắng: “Nó còn có cái tên khác là nhất khúc thất sát!”

"Nhất khúc thất sát?"

Riêng cái tên này cũng đủ làm cho mọi người kinh hồn táng đởm.

“Ừ.” Vẻ lo lắng trên khuôn mặt tiểu cô nương càng đậm: “Ta không biết một chiêu này suy cho cùng sẽ xảy ra cái gì. Nhưng nghe kể một chiêu này của Ma Địch chưa từng thất bại.”

Cho tới bây giờ chưa từng thất bại …

Trong lòng mọi người lại nặng trình trịch, cặp mắt bọn họ nhất tề nhìn vào trong trường.

Đường Thiên bên trong trường chỉ còn cách Ma Địch chưa tới hai trượng. Đối với Đường Thiên thì càng gần là càng sắp tới lúc hắn có thể phát động công kích.

Nhưng vào lúc này, bên trong trường chợt sinh biến cố.

Trong quầng sáng, bỗng nhiên bọt khí tự nhiên sinh ra. Trong nháy mắt lại thêm một bọt khí. Màn tiếp theo làm mọi người nín thở. Không khí bên trong quầng sáng tựa như sôi trào. Một bọt khí, lại một bọt khí cứ thế xông ra.

Những bọt khí trong suốt này bằng một nắm tay, sau khi hiện ra thì lẳng lặng trôi nổi trong không khí.

Trong nháy mắt, Đường Thiên nằm trong một đống bọt khí.

Đó là... Cái gì?

Ngoài quầng sang, mọi người trợn trừng cặp mắt.

Chân Không cầu!

Trong lòng Đường Thiên khiếp sợ vô cùng. Mỗi một bọt khí là một chân không cầu. Đường Thiên có thể dùng Chấn đãng quyền xuất Chân Không cầu nhưng so với Chân Không cầu vô số kể dày đặc này thì Đường Thiên cảm thấy một chiêu của mình đúng là tầm thường, là trò vặt vãnh.

Nếu như bảo lúc trước Đường Thiên còn chưa phán đoán được thực lực của đối phương. Một chiêu này lập tức làm cho Đường Thiên nhận ra được thực lực của Ma Địch.

Đường Thiên như ngộ ra điều gì, hóa ra bản chất của tiếng sáo cũng là một loại chấn động thôi.

Hắn đã từng tu luyện Chấn đãng quyền nên hắn hiểu sâu sắc hơn so với người bình thường. Muốn hình thành Chân không cầu phải làm chấn động thật mạnh hút hết không khí.

Nhưng đồng thời có nhiều Chân Không cầu như thế thì …

Trong mắt Đường Thiên, mỗi một Chân Không cầu là một điểm chấn động. Bên trong tầm mắt, dày đặc chi chít hơn nghìn điểm chấn động cùng tồn tại!

Ma Địch thật là lợi hại … gã làm thế nào mà được thế?

Đường Thiên nghĩ nát óc cũng không ra Ma Địch làm thế nào để được điểm này, nhưng lúc này cảm giác nguy hiểm trong lòng mạnh đến mức trước nay chưa từng xảy ra.

Có vô số bọt khí bốc lên, thân ảnh Ma Địch cúi đầu cụp mắt thổi sáo càng lúc càng trở nên mờ ảo bất định. Sát cơ như thực chất ở toàn

trường. Mái tóc dài của Ma Địch bay lượn, khuôn mặt anh tuấn chăm chú thổi sáo hiện ra.

Ngón tay thon dài lướt trên sáo đồng, động tác khẽ vuốt mềm như gió làm cho lông tơ của Đường Thiên đều dựng đứng lên.

Khắp bầu trời là những Chân Không cầu lơ lửng từ bốn phương tám hướng từ từ hướng tới Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Nhị Sát Phá

Đối mặt với nguy hiểm chưa từng thấy từ trước tới nay khiến Đường Thiên cực kỳ tập trung. Ma Địch mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của hắn, chỉ riêng lượng Chân Không Cầu khủng bố như vậy cũng đủ chứng tỏ gã là võ giả cấp Thiên Lộ.

Làm sao bây giờ?

Nhìn đám Chân Không Cầu chen chúc nhau lao tới nhất thời Đường Thiên không biết phải làm gì cho tốt. Đây có thể nói là chuyện cực kỳ hiếm thấy với hắn. Dù là dưới ánh mắt soi mói của Binh cũng phải khen chỉ số thông minh khi chiến đấu của Đường Thiên không dứt miệng nữa là, gã còn cho Đường Thiên là cỗ máy chiến đấu trời sinh.

Nhưng phải đối mặt với lượng Chân Không Cầu kinh người như thế này thì Đường Thiên lần đầu tiên cảm thấy luống cuống tay chân.

Giống như khoảng thời gian mình lần đầu tham gia tu luyện quang cầu vậy, chúng trút xuống như mưa khiến mình lúc đó kinh hãi không biết phải làm sao…

Chờ đã, tu luyện quang cầu!

Mình đã phá giải tu luyện quang cầu như thế nào nhỉ?

Trực giác, mình dựa vào trực giác!

Đường Thiên ổn định nội tâm lại, trực giác của hắn bây giờ còn mạnh hơn hồi đó nhiều. Đám Chân Không Cầu này tuy uy lực mạnh mẽ nhưng tốc độ lại chậm chạp, số lượng cũng kém quang cầu quá nhiều!

Khi chiến đấu thì đầu óc Đường Thiên vô cùng linh hoạt, hắn rất nhanh chóng hiểu được mình cần phải làm gì.

Hắn bắt đầu chủ động rời khỏi vị trí, Chân Không Cầu ngập trời thoạt nhìn có vẻ đáng sợ tưởng như không còn không khí để thở nhưng Đường Thiên di chuyển không chút khó khăn nào. Số lượng Chân Không Cầu kinh người, dày đặc chi chít nhưng trước trực giác gấp mười tám lần của mình thì Đường Thiên cũng không phải không có không gian để lợi dụng!

Không gian! Không sai, chính là không gian. Chỉ cần cho hắn không gian để hoạt động cũng đồng nghĩa hắn có thể nắm được một chút chủ động, dù chỉ là một chút thì đối với Đường Thiên lúc này cũng như cọng rơm cứu mạng rồi.

Thân hình Đường Thiên chợt lóe, hắn co người giữa không trung tạo thành một tư thế quỷ dị, vừa đủ để xuyên qua một khe bọt khí.

Động tác này của Đường Thiên lập tức khuấy động toàn bộ bọt khí bên trong quầng sáng. Hắn giờ giống như một miếng thịt béo ngậy mà đám bọt khí thì là một đàn cá mập đói, có chăng chỉ là đám cá mập này hành động chậm chạp chứ nguy hiểm tuyệt không kém cá mập thật.

Toàn bộ bọt khí khựng lại một chút rồi lao thẳng về phía Đường Thiên.

Đường Thiên thừa cơ nằm rạp xuống, dán người sát mặt đất, vừa đúng lúc chui qua một khe hở, lưng hắn lướt qua một quả Chân Không Cầu không đầy một li.

Toàn bộ bọt khí bên trong quầng sáng lại đổi hướng lần nữa.

Bên ngoài quầng sáng, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay cứu người tức thì trợn mắt há mồm. Bên trong quầng sáng, Đường Thiên như một con khỉ vô cùng linh hoạt, hắn sử dụng những động tác linh hoạt không thể tưởng tượng được xuyên qua đám bọt khí. Mỗi lần thấy hắn

sắp bị biển bọt khí nhấn chìm thì Đường Thiên lại có thể né được trong gang tấc. (Nguồn: bachngocsach.co)

Mọi người ngây ra như phỗng.

Năng lực phản ứng của thằng này biến thái quá đi…

Đám bọt khí dày đặc chi chít kia bọn hắn chỉ cần nhìn cũng đã thấy hoa mắt chứ đừng nói Đường Thiên trong nháy mắt có thể tìm được không gian để né tránh rồi dùng đủ loại tư thế quái dị để tránh được. Bọt khí bên trong quầng sáng dường như bị hắn khuấy động thành một mảng hỗn loạn.

Sao hắn có thể làm được như vậy?

Đường Thiên bên trong quầng sáng quả thực không giống người nữa rồi.

Tiểu cô nương vừa xem vừa há hốc mồm không ngậm miệng lại được, đây là lần đầu tiên nàng biết được sư phụ của mình lợi hại như vậy! Nàng dám khẳng định tất cả những sư phụ dạy vũ kỹ của nàng trước đây không ai có thể làm được như vậy

Địch Hoành Chiến và Cố Tuyết hiển nhiên không cần nói nhiều, ngay cả tên to còi Lăng Húc lúc này cũng choáng không nói nên lời. Nghĩ đến thân pháp “cùi bắp” của bản thân, Lăng Húc càng thêm xấu hổ, so với Đường Thiên linh hoạt như khỉ thì mình như một quả cân vậy!

Thanh Loan lại cảm thấy cảnh trước mặt quen thuộc không giải thích được, lần trước nàng sử dụng Phù Điêu Kiếm Dực hoàn toàn áp chế Đường Thiên nhưng kết quả lại giống cảnh này như đúc, Đường Thiên lảo đảo tưởng như sắp ngã nhưng không hề ngã!

Càng khiến nàng buồn bực chính là nàng thậm chí còn không hiểu tại sao Đường Thiên không ngã.

Chợt nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nàng tò mò liệu tâm trạng hiện giờ của Ma Địch liệu có giống mình khi đó không nữa?

“Thú vị thật!”

Ma Địch chợt ngừng lại, hắn quan sát Đường Thiên đang chạy loạn trong tràng đầy hứng thú.

“Ngươi là người đầu tiên ta thấy có thể tu luyện trực giác đến trình độ như vậy, hơn nữa còn áp dụng rất tốt nữa.”

Giọng Ma Địch không thể nói là dễ nghe nhưng ngươi có thể cảm thận được giọng gã đầy tán tưởng và kinh ngạc, không hề có chút phản cảm nào. Giống như gã là bằng hữu đứng đó bình luận vậy.

Chẳng qua không phải tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy.

Binh gào thét trong đầu Đường Thiên: “Ta nhổ! Khốn kiếp! Ngươi vậy mà lại bị tên khốn đó cười nhạo! Mấy tên cùi bắp như vậy trước đây bị chúng ta làm thịt không đếm xuể mà ngươi giờ lại bị hắn cười nhạo, đây tuyệt đối là sỉ nhục không thể chấp nhận được, sỉ nhục đến tột cùng!”

“Câm mồm lại!” Đường Thiên rống lên.

Hắn vốn phải hết sức tập trung mới có thể duy trì cục diện như hiện tại mà con hàng Binh còn đứng một bên gào thét làm cho hắn mất tập trung.

“Vinh quang của binh đoàn Nam Thập Tự tuyệt đối không thể bị ô nhục như vậy, ngươi nói cũng vô dụng thôi, xem ra bình thường ta buông thả ngươi quá nhiều rồi, để bây giờ đối mặt với đám tép riu như vậy ngươi cũng không phải đối thủ…”

Binh lải nhải đã hoàn toàn chọc giận Đường Thiên, hắn gầm lên: “Câm họng lại cho ta!”

Binh tức thì trật tự, dù sao thì mục đích chọc giận Đường Thiên của gã đã đạt được rồi. Gã ngồi xuống với vẻ thong dong xem diễn trò, nói với Quỷ Trảo đầy đắc ý: “Thằng ôn này còn dám gọi Lăng Húc là Lăng Húc phẫn nộ cơ chứ, nó quên nó cũng là loại hàng nát không đá cho mấy phát thì không tiến lên sao.”

Quả thực Đường Thiên phẫn nộ rồi, trong ngực hắn lúc này như đang có một ngọn lửa thiêu đốt.

Giọng nói thản nhiên của Ma Địch truyền vào tai hắn vốn làm cho hắn có cảm giác đối phương rất lễ độ giờ bỗng trở nên cực kỳ chói tai.

“Quả thực đáng tiếc, thực lực của ta giờ suy giảm quá nhiều, một khúc thất sát chỉ còn có thể đánh được tam sát. Chẳng qua nếu ngươi có thể đỡ được tam sát thì ngươi có tư cách nhận lấy món đồ này.”

“Nhất sát Thiên Phù Không, Nhị sát Vạn Nhận Giảo, Tam sát Địch Thanh Mạn. Chúc các hạ may mắn.”

Một lần nữa Ma Địch đưa địch đồng lên môi, cặp mắt màu lam rực sáng, thổi ra một âm bén nhọn

Binh!

Tiếng địch bén nhọn như kim, phá vỡ toàn bộ Chân Không Cầu.

Sắc mặt Đường Thiên đại biến, không ai rõ chuyện gì sắp xảy ra hơn hắn, đây chính là một cơn bão chân không sát mà!

Không kịp nghĩ ngợi, Đường Thiên vội quát: “Khổng Tước!”

Ngân giáp chợt sáng lên, bao phủ toàn bộ đầu và khuôn mặt Đường Thiên. Sức mạnh tràn ngập từng ngóc ngách trên cơ thể hắn, đây là lần đầu tiên Đường Thiên thôi động sức mạnh toàn thân sau khi đột phá lục giai.

Bỗng một tiếng rít khiến da đầu người ta phải tê dại vang lên.

Bên trong quầng sáng, tất cả lập tức trở nên hỗn loạn như một cái máy xay thịt. Vô số dòng khí lao đi như những lưỡi đao sắc bén.

Đường Thiên mất đi không gian né tránh.

Mỗi ngóc ngách bên trong quầng sáng đều tràn ngập những lưỡi dao đáng sợ, những lưỡi dao này lớn nhỏ không đều nhưng uy lực lại cực kỳ kinh người.

Ngân giáp trên người Đường Thiên bắn ra vô số tia lửa, cả người Đường Thiên run rẩy như cái sàng. Quá dày đặc rồi! Giống như cuồng phong bão táp xông tới khiến hắn không có cả thời gian để thở chứ đừng nói tới phản kích.

Nhưng hắn biết cơ hội chỉ đến một lần. (Nguồn: bachngocsach.co)

Ngay từ lúc lĩnh ngộ chân không sát hắn đã nghĩ làm thế nào để phá giải chiêu này. Cách phá giải cũng rất đơn giản, chỉ cần ngay khi không khí bị xé thì tung ra một quả Chân Không Cầu trong nháy mắt. một khi quả Chân Không Cầu này bị nghiền nát nó sẽ như một xoáy nước hút toàn bộ khí lưu xung quanh vào.

Trước sự công kích cuồng bạo như thế này thì Đường Thiên muốn cử động một đầu ngón tay cũng không được. Mỗi phiến linh giáp trên người hắn không biết đã phải chịu bao nhiêu đạo đao khí, cả người bị tia lửa bao phủ.

Sao có thể để tên khốn kia cười nhạo được…

Bên tai dường như vẫn còn văng vẳng tiếng Binh gào thét.

Tròng mắt Đường Thiên đỏ vằn, hắn rống giận một tiếng, lực phát ra từ đầu ngón chân, đi dọc theo chân lên eo, qua cột sống truyền đến hai tay của hắn. Sau khi đột phá lục giai thì lực khống chế của Đường Thiên với thân thể đạt tới trình độ trước nay chưa từng có. Trước khi đột phát lục giai hắn tuyệt không có cách nào làm được.

Chẳng qua đây cũng là lần đầu tiên hắn phải hoàn toàn vận dụng sức mạnh toàn thân.

Sức mạnh ầm ầm tụ lại như một dòng lũ, Đường Thiên trợn mắt đánh ra một quyền!

Chân Không sát!

Nắm tay màu bạc xuyên qua tầng khí lưu, một quầng sáng trong suốt sáng lên theo tay phải Đường Thiên và lớn dần. Quang cầu từ một quyền này của Đường Thiên vậy mà lại bành trướng gần bằng một cái giỏ trúc.

"Ồ?" Ma Địch có chút kinh dị, cặp đồng tử màu lam hiện lên vẻ kinh ngạc. Nhưng chỉ đảo mắt một cái hắn đã hiểu ý đồ của Đường Thiên, không khỏi mỉm cười.

Thiếu niên thông minh thật!

Binh!

Quầng sáng từ nắm đấm của Đường Thiên trong nháy mắt tan vỡ tựa như tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Tê tê tê!

Toàn bộ khí lưu giống như thủy triều lao thẳng vào quầng sáng, đám khí lưu uy lực kinh người lúc này hoàn toàn bị hấp dẫn lao tới.

Khí lưu xung quanh Đường Thiên cũng lao thẳng về phía quầng sáng bị nghiền nát. Phạm vi một trượng xung quanh Đường Thiên đã hoàn toàn trống trải.

Chân Không Sát phá Chân Không Sát!

Đường Thiên thở hổn hển. trên mặt vẫn còn vẻ không thể tin nổi, hắn không ngờ mình có thể phá đệ Nhị sát của Ma Địch! Ngay lập tức vẻ không tin trên mặt hắn chuyển thành vẻ vui sướng vô cùng. Hắn có đủ lý

do để vui mừng bởi phương pháp này hoàn toàn do hắn tự nghĩ ra. Chiêu thức do mình tự nghĩ ra đã cứu hắn một mạng ở thời điểm mấu chốt.

Không gì có thể so với cảm giác có thành tựu lúc này.

Toàn thân hắn có vẻ thoát lực, ở hoàn cảnh hít thở cũng khó như vừa rồi mà có thể tung ra một quyền dù là phản công trong tuyệt vọng cũng đã tiêu hao hết toàn bộ sức mạnh của hắn.

Bất kể là chân lực hay sức mạnh đều đã được vận dụng vượt quá trình độ của hắn.

Cảm giác hư thoát khiến cả người hắn trở nên bủn rủn vô lực. Chỉ là hắn đã sớm quen với việc thoát lực, hắn biết rõ lúc này không thể buông lỏng được.

một khi buông lỏng thì sức mạnh sẽ không cách nào khôi phục được, ý chí chiến đấu cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hắn thở hổn hển, mỗi khớp xương trên người đều có cảm giác đau đớn, đây là di chứng của việc dùng sức quá mạnh. Chẳng qua bây giờ những đau đớn này lại là chuyện tốt với hắn, có thể giúp hắn tập trung tinh thần.

Hắn mở to mắt hung hăng nhìn Ma Địch.

Ma Địch vỗ tay nói với vẻ tán thưởng: “Chỉ bằng tu vị của ngươi lại có thể phá giải lưỡng sát quả thực khiến ta giật mình rồi. Lẽ nào thời đại này tiến bộ hơn thời đại của chúng ta nhiều như vậy sao?”

Hắn nhìn vẻ kiên cường của Đường Thiên rồi ôn hòa cười nói

“Không cần lo lắng, ta sẽ cho ngươi thời gian để hoàn toàn khôi phục thể lực. Vừa rồi tiểu cô nương này nói đúng, đây là khảo nghiệm chứ không phải cạm bẫy. Ta cũng rất hi vọng có thể tìm được người đủ tư cách đoạt lấy nó.”

Đường Thiên lại ngạc nhiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Địch Thanh Mạn

Đường Thiên lập tức phản ứng lại ngay, ba một cái, chỉ thẳng vào Ma Địch, tức giận nói: "Ngươi cho rằng như vậy ta sẽ mất cảnh giác sao? Nói cho ngươi biết, mấy cái mánh khóe nhỏ nhặt này đối với ta căn bản không có tác dụng đâu! Ta sẽ không bị lừa!"

"Nói rất hay!" Binh đại thúc trong lòng Đường Thiên lớn tiếng tán thán, hận không thể vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

"Ha ha!" Ma Địch cười to, không những không hề tức giận mà còn ra vẻ cực kỳ hứng thú đánh giá Đường Thiên: "Nhìn qua, tư chất của ngươi cũng rất bình thường."

"Hắn đang nói ngươi ngốc đấy!" Binh đại thúc thêm mắm thêm muối, e sợ thiên hạ không loạn.

"Ngậm miệng!" Đường Thiên hướng Binh gầm lên.

Binh đại thúc đong đưa cái khuôn mặt như lá bài tú-lơ-khơ của hắn, trên mặt đầy vẻ vô tội.

Sắc mặt Đường Thiên đầy vẻ bất thiện nhìn chằm chằm vào Ma Địch, không ngờ dám nói ta ngốc...

Ma Địch hoàn toàn không biết đến suy nghĩ trong đầu Đường Thiên, mà vẫn giữ nguyên vẻ cảm thán nói: "Thiên phú như vậy mà có thể tu luyện đến trình độ này, thật là hiếm thấy."

Vẫn nói ta ngốc...

Đường Thiên trợn mắt nhìn, hai mắt đỏ rực như muốn phun hỏa.

"Thật là...! Cái tên này là ngươi như thế nào vậy, cứ khoét vào khuyết điểm của ngươi!" Vẻ mặt của Binh đầy căm phẫn, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

"Cút!" Đường Thiên chửi Binh ầm lên.

"Thế nhưng trái lại, như vậy rất có ý tứ." Ma Địch khẽ cười một tiếng, đôi đồng tử mầu lam thâm thúy và mê người: "Đã nhiều năm trôi qua rồi, người kế thừa là một tên gia hỏa thú vị so với tên gia hỏa không thú vị cũng tốt hơn nhiều."

Thú vị... Chính là cách nói bóng gió rằng ta ngốc...

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi.

※※※

lương nào đó."

"Chắc chắn là hắn đang ước ao được đẹp trai như đối phương!" Hai mắt tiểu cô nương tỏa sáng, trong con mắt là vô số đốm nhỏ chớp động: "Ma Địch quá đẹp trai mà! Nếu như hắn còn sống thì thật là tốt, nhất định ta sẽ thỉnh hắn làm sư phụ cho ta!"

"Khí chất thật cường tráng!" Vẻ mặt Thanh Loan cũng đầy si mê nói: "Lần đầu tiên nhìn thấy một người có vị đạo nam nhân như vậy!"

Những người còn lại chẳng muốn để ý đến hai người này nữa.

※※※

Đường Thiên trừng lớn con mắt, tuy hắn không hiểu về âm luật nhưng khúc địch này lại phảng phất như thổi vào tận sâu trong lòng hắn, bất giác kéo hắn vào trong những hồi ức.

※※※

Thế nhưng bất kể hắn mở miệng thế nào cũng không hề có chút âm thanh nào phát ra.

Tuy hắn biết rõ mình sẽ tiếp tục kiên trì, nhưng hắn lại cảm thụ cực kỳ sâu sắc cái tâm tình chán nản của thiếu niên trên sườn núi kia. Phía trước chỉ tối đen không một tia hy vọng, tương lai là một mảng mịt mờ nhìn không thấy bờ bến, mất mát, sa sút, đối với một thiếu niên mới mười hai mười ba tuổi những cảm xúc này có thể khiến nó bị chèn ép đến mức không thể thở nổi.

Tương lai ở đâu? Không biết!

Trên tay chỉ có một đầu mối, không biết đằng sau đầu mối ấy sẽ là cái gì chờ đợi.

Lấy thời gian ra để làm tiền đặt cược, đánh bạc vào tương lai.

Cho dù Đường Thiên của hiện tại gặp phải lựa chọn như vậy thì tâm tình của hắn vẫn phải lo lắng không thôi.

Nỗ lực lên! Thiếu niên!

Hắn đã quên mất đó chính là hồi ức của chính hắn, hắn đã quên đó chỉ là câu chuyện cũ đã xảy ra, hắn nhìn chằm chằm vào vị thiếu niên nằm trên đống cỏ dại trên sườn núi đang ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời.

Nhìn thiếu niên bất lực mà ô ô khóc.

Nhìn thiếu niên khóc đến thiếp đi trên miệng mơ hô kêu mụ mụ.

Nhìn thiếu niên cuộn mình thành một đống trong bụi cỏ.

Đường Thiên nhìn thấy tất cả, hắn nhìn thẳng vào chính mình, trong lòng thầm gào thét, thiếu niên, phải nỗ lực lên! Bất kể ra sao cũng đừng buông bỏ!

Thời gian cứ chầm chậm trôi qua, ánh sao mờ dần, thái dương hiện lên. Ánh sáng màu cam hé lộ phía chân trời, đem cả không gian nhuộm thành một màu.

Ánh nắng rơi lên khuôn mặt của thiếu niên mơ hồ phản chiếu ngấn lệ vẫn chưa khô, trên khuôn mặt an tĩnh hiện lên vài phần ấm áp.

Thiếu niên cảm thấy nhiệt độ của ánh nắng liền mơ mơ màng màng mở mắt. Sau đó khi nhìn thấy trên bầu trời treo một lòng đỏ trứng thật to, thế giới xung quanh đều bị nhuộm một màu cam thật ấm áp.

Thiếu niên, một ngày mới đã tới, phải tỉnh lại! Trong lòng Đường Thiên thầm niệm.

Bộp!

Bỗng nhiên thiếu niên nhảy dựng lên, đối diện với vầng thái dương trên cao mở rộng hai tay ra.

"Oa ha ha! Một ngày mới đã tới!"

"Cái chuyện dễ dàng buông bỏ, sao có thể là ý nghĩ của ta cơ chứ?"

"Đường Thiên, ngươi là một nam tử chân chính! Mấy tên như mấy cái rắm nhỏ kia không đáng để ngươi để vào trong mắt!"

"Thiên Huệ yêu nhất là nam tử!"

"Oa! Nam tử, phấn đấu đi!"

Thiếu niên dùng hết khí lực gào thét. Hắn vẫn sợ hãi, nhưng cảm giác sợ hãi đã trở lên nhỏ bé làm cho chính hắn cũng không cảm giác được, nhỏ đến mức ngay cả hắn cũng không tin rằng nó tồn tại.

Tiến gào thét cực lớn của hắn truyền đi rất xa, nhưng chỉ có ánh nắng chói lòa của mặt trời có thể nghe thấy.

Trong lòng Đường Thiên bỗng dấy lên cảm giác xúc động khó nói lên lời, không có gì thể so với chính bản thân mình nhìn thấy sự kiên trì của mình năm đó, có thể nhìn rõ hơn cái bản tâm lúc mới đầu của mình.

Ta đã đi qua rất nhiều con đường, gặp qua rất nhiều người, đã làm rất nhiều chuyện, nhưng trái tim năm xưa vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Rột...

Một loạt những thanh âm không chút thoải máu cắt đứt sự cảm khái của Đường Thiên.

Thiếu niên trên sườn núi ôm bụng, trong bụng là tiếng réo như tiếng sấm, bộ dáng chẳng còn vẻ dõng dạc lúc vừa rồi. Tay chân hắn như nhũn ra, chân thấp chân cao đi xuống núi, sắc mặt sầu khổ: "Đói quá, quên mất không ăn cơm, lại dùng sức quá nhiều..."

"Ha ha ha ha ha ha!" Đường Thiên không nhịn được cười to.

Trong tiếng cười lớn, cảnh tượng trước mắt hắn lại khôi phục lại vẻ bình thường.

Ma Địch trước mặt hắn có biểu tình rất quái dị, cặp đồng từ màu lam chăm chú nhìn hắn, ánh mắt rất là kỳ quái.

Đường Thiên đang cười to đột nhiên nhìn thấy Ma Địch có biểu tình và ánh mắt đầy quái dị, lập tức tiếng cười tắt hẳn, thần sắc đầy bất thiện nói: "này, biểu tình đó của ngươi là như nào đây?"

"Xem ra ta phải đánh giá ngươi một lần nữa." Thanh âm của Ma Địch vẫn cứ ôn nhuận êm tai như vậy.

"Đánh giá cái rắm ấy!" Đường Thiên vung tay lên, dứt khoát nói: "Ngươi đã thổi hết cái mạn gì gì đó rồi thì ngoan ngoãn dâng bảo bối ra đây! Ta chẳng dư sức lực mà nhận với chẳng thức với ngươi!"

Đồng thời đúng lúc đó, phía sau quang môn, trên mặt Binh đầy may mắn nói với Quỷ Trảo: "Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cây sáo của tên gia hỏa này quá cổ quái, vừa rồi xém chút nữa thì bị trúng tà rồi. May là dây thân kinh của tiểu Đường Đường phản ứng chậm (>.<)!"

Quỷ Trảo không nói chuyện, trong ánh mắt của nó dường như đang nhớ về những hồi ức xa xưa. (Nguồn: bachngocsach.co)

Ma Địch cũng không cho đó là ngang bướng hỗn hào, gã vẫn cười khẽ nhẹ nhàng nói: "Ngươi là người thứ ba không có chút phản ứng nào với Địch Thanh Mạn, xem ra vừa nãy ta đã quá coi thường người rồi, rất xin lỗi!"

Ma Địch cầm địch khom người tạ lỗi.

Lòng hư vinh của Đường Thiên lập tức được thỏa mãn, hắn chống nạnh vô cùng đắc ý: "Ha ha ha ha! Đã nói rồi, ngươi mà dám coi thường ta sẽ chết rất thảm đấy! Lúc này đã biết rõ sự lợi hại của ta rồi chứ gì! Nhưng dù sao ngươi cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, ta là đại nhân sẽ không nhớ lỗi của tiểu nhân như ngươi, không chấp nhặt với ngươi làm gì."

Bỗng nhiên, khuôn mặt hắn bỗng hiện ra vẻ tỉnh ngộ: "A, thì ra ngươi muốn dùng mấy lời nói này hồ lộng ta, không muốn đem bảo bối cho ta!"

Ma Địch mỉm cười, phất nhẹ ống tay áo, lập tức chiếc rương thép ở trên mặt đất bay về phía Đường Thiên.

Đường Thiên cẩn thận đề phòng tiếp nhận chiếc rương, nhưng không hề có chuyện gì xảy ra.

"Sứ mệnh của ta đã hoàn thành rồi." Ma Địch chắp địch cáo từ, cất cao giọng nói: "Có thể giao tới tận tay ngươi ta đã rất hài lòng rồi. Hy vọng ngươi có thể đối xử tử tế với nó. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài..."

"Khoan đã!"

Bỗng nhiên có một thanh âm xen vào, đó là thanh âm của Binh đã xuất hiện bên cạnh Đường Thiên.

Lập tức thân hình Ma Địch rúng động, khuôn mặt luôn ung dung ưu nhã lần đầu tiên hiện lên vẻ thất thố: "Hồn... Hồn tướng!"

"Không sai!" Binh trưng cái khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ ra, ý vị sâu xa nói: "Ta và ngươi cũng giống nhau."

"Không có khả năng..." Ma Địch thì thào tự nói.

"Vì sao lại không thể cơ chứ?" Binh dang hai tay sang hai bên rồi làm ra cái bộ dáng vô hại nói: "Ta hiện đang đứng ở trước mặt ngươi đây. Hắn, có thể làm cho chúng ta không bị tiêu vong và tiêu biến."

"Không thể như vậy..." Trên mặt Ma Địch đầy vẻ không thể tin nổi.

Nhờ có Trấn Quan Bảo gã mới có thể lấy hình thức hồn tướng để tồn tại lâu như vậy. Nhưng năm tháng dần trôi vẫn cứ hao mòn hắn từng chút một, bây giờ đem Trấn Quan Bảo cho Đường Thiên, hồn tướng như gã mất đi nơi nương tựa sẽ nhanh chóng tiêu tán vào hư vô.

Đó chính là kết quả đã được định trước rồi.

"Cứ tới đây rồi ngươi sẽ biết." Khuôn mặt của Binh đầy vẻ chân thành, chỉ có Đường Thiên biết được hắn là trong bụng cái tên gia hỏa này đang có ý xấu nào đó rồi.

Khi Ma Địch tiến vào nơi đóng quân của binh đoàn Nam Thập Tự, những thứ nhìn thấy khiến hắn ngây ra như phỗng.

Binh đoàn Nam Thập Tự, vài dòng chữ sáng này đủ để chọc mù đôi mắt màu lam đầy thâm thúy của Ma Địch.

Khuôn mặt của Binh đầy vẻ đắc ý, hướng về phía Đường Thiên đưa ra hai ngón tay, đã giải quyết!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Vương Bất Tương Tư Trảm

“Đây là cái gì?” Đường Thiên vuốt vuốt vật trên tay, đây là một ngân trảo hắn vừa lấy trong rương đồng ra.

“Bí bảo cấp Bạch Ngân của Thiên Miêu tinh tọa gọi là Liêm Huyết Miêu Nhận.” Giọng của Ma Địch như làn gió xuân thổi vào tận trái tim mọi người: “Bí bảo của chòm sao Thiên Miêu chủ yếu là loại liên quan đến mắt và trảo công. Nếu ta nhớ không nhầm thì Liêm Huyết Miêu Nhận rất nổi danh lúc bấy giờ. Trong thập đại miêu trảo cấp Bạch Ngân thì thanh này xếp thứ bảy, chính là một kiện bảo khí đấy.”

Liêm Huyết Miêu Nhận giống như một cái bao tay dạng chân mèo, lộ ra trảo nhận (móng vuốt) sắc bén. Trảo nhận này quặp vào trong, phần lưỡi còn có một vết máu hình lưỡi hái.

“Lợi hại thế cơ à!” Đường Thiên sáng rực hai mắt, hắn thử đeo Liêm Huyết Miêu Nhận lên tay không ngờ vừa khít. Thử vung vẩy vài cái thấy trảo nhận xẹt qua không khí để lại vài ngấn bạc lạnh người.

Mặc dù đeo vào tay nhưng lại không hề ảnh hưởng tới cử động của tay. Nắm tay của Đường Thiên không hề gặp chút trở ngại nào, đúng là đồ tốt mà!

Xem ra mình phải bắt đầu học Hỏa Liêm Quỷ Trảo thôi, Đường Thiên kích động nghĩ thầm.

Binh tỏ ra hứng thú: “Lại còn là bảo khí nữa chứ, tiểu tử ngươi kiếm được hàng ngon rồi. Liêm Huyết Miêu Nhận và Hỏa Liêm Quỷ Trảo, chỉ nghe thôi đã thấy tuyệt phối rồi…!”

Lăng Húc nhìn thấy miêu trảo cũng trở nên hào hứng.

Những người khác cũng lần lượt đeo thử nhưng không ai có hứng thú, chỉ có tiểu cô nương yêu thích nhưng Đường Thiên chẳng thèm để ý mà thu làm của riêng luôn.

Chẳng qua tiểu cô nương cũng nhanh chóng chuyển hứng thú sang Ma Địch, nàng bám dính lấy Ma Địch hỏi đủ chuyện trên trời dưới đất. Ma Địch cũng không nề hà gì, trả lời kiên nhẫn mà ôn hòa khiến cho Thanh Loan đứng một bên lộ rõ bộ mặt mê trai.

Đường Thiên cũng cảm thấy hài lòng, thu được một kiện bảo khí cấp Bạch Ngân, còn có một vị hồn tướng cấp Thiên Lộ nữa. Dù thực lực Ma Địch đã hao tổn khá nhiều nhưng vẫn cực kỳ mạnh mẽ. Từ đầu đến cuối Ma Địch chỉ khảo nghiệm là chính chứ nếu thực sự chiến đấu thì Đường Thiên hoài nghi không biết chính mình có thể chống cự được bao lâu nữa.

Quả không hổ danh võ giả cấp Thiên Lộ, dù không ở trạng thái đỉnh cao thì ra tay vẫn cực kỳ bất phàm.

Bỗng Đường Thiên nhớ đến Tề Á, hắn quay ra hỏi Ma Địch: “Địch đại thúc, trong này còn có một người nữa, ngài có biết không?”

Địch đại thúc..

Ma Địch đang tươi cười với tiểu cô nương bỗng cứng người hồi lâu mới quay sang đáp với vẻ mặt cứng ngắc: “Thật ra ta cũng không già lắm. Ngươi cứ gọi ta là Địch cũng được.”

“Người mà ngươi nói ta biết.”

Lời nói của Ma Địch tức thì thu hút được sự chú ý của mọi người.

“Hắn đã tới đây từ nhiều năm trước.” Ma Địch hồi tưởng lại: “Không biết hắn lấy đâu ra tín vật năm đó của Vương Vĩnh nên có thể đi lại tự nhiên. Chỉ là mục đích của hắn hắn chính là thanh kiếm kia.”

“Thanh kiếm kia?” tất cả mọi người lập tức mở to mắt, giống như một đám trẻ hiếu kỳ, đồng thanh hỏi.

“Ừ, Vương Vĩnh là một thiên tài nhưng số mệnh của hắn cũng không quá tốt.” Ma Địch hồi tưởng: “Ba mươi tuổi sau khi hắn để tang vợ thì tính cách đại biến, hắn chuyên tâm luyện kiếm, bốn mươi tuổi luyện thành Vương Trảm Kiếm. Sau khi lưu lạc bên ngoài chừng mười năm thì hắn trở lại Bất Chu Sơn. Tính cách hắn quái gở nên không được người khác ưa thích, hơn nữa hắn thường tưởng niệm người vợ đã chết của mình nên ngày ngày chìm trong bi thương cô tịch. Trước khi chết nửa tháng, ngày nào hắn cũng mơ thấy người vợ đã mất của mình và sáng chế ra một chiêu, đặt tên là Vương Bất Tương Tư Trảm!”

Ma Địch than thở: “Suy cho cùng thì tính hắn cũng quái dị, rõ ràng ngộ chiêu nhờ tương tư nhưng lại đặt tên là Vương Bất Tương Tư Trảm. Hắn là một thiên tài, bỏ ra mươi năm ở đây để luyện thành Vương Trảm Kiếm đã đạt tới cấp đại sư nhưng chiêu Vương Bất Tương Tư Trảm này lại càng mạnh mẽ hơn hết thảy. Lúc hắn ngộ ra chiêu này ta cũng ở bên, một chiêu này quả thực không thể tưởng tượng nổi…”

Nhắc đến Vương Bất Tương Tư Trảm, mặt Ma Địch không tự chủ được hiện rõ vẻ kích động.

Mọi người đều động dung, trong lòng không khỏi chờ mong, có thể làm cho cường giả cấp Thiên Lộ phải lộ thần sắc như vậy thì phải là một chiêu kinh diễm tới nhường nào chứ…

Ma Địch thoát khỏi hồi tưởng, thần sắc bình tĩnh trở lại nói tiếp: “Sau khi hắn ngộ Vương Bất Tương Tư Trảm không được mấy ngày thì qua đời. Hắn cũng không chọn trở thành hồn tướng mà chọn cái chết, lúc hắn chết vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn có một chút vui sướng.”

“Kiếm của hắn cũng là bảo khí sao?” Tiểu cô nương tò mò hỏi, nàng cảm thấy kỳ lạ là sao Ma Địch nói nhiều như vậy nhưng lại không nhắc gì đến cây kiếm.

“Không phải, kiếm của Vương Vĩnh lúc đó là bí bảo cấp Bạch Ngân của Thiên Yến tinh tọa gọi là Thiên Yến Bi Ca nhưng không được tính là bảo khí. Võ kỹ của Vương Vĩnh có đặc tính kỳ lạ nên bảo kiếm bình thường không thích hợp với hắn. Thanh Thiên Yến Bi Ca này tuy không phải bảo khí nhưng lại cực kỳ thích hợp với kiếm chiêu của hắn. Chẳng qua thứ mà tên kia nhắm vào cũng không phải là Thiên Yến Bi Ca!”

Mọi người lại bị lời nói của Ma Địch làm cho mơ hồ. (Nguồn: bachngocsach.co)

“Thanh Thiên Yến Bi Ca kia nhờ Vương Vĩnh lĩnh ngộ Vương Bất Tương Tư Trảm mà lột xác, từ đó thoát ly khỏi phạm trù bí bảo của Thiên Yến tọa. Trước khi Vương Vĩnh qua đời hai canh giờ thì thanh kiếm này đã hoàn toàn lột xác, được Vương Vĩnh đặt tên là Vương Bất Tương Tư Trảm, bước vào hàng ngũ của những bảo khí! Vương Vĩnh vung kiếm rồi chết nhưng thi thể không nát. Mục tiêu của tên ngoại lai kia hắn là thanh Vương Bất Tương Tư Trảm. Hơn nữa chỉ khi nắm được thanh kiếm đó mới có thể chính thức lĩnh ngộ được Vương Bất Tương Tư Trảm!”

Mọi người thực sự rung động rồi, câu chuyện Ma Địch kể khiến người ta rung động vượt xa chuyện tiểu cô nương kể. Một thanh kiếm chỉ nhờ một chiêu kiếm mà lột xác thành bảo khí, chuyện như vậy nếu không phải chính Ma Địch nói ra thì mọi người nhất định không tin.

“Bốp bốp bốp!”

Một tràng vỗ tay vang lên từ phía xa, một bóng người đeo mặt nạ xuất hiện ở một cửa khác của sơn động.

“Xem ra ta không xông quan trước là một sự lựa chọn sai lầm rồi.” Giọng Tề Á mơ hồ như sương mù, rõ ràng gã đứng ở đó nhưng mọi người lại cảm thấy chỗ đó trống không .

Ma Địch nói ngay: “Ngươi không qua được Địch Thanh Mạn.”

“Cũng không chắc đã như vậy.” Tề Á không cho là đúng đáp trả: “Chẳng qua nếu biết người thủ quan của cửa này là Ma Địch công tử tiếng tăm lẫy lừng thì bất kể thế nào ta cũng phải thử một lần.”

Ma Địch mỉm cười đáp: “Rất hân hạnh!”

“Ha ha, Tề Á, cuối cùng ngươi cũng ra rồi! Đến đây nào, chúng ta đánh một trận sảng khoái đi!” Đường Thiên đưa tay chỉ thẳng vào Tề Á, ý chí chiến đấu sục sôi.

Tề Á mỉm cười đầy ý nhị.

“Muốn đánh với ta thì hãy đến cửa cuối cùng đã.”

Dứt lời thân hình hắn đã biến mất như sương mù.

“Cửa cuối cùng sao?” Đường Thiên quay đầu hỏi Ma Địch: “Địch đại thúc, đó là cái gì vậy?”

Địch đại thúc…

Ma Địch tự động bỏ qua ba chữ kia rồi nói với vẻ nghiêm trọng: “Chính là thanh kiếm kia!”

“À.” Đường Thiên nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi tiếp: “Bảo tàng của Vương tiền bối có nhiều không?”

“Bảo tàng???” Ma Địch sửng sốt hỏi với vẻ kì quái: “Hắn làm gì có bảo tàng quái nào? Hắn tuổi già cô đơn, khi trở về Bất Chu Sơn cũng chỉ có một mình một kiếm, làm gì có bảo bối nào.”

Đường Thiên thấy trước mắt tối sầm lại, suýt nữa ngã quỵ xuống đất, hắn trừng mắt nhìn tiểu cô nương rồi gào thét đầy tức giận: “Không phải con nói hắn có rất nhiều bảo bối sao?”

“Trong sách nói như vậy mà…” tiểu cô nương giơ tay lên trả lời đầy vô tội.

Đường Thiên lập tức cảm thấy như mình vừa rớt xuống địa ngục. Vấn đề tinh thạch vẫn làm khổ hắn, túi giờ cạn nhẵn rồi. Hắn đang hi vọng làm thật tốt để chuẩn bị kiếm bẫm không ngờ còn chưa kết thúc thì đã vỡ mộng mất rồi.

Mặt Đường Thiên đen như đít nồi, hắn quay đầu đi ra nói: “Đi! Chúng ta về!”

Tiểu cô nương lập tức kêu lên: “Tại sao phải trở về? Còn một cửa nữa mà…!

“Ta cần thanh kiếm mẻ kia để làm gì chứ?” Đường Thiên trợn mắt: “Ở đây chúng ta chỉ có Thanh Loan tu luyện kiếm pháp còn những người khác cần nó để làm gì? Cố sống cố chết lấy thanh kiếm chết bầm kia làm gì, không đáng chút nào.”

“Không được!” tiểu cô nương không hề e sợ mà cũng trừng mắt nhìn Đường Thiên: “Người đã nói sẽ đưa con đi hết cuộc thám hiểm này giờ chỉ còn một cửa cuối cùng sao lại không đi?”

Đường Thiên nghẹn họng, vò đầu bứt tai, tại sao mình lại quên vụ này chứ…

Tiểu cô nương suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Hơn nữa Vương Bất Tương Tư Trảm cũng là bảo khí mà…! Còn có thể dựa vào nó để lĩnh ngộ một chiêu mạnh mẽ nữa thì sao có không bán được giá cơ chứ? Nếu kể thêm chuyện của Vương tiền bối thì không có lý nào không bán được giá tốt cả!”

Có lý!

Đường Thiên lập tức hiểu ra, đồ tốt như vậy sao có thể bán không được giá đây…

Chỉ là Vương Trảm Kiếm - kiếm chiêu cấp đại sư chắc chắn cũng bán được giá rồi! Mà Vương Bất Tương Tư Trảm lại càng mạnh mẽ hơn thì

đương nhiên càng quý giá!

Đường Thiên đã nhìn thấy vô số tinh tệ bay trước mắt.

****

“Đây là thanh kiếm ngươi kể sao?” Đường Thiên thì thầm, hắn đang cực kỳ rung động. Không riêng gì hắn mà tất cả mọi người cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động không nói nên lời.

Một thanh kiếm lẻ loi trơ trọi cắm ngay chính giữa đại sảnh, bên cạnh nó là một lão nhân ngồi ngay ngắn. Thân kiếm tỏa ra ánh sáng bảy màu, màn sáng này tỏa ra như mái vòm, bao trùm hơn nửa đại sảnh.

Thân kiếm lộng lấy, phảng phất như có muôn vàn sắc thái di chuyển, lồng sáng giống như một bong bóng xà phòng khổng lổ, thỉnh thoảng lại thay đổi màu sắc.

“Đó là Trảm Kiếm Ma tiền bối sao?” Đường Thiên tò mò hỏi

“Ừ!” Ma Địch giải thích: “Sức mạnh của Vương Bất Tương Tư Trảm đã bảo vệ thân thể hắn.”

Đường Thiên à một tiếng rồi tiến vào về phía lối vào màn sáng. (Nguồn: bachngocsach.co)

“Cẩn thận, chớ đụng vào màn sáng đấy.” Ma Địch vội nhắc nhở mọi người: “Người kia chính vì chạm vào màn tương tư này mà nguyên khí đại thương đấy.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, khó trách mấy năm nay thực lực Tề Á suy giảm, thì ra là do ảnh hưởng của màn sáng này.

Chẳng qua mọi người lập tức trở nên cẩn trọng hơn rất nhiều.

Trước đây Tề Á là võ giả cấp Thiên Lộ vậy mà chỉ vì chạm vào màn tương tư lại có thể suy giảm thực lực đến như vậy! Màn sáng này quả

thực lợi hại!

Đường Thiên huơ tay nói với tiểu cô nương: “Ta cũng không có cách nào nữa rồi.”

Không phải Đường Thiên cố ý từ chối mà vì màn sáng này tạo cho hắn cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, hắn cơ hồ hoài nghi màn sáng trước mặt này là một loại kịch độc hiếm thấy. Chỉ cần đứng trước màn sáng này thôi cũng đủ làm cho hắn sợ hết hồn.

Món này nguy hiểm thật!

Đường Thiên mặt dù muốn kiếm tinh tệ nhưng đó là để tu luyện chứ không phải loại người coi tiền như mạng.

Không ai để ý rằng vẻ mặt Cổ Tuyết rất kì quái.

“Màn tương tư, một khi bị dính vào thì cả đời sẽ phải chịu nỗi khổ tương tư vô cùng vô tận.” Ma Địch chợt trầm ngâm: “Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ. Trường tương tư hề trường tương ức, đoản tương tư hề vô cùng cực. Tảo tri như thử bán nhân tâm, hoàn như đương sơ bất tương thức.”

(Thơ em chịu, dịch thô thiển thôi:

Bước chân vào tương tư

Mới biết tương tư khổ

Tương tư hoài, tương tư mãi

Tương tư không dứt, một đời tương tư

Sớm biết lòng vương vấn

Nguyện xin đừng quen nhau.)

Trích Trường Tương Tư- Lương Ý Nương

Thân hình mềm mại của Cổ Tuyết khẽ rung, nàng chăm chú nhìn màn tương tư lộng lẫy kì ảo.

Bên trong dường như có cái gì đó kêu gọi nàng, nàng không những không thấy nguy hiểm mà còn cảm thấy sự ấm áp từ màn sáng.

Bỗng nhiên, nàng ngẩng đầu, cố lấy dũng khí nói: “Ta cảm thấy nó đang gọi mình.”

Soạt, xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Tương Tư Như Sắc Cầu Vồng

“Vậy ngươi hãy đi đi.” Đường Thiên tỏ ra khích lệ, hắn nghiêng đầu bảo: “Nói không chừng nó thích hợp với ngươi đó. Ồ, đột nhiên nhớ ra huyết mạch của ngươi là Tuyết Hồng, có màu sắc giống như Tương Tư Mạc lắm cơ!”

“Huyết mạch Tuyết Hồng hả?” Ma Địch hơi kinh ngạc, hai mắt lướt nhìn đánh giá Cố Tuyết, sau đó mới gật đầu: “Ta hiểu rồi. Mời qua đây, nói không chừng nó đúng là thuộc về ngươi đó.”

Con ngươi màu lam của Ma Địch sâu thẳm như nhìn thấu tình đời.

“Này, cái tên như ngươi sao lại chỉ nói có một nửa thế?” Đường Thiên tỏ ra khó chịu, hắn chỉ vào mũi Ma Địch chửi ầm lên: “Ghét nhất cái loại người chỉ nói một nửa như ngươi, nói đầy đủ sẽ chết luôn sao? Biết cái gì thì nói hết luôn đi, huynh đệ tốt với nhau nói chuyện nghĩa khí, về sau chúng ta trong một đoàn đấy, ngươi cần hiểu …”

Nói xong câu này, vẻ mặt Đường Thiên nhũn nhặn, nịnh bợ.

Ma Địch khẽ cười: “Mời thì không được bực, ta cũng không biết nhiều về huyết mạch Tuyết Hồng, nhưng ta cảm thấy trong những người chúng ta có khả năng đánh ra Vương Bất Tương Tư Trảm nhất chính là cô nương A Tuyết.

“A Tuyết, ngươi phải thận trọng.” Đường Thiên không cười nữa, thần sắc nghiêm trang dặn dò. Hắn chân thành bảo: “Nếu có gì không hợp lý lập tức lui ra ngoài! Cái thanh kiếm mẻ kia nếu dám làm gì bất lợi với ngươi, ta sẽ đập vỡ nó.”

Hắn không ngăn cản Cố Tuyết, hắn biết rõ tự A Tuyết đã ra mặt tất có lý do. Hắn tin tưởng A Tuyết.

“Ừm, yên tâm đi!” Cố Tuyết nhẹ nhàng bảo: “Ta cảm giác nó sẽ không làm hại ta.”

Nói dứt lời, Cố Tuyết quay người đi vào trong Tương Tư Mặc, khi nàng đi đến trước Tương Tư Mặc thì nhẹ nhàng thi lễ: “Đệ tử Cố Tuyết, mong lấy được Vương Bất Tương Tư Trảm, kính xin tiền bối cho phép.”

Nàng cất bước đi tới Tương Tư Mặc. Khi tới gần đó bỗng nhiên xung quanh cơ thể nàng sáng lên từng luồng giống như ánh sáng cầu vồng, từng lớp sáng rõ.

Huyết mạch Tuyết Hồng tự kích hoạt.

Tương Tư Mặc vẫn không chút biến hóa, rồi bỗng dưng động đậy, hào quang lưu chuyển.

Màu sắc sặc sỡ dũng mãnh lao tới vị trí Cố Tuyết. Toàn thân Cố Tuyết là ánh sáng bảy sắc cầu vòng vờn quanh, hòa làm một thể với Tương Tư Mặc. Cố Tuyết chỉ cảm thấy cảnh vật trước mặt vật đổi sao dời.

Thị thấy ngày mình gặp mặt Đường Thiên.

Thị thấy khoảnh khắc Đường Thiên ôm mình tránh hiểm Tề Á.

Thị thấy Đường Thiên xuất hiện như chớp giật trong đêm tuyết tuyệt vọng ở nơi phế tích.

Thị tức giận khi thấy Thạch nhân vây công thì thị bị Đường Thiên hất đi. Đường Thiên trong tầm mắt càng lúc cách thị càng ca.

Một tiếng than tang thương vang lên trong lòng thị. Trong tiếng than này bao hàm biết bao nỗi tương tương, bao nhiêu nỗi dày vò, bao nhiêu nỗi cô tịch. Nhiều lắm!

…

Cuộc đời hãm tương tư

Tương tư Vương Bất trảm!

Không phải là không làm nổi mà là không thể quên.

(Thử Sinh Hãm Tương Tư.

Tương Tư Vương Bất Trảm!

Phi Bất Năng, Thị Bất Xá.)

Trong lúc hoảng hốt, Cố Tuyết thoáng chốc hiểu rõ vì sao thanh kiếm này lại chọn mình. Hóa ra là nó nhận ra mình nhất định cả đời chịu nỗi tương tư.

Cố Tuyết không có bi thương nhiều mà trái lại trong tim thị còn lại là sự thản nhiên và thỏa mãn.

“Biết rằng dạ khổ ngẩn ngơ

khi xưa ta chớ đợi chờ gặp nhau.”*

* Sưu tầm.

Vừa nghe thấy Ma Địch ngâm xướng câu này, trong lòng thị lắc lư tự biết. Đường Thiên mang ánh sáng cho kiếp nhân sinh của thị, mang đến may mắn, tự do và để lại cho thị sự tương tư thầm lặng.

Một cô bé vốn đang trầm luân trong địa ngục lại nhận được nhiều như thế thì còn gì để mà tiếc nuối đây?

Tương tư là lễ vật tuyệt nhất, có nó thì cả đời không còn tĩnh mịch nữa.

Khuôn mặt Cố Tuyết giãn ra, tự đáy lòng mỉm cười. Ánh mắt như trân châu trong đêm, tỏa ra ánh hào quang mê người. (Nguồn: bachngocsach.co)

Bỗng nhiên, Trảm Kiếm Ma đang được kê ngay ngắn bỗng hóa thành tro bụi, tốc độ mắt thường có thể thấy được, biến mất không chút dấu tích. Tương Tư Mặc lộng lẫy bảy sắc đột nhiên hóa thành một nhúm hào quang bảy màu bay vào ánh mắt thị. Ánh mắt của thị tỏa sáng một tầng ánh sáng cầu vòng bảy sắc.

Thanh kiếm cắm trên đất phát lên tiếng như rồng ngâm rồi hóa thành đạo lưu quang bay tới chỗ Cố Tuyết.

Một đạo nhân ảnh đột nhiên từ hư không hiện ra đánh tới Vương Bất Tương Tư Trảm.

“Đã phòng bị ngươi từ lâu rồi!”

Đường Thiên hưng phấn hét lên, những tiếng sấm liên tiếp vang lên. Thoáng cái hắn ngăn trở Tề Á. Liên tục vài đạo Đàm thối đao, hào quang sắc bén kéo lê trên không trung bắn nhanh về phía Tề Á.

Bốp bốp bốp!

Vài luồng Đàm Thoái đao chẳng hề màu mè đánh trúng đối phương.

Không đúng!

Đường Thiên giật mình, hắn thấy không đúng. Làm sao Tề Á dễ bị đánh trúng như thế được?

Đồng thời lúc đó một thân ảnh như u linh xuất hiện bên cạnh Vương Bất Tương Tư Trảm, tay sờ lên kiếm. Nhìn thấy Tề Á đắc thủ, bỗng nhiên thân kiếm sáng lên ánh sáng cầu vồng bảy sắc chói mắt.

“A!” Tề Á kêu lên thảm thiết giống như sờ phải bàn là nung đỏ. Gã buông tay ra.

Vương Bất Tương Tư Trảm như một đạo cầu vồng bay vào trong tay Cố Tuyết.

Kiếm vừa vào tay, một luồng ý tương tư nồng đậm làm cho Cố Tuyết suýt nữa rơi lệ. Thị có thể cảm nhận rõ ràng được tấm tình cảm chân thành thiết tha của Vương Vĩnh với vợ, mười năm đằng đẵng vẫn nguyên một lòng như vậy.

Vương Vĩnh đưa vào thanh kiếm là những tình cảm thương mến.

Cho dù cả đời lão quái dị, kiệt ngạo không chịu sống cùng mà chấp nhận sống cả đời còn lại ở thâm sơn nhưng tình cảm đó chưa từng thay đổi, có đau khổ, có cô đơn, có táo bạo, có phẫn nộ, có đau thương, có dày vò nhưng tất cả những nỗi niềm đó giống như từng khối gỗ được dây thừng bảy sắc buộc chặt vào nhau.

Cái dây thừng bảy sắc đó chính là tương tư.

Tương tư là màu sắc cầu vồng.

Cầu vồng là những màu sắc đẹp.

Nhân sinh mà tương tư cũng thật là đẹp …

(Tương tư thất thải đích thừng mang

Tương tư thải hồng đích nhan sắc

Thải hồng chính là nhan sắc tươi đẹp

Nhân sinh có tương tư thật là đẹp)

Khuôn mặt Cố Tuyết nở nụ cười, đây là một thanh kiếm lớn. Chuôi kiếm rất rộng, thị dùng hai tay mới cầm hết, trên chuôi kiếm quấn đầy những dây bảy sắc, buộc đằng đuôi là một chuỗi hạt tương tư. Lưỡi kiếm hình như cánh chim hải yến, thân kiếm rộng, bảy đường thẳng tắp với

các đường vân song song màu sắc rực rỡ chạy từ chuôi kiếm tụ lại chỗ mũi kiếm.

Con ngươi của thị phát sáng sắc cầu vồng, một tâm trạng nồng đậm từ chuôi kiếm chui vào trong cơ thể kích động tấm lòng bay lên.

Có một thanh âm phảng phất trong lòng như nhẹ nhàng bảo: hãy vũ động thanh kiếm với vũ điệu cầu vồng đi!

Hãy vũ động thanh kiếm với vũ điệu cầu vồng đi …

Cố Tuyết không chút suy nghĩ vũ lộng đại kiếm trong tay. Lúc đầu thị tưởng là nặng lắm nhưng sau một lúc vũ động thì nhẹ nhàng vô lực chẳng khác cầu vồng.

Một luồng kiếm quang ôn nhu sáng lạn như cầu vồng từ kiếm tản ra.

Toàn bộ thế giới như an tĩnh trước một kiếm này. Một cái cầu vòng nhu hòa uyển chuyển không có mùi khói lửa bay bổng trên không trung.

Không gào thét, không đất rung núi chuyển mà nhẹ nhàng như gió cuốn.

Cầu vồng chui vào lồng ngực của Tề Á.

Cơ thể Tề Á đột nhiên cứng đờ, gã nhìn Cố Tuyết vũ lồng kiếm với cặp mắt không thể tin nổi. Bộ ngực của gã khảm một luồng cầu vồng bàng bạc.

Vương Bất Tương Tư Trảm … Chiêu này là Vương Bất Tương Tư Trảm sao …

Vì sao ta không cảm thấy đau đớn?

Tầm mắt Tề Á bị những màu sắc lộng lẫy làm lóa mắt. Gã định hét lên nhưng không thể phát ra thanh âm nào. Cơ thể của gã bắt đầu hóa thành những vệt sáng sặc sỡ rồi biến mất trong không trung.

Tất cả mọi người bị một kiếm này chấn kinh!

Đường Thiên ngơ ngác nhìn người thiếu nữ tóc dài vũ lộng kiếm, tư thế hiên ngang ngời sáng.

Chưa ai từng nhìn thấy một chém không có sát khí. Tất cả đều ngây người ra như phỗng.

“Vương Bất Tương Tư Trảm … đó chính là Vương Bất Tương Tư Trảm …, Vương Bất Tương Tư Trảm sáng lên ngắn ngủi như sự xuất hiện của cầu vồng.” Ma Địch lẩm nhẩm tự nói với chính mình: “Làm người há chưa từng tương tư? Trảm kiếm Ma, cái chữ ma này chính là ngươi đó, Vương Vĩnh.”

Im lặng như chết!

Toàn bộ đại sảnh yên ắng tới nỗi nghe được cây kim rơi xuống đất. (Nguồn: bachngocsach.co)

Lăng Húc không sợ trời, không sợ đất, lần đầu tiên con mắt màu vỏ quýt toát ra vẻ sợ hãi. Một kiếm này đã vượt quá sự tưởng tượng của hã.

Đó chẳng là một kiếm thuộc loại siêu đại sư sao … Võ kỹ có thể mạnh đến mức như thế!

Tề Á, đó là Tề Á cơ mà, thế mà bị Cố Tuyết chỉ một kiếm chém chết …

Vương Bất Tương Tư Trảm …. Vương Bất Tương Tư Trảm khủng bố thật!

Gã đột nhiên siết chặt ngân thương. Mục tiêu từ trước tới nay của gã là cấp đại sư, cả ngày lẫn đêm gã chỉ mong mỏi luyện Thương Tiêm Hải tới cấp đại sư. Bây giờ, y mới thấy kiến thức của mình thật nông cạn.

Hóa ra, trên cấp đại sư, võ kỹ vẫn có cảnh giới cao hơn.

Nếu Thương Tiêm Hải vượt cấp đại sư sẽ thành cái gì? Lăng Húc thoáng cốc hưng phấn. Tên phản đồ đạt cấp đại sư về Thương Tiêm Hải, chỉ cần mình tu luyện Thương Tiêm Hải vượt cảnh giới đại sư là có thể đánh bại tên khốn khiếp đó.

Tiểu cô nương trợn trừng mắt. Phản ứng đầu tiên của cô bé là nhất định sau khi về nhà phải nói cho phụ thân biết. Cố Gia sẽ rất mạnh, gia chủ Cố gia đời sau sẽ rất mạnh mẽ, rất mạnh mẽ!

Không, hiện tại cũng đã rất mạnh, rất mạnh!

Cô bé thật không ngờ, cuộc thám hiểm của mình mà thành toàn cho Cố Tuyết. Bỗng nhiên cô cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, rất may mắn vì có vị sư phụ này. Với quan hệ của sư phụ và Cố Tuyết thì chỉ cần quan hệ thầy trò vẫn còn thì Cố Tuyết nhất định sẽ đứng về phía phủ Võ Hầu.

Tất nhiên, Cố Tuyết sẽ trở thành võ giả cấp Thiên Lộ, dự cảm này trước đó chưa từng mạnh đến như vậy.

Mặt Thanh Loan không có một tia huyết sắc. Nàng vẫn hay dương dương tự đắc với Phù Diêu Kiếm Dực của chính mình nhưng hôm nay với Vương Bất Tương Tư Trảm làm cho nàng ta không còn chút hiếu thắng nào.

Sau quang môn, Binh dẫm chân buồn khổ nói với Quỷ Trảo: “Ái dà dà, Bạch Phú Mỹ cũng trở thành Bạch Phú Mỹ mạnh rồi. Thiệt thòi quá, thiệt thòi quá!”

Tất nhiên Quỷ Trảo chẳng nói năng gì.

“Ái, Tiểu Đường Đường không thích được bao, thật làm cho người ta tóm ngay. Cơm thật mềm à cơ ..., nếu là ta năm xưa ...” Binh vẩn vơ nhớ lại, lão ngẩng đầu lên thì thấy con mắt của Quỷ Trảo thì sửng sốt.

Sâu trong mắt Quỷ Trảo sáng lên hào quang chói lòa.

Binh vội vàng phản ứng, khuôn mặt trở nên nghiêm túc: “Tâm động mạnh thế? Hỏa Liêm Quỷ Trảo nhà ngươi cũng là cấp đại sư, không biết ngươi đã từng nghĩ vượt qua cấp đại sư chưa?”

Kỳ thực Binh cũng chỉ là theo thói quen mà tự nói cho mình nghe nhưng bỗng thanh âm khô khốc vang lên.

“Có!”

Binh ngơ ngác nhìn Quỷ Trảo, miệng hình chữ O, vẻ mặt cứ như nhìn thấy quỷ.

Quỷ Trảo biết nói rồi. . .

“ Ngươi ngươi ngươi ngươi ... cũng biết nói hả?” Binh chỉ Quỷ Trảo, run run hỏi. Bỗng nhiên gã nghĩ tới mình đã nói hết gan ruột với một gã quái vật, ngày nào cũng nói huyên thuyên cả tràng, lập tức Binh cảm thấy cuộc sống đen tối.

Xấu hổ chết người ta rồi!

Đường đường là giáo quan cao cấp nhất binh đoàn Nam Thập Tự...

“Có.” Tiếng của Quỷ Trảo khào khào khô khan, lão muốn nói cũng rất tốn sức.

“Này này này này ... Sao ngươi lại không nói?” Vẻ mặt Binh kinh hoàng dò hỏi.

“Mệt lắm.” Vẻ mặt Quỷ Trảo đờ đẫn trả lời.

"A... A... A... A... A...!" Binh bụm mặt kêu lên thảm thiết.

*Mấy bài thơ mà Ma Địch phun ra chỉ dịch sơ sơ thôi, các ban thông cảm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Phương Pháp Tu Luyện Nông Dân

Tin tức trở về đã sớm lọt vào tay phủ Võ Hầu, Võ Hầu lập tức phái một cỗ xe hết sức xa hoa tới. VỐn Võ Hầu còn ra sức mời Cố Tuyết tới phủ Võ Hầu làm khách, có điều Cố Tuyết lúc này cần ổn định cảnh giới. Vương Bất Tương Tư Trảm cũng cần tốn rất nhiều thời gian tìm hiểu cho nên đành từ chối.

Trong Bất Chu Sơn, quả nhiên mọi người tìm được mỏ quặng. Mỏ quặng này thuộc quyền sở hữu của Cố gia, Địch Hoành Chiến, Thanh Loan và công chúa Minh Châu đều muốn chia xẻ lợi nhuận. Đám người định thu nhỏ định mức, Cố Tuyết kế thừa Vương Bất Tương Tư Trảm chắc chắn sẽ trở thành võ giả cấp Thiên Lộ, giao hảo cùng Cố Tuyết quan trọng hơn. Có điều Cố Tuyết vẫn kiên trì phương pháp phân phối trước đó, nàng cũng không coi trọng mỏ quặng.

“A Tuyết, ta phải đi đây!” Đường Thiên nhảy lên xe, vung cánh tay, lớn tiếng nói: “A Tuyết, phải cố gắng lên! Sau này ta sẽ tới tìm ngươi!”

Cố Tuyết mỉm cười, gật đầu kiên quyết: “Ừ!”

Nàng một tay nắm Vương Bất Tương Tư Trảm to lớn, làn váy dài màu xanh da trời cùng mái tóc dài màu đen tung bay giữa không trung. Nàng nhón chân, giơ cổ tay trắng ngần không ngừng vẫy tay với Đường Thiên. Nhìn cỗ xe khuất xa, cũng nhìn bóng dáng đó khuất xa.

Ánh mặt trời ôn hòa chiếu xuống núi xanh tươi, bầu trời xanh thẳm, thiếu nữ nhanh chóng thu lại sự mất mác và nỗi thương cảm trong lòng. Thiếu nữ ngẩng đầu, gương mặt đầy ôn hòa và kiên cường.

Cổ tay trắng ngàn xiết lại thành nắm đấm.

Bắt chước giọng điệu Đường Thiên, Cố Tuyết hô lớn.

“Thiếu nữ vĩ đại như thần, cố gắng lên!”

Nàng bị hành động này của mình chọc cười, cười hì hì một lcú, con mắt chớp chớp cong như ánh trăng rằm, vẻ mặt chẳng khác nào con mèo mãn nguyện.

A Tuyết phải cố ggắng lên, khi gặp lại hắn phải dọa hắn nhảy dựng lên mới được...

Híp mắt, Cố Tuyết mỉm cười dịu dàng, nhủ thầm trong lòng.

๑๑🏛۞🏛๑๑

Cỗ xe chạy như bay trên không trung, lần này để đề phòng cả Tinh Chủ và tứ đại chấp sự đoàn cùng tới bảo vệ, trên đường cẩn thận từng li từng tí.

Cỗ xe vô cùng xa hoa, không gian rộng lớn, mỗi người đều có phòng của mình. Cô bén vốn định tới xin sư phụ thả chú Ma Địch đẹp trai ra, nào ngờ Đường Thiên vừa vào phòng là không buồn ra nữa.

Trại tân binh, binh đoàn Nam Thập Tự.

Binh, Quỷ Trảo, Ma Địch, ba người đứng song song, chăm chú quan sát Đường Thiên đang tu luyện Hỏa Liêm Quỷ Trảo.

“Cấp sáu học có hơi sớm.” Binh vẻ mặt nhân sĩ thâm niên, giả vờ giả vịt nói: “Theo kinh nghiệm lâu năm của ta, đốt cháy giai đoạn không phải là chuyện tốt.”

Quỷ Trảo lạnh lùng nói: “Chẳng phải ngươi luôn làm vậy à?”

Binh á khẩu không nói được gì, chính xác, tất cả tu luyện hắn xếp cho Đường Thiên đều vượt xa cấp bậc chân lực của gã.

Ma Địch lại chỉ hứng thú quan chiến, hắn vô cùng hứng thú với cả hai người. Nhất là Binh, hồn tướng thời kỳ binh đoàn Nam Thập Tự không ngờ lại tồn tại đến giờ, ngay hắn cũng phải giật mình. Lai lịch Quỷ Trảo tuy không hiển hách như Binh, nhưng tự nghĩ ra trảo pháp cấp đại sư cũng đủ bất phàm rồi.

Song khiến hắn tò mò nhất lại là nơi đóng quân thần kỳ này. Ma Địch có thể cảm giác được lực lượng của hắn đang từ từ khôi phục, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng hiệu quả cũng đủ khiến hắn vô cùng vui mừng. Đã nhiều năm như vậy, lực lượng của hắn luôn bị xói mòn, song hắn cũng đành bó tay. Khi lực lượng hắn tiêu hao hết cũng là lúc hắn tiêu tán, đây là kết quả tất yếu của hồn tướng.

Thật không ngờ trên đời còn có nơi thần kỳ như vậy...

Ma Địch bắt đầu dung nhập vào cuộc sống tại nơi đóngq uân, nhanh chóng tìm được niềm vui mới. Đó là cùng Binh và Quỷ Trảo tra tấn Đường Thiên.

Hắn cũng rất tò mò về Đường Thiên, thiếu niên này không bị Địch Thanh Mạn ảnh hưởng, thật hiếm thấy, chỉ riêng điểm này đã bất phàm rồi.

Rất nhanh chóng, hứng thú của hắn càng nhiều thêm.

Một thiếu niên thú vị, tiềm lực vô hạn, được hai sư phụ tốt giày vò như vậy rốt cuộc sẽ biến thành thứ gì?

Đường Thiên đang tiến hành một loại tu luyện vô cùng buồn tẻ, trước mặt gã là một khối đe sắt vô cùng dày đặc, mười ngón tay gã quán thâu chân lực, không ngừng xoay đi vòng lại vào chỗ châm sắt.

Đường Thiên đầu đầy mồ hôi, dùng hết sức lực, mười ngón tay không ngừng cọ lên đe sắt, tia lửa bay khắp nơi, bụi sắt và mồ hôi văng lung tung.

“Đây là Hỏa Liêm Quỷ Trảo của ngươi à?” Binh khinh thường: “Ta giao thời gian tu luyện quý giá của Tiểu Đường Đường cho ngươi đấy, ngươi phải chịu trách nhiệm chứ... Đừng tìm mấy cách tu luyện nhà quê ra đây làm lãng phí thời gian của mọi người.”

“Ta chính là nông dân.” Quỷ Trảo lạnh lùng nói.

Binh nghẹn họng, đúng lúc này Đường Thiên đã mài sạch đám đe sắt trước mặt, mười đầu ngón tay gã không còn chút cảm giác gì. Dùng mười đầu ngón tay mài tấm đe sắt dày hai mươi cm thành bột, chuyện nhàm chán vậy mình cũng làm xong được.

Đường Thiên thở hổn hển, mười ngón tay cong cong như chân gà, không giãn ra nổi.

“Làm tốt lắm!” Binh vỗ tay rồi liếc mắt sang tán thưởng: “Thứ tu luyện chẳng chút kỹ thuật thế này thật không xứng với thiếu niên vĩ đại như thần. Chỉ có giáo quan cao cấp nhất binh đoàn Nam Thập Tự như ta mới am hiểu phương pháp tu luyện chính thống...”

“Im đi!” Quỷ Trảo không nhịn được nói: “Trước đây sao ta không phát hiện ngươi lắm mồm như vậy nhỉ?”

Binh giận tới tím mặt, đang định mở miệng, Đường Thiên đã thở hổn hểngươi nói: “Tiếp theo tu luyện cái gì?”

Tấm đe sắt này hắn cọ sát suốt ba ngày.

“Vẫn thế.” Quỷ Trảo nói.

“Vẫn thế?” Đường Thiên sửng sốt, nhìn tấm đe sắtbị gã mài sạch: “Ta mài xong rồi mà.”

“Mài xong? Mới chỉ bắt đầu thôi.” Quỷ Trảo lạnh lùng trả lời.

Keng keng keng!

Vô số đe sắt như mưa rơi từ trên trời giáng xuống phủ kín toàn bộ gian phòng. Rậm rạp chằng chịt chỉnh tề, chỉ nhìn thôi cũng khiến Đường Thiên cảm thấy choáng váng, gã run run nói: “Tổng cộng phải mài bao nhiêu tấm?...”

“Một vạn tấm.” Quỷ Trảo thản nhiên trả lời.

Đường Thiên suýt nữa bất tỉnh, mài một vạn cái đe sắt.

“Nếu ngươi muốn tu luyện thành Hỏa Liêm Quỷ Trảo cấp đại sư, mài sạch một vạn cái đe sắt này, với tư chất của ngươi không vấn đề gì cả.” Quỷ Trảo bình tĩnh nói.

“Một vạn tấm, ba ngày một tấm, vậy là ba vạn ngày, thêm sáu ngàn năm trăm tấm nữa là đủ mười năm rồi! Cho dù tốc độ sau này nhanh hơn, khấu trừ đôi chút cũng còn năm năm.” Binh trả lời mỉa mai: “Năm năm luyện trảo pháp đại sư cấp bảy, đầu ngươi bị cửa kẹp à?”

“Ta cho ngươi phương pháp rồi, luyện hay không là do ngươi lựa chọn.” Quỷ Trảo không buồn để ý tới Binh, nói thẳng với Đường Thiên.

Một vạn cái đe sắt....

Cho dù là Đường Thiên cũng không khỏi sợ hãi.

Đường Thiên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Ta luyện!”

Chẳng phải chỉ vạn cái đe sắt sao? So với hồi đo ta tu luyện võ kỹ cơ bản, số lượng còn kém xa lắc. Tất cả các võ kỹ đều không có đường tắt. Gã nhớ tới Trảm Kiếm Ma dùng kiếm tạo bậc thang, nghĩ tới sơn động rậm rạp chằng chịt vết kiếm, mỗi con đường khiến võ kỹ lên tới cấp đại sư chắc chắn đều rất khó khăn.

Huống hồ mình có trại tân binh, có nhiều thời gian hơn người khác nhiều.

Không nói hai lời, Đường Thiên bắt đầu quá trình mài đe sắt dài dằng dẵng.

Thời gian từ ưtừ trôi qua.

Đường Thiên nhanh chóng tìm ra bí quyết, võ hồn cấp bạc cùng trực giác kinh người khiến gã rất nhạy cảm với sự lưu động của chân lực. Mà sau khi bước vào cấp sáu, chân lực đã mở rộng tới rất nhiều nơi hẻo lánh mà trước đây không chạm vào được. Lực khống chế của hắn với thân thể cũng tăng trưởng rõ ràng.

Đường Thiên nhanh chóng phát hiện truyền chân lực vào toàn bộ bàn tay hiệuq ủa không tốt lắm. Song nếu chỉ phụ trợ một lớp chân lực mỏng trên ngón tay, không chỉ giảm tiêu hao chân lực mà còn đề cao được hiệu quả của trảo pháp.

Mười ngón tay Đường Thiên như cây côn sắt, lại chà đi chà lại trên đe sắt, tia lửa bắn tung tóe.

“Đường Thiên thật thông minh...” Ma Địch cũng pahri thán phục, hiệu suất của Đường Thiên cực kỳ nhanh chóng, từ ba ngày một khối tới một ngày một khối rồi một ngày ba khối, tổng cộng chỉ mất mười ngày.

“Thông minh?” Binh kinh ngạc nhìn Ma Địch: “Ngươi thấy hắn thông minh? Nói thật ta chưa từng thấy ai ngu ngốc hơn hắn, toán học trong phạm vi một trăm, hắn tính mười lần sai cả mười lần. Chắc hắn giáo viên của hắn năm xưa tức chết rất nhiều lần rồi.”

Ma Địch nhớ lại biểu hiện lúc thường của Đường Thiên, không khỏi cười nói: “Lúc bình thường đúng là hắn không mấy lanh lợi.”

“Không mấy lanh lợi?” Binh cười ha hả: “Hắn ngu, hắn ngốc, đầu óc hắn không biết biến chuyển gì cả, gã như vậy mà ngươi chỉ dùng một câu không mấy lanh lợi á? Đúng là hạng dối trá.”

“Giờ ngươi khác khỉ gì Đường Thiên.” Quỷ Trảo đột nhiên xen vào.

Binh nổi nóng: “Ngươi đang sỉ nhục ta sao?”

“Đúng!” Quỷ Trảo gật đầu.

Thấy hai người muốn cãi nhau, Ma Địch vội vàng chuyển chủ đề: “Nhưng ta thấy hắn tu luyện rất nhanh mà...”

Binh quả nhiên di dời sự chú ý: “Ở phương diện này thằng nhóc đúng là thiên tài. Có điều nhất định không được dùng cách thức lý luận của mấy cái học viện, chỉ số thông minh của thằng nhóc này gần số không, mấy thứ lý luận phức tạp đó nó không hiểu nổi. Song nếu ngươi ném nó vào nơi tuyệt cảnh, ngươi sẽ phát hiện ngươi cuối cùng sống sót đi ra chắc chắn là nó.”

Binh trầm ngâm nói: “Tân binh như vậy trước đây ta cũngt ừng gặp, ta gọi bọn họ là phái dã thú. Bọn họ như dã thú, không thông minh song lại có trực giác kinh người, tu luyện võ kỹ nhanh chóng có kết quả. Quan trọng nhất là những kẻ thuộc phái dã thú thường có tâm linh thuần túy lại cố chấp lạ thường. Khi hai thứ này kết hợp, bọn họ thường tỏa sáng rất chói mắt.”

“Đúng là như vậy.” Ma Địch gật đầu đồng ý.

“Phái dã thú nếu trong học viện sẽ rất thê thảm, bọn họ không hiểu lý luận, con đường trời sinh của họ là thực chiến. Thực chiến, tuyệt cảnh mới là nơi tu luyện thích hợp nhất của họ.” Binh nói.

Ma Địch hơi tò mò: “Trước đây ngươi có bồi dưỡng được phái dã thú nào lợi hại không?”

Binh gật đầu: “Có, nhưng phái dã thú cũng là dễ bỏ mạng nhất, thực chiến có thể khiến người ta tiến bộ, nhưng tỷ lệ đào thải của thực chiến cũng cao hơn các phương thức tu luyện khác nhiều, rất dễ chết người. Rất nhiều phái dã thú chết rất sớm.”

Quỷ Trảo không nói gì, chỉ chăm chú quan sát Đường Thiên mồ hôi như mưa mài ra từng tia lửa.

Ánh mắt hắn lấp lánh một luồng hào quang khó thấy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Thiếu Niên Oai Hùng Và Kẻ Lang Thang

"Lão sư đang làm cái gì thế?" Tiểu cô nương cong cái miệng nhỏ lên hỏi: "Hơn hai mươi ngày rồi vẫn cứ ở lì trong phòng, chẳng lẽ hắn đang làm chuyện gì đó không muốn người ta biết hay sao?"

Thanh Loan lập tức ra vẻ không vui, trách cứ nói: "Tiểu thư, sao ngươi có thể nói như vậy về Đường Sư cơ chứ?"

"Vốn dĩ chính là như vậy mà!" Cái miệng của tiểu cô nương càng cong hơn: "Làm gì có sư phụ nào như vậy, suốt hai mươi ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, đem học sinh bơ vơ vất ở đây,như vậy mà còn gọi là lão sư sao....."

Đột nhiên tiếng phàn nàn của tiểu cô nương im bặt, nàng trừng to mắt, ngơ ngác nhìn Đường Thiên vừa bước chân ra khỏi phòng.

Lúc này bộ dáng của Đường Thiên hỏng bét đến cực độ, tóc trên đầu hắn rối tung, con ngươi trong mắt đầy những tơ máu, y phục trên người thủng lỗ chỗ như tổ ong, thậm chí đôi mắt tinh tường của cô bé còn liên tục nhìn thấy những hạt giống như hạt cát từ trên người Đường Thiên rơi xuống lả tả lên mặt tấm thảm đẹp đẽ quý giá có giá trị liên thành trên mặt đất.

Thảm... Những dấu chân đen thui liên tục hiện ra…

Khi Đường Thiên thấy đống đồ ăn trên bàn cơm, thì lập tức hai mắt vốn vô thần đột nhiên phát ra hào quang mầu xanh lập lòe yếu ớt.Sau đó hắn bổ nhào tới chiếc bàn như một con mãnh hổ vồ mồi. Hai tay hắn vội vàng vồ lấy đồ ăn, đến lúc này mọi người mới phát hiện ra mười ngón

tay của Đường Thiên cũng bị sưng to giống như mười củ cà rốt mập mạp vậy.

Khi những ngón tay đen thui của Đường Thiên vừa chạm vào một khúc chân giò trên bàn ăn thì đột nhiên hắn kêu lên thảm thiết, hai tay lập tức rụt về như bị điện giật. Cái chân giò bị hắn đụng vào lăn lông lốc một vòng, rơi từ trên mâm rớt xuống, mắt thấy sắp bị rớt xuống thảm.

Bỗng nhiên có một bóng ngươi lóe lên, lập tức khúc chân giò biến mất không còn chút tăm tích.

Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng, giống như một con dã thú đang điên cuồng.Hắn mở to cái miệng dính đầy máu cắn lên khúc chân giò. Tất cả mọi chuyện đều diễn ra chỉ trong khoảnh khắc (nguyên văn: điện quang hỏa thạch), động tác của Đường Thiên vô cùng chính xác và trôi chảy không thể bắt bẻ được bất cứ điểm nào.

Tất cả mỡ của chiếc chân giò đều trôi hết vào trong miệng Đường Thiên, Đường Thiên đã triệt để lâm vào điên cuồng.

Đám tiểu cô nương và Thanh Loan há hốc mồm nhìn cảnh tượng tiêu diệt đồ ăn hung tàn nhất từ trước đến nay.

Răng rắc!

Một ngụm cắn xuống, ngay cả mấy cái xương cứng trong chiếc chân giò cũng bị cắn cho nát bấy. Nước thịt và vụn xương bay tứ tung, rơi xuống hòa với nước miếng trên bàn ăn.

Càn quét, Đường Thiên dùng hiệu suất càn quét khó có thể tưởng tượng nổi, đem toàn bộ đồ ăn trên bàn ăn càn quét sạch, ngay cả hoa quả, nước trà, tất cả không còn một chút gì, cả cái bản trở lên sạch sẽ như được cọ rửa qua rồi vậy. Toàn bộ quá trình càn quét hắn không hề sử dụng đến tay.

Đường Thiên mang theo cái bụng tròn vo ngồi phịch lên mặt ghế chẳng muốn động đậy một ngón tay.

"Lão sư...Ngài, đây là thế nào?"Tiểu cô nương cẩn thận từng li từng tí hỏi, trên mặt nàng đầy vẻ khẩn trương.Lão sư chỉ ở lì trong phòng hai mươi ngày, sao lại biến thành cái bộ dạng như vậy?

Nhưng nàng đợi cả buổi vẫn không thấy có phản ứng, khi nàng ngẩng đầu nhìn lên đã thấy Đường Thiên ngủ say từ lúc nào không biết.

Đường Thiên thật sự mệt đến cực hạn rồi,theo thời gian bên ngoài hai mươi ngày cũng có nghĩa là hắn đã ở trại tân binh tu luyện tròn sáu mươi ngày.

Trước đây Đường Thiên khổ tu đều lấy năm ngày là một vòng, một vòng kéo dài mười ngày, chênh lệch có thể nói là một so với hai. Nhưng hiện tại khi các khoa mục của trại tân binh không ngừng mở ra, chênh lệch đã đạt tới gấp ba.Hơn nữa không cần phải dưới hình thức khổ tu cho lên thời gian vào được tự do không giới hạn.

Thế nhưng đối với Đường Thiên mà nói, điều này không có gì là khác biệt.

Tại trại tân binh sáu mươi ngày, cộng thêm hai mươi ngày ở thực tại (Dg: đoạn này mình thấy hơi ảo, hai mươi ngày ở thực tại sao lại tính gộp vào sáu mươi nhỉ, có thể tác giả bị nhầm nhọt sang trồng trọt rồi.), hắn đã liên tục tu luyện tám mươi ngày, vì thế hắn mới mệt mỏi đến cực điểm như vậy.

Mỗi ngày chỉ có quá trình Ma Thiết châm đầy nhàm chán, mặc dù có chân lực bảo hộ nhưng mười đầu ngón tay của Đường Thiên vẫn bị sưng to như củ cà rốt vậy. Dường như hắn lại quay trở về cái khoảng thời gian tu luyện sát chiêu võ kỹ khi mới phát hiện ra quang môn năm xưa, hơn mười vạn lần, hơn mười vạn lần tu luyện.

Hắn không thể không bỏ ra một chút thời gian để dùng chân lực giảm sưng cho mấy ngón tay như củ cà rốt, cũng may là hiệu quả mang lại cũng không tệ.Thời gian tám mươi ngày trời, từ lúc mới bắt đầu ba ngày mài một khối thiết châm, đến ngày thứ mười thì chuyển thành một ngày mài ba khối thiết châm. Cho đến ngày ba mươi, một ngày hắn có thể mài năm khối thiết châm.Đến ngày thứ tám mươi, con số này tăng tới mỗi ngày mười khối thiết châm.

Con số này hắn là trong thời gian dài nữa khó có thể vượt qua.

Hiệu suất một ngày mười khối thiết châm làm cho ngay cả Quỷ Trảo cũng bị chấn động.Quả thật tiến bộ của Đường Thiên đã vượt qua sự tưởng tượng của lão.

Mười ngón tay của Đường Thiên giống như mười cây dũa sắt miệt mài lên trên thiết châm.Vô số tia lửa bắn ra khắp nơi, bám lên y phục hắn, làm cho toàn thân hắn đầy những hạt thiết sa nóng rực.

Quá mệt mỏi!

Đây là một công việc thuần túy khổ lao, Đường Thiên cảm giác như mình là một cu li phục vụ lò rèn, ngày đêm cọ xát để tạo thành thiết châm.

Hắn cảm thấy rất kỳ quái, sao Quỷ Trảo lại nghĩ ra phương pháp Ma Thiết cổ quái như vậy? Vốn Quỷ Trảo định để ngón tay Đường Thiên sưng lên như bong bóng rồi mới dùng nước thuốc, nhưng không ngờ rằng mấy ngón tay của Đường Thiên bất kể xưng to đến đâu chỉ cần dùng chân lực vận chuyển một hồi là ngày hôm lại hết sưng.

Điều này làm cho một người không bao giờ thay đổi sắc mặt như Quỷ Trảo cũng phải hiện lên vẻ ngạc nhiên một thời gian dài.

Cuối cùng lão quy cho nguyên nhân thể chất của Đường Thiên có chút đặc thù.Còn về cái lý luận là dã thú của Binh thì Quỷ Trảo từ chối

cho ý kiến, nhưng quả thật tố chất thân thể của Đường Thiên trong con mắt lão tuyệt đối là cấp bậc dã thú.

Giấc ngủ này của Đường Thiên kéo dài đủ năm canh giờ, hơn nữa còn ngủ cực sâu.

Tiểu cô nương tò mò mẩm dí lỗ mũi lại gần, nhặt một hát cát có thể tùy ý thấy khắp nơi trên người Đường Thiên, cẩn thận nhìn cả buổi vẫn không nhìn ra nó là cái gì.

Về sau chỉ có Địch Hoành Chiến phân biệt ra được: "Đây là Thiết Sa!"

"Chẳng lẽ lão sư đang luyện Thiết Sa Chưởng sao?" Phản ứng đầu tiên của tiểu cô nương là nghĩ đến điều này.

"Không giống lắm." Địch Hoành Chiến lắc đầu: "Thiết Sa để luyện Thiết Sa Chưởng Thiết Sa lớn hơn viên bi này một tí. Hơn nữa Thiết Sa Chưởng chỉ là võ kỹ cấp bốn, làm gì có chuyện Đường Sư lại đi luyện một môn võ kỹ cấp bốn cơ chứ."

"Nói cũng phải a...." Tiểu cô nương nghiêng đầu suy nghĩ cả nửa ngày: "Vậy thì có môn võ kỹ nào cần nhiều Thiết Sa như vậy đây nhỉ?"

"Không biết." Địch Hoành Chiến lắc đầu: "Thiên hạ có không biết bao nhiêu loại võ kỹ, những võ kỹ cần dùng đến Thiết Sa khó có thể thống kê được."

"Thật là kỳ quái..." Khuôn mặt tiểu cô nương đầy vẻ hiếu kỳ.

Khi Đường Thiên mở mắt ra, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là khuôn mặt đầy vẻ tò mò của tiểu cô nương. Tiểu cô nương cũng không ngờ Đường Thiên bất ngờ tỉnh dậy, làm cho nàng hoảng sợ lập tức hét một tiếng to rồi nhảy sang một bên.

Khuôn mặt Đường Thiên lúc này đầy vẻ mờ mịt.

"Lão sư, có chuyện gì xảy ra vậy?"Tiểu cô nương vừa giật mình xong liền vội vàng hỏi.

"Ta?" Đường Thiên nghe vậy thì sững sờ, cúi đầu chính mình một cái rồi ồ lên một tiếng: "Tu luyện đó...."

"Chẳng lẽ hơn hai mươi ngày nay lão sư vẫn một mực tu luyện sao?"Tiểu cô nương hỏi.

Hơn hai mươi ngày? Mình nhớ rõ là hơn tám mươi ngày mà...

Đường Thiên lập tức phản ứng kịp, gật đầu nói: "Ừ, đúng vậy!" Thanh Loan và Địch Hoành Chiến nghe thấy vậy thì bắt đầu cảm thấy kính nể, ngay cả trong thời gian đi đường cũng không hề buông lỏng việc tu luyện.Khó trách vì sao Đường Sư còn trẻ tuổi như vậy đã có thực lực kinh người như thế. Thái độ khổ tu như vậy có mấy người có thể làm được đây?

Thực lực, không phải thứ có được do may mắn.

Đường Thiên nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi: "Tiểu Húc Húc đâu rồi?"

"Lăng ca ca cũng ngày nào cũng tu luyện." Tiểu cô nương nói: "Hắn đang ở trong sân luyện võ."

Lăng Húc vốn là cuồng nhân tu luyện lên khi nhìn thấy Đường Thiên đến cửa còn chẳng ra, liền lập tức tăng mạnh cường độ huấn luyện, lấy sân huấn luyện làm nhà, ngủ ở sân luyện võ, ăn cũng ở trên diễn võ trường.

Đường Thiên gật gật đầu: "Biết rồi!"

Nói xong hắn liền đứng dậy tiến về phía phòng ngủ.

Thân hình rách nát thảm thương trong ánh mắt mọi người đã trở lên cao lớn hẳn. Thanh Loan cũng bị cảm nhiễm lập tức xoay người rời đi:

"Ta cũng muốn tu luyện!" Đường Thiên tiếp tục vùi đầu vào trong tu luyện.

Cuối cùng hành trình hai tháng cũng kết thúc, đây cũng là do tiểu cô nương ngồi không lên cảm thấy buồn tẻ không thú vị lên mới cảm thấy nó dài.Tất cả mọi người dốc sức liều mạng mà tu luyện, ngay cả Thanh Loan trước đây vẫn hay vui đùa cùng với nàng cũng đang tu luyện như là bị điên vậy.

Cho nên khi tiểu cô nương nhìn thấy vị trung niên nam tử đang đứng ở trước cửa phủ chờ đợi, lập tức hai mắt liền phát sáng, vui mừng kêu lên: "Cha!" Sau đó trực tiếp nhảy qua cửa sổ, vọt tới rồi nhào vào lòng trung niên nam tử kia.

Trên mặt vị nam tử trung niên đầy vẻ hiền lành, bộp một cái, gõ lên đầu tiểu cô nương rồi nhẹ giọng quở trách: "Bây giờ ngươi càng lúc càng nghịch ngợm rồi, dám lén lút chạy đến nơi xa như vậy!"

Vị trung niên có khuôn mặt hiền từ này chính là người chấp chưởng một phương, Võ Hậu.

"Về sau con gái không dám nữa!" Tiểu cô nương dùng vẻ mặt đầy nhu thuận nhận lỗi. Võ Hậu vuốt cái mũi của nàng một cái rồi cười mắng: "Ta tin ngươi mới là lạ."

Tiểu cô nương vội vàng ôm cánh tay Võ Hầu làm nũng một hồi: "Lần này là thật mà."

"Được đượcđược!" Võ Hầu hiển nhiên vô cùng cưng chiều Minh Châu, nhưng sau đó bỗng nhíu mày: "Thanh Loan đâu? Hoành Chiến đâu?"

Tiểu cô nương cong miệng lên: "Bọn họ đều đang tu luyện, suốt dọc đường đi chẳng ai chơi với con." Nghe thấy vậy sắc mặt Võ Hầu cũng hơi dịu lại, hơi lộ ra vẻ hài lòng: "Ừ, không ngờ chuyến này ra ngoài bọn họ cũng tiến bộ không ít.Tuy thiên phú của Thanh Loan không tồi nhưng

nếu không tốn chút công sức để tu luyện cũng khó có thể tiến xa.Được rồi, nhanh giới thiệu Đường Sư của người cho cha nhận thức một chút đi."

"Lão sư vẫn luôn tu luyện! Đã bốn mươi ngày rồi không hề đi ra!" Cái miệng của tiểu cô nương cong lên rất cao: "Cái gì mà lão sư, suốt dọc đường chẳng hề quan tâm đến học sinh của hắn."

"Chẳng lẽ đang bế quan sao?"Trên mặt Võ Hậu hiện lên vẻ kinh ngạc. "Không biết, chỉ biết hắn cứ ở lì trong phong, cửa khóa chặt, cũng không ai biết hắn làm cái gì ở bên trong." Tiểu cô nương oán hận nói: "Làm cho đám người Thanh Loan cũng một lòng muốn tu luyện."

Bỗng nhiên, ánh mắt của tiểu cô nương sáng hẳn lên, không ngừng huy động cánh tay gọi: "Lăng ca ca!"

Võ Hầu lập tức quay mặt lại nhìn, khi thấy Lăng Húc hắn không khỏi nheo mắt lại đánh giá.

Khí thế thật bén nhọn! Lúc này Lăng Húc giống như một thanh thương lộ ra mũi nhọn.Mỗi một bước đi đều phát ra một loại khí tức cực kì nguy hiểm. Sắc mặt đám hộ vệ bên cạnh Võ Hầu khẽ biến hóa, lập tức nhanh chóng lao về phía Võ Hầu.

Võ Hầu nâng bàn tay lên, ngăn cản bọn hộ vệ tiến lên.

Lăng Húc cẩn thận khống chế bước chân của mình.Thoạt nhìn biểu hiện của gã rất thong dong bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đang vô cùng khẩn trương.Gã vừa mới đột phá, lực lượng bạo tăng, nhưng gã vẫn còn xa chưa thể làm chủ được hoàn toàn loại lực lượng này.

Vì thế khí thế của gã mới bất giác bộc lộ ra ngoài, nhưng như vậy cũng có nghĩa là bộc lộ tài năng.

Phốc!

Một khi không thể khống chế tốt được, thì bàn chân gã dẫm xuống đất sẽ giống như giẫm vào đậu hũ, bị hõm sâu xuống. Thân hình của gã hơi lay động, cái chân còn lại lập tức cũng mất đi khống chế, phốc, hằn sâu vào trong viên đá dưới chân. Thấy vậy đám hộ vệ bên cạnh Võ Hậu càng khẩn trương, ai nấy đều như gặp đại địch.Phiến đá trước cửa Phủ Võ Hầu đều thuần một loại đá xanh, những tảng đá này có độ cứng có thể so với sắt thép vậy mà dưới chân Lăng Húc nó lại trở lên mềm mại như là đậu hũ vậy.

Thật là đáng sợ!

Trong mắt Võ Hầu liên tục hiện lên dị sắc.Lão chỉ cần liếc qua là có thể nhận ra được hiện tại Lăng Húc chỉ còn cách võ giả cấp Thiên Lộ một bước nhỏ mà thôi, có thể nói lúc này gã chân chính là một chuẩn võ giả Thiên Lộ cấp! Hơn nữa Lăng Húc vẫn còn trẻ tuổi như vậy, một thân áo bào trắng đan kim tuyến,tóc bạcthương bạc, đôi đồng tử màu vỏ quýt, trông rất oai hùng bất phàm.Ngay cả Võ Hậu cũng nhịn không được nữa khen một tiếng hay, quả là một thiếu niên xuất sắc!

Chỉ cần chờ đến khi Lăng Húc đem những lực lượng này tiêu hóa hết, thì với thực lực đó gã đã có đủ tư cách để trùng kích vào cấpThiên Lộ.

Tiền đồ vô lượng...!

Đúng tại lúc này có một tên gia hỏa quần áo rách nát đầu tóc rối bù bỗng lăn từ trên sương xa xuống, khi vừa rơi đến bên người Lăng Húc, hai mắt của hắn liền tỏa ra lục quang.

"Này, ai có gì ăn không?"

Tiểu cô nương ngây ra như phỗng.

Bên cạnh tư thế oai hùng anh tuấn của Lăng Húc đột nhiên xuất hiện tên gia hỏa trông như kẻ lang thang, quả thật sự tương phản này quá mức đối lập làm cho tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Không khí trở lên nhạt nhẽo hẳn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Màn Thầu, Móng Vuốt, Hàm Răng

Thần sắc tất cả mọi người đờ ra, bọn chúng hoàn toàn không hiểu tình huống trước mắt, đến ngay cả Võ Hầu, khuôn mặt cũng bị cứng lại một chốc lát.

Tiểu cô nương yếu ớt mà hô câu: "Sư phụ..."

Sư phụ!

Vốn là toàn trường yên tĩnh dị thường, thoáng cái trở nên càng thêm tĩnh mịch.

Võ Hầu vừa từ trạng thái cứng ngắc khôi phục lại, con mắt thiếu chút nữa lồi ra.

Sư phụ...

Cái tên khốn nãy giờ giống như kẻ lang thang mà lại là sư phụ của Minh Châu! Cái tên khốn lôi thôi như vậy mà lại là sư phụ của Minh Châu!

Nói đùa gì vậy! Sắc mặt của Võ Hầu âm trầm hẳn xuống, tức thời bầu không khí trong trường đầy áp lực.Tiểu cô nương chú ý tới vẻ mặt của cha, lập tức thầm hô không ổn. Bình thường cha đều rất hay nói chuyện, nhưng là chỉ cần liên quan đến vấn đề của cô bé thì sẽ nhanh chóng trở nên bắt bẻ nghiêm khắc. Mỗi một vị sư phụ của cô bé, đều là cha ngàn chọn vạn tuyển ra mới được.

Khi tại Phỉ Lâm Tinh, trong thư cô bé viết cho cha mình đều dốc sức liều mạng mà khoa trương Đường Thiên, chính là không muốn cha thấy

Đường Thiên chướng mắt. Cô bé đã ký khế ước Võ Hồn với Đường Thiên, nếu cha và Đường Thiên sống mái với nhau thì cô bé thảm rồi. Làm cô bé lo lắng hơn là nếu như cha biết rõ về vụ khế ước Võ Hồn thì nhất định sẽ giận dữ.

Đường Thiên tốt hay không còn chưa cần nói, nếu kể thật hay còn có thể bàn bạc. Nếu phải lời khó nghe thì bản thân mình biết vị tiểu sư phụ này rồi chắc chắn là đánh luôn khỏi cần nói năng chi nữa.

Hai người nóng nảy gặp nhau sẽ đánh nhau tàn nhẫn...

Thực lực của cha chiếm ưu thế, nhưng là tiểu sư phụ bên kia cũng không yếu. Lăng Húc, Binh, Ma địch, song phương mà cùng tiến lên, nhất định phủ Võ Hầu coi như bị dỡ xuống. Thế nhưng...

Nhìn thấy con mắt màu xanh lờ đờ, cái đầu bẩn thỉu của tiểu sư phụ trước mặt, tiểu cô nương không đành lòng nhìn.

Đói quá... Đói quá... Đói quá...

Nếu như cả đám phía trước mặt đều là Tinh Hồn thú có thể ăn thì thật là tốt... Ăn luôn! Ăn luôn! Ăn luôn!

Con mắt màu xanh biếc của Đường Thiên đảo qua mọi người, trong lòng đang điên cuồng hò hét. Vì tu luyện, mấy ngày qua hắn chỉ toàn ăn lương khô, giờ nhìn thấy thịt theo bản năng chảy nước miếng.

Chẳng biết tại sao, mọi người bị con mắt màu xanh biếc của Đường Thiên đảo qua chợt luồng ớn lạnh từ đáy lòng dâng lên, rùng mình một cái.Một vài võ giả thực lực thấp, thậm chí vô ý thức mà lui về phía sau một bước nhỏ.Ngay cả Võ Hầu, bị ánh mắt Đường Thiên đảo qua, thân thể cũng cứng đờ.

Ánh mắt… thật hung tàn!

Nhằm người mà nuốt... Chính là nói loại ánh mắt này đây!

Trong nội tâm Võ Hầu thất kinh, lão quyết định xem trước một chút rồi mới nổi bão tố.

Tiểu cô nương cố tự trấn định, cao giọng: "Không nghe thấy sao? Ăn! Bảo phòng bếp lập tức đưa đồ ăn tới đây, tốt nhất là thịt!" "Ta đi liền." Thanh Loan chủ động nói, nàng cũng đã biết tài ăn của Đường Thiên bèn không nói hai lời chạy như bay vào phòng bếp.

Trong lòng Võ Hầu có chút kinh ngạc, Thanh Loan là lão lượm được, nuôi nó lớn lên, trong lòng coi chẳng khác gì con gái.Mặc dù tính tình Thanh Loan dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng trên thực tế ngoài hòa hoãn trong nóng này, tâm khí cao ngạo rất ít khi chịu phục người.

Phải xem lại đã...

Đường Thiên nghe được chữ "Thịt" này, nuốt nước miếng ừng ực, thanh âm lớn đến mức toàn trường đều có thể nghe được. Sắc mặt tất cả mọi người trở nên quái dị, vị sư phụ này của công chúa thật sự là...

Từ bé tới giờ tiểu cô nương chưa từng cảm thấy khốn khổ như vậy, nếu như trên mặt đất nứt ra cái lỗ nhất định cô bé sẽ chui vào.

Tên sư phụ khốn khiếp này! Trong nội tâm tiểu cô nương nghiến răng nghiến lợi, nhưng cô bé cũng biết rõ, lúc này nhất định phải tỉnh táo... Tỉnh táo!

Bỗng nhiên, một tiếng cười tràn ngập vẻ trào phúng đột nhiên vang lên:

"Chậc chậc, không ngờ, giáo viên Phủ Võ Hầu lại có bộ dạng này!"

Khuôn mặt Võ Hầu vốn là có chút âm trầm, lại càng đen như đít nồi: "Chuyện phủ Võ Hầu ta, từ lúc nào đến phiên Minh Hầu hao tâm tổn trí vậy?"

Một đoàn người nghênh ngang đi tới.

Lời vừa mới nói đấy là chủ nhân một phủ khác, Minh Hầu. Trong Thiên Hưng Thập Tam Phủ, Minh Hầu là đối thủ cạnh tranh chủ yếu nhất của Võ Hầu, song phương luôn tranh đấu gay gắt. Thiên Hưng là một quần tinh bao gồm rất nhiều tinh cầu nhưng không thành được một tinh tọa. Nơi đây do cộng đồng Thập Tam Phủ chưởng quản, phủ Võ Hầu và phủ Minh Hầu đều là cường giả trong Thập Tam Phủ.

Minh Hầu là người mập mạp, mặt tròn đôi mắt nhỏ, trong tay cầm một cái quạt tròn nhỏ màu xanh lá, không ngừng quạt. Nhưng là ai cũng không dám xem thường cái tên mập mạp này. Thực lực Minh Hầu không chút kém cỏi hơn Võ Hầu, hai người tranh đấu nhiều năm mà vẫn cân sức ngang tài.

Minh Hầu vừa quạt quạt vừa cười trêu tức: "Ta chỉ là kẻ thương người mà thôi. Chậc chậc, Phủ Võ Hầu vậy mà khấu trừ tới mức này, đến ăn cơm cũng ăn không đủ no. Hạ An, lại cho người đáng thương này ít tiền mà đi ăn chút gì đi."

Hạ An!

Đồng tử Võ Hầu co rụt lại, chính là người mà thám tử thủ hạ đã truyền tin. Đó là cao thủ mới nhất mà Minh Hầu mời chào được, tên là Hạ An, thực lực cao siêu. Nhưng vừa tiến vào Phủ Minh Hầu đã là nhân vật số ba trong quý phủ.

Phủ Minh Hầu và Phủ Võ Hầu thực lực tương đương, đều có hai gã võ giả cấp Thiên Lộ.

Vừa có được tin tức này, Võ Hầu đã để tâm.Có thể trở thành nhân vật số ba của Phủ Minh Hầu, thực lực vị Hạ An này, chỉ sợ cũng tiếp cận võ giả cấp Thiên Lộ.

Đối với Phủ Võ Hầu, đây không phải là tin tức tốt gì.

Lúc này nghe được lời này của Minh Hầu, trong nội tâm Võ Hầu dâng lên một nỗi tức giận, đây là cú đánh trực diện của Minh Hầu... Lúc

này vị hảo thủ Lãnh Phong không có mặt ở đây, hơn nữa với thân phận Võ Hầu nếu ra tay với Hạ An, có thể nói mặt mũi mất hết. Lão hiểu Minh Hầu rất rõ.Lần này thằng này tới đây, chính là muốn diễu võ dương oai.Lão xuất thủ, Minh Hầu cũng sẽ không ngồi nhìn.

Hạ An nghe vậy, ngạo nghễ cười gằn bảo: "Tên dở hơi như vậy, chỉ xứng gặm màn thầu."

Minh Hầu quạt quạt, hì hì cười bảo: "Màn thầu đã không tệ, hắn sẽ thích."

"Hầu Gia nói đúng." Giọng điệu Hạ An thập phần kiêu ngạo đắc ý: "Hầu Gia ban tặng, hắn không ăn cũng phải ăn."

"Đây là chúng ta làm chuyện từ thiện."Minh Hầu ngang tàng quơ quơ quạt tròn làm dáng.

"Thuộc hạ thích nhất làm từ thiện." Hạ An đồng thời cười cười trêu tức, trong tay gã xuất hiện một cái bánh bao, chậm rãi đi đến chỗ Đường Thiên: "Này, vị sư phụ đáng thương Phủ Võ Hầu, ta đưa màn thầu tới cho ngươi."

Đường Thiên làm như không nghe thấy.

Bỗng nhiên Hạ An ném màn thầu tới gần chỗ chân Đường Thiên: "Này, nhanh bắt nó ăn đi, Hầu Gia ban tặng, cảm động sát đất đi nha!" Đường Thiên vẫn không nhúc nhích.

"Làm sao? Không muốn ăn hả?" Hạ An nhe răng cười: "Mặt mũi Hầu Gia ngươi cũng dám không nể hả? Chán sống rồi mà!"

Gã đi đến chỗ Đường Thiên.

Trên đường tiến tới gã một mực chú ý Lăng Húc ở trong bóng tối, toàn thân Lăng Húc bén nhọn, nhìn qua thập phần nguy hiểm.

Nhưng Lăng Húc chỉ là tự tiếu phi tiếu nhìn gã, không có ý tiến lên ngăn cản.Chẳng lẽ Lăng Húc và người này không bình thường?

[Diễn đàn Bạch Ngọc Trong lòng Hạ An có chút kỳ quái, bằng không làm sao trông vẫn vui vẻ như xem kịch?

Thế nhưng, nếu như Lăng Húc không nhúng tay vào, Hạ An lập tức thở ra một hơi.

Võ Hầu bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng: "Minh Hầu, ngươi ăn no rỗi việc hở? Chạy đến cửa phủ ta để giương oai sao? Xem ra trong khoảng thời gian này xương cốt ngươi ngứa ngáy! Đến đây đi, hôm nay chúng ta đánh một trận tử tế!"

Minh Hầu lẳng lặng cười âm hiểm: "Hôm nay ta đến, chính là muốn lãnh sách thân thiện, lành mạnh.] giáo ngươi một chút, để xem gần đây ngươi có tiến bộ hay không. Như thế nào đây?Hôm nay Vân trưởng lão, Lâm trưởng lão vừa lúc tại trận sẽ làm chứng cho chúng ta."

Đến tận lúc này, Võ Hầu mới nhìn ra hai gã nam tử mặc áo hồng phía sau Minh Hầu, con ngươi của lão co rụt lại, hai vị trưởng lão!

Thiên Hưng Thập Tam Phủ, phong quang vô hạn, nhưng là mỗi một phủ đều cẩn thận, không dám có chút lười biếng. Phía trên Thập Tam Phủ là đoàn trưởng lão quần tinh, mỗi một vị trưởng lão thuộc đoàn đều có bối cảnh thâm hậu phía sau. Ngày thường các trưởng lão đều không nhúng tay vào sự vụ bên trong Thập Tam Phủ, trưởng lão một lòng tu luyện, đối với tục vụ không có chút hứng thú.

Nhưng là cái này cũng không có nghĩa là đoàn trưởng lão không có quyền lực, trái lại, quyền lực đoàn trưởng lão thật lớn. Thập Tam Phủ thành hình, hoàn toàn đều là một tay bọn họ thúc đẩy.

Bọn họ không có hứng thú với tục vụ, chỉ quan tâm chuyện sản xuất của quần tinh và nhân tài hàng năm có thể tiến vào Hắc Hồn.

Bởi vậy đoàn trưởng lão một mực hoặc sáng hoặc tối mà khích lệ tất cả phủ cạnh tranh với nhau. Cạnh tranh giữa các phủ chính là để đạt được hai mục tiêu này.

Trong cuộc cạnh tranh, nếu phủ nào chiếm ưu thế sẽ được đoàn trưởng lão ban thưởng các loại. Cho dù là Phủ Võ Hầu hay là Phủ Minh Hầu đều ở trong cơ chế hoạt động này.

Võ Hầu thật không ngờ, vậy mà hôm nay Minh Hầu đột nhiên làm khó dễ.

Tên này có chuẩn bị mới đến!

Hôm nay Võ Hầu biết rõ sẽ không cách nào qua dễ dàng, thế nhưng trong lòng của lão cũng không có chút sợ hãi.Hai người giao thủ nhiều lần, đối với thực lực của đối phương trong lòng đều rõ cả.

Lãnh Phong không có mặt tại đây, đối phương cũng có một cao thủ không có mặt, hai người đều bị đoàn trưởng lão đều đi chấp hành nhiệm vụ. Đồng lõa duy nhất của Minh Hầu chỉ có Hạ An thôi.

Lần này xem ra mệt mỏi!

Đúng tại lúc này, bỗng nhiên Hạ An cắm màn thầu ở trên thân kiếm, cố ý khiêu khích nói: "Ngu ngốc, màn thầu mà không ăn, tới đây, cho ngươi ăn này!"

Dứt lời gã lắc thân một cái, xuất hiện ở bên cạnh Đường Thiên, trong tay cắm màn thầu kiếm, liền hướng Đường Thiên miệng cắm tới.

Bỗng dưng Đường Thiên quay sang, nhìn chằm chằm vào Hạ An.

Ánh mắt xanh biếc đảo qua Hạ An, chẳng biết tại sao Hạ An chưa từng gặp loại ánh mắt này, gã chỉ cảm thấy cơn lạnh cả người đảo qua thân thể, toàn thân bị cứng đờ.

Gã chợt giận tím mặt, gã vốn định ở trước mặt Minh Hầu và hai vị trưởng lão biểu hiện cho thật tốt, không ngờ ngược lại là bị ánh mắt cổ quái của đối phương khiến cho suýt nữa ra làm trò cười thiên hạ. "Muốn chết! Ta thưởng cho mà không biết điều..."

Hạ An đột nhiên im bặt. Trong tầm mắt, con mắt xanh biếc bỗng dưng sáng ngời lên hai quang ngân u lục, tựa như sói đói trong đêm tối ánh lên lục quang.

Càng làm cho gã hoảng sợ chính là, mười ngón tay đối phương, bắt lấy kiếm của gã!

Dưới tình thế cấp bách, gã muốn rút kiếm, nhưng cho dù gã dùng sức ra sao, kiếm tựa như thép đúc không chút nhúc nhắc. Bàn tay đen thui tựa như thiết trảo một mực khóa kiếm của gã lại. Hạ An biến sắc, gầm lên: "Buông tay!"

Chân lực trong cơ thể lan truyền, trường kiếm bỗng dưng xoắn, thân kiếm chuyển động cấp tốc!

Ngu xuẩn, dùng ngón tay khóa kiếm hả? Xem ta xoắn ngươi thành thịt vụn đây!

Hạ An cười gằn, nhưng là con ngươi của gã bỗng dưng đờ ra, trong tầm nhìn của gã, vô số tia lửa chói mắt đột nhiên theo kiếm của gã thân sáng lên. Làm sao thế được...

Vô số tia lửa đúng là từ mười ngón đen thui tóe lên, mười ngón vẫn bình yên vô sự, Hạ An hầu như không dám tin vào hai con mắt của mình.

Trong cảnh đèn hoa rực rỡ chói mắt, một đôi mắt xanh biếc bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh thân kiếm.

Hai hàm răng mở ra, màu trắng như tuyết bị tia lửa làm nổi bật được càng thêm uy nghiêm đáng sợ, đột nhiên cắn vào màn thầu trên thân kiếm. Ngay sau đó...

Răng rắc!

Thân kiếm phát ra thanh âm vỡ nát khi bánh màn thầu bị cắn giống hệt như thanh âm rau ráu khi nhai xương.

Toàn trường im ắng khác thường.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Còn Sống

Thanh âm cây kiếm bị cắn, nghe tựa như bánh bích quy xốp giòn vang khắp toàn trường. Những mảnh vụn trên thân kiếm rơi xuống như quay chậm, rõ ràng là như thế.

Leng keng!

Thanh âm giòn tan của một nửa thanh kiếm rơi trên mặt đất trong không gian im lặng của toàn trường trở nên dị thường chói tai.

Không một ai nói gì, một màn cả kinh ngây người tràn đầy trùng kích trước mắt tất cả mọi người. Đến ngay cả Võ Hầu và Minh Hầu, lúc này cũng thất thần một hồi.

Phía sau quang môn ba gã hồn tướng, tựa như ba con rối chỉnh tề, vẻ mặt cũng đờ ra.

"Chúng ta có nên hay không cân nhắc đề cao tiêu chuẩn ăn uống hàng ngày của hắn chứ?" Binh ấp úng nói, lão rèn qua nhiều tân binh như vậy, nhưng chưa có ai dùng hàm răng cắn đứt kiếm của đối phương.

Hơn nữa còn là vì một cái bánh bao... tiên.] Ma Địch xưa nay tao nhã, lúc này vẻ mặt cũng đờ ra vô cùng.

Quỷ Trảo thình lình thốt lên một câu: "Đừng bao giờ đánh giá một đứa tham ăn kén chọn đồ ăn!"

Xoát, Binh và Ma Địch đồng loạt ngoái sang, thần sắc kinh ngạc nhìn chằm chằm Quỷ Trảo.

Quỷ Trảo bình chân như vại.

Yên tĩnh quỷ dị, hai vị trưởng lão tựa hồ cũng bị Đường Thiên rung động.

Đúng tại lúc này, Thanh Loan thở hồng hộc khiêng một bao lớn đi tới. Nàng khẩn cấp truy sát đám phòng bếp, hầu như tất cả những gì ăn được đều càn quét hết. Sau đó khiêng một bao lớn, dốc sức liều mạng chạy tới. Nàng hoàn toàn không chú ý tới chuyện gì vừa mới xảy ra.

Thể tích bao vải lớn hơn nàng rất nhiều, nhìn qua như thể nàng khiêng một tòa núi nhỏ chạy vội.

Thịch! Bao vải lăn trên mặt đất, Thanh Loan thở hổn hển: "Ngươi xem có đủ hay không?"

Trong yên lặng, thanh âm của nàng trở nên thật lớn.

Bao vải được cởi ra, đồ ăn chất thành núi nhỏ hiện ra trước mặt tất cả mọi người. Các loại thịt, rau quả chồng chất như núi, to hơn cả cái đầu của nàng.

Đang nhai màn thầu, bỗng nhiên đồng tử Đường Thiên giãn ra. Hào quang xanh biếc trong con mắt đột nhiên tăng vọt, nổi giận gầm lên một tiếng, Đường Thiên tựa như dã thú vọt tới ngọn núi nhỏ trước mặt. Thanh âm nhai nuốt như hổ đói, như cuồng phong quét lá rụng truyền khắp toàn trường làm cho người sởn hết cả gai ốc. Cái mồm to như chậu máu của Đường Thiên tựa như bên trong thông sang một cái tinh môn tinh cầu khác, chỉ có vào chứ không có ra, căn bản không nhìn thấy Đường Thiên nhả xương nhả hạch.

Ự...c a Ự...c a!

Mọi người tự nhiên liên tưởng tới cảnh thanh kiếm bị cắn gãy, da đầu một hồi run lên.

Lúc này Thanh Loan mới chú ý tới xung quanh yên tĩnh khác bình thường, Đường Thiên ngồi xổm mà ăn liên tục không coi ai ra gì, lập tức nàng cảm thấy tay chân luống cuống.

Thanh Loan đã bao giờ gặp phải tình huống như vậy chứ?

Cảnh tượng trước mắt quỷ dị tới mức nàng sắp khóc rồi.

Ánh mắt mọi người tụ tập tại trên người nàng, nhưng không ai nói câu nào, thậm chí không có ai phát ra thanh âm dù là nhỏ như tiếng kim rơi.

Thanh Loan nhìn tiểu cô nương cầu xin giúp đỡ. Lúc này tiểu cô nương cũng không khá hơn chút nào, cô bé trợn trừng cặp mắt, không thể tin mà nhìn Đường Thiên ăn như hổ đói.

Tiểu cô nương là bị một màn vừa rồi Đường Thiên cắn đứt thanh kiếm Hạ An làm cho rung động.

Ngây người cả buổi, cô bé thoáng kịp phản ứng, hai mắt lập tức bộc phát ra tia sáng chói mắt, thần sắc kích động vô cùng, tiểu sư phụ quá... quá khí phách rồi!

Thật là khí phách!

Hai vị Hầu Gia cường đại nhất Thập Tam Phủ, hai vị trưởng lão đoàn trưởng lão, tất cả đều đồng loạt lặng yên nhìn Đường Thiên ăn uống. Trường hợp như vậy, bản thân chính là tràn ngập khí phách.

Dần dần, mọi người từ trong rung động giãy giụa đi ra, bốn phía bắt đầu vang lên thanh âm ong ong.

Mà lúc này mọi người chợt phát hiện, tòa núi nhỏ trước mặt Đường Thiên đã hoàn toàn biến mất. Đường Thiên nằm trên mặt đất, cái bụng như cái trống tròn nhô lên, hai tay dang ra.

Tiểu cô nương thoáng cái kịp phản ứng, sắc mặt lập tức biến đổi, không tốt, hắn muốn ngủ rồi...

Lần trước chính là cô bé trơ mắt nhìn hắn ngủ ở trước mặt mình.

Tiểu cô nương lập tức bối rối. Lúc này không phải là thời điểm ngủ đâu...!

Nàng đang chuẩn bị tiến lên.

Bỗng nhiên ba luồng hào quang tại bên người Đường Thiên sáng lên, ba gã hồn tướng từ khoảng không xuất hiện bên người Đường Thiên.

Ma Địch ấm giọng bảo tiểu cô nương: "Xin cho hắn ngủ một hồi đi, hắn quá mệt mỏi rồi."

Quỷ Trảo mặt lạnh tanh, hai mắt nhìn xuống. Binh khống chế Kiếm Xỉ Hổ nhìn chằm chằm.

Ba gã hồn tướng vừa mới xuất hiện, khí thế lập tức quét ngang toàn trường. Vài tên khốn khiếp vốn đang hơi rục rịch lập tức đều rụt trở về. Mà sắc mặt hai người Võ Hầu và Minh Hầu lại càng đột biến, hai vị trưởng lão đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đều là người biết nhìn hàng xịn, tự nhiên nhận biết lợi hại. Khí thế thật mạnh!

Chính Ma Địch vừa rồi nhẹ lời ngăn cản Minh Châu công chúa, khí độ cũng phi phàm. Cơ quan võ giả sử dụng cơ quan võ giáp, không ngờ lại là cơ quan võ giáp do Binh đoàn Nam Thập Tự chế thức!

Duy nhất không thu hút là Quỷ Trảo, một lão già khô gầy giữa ba người không chút bắt mắt. Nhưng chẳng biết tại sao, ông lão khô gầy nhìn qua này hết sức bình thường, khuôn mặt lạnh lùng, vậy mà làm cho mọi người có cảm giác vài phần không giận tự uy.

Gượm... gượm đã... Thằng này... lai có tới ba gã hồn tướng!

Sắc mặt rất nhiều người không thể không biến đổi.

Trên mặt Hạ An còn lưu lại sắc xấu hổ và giận dữ. Từ nhỏ đến giờ, gã còn chưa chịu khuất nhục lớn như thế, trước mặt nhiều người như vậy...

Gã hầu như có thể tưởng tượng, đến ngày mai, các loại phiên bản của lời đồn đãi sẽ như mọc cánh truyền bá rộng ra. Kiếm của Hạ An bị một người điên cắn đứt bằng hàm răng! Mà cái người điên kia trước mặt tất cả mọi người ăn xong một ngọn núi thịt, sau đó thản nhiên ngủ! Nghĩ đến đây, phẫn nộ và xấu hổ tựa như côn trùng cắn nuốt lòng của gã.

Láo toét!

Con mắt Hạ An đỏ song sọc, thân hình nhoáng một cái, liền đánh tới hướng Đường Thiên nằm trên mặt đất.

"Đi chết đi!"

Hạ An gào thét vang khắp toàn trường, dưới cơn thịnh nộ Hạ An, chân lực toàn thân lan truyền đến mức tận cùng, nhanh được giống như một đạo thiểm điện. Trong tay gã mặc dù là kiếm gãy, nhưng một kích toàn lực lúc này, thậm chí có uy thế Lôi Đình!

Võ Hầu biến sắc, không tốt!

Nhưng lúc này lão cách Đường Thiên một khoảng cách tương đối xa, chính giữa còn có Minh Hầu, vô lực ngăn cản.

"Để ta!"

Quỷ Trảo nhắm mắt lại thình lình mở miệng, hai tên kia cũng không quá kinh ngạc. Quỷ Trảo, Binh và Ma Địch đều không giống nhau, lão không trọn vẹn đến mức lợi hại nhất, mỗi một lần đi ra đều bị tiêu hao hồn hạch. Vốn lần này Binh không có ý định để cho Quỷ Trảo đi ra, nhưng do Quỷ Trảo chủ động mở miệng. Khi đó Binh liền hiểu, Quỷ Trảo đã nổi chiến ý!

Vì vậy Binh không chút do dự bỏ ra hồn hạch, triệu hoán Quỷ Trảo ra.

Ma Địch mỉm cười, chủ động lùi về sau nửa bước để nhường đường. Binh cũng lùi về phía sau nửa bước, mặt nhướng lên phía trước giống như xem kịch vui. Quỷ Trảo đang nhắm mắt lại, bỗng dưng mở to.

Trong ánh mắt màu xám hàn mang chớp động, chiến ý của lão giờ đây trước đó chưa từng mãnh liệt vậy. Đường Thiên chăm chỉ và khắc khổ, dù là lão không thừa nhận cũng không được, so với lão năm đó càng hơn một phần.

Mặc dù bình thường, lão không nói một lời, nhưng là tất cả đều để ở trong đáy mắt.

Tâm huyết của mình có người kế thừa, đối với lão một hồn tướng không trọn vẹn không được đầy đủ mà nói thậm chí vượt qua ý nghĩa "Sống" của lão. Đó là tâm huyết của lão, hơn nữa...

Lão có một tư tâm nho nhỏ.

Vốn ý nghĩ này đã bị quên lãng trong ký ức của lão. Đến tận khi Cố Tuyết ra chiêu Vương Bất Tương Tư Trảm đó, trí nhớ của lão giống như hồng thủy được khai mở, lập tức nuốt sống lão.

Võ kỹ siêu đại sư!

Giấc mộng của lão, nhưng vẫn không hoàn thành mộng tưởng! Tận mắt nhìn thấy Vương Bất Tương Tư Trảm, ý nghĩ này trong lòng lão thoáng cái rục rịch. Nhất là khi thấy Đường Thiên chăm chỉ liều mạng như vậy, bỗng nhiên lão phảng phất thấy được một tia hy vọng.

Thế giới của lão phảng phất thoáng sống động hẳn lên, cái tâm đã tĩnh mịch từ lâu bỗng toả sáng sinh cơ một lần nữa.

Lão đã tìm được mục tiêu "Sống".

Võ kỹ Hỏa Liêm Quỷ Trảo cấp siêu đại sư!

Cái mục tiêu này vẫn xa không thể chạm như cũ, nhưng không có gì so vói điều này, càng làm cho lão có động lực "Sống".

Còn có động lực chiến đấu!

Hạ An trong tầm mắt càng lúc càng lớn, khí thế và phong áp kinh người, phảng phất lúc nào cũng có thể thổi bay Quỷ Trảo khô gầy. Nhưng Quỷ Trảo vẫn sừng sững bất động, con mắt màu xám như có đồ vật gì đó đang thiêu đốt.

Đến đây đi! Đến đây đi! Dường như có thanh âm yên lặng đã lâu tại đáy lòng của lão hò hét, lão cho là tâm mình băng lãnh, lúc này lại như sắt nung đỏ!

Có chút mộng tưởng, luôn rất đơn giản!

Có chút lý do, luôn rất đơn giản!

Có chút chiến ý, luôn khiến cho ngươi không kềm chế được!

Đột nhiên Quỷ Trảo đứng thẳng cái lưng còng, thân hình khô gầy, liếc nhìn đời bằng nửa con mắt như năm xưa. Trong một phút chốc, lão chưa bao giờ khát vọng chiến đấu giống như bây giờ! Chưa có một khắc nào, lão cảm giác mình còn sống giống như bây giờ!

Crắc!

Thanh âm năm ngón tay mở ra kêu lên, như đao ra khỏi vỏ, âm thanh vang động toàn trường.

Quỷ Trảo dang ra hai tay, hai trảo như móc câu.

Ầm! Hai hàng tia lửa chói mắt rực sáng, một trái một phải, như hai đạo hỏa mang xẹt qua hình cung. Hào quang rực sáng, lại để cho trong mắt mọi người không hề chuẩn bị một mảng trắng xóa mênh mông.

Keng!

Thân hình Hạ An bỗng nhiên khựng lại trên không trung, không chút sứt mẻ, khuôn mặt gã dữ tợn, bỗng nhiên cứng đờ, gã ngơ ngác nhìn Quỷ Trảo gần trong gang tấc. Thanh kiếm gãy trong tay bị song trảo của Quỷ Trảo cầm chắc, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút!

Không! Là xuyên thấu!

Quỷ Trảo mười ngón, hoàn toàn xuyên thủng gã kiếm gãy, mười ngón tất cả đều cắm ở thân kiếm gãy của gã, xuyên qua mặt bên kia.

Hạ An không hề chuẩn bị tư tưởng bị lực lượng khổng lồ trùng kích, bị thương tại chỗ. Nhưng là lúc này, gã còn chưa ý thức được chính mình bị thương, mà là ngơ ngác nhìn Quỷ Trảo trước mặt.

Làm sao thế được...

Một kiếm này gã rõ ràng đã dùng toàn lực... Tách...!

Quỷ Trảo vuốt một cái, một nửa kiếm gãy còn dư lại triệt để nứt vỡ.

Trong mắt Hạ An hiển hiện màu máu, hai tay gã biến thành màu vàng, dùng tay như kiếm, đâm thẳng Quỷ Trảo!

Một đâm này cực kỳ bất thình lình, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp nhìn.

Chát! Năm ngón tay đen thui như móc câu, không biết lúc nào thu về trước ngực, vững vàng ngăn trở chưởng kiếm Hạ An, tia lửa văng khắp nơi.

Một trảo mang khác theo một dãy tia lửa, tiếp chặn một chưởng kiếm khác của Hạ An!

Sắc mặt Hạ An rốt cục thay đổi.

Đến lúc này, gã rốt đã hiểu rõ thực lực của đối phương, căn bản không phải gã có thể đả động được. Quyết định thật nhanh, gã bứt ra vội vàng thối lui. Đến lúc này gã đã tỉnh ngộ lại, mất mặt so với ném đi mạng

Hầu như lập tức, gã liền lướt đi xa mấy trượng.

Mặc dù không biết rõ đối phương vì sao không truy kích, nhưng là lúc này, gã thở phào một hơi. Khoảng cách xa như vậy, trên cơ bản đối phương không có biện pháp chế trụ gã, đối với khinh công của mình gã luôn luôn tự ngạo.

Bỗng nhiên, thân thể của gã đột nhiên cứng đờ, thần tình trên mặt lập tức trở nên kinh ngạc sợ hãi. Hào quang chói mắt rực sáng lập tức thôn phệ tầm mắt gã.

"Không..."

Thanh âm tuyệt vọng mà hoảng sợ, bên trong hào quang rực sáng chói mắt là cơ thế gầy yếu.

Hào quang tan hết, thân ảnh khô gầy lù lù trong gió.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Quỷ Trảo Trả Lời

Khò… khò… khò…

Mọi người thoáng một cái cứng đờ như bức tượng điêu khắc. Bên tai là văng vẳng tiếng ngáy tràn ngập tiết tấu của Đường Thiên, chừng có thể nghe rõ. Chính giữa trường là gã Đường Thiên ngửa mặt ngủ say, miệng há hốc, bên mép chảy nước miếng.

Hạ An như bức tượng đất nung, vẫn không nhúc nhích, trước ngực của gã, năm cái lỗ xuyên qua trông đáng sợ đến cực điểm. Mắt gã trợn trừng, khí tức không còn.

Thần sắc Quỷ Trảo hờ hững đứng đó, con ngươi xám trắng, so với ngày xưa thêm được một tia lợi hại, tựa như vết đao rỉ loang lổ được lau tầng gỉ sắt bên ngoài lộ ra sự sắc bén bên trong.

Lão quay người đi về chỗ Đường Thiên, bịch, tiếng Hạ An ngã xuống đất ở sau lưng vang đến.

Bước chân Quỷ Trảo không dừng lại, khuôn mặt bình tĩnh, nội tâm sôi trào không ngớt. Hình ảnh, màu sắc bầu trời năm xưa còn chưa tàn lụi… Lời thề trong gió ngày xưa còn văng vẳng bên tai... Ngươi còn phải cố gắng sống sót... Ngươi còn cần cố hết sức chiến đấu...

Quỷ Trảo, ngươi có bằng lòng hay không?

Dù là ngươi không trọn vẹn không đồng đều, dù là ngươi đã chậm chạp tuổi già, dù là hết thảy đều như hoa trong gương, trăng trong nước mơ hồ không rõ, xa xôi không thể chạm, dù là kết quả là công dã tràng?

Quỷ Trảo, ngươi nói đi, ngươi có bằng lòng hay không? Ngươi nói... Ngươi nói đi... Ngươi lớn tiếng nói đi...

Đối với bầu trời bao la trong trí nhớ của ngươi, đối với mặt đất chôn dấu ngươi, đối với cái tâm phẳng lặng như đã chết, cái tâm tàn khuyết không trọn vẹn của ngươi.

-- lớn tiếng nói đi!

Quỷ Trảo từng bước hướng tới chỗ Đường Thiên, lồng ngực như có luồng hỏa diễm thiêu đốt. Lồng ngực như bị nung làm lão cảm nhận hô hấp có chút khó khăn, không, chính mình làm sao có thể hô hấp? Quỷ Trảo giật giật khuôn mặt cứng ngắc, có điều, loại cảm giác này, thật sự là mỹ hảo a!

Ta còn sống...

Thật sự còn sống...

Lão bỗng dưng đứng lại, sau lưng lão gió cuồn cuộn bốc lên, vang dội bốn phía.

Hai chữ khản đặc, cứng nhắc kích động khí lưu bốn phía, kiên quyết giống như chiến thư truyền lên bầu trời, truyền xuống đất mẹ, truyền vào từng ngõ ngách hẻo lánh trong lòng mình.

"Đến đây!"

Lão không để ý đến ánh mắt người bên ngoài rung động, lão không để ý đến dư âm lượn lờ trong gió cái, hỏa diễm kích động phút chốc bình tĩnh lại. Lão lại tiếp tục bước đi.

Quỷ Trảo, cuộc chiến của ngươi đã bắt đầu.

Ngươi sợ hãi sao? Sợ hãi sao? Nhát gan sao? Im lặng không nói gì, bên trong cơ thể chỉ là một mảng tĩnh mịch. Quỷ Trảo đi đến bên cạnh Đường Thiên. Lão quay người, nhìn toàn trường xung quanh. Ánh mắt

lạnh thấu xương chính là rượu mạnh tràn trên lưỡi đao, giống như năm xưa chấn nhiếp quần hùng.

Lão nhắm mắt lại, lông mày buông xuống, hàn đao được tra vào vỏ.

Trong trường vậy mà vang lên thanh âm hơi thở phào nhẹ nhõm. Quỷ Trảo gây áp lực quá lớn, luồng áp lực vô hình, thậm chí như thực chất ép tới làm trong lòng mỗi người bọn họ đều hơi chút không thở nổi.

Võ Hầu, Minh Hầu và hai vị trưởng lão, sắc mặt như thường, nhưng trong lòng đều hoảng sợ.

Võ kỹ cấp Đại sư!

Vừa rồi cái ông lão khô gầy kia chắc chắn là võ kỹ cấp Đại sư. Hai người Võ Hầu và Minh Hầu đều là võ giả cấp Thiên lộ, mà thực lực hai vị trưởng lão càng thêm thâm bất khả trắc, nhưng ngay cả như vậy, bốn người vẫn không có người nào luyện thành võ kỹ cấp Đại sư.

Võ kỹ cấp Đại sư, thiên phú và chăm chỉ thiếu một thứ cũng không được, bởi vậy luyện thành võ kỹ cấp Đại sư người, ít càng thêm ít. Bất kỳ ai có thể luyện thành võ kỹ cấp Đại sư đều là thiên tài trong thiên tài. "Nhìn có vẻ hơi giống Hỏa Liêm Quỷ Trảo trong Quang Minh võ hội phải không?" Vân trưởng lão hạ giọng hỏi Lâm trưởng lão.

Lâm trưởng lão vốn là sau khi gật đầu xong lại lắc đầu: "Thoạt nhìn thì rất giống. Có điều, Hỏa Liêm Quỷ Trảo ở Quang Minh võ hội được xếp thứ ba trong món trảo công ngũ giai, ngươi cảm thấy cái này giống trảo công ngũ giai sao?"

"Không giống!" Vân trưởng lão quả quyết mà lắc đầu: "Trảo công ngũ giai tuyệt đối không thể có uy lực như vậy! Dù là Quỷ Trảo đích thân đến, cũng tuyệt đối không có khả năng dùng võ kỹ ngũ giai đến mức này!"

"Ừ, ta cũng hiểu là không giống." Lâm trưởng lão thấp giọng nói: "Cái môn trảo công này tối thiểu là cấp sáu, ta hoài nghi thậm chí có khả năng cấp bảy, nhưng tuyệt đối không thể là cấp năm, ta không tin Quang Minh võ hội sẽ phạm sai lầm như vậy."

"Cái tên cầm sáo đồng đấy, ta cảm giác, cảm thấy đã gặp ở đâu đó, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra." Ánh mắt Vân trưởng lão thỉnh thoảng lại liếc về phía Ma Địch.

"Ngươi không nói thì không để ý, vừa nói ta hình như cũng có chút ấn tượng." Sắc mặt Lâm trưởng lão ngưng trọng: "Như vậy xem ra, hồn tướng cầm sáo đồng, hẳn cũng không phải hạng người vô danh."

"Cái khung cơ quan võ giáp kia hẳn là võ giáp Thanh Đồng của binh đoàn Nam Thập Tự, bọn họ vậy mà có thể lấy được vật như vậy, thủ đoạn thật sự là thông thiên, bối cảnh rất sâu đó." Vân trưởng lão sinh lòng đồng cảm, lão đột nhiên cảm giác vấn đề có chút khó giải quyết.

Bên trong Hắc Hồn phe phái quá nhiều, so với Quang Minh võ hội càng thêm khuếch trường. Có rất nhiều phe phái ẩn giấu, mà ngay cả người bên trong Hắc Hồn nhiều khi cũng không rõ ràng. Hắc Hồn ngư long hỗn tạp, lai lịch hết sức phức tạp, cạnh tranh bên trong kịch liệt hơn xa so với bên ngoài. Cái đó có quan hệ tới ý nghĩa sinh tồn của Hắc Hồn, Hắc Hồn tôn trọng cạnh tranh, sovới Quang Minh võ hội càng tôn trọng. Hơn nữa lịch sử Hắc Hồn đã lâu vô cùng, trải qua thời gian dài, Hắc Hồn càng thêm nhiều bóng dáng tồn tại trong bóng tối.

Chỉ có nơi hẻo lánh vắng vẻ như Thiên Hưng quần tinh, Hắc Hồn mới có thể trút xuống tâm lực, bắt nó coi như một cái cấp thấp căn cứ.

Lực ảnh hưởng của Hắc Hồn lớn trong thế giới bóng tối ngầm. Bọn họ thông qua từng mạng lưới khổng lồ mà vô hình, cướp lấy tài phú kinh người, thân ảnh của bọn họ đều mơ hồ có thể thấy được trong lịch sử các sự kiện lớn.

Tổ chức của bọn họ nhìn như rời rạc, trên thực tế lại nghiêm mật dị thường.

Đây cũng là vì sao bọn họ có thể chống lại Quang Minh võ hội, vì sao có thể tồn tại qua những năm tháng buồn chán như vậy. Không ai biết tổng bộ Hắc Hồn ở đâu, không có ai biết nhân vật trọng yếu của Hắc Hồn là ai. Bản thân Hắc Hồn chính là tầng tầng sương mù.

Địa bàn thực tế đối với Hắc Hồn không có ý nghĩa quá lớn. Dù là căn cứ như quần tinh Thiên Hưng bị đối thủ phát hiện thì tổn thất cũng ít ỏi. Đối với các trưởng lão mà nói, tổn thất càng ít chỗ đứng càng cao, biết được càng nhiều thì lại càng thêm kiêng kỵ và cẩn thận với thế giới này.

Hại vị trưởng lão không hiểu rõ ràng lại lịch của Đường Thiên nên càng cẩn thận.

Bọn họ hiểu rất rõ về Hắc Hồn, và hiểu rõ thế giới này lớn như thế nào. Bọn họ đến đây là vì nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ thì bọn họ được thù lao là điểm tích lũy. Nếu không phải thù lao của nhiệm vụ nào không tệ, lại không có gì nguy hiểm thì ai thèm đến cái xó xỉnh chả ai biết đến này.

Cho dù là quần tinh Thiên Hưng bị hủy diệt thì cùng lắm là nhiệm vụ thất bại mà thôi, không đáng để đắc tội với một kẻ có bối cảnh thâm sâu. Bởi vì ý nghĩa chiến đấu thường được nói ư? Bọn họ không thích chiến đấu.

“Cứ chờ đợi thôi!” Lâm trưởng lão vô cùng cẩn thận, tuổi của gã không còn nhỏ nên rất kiên nhẫn.

“Được!” Vân trưởng lão cũng đồng ý. Chuyện hại người lo lắng nhất chính là đối phương có địch ý với Hắc Hồn, nếu vậy thì không cách nào tránh khỏi việc phát sinh xung đột.

Đến tuổi này của bọn họ, muốn tăng thực lực là vô cùng khó khăn. Bọn họ đến đây chẳng qua là không còn lý tưởng, chiến đấu với bọn họ

mà nói chính là nên tránh được thì tránh.

Võ kỹ cấp đại sư của Quỷ Trảo vừa rồi đã làm bọn họ kinh sợ.

Hai vị trưởng lão danh phận tôn quý đều thành thành thật thật đứng một bên… những kẻ khác một tiếng cũng chẳng dám phun ra.

Hoàn cảnh thật sự rất quái dị.

Ba gã hồn tướng canh chừng cho Đường Thiên, một đám người khác thì cẩn thận đứng một bên, mà nhân vật chính Đường Thiên lại ngáy khò khò, ngủ cực kỳ say. Mọi người vẫn phải chịu đựng tiếng ngáy không ngừng nghỉ của Đường Thiên.

Tiểu cô nương mở to đôi mắt, gần như không tin vào mắt của mình. Cảnh tượng trước mắt vượt qua trí tưởng tượng của cô. Ngay sau đó, ánh mắt của cô bé nhìn về phía Đường Thiên đầy cuồng nhiệt và sùng bái. Quá mức đẹp trai mà!

Thật khí phách nha!

Làm người phải thế này, đây mới chính là cuộc sống!

Cô bé đã hoàn toàn quên mất những điều Đường Thiên đã dạy trước kia. Đường Thiên trước mặt đã cho cô một bài học sinh động, và Đường Thiên lập tức trở thành thần tượng trong suy nghĩ của cô bé.

Đây chính là cường giả, vượt qua lão sư quả thật là một ý tưởng xa xỉ! Đến bao giờ thì mình mới có thể đạt được như lão sư đây?

Không ngờ mình lại tìm được một vị lão sư lợi hại như vậy, tiểu cô nương đắc ý trong lòng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Khi Đường Thiên mở mắt, bầu trời xanh thẳm được thu vào trong mắt. Các loại mệt nhọc đều tan biến, cả người tràn ngập tinh lực.

Bộp, hắn búng người một cái đã nhảy dựng lên, giơ cao cánh tay rồi hô to như thường lệ: “Oa ha ha! Một ngày mới, thiếu niên như thần, hừng hực chí hướng!”

Mọi người đều đồng loạt hóa đá, trợn mắt há mồm.

Đường Thiên vừa tỉnh ngủ đã hoàn toàn quên mất trước khi ngủ mình đã làm gì. Lúc này hắn tràn đầy tinh lực, chiến ý dâng trào. Chỉ là đầu óc còn chút mơ hồ về chuyện chuyên tâm tu luyện.

Khi hắn phát hiện ra ba người Quỷ Trảo thì hai mắt tỏa sáng: “A ha! Các ngươi cũng ở đây à? Đi nào, tu luyện một chút đi! Oa ha ha! Hôm nay nhất định phải đem đống đồng nát sắt vụt này xử lý sạch sẽ. Sao rồi, bị dọa rồi phải không! Thiếu niên như thần chính là ở chỗ tràn ngập nhiệt tình này đấy.”

“Này, làm phiền ngươi quan sát xung quanh một chút!” Binh nhắc nhở.

“Xung quanh?” Đường Thiên sửng sốt, cái đầu chuyển động. Người đông nghìn nghịt, toàn là những gương mặt xa lạ. Hắn nhất thời chột dạ, hắn kéo Binh qua, thấp giọng hỏi: “Này đại thúc, gần đây chúng ta có nợ tiền bạc gì không? Bọn họ sao lại nhìn chúng ta như vậy? Muốn đánh nhau hả, có vẻ hơi nhiều người đó!”

Vẻ mặt Binh cổ quái nhìn Đường Thiên: “Sự việc trước nghi ngủ ngươi không nhớ chút nào sao?” “Trước khi ngủ?” Đường Thiên nhíu mày, khổ sở suy nghĩ: “Hình như là có ăn cái gì đó, ta nhớ là ăn rất đã miệng nha. Nhưng mà trước khi ngủ không phải là chỉ ăn thôi sao? Không lẽ ta đã ăn hết đồ ăn của bọn họ? Sau đó bọn họ đói bụng? Bọn họ cũng keo kiệt quá đi, một chút đồ ăn thôi mà…”

Thanh âm của hắn càng ngày càng yếu, chợt yếu ớt nói: “Bằng không chúng ta đưa ra ít tiền mua đồ ăn cho bọn họ được không? Không thể ăn no quả thật đáng thương?”

Binh: “…” Ma Địch ấm giọng nhắc nhở Đường Thiên: “Chúng ta đã đến phủ Võ Hầu rồi.”

“Phủ Võ Hầu! Đúng đúng đúng, là phủ Võ Hầu!” Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng, lướt qua đoàn người rậm rạp, tràn ngập tán thán nói: “Oa! Phủ Võ Hầu thật nhiều người nha! A a, ta hiểu rồi! Điều này thật dễ hiểu! Bọn họ chính là đến đón chúng ta! Ấy dà, Võ hầu thật quá nhiệt tình, quá khách khí mà, sư hưng động chúng như vậy, thật ngái quá đi!”

Khóe mắt Ma Địch run rẩy, không nhịn được sửa lại: “Là hưng sư động chúng…” Nói xong Ma Địch liền hối hận, thật mất mặt.

“Á á, là hưng sư động chúng!” Đường Thiên rất biết nghe lời đúng. Trên mặt hắn cười tươi như hoa. Trường diện này, quy cách này vừa nhìn đã biết chính là đãi ngộ cao nhất rồi. Trong lòng thiếu niên đắc ý vạn phần. vô cùng anh tuấn phất tay với mọi người, gửi lời cảm ơn: “Mọi người cực khổ rồi!”

Mọi người: “…”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Không Công Mà Hưởng Lộc

Khóe mắt của Minh Hầu khẽ co lại, mặc dù lão kiêng kị thực lực của Đường Thiên nhưng những lời nói này đã khiến hắn vô cùng xấu hổ.

Nhưng điều làm cho lão cảm thấy không thể ngờ nhất chính là Lâm trưởng lão lại ha ha cười lớn nói: "Ha ha, không khổ cực!"

Cái vẻ mặt đầy hòa ái dễ gần kia chỉ trong chớp mắt làm cho không ít ánh mắt người đang đứng xem trở lên ngây dại ra. Lâm trưởng lão, vị Lâm trưởng lão lấy nghiêm khắc mà thành danh lúc nào có cái vẻ mặt như thế vậy?

Cho dù bọn họ nộp lên mấy tỷ tinh tệ tiền thuế, cho dù là bọn họ có dâng lên bí bảo tinh trần quý hiếm thì Lâm trưởng lão vẫn luôn đối lại bằng cái thái độ lạnh như băng, đừng nói đến chuyện cười nói mà ngay cả ánh mắt có chút hòa hoãn cũng hiếm khi lộ ra.

"Ai nha nha, ngươi chính là Võ Hầu sao? Ồ, thoạt nhìn không giống nha!" Đường Thiên liếc nhìn tiểu cô nương rồi quay lại nhìn Lâm trưởng lão.

Lâm trưởng lão vẫn cười, không cho đó là ngang ngược, nhưng câu nói này làm cho Võ Hầu đứng ở bên sợ tới mức kinh hồn táng đảm. Võ Hầu ho nhẹ một tiếng: "Vị này chính là Lâm trưởng lão, tại hạ Võ Hầu. Đường Sư từ xa đến đây, đi đường mệt nhọc, mời người đến phủ."

Đường Thiên quay mặt nhìn Võ Hầu, lúc này hắn mới chợt hiểu ra.

Tình cảnh xấu hổ lúc trước cứ như vậy đã bị hóa giải, tất cả mọi người đều thức thời không ai đề cập đến nữa.

Trên dưới Võ Hầu phủ lập tức lâm vào cảnh lộn xộn.

Trong lòng Võ Hầu vốn bất mãn với Đường Thiên, lúc này tâm trạng như lâm đại địch, thần kinh căng cứng. Hai vị trưởng lão đi theo cũng tiến lên, cái thái độ tươi cười đầy ấm áp trên mặt các trưởng lão càng làm cho nội tâm của Võ Hầu khẩn trương.

Cho đến tận bây giờ lão vẫn không thể nào hiểu được rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Chỉ có điều duy nhất làm lão cảm thấy may mắn chính là kẻ không may chính là Minh Hầu. Hạ An chết vô ích không nói, nếu đúng là Đường Thiên có lai lịch lớn, như vậy người không may nhất ở đây chính là Minh Hầu. Trong lòng Võ Hầu thầm cảm thấy may mắn, may mà mình không biểu lộ cảm xúc bất mãn với Đường Thiên ra.

Trong đại sảnh, mọi người phân chủ khách ngồi xuống. Vừa ngồi xuống, Lâm trưởng lão liền cười tươi nói với Đường Thiên: "Đường tiểu huynh đệ hình như không phải người địa phương."

"Đúng vậy, không phải." Đường Thiên vừa ngồi xuống, lực chú ý lực lập tức bị đám bánh ngọt có màu sắc đa dạng trên bàn hấp dẫn.Hắn cẩn thận cầm lấy một khối bánh đậu xanh cho vào trong miệng, lập tức đã bị mỹ vị của nó chinh phục. Chỉ trong nháy mắt, gần như hắn đã đem toàn bộ bánh ngọt trên bàn trà nhét vào miệng, khiến cho hắn nói năng trở lên mơ hồ không rõ.

"Nhà của Đường tiểu huynh đệ là ở đâu à?" Lâm trưởng lão cười thân thiết ôn hòa hỏi.

"Hung Oanh Tần." Cái miệng đầy bánh ngọt của Đường Thiên mơ hồ nói: "ThànhTinh Phong".

Cái tên nghe rất lạ...

Lâm trưởng lão và Vân trưởng lão liếc nhìn nhau, biểu tình ngưng trọng trong lại tăng thêm một phần.

"Không biết năm nay tiểu huynh đệ bao nhiêu tuổi rồi?" Vân trưởng lão bỏ đi dáng vẻ tươi cười hỏi. "Tập tất (thập thất)!" Đường Thiên hơi bị nghẹn, hai mắt trắng dã.

Mười bảy, cái từ này thì hai vị trưởng lão nghe hiểu được.

"Đúng là tuổi trẻ tài cao mà!" Lâm trưởng lão gõ nhịp khen: "Mới có mười bảy tuổi mà đã đạt được trình độ lục giai thật là hiếm thấy. Tiểu huynh đệ đã từng mở ra huyết mạch chưa?"

Trong lòng mọi người cả kinh, quả nhiên là một thiên tài.

Đường Thiên nhận lấy cốc trà ngon thượng phẩm có giá trị trên vạn tinh tệ do tiểu cô nương đưa tới một hơi uống hết, lúc này mới cảm thấy thoải mái đôi chút.

Thấy vậy trong lòng Võ Hầu muốn nhỏ máu, đây chính là cực phẩm Hoàng Kim Nha đó. Thường ngày lão vẫn coi đó là bảo bối dấu kỹ, uống cũng chẳng nỡ uống. Hôm nay cố ý lấy ra, không ngờ Đường Thiên không biết cách thưởng thức, đúng là chà đạp nó mà.

Đường Thiên chậm rãi thở ra, ngoài miệng đáp: "A, khai mở hai loại." Ánh mắt của hắn vẫn cứ nhìn chằm chằm vào đám bánh ngọt trên mặt cái bàn khác.

Song huyết mạch! Câu nói này làm vẻ mặt mọi người biến đổi, trong mắt Minh Hầu hiện lên vẻ bối rối, còn hai vị trưởng nào thì lại liếc nhìn nhau cực kỳ ăn ý. Trong lòng hai người vốn đã cho rằng Đường Thiên có lại lịch không giống với người thường.

Trình độ như vậy chẳng phải một nơi nghèo túng có thể bồi dưỡng ra được.

Cứ nhìn ba tên hồn tướng cường hãn bên cạnh Đường Thiên là có thể hiểu được rồi.

Tiểu cô nương thấy Đường Thiên rất thích ăn bánh ngọt liền vội vàng phân phó người hầu tiếp tục mang bánh ngọt lên.

Một khi đã bắt đầu, miệng Đường Thiên sẽ không ngừng nghỉ, cái tướng ăn đó thì ngay cả tiểu cô nương cũng biết là chẳng lịch sự chút nào.

Một số người sẽ coi cái hành động không chút lễ nghi của Đường Thiên mà sinh lòng khinh bỉ, nhưng với hai vị trưởng lão đã tập mãi thành thói quen. Họ cho rằng chỉ khi ở trong thế lực cực lớn lại có tấm lòng mê võ, những người như vậy mới có thể đạt được thành tựu phi phàm về mặt võ kỹ.

Khi đã khẳng định lai lịch của Đường Thiên là cực kỳ bất phàm, hai vị trưởng lão liền biết rõ phải làm gì. Hai người vốn là những kẻ từng trải đã thành tinh, bình thường luôn ở vị thế cao cao tại thượng nhìn xuống mặc kệ đám người trong phủ. Nhưng lúc này, đủ các loại nịnh nọt vuốt mông ngựa được tống xuất, khiến cho hảo cảm của Đường Thiên đối với hai người đại tăng.

Hai người này thật quá tốt mà!

Sắc mặt Võ Hầu và Minh Hầu muốn có bao nhiêu cổ quái thì có bấy nhiêu cổ quái.Hai vị trưởng lão tung ra vài chiêu vỗ mông ngựa, đến ngay cả đám người ngoài nghe như bọn họ thấy cũng bừng tỉnh hiểu ra. Khó trách, người ta có thể làm trưởng lão, mà bọn họ chỉ có thể chưởng quản một phủ, chính là sự chênh lệch này.

Nhưng tâm tình của hai ngươi lại khác biệt một trời một vực.

Võ Hầu là Lã Vọng buông cần, thế cục trước mặt rất có lợi cho lão. Còn Minh Hầu lại âm thầm kêu khổ, lúc này đang cố gắng vắt hết óc tìm cách sửa chữa lại quan hệ của lão với Đường Thiên.

Lăng Húc ở một bên cảm thấy nhàm chán vô cùng. Biểu hiện của Đường Thiên hôm nay cho thấy Đường Thiên lại tiến bộ thêm lần

nữa.Điều này làm cảm giác vui mừng vì đột phá lập tức giảm đi rất nhiều. Bây giờ lại nghe thấy đám ngươi kia bắt đầu nói nhảm, trong lòng không khỏi cảm thấy không thể kiên nhẫn nổi. Hiện tại trong đầu hắn chỉ còn những suy nghĩ làm sao để cố gắng tu luyện, sau đó là nghĩ cách đả bại Đường Thiên.

Bỗng hắn đứng bật dậy rồi vứt lại một câu: "Ta đi tu luyện đây." Sau đó trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

"Tiểu Húc Húc cố gắng lên!" Đường Thiên vẫn không quên lớn tiếng hô lên một câu cổ vũ.

Hai vị trưởng lão liếc Lăng Húc một cái, mặc dù Lăng Húc có thực lực không tệ, nhưng không đáng để bọn họ coi trọng. Mục tiêu chủ yếu của bọn họ vẫn là Đường Thiên.

"Lần này tiểu Thiên định ở lại bao lâu?" Lúc này Lâm trưởng lão đã thân thiết với Đường Thiên nên xưng hô cũng trở nên thân cận hơn rất nhiều.

"Không lâu lắm." Đường Thiên lắc đầu, vứt miếng bánh ngọt trên tay đi rồi chân thành nói: "Ta có chuyện gấp gáp cần làm."

"Ồ, không biết là chuyện gì? Chúng ta có thể giúp một chút không?" Vân trưởng lão vội vàng nói. Hai vị trưởng lão đều là người đã nhìn quen nhân tình thế thái, chỉ cần liếc mắt qua là đã có thể biết được tính cách của Đường Thiên. Mặc dù thoạt nhìn Đường Thiên có vẻ tùy tiện, nhưng tính cách hết sức thuần phác, tâm địa thiện lương, người như vậy không ai có thể chán ghét được. Nhưng người như vậy lại có tiền đồ sáng lạn, ai mà chẳng nguyện ý kết giao cơ chứ.

Trong lòng Minh Hầu cuồng hỉ, thật tốt quá, thằng này không ở lại Thiên Hưng tinh tọa.

"Ta cần phải tới Nam Thập Tự tinh tọa." Đường Thiên đáp.

Hai vị trưởng lão bỗng ngẩn cả người, sau một lúc lâu, Lâm trưởng lão mới nói: "Tiểu huynh đệ có biết khoảng cách từ nơi đây đến Nam Thập Tự tinh tọa xa lắm không?"

"Ta đã xem tinh đồ rồi, rất xa, rất xa." Đường Thiên trung thực nói, sau đó hắn chợt bộp một cái siết chặt nắm đấm, chân thành nói: "Nhưng ta đã quyết tâm rồi, bất kể có xa xôi khó khăn đến cỡ nào, ta cũng phải đi!"

Lời nói của Đường Thiên chắc nịch như chém đinh chặt sắt làm vẻ mặt của hai vị trưởng lão hơi biến đổi.

Một lát sau, Lâm trưởng lão thở dài, trong mắt hắn lộ ra vẻ tán thưởng: "Lần lữ trình này không biết có bao nhiêu nguy hiểm. Nhưng những người có chí hướng như Tiểu Thiên ngươi luôn làm cho người ta phải hâm mộ. Nếu như tuổi của ta còn trẻ một chút nhất định sẽ lưu lạc cùng ngươi một phen."

Dứt lời, lão lấy ra một cái ngọc bội, đưa cho Đường Thiên rồi nói: "Tiểu Thiên đi Nam Thập Tự tinh tọa ắt hẳn dọc đường sẽ đi qua Kình Ngư tinh tọa.Tuy Lâm gia chúng ta tại đó cũng không được tính là đại tộc nhưng dù sao cũng sinh sống ở đó nhiều năm,dù thế lực không lớn lắm, song cũng có chút nhân mạchở đó. Nếu Tiểu Thiên gặp phải trở ngại gì có thể mang khối ngọc bội này tới bất kể cửa hàng nào của Lâm gia, ở đó bọn họ sẽ nhận ra. Lúc đó chắc chắn bọn họ sẽ dốc sức tương trợ ngươi."

Đường Thiên trịnh trọng tiếp nhận lấy chiếc ngọc bội, thật lòng nói: "Đa tạ Lâm lão ca!"

Lúc này Vân trưởng lão cũng lấy ra một kiện ngân khí, thở dài nói: "Tuổi lớn rồi, thật là hâm mộ đám trẻ các ngươi. Tiểu Thiên, cái này bạch ngân Lục Phân Nghi, tặng cho ngươi. Đây là thứ hồi trẻ ta vẫn sử dụng, đã đi theo ta không ít nơi, có thể phân biệt phương hướng rất tốt trong Thiên Lộ.Bên trong còn ghi chép rất nhiều tuyến hải đồ mà ta đã đi

qua. Hiện tại ta đã già rồi, chẳng đi được đâu nữa, nay đem nó tặng cho ngươi.Mong rằng nó sẽ giúp cho ngươi ít nhiều."

Sắc mặt Vân trưởng lão hiện lên vẻ thổn thức, nghĩ đến những chuyện lúc còn trẻ, tinh thần không khỏi cảm thấy chán nản. Lâm trưởng lão vỗ vỗ bờ vai của lão an ủi.

Trong lòng Đường Thiên cảm thấy có một thứ cảm động không nói lên lời, hắn không hề sĩ diện chối từ mà tiếp nhận bạch ngân Lục Phân Nghi, rồi lớn tiếng nói: "Vân lão ca cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ không bôi nhọ nó đâu!"

Vân trưởng lão bị bộ dáng của Đường Thiên chọc cười, cười ha ha, cảm giác thương tâm trong lòng cũng giảm đi không ít.

Bỗng Minh Hầu lên tiếng tiếp lời nói: "Đường xa như vậy há có thể không có xe? Vừa vặn trên tay tại hạ có một cỗ bạch ngân Thiên Mã sương xa, tốc độ vừa nhanh mà sức bền cũng tốt.Không chỉ thoải mái dễ chịu mà không gian bên trong cũng lớn, ngoại ra tu luyện trường còn có đầy đủ mọi thứ. Bình thường tại hạ cũng ít khi ra ngoài, đúng là có chút phung phí của trời, nay đưa đến tay của Tiểu Thiên thì mới đúng là vật tận kỳ dụng (*xài cho hết tác dụng) nha. Tiểu Thiên ca, nhất định phải cho tiểu đệ chút mặt mũi này!" Đường Thiên nhìn thấy vẻ mặt Minh Hầu đầy vẻ cầu khẩn, trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc. Trên đời có người đã tặng đồ lại phải khổ cực cầu người ta nhận lấy sao?

Nghe xong lời giới thiệu của Minh Hầu, Đường Thiên cũng cảm thấy mình rất cần một cỗ sương xa như vậy. Hắn và Lăng Húc đều là tu luyện cuồng, không có tu luyện tràng tuyệt đối là một chuyện không xong.

Sương xaThiên Mã cấp bạch ngân của Thiên Mã tinh tọa, nghe cũng rất có phong cách nha!

"Cảm ơn ngươi!" Đường Thiên nhanh chóng đáp ứng. Minh Hầu đại hỉ, trong lòng lập tức thở phào một hơi, ngoài miệng cười vang nói: "Có

thể kết bạn với vị thiếu niên anh hùng như Tiểu Thiên ca thật là vinh dự cho lão Minh ta!"

Vũ Hậu chấn động, chiếc bạch ngân sương xa của Thiên Mã tinh tọa kia là thứ Minh Hầu tốn vô số thủ đoạn mới đem được tới tay, luôn xem nó như trân bảo.Không ngờ hôm nay lại hào phong tặng ra ngoài như vậy.

Kẻ này, quyết định nhanhthật!

Trong lòng Võ Hầu sầu muộn không thôi, người khác đều đã đưa quà, lão cũng không thể không đưa quà. Nếu lão không gửi quà đưa tiễn thì cái quan hệ vốn đang tốt đẹp sẽ trở thành không tốt mất rồi!

Nhưng vấn đề chính là quà tiễn đưa là cái gì mới tốt đây?

Thứ Lâm trưởng lão tiễn đưa chính là nhân tình, còn Vân trưởng lão và Minh Hầu tiễn đưa đều là bảo vật hiếm có. Vậy mình thì nên tiễn đưa cái gì?

Đúng lúc này, tiểu cô nương lén lút chạy đến Võ Hầu thì thầm hai vài câu vào tai lão. Võ Hầu nghe xong trên mặt liền hiện ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng lão chỉ trầm tư vài giây rồi lập tức vừa cười vừa nói: "Bí bảo của Võ Hầu phủ ta ít đến thương cảm không thể so lại với các vị. Tiểu nữ có thể quen biết Đường Sư cũng là duyên phận. Đường Sư có chí hướng rộng lớn, làm những chuyện mà ta không dám làm, khiến cho ta vừa hâm mộ lại vừa bội phục. Tệ phủ nguyện ý dâng một ngàn viên tinh thần thạch lục giai, chúc Đường Sư lên đường thượng lộ bình an. Mong Đường Sư chớ chối từ, sau này có nhớ đến vị tiểu đệ tử này thì xin để mắt trông nom giùm."

Câu nói của lão làm sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Một viên tinh thần thạch lục giai có giá chừng hai vạn tinh tệ.Một ngàn viên cũng có nghĩa là hai ngàn vạn tinh tệ!

Thủ bút lớn như vậy khiến tất cả mọi người đều bị chấn trụ rồi. Hai ngàn vạn tinh tệ, bất kể để ở nơi đâu cũng là một khoản tiền cực lớn.

Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm, hắn cảm thấy hôm nay như đang nằm mơ vậy.

Sao mọi ngươi cứ điên cuồng tìm cách tặng đồ cho mình nhỉ?

Thật là kỳ quái... Ôi..., nếu như mỗi ngày đều có thể như vậy thì tốt quá rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thiên Không Hố

Đường Thiên giống như thỏ trắng nhỏ đột nhiên có một trận mưa cà rốt từ trên trời rơi xuống, hắn bị choáng rồi.

Cuộc sống trong nháy mắt đã trở nên tuyệt vời.

Chẳng qua điều này cũng không thay đổi lịch làm việc và nghỉ ngơi của hắn.Hắn ở lại phủ Võ Hầu ba ngày thì ba ngày này hắn vẫn vùi đầu vào tu luyện như cũ.

Vẫn kiên trì mài thiết châm, Đường Thiên là một thằng não ngắn, một khi đã quyết định thì dù thế nào hắn cũng phải mài bằng được một vạn cái thiết châm.

Tu luyện là việc không có gì thú vị lại còn vất vả tới cực điểm nữa, không quản ngày đêm cũng chẳng màng no đói, Đường Thiên tiến vào trạng thái tu luyện điên cuồng.

Binh bỗng đề nghị với Quỷ Trảo: “Hay để cho thằng ôn con này nghỉ một ngày nhé!”

Quỷ Trảo lạnh lùng liếc Binh, không nói một lời. Binh có chút đau đầu, thằng cha này khó lừa thế nhỉ? Hắn đành giải thích: “Ở đây có thể mở được Võ Hồn điện, ta đưa hắn tới căn cứ ở thành Tam Hồn xem xét chút nếu không để cô gái điên Tái Lôi kia chết đói thì chúng ta còn phải nhặt xác nàng nữa.”

Quỷ Trảo nhìn chằm chằm vào Binh một lúc lâu khiến cho Binh thấy rét trong lòng, mới lạnh lùng mở miệng: “Một ngày.”

“Không vấn đề gì!một ngày chắc là đủ rồi!” Binh vội vỗ ngực đáp ứng, giờ Quỷ Trảo càng lúc càng khó lừa. Thằng cha này hiện giờ như biến thành người khác vậy, tính tình trở nên hung bạo, động một cái là đòi chém giết khiến cho ai cũng sợ lão! Hừ, thân là thủ tịch giáo quan của binh đoàn ta không thèm chấp nhặt chuyện nhỏ như cái rắm này.

Binh đành cố tự an ủi mình.

Đường Thiên bị Binh lôi ra từ trạng thái tu luyện.Trên mặt hắn còn nguyên vẻ ngơ ngác, hiển nhiên còn chưa lấy lại tinh thần.Binh cũng chẳng có thời gian nhiều lời với hắn mà kéo thẳng vào trong Võ Hồn Điện.

Đến lúc tiến vào thành Tam Hồn quen thuộc Đường Thiên mới hồi phục tinh thần: “Ồ, Võ Hồn Điện lại có thể mở ra rồi à! Tốt quá! Giờ chúng ta đi tìm Tái Lôi à?”

“Đúng vậy!” Giọng Binh lộ rõ vẻ hoài nghi: “Mong là cô gái điên này không chết đói.”

Khi hai người tiến vào căn cứ lập tức trợn tròn mắt lên.

Căn cứ đã thay đổi hoàn toàn.Bên trong trồng đủ các loại hoa tươi, đủ kiểu vòi phun nước bằng đồng thau, thỉnh thoảng lại phun nước tưới vào hoa. Hành lang đồng thau đã biến thành hành lang hoa tươi.

“Cô ta điên rồi sao?” Mặt Binh đầy vẻ giận dữ, hai mắt như muốn phun lửa.

Trụ sở này chính là những gì còn sót lại của binh đoàn, những cảnh tượng quen thuộc đều gợi lại ký ức của gã. Vậy mà bây giờ những vật này, tất cả đều đã biến mất không còn gì nữa.

Không lâu sau hai người đã tìm thấy Tái Lôi.

Tái Lôi mặc tạp dề đang tập trung xử lý một bó hoa tươi. Trong bóng đêm lam diễm hoa đang nở rộ, những đóa hoa nở giống như những đám

lửa màu xanh da trời, đẹp không bút mực nào tả xiết. “Cô gái điên kia, ai cho cô tự tiện cải biến trụ sở này?” vừa nhìn thấy Tái Lôi Binh đã mắng phủ đầu.

Tái Lôi giật mình, ngẩng đầu lên thấy hai người lập tức trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ. Nhưng chỉ trong chớp mắt sự giận dữ đã thay thế niềm vui, nàng lao tới đưa tay cầm bình nước lên chỉ vào hai người chửi : “Hai tên khốn các ngươi lêu lổng tận đâu đấy? Đưa một cô gái như ta đến nơi tối tăm này rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu!”

Binh nghẹn họng ngay tức thì.

Đường Thiên cũng rụt rụt cổ. “Nếu ta không kiếm ít việc làm để giải sầu thì đã sớm buồn chết ở cái nơi quỷ quái này rồi!” Tái Lôi càng nói càng tức: “Ở đây không có gì hết, ta thì không dám trở về thành Tam Hồn nữa chỉ vì sợ cái trụ sở khốn kiếp này bị người khác phát hiện, hu hu hu…”

Nước mắt Tái Lôi tí tách rơi xuống.

Đường Thiên và Binh tức thì luống cuống tay chân, Đường Thiên trừng mắt nhìn Binh mấp máy môi không phát ra tiếng: “Tất cả là tại ngươi đấy!”

Binh cũng hiểu đưa vừa rồi mình nói hơi quá nên nói với vẻ hòa hoãn: “Ta không có ý đó…”

“Vậy ngươi có ý gì?” Tái Lôi đã khóc tới mức mặt mày lem nhem như mặt mèo: “Ta nghiên cứu cơ quan võ giáp xong thì bỗng phát hiện các ngươi đã biến mất. Chuyện cũng chẳng có gì nhưng sau đó các ngươi không hề có tin tức gì. Ngay cả lương khô ta cũng ăn hết rồi, hu hu hu…”

Hai người càng thêm áy náy.

“Thật xin lỗi!” Đường Thiên thành thật xin lỗi: “Chúng ta bất cẩn đến một tinh cầu không ổn định, cửa vào không thể mở ra từ đó được.”
“Hừ!” Tái Lôi ngừng thút thít, nàng mở to cặp mắt hồng hồng còn sưng mọng nói: “Đồ ăn đâu? Ta đói quá!”

Đường Thiên vội vàng lấy lương khô đưa cho Tái Lôi.

Nhìn Tái Lôi ăn như hổ đói hai người càng áy náy bội phần. Để cho mộtcô nương bị đói như vậy thì bất kể vì nguyên nhân gì cũng là không nên.

Tái Lôi ăn uống thoải mái mới hừ một tiếng đứng lên, kiêu ngạo nói: “Các ngươi theo ta!”

hai người ngoan ngoãn đi phía sau. Sau đó hai người được thấy một khung cảnh cực kì đáng sợ,khi trước nơi đây từng là nơi đặt một dãy cơ quan võ giáp vậy mà bây giờ một cái cũng không còn.Linh kiện rơi vãi đầy đất, nhìn qua tựa như một bãi phế liệu vậy.

Binh run run hỏi: “Cơ quan võ giáp đâu rồi?”

Tái Lôi chẳng cần quay lại trả lời: “Bị ta phá ra hết rồi.”

Bất kể Đường Thiên hay Binh đều suýt nữa đập đầu vào tường. Một bộ cơ quan võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự có thể bán hai trăm vạn tinh tệ ở bên ngoài đấy.Mà ở nơi này vốn có rất nhiều cơ quan võ giáp, ít cũng phải một ngàn bộ, trời ơi, đó là bao nhiêu tinh tệ cơ chứ? Đường Thiên học toán rất dốt, vốn tính không ra nhưng hắn biết đáp án chắc chắn rất lớn.

“Xí, đồ bủn xỉn.” Tái Lôi không cho là đúng mà còn nói đầy khinh bỉ, sau đó nói đầy ẩn ý: “Yên tâm, các ngươi không thiệtđâu! Dùng đám đồng nát sắt vụn này đổi lấy một cơ quan sư cấp Đại Sư đấy! Các ngươi kiếm hời rồi!”

Đồng nát sắt vụn…

Đường Thiên cảm thấy trong lòng mình như đang nhỏ máu. “Xem đi, đây là tác phẩm mới nhất của ta đấy!”Tái Lôi kiêu ngạo nói với hai người.

hai người sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên lập tức bị hấp dẫn bởi một bộ cơ quan võ giáp vẫn an tĩnh đứng trong trường.

Đó là một bộ cơ quan võ giáp màu xanh da trời.

“Ta đã cải tiến cách chế tạo Thanh Đồng, tạo ra một loại kim loại hoàn toàn mới.Ta gọi nó là Thiên Lam tinh đồng, tính năng của nó so với Thanh Đồng của binh đoàn càng thêm phần xuất sắc. Áp dụng với cơ quan võ giáp cụ thể thì ta tham khảo Kiếm Xỉ Hổ, dựa vào nó làm cơ sở để tiến hành ưu hóa.Quan trọng nhất là ta đã tạo ra đại não cho nó.Nhớ hồn châu lần trước không, võ hồn bên trong nó khá mạnh, rất thích hợp dùng làm hạch tâm.Về phương diện võ kỹ ta đã tạo cho nó ba khe đặt thẻ, ngươi có thể đặt vào đó ba tấm thẻ võ kỹ lục giai hoặc một tấm võ kỹ thất giai.”

Tái Lôi lúc này xinh đẹp không gì sánh được, mặt nàng như đang tỏa sáng, ánh sáng của sự tự tin.

“Cuối cùng lý luận của ta cũng hoàn thiện rồi!Đây là một bộ cơ quan võ giáp vượt thời đại đấy, từ bộ cơ quan võ giáp này một thời đại mới sắp đến rồi!”

Tên của nó là Thiên Không Hổ!

Ánh mắt hai người như dán vào Thiên Không Hổ, dù thế nào cũng không dời mắt đi.

Bộ cơ quan võ giáp này quả thực đẹp đến cực điểm, so với Kiếm Xỉ Hổ đơn giản cũ kỹ thì nó đáng gọi là một tác phẩm nghệ thuật. Thể tích của nó so với Kiếm Xỉ Hổ đã được thu gọn lại, thoạt nhìn càng thêm cân xứng. Thiên Lam tinh đồng với màu xanh độc đáo càng nhìn càng thích mắt, mười cái vuốt hổ càng dài và sắc bén hơn Kiếm Xỉ Hổ. Gai nhọn

trên thân Kiếm Xỉ Hổ cũng bị loại bỏ khiến nhìn qua có vẻ vô hại chứ không dữ tợn như Kiếm Xỉ Hổ. Trên lưng là một đôi cánh màu xanh da trời được thu gọn lại.

“Đôi cánh này có thể giúp ngươi bay ở tầm thấp được. Ta thấy trong đám võ kỹ lục giai có không ít võ kỹ có thể giúp cho người ta bay được ở tầm thấp nên ta đã lắp thêm đôi cánh. Được rồi, thử xem sao đi.”

Binh không chút do dự mặc Thiên Không Hổ vào.

Trình độ của Binh về cơ quan võ giáp hiển nhiên là không phải bàn cãi, đây chính là phần gã am hiểu nhất. Năm đó phương thức chiến đấu của binh đoàn Nam Thập Tự chính là lấy cơ quan võ giáp làm chủ, đây là phương thức chiến đấu chính thống của binh đoàn.

Vừa mặc vào Binh đã cảm nhận được sự khác nhau, thực sự quá nhẹ!

Mặc Thiên Không Hổ vào người hắn gần như không cảm nhận được sức nặng.Cơ quan võ giáp của binh đoàn mặc dù điều khiển không tốn sức nhưng vẫn có thể cảm nhận sức nặng của bản thân nó.

Thử di chuyển một chút, xoạt, gã đã biến mất tại chỗ, sau trong tức khắcgã đã xuất hiện ở một nơi cách đó hơn mười trượng.Tâm niệm khẽ động thì cả người đã lặng lẽ dừng lại. Binh lập tức hưng phấn hẳn lên.

Trước kia, cơ quan võ giáp của binh đoàn nếu muốn dừng đột ngột như vậy hết sức khó khăn. Cho nên trong số những động tác chiến đấu thì dừng đột ngột ở tốc độ cao được coi là một động tác chiến thuật có độ khó khá lớn.

Binh tiếp tục thử vung quyền tung cước, một loạt động tác chiến thuật lần lượt được thi triển ra tựa mây bay nước chảy.

Giữa sân chỉ thấy một bóng Thiên Lam mờ mờ đang không ngừng biến ảo, nhanh tới mức mắt thường khó có thể nắm bắt được.

Đường Thiên há hốc mồm ra nhìn, tốc độ của Binh hiện giờ còn nhanh hơn cả hắn! Phải biết rằng sau khi hắn khai mở song huyết mạnh thì tốc độ đã đạt tới mức kinh người. Mà sau khi tiến vào lục giai, chân lực kích hoạt tiềm năng thân thể khiến cho tố chất thân thể tăng trên diện rộng.

Tố chất thân thể của Đường Thiên hiện giờ phi thường mạnh mẽ, sức mạnh và tốc độ của hắn so với võ giả cũng giai mạnh hơn rất nhiều.So với Dạ Mạc kiếm khách Tề Á thì Đường Thiên cũng không kém chút nào.

Thế mà Binh điều khiển Thiên Không Hổ lại có tốc độ gần tương đương dịch đang đóng góp 2-4h để được một chương truyện đọc được cho độc giả. Mời bạn tham gia dịch truyện để có nguồn truyện phong phú hơn] với Đường Thiên, khi sử dụng cánh thì tốc độ còn nhanh hơn Đường Thiên.

Đường Thiên nếu muốn đuổi kịp Binh thì phải tu luyện thêm khinh công mới đủ.

Đối với võ giả lục giai mà nói thì đây là một tốc độ tương đối đáng sợ.

một khi bước vào chiến đấu thì võ giả lục giai thông thường đối mặt với Binh ngay cả một chéo áo của hắn cũng không chạm vào được. Chỉ bằng điểm này Thiên Không Hổ đã đưa Binh vào hàng ngũ cao thủ trong đám võ giả lục giai. Có ưu thế về tốc độ sẽ trợ giúp cực lớn trong chiến đấu bởi điều này đồng nghĩa với việc ngươi có thể nắm quyền chủ động trong chiến đấu.

Hơn nữa Đường Thiên hiểu rất rõ trình độ cơ quan võ giáp của Binh , dù là Kiếm Xỉ Hổ nếu ở trên tay gã cũng có thể tạo ra uy lực kinh người thì sức sát thương của Thiên Không Hổ không cần đoán cũng biết.

Đường Thiên cảm thấy rất vui.

Thực lực của Binh tăng lên sẽ có trợ giúp rất lớn với hắn.

Chẳng qua dù Đường Thiên có thèm đến đâu hắn vẫn biết Thiên Không Hổ chỉ có ở trên tay Binh mới có thể phát ra uy lực chân chính. Thiên phú của Đường Thiên với cơ quan võ giáp không tồi nhưng so với Binh trầm mê trong đó nhiều năm thì hắn còn kém cả vạn dặm.

Con đường của hắn là võ kỹ.

Càng trưởng thành Đường Thiên đã bắt đầu hiểu ra nhiều điều hơn.

Cơ quan võ giáp đúng là một con đường không tồi nhưng lại là một con đường hao tốn rất nhiều thời gian, trong khi bản thân không có nhiều thời gian như vậy. Mặc dù cảm thấy rất đáng tiếng nhưng Đường Thiên biết đây là sự lựa chọn cần thiết.

Binh mới là cơ quan võ giả chân chính!

Bỗng Tái Lôi lớn tiếng hô: “Dừng dừngdừng! Không đúng! Phương pháp của ngươi không đúng!”

Đường Thiên ngẩn người ra, phương pháp khống chế cơ quan võ giáp của Binh không đúng?

Hắn còn tưởng tai mình nghe nhầm rồi…

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Nghề Nghiệp Đốt Tiền

Phương pháp khống chế Cơ Quan Võ Giáp của Binh không đúng?

Đường Thiên gần như tưởng rằng mình nghe nhầm, Binh chính là một cao thủ chân chính về Cơ Quan Võ Giáp.Đường Thiên từng hoài nghi rằng trên thế giới này e rằng không có người có thể so được với Binh về khả năng khống chế cơ quan Võ giáp, trừ phi binh đoàn Nam Thập Tự còn có người còn sống sót.

Binh cũng ngớ cả người, theo bản năng gã liền dừng lại. Phương pháp của mình không đúng?

"Đừng dùng phương pháp trước kia để khống chế Thiên Không Hổ." Giọng điệu của Tái Lôi không chút khách khí: "Nó và tất cả cơ quan Võ giáp mà người đã dùng qua không giống nhau, bởi vì nó có được Võ Hồn."

"Võ Hồn?" Binh càng sửng sốt.

"Đúng vậy!" Tái Lôi nói đầy quả quyết: "Hắn là ngươi còn nhớ rõ viên Hồn Châu này, nó gần như đã biến thành Võ Hồn của Thiên Không Hổ. Nó làm ngươi cảm thấy quen thuộc hơn so với cơ quan Võ giáp khác, ngươi nên thử câu thông với nó, đến khi khống chế được khối cơ quan Võ giáp này. Ngươi sẽ phát hiện ra, nó còn cường đại hơn so với tưởng tượng của ngươi đấy!"

Binh nghe thấy câu nói này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ngươi thành công rồi sao?"

"Đúng vậy, ta đã thành công!”Tái Lôi ngạo nghễ nói: "Ngươi cho rằng nhiều cơ quan Võ giáp như vậy chỉ là vứt đi sao? Phẩm chất của viên Hồn Châu này tốt lắm, không làm hư mất khối cơ quan Võ giáp này.Hiện tại Võ Hồn và cơ quan Võ giáp đã chân chính hòa thành một thể.Theo nghĩa nào đó thì nó đã trở thành một thứ tồn tại giống như bí bảo vậy." "Làm cách nào để câu thông với Võ Hồn?" Binh có chút nhức đầu.

"Ta đã lập ra một phương pháp để huấn luyện.”Tái Lôi đã chuẩn bị hết súc đầy đủ.

Binh nghe thấy câu này, trong lòng liền cảm thấy mất tự nhiên.Đây chẳng phải những lời mà hắn thường xuyên nói với ngươi khác sao? Bây giờ lại bị Tái Lôi dùng để nói với hắn...

"Đừng cảm thấy phiền toái, muốn phát huy được uy lực chân chính của Thiên Không Hổ ngươi phải hoàn toàn biết được phương pháp thích hợp nhất với nó.” Tái Lôi nói: "Thiên Không Hổ sẽ cải biến địa vị của cơ quan võ giả, không thể nghi ngờ rằng thời đại của cơ quan võ giả đã đến rồi. Nhưng khi đó các ngươi sẽ hoàn toàn khác với lúc trước đây.Võ Hồn làm cho cơ quan Võ giáp trở nên cường đại hơn!"

Đường Thiên nhìn qua Binh, hắn cảm thấy chắc hẳn Binh sẽ không đáp ứng đâu.Binh là cái tên ngoan cố, đối với cái gọi là Nam Thập Tự binh đoàn chính thống luôn thề sống chết bảo vệ, sao có thể đáp ứng cơ chứ?

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là Binh không chút do dự, lập tức gật đầu nói: "Được!"

Đường Thiên mở to mắt, gần như không thể tin vào tai mình được nữa. "Lựa chọn rất có lý trí!" Tái Lôi vô cùng đắc ý vênh cằm lên, liếc qua Đường Thiên: "Thiếu niên, có đỏ mắt thì cũng chẳng còn cách nào khác, hiện tại tài liệu chỉ đủ làm một bộ thôi. Thành phẩm của nó so với Thanh Đồng cơ quan võ giáp còn đắt đỏ hơn nhiều lắm."

Đường Thiên kịp phản ứng lại, nói: "Tốt nhất ta cứ thành thành thật thật mà tu luyện võ kỹ của ta a, nếu ngươi không có chuyện gì thì ta trở về tu luyện đây."

"Á, khoan đi đã!"Tái Lôi vội vàng gọi Đường Thiên lại.

Đường Thiên dùng khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc nhìn Tái Lôi: "Còn có chuyện gì nữa?"

Tái Lôi tức giận nói: "Đương nhiên có chuyện rồi, hơn nữa còn là chuyện rất quan trọng nữa là khác!Tài liệu tốt trong cái trụ sở này gần như đã bị ta dùng hết.Tất cả cơ quan võ giáp cũng hủy cả rồi, ngay cả linh kiện cũng bị ta sử dụng lại mấy lần.Cho nên, nơi này chỉ còn cái danh nghĩa là nhà kho thôi chứ giá trị thì chẳng còn gì."

Nghe thấy vậy trên mặt Đường Thiên và Binh đầy vẻ mờ mịt nhìn nàng.

Tái Lôi vừa nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của hai người, lập tức trong lòng cảm thấy tức giận,đột nhiên đề cao âm lượng: "Xin nhớ rằng cơ quan võ giáp là nghề nghiệp đốt tiền. Chỉ nói một câu thôi, chúng ta bây giờ không có tiền!Chúng ta phải kiếm tiền, chỉ có kiếm được tiền ta mới có thể tiếp tục nghiên cứu của ta, mới có thể tạo ra cơ quan võ giáp tốt nhất!"

"Ngươi cần bao nhiêu tiền?"Binh vô thức hỏi.

"Không phải ta cần bao nhiêu tiền!" Tái Lôi trừng to mắt, vẻ mặt đầy bất mãn, nói: "Này,cơ quan võ giáp ta làm ra không phải dành cho các ngươi dùng hay sao?" Binh ý thức được sai lầm của mình, lập tức đổi giọng: "Bây giờ chúng ta cần bao nhiêu tiền?"

Tái Lôi hừ lạnh một câu: "Để chế tạo Thiên Không Hổ tài liệu bỏ ra có giá trị vượt qua ba ngàn vạn tinh tệ, đó là chưa tính tiền công của ta đấy."

Đường Thiên và Binh như bị sét đánh, ngây ra như phỗng.

Một lúc lâu sau, Đường Thiên mới phản ứng được, lắp bắp nói: "Ba...ba ngàn vạn tinh tệ?"

Theo lý thuyết thì hiện tại Đường Thiên cũng được coi là người có tiền, một ngàn viên tinh thần thạch khiến cho giá trị con người hắn tăng vọt đến hài ngàn vạn tinh tệ.Đây cũng là thời điểm hắn giàu có nhất từ trước tới nay.

Ngay cả như vậy thì hắn vẫn chẳng đủ tiền mua nổi một cỗ Thiên Không Hổ.

"Nếu không phải căn cứ còn lưu lại rất nhiều tài liệu tốt, thì nói thật, lúc này các ngươi cũng chẳng nhìn thấy cái Thiên Không Hổ này đâu." Tái Lôi giang tay ra: "Vì thế ta cảm thấy chúng ta nhất thiết phải thảo luận về vấn đề tiền bạc." Đường Thiên thành thật nói: "Trên người của ta chỉ có tinh thần thạch trị giá tầm hai ngàn vạn tinh tệ thôi."

Tái Lôi đã giật mình: "Oa, khi nào mà ngươi đã có tiền như thế rồi? Hai ngàn vạn tinh tệ!"

"Người khác tiễn đưa đấy."

Tái Lôi lại càng kinh ngạc, nhìn Đường Thiên từ trên xuống dưới, vẻ mặt đầy hồ nghi: "Ta nói, không lẽ ngươi đi bán thân. Không đúng, trên người ngươi chả có mấy lạng thịt có bán cũng không đến cái giá hai ngàn vạn đâu!"

Đường Thiên không biết phải trả lời như thế nào, nói thật, hắn cũng không biết vì sao người ta lại tặng đồ cho hắn.

Tái Lôi vỗ tay một cái, trên mặt đầy vẻ hưng phấn: "Thật tốt quá! Đã có hai ngàn vạn này, vậy thì dễ sử lí rồi!"

Đường Thiên nhắc nhở nàng: "Hai ngàn vạn cũng không đủ làm Thiên Không Hổ a!"

Tái Lôi liếc nhìn hắn đầy khinh bỉ: "Đương nhiên không đủ rồi, nhưng để làm tiền vốn thì là đủ rồi!"

Đường Thiên sững sờ: "Tiền vốn để làm cái gì?"

Còn Binh đã kịp hiểu ra: "Ngươi muốn bán cơ quan võ giáp sao?"

"Đúng vậy!" Hiển nhiên Tái Lôi đã có kế hoạch từ trước: "Ta định làm một ít cơ quan võ giáp cấp thấp.Vừa coi như luyện tập.Vừa có thể kiếm tiền để tiếp tục nghiên cứu.Chỉ cần làm được cơ quan võ giáp, tuy không thể so với Thanh Đồng bí bảo bình thường nhưng đối với đám cơ quan võ giả thì nó cũng mang lực hấp dẫn trí mạng rồi." "Kế hoạch này xem ra cũng không tệ nhỉ." Binh hỏi tiếp: "Định khai trương cửa hàng ở đâu?"

"Thành Tam Hồn đó." Tái Lôi dùng vẻ mặt coi như đó là đương nhiên: "Chỉ cần sửa lại mặt tiền cửa hàng là được rồi."

Binh nhíu mày: "Thành Tam Hồn không đủ phồn hoa."

"Đó là bởi vì thành Tam Hồn không có đặc sản, cho nên không phồn hoa lên được." Tái Lôi giải thích: "Nhưng ưu điểm của nó là thông với nhiều nơi, mỗi cửa lại kết nối với nhiều tinh tọa. Hơn nữa điều quan trọng chính là nơi này có rất nhiều mảnh vỡ võ hồn cổ đại.Những hồn hạch này, bởi vì không đủ tinh thuần cho nên giá cả của nó rất thấp.Nhưng đối với việc chế tác cơ quan võ giáp, những viên hồn hạch này hoàn toàn có thể đảm nhiệm được vai trung tâm.Hơn nữa ta cảm thấy bọn chúng sẽ mang lại hiệu quả không thể tưởng tượng được ấy chứ, ai nha, làm cho người ta thật mong đợi a."

"Ừ, nếu đúng là như vậy thì quả là không tồi!"Binh gật đầu nói.

Đường Thiên cũng biết những lời Tái Lôi nói không hề sai, vì thế hắn liền đưa số tinh thần thạch của mình cho Tái Lôi: "Ừ, cho ngươi!"

Tái Lôi cũng không hề tỏ ra sĩ diện hão, lập tức nhận lấy, trong lòng vô cùng kích động, nói: "Ta đã chuẩn bị xong vài loại cấp thấp, ha ha, hai ngàn vạn, A..., nói không chừng còn có thể làm ra một bộ khung hơi tốt một chút ấy chứ."

Bỗng hai mắt Đường Thiên sáng rực: "Ta có một biện pháp không tồi!"

"Biện pháp gì?"Tái Lôi có vẻ không tin tưởng lắm.

"Ngươi làm bốn bộ khung,vừa đủ để ta đưa cho Lâm trưởng lão, Vân trưởng lão, Võ Hầu và Minh Hầu mỗi người một bộ." Đường Thiên hưng phấn nói: "Ta còn đang lo lắng không biết lên hồi đáp cho bọn họ cái gì mới tốt.Đúng rồi, ta còn có thể bán cho đám cơ quan võ giả của Quang Minh võ hội nữa, đám đó toàn là người có tiền cả đấy!"

Tái Lôi cũng thấy phương pháp của Đường Thiên không tệ, khẽ bấm ngón tay tính nhẩm: "Bốn người chính là bốn bộ khung, còn Quang Minh võ hội, ít nhất cũng phải một bộ."

Đường Thiên nói: "Sau khi có bốn bộ khung ta lập tức phải ly khai nơi đây."

"Nếu vậy hiện tại chúng ta đến thành Tam Hồn để mua tài liệu, cố gắng hoàn thành trong hôm nay!"Tái Lôi nhanh chóng đưa ra quyết định. Việc liên quan đến đại kế kiếm tiền, ba người không dám có nửa điểm qua loa, tất cả đều dốc hết sức lực nhanh chóng quay trở lại thành Tam Hồn.

Nhưng khiến mọi người không ngờ tới chính là ba tên gia hỏa trong nhóm cướp Hùng Miêu lại chạy tới thẳng chỗ người trông coi tạp điếm.Càng khiến cho Tái Lôi càng thêm cảm động chính là bọn họ bắt đầu bóc lột.

Như vậy vấn đề về nhân thủ đã được giải quyết.

Sau đó là mua tài liệu và bắt đầu chế tác, Tái Lôi lập tức tiến vào trạng thái điên cuồng làm việc.

Còn Đường Thiên và Binh lại trở lên rảnh rỗi.

"Trong khoảng thời gian này ta sẽ ở yên tại đây." Binh cảnh cáo Đường Thiên: "Cũng đừng tưởng ta không có mặt mà ngươi lén lút dùng mánh lới."

Đường Thiên liếc hắn: "Này, đại thúc, không lên tùy tiện nâng cao tầm quan trọng của ngươi như vậy, ở đây rõ ràng chỉ cần Quỷ Trảo tiền bối giám sát là được rồi." Nhưng cái mặt mo của Binh lại không hề đỏ lên chút nào: "Quỷ Trảo chỉ có mấy món võ thuật nhà quê, không có ta tọa trấn thì sao hắn có thể một mình trấn được? Ta đoán rằng trong lòng hắn cũng cảm thấy sợ hãi!"

Vẻ mặt Đường Thiên đầy khinh bỉ: "Có đảm lượng thì ngươi nói trước mặt Quỷ Trảo tiền bối xem!"

Binh lặng lẽ nói: "Ta không bao giờ so đo với đám nhà quê."

"Là không dám thì có."Đường Thiên cười lạnh. "Trong khoảng thời gian này ta muốn nghiên cứu cẩn thận xem sao." Biểu lộ của Binh trở nên chăm chú hẳn: "Ta có một loại dự cảm là Tái Lôi nói không sai, thời đại của cơ quan võ giáp đã sắp tới rồi.Đợi đến khi ta tìm hiểu rõ sẽ dậy lại cho ngươi.Yên tâm đi, thân là thủ tịch huấn luyện viên của binh đoàn, đối với ta bất kể chiến pháp nào cũng chỉ là hình thức biến hóa khác mà thôi.Chỉ trong thời gian ngắn ta có thể nắm giữ được vấn đề cốt lõi của nó!"

Nói xong, khuôn mặt của Binh liền hiện lên vẻ vô cùng đắc ý, bắt đầu tư khen mình. "Tốt!" Đường Thiên khen: "Ngựa già bên trong chuồng, nhưng chí lại ở cách một nghìn dặm!"

"Cái đồ không có văn hóa, thật nhà quê!Là tuổi già chí không già, chí ở xa ngàn dặm mới đúng!" Binh lập tức phản ứng lại, giận tím mặt: "Hừ,

mà ngươi đang nói ai già thế?"

Đường Thiên coi như không nghe thấy, mà chuyển sang chủ đề khác: "Ngươi nói xem.liệu có lên chuẩn bị cho Tiểu Húc Húc một bộ khung hay không?"

"Không cần." Quả nhiên lực chú ý của Binh bị chủ đề mới hấp dẫn: "Lăng Húc luôn đặt tâm trí trên cây thương và cái gọi là chính nghĩa của hắn. Tên này là một kẻ cực kỳ cố chấp đấy."

"Vậy cũng được!" Đường Thiên cũng đồng ý: "Có điều hắn như vậy cũng rất tốt."

"Ừm!"Binh gật gật đầu.

Đến khi chạng vạng tối, Tái Lôi đã chế tác hoàn tất bốn khung cơ quan võ giáp.Trong mắt Đường Thiên bốn khung cơ quan võ giáp này vô cùng tệ hại.Dù sao hắn vừa mới thấy qua Thiên Không Hổ, trong khi hai thứ chênh lệch nhau không chỉ một đẳng cấp.

"Đây là Mãnh Tốt." Trên mặt Tái Lôi mang theo chút mệt mỏi, nhưng nàng vẫn kiên nhẫn giới thiệu: "Tính năng thì cũng chỉ bình thường, thích hợp cho võ giả tứ giai sử dụng. nhưng có thể tiếp nhận ba thẻ võ kỹ tứ giai. Còn những tính năng khác, bọn họ cứ thử qua là sẽ biết.Được rồi, ngươi có thể cầm nó đi được rồi."

Đường Thiên đem bốn khung Mãnh Tốt bỏ vào Thủy Bình Vũ Quỹ của mình, sau đó trở lại Võ Hồn Điện.

Tuy lúc này đã là đêm khuya nhưng Đường Thiên vẫn đem bốn khung Mãnh Tốt đưa cho bốn người.

Khi hắn quay trở lại sau quang môn, đã nhìn thấy sắc mặt Quỷ Trảo đang tương đối bất thiện.

Đường Thiên thè lưỡi, vội vàng bắt đầu tu luyện.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Vu Thanh

Võ Hầu nhìn Mãnh Tốt trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Tiểu cô nương mở to hai mắt, đi vòng quanh Mãnh Tốt vài vòng, có chút bất mãn nói: "Lão sư thiệt là, đưa tới một cái cơ quan võ giáp xấu như vậy."

Trong mắt của tiểu cô nương thì quả thật nó quá xấu mà, hình dáng thì giống như một cái ống sắt đen sì. Nếu

như không phải có một số đường mầu trắng biểu hiện ánh mắt lỗ mũi miệng thoạt nhìn còn có chút khả ái thì quả thật nó cũng quá vô dụng.

Còn Võ Hầu lại cảm thấy nó cũng không tệ, hình dáng uy mãnh như vậy, vừa nhìn là có thể biết con hàng này rất cứng chắc. Ở bên cạnh lão là Lãnh Phong vừa mới hoàn thành nhiệm vụ xong đã gấp gáp trở về.

"Ai là cơ quan võ giả?" Võ Hầu thuận miệng hỏi.

Lãnh Phong suy nghĩ một chút rồi nói: "Hình như có một người tên là Vu Thanh thế nhưng thực lực lại không cao, đại khái chỉ tầm cấp bốn." Phần lớn cơ quan võ giả đều có tài nghệ không cao, bởi vì từ trước đến nay trình độ về cơ quan võ giáp thủy chung vẫn không hề tiến triển. Trong mắt nhiều người cơ quan võ giả là loại nghề nghiệp không có tiền đồ. Đầu năm nay những người nguyện ý lãng phí thời gian trên cơ quan võ giả phần lớn đều là nhưng người cực kỳ yêu thích nghề nghiệp này.

"Gọi hắn tới thử xem sao!" Võ Hầu tự mình tìm một chỗ rồi ngồi xuống, nhàn nhã uống trà nói: “Nhìn một chút xem cơ quan võ giáp mà Tiểu Đường sư của chúng ta đưa tới như thế nào. Đằng sau hắn là một cơ

quan võ giả, nhưng đó chính là cơ quan võ giáp của Binh Đoàn Nam Thập Tự." "Cơ quan võ giáp Binh Đoàn Nam Thập Tự?" Vẻ mặt Lãnh Phong lập tức biến đổi: "Thứ này khó có thể thu được vào tay."

"Chẳng phải hắn muốn tới Nam Thập Tự tọa sao? Chẳng lẽ hắn định tìm kiếm kỹ thuật cơ quan võ giáp đã bị thất lạc của Binh Đoàn Nam Thập Tự hay sao?" Võ Hầu hơi trầm ngâm: "Xem sao hắn cũng là người có dã tâm nha!"

Tiểu cô nương bất mãn phản bác lại: "Cha, đó không phải là dã tâm mà là mơ ước!"

Võ Hầu phục hồi lại tinh thần, nhìn tiểu cô nương đang cong cái mặt lên, cười ha ha nói: "Con gái lém lĩnh của cha nói đúng, mơ ước, đó chính là mơ ước!"

Lãnh Phong không nói nhiều mà lập tức phân phó xuống dưới.

Chẳng bao lâu sau, một thiếu niên nhìn qua có vẻ gầy yếu đi tới diễn võ trường.Khi gã thấy Võ Hầu, sắc mặt trở lên cẩn thận và lo sợ.

"Hầu gia!" Vu Thanh hành lễ.

Võ Hầu khoát tay chặn lại: "Không cần đa lễ, lần này gọi ngươi tới đây là muốn nhờ ngươi thử xem bộ cơ quan võ giáp này." Khi Vu Thanh vừa bước vào đã nhìn thấy có một chiếc cơ quan võ giáp ở trước mặt, trong lòng đại khái cũng đã biết được phần nào,lúc này nghe thấy Hầu gia nói như vậy, trong lòng liền nhẹ nhõm hẳn,lập tức trả lời: "Dạ!"

Vu Thanh xuất thân từ gia đình bậc trung, gia cảnh cũng có thể coi như là giàu có, nếu không sao có thể ủng hộ gã theo nghề nghiệp cơ quan võ giả cơ chứ. Gã rất quen thuộc với cơ quan võ giáp, gần như tất cả cơ quan võ giáp đang lưu hành trên thị trường gã đều đã thử qua ít nhất là một lần. Thế nhưng lúc này thực ra trong lòng gã đang hung hăng khinh bỉ cái tên chế tác ra cơ quan võ giáp trước mặt.Một cơ quan võ giáp xấu như vậy, đúng là lần đầu tiên gã nhìn thấy.

Nếu như không phải là Hầu gia ra lệnh, gã tuyệt đối sẽ không nhìn cái cơ quan võ giáp này lấy một cái. Trời ạ, thậm chí gã còn nhìn thấy trong các đốt ngón tay của cái cơ quan võ giáp này có những gờ kim loại thô ráp,trông bết bát như làm thủ công vậy, từ đó có thể thấy được tài nghệ của người làm lên cái cơ quan võ giáp này tệ hại đến mức độ nào. Bề mặt đầu hộ giáp thì vá chằng vá đụp, loằn ngoằn như như con giun, làm Vu Thanh phát buồn nôn.

Mong nhận được sự giúp đỡ Càng làm cho gã khó có thể tiếp nhận chính là gã lại còn nhìn thấy mấy miếng vá lớn nữa chứ!

Miếng vá!

Mẹ nó, đây mà là cơ quan võ giáp sao?

Liệu có phải là phiên bản của một tên khất cái không thế?

Mẹ nó, nếu ngươi có dùng mụn vá thì ngươi cũng lên tìm miếng có cùng màu sắc chứ, nhưng ngươi lại kiếm một miếng có màukhác hẳn. Rõ ràng của huynh đệ tỷ muội. Chi tiết xem ở Donate ủng hộ duy trì server Bachngocsach.com] là ngươi cố ý mà!

Tuyệt đối là cố ý!

Vu Thanh cố nén cảm giác chán ghét và tức giận đầy ngập trong lòng, bắt đầu kiểm tra Mãnh Tốt. Thậm chí trong đầu gã bắt đầu nảy ra cái ý nghĩ làm cách nào để lén lút công kích người làm ra cái cơ quan võ giáp rách nát này.

Đúng là sỉ nhục của giới cơ quan võ giả!

Không có chút mỹ cảm nào để bình luận! Trong lòng Vu Thanh thầm mắng, nhưng động tác trên tay lại không hề có dấu hiệu ngưng lại. Lúc này đang ở trước mặt Hầu gia, gã cảm thấy nếu chẳng may bộ dáng có vẻ không chuyên nghiệp, liệu có thể bị Hầu gia diệt sát không nhỉ?

Võ Hầu thấy động tác của Vu Thanh khá thành thạo liền hơi gật đầu, điều này chứng tỏ hắn cũng quen tay. Hắn tương đối xa lạ về cơ quan võ giả,thế nhưng điều này cũng không thể trách được hắn. Ở phủVõ Hầu, thậm chí cả Thiên Hưng QuầnTinh,trong tất cả cao thủ cũng chưa có ai thành thạo về cơ quan võ giáp. Chẳng biết từ bao giờ, cái danh từ cơ quan võ giả cũng đại diện cho hạng người kém cỏi.

Trong mắt người ta, mặc dù cơ quan võ giả và cơ quan sư luôn nói muốn phục hưng kỹ thuật cơ quan, nhưng mọi người chỉ cho rằng đó là đám người cố chấp nói mê mà thôi.

Không ai hiểu được chuyện bọn họ làm, chỉ coi đó là đám nhà giàu lắm tiền có cuộc sống đầy ảo tưởng, chỉ là những kẻ đáng thương mà thôi.

Trong cái thời đại lấy thực lực vi tôn này,những khẩu hiệu to lớn cũng không sánh bằng sức mạnh của quả đấm. Chỉ cần ngươi có thực lực, ngươi là có thể làm được tất cả những điều ngươi muốn, không có thực lực lại nói đến những huy hoàng đã qua, chẳng phải là người thất bại tự an ủi mình hay sao (DG: đoạn này tớ hơi sửa).

Vì thế những cơ quan võ giả từ từ co mình lại trong vòng tròn nhỏ hẹp và trở thành một quần thể nhỏ.

Thực lực của Vu Thanh không cao, nhưng trong khu vực mà Võ Hầu phủ thống trị, gã cũng có chút danh tiếng. Danh tiếng của gã cũng không phải đến từ thực lực của bản thân, mà ở chỗ mỗi thứ gã lại có một nửa. Làm cơ quan võ giả, gã chỉ được có một nửa so với người khác, làm cơ quan sư, gã cũng chỉ được một nửa.Nhưng khi đồng thời sở hữu cả hai nghề nghiệp mỗi thứ một nửa ở trong cái vòng luẩn quẩn kia cũng là trường hợp cực kỳ hiếm thấy.

Tạo nghệ của gã không cao nhưng kiến thức lại khá cao.

Mặc dù trong lòng cảm thấy vô cùng chán ghét, nhưng gã cũng không dám hồ lộng Võ Hầu.

Xấu một cách đáng chết, xấu một cách đáng chết, xấu một cách đáng chết... Chỗ nào làm cũng ẩu khiến cho gã cảm thấy như vừa nuốt phải một con ruồi, bỗng nhiên, ánh mắt của gã ngẩn ra.

"Á!"

Tiếng thét kinh hãi vang rất to trong diễn võ trường an tĩnh khiến Võ Hầu đang nhắm mắt phải mở mắt. Võ Hầu là người dầy dặn đến mức độ nào chứ. Vu Thanh tự cho là sắc mặt đã che dấu rất khá, nhưng vẫn bị Võ Hầu thu hết vào tầm mắt.

Mặc dù trong lòng Võ Hầu cũng cảm thấy hơi nghi hoặc, nhưng cũng không quá để ý, định nhắm mắt dưỡng thần.

Nếu không phải cái cơ quan võ giáp này là của Đường Thiên đưa tới lão đã sớm đem nó ném vào đống rác rồi. Còn về phần rốt cuộc nó có bao nhiêu lợi hại, đối với lão cũng chẳng có chút ý nghĩa thực tế nào. Quan trọng là... hành động tặng quà cho lão của Đường Thiên.

Vì thế khi nghe thấy Vu Thanh kinh hô, lão cảm thấy hơi lạ lên thuận miệng hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Không có, không có!" Vu Thanh giật mình, cuống quít trả lời.

"Ồ, vậy ngươi cứ tiếp tục đi." Võ Hầu nhìn ra được sắc mặt của Vu Thanh server. Mong nhận được sự giúp đỡ của huynh đệ tỷ muội. Chi tiết xem ở Donate ủng hộ duy trì server Bachngocsach.com] không được tự nhiên cho lắm, nhưng lão không nói ra mà tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Vu Thanh thấy Võ Hầu nhắm mắt lại, trong lòng liền buông lỏng một hơi.Sau đó ánh mắt của gã lại rơi lên các đường thiết kế bên trong cơ quan võ giáp, trong ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp. Khác hẳn với ngoại hình được làm ẩu đến mức tận cùng, những đường thiết kế truyền dẫn chân lực bên trong quả thực giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy! Đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy những lộ tuyến của chân lực tràn đầy mỹ

cảm như vậy.Một số tuyến u lam mờ nhạt trong mắt của gã tựa như tồn tại đẹp nhất ở trên đời. Càng làm cho gã cảm thấy bất khả tư nghị chính là gã xem không hiểu!

Điều này đã dọa gã phát sợ.

Cơ quan võ giáp qua tay gã không dưới trăm chiếc. Bình thường cơ quan võ giáp của ai đó bị chút hỏng hóc cũng sẽ tìm đến gã để sửa chữa.Thậm chí đặc biệt còn có cơ quan võ giả từ những tinh cầu khác chạy tới xin trợ giúp. Ở trong cái vòng nhỏnày, gã tuyệt đối có thể được coi là người có kiến thức rộng rãi.

Nhưng mà, gã dám cam đoan là gã chưa từng nhìn thấy những đường vân phức tạp như vậy! Khi gã vừa nhìn thấy những đường dẫn chân lực này thân hình lập tức ngây ra. Sự tương phản quá mãnh liệt khiến cho gã không tự chủ mà kinh hô lên, chờ đến khi gã kịp phản ứng thì sắc mặt đại biến.

Nhưng khi thấy Hầu gia không truy cứu, gã liền thu lại tâm tình đang thấp thỏm rồi bắt đầu tiếp tục nghiên cứu bộ cơ quan võ giáp này.

Trên trán Vu Thanh bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi, Hầu gia xưa nay nghiêm khắc và tỉ mỉ, nếu như không nói được căn nguyên thì kết quả của mình chắc chắn sẽ chẳng dễ dàng gì rồi.

Những đường dẫn chân lực kia xem không hiểu, xem ra chỉ có thể hạ thủ ở chỗ khác...

Vu Thanh lau mồ hôi trên trán, gã bắt đầu cảm thấy áp lực. Trợn mắt nói dối Hầu gia sao, gã chưa có cái gan ấy.

Sau đó, gã thấy khe cắm thẻ,nhưng đây cũng là loại chưa từng xuất hiện trên cơ quan võ giáp trước đây, khiến cho gã cảm thấy càng thêm áp lực.

Mồ hôi chảy ra ướt nhẹp phía sau lưng.Lúc này áp lực của Vu Thanh đã tăng lên gấp bội, từ lúc nào trên cơ quan võ giáp lại có khe cắm thẻ rồi?

Chẳng lẽ khe cắm thẻ này là đồ trang sức sao... Đột nhiên, tay Vu Thanh run lên, gã nhớ tới mình đã từng nghe một tin đồn. Các cơ quan đại sư bên trong Hắc Hồn đã bắt đầu nghiên cứu cách dung hợp cơ quan võ giáp và thẻ hồn tướng.

Chẳng lẽ...

Nhất định cái này là giả thôi...

Vu Thanh theo tiềm thức nuốt nước miếng.Cho dù loại cơ quan thuật này đã bắt đầu có người nghiên cứu thì nó cũng là cơ quan thuật tiên tiến nhất hiện nay, sao có thể ra xuất hiện trên cái cơ quan võ giáp rách nát này cơ chứ?

Lừa gạt... Nhất định là lừa gạt!

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn quyết định nghiệm chứng thử xem,trên tay lấy ra một cái thẻ hồn tướng tứ giai rồi ấn vào. Tấm thẻ hồn tướng cấp bốn này có phẩm chất tương đối khá, đó chính là Thiết Chuy Quyền tứ giai.

Két!

Thẻ hồn tướng đột nhiên sáng lên, ngay sau đó thẻ hồn tướng và khe cắm thẻ biến mất không thấy đâu nữa.

Rầm!

Đột nhiên con quái vật bằng sắt xấu xí bỗng triển khai tư thế trước mắt mọi người.Đôi canh tay bằng thép to lớn được gia công rất khó nhìn chợt nắm chặt lại.Dưới ánh mắt đầy ngạc nhiên của Vu Thanh, hai nắm đấm giống như một cặp chùy thép nặng nề đập lên trên mặt đất.

Oanh!

Mặt đất xung quanh đôi thiết quyền đập xuống xuất hiện vô số vết nứt giống mạng nhện lan ra bốn phía.

"Thiết Chuy Quyền tứ giai mở ra, còn thừa hai ô võ kỹ."

Một thanh âm hết sức khô khan và ngây ngốc bỗng vọng lên trong đầu Vu Thanh.

Thiết Chuy Quyền mở ra... còn thừa hai ô võ kỹ...

Những cái khe này đúng là khe cắm thẻ...

Vu Thanh ngây người ra như phỗng. Bỗng nhiên, Gã giật mình một cái, sắc mặt trở lên trắng bệch.

Chờ một chút!

Cái thanh âm này... Tại sao có thể phát ra âm thanh...?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là võ hồn?

Đột nhiên Vu Thanh nghĩ tới một cái tin đồn khác, khiến trong đầu như có máu nóng xộc lên.

Trong mắt Võ Hầu đột nhiên tuôn ra một đoàn tinh mang, Thiết Chuy Quyền cấp bốn! Mới vừa rồi hai cái đấm rách nát nắm lại,đó chính là Thiết Chuy Quyền! Khi ánh mắt Võ Hầu rơi lên mảnh đất nứt nẻ xung quanh đôi thiết chùy, đột nhiên lão bất ngờ đến thất thần. Tuy một quyền này có thể coi là trong quy củ, nhưng động tác cắm thẻ hồn tướng mới vừa rồi của Vu Thanh đã lọt vào trong mắt lão. Lại nhìn hai cái khe cắm thẻ còn lại, nói cách khác, còn có thể cài thêm hai loại võ kỹ.

Bất kỳ một tên võ giả nào, nếu như có thể sở hữu ba loại võ kỹ chính quy vậy cũng có nghĩa là chiến thuật của hắn sẽ trở lên phong phú hơn rất nhiều!

Võ Hầu lập tức ý thức được giá trị của nó.

Bỗng nhiên, lão quác mắt đứng lên, ba động của võ hồn!

Cái cơ quan võ giáp không ngờ lại có ba động như võ hồn của...

Khuôn mặt Võ Hầu lộ ra vẻ khiếp sợ.

Còn Vu Thanh đã hoàn toàn lâm vào khiếp sợ cực độ,gã không do dự, nhắm chặt hai mắt thân hình giống như một cái cọc gỗ, lăn ra bất tỉnh!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Đơn Đặt Hàng Lớn

Rầm rầm rầm!

Tiếng đập cửa làm Đường Thiên không thể không tạm dừng việc tu luyện lại.Đây đã là lần thứ ba hắn bị quấy rầy.Trước đó chính là Võ Hầu cùng Lâm trưởng lão đến tìm hắn.Đường Thiên mở cửa, là Minh Hầu.

Vẻ mặt Minh Hầu cấp thiết muốn nói gì đó lại bị Đường Thiên đưa tay chặn lời, tự mình nói: “Ta biết rõ ngài đến đây vì điều gì. Đây, địa chỉ được ghi trên này, còn có đường đi cụ thể nữa.Ngài tự mình tìm đến nha!”

Dứt lời, đưa cho Minh Hầu một tờ giấy rồi lập tức đóng cửa lại.

Ánh mắt Minh Hầu đảo qua tờ giấy nhỏ.Trên mặt viết ‘Cửa hàng cơ quan võ giáp Tái Lôi, thành Tam Hồn, Hồn Khu’. Tinh thần Minh Hầu rung lên, thì ra cửa hàng nằm ở Hồn Khu. Tuy rằng không biết thành Tam Hồn là địa phương nào, nhưng chỉ cần ở Hồn Khu thì sẽ có biện pháp để tìm ra.

Không nói gì thêm, lão xoay người rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước đã chạm mặt Vân trưởng lão. Ánh mắt Vân trưởng lão dán vào tờ giấy nhỏ trên tayMinh Hầu. Minh Hầu cũng không dám đắc tội với Vân trưởng lão, vội vàng chủ động hỏi: “Có phải trưởng lão đến gặp Đường sư để dò hỏi về nơi bán cơ quan võ giáp hay không?”

Vân trưởng lãoa một tiếng: “Lẽ nào ngươi cũng vậy?”

Thần sắc Minh Hầu cung kính dâng tờ giấy nhỏ kia lên: “Thứ này là do thuộc hạ vừa lấy từ chỗ của Đường sư.”

Vân trưởng lão cầm lấy, nhìn lướt qua rồi thỏa mãn gật đầu: “Không tệ!” Dứt lời liền mang theo tờ giấy xoay người bước đi. Trong lòng Minh Hầu cảm thấy may mắn là vừa rồi mình đã nhớ được địa chỉ ghi trong đó.

Cửa hàng cơ quan võ giáp Tái Lôi, thành Tam Hồn!

Bất luận như thế nào, bọn họ cũng nhất định phải tìm được cửa hàng này. ****

Trong tích tắc, Đường Thiên đã đem những chuyện vụn vặt kia ném sang một bên. Hắn một lần nữa chú tâm vào việc tu luyện.Hiệu suất của hắn bây giờ đã là sáu khôi thiết châm một ngày.

Mài càng nhiều, kinh nghiệm của hắn càng trở nên dầy dặn hơn. Chân lực trên đầu ngón tay hắn không ngừng biến đổi hình dạng. Hiện tại, hắn đang tìm kiếm loại hình dạng nào có thể nâng cao hiệu suất hơn nữa.

Quỷ Trảo không dạy Đường ThiênHỏa Liêm Quỷ Trảo, chỉ để hắn mài thiết châm.Toàn bộ tinh thần của Đường Thiên đều nhập vào việc mài thiết châm.Hắn hồn nhiên quên mất mục tiêu cuối cùng của mình là Hỏa Liêm Quỷ Trảo.Mà toàn bộ mục tiêu của hắn lúc này chính là một vạn khối thiết châm.

Mục tiêu quá xa vời đối với cái đầu đơn giản của Đường Thiên mà nói là một chuyện vô cùng trắc trở. Nhưng nếu chỉ có một vạn khôi thiết châm thì…

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi dùng hai chữ ‘chỉ có’, sau đó tiếp tục liều mạng tu luyện. Tốc độ di chuyển của các ngón tay hắn trên khối thiết châm càng lúc càng nhanh. Dù cho lực ma sát cực lớn nhưng tốc độ của những ngón tay hắn vẫn rất nhanh, chỉ thấy được tàn ảnh.

Trong lúc Đường Thiên mài thiết châm thì khối thiết châm luôn luôn bị bao phủ bởi những hoa lửa chói mắt.Tốc độ tiêu biến của hoa lửa còn

chậm hơn tốc độ sinh ra, vì vậy mới hình thành một cảnh tượng kỳ diệu đến thế. Nỗ lực lên!

Đường Thiên!

Đường Thiên dốc sức liều mạng mài thiết châm. Bàn tay chỉ dùng để mài, hết ngày dại lại đến đêm thâu, không hề thả lỏng dù chỉ một chút.Mỗi khi chân lực cạn kiệt, hắn lại dùng tinh thạch để tu luyện.

Khiến Đường Thiên cảm thấy kinh ngạc chính là, hắn có thể cảm nhận rõ ràng kinh mạch mười ngón tay của hắn đã được đả thông, trở nên tráng kiện hơn nhiều.Điều này lập tức hấp dẫn hắn.

Bạn chưa từng dịch nhưng yêu thích tựa truyện sẽ được bạn trưởng nhóm giúp đỡ để dịch Với bất cứ võ giả nào, thì việc kinh mạch trở nên cường kiện đều có sức hấp dẫn trí mạng.

Kinh mạch càng cường kiện thì càng có thể dung nạp nhiều chân lực lưu hành bên trong, điều này cũng có nghĩa là uy lực của chiêu thức càng lớn hơn. Hơn nữa, kinh mạch trở nên cường kiện sẽ làm nó càng thêm bền chắc, giảm đi khả năng bị thương và tẩu hỏa nhập ma.

Mọi người đều biết kinh mạch cường kiện có nhiều chỗ tốt, nhưng rất ít người có thể làm được. Kinh đều nằm sâu trong cơ thể con người nên rất khó rèn luyện. tốt] Không ngờ phương pháp này lại có thể rèn luyện kinh mạch trở nên cường kiện.

Hai mắt Đường Thiên sáng lên, nếu như có thể làm cho kinh mạch toàn thân đều trở nên cường kiện thì sẽ có hiệu quả như thế nào?

Ý nghĩ vừa nảy ra khiến Đường Thiên lâm vào trầm tư.

Nhưng rất nhanh, Đường Thiên đã không có thời gian mà suy nghĩ nữa. Hắn cần phải động thân rồi!

Thời gian ba ngày nháy mắt trôi qua, đã đến lúc ly biệt. Tiểu cô nương khóc bù lu bù loa, Đường Thiên thì không thương cảm nhiều lắm.

Hắn vỗ nhẹ lên đầu tiểu cô nương, rồi căn dặn: “Mỗi ngày không nên chỉ nghĩ đến đi chơi, nhất định phải siêng năng tu luyện! Đừng làm mất mặt mũi của lão sư như thần đó!”

Tiểu cô nương ra sức gào khóc, tuy thời gian cô bé tiếp xúc với tiểu lão sư khá ngắn, nhưng Đường Thiên đã trở thành thần tượng trong lòng của cô.

Bây giờ chia tay, sau này còn có thể gặp lại hay không thì rất khó nói trước. Cáo biệt mấy người Võ Hầu, Đường Thiên và Lăng Húc ngồi trên sương xa bạch ngân tiến vào bóng đêm mờ mịt.

Hành trình chỉ vừa mới bắt đầu.

Lúc này Đường Thiên một lần nữa lao vào tu luyện đã quên mất Tái Lôi và Binh ở thành Tam Hồn. ***

“Chú ý võ hồn!” Tiếng hét chói tai của Tái Lôi như muốn phá thủng màng nhĩ của người ta. Tái Lôi mang đôi giày cao gót màu đỏ, một cái áo da bó sát toàn thân.

Vóc dáng bốc lửa, ma quỷ của nàng được phô bày ra hoàn toàn.

Nàng gắt gao nhìn chằm chằm vào Thiên Không Hổ đang lảo đảo trong trường, vô cùng bất mãn.

“Này, không phải ngươi được xưng tụng là cơ quan võ giả mạnh nhất trong binh đoàn sao?Tại sao đến bây giờ chỉ đạt được trình độ thế này hả?” Giọng điệu Tái Lôi tràn đầy vẻ trào phúng: “Võ hồn! Võ hồn mà cũng không biết dùng sao? Đừng dùng thân thể ngươi cưỡng ép khống chế cơ quan võ giáp! Đó là loại chiếp pháp lạc hậu.Ngươi cần phải học tập tựa truyện sẽ được bạn trưởng nhóm giúp đỡ để dịch tốt] cách để lợi dụng võ hồn trong chiến đấu, là võ hồn đó!”

Binh ở bên trong cơ quan võ giáp rất phẫn nộ, khuôn mặt tú-lơ-khơ tức giận đến biến dạng.Đã lúc nào gã bị người khác phê bình chứ?

Thân là thủ tịch giáo quan của binh đoàn, trước nay chỉ có gã dạy người khác thôi.Điều này thật sự gã không cần phải khiêm tốn.Trong binh đoàn Nam Thập Tự, Binh không phải là kẻ mạnh nhất, nhưng gã là người hoàn thành các khoa mục xuất sắc nhất.

Gã có rất nhiều chiến tích kiêu ngạo mà không nói khoác với Đường Thiên. Trên cơ bản một nửa kỷ lục của các khóa mục luôn do gã nắm giữ. Ban đầu, gã được tuyển đi bồi dưỡng tân binh không phải là không có lý do.

Trong lòng Binh dĩ nhiên có một thứ gọi là ngạo khí.

Chiến giáp mới?Chiến giáp mới thì sao nào?

Tâm trí của gã kiên định, bất luận thế nào cũng phải tinh thông loại chiến pháp hoàn toàn mới này.

Bỗng nhiên Hoa Hùng Miêu tiến vào, thấp giọng nói vào taiTái Lôi điều gì đó. Trên mặt Tái Lôi lộ vẻ kinh ngạc, nàng lập tức ra khỏi diễn võ trường, vào trong cửa hàng.

Một trung niên thần sắc cung kính đã sớm chờ đợi ở đó.

“Ngươi tìm ta?”Vẻ mặt Tái Lôi tràn đầy hồ nghi.

“Tại hạ là quản sự phủ Võ Hầu tại Thiên Hưng quần tinh, phụng mệnh Võ Hầu, hy vọng có thể mua một nhóm Mãnh Tốt của quý điếm.

Chúng ta được Đường Thiên sư phụ giới thiệu tới.”Quản sự giải thích.

Sinh ý gõ cửa rồi!

Tinh thần Tái Lôi rung lên. Tên gia hỏa Đường Thiên không ngờ rất đáng tin cậy nha, nhanh như vậy đã có người đến mua hàng.

Trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười: “Không thành vấn đề! Các ngài muốn bao nhiêu bộ?Mãnh Tốt có giá hai mươi vạn tinh tệ một bộ.Nếu đã là Đường Thiên giới thiệu thì chỉ lấy chín phần, chốt giá mười tám vạn.”

Trong lòng quản sự thở phào nhẹ nhõm, cái giá này thấp hơn dự tính của gã rất nhiều, lập tức nói: “Chúng ta cần hai mươi bộ!” Tái Lôi rất vui, vội vàng nói: “Không thành vấn đề!”

Hai mươi bộ chính là ba trăm sáu mươi vạn tinh tệ, đây là sinh ý lớn nhất của nàng từ trước tới nay.

Rất nhanh, quản sự trả tiền đặt cọc, ký khế ước và ước định thời gian giao hàng.Chờ cho quản sự thỏa mãn rời đi, Tái Lôi mới nhịn không được mà nhảy lên hô to.

Mãnh Tốt thành phẩm chỉ cần ba vạn tinh tệ. Dù là bán với chín phần giá thì một bộ cũng lời mười lăm vạn, hai mươi bộ chính là ba trăm vạn tinh tệ. Trong mắt Tái Lôi hiện ra vô số tinh tệ đang bay lượn.

Một lát sau nàng mới phục hồi tinh thần từ trong hưng phấn. Tuy rằng Đường Thiên bình thường thoạt nhìn rất ngốc, nhưng nói tới chuyện bán hàng không ngờ lại là một tay sành sỏi. Xem ra phải lợi dụng triệt để mới được!

Tái Lôi không biết rằng đó chỉ là mới bắt đầu.

Không bao lâu sau, lại có ba nhà khác đến đây đặt hàng trước.

Minh Hầu đặt hai mươi bộ, Lâm trưởng lão và Vân trưởng lão mỗi người đặt mười bộ.

Trong vòng một ngày lại có đến sáu mươi bộ được đặt hàng. Một bộ lời mười lăm vạn, trong chớp mắt đã có chín trăm vạn tiền lời.

Tái Lôi vô cùng thích thú, hưng phấn hét to lên.

Do thời gian gấp rút nên bốn bộ cơ quan võ giáp lúc trước nàng đưa cho Đường Thiên được làm rất thô. Hiện giờ đem đi bán, dĩ nhiên không thể kinh khủng như thế. Vì vậy hiện giờ, mỗi ngày nàng chỉ làm được hai bộ.

Sáu mươi bộ đặt trước, nàng cần tới một tháng.

Thật sự là một khởi đầu tốt!

Hơn nữa, có chín trăm vạn tinh tệ, nàng hoàn toàn có thể đem đi chế tác một bộ cơ quan võ giáp trung cấp. Thời gian ở một mình tại căn cứ lúc trước rất buồn chán nên nàng đã thiết kế vài loại cơ quan võ giáp hoàn toàn mới.

Nhưng thiết kế tốt thường mang theo một ý nghĩa khác, thành phẩm rất đắt tiền. Chín trăm vạn tinh tệ vừa đủ để chế tác một bộ trong đó. Nghĩ đến chuyện này, nàng càng có thêm động lực thúc đẩy.

Giấc mơ của bản thân chính là trở thành cơ giới sư vĩ đại nhất.

Tái Lôi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, chiến ý sung mãn. ***

Khi bắt đầu hạ quyết tâm, tiến bộ của Binh lập tức trở nên rất nhanh.Tu luyện bình thường đã không còn độ khó đối với gã.Gã đã bắt đầu dần tập thói quen câu thông với võ hồn.

Loại phương thức chiến đầu hoàn toàn mới này, đối với Binh mà nói còn khá mới mẻ và xa lạ.

Nhưng thật sự đúng như gã khoa trương về bản thân mình, gã đối với chiến đấu rất nhạy cảm.Những thứ này gã thường có thể nắm bắt điểm mấu chốt trong đó một cách nhanh chóng.

Hoàn thành tu luyện bình thường không làm Binh thỏa mãn.

Binh hiểu rất rõ về chuyện chiến đấu, tu luyện bình thường còn lâu mới đủ để đem vào chiến đấu.

Một tên binh sĩ chỉ hoàn thành tu luyện bình thường thì còn chưa đủ để hợp cách.

Gã cần phải nâng cao cường độ tu luyện và chiến đấu mới có thể ma luyện chính mình. Chỉ có như thế gã mới có thể khai sáng một chiến pháp hoàn toàn mới. Ngay từ đầu Binh đã xác định sẽ không thỏa mãn cực hạn của mình chỉ đến mức thuận lợi điều khiển Thiên Không Hổ.

Binh thân là giáo quan, nên đối với việc nghiên cứu tìm hiểu chiến pháp luôn có sự cuồng nhiệt khác thường.

Chính vì vậy, Binh quyết định đến Liệp Hồn Khu để ma luyện chiến pháp của bản thân. Cân nhắc trước sau, gã trước tiên trở về quang môn tìm Ma Địch, nhờ Ma Địch đến bảo vệ Tái Lôi. Tầm quan trọng của Tái Lôi lúc này không cần nói cũng biết.

Sau khi an bài tất cả, Binh mang theo bản độ phụ cận thành Tam Hồn, lẻ loi mình một giáp tiến vào Liệp Hồn Khu.

Gã muốn bảo vệ lòng kiêu ngạo của một thủ tịch giáo quan!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Kim Cương

Xoạc xoạc xoạc!

Tiếng xé gió vang lên không dứt bên tai, mũi thương xé rách cả không khí. Thanh âm phát ra không phải là thanh âm bén nhọn bình thường, mà giống như thanh âm xé vải, trầm đục nhưng lại làm cho lòng người ta cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Thần sắc Lăng Húc chuyên chú một cách dị thường, mồ hôi chảy dọc theo

Dù bạn chưa từng dịch nhưng có sự yêu thích, bạn trưởng nhóm Luyện Khí tiểu tử sẽ giúp đỡ] gò má xuống dưới cằm rồi nhỏ giọt xuống mũi thương chợt bị đạo khí tức hỗn loạn mà sắc bén đánh tan thành vô số hạt nước nhỏ óng ánh.

Tu luyện hôm nay gã đã hoàn thành mà không thiếu chút nào.

Tóc của gã lúc này đã hoàn toàn biến thành màu bạc, dưới ánh sáng của ngọn đèn trở lên rạng rỡ lóe sáng. Khuôn mặt anh tuấn như bản phản chiếu của bóng người trên mũi ngân thương, trầm mặc và lạnh lùng.Đôi mắt sắc bén màu vỏ quýt như ngọn hỏa diễm đang bập bùng cháy.

Một loại hàn ý sắc bén như kim châm bỗng truyền tới từ cột sống của gã làm gương mặt và thân thể của gã không nhịn được mà run rẩy. Ngân hóa có thể làm thực lực của gã đột nhiên tăng vọt, nhưng đồng thời cũng bắt đầu hiện ra điểm hạn chế đầy đáng sợ của nó. Xương cốt của gã phải chịu gánh nặng cực kỳ kinh khủng, hơn nữa còn luồng khí tức cực kỳ

băng hàn liên tục thâm nhập, băng hàn và đau nhức bắt đầu lan tràn trong cơ thể gã.

Sắc mặt Lăng Húc tái nhợt, gã ôm đầu gối và ngân thương, toàn thân cuộn lại thành một đoàn.

Đáng chết!

Hai tay gã ôm chặt lấy chân, các khớp ngón tay trở lên trắng bệch.Gã có cảm giác như bản thân mình đang ở trong địa ngục vậy.

Địa ngục sao...

Bên tai gã phảng phất như nghe thấy thanh âm ấm áp của lão sư.Lúc nhỏ, lão sư thường hay nói với gã về địa ngục và thiên đường.Lão sư nói, chỉ những người trong lòng luôn thành kính và được người khác kính nể mới có thể tiến vào thiên đường.

Thiên đường có cái bộ dáng gì chứ... Liệu có phải là rất ấm áp không nhỉ... Không có thống khổ... Bỗng nhiên gã nhớ ra một đồ vật, gã run rẩy lấy từ trong Thủy Bình Vũ Quỹ ra một quyển sách cũ nát.Trong trí nhớ của gã, quyển sách này là thứ lão sư hay mở ra xem, cuốn sách đã rất cũ rồi.Lão sư để lại rất ít di vật, quyển sách này là một trong số đó.

Bàn tay gã run rẩy tùy tiện mở một tờ ra, cố gắng dời lực chú ý để giảm bớt thống khổ...

Lăng Húc dùng thanh âm run rẩy lắp bắp niệm.

"... Ta xin thề sẽ đối xử tử tế với người yếu!Ta xin thề sẽ dũng cảm đối kháng với cường bạo!Ta xin thề sẽ chống lại tất cả sai lầm!Ta xin thề sẽ vì người tay không tấc sắt mà chiến đấu..."

Càng niệm, thanh âm run rẩy của Lăng Húc càng trở lên ổn định, gã lớn tiếng mà niệm.

"... Ta xin thề sẽ trợ giúp tất cả mọi người bất kể là ai hướng đến ta cầu trợ giúp! Ta xin thề sẽkhông thương tổn bất cứ phụ nữ nào..."

"... Ta xin thề sẽ trợ giúp huynh đệ của ta! Ta xin thề dùng tình cảm chân thành để đối đãi bằng hữu của ta!Ta xin thề sẽ đối với tình yêu cho đến chết vẫn không thay đổi..." Thanh âm của gã càng lúc càng lớn, thống khổ và băng lãnh phảng phất như càng lúc càng rời xa gã. Một luồng khí tức ấm áp đầy xa lạ từ sâu trong thân thể gã chậm rãi bốc lên.Thân thể đang co lại của gã dần thả long, thanh âm của gã vẫn quanh quẩn trong phòng.

Đôi mắt màu vỏ quýt sáng ngời như ánh nến.

Dường như có một chùm ánh nắng như kiếm quang đâm thủng bầu trời đầy mây đen.Cuồng phong cuốn tan hắc ám và tuyệt vọng đang rít gào giận dữ quần đảo trên đại địa, lúc này trong lòng gã chỉ còn lại cảm khích.

Lão sư, đó chính là lễ vật cuối cùng mà ngài lưu lại cho ta sao...

Sương sa thiên mã bạch ngân vẫn cứ phi hành giữa không trung.Căn cứ vào tinh đồ, chòm sao gần bọn họ nhất chính là Ô Nha tinh tọa*. *Chòm sao Quạ Đen. Ô Nha tinh tọa chỉ mang lại cho Đường Thiên một ấn tượng duy nhất, đó là khi hắn vẫn còn ở Tinh Phong thành đã gặp cái tên giả mạo Ngũ đại nhân của Ô Nha tinh tọa.Ngoại trừ điều đó ra, hiểu biết của hắn về Ô Nha tinh tọa gần như bằng không.

Nhưng hiện tại trong tay hắn có tinh đồ.

Ô Nha tinh tọa là chùm sao nhỏ, trong rất nhiều chòm sao cũng không có gì đặc biệt đáng chú ý. Thế nhưng phía trên tinh đồ có viết, Ô Nha tinh tọa là nơi kiếm khách thịnh hành, người địa phương lấy tu kiếm làm vinh. Võ Hầu đặc biệt phái tới mấy tên xa phu để trợ giúp Đường Thiên điều khiển Thiên mã sương sa.

Đường Thiên vẫn điên cuồng tu luyện, không có Binh ở bên cạnh chít chít méo mó, Ma Địch cũng đi qua hỗ trợ rồi, Quỷ trảo lúc nào cũng yên tĩnh bức tượng.Nhưng ánh mắt của lão chưa từng ly khai Đường Thiên dù chỉ một chốc, lão vẫn luôn trầm mặc giống như bức tượng điêu khắc vậy.

※※※

Binh và Thiên Không Hổ đã cực kỳ ăn ý, từ khi bắt đầu quen với phương pháp chiến đấu của tân cơ quan võ giáp hứng thú của gã lại tràn đầy một lần nữa, sức chiến đấu cũng cấp tốc đề thăng.

Gã gọi cái võ hồn bên trong Thiên Không Hổ là "Hổ".

Đối với cái danh tự ‘Hổ’ này gã cực kỳ thỏa mãn.

"Nghỉ ngơi một lát đi, Hổ."Binh nói thầm một câu rồi ngừng lại. Hổ là một người lắng nghe hợp cách, nó không phản hồi cũng không bao giờ phản bác, không bao giờ tỏ ra mất kiên nhẫn khi Binh lảm nhảm.

Binh càng ngày càng thích lảm nhảm và tự lẩm bẩm, đến cả Quỷ trảo luôn ngây người ra cũng có chút không chịu đựng được. Thậm chí ngay cả chính bản thân Binh cũng cảm thấy có chút phiền muộn, không biết có phải bị ảnh hưởng của con hàng Đường Thiên hay là nguyên nhân gì khác mà Binh cũng cảm thấy chính mình có vẻ càng ngày càng ngốc.

"Ai nha, hiện tại ta càng lúc càng giống lão thái bà, sao lại nói nhiều như vậy nhỉ?"Binh thuận miệng nói, gã phát hiện ra nãy giờ mình chỉ nói chuyện với Hổ.

"Bởi vì cô độc."

Một thanh âm xa lạ đột nhiên vang lên.

Cô độc...

Thân thể Binh cứng đờ như bị sét bổ trúng. Cô độc... Thì ra là vì cô độc... Đúng rồi a, chỉ còn lại một mình mình...

Sau một lúc lâu, bỗng hắn phản ứng lại, không thể tin nổi nói: "Ngươi ngươingươi... Là Hổ?"

"Đúng!"Hổ trả lời, cực kỳ chuẩn xác.

"Aaaa... Sao ngươi lại nói được?"Biểu tình của Binh tưa như gặp phải quỷ vậy, khuôn mặt bài tú-lơ-khơ lập tức trở lên sinh động hẳn lên.

"Thử một cái rồi nói được luôn."Hổ đáp.

Binh nhanh chóng bình tĩnh lại từ trong khiếp sợ, rồi sau đó lập tức cực kỳ hưng phấn: "Oa oaoa,vậy chẳng phải ngươi trở lên lợi hại hơn sao?Ha hahaha, quá tuyệt vời, ta là người đầu tiên có cơ quan võ giáp có thể nói a!"

"Ngươi là Hồn tướng."Hổ nhắc nhở sai lầm trong lời nói của Binh.

Thân thể Binh cứng đờ.

Tuy Hổ luôn ngay thẳng đến mức làm người ta phải thương tâm, nhưng có thể có một đồng bọn có thể nói chuyện cũng làm Binh vô cùng hài lòng, lập tức bắt đầu quang quác quang quác nói một đống lớn.

Bỗng nhiên, Binh ngừng lại,trên mặt hắn lộ ra vẻ phòng bị. "Có người tới gần!"Binh thấp giọng nói.

Hổ không trả lời, nhưng Thiên Không Hổ lập tức tiến nhập trạng thái chiến đấu, bọn họ phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Đối phương có tốc độ cực nhanh.

Gần như Binh vừa mới chuẩn bị hoàn tất thì đối phương đã xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Địa hình ở đây cực kỳ bằng phẳng và rộng lớn, tầm mắt không hề bị ngăn cản bởi bất cứ thứ gì.Khi Binh nhìn thấy bộ dáng người vừa tới, lập tức gã ngẩn cả người.

Cơ quan võ giả!

Không ngờ đối phương cũng là một gã cơ quan võ giả!

Khi ánh mắt của Binh nhìn đến cơ quan võ giáp của đối phương, tức thì con ngươi co rụt lại.

Cơ quan võ giáp thật đặc biệt!

Trên cơ quan võ giáp của đối phương hắn thậm chí còn không nhìn ra bất cứ thứ gì liên quan đến kim loại hay máy móc, trái lại trông nó có bộ dạng như một con tinh hồn thú kỳ quái, giống như vật còn sống vậy.

Nếu như không phải Binh là người cực kỳ quen thuộc với cơ quan võ giáp,lại có kinh nghiệm rất nhiều năm thì tuyệt đối gã không thể đem con quái vật trước mắt này liên hệ với cơ quan võ giáp được.

Quái vật trước mắt có thể hình như một con Thiết Bì Viên.Nhưng cẳng chân lại thô to một cách dị thường, toàn thân có những đốm hồng sắc hình dáng trông như là ngọn lửa. Duy chỉ có con mắt của nó trông như một màn xương mù màu xám trống rỗng, không có một chút sinh cơ nào.

Tốc độ chạy của nó cực nhanh, thân thể như quảnúi nhỏ của nó dù là chạy nhanh vẫn không hề có một rung động.

Trên người đại gia hỏa trước mắt này không hề có một chút khí tức nào của tinh hồn thú.Hơn nữa tuy tốc độ chạy của nó rất nhanh nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện ra động tác của nó có chút cứng ngắc, không hề linh động như Thiết Bì Viên chân chính.

Cơ quan võ giáp thật kỳ quái! ※※※

Trên cơ quan võ giáp lam sắc có thể thấy rõ ràng phong cách của binh đoànNam Thập Tự, nhưng nó tuyệt đối không phải là tác phẩm đứng đầu của binh đoànNam Thập Tự. Không, phải nói là nó đã siêu việt qua trình độ của binh đoànNam Thập Tự!

Liễu Á Chi có tạo nghệ cực sâu về cơ quan võ giáp, vì thế gã chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra cái cơ quan võ giáp này đại biểu cho trình độ thế nào! Linh giáp kim chúc lam sắc sáng lóng lánh say mê lòng người, trong mắt Liễu Á Chi so với da thịt của bất cứ mỹ nữ nào còn mỹ lệ và mê hoặc hơn. Kết cấu ưu nhã đến hoàn mỹ, không ngờ còn có cả vây cánh!

Đây là tác phẩm của ai?

Từ lúc nào xuấthiện một cơ giới sư lợi hại đến vậy? Nhìn lại thì thấy cơ quan võ giáp của mình trông giống như một cục thịt xấu xí.

Hào quang trong ánh mắt Liễu Á Chi tăng vọt, cơ quan võ giáp trước mặt chính là cơ quan võ giáp xuất sắc nhất mà gã từng thấy. Nếu như cơ quan sư này có thể hợp tác với mình thì chắc chắn có thể sáng tạo ra cơ quan võ giáp hoàn mỹ và cường đại nhất thế giới này!

Gã có thể khẳng định điều đó!

Dù trong mắt Liễu Á Chi đầy ngập cảm giác cuồng nhiệt, nhưng trong lòng gã vẫn có một tia cảnh giác. Bản thân mình đã hao tổn thời gian và tinh lực rất lớn mới có thể sáng tạo ra cơ quan võ giáp mới,đã chuẩn bị tung ra thị trường rồi.Hắn và đám đồng bạn đều tin chắc rằng bọn họ chắc chắn sẽ không có đối thủ. Bọn họ sẽ như một cơn bão quét ngang toàn bộ thế giới, khai sáng ra một thời đại mới.

Liễu Á Chi cũng tin chắc điều này.

Hôm nay gã có mặt ở đây chính là vì trắc thí Kim Cương lần cuối cùng, sau khi hoàn thành vòng trắc thí này, bọn họ sẽ đẩy huyết mạch chiến giáp ra thị trường!

Nhưng gã không thể nào ngờ tới, ở đây lại gặp được cơ quan võ giáp không hề thua kém Kim Cương!

May mà bản thân mình cũng là một vị cơ quan võ giả có thực lực mạnh mẽ!

Trong mắt Liễu Á Chi tuôn ra một đoàn tinh mang.Ánh mắt vững vàng khóa chặt cơ quan võ giáp lam sắc, trong lòng hắn tin chắc mười phần.Ngay cả ông trời cũng giúp gã đem đối thủ cạnh tranh đưa đến miệng.

Bắt đối phương làm tù binh!

Gần như chỉ trong nháy mắt Liễu Á Chi đã ra quyết định này.

Kim cương cong người lao lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Ô Nha Tinh Toạ

Nhìn Kim Cương phía đối diện giống như một toà núi nhỏ nghiền áp lao đến, khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ của Binh không hề động dung, chỉ có đôi lông mày rậm hơi nhíu lại, hai con ngươi trong đôi mắt hơi co lại.

Vừa nãy gã và Hổ đều đã khôi phục lại từ trong mệt nhọc, đó cũng là thói quen còn lưu lại từ lúc binh đoàn còn tồn tại đến giờ.

Đối với những hành trình xa, việc nghỉ ngơi so với chuyện vùi đầu điên cuồng chạy càng thêm trọng yếu. Không nên cố ép mình tung ra hết thể lực, làm cho thể lực của mình luôn trong trạng thái lúc nào cũng có thể chiến đấu được, với Binh nó gần như đã trở thành một loại bản năng.

Khi gã thấy Kim Cương phía đối diện đang hùng hổ lại gần, trong lòng không hề cảm thấy chút sợ hãi nào.

Nếu là những võ giả bình thường, có lẽ còn cảm thấy nghi hoặc không biết tại sao đối phương lại đột nhiên động thủ.Nhưng còn đối với Binh, kẻ đã trải qua vô số trận đại chiến mà nói, gã không một chút chần chừ, gần như chỉ trong nháy mắt đã đưa ra phản kích.

Thân hình nhẹ như không của Thiên Không Hổ nhoáng lên,thân thể không lồ của Kim Cương đột nhiên xuất hiện một loại phản ứng theo bản năng. Nhưng đúng lúc này thân hình đang ẩn phục của Thiên Không Hổ nhoáng lên giống như một tia thiểm điện màu lam, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh sườn Kim Cương!

Quá nhanh!

Trái tim Liễu Á Chi chợt nhảy lên, sắc mặt khẽ biến!

Hành gia vừa ra tay là biết trình độ như thế nào.Liễu Á Chi tương đối tự tin vào thực lực của mình, tự nhiên hắn không phải hạng người vô năng.Thậm chí nhãn lực của gã không phải người nào cũng có thể so sánh lại được.

Gặp phải tay cứng rồi!

Liễu Á Chi cũng biến hóa cực nhanh, thế tiến tới của Kim Cương không hề thay đổi, đầu gối trái giống như khối nham thạch cực lớn nhấc lên.

Khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ của Binh vẫn bình tĩnh như thường,dường như không hề nhìn thấy cái đầu gối đang hướng đến đầu mình.

Cái chân của Kim Cương tráng kiện đến kinh người, nếu như bị cái đầu gối này đụng trúng với cái thế cực nặng đó thì dù chỉ là sượt qua thôi cũng sẽ bị đứt tay gãy chân. Liễu Á Chi biết rõ sự cường đại của Kim Cương như lòng bàn tay, loại cơ quan võ giáp hoàn toàn mới này là thứ mà bọn họ đã phải phí vô số tâm huyết mới nghiên cứu ra được.Nó chính là kiệt tác của sự dung hợp giữa tinh hồn thú và lực lượng huyết mạch.

Huyết mạch võ giáp có lực lượng cực mạnh, tuyệt đối không phải nhân loại có thể so lại được, Kim Cương lại là thứ nổi bật nhất trong đó.

Trong đám huyết mạch võ giáp mà họ đã từng chế tạo thử, Kim Cương cũng không phải là cơ quan võ giáp mạnh nhất, nhưng nếu chỉ luận về phương diện lực lượng thì không kiện cơ quan võ giáp nào sánh lại với nó.

Lực lượng mà Kim Cương biểu hiện ra làm cho tất cả những người đã từng chứng kiến không khỏi hoảng sợ.

Chỉ cần dính một đòn thì ngay cả cơ quan võ giáp cường hãn hơn nữa cũng sẽ mất đi sức chiến đấu.

Vậy mà đối phương không hề né tránh!

Trong mắt Liễu Á Chi hiện lên vẻ trào phúng, gần như gã đã có thể nhìn thấy cảnh cái cơ quan võ giáp đầy mỹ lệ này trong nháy mắt bị băng toái, những mảnh linh giáp kia sẽ ầm ầm tan vỡ ra như mưa rơi! Khi gã thí nghiệm cơ quan võ giáp không lúc nào là không có cái kết cục này.

Đầu gối Kim Cương đâm xuống tạo lên một bóng đen khổng lồ bao trùm toàn bộ thân hình cơ quan võ giáp màu lam.

Đột nhiên con ngươi Liễu Á Chi co lại, không tốt, là tàn ảnh!

Gần như đúng lúc đó phía sau cổ truyền đến cảm giác đau nhức làm thân thể khổng lồ của Kim Cương khổng lồ không kìm hãm được mà ngã về phía trước. Trong lòng Liễu Á Chi hoảng sợ, lúc này gã chẳng hề quan tâm đến tình cảnh đang chật vật, thừa cơ lăn về phía trước. Phốc phốcphốc!

Ba chém liên tục xuất ra,theo sát thân hình đang lăn về phía trước của Kim Cương chém lên bùn đất, bắn lên ba khối bùn đất.

Binh cảm thấy hơi kinh ngạc, vừa rồichắc chắn gã đã đánh trúng nơi yếu hại, không ngờ đối phương vẫn không việc gì.Xem ra cái cơ quan võ giáp thoạt nhìn cổ quái này cũng có vài chỗ kỳ diệu.

Vừa mới từ trong quỷ môn quan nhặt lại được cái mạng khiến sắc mặt Liễu Á Chi trắng bệch, trên mặt gã vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi.

Cái khoảnh khắc vừa nãy gã cảm thấy chưa bao giờ tử vong lại gần như vậy!

Nếu không phải trùng hợp là cơ nhục phía sau cổ Kim Cương được thêm vào rất dầy để gia tăng thêm lực phòng ngự thì một kích vừa rồi chắc chắn sẽ làm gã mất đi lực chiến đấu.Đối diện với cao thủ như vậy mà mất đi lực chống cự thì kết quả duy nhất chỉ có tử vong.

Vào đúng lúc này ở phía xa xa truyền đến vài tiếng rít, tiếng rít này làm tinh thần Liễu Á Chi rúng động, đồng bạn tới rồi!

Đột nhiên Kim Cương phát ra một tiếng rống rung trời, báo phương truyện dịch nhanh hơn. Bachngocsach.com là diễn đàn thân thiện] hướng cho đồng bạn tìm đến.

Trong lòng Liễu Á Chi lập tức ổn định trở lại, mọi kinh sợ lúc trước đều quét sạch không còn chút gì.Việc quan trọng lúc này là cuốn lấy đối phương, lập tức Kim Cương nổi giận gầm lên một tiếng, hướng Thiên Không Hổ đánh tới.

Động tĩnh lớn như vậy làm sao Binh không đoán ra được?Nhưng khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ của gã vẫn bình thản như nước, ngay cả hai con ngươi nhỏ hẹp cũng không một chút gợn sóng.

Thong dong trấn định, cho dù đang trong hoàn cảnh khẩn cấp Binh vẫn giữ nguyên cái bộ dáng trấn tĩnh thong dong.Từ đó có thể thấy gã là dạng người lãnh tĩnh đến mức độ nào.

Thiên Không Hổ mang theo vô số tàn ảnh, còn Kim Cương lại giống như một cơn cuồng phong hòa lẫn vào nhau.

Ba baba!

Công kích của Thiên Không Hổ thỉnh thoảng lại rơi lên thân Kim Cương làm lông rụng bay tứ tung. Nhưng Liễu Á Chi vẫn cắn răng ngạnh chống, gã đã hạ quyết tâm, muốn dựa vào phòng ngự cường hãn của Kim Cương dùng đấu pháp không sợ chết để cuốn lấy đối phương. Binh cũng biết rõ ý đồ của Liễu Á Chi như ánh nến trong dem, kinh nghiệm chiến đấu của song phương căn bản không nằm trên một cấp bậc.

Kim Cương da dày thịt thô đúng là có lực phòng ngự kinh người, được cường hóa với biên độ lớn làm cơ nhục của nó so với kim loại bình thường còn cứng cỏi hơn.

Binh không chút nghĩ ngợi, hóa quyền thành chưởng, chưởng đao phát ra cực kỳ sắc bén!

Vút! Lam mang hiện lên, trên thân Kim Cương xuất hiện một vết ngấn đao,lập tức có một chút máu bắn ra.

Rốt cuộc Binh cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, cường độ phòng ngự của Kim Cương nằm ngoài dự đoán của gã. Trảm của Thiên Không Hổ vô cùng xuất sắc, có thể dễ dàng phá vỡ thân thể của những tinh hồn thú da dày thịt béo, vậy mà không ngờ chỉ lưu lại trên thân thể Kim Cương một vết thương nông mà thôi.

Tuy kinh ngạc, nhưng Binh không hề có dấu hiệu dừng công kích lại.

Mặc kệ Kim Cương vẫn điên cuồng rít gào, thân thể gã khẽ chuyển, sau đó vô cùng quỷ mỵ xuất hiện đúng tại góc chết của Kim Cương.

Vút vútvút!

Lam quang giống như ánh đao phong thỉnh thoảng lại lóe sáng, mỗi một lam mang xuất ra tất nhiên sẽ có một đạo máu tươi bắn ra.

Binh giống như một họa sĩ cực kỳ kiên trì, thỉnh thoảng lại vẽ lên thân Kim Cương một bút đỏ tươi.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể như tòa núi nhỏ của Kim Cương liền phủ vết thương to nhỏ đủ loại, toàn thân đầy máu, bộ dáng cực kỳ đáng sợ.

Khi đồng bạn Liễu Á Chi chạy tới,trảng cảnh trước mắt không khỏi làm bọn họ hoảng sợ thất sắc.

Huyết mạch võ giáp đã hao tổn rất nhiều tinh lực của tổ chức, năm năm trước đây tổ chức đã bắt đầu đặt mục đích là bồi dưỡng cơ quan võ giả.Sau khi hao tổn rất nhiều tinh lực và tinh tệ cuối cùng mới bồi dưỡng được một nhóm cơ quan võ giả có thực lực cường hãn.

Trong cái thời kỳ này thực lực của những cơ quan võ giả đều không cao, vì thế chỉ cần tùy ý một gã cơ quan võ giả trong tổ chức mà đi ra ngoài thì chắc chắn đều đạt được thực lực cấp cao.Mà Liễu Á Chi có

năng lực sử dụng Kim Cương, điều này đủ để nói lên cho dù bên trong tổ chức có vô số thiên tài tập hợp, nhưng gã vẫn cứ là thành viên nổi bật.

Chứ nếu không tổ chức tuyệt đối không thể vì hắn là người chế tác ra Kim Cương mà đem một cơ quan võ giáp xuất sắc lãng phí lên người một vị cơ quan sư có thực lực không xong.

Thế nhưng một người được công nhận là cao thủ trong tổ chức không ngờ lại bị một cơ quan võ giả khác gắt gao áp chế.

Nếu đối phương là một gã võ giả thì sẽ không khiến mọi người phải giật mình như vậy, thứ làm bọn họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc chính là, đối phương cũng là một gã cơ quan võ giả.

Ở mỗi chòm sao đều có số cao thủ nhiều như mây, dù cho đám Liễu Á Chi có tự đại cũng không dám cho rằng bọn họ có thể so sánh với những võ giả chân chính là cường đại kia. Dù cho bọn họ tự nhận là huyết mạch võ giáp là cơ quan võ giáp tốt nhất hiện nay cũng không dám khiêu chiến anh hùng trong thiên hạ.

Cơ quan võ giả chẳng qua chỉ là một chi nhánh nhỏ của võ giả, một chút hiểu biết về điều này bọn họ vẫn phải có. Thế nhưng đối phương cũng là một vị cơ quan võ giả!

Chiến đấu trong giới cơ quan võ giả, không ngờ Liễu Á Chi đã thua.

Liễu Á Chi là cao thủ nổi danh trong tổ chức, mà Kim Cương cũng nổi danh là một trong những danh giáp.

Thế nhưng mà...

Khi bọn họ nhìn thấy toàn thân Kim Cương đầy máu, gần như không thể tin được vào hai mắt của mình. Võ giả thật mạnh! Cơ quan võ giáp thật mạnh!

Bước chân của Kim Cương bắt đầu trở nên loạng choạng, huyết mạch võ giáp và huyết mạch có cùng một nhịp thở, mất máu quá nhiều khiến

lực lượng của Kim Cương nhanh chóng trôi đi.

Đáng chết!

Liễu Á Chi không bao giờ có thể ngờ rằng có ngày mình sẽ lưu lạc đến tình trạng như thế này.Dù cho gã biết rõ thực lực của đối phương so với mình mạnh hơn nhiều, nhưng tính cách kiêu ngạo vẫn khiến gã cảm thấy vô cùng xấu hổ. "Ngăn cản hắn!"

Tiếng rống hận của Liễu Á Chi truyền khắp nơi, lập tức những đồng bạn vừa mới chạy tới như ở trong mộng tỉnh lại, liên tục tiến vào trong chiến trường.

Binh nhìn cái lưng đang hoàn toàn lộ ra trước mặt mình giăng kín những vết thương cực kỳ đáng sợ, lúc này Liễu Á Chi đang lộ ra kẽ hở lớn nhất.

Chỉ cần tại bổ thêm một đao, có thể triệt để đánh chết!

Nhưng Binh không một chút ham chiến, linh cánh phía sau Thiên Không Hổ liền giương lên.Trước khi đối phương kịp khép vòng vây một giây, thân hình nó đã bay lên trời, rồi liên tục lay động giữa không trung làm một số người bất giác đổi vị trí để chặn đường. Vòng vây nguyên bản vốn chặt chẽ bị Binh thoải mái xé mở ra một khe, từ đó lao ra khỏi vòng vây, nghênh ngang mà đi.

Mọi người không khỏi hoảng sợ.

Trên đời này vẫn còn có cơ quan võ giả cường đại như vậy sao?

Nhìn bóng lưng lam sắc của Thiên Không Hổ xa dần, vậy mà không ai dám truy đuổi. ※※※

"Đại nhân, chúng ta đã tiến vào cảnh nội của Ô Nha tinh tọa."Xa phu cung kính nói.

"Nhanh thế ư!"Vẻ mặt Đường Thiên đầy mờ mịt, hắn đã bị tu luyện giày vò cho vô cùng gian khổ.Bây giờ trong đầu hắn chỉ có thiết châm,thiết châm dày đặc chi chít nhìn không thấy cuối. Hắn luôn tiến bộ, hiện tại đã đột phá một ngày hai mươi cái thiết châm rồi.

Tiến bộ cực nhiều, nhưng đồng thời độ mệt nhọc cũng nước lên thì thuyền lên. Mỗi ngày Đường Thiên chỉ có nửa ngày là thanh tỉnh, nửa ngày còn lại tất nhiên là chìm trong trì độn và cắn răng vượt qua.

Hư thoát, hôn mê xảy ra bình thường như một thói quen hàng ngày.

Nhưng Đường Thiên vẫn cắn răng kiên trì,không lãng phí dù chỉ một ngày.Nghị lực và sự bền bị không ai sánh được ấy làm đến cả Quỷ Trảo cũng rất giật mình.

Một ngày hai mươi cái thiết châm, hơn nữa còn là thời gian chênh lệch của quang môn, tương đương một ngày trong hiện thực Đường Thiên có thể tiêu diệt tám mươi cái thiết châm và một tháng là hai ngàn bốn trăm cái thiết châm.

Cái tốc độ này quả là quá kinh người.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo dường như không còn xa đến mức không thể đạt được nữa. Xa phu do dự một chút rồi nói: "Đại nhân, Ô Nha tinh tọa không phải nơi thái bình..."

"Không yên ổn?"Đường Thiên vẫn chưa hề phục hồi lại tinh thần.

"Đúng vậy, đại nhân." Xa phu giải thích nói: "Ô Nha tinh tọa rất thịnh hành kiếm khách, nhưng đồng thời nơi đây không có cường nhân nào thống trị, bởi vậy sinh ra rất nhiều kiếm khách lưu lạc. Đại đa số những kiếm khách lưu lạc này đều rất bần cùng lại không có nơi cư trú cố định, ngoài sáng thì được người ta thuê làm nhưng sau đó lại thầm lén vào nhà

ăn cắp, chuyện xấu mà họ làm nhiều vô số.Điều này làm danh tiếng của kiếm khách Quạ đen ở bên ngoài vô cùng không tốt."

Đường Thiên dần tỉnh táo lại, có chút kinh ngạc hỏi lại: "Vậy chẳng phải Ô Nha tinh tọa rất loạn hay sao?"

"Đúng vậy, đại nhân." Xa phu nhắc nhở: "Tuy rằng đám kiếm khách lưu lạc bình thường không dám đụng chạm đến sương sa cấpbạch ngân, nhưng một số ít kiếm khách lưu lạc cường đại sẽ coi chúng ta là miếng thịt mỡ..."

Đường Thiên cắt đứt xa phu lời nói, hắn nhìn chăm chăm về phía trước, ngoài miệng thì thầm: "Có vẻ có người xem chúng ta là miếng thịt mỡ rồi!"

TG: dạo này có nhiều việc vặt quấn thân, bôn ba mệt nhọc, tâm thần đều bì...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Hỏa Nha Độ

Năm tên kiếm khách áo xám giống như một đám quạ xám, chia ra đánh về phía bạch ngân sương sa. Sắc mặt đám kiếm khách áo xám này đều cực kỳ lạnh lùng, đồng tử màu đỏ đậm, trường kiếm thuần một sắc xám.

Từ trong đồng tử màu đỏ đậm, Đường Thiên có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ tham lam, thèm thuồng, nóng bỏng.

"Người có tội, thương ta sẵn sàng." Bỗng có một thanh âm trầm tĩnh ở bên cạnh vang lên, Đường Thiên quay sang liền nhìn thấy Lăng Húc. Đường Thiên cũng hơi giật mình.

. Lúc này Lăng Húc trước mặt hắn trầm tĩnh một cách dị thường, trong đôi mắt màu vỏ quýt không hề thấy một chút táo bạo và hung hãn ngày thường nữa.

Tựa như gã đã biến thành một con người khác.

Lăng Húc áo bào kim tuyến, thân hình thẳng tắp như ngọn thương, nhưng lại không mang đến cho người ta chút cảm giác bức người nào mà ngược lại còn khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh tựa như một cơn giông đang hoàn toàn bất động vậy.

Cái tên gia hỏa này...

Trước ánh mắt đầy khiếp sợ của Đường Thiên, Lăng Húc đang cầm thương bên tay phải bỗng bước một bước lên biên giới bảo hộ của sương sa.Khuôn mặt anh tuấn dưới ánh nắng chiếu rọi đầy vẻ yên tĩnh ôn hoà.

Xoạt, gã bước chân qua vòng bảo hộ bay ra khỏi sương sa. Mái tóc màubạc lay động giữa không trung khiến gã trông giống như một con bạch điêu cực lớn, tiến lên ngăn cản năm tên kiếm khách áo xám. Năm tên kiếm khách áo xám lập tức tản ra, hai tên đánh hướng trực diện, ba kẻ còn lại phân ra thành một đường cung, theo hướng trái phải và phía trên Lăng Húc nhào đến.

Lăng Húc lơ lửng giữa không trung nhìn chăm chú vào năm người đang lao về phía mình, thân hình không hề động đậy.

Năm người đồng thời vung năm thanh kiếm màu xám trong tay lên, trên thân mỗi một thanh kiếm xám đều ánh lên những mạt màu đỏ sậm. Ô ô tiếng kiếm rít gần như cùng vang lên một lúc, năm đạo kiếm mang đỏ au tạo thành dòng chảy xòe ra giữa không trung, giống như năm con Hỏa Nha kéo theo năm đạo hỏa quang, gào thét lao về phía Lăng Húc.

Hỏa Nha kiếm của Ô Nha tinh tọa!

Kiếm pháp của năm người không khác nhau là mấy, phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, năm luồngHỏa Nha kiếm mang hỗ trợ lẫn nhau, di chuyển theo những phương vị cực kỳ xảo diệu.

Véo véo, tiếng kiếm rít vang lên không dứt bên tai!

Năm người không ngừng chém ra Hỏa Nha kiếm mang, vô số luồngHỏa Nha kiếm mang giống như những hạt mưa chen chúc lao về phía Lăng Húc!

Lăng Húc vẫn hồn nhiên coi như không thấy, thân hình vẫn đứng sừng sững bất động giữa không trung.

Hỏa Nha đầy trời gào thét bay tới, chiếm cứ toàn bộ tầm mắt gã làm cho gã có muốn tránh cũng không thể tránh. Trên mặt năm tên kiếm khách áo xám không ngăn được vẻ vui mừng,không ngờ đối phương tự đại đến mức hoàn toàn không trốn tránh!

Không ngờ lại gặp được một địch nhân tự đại đến mức ngu xuẩn như vậy... Năm người bọn họ vốn cùng đi ra từ một kiếm thôn, sống với nhau từ nhỏ, cùng được một vị lão sư truyền thụ. Vì thế năm người phối hợp cực kỳ ăn ý.Tuy Hỏa Nha kiếm không phải loại kiếm pháp cao thâm gì, nhưng năm người lại nghiên cứu ra một bộ kỹ xảo hợp công. Hơn nữa trình độ của năm người lại sàn sàn như nhau làm cho bộ Hỏa Nha hợp công trận này có uy lực vô cùng lớn.

Cái sương sa cấp bạch ngân này hào hoa xa xỉ đến kinh người, vừa nhìn là đã biết lai lịch của đối phương không phải phú cũng là quý. Sương sa vừa tiến vào Ô Nha tinh tọa liền giống như một cục đá ném lên mặt hồ đang yên tĩnh làm nổi lên vô số rung động.

Không biết có bao nhiêu người đang theo dõi nó, nhưng đại đa số đều tự nhận mình thực lực không đủ lên không hề động thủ.

Năm người cũng đã do dự và thương lượng thật lâu,cuối cùng mới quyết định động thủ thăm dò thử xem. Nếu như có thể đắc thủ thì chắc chắn chuyến này sẽ kiếm được bồn đầy bát đầy, chưa nói đến những cái khác chỉ riêng cái sương sa này thôi cũng bán được với giá cao rồi.

Khi Lăng Húc vừa bay ra khỏi toa xe, năm người như lâm đại địch. Nhưng ngay sau đó, khi thấy Lăng Húc tự đại, bọn họ lập tức ý thức được đây là một cơ hội tuyệt hảo.

Năm người không chút do dự, cùng dùng tới sát chiêu.

Thanh kiếm hôi sắc trong tay năm ngươi rung lên rồi hợp thành một vòng tròn, trên miệng cùng lúc quát lên chói tai: "Giết!"

Chỉ thấy Hỏa Nha kiếm mang đang tràn ngập bầu trời bỗng nhiên biến mất không chút tăm tích, hóa thành một đạo kiếm mang hỏa hồng có bề rộng chừng hơn trượng trông giống như một con Hỏa Nha hung hãn cực lớn, lăng không vồ tới! Hỏa Nha Độ!

Thân hình con Hỏa Nha đầy đáng sợ, quanh thân là vô số lưu diễm vờn quanh, kiếm ý chảy xuôi mang theo hung lệ chi khí bao phủ khắp nơi!

Đột nhiên con người trong mắt Đường Thiên co lại, cho dù hắn đang đứng trên sương sa nhưng vẫn có thể cảm giác được rõ ràng luồng hung lệ chí khí đang phả vào mặt kia.Sóng khí nóng cháy làm nhiệt độ không khí xung quanh tăng lên mãnh liệt.

Thực lực của năm ngươi này cũng bình thường, nhưng chiêu hợp công này tuyệt đối có uy lực sánh với võ giả cấp thiên lộ! Hỏa quang chiếu lên khuôn mặt anh tuấn và bộ tóc bạc của Lăng Húc,sắc mặt hắn không có một tia rung động vẫn yên tĩnh như nước hồ, ánh lửa phẫn nộ từ từ bốc lên trong con mắt màu vỏ quýt của hắn, lan đến từng ngóc ngách trên khuôn mặt hắn.

Vẻ bình tĩnh bị phá tan từng mảnh một, gió bão nổi lên, thiêu đốt đôi mắt màu vỏ quýt hừng hực cháy.Chỉ trong thời gian ngắn ngủi một cái chớp mắt, Đường Thiên đã tận mắt nhìn thấy quá trình Lăng Húc chuyển hóa từ bình tĩnh sang phẫn nộ.

"Giết!" Tiếng rống hận như tiếng sét vang khắp nơi.

Ngân thương ở trong tay Lăng Húc biến mất, đồng thời một biển mũi thương (Thương Tiêm Hải) xuất hiện giữa không trung.

Kiếm âm xoàn xoạc trầm đục như tiếng xé vải.

Hỏa Nha đánh lên thương tiêm hải.

Từ trên thân thể Hỏa Nha sáng lên những điểm hỏa quang chói mắt, nhưng Hỏa Nha hung hãn dường như không để ý tới điều đó, thương tiêm hải đang lao tới đối với Hỏa Nha hung hãn phảng phất như vô cùng yếu đuối vậy

Ngay sau đó, đột nhiên có vô số đoàn hỏa quang liên tục xuất hiện trên thân Hỏa Nha,chẳng mấy chốc đã trở lên vô cùng dày đặc.

Trái tim năm người liền yên tĩnh trở lại.Tuy nhìn qua hỏa quang cực kỳ dầy đặc trông cực kỳ dọa người, nhưng chỉ bọn họ mới có thể cảm nhận thấy công kích mà Hỏa Nha nhận phải không hề cường liệt đến vậy.

Chỉ cần xuyên thấu qua tầng thương tiêm hải mỏng manh này thì đối phương đã không còn chút bảo hộ nào. Năm người nhanh chóng đưa ra quyết định,thanh kiếm xám trong tay không ngừng biến ảo. Từng đạo Hỏa Nha kiếm mang sáng chói mắt không ngừng chui vào trong cơ thể cự Hỏa Nha, thân thể đang ảm đạm đi mấy phần của cự Hỏa Nha lập tức trở nên rực sáng chói mắt, uy thế ầm ầm tăng vọt.

Xoạc xoạc xoạc!

Thanh âm giống như xé vải dầy đặc tựa như âm hồn không tiêu tan, thủy chung vẫn cứ quanh quẩn bên tai mọi người.

Thương tiêm hải giống như thủy triều của đại hải liên miên không bao giờ dứt.Hỏa quang sáng chói mắt vẫn cứ lập lòe lóe sáng trên người Hỏa Nha, dày đặc đến mức làm người ta khiếp đảm.

Sắc mặt năm người trở lên ngưng trọng hẳn, công kích đánh lên người Hỏa Nha đang nhanh chóng tăng lên.

Bọn họ không thể không tăng thêm tốc độ xuất kiếm,Hỏa Nha kiếm ý càng lúc càng dầy đặc giống như vô số con Hỏa Nha nóng bỏng nhập vào trong thân thể cự Hỏa Nha.

Nhưng khiến mọi người không thể ngờ được chính là thân thể cự Hỏa Nha vẫn từ từ ảm đạm.

Bất kể có bao nhiêu Hỏa Nha kiếm mang đang không ngừng điên cuồng gia nhập vào nhưng nó vẫn cứ từ từ ảm đạm.

Năm người huy kiếm càng lúc càng nhanh.

Tiết tấu biến hóa hoàn toàn không nằm trong khống chế của bọn họ, áp lực cực lớn khiến cho bọn họ chỉ còn cách không ngừng tăng tốc độ xuất kiếm.

Sắc mặt của bọn họ nhanh chóng tái nhợt. Vốn cho rằng thương tiêm hải yếu đuối mỏng manh nhưng nó lại kiên cường dẻo dai ngoài sự tưởng tượng. Cự Hỏa Nha giống như một con tinh hồn thú bị vây trong lưới bất kể nó giẫy dụa cách nào cũng không thể thoát khỏi tấm lưới đang bủa vây.

Tốc độ xuất hiện mũi thương không ngừng tăng lên, đồng thời áp lực mà năm người phải chịu cũng nhanh chóng đề cao.

Lúc này sắc mặt năm người đã vàng như đất.

Kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ tương đối phong phú vì thế bọn họ biết rõ mình đang mất đi quyền khống chế tiết tấu, lúc này đối phương chính là người đang khống chế tiết tấu chiến đấu.

Trong mắt bọn họ, thương tiêm hải tinh mịn kia không hề cao thâm như vậy.

Trận chiến này cũng không có điều gì gọi là huyền bí, thứ mà song phương tranh đấu chủ yếu dựa số lượng giao tranh và số lần xuất thủ. Khi năm người mất quyền chủ đạo tiết tấu của trận chiến, vậy cũng có nghĩa là tốc độ xuất thương của một mình đối phương đã vượt qua tổng số xuất kiếm của cả năm người bọn họ!

Không thể như vậy... Trên mặt năm người hiện lên vẻ cực kỳ kinh hãi.

Chiêu thức 'Hỏa Nha Độ' này là chiêu thức bọn họ chú trọng vào tu luyện tốc độ xuất kiếm, năm người bọn họ có tốc độ xuất kiếm vượt qua tiêu chuẩn của Hỏa Nha kiếm bình thường ít nhất là hai đẳng cấp.

Vậy mà đối phương lại có thể xuất thủ vượt qua tổng số lượng xuất thủ của cả năm người bọn họ!

Nếu không phải tự mình trải qua thì chắc chắn bọn họ không thể nào tin được đây chính là sự thật! Trong tình thế đối đầu trực diện giằng co nhau, một khi để rơi vào hoàn cảnh xấu thì căn bản không có biện pháp nào có thể vãn hồi.

Cán cân thắng lợi đã nghiêng hẳn về phía đối phương.

Từng chút từng chút trên người cự Hỏa Nha dần ảm đạm khiến thân hình của nó càng lúc càng ảm đạm hơn.

Oanh!

Cự Hỏa Nha nổ tung hóa thành một cơn mưa lửa, năm người cũng kêu lên, sắc mặt đầy hoảng sợ.

Nhưng khi bọn họ còn chưa kịp đưa ra bất cứ phản ứng nào thì biển thương vô tận đã nhanh chóng lao lên thôn phệ toàn bộ bọn họ.

Thu thương đứng yên, thương tiêm hải đang tràn ngập khắp bầu trời đột nhiên biến mất, lửa giận trong mắt Lăng Húc cũng từ từ rút đi, gã lại khôi phục về vẻ bình tĩnh lúc trước.

Lẳng lặng đứng giữa không trung, ánh mắt gã chậm rãi nhìn xung quanh, không nói một lời, xoay người quay trở lại sương sa.

Ngân phát ngân thương, phong tư trác tuyệt! Đầu ngón chân nhẹ nhàng rơi lên boong sương sa, ngân phát khẽ lay động.

"Oa, tiểu Húc Húc, tiến bộ rất lớn nha!" Đường Thiên mở to hai mắt, nhưng sau đó lại hỏi một câu: "Thế nhưng mà vì sao ngươi lại không dùng Chính kinh thứ gì gì kia ấy?"

Cước bộ lập tức dừng lại, biểu tình cứng đờ, khóe miệng Lăng Húc co rúm lại.

Chính kinh thứ... Bình tâm tĩnh khí, bình tâm tĩnh khí, không nên tính toán với cái loại bỏ đi như vậy... "Uy lực của cái Chính khinh thứ kia rất mạnhnha, chẳng lẽ ngươi đã quên mất nó rồi." Đường Thiên vuốt cằm, vẻ mặt đầy tiếc nuối: "Nếu như đã quên thì thật là đáng tiếc! Chiêu đó rất lợi hại! Nhưng không sao, ngươi cứ cố gắng suy nghĩ đi, có thể sẽ nhớ lại..."

"Oa oa oa, xem Chính kinh thứ của ta đây!"

Đường Thiên hoa chân múa tay đầy vui sướng.

Lập tức sắc mặt Lăng Húc như có đám mây đen đang tu tập lại, càng ngày càng đen. Bình tâm tĩnh khí... Bình... Không nổi nữa!

Tiếng rít gào đầy giận dữ của Lăng Húc đột nhiên nổ tung bên tai Đường Thiên, Đường Thiên không kịp phòng bị liền rụt cổ lại.

"Câm miệng! Ngươi, cái tên hỗn đản này! Cố ý! Ngươi tuyệt đối là cố ý!" Thần sắc Lăng Húc đầy dữ tợn, nắm chặt ngân thương, bang bang bang vỗ vào lồng ngực, nổi trận lôi đình: "Đi nào, quyết chiến đi! Hôm nay không phải ngươi chết thì chính là ta vong!"

"A lặc..." Vẻ mặt Đường Thiên đầy kinh ngạc nhìn Lăng Húc, trên khuôn mặt là vẻ vô tội: "Làm sao thế? Ta đang khen ngươi mà!" Sắc mặt Đường Thiên đầy vẻ quan tâm áp sát lại gần: "Tiểu Húc Húc, ngươi đã quá chìm sâu vào tu luyện, đem đầu óc luyện đến hỏng rồi! Ai nha, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân làm ngươi quên mất Chính kinh thứ sao?"

Lăng Húc cảm giác như toàn thân mình đang bốc cháy hừng hực, gã đã hoàn toàn bạo tẩu rồi.Cái đầu đầy ngân phát nổ tung, ngân thương soạt một cái chỉ thẳng vào Đường Thiên, hét lên đầy giận dữ: "Ngươi… ngươi… ngươi…! Đi nào, thống thống khoái khoái đánh một trận!"

Đường Thiên càng thêm tin tưởng vào phán đoán của mình, vẻ mặt đầy đồng cảm nhìn Lăng Húc, lắc đầu: "Không đánh không đánh.

Tiểu Húc Húc,đã có bệnh thì phải chữa trị, ngươi cứ tiếp tục như vậy thì sẽ rất nguy hiểm, ta nói cho ngươi biết, đầu óc rất là quan trọng. Yên tâm, ta sẽ không vứt bỏ ngươi đâu, chắc chắn ở Ô Nha tinh tọa có bác sĩ cao tay..."

Đầu óc... Sinh bệnh...

Lăng Húc cảm thấy mình sắp điên mất rồi, hắn nổi trận lôi đình: "Ngậm miệng! Quyết chiến!" Vẻ đồng cảm trong mắt Đường Thiên càng thêm nặng, liên tục lắc đầu, vẻ mặt đầy chân thành nói: "Tiểu Húc Húc, tuy đầu óc ngươi không tốt, nhưng ta không khinh thường ngươi đâu. Hảo huynh đệ thì phải có nghĩa khí..."

"A a a a..."

Lăng Húc đã phẫn nộ đến cực hạn,tiếng rít gào nổ tung như tiếng sấm truyền ra xa xa khiến đám người đang lén lút nhìn trộm không khỏi kinh hồn táng đảm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Gió Bão

Đối với đám người Đường Thiên, khúc nhạc đệm nhỏ trên đường đi không làm bọn họ để tâm đến.Nhưng đám kiếm khách lưu lạc đang lén lút rình mò đều đã bị Lăng Húc chấn nhiếp rồi.

. Thoạt nhìn thủ đoạn của Lăng Húc cũng không có gì là xảo diệu, nhưng lại có thể đem thực lực thể hiện ra một cách sâu sắc.Cái loại lực lượng thuần túy này ngược lại càng làm cho người ta e sợ.

Mỗi một vị kiếm khách lưu lạc được tận mắt nhìn thấy trận chiến này, trong đầu bọn họ không khỏi hiện lên danh từ —— võ giả cấpThiên Lộ!

Năm người bị Lăng Húc giết chết cũng không phải hạng người vô danh, Quách Thị Ngũ Hổ, trong đám kiếm khách lưu lạc cũng có mấy phần thanh danh, uy lực khi bọn họ liên hợp lại với nhau có thể sánh với võ giả cấp Thiên Lộ.

Lăng Húc có thể giết chết bọn họ, thực lực thể hiện cường đại như vậy khiến bọn họ không chút nghi ngờ rằng Lăng Húc chính là võ giả cấp Thiên Lộ.

Ở Ô Nha tinh tọa, cường giả cấp Thiên Lộ cũng có lực uy hiếp cực cao vì thế đám đạo chích dọc đường không ai dám ho he.

Nhưng đồng thời điều này cũng dẫn đến sự chú ý của không ít cường giả.

Đường Thiên cũng không ngờ rằng tại một địa điểm khác Binh cũng đang khuấy lên một trận mưa bão.

※※※

Nếu như tên cơ giới sư này chỉ là một người đơn độc thì đơn giản, nhưng nếu đằng sau lưng đối phương cũng là một phương thế lực, vậy cũng có nghĩa là bọn họ có thêm một đối thủ cạnh tranh cực kỳ cường đại.

Tất cả cơ quan võ giả cường đại trong tổ chức đều được phái ra ngoài truy kích dọc theo con đường đối phương bỏ trốn.

Cũng may phía trước truyền tới tin tức đã tìm thấy tung tích đối phương.

※※※

Binh quyết định mà không chút trách nhiệm nào.

Trước đây gã không hy vọng Đường Thiên đem tinh lực đổ lên phương diện cơ quan là bởi vì gã cảm thấy cơ quan võ giáp đã lạc hậu rồi.

Đó là con đường đã được thời gian nghiệm chứng là sai lầm.

Nhưng trong khoảng thời gian tiếp xúc với Thiên Không Hổ gần đây, cả lần gặp Kim Cương, khiến cho gã ý thức được thời đại của cơ quan đã tới rồi. Những cơ quan võ giáp mới sinh ra này so với thời đại của gã thì cường đại hơn nhiều.

Tuy gã không biết con đường này sẽ dẫn đến đâu, nhưng chỉ cần có một chút hy vọng thì sao gã có thể buông tha cơ chứ? Xin giới thiệu với bạn cách thức sản xuất chung của tất cả các diễn đàn.

Sử dụng chương trình Quick translator chuyển ngữ sang Hán việt và vietphrase. Quá trình này gọi là convert: Bạn tham khảo ở đây http://bachngocsach.com/forum/showthread.php?t=2757] Binh hơi xuất thần.

Bỗng gã phục hồi lại tinh thần, cái khuôn mặt vẽ theo phong cách lá bài tú-lơ-khơ hơi mỉm cười tự giễu.

Với tình trạng nghèo túng của bọn họ lúc này, muốn Tái Lôi chế tác cơ quan võ giáp cho Đường Thiên thì chẳng biết phải đợi đến ngày tháng năm nào.

Nghe thấy thanh âm từ xa vọng tới, Binh tạm dừng những suy nghĩ miên man, ngước mắt nhìn điểm đen phía xa xa,gã không khỏi nhếch miệng cười. Gã cố ý đem những người này đi ngược với hướng của hắn, nơi đây cách Tam Hồn thành bao xa Binh cũng không biết rõ lắm.Những chắc chắn những người này không ngờ được rằng chỉ cần ở trong Hồn Khu thì gã có thể tùy ý trở lại Võ Hồn điện.Bên trong Hồn Khu, liên hệ giữa hồn tướng và chủ nhân cực kỳ mật thiết.

Binh phát hiện ra,khi ở bên trong Hồn Khu mặc kệ gã có đi xa đến đâu vẫn có thể cảm nhận rõ ràng Đường Thiên và vị trí tiến nhập Võ Hồn điện.Và càng làm cho gã càng thêm bất ngờ chính là gã có thể tùy ý trở lại Võ Hồn điện.

Chung quy mình cũng chỉ là mộthồn tướng mà thôi...

Binh cũng không biết lên cao hứng hay bi thương, gã chỉ cảm thấy hơi thổn thức.

Bóng dáng gã từ từ nhạt dần cho đến khi biến mất hẳn.

Binh trở về, nhưng không hề kinh động đến Đường Thiên.Đường Thiên vẫn chuyên chú vùi đầu vào mài thiết châm.

Binh nhàn nhã đi tới bên cạnh Quỷ Trảo: "Thoạt nhìn tiến bộ cũng không nhỏ nha, xem ra chỉ cần một chút thời gian nữa là hắn có thể luyện thành rồi."

"Nếu tính theo thời gian ở hiện thực thì còn chừng nửa tháng." Ánh mắt của Quỷ Trảo vẫn không dời thân hình Đường Thiên chút nào, nhưng Binh có thể nghe thấy trong giọng nói của lão là cảm giác vui sướng và kích động không thể giấu được.

"Tốc độ rất nhanh đó!"Binh liếc Đường Thiên một cái,trong lòng cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

"Hắn rất nỗ lực."Quỷ Trảo lạnh lùng nói. "Thật khiến người ta mong đợi, một khi gia hỏa này xuất quan sẽ lợi hại đến chừng nào nhỉ?" Binh cũng cảm thấy hơi mong chờ, nếu như Đường Thiên có thể luyện thành Hỏa Liêm Quỷ Trảo cấp đại sư, sau đó phối hợp với trang bị Khổng Tước, vậy thực lực sẽ tăng lên đến mức nào!

Quỷ Trảo không mở miệng nói, chỉ chăm chú nhìn bóng dáng đang thở dốc bên trong.

Cả cuộc đời Quỷ Trảo không hề có đệ tử, vì thế lão đã dốc hết tâm huyết và tinh lực lên người thiếu niên đằng trước kia.

Đường Thiên hoàn toàn chìm vào trong tu luyện, tuy màu sắc trên mười đầu ngón tay hắn không thay đổi quá nhiều, nhưng kinh mạch liên thông từ bên cơ thể hắn với mười ngón tay đã mạnh hơn cỡ năm lần!

Thứ mạnh mẽ hơn không chỉ có mười đầu ngón tay của hắn, mà hiện tại bất kể quyền hay chưởng của hắn đều có uy lực lớn hơn trước đây rất nhiều.

Đó cũng là nguyên nhân trọng yếu tạo lên động lực để hắn cố gắng nhiều như vậy.

Nếu như mài xong một vạn khối thiết châm, vậy kinh mạch ở hai tay mình sẽ được cường hóa đến mức độ như nào? Đường Thiên vô cùng mong đợi.

※※※

bọn họ tiêu hao đến chết.

"Kiếm khách áo đen vươn người vặn lưng, ngoài miệng nói.

"Chỉ dùng tốc độ xuất thủ mà đem năm người bọn họ tiêu hao đến chết sao?Hắn chỉ dùng sức một người?"Hiển nhiên vị nam tử đang mài kiếm cũng động dung.

"Ừ, tên kia dùng thương."Kiếm khách áo đen ngáp một cái rồi nói: "Hắn là cấp Thiên Lộ, mà kể cả có không phải cấp Thiên Lộ thì cũng cách không xa nữa." Nguyên tắc đơn giản: "Người biết nhiều chỉ người biết ít, người biết ít chỉ người chưa biết". Vì vậy mang tính xây dựng cao. Không có chuyện áp đặt, tranh cãi.] Trong mắt vị nam tử đang mài kiếm hiện lên một tia dị sắc,nhưng sắc mặt vẫn hết sức bình tĩnh: "Ngươi tìm ta hắn là không chỉ nói với ta mấy điều này."

"Ha ha! Cũng chỉ có ngươi hiểu ta!"Kiếm khách áo đen cười ha ha: "Sắp tới sinh nhật Mặc sư rồi, chúng ta là hai kẻ nghèo rớt mồng tơi, chẳng thể lấy ra được thứ gì đáng giá. Ta thấy cái sương sa kia không tồi, bạch ngân thiên mã, nếu có thể đem nó tặng cho Mặc sư hắn là không nhẹ chút nào."

Nam tử mài kiếm hơi nhíu mày: "Ngươi định đánh chủ ý gì lên Mặc sư thế?"

Tuy bị vạch trần nhưng kiếm khách áo đen không hề cảm thấy xấu hổ: "Nghe nói trong tay Mặc sư có một thanh Nam Ngư kiếm cấp bạch ngân,ta đỏ mắt từ lâu rồi.Dù sao Mặc sư cũng không dùng được, bạch ngân thiên mã xa, thứ đồ này phong cách đến mức độ nào, ta nghĩ rằng Mặc sư chắc hắn sẽ nguyện ý đổi."

"Đối phương là võ giả cấp Thiên Lộ đó."Nam tử mài kiếm nhắc nhở hắn.

"Chẳng phải vì thế nên ta mới tới tìm ngươi sao?"Kiếm khách áo đen cợt nhả, trên miệng nhanh chóng nói: "Vả lại nếu có đánh không lại,

chúng ta vẫn có thể chạy mà."

Vị nam tử mài kiếm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đừng có gấp. Quách Thị Ngũ Hổ đi ra từ Quách thị kiếm thôn. Quách thị bộ tộc nổi tiếng là lũ thô bạo không nói đạo lý, sao có thể dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy. Ta nhớ rõ lão sư của Quách Thị Ngũ Hổ, hình như là Quách Đông."

"Quách Đông!" Vẻ bất cần đời trên mặt kiếm khách áo đen mất hẳn, thần sắc lộ ra vẻ nghiêm trọng: "Đó là một gốc cây khá cứng đấy."

"Không sai." Nam tử mài kiếm gật đầu nói: "Hắn là võ giả cấp Thiên Lộ được bài danh, luôn nằm trong bài danh một vạn.Tuy hắn sống ở Quách thôn năm năm, nhưng bài danh lại không hề rớt khỏi một vạn, cái tên gia hỏa này thật quá cường hãn mà!"

Kiếm khách áo đen gật đầu tán đồng, trong toàn bộ võ giả cấp Thiên Lộ, có thể nằm trong số một vạn chính là cao thủ chân chính.Những võ giả vừa bước chân vào cấp Thiên Lộ không có bài danh.Chỉ đến khi không ngừng chiến đấu, hay phát hiện ra tuyến đường mới v v..., bài danh của ngươi mới từ từ nâng lên.

Bài danh Thiên Lộ do hai tinh tọa lớn Tiên vương tọa và Hậu tọa liên hợp định ra, nó được tính toán theo một bộ phương pháp vô cùng phức tạp. Tiên Vương tọa và Hậu tọa đều có tuyệt thế cường giả, nhưng họ không hề tranh giành với người khác mà bắt tay với nhau tạo lên Tiên Võ quán ở khắp các tinh cầu. Trải qua thời gian dài kinh doanh và phát triển, những Tiên Võ quán này đã được mở ra khắp các tinh cầu trên Thiên Lộ.

Đầu tiên không ai biết đến Thiên Lộ bài danh, quyền uy như bây giờ là quá trình bảy trăm năm phát triển mà thành.

Các lịch đại Tiên vương Tiên hậu đều luôn giữ nguyên lập trường công chính, chưa bao giờ tham dự vào tranh đấu của các thế lực địa phương.

Bởi vậy xếp hạng Thiên Lộ được người ta cực kỳ tin cậy.

"Thì ra Quách Thị Ngũ Hổ là học sinh của hắn."Kiếm khách áo đen trầm giọng nói: "Vậy thì bọn họ phiền phức rồi."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Thạch Sa Thú

Đường Thiên mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân ngập tràn lực lượng. Giấc ngủ vừa trải qua của hắn phải nói là cực ngon, cứ mỗi lần hắn liên tục tu luyện bảy ngày thì ngay sau đó sẽ có một giấc mộng đẹp.

Thể lực có thể khôi phục từ đả tọa, nhưng tâm lý mệt mỏi rã rời không thể nào mất đi, về phương diện này giấc ngủ lại có tác dụng vô cùng tốt.

Hơn nữa,sau một thời gian tu luyện với cường độ cao,tuy kinh mạch được cường hóa nhưng đồng thời cũng sẽ lưu lại một chút ám thương.Trong giấc ngủ, chân lực sẽ tu bổ những vết ám thương này.

Dù cao thủ có lợi hại đến đâu, cứ qua mỗi khoảng thời gian đều sẽ ngủ một giấc.

Nhìn trần nhà, tâm tình của Đường Thiên có chút bay bổng.

Lại một ngày mới!

Soạt, hai tay giơ lên cao, Đường Thiên vẫn nằm yên trên giường mở mồm hô to một tiếng: "Đường Thiên, nỗ lực lên!" Sau khi hô lên xong, hắn nhanh chóng rời giường, khi đã rửa xong mặt mũi hắn liền hướng về phía sương xa đi tới.Khi đi tới đầu chiếc xe, một con ngân sắc thiên mã trông vô cùng hùng tuấn hiện ra trước mặt hắn,con thiên mã này cũng không phải là hàng thật mà là thứ do chân lực trong tinh thần thạch biến ảo mà thành.

Ngân sắc thiên mã kéo theo một thùng xe mầu ngân sắc, xuyên qua tầng mây với tốc độ cực nhanh.

Đường Thiên nhìn cảnh tượng bên dưới trôi qua cực nhanh, xung quanh thùng xe có một tầng chân lực ngăn cản không cho gió thổi vào. Di chuyển xuyên qua những đám mây nhẹ như bông cũng là một việc vô cùng thú vị. Đường Thiên sờ đầu gãi tai, bản thân mình đã ngồi nhiều ngày rồi vậy mà bây giờ mới phát hiện ra phi hành lại có cái cảm giác thú vị như thế này.

Bạch ngân thiên mã sương sa, so với bất cứ tòa xe nào trước đây hắn đã ngồi đều cao cấp hơn nhiều. Bất kể là độ cao hay tốc độ phi hành đều xuất sắc hơn rất nhiều.

"Đại nhân!" Xa phu thấy Đường Thiên liền vội vàng hành lễ.

Đường Thiên cười hắc hắc nói: "Cái này xe không tồi nha!" "Rất tốt!" Xa phu cũng không nhịn được mà phải lên tiếng khen ngợi: "Quả nhiên không hổ danh là bạch ngân thiên mã, lần đầu tiên thuộc hạ được điều khiển toa xe cao cấp như thế này, cảm giác thật quá tuyệt vời!"

"Ha ha ha ha!" Đường Thiên vô cùng đắc ý, chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to.

"Thế nhưng, đại nhân." Xa phu nói: "Chúng ta cần phải tìm một chỗ để bổ sung nước và đồ ăn, nước uống và đồ ăn không còn dư lại bao nhiêu."

"Gần đây có thành thị nào không?" Đường Thiên hỏi. "Không có." Xa phu là người có kinh nghiệm vô cùng phong phú, lập tức đưa ra kiến nghị: "Nhưng nếu cần tiếp tế thức ăn nước uống, chúng ta chỉ cần tìm một Kiếm thôn là được."

"Kiếm thôn?" Lần đầu tiên Đường Thiên nghe thấy cái danh từ này.

"Vâng!" Xa phu nói: "Ô Nha tọa rất hoang vắng, đất đai cằn cỗi, nơi đây gần như không có sản vật gì.Hơn nữa nước uống và đất có thể canh tác đều rất ít, vì thế có rất ít thành thị, thứ nhiều nhất chính là thôn trang.Thôn trang của Ô Nha tọa hầu hết đều là kiếm thôn. Cũng không

biết có chuyện gì đã xảy ra với Ô Nha tọa khiến nơi này căn bản không thích hợp để trồng trọt."

"Vậy bọn họ kiếm thức ăn từ đâu?" Đường Thiên cảm thấy hơi kinh ngạc liền hỏi.

"Đa số đều là đồ do thương hội từ bên ngoài vận chuyển tới." Xa phu nói: "Khi đó bọn họ phải dùng Ô Nha kim để đổi lấy thức ăn."

"Ô Nha kim? Đó là cái gì thế?" Đường Thiên càng thêm hiếu kỳ.

"Ô Nha tọa có một loại tinh hồn thú rất kỳ lạ, người địa phương gọi nó là Thạch Sa thú. Thạch Sa thú thích nuốt cát đá các loại, trong cơ thể bọn chúng thường lưu lại rất nhiều khối kim loại.Những khối kim loại này chỉ Ô Nha tọa mới có, cho nên mọi người đều gọi nó là Ô Nha kim. Thương nhân bên ngoài đến đây rất thích thu mua Ô Nha kim lên mọi người đều dùng nó để đổi lấy thực vật."

"Quả là địa phương thần kỳ!" Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ cảm thán, bỗng nhiên hắn nhìn thấy bên dưới có động tĩnh: "Ồ, dưới đó đang làm gì vậy?"

Phía dưới có một ngôi làng, ở đó đang phát sinh chiến đấu kịch liệt.

"Không tốt!" Sắc mặt xa phu đại biến: "Là Thạch Sa thú! Chúng nó đang vây công làng! Trời ạ, sao lại có nhiều Thạch Sa thú như vậy? Lẽ nào có Thạch Sa thú vương sao?"

"Đó chính là Thạch Sa thú sao?" Đường Thiên mở to hai mắt, quan sát đầy hiếu kỳ.

Thạch Sa thú có thân hình cao to, cái đầu và tứ chi đều cao tầm bốn năm thước, thậm chí một số con còn cao tới bảy mét. Thân thể bọn chúng hoàn toàn do chất thạch sa hỗn hợp tạo thành, tướng mạo xấu xí. Tuy rằng nói có vẻ không được linh hoạt, nhưng động tác lại không hề chậm chạp chút nào, hơn nữa lực lượng còn lớn một cách lạ thường.Nắm

tay của bọn chúng đều là nguyên khối nham thạch, một quyền đập xuống là đất rung núi chuyển, bùn đất bắn tung tóe.

Những thôn dân phía dưới liên tiếp bại lui.

"Thạch Sa thú bình thường đều rất ngốc, bọn chúng tuyệt đối sẽ không biết tổ chức thế tiến công như vậy đâu.Nhất định là có một con Thạch Sa thú vương cầm đầu!" Sắc mặt xa phu lộ ra vẻ kinh sợ.

Đường Thiên cảm thấy xa phu nói rất có đạo lý, đám Thạch Sa thú phía dưới ào lên giống như là thủy triều, số lượng e rằng phải tới hơn một nghìn con. Phòng ngự của thôn đã bị phá hủy, chỗ nào cũng có lỗ hổng, tình thế đã cận kề nguy hiểm.

Với quy mô tấn công lớn như vậy,rất có khả năng có một con thú vương chỉ huy.

Nhưng ánh mắt của Đường Thiên liên tục quét đi quét lại trong đám Thạch Sa thú mà vẫn không hề thấy bóng dáng thú vương đâu. Trong khi thôn dân phía dưới bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

"Tiểu Húc Húc! Ra đây đi!"

Đường Thiên hô lớn, một chân đạp lên lan can, lập tức triển khai Khổng Tước linh dực. Sắc mặt hắn hiện ra vẻ hưng phấn, mài thiết châm nhiều ngày như vậy khô khan chán nản làm hắn muốn nôn.

Nhìn chiến trường kịch liệt phía dưới, Đường Thiên cảm giác như huyết mạch trong người như đang sôi sục, chiến ý dâng trào.

Chân đạp lên lan can, Đường Thiên dang rộng hai tay, thả người nhảy xuống.

※※※

Thân hình Thạch Sa thú thoáng chững lại, quang mang trong mắt mờ dần, chẳng mấy chốc đã biến thành một bãi cát trước mặt hắn.

Tạ Thanh mặc kệ mồ hôi chảy xuống,gã thấy tiểu muội đang bị lâm vào tình huống cực kỳ nguy hiểm.Dưới chân đột nhiên phát lực, thân hình lao đi như điện, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh sườn con Thạch Sa thú.Trường kiếm trong tay đâm vào trong cơ thể con Thạch Sa thú. Từ đầu mũi kiếm truyền tới cảm giác cứng rắn, lập tức trong mắt Tạ Thanh hiện lên một tia tàn khốc, dồn hết chân lực quán chú vào trong đó.

Phanh!

Trên người con Thạch Sa thú nổ tung ra một lỗ thủng to cỡ miệng chén, sau đó Thạch Sa thú nhanh chóng hóa thành một bãi cát đá.

"Ca!" Tạ Uyển thở hổn hển, mồ hôi ướt sũng người, cánh tay cầm kiếm không tự chủ được mà run rẩy, sắc mặt nàng cũng đã hơi trắng bệch. "Đến mặt sau đi!" Tạ Thanh trầm giọng nói.Dù sao tiểu muội cũng chỉ là nữ hài tử, thể lực rất yếu, kịch chiến như thế này có thể kiên trì đến tận bây giờ hoàn toàn là đang liều mạng.

Nhìn bốn phía thôn trang đều bất ổn, trong mắt Tạ Thanh ánh lên vẻ bi thương.

Gã không nhớ rõ đã giết chết bao nhiêu Thạch Sa thú, nhưng đám Thạch Sa thú ở trước mắt vẫn dày đặc chi chít nhìn không thấy cuối giống như là thủy triều vậy.

Lẽ nào kiếm thôn đã đến lúc diệt vong sao?

Bỗng nhiên, Tạ Thanh giật mình một cái, một con Thạch Sa thú lọt vào trong tầm mắt gã, cánh tay bằng đá thô to như thùng nước của nó ầm ầm đập tới Tạ Uyển!

Đáng chết!

Trong mắt Tạ Thanh đột nhiên hiện lên một tầng máu.Gã không chút nghĩ ngợi, cả người lẫn kiếm hóa thành một đạo cầu vồng màu trắng xé không bay đi! Thạch Sa thú đứng khựng lại tại chỗ, giữa ngực vỡ thanh một lỗ hổng cỡ chậu nước.

Tạ Thanh thở hổn hển, chân lực của gã cũng tiêu hao tới gần hết, lần này thôn trang không bảo toàn được rồi. Hắn cắn răng một cái, xoay mặt lại nói với Tạ Uyển: "Nói cho Nhị thúc, toàn bộ người trong thôn di chuyển về sau núi..."

Đang nói, đột nhiên Tạ Thanh dừng lại, đồng thời con ngươi trong mắt gã co lại.

Đó là... ※※※

Hắn trực tiếp nhảy vào giữa đám Thạch Sa thú, xung quanh hắn đều là Thạch Sa thú. Lập tức đám Thạch Sa thú xung quanh gào lên rống giận, sau đó tất cả đều huy vũ cự thạch đập về phía Đường Thiên.

Đường Thiên không cam lòng tỏ ra yếu thế, hắn cũng nổi giận gầm lên một tiếng, chủ động tấn công.

Phốc phốc phốc!

Vô số tia lửa bùng lên giữa không trung, năm ngón tay Đường Thiên cong lại như móc,chỉ trong nháy mắt đã chui vào trong cơ thể Thạch Sa thú! Ầm!

Thanh âm bùng nổ như tiếng lôi âm trầm thấp đột nhiên vang lên trong cơ thể Thạch Sa thú. Thân hình của Thạch Sa thú ầm ầm nổ tung, cát đá văng tung tóe như những hạt mưa rơi.

Tạ Thanh và Tạ Uyển thấy đứng yên ngẩn cả người, trong lúc nhất thời thậm chí còn quên cả chiến đấu!

Một chiêu đánh chết Thạch Sa thú cũng không có gì là quá lạ, Tạ Thanh cũng có thể làm được. Nhưng làm giống như vừa nãy, trực tiếp đánh tan Thạch Sa thú, Tạ Thanh tự nhận mình làm không được!

Gần như ngày nào bọn họ cũng phải tiếp xúc cùng với Thạch Sa thú, vì thế bọn họ nắm vững đặc tính của Thạch Sa thú như lòng bàn tay. Thạch Sa thú không khó giết chết, chỉ cần phá hư hồn hạch trong cơ thể là nó sẽ tử vong hóa thành một bãi cát đá. Nhưng thân thể của chúng nó so với tưởng tượng của người bình thường không biết còn cứng hơn bao nhiêu lần. Thực chất bọn chúng là hỗn hợp cát đá, được một loại dịch thể kỳ dị kết lại với nhau vì thế muốn đánh vỡ tung cực kỳ khó khăn. Tuy Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên chưa đạt tới cấp đại sư nhưng cũng đã có vài phần hoả hầu.

Một con Thạch Sa thú khác giơ cánh tay phải lên cao ngất, nắm tay nham thạch gào thét nệntới Đường Thiên.

Đường Thiên không hề có ý định né tránh, hắn không lùi mà tiến tới, hung hãn xông vào giữa đám Thạch Sa thú.

Oanh!

Nắm tay nham thạch đập mạnh lên dải đất phía sau Đường Thiên, còn năm ngón tay Đường Thiên kéo theo một dãy tia lửa sáng chói mắt hung hăng đâm mạnh vào lồng ngực Thạch Sa thú.

Phanh!

Bỗng Thạch Sa thú trước mặt hắn nổ tung!

Hỏa Liêm Quỷ Trảo vốn là loại trảo pháp lấy cương mãnh dữ dội để thành danh.Tuy lúc này Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên vẫn chưa đạt tới cảnh giới thu phát tự nhiên, mỗi một trảo đều sẽ không tự chủ mà dùng tới toàn lực. Điều này chứng tỏ lực khống chế của hắn vẫn còn tương đối yếu. Nhưng cái khuyết điểm ấy mà dùng ở chỗ này thì lại vô cùng thích hợp.

Đường Thiên tựa như mãnh hổ giết vào bầy dê.Thân hình bao trùm trong những đóa hoa lửa chói sáng như ẩn như hiện, mỗi một trảo xuất ra giống như sét đánh búa nện!

Vậy mà không có một con Thạch Sa thú có thể ngăn cản nổi một kích của hắn!

Thỉnh thoảng lôi âm trầm thấp lại vang lên những đóa hỏa hoa hỗn tạp hòa lẫn với đám cát đá bay ra như mưa. Đường Thiên hung hãn bước về phía trước, đánh đâu thắng đó, thế như chẻ tre. Oành!

Đột nhiên Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên bị một con Thạch Sa thú ngăn cản lại.

Trong làn hoa lửa tung tóe, Đường Thiên và thân hình của một con Thạch Sa thú đồng thời lui về phía sau.

Con Thạch Sa thú này và những con Thạch Sa thú mà Đường Thiên đã gặp lúc trước không giống nhau.Thân hình của nó không khác gì nhân loại, hai con mắt là hai viên đá có màu sắc óng ánh, trên thân thể của nó có đốm kim chúc sa nhỏ hỗn tạp.

Thân hình nó không hề có vẻ thô lậu mà trái lại còn mang theo vẻ mỹ cảm khó có thể nói lên lời.

Khi Tạ Thanh thấy rõ con Thạch Sa thú lập tức thất thanh kinh hô: "Thạch Sa thú vương!"

TG: đột nhiên phát hiện đến vé tháng rồi, cầu vé tháng!!!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Võ Giả Chân Chính Phải Như Vậy

Đường Thiên nhìn chằm chằm vào con Thạch Sa thú trước mặt, thần sắc ngưng trọng hẳn lên.Thạch Sa thú vương trước mặt hắn lộ ra khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Trực giác cấp mười tám làm cho Đường Thiên nhạy bén với nguy hiểm hơn xa người thường.

Từ lúc hắn rơi xuống đây tới giờ,Thạch Sa thú phổ thông dưới tay hắn chỉ giống rau dưa chờ bị thái, không có một con Thạch Sa thú mang tới cho hắn một chút khí tức nguy hiểm.

Xem ra, cái tên gia hỏa này rất là lợi hại a!

Trong mắt Đường Thiên hiện lên vẻ hưng phấn, chiến ý trong lòng càng bốc lên ngùn ngụt.

Có thể được giao thủ với tên gia hỏa lợi hại như vậy làm cho Đường Thiên bất giác cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Không chút do dự, dưới chân Đường Thiên lập tức phát lực, thân hình cúi thấp giống như ngọn tiễn dời dây cung, đánh về phía Thạch Sa thú vương. Năm ngón tay áp sát bên thân kéo lê trên không khí, bỗng dưng trên đầu ngón tay của hắn sáng lên một điểm quang mang giống như một dấu ấn bị thiêu đỏ, sau đó quang mang bốc lên kịch liệt, đùng đoàng, từ đầu ngón tay của Đường Thiên xuất hiện một dòng hoa lửa, hoa lửa nhanh chóng bốc lên sáng chói mắt.

Thân hình như gió mang theo một dòng hoa lửa phát ra quang mang chói mắt và hoa lệ!

Con mắt nâu óng ánh của Thạch Sa thú vương thoáng hiện một tia sáng, lập tức vung hữu quyền lên. Quyền phải ngăm đen, bàn tay kim loại trong mắt Đường Thiên dần hiện ra rõ ràng.Con ngươi trong mắt hắn không khỏi co rụt lại, toàn bộ bàn tay đều được cấu thành bởi kim loại!

Không ngờ nắm tay của Thạch Sa thú vương đã được kim loại hóa toàn bộ! Trên bàn tay kim loạimàu đen phủ đầy những chấm đốm kim tinh nhỏ như lông trâu, nhìn qua giống như vô số ngôi sao vào buổi tối, thần bí mà mỹ lệ.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo và nắm tay của Thạch Sa thú vương trực tiếp va chạm vào nhau. Oanh!

Vô số hoa lửa của Hỏa Liêm Quỷ Trảo trong tay Đường Thiên đột nhiên bạo liệt, tựa như đang đốt pháo hoa vậy. Đồng thời chân lực hành thổ đang dâng trào trong tay Thạch Sa thú vương cũng đột nhiên nổ tung, mặt đất cứng rắn tựa như mặt nước gợn sóng, xuất hiện một làn sóng gợn phát tán ra bốn phía xung quanh.

Đường Thiên cảm thấy năm ngón tay tê rần, chân lực hành thổ dâng trào mang theo lực lượng cực lớn khiến Đường Thiên có cảm giác như mình bị một cái búa tạ đập mạnh một nhát. Nhưng hiển nhiên là tình huống đối phương cũng không tốt đẹp được bao nhiêu. Đường Thiên vô cùng âm hiểm, trong thế cường mãnh của Hỏa Liêm Quỷ Trảo hắn có thêm vào sự sắc nhọncủa Hạc thân lực.

Bản thân trảo công vốn thiên về sắc bén và phá thủ, vì thế một trảo này đã khiến thân hình của Thạch Sa thú vương thân hình cũng không khỏi hơi lung lay.

Đường Thiên huýt dài một tiếng, trảo ảnh xuất ra như gió, lấy nhanh đánh nhanh.

Leng keng! Thiết trảo như được thiêu đỏ liên tục đánh ra những kích cực kỳ nặng nề.Mỗi một trảo đều làm cho hoa lửa văng ra khắp nơi, tiếng công kích dầy đặc làm người ta khó có thể thở nổi.

Hoa lửa bao phủ thân hình của cả hai người, đám người Tạ Thanh chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng trong hoa lửa có hai cái bóng đang không ngừng di động.

Lúc này Lăng Húc cũng đã đánh tới.

Khi Đường Thiên lên tiếng gọi gã, lúc đó gã vẫn đang vùi đầu tu luyện, vì thế lúc này bộ dáng gã mới ướt đẫm mồ hôi. Lăng Húc nhìn lướt qua, ngân thương trong tay như độc long xuất động, vút vút vút, tiếng xé gió của trường thương vang lên không dứt bên tai.

Lăng Húc lưu lạc bên ngoài rất lâu lên kinh nghiệm chiến đấu phải nói là cực kỳ lão luyện.Tuy đây là lần đầu tiên gã trông thấy Thạch Sa thú, nhưng sau khi giao thủ một lúc gã liền thăm dò được nhược điểm của những tên to con này.

Thân hình của gã mạnh mẽ qua lại nhanh như điện, mỗi một thương xuất ra không hề trượt một nhát nào.

Thương pháp vốn thích hợp quần chiến, gã giống như sát thần, phàm nhưng nơi gã đi qua đều là cảnh người ngã ngựa đổ.

"Thật là lợi hại!" Tạ Uyển thấy đến ngây cả người, ánh mắt của nàng bị bóng dáng Lăng Húc hoàn toàn hấp dẫn.

Thương như lưu tinh, hồng anh liệt hỏa, ngân phát tung bay, áo bào trắng thêukim tuyến.

Vị thiếu niên như vậy…!

Ngay sau khi xuất hiện, đã đem ánh mắt của Tạ Uyển hoàn toàn hấp dẫn rồi. Lăng Húc xung kích dọc theo bức tường đất của Kiếm thôn.Sau mấy lượt đi qua đi lại, áp lực làm bức tường đất lung lay sắp đổ hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt Tạ Thanh đầy vẻ hoảng sợ, lúc này ánh mắt của gã đang bị trận chiến của Đường Thiên và Thạch Sa thú vương hấp dẫn. Một người

một thú, tranh đấu hăng say, tràng diện cực kỳ nóng bỏng.

Ngay cả đám Thạch Sa thú hung hãn không sợ chết cũng phải dồn dập tránh ra, bởi chỉ cần bất cẩn bị rơi vào ven chiến trường cũng lập tức bị thịt nát xương tan. Đường Thiên đánh đến sướng tay.

Hắn hoàn toàn không hề giữ lại chút gì.Mà trên thực tế, với tạo nghệ Hỏa Liêm Quỷ Trảo của hắn bây giờ cũng chẳng có cách nào bảo lưu. Mỗi một kích xuất ra đều là kích toàn lực, tiết tấu chiến đấu nhanh như vậy làm cho hắn chỉ có thể hoàn toàn dựa vào bản năng.

Nhưng mà... Thực là thống khoái!

Đường Thiên hận không thể ngửa mặt lên trời huýt dài, hắn không nhớ được đã mài thiết châm bao nhiêu ngày rồi.Quá trình tu luyện khô khan đến cùng cực, ngày qua ngày cứ thế trôi qua giống hệt nhau. Chiến ý bị kiếm chế bây lâu nay rốt cuộc lúc này cũng hoàn toàn bạo phát.

Quỷ Trảo không hề dạy Đường Thiên bất cứ chiêu thức nào của Hỏa Liêm Quỷ Trảo, Đường Thiên cũng chỉ biết cách làm thế nào để ma sát với không khí tạo ra hoa lửa. Nhưng dù vậy Đường Thiên cũng không hề có một chút e ngại, mà trái lại, hắn còn xuất ravô số chiêu thức không đầu không đuôi.

Gần như hắn đã hoàn toàn dựa vào trực giác của mình, vì thế chiêu thức của hắn không hề có một chút dấu vết nào để bắt chước.

Hoa lửa hung mãnh dần ổn định lại từ trong bất ổn. Thạch Sa thú vương chỉ cảm thấy áp lực đột nhiên gia tăng.

Bỗng nhiên,từ phương xa truyền đến một tiếng huýt dài chói tai, thanh âm bén nhọn chói tai, làm tinh thần Đường Thiên thoáng hoảng hốt. Trong mắt Thạch Sa thú vương trước mắt thấp thoáng quang mang rồi chợt tắt, sau đó đột nhiên tách ra rồi vội vàng thối lui, chẳng buồn liếc mắt nhìn Đường Thiên lấy một cái mà lập tức bay về phía xa xa l.

Rầm rập!

Toàn bộ Thạch Sa thú, giống như thủy triều rút đi, để lại mặt đất khắp nơi đầy đất và đá. (Dg: mặt đất không có đất đá thì có cái gì vậy ta? Biên: có lẽ là cát!)

Mặt đất rung chuyển, thanh thế đáng sợ đến cực điểm.

Ngay cả Đường Thiên và Lăng Húc cũng bị thanh thế kinh người kia chấn trụ, nhưng dù sao hai người cũng không hề có ý định truy kích. Đôi mắt Đường Thiên gắt gao nhìn chằm chằm vào con Thạch Sa thú vương, bóng dáng Thạch Sa thú vương cũng nhanh chóng biến mất.

Lăng Húc thở phào nhẹ nhõm, trên cái trán che phủ bởi ngân phát cũng ướt đẫm mồ hôi. Vốn thể lực gã cũng chẳng còn thừa lại bao nhiêu, loại chém giết mệt mỏi này không cho hắn thời gian để mà thở dốc.

"Lui rồi!"

"Thạch Sa thú lui rồi!"

...

Tiếng hoan hô của Thôn dân ầm ầm bạo phát, trên khóe miệng gã hơi mở một nụ cười đầy tiếu ý. Loại cảm giác này, thật tốt...

Bỗng nhiên, một cánh tay mềm mại đưa tới một chiếc khăn tay.

"Cảm tạ ngươi!"

Thanh âm ôn nhu như nước của một nữ hài mang theo một chút e lệ.

Lăng Húc cảm thấy hơi bất ngờ, gã ngẩng đầu lên. Lập tức một khuôn mặt thanh tú động lòng người lọt vào trong tầm mắt. Khi ánh mắt của Tạ Uyển chạm vào ánh mắt của Lăng Húc lập tức nàng trở lên hoảng loạn liền vội vàng dúi chiếc khăn tay vào tay Lăng Húc rồi xoay người

chạy đi. Sắc mặt Lăng Húc đầy bối rối, gã ngắm nhìn chiếc ngăn tay trắng muốt trong tay, rồi lại nhìn mồ hôi đầy người mình.

Một chiếc khăn nhỏ như vậy có lau cũng chẳng bõ…

Trong lòng Lăng Húc thầm nói một câu, rồi tiện tay đút chiếc khăn vào túi, gã quyết định tí nữa quay về thống thống khoái khoái tắm rửa thoải mái một phen.

Ánh mắt gã khẽ lướt qua Đường Thiên, thấy Đường Thiên vẫn nhìn về phương hướng Thạch Sa thú vương rời khỏi,dường như đã xuất thần vậy. Lăng Húc nhấc thương, đi tới bên cạnh Đường Thiên: "Ê, nhìn cái gì thế?"

"Cơ thể của ta không động đậy được..."

Biểu tình của Đường Thiên như đang nghẹn đại tiện vậy. Vừa nãy quá chú tâm vào đánh nhau đến trạng thái vong ngã vì thế Đường Thiên hoàn toàn không bảo lưu lại chút sức lực nào.

Lúc đang đánh nhau thì không cảm thấy gì, nhưng khi vừa đánh xong, Đường Thiên liền phát hiện ra đấu pháp không giữ lại chút gì tuy là có thống khoái nhưng đồng thời cũng gây tổn thương cho cơ thể của mình với mức độ nhất định.

Cơ nhục trên thân thể hắn bị căng chặt như sắt hơn nữa hắn không thể nào thả lỏng cơ thể được. (Hơi giống chuột rút nhỉ!)

Hắn giống như một bức điêu khắc đứng yên tại chỗ, không chút động đậy.

Lăng Húc ngẩn người trong giây lát rồi lập tức cười lớn: "Ha ha ha ha!"

Gã vỗ vỗ bả vai Đường Thiên, giọng nói mang theo ý vị sâu xa: "Nơi đây phong cảnh cũng không tồi, ngươi cứ thưởng thức cho tốt đi!" "Này này! Tiểu Húc Húc, sao ngươi có thể làm như vậy được!"

"Này này! Ngươi… cái tên hỗn đản này..."

...

Lăng Húc tiêu sái xoay người bước đi trong tiếng chửi ầm ĩ của Đường Thiên.Khi đi được chừng mười trượng gã liền ngăn cản Tạ Thanh đang muốn tiến lên, nghiêm túc nói: "Xin đừng quấy rầy hắn, hắn đang suy nghĩ chuyện rất trọng yếu."

Tạ Thanh nghe vậy, vội vàng liên tục gật đầu: "Được, được!" Tạ Thanh vội vàng dặn dò thôn dân, không nên tới gần quấy rầy đến Đường Thiên.

Bỗng nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua, những hạt mưa lớn cỡ hạt đậu bắt đầu rơi xuống, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một cơn mưa tầm tã.

Khổ thân cho Đường Thiên,toàn thân lập tức ướt sũng.

"Tiểu Húc Húc, ngươi chắc chắn phải chết!"

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi chửi bới tại trong cơn mưa tầm tã. Tại một chòi nghỉ mát cách đó trăm trượng, Lăng Húc mang theo vẻ mỉm cười tiếp nhận chén trà nóng Tạ Uyển đưa, thản nhiên phẩm trà. Vừa tắm nước nóng xong, thay đổi y phục sạch sẽ, uống một ngụm trà nóng vào cổ họng, hưởng thụ này quả là thoải mái không nói lên lời.

Tạ Thanh nhìn thoáng qua bóng người cô đơn đứng giữa cơn mưa tầm tã, trong mắt ánh lên vẻ kính phục từ sâu trong đáy lòng: "Đường tiền bối có võ tâm thật là kiên định,trời mưa to như vậy mà có thể ngộ đạo tới vong ngã, thật đúng là tấm gương cho bọn ta!"

Cơn mưa vô cùng lớn, đất trời đều chìm vào trong màn nước mù mịt, cách đó trăm trượng, trong cơn mưa xối xả có một bóng hình mờ ảo. Nếu không phải những người đang ngồi trên đây đều là những người có nhãn lực tuyệt hảo thì hắn là rất khó có thể nhìn thấy được.

Lăng Húc cười đau bụng muốn rút cả gân, nhưng trên mặt vẫn cố đè nén, phụ họa thêm: "Đúng vậy, hắn chính là con người như vậy. Tâm của hắn luôn hướng về võ đạo, tôn sùng khổ tu. Khi các người chuẩn bị thức ăn cho hắn nhớ là nhất định phải là canh suông nước quả, đặc biệt là không thể có một chút thịt thà mỡ màng, không thể có thịt. Nửa cái bánh bao, một chén nước lạnh, thế là đủ rồi." Hiện tại có một cơ hội phản công tốt như vậy, làm Lăng Húc có cảm giác như mình đã phát huy được quá cả khả năng của mình.

Những chuyện xấu như thế này chẳng phải là Binh hay làm sao? Quả nhiên là gần mực thì đen mà...

Tạ Thanh nghe thấy vậy cũng phải động dung: "Muốn ma luyện ý chí như vậy, tâm chí phải kiên nghị đến mức này.Thực lực đã như vậy mà vẫn còn khổ tu tự hạn chế như thế, thật quá giỏi mà!"

Sắc mặt Lăng Húc đầy vẻ mặt trách trời thương dân: "Không có biện pháp, đây chính là con đường hắn mà lựa chọn!" Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên Tạ Thanh Uyển nhìn thấy cái bóng người trong mưa đang chuyển động, trên miệng không khỏi kinh hô: "Đường đại nhân động rồi!"

Tạ Thanh vội vàng nhìn lại, quả nhiên cái bóng người cô linh trong mưa kia đang run rẩy, sau đó lảo đảo đi về hướng này.

Thịch thịch, trong cơn mưa to Đường Thiên ngã lên ngã xuống.

Lúc này tuy nhìn qua Đường Thiên có chút lạc phách chật vật, nhưng trong mắt Tạ Thanh, một người có ý chí rộng lớn và một lòng khổ tu buông bỏ toàn bộ hưởng thụ, bóng dáng võ giả cô độc nhưng chói sáng và cao lớn!

"Võ giả chân chính thì phải như vậy!"

Tạ Thanh thì thào tự nói, trong mắt gã là sự sùng bái đến cuồng nhiệt.

Đột nhiên gã phục hồi lại tinh thần rồi vội vàng phân phó xuống dưới: "Tiểu muội, nhanh đi chuẩn bị thức ăn! Nhớ kỹ, nửa cái bánh bao, một chén nước lạnh!"

Tạ Uyển lên tiếng đáp lời rồi vội vàng đi chuẩn bị. Trong mưa gió, Đường Thiên lảo đảo bước đi, dọc đường còn ngã lên ngã xuống mấy lần trên người vừa là nước vừa là bùn.

Đây mới là võ giả chân chính!

Trong lòng Tạ Thanh có một cảm giác kích động khó giải thích được.

Khi Đường Thiên đi tới chòi nghỉ mát, đặt mông ngồi lên một cái ghế đá, liều mạng thở hổn hển. Toàn lực thôi động Hỏa Liêm Quỷ Trảo lại duy trì liên tục trong chiến đấu có cường độ cao như vậy, đối với tình trạng hiện tại của Đường Thiên thì vẫn còn hơi thiếu. Lúc này Đường Thiên mới ý thức ra, thảo nào Hỏa Liêm Quỷ Trảo là võ kỹ thất giai!

Hiện tại mỗi khối cơ trên cơ thể hắn đều đang run rẩy, tất cả kinh mạch trong cơ thể đầy rẫy ám thương rậm rạp, phải mất thời gian mấy ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Ngay cả cơ nhục trên mặt cũng bị thương ít nhiều.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Húc, hai mắt như muốn phun hỏa.

Nhưng do cơ mặt bị tổn thương, vì thế biểu tình lúc này của hắn đờ đẫn khó có thể nói được.

"Đại nhân, thỉnh dùng cơm." Tạ Thanh bê khay cơm cung kính nói.

Dùng cơm!

Tinh thần Đường Thiên run lên, được, chờ ca ăn no xong,chúng ta sẽ tính toán món nợ này!

Đường Thiên vô cùng kích động quay sang nhìn khay cơm, khay cơm đẹp đẽ hoa mỹ dị thường, kích thước cũng rất lớn, Tạ Thanh vô cùng cẩn thận mở nắp hộp.

Một chén nước lạnh, nửa cái bánh bao.

Con mắt Đường Thiên trợn tròn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Kiếm Lệnh

Thương cảm cho Đường Thiên không còn chút khí lực nào để mà tìm Lăng Húc gây phiền phức, hắn nằm yên trên giường tròn ba ngày mới hồi phục được sức lực.

Lần này cũng nhắc nhở sâu sắc cho hắn biết, với chân lực hiện tại của hắn mà không biết xuất thủ Hỏa Liêm Quỷ Trảo một cách hạn chế thì thân thể của hắn không thể nào chịu nổi.

Lúc này hắn mới nhớ ra, thân hình của Quỷ Trảo thoạt nhìn có vẻ khô gầy nhưng lại ẩn chứa lực lượng cực kỳ kinh người.

Khi Đường Thiên bò ra khỏi giường đi ra ngoài phòng, thấy Kiếm thôn đã biến thành một mảng bừa bãi, trong lòng không khỏi có chút trầm mặc.

Ngọn cô phong phía sau thôn vẫn đứng sừng sững, cái bóng to lớn phủ xuống làm Kiếm thôn phảng phất như bị bao phủ bởi một tầng bi thương.

Trường chiến đấu kinh tâm động phách kia đã trôi qua ba ngày, nhưng mà với Kiếm thôn nó vẫn chưa phải là kết thúc.Rất nhiều cửa nhà đều treo vải đen, Đường Thiên cũng biết, nó đại biểu cho trong nhà này có người tử vong.

Trên mặt mọi người vẫn còn lưu lại vẻ bi thương, nhưng lúc này mọi người đều cố đè nén bi thương vào trong lòng để liều mạng làm việc. Tường đất bảo hộ xung quanh Kiếm thôn có nhiều chỗ đã bị sụp đổ, thôn

dân phải mau chóng gia cố tường đất, có như thế đến lần Thạch Sa thú tiếp theo mới có cái để dựa vào.

Khi Đường Thiên đến tìm Tạ Thanh,thì gã đang cởi trần thần trên,tay khiêng khúc gỗ lớn không ngừng đầm lên tường đất.

Đường Thiên đến, làm thôn dân nổi lên một trận xôn xao, sau đó nhanh chóng có người báo cáo cho Tạ Thanh. Tạ Thanh vội vàng nhảy xuống, có chút xấu hổ nói: "Đại nhân, ngài đến đây làm gì? Nơi đây quá rối loạn..." "Ách, ta không phải là đại nhân gì cả, cứ gọi ta là A Thiên được rồi." Đường Thiên thấy hơi ngại ngùng, rồi sau đó hiếu kỳ hỏi: "Các ngươi kiến lập tường đất để chống lại Thạch Sa thú sao?"

"Không phải!" Tạ Thanh có chút cười khổ: "Thông thường Thạch Sa thú gần như không bao giờ tấn công làng mạc, chúng nó rất ngốc. Tường đất chỉ để phòng ngừa một số dã thú thôi."

"Vậy lần này thì sao?"Đường Thiên cảm thấy hơi bất ngờ.

"Là do con Thạch Sa thú vương kia." Trên khuôn mặt phủ đầy phong sương của Tạ Thanh mang theo vẻ vô cùng lo lắng: "Thạch Sa thú vương cực kỳ hiếm thấy, không ngờ rằng ở nơi này lại có một con. Không có thú vương, Thạch Sa thú cũng chỉ là một đám ngu ngốc, nhưng khi có thú vương thì bọn chúng lại trở lên cực kỳ nguy hiểm. May mà có đại nhân xuất thủ, chứ nếu không lần này ngôi làng đã bị rơi vào cảnh lành ít dữ nhiều rồi!"

"Ha ha! Tiện tay thôi!Không cần quá để ý!"Hai tay Đường Thiên chống nạnh cười ha ha khiêm tốn, trên mặt khó có thể che dấu được vẻ đắc ý.

Tạ Thanh vỗ trán một cái: "Đúng rồi, xin đại nhân theo ta tới đây!"

Tạ Thanh mang theo Đường Thiên, đi thẳng tới thương khố, mở thương khố ra rồi cảm kích nói: "Những Ô Nha kim này đều là thứ lần

trước thanh lý còn lại, những thứ này đều là chiến lợi phẩm của đại nhân. Làng quá nghèo, không có gì đồ vật có thể cảm tạ đại nhân, thật sự là..."

Tạ Thanh nói đến đây, khuôn mặt liền đỏ bừng.

Muốn mời Võ giả Thiên Lộ cấp xuất thủ một lần, tối thiểu cũng phải mấy chục vạn tinh tệ, cái giá này quả thực quá...

Từ đầu Đường Thiên đường thiên đã không định thu thù lao, hơn nữa hắn cũng nhìn ra được ngôi làng cực kỳ bần cùng, phòng ốc trong cả thôn đều cực kỳ tàn tạ. Ánh mắt của hắn lướt qua đống kim loại nhỏ trong thương khố, trong lòng cảm thấy rất hứng thú: "Đây là Ô Nha kim sao?"

Ô Nha kim là những viên kim loại tròn lớn nhỏ không đồng đều, toàn thân có màu xám đậm, bề mặt có những đốm kim sắc, cầm lên tay có cảm giác cực kỳ nhẹ.

Kim loại thật nhẹ!

Tạ Thanh nhìn thấy biểu tình của Đường Thiên liền biết đầy là lần đầu tiên Đường Thiên tiếp xúc với Ô Nha kim, liền vừa cười vừa lên tiếng giới thiệu nói: "Vâng! Người địa phương chúng ta không dùng Ô Nha kim vào việc gì,gần như tất cả đều được thương nhân thu mua. Nghe nói cơ giới sư rất thích bọn chúng, thường thì chúng ta dùng nó để đổi lấy lương thực.

Những viên Ô Nha kim này có phẩm chất không tồi, nếu đại nhân có bằng hữu là cơ giới sư có thể bán cho họ.Dù sao bán cũng được cái giá không tồi."

Cơ giới sư?

Đầu tiên Đường Thiên liền nghĩ đến Tái Lôi vì thế liền sảng khoái nói: "Vừa hợp ta có bằng hữu là cơ giới sư, đã vậy ta sẽ lấy toàn bộ."

"Vốn đây chính là chiến lợi phẩm của đại nhân!" Tạ Thanh xấu hổ nói: "Thật sự là..."

"Ha ha, không cần để ý!" Bỗng Đường Thiên hơi hiếu kỳ hỏi: "Vì sao các ngươi không đổi nơi ở khác? Ta thấy địa thế nơi này bằng phẳng không có thế hiểm có thể thủ, cũng không nằm trên yếu đạo giao thông. Sao các ngươi không dời đến sau núi,ta thấy ngọn núi kia có địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công."

Tạ Thanh than thở: "Cái này nói ra thì rất dài.Bộ tộc Tạ thị chúng ta là thủ kiếm nhân*." *Người giữ kiếm.

"Thủ kiếm nhân?"Đường Thiên ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái danh tự này.

Tạ Thanh cười khổ: "Cũng có liên quan đến phía sau núi mà đại nhân vừa đề cập"

"Ngọn núi rất hiểm trở kia sao?" Đường Thiên không khỏi kinh ngạc, ngọn cô phong kia cao vút, vô cùng hiểm trở giống như một thanh kiếm chỉ thẳng lên thiên không vậy. "Vâng!" Tạ Thanh giải thích: "Ngọn núi kia được gọi là Thạch Kiếm phong, tổ tiên vẫn luôn luôn truyền lưu rằng phía dưới ngọn núi có trấn áp một thanh bảo kiếm rất có lai lịch. Còn Bộ tộc Tạ thịchúng tôi có sứ mệnh là trông coi cái thanh bảo kiếm này."

"Nghe thì có vẻ rất lợi hại nha!" Đường Thiên nghe thấy vậy, hai mắt liền tỏa sáng.

Trên khuôn mặt đã trải qua nhiều phong sương của Tạ Thanh không khỏi lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: "Nhưng trên thực tế, chưa có người nào nhìn thấy cái gọi la bảo kiếm. Hồi còn nhỏ ta cũng đã lên ngọn núi đó tìm bảo kiếm, nhưng đào xuống ba thước đất vẫn không hề tìm thấy một chút manh mỗi nào. Tổ tiên ta cũng chẳng có ai nhìn thấy bảo kiếm, chúng ta cũng đã từng hoài nghi không biết cái chức trách lưu truyền từ xưa đến này rốt cuộc là thật hay giả."

"Ách, chính vì như vậy các người mới không dời đi à?"Đường Thiên không nhịn được liền hỏi.

Vẻ cười khổ trên mặt Tạ Thanh lại đậm thêm mấy phần, hiển nhiên là cam chịu câu nói kia.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một vị thôn dân lảo lảo đảo đảo xông vào: "Thanh đại ca, không tốt rồi! Không tốt rồi!"

"Chuyện gì?" Ánh mắt Tạ Thanh đột nhiên sắc như kiếm: "Chẳng lẽ Thạch Sa thú lại tới rồi?"

"Không phải...Không phải." Thôn dân chạy tới quá vội, thở hổn hển, nói đứt đoạn: "Kiếm lệnh... Thanh đại ca, ngươi nhìn cái kiếm lệnh này..."

"Kiếm lệnh?"Ánh mắt Tạ Thanh lập tức ngưng tụ lại.

Chỉ thấy trên tay thôn dân là một tạp phiến ngân sắc hình kiếm, trên mặt khắc một chữ "Quách". "Quách thị kiếm lệnh!"Sắc mặt Tạ Thanh khẽ biến, trên miệng không khỏi thì thào tự nói: "Người nào lại chọc tới cái tên ôn thần Quách Đông này thế?"

Nói xong gã rót chân lực vào trong kiếm lệnh, lập tức từ trong kiếm lệnh phóng xuất một luồng quang mang.Trong quang mang là hình dáng một chiếc sương sa ngân sắc hoa lệ, một vị thiếu niên ngân phát và một thiếu niên có vẻ nhếch nhác đang đứng sóng vai ở trước xe.

Sắc mặt Tạ Thanh và vị kia thôn dân kia đại biến, ánh mắt hai người bất giác nhìn về phía Đường Thiên. "Ô, đây là ta cùng tiểu Húc Húc thì phải?" Đường Thiên chỉ vào hai người đứng bên cạnh ngân xa trong chùm tia sáng, hai mắt tỏa sáng, lời nói mang theo vẻ vô cùng kinh hỉ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một thanh âm vô cùng độc địa mang theo một một luồng sát khí cực kỳ hung ác từ trong kiếm lệnh ầm ầm vang lên.

"Thấy xe hoặc đám người này lập tức cấp báo, nếu người nào dám giấu giếm không báo, toàn bộ thôn liên luỵ, chó gà không tha!"

Sắc mặt thôn dân trở lên trắng bệch, còn trên mặt Tạ Thanh cũng hiện lên vẻ kinh sợ.

Quang mang trên kiếm lệnh nhanh chóng tiêu tán rồi rơi trở lại bàn tay Tạ Thanh.

Đường Thiên vốn đang vô cùng hiếu kỳ, nghe thấy thanh âm này trên trán lập tức nhăn lại, mất hứng: "Tên gia hỏa này là ai? Khẩu khí thật lớn đó!"

"Hỏa nha đao phủ, Quách thị kiếm thôn, kiếm chủ Quách Đông!"Sắc mặt Tạ Thanh dần khôi phục bình tĩnh, nhưng sâu trong ánh mắt vẫn là vẻ vô cùng sợ hãi. Vẻ mặt Đường Thiên đầy mờ mịt: "Chưa từng nghe qua..."

"Quách Đông thành danh từ rất sớm, cách đây chừng mười năm hắn đã trở thành võ giả Thiên Lộ cấp." Tạ Thanh cắn cắn môi: "Và cách đây bảy năm, hắn có mặt trong một vạn danh của Thiên Lộ bảng. Từ đó về sau hắn chưa bao giờ rớt khỏi Thiên Lộ bảng, hiện tại hắn bài danh thứ chín ngàn chín trăm hai mươi tám(9928)!"

"Thiên Lộ bảng?" Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng, vô cùng hiếu kỳ hỏi: "Đó là cái gì?Bảng bài danh cao thủ sao?"

Tạ Thanh nhìn biểu tình trên mặt Đường Thiên không giống giả bộ, nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ kỳ quái.Đại nhân có thực lực mạnh như vậy,sao chuyện bình thường như vậy còn không biết chứ?

Nhưng hắn vẫn cẩn thận giải thích: "Đúng vậy, Thiên Lộ bảng là danh sách có uy tín nhất hiện nay, nhưng chỉ có võ giả Thiên Lộ cấp mới có thể được đề danh trên đó.Thiên Lộ bảng là do hai tinh tọaTiên Vương tọa và Tiên Hậu tọa liên thủ tạo ra.Bọn họ thông qua tin tức từ các Tiên

Võ quán trải rộng khắp Thiên Lộ thu thập được, rồi căn cứ vào cảnh giới, võ kỹ, chiến tích, từ đó định ra danh sách."

"Oa oaoa, mau nhìn xem, có ta hay không?" Đường Thiên vừa nghe thấy có thứ đồ chơi thú vị như vậy, hứng thú liền nổi lên mạnh mẽ.

"Đại nhân phải đi tới Tiên Võ quán mua một phần tin tức chuyên môn Tiên Võ tin tức, sẽ biết." Tạ Thanh giới thiệu nói: "Trên đó có rất nhiều tin tức về Thiên Lộ, có những cao thủ nào vừa mới ngang trời xuất thế, hay thiên tài của thế gia tinh tọa nào đó gần đây làm lên đại sự gì,trên đó đều sẽ giới thiệu.

Nếu như đại nhân muốn biết thêm tin tức về Thiên Lộ, thì Tin tức Tiên Võ chính là một lựa chọn không tồi."

"Chỗ nào có Tiên Võ quán vậy?"Trong lòng Đường Thiên cảm thấy ngứa ngáy, gần đây thực lực của hắn đại tăng, hắn là đã bước vào Thiên Lộ cấp.Vậy chẳng phải cái tên của mình có thể xuất hiện trước mặt toàn thế giới sao?

Oa, nói vậy, quả là quá giỏi rồi!

Về phần Quách Đông, ừm, hắn là ai?

Bài danh gần tới một vạn cũng chỉ là tiểu rắm rắm, thế mà cũng dám hung hăng như thế? Hừ hừ! Tạ Thanh lắc đầu: "Làng chúng ta quá hẻo lánh lên không có Tiên Võ quán, nếu đại nhân muốn mua Tin tức Tiên Võ thì phải tới thành phố lớn. Cái phương diện này ta cũng không để ý tới từ lâu lắm rồi."

Trong lòng Tạ Thanh than nhẹ, trước đây gã cũng đầy ý chí chiến đấu, dã tâm bừng bừng.Nhưng thực tế làm cho gã hiểu ra rằng gã chỉ là một kẻ phổ thông không thể phổ thông hơn nữa vẫn còn cách thiên tài cả vạn dặm.

Thiên Lộ bảng, đó là chiến trường của những thiên tài, chẳng thể nào có quan hệ gì đến bản thân gã. Gã chỉ là một tên tiểu tử nghèo trong một cái kiếm thôn nghèo ở khe núi cũng nghèo nốt!

Chỉ có những nhân vật như đại nhân, mới có thể liên hệ với Tiên Võtin tức, trong lòng Tạ Thanh cực kỳ hâm mộ.

Đường Thiên nghe thấy Tạ Thanh nói như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát, bỗng nhiên linh cơ chợt động, hắn chợt nhớ ra chẳng phải mình có Quang Minh lệnh bài sao?

Nói không chừng bên trong có bán? Quang minh bài mại gia bán đủ thứ kỳ quái đã lưu lại cho Đường Thiên ấn tượng thật sâu.

Vừa nghĩ đến điều này, Đường Thiên vội vàng cáo biệt Tạ Thanh, quay trở lại trong phòng của mình, rồi lập tức rót chân lực vào trong Quang Minh lệnh bài.

Đã rất lâu hắn không hề quan tâm đến Quang Minh lệnh bài, bình thường không phải là tu luyện thì là chiến đấu, Quang Minh võ hội gì gì đó, đã sớm bị hắn ném ra khỏi đầu.

Bên trong Quang Minh lệnhbài tích lũy không ít tích phân.Mỗi tháng hắn đều có số lượng tích phân nhất định, góp đến bây giờ cũng được một con số không nhỏ.Nhưng lúc này hắn chẳng quan tâm đến nhiều như vậy mà vội vàng tìm xem nó có bán Tiên Võtin tức hay không.

Không ngờ rằng người bán có không ít, hơn nữa giá cả tương đối rẻ, Đường Thiên không hề do dự mua ngay phần tin tức gần nhất.

Võ giả của Quang Minh võ hội thường ở trong những vùng núi hoang vắng, mà đương nhiên ở những địa phương này không thể mua được những thông tin như Tiên Võtin tức rồi.Mà Quang Minh lệnh bài truyền tống tuy hơi tốn kém một chút, nhưng đối với kẻ thân gia phong phú thì chẳng đáng bao nhiêu.

Đường Thiên cũng là một con quỷ nghèo, nhưng lúc này hứng thú về Tiên Võtin tức của hắn còn lớn hơn.

Rất nhanh, một tạp phiến lam sắc có khắc hình Tiên Vương tọa và Tiên Hậu tọa xuất hiện bên trong Quang Minh lệnh bài của Đường Thiên.

Thẻmàu xanh da trời, nhìn qua cũng có vẻ xinh đẹp.

Đường Thiên nhanh chóng quán chú chân lực vào trong tạp phiến.

Mình sẽ xếp thứ bao nhiêu đây? Làm cho người ta thật hiếu kỳ mà!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Tiên Võ Tin Tức

"A nga!"

Đường Thiên há hốc miệng, nhìn văn tự đang chảy như thác nước phía trước đến trợn tròn mắt.Một tấm thẻ nho nhỏ nhưng tin tức chứa bên trong lại nhiều vượt qua sự tưởng tượng của Đường Thiên.

Đường Thiên không biết rằng Tiên Võtin tức là tập hợp lực lượng của hai đại chòm sao vì thế luôn được coi là tin tức uy tín và có quyền uy nhất trên Thiên Lộ. Mỗi ngày đều một lượng tin tức cực lớn từ các Tiên Võ quán ở các chòm sao và tinh cầu tập trung lại sau đó trải qua vô số nhân lực sàng lọc, tìm chứng cứ, vì thế tin tức chứa bên trong đương nhiên là kinh người.

Trải qua mấy đời kinh doanh của hai đại chòm sao,Tiên Võ đã trở thành trung tâm tình báo mạnh nhất thiên hạ.Chỉ bằng năng lực tình báo vô cùng cường đại,Tiên Võ đã dần trở thành thế lực khổng lồ có thể chống lại mười hai cung Hoàng đạo.

Thiên Lộ bảng đã trở thành danh sách uy tín nhất trong lòng mọi người.

Vô số người vì một cái thứ tự trên danh sách mà tràn đầy nhiệt huyết. Trong mắt nhiều người, con đường Thiên Lộ xa xa mờ ảo được tạo thành bởi những cái tên và những con số trên Tiên Võ tin tức tạo thành.

Nhưng đối với Đường Thiên, đây lại là một sự tình không xong.

Hắn mất rất nhiều công sức trong cái biển tin tức lên đến con số kinh người kia, cuối cùng cũng tìm ra Thiên Lộ bảng.

Lập tức tinh thần của hắn đầy phấn chấn bắt đầu tìm kiếm.

Hắn nhanh chóng tìm thấy Quách Đông, đứng ở vị trí thứ chín ngàn chín trăm hai mươi tám(9928). Sau đó hắn bắt đầu tìm tên của mình, nhưng không hề thu hoạch được gì, trong toàn bộ danh sách không hề có tên của hắn.

Đường Thiên lập tức tìm đến danh sách Thiên Lộ bảng dự khuyết.Ừm, cũng có thể có mặt ở đây, dù sao thanh danh của mình cũng không nổi tiếng. Phải tỉ mỉ tìm xem, không thể bỏ qua...

Thật là, thiên tài như ca hắn phải là đối tượng chiếu cố trọng điểm mới đúng chứ!

Trong miệng Đường Thiên lẩm bẩm niệm, ánh mắt quét tới quét lui, một chữ cũng không chịu buông tha. Sau khi đem dự khuyết bảng bới lên bới xuống nhưng vẫn không thể tìm thấy danh tự của mình.

Sắc mặt của Đường Thiên lập tức trở lên không tốt.

"Cái đám gia hỏa này không biết hàng rồi!Cao thủ như ca tỏa ra hào quang cả ngàn trượng vậy mà bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, hừ, trình độ xem ra cũng chỉ hữu hạn mà thôi!"

Đường Thiên đang chuẩn bị đem Tiên Võ tin tức đang cầm trong tay ném xuống thì bỗng nhiên khóe mắt nhìn thoáng qua một cái tên khiến động tác của hắn lập tức bị kiềm hãm. Thượng Quan Thiên Huệ, thứ chín ngàn năm trăm sáu mươi ba(9563).

Thiên Huệ!

Tinh thần Đường Thiên rung lên, không ngờ hắn lại nhìn thấy tên của Thiên Huệ. Đường Thiên hung hăng giống như đánh tiết gà, bắt đầu điên cuồng tìm kiếm tin tức của Thiên Huệ trong biển tin tức mênh mông.

Cuối cùng trong một cái góc hẻo lánh không chút nổi bật, có một tin tức nho nhỏ.

"Thượng Quan Thiên Huệ, bí bảo là Anh Tiên Vương Miện (chưa chứng thực). Tương ứng với trình độ của Anh Tiên vương tọa đang toàn diện khôi phục, Anh Tiên Vương Miện cũng từ từ thức tỉnh."

Chỉ ngắn ngủi hai câu, nhưng Đường Thiên như lấy được chí bảo, hắn tham lam đọc đi đọc lại mỗi chữ rất nhiều lần.Tuy hắn luôn luôn tin tưởng rằng Thiên Huệ tuyệt đối không xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ nhìn thấy tin tức của Thiên Huệ vẫn làm cho trong lòng hắn đầy ngập vui sướng.

Nhưng mà...

Thiên Huệ cũng đứng hạng chín ngàn năm trăm sáu mươi ba rồi! Vậy là Thiên Huệ đã tiến vào trong một vạn danh rồi...

Trong khi cái phần tin tức đáng chết này không hề có danh tự nào của mình, có mắt không tròng quá mức mà!

Đường Thiên hừ một tiếng, mình nhất định phải vượt qua Thiên Huệ.Trong người hắn ngập tràn lực lượng, dáng vẻ tươi cười đầy ngập ý chí chiến đấu hiện ra trên mặt hắn.

Lượng tu luyện hiện tại phải tăng gấp đôi!

Thiếu niên như thần, hừng hực tiến lên!
※※※

nói: "Không nên lộ ra, thời gian tiếp theo không cho ai ra khỏi thôn!"

"Chúng ta..." Thôn dân nghe thấy lời nói của Tạ Thanh, nỗi sợ hãi trong mắt càng đậm, muốn nói lại thôi.

Tạ Thanh bình tĩnh nói: "Nếu như không có đại nhân, chúng ta đã chết rồi. Chúng ta là người đã chết một lần, cho dù dân toàn thôn có chết thì cũng chỉ giống với lúc trước. Chúng ta là thủ kiếm nhân, những việc vi phạm đến đạo nghĩa, nếu chúng ta mà làm liệu có mặt mũi mà gặp tổ tiên dưới suối vàng hay không." Nghe đến ba chữ "Thủ kiếm nhân", cảm giác sợ hãi trong mắt thôn dân cũng dần bị đánh tan, hai chân đang run rẩy cũng dần hồi phục, ánh mắt gã trở nên dứt khoát: "Thanh đại ca nói đúng,bất kể như thế nào chúng ta cũng không thể bôi nhọ ba chữ này."

Tạ Thanh gật đầu, trong mắt lưu động sát cơ: "Cùng lắm thì liều mạng. Trong tay Tạ thị kiếm thôn chúng ta vẫn còn có kiếm!"

"Ừm!" Thôn dân liên tục gật đầu: "Ta phân phó xuống dưới!"

Gã mới vừa đi ra ngoài không được bao lâu, thì đột nhiên quay trở lại, trên mặt đầy vẻ sợ hãi: "Thanh đại ca, Quách Lâm dẫn theo một nhóm người hướng thôn chúng ta đi tới."

"Quách Lâm!"Sắc mặt Tạ Thanh khẽ biến, thấp giọng nói: "Ngươi đi trước nghĩ biện pháp cuốn lấy bọn họ một hồi!"

"Được!"Thôn dân không dám kì kèo, vội vàng chạy đi.

Tạ Thanh vội vàng chạy về phía đám người Đường Thiên đang ở.

Thiên mã sương sa, Tạ Thanh tìm đến xa phu, trước tiên hắn hỏi: "Hai vị đại nhân có ở đây không?" Xa phu nói: "Hai vị đại nhân đều đang bế quan."

"Bế quan?" Tạ Thanh thất thanh kinh hô, sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy, thời điểm này mà lại bế quan, thôi hết rồi!

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên đằng sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Khi Tạ Thanh quay đầu lại nhìn, sắc mặt càng biến, chỉ thấy Quách Lâm dẫn theo một đám người đang hùng hổ xông lại đây. Ở phía trước đội ngũ là thôn dân vừa được phái đi, lúc này gã đã bị trói gô lại, toàn thân đều bị thương, máu me chảy đầm đìa. Sắc mặt Tạ Thanh đột nhiên âm trầm hẳn, sát cơ trong hai mắt bộc phát: "Quách Lâm, ngươi dám động thủ với người của Tạ thị kiếm thôn ta!"

Ánh mắt của Quách Lâm rơi vào lên ngân sắc sương sa, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, nhưng ngay sau đó thì trầm xuống, âm hiểm cười nói: "Tạ Thanh, ngươi thật lớn mật! Dám công khai vi phạm kiếm lệnh, toàn bộ Tạ gia các người sẽ phải chôn cùng!"

Tạ Thanh biết rõ lúc này đã không thể che dấu lại được, sát cơ trong lòng càng thịnh.Bỗng nhiên rút kiếm vung lên, tiếng kiếm ngân vang lên ở xa cũng có thể nghe thấy. Gần như khi tiếng kiếm ngân vừa mới vang lên, toàn bộ thôn dân của Tạ thị kiếm thôn đã dồn dập cầm kiếm lao về phía này.

Chỉ trong nháy mắt thôn dân đã đem đám người Quách Lâm vây chật như nêm cối. Nhất là khi mọi người nhìn thấy vị thôn dân kia toàn thân đẫm máu, trong mắt lập tức đỏ lên.

Sắc mặt Quách Lâm đại biến, hét lên: "Tạ Thanh! Ngươi không muốn sống nữa sao!Lần này chúng ta tới Tạ thị kiếm thôn, lão tổ đã biết rõ!"

Sau đó hắn hướng về phía đám thôn dân, khàn giọng nói: "Các ngươi không nên bị Tạ Thanh che mắt, kiếm lệnh của lão tổ đã nói rõ ràng, dám can đảm chứa chấp đào phạm, toàn thôn bị liên luỵ! Nếu lúc này các ngươi thức thời ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.Một khi làm lão tổ tức giận, chuyện Vân thôn năm xưa chính là tấm gương cho các ngươi!"

Lập tức đám thôn dân lâm vào hỗn loạn, Vân thôn trước kia đã từng có một thời hưng thịnh, người đông thế thịnh. Nhưng do chọc giận Quách Đông, kết quả dẫn đến toàn tộc bị diệt, bây giờ, nơi Vân thôn từng tồn tại chỉ còn lại một mảnh phế tích đầy cỏ dại.

Khi Quách Lâm thấy trên mặt đám thôn dân lộ ra vẻ lo sợ, trong lòng lập tức đại định, cười lạnh nói: "Tạ Thanh có ý đồ chứa chấp đào phạm, nếu ai đem Tạ Thanh bắt lại, không những chuyện cũ sẽ được bỏ qua mà còn coi như lập công,sau này ta sẽ bẩm bảo với lão tổ, tất có trọng thưởng!"

Gã biết rõ đức hạnh của đám thôn dân như thế nào.Đám người này vốn nhu nhược ích kỷ, không thể chịu được hù dọa.

Khóe miệng Quách Lâm hiện lên vẻ cười nhạt đầy trào phúng.Gã muốn cho Tạ Thanh thấy, trong những thời điểm nguy hiểm, không có gì có thể quan trọng hơn cái mạng nhỏ của mình. Bốn phía trở lên yên tĩnh.

Nụ cười nhạt đầy trào phúng trên khóe môi Quách Lâm dần đọng lại, trong lòng hắn cảm thấy có chút bất an liền lạnh lùng nói: "Các ngươi muốn chết theo cái tên gia hỏa này sao? Các ngươi phải nghĩ đến người thân của các ngươi, không nên nhất thời xung động mà..."

Bỗng nhiên, một tiếng cười nhạt vang lên.

Trên mặt Tạ Thanh hiện lên một tia trào phúng vô cùng bắt mắt.

"Ta đếm đến ba, nếu người nào không động thủ thì coi như kẻ đó muốn chết!" Cảm giác bất an trong lòng Quách Lâm càng nặng,điều này làm hắn không khỏi gào lên rống hận: "Dưới kiếm của lão tổ, từ xưa đến nay chưa có ai có thể sống sót..."

Tạ Thanh lắc đầu, thần sắc hắn đã khôi phục lại bình thưởng, bình tĩnh nói: "Tạ thị kiếm thôn ta đã thủ kiếm bảy trăm năm.Thân là một Thủ Kiếm nhâncó thể chết, có thể hy sinh, nhưng tuyệt đối không làm những

việc như vong ân phụ nghĩa!Thanh danh mà tổ tiên khổ công gây dựng lên không thể bị làm nhục, kiếm trong tay thà gãy chứ không cong!"

Thủ Kiếm nhân... Quách Lâm mở to hai mắt, bỗng nhiên gã nhớ tới lời đồn về Thủ Kiếm nhân. Hắn luôn cho rằng cái tin đồn này là giả,vậy mà không ngờ tới đám người Tạ thị trước mắt kia lại chính làThủ Kiếm nhân!

Sắc mặt gã đột nhiên biến đổi.

"Không sai, tuy Tạ thị đã lụi bại nhưng chúng ta không thể không để ý đến mặt mũi khi đi gặp tổ tông của mình!"

"Chúng ta là Thủ Kiếm nhân! Quách gia, đã là cái thứ gì?"

... Thôn dân lao nhao dồn dập, vẻ e sợ trên mặt bọn họ đã hoàn toàn biến mất và thay vào đó chính là sự kiêu ngạo,dường như sự kiêu ngạo vốn ngủ say đã lâu nay đã bị thức tỉnh.

Tất cả đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, bất giác nắm chặt trường kiếm trong tay.

Trong lòng Tạ Thanh thầm than, xem ra lần này phải cùng Quách thị kiếm thôn không chết không ngừng rồi. Thế nhưng khi không còn đường lui thì ngược lại trong lòng gã trở lên thản nhiên hơn.Những lời gã vừa nói cũng phải là tâm kế mà chính là ý nghĩ chân chính trong nội tâm gã. Người Tạ gia, Thủ Kiếm nhân, không chỉ bảo vệ thanh bảo kiếm trong truyền thuyết, mà còn bảo vệ cả thanh kiếm trong trái tim mình!

Trong lòng là một mảng phẳng lặng, Tạ Thanh dường như hiểu ra gì đó, cảnh giới bấy lâu nay vẫn đình trệ trở lên thông thoáng.

Ý niệm thông suốt, kiếm trong tay phảng phất như đang đáp lại hắn, ong ong run rẩy.

Các thôn dân khác bị tiếng kiếm minh của thanh kiếm trong tay Tạ Thanh hấp dẫn, lập tức bốn phía lại an tĩnh trở lại, điều này làm thanh

âm ông minh của trường kiếm càng thêm rõ ràng. "Thủ Tâm kiếm!"

"Cái này chính là Thủ Tâm Kiếm Minh!"

"Thanh đại ca luyện được Thủ Tâm kiếm minh... Trời ạ, Thủ Tâm Kiếm Minh!"

Toàn bộ thôn dân Tạ gia vốn yên lặng đồng thời nổ tung,trên mặt một người đều là vẻ sung sướng khó có thể áp chế được.

Còn Tạ Thanh lại hoàn toàn ngược lại, vẻ mặt gã bình tĩnh, lúc này trong lòng gã là một mảng yên tĩnh khó có thể diễn tả bằng lời.Gã cảm ứng được trường kiếm trong tay đã cùng gã tiến vào cảnh giới tĩnh tâm, và đang phát sinh một loại cộng minh.

Thủ Tâm Kiếm Minh, dấu hiệu đăng đường nhập thất của Thủ Kiếm cảnh.

Thủ Tâm Kiếm Minh đã biến mất khỏi Tạ gia ba trăm năm, vậy mà hiện tại đã xuất hiện trong tay Tạ Thanh.

Không còn ai cảm thấy sợ hãi, không còn ai cảm thấy khủng hoảng.

Cho dù thời kỳ cường đại của Tạ gia năm đó đã biến mất quá lâu, nhưng người dân Tạ gia luôn truyền miệng một câu nói, và câu nói này mỗi một người của Tạ gia đều rất quen thuộc.

Thủ tâm cộng kiếm minh, Tạ tử thiên hạ hành!(người họ Tạ đi khắp thiên hạ)

Ba trăm năm rồi, cuối cùng Tạ gia cũng có người luyện thành Thủ Tâm Kiếm Minh!

Trên mặt tất cả mọi người đều là vẻ vui sướng khôn cùng, gần như tất cả đã quên mất Quách Lâm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Thủ Tâm Kiếm Minh

Quách Lâm thực sự bị choáng rồi, đến bây giờ gã vẫn không hiểu vì cái gì mà đám người của Tạ thị kiếm thôn này lại hung hãn không sợ chết như vậy.

Bỗng từ phía xa truyền tới một âm thanh trầm thấp.

Mọi người nhất thời đồng loạt yên lặng.Quách Lâm thầm kinh sợ trong lòng, chẳng lẽ lão tổ tới rồi sao? Đúng lúc này một thôn dân lảo đảo chạy tới, mặt đầy sợ hãi nói: “Thạch Sa thú! Thạch Sa thú đang đến!”

Chưa dứt lời đã có tiếng ầm ầm từ xa truyền lại, mặt đất rung rung như cái sàng.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất, bức tường đất còn chưa xây xong chỉ trong nháy mắt đã tứ phân ngũ liệt. Mấy con Thạch Sa thú to như quả núi lao vào trong làng như thể trước mặt chúng chỉ là đám cành khô củi mục.

Cơn sóng Thạch Sa thú khiến người ta sởn cả tóc gáy. Con mắt Tạ Thanh đỏ quạch, gã nói với giọng khàn khàn: “Toàn bộ nam nhân Tạ gia ở lại đoạn hậu! Tạ Uyển, mang theo những người khác rút về phía sau núi!”

Rốt cục … Tạ thị kiếm thôn đã tồn tại bảy trăm năm cũng đến ngày kết thúc sao…

Tạ Thanh không khỏi cảm thấy đau đớn trong lòng nhưng gã biết lúc này không phải dùng để đau buồn. Gãnâng kiếm chỉ vào Quách Lâm

trầm giọng nói: “Các ngươi cũng cùng xông lên đi, nếu có thể sống sót thì tha chết cho các ngươi!” Mặt mày Quách Lâm trắng bệch, hai chân run rẩy nhưng khi mũi kiếm của Tạ Thanh chỉ vào cổ, cảm nhận được hàn ý kinh người.Gã lập tức tỉnh táo lại, suy nghĩ một lúc rồi cắn răng đáp: “Được!”

Gã còn thầm tính toán độc địa, nếu lần này có thể sống sót sẽ đồ sát Tạ thị kiếm thôn gà chó không tha.

Lại nhắc đến Tạ thị kiếm thôn, tất cả nam nhân có thể cầm kiếm được đều đỏ mắt rống giận quay người lao thẳng về phía cơn sóng Thạch Sa thú. **** Nhìn đám Thạch Sa thú khắp nơi tràn tới như sóng về phía Tạ thị kiếm thôn, khuôn mặt của thiếu nữ áo đen phía sau lớp mặt nạ cũng không khỏi lộ vẻ hoảng sợ. Bên cạnh nàng có một lão nhân mắt mù ngồi trên xe lăn, phía sau là một nam tử trung niênđẩy xe.

Lão nhân gầy gò, hai mắt vô thần, trên đầu gối đặt một cây đàn nhị cũ kỹ.

“Tạ thôn bị phá chưa?” lão nhân chợt hỏi, giọng lão khàn khàn, khô khốc, hết sức khó nghe.

Thiếu nữ áo đen giật mình vội trả lời: “Tường đất đã phá rồi, Thạch Sa thú đang tràn vào thôn.”

“Hi vọng tin tức của ngươi chính xác.” Lão nhân lạnh nhạt nói.

Thiếu nữ áo đen khẽ biến sắc, dường như có một áp lực vô hình nào đó khiến nàng không thở nổi. Nàng cố mỉm cười đáp: “Manh lão yên tâm, tin tức của Hắc Hồn Mã tuyệt đối không sai bao giờ.”

Nếu Đường Thiên nhìn thấy thiếu nữ áo đen này nhất định hắn sẽ nhận ra.Đây chính là cô gái giữ chức Hắc Hồn Mã mà hắn và Tỉnh Hào đã gặp.

“Nghe nói ngươi tìm được Thiên Cầm bảo khố rồi à?” lão nhân đột nhiên hỏi.

Thiếu nữ áo đen nói đầy oán hận: “Tiếc là gặp phải người của Quang Minh Võ Hội nên đành phí công!”

Lại nhớ tới chuyện gặp phải lần trước, tâm trạng nàng càng trở nên không tốt. Nàng hao tổn vô số tinh lực mới tìm được manh mối về Thiên Cầm bảo khố không ngờ lại cốc mò cò xơi để hai tên khốn kia hưởng lợi!

“Người của Quang Minh Võ Hội sao?” lão nhân vẫn thản nhiên nói: “Ngươi muốn ănmột mình thì không thể trách người khác được.” Thiếu nữ áo đen trầm mặc không nói.

“Yên tâm, nếu quả thật có thể tìm được thanh kiếm kia thì giọt máu này sẽ thuộc về ngươi.” Lão nhân lạnh nhạt nói: “Muội muội ngươi có một tỷ tỷ như ngươi quả là có phúc.”

Thân thể mềm mại của thiếu nữ áo đen khẽ rung lên, nàng trợn mắt, nói đầy tức giận: “Lão điều tra ta sao?”

“Tại sao ta không thể điều tra ngươi?” lão nhân hỏi ngược lại.

Thiếu nữ áo đen yên lặng, nàng cắn chặt môi, mặt mày trắng bệch. “Tại sao ngươi muốn dùng Thạch Sa thú?” lão nhân dường như không thấy sự tức giận của nàng mà hỏi tiếp.

Thiếu nữ áo đen yên lặng một lúc mới đáp: “Thạch Sa thú là Tinh Hồn thú thuộc hành Thổ, có thể di chuyển dưới lòng đất mà không gặp trở ngại gì dù tốc độ của chúng dưới đất rất chậm. Chỗ bọn chúng không thể tới gần chính là nơi bảo kiếm được cất giữ.”

Nàng vội vàng giải thích: “Trải qua mấy trăm năm, bùn đất bao quanh bảo kiếm cũng bị sức mạnh của bảo kiếm thay đổi thuộc tính nên Thạch Sa thú không cách nào tới gần được.” “Cách này rất hay!” Lão nhân lạnh nhạt khen.

Thiếu nữ áo đen chợt nói: “Nơi này là địa bàn của Quách Đông.”

“Ta biết hắn.” lão nhân gật đầu, bên trong hốc mắt trống không tựa như một vùng hư không, giọng nói khàn khàn khó nghe giống như phiêu đãng giữa không trung: “Hỏa Nha Đao Phủ sao?Ha ha!”

Lão bỗng cười ha ha đầy quái dị khiến thiếu nữ áo đen giật mình.

Thiếu nữ áo đen cũng không dám nhiều lời.Lão già trước mặt này tính tình thay đổi thất thường nhưng chính là một tên ma đầu giết người không chớp mắt.Hơn nữa đối phương còn điều tra nàng, điều này khiến cho nàng càng thêm kiêng kị.

Lão nhân bỗng kêu một tiếng quái dị.

Hốc mắt trống không chuyển về phía Tạ thị kiếm thôn.Thiếu nữ áo đen vốn đang chú ý tới sự khác thường của lão nhân cũng vội đưa mắt nhìn theo. Hôm nay nàng mới tới đây và lão nhân cũng nói không rõ ràng nhưng nàng có thể hiểu được lần hành động trước không thuận lợi.

Một bóng người mạnh mẽ đang đâm xuyên qua đám Thạch Sa thú, mỗi kiếm vung lên là có một con Thạch Sa thú ngã xuống. Kiếm âm nhẹ rung, dù ở xa như thế cũng có thể nghe thấy rõ.

Lão nhân nghiêng đầu nghe ngóng, trên khuôn mặt vốn không chút tình cảm nào cũng lộ rõ vẻ tán thưởng: “Quả thực là tiếng kiếm ngâm tuyệt vời. Nếu cho hắn thời gian hắn tiền đồ sẽ không thể đo được.”

“Lão sẽ cho hắn thời gian sao?” thiếu nữ áo đen hỏi ngược lại.

Lão nhân lắc đầu, trả lời dứt khoát: “Không thể!”

Lão lẩm bẩm: “Lần trước cũng gặp hai người trẻ tuổi rất xuất sắc vậy mà lần này lại không thấy bóng dáng đâu, quả là kì lạ!” Lão vừa như cảm khái lại vừa như đang than thở. **

Tạ Thanh vung kiếm, kiếm âm như sóng vỗ bờ, liên miên không dứt.

Bỗng choengmột tiếng, một thiết quyền ngăn cản kiếm của gã.

Tạ Thanh nheo mắt, Thạch Sa thú vương. Đây là con Thạch Sa thú vương mà Đường Thiên khổ chiến ngày đó. Tạ Thanh tuy chỉ vừa đột phá nhưng cũng không sợ hãi, cổ tay khẽ rung, trường kiếm mang theo tiếng rít đâm thẳng ra! Con mắt màu nâu của Thạch Sa thú vương hiện lên một tia sáng, nắm tay cứng như thép tràn đầy chân lực hệ Thổ đánh về phía Tạ Thanh.

Trong nháy mắt kiếm quyền va chạm, một dạo động vô hình đột nhiên bùng nổ!

Sóng khí giống như gió bão ầm ầm cuốn bay về bốn phía.

Đám Thạch Sa thú to như quả núi kia bị những cơn sóng khí này quét phải cũng ngã tán loạn.

Thạch Sa thú vương có linh trí khá cao, nó thấy Tạ Thanh vốn là thủ hạ bại tướng của mình mấy ngày trước mà giờ lại có thể đánh ngang tay với mình tức thì giận dữ, hung tính nổi lên.

Nó rống giận liên hồi, đánh về phía Tạ Thanh.

Tạ Thanh tập trung ứng chiến, trường kiếm trong tay liên tục vung lên, kiếm âm rít gào không ngớt.

Mỗi lần va chạm, chân lực hệ thổ và thủ tâm kiếm đều tạo ra vô số sóng khí lan rộng.

Ầm ầmầm! Từng luồng sóng khí hình tròn lấy họ làm trung tâm lan rộng không ngừng.

Từng tràng sóng khí tạo thành gió lốc quét ngang toàn chiến trường.

Hai bóng người va chạm không ngừng thu hút toàn bộ cái nhìn trên chiến trường.Sức mạnh của họ ngang nhau, kĩ thuật cũng tương đương, chỉ là cán cân chiến trường lại đang nhanh chóng nghiêng về Thạch Sa

thú. Sức mạnh của thôn dân Tạ thị kiếm thôn vốn không thể nào ngăn đám Thạch Sa thú lao tới như thủy triều kia lại. ** Bên xong sương sa Thiên Mã, Đường Thiên đang đưa tay giữ Lăng Húc chuẩn bị lao ra lại.

Bọn họ đều vừa tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện.

“Buông ta ra!” Lăng Húc trợn mắt quát: “Ngươi là đồ khốn kiếp máu lạnh, ngươi sao có thể giương mắt nhìn bọn họ bị đám Thạch Sa thú giết như vậy được?”

Đường Thiên liếc mắt nhìn Lăng Húc giống như nhìn một thằng ngu: “Chẳng lẽ ngươi không nhận ra có người đứng sau điều khiển đám Thạch Sa thú này sao?” “Vậy chúng ta phải giương mắt nhìn thôn dân đi vào chỗ chết sao?” Lăng Húc phản pháo lại không chút kiêng nể

“Đương nhiên là không rồi!” Đường Thiên nói với vẻ chính khí lẫm liệt: “Chỉ cần một mình ngươi là có thể giúp bọn họ ổn định trận tuyến! Ta sẽ ở phía sau tùy cơ hành động bắt tên khốn đứng sau đám Thạch Sa thú này lại.”

“Vậy ngươi còn giữ ta lại làm gì?” Lăng Húc trợn mắt hỏi

“Nghe nói thương pháp thời cổ đại đều có tọa kị đặc biệt phối hợp cùng, ngươi đã có chưa?”Đường Thiên hỏi. “Hả, sao ngươi biết?” Lăng Húc hỏi với vẻ kinh ngạc: “Tọa kị không dễ tìm như ngươi nghĩ đâu, hơn nữa món đó rất đắt, ta không chơi nổi.”

“Hehe, đối với thiếu niên như thần mà nói thì tọa kị là một vấn đề nhỏ không thể nhỏ hơn được.” Đường Thiên thò tay lấy Hỏa Liệt điểu ra dưới cái nhìn nghi ngờ của Lăng Húc, nói đầy phóng khoáng: “Tặng ngươi đấy!”

Lăng Húc sửng sốt nhưng rất nhanh ánh mắt của gã đã bị Hỏa Liệt điểu thu hút.

Đường Thiên không biết hàng nhưng gã thì có. “Ngươi hôm nay bị ngu à?” Lăng Húc nhìn Lăng Húc với vẻ nghi ngờ: “Hay ngươi lại đang định làm trò gì mờ ám hả?”

Vẻ mặt Đường Thiên đầy vô tội: “Ta mà người như vậy sao?”

“Đúng thế!”Lăng Húc đáp rất nhanh.

Đường Thiên trợn mắt: “Vậy để ta thu nó lại!”

Lăng Húc cười ha hả rồi xoay người trèo lên thúc giục Hỏa Liệt điểu lao khỏi sương sa như một cơn lốc. Binh bỗng xuất hiện cạnh người Đường Thiên hỏi: “Sao bỗng nhiên ngươi lại nghĩ đến tọa kị?”

Đường Thiên nói đầy đắc ý: “Đó là cặp hỏa nhãn kim tinh của thiếu niên như thần chứ sao nữa! Đầu đất như ngươi sao hiểu nổi!” (Hỏa nhãn kim tinh : mắt lửa con ngươi vàng – hàng của Tôn ngộ không)

Binh: “…”

Đường Thiên quan sát trận chiến lần trước đã chú ý tới phương thức chiến đấu của Lăng Húc. Trực giác của Đường Thiên nhạy cảm vô cùng, hắn nhận ra tiết tấu công kích của Lăng Húc có một chút trì trệ.Theo lý thuyết thì với thực lực của tiểu Húc Húc tuyệt không có khả năng trì trệ như vậy.Sau đó Đường Thiên mới để ý nhận ra thương pháp Lăng Húc dùng hôm đó có một chút khác biệt rất nhỏ so với bình thường.

Tinh tế cân nhắc Đường Thiên mới hiểu được phương thức công kích này của Lăng Húc không ăn khớp chính bởi gã thiếu một tọa kị phù hợp. Thứ đầu tiên mà Đường Thiên nghĩ tới là Thanh Đồng Cơ Giới Đà Điểu đã được cải tiến thành Hỏa Liệt điểu.

Lúc này Đường Thiên đã có sương sa Thiên Mã nên Hỏa Liệt điểu vẫn bị hắn xếp xó, nhờ vậy hắn mới có thể nhanh chóng tìm ra câu trả lời cho câu hỏi giúp Lăng Húc tìm tọa kị.

Chỉ là vấn đề này bị hắn quẳng ra khỏi đầu rất nhanh, hắn hỏi Binh với vẻ nghi hoặc: “Đại thúc, ngươi nói kẻ chỉ huy Thạch Sa thú sẽ là người như thế nào?”

“Một tên khốn rất lợi hại đấy.” Khuôn mặt tú lơ khơ của Binh âm trầm: “Xem thử là biết thôi, bọn chúng chắc chắn sẽ không ở quá xa đâu.”

Đường Thiên nóng lòng muốn thử, tự tin nói: “Việc có yêu cầu độ khó cao như vậy chỉ có thể giao vào tay thiếu niên như thần mới có thể hoàn thành được thôi!” Dứt lời hắn nhảy ra khỏi sương sa Thiên Mã, từ đằng sau lặng lẽ chuồn đi.

Để tránh đám Thạch Sa thú, Đường Thiên đi men sau làng, vòng một khúc lớn tìm về phía hậu phương đám Thạch Sa thú.

Không bao lâu bỗng có mấy bóng người đập vào mắt hắn.

Tinh thần Đường Thiên khẽ rung.

Đây chắc chắn là mấy tên đầu sỏ rồi! Sát khí trong lòng hắn bắt đầu dâng lên, lặng lẽ tiến đến không một tiếng động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Hỏa Liệt Điểu, Xung Phong!

Trên một bãi đất cao, Quách Đông chăm chú quan sát chiến trường hỗnloạn phía xa với vẻ mặt hờ hững.Cái cằm nhỏ hơi gầy đầy râu cứng khôngkhỏi khiến người ta liên tưởng đến chiến trường đầy gươm giáo tràn đầytính xâm lược.

Tấm áo choàng màu đen tung bay trong gió, trên áo choàng thêu mộtcon quạ lửa màu đỏ sinh động tựa vật sống.

Bên cạnh gã là một thiếu niên đứng nghiêm nghị. Thiếu niên ăn mặcgiống Quách Đông, vẻ mặt nhợt nhạt như có bệnh, cặp mắt đen bóng,haitay gầy mà dài.

“Lai gia bất thiện…” giọng nói của Quách Đông cũng giống như con quạlửa trên áo choàng của gã, lạnh lẽo mà yêu dị: “Quả thực không ngờ bímật của Thạch Kiếm phong rốt cục cũng bị phát hiện rồi.”

Tiếng cảm thán của gãtheo gió bay đi.

Thiếu niên tò mò hỏi: “Lẽ nào thúc đã biết từ lâu rồi à?”

“Ta cũng chỉ vô tình biết được thôi.” Ánh mắt Quách Đông nhìn thiếuniên nhu hòa, ấm áp.Đây là cháu ruột của gã, cũng là nguyên nhân màmấy năm nay gã lặng lẽ ở kiếm thôn.

Cả đời gã không lập gia đình, chỉ có đứa cháu trai này hắn coi không khácgì thân sinh nhi tử. Mấy năm nay sống cảnh tịch mịch ở kiếm thôn cũngchỉ vì Tiểu Vũ.

Mà Tiểu Vũ cũng không phụ sự kì vọng của gã.Được Quách Đông dốclòng bồi dưỡng, thực lực của Tiểu Vũ gần như đã đạt tới trình độ của gã.

Mặt khác Tiểu Vũ bây giờ mới có mười chín tuổi, dù là so với những thiếuniên thiên tài nổi tiếng trên Tiên Võ bảng thì Tiểu Vũ cũng không thuakém chút nào.

“Mấy năm nay, ta đã đến tòa Thạch Kiếm phong này vô số lần nhưng vẫnkhông thể tìm thấy thanh bảo kiếm kia.” Quách Đông lại đưa mắt nhìn vềphía chiến trường kịch liệt, khẽ thở dài: “Người Tạ gia dường như cũngkhông biết vị trí bảo kiếm nên ta rất tò mò lần này đám người kia sẽdùng cách gì để tìm ra bảo kiếm.”

“Thúc, rốt cục là bảo kiếm gì vậy?” Haimắt linh động của Quách Vũ đầyhiếu kì.

“Thúc cũng không biết.” Quách Đông mỉm cười nhưng lập tức khôi phụcvẻ lãnh khốc: “Nhưng nếu nó đáng giá để Tạ gia thủ hộ bảy trăm năm thìtuyệt đối là một thanh bảo kiếm khó lường.”

“Ai dà!” Quách Vũ có chút thất vọng chẳng qua hắn nghĩ đến một nghivấn khác rất nhanh: “Thúc, người tới là ai vậy? Thật là lợi hại, không ngờhắn có thể điều khiển Thạch Sa thú! Nếu hắn muốn tấn công thôn củachúng ta thì chúng ta cũng không thể ngăn cản được.”

Trong mắt Quách Đông hiện lên mộttia sát khí, cằm râu hơi lay động,giọng nói lãnh khốn khiến người ta ớn lạnh: “Lão được gọi là Manh Huyềnbi thương.” (DG: Dây cung bi thương???)“Manh Huyền… bi thương…” Quách Vũ trợn tròn mắt lắp bắp nói, trênkhuôn mặt tái nhợt vì bệnh lộ vẻ kinh hãi đến tột cùng: “Manh Huyền lãonhân, sao lão ta lại tới đây?”

“Manh Huyền bi thương” bài danh chín ngàn chín trăm trên Thiên Lộbảng.

Không có ai biết tên của lão, mọi người đều gọi lão là Manh Huyền lãonhân. Tin tức về lão rất ít, mà lão tiến vào Thiên Lộ bảng còn sớm hơnQuách Đông rất nhiều.

Mọi người chỉ biết lão bị mù hai mắt từ nhỏ nhưng thiên phú tu luyện lạicực kì xuất chúng, tinh thông âm luật.Cho đến một lần lão vô tình nghehđược âm trầm thấp của đàn nhị lập tức thích loại nhạc khí này.

Tiếng đàn của lão tràn đầy bi thương khiến người ta không thể tự kiềmchế được.

Tính lão quái đản, lãnh khốc, giết người như ngóe.Chuyện nổi tiếng nhấtcủa lão là Bi Thương Huyết Dạ (Đêm máu bi thương) từng chấn động mộtthời.Năm đó lão đi ngang qua một thành thị, đúng lúc nơi đó đang tổchức đại hội tỉ võ, cao thủ tụ tập.

Không biết vì sao lão lại kéo đàn.Bi thương bao phủ toàn thành, một đêm đó có một trăm lẻ chín người tựsát chết, trong đó có gần hai mươi người dự thi vượt quá võ giả lục giai.

Lão rất hiếm khi xuất hiện trong tầm mắt mọi người, dấu vết chiến đấucũng ít người biết.Nhưng bài danh của lão lại chưa từng rớt khỏi Thiên Lộbảng, thực lực mạnh mẽ có thể thấy rõ được.

“Không biết!” Quách Đông lắc đầu: “Lão có con đường của mình. Chẳngqua biện pháp giống như thế này cũng chỉ lão có thể làm được.Về saucháu phải cẩn thận, âm võ giả có rất nhiều thủ đoạn không thể tưởngtượng nổi đâu.”“Vậy chúng ta…” Quách Vũ có chút thiếu tự tin.

“Không cần lo lắng!” khuôn mặt lạnh lẽo của Quách Đông bỗng mỉmcười: “Nhược điểm của lão tuy có rất ít người biết nhưng thúc trùng hợplà một trong những người đó.”

“Vậy còn đám người Quách Lâm?”Quách Vũ nhìn thoáng qua Quách Lâmmình đầy thương tích đang giãy dụa giữa chiến trường hỏi.

“Thôn sẽ chăm sóc tốt cho người nhà của hắn.” Quách Đông lạnh lùngnóiBỗng nhiên mắt gã nheo lại.

Quách Vũ chú ý với vẻ mặt biến hóa của Quách Đông, vội nhìn theo thìkhông khỏi kinh hô: “Đó là ai vậy?”

Một bóng lửa đỏ và trắng bạc đan xen vào nhau đâm vào đàn Thạch Sathú giống như một mũi thương sắc bén.***

Cảm nhận được lực lượng mênh mông của Hỏa Liệt điểu dưới chân khiếnLăng Húc kích động vô cùng. Thương pháp từ chiến trường mà ra, thươngpháp cổ đại đa số đều phục vụ chinh chiến sa trường chứ không phải đểluận võ cá nhân.

Tiêm Thương Hải của gã có lịch sử khá lâu, vẫn giữ phần lớn đặc điểm củathương pháp cổ.

Trong Tiêm Thương Hải có vài chiêu cần phối hợp với tọa kị cho nên từkhi học được tới giờ Lăng Húc gần như không có cơ hội sử dụng.Gã lưu lạckhắp nơi, bữa no lo bữa đói, dãi nắng dầm mưa nào còn tiền mua tọa kịchứ.

Cơ quan thú dưới người được chế tác hoàn mĩ, bình sinh gã mới thấy lầnđầu.Thân hình không hề mập mạp mà tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật,nhưng lực lượng lại cực kì mạnh mẽ, phi nước đại giống như một cơn lốclửa.

Gió tạt qua mặt, gào thét bên tai, trong lồng ngực như có hào khí vạntrượng!

Kị sĩ cổ đại cầm thương chính là như vậy, không hề e sợ gì, nhằm địchnhân phía trước dẫm đạp giữa tiếng kèn mà đi!

Mái tóc màu bạc tung bay, đôi mắt màu vỏ quýt như có liệt hỏa thiêuđốt.Bỗng nhiên lão sư như hiện ra từ bản văn tự cũ kĩ trong lòng gã, giữatiếng gió gã không kìm lòng được cao giọng đọc.

“… Ta xin thề đối xử tử tế với kẻ yếu! Ta xin thề dũng cảm chống lạicường bạo! Ta xin thề chống lại tất cả sai lầm! Ta xin thề chiến đấu vìngười tay không tấc sắt…”

“… Ta xin thề trợ giúp bất kì người nào xin ta giúp đỡ! Ta xin thềkhông làm tổn thương bất kì một người phụ nữ nào…”

“… Ta xin thề trợ giúp huynh đệ của ta! Ta xin thề chân thành đối đãivới bằng hữu của mình! Ta xin thề thủy chung với người mình yêu đếnchết cũng không thay đổi…”

Luồng khí ấm áp như trào dâng từ trong lòng.Nó giống như mùi trênngười lão sư, Lăng Húc vẫn luôn cảm thấy trên người lão sư có một mùiđặc biệt, cho đến bây giờ gã rốt cục cũng biết mùi của lão sư là mùi gì.

“Niềm tin!”

Lão sư, tuytiểu Húc bây giờ vẫn chưa làm được như ngài nhưng tiểu Húcnhất định sẽ tiếp bước ngài, cố gắng đi tiếp!

Bóng lưng hòa ái kia hiện lên trong lòng Lăng Húc, ánh mắt thân thiết,ấm áp như chiếu rọi vào lưng gã.

Lăng Húc, xung phong!

Lăng Húc chợt ép người xuống, Hỏa Liệt điểu dường như cảm nhận được ýchí của hắn đột nhiên tăng tốc, lướt qua như một cơn lốc lửa.

Cảnh vật trong tầm mắt thay đổi rất nhanh nhưng Lăng Húc không hề cửđộng

Gần như trong chớp mắt, Lăng Húc đã lao tới phía dưới bức tường đất.Cái chân gầy guộc của Hỏa Liệt điểu khẽ cong lên, móng chim sắc bén đãđâm sâu vào bùn đất.

Ầm, Hỏa Liệt điểu bay thẳng lên trời, tầm nhìn của Lăng Húc đột nhiênmở rộng,cảm giác thu toàn bộ chiến trường vào tầm mắt. Khí thế hàohùng khó diễn tả bằng lời giống như ngọn lửa nóng thiêu đốt mỗi bộphận trên người gã.Gã dùng sức nắm chặt ngân thương trong tay.

Mọi người đều bị khoảnh khắc Lăng Húc xông ra làm cho ngây dại.

Trên bầu trời, Lăng Húc giống như đạp lửa đi tới, mái tóc bạc tung bay,vung thương ngạo nghễ nhìn thiên hạ, khí phách tuyệt luân!Ầm!

Hỏa Liệt điểu nặng nề tiếp đất, thân hình thon nhỏ nhưng khi rơi xuốngđất lại mang thanh thế cực kì đáng sợ.Giống như một tiếng trống đánhvào tận đáy lòng của mọi người, linh hồn cũng muốn rung lên.

Trước mặt là bùn đất bắn tung tóe nhưng Lăng Húc không bị ảnh hưởngchút nào, hắn trầm người, giữ thương quát một tiếng như sấm động:“Giết!”

Hỏa Liệt điểu tức thì hóa thành một bóng lửa mãnh liệt, trong phút chốcbắn thẳng về phía trước.Cổ tay khẽ run, mượn lực đẩy về phía trước, mũi thương không tốn chútsức nào đâm thẳng vào thân một con Thạch Sa thú. Hỏa Liệt điểu khôngchậm trễ chút nào, giống như một cơn lốc lửa lướt qua người con ThạchSa thú.

Khi ngân thương trong tay Lăng Húc xuyên thủng con Thạch Sa thú thứba thì con Thạch Sa thú thứ nhất mới ầm ầm ngã xuống.

Kể từ lúc có Hỏa Liệt điểu Lăng Húc phát hiện dường như tất cả đều trởnên cực kì dễ dàng.Gã chỉ cần không ngừng vung thương, ra thương,thoải mái vô cùng.Để đâm thương chuẩn xác khi đang tiến công ở tốc độcao với võ giả bình thường mà nói thì có lẽ có độ khó khá cao nhưng vớiLăng Húc thì chẳng có vấn đề gì.

Trái lại bởi lực quán tính do tiến công ở tốc độ cao mà khi ra thương uylực cũng tăng thêm mấy lần!

Nơi Lăng Húc đi qua, Thạch Sa thú giống như lúa bị cắt, ào ào ngã xuống.

Tâm lý nhẹ nhàng, vui vẻ chưa từng có từ trước tới nay khiến chiến ýtrong cơ thể Lăng Húc hoàn toàn bị đốt cháy.Tâm niệm vừa động, HỏaLiệt điểu đang chạy nhanh gập người lại, quay người chạy về phía tườngđất.Ánh sáng hỏa hồng và ngân sắc đan xen, đẹp tới mức khiến người takhông hít thở nổi nhưng cũng nguy hiểm khiến người ta không thở nổi.

Bóng sáng xẹt qua tường đất, giống như một cái bút nhúng vào mực đỏbạc, vạch qua tường đất.

Đám Thạch Sa thú xuất hiện với tần suất kinh người, Lăng Húc tập trungcao độ, trường thương trong tay chỉ có một động tác, đâm!

Thế đâm không có bất kì biến hóa cũng như động tác thừa thãi nào!

Cuồng dã và đơn giản, hai phong cách hoàn toàn khác nhau trộn làm mộtnhưng lại đem đến nguy hiểm trí mạng!

Tạ thị thôn dân chỉ cảm giác có một cơn gió lửa lướt qua bên người thìđám Thạch Sa thú đã ầm ầm ngã xuống.

Lăng Húc lao lên lao xuống vài lần thì Thạch Sa thú quanh tường đất đãbị diệt sạch không còn.

Tạ Thanh đang kịch chiến với Thạch Sa thú vương cũng ổn định lại tinhthần, hai vị đại nhân cuối cùng cũng ra tay rồi! Sức chiến đấu Lăng Húcthể hiện so với lần trước càng thêm kinh người.Có Lăng Húc ra tay, thế cục lập tức ổn định lại.

Lăng Húc đánh đâu thắng đó, qua lại vài lần áp lực của thôn dân lập tứcgiảm đi.

Mà lúc này Lăng Húc đang có một suy nghĩ cực kì lớn mật trong lòng.

Đám khốn kiếp sau màn này nhất định trốn ở sau đàn Thạch Sa thú.Nếunhư mình có thể xuyên thủng phòng tuyến của đối phương ắt có thể bắtđối phương lộ nguyên hình!

Tâm lý nhẹ nhàng, vui vẻ thỏa mãn khi chiến đấu khiến chiến ý trong cơthể Lăng Húc đạt tới cực hạn.Gã chỉ cảm thấy toàn thân như đang vâytrong lửa, tuyệt không có một chút sợ hãi nào.

Ánh mắt hướng về phía hậu phương đám Thạch Sa thú vô cùng vô tận,con mắt màu vỏ quýt tràn đầy chiến ý.

Tay trái nhẹ đưa lên vuốt ve đầu Hỏa Liệt điểu.

Ngươi gọi là Hỏa Liệt điểu à? Quả là một cái tên không tồi, vậy chúng tacùng xông lên nào!

Xông lên phá tan toàn bộ phòng tuyến của bọn chúng!Hỏa Liệt điểu, xung phong!

Lăng Húc ép người xuống, ngân thương trong tay đưa ra sau lưng, chùmtua màu đỏ ở đầu thương rủ xuống giống như một đóa hoa lửa trôi nổi.

Hỏa Liệt điểu cũng trầm người, móng chim chìm sâu trong bùn đột nhiênphát lực.

Bóng ánh hỏa hồng và ngân sắc lại một lần nữa sáng lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Hỏa Nha Lẫm Đông

Hành động của Lăng Húc làm mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Toàn bộ chiến trường, đều bị hành động của Lăng Húc làm xáo trộn.

Thạch Sa thú vương nổi giận gầm lên một tiếng liền hướng đánh về Lăng Húc, nhưng Tạ Thanh liền hiểu rõ ý đồ lăng Húc. Trường kiếm trong tayđột nhiên reo lên, kiếm quang tăng vọt, gắt gao cuốn lấy Thạch Sa thú vương.

Âm thanh ầm ầm bùng nổ, trong nháy mắt vang vọng toàn trường.Sóngkhí còn cường liệt hơn mấy lần, giống như gió bão quét ngang.

Thạch Sa thú xung quanh bị sóng khí dư âm quét trúng thì đều như bị búa tạ nện trúng, tàn tạ ngã xuống đất rồi nhanh chóng hóa thành một bãi bùn cát.

Lăng húc tựa như mộtthanh đao hai màu đỏ bạc đan xen, cắt qua đậu hủ.

Còn Hỏa Liệt điểu toàn lực cuồng chạy,giống như một đoàn gió lửa cuồng dã bùng nở.Mà Lăng Húc trên thân nó lại có giống như một đao phong băng lãnh sắc bén trên hỏa diễm.Những Thạch Sa thú thể hình khổng lồ kia trước mặt bọn họ, yếu đuối giống như tờ giấy.

Hai vệt sáng đỏ và bạc thẳng tắp như đao!

Bỗng nhiên, trong đôi mắt lay động kịch liệt củaLăng Húc lộ ra mấy thân hình, con ngươi của gã đột ngột co rụt lại.

Tìm được các ngươi rồi!Trên hơn mười thước phía cuối cùng, một lão giả ngồi trên xe đẩy, viền mắt trống không, còn có khóe miệng lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm.

"Hỏa Liệt điểu, lên!"

Lăng Húc rống giận,tiếng hét quanh quẩn trong gió.

Trong mắt Hỏa Liệt điểu sáng rực mộttia quang hoa, tốc độ vốn đã như một cơn gió, lại đột nhiên tăng mạnhlần thứ hai.Lăng Húc trên lưng Hỏa Liệt điểu chỉ cảm giác cảnh sắc trong mắt nhanh chóng lùi về sau rồi biến thành mơ hồ khôngrõ đường nét.Gió trước mặt, cảm giác áp bách đột nhiên trở nên sung mãn làm người khác hít thở không thông. Bên tai tiếng rít ầm ầm như sấm làm gã cái gì đều không nghe thấy.

Nhưng Lăng Húc không những không có một chút e sợ, trái lại cảm thấy huyết mạch sôi sục, chiến ý rừng rực đến trạng thái thiêu đốt!

Gã có thể nhìn ra được, thực lực đối phương so với gã mạnh hơn, thậm chí còn mạnh hơn không ít.

Khí tức đối phương sâu không lường được, băng lãnh sâu thẳm.Không ngờ Lăng Húc lại sinh ra cảm giác không có khả năng hạ thủ. Nhiều nămlăn lộn lưu lạc làm Lăng Húc có ánh mắt độc vô cùng, kinh nghiệm cũng cực kỳ phong phú. Người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, gã biết rõ.Tính tình của gã táo bạo, nhưng tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc vào những đối thủ không thể trêu chọckia.Đây chính là nguyên nhân gã có thể sống đến bây giờ.

Lão già mù trước mặt này là đối tượng tuyệt đối không thể chọc.Nếu như là trước đây, gã tuyệt đối quay đầu đi liền.

Nhưng chiến ý vẫn cuộn trào mãnh liệt trong lòng gã.Đúng vậy, ngươi không phải đối thủ của lão.

Thế nhưng...

Lăng Húc, ngươi sợ sao?

Ngươi e sợ sao?

Ngươi nhu nhược không tiến tới sao?

Trường thương trong tay ngươi đang run rẩy hả?Ý chí trong lòng ngươi còn cứng rắn như trước không?

Lý tưởng của ngươi còn lóng lánh rực rỡ không?

Khí lưu nổ vang bên tai như âm thanh lôi điện, đem bên ngoài đều ngăn trở, càng làm âm thanh trong lòng gã thêm rõ ràng.

Dường như cảm thụ được Lăng Húc ý chí, Hỏa Liệt điểu dưới thân bỗng dưng kêu vang một tiếng, giống như một đao phong sắc bén âm thẳng vào đám mây, quyết tuyệt đủ làm người run sợ!

Hỏa Liệt điểu, ngươi cũng đang khát vọng xung phong à?Hỏa Liệt điểu, ngươi cũng đang khát vọng chiến đấu ư?

Hỏa Liệt điểu, ngươi cũng vĩnh viễn dũng cảm không sợ sao?

Cao tốc chạy nhanh mà mang đến kịch liệt lay động tầm mắt làm gần như mơ hồ, nhưng mà trên mặt Lăng Húc lại bỗng nhiên lộ ra dáng tươi cười tự nhiên. Dáng tươi cười như ánh nắng, như liệt hỏa, thiếu niên cuồng dã dũng cảm, thiếu niên kiên nghị như sắt thép.

Hỏa Liệt điểu nương theo thế xông tới, vuốt chim khô gầy cứng rắn, năm ngón vươn ra, hung hăng cắm vào bùn đất.Thân ảnh như lửa đỏ như đột ngột mọc lên từ mặt đất, giống như một luồng lửa giận tùy ý, mang theo thiếu niên tóc bạc, hung hãn đánh tới lão nhân đang ngồi xe đẩy trên vách đá.

Tóc bạc quay cuồng, thương ra như rồng, rít gào trong không khí!

Khắp bầu trời ngân quang hóa thành một điểm quang điểm rực sáng gai mắt, chợt lao tới.

Cả trời đất buồn bã thất sắc, chỉ còn đôi mắt màu vỏ quýt trong suốt.

Một thương kia tên là…—— Chính Nghĩa Bản Tâm Thứ!
※※※

Đường Thiên biết rõ thực lực của bản thân tuyệt đối không bằng gia hỏa kiathoạt nhìn rất hung ác độc địa kia.Binh cùng Quỷ trảo cần phải tốn bao nhiêu thời gian giết chết bệnh thiếu niên, thì bản thân cần phải cuốnlấy đối phương bấy lâu.

"Năm phút đồng hồ."Binh suy nghĩ một chút, nói.

Gã không phản bác kế hoạch chiến đấu của Đường Thiên, vì kế hoạch này xem ravô cùng đáng tin.Lấy thực lực Đường Thiên hiện tại mà muốn làm một kẻ kết thúc, còn tương đối trắc trở.Nhưng trực giác của gia hỏa này lại cường hãn vô song,khiến hắn trở thành nhân tuyển triển đấu tốt nhất.

Hơn nữa...Nghĩ đến chiến đấu sắp tới, trong lòng Binh vô cùng mong đợi.Trận chiến lần trước cùng Kim Cương làm gã có chút chưa thỏa mãn.Gã xuất thân binh nghiệp, cảm xúc đối với chiến đấu rất mạnh mẽ,võ giả bình thường căn bản không thể tưởng tượng.

Hơn nữa bây giờ lại có lợi khí như Thiên Không Hổ làm dục vọng chiến đấu của gã càng thêm cường liệt.

Năm phút đồng hồ...

Ánh mắtĐường Thiên, vững vàng nhìn chằm chằm trung niên nhân khoác áo choàng đen kia, ký hiệu quạ lửa trên áo choàng biểu lộ thân phận đốiphương.

Hỏa Nha Đao Phủ, Quách Đông, vị trí thứ chín ngàn chín trăm hai mươi tám trênThiên Lộ bảng!

Cường giả trên Thiên Lộ bảng, chỉ suy nghĩ, đã khiến cho Đường Thiên hưng phấn. Có thể giao thủ cùng cường giả như vậy, thì có thể nắm rõ thực lực của bản thân đến tột cùng đến cái trình độ nào!

Đây là lần đầu hắn gặp cường giả trên Thiên Lộ bảng.

Thiên Lộ bảng, hạngchín ngàn chín trăm hai mươi tám!Đi nào, để ta nhìn xem ngươi đến tột cùng có mạnh mẽ ra sao!

Đường Thiên sôi tràochiến ý, con mắt bốc lên một tiamáu, rồi đột ngột xông tới.

Trong nháy mắt khi Đường Thiên xông tới, Quách Đông bỗng nhiên phát hiện.

Sắc mặt Quách Đông khẽ biến.Gã không có nghĩ đến, chính mình vậy mà lại bị người mò đến gần như thế.Dĩ nhiên bởi vì vừa rồi bị khí phách xung phong tuyệt luân của tên kỵ sĩ cưỡi hỏa điểu kia hấp dẫn, nhất thời không xem kỹ.Nhưng mà thực lực của kẻ đánh lén cũng tuyệt đối không thấp.Hỏa Nha Đao Phủ Quách Đônggiết người vô số, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.Lúc đó trong lòng chợt dao động manh liệt, biết rõ nguy hiểm.

Quách Đông kinh nhưng không loạn. Không biết khi nào, trong tayxuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ bầm.

Một trong những bí bảo của Ô Nha tọa, Lẫm Hỏa Nha kiếm!

Phựt, một ngọn đỏ thẩm hiện lêntheo thân kiếm.

Quách Đông nhìn cũng không cần nhìn, vẫy một kiếmphía sau.Lẫm HỏaNha kiếm chém ra kiếm mangvòng cung đỏ thẩm giống như quạ lửa đang giương cánh, lặng yên không một tiếng động mà bàytới trước mặt Đường Thiên.

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải lật lại, năm ngón như móc, mang theo một chùm hoa lửa chói mắt, hướng thẳng đến hỏa nha kiếm mang!

Phốc!

Âm thanh va chạm nhẹ tựa như thổi tắt ngọn nến.Nhưng mà Đường Thiên chỉ cảm giác một luồng khí tức âm hàn vô cùng hoàn toàn không

để ý đến chân lực của hắn,liền chui thẳng vào cánh tay.Gần như trong nháy mắt, cánh tay phải hắn cơ hồ bị đông cứng.

Trong lòng Đường Thiên hoảng sợ,lần đầu tiên hắn gặp phải loạikhí tức cổ quái này.

Đây là cái gì...

Quách Đông cũng ồ nhẹ một tiếng,trảo công đối phương không ngờ lại có thể ma sát với không khí đánh ra hoa lửa, khiến gã có chút ngoài ý muốn.

Nhưng một lực lượng cường hãnlập tức bạo phát theo đầu ngón tay, khiến gã càng thêm kinh ngạc.

Nhưng màhương vịcủa Lẫm Hỏa, cũng không dễ dàng hóa giải như vậy!

Khóe miệng Quách Đông hiện lên vẻ cười nhạt.Bản thân Lẫm Hỏa Nha kiếm mang theo Lẫm Hỏa, là một loại hỏa diễmcực kỳ âm hàn tà dị, người không có kinh nghiệm, lần đầu tiên đều sẽ trúng chiêu.

Một khi bị Lẫm Hỏa xâm nhập kinh mạch, Lẫm Hỏa liền sẽ như loại kịchđộc lan tràn.

Hả!

Ánh mắt Quách Đông co rụt lại.Đường Thiên phía đối diện lại lao về phía gã.

Tên gia hỏa này... Vậy mà lại không bị Lẫm Hỏa ảnh hưởng?

Thật cổ quái!

Quách Đông không tự chủ mà nhíu mày, đối phương so với gã tưởngtượng càng thêm vướng tay. Nhưng gã có thể sát nhập Thiên Lộ bảng, không chỉ dựa vào mỗi thanh Lẫm Hỏa Nha kiếm này!

Gã đang muốn xuất thủ, bỗng nhiên dư quang khóe mắt thoáng nhìn hai bóng người xuất hiện bên người Quách Vũ, sắc mặt lập tức đột biến.

Mục tiêu của đối phương, là tiểu Vũ!

Gần như trong nháy mắt, gã đã nhìn thấu ý đồ mấy người Đường Thiên.

Quách Đông lập tức giận tím mặt, Quách Vũ không những là cháu trai ruột gã, còn là truyền nhân của gã. Toàn bộ hy vọng của gã tất cả đềuký thác vào Quách Vũ. (Biên: đoạn này sao giống Âu Dương Phong và Âu Dương Khắc nhỉ!)

Mà mấy tên gia hỏa này, lại dám có chủ ý với tiểu Vũ!

Quách Đông huýt dài một tiếng, hỏa diễm của Lẫm Hỏa Nha kiếm trong tay liền tăng vọt. Uy áp kinh khủng giống như một bàn tay vô hình khổng lồ, trong nháy mắt bao phủ toàn trường! Hỏa nha kiếm mang đỏ thẩmtheo thân kiếm bắn ra, phóng lên cao.

Luồnghỏa nha kiếm mang đỏ thẩm vừa từ trên trời giáng xuống,liền ầm ầm nổ tung.Hỏa Nha Lẫm Đông!

Vô số băng sương đỏ sậm kèm theo luồng không khí lạnhkhó mà nói rõ, cấp tốc lan tràn ra tứ phía với tốc độ kinh người.

Nơi mà băng sương đỏ sậm nơi đi qua, tất cả đều bị đông lại.

Một kiếm của Quách Đông, vậy mà lại đem mọi người đều bao phủ ở bên trong.

Gần như trong nháy mắt, cả người Đường Thiên liền bị phủ đầy băng sươngđỏ sậm, thân thể hắn ngay lập tức bị đông cứng.Càng làm cho hắncảm thấy hoảng sợ chính là, hắn phát hiện chân lực trong cơ thể hắn, không ngờ cũng bị đông lại!

Chân lực đông lại!

Ngay khi Đường Thiên đang kinh hãi thì trong cơ thể hắn,lửa của bạch ngân võ hồn bỗng dưng nhảy lên kịch liệt và tản mát ra ánh sáng trắng bạc.

Ánh sáng bạc chiếu tới chỗ nào thì chân lực đang bị đông lại liền nhanh chóng khôi phục lưu động.Đường Thiên thở nhẹ một hơi, khóe mắt hắnbỗng nhiên thoáng nhìn thấy hai bóng người như gió,là Binh cùng Quỷ trảo!

Tinh thần hắn rung lên, ý chí chiến đấu lại sục sôi.

Không hổ là kiếm chiêu do cường giả hạngchín ngàn chín trăm hai mươi támThiên Lộ bảng chém ra, quả nhiên cường hãn!

Đường Thiên không những không có chúte sợlùi bước nào, mà trái lại càng thêm phấn khích. Có thể cùng cường giả như vậy chiến đấu, đây là một sự tình khiến bao nhiêu người thống khoái và hưng phấn!Đánh bại hắn!

Nhất định phải đánh bại hắn!

Phảng phất có cái thanh âm tại trong lòng chính mình gào thét, điều này làm mỗi tế bào trên người Đường Thiên đều hưng phấn runglên.

Lý trí nói cho hắn, hiện tại bản thân không có khả năng đánh bại đối thủ.

Nhưng hiện tại Đường Thiên chính là một tòa núi hừng hực thiêu đốt, bắn ra chiến ý, chính là máu huyếtsôi trào, ngay cả cốt cách đều là sắt thépnung đỏ!Lý trí?Đó là thứ gì?

Đường Thiên khuôn mặt kiệt ngạo nhếch miệng cười, lộ ra hai hàng răng trắnglành lạnh.

Lão quạ đen, bây giờ đến phiên thiếu niên như thần xuất thủ rồi

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Linh Thức Trảm Và Manh Huyền Bi Thương

Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên kéo theo những đốm lửa sáng rực,tốc độ của hắn phát huy đến cực hạn.

Trong chớp mắt, bốn phương tám hướngquanh Quách Đông đều là tàn ảnh màu bạc và những đốm lửa rực sáng.

Đường Thiên không hề bị kích động mà mất lý trí, dù cho chiến ý mãnh liệt cũng vậy.Hai kiếm vừa rồi, khiến Đường Thiên hiểu rõ, thực lực của đối phương rất mạnh mẽ. Bằng vào Hỏa Liêm Quỷ Trảo chưa tu luyện đến cấp đại sư của mình, căn bản không thể gây thương tích gì cho Quách Đông.

Nhưng Đường Thiên cũng không phải không có chỗ dựa, ngoại trừ trực giáckinh người ra, tốc độcủa hắn cũng rất nhanh.Sau khi hấp thu Vũ Nhân huyết và Chu Nho huyết, tốc độcủa hắn liền nhảy vọt tới hàng ngũ nhất lưu. Mà khi hắn đột phá lục giai, các tố chất đều tăng lên một cách toàn diện.

Tốc độ của hắn, càng đạt tới một tình trạng cực kỳ kinh người.Đường Thiên phát huy tốc độ của hắn vô cùng tinh tế.Tốc độ tăng lên ngoại trừ có thể giúp hắn chiếm thế chủ động, quan trọng hơn chính là đẩy tiết tấu chiến đấu nhanh hơn. Tiết tấu chiến đấu càng nhanh,thời gian cho đối thủ suy nghĩ sẽ càng ngắn, từ đó,ưu thế về phương diện trực giác của mình, cũng có thểphát huy càng tốt hơn.

Đường Thiên đảo quanh Quách Đông, Hỏa Liêm Quỷ Trảo đánh tới Quách Đông từ các hướng.

Trang bị Khổng Tước giúpthân pháp của Đường Thiên trở nên càng thêm linh hoạt, hoàn toàn bù đắpkhuyết điểmvề khinh công của ĐườngThiên.Trang bị Khổng Tước không ngừng mà biến ảotừng phiến linh giáp, Đường Thiên cảm giác mình tựa như một con cá, bất kể phương hướng nào, đều linh hoạt như tự nhiên.

Quách Đông thì cảm giác bốn phương tám hướng đều là thân ảnh của đối phương.

Quách Đông âm thầm kinh ngạc, tốcđộ thật nhanh!

Gã không phải chưa gặpvõ giả có khinh công tốt, nhưng vẫn bịtốc độ của Đường Thiên làm cho kinh hãi.Nhưng, Quách Đông nhanh chóng trấn định lại, liên tục chémra Lẫm hỏa nha kiếmtrong tay.Một vòng lửa đỏ sậm đột nhiênphun ra từ lòng bàn chân gã, nhanh chóng lan tràn ra xungquanh.

Phựt!

Vòng lửa dưới chân bỗng nhiên nổi lên thành một dòng lửa, dòng lửa lượn quanhthân thể Quách Đông lại kết nối với vòng lửa dưới chân.

Gần như cùng lúc mấy chục dòng lửa phun ra,hình thành một vòng tròn lưới lửa xung quanh Quách Đông.Leng keng!

Tiếng va chạm dày đặc, không ngừng đập vào lưới lửa, vô số đốm lửa bắn tung toé trông rất đẹp mắt.

Thân hình Đường Thiên chuyển động xung quanh Quách Đông rất nhanh, nhưng cho dù hắn đánh thế nào cũng không phá được tấm lưới lửa nhìn có vẻ mỏng manh này.

Quách Đông lạnh lùng quan sát Đường Thiên.Thiếu niêntrước mắt này tuy rằng có được tốc độ kinh người, nhưng mà thiếukhuyếtthủ đoạn công kích mạnh mẽ, uy lựccủa tốc độ cũngkhông phát huy được.Ánh mắt Quách Đông lập tức hướng tới Quách Vũ.

Khi gã nhìn thấy Thiên Không Hổ, không khỏi khẽ buông lỏng một hơi,trình độ của cơ quan võ giả đều không cao. Trái lại, hồn tướng khô gầy kia mới hấp dẫnlực chú ý của Quách Đông.

Hồn tướng sử dụng võ kỹ giống với kẻ đang công kích mình.

Nhưng...

Quách Đông biến sắc mặt,võ kỹ cấp đại sư!Cùng một loại võ kỹ, nhưng uy lực hoàn toàn bất đồng.Điều này đủ để thuyết minh, trình độ hiểu biết về võ kỹ củahai người hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Trảo pháp thật cương mãnh dữ dội!

Quách Đông không khỏi khen thầm, trảo pháp cương mãnh như thế, thực sự là rất hiếm thấy.

Hồn tướng này, tuyệt đối không phảihạng vô danh.

Tuy khen thầm,nhưng Quách Đông rất yên lòng,tuy Hồn tướng lợi hại,nhưng muốn dựa vào một gã hồn tướng đánh bại tiểu Vũ, thì không dễ dàng như vậy.

Các ngươi quá coi thường tiểu Vũ rồi.

Quách Đông trầm tĩnh lại, ánh mắt nhìn sang tiểu Vũ, vô cùng mong đợi.

Tiểu Vũ trợn to mắt, không biết từ khi nào trên bàn tay phảithon dài có một thanh trường kiếm hơi mỏng. Thanh kiếm này mỏng như cánh ve, gần như trong suốt.Cổ tay hơi động, trường kiếm đâm thẳng!

Keng!

Giữa mũi kiếm và Quỷ Trảo đột nhiên sáng rực lên, kình khí tràn ra bốn phía.

Vớitrảo lực của Quỷ Trảo, một kích này lại không hề áp đảo.

Ánh mắt Quỷ Trảo nghiêm nghị hơn,mười ngón tay khô gầy như que củi đột nhiên văng ra vô số đốn lửa chói mắt và bóng bàn tay khắp bầu trời,tiếng rít thê lương không dứt bên tai.Quách Vũ không sợ hãi không hoảng hốt, trường kiếmtrong tay rung động.Một đám quạ lửa màu đỏ tím đột nhiênbay ra, va chạm với bóng bàn tay khắp bầu trời của Quỷ Trảo.

Rầm rầmrầm!

Mỗi một con quạ lửava chạm với Hỏa Liêm Quỷ Trảo, hai người đều run lên.

Trong chớp mắt, hai người đã va chạm mấy chục lần, vô số kình khí mạnh mẽ bộc phát giữa hai người!Trên khuôn mặttái nhợt của Quách Vũ đã hơi ửng hồng, ánh mắt đen láy, nhưng tràn ngập sát cơ. Đối phương ngoan cường hơn gã tưởng tượng nhiều.

Trường kiếm trong suốttrong taybừng lên một đám lửa màu đỏ sẫm.

Trường kiếm màu đỏ lửa dựng thẳng trước mặt, thần sắc trang trọng, trong miệng quát khẽ: "Linh Thức!"

Đôi mắt Quách Đông bỗng sáng ngời, gã sớm biết tiểu Vũ tự nghĩ ra một sát chiêu, nhưng chưa từng thấy tiểu Vũ dùng qua.Khi hỏi tiểu Vũ, tên nhóc đó chỉ mở to mắt, tỏ vẻ vô tội.

Thực sự là khiến người ta mong đợi nha!

Linh Thức... Cái tên không tồi...

Oanh!

Ngọn lửa đỏ thẫmtrên thân kiếm đột nhiên bắn ra rồi nổ tung, trong nháy mắt nuốt hết thân thểQuách Vũ.

Đó là...Con ngươi Quách Đông đột nhiên phóng đại.

Lửa tản đi, một con quạ lửa màu đỏ xuất hiện phía sau Quách Vũ. Quạ lửa thân hình đỏ sậm, đứng giương cánh, đôi con ngươi màu đen phảng phất hai lỗ đen sâu không thấy đáy.

Xung quanh thân thể Quách Vũ hơi vặn vẹo như không khí bị đốt lên, làm thân hình Quách Vũ có chút mơ hồ.

Vẻ mặt Quách Vũ trang nghiêm, trong miệng quát khẽ: "Linh Thức trảm!"Dựng thẳng trường kiếm trước mặt, bỗng dưng chém xuống.

Một bóng kiếm trong suốt từ phía trước mũi kiếm bắn ra, ầm ầm bay thẳng tớiQuỷ Trảo.

Nơi bóng kiếm bay qua, bùn đất văng ra, một cái khethẳng tắp sâu không thấy đáy, dùng tốc độ cực nhanh mà bay về phía trước!

Đột nhiên trong mắt Quỷ Trảo có một tia sáng lóe lên.Hai trảo bắn ra những đốm lửa, từ màu đỏ trở thành màu bạc chói mắt, hai luồng sáng chói lòa từ hai bên nhanh chóngtập trung trước mặt lão.Khi hai luồng sáng vừa hợp lại thì bóng kiếm trong suốt bay tới trước người Quỷ Trảo, vừa vặn đánh vào hai trảo của Quỷ Trảo.

Ánh sáng chói mắt nổi lên, bao phủ cảthân hình Quỷ Trảo và Quách Vũ.

Trong trời đất chỉ cònmột màu trắng xóa.

※※※

Oong!

Một tiếng đàn trầm thấp hùng hồn bỗng nhiên vang lên.

Manh Huyền không có cảm giác gì, kéo dây đàn nhị hồ.

Thanh âm trầm thấp bi thương, từ ngón tay lão bay ra. Thời gian phảng phất như đọng lại, một thương mang theokhí phách tuyệt luân kiacủa Lăng Húc vậy mà cũng dần chậm lại!

Một thương này, như đâm vào trong không khí sền sệt.

Trong khoảnh khắc Manh Huyền kéo đàn, toàn bộ chiến trường liền an tĩnh lại. Bất kể là Thạch Sa thú, hay là thôn dân, tất cả đều ngừng lại.

Giai điệu bi thương, bao phủ chiến trường.Dây đàn vuốt phẳng như nước chảy.

Khuôn mặt Manh Huyền lộ vẻ cực kỳ bi ưu, hai hốc mắt trống không chảy xuống hai giọt lệ.

Trong lòng thiếu nữ áo đen hoảng sợ, thân thể của nàng hoàn toàn không thể động đậy được, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Nàng cảm thấy thân thể bị người khác thao túng,nước mắt của nàng cũng tự chảy xuống đất.

Giống như ác mộng, cảm giác này, làm cho nàng vô cùng sợ hãi!Không, Đừng!

Thạch Sa thú ngơ ngác đứng ở kia, màlúc này toàn bộ thôn dân đều rơi lệ, vô cùng bi thương.

Tạ Thanh vô cùngkinh hãi nhìn thân ảnh trên xe đẩy kia, cuối cùng cậu ta đã nhận ra ông giàkia là ai!

Manh Huyền bi thương! (Kẻ mù đau khổ)

Ông ta chính làông già mù được xưng Manh Huyền bi thương!Cường giả Thiên lộ bảng hạngchín ngàn chín trăm,âm võ giả có thực lựcmạnh mẽ hơn cả Quách Đông!

Manh Huyền bi thương...

Đây là cảm giác bi thương sao...

Tạ Thanh cố gắng khiến mình không bị giai điệu ảnh hưởng.

Đầu óc gã vẫn thanh tỉnh, nhưng mà trên mặt lại đầy nước mắt, trong lúc bất tri bất giác, gã đã rơi lệ đầy mặt.Rất nhiều sự đau khổđã lãng quên trong trí nhớ, tựa như những đồ vật cũ phủ đầy bụi, từng cáitừng cái mở ra trước mắt gã.

Thật là đáng sợ...

Một thương này của Lăng Húc, lại trở nên chậm chạp như thế.

Khi giai điệu vang lên, trái tim Lăng Húc như bỗng dưng bị một bàn tay vô hình nắm chặt.

Vô tận bi thương đột nhiên dâng lên.

Khuôn mặt lão sư... ánh mắt thất vọng... hắc ám vô tận... sự đau khổ vĩnhviễn nhắc nhở cậu ta... Tự mình buông thả...

Nước mắt giống như cơn lũ vỡ đê, tràn ra.

Lão sư... Tiểu Húc nhớ người rồi!

Ánh mắt Lăng Húc mờ đi, cậu ta biết rõ đây làthủ đoạn của đối phương, cậu ta vẫn cố gắng đâm tới phía trước, nhưng mà cố gắng như thế nào cũng không thể ngăn chặn bi thương đang tràn lan ở mọi ngóc ngách trong lòng cậu.

Hình ảnh của lão sư rõ ràng như thế, rõ ràng như cảm giác nguy hiểmbây giờ.

Lăng Húc nhìn một cách si ngốc, cho dù là ảo giác, nhưng có thể giúp mình nhìn thấy lão sư thì chính mình cũng nguyện ý!

Bỗng nhiên, Lăng Húc kinh hãi nhìn thấy một mũi thương đột nhiên chui ra khỏi lồng ngực lão sư.

KHÔNG!

Lăng Húc trợn trừng mắt.Vẻ mặt lão sư vẫn không thể tin khi ngã vào vũng máu, một bóng lưng cao lớn khôi ngô đứng trong bóng tối, âm thanhvô cùng tiếc nuốivang lên:

Đây là Thương tiêm hải sao? Thực sự là đáng tiếc, ta còn cho rằng mạnh thế nào, không thể thỏa mãn ta rồi. Nhưng, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không bôi nhọ nó, bởi vì, nó không xứng với ta.

Không! Tên khốn kiếp này! Tên rác rưởi này!

Lăng Húc khóc rống lên, hét khàn cả giọng.Nhưng mà thân ảnh kia lại nghe không thấy lời cậu, gã xoay người rời đi.

Sau một lúc lâu, lão sư giãy dụa đứng lên từ vũng máu, ông giữ lấy ngực, máu tươi không ngừng mà chảy ra.Ông lấy ra một viên thuốc, nuốt xuống.

Nhưmột kỳ tích, máu ngừng chảy, nhưng sau đêm đó lão sư cũng già yếu đi nhiều.

Lão sư trở nên già yếu và hàng ngày ho khan, khiến Lăng Húc hiểu được vì sao lão sư luôn luôn ốm yếu như vậy.- Không... Đây không phải thật... Đây không phải thật...

Lăng Húc thì thào lẩm bẩm, nước mắt tự nhiên chảy xuống.

Trong rừng tuyết, lão sư bỗng nhiên dừng bước, nhìn thấy một đứa trẻ. Toàn thân đứa trẻ bị thương, khuôn mặt nhỏ nhắn đã lạnh giá.Lão sư ôm lấy đứa trẻ, sờ một lúc, bỗng nhiên cười nói:

Con à, con phải sống tốt nhé. Viên thuốc cuối cùng rồi, đừng để ta lãng phí mấy năm tuổi thọ.Ông ấy lấy ra một viên thuốc, nhai nát với rượu rồi mớm cho đứa trẻ.

Lăng Húc giống như bị sét đánh trúng.

Viên thuốc đó,giống viên thuốc lão sư uống lúc sắp chết kia như đúc!

Mạng của mình là lão sư dùng mạng của lão sư đổi lấy!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Ma Địch

“Cuối cùng cũng làm xong!” Tái Lôi nhìn bộ cơ quan võ giáp mới trước mắt, gương mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Ma Địch thưởng thức rồi bình luận: “Rất đẹp!”

“Rất đẹp?” Đánh giá như thế làm nàng không thích, miệng lầm bầm: “Không phải xinh đẹp mà là lợi hại. Ma Địch đại thúc giúp ta thử nó nhé!”“Ta?” Ma Địch chỉ vào mặt mình, ngây ngẩn cả người. Gã bật cười khanh khách: “Thật xin lỗi, từ nhỏ tới giờ ta không biết điều khiển cơ quan võ giáp.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tái Lôi đau khổ: “Đại thúc tú-lơ-khơ lại không có ở đây…”

Đại thúc tú-lơ-khơ…

Trên gương mặt Ma Địch lộ vẻ tươi cười, gã nhẹ nhàng nói: “Xin đừng lo lắng! Ta sẽ đem hắn về đây. Hắn đã trở về doanh trại rồi.”“Thật hay quá!” Tái Lôi hưng phấn nhảy cẫng lên. Cái đuôi ngựa nhỏ vẽ ra một đường cong mỹ lệ trong không trung: “Địch đại thúc là tốt nhất!”

Ma Địch mỉm cười, thân hình đứng thẳng.Dáng người cao ráo kèm với vẻ tươi cười ấm áp thật nho nhã đến mức khó tả được. Gã gật đầu với Tái Lôi, mỉm cười nói: “Ta đi rồi, cô nhất định phải chú ý đến an toàn đấy!”

Dứt lời chậm rãi bước đi.

Bóng lưng tiêu sái mà nho nhã khiến mắt Tái Lôi nhá sáng liên tục. Vẻ mặt Tái Lôi si mê, hai tay chắp lại trước ngực: “Oa, đại thúc thật đẹp trai!”Khi Ma Địch trở lại doanh trại tân binh, gã không khỏi thốt lên một tiếng, nơi đây lại không có một ai.

Xảy ra chuyện gì sao?

Vẻ tươi cười trên gương mặt Ma Địch biến mất, gã đi về phía quang môn.

Khi Ma Địch xuất hiện bên cạnh Đường Thiên, thì điều khiến gã chú ý đầu tiên không phải là ánh sáng bạc bùng nổ do Quỷ Trảo và Quách Vũ đang liều mạng, cũng không phải là Đường Thiên đang không ngừng điên cuồng tấn công lưới lửa, mà chính là âm thanh du dương, bi thương của đàn nhị hồ.Ngân mang khắp trời, thân ảnh cao gầy như trúc yên lặng đứng đó.

Đầu gã quay sang, ánh mắt trong suốt nhìn về phía điểm đen đằng xa. Ánh mắt gã rơi vào người mù đang ngồi trên xe đẩy kia.

Âm thanh thật bi thương! Cuộc đời của lão nhất định không được may mắn.

Ma Địch kinh ngạc suy nghĩ, đôi mắt hiện lên nét bi thương và than thở.

Dù cách rất xa nhưng Ma Địch vẫn có thể nhìn thấy Lăng Húc đang đâm thương về phía người mù kia như bị búa tạ đập trúng. Gã hộc ra mộtngụm máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Giữa không trung, máu tươi vương vãi, hai mắt Lăng Húc nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt Ma Địch trầm đi, một tiếng than nhẹ như gió thổi.

Ngân quang khắp trời, gã hơi cuối đầu, sáo đồng trong tay được đặt lên môi. ****

Lăng Húc bay ngược lại, mắt thấy sắp ra vào trong đám Thạch Sa thú thìbỗng nhiên một cái bóng đỏ như lửa phóng ra, chính là Hỏa Liệt điểu.

Hỏa Liệt điểu dùng miệng ngậm lấy Lăng Húc đang hôn mê, phát lực chạy như bay.

Vẻ bi thương trên khuôn mặt Manh Huyền càng đậm. Dây đàn trong tay bỗng nhiên trầm xuống, trong bi thương xuất hiện thêm một âm thanh lạnh lẽo.

Thạch Sa thú đang ngây ngốc như gà gỗ bỗng nhiên đôi mắt hiện lên ánh sáng đỏ đáng sợ liên tục rít gào tức giận. Một con Thạch Sa thú đột nhiên đấm ra một quyền về phía Hỏa Liệt điểu.Hỏa Liệt điểu mẫn tiệp nhảy lên. Oành! Nắm đấm bằng nham thạch đánh vào vị trí vừa rồi của nó, bùn đất bắn ra tung tóe.

Đám Thạch Sa thú dường như tỉnh lại, dồn dập công kích về phía Hỏa Liệt điểu.

Trong chớp mắt, Hỏa Liệt điểu lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Đột nhiên, một tiếng sáo nhẹ nhàng lướt qua.Tiếng sáo như một cơn gió ấm áp thổi khắp chiến trường.

Toàn bộ động tác của Thạch Sa thú bị kiềm hãm, ánh sáng đỏ trong mắtbắt đầu nhạt dần.

Hỏa Liệt điểu nhân cơ hội này chạy đi một đoạn dài.

Manh Huyền lão nhân ngồi trên xe đẩy ồ nhẹ một tiếng. Dây đàn trong tay lão dừng lại, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía tiếng sáo phát ra.

Tiếng sáo du dương khiến thiếu nữ áo đen thoải mái không nói nên lời. Sát cơ trong mắt tan thành mây khói, chiến ý cũng không thể bốc lên dù chỉ một chút.

Nàng hiểu được lợi hại, trong lòng không khỏi hoảng sợ.Tiếng đàn của Manh Huyền lão nhân như một cơn ác mộng, còn tiếng sáo này lại như có ma lực đánh thẳng vào lòng người.

Âm võ giả thật lợi hại!

Đầu óc nàng xoay chuyển thật nhanh.Nàng đang nghĩ xem còn có âm võ giả nào có thể chống lại Manh Huyền lão nhân.

Thân là Hắc Hồn Mã, hiểu biết của nàng về Thiên Lộ bảng cao thâm hơn võ giả phổ thông rất nhiều.Chỉ cần nghiên cứu một chút về Thiên Lộ bảng thì sẽ phát hiện thứ hạng của Manh Huyền lão nhân trong mấy mươi năm nay gần như không hề thay đổi, vẫn là hạng chín ngàn chín trăm.Đây là một thứ hạng vô cùng đặc biệt.

Một trăm thứ hạng từ chín ngàn chín trăm lẻ một đến một vạn được gọi là Bách Chiến khu.

Tiến vào Thiên Lộ bảng, trở thành một trong một vạn cường giả đứng đầu, để tên tuổi của mình xuất hiện trước hàng tỉ người. Vinh dự, tiền tài, võ kỹ, bí bảo, tất cả đều dễ như trở bản tay. Đây chính là mộng tưởng của vô số võ giả.

Mà danh sách sự bị kéo dài dằng dặt kia, mỗi một người đều có tiềm lực sát nhập Thiên Lộ bảng. Bọn họ đỏ mắt tìm kiếm mọi biện pháp, khôngngừng khiêu chiến cao thủ trên Thiên Lộ bảng, hy vọng có cơ hội tiến thân.

Bách Chiến khu cạnh tranh kịch liệt nhất trong toàn bộThiên Lộ bảng, cũng là khu có biến động mạnh mẽ nhất trong Thiên Lộ bảng.

Thứ hạng Quách Đông trong Bách Chiến khu mặc dù có thay đổi nhưng thủy chung vẫn chưa rớt khỏi Thiên Lộ bảng,từ đó có thể thấy được thực lực của gã.

Mà Manh Huyền lão nhân xếp hạng chín ngàn chín trăm càng có ý nghĩa sâu xa. Thứ hạng này nói lên, Tiên Võ cho rằng thực lực của lão đủ đểthoát khỏi Bách Chiến khu.

Chỉ cần nhìn xếp hạng thôi cũng có thể biết được thực lực của Manh Huyền lão nhân tuyệt đối mạnh hơn Quách Đông.

Mà thực lực Manh Huyền lão nhân biểu lộ ra ngoài cũng hoàn toàn xứng đáng với thứ hạng của lão.

Thế nhưng, thiếu nữ áo đen vạn lần không ngờ được lại có một kẻ giữa đường đánh ra, một âm võ giả có thực lực không kém gì Manh Huyền lão nhân.Âm võ giả là một dạng võ giả tương đối hiếm hoi.Bởi vì ngoại trừ thiên phú tu luyện còn phải tinh thông âm luật, có lĩnh ngộ trên phương diện âm luật.

Chính vì vậy bất cứ thời đại nào thì âm võ giả cường đại đều vô cùng ít ỏi.

Rốt cuộc là ai…?

Thiếu nữ áo đen đang kinh hãi khó giải thích thì thoáng liếc qua Manh Huyền lão nhân, nàng lại giật mình một lần nữa.Manh Huyền lão nhân chỉ ngồi bất động, yên tĩnh mà lắng nghe. ****

Ma Địch đột ngột xuất hiện làm mọi người thất kinh.

Nhất là thời điểm xuất hiện lại là lúc Quỷ Trảo đang cùng Quách Vũ liều mạng đến lúc cao trào. Trong khoảnh khắc tiếng sáo kia vang lên, gã đoạt hết hào quang của tất cả mọi người.

Nhưng hai sát chiêu đang va chạm cũng không vì tiếng sáo của gã mà có bất kỳ thay đổi nào.Ngân quang khắp trời tiêu tán.

Khuôn mặt tái nhợt của Quách Vũ hồng hào thêm một chút càng đẹp thêm mấy phần.Gã cắn chặt đôi môi, ánh mắt đen nhánh nhìn chằm chằmQuỷ Trảo. Tay cầm kiếm của gã run nhè nhẹ khó thấy được.

Trảo công mạnh thật!

Cả cánh tay gã tê dại không chịu nổi, máu trong ngực cũng trào lên. Linh Thức trảm của gã,từ ngày lĩnh ngộ được chưa từng dùng trong chiến đấu.Không ngờ lần đầu tiên dùng lại gặp phải tên gia hỏa lợi hại đến thế.

Lòng tin của Quách Vũ đang dao động thì hai mắt gã sáng rực.

Thân hình Quỷ Trảo trước mặt gã đang từ từ mờ đi.

Quách Đông trong lưới lửa vẫn luôn quan tâm đến trận chiến, lúc này cũng thở vào nhẹ nhõm.Tên hồn tướng này quả thực rất mạnh. Chẳng qua, một kiếm kia của tiểu Vũ càng mạnh hơn!

Sắc mặt Quách Đông lộ vẻ vui mừng.Thân hình Quỷ Trảo trơ nên mờ ảo hơn, hai mắt lão vẫn lạnh lùng nhìn Quách Vũ, không nói một lời.

Khi thân hình Quỷ Trảo hoàn toàn biến mất, Quách Vũ không nhịn được lộ ra dáng vẻ tươi cười của kẻ thắng lợi. Tên cơ quan võ giả còn lại kia hoàn toàn không cần nghĩ đến.

Thời đại này, trình độ bình quân của cơ quan võ giả không cao.

Toàn bộ Thiên Lộ bảng không có lấy một tên cơ quan võ giả, thế cũng đủ biết cơ quan võ giả đã thảm hại đến mức nào.Ngược lại, tên âm võ giả kia cần phải được tập trung chiếu cố. Nhưng Quách Vũ vẫn còn chìm đắm trong thắng lợi mà bản thân dùng một kiếm tiêu diệt hồn tướng cường đại kia.

Gã càng thêm vững tin vào Linh Thức.

Từ hôm nay trở đi, nhất định Linh Thức sẽ dương danh thiên hạ.

Trường kiếm trong suốt rung lên, phát ra tiếng ngân, chém về phía Ma Địch đang chuyên tâm thổi sáo.

Trước tiên phải giết chết tên âm võ giả này.Âm võ giả kỵ nhất chính làđịch nhân cận chiến. Tên hồn tướng âm võ giả này có vẻ đầu óc không được tốt, không ngờ lại đứng ở nơi gần như thế, thật quá ngu xuẩn mà!

Kiếm mang cắt ngang không khí, mang theo tiếng rít chém tới Ma Địch.

Bỗng nhiên một bóng người màu lam vọt ra, chắn trước người Ma Địch, chính là tên cơ quan võ giả kia.

Quách Vũ nở ra một nụ cười không cho là đúng.Cơ quan võ giả bảo vệ âm võ giả là một sách lược đúng đắn.Chẳng qua, một cơ quan võ giả làm sao có thể ngăn cản được mình đây?Si tâm vọng tưởng!

Đôi mắt Quách Vũ đột nhiên lạnh lẽo, trường kiếm trong tay một lần nữa dựng thẳng. ****

Vào thời điểm Quỷ Trảo biến mất, trong lòng Đường Thiên xuất hiện một loại tức giận, là tức giận với chính mình.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Vì sao Hỏa Liêm Quỷ Trảo của mình lại yếu ớt đến thế?Đường Thiên, sao ngươi lại yếu đuối như vậy?

Lúc này, tâm trạng của Quỷ Trảo hắn là vô cùng mất mát…

Lưới lửa trước mắt Đường Thiên càng trở nên đáng ghét. Tốc độ của hắn càng nhanh hơn, Hỏa Liêm Quỷ Trảo trong tay không hề giữ sức chút nào.

Lần trước, vì dùng Hỏa Liêm Quỷ Trảo quá độ khiến toàn thân chịu một bài học sâu sắc, nên Đường Thiên luôn giữ lại một chút.

Lúc này, lửa giận đã bốc lên ngủn ngụt, tất cả lo ngại đều tan biến.Đường Thiên biết rõ, Hỏa Liêm Quỷ Trảo là tất cả niềm kiêu hãnh của Quỷ Trảo, hy sinh cả cuộc đời vào nó.Hỏa Liêm Quỷ Trảo bị người

khác đánh bại trong một cuộc chiến sinh tử khiến Quỷ Trảo càng thêm đau khổkhông gì sánh được. Cho dù bởi vì lực lượng Quỷ Trảo chưa khôi phục toàn bộ, hay đẳng cấp Quỷ Trảo không thể phục hồi.

Lúc này Quỷ Trảo hắn là tâm tàn như tro…

Đáng ghét!

Cùng với sự phẫn nộ dị thường, sự tập trung của Đường Thiên mạnh mẽ chưa từng có.Toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung vào lưới lửa trướcmắt và Hỏa Liêm Quỷ Trảo.

Thân hình hắn càng lúc càng nhanh, chân lực tụ vào đầu ngón tay càng lúc càng nhiều.

Hạc Thân kình trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt nhất từ trước đến nay.

Tung trảo nhanh hơn chút nữa!

Chân lực nhiều hơn chút nữa!

Đôi mắt Đường Thiên đỏ quạch, trong lòng gào thét rống giận.Rít gào đi! Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Rống giận đi! Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Hỏa Liêm Quỷ Trảo trên tay hắn âm thầm phát sinh biến hóa. ***

Quách Đông qua lưới lửa quan sát Quách Vũ, trong lòng vô cùng vui mừng. Gã tốn nhiều tinh lực và thời gian như vậy, cuối cùng cũng đã bồi dưỡng tiểu Vũ thành công.

Sau này, tiểu Vũ sẽ càng tỏa sáng hơn so với mình.Trận chiến này hữu kinh vô hiểm*, đối với tiểu Vũ chính là sự mài giũa không tệ. Tên cơ quan võ giả còn lại kia căn bản không thể nào mang đến uy hiếp cho tiểu Vũ. *Kinh hoảng nhưng không nguy hiểm.

Về phần tên âm hồn tướng kia…

Khuôn mặt râu ria rậm rạp của Quách Đông càng lúc càng lạnh. Gã có lòng tin đánh chết hắn, chỉ cần gã muốn ra tay!

Bây giờ giữ bọn chúng lại chẳng qua là để cho tiểu Vũ có cơ hội tăng thêm kinh nghiệm thực chiến mà thôi.Về phần Đường Thiên luôn bị lưới lửa bao vây mà không biết làm sao kia, Quách Đông không thèm để ý. Thỉnh thoảng lại sáng lên, bắn ra hoa lửa trong mắt Quách Đông cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Loại võ kỹ này xem ra không còn dùng được, không có bất kỳ giá trị nào.

Cùng là thanh niên, nhưng thực lực tiểu Vũ hơnĐường Thiên rất nhiều. Quách Đông thấy được tiểu Vũ đã đủ tư cách so đấu ở Bách Chiến khu trong Thiên Lộ bảng.

Bỗng nhiên, Quách Đông phát giác ra điều gì đó, ồ lên một tiếng.Sau một giây, con ngươi gã đột nhiên giãn ra!

Lưới lửa xung quanh ầm ầm tan vỡ, hóa thành hoa lửa khắp trời.

Một bóng người thở hồng hộc, đôi mắt đỏ quạch trừng lớn đang gắt gao dán chặt vào gã.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Hào Quang Của Hỏa Liêm Quỷ Trảo

Đường Thiên thở hổn hển, trừng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm vào Quách Đông. Hai tay hắn thả xuôi bên người. Mười ngón tay tựa như mười cây pháo hoa, không ngừng bốc lên hoa lửa chói mắt.

Quách Đông mang theo dáng vẻ không thể tin nổi mà nhìn mười ngón tay bốc lên hoa lửa của Đường Thiên.Thằng khốn này… không ngờ lại… lại công phá được lưới lửa.

Không thể nào!

Điều đó là không thể nào!

Quách Đông gần như hô lên thất thanh. Qua lần giao phong ban nãy, gã đã thấy được thực lực của Đường Thiên. Với thực lực của Đường Thiên tuyệt đối không thể nào phá được lưới lửa của mình.

Thằng khốn này… sao lại làm được!Đường Thiên thở hổn hển, chân lực trong cơ thể vô cùng nóng bức. Đôi tròng mắt đỏ quạch, hắn như một con trâu đực đang nổi điên, nhìn chằm chằm Quách Đông.

Quỷ Trảo, Hỏa Liêm Quỷ Trảo nhất định có thể đánh bại bọn chúng!

Trong đầu Đường Thiên chỉ có duy nhất một ý niệm này, mười ngón tay bốc lên hoa lửa vẫn không hề có cảm giác. Hạc chân lực nóng cháy rót vào mười ngón tay, không ngừng sinh ra hoa lửa.

Hoa lửa bắn ra rồi từ từ tụ lại và ngưng thực. Chớp mắt đã hình thành một tầng hoa lửa nhuyễn mịn tạo nên một tấm lưới lửa bao phủ lấy bàytay của Đường Thiên.

Găng tay hoa lửa tỏa sáng mỹ lệ đến mức khiến người khác hít thở không thông.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo, đây chính là Hỏa Liêm Quỷ Trảo thuộc về mình!

Đường Thiên thở hổn hển. Ban nãy vừa mới liều mạng công kích lưới lửa khiến chân lực vận hành trong cơ thể đột phát giá trị giới hạn, Hạc Thân kình sinh ra phản ứng kỳ diệu. Hạc Thân kình hóa thành mãnh nhỏ, đi theo lộ tuyến dưới sự dẫn động của Hỏa Liêm Quỷ Trảohình thành vô số hoa lửa.Đường Thiên phát hiện những hoa lửa này là do chân lực thiêu đốt mà thành, uy lực so với hoa lửa được tạo thành do ma sát với không khí mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng thiêu đốt chân lực tạo nên hao tổn quá lớn đối với chân lực, nên Đường Thiên khống chế tốc độ thiêu đốt tạo thành cặp găng tay bằng hoa lửa.

Hỏa Liêm Thủ Trảo!

Về sau, chiêu này sẽ được gọi là Hỏa Liêm Thủ Trảo!Hạc Thân kình trong cơ thể Đường Thiên chảy xiết không ngừng. Dường như có một con hạc trắng hùng tráng đáng không ngừng vỗ cánh, chân lực dâng trào không ngừng kích động.

Găng tay hoa lửa chói mắt lấp lánh bất định.

Trong tâm trí Đường Thiên hiện lên bóng lưng còng khô gầy, đơn côi của Quỷ Trảo. Người đàn ông ấy đem tất cả kiêu hãnh, vinh quang và toàn tâm huyết của cuộc đời mình ký thác vào bộ võ kỹ này.

Người đàn ông ấy bởi vì chưa đem bộ võ kỹ này hoàn thiện đến mức bản thân mong muốn mà đến khi chết vẫn không cam lòng!Quỷ Trảo, đừng nản lòng!

Đường Thiên hét lớn trong lòng, không biết vì sao hắn cảm thấy rất khó chịu. Trong lòng hắn, Quỷ Trảo vừa là thầy vừa là bạn, là thân nhân chứ không phải chỉ là một tên hồn tướng.

Đường Thiên biết rõ, những điều như đẳng cấp giảm xuống, nguyên khí chưa hồi phục, võ hồn không trọn vẹn không đồng đều… đối với Quỷ Trảo mà nói thì không có bất kỳ ý nghĩa gì. Đây chính là kiêu ngạo của người đàn ông lạnh lùng kia, không thể ngụy biện cho bất kỳ thất bại nào.Thế nhưng… một khi mất đi hy vọng sống thì võ hồn vốn không trọn vẹn sẽ đối mặt với diệt vong, hoàn toàn diệt vong.

Đường Thiên không muốn Quỷ Trảo bị diệt vong, tuyệt đối không muốn!

Quỷ Trảo, hãy để cho ta chứng minh sự cường đại của Hỏa Liêm Quỷ Trảo đi!

Bất luận thế nào…

Quỷ Trảo, nhất định không được đánh mất hy vọng!Tâm tìnhĐường Thiên phút chốc bình tĩnh trở lại, đôi mắt đỏ rực khôi phục vẻ lạnh lùng và điềm tĩnh, toát lên thứ ánh sáng băng lãnh đáng sợ.

Hắn nhìn thẳng vào Quách Đông, sống lưng thẳng tắp, bắt đầu đeo Liêm Huyết Miêu nhận vào. Trong tu luyện hằng ngày, Đường Thiên luôn dùng tay không, không dùng bất kỳ dụng cụ nào.

Nhưng lúc này đây, hắn đã lấy ra Liêm Huyết Miêu nhận.

Con ngươi Quách Đông co rụt lại, trầm giọng nói: “Liêm Huyết Miêu nhận! Bảo khí bạch ngân của Thiên Miêu tọa!”Ngay lập tức, gã cười khẽ một tiếng: “Kiếm này tên Lẫm Hỏa Nha kiếm, bảo khí bạch ngân của Ô Nha tọa. Bảo khí đấu bảo khí, tuyệt đối công bằng!”

Đường Thiên không nói một lời, Hỏa Liêm Thủ Trảo một lần nữa xuất hiện trên Liêm Huyết Miêu nhận.

Koong!

Một tiếng ngân nhẹ, là âm thanh của trảo nhận đan vào nhau, giống như con mèo hoang trong đêm đen, đôi mắt lộ ra một tia máu đỏ thẫm. ***Quách Vũ ngơ ngác nhìn Thiên Không Hổ không hư tổn một cọng lông trước mắt.

Một kiếm kia của mình không ngờ bị tên cơ quan võ giả trước mắt cản lại!

Binh nhìn Quách Vũ mà tâm tình phức tạp. Một kiếm vừa rồi của Quách Vũ ngay cả gã cũng cảm thấy kinh ngạc. Nhưng gã vẫn không ngờ một kiếm kia lại cho Quỷ Trảo tiêu biến thân hình.

Gã biết rõ đây chính là đả kích vượt qua tưởng tượng với Quỷ Trảo.Võ hồn Quỷ Trảo vốn không trọn vẹn, không đồng đều. Theo lý thuyết, võ hồn không trọn vẹn như thế vốn không thể hiện hình. Nhưng võ hồn Quỷ Trảo có chấp niệm mãnh liệt và không cam lòng mới khiến cho lão hóa hình một lần nữa.

Đả kích nghiêm trọng như thế gã không thể xác định được Quỷ Trảo có khôi phục lại được hay không.

Trong lòng Binh tràn ngập sát cơ. Gã biết rõ, Quỷ Trảo xưa nay kiêu ngạo, vì vậy gã không bao giờ nhúng tay vào trận chiến của Quỷ Trảo.

Nhưng…Vì sao mình lại có cảm giác mất đi chiến hữu?

Binh nheo mắt lại, Thiên Không Hổ khai triển Lam Sắc Linh Dực.

Gã đột nhiên phát động.

Vù!

Quách Vũ chỉ cảm thấy mắt hoa lên thì Thiên Không Hổ đã vọt tới trước mặt gã, trong lòng lập tức hoảng sợ, nhanh quá!

Không chút nghĩ ngợi, gã rống giận một tiếng. Trường kiếm trong suốttrên tay được phủ lên bởi ngọn lửa đỏ thẫm chém ra một chiêu.

Một luồng hỏa mang đỏ thẫm chém tới, chặn đường Thiên Không Hổ.

Khoảng cách hai bên quá gần, một kiếm này Thiên Không Hổ căn bản không thể né tránh, buộc phải ngạnh kháng.

Trong lòng Quách Vũ mừng thầm.

Bỗng nhiên có tiếng gió thổi phía sau khiến nét cười trên mặt gã đọng lại. Gần như cùng lúc, Thiên Không Hổ bị chém trúng phía trước dần mờ ảo đi.Không ổn! Là tàn ảnh!

Quách Vũ không hề nghĩ thêm, nhanh chóng ngã nhào về phía trước.

Vù!

Quyền phong lướt qua khiến gáy gã tên rần, trong lòng càng hoảnh sợ.

Không chờ gã đứng dậy, công kích liên hoàn nối nhau mà đến.

Ngay lập tức Quách Vũ như đang ở trong cuồng phong bão táp. Bốn phương tám hướng đều là công kích của kẻ địch, căn bản không thở nổi.Quá mạnh! *****

Tình hình chiến đấu của Đường Thiên và Quách Đông vô cùng ác liệt.

Sau khi đeo Liêm Huyết Miêu nhận vào, uy lực Hỏa Liêm Thủ Trảo tăng vọt. Liêm Huyết Miêu nhận không hổ danh là bảo khí bạch ngân của Thiên Miêu tọa. Hiệu ứng kèm theo của Liêm Huyết Miêu nhận chính là mỗi một trảo đều có huyết liêm.

Hỏa liêm và huyết liêm hợp vào một chỗ khiến mỗi một trảo của Đường Thiên đều mang theo thanh thế kinh khủng.Quách Đông cũng không tỏ ra yếu thế. Trên Hỏa Nha kiếm kèm theo Lẫm Hỏa âm hiểm quỷ dị khiến người ta khó lòng đề phòng. Mà tạo nghệ của gã trên Hỏa Nha kiếm lại cực sâu, uy lực mỗi lần giơ tay nhấc chân đều rất kinh người.

Nếu lấy thực lực mà nói, dù Đường Thiên vừa lĩnh ngộ Hỏa Liêm Thủ Trảo cũng không thể chống lại Quách Đông xếp hạng chín ngàn chín trăm hai mươi tám trên Thiên Lộ bảng. Nhưng có trang bị Khổng Tước bạch ngân cộng với hai loại huyết mạch, Đường Thiên vẫn có thể ngạnh kháng công kích của Quách Đông.Chấn động trong lòng Quách Đông mạnh mẽ đến mức nào có thể hiểu được.

Một thân trang bị của Đường Thiên làm cho gã chảy nước giãi ròng ròng. Gã không thể nào hiểu được, Đường Thiên từ nơi nào tìm được nhiều bảo bối đến như vậy. Nghĩ đến bản thân tốn bao nhiêu công sức mới có thể tìm được Lẫm Hỏa Nha kiếm. Nhìn lại Đường Thiên, Liêm Huyết Miêu nhận là bảo khí bạch ngân của Thiên Miêu tọa, trang bị màu bạc kia càng làm gã cảm thấy không thể nào tưởng tượng được.

Trang bị là một loại được xưng là bí bảo trong bí bảo, so với bảo khí nócũng chẳng hề kém hơn.

Trang bị cấp bạch ngân!

Một thân trang bị này có thể nói là xa hoa khiến Quách Đông không thể nào không đỏ mắt.

Quách Đông dĩ nhiên có thể thấy được Đường Thiên và Quỷ Trảo dùng chung một loại võ kỹ.

Chẳng qua, cùng một loại võ kỹ nhưng người dùng khác nhau cũng đem lại cảm giác khác nhau.Nhất là đôi găng tay Đường Thiên vừa mới lĩnh ngộ cùng với Hỏa Liêm Quỷ Trảo đã có khác biệt rõ ràng.

Quách Đông không cảm thấy kinh ngạc cũng là bình thường. Đối với võ giả bình thường tu luyện chung một loại võ kỹ có lẽ sẽ vô cùng tương đồng. Nhưng đối với cao thủ chân chính, dù là cùng một loại võ kỹ cũng sẽ có lý giải và nhận xét bất đồng.

Gã đem Hỏa Nha kiếm truyền thụ cho Quách Vũ, nhưngLinh Thức mà Quách Vũ lĩnh ngộ ra hoàn toàn khác với gã.

Hỏa Liêm Thủ Trảo đã nói lên Đường Thiên đối với Hỏa Liêm Quỷ Trảo cócó lĩnh ngộ của riêng mình.

Nhưng dù như thế gã vẫn áp chế Đường Thiên rất nhanh, hơn nữa là toàn diện áp chế. Chân lực Quách Đông đạt đến thất giai, đấu với một kẻ mới bước chân vào lục giai như Đường Thiên chiếm ưu thế tuyệt đối. Gã đã nghiên cứu về kiếm pháp mấy chục năm so với tạo nghệ trảo công của Đường Thiên thâm hậu hơn rất nhiều.

Gã áp chế Đường Thiên cũng không có gì là kỳ quái.

Khiến gã kinh ngạc chính là lực phản chấn truyền lại từ mũi kiếm, dường như đang không ngừng tăng dần.Biên độ của loại lực lượng đang tăng dần này không lớn, nhưng lại phát sinh trong chiến đấu, đây là lần đầu tiên Quách Đông thấy trong cuộc đời chiến đấu phong phú của mình.

Thằng khốn này… đang tiến bộ!

Trong lòng Quách Đông hoảng sợ, gã chưa từng gặp qua loại quái thai nào có thể tiến bộ nhanh chóng ngay trong chiến đấu như thế.

Tên gia hỏa này thật đáng sợ!

Quách Đông hít sâu một hơi, gã không xác định được là tiếp tục áp chếhay đánh gục Đường Thiên ngay.

Phản kích linh tinh của Đường Thiên bắt đầu khiến gã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Tốc chiến tốc thắng!

Ý niệm này vừa sinh ra liến chiếm lấy đầu óc gã mà không cách nào ngăn được.

Vậy thì tốc chiến tốc thắng đi!Quách Đông cũng là người quả quyết, một khi đã quyết tâm thì không do dự thêm. Lửa của Lẫm Hỏa Nha kiếm trong tay bỗng nhiên tăng vọt rồi Lẫm Hỏa đột nhiên nhảy lên, như quạ lửa giang cánh, nhưng lại lạnh lẽo vô cùng.

Thần sắc Quách Đông vô cùng nghiêm túc. Cổ tay rung lên, phựt, Lẫm Hỏa thoát kiếm bay lên trời, tựa như quạ lửa tung cánh.

Thân kiếm của Quách Đông lập tức ép xuống, chỉ thẳng vào Đường Thiên, miệng quát khẽ: “Giết!”

Lẫm Hỏa trên bầu trời vẽ thành một vòng cung, đột ngột lao xuống, LẫmHỏa phần phật. Bên trong ánh lửa có một con quạ lửa đen mắt đỏ như ẩn như hiện. Ánh mắt màu đỏ băng lãnh, băng lãnh đến khiếp người, đôi cánh dang ra, móng vuốt sắc bén lạnh lùng như máy xén màu đen.

Sát chiêu mạnh nhất chấn nhiếp quần hùng của Hỏa Nha Đao Phủ.

Hỏa Nha Trát Đao!

Bầu trời như tối xầm lại.

Oong!Âm thanh trầm thấp ngân vang làm khiếp đảm lòng người lan ra toàn trường, ngay cả tiếng sáo của Ma Địch cũng bị áp chế. Mặt đất dưới chân rung động kịch liệt, chấn động vô hìnhđáng sợ tỏa ra từ Hỏa Nha Trát Đao.

Mọi người không khỏi sợ hãi ngẩng đầu nhìn luồng sáng đen đang từ trên trời giáng xuống kia.

Đường Thiên cũng ngẩng đầu lên.

Nhưng trên mặt hắn không có chút e sợ nào.Đôi mắt sáng lấp lánh của hắn như có thể đâm thẳng vào lòng người.

Liêm Huyết Miêu nhận trong tay hắn run nhẹ mà người khác không thấy được, như một con mèo đêm lặng lẽ chép miệng, khó nhịn được đói khát.

Cuối cùng cũng tới rồi sao…?

Khuôn mặt cứng rắn, góc cạnh như nham thạch của Đường Thiên ngẩng lên, giữa chân mày mang theo sự điên cuồng. Chân lực cuộn trào mãnh liệt, bắn ra khỏi đầu ngón tay không hề giữ lại, nháy mắt giống như một dòng suối phun ra hoa lửa.Ánh sáng chói mắt hội tụ trên người ngón tay!

Trong lòng Đường Thiên âm thầm kích động gào thét.

Quỷ Trảo, ngươi nhất định phải thấy!

Nhất định phải thấy!

Thấy được hào quang của Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Đó chính là niềm kiêu hãnh mà ngươi chưa bao giờ từ bỏ!Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, đôi mắt đỏ rực trên khuôn mặt dữ tợn, hung hãn không sợ chết nghênh đón ánh sáng đen khiến người ta hít thở không thông kia, nhẹ nhàng bay lên!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Nở Ra Đi, Quỷ Vương Hoả Lưu Huỳnh!

Phía sau quang môn, thân hình trở nên mờ nhạt của Quỷ Trảo bồng bềnh giữa không trung.

Lão đang kinh ngạc nhìn, nhìn Đường Thiên rống giận, nhìn Hỏa Liêm Thủ Trảo của Đường Thiên, nhìn ánh sáng chói mắt trong tay Đường Thiên, nhìn Đường Thiên như thiêu thân lao vào lửa đánh tới ánh sáng đen đang từ trên trời lao xuống.Ánh sáng bạc chói mắt tỏa ra từ mười ngón tayĐường Thiên. Mười điểm sáng chói mắt kia như mười ngôi sao rực rỡ.

Đó là… Hỏa Liêm Quỷ Trảo sao…?

Quỷ Trảo kinh ngạc nhìn.

Thời gian như dừng lại. Những ngôi sao rực sáng trước mắt, những hoa lửa bắn ra kia so với hoa lửa được sinh ra do ma sát với không khí của lão có uy lực mạnh hơn rất nhiều. Dù cách rất xa nhưng lão vẫn có thể cảm nhận được khí tức kinh người của những hoa lửa đang bay nhảy trên tayĐường Thiên.Thì ra thiêu đốt chân lực mới chính là chân nghĩa của Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Đây mới là Hỏa Liêm Quỷ Trảo chân chính!

Đường Thiên làm không tệ!

Khóe miệng Quỷ Trảo lộ ra nụ cười khô cứng, nụ cười càng lúc càng đậm, cho đến lúc nó biến thành nụ cười to sang sảng.

“Ha hahaha!”Đột nhiên, lão im bặt, ngón tay khô gầy cứng như thép siết lại thành nắm đấm. Khuôn mặt ngây ra hiện lên nét vui sướng và thỏa mãn từ tận đáy lòng, lão nhìn qua quang môn, nói: “Đường Thiên, làm tốt lắm!”

Lão như một học sinh mới mặt mày rạng rỡ, vẻ mặt ngây ngốc cùng không cam biến mất, nếp nhăn từ từ giãn ra, lưng còng cũng trở nên thẳng đứng.

Thiếu niên à! Ta nhìn thấy hết rồi…

Thiếu niên như thần, cảm ơn ngươi!Thiếu niên! Thật sự cảm ơn ngươi…

Khuôn mặt khô gầy của Quỷ Trảo lộ ra nụ cười ấm áp.Toàn bộ khúc mắc và chấp niệm đều biến mất không còn.Trong lòng lão chỉ còn thỏa mãn và giải thoát trước nay chưa từng có.

Thiếu niên, sau này ta không thể cùng kề vai chiến đấu với ngươi nữa rồi.

Nhưng mong ngươi đừng bi thương, vì hồn phách không trọn vẹn của ta đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Thiếu niên, cảm ơn ngươi, thật sự cảm ơn ngươi!Mong ngươi hãy giữ lại món quà sau cùng của ta!

Tuy rằng võ hồn của ta đã ảm đạm vô quang, quy rằng chấp niệm của ta đã tan biến, tuy rằng ta sẽ lập tức tan thành khói trong gió, tuy rằng ta sẽ hoàn toàn giải thoát một lần nữa để nhập vào luân hồi.

Nhưng thiếu niên à, trước khi ta biến mất, xin hãy nhận lấy một tia lực lượng cuối cùng của ta!

Trong tiếng rống giận dữ của Đường Thiên, trong quang mang sáng chói mắt của Hỏa Liêm Thủ Trảo, trong chấn động khiến người ta sợ hãi

của Hỏa Nha Trát Đao, Quỷ Trảo bình tĩnh bước đến sau quang môn.Phía sau quang môn, từng tấm thẻ màu vàng được sắp xếp chỉnh tề.

Thiểm Quyền, Tiểu Băng Quyền, Đàm Thoái, Quyền Qua Tán Thủ…

Mỗi một loại võ kỹ Đường Thiên tập luyện, sát chiêu lĩnh ngộ, những loại võ kỹ này được xếp phía sau quang môn đều hóa thành những tấm thẻ hoàng kim. Lúc này, tổng số thẻ ở sau quang môn đã không ít.

Nhưng điều duy nhất khiến người ta tiếc nuối chính là, những loại võ kỹ này không có một loại đứng đầu.

Ánh mắt Quỷ Trảo rơi vào thẻ Hỏa Liêm Quỷ Trảo mới hiện lên.Binhtừng nói về quang môn, mặt sau của quang môn chính là bức tường võ kỹ.Toàn bộ võ kỹ của binh đoàn đều nằm trên đó.Nhưng hiện tại tất cả những võ kỹ này đều biến mất. Đây cũng chính là lý do vì sao Binh muốn dạy võ kỹ cho Đường Thiên cũng không được, mà chỉ có thể dùng đến khóa tu luyện.

Binh còn chưa nói qua một tác dụng khác của quang môn, thôi diễn võ kỹ.

Năm đó, trên bức tường võ kỹ phủ đầy võ kỹ. Những tấm thẻ võ kỹ đó dung hợp lại tạo thành rất nhiều võ kỹ hoàn toàn mới. Nhưng loại dunghợp này cần có sự tham gia của võ hồn.

Nhìn bức tường võ kỹ phía sau quang môn, Quỷ Trảo đưa ngón tay lên sờ tấm thẻ Hỏa Liêm Quỷ Trảo kia.

Thân hình mờ ảo của Quỷ Trảo tỏa ra ánh sáng mênh mông. Ánh sáng theo đầu ngón tay lão chui vào trong thẻ Hỏa Liêm Quỷ Trảo.

Trong quầng sáng, thân hình mờ ảo của Quỷ Trảo càng nhanh chóng phai nhạt đi.

Trên mặt Quỷ Trảo lộ ra vẻ không đành lòng, bỗng nhiên lão hét lớn:“Thiếu niên như thần, nhất định phải nổ lực lên!”

Thân hình Quỷ Trảo mờ đi với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ cho đến khi hóa thành hư vô.

Phía sau quang môn không còn một ai!

Thẻ Hỏa Liêm Quỷ Trảo phía sau quang môn xuất hiện hào quang mờ ảo.

“Thiếu niên như thần, nhất định phải nổ lực lên!”

Dư âm lượn lờ, phiêu đãng trong không trung.*****

Đường Thiên trừng lớn đôi mắt, tiếng gió thổi gào thét bên tai. Trong mắt hắn chỉ còn Hỏa Nha Trát Đao đang từ trên trời lao xuống.

Chân lực cuộn trào mãnh liệt thiêu đốt ở đầu ngón tay. Hạc chân lực trong cơ thể đã vận động đến cực hạn, năm ngón tay bên người căng lên. Mỗi một ngón tay đều được bao phủ bởi vầng sáng đỏ rực như lửa.

Mỗi một quầng ánh sáng rực lửa tựa như một ngôi sao màu đỏ, mười ngón tay chính là mười ngôi sao.Chân lực không ngừng tiến vào quầng sáng, không ngừng thiêu đốt kịch liệt.

Không được!

Vẫn không đủ!

Gương mặt Đường Thiên vô cùng hung dữ, đôi mắt trừng lớn phủ đầy tơ máu, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm.

Nhất định phải cho Quỷ Trảo thấy được!Thấy được hào quang của Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Nhất định!

Đường Thiên tựa như một dã thú đang rống giận. Chân lực toàn thân điên cuồng rót vào trong mười ngón tay. Hắn hoàn toàn không còn quan tâm đến việc cơ thể sẽ bị tổn như thế nào.

Chân lực, chân lực, toàn bộ chân lực!

Không đủ, không đủ, vẫn chưa đủ!Bỗng nhiên, con ngươi của Đường Thiên co rụt lại.Không ngờ chân lực trong cơ thể lại không còn chút nào ngay thời điểm mấu chốt này.

Sau khi ngẩn người, Đường Thiên lập tức nổi giận!

Không!!!

Hắn càng thêm điên cuồng thôi động Hạc khí quyết. Chân lực, hắn cần thêm càng nhiều chân lực hơn nữa!

Nhưng kinh mạch khô cạn đã không còn chút xíu chân lực nào.Hỏa Nha Trát Đao càng lúc càng gần, trong lòng Đường Thiên dần tuyệt vọng.Hắn biết chắc một chiêu này của mình có thể đánh bại đối phương, nhưng điều kiện tiên quyết là phải đủ chân lực.

Càng nhiều chân lực thiêu đốt thì uy lực của chiêu này sẽ càng mạnh.

Đường Thiên cắn chặt môi, ánh mắt gắt gào nhìn chằm chằm ánh sáng đen đang ngày càng gần hơn. Trên gương mặt không có chút ý định lùi bước, hắn tiếp tục liều mạng thôi động Hạc khí quyết.

Trong một ngóc ngách bị người ta lãng quên của Thủy Bình Vũ Quỹ, có một con hạc nhỏ bằng đồng bỗng nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ. Đâychính là con hạc nhỏ mà Đường Thiên tìm được ở thành Tam Hồn.

Hạc nhỏ bằng đồng hóa thành một luồng sáng xanh rồi nhập vào cơ thể Đường Thiên.

Đường Thiên như bị tên bắn, cả người cứng đờ, con ngươi đột nhiên giãn ra. Đây là…

Chân lực như dời núi lấp biển điên cuồng bạo phát trong đan điền mà không hề báo trước. Tựa như một cơn hồng thủy quét nhanh, gào thét

chạy dọc theo kinh mạch trong cơ thể hắn.Kinh mạch như từng dòng sông khô cạn.

Dòng lũ chân lực ầm ầm đổ tới dọc theo những dòng sông khô cạn này với thanh thế không thể ngăn cản. Đường Thiên không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào. Mỗi lần chân lực chảy qua một kinh mạch quan trong, cơ thể hắn lại run lên.

Thân thể hắn run rẩy kịch liệt như một cái sàng vậy.

Rung động lấy đan điền làm trung tâm, lan tràn ra mọi ngóc ngách của cơ thể hắn. Nếu như lúc này Đường Thiên không mặc y phục, thì có thể thấy từng cơn sóng rung động lấy đan điền là trung tâm khuếch tán rabốn phía.

Chân lực cuộn trào mãnh liệt chạy theo cổ rồi chui lên đầu Đường Thiên. Thân thể Đường Thiên đột nhiên cứng đờ, đôi mắt màu máu trở nên lạc thần, nhưng trong con ngươi lại xuất hiện một con hạc trắng như tuyết.

Từng tiếng hạc hót vang trong đầu Đường Thiên.

Oanh!

Chân lực như nước lũ chạy dọc theo cánh tay hắn, xông qua cổ tay rồi xuyên suốt mười ngón tay.Vầng sáng bao quanh mười ngón tay của Đường Thiên từ màu đỏ chuyển thành màu bạc rực rỡ với tốc độ mắt thường thấy được.

Vầng sáng trên mười đầu ngón tay tỏa ra hào quang chói mắt, như mười ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Ánh mắt lạc thần của Đường Thiên dường như đang nhìn một con hạc trắng xinh đẹp đang nhảy múa.

Sự nóng cháy từ mười đầu ngón tay truyền đến một loại khí tức khiến người ta khiếp đảm.Đây là chân lực sao…

Không sai, đây chính là chân lực!

Đường Thiên đột nhiên hồi phục lại tinh thần, con hạc bay nhảy trước mắt biến mất không còn. Luồng sáng đen đã bức đến trước mắt, trực chỉ vào gương mặt của hắn.

Con mắt Đường Thiên phút chốc trợn lên.

Tới đây!Không chút nghĩ ngợi, mười ngón tay căng ra hai bên cơ thể đột nhiên chộp tới ánh sáng đen kia.

Mười ngôi sao bay ra từ đầu ngón tay, xoay tròn trong không trung rồi hóa thành mười vệt sáng. Mười vệt sáng bay ra lại thu đi vẻ rực rỡ, giống như mười con đom đóm bay về phía ánh sáng đen.

Nhìn mười vệt sáng trên bầu trời, tâm tình của Đường Thiên bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Quỷ Trảo, ngươi có thấy được không?Hỏa Liêm Quỷ Trảo, đây chính là hào quang của Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Rất đẹp phải không!

Nó được gọi là Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh, một cái tên rất êm tai…

Không biết vì sao, sống mũi Đường Thiên lại thấy cay cay. Hắn cắn chặt môi, nhìn mười điểm sáng như mười ngôi sao băng xẹt qua bầu trời.

Mười điểm sáng và ánh sáng đen càng lúc càng gần.

Đường Thiên không còn phẫn nộ, trong lòng lặng lẽ gọi thầm!Nở ra đi, Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh!

Ầm ầm!

Vô số hào quang nở ra trước mặt hắn.Không khí trước mặt hắn trực tiếp nổ mạnh, vô số sóng khí từ trung tâm vụ nổ cuộn ra bốn phía. Không gian phía trước kịch liệt lay động như lá khô trước gió.

Bỗng nhiên, có ba điểm sáng bay ra từ trong vụ nổ, bay về phía Quách Đông.

Sắc mặt Quách Đông đột biến, sau khi hoảng hốt, Lẫm Hỏa Nha kiếmtrong tay che trước cơ thể. Ba điểm sáng đáp xuống thân kiếm. Crắccrắccrắc!Lẫm Hỏa Nha kiếm nổ thành ba đoạn. (DG: đoạn này hơi điêu, cắt bằng ba nhát thì phải thành bốn đoạn chứ.)

Quách Đông như bị đánh mạnh, cả người bay ngược về sau, miệng hộc máu tươi. Trong mắt gã tràn đầy vẻ không thể tin được.

Không thể nào…

Không biết vì sao, trong lòng Đường Thiên lại không có một chút vui sướng của thắng lợi.Hắn ngơ ngác nhìn Quách Đông bay ngược về sau.

Nhìn Quách Đông đang đè nén chân lực thôi động, cả người như một con quạ lửa lao tới trước mặt Binh, ngạnh kháng một kích cực mạnh của Binh, rồi nhân cơ hội cứu Quách Vũ đi.

Đường Thiên không truy kích, hắn ngơ ngác đứng đó, trong lòng vô cùng đau thương.

Quỷ Trảo, ngươi có thấy không?

Quỷ Trảo, vì sao ta lại không cảm nhận được khí tức của ngươi?Quỷ Trảo…

Bỗng nhiên, một âm thanh bay lượn trong không trung, theo gió truyền đến.

“Thiếu niên như thần, nhất định phải nổ lực lên!”

Đường Thiên không thể nhịn được, nước mắt tràn mi, hắn gào khóc.
***

Đang lúc Hạc trèo núi lội sông, bỗng nhiên thanh kiếm bên hông kịch liệt run rẩy.*Nếu ai không nhớ nhân vật Hạc này là ai thì xin đọc lại chương 38: Hạc!

Hạc ngẩn cả người, ngay lập tức, gương mặt lộ vẻ kinh hỷ, ôm lấy trường kiếm. Ngay sau đó trên mặt gã lộ vẻ không thể tin được, thì thào tự nói: “Thiên Thanh Đan Hạc! Không ngờ hắn lại đạt được Thiên Thanh Đan Hạc!”

Thần sắc của Hạc nghiêm túc, hai tay cầm lấy kiếm vung lên cao, trầm giọng quát.

“Căn nguyên Thiên Hạc thanh đồng, lấy danh nghĩa của Thiên Hạc tọa, mở!”Trường kiếm trong tay đột nhiên nổi lên ánh sáng vàng kim chói mắt, chiếu lên khuôn mặt Hạc tạo thành một vùng màu vàng óng ánh.

Hai tay cầm kiếm của Hạc chậm rãi vạch xuống.

Một ánh sáng vàng kim không tiêu tán mà tụ lại, một giây sau hóa thành một cánh cửa.

Hạc cầm kiếm đeo trở lại bên hông, chỉnh sửa quần áo, thần sắc nghiêm túc bước qua quang môn.

Ta tới đây!

Tác giả: Cảm ơn vé tháng của mọi người! Cảm ơn Cá Heo Lam Tinh Linh và Mộc Vũ, hai cái ba càng, hôm nay quyết định giết chết một cái.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Hạc Đến Tận Cửa

Manh Huyền lão nhân cẩn thận lắng nghe, cho đến khi tiếng sáo biến mất.

Hắn than nhẹ một tiếng: "Quả là tiếng sáo đầy ma lực, làm ta nhớ tới tiền bối Ma Địch đã mất. Không ngờ rằng vẫn có thể nghe được cái âm thanh của tự nhiên như thế này, lần này tới đây đúng là không hề uổng phí."

Thiếu nữ áo đen lập tức khẩn trương: "Đại nhân..."Nếu như Manh Huyền lão nhân đột nhiên cải biến chủ ý, vậy thì mục đích lần này của nàng cũng thất bại rồi.

Manh Huyền lão nhân vung bàn tay lên ngăn không cho thiếu nữ áo đen nói tiếp, hắn thì thào tự nói: "Trong tiếng sáo này có nổi buồn ly biệt, có lời chúc phúc tốt đẹp, còn có thời gian, ngươi biết thời gian là gì không?Là vết tích của năm tháng, chỉ có trí giả đã trải qua vô số thăng trầm của cuộc đời mới hiểu được như thế, ta không bằng hắn."

"Đi thôi!" Manh Huyền lão nhân thản nhiên nói: "Vì khúc sáo này, hôm nay không động binh đao!"Chiếc mặt nạ che dấu khuôn mặt của vị Thiếu nữ áo đenthoáng rung động, nhưng nàng cắn chặt môi không hề lên tiếng phản đối. Mà thực ra nàng cũng biết mình không có quyền phản đối.

Khi bọn họ vừa quay người định dời đi thì bỗng nhiên phía trên bầu trời sáng lên một tia sáng màu vàng kim.

Ánh sáng vàng kim nhanh mở rộng ra, hóa thành một tinh môn.

"Đây là..." Thiếu nữ áo đen ngây ra như phỗng, khóe môi nàng khẽ run rẩy mấy cái nhưng không thể thốt thành lời.Mọi người đều bị tinh môn bất ngờ xuất hiện kia làm chấn động.

Có cái gì có thể động lòng người hơn chuyện bầu trời trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một tòa tinh môn cơ chứ?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác ngửa đầu nhìn tinh môn trên bầu trời, chấn động không nói lên lời.Trong khoảnh khắc khi tinh môn vừa mở ra, chỉ trong nháy mắt có một luồng khí xa lạ như ngưng thành thực chất bao phủ toàn trường.

Tinh môn!Mọi người vừa kinh hãi vừa đầy hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào tinh môn, từ trong tinh môn sẽ xuất hiện cái gì đây?

Từ trong tinh môn trên bầu trời lộ ra một cái chân.

Là người!

Tinh thần mọi người không khỏi run lên, ngay cả người không xem ai vào mắt như Manh Huyền lão nhân cũng nghiêng đầu, hai tai hơi rung động, hiển nhiên đang lắng nghe.

※※※

Đó chính là thứ đã thất truyền nhiều năm, một trong tam đại bạch ngânbảo khí của Thiên Hạc tọa. Mỗi một chòm sao đều có tinh thầnbí bảo, quy mô to lớn của bọn chúng tạo lên một hệ liệt khổng lồ, đa số đều lấy thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim để phân chia cấp bậc.

Nhưng trong đó sẽ có một số tồn tại đặc thù, ví dụ như bảo khí hay trang bị chẳng hạn.

Cái gọi là bảo khí, là để chỉ bí bảo tinh phẩm trong cùng một giai của bí bảo tinh thần.Những kiện tinh phẩm bí bảo này có uy lực so với bí bảo phổ thông cùng giai thì cường đại hơn.

Và trang bị, cũng là thứ vô cùng đặc thù, đó là loại bí bảo huyền phù bênngoài có thể bao phủ áo giáp toàn thân.Quá trình hình thành trang bị khó khăn hơn nhiều so với các bí bảo khác, bởi vậy uy lực của nó so với bí bảo bình thường cũng cường đại hơn rất nhiều.

Thiên Thanh Đan Hạc là bạch ngân bảo khí của Thiên Hạc tọa, cũng là một trong những bí bảo tối cường của toàn bộ Thiên Hạc tọa.Thiên Hạc tọa chỉ là một chòm sao nhỏ,chỉ có duy nhất một kiện hoàng kim bí bảo, đó là Hạc kiếm. Tam đại bạch ngân bảo khí tự nhiên là tồn tại đứng đầu toàn bộ bí bảo của Thiên Hạc tọa rồi.

Nếu không phải Thiên Thanh Đan Hạc, Hạc Kiếm cũng sẽ không cảm ứngcường liệt như vậy.

Để kích hoạt Thiên Thanh Đan Hạc cần phải có tạo nghệ về Hạc Thân kình cực sâu, đó chính là lí do Hạc không chút do dự lập tức dùng lực lượng của Hạc kiếm để mở ra tinh môn.

Khi Hạc vừa bước ra khỏi tinh môn, biểu tình trên mặt gã lập tức đọng lại.

Tầm mắt có điểm không thích hợp, hình như có vẻ cao hơn bình thường...

Chờ chút!Rồi đột nhiên gã phản ứng lại, sắc mặt đại biến, chính mình đang ở trên cao, rất cao nữa là khác!

Gã như một hòn đá, nhanh chóng rơi xuống, những luồng gió mạnh đập vào hắn làm gã gần như không mở được mắt.

Nhưng gã không hề hoảng sợ mà nhanh chóng bình tĩnh trở lại.Vào thời điểm thân hình sắp rơi xuống mặt đất, cánh taygã liền đặt lên Hạc kiếm ở bên hông, rồi quát một tiếng: "Tuyết Hạc Sí!"

Trên lưng gã đột nhiên xuất hiện một đôi cánh hạc trắng như tuyết, lập tức thế rơi bị kìm hãm lại.Oanh!

Đầu hối gã hơi cong lại, hai chân thay nhau hạ xuống mặt đất.Vào thời điểm khi gã vừa hạ xuống, mặc dù thân hình gã đứng yên không chút động đậy, nhưng có một luồng sóng khí hình tròn lấy gã làm trung tâm ầm ầm phát ra bốn phía.

Ở giữa trung tâm của sóng khí là Hạc một thân áo trắng như tuyết không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, ánh mắt của Hạc chậm rãi đảo qua mọi người xung quanh.Cuối cùng ánh mắt gã rơi lên người Đường Thiên.

※※※

"Thiếu niên như thần, nhất định sẽ nỗ lực hơn nữa!"

Đường Thiên lẩm bẩm, thanh âm càng lúc càng lớn, ngữ khí cũng càng ngày càng kiên định.

Không khóc nữa, thiếu niên như thần sao có thể chảy nước mắt chứ, thật mất mặt!Đường Thiên lau nước mắt, đôi mắt hắn lại khôi phục về vẻ trấn tĩnh, Khi hắn đang chuẩn bị đứng lên thì bỗng nhiên có một bóng trắng xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Đường Thiên sửng sốt, hắn vội vàng dụi dụi mắt một cái,bóng người trước mắt càng thêm rõ ràng.

Đường Thiên ngây ngẩn cả người, buột miệng nói: "Tiểu Húc Húc, mau đến xem huynh đệ song sinh của ngươi này!"

Thiên Không Hổ áp sát lại gần, bên trong vang lên tiếng kinh hãi của Binh: "Ai da, thật là giống nhau nha!"Lạch cạch lạch cạch, một loạt những âm thanh vỡ nát vang lên phía sau lưng mọi người, đó là Hỏa Liệt điểu đang cõng theo Lăng Húc đã bị hôn mê chạy tới.

Đường Thiên cực kỳ hoảng sợ, lập tức nhảy dựng lên: "Tiểu Húc Húc!"

Hai mắt Lăng Húc nhắm nghiền, thân thể đang cuộn lại thỉnh thoảng lại run nhè nhẹ.

Ma Địch mở miệng nói: "Hắn trúng tâm ma."

"Tâm ma?"Đường Thiên bỗng ngẩng đầu."Ừ!" Thanh âm ôn hòa của Ma Địch mang theo một tia nghiêm nghị: "Thủ đoạn mà âm võ giả thường dùng là thức tỉnh tâm ma. Âm nhạc trời sinh đã có năng lực cảm nhiễm lòng người, mà âm võ giả lại càng sâu xa hơn, bọn họ có thể thức tỉnh tâm ma vốn tiềm tàng sâu bên trong tâm của người khác.Gần như mỗi người đều có tâm ma hoặc là chấp niệm, hoặc là tình cảm... muôn hình muôn vẻ. Bình thường mọi người ở trong trạng thái lí trí sáng suốt

thì tâm ma sẽ bị áp chế. Nhưng áp chế không có nghĩa là tiêu diệt, tâm ma rất khó tiêu diệt.Một khi tâm ma thức tỉnh, nếu như không thể tự thoát ra thì rất là nguy hiểm!"

Đường Thiên bỗng nhớ đến cảnh tượng lần trước giao thủ với Ma Địchliền bừng tỉnh đại ngộ: "Lẽ nào lần trước ngươi dùng cũng là tâm ma sao?"

"Không sai!" Trong mắt Ma Địch hiện lên một tia dị sắc, gật đầu nói: "Nhưng dường như không hiệu quả với ngươi."

Thực ra còn một số lời Ma Địch không hề nói ra, cũng không phải tâm ma không ảnh hưởng gì đến Đường Thiên.Lúc đó Đường Thiên đã rơi vào trong tâm ma,nhưng khiến cho Ma Địch không ngờ tới chính là tâm ma của Đường Thiên không hề giống với mọi người.

Tâm ma của mọi người thường là hối hận, thô bạo, hung ác vân vân, chínhvì vậy tâm ma mới trở lên đáng sợ như vậy.

Thế nhưng tâm ma của Đường Thiên lại vô cùng kỳ quái, tuy tâm ma của hắn cũng có bi thương, tịnh mịch, nhưng phần nhiều là ánh nắng chói lòa như hắn vậy.

Cũng không phải Đường Thiên đã thoát ra khỏi tâm ma của mình, mà tâm ma của hắn không ngừng bị bản thân hắn tiêu trừ đi những tâm tình mặt trái kia.

Một tâm ma thật kỳ quái! Thiếu niên, cũng thật kỳ quái!Dường như Ma Địch đang đăm chiêu.

Nếu là lúc bình thường, chắc chắn Đường Thiên sẽ rất rắm thối đắc ý dào dạt mà tự khen mình vài tiếng, nhưng lúc này trên mặt hắn lại tỏ ra lo lắng: "Có biện pháp nào có thể trợ giúp tiểu Húc Húc không?"

"Không có!" Ma Địch dứt khoát lắc đầu: "Tâm ma của mỗi người chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình để thoát khỏi."

"Cái lão đầu Nhị Hồ đáng ghét đâu!" Đường Thiên bốc lên lửa giận: "Lần sau nếu ta đánh tới đó,nhất định ta sẽ đánh lão răng rơi đầy đất!"Nhưng đường cụt phía xa xa không còn bóng người nào, Manh Huyền lão nhân đã ly khai.

Lập tức hắn hướng về phía Lăng Húc đang hôn mê vũ động nắm tay, lớn tiếng nói: "Tiểu Húc Húc! Nhất định phải dũng cảm lên! Cái gì tâm ma, đều là chó má nói bậy, đem tất cả bọn chúng đánh đổ! Dùng một bản Chính kinh thứ..."

Bỗng nhiên, một thanh âm đầy ôn nhuận và lễ phép chen vào: "Chào ngươi!Xin hỏi, có phải ngài tu luyện Hạc Thân kình không?"

"A lặc!" Đường Thiên lập tức phản ứng lại, hắn quay sang nhìn Hạc, hiếukỳ hỏi: "Ngươi ca ca của tiểu Húc Húc hay là đệ đệ?"

Bởi vì hắn nhìn kiểu gì cũng thấy hai người quả thực quá giống nhau.

Cũng ngân phát áo choàng, cũng bạch y trắng như tuyết, cũng nương pháo như nhau! (nương pháo: ẻo lả; pê-đê; gay; làm bộ làm tịch (đàn ông nhưng điệu bộ, biểu tình như nữ))

Trong từ điển của Đường Thiên, không có hai cái từ anh tuấn, nếu mà có thì cũng chỉ có thể để cho chính hắn dùng.Chỉ có thiếu niên như thần mới có tư cách dùng đến cái từ khôi ngô tuấn tú, còn những người khác, tất cả đều là nương pháo! (Biên: quá bá đạo!)

Hạc nhìn Lăng Húc đang hôn mê một cái, trong mắt hiện lên một tia bất ngờ.Đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy một tên gia hỏa có phục sức giống hệt mình như vậy.

Nhưng gã nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nhìn với Đường Thiên, lắc đầu nói: "Rất xin lỗi, ta và hắn không có quan hệ gì với nhau. Xin hỏi, ngài tu luyện Hạc Thân kình sao?"

"Hửm, ngươi muốn làm gì?"Vẻ mặt Đường Thiên đầy cảnh giác nhìn Hạc."Ta là đệ tử Hạc phái, ngài có thể gọi ta là Hạc."Trên mặt Hạc vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, vô cùng lễ phép nói.

"A, ngươi là đệ tử của Hạc phái!" Đường Thiên sửng sốt rồi ngay sau đó hai mắt lập tức tỏa sáng: "Ngươi có Hồn tướng thẻ Hạc Khí Quyết lục giai không?Thất giai thì sao?"

Hạc lắc đầu đầy áy náy: "Rất xin lỗi, tệ phái rơi xuống đã lâu, Hạc Khí Quyết lục giai và trên lục giai đã thất truyền rồi."

Đường Thiên hoàn toàn thất vọng, lầm bầm nói: "Vậy ngươi có ích lợi gì?"Ta có ích lợi gì...

Biểu tình của Hạc lập tức cứng đờ.

Đường Thiên phất phấttay, tùy tiện nói: "Được rồi, ngươi tìm đến ta có chuyện gì?"

Hạc lấy lại tinh thần, vội vàng vái một cái rồi thành khẩn nói: "Hạc Thân kình của tệ phái đã thất truyền, ta muốn tìm về chân truyền của tệ phái từ các hạ! Thỉnh các hạ nhất định thành toàn!"

"Các ngươi ngay cả Hạc Thân kình cũng không biết?"Đường Thiên sửngsốt, trong lòng càng thêm thất vọng, hắn đã sớm lĩnh ngộ Hạc Thân kình.Cho tới tận bây giờ hắn vẫn không hề coi Hạc Thân kình là mặt hàng cao cấp gì.Không ngờ, một cái Hạc phái to như vậy mà đến cả Hạc Thân kình cũng không biết, điều này làm Đường Thiên mất hết hứng thú rồi.

Hạc phái ngay cả Hạc Thân kình cũng không biết thì làm gì còn cái mặt hàng gì cao cấp đây?

Cái đám đệ tử Hạc phái đệ tử thật đáng thất vọng!

Trong lòng Đường Thiên cảm thấy khó chịu, trừng mắt nhìn Hạc, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy không vừa mắt.Cái tên gia hỏa này cũng

như LăngHúc, cùng là một dạng nương pháo, mà nương pháo gì gì đó đương nhiên là chẳng thể làm người ta thích rồi.

Đường Thiên oán thầm trong lòng, sắc mặt đầy khó chịu nói: "Hạc Thân kình dạy ngươi cũng không phải là không được, nhưng đây là thứ ta tân tân khổ khổ mới lĩnh ngộ được, ngươi lấy cái gì tới đổi đây?"

"Mời ngài nói!" Sắc mặt Hạc đầy nghiêm túc nói: "Chỉ cần Hạc có hoặc có thể làm thì chắc chắn không có vấn đề!"

Xem ra, cũng là một con dê béo! Hai mắt Đường Thiên lập tức sáng ngời.Có vẻ đây là một tên gà mờ nha! Ngay cả Binh trong Thiên Không Hổ, cái khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ cũng không khỏi dãn ra.

"Ha hả!"

"Hắc hắc!"

Khi đã suy nghĩ thông suốt, Đường Thiên và Binh vô cùng ăn ý mà đồng thời phát ra tiếng cười ‘thuần lương’ và ‘vô hại’.

****Cảm tạ cầu vồng đường đích mộng, thêm một cái ba càng!!

PS: đêm nay còn có một canh

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Đề Nghị Của Binh

"Cái này thì dễ nói rồi." Khuôn mặt Đường Thiên mang đầy vẻ vô hại, tươi cười sáng lạng như ánh mặt trời: "Trước tiên nói thử xem ngươi có cái gì. Như vậy chúng ta mới có thể thương lượng tốt được, nội dung giao dịch thế nào."

Ma Địch trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt đầy sáng lạng của Đường Thiên, cái khuôn mặt như ánh mặt trời tỏa sáng đầy thành thật không cónửa điểm giả bộ nào!

Bỗng nhiên, gã bắt đầu hơi hoài nghi về kết luận lúc trước của mình.

Ma Địch luôn cho rằng Đường Thiên không bị tâm ma quấy rầy bởi vì tâm địa của hắn tinh thuần, giống như là ánh mặt trời vậy. Thế nhưng khuôn mặt đầy ánh sáng của Đường Thiên lúc này lọt vào ánh mắt của Ma Địch lại làm gã không khỏi rùng mình.

Lẽ nào, cái tên gia hỏa chuẩn bị ‘làm gỏi’ người ta này cũng là tâm địa thuần lương hay sao...Ma Địch cảm thấy sợ hãi, bất giác dời bước cách xa Đường Thiên vài bước. Gã nhìn Hạc đầy đồng cảm, một người trẻ tuổi thật tốt bụng, đáng tiếc là sắp bị rơi vào ma chưởng...

Đối với Hạc, Ma Địch vô cùng thưởng thức.

Gã chỉ liếc mắt qua là có thể nhận ra Hạc có xuất thân rất tốt, chắc chắn không phải người mà những tiểu gia tộc nghèo khó có thể bồi dưỡng được. Mỗi cái giơ tay nhấc chân đều thể hiện ra sự ưu nhã và cao quý, điều này không thể lừa được người ta. Thậm chí gã còn có thể đoán ra, Hạc có một vị mẫu thân cực kỳ ưu tú, chỉ có vị mẫu thân cao quý mới

cóthể bồi dưỡng ra vị thanh niên kiệt xuất và một vị anh hùng chân chính như vậy.

Khí chất giống nhau, đều xuất thân từ đệ tử thế gia làm cho Ma Địch cảm thấy rất thân thiết.

Thế nhưng...

Hắn rất thức thời mà ngậm miệng, buông tha ý nghĩ cứu vớt con sơn dương đáng thương này. Nếu như chỉ có mình Đường thiếu niên thì còn dễ nói, nhưng bên cạnh vẫn còn cái khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ đang nhìn chằm chằm, thương cảm cho vị thiếu niên tuấn tú,chắc chắn khôngthể thoát khỏi ma chưởng của hai người bọn họ rồi.

Mỗi thù ngăn đường phát tài của người khác cũng như giết phụ mẫu người ấy vậy.

Đường thiếu niên đã không dễ nói, cái tên mặt lá bài tú-lơ-khơ là lão binh dày dạn như vậy, tuyệt đối không từ bỏ ý đồ của hắn đâu.

Xin hãy tự cầu phúc đi, thiếu niên tuấn tú.

Quả nhiên trước khuôn mặt tươi cười sáng lạng như ánh mặt trời của Đường Thiên, Hạc không chút phòng bị. Thậm chí gã còn thu hồi thànhkiến lúc nãy của mình, lúc nãy khi nhìn thấy cái khuôn mặt nhà quê nước mắt nước mũi đầm đìa kia thực ra trong lòng gã đã cho rằng đó là một vị thiếu niên đang có cảm xúc không tốt.

Đối diện với quả bóng mà Đường Thiên đá sang, bản tính gà mờ của Hạc lập tức bộc lộ ra, gã cười khổ: "Ta cũng không biết mình có thứ gì có thể giao dịch."

Đây cũng là lời nói chân tình của gã.

Hạc Kiếm là thánh vật truyền thừa của Hạc phái vì thế tuyệt đối không thể mang ra để trao đổi đượC. Tam đại bảo khí của Thiên Hạc tọa

có mộtmón duy nhất đã xuất hiện là Thiên Thanh Đan Hạc cũng nằm trong tay đối phương.

Hạc bỗng phát hiện ra, gã như thế tìm đến Đường Thiên, thực sự có chút ngốc. Người tìm đến rồi, chính mình cư nhiên tìm không được có thể đổi về Hạc Thân kình gì đó.

"Bảo khí? Có hay không? Dù sao Hạc phái cũng là một đại phái mà!" Đường Thiên thả chậm câu chữ, bộ dáng vì dối phương mà suy nghĩ: "Kiểu gì chả có mấy món bảo khí."

Hạc cười khổ, thành thành thật thật nói: "Trong tam đại bảo khí củaThiên Hạc tọa chỉ có duy nhất một món xuất hiện đó chính là Thiên Thanh Đan Hạc của ngài."

Trong lòng Đường Thiên chợt động, thì ra cái tiểu hạc đồng thau kia chính là Thiên Thanh Đan Hạc gì gì đó. Đường Thiên đang lo không biết cái đó có lai lịch và tác dụng như thế nào không nghĩ tới Hạc đưa lên tới cửa.

Nhưng Đường Thiên vẫn bất động thanh sắc, tuy số học của hắn nát bét không xong, nhưng điều này không ngăn cản thiên phú gian thương củahắn.

Đường Thiên giả vờ nhíu nhíu trán: "Bảo khí không có, như vậy thì khó nghĩ rồi. Không lẽ chỉ có tinh tệ? Ta thích bảo khí hơn, tinh tệ có nhiều cũng chẳng có tác dụng gì quá lớn. Cái gì? Ngươi không có bảo khí thật sao? Xong xong xong, vậy thì tinh tệ đi!"

Khi Hạc vừa mới thở phào buông lỏng thì lông mày Đường Thiên hơi nhíu lên nói: "Thế nhưng ngươi đừng nghĩ đến dùng vài trăm vạn tinh tệ để lừa gạt ta!"

Cả người Hạc như bị một luồng sấm sét bổ trúng.Mấy trăm vạn tinh tệ... Mà còn coi đó là lừa gạt...

Sắc mặt gã trắng bệch rồi.

Tuy Hạc phái chiếm lĩnh Thiên Hạc tọa, nhưng Thiên Hạc tọa chỉ là một chòm sao nhỏ đã xuống dốc, vì thế gia sản của Hạc phái ít ỏi đến thương cảm. Hơn nữa bởi Hạc phái đã sa sút cho nên Hạc phái và ngoại giới gần như đã ở trong trạng thái hoàn toàn ngăn cách. Bên trong Thiên Hạc tọa đều lưu hành đồng tiền của bản địa, gần như không ai dùng đến tinh tệ. Đừng nói là mấy trăm vạn tinh tệ,chỉ cần ném ra mấy chục vạn tinh tệ thôi thì đám trưởng lão trong phái kia chắc chắn sẽ đỏ mắt như đám chósăn, ào ào như ong vỡ tổ lao tới!

Có lỗi quá, có lỗi quá!Dùng từ chó săn để hình dung các trưởng lão quả là không thích hợp...

Mấy trăm vạn tinh tệ, chắc chắn môn phái không thể đưa ra được.

Khoảng giao dịch lớn như vậy, chỉ có một con đường duy nhất là đi thỉnh cầu mẫu thân hoặc là dì cả. Nhưng mà...

Vẻ cười khổ trên mặt Hạc lại tăng thêm mấy phần, gã âm thầm lắc đầu, đem cái ý nghĩ không thực tế này vứt ra khỏi đầu."Ta không có nhiều tiền như vậy." Hạc thành thật nói.

Câu nói này làm trán Đường Thiên thực sự nhăn lại rồi.Bảo khí gì gì đó, chẳng qua hắn thuần túy chỉ nói nhảm thôi. Mục tiêu chính của hắn chính là tinh tệ! Thiếu niên như thần cũng thiếu tiền! Tất cả tiền bạc của hắn đều dồn vào cái động không đáy cơ quan võ giáp của Tái Lôi vì thế hiện tại trong người hắn không còn một xu dính túi.

Nhìn thấy chiêu thức và trang phuc của Hạc, hắn chắc chắn rằng Hạc không phải phú thì quý, người như vậy trên ngươi có thể không có cái gì đó chứ tuyệt đối không thể không có tiền."Không sao, ngươi có thể bảo người nhà ngươi trả cũng được, chúng ta có thể chờ ngươi mấy ngày." Bỗng Binh tiếp một câu.

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, tinh thần phấn chấn trở lại, không sai, tiền mặt! Chắc chắn tiền mặt của tên gia hỏa này không đủ! Quả nhiên gừng càng già cang cay nha, đại thúc tú-lơ-khơ đã ra tay là vẹn cả đôi đường.

Hạc than nhẹ một tiếng: "Tệ phái không lấy ra được nhiều tiền như vậy."

Sắc mặt của Đường Thiên lập tức suy sụp hẳn, đại kế phát tài bị hỏng làm tâm tình của hắn không tốt chút nào: "Vậy thì phải làm sao bây giờ? Trước khi thương lượng xong chắc chắn ta sẽ không nói Hạc Thân kình không công cho ngươi. Ta cũng phí rất nhiều công sức mới nghĩ ra được, sao có thể không công mà nói cho ngươi cơ chứ?"

Hạc cười khổ, lời nói của Đường Thiên cũng hoàn toàn hợp lí không thể bàn cãi gì.

Lịch đại đệ tử của Hạc phái đều không ngộ ra Hạc Thân kình, vì thế gã cho rằng nó đương nhiên là vô cùng phức tạp.Chắc hẳn là Đường Thiên cũng tốn hao vô số tâm lực mới có thể suy nghĩ ra.

Võ kỹ chân truyền như vậy mà người ta nguyện ý giao dịch, cũng là mộtmối nhân tình cực lớn rồi.

Muốn người khác tặng không cho sao? Đến cả bản thân Hạc còn chẳng tin nổi nữa là.

Đôi mắt của Hạc trở lên ảm đạm hẳn.

Bỗng Binh mở miệng nói: "Không có bảo khí, cũng không có tiền, xem ra chỉ còn biện pháp duy nhất."

Hạc như bắt được cọng rơm cứu mạng, lập tức ngẩng đầu kích động hỏi: "Biện pháp gì?""Làm công thay tiền."Thiên Không Hổ màu lam dang hai cánh tay kim loại ra,thanh âm của Binh từ bên trong truyền ra: "Ngoại trừ biện pháp này làm gì còn biện pháp nào khác đâu?"

Đường Thiên buột miệng nói: "Cái tên gia hỏa này thì làm được cái gì?"

Sau đó hắn khuyên nhủ Binh: "Này đại thúc, cái tên gia hỏa này thoạt nhìn chẳng dùng vào việc gì được, thực lực cũng bình thường chẳng có tác dụng gì nhiều lắm."

Bỗng Đường Thiên nhìn thấy Ma Địch đứng cách đó không xa liền vội vàng chuyển giọng: "Đương nhiên, những người có thực lực như Địch đạithúc rất hiếm thấy rồi."

Vẻ mỉm cười trên mặt Ma Địch liền cứng lại, khoát tay áo, ra vẻ mình chẳng thèm để ý.

"Ta nguyện ý lấy công thay tiền." Bỗng Hạc trầm giọng nói.

Vì phục hưng Hạc phái, vì nguyện vọng của phụ thân, trong mắt Hạc dù có phải làm công cũng chẳng đáng kể gì.

"Nhưng ta không muốn mang theo một kẻ bệnh tật theo người." Hiển nhiên trong mắt Đường thiếu niên chỉ có tiền, vì thế trong lòng hắn cảmthấy vô cùng bất mãn: "Này đại thúc, ngươi là người đưa ra kiến nghị vậy thì ngươi đến mà khảo hạch đi. Thực lực phải khá một chút mới có tư cách làm công trừ nợ."

Hạc bước về phía trước một bước, nâng kiếm đứng yên, bạch y trắng như tuyết, thần sắc trang trọng và nghiêm túc, nhẹ nhàng khom người một cái: "Mời xuất thủ!"

Binh cũng cực kỳ hứng thú với cái tên gia hỏa bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống này, vì thế gã không chút khách khí, trầm giọng nói: "Ta tới đây!"Vừa dứt lời thân hình của Thiên Không Hổ đột nhiên biến mất.

Sắc mặt của Hạc vẫn thong dong bình tĩnh,cổ kiếm trong tay vẫn không hề rút ra khỏi vỏ mà trực tiếp dùng vỏ kiếm đâm tới!

Vút!

Một luồng kiếm mang màu trắng gào thét lao ra.

Thân ảnh mơ hồ của Thiên Không Hổ vừa khớp xuất hiện trước mặt kiếm mang.Hành gia vừa ra tay là đã biết trình độ thế nào.

Vẻ khó chịu trên mặt Đường Thiên lập tức biến mất, sắc mặt của hắn trở lên ngưng trọng hẳn. Một kiếm này của Hạc quả là tinh diệu, kiếm mang màu trắng mang theo làn sương mù mờ ảo giống như đám mây trắng vờn quanh ngọn núi, không ngờ cũng có mấy phẩn siêu phàm thoát tục không nhiễm chút bụi trần.

Đường Thiên cũng nhận ra cái này một kiếm là kiếm mang điển hình của Hạc phái, bên trong có mang theo hàm ý của Hạc vũ.Nhưng điểm then chốt là không ngờ hắn có thể nắm bắt chuẩn xác bóng dáng của Binh!

Thiên Không Hổ có tốc độ cực nhanh, còn Binh lại là một cơ quan võ giả cực kỳ ưu tú lên có thể đem ưu điểm này phát huy cực kỳ nhuần nhuyễn.Rất ít người trong lần đầu tiên xuất thủ đã có thể nắm bắt được bóng dáng Binh một cách chuẩn xác.

Tên gia hỏa này cũng có mấy phần bản lĩnh nha!

Đường Thiên có thể nhìn ra được điều đó thì đương nhiên Ma Địch cũng có thể nhìn ra.Binh cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng sau đó linh dực của Thiên Không Hổ đập một cái, lập tức tốc độ bỗng nhiên tang mạnh.

Thần sắc của Hạc cũng trở nênngưng trọng hẳn,cổ kiếm trong tay cũng trở lên trầm hơn hẳn, động tác bị rì hoãn đi rất nhiều,nhưng gã vẫn không hề xuất kiếm ra khỏi vỏ.

Tiếng rít của kiếm mang cũng càng lúc càng vang dội và rõ ràng.

Kiếm mang trắng xóa, hạc ảnh ẩn hiện.

Dần dần, trên trán Hạc bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi, hắn, bạchkhí mà hắn phun ra ngưng mà không tán, sắc mặt hắn càng lúc càng nghiêm túc, tốc độ xuất kiếm cũng càng lúc càng chậm.

Trong lòng hắn đang cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Mạnh thật!

Không ngờ Cơ quan võ giả lại có thể cường đại đến mức độ kinh khủng như vậy!

Hạc phái không có một gã đệ tử nào có thực lực vượt qua đươc gã.Ngay cả những trưởng lão của môn phái đã khổ tu vài thập niên, số người cóthể vượt qua gã cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ngoại trừ thiên phú xuất sắc và sự khổ luyện ra,còn liên quan đến truyền thừa của gã. Hệ phái truyền thừa bên phía mẫu thân gã so với Hạc phá còn cường đại hơn rất nhiều.

Từ nhỏ gã đã kiêm tu vũ kỹ của Hạc phái và truyền thừa của hệ mẫu thân, đây là lần đầu tiên gã gặp phải tình huống chật vật đến vậy.

Nhưng vì lần này liên quan đến Hạc Thân kình vì thế gã tuyệt đối không bao giờ lùi bước.Tốc độ của đối phương quá nhanh khiến gã khó có thể nắm bắt được, hơn nữa còn càng lúc càng khó đoán.

Thế nhưng... Tuyệt đối không thể buông tha!

Đây chính là cơ hội duy nhất!

Mồ hôi trên người Hạc tuôn ra như mưa,khói bốc lên càng mạnh nhưng gã vẫn cắn răng khổ cực chống cự.

Bỗng nhiên,thân hình của Thiên Không Hổ đột nhiên bất động, sau đó một thanh âm bình thản từ bên trong vọng ra: "Được rồi, ngươi đã thôngqua rồi. Ba năm, ngươi cần phải phục vụ hắn ba năm để đổi lấy Hạc Thân kình."

Toàn thân Hạc suýt nữa thì thoát lực, nhưng trong lòng gã lại vô cùng mừng rỡ.Gã hít sâu một hơi, dứt khoát gật đầu: "Được!"

Đường Thiên hăm hở chạy tới, ném ra đòn sát thủ của hắn: "Võ hồn khế ước!"

Thấy được thực lực của Hạc, Đường Thiên biết rõ lần này đã kiếm lớn rồi!

Hắn bắt đầu cân nhắc, xem có nên đẩy võ giả cấpThiên Lộ đi làm thuêcòn mình chỉ đứng thu tiền hay không. Ba năm, trong khoảng thời gian này có thể kiếm được bao nhiêu tiền đấy!

Đường Thiên cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng nữa rồi, nhưng đại khái là rất nhiều tiền.

Bỗng nhiên, một tiếng rên rỉ vọng vào tai mọi người.

Đường Thiên sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại vô cùng vui mừng: "Tiểu Húc Húc! Ngươi tỉnh rồi!"

Hắn lập tức đem Hạc ném sang một bên, vội vàng chạy tới bên người Lăng Húc.

Lăng Húc chậm rãi mở mắt, trong cặp đồng tử mầu cam bốc lên ý chí chiến đấu giống như một ngọn lửa đang âm thầm bốc cháy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Ta Sẽ Không Bi Thương

"Tiểu Húc Húc, ngươi cảm thấy thế nào?" Đường Thiên mở to hai mắt, vội vàng hỏi.

"Ta không sao!" Lăng Húc nhìn thấy trong mắt Đường Thiên tràn đầy vẻ quan tâm, trong lòng ấm áp hẳn. Thanh âm của hắn khàn khàn khô khốc, thoạt nghe vô cùng mệt mỏi.

"Chúc mừng ngươi!" Thanh âm của Ma Địch từ xa xa truyền đến, từtrong giọng nói có thể nghe được vẻ kinh ngạc của gã: "Mỗi một lần thoát khỏi tâm ma giống như một lần niết bàn.Tâm hồn của ngươi sẽ trở lên tinh thuần hơn, bất kể là tu luyện võ kỹ hay là võ hồn của ngươi đều có chỗ tốt rất lớn."

"Nghe có vẻ nhiều lợi ích nhỉ!" Ánh mắt Đường Thiên sáng ngời,nóng lòng muốn thử: "Ta cũng muốn tâm ma! Oa oa oa, giết chết tâm ma là có thể trở nên lợi hại hơn rồi!"

Ma Địch nhìn thấy cái bộ dáng xoa xoa tay của Đường Thiên, trong lòng không khỏi nghĩ đến cái tâm ma quái dị của hắn.Tuy Ma Địch là người cókiến thức rộng rãi, nổi tiếng là cơ trí nhưng lúc này trong lòng không khỏi sinh ra cái cảm giác không biết nói gì nữa.

Lăng Húc giãy dụa ngồi dậy, ánh mắt của hắn rơi lên người Hỏa Liệt điểu đang ở bên cạnh.

Toàn thân Hỏa Liệt điểu đều bị tổn hại nặng nề. Tuy Hỏa Liệt điểu có cước lực kinh người, nhưng nó lại không hề có sức chiến đấu. Vì thế trên đường cõng Lăng Húc trốn trở về nó đã phải chịu không ít tổn thương.

"Cảm ơn ngươi!" Lăng Húc nhẹ giọng nói với Hỏa Liệt điểu,hiển nhiên cơ quan thú không có sinh mệnh trong mắt gã đã trở thành đồng bọn."Này Đường thiếu niên, có chỗ nào có thể tu sửa A Hỏa không?" Lăng Húc quay sang hỏi.

"A Hỏa?" Đường Thiên sửng sốt, rồi nhanh chóng phản ứng lại: "Ngươi nói cái con Hỏa Liệt điểu này à,vậy thì phải tìm Tái Lôi.Ừm, giao cho ta đi! Đối với thiếu niên như thần mà nói, đây chỉ là một vấn đề nhỏ."

"Cảm ơn!"

Đường Thiên đã cho rằng mình đã nghe nhầm, không ngờ Lăng Húc lại nói lời cảm tạ với hắn, chẳng lẽ mặt trời mọc từ hướng tây rồi sao? Chẳng lẽ tên gia hỏa này bị thương lên đầu óc cũng hỏng luôn sao."Ta nói cho ngươi, nếu mà ngươi dám làm hỏng một cọng lông chân của A Hỏa, chắc chắn ngươi sẽ phải chết!"

Lời nói tàn bạo của Lăng Húc nối gót theo sau, nhưng Đường Thiên nghe thấy vậy lại cảm thấy yên tâm rất nhiều.Xem ra đầu óc của tiểu Húc Húc chỉ bị hỏng một chút xíu.

"Yên tâm đi, Tái Lôi rất lợi hại!" Đường Thiên luôn có lòng tin vào Tái Lôi trên phương diện cơ quan thuật.

Lăng Húc hừ một tiếng, bỗng ánh mắt của gã rơi lên người Hạc, lập tức liền ngẩn ra."Tên gia hỏa này là ai?"

"À, hắn tên là Hạc." Đường Thiên giới thiệu: "Yên tâm, hắn không phải huynh đệ của ngươi đâu, ta đã hỏi qua rồi. Hiện tại hắn là người của chúng ta, thực lực cũng không tồi, chắc hắn có thể so với ngươi."

"Không kém gì ta? Ngươi có ý gì? Đi nào! Đánh một trận đi, thiếu niên như thần kinh!"

"Ngươi có thể đứng lên được sao..."

Yên lặng nhìn chăm chú đám người này, trong lòng Hạc dấy lên một cỗcảm giác không thể nói lên lời. Nhưng bỗng gã cảm thấy có lẽ cuộc sống trong vòng ba năm này của gã sẽ không nhạt nhẽo chút nào.

Tạ Thanh thở hồng hộc chạy tới, nhìn thấy Lăng Húc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Lăng tiên sinh tỉnh rồi! Thật tốt quá!"

Gã và Thạch Sa thú vương kịch chiến với nhau.Khi Manh Huyền lão nhân ly khai,Thạch Sa thú vương cũng định trốn, Tạ Thanh đuổi theo nó rất xa, nhưng vẫn để Thạch Sa thú vương chạy thoát.

Ánh mắt gã nhìn Lăng Húc mang theo vẻ vô cùng sùng kính. Lăng Húc đơn thương độc điểu, xuyên qua toàn bộ đám Thạch Sa thú, mạnh mẽđánh đến rối tinh rối mù. Tuy thua trong tay Manh Huyền lão nhân, nhưng trong suy nghĩ của gã thì dù bại nhưng vinh.

"Có thể tra được đám người Quách Đông chạy trốn đến đâu không?" Đường Thiên đột nhiên hỏi, sát cơ trong mắt hắn lóe lên rồi biến mất.

Chuyện này, cứ như vậy mà kết thúc sao?

"Ta sẽ phái người đi tìm hiểu!" Tạ Thanh lập tức đáp ứng. Quách Đông và Quách Vũ bị thương tháo chạy, điều này vẫn tạo lên uy hiếp cực lớn với Tạ thị kiếm thôn. Một khi thương thế của hai người bọn họ khỏi hẳn đánh một nhát hồi mãthương, vậy thì Tạ thị kiếm thôn cũng xong đời rồi.

Tuy hiện tại Tạ Thanh đã lĩnh ngộ Thủ Tâm Kiếm Minh, nhưng gã vẫn không đủ lòng tin là có thể chống đỡ được Quách Đông, huống chi còn có một tên Quách Vũ có thực lực không kém nữa.

Ảnh hưởng của cuộc đại chiến này vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Quách Đông chưa bao giờ rớt khỏi Thiên Lộ bảng suốt mười năm qua, chỉcần là người có nghiên cứu một chút về Thiên Lộ bảng thì hắn sẽ

rất quen thuộc cái tên Hỏa Nha Đao Phủ. Cho nên khi danh tự của Quách Đông biến mất khỏi Thiên Lộ bản và thay vào đó là một cái tên cực kỳ xa lạ với mọi người, điều này mọi người đều sửng sốt.

Đường Thiên, hắn là ai?

Rất nhiều người thậm chí còn tìm tòi trong danh sách trong Thiên Lộ bảng dự khuyết của mấy kỳ trước để tìm kiếm nhưng mặc dù tìm rất kỹ càng nhưng cái tên Đường Thiên này lại chưa từng xuất hiện lấy một lần.

Hơn nữa Tiên Võ tin tức còn công bố ra Đường Thiên đánh bại QuáchĐông như thế nào. Hỏa Nha Trát Đao, tuyệt kỹ thành danh mà Quách Đông luôn dựa vào để đả bại vô số người, vì thế mọi người không ai nghi vấn có phải hắn hay không.

Thế nhưng, Đường Thiên là ai?

Không ai biết.

Đường Thiên vô cùng đắc ý, trên tay cầm Tiên Võ tin tức khoe khoang trước mặt Lăng Húc.

"Tiểu Húc Húc, ngươi phải nỗ lực lên nha! Nhưng với trình độ của ngươithì cho dù muốn tiến vào danh sách dự khuyết cũng đã không dễ dàng rồi!"

Lăng Húc đang xem sách nghe thấy vậy khóe mắt liền giật một cái.

"Yên tâm, ta sẽ không ghét bỏ ngươi đâu!" Đường Thiên giơ hai tay lên, làm một động tác biểu diễn cơ bắp: "Thiếu niên như thần, đã định trước là bóng lưng mà ngươi suốt đời vĩnh viễn phải truy đuổi đó!"

Khóe mắt của Lăng Húc giần giật, cuối cùng không thể chịu đựng được, giận tím mặt, hé lên: "Cút!"Đường Thiên cười hì hì, có chút hiếu kỳ hỏi: "Tiểu Húc Húc, Sao ngươi lại biến thành con mọt sách thế? Nói thật, với cái chỉ số thông minh của ngươi thì hắn là con đường này sẽ rất khó đi."

Từ sau khi Lăng Húc tỉnh lại lần trước, mỗi ngày vừa tu luyện xong là ôm sách điên cuồng 'gặm'.

Nghe tên gia hỏa này vụng về niệm lắp ba lắp bắp thật đúng là một loại giày vò.

Lăng Húc hừ một tiếng: "Ngươi thì biết cái gì, đây là ta đang tìm kiếm khoảnh khắc nội tâm yên tĩnh.""Lẽ nào nội tâm ngươi rất xao động sao?" Đường Thiên không thể hiểu được.

Lăng Húc vừa định nói chuyện, bỗng nhiên ánh mắt liền ngây ra, Đường Thiên thấy thế vội vàng xoay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy hắn cũng ngây người ra.

Hạc mặc một thân tố y thuần màu đen, xuất hiện trước mắt hai người.

"Hạc, ngươi… ngươi… ngươi đây là..." Đường Thiên chỉ vào Hạc toàn thân mặc y phục màu đen, lắp bắp hỏi.Hạ vô cùng lễ phép giải thích: "Vì tránh đụng sam, ta cảm thấy ta lên mặc màu đen thì tốt hơn."

"Đụng sam (ăn mặc đụng hàng)..."

Vẻ mặt Đường Thiên và Lăng Húc cùng dại ra.

"Rất xin lỗi, ta phải đi tu luyện rồi, không thể bồi hai vị. Xin thứ lỗi!" Hạc hướng hai người hành lễ tạ lỗi, ấn kiếm ngẩng đầu, thong thả bước đi. Thân hình Hạc vốn cao ngất, bước đi cũng không giống với ngươi thường, có bộ dáng hết súc đoan chính."Còn đụng sam, cái tên nương pháo này!" Lăng Húc bĩu môi, cực kỳ xem thường, gã rất không thích cái phong cách kia của Hạc.

Trên người Hạc vĩnh viễn không nhiễm một hạt bụi, bước đi luôn là cái kiểu không nhanh không chậm, khi ngồi thì luôn luôn ngay ngắn từng li từng tí một.Trên mặt luôn treo vẻ tươi cười đầy lễ phép, luôn luôn hành lễ tạ lỗi trước biểu hiện biết ơn. mà càng làm cho Lăng Húc nhìn không quen chính là lúc cái gia hỏa này ăn, nhã nhặn y như nữ nhân.

Lần đầu tiên Lăng Húc trông thấy nam nhân ăn thịt quay mà lại rút ra một con dao nhỏ, đem thịt và xương tách ra một cách tỉ mỉ và tinhtế.Sau đó cắt thành từng lát rồi bày thành ba hàng chỉnh tề, sau đó mới dùng chiếc đũa kẹp từng miếng thịt chấm đồ gia vị, tỉ mĩ chậm rãi nhai rồi mới nuốt.

Nói chung chỉ cần ngồi cùng một chỗ với Hạc thì Lăng Húc và Đường Thiên chỉ như hai con dế nhũi.

Nhưng bất kể Lăng Húc nhìn Hạc không vừa mắt đến đâu thì cũng không thể không thừa nhận Hạc tu luyện hết sức kham khổ và chăm chỉ.

Nhìn thấy Hạc đã đi tu luyện, Lăng Húc lập tức cảm thấy có áp lực, sao có thể thua kém tên nương pháo này được? Gã không để ý tới bất cứ điềugì, lập tức xếp cuốn sách trong tay lại.

Đi tu luyện!

Đường Thiên vốn tới để khoe khoang nhưng đảo mắt qua đảo mắt lại chỉ còn lại một mình lẻ bóng.

Đường Thiên đành phải cụp đuôi quay trở lại.

Tiến vào quang môn, phía sau quang môn là một khoảng không trống rỗng.Binh và Ma Địch đều đi tới nơi Tái Lôi rồi, Hỏa Liệt điểu và Ô Nha kim cũng được mang tới đó. Nghe nói Tái Lôi mới làm một bộ cơ quan võ giá mới lên muốn Binh tới thử xem sao.

Nhìn doanh trạitân binh trống rỗng vô cùng an tĩnh, Đường Thiên bỗng cảm thấy có chút không quen.

Nhưng chỉ trầm mặc một lát là hắn liền bắt đầu tu luyện.

Hoa lửa sáng chói mắt và tiếng mài thiết châm lại bắt đầu xuất hiện.

Hiện tại hắn đã ngộ ra Hỏa Liêm Thủ Trảo, chân lực thiêu đốt so với masát với không khí thì có uy lực mạnh hơn nhiều, vì thế tu luyện như

thế này không còn mang lại quá nhiều lợi ích cho hắn.

Thế nhưng Đường Thiên vẫn cứ kiên trì mài thiết châm mỗi ngày, giống như trước đây vậy. Hắn không hề chọn cách đi hỏi Hạc xem Thiên Thanh Đan Hạc phải sử dụng như thế nào, cũng không quan tâm làm cách nào để tăng uy lực Hỏa Liêm Thủ Trảo lên.

Hắn vẫn cứ tiếp tục làm như khi chưa hoàn thành huấn luyện, mài thiết châm.

Khi đã bước vào tu luyện,Đường Thiên trở lên cực kỳ tập trung.Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng Đường Thiên cũng nghỉ ngơi, toàn thân hắn như được vớt từ trong nước vớt ra, thở hổn hển. Nhìn thấy thiết châm càng ngày càng ít, bỗng Đường Thiên cảm thấy mũi đau xót.

Quỷ Trảo...

Đường Thiên cố nén cảm giác chua xót đang trào dâng trong lòng, hít sâu một hơi.Đối mặt với những chiếc thiết châm không còn bao nhiên dường như giống như Quỷ Trảo.Đột nhiên hắn nắm chặt nắm tay, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, lớn tiếng nói.

"Quỷ Trảo, ta sắp mài hết một vạn khối thiết châm rồi!""Có phải rất lợi hại hay không!"

"Oa ha ha, thiếu niên như thần, đương nhiên là lợi hại như vậy rồi!"

"Yên tâm đi!Quỷ Trảo, Hỏa Liêm Quỷ Trảo nhất định phát dương quang đại trong tay ta!"

"Thiếu niên giống như thần nhất định sẽ trở nên rất mạnh, rất mạnh!"

Đường Thiên ngơ ngác nhìn đám thiết châm còn lại một hồi,rồi sau đó lau mồ hôi, tiếp tục tu luyện.Ta sẽ không bi thương, ta thực sự sẽ không bi thương!Trên mặt ta luôn là ánh nắng, trong lòng ta chỉ có hy

vọng, ta sẽ cất tiếng ca trong mưa to gió lớn, ta đối mặt với tất cả khó khăn, để sau đó hào quang của ta sẽ nở rộ.

Ta sẽ không bi thương, ta thực sự sẽ không bi thương!Ngươi đứng ở nơi đó nhìn ánh mắt của ta sẽ thấy nó ấm áp như nắng xuân, ánh lửa của Hỏa Liêm Quỷ Trảo sẽ bốc cháy từ bàn tay ngươi sang bàn tay ta, và ngươi sẽ nói đó là niềm tự hào của ngươi.

Ta sẽ không bi thương, ta thực sự sẽ không bi thương, ta chưa bao quantâm đến nó.

Khi khối thiết châm cuối cùng được mài xong, Đường Thiên trực tiếp nằm trên mặt đất, hai tay mở ra, nhìn hư không trên đỉnh đầu.

"Quỷ Trảo, ta hoàn thành rồi!"

Đường Thiên thì thào tự nói, nói xong câu này, Đường Thiên cũng mệt mỏi đến cùng cực, mí mắt nặng dần rồi chìm vào trong giấc ngủ.

Khi Binh từ trong Võ Hồn điện đi ra liền nhìn thấy Đường Thiên đang ngủ say, lại nhìn thấy vụn sắt rơi đầy đất nơi trước đây để thiết châm đãtrống rỗng.

Binh trầm mặc không nói gì.

"Quỷ Trảo, vận khí của chúng ta rất tốt!" Bỗng Binh nhẹ giọng lẩm bẩm.

Sau đó gã bắt đầu quét sạch tân binh doanh, một vạn khối thiết châm, vụn sắt mà nó tạo ra chỉ cần nghĩ qua là có thể biết.

Khi ánh mắt của gã vô ý đảo qua quang môn, toàn thân cứng đờ như bị thiểm điện bổ trúng.Những tấm thẻvốn dày đặc chi chítphía sau quang môn trước đây đều đã biến mất, chỉ còn lại một tấm thẻ lẻ loi đangkhông ngừng tản ra hào quangnhè nhẹ.

Quỷ Trảo...

Tác giả: Cảm tạ kamelia đồng học, thêm một cái càng, còn có ba cái ba càng.

Hiện tại tiếp tục nỗ lực lên giết chết một cái!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Phong Ma Kiếm, Cự Tước Tọa

"Các hạ, mời vào, gia chủ đợi đã lâu!"Thủ vệ chậm rãi đẩy cánh cửa đại môn bằng đồng dầy và nặng.Thanh âm mở ra ầm ầm của cửa đồng vọng ra xa xa.

Sắc mặt Quách Đông tái nhợt, trên vai khiêng Quách Vũ đã hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Quách Đông không còn chút phong thái của một Hỏa Nha ĐaoPhủ trong truyền thuyết.Sắc mặt gã tiều tụy, râu mép tua tủa, con ngươi màu hỏa hồng trở lên ảm đạm không còn ánh sáng. Dường như chỉ trải qua một đêm đã già đi mấy chục tuổi vậy.

Gã chậm rãi bước vào đại sảnh.

Một bóng người xuất hiện ngay chính giữa đại sảnh, khi nhìn thấy cái bóng lưng to lớn kia,trong lòng Quách Đông bỗng run lên. Quanh thân bóng lưng phía trước có vô số lông chim màu đen cực nhỏ phập phù giữa không trung.

Đối phương xoay người lại, khi vừa nhìn thấy bộ dáng của Quách Đôngtrên mặt liền hiện lên vẻ giật mình: "Quách huynh, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Trán rộng lông mày rậm, gương mặt vuông vức, gã khẽ xoay người.Cho dù đây không phải lần đầu tiên trông thấy dáng người Hạ Vũ, nhưng trong lòng Quách Đông vẫn không tránh khỏi thoáng nhảy dựng.Lông chim màu đen kịt che kín lồng ngực của gã khiến cho gã giống như người chim vậy. Đám lông chim bay xung quanh gã chính là

đám lông chim ở lồng ngực gã bay ra phập phù giữa không trung mà thành.

Hạ Vũxếp hạng thứ chín ngàn chín trăm mười lăm danhThiên Lộ bảng, sovới thứ hạng của Quách Đông thì cao hơn mười ba bậc.

Quách Đông cũng hiểu rõ thực lực của Hạ Vũ ra sao, thực ra với thực lực của Hạ Vũ có thể xếp hạng cao hơn.Nhưng Hạ Vũ luôn đóng cửa ẩn tu, vì thế người ngoài biết rất ít về thực lực chân chính của gã.

"Lần này là một cú ngã quá đau!"Thanh âm của Quách Đông giống như đang thều thào, trên mặt gã lộ ra vẻ cười khổ.

"Đối phương là ai?"Sắc mặt Hạ Vũ ngưng trọng hẳn, có thể làm Quách Đông chật vật như vậy chắc chắn là một gã cường giả đứng trên Quách Đông ít nhất là hai trăm bậc.Vị nào cường giả đến Ô Nha tọa đây?

"Hạ huynh không xem kỳ Tiên Võ tin tức mới nhất hay sao?" Vẻ cười khổ trên mặt Quách Đông càng đậm.

Hạ Vũ lắc đầu: "Ta không quan tâm đến Tiên Võ tin tức lâu lắm rồi.Lẽ nào gần đây có nhân vật nào lợi hại mớixuất hiện hay sao?"

"Đường Thiên!" Quách Đông tự giễu nói: "Một cái tên mới đến mức không thể mới hơn được, trước đây đến cả danh sách dự khuyết cũng không có tên hắn.Cũng không biết chui ra từ chỗ nào nữa.""Hắn có lai lịch thế nào?"Nghe thấy vậy Hạ Vũ không dám khinh thường.

"Không biết.Võ kỹ của hắn giống như Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Quang Minh võ hội, nhưng uy lực lại mạnh hơn một chút.Thân gia cực phong phú, có bảo khí, còn có trang bị."Quách Đông khẽ thở dài.

"Quách huynh sơ ý rồi!"Hạ Vũ nhẹ giọng nói.

Quang Minh võ hội, bảo khí, trang bị, mỗi một thứ trong đó cũng đã đủ nói rõ cái tên mới xuất hiện này có lai lịch không đơn giản.Ba thứ tập

trung lên trên một người, không cần nghĩ cũng biết đó là một phiền toái lớn."Người chết vì tiền, chim chết vì mồi!" Quách Đông cười khổ: "Người ra tay không chỉ có ta mà cả Manh Huyền lão nhân cũng xuất hiện rồi."

"Manh Huyền lão nhân!" Con ngươi trong mắt Hạ Vũ co lại.

Nghe đến cái tên này là Hạ Vũ liền biết việc này không hề đơn giản.

"Lần này đến đây, là muốn cầu Hạ huynh một giọt Hắc Vũ huyết."Quách Đông trịnh trọng nói.

Hạ Vũ sửng sốt: "Ta thì không tiếc Hắc Vũ huyết, ta cũng biết Quách huynh định cho vị này tiểu bằng hữu này dùng.Thế nhưng Quách huynhphải cân nhắc cho thật tốt, bộ dáng về sau sẽ giống như ta khó mà thay đổi được."

Hạ Vũ chỉ vào đám lông chim màu đen rậm rạp trên lồng ngực, bình tĩnh nhìn Quách Đông.

Quách Đông cắn chặt môi, trong mắt hiện lên một tia thống khổ: "Dù sao ta cũng không thể nào trơ mắt nhìn nó chết đi."

"Được!" Hạ Vũ lập tức đáp ứng, sau đó đi tới trước mặt Quách Vũ, từ trên ngón tay ngưng tụ ra một giọt máu. Bên trong giọt máu có một mảnh lông chim màu đen cực nhỏ bé đang huyền phù.Khi Hắc Vũ huyết rơi vào trong miệng Quách Vũ lập tức thân thể Quách Vũ hiện lên một tầng vụ khí màu đen.

"Đại khái cần phải hai mươi ngày, cháu nó có thể tỉnh dậy."Hạ Vũ nói.

"Đa tạ Hạ huynh!"Quách Đông liền ôm quyền đầy cảm kích.

"Việc nhỏ, không đáng chắc tới." Hạ Vũ phất phấttay lơ đểnh.

"Trên người tại hạ chẳng còn vật nào ra hồn, có thể khiến Hạ huynh vừa mắt có lẽ chỉ còn bí mật về Ma Phong kiếm!"Quách Đông nói."Ma Phong kiếm!" Hạ Vũ luôn giữ vẻ bình tĩnh đột nhiên trợn trừng hai mắt: "Có phải là Cự Tước Ma Phong kiếm?"

"Hạ huynh quả nhiên là học rộng biết nhiều!" Quách Đông gật đầu nói: "Cự Tước tọa là chòm sao đã hoàn toàn xuống dốc, số người biết về nó cực ít, vì thế bí bảo mạnh nhất của nó cũng ít ai biết được.

Ma Phong kiếm, cấp hoàng kim, thánh bảo của Cự Tước tọa."

Hạ Vũ nhanh chóng khôi phục lại vẻ trấn định: "Chẳng lẽ lần này Quách huynh tới đó cũng vì thanh kiếm đó?""Không sai!" Quách Đông gật đầu: "Bên cạnh tệ thôn có một kiếm thôn nhỏ tên là Tạ thị kiếm thôn, đồng thời cũng là bộ tộc thủ kiếm.Trong một lần vô tình tại hạ biết được Ma Phong kiếm nằm trong Thạch Kiếm phong phía sau Tạ thị kiếm thôn. Nhưng ta đã tới đó vô số lần vẫn không thu hoạch được chút gì.Vốn ta cũng không định động thủ, nhưng không ngờ Manh Huyền lão nhân không biết tìm được tin tức từ đâu, cũng lần tới.Rơi vào đường cùng ta đành phải hiện thân,sau đó gặp nhóm người Đường Thiên cuối cùng là ngả một cái thật đau."

Lúc này Hạ Vũ đã tỉnh táo lại: "Không ai không động tâm với Thánh Bảo, nhưng cũng không phải thứ mà chúng a có thể hưởng được. Cự Tước tọatuy nhỏ nhưng cũng là một chòm sao, thánh bảo tinh tọa dù có tới tay cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì"

Hạ Vũ nói được không hề sai.Con đường Thiên Lộ mênh mông, có vô số tinh cầu nhưng có thể xưng là tinh tọa chỉ có tám mươi tám cái, mỗi một chòm sao cũng chỉ có một kiện thánh bảo. Chưa hẳn là thánh bảo có uy lực mạnh hơn bí bảo của những chòm sao khác, ví dụ như Anh Tiên vương miện đồn đãi là trong tay Thượng Quan Thiên Huệ bây giờ chẳng qua cũng chỉ có giai vị bạch ngân mà thôi.

Nhưng mà trong hệ liệt bí bảo của chòm sao Anh Tiên thì nó vĩnh viễn làmạnh nhất. Khi giai vị của nó bị rơi rụng từ cấp hoàng kim xuống

cấp bạch ngân thì lập tức thực lực của toàn bộ bí bảo Anh Tiên đều bị giảm xuống một cách toàn diện.

Thánh bảo có cường đại hay không sẽ ảnh hưởng đến việc một chòm sao có cường đại hay không.

Nhưng vì là bí bảo mạnh nhất của cả một chòm sao cho lên thánh bảo sẽ có một số điểm đặc thù.Vì vậy, một khi thánh bảo xuất hiện tất nhiên sẽ dấy lên một trận huyết vũ tinh phong.

Bởi vì số lượng thánh bảo quả thực là quá ít.Tám mươi tám kiện thánh bảo, không biết có bao nhiêu cái đã bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử, không ai biết hiện tại còn bao nhiêu thánh bảo còn tồn tại.

Đối với đám người Hạ Vũ, thánh bảo không phải là không tốt,thậm chí còn là quá tốt, tốt đến mức độ cực kỳ xa xôi, tốt đến mức dù nghĩ cũng không dám đến.

"Hiện tại Cự Tước tọa đã ảm đạm đến mức gần như không còn chút sinh cơ, vì thế uy lực của Ma phong kiếm còn lại bao nhiêu thì rất khó đoán được, đó là điều thứ nhất." Quách Đông trầm giọng nói: "Hạ huynh cũnghiểu biết về Ma Phong kiếm hẳn là biết rõ, năm đó có vô số bí bảo bị Ma phong kiếm phong ấn, trong đó cũng không thiếu tinh phẩm.Tất cả những bí bảo này đều mất tích theo sự biến mất của Ma Phong kiếm. Có thể Hạ huynh cảm thấy việc sở hữu Ma Phong kiếm không thực tế cho lắm, nhưng những kiện bí bảo này thì sao, nếu có thể được có được vài kiện cũng kiếm được lợi lớn rồi."

Hạ Vũ nghe vậy cũng rất động tâm, hắn nhìn Quách Đông: "Lần này Quách huynh đến đây xem ra định làm thuyết khách."

"Ta cũng có tư tâm." Quách Đông thản nhiên nói: "Đám người ĐườngThiên có thực lực cường hãn, lại có Tạ thị tương trợ, đương nhiên là người có hy vọng nhất.Manh Huyền lão nhân có chuẩn bị mà đến, cái tên mù này có thực lực không yếu.Còn ta và tiểu Vũ lại bị thương, nếu không có Hạ huynh tương trợ ắt hẳn sẽ thảm bại mà về, đó là cái lợi thứ

nhất. Lần này dù thua trong tay đối phương nhưng ta vẫn chưa phục, cái cục tức này khó có thể nuốt trôi, luôn làm ta cảm thấy uất nghẹn.Vì vậy ta tìm đến Hạ huynh.Chuyện này, đối với Hạ huynh cũng có lợi, ta nghĩ Hạ huynh là sẽ không ngại bản thân mình có thêm một hai kiện bí bảo nữa."

Hạ Vũ trầm mặc trong chốc lát: "Khi ngươi và bọn họ chiến đấu, ta được quyền lựa chọn ra tay hay là ngồi xem.""Không thành vấn đề!" Quách Đông sảng khoái gật đầu, gã vừa nghĩ đến Đường Thiên, sát cơ trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, nói: "Dù sao cục tức này cũng phải do ta tự mình giải quyết!"

Hạ Vũ đã xác định liền cười sang sảng: "Vậy ta phải nghe theo sự chỉ huy của Quách huynh rồi."

Quách Đông cũng cười nói: "Chúng ta cứ để Manh huyền lão nhân đánh trận đầu đi!"

Hai người cũng nhìn nhau cười.※※※

xung cho nó, nó chỉ có thể tự mình bổ sung, quá trình này diễn ra vô cùng chậm chạp." Hạc giải thích.

"Chậm đến mức nào?"Đường Thiên vội vàng hỏi.

"Đại khái cần phải mười lăm ngày..." Hạc cẩn thận nhớ lại: "Nếu như tanhớ không lầm thì là như vậy. Như vậy cũng có nghĩa là mười lăm ngày mới có thể dùng một lần. Tuy thoạt nhìn nó có vẻ giống đan điền nhưng trên thực tế nó chính là bí bảo."

"Mười lăm ngày mới có thể dùng một lần sao?" Đường Thiên cảm thấy hơi thất vọng, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc thì thấy như vậy cũng đã đủ rồi.

Dù sao cũng nhiều thêm một cái đan điền,hơn nữa Hạc đan điền so với đan điền lục giai của hắn thì còn lớn hơn, nếu tính ra chi tiết thì nó lớn cỡ gấp ba đan điền lục giai đan.Nói cách khác, hiện tại chân lực của Đường Thiên có thể lập tức đề thăng gấp bốn so với trước đây!

Như vậy là có thể so sánh với võ giả thất giai bình thường rồi.

Tuy tốc độ bổ xung khá chậm chạp, nhưng cứ nghĩ đến cảnh chân lực dâng trào như vậy là Đường Thiên lại cảm thấy vô cùng thoải mái rồi.

"Thì ra là như vậy!"Sắc mặt Đường Thiên hiện lên vẻ bừng tỉnh đại ngộ, rồi sau đó thành thật nói: "Lẽ nào không có điều gì kiêng kị cần chú ý sao?"Hạc cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không có."

"Thật là không có?"Đường Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Không có!"Hạc khẳng định chắc chắn.

"Rất tốt!" Đường Thiên cảm thấy mỹ mãn,ngẩng đầu vung tay lên: "Được rồi, ngươi có thể đi làm việc rồi!"

Hạc không ngờ Đường Thiên đổi mặt nhanh như vậy, hắn sững sờ hỏi: "Làm việc?""Đúng vậy a, không phải ngươi làm công để bù lại sao?

Từ hôm nay trở đi, chuyện tiếp tế thực vật, vệ sinh dọn dẹp, cơm nước ba bữa và lái xe, à mà còn vấn đề an toàn trên đường đi, tất cả đều giao cho ngươi!" Đường Thiên nghiêm túc nói: "Ngươi phải nhớ kỹ, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng cao! Đừng có lười biếng nha!"

Hạc ngây ra như phỗng, sau một lúc lâu, mới mờ mịt nói: "Ta không biết lái xe."

"Thì học!" Đường Thiên dùng cái vẻ mặt coi như đó là đương nhiên: "Chúng ta có xa phu, ngươi có thể học từ hắn! Thiếu niên, Hạc thân lực tadạy cho ngươi không hề cắt xén,vì thế khi công tác ngươi cũng đừng lười biếng đó."

Khuôn mặt anh tuấn của Hạc đầy vẻ mờ mịt. Khi còn trong môn phái, gã luôn sống trong hoàn cảnh cơm đến tận mồm, áo tới tận tay, vậy mà bây giờ lại...

Bỗng gã cảm thấy thời gian ba năm tới là một mảng tối đen.

Đường Thiên giơ nắm tay lên, cổ động nói: "Hạc thiếu niên, nỗ lực lên!"

Nói xong liền nghênh ngang rời đi.Khi còn chưa đi ra khỏi viện tử thì Tạ Thanh đã vội vàng chạy đến, thoạt nhìn sắc mắt của gã không tốt cho lắm. Vừa nhìn thấy Đường Thiên hắn liền lập tức nói: "Đại nhân, không tốt rồi! Không tốt rồi!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Thực Lực Của Thiếu Niên Như Thần

Đường Thiên nhìn Thạch Sa thú tràn ngập đầy đồi núi, không khỏi sợ hãi và thán phục: "Bọn này thật điên cuồng...!"

Chỉ có mỗi mình Đường Thiên là biểu hiện còn bình thường, còn sắc mặt của đám người còn lại đều đã trở lên cực kỳ khó coi. Bất kể là Lăng Húc hay là Hạc, lúc này nhìn thấy biển Thạch Sa thú mênh mông không thấyđiểm cuối, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Quy mô Thạch Sa thú công thôn lần trước so với cảnh tượng trước mắt thì quả thực chẳng có chút ý nghĩa nào.

Đám Thạch Sa thú trước mắt là một mảng nhìn không thấy cuối, rậm rạp chằng chịt trông giống như một trận thủy triều.Thạch Sa thú có tốc độ không nhanh, nhưng khi Thạch Sa thú tập trung với số lượng kinh người như thế rồi đồng thời tiến lên, thật khiến cho người ta sợ hãi không thôi.

Sắc mặt Tạ Thanh đã vàng như đất, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: "Ít nhất cũng phải mười vạn con Thạch Sa thú!"Mười vạn con...

Đôi mắt của mọi người càng trợn thêm vài phần.

Thực lực của Thạch Sa thú không cao lắm, không gây cho bọn họ uy hiếp trí mạng, thậm chí ngay cả bây giờ Thạch Sa thú vương có tới cũng chỉ gây cho bọn họ chút nguy hiểm mà thôi.

Thế nhưng con số mười vạn con...

Cái con số kinh khủng này lập tức làm cho tất cả mọi người cảm thấy nghẹt thở và tuyệt vọng. Mười vạnThạch Sa thú đủ để bình định toàn

bộtinh cầu, tuyệt đối không một kiếm thôn nào có thể ngăn cản được dòng nước lũ này.

Đến ngay cả Binh, người đã trải qua thời đại binh đoàn chiến, lúc này cũng lâm vào trầm mặc không nói, không ai có thể hiểu rõ hơn hắn rằng khi số lượng pháo hôi đạt đến một con số nhất định thì sẽ đủ khả năng nghiền nát tất cả.

So sánh ra, thực lực của bọn họ thật quá nhỏ bé.

Điều duy nhất đáng mừng là đám người Tạ Thanh đã sớm phát hiện ra. Căn cứ vào tốc độ tiến công của bầy Thạch Sa thú này thì đại khái cầnkhoảng mười ngày nữa mới có thể đến Tạ thị kiếm thôn.

"Nghĩ biện pháp rút lui!" Bỗng Binh nói: "Chúng ta vẫn còn thời gian để rời khỏi nơi này."

Tạ Thanh cắn chặt bờ môi, trong mắt hiện lên một tia đau buồn: "Chúng ta là Thủ Kiếm nhân, không thể ly khai."

"Không ly khai, tất cả các ngươi đều sẽ chết."Binh nói trúng vào vấn đề mấu chốt.

"Ma Địch đến rồi!"Tiếng nói của Đường Thiên truyền đến, làm cho tronglòng mọi người không khỏi nhen nhóm một tia hy vọng.Lần trước chính tiếng sáo của Ma Địch đã làm Manh Huyền lão nhân kinh sợ mà thối lui.

Hơn nữa Manh Huyền lão nhân có thể chỉ huy bầy Thạch Sa thúthì Ma Địch cũng có thể chỉ huy....

Ma Địch đặc biệt gấp gáp trở về, khi nhìn thấy đám Thạch Sa thú tràn lan khắp nơi, sắc mặt cũng phải thay đổi.

Thiếu nữ áo đen nhìn Manh Huyền lão nhân đầy kinh sợ.Lúc này, lão nhân mù này đã làm cho nàng cảm thấy vô cùng kính sợ là sợ hãi từ tận trong đáy lòng.

Lần trước thất bại, khiến nàng mất đi tin tưởng vào chiến thuật của mình. Ở trước mặt cao thủ, những con Thạch Sa thú này lại yếu ớt mỏng manh như tờ giấy không có chút tác dụng như vậy.

Nhưng làm cho nàng không ngờ tới chính là Manh Huyền lão nhân lại dùng lại chiến thuật cũ. Chẳng qua lần này tìm đến số lượng Thạch Sa thú đông hơn. Vận khí của bọn họ tương đối tốt,Thạch Sa thú trongphiến khu vực này đặc biệt hơn nơi khác, dưới sự dẫn đạo của Thạch Sa thú vương bọn họ gần như đã đemThạch Sa thú trong phạm vi mấy ngàn dặm tập trung lại.

Thế nhưng...

Thiếu nữ áo đen nghĩ đến tiếng sáo lần trước, không nhịn được liền nói: "Đại nhân, nếu vị âm võ giả lần trước trở lại..."

Manh Huyền lão nhân có thể khống chế số lượng Thạch Sa thú đông như vậy cũng vì lão dùng âm võ kỹ, trong khi đối phương cũng có một gã âm võ giả xuất sắc không kém. Từ lần giao phong trước có thể thấy dườngnhư Manh Huyền lão nhân cũng không chiếm được thế thượng phong.

Manh Huyền lão nhân làm ra cái hành động điên cuồng như vậy làm cho nàng cảm thấy kính sợ, nhưng đồng thời cũng làm cho nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Manh Huyền lão nhân ngồi yên trên xe lăn thỉnh thoảng lại kéo Động Hồ Cung để khống chế đàn Thạch Sa thú.Lão chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn trầm thấp phiêu lãng giữa không trung.

"Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng ngươi không cần phải lo lắng." Bỗng trên mặt Manh Huyền lão nhân lộ ra nụ cười lạnh đầy mỉa mai: "Về phầnâm võ giả của đối phương, nếu chỉ bàn về âm võ kỹ, thì thực lực có thể trên ta, ta cũng rất bội phục điều đó nhưng còn nhớ lời nói lúc trước của ta không?"

Thiếu nữ áo đen cẩn thận nói lại: "Ngài nói dựa vào khúc nhạc sáo này, hôm nay không động binh đao."

"Ha ha, không sai! Ngươi nhớ rõ rất rõ ràng!" Manh Huyền lão nhân cười ha ha: "Binh đao, chính là chiến đấu, mà đã là chiến đấu thì đương nhiên phải tìm nhược điểm của đối phương. Tạo nghệ về mặt âm võ kỹ của ta đúng là không bằng hắn, nhưng cũng không phải là hắn không có nhượcđiểm.Ngày đó ta đã cẩn thận lắng nghe, âm võ kỹ của đối phương có thể nói là hoàn mỹ, nhưng là khí tức của hắn lại chưa đủ, nói cách khác, chân lực của hắn rất yếu."

"Chân lực rất yếu?"Thiếu nữ áo đen ngẩn người ra, nàng hoàn toàn không nghe được điều này từ trong tiếng sáo.

"Tiếng sáo rất hoàn mỹ, có thể che dấu nhược điểm khí tức không đủ của hắn.Nếu như ta không đoán sai, nhất định là đối phương đã phải chịu tổn thương cực nặng, đến hiện tại vẫn chưa khỏi hắn." Manh Huyền lão nhân đầy cơ trí, cười lạnh nói: "Chân lực mà không đủ,thì tất cả võ kỹ đều chỉlà lầu các trống rỗng, âm võ kỹ cũng không ngoại lệ. Ta không cùng hắn so kỹ xảo, mà sẽ cùng hắn so lực. Thạch Sa thú nhiều như vậy, để xem hắn liều mạng với ta như thế nào?"

Nói xong câu cuối cùng, khí tức ngoan lệ bốc lên ngủn ngụt.

Đến lúc này, thiếu nữ áo đen mới bừng tỉnh đại ngộ.

Trong nội tâm không khỏi càng thêm ngưng trọng, người có thể sát nhập Thiên Lộ bảng quả nhiên không phải là kẻ yếu.

Thế nhưng, Đường Thiên...Thiếu nữ áo đen chợt nhớ tới tao ngộ lần trước, Thiên Cầm bảo khố của mình không cánh mà bay, điều này làm cho nàng tức giận rất lâu.

Lần này, ngươi sẽ phải thua trên tay của ta!

Trước ánh mắt mong đợi của tất cả mọi người Ma Địch lắc đầu: "Đối phương đã phát hiện ra ta chưa khôi phục, chân lực không đủ là nhược điểm của ta.Vì thế lão mới dùng chiến thuật như vậy."Lời giải thích của Ma Địch làm cho mọi người lại rơi vào trầm mặc một lần nữa.

"Ngoại trừ rời đi e rằng không còn biện pháp nào khác."Binh bình tĩnh nói. Gã cũng không sốt ruột, bởi trong mắt hắn đám người Tạ Thanh có chuyển đi hay không là chuyện của Tạ gia, gã chỉ cần bảo đảm Đường Thiên an toàn là được rồi.

Bọn họ có sương sangân mã vì thế muốn đi rất dễ dàng. Đàn Thạch Sa thú này thoạt nhìn có vẻ rất đáng sợ, nhưng tốc độ của bọn chúng không nhanh, nếu như bọn họ muốn chạy trốn thì những con Thạch Sa thú nàycăn bản đuổi không kịp.

Tạ Thanh không nói một lời.

Đường Thiên bỗng mở miệng: "Địch đại thúc, các ngươi làm cách nào để khống chế nhiều Thạch Sa thú như vậy?"

Ma Địch cũng hơi bất ngờ, nhưng nếu như Đường Thiên đã lên tiếng hỏi, thì gã vẫn giải thích cặn kẽ: "Nếu số lượng ít thì trực tiếp dùng âm võ kỹ là được. Nhưng nếu số lượng quá lớn thì chúng ta sẽ chọn ra vài con đầu lĩnh, sau đó sai khiến đám Tinh Hồn thú đầu lĩnh này đi khống chế đám Tinh Hồn thú bên dưới.Số lượng Tinh Hồn thú chịu khống chế càng lớn thìyêu cầu chân lực lại càng cao."

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi, Thạch Sathú vương!"

"Ừ!" Ma Địch gật đầu: "Ngươi nhìn kỹ những con Thạch Sa thú này thì ngươi sẽ phát hiện ra, thực ra bọn chúng được chia ra thành từng đám một. Mỗi một đám đều có một con Thạch Sathú vương kiểm soát những con Thạch Sa thú phía dưới."

Đường Thiên bắt đầu đếm: "Một, hai, ba..."

Nhưng chẳng bao lâu sau Đường Thiên bắt đầu mơ hồ: "Ồ, vừa rồi ta đếmđến bao nhiêu nhỉ?"

Đột nhiên Hạc mở miệng: "Tổng cộng hai mươi sáu đàn."

"Làm tốt lắm, Hạc thiếu niên!" Tinh thần Đường Thiên lập tức chấn động: "Nói cách khác, có hai mươi sáu con Thạch Sathú vương! Địch đại thúc, nếu như chúng ta đem hai mươi sáu con Thạch Sa thú vương này tiêu diệt, thì đối phương còn có thể không chế nhiều Thạch Sa thú như vậy nữa không?"

Tất cả mọi người đều sửng sốt, bọn họ đã bị ý tưởng động trời này của Đường Thiên làm cho kinh sợ.Ma Địch cũng sửng sốt, hắn vô thức nói: "Tuyệt đối không có khả năng!"

"Vậy chúng ta chỉ cần làm hai mươi sáu con Thạch Sathú vương này biến mất là được rồi!" Đường Thiên giơ cánh tay lên hô to.

Nhưng chẳng ai để ý đến hắn.

Lăng Húc cười nhạo nói: "Này,thiếu niên như thần kinh, sao lại dừng trị liệu thế?Ngu ngốc! Muốn đi vào đàn Thạch Sa thú mười vạn con để tiêu diệt hai mươi sáu con Thạch Sa thú vương sao, chán sống rồi à?"

Không ai nói gì, nhưng hiển nhiên là mọi người đều cho cái ý tưởng nàylà quá hoang đường.

"Nhưng các ngươi không biết là hai mươi sáu so với mười vạn thì giảm đi rất nhiều sao?"Đường Thiên dùng cái vẻ mặt hồ nghi nhìn mọi người.

Hai mươi sáu so mười vạn giảm rất nhiều...

Tất cả mọi người đều bị cái lí do này của Đường Thiên làm cho chẳng biết nói gì.

Khi Lăng Húc vừa định tiếp tục cười nhạo Đường Thiên, thì nằm ngoại dự đoán của mọi người chính là Binh bỗng nhiên mở miệng ủng hộ hắn: "Hắnnói rất có đạo lý!"

Đường Thiên lập tức dương dương tự đắc nhìn về phía Lăng Húc nhăn mặt một cái.

Vốn có kiến thức rất phong phú về tác chiến đại binh đoàn nên Binh là người đầu tiên cảm thấy kế hoạch của Đường Thiên có tính khả thi.

Không sai, muốn diệt sát hai mươi sáu conThạch Sa thú vương trong đàn Thạch Sa thú đông tới mười vạn tuyệt đối là một chuyện không dễ dàng,nhưng khả năng thắng lợi nhỏ.Mặt khác còn làm cho từ "hoàn toàn không có khả năng" hạ thấp xuống thành "không dễ dàng".Thoạt nghekhông khác nhau nhiều lắm, nhưng Binh lại biết, bản chất của nó lại hoàn toàn khác nhau.

Trong lòng Binh thầm kinh ngạc, không ngờ thằng nhãi này lại biết điều đó, thật là nhạy cảm đến kinh người nha...!

Nhìn cái vẻ mặt dương dương tự đắc của Đường Thiên không một chút phong phạm cao thủ nào, nhưng cảm giác trong lòng Binh lại không hề bớt đi chút nào.Những chuyện tương tự như thế này phát sinh không chỉ có một lần.

Nếu như nói một lần, còn có thể nói là vận khí.Thế nhưng là liên tục xuất hiện qua nhiều lần, có thể người khác sẽ cho rằng vận khí của Đường Thiên quá tốt, nhưng Binh chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy đâu.

Người này...

"Nhân số chúng ta ít, nhưng cũng có một chút ưu thế." Binh ủng hộ, làm cho Đường Thiên được khích lệ, tinh thần đại chấn, hắn giơ đầu ngón tay lên tính toán: "Chúng ta linh hoạt hơn. Binh đại thúc, Lăng

Húc, Hạc, Tạ Thanh, còn có ta, tổng cộng là năm người, tính bình quân mỗi người tiêudiệt năm con Thạch Sathú vương..."

"Không, không cần nhiều như vậy." Ma Địch cắt ngang tính toán của Đường Thiên: "Chỉ cần các ngươi tiêu diệt được một con Thạch Sa thú vương, như vậy nếu đối phương muốn tiếp tục khống chế đội ngũ thì có nghĩa là hắn phải trực tiếp khống chế bốn ngàn con Thạch Sa thú. Áp lực kiểu này sẽ làm chân lực của lão bị tiêu hao nhanh chóng. Chỉ cần giết chết năm con trở lên, thì chi đại quân này sẽ bắt đầu hỗn loạn. Nếu như các ngươi có thể giết chết mười con thì chi đại quân này sẽ hoàn toàn tan vỡ, bắt đầu quay sang tự giết lẫn nhau."Nụ cười trên khóe môi Ma Địch hơi lạnh: "Hắn sẽ nhanh chóng biết được, đây là đang đùa với lửa."

Đường Thiên âm thầm tự nhủ, Địch đại thúc đã tức giận rồi.

Nghe xong phân tích của Ma Địch lập tức tinh thần của mọi người vô cùng phấn chấn.

Tiêu diệt năm con Thạch Sathú vương, đối phương sẽ lâm vào hỗn loạn, có nghĩa là mỗi người chỉ cần tiêu diệt một con Thạch Sa thú vương. Tiêu diệt mười con, đại quân sẽ tan vỡ, vậy thì có nghĩa là mỗi người tiêu diệt hai con Thạch Sathú vương.Chẳng mấy chốc mục tiêu đã nằm trong tầm tay.

Hạc liếc nhìn Đường Thiên, trong lòng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Khi tất cả mọi người chuẩn bị buông bỏ, vào cái thời điểm vô kế khả thi, thì cái tên gia hỏa thoạt nhìn không thông minh mấy này chỉ cần liếc qua là đã nhìn thấy cơ hội...

Đây là trùng hợp sao?

"Thắng lợi!"

Suy nghĩ của Hạc bị cắt đứt, hắn tập trung nhìn thì thấy Đường Thiêntrên vẻ mặt đầy vẻ phấn khởi giơ cánh tay hô to.

Mọi người vốn bị đè nén đã lâu, lúc này nhìn thấy ánh sáng thắng lợi lập tức sĩ khí tăng vọt, nghe thấy tiếng hô to của Đường Thiên tất cả không hẹn mà cùng giơ cao cánh tay lên, rồi hô lớn theo.

"Thắng lợi!"

Dưới ánh mặt trời là một rừng cánh tay đang giơ lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Phiền Toái Của Tái Lôi

Trước tiên Đường Thiên quay về thành Tam Hồn.

Hắn cần phải mang Hỏa Liệt Điểu về cho Lăng Húc. Hỏa Liệt Điểu có thể làm cho sức chiến đấu của Lăng Húc tăng gấp đôi, nhất là trên chiến trường Hỏa Liệt Điểu càng quan trọng với Lăng Húc.

Đường xá thành Tam Hồn phồn vinh hơn trước rất nhiều, Đường Thiên đidọc theo con đường đi về phía tạp điếm của Tái Lôi.

Bỗng nhiên, hắn nhíu mày, phía trước mơ hồ truyền đến thanh âm cãi vã, ở trước cửa tạp điếm có một đám người vây quanh.

Lại có người tới làm loạn?

Sắc mặt Đường Thiên trầm xuống, thi triển bộ pháp lách qua đám đông tiến vào.

Trước cửa hàng là một đám người cãi nhau tới đỏ cả tai."Ta tới trước, đương nhiên phải là ta chứ!"

"Dựa vào cái gì? Ai trả giá cao hơn, thì người đó được!"

"Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo? Mở to mắt mà nhìn xem các ngươi đang tranh đoạt cùng ai? Các người đều chán sống rồi sao?"Ngươi lên tiếng là một vị công tử mang theo vẻ mặt đầy cao ngạo, y phục trên người bất phàm, xung quanh còn có một đám hộ vệ dũng mãnh đằng đằng sát khí.

Mọi người xung quanh thấy trận thế của gã thì lập tức an tĩnh trở lại.Công tử kia lộ ra vẻ đắc ý: "Có trách thì trách càc ngươi quá yếu kém. Từ hôm nay trở đi, toàn bộ cơ quan võ giáp trong năm của cửa tiệm này đều do bản thiếu gia bao hết!"

"Dựa vào cái gì?"

"Bao hết? Ngươi bao hết sao?"

Thanh âm của đám người như nổ tung, vô số tướng mắng chửi vang lên không dứt.

"Phong thúc, làm bọn họ yên tĩnh một lúc đi!" Công tử kia cười lạnh mộttiếng: "Một đám ruồi nhặn, thật ồn ào!"

Lập tức một tráng hán bước ra một bước.Thân thể tráng hán này cực kỳ vạm vỡ, ánh mắt lạnh lùng, gã giơ chân phải lên rồi liên tục đạp xuống mặt đất

Oanh!

Mọi người chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân rung lên dữ dội, rất nhiều người đứng không vững, té ngã trên đất. Sau đó là vô số tiếng kêu sợ hãi vang lên, chẳng mấy chốc xung quanh trở thành một mảng hỗn loạn.Mặt đất trong phạm vi mấy trượng xung quanh tráng hán hoàn toàn bị lõm xuống.

"Võ giả cấpThiên Lộ!"

Tất cả không hẹn mà cùng kinh hô lên.

Và sau khi kêu, sắc mặt của mỗi người đều trở lên trắng bệch, câm như hến.

Tráng hán làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ nhẹ nhàng nhảy ra khỏi hố, còn vị công tử kia vẫn giữ nguyên dáng cười lạnh: "Về sau phảinhìn cho kỹ vào, đừng tự mình đi tìm đường chết nghe chưa? Thế

gian này vô cùng tươi đẹp,nhưng chưa chắc đã có phúc khí để mà hưởng thụ, đừng có chuốc vạ vào thân."

Nói xong gã không thèm nhìn đám người kia mà quay sang, trong hai mắt là một mảng nóng rực: "Tiểu thư Tái Lôi,thành Tam Hồn chỉ là một nơi rách nát, làm gì có cái gì đáng lưu luyến? Tại hạ cũng có một chút sản nghiệp ở thànhMỹ Độ,nếu Lôi tiểu thư chịu dời qua đó, có điều bộ gì xin cứ nói!"

Gã đảo mặt nhìn đám người xung quanh đầy khinh miệt, ngạo nghễ nói:"Mặc dù thân phận của tại hạ cũng không quá nổi tiếng, nhưng xin Lôi tiểu thư cứ yên tâm, Hàn gia cũng không phải là một gia tộc nghèo khó."

Trong mắt Tái Lôi ánh lên vẻ chán ghét không dễ phát giác nhưng trên mặt lại cười mỉm nói: "Ý tốt của công tử Tái Lôi tâm lĩnh.Có điều Tái Lôi đã quen ở thành Tam Hồn, tạm thời không muốn đi địa phương khác."

Dường như vị công tử kia cũng đã tính trước nàng sẽ nói như vậy: "Nếu Lôi tiểu thư không ngại thì trước hết nghe thử điều bộ của ta đã.Chỉ cần thi đấu Lôi tiểu thư nguyện ý đi, năm trăm triệu (năm ức) tinh tệ! Sẽ là đồ trong túi của nàng!"Hít!

Tất cả đám người xung quanh đều đồng thời vang lên tiếng hít vào một hơi lãnh khí.Năm trăm triệutinh tệ, cái con số thiên văn này như ném một quả bom vào giữa đám đông. Mấy người vừa nãy phát sinh tranh chấp với vị công tử kia, sắc mặt cũng trở lên trắng bệch. Có thể xuất ra năm trăm triệutinh tệ mà không chút nhíu mày, chứng tỏ đứng sau lưng gã là một thế gia vô cùng hùng hậu.

Đường Thiên cũng ngẩn ngơ, năm trăm triệutinh tệ, trong đầu hắn hiện lên rất nhiều, rất nhiều tinh tệ...Cái tránđược che phủ bằng một hàng tóc cắt ngang của Tái Lôi khẽ nhíu lại, động tác này khiến cho Tái Lôi vốn đã xinh đẹp càng thêm quyến rũ động lòng người.

Vẻ mặt vị công tử kia đầy vẻ nắm chắc, mỉm cười đứng nhìn Tái Lôi. Năm trăm triệutinh tệ nện xuống thì đến cả thần phật còn động tâm, huống chi là một nữ nhân?

Nữ nhân trải qua tay gã có vô số.Gã đã sớm là kẻ lão luyện tình trường, từ trước đến giờ gã vẫn chưa gặp được nữ nhân nào không bị tiền công phá. cái gọi là không động tâm là chẳng qua tiền chưa đủ mà thôi.Có điều, nữ nhân này, thật đúng là cực phẩm nha...

Công tử kia nheo mắt lại, ánh mắt của hắn nhìn giống như hận không thể đem nàng lột sạch sẽ vậy. Tuy hắn duyệt qua vô số nữ nhân, nhưng cho tới tận bây giờ vẫn chưa gặp được người con gái nào giống như Tái Lôi, tướng mạo lẫn khí chất đều hoàn mỹ. Cứ nghĩ đến việc có thể đem nữ nhân cực phẩm này nắm trong tay là trong lòng của gã lại trở lên nôn nao.

Hơn nữa, cũng không phải là gã hoàn toàn là ham muốn sắc đẹp của nàng.Như nếu như đối phương chỉ là bình hoa, thậm chí có là một bình hoa hoàn mỹ đi nữa cũng không đáng cái giá năm trăm triệutinh tệ.

Nhưng tạo nghệ về cơ quan võ giáp của Tái Lôi tuyệt đối xứng cái giá trị năm trăm triệutinh tệ!

Gã vô tình kiếm được một bộ Mãnh Tốt, lập tức ý thức được giá trị kinh người của loại cơ quan võ giáp hoàn toàn mới này. Gã đã bỏ ra rất nhiều công sức mới tìm ra cửa hàng bán loại cơ quan võ giáp hoàn toàn mới này.Khi gã vừa thấy Tái Lôi liền giật nảy mình, trong đầu lập tứ manh nha ý niệm muốn nắm Tái Lôi trong tay.

Có cái gì so với một người hoàn mỹ cả hai mặt, năm trăm triệutinh tệ thoạt nghe có vẻ rất nhiều, nhưng đối với Tái Lôi thì cái giá đó không hề đắt đỏ.

Tái Lôi cười nhạt một tiếng: "Đa tạ công tử đã ưu ái, có điều Tái Lôi không có ước mơ gì cao sang, chỉ muốn kinh doanh tốt cửa tiệm này mà thôi."

Lập tức xung quanh trở lên yên tĩnh hẳn, mọi người đều dùng ánh mắtkhông thể nổi nhìn Tái Lôi.Năm trăm triệutinh tệ, vậy mà Tái Lôi lại cự tuyệt!

Biểu tình trên mặt vị công tử kia ngưng đọng lại, đồng tử trong mắt gã hơi co lại rồi bỗng nhiên nhẹ nhàng cười rồi nói: "Đã như vầy,thì tại hạ nguyện ý mua quý điếm, xin Lôi tiểu thư cứ nói giá. Lôi tiểu thư cứ yên tâm, kinh phí nghiên cứu hàng năm cho Lôi tiểu thư tuyệt đối sẽ không thấp hơn một trăm triệu tinh tệ! Lôi tiểu thư có thể làm những việc mà mình muốn làm, còn mấy công việc kinh doanh phiền toái không còn làm phiến đến tiểu thư nữa."Đường Thiên nghe thấy vậy, không khỏi một hồi xấu hổ.Nhớ năm đó, Tái Lôi yêu cầu kinh phí nghiên cứu hàng năm là hai trăm vạn tinh tệ, nhưng bọn không kiếm ra được. Hiện tại người khác vừa ra tay,kinh phí một năm đã vượt qua con số một trăm triệu.

Tái Lôi thoái mái nói ra như mây trôi nước chảy: "Công tử đến chậm một bước rồi, Tái Lôi đã làm cho người khác từ trước rồi."

Rốt cuộc vị công tử kia cũng không giữ được bình tĩnh, sắc mặt trầm xuống, cười lạnh: "Không biết vị cao nhân nào có thủ đoạn cao như vậy, kính xin Lôi tiểu thư cho biết danh tự!"Tái Lôi cười nói hết sức tự nhiên: "Thật xin lỗi, việc cơ mật như thế này Tái Lôi không có quyền lộ ra."

Sắc mặt công tử kia đầy âm trầm nhìn chằm chằm vào Tái Lôi, không nói một lời.

Xung quanh lâm vào yên tĩnh, áp lực đè nặng. Rất nhiều người không khỏi cảm thấy lo lắng thay cho Tái Lôi, ai cũng có thể nhìn ra được, hiển nhiên là vị công tử kia đã thật sự nổi giận rồi.

Đường Thiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.Bỗng nhiên, công tử kia cười ha ha, trên mặt không hề có một chút phẫn nộ nào: "Vậy thì như trước đó đã nói, tại hạ sẽ bao thầu toàn bộ cơ quan võ giáp hàng năm của quý điếm, giá tiền do Lôi tiểu thư quyết định là được!"

Tái Lôi vô cùng lễ phép nói: "Thật xin lỗi, việc lớn như vậy Tái Lôi không có quyền quyết định, cần lão bản đến định đoạt."

"Khi nào thì vị lão bản đó sẽ tới?" Công tử kia có chút nghiền ngẫm hỏi.

"Điều này Tái Lôi cũng không biết rõ." Trên mặt Tái Lôi khẽ mỉm cười đầy áy náy.Công tử kia nghe thấy vậy liền buông lỏng hai tay: "Chẳng lẽ hôm nay Lôi tiểu thư để tại hạ tay không mà về sao?"

Trong mắt Tái Lôi hiện lên vẻ lạnh lùng, nhưng trên miệng vẫn cười tươi như hoa: "Vậy phải là thế nào bây giờ? Tái Lôi vừa mới hoàn thành một bộ tác phẩm, tính đến hiện tại thì đây chính là bộ cơ quan võ giáp xuất sắc nhất mà Tái Lôi đã làm qua."

Nói xong nàng hướng về phía ba tên gấu trúc rồi giơ tay lên.Ba huynh đệ gấu trúc hiểu ý, vội vàng mang ra một bộ cơ quan võ giáp trắng nhưtuyết ra.

Cái cơ quan võ giáp này vừa xuất hiện lập tức dấy lên một hồi kinh hô, mà đôi mắt của vị công tử kia càng thêm sáng rực. Bọn họ đều là những người thường xuyên tiếp xúc với cơ quan võ giáp nên chỉ cần liếc mắt là đã có thể thấy cái cơ quan võ giáp này rất bất phàm.

"Bộ cơ quan võ giáp này có tên là Sơ Tuyết, được chế tạo bằng cơ quan thuật tiên tiến nhất, số lượng nguyên liệu trân phẩm dùng cho nó lên tới một trăm sáu mươi loại.Hơn nữa còn tham khảo qua cách điều phối kim loại của thời cổ đại,kiểm nghiệm sơ qua thấy nó có đẳng cấp lục giai.Nócó ba khe cắm thẻ, nhưng có thể cắm vào ba tấm thẻ hồn tướng cấp sáu hoặc một tấm thẻ hồn tướng cấp bảy. Nó là cơ quan võ giáp tiên tiến nhất hiện nay..."

Tái Lôi nói như mây trôi nước chảy, khiến con mắt mọi người xung quanh càng lúc càng sáng.

Đường Thiên nhìn chằm chằm vào Sơ Tuyết một hồi lâu, liền hiểu được. Tạo hình của Sơ Tuyết so với Thiên Không Hổ thì tinh xảo và đẹp đẽ hơn, thậm chí số lượng rãnh thẻ cũng giống nhau, nhưng Đường Thiên chỉ cần liếc qua liền phát hiện ra ưu khuyết điểm của nó.Võ hồn của Sơ Tuyết so với võ hồn của Thiên Không Hổ vẫn còn kém xa.

"Chỉ có một cỗ thôi!" Sắc mặt Tái Lôi đầy vẻ bất đắc dĩ: "Với năng lực hiện tại của ta vẫn không thể chế tác Sơ Tuyết với số lượng lớn, tài liệu làm ra nó cũng quá đắt đỏ."

"Ta mua!" Vị công tử kia không chút do dự nói, thậm chí còn chẳng thèm hỏi giá cả thế nào.

Câu nói của hắn làm sắc mặt đám người xung quanh hiện lên vẻ tức giận."Ách, cái khung cơ quan võ giáp này có giá là hai ngàn vạn tinh tệ." Tái Lôi hơi do dự một lúc rồi nói.

Ahhh, xung quanh lại vang lên những thanh âm hít vào một hơi khí lạnh.

Một bộ cơ quan võ giáp, hai ngàn vạn tinh tệ.Mặc dù đã dám chơi cơ quan võ giáp thì có thể coi là không thiếu tiền, nhưng khi nghe thấy con số này vẫn khiến không ít người ngẩn ra.

Biểu hiện khiếp sợ của đám người xung quanh càng làm cho nội tâm vị công tử kia càng thêm đắc ý, hắn không chút do dự nói: "Mua!""Phong thúc, đưa nó đi thôi." Công tử kia cong ngón tay búng một nhát, lập tức một tấm thẻ tinh tệ chuẩn xác bay về phía Tái Lôi.

Hoa Hùng Miêu bên người Tái Lôi cẩn thận đưa tay bắtlấy thẻ tinh tệ, lập tức dáng tươi cười trên mặt Tái Lôi càng thêm thân thiết: "Đa tạ đã chiếu cố!"

Công tử kia nói đầy ý vị thâm sâu: "Trong thời gian ngắn nữa tại hạ lại đến, hy vọng có thể gặp được quý lão bản. Lôi tiểu thư cũng đừng nên lừa bản thiếu gia, tính tình của bản thiếu gia cũng không phải là quá tốt."

"Lúc nào cũng hoan nghênh công tử quang lâm!" Tái Lôi làm như khônghiểu gã nói gì.

Công tử kia xoay người, sắc mặt đầy âm trầm quát: "Đi!"

Một đám người liền nghênh ngang rời đi.

Tâm niệm Đường Thiên khẽ động, lập tức lấy mặt nạ đại tinh tinh ra rồi lặng lẽ bám theo. Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy chắc chắn những người này sẽ không bỏ qua ý định. Hắn muốn nhìn thử xem đám người này có lai lịch như thế nào.

Khiến cho hắn vô cùng bất ngờ chính là đám người này lại đi ra ngoàithành, Đường Thiên lẳng lặng bám sát theo sau.

Đám người này cũng không ngờ có người dám theo đuôi bọn họ.

Khi vừa ra khỏi thành, vị công tử kia liền trầm giọng nói: "Phong thúc, phái người giám sát thật chặt,ta muốn xem thử rốt cuộc ai là người đứng sau lưng Tái Lôi! Tốt nhất là người 'cơ to', nếu là không có, hừ hừ, dám ở trước mặt bản thiếu gia chơi trò bịp bợm, muốn chết!"

Vị tráng hán tên là Phong thúc cảm thấy hơi kỳ quái: "Vì sao hôm nay thiếu gia không động thủ? Cái nơi nhỏ bé như thành Tam Hồn này thì làm gì có kẻ nào có bối cảnh đáng kể cơ chứ?""Không, ta muốn xem thử rốt cuộc Tái Lôi có bao nhiêu bổn sự." Công tử kia nhỏ giọng nói, trên mặt hắn lộ ra dáng cười đầy dâm tà: "Từ trước đến nay chưa có con mồi nào thoát khỏi ma chưởng của bổn thiếu gia, chúng ta cứ từ từ mà chơi."

"Quá phiền toái!" Tráng hán nói thầm.

"Ha ha ha ha! Phong thúc ngươi không hiểu rồi, đây mới là niềm vui thú đấy!" Công tử kia cười ha ha: "Cái gương mặt xinh đẹp như vậy mà hiện lên vẻ sợ hãi đầy tuyệt vọng, sau đó đau khổ cầu khẩn, như vậy mới

tuyệt vời làm sao!"Đường Thiên nghe thấy vậy, trong nội tâm không khỏi dậy lên sát cơ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Đánh Cướp

Tần Phong đối với mấy chuyện si mê gì đó của công tử rất khó hiểu nên chỉ lầm bầm mấy câu rồi ngậm miệng. Tái Lôi tuy rằng xinh đẹp nhưng đối với một tên võ si như gã mà nói thì chẳng ăn nhằm gì.

Muốn gã mở miệng hả, chỉ có loại phụ nữ dữ dằn hung bạo mới làm được thôi!“Sao đấy?Phong thúc đang nhung nhớ A Mộc Đóa hả?” công tử trêu chọc.

Đám hộ vệ cười rầm rầm. A Mộc Đóa là nữ võ giả nổi danh trong đoàn hộ vệ, võ nghệ rất cao, nghe nói cũng có chút để ý Tần Phong.

Tần Phong đỏ mặt, nhưng cũng không giận: “Con mắt thuộc hạ không giống công tử, đối với thuộc hạ nữ nhân phải to con chắc khỏe mới được à!”

Có người ồn ào: “Vậy Phong thúc có to con chắc khỏe không đó?”

Công tử cười ha hả, A Mộc Đóa thực lực mạnh mẽ, tính khí cũng cực kỳtáo tợn.Nếu như có xếp hạng trong nội bộ đoàn hộ vệ thì A Mộc Đóa chắc chắn ở trên Tần Phong.

Tần Phong cũng ha ha cười theo, bất chợt, trong lòng nảy sinh cảm giác nguy hiểm.

“Cẩn thận!”

Tần Phong hét lớn, một khối nham thạch to cỡ cái bàn từ ven đường đột ngột bay ra, tốc độ cực nhanh, thanh âm rít lên mãnh liệt nhắm thẳng

vào tên công tử!Tốc độ nham thạch nhanh như thiểm điện, kích thước lại lớn nên mang theo tiếng rít cực kỳ đáng sợ.

Tên công tử hoàn toàn kinh hãi, ngây người.

Tần Phong mắt hiện lên nét hung tợn.Vất vả lắm mới được theo hầu bên người công tử, thế mà lại có đứa dám đánh lén. Gã nổi giận vô cùng. Vai nhoáng lên, cơ thể khôi ngô hùng tráng kéo theo một dãy tàn ảnh xuất hiện ngay phía trước tảng nham thạch.

“Muốn chết!”Nắm tay phủ lên một vầng ánh sáng hoa văn, gã hung hãn tung một quyền vào khối nham thạch.

Oanh!

Khối nham thạch trong nháy mắt vỡ tung, đá vụn văng khắp nơi. Tần Phong không hề nhúc nhích.

Nhưng gã chợt thấy hoa mắt, một thân ảnh trong nháy mắt đã vọt tới sát người gã.

Không tốt!Trong lòng Tần Phong máy động, tên đánh lén khốn kiếp kia vậy mà lại bám sát ngay sau tảng nham thạch.

Đồ gia hỏa âm hiểm!

Tần Phong giơ gối lên.Động tác lên gối tiêu chuẩn, nếu mà đụng trúng thì đối phương không chết cũng tàn thôi!

Nhưng mà kẻ đánh lén trơn trượt hơn gã tưởng.Tần Phong chỉ cảm thấy bụng đau nhói, động tác lên gối thoáng cái trở nên vô lực, rồi lưng kẻ đánh lén dán hẳn vào ngực gã.Lực tấn công cực mạnh nháy mắt bộc phát, hắn như bị tinh hồn thú đánh phải, cơ thể không khống chế nổi bay ngược về phía sau.

Tần Phong vốn đứng chắn ngay trước mặt tên công tử, nên bây giờ bay ngược lại thì chính là bay thẳng về phía hắn!

Tên công tử chỉ nhìn thấy Tần Phong chắn ngay trước mặt, tung một quyền đánh nát nham thạch, rồi tự nhiên kêu lên một tiếng, bay ngược về phía mình. Têncông tử thực lực không kém nhưng thực chiến lại quá ít, ngày nào lại cũng chỉ ăn với chơi, người ngợm đã yếu nhớt, giờ thấy Tần Phong bay về phía mình nên tay chân tức thì rối lên.Tần Phong kinh nghiệm phong phú, vừa qua khoảnh khắc rối mù vì bị đánh lén liền lập tức nhận ra mục đích của đối phương.

Không ổn rồi!

Mục tiêu đối phương là công tử!

Sắc mặt Tần Phong đại biến!

Nhưng mà phản ứng kẻ đánh lén còn nhanh hơn, năm ngón như trảo, nhanh như chớp chộp lấy gã. Cả người gã như bị mấy thanh chủy thủ đâm trúng, bao nhiêu sức lực bay biến cả.Đến khi kịp nhận ra thì đối phương đã biến mất, sắc mặt Tần Phong tức thì trắng bệch!

Rầm! Gã khó nhọc ngã ầm ra đất!

Gã không quản đến đau đớn, chỉ là khóe mắt nhìn thấy công tử đã rơi vào tay đối phương, trong lòng không còn hy vọng.

Cổ họng công tử bị năm ngón tay đối phương vững vàng nắm lấy.Năm ngón tay như năm thanh cương trảo, khiến công tử gần như không thở nổi. Kẻ kia duỗi thẳng cánh tay, làm công tử không thể không kiễng chân lên hết cỡ.Nhìn vào cái mặt nạ tinh tinh, đầu óc tên công tử trống rỗng.

Chính mình… chính mình… thế mà lại bị người ta tóm!

Tên công tử dần khôi phục tinh thần, mặt nạ đại tinh tinh rõ dần trong mắt.Mặt nạ này đường nét rất thô ráp, nhưng con mắt công tử đã quen nhìn các bức danh họa, tác phẩm danh gia nên thô ráp thế này lại trở nên dữ tợn.

Đám hộ vệ ngơ ngác đứng nhìn, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

“Lớn mật! Ngươi dám…”“Dừng tay!”

…

Đám hộ vệ thất kinh, lao nhao hét lên ầm ĩ, ai cũng kinh hãi. Nếu công tử có mệnh hệ gì thì cả đám đừng hòng sống sót.

“Câm miệng hết đi!”

Tần Phong rống lên như sấm sét quét ngang, đám hộ vệ sợ hãi, tức khắc ngậm miệng. TầnPhong chậm chạp từ dưới đất bò lên, trên ngực lủng mấy lỗ đang chảy máu ròng ròng nhưng hắn không buồn để ý, hai mắt chằm chằm nhìn kẻ thần bí kia.

“Bằng hữu, chúng ta có đắc tội với ngươi sao?”

“Đắc tội?” thanh âm trầm thấp khàn khàn từ sau mặt nạ vang ra.“Tinh tệ đắc tội với ta. Ngươi nói xem, ta mạnh như thế này mà lại nghèo túng thì có hợp lý hay không?”

Lời này tuyệt đối là lời chân tình xuất phát từ tận đáy lòng Đường Thiên.Tần Phong khẽ thở ra nhẹ nhõm, hiểu ngay đối phương tới là vì tiền.

“Rất không hợp lý!”Tần Phong trái lương tâm nói.“Muốn có tiền dễ thôi, bằng hữu thả công tử nhà ta ra trước đi.Cơ thể công tử nhà ta không tốt, lỡ có bị gì thì bằng hữu không có tinh tệ đâu.”

“Ôi ôiôi.”Người đeo mặt nạ cười vô cùng quỷ dị.“Các ngươi nhiều người như vậy, ta sợ lắm.”

Tần Phong cố nén ý muốn chửi ầm lên.Ngươi mà sợ hả?Sợ mà dám làm ra chuyện này hả?Nhưng gã không dám làm đối phương giận, nén giọng nói: “Vậy bằng hữu muốn thế nào mới thả công tử nhà ta?”

“Tinh tệ.Đương nhiên là tinh tệ.”Đường Thiên cố hạ giọng, làm bộ làm tịch nói.“Các ngươi mới vừa vì một nữ nhân bỏ ra năm ức tinh tệ, giờ nói đi, công tử các ngươi đáng giá bao nhiêu tiền?”

Tần Phong run lên. Thì ra vừa rồi công tử ra tay rộng rãi làm chi, mới làm cho tên kia xông tới.

“Hay là bằng hữu cứ ra giá đi!” Tần Phong nói.“Á à, quả nhiên là người sảng khoái nha.”Đường Thiên xuất liền công phu sư tử ngoạm.“Vậy mười ức tinh tệ đi!Đừng có nói công tử các ngươi không bằng hai người phụ nữ nha!”

Tần Phong làm bộ cười khổ: “Bằng hữu lại đùa chúng ta rồi, có ai mang theo mười ức tinh tệ trên người bao giờ chứ? Năm ức tinh tệ kia chỉ là công tử nói đùa thôi.”

Tên công tử nghe đến đây vội vàng nói theo: “Đúng đúng, ta chỉ nói đùa thôi. Không tin ngài cứ tìm mà xem.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tên công tử giật mình, trong lòng thầm kêu‘không xong’.

“Tìm?”Đường Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói.“Ừ đây là ý kiến hay! Nào nào, các ngươi đem hết thủy bình vũ quỹ ra đây!”

“Ta không có…” công tử nói, con ngươi đảo vòng vòng.

Đường Thiên lười lên tiếng, ngón tay cứng lên, con ngươi công tử bỗng nhiên lồi ra, vẻ mặt như con cá sắp chết.

“Bằng hữu!” Tần Phong kinh hãi, vội vàng nói: “Chúng ta đưa, chúng ta đưa!”Đủ mười lăm giây, Đường Thiên thả lỏng ngón tay.Hai mắttên công tử trắng ra, mãnh liệt ho khan.Chỉ lực của Đường Thiên bây giờ vô cùng kinh khủng, công phu mài một vạn khối thiết châm không hề uổng phí. Chẳng cần dùng chân lực, năm ngón tay Đường Thiên cũng có thể

thoải mái xuyên thủng tấm thép năm ly. Còn nếu dùng chân lực thì cắm vào tấm thép như cắm vào đậu hũ vậy.

Hai mắt tên công tử đầy sợ hãi, không ngờ vừa rồi tử vong cách mình gần đến thế.Gã không nhận ra mình đang hít thở hết sức mà cứ tưởng rằng mình đã chết rồi.Bao nhiêu tiền tài, quyền thế, mỹ sắc so với cái chết đều là vô nghĩa.

Gã run rẩy lấy bảo bình của mình ra.

Một cái ngân bình lớn cỡ bàn tay hiện ra.Hai mắt Đường Thiên sáng ngời, không nhịn được huýt lên một tiếng: “Oa, hàng cao cấp nha!”

Quả thực đây là hàng cao cấp, cái ngân bình này, tên là Ngân bảo bình, là Thủy Bình tọa, một trong số các tinh thần bí bảo khá cao cấp.Dung lượng chứa lớn hơn thủy bình vũ quỹ thông thường rất nhiều, có thể coi là một thương khố cỡ nhỏ.“Xóa ấn ký đi!”

Giọng nói khàn khàn, lạnh lẽo như đao, ngữ khí chắc nịch.

Mắt công tử hiện lên dị sắc, vô cùng phối hợp xóa ấn ký trên bảo bình đi.

Đang đangđang!

Thanh âm cảnh báo kêu vang, võ giả trong doanh địa ai nấy đứng sững tại chỗ, mặt lộ rõ kinh sợ rồi rất nhanh, cả doanh địa hỗn loạn.

Một võ giả trẻ tuổi mặt tái mét xuất hiện tại cửa vào doanh địa.Một thân gã mang trang bịtỏa sáng, lóng lánh kinh người như chiến thần, tay cầm một thanh chiến phủ, gầm lên: “A Mộc Đóa, Mạc Lâm, Quỷ Hồ, Tiếu Đại, Tiếu Nhị!”

Mấy bóng người từ các góc doanh địa vọt tới, rơi xuống trước mặt tên võ giảkia.

“Công tử gặp chuyện rồi!”

Mắt võ giả trẻ tuổi lóe lên lửa giận, mái tóc vàng kim như một ngọnlửa đang bốc cháy. Mấy người còn lại sắc mặt lập tức biến đổi, nhất là A Mộc Đóa hiện rõ vẻ lo lắng.“Xuất phát!”

Võ giả trẻ tuổi một mình đi trước, những người kia cũng không chậm, nối gót theo sau.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”A Mộc Đóa hỏi. “Không phải có Tần Phong đi cùng công tử sao?”

Thanh niên tóc vàng lạnh lùng nghiêm nghị: “Ấn ký của công tử trên Ngân bảo bình bị xóa rồi!”

Xuất phát từ yếu tố an toàn, Ngân bảo bình của các công tử thế gia đềuđược làm chút tay chân. Nếu có chuyện không hay xảy ra gia tộc sẽ phát hiện ngay tức khắc. Thậm chí vài cái Ngân bảo bình còn được làm thêm chức năng xác định vị trí nữa.

“A!”

Mọi người đều buột miệng hô lên, ấn ký trên Ngân bảo bình bị xóa, đây tuyệt đối là tình huống xấu nhất.Nó có nghĩa công tử đã chết hoặc bị bắt làm tù binh.Dù là kiểu nào thì cũng không phải chuyện tốt.

Đột nhiên, thanh niên tóc vàng biến sắc: “Không xong, tất cả dấu ấn trên Ngân bảo bình của công tử đều bị xóa hết rồi!”Mọi người nghe thấy, đều biến sắc!

Đường Thiên vui vẻ rạo rực cầm lấy Ngân bảo bình, đang định lưu ấn ký của mình vào thì võ hồn trong lòng máy động, liền dùng quang mang võ hồn kiểm tra kỹ qua, lập tức phát hiện trên thân Ngân bảo bình có một dấu vết rất nhỏ.

Nếu không phải hắn nhìn thật kỹ thì nhất định sẽ không nhìn thấy cái dấu vết nhỏ tí tì ti này.

Thì ra dám giỡn mặt ta!Đường Thiên cười nhạttrong bụng, đem Ngân bảo bình ném vào trong võ hồn ngân diễm!

O oo!

Ngân bảo bình sáng lên quang mang nhàn nhạt, muốn ngăn trở võ hồn ngân diễm của Đường Thiên, nhưng bạch ngân võ hồn quá mạnh nên nó nhanh chóng bị thu phục. Quang mang của Ngân bảo bình càng lúc càng nhạt, chỉ sau hơn mười hơi thở đã hoàn toàn biến mất.

Đường Thiên kiểm tra lần nữa, chắc chắn không còn vấn đề gì, mới lưu ấn ký của mình vào.Công tử ngơ ngác nhìn Đường Thiên, khuôn mặt đang bình tĩnh trở thành như đang gặp quỷ, vô cùng kinh hãi.

Trong nháy mắt, tia liên hệ mỏng manh của Ngân bảo bình đã biến mất.

Làm sao… Sao có thể…

Cái đó… cái đó… là các trưởng lão tự mình ra tay mà!

Trong ánh mắt đầy kinh hãi của công tử, Đường Thiên mở Ngân bảo bình ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Tên Cướp Thông Minh

Đường Thiên nhìn vào đống đồ chồng chất bên trong bảo bình, thiếu điều nín thở.

Đảo mắt qua cũng kịp thấy có mấy món đang phát quang lập lòe, thứ quang mang kia, nhìn là biết không phải đồ tầm thường!

Ô hô phát tài rồi!Máu nóng dồn lên tới trán, nhưng Đường Thiên vẫn rất tỉnh táo: “Thẻ tinh tệ đâu?”

Tên công tử đã sớm mất hết ý chí, lấy ra một tấm thẻ tinh tệ: “Đều ở trong này, còn hơn một ngàn năm trăm vạn tinh tệ.”

Vậy mà nói năm ức…

Đồ ba xạo!

Không có tiền mà cũng học đòi tán gái!Đường Thiên oán thầm.

Tần Phong nhìn Đường Thiên chòng chọc, nãy giờ luôn cố tìm kiếm cơ hội nhưng vẫn chưa thấy, bèn trầm giọng nói: “Bằng hữu, bảo bình lấy rồi, thẻ tinh tệ cũng cầm rồi, thả công tử chúng ta ra đi chứ?”

Đường Thiên chẳng buồn để ý, lại lục soát khắp người tên công tử lần nữa, thấy quả thực không còn gì mới quay sang nhìn đám hộ vệ: “Bỏ hết đồ đạc trên người ra, nếu ai còn để sót lại món nào thì coi chừng tính mạng công tử các ngươi nha. Nào nào, nhanh nhanh đi các vị!”

Đám hộ vệ hai mắt nhìn nhau.Tần Phong cắn răng: “Không ai được giữ lại thứ gì hết, bỏ cả ra đi!”

Dứt lời, gã là người đầu tiên tháo hết đồ trên người ra.Ngay tức khắc, cả một vùng sắc màu rực rỡ, thứ gì cũng có. Những món đồ này là do bình thường hộ vệ muốn tồn tại bên ngoài đều phải mang theo rất nhiều thứ linh tinh. Nhưng chuyện đã liên quan đến tính mạng công tử nhà mình nên ai cũng không dám giấu lại món nào.

Đường Thiên chẳng buồn nhìn, dù sao không gian chứa đồ của ngân bảo bình rất lớn, nên cứ thế quăng tất vào trong.

Đám hộ vệ nhìn Đường Thiên như nhìn quái vật, thật chưa từng thấy têncướp nào như thế. Dù là đói mấy thì cũng chẳng tên cướp nào đến nỗi ăn quàng đến vậy. Ngay cả mấy thứ vớ vẩn như giấy xí, dao cắt hoa quả, tách uống trà mà cũng lấy tất tần tật!

Có thể đánh bại Tần Phong đại nhân, tối thiểu cũng là một võ giả cấp Thiên Lộ, mà sao lại nghèo đói đến mức này chứ…

Ngay cả Tần Phong cũng nghẹn họng nhìn trân trối, không biết phải nói gì.

Thực ra gã rất muốn ý kiến rằng, huynh đệ à, ngươi thật quá thê thảm đi… dù sao cũng là cấp Thiên Lộ mà…Đường Thiên hoàn toàn không biết ý nghĩ của bọn họ, hắn mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân đang đến đây. Tay liền lướt qua, mặt đất vừa mới rực rỡ mọi sắc màu lập tức trở thành trống trơn.

Trong khi ai nấy còn đang há mồm trợn mắt sững sờ, thì Đường Thiên quăng công tử trong tay vào Tần Phong, rồi xoay người cất bước chạy ngay.

Cú ném này Đường Thiên vận sức rất mạnh khiến tên công tử sợ hãi đến mức hét toáng lên, rồi nhắm chặt mắt. Tần Phong sợ công tử bị thươngnên lập tức hạ eo đứng tấn, vững vàng tiếp lấy.

Công tử thì lập tức hôn mê bất tỉnh, còn Đường Thiên chỉ còn là một chấm nhỏ đen mờ.

Tần Phong cắn răng, đưa công tử cho hộ vệ khác: “Bảo hộ công tử!”

Lời còn chưa dứt, người đã như tên rời cung, vọt ra đuổi theo bóng lưng Đường Thiên.

Chốc lát sau nhóm võ giả tóc vàng tới nơi, thấy công tử hôn mê, ai nấy đều biến sắc. Võ giả tóc vàng sờ sờ ngực công tử, sắc mặt nhẹ đi:“Không sao, chỉ là quá sợ hãi thôi.”

Những người khác khẽ thở ra. Dù sao công tử không việc gì thì cũng gọi là may mắn trong bất hạnh rồi.

A Mộc Đóa lớn tiếng hỏi: “Tần Phong đâu?”

“Tần đại nhân đuổi theo tên cướp rồi!” hộ vệ vội chỉ hướng đuổi theo của Tần Phong: “Bên kia! Mới vừa đi không lâu ạ!”

A Mộc Đóa không đợi hạ lệnh, vọt đi trước tiên. Những người còn lại cũng đằng đằng sát khí, chuyện lớn như thế này đối với họ là vô cùngnhục nhã. Bọn họ kẻ nào cũng là loại người tâm cao khí ngạo, làm sao chịu nổi cái nhục này!

Tên cướp khốn kiếp kia, có cánh cũng đừng hòng thoát!

Ai nấy đều tốc độ cực nhanh, mau chóng nhìn thấy bóng Tần Phong và tên cướp đang chạy ở phía xa.Đám võ giả tóc vàng đều mừng rỡ, A Mộc Đóa huýt lên một tiếng.

Tần Phong nghe thấy, trong lòng vội mừng, liền huýt dài đáp lại.

Đường Thiên thấy một đám người đuổi theo cũng chẳng hề sợ hãi, saumặt nạ lộ ra nụ cười đắc ý.

Đám ngu ngốc, muốn cùng thiếu niên như thần so chỉ số thông minh hả, các ngươi chết chắc!

Một khi có liên quan đến chiến đấu, đến tiền, đến bảo bối là đầu óc Đường Thiên trở nên nhanh nhạy lạ thường.Hắn duy trì tốc độ không nhanh không chậm chính là để dụ bọn họ tới.

Người khác còn tưởng là hắn sợ đến nỗi không biết đường mà chạy chứ thực ra hắn đều đã chuẩn bị hết rồi.Trước đây ở thành Tam Hồn, Binh đã chuẩn bị rất lâu, tinh môn ở đấy cũng đã sớm tìm được vị trí cụ thể.Dựa theo chỉ dẫn để lại của Binh thì phía trước kia sẽ có một cái tinh môn.

Quả nhiên, không bao lâu sau, phía trước xuất hiện một trấn nhỏ, Đường Thiên mừng rỡ. Trấn nhỏ này tên là Phong Lâm, là trấn thủ tinh môn của thành Tam Hồn. Cái gọi là trấn thủ tinh môn nghĩa là cái trấn nhỏ tồn tại chỉ bởi vì có cái tinh môn mà thôi. TrấnPhong Lâm có một cái tinh môn thông tới Phong Lâm tinh.

Tinh môn dĩ nhiên vô cùng quan trọng, tuy Phong Lâm tinh và thành Tam Hồn qua lại cũng không nhiều nhưng mà ở đây vẫn lập nên cái trấnnhỏ này.

Tốc độ Đường Thiên không giảm mà còn tăng, đâm thẳng vào trấn, làm cho nhiều người phải kinh hô.

Nhưng ngay khi thấy truy binh đuổi theo sau lưng Đường Thiên thì ai cũng hiểu.

Đám Tần Phong hiện giờ làm sao còn không hiểu ý đồ của Đường Thiên nữa, Tần Phong gấp đến độ hét lớn: “Chặn hắn lại!”

Nhưng chẳng ai ngó ngàng.Ai cũng không ngốc, tốc độ và khí thế của Đường Thiên đâu phải tầm thường.Cái trấn nho nhỏ thế này của thành Tam Hồn, đương nhiên một võ giả cấp Thiên Lộ hoàn toàn có thể quét ngang.

Đường Thiên không nói lời nào, xông thẳng vào tinh môn.

Một phút sau, đám võ giả tóc vàng cũng xông tới tinh môn.

Từ tinh môn đi ra, bọn họ nhìn thấy Tần Phong với sắc mặt vô cùng kém. Người xung quanh sợ hãi nhìn đám người này, kẻ nào nhìn cũng thực lực cao siêu, lại còn đằng đằng sát khí, nhìn là biết loại không dễ chọc.“Mất dấu rồi!” mặt Tần Phong tái mét: “Đuổi tới chỗ này là biến mất!”

“Tự nhiên biến mất?” Võ giả tóc vàng hừ lạnh.“Xem ra đây chính là sào huyệt của hắn, hắn chỉ trốn đâu đó quanh đây thôi!”

Mắt gã chầm chậm đảo quanh, ánh mắt sắc bén như kiếm đâm vào lòng người, người xung quanh ai cũng cúi đầu xuống không dám nhìn hắn.

Quỷ Hồ nói nhỏ: “Chắc chắn hắn đã gỡ mặt nạ ra, đổi quần áo, muốn lẩn vào mọi người để trốn rồi.”

Mấy người kia hai mắt sáng ngời, đúng nha! Rất có khả năng này à.Võ giả tóc vàng thần sắc lạnh tanh.“Phong tỏa chỗ này, mỗi người coi chừng một hướng cho ta.Người ở đây không kẻ nào được đi đâu hết!”

Ai nấy lập tức tản ra.

Mọi người rối loạn, một võ giả to gan lên tiếng: “Các ngươi là ai? Sao có thể...”

Một vầng sáng chói mắt, một bóng người vọt tới chỗ kẻ này.

Phốc!Máu văng khắp nơi, võ giả bị chém thành hai nửa.

Võ giả tóc vàng thu lại chiến phủ, lạnh băng: “Tại sao hả? Ai còn muốn hỏi nữa?”

Bọn Tần Phong đều biết lão đại nổi giận thật rồi.

Mà chính bọn họ cũng vô cùng giận dữ, đừng nói có nhiêu đây người, nhiều hơn nữa bọn họ cũng không sợ.

Võ giả tóc vàng bạo lực làm cho mọi người khó chịu, một võ giả tiến ra: “Hừ, có chút thực lực là dám đến Phong Lâm tinh giết người sao?”Võ giả tóc vàng hờ hững nhìn hắn, chiến phủ trong tay vung lên, một vầng sáng chói mắt bắn về phía võ giả kia.

Võ giả kia sầm mặt, tay xuất đao, quát to một tiếng, một đao chém tới!

Ánh đao đỏ hồng như hỏa xà ngóc đầu, mạnh mẽ đối chiến với ánh phủ rực vàng.

Oanh!

Rắn đỏ trong nháy mắt vỡ tan, vô số đốm lửa tung tóe, võ giả biến sắc, còn chưa kịp phản ứng, ánh sáng vàng kim đã tới nơi chém vào ngực hắn.Oanh!

Máu bắn ra, võ giả ngửa mặt ngã xuống.Võ giả tóc vàng lạnh lùng, người xung quanh mặt mày trắng bệch, ai nấy câm như hến, không dám hé môi.

“Lục soát!”Võ giả tóc vàng quát.

Mấy người như sói như hổ, đi dọc theo đám người, kiểm từng người một.

Binh thấy Đường Thiên thở hồng hộc xuất hiện tại doanh tân binh, rất là kỳ quái: “Ngươi tới làm gì? Không phải bảo là đi mang Hỏa Liệt điểu choLăng Húc hả?Sao lại tới đây?”

Đường Thiên bình thản: “Đi làm ăn lớn!”

“Làm ăn lớn?” khuôn mặt tú lơ khơ của Binh lập tức tỏa sáng, vội nhào tới: “Làm ăn gì đấy?”

“Đi cướp!”

“Đi cướp?” Binh kỳ quái quan sát Đường Thiên. “Không giống phong cách ngươi nha, từ lúc nào ngươi thích đi làm ăn không vốn vậy hả?”Đường Thiên bèn đem chuyện Tái Lôi thiếu tiền, rồi mình chuyện theo dõi đám người kia, đánh lén thành công, sau đó xuyên qua tinh môn, lợi dụng quang môn Nam Thập Tự trốn thoát kể ra, đắc ý dào dạt kết luận: “Bọn họ chắc chắn vẫn còn đang loay hoay trong Phong Lâm tinh cho coi! Hơn nữa, chúng chắc cho rằng ta là cướp ở Phong Lâm tinh, tuyệt đối không nghĩ đến Tái Lôi đâu, ha ha!”

Binh kinh dị: “Oa, làm sao mà mới đi ăn cướp xong, đầu óc lại trở nên thông minh thế hả?”

Nhưng rồi gã vô cùng hứng thú bảo ngay: “Mau cho ta xem ngươi cướpđược bảo bối gì rồi!”

Ma Địch nãy giờ vẫn chưa nói gì, cũng rất hứng thú nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên đáp một tiếng, rồi đổ hết đống đồ trong ngân bảo bình ra.

Aa, một ngọn núi nho nhỏ cả hơn mười thước hiện ra trước mặt Binh và Ma Địch.

Hai người ngây ra như phỗng.

Lát sau, Binh mới phản ứng kịp, thất thanh la lên: “Không lẽ ngươi điđánh cướp thương khố?”

Ma địch cũng kịp hồi thần, hít sâu một hơi.

“Chờ chút!” Binh đi tới, cầm lấy một cuộn giấy xí, vẻ mặt cổ quái nhìn Đường Thiên: “Cả thứ này cũng lấy à...”

Khóe mắt Binh co quắp, lại từ trong núi nhỏ nhặt lên một cái chén rỉ sét: “Ngươi đi nhặt một núi rác về hả? Cái thứ đồ này người ta ném đầy đường còn không có ai thèm nhặt nữa là.”

Ma Địch xoa xoa trán, không đành lòng quay đi.Đường Thiên bối rối, nhưng trong tích tắc hai mắt sáng ngời, từ núi đồ lấy ra một món trông như tấm khiên: “Ngươi nhìn xem cái này đi, còn đang phát quang kìa, chắc chắn là bảo bối mà!”

Binh nhìn tấm khiên trong tay Đường Thiên, đột nhiên ngây người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Huyết Xung Thuẫn

“Đưa đây ta xem!” Binh trầm giọng.

Đường Thiên khó hiểu, vội đưa tấm thuẫn cho Binh. Binh cúi đầu tỉ mỉ vuốt ve tấm thuẫn. Tấm thuẫn tuy đã nhiều năm, nhưng chỉ bị bụi bặm, phủi sạch đi thì lại sáng ngời, ánh lên màu đỏ nhạt. Tấm thuẫn cũng không có hoa văn gì lạ, trông vô cùng đơn giản.“Bí bảo của Thuẫn Bài tinh tọa?” Ma Địch hiếu kỳ hỏi dò.

Hình như các loại khiên thuẫn lợi hại đều đa phần xuất xứ từ Thuẫn Bài tinh tọa, đây là chòm sao sản xuất ra tấm thuẫn cấp bí bảo nhiều nhất.

“Không phải.” Binh trầm giọng. “Đây là Huyết Xung thuẫn của binh đoàn địch thủ của chúng ta năm xưa, binh đoàn Xà Phu.”

Ma Địch phải động dung. “Binh đoànXà Phu, một trong ba đại binh đoàn?”

“Ừ!” Binh có chút suy sụp, miễn cưỡng nói: “Đây là một trong những thứnăm đó chúng ta ghét nhất, chỉ tiếc hiện nay chắc không còn ai nhận ra. Thứ đồ tốt thế này lại để lẫn với đống rác rưởi, thật là...”

Âm điệu của Binh thổn thức cảm khái. Thời đại của họ đã qua lâu rồi, thần binh năm đó, giờ phủ đầy bụi bặm, không còn ai biết đến.

“Huyết Xung thuẫn này lợi hại lắm hả?” Đường Thiên xán lại gần.

Binh bảo đây là một trong những thứ họ ghét nhất, thứ được Binh đánh giá cao như vậy tuyệt đối không thể là thứ tầm thường. Đường

Thiên hắn nhiên biết rõ.“Còn phải xem ai dùng nó nữa.” Binh bình tĩnh lại rất nhanh, bật cười: “Nhưng là rất hợp với ngươi. Muốn dùng Huyết Xung thuẫn cần phải có sức khỏe, đủ sức đem lực tấn công của địch hòa nhập vào trong người mình. Cơ thể ngươi phải như biển lớn, có thể chứa được thứ sức mạnh này.

Chỉ cần ngươi tích đủ sức mạnh đến mức tối đa là có thể trong nháy mắt bộc phát được sức mạnh gấp mấy lần bình thường đó.”

Đường Thiên và Ma Địch trợn mắt há mồm, đây là lần đầu tiên bọn họnghe thấy có thứ bí bảo kinh khủng như vậy.

“Giờ thì hiểu cái thứ này đáng ghét chừng nào rồi chứ?” Binh cười. “Nhất là cái đám chết tiệt của binh đoàn Xà Phu kia.Cả lũ cắn răng chịu đựng ngươi công kích, càng bị công kích càng nguy hiểm. Hồi đó chúng ta từng bảo nhau, đánh nhau với bọn khốn Xà Phu phải giết gọn trong vòng mười chiêu, nếu không sẽ rất nguy hiểm. Nếu đến hai mươi chiêu mà còn không phá được phòng ngự của hắn thì phải chạy ngay.”

“Chạy?” Đường Thiên ngẩn người. “Chạy trốn á?”

“Ừ!”Đường Thiên như nghe thấy chuyện lạ. “Mấy người cũng biết chạy trốn à? Mấy người không phải lúc nào cũng tử chiến không lùi hay sao?”

“Làm sao thế được!” Binh cười ha ha: “Đâu phải lần đánh nhau nào cũng đều là quyết chiến. Ngươi không biết thời đó của chúng ta đâu, đánh nhau liên miên à. Một tháng đánh nhau hai mươi ngày là chuyện thường. Nếu lần nào cũng là tử chiến không lùi thì chết chắc còn gì. Thời chiến hỏa tán loạn như vậy phải sống sót mới là nguyên tắc căn bản nhất.”

Đường Thiên suy nghĩ một chút, cũng đúng ha...

Binh nói tiếp: “Thuẫn của Xà Phu đoàn giống như một cái túi khí. Mỗi lầnbị địch công kích là như một lần tiếp nhận một khối khí vào

trong túi. Bị công kích càng nhiều, số khí tích lũy càng tăng, bọn họ càng nguy hiểm. Lúc nào họ cũng có thể cho ngươi một kích trí mạng.Cái kiểu bộc phát lực lượng này, thực đáng sợ lắm, bọn họ có thể một chiêu giết chết rất nhiều võ giả mạnh hơn mình. Ngươi có biết hồi đó bọn ta đặt biệt hiệu cho đám đó là cái gì không?"

"Cái gì?"

"Khí bạo cầu." Binh khe khẽ cười. "Bọn họ cũng biết rõ ưu thế của mình, nên mặc rất nhiều lớp, nhìn vừa lùn vừa thô. Nhưng công phu hạ bàn rấtvững, có đôi khi chúng ta không chế cơ quan võ giáp tông vào họ mà họ không lung lay tí nào. Giống như mấy cục sắt, vừa to vừa nặng."

Trong đầu Đường Thiên hình dung ra cảnh một đám người thô mập lùn lùn tròn trịa như quả cầu, dày đặc chi chít trên chiến trường là thấy ớn vô cùng.

"Họ đều chỉ dùng một chiêu đó thôi sao?" Đường Thiên hỏi.

"Một chiêu đó là đủ rồi." Binh cười nhạt. "Tài dùng thuẫn của họ thiên hạ vô song. Nói một giọt nước không lọt cũng không phải lànói quá. Bọn họ gọi là đao thuẫn binh, đao trong tay họ có hai tác dụng. Một là phòng thủ, bọn họ phát triển một thứ gọi là đao phòng lưu (phương thức phòng thủ bằng đao), cái thứ đó rất đáng ghét, như ruồi ấy. Hai, chính là thời gian bạo phát sức mạnh, phát động công kích. Chiêu thức công kích rất ít, thường chỉ một hai chiêu thôi.Nhưng một hai chiêu này được mài luyện vô cùng thuần thục, uy lực rất mạnh, cộng thêm lực bạo phát nữa, nên kết quả rất là... ài... Thực khiến người ta nhớ mãi không quên! Đao của đao thuẫn binh không phải như cái thứ Thiên Thác Đao Ngũ Quang vớ vẩn kia đâu, thứ đó làm sao so bì được. Có tên còn âm hiểm hơn nữa, ra sát chiêu không dùng đao, mà dùng thuẫn, rồi phát triển thành thuẫn kích lưu (phương thức công kích bằng thuẫn), rất khốnkiếp. Ta cũng từng gặp một tên như thế, hiểm độc lắm. Ta cứ lo đề phòng cây đao trên tay hắn, ai ngờ hắn thình lình dùng thuẫn đập ta một phát. Có điều sau này nhiều người dùng tới nên số người bị lừa cũng ít đi."

Đường Thiên bị câu chuyện của Binh làm sởn tóc gáy.

Ma Địch khen: “Không ngờ thời viễn cổ lại có nhiều cách phòng thủ như vậy. Đao không để công mà để thủ, thuẫn không dùng thủ lại để công. Đi ngược quy tắc như vậy, thực là diệu, tuyệt diệu!”

Đường Thiên nhìn Huyết Xung thuẫn, cảm thấy rất thú vị.“Thuẫn binh của Xà Phu binh đoàn, yêu cầu hàng đầu là phải cường tráng, trời sinh thần lực, đấy là cơ bản nhất. Tiểu Đường Đường với con ruồi trâu kia rất thích hợp đó.”

Đường Thiên liếc qua núi đồ, đánh trống lảng: “Có Huyền Xung thuẫn rồi, mau xem xem còn cái gì đáng giá không?”

Binh do dự nhìn núi rác, không biết có nên kiếm nữa hay không.

Trái lại, Ma Địch bắt đầu tiến tới phân loại.

Ý của Đường Thiên chính là, xem đi, có đến bao nhiêu thứ đang phátquang lập lòe thế kia, chỉ cần nhìn quang mang sáng ngời như thế thì chắc chắn đều phải là bảo bối!

Trong nháy mắt, hắn lấy ra cả một đống đồ đang phát quang: “Mau xem... bao nhiêu là bảo bối này!”

Ma Địch nhìn đống đồ trước mặt Đường Thiên, cười ha hả.

Đường Thiên ngơ ngác: “Sao hả?”

Ma Địch dù sao cũng là một hồn tướng có giáo dục cao, vội nén cười giải thích. “Mấy thứ này chẳng phải là báu vật gì, chỉ là vài thứ đồ xa xỉ củaquý tộc thôi. Đồ đạc, quần áo tốt như vậy, ta nghĩ người bị ngươi cướp đồ chắc cũng có lai lịch lắm đó.”

“Đáng bao nhiêu tiền?” Đường Thiên rất trực tiếp.

“Tiền?” Ma Địch ngẩn người, rồi bật cười. “Nói mắc cũng mắc, mà nói rẻ cũng rẻ. Mấy thứ này đối với quý tộc rất quý giá. Ngươi nhìn bộ lễ phục đen này, là màu đen nhung thiên nga đó, rất là quý giá. Quý tộc nào nhìn thấy nó cũng tim đập thình thịch. Còn khối bảo thạch này nữa, phẩm chất thượng đẳng, màu hồng hiếm có, lại vô cùng tinh thuần. Đem đi dự tiệc tối là ngươi sẽ tức khắc trở thành trung tâm, vô số mỹ nữ vâyquanh ngươi liền, không có bao nhiêu người chống nổi loại mê hoặc này đâu!”

“Vậy phải là đồ tốt chứ!” Đường Thiên bối rối. “Sao ngươi lại nói rẻ cũng rẻ?”

Ma Địch giải thích. “Bởi vì đây là đồ chuyên dụng của quý tộc thôi.Không, thực ra mà nói, là đại quý tộc mới dùng. Mấy thứ đồ thế này thường đều có nguồn gốc, rất dễ tìm ra, nên bán rất khó. Ngươi không hiểu bọn chúng đâu, đám tiểu quý tộc không sợ đồ trộm cướp, bọn họ thậm chí còn cố ý mua đồ của bọn trộm cướp vì giá rẻ. Nhưng đại quý tộc chânchính đều có thói quen sạch sẽ, tuyệt không mua đồ có lai lịch bất minh vì nếu như bởi vậy mà bị mọi người chế nhạo thì họ thà chết còn hơn.”

“Nói vậy, mấy thứ này không bán được rồi.” Ngữ khí Đường Thiên không tốt.

“Đối với ngươi mà nói, đúng là không hóa ra tiền.” Ma Địch thẳng thắn.

“Tên khốn kiếp! Tên chết tiệt! Đồ công tử bột!” Đường Thiên giận dữ chửi ầm lên. “Cả ngày chỉ biết nghĩ đến nữ nhân! Hừ, thế gia cái gì, đồ phế vật như vậy, sớm muộn cũng chết toi!”Ma Địch trợn mắt, tên khốn này, thật không có chút quan điểm của kẻ cướp gì hết sao? Đã cướp đồ của người ta, lại còn mắng người ta kém cỏi...

Đường Thiên tức muốn bể phổi nhìn sang Binh. Binh nhún vai xòe tay: “Thẻ hồn tướng tuy cũng nhiều nhưng chẳng có cái nào hay. Ta nghĩ

ngươi không muốn nghe đâu, nhưng thu hoạch thực sự chắc cũng chỉ có Huyết Xung thuẫn mà thôi.”

Đường Thiên giận xanh mặt, bất cứ người nào nghĩ mình vừa đoạt được một kho báu đến cuối cùng hóa ra lại là một đống đồ nát, khác biệt lớnnhư vậy, thì cũng phải thổ huyết thôi.

Nhưng rồi hắn gượng cười: “A, dù sao ít nhất cũng có một ngàn năm trăm vạn tinh tệ!”

Dứt lời, hắn giận dữ tiến vào VõHồn điện, đi tìm Tái Lôi.

Tam Hồn thành rất yên bình, đám gia hỏa kia, chắc vẫn còn ở Phong Lâm tinh. Chỉ có một tinh môn thông giữa Phong Lâm tinh và thành Tam Hồn, đám kia không thể nào nghĩ ra nổi Đường Thiên lại trở lại thành Tam Hồn.Cứ từ từ hưởng thụ cảnh đẹp Phong Lâm tinh đi!

Đường Thiên đắc ý dào dạt đi vào tạp điếm của Tái Lôi. Tái Lôi thấy Đường Thiên, hai mắt sáng ngời, bước dài tiến tới, cười khẽ: “Hôm nay ta vừa có một vụ làm ăn lớn nha!”

“Là bán cái cơ quan võ giáp giá hai nghìn vạn chứ gì.” Đường Thiên thản nhiên “Lúc đó ta đang ỏ ngay bên ngoài.”

Rồi hắn hạ giọng, đem chuyện thu hoạch của mình kể ra. Đương nhiên không thể không tô đậm sự oai hùng bất phàm của Đường thiếu niên, nào là quyết định nhanh, nào là đa mưu túc trí vân vân.Nhưng mà, nghe tới chỗ Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi kể mình thu hoạch được một đống đồ quý tộc xa xỉ phẩm kia, Tái Lôi bò lăn ra cười.

Đường Thiên lấy Sơ Tuyết ra, đắc ý: “Ha ha, ngươi xem, ta cướp lại nó về rồi nè!”

Tái Lôi cười đến mức ngả nghiêng, rất lâu sau mới ngừng nổi, thở không ra hơi: “Cái đồ này giá thành chỉ có một trăm hai mươi vạn tinh tệ thôi. Ta cố ý làm thịt hắn đó, ngươi lấy nó về làm gì? Muốn ta lại bày ra

bán hả? Khoản thiếu hụt của ta bán một món này là đủ rồi. Ngươi vậy mà lại còn đem cướp về, ha ha ha ha..."

Nụ cười trên mặt Đường thiên cứng ngắc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Giá Trị Của Ô Nha Kim

Đường Thiên xám mặt nghe Tái Lôi kể rõ đầu đuôi.

Ban đầu Tái Lôi đã dự kiến sản xuất ra thành phẩm khoảng chín trăm vạn tinh tệ.Nhưng rồi vì nhiều tài liệu không mua được, nên cuối cùng đành phải làm tạm một sản phẩm cấp thấp, và còn kéo Binh tới dùng thử.Sản phẩm này chính là Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết làm ra chỉ tốn có một trăm hai mươi vạn tinh tệ. Vốn dĩ ban đầu Tái Lôi nghĩ bán giá khoảng năm sáu trăm vạn là được rồi.Không ngờ vừa lúc lại gặp kẻ coi tiền như rác, hai nghìn vạn tinh tệ đưa đến cửa làm Tái Lôi vô cùng vui sướng.

Đường Thiên cười khổ, Sơ Tuyết giờ biến thành củ khoai lang phỏng tay thật rồi. Nếu lại đem bán, sẽ rất dễ bị người ta tra ra được, chỉ có thể tạm thời giữ lại mà thôi.

Thôi thì, dù sao cũng còn được tấm thẻ một nghìn năm trăm vạn tinh tệ,Đường Thiên cũng lấy làm an ủi.

“Phải rồi, Ô Nha kim lần trước ngươi đưa ta lấy ở đâu ra vậy?” Tái Lôi hai mắt sáng rỡ: “Đồ tốt lắm, nhưng mà ít quá không đủ nhét kẽ răng. Ta cần nhiều hơn, Ô Nha kim này có một công dụng rất hay, rất thích hợp làm vật dẫn cho võ hồn đó.”

“Vật dẫn cho võ hồn?” Đường Thiên ngẩn ngơ.

“Ừ!” Nói đến công việc, Tái Lôi trở nên vô cùng nghiêm túc: “Vấn đề này trước giờ luôn làm ta đau đầu. Cơ quan võ giáp gắn thêm võ hồn, vấn đề lớn nhất chính là làm sao để võ hồn hòa nhập với nó. Hồi trước ta

dùnghồn ngọc, nhưng mà hồn ngọc mắc quá. Hơn nữa hồn ngọc còn có nhược điểm dễ vỡ. Ô Nha kim giải quyết vấn đề này rất tốt, cứng rắn, mà giá chắc cũng không mắc lắm.”

“Không mắc không mắc.” Đường Thiên lắc đầu: “Thứ Ô Nha kim này là đặc sản của Ô Nha tọa, lấy từ một loại tinh hồn thú gọi là Thạch Sa thú, người ta dùng nó để đổi lương thực đấy.”

“Đổi lương thực? Thật phí của trời!” Tái Lôi trợn mắt: “Không được, ta muốn tới Ô Nha tọa đó! Ta muốn tới làm ăn! Trời ơi, món làm ăn này phải kiếm lời cả trăm vạn ấy chứ! Bây giờ họ còn chưa biết công dụngnày của Ô Nha kim, chúng ta phải thừa cơ hội này hốt cho nhiều vào, chúng ta phải…”

“Lời dữ vậy hả?” Đường Thiên rạo rực.

“Đương nhiên!” Tái Lôi căm phẫn: “Ngươi biết hồn ngọc bao nhiêu tiền không? Hồn ngọc hắc thiết cỡ hạt đậu xanh thôi giá cũng ít nhất hai vạn tinh tệ rồi! Mà hồn ngọc nhỏ cỡ đó chỉ đủ để làm mãnh tốt thôi. Mãnh tốt mạnh hay không chính là do hồn ngọc này quyết định đó. Mãnh tốt loại thành phẩm mới có giá ba vạn tinh tệ. Còn loại hồn ngọc phải dùng cho Thiên Không Hổ thì phải to cỡ quả táo, hơn nữa độ tinh thuần phảiđạt cấp bạch ngân.Biết cỡ đó bao nhiêu tiền không? Nếu không phải có sẵn trong kho quân giới, ngươi nghĩ làm sao chúng ta có đây? Đưa tám trăm vạn tinh tệ đi!”

“Tám trăm vạn tinh tệ…” Đường Thiên đỏ mắt.

“Vì sao Sơ Tuyết chỉ cỡ một trăm hai mươi vạn tinh tệ? chính là vì dùng Ô Nha Kim. Dung lượng Ô Nha kim nhỏ hơn hồn ngọc. Một viên hồn ngọc cấp bạch ngân cỡ quả táo tương đương mười cân Ô Nha kim. Hồn ngọc cấp bạch ngân cỡ quả táo giá tám trăm vạn tinh tệ, còn mười cân Ô Nha kim giá bao nhiêu?”Mười cân Ô Nha kim bằng tám trăm vạn tinh tệ!

Đôi mắt Đường Thiên nổi sóng!

Lại nhớ tới đàn Thạch Sa thú mười vạn con đang trùng trùng điệp điệp tiến về phía Tạ thị kiếm thôn, trái tim Đường Thiên muốn ngừng đập!

Bà nó, chưa từng được thấy nhiều tiền như vậy a!

“Hừ, nếu chờ đến khi người khác biết được, giá Ô Nha kim chắc chắn sẽ tăng, đến lúc đó Thạch Sa thú ở Ô Nha tọa chắc tuyệt chủng luôn!” Tái Lôi cười nhạt: “Đến lúc đó hối hận cũng đã muộn. Giá mười cân Ô Nhakim chắc chắn rẻ hơn hồn ngọc nhưng nó cũng có khuyết điểm, ví dụ như trọng lượng. Nếu dùng cho cơ quan võ giáp cấp cao nhất thì cần phải dùng rất nhiều, nên sẽ làm tăng trọng lượng của cơ quan võ giáp.

Nhưng nếu chỉ dùng cho cơ quan võ giáp cấp thấp hơn thì tuyệt đối là đáng giá. Mười cân Ô Nha kim ít nhất bán với giá năm trăm vạn tinh tệ là chuyện không khó, cũng có nghĩa năm mươi vạn tinh tệ một cân đó.”

“Ngươi còn bao nhiêu tiền?” Đường Thiên ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng.

Tái Lôi giật nảy mình, vừa rồi mình cũng cânch thích hắn quá mức đi,lúng túng trả lời: “Không nhiều, khoảng ba nghìn vạn.”

“Thêm chỗ ta một nghìn năm trăm vạn này nữa, là bốn ngàn năm trăm vạn.” Đường Thiên tính rất nhanh: “Lấy hết đi mua Ô Nha kim.”

Tái Lôi mắt sáng rỡ: “Không thành vấn đề, ta còn năm trăm vạn nữa, là được năm nghìn vạn!”

“Ngươi chắc chắn không?” Đường Thiên nhìn Tái Lôi:“Ta đã mang hết gia sản ra đánh cuộc rồi đó.”

Thần sắc Tái Lôi nghiêm túc: “Ta lấy danh nghĩa cơ giới sư ra thề.”Đường Thiên gật đầu: “Vậy ngươi tới kho quân doanh trốn đi, qua thời điểm nguy hiểm này, bây giờ không còn người tới bảo vệ ngươi được.”

“Ừ!” Tái Lôi cũng biết nặng nhẹ, không chút do dự gật đầu.

Đằng sau quang môn, Binh không ngừng lấy thẻ hồn tướng trên tay dán lên bức tường võ kỹ.

Cảnh kinh người xuất hiện, một tấm thẻ hồn tướng tỏa quang mang vàng kim, như một con cá mập hung ác một phát nuốt mất tấm thẻ hồn tướng vừa mới được dán lên.Mặt ngoài thẻ hồn tướng vàng kim hiện lên vụ khí.Vụ khí này bao phủ cả tấm thẻ đến mức không thể nhìn thấy hoa văn trên mặt thẻ nữa.

Ánh sáng vàng kim như đang hít thở, lúc sáng lúc tối.

“Tấm thứ mười ba rồi.” Binh thì thầm, khuôn mặt tú lơ khơ có chút hồi hộp: “Lão Quỷ Trảo này, hung hãn quá mức tưởng tượng.

Tia võ hồn sau cùng này không ngờ hung hãn quá thể.”

“Các người trước đây còn có thứ kỹ thuật thế này sao?” Ma Địch chămchú nhìn tấm thẻ lúc sáng lúc tối kia, trong lòng tán thán, thời viễn cổ có nhiều thứ đến bây giờ cũng vẫn còn cường đại quá sức.

“Tình huống này rất hiếm thấy.” Binh không dời mắt đáp: “Tấm thẻ trên tường võ kỹ thường là hợp nhất với nhau, nhưng tấm này không hợp nhất mà lại thôn phệ. Thẻ có khả năng thôn phệ lợi hại hơn nhữngtấm thẻ thông thường. Binh đoàn chúng ta trước đây cũng có mấy tấm thẻ thôn phệ, tấm mạnh nhất là tấm ‘Đại vương’ của đội trưởng.”

“Đại vương?” Ma Địch ngẩn ngơ: “Có loại thẻ mang tên cổ quái thế nữa?”

Khuôn mặt tú lơ khơ rúm lại một cái: “Mấy tên hay đánh bài tú lơ khơthường như vậy. Tấm thẻ này thực quá mạnh. Có điều, thẻ thôn phệ thường không có kết thúc tốt. Thành công hay không chính là dựa vào tia võ hồn kia. Nếu võ hồn không đủ mạnh thì cuối cùng tấm thẻ sẽ nổ.”

Ma Địch trầm mặc chốc lát: “Quỷ Trảo nhất định sẽ thành công.”

Bao năm tháng trôi qua, tâm gã đã vững như bàn thạch, nhưng trên tấm bàn thạch này lại phủ đầy vết rạn do thời gian ăn mòn. Trái lại, Quỷ Trảo chất phác như thế lại vô cùng cứng rắn, dù đã trải qua bao năm vẫn y như một khối sắt thép.

“Đại thúc, đại thúc!”Đường Thiên như cơn gió mạnh xông vào. Sớm nghe thấy tiếng hắn, Binh và Ma Địch liếc nhau, cùng rời khỏi bức tường võ kỹ.

“Kiếm lời to! Kiếm lời to đây!”

Giọng Đường Thiên vô cùng hưng phấn, muốn đâm thủng màng tai người khác.

“Lại đi đánh cướp hả?” Binh bình tĩnh thong dong.

“Nói bậy! Thiếu niên như thần như ta đương nhiên là làm việc chính nghĩa chứ.” Đường Thiên trừng mắt với Binh, ngay sau đó mặt mày rạngrỡ: “Đại thúc còn nhớ Ô Nha kim không?”

“Ô Nha kim thì sao?” Binh kỳ quái: “Ta đưa cho Tái Lôi rồi.”

“Tái Lôi phát hiện ra một bí mật của Ô Nha kim.” Đường Thiên ra vẻ thần bí.

“Bí mật gì?” Binh hiếu kỳ: “Bên trong có con quạ nhỏ hả?”

Ma Địch cười ha hả.

Đường Thiên nhăn mặt: “Đại thúc, ta nghiêm túc mà. Tái Lôi nói Ô Nhakim có thể dùng thay hồn ngọc đó.”

“Ô Nha kim có thể dùng thay hồn ngọc?” Binh trừng mắt, đầy cânch động: “Thật hả?”

Đường Thiên đắc ý dào dạt: “Thật! Tái Lôi nói, mười cân Ô Nha kim có thể thay thế một viên hồn ngọc giá tám trăm vạn.”

“Nếu chuyện này là thật thì chúng ta phải cẩn thận” Binh nghiêm túc hẳn: “Chuyện này có thể ảnh hưởng tới việc chế tạo cơ quan võ giáp. Cơ quan võ giáp dùng hồn ngọc được chế tạo rất ít, từ hồi của chúng ta hồn ngọc cũng là rất hiếm, bây giờ lại càng sang quý trong khi Ô Nha kimgiá rẻ hơn nhiều.”

“Tái Lôi muốn chúng ta thu mua số lượng thật lớn Ô Nha kim vì hiện giờ chưa ai phát hiện ra tác dụng này của nó.” Đường Thiên nghiêm trang: “Chúng ta đã chuẩn bị sẵn năm nghìn vạn tinh tệ, mười vạn con Thạch Sa thú bên ngoài kia nữa, oa, thật nhiều tiền quá!”

“Chuyện này chúng ta phải tính toán cẩn thận mới được!” Binh nghiêm túc hiếm thấy.

Ma Địch cũng vậy.Đường Thiên tìm Tạ Thanh, hỏi liền, “Ô Nha kim của Ô Nha tọa thường bán giá bao nhiêu?”

Tạ Thanh hơi ngạc nhiên, nhưng cũng trả lời: “Khoảng năm trăm tinh tệ một cân. Không phải Thạch Sa thú nào cũng có Ô Nha kim, thường hai mươi con mới được khoảng một cân. Năm trăm tinh tệ đó có thể mua được không ít lương thực đâu.”

Theo tỉ lệ này, mười vạn con Thạch Sa thú ước chừng có thể sinh ra khoảng năm nghìn cân Ô Nha kim, một cân năm mươi vạn tinh tệ, tức là hai mươi lăm ức tinh tệ!Một khoản tiền khổng lồ, a a a!

“Nếu như ta cung cấp tiền cho ngươi, ngươi có thể thu mua được đến bao nhiêu?” Đường Thiên hỏi.

Tạ Thanh giật mình thực sự: “Đại nhân muốn mua số lượng lớn sao?”

“Ừ!”

“Nếu muốn mua nhiều đại nhân nên tìm tới thương hội.” Tạ Thanh nói: “Nhưng mà mua bán Ô Nha kim chỉ có vài thương gia nhỏ làm thôi,

vì lợi nhuận không cao nên thương hội lớn họ không có làm.”“Một năm có được khoảng bao nhiêu Ô Nha kim?”

Tạ Thanh nghe khẩu khí Đường Thiên, càng thêm cẩn thận: “Bình thường giống như làng của chúng ta thì một tháng có thể săn sáu mươi con Thạch Sa thú, được khoảng ba cân Ô Nha kim. Thu nhập một nghìn năm trăm tinh tệ đủ cho cả làng sinh hoạt một tháng rồi. Nhưng mà cũng rất khó nói.”

“Là sao?”

“Ví dụ lần này nếu giết hết mười vạn con Thạch Sa thú thì Thạch Sa thú ở tinh cầu này sẽ tuyệt tích. Tối thiểu phải hai ba năm nữa mới có trở lại.”Đường Thiên đăm chiêu gật đầu.

Một kế hoạch lớn mật hiện lên trong đầu hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Đại Thủ Bút

Đường Thiên thông qua quang minh bài tìm Tỉnh Hào đại ca.

Hắn báo vị trí của mình cho Tỉnh Hào, nhờ Tỉnh Hào tìm giúp vài người đáng tin, hắn trả công, bảo họ phải đến chỗ mình trong vòng ba ngày.

Tỉnh Hào hồi âm rất nhanh, báo cho Đường Thiên biết Ngũ Quang đang ởngay gần đó để Đường Thiên liên hệ.

Ngũ Quang lại đang ở gần đây, Đường Thiên run lên.

Tay này dùng được.

Ngũ Quang buồn rầu, tiền lại xài hết rồi, tích phân cũng xài hết rồi.

Đi đâu tìm tiền bây giờ? Thực chán quá! Nhờ lần trước gặp được con dê béo Đường Thiên mà gã tiêu dao đến giờ, nhưng giờ lại túng quẫn rồi.

“Aaa! Khó sống quá đi thôi! Ai tới cho ta tiền đi!”Bỗng nhiên, quang minh bài sáng lên, lúc này ai lại tìm mình nhỉ?

Liên hệ với quang minh bài, vừa nhìn thấy là Đường Thiên, gã phấn chấn tức thì: “Tiểu Đường huynh đệ, có sinh ý gì giới thiệu cho Ngũ ca đi, Ngũ ca gần đây túng quá.”

“Ô Nha tọa?A ha! Ta ở đó mà! Ngươi ở chỗ nào?”

“Ba ngày hả? Không cần đâu! Ta biết chỗ ngươi rồi! Yên tâm đi, một ngày rưỡi là ta tới nơi!”

“Cần thêm người hả?Được, vừa lúc ta có biết hai người cũng ở gần đây.Yên chí, đều là võ giả cấp Thiên Lộ, ta không bao giờ gạt ngươi đâu…”

“Vẫn chưa đủ?Tiểu Đường huynh đệ, định làm gì thế, muốn diệt cái kiếm thôn ở Ô Nha tọa hả? Ha haha, ta giỡn thôi mà, không sao, chỉ cần ngươi chi tiền muốn tiêu diệt cả cái kiếm thôn cũng được mà… Được được, Quang Minh võ hội ta cái gì còn thiếu chứ thực lực thì tuyệt đối vơ một cái cũng được cả nắm!”

“Cấp Thiên Lộ, bốn người. Ta còn có thể tìm được bốn người nữa! Cái gì, gọi hết hả?Tiểu Đường huynh đệ, giá cả ngươi hẳn là biết chứ… trả bằng tinh tệ? Tinh tệ cũng được, cái gì, năm ngày năm trăm vạn… Á!?”Ngũ Quang hít sâu.

Mỗi người năm trăm vạn tinh tệ, năm ngày, bình quân mỗi ngày một trăm vạn!

Dù là cấp Thiên Lộ thì giá này cũng tuyệt đối làm người ta sôi máu thôi! Võ giả cấp Thiên Lộ cũng phải ăn cơm, thẻ hồn tướng cũng cần tiền, tinh thạch để tu luyện lúc nào cũng thiếu!

Mỹ nữ phải đi với anh hùng, không có tinh tệ, có khác gì anh hùng không có mỹ nữ!Ngũ Quang đỏ mắt, đằng đằng sát khí.

“Tuyệt đối không thành vấn đề!Ngươi là chủ mà, nói đi, muốn chúng ta chém người nào? Đưa ta năm trăm vạn, trong năm ngày, ngươi muốn ta chém ai ta liền chém người đó! Đường tiểu huynh đệ yên tâm, huynh đệ chúng ta tuyệt đối rất có danh tiếng và chữ tín!”

“Một ngày!Chỉ cần một ngày chúng ta sẽ vác đao xuất hiện trước mặt ngươi ngay!”

Ngũ Quang cầm phá đao, vỗ ngực bang bang, mắt bừng huyết quang.“Chúng ta thay đổi kế hoạch một chút.”Đường Thiên nhìn mọi người.“Ngày mai sẽ có năm võ giả cấp Thiên Lộ tới đây hỗ trợ.”

Oong!

Tạ Thanh hít sâu, tiếng Đường Thiên rõ mồn một làm đầu óc gãong ong.Fã vô cùng sợ hãi, Đường đại nhân không phải… không phải muốn đánh Ô Nha tọa đấy chứ…

Năm võ giả cấp Thiên Lộ, đây là khái niệm gì?Lực lượng mạnh mẽ đáng sợ như vậy, cùng đánh một phát, kiếm thôn nào mà đỡ nổi.Muốn chống lại trừ phi mấy cái kiếm thôn cực mạnh cùng liên kết lại với nhau.Đội ngũ này, quá mạnh đi!

Năm võ giả cấp Thiên Lộ cùng lúc xuất hiện thì cả Manh Huyền lão nhân cũng phải lui thôi!

Tạ Thanh kinh hãi nhìn Đường Thiên, đầu óc trống rỗng. Đường đại nhân im hơi lặng tiếng, đùng một phát cùng lúc tập hợp năm võ giả Thiên Lộ, cái này… cái này… cái này…

Lăng Húc kỳ quái nhìn Đường Thiên: “Ngươi định làm trò quỷ gì đấy?”

Hạc tuy không mở miệng, nhưng trong mắt hiện lên dị sắc. Thiên Hạc tọaxuống cấp đã lâu, số lượng võ giả Thiên Lộ chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay, ngoại trừ bộ tộc của mẫu thân có bối cảnh vô cùng thâm hậu mà thôi. Nhưng dù như vậy thì năm võ giả Thiên Lộ cũng là một lực lượng tuyệt đối không nhỏ.

Binh và Ma Địch không ngạc nhiên chút nào, họ sớm đã biết rồi.

Có năm võ giả Thiên Lộ giúp sức, phần thắng đại quân Thạch Sa thú tăng lên rất nhiều. Có thể nói, có năm võ giả Thiên Lộ gia nhập, chuyện bọn họ thắng lợi là vô cùng chắc chắn.

“Trọng tâm kế hoạch của chúng ta, là Thạch Sa thú!”Đường Thiên giờ càng hiểu rõ, thế nào gọi là ‘người chết vì tiền,chim chết vì miếng

ăn’. Vấn đề hắn đang bận tâm là, sao số lượng Thạch Sa thú lại ít thế nhỉ?!

“Thạch Sa thú?”

Mấy người đồng loạt ngơ ngác nhìn Đường Thiên, Thạch Sa thú à…

“Đúng, Thạch Sa thú! Không, chính xác là Ô Nha kim.” Đường Thiên đáp. “Năm ngày này chúng ta phải kiếm Ô Nha kim, trong thời gian ngắn nhất phải thu hoạch Ô Nha kim đến mức tối đa.”“Sao lại là năm ngày?”Hạc hỏi.

“Vì năm người này, ta chỉ có thể thuê họ năm ngày thôi, mỗi người mỗi ngày một trăm vạn tinh tệ lận đó!”Đường Thiên thẳng thắn thành khẩn.

Ai nấy đều bị sự hào phóng của Đường Thiên làm chết sững.Năm ngày, một người một ngày một trăm vạn tinh tệ, năm người, hai ngàn năm trăm vạn tinh tệ…

Tạ Thanh không phải chết lặng, mà hoàn toàn bị rung động.Mỗi khối thịt trên người, cả tâm can phế thận đều run rẩy. Cứ nghĩ cả thôn mình một tháng kiếm một nghìn năm trăm tinh tệ đã thấy thỏa mãn, kiếm mộtvạn tháng, cũng mới có một nghìn năm trăm vạn tinh tệ mà thôi…

Tạ Thanh mặt trắng bệch, cố nuốt nước miếng. Đường Thiên nếu đã dám xuất ra hai nghìn năm trăm vạn tinh tệ, vậy mục đích của hắn tuyệt đối phải được nhiều hơn số đó! Đến lúc này mà gã còn không rõ giá trị của Ô Nha kim, vậy thì gã cũng quá ngu rồi.

Nhưng dù vậy trong lòng gã cũng không dám sinh ra nửa điểm tạp niệm.Ngoài ân tình, thực lực của Đường Thiên cũng quá kinh người. Chỉ cần giơ ra một đầu ngón tay cũng đủ biến Tạ thị kiếm thôn thành tro bụi.Thời gian là vàng.

Chân lý này Đường Thiên không cần học cũng biết, hắn đỏ mắt, vắt hết đầu óc cùng Binh và Ma Địch thảo luận kế hoạch.

“Chúng ta phải dùng thời gian nhanh nhất diệt sạch đàn Thạch Sa thú này. Cho nên biện pháp tốt nhất là giết Thạch Sa thú vương trước, sau đó cuốn lấy hoặc đẩy lùi Manh Huyền lão nhân, Địch đại thúc dùng âm vũ kỹ đi, dụ đám Thạch Sathú này tự giết lẫn nhau. Tạ Thanh mang theo vài người phòng ngừa Thạch Sa thú chạy trốn. Dẫn hếtthôn dân theo đi, đến lúc đó cùng thu thập Ô Nha kim để tiết kiệm thời gian.”

Tạ Thanh vội vàng gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Đường Thiên nói tiếp: “Sau đó chúng ta phải phân thành mấy hướng, mỗi hướng đến các thương hội thu mua Ô Nha kim.Việc này nhất định phải làm thật nhanh, nếu không bọn họ kịp nghĩ ra là không chịu bán đâu.Hạc với Tạ Thanh đi làm chuyện này!”

Hạc bình tĩnh gật đầu: “Được!”Tạ Thanh vội nói: “Lúc đó ta sẽ sai mấy người đáng tin cậy đến các thương hội thu mua cùng một lúc luôn.”

Đường Thiên rất dứt khoát đưa hai nghìn năm trăm vạn tinh tệ cho hai người: “Hết sức thu mua nha!”

Tạ Thanh nhận thẻ tinh tệ, hai tay run rẩy, mặt căng cứng.

Hạc vẫn rất bình tĩnh.

Lăng Húc không nhịn được: “Còn ta? Ta làm gì?”“Ngươi đi theo ta.” Đường Thiên vẻ mặt đương nhiên là thế.

“Chúng ta làm gì?”Lăng Húc nôn nóng.

“Đến lúc đó sẽ biết.”Đường Thiên đắc ý. “Được rồi, mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ ngày mai bọn họ tới chúng ta cũng đầy đủ tinh thần!”

Đường Thiên trở lại quang môn.

Binh gọi Đường Thiên: “Hiện tại rảnh rỗi, ngươi luyện Huyết Xung thuẫn đi.”“Có mỗi một ngày, luyện được cái gì!”Đường Thiên khó hiểu.

“Thường thì cũng chẳng tác dụng gì, nhưng mà đối với chiến đấu ngày mai lại rất có ích.”Binh giải thích. “Thực lực hiện giờ của ngươi muốn giết được Thạch Sa thú vương khó lắm.”

Đường Thiên nhớ tới lần trước đánh nhau với Thạch Sa thú vương, không khỏi gật đầu: “Đúng vậy, con đó rất khó quấn.”

“Nếu như trong nháy mắt ngươi có thể bộc phát lực lượng gấp ba lần thì sao, có đủ giết nó không?”“Đương nhiên là đủ!Nhưng ta không biết dùng thuẫn!”

Khuôn mặt tú lơ khơ lộ vẻ đắc ý: “Đổi cách đánh nhau đúng là tối kị, nhưng mà ngày mai thì khác. Ngươi phải cố gắng, để đám Thạch Sa thú thông thường kia công kích, đâu có vấn đề gì đúng không. Nhưng nếu như có thể kiên trì chịu đựng thêm vài phát, rồi nháy mắt bạo phát sức mạnh thì cũng đủ để giết con Thạch Sa thú vương kia. Bọn khốn binh đoàn Xà Phu trước đây cũng thường làm thế! Ra vẻ hèn mọn, đám khốn đó chiêu thức hèn hạ gì cũng nghĩ ra được.Ngươi không phải muốn tiết kiệm thời gian sao?Đây là biện pháp tốt nhất đó!”Đường Thiên thấy cũng có lý: “Vậy thử xem!”

Dứt lời, lấy Huyết Xung thuẫn ra, vào thế phòng thủ, nói với Binh: “Ngươi tông một cái thử xem!”

“Ta tấn công?”

“Ừ, để ta nhìn thử xem có trò này có thần kỳ như ngươi nói không.Tấn công đi, mạnh một tí!”

“Mạnh một tí?” Binh không nói hai lời cầm lấy Thiên Không Hổ, híp mắt bình thản nói: “Ta thích nhất là làm mạnh một tí đấy!”Chui vào Thiên Không Hổ, Binh vung vẩy vài động tác, rồi bỗng dưng biến mất.

Oanh!

Một thân ảnh mơ hồ đột nhiên xuất hiện trước mặt Huyết Xung thuẫn. Không khí phía trước thuẫn ầm ầm nổ tung, sóng khí hình tròn nổ dọc theo mặt thuẫn, kim chúc màu lam trùng điệp đánh lên tấm thuẫn!

Đường Thiên cảm thấy như bị một con dã thú húc phải, cả người như một đống cát văng ra ngoài!Bay xa bảy tám trượng, đánh rầm xuống đất.

“Sao?Dễ chịu không?” tiếng trêu chọc của Binh từ đỉnh đầu truyền xuống.

Đường Thiên vất vả bò lên, sắc mặt cực kém, hung hăng nhìn Thiên Không Hổ chằm chằm.

Tên khốn nạn này!

Đường Thiên vẩy vẩy cánh tay tê dại, vẻ mặt hung ác độc địa “Ta nhổ vào, tí lực lượng ấy mà dễ chịu? Dễ chịu cái gì?Đại thúc, ngươi già quárồi, hết sức rồi hả? Ta còn tưởng ngươi một cước đá chết một con trâu chứ! Có tí sức thế thôi à?”

“Vậy thêm lần nữa nhá?”Binh bình thản quật lại.

“Tới đi!” Đường Thiên ngoan cố, hạ eo đứng tấn, không tin nổi mình không đỡ được một cước của tên kia.

Binh trước mắt Đường Thiên hốt nhiên biến mất.

Nhanh quá!Đường Thiên thoáng bắt được một hư ảnh màu lam nhàn nhạt như tia chớp thoáng qua bên trái, con mắt mở to ra!

Tóm được ngươi rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Bạo Sảng Nhất Phách

Khóe mắt Đường Thiên bắt được tàn ảnh màu lam, tinh thần tập trung hết sức, trực giác sử dụng tối đa để nắm rõ xung quanh.

Chính là đây rồi!

Mắt Đường Thiên mở to, mỗi tế bào trong người đều căng ra, không gian xung quanh như chậm lại.Không khí quanh hắn từ từ biến động, phập phồng, cuộn xoáy theo sự chuyển động của hư ảnh màu lam.Thậm chí hắn còn cảm nhận được không khí do hư ảnh ma sát mà nóng dần lên.

Mọi thứ chuyển động rất chậm chạp, Đường Thiên tiến vào một trạng thái kỳ lạ khó có thể diễn tả thành lời.

Mỗi cơ thịt trong người tự điều chỉnh theo bản năng, Huyết Xung thuẫn trong tay hạ xuống, hơi nghiêng nghiêng.

Một cái chân màu lam phóng tới.Huyết Xung thuẫn khẽ dịch chuyển, chuẩn xác đỡ đòn.

Phanh!

Một sức mạnh kinh người đột ngột đập thẳng vào Huyết Xung thuẫn. Vô số luồng nhiệt lưu nhỏ như sợi tóc theo Huyết Xung thuẫn ào ào trào vào trong cơ thể Đường Thiên. Người hắn cứng đờ, những luồng nhiệt lưu trong nháy mắt xông thẳng vào trong máu thịt của hắn.

Tổng lượng nhiệt lưu này rất lớn làm cả người Đường Thiên như bị hâm nóng, một phần xuyên ra ngoài chui thẳng xuống đất, Đường Thiên

phải đạp chân lui lại vài bước!Bước chân vừa chuyển, Đường Thiên thoát ra khỏi trạng thái huyền diệu kia, liền cảm thấy cơ thể nóng bừng bừng, đau đớn, khó chịu vô cùng. Ứ! Đường Thiên hít sâu, mặt mũi người ngợm co rúm, nhưng hắn cố gắng kìm lại.

Thối lui một mạch bảy tám bước, Đường Thiên mới ổn định được thân hình thở hổn hển, kinh hãi phát hiện, chỉ đỡ một cước đó mà cả người hắn mồ hôi đầm đìa như chui từ trong nước ra.

Hà... hà... hà...

Đường Thiên trừng mắt nhìn Binh, hai tay tê dại.Bên trong Thiết Không Hổ, Binh ngơ ngác nhìn Đường Thiên, không thể tin nổi tên Đường Thiên này vậy mà... vậy mà lại thật sự đỡ được!

Không thể nào...

Binh hơi ngẩn ngơ, nhất thời đứng sững ra.

Cú đá này của hắn không phải chiêu thức thông thường, mà gọi là "Phá Thành cước". Giống như tên gọi, cước này ban đầu dùng để công thành, nếu do cao thủ sử dụng có thể phá vỡ cả cửa thành. Nó là một kỹ xảo chiến đấu của cơ quan võ giáp trung cấp, nổi danh về sức mạnh, tốc độ nhanh như thiểm điện.Binh vốn muốn lập uy với Đường Thiên, tên mắc dịch này gần đây đắc ý quá mức nên gã muốn giảm uy phong của hắn, ai ngờ...

Trong suốt cuộc đời dạy học của gã, chưa từng có ai chưa học qua cách thức đón đỡ mà lại cản nổi Phá thành cước của hắn cả. Phá thành cước của Binh động tác cực kỳ hoàn mỹ, nếu như cố gắng bơi móc cho ra nhược điểm thì chỉ có thể là cảnh giới và chân lực đã giảm sút rất nhiều mà thôi.Nhưng nếu so với các võ kỹ cùng đẳng cấp, thì Phá thành cước này tuyệt đối là tiêu chuẩn cao.

Vậy mà...Binh ngơ ngẩn nhìn Đường Thiên, một lúc lâu sau mới hết chấn động trong lòng.

Quả là chiến sĩ trời sinh!

Binh bình tĩnh lại, hừ lạnh một tiếng: “Còn tưởng một bước cũng không lùi chứ, thiếu niên như thần!”

Một bước cũng không lùi...

Binh cũng phải đỏ mặt vì sự vô sỉ của chính mình, võ giả cùng giai không ai tiếp nổi một cước phá thành của gã mà không phải lùi một bước nào.Ngay cả cường giả đao thuẫn binh trong Xà Phu binh đoàn còn làm không được cơ mà.

May quá, còn có cái cơ quan võ giáp che mặt cho mình. (^^!)

“Nữa đi!” Đường Thiên không phục rống lên, hiển nhiên thấy mình phải lùi nhiều đến vậy, hắn cảm thấy vô cùng bất mãn.

Thiếu niên như thần, một bước không lùi!

Cảm giác áp lực tức thì tăng lên, Binh đau đầu, lỡ tên mắc dịch này làm được thật thì sao?Không thể nào, chuyện hoang đường như vậy làm sao xảy ra được!

Binh tự an ủi, cũng thấy có chút khó khăn, nhưng rồi trấn tĩnh lại ngay, ai nha, sao vì chuyện thế này mà phiền lòng cơ chứ, chỉ có đám chết tiệt cổ hủ kia mới bị những khuôn sáo như vậy trói buộc mà thôi.

Chẳng lẽ ta là người cổ hủ sao?

Ách, không phải, chẳng lẽ ta là hồn tướng cổ hủ sao?

Đương nhiên không phải rồi!Thế nên Binh lập tức tràn đầy tinh thần, hùng hồn nói tới luôn: “Thứ phi cước cấp thấp này bất luận một tên binh sĩ hợp cách nào cũng làm được, mà ngươi đỡ không xong.Thiếu niên, ngươi còn kém xa quá!”

Ma Địch đứng xem nghe thấy thế nghiêm túc hẳn lên.Hai chiêu Phá Thành cướcvừa rồi của Binh, nhanh như thiểm điện, nặng như núi lở, ngay cả gã cũng không nhìn rõ. Võ kỹ cỡ ấy mà trong binh đoàn Nam Thập Tự, một gã binh sĩ hợp cách nào cũng làm được!

Thực lợi hại quá!

Đường Thiên cũng bị Binh làm cho hồ đồ, nghe thế cũng cố không tỏ rayếu kém: “Nữa đi! Mới rồi chỉ là làm nóng thôi.Hừ, bây giờ thiếu niên như thần đã lên phong độ rồi đây! Đỡ cước của ngươi hả, chỉ thò tay ra là bắt được liền cho ngươi xem!”

Binh vô cùng hứng thú, có cơ hội quang minh chính đại cười chết tiểu Đường Đường rồi, nhưng phải cẩn thận!

“Thật không đây?” Binh âm hiểm vô hạn làm bộ làm tịch: “Ngươi đỡ được thật hử? Ta không tin, không chừng chịu thêm mấy cước là ngươi phát hãi.Đến lúc đó một mình trốn vào trong góc rơi nước mắt, ta không nỡ đâu!”Đường Thiên lập tức bùng nổ, hai mắt đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi: “Đánh đi, sợ ngươi thì không phải Đường Thiên!”

“Ta tới đó nha!” Binh bình thản, trong lòng vô cùng đắc ý.

Tên mắc dịch này dễ bị lừa thật, mình có thể quang minh chính đại thoải mái chà đạp hắn rồi, oa ha ha ha ha! Binh sung sướng cười vang trong lòng.

“Lên nào!” Đường Thiên mở to mắt.

Phanh!Đường Thiên lại văng ra!

Lần này Binh dùng lực mạnh hơn, cước này mạnh gấp đôi cước trước.

Hơn hai mươi giây sau Đường Thiên mới hồi phục lại, cố gắng đứng vững. Hai con mắt như phun lửa hung hăng nhìn Binh trừng trừng, kẽ răng phun ra hai chữ: “Tiếp tục!”

Phanh!

Bay văng ra!Bang bang phanh...

Hộc hộc hộc...

Binh thở hổn hển, gã mệt quá mức.Uy lực Phá Thành cước tuy kinh người, nhưng cũng tiêu hao chân lực rất nhiều. Liên tục tung hơn ba mươi cước, chân lực của gã muốn cạn đáy luôn rồi.

Nhìn tên mắc dịch kia thân hình run rẩy như cái sàng mà còn cố gắng bò dậy, trên mặt Binh không còn cười được nữa.

Tên mắc dịch này...Vậy mà cũng còn cố đứng lên.

Hai chân Binh run run, bủn rủn, chân như làm bằng bông vải, không còn chút sức lực nào.

“Tiếp tục!” âm thanh như khóc từ phía sau Huyết Xung thuẫn truyền tới.Cả người Đường Thiên run rẩy còn ác liệt hơn cả Binh.Khuôn mặt vặn vẹo, nhưng hai mắt không chút nào lùi bước, cháy rực như lửa.

Binh cắn răng, xông tới, một Phá Thành cước nữa!

Keng!Huyết Xung thuẫn đỡ cước này, thân hình Đường Thiên lay động, nhưng không lùi lại bước nào!

Binh ngây người!

Đường Thiên cũng ngây người!

Sau tích tắc, Đường Thiên ngửa mặt lên trời cười to: “Ta đỡ được rồi! ta đỡ được rồi!”

Không chỉ có thế...Huyết Xung thuẫn lần lượt cọ rửa cơ thể hắn.Lượng lớn nhiệt lưu thẩm thấu vào khắp toàn thân lúc này như tỉnh dậy, làm cả người hắn bừng bừng phấn chấn.

Vạn lưu quy tông, hợp dòng thành biển!

Vô số dòng nhiệt lưu nhỏ xíu trong nháy mắt bừng lên, cả đầu Đường Thiên nóng rần, tinh lực cả người vô cùng sung mãn, không chút nghĩ ngợi, Huyết Xung thuẫn vung lên đập vào Thiên Không Hổ.

Nhìn mặt thuẫn trước mắt càng lúc càng lớn, Binh nhớ ra, nãy giờ bị mình chà đạp chính là Huyết Xung thuẫn!Không tốt!

Trong lòng kinh hãi, nhưng đáng tiếc gã đã nỏ mạnh hết đà, căn bản không tránh né kịp, đành mở to mắt nhìn Huyết Xung thuẫn càng lúc càng lớn đập vào mình.

Loảng xoảng!

Tiếng kim loại nghiến vào nhau nghe muốn ê răng. Huyết Xung thuẫn như một con ruồi nho nhỏ, còn Thiên Không Hổ là một con ruồi to, thế mà con ruồi to lại bị con ruồi nhỏ đập một cái, văng bắn ra ngoài!Tựa như đạn pháo, hóa thành một luồng sáng màu lam thẳng tắp...

Rầm!

Cả người Thiên Không Hổ khảm sâu vào tường, xung quanh vết rạn chằng chịt như mạng nhện.

Ma Địch trợn mắt há hốc nhìn diễn tiến phát sinh, hoàn toàn không biết phải nói gì. Đường Thiên cứng cỏi ngoan cường, vượt khỏi dự liệu làm gã vô cùng chấn động. Mỗi lần gã cho rằng Đường Thiên sẽ thua không đứng dậy nổi, nhưng mà cái tên này, cuối cùng lại vẫn làm được.Cả người run rẩy, lung lay muốn đổ, nhưng hắn vẫn một mực không chịu thua.

Thực sự là một tên vô cùng cứng cỏi!

Nhưng mà...

Cú đập kia của Đường Thiên, Ma Địch vô cùng chấn động, ruột gan như vọt lên chín tầng mây, cái này ... cũng quá...

Một cú đập thực là khủng khiếp!Luôn tự hào là một hồn tướng có kiến thức vậy mà lúc này gã cảm thấy mình thực nông cạn, tầm mắt hạn hẹp, đầu óc kém cỏi...

Ma Địch đứng như hóa đá.

Đường Thiên cũng bị kết quả trước mắt làm cho ngây người, quên cả thở. Hắn ngơ ngác nhìn Huyết Xung thuẫn trong tay, trong lòng mờ mịt.

Cảm giác vừa rồi, thực là, thực là... thực là dễ chịu vô cùng a!

“Oa... dễ chịu quá!” Đường Thiên lẩm bẩm: “Gọi chiêu này là Bạo Sảng Nhất Phách (cú đập sảng khoái) đi!”Ma Địch đang ngây người, nghe thấy cái tên “Bạo Sảng Nhất Phách” cũng phải giật mình. Gã nhìn Binh vô cùng cảm thông, tên này chắc chắn không cảm thấy dễ chịu gì đâu.

Đây gọi là tự rước lấy nhục phải không nhỉ? Coi là vậy đi.

Thiếu niên như thần quả là sâu không lường được, sau này thật không nên bắt chước vết xe đổ của mặt tú lơ khơ!

Ma địch yếu ớt nghĩ.

“Ha ha ha ha ha ha! Ta thành công rồi!”Đường Thiên hưng phấn, tiếng cười vang vang, khóe miệng Ma Địch cũng mỉm cười theo. ****

Hôm sau.

“Ha ha ha ha, tiểu Đường huynh đệ!”

Tiếng Ngũ Quang từ xa rổn rảng truyền tới.Năm bóng người như năm mũi tên trong nháy mắt vọt tới trước mặt mọi người.

“Quả nhiên chỉ có tiểu Đường huynh đệ phóng khoáng thôi.Chứ chờ têntiểu tử thối Tỉnh Hào kia chắc lão tử chết đói mất!” Ngũ Quang vác theo phá đao, nhìn quanh bốn phía, lộ vẻ hung ác: “Huynh đệ, nói đi, chém ai đây?”

Bốn người kia cũng đằng đằng sát khí, chạy nguyên một đêm mà ai cũng tinh khí tràn đầy, trên mặt không có lấy nửa phần mệt mỏi.

Tạ Thanh kinh hãi, tuy thực lực bây giờ không phải tầm thường, tâm lý cũng đã sớm chuẩn bị, nhưng mà chân chính nhìn thấy năm võ giả Thiên Lộ đồng thời hiện ngay trước mặt, uy thế mạnh mẽ như thế vẫn làm gã run vô cùng.Ánh mắt hờ hững, vẻ mặt bình tĩnh, sát khí lượn lờ, uy áp cường đại và nguy hiểm trong nháy mắt bao phủ toàn trường.

“Trả trước phân nửa, phần còn lại, xong việc trả.” Đường Thiên móc ra năm tấm thẻ tinh tệ. Làm đại ca trong trường một thời gian, lại cùng đám tiểu lưu manh trên phố quan hệ tới lui, hắn hiểu rõ, đối với loại người như thế này, không có gì làm họ hưng phấn hơn thấy tiền.

Quả nhiên bốn người thần tình biến đổi, ánh mắt nhìn Đường Thiên trở nên hiền lành vô cùng.

Ngũ Quang càng thêm kích động, hưng phấn xoa tay: “Tiểu huynh đệsảng khoái quá!”

Sĩ khí tràn đầy!

Đường Thiên vung tay, dáng vẻ như hồi còn làm đại ca ở trường, dũng cảm hô to: “Xuất phát!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Xông Lên!

Một đám gia hỏa đỏ bừng mắt, đất cát tung bay.

Lăng Húc ngồi trên Hỏa Liệt điểu.Hỏa Liệt điểu được tu sửa lại tốc độ càng nhanh, càng thêm linh hoạt. Kỹ thuật chế tạo của Tái Lôi bây giờ so với trước đây có thể nói là thoát thai hoán cốt, cơ quan thú như Hỏa Liệt điểu không là gì với nàng nữa.Gió thổi vào mặt thoải mái, nâng ngân thương, Lăng Húc thích ý, hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.Trong bao nhiêu người, chỉ một mình gã có tọa kỵ.

“Mục tiêu của chúng ta là Manh Huyền lão nhân.Lão và phụ tá có thực lực rất mạnh, chúng ta chỉ cần cuốn lấy bọn họ là được.” Binh hữu khí vô lực giảng giải phương án chiến đấu.Đường Thiên xuất ra chủ ý, còn thực hiện, chiến thuật cụ thể cần phải nhờ người chuyên nghiệp hơn.Binh vẫn còn chưa hồi phục sau cú đập ngày hôm qua.

“Theo ý ta, bốn người Tạ Thanh, Hạc, Duẫn Thiên và Hồ Hưng là nhữngngười am hiểu phòng thủ, nên nhiệm vụ của các ngươi là cuốn lấy hai người kia trong vòng mười phút.”

Nói đến lĩnh vực chuyên môn, tinh thần Binh phấn chấn.Duẫn Thiên và Hồ Hưng là người do Ngũ Quang mang tới.

Tạ Thanh khẽ gật đầu, gã mới lĩnh ngộ thủ tâm kiếm minh, lực phòng thủ rất mạnh.

Hạc bỗng nói: “Để ta với Tạ Thanh đối phó Manh Huyền lão nhân cho.”

Duẫn Thiên và Hồ Hưng thở phào nhẹ nhõm.Manh Huyền lão nhân có têntrên Thiên Lộ bảng, người có tên như cây có bóng, hai người cũng có chút úy kị. Hạc đã chủ động nhận lấy mục tiêu lợi hại này, hai người vội nói: “Vậy tên phụ tá giao cho chúng ta.”

Tạ Thanh hơi kinh ngạc nhìn Hạc. Hạc vẫn rất bình tĩnh.

Binh cũng kinh ngạc nhìn Hạc, có điều thực lực của Hạc gã cũng không rõ lắm.Nếu Hạc đã nói vậy, vậy chắc chắn đã nắm chắc vài phần nên gã cũng thôi, tiếp tục giao nhiệm vụ.

“Còn ta, Lăng Húc, Đường Thiên, Ngũ Quang, Xa Bảo, Cận Hạ, sáu người có tốc độ nhanh, đi giết Thạch Sa thú vương. Trong đó, ta, Lăng Húc,Đường Thiên, Ngũ Quang tự mình hành động, Xa Bảo và Cận Hạ đi chung với nhau. Quan trọng nhất là phải nhanh!

Giết Thạch Sa thú vương càng nhanh càng tốt!”

Ngũ Quang vỗ ngực cam đoan: “Yên tâm! Thạch Sa thú vương là cái quái gì, một đao ta cho nó rơi đầu!”

Xa Bảo và Cận Hạ không nói gì, Binh để họ ở chung một tổ, hiển nhiên cho rằng thực lực họ không đủ. Hai người đều là người từng trải nênkhông nói gì, chỉ thầm tích tụ sức lực.

Dọc đường bọn họ nghe Ngũ Quang nói người thuê lần này rất bạo tay.Bây giờ nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền, chưa đánh đấm gì mà đã có trong tay hai trăm năm mươi vạn tinh tệ!

Người ta đã ra tay rộng rãi như vậy, nên ai nấy trong lòng đều nghĩ đương nhiên phải biểu hiện cho thật tốt.

Không lâu sau, âm thanh rầm rập từ phía trước truyền đến.

Phía xa cát bụi tung bay mù trời, thanh thế rất dữ dội. Mấy tên võ giảThiên Lộ sắc mặt trở nên nghiêm túc, tuy đã nghe Binh nói qua nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn bị chấn động trong lòng. Chỉ có Ngũ Quang, bộ

dáng vẫn tươi cười ra vẻ không có gì, nhưng ánh mắt đã đỏ lên như dã thú thèm máu, chỉ chờ ra tay.

Bọn Đường Thiên trước đây đã gặp qua nên ai nấy vẫn bình tĩnh như thường.

“Mọi người chuẩn bị sẵn sàng!” Binh tiếp nhận quyền chỉ huy.

Không thể không nói, cử chỉ lời nói của Binh vô cùng chuyên nghiệp làm cho mọi người hết lòng tin phục.Mấy người Duẫn Thiên, Hồ Hưng đã sớm chú ý tới Binh, vì Binh quá sức chuyên nghiệp. Thông thường, võ giả đều là đơn đả độc đấu, đến những dong binh đoàn trứ danh kia tối đa cũng chỉ biết phối hợp phạm vi nhỏ mà thôi. Vậy mà trong ngôn từ của Binh lại có phong phạm vô cùng hiếm thấy của một binh đoàn chuyên chiến đấu, điều này làm họ rất nghi ngờ và khó hiểu.

Các bậc thầy về chiến thuật vĩnh viễn chỉ có trong các binh đoàn,còn loại tổ chức rời rạc như dong binh đoàn thì nhiều nhất chỉ có thể xuất ra vài nhân tài chiến thuật phối hợp phạm vi nhỏ mà thôi.Cơ quan võ giả thần bí này vậy mà lại có chút chuyên nghiệp, khiến mọi người đều chú ý.

Tuy không ai đoán ra được lai lịch của Binh nhưng không ai nghi ngờ gì, chỉ sự chuyên nghiệp của hắn cũng đủ khiến mọi người tin phục.

Nói xong kế hoạch tác chiến, Binh ngậm miệng, ánh mắt hướng về Đường Thiên.Đột nhiên gã có một loại ảo giác, giống như năm đó gã cũng thế này, mắt hướng về đội trưởng, chờ đợi đội trưởng hạ lệnh tấn công.

Hay là tại hôm qua mình mệt quá...Binh lắc đầu, tự cười nhạo, sao có thể sinh ra ảo giác như thế, đội trưởng là một anh hùng đến cỡ nào!

Ánh mắt mọi người đều nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên mang trang bị, đeo Liêm Huyết Miêu nhận, tay trái cầm Huyết Xung thuẫn. Dưới ánh nắng, trang bị bạch ngân sáng chói mắt, miêu nhận đỏ sậm chấn nhiếp lòng người, Huyết Xung thuẫn bên tay trái tỏa ra huyết quang nhè nhẹ.

Đường Thiên không biết suy nghĩ trong lòng Binh, chỉ nhìn đại quân Thạch Sa thú dày đặc chi chít trước mắt như đang nhìn một đại dươngtinh tệ mênh mông!

Thật nhiều... thật nhiều tiền!

Đường Thiên đỏ mắt, giơ cao Huyết Xung thuẫn, gầm to: “Xông lên!”

Chiến ý Lăng Húc đã sớm cháy bỏng, con ngươi màu vỏ quýt bừng bừng như lửa, nghe thấy tiếng hét của Đường Thiên, nhiệt huyết xông thẳng lên trán, giơ cao ngân thương, rống theo: “Xông lên!”

Mọi người đồng thanh gầm lên rung trời: “Xông lên!”Âm thanh rít lên như sấm, chấn động khắp nơi!

Thanh thế đại quân mười vạn Thạch Sa thú cũng bị tiếng gầm của đám gia hỏa này đè xuống. ******

“Xông lên!”

Tiếng rống như sấm nổ, dư âm cuồn cuộn.

Manh Huyền lão nhân thần sắc tập trung: “Không tốt! một, hai, ba...”Khuôn mặt trước giờ vẫn luôn trấn định lộ ra vẻ kinh sợ: “Sao nhiều cao thủ như vậy?”

Thiếu nữ áo đen kinh ngạc ngây người, nàng như rơi xuống hầm băng, tay chân lạnh toát. Tuy chỉ nhìn từ xa nhưng cũng đủ thấy những thân ảnh đang xông tới đây, ai cũng thân thủ bất phàm.

Võ giả Thiên Lộ!

Người nào cũng là võ giả Thiên Lộ!

Sao có thể... sao có thể...Những người này, như một thanh đao sắc bén, thẳng tắp chém vào đàn Thạch Sa thú.

Cũng may Thạch Sa thú cũng đủ nhiều...

Thiếu nữ áo đen hơi an tâm, đàn Thạch Sa thú đông nghịt khiến nàng thấy an toàn. Mười vạn Thạch Sa thú, dù cho đối phương đều là võ giả Thiên Lộ thì dù muốn giết hết cũng phải mất nhiều thời gian!

Nàng không nhìn thấy ngón tay khô gầy đang vuốt ve hồ cung của Manh Huyền lão nhân khẽ run run. *****Hạ Vũ thần sắc biến đổi, một hồi mới khôi phục bình thường, khẽ nói: “Quách huynh, đối phương người đông thế mạnh, không địch lại được.”

Quách Đông mặt tái mét, chỉ có mấy ngày mà đối phương lại có thêm năm võ giả Thiên Lộ. Tuy không có tên trên Thiên Lộ bảng, nhưng năm võ giả Thiên Lộ, bản thân cũng đã là một lực lượng cường đại rồi. Lấy thực lực của gã muốn đối phó một võ giả Thiên Lộ bình thường không vấn đề gì. Nhưng nếu tăng thành hai người thì muốn thắng cũng không dễ, nếu thành ba người hắn sẽ phải rơi vào thế hạ phong.

Thế mà đối phương lại có thêm tới năm tên!Lại còn Đường Thiên, Lăng Húc, cơ quan võ giả thần bí, Tạ Thanh, tên nam tử áo đen đột nhiên xuất hiện trên chiến trường lần trước nữa...

Quách Đông cắn chặt răng, mạnh đến nỗi muốn nát môi, đáng chết!

Gã nghe ra được, Hạ Vũ đã có ý muốn rút lui.

Phản ứng của Hạ Vũ, Quách Đông rất hiểu. Năm võ giả Thiên Lộ, không chỉ đơn thuần là tăng năm người, mà còn có nghĩa hậu phương đối phương rất mạnh, có thể điều động lực lượng rất lớn.

Thoáng cái lôi ra năm tên võ giả Thiên Lộ, ra tay mạnh như vậy, đủ làmngười ta sinh lòng sợ hãi.

Bỗng nhiên, trong đàn Thạch Sa thú vang lên tiếng quát đầy sát ý: “Giết!”

Một ánh đao rực lên, như từ trên trời giáng xuống, ầm ầm chém vào đàn Thạch Sa thú.

Dù cách rất xa, nhưng Quách Đông vẫn có thể cảm thụ được uy lực một đao kinh khủng đó, lòng hoảng sợ, tên này là ai?

“Thiên Thác Đao, là Thiên Thác Đao Ngũ Quang!”Hạ Vũ thì thào, trongmắt chỉ thấy ánh đao vạn trượng ấy.

“Thiên Thác Đao!”Quách Đông nghe thấy, lại biến sắc.

Chỉ cần là người biết danh sách dự khuyết của Thiên Lộ bảng thì nhất định biết đến cái tên Thiên Thác Đao Ngũ Quang này.Nếu là một ứng cử viên dự khuyết Thiên Lộ bảng thông thường đối chiến với gã, vậy chắc chắn sẽ chết rất thảm.Thiên Thác Đao Ngũ Quang còn có một biệt hiệu khác là “dự khuyết đệ nhất nhân”.

Gã từng lọt vào Thiên Lộ bảng, nhưng vì bất mãn thứ tự bài danh của mình nên cự tuyệt vị trí ấy, còn mắng nhiếc Tiên Võ.Từ đó gã không được xếp tên trên Thiên Lộ bảng nữa, nhưng Tiên Võ vì thể diện, nên vẫn cho tên gã vào danh sách dự khuyết. Có thực lực cường giả Thiên Lộ bảng nên khi vào danh sách dự khuyết, gã đương nhiên đứng đầu.

Thực lực của gã vượt xa những kẻ dự khuyết khác, vì vậy được gọi là “dự khuyết đệ nhất nhân”.

Tên này kiệt ngạo bất tuân, tính khí táo bạo, đôi khi càn quấy nên rước lấy rất nhiều phiền phức.Ngay trong Quang Minh võ hội, số người gã đắc tội cũng nhiều như lông trâu.Có điều thực lực của gã cũng kinh khủng không kém gì tính khí gã cả.

Vì vậy nghe tới tên gã, tâm tình hai người rất bất an.

“Tên ôn thần này chúng ta không trêu vào được.”Hạ Vũ cười khổ.

Không phải hắn coi nhẹ mình, nếu đơn đả độc đấu, cho dù đối phương là Ngũ Quang, Hạ Vũ cũng không e ngại.Nhưng đối phương lại đang chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng. Phiền hà hơn là Ngũ Quang lại là người của Quang Minh võ hội.

Đó là hang ổ của bọn người điên, chỉ có nơi cũng toàn kẻ điên Hắc Hồnmới đối phó nổi.

Quang Minh võ hội như thế nào ai cũng biết cả.

Sắc mặt Quách Đông càng kém, nhìn thực lực đối phương mà trong lòng tuyệt vọng.

Nhưng không phải tiểu Vũ chính là bị bọn họ đả thương hay sao? Nghĩ đến cảnh tiểu Vũ sau này cả người mọc đầy lông chim như Hạ Vũ, lòng hắn rất đau.

Hắn ngẩng đầu: “Hạ huynh khiếp sợ?”Hạ Vũ bị đôi mắt đỏ rực của Quách Đông làm giật mình, lập tức lắc đầu: “Bọn họ mạnh quá, chúng ta không có phần thắng nào. Mạnh như vậy Ô Nha tọa không ai ngăn cản nổi.”

Hai tay Quách Đông nắm chặt, cả người run rẩy.

Hạ Vũ khẽ cau mày, cảm thấy Quách Đông như bị nhập ma, đối phương mạnh như thế mà Quách Đông cũng không chịu từ bỏ ý định.

Ô Nha tọa chỉ là một ngôi sao nhỏ, thuộc loại bét trong bốn mươi hai ngôi sao của chòm Nam Thiên.Cường giả Ô Nha tọa ít đến đáng thương vì nơi này quá hoang vu cằn cỗi.Bọn họ đã thuộc lớp cường giả đứng đầu của Ô Nha tọa, nhưng ra ngoài Thiên Lộ thì vẫn chẳng bằng ai.

Nghĩ thế, Hạ Vũ lắc đầu, không thể hồ đồ làm theo Quách Đông được.

Kẻ làm được thế này đáng được người người kính nể!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Hạc Lệ Cửu Thiên

Bang bang bang!

Đường Thiên vất vả chống đỡ công kích của Thạch Sa thú. Công kích thông thường đúng ra không nghĩa lý gì nhưng vấn đề là mỗi lần chống đỡ, Huyết Xung thuẫn đều truyền một luồng nhiệt lưu vào trong người hắn.Điều này chẳng có gì hay, cảm giác vừa nóng hực vừa đau đớn cứ một lần lại một lần tràn qua máu huyết, xương thịt hắn. Hắn không biết đao thuẫn binh của Xà Phu binh đoàn ra sao, nhưng riêng năng lực chịu đau chắc chắn phải vô cùng xuất sắc!

Đường Thiên cắn răng kiên trì.

Hắn khoái mê chiêuBạo Sảng Nhất Phách đập Binh ngày hôm qua, lòng lại muốn làm thêm một phát. Hắn hoài nghi đám đao thuẫn binh của Xà phu binh đoàn năm đó chắc cũng khoái chết cái cảm giác kỳ quái này.

Thôi, không nghĩ tới Xà Phu binh đoàn nữa…Đã chịu đựng mấy chục lần tấn công nhưng Đường Thiên biết vẫn chưa tới giới hạn.

Thạch Sa thú vương đã sớm để ý đến Đường Thiên. Ngay từ đầu nó đã rất cẩn trọng, nhưng rồi phát hiện Đường Thiên trước sau chỉ giơ khiên ra đỡ, để đám Thạch Sa thú đánh tới đánh lui như trái bóng cao su mà không hề phản kích lại phát nào.

Thế nên nó không do dự nữa, quyết định ra tay!

Lặng lẽ không một tiếng động, nó lẳng lặng di chuyển trong đàn Thạch Sa thú, giảo hoạt vô cùng.Ngay lúc một con Thạch Sa thú vung nắm tay to đập trúng Huyết Xung thuẫn, nó liền phát động công kích,

dùng tốc độ cực nhanh, nắm tay lấm tấm vàng kim hiện ngay sau lưng Đường Thiên.

Một quyền này của nó không gây ra lấy một hơi gió, cánh tay mềm như sợi mì không chút dấu hiệu báo trước hiện ra ngay sau lưng Đường Thiên. Mắt nó lóe lên tia giảo hoạt đắc ý, tuy thực lực vượt xa mấy con Thạch Sa thú khác thật, nhưng việc gì phải công khai công kích kẻ thù?

Bao nhiêu địch thủ đã phải ngã dưới chân nó, tộc đàn của nó so với các đàn khác lớn hơn nhiều chính vì nó thông minh. Đám ngu dốt ưa vũ lựckia làm sao hiểu được sức mạnh của trí tuệ? Ha, đừng bao giờ mong nó nói cho chúng biết.

Ánh mắt đắc ý của Thạch Sa thú vương sắc lại, một tấm thuẫn phủ huyết quang nhàn nhạt đột ngột hiện ra ngay trước nắm tay của nó.

Phanh!

Nó cảm thấy một quyền của mình như đấm phải tảng đá cứng, cứng còn hơn cả nham thạch!

Đường Thiên luôn trong trạng thái phòng thủ, huy động trực giác tớimức tối đa. Võ kỹ phòng thủ của hắn quá tệ, nên muốn phát huy được uy lực của Huyết Xung thuẫn thì buộc phải sử dụng trực giác.

Hắn chật vật khó khăn chống đỡ chỉ bởi không biết gì về võ kỹ phòng vệ mà thôi.

Tuy nhiên, cơ sở căn bản của hắn lại quá tốt. Hôm qua bị Binh dày vò bao lần, cuối cùng cũng nghĩ ra được điểm then chốt. Đã có căn bản, thêm kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại được một kẻ ưu tú bồi luyện cho nên Đường Thiên cũng có chút thành tựu.

Tuy động tác đỡ đòn không đạt chuẩn, cũng rất không đẹp mắt nhưnghiệu quả ngăn trở công kích của Thạch Sa thú lại vô cùng tốt. Võ

kỹ cơ sở xuất sắc của hắn đến lúc này phát huy tác dụng, dù không biết gì về võ kỹ phòng thủ bằng thuẫn nhưng miễn cưỡng vẫn ứng phó được.

Lúc Thạch Sa thú vương lén lút đến sau lưng, Đường Thiên đã biết rồi.

Nên lập tức Đường Thiên đề cao cảnh giác, lúc cản đòn của con Thạch Sa thú kia, Đường Thiên cố ý để dành một phần lực phòng ngừa con thú vương đánh lén.

Không dè con thú vương này đánh lén thật!Lực tấn công cực mạnh theo thân thuẫn truyền đến.Thân hình Đường Thiên lung lay.Thú vương quả không hổ là thú vương, sức mạnh một quyền này, Thạch Sa thú thông thường không cách nào bì kịp.

Dòng nhiệt lưu tràn vào người Đường Thiên tăng lên mấy lần, má ơi, Đường Thiên hít sâu một hơi, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Đánh lén thất bại, Thạch Sa thú vương giận dữ.Nhưng tính cách giảo hoạt cẩn thận, dù có công kích, nó vẫn giữ lại vài phần sức lực.

Đường Thiên chỉ có thể tiếp tục dùng thuẫn đón đỡ.Nhưng rất nhanh, Thạch Sa thú vương phát hiện, tên địch nhân này tuy vững nhưng chỉ chịu đòn không hề đánh trả. Thế nên nó sinh lớn gan, công kích càng lúc càng mạnh.

Bang bang phanh!

Đường Thiên nhìn qua càng thêm chật vật, nhưng Thạch Sa thú không biết, Đường Thiên tuy chống đỡ vất vả nhưng tuyệt không có lấy nửa phần hoảng sợ.

Oanh!Cơ thể Đường Thiên hơi chấn động, cảm giác giống hệt đêm qua.Vô số dòng nhiệt lưu nhỏ như đang cùng chảy về một mối.Trong nháy mắt, toàn thân Đường Thiên vô cùng sung mãn!

Mắt hắn sáng lên.

Thạch Sa thú vương phát hiện địch nhân trước mắt đột nhiên biến mất, ồ…

Phanh!

Một tấm thuẫn đập thẳng vào trán nó!Bụp!

Như trái dưa chín bị một tấm sắt đập phải, đầu sa thú vương tức thì vỡ vụn.

Bạo Sảng Nhất Phách!

Có thể đem Binh cùng Thiên Không Hổ đánh bay như đạn pháo, lực công kích này đã mạnh đến kinh người. Mà hôm nay Đường Thiên lại còn có kinh nghiệm, nên cú đập lại càng thêm thống khoái, càng thêm vững tay. (Biên: đánh người riết mà quen tay)Vừa đúng lúc đảo mắt qua nhìn thấy cảnh ấy, Hạ Vũ kinh hãi, cả người ngây ra. Một lúc lâu sau, môi gã giật giật, con mắt mất đi tiêu cự mới chậm rãi hồi thần.

Tên gia hỏa này… rốt cuộc là loại người gì?

Gã vô cùng kinh sợ nhìn Đường Thiên, không thể phân tích được cú đánh kia. Động tác biến chuyển không hợp lý, tư thế cầm thuẫn lại lơ mơ…

Nhưng… thế mà…

Màn kích thích thị giác kia như một cơn ác mộng. Cả cái đầu Thạch Sathú vương bị vỡ tung thành tro bụi. Gã không nhìn ra chút kỹ xảo, hay võ kỹ biến hóa nào, chỉ có sức mạnh, sức mạnh hoang dã thuần túy!

Đến lúc này thân thể không đầu của Thạch Sa thú vẫn còn đứng sững nguyên tại chỗ, không chút động đậy.

Đã nhiều năm Hạ Vũ không có cảm giác sợ hãi đến vậy.

Kẻ man rợ!

Tuyệt đối là một kẻ man rợ!Trời ơi, bản thân điên mất rồi.Sao lại đáp ứng Quách Đông, xem tên gia hỏa kia thành địch chứ?

Trong đầu Hạ Vũ hiện cảnh đầu mình bị một tấm thuẫn đập tan thành một đống…

A a a! thật đáng sợ!

Hạ Vũ run rẩy, bao nhiêu là lông chim đen trên người kinh hãi rơi ra.

“Đi!” Manh Huyền lão nhân cũng không quản gì nữa, thanh âm khàn khàn khẩn trương.Đi? Thiếu nữ áo đen ngẩn ngơ, buột miệng: “Đại nhân…”

Manh Huyền lão nhân còn bụng dạ nào quản nàng. Lão đã cảm nhận được mấy luồng khí tức nguy hiểm đang bay về phía mình với tốc độ cực nhanh, cảm giác nguy hiểm cực độ dâng đầy trong lòng.

Cảm giác nguy hiểm mạnh nhất từ trước tới giờ!

Manh Huyền hiểu rõ điều này nghĩa là gì.Vì vậy lão không chút do dự chuẩn bị chạy trối chết.

Đến lúc này thiếu nữ áo đen mới nhìn thấy mấy thân ảnh vọt tới trướcmặt, khí tức nguy hiểm mãnh liệt của đối phương làm nàng không thể động đậy được.

Hạc liếc qua thiếu nữ áo đen, khóe mắt giật giật, lại gặp nữa rồi.

Động tác gã càng nhanh, nắm chặt lấy chuôi kiếm. Kiếm còn chưa ra khỏi vỏ bỗng run lên, vẽ ra một vòng tròn trắng lóa. Vòng sáng rít to, bay về phía thiếu nữ áo đen.

Thiếu nữ áo đen sắc mặt trắng bệch, trong mắt chỉ còn thấy vòng sáng đó. Nhưng điều làm nàng kinh hãi chính là toàn thân không tài nào nhúc nhích được, dù chỉ một ngón tay.Đây… là kiếm pháp gì?

Vòng sáng bắn trúng nàng.

Cả người thiếu nữ tê rần, lập tức hôn mê.

Manh Huyền biết rõ đây là thời điểm sống chết, tay phải liền kéo dây đàn.

Tăng!

Một luồng kình khí vô hình mãnh liệt túa ra.Y Thiên Hồ Hưng trong đầu vang lên một tiếng, động tác trên tay chậm lại.

Tạ Thanh rúng động, trường kiếm trong tay run rẩy, kiếm minh trong lòng vang lên mới diệt được sóng thanh âm.

Trong lúc ba người bị Manh Huyền một kích bức lui, một thân ảnh màu đen phá không bay tới.

Hạc nghiêm nghị, cổ kiếm vẫn còn trong bao đâm tới, từng tiếng hạc kêu vang từ thanh kiếm truyền ra!Không gian trong phạm vi năm trượng đều bị tác động của một kiếm này.Vô số khí lưu chảy dồn về phía cổ kiếm, hình dải khí lưu mơ hồ cho thấy hình ảnh Hạc phi thân xuất kiếm, trông như một con hạc lớn màu đen, vươn cổ tung bay!

Tuyệt học của Hạc phái, “Hạc Vũ”.

Thực lực của Hạc vốn đã cực mạnh. Đường Thiên lúc chỉ dẫn Hạc Thân kình lại không chút giấu diếm khiến Hạc phá vỡ được vách ngăn mỏng manh, biết thêm rất nhiều, nhiều điểm trước giờ chưa thông nay trong nháy mắt đã thấu hiểu.Nhiều ngày nay gã đã đem võ kỹ Hạc phái phân tích thêm một lần, lĩnh ngộ rất sâu.

Không giống Đường Thiên, gã rất rành võ kỹ Hạc phái, chỉ bị một khuyết điểm là thiếu Hạc Thân kình. Nay điểm khuyết thiếu đã được bổ sung, toàn bộ võ kỹ Hạc phái đều trở nên rõ ràng sáng tỏ.

Đến lúc này gã mới hiểu rõ, võ kỹ Hạc phái bác đại tinh thâm. Có nhiều võ kỹ trước đây như cây có hoa không quả, đến bây giờ mới thoát thai hoán cốt, trở nên vừa xinh đẹp vừa trí mạng.

Hạc Vũ là một trong số đó.Tư thế Hạc Vũ tiêu sái ưu mỹ, thường dùng làm động tác nhập môn. Trước đây ai cũng cho rằng, Hạc Vũ động tác đẹp đẽ thực, nhưng chỉ có thể dùng rèn luyện gân cốt thôi, đến bây giờ qua tay Hạc, dùng với Hạc Thân kình, Hạc Vũ mới tỏa sáng uy lực chân chính của mình!

Hạc Vũ có thể kết hợp với bất kỳ võ kỹ nào khác của Hạc phái.Tư thế linh động đẹp đẽ khiến võ kỹ Hạc phái phát huy uy lực càng mạnh, càng khó chống đỡ.

Hạc xuất kiếm đầu tiên liền dùng ngay Hạc Vũ.

Manh Huyền lão nhân biến sắc.Một kiếm này thanh âm xé gió, xuyênthẳng vào lòng người! Thậm chí trong tiếng hạc phiêu đãng, lão phảng phất còn nhìn thấy một con hạc đen đập cánh, phát ra sức mạnh hùng hồn.

Cao thủ!

Người phụ tá cũng biến sắc, bất chấp tất cả bỏ chạy, bàn tay to phất một cái, hỏa diễm cuồn cuộn đập vào kiếm của Hạc. Hỏa diễm dán sát vào tay gã, nhưng không khí xung quanh lại bị nhiễm hồng.

Hạc không chút bối rối, đôi mắt sáng bừng khiến người ta khó mà nhìn thẳng.Trong lòng Hạc cũng kích động vô cùng, bây giờ mới đúng là võ kỹ Hạc phái hoàn chỉnh!

Từ nay, Hạc phái lại có thể vinh quang vạn phần rồi!

Trận chiến này, chính là trận chiến tìm lại vinh quang đầu tiên của Hạc phái!

Lòng đầy kích động, cơ thể Hạc vận dụng đến cực hạn, cổ kiếm trong tay run lên, phát ra một tiếng kiếm minh cao vút tận trời xanh!

Hạc Lệ Cửu Thiên!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát

Tiếng kiếm vang vọng tận trời, đè áp âm thanh rung trời của chém giết.

Một luồng kiếm mang trắng xóa xé rách không khí, sắc bén xuyên thủng bàn tay rực lửa của tên phụ tá. Sắc mặt tên này kịch biến, tay như bị điện giật rụt về.Manh Huyền lão nhân tuy mù nhưng cảm nhận được người mình gặp nguy, vội kéo đàn một cái, một thanh âm vô cùng khó nghe vang lên.

Nhưng lúc này chân lực quanh thân Hạc đã vận dụng đến cực hạn, âm thanh kia đến chỗ gã chỉ tạo nên một tầng sóng gợn trong suốt.

Thiếu sót của âm võ giả hoàn toàn hiện ra.Âm võ kỹ tuy dùng được trong phạm vi rộng nhưng lực công kích lại không mạnh bằng các loại võ kỹ khác.

Nhưng một khắc này cũng đủ tạo cho tên phụ tá tranh thủ một tia cơ hội.Tay phải gã dựng thẳng, vung về phía Hạc, một vầng chưởng mang đỏ hồng sắc bén như đao hướng về Hạc ầm ầm chém tới!

Còn đạo kiếm mang màu trắng kinh người đang chém tới mình hắn lại làm như không thấy, muốn dùng đến chiêu mạng đổi mạng.

Quang mang bừng lên trong mắt Hạc, thân kiếm rung mạnh, cước bộ thay đổi. Chỉ thấy thân ảnh của Hạc một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám…

Thoáng chốc trước mắt mọi người xuất hiện bao nhiêu là Hạc giống nhau như đúc.Đây là…

Con ngươi tên phụ tá mở rộng, mười sáu Hạc này, gã lại không thể phân biệt được đâu là thật giả.

“Thiên Hạc Ảnh!”

Đây cũng là một tuyệt học thất truyền đã lâu của Hạc phái. Khi xưa chưa có Hạc Thân kình, Thiên hạc ảnh chỉ có thể biến ảo tối đa thành hai người, tính thực chiến cực thấp. Bây giờ Hạc lại có thể một hơi tạo ra mười sáu thân ảnh, uy lực của chiêu được bộc phát cao độ!Nhìn bao nhiêu là Hạc giống nhau như đúc xuất hiện trước mắt, tên phụ tá phát hoảng.

Người nào là thật?

Làm sao bây giờ?

Gã luống cuống, không biết phải làm gì.

Bỗng nhiên, người gã cứng đờ.Mũi vỏ kiếm đã chạm vào cột sống, chỉ cần đối phương thả chân lực, cột sống gã sẽ vỡ ngay.Dù thực lực gã có mạnh trở lại cũng không dùng được nữa.“Đừng giết hắn! Chúng ta đầu hàng!” Manh Huyền lão nhân nói khàn khàn. Thịch, cả đàn lẫn hồ cung (dây kéo đàn) trong tay đều ném xuống đất.

Đầu hàng?

Tạ Thanh, Y Thiên, Hồ Hưng ba người ngơ ngác, mình có nghe lầm không. Manh Huyền lão nhân đầu hàng?

Khoan đã…

Bọn họ không ngờ, Hạc chỉ dùng sức một mình mình, vậy mà … lại cóthể đánh bại cả Manh Huyền lão nhân và tên phụ tá. Như bị thiểm điện bổ trúng, ba người đứng sững, trợn mắt há mồm nhìn Hạc.

Tạ Thanh mắt đầy sùng bái, cùng là tu luyện kiếm pháp nhưng sức mạnh Hạc thể hiện đã vượt ra khỏi sức tưởng tượng của gã. Quá… quá

mạnh!

Y Thiên, Hồ Hưng hai mặt nhìn nhau, rồi nhìn Hạc đẩy kính nể. Họ còn chưa kịp ra chiêu nào thì chiến đấu đã kết thúc.

Một kiếm khách tuyệt thế thế này, rốt cuộc từ đâu mà ra?

Họ như đang nhìn thấy một truyền kỳ đang hiển hiện ngay trước mắtmình.

Thương thay cho Manh Huyền lão nhân, đường đường một cao thủ trên Thiên Lộ bảng, thế mà lại thất thủ chỉ trong vòng có mấy chiêu.

“Có thể cho ta biết đây là võ kỹ của phái nào không?” Manh Huyền vẻ mặt bình tĩnh, dù đã đầu hàng nhưng người ta vẫn phải bội phục khí độ của lão.

“Võ kỹ Hạc phái Thiên Hạc tọa.” Hạc chậm rãi đáp, thần sắc bình thản, nhưng lưng áo ướt đẫm mồ hôi. Thiên Hạc Ảnh uy lực mạnh mẽ, nhưng cũng tiêu hao chân lực cực nhiều, chân lực gã vốn vô cùng hùng hậu giờcạn sạch.

Lần này cũng thực liều lĩnh, nếu Thiên Hạc Ảnh không đánh bại được địch nhân thì chính gã sẽ rơi vào nguy hiểm.

Nhưng sắc mặt Hạc vẫn không chút biến hóa, chậm rãi thu hồi cổ kiếm.

“Hạc phái?” Manh Huyền kinh ngạc, gật đầu: “Từng được nghe qua, nhưng không phải đã suy tàn mấy trăm năm rồi sao, xem ra Thiên Hạc tọa lại sắp quật khởi rồi.”

Thiên Hạc tọa cũng chỉ là một ngôi sao nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn cả ÔNha tọa. Trong mắt nhiều người, Thiên Hạc tọa lạc hậu lại khép kín, chẳng khá hơn gì những tinh cầu ngoài biên giới.

Trong Thiên Lộ, đẳng cấp phân chia rất rõ ràng.

Những tinh tọa thuộc mười hai cung Hoàng Đạo là những tinh tọamạnh nhất, dù cho có suy tàn cũng vẫn là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuyệt đối khủng khiếp.Còn những tinh tọa đang cường thịnh, ví như Sư Tử thì thậm chí có thể chỉ bằng lực lượng bản thân khuấy đảo cả Thiên Lộ.

Tiếp theo là Xích Đạo Thập Điện. Kình Ngư tọa, Kỳ Lân tọa, Cự Xà tọa, Thiên Ưng tọa, những tinh tọa ấy không cái nào là không phải bá chủmột phương. Xà Phu tọa, đã từng là bá chủ Hoàng Đạo, dù nay sa sút vẫn giữ được một chỗ trong Xích Đạo Thập Điện.

Xuống nữa là Địa Cực Ngũ Vực, gồm Tiểu Hùng tọa, Đại Hùng tọa, Tiên Vương tọa, Tiên Hậu tọa, Thiên Long tọa. Năm tinh tọa này tuy yếu hơn Xích Đạo Thập Điện nhưng vẫn thuộc hàng khủng bố. Sau khi Tiên Vương tọa và Tiên Hậu tọa liên hợp tạo thành Tiên Võ, lực lượng thậm chí có thể so với mười hai tinh tọa quái thai thuộc Hoàng Đạo.

Bắc Thiên Thập Cửu Châu là toàn bộ lực lượng chủ chốt của Thiên Lộ, do Võ Tiên tọa và Lộc Báo tọa đứng đầu. Chòm Anh Tiên cũng ở trong sốnày, thuộc hàng bét chót. Mấy năm nay người ta tranh cãi rất nhiều về việc có nên để chòm Anh Tiên ở lại Bắc Thiên hay không, vì tinh tọa này suy tàn quá sức.

Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc là nơi có nhiều tinh tọa nhất, trình độ cao thấp lẫn lộn.Có chòm mạnh không kém gì Bắc Thiên, nhưng cũng có chòm yếu ớt vô cùng.

Mười hai cung Hoàng Đạo, Xích Đạo Thập Điện, Địa Cực Ngũ Vực, Bắc Thiên Thập Cửu Châu, Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc chính là kết cấu cấp bậc của tám mươi tám tinh tọa trong Thiên Lộ.Đó là số lượng hiện nay, không bao gồm những chòm đã từng hiện hữu nhưng nay đã hoàn toàn biến mất. Ví dụ Đại Vân Tọa, Tiểu Vân tọa lừng danh, hay vốn lấy giết chóc mà nổi danh Địa Ngục Khuyển tọa vân… vân…

Thiên Hạc tọa, đứng chót trong Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc, đã sớm bị người ta quên lãng. Y Thiên, Hồ Hưng dù từng có nghe qua nhưng

chẳng có chút ấn tượng nào.

Thiên Hạc tọa sao có thể sinh ra người mạnh đến vậy?

Cường giả Thiên Lộ bảng, biểu hiện vừa rồi của Hạc chính là đẳng cấpcường giả Thiên Lộ bảng đó nha!

Hai người không hẹn cùng nghĩ 'xem ra Thiên Hạc tọa sắp quật khởi rồi'. Huống chi Hạc còn quá trẻ, tương lai không thể nào lường được. Nếu sau này Hạc có thể lọt vào số tám ngàn vị trí trong Thiên Lộ bảng thì chỉ cần một mình gã cũng có thể vực dậy cả tinh tọa.

Còn bây giờ, chỉ cần Hạc còn thì chắc chắn Thiên Hạc tọa sẽ được nhiều người biết đến.

Kẻ mạnh nhất của một tinh tọa sẽ là người quyết định vị thế của tinh tọa đó trên Thiên Lộ, đây là chuyện vẫn thường xảy ra. Trong NamThiên Tứ Thập Nhị Túc, trừ những tinh tọa lớn thực lực luôn ổn định, những tinh tọa khác lên lên xuống xuống là chuyện bình thường.

Nhưng gì thì gì, vốn nghĩ sẽ phải khổ chiến, nay lại kết thúc thoải mái thế này, hai người rất là hài lòng.

Cường giả Thiên Lộ bảng mà, dù chỉ có cuốn lấy họ cũng là nguy hiểm.

Hạc tỉnh táo nói: "Không được để sót một con Thạch Sa thú nào."

Có Manh Huyền lão nhân hỗ trợ, trận chiến diễn ra rất dễ dàng, chỉ chốc lát, đàn Thạch Sa thú bị diệt sạch không còn.Một tiếng địch vang lên, đàn Thạch Sa thú mất đi kiểm soát, xông vào đánh giết lẫn nhau. Đám Y Thiên nhìn thấy cảnh này cũng phải sởn tóc gáy.

Âm võ giả là một dạng võ giả đặc biệt, mặt mạnh mặt yếu lúc nào cũng song hành.

“Cho hỏi vị âm võ giả này là người phương nào?” Manh Huyền lão nhân hỏi.

Hạc hơi do dự, nhưng cũng đáp: “Là Ma Địch tiền bối, nhưng tiền bối đã hóa thân thành hồn tướng.”“Thì ra là thế, thảo nào, thảo nào!” Manh Huyền lão nhân kích động. “Ta có thể gặp Ma Địch tiền bối một lần không?”

Hạc nhìn qua, đám Đường Thiên đang bay tới chỗ họ, hắn đáp: “Bọn họ đang đến đấy!”

Đường Thiên vừa tới, vô cùng hưng phấn oang oang: “Này, tiểu Hạc Tử, đẹp lắm!”

Hai mắt Hạc lồi ra, cả người lắc lư muốn ngã, tiểu Hạc Tử…

“Xin lỗi…” Hạc không thể chịu nổi kiểu xưng hô này, tuyệt đối khôngđược!

“Xin lỗi? Xin lỗi cái gì chứ!” Đường Thiên hưng phấn hoa tay múa chân, căn bản không để cho Hạc cơ hội: “Một kiếm kia đẹp quá đẹp nha!

Thì ra Hạc Thân kình là dùng như thế hả! Oa, ta hiểu rồi, nhưng cũng còn chỗ chưa hiểu, ừ, phải nghĩ lại coi, ừm, chỗ này hơi khác…”

Đường Thiên nói nói, dần chuyển thành lầm bầm, suy nghĩ nhập thần.

“Đừng gọi tiểu Hạc Tử, xin lỗi, ta rất…” Hạc cố gắng trình bày ý kiến.Bốp!

Đường Thiên vỗ tay một cái, hai mắt sáng rỡ, kích động vô cùng: “Ta hiểu rồi! Hiểu rồi! Chính là thế…”

Mỗi huyễn ảnh chính là một tiểu hạc thân do chân lực chuyển hóa mà thành.

Soạt!

Đường Thiên ngay trước mặt mọi người một phân thành hai, hai Đường Thiên giống nhau như đúc!Hạc sững lại.

“Nữa nào!”

Đường Thiên khoái chí, lại soạt! Hai thành bốn!

“Ha ha, đã quá!”

Cảnh bốn Đường Thiên đồng thời cùng nói thực vô cùng cổ quái, ai nấy đều há hốc miệng nhìn, không còn biết người nào là thật.

Không thể nào…Hạc như bị điểm trúng, kinh hãi nhìn bốn Đường Thiên trước mắt, đầu óc trống rỗng.

Thiên Hạc Ảnh… tên này làm sao biết Thiên Hạc Ảnh?

Đường Thiên cảm giác được hạc thân trong mình trở nên vô cùng linh hoạt làm hắn rất hưng phấn, kích động co giò chạy quanh.

“Ta chạy, ta chạy, ta chạy này!”

Bốn Đường Thiên như bốn con ruồi đang chạy loạn. Nhìn bốn người giống hệt nhau chạy nháo nhào trước mặt, người nào cũng muốn phátđiên!

Trong lòng Đường Thiên máy động, hắn cảm nhận được ba cái tiểu hạc thân kia cùng với hạc thân trong lòng hô ứng lẫn nhau. Không lẽ ở đây còn có cái gì đó?

Càng chạy, mối liên hệ giữa hạc thân trong lòng và ba cái tiểu hạc thân kia càng rõ.

“Ta hiểu rồi!”

Bốn Đường Thiên cùng kêu to, một Đường Thiên đột nhiên nhào lên,tung một trảo!

Ba Đường Thiên kia cũng làm động tác tương tự. Soạt soạt soạt! Bốn ảnh hợp lại!

Đầu ngón tay Đường Thiên bỗng phát ra tiếng hạc kêu trong trẻo, không khác gì lúc xuất kiếm kia của Hạc!

Hạc ngơ ngác.

Đây… đây… đây không phải Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát hay sao!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Lai Lịch Ma Phong Kiếm

Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát!

Hạc chấn động vô cùng. Tuy Đường Thiên chỉ tạo ra được bốn huyễn ảnh nhưng chỉ cần nhìn qua thì Hạc biết đó chính là Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát không sai! Là tuyệt chiêu thất truyền bao năm Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát! Là Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sátuy chấn thiên hạ năm xưa!Nhiều người vẫn tưởng chiêu Thiên Hạc Ảnh vốn dùng để mê hoặc địch nhân, nhưng Hạc biết, những phân thân huyễn ảnh kia chính là để chuẩn bị cho sát chiêu sau cùng này.

Thế nhưng sát chiêu này lại vô thanh vô tức biến mất, ngoại trừ tên gọi, còn thì không để lại chút đầu mối nào.

Phản Không Sát, rốt cuộc thế nào mới gọi là phản không, giờ chẳng còn ai biết.

Nếu không có Hạc Thân kình, Thiên Hạc Ảnh chỉ như hoa trong gương, có ai ngờ một sát chiêu chỉ còn lại cái tên như thế!Hạc thế nào cũng không ngờ, một chiêu này cuối cùng lại được thi triển bởi một kẻ chẳng quan hệ gì với Hạc phái, mà cái kẻ này lại chỉ vì nhìn thấy gã dùng Thiên Hạc Ảnh mà thôi.

Cái tên này…

Hạc ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

“Oa ha ha!Cái chiêu này lợi hại thiệt nha!” Đường Thiên kêu lên, kinh ngạc nhìn ngón tay mình, rồi lẩm bẩm: “Nhưng mà hao tốn chân lực

quá! Ai, chân lực đủ dùng có một lần à, sát chiêu tiêu hao nhiều thế này, thật phiền quá!”Phiền…

Khóe mắt Hạc co rúm, lĩnh ngộ được Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát, mà còn chê là phiền!

Lần đầu tiên một người luôn điềm tĩnh ôn hòa như Hạc lại sinh ra khát vọng muốn giết người!

Đường Thiên vô tâm chẳng thèm để ý, chỉ nhìn bàn tay mình, lầm rầm: “Nếu có cái sát chiêu ít hao chân lực, dễ học, lại uy lực lớn có phải tốt không. Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh cũng hao quá chừng, ai nha, chân lực chỉ đủ dùng cho một chiêu.Aaa, rầu quá đi!”Khóe mắt mọi người đều co rúm, vẻ mặt cực kỳ không thân thiện.

Cái gì đây? Kẻ no không biết lòng người đói, đứng nói chuyện nên không sợ eo đau sao?

Sát chiêu học khó tới cỡ nào, người nào chẳng phải đổ mồ hôi vất vả bao ngày đêm để đổi lấy? Có thể lĩnh ngộ được một sát chiêu đã là may mắn.Vậy mà còn có kẻ vì lĩnh ngộ được nhiều sát chiêu quá mà than “phiền”…

Còn lảm nhảm cái gì ít hao chân lực, dễ học, uy lực to, vân vân…Ai cũng hận đến nghiến răng, muốn xông tới đập cho tên hỗn đản chết tiệt kia một trận.

Đột nhiên Đường Thiên nhảy dựng lên: “Ai nha, chúng ta phải tận dụng thời gian! Mau, mau lên!”

Thời gian là tiền đó!

Sát chiêu gì gì đó đều vứt ra sau đầu, Đường Thiên nhảy vào đàn Thạch Sa thú. Phần đánh đấm còn lại không còn mấy khó khăn, Manh Huyền lão nhân đã hàng, đàn thú hoàn toàn hỗn loạn, vì địch âm của Ma Địch mà giết chóc lẫn nhau.Giằng co suốt sáu tiếng đồng hồ.

Khi con Thạch Sa thú cuối cùng ngã xuống, cảnh tượng đồ sộ khiến mọi người cả đời khó quên. Thôn dân Tạ thị kiếm thôn đã sớm đợi sẵn vội vàng xông vào thanh lý chiến trường, thu thập Ô Nha kim.

“Tên này tính sao đây?”Binh liếc qua Manh Huyền lão nhân, hỏi Đường Thiên.

Manh Huyền đang vô cùng cung kính thỉnh giáo âm võ kỹ với Ma Địch.

Đường Thiên cũng thấy khó, mấy kẻ này giữ lại không ổn, nhưng bảo hạthủ Đường Thiên lại không làm được.

Ma Địch nghe thấy hai người nói chuyện, bèn nói khẽ gì đó với Manh Huyền, lão gật đầu lia lịa. Ma Địch nói với Đường Thiên: “Lưu cho lão một mạng đi, lão cũng rất khổ cực. Chỗ Tái Lôi không phải thiếu một người trấn giữ sao, cho lão tới đó đi, chuyện an toàn cho Tái Lôi cũng đảm bảo. Ta đã hỏi lão, lão nguyện ý ký kết võ hồn khế ước rồi.”

Đường Thiên sáng mắt, có một võ giả Thiên Lộ tọa trấn, vậy chỗ cửa hàng cơ quan võ giáp của Tái Lôi có thể yên tâm rồi.

Đến lúc đó lại nghĩ biện pháp lừa Ngũ Quang tới đó luôn, vậy chắc chắnkhông ai còn dám đến làm loạn nữa.

Tái Lôi giờ đang là con gà mái đẻ trứng vàng, quý giá vô cùng. Cơ quan võ giáp của Tái Lôi bán rất chạy, nên sau này chuyện kiếm tiền đều phải trông cậy vào Tái Lôi.

Thấy vấn đề luôn đau đầu có thể giải quyết, Đường Thiên rất vui vẻ.

Ánh mắt Đường Thiên dời đến chỗ thiếu nữ áo đen, buột miệng kêu lên: “Ồ, đây không phải người lần trước chúng ta gặp, Hắc HồnMã sao?”

“Đúng vậy, tin tức về bảo kiếm cũng là do cô ta tìm được. Cô ta thực lựckhông cao, nhưng trình độ tìm hiểu tin tức rất tốt.Cô ta có một đứa

em gái, sinh ra đã mắc bệnh, cần phải tìm vài cái huyết mạch đặc thù mới chữa được.”Manh Huyền lão nhân không chút giấu diếm.

Thiếu nữ áo đen thực ra đã tỉnh rồi nhưng giả vờ vẫn còn hôn mê.

“A, là người ngươi với Tỉnh Hào lần trước gặp đó hả?” Ngũ Quang thuận miệng chen vào: “Giết luôn đi! Hắc Hồn chẳng kẻ nào tốt! Bất luận đẳng cấp nào, cứ giết người của Hắc Hồn là được hội tính tích phân đó.”

“Còn có việc này à?”Đường Thiên há miệng, rốt cuộc cũng hiểu thù hận giữa Quang Minh võ hội và Hắc Hồn lớn đến mức nào.“Ừ, đẳng cấp càng cao, tích phân càng nhiều.” Ngũ Quang giải thích: “Trong hội có rất nhiều người có tử thù với Hắc Hồn, họ đều treo giải thưởng. Chuyên môn đi tìm võ giả Hắc Hồn rất khó, cũng rất nguy hiểm.Nhưng nếu có cơ hội, giết chết đi lĩnh tích phân rất có lợi.Cho nên ngươi phải cẩn thận, trong Hắc Hồn cũng có treo giải thưởng nhiều lắm.Đương nhiên, tuy ai cũng thù Hắc Hồn, nhưng không phải ai cũng treo thưởng.”

Nghe đến đây, thiếu nữ áo đen không nhịn nổi nữa, ngồi bật dậy: “Xin đừng giết ta!”Soạt, ánh mắt mọi người đều nhìn vào nàng.

“Sao không nên giết ngươi?”Binh nghiền ngẫm.

“Ta có thể cung cấp tình báo cho các người, bất kể là tin tức tình báo gì ta cũng tìm được.” Thiếu nữ áo đen thuyết phục.

“Ừ, vậy chúng ta trước nói về tin tức bảo kiếm đi.” Binh nói, phẩm chất lão luyện bắt đầu phát huy.

Tạ Thanh lập tức dựng thẳng lỗtai, gã biết mình là người bảo vệ kiếm, nhưng mà bảo vệ kiếm gì thì không ai biết.Thiếu nữ áo đen biết đây là cửa kiểm tra đầu tiên, nên không dám giữ lại chút gì: “Bảo kiếm tên là Ma Phong kiếm, thánh bảo của Cự Tước tọa! Cũng như Cự Tước tọa tiêu điều ít người để ý, Ma Phong kiếm cũng rất ít người hay.Thanh kiếm này năm xưa rơi vào tay một thiếu niên tên là Vu Ca.”

“Vu Ca!” Tạ Thanh chấn động, gã biết rõ cái tên này.

“Cái tên Vu Ca này rất ít người biết, nhưng mà người này còn một cái tên khác mọi người ai cũng quen.”Thiếu nữ áo đen chậm rãi phun ra ba chữ: “Ẩn Kiếm Thánh.”“Ẩn Kiếm Thánh!”

Ma Địch, Manh Huyền, đám Tạ Thanh đều kêu lên thất thanh, mặt hoảng sợ.

Ẩn Kiếm Thánh đương nhiên họ đều biết,cái tên này như sấm bên tai! Bất kể võ giả tu kiếm nào cũng đều biết.Ẩn kiếm lưu hiện nay lúc nào cũng khoe tông sư khai sơn của mình chính là Ẩn Kiếm Thánh.

Trong truyền thuyết, kiếm của Ẩn Kiếm Thánh không ai nhìn thấy được, kiếm của lão như luôn ẩn thân vậy.Và người này, chính là một trong những kiếm thánh kiệt xuất nhất thời đại.

Không ai biết tên thật của người này, nhưng cường giả có thể được phong thánh thì bất kỳ ở thời đại nào cũng đều đứng tại vị trí đỉnh cao của thời đại đó.

Kiếm trong tay Ẩn Kiếm thánh, không ngờ lại là Ma Phong kiếm!

Tạ Thanh hoàn toàn chết sững.Thứ bọn họ thủ hộ không ngờ lại là vật truyền thừa của một đời kiếm thánh.“Ẩn Kiếm Thánh cả đời kín tiếng, không ai biết. Khi còn sống người có thu một đệ tử, Ẩn Kiếm lưu bây giờ chính là do người đệ tử này truyền lại. Người còn có một đứa con, tên là Vu Thanh. Ma Phong kiếm là để dành cho người con này. Tên đệ tử muốn chiếm Ma Phong kiếm nên tìm mọi cách hại Vu Thanh.Đến phút cuối, Vu Thanh bên người chỉ còn một người hầu tên là Tạ Tâm Võ. Lúc đó Vu Thanh đã bị trọng thương, sức lực cạn kiệt, nên Tạ Tâm Võ liền cầm Ma Phong kiếm xông ra, dẫn dụ địch nhân rời đi.”

Mọi người đều nghe vô cùng nhập thần, Tạ Thanh bất giác siết chặt nắm tay, Tạ Tâm Võ chính là tổ tông nhà hắn.“Cha Tạ Tâm Võ, Tạ Hùng là bạn cùng thôn chơi đùa từ nhỏ với Vu Ca, lúc nào cũng đi theo bên

người Vu Ca. Vu Ca coi Tạ Tâm Võ như con, dốc lòng dạy bảo, nên thực lực ông ta rất mạnh, một đường giết xông ra. Khi quay lại tìm Vu Thanh thì Vu Thanh đã mất tích.Tạ Tâm Võ mang Ma Phong kiếm đi khắp nơi tìm kiếm Vu Thanh, suốt bốn mươi năm vẫn không tìm thấy.Đến khi về già, Tạ Tâm Võ dời cả tộc về đây, tự xưng là người thủ kiếm."

Bọn Đường Thiên bất giác quay sang nhìn Tạ Thanh. Tạ thị luôn tự xưng thủ kiếm nhân thì ra là thế.Tạ Thanh ngẩng đầu, mắt đầy tơ máu: "Hậu nhân Vu Thanh có còn sống không?"

"Không biết, chưa từng xuất hiện."Thiếu nữ áo đen lắc đầu: "Ta tìm rất lâu rồi nhưng không có tin tức hậu nhân của ông ấy."

"Ma Phong kiếm ở Thạch Kiếm phong à?"Tạ Thanh hỏi.

"Phải.Điểm mạnh nhất của Ma Phong kiếm là có thể phong bế ngôi sao bí bảo.Ẩn Kiếm Thánh tuy kín tiếng, nhưng chiến tích kinh người nên bên trong Ma Phong kiếm phong giữ rất nhiều bí bảo. Quan trọng nhất là nó còn phong giữ cả truyền thừa của Ẩn Kiếm thánh, chính là Ẩn Kiếm lưuchân chính! Đây cũng là nguyên do vì sao đệ tử của Ẩn Kiếm thánh không từ thủ đoạn hạ độc thủ với Vu Thanh."

"Nhưng ta từ nhỏ đến lớn mỗi ngóc ngách Thạch Kiếm phong đều đi hết cả, có thấy cái Ma Phong kiếm nào đâu!"Tạ Thanh nhìn thiếu nữ áo đen chằm chằm.

"Là bởi vì trong Ma Phong kiếm còn có dấu ấn của Ẩn Kiếm thánh."Thiếu nữ áo đen đáp: "Sau khi Ẩn Kiếm thánh chết, không ai dùng được Ma Phong kiếm nữa, cả Vu Thanh và lão tổ tông Tạ Tâm Võ của ngươi cũng vậy. Có điều bao nhiêu năm qua rồi, dù là dấu ấn của kiếm thánh cũngphải suy yếu. Ta biết một biện pháp có thể hủy dấu ấn."

Mọi người tim đập thình thịch, kiếm của kiếm thánh, thánh bảo tinh tọa, đương nhiên là phẩm giai hoàng kim. Lại còn tưởng tượng đến bao nhiêu bí bảo cất giấu bên trong kiếm, ai mà không khỏi động lòng?

Bỗng một giọng nói vang lên, đầy thắc mắc.

“Sao phải hủy dấu ấn?”Đường Thiên kỳ quái hỏi.

Thiếu nữ áo đen sửng sốt: “Lẽ nào ngươi không muốn Ma Phong kiếm? Không muốn lấy bí bảo trong kiếm sao?”

Đường Thiên càng lấy làm kỳ: “Vì Tạ Thanh và tộc nhân của hắn là người thủ kiếm mà, là bằng hữu không phải nên giúp hắn sao? Hơn nữa, vì một niềm tin mà kiên trì suốt mấy trăm năm, đáng phải được tôn kính chứ.”

Tạ Thanh ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Bội Thu

Tạ Thanh không nghĩ được gì, chỉ ngơ ngác nhìn Đường Thiên.Đường Thiên rất tươi tỉnh, mặt mũi không có nửa điểm giả vờ.

Mọi người đều kinh hãi vì những lời này của Đường Thiên.

Thánh bảo Cự Tước tọa, kiếm của kiếm thánh, lại còn vô số bí bảo cất giấu, ai nghe thiếu nữ áo đen kể ra cũng đều phải nín thở, tim đập thình thịch. người nào cũng đều là võ giả Thiên Lộ, đều từ trong chém giếtchui ra, ai chẳng hiểu rõ, bất luận một tinh thầnbí bảo loại nào cũng có khả năng tạo nên tranh đấu giết chóc.

Không võ giả nào có thể kháng cự nổi mê hoặc của tinh thần bí bảo.

Bảo tàng cỡ này nếu loan ra ngoài chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn.vô số võ giả sẽ chen chúc mà tới, dù có vì nó mà đầu rơi máu chảy, mất đi tính mạng cũng không hề hối tiếc.

Nên không ai nghĩ Đường Thiên lại nói ra những lời như thế.

Nếu đổi là người khác nói, chắc chắn mọi người sẽ cho rằng hắn có ýđồ.Nhưng mà gương mặt đúng sai rõ ràng lại có phần hơi trẻ con kia, lời lẽ đầy ngữ khí kia của Đường Thiên lại khiến không ai có thể hoài nghi sự chân thật của hắn.

Cũng chính vì vậy mọi người mới bị hắn làm cho rúng động.

Sự tĩnh lặng khác thường làm Đường Thiên bối rối: “Này, các ngươi nhìn ta kiểu này là sao? Ta nói không đúng à? Bằng hữu không phải là

nên giúp nhau trong lúc nguy nan, tôn trọng niềm tin và lý tưởng của nhau à?”

Bằng hữu...Viền mắt Tạ Thanh thoáng đỏ.

“Đúng thế!” Lăng Húc bước lên, khí thế dâng trào, áo bào bay phần phật: “Vì chính nghĩa! Làm anh hùng đương nhiên phải như thế! Cái khác không nói, có thể kiên trì suốt mấy thế hệ, Tạ gia giỏi lắm!”

Đường Thiên tán thưởng gật gật đầu, ngữ khí nghiêm trang: “Thực ra ý chính của ngươi là muốn nói mình là anh hùng chứ gì!”

Lăng Húc như mèo đạp phải đuôi, giận tím mặt, soạt! mũi thương chỉ thẳng Đường Thiên: “Đồ khốn kia! muốn đánh nhau phải không? Tới đây, quyết một trận tử chiến!”Đường Thiên cười hì hì đẩy mũi thương của Lăng Húc ra, quay sang Ngũ Quang: “Ngũ thúc thúc, ngươi thấy sao?”

Ngũ thúc thúc...

Mặt mũi Ngũ Quang cứng đờ, một lát sau mới miễn cưỡng gượng cười: “Ta còn trẻ lắm, gọi Ngũ ca được rồi, chúng ta quyết định vậy đi!”

Gã nâng phá đao lên, vỗ ngực bang bang, ngạo nghễ nói: “Đường huynh đệ yên tâm, chúng ta chính là đao khách. Đường huynh đệ đã nghĩa khí như vậy, chúng ta tuyệt đối không làm tiểu nhân! Ngũ đại ca lăn lộn bao năm chính là dựa vào một chữ nghĩa. đường huynh đệ đã nói thế, ai còncó ý đồ gây rối thì chính là gây sự với chúng ta, chính là gây sự với tiền... ý không phải, chính là gây sự với đao của chúng ta đó!”

Nói xong, Ngũ Quang như mãnh thú sổng chuồng, sát ý hung hãn ầm ầm phát ra.

Đường Thiên nhìn Hạc.

Hạc lạnh lùng: “Thân đi làm thuê, làm theo ý người thuê là đạo đức nghề nghiệp.”

Thiếu nữ áo đen ngơ ngác nhìn đám người này, rốt cuộc mấy người nàynghĩ cái gì trong đầu vậy?

Giả bộ!

Bọn họ nhất định đang giả bộ, khiến người của Tạ gia lơi lỏng cảnh giác rồi nhân cơ hội hạ thủ!

Hít sâu một hơi, thiếu nữ áo đen thấy mình chỉ liếc mắt qua là nhìn thấu sách lược của mấy người này. Diễn giống thật! Nàng cười nhạt trong lòng, đã gặp qua biết bao kẻ ra vẻ đạo mạo thế rồi, có điều chưa có ai diễn giống thật bằng mấy người này.Nàng càng thêm cảnh giác, bọn người này tâm cơ thâm trầm như vậy, thì tình cảnh của mình cũng càng thêm nguy hiểm.

Giọng lười biếng của Binh từ Thiên Không Hổ vọng ra: “Được rồi, gỡ mặt nạ của ngươi ra đi!”

Thiếu nữ áo đen run bắn, khẽ cắn răng, tháo mặt nạ ra.

Gương mặt thanh tú xinh đẹp hiện ra trước mắt mọi người.nước da hơi nâu khỏe khoắn, đôi mắt linh động có phần cảnh giác, mái tóc ngắn, thêm bộ trang phục võ giả, tổng hợp trông rất linh lợi giỏi giang.“Trông cũng không đến nỗi!” Binh xoi mói, rồi hỏi Đường Thiên: “Giờ sao đây? Giết nha?Mấy con nhỏ tâm tư ghê gớm như vầy giữ lại rất là phiền phức!”

Thiếu nữ áo đen run run, cắn chặt môi.

Đường Thiên vò đầu suy nghĩ: “Ta thấy chúng ta cần phải có một người dẫn đường. Chúng ta không ai biết đường, dù có tinh đồ cũng gặp khó khăn.”

Binh ngượng ngùng.Lăng Húc rất thức thời ngậm miệng.Hạc cũng không nói một lời.Một phát đánh trúng nhược điểm của cả ba người.

Đường Thiên xòe tay: “Ta thấy nếu chỉ tự mình đi, chúng ta rất khó tới được Nam Thập Tự tọa. Chúng ta biết quá ít về Thiên Lộ, rất cần có một người biết tìm hiểu tin tức.”

Thiếu nữ áo đen thở ra nhẹ nhõm.

Nếu vẫn còn giá trị lợi dụng, vậy an toàn của mình không sao rồi.

Binh ho nhẹ một tiếng: “Được rồi, ngươi tên gì?”Thiếu nữ áo đen hơi do dự, rồi trả lời: “Đinh Đang.”

Đinh Đang không thoát khỏi võ hồn khế ước, nhưng nàng cũng chẳng hề do dự. Nàng hiểu rất rõ, nếu mình không đáp ứng, sẽ bị giết chết ngay.

Ký kết võ hồn khế ước xong, mọi người đều thả lỏng, đã ký võ hồn khế ước thì không thể nào vi phạm được.

Đinh Đang ngần ngừ, rồi hỏi: “Vậy giọt máu kia...”

Manh Huyền lão nhân lấy ra một ống thủy tinh trong suốt, trong ống có một giọt máu lơ lửng.giọt máu đỏ tươi, lẫn nhiều đốm vàng, nhìn rấtthần bí.

Đinh Đang mừng rỡ, hai tay cẩn thận tiếp nhận cái ống.

Chẳng ai hỏi đây là máu gì, vì việc em gái Đinh Đang bị bệnh, Manh Huyền đã kể qua rồi.

Đánh đấm kết thúc, ai nấy đều ngồi xuống khôi phục chân lực. Thôn dân Tạ thôn lo xử lý chiến trường, moi ra từng khối từng khối Ô Nha kim.

Hai canh giờ sau, Ô Nha kim lấy ra hết.Số lượng so với ước tính của Đường Thiên cũng không xê xích mấy, được chừng năm nghìn cân, ngoàira còn có hơn hai mươi khối Ô Nha vương kim.

Ô Nha vương kim lấy từ xác Thạch Sa thú vương, màu sắc đậm hơn, phẩm chất cũng cứng rắn hơn, bề mặt phủ đầy kim tinh, trông rất đẹp mắt. Thôn dân Tạ thị cũng là lần đầu nhìn thấy Ô Nha vương kim, ai cũng lấy làm kỳ lạ.

Năm nghìn cân Ô Nha kim nghe thấy nhiều, kỳ thực thể tích lại không bao nhiêu. đường Thiên lấy Ngân bảo bình ra, thu hết vàomột lần.

Nghĩ tới có trong tay hai mươi lăm ức tinh tệ, Đường Thiên như bị tiêm thuốc kích thích, vô cùng phấn khích.“Giữ nguyên kế hoạch!Tiến lên nào!” ********

Đường Thiên như châu chấu càn quét Ô Nha tọa, hai âm võ giả ra tay vô cùng thành thạo điêu luyện. Thạch Sa thú không chống nổi âm võ kỹ, ngay cả Thạch Sa thú vương cũng còn như thế mà.

Tuy không hiểu rõ vì sao Đường Thiên muốn giết hết Thạch Sa thú, nhưng nếu cố chủ đã yêu cầu, ai nấy đều tận tâm tận lực.

Chiến quả kinh người, cả Ô Nha tọa như bị bọn họ dùng lược chải qua.Hạc và Tạ Thanh, dựa theo kế hoạch đi các nơi thu mua Ô Nha kim.

Hai người làm vô cùng thuận lợi. Ô Nha kim tuy là một trong mấy thứ đặc sản ít ỏi của Ô Nha tọa, nhưng số người mua rất cố định, giá cũng rất rẻ. ô Nha kim được mua bán đã lâu, trong mắt mọi người, nó chỉ là một loại kim loại thiên nhiên, chỉ tốt hơn kim loại thông thường một chút.

Nên khi có người cần gấp số lượng lớn, lại tăng giá mười lăm phần trăm, lập tức các thương gia hưng phấn, gom hết hàng trong kho ra bán.

Năm ngày sau, Hạc và Tạ Thanh trở về Tạ thị kiếm thôn, mang về khoảnghai nghìn cân Ô Nha kim.

Cộng thêm thu hoạch ba nghìn cân do đánh giết mấy ngày qua của bọn Đường Thiên, tổng số Ô Nha kim đạt khoảng một vạn cân, trị giá

khoảng năm mươi ức!

Nhìn núi Ô Nha kim chồng chất, Đường Thiên như đang nhìn thấy một núi tinh tệ!

Hắn cười khúc khích, đếm đếm ngón tay, tính xem mình có thể mua bao nhiêu thẻ hồn tướng hoàng kim, có thể mua bao nhiêu tinh thạch, có thể mua bao nhiêu bí bảo.Nếu mua được, mình sẽ mạnh lên rất nhanh, càng sớm có thể đến Thập Tự tọa gặp Thiên Huệ!

Nhất định là như vậy!

Đường Thiên siết chặt nắm tay. *********

Cầm thẻ tinh tệ, bọn Ngũ Quang không kìm được vui mừng. Năm ngày kiếm năm trăm vạn tinh tệ, chuyện tốt như vậy đâu phải lúc nào cũng có. Hơn nữa năm ngày này bọn họ chỉ như đi dạo chơi mà thôi. Trừ ngày đầu tiên còn hơi khẩn trương, mấy ngày sau toàn do hai người Ma Địch vàManh Huyền ra tay.

Uy lực âm võ kỹ những ngày này phát huy vô cùng khí thế.

Đối với đám Thạch Sa thú thực lực không mạnh, âm võ kỹ như đang thu gặt sinh mạng.

Tự giết lẫn nhau đến khi không còn con nào sống sót, cảnh như thế luôn khiến người ta sởn tóc gáy.

Ngũ Quang nhếch miệng cười: “Tiểu Đường huynh đệ, sau này nếu có sinh ý nữa nhớ phải kêu ta nha! Yên tâm, Ngũ đại ca ngươi uy tín đầymình, nhất định sẽ làm ngươi hài lòng.”

“Vừa lúc ta có cái sinh ý này, không biết Ngũ đại ca có hứng thú không.” Đường Thiên nói: “Bằng hữu của ta mở một cửa tiệm trong hồn khu, cần có mấy cao thủ trấn giữ, giá thuê là năm mươi vạn một tháng. Manh lão cũng sẽ đến đó đấy.”

Ngũ Quang lắc đầu: “Ta thích buông thả tự do, không muốn ở rú mãi một nơi, nhưng có lẽ mấy huynh đệ ta biết sẽ có hứng thú. Đường huynh đệ cần võ giả loại nào?”

“Võ giả loại nào hả?”Đường Thiên khấp khởi mừng thầm.“Cơ quan võ giảlà tốt nhất.”

“Cơ quan võ giả?”Ngũ Quang kinh ngạc.“Đường huynh đệ yêu cầu thật khác người, thời này cơ quan võ giả lợi hại ít lắm, nhưng mà ta cũng biết một người không ở trong hội.có điều Đường huynh đệ à, lực chiến đấu của cơ quan võ giả rất có hạn đấy nhá. người ta biết này năng lực rất tốt, nhưng trình độ cơ quan võ giáp hiện nay ngươi biết rồi, không phải lúc nào cũng làm mình hài lòng. Tên này rất mạnh đó, trong hội có nhiều người đã từng giao thủ với hắn.”

Đường Thiên nghe đến đó, không chút do dự gật đầu. “Chọn hắn đi!”“Ừ, để ta báo tin cho hắn!” Ngũ Quang cũng sảng khoái.“Dạo này hắn cũng nhàn rỗi.”

“Vậy nhờ Ngũ đại ca.”

“Đường huynh đệ!Cái tên này không biết cách làm người cho lắm, Đường huynh đệ đừng chấp nhất hắn nhé.”

Đường Thiên nghe thế, không khỏi hiếu kỳ.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, bọn Ngũ Quang nhận thẻ tinh tệ, cáo từ rời đi.Đêm ấy, Tạ Thanh đến tìm Đường Thiên, hai mắt đỏ bừng, hiển nhiên vừa trải qua đấu tranh tâm lý vô cùng kịch liệt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Ngũ Sát Đoàn

“Đại nhân! Ta muốn đi Thạch Kiếm phong!”

Lời nói Tạ Thanh kinh người.

“Đi Thạch Kiếm phong?”Đường Thiên sửng sốt.

“Phải!” Bí mật nói ra rồi, Tạ Thanh cũng thấy thoải mái, giọng nói cũngbình tĩnh lại: “Từ khi lĩnh ngộ thủ tâm kiếm minh, ta luôn mơ hồ cảm giác được Thạch Kiếm phongkêu gọi. Đến hai hôm trước, cảm giác này càng mạnh! Nó đang gọi ta!”

Đường Thiên sáng mắt, khẽ suy tư: “Không lẽ là Ma Phong kiếmkêu gọi ngươi?”

“Không biết nữa!” Tạ Thanh lắc đầu: “Chỉ cảm nhận được là từ Thạch Kiếm phong thôi, nó gọi ta tới.”

“Ha ha, đây là chuyện tốt.” Đường Thiên hưng phấn: “Nhất định là Ma Phong kiếm chấp nhận ngươi rồi. Chắc nó cũng biết sự cố gắng củangươi, đi nhanh đi, chuyện ở đây cứ để chúng ta lo!”

Bỗng nghe tiếng Hạc quát to: “Kẻ nào?”

Đường Thiên lạnh mặt, không nói thêm một lời, lao ra khỏi phòng.

“Ha hahaha! Nhóc con lỗ tai thính lắm!” Một thân ảnh bập bềnh giữa không trung, quanh thân gã, từng đốm lửa hừng hực sáng ngời.

Từng vầng sáng liên tiếp nhau bừng lên. Mỗi vầng sáng mang màu sắc khác nhau, người bên trong có gầy có béo song ai cũng mặt mũi lạnh

băng.Khí tức hung tợn mãnh liệt bao phủ khắp nơi.

Đinh Đang biến sắc: “Ngũ Sát đoàn!”

“Không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại có kẻ nhận biết chúng ta.”Nam tử cầm đầu nhếch miệng cười, mắt thâm trầm lạnh lẽo, chòm râu cứng như sắt phủ đầy mặt.Nửa thân trên hắn ở trần, ngực vẽ một con Kỳ Lân năm màu.

Nam tử quăng thứ đang cầm trên tay về phía mọi người.

Bịch!Hai cái đầu ném tới, chính là Quách Đông và Quách Vũ, hai người mắt trợn trừng như đang nhìn phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ, thực là chết không nhắm mắt.

“Ma Phong kiếm ở đâu?” nam tử cười lạnh lẽo, nhìn quanh: “Đừng có nói với ta là không biết!”

Bọn họ chính là trên đường gặp phải Quách Đông Quách Vũ đang hốt hoảng chạy nên thuận tay đánh cướp, chẳng ngờ lại nghe được Quách Đông khai ra tin tức Ma Phong kiếm.

Sát ý như thực, mãnh liệt đè xuống.Đinh Đang, Tạ Thanh, Manh Huyền đều biến sắc, thứ sát ý này quá mức mạnh mẽ hung bạo.Nó như mãnh thú viễn cổ xuất thế, khiến người nào cũng cứng ngắc, mất hết khả năng suy nghĩ.

“Một hai ba bốn năm.” Đường Thiên chỉ tay đếm từng vầng sáng.

“Lên núi đánh hổ.”Binh điều khiển Thiên Không Hổ từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, không đầu không đuôi tiếp lời.

Hổ: “…”

“Hổ không có nhà.”Lăng Húc nâng thương, cười nhạt tiếp nối.Hổ: “…”

Hạc rịn mồ hôi: “Xin lỗi, cái điển cố này… là ở sách nào?”

Ba người cùng quay sang trợn mắt nhìn gã.

Nam tử cầm đầu nheo mắt, khí tức lãnh liệt bức người, khóe miệng cười nhạt, từ từ nói: “Rất tốt, ta thích người dũng cảm, càng dũng cảm, giết càng lạc thú.”

Đường Thiên hạ giọng nói với Tạ Thanh đang ngây người: “Đi Thạch Kiếm phong đi, bọn ta chống đỡ giúp ngươi.”Tạ Thanh giật mình, hồi phục tinh thần, mặt trắng bệch vì sợ: “Nhưng mà…”

Ngũ Sát đoàn, đó là Ngũ Sát đoàn đó! Là bọn giết người không chớp mắt, bọn biến thái không có tính người đó! Kẻ yếu nhất cũng có tên trên Thiên Lộ bảng, cũng từng vượt qua Bách Chiến khu. Lão đại bọn họ, Kỳ Lân vương, đứng vị trí thứ chín nghìn bảy trăm ba mươi sáu trên Thiên Lộ bảng lận đó! Hỏa Nha Đao Phủ Quách Đông so với họ chỉ là đứa con nít mà thôi.

Rất nhiều người treo giải giết họ, nhưng chưa ai thành công, giải thưởngvề chúng biến động không biết bao nhiêu lần.

Bọn chúng là những cỗ máy giết người vô tình hung tàn nhất.

Bọn chúng…

Mọi người đều sẽ chết mất…

“Đừng nhiều lời!Đi nhanh!”Đường Thiên khẽ quát.

Tạ Thanh mặt trắng bệch, môi run run, mờ mịt nhìn Đường Thiên.Mọi người đều sẽ chết mất…

Trong đầu gã chỉ toàn những lời này.

Thấy dáng vẻ Tạ Thanh, không hiểu sao Đường Thiên nổi giận, mắt trợn tròn, tay trái như chớp chộp lấy cổ áo Tạ Thanh kéo tới mặt mình,

tay phải tát cho ba phát, gầm lên: “Khốn kiếp! Tỉnh lại cho ta! Sao ngươi nhu nhược thế hả! Thế này đã bị dọa chết rồi sao?Ngươi muốn hại chết cả thôn à?Ngu ngốc vừa thôi! Tốt nhất biến nhanh một chút, còn dám kì kèo thêm tiếng nữa, ta chặt chân ngươi! Cút!”

Dứt lời, tay vận lực, ném Tạ Thanh về phía sau.Tạ Thanh bay hơn mười trượng, lảo đảo rơi xuống, mặt dại ra, vết bàn tay đỏ hồng trên má. Gã ngơ ngác nhìn bóng lưng kia, mắt đỏ lên, không nói hai lời, xoay người chạy như điên về phía Thạch Kiếm phong.

Các người… dù có thế nào… cũng phải sống sót!

Gió đêm thổi vào mặt, nước mắt nóng hổi tràn mi.

Nhìn thấy Tạ Thanh bỏ chạy, Kỳ Lân vương mắt lạnh lẽo, vung tay, nhẹ nhàng điểm một cái vào bóng lưng Tạ Thanh.

Vút!Tiếng xé gió chấn nhiếp lòng người.

Một chùm tia sáng hồng từ ngón tay bay thẳng về phía Tạ Thanh.

Bỗng nhiên, một chùm hoa lửa chói mắt từ phía dưới bay lên, chuẩn xác chặn chùm tia sáng.

Oanh!

Hai luồng chân lực không hề hoa hòe chạm vào nhau, bùng nổ.

Sóng khí từ vụ nổ như một cơn lốc quét ngang, Tạ Thanh đang chạy vộibị sóng khí đánh bay. Tạ Thanh phun đất trong miệng, vội vã bò dậy, không kêu một tiếng, tiếp tục điên cuồng chạy.

Nhanh! Nhanh lên! Mình phải chạy thật nhanh!

Vì sao… vì sao các người lại giúp ta…

“Hử?”Kỳ Lân vương có chút ngoài ý muốn, tên nhóc trước mặt thế mà lại đỡ được một chỉ của mình.

Thú vị.“Không chừa đứa nào!”

Giọng nói nhàn nhạt phảng phất trong không trung, Kỳ Lân vương thoắt biến mất.

Đường Thiên mở to mắt, hừ lạnh một tiếng. Hỏa Liêm Quỷ Trảo vươn ra, vừa đúng chặn đánh nắm đấm rực lửa của đối phương.

Kình khí trong suốt ầm ầm tràn khắp bốn phía.

Rầm rầmrầm!Hai bên đều lấy nhanh đánh nhanh, từng lớp từng lớp kình khí trong suốt không ngừng nổ tung từ quyền trảo của hai người.

Sắc mặt Kỳ Lân vương nghiêm trọng, thực lực của đối phương mạnh mẽ hơn gã tưởng.Lấy cứng đối cứng, vậy mà lại không rơi vào hạ phong.

Gã thoáng chùn tay.

Đảo mắt qua những người khác, gã không khỏi kinh sợ. Đội ngũ mình vậy mà không chiếm được lấy nửa điểm thượng phong.

Đám gia hỏa này từ đâu ra…******

Gã đấu với Hạc, người cao gầy, trên ngực vẽ một con rắn dữ tợn. Gã sử dụng một đôi chủy thủ đen kịt, thân hình cực kỳ phiêu hốt quỷ dị khiến người khác khó mà phòng bị.Gã là Mãng Nha của Ngũ Sát đoàn.

Nhưng Hạc vẫn lãnh tĩnh như không, Hạc kiếm cùng vỏ trong tay không ngừng, một kiếm tiếp một kiếm.

Kiếm mang trắng xóa, như hạc đang thở.

Dáng Hạc rất đẹp, như một con hạc đen lớn, linh động tiêu sái.gã lấytĩnh chế động, thân hình chỉ di động trong phạm vi một tấc vuông. Hạc Thân kình tăng thêm một tầng khiến thực lực Hạc tăng trưởng cực lớn. Hậu tích bạc phát, cơ sở căn bản vốn vững vàng từ nhỏ, thêm bao mồ hôi tập luyện, lúc này phát huy tác dụng rất nhiều.

(Hậu tích bạc phát: tích lũy đã đủ, đến lúc sử dụng; trồng cây đến ngày hái quả)

Mãng Nha kéo theo một dãy hư ảnh nhàn nhạt, liên tục di động xung quanh Hạc, đợi thế tấn công.

Một tĩnh một động, hai phương thức chiến đấu hoàn toàn khác nhau lạinhư đạt đến một sự cân bằng kỳ diệu.

Thần sắc Mãng Nha nghiêm trọng, mắt nheo lại, hàn quang lấp lánh, trong lòng kinh dị vô cùng.

Mạnh thật!

Tuy cả hai chỉ đang ở giai đoạn thăm dò, nhưng gã nhận ra được, bọn chúng đã gặp phải kình địch.

Có điều, cũng lâu rồi chưa gặp được người đáng để ra tay.Mãng Nha nhe hàm răng trắng. *******

Thương Tiêm Hải trong tay Lăng Húc, mênh mông vẩy ra.

Vô số đốm sáng như sao tóe ra, trùm lấy đối phương.

Đối thủ của gã là một tên thấp bé ngực vẽ hình cá sấu, gọi là lão Ngạc Ngư, tính tình vô cùng dữ tợn hung bạo.Tên này tay cầm hai thanh đoản bính lang nha bổng vung vẩy ù ù như một ngọn gió xanh bạo liệt. Hàn mang từ mũi thương Lăng Húc bị ngọn gió này quất trúng, hoa lửa văng khắp nơi.Nhưng Lăng Húc cũng không chậm hơn chút nào, rống giận liên hồi, thương hải liên miên không dứt.

Con ngươi màu vỏ quýt bừng lên ngọn lửa, tóc trắng tung bay, mười ngón tay sắt thép miết vào ngân thương, cơ thể xoay tròn tạo nên âm thanh như xé vải không dứt bên tai.

Từ khi thoát khỏi tâm ma lần trước, tâm tính càng ổn định, thực lực cũng tăng tiến toàn diện.

Mũi thương hải càng lúc càng dày đặc, tầng tầng lớp lớp liên miên.Keng kengkeng!

Âm thanh va chạm dày đặc như tiếng mưa đập vào lá chuối, bên ngoài lớp cuồng phong màu xanh, vô số hỏa tinh nổ tưng bừng. Đang bị hỏa tinh bao vây, lão Ngạc Ngư bỗng mở mắt, nghe tiếng quát của Lăng Húc, khẽ cười trào phúng.

Quá cứng sẽ không bền.

Đây là một đạo lý võ học cơ bản, đối thủ của mình nhìn qua là biết thuộc loại gà mờ, duy trì tần suất công kích cao như vậy, tất sẽ không giữ được lâu.Như một con cá sấu đang ẩn mình, gã kiên trì đợi chờ cơ hội.
****

“Cơ quan võ giả?”Nam tử trẻ tuổi trên ngực vẽ hình cáo trắng cười yếu ớt. Gã là Bạch Hồ của Ngũ Sát đoàn, dung mạo tuấn lãng, chỉ là nét cười nơi khóe miệng vô cùng tà dị.

“Không được rồi, cơ quan võ giả rác rưởi như vậy, làm sao giúp ta lập thêm chiến tích?Thắng tên này mà cũng tính vào chiến tích, chúng sẽ cười nhạo ta.”Bạch Hồ lẩm bẩm: “Hình dạng giống cọp đấy, ai nha, lên núi đánh cọp, là đánh ngươi đó sao?”Hổ nói với Binh: “Ta bực mình!”

Cả đêm bị đánh tới đánh lui, lại còn không ở nhà gì gì đó, dù tượng đất cũng phải nổi đóa, thế nên Hổ trước nay luôn bình tĩnh cuối cùng cũng phải nổi giận.

Binh: “…”

Binh đang không biết làm sao an ủi Hổ tức thì sửng sốt. Hôm nay Hổ bị tổn thương nhiều quá…

“Ta phải giết hắn!” Hổ lạnh lẽo.Khuôn mặt tú lơ khơ rịn mồ hôi, Hổ đại nhân lần đầu tiên nổi giận, lại vì một bài nhạc thiếu nhi.(!!!)

Tiếc thay, Binh lại là một kẻ hèn mọn vô hạn. Gã không những không chút giác ngộ, còn không hề do dự châm ngòi thổi gió: “Ha ha, nghĩ xem, một con cáocon lại dám khiêu chiến uy nghiêmcủacọp.Hổ à, ta không biết ngươi nghĩ sao, nếu mà là ta, ta không nhịn đâu.”

Rống!

Tiếng hổ gầm ầm vang không trung, một luồng sáng màu lam lẫm liệt cắt ngang hắc ám.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Chiến Đấu Của Mỗi Người

Cảm nhận được chiến ý của Hổ, Binh cũng có chút nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng gã cũng không nỗi cuồng nhiệt quá mức, vẫn đủ tỉnh táo điều khiển Thiên Không Hổ.

Bạch Hồ bị tốc độ của Thiên Không Hổ làm giật mình. Tốc độ này tuyệtđối vượt qua tốc độ của bất kỳ cơ quan võ giáp nào hắn từng gặp!

Loại cơ quan võ giáp mới chăng?

Bạch Hồ sinh lòng hiếu kỳ, bên trong cơ quan võ giáp luôn có cơ giới sư, chỉ cần nhìn trình độ của cơ quan võ giáp là biết khả năng và trình độ của cơ giới sư đó.

Ngũ Sát đoàn vào Nam ra Bắc, số võ giả đã giết nhiều vô số kể, nhưng có thể làm Bạch Hồ nhận xét là cơ quan võ giả có chút thực lực chẳng được mấy người. Cơ giới sư và cơ quan võ giả luôn luôn song hành, hai chức nghiệp này đã trở thành thú giải trí tiêu khiển của tầng lớp giàu có.Cơ quan võ giả này quả có chút thực lực.

Bạch Hồ thêm vài phần hứng thú, chủ động kéo giãn khoảng cách.Hắn muốn nhìn rõ một chút, trình độ của cơ quan võ giả và cơ quan võ giáp kia rốt cuộc đến mức nào.

Thiên Không Hổ mở cánh, như một tiasét màu lam xẹt qua không trung.

Binh nhìn ra ý đồ muốn thăm dò của đối phương, có điều đây cũng là điều gã muốn. Gã chưa từng thấy Hổ tức giận, đi cùng Thiên Không Hổ đến bây giờ, cơ quan võ giáp này đã hoàn toàn phá vỡ mọi quan niệm cố hữu của gã về cơ quan võ giáp. Nhiều chỗ khác biệt khiến gã phải tìm tòihọc hỏi thêm, vì ngay cả Tái Lôi là người chế tạo ra cũng không biết dùng nó như thế nào.

Binh phải tự mình mày mò, qua một thời gian, cũng đã có mấy phần tâm đắc. Hổ có ảnh hưởng trực tiếp đến tính năng của Thiên Không Hổ. Hổ là võ hồn, không phải là máy móc, nên tự nhiên có cảm xúc, và cảm xúc của nó ảnh hưởng rất lớn đến Thiên Không Hổ.

Đối với một cơ quan võ giả, lý giải cơ quan võ giáp của mình và khiến nó có thể phát huy uy lực tối đa là kỹ năng cơ bản nhất.

Binh hứng thú với Hổ hơn với Bạch Hồ nhiều.Khi Hổ tức giận, ảnh hưởng đến Thiên Không Hổ đến mức nào?

Binh cảm nhận thật cẩn thận, vì loại cơ quan võ giáp có sinh mệnh này gã chưa quen lắm. Trong lòng Binh rất hiếu kì và chờ mong vì Hổ quá thông minh, thông minh hơn tất cả các loại võ giáp trước đây gã từng dùng.

Khi Hổ giận dữ, tốc độ Thiên Không Hổ tăng lên, phản ứng nhanh hơn, ý thức chủ động công kích càng thêm mạnh. Khi gã ra lệnh công kích, nó rất hưng phấn, còn nếu là lệnh phòng ngự, nó lại có chút phản kháng…

Nhiều chi tiết nho nhỏ khó phát hiện lần lượt lướt qua đầu Binh.Kỵ Binh vô cùng đau đầu. Hắn là người cao nhất, trên ngực vẽ một con ngựa đen, nên gọi là Kỵ Binh.

Hắn là kẻ có nhiều đối thủ nhất.

Một lão già mù, một hộ vệ câm và một tên hồn tướng dùng sáo.

Thực lực ba người này nếu tách riêng đều không phải đối thủ của hắn, nhưng cả ba lại liên thủ khiến hắn đau khổ vô cùng. Nhất là hai tên âm võ giả, phối hợp cực kỳ ăn ý. Sức tập trung của hắn bị kềm chế gắt gao, còn bị tên hộ vệ câm kia áp đảo.Manh Huyền bi thương, Kỵ Binh biết lão.

Nếu theo thứ tự xếp hạng, thực lực hai người cách nhau rất xa. Manh Huyền xếp thứ chín nghìn chín trăm, còn hắn là chín nghìn tám trăm bảy mươi. Tuy chỉ cách nhau ba mươi bậc, nhưng trên Thiên Lộ bảng, chỉ cần cách nhau một bậc là đôi khi thực lực đã chênh lệch thấy rõ.Nếu cách nhau trên mười bậc, chênh lệch càng lớn.

Cách đến ba mươi bậc, có thể nói, nếu hai người đánh nhau, Kỵ Binh thắng là cái chắc.

Dù có thêm hộ vệ câm cũng không đủ giúp Manh Huyền thủ thắng. Lấynhiều đánh ít được là vì thực lực mọi người chênh lệch không nhiều, chứ nếu chênh lệch quá lớn, số lượng có bao nhiêu cũng không đủ bù đắp phần chênh lệch đó.

Kiểu cường giả thế này, chỉ giơ tay nhấc chân là có thể dẫn động uy lực thiên địa, dời núi chuyển sông vô cùng dễ dàng. Bọn họ có thể chỉ cần lấy sức mạnh của bản thân mình cũng đủ hủy diệt cả một tinh tọa. Trong quá khứ, chuyện như vậy đã từng phát sinh, và rất nhiều cường giả chính là dùng kiểu chiến tích như vậy mà bước lên đỉnh cao.

Kỵ Binh đã nhìn ra điểm mấu chốt, chính là tên hồn tướng dùng địch kia!Thực lực tên hồn tướng này không cao, chân lực lại yếu, chỉ có âm địch rất cổ quái, luôn không ngừng ảnh hưởng, thậm chí cắt đứt tiết tấu công kích của hắn. Tên hộ vệ câm hình như đã bị thương, nhưng nhờ ảnh hưởng của địch âm, lại vô cùng dũng cảm, mang đến rất nhiều phiền toái cho Kỵ Binh.

Tiết tấu công kích liên tục bị cắt ngang, lại không ngừng bị tên hộ vệ câm phản kích khiến Kỵ Binh một bụng điên tiết.

Tuy vậy, hắn cũng là người biết nhìn, âm võ kỹ hoàn mỹ như vậy, tên hồn tướng này chắc chắn thuộc loại có lai lịch.Nhất thời, hắn thoáng có cảm giác không ra tay được. ****

Đinh Đang vô cùng khó tin, ngơ ngác nhìn bãi chiến trường hừng hực.

Bọn người Đường Thiên vậy mà lại không bị rơi vào thế hạ phong…

Đó là Ngũ Sát đoàn cơ mà…

Bọn Đường Thiên không biết Ngũ Sát đoàn, nhưng Đinh Đang giao thiệp nhiều với các lộ tình báo, nên đương nhiên mỗi người trên Thiên Lộ bảng nàng đều biết. Thực lực Ngũ Sát đoànnhư thế nào, Hắc Hồn Mã nàng hiểuquá rõ.

Bảy năm trước Ngũ Sát đoàn thành lập, do năm võ giả trên Thiên Lộ bảng hợp thành, đã khiến thiên hạ vô cùng rúng động. Lúc đó ai cũng biết Ngũ Sát đoàn mới lập này thực lực nhất định vô cùng cường hãn.

Quả nhiên, từ ngày thành lập, Ngũ Sát đoàn liên tục đánh đâu thắng đó. Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc, tối thiểu mười lăm tinh đứng đầu đều có vết tích của họ. Sự tàn nhẫn hiếu sát của họ cũng nổi tiếng không kém gì thực lực.

Hơn nữa, Ngũ Sát đoàn xảo trá đa nghi, nên năm người liên thủ, hiếm khigặp địch thủ, trừ phi gặp phải cường giả từ hạng chín nghìn năm trăm trở lên.

Ngũ Sát đoàn sớm nổi danh lừng lẫy, tuy vậy hành tung của họ ngày càng bí ẩn. Họ dần bị lùi ra khỏi tầm mắt của mọi người, giấu mình trong bóng tối.Chỉ khi nào thỉnh thoảng có cái tinh cầu nào đó phát sinh án mạng, người ta mới lôi họ ra thôi.

Mạnh như thế, vậy mà bọn Đường Thiên lại có thể chống lại Ngũ Sát đoàn!

Đinh Đang không tin nổi vào mắt mình, hai phe chém giết, đến tận bâygiờ, vẫn chưa có người nào bị thua.

Những người này, rốt cuộc là ai? ****

Đường Thiên và Kỳ Lân vương đánh đấm vô cùng khí thế, đã qua giai đoạn thăm dò nhau ban đầu, hai bên đều không ngừng tăng lực, khiến tình hình chiến đấu càng lúc càng kịch liệt.

Liêm Huyết Miêu nhận trong tay Đường Thiên không ngừng phát ra âm thanh ô ô như mèo khóc, huyết liêm ám hồng ẩn hiện giữa vô vàn tia lửa chói mắt.Kỳ Lân vương chịu áp lực rất lớn.

Gã tu luyện võ kỹHuyết Hỏa Phật từ một tấm thẻ hồn tướng thất giai hoàng kim, tốn của gã tròn hai nghìn bảy trăm vạn tinh tệ. Đó là toàn bộ tiền hắn có lúc ấy, nhưng tiền nào của nấy, uy lực thực tế của Huyết Hỏa Phật làm Kỳ Lân vương khá hài lòng.

Võ kỹ này có thể tùy ý biến đổi phương thức công kích, điểm quan trọng nhất là nó có thể tạo nên một loại Phật hỏa đặc thù.

Huyết Hỏa Phật có bảy tầng, mỗi tầng đều tạo ra một loại Phật hỏa khác nhau. Kỳ Lân vương đã luyện đến tầng thứ năm, tu luyện được loại lửatên là Xích Huyết Phật Hỏa.

Do số người có thể luyện được ra Phật hỏa tầng năm cực ít nên Kỳ Lân vương rất kiêu ngạo về điều này.

Thế nên gã chưa bao giờ nghĩ giờ lại có người có thứ võ kỹ có thể áp chế gã.

Thứ trảo pháp cổ quái này không chút thua kém Huyết Hỏa Phật của mình. Một tấm thẻ hồn tướng thất giai hoàng kim, hai nghìn bảy trăm tinh tệ, giá tuyệt đối đắt trên trời. Võ kỹ luyện đến hôm nay đã vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn tương xứng với cái giá đắt đỏ.Một tấm thẻ hồn tướng thất giai hoàng kim bình thường cùng lắm chỉ đáng bốn năm trăm

vạn, còn Huyết Hỏa Phật lại tốn tới hai nghìn bảy trăm vạn, hiển nhiên thuộc loại thẻ hồn tướng thất giai đỉnh cấp.

Vậy mà võ kỹ đối phương sử dụng lại không thua kém một chút nào.

Kỳ Lân vương không chỉ buồn phiền vì võ kỹ đỉnh cấp của Đường Thiên, mà cả trang bị và vũ khí của tên kia cũng làm gã phải đỏ mắt, thiếu điều ói máu.

Trang bị,còn là cấp bạch ngân, chỉ nhìn hình dáng vô cùng linh hoạt kia là biết uy lực của nó vô cùng lớn.Một cái này cũng đủ làm gã muộn phiền.

Lại còn Liêm Huyết Miêu nhận, rõ ràng là một món bảo khí, một trong số bảo khí của Thiên Miêu tọa. So với tinh thần bí bảo bình thường, bảo khí rất dễ nhận ra, lai lịch của chúng luôn được nhiều người quan tâm bàn tán và truyền bá. Thế nên Kỳ Lân vương nhận ra Liêm Huyết Miêu nhận, và vì thế, lại càng thêm buồn bực.

Mình đây đường đường là đoàn trưởng Ngũ Sát đoàn, thế mà đồ đạc trên người còn kém hơn một tên tiểu tử.

Mất mặt quá mức!Đường Thiên đắm chìm trong chiến đấu. Từ lúc đốn ngộ lần đầu, đây là lần đầu tiên hắn được đánh đến vô cùng sung sướng. Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên thuộc loại khác biệt, do thiêu đốt chân lực, uy lực tỏa ra vô cùng kinh người.

Cộng thêm Khổng Tước linh hoạt nhanh nhẹn, khiến Đường Thiên càng thêm mạnh mẽ.

Cuối cùng Liêm Huyết Miêu nhận cũng khiến Đường Thiên biết được thế nào là uy lực của bảo khí. Tiếng mèo kêu như khóc, cùng với sức mạnh quỷ dị, khiến người ta không thể nào thoát khỏi ảnh hưởng của nó.Đường Thiên không biết, thanh âm quái quỷ này chính là một trong những sát chiêu của Liêm Huyết Miêu nhận.

Miêu Khấp Tà Âm!

Khi nó phát ra, tâm thần địch nhân bất giác sẽ bị tiếng khóc âm ỉ này ảnh hưởng. Kỳ Lân vương cũng thế.

Nếu Kỳ Lân biết trên người Đường Thiên không chỉ có một món bảo khí, không biết gã sẽ ra sao!

Thiên Thanh Đan Hạc không ngừng cung cấp chân lực. Đường Thiên đánhmãi đến giờ, vẫn không có lấy một chút mệt mỏi.

Nhờ bảo khí và cụ trang, Đường Thiên áp chế Kỳ Lân vương từng chút một.

Kỳ Lân vương khẩn trương, hít sâu một hơi, một luồngsáng đỏ theo cổ họng xuống ngực, dừng tại chỗ con mắt của Kỳ Lân trên ngực gã.

Ngũ sắc Kỳ Lân bỗng mở mắt, con mắt đỏ rực

Ngay lúc này, đầu ngón tay Đường Thiên như vừa xuyên qua một tầng chướng ngại, trở nên nhẹ bẫng.Hai mắt Đường Thiên sáng ngời.

Cấp đại sư, Hỏa Liêm Quỷ Trảo của mình cuối cùng cũng đạt được cấp đại sư!

Mài hết bao nhiêu thiết châm cũng không làm cho Quỷ Trảo của hắn tiến cấp đại sư, mà đến bây giờ mới đạt được.

Mười đầu ngón tay truyền đến cảm giác thoải mái khó tả, giống như bỗng chốc mất đi tất cả trói buộc, trở nên nhẹ bẫng như không khí.

Cấp đại sư… đây là cấp đại sư! Khóe mắt Đường Thiên rưng lệ, cấp đại sư à, vậy dùng con Kỳ Lân vương chết tiệt này làm lễ vật chúc mừng đi!

Hắn giơ tay phải, năm ngón như móc câu, đầu ngón tay toát ra năm điểm sáng rực.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo cấp độ mới, cấp độ đại sư sẽ như thế nào đây? Thật khiến người ta vô cùng mong đợi!

Năm ngón tay móc câu, mang theo năm đốm sáng chói mắt, chộp về phía Kỳ Lân vương!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Quái Thai

Chân lực thiêu đốt mang theo hoa lửa bắn ra tứ phía khiến cả người Đường Thiên sáng bừng.Âm thanh mèo khóc văng vẳng như có như không, một đám khói đen quanh quẩn đầu ngón tay Đường Thiên, năm đốm sáng như sao chập sáng chập tối.

Âm thanh đầy trời đột nhiên biến mất.Khí tức của trảo này hoàn toàn không có!

Bừng cháy đi, Quỷ Vương Trảo Lưu Huỳnh!

Đường Thiên khẽ gọi trong lòng.

Vụ khí lượn lờ, linh hoạt theo đầu ngón tay Đường Thiên khẽ động.Năm đốm sáng chập chờn như năm con đom đóm bay đi, tạo nên những dải sáng xinh đẹp trong không trung.

Gió đêm cũng trở nên yên tĩnh, một không gian thăm thẳm, cỏ xanh sương sớm, đom đóm bay lượn.Trong lòng Đường Thiên cũng vô cùng yên tĩnh.

Kỳ Lân vương rúng động, cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có bao phủ toàn thân, trước mặt chỉ bay tới năm con đom đóm, vậy mà lại khiến gã chấn động vô cùng.

Gã hoảng sợ.

Cấp đại sư… đây là võ kỹ cấp đại sư!

Tên thiếu niên yên lặng trước mặt, trong mắt gã giờ giống như yêu quái, không lẽ tên này tu luyện từ trong bụng mẹ sao? Ngay khi võ kỹtừ đầu ngón tay Đường Thiên hiện ra, gã suýt nữa không dám tin vào mắt mình.

Trang bị tốt, bảo khí xịn chẳng thua kém gì thẻ hồn tướng Huyết Hỏa Phật, nhưng những ngoại vật ấy chỉ làm gã đỏ mắt.

Còn đây là võ kỹ cấp đại sư…

Gã không thấy thèm đỏ mắt, mà chỉ thấy sợ hãi.

Bất kỳ loại võ kỹ nào đạt đến cấp đại sư cũng đều cực kỳ khủng bố và được người người tôn kính, vì điều này không thể do ngoại vật giúp tạora được. Với võ kỹ bậc này, tên kia liền có tư cách được gọi là đại sư!

Tên gia hỏa này là loại quái thai gì đây!

Huyết Hỏa Phật của gã mới đến tầng năm, cấp đại sư ư? Gã có nghĩ cũng chưa dám nghĩ, còn xa xôi lắm.

Năm con đom đóm lập lòe, mang theo sự xinh đẹp và yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông, thản nhiên bay tới.

Máu trong người Kỳ Lân vương như ngừng chảy. Gã cắn mạnh đầu lưỡi, mùi máu tươi tràn trong miệng giúp gã tỉnh lại, khí tức hung bạo xôngthẳng lên đầu.

Cấp đại sư? Cấp đại sư thì sao?

“Kỳ lân!”

Hắn giận dữ gầm lên, con kỳ lân năm màu trước ngực biến đổi, con mắt sáng lên, cơ thể nhúc nhích chuyển động, vô cùng quỷ dị.

Con mắt ấy đỏ rực, sáng bừng như ánh nến trong đêm, quỷ dị âm trầm khó tả.Một khí tức hung hãn tuyệt đối tỏa ra bốn phía.

Kỵ Binh bất giác khẽ dừng lại, quay sang, có chút kinh ngạc, lão đại nhanh như vậy đã muốn liều mạng rồi?

Bạch Hồ khẽ cười: “Xem ra cũng phải liều mạng thôi.”

Ngạc Ngư lườm một cái rồi thu hồi ánh mắt, hắn không định thay đổi kế hoạch, theo dự tính của hắn, Lăng Húc đã sắp kiệt lực.

Mãng Nha đang chạy quanh cảm nhận được khí tức của lão đại, trong mắt hiện lên hàn mang, tấn công mãi chưa được khiến lòng hắn cũng trầmxuống. Lão đại đã liều, vậy cùng liều với nhau đi!

Con mắt đỏ rực như ánh nến nhìn chằm chằm Quỷ vương hỏa lưu huỳnh. Kỳ Lân vương vung tay phải, kỳ lân trên ngực di chuyển tới tay phải gã, hai mắt kỳ lân hiện ra trên nắm tay hắn.

Oanh!

Khí tức viễn cổ hung tàn bạo phát, hai ánh nến sáng quang mang đại thịnh.

Hư ảnh kỳ lân ngũ sắc bừng hiện, bao phủ toàn thân hắn, bên trongHuyết Hỏa Phật hỏa diễm như ẩn như hiện.

Ngũ sắc kỳ lân, huyết mạch bạch ngân rất hiếm có.Gã phải mất chín trăm vạn tinh tệ mới mua được. Huyết mạch viễn cổ này cực kỳ hiếm thấy. Nó mang theo một tia thần uy của Kỳ Lân thời viễn cổ, tuy đã rất nhạt, nhưng vẫn vô cùng uy nghiêm và hung hãn khiến mọi người phải kính sợ.

“Kỳ Lân Nộ”!

Hư ảnh kỳ lân trong quyền ảnh đỏ sậm nộ khí ngập trời, dậm chân lướt tới.Phốc.

Con đom đóm đầu tiên còn chưa tới gần, kỳ lân gầm lên một tiếng, kình khí vô hình bắn ra, con đom đóm nổ tung thành một đoàn hoa lửa

chói mắt.

Bốp! Bốp! Bốp!

Liên tục ba con đom đóm cùng lúc phát nổ, hoa lửa rực hồng như một tấm lưới lớn trùm lấy kỳ lân.

Kỳ lân càng thêm giận dữ, vung móng trước rầm rầm đạp xuống.Sóng khí ầm ầm quét ngang khắp nơi.

Lưới hoa lửa như một quả cầu, thoáng chốc nở lớn, căng ra muốn vỡ.

Bốp! Lại một con đom đóm nổ, chùm hoa lửa nhập vào lưới hoa lửa kia, lưới lửa tức thì dày đặc hẳn lên.

Một tiếng mèo khóc như có như không vang lên, một đoàn vụ khí đen quấn vào người kỳ lân khiến nó như biến thành con mèo đen, trông vô cùng quỷ dị. Đôi mắt đỏ của kỳ lân lập lòe, tiếng khóc quỷ dị kia khiến nó cảm thấy bất an.Lưới lửa co lại, gắt gao trùm lấy kỳ lân. Kỳ lân gào lên thảm thiết, liều mạng giãy dụa. nhưng lưới lửa càng lúc càng siết chặt, hoa lửa chói mắt, không hề bị Phật hỏa ảnh hưởng chút nào, từng sợi từng sợi hoa lửa đỏ rực như sắt nung, dày đặc chi chít siết chặt lấy kỳ lân.

Vụ khí đen nhân cơ hội chui vào cơ thể kỳ lân.

Kỳ lân cứng đờ, rồi ầm ầm tan vỡ thành một chùm tia ngũ sắc.

Kỳ Lân vương cảm thấy ngực nhói đau, cả người như bị búa tạ nện trúng, bay ngược ra ngoài, ngửa mặt phun ra một búng máu.“Lão đại!”

Những người còn lại không khỏi kinh hô.

Kỳ Lân vương ở giữa không trung, con ngươi rụt lại, một con đom đóm chậm rì rì đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn!

Không xong!

Bốp!

Con đom đóm trước mặt Kỳ Lân vương phát nổ, vô số hoa lửa chói mắtnở tung, bao trùm tầm mắt hắn.

“Hộ tâm!”

Kỳ Lân vương gầm lên.

Một cái khiên nhỏ hiện ra trước mặt hắn, ngăn cản hoa lửa. Hoa lửa rơi lên mặt thuẫn, trong nháy mắt, mặt thuẫn hiện lên vô số vết rạn, rồi vỡ tung. Nhưng Kỳ Lân vương cũng đã kịp nắm lấy cơ hội này chạy thoát.

Hà… hà… hà!Kỳ Lân vương thở hổn hển, trừng trừng nhìn thiếu niên trước mắt. Cái khiên nhỏ kia là một kiện bí bảo cấp bạch ngân của Thuẫn Bài tọa, gọi là Hộ Tâm tiểu thuẫn. Gã có được tiểu thuẫn đã lâu nhưng chưa hề dùng qua, không ngờ nay lại kịp cứu gã một mạng. Tuy rằng bí bảo bị hủy hoại nhưng gã không thấy đau lòng, chỉ trợn mắt trừng trừng nhìn Đường Thiên.

Cấp đại sư… quả không hổ là võ kỹ cấp đại sư!

Năm con đom đóm vừa rồi hoàn toàn phá vỡ quan điểm của gã về võ kỹ, vì nó khiến gã có cảm giác nó là vật sống. Đến lúc này gã mới hiểu, thìra võ kỹ tu luyện đến cấp đại sư sẽ tạo ra sinh mạng.

Nếu chỉ có đom đóm cũng không làm gã sợ, mà cả hắc vụ lẫn tiếng mèo khóc kia nữa, đều rất tà môn. Một chính một tà, cực kỳ khó đối phó.

Kỳ Lân vương hít sâu một hơi, đứng thẳng lên.

Gã bình tĩnh trở lại, một chiêu sát chiêu kia nhất định khiến thiếu niên đối diện tiêu hao không nhỏ. Vì chân lực của gã cũng tiêu hao cực nhiều, nhưng gã là chân lực thất giai, còn tiểu tử kia, gã nhìn ra chỉ có lục giai mà thôi.Lục giai mà có thể ra sát chiêu ghê gớm như vậy, thực sự là lợi hại!

Có điều, một chiêu đẹp như tranh này, đối phương tuyệt đối không có khả năng cứ muốn là được. Đánh tới lúc này, Kỳ Lân vương đã bỏ đi ý nghĩ tốc chiến tốc thắng, mà đưa Đường Thiên lên một bậc, trở thành đối thủ của mình.

Chiến đấu, giờ lại bắt đầu!

Mắt Kỳ Lân vương hiện lên hàn mang, thân hình biến mất.

Trong nháy mắt, gã xuất hiện sau lưng Đường Thiên, một quyền nhằmthẳng vào cổ. Đường Thiên đã phát hiện ra, hơi cúi xuống, chân trái đá ngược ra sau, cùng Kỳ Lân liều mạng.

Thân hình cả hai đều lung lay.

Mạnh thật! Đường Thiên khen thầm.

Tên nhóc này không ngờ cũng mạnh thế! Kỳ Lân vương kinh ngạc vô cùng.

Hai người liếc nhau, cùng hét lớn, vọt lên.Oanh!

Như hai con trâu đang chạy nhanh trực diện đâm đầu vào nhau, mặt đất run lên, sóng khí quét ngang.

Tần suất công kích cả hai cực nhanh.Như hai hư ảnh quấn lấy nhau, không thể nào nhìn rõ, chỉ có thể nghe tiếng va chạm xối xả.Mặt đất quanh họ thỉnh thoảng nổ tung, bùn đất văng tứ phía.

Kỳ Lân vương càng đánh càng kinh hãi.Gặp quỷ rồi, võ kỹ của tên nhóc này rất hỗn tạp, thế nhưng gã lại không chiếm được thượng phong. Nếu không phải những võ kỹ kia đều chỉ ở cấp thấp không có gì xuất sắc, thìgã đã sớm phải quay đầu bỏ chạy.

Gã biết ưu thế của mình. Võ kỹ gã tu luyện gồm Thiểm Điện Phích Lịch Thủ, Hoàn Chỉ, Vô Cực Thoái, đều là thất giai!

Mỗi võ kỹ đều là một tấm thẻ hồn tướng hoàng kim!

Nếu chỉ tính theo võ kỹ, thực đủ đem Đường Thiên ngược đãi đến sống dở chết dở. Cái gì mà Đại Bi chưởngvõ kỹ chỉ có ngũ giai cũng dám lấy ra cho xấu hổ, lại còn Tuyền Qua Tán Thủ, Đàm Thoái cũng chỉ ngũ giai…

Ngoại trừ Hỏa Liêm Quỷ Trảo đạt tới tinh phẩm võ kỹ, những cái khácủa Đường Thiên đều là loại thông thường.

Thế nhưng chiến đấu thực tếlại không thể dựa trên so sánh võ kỹ như vậy.

Đường Thiên chỉ dùng những võ kỹ cấp thấp này mà cường ngạnh chống đỡ được công kích như bão táp cuồng phong của gã. Sự thật này khiến Kỳ Lân vương như nuốt phải ruồi, vô cùng khó chịu, kém tới hai giai đó!

Sao có thể vậy chứ?

Gã nghĩ mãi vẫn không giải thích nổi.Hơn nữa điều khiến gã căm hận nhấtchính là một khi gặp nguy cấp, Đường Thiên liền sẽ dùng Hỏa liêm Quỷ Trảo!

Môn trảo công đáng sợ này, vừa dùng được viễn chiến lại vừa dùng được cận chiến!

Mẹ nó, thằng khốn nào sáng chế ra môn trảo công này?

Dù đấu cận chiến Hỏa liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên cũng không giảm tốc độ chút nào, vẫn nhanh như thiểm điện, cả người như được hoa lửa bao phủ.Lần đầu tiên Kỳ Lân vương có cảm giác hối hận.

Gã phát hiện không tìm ra được nơi nào để hạ thủ tên thiếu niên trước mặt này. Tên nhóc này tựa như một con rùa, không có kẽ hở nào cả.

Không lẽ… phải dùng chiêu kia thật sao?

Kỳ Lân vương do dự.

Nếu dùng chiêu kia, thắng là chắc chắn, nhưng mình cũng phải nghỉ ngơi ít nhất nửa năm.Bởi vậy nếu không phải vô cùng bất đắc dĩ, tuyệt rất không muốn dùng chiêu đó.Nhưng gã không có nhiều thời gian để suy nghĩ, công kích của Đường Thiên ập tới, căn bản không cho gã cơ hội mà thở.

Thể lực tiêu hao rất nhanh.

Vù vù vù…

Kỳ Lân vương tăng lực vào song quyền, chân lướt một cái, lần nữa kéo giãn cự ly.

Cả người gã ướt đẫm như chuột lột, hơi thở nóng hực. Đã quá lâu không đánh cận chiến với cường độ thế này khiến thể lực của gã có chút khôngtheo kịp. Kỳ Lân vương trợn mắt nhìn Đường Thiên, Đường Thiên cũng mồ hôi đầy đầu, nhưng tinh thần lại vô cùng hoàn hảo.

Đáng ghét!

Tên nhóc này, rốt cuộc là quái thai từ chỗ nào chui ra…

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Đài Cao Mười Trượng, Mười Vạn Kiếm

Tiên Võ.

“Này, Tử Lâm, vẫn còn coi cái này à?” Người bạn kinh ngạc, liếc qua Vô Song Bảng, cười: “Có thay đổi gì đâu, cũng lâu rồi chẳng có cái gì mới.”

“Sáu tháng lẻ chín ngày.”Tử Lâm chính xác đáp.Mỗi cái tên trên Vô Songbảng gã đều thuộc nằm lòng.

“Lâu thật!” người bạn cảm khái: “Hay là Vô Song Bảng hư rồi?”

“Đừng nói bậy!” Trần Tử Lâm nói: “Vô Song Bảng mà hư thì cả Tiên Võ ta đã loạn lên rồi, còn chờ ngươi ở đây om sòm chắc!”

“Cũng phải!” người bạn ngượng ngùng, phẩy tay: “Ta về đây, đêm nay không phải phiên ta trực. Ài, không hiểu ngươi thấy hứng thú gì với Vô Song Bảng nữa, hôm nào cũng nhìn ta muốn ói luôn.”

“Đi đi, đi đi!” Trần Tử Lâm phẩy tay: “Ta ở thêm một chút.”Trần Tử Lâm tiếp tục nghiên cứu bảng đá.

Bảng đá này rất lớn, cao hơn ba mươi trượng, là thánh bảo của Tiên Hậu tọa, gọi là bảng đá Vô Song.Trên mặt bảng đá có thể thấy biến động của tất cả các loại võ kỹ trong Thiên Lộ, bất kỳ biến động nào, dù nhỏ nhất cũng bị nó phát hiện.

Trên bảng đá hiện tên một số võ kỹ, ban đầu mọi người không hiểu gì, nhưng rồi dần phát hiện ra những võ kỹ hiện tên trên bảng đá đều là những loại vô cùng cường đại, vượt xa các loại võ kỹ thông thường,

đẳng cấp phân chia võ kỹ khó mà đánh giá chính xác uy lực thực sự của chúng.Vì vậy, mọi người đặt cho những võ kỹ này một cái tên riêng – võ kỹ Vô Song

Mỗi một loại võ kỹ Vô Song đều là kỳ công tuyệt nghệ, cái nào cũng là độc nhất vô nhị.

Hiện giờ trên Vô Song Bảng tổng cộng có một vạn chín ngàn chín trăm tám mươi sáu loại võ kỹ. Mỗi con số trên Vô Song Bảng, Trần Tử Lâm đều thuộc lòng.

Trong hơn một vạn chín ngàn chín trăm tám mươi loại này, có một vạn sáu ngàn bảy trăm bốn mươi ba cái danh tự mang màu xám. Đây lànhững võ kỹ từng xuất hiện trong lịch sử nhưng nay đã thất truyền. Khi nào màu xám kia biến thành màu vàng, vậy có nghĩa loại võ kỹ này đã tìm được người truyền thừa.

Vô Song Bảng đã có từ rất lâu, từ khi Thiên Hậu tọa còn chưa được phát hiện ra, nó đã sừng sững đứng ở nơi này, thậm chí còn trước khi nhân loại xuất hiện. Vô Song bảng hình thành như thế nào đến giờ vẫn là bí ẩn.

Khi Tiên hậu đời đầu tiên phát hiện ra cái bảng đá không cách nào di chuyển được này là thánh bảo của Tiên Hậu tọa thì cảm thấy rất nản.Dướimắt họ, bảng đá to tướng này không thể dùng chiến đấu được, nên họ cho rằng nó không có chút giá trị nào.

Mãi cho đến khi Tiên Vương tọa và Tiên Hậu tọa hợp nhất, tạo nên Tiên Võ, bảng đá này mới trở thành căn cơ chân chính của Tiên Võ. Nó cùng với Ánh Vũ Đồng Kính của Tiên Vương tọa là điểm tựa phát triển của cả Tiên Võ.

Hiện nay số lượng võ kỹ Vô Song trên Thiên Lộ còn sáng màu có ba nghìn hai trăm ba mươi bảy loại.Trong đó số võ kỹ đã được Tiên Võ kiểm chứng xác nhận là một nghìn không trăm hai mươi chín loại.Thiên Lộ mênh mông, tinh cầu vô số, có thể tìm thấy một nghìn không trăm hai

mươi chín loại võ kỹ Vô Song đã khiến Tiên Võ tiêu hao không biết bao nhiêu nhân lực vật lực tài lực. Dưới sức ảnh hưởng càng lúc càng tăng của Tiên Võ, Vô Song Bảng cũng được các phương thế lực hết sức quan tâm.

Uy lực cường đại của võ kỹ Vô Song khiến các phương thế lực đều cho rằng đó là tuyệt học.Bất kể loại võ kỹ Vô Song nào cũng đều vô giá.

Đã hơn sáu tháng nay võ kỹ Vô Song không có biến động gì, điều này vô cùng hiếm thấy.Thông thường hàng năm đều sẽ xuất hiện ít nhất ba đếnnăm loại võ kỹ Vô Song mới.

Trần Tử Lâm lắc đầu, không lẽ dạo này nóng quá nên người ta lười sáng tạo võ kỹ?

Gã lấy ra một thùng băng, trong thùng băng ướp lạnh mấy miếng dưa hấu, tiện tay lấy ra một miếng, chẳng chút hình tượng gặm lấy gặm để. Một luồng hơi lạnh nhập thẳng vào trong người, thoải mái vô cùng, gãăn càng thêm hăng hái.

Bỗng nhiên, một ánh sáng vàng lóe lên trong tầm mắt gã.Trần Tử Lâm chấn động, nước dưa hấu đỏ hồng dính đầy mặt gã cũng chẳng quan tâm, ngẩng đầu lên nhìn.

Trên Vô Song Bảng hiện lên một dòng chữ vàng.

Số mười chín nghìn chín trăm tám mươi mốt: Hỏa Liêm Quỷ Trảo, một sao. Sát chiêu: Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh.

Nhanh lên, phải hết sức mà chạy.Gió gào thét bên tai, trong bóng đêm, đường núi vô cùng gồ ghề khó đi. Chiến đấu dưới núi thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng như pháo hoa, rọi sáng cả sơn đạo trước mặt gã. Gã không dám quay đầu lại, sợ sẽ nhìn thấy máu, nhìn thấy cảnh mình không muốn thấy.

Dù có thế nào, nhất định phải sống nhé!

Tạ Thanh cắn chặt môi, nắm tay siết chặt.

Trên núi truyền tới tiếng triệu hoán càng lúc càng mạnh, càng lúc càng rõ.Một ý niệm mờ ảo từ xa truyền tới, truyền vào lòng gã.Bất giác, gã chạy chậm lại.Gã đã đến chỗ cao nhất trên đỉnh núi, đây là một nơi bằng phẳng vuông vắn rộng khoảng hai thước.

Tạ Thanh nhìn quanh, hoàn toàn trống không, chẳng có gì cả.

Sao thế nhỉ...

Sao lại không có gì?

Dưới núi thỉnh thoáng lóe lên ánh sáng và tiếng kình khí nổ ầm ầm, nhưng trên đỉnh núi lại vô cùng yên tĩnh.Trong lòng Tạ Thanh vô cùng mất mát, không lẽ... tất cả chỉ là ảo giác của mình?

“Ra đây đi!”Tạ Thanh khàn giọng rống lên, con mắt đầy tơ máu mở trừng trừng như dã thú lâm vào tuyệt cảnh. Ánh sáng lúc sáng lúc tối rọi vào mặt gã, khiến gã càng thêm phẫn nộ và tuyệt vọng. chiến đấu dưới núi không biết thế nào rồi...

Khốn kiếp! đáng chết!

“Ra đây cho ta!Sao ngươi không ra?tại sao?”“Ngươi đang đùa với ta sao?”

Tiếng gào phẫn nộ theo gió bay ra rất xa, tiếng nổ ầm ầm dưới núi thỉnh thoảng vang lên, trở thành câu trả lời của gió.

“Ra đây!”

“Ra đây đi!”

“Ta xin ngươi, ra đây đi! Nhanh ra đi mà!”

Tiếng gào biến thành cầu xin, trong tiếng cầu xin mang theo tiếng khóc.Hai gối Tạ Thanh mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Ngươi thực chỉ đùa với ta sao?

Ta bảo vệ ngươi, cả thôn ta đều bảo vệ ngươi.Bọn họ giúp ngươi mà, sao ngươi lại không ra?

Vì sao chứ?

Nếu ngươi không ra, mọi người đều sẽ chết...

Tạ Thanh không nhịn nổi nữa, nước mắt tuôn ra...Đáng giận! đều là do mình quá yếu!

Rầm! Tạ Thanh nắm chặt tay, đấm liên tục xuống đất.

Crắc!

Đất dưới chân Tạ Thanh bỗng nhiên chấn động, như thể đang tách ra.

Crắccrắccrắc!

Vết rách từ chân Tạ Thanh rộng ra, ầm ầm dọc theo đường núi, như tia chớp uốn lượn chạy dọc xuống dưới. Cả ngọn núi chấn động kịch liệt.Mấy chục cái khe, như mấy chục con rồng hung hãn phát ra tiếng nổ ầm ầm, cát bay đá chạy, thanh thế đáng sợ uốn lượn nổ tung từ đỉnh núi xuống tới chân núi!

Những kẻ đang đánh nhau đều bị tiếng nổ làm cho kinh sợ, không nhịn được đều ngừng lại.

Tạ Thanh hoàn toàn ngơ ngẩn, gã ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, những vết nứt rạn không ngừng lan tràn.Dưới chân, đất rung núi chuyển khiến hắn không cách nào đứng vững.

Trong đầu Tạ Thanh bỗng vang lên một tiếng thở dài yếu ớt.Tiếng thở dài này, như sương khói trong đêm, mờ ảo không thể nắm bắt được.

Tạ Thanh giật mình, hắn nghĩ ra, nó… nó thức tỉnh!

Rầm rầmrầmrầm...

Nham thạch trên Thạch Kiếm phong như những mẩu bánh vỡ, rơi xuống ào ào như mưa.

Nham thạch không ngừng rơi xuống như cái gì đóđang bóc vỏ.Một khí tức nguy hiểm khó tả như mây đen tụ lại, áp lực vô cùng.Ai nấy sắc mặtnghiêm trọng hẳn, một màn trước mắt này, quá mức kinh người.

Nham thạch bong ra từng mảng.

Cả ngọn núi, dưới tốc độ mắt thường có thể thấy được đang nhỏ dần đi.

“Lão đại!”Bạch Hồ đột nhiên kêu lên, trong lòng hắn chợt có cảm giác bất an.

Kỳ Lân vương ngơ ngác nhìn ngọn núi đang không ngừng bong ra từng mảng, tia mắt ngày càng nóng cháy.Gã cảm giác được rồi! Thật cảm giác được rồi! Khí tức kinh khủng này, khiến cả huyết mạch ngũ sắc kỳ lântrong người cũng bị gắt gao áp chế.

Mạnh quá!

Thánh bảo! Chỉ có thánh bảo mới có khí tức đáng sợ như thế!

Gã ra dấu với Bạch Hồ.

Tiếng la của Bạch Hồ làm những người kia đều quay sang nhìn hắn.Lúc này nhìn thấy lão đại ra dấu, cả Ngũ sát đoàn lập tức nghiêm túc hẳn lên.

Ý tứ của lão đại chính là, chuẩn bị xuất thủ!Ngũ sát đoàn đều là những kẻ thân kinh bách chiến, một khi Kỳ Lân vương đã ra quyết định, bọn chúng lập tức thể hiện sự quyết đoán tàn nhẫn của mình. Dù trong lòng vô cùng bất an, nhưng Bạch Hồ lập tức đem sự bất an ấy quăng ra đằng sau, cả người hết sức tập trung.

Một nửa ngọn núi lơ lửng giữa không trung, dưới chân núi nham thạch không ngừng rơi xuống, trên đỉnh núi Tạ Thanh vô cùng luống cuống.

“Kiếm ở giữa núi!”Bạch Hồ hét lớn.

Soạt! Mấy người vô cùng ăn ý, đồng thời động thân, như năm mũi tên rời cung, cùng đánh về phía ngọn núi.Đột nhiên, một vầng ánh sáng màu xám từ bên trong ngọn núi bùng ra.

“Không tốt!”

Ai nấy đều biến sắc.

Vầng sáng xám bay ra cực nhanh, nhanh đến mức không ai kịp phản ứng, trong chớp mắt, mọi người đều bị vầng sáng này khóa chặt.

Trừ Đường Thiên!

Ngay tích tắc trước khi vầng sáng xám bùng ra, Đường Thiên chợt cảmthấy nguy hiểm, nên không chút do dự xoay người bỏ chạy, nhưng chỉ mới chạy được hai bước đã bị quang mang đuổi kịp, đứng nguyên tại chỗ.

Lúc Đường Thiên bỏ chạy, hắn nghe thấy một tiếng gọi rất khẽ.

Nhưng lúc này, hắn phát hiện cả người bị một dòng khí tức âm lãnh khóa chặt, cả đầu ngón tay cũng không động đậy được.Cơ thể hắn vẫn còn duy trì tư thế đang bỏ chạy.

Tĩnh mịch, vô cùng tĩnh mịch.

Trong không gian mờ mờ, tràn ngập khí xám nhàn nhạt, ai nấy đều nhưtrúng phép định thân, người như bức tượng.

Một tiếng thở dài yếu ớt cùng lúc vang lên trong lòng mọi người.

Khí xám không bờ bến từ từ trầm xuống.Từ gối bọn Đường Thiên trở xuống trông một biển mây xám, còn bên trên thì không.

Con ngươi mọi người rụt lại.

Một cái đài cao màu xám lượn lờ, trên ấy có một bóng người chắp tay mà đứng. Trên đài cao hơn mười trượng cắm một cây cờ xám, trên mặt viết một chữ đen rất to: “Ẩn”.Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Một ý nghĩ khiến người ta hít thở không thông bỗng xuất hiện trong đầu mọi người.

Khí xám dưới đài cao dần tiêu tán, cả chiếc đài cuối cùng cũng hiện ra.

Cả chục vạn thanh trường kiếm cắm đầy quanh đài, dày đặc chi chít, cả đài trông như một con nhím.Nhất là hai bên bậc thang, kiếm càng dày đặc như cỏ tranh.Mỗi thanh kiếm đều thủng lỗ chỗ, tàn khuyết không chịu nổi, có thanh thậm chí chỉ còn một đoạn.Khoảng trống có thể đặt chân chỉ cỡ một bàn tay.

Đài cao mười trượng, mười vạn tàn kiếm!

Một thân ảnh cô tịch chắp tay sau lưng từ trên cao nhìn xuống, ngạo nghễ thiên hạ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Hoang Kiếm Tùng, Đại Không Kiếm

“Ngươi là hậu nhân của Tâm Vũ?”

Tạ Thanh ngơ ngác nhìn cảnh tượng chấn động trước mắt, chân tay luống cuống, mãi đến khi thanh âm đạm mạc vang lên bên tai mới giật mình tỉnh lại. Thấy mình không bị định thân, Tạ Thanh lập tức quỳ xuống, vô cùng kích động.“Đệ tử tên Tạ Thanh, Tạ Tâm Vũ chính là gia tổ.”

“Ừ, Tâm Vũ là một đứa trẻ ngoan.”Tiếng thở dài nhè nhẹ, mờ ảo như gió, thoảng qua mặt biển mây.

Bây giờ mọi người mới thấy rõ dung mạo của người đứng trên đài. Một khuôn mặt rất gầy, khoảng bốn mươi tuổi, đôi mắt thâm thúy, áo bào xám có vẻ hơi rộng so với thân hình.

Lão vung tay áo, bọn Đường Thiên thấy cả người như được buông lỏng, lại có thể cử động.Bọn Kỳ Lân vương vừa được tự do liền tụ lại với nhau, bọn Đường Thiên cũng vậy.

“Hắn là võ hồn!” Bạch Hồ nói nhỏ, đôi mắt chớp động quang mang: “Chúng ta đang ở trong hồn vực của Ma Phong kiếm.”

Cả bọn chấn động. Trong bọn, Bạch Hồ là người sáng suốt, có học thức, quảng bác nhất.

“Quả nhiên là thánh bảo, quá mạnh!” Bạch Hồ cảm thán, xen lẫn cuồng nhiệt: “Đánh bại lão là chúng ta có thể lấy được kiếm.”“Nhưng lão mạnh quá.”Mãng Nha lạnh lùng.

“Dùng chiêu kia đi!” Bạch Hổ không chút do dự: “Chỉ có chiêu kia chúng ta mới có cơ hội. Nếu đánh thắng, nó chính là của chúng ta rồi. Thánh bảo đó, cả đời chúng ta cũng chỉ có một cơ hội đánh cuộc này mà thôi.”

Mọi người đều trầm mặc, không sai, có thể chạm vào thánh bảo, cả đời họ có thể gặp được lần này cũng đã là vận khí cực tốt.Nếu bỏ lỡ, sau này không bao giờ có nữa.

Nhưng mà nếu dùng đến chiêu kia…Mọi người bất giác quay sang nhìn Kỳ Lân vương, chờ gã quyết định.

Kỳ Lân vương trầm mặc.

Đường Thiên vừa khôi phục bình thường, lập tức hạ giọng hiếu kỳ: “Đây là đâu? Mây xám nhiều quá, không thấy bến bờ đâu cả.”

“Đây là hồn vực bên trong Ma Phong kiếm.”Hạc điềm tĩnh trả lời.

“Hồn vực?” Đường Thiên ngẩn người, những người kia cũng nhìn Hạc.“Ừ, bí bảo hoàng kim đều có uy năng cường đại này.” Thấy mọi người vẫn có vẻ chưa hiểu, Hạc tỉ mỉ giải thích: “Mỗi một bí bảo đều có thể tự hình thành một tiểu thế giới. Những tiểu thế giới này do sức mạnh của võ hồn quyết định. Sức mạnh này có thể hoàn thiện, có thể không nhưng võ hồn của bí bảo hoàng kim vô cùng mạnh, có thể tạo nên không gian thuộc về chính nó, bên trong chứa đựng sức mạnh nguyên thủy nhất.”

“Nghe thâm ảo quá!”Đường Thiên lầm bầm.

Lăng Húc hừ lạnh: “Ai thèm quản hồn vực là cái gì, ta đâm một thương phá hết!”Hạc khẽ cười.

Đinh Đang không tốt tính như Hạc, liếc Lăng Húc: “Vừa rồi có ai nhúc nhích được một cái không? Sức mạnh của hồn vực vô cùng lớn, trừ

phi ngươi mạnh hơn bí bảo mới phá được.Chúng ta hiện giờ không ai đủ sức làm được chuyện đó.”

“Tại sao?”Đường Thiên buột miệng.

“Vì hồn vực này có võ hồn là một kiếm thánh trấn giữ.” Đinh Đang nghiêm túc: “Hồn vực như vậy, ai có thể phá được?”Mọi người đều tắt tiếng.

Đúng vậy, dù đã trở thành võ hồn, nhưng kiếm thánh mạnh đến mức nào thì ai cũng vừa được thử qua.Võ giả tu luyện kiếm pháp trong thiên hạ nhiều vô số kể như cát sông, nhưng dù ở thời đại nào, số người có thể được phong thánh cũng chỉ có mấy vị.

Đinh Đang biết rất nhiều về Ẩn Kiếm thánh, nhỏ giọng giải thích: “Mỗi một vị kiếm thánh đều có một tòa phong thánh đài, chính là cái đài cao kia. Phong thánh đài của Ẩn Kiếm thánh được gọi là Hoang Kiếm Tùng.Trên Hoang Kiếm Tùng cắm mười vạn thanh tàn kiếm, những tànkiếm này đều là kiếm ngài sử dụng bị hỏng trước khi được phong thánh.”

Oong!Mọi người không khỏi hít sâu kinh hãi.

Dùng hỏng mười vạn thanh kiếm…

Luôn bình tĩnh như Hạc con ngươi cũng không khỏi co rút. Gã quay đầu, nhìn chằm chằm vào phong thánh đài, mắt lộ ra một tia khát khao nóng bỏng. Gã tu luyện chính là kiếm pháp, sao lại không biết phong thánh đài.

Mỗi một vị kiếm thánh, lúc được phong thánh, tâm ý liền câu thông vớithiên địa, vạn vật cùng với kiếm sẽ theo tâm ý của kiếm thánh mà hóa thành phong thánh đài.

Phong thánh đài của các vị kiếm thánh không ai giống ai, nghe nói vì nó chính là đại biểu cho sự lý giải về kiếm của kiếm thánh đó.

Hoang Kiếm Tùng!

Hạc thầm nhắc lại cái tên cổ quái này, đây chính là mục tiêu của gã, tương lai của gã.

Kiếm thánh!Chỉ hai chữ này cũng đủ làm gã nhiệt huyết sôi trào, bàn tay bất giác siết chặt Hạc kiếm. Không ai biết, Hạc kiếm trong tay gã cũng là một thánh bảo.

Là bí bảo hoàng kim duy nhất của Thiên hạc tọa!

Như cảm nhận được cảm xúc dâng trào trong lòng Hạc, Hạc kiếm rung rung.

“Các ngươi khổ cực rồi!”Những lời này của kiếm thánh làm mắt Tạ Thanh rưng rưng. Mấy thế hệ kiên trì thủ vững đều chỉ vì những lời này.Từ ngày gã bắt đầu hiểu chuyện, các trưởng bối nói cho gã biết, bọn họ đều là người thủ kiếm.

Ba chữ này, luôn theo cùng gã trưởng thành.

Cả thôn ở cái nơi cằn cỗi này để bảo vệ một thanh kiếm không biết ở chỗ nào, chỉ vì tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn, dù ai cũng thấy mờ mịt và nghi ngờ.

Tạ Thanh không dám hé răng, gã sợ vừa mở miệng sẽ thất thanh bật khóc. Số lần gã khóc bây giờ gấp mấy lần tổng số lần gã khóc suốt haimươi năm qua.Đây cũng là lần đầu tiên gã nhận ra thì ra mình không kiên cường như đã nghĩ.

“Từ nay trở đi, ngươi là truyền nhân của Ẩn kiếm lưu.”

Tạ Thanh như bị sét đánh, vô số ý nghĩ chạy ào ào trong đầu.

Một thanh kiếm xám lạnh lẽo gác lên vai gã, thanh âm nhàn nhạt vang lên từ đỉnh đầu.

“Tuy tư chất ngươi bình thường, nhưng tâm tính chất phác, Ẩn kiếm lưu giao cho ngươi ta cũng yên tâm.Còn thanh kiếm này, ta sẽ phong ấn hồnvực của nó.Đến khi nào ngươi luyện thành võ kỹvô song của bản môn, nó sẽ lại mở ra.”

Tạ Thanh buột miệng: “Võ kỹvô song của bản môn là cái gì?”

Trên đỉnh đầu trầm mặc.

Bỗng nhiên, một luồng khí tức cường đại xuất hiện, Tạ Thanh ngẩn ngơ, rồi vội vàng ngước lên, biến sắc.

Năm người Ngũ Sát đoàn đứng thành vòng tròn, tay nắm tay, dã thú trên ngực như đang sống dậy. Một con cáotrắng, một con ngựa, một concá sấu, một con rắn chạy dọc theocánh tay chúng, rồi tụ tập lên người con ngũ sắc kỳ lân trên người Kỳ Lân vương.

Năm thú hợp nhất!

Khí tức đáng sợ từ người Kỳ Lân vương bùng phát.

Khí tức hiếu sát, thô bạo, như sóng biển ầm ầm không ngừng đập vào mọi người.

Đường Thiên biến sắc, khí tức này của Kỳ Lân vương mạnh hơn gấp nhiều lần so với khi nãy. Sức mạnh này đã tăng lên một cấp độ khác, tuy chỉ bịdư âm nhưng Đường Thiên bị ép đến hít thở không nổi. Không chỉ hắn, những người khác cũng vậy.Mọi người đều biến sắc, đầy kinh hãi.

Như thể họ đang đối mặt với một con hoang thú tỉnh dậy sau hàng tỉ năm ngủ say!

Chỉ mới là khí tức bên ngoài đã khiến mọi người hít thở không thông!

“Chuyện gì vậy?” Đường Thiên rì rầm: “Làm thế nào mới thoáng cái mà họ mạnh thế?”

“Kỹ năng hợp thể!Đây là kỹ năng hợp thể!” Đinh Đang mặt trắng bệch,giọng run run: “Bọn họ kết hợp sức mạnh của năm người lại làm một, trời ơi, năm võ giả Thiên Lộ bảng hợp thể…”

Nét thong dong trên mặt Hạc biến mất, mắt đầy vẻ lo lắng. Mạnh quá…

Đáng chết!

Lần đầu tiên gã sinh ra cảm giác không thể chống đỡ nổi. Siết chặt Hạc kiếm trong tay, nhưng cảm giác thất bại trong lòng không hạ bớt chút nào.

Khí xám bị khí tức kinh khủng này kích thích, kích động không ngừng, cảbiển mây như sôi trào. Mặt đất rung động, cả hồn vực như muốn sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Kỳ Lân vương nhếch miệng cười lạnh.

Kỳ lân trên ngực chiến ý sục sôi, bốn con thú kia phân ra nằm ở bốn chân của nó. Sức mạnh không gì sánh bằng tràn ngập khắp từng ngóc ngách trong cơ thể Kỳ Lân vương, cả thiên địa như đều nằm dưới chân hắn.

Cảm giác này, thực là kỳ diệu!Bốn người kia mất hết sức lực, ngã lăn ra đất.

Đáng tiếc, sức mạnh này chỉ là tạm thời…

Kỳ Lân vương liếm liếm môi, chằm chằm nhìn Ẩn Kiếm thánh. Ánh mắt gã đầy vẻ tham lam, chỉ cần lấy được thanh kiếm này, thì sức mạnh này sẽ chính thức là của mình, không còn chỉ là tạm thời nữa!

Thánh bảo!

Đột nhiên gã dậm chân một cái.Cả biển mây như sợ hãi, không gian không bờ bến xuất hiện nhiều khe nhỏ trong suốt.Những khe này chínhlà

vết nứt của hồn vực.

Tay chân Tạ Thanh lạnh cóng, vừa định bảo mọi người mau chạy, bỗng thanh kiếm trên vai biến mất.

Áo bào xám hiện ra trước mắt gã, Ẩn Kiếm thánh chậm rãi bước như không nhìn thấy những cái khe kia. Lão bước rất thong dong, như đang đi dạo.

Đi được khoảng ba trượng, Ẩn Kiếm thánh dừng lại, cũng không quay đầu, nói:“Ngươi mới hỏi ta võ kỹvô song của bản môn là cái gì”

Hơi ngừng một chút, lại nói tiếp: “Để ta cho ngươi biết, nó gọi là…”

Ngữ khí vô cùng bình thản, biển mây vừa xao động đột nhiên phẳng lặng trở lại như vừa có một bàn tay lướt nhẹ qua nó.

Kỳ Lân vương nghiêng đầu nhìn đối phương, ánh mắt đầy trêu tức.

Kiếm thánh, kiếm thánh thì sao?

Chỉ là một hồn tướng kiếm thánh, lại đã trải qua mấy trăm năm, khôngbiết suy sụp còn cái dạng gì.Mình bất quá chỉ dậm chân một cái mà hồn vực đã muốn vỡ, thực là hổ giấy.

Hắn chậm rãi vung tay, miệng cười gằn, ngu ngốc, ai thèm quản ngươi có cái gì võ kỹvô song!

Ta chỉ muốn thanh kiếm này!

Đi tìm chết đi!

Kỳ Lân vương trừng mắt, đang muốn vung quyền, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.“Đại không kiếm!”

Ba chữ vừa phun ra, Hoang Kiếm Tùng vạn kiếm cùng vang, cả hồn vực chấn động!

Một thanh kiếm từ cằm Kỳ Lân vương đâm xuyên vào đầu gã. Kỳ Lân vương mắt lồi ra, cả người cứng nguyên tại chỗ, sức mạnh trong người mất đi khống chế, va chạm lung tung.

Thanh kiếm này…

Từ đâu mà ra…Oanh!

Kỳ Lân vương nổ tung thành một quầng sáng chói mắt.

“Nhớ kỹ tên của nó!”

Thanh âm nhàn nhạt vang lên từ Hoang Kiếm Tùng xa xa, một thân ảnh màu xám chắp tay đứng đó.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Lễ Vật Của Kiếm Thánh

Không ai kịp nhìn thấy kiếm này của Ẩn Kiếm thánh.Không phải là không thấy rõ, mà là không nhìn thấy.

Cổ họng bốn người kia cũng có một lỗ máu. Cả bọn gục trong vũng máu, hơi thở không còn.

“Đại không kiếm…” Tạ Thanh thì thào, trong mắt đầy quyết tâm.Gã là người có ý thức trách nhiệm rất cao.Nếu giờ đã trở thành truyền nhân duy nhất của Ẩn kiếm lưu, thì gã rất tự giác nhận trách nhiệm vào người.

“Mấy tiểu bằng hữu này của ngươi rất được.Gặp mặt nghĩa là có duyên, mấy thứ này, tạm coi như lễ gặp mặt đi.”

Giọng Ẩn Kiếm thánh nhàn nhạt từ Hoang kiếm tùng truyền tới. Lão vung tay áo, vài luồng sáng từ Hoang kiếm tùng bay ra đến trước mặt mọi người, rồi từng cái dừng lại.

Bên trong vầng sáng trước mặt Đường Thiên bập bềnh một tấm thẻ.Trong vầng sáng trước mặt Lăng Húc là một cái chuông gió màu bạc. Cái chuông do hai cái ngân dương giác tinh xảo hợp thành.

Vầng sáng trước mặt Hạc là một thanh tiểu kiếm.

Vầng sáng trước mặt Đinh Đang, cũng là một tấm tạp phiến.

Của Manh Huyền lão nhân, là một cuộn tơ nhỏ.

Còn trước mặt phụ tá câm, là một viên đan dược.

“Đường tiểu bằng hữu, tuổi còn trẻ đã luyện được võ hồn bạch ngân,thực là giỏi. Hỏa Liêm Quỷ Trảo của ngươi đã bước vào hàng ngũvõ kỹ vô song, nhưng muốn trở thành chuyên gia cận chiến, ngươi còn khiếm khuyết rất nhiều. Tấm thẻ này tặng cho ngươi. Hắn suốt đời long đong, tâm tính luôn buồn bực không an, đến lúc sắp chết cũng không được giải thoát. Ta với hắn tương giao mấy chục năm, thấy thế không đành lòng, nên lúc hắn sắp chết, dùng Ma Phong kiếm phong ấn hắn thành võ hồn, hóa thành tấm thẻ này. Tặng cái này cho ngươi, ta cũng có tư tâm. Ta không muốn tuyệt kỹ của bạn thân biến mất. Ngươi có thể lĩnh ngộ võ kỹ vô song, thiên phú đương nhiên là cực tốt.Hy vọng ngươi có thể lĩnh ngộ tấm thẻ này.”Đây tuyệt đối là câu nói dài nhất của Ẩn Kiếm thánh, dù với Tạ Thanh cũng chưa từng nói nhiều đến vậy.

Đường Thiên hiếu kỳ xem kỹ tấm thẻ.Trên mặt thẻ có một đôi mắt, một đôi mắt vô cùng phẫn nộ.

“Đây là loại thẻ gì?”Đường Thiên ngẩng đầu, hiếu kỳ hỏi.

“Không biết.” Ẩn Kiếm thánh thản nhiên đáp: “Hắn tu luyện chính là quyền pháp, xuất thân danh môn. Hắn tên là Tang Khổ, đã từng là một trong những nắm tay cứng nhất thời đó.”Đinh Đang biến sắc, kinh hô: “Thôn Quang Thiết Quyền Tang Khổ!”

“Nổi tiếng lắm hả?” Đường Thiên quay sang, kinh ngạc.

“Vô cùng nổi tiếng!” Đinh Đang nghiêm túc đáp: “Ông ấy là một trong những quyền võ giả kiệt xuất nhất thời của mình. Thôn Quang Thiết Quyền của ông ấy, nghe nói có thể nuốt cả ánh sáng. Ông ấy được xưng là quyền võ giả tiếp cận quyền thánh nhất.”

“Oa, cả ánh sáng cũng diệt được, lợi hại quá!” Đường Thiên vô cùng hưng phấn.Ẩn Kiếm Thánh nói xong, cũng không để ý tới Đường Thiên nữa, nói với Lăng Húc: “Cái dương giác phong linh này, cùng với cây thương của ngươi đều là bí bảo của Bạch dương tinh tọa. Năm đó ta vô tình đạt được, giờ trả lại cho ngươi.”

Lăng Húc ngẩn người, cây thương của mình?Gã cầm lấy phong linh và ngân thương so sánh, chùm tua đỏ của ngân thương bỗng phóng ra hai sợi tơ hồng quấn vào dương giác phong linh.

Lăng Húc tròn mắt, sao gã chưa từng nghe qua ngân thương còn có phong linh nhỉ?Ẩn Kiếm thánh tiếp tục quay sang Hạc: “Thiên phú của ngươi là cao nhất trong đám người này, kiếm tâm vững chãi, đáng tiếc… bí bảo bạch ngân Tiên Nữ tọa, Ô Châu phụ kiếm này, ta tặng cho ngươi.”

Hạc trầm tĩnh: “Đa tạ!”

Dứt lời, Hạc kiếm trong tay giơ ra hướng tiểu kiếm quơ một cái, tiểu kiếm như bị nam châm hấp dẫn, bay về phía Hạc kiếm.

Hạc bấm kiếm quyết, nhẹ vạch một cái, tiểu kiếm kêu boong boong, hóa thành mười hai thanh tiểu kiếm, xoay tròn trên đầu Hạc như một cái ô nhỏ.Ẩn Kiếm thánh mắt đầy tán thưởng, thiên phú về kiếm của người này, quả thực kinh người.

Lão chuyển sang Đinh Đang: “Tạp phiến trước mặt ngươi kia, gọi là Tuyệt Trần.”

Lại nói với Manh Huyền lão nhân: “Cuộn tơ này gọi là Ngân Mã Tông, bí bảo của Thiên Mã tọa.”

Rồi nói với phụ tá câm: “Tam Luyện đan.”

“Hai vị hồn tướng bằng hữu, hạnh ngộ.Vật hồn tướng có thể sử dụng, tađã dùng hết, nên không có gì để tặng được, rất tiếc.”Ẩn Kiếm thánh nói với Binh và Ma Địch.

“Không sao!” Binh phất tay, vẻ rất phóng khoáng, nhưng rồi lập tức lộ ra sắc mặt vô lại: “Không dùng được cũng không sao, cứ cho thêm mấy món đi, ta đem bán cũng được.”

Ma Địch nhẹ nhàng chào hỏi: “Có thể thấy phong thái một kiếm thánh, Địch đã vô cùng vinh hạnh.Mấy thứ tục vật, xin ngài đừng bận

tâm.”

Ẩn Kiếm thánh đương nhiên chẳng thèm để ý tới Binh, chỉ gật đầu với Ma Địch.“Tạ Thanh, luyện tập cho tốt, lúc nào luyện thành Đại Không kiếm, hồn vực Ma Phong kiếm mới lại mở ra, ta sẽ gặp lại ngươi.”

Lời còn chưa dứt, biển mây không bờ bến như thủy triều rút về Hoang kiếm tùng.

Tầm mắt xung quanh, lại khôi phục như thường.

Biển mây thu nhỏ cực nhanh, chỉ còn một điểm xám nhỏ, rồi tiêu thất không thấy.

Mọi người như tỉnh mộng, chỉ là ngọn Thạch Kiếm phong cao vút đã biếnmất, chỉ còn lại đầy đá vụn.Năm người Ngũ Sát đoàn cũng biến mất, chỉ lưu lại vết tích cháy đen trên đất, biểu thị nơi đây đã trải qua một trận đánh nhau kịch liệt.

Như đã trải qua mấy đời.

“Thật keo kiệt, nhiều đồ như vậy cũng không thèm để lại.”Binh lầm bầm, đối với việc đối phương không thèm để ý đến gã, hiển nhiên rất là ý kiến.

Không ai để ý tới gã.Trận chiến này, đối với người nào, cũng tạo một cảm giác xung động trước nay chưa từng có.

Kiếm Thánh đó!

Đây là vị kiếm thánh đầu tiên họ được gặp.Uy lực giơ tay nhấc chân là hủy thiên diệt địa, khiến người ta phải sợ run. Kiếm không nhìn thấy, không ai có thể tránh được.

Kể cả người có trực giác cường hãn đứng đầu như Đường Thiên, mà ngay trước khi kiếm thánh động thủ, cũng không nhận ra bất cứ dị động

nào.Tuy vậy, từ trận chiến này, người nào cũng có thu hoạch khá lớn.

Tạ Thanh có thêm một thanh kiếm xám nhạt, nhìn qua giống một thanh kiếm cũ bình thường, không chút đặc biệt.

“Ma Phong kiếm là thế này à?” Đường Thiên vò đầu, có chút kinh ngạc, rồi hỏi Tạ Thanh: “Giờ ngươi định làm gì? Thạch Phong kiếm không còn rồi, các ngươi cũng không cần thủ ở đây nữa, không bằng ngươi đi với chúng ta tới Nam Thập Tự tọa đi!”

Tạ Thanh lắc đầu: “Đa tạ ý tốt của đại nhân, nhưng Tạ Thanh muốn ở lại nơi này. Tuy rằng không biết gia sư có còn hậu nhân hay không, nhưnglỡ vẫn còn thì sao?Tạ thị là người thủ kiếm, bây giờ còn được truyền thừa Ẩn kiếm lưu.Đây là ân điển của gia sư, nên ta muốn chờ hậu nhân của người. Hơn nữa, từ bây giờ ta phải tu luyện Ẩn kiếm lưu, bắt đầu đã muộn, càng cần phải chuyên tâm.”

Lăng Húc nghe thế, vỗ vỗ vai Tạ Thanh, tán thưởng: “Nói đúng lắm! Có tình có nghĩa! Trang nam nhi là phải như thế!”

Đường Thiên cũng thấy có lý, gật gật đầu: “Ừ, đúng, đúng!”

Binh bỗng chen vào: “Ngươi đã muốn ở lại Ô Nha tọa, vậy không bằng giúp chúng ta thu mua Ô Nha kim đi.”“Các người vẫn còn cần Ô Nha kim?” Tạ Thanh kinh ngạc. Ô Nha kim ở Ô Nha tọa cơ hồ đã bị bọn họ càn quét không còn, vậy mà vẫn còn cần Ô Nha kim. Tạ Thanh tuy không rõ họ cần Ô Nha kim để làm gì nhưng vẫn không chút do dự gật đầu: “Không thành vấn đề!”

“Binh đại thúc, người thật tham lam!”Đường Thiên chỉ vào mũi Binh, tựa như phát hiện ra đại lục mới.

Da mặt Binh đã sớm dày mo, đang định đắc ý khoe khoang vài câu, đã nghe thấy Đường Thiên tùy tiện nói: “Yên tâm đi, lời lãi vụ này cho ngươi một phần!”Binh nghe thế vô cùng đau lòng, vội nói: “Tính phần

tham gia của ngươi, lợi nhuận Ô Nha kim do Tạ thôn thu mua cho ngươi mười phần trăm.”

Binh sợ Đường Thiên rộng rãi đem tiền cho Tạ Thanh quá nhiều nên quyết định luôn phần định mức ấy.

Tạ Thanh cười cười: “Không cần, xin yên tâm, ta nhất định sẽ tận tâm thu mua.”

Tạ Thanh thầm ghi nhớ việc Ô Nha kim rất quan trọng với bọn Đường Thiên. Còn đối với định mức gì đó, gã thực không thèm để ý, đối với bọn Đường Thiên chỉ có lòng cảm kích mà thôi.Binh rất vui, cho tiền cũng không lấy, thực là người tốt a!

Hắn vừa định mở miệng, đã thấy Đường Thiên vung tay: “Như vậy sao được? Ít quá! Mười lăm phần trăm! Tạ Thanh, ngươi phải lấy! Nhất định phải lấy! Nếu không chúng ta không làm ăn nữa!”

Oong!Binh hết sức đau lòng.

Tên khốn kiếp này, không lo việc nhà không biết củi gạo dầu muối tốn bao nhiêu tiền mà!

Mười lăm phần trăm đó! Mười lăm phần trăm ngươi có biết tương đươngbao nhiêu tiền không? Đồ phá hoại, mở miệng là làm mất bao nhiêu tiền! Khốn kiếp!

Tạ Thanh thấy Đường Thiên kiên quyết như vậy, bất đắc dĩ cười: “Được rồi, ta nghe lời đại nhân.”

Đường Thiên tức thì mặt mày rạng rỡ: “Ha ha, từ nay chúng ta đều là người mình rồi!”

Tạ Thanh trong lòng ấm áp. Gã không hề biết rằng, bây giờ đáp ứng lời kia, sau này đem lại cho Tạ thôn tiền bạc không biết bao nhiêu mà kể! Tạ Thanh vô cùng cảm kích, trong lòng bắt đầu tính toán xem làm thế nàođể thu mua được nhiều Ô Nha kim nhất.

Bọn Đường Thiên trở lại Tạ thôn, rồi chia tay nhau.

Đinh Đang muốn về nhà đưa máu cho em gái.Manh Huyền và phụ tá cũng khởi hành.Bọn họ phải đến tinh môn dẫn vào hồn khu, nên phải đến thànhTam Hồn. Đi bằng cửa Võ Hồn điện chỉ có Đường Thiên và hồn tướng đi được mà thôi, không thể mang người khác theo vào được.

Ô Nha tọa vừa hay có một tinh môn thông tới thànhTam Hồn, nhưng lại không ở trên tinh cầu chỗ bọn Tạ Thanh.Đường Thiên cũng phải đi, Tái Lôi còn đang trốn trong kho quân giới.

Lúc Đường Thiên đến, Tái Lôi sáng rỡhai mắt, đầy kỳ vọng hỏi: “Ngươi mua được bao nhiêu Ô Nha kim?”

Đường Thiên dựng thẳng một ngón tay.

“Một nghìn cân?” Tái Lôi kích động.

Đường Thiên lắc đầu: “Một vạn cân!”

Tái Lôi hưng phấn hét lên, nhảy nhót, hai tay che mặt, không thể tin nổi:“Phát tài! Phát tài rồi! Chúng ta phát tài rồi!”

Một vạn cân, nghĩa là năm mươi ức tinh tệ!

Con số khổng lồ như thế khiến Tái Lôi muốn hôn mê.

Cũng nghĩa là có tinh tệ vô biên vô hạn, vô số tài liệu quý hiếm, kinh phí nghiên cứu dồi dào,…

Phát tài, phát tài lớn!

“Đừng cao hứng quá sớm!” Đường Thiên đổ một xô nước lạnh: “Ô Nhakim đã tới tay rồi, nhưng làm sao biến thành tinh tệ đây?”

Tái Lôi sững người.

Đúng rồi, Ô Nha kim đã tới tay, có nghĩa có thể đổi thành tinh tệ.

Nhưng trừ bọn họ đâu có ai biết giá trị của Ô Nha kim. Đã không biết giá trị, thì đâu có ai nguyện ý vì nó ra tiền!

Tái Lôi tỉnh táo lại ngay, trong đầu vẽ liền kế hoạch, đôi mắt lóe sáng liên hồi.Quyết tâm kiếm tiền của thiếu nữ ta, cả Kiếm Thánh cũng đừng mong làm dao động!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Đinh Đang Và Tỳ Ba

Đinh Đang vừa xuống xe, bao nhiêu âm thanh ồn ào ập vào mặt, dòng người nhốn nháo rộn ràng chiếm hết tầm mắt. Người người trang phục đủ màu đi đầy đường, cảnh tượng quen thuộc khiến nàng bình tĩnh lại.

Đây là quê nhà của nàng, Minh Tân thị thuộc Khải Đông tinh. Minh Tân thị là thành thị phồn hoa nhất, cũng là trung tâm thương nghiệp quantrọng nhất của Khải Đông tinh. Nơi đây người ở dày đặc, thương đội lui tới liên miên, hàng hóa vô cùng đa dạng hấp dẫn. Điều này có quan hệ trực tiếp đến vị thế của Khải Đông tinh. Vốn dĩ chỉ là một tinh cầu phổ thông thuộc Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc, nhưng nó lại có rất nhiều tinh môn liên thông tới sáu tinh tọa khác.

Với điều kiện ấy, nó trở thành điểm tụ tập của nhiều con đường buôn bán.

Đinh Đang đã quá quen thuộc với nơi này. Một chiếc xe, thế là biến mất trong biển người.Nàng vô cùng cẩn thận, đi ngoài đường luôn duy trì cảnh giác xem có ai theo đuôi mình hay không. Hắc HồnMã luôn là mục tiêu của rất nhiều thợ săn tự do. Với hệ thống tình báo vô cùng mạnh của Hắc Hồn, Hắc Hồn Mã biết rất nhiều bí mật. Bắt được một Hắc Hồn Mã, rồi từ miệng hắn ép ra nhiều bí mật là ham mê của rất nhiều thợ săn tự do.

Thế giới này hỗn loạn tàn bạo như thế, nên chỉ cần hơi vô ý sẽ lập tức rơi vào nguy hiểm. Nhiều Hắc Hồn Mã nàng biết đã chết, vì trở thành con mồi của người khác. Mà không lâu trước đây, nàng mới vừa thăng đẳng cấp lên mức bạch ngân. Giá trị bản thân tăng lên, cũng đồng nghĩa sức mê hoặc đối với đám thợ săn tự do càng lớn.Đường phố làm từ thanh

gạch rất hẹp, chỉ đủ ba người đi song song, những con hẻm sâu thẳm có thể nhìn thấy rất nhiều nhà cửa treo chuông gió phát ra tiếng tinh tang dễ nghe. Các căn phòng mặt tiền đường đều có chậu hoa. Khí hậu ở Minh Tân thị ôn hòa, bốn mùa như xuân, nên nơi đây trở thành thành thị của hoa tươi. Những bông hoa rực rỡ khiến những con hẻm nhỏ xanh xanh u tĩnh có thêm mấy phần thanh thoát, không khí lãng đãng hương thơm, trên mặt Đinh Đang không khỏi lộ ra một tia mỉm cười.

Nàng bất động thanh sắc liếc qua một chậu hoa. Trong chậu hoa chôn nửa cái gương do nàng bỏ vào. Trong gương là cảnh lối vào ngõ nhỏ, nếucó người theo dõi, nàng không cần phải quay đầu lại cũng biết.

Phía sau không có ai.

Nàng vẫn cẩn thận đi một vòng lớn, mới đến trước cửa nhà.

Nàng mở cửa, đẩy cửa đi vào.

“Ai đó?” trong phòng truyền ra tiếng một thiếu nữ.

“Là ta!” Đinh Đang nhẹ nhõm, bước chân nhẹ nhàng hẳn, chỉ lắc mình một cái đã xuyên qua cả viện, xuất hiện trước một gian phòng.“A, Đinh Đang về rồi!” tiếng thiếu nữ hân hoan. Nàng và Đinh Đang giống nhau như đúc, là song sinh, nhưng sắc mặt tái nhợt, tóc cũng không ngắn như Đinh Đang mà dài phủ vai. Nàng mặc quần áo ở nhà, trong tay cầm một quyển sách, trông rất nhã nhặn lịch thiệp.

Đinh Đang cướp lấy quyển sách trên tay nàng: “Đã bảo không được xem sách, thân thể đã không tốt, không nên làm tổn thương đầu óc.”

“Chỉ tiêu khiển thôi, ở nhà buồn quá.” Tỳ Ba lè lưỡi.

Đinh Đang đau xót trong lòng. Tỳ Ba từ nhỏ đã bệnh, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mấy lần phải theo nàng đi lẩn tránh, thì chưa từng ra khỏi cửa.Thú tiêu khiển duy nhất cũng chỉ có đọc sách. Sách trong nhà chồng chất như núi, bốn vách tường đều là giá sách.

Đinh Đang đành hạ giọng: “Phải chú ý nghỉ ngơi nữa.”

“Ừ, muội biết.” Tỳ Ba nghe lời.

Đinh Đang thấy trên bàn có táo, liền lấy một quả, lau lau mấy cái lên áo rồi đưa lên miệng.

Tỳ Ba kinh hãi: “Táo chưa rửa!”Đinh Đang nhai táo, vừa nhai vừa nhồm nhoàm nói: “Không, không, rất sạch mà…”

Bỗng nhiên nàng ngừng nhai, mặt biến sắc, bỏ trái táo trong tay, chụp lấy Tỳ Ba vọt tới cửa sổ, khẽ đẩy nhẹ ra một khe nhỏ, liền nhìn thấy mấy người khả nghi đang qua lại bên ngoài.

Đinh Đang lạnh lùng, không chút do dự bước tới một giá sách, cũng không biết ở chỗ nào ấn một cái. Giá sách trượt sang một bên, lộ ra một đường hầm. Đinh Đang ôm Tỳ Ba đi vào trong hầm, giá sách sau lưng khép lại.Một chốc sau, cửa viện vỡ toang.

Mấy võ giả xông thẳng vào phòng, nhìn lướt xung quanh nhưng không thấy ai, người nào cũng sầm mặt.

Một người ngồi xổm xuống, nhặt trái táo bị cắn dở: “Mới vừa đi, lục soát đi! Có đường hầm!”

Những người khác lập tức tản ra, đánh vào những giá sách.

Mấy phút sau, sáu đường hầm hiện ra.Sắc mặt ai nấy cực kém.

Không ai có thể nghĩ Đinh Đang lại bố trí đến sáu cái đường hầm trong nhà.

Mọi người nhìn tên cầm đầu, đi lối nào đây?

Tên cầm đầu tái mặt, hắn hao tốn tâm cơ thiết lập bao nhiêu bố trí, không ngờ…

Nữ nhân này, thực là giảo hoạt!*

Đinh Đang đi trong thông đạo, tự nhiên nhìn xung quanh, không có kẻ nào khả nghi. Vừa lúc một chiếc xe ngựa đi tới, nàng liền ôm Tỳ Ba nhảy vào trong xe.

Trong xe không một bóng người.

Nửa giờ sau, Đinh Đang và Tỳ Ba xuất hiện trong một cỗ xe đi đường dài. Loại xe này không xa hoa, nhưng được cái rộng rãi, hai người bao lấy một gian.“Xe chúng tôi đang đến chòm sao Sơn Án thuộc Sơn Lam tinh, khoảng chín mươi hai giờ sau sẽ tới.Chúc mọi người hành trình vui vẻ!”

Thanh âm sung mãn vang lên khắp mọi ngóc ngách trong xe.

Tỳ Ba khẽ than: “Tiếc quá, nhiều cuốn sách ta còn chưa đọc.”

Đinh Đang áy náy: “Xem ra chúng ta đã bị theo dõi từ sớm, ta bất cẩn quá.”

Tỳ Ba lắc đầu: “Đinh Đang vừa khổ cực vừa nguy hiểm, là muội đã liên lụy Đinh Đang.” Rồi lập tức giả vờ thoải mái: “Hì hì, lại cần dời nhà mớirồi, nhà mới ở đâu? Sơn Lam tinh hả?”

“Không.” Đinh Đang lắc đầu, cười khổ: “Ở thànhTam Hồn.”

“Hồn Khu?” Tỳ Ba bất ngờ, nàng biết rõ Đinh Đang không thích Hồn Khu.

Đinh Đang nhấc chân, tiện tay lấy đại một trái trong đĩa trái cây trên bàn, không chút giữ ý nhai rau ráu: “Lần này ngã đau, bị người ta bắt được!”

“A!” Tỳ Ba sợ hãi, mặt trắng bệch.Đinh Đang thấy sắc mặt Tỳ Ba thì giật mình, vội nói: “Đừng lo, ngươi xem ta bây giờ không phải vẫn rất tốt sao!”

Tỳ Ba vỗ vỗ ngực, thở ra, sẵng giọng: “Đừng có làm người ta sợ!”

Đinh Đang áy náy: “Quay về với chính nghĩa thôi, từ nay trở đi, ta có thêm một ông chủ. Cũng không hẳn là chuyện xấu, sau này có lẽ không cần phải bôn ba nữa.”

“Ông chủ tỷ trông ra sao? Có tốt không?” Tỳ Ba mở to mắt hiếu kỳ. Nàng hiểu rõ tính Đinh Đang vô cùng ương ngạnh khó kềm, người muốn thuê nàng nhiều lắm nhưng không ai vừađược mắtnàng.“Rất rộng rãi.” Đinh Đang nhai ngấu nghiến, lúng búng trả lời: “Ừm, tuổi tác cũng cỡ chúng ta.”

“A! Công tử nhà giàu!” Tỳ Ba mắt mở càng to, che miệng kêu lên: “Trời trời! Đinh Đang, không phải đây là loại người tỷ ghét nhất sao?”

“Khụ khụ khụ…” Đinh Đang mắc nghẹn, mắt muốn lồi hẳn ra.

“A, thực ra công tử nhà giàu cũng được mà.” Tỳ Ba chớp chớp mắt nhìn Đinh Đang, miệng liến thoắng: “Đinh Đang sau này không cần phải phiêu bạt nữa…”Sau một lúc lâu, Đinh Đang mới lấy lại sức lực, trợn mắt: “Đừng có đoán mò!”

“Hì hì!” Tỳ Ba che miệng cười: “Đinh Đang thế này nhìn rất dễ thương nha!”

Đinh Đang bất đắc dĩ: “Đừng có lộn xộn!”

Lát sau, nàng nghiêm túc lại, mặt lộ vẻ suy tư, trầm ngâm nói: “Ông chủ đó là người kỳ quái nhất ta từng gặp. Tuổi cũng chỉ cỡ chúng ta thôi, nhưng thực lực lại vô cùng vô cùng mạnh! Tin tức mới nhất của Tiên Võ cho biết hắn vừa sáng chế ra một môn võ kỹvô song đó.”Tỳ Ba giật mình, lắp bắp: “Võ kỹ…vô song?”

Nàng với Đinh Đang sống với nhau từ nhỏ, cùng phân tích xử lý rất nhiều tin tức, đương nhiên hiểu rõ võ kỹvô song là cái gì.

“Ừ!” Đinh Đang nghiêm túc: “Là Hỏa Liêm Quỷ Trảo, vừa được hiện trên Vô Song bảng.”

“Hử, Hỏa Liêm Quỷ Trảo?” Tỳ Ba ngạc nhiên: “Không phải Quang Minh võ hội biết từ sớm rồi sao? Ta nhớ có một võ giả họ Nông được xưng là ‘Quỷ Trảo”, sáng chế ra nó, võ kỹlục giai, đúng không?”Tỳ Ba nếu đã đọc qua sẽ không bao giờ quên, ưu điểm này Đinh Đang rất hâm mộ.

“Ừ, chính là nó!” Đinh Đang gật đầu: “Qua tay ông chủ nó biến thành võ kỹvô song, số thứ tự mười chín nghìn chín trăm tám mươi mốt.”

“Tuy đứng cuối cùng, nhưng vẫn là võ kỹvô song.” Tỳ Ba cảm thán: “Mang một môn võ kỹ phổ thông phát triển thành võ kỹvô song, thực là lợi hại!”

“Ừ, thủ hạ của hắn còn có một cơ giới sư cấp đại sư nữa!” Đinh Đang nói.“Cơ giới sư cấp… đại sư!” Tỳ Ba ngây người, miệng há hốc, lát sau mới tỉnh lại, hai mắt tỏa sáng: “Là ai? A Đồ Nhĩ? Quan Chi Mặc? hay là Nhã Phạm?”

“Không phải!” Đinh Đang thấy biểu hiện Tỳ Ba, trong lòng khoái chí, thản nhiên đáp: “Là một nữ nhân tên Tái Lôi.”

“Tái Lôi? Chưa từng nghe thấy.” Tỳ Ba lắc đầu.

“Ừ, ta cũng vậy, nhưng chắc chắn là thật bởi vì ta đã trông thấy tác phẩm của cô ta. Thiên Không Hổ, đó là cơ quan võ giáp mạnh nhất ta từng thấy! Cô ta kết hợp cơ quan võ giáp với võ hồn, sáng chế ra mộtloại cơ quan võ giáp hoàn toàn mới.” Đinh Đang kể.

“Oa, nghe có vẻ rất lợi hại nha!” Tỳ Ba chớp chớp mắt.

Đinh Đang có chút bất đắc dĩ, Tỳ Ba đọc nhiều sách nên đối với các đại sư luôn có một loại bản năng sùng bái.

“Dù sao đến lúc nhìn thấy ông chủ muội sẽ biết. Một người rất khó mô tả, lắm lúc ta cũng thấy hồ đồ, không hiểu hắn tạo ra cơ nghiệp lớn như vậy bằng cách nào.” Đinh Đang lắc đầu: “Lần này kiếm được Kim

Tinh huyết nhưng đáng tiếc chưa kịp đưa cho ngươi dùng, xem ra phải đến thànhTam Hồn ngươi hẵn dùng, xem xem thế nào.”“Ừm!” Tỳ Ba đáp ứng.

Nàng hiểu rõ, hiệu quả của Kim Tinh huyết đối với mình rất ít, cũng đã sớm nói với Đinh Đang rồi.Nhưng Đinh Đang đối với chuyện này rất cố chấp, nàng cũng không làm Đinh Đang đổi ý được.Nàng biết, đối với Đinh Đang, đây luôn là chuyện quan trọng nhất.

Đại khái, đây chính là cái gọi là sống nương tựa lẫn nhau đi.

Tỳ Ba nở nụ cười ấm áp.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Bất Đắc Dĩ

Đối với Tái Lôi, vấn đề hiện giờ là nên công bố bí mật của Ô Nha kim hay là đem nó chế thành cơ quan võ giả để bán. Cách thứ hai giúp kiếm được nhiều lợi nhuận hơn, bí mật Ô Nha kim càng giữ được lâu thì thời gian bọn họ lũng đoạn thị trường này cũng càng dài, nhưng thời gian thu hồi tinh tệ cũng kéo dài theo. Một vạn cân Ô Nha kim, chế một Sơ Tuyết dùng mười cân, nghĩa là ... muốn dùng hết số Ô Nha kim này phải chế ra tròn một nghìn bộ Sơ Tuyết.Con số kinh người này làm nàng ngao ngán.

Là một cơ giới sư cấp đại sư, nàng không có sở thích đem thời gian quý giá lãng phí vào việc chế tạo cơ quan võ giáp cấp thấp như Sơ Tuyết. Trong mắt cơ quan võ giả bình thường, Sơ Tuyết rất lợi hại, nhưng trong mắt Tái Lôi, nó chỉ là cơ quan võ giáp cấp thấp mà thôi.

Nàng,một cơ giới sư như thần, đương nhiên phải lập chí chế tạo ra những cơ quan võ giáp cấp cao nhất.

Nghĩ thế, Tái Lôi liền quyết định. Ô Nha kim đáng giá chính bởi vì thích hợp để chế tạo cơ quan võ giáp cấp thấp. Ô Nha kim trời sinh thích hợpvới cơ quan võ giáp cấp thấp, hồn ngọc giá cao hơn rất nhiều, mà trọng lượng của nó đối với một cơ quan võ giáp cũng không phải vấn đề lớn.

Nên Tái Lôi quyết định bán Ô Nha kim.

Năm mươi ức tinh tệ đang hiện ra trước mắt!

Chỉ là nếu đã định bán nguyên liệu, vậy đối tượng tiêu thụ đương nhiên phải là cơ giới sư. Việc đầu tiên phải làm là khiến cho cơ giới sư biết đến Ô Nha kim. Mà nếu muốn biết Ô Nha kim, thì phải biết cơ quan võ giáp!

Phải tạo nên trào lưu mới cho cơ giới sư, cho họ biết kết hợp cơ quan võgiáp với võ hồn mới là chiều hướng phát triển tối ưu. Nàng không sợ người khác đuổi kịp và vượt qua mình về khoản này, vì trình độ của nàng bây giờ chính là từ cả một kho quân giới về cơ quan võ giáp của binh đoàn Nam Thập Tự mới tạo ra được.

Ai có khả năng tìm ra một kho quân giới về cơ quan võ giáp để tập luyện cơ chứ?

Ngược lại, năm mươi ức tinh tệ hấp dẫn hơn nhiều. Cả nàng lẫn Đường Thiên đều rất cần tinh tệ.

Mục tiêu của thiếu nữ chính là một biển tinh tệbao la!Tái Lôi nghĩ ra một biện pháp tuyệt diệu, có thể giúp cơ quan võ giáp của nàng một trận thành danh.

Cho tới nay, trong giới cơ giới sư cũng có các loại thi đấu giao lưu. Những trận đấu này thu hút rất nhiều cơ giới sư và cơ quan võ giả của nhiều tinh tọa tham gia, đặc biệt những trận đấu đỉnh cao tạo nên rất nhiều ảnh hưởng với những người trong giới.

Nếu có thể trong những trận đấu giao lưu thế này đánh một trận thành danh, thì cơ quan võ giáp của nàng nhất định nổi tiếng khắp thiên hạ.

Chỉ là muốn thắng, không chỉ có cơ quan võ giáp cường đại, mà cơ quanvõ giả cũng phải cực mạnh.

Cơ quan võ giả?

Tái Lôi mười phần tin tưởng Binh tuyệt đối là cơ quan võ giả mạnh nhất nàng từng gặp tới giờ.Tuy cách thức chiến đấu cổ lỗ, nhưng sâu

không lường được, còn thực lực ư, tuyệt đối quét ngang mọi cơ quan võ giả hiện nay.

Rất nhanh, Tái Lôi chế ra một cơ quan võ giáp mới.

Sơ Tuyết được làm hơi ẩu vì nó chỉ là một sản phẩm thí nghiệm, còn bâygiờ Tái Lôi muốn quảng cáo Ô Nha kim, nên nàng phải làm ra một cái cơ quan võ giáp thành phẩm chỉ tốn từ năm trăm vạn trở xuống.

Ô Nha kim năm mươi vạn tinh tệ một cân.

Một viên hồn ngọc một trăm khắc cấp bạch ngân giá tám trăm vạn, mà hồn ngọc này có thể thay bằng mười cân Ô Nha kim.

Năm mươi viên hồn ngọc năm mươi khắc cấp bạch ngân giá rẻ hơn nhiều, chỉ ba trăm vạn, nhưng hiệu quả lại thua xa không tới một nửa của viên một trăm khắc, thực ra chỉ bằng một phần tư.Nhưng hiệu quả năm cân Ô Nha kim lại bằng một nửa một viên một trăm khắc, mà giá chỉ có hai trăm năm mươi vạn. Thế là đủ thấy hiệu quả của nó như thế nào.

Hiệu quả mới là quan trọng.

Tái Lôi vắt hết đầu óc tính toán, nhanh chóng hình dung ra cơ quan võ giáp mới.

Cơ quan võ giáp mới này sẽ tên là “Lôi Tuyết”, có giá thành phẩm không quá bốn trăm năm mươi vạn. Giá này đối với người thường là rất rất nhiều, nhưng trong giới cơ giới sư, chỉ cần có chút tài sản là mua được.Thị trường to lắm nha!

Tái Lôi đỏ mắt như một con quái thú nuốt vàng, hận không thể đem toàn bộ Thiên lộ nuốt vào trong bụng.

Còn cơ quan võ giả ư, đương nhiên là Binh rồi!

Có ai thích hợp hơn gã sao?

Chắc chắn là không!

Tên mắc dịch này nhắm mắt cũng cầm được danh hiệu đệ nhất, việc cóthể khiến gã huênh hoang thế này, tên mắc dịch, năn nỉ tỷ tỷ đi!

Mang theo tâm tình như thế, Tái Lôi tìm Binh.

Không ngờ Binh dứt khoát từ chối! Từ chối ngay tức khắc, không chút do dự!

“Chuyện này không cần nói nữa! Thỉnh thoảng đánh đấm một chút ta cũng thích làm, nhưng để lộ trước mắt bao nhiêu người như vậy, ta còn sống được không? Ta là hồn tướng, một hồn tướng biết khống chế cơ quan võ giáp, a a, ai cũng sẽ rất hứng thú đó. Rồi ta sẽ bị Hắc Hồn, Quang Minh võ hội, Tộc minh gì gì đó ráo riết lùng bắt. Một kẻ từ binhđoànNam Thập Tự, hừ hừ, là con cá rất mập đó biết không!”

Binh rất kích động.

Tái Lôi tròn mắt, nàng chuẩn bị mọi thứ, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, nhưng chưa từng nghĩ đến mắt xích nàng tin tưởng nhất lại xảy ra vấn đề.

Đường Thiên cũng nhíu mày: “Binh đại thúc nói có lý.”

Binh đoàn Nam Thập Tự, loại thân phận này đối với nhiều người chắc chắn là vô cùng mê hoặc. Hơn nữa lại còn liên quan đến bí bảo huychương đồng của Đường Thiên, dù từ góc độ nào xem xét cũng là một phiền toái lớn.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tái Lôi ngơ ngác.

Đường Thiên suy nghĩ một chút: “Chờ chút, ta hỏi một cái. Ngũ đại ca nói sẽ giới thiệu một cơ quan võ giả đến chỗ chúng ta, không biết chừng nào mới tới. Nghe nói là một cao thủ rất lợi hại.”

“Vậy ngươi hỏi đi!” Tái Lôi ỉu xìu, chuyện này đả kích nàng rất lớn. Trong cả kế hoạch đây là chỗ nàng tin cậy nhất.Nàng tin dù cơ quan võ giáp có trục trặc, thì Binh cũng nhất định giành được giải quán quân.Lát sau, Đường Thiên rời khỏi quang minh bài, sắc mặt rất khó xem.

“Ngũ đại ca nói, tên kia có chút chuyện, phải một thời gian nữa mới tới.”

Mọi người tròn mắt.

Đường Thiên cảm thấy kế hoạch của Tái Lôi rất tốt, nếu là hắn chắc chẳng bao giờ nghĩ ra nổi. Nhưng điều Binh lo cũng rất có lý, bình thường đánh đấm không sao, dù sao dựa vào bản lĩnh của Binh muốn bỏ chạy cũng chẳng ai đuổi kịp. Nhưng nếu trước mắt bao nhiêu người mà xảy ra chuyện gì, thì rất khó nói. Hơn nữa quy mô thi đấu lớn như vậy, chắc chắn sẽ có cao nhân tọa trấn.“Giờ làm sao đây? Tiền của chúng ta đều đặt ở đây cả. Nếu không thể quảng bá được Ô Nha kim thì chúng ta sẽ bị phá sản.” Tái Lôi ngẩng đầu, mắt rơm rớm.

Con đường đến với biển tinh tệ của thiếu nữ sắp thành công lại muốn thất bại rồi.

Binh cũng rầu rĩ, gã cũng muốn trông vào sinh ý này kiếm một khoản.Chỉ nghĩ tới việc nhiều tinh tệ như vậy bị mất, lòng gã muốn chảy máu. Nhưng gã biết rõ, bản thân hiện tại là hồn tướng, thực lực cũng đã tổn hao nhiều. Ở Hồn Khu, gã có thể tùy ý trở lại Võ Hồn điện, đây làtuyệt chiêu của gã. Nhưng gã hiểu được chiêu này cũng không phải là không thể giải.Thế giới này bí bảo tinh thần vô số, uy năng đủ loại lạ kỳ.

Nên sẽ có vài loại bí bảo tinh thần nào đó có thể ngăn trở gã, không cho gã trở về Võ Hồn điện.

Năm mươi ức tuy nhiều, nhưng nếu chỉ vì năm mươi ức mà bỏ mạng nhỏ, hủy đi hy vọng của binh đoàn, gã tuyệt đối không bao giờ làm.

Lúc mọi người đã hết phương hết cách, Đường Thiên dứt khoát nói: “Để ta đi!”Tái Lôi ngẩn ra: “Ngươi? Ngươi biết khống chế cơ quan võ giáp hả?”

Đường Thiên vò đầu: “Cũng lâu rồi không đụng tới nữa, nhưng đâu có sao, Binh dạy ta là được rồi.”

Tái Lôi khinh bỉ: “Lâm trận mới mài gươm thì được cái gì? Còn có mười ngày nữa giao lưu thi đấu bắt đầu rồi. Đây là đợt giao lưu quy mô lớn cuối cùng trong năm nay đấy, nếu lỡ, chỉ đành chờ sang năm thôi.”

Nghĩ đám Ô Nha kim phải chất đống bụi bặm trong thương khố đến sang năm, trong khi ai cũng đói meo da bọc xương, Đường Thiên run rẩy trong lòng, kiên trì nói: “Hừ, thiếu niên như thần, dù lâm trận mới màigươm cũng không bình thường đâu!”

Tái Lôi nhìn Binh, Binh đưa tay: “Chúng ta còn lựa chọn nào khác đâu!”

Tái Lôi thoái chí: “Thôi kệ các người muốn làm gì thì làm đi, dù sao cơ quan võ giáp ta cũng làm xong rồi.”

Dứt lời, nàng lắc đầu, trở về phòng, ôm chăn khóc lóc.

Một khi đã quyết, Đường Thiên lập tức vô cùng mạnh mẽ: “Được rồi, giờ bắt đầu đi, tiết kiệm thời gian, cơ quan võ giáp đâu?”Binh chỉ vào “Lôi Tuyết” đang nằm trong xó.

Đường Thiên nghiêm nghị, bộ dáng như ra chiến trường, đến chỗ Lôi Tuyết.

Gió rền vang nước sông Dịch lạnh, vì tinh tệ, quay lại? quyết không!

Làm gà mờ dù bị người ngược đãi, tinh tệ này nhất định phải của ta!

Nếu có thể làm theo đúng kế hoạch, năm mươi ức tinh tệ có thể giúp hắn thoát thai hoán cốt, thực lực tăng lên một bậc. Càng có nhiều thẻ hồn

tướng cao cấp, nhiều bí bảo tinh thần, chỉ có thực lực mạnh mới có khảnăng đến được Nam Thập Tự tọa.

Đến giờ này, Đường Thiên vô cùng hiểu rõ, không có thực lực không bao giờ có thể đến được Nam Thập Tự tọa, càng chưa nói đến tốc độ hành trình.

Đinh Đang xem qua tinh đồ đã nói cho hắn biến, trạm tiếp theo của hắn, Sài Lang tọa, là nơi hung địa hỗn loạn trứ danh. Đinh Đang nói rất ngắn gọn, nhưng Đường Thiên hiểu, Đinh Đang lo cho thực lực của bọn họ.

Mà bọn họ lại phải đi ngang qua toàn bộ Sài Lang tọa.Đường Thiên quyết tâm, dù có thế nào, cũng phải hoàn thành kế hoạch của Tái Lôi!

Nhất định phải mạnh hơn! Phải làm cho mọi người cũng mạnh hơn!

Binh lên tinh thần, gã thấy vì mình mà kế hoạch của Tái Lôi phá sản, trong lòng rất hổ thẹn, lại thêm số tinh tệ kếch xù dụ dỗ, nên lúc này gã như được lên dây cót hết cỡ.

May mắn là trong thời gian này, hắn đã có được hiểu biết sâu sắc và toàn diện về cơ quan võ giáp mới.Binh liếc nhìn Đường Thiên, nghiêm nghị:

“Bắt đầu đi!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Lôi Tuyết

Điều này làm Đường Thiên cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Trong thời gian mười ngày, ngoại trừ thời gian đi đường, tính ra chỉ còn khoảng bảy này.Chỉ có bảy ngày, dù tính toán kiểu gì cũng thấy không thể hoàn thành được nhiệm vụ. Năm đó kết cấu của Kiếm Xỉ Hổ đơn giản nên động tác cứng nhắc.Hơn nữa Đường Thiên cũng chỉ được coi là nửa thùng nước (trình độ được một nửa), có rất nhiều động tác chiến thuậtkhông thể hoàn thành được, chứ nói gì đến cơ quan võ giáp kiểu mới cơ chứ.

Tất cả mọi người đều biết rõ đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành được, nhưng Đường Thiên và Binh lại không hề nói một câu nào.

Đã đến mức độ này thì dù có oán hận cũng có nghĩa lí gì đâu cơ chứ.

"Thật ra, nếu như ngươi nắm giữ được võ giáp mới, thì ngươi sẽ phát hiện ra so với Kiếm Xỉ Hổ thì nó dùng tốt hơn, bởi vì nó thông minh hơn.Bên trong Lôi Tuyết cũng để một võ hồn, tuy rằng không cường đại lắm, nhưng cũng tương đối có linh trí.Bởi vậy việc đầu tiên mà ngươi phải làmlà cùng nó câu thông.Đối với cơ quan võ giáp kiểu mới, điều quan trọng nhất chính là câu thông với võ hồn.Khả năng phối hợp ăn ý của ngươi với võ hồn sẽ quyết định xem ngươi là cao thủ hay chỉ là một kẻ vớ vẩn."

"Ngươi phải chú ý đến một điểm, cũng như ngươi cảm thấy cái cơ quan võ giáp này là một thứ gì đó hoàn toàn mới, đồng thời võ hồn của cảm thấy xa lạ với thân thể mới này.Trong khoảng thời gian bảy ngày, không chỉ riêng mình ngươi phải học tập cách điều khiển cơ quan võ

giáp, mà đồng thời nó cũng phải tập bắt chước cách điểu khiển cơ thể hoàn toàn xa lạ này."Binh cực kỳ nghiêm túc nói, bộ dạng cũng có mấy phần phong phạm. Những câu nói có nội dung sâu sắc nhưng lời lẽ lại cực kỳ dễ hiểu này lập tức hấp dẫn sự chú ý của Đường Thiên, hắn lập tức nhấc tay: "Ý của đại thúc là nó giống như một đứa trẻ con? Bắt đầu tập đi sao?"

"Không sai!" Binh gật đầu nói: "Bất kể bản thể trước đây của nó có là gì đi nữa, thì vẫn không phải là kiện cơ quan võ giáp này.Thân thể nó đã thay đổi và bây giờ đến cả bước đi cũng không biết."

Nghe thấy vậy sắc mặt Đường Thiên càng khổ thêm mấy phần: "Ta cũng là một người mới học thôi.Nó có muốn bắt chước, thì trước tiên phải hiểumuốn cơ quan võ giáp bước đi cần phải làm gì?"

"Ngươi cũng đừng có coi thường nó!" Khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ của Binh cười lạnh nói: "Chắc chắn ngươi học không nhanh bằng nó!Dù sao đây cũng là cơ thể của nó, một khi nó đã quen thuộc thì học tập sẽ rất nhanh."

"Coi thường ta hả!"Đường Thiên lập tức trừng to mắt tỏ vẻ rất là khó chịu.

"Thử vài lần là sẽ biết!"Hiển nhiên Binh rất tin tưởng vào Lôi Tuyết."So thì so!"Vị thiếu niên ngốc nghếch này lập tức nhảy vào cái hố mà người ta đã đào sẵn.

Đường Thiên quay sang trừng mắt nhìn Lôi Tuyết.

Tinh tới đỉnh đầu của Lôi Tuyết thì cao chừng hai thước.Không phải toàn bộ đầu đều có màu trắng như tuyết, mà có màu lam.Hình thức của nó được thay đổi hoàn toàn khác với phong cách cơ quan võ giáp đơn giản của binh đoànNam Thập Tự. Bởi ngoại hình là thứ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất, cho nên muốn người ta nhìn vào có thiện cảm thì cơ quan võ giáp thường được làm với ngoại hình cực kỳ đẹp đẽ. Điều quan trọngtrong cơ quan võ giáp là phải thay đổi hình dáng to lớn thô lậu của

cơ quan võ giáp phổ thông.Lấy gầy nhỏ linh hoạt làm tiêu chuẩn, nhưng bên trong cơ quan võ giáp binh đoàn được chọn thường được tăng thêm giá đỡ, vì thế lực phòng ngự không hề thua kém cơ quan võ giáp kiểu cũ.

Điểm quan trọng của kết cấu này là dựa vào từng tầng từng tầng lân phiến màu lam xếp chồng lên nhau mà thành, nhờ vậy có thể sắp xếp vào những chi tiết uốn lượn góc cạnh. Còn như chỗ như cánh tay, cẳng chân, bắp đùi, thì dùng kim loại đã trải quan rèn luyện với cường độ cao nhiều lần để tạo thành.Vì thế mặt ngoài mới hiện lên một tầng hoa văn tự nhiên như sóng gợn vậy.hai đường cong sắc bén để lộ ra ngoài kéo dài từlưng xuống dưới,cho tới tận cẳng chân mới kết thúc.

Trên vai cũng không có miếng lót vai như cơ quan võ giáp phổ thông mà được thêm vào những miếng lót vai hình tròn nhờ vậy có thể giảm thiểu khe hở và nhỏ gọn hơn.

Toàn thân Lôi Tuyết nhìn qua giống như một người sắt không một vết sẹo lồi lên.Ngay cả khi nó lẳng lặng đứng yên tại chỗ vẫn cứ tỏa ra khí tức nguy hiểm!

"Này, Lôi Tuyết!" Đường Thiên tùy tiện nói với Lôi Tuyết: "Chúng ta sẽ so một trận!"Con mắt màu u lam trong hộ kính của Lôi Tuyết khẽ lóe lên ánh sáng màu lam sậm mờ nhạt.

Bỗng thân hình Lôi Tuyết trước mặt Đường Thiên nhẹ nhàng ngồi chồm hổm xuống.Thân thể chứa đầy lực lượng giống như một cách cung tích sức chờ bùng nổ, mang theo vẻ mỹ cảm khôn cùng. Con ngươi trong mắt Đường Thiên đột nhiên co lại.Nhìn tư thế này là có thể tưởng tượng ra cảnh tượng Lôi Tuyết lao lên phía trước ra sao.Nhất định sẽ sắc bén như một đường đao vậy!

Chân sau phát lực!Bàn chân bằng sắt như dẫm lên đất, nhẹ nhàng ngập vào trong nền nhà được làm từ nham thạch rắn chắc.Thấy vậy đôi mắt Đường Thiên hơi híp lại! Sàn nhà nơi đây đã được Tái Lôi đặc chế, cứng rắn như thép! Thậm chí hắn còn nhìn thấy rìa ngoài phần nham thạch bị bàn chân đạp vào bung ra những vụn bào giống như bào gỗ vậy!

Lực lượng thật mạnh quá!

Trong lòng Đường Thiên vô cùng chấn động.

Chân trước của Lôi Tuyết mạnh mẽ đạp xuống, sàn nhà vỡ vụn.Ngay cả người am hiểu bộc phát như Đường Thiên cũng không nhịn được mà thầmkhen, tiết tấu thật hoàn mỹ!

Phát lực với tiết tấu hoàn mỹ như vậy, thì tất nhiên ngay sau đó là cảnh tượng một thân hình màu lam lao đi giống như tia chớp sắc bén với khí thế không thể đỡ nổi!

Tia sét màu lam! Xông lên!

Không sai! Chính là như thế này!

Nhiệt huyết trong người Đường Thiên sôi trào, hưng phấn không thôi!Loảng xoảng!

Hàng loạt những thanh âm va chạm của kim loại làm người ta tê dại vang lên.Mặt đất dưới chân rung lên làm thân thể Đường Thiên gần như bị nẩy bật, bụi bặm bốc lên che phủ toàn thân Đường Thiên.

Sau một lúc lâu, bụi bặm mới tan hết lộ ra Đường Thiên, toàn thân đầy bụi đang ngây ra như phỗng.

Trước mặt Đường Thiên là cảnh tượng hai cái chân sắt màu lam bị mắc kẹt, thân hình bị kéo căng thành hình dây cung bị kéo căng. Toàn bộ thân thể từ thắt lưng trở lên của Lôi Tuyết hoàn toàn bị găm vào đá."Ức!" Binh lấy tay xoa trán, không nỡ nhìn.

Gã bỗng có cái cảm giác chẳng biết nói gì.Một tên cơ quan võ giả không ra gì phối hợp với một bộ cơ quan võ giáp không giống ai.Kết quả ra sao thì gã cũng chẳng thể tưởng tượng ra nổi.

Gã hơi do dự một chút, cũng không biết lần này mình làm có đúng không…

Nhưng cái ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu gã rồi lập tức biến mất, biến mất không còn chút gì.Đảo mắt nhìn qua thấy hai cái chân đang liều mạng giãy dụa.Nhưng lúc này toàn bộ thân trên của nó đã bị găm vào trong đá, vì thế dù có giẫy dụa kiểu gì cũng không thể nào di động mảy may.

Đường Thiên và Binh phải mất hao tổn công sức chín trâu hai hổ mới đem Lôi Tuyết rút ra được.

"Xong!" Đường Thiên nói thầm: "Cái tên gia hỏa này vốn có chỉ số thông minh không cao,nay lại bị đụng mạnh một cái như vậy thì về sau chỉ số thông minh còn được bao nhiêu đây?"

"Không sao đâu, không chừng có khi lại nghĩ thông ấy."Binh thờ ơ nói."Cái gì mà có khi lại nghĩ thông?"Đường Thiên không hiểu được liền hỏi lại.

"Có nghĩa là hai tên gia hỏa cùng ngốc ở cùng với nhau, không chừng có thể biến thông minh!"Binh giải thích nói.

"Ồ!" Một lát sau, Đường Thiên mới phản ứng được, trừng to mắt, giận tím mặt: "Ngươi lại nói ta ngốc!"

"Ta không nói nha!" Binh buông hai tay: "Là ngươi vốn đã ngốc rồi!"

"Hỗn đản! Ta muốn đem ngươi đánh tan ra!" Đường Thiên nổi trận lôiđình.

"Ê, hình như tên gia hỏa này tỉnh lại." Binh hoàn toàn không để ý tới cơn phẫn nộ của Đường Thiên, gã dùng ngón tay chỉ Lôi Tuyếtrồi nói.

Quả nhiên lực chú ý của Đường Thiên lập tức bị dời đi, bất mãn nói: "Này Lôi Tuyết, ngươi đã khá chưa! Biểu hiện như vậy sao có thể phối hợp với thiếu niên như thần!Thế nhưng ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không coi thường ngươi đâu! Xem ra phải để thiếu niên như thần tự thân xuất mã..."

Sau khi Đường Thiên khoác bộ giáp một cách chỉnh tề, hắn cảm thấy rất mới mẻ."Oa, quả nhiên cảm giác không giống với Kiếm Xỉ Hổ! Quá tuyệt!"

Võ hồn của Đường Thiên vô cùng cường đại, vì thế câu thông với Lôi Tuyết rất nhẹ nhàng và thoải mái. Điểm khó khăn nhất đối với người khác lại trở lên cực kỳ đơn giản với Đường Thiên.

Sau một cái ngã đau vừa rồi Lôi Tuyết cũng đã thành thật hơn. Thế nhưng lúc này Đường Thiên đang cực kỳ hưng phấn nóng lòng muốn thử.

"Oa ngao!Lôi Tuyết, chúng ta cùng lên!"

Loảng xoảng, ầm!Thanh âm té ngã liên tục vang lên, sàn nhà lại chấn động thêm một lần nữa, bụi bặm bay tứ tung.

Lồm cồm bò dậy, nhưng Đường Thiên không hề tức giận mà vẫn hô to: "Lôi Tuyết, chúng ta lại tiếp tục!"

Loảng xoảng,ầm!

"Được! Lôi Tuyết, lần này nhất định sẽ được!"

Loảng xoảng,ầm!"Này Lôi Tuyết, đừng sợ! Nam tử hán đại trượng phu, lại tiếp tục!"

Loảng xoảng,ầm!

...

Nhìn Đường Thiên lái Lôi Tuyết ngã dúi dụi thất điên bát đảo, nhưng tiếng rống của Đường Thiên vẫn chưa hề dừng lại.Nhưng Binh biết, cứ mỗi lần ngạnh sanh ngã xuống và va chạm đều khiến cho Đường Thiên cực kỳ đau đớn.

Nhưng Đường Thiên, lại làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn cất caogiọng cổ vũ Lôi Tuyết, cùng ngã với nó.

Điều đó nói lên phong cách của tên gia hỏa này...

Binh đứng nhìn đầy hứng thú, võ hồn của Lôi Tuyết so với Hổ còn yếu hơn, đồng thời linh trí của nó cũng yếu hơn rất nhiều.Lần đầu tiên đã thất bại hiển nhiên đã lưu lại trong lòng Lôi Tuyết một chút ám ảnh.Về sau có vài lần nó muốn vọt lên trước nhưng vì thấy hơi sợ hãi lên bị thất bại.

Nhưng sau khi không ngừng ngã xuống lại được Đường Thiên liên tục cổ vũ, dần dần nội tâm sợ hãi nhút nhát như con ngựa nhỏ bắt đầu tìm thấyđương đi.Động tác của nó càng lúc càng linh hoạt.

"Làm được lắm! Lôi Tuyết! Tốt lắm!"

"Không sai, chính là như vậy!Chúng ta thử lại một lần!"

Đúng là một thiếu niên dũng cảm không biết sợ là gì. Binh vô cùng cảm khái, bỗng nhiên một câu nói truyền vào taigã làm gã cứng đờ người tại chỗ.

"Được! Nhìn thấy cái tên hèn mọn có khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ kia chưa? Đó! Chính là hắn! Tới, chúng ta làm một lần bứt phát hoàn mỹ đểcho cái tên đại thúc hèn mọn ngây thơ kia kiến thức cái gì gọi là tia sét màu lam!"

...

"Rất tốt! Một cái vừa rồi đã làm tên đại thúc hèn mọn kia khiếp sợ rồi, giờ chúng ta lại tới một cái ác hơn!Há háhá, ngươi xem cái vẻ mặt của hắn kìa, oa, tái rồi! Liệu có lên xuất ra mười thành sức lực không? Thiêu đốt đi, Lôi Tuyết!"

...Sắc mặt Binh lập tức đen như đáy nồi.

Rít!

Dừng lại đột ngột, dưới chân Lôi Tuyết tóe lên một chùm hoa lửa, vững vàng đứng trước mặt Binh. Thanh âm đầy đắc ý của Đường Thiên truyền ra từ bên trong: "Ha ha, đại thúc, lợi hại chưa!Hai bên hòa hợp, không ai địch nổi!"

Hai bên hòa hợp...

Trên mặt cái mặt đầy bụi của Lôi tuyết dường như cũng lộ ra vài phầnđắc ý.

Nhưng cũng phải công nhân tốc độ của tên gia hỏa này thật là kinh người!

Trong lòng Binh thầm kinh hãi.Gã vốn tưởng rằng muốn Đường Thiên quen thuộc với Lôi Tuyết,... ít nhất... Cũng phải mất cả buổi sáng. Không ngờ chỉ qua hai giờ, Đường Thiên và Lôi Tuyết đã phối hợp tốt như vậy!

Thế nhưng...

Nhìn cái hình dáng hoàn toàn thay đổi của Lôi Tuyết lúc này, Binh cảmthấy, ắt hẳn Tái Lôi chẳng muốn nhìn thấy đâu. Vốn ban đầu toàn thân Lôi Tuyết có màu lam óng ả như khối bảo thạch, giờ thì toàn thân đều là bụi đất, khắp nơi đều bị tổn thương. Thậm chí còn có vài chỗ bốc khói, đó là những nơi Đường Thiên và Lôi Tuyết va chạm cực mạnh.

Hộc hộc...

Tiếng thở dốc vọng ra từ trong cơ thể Lôi Tuyết.Binh thầm nghĩ, xem ra tên gia hỏa này cũng mệt mỏi không ít nha.

Đường Thiên đương nhiên mệt mỏi không ít rồi.Liên tục bộc phát rồi lại té ngã xuống sàn nhà, cứ mỗi lần đều làm hắn đau đến méo cảmiệng.Nếu như lúc này mà cởi y phục của hắn ra sẽ nhìn thấy có rất nhiều vết bầm khắp toàn thân.

Nhưng Đường Thiên hoàn toàn không thèm để ý đến, hắn cười ha ha, vô cùng đắc ý: "Đại thúc sợ ngây người rồi!"

Cũng không biết có phải Lôi Tuyết đã bị hắn cảm nhiễm hay không mà cũng trở lên dũng cảm hơn nhiều.

Binh cười nhạt: "Cái này mới chỉ là bắt đầu thôi.Cứ yên tâm đi, bảy ngày tiếp theo chắc chắn sẽ làm cho ngươi không thể quên nổi."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Thi Đấu Giao Lưu Thiên Tế

"A a a a!"

Đường Thiên phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết, còn Lôi Tuyết đang phóng về Thiên Không Hổ một cách cực kỳ bi tráng!

Bang bang phanh!Những thanh âm va đập cực mạnh vang lên, bụi mù bốc lên khắp nơi.Từ trong khói bụi có một cái bóng màu lam bị đánh văng ra ngoài, rồi đập mạnh lên tường. Cảnh tượng này đã xảy ra không biết bao nhiêu lần rồi.Cái gọi là huấn luyện của Binh thực ra hết sức đơn giản và thô bạo, đó chính là liên tục đối luyện.

Một con gà mờ như Đường Thiên khi đối diện với một siêu cấp vương bài như Binh, hơn nữa đẳng cấp của Lôi Tuyết so với Thiên Không Hổ cũng kém rất xa, kết quả như nào chỉ cần nghĩ qua là có thể biết. Binh không hề bởi vì Đường Thiên là gà mờ mà nhẹ tay chút nào.Ngược lại, cứ như gã và Đường Thiên có huyết hải thâm cừu vậy.Tiến công vô cùng điên cuồngvà thô bạo, cứ như muốn nghiền nát Đường Thiên ra.

Toàn thân Lôi Tuyết có quá nửa bộ phận bị đánh cho biến dạng, những vết cắt sâu bảy tám li nhiều vô số kể, những vết lõm cũng có không ít. Lúc này toàn thân Lôi Tuyết đã không còn chút mỹ cảm nào đáng nói, thoạt nhìn trông nó giống như một cái cơ quan võ giáp vứt đi, vô cùng rách nát.

Lôi Tuyết ngã ngửa trên mặt đất, nằm im không nhúc nhích.

Đường Thiên thở hổn hển, hắn cũng vô cùng mệt mỏi. Hắn cảm thấy việc khống chế cơ quan võ giáp để chiến đấu so với chính bản thân hắn trựctiếp chiến đấu thì mệt mỏi hơn rất nhiều. Hắn thở hổn hển, mồ hôi chảy dọc theo khuôn mặt chảy xuống.Bỗng nhiên, hắn cảm thấy có một luồng dao động, mô phỏng theo tiết tấu thở dốc của hắn.

Là Lôi Tuyết.

Đường Thiên sửng sốt, nhưng ngay sau đó không khỏi nở một nụ cười, hắn vừa cười vừa thở khò khè như kéo ống bễ.

"Này Lôi Tuyết, ngươi không cần hô hấp, học ta làm gì?"

Những lời này của Đường Thiên làm Lôi Tuyết ngẩn ra. Đường Thiên cóthể cảm thụ được ba động của Lôi Tuyết ngừng lại một chút, dường như nó đang cảm thấy mờ mịt khó hiểu.

"Ha ha ha ha!" Bỗng Đường Thiên cười càng lớn hơn.

"Ê thiếu niên, sao lại ngã xuống như thế?" Thanh âm mang theo vẻ trào phúng của Binh truyền ra từ bên trong Thiên Không Hổ.Gã lơ lửng ở trên cao nhìn xuống Lôi Tuyết bên dưới. Tuy ngoài miệng Binh vẫn một mực buông lời chế giễu Đường Thiên, nhưng thực ra lúc này trong lòng gã đang vô cùng kinh ngạc.

Chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi ba ngày, tuy Đường Thiên vẫn chưađủ thành thạo, nhưng đã có thể trong hoàn cảnh gã toàn lực công kích chống đỡ được năm chiêu trở lên rồi.

Năm chiêu!

Năm chiêu, tuy thời gian cực ngắn còn ngắn hơn cả một cái nháy mắt,nhưng Binh biết rõ điều này khó khăn đến mức nào.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã phát triển đến tình độ này...

Lôi Tuyết cũng không phải là một cơ quan võ giáp đặc biệt xuất sắc.Ngoại trừ chênh lệch về tài liệu chế tạo, thứ có uy hiếp lớn nhấtchính là võ hồn. Lôi Tuyết so với Hổ, kém không chỉ nửa điểm hay một điểm. Hổ giống như một chiến sĩ trời sinh, trầm mặc ít lời, nhưng ý chí vô cùng kiên định, lạnh lùng bình tĩnh đến đáng sợ, chưa bao giờ nó cảm thấy có một chút sợ hãi nào. Có thể nói Hổ là đồng đội chiến đấu hoàn mỹ trong lý tưởng của Binh.

Thế còn Lôi Tuyết thì sao?Nhút nhát, ngu ngốc, thiếu can đảm, ý chí không kiên định, mỗi một nhược điểm này đều là điểm chí mạng cả đấy. Cũng không biết Tái Lôi kiếm được võ hồn của Lôi Tuyết ở đâu, nhưng trong mắt Binh cái võ hồn này hoàn toàn không thích hợp để trở thành võ hồn cho cơ quan võ giáp.Thế nhưng biến đổi trong ba ngày vừa qua lại vượt quá dự liệu của Binh.

Tuy nhược điểm của Lôi Tuyết đều đã thể hiện hết ra ngoài, nhưng nó lại không hề từ bỏ chiến đấu, vẫn giãy dụa trong sự công kích khiến người ta phải nghẹt thở của Binh.

Ánh mắt của Binh cực kỳ tinh tế, nhanh chóng tìm ra nguyên nhân.Kết quả không thể tưởng tượng này lại do một người, đó chính là Đường Thiên.

Tiếng rống hận của Đường Thiên chưa bao giờ dừng lại. Bất kể bị đánh cho thảm đến mức độ nào, Đường Thiên vẫn luôn cổ động Lôi Tuyết.Trong mắt Đường Thiên, Lôi Tuyết như là chiến hữu của hắn.Mặc dù có rất nhiều nhược điểm nhưng hắn chưa bao giờ vất bỏ đồng đội của mình.

Bất kể bị đánh cho thảm cỡ nào, thậm chí còn bại triệt để, nhưng Đường Thiên không thể trách cứ dù là nửa câu, cũng không hề tức giận.

Luôn hô to, luôn luôn cổ vũ, vĩnh viễn tiến lên cùng nhau, và đồng thời cũng luôn bị ăn đòn cùng nhau.

Và Lôi Tuyết cũng bắt đầu tiến bộ từng chút từng chút một.Tuy biên độ rất nhỏ nhưng đúng là có tiến bộ.Binh cũng chẳng hề để tâm đến Lôi Tuyết, bởi trong mắt gã, Lôi Tuyết căn bản không phải là võ hồn loại hình chiến đấu vì thế không gian phát triển của nó cũng chỉ có hữu hạn.Nhược điểm tiên thiên của nó hạn chế con đường phát triển của nó. Thậm chí gã còn thầm nhớ kỹ, sau này phải nhắc nhở Tái Lôi, võ hồn cho cơ quan võ giáp chưa hẳn đã cần loại cao giai, nhưng nhất định phải là võ hồn thích hợp với chiến đấu.Nhất là những mảnh hồn tướng cổ đại là một lựa chọn không tồi, bọn chúng trọng sát phạt, ý chí kiên định.

Thế nhưng biểu hiện khả năng lãnh đạo cơ bản của Đường Thiên lại khiến Binh rất thưởng thức.Có thể cổ vũ và trợ giúp đội hữu, đó là một loại phẩm chất cực kỳ ưu tú. Đến ngay cả võ hồn nhỏ yếu như Lôi Tuyết cũng có thể phát huy ra sức chiến đấu không tầm thường.Tên gia hỏa này quả nhiên là một cơ quan võ giả trời sinh mà!

Vừa nghe thấy lời nói của Binh, thân thể Lôi Tuyết lập tức run một cái, còn Đường Thiên lại hung dữ nói: "Té nhào xuống? Grào, ngươi quá coi thường chúng ta rồi!Đến đây! Xem chúng ta đánh bại ngươi như thế nào này! Lôi Tuyết, cùng tiến lên!"

Ba động đầy bi tráng truyền tới từ Lôi Tuyết.Lại thêm một lần 'bạo hành' thê thảm làm người ta không lỡ nhìn bắt đầu.

Thời gian bảy ngày chớp mắt đã đi qua.

Tái Lôi cũng không chán nản quá lâu.Sau khi khóc lớn một trận, nàng đã không còn đau lòng như trước nữa.

Rầm rầm rầm!Tiếng đập cửa vang lên, Tái Lôi tức giận nói: "Người nào đó? Không có việc gì đừng tới phiền ta!"

"Tái Lôi, đến lúc tham gia thi đấu giao lưu rồi!" Đường Thiên nhắc nhở.

Lẽ nào Binh đổi chủ ý rồi sao? Ánh mắt Tái Lôi sáng ngời, nàng rời khỏi giường, mở cửa ra rồi hỏi: "Đại thúc tú-lơ-khơ quyết định tham gia sao?"

"Ách!" Đường Thiên lắc đầu, chỉ chỉ vào chính mình: "Là ta tham gia."

Vô cùng thất vọng, Tái Lôi tức giận nói: "Không đi!"Bộp!Thấy nàng định đem cửa đóng lại, Đường Thiên vô cùng khẩn trương, vội vàng vươn một tay ra ngăn cản rồi nói: "Này Tái Lôi, ngươi không mang chúng ta đi, chúng ta không biết đường đi!"

"Các ngươi tìm người nào thích đi ấy!" Tái Lôi quay đầu trở về giường, cả người vùi vào trong chăn: "Dù sao ta không đi."

"Vì sao ngươi lại không đi?" Đường Thiên không thể nào hiểu nổi: "Lẽ nào ngươi không muốn năm mươi ức sao?"

"Năm mươi ức..." Nghe thấy vậy trên mắt Tái Lôi lập tức nổi lên màn nước mắt, khóc không thành tiếng: "Oa oa, năm mươi ức không có!"Đường Thiên vừa nhìn bộ dáng Tái Lôi như vậy, nhất thời không biết nên bắt đâu từ đâu. Thế nhưng, nếu đã không biết phải nói như thế nào, vậy thì trực tiếp làm là xong. Đường Thiên lười chẳng muốn nói mấy lời vô dụng, trực tiếp một tay nắm lấy Tái Lôi khiêng lên vai rồi đi ra ngoài phòng.

Tái Lôi hét lên một tiếng, cho đến khi nàng phát hiện ra mình đang bị Đường Thiên khiêng ở trên vai liền giận tím mặt, liều mạng dẫy dụa trên vai Đường Thiên: "Thả ta xuống!Thả ta xuống!"

Đường Thiên làm như không hề nghe thấy, trực tiếp đi thẳng tới thươngkhố.

Binh đã chờ sẵn ở đó đợi xuất phát, mọi việc đã được chuẩn bị hoàn tất.

"Xuất phát!"

Đường Thiên khiêng Tái Lôi, đằng đằng sát khí đi ra ngoài cửa.

Thiên Tế giao lưu thi đấu là một cuộc giao lưu thi đấu rất nổi danh trong lĩnh vực cơ quan thuật, thông thường cứ hai năm nó lại được tổ chức mộtlần.

Cứ mỗi một lần tổ chức là giới cơ giới sư và cơ quan võ giáp của các chòm sao trên Thiên Lộ đều tập trung về đây. Nó là một trong những cuộc thi đầu quan trọng và uy quyền nhất trong lĩnh vực cơ quan.Hàng năm, ở chỗ này đều có thể trông thấy cơ quan thú mới nhất hiện nay,cơ quan võ giáp tiên tiến nhất, cơ quan võ giả cường hãn nhất, những cuộc đối kháng đầy hoa lệ và khốc liệt làm máu người ta phải sôi trào.

Năm nay Thiên Tế giao lưu thi đấu là lần tổ chức thứ bốn mươi lăm. Tuy cách ngày khai mạc còn ba ngày, nhưng Mặc Thành đã kín người hết chỗ.Mặc Thành cũng không phải là loại thành nhỏ bé như thànhTam Hồn, mà nó là đại thành có thể dung nạp bốn nghìn bảy trăm vạn nhân khẩu.

Mặc dù hiện tại lĩnh vực cơ quan đã bị rơi xuống chỉ còn là một lĩnh vực nhỏ.Nhưng cho dù là như vậy, trong toàn bộ Thiên Lộ,những người yêu thích cơ quan cũng lên tới một con số kinh người.

Vừa bước chân đến tòa thành là có thể thấy dòng người đang đi trên đường đạt đến mức kinh khủng, liên tục qua lại không ngừng.

Đường Thiên đầy hiếu kỳ, hết nhìn đông lại nhìn tây, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc: "Oa ngườiđông quá trờiluôn!""Không kiến thức!" Tái Lôi khinh bỉ hừ một tiếng.Suốt dọc đường nàng luôn dẫy dụa, tuy hiện tại nàng đã được thả xuống nhưng cơn giận trong lòng vẫn chưa tiêu hết, cho nên ngữ khí hiển nhiên là không tốt rồi: "Đừng có lộ ra cái vẻ ngạc nhiên trên mặt như thế chứ, thật mất mặt!"

Bỗng nhiên Binh dừng chân lại.

Đường Thiên lập tức cảnh giác,sát lại gần, hạ giọng nói: "Chuyện gì thế?"

"Bên trong thành này có dao động." Thanh âm của Binh hơi rung động: "Là nhằm vào hồn tướng."Đường Thiên ngưng thần quan sát, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi.Quả nhiên hắn cảm giác được một loại dao động mờ ảo khi có khi không. Loại dao động này như một làn sương mù, nhưng lại có thể bao phủ một phạm vi cực lớn, không ngờ có thể bao phủ toàn bộ Mặc Thành.

"Có việc này sao?" Tái Lôi cả kinh.Vốn nàng tưởng Binh chỉ nói quá.Giao lưu thi đấu Thiên Tế đã tổ chức nhiều lần như vậy mà chưa từng nghe nói có gì nguy hiểm. Cho tới tận lúc này, nàng mới chính thức hiểu được lo lắng của Binh cũng là hợp lí.

Lập tức biểu hiện của nàng trở lên ngưng trọng hẳn: "Mặc Thành là nơiMặc gia đã kinh doanh qua vô số năm.Toàn bộ tòa thành quả xứng đáng với cái tên Cơ Quan thành.Không sai, xem ra ta đã sơ sót rồi."

"Mặc gia?" Đường Thiên rất kinh ngạc: "Rất lợi hại sao?"

"Ừm, phi thường lợi hại!" Tái Lôi trầm giọng nói: "Mặc gia là một cơ quan thế gia có lịch sử lâu đời.Đại khái là sau thời kì tam đại binh đoàn đến giờ, là một trong những cơ quan thế gia có lịch sử lâu đời nhất. Rốt cuộc trình độ cơ quan của Mặc gia đạt đến đâu, thì không ai biết được. Chỉ biết Mặc gia Mặc Lãnh là cơ quan đại sư cùng với Quan Chi Mặc được xưng là Nhị Mặc.""Oa, lợi hại như vậy!" Những cái khác thì Đường Thiên khó có thể hiểu được, nhưng đối với bốn chữ 'cơ quan đại sư' này thì có thể hiểu được.

"Ừm, thế nhưng Mặc gia luôn ít tiếng, rất hiếm khi nghe thấy có việc gì xấu xa về họ. Mặc gia thật sự rất thần bí, ngoại trừ giao lưu thi đấu Thiên Tế ra thì không hề có hành động nổi trội nào khác." Tái Lôi nói.

Binh đột nhiên hỏi: "Cơ quan võ giáp của Mặc gia ra sao?"

"Trình độ cũng bình thường thôi." Tái Lôi trầm ngâm nói: "Tuy ta chưa từng nhìn thấy cơ quan võ giáp cao cấp của bọn họ, nhưng những mặt hàng phổ thông của bọn họ cũng bình thường, không được tính là tiêntiến, mà cũng không phải là lạc hậu."

Dường như Binh nghĩ đến điều gì đó. Gã liếc mắt nhìn địa hình xung quanh, rất nhanh sau đó, ánh mắt của gã rơi lên một dãy núi chập trùng.Gã chỉ về phía đó rồi nói: "Ta sẽ đứng ở chỗ kia, nếu có tình huống nào đột nhiên phát sinh các ngươi cố gắng ra khỏi thành, ta sẽ đi tiếp ứng."

"Được!" Đường Thiên gật đầu.

Binh không nói lời thừa thãi, nhanh chóng biến mất.Khi Đường Thiên và Tái Lôi đang chuẩn bị vào thành, bỗng nhiên, ánh mắt Đường Thiên sáng ngời, hắn chỉ về một phía rồi nói: "Oa, con nhện kia thật xinh đẹp!"

Phương hướng mà ngón tay Đường Thiên chỉ có một gã nam tử đang ngồi trên một con nhện máy màu đỏ sậm. Con nhện đỏ này có thể hình khá lớn, vị nam tử ngồi trên mình nó tương đối vững vàng.Nó được tạo hình hết sức chân thật, hơn nữa kim loại toàn thân có màu đỏ thẩm sáng bóng, nhìn qua vô cùng huyễn lệ. Động tác của con nhện đỏ thẩm này vô cùng linh hoạt, tốc độ của mấy cái chân cũng rất nhanh."Đó là cơ quan thú." Tái Lôi lườm một cái, nhưng thực ra trong lòng cũng có chút kinh ngạc, trình độ chế tác con nhện đỏ này cũng khá hoàn mỹ. Với trình độ hiện tại của Tái Lôi, có thể làm nàng khen một câu chế tác hoàn mỹ không dễ dàng chút nào.

"Con cơ quan thú thật xinh đẹp!" Đường Thiên gần như chảy cả nước miếng. Hỏa Liệt Điểu hắn đã đưa cho Lăng Húc, hơn nữa con nhện đỏ này trông mà ớn lạnh, thoạt nhìn có vẻ rất hung hãn.

Vị nam tử ngồi trên mình con nhện đỏ kia nghe thấy Đường Thiên tán dương, trong lòng liền cảm thấy có chút tự hào, sau đó liền chủ độngnói: "Hai vị, hạnh ngộ.Liệu có thể mời hai người cùng đồng hành không?"

Tái Lôi còn chưa mở miệng, thì bóng người bên cạnh nàng đã vọt qua.

"Được được!" Đường Thiên hăm hăm hở hở chạy về phía con nhện đỏ kia.

Còn Tái Lôi đành phải đi theo hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Báo Danh

Người chế tác con nhện máy đỏ tên là Sầm Tuyên.Sầm Tuyên có tính cách cực kỳ phóng khoáng cởi mở, vì thế nhanh chóng hòa mình với Đường Thiên.

Nhện máy này có tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn cực kỳ thăng bằng.Cơ quan thuật của Sầm Tuyên cũng khá cao minh, thế nhưng đối với trìnhđộ hiện tại của Tái Lôi thì vẫn còn chưa đủ để lấy được vài phần kính trọng của nàng.

Đường Thiên ước ao làm cho Sầm Tuyên cảm thấy vô cùng dễ chịu.

"Nó tên là Hồng Tiêu, thế nào?Không tồi chứ, có muốn mua hay không?Rất rẻ nha, chỉ cần hai trăm vạn tinh tệ là có thể sở hữu một con rồi!"Sầm Tuyên từng chút từng chút dẫn dắt câu chuyện.

Tái Lôi vốn không định nói chuyện nhưng vừa nghe đến hai từ "Tinh tệ" là trên mặt bắt đầu hiện ra vài phần sát khí, hừ lạnh một tiếng: "Hồng kim trộn với đồng thau, khớp xương dùng liên động thuật.Mặt hàng nhưthế này, giá thành phẩm tuyệt đối không vượt quá hai mươi vạn, vậy mà đòi hai trăm vạn! Hừ!"

Đường Thiên nghe thấy vậy lập tức trừng lớn con mắt: "Thì ra ngươi là gian thương!"

"Khụ khụkhụ!"Sầm Tuyên có thế nào cũng không ngờ được lại bị người khác nhìn thấu. Đồng thau trộn lẫn với hồng kim luôn được gã coi là bí phương, trăm triệu lần không ngờ được lại bị một nữ nhân thuận miệng nói toạc ra.

"Ngài là vị cao nhân nào?"Sầm Tuyên cẩn thận từng li từng tí hỏi, phongthái điệu thấp hẳn.Chẳng lẽ cái thiếu nữ thoạt nhìn tâm trạng có vẻ không được tốt trước mắt này là một gã cơ giới sư hết sức lợi hại sao?

"Có nói ra ngươi cũng không biết."Tái Lôi lười chẳng buồn để ý đến gã, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Sầm Tuyên thấy thế, đành phải đem hy vọng đột phá cửa khẩu đặt trên người Đường Thiên: "Tiểu huynh đệ có thân thể thật là cường tráng nha, như một con trâuvậy.Chẳng lẽ lần này tới để để tham gia luận võ sao?"

"Đúng vậy!" Đường Thiên vừa nghe thấy Sầm Tuyên khen mình, lập tức đem tất cả không vui lúc nãy quăng đi: "Nói cho ngươi biết, ta rất lợi hạiđó!"

"Ách..." Sầm Tuyên bỗng cảm thấy không biết phải nói gì mới được đây.Gã suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Tiểu huynh đệ chơi cơ quan võ giáp bao nhiêu năm rồi?Có phải chơi trong gia tộc không?"

"Bảy ngày!"Đường Thiên thành thật trả lời.

Bảy ngày...

Biểu tình trên mặt Sầm Tuyên cứng đờ, gã cố gắng gượng cười nói: "Tiểu huynh đệ không nên giỡn chứ, kẻ cả thiên tài có lợi hại đến đâu đi nữathì chỉ bảy ngày cũng không thể trở thành một tên cơ quan võ giả được."

"Ta là thiên tài mà!" Đường Thiên vô cùng đắc ý chỉ vào mũi mình, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ chút nào.

Lập tức biểu tình trên mặt Sầm Tuyên lại cứng lại một lần nữa.Sau đó,gã cố gắng gượng cười lần nữa nói: "Tiểu huynh đệ đúng là hài hước, liệu ta có thể kiến thức cơ quan võ giáp của tiểu huynh đệ hay không?"

"Được chứ!" Đường Thiên không chút do dự, rất sảng khoái lập tức lấy Lôi Tuyết ra.Sầm Tuyên ngơ ngác đứng nhìn bộ cơ quan võ giáp rách nát, lồi lõm gồ ghề, gần như là phế phẩm vất trong bãi rác, toàn bộ thân thể không có nổi một nơi hoàn chỉnh.Sầm Tuyên chưa bao giờ nghĩ đến một bộ cơ quan võ giáp có thể bị giày vò đến trình độ như vậy.

Chẳng lẽ cái này đúng là cơ quan võ giáp sao...

Tái Lôi cũng sững người tại chỗ.Lúc trước nàng luôn nhốt mình trong phòng mà thương tâm nên hoàn toàn không để ý đến tình hình bên ngoài.

Nàng lắp bắp nói với Đường Thiên: "Cái này... cái này....cái này là LôiTuyết sao?"

"Đúng vậy!"Đường Thiên gật đầu.Hắn hồn nhiên vò đầu không thèm để ý nói: "Aha, đừng để ý tới vẻ bề ngoài của nó, Lôi Tuyết dưới sự cổ vũ của thiếu niên như thần đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi đó."

"Ngươi ngươi ngươi..." Tái Lôi tức giận đến mức không nói ra lời.

Vì muốn lần đầu xuất hiện gặt hái được thành công lên nàng cố ý đem ngoại hình của Lôi Tuyết làm theo phong cách anh tuấn đến rối tinh rối mù. Vậy mà chỉ có mấy ngày không gặp, Lôi Tuyết hoa lệ là vậy lại trở thành một đống sắt vụn đồng nát như vậy! Càng làm cho nàng sụp đổchính là không ngờ cái tên Đường Thiên lại định mang một võ giáp rách nát như vậy để đi tham gia thi đấu giao lưu!

Trời ạ!

Tái Lôi bỗng cảm thấy hoảng hốt, trong đầu nàng xuất hiện cảnh tượng Lôi Tuyết vừa vào sân thì lập tức sẽ gặt hái được vô số tiếng cười của toàn trường.Cứ nghĩ đến đó là nàng lại cảm thấy thẹn hận không thể tìm được khe nứt nào để chui vào. Tuyệt đối không thể để tình huống này phát sinh được!

Tuyệt đối không thể!Nếu như để cái tên gia hỏa rách nát này xuất hiện tại luận võ trường, thì người chế tác ra nó là Tái Lôi sẽ trở thành trò cười lớn nhất trong giới cơ giới sư.

Loại chuyện như vậy, dù phải trả bất cứ giá nào cũng không thể để nó phát sinh!

Tái Lôi hít sâu một hơi.Nàng cố gắng làm mình tỉnh táo lại, nàng cố gắng suy nghĩ, xem phải làm thế nào Đường Thiên mới buông tha làm nàng mất mặt. Nàng có thể trực tiếp dùng Ô Nha kim để chế tác cơ quan võ giáp, làm như vậy tuy tiền tới chậm một chút, nhưng chắc chắn bọn họcó thể kiếm được lợi nhuận trở về, cần gì phải trở thành trò cười cho toàn thiên hạ...

Nhưng khi nàng còn chưa nghĩ ra cách đối phó thì bên tai đã nghe thấy tiếng hô đầy kiêu ngạo của Đường Thiên.

"Đừng có mà coi thường Lôi Tuyết chứ.Đến đây, tới đấu một trận đi! Để xemchúng ta ai tới cửa thành trước!"

Tái Lôi như bị sét bổ trúng, đôi mắt lập tức trợn tròn. Ức, không!

Đường Thiên nhanh chóng tiến vào trong Lôi Tuyết, rướn cổ họng hô to:"Lôi Tuyết, hừng hực xông lên!"

Lôi Tuyết như một cơn gió mạnh, chỉ nháy mắt đã lao đi.

Hết rồi...

Tái Lôi ngây ra như phỗng.

Đường Thiên đang vô cùng hưng phấn.Khi trải qua sự chà đạp của Binh lặp đi lặp lại nhiều lần, một khi thoát khỏi ma chưởng của Binh thường sẽcó cảm giác bầu trời mặc cho chim bay, biển rộng tùy cho cá nhảy.

Lúc này Đường Thiên đang có cái cảm giác như vậy đấy.

Nhanh như điện!

Tiếng gió rít bên tai, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng vụt qua khiến Đường Thiên vô cùng hưng phấn. Hắn không hề lưu lại chút lực nào, Lôi Tuyết dốc hết toàn lực bứt lên trước giống như một đạo thiểm điện lam sắc.

"Thật nhanh!""Tốc độ nhanh như vậy!"

...

Tia chớp màu lam chợt lóe lên trước mắt mọi người rồi biến mất, khiến cho có vô số tiếng kinh hô vang lên không dứt.Thế nhưng khi ánh mắt mọi người nhìn rõ bộ cơ quan võ giáp này thì tất cả đều ngây dại.

Đồng thời tiếng kinh hô líu lo lúc nãy cũng lập tức ngừng lại.

Mọi người ngơ ngác đứng nhìn cái cơ quan võ giả rách nát đến thảm thương, đúng là một ‘kì quan’!Một lát sau, có người phục hồi lại tinh thần, lắp bắp nói: "Vừa rồi ta bị hoa mắt sao?Sao ta lại nhìn thấy mộtbộ cơ quan võ giáp rách nát tàn phá..."

"Ta cũng thấy được..."

"Trời ạ, làm thế nào mới tàn phábộ cơ quan võ giáp đó thảm đến vậy?"

"Có lẽbộ cơ quan võ giáp ấy được lấy từ một đống rác nào đó, định đến đây để lừa bịp..."

"Rất có khả năng, rất có khả năng!"...

Nghe thấy tiếng bàn luận xôn xao của đám người trên đường, sắc mặt Tái Lôi lập tức đen như đáy nồi.Sầm Tuyên ở bên cạnh cũng không nói câu nào.Hai người bày ra bộ dạng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm (làm lơ, chẳng liên quan tới mình), hoàn toàn không biết gì vềbộ cơ quan võ giáp vừa mới phóng qua.

Tốc độ của nhện máy đỏ không chậm, chỉ một lát sau bọn họ đã tới gần cửa thành, ở trước cửa thành là một bóng dáng rách nát đang đứng đợi.

Không tốt!Sắc mặt Tái Lôi và Sầm Tuyên cùng biến đổi, nhưng không đợi bọn họ kịp phản ứng thì đôi mắt sắc của Đường Thiên đã phát hiện ra bọn họ.

Lôi Tuyết nhảy dựng lên, liều mạng vẫy tay về phía hai người.Trên cánh tay của Lôi Tuyết có nhiều chỗ bị hỏng hóc nặng nề, thậm chí một vài phiến lân giáp còn lung lay sắp rớt ra nữa. Vì thế khi Lôi Tuyết vừa vung tay lên thì lập tức rầm rầmrầmrầm, tiếng va chạm của vô số mảnh sắt vụn vang lên.

Tất cả mọi người xung quanh trên đường vào thành cười rộ lên.Muốn tàn phá một bộ cơ quan võ giáp đến tình trạng rách nát như vậy cũng chẳngphải là dễ dàng đâu.

"Này tiểu tử!Ngươi lấy cái này ở đâu thế?"Bên trong đám đông có một người lên tiếng hỏi.

"Không phải lấy đâu, mà là Tái Lôi làm!"Đường Thiên lắc đầu, chỉ vào Tái Lôi.

Soạt!

Toàn bộ ánh mắt của đám người đang đứng chật cửa thành đều quay sang nhìn Tái Lôi.Tái Lôi xấu hổ gần chết, hận không thể tìm được cái khe để rúc vào!

Hỗn đản! Biết là sẽ thế này mà…

Hết rồi, thật quá mất mặt rồi!

Khi đã xấu hổ gần chết, ngược lại Tái Lô lại sinh ra cảm giác tức giận, trừng lớn con mắt, chống eo, chửi ầm lên: "Nhìn cái gì mà nhìn!"

"Thật là một tiểu nương tử mạnh mẽ..." Trong đoàn người có người lầm bầm, lập tức khiến cho mọi người cười vang.Trên mặt Tái Lôi nóng bừng như sắp bị thiêu cháy, nhưng nàng vẫn trợn trừng con mắt không hề tỏ ra yếu thế.Dù sao mặt thì cũng mất rồi lên Tái Lôi chẳng thèm đếm xỉa gì đến mặt mũi làm gì nữa.

"Đi!Đi báo danh!"

Nàng nghiến răng nghiến lợi thấp giọng nói với Đường Thiên: "Lần này mà người không lọt vào ba mươi sáu cường, thì ngươi chờ chết đi!"

Hàm răng trắng như tuyết của Tái Lôi miết vào nhau phát ra những thanh âm như tiếng kim loại cọ vào nhau làm cho Đường Thiên không khỏi nhớ lại chuyện cũ, trong lòng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.Từ trước tới nay, lần đầu tiên có mộtbộ cơ quan võ giáp rách nát tới cùng cực đi tham gia thi đấu giao lưu, tin tức này nhanh chóng lan được lan truyền.Nhưng chính vì vậy lại khiến cho rất nhiều người hứng thú với nó. Hơn nữa còn có một ít người nhàn rỗi hiếu kỳ cũng chạy theo đám Đường Thiên và Tái Lôi đến chỗ báo danh.

Khi Đường Thiên và Tái Lôi vừa xuất hiện tại điểm báo danh thì lập tức gây ra một cuộc hỗn loạn nhỏ.

Khi nhân viên phụ trách báo danh nhìn thấy Lôi Tuyết, hắn cũng trợn tròn con mắt.Một lát sau, sắc mặt mọi người chẳng tốt đẹp được baonhiêu, trong đầu cùng nẩy ra một ý nghĩ.Hạng người như thế nào mới đembộ cơ quan võ giáp rách nát như thế này đi thi đấu nhỉ?

Tới phá đám!

Trong đó có một vị nhân viên công tác khá đứng tuổi có kinh nghiệm phong phú đứng ra lạnh lùng nói: "Xin hỏi các ngươi đến đây là...?"

"Báo danh!"Tái Lôi là người thông minh đến cỡ nào chứ, chỉ nghe cái giọng nói bất thiện của đối phương là nàng biết tỏng rồi.Nhưng lúc này trong bụng nàng đầy hỏa khí, vì thế ngữ khí cũng trở lên gay gắt.Nhưng

chính vì vậy đối phương lại càng dám chắc khả năng bọn họ đến để phá đám.

Sắc mặt lão nhân có kinh nghiệm phong phúc này không đổi, nói: "Không thành vấn đề. Căn cứ vào quy tắc thi đấu, chỉ cần các ngươi thông qua sơ thí đơn giản là có thể báo danh."

"Đi nào! Đi nào!"Đường Thiên đã sốt ruột lắm rồi.

Lão nhân và đồng sự liếc nhìn nhau, vị đồng sự kín đáo gật đầu với lão nhân, trong lòng vị lão nhân lập tức đưa ra quyết định, không chút do dự nói: "Mời sang bên này!""Nơi đây là khu sơ thí." Lão nhân nghiêm túc giới thiệu: "Sơ thí rất đơn giản."

Sau đó lão chỉ tay lên mặt hồ: "Bên trong đó có một đám Thanh Hồn Phong ngũ giai.Khoảng cách giữa các điểm được thiết lập là năm dặm, toàn bộ quãng đường được đi theo hình chữ chi (hơi giống chữ Z).Nếu như trong vòng hai mươi giây ngươi có thể hoàn thành toàn bộ hành trình đồng thời đánh nát một quả bong bóng Kim Cương do Trường Tị trư phun ra thì được coi là thông qua.Thỉnh chú ý, trong hồ còn có các loại tinh hồn thú khác."Đường Thiên liếc mắt nhìn.Trên mặt hồ rộng rãi trước mắt có một đường băng hình chữ chi bập bềnh trên mặt nước.Ở phía xa xa là những quả bong bóng đầy màu sắc đang lơ lửng phía trên mặt nước. Khiến Đường Thiên cảm thấy kinh ngạc nhất chính là, bề mặt những quả bong bóng đang trôi nổi này ánh lên ánh sáng của kim loại.

Thấy vậy sắc mặt Tái Lôi khẽ biến.Tốc độ của Thanh Hồn Phong cực nhanh, khi đã kết thành đoàn đội thì cực kỳ phiền phức.Trường Tị Trư có cái mũi dài như vòi voi, bọn chúng lúc nào cũng thèm ngủ, khi nó ngủ say từ cái mũi dài sẽ phun ra một cái bong bóng. Những bọt khí có mầu sắc đẹp đẽ này là một loại bọt khí kim loại hết sức kỳ lạ, nó được gọi là bongbóng Kim Cương, cứng cỏi một cách dị thường. Hơn nữa nó cực kỳ nhẹ, nhẹ đến mức có thể trôi nổi trên không khí, cũng chính vì vậy lên khi dùng một quyền đánh lên bọt khí thì nó sẽ bị bắn bay đi chứ không hề vỡ ra.

Từ lúc nào vòng sơ thí của thi đấu giao lưu đã trở lên khó như vậy rồi?

Đúng lúc này Sầm Tuyên bỗng bước lên nói: "Các ngươi làm như vậy đã quá mức rồi, không ngờ lại dùng sơ thí Giáp đẳng để khảo nghiệm người mới!"

Sơ thí Giáp đẳng!Tất cả mọi người xung quanh đều hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt của tất cả đều trở lên ngưng trọng hẳn.

Sắc mặt Tái Lôi cũng trắng bệch rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Sơ Thí Giáp Đẳng

Sơ thí Giáp đẳng!

Đương nhiên Tái Lôi biết rõ đây là cái gì.Sơ thí Giáp đẳng là một trong rất nhiều sơ thí của thi đấu giao lưu, nó có độ khó thuộc hàng cao nhất trong tất cả các sơ thí, thường được dùng để đối phó với những người dự thi "Đặc thù".

Nếu là Binh, thì với mấy cái như sơ thí Giáp đẳng nhất định Tái Lôi sẽ cười nhạt.Thế nhưng hiện tại người dự thi lại là Đường Thiên,cái tên giahỏa mới huấn luyện được có bảy ngày này, sao có thể thông qua sơ thí có độ khó cao nhất như vậy cơ chứ?Tái Lôi nghe Binh khen Đường Thiên có thiên phú chiến đấu xuất sắc như thế nào đâu chỉ có một vài lần.Vốn nàng hy vọng rằng, sau khi Đường Thiên tiến vào trận đấu, cứ mỗi trận đấu trải qua sẽ làm cho hắn không ngừng tiến bộ.Tuy rằng chưa chắc đã tiến bộ được nhiều, nhưng ít ra còn có chút ít hy vọng.

Nhưng vừa tới đã đụng phải sơ thí Giáp đẳng...

Như vậy chẳng phải là phải dừng tại đây sao (... dừng cuộc chơi tại vòng gửi xe sao)!Tái Lôi gầm lên: "Các ngươi có ý gì? Sơ thí Giáp đẳng để dùng cho người dự thi đặc thù, dựa vào cái gì..."

Lão giả chậm rãi nói: "Có thể mang một cái cơ quan võ giáp rách nát để tới dự thi thì đương nhiên là người dự thi đặc thù rồi."

Lập tức mọi người xung quanh cười lớn.

Mặt Tái Lôi đỏ lựng, nàng vốn là người thông minh lên chỉ trong chốc lát đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Việc mang theo một cái cơ quan võ

giáp rách nát như vậy để tới dự thi, trong mắt những người chủ sự tuyệt đối là một hành vi khiêu khích. Từ trước đến nay trong những trận thi đấugiao lưu đều có sự cạnh tranh, tuy loại cạnh tranh này không được phơi bầy ra ánh sáng, nhưng những chuyện âm thầm phân cao thấp thì cũng có không ít.

"Người dự thi đặc thù là sao?Là chỉ cao thủ sao?" Bỗng Đường Thiên chen vào một câu hỏi.

Lập tức ngay cả cổ của Tái Lôi cũng đỏ cả lên.Những lời này của Đường Thiên lại càng làm nàng thêm xấu hổ gần chết, hận không thể tìm được cái khe đất nào để rúc vào. Cái tên hỗn đản chết tiệt này... Đến lời nói rõ như vậy mà còn không hiểu sao? Về sau tuyệt đối không đi đâu cũngtên gia hỏa này!

"Ha hahaha!"

"Không được! Ta cười đến đau cả bụng rồi! Ha haha ha..."

"Ta..ta... ta cũng không dừng được... Ha ha..."

Tiếng cười vang của mọi người xung quanh lập tức nổ tung.

Trên mặt lão già hiện lên vẻ trêu tức, cười khẽ chậm rãi nói: "Đương nhiên, vừa nhìn đã thấy ngài giống một cao thủ rồi!""Lợi hại! Đến cái này mà lão cũng nhìn ra được!"Đường Thiên dường như rất giật mình.

"Ha haha ha..."

"Tiểu tử này quá hài hước rồi!"

"Này cao thủ! Nhanh biểu diễn thử xem nào!"

...

Sắc mặt Tái Lôi lẫn lộn hai màu xanh hồng.Nàng cảm thấy từ nhỏ đến giờchưa bao giờ mất mặt như lần này. Cái tên hỗn đản này,quá hỗn

đản đi mà! Trong lòng nàng dấy lên cảm giác bất lực, quẫn cảnh trước mắt làm nàng cảm thấy vô cùng khuất nhục nhưng lại chẳng biết phải làm gì.

Loảng xoảng, loảng xoảng!

Tiếng bước chân kim loại nặng nề vang lên, và theo đó là thanh âm của những phiến sắt va đập vào nhau. Linh giáp của Lôi Tuyết tán loạn rũ rượi khiến nó như đang mặc một cái áo khoác bên trên đeo đầy rác rưởi vậy.

Những tiếng cười dần biến mất.Rất nhiều người dần thu liễm nụ cười trên mặt lại,bộ cơ quan võ giáp rách nát này trực tiếp đi tới điểm xuất phát.

Chẳng lẽ cái tên gia hỏa này định thử sao?

Trong đầu không ít người hiện ra cái ý nghĩ này.Sơ thí Giáp đẳng là cửa ải chuyên dùng để đối phó với những cơ quan võ giả cố ý tới khiêu khích nên ít khi được dùng tới.Cho đến giờ, mới chỉ dùng tổng cộng là hai trăm bốn mươi chín lần.Và số lần thông qua chỉ có sáu lần.

Bởi vậy, nó còn được xưng là "Tử vong sơ thí".Thế nhưng tiếng cười chỉ im lặng được một lúc là bắt đầu có những tiếng cười khẽ vang lên.Cái tên giả hỏa có vẻ ngốc nghếch này, sợ rằng đến sơ thí Giáp đẳng cũng không biết là cái gì.

Có trò hay để xem rồi!

Sơ thí Giáp đẳng, ngoại trừ độ khó cực cao ra nó còn một điểm đặc thù. Trong hồ nước có một đám Bách Phệ Tế Xỉ ngư sinh sống.Những con Bách phệ tế xỉ ngư này chỉ nhỏ cỡ đầu ngón tay nhưng lại có hàm răng cực kỳ sắc bén và cứng chắc.Ngoại trừ thịt là không mang lại chút hưng thú gì cho chúng nó, còn tất cả những thứ khác đều cực kỳ hứng thú.Chỉ cần rơi vào trong hồ thì những con Bách Phệ Tế Xỉ ngư sẽ đem

toàn bộ bộ phận của cơ quan võ giáp như quần áo, giầy dép... tất cả đều gặm sạch sẽ, chỉ để lại cái thân hình trơn bóng.

Hồ này cũng được gọi với cái tên "Lãng Lý Bạch Điều hồ".

Tái Lôi thoáng nhớ ra cái điển cố này, sắc mặt lập tức trắng bệch,vội vàng nói: "Đừng đi!"

Đường Thiên dường như không nghe thấy lời nói của Tái Lôi, cũng không thấy hắn khởi động, Lôi Tuyết cứ như vậy mà đứng ở điểm xuất phát. Thanh âm lẩm bẩm của hắn không lớn nhưng lại theo gió thổi vào tai mỗingười.

"Đúng là một tràng thi đấu nhiệt tình khiến người ta phải nhiệt huyết sôi trào mà!"

Câu nói không đầu không đuôi này làm mọi người ngây cả người, một lát sau bọn họ mới kịp phản ứng lại.Chẳng lẽ cái tên gia hỏa này ngốc đến mức không thể hiểu được những tiếng cười nhạo và đùa bỡn của mọi người hay sao?

Khi bọn họ chuẩn bị tiếp tục bỡn cợt thì bỗng nhiên Lôi Tuyết quay cái đầu gồ ghề lồi lõm nhìn lão giả."Có thể bắt đầu được chưa?"

Lão giả ngẩn ra,lão cũng không ngờ đối phương không hề có một chút sợ hãi nào, cũng không hề có ý định lùi bước. Đột nhiên, trong lòng lão giả sinh ra một lại dự cảm bất thường, lẽ nào...

Lão thầm lắc đầu, làm gì có khả năng như vậy?Tên gia hỏa trước mắt chỉ là một tên gia hỏa có chỉ số thông minh thấp đến đáng thương.Tên gia hỏa như vậy, sao có thể thông qua sơ thí Giáp đẳng cơ chứ?Lão giả đã công tác ở đây hơn mười năm, đã trải qua năm lần thi đấu giao lưu.Trong năm lần này lão chưa hề gặp một người dự thi nào vượt qua được sơ thíGiáp đẳng. Còn sáu người trong truyền thuyết đã vượt qua kia đã là chuyện của không biết bao nhiêu năm về trước rồi.

Chính vì có sơ thí Giáp đẳng tồn tại lên đại đa số người dự thi không dám xằng bậy.

Chỉ bằng cái tên gia hỏa ngu ngốc này sao?

Lão giả không khỏi nghi ngờ chính bản thân mình, đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ, không ngờ lại bị một tên gia hỏa đang cố tình làm ra vẻ mạnh miệng dọa sợ!Lão giả không hề che dấu nụ cười nhạo trên môi mình, làm bộ làm tịch nói: "Vậy xin mời bắt đầu đi!"

Mọi người đều không khỏi mở to hai mắt, vẻ mặt đầy hưng phấn nhìn chằm chằm.Đã nhiều năm rồi không gặp được tên gia hỏa nào khiêu chiến sơ thí Giáp đẳng, không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy tận mắt, trò hay bắt đầu rồi!

"Đúng là có thể bắt đầu rồi sao?"Đường Thiên dường như muốn xác nhận lại.

Lão giả bình thản nói: "Đã qua ba giây rồi.""Ba giây rồi, thời gian trôi qua thật nhanh nha..." Thanh âm vô cùng cảm khái như lá rụng phiêu linh trong gió, mang theo tiếng than thở của thiếu niên bị gió thổi đi xa.

Sáu giây.

"Lôi Tuyết, lên được rồi."

Rầm rầm, Lôi Tuyết bày ra tư thế, vô số thanh âm va đập lập tức dừng lại.

Mười giây trôi qua!Tất cả khán giả trong tràng sơ thí đều nín thở, nhưng sắc mặt hơn phân nửa trong số đó đã lộ ra vẻ thất vọng, còn nửa còn lại thì bày ra cái bộ dáng "quả nhiên như thế".Trong suy nghĩ của bọn họ,bộ cơ quan võ giáp rách nát này chỉ cố làm ra vẻ, chứ không hề có ý định tới thật.

Bị đùa giỡn rồi!

Thậm chí có vài người quay lưng định rời đi, trên mặt đầy vẻ thất vọng vì không có trò hay để xem.

Nhưng đúng lúc này, bỗng một tiếng rống hận nổ vang như tiếng sấm đập vào tai mọi người: "Lôi Tuyết!"Một vòng sóng khí ầm ầm phát tán ra xung quanh, vô số mảnh giáp vỡ trên cơ quan võ giáp lập tức bị sóng khí thổi tung lên thẳng đứng tua tủa. Chỉ trong nháy mắt, Lôi Tuyết rách nát như sơ mướp đã bộc lộ bộ ra mặt hung ác của nó, giống như một con mèo đen đang xù lông nhếch miệng lộ ra răng nanh lành lạnh.Lợi trảo dưới chân âm thầm vươn ra, một luồng sát khí hung hãn ầm ầm xung kích ra toàn trường!

Thân thể mọi người không khỏi cứng đờ.

Bọn họ không hề biết rằng lúc này sắc mặt của họ đã trắng bệch, bọn họ không hề phát hiện ra hai chân của mình đang run rẩy, bởi vì đại não củabọn họ đã hoàn toàn trống rỗng.Dưới sự xung kích của luồng khí tức hung hãn đến cực độ kia, bọn họ đều đã bị rơi vào trạng thái thất thần. Sự tương phản mãnh liệt giữa trước và sau khiến cho bọn họ không kịp chuẩn bị, lên gần như tất cả mọi người đều bị chấn nhiếp trong nháy mắt.

Khi mọi người vẫn còn đang rơi vào một mảng mờ mịt thì một tiếng xé gió bén nhọn như tiếng mũi tên bay lọt vào tai, đồng thời một tia sét màu lam chói mắt như xé rách đôi mắt họ xuất hiện!

Vài tiếng kinh hô cùng lúc vang lên ở một số nơi khác nhau!"Quá nhanh!"

Đó là một vài võ giả ít ỏi trong toàn trường không bị chấn nhiếp vẫn còn giữ được vẻ lãnh tĩnh, đồng thời bọn họ cũng là những cao thủ có thực lực không tầm thường!Nhưng dù vậy bọn họ cũng không thể giữ nguyên cái dáng vẻ bình tĩnh của mình được nữa.Bọn họ đang trợn trừng hai mắt nhìn chằm chằm vào tia sét màu lam kia, trên mặt bọn họ đều là vẻ hoảng sợ!

Bóng dáng kia vẽ lên một con đường màu xanh, tốc độ nhanh đến mức bọn họ khó có thể nắm bắt được!Quá nhanh rồi!

Nghe tiếng gió gào thét bên tai, mắt Đường Thiên phủ một lớp đỏ rực.Lửa giận trong lồng ngực bốc lên như muốn thiêu cháy hắn.Mỗi một tấc da trên thân cũng nóng rực như đang bị thiêu đốt.

Đám hỗn đản này... Dám cười nhạo Lôi Tuyết!

Bọn họ dám cười nhạo Lôi Tuyết!

Đó chính là nguyên nhân làm cho hắn phẫn nộ. Mấy ngày gần đây hắn và Lôi Tuyết cùng tiếp thu huấn luyện cực kỳ tàn khốc, cũng cùng phải chịunỗi đau.Vì thế trong lòng Đường Thiên, Lôi Tuyết chính là chiến hữu kề vai chiến đấu của hắn!

Vậy mà lúc này, Lôi Tuyết lại bị cười nhạo!

Hắn không thể chấp nhập được! Tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Bứt lên trước!

Không ngừng bứt lên trước!

Đường Thiên và Lôi Tuyết bứt phá từ trong vô số lần té ngã.Lúc này trởlên sắc bén như một cây đao, hoàn mỹ tuyệt luân! (ngã để học cách đứng dậy)

Dù trước mặt có một đám Thanh Hồn Phong đang lớn lên nhanh chóng trong mắt Đường Thiên, nhưng trong lòng Đường Thiên không hề cảm thấy một chút e sợ nào, không hề có một chút chần chờdo dự.Hắn giống như một tử sĩ không sợ chết, dang hai tay ra dùng phong thái đầy quyết tuyệt hung hãn xông về phía đám Thanh Hồn phong.

Lôi Tuyết, tiến lên!

Trong lòng Đường Thiên thầm rống giận, Lôi Tuyết đột nhiên gia tốc.Tia sét màu lam thẳng tắp càng lúc càng sắc bén, càng lúc càng rực sáng và kiên quyết, tiến vào trong đàn Thanh Hồn Phong!

Thanh Hồn Phong cảm thấy sợ hãi vội vàng bay lên xem xét nhưng ngay sau đó bọn chúng lập tức phản ứng lại, vù, hóa thành một chùm mây đen, nhanh chóng đuổi theo Lôi Tuyết.

Đường Thiên vẫn điên cuống lao về phía trước phảng phất như không nhận ra nguy hiểm đang tới gần.Tiếp tục đột tiến, vù, đàn Thanh Hồn Phong đã vọt tới trước mặt Lôi Tuyết.Vô số Thanh Hồn Phong mở ra kim đuôimàu xanh nhạt, những cái gai nhọn lấp lóe hàn mang.Ánh sáng màuxanh dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, nhanh chóng tụ lên gai nhọn.

Chính là lúc này!

Trong lòng Đường Thiên gầm lên tiếng rống giận, chân lực cuộn trào mãnh liệt điên cuồng truyền vào Lôi Tuyết.Còn Lôi Tuyếtđang điên cuồng đột phá đột nhiên lại dựng thẳng đứng lên như viên đạn bay thẳng lên trời, nương theo thế xông tới, mở hai tay ra rồi đột nhiên vung lên.Thân thể khổng lồ như một con quay bay ra khỏi dây, quay trong không trung với tốc độ cực nhanh.Thanh Hồn Phong cũng không ngờ cơ quan võ giáp rách nát này lại chủ động xuất kích.Điều này quá bất ngờ làm bọn chúng không kịp đề phòng, lập tức bị cuốn vào bóng màu lam đang quay tròn với tốc độ cực cao.

Chân lực lục giai mỏng manh nhưng cực kỳ sắc nhọn che phủ hai tay Lôi Tuyết, đồng thời tất cả những mảnh vụn treo trên thân kia đều được phụ thêm một tầng chân lực hơi mỏng,giống như những lưỡi dao.Lôi Tuyết quay tròn với tốc độ cao lập tức trở thành một cỗ máy xay thịt vô cùng đáng sợ.

Leng keng!Tiếng kim loại va chạm vang lên như mưa rơi, trong lam ảnh có vô số đóa hoa lửa, vô số mảnh vụn của Thanh Hồn Phong bị đẩy

văng ra với tốc độ cực nhanh.Một dải sương mảnh vụnmàu xanh dài tới ba trăm thước nhanh chóng thành hình trước mắt mọi người.

Bóng dáng màu lam không hề có một chút dấu hiệu dừng lại nào, tiếp tục lao vào trong màn sương màu xanh!

Đường Thiên đã giết đỏ cả mắt rồi.Tâm niệm vừachuyển, Lôi Tuyết đang ở giữa không trung lập tức trầm xuống.Ầm, thanh âm vang lên giống như một tiếng trống lớn.Lôi Tuyết mạnh mẽ hạ xuống mặt đất.Thếxuống cường đại làm mặt đất dưới hai chân Lôi Tuyết xuất hiện vô số vết rạn rồi nổ tung.Một cái hố có đường kính hơn bảy thước trên mép có vô số vết rạn được hình thành.

Nương theo lực lượng từ dưới chân truyền đến, Đường Thiên ngạnh kháng thân hình đang quay tròn, thuận thế bắn ngược lên.

Bứt phá!

Trong nháy mắt,tốc độ của Lôi Tuyết được nâng lên đến cực hạn.

Một mạt lam quang, chợt lóe lên rồi biến mất, giống như một mũi tênmàu lam tiến vào trong bong bóng.

Tốc độ với mắt thường khó có thể nhìn được, xoayeo, ra quyền!

Bọt khí Kim cương dầy đặc chi chít giống như một bức tường thủy tinh ầm ầm tan vỡ rồi hóa thành một bức tường đầy những mảnh vụn.

Nhưng dư thế của bóng ngườimàu lam vẫn chưa hết, xông qua tiếp, trùng điệp rơi trên mặt đất phát ra tiếng nổ ầm ầm.Trong làn bụi mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng nguy nga ngạo nghễ, như một con hoang thú cao lớn, cũng giống như dũng tướng đứng nhìn xuống tam quân!Không ai bì nổi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Tia Sét Màu Lam

Toàn trường rơi vào im lặng.

Bất kể là quần chúng đứng xung quanh xem náo nhiệt hay Sầm Tuyên,nhân viên phụ trách công tác báo danh hay là Tái Lôi đều mở to miệng, ngơ ngác đứng nhìn cái bóng lưng màu lam giữa làn bụi, tuy mơ hồ không rõ nhưng không ai bì nổi.

Đại não của bọn họ đã trở lên trống rỗng."Xin hỏi, đã thông qua chưa?"

Một thanh âm trầm thấp xuyên qua làn bụi bặm vang lên làm toàn trường có thể nghe rõ.

Nhân viên công tác như ở trong mộng mới tỉnh dậy, bọn họ vội vàng quay sang nhìn máy đếm thời gian bên cạnh, lập tức sắc mặt như gặp phải quỷ, 17.6 giây!

Sao lại... Sao lại có khả năng như vậy...

Lúc trước tên kia đã lãng phí mười giây, vậy chẳng phải hắn chỉ dùng có7.6 giây để vượt qua hay sao?

Dùng thời gian 7.6 giây để thông qua sơ thíGiáp đẳng, đừng có đùa chứ, nhất định là đùa rồi! Bọn họ ngơ ngác đứng nhìn con số trên máy đếm thời gian, trong khoảnh khắc này tinh thần của bọn họ đã hoàn toàn rơi vào hoảng hốt.

"Ô? Có vấn đề gì sao?"

Thanh âm trầm thấp lạnh lẽo phảng phất như một mãnh hổ đang chậm rãi đi rồi bỗng nhiên dừng lại rồi chầm chậm quay đầu nhìn.Một luồng sát khí hung mãnh dữ tợn ập thẳng vào mặt.

Nhân viên công tác có cảm giác như mình bị một bồn nước đá dội thẳng từ đầu tới chân,máu huyết toàn thân như bị đông cứng lại, sắc mặt lập tức tái nhợt như tờ giấy. Còn lão già cầm đầu cũng là người có kinh nghiệm nhất thấy đối phương phát ra sát khí vô cùng hung hãn. Hơn nữa hành vi vừa nãy của bọn họ đã khiến bọn họ tự rước phiền phức vào thân. Nếu như còn chần chừ thì chỉ sợ rằng...

Lão giả cố gắng đè nén cảm giác kinh hoàng trong lòng xuống, thanh âm mang theo cảm giác vô cùng rung động vội vàng nói: "Không thành vấnđề, không thành vấn đề! Thông qua!"

Nghe vậy huyết sắc trong mắt Đường Thiên dần tán đi, lửa giận trong lồng ngực cũng tắt hơn phân nửa.Hắn lại khôi phục về cái dáng vẻ bình thường một lần nữa.

"Làm tốt lắm, Lôi Tuyết!"

Hắn cổ vũ Lôi Tuyết.

Lôi Tuyết truyền tới ý niệm làm cho Đường Thiên cũng thấy hơi bất ngờ, dường như Lôi Tuyết cũng có chút khác với trước rồi.Nhưng Đường Thiên cũng không quá để ý, hắn cất bước tiến lên.

Rầm rầm rầm rầm.

Thanh âm của vô số linh kiện rách nát trên người Lôi Tuyết lại bắt đầu vang lên, nhưng khi rơi vào tai mọi người thì không ai cảm thấy buồn cười nữa. Không có người nào cảm thấy cái vô số mảnh vụn treo lên người Lôi Tuyết như lớp áo khoác là vô dụng nữa.Những âmthanh rầm rầm chói tai tràn ngập hàn ý làm mọi người không khỏi liên tưởng đến thanh âm va chạm của những phiến giáp trên áo giáp của vị dũng

tướng trong quân hay mặc.Lôi Tuyết chậm rãi đi về phía trước, rầm rầm, những thanh âm làm người ta ớn lạnh đến khó mà thở nổi.

Lôi Tuyết vẫn rách nát như sơ mướp, nhưng không còn ai cảm thấy nó xấu xí, không ai cảm thấy những phần rách nát kia là những vết thương.Những chỗ móp méo giờ giống như những vết sẹo dọc ngang trên mình một chiến binh tinh nhuệ đã trải quatrăm trận.

Những vết thương rách nát phảng phất như mang theo một loại ma lực kỳ lạ, bất giác hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Khiến người ta e sợ."Xin hỏi, tên của tiền bối và tên của cơ quan võ giáp." Lão giả cung kính nói: "Dựa theo quy định, ngài đã trở thành vị tuyển thủ hạt giống thứ chín mươi chín."

Lão không quên chức trách của mình.Tuy hành vi lúc trước của lão rất có khả năng sẽ làm lão vướng phải phiền phức cực lớn, nhưng hiện tại một kỷ lục tuyệt đối đã được sinh ra lại khiến cho lão cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Sau đó lão vội vàng giải thích: "Bởi vì chín mươi tám vị tuyển thủ hạt giống trước đã được xếp từ trước lên đành ủy khuất tiền bối đứng ở vịtrí chín mươi chín. Tuyển thủ hạt giống không cần phải tham gia vòng đấu loại mà trực tiếp tiến vào vòng thi đấu chính thức."

"Ta tên Lôi." Thanh âm của Đường Thiên vọng ra từ trong cơ quan võ giáp khuếch tán ra toàn trường: "Nó gọi là Tuyết."

Ý niệm kháng nghị cường liệt của Lôi Tuyết truyền đến.Đối với chuyện Đường Thiên đem tên của mình tách ra đồng thời còn chiếm một từ làm nó cảm thấy bất mãn.Hơn nữa cái nửa để lại cho nó còn sặc mùi nữ tính nữa chứ!

Đương nhiên, kháng nghị này bị Đường Thiên trực tiếp bỏ qua rồi.Trong khung cảnh đầy yên tĩnh, Đường Thiên khống chế Lôi Tuyết cầm giấy chứng nhận tuyển thủ hạt giống từ tay lão giả. Sau đó hắn đi tới

cạnh Tái Lôi, một tay nhấc Tái Lôi vẫn còn ngây ra như phỗng, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Đối với Đường Thiên, vừa rồi chẳng qua chỉ là một trận sơ thí mà thôi, không làm cho hắn quá bận tâm.

Hắn hoàn toàn không biết, lần sơ thí này đã tạo ra oanh động vượt xa tưởng tượng của chính hắn.

Đêm hôm đó.Bên trong nơi tổ chức sơ thí giáp đẳng đã chật kín người. Một đám nhân viên công tác đứng ở một bên, sắc mặt mỗi người đều cực kỳ cung kính.

Một cơ quan võ giáp màu bạc trắng như tuyết bay đến, một vị thanh niên tướng mạo anh tuấn từ bên trong đi ra, gã nghiêm túc lắc đầu: "Không được, ta không làm được."

Tuy đã chứng kiến kết quả nhưng khi vị thanh niên nam tử chính miệng thừa nhận vẫn khiến xung quanh lâm vào rối loạn.

Vị nam tử này là tuyển thủ hạt giống thứ hai mươi ba trong đợt giao lưu thi đấu này, Cổ Minh Uy đến từ Phượng Hoàng tọa, cơ quan võ giáp củagã tên là Bạch Phượng Hoàng. Danh tiếng về thực lực của Cổ Minh Uy lan xa, trong toàn bộ Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc cũng thuộc dạng cực kỳ nổi danh.

Cổ Minh Uy nhìn thời gian trên đồng hồ, gã dùng thời gian 18.3 giây.

Nếu là lúc bình thường thì gã sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn với cái kết quả này, có thể thông qua Giáp đẳng sơ thí cũng chính là sự khẳng định thực lực. Nhưng cứ nghĩ đến gia hỏa tên Lôi kia chỉ dùng có 7.6 giây, là gã chẳng thể đắc ý nổi.

Nếu không phải có vô số người chứng kiến, thì chắc chắn gã sẽ hoài nghirằng cái thành tích này là làm giả.

7.6 giây! Cổ Minh Uy nghĩ tới nát cả đầu mà vẫn không nghĩ ra được, cơ quan võ giả phối với cơ quan võ giáp dạng gì mới có thể làm được tới bước như vậy.

18.3 giây, đó là thành tích tốt nhất trong sáu lần gã thử rồi, và cũng là thành tích cao nhất ngoại trừ Lôi ra. Vì thế gã cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với Lôi và bộ cơ quan võ giáp Tuyết rách nát kia.

"Ở đâu chui ra một cao thủ lợi hại đến vậy?" Một thanh niên khác thần sắc có chút cổ quái nói: "Chẳng lẽ là cường giả của mười hai cung hoàngđạo sao?"

Gã là tuyển thủ hạt giống số sáu mươi lăm, Vệ Chí.

Cổ Minh Uy phục hồi lại tinh thần, gã lắc đầu: "Không nghe thấy có chuyện này."

Sau đó gã hơi đăm chiêu: "Xem ra lần thi đấu này sẽ rất thú vị đây."

"Mạnh, liệu có mạnh hơn Liễu Á Chi không?" Vệ Chí không cho là đúng, trong mắt hắn hiện lên một ngọn lửa nóng cháy: "Huyết mạch võ giáp, trong tương lai chính là con đường vương đạo chân chính! Ta cũng phảinghĩ biện pháp mua một cái huyết mạch võ giáp, xem ra phải tới chỗ Á Chi một phen rồi."

Cổ Minh Uy lắc đầu: "Ta không thích huyết mạch võ giáp, quá cực đoan, không còn thuộc phạm trù của cơ quan thuật rồi!"

Lời nói của Cổ Minh Uy khiến cho không ít người đồng cảm. Liễu Á Chi mang theo Kim Cương của hắn ngang trời xuất thế, đánh đâu thắng đó, huyết mạch võ giáp thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn và mạnh mẽ.Nhưng đồng thời, loại võ giáp lợi dụng lực lượng của huyết mạch và tinh hồn thú này cũng khiến rất nhiều người yêu thích cơ quan võ giápthuần túy chán ghét.

Bởi nó không còn thuần túy chỉ là cơ quan thuật rồi.

Đó chính là quan điểm chung của đám người này.

Vệ Chí lại không cho là đúng nói: "Chỉ cần cường đại là được rồi."

Cổ Minh Uy liếc nhìn Vệ Chí, không mặn không nhạt nói: "Nếu như chỉ vì cường đại, vậy hà tất phải trở thành cơ quan võ giả làm gì?"

Ánh mắt đám người bên cạnh nhìn Vệ Chí đều mang theo vẻ cực kỳkhinh thường. Cơ quan thuật rơi xuống đã lâu, bây giờ cơ quan võ giả cũng tốt, cơ giới sư cũng được, đa số đều vô cùng yêu thích máy móc từ tận trong tim.

Chiến lực của cơ quan võ giả so với võ giả thì kém rất xa.

Nói xong, Cổ Minh Uy cũng chẳng thèm quan tâm tới vẻ mặt đỏ bừng của Vệ Chí, xoay người ly khai.

Thành tích 18.3 giây của Cổ Minh Uy nhanh chóng truyền đi, đến cả Cổ Minh Uy cũng chỉ có thành tích 18.3 giây, vậy cái tên gia hỏa tên Lôi kia cường đại đến mức nào!Rất nhiều người cảm thấy hối hận không thôi vì không có thể trông thấy một màn truyền kỳ như vậy. Còn những tên gia hỏa có mặt tại hiện trường thì đã hoàn toàn quên mất bọn họ đã cười nhạo Đường Thiên và Lôi Tuyết như thế nào,mà lúc này lại mô tả hết sức sinh động cho những người xung quanh về hình bóng như tia chớp màu lam kia.

Cứ như vậy, tuyển thủ hạt giống Lôi xếp thứ chín mươi chín đã có một cái tên hiệu hoàn toàn mới, Tia Chớp Màu Lam!

Không thể không nóithân phận tuyển thủ hạt giống dùng tương đối tốt. Đường Thiên và Tái Lôi không mất nhiều công sức đã thuê được một cănnhà có thương khố trong khu dân cư. Tái Lôi giống như đánh tiết gà,sục sôiý chí chiến đấu.

Sau khi bị biểu hiện của Đường Thiên trong Giáp trong sơ thígiáp đẳng dọa cho sợ, nàng như nhìn thấy ánh sáng của tinh tệ sáng ngời, vì

thế lập tức vùi đầu vào công tác.

"Đã kiểm tra qua rồi, kết cấu bên trong rất ổn định." Nhưng ngay sau đó Tái Lôi bất đắc dĩ nói: "Ta không nghĩ tới Lôi Tuyết sẽ bị các ngươi dày vò thành như vậy lên rất nhiều tài liệu không mang theo, không có biện pháp nào để tu bổ ngoại hình, nhưng kết cấu bên trong không bị ảnhhưởng."

"Ngoại hình không quan trọng." Đường Thiên hồn nhiên không thèm để ý.

Thấy Đường Thiên nói như thế, Tái Lôi cũng không nói gì thêm nữa, mà quay sang hỏi một vấn đề khác: "Có thật là ngươi không cần khe cắm thẻ hồn tướng không? Lôi Tuyết có thể chịu được ba tấm thẻ hồn tướng ngũ giai, hoặc là một tấm thẻ hồn tướnglục giai."

Đường Thiên lắc đầu: "Không cần!"Nếu tính toán trên kỹ càng thì Lôi Tuyết không thể nào phát huy được thực lực của Đường Thiên. Ví dụ như Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên đã là võ kỹ thất giai, nên Lôi Tuyết không thể thừa nhận nổi. Nếu như Đường Thiên cưỡng ép vận dụng Hỏa Liêm Quỷ Trảo, thì bởi vì không thể thừa nhận nổi gánh nặng như vậy sẽ khiến Lôi Tuyết bị giải thể.

Mục tiêu thiết kế Lôi Tuyết chỉ có thể thừa nhận được võ kỹ ngũ giai, nếu như dùng võ kỹ lục giai đã cực kỳ miễn cường rồi.

Cũng may về võ kỹ ngũ giai, Đường Thiên có Đại Bi Chưởng, Đàm Thoái và Tuyền Qua Tán Thủ.Hiện tại độ ăn ý của hắn và Lôi Tuyết rất cao.Một khi thi triển ba loại võ kỹ này sẽ có uy lực kinh người, gần như có thể so sánh với võ kỹ lục giai. Đó cũng là điểm mạnh của cơ quan võ giáp, trong phạm vi có thể chịu đựng được, nó có thể tăng cường uy lực của võ kỹ với biên độ lớn.

Nói đến thẻ hồn tướng, Đường Thiên lại nghĩ đến Ẩn Kiếm Thánh, nơi đó có cái tấm thẻ kia. Mọi người đều suy đoán có khả năng bên trong

có truyền thừa của Thôn Quang Thiết Quyền, nhưng hắn chưa hề sử dụng qua.

Hắn lấy tấm thẻ kia ra, mặt ngoài của thẻ là hình một đôi mắt đầy phẫnnộ.

Đây đại khái là một thẻ hồn tướng kỳ quái nhất mà hắn từng thấy.

Thế nhưng hồn khu cũng không thích hợp để sử dụng thẻ hồn tướng.Suy nghĩ một chút, hắn vẫn cầm cái tấm thẻ này theo.

Và khi bắt đầu luyện tập cùng Lôi Tuyết, đồng thời cầm thứ này trong tay, Đường Thiên lại phát hiện ra Lôi Tuyết biến hóa, dường như võ hồn của Lôi Tuyết cường đại hơn một chút.

Lẽ nào, võ hồn của cơ quan võ giáp cũng có thể cường hóa được sao? Tinh thần của Đường Thiên rung lên.Nếu như đúng là có thể cường hóa, vậy thì uy lực của Lôi Tuyết chắc chắn sẽ lợi hại hơn.

Đường Thiên vội vàng tìm đến Tái Lôi hỏi về vấn đề này.

Tái Lôi giải thích: "Đúng là có thể cường hóa, cơ quan võ giáp mới cũng giống như bí bảo tinh thần, một số bí bảo tinh thần có thể cường hóa thì đương nhiên Lôi Tuyết cũng có thể cường hóa."

Tinh thần của Đường Thiên càng phấn chấn, hắn nhớ tới Thiên Lô Quyền Bộ của mình đã phát sinh việc lột xác,trang bị Khổng Tước cũng đã lột xác.Nếu như dùng võ hồn của mình để rèn luyện Lôi Tuyết, chẳng phải có thể cường hóa Lôi Tuyết sao?

Dường như nhìn ra suy nghĩ này của Đường Thiên, Tái Lôi không cho là đúng nói: "Bộ cơ quan võ giáp này chỉ dùng cho thi đấu giao lưu lần này.Nếu như về sau ngươi muốn có cơ quan võ giáp, ta có thể làm cho ngươi một cơ quan võ giáp cường đại hơn. Tiên thiên của nó cũng chỉ hữu hạn, cho dù ngươi có cường hóa cỡ nào đi chăng nữa thì con đường tương lai của nó cũng chỉ hữu hạn."

Nhưng Đường Thiên lại nghiêm túc nói: "Có thể đề cao một chút cũng làđề cao mà."

Nói xong, Đường Thiên vô cùng kích động chạy đến Lôi Tuyết.Hắn muốn cẩn thận suy nghĩ xem phải làm cách nào để cường hóa Lôi Tuyết.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Rèn Luyện Võ Hồn

Hồn Khu, nằm rải rác giữa các tinh tọa là những khu vực đặc thù.Bởi vì nơi đây có tồn tại vô số mảnh vụn võ hồn cổ đại nên được gọi với cái tên là Hồn Khu. Hồn Khu không lệ thuộc vào bất cứ tinh tọa nào, chúng nằm rải rác giữa các tinh tọa, chỉ có thể thông qua tinh môn để nối với các tinh tọa hoặc tinh cầu.

Nếu như nói Thiên Lộ giống như một phiến hải dương rộng khôn cùng,thì tinh tọa sẽ giống như những đại lục, còn Hồn Khu là nhũng đảo đá nhỏ nằm rải rác giữa các tinh tọa,số lượng Hồn Khu không chỉ có một cái. Trừkhi hai cái Hồn Khu có tinh môn liên thông với nhau, nếu không thì khoảng cách giữa hai Hồn Khu gần như là không thể vượt qua.

Bởi có vô số mảnh vụn võ hồn cổ đại tồn tại nên nơi này chính là thiên đường của tinh hồn thú.Tinh hồn thú sinh sống ở đây so với tinh hồn thú phổ thông ở nơi khác thì cường đại hơn nhiều. Sau khi bọn chúng cắn nuốt mảnh vụn võ hồn cổ đại thường sẽ phát sinh biến dị. Những con tinh hồn thú cường đại thường hay xưng bá một phương, trở thành một nhân tố quan trọng cản trở bước chân của nhân loại. Có một số tinh hồn thú rất cường đại, ngay cả cường giả trên Thiên Lộ bảng cũng không dám trêu chọc vào.Chính vì như vậy, ngoại trừ một vài Hồn Khunhỏ ra, đại đa số Hồn Khu đều nằm trong diện những khu vực chưa được khai phá. Đại đa số nơi cư trú của nhân loại đều là những khu vực được khai phá ở gần tinh môn. Nhưng ngay cả như vậy, quá trình này vẫn phải trả giá bằng vô số sức lực và máu tươi.

Không ai biết được vì sao Hồn Khu lại có nhiều mảnh vụn võ hồn cổ đại như vậy.

Lẽ nào từ thời tiền sử đã có những huy hoàng mà chưa ai biết đến?

Không ai biết được, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến giá trị củaHồn Khu. Tinh môn của Hồn Khu hơn xa tinh môn của tinh cầu, vì vậy rất nhiều Hồn Khu đều trở thành trung tâm của một vài tinh tọa.

Hơn nữa, bên trong Hồn Khu, võ hồn có thể phát huy được uy lực lớn hơn, vì vậy nơi này cũng trở thành thiên đường của võ hồn.Cũng giống như các tinh cầu lâu năm,mảnh vụn võ hồn cổ đại được trải qua hàng tỉ năm tẩm bổ khiến Hồn Khu trở thành nơi phù hợp với võ hồn không đâu có thể sánh bằng.

Võ hồn bạch ngân của Đường Thiên bình thường nó chỉ bập bùng như một cây đuốc nhỏ, nhưng tại nơi này nó lại hừng hực thiêu đốt giống nhưmột đống lửa lớn.

Một đầu của đường hỏa tuyến thẳng tắp là ngọn lửa lớn màu bạc, còn đầu kia nối với Lôi Tuyết.

Võ hồn của Lôi Tuyết bập bùng giống như ánh lửa của ngọn nến phát ra quang mang màu lục yếu ớt được ngọn lửa bạc bao lấy. Võ hồn Lôi Tuyết yếu ớt thấy rõ, cho dù lúc này đang ở trong Hồn Khu nhưng võ hồn của nó vẫn nhỏ bé như vậy.

Hai người vừa tiếp xúc, võ hồn của Lôi Tuyết lập tức liên tục thu nhỏ lại, thẳng cho tới khi chỉ còn nhỏ tầm hạt đầu xanh mới dừng lại, đồng thờimàu của ngọn lửa cũng biến thành màu lục. Màu lục nói lên nó là võ hồn hànhmộc.

Thế nhưng cái này cũng quá nhỏ đi...

Đường Thiên hơi do dự một chút, rồi sau đó quyết đoán lấy từ trong ngân bảo bình ra một quả hồn hạch ngũ giai hành mộc rồi trực tiếp bóp nát. Một đám vụ khí màu lục từ trong hồn hạch bay ra rồi ngấm vào trong võ hồn của Lôi Tuyết.Lập tức ngọn lửamàu lục lớn cỡ hạt đậu xanh bùng lớn cho đến khi đạt kích cỡ một cái chậu rửa mặt.

Nhưng ngân diễm bao phủ bên ngoài nó tiếp tục thiêu đốt làm nó lại bịthu nhỏ lần thứ hai.

Tuy võ hồn của Lôi Tuyết sau khi trọng tân vẫn chỉ nhỏ như ánh nến. Nhưng lúc này võ hồn của Lôi Tuyết đã hoàn toàn khác trước, ánh nến lúc trước phảng phất như lúc nào cũng bị gió thổi tắt đã được thay thế bằng ngọn lửa xanh biếc và ngưng thực hơn.

Phía bên ngoài ngọn lửa xanh biếc kia có thêm một vài tia màu bạc.

Quá trình rèn luyện hết sức chậm rãi.Tâm niệm Đường Thiên xoay chuyển, thu hồi lửa bạc lại.Lúc này hắn có thể cảm nhận được võ hồn của Lôi Tuyết đã đạt đến cực hạn. Nếu như vẫn cưỡng ép rèn luyện thì nó sẽbị tan rã hoàn toàn, vì Ngân Diễm của Đường Thiên là cấp bạch ngân, so với nó thì đẳng cấp cao hơn quá nhiều.

Cho dù chỉ bên ngoài ranh giới của nó có thêm vài tia màu bạc, nhưng cũng đủ để làm cho Lôi Tuyết có thêm một loại khí tức khó có thể diễn tả bằng lời. (DG: không diễn tả được thì đỡ phải dịch. Biên: đồng ý!)

Lúc trước Lôi Tuyết hình tán mà khí yếu, đó cũng là nguyên nhân khiến Binh có cảm giác là nó không thích hợp trở thành võ hồn của cơ quan võ giáp. Còn hiện tại, khí chất của Lôi Tuyết đã trầm ngưng hơn nhiều, tuy vẫn còn kém xa Hổ, nhưng đã không còn bộ dáng rời rạc lúc nào cũng cóthể tan vỡ như lúc trước nữa.

Đường Thiên có thể cảm nhận được từ trong Lôi Tuyết truyền đến một luồng ý niệm vô cùng mừng rỡ, hơn nữa dường như có thêm một thứ gì đó biến hóa mà hắn không biết được.

Đường Thiên cũng không khỏi hơi nhếch miệng cười.Trải qua quá trình liên tục kề vai chiến đấu, hắn đã coi Lôi Tuyết là đồng đội của mình, nó có thể mạnh hơn thì đương nhiên làm cho Đường Thiên vô cùng hài lòng.

Sau khi Lôi Tuyết đã cường hóa phải cần phải thích ứng lại một lần nữa, nhưng thời gian để thích ứng lần này cũng chỉ rất ngắn.Đường Thiên không quấy rầy Lôi Tuyết,quá rình rèn luyện vừa nãy cũng mang tới cho hắn một ít cảm ngộ. Hắn phát hiện ra, ở trong Hồn Khu rèn luyện võ hồn dường như sẽ dễ dàng hơn.Tâm niệm hắn khẽ động, lập tức lấy Liêm Huyết Miêu Nhận ra.

Găng tay hình vuốt mèo đầy lông lá, nếu như không nhìn kỹ thì không thể nào thấy trảo nhận ẩn dấu bên trong, phần rìa chỗ cong của trảo nhận có vết máu nhàn nhạt.

Nếu chỉ xét trên phương diện chất lượng thì Liêm Huyết Miêu Nhận trên tay hắn là bí bảo tinh thần có tố chất tối cao, so với Khổng Tước lam còntốt hơn. Khổng Tước Lam là trang bị, Liêm Huyết Miêu Nhận là bảo khí, vì thế cả hai thứ đều đứng ngang hàng, đồng thời cả hai cái đều là bí bảo cấp bạch ngân lên cũng ngang hàng với nhau.

Chỗ khác nhau chính là ở tinh tọa lệ thuộc.

Khổng Tước lam là bí bảo của Khổng Tước tọa, Khổng Tước tọa là một trong bốn mươi hai túc Nam Thiên.Còn Liêm Huyết Miêu Nhận thuộc về Thiên Miêu tọa, Thiên Miêu tọa là một trong mười chín châu của Bắc Thiên.

Đó cũng là chỗ Liêm Huyết Miêu Nhận tốt hơn, nhưng trong chiến đấuthực tế thì Khổng Tước lam lại dùng tốt hơn Liêm Huyết Miêu Nhận nhiều. Bởi vì võ hồn của Khổng Tước lam đã được Đường Thiên liên tục rèn luyện, sau đó đã lột xác, tiến vào cấp bậc bạch ngân giai. Vì thế Khổng Tước lam và tâm thần của Đường Thiên tương thông càng thêm khăng khít, nhờ vậy trong chiến đấu mới phát huy ra tác dụng cực lớn.

Ngược lại, Liêm Huyết Miêu Nhận vẫn chưađược Đường Thiên rèn luyện đủ.

Trong lần chiến đấu với Ngũ Sát đoàn lần trước, Liêm Huyết Miêu Nhận phát huy ra tác dụng cực lớn, Miêu Khấp Tà Âm đã giúp hắn phá

vỡ HuyếtHỏa Phật của Kỳ Lân vương. Từ đó Đường Thiên mới phát hiện ra, lúc trước mình đã xem thường bảo khí này.Nếu đã được xưng là bảo khí, thì hầu hết đều là bí bảo tinh phẩm của những tinh tọa hệ liệt hết sức nổi danh.

Nếu như nơi này là nơi thích hợp để rèn luyện võ hồn, vậy không bằng nhân cơ hội này đem Liêm Huyết Miêu Nhận rèn luyện một phen.

Hồn diễm của Đường Thiên bắt đầu câu thông với võ hồn của Liêm Huyết Miêu Nhận.

Đường Thiên chỉ cảm thấy trước mắt như biến thành một mảng màuxám.Trong màu xám hư vô phía trước có một con mèo do lửa tạo thành đang lạnh lùng nhìn hắn.Thân thể của nó do ngân diễm nhàn nhạt cấu thành, hình dáng cũng mơ hồ, chỉ có cặp mắt mèo màuméu là rõ nét nhưng khiến Đường Thiên rung động cực lớn.

Đường Thiên ổn định lại tâm thần, dựa theo bí pháp của Quang Minh võ hội, thôi động ngân diễm võ hồn của mình.Lập tức một ngọn lửa bạc bay thẳng về phía huyết đồng miêu.

Huyết quang trong mắt con mèo kia chợt lóe lên rồi biến mất.Nó không hề né tránh, mà lẳng lặng đứng yên ở đó mặc cho ngân diễm võ hồn củaĐường Thiên bao vây lấy thân thể nó. Chẳng bao lâu địch ý trong đôi mắt nó cũng vơi đi không ít, nó khẽ kêu meo meo một tiếng,sau đó không ngờ lại nằm ườn lên mặt đất mặc cho ngân diễm bao phủ toàn bộ thân thể.

Ngân diễm bốc lên từ võ hồn của Đường Thiên cực kỳ tinh thuần và ngưng thực, bởi vậy từ phía xa xa nhìn lại trông giống như một ngọn hỏa diễm có hai tầng một nồng một nhạt vậy.

Bỗng nhiên, trong lòng Đường Thiên khẽ run lên.

Hắn cảm thấy ngân diễm võ hồn của mình đang trôi đi với tốc độ kinhngười. Đến khi hắn kịp phản ứng lại thì ngân diễm đã bị bé đi hơn

phân nửa. Còn con hỏa miêu kia, lúc này toàn thân nó đang lấp lánh ánh hào quang ngân sắc.

Nó vẫn nằm yên tại đó phảng phất như đã ngủ say.

Đường Thiên ngừng câu thông với Liêm Huyết Miêu Nhận, sau đó cúi đầu nhìn Liêm Huyết Miêu Nhận trong tay.Lúc này trên thân Liêm Huyết Miêu Nhận đang lấp lóe ánh sáng bạc. Ánh sáng phản chiếu rõ ràng, vết máu trên trảo nhận lúc trước có màuhồng cũng biến thành màu đỏ sậm. Khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi chính là vết máu màu đỏsậm này không phải chỉ là vết máu chết nằm yên bất động mà nó bắt đầu chậm rãi lưu chuyển.

Xem ra uy lực của Liêm Huyết Miêu Nhận đã tăng lên không ít.

Nhưng Đường Thiên không hề cảm thấy cao hứng chút nào.

Võ hồn nhỏ đi làm trực giác của hắn giảm đi rõ rệt, điều này sẽ ảnh hưởng đến chiến lực của hắn.

Càng khiến Đường Thiên cảm thấy không xong chính là hắn không biết phải làm cách nào để bổ sung cho võ hồn.Hồn diễm của Đường Thiên bắtđầu thắp sáng trong trận chiến với Lục Đàn Tí Viên, lúc đó vốn nó lơ lửng ở hạ đan điền. Và sau lần ở khe năng lượngkia, luyện hồn khí liên tục rèn luyện rồi biến thành Luyện Hồn hỏa diễm, võ hồn của Đường Thiên lập tức đề thăng tới bạch ngân giai, và võ hồn cũng từ dưới hạ đan điền di động lên thượng đan điền.

Nhưng đối với võ hồn, thực ra hiểu biết của Đường Thiên gần như chẳng có gì. Nó hình thành thế nào? Làm cách nào để thăng lên bạch ngân giai? Tất cả những điều này hắn đều không biết.Về phần vận dụng, hắn cũng chỉ biết dùng hồn diễm để rèn luyện võ hồn bên trong bí bảo tinh thần mà thôi.Đối với giai đoạn hiện tại của Đường Thiên, Bạch ngân võ hồn đã vượt tu vi của hắn quá xa, bình thường gần như chẳng có chút tiêu hao nào vậy mà lúc này lại bị tiêu hao hơn một nửa!

Cái móng vuốt cùi bắp này!

Đường Thiên cảm thấy vô cùng đau đầu.Sớm biết sẽ gặp phải tình huống này chắc chắn hắn không rèn luyện Liêm Huyết Miêu Nhận này rồi. Trước đây bất kể là rèn luyện Khổng Tước Lam, hay mới vừa rồi rèn luyện Lôi Tuyết, cũng không hề xuất hiện tình huống như vậy.

Phải bổ xung cho võ hồn thế nào đây?Đối với điều này, Binh không hề để tâm tới,bởi trong mắt gã chuyện rèn luyện võ hồn là chuyện mai sau.

Sắc mặt Đường Thiên trở nên khó coi hẳn.Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng khi võ hồn bị co rút lại thì chiến lực của hắn cũng bị giảm xuống một cách toàn diện.

Đáng chết!

Thời khắc quan trọng đang ở trước mắt vậy mà tự dưng lại vướng phải cái vận đen lớn như vậy!Và càng làm Đường Thiên cảm thấy phiền muộn chính là Binh không có mặt ở đây.

Bỗng nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu hắn.Hắn nghĩ tới trong quá trình bổ xung võ hồn cho Lôi Tuyết có dùng tới hồn hạch, vậy muốn bổ xung cho võ hồn của mình, có thể dùng hồn hạch hay không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã làm tim Đường Thiên đập thình thịch, hắn thoáng do dự trong chốc lát rồi quyết định thử xem sao.

Hắn lấy từ trong ngân bảo bình ra một viên hồn hạch lục giai.Đây là một viên hồn hạch không có thuộc tính, Đường Thiên cũng biết võ hồn củamình không có thuộc tính.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, một tay nắm hồn hạch.

Hắn cẩn thận dùng ý niệm khống chế hồn diễm của mình, rồi sau đó bóp nát hồn hạch trong tay.

Vụ khí hình thành khi bóp nát hồn hạch lục giai ngưng thực hơn ngũ giai rất nhiều.Hồn diễm của Đường Thiên đã sớm chuẩn bị tốt, lập tức hóa thành một bàn tay lửa ôm toàn bộ vụ khí vừa mới được sinh ra.

Thân thể Đường Thiên lập tức chấn động, một luồng ý niệm hung tànđột nhiên xộc vào trong đầu hắn.

Đường Thiên biết đó chính là ý niệm còn lưu lại của chủ nhân hồn hạch này.

Hồn diễm của Đường Thiên phảng phất như bị kích thích, hỏa diễm tăng vọt, trong nháy mắt đã đem cái hồn vụ mang theo ý niệm này cắn nuốt. Ngân diễm vô cùng bá đạo, chỉ trong một nhịp hô hấp, ý niệm còn lưu lại kia đã bị ngân diễm luyện hóa triệt để, ngay cả tiếng rên rĩ cũng không kịp phát ra đã hóa thành hư vô.

Mất đi sự khống chế của luồng ý niệm này, hồn vụ không còn bị trì trệ,lập tức tán nhập vào ngân diễm.

Ngân diễm tăng vọt, rõ ràng đã khôi phục một cách rõ rệt.

Trên mặt Đường Thiên Lộ ra vẻ vui mừng.Phương pháp này có tác dụng với mình, vậy chẳng phải mình đã tìm ra cách có thể nhanh chóng tăng cường võ hồn của mình hay sao?

Nghĩ là làm, Đường Thiên tiếp tục dùng phương pháp vừa nãy.Đồng thời Đường Thiên còn phát hiện ra ngân diễm cực kỳ bá đạo, ngay cả những hồn hạch có thuộc tính ngũ hành cũng bị nó thôn phệ sạch sẽ. Sau khi liên tục sử dụng sáu viên hồn hạch, võ hồn của hắn thậm chí còn cườngđại hơn trước chừng hai thành.

Lúc này hồn hạch trên người Đường Thiên cũng đã tiêu hao hết.

Đường Thiên đứng lên, trùng hợp là trước mặt hắn có một cái gương, vừa nhìn vào bỗng hắn ngẩn người ra.

Ở sâu bên trong đồng tử đen láy của thiếu niên trong gương đột nhiên xuất hiện một điểm sáng bạc nhỏ cỡ đầu kim tựa như một ngôi sao lấp lóe giữa đêm đen.Nhưng điểm ngân sắc lạnh thấu xương bất giác làm cho cái khuôn mặt đầy non nớt có thêm vài phần lạnh nhạt và tàn khốc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Kẻ Gây Rối

Đường Thiên giật mình.

Hình ảnh của mình trong gương sao mà xa lạ vậy?Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại khí tức lạnh lùng này. Một lúc sau,điểm sáng bạc nhỏ cỡ đầu kim trong đồng tử này mới biến mất, đồng thời khí tức lạnh lùng cũng bất giác biến mất không chút dấu vết.

Cảm giác vừa rồi là sai sao!Đường Thiên có thể khẳng định chắc chắn, thiếu niên như thần chính là thiếu niên của ánh nắng sáng ngời chân chính! Đường Thiên ngước về phía cái gương nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, dáng cười sáng lạng giống như ánh mặt trời vậy.

Đường Thiên nhanh chóng đem vấn đề này vứt ra sau đầu.Võ hồn tăng cường làm cho trực giác càng thêm mạnh.Lục thức cũng trở nên nhạy cảm hơn, khiến cho khung cảnh xung quanh cũng trở lên rõ ràng và chi tiết hơn trước rất nhiều.

Đường Thiên cần phải có thời gian để thích ứng với tình trạng này."Lôi Tuyết, chúng ta tới thử xem!"

Đường Thiên vừa mới điều khiển Lôi Tuyết đã phát hiện ra những thay đổi cực lớn.Lôi Tuyết dường như đã thông suốt, trở nên thông minh hơn rất nhiều. Quãng thời gian trước đây, khi Đường Thiên ra một mệnh lệnh, Lôi Tuyết vẫn có một chút do dự, tuy dưới sự cổ vũ không ngừng của hắn chút do dự này cũng đã nhỏ đi rất nhiều nhưng vẫn tồn tại.

Còn hiện giờ, Đường Thiên không hề cảm thấy chút do dự nào.Gần như hắn vừa suy nghĩ trong đầu là Lôi Tuyết đã đưa ra hành động.

Lôi Tuyết càng thêm quả quyết và thông minh.Điều chân chính làm Đường Thiên vui mừng chính Lôi Tuyết đã thành thạo ba loại võ kỹ Đàm Thoái, Đại Bi Chưởng và Tuyền Qua Tán Thủ đến mức khiến cho Đường Thiên phải giật mình, thậm chí đến cả sát chiêu cũng có thể thi triển được.

Lẽ nào trong thời gian dùng hồn diễm của mình để rèn luyện Lôi Tuyết, lĩnh ngộ về ba loại võ kỹ của mình cũng bị Lôi Tuyết hấp thu hay sao?

Đường Thiên suy nghĩ cả nửa ngày nhưng vẫn không thể hiểu được, vì thế hắn dứt khoát hỏi trực tiếp Lôi Tuyết: "Lôi Tuyết, như vậy là sao?"

"Phải... Phải!"Một thanh âm xa lạ tối nghĩa vang lên trong lòng Đường Thiên.Đôi mắt Đường Thiên lập tức trợn trừng, ngây ra trong chốc lát rồi mới kịp phản ứng, vô cùng hưng phấn nói: "Lôi Tuyết, là ngươi sao? Vừa rồi là ngươi nói chuyện sao?"

"Phải!" Thanh âm của Lôi Tuyết vang lên rõ ràng hơn lúc trước: "Đường Thiên, ta là Lôi Tuyết."

Thanh âm của Lôi Tuyết giống như một tiểu nam hài thẹn thùng.

"Oa oaoa!Lôi Tuyết có thể nói rồi!" Đường Thiên cao hứng đến mức gần như nhảy dựng cẳng lên, hai mắt hắn lóe sáng: "Ta phải đi kiếm thêmmột ít hồn hạch nữa. Lôi Tuyết, ngươi có thể trở nên cường đại hơn nữa rồi!"

"Xin đừng làm như vậy!" Câu trả lời của Lôi Tuyết làm cho Đường Thiên sửng sốt: "Ta đã đạt đến giới hạn thừa nhận của Ô Nha kim, võ hồn không thể gia tăng thêm nữa."

Điều này thì Đường Thiên hiểu được, hắn hơi đau đầu nói: "Xem ra vấn đề này phải đi hỏi Tái Lôi rồi."

"Xin nắm chặt thời gian huấn luyện!" Lôi Tuyết dùng thanh âm thẹn thùng nhắc nhở Đường Thiên: "Cường độ của ta không đủ, chỉ có thểtuyển chọn ba loại võ kỹ thích hợp trong dấu ấn võ hồn.Nhưng chúng ta cần phải thành thục kỹ xảo của nó.Xin đừng lười biếng!"

"Tiểu Lôi Tuyết, ngươi nói rất đúng!" Đường Thiên tin là thật nói: "Thời gian đến khi thi đấu chính thức chỉ còn ba ngày, chúng ta phải tu luyện thật tốt! Tổ hợp Lôi Tuyết, hừng hực xông lên!"

Lôi Tuyết phản bác một cách yếu ớt: "Xin đừng như vậy, Tuyết là tên của nữ giới..."

"Ai nha, tiểu Lôi Tuyết, làm võ hồn cũng không cần cứng nhắc như thế chứ, dù sao đánh xong trận đấu là chúng ta không dùng nữa mà."ĐườngThiên chẳng hề để ý nói.

"Thế nhưng mà..."

"Không nên lãng phí thời gian!Huấn luyện nào!"

Đường Thiên huấn luyện rất tập trung.

Dần dần, hắn có thêm nhiều hiểu biết về cơ quan võ giáp.Cơ quan võ giáp và bí bảo hoàn toàn khác nhau.Bản thân bí bảo vốn ẩn chứa lực lượng, còn võ giả là người đem lực lượng của bí bảo kích phát ra.Mà bản thân cơ quan võ giáp lại không hề có lực lượng, tác dụng của nó là phóng đại lựclượng của võ giả.

Võ hồn của cơ quan võ giáp và võ hồn của bí bảo cũng có tác dụng khác nhau.

Võ hồn của cơ quan võ giáp là điểm then chốt liên kết giữa võ giả và cơ quan võ giáp.Tác dụng của nó là dẫn đường cho chân lực mà võ giả quán chú vào trong cơ quan võ giáp, sau đó phóng đại chân lực, rồi dùng

phương thức võ kỹ phóng xuất ra.Có thể nói nó giống như đại não của một cơ quan võ giáp vậy.

Còn võ hồn của bí bảo chính là hạch tâm của bí bảo.Nó có thể từ từ hấpthu năng lượng, rồi tồn trữ lại trong bí bảo, phương thức này cũng giống như việc tu luyện của võ giả.

Nhưng bất kể là cơ quan võ giáp, hay là bí bảo, thì không thể nghi ngờ rằng võ hồn chính là yếu tố vô cùng quan trọng.

Những lĩnh ngộ lần này có tính dẫn dắt rất lớn với Đường Thiên.

Đường Thiên và Tuyết đang tập trung huấn luyện thì bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền tới thanh âm náo động hỗn loạn, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gầm của Tái Lôi.Đường Thiên ngừng luyện tập, sắc mặt lạnh đi, lập tức khống chế Lôi Tuyết xông ra ngoài.

Vừa lao ra đến cửa hắn đã nghe thấy tiếng mắng của Tái Lôi.

"Gian phòng này chúng ta đã thuê rồi, tiền cũng đã trả, khế ước cũng đã kí rồi.Dựa vào cái gì phải để lại cho các ngươi?"

Nghe thấy vậy, Đường Thiên cũng đại khái biết được chuyện gì đang xảy ra, hắn lập tức đi ra ngoài.

Ngoài cửa có mấy cơ quan võ giáp vây chặt, một gã gia hỏa đầu trâu mặtngựa hừ lạnh nói: "Khế ước? Trong tay chúng ta cũng có khế ước.Trả tiền rồi?Chúng ta cũng trả tiền rồi.Thế nào? Ta muốn cái căn phòng này!Biết điều thì nhường lại, bằng không thì… hè hè...!"

Tranh chấp của hai bên có không ít người đang vây quanh xem.Không ít người nhận ra mấy tên gia hỏa này là ai. Những tên này là địa đầu xà ở Mặc thành, tên nam tử vừa lên tiếng nói chuyện tên là Mặc Lục. Tại Mặc thành, những ai mang họ Mặc gần như đều có quan hệ vớiMặc gia, Mặc Lục là địa đầu xà ở quảng trường. Thường ngày gã đều làm một số chuyện không thể để lộ ra ánh sáng nhưng Mặc gia cũng chỉ

mắt nhắm mắt mở với gã.Vì thế gã gần như đã trở thành bá chủ một phương.Có người hảo tâm lên tiếng khuyên Tái Lôi: "Tiểu cô nương, lui một bước trời cao biển rộng.Hà tất phải tính toán với những người như thế này."

Tái Lôi đã bao giờ gặp phải những chuyện như thế này đâu cơ chứ.Nàng tức giận đến mức sắp khóc đến nơi.

Mặc Lục vô cùng đắc ý.Gã nhìn Tái Lôi, trong mắt hiện lên vẻ dâm tà, liếm liếm môi: "Nhìn cho rõ vào, nơi này là địa bàn của tiểu gia! Nhưng tiểu gia thấy ngươi nhìn cũng không tệ, he he..."

Bỗng nhiên, một cái bóng màu làm chợt lóe lên rồi biến mất trước mắt mọi người.Phanh!

Mặc Lục đang líu lo lập tức ngừng lại, thân thể như một bao cát bay thẳng ra ngoài rồi đập mạnh lên mặt đất.Một cước này của Lôi Tuyết cực nặng, khiến cho Mặc Lục nằm im trên mặt đất không rõ sống chết, trên miệng đầy máu.

Sau đó bóng dáng của Lôi Tuyết đã xuất hiện trước mặt mọi người.

"Dám chạy đến trước cửa nhà của tiểu gia nháo sự, chán sống à?"Tiếng hừ lạnh của Đường Thiên truyền ra từ bên trong Lôi Tuyết."Các hạ thật lớn mật!" Một gã trung niên nam tử quát lên chói tai: "Dám đối địch với Mặc gia!"

Đường Thiên lười chẳng muốn nói mấy lời vô dụng, trực tiếp nói thẳng: "Đánh hay không đánh đây?"

"Ngươi đừng có nghĩ rằng thông qua sơ thíGiáp đẳng..."

Tên nam tử trung niên còn chưa nói xong thì lam ảnh trước mắt đã lóe lên rồi biến mất.Gã nheo mắt, trong lòng thầm hô không ổn,dưới chân vội vàng thối lui! Gã vạn lần không ngờ đối phương lại hung hãn

như vậy, không ngờ dám chủ động tiến công.Lẽ nào cái tên gia hỏa này khôngthấy bên bọn họ người đông thế mạnh hay sao?

Vù!

Một cước ảnh màu lam lướt sát qua mặt gã.

Trong lòng nam tử trung niênbuông lỏng, há mồm quát lên chói tai: "Các hạ đã không nói lý như vậy..."

Nhưng khi gã còn chưa nói xong thì đột nhiên con ngươi trong mặt nở ra, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi! Rõ ràng đã tránh thoát cước ảnh màu làm, vậy mà giữa không trung nó lại có thể co lại một cách khácthường, giống như một con dao xếp bắn ra khỏi chuôi.Cái chân kim loại kéo theo một đường đao mang màu lam sáng chói mắt hung hăng đập mạnh lên ngực cơ quan võ giáp của gã.

Đàm Thoái đao!

Keng!

Cho dù cơ quan võ giáp có dầy cứng cũng không thể chống nổi một cước này.Ngực gã như bị một chùy đập trúng, miệng phun máu, cả thân hình to lớn của cơ quan võ giáp bị bay ngược ra sau tới mấy trượng.Đàm Thoái đao mà Lôi Tuyết xuất ra có uy lực kinh người, độ dài đao man không ngờ lại vượt qua một thước, hơn nữa còn cực kỳ ngưng thực giống như một khối rắn chắc màu lam vậy.

Không đợi cái cơ quan võ giáp này kịp rơi xuống, Đường Thiên đã vọt tới bên cạnh mấy cái cơ quan võ giáp còn lại.

Đám người này không hề có chút tư tưởng đề phòng nào.Nguyên nhân cũng vì bọn họ biết rõ Đường Thiên đã thông qua sơ thíGiáp đẳng, cho lên đã chuẩn bị đầy đủ nhân thủ, bảy cơ quan võ giáp được xếp thành một hàng thẳng.Với đội hình như vậy thì ngay cả cơ quan võ giả lợi hạicũng phải suy sét kỹ càng.

Nhưng không ngờ Đường Thiên không nói năng gì mà trực tiếp động thủ khiến cho bọn họ cực kỳ bất ngờ.

Ngay khi đồng bạn của bọn họ bị đánh bay, bọn họ mới ngẩn người ra.

Khi Lôi Tuyết vừa xuất hiện bên trong đám người, bọn họ mới bừng tỉnh như choàng tỉnh từ trong giấc mộng.Nhưng lúc này đao mang sáng chói mắt giống như một dòng suối phun trào, đột nhiên bạo phát!

Bang bang!Hai cái cơ quan võ giáp bị bắn trúng lập tức văng ra ngoài, có thể thấy rõ ràng trên ngực hai bộ cơ quan võ giáp này rõ ràng đã bị lõm xuống.Sau khi rơi xuống, hai bộ cơ quan võ giáp lập tức nằm im trên mặt đất không chút động đậy, hiển nhiên cơ quan võ giả bên trong đã hoàn toàn không còn tỉnh táo.

Sát cơ trong mắt Đường Thiên bộc phát.

Hắn chưa bao giờ chủ động khiêu khích, nhưng một khi đã chiến đấu hắn tuyệt đối không bao giờ nương tay.

Cơ quan võ giáp giống như một cái máy khuếch đại, uy lực của nó phụthuộc vào ba điểm.Thứ nhất là tính năng của nó, thứ hai là lực lượng của võ giả, thứ ba là độ ăn ý giữa cơ quan võ giáp và võ giả.

Trong giới cơ quan võ giả, thực lực cá nhân của Đường Thiên cũng thuộc dạng cường hãn!

Đường Thiên và Lôi Tuyết lại cực kỳ ăn ý, trải qua võ hồn rèn luyện đã giúp cho hai người đạt đến mức tâm ý tương thông. Tuy xét về phương diện giá cả thành phẩm, Lôi Tuyết còn xa xa không thể bằng Thiên Không Hổ, nhưng tính năng của nó vẫn hơn xa cơ quan võ giáp phổ thông.Tái Lôi cũng không thể ngờ được bỗng nhiên nó lại nổi tiếng.Lôi Tuyết biểu hiện ra sức chiến đấu kinh người.

Ánh đao hung hãn lướt qua lướt lại nhanh như điện.

Võ kỹngũ giai Đàm Thoái đao trong tay Lôi Tuyết có uy lực kinh người.

Lôi Tuyết không hề xuất ra mấy thứ như hư chiêu.Tốc độ đột nhiên bạo phát, bất ngờ xuất hiện trước mặt một cơ quan võ giả.Khi tên này còn chưa kịp đưa ra bất cứ phản ứng nào, một ánh đao màu lam đánh từ dưới lên chỉ trong nháy mắt đã chiếm trọn tầm mắtgã.

Huyết quang bung ra đánh dấu mở màn cho một trận tàn sát!Bộ cơ quan võ giáp này lập tức bị phân làm hai, cước lực sắc bén như đao của Lôi Tuyết đã đem võ giáp của đối phương xé làm hai nửa!

"Giết người!Giết người rồi!"

Những người còn lại đã hoàn toàn lâm vào khiếp sợ.Bọn họ chỉ là lưu manh du côn, bình thường chỉ có thể hù dọa người dân thường.Nhưng khi gặp phải kẻ tàn nhẫn thì lập tức cả đám hồn phi phách tán, ào ào chạy trốn.

Nhưng trước mặt Đường Thiên mà để lộ lưng thì tuyệt đối là một sai lầm chí mạng.Không cần nghĩ ngợi, Đường Thiên trực tiếp phát động công kích.

Bốpbốpbốp!

Vài ánh đao màu xanh phá không bay đi. Lôi Tuyết giống như mộttia sét màu lam lướt theo đám cơ quan võ giáp đang chạy trốn.

Đám cơ quan võ giáp đang điên cuống chạy trốn lập tức bị mất khống chế ầm ầm ngã sấp xuống,nằm im trên mặt đất không động đậy.

Toàn trường lập tức rơi vào im lặng.Mọi người đều bị thủ đoạn tàn nhẫn và hung hãn của Đường Thiên làm cho khiếp sợ.Đến ngay cả Tái Lôi cũng ngơ ngác đứng nhìn đám cơ quan võ giáp nằm đầy trên đất, kinh hãi đến mức không nói lên lời.

Sau một lúc lâu, bên trong đám người vây quanh mới bắt đầu xuất hiện những tiếng thì thầm.

"Hết rồi hết rồi, bọn họ dám trêu cả Mặc gia!"

"Chết chắc rồi! Cô cô của Mặc Lục là được gả cho trực hệ của Mặc gia đó!"...

Mặc gia?

Ánh mắt Đường Thiên đầy lạnh lẽo, tình huống đám người này đến đây hết sức kỳ quái, ắt hẳn phía sau có người sai sử.

Hành động tiếp theo của Đường Thiên khiến mọi người đều phải trợn mắt há hốc mồm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Đều Có Mưu Đồ

Ngoài cái sân trước của nhà Đường Thiên có bảy cơ quan võ giáp xếp chồng lên nhau thành một toà núi nhỏ.Trên cột gỗ bên cạnh treo bảy tên nam tử hôn mê bất tỉnh.

Đường Thiên ngồi trên bờ tường, ngón tay không ngừng chỉ chỉ chỏ chỏ, còn Lôi Tuyến thì đứng yên bên dưới bờ tường."Ngươi điên rồi!" Tái Lôi vô cùng kích động, nàng như không thể khống chế được tâm tình của mình: "Ngươi biết ngươi đã làm cái gì không? Đây là Mặc Thành! Đây là thiên hạ của Mặc gia! Ngươi làm như vậy là tát vào mặt Mặc gia! Ở địa bàn của Mặc gia mà tát vào mặt Mặc gia, ngươi không muốn sống nữa sao?"

Nhưng nằm ngoài dự đoán của Tái Lôi chính là Đường Thiên không hề tức giận hắn chỉ nhếch miệng cười, thoạt nhìn có vẻ ngốc nghếch: "Chính vìđây là Mặc gia."

"Ngươi có ý gì?" Tái Lôi nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của Đường Thiênbỗng trong lòng khẽ động, lửa giận lập tức tán đi, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Nàng biết rõ, tuy bình thường Đường Thiên có vẻ là một người không chút đầu óc, nhưng thật ra gia hỏa này cực kỳ gian xảo.Mấy biểu hiện ngây thơ gì gì đó, chẳng qua chỉ là ngụy trang của tên gia hỏa này mà thôi. Nhìn những tên bị hắn lừa gạt mà xem, đều cam tâm tình nguyện vì hắn mà đánh đánh giết giết một cách ngu ngốc...

Được rồi, không phải ngu ngốc, là anh hùng...

Bởi vì nàng cũng rất đau lòng khi nghĩ tới võ hồn khế ước của mình vớitên gia hỏa này, hơn nữa còn là người đầu tiên rơi vào ma chưởng của tên gia hỏa này nữa chứ. Tuy số học của tên gia hỏa này tệ đến cùng cực nhưng lại có thiên phú của một gian thương.

"Vì sao Mặc gia muốn tổ chức cuộc thi đấu này cơ chứ?" Đang ngồi ở trên tường, đột nhiên Đường Thiên lên tiếng hỏi một vấn đề chẳng liên quan gì đến hiện tại.

Tái Lôi ngẩn ra, nàng chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.Nàng trầm ngâm một lúc rồi nói: "Bọn họ muốn duy trì lực ảnh hưởng của bọn họ ở lĩnh vực này, và quan sát những thiết kế có giá trị, nói không chừng có thểmang tới linh cảm cho bọn họ."

"Là như vậy sao?" Vẻ mặt Đường Thiên đầy mờ mịt: "Ta cũng không rõ lắm!"

Câu trả lời này làm Tái Lôi gần như muốn hộc máu. Gia hỏa này định mang mình ra tiêu khiển sao?

"Nhưng ta nghĩ,nếu bọn họ đã là cơ quan thế gia, thì nhất định bọn họ phải cần tới Ô Nha kim." Đường Thiên thành thành thật thật nói.

"Ngươi định đem Ô Nha kim bán cho Mặc gia?" Tái Lôi mở to hai mắt,dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Đường Thiên. Cho dù thế nào nàng cũng không thể ngờ được, Đường Thiên lại đánh chủ ý lên Mặc gia. Nàng nghĩ rằng có thể thông qua những trận đấu của Lôi Tuyết để làm nó trở lên nổi tiếng, sau đó có thể đẩy mạnh việc tiêu thụ Ô Nha kim qua các cơ giới sư khác.

Vậy mà Đường Thiên lại có cái ý nghĩ kỳ lạ,đem Ô Nha kim bán cho Mặc gia.

"Nếu như Mặc gia đã là cơ quan thế gia thì nhất định phải tồn tại sinh ý về cơ quan võ giáp vì thế nhu cầu Ô Nha kim là rất lớn.Hơn nữa bọn họlại rất có tiền." Đường Thiên vò đầu nói: "Còn bán cho các cơ giới sư

khác, tuy rằng có thể kiếm được nhiều hơn một chút nhưng thời gian lại rất dài.Đấy là còn chưa kể đến vấn đề về nhân thủ, như vậy không thích hợp với chúng ta."

Lập tức, Tái Lôi bị ý tưởng này của Đường Thiên hấp dẫn: "Ý tưởng của ngươi thì tốt, thế nhưng vì sao Mặc gia lại phải mua chứ? Bọn họ không biết tác dụng của Ô Nha kim."

"Vì thế chúng ta phải cho họ biết tác dụng của Ô Nha kim." Đường Thiên giải thích: "Chỉ cần đánh mấy trận là bọn họ sẽ biết.Dù sao cũng nhưngươi đã nói, đây là địa bàn của họ. Về sau ngươi cứ mang bản thiết kế Lôi Tuyết phân ra làm nhiều phần, chúng ta sẽ bán từng phần của bản thiết kế."

"Bán bản thiết kế Lôi Tuyết?" Tái Lôi mở to hai mắt.

"Sao lại không bán?" Đường Thiên quay sang hỏi: "Lẽ nào sau này ngươi chỉ làm loại mặt hàng thấp như Lôi Tuyết sao?"

"Xin đừng nói như vậy, ta không phải mặt hàng thấp kém." Lôi Tuyết yếu ớt kháng nghị.Tái Lôi cũng đã hiểu ý đồ của hắn: "Ý ngươi là đem kỹ thuật võ giáp cấp thấp bán cho người khác, còn chúng ta chỉ làm võ giáp cấp cao sao?"

"Có đại sư nào lại thiết kế ra cơ quan võ giáp cấp thấp sao?" Đường Thiên hỏi lại.

Tái Lôi lập tức vô cùng hưng phấn: "Không sai! Quá đúng! Ta còn có vài bản thiết kế võ giáp cấp thấp, đến lúc đó có thể đồng thời bán ra!"

Đường Thiên nhìn Tái Lôi như đang nhìn một người ngu ngốc, liên tục lắc đầu nói: "Chỉ bán ra một loại. Chờ đến khi Lôi Tuyết đã trở thành hàng phổ thông, thì chắc hẳn có người sẽ phá giải được.Khi đó chúng ta sẽmang những bản thiết kế khác ra bán đấu giá."

Tái Lôi chỉ vào Đường Thiên thét chói tai: "Ngươi quá âm hiểm! Thế nhưng ta thích!"

Trong mắt Tái Lôi lại bắt đầu lấp lánh ánh hào quang của tinh tệ.

Bỗng Đường Thiên quay sang, liếc nhìn về con đường ở phía xa xa, có chút hưng phấn nói: "Sinh ý đang tới cửa kìa!"

Chỉ thấy có một cơ quan võ giáp màu đỏ xuất ở phía bên kia con đường.Mặc Tử Ngư nhìn thấy ở trên đường phía xa xa có một đống cơ quan võ giáp chồng chất lên nhau làm gã không khỏi nhíu mày. Trong lòng gã vốn không tình nguyện tới đây, tính tình của Mặc Lục như thế nào sao gã lại không biết rõ cơ chứ.Nhưng chínhmẹ già (nguyên văn: mẹ già) của mình lên tiếng thì hắn biết phải làm sao đây.

Nghe thấy Mặc Lục có chuyện, phụ thân của Mặc Lục vội vàng chạy đến nhà tỷ tỷ của mình, sau đó nước mắt nước mũi tuôn ra như suối cầu xin.Mẹ già của Mặc Tử Ngư vừa nghe thấy liền sốt ruột, người Mặc gia có bao giờ chịu lỗ như vậy đâu, vì thế không nói hai lời lập tứ bắt Mặc Tử Ngư đích thân đi xử lý chuyện này.Trong lòng Mặc Tử Ngư vô cùng không tình nguyện.Gã đã tìm hiểu qua, người giao thủ với Mặc Lục chính là người vừa mới phá sơ thí trình độ Giáp, hiện đứng thứ 99 trong đám tuyển thủ hạt giống, Lôi. Thực lực của đối phương sâu không lường được, hơn nữa Mặc Tử Ngư con nghe nói đám trưởng bối Mặc gia đang âm thầm quan tâm đến tên tuyển thủ này

Gã không hề lập tức tìm Mặc Lục, mà quan sát vào đống cơ quan võ giáp xếp thành ngọn núi nhỏ. Mỗi cơ quan võ giáp cao chừng hai thước, bảy cái được xếp thành ba tầng, tổng độ cao cũng phải hơn 6 mét, quả là cực kỳ bắt mắt mà.Một luồng tà hỏa đột nhiên bốc lên trong lòng Mặc Tử Ngư.

Đám cơ quan võ giáp kia đều là cơ quan võ giáp Sơn Quỷ của Mặc gia.

"Lôi Tuyết thật mạnh! Sơn Quỷ của Mặc gia căn bản không phải là đối thủ!"

"Nói thừa, Sơn Quỷ chỉ là cơ quan võ giáp phổ thông, sao có thể so với Tuyết chứ.Nhân gia vừa mới phá kỷ lục của sơ thí Giáp đẳng!"

"Theo ta thấy, Sơn Quỷ vốn đã không lại rồi, của rẻ là của ôi!"Những tiếng nghị luận của đám người trên đường rơi vào tai Mặc Tử Ngư khiến con mắt gã thoáng co lại, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.Chuyện Mặc Lục có sống hay chết gã cũng chẳng thèm để ý, nhưng cơ quan võ giáp của Mặc gia bị làm nhục, cho dù chỉ là loại thấp kém nhất là Sơn Quỷ cũng không thể được!

Sơn Quỷ là cơ quan võ giáp mà Mặc gia tiêu thụ nhiều nhất, những người sử dụng nó đều là võ giả từ tam giai tới tứ giai. Sơn Quỷ có tính năng cực kỳ cân đối, tuy chỉ là võ giáp cấp thấp, nhưng trong giới tam giai và tứ giai lại là thứ cực kỳ thực dụng.Tính năng lại xuất sắc của nó khiến nhiều người thích sử dụng.Danh tiếng của Mặc gia tuyệt đối không bao giờ bị chà đạp!

Mặc Tử Ngư hít sâu một hơi, gã quyết định phải giáo huấn tên Lôi không biết trời cao đất rộng này một trận.

Hơn nữa đã đáp ứng mẫu thân, vì thế lúc này tình huống là bắt buộc. Lôi Tuyết ngang trời xuất thế. 7.6 giây hoàn thành sơ thí Giáp đẳng, điều này nói lên hắn là một cao thủ chân chính! Mặc Tử Ngư không dám lơ là chủ quan, bản thân gã cũng đã từng thử qua sơ thí Giáp đẳng, nhưng thành tích tốt nhất cũng chỉ nằm trong phạm vi 18 giây.

Nếu chỉ nói đến thành tích thì đương nhiên gã còn kém rất xa.Thế nhưng nếu đã là chiến đấu, thì gã lại tương đối tự tin.Không chỉ tự tin vào bản thân mình mà còn có rất tin tưởng vào cơ quan võ giáp của mình. Cơ quan võ giáp của gã không phải cái loại phổ thông như Sơn Quỷ mà chính là thứ chuyên môn chế tạo dành cho gã, đó chính là San Hô.

Toàn thân San Hô có màu đỏ tươi như một ngọn lửa, nhìn vô cùng bắt mắt.

Khi San Hô vừa xuất hiện trên phố và tiến về phía khoảng sân chỗ Đường Thiên, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Những người đã ở Mặc Thành một thời gian hơi dài thì chỉ cần liếc mắt làcó thể nhận ra San Hô.

"Ngư San Hô!"

"Mặc gia muốn động thật rồi, không ngờ lại phái ra Ngư San Hô!"

"Có trò hay để xem rồi!"

Mặc Tử Ngư làm ngơ coi như không nghe thấy gì, gã khống chế San Hồ từ từ đi tới tiểu viện.

Oanh!Một thân ảnh khổng lồ màu lam từ trong tiểu viện nhảy ra, nặng nề đập lên mặt đất làm bụi bặm bay đầy trời.

Hai cơ quan võ giáp một đỏ một lam rơivào thế giằng co.Hai bên không hề có ý định lùi bước, cũng không hề lên tiếng nói chuyện. Mặc Tử Ngư không biết nói cái gì, chuyện của Mặc Lục không thích hợp công khai, mà chuyện ưu khuyết điểm của cơ quan võ giáp thì lại càng không tiện mở miệng. Còn Đường Thiên thì cảm thấy chẳng có gì để nói, biện pháp mà hắn vừa nghĩ ra cần phải có một người tới để đánh, từ đó dùng sự thực để chứng minh sự cường đại của Lôi Tuyết.Thế cục lập tức lầm vào cảnh giương cung bạt kiếm.

Xa xa trên nóc của mấy căn nhà, có vài ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hai bộ cơ quan võ giáp đang giằng co bên dưới.

Liễu Á Chi lạnh lùng nói: "Thủ đoạn của Trương tiên sinh thật không tồi."

Một kẻ trung niên gầy còm trên tay cầm một chiếc quạt cười dài nói: "Nhiệm vụ lần này quá trọng yếu.Trên lĩnh vực cơ quan, Mặc gia là nhà có danh tiếng lâu đời, có vô số con đường.Nếu như Mặc gia nhìn trúng huyết mạch võ giáp của chúng ta thì chúng ta không cần phải lo lắng chuyện ở Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc."Nhưng sắc mặt Liễu Á Chi vẫn không hề bớt đi chút nào: "Ta cảm thấy chính diện đánh bại hắn trên thi đấu tràng mói có thể bọn họ càng thêm hiểu thêm về thực lực cường đại của Kim Cương"

Trương tiên sinh khẽ phe phẩy chiếc quạt, bất động thanh sắc nói: "Trưởng lão hội cũng là sợ sự tình lần trước tái diễn."

Nghe thấy vậy con ngươi trong mắt Liễu Á Chi đột nhiên co lại.Một dòng máu nóng xộc lên đầu, gã quay ngoắt lại,trên mặt đầy phẫn nộ: "Trương tiên sinh xem thường ta!"

Trương tiên sinh than nhẹ một tiếng, ôn hòa nói: "Không phải ta xemthường ngươi, mà là chúng ta không thể không cẩn thận. Ngươi phải biết rằng Mạc gia yêu cầu chúng ta bán huyết mạch cơ quan theo khuôn phép nhất định là chuyện không thể. Nhưng đối với những thế gia lâu đời và có danh tiếng như Mặc gia, ngươi biết bọn họ coi trọng cái gì nhất không?"

Trương tiên sinh cũng chẳng thèm để ý tới sắc mặt đang tái mét của Liễu Á Chi, trực tiếp nói: "Mặt mũi! Một cơ quan thế gia lại làm đại lý cơ quan võ giáp cho một người khác, trong khi chính mình lại không thể chế tác được.Ngươi nghĩ bọn họ sẽ nguyện ý sao? Vì thế đàm phán giữa hai bên vẫn đang bế tắc! Chúng ta cần ngươi quét ngang mọi đối thủ, lấythế tuyệt đối đánh vỡ tia hy vọng cuối cùng của Mặc gia chứ không phải là những trận đấu đặc sắc giằng co cùng đối thủ trong trận đấu.Đối thủ như vậy không đem lại cho chúng ta chỗ tốt nào."

Liễu Á Chi chìm vào trầm mặc.

"Sơ thí Giáp đẳng 7.6 giây, thành tích như vậy ngươi cũng có thể hoàn thành, ta tin là như vậy. Nhưng chỉ như vậy mà xem thường kẻ

địch, phải nhớ đối phương là địch thủ, tính cách này tuyệt đối không được xuất hiện trên thi đấu tràng." Trương tiên sinh thản nhiên nói, gã lườm Liễu Á Chi một cái rồi nói tiếp: "Hy vọng ngươi có thể đặt lợi ích của tổ chứclên trên vinh nhục cá nhân."

Liễu Á Chi trầm mặc một lúc lâu rồi bỗng nhiên nói: "Ngươi đem địch nhân đưa ra trước mặt Mặc gia cũng chẳng phải là làm cho Mặc gia hiểu về hắn hơn sao?"

Trương tiên sinh cười ha ha: "Ngươi vẫn chưa biết thế gia là như thế nào.Vừa rồi đã nói, thế gia coi trọng nhất là mặt mũi, huống chi đây lại còn là địa bàn của Mặc gia. Mặc gia há có thể chấp nhận cơ quan võ giáp của bọn họ không bằng người khác chứ? Nếu như vậy thì bộ mặt của Mặc gia vất đi đâu? Thù hận của hai bên đã kết, bây giờ chúng ta sẽ chờ bọnhọ đấu với nhau. Đối với những kẻ này, việc mất mặt còn nghiêm trọng hơn cả việc mất mạng. Đối với các thế gia, ngươi chỉ có thể dùng thủ đoạn mềm mỏng âm thầm.Bọn họ còn có thể cắn răng chấp nhận, nhưng nếu công khai tát vào mặt bọn họ thì ngươi chuẩn bị tinh thần không chết không thôi với bọn họ đi!"

Liễu Á Chi trầm mặc, hắn biết những điều mà Trương tiên sinh nói không hề sai.

"Quan sát cẩn thận đi!Nhìn xem Lôi Tuyết có lai lịch thế nào, ta cũng rất hiếu kỳ."Trương tiên sinh mở cây quạt ra, trên mặt cây quạt viết ba chữ: “Định Giang Sơn”.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Diễm Lưu Đao Tháp

Tại một góc khác của Mặc thành.

"Ngươi xem trọng người nào?" Một vị trung niên nam tử thần sắc uy nghiêm trầm giọng hỏi.Gã chính là gia chủ hiện nay của Mặc gia, Mặc Vị Thiên. Còn bên cạnh gã là một nam tử trung niên có khuôn mặt thuần phác, ăn mặc thổ hài bố y giống như một nông phu.Nhưng hắn chính là vị cơ quan đại sư đương đại duy nhất của Mặc gia, Mặc Lãnh.

"Rất khó nói!" Mặc Lãnh tiếc chữ như vàng.

Thần sắc Mặc Vị Thiên lạnh lùng và nghiêm nghị: "Huyết Giáp hội quả nhiên không phải là cái hạng tốt lành gì. Thế nhưng ta cũng rất hiếu kỳ,cơ quan võ giáp có thể làm cho bọn họ cảm thấy uy hiếp đến họ sẽ là cái dạng gì?"

Bỗng hắn quay đầu hỏi quản gia bên cạnh: "Tra được đến đâu rồi?"

Quản gia cung kính bẩm báo: "Tổ chức Huyết Giáp hội vô cùng nghiêm mật và bí ẩn, may mà chúng ta tìm thấy một vị Mặc gia chi thứ đã mất liên lạc với Mặc gia từ lâu. Hắn là một cơ quan sư, thời gian ở trong Huyết Giáp hội cũng khá dài, nói chung là cũng có chút mặt mũi. Muốn nói tới lịch sử của Huyết Giáp hội thì phải ngược dòng thời gian về một nghìn năm trước.Trong thời đại đó, bọn họ là một trong những tổ chứcdưới trướng Hắc Hồn.Cao tầng đều là thành viên của Hắc Hồn nhưng địa vị cũng không phải là cao lắm. Ước chừng bảy năm trước, kỹ thuật Huyết Mạch võ giáp của bọn họ mới gần hoàn thiện, võ giáp cấp cao nhất cũng mới hoàn thành trong khoảng thời gian gần đây. Hiện tại

bọn họ đã hoàn thành ba loại võ giáp có trình độ cao nhất là Kim Cương, Vi Đà và Quỷ Dạ Xoa."

"Ồ, vậy chẳng phải Liễu Á Chi có địa vị khá cao sao?" Mặc Vị Thiên cau mày lại: "Ta nhớ rõ Huyết Mạch võ giáp của hắn chính là Kim Cương."

"Đúng vậy!" Quản gia cung kính nói: "Nhưng ba võ giáp cấp cao nhất nàycũng gần như đã ngốn hết tài chính của Huyết Giáp hội, điều mà bọn cần nhất lúc này là tài chính."

Cơ quan thuật luôn là nghề đốt tiền, điểm này không ai có thể biết rõ hơn Mặc Vị Thiên. Huyết Giáp hội tìm đến Mặc gia, nói như vậy là bọn họ đang thiếu tiền, hy vọng có thể thông qua con đường tiêu thụ cường đại của Mặc gia bán đi đại lượng Huyết Mạch võ giáp.

"Đúng là Kim Cương rất mạnh." Bỗng Mặc Lãnh lên tiếng: "So với Ngụy Vô Úy của chúng ta thì mạnh hơn."

Hắn là cơ quan đại sư, trình đột cơ quan võ giáp tốt hay xấu chỉ cần liếcmắt qua là có thể nhìn ra được. Vì đả động Mặc gia, Liễu Á Chi không hề có ý che giấu thực lực, sự cường hãn của Kim Cương được hắn thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Tuy rằng lời này của Mặc Vị Thiên nghe thật chói tai, nhưng gã cũng biết, Lãnh sư nói không hề sai. Ngụy Vô Úy là cơ quan võ giáp mạnh nhất Mặc gia hiện tại, nhưng cũng không thể so với Kim Cương. Thân là cơ quan thế gia, Mặc gia chưa bao giờ từ bỏ chuyện phục hưng cơ quan thuật. Nếu nói về điểm này bọn họ và Huyết Giáp hội gần như không có gì khác nhau.Hiện nay cơ quan thuật rơi xuống đã lâu.Bất kể là cơ quan võ giả hay là cơ quan võ giáp, trình độ đều vô cùng lạc hậu.

Nhưng đám người Mặc Vị Thiên vẫn không thích Huyết Giáp hội.Bởi trong mắt bọn họ, Huyết Mạch võ giáp đã không còn nằm trong phạm trù cơ quan võ giáp nữa rồi.

Mặc Vị Thiên thản nhiên nói: "Nhưng nhìn thủ đoạn lén lút của bọn họ là có thể thấy lòng tin của bọn họ cũng không phải là đủ lớn."

Quản gia nói: "Nghe nói là bởi vì không lâu trước, trong thời gian Liễu Á Chi điều khiển Kim Cương thử nghiệm đã gặp phải một tên cơ quan võgiả, bị đối phương đánh bại xém chút nữa thì chết. Khi đó vài vị cao thủ của Huyết Giáp hội vây kín, nhưng vẫn để đối phương dễ dàng thoát khỏi.Chuyện này làm toàn bộ cao tầng của Huyết Giáp hội vô cùng tức giận."

"Thảo nào!" Mặc Vị Thiên bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt láp lóe quang mang, nhưng sau đó dường như có gì đó đăm chiêu: "Không ngờ rằng lại có cơ quan võ giáp so với Kim Cương còn mạnh hơn! Chỉ là không biết, nó là thứ do nhà nào làm ra? Không tiếc tất cả mọi giá, phải hỏi thăm rõ ràng!"Câu nói sau cùng của gã dùng ngữ khí cực kỳ ngưng trọng nói ra. Kim Cương của Liễu Á Chi đã làm hắn cảm thấy khiếp sợ rồi, nếu như có cơ quan võ giáp còn mạnh hơn Kim Cương, vậy chẳng phải là đã có thực lực tiến vào Thiên Lộ bảng hay sao?

Như vậy đúng là làm cho người ta chấn kinh.

Lẽ nào cơ quan thuật đã đến thời kỳ phục hưng rồi sao?

Mặc Vị Thiên cũng không chắc chắn lắm.

Quản gia vội vàng nhận lệnh.Mặc Lãnh đang nhìn chằm chằm Lôi Tuyết bỗng nhiên thình lình nói: "Cơ quan võ giáp này không hề đơn giản."

Bộ cơ quan võ giáp nhìn qua rách nát như sơ mướp này,ở trong mắt Mặc Lãnh lại giống như một thiếu nữ thanh xuân động lòng người. Người bình thường sẽ chỉ cảm thấy nó xấu xí đến cùng cực, nhưng Mặc Lãnh lại có thể nhìn ra được cấu trúc của nó cực kỳ hợp lý, có rất nhiều chi tiết được thiết kế hết sức độc đáo.Tuy ngoại hình đã hoàn toàn bị thay đổi,nhưng Mặc Lãnh chỉ cần liếc mắt qua là có thể thấy rõ nó được xuất phát từ phong cách binh đoànNam Thập Tự.Nhưng đồng thời khuôn

mặt mang đầy vẻ chất phác của Mặc Lãnh đột nhiên hiện lên vẻ kỳ quái và nghi hoặc, hắn lẩm bẩm: "Nó làm thế nào để chạy được 7.6 giây?"

7.6 giây hoàn thành Giáp đẳng sơ thí, con số này tuyệt đối là một kỷ lục kinh người.

Ngay cả Kim Cương của Liễu Á Chi cũng không thể làm được.(DG: có thể thì đúng hơn, cho khớp với chương trước.Biên: Tại lão Trương tiên sinh an ủi thằng Á Chi đó mà!)

Nhưng lập tức sau đó bọn họ chẳng còn hứng thú nói chuyện.Ánh mắtcủa bọn họ đều gắt gao nhìn chằm chằm vào hai cái bóng một xanh một đỏ trong tràng tranh đấu kia đột nhiên phát động.

Vũ khí của San Hô là một thanh trảm đao dài ước chừng một thước năm.Đao phong có hình dáng một ngọn lửa, khi vừa huy vũ lên, chỉ trong nháy mắt ánh đao màu đỏ đã bao phủ đầy bầu trời.

Đường Thiên lần đầu tiên gặp phải cơ quan võ giáp dùng binh khí, đương nhiên, cái thời gian mà hắn đụng độ cơ quan võ giáp cũng ít đến thương cảm rồi, dùng lời nói của Binh mà nói, thì Đường Thiên chẳng khác gì một tên gà mờ.Sải tay của Mặc Tử Ngư so với người bình thường thì dài hơn, vì thế gã chế tạo San Hô cũng có sải tay dài hơn so với cơ quan võ giáp thông thường. Nhưng chính vì vậy đao mang do trảm đao màu đỏ phát ra càng thêm kinh người,đồng thời phạm vi bao phủ cũng lớn hơn.

Đường Thiên thử cùng đối phương liều mạng một hai lần, nhưng đao mang của đối phương quả thật sắc bén một cách dị thường,không ngờ Đại Bi chưởng ấn của hắn lại bị đối phương chém vào khoảng một nửa.

Điều này làm Đường Thiên giật nảy mình.

Đao mang quả là sắc bén!Chân lựclục giai!

Tạo nghệ về Đại Bi chưởng ấn của hắn phải nói là thâm hậu.Sau khi lĩnh ngộ sát chiêu,Đại Bi chưởng ấn được ngưng tụ thành còn cứng hơn cả sắt thép, những đao mang bình thường chém lên chỉ làm tóe ra vài đóa hoa lửa. Ngay cả Đàm Thoái đao của hắn cũng không thể chém ngập vào Đại Bi chưởng ấn quá một phần ba.

Đối phương có tạo nghệ về đao pháp cực sâu.Đao mang như luyện, tầng tầng xếp lớp, bao phủ toàn bộ phạm vi năm trượngxung quanh. Mặc Tử Ngư cũng biết San Hô của mình không có sở trường về tốc độ cho lênmới dứt khoát lấy tĩnh chế động, lấy thủ thay công, dùng đao mang màu đỏ hóa thành một lớp vỏ phòng ngự.

Đường Thiên thử biến hóa phương vị tấn công mấy lần, sau đó vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra đao quyển (một cái vòng tạo lên từ đao) của đối phương không ngờ lại không hề có góc chết.

Thực lực lục giai cộng thêm hỗ trợ từ cơ quan võ giáp tuyệt đối vượt qua lục giai phổ thông, thậm chí chỉ còn cách thất giai một bước nhỏ.

Sau khi thăm dò vài lần, Đường Thiên bắt đầu di chuyển dọc theo đao quyển của Mặc Tử Ngư. Chỉ thấy phía ngoài đao quyển màu đỏ có mộtđường tàn ảnh màu lam có tốc độ cực nhanh, thoắt ẩn thoắt hiện.

Đối phương có phòng ngự cực cao, nhưng Đường Thiên cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

So với cái loại công kích làm người ta hít thở không thông rồi lâm vào tuyệt vọng của Binh thì Mặc Tử Ngư cũng chỉ khiến cho Đường Thiên cảm thấy có chút khó chơi mà thôi.

Lôi Tuyết không thể nào phát huy được toàn bộ thực lực của Đường Thiên, xuất phát từ cân nhắc về giá thành, tài liệu dùng để chế tạo Lôi Tuyết cũng không phải là loại cao cấp.Điều này khiến cho Lôi Tuyết chỉthích hợp chống chịu chân lực ngũ giai,còn chân lực lục giai cũng có thể miễn cưỡng chịu được, nhưng sau đó sẽ tạo thành tổn thương cho võ giáp.

Tuy Đường Thiên không nhìn ra võ kỹ của đối phương là gì,nhưng vẫn có thể nhìn ra tính chất của chân lực lục giai là hành hỏa.

Ba loại võ kỹ mà Lôi Tuyết am hiểu nhất đều là võ kỹ ngũ giai, nếu chỉ so sánh đơn giản về mặt này thì Đường Thiên ắt hẳn phải thua không thể nghi ngờ.

Nhưng sau khi Hỏa Liêm Quỷ Trảo được Đường Thiên luyện thành võ kỹVô song, lí giải về võ kỹ của hắn đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Chân lực của hắn lưu chuyển không ngừng, tuy không thể sử dụng chân lực lục giai khiến hắn bị hạn chế về mặt võ kỹ dẫn đến bị rơi vào hạ phong, nhưng cũng chính vì vậy chân lực của hắn tiêu hao cũng thấp đến kinh người.

Ánh đao của Mặc Tử Ngư phát ra càng lúc càng cường thịnh, đao mang như lửa tỏa ra độ nóng khủng khiếp làm không khí xung quanh cũng trở lên vặn vẹo.Bóng dáng San Hô trong tầng tầng đao mang bảo hộ cũng trở nên mơ hồ không rõ.Đao pháp lục giai hành hỏa, Diễm Lưu đao tháp!

Mỗi đao mang đỏ như lửa xuất ra đều không hề biến mất, mà bọn chúng được xếp tầng tầng xếp lớp lên nhau bên ngoài Mặc Tử Ngư tạo thành một cái tháp đao do đao mang hợp thành. Đao mang màu đỏ nóng cháy như gạch nung chồng chất lên nhau tạo thành từng tầng phân biệt rõ ràng.Tất cả được chia làm bảy tầng, đồng thời bóng dáng San Hô cũng hoàn toàn biến mất trong bảy tầng đao tháp.

Đao tháp không ngừng phun ra đao mang rực lửa.Chỉ cần Đường Thiên tới hơi gần một chút là đao mang sẽ phun ra bắn nhanh về phía hắn nhưnhững giọt mưa rơi, đao tháp không hề có một góc chết nào.

Sắc mặt Mặc Tử Ngư bình tĩnh và vững vàng, một đao lại tiếp một đao không hề có ý định dừng tay. Nếu như đao tháp có thể chất đống lên đến mười tầng, vậy thì mình đã thắng rồi!

Đường Thiên cũng phát hiện ra đối phương rất khó chơi.

Đao mang của đối phương do chân lực lục giai phóng ra ngoài biến thành, uy lực đã tiếp cận tới thất giai. Trong khi công kích của Lôi Tuyết do chân lực ngũ giai phóng ra biến thành, uy lực chỉ có thể đạt tới lục giai, vì thế khi va chạm với đao mang của đối phương đương nhiên là bị rơivào thế hạ phong rồi.

Đao mang dầy đặc như mưa của đối phương làm cho Đường Thiên cũng cảm thấy đau đầu.Hơn nữa khi đao tháp của đối phương đang không ngừng tăng lên thì cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ càng làm Đường Thiên cảm thấy vô cùng lo ngại. Võ hồn của hắn đã mạnh hơn, trực giác đã từ mười tám lần thăng lên tới hai mươi hai lần.

Không thể để tình huống này kéo dài được!

Trong mắt Đường Thiên lóe lên hàn mang, trên miệng khẽ quát lên một tiếng: "Lôi Tuyết, chúng ta lên!"Gần như hắn vừa suy nghĩ thì Lôi Tuyết đã phát lực, lao nhanh về phía đao tháp hỏa hồng.

Phì phò phì phò!

Chỉ trong nháy mắt bảy luồng đao mang rực lửa đã chiếm trọn tầm mắt Đường Thiên.Lập tức lực chú ý của Đường Thiên tập trung cao độ, võ hồn ngân diễm khẽ run lên, trực giác đạt tới mười tám lần (DG: hai mươi hai mới đúng chứ nhỉ - có khả năng tác giả nhầm) khiến cảnh tượng xung quanh đều trở lên chi tiết và rõ ràng dị thường.

Vô số cây cối trên mặt đất bị bốc cháy,khí lưu nóng rực khiến cho khôngkhí trở lên vặn vẹo, bụi bặm bị dòng khí lưu cuốn bay khỏi mặt đất...

Bảy đạo đao mang giữa không trung đan xen vào nhau giống như một tấm lưới lớn đang mở ra, ập tới từ trước mặt không một lỗ hổng!

Không!

Có một lỗ hổng cực nhỏ!

Lúc này con mắt của Đường Thiên lóe sáng tựa như một ngôi sao, chân lực trong cơ thể hắn liên tục rót vào Lôi Tuyết. Nửa người trên của hắn nhô ra giả vờ muốn vọt về phía trước thu hút bảy đạo đao mang, sau đódưới chân đột nhiên dừng lại giống ngư bỗng nhiên bị ngập vào trong bùn vậy.

Nửa người trên theo quán tính vẫn lao về phía trước, mắt thấy sắp lọt vào trong cái miệng lưới mở rộng kia thì đột nhiên bàn tay hắn xuất hiện một chưởng ẩn đánh xuống phía dưới.

Đại Bi chưởng ấn.

Đường bay của đao mang giữa không trung đột nhiên gập lại, lao nhanh xuống phía dưới.Đại Bi chưởng ấn lao xuống mặt đất nhưng không hề có tiếng ầm ầm nổ tung như trong dự tính, trong khoảnh khắc khi Đại Bichưởng vừa tiếp xúc với mặt đất bỗng hóa chân làm xảo chỉ phát ra một tiếng phốc rất nhỏ.

"Lôi Tuyết, hừng hực xông!"

Đường Thiên hét lớn một tiếng,hai chân Lôi Tuyết như đang đâm sâu vào vũng bùn đột nhiên phát lực.Hai Đại Bi chưởng ấn tựa như hai mặt của một tấm ván trơn trượt, mang theo thân hình của Đường Thiên vọt về phía trước cực nhanh.Phốc phốc phốc!

Bảy luồng đao mang lướt sát da đầu Đường Thiên cắm vào mặt đất phía sau hắn lưu lại bảy đạo đao ngân cháy đen.

Mặc Tử Ngư không ngờ đến Đường Thiên sẽ dùng cách như vậy để né tránh đao mang.

"Ván trượt" mà Lôi Tuyết đạp lên có tốc độ cực nhanh, dán sát mặt đất trượt đi.Lúc này tốc độ của nó cực nhanh, so với vừa nãy còn nhanh hơn một phần, nhanh đến mức mắt thường khó có thể bắt kịp, giống như một tia sét vậy.Chỉ trong nháy mắt đã vượt qua cự ly mấy trượng!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Thắng Lợi

Nhìn đao tháp rực lửa nhanh chóng phóng lớn trong mắt, Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng: "Lôi Tuyết!"

Chỉ trong nháy mắt Lôi Tuyết đã hiểu rõ ý nghĩ của Đường Thiên.Hai tayvốn đang mở ra bỗng dưng hợp lại, hai khối Đại Bi chưởng ấn lập tức hợp lại.Thân hình căng thẳng ra giống như một cây cọc giữa hai tấm cửa, không ngờ lại mạnh mẽ đụng thẳng về phía đao tháp!

Sắc mặt Mặc Tử Ngư đột biến, gã không thể ngờ được là đối phương lại dùng cái thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi như vậy để công kích đao tháp của mình.

Oanh!

Một luồng lực lượng cực lớn trong nháy mắt đánh lên đáy đao tháp.Chân lực vốn đang tuần hoàn lập tức bị lâm vào tình trạng không thể khống chế được.Đao mang tầng tầng xếp lớp giống như tổ ong vò vẽ bị vỡ, ầm ầm bay ra ngoài ở mọi góc độ giống như một quả pháo hoa lớn nổ tung vậy.

Mặc Tử Ngư đang chuẩn bị sát chiêu thầm hô không ổn, chân lực trong cơ thể đã trở lên hỗn loạn khiến toàn thân gã không thể động đậy được.

Bỗng một tiếng gầm giận dữ truyền vào trong tai gã.

"Lôi Tuyết!"Một đạo tàn ảnh lam sắc bất chợt đánh từ dưới hắn đánh lên, cằm San Hô bị đánh mạnh một cái, lực lượng cực lớn khiến cả thân thể của nó lập tức bay thẳng lên trời.

Mặc dù đầu của Mặc Tử Ngư được cơ quan võ giáp bảo hộ, nhưng lực lượng cực lớn đánh xuyên qua võ giáp đi vào, làm cho gã choáng váng.

Không tốt!

Mặc Tử Ngư là cơ quan võ giả chuyên nghiệp hơn Đường Thiên nhiều, gã không cần nghĩ cũng biết bản thân mình đang bị rơi vào hoàn cảnh nào, nhưng một kích vừa rồi của Đường Thiên đã làm cho chân lực trong cơthể hắn phản phệ.Hiện tại bên trong là một mảnh hỗn loạn.Một khi chân lực bị rơi vào tình trạng không thể khống chế được, đối với cơ quan võ giả thì đó chính là dấu hiệu suy tàn.

Phanh!

Phía sau lưng truyền đến cảm giác bị một cú đánh mạnh, tuy có cơ quan võ giáp bảo hộ nhưng Mặc Tử Ngư cũng cảm thấy thiếu chút nữa thì gãy lưng.

San Hô vẽ trong không trung một đường sáng đỏ thẳng tắp rồi hung hăng đâm mạnh xuống mặt đất.Vô số đá vụn bắn ra, ở trung tâm cái hố nông đầy những vết rạn như mai rùa là thân hình San Hô đang nằm yên không chút động đậy.

Đường phố rộng rãi là vậy mà trở lên an tĩnh hẳn.

Một cơn gió mạnh thổi qua, tấm thân rách nát của Lôi Tuyết trên bầu trời phát ra những tiếng rầm rầm, trong đường phố yên tĩnh trở lên nổi bật hẳn.

Ngư San Hô không phải là dạng vô danh.Trong toàn bộ Mặc gia, ngoại trừ Mặc Vô Úy ra, gã chính là cơ quan võ giả mạnh nhất. Thế nhưng một cường giả như vậy lại bị thua trong tay một kẻ vô danh.Trong số những người đang đứng xem cuộc chiến có rất nhiều người là đệ tử của Mặc gia vì thế thực lực của Mặc Tử Ngư ra sao bọn họ là người biết rõ nhất. Hơn nữa ngoại trừ Ngụy Vô Úy ra, San Hô cũng là cơ quan võ

giáp mạnh nhất Mạc gia, để chế tạo ra nó cũng hao tốn tròn ba nghìn vạn tinh tệ! Thế nhưng một cơ quan võ giáp như vậy lại bị một bộ cơ quan võ giáp rách nát đến mức gần như lúc nào cũng có thể tan vỡ đánh bại!

Lập tức con mắt của đám đệ tử Mặc gia đều đỏ lên.

Đây chính là Mặc thành, cũng là thời gian tổ chức thi đấu giao lưu, nhưvậy mặt mũi của Mặc gia biết vất đi đâu. Một số đệ tử Mặc gia lớn gan sắc mặt tái mét đi ra khỏi đám người, đường phố vốn đang yên tĩnh thoáng chốc đã có hơn hai mươi cái cơ quan võ giáp đi ra.

Trên lầu các phía xa xa, Trương tiên sinh vốn đang bị biểu hiện của Đường Thiên làm cho khiếp sợ, lúc này không khỏi cười đắc ý: "Đây là thế gia! Không bá đạo sao có thể gọi là thế gia cơ chứ?"

Liễu Á Chi trầm mặc không nói, ánh mắt của gã gắt gao nhìn chằm chằm vào cơ quan võ giáp rách nát như sơ mướp phía trước.

Bộ cơ quan võ giáp kia trừ ngoại hình bên ngoài rách nát, chân lực thừathụ cũng chỉ là đẳng cấp ngũ giai, nói thật là tính năng so với Kim Cương của hắn còn kém rất xa. Nhưng những động tác liên tiếp không thể tưởng tượng nổi vừa nãy đã khiến cho lòng gã chấn động, cơ quan võ giáp này quá linh động!

Không ngờ trên đời này lại tồn tại một cái cơ quan võ giáp linh xảo đến vậy!

Ngược lại, Kim Cương của mình tuy có lực lượng cực lớn nhưng cử động lại vụng về như một con trâu già.Điều này làm lưng gã ớn lạnh, tính linh hoạt kinh khủng như vậy, lại thêm phương thức công kích như thiên mãhành không của đối phương.Nếu như đối thủ là bản thân mình không biết mình còn có thể nắm chắc chiến thắng hay không?

Gã cũng có chút không nắm chắc được.

Khác với cái cơ quan lần trước đã tiếp xúc, tính năng của cơ quan võ giáp thần bí kia không có gì sánh bằng.Hơn nữa cơ quan võ giả điều khiển nó lại có thực lực sâu không thể lường được, một tổ hợp hoàn mỹ như vậy tuyệt đối có thực lực khiến Liễu Á Chi không thể sinh ra một chút hy vọng chiến thắng nào.

Cơ quan võ giáp trước mắt này ngoại trừ linh hoạt ra thì không còn sởtrường nào khác, nhưng thủ đoạn của cái tên võ giả kia thì giống như thiên mã hành không.Hai thứ không thể kết hợp lại một cách hoàn mỹ mà ngoài dự đoán mọi người vẫn kết hợp lại, không ngờ lại trở lên khó chơi ngoài dự đoán của tất cả.

Điều này làm cho sắc mặt Liễu Á Chi khó coi một cách dị thường.

Tên gia hỏa này chui ra từ đâu vậy?

Bỗng nhiên, một thanh âm băng lãnh vang lên phía sau đám đệ tử Mặc gia."Tất cả lui ra!"

Thân thể toàn bộ đám đệ tử Mặc lập tức chấn động, một người trung niên nhìn qua như anh nông dân mang theo vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện trên phố.

"Lãnh sư!"Toàn bộ đệ tử Mặc gia vội vàng hành lễ.

Lập tức xung quanh vang lên một hồi âm thanh hít thở không thông, mọi người đầy khiếp sợ nhìn vào người trung niên không chút bắt mắt này.Tại Mặc thành, người có thể được xưng là Lãnh sư cũng chỉ có một người, đó chính là Mặc Lãnh, cơ quan đại sư của Mặc gia.Xưng hào cơquan đại sư đâu phải là dễ đạt được. Trong toàn bộThiên Lộ, số người có thể xưng là cơ quan đại sư chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, dù ở bất cứ đâu cũng đều là nhân vật đứng đầu lĩnh vực cơ quan.

Mặc gia có năng lực tổ chức Thiên Tế giao lưu thi đấu cũng vì bọn họ có một vị cơ quan đại sư tọa trấn không rời.

Rất nhiều người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng của Mặc Lãnh.

Mặc Lãnh làm như không hề nghe thấy, đem đám đệ tử Mặc gia kia gạt tại một bên.Gã trực tiếp đi tới trước mặt Đường Thiên, câu đầu tiên đã hỏi: "Bộ cơ quan võ giáp này do ai tạo ra?"Đường Thiên chỉ chỉ về phía cửa viện: "Nàng ở bên trong."

Mặc Lãnh không nói hai lời, trực tiếp xoay người đi vào bên trong tiểu viện chẳng thèm để ý tới Đường Thiên.

Nhưng dù sao Đường Thiên cũng đã sớm nghe thấy đám người kia gọi vị trung niên nhân này là "Lãnh sư", nên lập tức đoán ra được thân phận của vị trung niên nhân này.Điều này làm tinh thần của hắn không khỏi khẽ rung động, đánh lâu như vậy, chẳng phải vì dụ cao tầng của Mặc gia lộ mặt hay sao?

Một vị cơ quan đại sư, hắn là rất có phân lượng!Đường Thiên cất bước chạy về phía tiểu viện.

Một đám đệ tử Mặc Tử ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Đem Tử Ngư mang về, xem thử hắn có bị thương tổn gì không."Một thanh âm lãnh đạm lại vang lên phía sau bọn họ một lần nữa.

Tiếng nói này làm sắc mặt mọi người trở lên tái nhợt, gia chủ!

Mặc Vị Thiên giữ nguyên cái vẻ lãnh đạm đi qua đám người này khiến thân thể đám gia hỏa này cứng đờ không dám cử động dù chỉ là nhỏnhất.Gia chủ có quyền uy cực lớn, lớn đến mức người ngoài khó có thể tưởng tượng nổi.

Mặc Vị Thiên vừa đi vào viện thì lập tức có mấy tên võ giả sắc mặt đầy âm lãnh thủ ngay trước cửa.Trên người mỗi một tên võ giả này đều tản ra khí tức cực kỳ nguy hiểm và cường đại, tất cả bọn hắn đều là

Thiên Lộ cấp.Đối với một cơ quan thế gia tài đại khí thô thì việc thuê mấy tên cường giả cũng chỉ là chuyện hết sức bình thường.

Vào thời điểm Mặc Vị Thiên vừa xuất hiện, sắc mặt Liễu Á Chi và Trương tiên sinh cùng đại biến.Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng cùng xuất hiện dự cảm không tốt lành.

Nhất là Trương tiên sinh, gã luôn tự xưng là người túc kế đa mưu, mới vừa rồi gã còn mạnh miệng.Nhưng tràng diện trước mắt chẳng khác gì đã tát vào mặt hắn một cái khiến trên mặt gã xuất hiện hai màu xanh đỏ lẫn lộn. Liễu Á Chi cũng chẳng có tâm tình nói kháy đối phương, sự kiện võ giáp thần bì lúc trước đã khiến địa vị của hắn trong mắt trưởng lão hội giảm đi rất nhiều, nếu chẳng may nhiệm vụ lần này lại tiếp tục xuất hiện điều ngoài ý muốn, vậy thì cuộc sống sau này của hắn trong tổ chức sẽ ra sao thì chỉ cần nghĩ qua là có thể biết.Nhiệm vụ lần này đối với tổ chức là cực kì quan trọng!

"Làm sao bây giờ?" Liễu Á Chi thấp giọng hỏi, hắn vốn là người không am hiểu âm mưu quỷ kế.

Trương tiên sinh nhanh chóng tỉnh táo lại, trong mắt lóe lên hung quang, trầm giọng nói: "Chờ người của Mặc gia rời khỏi..."

Sau đó gã làm ra tư thế chém xuống khiến Liễu Á Chi âm thầm rùng mình.

Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy chỉ có phương pháp này là giải quyết triệt đểnhất.Chỉ cần giết chết hai người kia, thì đối phương sẽ chẳng thể làm lên chút sóng gió gì.Mà kể cả Mặc gia biết là bọn họ làm thì cũng chẳng thể làm gì được.Ánh mắt của hắn khẽ đảo qua đám người đứng ngoài cửa viện,võ giảcấpThiên Lộ, không thể làm hắn sợ hãi chút nào.

"Để Mộc Tử động thủ!" Trương tiên sinh thấp giọng nói: "Động tĩnh hắn gây ra nhỏ hơn."

Liễu Á Chi hơi do dự một chút,nhưng không hề phản đối. Đúng là Kim Cương thực sự quá bắt mắt, nếu dùng nó đánh tới chỉ sợ rằng thanh thế có muốn nhỏ cũng không được.Mộc Tử...

Trong đầu Liễu Á Chi thoáng hiện lên cái bóng dáng đầy quỷ dị, đáy lòng không khỏi run lên, ở bên trong tổ chức Mộc Tử là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm không ai dám trêu chọc. Hắn là cường giả trên Thiên Lộ bảng,vì thế nếu dùng hắn để đối phó với mấy tên võ giả cấp Thiên Lộ thì thật dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy.

"Vậy thì làm luôn đi!" Trong mắt Trương tiên sinh lóe lên một tia tàn nhẫn.

Liễu Á Chi giật nảy mình: "Mặc Vị Thiên và Mặc Lãnh vẫn còn có mặt!""Cònđiều gì có lực chấn nhiếp hơn so với việc giết chết hai người kia ngay trước mặt bọn họ đây?" Trương tiên sinh lạnh lùng nói: "Ta cũng hiểu ra rồi, thủ đoạn lúc trước của chúng ta quá ôn hòa.Đó chính là sai lầm của ta, chúng ta không nên cho Mặc gia có cơ hội do dự. Chúng ta phải cho Mặc gia hiểu được mấy cơ quan thế gia chó má chẳng qua chỉ là con kiến hôi mà thôi. Thế giới này, người mạnh hơn bọn chúng có rất nhiều.Và chúng ta cũng cường đại hơn bọn chúng rất nhiều."

Liễu Á Chi chấn động đến mức không nói lên lời, hai mắt trợn trừng nhìn bóng dáng của Trương tiên sinh biến mất khỏi lầu các.Đường Thiên thành thành thật thật đứng ở một bên, Lôi Tuyết đứng ở phía kia đang bị Mặc Lãnh sờ tới sờ lui. Tái Lôi ở một bên, sắc mặt hơi khẩn trương.Người có tên cây có bóng, Mặc Lãnh đại sư chính là mục tiêu của nàng năm đó.

"Xin đừng như vậy..."

Thanh âm yếu ớt như muốn khóc của Lôi Tuyết truyền vào trong lòng Đường Thiên. Đường Thiên vội vàng an ủi: "Được rồi, cứ để lão sờ vài cái đi, ngươi cũng đâu mất đi miếng thịt nào đâu."

Còn Mặc Vị Thiên lại nhìn Đường Thiên đầy hứng thú.Cơ quan võ giáp đãcó Mặc Lãnh lo, gã hoàn toàn yên tâm về điều này, hơn nữa gã cảm thấy hứng thú với Đường Thiên hơn. Gã tận mắt nhìn thấy rõ ràng trận chiến lúc nãy.Theo quan điểm của hắn, Mặc Tử Ngư cũng không hề phạm phải sai lầm gì, thậm chí có thể nó là vô cùng chặt chẽ không lộ bất cứ kẽ hở nào. Thế nhưng phương thức chiến đấu của đối phương lại không hề theo lẽ thường, đột nhiên sáng tạo ra cơ hội.

Có rất nhiều người đều cho rằng Mặc Tử Ngư thua oan.

Nhưng Mặc Vị Thiên lại không nghĩ là như vậy.Tên gia hỏa trước mắt này có phương thức chiến đấu hoàn toàn khác lạ không theo lề lối nào, làmcho gã được mở rộng tầm mắt. Dù cho Mặc Tử Ngư và Đường Thiên có đánh lại một trận nữa thì gã vẫn cho rằng khả năng thắng của Đường Thiên vẫn cứ cao hơn.

Bởi gã cảm thấy đám cơ quan võ giả bình thường mà gặp phải đối thủ như Đường Thiên thì xác xuất thắng lợi sẽ rất nhỏ.

Tuy về phương diện cơ quan võ giáp Mặc Vị Thiên không có được sở trường như Mặc Lãnh,nhưng gã thân là gia chủ Mặc gia, tầm nhìn của gã lại cao hơn.Vì thế gã có thể đứng ở mức độ cao hơn để nhìn nhận vấn đề này.Phương thức chiến đấu không theo lẽ thường này vô cùng xuất sắc, nhưng đồng thời yêu cầu về cơ quan võ giáp của chiến thuật này cũng rất cao.Những cơ quan võ giáp phổ thông căn bản không thể linh hoạt được như vậy.

Hiện tại cơ quan võ giáp càng làm thì lại càng lớn, những cơ quan võ giáp cao tới ba bốn mét đã trở lên cực kỳ thông dụng.

Trong nhận thức của mọi người, khi nói đến cơ quan võ giáp đều sẽ liên quan đến những danh từ như dày đặc, vụng về, khỏe mạnh, tính phòng hộ tốt....Lần đầu tiên gã nhìn thấy cơ quan võ giáp tinh xảo đến vậy.

Nhưng đúng lúc này, Mặc Lãnh dừng động tác lại rồi nhíu mày.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Cơ Quan Hồn Giáp

"Vì sao lại dùng tài liệu kém như vậy?"Giọng nói của Mặc Lãnh đầy vẻ bất mãn, trong mắt lão bốc lên lửa giận.Theo suy nghĩ của lão, một thiết kế xuất sắc như vậy sao lại có thể dùng tài liệu không tốt như vậy được?

Tái Lôi giải thích: "Do cân nhắc về chi phí. Giá thành của Lôi Tuyết khoảng tầm bốn trăm năm mươi vạn tinh tệ.Thứ tiêu hao nhiều nhất là Ô kim của chúng ta, giá trị cỡ hai trăm năm mươi vạn,còn những tài liệu khác chỉ giá trị hai trăm vạn tinh tệ."Xuất phát từ mục tiêu muốn bảo mật, Tái Lôi đem Ô Nha kim đổi thành Ô kim, tuy chỉ dấu đi một chữ nhưng tuyệt đối người khác không thể phát hiện ra.

"Hai trăm vạn tinh tệ?" Mặc Lãnh lập tức phẫn nộ: "Không ngờ các ngươi chỉ dùng có hơn hai trăm vạn để chế tạo thân cơ quan võ giáp!"

Còn Mặc Vị Thiên lại bị danh từ "Ô kim " mà Tái Lôi vừa mới nói hấp dẫn: "Ô kim là cái gì?"

"Là một thứkim loại có thể thay thế hồn ngọc." Tái Lôi đã sớm chuẩn bị lí do để đối phó."Hồn ngọc!" Mặc Lãnh bị lời nói của Tái Lôi hấp dẫn, trong mắt hắn bỗng nhiên lóe sáng: "Cơ quan võ giáp này có võ hồn?"

"Pháp nhãn của ngài thật sáng như đuốc!" Tái Lôi khen tặng Mặc Lãnh một câu.Nàng biết rõ phải giao tiếp với người như Mặc Lãnh đại sư như thế nào, nàng chậm rãi nói: "Ta vẫn luôn suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể chấn chính chế tạo ra một loại cơ quan võ giáp cường đại.Hiện nay cơ quan võ giáp so với thời đại tam đại binh đoàn thì đã suy tàn,cơ quan võ giáp hiện tại của chúng ta so với cơ quan võ giáp thời đại

binh đoàn Nam Thập Tự thì kém qua xa.Vì sao lại vậy?"Lời này của Tái Lôi đã nói trúng tâm sự trong lòng Mặc Lãnh.Lão được xưng là cơ quan đại sư, cũng biết rõ hiện tại cơ quan thuật đã suy tàn, hơn nữa còn là suy tàn một cách toàn diện. Mỗi một đời cơ quan sư đều hô hào muốn phục hưng cơ quan thuật, nhưng cho đến tận bây giờ bọn họ vẫn không hề nhìn thấy chút dấu hiệu nào của việc phục hưng cơ quan thuật.

Ngoại trừ huyết mạch võ giáp xấu xí kia.

"Bởi vì thời đại hiện tại đã không giống lúc trước.Trong thời đại tam đại binh đoàn, hệ thống võ kỹ vẫn còn rất mơ hồ không rõ, lí giải về võ hồnchỉ có rất ít.Vì thế chỉ có mượn sức của cơ quan mới có thể làm cho người ta mạnh hơn.Nhưng còn hiện tại, hệ thống võ kỹ đã phát triển tới đỉnh cao, tốc độ nghiên cứu võ hồn cũng càng lúc càng nhanh, trợ giúp cho cá nhân tu luyện càng lúc càng tốt, càng giúp người ta đi được xa hơn.Còn cơ quan sư chúng ta thì sao chứ? Chỉ một mực ôm đống đồ cũ kia, muốn phục hưng huy hoàng trong quá khứ, nhưng đó chỉ là quá khứ đâu có liên quan gì đến chúng ta, chỉ có tương lai mới quan trọng với hiện tại của chúng ta."

Trong mắt Tái Lôi ánh lên quang mang cuồng nhiệt, tựa như có một ngọn hảo diễm đang bập bùng cháy."Trong thời đại của chúng ta, cơ quan võ giáp cần phải có dạng nào chứ?Mọi người đều sẽ nói là cơ quan võ giáp cường đại, nhưng phải là dạng cơ quan võ giáp gì mới được coi là cơ quan võ giáp cường đại chứ? Ta cho rằng cơ quan võ giáp phải đủ thông minh, công cụ thông minh vĩnh viễn luôn được mọi người hoan nghênh hơn cơ quan võ giáp cường đại."

"Cơ quan võ giáp không phải công cụ!"Mặc Lãnh không hài lòng liền lên tiếng phản bác.

Tái Lôi không muốn tranh chấp với Mặc Lãnh về vấn đề này mà trực tiếpnói: "Vì sao lại vậy? Bởi vì hiện tại võ kỹ đã quá cường đại.Có đủ loại võ kỹ gần như đã có thể thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của mọi người, nếu như uy lực không đủ thì đã có bí bảo tinh thần.Như vậy cơ quan võ

giáp chúng ta sẽ có tác dụng gì? Ta cho rằng đó là phụ trợ, phụ trợ tu luyện, phụ trợ chiến đấu, chúng có thể đề cao uy lực của chân lực phóng ra.Chúng có thể khiến cho đám võ giả chưa hề tu luyện qua võ kỹ vẫn có thể sử dụng được.Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả, nó còn cần phải đủ thông minh, cũng đủ linh xảo, chứ nếu không trong cái thời đại võ kỹ tinh tế hóa này, căn bản nó không có không gian sinh tồn!"

Bộp bộp bộp!Mặc Vị Thiên không kìm lòng được mà vỗ tay, giọng nói đầy vẻ tán thán: "Đây là những trình bày và phân tích sâu sắc nhất mà ta được nghe trong những năm gần đây.Chỉ dựa vào những trình bày và phân tích này ngài đã xứng được gọi là đại sư."

Tái Lôi không hề có nửa điểm khiêm tốn, nàng dương khuôn mặt tinh xảo và xinh đẹp mang theo một tia kiêu ngạo lên: "Ta đã là đại sư rồi!"

Mặc Vị Thiên và Mặc Lãnh không khỏi chấn động.

Ẩn ý chứa trong lời nói này làm hai người phải suy nghĩ sâu xa.Quang mang trong mắt Mặc Vị Thiên khẽ chớp động, nhưng ngay lập tức cười nói: "Xem ra hai vị có chuẩn bị mà đến, nói vậy lần này hai vị tới đây cũng không phải vì tới giảng cho ta nghe những trình bày và phân tích này."

Tái Lôi thản nhiên nói: "Không sai, ta tới Mặc gia để thúc đẩy việc tiêu thụ Ô kim."

Mặc Vị Thiên lộ ra vẻ bất ngờ, dù thế nào hắn cũng không thể ngờ rằng, đối phương lại tới để thúc đẩy tiêu thụ Ô kim. Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: "Những trình bày và phân tích củaTái Lôi tiểu thư rất đặc sắc, LôiTuyết cũng rất cường đại, nhưng Mặc gia chúng ta không hề biết loại kỹ thuật này..."

Tái Lôi phóng khoáng nói: "Đương nhiên ta cũng chuẩn bị đem bản thiết kế của Lôi Tuyết bán cho Mặc gia."

Thân thể của Mặc Vị Thiên và Mặc Lãnh cùng chấn động, hai người liếc nhau. Chỉ trong nháy mắt Mặc Vị Thiên đã thông qua ánh mắt Mặc Lãnh đọc được suy nghĩ của lão, không tiếc tất cả cái giá đem mua về!

Thế nhưng dù sao Mặc Vị Thiên cũng rất thấu hiểu thủ đoạn làm sinh ý lên trên mặt vẫn bất động thanh sắc nói: "Đương nhiên chúng ta muốnthiết kế của Lôi Tuyết..."

Bỗng Tái Lôi lên tiếng cắt đứt lời nói của Mặc Vị Thiên: "Hiện trong tay chúng ta đang có số lượng Ô kim trị giá ước chừng năm mươi ức tinh tệ.Hơn nữa chúng ta không định bán thiết kế của Lôi Tuyết cho một mình Mặc gia, mà bao quát cả mấy nhà Trương gia, bộ lạcThanh Đồng, thànhThiết Vụ, Thiên Lô tọa..."

Nghe thấy vậy khóe mắt của Mặc Vị Thiên chợt giật giật.Trương gia chính là Trương Chi Mặc Trương gia, mặt khác mấy nhà còn lại cũng đều là những thế lực lấy cơ quan thuật mà nổi danh."Mặc gia là nhà đầu tiên chúng ta đến, chúng ta đã tỏ rõ thành ý. Nếu như các ngươi đem giá thành chế tạo Lôi Tuyết đề cao tới sáu trăm vạn tinh tệ, như vậy sức chiến đấu của Lôi Tuyết sẽ được tăng lên với biên độ lớn.Bản thiết kế hoàn thiện của Lôi Tuyết có thể sử dụng cho võ giả lục giai.Số lượng Ô kim lần này có thể chế tạo được một nghìn bộ Lôi Tuyết!"

Một nghìn bộ Lôi Tuyết, con số này khiến Mặc Vị Thiên và Mặc Lãnh cùng hít vào một hơi lãnh khí.

Mặc Vị Thiên vốn là người quả quyết, hắn không chút do dự lập tức nói:"Ô kim trị giá năm mươi ức, chúng ta sẽ lấy toàn bộ!"

Đường Thiên và Tái Lôi liếc nhìn nhau, hai người đều mừng rỡ như điên.

"Còn bản thiết kê của Lôi Tuyết, ta ra giá hai ức!"Mặc Vị Thiên vô cùng quả quyết.

Tái Lôi ngẩn ra,vốn nàng nghĩ rằng bản thiết kế của Lôi Tuyết cũng chỉ có giá tầm một nghìn vạn tinh tệ gì gì đó.Tuy thiết kế của nàng rất xuất sắc, võ hồn biết tư duy cũng rất mới mẻ và độc đáo.Nhưng một khi cơ quan võ giáp của nàng đã tiến vào thị trường, thì sẽ nhanh chóng bị người ta phỏng chế lại.Đối với những cơ quan sư có kinh nghiệm, nhữngkỹ thuật có trình độ hơi thấp, chẳng qua chỉ là một tầng giấy mỏng mà thôi.

"Nhưng ta có một yêu cầu!" Mặc Vị Thiên nghiêm mặt nói: "Ta cần thời gian một năm! Trong vòng một năm này quý phương không thể bán kỹ thuật này cho bất kì một phương thế lực nào."

Đến lúc này Tái Lôi và Đường Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ, Mặc Vị Thiên định nuốt thẳng một ngụm, chiếm trước tiên cơ.

Đừng coi thường khoảng thời gian ngắn ngủi một năm này.Mặc gia có một vị cơ quan đại sư là Mặc Lãnh, một khi có trong tay kỹ thuật của LôiTuyết bọn họ hoàn toàn có thể phát triển kỹ thuật chỉ thuộc về mình. Tốn hai ức để mua thời gian một năm, ngay cả Tái Lôi cũng không thể không bội phục sự quyết đoán của Mặc Vị Thiên.

"Tốt!"Tái Lôi lập tức đáp ứng.

Năm mươi hai ức tinh tệ!

Đối với Đường Thiên và Tái Lôi đây chính là một khoản cực lớn, thậm chí số tiền này đủ để họ mua một tinh cầu ở nơi hơi hẻo lánh. Đường Thiên và Tái Lôi cũng không khỏi âm thầm líu lưỡi trước tài lực hùng hậu của Mặc gia, xuất ra năm mươi hai ức mà mắt cũng chẳng thèm nháy lấy mộtcái, thực đúng là đại thủ bút.

Hai bên đã đạt thành hiệp nghị.Bất kể là Đường Thiên, Tái Lôi hay hai người Mặc Vị Thiên và Mặc Lãnh, trên mặt đều không khỏi lộ ra dáng tươi cười.Từ việc Tái Lôi và Đường Thiên bán Ô kim, Mặc Vị Thiên cũng hiểu được bọn họ không dự định sản xuất lượng lớn. Mặc Lãnh càng nhìn quanh Lôi Tuyết lại càng cảm thấy mê li.Khi đã biết rõ

Lôi Tuyết có võ hồn, lão có thể nhìn ra nhiều thứ hơn, trong lòng càng thêm thầm kinh ngạc.Tái Lôi vừa mới nói bản thân nàng đã là đại sư, thực ra lúc đó lão còn không tin lắm, nhưng lúc này lão đã không còn nghi ngờ chút nào."Các ngươi không tính làm sinh ý cơ quan võ giáp sao?" Mặc Vị Thiên liếc nhìn Tái Lôi, nếu như dự định sản xuất cơ quan võ giáp số lượng lớn thì tuyệt đối sẽ không bán Ô kim.

Tái Lôi lắc đầu: "Chúng ta không có hứng thú với làm sinh ý."

Mặc Vị Thiên cũng không hỏi nhiều, rất nhiều cơ quan sư đều toàn tâm toàn ý trầm mê vào nghiên cứu không hứng thú với chuyện thế tục.

Hắn lập tức chuyển sang đề tài khác: "Loại cơ quan võ giáp kiểu mới này khác hẳn với cơ quan võ giáp trước đây, không bằng lấy một cái tên mới đi."Tái Lôi suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy không bằng gọi nó là cơ quan hồn giáp đi."

"Cơ quan hồn giáp... Cơ quan hồn giáp..." Mặc Lãnh nói đi nói lại hai lần rồi gật đầu khen: "Tên này rất chuẩn xác!"

Mặc Vị Thiên liền vỗ tay: "Được! Cơ quan hồn giáp! Tên này được!"

Bỗng nhiên,từ phía ngoài cửa vọng vào vài tiếng rên, lập tức sắc mặt mọi người khẽ biến.

Đường Thiên đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tái Lôi đem Tái Lôi bảo hộ ởsau người.

Kẻo kẹt!

Cửa thương khố bị đẩy ra, trong ánh sáng chói lòa có một bóng người đang chậm rãi đi về phía bọn họ.

Sắc mặt Mặc Vị Thiên trở lên cực khó coi.Đám hộ vệ bên ngoài là cường giả cấpThiên Lộ mà gã đã phải dùng số tiền lớn mới mời đến được, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã bị người ta giết chết.Thực lực của người vừa tới này chỉ cần nghĩ qua là có thể biết.Khi Đường

Thiên nhìn thấy rõ bộ dáng của đối phương trong lòng không khỏi thất kinh.

Toàn thân đối phương được bao phủ đầy cỏ, kín kẽ không một kẽ hở, chỉ lộ ra một đôi mắt màu lục u tối trông như mắt của một con sói.

"Thảo Nhân, Mộc Tử!"

Mặc Vị Thiên thất thanh kinh hô, trên mặt gã lộ ra vẻ hoảng sợ, sắc mặt cũng trở lên trắng bệch.

"Mặc gia chủ hảo nhãn lực!"Thanh âm lanh lảnh từ trong thảo nhân vọngra.Những chùm cỏ màu lục dầy đặc mọc đầy thân thể gã rậm rạp giống như một bô lông vậy.

"Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi."

Ánh mắt của tên thảo nhân màu xanh rơi lên người Đường Thiên và Tái Lôi, ngữ khí vân đạm phong khinh nói: "Người ta muốn giết chính là hai người bọn họ."

Mặc Vị Thiên ngẩn ra, nhưng hắn là người nhậy cảm đến mức độ nào chứ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, trầm giọng nói: "Ngươi là người của Huyết Giáp hội?""Biết nhiều chuyện đối với Mặc gia chủ cũng không phải là chuyện tốt đẹp đâu."Thảo nhân chậm rãi nói.

"Nơi này là Mặc thành! Ngay trước mặt ta giết chết khách nhân của ta!Được lắm, đây là phong cách làm việc của Huyết Giáp hội sao?"Sắc mặt Mặc Vị Thiên trầm như nước.

"Không sai, đây là phong cách làm việc của Huyết Giáp hội."Tên thảo nhân vẫn hồn nhiên không thèm để ý, đám cỏ rậm rạp vẫn nhẹ nhàng phiêu phù.

Sắc mặt Mặc Vị Thiên càng thêm tái nhợt, nhưng đối phương căn bảnchẳng thèm kiêng kị hắn.Đây gọi là giết gà dọa khỉ.

"Tên này nhìn thật là kỳ quái đó!"

Trong khi Mặc Vị Thiên còn đang vắt hết óc nghĩ làm thế nào để bảo hộ hai người này thì đột nhiên Đường Thiên lại thốt ra câu nói không đầu không đuôi khiến cho thân hình gã cứng đờ. Hỗn đản,trong hoàn cảnh này mà ngươi còn buông lời khiêu khích đối phương...

"Thảo Nhân Mộc Tử, Thiên lộ bảng xếp hạngchín nghìn tám trăm năm mươi sáu, hay là chín nghìn tám trăm năm mươi ba nhỉ?" Đường Thiên vò đầu, vẻ mặt mơ hồ."Hửm?"Thảo nhân ngẩn người ra, cước bộ bất giác dừng lại.

Đối phương biết rõ mình là ai...

Thảo nhân bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Đường Thiên, trong cái khuôn mặt mơ mơ màng màngkia không hề có một tia e sợ.

Con ngươi trong mắt gã đột nhiên mở rộng.

Đúng lúc này, Đường Thiên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng toát lành lạnh, không đầu không đuôi nói."Đánh bại ngươi, bài danh của ta sẽ tăng thêm mấy bậc!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Mộc Tử Kinh Hãi

Mặc Vị Thiên và Mặc Lãnh đều sửng sốt.

Cơ quan võ giả có thể lọt vào Thiên Lộ bảng ít vô cùng, số lượng có thể đếm trên đầu ngón tay, và người nào cũng thuộc loại vô cùng có lai lịch. Mặc Vị Thiên nhớ rất rõ, trong số này chắc chắn không có tên thiếu niên trước mặt.Tên thiếu niên này…

“Khẩu khí lớn quá nhỉ?”Thảo Nhân nhẹ nhàng cười, cỏ xanh trên người đong đưa.

Thảo Nhân xếp hạng chín nghìn tám trăm năm mươi tư trên Thiên Lộ bảng.

Gã xòe tay, cả bàn tay được cỏ xanh bao phủ rậm rịt. Trong rừng cỏ ấy, có mấy cây dựng thẳng, phát ra âm thanh nhè nhẹ.Hàn mang xanh thẳm lấp lánh trên đầu ngọn.Không hề thấy gã làm ra động tác gì, mấy cây cỏ xanh thẳng tắp ấy lặng lẽ bay xuống, hướng về phía Đường Thiên.

Đường Thiên giơ Liêm Huyết Miêu nhận trong tay nhẹ nhàng vạch một cái.

Hàn quang lấp lóe, mấy cọng cỏ xanh bị đứt thành nhiều đoạn, rơi xuống đất.

Mắt Đường Thiên sắc lại, những cọng cỏ kia nhìn thì mềm mại, không ngờ lại cứng như sắt thép.“Quả nhiên cũng có mấy phần bản lĩnh!” Mộc Tử khẽ cười: “Hèn chi cuồng vọng đến thế.”

Bàn tay mềm nhẹ như cỏ của gã khẽ vẫy một cái.Cỏ xanh dồn dập rời khỏi bàn tay, lơ lửng bay trước mặt gã. Ngón tay nhẹ búng, gã nói khẽ: “Đi!”

Vút vú tvút!

Tiếng gió rít lên sắc nhọn không dứt, cơn mưa cỏ xanh sắc bén như kim châm xối xả bắn về phía Đường Thiên.Đường Thiên vừa định né tránh, chợt nhớ ra phía sau còn có Tái Lôi nên vội dừng lại.Hỏa Liêm Quỷ Trảo không thích hợp phòng thủ, nhưng hắn chợt nhớ ra có một món đồ, trong lòng mừng rỡ.

Một thuẫn bài phong cách cổ xưa hiện ra trong tay, Huyết Xung thuẫn!

Đường Thiên vội huy động Huyết Xung thuẫn. Hắn không biết cách dùng thuẫn, nhưng cậy vào trực giác kinh người, cường ngạnh múa may thế mà vẫn vô cùng kín kẽ, không một khe hở.

Leng keng!Cỏ xanh bắn trúng Huyết Xung thuẫn, tiếng va chạm vang lên dày đặc, khiến Đường Thiên thấy giật mình.Cọng cỏ mềm mại là thế, vậy mà bây giờ chẳng những cứng như sắt thép, lại còn mang theo sức công phá cũng không kém.

Mộc Tử thấy Đường Thiên xuất ra thuẫn bài, cảm giác căng thẳng trở nên nhẹ nhõm hẳn.Chỉ một cái thuẫn bài cũng muốn chống lại Thảo Châm Ngữ của ta sao? Thật si tâm vọng tưởng!

Thảo Châm Ngữ, võ kỹ lục giai hệ mộc.

Võ kỹ hệ mộc chủ yếu phân làm hai nhánh, một nhánh là y võ kỹ, nhánh kia là chiến đấu võ kỹ. Mộc hệ y võ kỹ chú ý đến sự tinh tế tỉ mỉ, trong khi chiến đấu võ kỹ chú ý đến lực sát thương, nổi danh về sự quỷ dị và đa dạng.

Bàn tay Mộc Tử lại nhẹ nhàng khua, biển cỏ khắp trời lập tức biến đổi. Cơn mưa cỏ chia làm hai hướng, vòng sang hai bên Đường Thiên, bắn vào phía sau lưng hắn.

Đường Thiên giật mình, Tái Lôi đang ở trong phạm vi bị công kích.

“Ôm đầu, ngồi xuống!”Đường Thiên gầm lên, Tái Lôi vốn đã sớm sợ đến hoa dung thất sắc, vội làm theo lời hắn.

Tái Lôi vừa ngồi xuống, phạm vi Đường Thiên phải phòng thủ lập tức nhỏ hẳn đi.

Cơn mưa cỏ đầy trời như thủy triều cuốn lấy mọi thứ.Nhưng Đường Thiên với Huyết Xung thuẫn trong tay lại vững như bàn thạch, mặc cho mưa cỏ dày đặc tới cỡ nào, vẫn vững vàng ngăn trở.

Keng keng!Tiếng va chạm rợn người vang lên liên miên không dứt.

Mộc Tử kinh ngạc!Sức công phá của một cọng cỏ không lớn, nhưng cũng đâu phải nhỏ, tương đương với phi châm do chân lực ngũ giai phóng xuất đó.Lại còn tụ lại một chỗ với số lượng kinh khủng như vậy, thì phải kinh người tới mức nào.Nhưng không ngờ tần suất huy động thuẫn của đối phương lại không chút nào giảm sút, chút thở dốc cũng không.Sao thằng nhóc kia mạnh thế!

Mắt gã hiện vẻ nghiêm trọng.Thực lực của đối phương rất mạnh.

Ngón tay âm thầm cử động, chân lực trong người truyền vào một ít cỏxanh.Những cọng cỏ này lập tức nổi lên một tầng hào quang xanh biếc, rời khỏi người gã lẫn vào cơn mưa cỏ trong không trung.

Đang huy vũ thuẫn bài, trong lòng Đường Thiên bỗng sinh một tia báo động.

Không đợi hắn kịp phản ứng, mấy cây cỏ kia đã rơi lên Huyết Xung thuẫn. Đường Thiên lập tức cảm nhận được sự khác thường.Mấy cây cỏ này nát ra thành nước, dính lên bề mặt thuẫn.

Đường Thiên cảm thấy Huyết Xung thuẫn trầm xuống, như bị rơi vào trong nước, rồi trở nên nặng nề hẳn.Không tốt!

Mấy bãi nước cỏ kia sinh ra vô số tơ nhỏ, nối tấm thuẫn với biển mưa cỏ khắp trời.

Lực bay của mưa cỏ không lớn, nhưng số lượng quá nhiều nên lực tác dụng nặng nề. Nếu không phải Đường Thiên trời sinh thần lực, chỉ sợ bây giờ đã bị lực kéo này làm cho ngã trái ngã phải.

Những đám cỏ khác liền nhân cơ hội đánh lén.

Đường Thiên rơi vào nguy hiểm. Phập phập phập, mấy cây cỏ đã xuyên qua tầng phòng ngự, đâm sâu vào mặt đất bên chân Tái Lôi, để lại mấy lỗ kim cực nhỏ. Tái Lôi đang ôm đầu ngồi nhìn thấy mấy cái lỗ ấy, mặt càng trắng bệch, đầu óc trống rỗng.

Thiếu nữ chỉ mới tìm tới biển tinh tệ mà thôi…

Còn chưa muốn chết đâu!

Nhất định không muốn đâu!

Tái Lôi run rẩy, lấy từ Thủy bình vũ quỹ ra ba quả cầu kim loại. Quả cầu chỉ cỡ hạch đào, mặt ngoài sáng loáng. Tay Tái Lôi run quá khiến ba quả cầu trong tay không ngừng va chạm vào nhau. Nàng theo bản năng ném ba quả cầu ra, ba quả cầu lăn lông lốc trên đất, hướng về phía Mộc Tử.

“Hửm?Đó là cái gì?”

Cả thương khố đều nằm trong sự khống chế của Mộc Tử, mỗi ngóc ngách đều không thoát khỏi tầm mắt gã, nên lập tức nhìn thấy ba quả cầu này.

Ba quả cầu đột nhiên nổ tung, hóa thành ba con cơ quan thú nho nhỏ bằng đồng, một con sóc, một con rùa, một con sơn dương. Cả ba đều rất

nhỏ, chỉ cỡ bàn tay, do đồng tạo thành, vô cùng tinh xảo tỉ mỉ.Ba con cơ quan thú đứng đó mờ mịt nhìn nhau, một lát sau, đột nhiên cùng soạt một cái, ba cái đầu cùng chuyển sang nhìn Mộc Tử.

Đôi mắt của chúng sáng lên nhè nhẹ.

Con sơn dương đột nhiên quỳ xuống, con sóc nhảy lên lưng nó.Sơn dương cắn lấy con rùa trên đất, mắt lóe nó sáng, cúi đầu hướng về phía Mộc Tử.

Cơ quan thú?

Mộc Tử thiếu chút nữa phì cười, cơ quan thú bé tí như thế làm được cái gì hả?

Chắc là đồ chơi của con nít rồi.

Chỉ có những đứa bé gái mới tốn thời gian với mấy thứ trông chỉ được cái mã xinh đẹp như thế này.

Mộc Tử nhúc nhích một ngón tay, một chùm mưa châm bằng cỏ bay về phía ba cơ quan thú, tiếnggió rít tăng mạnh.

Mắt sơn dương lóe sáng, chân sáng lên một đoàn hào quang, cơ thể linh hoạt gập lại, tốc độ bạo tăng, thoát khỏi cơn mưa cỏ. Hào quang dưới chân càng lúc càng sáng, tốc độ của sơn dương nhanh như tên bắn.

Mộc Tử khẽ hô một tiếng.Có thể tránh thoát Thảo châm vũ của gã, cũng có chút tài nghệ nha.

Gã bấm tay bắn liên hồi.

Mưa cỏ khắp trời phân ra vài chùm, từ nhiều góc độ khác nhau đánh vào sơn dương.

Sơn dương không có ý né tránh, tốc độ lại tăng!Thật nhanh!

Mộc Tử rung động trong lòng, sơn dương như một mũi tên ánh sáng bay sát mặt đất về phía gã.Chỉ đơn thuần dựa vào tăng tốc mà thoát khỏi hai chùm châm vũ, có điều phạm vi tấn công của Mộc tử quá lớn, sơn dương tuy vượt được hai chùm nhưng bị chùm mưa châm thứ ba chặn lại.

Các ngươi trốn không thoát đâu!

Mộc tử đắc ý khẽ cười, nhưng rồi sững lại.

Cái đuôi con sóc đang nắm chặt sừng sơn dương bỗng bùng một tiếng rồi xòe to, biến thành một cái ô bằng đồng, che chắn cho sơn dương.

Leng keng!

Mưa châm đánh vào chiếc ô, hoa lửa văng khắp nơi.Con sóc run bần bật như cái sàng, miệng mở lớn, hai mắt đăm đăm.

Tiếng va chạm đột nhiên biến mất. Chúng đã thoát khỏi chùm Thảo châm vũ!

Trên lưng con sơn dương đang cuồng chạy, con sóc vẫn duy trì bộ dáng há miệng, mắt đăm đăm ngây dại nhìn cái đuôi to bị sứt mẻ.Làm sao có thể…

Mộc Tử ngây người ngẩn ngơ.

Con rùa trong miệng sơn dương không biết từ lúc nào chầm chậm sáng lên, hoa văn đồng tiền trên vỏ rùa sáng bừng như tuyết. Sơn dương phun con rùa ra.Con rùa xoay vòng trong không trung. Mắt sơn dương chợt lóe sáng, nó nhảy dựng lên.

Móng trước bên phải của nó sáng rực, nhắm ngay con rùa đá một phát!

Choang!Âm thanh của hai cây côn đồng đập vào nhau vang lên!

Rùa đột nhiên biến mất.

Trong cơn mưa cỏ khắp trời, một mũi tên ánh sáng thẳng tắp nháy mắt đã xông tới ngay trước mặt Mộc Tử.

Mộc Tử biến sắc.Gã chưa từng gặp cơ quan thú quỷ dị như thế bao giờ. Trong nháy mắt, con rùa bay tới mặt gã.Thân thể nó được bao phủ một quầng sáng màu xanh, dèm dẹp như một cây giáo bằng kim loại!

Mộc tử nghiêm mặt, hai tay hợp lại.Cỏ xanh trên người gã sum suê hẳn lên, kết thành một tấm thảm cỏ dày đặc chắn trước mặt.

Phốc!

Con rùa mạnh mẽ đâm vào thảm cỏ, tiếng nứt vỡ vang lên.

Mộc tử kêu lên một tiếng khó chịu, lui lại vài bước mới đứng vững được, ngực hơi nhói đau.Gã sầm mặt, thiếu chút nữa mình lại bị lật thuyền trong mương, quả nhiên bọn cơ quan sư này lúc nào trên người cũng có những thứ đồ cổ quái.Chẳng qua cũng chỉ được đến thế thôi!

Mắt Mộc Tử lóe lên sát ý, đám đồng nát sắt vụn này, phải phá nát hết!

Gã xòe hai bàn tay, một đám cỏ lớn hợp lại tạo thành một cơn gió bao phủ mấy con cơ quan thú. Sau một kích kia, cả ba con đều bị tiêu hao lực lượng đến gần như cạn kiệt, trong cơn gió, chúng ngả nghiêng, ngã trái ngã phải.

“Thảo Châm Cụ Phong”!

Nếu mình bị dính chiêu này chắc chắn phải chết.Ngay lúc đó, trong lòng Mộc Tử chợt nảy lên báo động, Đường Thiên đang bị mưa châm bao phủ bỗng phát ra khí tức vô cùng nguy hiểm.

Mộc Tử giật mình, ngẩng phắt lên!

Trong thuẫn ảnh, bỗng nhiên Đường Thiên nhìn gã nhếch miệng cười.

Không lẽ…

Mộc Tử nảy sinh cảm giác bất thường, con ngươi rụt lại, sắc mặt đại biến!Soàn soạt soàn soạt!

Trước mặt gã chợt xuất hiện bốn Đường Thiên giống nhau như đúc.Bốn Đường Thiên tản ra, từ bốn hướng khác nhau tấn công Mộc tử.

Đây là…

Mộc Tử kinh hoảng, bị bốn người công kích, cảm giác bị áp bách vô cùng mãnh liệt. Ngay khi gã còn đang hoảng hốt, bốn thân ảnh kia đột nhiên biến mất.

“Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát”!Mộc Tử hoa mắt, thân ảnh Đường Thiên như quỷ mỵ đột nhiên hiện ra ngay trước mặt gã! Không tốt!Gã còn chưa kịp phản ứng, tấm thuẫn đã đập ngay vào người, một sức mạnh bài sơn đảo hải bùng ra.

Gã cảm thấy như mình vừa bị một con tinh hồn thú đang chạy điên cuồng tông phải.Sức mạnh kinh khủng này trong nháy mắt thâm nhập vào ngũ tạng lục phủ của gã, xuyên phá cơ thể của gã mà ra.

Cả người gã bị hất văng.

Trước khi mất hết ý thức, hình ảnh sau cùng gã nhìn thấy là một thân ảnh còn đang trong tư thế vung thuẫn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Thành Quả Thắng Lợi

Phanh!

Một thân người màu xanh bay lên, nặng nề đập vào vách tường.

Vô số vết rạn lấy thân thể gã làm trung tâm tràn ra bốn phía, cảnh tượng vô cùng nhức mắt.Màu cỏ xanh và màu máu đỏ văng khắp mặt tường.

Đường Thiên thở hổn hển, Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát, kết hợp với Bạo Sảng Nhất Phách khiến thân thể mạnh mẽ như hắn cũng có chút chịu không nổi, phải đứng mà thở dốc.

Trong thương khố lúc này là một cảnh tượng bừa bãi.

Trên đất, trên cột, trên vách tường, chỗ nào cũng dày đặc chi chít lỗ châm, trông vô cùng đáng sợ.Trên thân Lôi Tuyết cũng vậy, vô số lỗ nhỏ dày đặc chi chít.Mặc Vị Thiên và Mặc Lãnh ngây ra như phỗng, nhìn Mộc Tử bị gắn chặt trên tường.

“Hắn hắn hắn…” Mặc Vị Thiên lắp bắp.

“Hắn chết rồi.” Đường Thiên thở hổn hển, thu hồi Huyết Xung thuẫn. May nhờ có cái bảo bối này, nếu không thì phiền to.Hỏa Liêm Quỷ Trảo vô cùng sắc bén, uy lực khỏi phải bàn, nhưng chắc chắn không thích hợp để phòng thủ. Lại nghĩ lẽ ra mình không nên để cho tên kia có cơ hội nói chuyện, nếu như lúc Mộc Tử vừa xuất hiện mình chủ động tấn công liền thì sẽ không phải rơi vào thế bị động như thế này.Hắn không biết mình đã mang lại chấn động đến cỡ nào cho bọn Mặc Vị Thiên.

Thảo Nhân là cường giả trên Thiên Lộ bảng. Mặc gia tuy được xưng là cơ quan thế gia, ở Mặc thành tha hồ hô mưa gọi gió nhưng không có một cường giả nào có tên trên Thiên Lộ bảng, mà chỉ quen biết vài cường giả trên Thiên Lộ bảng mà thôi. Có chuyện gì phải cầu cạnh họ, họ cho chút mặt mũi, xuất thủ tương trợ đã là nợ nhân tình rất lớn.

Thế gia, nghe thì rất oai phong, nhưng đối với thiên Lộ vốn có cả tỉ tinh cầu mà nói, thì thế gia như vậy có rất nhiều.Cường giả Thiên Lộ bảng, chính là một vạn cường giả đứng đầu cả thiên Lộ!

Nên cho dù ngay cả đó là Mặc Vị Thiên, thì cường giả Thiên Lộ bảng cũng là cao cao tại thượng. Nên khi Mộc Tử xuất hiện, Mặc Vị Thiên rất kinh hãi, đến khi tận mắt nhìn thấy một cường giả Thiên Lộ bảng vẫn lạc ngay trước mắt mình, gã đã rơi vào trạng thái mơ màng.

Trong lòng thầm tổng kết kinh nghiệm xong, Đường Thiên nhìn qua Tái Lôi, thấy cũng yên tâm.Thiếu nữ này không bị thương gì là tốt rồi. Hắn bỗng nhớ tới ba con cơ quan thú kỳ quái.Mình có thể đắc thủ chính là nhờ công của ba con thú nhỏ đó.

Con sơn dương mất chân, con sóc ngơ ngẩn nhìn thân hình sứt mẻ của mình, con rùa kiệt lực đang cố sức bò ra khỏi đống cỏ.

Bỗng nhiên, Nha Nha không biết từ đâu chui ra, y y nha nha xông về phía ba con tiểu thú.

Sơn dương đột nhiên xoay người, cơ thể cong lên, sừng giương ngang, bộ dáng vô cùng cảnh giác.

Con sóc cuối cùng cũng dời ánh mắt ngu si khỏi chùm đuôi to còn sót lạicủa mình sang Nha Nha. Vừa nhìn thấy Nha Nha, mắt trợn tròn, lại ngây ra.

Rùa chậm chạp rốt cục cũng bò tới.

Nha Nha liều mạng lay lay cây cờ nhỏ trên mông, miệng liên hồi y y nha nha, tay nhỏ bé đầy thịt múa may như muốn nói điều gì đó.

“Nha Nha!” Tái Lôi vui sướng kêu lên, nàng đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

Nghe gọi, Nha Nha chuyển mắt, xoay người chạy lon ton về phía Tái Lôi.Cây cờ nhỏ lắc lư trên cái mông tròn núc ních, trông rất vui mắt.

Đường Thiên chỉ ba con tiểu thú hỏi Tái Lôi: “Cái gì đây?”

“Cơ quan thú.” Tái Lôi ôm Nha Nha vừa sờ vừa nặn: “Cơ quan thú có võ hồn, thế cũng không nhìn ra à?”

Đường Thiên ngẩn ngơ: “Cơ quan thú cũng có thể thêm võ hồn à?”

“Sao lại không được?”Tái Lôi khinh bỉ liếc Đường Thiên.Nhớ tới biểu hiện vừa rồi của ba tiểu quái thú, Tái Lôi đắc ý: “Thế nào? Không tệ đúng không?Lúc đó ta buồn quá nên làm chơi đó.Sơn dương thông minh nhất,cũng hiếu chiến nhất, rùa siêu lười, sóc siêu ngốc.Lúc đó ta buồn chán nên làm để giải buồn thôi.”

Mặc Lãnh nghe thế, mắt sáng một tia kỳ dị, không nhịn được buột miệng: “Cơ quan thú này vượt rất xa cơ quan thú bình thường! Tuyệt đối phá vỡ nguyên tắc cơ quan thú hiện nay!”

Tái Lôi ngạo nghễ: “Điều này đương nhiên! Mục tiêu của Tái Lôi ta là cơ quan sư vĩ đại nhất mà!”

Chợt nhớ ra người trước mặt mình là Mặc Lãnh đại sư, lập tức rụt đầu lè lưỡi. Thôi rồi! Mình bị lây bệnh thần kinh của tên thiếu niên tâm thần kia đến mức đầu óc cũng hồ đồ rồi.Trời ơi, sao lại ngay trước mặt Mặc Lãnh đại sư mà nói ra những lời thiếu phẩm cách như thế chứ?

Đều tại cái tên Đường Thiên khốn kiếp này hết!

Đúng là gần mực thì đen mà…

Đường Thiên không biết mình bị Tái Lôi chửi thầm vô số lần, hắn gỡ Mộc Tử ra khỏi tường, lục soát khắp người.Ngân bảo bình của Mộc Tử còn nhỏ hơn của hắn, đồ đạc bên trong hơi lộn xộn, hắn cũng không kịp nhìn kỹ.Sự chú ý của hắn bị một thứ khác hấp dẫn.Một lệnh bài bằng bạc, trên mặt khắc hình giá vẽ.

Đường Thiên biết hình vẽ này, Hội Giá tọa. (chòm sao Giá vẽ)

Đường Thiên cầm lệnh bài bằng bạc, rót chân lực vào, lát sau trên mặt mừng rỡ.

Đồ Nha Ngân Thủ, bí bảo bạch ngân của Hội Giá tọa!

Lúc Đường Thiên rót chân lực vào lệnh bài bằng bạc, chân lực của hắn trở nên cực kỳ nghe lời, Đường Thiên có thể tha hồ làm ra vô số biến hóa phức tạp mà trước đây làm hoài không được. Lệnh bài bằng bạc này nhưcất giấu một người vẽ tranh bên trong, vung tay vẽ vẽ. Hèn gì Mộc tử có thể thoải mái điều khiển châm cỏ, lại còn làm ra nhiều biến hóa phức tạp như vậy, thì ra đều nhờ cái Đồ Nha ngân thủbài này.

Khuyết điểm duy nhất chính là phải rót chân lực vào mới sử dụng được.

Thứ này rất hữu dụng, nhưng đối với tu luyện lại không tốt vì khiến người tu luyện ỷ lại quá mức vào nó.Dù mới chỉ thử một cái, nhưng cảm giác muốn làm gì cũng được ấy thật khiến cho Đường Thiên vô cùng say mê.

Tuy nhiên, Đường Thiên tỉnh táo lại rất nhanh, trong lòng cũng tự cảnhtỉnh mình.

“Không ngờ tiểu huynh đệ lại là cường giả Thiên Lộ bảng, thất kính, thất kính!”Mặc Vị Thiên vội vàng hành lễ.

“Ngài khách khí quá!”Đường Thiên cười rạng rỡ.

Mặc Vị Thiên lập tức vô cùng thiện cảm với Đường Thiên.Cường giả Thiên Lộ bảng mà hòa đồng thế này chính là người đầu tiên hắn gặp.Hơn nữa, đối phương lại còn quá trẻ, tương lai không thể hạn lượng.

Mặc Vị Thiên rúng động tâm tư. Cơ quan thế gia tuy tài lực hùng hậu,nhưng danh vọng rất thấp không thể mời chào được cường giả Thiên Lộ bảng,dù sao cơ quan thuật cũng xuống cấp quá lâu.Mặc gia tuy được xưng là thế gia trong nghề, nhưng cũng chỉ cao hơn đám thấp nhất mà thôi, đặt trong Thiên Lộ hoàn toàn không có chút lực cạnh tranh.

Thế giới cơ quan vô cùng nhỏ hẹp.

Có thể nắm giữ Mặc gia, Mặc Vị Thiên đương nhiên không phải người đơn giản.Cơ quan hồn giáp vô cùng có khả năng thay đổi vị trí thấp kém của giới cơ quan thuật hiện nay.

Một cơ quan đại sư thiên tài, một cường giả Thiên Lộ bảng, tổ hợp nhưvậy có thể nói là cường đại.

Hơn nữa, tỉ mỉ nghĩ lại chi tiết mọi việc, Mặc Vị Thiên kinh ngạc phát hiện, trong hai người, kẻ giữ vị trí quyết định lại chính là thiếu niên có vẻ ngốc ngốc kia.

Tái Lôi không sản xuất cơ quan hồn giáp với số lượng lớn, như vậy sẽ không tạo nên xung đột gì với Mặc gia.

Mặc Vị Thiên bắt đầu suy nghĩ làm thế nào lấy lòng hai người này.Thứ đầu tiên gã nghĩ đến là tiền.Hồi nãy lúc hai người đạt được thương lượng, bộ dáng mừng rỡ như điên, có vẻ cả hai đều thiếu tiền.Mặc gia tuy sứcảnh hưởng không có nhưng lại có một ưu điểm cực lớn, chính là có rất nhiều tiền.

Mọi cơ quan thế gia đều có mối liên hệ bí mật với khoáng sản.Cơ quan thú có lực chiến đấu rất yếu, nhưng cho đi đào quặng mỏ lại vô cùng thích hợp.Đây chính là nguyên nhân làm giàu chân chính của cơ

quan thế gia, bán cơ quan võ giáp chỉ để duy trì danh khí cho họ mà thôi, chứ căn bản chẳng kiếm được bao nhiêu.

Mặc Vị Thiên nguyện ý tặng tiền, còn là tặng nhiều tặng đặc biệt, gã hiểu rất rõ hai người này còn ẩn chứa tiềm lực rất lớn.Vấn đề là, tặng thế nào đây?

Mặc Vị Thiên hơi khó nghĩ, vừa mới rồi bọn họ đã đạt được hiệp nghị hợp tác rồi, nhất thời hắn không tìm ra được cớ để tặng tiền.

Nếu Đường Thiên biết suy nghĩ của Mặc Vị Thiên, sợ là sẽ xông tới rồi chìa tay ra liền.

Tiếc thay, Đường Thiên không biết.

“Tên quái này tại sao lại đối phó chúng ta?”Đường Thiên chỉ Mộc Tử, thắc mắc.Mặc Vị Thiên không chút do dự: “Hắn là người của Huyết Giáp hội.”

Rồi lập tức đem tổ chức Huyết Giáp hội, ý đồ, dự định gì gì của chúng kể ra hết.Không nghi ngờ gì, Mặc Vị Thiên đã hoàn toàn nghiêng về phía Đường Thiên. Điều kiện của Huyết Giáp hội hà khắc hơn rất nhiều so với Đường Thiên, hơn nữa Đường Thiên lại còn là cường giả Thiên Lộ bảng!

Huyết Giáp hội lần này bị thương nghiêm trọng, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.Đối với bất kỳ một tổ chức nào, thì việc tổn thất một cường giả Thiên Lộ bảng tuyệt đối là tổn thương nghiêm trọng.

Mặc Vị Thiên nói rõ điều ấy cho Đường Thiên.Nhưng Đường Thiên lại chẳng chút để ý. Hắn giao Ô Nha kim xong thì sẽ về thành Tam Hồn, sau đó tiếp tục đi Nam Thập Tự tọa tìm Thiên Huệ.

Huyết Giáp hội gì gì đó, không chừng sẽ chẳng gặp phải nhau.

Đường Thiên nhắc nhở Mặc Vị Thiên: “Coi chừng bọn họ đem lửa giận trút lên các người đó!”

Mặc Vị Thiên ha ha cười: “Xin yên tâm, Mặc gia tuy không có cường giả Thiên Lộ bảng, nhưng cũng không phải quả hồng mềm mặc người nắn bóp. Trừ phi Huyết Giáp hội bất chấp tất cả.Hơn nữa hiện nay họ đang thiếu hụt tài chính, nếu đấu với chúng ta, dùng tiền cũng đủ đập chết bọn họ!”

Đường Thiên nghe thế, mặt đầy vẻ ước ao.

Nghe đi nghe đi, hào khí biết bao nhiêu, so với mấy thứ như chém chết ngươi linh tinh gì đó oai phong hơn rất nhiều! Dùng tiền đập chết ngươi đó!

Chừng nào mình mới đạt được tới cảnh giới này?Đường Thiên hai mắt đều là tinh tế.

Mặc Vị Thiên ân cần: “Mời hai vị tới tệ phủ ở chơi mấy hôm, chuyện Tử Ngư và Mặc Lục, là do Mặc gia ta không phải, mong hai vị cho chúng ta cơ hội bồi lỗi!”

Mặc Lãnh cũng thêm vào: “Mặc gia chúng ta đối với cơ quan võ giáp cũng có chút bí mật gia truyền, đương nhiên so với Tái Lôi tiểu thư còn kém xa, nhưng nếu Tái Lôi tiểu thư có hứng thú, tiểu thư có thể tùy ý xem.”

Mặc Vị Thiên ngạc nhiên, Mặc Lãnh thường ngày hiền lành chất phác, sao lúc này đầu óc tự nhiên thông minh thế nhỉ.

Tái Lôi nghe thế rất động lòng, nhìn Đường Thiên.Đường Thiên cười: “Vậy quấy rầy rồi!”

“Đâu có đâu có!”Mặc Vị Thiên đáp ngay, rất vui mừng.

“Chúng ta ra ngoài thôi.”

Đường Thiên lôi Mộc Tử đã chết ra cửa, trong mắt hàn mang lạnh thấu xương.

Hắn phải để cho Huyết Giáp hội gì đó nhìn cho kỹ chiến quả này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Kẻ Có Tiền

Lúc Đường Thiên kéo một người cả người mọc đầy cỏ xanh nhìn như con quái vật lông lá đi ra thì Liễu Á Chi và Trương tiên sinh đều biến sắc, cùng buột miệng kinh hô.

“Mộc Tử!”“Mộc Tử tiền bối!”

Trương tiên sinh mặt xám như tro, môi không ngừng run rẩy, như vừa bị một quyền vào huyệt thái dương, trời đất đều quay cuồng đảo lộn, máu dồn lên đầu, hai chân nhũn ra.

Làm sao có thể như vậy...

Không biết qua bao lâu mọi thứ mới trở lại bình thường, nhưng mắt gã vẫn đầy mờ mịt và sợ hãi. Trong đầu gã chỉ còn một ý nghĩ, thôi hết rồi!

Hoàn toàn hết rồi!Mộc Tử là do tổ chức bỏ ra không biết bao nhiêu là người và của mới mời chào về được, trong tổ chức có địa vị cực cao.Nếu không phải nhiệm vụ lần này rất quan trọng, hắn không bao giờ phải ra mặt. Hành động lần này hoàn toàn thất bại, Trương tiên sinh ngơ ngác mất hồn nhìn xuống đất. Mời Mộc tử ra tay là do chính gã đề xuất, nên bây giờ gã phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Mà lần trước kẻ lên kế hoạch gây xích mích với Lôi Tuyết và Mặc gia cũng là gã.Kế hoạch này giờ cũng thất bại, lại còn giúp Đường Thiên và Mặc gia qua lại với nhau.

Gã trước giờ vô cùng tự phụ, luôn thấy mình khôn ngoan, tính kế siêu quần, không ngờ...Nghĩ đến việc sẽ bị nghiêm phạt khi trở về tổ chức, gã run lên, mặt càng sợ hãi.

Lúc Đường Thiên và gia chủ Mặc gia cùng nhau ra khỏi thương khố, bao nhiêu kẻ vây xem cả ngoài sáng lẫn trong tối đều im bặt. Nhìn thấy hộ vệ giữ cửa thương khố nằm chết nghiêng ngả dưới đất, Mặc Vị Thiên tái mặt. Những hộ vệ này đều là võ giả cấp thiên Lộ do gã bỏ ra rất nhiều tiền mời tới, giờ một người cũng không còn.Hơn nữa, hành vi lần này của Huyết Giáp hội chính là vũ nhục Mặc gia gã.

Mặc Vị Thiên siết chặt nắm tay.Đường Thiên đi tới trước cây gỗ treo đám người Mặc Lục, vung tay một cái, bộp..., mọi người đều rơi bịch xuống. Bọn Mặc Lục đã sớm nhìn thấy gia chủ ở đây, tên nào tên nấy mặt mày tái nhợt, cả người run bần bật, đầu cắm sâu xuống đất.

Đỉnh đầu vang lên tiếng cười của Mặc Vị Thiên: “Lôi tiên sinh muốn xử lý mấy kẻ này thế nào?”

Bọn Mặc Lục sợ đến hồn phi phách tán.

“Không đánh không quen biết, bọn họ cũng có phần công lao, thả bọn họ đi thôi.” Đường Thiên phất tay, chẳng hề để tâm.Mặc Vị Thiên Lộ vẻ khen ngợi, trầm giọng quát bọn Mặc Lục: “Lôi tiên sinh đã cầu tình cho, lần này miễn các ngươi tội chết. Cút!”

Tìm được đường sống trong chỗ chết, đám Mặc Lục vừa lăn vừa bò lủi mất.

Tái Lôi ngạc nhiên, tên Đường Thiên này đâu phải loại người lòng dạ rộng rãi, hắn không phải luôn có thù phải báo sao? Vừa lúc nhìn thấy Đường Thiên tìm sợi dây trói Mộc Tử lại, không lẽ hắn định treo Mộc Tử?

Tái Lôi giật mình, vội khuyên: “Này, ngươi khiêu khích vậy không tốt lắm đâu!”Đường Thiên cũng chẳng ngẩng đầu: “Không tốt chỗ nào? Ngươi tưởng xong hết rồi đấy hả? Đừng có mà mơ, hừ, đám chết tiệt này tốt nhất đừng để ta gặp, nếu không, ta giết hết!”

Tái Lôi không nói nữa, nghĩ bụng cũng phải, giết chết một cường giả Thiên Lộ bảng của đối phương, tổn thất như vậy, đối phương nhất định sẽ không bỏ qua. Còn Đường Thiên, thiếu niên như thần kinh lúc nào mà chẳng thù dai...

Đường Thiên quay đầu hỏi Mặc Vị Thiên: “Các người có sợ không?”

Mặc Vị Thiên mắt lóe sát ý, cười lạnh lùng: “Sợ?Ha ha, chỉ là một Huyết Giáp hội không ra gì, vậy mà lại cưỡi lên đầu lên cổ Mặc gia ta.Nếu chúng ta vẫn im hơi lặng tiếng, chẳng phải là làm xấu mặt mũi tổ tông hay sao!”

Hơi ngừng lại, vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái: “Thế giới bao la, cường giả vô số, chẳng ai không yêu tinh tệ. Ta đã chuẩn bị khoảng năm ức, chắc chắn đủ mang tới cho bọn chúng một chút phiền phức nho nhỏ.”

“Năm ức!” Đường Thiên mắt lồi cả ra, quả nhiên là tài đại khí thô, vừa ra tay là năm ức...

Quả nhiên, cái gọi là thế gia, căn cơ thật là thâm hậu. Nhớ lại mình bỏ ra hai nghìn năm trăm vạn, so với người ta, thực là tiểu đồ gặp phải sư phụ. Đường Thiên đột nhiên nghĩ tới Ngũ Quang, vội vàng nói: “Ta có biết một bằng hữu, sống bằng nghề đi trên mũi đao, thực lực rất tốt, tuyệt đối là cấp Thiên Lộ bảng.”

Mặc Vị Thiên mắt sáng ngời.Gã bỏ năm ức, định tìm một vài thích khách cao cấp, nhưng nếu Đường Thiên có cách, vậy đương nhiên là càng tốt. Bình thường gã không sợ tốn tiền, chỉ sợ có tiền cũng không mời được cường giả Thiên Lộ bảng. Chỉ cần mời được, gã sẽ trả thù lao hậu hĩnh, để sau này mọi người cũng có giao tình.Bối cảnh thiếu niên này quả nhiên không tầm thường!

Hắn vội nói: “Vậy xin Lôi tiên sinh liên lạc giúp, thù lao không thành vấn đề!”

Đường Thiên gật đầu: “Đợi ta hỏi một chút!”

Dứt lời, hắn đem Mộc Tử soàn soạt treo lên cây cao. Lúc trước Mộc Tử rũ mặt xuống đất, không ai thấy rõ, bây giờ bị treo lên, mọi người lập tức nhận ra ngay.

Xung quanh vang lên bao nhiêu là tiếng kinh hô.“Thảo Nhân!”

“Là Thảo Nhân Mộc Tử!”

“Cường giả Thiên Lộ bảng!”

…

Đám người vây xem tức thì hỗn loạn, một cường giả Thiên Lộ bảng vậy mà bị giết! Tin này so với tin thi đấu giao lưu gì đó chắc chắn oanh động hơn nhiều. Cơ quan võ giả rất ít người quan tâm, nhưng cường giả Thiên Lộ bảng là cường giả mạnh nhất của cả Thiên Lộ.Mỗi kẻ trên bảng đều cao cao tại thượng, ai cũng phải ngước nhìn.

Vậy mà bây giờ một người bị giết, lại xảy ra ngay trước mặt họ.

Ai nấy ngơ ngác nhìn Mộc Tử như quái vật lông xanh, mặt mày hoảng hốt.

Đối với Mặc thành, một thành thị đã bị người ta bỏ qua một bên khá lâu mà nói, chuyện thế này thực sự gây chấn động, chấn động rất lớn.

Ai là người giết Mộc tử?

Đây là ý nghĩ hiện lên đầu tiên sau khi mọi người phục hồi lại tinh thần.Có thể giết chết cường giả Thiên Lộ bảng, vậy chắc chắn cũng phải là cường giả Thiên Lộ bảng, dù trước đây có chưa phải, thì đánh một trận này, chắc chắn cũng sẽ được ghi tên vào Thiên Lộ bảng.

Mọi người cùng ào ào dời mắt nhìn Đường Thiên.

Không lẽ thiếu niên nhìn chỉ mười sáu mười bảy tuổi này lại là một cường giả Thiên Lộ bảng?

Chuyện này... chuyện này làm sao mà tin được!

Nghĩ kỹ lại lúc trước Lôi Tuyết phá vỡ kỷ lục, mọi người như bừng tỉnh.Đúng rồi, nếu không phải là cường giả Thiên Lộ bảng, làm sao đạt được thành tích kinh người như thế?

Trương tiên sinh mặt mày xám xịt nhìn thấy Đường Thiên treo thi thể Mộc Tử, lập tức hoàn toàn ngây dại.

Mặc Vị Thiên cũng không cản, hiển nhiên cũng chứng tỏ thái độ sẽ không thỏa hiệp với tổ chức. Nhiệm vụ thất bại toàn diện, tổn thất một vị cường giả Thiên Lộ bảng, đắc tội một vị cường giả Thiên Lộ bảng, khiến tổ chức gặp phải đại địch, còn làm cho tổ chức bị hạ nhục trước mắt bao nhiêu người...

Trương tiên sinh thấy ngực đau nhói, phun ra một ngụm máu, ngửa mặt ngã xuống, mặt vàng như giấy.

Liễu Á Chi cực kỳ hoảng sợ: “Trương tiên sinh! Trương tiên sinh!”

Gã truyền chân lực vào người Trương tiên sinh dò xét, rồi ngây ra, Trương tiên sinh chết rồi...

Mặc gia lấy quy cách cao nhất tiếp đãi hai người Đường Thiên Tái Lôi.Cả Mặc gia đều hiểu rõ, Đường Thiên là một cường giả Thiên Lộ bảng, nên ai nấy đều cung kính, e sợ, không dám chậm trễ.

Tái Lôi vừa vào Mặc gia lập tức cùng Mặc Lãnh đi xem cơ quan võ giáp của Mặc gia, còn Đường Thiên được Mặc Vị Thiên dẫn đi tham quan. Cơ quan võ giáp Mặc gia tuy trình độ không cao, nhưng chế tác hoàn mỹ.

Nhưng thứ khiến Đường Thiên hứng thú là trại huấn luyện cơ quan võ giả.

Rất nhiều đệ tử Mặc gia tập trung ở đây học cách điều khiển cơ quan võ giáp, Đủ thứ công cụ tu luyện kỳ lạ khiến Đường Thiên hoa cả

mắt.Mặc Vị Thiên thấy Đường Thiên hứng thú với nơi này, nhớ tới phong cách chiến đấu của hắn, không khỏi sinh ra hiếu kỳ: “Phương thức Lôi tiên sinh khống chế cơ quan võ giáp để chiến đấu có vẻ rất xưa, không biết Lôi tiên sinh học được ở đâu?”

Đường Thiên nga một tiếng: “Do một vị đại thúc dạy.”

Mặc Vị Thiên mặt không đổi sắc: “Như vậy vị đại thúc này thực lực chắc chắn vô cùng cường đại, nếu không làm sao dạy được cường giả Thiên Lộ bảng.”

Đường Thiên không chút do dự gật đầu: “Ông ấy có thể coi là cơ quan võ giả mạnh nhất thời nay.”

Về phương diện cơ quan võ giáp, thực sự là Đường Thiên chưa gặp được ai mạnh hơn Binh. Hơn nữa, tại thời kỳ hưng thịnh nhất của cơ quan võ giáp, ở binh đoàn Nam Thập Tự- nơi dùng cơ quan võ giáp mà lừng danh, mà trở thành thủ tịch giáo quan, thì so với cái thời cơ quan võ giáp suy bại này, được xưng là mạnh nhất cũng là điều chắc chắn.

Đường Thiên suy diễn vô cùng đơn giản như vậy.

Mặc Vị Thiên kinh hoảng, gã bị câu trả lời này của Đường Thiên dọa khiếp.Cơ quan võ giả mạnh nhất thời nay!

Nếu không phải kẻ nói ra câu này là Đường Thiên, chắc chắn hắn sẽ cho ngay một tát bay đi. Mạnh nhất thời nay, ăn nói cuồng vọng như thế, ai mà dám! Nhưng Đường Thiên lại nói ra như một điều đương nhiên, không một chút do dự, đủ thấy trong lòng hắn thực sự nghĩ như vậy.

Mặc Vị Thiên không tưởng tượng nổi một cơ quan võ giả cường hãn đến thế sẽ trông như thế nào!

Nhưng gã không hề nghi ngờ lời nói của Đường Thiên.Tính cách của Đường Thiên gã có thể thấy được, đơn giản trực tiếp, không thích vòng vo, cũng không thích nói những điều không thực.

Mặc Vị Thiên rúng động trong lòng, nảy sinh một chủ ý tuyệt diệu, liền vẻ mặt trịnh trọng hành lễ với Đường Thiên: “Ta muốn cầu xin Lôi huynh đệ một việc!”

Đường Thiên bị bộ dáng trịnh trọng của Mặc Vị Thiên làm giật mình: “Chuyện gì?”

“Mặc gia ta được Lôi tiểu thư truyền kỹ thuật, trình độ cơ quan võ giáp tất nhiên sẽ được tăng tiến. Nhưng cơ quan võ giáp tốt hơn đòi hỏi phải có cơ quan võ giả hợp cách để khống chế. Trình độ đệ tử Mặc gia ta thếnào ta hiểu rất rõ. Ta muốn nhờ sư phụ của ngài truyền dạy cách thức chiến đấu của cơ quan võ giáp cho đệ tử Mặc gia ta.”

“Điều này…” Đường Thiên do dự.

Mặc Vị Thiên dứt khoát: “Xin yên tâm, thù lao trả nhất định sẽ phù hợp với thân phận của đại sư, một ức một người có được không?”

Hắn định thăm dò tính cách Đường Thiên, muốn khiến tên này động lòng, những cái khác chỉ là phụ, tinh tế mới là chính.

Đường Thiên nháy mắt chết sững, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, Mặc gia rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Người này tiền nhiều tới mức thấy phỏng tay sao?

“Dạy cho hai đệ tử Mặc gia thôi.” Mặc Vị Thiên nói tiếp: “Nếu đại sư có thể dạy được cho nhiều người hơn, vậy thì càng tốt!”

Đường Thiên cố hết sức đè câu trả lời đồng ý đã muốn buột ra khỏi miệng xuống. Hắn nuốt nuốt nước miếng, vô cùng gian nan nói: “Cái này… để ta hỏi ý đại thúc đã.”

“Không sao, vậy xin Lôi huynh đệ nói giúp cho!” Mặc Vị Thiên sảng khoái: “Nếu đại sư thấy học phí như vậy vẫn chưa hài lòng, xin cứ nói!”Nhìn thấy vẻ mặt ‘xin cứ thoải mái tới làm thịt ta’, ‘đừng có khách

khí’, ‘nhanh đi nhanh đi’ của Mặc Vị Thiên, Đường Thiên cảm thấy kiến thức của mình sao mà nông cạn.

Chẳng lẽ những kẻ có tiền đều là như thế này sao?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Ngọn Lửa Của Binh

Giao lưu Thiên Tế của Mặc Thành đã bắt đầu nhưng mọi người vẫn còn chưa phục hồi tinh thần sau một màn kinh động ngày hôm qua.Ngay cả các tuyển thủ tham gia thi đấu vẫn còn có chút hoảng hốt.

Một cường giả Thiên Lộ bảng đã bị giết!

Đối với bất kỳ tinh cầu nào của Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc, đây cũng là một sự kiện lớn, huống chi cường giả Thiên Lộ bảng này ngay từ đầu chính là lấy thân phận cơ quan võ giả lập nên một kỷ lục khó ai sánh bằng. Thân phận cường giả Thiên Lộ bảng đối với đám cơ quan võ giả mà nói là xa không thể chạm tới, nhưng nếu là thân phận cơ quan võ giả thì bọn họ lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Đã lâu lắm rồi không có cơ quan võ giả nào leo lên được Thiên Lộ bảng. Có mấy cường giả Thiên Lộ bảng tuy lấy thân phận cơ quan võ giả nhưng thực ra không phải là cơ quan võ giả thuần chính mà chỉ là có hứng thú với cơ quan võ giáp nên mới lấy thân phận ấy mà thôi.

Lôi cũng là như thế, nhưng so với cơ quan võ giả bình thường, trình độ cơ quan võ giả của Lôi cũng thuộc hàng chói mắt. Trước khi bắt đầu, Liễu Á Chi đã lặng lẽ thối lui khỏi cuộc tranh tài khiến sự hào hứng của mọi người giảm xuống. Rất nhiều người vốn đến đây để được xem Liễu Á Chi có thể tạo thành uy hiếp cho Lôi hay không, nên việc Liễu Á Chi rút lui khiến mọi người vô cùng thất vọng.

Tham gia thi đấu không chỉ có cơ quan võ giả, còn có rất nhiều cơ quan sư. Qua nhiều lần nghiên cứu, cơ quan sư đưa ra một kết luận kinh

người rằng Lôi Tuyết của Lôi là một loại cơ quan võ giáp hoàn toàn không giống với cơ quan võ giáp truyền thống.

Nó tinh xảo và linh hoạt kinh người, chưa từng có một cơ quan võ giáp nào linh hoạt đến mức ấy.

Rất nhanh, lời đồn Mặc gia và Lôi Tuyết hợp tác truyền khắp Mặc thành.

Không ai biết lúc này Đường Thiên và Tái Lôi đã lặng lẽ rời khỏi Mặc thành. Ô Nha kim và bản vẽ thiết kế đã giao cho Mặc gia. Nhét tấm tinh tạp năm mươi hai ức tinh tệ trong ngực, Đường Thiên vô cùng khẩn trương, nhìn ai cũng đầy cảnh giác, còn Tái Lôi thì liên tục suy nghĩ tiêu tiền như thế nào. Hai người không ngừng nhìn quanh khắp nơi, mặt mũi cuồng nhiệt, lầm bầm lầu bầu.

“Ta muốn làm ra một cơ quan võ giáp xa hoa nhất!”“Ta muốn có cả một phòng quần áo đẹp.”

“Ta muốn…”

Mãi đến khi gặp Binh, Đường Thiên mới thở phào một hơi.

Binh thấy Đường Thiên mặt như kẻ trộm, kinh ngạc hỏi: “Thất bại hả?”

“Tiền đã tới tay!” Đường Thiên nhếch miệng cười, mới phát hiện ra mặt mình căng cứng quá lâu, nên cười cũng khó.

Binh vô cùng cao hứng.Với hơn năm tỉ này, bọn họ hoàn toàn có thể đổi thương thay pháo.Chưa nói những thứ khác, chỉ riêng thẻ hồn tướng, cũng có thể mua không ít món tốt. Hiện tại Đường Thiên đang cần thẻ hồn tướng lục giai. Loại thẻ này rất nhiều nhưng muốn mua được thứ tốt thì số tiền cũng không nhỏ. Dù sao lục giai đã là võ giả cấp lĩnh vực rồi.

Thẻ hồn tướng thất giai còn quý hơn. Hơn nữa, bây giờ Đường Thiên tu luyện, nhu cầu sử dụng tinh thạch lục giai cũng rất lớn.

Càng nhiều tinh tệ, tiến độ tu luyện càng mau, đối với điều này Binh hiểu rất sâu sắc.

“Vậy là tốt rồi, nhiều tiền thế này cũng đủ dùng một thời gian.” Binh mừng rỡ.

Đường Thiên đem chuyện hai ngày trước kể lại, kể cả chuyện Mặc gia muốn bái sư. Kể xong Đường Thiên rất bất ngờ vì lúc nghe tới giá một ức tinh tệ một người, Binh vẫn vô cùng bình tĩnh, không chút kích động.

Binh trầm ngâm: “Mặc gia là một đồng minh tốt, các ngươi đã không định làm cơ quan hồn giáp để kiếm ăn thì Mặc gia và các ngươi không có xung đột về lợi ích. Cơ quan hồn giáp một khi lưu hành, địa vị của cơ quan võ giả sẽ thay đổi, Mặc gia nội tình thâm hậu, trong cuộc cạnh tranh này tất chiếm ưu thế. Sau này chỉ sợ cơ quan hồn giáp và huyết mạch võ giáp hai phe chúng ta sẽ cùng Huyết Giáp hội kết thù, chúng ta phải sớm chuẩn bị trước.”

Đường Thiên nghe như lọt vào sương mù, cái hiểu cái không, mơ hồ hỏi: “Nói vậy ngươi đáp ứng hả?”

“Đúng!” Binh gật đầu. “Nhưng báo giá ba ức một người, chỉ nhận hai người.”

Đường Thiên suýt bị nghẹn, lắp bắp: “Mỗi người… ba ức?”

Tái Lôi đứng bên nghe Binh báo giá cũng sững người, mặt ngốc ra.“Đúng thế!” Binh thản nhiên. “Nếu ở thời chúng ta, ba ức mà muốn ta chỉ điểm, đừng có nằm mơ!”

Đường Thiên nhìn lên nhìn xuống xem xét Binh, chép chép miệng, bĩu môi: “Đại thúc, ta cảm thấy phải tìm hiểu lại ngươi mới được, không ngờ ngươi còn gian thương hơn ta!”

Binh không thèm để ý tới hắn, nói sang chuyện khác: “Ngươi định để bọn Ngũ Quang đối phó Huyết Giáp hội hả? Chọn người rất thích hợp! Liên lạc với họ chưa?”

“Liên lạc không được.” Đường Thiên khổ não. “Không hiểu tại sao quang minh bài không liên lạc được.”

Tái Lôi ồ một tiếng: “Bởi vì hồn khu đó! Trong hồn khu mảnh vụn võ hồn quá nhiều, mấy thứ đồ dùng võ hồn làm nòng cốt cũng hay bị trục trặc như vậy. Hồi trước ta còn sợ cơ quan hồn giáp ở hồn khu có thể gặp trục trặc nữa đó.”

“Vậy à!” Đường Thiên hiểu ra.

“Không chỉ vậy.” Tái Lôi giải thích: “Liên lạc bên trong Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc rất là dễ, trong Bắc Thiên cũng vậy, nhưng nếu liên lạc giữa Nam Thiên với Bắc Thiên lại rất khó.”“Vậy làm sao liên lạc trong hồn khu?” Đường Thiên đau đầu: “Không lẽ ta lại phải đi chuyến nữa?”

“Không cần, ta đã đưa cho họ một cái hồn âm đồng.” Tái Lôi đắc ý: “Dù ta chế tạo không bằng quang minh bài của Quang Minh võ hội nhưng truyền tin tức trong hồn khu không làm khó được ta!”

“Ta xem chút!” Đường Thiên tò mò.

Tái Lôi lật tay, hiện ra một cái thẻ trúc bằng đồng xanh: “Đây là một trong những thành quả nghiên cứu võ hồn của ta. Mỗi mảnh vụn võ hồn đều là độc nhất vô nhị, như lá cây vậy.Đường vân trên mỗi chiếc lá đều khác nhau, trên đời không có hai võ hồn nào giống nhau. Ta lấy một võ hồn hoàn chỉnh chia làm đôi, nên giữa chúng sẽ có một sợi dây cảm giác liên quan đặc thù, nguyên lý là vậy đó. Mà thôi đi, dù sao có nói nhiều ngươi cũng đâu có hiểu.”

“Ngươi nói chỗ nào cũng đúng.” Đường Thiên thừa nhận: “Dù sao đừng bảo ta đi nữa là được rồi!”

“Bây giờ chúng ta thảo luận về chuyện xài tiền một chút.” Tái Lôi hưng phấn.

Đường Thiên nghĩ lần này công Tái Lôi lớn nhất, nếu không phải nàng phát hiện ra giá trị của Ô Nha kim, thì không kiếm được số tiền kia. Trên đường, hắn đã sớm nhìn ra bộ dáng không đợi nổi nữa của Tái Lôi.

Nói tới chính sự, Tái Lôi vô cùng nghiêm túc: “Đầu tiên là tài liệu chế tạo Lôi Tuyết, thân thể của nó quá tệ. Võ hồn đã được ngươi làm tăng cấp, làm rất tốt. Ta phải đổi thân thể khác cho nó. Đã có tiền, vậy làm tốt hơn một chút đi, khoảng ba ngàn vạn. Thiên Không Hổ cũng phải thăng cấp, cần khoảng hai ngàn vạn. Hai cơ quan hồn giáp này sẽ trở thành cơ quan hồn giáp tân tiến nhất hiện nay.”

Cầm trong tay năm mươi hai ức, cảm giác được sâu sắc cái gì gọi là tài đại khí thô, Đường Thiên không chút do dự vung tay: “Không thành vấn đề!”

“Phương diện kỹ thuật của cơ quan hồn giáp đã rất hoàn thiện nên ta chuyển sang hướng nghiên cứu võ hồn. Kinh phí nghiên cứu cần khoảng hai ức.” Tái Lôi có chút bất đắc dĩ: “Thứ nào dính tới võ hồn đều rất đắt.”

“Cho ngươi bốn ức!” Binh đột nhiên nói: “Nhưng ta hy vọng ngươi có thể nghiên cứu toàn diện mọi mặt về võ hồn chứ không chỉ giới hạn với cơ quan hồn giáp.”

Tái Lôi phấn chấn: “Chỉ cần đủ kinh phí, hoàn toàn không thành vấn đề!”Rồi nhìn Đường Thiên, tên này mới là ông chủ.

Đường Thiên đau lòng nhưng cắn răng gật đầu: “Đồng ý!”

Nghiên cứu võ hồn có trợ giúp rất lớn đối với sự tu luyện trong tương lai của Đường Thiên. Bạch ngân võ hồn trong người chính là nguyên nhân mấu chốt trong nhiều thắng lợi của hắn.

“Chúng ta cần hoàn thiện việc bảo vệ cửa hàng, ta không muốn lúc nào cũng phải nơm nớp lo lắng.” Tái Lôi nói.

“Chúng ta có nên mua thành Tam Hồn luôn không?” Binh đột nhiên hỏi.Đường Thiên và Tái Lôi bị đề nghị này làm chết sững, một hồi sau Đường Thiên mới lắp bắp: “Đại thúc, chúng ta mua thành Tam Hồn làm gì?”

“Cửa vào Võ Hồn điện!” Binh bình tĩnh: “Chúng ta phải biến thành Tam Hồn thành một căn cứ không gì phá nổi, cửa vào binh doanh và ngoại giới là một thông đạo rất trọng yếu.Một khi thành Tam Hồn bị chặn, chúng ta sẽ rất phiền toái.”

Tái Lôi yếu ớt: “Chuyện này, ta muốn nói một chút. Năm mươi ức tuy nhiều nhưng muốn mua cả thànhTam Hồn thì còn thiếu nhiều lắm.”

“Vậy chỉ còn cách thận trọng từng bước.” Binh trầm ngâm: “Mua xây một cái căn cứ trước.Một là để làm chỗ cho Tái Lôi thí nghiệm và chứa cơ quan hồn giáp.Hai là làm trại huấn luyện cơ quan võ giả. Phải phù hợp tiêu chuẩn kiến trúc cho một đơn vị quân sự.”

Tái Lôi ngẩn ngơ: “Giống như kho quân giới?”

“Đúng vậy!” Binh tiếp tục, ngữ khí bình tĩnh: “Lúc đó chúng ta có thể làm một lối đi dưới lòng đất thông kho quân giới với cửa vào Võ Hồn điện để bảo vệ nó.”

Giọng của Binh tỉnh táo lạnh lùng nhưng Đường Thiên vẫn nghe ra được sự cuồng nhiệt khó tả làm da đầu hắn phải tê dại.Không phải tên cuồng chiến tranh này muốn khôi phục lại binh đoàn Nam Thập Tự quang vinh đấy chứ? Nhìn thế nào Đường Thiên cũng cảm thấy Binh muốn làm một chuyện gì đó rất lớn.

Hắn giơ tay lên: “Bao nhiêu tiền?”

Tái Lôi tính toán: “Ít nhất khoảng hai mươi ức!”

“Cái gì!!!” tròng mắt Đường Thiên muốn lồi ra.

Tái Lôi bấm đốt ngón tay: “Một phòng thí nghiệm, ngoài cửa hàng thêm một trại huấn luyện, như thế dù không chiếm hết cũng chiếm mất mộtphần năm diện tích của cả thành Tam Hồn. Nói thật, ở trong thành, dù chỉ là đất trống chúng ta cũng không mua nổi,chỉ có thể xây ở bên ngoài thôi.”

Đường Thiên đột nhiên hỏi: “Lâm gia ở đâu? Chỗ Lâm gia rất lớn, hay mua chỗ đó?”

Tái Lôi trong lòng máy động: “Đúng nha, nghe nói Lâm gia muốn chuyển đi, có thể mua được đó.Có điều ngắm nghía cục thịt béo này không ít người đâu nha.”

“Việc này để ta xử lý!” Binh bình thản nói, nhưng sát ý thấu xương làm cả hai đều khẽ run rẩy.

“Nếu thuận lợi, đại khái năm ức là mua được. Muốn phù hợp tiêu chuẩn kho quân giới, vậy cần rất nhiều thanh đồng, không, là vô cùng nhiều thanh đồng. Lâm gia trước kia cũng là cơ quan gia tộc, có không ít hàng tồn, chúng ta cũng có thể lấy. Nhưng có lẽ không đủ, đại khái cần khoảng mười hai ức mua thanh đồng.”

Nói con số này, giọng Tái Lôi cũng run run.

“Còn lại ba ức, dùng để tăng cường vũ khí, chế tạo thủ hộ vệ. Cơ quan thú phải cần rất nhiều, ba ức xem chừng không đủ.”Binh nhìn Đường Thiên.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên nhìn thấy ngọn lửa này trong mắt Binh. Tình cảm và sự tín nhiệm lẫn nhau giữa hắn và Binh không kẻ nào có thể so sánh được. Không có Binh, sẽ không có hắn hôm nay.

Hắn cắn răng: “Được! cho ngươi hai mươi lăm ức! Thiết bị của phòng thí nghiệm không được tiết kiệm, phải mua đồ tốt!”

Tái Lôi ngây người, tên keo kiệt này hôm nay bị cái gì.

Binh không ngạc nhiên, chỉ trịnh trọng nói: “Cảm ơn!”Tốn mất ba mươi ức, Đường Thiên cũng rất đau lòng, hỏi: “Còn gì nữa không, nói ra hết đi!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Thượng Sĩ Đường Nhất

“Tạm thời như vậy đi!” Binh vẫn có chút chột dạ. Thoáng cái mất đi ba mươi ức, nếu đây là thời đại binh đoàn thì gã không thèm nhăn trán lấy một cái. Nhưng không may là thằng nhóc Đường Thiên khốn kiếp tính toán quá chi li với gã.

“Được rồi, được rồi!” Tái Lôi có chút lo lắng. Vốn dĩ nàng nghĩ ba ức đã rất nhiều rồi, ba mươi ức thì ngay cả nghĩ cũng không hề.Nhát đao này thật đau mà!

Có điều vừa nghĩ đến một công trình khổng lồ thì nàng lại hưng phấn lên. Kho quân giới của binh đoàn Nam Thập Tự là do một vị cơ quan sư kiến tạo. Trải qua mấy ngàn năm vẫn mới như lúc đầu, điều này khiến Tái Lôi sinh ra lòng hiếu thắng. Một nơi lớn như vậy có vô số không gian để cho nàng thực hiện ý tưởng kỳ diệu của mình.

Đối với bất kỳ một cơ quan sư nào thì việc có thể phụ trách kiến tạo một công trình khổng lồ như thế là một cơ hội khó có được.

Pháo đài thanh đồng!Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến nàng kích động, nhất định phải làm cho pháo đài thanh đồng như kho quân giới, như vậy mới có thể truyền lưu muôn đời. Đầu óc nàng bắt đầu hiện ra vô số ý tưởng.

Ổn rồi! Còn hơn hai mươi ức, Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi cần mua một ít tinh thạch lục giai dùng cho tu luyện. Mặt khác, có thể ngươi phải dừng ở lục giai một thời gian khá dài, ngươi cần phải mua một ít võ kỹ lục giai. Hỏa Liêm Quỷ Trảo của ngươi bây giờ đã

là võ kỹ vô song, uy lực rất mạnh, nó sẽ là võ kỹ chủ công của ngươi. Hơn nữa, bên trong tấm thẻ do Ẩn Kiếm Thánh tặng ngươi rất có thể là Thôn Quang Thiết quyền. Võ kỹ chủ công ngươikhông thiếu, nhưng ngươi còn cần những loại võ kỹ như phòng ngự, khinh công cùng với quan tiết kỹ. Ngươi nên mua một ít thẻ hồn tướng có tiềm lực." Binh đề nghị.

"Thẻ hồn tướng có tiềm lực?" Đường Thiên sửng sốt.

"Ừm, thẻ hồn tướng có khả năng luyện thành võ kỹ vô song." Binh giải thích: "Không phải bất kỳ loại võ kỹ nào cũng có khả năng đạt đến đẳng cấp võ kỹ vô song. Và cũng tồn tại một vài loại có tiềm lực nhưng vẫn không đạt đến võ kỹ vô song. Nhưng Vương Bất Tương Tư Trảm của cô bé lúc trước, chỉ cần tiến thêm một bước nữa thì nó sẽ trở thành võ kỹ vô song, hơn nữa thứ hạng sẽ cao hơn Hỏa Liêm Quỷ Trảo của ngươi. Những loại võ kỹ này đa số đều giống với Hỏa Liêm Quỷ Trảo, chưa hoàn thiện triệt để. Đương nhiên, dù ngươi có lấy được những loại võ kỹ này thì cũng chưa chắc có thể luyện thành võ kỹ vô song, chuyện này cần có cơ duyên."

"Như vậy phải đến nơi nào để mua thẻ đây?" Đường Thiên nhịn không được hỏi.

"Nên đi tới những cửa hàng lớn!" Tái Lôi nói: "Giá của những thẻ hồn tướng như vậy đều rất đắt. Chúng còn cao hơn một bậc so với thẻ hoàng kim, được gọi là thẻ tử kim. Cửa hàng thẻ có phương pháp giám định đặc biệt để xác định tiềm lực của các loại võ kỹ này. Nhưng cần phải đến cửa hàng lớn mới có thể mua được.""Thẻ tử kim! Vừa nghe cũng biết là rất quý rồi!" Đường Thiên cười khổ.

"Đúng là rất quý!" Trước đây Tái Lôi vốn buôn bán thẻ hồn tướng nên rất rõ ràng về chuyện này: "Thẻ hoàng kim lục giai có giá nằm trong khoảng từ một ngàn vạn đến năm ngàn vạn. Giá của thẻ tử kim thì gấp mười."

“Mười… mười lần…” Sắc mặt Đường Thiên trắng nhợt: “Có phải là từ một ức đến năm ức không?”

“Đúng thế! Thẻ vô song cao hơn thẻ tử kim một cấp, nên bất kỳ tấm thẻ nào cũng có giá từ một trăm ức trở lên. Nhưng trên thị trường không thể tìm thấy thẻ vô song đâu. Có cầu mà không có cung!” Tái Lôi lộ ra vẻ mặt ‘đó là lẽ đương nhiên’.“Một trăm ức…” Đường Thiên mở to hai mắt: “Hỏa Liêm Quỷ Trảo có thể bán được những một trăm ức ư?”

“Đúng thế! Ngươi chế nó thành thẻ hồn tướng là sẽ có được một trăm ức!” Tái Lôi gật đầu: “Có điều, để chế tạo ra một tấm thẻ vô song thì võ hồn của ngươi cần đạt đến cấp hoàng kim. Hơn nữa, khi hoàn thành sẽ rớt đi một cấp.”

“Loại mua bán này quá lớn rồi!” Đường Thiên há hốc miệng.

Tái Lôi nhún vai: “Đương nhiên! Một trăm ức dễ kiếm lắm sao? Truyền thừa của võ kỹ vô song đều có yêu cầu vô cùng cao. Cho dù là những người lĩnh ngộ được võ kỹ vô song kia, nếu trước khi chết mà võ hồn vẫn không đạt cấp hoàng kim thì thẻ hồn tướng do họ tạo ra chỉ là thẻ tử kim mà thôi. Hậu nhân của họ đương nhiên không thể nhận được truyền thừa đầy đủ. Mà nếu hậu nhân của họ hơi ngốc một chút thì loại võ kỹ vô song này sẽ thất truyền.

Đường Thiên lập tức bỏ đi ý niệm bán Hỏa Liêm Quỷ Trảo kiếm tiền. Không cần nói tới võ hồn hoàng kim, dù là lấyviệc võ hồn bạch ngân hiện tại rớt cấp để đổi lấy thẻ vô song hắn cũng không muốn. Tu luyện võ hồn gian nan hơn rất nhiều so với tu luyện chân lực.

Binh nghe Tái Lôi nói xong thì cảm thấy chưa chắc có thể mua được thẻ tử kim. Gã nói: “Ngươi đừng sốt ruột! Ngoại trừ tấm thẻ của Ẩn Kiếm Thánh kia còn một tấm thẻ khác.”

“Còn một tấm thẻ?” Đường Thiên ngẩn người.

“Ừm! Trước khi chết, Quỷ Trảo đã đem tia võ hồn sau cùng của mình rót vào tấm thẻ Hỏa Liêm Quỷ Trảo trên bức tường võ kỹ. Tấm thẻ này phát sinh dị biến, bắt đầu cắn nuốt những thẻ hồn tướng khác.” Binh nói tiếp: “Mới vừa rồi thôi, nó đã nuốt mười tám tấm thẻ khác.”

“Quỷ Trảo!” Cơ thể Đường Thiên chấn động, hai mắt trợn lên: “Tại sao không nói cho ta biết sớm?”“Vì quá trình này bất cứ lúc nào cũng có khả năng thất bại.” Binh thản nhiên giải thích: “Thệ giả* không muốn ngươi vì nó mà bị thương. Đây chính là tâm nguyện sau cùng của lão. Có thể thành công thì tốt, nếu thất bại cũng không tiếc nuối.” *Thệ giả: người phát lời thề. Có lẽ nói đến Quỷ Trảo.

Đường Thiên trầm mặc. Một lát sau, hắn ngẩng mặt lên hỏi: “Thẻ hồn tướng mới sinh ra có thể hóa thành hồn tướng hay không?”

Binh lập tức hiểu được suy nghĩ của Đường Thiên: “Ngươi muốn nó trở thành hồn tướng? Có thể, chẳng qua ta cần nhắc nhở ngươi, hồn tướng mới sẽ không còn ký ức của Quỷ Trảo. Chấp niệm trước kia của Quỷ Trảo đã tiêu biến, ông ta chỉ rót vào đó một luồng võ hồn tinh thuần. Hồn tướng mới sinh ra này, mặc dù vì Quỷ Trảo mà sinh ra, nhưng không có bất kỳ quan hệ nào với Quỷ Trảo.”

Ánh mắt Đường Thiên nhìn về phía xa, hắn nhẹ giọng nói: “Ta hiểu rõ, thệ giả không muốn người còn sống vì họ mà bị thương. Có điều, đây không chỉ là bị thương, đây chính là tình cảm quyến luyến và hồi tưởng. Đôi khi ta nghĩ rằng, Quỷ Trảo chỉ đi đến một thế giới xa xôi nào đó. Ta không bị thương, ta chỉ hoài niệm. Hồn tướng mới sinh ra vẫn sẽ có vận mệnh của hắn, sẽ cùng chúng ta kề vai chiến đấu. Nhưng chỉ cần nghĩ đến lý do hắn sinh ra có liên quan đến Quỷ Trảo, thì ta luôn cảm thấy thân thiết. Có lo lắng, có ràng buộc mới là cuộc sống, đây chính là hy vọng sống.”Tái Lôi trợn mắt há mồm. Nàng không ngờ được Đường Thiên lại nói ra những lời triết lý thâm sâu đến như thế. Tên khốn này bị người nào nhập vào sao?

Có lo lắng, có ràng buộc mới là cuộc sống…

Binh như bị sét bổ trúng. Vô số chuyện xưa hiện ra trong đầu gã, gã trầm mặc đi. Một lát sau Binh mới thở ra một hơi, khôi phục lại bình tĩnh: “Ngươi nói không sai!”

Rất nhanh, gã đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng và điềm tĩnh: “Tấm thẻ này sẽ dùng để tạo hồn tướng. Còn tấm thẻ của Ẩn Kiếm Thánh thì ta sẽ đưa vào Võ Hồn điện xem rốt cuộc nó có lai lịch gì. Uy lực của Thôn Quang Thiết quyền còn cần được đánh giá. Ở đâu có cửa hàng thẻ lớn vậy?”Câu sau cùng của gã là nói với Tái Lôi.

Tái Lôi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nếu ngươi muốn mua thẻ tử kim thì cần phải đến các thành lớn, ta sẽ tìm kiếm lại.”

An bài hoàn hảo các công việc kế tiếp, tốc độ bọn họ tăng vọt, rất nhanh đã đến thành Tam Hồn. Khi bọn họ tới cửa hàng của Tái Lôi thì Đinh Đang và Tỳ Ba đã đến đó.

Nhìn thấy hai khuôn mặt giống nhau như đúc, Đường Thiên ngẩn người ra: “Sinh đôi sao?”“Ông chủ!” Đinh Đang gọi một tiếng. Tỳ Ba đứng một bên trong mắt lộ ra một tia sáng hiếu kỳ đánh giá Đường Thiên.

Ông chủ của tỷ tỷ quả thực là trẻ tuổi.

“Nơi ẩn nấp của ta bị người khác phát hiện rồi, chỉ có thể tới ở đầu nhập ông chủ ngài thôi.” Đinh Đang cẩn thận quan sát sắc mặt Đường Thiên.

“Được thôi!” Đường Thiên không hề để ý nói: “Đúng lúc chúng ta muốn kiến lập một căn cứ mới ở nơi này.”

“Căn cứ?” Đinh Đang có chút kinh ngạc.“Đây sẽ trở thành cứ điểm lâu dài của chúng ta.” Binh giải thích: “Chúng ta sẽ thành lập một pháo đài thanh đồng ở nơi này.”

“Pháo đài thanh đồng!” Hai tỷ muội hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

“Đây chính là cơ quan sư – Tái Lôi. Còn đây là Đinh Đang – Hắc Hồn Mã. Ngươi cần biết về tin tình báo gì có thể hỏi nàng. Đây là muội muội của nàng ta, ừm… gọi là gì vậy?” Đường Thiên giới thiệu mọi người với nhau.

“Ta gọi là Tỳ Ba.” Tỳ Ba ngọt ngào trả lời.

“Bệnh của Tỳ Ba thế nào rồi?” Đường Thiên nghe ra được trong âm thanh của Tỳ Ba thiếu trung khí.

“Chưa trị kịp.” Đinh Đang có chút bất đắc dĩ đáp: “Vừa bước chân về tới nhà thì bọn người kia đã nối gót theo sau.”

“Thế thì về sau cứ ở đây đi!” Đường Thiên đề nghị: “Manh lão cũng sắp tới rồi. Đến lúc đó chiêu mộ thêm mấy người, thì lực lượng phòng thủ nơi này chắc cũng không tệ.”

Đinh Đang thản nhiên đáp: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Làm phiền mọi người rồi.” Tỳ Ba vội vàng hành lễ với mọi người.Phía sau quang môn.

Đường Thiên nhìn tấm thẻ hồn tướng tỏa ra hào quang rực rỡ phía sau quang môn kia, trong thời gian ngắn có chút thất thần.

“Thẻ hồn tướng này đã cắn nuốt mười tám thẻ hồn tướng khác, đã đạt đến cực hạn khống chế. Ngươi có chắc là muốn chuyển nó thành hồn tướng không?” Binh nhìn Đường Thiên hỏi.

Lúc này Ma Địch đã trở lại doanh trại tân binh, vẻ mặt cũng có chút mong đợi.

“Có!” Đường Thiên vô cùng nghiêm túc gật đầu.“Ngươi đưa tay đặt lên tường võ kỹ đi!” Binh nói với Đường Thiên: “Sau đó dùng võ hồn

kêu gọi nó!”

Đường Thiên nghe vậy thì không chút do dự, đặt bàn tay lên tường võ kỹ. Lần này hắn không theo quang môn đi xuyên ra ngoài. Hắn nhắm mắt lại, võ hồn đột nhiên bắn ra một vệt lửa bạc thẳng tắp, chui thẳng vào bức tường võ kỹ.

Hào quang của quang môn lập tức tăng mạnh.

Tiếng chém giết rung trời như một cơn thủy triều, nháy mắt đã nuốt lấy Đường Thiên. Đường Thiên như bị kéo vào một chiến trường thật lớn. Trên mặt đất là vô số chiến hào, khói thuốc súng nồng nặc, khắp nơi đều cháy đen. Bất cứ nơi nàocũng thấy thi thể, xác của cơ quan võ giáp, còn có vài lá cờ rách nát vô cùngcủa Nam Thập Tự tọa.

Bỗng nhiên, một bộ cơ quan võ giáp hoàng kim cả người sứt mẻ nhảy vào chiến hào, chộp lấy một lá cờ binh đoàn Nam Thập Tự, dùng hết sức rống lên: “Binh đoàn Nam Thập Tự!”

“Có!” Tiếng đáp lại theo bản năng truyền tới từ các ngóc ngách của chiến hào, tụ lại một chỗ như dòng nước lũ.

Chiến trường vốn tĩnh mịch dường như thức tỉnh. Một đoàn quân cơ quan võ giáp thanh đồng sứt mẻ không chịu nổi bò ra từ chiến hào, dùng cả tay lẫn chân mà bò ra. Trên mỗi một bộ cơ quan võ giáp đều chằng chịt vết thương. Chiến trường trống trải lập tức hiện ra rất nhiều cơ quan võ giáp thanh đồng.

Kẻ địch đằng xa đông nhung nhúc.

Cơ quan võ giáp hoàng kim hít sâu một hơi, lá cờ binh đoàn Nam Thập Tự trong tay phất lên đón gió: “Còn có thể chiến không?”

“Chiến!” Toàn bộ cơ quan võ giáp thanh đồng cùng hét lớn.

Cơ quan võ giáp đột nhiên đề cao âm thanh: “Có thể chiến hay không thể chiến?”Toàn bộ cơ quan võ giáp thanh đồng rướn cổ, dùng tất cả khí

lực trên người hét lớn: “Chiến! Chiến! Chiến!”

Tiếng hét tập trung tại một chỗ hóa thành dòng nước lũ lan ra khắp nơi, chiến ý khiến người ta run rẩy.

“Giết!” Cơ quan võ giáp hoàng kim xông lên đầu làm gương.

“Giết!” Cơ quan võ giáp thanh đồng như thủy triều, cùng hét lên đáp lại.

Vô số cơ quan võ giáp thanh đồng toàn lực xung phong. Chân đồng nặng nề nện lên mặt đất như đập vào mặt trống. Vô số bóng dáng màu xanh bay nhảy, âmthanh ầm ầm liên hồi như trống trận.

Mặt đất run rẩy, bầu trời cũng buồn bã thất sắc.

Cảnh tượng trước mắt nhạt từng chút tiếng chém giết dần đi xa.

Một âm thanh đạm mạc vang lên.

“Hồn lính không tan, chiến địa vĩnh tồn, thập tự trong tim, tinh thần không ngã!”

“Binh đoàn Nam Thập Tự, thượng sĩ Đường Nhất đến báo cáo.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Xuất Phát! Mục Tiêu Sài Lang Tọa!

Tiên Võ.

Một đại sảnh rất lớn được xếp dày đặc gương đồng.Mỗi một mặt gương lớn bằng cái chậu và được đặt trên một cái giá cao ngang người.Trên mỗi giá đều có đánh số từ một đến hàng vạn.Toàn bộ gương đồng đều xoay vào giữa sảnh, hợp thành một trận gương đồng hình tròn.

Gương đồng dày đặc chi chít vừa đúng một vạn cái.

Chính giữa trận gương đồng là một tấm gương đồng thật lớn, đường kính hơn ba thước.Tấm gương này được khảm vào trên mái vòm của sảnh.Đây chính là một món chí bảo của Tiên Võ, gương đồng Ánh Võ.

Trên gương đồng Ánh Võ phát sáng lập lòe. Nó phóng ra vô số tia sáng. Mỗi một tia sáng đều chiếu vào các gương đồng kia, trên mặt gương đồng sẽ hiện ra một cái tên. Vô số đệ tử Tiên Võ thường xuyên qua lại giữa các gương đồng.Hiện tại âm thanh của những đệ tử kia vang lên không ngừng, trong Ánh Võ đại sảnh lúc này rất rối loạn.

“Hỏa Nha Đao Phủ - Quách Đông, xếp hạng chín ngàn chín trăm hai mươi tám, vẫn lạc.”

“Thủ lĩnh Ngũ Sát đoàn–Kỳ Lân Vương, xếp hạng chín ngàn bảy trăm ba mươi sáu, vẫn lạc.”

“Thành viên Ngũ Sát đoàn – Kỵ Binh, xếp hạng chín ngàn tám trăm mười bốn, vẫn lạc.”“Thành viên Ngũ Sát đoàn – Mãng Nhận, xếp hạng chín ngàn tám trăm sáu mươi bảy, vẫn lạc.”

“Thành viên Ngũ Sát đoàn – Lão Ngạc Ngư, xếp hạng chín ngàn tám trăm tám mươi chín, vẫn lạc.”

“Thành viên Ngũ Sát đoàn – Ngân Hồ, xếp hạng chín ngàn chín trăm linh ba, vẫn lạc.”

“Trời ạ!Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?Ngũ Sát đoàn tại sao lại bị diệt toàn quân rồi?”“Không lẽ có nơi nào đó đã xảy ra chiến tranh ư? Chiến tranh rồi ư?Sao lại có nhiều cường giả Thiên Lộ bảng vẫn lạc như thế?”

“Không!Còn chưa hết!”

Một tên đệ tử đề cao âm lượng, cao giọng nói: “Thảo Nhân – Mộc Tử, xếp hạng chín ngàn tám trăm năm mươi tư, vẫn lạc.”

Trong một tháng có bảy tên cường giả Thiên Lộ bảng vẫn lạc.Chuyện như vậy đã bao lâu không xảy ra rồi?

Bỗng nhiên một tên đệ tử chú ý tới gương đồng trước mặt mình, thoáng ngây dại rồi lắp bắp hô lên: “Chờ đã! Đường Thiên xếp hạng chín ngàn sáu trăm ba mươi bảy. Tên gia hỏa này ở đâu chui ra vậy…”

Toàn trường rơi vào yên tĩnh.

Doanh trại tân binh.

Hồn tướng trước mặt có thân hình cao lớn, còn cao hơn Đường Thiên một cái đầu, thể hình khôi ngô tương đương với A Mặc Lý. Khuôn mặt giống Đường Thiên tới năm phần kia nghiêm túc lạnh lùng, trên đầu quấn búi tóc hình tròn cổ xưa. Gã lơ lửng trong không trung, trên tay cầm một thanh trảm mã đao thể tích kinh người, vô cùng khí phách uy vũ.Đường Thiên há lớn miệng, ngơ ngác nhìn dũng tướng trước mắt, một lát sau mới có phản ứng: “Đường Nhất, thượng sĩ?”

Binh đứng bên cạnh giải thích: “Ngươi là người đứng đầu doanh địa, nên hồn tướng sinh ra từ doanh địa đều mang họ Đường. Thượng sĩ

chính là quân hàm của hắn. Đáng tiếc, nếu có thể nuốt thêm ba tấm thẻ nữa thì tốt rồi.”

“Là sao?” Đường Thiên khó hiểu hỏi lại.

“Nếu như nuốt thêm ba tấm thẻ nữa thì hắn sẽ thắng thêm một cấp nữa, giáo quan. Thực lực càng mạnh mẽ.” Binh giải thích: “Có điều thực lực của hắn cũng không yếu đâu. Ồ,thượng sĩ hoàng kim!”Binh có chút bất ngờ, một lát sau mới cảm khái nói: “Ý chí của Quỷ Trảo quả nhiên mạnh mẽ!”

“Thượng sĩ hoàng kim là gì?” Đường Thiên vội vàng thắc mắc.

“Ừm! Ngươi xem gáy hắn này! Dấu hiệu Nam Thập Tự tọa là màu vàng kim. Thượng sĩ hoàng kim vô cùng hiếm thấy. Thượng sĩ hoàng kim càng mạnh mẽ hơn so với thượng sĩ bình thường.” Binh trầm ngâm giải thích: “Doanh địa biến hóa quá lớn, rất nhiều nơi ta không còn nhận ra. Để hắn kiểm tra một lần sẽ biết được thực lực thế nào.”

Ngoài sân kiểm tra.“Thật lợi hại!” Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng. Ánh đao của Đường Nhất trong sân bá đạo như sấm sét, vô cùng uy mãnh.

“Quả thực không tệ!” Binh cũng gật đầu đồng ý: “Thực lực của hắn trên dưới bát giai. Không quá thông minh nhưng có ý chí kiên định.Võ kỹ thì xuất chúng, chỉ biết duy nhất một môn võ kỹ cấp đại sư. Đây có thể là nguyên nhân khiến hắn trở thành thượng sĩ hoàng kim.”

“Tại sao lại là đao pháp?” Đường Thiên khó hiểu: “Ta tu luyện trảo công mà.”

“Hợp nhất mười sáu tấm thẻ hồn tướng, kết quả sau cùng là như thế nào thì không ai biết được.” Binh lắc đầu đáp: “Cho nên vào thời đại chúng ta, rất ít người làmnhư vậy. Bởi vì xác suất dung hợp thẻ hồn tướng cho bản thân quá nhỏ. Về phần hồn tướng thì lúc đó bọn ta không hề thiếu.Có điều đối với ngươi lại là chuyện tốt, có Đường Nhất bên

cạnh ngươi thì ta yên tâm rồi.Đao pháp cấp đại sư, cảnh giới bát giai, thực lực mạnh hơn cả ngươi, ngoài ra không cần lo lắng về sự trung thành của hắn.”

“Thật tốt quá!” Đường Thiên vô cùng hài lòng.

“Nắm bắt thời gian, sớm đến được Nam Thập Tự tọa đi!”Binh trầm giọng nói: “Thành Tam Hồn cứ giao cho ta!”

“Ừm!” Đường Thiên dùng sức gật đầu.Đường Thiên phát hiện, không cần đến cửa hàng thẻ để mua thẻ tử kim, Quang Minh võ hội có người bán. Hơn nữa có thể dùng tinh tệ để chi trả.Đường Thiên mua hai tấm, một tấm là Không Khí Thuẫn Kích thuật, một tấm là Tàng Phong.

Hai tấm thẻ này ngốn mất năm ức của Đường Thiên.

Cả hai đều là võ kỹ rất đặc biệt.Võ kỹ loại thuẫn vốn rất đặc biệt, chỉ ở Thuẫn Bài tọa mới có nhiều người tu luyện.Tàng Phong là một loại võ kỹ di chuyển che dấu hơi thở, hiệu quả của nó vô cùng tốt nhưng chân lực cũng tiêu hao vô cùng lớn.Đối với lục giai thì thi triển Tàng Phong rất miễn cưỡng, mà những cấp bậc sau thì sẽ có nhiều võ kỹ tốt hơn.Năm ức để mua thẻ tử kim tuyệt đối không rẻ. Nhưng đối với Đường Thiên mà nói thì hai tấm thẻ này lại vô cùng thích hợp. Trong tay hắn có đại sát khí như Huyết Xung thuẫn, thế nhưng lại không hiểu võ kỹ dùng thuẫn, bây giờ chỗ hở đó đã được trám lại. Mà Đường Thiên cũng cần loại võ kỹ khinh công như Tàng Phong.

Kẻ bán xem Đường Thiên như là thần tài.Vào thời điểm này lại chịu bỏ ra năm ức để mua hai tấm thẻ, tuyệt đối là giàu chảy mở.Đường Thiên còn mua một nhóm tinh thạch. Hắn còn định mua một món bí bảo hoàng kim, nhưng khi nhìn thấy giá thì hắn đã từ bỏ.

Hắn chỉ gặp được một món bí bảo hoàng kim, nhưng cái giá kia lập tức khiến Đường Thiên hiểu được bản thân mình còn rất nghèo.

Vì vậy hắn thuận tiện tìm đến người còn nghèo hơn so với hắn: “Ngũ đại ca, có một mối làm ăn, có muốn làm hay không vậy?”

Ngũ Quang vừa nghe thần tài gõ cửa, ngữ điệu lập tức trở nên phấn khích: “Ây da! Sinh ý của Đường huynh đệ chính là sinh ý của ta! Tuyệt không hai lời!”

Đường Thiên giải thích: “Không phải sinh ý của ta, mà là sinh ý của Mặc gia Mặc thành. Đối phương chính là Huyết Giáp hội.Mặc gia dự định bỏ ra năm ức để đối phó Huyết Giáp hội. Ta vừa đánh với Huyết Giáp hội một trận, đã giết chết tên gia hỏa được gọi là Thảo Nhân rồi.”“Thảo nhân – Mộc Tử!” Ngũ Quang thất kinh: “Cường giả Thiên Lộ bảng đó! Ầy, mới rời khỏi mấy bữa mà ngươi đã giết một tên cường giả Thiên Lộ bảng.Ta có cảm giác, hình như sát khí của ngươi còn nặng hơn cả ta đó!”

Đường Thiên bất đắc dĩ nói: “Hết cách! Tên gia hỏa đó chủ động tới tìm ta gây sự.”

“Huyết Giáp hội có lai lịch gì mà lại có cả cường giả cấp Thiên Lộ vậy?”Ngũ Quang trầm giọng hỏi.

“Hình như có quan hệ với Mặc hồn.Bọn họ phát minh ra một loại cơ quan võ giáp mới, Binh đại thúc nói là rất lợi hại.”Đường Thiên đáp.“Có thể khiến Binh đánh giá là lợi hại quả là không dễ.” Ngũ Quang cẩn thận nói: “Ta sẽ điều tra bối cảnh của bọn họ trước. Đường huynh đệ yên tâm! Bọn chúng chống lại ngươi chính là chống lại ta! Mà Mặc gia đã bỏ tiền ra thì ta cũng chẳng cần tiết kiệm giùm họ.”

“Bọn họ là thổ hào đó!” Đường Thiên cũng liên tục gật đầu.

Ngũ Quang cười nói: “Chuyện còn lại giao cho ta đi, ta sẽ phái người thương lượng với Mặc gia.”

“Được!” Đường Thiên vui vẻ. Hắn chỉ phụ trách bắt cầu, phần còn lại là do bọn họ thương lượng với nhau.Trở lại Tạ gia thôn, Đường Thiên

rộng rãi đưa cho Lăng Húc và Hạc mỗi người một tấm thẻ hai ức tinh tệ.

“Ô Nha kim đã tìm được. Các ngươi vất vả rồi!” Đường Thiên vô cùng hào khí phất phất tay, bày ra bộ dáng đại ca: “Muốn thẻ hồn tướng hay bí bảo gì gì đó thì cứ mở miệng nói!”

Lăng Húc lắc đầu nói: “Ta không có hứng thú với các loại võ kỹ khác, cũng không có hứng thú với bí bảo.”

Hạc bình tĩnh nói: “Ta chỉ muốn võ kỹ Hạc phái phát dương quang đại, không cần bí bảo.” Hạc kiếm gã cầm trên tay chính là một món bí bảo hoàng kim. Ngay cả Hạc kiếm mà bản thân còn chưa thể phát huy hoàn toàn, nên gã không muốn phân tâm vào bí bảo khác.

Mỗi ngày đều cầm mấy trăm ức tinh tệ thì làm sao mà để ý đến vài ức tinh tệ chứ?

Phản ứng bình thản của hai người khiến Đường Thiên đang muốn khoe khoang như đánh vào bông, tức muốn ói máu.

“Ồ! Hồn tướng thật mạnh!”Hạc nhìn chằm chằm vào Đường Nhất.

Lăng Húc cũng chuyển mắt qua bên Đường Nhất. Kẻ cầm theo thanh trảm mã đao to như cánh cửa trước mắt này có khí tức thật mạnh! Chiến ý của Lăng Húc đột nhiên dâng trào: “Đường Thiên! Để cho ta và hắn đánh một trận chứ?”

“Ngươi chắc chứ?Thực lực của Đường Nhất rất mạnh đó!”Đường Thiên cố ý nhắc nhở.

“Chỉ sợ hắn không mạnh thôi!” Lăng Húc liếm mép.

“Không thành vấn đề!Đường Nhất, cho hắn lĩnh giáo thực lực của ngươi đi!”Đường Thiên cười tà mị nói.

Đường Nhất bước tới trước, không hề nói nhảm, chém ra một đao.Đường Nhất vừa xuất đao, sắc mặt của mọi người đều biến đổi. Hạc

không thể tin được mà hô lên: “Cấp đại sư!”

Một đao này của Đường Nhất đường đường chính chính, không hề có chút kỹ xảo nào. Ánh đao sáng lên, thoạt nhìn không có bất cứ điều gì đặc biệt,nhưng chỉ bằng một đao này đã khiến Thương Tiêm Hải đầy trời tan biến. Khí tức bá đạo uy mãnh lúc này mới ầm ầm tràn ra bốn phía.

Trong đao pháp, khí tức có thể thu liễm đến trình độ giản dị tự nhiên như thế thì chỉ có thể là đao pháp cấp đại sư mà thôi.

Đao pháp của Đường Nhất chỉ có hai chữ - bá đạo!Chính là bá đạo nguyên thủy!

Lăng Húc hoàn toàn bị áp chế.Thương pháp của gã xưa nay không hề nói lý, nhưng giờ đã gặp phải một tên càng không phân rõ phải trái.Nhưng điều không ngờ là, bất luận cảnh giới hay tạo nghệ về võ kỹ đều cao hơn gã.Ngay lập tức bị áp chế toàn diện.

Đôi mắt Tạ Thanh hoàn toàn trợn ngược.

Mới có mấy bữa không gặp, không biết Đường Thiên kiếm đâu ra một tên hồn tướng lợi hại như thế?Hồn tướng có đao pháp đạt đến cảnh giới đại sư, đến nghe gã cũng chưa từng nghe qua.Vừa mới nhận được truyền thừa của Ẩn Kiếm Thánh,nhưng so với người ta còn kém xa.

Tạ Thanh, ngươi nhất định phải nỗ lực lên!

Tạ Thanh âm thầm siết chặt nắm tay. Đây cũng là nguyên nhân gã từ chối lời mời của Đường Thiên. Gã biết rõ thế giới bên ngoài rất đặc sắc, nhưng gã càng biết rõ mình không thông minh, luôn tụt phía sau người khác nên cần phải nổ lực nhiều hơn nữa!

Lăng Húc bị thua không thể nghi ngờ.Vì vậy tên gia hỏa này nhìn ai cũng hầm hầm.

Đường Thiên cuối cùng cũng tạm biệt với Tạ Thanh.“Chúng ta phải đi rồi!Chúng ta muốn xuyên qua Xài Lang tọa.Nếu gặp vấn đề gì thì có

thể đến thành Tam Hồn tìm Binh!”Đường Thiên vẫy tay với Tạ Thanh.

Tạ Thanh nhìn đám người Đường Thiên, trong lòng có chút lưu luyến.Nếu như không có sự hỗ trợ của nhóm Đường Thiên, không chỉ gã không thể nhận được truyền thừa của Ẩn Kiếm Thánh, mà cả thôn cũng bị diệt vong.

Gã nói lớn với Đường Thiên: “Đường Thiên, chờ khi ta luyện thành Ẩn Kiếm lưu chân chính, ta sẽ tìm các ngươi!”

Đường Thiên lộ ra dáng tươi cười dưới ánh nắng, vẫy tay với gã. Ngân xa bay lên bầu trời.Tạ Thanh nhìn ngân xa biến mất.Trong lòng gã thầm nói.

Đường Thiên, lúc này ta không thể giúp được các ngươi.Nhưng trong tương lai, kiếm của ta nhất định có thể trợ giúp các ngươi.

Đường Thiên, đây chính là lời thề của Tạ Thanh ta!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Nan Đề Trong Tu Luyện

“Đây là thông tin tình báo ở Sài Lang tọa.Ta đã phân tích, tìm ra tuyến đường đi cho chúng ta.”Tỳ Ba nói, giọng nhẹ như gió thoảng.

Ma Địch thương tiếc nhìn cô gái nhỏ mang bệnh suốt ngày này, lòng không ngừng than thở. Đinh Đang mấy ngày nay rất buồn, vì giọt máu kia không hề hữu dụng. Chuyện này khiến Đinh Đang bị đả kích khá lớn, trong khi Tỳ Ba lại lãnh đạm thảnnhiên.

Mọi người đối xử rất thân tình với hai chị em họ, thậm chí Tái Lôi sau khi nghe chuyện Tỳ Ba còn bật khóc.Ngay cả người có ý chí sắt đá như Binh, đối với Tỳ Ba cũng khách khí rất nhiều.

Đinh Đang tuy không vui nhưng cũng không quên nhiệm vụ của mình.

Không hổ là chuyên viên tình báo, mọi thông tin về Sài Lang tọa được Đinh Đang thu thập rất nhanh chóng. Tuy nhiên việc cô làm tiếp theo lại khiến mọi người ngẩn ngơ.Đinh Đang đem toàn bộ mớ thông tin, tin tức kinh người đó ném hết cho Tỳ Ba.

Đến lúc này, mọi người mới giật mình phát hiện ra cô gái lúc nào cũng có khả năng bị gió thổi bay này vậy mà lại có khả năng phân tích không ai sánh bằng. Cả một biển thông tin kinh người kia qua tay cô, nhanh chóng được phân tích tổng kết thành một bài báo cáovới hiệu suất khiến người ta nghẹn họng.

Năng lực phân tích kinh người của Tỳ Ba lập tức khiến Tái Lôi và Binh nhận ra ngay giá trị của cô.

Nhanh như cắt, Tái Lôi mang cái kế hoạch khổng lồ xây pháo đài ném cho Tỳ Ba.Chỉ mất mấy ngày, một bản kế hoạch rõ ràng trình tự đến tay Tái Lôi. Tái Lôimừng quá nhào ngay tới ôm lấy Tỳ Ba hôn một cái, khiến Tỳ Ba luống cuống đỏ bừng cả mặt.

Đồng thời, Tỳ Ba cũng trở thành thành viên quan trọng trong ban tham mưu của Binh.Tuy tới giờ cả cái gọi là ban tham mưu ấy chỉ có Binh và Tỳ Ba hai người mà thôi.

Tuy Tỳ Ba không có kinh nghiệm thực tế, nhưng kiến thức phong phú, qua bao năm dài phân tích tình báo khiến tầm nhìn rộng rãi, và đầu óc linh hoạt, nên cơ hồ Binh mang tất cả việc vặt ném hết cho cô.Còn gã chỉ tập trung vào kế hoạch trại huấn luyện mà thôi.Chỉ một thời gian cực ngắn, Tỳ Ba đã nhận được sự tôn trọng của mọi người.

Trợ giúp Tỳ Ba chữa bệnh cũng trở thành một trong những ưu tiên số một của họ.

Hiện giờ ở thànhTam Hồn, cao thủ đã tụ cả lại.Manh Huyền lão nhân và phụ tá câm đã tới, thêm Ma Địch và Binh, những thế lực phổ thông không thể nào chống nổi. Cầm trong tay hơn hai mươi ức tinh tệ, lại có cao thủ nhiều như mây, có nhân viên thu thập và chuyên viên phân tích tình báo, lực lượng phải nói là vô cùng hùng hậu.

Kế hoạch xây dựng pháo đài được cấp tốc triển khai.Trong số họ, người thong dong nhất là Ma Địch, nên gã trở thành người chuyển tin tức giữa thànhTam Hồn và Đường Thiên.

Đường Thiên và Hạc cùng nghiên cứu thông tin tư liệu được Ma Địch đưa tới.Lăng Húc không có kiên nhẫn với những chuyện kiểu này.Hơn nữa lần trước sau khi bị Đường Nhất đánh bại, nghẹn đầy một bụng, nên ngày nào cũng điên cuồng tu luyện.

Đối tượng bồi luyện với gã chính là Đường Nhất.

Đường Nhất có chỉ số thông minh không cao, nhưng có một ưu điểm là tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của Đường Thiên. Trong bồi luyện cũng không bao giờnương tay, tàn bạo chà đạp Lăng Húc đến chết đi sống lại.

Đường Thiên và Hạc nghiên cứu đường đi.Không thể không nói, có người chuyên nghiệp làm cho cảm giác thực là khác. Đường Thiên không còn bị cảm giác lơ mơ không biết gì về tình hình xung quanh, vì trong tư liệu đưa tới về Sài Lang tọa, thông tin, tin tức vô cùng phong phú, chính xác và tỉ mỉ.

“Sài Lang tọa thật là loạn!”Tuy trước đây Đinh Đang đã nói qua, nhưng khi Đường Thiên thực sự nhìn thấy tư liệu về Sài Lang tọa, vẫn bị sự hỗn loạn của nó làm cho giật mình.

Sài Lang tọa, được xem là đất của vạn ác.Người Sài Lang tọa ai cũng hung ác độc địa, tàn bạo vô tình.Trong mắt những tinh tọa khác, đây là nơi hoang dã thiếu khai hóa.Nơi đây hầu như không có buôn bán làm ăn, quanh năm chỉ có chém giết, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Đặc sản của Sài Lang tọa cũng ít, không hơn gì Ô Nha tọa, nhưng cũng có điểm khác là Ô Nha tọa hoang vắng, còn Sài Lang tọa dân số lại cực kỳ đông. Người của nơi này còn có một điểm khiến xung quanh ai cũng hãi, đấy là khả năng sinh đẻ cực cao. Một tinh tọa nhỏ bé, mà dân số lại động, thế nên đương nhiên quanh năm suốt tháng đều rơi vào trong cảnh hỗn chiến.

Các thế lực to nhỏ nơi đây rất nhiều, nhưng tóm lại, đại khái có thể chia làm bathế lực: Ngân Nguyệt, Thiên Câu và Phách Võ.

Ba tổ chức này đối ứng có ba vị cường giả Thiên Lộ bảng.Mỗi người bọn họ hùng cứ một phương, cao thủ dưới trướng vô cùng đông đúc. Tuy quanh năm đánh nhau không nghỉ, nhưng cũng có tác dụng kềm chế lẫn nhau.

Thủ lĩnh Ngân Nguyệt là Khang Đức, thủ lĩnh Thiên Câu là Hoài Bạch Hoa, còn thủ lĩnh Phách Võ là Ổ Thiết Vũ. Trên Thiên Lộ bảng, Khang Đức đứng thứ chín ngàn hai trăm năm mươi sáu, Hoài Bạch Hoa thứ chín ngàn hai trăm bảy mươi tám, còn Ổ Thiết Vũ là chín ngàn hai trăm chín mươi ba. Thứ hạng ba người họ gần nhau, bản lĩnh cũng sàn sàn với nhau.Dưới trướng của họ cũng có cường giả Thiên Lộ bảng.Ngân Nguyệt mạnh nhất, có năm người, hai thế lực còn lại mỗi bên có bốn người.

Một Sài Lang tọa nho nhỏ vậy mà lại có tới mười lăm cường giả Thiên Lộ bảng, so với Ô Nha tọa thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Có điều Sài Lang tọa tuy chiến lực mạnh, nhưng lại không có dục vọng mở rộng ra ngoài.Người ở đây đa số bẩm sinh đều có huyết mạch đặc thù, những huyết mạch này lại cần phải có một thứ đồ vật đặc thù mới thức tỉnh được.

Đây được gọi là thức tỉnh huyết mạch.

Mỗi một huyết mạch đều vô cùng trân quý. Tam đại thế lực sở dĩ có thể xưnghùng ở Sài Lang tọa, ngoài thực lực mạnh mẽ, còn vì bọn họ đều đã thức tỉnh huyết mạch của mình.

Thức tỉnh huyết mạch chỉ có ở Sài Lang tọa.Chúng là một loại nước đỏ thẫm như máu, có thể kích hoạt huyết mạch trong thân thể người Sài Lang tọa.

“Rất mạnh!” Hạc cũng giật mình. So với nơi này, Thiên Hạc tọa quả là nhỏ yếu vô cùng.

Cho đến tận bây giờ, Thiên Hạc tọa chưa từng có một cường giả Thiên Lộ bảng nào. Trong khi đó Sài Lang tọa lại có tới mười lăm tên, thực đủ giết cả Thiên Hạc tọa máu chảy thành sông. Sắc mặt Hạc vô cùng nghiêm trọng, gã muốn phục hưngHạc phái, đương nhiên phải làm cho Thiên Hạc tọa mạnh lên trước. Gã đã đem yếu quyết Hạc thân lực truyền về môn phái, nhưng muốn phục hưng, đâu có dễ dàng.

Nhưng điều này Đường Thiên lại chẳng buồn để ý: “Chẳng sao, cứ đánh thắng qua là được rồi.”

“Mục tiêu của chúng ta là trấnTây Thanh ở phía đông Tối Lệ tinh, rồi từ đó theo tinh môn đi vào Kình Ngư tọa.” Hạc nghiêm túc: “Cũng có nghĩa là, ba thế lực này chúng ta đều phải đi qua. Người Sài Lang tọa rất ghét người từ ngoài tới, chúng ta không nên hy vọng vào may mắn.”

“Ê tiểu Hạc tử, ngươi sợ rồi hả?”Đường Thiên liếc mắt, bất mãn nhìn Hạc.Hạc thản nhiên: “Ta chỉ là muốn chuẩn bị cho tốt trước khi chiến đấu thôi.”

Đường Thiên nắm nắmtay, hai mắt tỏa sáng, lớn tiếng: “Bất kể có kẻ nào dám cản đường chúng ta, chúng ta cũng sẽ đánh bại hết. Ta không có khả năng dùng đầu óc, nhưng đánh nhau ta không sợ tí nào cả.”

Rồi hắn đắc ý dào dạt nhìn Hạc khoe khoang: “Tiểu Hạc tử, bây giờ ta xếp thứ chín ngàn sáu trăm ba mươi bảy trên Thiên Lộ bảng rồi đó!”

Không chỉ Đường Thiên, Lăng Húc và Hạc đều đã tiến vào Thiên lộ bảng. Hạc đứng thứ chín ngàn bảy trăm bảy mươi mốt, còn Lăng Húc đứng thứ chín ngàn bảy trăm tám mươi chín. Đứng chót trong ba người, khiến Lăng Húc vô cùng khó chịu, đâycũng là một trong những nguyên nhân khiến gã liều mạng tu luyện.

“Rất không may!” Hạc nói: “Mười lăm cường giả Thiên Lộ bảng ở Sài Lang tọa, thì có tới mười ba người thứ hạng cao hơn ngươi. Lại càng không may hơn là, mười ba người này đều là người của ba đại thế lực.”

“Hừ, yên tâm, thiếu niên như thần nhất định sẽ đánh bọn nó tè ra quần!” dứt lời, Đường Thiên bừng bừng xoay người rời đi: “Đi tu luyện thôi!”

Đường Thiên vào trại tân binh, bắt đầu chú tâm tu luyện.

Ngoài những chuyện quan trọng phải làm, thời gian còn lại Đường Thiên đều dùngcho tu luyện, liều mạng mà tu luyện. Biết mình không đủ thông minh, nhiều chuyện không cần đến hắn đi quyết định, nhưng có một chuyện hắn có thể quyết định, đó chính là tu luyện, đó chính là khắc khổ, đó chính là phải chính mình làm!

Hắn không sợ chiến đấu, vì hiện tại mồ hôi hắn đổ ra bây giờ nhiều hơn bất kỳ ai.

Có Nam Thập Tự tọa trợ giúp, còn có thẻ hồn tướng tốt, còn lý do gì mà không liều mạng chứ?

Việc tu luyện cực kỳ khô khan và buồn chán, nhất là tu luyện cường độ cao càng khô càng chán, nhưng Đường Thiên sớm đã thành quen.Tuy hắn có Thiên Thanh Đan Hạc, nhưng hắn vẫn không hề lơ là việc tu luyện chân lực.Từ sau khi có tinhthần thạch, tốc độ tu luyện của hắn tăng rất nhanh.

Cùng tiến bộ nhanh còn có Không Khí Thuẫn Kích thuật và Tàng Phong.

Đường Thiên luyện Không Khí Thuẫn Kích thuật trong một căn phòng chuyên dụng, bên trong vẫn thạch bồng bềnh khắp nơi như một biển vẫn thạch. Những vẫn thạch này to nhỏ không đều, di chuyển cũng không theo quy tắc nào, tốc độ lại cực nhanh. Nhiệm vụ của Đường Thiên là dùng Huyết Xung thuẫn ngăn cản tất cả các vẫn thạch tông vào hắn.

Phòng tu luyện này tên là Vẫn Thạch Thiên, chuyên dùng để tu luyện vũ kỹ phòng ngự, với ba độ khó cao trung thấp, do Đường Nhất giới thiệu cho Đường Thiên.Đường Nhất là thượng sĩ, đương nhiên cực kỳ quen thuộc với binh doanh.

Lần đầu vào đây, Đường Thiên bị vẫn thạch bay vèo vèo, gầm rít khắp trời làm sợ chết khiếp.

Rất nhanh chóng hắn được nếm thế nào là lợi hại.Ngày đầu tiên từ đây đi ra, mặt mũi Đường Thiên bầm dập, cả người đều có vết thương, mà chỉ mới là độ khó ở mức thấp thôi đấy. Đường Thiên mặt tái mét, vì theo lời Đường Nhất, thì đao thuẫn binh của binh đoàn Xà Phu với trình độ tương đương đã phải hoàn thành bài khảo hạch với độ khó cao hơn hai đẳng cấp so với độ khó cao nhất của Vẫn Thạch Thiên.Ngụ ý của Đường Nhất, không cần nói ra cũng biết.

Đường Thiên vừa định nghỉ xả hơi, nghe thế, không nói không rằng lại xông vào.

Giá tiền tấm thẻ tử kim này tuy mắc, nhưng thể ngộ ẩn chứa bên trong phong phú hơn nhiều so với thẻ hoàng kim. Cường độ tu luyện cao khiến tốc độ lĩnh ngộ của Đường Thiên cũng tăng nhanh. Bản tính Đường Thiên vốn đã vô cùng cứng cỏi, Đường Nhất không nói những lời này thì thôi, nếu đã nói rồi, Đường Thiên lại càng không muốn bị mất mặt.

Trong lòng, Đường Thiên đã tự coi mình là người của binh đoànNam Thập Tự. Bình thường khi nói tới binh đoànXà Phu, Binh thường gọi bọn họ là cặn bã, vớ vẩn,chẳng lẽ hắn so với đám cặn bã, vớ vẩn kia cũng không bằng?

Mất ba ngày, Đường Thiên đã thông qua độ khó thấp.

Nhưng rồi độ khó trung đã đánh nát tinh thần hưng phấn của Đường Thiên. Liên tục suốt năm ngày, bất kể hắn cố gắng tới cỡ nào, cũng không thể kiên trì tới một canh giờ.

Hôm nay là ngày thứ sáu.

Phanh!Một khối vẫn thạch cỡ cái thớt đánh thẳng lên thuẫn, Đường Thiên dừng lại, thuẫn ảnh vốn kín mít đã lộ ra kẽ hở.Đường Thiên thầm kêu không ổn, nhưng đáng tiếc chưa kịp phản ứng, mấy khối vẫn thạch từ nhiều hướng đã vèo vèo phóng tới.

Bang bang!

Đường Thiên không còn biết mình đã chịu đựng bao nhiêu phát, lập tức bị Vẫn Thạch Thiên đập cho phải đi ra.

Mặt hắn tái mét.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Bảo Khí Của Địa Cực

Trại tân binh trống trải chỉ có một mình Đường Thiên.

Hắn thở dài một hơi, tâm tình cực kém, liên tục thất thủ khiến hắn biết đến cảm giác thất bại đã lâu rồi không còn xuất hiện. Hắn đi lung tung khắp nơikhông mục đích, đám sương đen ở Võ Hồn điện làm hắn chú ý.

Trong màn sương đen có một đôi mắt đầy giận dữ.Đường Thiên sửng sốt, đây không phải là tấm thẻkia sao? Từ lúc nào Binh thả tấm thẻ kia ra thế nhỉ?

Màn sương đen như không hề thấy Đường Thiên, không hề nhúc nhích. Đường Thiên nghiêng đầu nhìn cả nửa ngày, cũng không thấy chút gì manh mối.Thôi quên đi, chờ Binh trở về sẽ biết. Đường Thiên lắc đầu, cảm giác thất bại và phiền muộn vứt ra sau gáy.Hít sâu một hơi, ánh mắt lại trở nên dứt khoát, khóe miệng khẽ cười tự giễu rồi lập tức chuyển thành kiên quyết.

Thất bại, chính là chuyện mình quen thuộc nhất!

Không phải mình đã sớm quen với nó rồi sao?Kẻ thù quen thuộc như vậy, làm sao có khả năng đánh bại mình được?

Chịu thua? Từ buồn cười như thế, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người thiếu niên như thần.Trước đây không có, bây giờ cũng không!

Hạ nó thôi!

Đường Thiên nắm tay lại, đằng đằng sát khí xoay người đi về phía Vẫn Thạch Thiên.

Không biết bao lâu sau, Đường Thiên bị Hạc gọi ra, mới biết đã qua mười ngày. Đường Thiên giật mình, thì ra hắn đã ngây ngốc ở trong doanh binh suốt ba mươingày, nghĩa là tròn bốn mươi ngày tu luyện.

“Tin tốt, là chúng ta đã vào Sài Lang tọa.” Hạc nói: “Tin xấu, là chúng ta bị người ta theo dõi, ở Lật hà phía trước…”

“Bị người theo dõi?” Đường Thiên mặt còn mờ mịt, hắn vẫn còn chưa từ trạng thái tu luyện tỉnh táo hắn.

Ầm ầm!

Toa xe bỗng bị chấn động kịch liệt.Bị công kích!

Con mắt còn hơi mờ mịt của Đường Thiên lóe lên tơ máu. Nếu như nói mới vừa rồi hắn còn là một con sư tử chưa tỉnh ngủ, thì bây giờ con hùng sư đã tiến thẳng vào trạng thái chiến đấu.

Biến hóa cực nhanh trong tích tắc như vậy khiến Hạc nhìn thấy phải rùng mình.

Đường Thiên đột nhiên biến mấttrước mắt gã.

Hạc vội vọt tới vòng bảo hộ cạnh xe, Đường Thiên đã hóa thành một điểm đen nho nhỏ, tên này vậy mà lại trực tiếp nhảy xuống khỏi xe.“Giết!”

Phía dưới truyền tới một tiếng quát to, vù vù vù, năm mũi tên đồng mang theo vầng sáng gồm sáu màu vẽ ra năm đường sáng lục sắc bắn thẳng vào Đường Thiên còn đang giữa không trung.

Năm mũi tên nhắm vào năm chỗ khác nhau trên người Đường Thiên, dù hắn có né đi đâu cũng không tránh hết được.

Đang rơi xuống thấy thế, Đường Thiên ôm lấy gối, cuộn tròn người, tránh thoát bốn mũi tên, mũi còn lại bắn vào Huyết Xung thuẫn.Tiếng kim loại va nhau không hề vang lên, mũi tên này vậy mà lại dán sát vào mặt thuẫn mà lướt qua.

Đám người Sài Lang tọa đang mai phục đều biến sắc.

Oanh!

Đường Thiên né thoát rơi xuống đất, vô số vết rạn từ chân hắn tràn ra. Hắn không hề dừng lại, vừa rơi xuống liền biến mất ngay. Những tiếng kêu kinh hoàng hoảng loạn vang lên, bảy tám người Sài Lang tọa bị đánh văng lên không trung, máu tóe tứ tung, và dãy tàn ảnh của một thiếu niên lướt nhanh như gió.Con ngươi trong mắt Hạc co lại.

Thuẫn trong tay Đường Thiên khua vẫy, thuẫn mang màu trắng không khác gì đao mang, sắc bén và trí mạng. Quầng thuẫn mang sắc bén này không phải là chân lực phóng ra ngoài tạo nên, mà là không khí do bị áp súc cao độ hình thành.

Thân thể tám người Sài Lang rơi xuống, thuẫn mang mới biến mất.

Ngắn ngủi chỉ trong mười giây, chiến đấu đã kết thúc.

Đường Thiên cầm Huyết Xung thuẫn còn vương máu trở lại toa xe. Thần sắc hắn hờ hững, như mới vừa làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể, chỉ có tấm thuẫncòn dính máu kia yên lặng chứng minh chuyện gì vừa mới xảy ra.

Sát tính nặng quá…

Võ kỹ Đường Thiên vừa dùng là võ kỹ gì?

Hạc chấn động trong lòng, Đường Thiên hành động quả quyết và tàn nhẫn khiến hắn cứ tưởng người đang đứng trước mặt mình là một người khác. Bình thường, Đường Thiên lúc nào cũng mang theo vẻ tươi cười xán lạn. Thực không ngờ, cái tên này… thực là nhìn không thấu…

Huyết quang trong mắt Đường Thiên từ từ biến mấtvới tốc độ mắt thường có thểthấy được.Vẻ đạm mạc trên mặt cũng tan dần, rồi tiêu thất hoàn toàn.

“Đồ khốn…” Đường Thiên ứa nước mắt, ngáp một cái, rồi nằm phịch xuống, ngủ vùi.

Vết máu trên Huyết Xung thuẫn cũng bị tấm thuẫn hút đi mất. Hạc nhìn nó đầy dè chừng và sợ hãi, cái thuẫn nhỏ nhìn không chút thu hút này, hình như cũng là một thứ đồ khó lường.

Toa xe không hề dừng lại, tiếp tục bay trong không trung.

Mấy phút sau.Ba bóng người xuất hiện bên cạnh tám cái xác, tỉ mỉ kiểm tra thi thể.

“Rất mạnh, rất quyết đoán!” một người không nhịn được, tán thán.

“Thậm chí còn chưa kịp tổ chức đợt tấn công thứ hai. Đều do một người làm, vết thương hoàn toàn giống nhau, thời gian phát sinh rất ngắn, bọn họ là bị giết cùng một lúc!” một người khác trầm giọng nói.

“Quả không hổ là cường giả Thiên Lộ bảng!”

“So với tưởng tượng của chúng ta thì mạnh hơn nhiều…”“Chúng ta phải tới trước họ…”

…

Ngọn núi trơ trọi dài cả trăm trượng, đỉnh núi đã bị san bằng, phẳng nhẵn như bị cắt ngang, bốn phía núi non lởm chởm, không có đường đi. Nhìn xuống dưới, người dưới đất nhìn như hạt đậu đen. Vô số phòng xá cửa hàng hầu như phủ kín mặt đất, vô số người đi tới đi lui.

Ngọn núi này vậy mà lại nằm ngay tại trung tâm của tòa thành, rất đột ngột.

Đây chính là Phách Võ phong tiếng tăm lừng lẫy của Sài Lang tọa!Phách Võ phong là nơi lão đại Ổ Thiết Vũ của Phách Võ ở.Đỉnh núi to như vậy nhưng chỉ có một gian phòng có người, những chỗ khác đều trống không. Nhưng lúc này, trước mặt Ổ Thiết Vũ là một nam tử đeo mặt nạ, trên mặt nạ có một đôi môi dày đỏ tươi rất khoa trương, như muốn cười nhạo cả thế gian.

“Ta không có hứng thú với chuyện này.” Ổ Thiết Vũ lắc đầu. Gã có thân hình khôi ngô, cả người giống như mình đồng da sắt, sức mạnh sung mãn cuồng bạo. Gã nheo mắt, ánh mắt như đao, đầy khí thế.

“Ha ha!” Tiếng cười khẽ đầy hàm ý từ sau mặt nạ truyền ra: “Chẳng lẽ Ổ lão đại cũng sợ?”“Ta đã kiểm tra qua, hắn chính là Đường Thiên, đứng thứ chín ngàn sáu trăm ba mươi bảy.Bên người còn có hai cường giả Thiên Lộ bảng nữa, ta không muốn trêu chọc cường giả như vậy.” Ổ Thiết Vũ lãnh đạm.

Không ngờ, nam tử mang mặt nạ gật đầu: “Địch nhân như vậy, chọc tới đúng là rất phiền phức. Nhưng thế giới này có chuyện gì mà lại không phiền phức? Chuyện nào càng kiếm nhiều tiền, thì càng nhiều phiền phức, không phải sao?”

Tay hắn bỗng xuất hiện hai bàn tay gấu màu bạc tinh xảo. Bàn tay gấu này trông rất đáng yêu, nhưng vừa xuất hiện đã mang tới một khí tức mãnh liệt bao phủ khắp phòng. Ổ Thiết Vũ trợn tròn mắt, hô hấp dồn dập hẳn.“Nghĩ chắc Ô lão đại cũng biết vật này, một trong bảy bảo khí của Tiểu Hùng tọa, Địa Hùng Đào. Đừng nói là bí bảo Địa Cực Ngũ Vực, ngay cả bí bảo Xích Đạo Thập Điện cũng đâu là cái gì. So với mấy thứ đó, bảo khí mạnh hơn nhiều. Địa Cực Ngũ Vực năm tinh tọa, bảo khí cấp bạch ngân chỉ có ba mươi ba món.Mất tích mười một món, còn lại chỉ có hai mươi hai món thôi. Địa Hùng Đào này chính là một trong số đó, chỗ trân quý của nó, không cần ta phải nói chứ.”

Ổ lão đại hai mắt bốc lửa.

Địa Hùng Đào này thực rất quý giá, ở Nam Thiên Tứ Thập Nhị Túc, nó tuyệt đối là một đại sát khí. Ổ lão đại hiểu rõ, ngay cả kẻ số một của Sài Lang tọa, Khang Đức,thì cũng chỉ có một món bảo khí cấp bạch ngân của Bắc Thiên Thập Cửu Châu mà thôi.

Tuy thực lực của gã hơi yếu hơn Khang Đức, nhưng nếu có Địa Hùng Đào, gã tin tuyệt đối có thể chiến thắng Khang Đức!

Bảo khí kém một cấp, uy lực chênh lệch khá xa.

Bảo khí cấp bạch ngân của Địa Cực Ngũ Vực, trên thị trường dù có tiền cũng không mua được.

“Tuy chuyện này có chút phiền phức, nhưng có là gì so với Địa Hùng Đào? Ổ lão đạinói có phải không?” Nam tử mang mặt nạ khẽ cười.

“Đúng!” Ổ lão đại nhếch miệng: “Chuyện gì cũng có giá của nó, giá này của ngươi, ta chấp thuận.”

“Ổ lão đại quả nhiên khí phách!” Nam tử mang mặt nạ bình thản: “Nhưng có một điều ta muốn nói trước, toàn bộ đồ vật trên người Đường Thiên đều phải là chiến lợi phẩm của ta.”

Ổ lão đại chớp mắt: “Được!”

“Vậy ký võ hồn khế ước đi!” Nam tử mang mặt nạ nói tỉnh như không.“Võ hồn khế ước!” Ổ lão đại giật mình.

“Chẳng lẽ Ổ lão đại còn có vấn đề gì? Ta tin Ổ lão đại không phải loại người lòng tham không đáy, một món bảo khí Địa Cực Ngũ Vực đủ mua mạng người của cả một tinh cầu đó.” Nam tử mang mặt nạ thanh âm vẫn bình thản, nhưng lộ ra một hơi lạnh thấu xương.

Ổ lão đại khẽ biến sắc, rồi khôi phục như thường: “Được, võ hồn khế ước!”

Ký kết xong võ hồn khế ước, nam tử mang mặt nạ nhẹ đẩy Địa Hùng Đào đến trước mặt Ổ lão đại: “Nó là của ngài!”Ổ lão đại nhìn đôi hùng chưởng màu bạc tinh xảo trước mặt, hô hấp dồn dập, khi ngón tay chạm đến hùng chưởng mềm mại lạnh băng.Vẻ vui mừng trên mặt không thể nào ngăn nổi.

Đeo cặp hùng chưởng vào, một luồng khí tức kinh người từ gã bùng phát!

Khí tức của gấu!

Khí tức độc đáo của kẻ bá chủ rừng sâu lộ ra, từng lớp từng lớp hơi thở hung tàn ầm ầm lan ra bốn phía. Ngay cả nam tử mang mặt nạ cũng không chịu nổi, phải lùi lại mấy bước.Sức mạnh kinh người từ hùng chưởng chảy khắp thân. Ổ lão đại cảm thấy máu huyết trở nên khô nóng, ý muốn giết chóc mãnh liệt nổi lên, mọi thứ trong tầm mắt đều nhiễm huyết quang. Máu nóng chầm chậm chảy, sự tự tin của bá chủ rừng rậm rót vào từng ngõ ngách trong người hắn.

Bây giờ bất kể địch nhân nào xuất hiện trước mặt, gã cũng tin có thể xé nát đối phương!

Ổ lão đại nhắm mắt, vẻ đầy hưởng thụ.

Cảm giác cường đại thực làm người ta say mê.Một nụ cười từ khóe miệng, lan dần đến từng bộ phận trên mặt, rồi hắn cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha! Khang Đức! Lần này xem ai có thể cứu ngươi! Ngươi chết chắc rồi!”

Nam tử mang mặt nạ nhắc nhở: “Giết chết Đường Thiên, nó mới thuộc về ngươi.”

Ổ lão đại nheo mắt, con mắt khát máu đầy sát ý, hắn khẽ cười.

“Yên tâm, hắn đã là người chết rồi, bọn chúng không kẻ nào có thể sống sót.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Hỏa Mã Nhĩ

Dư Thuận cẩn thận nhìn mệnh lệnh trong tay, sắc mặt âm trầm.

Thuộc hạ không dám thở mạnh, Dư Thuận đại nhân là người có thực quyền chân chính ở Phách Võ, độc lĩnh một phương. Lãnh địa của bọn họ ở Sài Lang tọa cực kỳ rộng rãi và giàu có, vì nơi này gần với Ô Nha tọa. Tuy Ô Nha tọa không phồn hoa, nhưng có tuyến đường mua bán đi ngang qua nên bọn họ cũng dính được chút lợi ích, tới Ô Nha tọa mua bán một chút. So với bên trong Sài Lang tọa đầy hỗn loạn,thì nơi này có thể nói vô cùng dễ chịu.

Dư Thuận đại nhân là nhân vật đứng thứ nhì của Phách Võ, nên mới có tư cách chiếm cứ nơi màu mỡ này.

“Lúc trước sai theo dõi cái xe kia, đã phái người đi chưa?”

Dư Thuận bỏ mật lệnh trong tay xuống, đột nhiên hỏi.

Thủ hạ giật thót, vội đáp: “Phái đi rồi, theo lời dặn của đại nhân, người chúng ta luôn theo sát bọn họ. Nhưng đám người này rất phỏng tay, người của chúng ta, đều…”“Chúng ta còn bao nhiêu tinh nhuệ?” Dư Thuận hỏi.

“Khoảng bốn mươi người.” Thủ hạ tính toán rồi đáp.

“Phái thêm mười người nữa!” Dư Thuận vung tay, không chút do dự quyết định.

“Vâng!” Tên thủ hạ kinh hãi, toa xe kia, rốt cuộc là ai?

“Bất kể ra sao cũng phải trì hoãn được ba ngày!” Dư Thuận thản nhiên: “Thủy Thừa và Vĩnh Thu hai vị đại nhân đang dẫn theo bảy mươi người tinh nhuệ, ba ngày sau mới tới.”Tên thủ hạ lúc này đã hoàn toàn ngây dại. Thủy Thừa và Vĩnh Thu đại nhân, là nhân vật đứng thứ ba và thứ tư của Phách Võ, đều là cường giả Thiên Lộ bảng! Mà ở Phách Võ, có thể được gọi là tinh nhuệ, đều là võ giả cấp Thiên Lộ.

Lần này hành động lớn đây!

“Vâng!” Gã cố nén kinh hãi trong lòng, run rẩy tuân mệnh.

“Đi đi!” Dư Thuận phất tay, tên thủ hạ vội cáo lui.

Dư Thuận nhìn ra xa, mặt hiện vẻ sầu lo.Lão đại đi tìm Khang Đức rồi!

Có Địa Hùng Đào tương trợ, lão đại như hổ thêm cánh, thực lực tăng lên ít nhất ba thành. Dư Thuận rất hiểu lão đại, lão đại bị Khang Đức đè ép suốt bao nhiêu năm, sớm luôn uất nghẹn trong lòng, bây giờ thực lực đại tăng, tất nhiên khẩn cấp đi tìm Khang Đức.

Nhưng Dư Thuận thấy lo.

Kẻ có thể khiến địch thủ của mình dùng Địa Hùng Đào làm thù lao, làm sao là loại người dễ đụng tới được!Dư Thuận tự giễu cười cười.Chẳng lẽ sống yên bình lâu quá nên mình mất đi ý chí chiến đấu, trở nên nhát gan rồi hay sao. Đối phương ba người đều là cường giả Thiên Lộ bảng không sai.Nhưng ba người phe mình, cũng đâu phải không là người trên Thiên Lộ bảng!

Huống chi, bọn họ còn có khoảng một trăm võ giả tinh nhuệ cấp Thiên Lộ, chỉ riêng một trăm người này cũng đã đủ tạo uy hiếp cho chúng rồi.

Lão đại yên tâm đi tìm Khang Đức gây chuyện, chắc vì cũng đã nghĩ tới điểm ấy.

Thực lực phe mình tuyệt đối đã chiếm ưu thế!Nếu thành công, Phách Võ nhất định sẽ trở thành thế lực mạnh nhất cả Sài Lang tọa.

Nghĩ đến đó, Dư Thuận không khỏi cảm xúc dâng trào.

Đường Thiên lim dim, ngủ được một giấc vô cùng sung sướng, toàn thân hắn đều thư thái, tinh thần thỏa mãn trọn vẹn.

Ách, chờ chút…

Đường Thiên mờ mịt nhìn quanh, mình đang ở trên lưng Đường Nhất. Đường Nhất sải bước, cảnh sắc hai bên lướt qua rất nhanh.“Ngươi tỉnh rồi!” Hạc thản nhiên nói, dáng vẻ vô cùng tiêu sái khó tả, trong tư thế đang bay này, rất tiêu sái xuất trần, như một con hạc lớn đang lướt gió.

Lăng Húc ngồi trên lưng Hỏa Liệt điểu, cười nhạo: “Ngươi làm cho tất cả heo trên đời này đều phải xấu hổ lây, chúng nó tuyệt đối không thể bằng ngươi ngủ suốt ba ngày được, a a, thực là bội phục bội phục!”

“Chúng ta… a…” Đường Thiên mặt mũi mờ mịt: “Ơ, toa xe đâu?”

“Chúng ta đổi lộ trình.” Hạc vừa bay vừa nói: “Toa xe bắt mắt quá, chúng ta thu lại rồi.”Nguyên toa xe này cũng là một bí bảo, nên mới có thể thu hồi. Hơn nữa Đường Thiên lúc đó vì để cho tiện, nên cũng không làm ấn ký của mình trên xe.

Đường Thiên dại mặt ra: “Đổi lộ trình? Lộ trình của Đinh Đang có vấn đề hả?”

“Không có!”

Hạc trả lời càng khiến Đường Thiên mù mờ thêm.

“Chúng ta bị theo dõi rất sát.” Hạc điềm tĩnh: “Ngươi giải quyết một đợt rồi, chúng ta còn gặp phải năm đợt tập kích nữa.”“A!” Đường Thiên

tròn mắt, kinh ngạc: “Chúng ta bị tập kích? Ta giải quyết một đợt? Ô, sao ta không có chút ấn tượng gì nhỉ? Thật kỳ quái!”

“Chắc lúc đó ngươi mệt quá!” Hạc trả lời qua loa.

Lăng Húc cười lạnh, cực kỳ khó chịu: “Ngươi thì ngủ ngon rồi.Suốt ba ngày,chúng ta thì mệt như chó. bao nhiêu là võ giả Thiên Lộ chạy tới như ruồi, phiền muốn chết người. Làm lãng phí bao nhiêu thời gian tu luyện của ta.”

“Võ giả Thiên Lộ!” Đường Thiên lại ngẩn ngơ. Võ giả Thiên Lộ tuy bọn họ có thể ứng phó, nhưng đâu thể thoải mái như thế. Then chốt là, võ giả Thiên Lộ không phải là người yếu, hắn nghiêm túc hắn: “Bao nhiêu người?”“Võ giả Thiên Lộ có năm người.” Hạc vẫn bình tĩnh như cũ: “Ta ngờ là trước mặt cũng có mai phục, năm đợt phục kích, rõ ràng là có tổ chức. Đối phương chắc hẳn muốn giảm tốc độ di chuyển, kéo dài thời gian của chúng ta. Nếu như vậy, rất có khả năng chúng đang tranh thủ thời gian để triệu tập nhân thủ.”

Năm võ giả Thiên Lộ, tuyệt đối không thể là một thế lực nhỏ được.

Võ giả Thiên Lộ không phải là đối thủ của ba người Đường Thiên, nhưng nếu đạt tới một số lượng nhất định thì hoàn toàn có thể tạo nên uy hiếp cho họ. Sáu đợt tập kích liên tục, tuyệt đối không phải bình thường!

Hạc suy đoán rất có lý.“Ha, nhìn không ra nha!Tiểu Hạc tử, trí thông minh của ngươi sắp bằng ta rồi nha!” Đường Thiên ngạc nhiên.

Thân hình đang bay của Hạc thoáng chựng lại.

Trên lưng Hỏa Liệt điểu, Lăng Húc chẳng hề ý tứ cười dữ dội: “Ha ha ha ha, Hạc, thì ra chỉ số thông minh của ngươi lại cùng trình độ với cái tên này, chúc mừng, chúc mừng!”

Hạc chẳng buồn nhìn hai kẻ vô lương tâm kia: “Theo lộ trình của Đinh Đang, chúng ta hướng về phía đông, đi thành một vòng tròn, vòng

qua thành Mạc Tây Càn, lựa chọn điểm đến trong kế hoạch thứ hai, thành Bỉ Á.”“Giao hết cho ngươi!” Đường Thiên vung tay, chẳng buồn quan tâm. Mấy chuyện kiểu này để mấy người đầu óc thông minh lo đi, dù sao chỉ cần sau cùng đến nơi là được.

Bỗng Đường Thiên biến sắc: “Có người đang tới đây!”

Hắn nhảy xuống khỏi lưng Đường Nhất.

Hạc và Lăng Húc cũng vào thế phòng bị, chẳng lẽ đối phương đuổi tới rồi? Hai người liếc nhau, nếu trong thời gian ngắn vậy mà đối phương đã tìm ra hành tung của họ, vậy thì chúng thực là đáng sợ.Một đoàn người xuất hiện trong tầm mắt.

Khoảng hai mươi người, bao quanh một nữ nhân mặc giáp da. Nữ nhân này cầm một cây roi ngựa, dáng vẻ diêm dúa lẳng lơ, mắt màu lam, mũi cao thẳng băng, tóc dài đỏ hồng, môi dày mềm mại, vô cùng gợi cảm.

Đám người kia hình như cũng không ngờ ở đây lại có người, nên ai cũng biến sắc, đao thương rút cả ra như gặp đại địch.

Cô gái tóc hồng nhìn thấy Hỏa Liệt điểu dưới thân Lăng Húc, mắt hiện dị sắc, vung tay lên cản thủ hạ, thúc ngựa tiến tới, cười nhẹ: “Các vị, vì sao lại xông vào lãnh địa của bộ lạc Hỏa Lang ta?”Thanh âm mềm nhẹ, thấm vào tận lòng người.

Đường Thiên đầy vẻ đề phòng, nữ nhân này làm hắn nhớ tới Tái Lôi trước đây, thực là đáng sợ. Hắn thà đối phó với tinh hồn thú, chứ không muốn đối diện với những nữ nhân như vậy. Vì vậy, Đường Thiên yên lặng lùi lại một bước.

Lăng Húc cũng ăn ý lùi lại một bước, nữ nhân thế này là loại sinh vật đáng sợ, thôi để Hạc đối phó đi.

Soạt, mọi ánh mắt đều chuyển sang Hạc.

Hạc luôn ôn hòa và điềm tĩnh khiến người ta không tự chủ sinh lòng hảo cảm, có mấy nữ nhân trong đám người kia ánh mắt đã nóng lên rồi.

Hạc thong dong thi lễ, bộ dáng chân thành: “Bọn chúng ta muốn tới thành Bỉ Á, không ngờ bị lạc đường, vô ý xông vào lãnh địa của quý bộ lạc, xin các vị thứ lỗi!”

“Thành Bỉ Á?” nữ tử tóc hồng khẽ cười: “Các vị đi nhầm hướng cũng thật là lợi hại. Nếu cứ tiếp tục đi theo hướng này, vĩnh viễn cũng không tới được thành Bỉ Á.”

Soạt, Đường Thiên và Lăng Húc đều quay sang nhìn Hạc, cái tên này lại dẫn đi nhầm đường?

Ánh mắt bất thiện sau lưng làm Hạc như bị kim chích vào lưng, không lẽ mình nhầm đường thật?

Gã thấp thỏm, vội hướng nữ nhân tóc hồng hành lễ: “Vậy xin tiểu thư chỉ hướng giúp cho!”

Điệu bộ vô cùng lễ phép của Hạc khiến nữ tử vui vẻ: “Chỉ cũng không sao, nhưng mà trùng hợp chúng ta cũng đang trở về, nếu không ngại các vị đồng hành với chúng ta đi. Đến bộ lạc chúng ta là cũng sắp tới thành Bỉ Á rồi.”

Hạc vô cùng cảm kích: “Vậy đa tạ tiểu thư!”

“Ta tên là Hỏa Mã Nhĩ.” Nữ tử tóc hồng thoải mái nói: “Thiếu niên anh tuấn à,ngươi tên là gì?”

“Ta tên Hạc.” Hạc mỉm cười, rồi chỉ vào Đường Thiên và Lăng Húc: “Hai người này, đây là Đường Thiên, đây là Lăng Húc.”

Đường Thiên và Lăng Húc vội vàng cung tay chào hỏi Hỏa Mã Nhĩ.

Mọi người mau chóng làm quen với nhau, sự ôn hòa phong độ của Hạc hiển nhiên lấy lòng người rất tốt, Đường Thiên và Lăng Húc đều

được lĩnh hội cái gì gọi là mỹ nam kế.

“Hỏa Mã Nhĩ, các ngươi từ đâu tới đây vậy?” Hạc hỏi.Nhóm người này ai cũng nhanh nhẹn dũng mãnh, trong hai mươi người, võ giả Thiên Lộ có tới bảy người.

“Đi ra ngoài mua lương thực về.” Hỏa Mã Nhĩ than nhẹ: “Mùa đông sắp tới rồi, chúng ta phải chuẩn bị sẵn lương thực, nếu không sẽ có nhiều người không qua nổi mùa đông.”

“Lương thực thiếu thốn lắm sao?” Hạc hơi giật mình.

“Nhìn là biết các người không phải người của Sài Lang tọa.” Hỏa Mã Nhĩ cười cười: “Chỉ cần là người ở đây thì đều biết mùa đông ở đây đáng sợ đến chừng nào, lương thực quý giá ra sao. Vì một túi lương thực, có người thậm chí giết cả một làng.”

Ba người Đường Thiên không khỏi sởn tóc gáy.

“Sài Lang tọa không sản xuất ra lương thực sao?” Lăng Húc hỏi.

“Người Sài Lang chỉ am hiểu chiến đấu, không am hiểu trồng trọt.” Hỏa Mã Nhĩ thở dài: “Hơn nữa ở đây đất đai quá cằn cỗi, bộ lạc chúng ta lại ở trong sa mạc, một cái ốc đảo nhỏ bằng bàn tay thì sản xuất được lương thực gì?”

“Vậy các người làm thế nào?” Đường Thiên thắc mắc.“Mỗi người Sài Lang đều là chiến sĩbẩm sinh. Nếu chỗ mình ở đào không ra lương thực thì phải dùng đao kiếm đi tìm, tự tranh thủ cho mình cơ hội sống sót. Ở đây mạng người không đáng giá, các người chưa nghe qua một câu ngạn ngữ ‘Người Sài Lang là vật hi sinh tốt nhất’ hay sao? Biết tại sao không? Vì rẻ, vì nhiều, ha ha.”

Hỏa Mã Nhĩ nói, giọng nói mang theo chút bi thương.

Ba người Đường Thiên trầm mặc, chuyện như vậy vượt quá sự hiểu biết của bọn họ.

Bỗng Đường Thiên giật mình: “Có người đang tới gần, số lượng không ít. A, tớithật là nhanh!”

Hỏa Mã Nhĩ khẽ biến sắc, đôi mắt lam sáng lên một tia hàn mang, rút loan mã bên hông, quát: “Chuẩn bị nghênh địch!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Hạc Thế

Tiếng dao kiếm rút khỏi vỏ đồng loạt vang lên. Những người dưới trướng Hỏa

Mã Nhĩ nhìn cũng không giống quân đội chính quy gì, nhưng lúc này lại biểu

hiện ra mặt nghiêm chỉnh. Họ thúc ngựa tản ra, thần sắc nghiêm trang.

"Chiếm dốc núi phía trước!"

Hỏa Mã Nhĩ dẫn đầu phóng ngựa đi. Phía trước là một chỗ dốc thoải, cỏ dài

xanh mượt. Tiếng động của địch nhân từ dốc khác truyền đến. Nếu bị địch

nhân chiếm chỗ cao trên dốc, sẽ mất đi địa lợi.

Thuộc hạ Hỏa Mã Nhĩ cực kỳ tin phục nàng, nghe được mệnh lệnh, mọi người

như mũi tên phóng lên đỉnh.

Ba người Đường Thiên liếc nhau, chẳng lẽ những người kia truy kích bọn họ?

Mấy ngày nay, bọn họ chạy cả ngày lẫn đêm, bay với tốc độ cao nhất, mà võ giả

chỉ cần không lo hết chân lực, dùng tốc độ cao nhất thì hơn xa toa xe!

Nếu như trong bóng tối có địch nhân như vậy, mà đó còn là một thế lực mạnh

thì đối với bọn Đường Thiên không phải là tin tốt gì.

Ba người Đường Thiên, cũng vội vàng xông theo đám người kia lên đỉnh sườn

núi.

Lên tới đỉnh, chỉ thấy trước mắt một đoàn người ngựa chừng hơn một trăm,

hướng đội quân chính diện nhào tới, khoảng cách hai bên không đến hai trăm

bước.

Nhìn qua, không giống đám người đuổi đánh bọn họ, ba người thở phào nhẹ

nhõm.

"Giết!"

Tiếng quát chói tai của Hỏa Mã Nhĩ vang bên tai, nàng dẫn đầu giống như một

đoàn lửa mạnh, hung hãn hướng đoàn ngựa đối phương đánh tới. Thuộc hạ

của nàng hò hét “ya ya!”, cũng không chút do dự, đánh xuống phía dưới.

"Mẹ nó, con đàn bà hung dữ!" Lăng Húc chửi nhỏ, rồi cứ chắt lưỡi.

Đường Thiên cùng Hạc đầy vẻ đồng cảm, địch nhân nhiều hơn phe mình năm

lần, lại không do dự, trực tiếp xung phong, quá hung hãn rồi!

Từ thân thể Hỏa Mã Nhĩ tựa như sáng lên hào quang đỏ, bao phủ cả con ngựa

nàng đang cưỡi, hiển nhiên nó cũng không phải ngựa thường, tốc độ nhanh

như thiểm điện, không thua kém chút nào so với Hỏa Liệt Điểu của Lăng Húc.

Hỏa Mã Nhĩ nương thế xông tới, loan đao vung lên. Một luồng đao mang đỏ rực

nóng cháy, lớn hơn một trượng gào thét chui vào trong đội ngũ đối phương.

Có ba tên không kịp tránh, tiên huyết văng ra, kêu thảm một tiếng, rơi xuống

ngựa.

Tốc độ hai bên cực nhanh, Hỏa Mã Nhĩ chém xong liền nhảy vào đội hình đối

phương. Loan đao trong tay phát ra chiêu thức quỷ dị phiêu hốt, ra chiêu cực

nhanh, đao mang hình mặt trăng chợt lóe rồi biến mất, thêm một kẻ chết.

"Quá mạnh!" Hạc thấp giọng: "Thực lực ít nhất cũng nằm trong Thiên Bảng

Hậu Bổ*.”

*Nhóm dự bị.

"Thật lợi hại!" Đường Thiên giật mình, lần đầu tiên hắn gặp nữ nhân có thực

lực mạnh như thế: " Đao pháp nàng rất mạnh nha! Ra chiêu rất nhanh, tiểu

Húc Húc, ngươi và nàng ai nhanh hơn?"

Lăng Húc hừ lạnh một tiếng: "Nàng không phải đối thủ của ta."

Lời của gã mang theo ngạo khí mười phần, nhưng mọi người cũng đã quen với

giọng điệu này.

Hỏa Mã Nhĩ đánh đâu thắng đó, khiến sĩ khí của thuộc hạ nàng đại chấn, càng

thêm hung hãn không sợ chết. Thấy trận hình đối phương bị loạn, Hỏa Mã Nhĩ

an tâm càng nỗ lực, đối phương sẽ tan tác hoàn toàn.

Đội ngũ đối phương loạn thành một đống, khắp nơi là ngựa mất chủ, chúng

đều là tài nguyên quý giá, sẽ không có ai tùy tiện giết chúng.

Hỏa Mã Nhĩ để ý thấy, trong đội ngũ đối phương có một nam tử thân thủ rất

cao, dùng một thanh lang nha bổng vô cùng nặng, bên mình đã có ba người

bị hắn đánh trúng. Sát cơ trong mắt nàng chợt lóe, thúc vào bụng ngựa, hạ eo

xông đến, loan đao trong tay hạ xuống tự nhiên, giống như lá liễu đung đưa

trong gió, mang theo nhịp điệu kỳ lạ.

Tốc độ nàng cực nhanh, như một tia chớp màu hồng, trong nháy mắt vọt tới

trước mặt nam tử, loan đao run lên, chém thẳng vào mặt nam tử.

Lang nha bổng không chịu kém chút nào đón đỡ đao mang, khóe miệng gã

nam tử bỗng cười quỷ dị.

Con ngươi Hỏa Mã Nhĩ co rụt lại, không tốt!

Phốc!

Một thanh thứ kiếm đâm vào bụng ngựa từ bên dưới. Kiếm mang âm hàn bén

ngót, đột nhiên từ mũi kiếm bạo phát, trong nháy mắt đâm thủng ngựa. Một

hư ảnh thấp bé mơ hồ, từ dưới bụng ngựa nam tử đột nhiên thoát ra, dán sát

dưới bụng ngựa Hỏa Mã Nhĩ.

Hỏa Mã Nhĩ không kịp đỡ, kiếm mang màu lam cỡ ngón cái đâm vào vai trái

nàng, mang theo một chùm mưa máu phun ra không trung.

Lang nha bổng ầm ầm quét tới.

Hỏa Mã Nhĩ chỉ cảm thấy mình giống như mình va vào một bức tường, rên một

tiếng, bay ngược ra ngoài.

Còn chưa chạm đất, một điểm lam mang lạnh lẽo giống như quỷ mị xuất hiện

trước mắt nàng.

Thân thể lạnh ngắt, máu huyết cơ hồ đọng lại.

Nàng nhận ra người đánh lén, Yến Cửu Chi!

Với thực lực Yến Cửu Chi, tuyệt không thất thủ, nàng hoàn toàn tuyệt vọng.

Bỗng nhiên, một luồng hoa lửa chói mắt như hỏa tiễn xuất hiện trong tầm mắt

nàng. Dải hoa lửa chuẩn xác bắn trúng lam sắc kiếm mang, bốp, một tiếng nổ

tung.

Hỏa Mã Nhĩ tìm được đường sống trong chỗ chết, còn đang kinh hãi, nàng vô

thức nhìn ra xa.

Lui liền đến mấy trượng, nàng mới nhìn rõ, Đường Thiên đã chắn ngang trước

mặt nàng.

Tên này… vậy mà lại ngăn được kiếm của Yến Cửu Chi!

Đường Thiên tùy tiện nói: "Ê! Ngươi không thể giết nàng, ta cũng không muốn

giết ngươi, các ngươi đi đi, ta không làm khó các ngươi."

Biểu tình trên mặt Hỏa Mã Nhĩ cứng lại, nàng nghi ngờ: tên này có phải đầu bị

cửa kẹp rồi không? Hắn nói làm người nghe dỡ khóc dỡ cười.

Nàng lúc này mới thấy rõ hình dáng Yến Cửu Chi, thân hình nhỏ thó, chỉ có một

thước sáu, ánh mắt lạnh như rắn rết, trong tay cầm một thanh trường kiếm

xanh. (Tác giả bị sốt hay sao í, khi thì bảo là trường kiếm, khi thì thứ kiếm, tuy

nhiên xét theo thân hình và thân phận Yến Cửu Chi thì thứ kiếm chính xác hơn.)

Đồng tử Yến Cửu Chi co lại: "Ngươi là ai?"

"Ta là Đường Thiên!" Đường Thiên vỗ vỗ ngực, đắc ý nói: "Ta là võ giả Thiên

bảng, rất lợi hại đó!"

Ánh mắt mọi người nhìn Đường Thiên đều trở nên quái dị. Mặt Hỏa Mã Nhĩ

nóng bừng, nàng cảm thấy hết nói nổi, với bộ dáng đắc ý dào dạt kia rõ ràng là

một gã lưu manh, nào có nửa điểm phong phạm cao thủ?

Trong mắt Yến Cửu Chi hiện lên một tia đùa cợt: "Thiên bảng võ giả? Phì!"

Thân hình gã đột nhiên biến mất, một điểm lam quang lành lạnh, bắn thẳng

đến yết hầu Đường Thiên.

Nam tử dùng lang nha bổng đột nhiên nhảy lên lướt qua đầu Đường Thiên,

quát lớn một tiếng vung lang nha bổng nện tới Hỏa Mã Nhĩ!

Keng!

Một bóng đen lăng không chém tới, một điểm trắng đâm thẳng tới lang nha

bổng.

Nam tử dùng Lang nha bổng không khỏi hoảng sợ biến sắc. Gã chỉ cảm thấy

một kiếm mang sắc nhọn trong nháy mắt phá vỡ chân lực chui vào kinh mạch

mình. Thân thể như thiết tháp bay ngược lại.

Cũng vào lúc này, Đường Thiên động.

Ba luồng miêu nhận mang theo vết máu chắn trước mặt Đường Thiên, khóa

chặt thứ kiếm của Yến Cửu Chi. Đường Thiên không chút động đậy.

Trong mắt Yến Cửu Chi hiện lên vẻ lạnh lùng, thứ kiếm vốn bị chặn lại đột

nhiên từ mũi kiếm bắn ra một luồng kiếm mang thẳng vào mặt Đường Thiên.

Nhưng Đường Thiên như đã sớm đoán được, nghiêng đầu đi, thoải mái để nó

lướt qua.

Đồng tử Yến Cửu Chi co lại. Cao thủ!

Chân lực vừa tuôn ra, thứ kiếm bị khóa như cuộn sóng rung lắc, lại giống một

con mãng xà hung mãnh liều mạng giãy dụa.

Đường Thiên bỗng hướng Yến Cửu Chi nhếch miệng cười. Trong lòng Yến Cửu

Chi nhảy dựng, lực trói buộc trên thứ kiếm biến mất, thoát ra rồi! Yến Cửu Chi

vui vẻ trong lòng, đang muốn thối lui, bỗng nhiên một luồng chân lực sắc nhọn

từ trong thứ kiếm chui vào kinh mạch gã.

Không ổn!

Yến Cửu Chi cảm thấy như có một cái dùi đột nhiên đâm vào kinh mạch mình.

Sắc mặt gã đột biến, chân lực trong cơ thể suýt nữa hỗn loạn, phun ra một

ngụm máu tươi, bất chấp khí huyết đang hỗn loạn trong ngực quay đầu bỏ

chạy.

Trúng kế rồi! Thân thủ người này sâu không lường được, bộ dáng lưu manh, là

để mình mất cảnh giác.

Đường Thiên cũng quên đuổi theo, hắn còn đứng ở đó, nhớ lại một kích kia.

Thực lực của hắn đúng là mạnh hơn Yến Cửu Chi, nhưng nếu đối cứng, không

có mấy chục hiệp, căn bản là khó thắng. Vừa rồi nhờ trực giác đoán được phản

ứng của đối thủ, nương theo đối phương rút vũ khí về, thuận thế đưa theo một

luồng chân lực, không nghĩ tới hiệu quả lại tốt đến lạ thường.

Thì ra chân lực còn có thể dùng như vậy!

Đường Thiên cảm thấy như mở ra một cửa sổ hoàn toàn mới, thật có chút

giống tứ lượng bạt thiên cân a. Thì ra gia tăng chân lực để đấu cứng, hiệu quả

không thể bằng thuận thế mà làm. Nếu dùng đúng chỗ, một tí chân lực cũng có

thể sinh ra hiệu quả kinh người.

Mạnh - yếu, chỉ là tương đối, là sự biến hóa của nhau.

Trong mắt Đường Thiên hiện lên vẻ hiểu ra, trong lòng tràn ngập mừng rỡ.

Vốn tưởng đã hoàn toàn lĩnh ngộ võ kỹ, lúc này hắn lại dường như nhìn thấy

thêm rất nhiều biến hóa.

Chân lực trong cơ thể kích động. Hạc Thân Kình chợt tán chợt tụ, hình hạc như

ẩn như hiện. Hạc Thân Kình, Hạc Thân Kình, chân lý của nó cũng không phải

như mình nghĩ lúc trước là như thân hạc, mà là tại thân hạc biến hóa.

Biến hóa!

Không sai, chính là biến hóa!

Lực có từ biến hóa!

Đường Thiên không nhịn được nữa, bỗng dưng ngửa mặt lên trời huýt dài. Hạc

Thân trong cơ thể bị hạn chế trong Hạc hình lúc trước, giờ bỗng dưng dang

cánh vươn cổ, khoan thai mà đứng, hàng ngàn hàng vạn chân lực li ti trên thân

hạc đột nhiên trở nên sinh động dị thường tựa như sống lại.

Hạc Thân giống trả lời với Đường Thiên, vươn cổ kêu to. Quanh thân Đường

Thiên xuất hiện một loại khí thế khó tả.

Tiếng huýt dài, réo rắt như hạc kêu, tuy không lớn lắm, nhưng ở ngoài mười

dặm lại có thể nghe như bên tai.

Thân thể Hạc đột nhiên chấn động, nhìn Đường Thiên không tin nổi, đây là...

Hạc Thế!

Gã lĩnh ngộ chân lý Hạc Thân Kình, tạo thành Hạc Thế...

Lăng Húc cũng nhìn Đường Thiên mà không tin, tên này, như vậy cũng có thể

đột phá sao?

Âm thanh huýt dài này, phá tan toàn bộ ý chí địch nhân. Hỏa Mã Nhĩ mang

theo vẻ mặt hoảng sợ nhìn Đường Thiên, tiếng huýt kéo dài không dứt, hoàn

toàn không để ý chân lực nàng, vào thẳng đáy lòng, nàng thậm chí không có

chút ý niệm chống lại.

Yến Cửu Chi đang chạy trối chết nghe tiếng huýt này, chân lực trong cơ thể

bỗng dưng rối loạn, khiến gã ngã luôn từ giữa không trung xuống. Gã hoảng sợ

không còn một chút chiến ý, giãy dụa bò lên, lại vội vàng chạy.

Đường Thiên chậm rãi mở mắt. Hạc Thân trong cơ thể không ngừng biến hóa,

mắt hắn trong suốt như nước, không có một chút tạp chất, ngay cả không

khí xung quanh hắn cũng trở nên mượt mà, phong thái xuất trần thoát tục tự

nhiên sinh ra.

"Oa ha ha! Ta quả nhiên là thiếu niên như thần!"

Trong tĩnh mịch, Đường Thiên thình lình ngửa mặt lên trời cười dài, đột ngột

như thế, chói tai như thế, khiến người ngạc nhiên như thế.

Bầu không khí bị phá sạch sẽ, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn tên đang

chống nạnh ngửa mặt lên trời đắc ý cười giống thằng điên này, đầu bọn họ

trống rỗng.

Cái này, cái này, cái này,... thay đổi cũng quá đột ngột mà!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Bàn Tay Màu Lam

Sắc mặt Hạc tái mét.

Đối với Hạc trước giờ vốn tao nhã mà nói, biểu tình như vậy tuyệt đối hiếm thấy. Dù là kẻ vô tâm như Lăng Húc, thời điểm này cũng hoàn toàn câm nín mà ôm ngân thương, ngồi trên Hỏa Liệt Điểu kiểu không liên quan tới ta.

Cả đội ngũ của Hỏa Mã Nhỉ cũng nín lặng.

Tất cả đều do Đường Thiên gây ra.

"Oa, xem ta vô địch bơi chó này! Ha ha! Quá đã!"

Đường Thiên bồng bềnh giữa không trung, bày ra tư thế bơi chó, trong miệng phát tiếng cười “Ha ha...!” Kỳ dị chính là, Đường Thiên vậy mà lại thật như đang bơi trong nước, bơi liên tục, chậm rãi tiến tới.

"Xem ta đạp không khí này!"

Đường Thiên quay mặt ra sau như bơi đứng, hai chân đạp loạn vào không khí, thân thể lại được đẩy lên.

"Xem ta chổng ngược nhảy này! Ta nhảy, ta nhảy, ta nhảy nhảy!"

Đường Thiên lại đổi thế trồng cây chuối, trên tay hắn như gắn lò xo, phốc phốc phốc, bật tới trước.

Đường Thiên một mình một người hăng tiết đùa giỡn, thỉnh thoảng phát ra đủ loại thanh âm quái dị.

Cả người hắn bao phủ một tầng sương trắng nhàn nhạt, có mấy phần cảm giác như tiên khí lượn lờ, chính là Hạc Thế. Hạc Thế thần kỳ vô cùng, khi Đường Thiên dỡ tay nhấc chân có một chút vị đạo thông suốt tự nhiên.

Trong lòng Hạc vô cùng chấn động. Hạc Thế so với Hạc Thân Kình thì hơn quá nhiều. Trong lịch sử Hạc phái, chỉ duy nhất đệ tử đời đầu mới có người tu luyện ra Hạc Thế. Hạc Thân Kình là võ kỹ cơ bản, không lĩnh ngộ Hạc Thân Kình, võ kỹ Hạc phái đa số đều không thể tu luyện. Mà Hạc Thế, lại giống như một bút vẽ rồng điểm mắt, lĩnh ngộ Hạc Thế, tức võ kỹ phổ thông trên tay gã uy lực liền tăng gấp bội.

Trong lòng Hạc không ao ước đó là giả, nhưng gã là một thiếu niên rất có tu dưỡng, trong cốt cách dưỡng ra tư thái ôn hoà thong dong, dù rất muốn nhưng càng là hài lòng, nếu không có một loạt hành vi lúc sau của Đường Thiên.

Ai ngờ, Đường Thiên như gặp đồ chơi mới liền quá trớn rồi.

Đặc biệt Hạc Thế có thể giúp thân thể hắn lơ lửng, rất nhanh hắn nghĩ đến một loạt phương pháp: bơi chó, trồng chuối nhảy lò xo…, làm Hạc tức muốn chết. Truyền kỳ tuyệt học Hạc Thế, trong lòng Hạc, đó là thứ thần thánh vô cùng. Đường Thiên ngươi lĩnh ngộ ra Hạc Thế, cái này là khó bao nhiêu, may mắn bao nhiêu, quý trọng chút đi chứ, đem Hạc Thế dung nhập vào võ kỹ đi!

Nỗi lòng Hạc như thế, nhưng, tận mắt thấy Đường Thiên dùng tuyệt học chơi đùa, lấy truyền thừa Hạc phái đùa bỡn như thế, hắn thế nào vui nổi?

Hỗn đản này!

Một giờ sau.

Đường Thiên như bãi bùn nhão nằm trên lưng ngựa, không động đậy nổi, vừa mới nãy hắn đem tất cả chân lực chơi đùa sạch luôn, đến sức

bước đi cũng không còn, đành nằm trên lưng ngựa.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật này của Đường Thiên, Hạc cảm thấy thống khoái, thần tình khôi phục như thường, áp lực không còn. Hạc xoay mặt mỉm cười hỏi Hỏa Mã Nhĩ: "Hỏa Mã Nhĩ tiểu thư biết những người này?"

Đoàn ngựa trùng trùng điệp điệp áp giải một đám tù binh, trong đám địch nhân, trừ Yến Cửu Chi chạy được, còn lại đều thành tù binh.

"Hồi bẩm công tử, bọn họ là người của bộ lạc Thổ Dã." Hỏa Mã Nhĩ cung kính đáp. Ba người trước mắt có thực lực sâu không lường được, cường đại vô cùng. Thiết luật: “cường giả vi tôn” ở thế giới rất tàn khốc này càng rõ ràng.

Huống chi, ba người đã cứu nàng một mạng.

Đường Thiên chìm đắm trong Hạc Thế kỳ diệu, hạc thân trong cơ thể hắn, cứ như còn sống. Trong lúc Hạc thân biến hóa, chân lực lưu chuyển không ngừng, chân lực phóng ra các hướng, va chạm rồi hóa thành từng cổ chân lực nhỏ như bụi ngay trong thân hạc. Đám người Hạc nhìn thấy quanh thân thể Đường Thiên luôn có vụ khí nhàn nhạt. Vụ khí này do chân lực nhỏ như bụi hợp thành, chúng bám vào sát cơ thể Đường Thiên, hình thành một tầng khí mỏng.

Đường Thiên cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

Hắn càng cảm thụ sâu, càng cảm thầy trong tầng chân lực có rất nhiều huyền diệu. Nếu như hắn hiểu rõ Hạc Thế thêm một bước, tầng hơi mỏng này sẽ hóa thành vô hình.

Hơn nữa khiến Đường Thiên cảm thấy rất ngoài ý muốn, hắn không thể dùng chân lực khống chế Hạc Thế, mà phải dùng võ hồn.

Linh quang chợt lóe, hắn bỗng nhiên nghĩ đến kiếm vực Ma Phong Kiếm của Ẩn Kiếm Thánh kia.

Chẳng lẽ, Hạc Thế là hồn vực?

Nhưng Đường Thiên ngay lập tức lắc đầu, Hạc Thế so với uy lực và biến hóa của hồn giới chính là một trời một vực. Nhưng mà có chút giống nhau, hơn nữa chịu sự khống chế của võ hồn, có khả năng là giai đoạn hồn vực sơ cấp.

Suy đoán khó tin này, Đường Thiên ghi nhớ trong lòng, ngày sau chậm rãi xác minh.

Theo thực lực hắn nâng lên, điều hắn có thể ỷ lại Binh cũng ngày càng ít. Hắn phải chủ động lĩnh ngộ, tuy mình ngốc một chút, vậy thì dùng nhiều thời gian hơn.

Chuyện khác cứ giao cho người thông minh hơn làm đi.

Tâm tư Đường Thiên tiếp tục chìm đắm trong võ kỹ, chỗ tốt khác của Hạc Thế chính là khiến chân lực hắn khôi phục nhanh hơn rất nhiều.

"Hỏa Mã Nhĩ, ngươi cho là dựa vào ba thằng oắt con này có thể bảo vệ thôn ngươi?" Nam tử sử lang nha bổng cười nhạt: "Tân lão đại đã thống lĩnh sáu bộ lạc, muốn dựa vào mỗi cái bộ lạc Hỏa Sa của ngươi có thể chống lại ư? Đừng có nằm mộng!"

Sắc mặt Hỏa Mã Nhĩ thoáng âm trầm xuống: "Cáp Trát Nhĩ, không ngờ ngươi lại đầu phục Tân Lập?"

"Không sai!" Cáp Trát Nhĩ ngạnh cổ trừng mắt, không chút nào tỏ ra yếu thế: "Nhất mạch Sa Lang chúng ta, qua nhiều năm như vậy, vì không có một lãnh tụ cường đại mới sa sút như hôm nay. Hỏa Mã Nhĩ, ngươi vốn có có tư cách thượng vị, chỉ tiếc, ngươi không chịu."

"Yến Cửu Chi cũng là Tân Lập mời tới?" Hỏa Mã Nhĩ mặt âm trầm.

Cáp Trát Nhĩ cười nhạt: "Tân Lập mời cũng không phải chỉ có Yến Cửu Chi! Chỉ khi ngươi chết, Sa Lang bộ tộc mới sẽ chân chính thống nhất, đến lúc đó phiến sa mạc này chính là thiên hạ của chúng ta."

"Tân Lập nói ngươi cũng tin?" Hỏa Mã Nhĩ lắc đầu: "Cáp Trát Nhĩ, ngươi còn chưa nhận ra là hắn rất xảo trá vô tình sao? Liên thủ cùng hắn giờ có còn bộ lạc nào tồn tại chứ?"

Mặt cổ Cáp Trát Nhĩ đỏ bừng, trong mắt hiện vẻ khó chịu: "Ta không quản được nhiều như vậy, ngươi không cần lo! Thế nhưng vậy thì sao chứ? Nếu cứ như thế chúng ta không qua nổi mùa đông này!"

Hỏa Mã Nhĩ ngẩn ra.

"Hỏa Mã Nhĩ, ngươi không có cơ hội đâu!" Cáp Trát Nhĩ tâm tình ổn định lại nói: "Cường giả Thiên bảng thì thế nào? Thế lực sau lưng Tân Lập, ngươi không tưởng tượng được đâu! Hừ, dã tâm của hắn, không chỉ là cái sa mạc này, hắn muốn đi tranh đấu với Ngân Nguyệt, Thiên Câu, Phách Võ!"

"Các ngươi sẽ trở thành pháo hôi thôi." Hỏa Mã Nhĩ lạnh lùng nói.

"Ha ha! Hỏa Mã Nhĩ, ngươi nói đúng, nhưng toàn bộ Sài Lang tọa, có ai không phải pháo hôi chứ?"

Hỏa Mã Nhĩ á khẩu.

Cáp Trát Nhĩ nói tiếp: "Cho ngươi biết, bộ lạc Hỏa Lang đến bây giờ còn chưa bị diệt, là vì Tân Lập có đủ nắm chắc giết được ngươi. Chỉ cần ngươi chết, bộ lạc Hỏa Lang không chiến tự thắng, hắn muốn là nuốt Hỏa Lang bộ lạc hoàn chỉnh kia."

Bỗng nhiên, Đường Thiên ngừng lại, ánh mắt hắn, nhìn phía gò núi xa xa: "Có người tới!"

Đúng lúc này, trên gò núi xuất hiện vài điểm đen nhỏ.

Hỏa Mã Nhĩ chấn động, nàng không thể tin nổi nhìn Đường Thiên, từ đây cách gò núi kia ít gì cũng mười dặm, Đường Thiên vậy mà lại có thể phát hiện địch nhân từ xa như vậy.

Đối phương tới cực nhanh.

Tới là ba người, cầm đầu là một lão giả thần sắc hung ác nham hiểm, đôi mắt đỏ của lão thoạt nhìn rất đáng sợ. Bên trái lão, một người được trang bị đầy đủ, cả người bao phủ trong trang bị Bạch Ngân, ngay cả lỗ mũi cũng được bảo vệ. Mà ở bên phải gã, là một thiếu nữ cầm roi xương, mặc bì trang màu đen, những chỗ lồi lõm trên người hiện lên rõ ràng. Roi xương trong tay nàng thập phần kỳ lạ, giống cột sống của một tinh hồn thú nào đó, rõ từng đốt cột sống.

"Tên nào đánh Cửu Chi bị thương?" Lão giả mắt đỏ trầm giọng hỏi.

"Ta!" Đường Thiên cười hì hì đứng ra: "Ngươi là sư phụ hắn? Tới đánh nhau hả?"

"Muốn chết!" Lão giả hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng dưng biến mất.

“Xii…”

Lam quang trong mắt Đường Thiên chợt lóe rồi biến mất, một vệt trảo ảnh màu lam mơ hồ đột nhiên xuất hiện trong mắt hắn.

Đường Thiên không chút nghĩ ngợi, Liêm Huyết Miêu Nhận trong tay lóe lên chém ra, một đám hoa lửa chói mắt nghênh đón vệt trảo mang màu lam kia.

Keng!

Kình khí tràn ra xung quanh, hai bóng người vừa đụng liền phân, đều lui về sau ba trượng.

Đường Thiên hung hăng trừng mắt lão đầu. Thực lực lão đầu, hơn xa Yến Cửu Chi, va chạm vừa rồi hắn liền biết tiếp đến sẽ là một trận khổ chiến. Ánh mắt hắn rơi vào hai tay lão đầu, tay vậy mà lại giống như khắc từ tảng băng màu lam, óng ánh lóa mắt, tựa như có ma lực hấp dẫn tâm thần người khác.

Thật mạnh!

Đồng bạn lão giả thấy Đường Thiên có thể ngăn một trảo, đều kinh ngạc.

Lão giả híp mắt: "Nghe nói có người vừa sáng chế một loại võ kỹ hoàn toàn mới tên Hỏa Liêm Quỷ Trảo, không nghĩ tới ta lại gặp nơi đây. Thảo nào Cửu Chi bại trong tay ngươi, có chút bản lĩnh đó!"

Hai người kia kinh ngạc nhìn Đường Thiên.

Tiểu tử rõ ràng lông cũng chưa mọc đủ, vậy mà lại chế một loại võ kỹ vô song?

Giật mình nhất chính là Cáp Trát Nhĩ, gã há miệng, ngơ ngác nhìn Đường Thiên. Gã biết rõ thân phận lão giả, khi gã nhìn thấy lão giả xuất hiện trong lòng gã mừng như điên, tưởng rằng thắng chắc! Ai ngờ, hai người va chạm cứng một cái, lại cân sức ngang tài.

"Trảo công của ngươi cũng rất lợi hại đó!" Đường Thiên ánh mắt nhìn chằm chằm hai tay lão giả: "Nói vậy ngươi cũng dùng võ kỹ vô song?"

"Có mấy phần nhãn lực đó!" Lão giả lại lạnh lùng nói: "Tuổi còn trẻ đã có thể sáng chế Hỏa Liêm Quỷ Trảo, rất có tiền đồ. Chỉ là ngươi lại gặp ta, vậy hôm nay chính là tử kỳ của ngươi."

Lão giả lắc nhẹ bàn tay, hai ống tay áo như hồ điệp bay ra.

Hai tay hơi vung lên, một cao một thấp, chằng chịt phóng ra trước ngực, năm ngón như móc.

Oanh!

Một loại khí tức nguy hiểm mênh mông đột nhiên tràn ra từ thân lão giả, lưu chuyển quanh thân lão.

Mênh mông vô biên, như một con cá voi trồi lên mặt biển.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Thỉnh Cầu Của Binh

Lão giả phát ra khí tức vô cùng mênh mông bao phủ mọi người.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó, một thân ảnh cao lớn chắn trước mặt Đường Thiên, là Đường Nhất. Thần thái gã không giận vẫn uy, Trảm Mã Đao trong tay tùy ý cắm trên đất, khí thế hợp thành một khối.

Đồng tử lão giả co lại.

Động tác của hồn tướng này nhìn như tùy ý, nhưng toàn thân lại không có sơ hở. Khí tức của mình, vừa tiếp cận liền như đánh lên bức tường vô hình, không cách nào tiến thêm.

Hồn tướng thật mạnh!

Hỏa Mã Nhĩ biến sắc, tâm thần lần nữa bị trùng kích. Trước khi Đường Nhất động thủ, nàng cho rằng Đường Nhất chỉ là hồn tướng bình thường, thật không ngờ lại lợi hại như thế!

Đám người kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Nàng đoán không nổi, thực lực ba người Đường Thiên đã mạnh mẽ như vậy, còn có một gã hồn tướng còn lợi hại hơn. Đội ngũ như thế vì sao lại xuất hiện trên Sài Lang Tọa này?

Khí tức lão giả vừa phát ra đó đã gây ra phản ứng dây chuyền.

Ánh mắt Hạc ngưng tụ, bàn tay thon dài trắng nõn, vô thức nắm lấy chuôi kiếm. Thân hình gầy của gã hơi cong lại, cả người vận sức chờ phát động.

Lăng húc cầm thương, âm thanh Song Dương Phong Linh vang lên chậm rãi mà có tiết tấu phiêu đãng trong gió. Thần sắc gã ngưng trọng, hỏa diễm nhảy múa trong nhãn đồng màu vỏ quýt .

Hai kẻ đi cùng lão giả cũng hừ lạnh một tiếng, buông ra khí tức.

Oanh!

Võ sĩ mang cụ trang toàn thân như ngân dịch chảy xuôi, nửa người dưới sương mù màu bạc sáng lên, mơ hồ có thể thấy được nửa thân ngựa. Trên tay của gã, xuất hiện một cây lao màu bạc dài nửa thước.

"Bán Nhân Mã Tọa?" Lăng húc hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa trong mắt càng thêm rực sáng.

Thực lực giữa các tinh tọa trong Nam Thiên tứ thập nhị túc không đồng đều, có mấy chòm thập phần cường đại, như Bán Nhân Mã Tọa, Phượng Hoàng Tọa, Đại Khuyển Tọa, Nam Miện Tọa là phi thường cường đại, mà Bán Nhân Mã Tọa, thuộc dạng cường đại nhất trong 42 chòm sao Nam Thiên. Trên thân người này lộ ra Bán Nhân Mã Tọa Cụ Trang phi phàm.

"Bán Nhân Mã Tọa, Ngân Thương Chi Dực, Anh Không!"

Võ sĩ mang cụ trang trầm giọng giới thiệu.

"Chính Nghĩa Thương, Lăng Húc!" Lăng Húc phun ra, chiến ý trong lồng ngực bốc lên. Khí tức đối phương mạnh không kém gì gã, đối thủ như vậy rất khó tìm.

Hạc cùng nữ tử cầm roi lại là một tình cảnh khác.

"Ôi, công tử thực anh tuấn!" Nữ tử vũ mị nói: "Ta rất thích, không bằng công tử theo ta. Yên tâm, ta sẽ rất sủng ái công tử."

Hạc thần sắc bình tĩnh: "Ngươi là Phấn Khô Lâu?"

"Ơ! Công tử còn biết tên ta lẽ nào công tử đã thích ta từ trước?" Nữ tử cầm roi che miệng ỏng ẹo cười: "Không nói sớm, đêm nay ta là của công tử rồi."

Ánh mắt ả chớp động, vặn vẹo đi tới cạnh Hạc.

Hàn quang hiện lên, cả kiếm lẫn vỏ trong tay Hạc đâm thẳng tới.

Vút!

Kiếm khí như hơi thở bạch hạc, kèm theo sương mù trắng xóa.

"Chàng thật ác nha!" Nữ tử cầm roi duyên dáng hô to. Roi trong tay nàng như một con rắn xương, quỷ dị ngóc lên, đánh trúng kiếm khí.

Tốc độ cả hai cực nhanh, thân hình Hạc phiêu dật tiêu sái, kiếm pháp linh động, nữ tử cầm cây roi quỷ dị khó lường.

Quay lại chỗ Lăng Húc cùng võ sĩ mang cụ trang. thân hình Bán Nhân Mã nhanh như thiểm điện, thế tới trầm ổn, xuất hiện mọi nơi. Lăng Húc thúc dục Hỏa Liệt Điểu, như một đoàn liệt diễm, mũi thương phóng ra như lớp lớp sóng biển. Chỉ cần đối phương sơ suất, sẽ bị lọt trong ngay. Võ sĩ Bán Nhân Mã cũng biết vậy nên cực kỳ kiêng kị.

Nhưng kịch liệt nhất lại là lão giả cùng Đường Nhất.

Trảo pháp lão giả nhanh vô cùng, mắt thường khó có thể thấy. Hơn nữa mỗi một trảo, đều mang theo khí lạnh, giữa trảo ảnh màu xanh bông tuyết không ngừng bay xuống. Đao pháp Đường Nhất lại chất phác tự nhiên, không nhanh không chậm, chỉ có lúc va chạm cùng lam trảo, lực đạo mới bộc phát sức mạnh tuyệt luân tựa như sấm giật.

Hai bên rơi vào giằng co.

Đường Thiên ngạc nhiên phát hiện, vậy mà không có ai để ý mình. Đây là tình huống gì vậy?

Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, hình như có người đang rình coi.

Cách Đường Thiên ước chừng mười cây số. "Những gia hỏa này rốt cuộc là từ nơi nào xuất hiện?" Nói chuyện là một trung niên hơi mập, hơi thở hổn hển, con mắt gã rất nhỏ, bộ mặt hung ác lộ ra sát khí.

Gã là Tân Lập.

Cạnh gã rõ ràng là Yến Cửu Chi. Lúc này hắn đã hoàn toàn hoảng sợ, không còn chút máu. Ngoài kinh hãi, trong lòng của hắn cũng thầm hô may mắn, may vì chính mình chạy nhanh, nếu lúc trước mình đánh lén mà đụng tên hồn tướng kia chỉ sợ đầu mình đã đi chỗ khác a.

Tân Lập thông qua Yến Cửu Chi, cùng một tuyến với sư phó hắn, ba người thực lực cực mạnh, Tân Lập tràn ngập tin tưởng. Định dùng thế lôi đình càn quét phiến sa mạc này, sau đó tranh phách cùng tam đại thế lực.

Muốn lập tức tiêu diệt Hỏa Mã Nhĩ, chỉ cần trừ được chướng ngại lớn nhất này, sa mạc chính là thiên hạ của gã. Không nghĩ tới nửa đường lại đột nhiên nhảy ra mấy gia hỏa cường hãn!

Phá hết dự định của gã.

Đáng giận!

Tân Lập nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt biến ảo bất định.

Đường Thiên nhàn rỗi vò đầu, tình hình này không đúng ah, sao có thể chỉ mình ta không có đối thủ? thiếu niên như thần phải là người được đánh đầu ah!

Đường Thiên nhìn quanh, hy vọng có thể lại nhảy ra một gã viện binh địch nhân. Nhưng bốn phía hoàn toàn im ắng. Lúc này, bỗng nhiên trong đầu vang lên tiếng của Binh: "Tiểu Đường Đường, có chuyện thương lượng cùng ngươi."

“Đại thúc, có chuyện gì?”

"Khục!" Binh có chút ngại ngùng mở miệng: "Cái kia… ngươi có thể đánh hạ vài bộ lạc hay không?"

“Đánh hạ vài bộ lạc?" Đường Thiên ngây ngẩn: "Đại thúc, ngươi muốn làm gì? Ngươi như thế nào hứng thú với bộ lạc Sài Lang Nhân? Ngươi không phải đang lo việc ở trại huấn luyện sao?"

"Đúng vậy, chuyện ở trại huấn luyện rất thuận lợi." Ngữ khí Binh phấn chấn, nhưng rất nhanh, liền không có ý tứ nói: "Nhưng là, hiện tại có một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Đường Thiên khó hiểu hỏi.

"Không có người." Binh bất đắc dĩ nói: "Ngoại trừ hai tên tiểu tử Mặc gia đưa tới, trại huấn luyện không có lấy một người."

"Không thể nào!" Đường Thiên kinh hô: "Đại thúc, ngươi kiềm chế lâu như vậy? Lâu như vậy còn chưa chiêu mộ?"

Binh xấu hổ vô cùng: "Không phải ta kiềm chế... thời điểm binh đoàn trước kia, cho tới bây giờ không cần lo vấn đề nhận người, vốn là mọi người chen nhau tìm đến. Nhưng hiện tại, cũng có mấy người tới, nhưng thiên phú rất tệ."

Đường Thiên hiểu được: "Đại thúc là muốn chọn người trong Sài Lang Nhân?"

"Sài lang nhân kỳ thật rất được. Sống ở hoàn cảnh khó khăn, tính tình bọn họ đều rất cứng cỏi, chịu khổ không tồi. Hơn nữa những bộ lạc này không có thủ lĩnh, nếu ngươi ngại phiền toái, vậy thì dứt khoát dùng tiền, dù sao cũng không bao nhiêu. Pháo hôi mà, làm bia đỡ đạn cho người khác, không bằng làm bia đỡ đạn cho chúng ta!" Binh rất vô sỉ nói.

Nghe rằng phải tốn tiền, Đường Thiên liền từ chối: "Này, đại thúc, lúc trước ngươi đã tiêu rất nhiều rồi!"

"Ta chỉ mới nói mà." Binh lặng lẽ nói: "Dù sao ta chỉ cần người, ngươi hãm hại, lừa gạt hay trộm ta mặc kệ!"

Đường Thiên bị Binh vô sỉ lẫn vô lại nói sợ ngây người: "Đại thúc, ngươi là người như vậy!"

Binh ho nhẹ một: "Thời thế đặc biệt phải dùng kế đặc biệt thôi, hơn nữa, chút khó khăn như vậy sao làm khó được thiếu niên như thần đâu này? Chỉ có gặp nhiều chuyện khó khăn như vậy mới thể hiện được không ai bằng ngươi ah!

Đường Thiên vui vẻ ra mặt: "Ngươi nói đúng! Ngươi có thể nghĩ như vậy, tiến bộ rất lớn nha."

Lúc này Binh vì trại huấn luyện đã hoàn toàn vứt bỏ tiết tháo, lại tâng bốc: "Trước kia ta đối với điểm này nhận thức không đủ, nhưng ta đã hối hận tỉnh ngộ. Ta rốt cục hiểu được, chỉ có dựa vào thiếu niên như thần, vinh quang của binh đoàn mới có thể một lần nữa lên cao. Một cái Sài Lang Tọa, một cái sa mạc, đối với thiếu niên như thần mà nói, dễ như trở bàn tay, ai ngăn nổi Đường thiếu niên!"

Đường Thiên khóe miệng lệch tận mang tai, giả vờ giả vịt nói: " Lời Đại thúc hơi khoa trương, nhưng một chút cũng không sai đó!"

Hắn do dự một chút: "Nhưng như vậy sẽ tốn nhiều thời gian. Ta còn muốn đến Nam Thập Tự Tọa sớm một chút.”

Binh giống như đã sớm tính tới, nịnh nọt nói: "Yên tâm! Chúng ta đã lên kế hoạch chiến đấu, tuyệt không lãng phí thời gian." Ngữ khí bỗng đổi thành bình thường nói: "Hơn nữa, chúng ta dò la được, Phách Vũ đang tập kết, mục tiêu của bọn hắn chính là chúng ta đó!"

"Phách Vũ?" Đường Thiên không hiểu nổi: "Chúng ta cùng bọn hắn không có qua lại gì mà?"

"Không biết!" Binh trầm giọng nói: "Đây là tin tức Đinh Đang thăm dò được."

Đường Thiên nghĩ đến mấy đợt tập kích trước, chẳng lẽ những người kia do Phách Vũ phái tới?

Nghĩ nửa ngày cũng không ra, dứt khoát bỏ qua 1 bên rồi nói: "Được rồi, âm mưu quỷ kế gì gì đó các ngươi lo đi, ta phụ trách đánh nhau là được."

"Thiếu niên anh minh!" Binh lại nịnh.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, bụi bốc đầy trời. Một đội ngũ hơn năm trăm người ngựa hùng hổ hướng bên này giết qua.

"Là nhân mã của Tân Lập!" Hỏa Mã Nhĩ sắc mặt đại biến.

Đường Thiên đã sớm rãnh rỗi đến chán ngắt rồi, có địch đến tinh thần hắn phấn chấn, không chút do dự ra lệnh: "Vứt tù binh trên đất!"

Hỏa Mã Nhĩ khẽ giật mình, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, chẳng lẽ...

Ánh mắt mọi người nhìn về Hỏa Mã Nhĩ, nàng cắn răng một cái: "Ném!"

Ầm ầm ầm, tù binh đều bị vứt trên mặt đất.

Đường Thiên xoay mặt nhìn về phía Hỏa Mã Nhĩ: "Ngươi còn có thể chiến đấu?"

Quả nhiên...

Trên đời lại có người dũng mãnh như thế!

Hỏa Mã Nhĩ kích động, trên mặt bỗng dâng bay lên một mảng hồng, nàng không chút do dự gật đầu: "Có thể!"

"Mang theo người còn khỏe mạnh của ngươi theo ta!"

Đường Thiên bỏ lại những lời này, liền lên ngựa. Tay trái hắn cầm Huyết Xông Thuẫn, tay phải cầm song đầu Lang Nha Bổng, nó là chiến lợi phẩm lúc trước thắng huynh đệ họ Hoa, hắn một mực giữ lại.

Hôm nay là lúc cho nó uống máu!

Cầm Lang Nha Bổng chỉ phía trước, gầm lên như tiếng lôi đình quanh quẩn tại tầng mây.

"Giết!”Lão giả phát ra khí tức vô cùng mênh mông bao phủ mọi người.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó, một thân ảnh cao lớn chắn trước mặt Đường Thiên, là Đường Nhất. Thần thái gã không giận vẫn uy, Trảm Mã Đao trong tay tùy ý cắm trên đất, khí thế hợp thành một khối.

Đồng tử lão giả co lại.

Động tác của hồn tướng này nhìn như tùy ý, nhưng toàn thân lại không có sơ hở. Khí tức của mình, vừa tiếp cận liền như đánh lên bức tường vô hình, không cách nào tiến thêm.

Hồn tướng thật mạnh!

Hỏa Mã Nhĩ biến sắc, tâm thần lần nữa bị trùng kích. Trước khi Đường Nhất động thủ, nàng cho rằng Đường Nhất chỉ là hồn tướng bình thường, thật không ngờ lại lợi hại như thế!

Đám người kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Nàng đoán không nổi, thực lực ba người Đường Thiên đã mạnh mẽ như vậy, còn có một gã hồn tướng còn lợi hại hơn. Đội ngũ như thế vì sao lại xuất hiện trên Sài Lang Tọa này?

Khí tức lão giả vừa phát ra đó đã gây ra phản ứng dây chuyền.

Ánh mắt Hạc ngưng tụ, bàn tay thon dài trắng nõn, vô thức nắm lấy chuôi kiếm. Thân hình gầy của gã hơi cong lại, cả người vận sức chờ phát động.

Lăng húc cầm thương, âm thanh Song Dương Phong Linh vang lên chậm rãi mà có tiết tấu phiêu đãng trong gió. Thần sắc gã ngưng trọng, hỏa diễm nhảy múa trong nhãn đồng màu vỏ quýt .

Hai kẻ đi cùng lão giả cũng hừ lạnh một tiếng, buông ra khí tức.

Oanh!

Võ sĩ mang cụ trang toàn thân như ngân dịch chảy xuôi, nửa người dưới sương mù màu bạc sáng lên, mơ hồ có thể thấy được nửa thân ngựa. Trên tay của gã, xuất hiện một cây lao màu bạc dài nửa thước.

"Bán Nhân Mã Tọa?" Lăng húc hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa trong mắt càng thêm rực sáng.

Thực lực giữa các tinh tọa trong Nam Thiên tứ thập nhị túc không đồng đều, có mấy chòm thập phần cường đại, như Bán Nhân Mã Tọa, Phượng Hoàng Tọa, Đại Khuyển Tọa, Nam Miện Tọa là phi thường cường đại, mà Bán Nhân Mã Tọa, thuộc dạng cường đại nhất trong 42 chòm sao Nam Thiên. Trên thân người này lộ ra Bán Nhân Mã Tọa Cụ Trang phi phàm.

"Bán Nhân Mã Tọa, Ngân Thương Chi Dực, Anh Không!"

Võ sĩ mang cụ trang trầm giọng giới thiệu.

"Chính Nghĩa Thương, Lăng Húc!" Lăng Húc phun ra, chiến ý trong lồng ngực bốc lên. Khí tức đối phương mạnh không kém gì gã, đối thủ như vậy rất khó tìm.

Hạc cùng nữ tử cầm roi lại là một tình cảnh khác.

"Ôi, công tử thực anh tuấn!" Nữ tử vũ mị nói: "Ta rất thích, không bằng công tử theo ta. Yên tâm, ta sẽ rất sủng ái công tử."

Hạc thần sắc bình tĩnh: "Ngươi là Phấn Khô Lâu?"

"Ơ! Công tử còn biết tên ta lẽ nào công tử đã thích ta từ trước?" Nữ tử cầm roi che miệng ỏng ẹo cười: "Không nói sớm, đêm nay ta là của công tử rồi."

Ánh mắt ả chớp động, vặn vẹo đi tới cạnh Hạc.

Hàn quang hiện lên, cả kiếm lẫn vỏ trong tay Hạc đâm thẳng tới.

Vút!

Kiếm khí như hơi thở bạch hạc, kèm theo sương mù trắng xóa.

"Chàng thật ác nha!" Nữ tử cầm roi duyên dáng hô to. Roi trong tay nàng như một con rắn xương, quỷ dị ngóc lên, đánh trúng kiếm khí.

Tốc độ cả hai cực nhanh, thân hình Hạc phiêu dật tiêu sái, kiếm pháp linh động, nữ tử cầm cây roi quỷ dị khó lường.

Quay lại chỗ Lăng Húc cùng võ sĩ mang cụ trang. thân hình Bán Nhân Mã nhanh như thiểm điện, thế tới trầm ổn, xuất hiện mọi nơi. Lăng Húc thúc dục Hỏa Liệt Điểu, như một đoàn liệt diễm, mũi thương phóng ra như lớp lớp sóng biển. Chỉ cần đối phương sơ suất, sẽ bị lọt trong ngay. Võ sĩ Bán Nhân Mã cũng biết vậy nên cực kỳ kiêng kị.

Nhưng kịch liệt nhất lại là lão giả cùng Đường Nhất.

Trảo pháp lão giả nhanh vô cùng, mắt thường khó có thể thấy. Hơn nữa mỗi một trảo, đều mang theo khí lạnh, giữa trảo ảnh màu xanh bông tuyết không ngừng bay xuống. Đao pháp Đường Nhất lại chất phác tự nhiên, không nhanh không chậm, chỉ có lúc va chạm cùng lam trảo, lực đạo mới bộc phát sức mạnh tuyệt luân tựa như sấm giật.

Hai bên rơi vào giằng co.

Đường Thiên ngạc nhiên phát hiện, vậy mà không có ai để ý mình. Đây là tình huống gì vậy?

Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, hình như có người đang rình coi.

Cách Đường Thiên ước chừng mười cây số. "Những gia hỏa này rốt cuộc là từ nơi nào xuất hiện?" Nói chuyện là một trung niên hơi mập, hơi thở hổn hển, con mắt gã rất nhỏ, bộ mặt hung ác lộ ra sát khí.

Gã là Tân Lập.

Cạnh gã rõ ràng là Yến Cửu Chi. Lúc này hắn đã hoàn toàn hoảng sợ, không còn chút máu. Ngoài kinh hãi, trong lòng của hắn cũng thầm hô may mắn, may vì chính mình chạy nhanh, nếu lúc trước mình đánh lén mà đụng tên hồn tướng kia chỉ sợ đầu mình đã đi chỗ khác a.

Tân Lập thông qua Yến Cửu Chi, cùng một tuyến với sư phó hắn, ba người thực lực cực mạnh, Tân Lập tràn ngập tin tưởng. Định dùng thế lôi đình càn quét phiến sa mạc này, sau đó tranh phách cùng tam đại thế lực.

Muốn lập tức tiêu diệt Hỏa Mã Nhĩ, chỉ cần trừ được chướng ngại lớn nhất này, sa mạc chính là thiên hạ của gã. Không nghĩ tới nửa đường lại đột nhiên nhảy ra mấy gia hỏa cường hãn!

Phá hết dự định của gã.

Đáng giận!

Tân Lập nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt biến ảo bất định.

Đường Thiên nhàn rỗi vò đầu, tình hình này không đúng ah, sao có thể chỉ mình ta không có đối thủ? thiếu niên như thần phải là người được đánh đầu ah!

Đường Thiên nhìn quanh, hy vọng có thể lại nhảy ra một gã viện binh địch nhân. Nhưng bốn phía hoàn toàn im ắng. Lúc này, bỗng nhiên trong đầu vang lên tiếng của Binh: "Tiểu Đường Đường, có chuyện thương lượng cùng ngươi."

“Đại thúc, có chuyện gì?”

"Khục!" Binh có chút ngại ngùng mở miệng: "Cái kia… ngươi có thể đánh hạ vài bộ lạc hay không?"

“Đánh hạ vài bộ lạc?" Đường Thiên ngây ngẩn: "Đại thúc, ngươi muốn làm gì? Ngươi như thế nào hứng thú với bộ lạc Sài Lang Nhân? Ngươi không phải đang lo việc ở trại huấn luyện sao?"

"Đúng vậy, chuyện ở trại huấn luyện rất thuận lợi." Ngữ khí Binh phấn chấn, nhưng rất nhanh, liền không có ý tứ nói: "Nhưng là, hiện tại có một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Đường Thiên khó hiểu hỏi.

"Không có người." Binh bất đắc dĩ nói: "Ngoại trừ hai tên tiểu tử Mặc gia đưa tới, trại huấn luyện không có lấy một người."

"Không thể nào!" Đường Thiên kinh hô: "Đại thúc, ngươi kiềm chế lâu như vậy? Lâu như vậy còn chưa chiêu mộ?"

Binh xấu hổ vô cùng: "Không phải ta kiềm chế... thời điểm binh đoàn trước kia, cho tới bây giờ không cần lo vấn đề nhận người, vốn là mọi người chen nhau tìm đến. Nhưng hiện tại, cũng có mấy người tới, nhưng thiên phú rất tệ."

Đường Thiên hiểu được: "Đại thúc là muốn chọn người trong Sài Lang Nhân?"

"Sài lang nhân kỳ thật rất được. Sống ở hoàn cảnh khó khăn, tính tình bọn họ đều rất cứng cỏi, chịu khổ không tồi. Hơn nữa những bộ lạc này không có thủ lĩnh, nếu ngươi ngại phiền toái, vậy thì dứt khoát dùng tiền,

dù sao cũng không bao nhiêu. Pháo hôi mà, làm bia đỡ đạn cho người khác, không bằng làm bia đỡ đạn cho chúng ta!" Binh rất vô sỉ nói.

Nghe rằng phải tốn tiền, Đường Thiên liền từ chối: "Này, đại thúc, lúc trước ngươi đã tiêu rất nhiều rồi!"

"Ta chỉ mới nói mà." Binh lặng lẽ nói: "Dù sao ta chỉ cần người, ngươi hãm hại, lừa gạt hay trộm ta mặc kệ!"

Đường Thiên bị Binh vô sỉ lẫn vô lại nói sợ ngây người: "Đại thúc, ngươi là người như vậy!"

Binh ho nhẹ một: "Thời thế đặc biệt phải dùng kế đặc biệt thôi, hơn nữa, chút khó khăn như vậy sao làm khó được thiếu niên như thần đâu này? Chỉ có gặp nhiều chuyện khó khăn như vậy mới thể hiện được không ai bằng ngươi ah!

Đường Thiên vui vẻ ra mặt: "Ngươi nói đúng! Ngươi có thể nghĩ như vậy, tiến bộ rất lớn nha."

Lúc này Binh vì trại huấn luyện đã hoàn toàn vứt bỏ tiết tháo, lại tâng bốc: "Trước kia ta đối với điểm này nhận thức không đủ, nhưng ta đã hối hận tỉnh ngộ. Ta rốt cục hiểu được, chỉ có dựa vào thiếu niên như thần, vinh quang của binh đoàn mới có thể một lần nữa lên cao. Một cái Sài Lang Tọa, một cái sa mạc, đối với thiếu niên như thần mà nói, dễ như trở bàn tay, ai ngăn nổi Đường thiếu niên!"

Đường Thiên khóe miệng lệch tận mang tai, giả vờ giả vịt nói: " Lời Đại thúc hơi khoa trương, nhưng một chút cũng không sai đó!"

Hắn do dự một chút: "Nhưng như vậy sẽ tốn nhiều thời gian. Ta còn muốn đến Nam Thập Tự Tọa sớm một chút.”

Binh giống như đã sớm tính tới, nịnh nọt nói: "Yên tâm! Chúng ta đã lên kế hoạch chiến đấu, tuyệt không lãng phí thời gian." Ngữ khí bỗng

đổi thành bình thường nói: "Hơn nữa, chúng ta dò la được, Phách Vũ đang tập kết, mục tiêu của bọn hắn chính là chúng ta đó!"

"Phách Vũ?" Đường Thiên không hiểu nổi: "Chúng ta cùng bọn hắn không có qua lại gì mà?"

"Không biết!" Binh trầm giọng nói: "Đây là tin tức Đinh Đang thăm dò được."

Đường Thiên nghĩ đến mấy đợt tập kích trước, chẳng lẽ những người kia do Phách Vũ phái tới?

Nghĩ nửa ngày cũng không ra, dứt khoát bỏ qua 1 bên rồi nói: "Được rồi, âm mưu quỷ kế gì gì đó các ngươi lo đi, ta phụ trách đánh nhau là được."

"Thiếu niên anh minh!" Binh lại nịnh.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, bụi bốc đầy trời. Một đội ngũ hơn năm trăm người ngựa hùng hổ hướng bên này giết qua.

"Là nhân mã của Tân Lập!" Hỏa Mã Nhĩ sắc mặt đại biến.

Đường Thiên đã sớm rãnh rỗi đến chán ngắt rồi, có địch đến tinh thần hắn phấn chấn, không chút do dự ra lệnh: "Vứt tù binh trên đất!"

Hỏa Mã Nhĩ khẽ giật mình, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, chẳng lẽ...

Ánh mắt mọi người nhìn về Hỏa Mã Nhĩ, nàng cắn răng một cái: "Ném!"

Ầm ầm ầm, tù binh đều bị vứt trên mặt đất.

Đường Thiên xoay mặt nhìn về phía Hỏa Mã Nhĩ: "Ngươi còn có thể chiến đấu?"

Quả nhiên...

Trên đời lại có người dũng mãnh như thế!

Hỏa Mã Nhĩ kích động, trên mặt bỗng dâng bay lên một mảng hồng, nàng không chút do dự gật đầu: "Có thể!"

"Mang theo người còn khỏe mạnh của ngươi theo ta!"

Đường Thiên bỏ lại những lời này, liền lên ngựa. Tay trái hắn cầm Huyết Xông Thuẫn, tay phải cầm song đầu Lang Nha Bổng, nó là chiến lợi phẩm lúc trước thắng huynh đệ họ Hoa, hắn một mực giữ lại.

Hôm nay là lúc cho nó uống máu!

Cầm Lang Nha Bổng chỉ phía trước, gầm lên như tiếng lôi đình quanh quẩn tại tầng mây.

"Giết!”Lão giả phát ra khí tức vô cùng mênh mông bao phủ mọi người.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó, một thân ảnh cao lớn chắn trước mặt Đường Thiên, là Đường Nhất. Thần thái gã không giận vẫn uy, Trảm Mã Đao trong tay tùy ý cắm trên đất, khí thế hợp thành một khối.

Đồng tử lão giả co lại.

Động tác của hồn tướng này nhìn như tùy ý, nhưng toàn thân lại không có sơ hở. Khí tức của mình, vừa tiếp cận liền như đánh lên bức tường vô hình, không cách nào tiến thêm.

Hồn tướng thật mạnh!

Hỏa Mã Nhĩ biến sắc, tâm thần lần nữa bị trùng kích. Trước khi Đường Nhất động thủ, nàng cho rằng Đường Nhất chỉ là hồn tướng bình thường, thật không ngờ lại lợi hại như thế!

Đám người kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Nàng đoán không nổi, thực lực ba người Đường Thiên đã mạnh mẽ như vậy, còn có một gã hồn tướng còn lợi hại hơn. Đội ngũ như thế vì sao lại xuất hiện trên Sài Lang Tọa này?

Khí tức lão giả vừa phát ra đó đã gây ra phản ứng dây chuyền.

Ánh mắt Hạc ngưng tụ, bàn tay thon dài trắng nõn, vô thức nắm lấy chuôi kiếm. Thân hình gầy của gã hơi cong lại, cả người vận sức chờ phát động.

Lăng húc cầm thương, âm thanh Song Dương Phong Linh vang lên chậm rãi mà có tiết tấu phiêu đãng trong gió. Thần sắc gã ngưng trọng, hỏa diễm nhảy múa trong nhãn đồng màu vỏ quýt .

Hai kẻ đi cùng lão giả cũng hừ lạnh một tiếng, buông ra khí tức.

Oanh!

Võ sĩ mang cụ trang toàn thân như ngân dịch chảy xuôi, nửa người dưới sương mù màu bạc sáng lên, mơ hồ có thể thấy được nửa thân ngựa. Trên tay của gã, xuất hiện một cây lao màu bạc dài nửa thước.

"Bán Nhân Mã Tọa?" Lăng húc hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa trong mắt càng thêm rực sáng.

Thực lực giữa các tinh tọa trong Nam Thiên tứ thập nhị túc không đồng đều, có mấy chòm thập phần cường đại, như Bán Nhân Mã Tọa, Phượng Hoàng Tọa, Đại Khuyển Tọa, Nam Miện Tọa là phi thường cường đại, mà Bán Nhân Mã Tọa, thuộc dạng cường đại nhất trong 42 chòm sao Nam Thiên. Trên thân người này lộ ra Bán Nhân Mã Tọa Cụ Trang phi phàm.

"Bán Nhân Mã Tọa, Ngân Thương Chi Dực, Anh Không!"

Võ sĩ mang cụ trang trầm giọng giới thiệu.

"Chính Nghĩa Thương, Lăng Húc!" Lăng Húc phun ra, chiến ý trong lồng ngực bốc lên. Khí tức đối phương mạnh không kém gì gã, đối thủ như vậy rất khó tìm.

Hạc cùng nữ tử cầm roi lại là một tình cảnh khác.

"Ôi, công tử thực anh tuấn!" Nữ tử vũ mị nói: "Ta rất thích, không bằng công tử theo ta. Yên tâm, ta sẽ rất sủng ái công tử."

Hạc thần sắc bình tĩnh: "Ngươi là Phấn Khô Lâu?"

"Ơ! Công tử còn biết tên ta lẽ nào công tử đã thích ta từ trước?" Nữ tử cầm roi che miệng ỏng ẹo cười: "Không nói sớm, đêm nay ta là của công tử rồi."

Ánh mắt ả chớp động, vặn vẹo đi tới cạnh Hạc.

Hàn quang hiện lên, cả kiếm lẫn vỏ trong tay Hạc đâm thẳng tới.

Vút!

Kiếm khí như hơi thở bạch hạc, kèm theo sương mù trắng xóa.

"Chàng thật ác nha!" Nữ tử cầm roi duyên dáng hô to. Roi trong tay nàng như một con rắn xương, quỷ dị ngóc lên, đánh trúng kiếm khí.

Tốc độ cả hai cực nhanh, thân hình Hạc phiêu dật tiêu sái, kiếm pháp linh động, nữ tử cầm cây roi quỷ dị khó lường.

Quay lại chỗ Lăng Húc cùng võ sĩ mang cụ trang. thân hình Bán Nhân Mã nhanh như thiểm điện, thế tới trầm ổn, xuất hiện mọi nơi. Lăng Húc thúc dục Hỏa Liệt Điểu, như một đoàn liệt diễm, mũi thương phóng ra như lớp lớp sóng biển. Chỉ cần đối phương sơ suất, sẽ bị lọt trong ngay. Võ sĩ Bán Nhân Mã cũng biết vậy nên cực kỳ kiêng kị.

Nhưng kịch liệt nhất lại là lão giả cùng Đường Nhất.

Trảo pháp lão giả nhanh vô cùng, mắt thường khó có thể thấy. Hơn nữa mỗi một trảo, đều mang theo khí lạnh, giữa trảo ảnh màu xanh bông tuyết không ngừng bay xuống. Đao pháp Đường Nhất lại chất phác tự nhiên, không nhanh không chậm, chỉ có lúc va chạm cùng lam trảo, lực đạo mới bộc phát sức mạnh tuyệt luân tựa như sấm giật.

Hai bên rơi vào giằng co.

Đường Thiên ngạc nhiên phát hiện, vậy mà không có ai để ý mình. Đây là tình huống gì vậy?

Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, hình như có người đang rình coi.

Cách Đường Thiên ước chừng mười cây số. "Những gia hỏa này rốt cuộc là từ nơi nào xuất hiện?" Nói chuyện là một trung niên hơi mập, hơi thở hổn hển, con mắt gã rất nhỏ, bộ mặt hung ác lộ ra sát khí.

Gã là Tân Lập.

Cạnh gã rõ ràng là Yến Cửu Chi. Lúc này hắn đã hoàn toàn hoảng sợ, không còn chút máu. Ngoài kinh hãi, trong lòng của hắn cũng thầm hô may mắn, may vì chính mình chạy nhanh, nếu lúc trước mình đánh lén mà đụng tên hồn tướng kia chỉ sợ đầu mình đã đi chỗ khác a.

Tân Lập thông qua Yến Cửu Chi, cùng một tuyến với sư phó hắn, ba người thực lực cực mạnh, Tân Lập tràn ngập tin tưởng. Định dùng thế lôi đình càn quét phiến sa mạc này, sau đó tranh phách cùng tam đại thế lực.

Muốn lập tức tiêu diệt Hỏa Mã Nhĩ, chỉ cần trừ được chướng ngại lớn nhất này, sa mạc chính là thiên hạ của gã. Không nghĩ tới nửa đường lại đột nhiên nhảy ra mấy gia hỏa cường hãn!

Phá hết dự định của gã.

Đáng giận!

Tân Lập nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt biến ảo bất định.

Đường Thiên nhàn rỗi vò đầu, tình hình này không đúng ah, sao có thể chỉ mình ta không có đối thủ? thiếu niên như thần phải là người được đánh đầu ah!

Đường Thiên nhìn quanh, hy vọng có thể lại nhảy ra một gã viện binh địch nhân. Nhưng bốn phía hoàn toàn im ắng. Lúc này, bỗng nhiên trong đầu vang lên tiếng của Binh: "Tiểu Đường Đường, có chuyện thương lượng cùng ngươi."

“Đại thúc, có chuyện gì?”

"Khục!" Binh có chút ngại ngùng mở miệng: "Cái kia… ngươi có thể đánh hạ vài bộ lạc hay không?"

“Đánh hạ vài bộ lạc?" Đường Thiên ngây ngẩn: "Đại thúc, ngươi muốn làm gì? Ngươi như thế nào hứng thú với bộ lạc Sài Lang Nhân? Ngươi không phải đang lo việc ở trại huấn luyện sao?"

"Đúng vậy, chuyện ở trại huấn luyện rất thuận lợi." Ngữ khí Binh phấn chấn, nhưng rất nhanh, liền không có ý tứ nói: "Nhưng là, hiện tại có một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Đường Thiên khó hiểu hỏi.

"Không có người." Binh bất đắc dĩ nói: "Ngoại trừ hai tên tiểu tử Mặc gia đưa tới, trại huấn luyện không có lấy một người."

"Không thể nào!" Đường Thiên kinh hô: "Đại thúc, ngươi kiềm chế lâu như vậy? Lâu như vậy còn chưa chiêu mộ?"

Binh xấu hổ vô cùng: "Không phải ta kiềm chế... thời điểm binh đoàn trước kia, cho tới bây giờ không cần lo vấn đề nhận người, vốn là mọi người chen nhau tìm đến. Nhưng hiện tại, cũng có mấy người tới, nhưng thiên phú rất tệ."

Đường Thiên hiểu được: "Đại thúc là muốn chọn người trong Sài Lang Nhân?"

"Sài lang nhân kỳ thật rất được. Sống ở hoàn cảnh khó khăn, tính tình bọn họ đều rất cứng cỏi, chịu khổ không tồi. Hơn nữa những bộ lạc này không có thủ lĩnh, nếu ngươi ngại phiền toái, vậy thì dứt khoát dùng tiền, dù sao cũng không bao nhiêu. Pháo hôi mà, làm bia đỡ đạn cho người khác, không bằng làm bia đỡ đạn cho chúng ta!" Binh rất vô sỉ nói.

Nghe rằng phải tốn tiền, Đường Thiên liền từ chối: "Này, đại thúc, lúc trước ngươi đã tiêu rất nhiều rồi!"

"Ta chỉ mới nói mà." Binh lặng lẽ nói: "Dù sao ta chỉ cần người, ngươi hãm hại, lừa gạt hay trộm ta mặc kệ!"

Đường Thiên bị Binh vô sỉ lẫn vô lại nói sợ ngây người: "Đại thúc, ngươi là người như vậy!"

Binh ho nhẹ một: "Thời thế đặc biệt phải dùng kế đặc biệt thôi, hơn nữa, chút khó khăn như vậy sao làm khó được thiếu niên như thần đâu này? Chỉ có gặp nhiều chuyện khó khăn như vậy mới thể hiện được không ai bằng ngươi ah!

Đường Thiên vui vẻ ra mặt: "Ngươi nói đúng! Ngươi có thể nghĩ như vậy, tiến bộ rất lớn nha."

Lúc này Binh vì trại huấn luyện đã hoàn toàn vứt bỏ tiết tháo, lại tâng bốc: "Trước kia ta đối với điểm này nhận thức không đủ, nhưng ta đã hối hận tỉnh ngộ. Ta rốt cục hiểu được, chỉ có dựa vào thiếu niên như thần, vinh quang của binh đoàn mới có thể một lần nữa lên cao. Một cái Sài Lang Tọa, một cái sa mạc, đối với thiếu niên như thần mà nói, dễ như trở bàn tay, ai ngăn nổi Đường thiếu niên!"

Đường Thiên khóe miệng lệch tận mang tai, giả vờ giả vịt nói: " Lời Đại thúc hơi khoa trương, nhưng một chút cũng không sai đó!"

Hắn do dự một chút: "Nhưng như vậy sẽ tốn nhiều thời gian. Ta còn muốn đến Nam Thập Tự Tọa sớm một chút.”

Binh giống như đã sớm tính tới, nịnh nọt nói: "Yên tâm! Chúng ta đã lên kế hoạch chiến đấu, tuyệt không lãng phí thời gian." Ngữ khí bỗng đổi thành bình thường nói: "Hơn nữa, chúng ta dò la được, Phách Vũ đang tập kết, mục tiêu của bọn hắn chính là chúng ta đó!"

"Phách Vũ?" Đường Thiên không hiểu nổi: "Chúng ta cùng bọn hắn không có qua lại gì mà?"

"Không biết!" Binh trầm giọng nói: "Đây là tin tức Đinh Đang thăm dò được."

Đường Thiên nghĩ đến mấy đợt tập kích trước, chẳng lẽ những người kia do Phách Vũ phái tới?

Nghĩ nửa ngày cũng không ra, dứt khoát bỏ qua 1 bên rồi nói: "Được rồi, âm mưu quỷ kế gì gì đó các ngươi lo đi, ta phụ trách đánh nhau là được."

"Thiếu niên anh minh!" Binh lại nịnh.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, bụi bốc đầy trời. Một đội ngũ hơn năm trăm người ngựa hùng hổ hướng bên này giết qua.

"Là nhân mã của Tân Lập!" Hỏa Mã Nhĩ sắc mặt đại biến.

Đường Thiên đã sớm rãnh rỗi đến chán ngắt rồi, có địch đến tinh thần hắn phấn chấn, không chút do dự ra lệnh: "Vứt tù binh trên đất!"

Hỏa Mã Nhĩ khẽ giật mình, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, chẳng lẽ...

Ánh mắt mọi người nhìn về Hỏa Mã Nhĩ, nàng cắn răng một cái: "Ném!"

Ầm ầm ầm, tù binh đều bị vứt trên mặt đất.

Đường Thiên xoay mặt nhìn về phía Hỏa Mã Nhĩ: "Ngươi còn có thể chiến đấu?"

Quả nhiên...

Trên đời lại có người dũng mãnh như thế!

Hỏa Mã Nhĩ kích động, trên mặt bỗng dâng bay lên một mảng hồng, nàng không chút do dự gật đầu: "Có thể!"

"Mang theo người còn khỏe mạnh của ngươi theo ta!"

Đường Thiên bỏ lại những lời này, liền lên ngựa. Tay trái hắn cầm Huyết Xông Thuẫn, tay phải cầm song đầu Lang Nha Bổng, nó là chiến lợi phẩm lúc trước thắng huynh đệ họ Hoa, hắn một mực giữ lại.

Hôm nay là lúc cho nó uống máu!

Cầm Lang Nha Bổng chỉ phía trước, gầm lên như tiếng lôi đình quanh quẩn tại tầng mây.

"Giết!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Thế Như Chẻ Tre

Đường Thiên cưỡi ngựa cũng chẳng giỏi giang gì, hắn làm chỉ là không té khỏi ngựa. Có điều đây là chiến mã đã huấn luyện kỹ, tốc độc như gió.

Khi Tân Lập nhìn thấy Đường Thiên dẫn Hỏa Mã Nhĩ và hơn hai mươi người, cứ như vậy mà lao lên, hắn đã để ý nhưng…

Ngu ngốc!

Thiên Bảng Võ Giả thì sao nào?

Năm trăm người tinh nhuệ hắn mang đến, Võ Giả Thiên Lộ đã hơn bảy mươi. Như vậy, cường giả Thiên Bảng tới cũng chỉ có đường chết. Gã dẫn người ra, vì không chắc ba cường giả phe mình có thể thắng. Với Tân Lập trận này là bắt buộc phải thắng!

Đôi mắt nhỏ của hắn nheo lại thành đường, sát cơ lẫm liệt, vung tay quát: "Giết!"

"GIẾT!" Đám người đi theo gã hùa theo, mặt mày dữ tợn.

Thấy đối phương ngày càng gần, ánh mắt Đường Thiên trở nên hung ác, đột nhiên nhảy lên. Động tác này khiến mọi người cảm thấy rất ngoài ý muốn, vài kẻ phía trước đội ngũ, hoàn toàn không nghĩ tới Đường Thiên sẽ nhảy lên thế...

Mượn nhờ lực ngựa đang lao tới, cú nhảy này, nhanh vô cùng.

Đối phương cảm thấy Đường Thiên như một ngôi sao băng rơi trước mặt bọn họ.

Tên võ giả đứng mũi chịu sào vừa sợ vừa nâng kiếm lên. “Oanh!” Một luồng sức mạnh như bài sơn đảo hải truyền qua kiếm tới như bị một thú khổng lồ đụng phải, gã kêu cũng không kịp. Thân thể gã như trái banh bị đá văng đi với tốc độ kinh người, mấy tên phía sau gã cũng không trốn kịp. Bang bang, một loạt tiếng kêu thảm vang lên, miệng phun máu té khỏi ngựa.

Hỗn loạn.

Lợi dụng đội hình đối phương đang mất trật tự, đầu ngón chân nhấn một cái lướt lên, lang nha bổng lại kéo dưới đất, cày ra một cái rãnh sâu.

Chân lực phiêu đãng trong cơ thể. Nếu lúc này Đường Thiên để ý sẽ phát hiện trên lang nha bổng cũng bao phủ một hơi sương mỏng trắng, lượn lờ bất định.

Hạc Thế!

Một bước sau cùng lún sâu vào đất, thân thể hơi dừng lại, lại trong nháy mắt biến mất.

Cùng lúc đó, trên không trung vang vọng tiếng kêu trầm hùng. Hạc Thế lượn lờ quanh lang nha bổng, uy thế khiếp người.

Oong!

Hoành Tảo Thiên Quân!

Nơi lang nha bổng quét qua, chỉ cần hơi chạm phải liền như bị sét đánh, thổ huyết bay ra ngoài. Có ba người văng ra ngoài trong tiếng kêu thảm thiết.

Đường Thiên cảm thấy sảng khoái vô cùng, lực lượng cơ thể cùng chân lực dưới Hạc Thế không ngờ lại dung hợp hoàn mỹ, chiêu thức

bình thường vô cùng ở trong tay hắn cũng có uy lực kinh người.

Mà lúc này, những người khác cũng phản ứng lại, vài bóng người từ trên lưng ngựa bắn lên hướng phía hắn.

Đường Thiên thở ra một hơi, đánh lang nha bổng một vòng va chạm với vài vũ khí.

Oanh!

Chân Đường Thiên trầm xuống lún vào đất.

Mấy người kia cảm thấy như đánh lên một bức tường dày, ngực tức, chân lực không thông, lòng không khỏi hoảng sợ. Sự dũng mãnh của Đường Thiên đã vượt quá tưởng tượng bọn họ.

Khi nhìn lại vị trí Đường Thiên đứng, con ngươi lại bị co rút.

Người đâu rồi? Không tốt! Còn không chờ bọn họ kịp phản ứng.

Một thân ảnh như quỷ mị chợt lóe lên rồi biến mất.

Vài vòi máu tươi bắn vào không trung. Bốn gã võ giả bịt cổ họng, mắt trợn trừng, trên mặt hiện vẻ không thể tin cùng sợ hãi thật đậm.

Đường Thiên đã dùng tới Liêm Huyết Miêu Nhận.

Không trung quanh quẩn như có tiếng mèo kêu đêm, thân hình phiêu hốt như quỷ mỵ, hắn như luôn có thể đoán được công kích của đối phương. Công kích của hắn rất quỷ dị, bỗng nhiên biến mất rồi xuất hiện tại góc chết của đối thủ, nhanh vô cùng.

Mười lăm giây, hắn lại đem đội ngũ đối phương giết thông sang bên kia. Song phương đối mặt chiến đấu, nhanh vô cùng, với Đường Thiên mà nói, đây chính là chiến trường thiên nhiên. Chiến đấu như vậy, thời gian phản ứng ít đến đáng thương. Nhưng Đường Thiên có trực giác

cường đại, giúp hắn sớm cảm nhận được nguy hiểm cùng ý đồ công kích của đối phương.

Đám người Hỏa Mã Nhĩ sau hắn, lúc này mỗi người đều ngẩn ngơ. Bọn họ vậy mà lại xuyên thủng đội hình đối phương. Này... việc này sao có thể?

"Giết!" Một tiếng rít gào lại đột nhiên vang bên tai họ, kéo bọn họ từ trong mộng ra. Quay đầu nhìn lại, thân ảnh kia vậy mà lại quay thân giết ngược trở lại.

“Há…!” Tiếng hít lạnh đồng loạt vang lên, trên đời này vậy mà có người hung hãn đến như vậy?

Hỏa Mã Nhĩ bị hành động của Đường Thiên kích thích chiến ý, hít sâu một hơi, ghìm ngựa quay đầu: "Giết!"

Tân Lập vừa sợ vừa giận, đợt chạm trán vừa nãy, phe mình đã tổn thất hai mươi người. Năm trăm người này gã tuyển chọn rất kỹ. Mỗi người đều như bảo bối, đảo mắt liền chết hơn hai mươi, làm sao mà gã không đau lòng cho được? Đường Thiên biểu hiện ra thực lực cường đại, khiến gã cảm thấy hoảng sợ. Nhưng khi Đường Thiên đánh ngược lại, đây rõ ràng là khinh miệt, làm Tân Lập cảm thấy một dòng máu xông thẳng đầu.

Gã đã bao giờ bị khinh thường như thế?

Trong mắt Tân Lập hiện lên vẻ tàn nhẫn, trầm giọng quát lớn: "Dừng!"

Đội ngũ đột ngột ngừng lại, bọn họ vốn là quân tinh nhuệ, thực lực mạnh mẽ, lại sinh hoạt tại sa mạc, thuật cưỡi ngựa vô cùng thành thạo.

"Đội sau bỏ ngựa nghênh địch!"

Tân Lập trấn định hơn xa người thường, Đường Thiên lúc này cách bọn họ đã không đến mười trượng.

Đội ngũ võ giả phía sau lập tức bỏ ngựa, lao về phía Đường Thiên.

Tân Lập đã đúng vì cưỡi ngựa tuy nhanh nhưng không có tác dụng với Đường Thiên, còn biến thành lá chắn yểm hộ cho hắn. Đợt công kích vừa rồi, có vài người chết do Đường Thiên từ dưới ngựa đối phương giết lên.

Trong nháy mắt Đường Thiên đã lao vào đội ngũ bỏ ngựa.

Chân lực hắn tuy chỉ có lục giai, vốn cũng không có ưu thế gì, nhưng từ khi lĩnh ngộ Hạc Thế, uy lực võ kỹ liền tăng gấp bội.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo tạo ra hoa lửa sáng lóa, lại mang theo hơi thở tử vong.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo trên Vô Song Bảng chỉ xếp cuối, nhưng dù sao cũng là võ kỹ vô song!

Một đao mang như tuyết, sắc bén bức thẳng đến gáy Đường Thiên. Hắn giống như có mắt sau lưng, thân thể co lại, đao mang lướt sát qua lưng Đường Thiên. Đao mang lạnh lẽo làm tóc gáy hắn dựng đứng. Võ giả Thiên Lộ! Không chút nghĩ ngợi, đầu ngón chân phát lực, đột nhiên húc về phía sau.

Đối phương không ngờ được một đao như vậy mà lại thất bại, càng không nghĩ tới Đường Thiên lại dùng phương thức phản kích như vậy, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, trường đao chặn ngang trước ngực.

Choang!

Đao thuẫn tương giao, Huyết Xung Thuẫn làm chệch trường đao đi, lại tiếp tục đánh thẳng vào ngực tên võ giả Thiên Lộ.

Phanh!

Một luồng sức mạnh không thể cản đụng vào ngực gã. Vẻ mặt gã cứng lại, phốc, phun ra một ngụm máu, thân thể bay lên trời, bay xa bảy

tám trượng, khi rơi xuống đất thì hơi thở cũng đã tắt.

Lần va chạm vừa rồi, Hạc Thân trong cơ thể Đường Thiên biến ảo ba lần, lực bạo phát cường hãn vô cùng.

Đường Thiên phát hiện, vũ kỹ cơ sở của mình trong hỗn chiến không ngờ thực dụng vô cùng. Qua Hạc Thế những võ kỹ này đầy tính sát thương.

Một điểm hàn mang điểm tới, trường thương như rồng.

Lại là một võ giả Thiên Lộ!

Người này xuất thủ nhằm đúng lúc lực cũ Đường Thiên vừa hết chưa kịp sinh lực mới. Nhưng gã không ngờ, Hạc Thân trong cơ thể Đường Thiên vẫn luôn biến ảo không ngừng.

Xoẹt!

Một dải hỏa hoa lửa nở ra, bắn chuẩn xác trúng mũi thương.

Đường Thiên đi chung với Lăng Húc - cao thủ sử thương - tuy hắn không luyện thương pháp, nhưng từng đối chiến cùng Lăng Húc nhiều lần lắm, hắn rất rõ làm sao để đối phó võ giả dùng thương.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo đánh lên mũi thương, trong nháy mắt chân lực cuộn trào vào thân thương. Tên võ giả dùng thương chỉ cảm giác như cầm thanh côn sắt nóng. Gã hoảng sợ, vô thức thôi động chân lực, muốn áp chế luồng chân lực kia.

Hư ảnh chợt lóe, Đường Thiên như quỷ mỵ xuất hiện trước mặt gã. Lòng gã nhảy dựng, hoảng hốt lui về sau, nhưng, ngực đau xót. Trước mắt trống rỗng. Gã đứng sững tại chỗ, một lát sau, mờ mịt cúi đầu nhìn lỗ máu ở ngực. Ý thức xa dần, thân thể ngã ra sau.

Bịch!

Xung quanh tất cả mọi người bị sự hung hãn Đường Thiên chấn nhiếp. Mới chút xíu đã giết hai võ giả Thiên Lộ, võ giả kinh khủng như thế, bọn họ bao giờ gặp qua đâu? Huống hồ, tên kia chỉ là một vị thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi? Trên mặt Đường Thiên đúng là còn mấy phần trẻ con, thế nhưng đánh nhau vô cùng thành thục. Dù ở đây có những kẻ lăn lộn vài chục năm cũng tự thấy không bằng.

Lẽ nào gia hỏa này, từ trong bụng mẹ đã chiến đấu sao? Trên đời sao lại có tên biến thái như thế?

Hai gã võ giả Thiên Lộ, đều mới đối mặt đã bị đánh chết, không có gì kích thích hơn điều này. Những võ giả Thiên Lộ khác đều sợ. Ngoại trừ hai mươi võ giả tuyệt đối trung thành với Tân Lập, năm mươi người kia là Tân Lập mời từ các bộ lạc khác. Những tên này đều là kẻ già đời, lại càng sợ chết hơn người thường.

Bây giờ, đương nhiên là để người khác làm tiêu bớt chân lực tên biến thái này mới là vương đạo!

Bọn họ chủ động tránh, khiến khí thế Đường Thiên càng cao.

Võ Giả Thiên Lộ với Đường Thiên đã không còn uy hiếp, võ giả khác càng không phải. Nơi Đường Thiên đi qua, người ngựa ngã như lúa.

Tân Lập biến sắc, lúc này gã mới phát hiện, mình đã đánh giá thấp thiếu niên này. Những võ giả mời chào kia làm gì có tâm tử chiến? Bình thường thì uy mãnh vô cùng, một khi đụng chuyện khó khăn lại không ổn tí nào. Nhưng gã cũng biết, giờ không phải lúc hối hận, gã nghiêm mặt trầm giọng quát: "Thiết vệ sa kỵ! Xuống ngựa! Theo ta lên!"

Hai mươi hộ vệ quanh Tân Lập liền xuống ngựa, đi trước bảo vệ Tân Lập, không nói tiếng nào. Những võ giả khác dồn dập nhường ra một con đường. Hai mươi thiết vệ sa kỵ đều là võ giả Thiên Lộ, là lực lượng hạch tâm trong tay Tân Lập.

Đường Thiên nheo mắt lại.

Ngươi nhịn không được rồi sao?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Khổng Tước Chân Lực

Trong chiến đấu, Đường Thiên chẳng hề ngốc dù chỉ một chút.

Ngay từ đầu, mục tiêu của hắn chính là Tân Lập. Dù cho hắn có trâu bò thế nào đi nữa cũng không thể giết sạch năm trăm người. Biện pháp duy nhất để đánh bại đội ngũ này chính là đánh thẳng vào trung tâm.

Dường như không biết đến những kẻ địch xung quanh, Đường Thiên chậm rãi tiến tới như đang đi dạo.

Vầng sáng bạc dưới chân hiện lên. Một vệt sáng bạc từ thân thể hắn lan ra phía trước với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sau đó vầng sáng bạc lóe lên rồi hóa thành một bộ giáp bạc bao lấy cơ thể hắn.

Khổng Tước Lam!

Khi phần cuối cùng trên cơ thể Đường Thiên được Khổng Tước Lam phủ lấy, Hạc Thế lượn lờ như một lớp không khí mỏng, chen giữa cụ trang và da của Đường Thiên.

Thân hình Đường Thiên chấn động.

Hắn dường như bị kéo vào một không gian vô tận. Ngay phía sau hắn là một hình ảnh hư ảo màu lam cao hơn ba trượng, có thể nhìn ra hình dáng của nó chính là Khổng Tước.

Hình ảnh mặc dù mơ hồ, nhưng lại có thể cảm nhận được sự lạnh lùng và cao ngạo từ Khổng Tước.

Đây là…

Nguyên nhân là do Hạc Thế sao?

Trong lòng Đường Thiên vô cùng kinh ngạc. Hắn có thể cảm giác được võ hồn của mình và Khổng Tước có sự khác biệt hơn so với trước đây. Tâm niệm Đường Thiên xoay chuyển, lửa võ hồn hóa thành một đường lửa bạc rồi nhập vào hư ảnh phía sau. Khi đường lửa bạc kia nối với hư ảnh màu lam, một luồng chân lực lạnh như băng từ hư ảnh khổng lồ màu lam đằng sau cuồn cuộn rót vào cơ thể hắn.

Thân hình Đường Thiên lại rung lên một lần nữa.

Chân lực Khổng Tước lạnh như băng kia kết hợp với Hạc chân lực. Hạc chân lực sắc bén như nhiễm phải sương băng, trở nên lạnh lẽo đến kinh người.

Chân lực Khổng Tước…

Trong lòng Đường Thiên vô cùng chấn động. Hắn vốn cho rằng mình vận dụng Khổng Tước đã đến mức tận cùng. Không ngờ lúc này bản thân hắn lại có cảm giác ngay cả cánh cửa cũng chưa chạm được.

Chân lực trong cơ thể Đường Thiên cuồn cuộn chưa từng thấy.

Lúc này hắn mới sâu sắc cảm nhận được sự khác biệt giữa cơ quan võ giáp và cụ trang.

Bản thân cụ trang vốn ẩn chứa lực lượng cực mạnh, chúng vì pháp tắc của tinh tọa mà sinh ra, tự thành nhất thể. Trải qua vô số năm tháng, nó đã tích lũy được lực lượng kinh người. Bản thân nó như một kho báu cực lớn, võ giả cần phải kích hoạt mới có thể mở được kho báu này.

Cơ quan võ giáp lại hoàn toàn không giống như thế. Dù nó có dùng đến tinh thạch, nhưng lực lượng căn bản của nó vẫn đến từ chân lực trong cơ thể võ giả. Nó như một cái máy khuếch đại, đem hiệu quả chân lực của võ giả nhân lên nhiều lần.

Biến hóa của Khổng Tước khiến Đường Thiên hoàn toàn chấn động.

Đường Thiên quyết định đợi khi nào thích hợp sẽ hỏi Tỉnh Hào đại ca một chút. Hiểu biết của hắn về cụ trang và võ hồn còn quá ít.

Nhưng Khổng Tước Lam dị biến vào lúc này chính là đưa than sưởi trong ngày tuyết rơi.

Chân lực Khổng Tước lạnh như băng chạy trong cơ thể Đường Thiên. Tinh thần Đường Thiên từng chút trầm tĩnh trở lại, tựa như đang ngâm mình trong băng. Không biết từ lúc nào, trên mặt Đường Thiên xuất hiện biểu tình hờ hững và lạnh như băng của Khổng Tước.

Nhếch miệng cười cũng trở nên lãnh khốc hơn.

“Cụ trang cấp bạch ngân!” Con ngươi Tân Lập co lại. Nhưng lúc này sát ý trong lòng gã đã nổi lên. Ý chí kiên quyết không gì có thể làm dao động. Lúc này đây, Tân Lập như đang đứng bên bờ vực thẳm, nếu lùi thêm một bước chính là xương thịt không còn. Đừng nói Đường Thiên có thêm một cụ trang cấp bạch ngân, dù là thêm bất kỳ thứ gì khác thì trận chiến này vẫn không thể lùi.

Đường Thiên đột ngột gia tốc.

Tần suất sải bước nhanh hơn nhưng không gây ra một tiếng động nào. Nửa thân trên của Đường Thiên không chút động đậy, như một vầng hào quang bạc thư thả. Miêu nhận hạ xuống như lá liễu đong đưa trước gió, mũi nhận nở ra những điểm sáng màu lam u tối nhỏ bằng hạt gạo.

Tựa như Khổng Tước Lam.

(Dg: đoạn này dịch khó hiểu quá!)

Tân Lập chỉ cảm thấy một cảm giác nguy hiểm cực độ bao quanh đầu óc. Tâm niệm biến chuyển, cố gắng trấn định, quát khẽ: “Giết!”

Hai mươi hai tên thiết vệ sa kỵ giống như cơn lũ cát lặng lẽ cuốn tới Đường Thiên.

Đường Thiên tựa như không biết gì, vẫn hờ hững bước đi, chỉ có những điểm sáng ở đầu ngón tay sáng hơn vài phần.

Trường côn trong tay một thiết vệ sa kỵ múa lên. Vù! Tiếng rít trầm thấp vang lên, côn ảnh màu đất đột ngột trùm lấy Đường Thiên. Trường đao trong tay một thiết vệ sa kỵ khác như một vệt sáng. Đao mang trắng như tuyết, mỏng như tơ nhện quấn lấy Đường Thiên. Một tên thiết vệ sa kỵ khác trợn mắt giận dữ, thở phì phò, lưỡi búa trong tay tựa như một dải lụa đỏ bổ tới Đường Thiên.

Đúng lúc này, sâu trong mắt Đường Thiên đột nhiên lóe lên một điểm sáng nhỏ như đầu kim, tựa như một ngôi sao trong hư không vô tận của đồng tử bay ra. Những biến hóa xung quanh không thể thoát khỏi trực giác của Đường Thiên. Nguy hiểm không chỉ nằm ở ba kẻ kia, mà còn có hai tên thiết vệ sa kỵ bên trái, một thiết vệ sa kỵ cầm cung thanh đồng kéo căng, mũi tên lạnh như băng nhắm thẳng vào Đường Thiên. Chẳng những thế, phía trước và bên phải còn có ba tên thiết vệ sa kỵ cầm ám khí có thể ném ra bất kỳ lúc nào.

Mọi con đường đều bị phong tỏa.

Tấm lưới lớn này dường như không có lấy một kẽ hở.

Đường Thiên nhếch miệng cười, nhưng hắn không hề biết rằng nụ cười này của mình lạnh lẽo đến mức nào.

Thân hình hắn đột nhiên biến mất.

Trong tích tắc hắn đã xông vào côn ảnh dày đặc lăng lệ. Tên thiết vệ sa kỵ kia mừng rỡ. Côn pháp gã luyện tên là Thôn Sơn côn, lấy sức công phá mạnh mẽ làm sở trường. Đối phương xông vào lưới côn chính là cơ hội cho gã.

Gã đột nhiên quát lớn. Chân lực toàn thân được kích động, màu sắc côn mang càng đậm thêm mấy phần, như một cái miệng khổng lồ nuốt trọn Đường Thiên.

Sát chiêu của Thôn Sơn côn, Thôn Sơn Hàm Nhạc!

Gã nhìn có vẻ thô lỗ nhưng tâm tư lại rất tinh tế. Gã không cuồng vọng đến mức nghĩ rằng một chiêu này của mình có thể đánh bại Đường Thiên. Thực lực kinh khủng mà Đường Thiên biểu hiện ra vừa rồi, khiến gã vô cùng chấn kinh. Gã biết chắc chắn mình không phải là đối thủ của Đường Thiên.

Ý đồ của gã chính là dùng một chiêu mạnh nhất của mình mang đến một chút phiền phức cho Đường Thiên, từ đó tạo thêm cơ hội cho đồng đội chiến thắng. Bọn chúng chiếm ưu thế về số lượng, chỉ cần Đường Thiên để lộ một kẽ hở thì bọn chúng cầm chắc thắng lợi.

Những kẻ xung quanh cũng hiểu được ý đồ của gã, trên mặt cả bọn không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Sự lợi hại của một chiêu Thôn Sơn Hàm Nhạc này, mọi người đều vô cùng rõ ràng. Mấy tên thiết vệ sa kỵ xung quanh đều vận sẵn sát chiêu đợi thời cơ, chỉ chờ một chiêu ngạnh kháng của Đường Thiên. Thời điểm chân lực tạm thời dừng lại chính là một cơ hội tuyệt hảo.

Đột nhiên, một điểm sáng hai màu lam bạc bất ngờ sáng lên trong côn mang màu đất đậm.

Phốc!

Một tia sáng lam nháy mắt xuyên qua côn ảnh rồi cắm thẳng vào yết hầu tên thiết vệ đang dùng côn.

Tên thiết vệ dùng côn mở to hai mắt. Trong đôi mắt đang lồi ra hiện lên vẻ không thể tin rằng bản thân không thể ngăn cản đối phương dù chỉ một chiêu.

“Giết!”

Thiết vệ sa kỵ xung quanh hoảng sợ, lúc này cũng không để ý gì nữa. Sát chiêu chờ sẵn đồng loạt đánh tới Đường Thiên.

Thân hình Đường Thiên lại biến mất một lần nữa.

Tàng Phong!

Có thể trở thành thẻ tử kim đủ để nói lên bộ võ kỹ này có thể thăng thành võ kỹ vô song, dễ dàng thấy được sự lợi hại của nó. Chỗ đặc biệt của bộ khinh công này chính là có thể mượn gió, giống như tên của nó ‘ẩn tàng trong gió’. Vận dụng của nó đối với gió, hay còn gọi là sự lưu chuyển của không khí đạt đến mức độ không thể tưởng tượng được.

Càng là địa hình phức tạp, hỗn chiến thì sự lưu chuyển của không khí càng thêm phức tạp, gió sẽ càng thêm quỷ dị khó dò.

Đường Thiên vốn cho rằng đây là bộ khinh công để ẩn dấu bản thân, nhưng đây chính là một lợi thế trong hỗn chiến.

Các loại khí lưu đa dạng và hỗn loạn, hay bất cứ dòng khí lưu nhỏ nào cũng đều trở thành vật giúp đỡ Đường Thiên.

Đường Thiên như một bóng ma, quỷ dị xuất hiện phía sau tên cung thủ. Tên cung thủ giật mình phát hiện, gương mặt biến sắc. Không chờ gã phản ứng thì lưng đã truyền tới cảm giác đau đớn. Lực lượng trong cơ thể nháy mắt bị rút đi, mềm nhũn té xuống đất.

Trường diện trở nên hỗn loạn.

Không một ai thấy được Đường Thiên làm sao thoát khỏi sát chiêu kia. Nhất là không những Đường Thiên không kéo dãn cự ly với chúng mà còn nhảy tới tiếp cận. Trận hình lập tức bị phá hỏng.

Huyết Xung thuẫn trên tay trái Đường Thiên tiếp lấy một chùy khiến cả cánh tay nóng lên. Lực lượng mạnh thật!

Dưới sự dẫn động của Hạc Thế, Hạc thân trong cơ thể biến ảo không ngừng. Chân lực cuồn cuộn không dứt vô cùng dồi dào. Đường Thiên đột nhiên phát hiện không ngờ bản thân không cần lấy lại hơi. Thời gian trước, lúc hạc thân tản ra rồi tụ lại thì nhất định phải đổi một hơi. Bây

giờ, hạc thân trong cơ thể luôn luôn biến ảo. Chân lực lưu chuyển không ngừng, hòa nhập vào cơ thể thoải mái không nói nên lời.

Chân lực Khổng Tước rất kỳ lạ, lạnh lẽo vô cùng, chạy dọc theo cơ thể của hắn. Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng, không chút ấm áp nào. Đầu óc hắn trở nên sinh động. Chiến trường lớn như thế, nhưng bất kỳ một chi tiết dù nhỏ thế nào cũng đều rõ ràng.

Cảm giác khống chế toàn diện chưa từng có xuất hiện trong đầu hắn.

Nương theo lực của một chùy này, Đường Thiên tựa như trượt trên mặt băng lui về phía sau. Bỗng nhiên hắn chùng người xuống, phía sau như có mắt, lướt qua đao mang của tên thiết vệ sa kỵ này. Miêu nhận trong tay lặng lẽ lướt qua eo đối phương.

Một tiếng hét thảm vang lên!

Tên thiết vệ sa kỵ này ôm lấy bụng. Máu tươi từ vết rách chảy ra không ngừng. Trên mặt gã hiện lên vẻ thống khổ và sợ hãi.

Đường Thiên không hề có ý định dừng lại. Tay trái vung Huyết Xung thuẫn lên, một lưỡi đao khí bay ra khỏi thuẫn, bắn thẳng tới một tên thiết vệ sa kỵ. Kẻ này vô cùng kinh hãi luống cuống đánh ra thiết quyền. Hai quyền mang ngưng thực lần lượt chạm vào đao khí.

Bốp! Bốp!

Đao khí biến mất, kẻ này thở phào một hơi. Bỗng nhiên sắc mặt gã đột biến, trong tầm mắt gã không còn bóng dáng của Đường Thiên.

Không ổn!

Gã không kịp lùi về phía sau thì một hoa lửa màu lam từ dưới thân chui vào lồng ngực gã.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo!

Phốc!

Gã như bị một quyền trầm trọng nện trúng, cả người bay ngược về phía sau, ngực lõm vào một lỗ, hơi thở biến mất hoàn toàn.

Mấy tên thiết vệ sa kỵ còn lại không khỏi hoảng sợ trong lòng. Bọn chúng đã bao giờ gặp một sát thần như thế, trong nháy mắt đã hạ gục bảy tám người. Ngay cả góc áo của Đường Thiên bọn chúng cũng không thể đụng tới. Thực lực của đối phương quá đáng sợ!

Bọn chúng đều đã trải qua huấn luyện, tuy nhiên cũng không phải loại không sợ chết. Nhất là thực lực Đường Thiên biểu hiện không phải tầm thường. Tất cả khiến bọn chúng dường như không thấy một chút cơ hội thắng lợi.

Mấy tên thiết vệ sa kỵ liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết, đồng thời rống giận rồi lao về phía Đường Thiên.

Bỗng nhiên, mấy điểm sáng bừng lên, khiến bọn chúng như rơi vào trong đêm hè. Tiếng chém giết xa dần, tất cả trở nên yên tĩnh.

Sát chiêu của võ kỹ vô song, Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh!

Thời gian như bị đóng băng tại khoảnh khắc này.

Mười con đom đóm bay ra từ mười đầu ngón tay của Đường Thiên, sau đó vẽ ra mười vệt sáng bạc linh động, chầm chậm rơi vào đoàn người.

Tinh thần lạnh lùng do chân lực Khổng Tước cảm nhiễm của Đường Thiên chợt nhảy lên, đôi môi lãnh khốc khẽ thốt lên như núi băng tan chảy.

“Nở ra đi! Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Đường Nhất Chất Vấn

Mười đốm sáng xinh đẹp vô hại chui vào cơ thể mười tên thiết vệ sa ky.

Yên tĩnh, ánh mắt kinh sợ, tất cả động tác đều ngừng lại, không một âm thanh nào, giống như là một bức tranh.

Oành!

Cơ thể mười tên thiết vệ sa kỵ ầm ầm nổ mạnh. Ngọn lửa màu lam phóng lên cao, tựa như mười bông hồng xanh bùng nở. Hàn ý lạnh thấu xương từ ngọn lửa tràn ngập ra xung quanh. Hoa tuyết tung bay phất phơ khắp bầu trời.

Trong lúc núi rung đất chuyển và hoa lửa màu lam nở rộ đó, hoa tuyết lượn lờ theo gió lướt tới thân ảnh màu bạc đang đứng thẳng đằng kia, khiến cho chiến trường thảm liệt thêm phần thê mỹ.

Chân lực Khổng Tước vẫn chảy xuôi trong cơ thể hắn, nhưng vẻ lạnh lùng trong mắt Đường Thiên lại biến mất không còn, thay vào đó chính là ánh nắng ấm áp sau mùa đông giá rét.

Một màn này mang theo một thứ ma lực khó nói nên lời, khắc sâu vào tâm khảm mỗi người.

Chiến trường lớn như thế lại không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Ngay cả đám Lăng Húc đang kịch chiến cũng ngừng lại, ngây ngẩn nhìn về bên này.

Tên võ giả đang đối chiến với Lăng Húc như gặp phải quỷ. Trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, run giọng thốt lên: “Bí bảo… tiến hóa!”

Bí bảo tiến hóa?

Lần đầu tiên Lăng Húc nghe được từ này, không hiểu rõ là gì, nhưng trong lòng gã thầm ghi nhớ. Thực lực mạnh mẽ mà Đường Thiên biểu hiện khiến gã không thể tin vào mắt mình. Võ giả cấp Thiên Lộ trước mặt hắn giống như là rau dưa, cắt thái thế nào thì tùy ý. Biểu hiện điên cuồng hung hãn như thế khiến Lăng Húc trợn mắt há mồm.

Không lẽ bình thường tên gia hỏa này ẩn dấu thực lực sao?

Lăng Húc không kìm được, siết chặt ngân thương trong tay.

Vẻ khiếp sợ của Hạc mau chóng biến mất hơn so với Lăng Húc, ánh mắt gã lộ vẻ suy tư. Lăng Húc không biết bí bảo tiến hóa là gì, nhưng Hạc thì hiểu rất rõ. Có điều không phải từ truyền thừa của Thiên Hạc tọa mà từ sách mà mẫu thân đưa cho gã.

Tinh thần bí bảo được sản sinh theo tinh tọa. Mà bảo vật khi sinh ra, bản thân chúng ẩn chứa một bộ phận pháp tắc là lực lượng của tinh tọa. Đối với võ giả mà nói, lực lượng này lớn đến kinh người, tựa như một kho báu khổng lồ. Thế nhưng trên thực tế, người ta chỉ sử dụng được một phần rất nhỏ của tinh thần bí bảo. Phần lớn lực lượng được phong ấn trong bí bảo, khiến người ta không thể sử dụng.

Dù vậy, trong một số tình huống đặc biệt, kho báu tinh tọa khổng lồ này vẫn có thể được mở ra. Uy lực bí bảo phát sinh biến hóa long trời lở đất, tựa như được tiến hóa thêm một bước mới, chính vì vậy nó được gọi là bí bảo tiến hóa.

Tiến hóa của bí bảo không chỉ một lần, mà là một quá trình tăng lên. Số lần tiến hóa càng nhiều thì lực lượng bí bảo có thể sử dụng càng lớn. Khi số lần tiến hóa đạt đến mức độ nhất định, bí bảo thể kết nối với tinh

tọa bản mạng, rồi đem lực lượng của tinh tọa đó giải phóng lên bí bảo. Khi đó bí bảo sẽ có uy lực thay trời đổi đất.

Nhưng Hạc cũng biết rằng, bí bảo tiến hóa vô cùng khó khăn, mà quyển sách kia không hề nhắc đến làm thế nào mới có thể khiến bí bảo tiến hóa. Hạc âm thầm lắc đầu, có lẽ người dì thâm sâu khó dò kia của mình mới biết được. Nhưng gã không muốn đi hỏi nàng. Mẫu thân trước kia vì chuyện của phụ thân mà gây náo loạn rất lớn với bên kia. Tuy rằng hiện giờ quan hệ giữa mẫu thân và bên kia đã hòa hợp rất nhiều, nhưng vẫn còn ở lại Thiên Hạc tọa. Điều này cũng thể hiện rõ thái độ của bà.

Hạc không muốn nợ tình nghĩa với bên kia.

Nhưng gã cực kỳ thông minh, bí bảo của Đường Thiên hoàn thành biến hóa một lần. Trong khoảng thời gian vừa qua, sự thay đổi của Đường Thiên cũng chỉ nằm ở ba chỗ: lĩnh ngộ Hạc Thế, tu luyện Tàng Phong và Không Khí Thuẫn Kích thuật. Hai loại võ kỹ kia không có khả năng làm bí bảo phát sinh biến hóa. Như vậy khả năng duy nhất chỉ có thể là Hạc Thế.

Ghi chép về Hạc Thế rất ít, nhưng Hạc nhớ kỹ một điều, chính là Hạc Thế có thể kết nối với võ hồn.

Và trùng hợp là gã cũng biết rằng bản chất của bí bảo tiến hóa chính là võ hồn bên trong bí bảo tiến hóa.

Gã nhanh chóng đưa ra một suy đoán khó tin, chính Hạc Thế làm cho bí bảo của Đường Thiên tiến hóa.

Suy đoán này làm gã cảm thấy phấn chấn. Từ khi Đường Thiên lĩnh ngộ được Hạc Thế, mỗi ngày Hạc đều nghiền ngẫm. Gã không có được ‘thiên phú’ kinh người như Đường Thiên, nhưng gã có căn cơ về võ kỹ của Hạc phái rất vững chắc. Gã đã hơi cảm giác được làm như thế nào để luyện thành Hạc Thế.

Không ngờ Hạc Thế còn có thể làm bí bảo tiến hóa. Mắt Hạc lóe sáng. Tuy gã có khả năng tự kìm chế kinh người nhưng trong lòng vẫn không khỏi kích động.

Bí bảo sau khi tiến hóa có uy lực quá mạnh mẽ.

Hơn nữa, thanh kiếm trong tay mình…

Hạc hít sâu một hơi, ánh mắt dần bình tĩnh lại.

Tân Lập ngơ ngác nhìn Đường Thiên đang đi tới trước mặt gã. Bên cạnh gã lúc này không còn một ai. Mục tiêu chủ yếu của chiêu Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh vừa rồi chính là những thiết vệ sa kỵ bên cạnh Tân Lập.

Tân Lập giật giật khóe miệng, không thể nói ra điều gì. Mặt gã như tro tàn, trong mắt chỉ còn sự tuyệt vọng.

Một ánh hàn mang lướt qua cổ Tân Lập.

Đường Thiên xoay người bước đi, âm thanh lạnh lùng không chút ấm áp vang lên: “Hàng hoặc chết!”

Thịch!

Lúc này, Tân Lập đằng sau mới đổ xuống.

Những tên thiết vệ sa kỵ hiện tại đã không còn ý niệm chống cự. Những võ giả khác thì chẳng cần phải nói, bọn chúng bị dọa đến vỡ cả mật. Âm thanh binh khí rơi xuống đất vang lên, cả bọn đều lần lượt ném vũ khí xuống.

Hỏa Mã Nhĩ và những võ giả dưới trướng như tỉnh lại từ trong mộng, nhanh chóng tiến tới khống chế bọn tay chân của Tân Lập.

Bỗng nhiên có ba bóng người bay ra xa.

Chính là ba người lão già đang vội vàng thoát thân.

Nhưng lúc này không ai có hứng đuổi theo họ. Mọi người còn chưa hồi phục tinh thần bị chấn động.

Giáp bạc rời khỏi người Đường Thiên như nước chảy. Khi mảnh giáp bạc sau cùng biến mất, Đường Thiên vốn đứng hiên ngang liền thoát lực ngã xuống.

“Đường Thiên!”

Lăng Húc và Hạc cùng hô lên rồi chạy tới bên cạnh Đường Thiên. Nhưng có một bóng người còn nhanh hơn bọn họ, chính là Đường Nhất.

Đường Nhất bước một bước đã xuất hiện bên cạnh Đường Thiên, cúi người kiểm tra chốc lát rồi ngẩng đầu nói: “Không sao cả! Mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe lại.”

Lúc này Lăng Húc và Hạc mới thở phào một hơi. Hai người liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn đám tù binh đông nghịt, cảm thấy hơi đau đầu.

“Đến bộ lạc Hỏa Lang trước đi!” Đường Nhất dứt khoát đề nghị.

Cách nói chuyện của gã mang theo phong cách của một quân nhân điển hình, đơn giản mà trực tiếp.

Lăng Húc và Hạc nhìn nhau, trong mắt cả hai hiện lên vẻ bất ngờ. Bình thường Đường Nhất rất ít nói chuyện, bây giờ lại chủ động đưa ra quyết định, có chút khác thường. Cũng may là quyết định của Đường Nhất cũng là lựa chọn tốt nhất vào lúc này. Hai người đồng loạt gật đầu.

Hỏa Mã Nhĩ không nói nhảm thêm, vội vàng dẫn đường.

Nàng bỗng nhiên có một loại dự cảm, vận mệnh của bộ lạc rất có thể sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất vì tao ngộ lần này của nàng.

Đội ngũ rất nhanh đã khởi hành. Trên suốt hành trình, Đường Nhất luôn mang theo thanh trảm mã đao thật lớn của gã thủ hộ bên cạnh Đường Thiên không hề rời khỏi.

Ngày thứ ba, Đường Thiên tỉnh lại.

Đường Thiên vẫn còn ngái ngủ mở mắt ra, ngữ khí mơ màng: “Ồ, ta ngủ rồi sao? Đây là đâu?”

“Chúng ta đang trên đường đến bộ lạc Hỏa Lang.” Đường Nhất trầm giọng đáp: “Đại nhân! Sau này ngài nên ít làm những chuyện như vậy! Bản thân là người đứng đầu binh đoàn, ngài không nên để mình gặp nguy hiểm!”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi đã làm cho Hỏa Mã Nhĩ cách đó không xa nghe được mà kinh sợ.

Binh đoàn… đứng đầu binh đoàn…

Rốt cuộc Đường Thiên đại nhân có lai lịch như thế nào? Nàng bị thực lực tuyệt luân của Đường Thiên chinh phục hoàn toàn. Nhưng khi nghe Đường Nhất nói, thì phát hiện ra bản thân mình đã đánh giá thấp Đường Thiên đại nhân.

Tuổi trẻ như thế đã trở thành người đứng đầu binh đoàn. Điều này hoàn toàn phá vỡ thế giới trong suy nghĩ của nàng trước đây.

Thời đại này, có thể được xưng là binh đoàn đều là những tinh tọa lớn mạnh. Sài Lang tọa không có một binh đoàn chân chính nào.

Nàng sớm phát hiện khí chất vô cùng đặc biệt của Đường Nhất, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, còn mạnh mẽ vang dội, nói chuyện dứt khoát rõ ràng. Cho đến khi hai chữ ‘binh đoàn’ này được nói ra nàng mới bừng tỉnh ngộ ra. Đây chính là tác phong điển hình của quân nhân. Tại sao bây giờ mình mới nhận ra chứ?

Hỏa Mã Nhĩ tựa như thấy được một bắp đùi vàng óng.

Bất kể thế nào cũng phải ôm thật chặt bắp đùi này.

Không thể nghi ngờ, bối cảnh của Đường Thiên tuyệt đối không phải bình thường. Chỉ cần ôm chặt bắp đùi của Đường Thiên đại nhân là đủ để bộ lạc cải biến tình trạng gian nan hiện nay. Hỏa Mã Nhĩ âm thầm ra quyết định, dù đại nhân có đưa ra yêu cầu gì quá phận với mình thì bản thân cũng tuyệt đối không cự tuyệt.

Khi Đường Thiên ngồi dậy, thấy Đường Nhất cầm trảm mã đao thủ hộ bên cạnh mình, trong lòng không khỏi cảm động. Hiểu được Đường Nhất quan tâm mình, hắn cười ha ha nói: “Ấy! Đừng lo lắng, đừng lo lắng! Nhất thời không cẩn thận thôi, có điều cũng thật dễ chịu nha! Ha ha!”

Lăng Húc và Hạc cũng nghe được động tĩnh, từ phía trước chạy ra đằng sau.

Đường Nhất cảm thấy không còn nguy hiểm mới lặng lẽ rời khỏi, trở lại doanh trại tân binh sau quang môn.

Ánh mắt Đường Nhất đảo qua doanh trại tân binh, phát hiện thân ảnh của Binh. Gã liền sải bước đi tới cạnh Binh, trầm giọng nói: “Binh đại nhân!”

Dường như Binh biết rõ Đường Nhất sẽ tới gặp mình, khuôn mặt tú-lơ-khơ trở nên nghiêm túc, gật đầu: “Thượng sĩ Đường Nhất!”

“Binh đại nhân! Xin ngài đừng vội!” Đường Nhất trầm giọng nói, không chút e sợ đối mắt với Binh: “Đường Thiên đại nhân chính là thống lĩnh của binh đoàn, há có thể bị nguy hiểm? Ngài cũng là thuộc hạ của Đường Thiên đại nhân, xin hãy đặt an toàn của đại nhân lên hàng đầu!”

Khiến Đường Nhất cảm thấy bất ngờ chính là Binh lại gật đầu nói: “Quả không hổ là thượng sĩ hoàng kim. Quả cảm kiên nghị! Nhưng thượng sĩ à! Xin chú ý, trình độ chiến thuật của ngươi chưa đủ để tham gia thảo luận kế hoạch chiến lược. Có điều thượng sĩ cứ yên tâm! An toàn của đại nhân chính là cơ sở để phục hưng binh đoàn, ta sẽ không quên điểm này. Nhưng ta tin ngươi cũng rõ ràng, đại nhân đang ở thời kỳ

phát triển mạnh mẽ. Bất luận phát triển nào cũng kèm theo nguy hiểm. Tuy rằng ta không có trách nhiệm giải thích với ngươi về chuyện này, nhưng ngươi là đồng liêu đầu tiên của ta. Ta không hy vọng giữa chúng ta có bất kỳ trở ngại nào, dù ta biết rõ ngươi vẫn sẽ nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh."

Đường Nhất trầm mặc một lát rồi nghiêm chỉnh hành lễ với Binh: "Tôi hiểu rồi, Binh đại nhân! Đa tạ ngài đã giải thích!"

Binh đại nhân không hề nói bậy. Đường Nhất hiểu rất rõ bản lĩnh của mình, chỉ huy chiến thuật hai mươi người đã là cực hạn của gã.

Dứt lời Đường Nhất rời khỏi doanh trại tân binh.

Khuôn mặt tú-lơ-khơ của Binh cười khổ, thì thào: "Đến khì nào mới sinh ra được một thiếu tướng đây? Nếu có thiếu tướng lợi hại một chút thì ta đỡ phải động não rồi. Thiếu tướng không thực tế, giáo quan cũng không thực tế. Được rồi, tham mưu cấp úy cũng có chút bản lĩnh, có thể dùng một chút…"

"Doanh trại tân binh nhỏ quá rồi, không tạo ra được cấp úy… cấp úy… phải tìm biện pháp thôi…"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Trắc Thí Khổng Tước

Cách bộ lạc Hỏa Lang không xa có một tiểu sơn cốc, lúc này ba người Đường Thiên đang quây thành một cụm.

Đám người Đường Thiên đã đến bộ lạc Hỏa Lang được hai ngày, từ trên xuống dưới bộ lạc Hỏa Lang đều đối đãi với Đường Thiên như thần minh. Chiến tích huy hoàng của Đường Thiên đã sớm được Hỏa Mã Nhĩ và những võ giả dưới trướng của nàng, những người đã tận mắt nhìn thấy trận chiến kinh thế kia trắng trợn tuyên dương.

Hoàn cảnh sinh tồn của Sài Lang tọa vô cùng tàn khốc, pháp tắc cường giả vi tôn ở đây so chòm sao bình thường còn rõ ràng hơn rất nhiều.

Đường Thiên đem công tác tuyển chọn pháo hôi ném cho Binh.

Còn hắn và hai người Hạc, Lăng Húc thì chạy vào trong sơn cốc nghiên cứu Khổng Tước vừa mới tiến hóa.

Hiện tại hình dáng của Khổng Tước lam đã biến hóa. Thay đổi đầu tiên là ở giữa mỗi phiến lân giáp ngân sắc đều có thêm một đường mầu lam mảnh như tơ khắc vào, trông giống như gân lá cây vậy.

Nhưng thay đổi lớn nhất lại chính là tính năng của Khổng Tước lam.

Đầu tiên là trắc thí về tính phòng hộ, từ trước đến nay, tính phòng hộ của Khổng Tước lam đều hết sức bình thường.

"Đâm mà bị hỏng thì ngươi đừng tìm ta bắt đền đấy." Lăng Húc dùng vẻ mặt đầy cảnh giác nói với Đường Thiên.

Đường Thiên bất mãn nói: "Ta là hạng người như vậy sao?"

"Đúng!" Lăng Húc lập tức gật đầu không chút do dự, cười lạnh nói: "Ngươi là cái loại người ngay cả muỗi cũng có thể cạo ra được ba lạng thịt, có chuyện gì mà ngươi không dám làm đâu?"

Đường Thiên mở to hai mắt, gần như đã cho rằng hai tai mình nghe nhầm rồi, vẻ mặt đầy ủy khuất, nói: "Tiểu Húc Húc, không ngờ trong lòng của ngươi, ta lại là con người như vậy sao? Khiến ta quá thương tâm mà! Chúng ta huynh đệ tình thâm, hảo huynh đệ, giảng nghĩa khí, ta đối với huynh đệ luôn luôn là nghĩa bình minh thiên, can đảm bạo sao..."

Hạc hơi bất đắc dĩ nói: "Là nghĩa bạc vân thiên, chân thành cởi mở. Được rồi, chúng ta đến đây là để xem bí bảo tiến hóa đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Lăng Húc, trước tiên ngươi dùng ba thành chân lực đi."

Lăng Húc chẳng buồn cùng Đường Thiên ầm ĩ, thực ra hắn cũng vô cùng hiếu kỳ với chuyện bí bảo tiến hóa. Đương nhiên hắn cũng chẳng hứng thú với bí bảo khác, bởi hắn cũng giống như Hạc, ngân thương trong tay hắn cũng không phải là vật phàm. Tuy lão sư chưa nói cho hắn biết tên gọi và lai lịch của cây thương này ra sao, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được thanh ngân thương này cực kỳ bất phàm, hắn luôn cảm thấy hoài nghi, chưa biết chừng thanh ngân thương chính là một kiện bí bảo ấy chứ.

Đường Thiên mặc Khổng Tước cụ trang rồi mở hai tay ra, trên mặt đầy vẻ bi tráng: "Đi nào, tiểu Húc Húc, ta sẽ không hận ngươi!"

Tay Lăng Húc run lên, thực sự không thể nào nhịn nổi, chửi ầm lên: "Ngậm miệng đi!"

Một điểm hàn mang sáng lên, thương ra như rồng!

Keng!

Đường Thiên bang bang bang lui về phía sau vài bước mới ổn định được thân hình.

Hạc lập tức xuất hiện trước người Đường Thiên, tỉ mỉ kiểm tra vị trí vừa bị đâm trúng, nói: "Tính phòng hộ rất tốt, không hề lưu lại vết tích. Một thương ba thành công lực của Lăng Húc hẳn có thể so với võ kỹ công kích của võ giả Thiên lộ cấp bình thường. Nói cách khác, võ kỹ công kích của võ giả Thiên lộ cấp bình thường không thể phá vỡ phòng ngự của Khổng Tước."

Hạc đánh giá rất đúng trọng tâm.

Đường Thiên xoa ngực lầm bầm: "Nhưng mà vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản hết lực đạo, nếu như không dùng chân lực hộ thể thì thân thể vẫn có thể bị tổn thương."

Hạc gật đầu: "Như vậy mới là hợp lý, Khổng Tước là linh giáp chứ không phải là trọng giáp. Chúng ta thử tiếp năm thành chân lực xem sao."

"Ta phải dùng chân lực hộ thể a." Đường Thiên lớn tiếng nói.

"Được." Hạc gật đầu.

Keng!

Một điểm hoả tinh kèm theo thanh âm bén nhọn hơn vừa nãy vang lên, lần này thân hình của Đường Thiên chỉ hơi lay động, chứ không hề bị lùi lại về phía sau.

Khi kiểm tra vết đâm có thể thấy phía trên phiến lân giáp xuất hiện những vết rạn, nhưng sau đó một cảnh tượng kỳ dị bắt đầu phát sinh. Chỉ thấy những vết rạn này dần biến mất với tốc độ dùng mắt thường cũng có thể thấy được, chẳng qua mầu sắc của cái đường lam tuyến ở giữa lân giáp chỉ hơi nhạt đi một chút mà thôi.

"Không ngờ còn có cả công năng tự chữa trị." Hạc thì thào tự nói.

Trong mắt Lăng Húc lộ ra một tia khiếp sợ, tuy hắn không hề cảm thấy hứng thú với bị bảo, nhưng dù sao cũng hiểu một chút về giá trị của nó. Số lương bí bảo có thể tự chữa trị vô cùng ít ỏi, chính vì thế giá cả cực kỳ đắt đỏ.

"Ngươi cũng xuất chiêu thử xem sao." Hạc nói với Đường Thiên: "Ba thành chân lực, dùng Đàm Thoái đao đi."

"Được!" Lời nói của Đường Thiên còn chưa dứt, lập tức một chiêu Đàm Thoái đao được xuất ra.

Soạt!

Một đạo ánh đao có bề rộng chừng một trượng mầu trắng như tuyết mang theo tiếng rít bay ra, bay trong không khí hơn mười trượng mới biến mất.

Tê, mọi người không khỏi hít vào một hơi lãnh khí.

Đàm Thoái đao của Đường Thiên là thứ bọn họ thấy nhiều nhất, cho lên uy lực của nó như thế nào thì đương nhiên mọi người đều biết.

Đường Thiên cũng bị Đám Thoái đao do chính mình xuất ra này làm giật nảy mình: "Oa, thật là mạnh!"

Bỗng trong lòng hắn chợt có một suy nghĩ, nói: "Ta dùng Khổng Tước chân lực thử xem."

Lập tức từ trong võ hồn ngân diễm của hắn bay ra một đạo hoả tuyến ngân sắc sau đó chìm vào trong võ hồn Khổng Tước. Chỉ trong nháy mắt, chân lực Khổng Tước băng lãnh cuồn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể hắn, thế giới trong mắt Đường Thiên chỉ trong nháy mắt đã trở nên băng lãnh rõ ràng một cách dị thường.

Hạc và Lăng Húc chỉ cảm giác thấy trước mắt như hoa lên, bọn họ căn bản không thấy rõ động tác của Đường Thiên.

Một ánh đao có bề rộng chừng nửa trượng mầu trắng xen lẫn chỉ lam lặng lẽ bay ra.

Ánh đao có tốc độ nhanh như thiểm điện.

Khi hai người còn chưa có bất kì phản ứng nào thì ánh đao đã chìm vào vách đá cách đó năm mươi trượng. Phốc, giống như cắt lên đậu hũ, lưu lại trên vách tường một vết đao cực nhỏ.

Đứng trước vách đá, vẻ mặt của Lăng Húc và Hạc có mấy phần mất tự nhiên.

Bởi vết đao trên vách đá cực mảnh, nhưng lại cực sâu.

"Sâu cỡ một thước." Thanh âm của Đường Thiên từ phía sau hai người truyền đến, hắn đã cắt đứt liên hệ với Khổng Tước, vì thế cảm giác băng lãnh trên người cũng biết mất không còn tăm tích.

Sắc mặt của Hạc cũng dần bình tĩnh trở lại: "Ừ, vận dụng lực lượng hợp lí hơn, càng tập trung và cô đọng hơn, như vậy mới phát huy được hiệu quả. Khổng Tước chân lực, quả là một loại chân lực đáng sợ! Uy lực như vậy so với Bạch ngân bảo khí của mười chín châu Bắc thiên còn mạnh hơn, e rằng so với bạch ngân bảo khí của Địa cực còn cao hơn một bậc."

"Đây là tiến hóa đầu tiên!" Lăng Húc trợn mắt há mồm: "Nếu như tiến hóa lần hai, tiến hóa lần ba, vậy chẳng phải là thiên hạ vô địch sao?"

"Bí bảo muốn tiến hóa rất khó khăn. Số lần tiến hóa tăng lên thì độ khó của nó cũng tăng lên theo cấp số nhân." Hạc lắc đầu nói: "Đâu có dễ dàng như vậy? Hơn nữa, sợ rằng Khổng Tước khó có thể tiến hóa lần nữa."

"Vì sao?" Đường Thiên và Lăng Húc đồng thanh hỏi.

Hạc trầm ngâm nói: "Bản chất khi mới sinh ra của nó vốn kém cỏi. Bản thể của Khổng Tước là cụ trang đồng thau. Nếu như nói, tiềm năng

của bạch ngân bí bảo là một đại bảo khố. Thì tiềm năng của đồng thau bí bảo chỉ là một cái tiểu bảo khố. Đồng thau lột xác đến bạch ngân, thật ra là ngươi mở bảo khố của nó ra, kích phát một bộ phận tiềm năng của nó khiến nó có thể thăng giai. Lần tiến hóa này e rằng tiềm năng của nó cũng đã bị kích phát ra gần hết."

Nghe xong lời Hạc giải thích, Đường Thiên cũng tin điều đó.

Trong khoảnh khắc chân lực Khổng Tước nhập thể, tâm thần trở lên băng lãnh, cảnh tượng xung quanh đều trở lên rõ ràng một cách dị thường. Đường Thiên cảm giác thấy một số thứ giống như lời giải thích của Hạc vậy.

"Quả nhiên đầu óc của Hạc tốt." Đường Thiên tán thán. Hạc thực sự quá thông minh, phân tích rất có logic, luôn khiến người ta phải tin phục.

Lăng Húc ở một bên nghe thấy vậy liền cười nhạo một tiếng: "Ngươi tưởng đầu óc ai cũng ngu ngốc như ngươi sao?"

Đường Thiên giận dữ: "Ngươi mới ngốc! Cái gì mà chính nghĩa chi thương, ta thấy là ngu ngốc chi thương thì có!"

Lăng Húc giống như mèo bị đạp trúng đuôi, lập tức nổi trận lôi đình: "Họ Đường, ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng không thể vũ nhục thương của ta! Quyết đấu đi! Để ta cho ngươi biết thế nào là tín niệm của nam nhân!"

"Ngươi muốn tự rước lấy nhục, cáp, ta đây thành toàn ngươi!" Đường Thiên trợn mắt nhìn.

"Đi nào! Hiện tại không phải ngươi chết chính là ta mất mạng!" Lăng Húc đằng đằng sát khí.

...

Trán Hạc giật giật, hắn lấy tay xoa trán, hai tên gia hỏa này, sao không có nổi một khắc yên tĩnh cơ chứ?

Hắn chen vào giữa hai người, giơ song chưởng lên: "Chúng ta còn một hạng trắc thí quan trọng nữa."

"Đánh xong rồi lại trắc!"

Đường Thiên và Lăng Húc đồng thanh gầm lên, sau đó hai người phát hiện ra đối phương lại nói y như mình, khiến cả hai càng trợn mắt nhìn nhau.

"Xem ra các ngươi nhàn hạ quá nha, không ngờ vẫn còn thời gian để nội đấu? Khặc khặc, có người đang mài đao soàn soạt, chuẩn bị hung hăng làm thịt các ngươi đấy."

Thanh âm lười biếng của Binh vang lên, đồng thời thân hình khổng lồ của Thiên Không Hổ cũng xuất hiện trước mắt ba người.

"Người nào? Chán sống! Cũng dám đánh chủ ý lên bọn ta! Chém bọn họ!"

"Muốn chết! Lúc này đi đem bọn họ giết sạch!"

Đường Thiên và Lăng Húc lập tức bị lời nói của Binh dời lực chú ý, hai người cùng kêu lên tức giận.

"Người của Phách Võ đã tra được lộ tuyến của các ngươi." Binh dùng cái giọng nói nghiêm túc hiếm khi xuất hiện nói: "Bọn họ đang theo các ngươi tới gần. Ồ đúng rồi, lần này bọn họ có xu thế dốc toàn lực, ngoại trừ lão đại Ô Thiết Vũ là không xuất động ra, toàn bộ ba gã cường giả Thiên bảng của Phách Võ đều xuất động. Ngoài ra còn rất nhiều võ giả Thiên lộ cấp, số lượng có thể lên tới trên dưới một trăm người. Những người này cũng chẳng phải đám ô hợp dưới trướng Tân Lập đâu, ở Phách Võ, có thể được coi là tinh nhuệ, thì ngoại trừ là võ giả Thiên lộ cấp ra thì phải có thêm yêu cầu là đã ở trong Phách Võ năm năm trở lên, sức chiến đấu của bọn họ đều rất mạnh."

Sắc mặt ba ngươi lập tức trở lên ngưng trọng hẳn.

"Những người mới đầu hàng kia hiển nhiên là không dùng được rồi, bọn họ vẫn còn thiếu độ trung thành, khả năng bán mạng vì chúng ta là quá ít." Binh tiếp tục: "Còn nhân số của bộ lạc Hỏa Lang lại quá ít, võ giả Thiên lộ cấp cũng chỉ có mười người, số lượng như vậy chỉ như muối bỏ biển. Cho lên chỉ có thể dựa vào chúng ta mà thôi."

Đường Thiên rất hiểu Binh, vừa nhìn Binh làm ra vẻ làm bộ làm tịch, là biết chắc chắn tên gia hỏa này đã có chủ ý trước rồi: "Này đại thúc, không cần nói nhiều lời, nói thẳng kế hoạch của ngươi ra đi!"

Binh bình thản vỗ mông ngựa một cái: "Quả nhiên không hổ là thiếu niên như thần a, ánh mắt thật là sâu sắc nha!"

"Ta và Tỳ Bà đã thương lượng thật lâu, cuối cùng cũng đưa ra được kế hoạch tác chiến."

Nói xong Binh đem ba phần kế hoạch tác chiến ném cho ba người.

Đường Thiên nhanh chóng xem hết, cảm thấy hơi kỳ quái hỏi lại: "Vì sao phải mời đầu lĩnh các bộ lạc khác tới chứ? Dù sao bọn họ cũng chẳng giúp chúng ta."

"Hắn muốn để bọn họ nhìn thấy chúng ta thắng lợi." Hạc bình tĩnh nói: "Thế nhưng, ngươi muốn chấn nhiếp bọn họ sao? Hay là muốn thu phục bọn họ? Đúng ra cái phiến toàn sỏi đá khô cằn này không mang lại cho ngươi chút hứng thú nào mới đúng chứ?"

"Quả nhiên không hổ là Hạc mà." Binh tán thán, rồi ngay sau đó oán giận nói: "Cũng chẳng còn biện pháp nào, bộ lạc Hỏa Lang quá ít người, cho dù ta đã hạ thấp tiêu chuẩn nhưng cũng chỉ chọn được có hai mươi người. Mà trong khi huấn luyện doanh của ta được thiết kế theo quy mô vạn người a!"

"Quy... quy mô vạn người?" Sắc mặt Đường Thiên đen như đáy nồi.

Binh lập tức phản ứng, trong lòng thầm hô không ổn, lỡ miệng nói ra rồi.

Quả nhiên, Đường Thiên giận tím mặt: "Ta moi đâu ra lắm tiền như thế! Ngươi, cái tên hỗn đản này! Không ngờ lại thiết kế ra huấn luyện doanh có quy mô vạn người! Tiền của ta! Tiền của ta!"

Hai câu "Tiền của ta" sau cùng của Đường Thiên mang theo vẻ bi thương khó ta hết bằng lời…

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Cố Nhân Tới

Ánh mắt Đường Thiên nhìn như muốn giết chết Binh.

Binh cảm thấy áp lực cực lớn đè tới, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cũng biết nơi này không thích hợp ở lâu, vội vàng chào hỏi qua loa rồi lòng bàn chân như có bôi dầu chuồn mất.

"Chúng ta còn có một hạng trắc thí quan trọng." Hạc phất phất tay chào.

Đường Thiên soạt một cái quay mặt nhìn sang, vẻ giận dữ trên mặt vẫn chưa tiêu hết, hung hăng trừng mắt nhìn Hạc.

Hạc vẫn bình tĩnh như thường: "Rất trọng yếu."

Đường Thiên vẫn còn tức giận, đùng đùng hỏi: "Trắc thí gì?"

Trong mắt Hạc thoáng hiện lên một đạo quang mang: "Từ tình hình hiện tại có thể phân tích ra, Hạc Thế là nhân tố trọng yếu liên quan đến chuyện bí bảo tiến hóa, hiện tại điều chúng ta cần tìm hiểu là nó có phải là nhân tố duy nhất hay không."

Đường Thiên bị lời nói của Hạc hấp dẫn: "Làm thế nào để xác định?"

"Phương pháp rất đơn giản!" Hạc vươn ngón tay trắng nõn ra, quang mang trong mắt chớp động: "Dùng một món bí bảo khác thử xem. Nếu như cái bí bảo này cũng có thể tiến hóa, vậy có thể chứng minh Hạc Thế chính là một phương pháp thúc đẩy bí bảo tiến hóa."

"Nếu như không thể thì sao?" Lăng Húc không nhịn được hỏi lại.

"Vậy thì chứng tỏ là do một nguyên nhân khác." Hạc đáp.

"Còn có nguyên nhân gì khác?" Lăng Húc không cho là đúng.

Hạc liếc nhìn Lăng Húc rồi nghiêm mặt nói: "Nguyên nhân có khả năng thì có rất nhiều. Ví dụ như Khổng Tước đã trải qua võ hồn của Đường Thiên rèn luyện cho lên mới phát sinh lột xác, cái này cũng có khả năng là một trong những nguyên nhân thúc đẩy bí bảo tiến hóa. Hiện tại chỉ có thể đoán ra hai điều, cũng là hai nguyên nhân, thứ nhất là võ hồn rèn luyện, thứ hai là lột xác thăng giai, rốt cuộc đâu mới là nguyên nhân chính, hoặc có thể nói điều kiện cần và đủ là gì. Sau khi tìm được nguyên nhân, chúng ta có thể tìm hiểu điều kiện cần phải như thế nào mới đủ, ví dụ như võ hồn rèn luyện cần phải rèn luyện đến tình trạng nào v v..., đây chính là những việc chúng ta cần phải làm rõ."

Đường Thiên và Lăng Húc cùng mở lớn miệng, ánh mắt nhìn Hạc, giống như nhìn một con quái vật.

"Lúc này ta đã biết người thông minh có cái bộ dáng như nào rồi." Lăng Húc lắc đầu cảm khái: "Chỉ có mỗi chuyện mà khiến cho ngươi suy ra nhiều thế, đầu của các ngươi mọc ra kiểu gì thế?"

Đường Thiên gật đầu như gà mổ thóc: "Đúng vậy, đúng vậy." Rồi bỗng hắn lệch cái đầu sang một bên nói: "Nếu như có Thiên Huệ ở đây thì tốt rồi, có thể so xem các ngươi ai thông minh hơn. Thiên Huệ là người thông minh nhất thiên hạ! Đương nhiên, tiểu Hạc tử ngươi cũng rất thông minh, ừm, thôi thì tạm thời ngươi cứ đứng hàng thứ hai đi."

Đối với cái vị trí đệ nhị gì gì đó, Hạc hoàn toàn chẳng thèm để ý, nhưng mà "Tiểu Hạc tử"...

Trong lòng hắn thầm giãy dụa mấy giây, sau đó hắn quyết định chẳng lên dây dưa về vấn đề này thêm nữa, nếu không hai tên gia hỏa này sẽ quên mất luôn truyện trắc thí. Hạc nhắc nhở Đường Thiên: "Vậy bắt đầu trắc thí đi."

"Nga nga nga, trắc thí." Đường Thiên như ở trong mộng mới tỉnh.

"Đúng đúng đúng, trắc thí." Lăng Húc cũng phụ họa.

Đã gần như quên mất tiêu rồi a, biết ngay là như thế mà... Trong lòng Hạc thầm niệm.

Bỗng nhiên, Đường Thiên có vẻ hơi xấu hổ quay sang hỏi: "Cái này, chúng ta kiểm tra như thế nào?"

"Vừa rồi ta đã nói nhiều như vậy, ngươi không nghe tí gì sao?" Hạc nghiêm chỉnh nhìn chăm chú vào Đường Thiên, hắn muốn xác định lại liệu có phải cái tên gia hỏa này đang đùa hay không.

"Nghe thì vẫn cứ nghe." Đường Thiên xấu hổ vò đầu, sắc mặt đầy vẻ mờ mịt: "Nhưng nghe không hiểu, ngươi nói một, hai, ba gì gì đó, nghe tới nghe lui thấy nó quá phức tạp."

Có lẽ Đường Thiên cảm thấy nói như vậy thì có vẻ không tốt cho lắm vì thế hắn vội vàng làm bộ làm tịch mà khen: "Thế nhưng nghe tới nghe lui thấy thật lợi hại nha."

Hạc: "..."

Khi Hạc nhìn thấy ánh mắt đầy vô tội của Đường Thiên, hắn quyết định không lên giải thích với Đường Thiên làm gì, mà nói thẳng: "Ngươi tìm một món bí bảo khác, dùng Hạc Thế thử một lần, xem nó có tiến hóa hay không."

"Cáp!" Đường Thiên hớn hở, vỗ tay: "Đúng đúng đúng, ta nhớ ra rồi!"

"Hắc, mèo con bé nhỏ ơi, phải xem ngươi rồi!" Đường Thiên nói với cái Liêm Huyết Miêu Nhận trong tay.

Sau đó hắn thu hồi lại vẻ tươi cười trên mặt, sắc mặt trầm tĩnh lại, giống như đã biến thành một con người khác vậy. Vụ khí xung quanh

người hắn càng lúc càng dày đặc, khiến bóng dáng của hắn dần trở lên mơ hồ, chỉ trong nháy mắt, một cỗ khí thế kinh người đã bao phủ toàn trường.

Trong mắt Hạc và Lăng Húc hiện lên vẻ kinh ngạc.

Khí thế của Đường Thiên dường như đã mạnh hơn!

Cái tên gia hỏa này...

Đường Thiên vừa thôi động chân lực lập tức Hạc thân trong cơ thể trở lên sinh động hơn, không ngừng biến ảo. Bất giác Đường Thiên bị biến hóa của Hạc thân hấp dẫn, cảnh tượng của trận chiến cách đây hai ngày trước giống như đèn kéo quân liên tục hiện ra trước mắt hắn. Rất nhiều cảm ngộ rời rạc ào tới giống như thủy triều.

Hắn đã quên mất mục đích của mình, hắn đang chìm đắm vào trong những mảnh vỡ cảm ngộ này.

Những cảm ngộ rời rạc quen thuộc này mang theo một tia khí tức băng lãnh.

Hắn đã quên mất thời gian, mặc kệ nó trôi qua.

Hạc nhìn thân hình Đường Thiên giống như con rối, gần như không thể tin được vào hai mắt của mình: "Giác ngộ..."

Trong mắt Lăng Húc hiện lên vẻ ước ao trần trụi, nghiến răng nghiến lợi: "Cái tên biến thái! Rảnh rỗi là giác ngộ, rảnh rỗi là giác ngộ! Hỗn đản! Đáng ghét!"

Rảnh rỗi là giác ngộ...

Lập tức Hạc cảm thấy có chút không tự nhiên, hắn mang theo cái vẻ mặt vô cùng khó coi, gian nan hỏi lại: "Lẽ nào đây không phải đầu tiên hắn giác ngộ?"

"Lần đầu tiên?" Khuôn mặt Lăng Húc trở lên vô cùng hung dữ: "Không biết đây là lần giác ngộ thứ mấy của tên gia hỏa này rồi!"

Hạc á khẩu không nói được câu nào.

Một lát sau, khuôn mặt cứng đờ của hắn mói cố gắng phun ra hai chữ từ kẽ răng: "Biến thái!"

Biểu hiện của Đường Thiên khiến một người từ nhỏ được xưng là thiên tài như Hạc cảm thấy áp lực cực lớn, giống như đeo gánh nặng trên lưng vậy. Cũng không phải do hai người có mâu thuẫn gì, mà điều này phát sinh từ nội tâm kiêu ngạo. Hạc thân lực có thể nói là thứ Đường Thiên đánh bậy đánh bạ tu luyện thành, Hạc theo Đường Thiên học tập đã thu được tiến bộ thần tốc, những võ kỹ của Hạc phái đang từ từ biến mất không ngừng được phục hồi trong tay hắn. Thế nhưng, chỉ liếc mắt nhìn qua là Đường Thiên đã dày vò ra Thiên hạc phản không sát, điều này khiến hắn rất ngạc nhiên.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu.

Đem Hỏa Liêm quỷ trảo phát triển trở thành Vô song võ kỹ, lĩnh ngộ Hạc Thế, bí bảo tiến hóa...

Hiện tại, cái tên gia hỏa này lại tiếp tục tiến vào trạng thái giác ngộ.

Trong khoảng thời gian gần đây, tiến bộ của Hạc cũng có thể nói là thần tốc, thế nhưng nếu so với Đường Thiên thì vẫn còn kém quá xa. Tuy Hạc là người khiêm tốn ôn hòa, nhưng thực ra trong nội tâm lại cực kỳ kiêu ngạo.

Ngay cả Đường Thiên còn chẳng chiến thắng được, thì sao có thể phục hưng Hạc phái đây?

Không riêng gì hắn, mà cả Lăng Húc, trong lòng cũng có kiêu ngạo. Ngay từ đầu, thực lực của hắn và Đường Thiên không khác nhau nhiều

lắm, nhưng hiện tại Đường Thiên đã vượt qua hắn một đoạn, thử hỏi làm sao hắn có thể chịu thua cho được?

Ngay cả cái tên thiếu niên tâm thần mà còn không đánh bại được, thì sao có thể đánh bại kẻ phản bội kia đây?

Hai người đều là người quang minh lỗi lạc, trong lòng lập tức bốc lên chiến ý nóng bỏng không hề che dấu.

Vù!

Vụ khí quanh người Đường Thiên như bị gió thổi lên, chỉ trong nháy mắt đã bỗng nhiên cuộn trào.

Trong vụ khí, một đôi mắt trầm tĩnh lấp lánh như ánh sao.

Chỉ tiếc, chân lực của mình vẫn còn quá yếu...

Trong lòng Đường Thiên cũng cảm thấy hơi tiếc nuối, nếu như chân lực của mình mạnh một chút thì Hạc Thế sẽ càng thêm nguy hiểm rồi. Với cảnh giới chân lực hiện tại của hắn, căn bản không thể nào phát uy được biến hóa chân chính của Hạc Thế.

Nhưng cảm giác tiếc nuối này chỉ lóe lên rồi biến mất, tâm thần của Đường Thiên lại sáng lạng giống như ánh nắng.

Đôi mắt đột nhiên mở to, chân lực trong cơ thể như bị một thứ vô hình nào đó khuấy động cuộn trào, trên miệng quát khẽ: "Liêm Huyết Miêu Nhận!"

Vù!

Liêm Huyết Miêu Nhận trong tay đột nhiên xuất hiện một làn vụ khí, có hình dáng giống như một dòng lửa vậy.

Một tiếng mèo than khóc mơ hồ vọng lên bao phủ toàn trường.

Đường Thiên lại nhíu mày, hắn vẫn cảm thấy có thứ gì đó hơi kém một chút. Nhưng lại không biết được nó thiếu ở điểm nào, nhưng cái cảm giác này rất mãnh liệt. Hắn nhắm mắt lại, tỉ mỉ tìm hiểu.

Dần dần, hắn nhận ra một chút manh mối.

Liêm Huyết Miêu Nhận trong tay giống như một con mèo bị nhốt trong lồng sắt, Hạc Thế chính là cái lồng sắt nhốt nó, khiến nó bị yếu đi rất nhiều, nhưng dù vậy nó vẫn không thể phá tan cái lồng sắt này.

Hắn suy tư nửa ngày, nhưng vẫn không tìm ra manh mối, vì thế đành phải rút lui.

"Không được, chỉ bằng Hạc Thế dường như vẫn còn chưa đủ." Đường Thiên liên tục lắc đầu.

Nói xong Đường Thiên phát hiện ra chẳng ai lên tiếng hỏi han hắn, hắn cảm thấy hơi kỳ quái liếc nhìn về phía hai người, khi nhìn thấy sắc mặt hai người vô cùng kỳ lạ, trong lòng hắn cảm thấy càng thêm kỳ quái: "Uy uy, biểu tình của các người là sao?"

"Biến thái!" Lăng Húc tàn bạo mắng một câu rồi xoay người bước đi.

"Biến thái!" Hạc cũng lạnh lùng phun ra hai chữ từ kẽ răng, sau đó cũng xoay người rời đi.

Đường Thiên ngẩn cả người, mất cả nửa ngày mới phản ứng, lập tức giận tím mặt, đuổi theo: "Các ngươi, hai tên hỗn đản! Phải nói cho rõ ràng chứ! Tự dưng lại mắng ta, muốn đánh giá sao..."

Thành Tam Hồn.

Tái Lôi nhìn tràng diện khí thế ngất trời trước mặt, trong lòng cảm thấy rất mỹ mãn.

Vốn có rất nhiều thế lực mơ tưởng đến Lâm gia, nhưng Binh hạ quyết tâm phải giữ lại cho bằng được. Hắn giở mọi thủ đoạn vừa đe dọa vừa uy

hiếp, đem thế lực mấy nhà kia hù chạy mất. Tuy Lâm gia rách nát, nhưng dù sao cũng là một gia tộc lấy cơ quan thuật để lập gia, trong nhà còn tồn trữ rất nhiều thanh đồng được Tái Lôi dùng giá rất thấp để mua lại.

Khi đã có nguồn tài chính sung túc, Tái Lôi càng thêm trắng trợn thông báo tuyển dụng nhân thủ, nhưng điều nằm ngoài dự đoán của nàng chính là, Mặc gia nghe thấy nàng dự định kiến lập một pháo đài thanh đồng, thì lập tức phái một đội ngũ gồm bốn mươi cơ quan sư đến hỗ trợ. Những cơ quan sư này đều là những người có kinh nghiệm phong phú và lão luyện, bọn họ vừa đến đã giúp cho Tái Lôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, đồng thời tiến độ của công trình cũng gia tăng đáng kể.

Bỗng nhiên, một thanh âm băng lãnh vang lên.

"Tái Lôi tiểu thư, xem ra cũng kiếm được không ít nha."

Tái Lôi sửng sốt, nàng xoay người, khi thấy rõ mặt người vừa lên tiếng, trong lòng không khỏi nhảy dựng, bởi người đứng trước mặt nàng rõ ràng là vị công tử ca bị nàng lừa lần trước!

Nhưng Tái Lôi cũng phản ứng cực nhanh, làm như gặp được bạn tốt lâu năm, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười đầy sáng lạng: "Ai nha, từ sau lần mua Sơ Tuyết lúc trước, đã lâu không thấy công tử đến thăm tiểu điếm rồi!"

Công tử ca ngoài miệng thì cười nhưng trong bụng không cười, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Tái Lôi, nói: "Lần trước bản công tử mới ra khỏi thành Tam Hồn đã bị người ta đánh cướp, Sơ Tuyết cũng bị cướp."

"A!" Trên mặt Tái Lôi hiện ra vẻ giật mình nhìn hết sức chân thực, nàng vội vàng nói: "Công tử không bị sao là tốt rồi! Thường ngày trị an ở thành Tam Hồn cũng rất tốt a."

Công tử ca vẫn nhìn chằm chằm vào Tái Lôi nhưng không phát hiện ra điểm nào đáng nghi, hắn hừ lạnh một tiếng: "Nếu tên cướp giật đó mà

rơi vào tay ta, nhất định ta phải cho hắn biết thế nào là sống không bằng chết!"

Nghe thấy công tử ca nghiến răng nghiến lợi, trong giọng nói đầy vẻ oán độc, trong lòng Tái Lôi thầm run rẩy, rốt cuộc cái tên gia hỏa Đường Thiên này đã làm gì người ta?

Công tử ca nói xong liền quay mặt sang nhìn công trường đang xây dựng với khí thế ngất trời, sau đó bỗng nhiên cười lạnh nói: "Tái Lôi tiểu thư tìm được một chỗ dựa vững chắc rồi nhỉ! Không biết đó là thần thánh phương nào?"

Sự kiện ở thành Tam Hồn lần trước đã kinh động đến phụ thân khiến hắn bị hung hăng trách phạt một phen. Hắn không cam lòng buông tha như vậy, vừa đúng lúc có một gã trưởng lão trong tộc khi nghe hắn nói tới cái của hàng cơ quan võ giáp kia, thấy rất hứng thú, vì thế mới đồng hành cùng hắn tới đây xem một lần.

Thứ mà vị trưởng lão này hứng thú chính là cơ quan thuật.

Vị công tử ca cũng nhớ kỹ bài học lúc trước cho lên hắn mang đủ số cao thủ theo người.

Dựa vào những người trong tay hắn lúc này cũng đủ để đem cả thành Tam Hồn tàn sát bằng sạch.

Lần trước không thành công, nhưng lần này hắn sẽ không cho Tái Lôi có cơ hội để từ chối!

Ánh mắt hắn đầy lạnh lẽo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Yên Vụ Phẫn Nộ

Tái Lôi giật mình, đối phương rõ ràng là lai giả bất thiện.

Nhưng đúng lúc này có một giọng nói vang lên từ phía sau: “Các vị, có chuyện gì vậy?”

Một bộ cơ quan võ giáp tuyệt đẹp màu lam lặng lẽ xuất hiện không một tiếng động từ phía sau mọi người, bên trong truyền ra giọng nói lạnh lẽo khiến người ta sởn tóc gáy.

Thiên Không Hổ vừa xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, nhất là Lý trưởng lão vốn im lặng đứng bên cạnh vị công cử kia, hai mắt lão lúc này sáng rực, nhìn chằm chằm vào Thiên Không Hổ.

Không giống như đám cơ quan võ giáp bình thường có hình dáng cồng kềnh thô kệch, Thiên Không Hổ thon thả, cân đối, cặp cánh kim loại sau lưng xanh thẳm như màu trời, cực kỳ tinh xảo.

Nó lặng lẽ lơ lửng giữa không trung, toàn thân có xu hướng lao thẳng về phía trước, ánh mắt giống như một thợ săn lão luyện, sát khí như hóa thành thực thể bao phủ toàn trường trong nháy mắt.

Cả đám người lập tức náo động, võ giả bên cạnh công tử biến sắc, mấy tên cao thủ dường như không kiềm chế được sắp lao từ trong đoàn người hỗn loạn ra ngoài.

Một tiếng đàn trầm thấp bi thương từ đằng xa truyền lại.

Tiếng đàn bi thương thấm vào tận đáy lòng người ta, công tử ngẩn người, thực lực của hắn rất bình thường, sao có thể ngăn cản được tiếng

đàn này, chỉ trong nháy mắt tâm thần đã bị tiếng đàn ảnh hưởng.

Đám võ giả bên người công tử cực kì kinh sợ.

Lý trưởng lão nhíu mày đi tới bên công tử, đưa tay lên vai hắn. Một luồng chân lực được truyền vào người công tử giúp hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, mặt mày đầy hốt hoảng

Lý trưởng lão chuyển mắt nhìn về phía đài cao đón nắng phía xa, nơi đó có một lão già mù cả hai mắt đang ngồi trên xe đẩy đang thản nhiên kéo nhị, phía sau lão là một tráng hán đang dùng cặp mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

Lý trưởng lão giật mình, một cái tên chợt hiện ra trong đầu lão.

Hắn hít thật sâu, vận chuyển chân khí trong người rồi cao giọng hỏi: “Các hạ có phải Manh huyền lão nhân không?”

Lão già ngừng lại, dùng giọng nói khàn khàn khô khốc đáp lại: “Chính là ta.”

Lý trưởng lão cực kì lo lắng, hắn không ngờ mình lại gặp cường giả Thiên bảng ở chỗ này, hơn nữa lại là Manh huyền lão nhân nổi danh tính khí thất thường, hắn phản ứng rất nhanh, vội vàng đáp: “Vãn bối không biết đây là sản nghiệp của tiền bối nên đã nhiều lần thất lễ…”

“Lão phu cũng chỉ là kẻ dưới trông chỗ này thay chủ nhân thôi.” Manh huyền lão nhân vẫn bình thản đáp.

Mặt Lý trưởng lão tức thì biến sắc, bất kì một gã cường giả Thiên bảng nào cũng cực kỳ kiêu ngạo, họ là nhóm người mạnh mẽ nhất trên thế giới này, đứng ở trên đỉnh của thế giới. Cường giả như vậy nếu muốn mời chào thì khó khăn ra sao không khó để nghĩ.

Thế lực có thể mời chào được cường giả Thiên bảng hắn không phải thế lực nhỏ.

“Không biết quý chủ nhân…” Lý trưởng lão tính thử thăm dò.

“Chủ nhân không thích phô trương, còn những chuyện khác thì lão phu cũng chỉ là kẻ gác cửa mà thôi. Công việc gấp gáp nên không thể mời các vị ở lại uống trà được rồi.” Manh huyền lão nhân thản nhiên nói.

Lý trưởng lão vội trả lời: “Là bọn vãn bối làm phiền rồi! Xin cáo từ!”

Nói xong liền lôi công tử mặt xám như tro đi.

Tái Lôi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nóng bỏng công tử nhìn nàng khiến nàng nổi cả da gà.

“Bọn chúng liệu có quay lại không?” Tái Lôi hỏi với vẻ lo lắng.

“Hừm, tốt nhất là đừng có quay lại nếu không thì…” Binh đằng đằng sát khí. Hắn vừa mới lỡ miệng với Đường Thiên, tâm trạng cực xấu lại gặp đám người này quả thực đang hận không thể đánh một trận thoải mái.

Sau này muốn moi tiền từ Đường thiếu niên không dễ như trước nữa rồi.

Thực không ngờ một đại sư túc trí đa mưu như mình mà lại mắc sai lầm cùi bắp như vậy, quả nhiên ở với tên thiếu niên tâm thần kia đã hạ thấp chỉ số thông minh của mình rồi…

Binh rưng rưng nhìn trời, trong lòng đau đớn khôn tả.

Về phần công tử bị lôi đi có phần không hiểu: “Lý trưởng lão, Manh huyền lão nhân kia là ai vậy?”

“Cường giả Thiên bảng.” mặt Lý trưởng lão cực kì nghiêm trọng: “Không ngờ chính là hắn! Xem ra chúng ta phải điều tra thật kĩ thế lực phía sau hắn rồi! Phái người quan sát kĩ một chút nhưng không được hành động gì, chỉ âm thầm quan sát thôi, mà cơ quan võ giáp kia quả thực không tầm thường chút nào.”

“Cường giả Thiên bảng…” công tử biến sắc: “Lão khọm kia lại là cường giả Thiên bảng sao!”

Mắt Lý trưởng lão hiện rõ vẻ không vui bởi lẽ cường giả vi tôn, cường giả Thiên bảng đáng nhận được sự tôn trọng. Biểu hiện của thiếu gia khiến hắn không vui nhưng hắn cũng không nhiều lời mà chỉ nói: “Công tử, xin người chớ hành động thiếu suy nghĩ, lai lịch đối phương sâu không thể lường, trước khi điều tra kĩ càng chúng ta không nên kết oán với họ.”

Công tử không cam lòng hừ lạnh nói: “cường giả Thiên bảng thì sao, chúng ta cũng có!”

Lý trưởng lão vẫn kiên nhẫn giải thích: “Nhìn qua cũng có thể thấy Manh huyền lão nhân không phải người chủ sự, có thể khiến một cường giả Thiên bảng cam tâm tình nguyện đến giữ nhà hộ lẽ nào lại là chuyện mà thế lực phổ thông có thể làm được. Nếu làm việc không cẩn thận sẽ ảnh hưởng rất lớn, công tử ngàn vạn lần không thể hành sự bất cẩn được.”

“Vậy chúng ta cứ bó tay bó chân thế này sao?” công tử tức giận hỏi.

Mắt Lý trưởng lão hiện rõ vẻ giảo hoạt: “công tử không cần lo lắng, chúng ta không tiện ra tay thì có thể tìm người làm thay.”

“Ý ngươi là…” Mắt công tử sáng lên.

“Đúng vậy, nếu bọn họ phô trương thanh thế thì sẽ nhanh chóng hiện nguyên hình thôi.” Lý trưởng lão bình tĩnh nói: “cường giả Thiên bảng không phải ai cũng coi tiền bạc như rác rưởi. Ánh mắt công tử quả nhiên bất phàm, bộ cơ quan võ giáp kia không phải vật tầm thường. Lúc nó áp sát chúng ta vậy mà không hề có một tiếng động. Cơ quan võ giáp mạnh mẽ như thế vậy mà lại không có ai biết đến!”

Hai mắt Lý trưởng lão sáng lên, lần đầu tiên hắn thấy Thiên Không Hổ thì hai mắt như dán vào đó, không rời ra được.

Hắn đã trầm mê trong cơ quan thuật được vài chục năm rồi, ánh mắt lão luyện không phải người như công tử có thể so được.

Thiếu gia tuy trăng hoa một chút nhưng cũng không thiếu mắt nhìn cũng như tài trí.

“Nếu lần này thành công thì khảo hạch lần này công tử tuyệt đối có thêm không ít chỗ tốt.” Lý trưởng lão sợ thiếu gia làm loạn nên trầm giọng chặn trước.

Công tử im lặng không nói gì.

Mỗi đời đệ tử trong tộc đều được đối xử bình đẳng, bọn họ bị điều đi khắp nơi, mỗi người đều có sản nghiệp riêng của mình, hàng năm đều phải chịu khảo hạch. Thành tích khảo hạch là chỉ tiêu đánh giá tài năng của bọn họ.

Hắn không những phải cạnh tranh với huynh đệ tỉ muội của mình mà còn phải cạnh tranh với những đệ tử của dòng chính.

Lại nhớ đến vị phụ thân nổi danh thiết huyết của mình khiến da đầu hắn tê dại. Kiểu cạnh tranh này là bộ luật thép của gia tộc, phụ thân hắn chính là người ủng hộ nó kiên quyết nhất, năm đó người đã bộc lộ tài năng giữa hơn hai00 tộc nhân khác để đạt được vị trí bây giờ.

Khảo hạch hàng năm của hắn chỉ được coi là trên trung bình, không tính là người nổi bật.

Nghe thấy lời Lý trưởng lão khiến hắn tỉnh mộng.

“Vậy cứ làm theo lời ngươi đi.” Công tử trầm trọng: “Ta có đủ kiên nhẫn!”

Lý trưởng lão cười hài lòng.

Đường Thiên đang đọc tin mới nhất từ Tiên Võ.

Bên trên có vài dòng giới thiệu về hắn, chính là trận chiến với Ngũ Sát đoàn, có một vài chi tiết khá tỉ mỉ chính xác nhưng đồng thời cũng có một vài phỏng đoán. Nhưng so với sự khổng lồ của Thiên Lộ thì một trận chiến như vậy cũng chẳng thu hút được sự chú ý của nhiều người. Tin chấn động nhất chính là cuộc chiến giữa hai lưu phái Kiếm Thánh.

Tìm khắp mọi nơi cũng không thấy tin gì của Thiên Huệ.

Đường Thiên có chút mất mát nhưng chỉ trong chốc lát hắn đã ngẩng đầu lên, ánh mắt khôi phục vẻ kiên định.

Đường Thiên vẫn vùi đầu tu luyện, kế hoạch gì đó hắn quẳng tất cho Hạc. Hắn biết mình là ai, dùng đầu óc của mình đi nghĩ ba cái chuyện phức tạp này chẳng phải càng thêm đau đầu sao.

Đã thế thì dành toàn bộ thời gian để tu luyện đi.

Bất kể là mưu kế gì chăng nữa thì cuối cùng cũng phải dựa vào nắm đấm để quyết định thắng bại!

Vậy mình sẽ là quả đấm mạnh nhất!

Binh không có thời gian lo việc tu luyện của hắn nên hắn tự lo cho cho mình.

Mục tiêu gần nhất là “Khí kích thuẫn thuật” phải hoàn thành độ khó trung bình cấp “Vẫn thạch khanh”, điều này không cho phép hắn lùi bước. Hắn bắt đầu luyện vung thuẫn - động tác cơ bản nhẫn của các loại vũ kĩ dùng thuẫn .

Mỗi lần tu luyện và khua thuẫn hai vạn lần.

Khua đến mức mồ hôi vã ra như tắm.

Khác với Lăng Húc và Hạc, Đường Thiên chưa bao giờ thấy mình có thiên phú tu luyện gì. Từ bé đến giờ không có ai khen hắn là thiên tài mà

ngược lại những tiếng cười nhạo và những lời châm chọc theo hắn lớn lên đã giúp tâm hắn được rèn luyện cứng cỏi, càng thêm kiên định.

Dù sao cũng là luyện, một0 vạn lần, một00 vạn lần, luyện mãi cuối cùng cũng sẽ luyện thành.

Có lẽ sẽ có đường tắt nhưng chỉ có những người thông minh mới tìm ra, bản thân mình cứ thành thật tu luyện, luyện đến đủ thì thôi.

Mồ hôi sẽ không lừa người.

Từ trước đến giờ hắn vẫn tin vào điều đó. Thế giới này có quá nhiều đạo lý, chính mình chỉ cần hiểu một cái là đủ rồi. (Dg: Bá đạo :cuoichet:)

Mỗi khi hoàn thành một vòng tu luyện hắn lại ngồi xuống khôi phục chân lực, dùng ngọn lửa bạc từ võ hồn để luyện Liêu Huyết Miêu Nhận. Lần trước khi dùng Hạc chi thế vẫn có một chút gì đó vướng mắc, hắn cảm thấy mình luyện Liêu Huyết Miêu Nhận vẫn chưa đủ nên bắt đầu luyện Liêu Huyết Miêu Nhận tiếp.

“Vô dụng! Ngươi có luyện thế nào cũng vô dụng thôi!”

một tiếng gào rít đầy tức giận vang lên trong trại tân binh.

“Đứng trước những thế gia thì sự kiên trì của ngươi chẳng có ý nghĩa gì hết! Ngay từ vạch xuất phát ngươi đã thua rồi! Ngươi có nhanh hơn nữa, nỗ lực nhiều hơn nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì cả!”

“Bọn họ có danh sư chỉ bảo, có vô vàn thiên tài địa bảo, từ nhỏ lại được các loại huyết mạch cao quý rèn luyện, học tập vô song võ kỹ, ngươi lấy gì so với bọn họ? Mồ hôi của ngươi mà? Ha ha, đừng làm ta buồn cười nữa!”

Tiếng gầm gừ phẫn nộ không ngừng truyền ra từ trong làn khói, lẩn quẩn bên tai Đường Thiên.

“Cuộc sống vốn không công bằng! Vĩnh viễn không công bằng! Con kiến hôi vĩnh viễn chỉ là con kiến hôi thôi!”

“Mở mắt ra mà nhìn cho kĩ đi! Đừng mơ tưởng hão huyền nữa!”

Từ mấy ngày nay làn khói này vẫn dùng con mắt tức giận soi mới. Sau đó… Cứ vậy thôi.

Đường Thiên cũng lười đáp lời nó nhưng con hàng này không có ý tý nào, cả ngày gào rít ầm ĩ, phiền muốn chết.

Đả tọa xong Đường Thiên đứng lên, đi tới trước làn khói hỏi: “Này, ngươi có thể câm miệng lại được không?”

“Hô hô! Bị ta nói trúng tâm sự rồi sao? Con kiến hôi, thực ra ngươi đã sớm biết rồi đúng không, ngươi chẳng qua chỉ đang tự lừa dối mình mà thôi, ha ha!” Làn khói cười vang.

“Ừ!” Đường Thiên gật đầu lia lịa: “Ta đã sớm biết, sớm biết ngươi là loại hàng kém chất lượng!”

“Ngươi!” làn khói giận tím mặt.

“Quả là kẻ thất bại.” Đường Thiên lắc đầu nói: “Người thất bại quả nhiên luôn tìm cách viện cớ. Còn gọi là cái gì mà Thôn quang thiết quyền chứ, kẻ yếu ớt như ngươi cũng có thiết quyền sao? Giờ ta không có hứng với ngươi, nói cho ngươi biết, nếu ngươi không câm họng lại ta sẽ xóa sổ ngươi luôn.”

“Ngươi dám!” làn khói giận dữ.

“Sao ta lại không dám?” Đường Thiên cười nhạt: “Ngươi quên đây là địa bàn của ai à? Đường Nhất, có cách gì xóa sổ con hàng này không?”

Đường Nhất trầm trọng nói: “Có thể ném nó vào tường võ kỹ để thôn phệ thẻ Hồn Tướng tạo thành Hồn tướng mới.”

Đường Thiên lắc đầu: “Loại mặt hàng cùi bắp, tinh thần yếu ớt này thì có thể tạo ra được Hồn tướng ngon sao? Có chỗ nào giống như thùng rác không?”

Làn khói khẩn trương: “Lẽ nào ngươi không cần Thôn quang thiết quyền sao? Nó là võ kỹ vô song đấy!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Đánh Lén

Đường Thiên lắc đầu đáp: “Không cần. Dù võ kỹ có lợi hại hơn nữa mà không có cái tâm của người luyện võ thì chắc chắn sẽ chẳng đi đến đâu cả. Lúc Quỷ Trảo dạy ta Hỏa Liêm Quỷ Trảo thì nó vẫn chưa phải là vô song võ kỹ nhưng ta rất vui bởi ta cảm nhận được ý chí và niềm tin thuộc về Quỷ Trảo trong đó, đó là ý chí và niềm tin mà ngay cả thời gian cũng không thể hủy diệt được. Còn bên trong Thôn Quang Thiết Quyền ngươi lại tràn ngập oán hận, ngươi hèn nhát nhưng lại chỉ biết mượn cớ trốn tránh, võ kỹ như vậy ta không cần.”

“Ngươi không hiểu! Chờ khi ngươi hiểu rõ sự tàn khốc của thế giới này…” Làn khói căm hận nói.

Đường Thiên cũng cảm thấy phiền phức nên không nhịn được ngắt lời hắn, gã trợn mắt nhìn thẳng vào làn khói nói: “Đối với những kẻ nhu nhược thì thế giới này vĩnh viễn tàn khốc. Người khác có điều kiện tốt là cớ để ngươi lùi bước, từ bỏ sao? Thế giới này vốn chưa từng công bằng và sau này cũng không bao giờ công bằng nhưng thế thì sao chứ? Ngươi sẽ đầu hàng à? Người ta được vũ trang đầy đủ còn ngươi chỉ có chân tay không thì ngươi cảm thấy bất công rồi tự chặt tay mình xong nép mình vào xó chửi mắng cuộc đời sao?”

Đường Thiên không hề che giấu sự khinh thường miệt thị trong mắt: “không công bằng á? Phì! Ngươi biết thế nào là võ giả không? Võ giả chính là người mà dù cho cả thế giới đối đầu với ngươi, dù cho con đường phía trước ngươi đầy chông gai thử thách, dù cho cả cuộc đời ngươi đã được định sẵn sẽ phải nhấp nhô lận đận thì ngươi vẫn phải ngẩng cao đầu bước tiếp. Ngươi có thể không có tiếng tăm gì, ngươi có thể bị cười nhạo, ngươi có thể nhún nhường, khom lưng khuỵu gối

nhưng thời điểm cuối cùng khi ngươi nhắm mắt xuôi tay rời bỏ thế giới này thì cái đồng hành cùng ngươi chính là ý chí và niềm tin sắt đá của ngươi! Đây mới là võ giả!”

“Võ giả quái gì cái loại như ngươi!”

Nói xong Đường Thiên chẳng buồn để ý đến làn khói nữa mà tiếp tục luyện vung thuẫn, động tác buồn tẻ, nhạt nhẽo cùng cực.

Làn khói cứng mồm không trả lời được.

Đồng thời Đường Nhất cũng rung động bởi câu nói này của Đường Thiên, hắn cảm thấy sau khi nghe Đường Thiên nói thì ở sâu thẳm trong người giống như có thứ gì đó đang trào dâng.

Ý chí và niềm tin sao?

Ý chí và niềm tin của mình là gì?

Đường Nhất cúi đầu không nói gì.

Đường Thiên đang vùi đầu tu luyện cũng không để ý tới sự khác thường của Đường Nhất, hắn phải nắm chắc thời gian bởi đêm nay sẽ hành động. Đám người Hỏa Mã Nhĩ đã do thám được vị trí của Phách Võ, dù sao thì sa mạc này vốn là địa bàn của bọn họ.

Theo như kế hoạch chiến đấu mà Binh đề ra thì đêm nay sẽ đánh lén lần thứ nhất.

Đại chiến sắp tới nhưng tâm trí Đường Thiên không chịu chút ảnh hưởng nào, hắn vẫn tu luyện vô cùng chuyên tâm, dù là động tác vung thuẫn cơ bản nhất. Sau khi luyện thành Hạc Thế thì dù là một chút biến hóa rất nhỏ Đường Thiên cũng có cảm giác được.

Điều này trợ giúp rất nhiều cho việc tu luyện của hắn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Đường Thiên vẫn không có gì phải lo nghĩ.

Sau khi hoàn thành hai vạn lần vung thuẫn thì Đường Thiên đả tọa để khôi phục chân lực. Khi hắn mở mắt ra thì trong mắt như có ánh sáng tỏa ra, chiếu rọi bốn bề, sau một lúc thì tia sáng đó mới dần thu lại. (DG: Mắt như đèn pha 8-x)

Khi Đường Thiên và Đường Nhất bước vào phòng thì Hạc và Lăng Húc đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đường Thiên vung tay hô: “Oa oa, lên đường đánh giặc!”

Lăng Húc liếc mắt đầy khinh bỉ: “Chúng ta đi đánh lén, không cần rống lên vậy đâu!”

Chỉ nghĩ đến việc đêm nay có thể đánh sướng tay cũng khiến tinh thần Đường Thiên hưng phấn, ngay cả tên tiểu Húc Húc đáng ghét dường như cũng thuận mắt hơn rất nhiều. Từ khi Đường Thiên phát hiện chiến đấu có tác dụng rất lớn tới việc lĩnh ngộ võ kỹ thì hắn đã hiểu tại sao những võ giả trong truyền thuyết kia lại thích chạy đi khắp nơi khiêu chiến.

Càng gian nan vất vả thì võ giả càng dễ thu được lý giải sâu sắc về võ kỹ, loại lý giải này không đơn giản lĩnh ngộ được nếu chỉ dựa vào tu luyện.

Vì thế Đường Thiên thích chiến đấu.

Cảnh đêm thăm thẳm như nước.

Buổi đêm ở sa mạc, sao mọc đầy trời, trong không khí phảng phất có chút lạnh lẽo.

Dưới sự dẫn đường của Hỏa Mã Nhĩ, bọn họ đã nhanh chóng tìm được doanh trại của Phách Võ. Bên một đống lửa lớn có một đám võ giả đang thoải mái cười vang, trong không khí thoang thoảng mùi thịt nướng.

Dư Thuận nhấp một ngụm rượu mạnh nhưng không nuốt ngay mà ngậm trong miệng, mặt lộ rõ vẻ thỏa mãn. Bề ngoài hắn khá bình thường nhưng có khí chất ung dung tự tại, khiến người ta có cảm giác kẻ này làm gì cũng bình tĩnh trầm ổn.

Hắn thích sự yên tĩnh nên tự mình đốt một đống lửa nhỏ, ngồi cách đám võ giả kia khoảng một trăm thước.

Thủy Thừa vuốt tóc, khuôn mặt hơi gầy, thon dài, trên cổ đeo chiếc khăn lụa pháp phới màu đỏ như lửa, đôi mắt dài, mảnh như lưỡi đao, đem lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo, hắn hừ lạnh một tiếng lẩm bẩm: “Mấy tên khốn này thuộc họ nhà thỏ à? Nói chạy là chạy, để chúng ta đến đây hít cát! Không khí khô nóng như thế này ảnh hưởng không tốt đến da ta chút nào!”

Vĩnh Thu cười ha hả: “Thực ra cũng rất tốt mà, hiếm khi nào mọi người tụ tập lại được như thế này, ta thấy mọi người đều rất hài lòng đấy.”

Hắn cao gầy, khoảng tầm mộtm9, nổi bật nhất là cặp mắt màu xanh xám của hắn, hai tay hắn cực kì linh hoạt, một lưỡi dao mỏng xuất hiện giữa hai ngón tay hắn, phản chiếu ánh lửa chói mắt.

Thường ngày bọn họ mỗi người đóng ở một nơi, muốn tụ tập một chỗ quả thực không dễ.

“Phái người canh gác chưa?” Dư Thuận bỗng hỏi.

“Ặc! Thuận ca, huynh cẩn thận quá rồi đấy.” Vĩnh Thu không cho là đúng mà nói: “Chúng ta có nhiều người như vậy lại còn bản thân ba người chúng ta tọa trấn thì còn có kẻ nào dám đến vuốt râu hùm chứ? Trừ phi hắn bị ấm đầu rồi!”

Ba cường giả Thiên Bảng dẫn theo một trăm võ giả cấp Thiên lộ, lực lượng mạnh mẽ như vậy hoàn toàn có thể quét ngang Sài lang tọa.

Kỳ thực Dư Thuận cũng cảm thấy mình quá cẩn thận nhưng vẫn phải nói: “Cẩn thận vẫn hơn, lão đại khá quan tâm đến mấy tên này đấy.”

“Thuận ca, lần này rốt cục là chuyện gì?” Thủy Thừa nhíu mày hỏi: “Lão đại nói chẳng rõ ràng gì cả, chỉ bảo chúng ta nghe huynh chỉ huy thôi, đến giờ bọn đệ vẫn chưa biết gì cả.”

“Đúng thế đúng thế! Thuận ca, nói đi nói đi.” Vĩnh Thu cũng nài nỉ.

Dư Thuận do dự trong chốc lát, đảo mắt nhìn bốn phía rồi nói nhỏ: “Lão đại đi khiêu chiến Khang Đức rồi.”

Cái gì?

Thủy Thừa và Vĩnh Thu giật mình suýt nhảy dựng lên.

Phản ứng của hai người cũng không khiến cho Dư Thuận bất ngờ. Khang Đức là ai chứ? Nhiều năm như vậy mà hắn vẫn vững vàng chiếm ngôi đệ nhất cao thủ Sài Lang tọa, thực lực của hắn sâu không thể lường được. Ngân Nguyệt Khang Đức, Thiên Câu Bạch Hoa, Phách Võ Ổ Thiết Vũ chính là ba ông trùm chiếm giữ Sài Lang tọa nhiều năm, toàn bộ danh tiếng của bọn họ đều do vô số sinh mạng dựng lên.

Ba người đấu đá lẫn nhau hiển nhiên không chỉ một lần, Khang Đức mạnh hơn hai người một phần.

ba thế lực lớn vẫn duy trì một cách ăn ý, giống như ba thủ lĩnh hiểu rõ thực lực của nhau.

Thế mà lão đại lại đi khiêu chiến Khang Đức.

hai người còn tưởng tai mình nghe nhầm nữa.

“Ừ!” Dư Thuận thấp giọng nói: “Lão đại kiếm được một bảo khí cấp bạch ngân của chòm Gấu nhỏ.

“Sặc!” hai người lại sốc lần nữa, rốt cục họ cũng hiểu tại sao lão đại lại tự tin đi khiêu chiến Khang Đức.

Chòm Gấu nhỏ, một trong năm địa vực, đối với Sài Lang tọa thì chòm sao mạnh mẽ như vậy không khác gì thần thánh xa xa không thể chạm tới. Sài Lang tọa xếp gần cuối trong số bốn mươi hai chòm Nam Thiên, mười chín chòm của Bắc Thiên cũng đủ cho họ phải ngưỡng mộ mà năm địa vực thì…

Bọn họ có cảm giác rằng cả đời này cũng sẽ không có liên hệ gì với những tồn tại mạnh mẽ như vậy. một kiện bí bảo cấp bạch ngân địa cấp có thể bán với giá trên trời ở bốn mươi hai chòm Nam Thiên.

Huống chi đây còn là bảo khí!

Hai người cực kỳ kích động, Thủy Thừa hỏi với giọng run run: “vậy chẳng phải lão đại có thể thống nhất Sài Lang tọa rồi sao?”

Dư Thuận cũng rất kích động nhưng chung quy hắn vẫn là người lão luyện cẩn thận: “Chuyện này phải dựa vào chúng ta rồi. “

“Dựa vào chúng ta á?” Vĩnh Thu ngẩn người sau đó hai mắt sáng rức: “Lẽ nào mục tiêu chúng ta cần giết có liên quan tới bảo khí cấp bạch ngân kia?”

“Đúng vậy.” Dư Thuận gật đầu với vẻ nghiêm túc: “Bảo khí cấp bạch ngân của chòm Gấu nhỏ này là thù lao cho vụ giết mấy tên khốn kia, xong việc thì bí bảo này mới thuộc về Vu lão đại.”

Vĩnh Thu biến sắc: “ba tên này rốt cục là ai mà lại có giá bằng một kiện bảo khí chòm Gấu nhỏ?”

Thủy Thừa hừ lạnh: “Quan tâm lai lịch bọn chúng làm quái gì! Dù là kẻ có lai lịch chăng nữa thì chỉ cần vì kiện bảo khí cấp bạch ngân này cũng đáng để chúng ta liều một lần!”

Vĩnh Thu gật đầu đồng ý: “không sai, không sai. Quan tâm lai lịch bọn chúng làm gì, cứ liều đã!”

Bỗng nhiên toàn doanh trại có tiếng hỗn loạn, Dư Thuận nheo mắt, lạnh lùng nói: “Thực là to gan, lại dám tập kích doanh trại của chúng ta!”

Dứt lời, hắn đứng thẳng người, tiện tay quẳng túi rượu sang một bên.

Thủy Thừa và Vĩnh Thu cũng nhận thấy bèn cùng nhau đứng dậy.

Nhờ ánh lửa chiếu sáng, ba người quan sát toàn bộ doanh trại nhưng khi nhìn rõ tức thì sắc mặt ba người cực kì khó coi.

Quang cảnh cực kỳ hỗn loạn, tiếng kêu gào thảm thiết không ngớt, đống lửa giữa trại soi rõ từng khuôn mặt kinh sợ, những tia máu bắn tung tóe. Những võ giả này hoàn toàn không ngờ lại có người dám đánh lén bọn họ!

Người tới hung ác dị thường, chỉ vung tay mấy cái đã có hơn một0 người bay đầu.

ba người Dư Thuận tức đỏ mắt, những người này đều là tinh nhuệ của Phách Võ, bọn họ đã tốn rất nhiều năm mới bồi dưỡng được giờ lại giống như cừu non để mặc đối phương chém giết.

ba người không hẹn mà cùng huýt dài một tiếng, huy động toàn bộ chân lực, lao thẳng về phía ba người đang chém giết.

Đối phương cũng chỉ có ba người, kẻ dùng đao là Hồn Tướng nhưng đao phát cực kỳ bá đạo, gần như không có sơ hở nào. Tên thiếu niên áo đen dùng kiếm, tiêu sái linh động, kiếm thế sắc bén, hơn nữa thân pháp lại nhanh nhẹn khó nắm bắt, thỉnh thoảng còn hiện ra hai ba ảo ảnh, khó bề phân biệt được.

Nhưng Dư Thuận lại chỉ nhìn chằm chằm vào tên khốn kiếp mặc áo giáp bạc tay trái cầm thuẫn giữa chiến trường, thực lực tên này không phải mạnh nhất nhưng lại là tên giết người đạt hiệu suất cao nhất, hắn

giống như một cỗ máy giết người không có chút tình cảm nào, động tác ngắn gọn mà lưu loát, không có một chút thừa thãi nào.

Nếu nói về thực lực thì tên Hồn tướng cầm trảm mã đao kia có thực lực mạnh hơn hắn nhưng nếu so lượng người giết được thì thiếu niên giáp bạc thắng chắc. Thiếu niên giáp bạc quá hiểu việc lợi dụng hoàn cảnh xung quanh, hắn giống như tử thần bóng đêm nhẹ nhàng cắt đứt sinh mạng.

Một kẻ đáng sợ!

Tuy Dư Thuận đã sớm đoán được nhiệm vụ lần này sẽ không dễ dàng nhưng thiếu niên giáp bạc vẫn khiến tâm thần hắn rung động.

Vội vàng lao nhanh tới, ngay giữa không trung Dư Thuận hít một hơi thật sâu, huy động chân lực toàn thân, quần áo căng lên như khí cầu, tay phải chậm rãi đưa ra.

Một luồng chân lực mạnh mẽ kèm theo tiếng sấm đáng sợ lao thẳng về phía Đường Thiên.

“Đại Bi Lôi Âm chưởng!”

Không có ánh sáng mà chỉ có tiếng sấm cuồn cuộn không dứt đi cùng với luồng chân lực như muốn dời non lấp bể!

Khuôn viên ba trượng quanh Đường Thiên đều bị một chưởng này của hắn bao trùm.

Khuôn mặt bình thường của Dư Thuận lại bỗng đỏ rực, bị Đại Bi Lôi Âm chưởng bao trùm thì ngay cả không khí cũng gần như cô đọng lại, những loại thân pháp khó nắm bắt kia sẽ mất đi tác dụng.

Đây là Đại Bi Lôi Âm chưởng!

Dùng thô phá tinh, lấy một khuất phục mười.

Nhưng đúng lúc này tên thiếu niên giáp bạc đang bị chưởng của hắn khóa chặt lại ngẩng đầu, cặp mắt lạnh lẽo sáng lên!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Dương Giác Phong Linh

Chân lực Khổng Tước lạnh như băng chảy xuôi toàn thân, tâm Đường Thiên như băng tuyết.

Không khí xung quanh như bị giam lại. Từng lớp chân lực cuộn trào mãnh liệt trong phương viên ba trượng bị khuấy động điên cuồng gào thét, tạo nên những tầng sóng trong suốt. Tiếng sét đánh trầm thấp quanh quẩn trong những làn sóng trong suốt này.

Chân lực thật mạnh mẽ!

Nhưng trên khuôn mặt ngẩng lên của Đường Thiên không hề có một chút kinh sợ.

Tay phải buông xuống bên người, đầu ngón tay nở ra hoa lửa màu lam sậm. Năm ngón như móc câu, khuỷu tay lật một cái, đột nhiên tung ra một trảo.

Chân lực sắc nhọn mà băng lãnh theo đầu ngón tay đột ngột bắn ra, cùng Đại Bi Lôi Âm chưởng của Dư Thuận trực tiếp va chạm, không hề có chút kỹ xảo nào.

Vù!

Chỉ lực của Hỏa Liêm Quỷ Trảo giống như năm ngọn trường mâu bén nhọn, xuyên thủng chưởng kình đối phương.

Nhưng phạm vi bao phủ của chưởng kình do Dư Thuận đánh ra cực lớn. Dù bị xuyên thủng, nhưng dư thế vẫn lao tới Đường Thiên. Trong khoảnh khắc chưởng kình sắp chạm vào cơ thể, đôi mắt Đường Thiên

đột nhiên bắn ra chùm hào quang màu lam, Huyết Xung thuẫn đã chuẩn bị từ sớm dựng thẳng trước ngực.

Oanh!

Thân hình Đường Thiên trầm xuống, cát vàng dưới chân ầm ầm nổ tung, bay ra khắp nơi.

Xung quanh Đường Thiên hình thành một cái hố đường kính ước hai thước, sâu chừng nửa thước.

Thế tới ào ạt của Dư Thuận giống như bị rắn cắn, gượng ép xoay thân hình giữa không trung, bay về phía sau mấy trượng mới ngừng lại. Gương mặt Dư Thuận âm trầm như nước. Chưởng kình của gã hoàn toàn bị Đường Thiên xuyên thủng, chỉ lực quỷ dị chui vào kinh mạch gã. Gã phải mất ba lần hô hấp, mới có thể đem loại chỉ lực quỷ dị kia hóa giải.

Không ngờ còn có chỉ lực có thể xuyên thủng Đại Bi Lôi Âm chưởng của mình!

Trong lòng gã nghiêm nghị. Chưởng kình của Đại Bi Lôi Âm chưởng như sấm sét, trong võ kỹ thất giai, tuyệt đối là chưởng pháp cương mãnh đứng đầu. Môn chưởng pháp này, gã tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh. Với võ giả Thiên Lộ bình thường, chỉ cần một chưởng là mất mạng.

Cường giả Thiên bảng!

Dư Thuận nheo mắt lại, chân lực xoay chuyển, xẹt xẹt, hai tay gã hiện lên một tầng điện mang chói mắt.

Gã chỉ thấy mắt hoa lên, rồi đột nhiên mất đi tung tích đối phương!

Trong lòng Dư Thuận nảy lên. Toàn thân phòng bị cao độ, chuẩn bị nghênh tiếp công kích của đối phương. Nhưng năm sáu giây trôi qua vẫn không có chút động tĩnh. Không ổn, bị lừa rồi!

Dư Thuận nhìn thấy một ảo ảnh như ẩn như hiện trong đám người, lãnh khốc thu gặt sinh mệnh.

Đáng ghét!

Gã không chút do dự bay qua.

Đối thủ của Vĩnh Thu là Đường Nhất. Hồn tướng của gã cũng là một tên Hồn tướng bát giai dùng đao, tên là Phong Sửu. Tướng mạo Phong Sửu cực kỳ xấu xí, nhưng chính là danh gia đao pháp sáu mươi năm trước. Phong Sửu là trợ thủ tốt nhất của Vĩnh Thu, thực lực bát giai, cũng là cực hạn mà Vĩnh Thu có khả năng khống chế. Tạo nghệ của Phong Sửu trên đao pháp cực cao, trong bát giai, hiếm có địch thủ.

Nhưng bây giờ, đứng trước tên Hồn tướng cũng dùng đao này, Phong Sửu lại bị áp chế hoàn toàn.

Vĩnh Thu lần đầu nhìn thấy Phong Sửu vừa đối mặt liền bị áp chế. Hồn tướng thật lợi hại! Trong mắt gã hiện lên một tia sáng, nếu mình có thể sử dụng được Hồn tướng dũng mãnh, gan dạ như thế...

Lặng yên không một tiếng động, năm thanh phi đao xuất hiện trên tay. Tay run lên, năm thanh phi đao mang theo tiếng rít ai oán, vẽ ra năm vòng cung quỷ dị, thẳng lấy Đường Nhất.

Đường Nhất nhìn cũng không thèm, tay nâng trảm mã đao lên như không có vật gì, tùy ý vỗ một cái. Năm thanh phi đao giống như đánh lên trên một mặt vách tường vô hình, bắn ngược trở ra.

Hứng thú trong mắt Vĩnh Thu càng đậm, mười ngón như bay, vô số ám khí bay ra từ giữa ngón tay. Được rót vào chân lực hành mộc, khiến chúng như một màn mưa, bao trùm đất trời hướng Đường Nhất đánh tới.

Đường Nhất không chút động lòng, đao thế mạnh mẽ dứt khoát, nhưng ánh đao lại kín như bưng, khí phách tuyệt luân. Ám khí đụng tới màn đao, như mưa rơi xuống lá chuối.

Nhưng ám khí của Vĩnh Thu giống như vô cùng vô tận, liên tục tràn ra từ mười ngón tay của gã.

Vĩnh Thu cùng Phong Sửu liên thủ, cũng miễn cưỡng ngăn trở Đường Nhất.

Những võ giả khác căn bản không thể nhúng tay. Khí kình bá đạo do những ám khí kia xối xả đánh lên màn đao tạo nên, khiến cho bọn họ không thể tới gần.

Trong lúc đó, cuộc chiến của Hạc và Thủy Thừa lại là một quang cảnh khác.

Hai người đều là kiếm khách, đều là lấy nhanh đánh nhanh, hai bóng người như điện, vừa đụng vào liền tách ra.

Thủy Thừa dùng chính là một thanh thứ kiếm dài nhỏ, thân hình phiêu hốt, kiếm pháp biến hóa quỷ dị khó dò. Mà Hạc cũng nhanh tương tự, lại như một con hạc đen múa trong không trung, tiêu sái linh động, kiếm pháp không có một chút khí tức âm quỷ, đường đường chính chính.

****

Đường Thiên giống như một con cá chạch, thoắt ẩn thoắt hiện trong đám người hỗn loạn.

Có điều những kẻ này rõ ràng khó chơi hơn nhiều so với thủ hạ của Tân Lập. Sau hoảng loạn lúc đầu, bọn họ cũng trấn định lại. Võ giả cấp Thiên Lộ đối với Đường Thiên tuy rằng không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng chỉ cần vòng trong hai chiêu, hắn không giết chết đối phương, thì võ giả bên cạnh sẽ tìm đến ngay.

Đường Thiên liên tục giết chiết sáu người, liền bị ba người cuốn lấy. Phía sau truyền tới một tiếng quát lớn, Dư Thuận đánh tới.

Chưởng kình cuộn trào mãnh liệt từ phía sau ầm ầm áp tới.

Đường Thiên rồi đột nhiên huýt dài một tiếng, tay phải Hỏa Liêm Quỷ Trảo, tay trái Huyết Xung thuẫn hung hãn chém ra. Một luồng đao khí phá không bay ra, chính là Không Khí Thuẫn Kích thuật!

Nghe được tiếng huýt dài Đường Thiên, Lăng Húc vốn mai phục giật mình, nhiệt huyết đột nhiên vọt tới não.

Đây là ám hiệu kế hoạch tốt!

Khinh công Lăng Húc rất bình thường, cao thủ đối phương lại nhiều như mây, nếu gã áp vào quá gần, thì rất dễ bị lộ. Vì vậy gã luôn mai phục tại một nơi cách chiến trường chừng năm mươi trượng, chờ đợi lệnh công kích.

Chính là lúc này!

Hỏa Liệt điểu liền xông ra ngoài!

Cuồng phong mạnh mẽ lướt qua làm rung chuyển tầm mắt, khiến chiến ý trong cơ thể Lăng Húc đột nhiên thiêu đốt, nhiệt huyết sôi trào!

Hỏa Liệt điểu, sau khi được Tái Lôi cải tiến lần nữa, các phương diện tính năng tăng rất mạnh. Khiến Tái Lôi cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là, không ngờ Hỏa Liệt điểu lại sinh ra một thứ tương tự võ hồn. Tuy rằng nó còn rất yếu, nhưng điều này có nghĩa là Hỏa Liệt điểu đã phát sinh biến hóa về chất. Hỏa Liệt điểu biến thành thứ có điểm tương tự như cơ quan hồn giáp.

Tốc độ, tốc độ của Hỏa Liệt điểu gấp ba lần trước đây!

Tốc độ điên cuồng như thế khiến Lăng Húc như người điên, phí không ít thời gian mới thích ứng được.

Thế nhưng khi thích ứng được, Lăng Húc lại thích loại cảm giác nhanh như sấm chớp này.

Gia tốc! Gia tốc! Lại gia tốc!

Hỏa Liệt điểu cũng cảm thụ được chiến ý của Lăng Húc, tốc độ của nó càng lúc càng nhanh. Khi tốc độ đột phá cực hạn bình thường, oanh, một đoàn lửa đỏ bỗng nhiên toát ra từ giữa các ngón chân nó.

Ngọn lửa vừa gặp gió liền tăng mạnh, chớp mắt trước liền bao phủ toàn thân Hỏa Liệt điểu.

Lăng Húc lúc đầu cả kinh, nhưng khi phát hiện ngọn lửa này, không những không có chút thương tổn đối với gã, còn làm chân lực trong cơ thể gã trở nên càng linh động. Ngọn lửa cũng bao phủ cả Lăng Húc.

Lăng Húc bỗng nhiên cảm giác như mình và Hỏa Liệt điểu giống như một thể, ăn ý không thể nói ra.

Động tĩnh Hỏa Liệt điểu bức tốc vốn không nhỏ, lúc này toàn lực lao đi, lập tức kinh động mọi người trên chiến trường.

Nhưng... Nó tới quá nhanh rồi!

Mọi người chỉ cảm giác một thân ảnh cả người cháy rực, như một mũi tên phẫn nộ, hướng bọn họ vọt tới, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đây là cái gì?

Bỗng nhiên, một khuôn mặt điên cuồng hiện ra trong ngọn lửa. Đám võ giả kinh hãi, dồn dập giơ lên binh khí che ở trước ngực. Vô số hàn mang tỏa ra từ ngọn lửa, trong nháy mắt bao phủ bọn họ. Lăng Húc mang theo khí thế hung hãn, bọn họ không kịp có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có thể vô thức chống lại.

Hàn mang gần như đồng thời bắn trúng binh khí bọn họ.

Một luồng lực lượng cực mạnh giống như dời non dốc biển mà tới, bang bang bang, ba tên võ giả văng ra mấy trượng như đống cát, tất cả đều thất khiếu chảy máu, hơi thở hoàn toàn không còn.

Lăng Húc giết xong, dưới thân Hỏa Liệt điểu không hề giảm tốc độ, đột nhiên phát lực, bay lên trời.

Mái tóc dài màu bạc của Lăng Húc được bao phủ bởi một quầng lửa đỏ rực. Tóc bạc tùy ý bay lượn trong không trung, liền múa thành một đóa hoa lửa bùng nở.

Cú nhảy này của Hỏa Liệt điểu vượt quá năm trượng. Nhìn nét kinh sợ và hoang mang trên mặt của đám võ giả trước mắt, khuôn mặt Lăng Húc trở nên bình tĩnh không dao động, nhìn không ra một chút điên cuồng thường ngày. Gã giống như hỏa diễm kỵ sĩ cổ đại, sát ý tràn ra bốn phía.

Ngân thương vui sướng reo lên, dường như nó đang thưởng thức niềm vui từ lâu chưa có.

Đột nhiên, Lăng Húc như có chút cảm ngộ, thương tiêm hải vốn là thương pháp chiến trường cổ đại!

Gã giống như bị sét bổ trúng. Rất nhiều phương pháp phát lực của thương tiêm hải, đặc biệt kỹ xảo phát lực, ào ào xuất hiên trong đầu gã. Gã trở nên thông suốt!

Lần trước, gã cảm thấy thương tiêm hải có rất nhiều kỹ xảo dùng cho chiến trường, nhưng gã cho rằng đây là đặc thù của thương pháp cổ đại. Trong khoảng thời gian này, gã cũng luôn luôn thử phương thức chiến đấu khi cưỡi Hỏa Liệt điểu. Nhưng từ đầu gã không hề nghĩ tới, thương tiêm hải vốn là thương pháp chiến trường cổ đại dùng trên chiến trường!

Lão sư chưa từng nói qua cho gã, thương tiêm hải cần phải có tọa kỵ!

Không sai, thương tiêm hải cần phải có tọa kỵ. Chỉ khi thương tiêm hải có được tọa kỵ, thì nó mới là thương tiêm hải chân chính!

Chút giác ngộ này giống như tia chớp lướt qua trong đầu Lăng Húc. Khi gã phục hồi tinh thần, thì đã vọt tới trước mặt địch nhân, không cần

nghĩ, ngân thương trong tay nhẹ nhàng đâm ra!

Một thương này nhẹ nhàng trước nay chưa từng có, ngón tay gã vô cùng mềm dẻo chà xát cán ngân thương!

Nhưng ngân thương lại trở nên nghe lời vô cùng, cứ như lướt ra từ đầu ngón tay gã, mang theo độ xoáy rất nhỏ.

Dương Giác Phong Linh treo tại trên chùm tua ở mũi thương bị tung lên. Sau khi nhận được món đồ này từ Ẩn Kiếm thánh, Lăng Húc liền đem nó treo trên ngân thương, chỉ là cho tới giờ nó vẫn chưa từng vang lên.

Leng keng!

Một tiếng chuông gió nhẹ nhàng, dường như xuyên ra từ trong tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc của lịch sử, đi thẳng vào lòng người.

Thân thể Lăng Húc chấn động, gã không thể tin tưởng mà mở to hai mắt.

Phốc!

Võ giả trước mặt tựa như bị mê hồn, không chút động đậy. Ánh sáng bạc lóe lên, mũi thương lặng yên không một tiếng động đâm vào lồng ngực hắn. Ầm, võ giả vô lực ngã xuống đất, nhưng trên mặt hắn không hề có một chút đau đớn nào.

Khi nhìn thấy thần tình khuôn mặt của võ giả lúc đổ xuống, Lăng Húc chấn động.

Hỏa Liệt điểu không hề dừng lại, giống như một đoàn lửa bập bùng, lướt qua mấy tên võ giả.

Lăng Húc vô thức ra thương, phốc phốc phốc. Thương của gã trở nên nhanh như sấm chớp, mắt thường không cách nào theo kịp. Ánh sáng bạc

lóe lên liền có một người ngã xuống đất, trên mặt những kẻ ngã xuống đất đều như nhau, không hề có vẻ đau đớn.

Chờ Lăng Húc phục hồi lại tinh thần, gã đã đem doanh địa đối phương đánh thông suốt. Trên đường gã vừa mới xông qua là một vùng thi thể ngổn ngang. Chân lực trong cơ thể không có chút cảm giác tiêu hao. Gã cảm giác vừa rồi bản thân chỉ mới bước đi mấy mươi trượng trong khoảng sân vắng mà thôi.

Lăng Húc không thể tin nhìn Dương Giác Phong Linh treo trên ngân thương trong tay.

Ngón tay vô thức miết nhẹ thân thương. Tiếng chuông gió thản nhiên vang lên, réo rắt, mê người, chui thẳng vào lòng gã, hô ứng cùng chân lực trong cơ thể gã.

Bỗng nhiên nghe được tiếng Đường Thiên huýt dài, gã phục hồi lại tinh thần, không chút do dự thôi động Hỏa Liệt điểu, rời khỏi chiến trường.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Dị Biến

Nhóm người Đường Thiên rút lui đâu vào đấy, cho dù hai mắt đám người Dư Thuận trợn trừng như muốn phun lửa nhưng không truy kích.

Hỏa Mã Nhĩ cảm thấy tất cả những chuyện phát sinh trong đêm nay quả không thể tin nổi. Nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng tuyệt không dám tin tưởng. Không ngờ nhóm Đường Thiên lại có thể giết cho tinh nhuệ của Phách Võ chật vật như thế!

Đường Thiên không gạt người, hắn đích thật là Cường giả Thiên bảng, hơn nữa không những là hắn còn có hai người khác nữa, còn có Hồn tướng của Đường Thiên cũng đều là Cường giả cấp bậc Thiên bảng!

Bởi vì nàng nhận ra ba người Dư Thuận, Thủy Thừa và Vĩnh Thu. Ba tên cường giả này trong mắt nàng cao không thể với được, thế mà bọn họ cũng thúc thủ vô sách với Đường Thiên.

"Vì sao bọn họ không đuổi theo?" Hỏa Mã Nhĩ nhịn không được hỏi.

Hạc vừa bay vừa giải thích: "Tuy rằng bọn chúng nhiều người, nhưng chiến lực cao nhất lại không chiếm ưu thế. Ba đối bốn, chúng ta nhiều hơn một người. Nếu như bọn họ dám đuổi theo, mỗi người chúng ta ngăn chặn ba người bọn chúng, còn lại một người có thể phối hợp giết từng tên."

Hỏa Mã Nhĩ bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng càng thêm bội phục. Nhóm người này to gan lớn mật, gặp khi chiến đấu cũng không nương tay chút nào, thực lực bản thân lại cường hãn vô cùng, bối cảnh sâu không lường được, tiền đồ tuyệt đối sáng lạn.

Tuyệt đối là bắp đùi vàng!

Thân ảnh Lăng Húc cưỡi Hỏa Liệt điểu xuất hiện trong mắt mọi người, nơi này là điểm hội hợp mà bọn họ đã xác định trước đó.

Đường Thiên chú ý tới biểu cảm trên khuôn mặt Lăng Húc, hắn có chút kinh ngạc: "Này, tiểu Húc húc, ngươi làm bộ dạng gì thế này? Hiện tại ngươi rất uy mãnh, đánh rất được đó!"

Lăng Húc lặng lẽ không lên tiếng mà thu hồi Hỏa Liệt điểu, ôm ngân thương vào lòng, ngồi ở trong xó, khuôn mặt có chút xuất thần.

Đường Thiên và Hạc liếc nhau, người có trì độn đi nữa cũng có thể nhìn ra Lăng Húc không bình thường.

Đường Thiên tiến lại gần đưa mặt tới sát trước mặt Lăng Húc: "Ầy, không bị thương, toàn thân đều rất hoàn chỉnh..."

Lăng Húc khó chịu đẩy mặt Đường Thiên sang một bên: "Đừng tới phiền ta!"

Đường Thiên tựa như lò xo, cái đầu vừa mới rồi vừa bị đẩy sang một bên, thoáng cái lại bắn trở về: "Chẳng lẽ là luyện công luyện tới choáng váng rồi hả? Tẩu hỏa nhập ma rồi chắc? Tiểu Hạc tử, ngươi mau đến xem đi!"

"Câm miệng!" Lăng Húc giận tím mặt, thoáng cái bùng nổ.

Đường Thiên cười hì hì, đối với lửa giận của Lăng Húc hồn nhiên không thèm để ý: "Khó chịu mà phát tiết được ra thì tốt rồi, tới tới, tới đây, để ta và ngươi đánh một trận! Tiểu Húc Húc, ngươi cứ tưởng tượng ra người làm ngươi chán ghét nhất. Đi nào, thống thống khoái khoái đánh một trận. Mãnh nam chân chính biết dùng đầu quyền nói chuyện!"

Người đáng ghét nhất...

trước mắt Lăng Húc bỗng dưng hiện lên một hình ảnh giống như bóng lưng hắc ám. Bóng lưng này không biết bao nhiêu lần xuất hiện tại trong cõi mộng của hắn, nhiều năm như vậy vẫn luôn luôn nằm ở trong lòng hắn, bóng lưng ép hắn tới mức không thở nổi...

Vô cùng căm hận, máu huyết thoáng cái sôi lên trong lòng. Đồng tử màu cam của hắn rậm rạp những tơ máu, âm ầm hóa thành một luồng hỏa diễm, bàn tay đột ngột siết chặt ngân thương. Hơi thở của hắn đột nhiên trở nên gấp gáp, thanh âm xung quanh dường như đột nhiên không còn, hắn chỉ có thể nghe thấy chính tim mình đập.

"Đến đây! Lăng Húc! Trong lòng ngươi không phải tràn đầy lửa giận, cừu hận sao? Cả đánh nhau mà ngươi cũng không dám sao?"

Lời nói của Đường Thiên, trong nháy mắt làm Lăng Húc mất đi khống chế, y nổi giận gầm lên một tiếng, ngân thương trong tay đâm thẳng tới hướng Đường Thiên.

Âm thanh chuông gió như có như không lại xuất hiện lần nữa.

Ngân quang chợt lóe!

Cả người Đường Thiên phút chốc lông tóc dựng thẳng. Thời điểm hắn chiến đấu với Dư Thuận, tất cả lực chú ý đều đặt tại trên thân Dư Thuận, tuy rằng Lăng Húc biểu hiện rất dũng mãnh, nhưng mà hắn cũng không quá mức chú ý.

Lúc này một cái thương này của Lăng Húc lại làm cho hắn ngửi được cực độ nguy hiểm cảm giác.

Hạc đứng gần đó lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

"Khổng Tước!"

Chân lực Khổng Tước băng lãnh trong nháy mắt rót vào trong cơ thể Đường Thiên, ánh mắt trong nháy mắt băng lãnh như tuyết. Năm ngón như móc, ngọn lửa u lam bốc cao đánh lên mũi thương.

Âm thanh chuông gió như có như không, làm cho lửa bạc võ hồn Đường Thiên run lên, trong lúc đó liên hệ của hắn với Khổng Tước suýt nữa gián đoạn.

Keng!

Hỏa Liêm Quỷ Trảo va chạm với mũi thương.

Đường Thiên liền lui liền mấy bước mới ổn định được thân hình.

Lăng Húc triệt để nổ tung giống như dã thú phẫn nộ, thuận thế nhào tới, ngân thương trong tay, hàn mang bạo nở ra.

Ánh sáng trong mắt Hạc chợt lóe, thân thể nhẹ nhàng định tiến lên phía trước.

"Đừng nhúng tay vào!"

Thanh âm băng lãnh của Đường Thiên bỗng nhiên vang lên, Liêm Huyết Miêu nhận của hắn vững vàng ngăn trở ngân thương.

Hạc ngồi thẳng cả người lần nữa, sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng hẳn. Hỏa Mã Nhĩ trợn mắt há mồm mà nhìn hai người, vẻ mặt của nàng mờ mịt. Nàng không rõ vừa mới rồi hai người vừa kề vai chiến đấu mà lúc này tại sao lại đánh nhau tới mức như vậy.

Tốc độ Đường Thiên và Lăng Húc cực nhanh, hai người hóa thành hai vệt thân ảnh. Trong mắt Hạc hiện lên vẻ kinh ngạc, thương tiêm hải của Lăng Húc trở nên dị thường quỷ dị khó dò. Trước đây thương tiêm hải của hắn tuy rằng liên miên không dứt, nhưng lực lượng không có gì khác biệt. Bây giờ thương tiêm hải của hắn, thoạt nhìn cũng không khác biệt so với trước đây, nhưng mà hư thực khó dò, thương thế chợt khinh chợt trọng.

Ngay từ đầu Đường Thiên ăn vài cái thiệt thòi, liên tục bị Lăng Húc đẩy lùi vài bước.

Thương tiêm hải liên miên không dứt, thêm những biến hóa này làm cho uy lực tăng gấp bội, lại thêm Dương giác Phong Linh...

Ánh mắt Hạc nhìn chằm chằm Dương giác Phong Linh buộc tại trên ngân thương, trong lòng khẽ run. Vật có thể quấy nhiễu tâm thần như loại này tuyệt đối rất có lai lịch. Rõ ràng như mê như huyễn, nhưng không có chút tà khí. Làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc nhất là chuông âm Dương giác Phong Linh, hoàn mỹ vừa đúng mà dung nhập trong thương tiêm hải của Lăng Húc.

Đường Thiên đứng trước thương tiêm hải, liên tục lui về phía sau.

Đây chính là lần đầu tiên gần nhất mà hắn bị người áp chế.

Gần đây thực lực của Đường Thiên đột nhiên tăng mạnh, lĩnh ngộ được Hạc Thế, Khổng Tước tiến hóa, lại còn mới tu luyện thêm hai loại võ kỹ Tử kim mới là Không Khí Thuẫn Kích thuật" và Tàng Phong, thủ đoạn tiến công của hắn trở nên càng thêm phong phú. Hơn nữa Chân lực Khổng Tước tuyệt đối lãnh tĩnh, làm cho hắn có thể trong bất luận hoàn cảnh nào cũng có thể lựa chọn hành động cực chính xác, những trận chiến đấu gần đây hắn hoàn toàn là đánh đâu thắng đó.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại bị Lăng Húc áp chế.

Chân lực Khổng Tước Trăm lần thử trăm lần linh nghiệm, lần này giống như cũng không dùng được rồi. Mỗi khi tiếng chuông cổ quái này vang lên thì liên hệ giữa chính mình và Khổng Tước liền bị quấy rầy, Chân lực Khổng Tước sẽ không tự chủ mà dao động. Tâm tình băng lãnh của Đường Thiên trong nháy mắt cũng sẽ xuất hiện kẽ hở.

Liên tục bị áp chế, con mắt Đường Thiên cũng bắt đầu nổi lên một vầng tơ máu. Bản thân hắn chính là người không chịu thua, tuy rằng Chân lực Khổng Tước làm cho đầu óc hắn giống như băng tuyết, nhưng mà sự kiệt ngạo bất tuân và cương liệt tận trong xương cốt lại không tự chủ mà bắt đầu rục rịch muốn động.

Đáng ghét!

Chính mình thế mà bị áp chế!

Chân lực Khổng Tước băng lãnh làm cho tâm thần Đường Thiên lạnh như băng tuyết, tất cả xung quanh, đều là như thế rõ ràng. Lăng Húc tiến công, tại trong mắt hắn khắp nơi là kẽ hở, nhưng mà Lăng Húc hoàn toàn không để ý kẽ hở chính mình mà chỉ điên cuồng ra thương.

Lăng Húc rít gào như dã thú, thương mang như biển sao, chuông âm như gió.

Lui, lại lui, lại tiếp tục lui!

Tơ máu trong mắt Đường Thiên càng lúc càng nồng, nhưng lúc này tâm lại như băng tuyết, tất cả chi tiết trong cơ thể đều được hắn nắm giữ. Hắn có thể cảm thụ được chiến ý nóng hổi ở chỗ sâu trong cơ thể đang trở nên càng lúc càng rừng rực.

Cảm giác mâu thuẫn rất kỳ quái.

Giống như dưới tầng băng trong sáng óng ánh có một luồng dung nham nóng cháy vô thanh vô tức chảy xuôi.

Băng và hỏa, lạnh và nóng, đan xen lẫn nhau.

Khổng Tước tựa hồ cũng cảm thụ được chiến ý trong cơ thể Đường Thiên rục rịch muốn động. Chân lực Khổng Tước đột nhiên trở nên càng mạnh, hàn ý đến xương trải rộng toàn thân Đường Thiên. Nhưng mà kỳ dị chính là, mặc cho cái luồng hàn ý này mãnh liệt như thế nào, chiến ý nóng cháy ở sâu trong cơ thể không có chút dấu hiệu bị áp chế, nó càng sôi sục, càng cháy rực, như dung nham chảy xiết.

Băng hỏa đan xen cảm giác mâu thuẫn càng bốc lên mạnh mẽ.

Oanh!

Thân thể Đường Thiên chấn động, cảm giác ở chỗ sâu trong cơ thể giống như có cái gì bị trói buộc được cởi ra.

Binh đang ở tại thành Tam Hồn, bỗng nhiên như cảm ứng được cái gì, sắc mặt khẽ biến. Thiên Không Hổ hóa thành một vệt sáng, tốc độ trong nháy mắt liền lên tới tận cùng, bay tới cửa võ hồn điện.

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Tiên Võ.

Tại đại sảnh Ánh Võ, kính trận san sát, đệ tử Tiên võ như ngày bình thường tới lui xuyên qua gương đồng. Nhưng vào lúc này, gương đồng Ánh Võ bỗng dưng sáng rực, chùm tia sáng chói mắt từ gương đồng bắn thẳng đến nhập kính trận.

quang mang chói mắt làm cho các đệ tử trong nháy mắt cảm thấy chói lòa, trong đại sảnh hỗn loạn.

"Phát sinh chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Nhất thời hai mắt trưởng lão chủ trì kiếm trận cũng mù, bỗng nhiên cái lỗ tai của lão chợt động, sắc mặt khẽ biến, quát to: "Tất cả ngậm miệng!"

Thanh âm trưởng lão quen thuộc làm cho các đệ tử lập tức im tiếng.

Ông!

Thanh âm như ong mật vỗ cánh.

Thanh âm càng ngày càng trầm thấp, càng ngày càng mạnh, giống như thủy triều.

Lúc này mọi người bỗng nhiên phát hiện, con mắt đã sáng trở lại, thế nhưng khi bọn họ thấy rõ cảnh tượng trước mắt khi khuôn mặt hoảng sợ

thất sắc.

Vạn kính cùng reo!

Âm thanh kia trầm thấp ong ong như thủy triều, dĩ nhiên là thanh âm vạn mặt gương đồng đồng thời chấn động phát ra!

Các đệ tử Tiên Võ trợn mắt há mồm mà nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, bọn họ chưa từng nhìn thấy kính trận xuất hiện tình huống như vậy. Sắc mặt trưởng lão tái nhợt như tờ giấy, giống như gặp quỷ vậy.

Bỗng nhiên hai đạo thân ảnh xuất hiện tại cửa vào đại sảnh.

Một nam một nữ, nam tử ngọc thụ lâm phong, nữ tử xinh đẹp tiên tử.

Khi có đệ tử nhìn thấy hai người, tức thì như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ.

Tiên vương! Tiên hậu!

Nhưng mà hai vị nắm quyền Tiên võ tối cao lúc này lại đều với vẻ mặt hoảng sợ mà nhìn kính trận.

"Là chuyện gì?" Trong giọng nói hỗn loạn của Tiên hậu một tia kinh hoàng.

"Không biết ạ!" Ngữ khí Tiên vương mang theo một tia khẩn trương: "Có thể là thánh bảo truyền kỳ xuất thế, cũng có khả năng là một cung tinh hỏa trọng điểm hoàng đạo gì đó bùng cháy, cũng có khả năng là huyết mạch lợi hại thức tỉnh, cũng có khả năng là người nào đó thành thánh! Nhưng không khẳng định được là loại nào."

Tiên hậu lắc đầu: "Thành thánh không có động tĩnh mạnh như thế, Kiếm thánh mấy năm nay, gương đồng cũng không có phản ứng."

Gương đồng Ánh Võ có thể phản chiếu dấu hiệu Thiên lộ và Võ tương quan.

"Đừng quên mấy vị Kiếm thánh mạnh nhất trong lịch sử kia, cũng đã từng dẫn phát ra kính trận tề minh." Tiên vương nhắc nhở.

"Chúng ta làm gì?" Tiên hậu nhìn về phía Tiên vương.

"Tĩnh quan kỳ biến*." Tiên vương trầm giọng nói: "Chuyện này, vô luận như thế nào, cũng không thể tiết lộ đi ra ngoài! Tốp đệ tử này, đều đưa tất cả đến phía sau núi bế quan khổ tu. Chúng ta cẩn thận quan sát, may ra có thể tìm ra manh mối."

* Yên lặng xem diễn biến

"Ừ!" Tiên hậu sắc mặt nghiêm trọng mà gật đầu.

Hạc rất tinh tế, nhanh chóng liền nhận thấy được dị trạng của Đường Thiên, sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng lên hắn.

Tuy rằng Đường Thiên vẫn còn lui về phía sau, nhưng mà làm cho Hạc cảm giác hoàn toàn khác hắn. Lúc trước Đường Thiên bị thương tiêm hải của Lăng Húc áp chế, bị ép từng bước lui về phía sau, nhưng mà lúc này Đường Thiên dù cũng lui về phía sau như thế nhưng có thêm mấy phần thong dong. động tác Đường Thiên trở nên càng ngày càng gọn gàng, tay phải Hỏa Liêm Quỷ Trảo dùng ít dần, dùng nhiều chính là dùng tay trái Huyết xuông thuẫn, vỗ mở thương tiêm hải của Lăng Húc.

Đường Thiên càng an tĩnh, Hạc cảm giác càng thêm không tốt, bởi vì nguy hiểm khí tức cả người Đường Thiên càng ngày càng tăng lên.

Trong lúc vô ý Hạc nhìn thấy con mắt Đường Thiên, thân thể tự nhiên bị chấn động.

Con mắt Đường Thiên, một bên xanh thẳm, một bên đỏ đậm.

Xanh thẳm như biển, đỏ đậm như lửa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Hai Mắt Đỏ Lam

Lăng Húc dường như bị kéo vào một thế giới kỳ dị.

Đinh đang... Đinh đang...

Âm thanh chuông gió du dương réo rắt, dường như quanh quẩn trên các tầng mây. Hắn nhìn thấy một cây ngân thương tuyết trắng, hắn bỗng dưng cả kinh, kia không phải ngân thương của chính mình sao? Khoan đã! Nó cũng không thật giống như ngân thương của chính mình, chùm tua thương của mình đỏ tươi như máu, mà chùm tua của cái cây ngân thương lại là màu ngân bạch như tuyết. Những chỗ khác giống nhau như đúc, đến cả dương giác Phong Linh cũng cùng một dạng.

Ngân thương chỉ thẳng lên trời, Dương giác Phong Linh trong gió phiêu đãng.

Lại là một cây ngân thương giống nhau như đúc in trong mi mắt hắn, hắn không khỏi ngẩn ngơ.

Lại một cây...

Trong nháy mắt, ngân thương dày đặc chi chít, như rừng chỉ thẳng lên trời cao. Mỗi một cây ngân thương đều có buộc Dương giác Phong Linh. âm thanh du dương của Dương giác Phong Linh, rì rào như nước thủy triều, vô cùng dễ nghe.

Sao... Sao lại có nhiều ngân thương như vậy?

Hắn có cảm giác mình tựa như từ bên ngoài ghé mắt nhìn vào, phía dưới ngân thương là cái gì?

Dường như hiểu rõ tâm ý của hắn, hình ảnh trước mắt từ ngân thương di động xuống bên dưới.

Một thân ảnh cả người bao phủ ngân giáp, xuất hiện trong tầm mắt, ngay sau đó, lại một ngân giáp kỵ sĩ xuất hiện trong tầm mắt.

Một vệ đội ngân giáp!

Bọn họ cưỡi trên con thú phi thường kỳ lạ, thì ra là công dương dị chủng (cừu đực)! Những con công dương này giống như ngựa, sừng như kiếm, lông trắng như tuyết, thần thái uy nghiêm nghiêm túc, cả người không nhiễm hạt bụi nhỏ. Cả một đội ngũ, ngoại trừ âm thanh Phong Linh và âm thanh ngân giáp rổn rảng thì không có chút âm thanh lai tạp khác.

Ánh mắt Lăng Húc nhìn thẳng vào tên kỵ sĩ cầm đầu kia, vì gã khác hẳn với các kỵ sĩ khác, thân ảnh rất mơ hồ, không thấy được chân thực .

"Ngân thương lạn tuyết, nhược vân bất nhiễm. Dương giác linh âm, thanh phong bất truyện. Nhật chiếu ngô ảnh, thương trực bất a. Hạo nhiên nhất tâm, vệ ngô tinh thần. Bạch dương tọa tiền, thương quan thiên hạ."

[Thương bạc tuyết trắng như mây không vương bụi trần. Tiếng chuông dương giác, gió mát không truyền. Mặt trời chiếu rọi, ta như cây thương đứng thẳng. Tấm lòng thẳng thắn, bảo vệ ngôi sao chính mình. Trước sao bạch dương, cây thương lướt nhìn thiên hạ]

Tiếng ca đặc sắc lan truyền xa xa.

Không biết vì sao, bỗng nhiên Lăng Húc nghĩ đến sư phụ, không biết vì sao, tâm tình khổ sở khó giải thích, đau xót như kim đâm.

Sư phụ suốt đời hành thiện, thế nhưng là... Thế nhưng vận mệnh lại ngã xuống thê thảm như vậy!

Đáng ghét!

Bản tâm là thứ chó má gì! Thương thẳng không cong cái gì! Làm người tốt có ích lợi gì chứ? Làm người tốt mà có ích thì sư phụ sẽ không phải chết! Nắm tay lớn mới là quan trọng nhất! Mới là quan trọng nhất!

Lăng Húc ngập đầy tức giận giống như núi lửa bạo phát.

Ta muốn giết tên khốn khiếp kia! Giết chết kẻ phản bội kia! Giết chết hắn! Giết giết giết!

Thế giới trước mắt hắn chỉ còn màu máu, hắn điên cuồng mà ra thương, ra thương, lại ra thương!

Tiếng chuông réo rắt lại thêm mấy phần thô bạo, sát ý tàn sát bừa bãi.

Thương tiêm hải của Lăng Húc đột nhiên trở nên vô cùng cuồng bạo.

Màn thương phô thiên cái địa, giống như biển động triều dâng, muốn trực tiếp thôn phệ Đường Thiên.

Khuôn mặt Đường Thiên không tỏ vẻ gì mà chỉ nhìn thương tiêm hải bốn phương tám hướng nhào tới, lúc này hắn phải chịu thống khổ thật lớn. lực lượng nóng cháy ở chỗ sâu trong cơ thể càng lúc càng mạnh, trong thời gian ngắn ngủi, nó trở nên cường đại đến mức làm cho võ hồn Đường Thiên đều vì đó rung động.

Đây rốt cuộc là lực lượng gì?

Vì sao trong cơ thể mình lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng như thế?

Nháy mắt trong lòng Đường Thiên cực kỳ sợ hãi. Hắn biết rõ, một khi loại lực lượng nóng cháy như núi lửa này phá tan được sự áp chế của Chân lực Khổng Tước, vậy thì...

Thân thể hắn tuyệt đối không thể thừa thụ lực lượng kinh khủng như thế! Xương cốt và huyết nhục của hắn sẽ trong nháy mắt bị thiêu đốt thành tro bụi.

Nhưng vào lúc này, chân lực băng lãnh cuộn trào mãnh liệt, ầm ầm dũng mãnh vào trong cơ thể Đường Thiên.

Khổng Tước...

Đường Thiên ngẩn ra, hắn và Khổng Tước tâm ý tương thông, hắn có thể cảm thụ sự kiên quyết của Khổng Tước.

Chân lực Khổng Tước cấp tốc tràn đầy kinh mạch, từng giai đan điền, sau đó nó vẫn dũng mãnh cuồn cuộn không ngừng tràn vào. Bởi vì dù cho ngay cả như vậy, đối diện với cổ kinh khủng lực lượng kia trong cơ thể Đường Thiên, phòng tuyến băng lãnh cũng cận kề nguy hiểm.

Nhưng vào lúc này, trong không trung truyền vang một tiếng kêu cao ngạo thánh thót.

Võ hồn Khổng Tước đột nhiên trở nên rực sáng, như bạch ngân đang bị thiêu đốt.

Chân lực Khổng Tước dũng mãnh vào trong cơ thể Đường Thiên, ầm ầm tăng vọt.

Khổng Tước...

Đường Thiên tựa hồ ý thức được cái gì, bỗng nhiên Khổng Tước ngân sắc rực sáng, bỗng dưng đầu nhập vào võ hồn ngân diễm của Đường Thiên.

Ầm!

tâm thần Đường Thiên kịch chấn.

Một chùm tia sáng ngân sắc từ trên không trung hạ xuống, chìm vào trong Võ hồn của Đường Thiên.

Chân lực Khổng Tước mênh mông, theo chùm tia sáng ngân sắc này, cuồn cuộn không ngừng chìm vào trong Võ hồn của Đường Thiên.

Đây là... lực lượng của Khổng Tước tọa!

Khổng Tước triệu hoán lực lượng Khổng Tước tọa, Khổng Tước...

Ngoại trừ thánh bảo, các bí bảo khác muốn triệu hoán lực lượng tinh tọa bản mạng, chỉ có một phương pháp đó chính là thiêu đốt võ hồn, một khi võ hồn thiêu đốt, bí bảo sẽ phá hủy!

Khổng Tước...

Dù cho tâm thần băng lãnh như băng tuyết, nhưng mà Đường Thiên vẫn vô cùng mà khổ sở.

Chân lực Khổng Tước mênh mông gia nhập vào, lập tức làm cho cục diện ổn định trở lại, cái này là lực lượng cả một chòm sao. Khi mà Đường Thiên cho rằng, cục diện ổn định triệt để rồi thì, trong cơ thể hắn cái cổ lực lượng kinh khủng mà quỷ dị này, lại giống như mãnh thú trong lồng sắt, liều mạng mà giãy dụa.

Nó đang không ngừng biến cường, càng mạnh, càng mạnh!

Cục diện vừa mới rồi còn tỏ ra ổn định bỗng trở nên cận kề nguy hiểm.

Đường Thiên cơ hồ không tin hai mắt của mình, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, trong cơ thể chính mình, đến tột cùng là cái lực lượng gì?

Là cái lực lượng gì mà có thể chống lại lực lượng cả một chòm sao?

Cái này ý niệm vừa mới thoáng hiện trong đầu hắn thì biến cố chợt sinh!

Ầm!

Cả người hắn chấn động, một cổ lực lượng nóng cháy như dung nham, đột nhiên bạo phát!

Ngân diễm trong Võ hồn của Đường Thiên, thân ảnh Khổng Tước đã nhạt như cái bóng. Bỗng nhiên nó bắt đầu xoay tròn, càng xoay càng nhanh, hóa thành một cái vòng xoáy lam sắc.

Chân lực Khổng Tước trong cơ thể Đường Thiên, Chân lực Khổng Tước từ Khổng Tước tọa vọt tới, dũng mãnh như bị cá voi hút vào trong Võ hồn của Đường Thiên.

Võ hồn của Đường Thiên tựa như một khúc côn cầu băng lam.

Lực lượng cuồng bạo nóng cháy, cấp tốc chiếm cứ các ngóc ngách trong thân thể Đường Thiên, vây lấy võ hồn băng lam lại. Nhưng mà quỷ dị chính là, lực lượng đỏ đậm hoàn toàn không công kích Võ hồn của Đường Thiên.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một lũ vụ khí lam sắc từ trong lực lượng đỏ đậm thổi ra.

Đoàn vụ khí màu lam này, nhìn qua không có chút khác biệt với Chân lực Khổng Tước, nó lặng yên bao phủ Võ hồn của Đường Thiên. Nguyên bản Khổng Tước hóa thành hư ảnh gần như tiêu thất, vậy mà từng điểm lại ngưng kết.

Vòng xoáy màu lam càng trở nên cường liệt, chùm tia sáng màu lam từ trong không trung hạ xuống, tựa hồ muốn chạy trốn thoát, nhưng vòng xoáy màu lam tựa như một con cự thú tham lam, liều mạng hút vào.

Đường Thiên có thể cảm thụ được ý niệm kinh hoảng trong chùm tia sáng màu lam.

Chùm tia sáng màu lam trở nên nồng nặc dị thường, lam quang giống như thực chất, không ngừng bị hút vào trong vòng xoáy.

Thân hình Khổng Tước càng lúc càng ngưng thực, vẫn chẳng khác gì so với trước đây, nhưng mà không biết vì sao Đường Thiên lại cảm thấy Khổng Tước hiện tại, có thêm một phần cảm giác yêu dị so trước đây.

Có thể là ảo giác, nhưng không quản thế nào, hắn không hy vọng Khổng Tước cứ tiêu thất như vậy. Nhìn thấy thân hình Khổng Tước ngưng mắt nhìn, tự đáy lòng hắn vui mừng.

Chùm tia sáng từ từ ảm đạm, trên mặt Khổng Tước lộ ra mấy phần thỏa mãn.

Một màn kế tiếp càng làm cho Đường Thiên trợn mắt há mồm.

Khổng Tước đang được bọc trong quang đoàn băng lam, bỗng nhiên bay vào mắt trái Đường Thiên, mà giống như núi lửa bạo phát lực lượng kinh khủng, cũng giống như vừa bị một điều gì đó hấp dẫn nhất tề lao vào mắt phải Đường Thiên.

Trong nháy mắt, vừa mới còn tại trong cơ thể hắn tàn sát bừa bãi lực lượng quỷ dị, giọt nước không dư thừa.

Nhưng mà, lúc này con mắt hắn lại khó chịu khác thường. Mắt trái băng lãnh đến xương, một tầng lam sắc bịt kín, mắt phải như bị thiêu đốt, một màu hỏa hồng.

Cũng may chuyện đáng mừng là thân thể hắn khôi phục khống chế trở lại. Hơn nữa làm cho hắn cảm thấy thật bất ngờ chính là, thân thể hắn không chịu chút tổn thương nào.

Vừa đúng vào lúc này, thương tiêm hải khắp bầu trời rống giận cuồng dã xông tới.

Đường Thiên không chút e dè sợ hãi, bởi vì cảnh tượng trước mắt quá quái dị.

Thương tiêm hải trong con mắt bên trái, trong một mảnh băng lam, mỗi chi tiết đều rõ ràng cụ thể, rõ ràng đến mức thậm chí hắn có thể nhìn kẽ hở nhỏ vô cùng trong thương tiêm hải. Nhưng mà tại mắt phải một màu hỏa hồng lại mơ hồ hiện ra một thân ảnh ẩn phía sau, kia hắn chính là Lăng Húc.

Khi lực chú ý của hắn đặt ở mắt trái, tâm như băng tuyết, thương tiêm hải biến hóa liền sẽ hiện ra ở trước mặt hắn. Mà khi hắn đặt lực chú ý ở mắt phải, thân ảnh Lăng Húc liền sẽ ngầm hiện ra, mà trong một màu hỏa hồng, dường như có vô số các tơ hỏa tia thật nhỏ trôi nổi chảy xuôi. Đường Thiên cũng không biết tý gì những tơ hỏa tia là cái gì.

Hơn nữa, hiện tại phiền toái nhất chính là, hai cảm thụ hoàn toàn bất đồng hỗn tạp đến cùng một lúc làm hắn căn bản không thể tập trung lực chú ý.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn linh quang chợt lóe, hắn dùng tay phải che con mắt bên phải, toàn bộ tầm mắt trở thành một màu băng lam.

Hai con mắt xung đột thì cứ dùng một mắt là được rồi!

Trong nháy mắt tâm Đường Thiên an tĩnh lại.

Tay trái cầm Huyết xung thuẫn, nhìn như tùy tiện giơ lên thật trùng hợp ngăn trở màn thương của Lăng Húc.

Bang bang!

Trong công kích như cuồng phong bão táp, thân hình Đường Thiên không chút động đậy. Không Khí Thuẫn Kích thuật trong tay hắn thành thạo vô cùng, cử trọng nhược khinh, môn võ kỹ này cho phép nhiều cách dùng tinh tế, lúc này ở trong lòng hắn trở nên rõ ràng vô cùng.

Chân lực Khổng Tước so với lúc trước, mắt trái băng lam trở nên càng mạnh!

Trong tầm mắt băng lam, từng chấm sáng cái này sinh cái kia diệt, những chấm sáng này đó là Thương tiêm hải của Lăng Húc. Mà ở trong những hàn quang chói mắt lại có một ít khu vực ảm đạm, những chỗ ảm đạm này cũng nhanh chóng biến hóa.

Đây là kẽ hở trong Thương tiêm hải của Lăng Húc!

Cho dù là quang điểm, hay là khu vực ảm đạm, biến hóa đều cực nhanh, nhanh đến mắt thường khó bắt.

Trong lòng Đường Thiên không chút gợn sóng, lúc này hắn lãnh tĩnh kinh người.

Tại trong mắt Hạc, con mắt băng lam sắc Đường Thiên xuất hiện một cái vòng xoáy màu lam.

Chính là hiện tại!

Mắt trái Đường Thiên hiện lên một đạo quang mang, đột nhiên phát lực, tay trái cầm Huyết xung thuẫn trong thời gian cực ngắn liên tục biến ảo bảy góc độ, ngăn cản bảy đạo hàn mang!

Hắn giống như quỷ mị, đột phá thương tiêm hải, trong hư không xuất hiện tại trước mặt Lăng Húc.

Lăng Húc trong trạng thái bạo tẩu nhận thấy được nguy hiểm, con mắt bốc lên đầy hỏa diễm bị kiềm hãm.

Không đợi hắn kịp phản ứng, mặt thuẫn đã xuất hiện ở trước mặt.

Phanh!

Lăng Húc trực tiếp bay ngang ra ngoài, đầu đâm vào trong núi cát.

Đường Thiên lơ lửng giữa không trung, tay phải giữ lấy con mắt, tay trái cầm Huyết Xung thuẫn, thần sắc băng lãnh, giống như sát thần.

Nhưng vào lúc này, trong cơ thể tự nhiên thoát lực, hắn rơi xuống mặt cát, chân suýt nữa mềm nhũn, phải gắng gượng để không ngã. Mắt trái băng lam từ từ trở thành nhạt, biến thành đạm lam sắc, vẻ băng lãnh trên mặt Đường Thiên cũng như tuyết hòa tan, hắn nhếch miệng, cười khổ nói: "Tiểu Hạc tử, nhờ ngươi đào hắn đào ra, ta không còn sức lực."

Hạc lắc đầu nguầy nguậy, từ trong chấn động phục hồi lại tinh thần, hắn cảm thấy cho hai đứa biến thái ở cùng một chỗ, áp lực thật lớn.

Phí một phen khí lực, hắn mới đào Lăng Húc từ trong núi cát ra, cái quái vật này đã hôn mê rồi.

Nhìn bộ dáng hai người, kế hoạch đánh lén lần thứ hai đêm nay hiển nhiên bỏ lỡ rồi.

Thế nhưng so với đánh lén, Hạc đối với hai tên này càng cảm thấy hứng thú.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Nghi Hoặc

Khổng Tước tọa.

Lang Ngọc nhìn cọng Hoàng kim Khổng Tước linh đặt cách đó không xa, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Cọng Khổng Tước trường linh toàn thân ánh vàng rực rỡ, đó là thánh bảo Khổng Tước tọa, "Khổng Tước linh"! Lang Ngọc thân là đệ nhất nhân Khổng Tước tọa không cần tranh cãi, hắn giữ Khổng Tước linh đã được mười lăm năm.

Chính là bằng vào thánh bảo hoàng kim giai này, hắn thống trị Khổng Tước tọa.

Trong Nam Thiên tứ thập nhị tú, thực lực Khổng Tước tọa trên trung đẳng, nhưng mà nó cũng có chỗ đặc thù. Hệ liệt bí bảo Khổng Tước, cụ trang là nhiều nhất tại trong Nam Thiên tứ thập nhị tú. Vì nguyên nhân đó mà Khổng Tước tọa tụ tập một nhóm võ giả thực lực hùng hậu.

Thế nhưng...

lúc này trong ánh mắt hắn đầy vẻ hoảng sợ, trên Khổng Tước linh toàn thân vàng óng ánh, phủ vô số vết rạn thật nhỏ.

Bất luận thánh bảo của một cái tinh tọa nào có liên hệ trực tiếp với sự hưng suy mạnh yếu của bản thân tinh tọa. lực lượng Thánh bảo xưa nay ổn định, bởi vì lực lượng tinh tọa bình thường đều rất ổn định.

Mười lăm năm rèn luyện, Khổng Tước linh và Lang Ngọc đã có liên hệ chặt chẽ khăng khít. Hắn có thể cảm thụ được rõ ràng, lực lượng

Khổng Tước linh hiện tại suy giảm cực lớn!

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Trong lòng Lang Ngọc đầy vẻ sợ hãi, hắn vươn bàn tay ra, bàn tay có chút run rẩy. Khi bàn tay hắn chạm đến Khổng Tước linh, bộp, từng khối hoàng kim nho nhỏ từ trên Khổng Tước linh rơi xuống.

Nỗi sợ hãi trong lòng Lang Ngọc càng lớn, Khổng Tước linh không ngờ đã chuẩn bị tan vỡ...

Mà khi tâm thần hắn thông qua liên thông với Khổng Tước linh và Khổng Tước tọa thì huyết sắc trên mặt hắn đột nhiên tái nhợt như tờ giấy, hắn ngã phệt xuống đất, trong mắt là sợ hãi vô tận.

Ban đêm, Khổng Tước tọa vì tinh tú số mười một đại loạn.

Hệ liệt bí bảo Khổng Tước, tất cả lực lượng đều xuất hiện biên độ suy giảm rất lớn, một ít thì suy giảm một phần tư, phần nhiều thì suy giảm phân nửa.

Khổng Tước tọa mạnh như vậy mà rơi vào khủng hoảng trước nay chưa từng có, mọi người đột nhiên liên tưởng đến tinh tọa Anh Tiên vài thập niên trước đột nhiên suy sụp, đến nay tinh tọa Anh Tiên vẫn mãi không khôi phục nguyên khí.

Các võ giả Khổng Tước tọa điên cuồng đi tìm kiếm nguyên nhân, mà khi bọn họ tra được nguyên nhân thì khuôn mặt mỗi người đều như tro tàn.

Lực lượng Khổng Tước tọa, không biết vì sao, đột nhiên tiêu thất một phần tư!

Lực lượng một tinh tọa, đột nhiên xuất hiện suy giảm với biên độ lớn như thế là chuyện chưa từng xảy ra.

Khủng hoảng tại Khổng Tước tọa lan tràn.

Trong sa mạc.

Lăng Húc tỉnh lại đầy vẻ áy náy và hổ thẹn: "Đường thần kinh, phát điên vừa mới rồi thực sự là ta có lỗi, ngươi không sao chứ?"

Nhất là khi nhìn thấy con mắt hồng lam của Đường Thiên thì nỗi hổ thẹn trong lòng hắn trở nên càng lớn.

"Không có việc gì không có việc gì!" Đường Thiên nhếch miệng lộ ra nụ cười tươi như ánh nắng bình minh, thoải mái khuyên bảo: "Trong lòng ai mà chẳng có chuyện, chúng ta không phải sống đơn côi mà, ngươi còn có bọn ta mà! Có cừu hận, chúng ta cùng giúp ngươi báo thù, có tâm nguyện gì, mọi người cùng nhau xông tới, lực lượng mọi người mạnh hơn một người! Tiểu Hạc tử, ngươi nói có đúng hay không? Huynh đệ đồng tâm, đại trám kỳ kim (kiếm tiền rất lớn)!"

Tuy nhiên ba chữ "Tiểu Hạc tử" làm cho gân xanh trên trán Hạc nảy nảy: "Là huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim*”

* Kinh thi có chép: Nhị nhân đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim. Hai người cùng lòng thì sự sắc bén có thể cắt đứt được kim loại.

Hắn quay sang, thần tình trở nên nghiêm chỉnh: "Lăng Húc, nếu cần chúng ta hỗ trợ, xin đừng khách khí."

Nhìn khuôn mặt vô tâm của Đường Thiên và khuôn mặt Hạc khiêm tốn nghiêm chỉnh, Lăng Húc cắn môi, không thốt lên câu gì.

Trầm mặc chốc lát, Lăng Húc mới hỏi: "Ánh mắt của ngươi, chuyện gì đã xảy ra?"

Mắt trái của Đường Thiên, hiện tại là đạm lam sắc, mà mắt phải là đạm hỏa hồng sắc.

Đường Thiên cũng không giấu diếm, kể tỉ mỉ tình huống lúc đó lại, hắn cũng có chút mông lung không hiểu ra sao. Trong ba người, Hạc

thông minh nhất, cái đầu giỏi nhất, Đường Thiên đem một bụng nghi hoặc ra hỏi Hạc.

Vẻ mặt Hạc nghiêm trọng: "Nghe như là huyết mạch thức tỉnh."

"Huyết mạch thức tỉnh?" Thanh âm Binh bỗng nhiên vang lên, hắn cũng đã tới.

“Ừ!” Hạc trầm giọng bảo: “Loại lực lượng này của Đường thần kinh là từ trong cơ thể hắn phun trào, đó rất có khả năng là huyết mạch. Huyết mạch càng cường hãn, bản thân nó ẩn chứa lực lượng lại càng cường đại. Nhưng mà loại lực lượng này, tựa như núi lửa ngủ say, phải có nguyên nhân dẫn dắt mới có thể thức tỉnh. Hiện tại và viễn cổ không giống nhau nữa, điều kiện cần để huyết mạch thức tỉnh rất hà khắc."

"Vì sao?" Đường Thiên mở to hai mắt, không giải thích được bèn hỏi.

"Việc Hắc Hồn lợi dụng huyết mạch đã có lịch sử rất lâu, vì vậy nếu những huyết mạch dễ dàng thức tỉnh thì sẽ trở thành mục tiêu chính yếu để bọn họ săn bắt. huyết mạch trời sinh có khả năng chiến đấu cường đại cơ hồ đều đã đoạn tuyệt rồi." Hạc khẽ thở dài: "Không có gì có thể ngăn trở dục vọng con người, bản chất con người đều là như thế."

Đường Thiên và Lăng Húc nghe vậy đều trợn tròn mắt.

"Lẽ nào tại trong mắt bọn họ, không có sự khác biệt giữa người và tinh hồn thú sao?" Lăng Húc hỏi lại có chút không thể tin tưởng.

"Trên thực tế, không có." Hạc lắc đầu: "Bây giờ huyết mạch đỉnh cấp chân chính bên trong Hắc Hồn hầu như đều có căn nguyên huyết mạch chiến đấu từ viễn cổ được bồi dưỡng nhiều lần rồi tinh luyện mà thành nên càng cường đại hơn. Lý giải của bọn họ đối với huyết mạch, vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta. Bọn họ có khả năng bồi dưỡng hai loại huyết mạch để tinh luyện ra huyết mạch càng cao giai. Huyết mạch mới chính là mục tiêu bọn họ theo đuổi, chuyện lần này nghìn vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài."

Hạc lườm Hỏa Mã Nhĩ một cái.

Sắc mặt Hỏa Mã Nhĩ đột biến, vội vàng giơ bàn tay lên hô câu thề độc: "Nếu ta tiết lộ đôi lời, ta Hỏa Mã Nhĩ thần hồn câu diệt."

Trong tâm trí nàng là chỉ muốn ôm lấy bắp đùi vàng này thôi.

"Lẽ nào đúng là ta có huyết mạch nào đó?" Thần sắc Đường Thiên biến ảo.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới thân thế của mình, mẫu thân trông thật yếu đuối, vừa nhìn đã biết là người thường.

Thế nhưng còn người đốn mặt vứt vợ bỏ con...

Đồng bài Nam Thập Tự tọa cũng là con người bạc tình này đưa cho mẫu thân...

Lẽ nào người này thật là đại nhân vật khó lường gì đó?

Ánh mắt Đường Thiên trở nên kiên định, cho dù người này là nhân vật cực cường đại, có quyền thế lớn chăng nữa mình cũng phải đánh cho một trận no đòn rồi áp giải đến trước mộ phần của mẹ sám hối!

Đường Thiên bỗng nhiên nói: "Có biện pháp nào có thể tra ra huyết mạch của ta không?"

Nếu có thể tra ra huyết mạch chính mình, vậy có thể tìm ra đầu mối dẫn đến tên khốn khiếp này!

Hạc lắc đầu: "Muốn giám định huyết mạch chỉ có Hắc Hồn là tinh thông nhất. Nhưng ta không nghĩ nên làm thế, bởi vì quá nguy hiểm. Nếu như giống như lời ta đã nói, huyết mạch trong cơ thể ngươi rất mạnh thì ngươi sẽ bị xẻ thịt giống như con cừu. Cường giả Hắc Hồn không phải thứ mà chúng ta có thể chống lại lúc này."

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Đường Thiên, Hạc biết lời khuyên của mình uổng phí, nhưng mà nghĩ lại cũng đành kệ thôi. Đổi lại là mình thì dù có tỉnh táo nhưng nếu là đầu mối liên quan với thân thế chính mình, dù cho nguy hiểm nữa thì chính mình cũng sẽ không từ bỏ.

Hắn trầm ngâm: "Nếu như ngươi thật muốn biết rõ ràng, thì đi tìm Đinh Đang, nàng là Hắc Hồn mã, rất am hiểu tình báo, phương pháp cũng nhiều, nói không chừng nàng có phương pháp."

Đường Thiên ghi nhớ trong lòng.

Hạc nói tiếp: "Về ánh mắt của ngươi, ta đối với ngươi mắt trái có một chút suy đoán."

Ánh mắt Đường Thiên sáng ngời: "Nói mau nói mau?"

"Mắt trái của ngươi hấp thu chính là lực lượng Khổng Tước tọa. Ta nhớ kỹ, trong võ kỹ tinh tọa Khổng Tước tọa có một loại võ kỹ về đồng tử, tên là “Khổng Tước minh vương nhãn”, có thể nhìn thấu kẽ hở vạn pháp trên đời." Hạc chậm rãi mà nói, hắn biết nhiều hiểu rộng lúc này thể hiện vô cùng uyên bác, tôn lên khuôn mặt anh tuấn ôn hòa của hắn, làm cho Hỏa Mã Nhĩ không tự chủ nhìn đến si mê.

"Đương nhiên, nhìn thấu kẽ hở vạn pháp, cái này cũng đáng nghi ngờ. Nhưng mà cùng miêu tả của Đường thần kinh tương đối ăn khớp, môn võ kỹ này rất hiếm có trên đời, người biết rõ rất ít, luyện thành lại càng ít." Hạc giải thích: “Võ kỹ của tinh tọa đa số tương quan cùng bí bảo, nói đến cùng, là cách tinh tọa thể hiện lực lượng. Thế nhưng, có thể làm cho võ kỹ dung nhập trong ánh mắt của ngươi, ta thật hiếu kỳ, ngươi hấp thu bao nhiêu lực lượng Khổng Tước tọa."

"Không được bao nhiêu đâu." Đường Thiên vò đầu, vẻ mặt vô tội: "Thời gian ngắn như vậy mà."

"Không ít!" Hạc nói rất chắc chắn: "Khổng Tước minh vương nhãn là võ kỹ bát giai, chân lực của ngươi chỉ có lục giai, căn bản không phải để

ngươi có thể sử dụng. Huống chi còn cần đem loại võ kỹ này cố hóa (làm ngưng tụ/làm vững chắc) tại trên ánh mắt của ngươi. Vậy cũng tương đương với dùng tinh tọa chi lực, biến con mắt của ngươi thành một kiện Khổng Tước bí bảo, việc tiêu hao tinh tọa chi lực, ta không thể tưởng tượng nổi."

"Ngươi vừa nói làm ta nhớ lại, lúc đó chùm tia sáng kia giống như muốn chạy trốn, nhưng không chạy thoát." Đường Thiên cau mày tỉ mỉ nhớ lại.

Bỗng nhiên trong Hạc lòng chợt động: "Ngươi từng nói có một đoàn lam vụ, là từ trong lực lượng hồng sắc hiện lên, sau đó lẫn vào bên trong Chân lực Khổng Tước?"

"Đúng!" Đường Thiên gật đầu: "Ta nhớ rõ ràng là như thế."

"Đường thần kinh, đúng là ngươi thật sự cần phải hỏi rõ huyết mạch của ngươi rồi." sắc mặt Hạc nghiêm trọng hơn hẳn: "Khổng Tước lam dù lợi hại, nhưng cũng chỉ là một kiện bạch ngân cụ trang, trong hệ liệt bí bảo Khổng Tước thuộc loại trung đẳng. Nó có thể thông qua thiêu đốt võ hồn, triệu hoán lực lượng, Khổng Tước tọa nhưng mà lực lượng Khổng Tước tọa có đẳng cấp cao hơn hẳn Khổng Tước lam, nó không có khả năng đè nén, hút lực lượng Khổng Tước tọa. Hơn nữa, theo lý thuyết, sau khi Khổng Tước thiêu đốt, nó sẽ hoàn toàn tiêu thất, nhưng mà nó vẫn còn tồn tại, cái này cũng không tầm thường."

Đường Thiên gật đầu, nhớ thật kỹ những gì Hạc phân tích, Hạc phân tích rất có đạo lý.

Hắn nghĩ đến một vấn đề khác: "Hỏa nhãn dùng như thế nào?"

Hạc suy nghĩ một chút: "Ngươi nói trong ánh mắt của ngươi rất nhiều tơ lửa hồng sắc bồng bềnh trong không trung?"

"Không sai!" tinh thần Đường Thiên rung lên, hắn che mắt trái lại, hỏa hồng thế giới trong mắt phải trở nên càng thêm rõ ràng: "Hiện tại so

vừa mới rồi giảm rất nhiều, một tia một tia, bồng bềnh giữa không trung, con người trở nên tối mờ."

"Con người trở nên tối mờ hả?" Hạc lộ ra vẻ suy tư, bỗng nhiên trong lòng chợt động, trên tay mọc ra một khỏa tinh thần thạch, hắn đem tinh thần thạch bóp nát: "Hiện tại sao chứ?"

"Oa, thật nhiều tơ lửa!" Đường Thiên tinh thần rung lên.

Hạc đăm chiêu: "Lẽ nào những tơ lửa kia chính là năng lượng bồng bềnh không trung?"

Đường Thiên vội vàng nói: "Dùng con mắt này, ta sẽ rất muốn đánh nhau!"

"Ảnh hưởng tâm thần?" Hạc lắc đầu: "Ngươi thôi động chân lực thử xem."

Đường Thiên nghe vậy bèn thôi động chân lực, thế giới trước mắt, lập tức trở nên càng thêm hỏa hồng. Một luồng tâm tình giống như dã thú cuồng bạo tràn ngập trong lòng hắn, hắn cả kinh, vội vàng dừng thôi động chân lực lại.

Mấy người trong đám Hạc kinh hãi, trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ cơ hồ đối diện với một con mãnh thú.

Sắc mặt Hạc nghiêm trọng nói: "Đường thần kinh, ngươi tạm thời không nên dùng mắt phải, chúng ta điều tra rõ ràng lai lịch huyết mạch ngươi trước đó đã."

Đường Thiên vội vàng gật đầu, hắn cũng không thích loại tâm tình cuồng bạo thế này.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Lăng Húc mở miệng: "Hạc!"

"Hả?" Hạc có chút kinh ngạc nhìn về phía Lăng Húc.

Lăng Húc do dự chốc lát: “Lúc chiến đấu vừa rồi, ta giống như nghe được một bài ca."

Hạc ngẩn ra, ngay lập tức nghiêm túc hắn lên: "Bài ca gì?"

Lăng Húc nhớ lại rồi thuật lại từng điểm: "Ngân thương nát tuyết, như vân bất nhiễm. Dương giác chuông âm, thanh phong bất truyền. Mặt trời chiếu ta ảnh, thương thẳng không a. Cuồn cuộn nhất tâm, vệ ta ngôi sao. Chòm Bạch dương trước, thương quan thiên hạ."

Sắc mặt Hạc đại biến!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Ngân Sương Và Hắc Vũ

Lăng Húc chú ý tới thần tình của Hạc, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm thẳng vào Hạc, bàn tay không tự chủ nắm chặt ngân thương trong tay.

Hạc nhất định biết điều gì đó!

Thần tình Hạc biến ảo, hắn hít sâu một hơi, từ từ gật đầu: "Ta biết rõ bài ca này."

Lăng Húc nghe thấy Hạc biết rõ thì trái tim đột nhiên nảy lên.

"Bài ca này là Ngân Sương kỵ đội ca của chòm Bạch Dương hạ ở hoàng đạo thập nhị cung." Thần sắc Hạc cũng trở nên nghiêm trọng, lộ ra mấy phần suy tư: "Hoàng đạo thập nhị cung lúc nổi lúc trầm, lúc hưng lúc suy, khi vinh khi nhục, có lúc mai một biến mất nhưng cũng có lúc trọng tân quật khởi. Rất ít người biết rõ, rốt cuộc hoàng đạo thập nhị cung là cái gì. Hoàng đạo thập nhị cung, cũng không những chỉ mười hai cái tinh tọa, nó còn đại biểu cho mười hai loại truyền thừa cực cường đại, mười hai loại truyền thừa có lịch sử đã lâu."

"Truyền thừa? Là võ kỹ sao?" Đường Thiên buột miệng hỏi.

"Tính là vậy đi." Hạc biết là nói thêm sẽ phức tạp, chắc chắn Đường Thiên không thể hiểu được nên hắn lại kể tiếp: "Tinh tọa sẽ mai một biến mất, nhưng những truyền thừa này vẫn truyền thừa mãi."

"Ngay cả như tinh tọa Sư Tử mới được thành lập đó, tuy rằng Sư Tử vương Lôi có danh Thiên lộ nóng hổi, nhưng trên thực tế có rất ít người biết rõ, Sư Tử vương Lôi Ngang kế thừa đó là truyền thừa chòm Sư Tử. Chòm Sư Tử đã mai một vô số năm tháng, nhưng khi truyền thừa chòm

Sư Tử lưu truyền tới nay, rơi vào tay Lôi Ngang, gặp đúng Lôi Ngang hùng tâm chí lớn, lấy lực bản thân lại lần nữa tại Thiên lộ mở ra một tinh tọa hoàn toàn mới, chòm Sư Tử cường đại trở thành đứng đầu thập nhị cung hiện nay. Sự nghiệp to lớn như thế dù ở thời đại nào chăng nữa đều có thể nói là vĩ đại. Tình huống chòm Bạch Dương cũng không khác nhiều."

Ai cũng không ngờ Hạc đang kể lịch sử nhưng bọn họ lại không tự chủ mà bị Hạc hấp dẫn hoàn toàn.

"Không thể không nói, ta đã xem qua điển tịch thì chòm Bạch Dương là chòm mà làm ta luôn cảm thấy rất kỳ lạ. Chòm Bạch Dương không thiếu thời kì cường đại, nhưng bọn họ chưa từng trở thành bá chủ Thiên lộ. Cái này và lý niệm của bọn họ hẳn là có liên quan, bọn họ tin tưởng vững chắc vào chính nghĩa công lý, bởi vậy mỗi một đời người đứng đầu Bạch Dương, đều là người công chính quang minh nhân từ thiện lương. Người đứng đầu Bạch Dương mãi vẫn là người yếu nhất hoàng đạo thập nhị cung. Chuyện rất kỳ quái. Nhưng mà không ai dám coi thường chòm Bạch Dương, bởi vì bảo vệ chòm Bạch Dương chính là Ngân Sương kỵ."

Hơi thở của Lăng Húc thoáng cái gấp gáp hẳn lên.

Hạc liếc Lăng Húc một cái, tiếp tục nói: "Ngân Sương kỵ, Ngân giáp ngân thương, cưỡi Kiếm giác tuyết dương, cho dù ở thời đại nào thì nó cũng là một trong những quân đoàn mạnh nhất. Lịch sử của Ngân Sương kỵ cũng lâu dài như lịch sử của chòm Bạch Dương, nó mới là người kế thừa chân chính truyền thừa của chòm Bạch Dương. Cho tới bây giờ, trong lịch sử Ngân Sương kỵ đã từng xuất hiện hai trăm chín mươi sáu vị Thương thánh. Thương xuất Bạch Dương, câu này nói ở thời đại nào cũng không chút sai lầm."

Đường Thiên và Lăng Húc trợn mắt há mồm.

Thương thánh, danh hiệu hang đầu đáng tôn sùng như thế ở thời đại nào cung chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ai cũng không ngờ cái số lượng danh xưng "Thương thánh" mà tới những hàng trăm.

Một cảm giác bức bối khiến người ta hít thở không thông, trong nháy mắt bao phủ từng người một.

Hạc cũng nở nụ cười gượng gạo, hắn xòe bàn tay ra: "Rất đáng sợ chứ! Ngân Sương kỵ có quy định, chỉ có Thương thánh mới có tư cách so đấu tìm vị trí thủ lĩnh. Trong lịch sử Ngân Sương kỵ thì khi mạnh nhất là có được chín vị thương thánh! Trong lịch sử ba trăm năm trước đây, chòm Bạch Dương được gọi là “thời đại Ngân Sương”."

Mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối, nói không ra lời.

"Nhưng tình hình đó, đúng ba trăm năm trước cũng đã xảy ra biến cố thay đổi."

"Có cải biến gì?" Lăng Húc hỏi với giọng gấp gáp.

"Ước chừng ba trăm năm trước, Ngân Sương kỵ xuất hiện hai vị Thương pháp thiên tài, Cổ Nam và Liên Vũ. Thiên phú của hai người cực kỳ xuất sắc, lớn lên với nhau từ tấm bé, thân như huynh đệ. Ai cũng cho rằng người chấp chưởng Ngân Sương kỵ tương lai chính là khi hai người so đấu. Nhưng mà trời không biết gió mưa, trong một lần làm nhiệm vụ, Cổ Nam thân vong, thi thể chưa tìm được. Liên Vũ thuận lý thành chương trở thành người chấp chưởng Ngân Sương kỵ, ba năm sau, người đứng đầu Bạch Dương Tang Minh Không ốm chết, đứa con của ông năm ấy mới chín tuổi, trở thành người đứng đầu Bạch Dương. Chuyện này vi phạm truyền thống của chòm Bạch Dương khiến cho rất nhiều người Ngân Sương kỵ bất mãn. Hai năm sau, chòm Bạch Dương và một tinh tọa khác xảy ra chiến tranh, Ngân Sương kỵ trúng mai phục của đối phương nên toàn quân bị diệt. Liên Vũ cực kỳ đau lòng mới quyết định tổ kiến tân doanh, lấy tên là Hắc Vũ kỵ. Bốn mươi sáu năm sau, Liên Vũ lâm trọng bệnh, ba tháng trước lúc hắn tạ thế, Tang thị bộ tộc xảy ra hoả hoạn, không còn ai sống sót. Sáu tháng sau, Liên Vĩnh Thành - con của Liên Vũ, được đề cử làm người đứng đầu Bạch Dương."

"Bản thân Liên Vũ không những là một đại kiêu hùng, mà thương pháp cũng đạt trình độ siêu phàm nhập thánh. Vì làm suy yếu lực lượng

truyền thống chòm Bạch Dương nên ông tự sáng lập Hắc Vũ Trấn Hồn thương, trở thành truyền thừa Hắc Vũ kỵ, truyền thừa Ngân Sương kỵ liền từ từ biến mất. Từ sau ông, chòm Bạch Dương coi như vào thời đại Hắc Vũ, chòm Bạch Dương bây giờ vẫn ở trong tay hậu nhân Liên Vũ. Ở thời đại Hắc Vũ chòm Bạch Dương trở nên có tính công kích, nó lớn mạnh nhanh như thế nên hiện nay là một trong những tinh tọa mạnh nhất. Sư Tử, Xạ thủ, Bạch Dương, nó xếp thứ ba."

Nhìn sắc mặt Lăng Húc trắng bệch, Hạc than nhẹ một tiếng: "Lăng Húc, nếu như ta không đoán sai, ngươi có khả năng rất lớn là chi của Cổ Nam. Khi ta đọc được đoạn điển tịch này thì vẫn còn hoài nghi Cổ Nam chưa chết. Nếu là như thế, Thương tiêm hải của ngươi có khả năng lớn là Bạch Dương Tinh Thần thương của chòm Bạch Dương ."

"Bạch Dương Tinh Thần thương?" Lăng Húc ngẩn người, ánh mắt hắn bỗng nhiên quay sang nhìn Binh.

Binh cũng từng nói cái danh xưng này.

Thanh âm của Binh từ trong Thiên Không Hổ truyền ra: "Không sai, ở thời đại của chúng ta thì Bạch Dương Tinh Thần thương là võ kỹ mạnh nhất của chòm Bạch Dương."

"Nói vậy sư phụ của ngươi đã đổi tên cho nó, cũng là hy vọng ngươi đừng để cho chòm Bạch Dương chú ý." Hạc nhẹ giọng bảo: "Liên Vũ thanh trừ những tàn tích của thời đại Ngân Sương cực kỳ triệt để, bởi vậy nguyên khí chòm Bạch Dương bị tổn thương rất lớn, phải tốn rất nhiều thời gian mới khôi phục lại được. Tuy rằng cách Liên Vũ đã hơn ba trăm năm, nhưng mà ta cảm thấy hậu nhân Liên thị phòng bị đối với Bạch Dương Tinh Thần thương vẫn không chút sơ sẩy, cho nên sư phụ của ngươi, mới sẽ đổi tên nó gọi là Thương tiêm hải đấy. Cũng có khả năng sư phụ của ngươi không biết tình hình, Cổ Nam cách nay đã ba trăm năm, cái tên Bạch Dương Tinh Thần thương sẽ rước lấy họa sát thân."

"Cổ Nam vì sao không đi báo thù?" Đường Thiên tỏ ra không thể giải thích nổi: "Chắc chắn cái tên Liên Vũ gì đó kia đã giở trò quỷ."

"Không biết." Hạc trầm ngâm nói: "Có thể là bị thương, Liên Vũ tâm tư kín đáo, ắt hẳn đã thiết lập mưu kế, chạy thoát không dễ dàng như vậy."

Lăng Húc có chút mờ mịt.

Hắn chưa từng nghĩ tới, Thương tiêm hải trong tay chính mình sẽ có liên hệ gì đó với chòm Bạch Dương đang lên như mặt trời ban trưa, còn dính dáng cả đến mối huyết hải thâm cừu sâu như thế, sư phụ chưa từng nói câu nào với hắn.

"Tiểu Húc Húc." Đường Thiên có chút lo lắng mà nhìn Lăng Húc.

Lăng Húc phục hồi lại tinh thần, vẻ mờ mịt trên mặt hắn mất dần, ánh mắt khôi lại trở nên kiên định: "Ta không biết ta tu luyện rốt cuộc có đúng Bạch Dương Tinh Thần thương hay không. Lịch sử gì đó chẳng có quan hệ gì với ta cả. Mục tiêu của ta là chính tay kết thúc cái kẻ phản bội kia, báo thù cho sư phụ."

Đường Thiên vội vàng vỗ ngực: "Yên tâm, tiểu Húc Húc, ta và tiểu Hạc tử sẽ giúp ngươi!"

"Tâm ý các ngươi ta ghi nhận." Lăng Húc lắc đầu: "Nhưng mà, ta nhất định phải tự mình giết chết hắn! Dùng ngân thương trong tay ta, dùng Thương tiêm hải sư phụ truyền thụ cho ta, kết thúc cuộc sống hắn!"

Thần sắc của hắn kiên định.

"Ta tới làm bồi luyện cho ngươi!" Đường Thiên giơ cánh tay lên hô to.

Khuôn mặt Lăng Húc chợt co rút, vừa mới rồi bị một thuẫn của Đường Thiên vỗ vào mặt, còn có chút đau ngấm ngầm, hắn lúng túng nói: "Khỏi cần, chỉ khoác lác là giỏi."

"Bây giờ chúng ta làm gì?" Hạc nhìn hai người, buông tay: "Chắc là chúng ta không kịp đánh lén lần hai rồi!"

Binh cẩn thận nói: "Không vấn đề gì, chúng ta sẽ tìm cơ hội."

Khuôn mặt Đường Thiên toát ra một tia phấn khích: "Không! Chúng ta không đánh lén! Thay đổi thành cường tập! Thực lực Chúng ta đã mạnh hơn nhiều rồi nên không cần phải lén lút, cứ đến thẳng tận của đi! Phải thế mới thống khoái!"

"Ánh mắt của ngươi?" Lăng Húc có chút lo lắng hỏi, hắn đối với đề nghị lớn mật của Đường Thiên cảm thấy cực kỳ động tâm, hắn có thể cảm thụ rõ ràng chính mình biến cường, nhưng mà đến tột cùng mạnh được bao nhiêu thì đúng là cần phải có một trận chiến đấu để kiểm nghiệm.

Đường Thiên đắc ý vô cùng: "Ha ha, ta nghĩ được một cách tuyệt diệu, mắt phải đeo cái bịt mắt thì sẽ không phải chịu ảnh hưởng của nó!"

Hạc không có dị nghị gì: "Mọi người đả tọa, khôi phục chân lực, hai canh giờ sau xuất phát."

Sắc mặt Dư Thuận tái mét, khi thống kê thương vong xong thì biết trong lúc tiếp cận ngắn ngủi mà bọn chúng chết những mười sáu người, trọng thương bảy người, coi như tổn thất một phần năm thế mà đối phương không chút tổn thất.

"Những tên quái vật đó rốt cuộc có lai lịch thế nào?" Tiếng của Thủy Thừa vang lên hỏi, trong thanh âm lộ ra một tia e sợ. Gã giao thủ với tên thiếu niên kiếm khách mặc hắc y, từ đầu tới cuối mà kiếm vẫn không ra khỏi vỏ đã áp chế cho gã có chút thở không nổi.

"Cái kia dùng đao Hồn tướng, đao pháp chỉ sợ là cấp đại sư." sắc mặt Vĩnh Thu cũng nghiêm trọng vô cùng.

Hai người bỗng ngẩn mặt ra.

Sắc mặt Dư Thuận biến ảo: "Ngươi không nhìn lầm chứ hả?"

Vĩnh Thu gượng cười: "Ta và Phong Sửu liên thủ, đều không có biện pháp áp chế nó, Hồn tướng bát giai như vậy, ngoại trừ võ kỹ cấp đại sư, ta tuyệt đối không nghĩ ra được còn có khả năng khác."

Trong lòng Dư Thuận chợt nảy, có được Hồn tướng võ kỹ cấp đại sư, đối với bọn chúng mà nói, tuyệt đối là tin tức tồi tệ. Thẻ hồn tướng Hoàng kim có giá cả sang quý, thế nhưng còn thẻ hồn tướng đại sư có cầu không có cung, căn bản không thể mua được. Thẻ hồn tướng đại sư là Thẻ hồn tướng chỉ có được võ giả có võ kỹ cấp đại sư chế tạo ra được, là thẻ hoàng kim loại siêu việt.

Thẻ hồn tướng đại sư, là loại thẻ hồn tướng võ kỹ hoàn mỹ nhất.

Chẳng có mấy người đem thẻ hồn tướng đại sư, dùng để triệu hoán Hồn tướng, cái này thực sự quá xa xỉ rồi!

Thẻ hồn tướng đại sư ẩn chứa thể ngộ cấp đại sư trong loại võ kỹ, là loại quý giá bậc nào!

"Có phải là Tộc minh hay không?" Thủy Thừa hỏi.

"Nó từ đầu đến cuối chỉ dùng một loại đao pháp." Vĩnh Thu lắc đầu: " Hồn tướng Tộc minh tuy rằng cường, nhưng mà nó là mạnh kiểu khác, chúng nó thường thường tinh thông vài loại võ kỹ."

Thủy Thừa cũng không hé răng nữa, trong ba người, Vĩnh Thu là người hiểu biết về Hồn tướng nhất.

Dư Thuận trầm giọng bảo: "Đêm nay ta gác! Mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Thủy Thừa lắc đầu nói: "Hay là để ta phòng thủ đi, nhĩ lực của ta tốt nhất."

Dư Thuận gật đầu: "Cũng được!"

Ba người đều ý thức được, trận chiến đấu này gian nan hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn chúng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Cường Công

Phách Vũ có thể trở thành một trong ba thế lực lớn Sài Lang tọa, tự nhiên có mấy phần độc đáo.

Tám mươi người còn lại tụ lại ở trung tâm, khoanh chân đả tọa. Trải qua tràng chiến đấu vừa rồi kia, bọn họ đều đã trở thành chim sợ cành cong, ai có thể ngủ an ổn chứ?

Cũng may võ giả có thể thông qua đả tọa để khôi phục thể lực, bốn năm ngày không ngủ, cũng không thành vấn đề.

Mọi người đều nắm đao trên tay, giáp chưa cởi, bầu không khí khẩn trương.

Những võ giả thụ thương kia sau khi được y võ giả trị liệu băng bó giản đơn, đã an tĩnh lại. Bọn họ biết điều, cố hết sức không phát ra tiếng rên rỉ, điều này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí. Trên Sài Lang tọa, một khi ngươi trở thành gánh nặng của người khác, lập tức sẽ trở thành đối tượng đầu tiên bị tẩy trừ. Trong sa mạc mịt mờ này, nếu bị bỏ rơi, thì tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Dư Thuận, Thủy Thừa, Vĩnh Thu ba người xếp hình chữ phẩm, ngồi ở ngoài cùng doanh địa, mỗi người trấn thủ một phương.

Lỗ tai Thủy Thừa sáng lên hào quang màu lam nhàn nhạt, lam mang hình thành một phiến lá màu lam, võ kỹ hành thủy Thính Vũ!

Bỗng nhiên, cái tai màu lam của Thủy Thừa chợt động đậy, sắc mặt biến đổi, khẽ quát một tiếng: "Tới rồi!"

Mọi người đều mở mắt, đoàn người có chút rối loạn, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Trên mặt bọn họ lộ ra vẻ khẩn trương, bất luận công phu ám khí mỗi người như thế nào, trong tay đều nắm chặt ám khí. Bọn họ khẩn trương nhìn quanh bốn phía, cũng may ánh trăng đêm nay rất sáng.

Ánh trăng màu bạc, rãi trên cồn cát, xung quanh cảnh sắc một mảnh sáng như tuyết.

Bốn thân ảnh ngạo nghễ xuất hiện trên đỉnh của một cồn cát, dưới ánh trăng, tạo ra bốn cái bóng dài đen kịt chiếu trên cồn cát. Sát cơ nồng nặc dưới ánh trăng lặng yên không một tiếng động tràn ra.

Không có một chút che giấu, không có lấy một kế hoạch, bốn người cứ quang minh chính đại xuất hiện trên đỉnh cồn cát, nhìn bọn chúng từ trên cao.

Trên mặt ba người Dư Thuận hiện lên vẻ phẫn nộ không thể ngăn lại.

Ý đồ đối phương triển lộ rất rõ, cường công!

Lúc trước là đánh lén xuất quỷ nhập thần, khiến đám Dư Thuận sứt đầu mẻ trán, vừa kinh vừa sợ. Nhưng đối phương quang minh chính đại xuất hiện tại trước mặt bọn chúng, khiến cho bọn chúng không tự chủ được mà phẫn nộ.

Đối phương căn bản không để bọn chúng để vào mắt!

Khinh thị như thế! Miệt thị như thế! Xem thường như thế!

Ở trên đỉnh thực vật của Sài Lang tọa, Phách Vũ đã bao giờ chịu sự khinh thị thế này?

Chỉ có bốn người mà dám không coi ai ra gì sao?

Dư Thuận hít sâu một hơi, đè tức giận trong lòng xuống, tay phải vung lên, trầm giọng quát lớn: "Phách Vũ!"

Vẻ bất cần đời trên mặt Vĩnh Thu tiêu thất, trên mặt Thủy Thừa cũng lộ sự ra nghiêm túc hiếm thấy, nét kinh sợ trên mặt mỗi một võ giả tinh nhuệ đều biến mất không còn, mỗi người đều trở nên nghiêm túc.

Mỗi người bọn họ sinh sống trong Phách Vũ đều trên năm năm, cảm giác gắn bó của bọn họ đối với Phách Vũ sâu vô cùng.

Hai chữ này đã sớm dung nhập trong máu huyết bọn họ.

Bốp!

Âm thanh đao kiếm, nắm tay đồng loạt đánh lồng ngực, tám mươi người cùng quát lên: "Phách Vũ!"

Tiếng hét lớn cùng lúc của tám mươi người khiến người ta cảm giác như tiếng hổ gầm.

Mỗi một võ giả, ngay cả những võ giả tinh nhuệ thụ thương kia, trên mặt đều lộ ra sự cuồng nhiệt khó mà nói rõ bằng lời, hô hấp bọn họ nặng nề, sắc mặt dữ tợn!

Trên gò núi, trong mắt Hạc hiện lên một tia kinh ngạc, thản nhiên nói: "Sĩ khí không tệ."

Đường Nhất chống trảm mã đao không chút động lòng, chỉ phun ra bốn chữ: "Có hoa không quả."

Lăng Húc có chút khẩn cấp, vù, hỏa diễm màu đỏ từ trong cơ thể Hỏa Liệt điểu toát ra, đem thân hình hắn triệt để bao phủ, rục rịch muốn động.

Đường Thiên có chút bất mãn: "Này tiểu Húc Húc, có thể đừng tạo phong cách như thế hay không?"

Hình tượng hiện tại của Đường Thiên quê mùa rớt mồng tơi. Khổng Tước tiến nhập mắt hắn, cụ trang mai một không thấy, mắt phải đeo một tấm che mắt màu đen, nhìn qua tựa như hải tặc độc nhãn.

Hắn quyết định lấy lại thể diện, giơ lên cao hai tay, oa oa kêu to: "Thiếu niên như thần, không đâu địch nổi!"

Lăng Húc: "Ngu ngốc!"

Hạc: "Xin đừng như vậy, ngươi sẽ làm chúng ta bị cười nhạo mất."

Đường Nhất: "..."

Đường Thiên hồn nhiên không thèm để ý, nhếch miệng cười ha ha: "Xông lên!"

Mọi người cùng một chỗ, đúng là thoải mái...

Lời còn chưa dứt, liền xông ra trước tiên.

Lăng Húc sửng sốt, ngay lập tức nổi giận: "Tiểu nhân đê tiện, không ngờ ngươi lại gian xảo như thế!"

Nói đoạn vội vàng xông ra ngoài.

Bốn thân ảnh, giống như bốn mũi tên phẫn nộ, xông tới doanh địa bọn Dư Thuận.

"Giết!"

Sắc mặt Vĩnh Thu lạnh lùng, ám khí trong tay như mưa trùm tới bốn người. Gần như đồng thời, các loại ám khí, cung tiễn, kèm theo các loại quang mang, bay về phía nhóm người Đường Thiên.

Lam quang trong mắt trái Đường Thiên bỗng dưng sáng lên, sắc mặt hắn đột nhiên lạnh lẽo.

Ám khí như mưa khắp bầu trời trong mắt hắn, trở nên rõ ràng vô cùng.

Trong mắt những người khác, thân hình Đường Thiên rồi đột nhiên trở nên giống như một làn khói mơ hồ không rõ. Ám khí xuyên qua làn

khói này, nhưng không có chút phản ứng, chỉ có hoa lửa thỉnh thoảng lóe lên, mới làm mọi người ý thức được, đây không phải là khói.

Thân hình Đường Thiên lúc này lắc lư cực nhanh với biên độ cực nhỏ, lợi dụng thời gian sai biệt giữa cực nhỏ ám khí, tạo ra cảnh tượng như vậy.

Mà những ám khí không thể né tránh kia, hắn sẽ dùng Huyết Xung thuẫn trong tay nhẹ nhàng ngăn cản.

Hắn lao ra hơn mười trượng, năm mũi tên giống như độc xà nấp trong bụi cây bắn ra răng nanh, không một tiếng động mà xuất hiện tại trước mặt. Ngay lúc này, khí tức thu liễm trên mũi tên bạo phát. Mũi tên vốn ảm đạm vô quang, đột nhiên sáng lên, ngưng thực thành hào quang.

Âm thanh trầm thấp đột nhiên nổi lên, năm luồng khí tức sắc nhọn hung hãn đến cực điểm, vững vàng phong tỏa tất cả đường né tránh của Đường Thiên.

Hai mắt Vĩnh Thu sáng lên, cung tiễn tuy rằng không biến hóa đa dạng như ám khí, nhưng lực lượng cùng uy lực so với ám khí càng lớn. Năm mũi tên này có thể xuyên thủng tấm thép dầy năm tấc!

Trong tay hắn xuất hiện một thanh phi đao màu bạc, ánh mắt hắn vững vàng nhìn chằm chằm Đường Thiên, chỉ chờ Đường Thiên lộ ra kẽ hở, hắn sẽ tung ra một kích trí mạng!

Mắt thấy Đường Thiên muốn tránh cũng không thể tránh, thân hình Đường Thiên lại bỗng dưng dừng lại, cánh tay cầm thuẫn khua lên, thân hình trầm xuống, đùi phải lui về phía sau, trầm eo xuống tấn, khuôn mặt lại hơi ngẩng lên.

Quang mang màu lam trong mắt trái nháy mắt tăng vọt, băng lãnh đến tận xương, nhập thẳng lòng người. Khuôn mặt nhìn qua không có chút nghiêm chỉnh kia lúc này lại đạm mạc không có một chút biểu cảm

nào. Nhưng không biết vì sao, khi Vĩnh Thu nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm này, trong lòng lại run lên một cách khó giải thích.

Tên gia hỏa này... Lẽ nào trước kia ẩn dấu thực lực sao?

Lần trước không có con mắt màu lam kia mà...

Một loạt ý niệm lướt qua đầu Vĩnh Thu.

Trên mặt Huyết Xung thuẫn trong tay Đường Thiên bỗng dưng sáng lên ánh sáng đỏ nhàn nhạt, nghênh đón năm mũi tên phá không lao tới, trầm vai hạ khuỷu tay, đẩy ngang về phía trước.

Oanh!

Ánh sáng đỏ trên mặt Huyết Xung thuẫn giống như đóa hoa bùng nở, ầm ầm nở ra.

Một cái thuẫn ánh sáng màu đỏ cực lớn xuất hiện trước mặt Đường Thiên.

Không Khí Thuẫn Kích thuật, Khí Ngưng Thuẫn!

Năm mũi tên bắn lên quang thuẫn.

Koong!

Giống như thủy tinh vỡ tan, quang thuẫn trong nháy mắt vỡ nát.

Trên mặt Vĩnh Thu không tự chủ lộ ra vẻ vui mừng, nhưng vào lúc này, nét vui mừng của hắn đọng lại tại trên mặt.

Quang thuẫn là không khí áp súc vô cùng ngưng thực mà thành, sau khi nghiền nát, không khí bị áp súc lên gấp trăm lần mất đi trói buộc, trong nháy mắt nổ mạnh.

Oanh!

Mũi tên cùng ám khí trước mặt Đường Thiên, tất cả đều bị cuốn vào trong đó, nổ thành từng mảnh vụn!

Con ngươi Vĩnh Thu bỗng nhiên không tự chủ mở rộng, không ổn!

Những mảnh vụn nổ mạnh kia, theo sóng khí, ầm ầm cuốn tất cả. Bỗng nhiên trước mắt hắn tối sầm, một thân ảnh chắn trước mặt hắn, Phong Sửu! Ánh đao Phong Sửu giương lên, ngăn cản lấy phần lớn mảnh vụn.

Nhưng những kẻ xung quanh vẫn bị ảnh hưởng đến.

Phốc phốc phốc!

Vài vòi máu phun ra như gió bão, mảnh vụn tựa như ám khí, chìm vào trong cơ thể mấy tên võ giả kia.

Mà Đường Thiên lại nhân cơ hội vọt tới trước mặt Phong Sửu, Liêm Huyết Miêu nhận trong tay mang theo hoa lửa chói mắt, giết tới Phong Sửu. Hoa lửa của Hỏa Liêm Quỷ Trảo trên tay hắn từ u lam biến thành trắng bạc.

Khổng Tước chân lực trong kinh mạch Đường Thiên hiện tại không còn thừa chút nào.

Mất đi chân lực cuồn cuộn không ngừng do Khổng Tước cung cấp, hắn yếu hơn rất nhiều so với trước, chân lực lần nữa trở về lục giai.

Vĩnh Thu rất nhanh chú ý tới nhược điểm của Đường Thiên, lòng tin tăng mạnh, âm thầm cười nhạt, chân lực lục giai mà cũng dám đến đây khoe khoang ư?

Hắn là thất giai, Phong Sửu là bát giai, hai người bọn chúng nếu như ngay cả một võ giả lục giai cũng đánh không lại, thì chỉ có thể nhảy sông tự sát!

Chiến pháp Phong Sửu lập tức vì đó biến đổi, ánh đao cương mãnh ngưng thực, lấy cứng chọi cứng.

Vĩnh Thu miệng quát: "Người này giao cho ta!"

Võ giả khác nghe vậy, tinh thần không khỏi phấn chấn. Đại nhân nhất định đã tìm được nhược điểm của người này, nắm chắc thắng lợi, vì vậy dồn dập xoay người, trợ giúp những người khác.

Thu hồi ngân đao, một cây búa thép xuất hiện tại trong tay Vĩnh Thu. loại ám khí to nặng như thế này hắn rất ít dùng, nhưng không ý nghĩa hắn không biết. Chân lực hắn là yếu nhất trong ba người, không ngờ lại có thể gặp được đối thủ có chân lực so với mình còn yếu hơn. Không chà đạp đối phương một ít, thì không còn cơ hội tuyệt hảo như vậy nữa!

Trên mặt Vĩnh Thu hiện lên vẻ cười gằn, chân lực trong cơ thể xoay chuyển, hung hăng ném lưỡi búa trong tay ra!

Động tác hắn nhanh như thiểm điện, liên tiếp ném ra sáu lưỡi búa!

Phủ quang đen thùi, trầm thấp rít lên!

Phong Sửu xưa nay ăn ý, ánh đao trong tay vì đó biến đổi, hóa cương thành nhu, ánh đao như dải sáng, tầng tầng quấn quanh. Chân lực của nó vốn so Đường Thiên mạnh hơn nhiều. Tầng tầng ánh đao, giống như tầng tầng sóng lớn, vây Đường Thiên chật như nêm cối.

Đường Thiên hoàn toàn không còn chổ để né tránh!

Chết đi!

Vĩnh Thu rống giận trong lòng!

Sáu lưỡi búa của mình thế lớn lực trầm, Đường Thiên không còn chút không gian tránh né, ngoại trừ ngạnh kháng thì không còn biện pháp khác. Mà sát chiêu chân chính lại là Phong Sửu!

Tầng tầng lớp lớp ánh đao kia, sát cơ tứ phía. Chỉ cần Đường Thiên hơi lộ kẽ hở, Phong Sửu sẽ đánh ra một kích trí mạng!

Chỉ là lục giai...

Vĩnh Thu hoàn toàn nghĩ không ra, loại hàng như vậy sao dám lớn mật như thế!

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn chợt nhảy.

Một chùm hoa lửa sáng lóa xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Đó là...

Con ngươi Vĩnh Thu đột nhiên co rút lại.

Trảo nhận sáng như tuyết mang theo màu ửng hồng, giống như khuôn mặt thiếu nữ xấu hổ, âm thanh như khóc như than, khiến người ta không tự chủ được mà sởn tóc gáy. Nhưng mà lúc này, chiếm cứ toàn bộ tầm mắt Vĩnh Thu, chính là đầu trảo sáng như tuyết ửng hồng đang nở ra kia, haa lửa sáng lóa như pháo hoa!

Từng điểm như đèn đuốc rực rỡ, thân hình Đường Thiên gần như bị che khuất hoàn toàn.

Keng keng keng!

Một trận tiếng va chạm trầm thấp vang lên dày đặc, gần như vang lên một đoàn.

Hoa lửa giống như đom đóm bay lượn khắp nơi, nhưng ngay sau đó, chúng lại tụ lần nữa. Đường Thiên trong hoa lửa sừng sững bất động, dường như không bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Ánh đao như sóng thần của Phong Sửu không thể tiến thêm.

Không thể nào...

Vĩnh Thu dường như không tin hai mắt của mình, một màn trước mắt hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ trước giờ của hắn.

Đùa kiểu gì vậy! Một võ giả thất giai cùng một Hồn tướng bát giai liên thủ, không ngờ lại bị một tên gia hỏa lục giai ngăn cản, Đùa kiểu gì đây?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Bỗng nhiên, Vĩnh Thu dưng ngẩn ngơ, trong đầu hắn không thể ngăn chặn nảy ra bốn chữ trong truyền thuyết.

Con ngươi co rút lại, trong nháy mắt trở thành một mảng sợ hãi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Phong Sửu Thiêu Đốt

Võ kỹ vô song, chỉ có võ kỹ vô song mới có khả năng làm được như vậy!

Thế nhưng...

Chính bốn chữ này đã trở thành cơn ác mộng chiếm cứ toàn bộ tâm trí Vĩnh Thu, trong mắt hắn đầy ngập vẻ hoảng sợ. Một màn trước mắt kia đã khẳng định bốn chữ kinh hoàng này.

Hắn ngơ ngác đứng nhìn hoa lửa ngân thụ bùng sáng như pháo hoa, còn đao quang của Phong Sửu vẫn không thể tiến thêm một bước. Dư âm của kình lực cuồng bạo tỏa ra khắp nơi, thổi cát vàng trên mặt đất bay tứ tung.

Trong ánh đao quang trắng như tuyết kia có một bóng hình như ẩn như hiện, vô số đóa hoa lửa xung quanh có sáng có tối trông giống như những ánh sao nhấp nháy đang liên tục bay loạn xa trong màn tuyết trắng khiến cảnh tượng dường như không còn ở nhân gian vậy

Đây là võ kỹ vô song sao...

Vĩnh Thu đã quên mất mình vẫn còn đang chiến đấu, sự sợ hãi trong ánh mắt bất giác biến mất, chỉ còn lại vẻ kinh ngạc, thẫn thờ đứng yên nhìn cảnh tượng này.

Thực sự quá tuyệt vời...

Bỗng nhiên, hắn bị tiếng huýt dài của Phong Sửu làm gián đoạn dòng suy nghĩ, hắn như cảm thấy cái gì đó, khiến ánh mắt không tự chủ được

mà nhìn lên người Phong Sửu, những thứ nhìn thấy khiến hắn không khỏi thất kinh.

Từ trong thân thể Phong Sửu không ngừng tuôn ra hỏa diễm hôi sắc, đó chính là... thiêu đốt võ hồn!

Phong Sửu...

Vĩnh Thu ngây người ra.

Những điều hắn biết về Phong Sửu không nhiều lắm, Phong Sửu là vũ khí bí mật của hắn và cũng là hồn tướng trợ giúp hắn nhiều nhất. Bởi vì về cơ bản thì Hồn tướng đều có hạn chế về thời gian, vì vậy trong mắt Vĩnh Thu, Hồn tướng giống như một tiêu hao phẩm, hắn đã dùng qua rất nhiều Hồn tướng. Trong đó Phong Sửu là người nổi bật nhất, thực lực bát giai, đao pháp xuất chúng khiến nó trở thành trợ thủ cực kỳ đắc lực của Vĩnh Thu.

Nhưng hiểu biết về Phong Sửu của Vĩnh Thu lại rất ít, chỉ nghe nói qua, sinh tiền nó là một danh gia về đao pháp.

Hành động thiêu đốt võ hồn của Phong Sửu làm Vĩnh Thu thất kinh. Số hồn tướng mà hắn triệu hoán ra có rất nhiều, nhưng không một gã hồn tướng nào chủ động thiêu đốt võ hồn. Hồn tướng có linh trí, sau khi thiêu đốt võ hồn hiển nhiên là thực lực sẽ tăng lên nhưng đồng thời sinh mệnh của nó cũng đi đến điểm kết thúc!

Không ngờ Phong Sửu lại chủ động lựa chọn thiêu đốt võ hồn!

Toàn thân Phong Sửu bốc lên hỏa diễm hôi sắc, đao quang tăng vọt, trong đôi mắt trống rỗng kia phảng phất như ánh lên sinh mệnh một lần nữa. Một khi đã thiêu đốt võ hồn thì liên hệ giữa Hồn tướng và chủ nhân sẽ bị cường chế cắt đứt.

Thiêu đốt võ hồn làm chân lực toàn thân như sôi lên, Phong Sửu nhìn chăm chăm vào Đường Thiên trước mặt, vô số kí ức thời sinh tiền, trong

thời khắc sinh mạng đi đến cuối này đều dấy lên trong lòng.

Võ kỹ vô song!

Đó chính là mục tiêu mà suốt đời mình truy tìm!

Hắn bỗng cúi đầu nhìn thoáng qua cây đao trên tay, vẫn là hình dáng mà hắn quen thuộc, nhưng lúc này nó không còn là vật thật nữa. Những kí ức quá xa xôi đã trở lên mơ hồ không rõ, nhưng cảnh tượng trong băng thiên tuyết địa có một thiếu niên mồ hôi như mưa tu luyện đao pháp không biết mệt mỏi vẫn rõ ràng như in.

Nhớ lại thời tuổi trẻ mang theo hùng tâm tráng chí, dã tâm bừng bừng, khóe miệng hắn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Đúng là quãng thời gian hạnh phúc...

Tuy nguyện vọng của mình không được thực hiện, nhưng bản thân cũng không hề cô phụ quãng thời gian kia!

Trong suốt cuộc đời danh gia đao pháp ba mươi năm, không nhiễm một chút xa hoa truỵ lạc, chỉ lấy đao làm bạn, sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Nhớ tới trước khi chết, quyết định của mình khiến đám bằng hữu không thể hiểu được. Đám bằng hữu không thể hiểu được, tại sao một kẻ kiêu ngạo như hắn lại tình nguyện trở thành Hồn tướng mặc cho người ta sử dụng, tâm trí cũng trở lên đần độn như vậy?

Phong Sửu bỗng ngẩng đầu, nhìn hoa lửa ngân thụ sáng ngời tuyệt mỹ của Đường Thiên.

Bởi vì... Ta muốn tận mắt nhìn thấy Võ kỹ vô song chân chính một lần!

Bởi vì... Đó là mộng tưởng mà suốt cuộc đời ta không hoàn thành được!

Cho dù có chết đi cũng không yên lòng nhắm mắt, cho dù có trở lên hèn mọn bị người ta sử dụng, cho dù hi vọng chỉ xa vời như cát bụi...nhưng mộng tưởng của thiếu niên vẫn không hề phai mờ theo năm tháng!

Cuối cùng cũng đã được nhìn thấy... Thật quá tuyệt vời!

Không còn tiếc nuối nữa rồi.

Nhìn chăm chăm vào hoa lửa ngân thụ sáng ngời, trong mắt Phong Sửu hiện lên vẻ thỏa mãn. Bỗng hôi diễm toàn thân hắn tăng vọt, hai chân của hắn dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được biến mất tại chỗ, giống như một ngọn nến đã thiêu cháy đến phần cuối vậy.

Nhãn thần Phong Sửu lập tức trở lên tập trung cao độ.

Đã vậy, ta cũng sẽ cho ngươi thưởng lãm đao pháp của ta một lần!

Hoành đao trước tay, chậm rãi vung lên, một đao tiếp một đao, liên tục chém ra!

Đao quang như tuyết, tầng tầng lớp lớp, mang theo một thứ cảm giác cực kỳ phong phú, đao quang mầu tuyết trắng giữa màn đêm trở lên chói sáng, giữa muôn vàn ngọn gió, nó thật cô độc và lạnh lẽo.

Băng tuyết tố quấn (khắp nơi đều là tuyết trắng), thủy mặc như họa.

Đây là chính là đao pháp của ta, Thiên Sơn Mộ Tuyết!

Trên khuôn mặt xấu xí của Phong Sửu đầy vẻ kiêu ngạo.

Trong sa mạc nóng cháy khô khan như vậy không ngờ lại xuất hiện vô số đóa hoa tuyết tung bay.

Vĩnh Thu ngơ ngác đứng nhìn bóng dáng dáng đang thiêu đốt giữa màn hoa tuyết kia, nhìn ánh đao quang như vẽ kia, hắn gần như không

tin nổi vào hai mắt mình, bỗng hắn hiểu được mình đã đánh mất một thứ gì đó quý giá rồi.

Con mắt trái mầu băng lam của Đường Thiên lần đầu tiên xuất hiện ba động.

Hắn kinh ngạc không phải vì đao pháp kinh diễm của Phong Sửu, mà chính là vì cá bóng dáng kia đang tận tình thiêu đốt. Dường như trong đáy lòng hắn có một nơi mềm yếu nào đó bị đụng nhẹ một cái, cảm giác kinh ngạc mang theo một phần rung động lướt qua tâm trí Đường Thiên, nhưng tâm tình hắn nhanh chóng trở lên lãnh tĩnh như thường.

Chẳng qua, trong lòng hắn có thêm một phần kính ý.

Đao quang tuyệt mỹ như vẽ này mang đến cho Đường Thiên cảm giác nguy hiểm từ trước đến nay chưa từng có. Chân lực Phong Sửu áp chế Đường Thiên một cách tuyệt đối, nếu không phải thứ Đường Thiên dùng chính là võ kỹ vô song, thì căn bản hắn không thể chống lại Phong Sửu, kể cả Tàng Phong và Không Khí Thuẫn Kích Thuật cũng không được.

Phong Sửu phía đối diện thiêu đốt không tiếc tất cả mọi giá khiến Đường Thiên cũng bị bức đến tuyệt cảnh!

Đường Thiên bình tĩnh một cách dị thường, hắn không chút do dự, lập tức vận dụng Thiên Thanh đan hạc. Từ trong cơ thế vang lên một tiếng hạc kêu réo rắt du dương, chân lực bên trong Thiên thanh đan hạc giống như hồng thủy tràn ra,chỉ trong nháy mắt đã rót vào tất cả bộ phận trên cơ thể hắn.

Được chân lực cuồn trào tiến vào, mắt trái băng lam của Đường Thiên càng sáng ngời thêm.

Chân lực sung túc, làm uy lực của Hỏa Liêm Quỷ Trảo đột nhiên tăng vọt.

Hiện tại chân lực lục giai của Đường Thiên đã trở thành khuyết điểm lớn nhất của hắn, bản thân Hỏa Liêm Quỷ Trảo chính là võ kỹ thất giai, vì thế hắn chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng mà thôi. Khi dùng phương pháp thiêu đốt chân lực có thể đem Hỏa Liêm Quỷ Trảo biến thành thành võ kỹ vô song, nhưng đồng thời yêu cầu về chân lực lại càng cao hơn.

Sau khi Khổng Tước tiến hóa, Khổng Tước chân lực cuồn cuộn không ngừng sinh sôi khiến thực lực của Đường Thiên tăng lên nhiều.

Nhưng hiện tại Khổng Tước cụ trang đã mai một, không có chân lực của Khổng Tước hỗ trợ khiến điểm yếu chân lực thiếu thốn của Đường Thiên lại bộc lộ ra một cách rõ ràng,vì thế hắn đành phải vận dụng Thiên thanh đan hạc.

Chân lực dâng trào làm mầu băng lam trên mắt hắn càng thêm rõ ràng.

Lúc này ánh đao quang như vẽ kia đang nhanh chóng bị ánh mắt mầu băng lam phân tích. Trên con mắt băng lam ánh lên một tia tán thưởng.

Đao pháp độc đáo đã trải qua thiên truy bách luyện!

Đao mang xếp tầng tầng lớp lớp, đạt đến trình độ cân bằng kinh người, một khi chạm phải một điểm sẽ dẫn động phản ứng dây chuyền. Những đường nét hết sức đơn giản, nhưng thực chất những nơi tưởng như là khe hở của đao mang lại chính là vô số cạm bẫy chực chờ.

Nếu đối phương công kích vào những nơi cạm bẫy này, thì vô số đao mang đang xếp tầng tầng lợp lớp sẽ như tuyết lở ầm ầm lao tới.

Thế nhưng... Cũng không phải là không có kẽ hở!

Trong con mắt trái của Đường Thiên, những đao mang như vẽ kia đang nhanh chóng phai nhạt, trong mắt hắn, tất cả bỗng biến thành những điểm và những đường nửa trong suốt. Những đường tuyến giản

đơn, giống như những cây gỗ nhỏ xếp tầng tầng lớp lớp lên nhau đạt tới độ cân đối hoàn mỹ.

Ánh mắt của Đường Thiên rơi lên mấy điểm mà đao mang đổ vào.

Khổng Tước Minh Vương Nhãn!

Đột nhiên, trong lòng Đường Thiên lóe lên một tia minh ngộ, dưới trạng thái võ kỹ vô song, Khổng Tước Minh Vương nhãn có thể nhìn thấu vạn pháp.

Trong trạng thái lãnh tĩnh như băng tuyết, Đường Thiên có thể đưa ra phán đoán chẩn xác nhất. Đao pháp của Phong Sửu chỉ cách võ kỹ vô song một bước không xa, đại khái cùng trình độ với 【Tàng Phong và 【Không Khí Thuẫn Kích Thuật.

Những lớp xếp lên nhau này tuy đơn giản nhưng không biết đã khiến Phong Sửu trả giá biết bao nhiêu mồ hôi.

Những điểm kia đều là những mục tiêu công kích vô cùng tốt, thế nhưng Phong Sửu đã hao tổn rất nhiều thời gian và công sức lên Thiên Sơn Mộ Tuyết, sao lại không biết tầm quan trọng của những điểm này cơ chứ? Chắc chắn những điểm này là điểm trọng tâm được bảo vệ.

Nếu như chân lực của Đường Thiên và Phong Sửu tương đương nhau thì với uy thế của Hỏa Liêm Quỷ Trảo hắn hoàn toàn có thể dùng phương thức công kích trực tiếp vào những điểm này.

Lấy lực phá xảo, luôn là phương pháp đơn giản và hữu hiệu nhất!

Nhưng tiếc là chân lực của hắn kém xa Phong Sửu, nếu công kích vào những điểm này, thì chắc chắn hắn sẽ bị đao mang dầy đặc kia phản kích, cắt nát thành mẩu vụn.

Mục tiêu của hắn chính là một điểm nhỏ nằm phía dưới sườn trái của Phong Sửu, một khu vực bên trái có diện tích tầm nửa thước vuông.

Thân hình hắn khẽ lay động, lập tức xuất hiện ngay gần đó một cách hết sức quỷ dị, chỉ trong nháy mắt hoa lửa của Hỏa Liêm Quỷ Trảo đã đâm vào trong đó

Phong Sửu cảm thấy hơi bất ngờ, hắn không biết vì sao Đường Thiên lại công kích vào nơi đó. Hắn không tin Đường Thiên đã nhìn thấu Thiên Sơn Mộ Tuyết, nhưng vì sao Đường Thiên lại công kích vào nơi đó?

Tuy trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng đao trong tay vẫn cứ xuất ra theo phản ứng bản năng.

Chỉ trong nháy mắt đao quang đã tăng vọt, đao mang mầu tuyết trắng giống như đám cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, hung hãn nhào tới, tuyết phong như một bức họa mầu trắng dường như đã sống lại, nhanh chóng di động.

Hoa lửa của Hỏa Liêm Quỷ Trảo và đao mang trắng như tuyết quấn vào nhau làm một.

Nhưng đúng lúc này, những ngón tay trên bàn tay còn lại của Đường Thiên xuất hiện những ánh quang mang.

Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh!

Năm cá đom đóm lửa nhẹ nhàng bay tới vị trí dưới sườn trái của Phong Sửu, đao mang xung quanh điểm đã bị công kích lúc trước của Đường Thiên hấp dẫn, khiến phòng ngự tại điểm này trở nên yếu ớt đi rất nhiều. Năm cá đom đóm lửa cùng rơi xuống một điểm, sau đó ầm ầm nổ tung.

Cho đến lúc này, Phong Sửu mới hiểu được ý đồ của Đường Thiên.

Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh nổ mạnh, đã đánh tan điểm này một cách triệt để, đao mang như bức vẽ bị mất đi khống chế tuôn trào ra như tuyết lở vậy.

Chỉ thấy đao mang mầu tuyết trắng bay tứ tung ra khắp nơi.

Lúc này hôi diễm trên người Phong đã thiêu đốt đến ngực, nhưng hắn không hề tức giận mà ngược lại còn cười ha ha.

"Ta hiểu rồi! Cuối cùng ta cũng đã hiểu rồi! Ha ha ha ha!"

Đao mang bay đầy trời đột nhiên biến mất không còn chút gì, còn Phong Sửu bị thiêu đốt chỉ còn lại cái đầu đang phập phềnh trôi nổi giữa không trung, phần thân thể từ đầu trở xuống đã bị thiêu đốt gần như không còn gì.

"Đa tạ!" Bỗng Phong Sửu hướng về phía Đường Thiên nhếch miệng cười.

Lúc này cá khuôn mặt vô cùng xấu hiện lên vẻ an tường thỏa mãn.

Trước khi võ hồn thiêu đốt sạch, mà có thể hoàn thành tâm nguyện của mình, như thế thực sự đã quá hài lòng rồi...

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn lóe sáng, có một bóng dáng chợt lóe lên rồi biến mất.

Đường Thiên trống rỗng xuất hiện trước mặt hắn, đưa bàn tay ra chộp lấy đầu hắn.

Phong Sửu cảm thấy hơi khó hiểu, hắn muốn làm cái gì vậy? Bản thân mình đã không còn tạo thành uy hiếp với Đường Thiên...

Bỗng nhiên, có một loại lực lượng kỳ dị bao lấy hắn, sau đó hắn chỉ cảm thấy hoa mắt một cái rồi xuất hiện ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Trong đại sảnh trống trải chỉ có một tên hồn tướng có khuôn mặt như lá bài tú-lơ-khơ lẳng lặng đứng yên ở nơi đó.

Hồn tướng?

Bỗng nhiên, Phong Sửu nhận thấy có điều kỳ lạ, điều này làm khuôn mặt hắn lộ ra vẻ vô cùng khiếp sợ. Hôi diễm vốn đã thiêu đốt đến đầu

hắn đột nhiên biến mất tăm.

Võ hồn thiêu đốt sao lại có thể gián đoạn? Tuyệt đối không thể như vậy được!

Một khi võ hồn đã thiêu đốt thì chỉ khi thiêu cho bằng sạch mới thôi, chứ tuyệt đối không bao giờ dang dở.

Thế nhưng mà, hôi diễm đã tắt...

Đây... Đây là nơi nào?

Trên khuôn mặt giống như lá bài tú-lơ-khơ lộ ra nụ cười mỉm.

"Hoan nghênh đến Tân binh doanh của binh đoàn Nam Thập Tự!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Thắng Lợi

Vĩnh Thu ngơ ngác đứng nhìn Đường Thiên, tay chân lạnh toát, trong lòng không còn một chút chiến ý nào.

Võ kỹ vô song, đây chính là võ kỹ vô song sao?

Sắc mặt hắn đã xám như tro tàn, bàn tay đang nắm ám khí bất giác run lên nhè nhẹ. Trước đây hắn cũng đã nghe nói tới võ kỹ vô song, nhưng khi hắn được tận mắt chứng kiến võ kỹ vô song thì mới hiểu được nó còn cường đại hơn cả trong tưởng tượng của mình.

Người bị thua không chỉ có Vĩnh Thu.

Đường Thiên chọn trúng Vĩnh Thu vì hắn ở gần nhất, trong khi mục tiêu của Lăng Húc lại chính là Dư Thuận.

Trong ba người thì Dư Thuận là người có thực lực mạnh nhất, Đại Bi Lôi Âm chưởng của hắn vô cùng cương mãnh và bá đạo, ngay cả Đường Thiên cũng không dám ngạnh kháng trực tiếp, nhưng Lăng Húc lại không hề e sợ chút nào.

Lập tức xung phong, thân hình trên lưng điểu thẳng tắp như một ngọn thương, những ngón tay đen thui nhẹ nhàng miết.

Vô số ngân vũ dầy đặc nổ trung trước mắt Dư Thuận!

Mặc dù đã ra tay nhưng thân thể Lăng Húc cũng chỉ hơi chấn động, trên mặt hắn không thể dấu được vẻ hưng phấn.

Ông!

Thanh âm gào thét trầm thấp giống như một bầy ong vò vẽ cùng vỗ cánh.

Từ tiếng rít có thể nhận ra Lăng Húc đã tiến bộ rất nhiều. Lúc trước, khi hắn ra thương sẽ phát ra những thanh âm như tiếng xé vải, nhưng còn hiện tại lại phát ra những thanh âm trầm thấp vo vo khiến lòng người run sợ. Điều này chứng tỏ thương hắn xuất ra càng thêm nội liễm và ngưng tụ, tiếng xé gió đã bé đi, nhưng tần suất ra thương lại tăng lên rất nhiều, khiến thanh âm phát ra giống như tiếng kêu vo vo của một đàn ong vò vẽ vậy.

Nhưng khiến Lăng Húc cảm thấy càng kích động chính là tần xuất ra thương của hắn đã đột phá được một cột mốc rất quan trọng!

Một giây trăm thương!

Đột phá này cũng có nghĩa là Thương tiêm hải của hắn đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Hàn mang nổ mạnh, giống như một cơn cuồng phong đột nhiên bạo phát, chỉ trong nháy mắt đã sản sinh ra một loại lực lượng mạnh đến dị thường.

Dư Thuận vừa mới tung chưởng ra, sắc mặt lập tức đại biến.

Lúc này tầm mắt của hắn đã bị vô số điểm ngân mang hoàn toàn che phủ, từ trong đáy lòng hắn bỗng sinh ra một cảm giác nguy hiểm đến cực độ. Hắn vốn là kẻ có kinh nghiệm thực chiến vô cùng phú, gần như chẳng cần suy nghĩ, lập tức lui về phía sau.

Phốc phốc phốc!

Mấy chục điểm hàn mang đâm thấu chưởng kình của hắn, chỉ trong nháy mắt sau đó là vô số hàn mang dầy đặc chi chít xuyên thấu chưởng kình, đâm vào vị trí mà hắn vừa đứng.

Phanh!

Vị trí mà hắn vừa đứng ầm ầm nổ tung khiến vô số cát vàng bắn đầy trời.

Lăng Húc không hề truy kích, mà đứng ở chỗ cũ, từ trên cao nhìn xuống Dư Thuận phía dưới, ngân thương trong tay hắn chậm rãi chuyển động một cách tự nhiên và thoải mái. Dường như trong gió có thanh âm mơ hồ nào đó truyền vào trong tai Lăng Húc.

Cái cảm giác khó mà giải thích được này khiến Lăng Húc nhớ tới tiếng ca cổ quái kia.

"Ngân thương xới tung tuyết, như mây không nhiễm bụi trần. Dương giác linh âm, thanh phong bất truyền. Mặt trời soi bóng ta, thương thẳng giữa không trung a. Trái tim luôn như một, hộ vệ tinh thần ta. Trước chòm Bạch Dương tọa, quần lâm toàn thiên hạ..."

Không biết vì sao, trong lòng hắn bỗng sinh ra cảm giác muốn cất cao tiếng ca, nhưng hắn lắc đầu, đem cái suy nghĩ này vứt ra sau đầu.

Ngân sương kỵ gì gì đó, chẳng quan hệ gì đến mình.

Lão sư không nói qua với hắn thì đương nhiên hắn chẳng thèm để ý đến rồi, tuy Ngân sương kỵ có lịch sử rất huy hoàng, nhưng trong suy nghĩ của hắn, ngân thương là ngân thương của Lăng Húc, Thương Tiêm hải cũng là Thương Tiêm hải của Lăng Húc.

Lăng Húc, đi tới!

Trong lòng hắn sinh ra một cỗ hào khí, chiến ý sôi trào, hắn thôi động hỏa điểu chậm rãi tới gần Dư Thuận. Sống lưng của hắn ưỡn lên thẳng tắp, từ cột sống truyền đến cảm giác đau đớn như nhắc nhở hắn mọi lúc mọi nơi.

Áp lực đè lên Dư Thuận tăng lên gấp bội.

Trong lòng hắn đang vô cùng chấn động, mấy tên này có lai lịch gì? Vì sao tuổi hắn còn nhỏ mà đã có thực lực xuất sắc đến vậy?!

Tên thiếu niên điểu kỵ sĩ trước mắt có thân hình thẳng đứng như thương, giống như đám kỵ sĩ thời viễn cổ, nghiêm trang, cẩn thận tỉ mỉ. Trong ánh hỏa diễm hồng sắc phiêu dật, dưới đám ngân phát tung bay, anh khí bừng bừng, đôi đồng tử màu cam trên gương mặt như ngọn lửa đang thiêu đốt.

Hắn giống như một ngọn lửa đang bốc cháy bừng bừng.

Rõ ràng hắn chỉ chậm rãi tới gần nhưng lại làm cho Dư Thuận có cảm giác như toàn thân đang bị đốt cháy.

Dư Thuận hít sâu một hơi, hắn cũng biết mình đang ở trong tình huống cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ sẩy thì đêm này sẽ trở thành ngày chết của mình. Dưới sự uy hiếp của cái chết, Dư Thuận vứt bỏ toàn bộ tạp niệm, vứt bỏ cả những thanh âm thảm thiết thỉnh thoảng vẫn vang bên tai.

Thế giới của Dư Thuận yên tĩnh trở lại, hắn ngước mặt lên thấy Lăng Húc đi đến cách hắn chừng bẩy trượng thì dừng lại.

Trong lòng hắn không buồn không vui.

Hai bên giằng co chừng ba giây.

Trong làn hỏa diễm, Lăng Húc đang ở trên lưng Hỏa Liệt điểu hoành thương đứng dậy, cặp đồng tử màu vỏ quýt như đang bốc cháy, ngân phát không gió tự bay, trầm giọng nói: "Một chiêu phân thắng bại!"

Trong mắt Dư Thuận lộ lên vẻ thưởng thức, toàn thân dâng trào chiến ý, khóe miệng nở nụ cười mỉm: "Một chiêu phân thắng bại!"

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời phát động!

Bước chân của Hỏa Liệt điểu không theo một quy luật nào, sau vài bước ngắn ngủi, tốc độ của Hỏa Liệt điểu đã tăng lên đến mức kinh người. Khi còn cách Dư Thuận tầm ba trượng thì đột nhiên điểu trảo dậm

xuống cát vàng phía dưới, lực lượng cực lớn bùng phát làm thân hình nó bay lên cao.

Giống như một ngọn nộ diễm bốc thẳng lên bầu trời chỉ còn lại một vết mờ.

Dư Thuận dường như không hề nhìn thấy diễn biến trước mắt, thần sắc hắn vẫn nghiêm trang, song chưởng ôm hờ trước ngực, như đang thu ngân cầu. Chỉ thấy vô số lôi mang tập trung về song chưởng của hắn với tốc độ kinh người, chẳng mấy chốc đã hình thành lên một lôi cầu sáng rực rỡ, tản ra khí tức kinh khủng tuyệt luân.

Sát chiêu của Đại Bi Lôi Âm chưởng, Đại Bi Lôi!

Lúc này Lăng Húc trên không trung cũng đã bay tới điểm cao nhất, sau đó bắt đầu rơi, giống như một ngôi sao băng rơi xuống kéo theo sau một vệt lửa dài.

Ông!

Xung quanh ngôi sao băng này xuất hiện vô số điểm hàn mang trông giống như vô số ngôi sao.

Đại Bi Lôi mang theo khí tức hủy diệt khủng khiếp, nhưng Lăng Húc không những không hề cảm thấy sợ hãi mà còn trở lên điên cuồng hơn, chiến ý bốc lên càng mạnh. Thiếu niên đứng thẳng trên lưng hỏa điểu, toàn thân giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt bất chấp tất cả, hắn đưa ngân thương trong tay lên.

Vô số ngôi sao xung quanh lập tức hóa thành những tia sáng dầy đặc chi chít chìm vào ngân thương trong tay hắn.

Chỉ trong nháy mắt, ngân thương lập tức phát ra ánh sáng chói lòa khiến người ta không mở mắt ra được. Thân thương nóng rực như bị thiêu đỏ, nhưng Lăng Húc dường như không hề cảm thấy, cột sống vẫn truyền đến cảm giác đau nhức kinh người, nhưng dường như Lăng Húc

đã không còn cảm giác. Khuôn mặt trong hỏa diễm khẽ ngước lên, bên trên hiện lên vẻ điên cuồng!

Lão sư, đây chính là Thương Tiêm hải của tiểu Húc!

Lão sư, đây chính là bản tâm chính nghĩa của tiểu Húc!

Lão sư, đây là chính nghĩa của tiểu Húc!

Lão sư, đây là bản tâm của tiểu Húc!

Dường như trong lòng có tiếng nỉ non, thiếu niên sôi động như lửa và điên cuồng đến cố chấp đã thể hiện ra mặt hung hãn chưa từng có từ trước đến nay!

Chùm sáng bạc sáng rực gần như đã ngưng thực chìm vào trong Đại Bi Lôi.

Oanh!

Một luồng sáng chói lòa, giống như ánh mặt trời đột nhiên lóe lên khiến màn đêm lập tức bị xua tan trong giây lát. Chiến trường biến thành một mảng hỗn loạn, tất cả mọi người đều bị vụ nổ kinh người kia làm khiếp sợ, bất giác dừng tay lại.

Từ trong ngân quang có một bóng người bị văng ra, trên người phun ra một vòi máu tươi.

"Lão Dư!"

Thủy Thừa kêu lên thất thanh, cố ngạnh kháng một phát trọng đao của Đường Nhất, dù trên miệng phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng nhờ vậy tốc độ lại nhanh thêm một phần, nhanh chóng tiếp lấy Dư Thuận đã hôn mê bất tỉnh. Khi người hắn còn chưa rơi xuống đất vẫn còn ở trên không trung thì cơ thể bỗng nhiên gập lại hết sức quỷ dị, sau đó điên cuồng chạy đi.

Toàn bộ cánh tay phải của Dư Thuận đã biến mất, vô số máu tươi chảy ra từ vết thương vô cùng đáng sợ chảy dọc trên quãng đường hai người chạy trốn.

Đám võ giả còn lại vô cùng hoảng sợ, hai vị đại nhân đã đào tẩu, chỉ trong nháy mắt sĩ khí đã rơi xuống tận cùng. Lúc này đám võ giả tinh nhuệ chỉ còn không tới bốn mươi người, ánh mắt bọn họ bất giác rơi lên người Vĩnh Thu.

Lúc này sắc mặt Vĩnh Thu cũng đã bình tĩnh lại mấy phần, hắn giơ hai tay lên, lộ ra vẻ cười khổ: "Chúng ta đầu hàng."

Không biết vì sao, trên mặt đám võ giả còn lại bỗng hiện lên vẻ thả lỏng hẳn, bọn họ lặng lẽ bỏ binh khí trong tay xuống. Không ai dám nghi ngờ rằng, nếu như bọn họ dám phản kháng, thì chắc chắn đối phương sẽ diệt sát họ không chút do dự.

Khi đám người Đường Thiên áp giải một đội ngũ thật dài xuất hiện trước Hỏa Lang bộ lạc thì toàn bộ Hỏa Lang bộ lạc đều bị oanh động. Tất cả thành viên của Hỏa Lang bộ lạc đều xuất động, bọn họ nhìn cái đội ngũ kéo dài kia với con mắt không thể tin nổi.

"Trời ạ! Đó chính là... Vĩnh Thu đại nhân!"

"Nghe thấy không, Dư Thuận đại nhân và Thủy Thừa đại nhân cũng phải đào tẩu, khi đi cũng bị thương không nhẹ!"

"Phách Võ hết rồi!"

"Nhóm người Đường đại nhân đúng là chiến thần mà!"

Vô số tiếng nghị luận đầy hưng phấn và khiếp sợ vang lên bên tai, tất cả mọi người đều chui ra từ mọi ngóc ngác nghênh đón. Hỏa Mã Nhĩ trên lưng ngựa bất giác ưỡn thẳng sống lưng, trên mặt nàng hiện lên vẻ tự hào. Được tự mình trải qua trận đánh truyền kỳ như vậy khiến nàng càng thêm khắc sâu.

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng may mắn, gặp được đám người Đường Thiên, có lẽ chính là lựa chọn chính xác nhất trong cuộc đời nàng.

Không chỉ có dân chúng của bộ lạc Hỏa Lang cảm thấy khiếp sợ, mà đám cả đám thám tử của các bộ lạc khác đang âm thầm theo dõi cũng gần như không thể được vào mắt của mình nữa, thậm chí bọn họ còn quên cả việc dấu đi thân thể của mình.

Lần trước bộ lạc Hỏa Lang đánh bại Tân Lập đã khiến cho tất cả các bộ lạc sa mạc cảm thấy rất rung động rồi. Bọn họ không biết trình độ của đám người Đường Thiên sâu cạn ra sao, cho lên tất cả đều chọn thái độ yên lặng xem kỳ biến, chỉ phái thám tử ra ngoài theo dõi thế cục biến đổi ra sao.

Xung quanh bộ lạc Hỏa Lang có không biết bao nhiêu ánh mắt đang âm theo dõi.

Tràng chiến đấu truyền kỳ này giống như một cơn gió, trời còn chưa sáng, đã được truyền bá khắp các ngóc ngách trong sa mạc.

Toàn bộ sa mạc đều oanh động!

Tuy Tân Lập cũng mạnh, nhưng chỉ có thể xưng vương xung bá trên sa mạc, vây cánh vẫn chẳng có bao nhiêu. Còn Phách Võ chính là một trong tam đại thế lực đứng đầu Sài Lang tọa, tính trong toàn bộ Sài Lang tọa, Phách Võ hoàn toàn xứng đáng là một cự đầu. Dư Thuận, Thủy Thừa, Vĩnh Thu, chính là ba dũng tướng dưới trướng Ổ Thiết Vũ. Trong đám bọn họ chỉ cần tùy ý đi ra một người cũng có thực lực quét ngang toàn bộ sa mạc.

Vậy mà, ba vị hãn tướng của Phách Võ lại một hàng hai trọng thương.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Biện Pháp Của Phong Sửu

Toàn bộ mọi việc liên quan tới thủ lĩnh bộ lạc, Đường Thiên đều giao cho Binh toàn quyền quyết định.

Với những chuyện như thế này, nếu không phải Binh cần thì hắn chẳng muốn dính líu đến làm gì. Hơn nữa nhìn mọi người xung quanh hắn mà xem, mục tiêu của Lăng Húc là báo thù, mục tiêu của Hạc là phục hưng Thiên Hạc tọa, chỉ có Binh mới cảm thấy hứng thú với mấy chuyện như thế này mà thôi.

Ba người đều chăm chỉ tu luyện.

Còn Đường Thiên thì đương nhiên không cần phải nói tới rồi, một tên cuồng tu luyện như hắn tuyệt đối không bao giờ bỏ phí thời gian tu luyện. Lần chiến đấu này cũng khiến hắn nhìn ra được nhược điểm của mình, đó là chân lực quá yếu. Tuy Khổng Tước Minh Vương Nhãn rất cường đại, nhưng đồng thời uy lực của nó cũng quan hệ trực tiếp tới chân lực, chưa kể Hỏa Liêm Quỷ Trảo là thứ tiêu tốn chân lực không biết mệt.

Nhưng điều quan trọng nhất là hiện tại chân lực của hắn vừa mới tiến vào một giai đoạn cực kỳ quan trọng.

Hắn chưa bao giờ gián đoạn việc dùng tinh thần thạch để tu luyện, vô số tinh thần thạch chồng chất, lại thêm quá trình liên tục tu luyện gian khổ bên trong trại tân binh. Tất cả điều này giúp hắn thuận lợi đạt đến lục giai viên mãn.

Nhưng khi vừa thăm dò thử chướng ngại của lục giai viên mãn, hắn đã cảm giác được độ khó của việc đột phá.

Phong Sửu chỉ còn lại cái đầu đang bay tới bay lui trong trại tân binh. Thực ra lúc này hắn đang cảm thấy vô cùng kì quái. Bị đưa vào một nơi kỳ quái, ngoại trừ cái tên có khuôn mặt như lá bài tú-lơ-khơ ra mặt nói vài câu với mình thì chẳng còn ai. Tiếp đó thì hoan nghênh một chút rồi chẳng có chút động tĩnh gì. Bên trong góc có một đám sương mù nhìn không thấy cuối, ngày nào trong đó cũng có tiếng gào thét, nhưng Phong Sửu cũng không phải là người hoạt bát hay hướng ngoại lên đương nhiên là không để ý tới điều đó rồi.

Sau nột thời gian khá dài, cuối cùng Đường Thiên cũng tiến vào.

Khuôn mặt tên gia hỏa này có vẻ vội vã, chỉ phất phất tay với hắn một cái rồi chẳng nói chẳng rằng lại bắt đầu vùi đầu vào tu luyện. Phong Sửu xem xét tỉ mỉ một hồi lâu, cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, bản thân mình bị thua trên tay đối phương cũng không oan mà.

Động tác vung thuẫn khô khan đến cực điểm, vừa luyện đã là mấy vạn lần.

Vừa nhìn Phong Sửu vừa âm thầm gật đầu, hiện tại không có nhiều người trẻ tuổi làm được như vậy. Thẻ hồn tướng xuất hiện đã thay đổi phương thức tu luyện võ kỹ, giúp cho quá trình tu luyện càng thêm thuận lợi. Những người trẻ tuổi được gia tộc bồi dưỡng, sẽ được gia tộc cung cấp thẻ hoàng kim, sau khi sử dụng, hiệu quả sẽ được kéo dài đến một năm.

Nhờ vậy thể ngộ về võ kỹ của tiền nhân càng thêm hoàn chỉnh đồng thời cũng được truyền thừa tốt hơn, nhưng đồng thời điều này cũng khiến cho những người trẻ tuổi càng thêm ỷ lại. Bọn họ trở nên nóng vội không kiên trì như trước, chẳng ai muốn làm đi làm lại những động tác khô khan vô vị, trong mắt bọn họ quá trình tu luyện như vậy quá đơn giản, đâu có một chút hàm lượng kỹ thuật gì?

Thế nhưng, đối với một người cả đời lấy đao làm bạn như Phong Sửu, cũng biết hành trình vạn dặm cũng bắt đầu từ một bước chân. Đứng trên bả vai của tiền nhân thì đương nhiên sẽ làm cho khởi điểm bắt đầu của ngươi nằm ở vị trí hơi cao một chút rồ. Nhưng điều này cũng có nghĩa là cơ bản của ngươi không hề vững chắc, bởi vì cơ sở của ngươi chính là cơ sở của tiền nhân chứ không phải là cơ sở của ngươi.

Một loại võ kỹ nằm trong tay những người khác nhau thì phong cách cũng không hề giống nhau, lí do của chuyện này là do lí giải về võ kỹ ấy của mỗi người không giống nhau. Nếu như lười biếng, luôn ỷ lại vào cảm ngộ của người đi trước, thì con đường tương lai sẽ càng ngày càng hẹp.

Một cái cây có bộ rễ còi cọc sao có thể có một cây trưởng thành khỏe mạnh được.

Võ kỹ càng phát triển lên cao giai, cũng không phải là càng phức tạp càng tinh tế hơn, mà chính là càng tiếp cận pháp tác bản nguyên của thế giới này.

Cho nên khi Phong Sửu nhìn thấy Đường Thiên cứ nhàm chán vung thuẫn thì rất giật mình. Và sau khi nhìn thấy phương thức tu luyện có thể nói là điên cuồng và cực đoan của Đường Thiên hắn càng thêm im lặng không biết nói gì.

Tuy Đường Thiên đã khôi phục lại từ trong đả tọa, nhưng sắc mặt vẫn ủ rũ, Phong Sửu bất giác mở miệng: "Có điều gì khó xử sao?"

Tính tình của hắn vốn quái gở và kiêu ngạo, một lòng luôn hướng về đao, đối với cái thái độ tu luyện này của Đường Thiên cực kỳ thưởng thức, cho nên trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác thân thiết. Tính cách của hắn vốn hướng nội, hơn nữa còn ngăn cách với thế tục trong thời gian dài, cho nên tâm trí chỉ giống như một đứa trẻ sơ sinh mà thôi.

Sắc mặt Đường Thiên đầy ủ rũ: "Lục giai viên mãn, nhưng lần này không dễ dàng đột phá tiếp."

Phong Sửu hiểu ra: "Thì ra là như vậy."

Hắn là người thành thực, lập tức đem một số cảm ngộ của mình nói ra: "Lục giai viên mãn đúng là hơi khó đột phá, điều này có liên quan tới kết cấu của đan điền thất giai. Vách đan điền thất giai do chân lực tinh khiết hơn tạo thành, chướng ngại lục giai viên mãn thực ra có tác dụng như vậy. Chân lực của ngươi bị chướng ngại lục giai viên mãn ngăn cản, chỉ có thể liên tục làm nó tinh thuần mới có thể đột phá qua chướng ngại này. Thực ra ta không đề nghị ngươi sớm đột phá thất giai."

"Tại sao?" Đường Thiên nghe thấy vậy thì cảm thấy rất kinh ngạc.

Phong Sửu giải thích: "Bởi vì chân lực của ngươi ngưng luyện càng tinh khiết thì vách đan điền thất giai sau khi đột phá chướng ngại viên mãn sẽ có dung lượng càng lớn hơn."

Phong Sửu cũng cảm thấy hơi kỳ quái, những nội dung cơ sở trong tu luyện thế này mà Đường Thiên còn không biết, cũng không hiểu tại sao tên gia hỏa này lại tu luyện được đến mức này?

"A!" Đường Thiên giật nảy cả mình, lần đầu tiên hắn nghe thấy cái thuyết pháp này.

"Không sai." Thanh âm của Binh từ phía sau truyền đến, trong lòng hắn cũng có một chút áy náy. Hắn thân là huấn luyện viên của Đường Thiên vậy mà khi Đường Thiên tu luyện gặp phải vấn đề lại phải để người khác tới giải đáp, chứng tỏ hắn là một huấn luyện viên tồi không làm đúng chức trách.

"Giải thích một cách hình tượng thì là như này, từ nhất giai đến lục giai, chân lực của ngươi sẽ như ở trạng thái khí. Sau khi tới thất giai, chân lực của ngươi sẽ áp súc đến trạng thái lỏng. Đó cũng là lí do tại sao từ lục giai thăng lên thất giai lại vô cùng khó khăn như thế. Đương nhiên, không phải là không có biện pháp đi tắt, ví dụ như có người thì dùng thuốc, cũng có người dùng sức mạnh của thẻ hồn tướng để mạnh

mẽ đánh vỡ chướng ngại lục giai viên mãn, thế nhưng ta không đề nghị người làm như vậy."

Binh chậm rãi mà nói: "Bởi vì, nếu như làm như vậy tuy có thể đột phá thất giai nhưng đồng thời vách đan điền thất giai cũng vô cùng nhỏ. Hơn nữa toàn bộ chân lực thất giai cũng không thể áp súc đến trạng thái lỏng mà sẽ ở trong tình trạng nửa khí nửa lỏng, điều này khiến uy lực của nó giảm mạnh."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Đường Thiên hỏi.

Binh trầm ngâm nói: Trước đây chúng ta dùng năng lượng ốc để giải quyết vấn đề này. Đó chính là làm một nơi hoàn toàn phong bế, năng lượng bên trong vô cùng nồng đậm, nồng đậm hơn chân lực lục giai. Khi hút những năng lượng này vào trong cơ thể, thì nồng độ năng lượng cũng rất cao, sau đó sẽ chủ động áp súc ở bên trong kinh mạch của ngươi. Thế nhưng như thế đồng nghĩa với năng lượng trong năng lượng thất sẽ bị tiêu tốn với con số cực lớn."

Phong Sửu thất kinh nói: "Viễn cổ năng lượng ốc? Sao các ngươi lại biết đến viễn cổ năng lượng ốc?"

"Rất lợi hại sao?" Đường Thiên vừa nghe thấy Phong Sửu giật mình như vậy, nhất thời dũng cảm hơn nhiều.

Trong lòng Binh vô cùng đắc ý nhưng trên mặt vẫn giả vờ nhẹ nhàng như mây gió: "Cái đó cũng thường thôi, không có gì khó cả, Tái Lôi có thể làm được, nhưng vấn đề là tiêu hao tinh thần thạch."

Đường Thiên lập tức trở lên thận trọng hẳn, tên gia hỏa này chính là người đứng đầu "Vạn nhân huấn luyện doanh" lúc trước, hắn trợn mắt lên hỏi: "Cần phí bao nhiêu tinh thần thạch?"

"Cần tinh thần thạch thất giai."

Sắc mặt Binh trở nên nghiêm túc hẳn, hắn luôn hoài niệm binh doanh trước đây. Khi đó tinh thần thạch trong kho hàng chồng chất như núi, là thứ tiêu hao phẩm phổ thông nhất. Ngày xưa hắn chưa bao giờ phải lo lắng về thiêu hao tinh thần thạch, so với tình cảnh lúc này, những ngày tháng trôi qua thật là căng thẳng a.

Hắn đưa mấy đầu ngón tay lên tính nhẩm: "Đầu tiên cần một gian mật thất chắc chắn và kín kẽ, ưm, cái này có sẵn rồi, chỉ cần đem cái sương sa kia sửa chữa một phen là được, năng lượng sẽ không bị rò ra ngoài. Sau đó chọn một gian phòng có thể đủ cho một người đả tọa. Còn muốn nồng độ năng lượng vượt qua chân lực lục giai, tính toán chi li ra thì đại khái một ngày cần mười viên tinh thần thạch thất giai."

"Mười... Mười viên tinh thần thạch thất giai!" Đường Thiên trợn mắt ngoác mồm, lắp bắp nói: "Đó là tiêu hao của một ngày?"

"Thực ra như vậy cũng tốt rồi." Vẻ mặt Binh hơi cứng ngắc: "Vào thời điểm đột phá thì dùng. Ta phỏng chừng, chỉ tầm hai mươi ngày chân lực lục giai của ngươi sẽ được ngưng tụ đến tình trạng hoàn mỹ."

Hai mươi ngày, vị chi là hai trăm viên tinh thần thạch thất giai!

"Ngươi có biết một viên tinh thần thạch thất giai giá bao nhiêu tinh tệ không?" Khuôn mặt Đường Thiên tối sầm lại.

"Cũng chỉ tầm hơn năm mươi vạn..." Binh nhỏ giọng nói.

"Cũng chỉ hơn năm mươi vạn?" Đường Thiên cười gằn: "Một trăm viên, chính là một trăm triệu tinh tệ! Đây chính là biện pháp của ngươi sao? Đột phá lên thất giai liền tiêu hết một trăm triệu? Ngươi có cách nào kiếm lại tiền không hả?"

Binh ủy khuất nói: "Trước đây chúng ta tu luyện như vậy mà, trước đây giàu quá cũng không phải lỗi của ta..."

Phong Sửu nghe thấy mà trợn mắt há hốc mồm, hắn đã biết đến cái danh tự năng lượng ốc viễn cổ từ trước. Trong truyền thuyết, viễn cổ có một loại năng lượng ốc có thể trợ giúp võ giả tu luyện chân lực cực nhanh. Nhưng hắn vạn lần không ngờ, cái gọi là viễn cổ năng lượng ốc lại tiêu hao tới mười viên tinh thần thạch thất giai một ngày!

Thế này sao gọi là tu luyện chân lực được, phải gọi đây là đốt tiền mới đúng a!

Một trăm triệu tinh tệ, không biết có thể thuê bao nhiêu võ giả thất giai, ngay cả võ giả cấp Thiên Lộ cũng có thể thuê được đó!

"Cái kia..." Phong Sửu do dự một lúc rồi nói: "Ta có một biện pháp."

Xoạt, lập tức ánh mắt của hai người bị hấp dẫn.

Bị ánh mắt của hai người trợn trừng nhìn vào khiến Phong Sửu cảm thấy hơi bối rối, bật thốt lên: "Chắc chắn không dùng tới tiền!"

Nghe vậy đôi mắt Đường Thiên sáng rực: "Biện pháp gì?"

"Đây là biện pháp mà vô tình ta nghĩ ra được." Vừa nhắc đên tu luyện là Phong Sửu lập tức tiến ngay vào trạng thái cuồng nhiệt: "Vào thời điểm ta đột phá cửu giai đã nghĩ đến rất nhiều biện pháp. Có một lần, khi ta đang tu luyện đao pháp bỗng trong đầu nảy ra một suy nghĩ, đó là nếu ta tung một đạo đao quang ra rồi lại đón đỡ nó đồng thời đem hòa vào kinh mạch một lần nữa thì sao?"

Nghe vậy Đường Thiên và Binh đều lộ ra cực kỳ kinh ngạc, ý nghĩ này đúng là quá khác thường, hiếm có người nào nghĩ đến biện pháp này.

"Ta quyết định thử một lần, tay phải và tay trái đều nắm một thanh đao, sau đó tay phải ta tung ra một đao quang, đồng thời cố gắng dùng đao bên tay trái đón lấy. Lúc bắt đầu không thể thành công, đao quang mà tay phải tung ra cũng giống như đao quang của địch nhân, gặp phải đao bên tay trái thì lập tức va chạm gây lên xung đột."

Đường Thiên và Binh nghe rất nhập tâm, bọn họ bị suy nghĩ mới mẻ này của Phong Sửu hấp dẫn.

"Sau đó ta phát hiện ra, đao quang mà ta xuất ra so với chân lực trong cơ thể ta thì ngưng tụ hơn nhiều."

Binh gật đầu: "Điều này rất dễ hiểu, nồng độ năng lượng càng cao thì càng tiếp cận thực thể hóa, uy lực cũng càng mạnh."

Phong Sửu nói tiếp: "Không sai! Sau đó ta nghĩ, võ kỹ là sử dụng kỹ xảo đặc thù nào đó áp súc chân lực lại sau đó thông qua võ kỹ kích phát đao quang ra, đó cũng là quá trình áp súc chân lực, nếu như tay trái của ta nghịch chuyển tâm pháp vậy có thể hút vào hay không. Ta quyết định nghịch chuyển tâm pháp bên tay trái xem sao, không ngờ quả nhiên đao quang của tay phải bị hút vào trong kinh mạch tay trái! Hơn nữa chân lực bị hút vào trong kinh mạch này còn ngưng tụ không tan, không hề bị chân lực trong cơ thể đồng hóa. Hơn nữa do hai cái đều cùng loại chân lực lên có thể từ từ dung hợp lại. Ta đã bỏ ra rất nhiều thời gian, đem tất cả chân lực trong cơ thể đổi thành loại chân lực này. Sau đó chân lực của ta đã trở lên sắc bén giống như đao quang vậy, tràn ngập lực phá hoại, mức cô động cực cao, ta gọi nó là đao chân lực."

Trên mặt Phong Sửu hiện lên vẻ hơi tiếc nuối: "Chỉ tiếc là khi ta nghĩ ra biện pháp này thì tuổi cũng đã lớn, cho nên không thể nào tiến thêm một bước để xác minh."

Con mắt của Đường Thiên sáng ngời như ánh sao, phương pháp cực kỳ mới mẻ của Phong Sửu đã dẫn dắt hắn rất nhiều.

Trong đầu của hắn bỗng lóe lên một suy nghĩ vô cùng lớn mật.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Lo Lắng Nối Ưu Phiền Của Lão Bản

Đường Thiên không định dùng đao mang, bởi vì hắn là kẻ dốt đặc cán mai về đao pháp.

Hắn đã hỏi qua Phong Sửu, Phong Sửu cũng đã chứng thực suy nghĩ trong lòng hắn. Phong Sửu cũng đã thử qua các loại võ kỹ khác nữa, tuy nhiên hiệu quả kém xa việc dùng đao mang. Điều này cũng giống với phỏng đoán của Đường Thiên, giả sử võ kỹ là một loại thiết bị có tác dụng áp súc, thì tính năng của nó tốt hay xấu sẽ quan hệ tới trình độ lí giải của võ giả về loại võ kỹ này.

Vậy mình mạnh nhất về cái gì?

Quyền pháp? Chưởng pháp? Thoái pháp? Quan Tiết kỹ?

Tất cả đều không phải!

Thứ mạnh nhất của mình chính là trực giác, từ trước đến nay trực giác mới là thứ mà hắn ỷ lại nhiều nhất. Mà căn nguyên của trực giác chính là từ võ hồn của mình. Võ hồn bạch ngân, đó mới là nguyên nhân làm cho hắn trở lên cường đại, đó mới là nguyên nhân có thể làm cho hắn đứng đầu đám võ giả cùng giai.

Vậy có thể dùng võ hồn áp súc chân lực của mình hay không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã hoàn toàn thu hút tâm trí hắn. Theo suy nghĩ của hắn, khi đẳng cấp chân lực tăng lên, ngoại trừ dung lượng tăng lên, thì càng thêm tinh thuần, cũng có nghĩa là tạp chất càng ít. Nếu nói như vậy, nhờ vào võ hồn bạch ngân hắn sẽ chiếm được ưu thế rất lớn.

Bình thường hắn hay dùng võ hồn để rèn luyện bí bảo cho nên rất quen thuộc với điều này.

Thế nhưng dùng võ hồn để áp súc chân lực như thế nào chứ?

Hắn thử dùng võ hồn để rèn luyện chân lực, quả nhiên giống như hắn đã suy nghĩ, một ít tạp chất trong chân lực đã bị luyện hóa. Sau khi rèn luyện, chân lực đã tinh thuần hơn so với trước một ít. Thế nhưng hắn vẫn không tìm ra biện pháp có thể áp súc chân lực.

Võ kỹ... Võ hồn...

Hắn ngồi thần người ở Tân Binh doanh, hai tay chống cằm trầm ngâm suy nghĩ.

Sau khi Binh gặp mặt đám thủ lĩnh kia xong lập tức vội vàng chạy tới thành Tam Hồn tìm Tái Lôi.

Hai người Tái Lôi và Tỳ Ba đang thấp giọng thương lượng vài việc thì thấy Binh điều khiển Thiên Không Hổ lao tới như một cơn lốc: "Tái Lôi, Tái Lôi!"

Tái Lôi và Tỳ Ba cùng ngẩng đầu lên, quay sang nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, bởi Binh rất ít khi lộ ra dáng vẻ lo lắng như vậy.

"Ôi, tiểu Binh Binh, xảy ra chuyện gì vậy?" Tái Lôi vén đám tóc trên trán, mị nhãn liếc một cái, cười duyên nói.

Binh cũng đã sớm quen thuộc với cái bộ dạng này của Tái Lôi, ai mà dám tiếp lấy cái mị nhãn này của Tái Lôi thì kẻ đó chuẩn bị chờ xui xẻo đi. Hắn trầm giọng nói: "Ngươi có thể làm được thứ này không?"

Từ trong Thiên Không Hổ đưa ra một bản vẽ.

Tái Lôi cầm lấy, vừa nhìn thoáng qua đã kêu lên thất kinh: "Viễn cổ năng lượng ốc!"

"Ngươi có thể cải tiến nó hay không?" Binh vội vàng hỏi.

Tái Lôi vênh cái mặt lên đầy khinh bỉ: "Ngươi tưởng tỷ tỷ ta là thần tiên à! Chẳng nói chẳng rằng đưa bản vẽ năng lượng ốc ra rồi hỏi ta có thể cải tiến được hay không? Hiện tại tỷ tỷ còn một đống việc chưa làm, gấp đến tối mắt tối mũi, oa oa, thật thương cảm! Các ngươi… mấy tên lão bản độc ác này..."

Binh vừa nghe thấy Tái Lôi bắt đầu càn quấy là đầu lại đau thêm vài phần, vội vàng cắt đứt: "Dừng! Đây chính là vấn đề liên quan đến kinh phí sau này của chúng ta!"

"Kinh phí!" Tái Lôi bất giác thẳng người lên, hai tay chống lên cái eo thon nhỏ, sắc mặt có vẻ hơi hoài nghi: "Bây giờ ngươi nói cho rõ ràng xem, vì sao thứ này lại liên quan đến kinh phí của chúng ta?"

Binh ho nhẹ một tiếng: "Lão bản cho rằng chúng ta ngoại trừ chỉ biết đốt tiền ra thì chẳng giúp ích gì cho tu luyện của hắn. Đây chính là tín hiệu hết sức nguy hiểm, tuy cơ quan hồn giáp lợi hại, nhưng lão bản không phải là cơ quan võ giả. Thứ mà hắn quan tâm nhất chính là làm thế nào để thực lực của hắn tăng lên. Nếu như chúng ta không thể trợ giúp lão bản về phương diện này, thì kinh phí sau này ngươi nghĩ sẽ ra sao?"

Binh vô sỉ đem Tái Lôi cột chung lên một chiếc xe.

Tái Lôi nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy có lý nha. Đường Thiên là dạng người gì, sao nàng lại không biết cơ chứ. Cơ quan hồn giáp dù có làm tốt đi chăng nữa thì đối với Đường thiếu niên cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi. Thứ mà Đường thiếu niên quan tâm nhất, không phải là kiếm tiền, mà chính là tu luyện. Nếu vấn đề mà lão bản quan tâm nhất mà còn chẳng làm được, thì đúng là một dấu hiệu không tốt rồi.

Tuy Đường thiếu niên thề thốt son sắt bảo chứng kinh phí sẽ luôn sung túc, nhưng Tái Lôi biết rõ việc ôm chặt bắp đùi của lão bản quan trọng như thế nào.

Phải làm cho lão bản cảm thấy ngươi hữu dụng, đó chính là nhiệm vụ hàng đầu của bất cứ gã thuộc hạ nào.

Phải lo lắng thứ mà lão bản lo lắng, phải vội thứ mà lão bản vội, kinh phí mới có thể sung túc!

Sao vấn đề quan trọng như vậy mà mình không quan tâm đến nhỉ? Tái Lôi âm thầm hối hận.

"Ngươi nghĩ có thể dùng năng lượng ốc để trợ giúp tiểu Đường Đường tu luyện?" Tái Lôi hỏi.

"Đúng vậy!" Binh vừa thấy Tái Lôi bị dụ dỗ, trong lòng lập tức an tâm hơn rất nhiều: "Nhưng lão bản cảm thấy cái giá của nó quá đắt. Muốn đột phá đến thất giai phải cần ít nhất là hai trăm viên tinh thần thạch thất giai, nếu dựa vào giá cả hiện tại của tinh thần thạch thất giai mà tính thì cũng có nghĩa là tiêu hao hơn một trăm triệu tinh tệ rồi."

"Một trăm triệu tinh tệ!" Tái Lôi giật nảy mình: "Thảo nào lão bản chửi, nếu là ta thì cũng phải chửi, chửi cho chết! Một trăm triệu tinh tệ, ngươi biết ta phải làm bao nhiêu thí nghiệm, làm bao nhiêu cơ quan hồn giáp mới được con số đó không?"

Binh dang tay sang hai bên: "Cho nên ta mới tới tìm ngươi xem ngươi có biện pháp nào tốt không."

"Để ta xem đã!" Tái Lôi lập tức cầm bản thiết kế năng lượng ốc lên nghiên cứu, rất nhanh sau đó đã bị trầm mê vào trong đó.

Binh đứng ở bên cạnh không ngừng cổ động: "Tái Lôi, đây chính là lúc chúng ta thể hiện giá trị của mình! Lần trước luyện hồn khí đã giúp lão bản luyện thành võ hồn bạch ngân, đây mới là nguyên nhân khiến hắn chịu đầu tư thật lớn vào ngươi đó! Một khi chúng ta có thể sử lí vấn đề của năng lượng ốc, thì có thể trợ giúp cực lớn cho tu luyện của lão bản, mà trong tay ta còn có rất nhiều thứ giống như năng lượng ốc. Chỉ

cần có thể giải quyết được vấn đề về tu luyện của lão bản, vậy sau này mấy cái như kinh phí gì gì đó, chắc chắn lão bản sẽ không keo kiệt đâu!"

"Khi đó các ngươi nghĩ như thế nào vậy? Sao lại tốn nhiều năng lượng như vậy?" Tái Lôi cũng không ngẩng đầu lên mà lên tiếng hỏi.

Binh cũng đành bất đắc dĩ nói: "Năm đó nồng độ nặng lượng của Nam Thập Tự tọa cực cao. Đối với chúng ta, năng lượng cũng chỉ bình thường thôi. Cũng chỉ giống như không khí mà thôi, mà ai lại có cái suy nghĩ đi tiết kiệm không khí cơ chứ?"

"Được rồi! Ngươi đừng làm phiền ta! Ba ngày sau tới đây cầm về! Các ngươi đều đi ra ngoài đi!" Một khi đã tiến vào trạng thái công tác thì thái độ của Tái Lôi trở lên rất bá đạo.

Tỳ Ba cũng đã sớm tạo thành thói quen, đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc của Tái Lôi.

"Khụ, Tỳ Ba." Binh gọi Tỳ Ba lại, làm bộ làm tịch nói: "Hiện tại có một việc rất quan trọng cần hỏi ngươi."

Nói xong hắn đem chiến quả của đám Đường Thiên và vấn đề mà mình gặp phải nói ra. Thương cảm cho Binh, trước đây hắn chỉ là một gã huấn luyện viên của tân binh doanh. Về phương diện chiến thuật ắt hẳn hắn chẳng có vấn đề gì, nhưng về phương diện chiến lược thì xin hãy tha cho một gã huấn luyện viên đi...

Việc mà Đường Thiên đáp cho đã làm hắn sứt đầu mẻ trán, nhưng hắn luôn chủ trương phải cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu lên tự nhiên là không thể từ chối được rồi.

Tỳ Ba quay đầu lại hỏi: "Đại thúc muốn đạt được mục đích gì?"

"Cái này… ta muốn chọn một số thiếu niên có thiên phú để đưa vào huấn luyện doanh của ta." Binh cũng cảm thấy hơi xấu hổ, trại huấn

luyện không tìm được người mới hợp cách chắc chắn không phải là chuyện khiến người ta tự hào được.

"Là ý của lão bản sao?" Tỳ Ba cũng học theo bọn họ, gọi Đường Thiên là lão bản.

"Hắn chẳng thèm để ý tới mấy thứ như thế này." Binh buông lõng hai tay: "Điều hắn quan tâm nhất là nhanh chóng đến Nam Thập Tự tọa."

"Hiểu rồi!" Tỳ Ba gật đầu nói: "Vậy số học viên mà các bộ lạc cung cấp có đủ không?"

"Không đủ." Binh lập tức lắc đầu đầy khẳng định: "Trong bộ lạc Hỏa Lang ta chỉ chọn được hơn hai mươi người, còn trong mỗi bộ lạc khác có thể lấy tầm hai ba mươi người, tổng cộng tất cả được chừng ba bốn trăm người đã là không tệ rồi."

"Đại thúc định sử dụng đám người này lâu dài hay chỉ vứt ra làm pháo hôi?" Tỳ Ba hỏi tiếp.

Binh vội vàng nói: "Đương nhiên là sử dụng lâu dài rồi, bồi dưỡng một cơ quan võ giả hợp cách phải bỏ ra rất nhiều đó."

Tỳ Ba gật đầu: "Nếu đại thúc định thu bọn họ làm thủ hạ, thì thúc phải thu xếp thật tốt cho tộc nhân của bọn họ, như vậy bọn họ mới duy trì được sĩ khí không thay đổi. Đại thúc không ngại thì lên hỏi một chút xem bộ lạc của bọn họ cần cái gì. Hơn nữa, những bộ lạc này sống quá phân tán, tốt nhất đại thúc lên đem tất cả bọn họ gộp lại thành một chỉnh thể, gọi là bộ lạc Sài Lang cũng được, sau đó chỉ định một gã thủ lĩnh, cấp quyền cho hắn. Lúc đó quan hệ giữa đại thúc và các bộ lạc này sẽ giống như thế gia và các gia tộc phụ thuộc. Một thế gia thường sẽ có rất nhiều gia tộc phụ thuộc vào, những gia tộc phụ thuộc này sẽ phụng hiến cho thế gia. Còn thế gia sẽ bảo hộ lợi ích cho các gia tộc phụ thuộc này để bọn họ có được cuộc sống tốt hơn các gia tộc bình thường khác."

"Làm cho cuộc sống của bọn họ tốt hơn các gia tộc bình thường khác..." Binh không khỏi gặm nhấm từng từ từng chữ một.

"Đúng vậy, nếu như không có cuộc sống tốt hơn các gia tộc bình thường khác thì bọn họ nỗ lực vì cái gì chứ?" Tỳ Ba giải thích.

"Ta hiểu rồi!" Dường như Binh cũng có suy nghĩ nào đó.

Hắn vốn chẳng phải là người ngu ngốc, chẳng qua ngày thường ít tiếp xúc với những việc như thế này mà thôi. Khi được Tỳ Ba đề tỉnh, hắn mới nhớ ra năm xưa quân đoàn cũng có rất nhiều gia tộc hoặc các thế lực ngoại vi như vậy, lập tức trong lòng hắn hiểu rõ.

"Cảm ơn ngươi, Tỳ Ba!" Binh thành thật nói, hắn phát hiện ra mình vẫn còn quá xem thường Tỳ Ba, vị thiếu nữ ốm yếu này còn lợi hại hơn dự đoán của mình a!

Tỳ Ba cười ngọt ngào: "Đại thúc quá khách khí rồi, ta đi đọc sách đây."

Sau khi trở lại bộ lạc Hỏa Lang, Binh mang theo uy thế thắng lợi của Đường Thiên yêu cầu toàn bộ các bộ lạc hợp lại với nhau thành bộ lạc Sài Lang, và chỉ định Hỏa Mã Nhĩ làm thủ lĩnh bộ lạc Sài Lang. Quyết định này không gặp phải bất cứ cản trở nào, bởi khi đám thủ lĩnh kia tới cũng đã chuẩn bị trước tư tưởng thuần phục rồi. Hơn nữa chỉ có bộ lạc cường đại hơn mới có thể làm sinh hoạt của mọi người tốt hơn.

Trong sa mạc luôn là cường giả vi tôn, yêu cầu như vậy chẳng có gì là lạ cả. Hỏa Mã Nhĩ cũng có uy vọng tương đối cao cho nên không có ai trong đám người bộ lạc sa mạc lên tiếng dị nghị về quyết định này.

Lần đầu tiên, sa mạc thống nhất một cách chân chính.

Sĩ khí của mọi người tăng cao nhất từ trước đến nay, người của các bộ lạc liên tục di chuyển từ mọi ngóc ngách của sa mạc tới đây bất kể ngày đêm.

Sa mạc vô cùng náo nhiệt, nhưng trong toàn bộ Sài Lang tọa thì cái sa mạc này quá hẻo lánh và khô cằn cho nên chẳng mấy người quan tâm đến điều này.

Nhưng đúng lúc này, một tin tức kinh người đã quét ngang Sài Lang tọa như một cơn lốc.

Sài Lang tọa đệ nhất nhân Khang Đức bại trong tay Ổ Thiết Vũ!

Toàn bộ thế lực trong Sài Lang tọa lập tức lâm vào cảnh giương cung bạt kiếm. Ba đại cự đầu của Sài lang vốn do Khang Đức cầm đầu, tình trạng này đã giữ vững tròn mười năm rồi. Nhưng Ổ Thiết Vũ đột nhiên đánh bại Khang Đức khiến mọi người ý thức được, Sài Lang tọa sắp biến động rồi!

Khi mắt thấy Phách Võ sắp nước lên thuyền lên thì một tin tức càng thêm kinh người nữa bùng phát, chỉ trong một đêm đã truyền khắp Sài Lang tọa.

Đó chính là tin tức tam đại chiến tướng của Phách Võ xuất chiến đến sa mạc, nhưng kết quả là một bị bắt hai trọng thương tháo chạy, toàn bộ tinh nhuệ của Phách Võ đều bị diệt!

Chỉ trong nháy mắt, tình huống của Phách Võ đã trở lên tồi tệ, thế cục biến hóa quá nhanh làm mọi người đều cảm thấy kinh tâm động phách.

Ổ Thiết Vũ ôm chiến thắng trở về nhìn thấy Dư Thuận cụt tay đang lâm vào hôn mê và Thủy Thừa trọng thương, rất tức giận!

Ở trước mặt mọi người hắn đã buông lời thề sẽ huyết tẩy sa mạc chó gà không tha!

Ánh mắt của toàn bộ Sài Lang tọa đều tập trung về sa mạc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Đùa Tơ Chân Lực Quá Trớn

Đường Thiên tâm phiền ý loạn. Sự tình không thuận lợi như trong tưởng tượng của hắn. Hắn vắt hết óc, cũng không nghĩ ra làm sao mới có thể lợi dụng võ hồn để áp súc chân lực. Lần đầu tiên dùng võ hồn rèn luyện chân lực, vô cùng hữu dụng, chân lực trở nên tinh thuần không ít. Nhưng những lần sau này, loại rèn luyện như thế đã không còn được bất kỳ tác dụng nào nữa.

Hắn đã thử nhiều phương pháp, nhưng cũng không có tác dụng.

Lẽ nào võ hồn không thể áp súc chân lực?

Hắn phục hồi tinh thần từ dòng suy tư, hít sâu một hơi, lắc lắc đầu óc đang tê liệt. Hắn vặn mình đứng lên, thân thể ngồi lâu nên có chút tê dại.

Khi hắn xem lại thời gian thì giật nảy mình, bất tri bất giác mình đã ngồi chỗ này suy nghĩ cả ngày. Suy nghĩ cả ngày, vẫn không có chút manh mối nào, trong lòng hơi phiền muộn.

Khóe mắt hắn liếc qua, vừa lúc thoáng nhìn những tinh cầu đang chậm rãi chuyển động kia.

Mỗi một tinh cầu, đại biểu cho một khóa huấn luyện của trại tân binh, Đường Thiên chưa hoàn thành được một phần ba các khóa này.

Đường Thiên kêu lên: "Đường Nhất!"

"Đại nhân!" Đường Nhất luôn luôn đứng một bên đáp lại.

"Ngươi có hiểu gì về trại tân binh không?" Đường Thiên bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi một câu.

"Chỉ hiểu những điều cơ bản thôi." Đường Nhất cẩn thận đáp.

"Vậy ngươi giới thiệu kỹ lưỡng một lần đi!" Đường Thiên vươn người vặn lưng, hắn vân vê cái trán đang đau.

"Vâng!" Đường Nhất trầm giọng đáp: "Mục đích của trại tân binh là huấn luyện cho binh đoàn những tân binh hợp cách. Tân binh hợp cách thường trên dưới bát giai, là võ giả đã lĩnh ngộ ba loại sát chiêu bát giai, phải là người hoàn thành xuất sắc các khóa học. Tu luyện tố chất chiến thuật tổng cộng có mười hai khóa. Trong mười hai khóa thì sáu khóa là Hữu Giáp khóa, sáu cái còn lại là Vô Giáp khóa."

"Cái gì là Hữu Giáp khóa? Cái gì là Vô Giáp khóa?" Đường Thiên lộ ra vẻ hứng thú.

Tuy hắn dành hơn phân nửa thời gian để ngâm mình trong trại tân binh, nhưng hiểu biết về trại tân binh vẫn rất ít. Chủ yếu là xem nơi đây như một nơi để tu luyện. Về phần khóa mục gì gì đó, thì khi tu luyện gặp phải vấn đề, Binh mới dẫn hắn đi.

"Hữu Giáp khóa cần phải điều khiển cơ quan võ giáp để hoàn thành khóa tu luyện. Mà Vô Giáp khóa thì không cần phải điều khiển cơ quan võ giáp để hoàn thành tu luyện." Đường Nhất trầm giọng trả lời.

Đường Thiên hiểu ra: "Tựa như Cơ Ngạ cốc chính là Vô Giáp khóa phải không?"

"Đúng! Tuy rằng binh đoàn bồi dưỡng ra nhiều loại nhân tài, nhưng chủ thể của binh đoàn vẫn là cơ quan võ giả, bởi vậy trại tân binh tự nhiên sẽ nghiêng về hướng tu luyện cơ quan hồn giáp. Có điều sáu loại Vô Giáp khóa, cơ bản bao gồm các phương diện khác như chân lực, võ kỹ, võ hồn…vân vân, đều có khóa tương ứng." Đường Nhất nói.

"Võ hồn?" Đường Thiên trong lòng chợt động, hỏi: "Trại tân binh có khóa tu luyện phương diện võ hồn sao?"

"Đúng vậy!" Đường Nhất gật đầu: "Tỷ như tu luyện trực giác mà đại nhân đã từng hoàn thành chính là khóa huấn luyện võ hồn. Đối với một võ giả, thân thể, chân lực, kỹ xảo, võ hồn là bốn yếu tố cơ sở lớn. Tầm quan trọng của võ hồn là không thể nghi ngờ. Đặc biệt đến giai đoạn giữa của tu luyện, tầm quan trọng của võ hồn sẽ từ từ thể hiện ra. Binh đoàn rất chú trọng về điều này. Nhưng đối với tân binh mà nói, ngưng ra võ hồn là mục tiêu quan trọng nhất. Khóa mục luyện võ hồn đều xoay quanh mục tiêu này."

Đường Thiên có chút thất vọng.

Hắn muốn xem thử khóa huấn luyện võ hồn trong trại tân binh có thể mang đến cho mình một ít gợi ý hay không. Mục tiêu của khóa huấn luyện võ hồn trong trại tân binh chỉ là ngưng tụ ra võ hồn, mà một bước này hắn đã sớm đột phá.

Đường Nhất nhìn thấy Đường Thiên thất vọng, liền nói: "Trong trại tân binh, võ giả dùng võ hồn làm sở trường vô cùng hiếm thấy. Trước bát giai có thể ngưng ra võ hồn, cũng đã không dễ dàng. Dù là những tân binh có thiên phú ưu tú kia có thể tu luyện ra tơ chân lực đã không dễ dàng rồi."

"Tơ chân lực?" Đường Thiên lần đầu tiên nghe được từ này.

Đường Nhất giải thích: "Là một loại phương pháp dùng võ hồn khống chế chân lực. Chính là dùng võ hồn, đem chân lực kéo thành sợi. Đây là chuẩn bị cho tương lai của hồn võ kỹ. Võ hồn trực tiếp khống chế chân lực là một loại kỹ xảo vô cùng cao cấp. Nhưng ở trại tân binh trước đây, võ hồn tân binh đều rất yếu, có thể khống chế chân lực rất ít, căn bản không cách nào tu luyện thành hồn võ kỹ. Tơ chân lực tương đối bình thường, hơn nữa giai đoạn đầu không có uy lực, cho nên người tu luyện cũng không nhiều. Nhưng đến hậu kỳ, nhất là muốn tu luyện hồn của võ hồn, đều sẽ bắt đầu từ tơ chân lực."

"Hồn võ kỹ?" Đường Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc: "Là võ kỹ có liên quan đến võ hồn sao?"

"Đúng vậy! Võ kỹ cao giai đều có quan hệ mật thiết không thể tách rời với võ hồn." Đường Nhất đáp: "Có điều chỉ chuyên dùng cho cao thủ. Đối với tân binh phổ thông mà nói, bọn họ chỉ cần lý giải là được."

"Làm sao để tu luyện tơ chân lực?" Đường Thiên trực tiếp hỏi.

Ngón tay Đường Nhất điểm lên những tinh cầu đủ loại màu sắc kia. Tinh cầu dọc theo quỹ đạo chuyển động rất nhanh. Một tinh cầu màu đen nhỏ, dừng lại trước mặt Đường Nhất. Hắn nói tiếp: "Ở đây! Tơ chân lực là một khóa mục rất khó, người tu luyện rất ít, người luyện thành càng ít."

"Ta vào xem thử!"

Đường Thiên không nói hai lời, liền tiến vào khóa tu luyện này.

Trước mắt hắn tối sầm, thân hình trong một mảnh hư không tối đen. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên võ hồn trong cơ thể hắn sáng lên, luồng sáng đi ra từ trong cơ thể hắn. Bạch ngân hồn diễm của hắn hừng hực thiêu đốt.

Làm Đường Thiên cảm thấy kinh ngạc vạn phần chính là, chân lực trong cơ thể hắn bốc lên theo ngân diễm, cùng hòa chung một nhịp với võ hồn.

Bỗng nhiên, một dòng tin tức chui vào trong đầu hắn.

Ồ!

Đường Thiên cảm giác như đang dùng thẻ Hồn tướng học tập võ kỹ. Có điều những tin tức này rất đơn giản, không ẩn chứa thể ngộ phong phú như thẻ Hồn tướng.

Rất nhanh, Đường Thiên hiểu được cái được gọi là tơ chân lực là thứ gì.

Chân lực trong thời gian rèn luyện sẽ như sắt thép nung đỏ, trở nên mềm mại, lúc này đột ngột thôi động võ kỹ, vận hành chân lực vốn thong thả, bất ngờ gia tốc, lập tức sẽ kéo ra tơ chân lực.

Đường Thiên lập tức cảm thấy thú vị. Hắn rèn luyện chân lực nhiều lần như vậy, vẫn chưa từng nghĩ qua biện pháp này.

Hắn liền bắt đầu thử nghiệm.

So với tân binh của binh đoàn, võ hồn bạch ngân của Đường Thiên cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Hắn dùng võ hồn bắt đầu rèn luyện chân lực, chân lực nhanh chóng trở nên mềm mại, hiện tượng này hắn đã sớm phát hiện. Chân lực tiến vào võ hồn sẽ trở nên mềm mại, một khi ly khai, nó sẽ khôi phục như ban đầu.

Đường Thiên đột nhiên thôi động võ kỹ.

Chỉ thấy chân lực bên trong võ hồn ngân diễm nhỏ ra, rồi bỗng nhiên kéo thành một sợi tơ trắng bạc nhỏ.

Quả nhiên thú vị!

Đường Thiên cảm thấy chơi rất vui, bắt đầu cuồn cuộn không ngừng kéo ra từng sợi tơ chân lực.

Nhưng nửa giờ trôi qua, Đường Thiên bỗng nhiên phát hiện, những tơ chân lực trắng bạc này không hề biến mất! Dựa theo dòng tin tức vừa mới truyền vào đầu hắn, tơ chân lực được kéo ra một khi rời khỏi võ hồn sẽ biến mất, dung nhập vào luồng chân lực khác.

Lẽ nào... Đường Thiên nhìn thấy màu bạc trên tơ chân lực, đăm chiêu một chút, võ hồn bạch ngân của mình liệu có biến hóa tương tự như vậy

hay không?

Quả nhiên, trên những tơ chân lực nhỏ như tơ nhện này, được phủ bởi một tầng võ hồn cực mỏng. Ngân diễm của Đường Thiên rút nhỏ đi một nửa.

Thú vị!

Đường Thiên chơi vui vẻ, chân lực trong cơ thể không ngừng được hắn kéo thành từng sợi tơ cực nhỏ.

Phải thừa nhận trò này có độ kỹ thuật cao, khi nào thôi động võ kỹ, thôi động võ kỹ dạng gì sẽ kéo ra những tơ chân lực không giống nhau. Lần thử sau cùng hắn thôi động tâm pháp Hỏa Liêm Quỷ Trảo, kéo ra được tơ chân lực nhỏ nhất, màu trắng bạc cũng sáng nhất.

Không biết qua bao lâu, Đường Thiên bỗng nhiên phát hiện, tất cả chân lực trong cơ thể đều bị hắn kéo thành tơ chân lực rồi.

Trong kinh mạch của hắn nhét vô số sợi tóc nhỏ xíu.

Không có tác dụng phụ gì sao...

Đường Thiên bắt đầu có chút lo lắng.

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện, những chân lực nhỏ như sợi tóc này tựa như một bó tơ hỗn độn, quấn lại một chỗ, hắn căn bản không thể thôi động.

Hình như chơi đùa quá trớn thì phải...

Đường thiếu niên trợn tròn mắt.

Không bao lâu sau, hắn bắt đầu cảm giác khó chịu muốn nôn, kinh mạch bắt đầu có dấu hiệu tắt nghẽn.

Đúng là đùa quá trớn rồi!

Đường thiếu niên có chút hoảng hốt, hắn cố gắng trấn định tâm thần, bắt đầu nghĩ biện pháp.

Những tơ chân lực này quá nhỏ, số lượng quá nhiều, quấn lại một chỗ ngăn chặn kinh mạch.

Làm sao bây giờ?

Muốn khơi thông kinh mạch, thì phải đem những tơ chân lực này thu nạp lại. Thế nhưng những tơ chân lực này hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển.

Ngơ ngác nửa ngày, Đường Thiên bỗng nhiên nghĩ một biện pháp ngốc nghếch. Hắn nhớ lại trước đây, hàng năm Thiên Huệ đều bện thừng đỏ, thay sợi thừng đỏ đã cũ trên đồng bài của mình.

Vậy thì đem những tơ chân lực này bện lại đi!

Ý nghĩ này lập tức làm Đường Thiên trở nên vô cùng đắc ý. Không ngờ mình lại có thể nghĩ ra ý tưởng thiên tài như thế.

Ha ha, quả nhiên không hổ là thiếu niên như thần!

Rất nhanh, hắn phát hiện tuy rằng chân lực không chịu khống chế, quấn quanh lại một chỗ, có chút bị ngăn chặn, nhưng vẫn có một vài tơ chân lực có thể khống chế.

Đường Thiên bắt đầu khống chế từ những tơ chân lực này. Kiên trì từng chút đem những tơ chân lực này bện lại.

Hắn chỉ biết bện pháp đơn giản nhất, ba sợi giao nhau, đây là do Thiên Huệ tay cầm tay dạy hắn.

Ngay từ đầu, hắn vô cùng vụng về, những tơ chân lực kia không nghe lời hơn lúc trước. Nhưng sau đó, Đường Thiên phát hiện, nếu như dùng võ hồn để khống chế thì hiệu quả tốt vô cùng. Hắn suy nghĩ nửa ngày,

cảm thấy có thể nguyên nhân là do lớp võ hồn mỏng bám trên tơ chân lực kia.

Tơ chân lực trong cơ thể nhiều vô số kể.

Cũng may Đường Thiên có đủ kiên trì, vùi đầu bện. Đây là biện pháp tốt nhất hắn có thể nghĩ ra. Một khi đã quyết định, hắn sẽ vô cùng chuyên chú.

Từ từ kỹ xảo càng trở nên thành thạo, nhất là kỹ xảo dùng võ hồn để khống chế tơ chân lực càng trở nên thuận buồm xuôi gió, hiệu suất của hắn tăng mạnh.

Ba sợi tơ chân lực, bện thành một sợi tơ chân lực cở trung, sau đó ba sợi tơ chân lực cở trung, bện thành một sợi tơ chân lực lớn, sau đó ba sợi tơ chân lực lớn...

Giản đơn và khô khan đến cực điểm.

Ba ngày sau, Đường Thiên cuối cùng thở phào một hơi.

Toàn bộ tơ chân lực trong cơ thể đều không còn, chỉ có một sợi roi màu bạc như một con rắn bạc, chuyển động trong kinh mạch của hắn. Tầng thứ roi bạc cực kỳ phong phú, ánh sáng bạc lưu chuyển linh hoạt dị thường, so với chân lực trước đây của Đường Thiên càng thêm linh hoạt.

Nó tiến vào đan điền của Đường Thiên thì cuộn mình lại như một con rắn bạc co thành một đống.

Thân thể nó nhỏ hơn rất nhiều so với đan điền.

Chẳng qua lúc này, Đường Thiên đã không còn khí lực để kiểm tra tỉ mỉ, hắn mệt mỏi rã rời, mí mắt cũng không mở ra được.

Không nói nhiều lời, nằm xuống liền ngủ.

Đường thiếu niên với vẻ mặt buồn khổ hoàn toàn không biết rằng, đồ vật do mình chơi đùa quá trớn mà thành này tương lai sẽ có được thanh danh, vinh quang khiến vô số người kính nể và sợ hãi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Ngân Hồn Loa Toàn Kính

Chương 218: Ngân hồn loa toàn kính

“Này! Thiếu niên như thần! Thiếu niên như thần!”

Giọng Binh đại thúc đánh thức Đường Thiên dậy, hắn mở cặp mắt ngái ngủ, ngồi dậy, mặt mày ngơ ngác. Khi thấy kẻ ngồi trước mặt mình là Binh thì mặt Đường Thiên lập tức đầy sát khí, hắn nghiến răng :”Ta hận nhất kẻ nào phá giấc ngủ của mình!”

Lúc này Binh mới kịp phản ứng, thầm hô không ổn, chẳng qua lão cũng hiểu khá rõ về Đường thiếu niên nên giả vờ không nghe thấy gì rồi lảng sang chuyện khác:” Thiếu niên như thần! Ta mang đến cho ngươi 1 món hàng rất ngon đây, trang phục hỗ trợ luyện công hoàn toàn mới đấy! Khửa khửa, dựa trên phiên bản phòng luyện công của binh đoàn Nam Thập Tự, Tái Lôi đã dồn toàn bộ tâm trí vào chế tạo đấy, đây là phiên bản tuyệt nhất từ trước đến nay, mở ra một thời đại mới, đây tuyệt đối là 1 siêu phẩm vượt thời đại, nó không những hoàn mỹ mà lại phù hợp với những tinh cầu có mật độ năng lượng thấp, hiệu suất sao, hoàn toàn đạt tới trình độ đỉnh cao chưa từng có …”

Đường Thiên gần như ngất trước khả năng chém gió của Binh , hắn vội ngắt lời :”Dừng! Nói chuyện chính đi!”

“Một ngày chỉ cần 1 viên tinh thạch cấp 7!” Binh chìa 1 ngón tay ra với vẻ nghiêm túc

“Thật hay đùa vậy?” Đường Thiên nhìn Binh hào hứng tranh công với vẻ mặt nghi ngờ

“Ta đã bao giờ lừa người ta chưa?” Binh trợn mắt đầy giận dữ, chính khí lẫm liêt

Đường Thiên sao có thể bị vẻ mặt của lão đánh lừa cơ chứ, gã cười lạnh hỏi :”Chúng ta có cần ghi vụ trại huấn luyện vào sổ không ?”

Binh lập tức chịu thua, khuôn mặt tú lơ khơ vội cười nịnh nọt :” Thiếu niên như thần hãy tự mình thử 1 lần xem, chắc chắn 1 ngày chỉ cần 1 viên tinh thạch cấp 7. Tái Lôi là 1 thiên tài, dù phòng luyện công có nhỏ hơn chăng nữa cũng không thể so với bộ giáp này. Nó có thể giảm lãng phí 1 cách hoàn hảo, hơn nữa Tái Lôi còn cải tiến rất nhiều thiết kế, dù là 1 tia năng lượng nhỏ nhất từ tinh thạch cũng sẽ không lãng phí! Tái Lôi gọi nó là trang phục luyện công.”

Đường Thiên nửa tin nửa ngờ mặc trang phục luyện công mà Binh cầm đến vào. Vẻ bề ngoài của trang phục luyện công quả giống như 1 bộ áo giáp, ôm sát người Đường Thiên lại. Vừa mặc vào, hắn đã cảm nhận được 1 luồng năng lượng dày đặc truyền đến từ trang phục luyện công, bao phủ toàn thân

Tinh thần Đường Thiên khẽ động

Sau mấy ngày mấy đêm ngồi bệp thì cơ thể hắn đã cực kỳ mệt mỏi, giờ được năng lượng bao phủ đem lại cho hắn cảm giác như tắm nước nóng, sướng không thể tả. Cơ thể hắn tham lam hấp thụ năng lượng nồng đậm, giống như sông cạn được mưa tưới tắm, mỗi tế bào trên người đều đắm chìm trong cảm giác sung sướng không thể diễn tả bằng lời này.

Hắn cảm giác thân thể mình như 1 vòng xoáy lớn, điên cuồng hấp thụ từng giọt năng lượng. Sau khi tu luyện ở Cơ Ngạ Cốc (Cốc đói khát có chó sói ở mấy chương trước) thì hiệu suất hấp thu năng lượng của Đường Thiên đã lớn hơn trước rất nhiều nhưng giờ lại giống như uống nước vậy, trôi chảy, nhẹ nhàng thoải mái chưa từng thấy.

Sảng khoái!

Đường Thiên tỉnh lại từ cảm giác thỏa mãn, hắn cẩn thận kiểm tra cơ thể thì không khỏi “ồ” 1 tiếng.

Bên trong cơ thể, mỗi sợi chân lực màu bạc giống như 1 con ngân xà, linh hoạt đến cực điểm đang lưu chuyển rất nhanh trong kinh mạch hắn. Nó quá linh hoạt, kinh mạch giống như sông lớn, nó có thể thoải mái ngao du bên trong. Nơi nào nó dạo qua thì năng lượng ở đó đều bị hấp thu không còn.

Tốc độ của nó nhanh,bây giờ Đường Thiên vận chuyển 1 chu thiên chỉ cần 1/3 thời gian trước đây.

Thảo nào hiệu suất hấp thu năng lượng của mình kinh khủng như thế!

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ

Bụp!

Tiếng tinh thạch vỡ vụn truyền đến, Đường Thiên chỉ cảm thấy năng lượng bên ngoài chợt biến mất

Đường Thiên cởi mũ trang phục luyện công ra rồi quay sang hỏi Binh :” Không phải ngươi nói nó có thể hoạt động liên tục 1 ngày sao?”

Binh trợn mắt

Hắn ngơ ngác nhìn tinh thạch vỡ vụn trên trang phục luyện công, Tái Lôi đã nói chắc như đinh đóng cột rằng 1 viên tinh thạch cấp 7 có thể đảm bảo cho 1 ngày tu luyện nên mới chạy tới đây tranh công

Không ngờ kết quả lại như vậy

Mặt hắn đỏ bừng, ngơ ngác nửa ngày liền đùng đùng nổi giận không nói 1 lời đi về phía võ hồn điện.

“Hahahaha!” Làn khói cười với vẻ hả hê

Bước chân Binh dừng lại, lão quay mặt sang bình tĩnh hỏi:” Ta thấy ngươi chán sống rồi đấy nhỉ, võ hồn như ngươi có lẽ đem bón phân cũng không tồi.”

Tiếng cười của làn khói chợt câm bặt, nó không dám nhúc nhích, hoàn toàn bị lời đe dọa của Binh trấn trụ

Đường Thiên không để ý đến 2 con hang này mà hoàn toàn tập trung vào “Ngân xà” trong người mình. Sau khi được bổ sung 1 viên tinh thạch cấp 7 thì “Ngân xà” đã lớn lên không ít. Nhưng điều khiến Đường Thiên cảm thấy ngoài ý muốn chính là bây giờ trong mỗi chu thiên thì “Ngân xà” đều xuyên thẳng qua võ hồn ngân diễm

Điều này cũng có nghĩa trong mỗi 1 chu thiên thì “Ngân xà” sẽ được tôi luyện trong võ hồn ngân diễm của hắn 1 lần

Khi Đường Thiên bắt đầu vận chân lực hắn rất ngạc nhiên khi phát hiện có rất nhiều điểm khác trước

Khi “Ngân xà” di chuyển cũng không phải trượt về phía trước mà xoay tròn ở tốc độ cao, đặc biệt lúc đi qua kinh mạch cánh tay sẽ giống như 1 mũi tên bạc bắn đi.

Vũ kĩ của hắn cũng trở nên hung mãnh dị thường, hoa lửa của Hỏa Liêm qury trảo càng sáng mạnh, uy lực ít nhất cũng phải tăng gấp đôi. Các loại võ kĩ khác cũng đồng loạt tăng mạnh

Mà chân lực “Ngân xà” biến hóa linh động cực kì thích hợp với “Tàng Phong”. Chân lực “Ngân xà” có thể đột nhiên quay ngược chiều trong kinh mạch hắn, nếu như trước đây làm điều này thì chắc chắc sẽ đổ máu rồi. Nhưng hiện tại “Tàng Phong” của Đường Thiên càng thêm quỷ dị khó lường, các loại thân pháp biến ảo không hợp lẽ thường lần lượt được Đường Thiên thi triển khiến Phong Sửu và Đường Nhất phải trợn mắt há mồm

Nhưng sau 1 lúc lâu thì Đường Thiên không thể không dừng lại, chân lực mới này mạnh mẽ vô cùng nhưng tiêu hao cũng không ít

Chỉ vận dung trong 15 phút đã khiến chân lực trong cơ thể tiêu hao gần như không còn. Nói cách khác nếu như toàn lực chiến đấu thì nhiều nhất chỉ duy trì được 15 phút, đây chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì cho cam

Nhưng ngay lập tức Đường Thiên phát hiện thêm 1 chuyện ngoài ý muốn là mình không thể sử dụng Hạc thân kình được nữa

Chân lực trong người hắn đã bị hắn chuyển thành tơ chân lực rồi bện lại thành bó nên không thể biến ảo thành hình hạc được nữa. Đường Thiên thử nửa ngày mới cười khổ. Đối với hắn thì Hạc thân kình tương đối quan trọng, uy lực của Thiên Hạc phản không sát cũng đâu tồi.

Mình lại ít đi 1 sát chiêu rồi

Nhưng Đường Thiên đã quẳng sự chán nản lại đằng sau rất nhanh, hắn dù ngốc cũng biết mình đã tìm ra được 1 thứ hoàn toàn mới. Trước đây chân lực trong cơ thể bị thu nhỏ lại thành “Ngân xà” chẳng phải cũng là 1 loại áp súc khác sao

Để nhanh chóng khôi phục chân lực nên sau khi do dự 1 chút Đường Thiên lại tiếp tục sử dụng trang phục luyện công

Thời gian hắn đả tọa để khôi phục chân lực ngắn hơn trước rất nhiều, “Ngân xà” trong cơ thể có hiệu suất hút chân lực cao đến kinh người. 1 viên tinh thạch cấp 7 đủ cho nó khôi phục lại bình thường. Đường Thiên chợt nghĩ nếu “Ngân xà” phụ thuộc vào kinh mạch thì tiếp thêm chân lực vào liệu nó có lớn lên được không nhỉ?

Thế là hắn đặt tiếp 1 viên tinh thạch cấp 7 vào trang phục luyện công

“Ngân xà” lại lớn thêm 1 vòng

Sau khi bỏ vào trang phục luyện công 10 viên tinh thạch cấp 7 thì cơ thể nó đã bành trước đến mức xấp xỉ kinh mạch thì Đường Thiên hiểu được không nên vội vàng. Chẳng qua cùng với chu thiên vận chuyển không ngừng thì "Ngân xà" trong kinh mạch sau mỗi vòng sẽ nhỏ đi 1 phần và ngân quang lại đậm thêm 1 chút.

Quả nhiên…

Đường Thiên khẽ gật đầu, quả nhiên không khác suy đoán của hắn, vh có thể rèn luyện chân lực không ngừng. Phương pháp rèn luyện này hiệu quả còn tốt hơn trước rất nhiều

Hơn nữa nhờ đó chân lực và võ hồn của hắn có thêm 1 mối liên hệ thần bí nào đó

Khi "Ngân xà" tiến vào những đoạn kinh mạch chật hẹp thì cơ thể sẽ duỗi dài ra, đường kính thu nhỏ lại nhưng tốc độ lại không thay đổi, cực kì nhanh nhẹn.

Tốc độ vận hành chân lực càng nhanh đồng nghĩa với việc Đường Thiên biến chiêu càng nhanh, sức bộc phát vũ kĩ càng lớn

Nhưng lúc này Đường Thiên cũng không có tâm trạng đi kiểm tra bởi "Ngân xà" trong cơ thể hắn sau khi được rèn luyện không ngừng đã hiện lộ tài năng, thân hình bành trướng gấp mấy lần, hắn có dự cảm nó không thể lớn hơn được nữa .

Hắn quyết định đặt tên cho nó

Vậy gọi ngươi là Ngân hồn Loa toàn kình đi

Đường Thiên chợt cởi bỏ trang phục luyện công gọi Đường Nhất lại, đưa hắn một đống tinh thạch rồi dặn :"Ngươi ở đây giúp ta thay tinh thạch, chỉ cần tinh thạch trên trang phục luyện công vỡ thì ngươi thay viên mới vào."

Đường Nhất cũng không hỏi vì sao mà khảng khái nhận lệnh :"vâng"

Đường Thiên hít sâu 1 hơi rồi mặc trang phục luyện công vào, hắn muốn đột phá cấp bảy!

Sa mạc trở nên náo nhiệt chưa từng thấy, vô số người từ mọi ngóc ngách ở Sài Lang tọa đang tiến về phía sa mạc. Từ khi Ổ Thiết Vũ thề muốn đồ sát mọi bộ lạc trên sa mạc thì toàn bộ Sài Lang tọa muốn sôi trào theo

Ổ Thiết Vũ cũng không che giấu hành tung của mình, sau lưng hắn có 1 lượng lớn võ giả từ khắp nơi tới nhưng hắn giả vờ không thấy, tiến về phía bộ lạc Hỏa Lang không nhanh không chậm.

Sau khi đại thắng Khang Đức thì Ổ Thiết Vũ giờ như mặt trời giưa trưa, xếp hạng của hắn trên Thiên Bảng đã bay lên hạng thứ 9102. Trong lịch sử Sài Lang tọa đây là vị trí chưa từng xuất hiện, danh vọng cá nhân của Ổ Thiết Vũ cũng đạt tới đỉnh điểm

Nếu bọn Dư Thuận không thất bại thì Phách Võ đã sớm trở thành thế lực đứng đầu.

Chẳng qua không ai ngờ nhóm người Đường Thiên lại lao ra giữa chừng

Rất nhanh sau đó tình báo về đám người Đường Thiên đã bị tra ra. Không ai ngờ rằng đám người Đường Thiên cũng là cường giả trên Thiên Bảng, mà xếp hạng của Đường Thiên lại là vị trí 9637

Không còn nghi ngờ gì nữa, sau khi đánh bại đám người Dư Thuận thì xếp hạng của bọn Đường Thiên sẽ lại tăng mạnh. Chỉ là kì tin tức tiếp theo của Tiên Võ vẫn chưa có nên xếp hạng của bọn Đường Thiên vẫn chưa ai biết

Nhưng nhiều võ giả dự đoán xếp hạng của Đường Thiên khoảng 9500

Bọn người Đường Thiên hoàn toàn nằm ở thế hạ phong, chênh lệch 400 hạng trên Thiên Bảng vậy thực lực còn kém biết bao nhiêu lần nữa?

không ai nghĩ rằng bọn Đường Thiên sẽ thắng nhưng tất cả vẫn tràn đầy hứng thú với trận chiến này

Mọi người muốn nhìn xem Ổ Thiết Vũ đệ nhất nhân của Sài Lang tọa rốt cục mạnh đến mức nào.

Mọi người muốn xem Ổ Thiết Vũ làm sao đánh bại Khang Đức

Hơn nữa cơ hội thấy cường giả như Ổ Thiết Vũ ra tay không phải lúc nào cũng có. Rất nhiều võ giả hâm mộ hắn mà đến, đối với họ thì Ổ Thiết Vũ là mục tiêu không thể đạt được, là bóng lưng để bọn họ dõi theo

Có thể quan sát cường giả bậc này chiến đấu như thế nào, ra tay ra sao là 1 kinh nghiệm cực kỳ quý giá với họ

Nhất là Ổ Thiết Vũ cũng không ngăn cản truyền tin đến các võ giả khác nên số võ giả đến đây càng nhiều. Vô số võ giả dù phải trèo đèo lội suối cũng chỉ mong được tận mắt chứng kiến trận chiến này

Tốc độ của Ổ Thiết Vũ cũng không nhanh, hắn không đi xe mà dẫn theo Thủy Thừa, giống như đi bộ trong sân vắng, đạp cát sa mạc bước đi. Thân hình khôi ngô cường tráng, ánh mắt trầm ổn thâm thúy, lộ rõ sự tự tin

Các võ giả phía sau nhìn bóng lưng to lớn này không khỏi mang theo sự kính nể và sùng bái từ sâu trong nội tâm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Đặt Cửa

Chương 282: Đặt cửa

Ở một sa mạc hiếm người đặt chân tới lại có thể gặp võ giả bất cứ lúc nào

Một võ giả trung niên đội nón vành rộng, bên cạnh gã là mấy tên tùy tùng đang quan sát xung quanh với vẻ cảnh giác

“Thả lỏng chút đi.” Võ giả trung niên mỉm cười :”Ở đấy sẽ không có ai nhận ra chúng ta đâu.”

“Đại nhân, ngài có cho rằng Ổ Thiết Vũ dựa vào bản lĩnh của mình đánh bại Khang Đức không ?” Một thiếu niên mặc áo xanh kiểu văn sĩ hỏi với vẻ nghi ngờ, thiếu niên này môi hồng răng trắng, tiêu sái phong lưu, cây quạt trong tay khẽ phe phẩy

“Thế nào là dựa vào bản lĩnh? Thế nào là không dựa vào bản lĩnh?” võ giả trung niên không nghĩ như vậy:” Thắng chính là thắng mà thua chính là thua. Trên đời này kẻ thắng làm vua, thua làm giặc, ai quan tâm đến việc ngươi chiến thắng như thế nào chứ.”

“Lão tặc Khang Đức sao có thể dễ dàng thất bại như vậy!” thiếu niên áo xanh nghiến răng nói

“Thua cũng đã thua rồi, đừng tỏ vẻ không phục như thế.” Võ giả trung niên cười nói:”Chẳng qua cơ hội tuyệt hảo này đến chẳng đúng lúc chút nào. Nếu không phải đám Dư Thuận vừa chiến bại thì Phách Võ thừa cơ tiến công ắt giành được ngôi đệ nhất.”

Tinh thần thiếu niên khẽ động:”May mà đám Dư Thuận vô tích sự đã phá hỏng cơ hội này.”

“Ai da, ngươi vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận rồi.” võ giả trung niên khẽ trách:”Chúng ta đã giao chiến nhiều lần như vậy thì 3 người Dư Thuận là kẻ thế nào ngươi còn không rõ sao? Đội hình với ba người Dư Thuận cộng với một trăm tinh nhuệ Phách Võ liệu ngươi có thắng nổi không ?”

Thiếu niên áo xanh xấu hổ lắc đầu: “Không thể, chạy càng xa càng tốt, ặc, không chừng muốn chạy cũng khó.”

“Hiểu được là tốt!” võ giả trung niên mỉm cười rồi chợt nói với giọng nghiêm túc : “Ba người và một gã Hồn tướng thế mà Dư Thuận cụt tay, Thủy Thừa trọng thương, Vĩnh Thu bị bắt, toàn bộ tinh nhuệ của Phách Võ bị diệt, chiến tích như thế này mấy năm nay đã có ai làm được chưa?”

“ Không có ai!” mặt thiếu niên áo xanh càng đỏ

“Đúng vậy, không có ai.” Võ giả trung niên khẽ thở dài:” Mấy ngày này ngay cả ta đôi khi cũng tự hỏi nếu là mình thì có thể làm được không? Nghĩ đi nghĩ lại ta vẫn không nắm chắc. Dư Thuận,Thủy Thừa, Vĩnh Thu nếu chỉ có hai người ta đã cảm thấy vướng tay, nếu ba người thì ta vẫn có thể chiến thắng nhưng e rằng phải trả giá không nhỏ. Mà nếu thêm một trăm tinh nhuệ Phách Võ thì ta sẽ chọn bỏ chạy.”

“Nhưng mà xét xếp hạng thì ba người nhóm Đường Thiên cũng không được tính là cường giả mà.” Thiếu niên áo xanh nghi ngờ

“Xếp hạng không thể nói rõ tất cả mọi chuyện” võ giả trung niên lắc đầu nói :”Nếu xét theo xếp hạng thì khoảng cách giữa chúng ta và Khang Đức rất nhỏ nhưng nếu thực sự giao chiến thì Khang Đức dễ dàng có thể đánh bại chúng ta.”

Thiếu niên áo xanh dường như đang suy nghĩ điều gì đó rồi trầm giọng nói :”Ta đã điều tra lai lịch bọn họ. Ba người này đột nhiên xuất

hiện, tiến vào Thiên bảng đã sớm thu hút được sự chú ý của rất nhiều người. Trong ba người này thì Hạc đến từ chòm Thiên Hạc, là đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất của Hạc phái. Lai lịch của Lăng Húc cũng không rõ ràng, không ai biết hắn đến từ đâu, thương pháp của hắn xuất chúng, hắn sử dụng cơ quan thú là Hỏa Liệt Điểu, toàn thân bốc lửa, tốc độ cực nhanh. Còn thân phận của Đường Thiên lại cực kì có ý tứ, hắn chỉ đến từ một tinh cầu ngoại biên tên là Võ An tinh

“Tinh cầu ngoại biên?” võ giả trung niên ngẩn người, tinh cầu ngoại biên có thể nói là loại tinh cầu kém nhất, mật độ năng lượng của nó rất thấp, thấp nhất trong số những tinh cầu, nói chính là tinh cầu hoang vu hẻo lánh nhất toàn Thiên lộ

“Vâng, lai lịch của hắn rất dễ điều tra.” Thiếu niên áo xanh nói :”Từ nhỏ, hắn lớn lên với mẹ nhưng mấy năm trước mẹ hắn qua đời. Hắn học trong một học viện tên là học viện An Đức, có một điều trùng hợp là Thượng Quan Thiên Huệ của chòm Anh Tiên chính học cùng với hắn , hai người là thanh mai trúc mã của nhau

“Thượng Quan Thiên Huệ của chòm Anh Tiên sao?” Võ giả trung niên hơi giật mình

Chòm Anh Tiên xuống cấp đã lâu, gần như bị thập cửu châu Bắc Thiên đá đi. Mấy năm nay, nhân vật có số má xuất hiện ở chòm Anh Tiên duy nhất chính là Thượng Quan Thiên Huệ. Có tin đồn rằng Vương miện Anh Tiên cũng nằm trong tay Thượng Quan Thiên Huệ. Chòm Anh Tiên xuống cấp hoàn toàn là do Vương miện Anh Tiên đột nhiên suy yếu tạo ra. Thánh bảo suy yếu làm cho toàn bộ bí bảo hệ Anh Tiên cũng suy yếu theo, uy lực giảm mạnh.

Mà Thượng Quan Thiên Huệ dường như đã tìm được biện pháp khôi phục sức mạnh cho Vương miện Anh Tiên, bí bảo hệ Anh Tiên đang hồi phục nhanh chóng, thực lực của chòm Anh Tiên cũng tăng mạnh. Mà một số người quan tâm đã phát hiện mật độ năng lượng của chòm Anh Tiên đang lặng lẽ khôi phục

Thế phục hưng của chòm Anh Tiên đã không thể ngăn cản.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa, dù chòm Anh Tiên suy yếu ra sao cũng thuộc hệ tinh cầu Bắc Thiên, bây giờ thế phục hưng đã rõ như vậy tuyệt đối không phải là đối tượng mà chòm sao nhỏ xếp hạng phía sau ở Nam Thiên như Sài Lang tọa có thể so sánh.

Cho nên khi võ giả trung niên nghe thấy tên Thượng Quan Thiên Huệ tức thì cảm thấy giật mình.

“Đúng! Quan hệ giữa Đường Thiên và Thượng Quan Thiên Huệ không đơn giản chút nào, Thượng Quan gia đã coi Đường Thiên là cô gia rồi. Một thời gian trước, Đường Thiên đã tới chòm Anh Tiên tìm Thượng Quan Thiên Huệ nhưng Thượng Quan Thiên Huệ không ở đó. Đường Thiên đã hóa giải nguy cơ cho Thượng Quan gia, bây giờ Thượng Quan gia đã trở thành đệ nhất thế gia ở chòm Anh Tiên. Nghe nói nguy cơ lần đó của Thượng Quan gia do Tộc Minh đứng sau điều khiển. Kết quả đã chọc giận Đường Thiên nên trước khi rời đi hắn đã nhờ bạn tốt của mình là Thiên Thác đạo Ngũ Quang tốn ba tháng để quét sạch toàn bộ cứ điểm của Tộc Minh ở chòm Anh Tiên. Thế lực của Tộc Minh ở chòm Anh Tiên bị nhổ tận gốc khiến cho Đường Thiên có danh vọng và sức ảnh hưởng rất lớn ở chòm Anh Tiên. Ngoài ra Đường Thiên còn có sự hậu thuẫn của Quang Minh Võ Hội.”

Đường Thiên là người đứng đầu nên thiếu niên áo xanh điều tra hắn cực kỳ tỉ mỉ

“Quả là nhân vật lợi hại, xuất thân từ tầng lớp thấp lại có thể đạt được thành tựu kinh người như vậy.” võ giả trung niên cảm khái vạn phần

Mời các huynh đệ tham gia dịch với nhóm. Bạn hãy tập dịch với tại hạ, ta sẽ hướng dẫn tận tình. Mời gửi mật thư cho tại hạ.

“Vâng, cực kỳ lợi hại.” giọng thiếu niên áo xanh cũng tăng thêm vài phần bội phục:”Người này chỉ số thông minh không cao, thiên phú cũng rất kém nhưng kiên nhẫn không ai bì được, hắn bỏ ra tròn năm năm để

luyện võ kĩ cơ sở, trở thành học sinh lưu ban nổi tiếng nhất ở đó, nhận đủ mọi loại chế nhạo đến nỗi học viện An Đức phải trục xuất hắn đi. Không ngờ được học viện Sa Kỳ Mã nhắm trúng rồi không hiểu sao đầu óc đột nhiên sáng láng, thực lực tăng mạnh, nhanh chóng trở thành cao thủ ở đó."

"Có mắt không tròng!" võ giả trung niên hừ lạnh một tiếng :"Thủ hạ của ta, chỉ cần kẻ nào có chí khí dùng năm năm để tu luyện võ kĩ cơ sở chắc chắn ta sẽ thu làm đệ tử, tự mình chỉ bảo. Nhưng đám người các ngươi đừng nói là năm năm mà chỉ một năm cũng chẳng có ai. Tên nào cũng mắt cao hơn đầu, cho rằng mình là thiên tài! Giờ biết rõ thiên tài thực sự là như thế nào rồi chứ!"

Mấy người xung quanh đều lộ vẻ xấu hổ, nhất là thiếu niên áo xanh, vẻ xấu hổ càng rõ. Kỳ thực lúc thủ hạ điều tra được tin này hắn gần như không tin vào mắt mình. Năm năm luyện võ kĩ cơ sở, đùa ta à? Năm năm quý giá lại lãng phí vào võ kĩ cơ sở chẳng có lợi ích gì.

Nhưng thực lực của Đường Thiên bây giờ lại khiến hắn cứng miệng không trả lời được

Thiếu niên áo xanh nói sang chuyện khác:"Vấn đề bây giờ là vì cái gì mà ngay từ đầu Ổ Thiết Vũ đã xác định sẽ đối phó với đám người Đường Thiên. Bọn Đường Thiên không trêu vào hắn mà."

"Có người đứng sau Ổ Thiết Vũ." Võ giả trung niên khẳng định :"Ta đã giao thủ với hắn lâu nay nên có thể hiểu hắn. Hắn nhìn như kẻ hữu dũng vô mưu nhưng thực ra vô cùng khôn khéo, tuyệt đối không phải người lỗ mãng."

"Người phía sau Ổ Thiết Vũ vì sao muốn nhằm vào bọn Đường Thiên? Mục đích của hắn là gì?" thiếu niên áo xanh nghi ngờ

"Chuyện đó không liên quan đến chúng ta." Võ giả trung niên dứt khoát:" Bất kể mục đích của hắn là gì thì một núi cũng không thể có hai

hổ! Ổ Thiết Vũ đã đánh bại Khang Đức, dã tâm xưng hùng Sài Lang tọa đã lộ rõ, hắn có thể bỏ qua ta sao?”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” thiếu niên áo xanh vội hỏi

“Chúng ta á? Chúng ta theo Đường Thiên!” Một tia sáng lạnh lẽo hiện lên dưới vành nón võ giả trung niên, gã bình tĩnh nói:” Đừng để bị đối phương dọa. Ngươi phải nghĩ xem vì sao mà người phía sau Ổ Thiết Vũ không tự mình ra tay mà phải sai khiến Ổ Thiết Vũ. Hiển nhiên vì đám người Đường Thiên cũng không đơn giản mà khiến cho người sau màn có điều cố kỵ. Đã thế thì cứ để bài trên bàn đối nhau đi.”

“Cuối cùng cũng đánh nhau sao?” Khuôn mặt thiếu niên áo xanh kích động, phấn khích vô cùng. Các hộ vệ khác cũng đứng lên kích động, những người này hàng ngày đều nghe kể về Ổ Thiết Vũ thế này thế kia, cảm giác giống như ngày mai toàn bộ Sài lang tọa rơi vào tay Ổ Thiết Vũ đó khiến cho mọi người rất không thoải mái

“Ha ha.” Võ giả trung niên khẽ cười dưới vành nón:” Ổ Thiết Vũ tử chiến đến cùng, nếu hắn thắng trận này thì chỗ tốt không cần nói nhưng nếu bại thì hắn trắng tay rồi. Đừng nhìn hắn giờ tỏ vẻ không chú ý nhưng chắc chắn hắn đã có sự chuẩn bị

Mắt thiếu niên áo xanh sáng lên:”Ngài nói về người đứng sau màn à?”

Võ giả trung niên chỉ cười không đáp

Bởi Ổ Thiết Vũ tuyên bố sẽ tàn sát tất cả nên mọi bộ lạc trên sa mạc đều tụ tập đến bộ lạc Hoản Lang. Chỉ là bây giờ nơi này đã đổi tên là bộ lạc Sài Lang, trại được dựng mới không ngớt, quả thực náo nhiệt

Bốn mươi bốn bộ lạc, bộ lạc nhỏ nhất chỉ có hơn bốn mươi người mà bộ lạc lớn hơn một chút cũng chỉ có sáu nghìn người còn đại đa số tầm sáu bảy trăm người. Tất cả tụ họp lại khiến cho nhân khẩu của bộ lạc Sài Lang giờ xấp xỉ năm vạn người

Đối với Sài Lang tọa thì đây chỉ là một lực lượng nhỏ bé không đáng kể nhưng đây đã là toàn bộ lực lượng trên sa mạc

Mấy ngày này Binh bận tối mắt tối mũi, trong mắt hắn thì bộ lạc Sài Lang còn không bằng cả thổ phỉ. Một khi gặp chuyện liên quan đến vấn đề quân sự là bệnh nghề nghiệp của hắn lại nổi lên khiến hắn rất muốn bắt người.

Cải tổ bộ lạc Sài Lang, ít nhất cũng phải biến nó thành 1 thế lực phụ thuộc tạm coi là hợp lệ

So với những thế lực phụ thuộc binh đoàn trước kia thì bộ lạc Sài Lang còn kém cả vạn dặm nhưng dù biết điều này cũng chẳng có tác dụng gì, chẳng qua là bệnh nghề nghiệp khiến Binh không làm không chịu được

So với những kẻ đang lo lắng dưới kia thì Binh thấy mình chẳng cần phải lo gì

Bởi trong mắt hắn Đường Thiên là thứ quái thai sinh ra để chiến đấu!

Chỉ cần thực lực hai bên không chênh nhau quá nhiều thì muốn thắng thằng ôn đó không dễ chút nào. Điều duy nhất khiến Binh phải tiếc nuối chính là Đường Thiên không sinh ra để phục vụ cho chiến dịch. Những chiến dịch quy mô lớn mới là chiến trường ưa thích của Binh .

Bây giờ nhìn cường giả chiến đấu với hắn chẳng khác nhìn hai tên lưu manh choảng nhau trên phố

Chỉ là...

Nhìn mấy tên khốn kiếp xiêu vẹo trước mặt là hắn lại điên đầu. Binh đã chọn tất cả võ giả cấp Thiên Lộ của bộ lạc Sài Lang để tạo thành binh đoàn Sài Lang, hắn cũng không trông chờ vào việc có thể kiếm lợi gì từ mấy thằng này mà chỉ hi vọng ít ra cũng có một đội ngũ

Hắn chọn những thiếu niên có thiên phú không tồi rồi lệnh cho Hỏa Mã Nhĩ lặng lẽ đưa họ về thành Tam Hồn

Trải qua ba ngày thao luyện mà đám ngu ngốc này vẫn ngơ ngác, sai lệch lung tung, khiến cho Binh không đành lòng nhìn nữa. Một đám ô hợp đầu đường xó chợ, những từ này cũng không đủ để tả về đám này.

Mất nhiều thời gian vào những sai lầm cùi bắp kia làm cơn giận của hắn sắp bùng lên.

Hắn chưa từng gặp đội ngũ nào ngu như thế, tu dưỡng kém như thế, chưa từng có! Thỉnh thoảng hắn còn hoài nghi quyết định của mình liệu có sai lầm không...

Hít sâu... Hít sâu... Bình tĩnh... Bình tĩnh...

Bỗng người hắn cứng đờ, trên khuôn mặt tú lơ khơ hiện lên vẻ kinh ngạc, trong trại tân binh truyền đến một dao động kinh người

Đường Thiên đột phát cấp bảy!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Sự Kỳ Vọng Của Binh

Chương 283 : Sự kì vọng của Binh

Quanh người Đường Thiên có vô số luồng khí cực nhỏ bay lượn không ngừng, tạo ra tiếng xùy xùy không ngớt. Đây chính là kình khí của hắn tràn ra bốn phía, vẫn chưa thể khống chế một cách tự nhiên được. Nhưng chân lực trong người hắn đang trào dâng đến cực điểm, Ngân hồn Loa toàn kình (hồn lực xoắn ốc màu bạc) đã thay đổi hình dạng, không những lớn hơn trước mấy lần mà còn dài ra gấp đôi

Quan trọng nhất là tốc độ của nó càng nhanh hơn

Gần như chỉ cần Đường Thiên nghĩ đến là nó sẽ giống như tên rời cung, bắn đi trong kinh mạch với một tốc độ kinh người

Chân lực thất giai hóa lỏng quả thực có vài phần đạo lý, chân lực được hút vào kinh mạch nồng đậm hơn trước đây không biết bao nhiêu lần. Bảo sao thất giai được coi là một cửa ải, hiệu suất chênh lệch giữa lục giai và thất giai đâu chỉ 10 lần!

Đan điền thất giai của Đường Thiên giống như một hồ nước nhỏ,Ngân hồn Loa toàn kình giống như rắn nước du động trong hồ. Ngân hồn Loa toàn kình đang mãnh liệt hấp thu chân lực được ngưng luyện như nước trong kinh mạch và đan điền, hình thể nó không ngừng lớn lên nhưng hiển nhiên tốc độ hấp thu chân lực của nó không bằng tốc độ bổ sung chân lực nên “mực nước” trong đan điền vẫn không ngừng tăng lên

Đường Thiên chợt phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, vì Ngân hồn Loa toàn kình không ngừng bành trướng nên nó rất khó tiến vào kinh

mạch.

Đường Thiên nhanh chóng tìm được một biện pháp thích hợp, hắn biến đại xà thành nhiều con rắn nhỏ. Nhưng lại nhớ đến kinh nghiệm bị cản trở lần trước nên hắn quyết định số lượng " rắn nhỏ" này không thể quá nhiều, tạm thời chia làm sáu đạo.

Võ hồn vừa động đã thấy Ngân hồn Loa toàn kình với thể tích kinh người không ngừng chuyển động, những tia chân lực nhẹ nhàng trượt ra. Cùng với từng đám chân lực không ngừng bay ra, Ngân hồn Loa toàn kình vốn to lớn đã chuyển thành sáu đạo Ngân hồn Loa toàn kình nhỏ hơn rất nhiều.

Giống như một con rắn lớn tham ăn trở thành sáu con rắn nhỏ tham ăn vậy

Nhưng điều khiến Đường Thiên cao hứng chính là sáu đạo Ngân hồn Loa toàn kình này hoàn toàn nằm trong phạm vi khống chế của hắn, võ hồn trực tiếp liên kết với chúng, giống như sáu con rắn nhỏ bị thuần phục.

sáu đạo Ngân hồn Loa toàn kình lại bắt đầu hấp thụ chân lực

Thể tích của chúng không ngừng bành trướng, trong nháy mắt "mực nước" chân lực trong đan điền lại giảm xuống với tốc độ mắt thường có thể quan sát được, nhanh chóng trở nên khô cạn

sáu đạo hồn lực màu bạc như sáu tia sáng bạc dùng tốc độ kinh người lưu chuyển không ngừng trong cơ thể Đường Thiên

Nếu như có thể nhìn xuyên qua người Đường Thiên sẽ thấy sáu đạo sáng bạc đó bay lượn trong người Đường Thiên theo một quy luật khó thể nói rõ bằng lời nào đó, ngọn lửa võ hồn màu bạc của Đường Thiên giống như trung tâm quỹ đạo, khống chế tất cả.

Đường Thiên đứng lên

“Chúc mừng ngươi!” trong mắt Phong Sửu hiện lên vẻ kinh dị, hắn than :”Không người ngươi có thể nhanh chóng đột phá thất giai như vậy. Hơn nữa chân lực của ngươi đã không giống như trước nữa rồi.”

“Ừ, nó đã khác đi rất nhiều rồi, ta gọi nó là Ngân hồn Loa toàn kình!” trên mặt Đường Thiên cũng lộ vẻ vui sướng

“Tới đây xem!” Phong Sửu tỏ ra hứng thú

Đường Thiên trầm ngâm một lát rồi chợt đánh ra một quyền

Phong Sửu nheo mắt, soạt, cái đầu đang bồng bềnh giữa không trung đột nhiên biến mất

Bụp!

một tiếng thanh thúy vang lên, không khí trước nắm đấm Đường Thiên đột nhiên nổ tung, kình khí mãnh liệt lan ra 4 phía trại tân binh

Phong Sửu há hốc mồm ,may mà hắn tránh được bằng không chắc chắn sẽ bị quyền kình ảnh hưởng. Quyền kình mạnh mẽ thật! Phong Sửu âm thầm kinh hãi, hắn vừa thấy một tia sáng bạc cực nhỏ chợt lóe lên dưới da tay Đường Thiên rồi biến mất, chìm thẳng vào nắm tay nó.

một quyền này của Đường Thiên chẳng qua chỉ truyền chân lực vào thôi, một quyền cực kì bình thường nhưng uy lực lại kinh người đến vậy!

Đúng lúc Binh quay về trại tân binh, sóng khí mạnh bạo thổi đến khiến hắn đứng cũng không vững

“Gì đây?”

Giọng Binh ngơ ngác khiến Đường Thiên đắc ý vô cùng, hắn cười hô hô :”Thế nào, lợi hại chứ, đây là Ngân hồn Loa toàn kình do ta sáng tạo ra đấy!”

Trong lòng Binh đã chấn kinh nhưng ngoài miệng vẫn không thừa nhận :”Đừng tưởng ngươi mèo mù vớ cá rán rồi chém gió cái gì mà sáng tạo võ kĩ, gọi chuyên gia đến đây kiểm tra đã!”

Chuyện bộ trang phục luyện công lần trước khiến hắn nổi giận đùng đùng chạy đi tra hỏi Tái Lôi khiến Tái Lôi nổ đóa lên mắng lại một trận. Tái Lôi vào nhà ném hai bộ trang phục luyện công khác ra để hắn tìm người khác thử nghiệm

Binh bị mắng như tát nước vào mặt đã đem đến cho Hạc và Lăng Húc thử xem thế nào không ngờ kết quả của Tái Lôi không có lấy nửa chỗ sai

Bị Đường Thiên lừa rồi!

Hắn chạy đi tìm Đường Thiên để chứng minh mình không sai nhưng kết quả là Đường Thiên đang bế quan nên hắn đành ôm bụng tức đến bộ lạc sl để chỉnh đốn đội ngũ. Nhưng hiển nhiên hắn đã tìm sai đối tượng, hắn không những không trút giận được mà còn bị đám ô hợp của bộ lạc sl làm cho tức gần chết.

Chúng không thể bớt ngu hơn à?

Chẳng qua tất cả sự chú ý lúc này của hắn hoàn toàn bị hấp dẫn bởi Ngân hồn Loa toàn kình Đường Thiên tạo ra, hắn là người biết hàng, chỉ một quyền tầm thường nhưng uy lực của Ngân hồn Loa toàn kình đã khiến hắn kinh hãi không ít.

“Cái gì, ngươi nói đó là tơ chân lực á?”

Nghe Đường Thiên giải thích xong, Binh còn tưởng mình nghe nhầm, nhưng hắn cũng không ngờ Ngân hồn Loa toàn kình bá đạo của Đường Thiên lại được ngộ ra từ một hạng mục tu luyện cơ sở của trại tân binh

Trong hắn có vô số lão binh từng luyện tơ chân lực nhưng không ai có thể ngộ ra võ kĩ mới

Không lẽ bình thường thằng ôn này giả ngu?

Mời bạn tham gia với nhóm dịch Bất Bại Chiến Thần. Mời bạn tham gia với các tựa truyện Bạch Ngọc Nguyện , nhóm dịch khảo sát ý kiến về tựa truyện Đế Yến http://bachngocsach.com/forum/showthread.php?t=6804

Binh nhìn thẳng vào hai mắt Đường Thiên với vẻ nghi ngờ nhưng hắn lại lắc đầu rất nhanh, nếu thằng ôn này mà thâm hiểm như vậy thì khi gặp mình phải có bộ dạng của một minh chủ kiêu hùng, chứ sao lại có vẻ giống chó như thế được.

Tâm tình Binh thay đổi, biểu hiện rõ trên mặt, trong mắt không tự chủ có vẻ mỉa mai

“Ê, ngươi nhìn cái kiểu gì đấy?” Đường Thiên nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Binh với vẻ bất thiện, chỉ cần một lời không hợp là nói chuyện bằng nắm đấm

“Khụ khụ!” Binh hồi phục tinh thần, cố gắng che giấu vẻ mặt của mình, làm bộ nói:”Có thể nói ngươi đã sáng tạo ra một thứ rất khá. Ngân hồn Loa toàn kình của ngươi đã khá gần với hồn võ kỹ rồi nhưng đương nhiên nó vẫn còn kém xa, vận khí của ngươi quả không tồi.”

“Cái gì mà vận khí, đây là thực lực, hiểu không? Đại thúc!” Đường Thiên khá tức giận

“Ha ha!” Binh cười to:”Ta nói cho ngươi rõ vì sao lại là vận khí nhé. Ở mức độ lục giai viên mãn thì người bình thường tuyệt đối không có võ hồn cấp bạch ngân.”

“Võ hồn cấp bạch ngân! Ngươi có bạch ngân võ hồn sao?” đầu Phong Sửu trôi nổi ở bên tỏ vẻ không thể tin nổi

Tên Đường Thiên trước mặt hắn giống như một tên quái thai chuyên phá vỡ tất cả những gì hắn biết, dù là lúc nào cũng khiến hắn có cảm giác mình điên rồi.

“Không sai.” Bộ mặt tú lơ khơ của Binh bình thản cười:”Bình thường mà nói thì tên nào có bạch ngân võ hồn thì với trình độ chân lực của mình chúng có thể trực tiếp tu luyện hồn vũ kĩ mà không dùng bán thành phẩm của ngươi. Vì sao gọi nói là bán thành phẩm vì võ hồn của ngươi tuy đã dung nhập chân lực vào trong nhưng bản thân võ hồn của ngươi lại không có tính công kích. Về sau khi ngươi gặp hồn vũ kĩ thực sự sẽ biết trong hồn võ kĩ thì lực sát thương của võ hồn còn mạnh hơn chân lực, chân lực lúc đó chỉ là vật dẫn để giảm tải cho võ hồn thôi. Mà xem ngươi bây giờ đi, đúng là ngược đời, võ hồn chỉ có mỗi tác dụng liên lạc còn lực sát thương vẫn là của chân lực. Chẳng qua ngươi cũng biết suy nghĩ, có bạch ngân võ hồn mà không dùng vào chỗ đặc biệt thì đúng là ngu.”

Đường Thiên đăm chiêu suy nghĩ

“Thực ra cũng có rất nhiều người dùng Loa toàn kình.” Binh nói tiếp:” Nhưng ngươi dùng chân lực đan lại với nhau hiển nhiên là càng vững chắc hơn nên uy lực càng mạnh. Nhưng vẫn phải nhớ đến câu nói kia, nếu ngươi không có bạch ngân võ hồn thì ngươi cũng không thể đan chúng lại được.”

“Phương hướng tiếp theo của ngươi hẳn là không ngừng gia tăng số lượng bó chân lực chứ không phải thể tích bó chân lực nên ngươi chọn đường đúng rồi.” mặt Binh nghiêm túc:” Trước đây có một cường giả, hắn tu luyện một loại tâm pháp đặc biệt, là võ kĩ của chòm Gấu lớn gọi là “Đại hùng tinh thần tán.” (Ô tinh thần của gấu lớn :cuoichet:), đây là một loại tâm pháp cực kỳ phức tạp. Nó liên quan tới ba mươi sáu đạo kình khí lưu chuyển không ngừng trong cơ thể, tự thành một thể. Một khi ra tay thì ba mươi sáu đạo kình khí kia sẽ trùng điệp như sóng không gì không phá được. ba mươi sáu đạo kình khí cùng phát động một lúc cực kỳ mạnh mẽ. Chỉ là nó rất khó luyện nên người luyện thành cực ít, ngược lại bản không đầy đủ của nó tên là “Bắc đẩu” lại rất thịnh hành

“Bắc đẩu!” Phong Sửu lại thất thanh hô lên:”Vậy mà lại lại bí mật bất truyền của chòm Gấu lớn à! Sao có thể là bản không đầy đủ được chứ?”

Binh bình thản nói :”Trước đây chòm Gấu lớn rất mạnh mẽ nhưng giờ cũng suy yếu rồi. Nổi tiếng nhất ở chòm Gấu lớn là thất tinh Bắc đẩu, chính là bảy ngôi sao mạnh mẽ nhất trong chòm Gấu lớn. Binh đoàn Bắc đẩu trước đây cũng là một binh đoàn có thực lực không tệ tuy rằng so với chúng ta vẫn còn kém rất nhiều. Thất tinh Bắc đẩu vẫn luôn muốn thoát ly chòm Gấu lớn tự lập thành một chòm riêng không biết giờ thế nào rồi. Hiện giờ trong cơ thể ngươi có sáu đạo kình khí nên có thể coi :” Đại hùng tinh thần tán” là một đối tượng để mô phỏng theo không tệ. Đương nhiên ta không có tâm pháp nên chỉ có thể gợi ý cho ngươi như vậy.”

Đường Thiên cảm thấy lý luận của Binh rất đúng, nếu thực sự mình có thể tu luyện được ba mươi sáu đạo Ngân hồn Loa toàn kình thì quá lợi hại rồi!

Chẳng qua đây là công phu mài sắt, muốn vội cũng không được

“Bên ngoài thế nào rồi?” Đường Thiên chợt hỏi

“Tình huống không quá tốt.” mặt Binh nghiêm trọng hẳn lên :” Ổ Thiết Vũ đã tiến vào sa mạc rồi, giờ mọi người khá lo lắng, tốt nhất là ngươi đi trấn an họ một chút.”

“Ta không biết trấn an người khác, ngươi đi đi, ta chỉ biết đánh nhau thôi.” Đường Thiên lắc đầu:”Đến khi nào đánh bại được Ổ Thiết Vũ thì mọi chuyện đều dễ nói. Ổ Thiết Vũ sắp đến rồi, nhớ báo ta đấy. Đúng rồi Đinh Đang có ở thành Tam Hồn không?”

Binh cũng không biết làm gì với thái độ đem con bỏ chợ của Đường Thiên nhưng khi hắn nghe Đường Thiên hỏi về Đinh Đang thì liền hiểu được.

“Ngươi định hỏi nàng chuyện huyết mạch à? Nàng ra ngoài đã vài ngày rồi nhưng vẫn chưa trở về. Nàng lo việc thăm dò tin tức nên không thể suốt ngày ở thành Tam Hồn được.”

“Ừ, mấy ngày này cũng không vội.” Đường Thiên gật đầu rồi xoa xoa tay :”Mấy ngày này ta định tu luyện hết tất cả các hạng mục còn lại của trại tân binh.”

“Các hạng mục còn lại sao?” Binh có vẻ bối rối:” Những hạng mục đó không còn tác dụng gì lớn với ngươi nữa rồi.”

Nói xong câu đó hắn có cảm giác rất quái dị. Theo tiêu chuẩn trước đây thì bát giai mới có thể hoàn thành huấn luyện tân binh nhưng trong mắt Binh thì Đường Thiên vừa đạt tới thất giai đã đủ tư cách rời trại tân binh. Tuy trình độ cơ quan võ giáp của thần ôn này vẫn tầm tầm như cũ nhưng trình độ võ kĩ của hắn đã đủ cao rồi.

“Hỏa Liêm quỷ trảo” + “Ngân hồn Loa toàn kình” thêm “Tàng Phong” và “Khí thuẫn kích thuật”, thằng ôn này biến thái thật

Chỉ là đợt đánh xong trận này cũng là lúc phải rời trại tân binh để hướng tới những chỗ xa hơn rồi.

Trong mắt Binh hiện lên vẻ chờ mong.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Khang Đức Chết

Chương 284: Khang Đức chết

“Tiểu Ngũ, ngươi cần gì phải đi theo ta nữa?” Khang Đức ngồi trên đỉnh cồn cát, gió nóng thổi qua mặt hắn, trên mặt hắn đầy bình tĩnh, sau lưng là vầng trăng màu bạc lặng lẽ lơ lửng. Vầng trăng bạc còn có màu máu nhạt, vừa cuồng bạo lại vừa khát máu

Trước mặt hắn là một thiếu niên mặt mày chất phác, ăn mặc giản dị, không có điểm gì đặc biệt

Sau khi Khang Đức chiến bại trọng thương thì Ngân Nguyệt mạnh mẽ ngày trước lập tức chia năm xẻ bảy. Bên cạnh Khang Đức chỉ còn lại mình Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ đã đi theo Khang Đức khá lâu nhưng bình thường cũng không được Khang Đức để ý bởi thiên phú của hắn tầm thường, chất phác ít nói nên trong số cao thủ dưới trướng Khang Đức không hề nổi bật

Điểm Khang Đức ấn tượng nhất ở Tiểu Ngũ chính là hắn cực kỳ biết giữ mình, dù thực lực bình thường nhưng lại cực kì gan dạ, càng khiến người khác yên tâm chính là chỉ cần giao nhiệm vụ cho hắn thì hắn sẽ hoàn thành mà không hề suy suyển gì.

Tiểu Ngũ lắc đầu nói :” Đại nhân không thể không có người chăm lo trước lúc lâm chung được.”

Khang Đức mỉm cười nói :”Cả đời ta thế cũng là đủ rồi. Sau khi chết đi còn quản gì nữa? Lại còn có thể đánh một trận oanh liệt để kết thúc đời mình, không tiếc!”

Tiểu Ngũ cố chấp lắc đầu :” Sa mạc có rất nhiều kền kền.”

Trong mắt Khang Đức hiện lên vẻ ấm áp, hắn lấy một bảo bình màu bạc ném cho Tiểu Ngũ :”Dù sao chết rồi mấy thứ này cũng thành của người khác, ngươi nhận đi.”

Tiểu Ngũ lúng túng nói :”Thuộc hạ không phải vì cái này.”

“Ta hiểu.” Khang Đức nhìn vầng trăng tròn phía xa nói :”Chẳng qua ta không muốn truyền thừa “Ngân Nguyệt “ biến mất cùng ta.”

Hoàng hôn gần tắt, ánh trăng phía xa đã có thể nhìn rõ được

“Tam đại truyền thừa của Sài Lang tọa, Thiên Câu, Ngân Nguyệt, Phách Võ kì thực là một nhà, rất ngạc nhiên đúng không? Truyền thừa “Thiên Võ Nguyệt Lang ấn” của Sài Lang tọa khoảng một nghìn năm trước đã bị chia cắt thành ba chi, ba nhà minh tranh ám đấu cả ngàn năm nay, nhà này hưng, nhà kia suy, lên lên xuống nhưng truyền thừa Ngân Nguyệt vẫn chưa biến mất, tuyệt đối không thể để nó bị hủy trên tay ta được, ngươi cứ luyện đi, chẳng qua luyện không thành cũng không cần để ý, có một số thứ phụ thuộc vào số mệnh rồi.”

Khang Đức nhìn vầng trăng tròn phía xa đến xuất thần, không biết trăng tròn của một nghìn năm trước có giống bây giờ không.

Mắt Tiểu Ngũ đỏ ửng, hắn nhặt ngân bảo bình từ cất lên, nắm chặt trong tay, không nói một lời

“Nếu Ổ Thiết Vũ bị Đường Thiên đánh bại thì ngươi hãy rời khỏi Sài Lang tọa cùng bọn Đường Thiên.”

Khang Đức cẩn thận dặn dò, nếu bị người khác biết truyền thừa Ngân Nguyệt rơi vào tay Tiểu Ngũ thì bọn chúng nhất định sẽ không nương tay, lúc đó chỉ sợ mạng nhỏ của Tiểu Ngũ không giữ nổi.

“Nếu bọn Đường Thiên bại thì ngươi cũng lập tức rời Sài Lang tọa.”

Bỗng Khang Đức khẽ động, hắn vung tay, một luồng khí vô hình đẩy thân hình Tiểu Ngũ bay ra vài chục trượng

Xem cho kĩ nhé.

Khang Đức cũng không quay đầu nói lại nhưng ngay lập tức bật cười, không ngờ mình lại đặt hi vọng truyền thừa Ngân Nguyệt vào người Tiểu Ngũ, đây chẳng lẽ chính là cùng đồ mạt lộ sao?"

Phía xa một bóng dáng ngạo nghễ xuất hiện trên một cồn cát

Chính là Ổ Thiết Vũ!

Ổ Thiết Vũ lập tức thấy Khang Đức, con ngươi hơi co lại

Tt nhìn theo ánh mắt Ổ Thiết Vũ, mặt mày biến sắc, thất thanh :"Khang Đức!"

Ổ Thiết Vũ khôi phục sắc mặt như thường, hắn ngạo nghễ nói :"Xem ra tà tâm của Khang lão tặc vẫn chưa chết. Hừ! Ta có thể đánh bại hắn một lần thì sẽ có lần thứ hai! Lần này nhất định ta sẽ khiến hắn tâm phục khẩu phục!"

Trải qua kinh nghiệm lần đầu lúc này hắn đang mừng thầm trong bụng

Lần trước trận chiến với Khang Đức không ai biết được. Bây giờ sau lưng hắn là vô số võ giả, thắng lợi trước mặt bao nhiêu người thế này hắn sẽ truyền tới mọi ngóc ngách Sài Lang tọa. Đến lúc đó quần hùng sẽ hoàn toàn khuất phục, mình cũng có thể tạo ra một Phách Võ càng mạnh mẽ hơn

Thương thế trên người Khang Đức không có nửa năm hay một năm thì đừng hòng khỏi được

Trận này mình tất thắng!

Cùng lúc thân hình hắn lướt đi trên cồn cát xuất hiện vô số bóng người

Trong lúc bay đi Ổ Thiết Vũ cũng than nhẹ, tuy hắn không đề khí hô to nhưng âm thanh vẫn phiêu đãng trên bầu trời sa mạc, xa gần đều có thể nghe rõ

“Khang huynh, tội gì phải đến đây. Ngươi muốn tìm đến cái chết làm ta cảm thấy rất khó xử đấy

Khang huynh?

Cả đám người loạn cả lên, người có thể được Ổ Thiết Vũ gọi là Khang huynh chỉ có thể là Ngân Nguyệt Khang Đức

Khang Đức tới rồi

Đám võ giả lập tức tỏ ra cực kì hưng phấn

Thiếu niên áo xanh ngơ ngác nhìn Khang Đức phía xa trợn mắt há mồm :”Đầu Khang lão tặc mới bị kẹp vào cửa sao? Đây không phải là muốn chết à?”

Bên dưới chiếc nón võ giả trung niên khẽ thở dài ẩn ước có chút kính ý và thương cảm :” Khang Đức đã có ý quyết tử rồi, hắn đến đây chính là để chết.”

“Đến chịu chết sao?” thiếu niên áo xanh giật mình

“Đệ nhất nhân Sài Lang tọa luôn mang trong mình sự kiêu ngạo của đệ nhất nhân Sài Lang tọa.” Võ giả trung niên bình thản nói

“Nhưng mà… Sao hắn không nhẫn nhục chịu đựng chờ thời cơ báo thù?” thiếu niên áo xanh do dự một lát rồi hỏi

Võ giả trung niên nói có chút mất mát và thương cảm :” Bởi Khang Đức tự biết mình không có khả năng chiến thắng. Nhẫn nhục chịu đựng

không phải để giữ chút hơi tàn, phải có hi vọng mới đáng để nhẫn nhục. Chúng ta là sói, giữ chút hơi tàn chính là sỉ nhục

Trong lòng thiếu niên áo xanh rung động, hắn buột miệng :" Ổ Thiết Vũ đã mạnh đến mức Khang Đức không thấy hi vọng chiến thắng nữa sao?"

Võ giả trung niên im lặng

Nhìn vẻ mặt như mất hồn của thiếu niên áo xanh võ giả trung niên vẫn thản nhiên :" Các ngươi hãy quan sát trận chiến này cho kĩ vào."

Mọi người đều ngước mắt lên, nhìn bóng người xanh đen trên cồn cát, Khang Đức từ từ đứng dậy, vầng trăng tròn màu bạc sau lưng hắn cũng lặng lẽ hiện lên.

Lúc này trời đã dần tối, vầng trăng tròn bạc phía sau càng trở nên chói mắt

Hắn nhìn chăm chú về phía bóng Ổ Thiết Vũ nhẹ nhàng như làn khói ở dưới, khóe miệng khẽ cười nhạt, hắn không có ý mở miệng, dù là một chút sức mạnh hắn cũng không muốn lãng phí

Vầng trăng tròn màu bạc vượt qua đỉnh đầu hắn, trên vầng trăng tròn xuất hiện từng sợi tiên huyết, đẹp rợn người

Thân hình Khang Đức chậm rãi bay lên khỏi mặt đất, trên đỉnh đầu là vầng trăng tròn sáng rực, dù là vầng trăng ở xa xa kia cũng không khỏi ảm đạm vài phần

Khang Đức giơ hai tay lên trời, ngẩng mặt lên, trên mặt đầy vẻ cuồng nhiệt

Bụp!

Cả người hắn chợt có một cơn mưa máu bắn ra, mưa máu giống như bị thu hút, chìm thẳng vào trong vầng trăng, lập tức vầng trăng bị một

lớp màng đỏ nhạt bao phủ

Mời bạn tham gia với nhóm dịch Bất Bại Chiến Thần. Mời bạn tham gia với các tựa truyện Bạch Ngọc Nguyện , nhóm dịch khảo sát ý kiến về tựa truyện Đế Yến http://bachngocsach.com/forum/showthread.php?t=6804

Chúc bạn trưởng nhóm Luyện Khí tiểu tử thi thật tốt. Mong bạn quay lại sớm với diễn đàn, với nhóm, với các bạn đọc đã ủng hộ bấy lâu nay

Bụp bụp bụp!

Từng cơn mưa máu nổ tung, chìm vào vầng trăng tròn đầy quỷ dị, vầng trăng mới vừa rồi còn sáng bàng bạc giờ đã đỏ sẫm như máu

Trên mặt Khang Đức không hề tỏ ra đau đớn mà ngược lại còn có vẻ tươi cười

Tất cả mọi người đều thất kinh trước cảnh này.

Mặt Ổ Thiết Vũ cũng biến sắc, hắn không ngờ Khang Đức vừa ra tay đã liều mạng, ánh sáng bạc trên song chưởng của hắn tăng mạnh, một luồng khí tức hung tàn bạo ngược ầm ầm lao ra

Mắt hắn đỏ như máu, khí thế toàn thân cũng biến đổi theo.

Trong mắt đám võ giả đứng xem thì Ổ Thiết Vũ đột nhiên toát ra khí tức khiến người ta run sợ, bóng lưng giống như bá chủ muôn loài trong rừng sâu, uy lực không thể chống cự

Dưới chiếc nón, võ giả trung niên thất thanh kinh hô :”Chòm gấu nhỏ! Bảo khí cấp bạch ngân! Thì ra là thế.”

Cuối cùng hắn cũng hiểu Ổ Thiết Vũ làm thế nào để đánh bại Khang Đức, thì ra là nhờ vào bảo khí cấp bạch ngân của chòm Gấu nhỏ. Phách Võ Ổ Thiết Vũ vốn đi theo con đường bá đạo cương mãnh, gấu vốn có khí phách độc đáo, cực kì thích hợp. Tuy hắn vẫn chưa biết đây là bảo

khí cấp bạch ngân nào của chòm Gấu nhỏ nhưng uy lực của bảo khí này khá đáng sợ

Trong tình huống bình thường thì Ổ Thiết Vũ tất thắng không ngờ

Chẳng qua… Vĩnh viễn không bao giờ được đánh giá thấp một vị võ giả đã quyết tâm tìm đến cái chết!

Khang Đức đã mất đi phần lớn máu trong cơ thể, hắn ngẩng đầu, thiêu đốt cuồng nhiệt giống như sói tru dưới ánh trăng.

“Lấy máu làm chứng, Ngân Lang tế, không còn một hơi, thiêu đốt thân thể.”

Tiếng ngâm trầm thấp khẽ vang lên, giống như truyền đến từ chín tầng địa ngục.

Ầm!

Bỗng vầng trăng xa vời kia sáng rực, một chùm sáng chợt bắn thẳng vào vầng trăng máu trên đỉnh đầu hắn

Vầng trăng máu càng tỏa sáng lực rỡ

Uy áp trong nháy mắt đã cuồn cuộn bao phủ toàn trường, đám võ giả nhũn cả tay chân, bóng người lơ lửng giữa không trung trên đỉnh núi kia giống như thần linh trong mắt họ

Ổ Thiết Vũ rống giận như sấm

Mặt hắn dữ tợn, cố gắng huy động chân lực trong người

Mắt Khang Đức chợt sáng, quát một tiếng như sấm giữa trời quang

“Chém!”

Vầng trăng máu khẽ vang một tiếng, âm thanh chấn động khắp nơi rồi hóa thành một dải ánh trăng mênh mông với cái đuôi màu máu chém

thẳng về phía Ổ Thiết Vũ

Ổ Thiết Vũ cũng biết đã đến thời khắc sinh tử bèn quát lớn :"Sát!"

một chưởng đánh ra

Ầm ầm!

một cái bóng khổng lồ như núi mơ hồ xuất hiện sau lưng Ổ Thiết Vũ, đó là một con gấu. Thân hình khổng lồ, cặp mắt đỏ rực, uy áp của bá chủ rừng xanh ầm ầm tỏa ra 4 phía

Hùng ảnh (Bóng con gấu) đánh một chưởng, hơi thở hoang dã hung hãn khiến cho một vài võ giả nhát gan sợ run người, ngã ngồi xuống đất.

Vầng trăng máu bị hùng chưởng (Tay gấu) cản lại nhưng cả vầng trăng máu này giống như một cái bánh xe xoay tròn ở tốc độ cao, chìm thẳng vào hùng chưởng với tốc độ mắt thường có thể nhìn rõ, trong nháy mắt đã chìm quá nửa vào đó.

Hùng ảnh bên dưới bị thương khiến hung tính bộc phát, nó rống giận liên hồi, vung tay còn lại bắt lấy vầng trăng máu

Bụp!

Vầng trăng máu xuyên qua hùng chưởng nhưng lại bị một chưởng còn lại ngăn cản, vầng trăng máu lại chìm vào hùng chưởng một lần nữa nhưng ánh trăng đã mỏng manh gần như không còn.

Đáng tiếc… mình bị thương quá nặng…

Khang Đức thầm tiếc nuối trong lòng, thân thể hắn như biến thành bụi, chợt bay toán loạn trong gió, trong khoảnh khắc đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Vầng trăng máu rên rỉ, sau đó nổ tung không hề báo trước, vầng trăng máu biến mất giữa ánh sáng đỏ chói, đồng thời một hùng chưởng cũng

biến mất.

Hùng ảnh biến mất, Ổ Thiết Vũ cũng không quan tâm đến bàn tay đau đớn mà cười lớn

“Khang Đức, một đòn liều chết của ngươi cũng chỉ thường thôi! Chỉ thường thôi!”

Quần hùng khiếp sợ, dù là võ giả trung niên đội nói cũng thất kinh không nói nên lời

Tiểu Ngũ ngơ ngác nhìn bầu trời nơi Khang Đức vừa biến mất, trên khuôn mặt chất phác chợt chảy hai dòng lệ nóng, hắn quỳ xuống binh binh binh, dập đầu lạy ba cái về phía Khang Đức vừa mới đứng

Trong đoàn người, mấy tên võ giả liếc nhau, lộ rõ vẻ tươi cười

“Tên Ổ Thiết Vũ này quả nhiên mạnh mẽ, có lẽ lần này chúng ta không cần ra tay rồi.” một gã võ giả nhẹ nhàng nói

“Địa hùng đào! Chúng ta mà có món này thì cũng nghiền nát đám Đường Thiên được!” một tên võ giả khác nghiến răng thèm thuồng

Lúc này Ổ Thiết Vũ đang đả tọa khôi phục, hùng ảnh hung hãn kia vẫn bảo vệ bên người hắn, tuy không còn nguyên vẹn nhưng khí thế cuồng bạo kinh người kia vẫn đủ khiến cho toàn trường không ai dám làm liều

Tên võ giả vừa nói bỗng nhớ tới điều gì đó, hai mắt sáng rực :” Đồ đạc trên người Khang Đức đâu rồi? Không chừng chúng ta có thể kiếm bẫm được từ hắn đấy, Khang Đức làm đệ nhất nhân lâu như vậy hắn cũng không đói kém lắm.”

“hai người các ngươi đi đi, ta ở đây xem.” Lão đại nói. Tận mắt chứng kiến thực lực của Ổ Thiết Vũ khiến hắn cũng cảm thấy nhiệm vụ lần này thật dễ dàng. Cường giả có thể chiến thắng Ổ Thiết Vũ vốn sẽ không thể xuất hiện ở Sài Lang tọa

hai người cực kì vui mừng vội đuổi theo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Kèo Chấp

Đinh Đang âm thầm lướt nhìn xung quanh,nhưng không thấy có gì dị thường.

Vĩnh Yên thành là Huyết hồn thành, cái gọi là Huyết hồn thành, chính là nơi hắc hồn dùng máu tươi và võ hồn mở ra một cứ điểm bên trong hồn khu , và nơi đây cũng là một trong những cứ điểm mà Đinh Đang hoạt động . Chỉ cần tốn một chút điểm cống hiến là có thể đạt được tư cách tiến nhập Vĩnh Yên thành.

Cái gọi là tư cách chính là một giọt Vĩnh Yên huyết.

Khi rót Vĩnh Yên huyết vào trong cơ thể, võ giả có thể thông qua bất kỳ một tinh môn nào trong hồn khu đến được Vĩnh Yên thành.

Quang Minh võ hội có quang minh bài, mà Hắc hồn thì có Huyết hồn thành, song phương mỗi người mỗi vẻ.

Tình trị an của Vĩnh Yên thành trị an cũng không tệ lắm, dù sao nó cũng nằm trong địa bàn của hắc hồn . Thế nhưng người thường vào thành không chỉ có riêng người của hắc hồn, mà còn có rất nhiều võ giả của các thế lực khác . Huyết hồn thành có quy mô như Vĩnh Yên thành có thể sản sinh ra chừng ba mươi vạn giọt Vĩnh Yên huyết, điều này cũng có nghĩa là Vĩnh Yên thành có thể dung nạp ba mươi vạn người.

Chuyện mua đi bán lại Vĩnh Yên huyết cũng là một công việc mang lại lợi ích , chẳng qua hơi khổ cực một chút mà thôi .

Đinh Đang không hứng thú với chuyện buôn bán Vĩnh Yên huyết , mục đích nàng tới đây là để thu thập tin tức tình báo. Do là cứ điểm của

hắc hồn cho lên Vĩnh Yên thành có rất nhiều Hắc hồn mã thường xuyên lui tới, đồng thời mọi người nơi đây cũng thường xuyên trao đổi tin tức tình báo với nhau .

Thiết Ngưu Giác tửu quán, ở trước của vào có treo một đôi thiết ngưu giác(sừng trâu bằng sắt)cực lớn .

Diện tích bên trong quán rộng đến kinh người , ba nghìn cái bàn được sắp xếp theo hàng lối , nhìn cũng có mấy phần giống căng tin với của những học viện lớn. Trong điếm không đến mức đầy người , nhưng số lượng cũng không ít , bọn họ ngồi túm năm tụm ba với nhau , không khí cũng hơi náo nhiệt. Thiết ngưu giác tửu quán được xây dựa vào núi, là tài sản của một vị trưởng lão trong Hắc hồn , hơn nữa quanh năm đều có cường giả đóng giữ vì vậy không có ai dám gây sự ở nơi đây. Chính vì như vậy , nơi đây cũng trở thành địa phương an toàn nhất Vĩnh Yên thành .

Buôn bán tình báo, mua vật bán vật, đàm luận sinh ý vân vân, gần như tất cả những chuyện có thể nghĩ ra đều có ở nơi đây.

Đinh Đang hết sức quen thuộc gọi một ly nước mơ, sau đó tùy ý kiếm một góc ngồi xuống , thu thập tin tức tình báo là một công việc đòi hỏi phải có tính kiên trì. Nàng đã làm cho một nhóm rất nhiều năm, tin tức lần này dù có tư lịch bạch ngân hắc hồn mã cũng chẳng phải thông tin dễ có được.

Bỗng nhiên, đang đang đang, thanh âm náo động đập vào đồng la liên tục vang lên trong tửu quán .

Tửu quán lập tức yên tĩnh hẳn , Đinh Đang vẫn cúi đầu uống nước mơ, chẳng buồn ngước mắt nhìn lên , mỗi ngày tửu quán đều sẽ mở kèo chấp. Nơi này là điểm tập kết của vô số tin tức tình báo , cũng là nơi tin tức linh thông nhất, vì vậy kéo chấp đưa ra cũng thiên kì bách quái.

Ví dụ như ở chỗ nào đó có người xung kích Kiếm thánh, vậy là ở đây bắt đầu đánh cuộc xem hắn có thành công hay không

Ví dụ như thế gia nào đó chuẩn bị đám cưới, đánh cuộc xem có người đoạt hôn hay không .

Đinh Đang đã sớm quen với cảnh tượng như vậy.

Một thanh âm hào sảng quanh quẩn trong tửu quán .

"Hôm nay bắt đầu phiên giao dịch, Sài Lang tọa chi chiến, đối tượng cá cược gồm có hai, thứ nhất là Đường Thiên , thứ hai là Ổ Thiết Vũ ,tinh tệ cá cược không hạn chế , chúc các vị hiển lộ thần thông, đại phát lợi nhuận, tài nguyên cuồn cuộn."

Cùng lúc đó, trên vách tường của tửu điếm xuất hiện dòng chữ "Đường Thiên VS Ổ Thiết Vũ".

Đinh Đang lập tức ngây cả người.

Nếu khách nhân cảm thấy hứng thú có thể hỏi tiểu nhị mua một phần tư liệu, năm tinh tệ một phần thông tin cũng tương đối đầy đủ . Mà đám khách nhân kia sau khi đã tìm hiểu thì bắt đầu chúi đầu vào nghị luận với nhau.

Không đợi Đinh Đang kịp phản ứng ,con số sau cái tên "Ổ Thiết Vũ" trên vách tường tửu quán nhanh chóng nhảy lên .

Chỉ trong nháy mắt, chữ số phía sau cái tên "Ổ Thiết Vũ" đã nhảy lên con số 2000000, mà con số phía sau cái tên "Đường Thiên" mới chỉ có 150000.

Nội tâm Đinh Đang trầm hẳn.

Con số trên có nghĩa là số tiền áp Ổ Thiết Vũ thắng đã lên tới hai trăm vạn tinh tệ, còn tiền đặt cược áp Đường Thiên thắng chỉ có 15 vạn tinh tệ!

Vốn là người rất hiểu chuyện này cho lên trong lòng Đinh Đang sinh ra cảm giác có điều không ổn, nàng là người từng trải , kinh nghiệm

phong phú. Thông thường , người xuất thủ trước là những người sở hữu thông tin rõ ràng nhất , xem ra những người này hoàn toàn không xem trọng Đường Thiên!

Nàng cố nén cảm giác khiếp sợ trong lòng , gọi tiểu nhị tới mua một phần tư liệu.

Sau đó nàng cũng không nhịn được , sắc mặt kịch biến.

Hỏa Lang bộ lạc.

Lăng Húc cắn răng, lực lượng trong nước thuốc liên tục thấm vào trong thân thể hắn. Cảm giác đau đớn như kim châm xuất hiện khắp toàn thân, những hạt mồ hôi lớn cỡ hạt đậu chảy dọc theo gương mặt lăn xuống thùng nước thuốc.

Nước thuốc đen thui quay cuồng nhuyễn động giống như một con quái vật , thân thể hắn run nhẹ , hai mắt nhắm nghiền, hắn đang cố gắng chịu đựng nỗi đau cực lớn.

Một lúc sau , nước thuốc bên trong thùng dần bình tĩnh trở lại, nước thuốc đen thui cũng trở lên trong vắt.

Vẻ thống khổ trên mặt Lăng Húc cũng dần biến mất.

Hô.

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm khí dài , một giọt mồ hôi chảy dọc theo sống mũi chảy xuống,lông mi ngân sắc khẽ rung một cái , con mắt chậm rãi mở ra , đôi con ngươi sắc bén mầu vỏ quýt không còn vẻ phẫn nộ như trước kia mà bình tĩnh một cách dị thường .

Hắn có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp vậy.

Hắn đứng trước gương , làn da sáng lên mầu kim chúc ngân bạch bao phủ toàn bộ thân thể dị dạng tạo lên vẻ vặn vẹo đầy yêu dị . Duy chỉ có cái khuôn mặt to lớn kia là hơi trắng một chút và không có điểm nào dị

thường . Lăng Húc giơ bàn tay lên , cái bàn tay trước đây đen sì như sắt lúc này lại thon dài giống như tay nữ tử . Hơn nữa mầu ngân lóa mắt khiến nó trông giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Năm ngón tay ngân sắc khép lại , nhẹ phất ra một chưởng .

Xuy!

Tiếng gió rít lên , một vệt mỏng chợt lóe lên rồi biến mất .

Đây là ngân hóa sao...

Lăng Húc có thể cảm thấy rõ ràng có một cỗ ngân dịch cực nhỏ dũng mãnh tiến vào ngân chưởng của hắn , đây chính là lực lượng của ngân hóa.

Ngân hóa đã bắt đầu ăn mòn xương cốt hắn.

Lần trước dương giác Phong Linh làm Thương Tiêm Hải của hắn tiến thêm một bước, nhưng đồng thời mức độ ngân hóa cũng trở lên nhanh hơn . Toàn bộ da thịt lẫn máu trong người hắn đều đã bị ngân hóa, hiện tại bề mặt của xương cốt cũng bắt đầu xuất hiện những đốm ngân sắc.

Tóc của hắn giống như những sợi tơ bạc được mài nhẵn bóng , đến cả lông mi của hắn cũng đã chuyển sang mầu trắng.

Mới từ trong thùng thuốc đi ra, cột sống đã bắt đầu mơ hồ ngâm ngẩm đau, ngân hóa mang đến cho hắn cảm giác đau đớn vô cùng cường liệt. Nếu không phải hiện tại ý chí của Lăng Húc đã mạnh hơn trước kia rất nhiều thì hắn tự vấn bản thân khó có thể thừa nhận nổi .

Hắn chìa ngón tay ra , chẳng bấy lâu sau từ đầu ngón tay ngân sắc rỉ ra một giọt ngân dịch.

Đôi đồng tử mầu vỏ quýt của Lăng Húc gắt gao nhìn chằm chằm vào giọt ngân dịch này.

Sau khi thân thể ngân hóa sẽ sản sinh một loại dịch thể ngân sắc , loại ngân dịch này có thể tự nhiên di chuyển trong cơ thể hắn , nhưng không giống với chân lực , mà chỉ có thể di chuyển dọc theo kinh mạch . Hiện tại trong cơ thể hắn, nhiều nhất chỉ có thể ngưng ra một giọt ngân dịch.

Ngân dịch giống như bọt nước khi hòa tan bạch ngân vậy .

Từ trên ngân dịch hắn cảm thấy có một cỗ nguy hiểm mơ hồ khó mà nói rõ bằng lời.

Chẳng mấy chốc ngân dịch đã chìm vào trong tay hắn , hiện tại nó đang dừng bên trong ngón trỏ , khóe mắt Lăng Húc lấp lóe quang mang , nhìn thoáng qua cái thuẫn bài kim chúc ở bên . Đây là cái mặt thuẫn mà đám kỵ binh sa mạc hay dùng , mặt thuẫn không lớn đường kính chỉ tầm nửa thước, có thể thoải mái cột lên trên cánh tay. Toàn bộ cái thuẫn đều do sắt thép chế tạo mà thành , trên bề mặt của thuẫn có điêu khắc hoa văn một con lạc đà.

Lăng Húc không hề thôi động một chút chân lực nào , ngón trỏ nhẹ nhàng điểm lên mặt cương thuẫn, phốc, như cắm vào đậu hủ, ngón trỏ hoàn toàn chìm vào trong cương thuẫn.

Lăng Húc không khỏi ngẩn ra, trong mắt chớp động dị quang .

Thật mạnh!

Trước kia cái mặt thuẫn cứng rắn này mình cần phải quán chú năm thành chân lực trở lên mới có thể dùng ngón tay đạt được mức độ như vậy . Hắn vung ngón tay lên , phốc phốc phốc, chỉ trong nháy mắt mặt thuẫn đã dày đặc chi chít lỗ thủng như tổ ong vậy .

Nhưng ngân dịch lại không hề hao tổn chút gì .

Sắc mặt Lăng Húc trở lên ngưng trọng hắn , hắn hơi do dự một chút, rồi sau đó thôi động năm thành chân lực sau đó ngón trỏ đột nhiên cắm xuống cương thuẫn.

Phanh!

Cương thuẫn ở trước mặt hắn đột nhiên nổ tung , nổ thành một đống bột phấn cương tiết.

Mời bạn tham gia với nhóm dịch Bất Bại Chiến Thần. Mời bạn tham gia với các tựa truyện Bạch Ngọc Nguyện , nhóm dịch khảo sát ý kiến về tựa truyện Đế Yến http://bachngocsach.com/forum/showthread.php?t=6804

Chúc bạn trưởng nhóm Luyện Khí tiểu tử thi thật tốt. Mong bạn quay lại sớm với diễn đàn, với nhóm, với các bạn đọc đã ủng hộ bấy lâu nay

Lăng Húc ngơ ngác đứng nhìn đống bột cương thiết , trong lòng cuộn trào như sóng biển.

Ngân dịch rốt cuộc là cái gì?

Đương nhiên hắn biết điều này nghĩa là gì , nếu như mình am hiểu quyền chưởng chỉ trảo, thì chỉ cần một chỉ hay một chưởng cũng có thể khiến đối phương hóa thành bột mịn.

Bỗng nhiên, trong lòng Lăng Húc chợt có một suy nghĩ , đột nhiên ôm lấy ngân thương của mình .

Hắn nhớ lại, ngân thương của mình cũng đang bị ngân hóa. Ngay từ đầu, ngân hóa trong mắt hắn giống như một loại bệnh độc có sinh bệnh lực ngoan cường , không ngừng ăn mòn mọi thứ mà hắn tiếp xúc đến . Nhưng ngay sau đó , hắn lại phát hiện ra , ngân hóa ngoại trừ lan tràn trong cơ thể hắn còn một thứ nữa phát sinh ngân hóa , đó chính là cây thương của hắn !

Mức độ ngân hóa của cây thương tương đối thấp , chẳng qua bề mặt bị ngân hóa một tầng rất mỏng mà thôi. Nhưng ngay cả như vậy, cây thương lấp lánh ngân quang càng thêm chói mắt , Lăng Húc thử đem ngân dịch rót vào ngân thương, nhưng sau đó lại phát hiện ra bị cản lại ,

từ tầng ngoài cây thương trở vào trong, ngân dịch không thể nào thâm nhập được vào.

Ngân dịch chỉ có thể ngấm vào bề mặt .

Lăng Húc cũng hiểu ra một chút , nhưng bỗng nhiên trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ lớn mật . Nếu như chỉ bề mặt ngân thương chỉ bị ngân hóa, vậy mình đem một tầng ngân dịch hơi mỏng bao bọc lấy ngân thương thì sao.

Lập tức ngân dịch theo tâm niệm của Lăng Húc biến thành một tầng hơi mỏng , chỉ trong nháy mắt đã bao bọc toàn bộ thân thương .

Ánh mắt Lăng Húc nhìn lướt quanh trong phòng , cuối cùng rơi lên một thanh đại thiết chùy cực lớn nặng cỡ bốn trăm cân ở trong góc , đại khái đây là thứ mà đám võ giả tu luyện khí lực trước đây để lại, nhưng thoạt nhìn thấy có vẻ đã lâu không ai đụng đến , trên bề mặt dính đầy bụi.

Ngón tay ngân sắc khẽ miết .

Một điểm hàn mang bắn trúng thiết chùy.

Phanh!

Cái thiết trùy cực lớn trước mặt Lăng Húc lập tức nổ tung hóa thành một đống bụi sắt , những vụn sắt bắn lên tường tạo thành vô số lỗ thủng .

Lăng Húc cũng bị uy lực kinh người kia làm chấn động đến mức trợn mắt há mồm . Chuyện xuyên thủng cây thiết chùy bốn trăm cân cũng không khó, đánh nát cũng không khó, nhưng làm được đến mức độ chỉ trong nháy mắt đã đánh tan như thế này thì cần phải có sức mạnh đáng sợ đến cỡ nào a .

Mà đó mới chỉ vẻn vẹn có một giọt ngân dịch...

Và mới chỉ đem bề mặt ngân thương ngân hóa...

Nếu như đem cả cây ngân thương đều ngân hóa , sau đó lại dùng mấy chục giọt ngân dịch rót vào trong mũi thương, vậy uy lực đến mức nào thì ngay cả Lăng Húc quả thực cũng không dám tưởng tượng. Bỗng hắn nhận ra , e rằng cái ngân thương này chính là cổ vật do Ngân sương kỵ lưu lại , chuyên môn vì ngân hóa mà chế tạo.

Thì ra ngân hóa ngoại trừ mang tới thống khổ còn có chỗ tốt như thế!

Lăng Húc bừng tỉnh đại ngộ.

Thế nhưng , sau khi rung động đã trôi qua , Lăng Húc cũng phục hồi lại tinh thần, hắn hiểu điều đó mới chỉ là ý tưởng bởi tốc độ ngân hóa của ngân thương so với chính bản thân hắn ngân hóa chậm hơn rất nhiều . E rằng sau khi toàn thân hắn bị ngân hóa thì phỏng chừng cái cây ngân thương này cũng không thể nào ngân hóa toàn bộ .

Lúc đó hắn không đau đến chết mới là lạ...

Lăng Húc trong gương bỗng bật cười, hắn bị chính cái suy nghĩ khôi hài này của mình chọc cười . Đúng là ngốc với tên thiếu niên bệnh tâm thần một thời gian dài , quả nhiên cả chỉ sô thông minh cũng bị kéo xuống a !

Hắn bắt đầu dùng băng vải cẩn thận quấn lại . Hắn dừng rất nhiều sức lực và thời gian mới có thể cố định được băng vải giảm bớt thống khổ cho hắn .

Cho đến khi băng vải hoàn toàn che phủ toàn thân hắn, hắn mới ngừng lại.

Hình ảnh thân thể dị dạng sáng bóng do kim chúc ngân bạch cấu thành hoàn toàn biến mất , vị thiếu niên trong kính lại khôi phục lại vẻ oai hùng tuấn lãng thường ngày , cặp đồng tử mầu vỏ quýt chậm rãi ổn định lại , hỏa diễm từ từ bốc lên.

"Lăng Húc, nỗ lực lên!"

Lăng Húc nâng thương đứng thẳng, nhẹ giọng nói với vị thiếu niên trong gương.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Từng Người Xuất Thủ

Vị võ giả trung niên nhìn người vừa tới trước mắt , hơn phân nửa khuôn mặt của hắn được che khuất dưới chiếc nón khiến người ta không thể nhìn sắc mặt hắn biến hóa ra sao .

Người vừa tới là một vị nam tử ước bốn mươi lăm tuổi , tướng mạo bình thường, nhìn qua rất phổ thông , trên mặt hắn đầy vẻ tươi cười , cung kính hành lễ: "Hoài tiên sinh, có thể trông thấy ngài thực là cao hứng ."

Dưới chiếc nón có tiếng cười khẽ vang lên : "Ta cũng rất hiếu kỳ, sao ngươi lại tìm tới ta?"

"Thiên câu Hoài Bạch Hoa, một trong ba đại cự đầu của Sài Lang tọa , thanh danh hiển hách ,dù ở nơi nào cũng không thể che dấu được quang mang trên người ngài a ." Nam tử cung kính nói.

Hoài Bạch Hoa biết đối phương chẳng nói thật lòng , nhưng hắn cũng không quan tâm, thản nhiên nói: "Các hạ mất nhiều công sức để tìm tại hạ như vậy , không phải chỉ để nói mấy lời dễ nghe này chứ."

"Ngài mắt sáng như đuốc a!" Nam tử vẫn giữ nguyên vẻ cung kính nói: "Lần này tìm đến Hoài tiên sinh, là muốn cùng với Hoài tiên sinh bàn sinh ý."

"Sinh ý?" Dưới nón vang lên một tiếng cười khẽ: "Nói nghe thử một chút xem."

"Hiện tại , khí thế của Ổ Thiết Vũ đang dâng cao, Hoài tiên sinh chuẩn bị làm gì ?" Khuôn mặt nam tử đầy vẻ cung kính, nhưng ngôn từ

lại sắc như dao: "Ổ Thiết Vũ là kẻ lòng dạ hẹp hòi , trong khi Hoài tiên sinh là người cao thượng , sao có thể phụ thuộc vào kẻ như vậy , vì thế hai người chắc chắn sẽ đánh một trận ."

Hoài Bạch Hoa không hề cử động: "Ngươi không cần phải vòng vèo, nói thẳng vào vấn đề đi."

Nam tử mỉm cười: "Chúng ta muốn trợ giúp Hoài tiên sinh một tay, hai bên đều đạt được cái mình muốn ."

"Các ngươi? Các ngươi là ai ?" Hoài Bạch Hoa làm ra bộ dáng đã sớm đoán ra , thản nhiên hỏi.

"Ta đến từ Hắc hồn." Nam tử nói.

"Vậy vì sao các ngươi lại đến đây? Ta không tin chỉ bằng vào một mình Ổ Thiết Vũ sẽ làm các ngươi cảm thấy hứng thú ." Hoài Bạch Hoa cười khẽ một tiếng.

Trong lòng nam tử thầm lạnh buốt , quả nhiên những kẻ hùng bá một phương , mỗi người đều không là phải người đơn giản , chỉ nói sơ sơ vài câu, Hoài Bạch Hoa vẫn bất động thanh sắc nhưng bất giác đã chiếm được thế chủ động. Vẻ cung kính trên mặt hắn vẫn không giảm : "Chúng ta tới đây vì Đường Thiên ."

Hoài Bạch Hoa cũng đã sớm đoán ra , nhưng đến khi nghe chính miệng đối phương thừa nhận, đôi mắt dưới chiếc nón không khỏi co lại , ngoài miệng nói: "Không ngờ Đường Thiên lại có quan hệ tới Hắc hồn !"

Sắc mặt nam tử vẫn bình tĩnh như thường : "Chỉ cần đến lúc đó Hoài tiên sinh đem Đường Thiên giao cho chúng ta là được. Đổi lại chúng ta nguyện ý đưa cho Hoài tiên sinh một kiện bí bảo không thua kém gì 【Địa Hùng Đào 】.Mặt khác chúng ta sẽ phái cao thủ đến cùng tác chiến."

Hoài Bạch Hoa rơi vào trầm tư, rồi bỗng nhiên hỏi lại : "Phía sau Ổ Thiết Vũ là ai?"

"Minh tộc ." Nam tử thản nhiên nói.

Trong lòng Hoài Bạch Hoa vô cùng chấn động , đây là lần đầu tiên tâm tình của hắn thất thủ , chỉ trong giây lát, hắn nghĩ đến bối cảnh đứng sau Đường Thiên là Quang minh võ giả , cuối cùng cũng hiểu được là bản thân đã bị cuốn vào cuộc giao tranh của tam đại thế lực rồi .

Cái loại cảm giác nghẹt thở hít thở không thông này khiến hắn cảm thấy áp bức vô cùng . Sài Lang tọa vốn yên tĩnh đã lâu , nay trở thành nơi tam đại thế lực đấu đá , từ đó có thể tưởng tượng ra những xung đột phát sinh sắp tới , e rằng sẽ vô cùng khốc liệt.

Tuy trên mặt nam tử vẫn đầy vẻ cung kính, nhưng Hoài Bạch Hoa biết rõ, bản thân mình đã không có đường cự tuyệt .

Đinh Đang nhìn tư liệu trong tay, nàng xem cực kỳ tỉ mỉ. Nàng vốn cực kỳ mãn cảm với những tin tức tình báo , một người ở cái tuổi của nàng , không có bối cảnh , không có thế lực, có thể hỗn đến bạch ngân hắc hồn mã cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Nội dung của tư liệu không nhiều nhưng nàng tìm ra không ít manh mối .

Sài Lang tọa chỉ là một chòm sao nhỏ, bài danh trong bốn mươi hai túc Nam Thiên cũng nằm trong top cuối. Hơn nữa Sài Lang tọa cũng chẳng phải chòm sao mới được khám phá , nó có lịch sử lâu đời , tài nguyên khoáng sản gì gì đó, đã sớm thăm dò gần hết . Sài Lang tọa nổi danh khắp nơi vì sự cằn cỗi . Hơn nữa huyết mạch trong người Sài Lang đã sớm được vô số người trong Hắc hồn nghiên cứu qua, cũng chẳng có giá trị gì quá lớn .

Một địa phương như vậy chẳng mang lại cho hắc hồn chút tác dụng gì . Mà không riêng gì Hắc hồn , ngay cả Quang minh võ giả và Minh tộc

đều không hề cảm thấy chút hứng thú gì với Sài Lang tọa .

Cho tới nay, toàn bộ Sài Lang tọa đều là thiên hạ của người Sài Lang .

Điền Tử Hi, bài danh Thiên bảng thứ 9370.

An Bạch, bài danh Thiên bảng thứ 9503.

Mao Quân, bài danh Thiên bảng thứ 9632.

Đinh Đang rất quen thuộc ba cái tên này , thậm chí nàng còn có chút qua lại với Điền Tử Hi một trong ba người đó , ba người này đều là những thưởng kim võ giả (võ giả săn tiền thưởng) khá nổi danh và không thuộc bất cứ thế lực nào . Thưởng kim võ giả khác với sát thủ ở chỗ , chỉ cần tiền ra đủ thì nhiệm vụ nào họ cũng dám tiếp . Thực lực của ba người đều vô cùng cường hãn , hơn nữa còn là thưởng kim võ giả có thâm niên , kinh nghiệm vô cùng phong phú .

Vậy mà ba người này lại cùng xuất hiện ở Sài Lang tọa, hơn nữa còn ở bên cạnh Ổ Thiết Vũ, hiển nhiên mục tiêu của bọn họ chính là Đường Thiên .

Đinh Đang cũng biết về giá cả , muốn thỉnh cả ba người xuất thủ, chắc chắc sẽ mất một số tiền cực lớn . Thông thường muốn thuê một võ giả Thiên Lộ cấp , nếu bỏ ra ba mươi vạn tinh tệ một ngày thì hẳn có thể thuê được không ít . Cho nên khi Ngũ Quang nghe thấy Đường Thiên nói mỗi ngày một trăm vạn, không nói hai lời lập tức đáp ứng. Còn những cường giả có mặt trên Thiên bảng thì lại có một cái giá khác . Phí chiêu mộ Mao Quân ít nhất cũng phải hai trăm vạn tinh tệ một ngày , An Bạch thì phải tới ba trăm vạn tinh tệ, còn giá cả của Điền Tử Hi thì ít nhất cũng phải năm trăm vạn tinh tệ một ngày .

Phí dụng bỏ ra cho ba người cũng phải mất một nghìn vạn một ngày .

Thời gian ba người đến Sài Lang tọa đã quá mười ngày , cũng có nghĩa là đã mất hơn một ức tinh tệ.

Sắc mặt Đinh Đang ngưng trong hắn , điều này nói rõ đối phương không những thân gia phong hậu mà lai lịch không hề đơn giản chút nào . Những người khác thì nàng không rõ ràng lắm, nhưng về Điền Tử Hi thì nàng cũng biết một chút , những người không có chút lai lịch thì căn bản không thể làm hắn động tâm.

Từ đó có thể thấy rõ quyết tâm của người sau màn .

Nhưng sau đó Đinh Đang lập tức tỉnh táo lại, nàng đứng dậy, liếc mắt nhìn quanh , cuối cùng ánh mắt rơi lên người một vị đại thúc trung niên ở trong góc . Ánh mắt nàng sáng ngời , đi tới bàn đại thúc , đặt mông ngồi xuống.

Mái tóc trên đầu vị đại thúc đã có mầu hoa râm , ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, y phục hơi cũ nát, tuy uống một chén rượu rẻ tiền , nhưng trái lại , lại có mấy phần thong dong .

"Uy, Dư thúc, hỏi thăm chuyện này." Đinh Đang có vẻ tùy ý .

"Yêu, tiểu nha đầu tới rồi, ta biết là đám người kia không làm gì được ngươi mà ." Dư thúc cười hi hi nói , trên mặt hắn đầy nết nhăn , thoạt nhìn có vẻ tang thương .

Mời gửi mật thư cho tại hạ để tập dịch. Chỉ sau 1 tuần luyện tập ắt sẽ có kết quả. Sau khi dịch vài chương bạn sẽ thấy dịch không khó nhưng học được thêm một kỹ năng, một sự kiên nhẫn, những người bạn và còn nhiều điều thú vị.

Đinh Đang trợn trừng con mắt : "Dư thúc, chúng ta quen biết đã lâu như vậy , ngươi có tin tức vậy mà chẳng hề lộ cho ta chút nào ."

Vẻ mặt Dư thúc đầy bất đắc dĩ: "Khoảng thời gian đó ngươi không hề tới tửu quán , hơn nữa chỉ bằng đám tiểu Hà, sao có thể là đối thủ của

ngươi cơ chứ ?"

Việc Đinh Đang và Dư thúc đang nói tới chính chuyện lần trước Đinh Đang bị người ta theo dõi , nhưng hai người chẳng hề để tâm đến chuyện này . Đinh Đang đã sớm tìm hiểu rõ ràng , đồng thời đám ngươi đó cũng đã bị nàng diệt trừ . Hiện tại Đinh Đang cũng chẳng phải là kẻ nghèo khó trắng tay như trước kia , thoạt nhìn Đường Thiên có vẻ tùy tiện , nhưng lại rất coi trọng tin tức tình báo , vì vậy tài chính Đinh Đang nắm trong tay cũng tương đối phong phú.

Đối với một người có thâm niên như nàng , chỉ cần có tiền, thì khi bố trí giết người sẽ không lưu lại chút dấu vết nào.

"Hừ! Ta sẽ không so đo chuyện này nữa ! Thế nhưng việc tiếp theo mà ta hỏi ngươi , ngươi cũng đừng có mà chơi trò lừa gạt !" Đinh Đang nói.

Dư thúc cười hi hi gật đầu: "Không giả dối , không giả dối!"

Đinh Đang chỉ tay lên kèo chấp trên vách tường : "Ta muốn nghe chuyện này."

Dư thúc lộ ra vẻ kinh ngạc, hai mắt nhìn Đinh Đang : "Sao ngươi lại cảm thấy hứng thú với chuyện này?"

Đinh Đang cười tươi lộ ra hàm răng trắng như tuyết : "Dư thúc thân ái , ta cũng vì ngươi mà chuẩn bị một trăm vạn tinh tệ, nhưng phải để xem ngươi có biết nhìn hàng không đã ."

"Một tên gia hỏa tên gọi là Địch Hàn." Dư thúc bình thản nói: "Lúc trước chúng ta có tổ chức một lần bán đấu giá nhỏ , nhưng sau khi tới Tinh Phong thành thì hắn đột nhiên biến mất , Không nghĩ tới lại chạy đến Minh tộc , nghe nói thánh bảo của Nam Thập Tự tọa hiện đang nằm trong tay Đường Thiên."

Sắc mặt Đinh Đang vẫn bình tĩnh như thường , nhưng trong lòng như nhấc lên kinh đào hãi lãng (sóng to gió lớn). Đường Thiên chưa bao giờ che dấu mục đích hắn tới Nam Thập Tự tọa , tuy nàng chưa tận mắt nhìn thấy thánh bảo của Nam Thập Tự tọa , nhưng trong lòng cũng đã ngầm suy đoán , cái tin tức này e rằng xác thực đến chín phần , bởi vì trước đây trong lòng nàng cũng có suy đoán như vậy.

"Hắn ngươi đã nghe nói qua truyền thuyết về Nam Thập Tự tọa , có một câu nói lưu truyền rất lâu rồi , nó nói bên trong bí bảo của Nam Thập Tự tọa có ẩn chứ một bí mật cực lớn ." Dư thúc cười nói.

Đinh Đang giả vờ mỉm cười theo: "Thứ người nói đến chính là bảo tàng của Nam Thập Tự binh đoàn sao?"

"Ha ha, không có lửa thì sao có khói (không huyệt bất lai phong : không có lỗ thì sao có gió). Năm xưa Nam Thập Tự binh đoàn cường hãn như vậy thì làm gì có chuyện không lưu lại chút di sản gì ." Dư thúc cười ha ha.

"Rất có lý." Đinh Đang gật đầu đồng ý , nhưng trong lòng lại thầm cười nhạt, Nam Thập Tự binh đoàn đã sớm rơi vào tay lão bản , vị Binh đại thúc kia xuất thân từ Nam Thập Tự binh đoàn , điều đó thì ai cũng biết.

"Đường Thiên có chống lưng là Quang Minh võ hội ,vì thế Minh tộc cũng phải e dè , không muốn phát sinh xung đôt với Quang minh võ giả ." Dư thúc cười nhạt: "Chỉ tiếc, Minh tộc là cái lũ nhà giầu mới nổi , bọn họ không biết rằng bọn họ đã bị chúng ta và Quang Minh võ hội thẩm thấu vào cực sâu . Bọn họ cho rằng đã bảo mật rất tốt , lại không biết rằng mọi người đều đã sớm biết . Quang Minh võ hội sao có thể ngồi xem đây ? Hơn nữa đám người Đường Thiên cũng chẳng phải đám người mềm yếu."

Nhưng đúng lúc này , bỗng nhiên, có tiếng đồng la vang lên , trên vách tường xuất hiện thêm một cái tên khác .

—— Hoài Bạch Hoa.

Lập tức khốn khí trong tử quán rộ hẳn lên , mọi người liên tục nghị luận với nhau .

Dư thúc ý vị sâu xa nói: "Nhìn kìa , trong Hắc hồn chúng ta đã có người không kiềm chế được nữa rồi ."

Quang Minh võ hội.

Tỉnh Hào thành thành thật thật ngồi yên trước mặt một lão giả, vị lão giả râu tóc bạc trắng này chính là lão sư của hắn.

"Yên tâm, chúng ta sẽ không ngồi xem." Lão giả hòa ái cười nói: "Nếu Đường Thiên đã gia nhập vào nhất mạch của chúng ta thì chúng ta tuyệt đối không làm cho hắn phải chịu bắt nạt .Thế nhưng Võ hội không có cứ điểm ở Sài Lang tọa , còn chuyện phái người với quy mô lớn thì không có khả năng. Nhưng ta cũng đã yêu cầu Cát trưởng lão lấy bốn danh ngạch Đại Quang Minh môn ."

Tỉnh Hào vô cùng vui mừng : "Thật quá tốt! Đệ tử cũng đi!"

Đại Quang Minh môn là một loại vũ khí có khả năng truyền thống cực kỳ cường đại của Quang Minh võ hội , nhưng cũng rất nổi tiếng vì phí tổn , bởi vậy danh ngạch của nó cực kỳ hữu hạn, xem ra lần này lão sư đã bỏ qua mặt mũi cố gắng tranh thủ rồi .

"Ngươi không được!" Lão giả lập tức phủ quyết: "Thiên Cầm bảo khố sắp mở , ngươi sao có thể rời đi được ?"

Tỉnh Hào vội vàng nói : "Thế nhưng mà..."

Lão giả vung cánh tay lên , dứt khoát nói : "Việc này không thể thương lượng."

Nhìn thấy vẻ mặt ái đồ không vui, lão giả không khỏi cười nói: "Ngươi không cần phải lo lắng, thời gian gần đây đám người A Mạc Lý

tiến bộ thần tốc, cũng nên ra ngoài học hỏi kinh nghiệm ."

Tỉnh Hào vừa mới gặp qua bốn người kia , có thể nói bốn người đã tiến bộ cách đám võ giả đồng lứa một khoảng lớn .

Có bốn người này trợ giúp khiến hắn yên tâm hơn rất nhiều.

Lão giả nhìn thấy sắc mặt Tỉnh Hào thả lỏng liền nói : "Ngươi cũng nhìn lại bản thân mình đi , Đường Thiên tính cách chất phác, nhưng thực lực lại tiến bộ nhanh hơn các ngươi , đến cả vô song vũ kỹ hắn cũng sáng tạo ra, bài danh cũng đột nhiên tăng mạnh, ngươi không lên bị hắn kéo dài khoảng cách."

Sắc mặt Tỉnh Hào đầy hào khí , lòng đầy tự tin : "Lão sư yên tâm, đệ tử cũng có một chút ý tưởng về kiếm của mình , nhất định có thể thành tựu vô song."

Lão giả vui mừng gật đầu: "Ngươi luôn kiên định, ta rất yên tâm. Thế nhưng sự kiện Thiên Cầm bảo khố lần này có liên quan đến vận mệnh hai mươi năm tiếp theo của nhất mạch chúng ta , ngươi phải vô cùng thận trọng ."

Chỉ tiếc, lần Thiên Cầm bảo khố này đám lão gia hỏa bọn họ không được vào , điều này làm trong lòng hắn cũng có chút ít lo lắng .

Sắc mặt Tỉnh Hào trở lên ngưng trọng hắn : "Đệ tử sẽ không làm nhục mệnh!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Hoàng Kim Thượng Sĩ

"Ổ Thiết Vũ dừng lại rồi?" Sắc mặt Đường Thiên đầy vẻ kinh ngạc: "Hắn bị thương sao ?"

"Không có." Hỏa Thiên Hải là đệ đệ của Hỏa Mã Nhĩ, sau khi Hỏa Mã Nhĩ rời khỏi hắn là người phụ trách công tác tình báo , Ổ Thiết Vũ không hề có ý che dấu hành tung của mình : "Tuy Khang Đức cũng khiến hắn phải chịu chút thương thế , nhưng sau đó dường như hắn cũng đột phá , nhưng không hề đi tới mà lập tức dừng lại."

"Lại đột phá a." Đường Thiên vuốt cằm, khuôn mặt đang suy ngẫm .

Lăng Húc không kiên nhẫn nói: "Quản hắn đột phá hay không đột phá làm gì , một thương đâm chết là xong !"

"Không sai!" Đường Thiên lập tức vỗ tay hưởng ứng : "Đâm chết , đâm chết! Vẫn là tiểu Húc Húc hiểu ta !"

Hỏa Thiên Hải lúng túng mấy cái, nhưng không dám hé răng, tuy thực lực của hai vị đại nhân rất mạnh mẽ, nhưng đầu óc của bọn họ dường như quá đơn giản a . Trong khi người duy nhất có trí tuệ là Hạc đại nhân lại đang bế quan.

Lực chú ý của Hỏa Thiên Hải bị tiếng hô phía xa xa hấp dẫn , hắn nhìn đám võ giả đang thao luyện với con mắt đầy ước ao . Những võ giả kia đều là những thành viên tinh nhuệ nhất trong bộ lạc , hiện tại đã được tập trung lại và bắt đầu tiếp thu huấn luyện chính quy .

Nhìn trận hình đội ngũ có một hương vị mà hắn không thể hình dung ra được.

Hỏa Thiên Hải cảm thấy hơi ảo não, nếu không phải tỷ tỷ đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, thì ắt hẳn mình cũng đang là một thành viên trong đám người này.

Những tên "Rời rạc ngu xuẩn có tố chất của pháo hôi cấp thấp " trong mắt Binh này đang tiếp thu sự huấn luyện của Đường Nhất . Đường Nhất là Hoàng kim thượng sĩ, cơ sở chiến thuật vô cùng vững chắc. Việc Binh hợp nhất đám "Pháo hôi" này lại chẳng qua cũng vì chức trách mà hắn phải làm thôi , chứ thực ra hắn chẳng muốn mất quá nhiều thời gian lên người đám "Pháo hôi" này , thứ mà hắn ký thác kỳ vọng vào chính là Cơ quan binh đoàn trong tương lai.Lựa chọn cẩn thận một phen , hắn giống như một tên thực khách đang xoi mói , đem tất cả những cọng rau không tốt đáp sang một bên ném cho Đường Nhất.

Không ngờ được hiệu quả lại tốt đến lạ thường .

Tuy Đường Nhất không có tu dưỡng chiến thuật cao như Binh , nhưng đối với việc chấp hành mệnh lệnh lại không có chút phàn nàn nào . Cái gia hỏa này thiết diện vô tư, thực lực cá nhân thì hiếm người địch nổi , vì vậy đám dũng sĩ bộ lạc cực kỳ e sợ hắn . Trí tuệ không cao khiến hắn vô cùng cứng nhắc và ngoan cố, nhưng để đối phó với mấy tên thái điểu(gà mờ)chưa từng trải qua huấn luyện, này lại vô cùng thích hợp.

Mấy ngày trôi qua , thoạt nhìn cũng đã có chút bộ dáng .

Bỗng nhiên, một gã trinh sát vội vàng chạy tới phía bên này , Hỏa Thiên Hải đột nhiên đứng lên, sắc mặt ngưng trọng , hỏi : "Có chuyện gì xảy ra ?"

"Thủ hạ của Khang Đức đang chạy trốn về phía chúng ta , có hai người đang truy kích." Trinh sát nhanh chóng nói : " Ngân Nguyệt của Khang Đức hắn đang ở trên tay người này !"

Hỏa Thiên Hải nghe thấy vậy lập tức tim đập thình thịch, 【 Ngân Nguyệt 】chính là một trong những truyền thừa cao cấp nhất của Sài

Lang tọa , nhưng hắn không liều lĩnh: "Hai người truy kích có lai lịch như thế nào?"

"Không biết." Trinh sát lắc đầu: "Nhưng thực lực rất mạnh."

Bỗng nhiên, có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên .

Một tên trinh sát khác đang vội vàng chạy tới , trên tay có một gã thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh , trinh sát đầu đầy mồ hôi, nhưng sắc mặt lại vô cung cùng hưng phấn , khi còn ở rất xa đã lên tiếng nói : "Hắn ngã ở cách ta không xa , ta liền thuận tay đưa hắn về đây."

Mao Quân và An Bạch phiền muộn đến cực điểm, bọn họ không ngờ con vịt đã bưng tới miệng rồi mà vẫn còn bay được.

Không ngờ cái tên tiểu tử kia lại hôn mê ngay cạnh tên trinh sát của Hỏa Lang bộ lạc , hơn nữa hai người bọn họ cũng đánh giá thấp cước lực của con ngựa dưới khố tên trinh sát. Hai người chưa bao giờ tới sa mạc, cho lên hiểu biết rất ít về sa mạc . Các bộ lạc tại sa mạc am hiểu nhất là đào tạo ngựa, ngựa của bọn họ có cước lực kinh người, hơn nữa sức chịu đựng cũng rất tốt , ngựa dành cho trinh sát càng là loại tinh phẩm chọn ra từ cả vạn con .

Loại ngựa mà Hỏa Lang bộ lạc đào tạo ra có tên là Đạp diễm mã, thuộc loại tinh hồn thú lục giai , có khả năng bộc phát cực mạnh .

Đặc biệt khi nó không tiếc thể lực chạy nước đại thì giống như một ngọn lửa vậy.

"Dường như chúng ta đã đến trại của bọn họ rồi ." Sắc mặt Mao Quân đầy vẻ ảo não, trước mắt hắn là vô số trại liên miên bất tận , vừa rồi bọn họ nhìn thấy tên trinh sát chạy vào trong này .

Tâm tình của An Bạch cũng cực kỳ không xong : "Đám này gia hỏa này quá đáng ghét rồi! Dám đem người đi ngay trước mắt chúng ta !"

"Đi thôi." Mao Quân hô lên , thấy sắc mặt An Bạch đầy vẻ không cam lòng , hắn liền nói : "Lẽ nào ngươi định xông vào đó cướp người?"

Mong nhận được sự giúp đỡ từ các bạn đọc. Mời bạn tham gia với nhóm dịch. Thiếu niên như thần! Mời bạn, quan điểm dịch của nhóm dịch là chuyển những câu convert về những gì ta nghe nói đọc viết. Đơn giản là vậy.

Trong lòng An Bạch bỗng nảy ra suy nghĩ : "Chúng ta đợi đêm xuống thì mò vào đó , nếu như gặp phải đám người Đường Thiên thì quay đầu bỏ chạy ."

Mao Quân cảm thấy cái chủ ý này cũng không tồi , hai người rất tin tưởng vào thực lực của mình , lợi dụng màn đêm lén lút tiến vào , dù sao cũng có thể tìm hiểu thêm được một chút thông tin .

Hai người không hề biết rằng cách đó xa xa , Đường Nhất đang huấn luyện đã phát hiện ra bọn họ.

Đường Nhất là kẻ đầu óc đơn giản , khi vừa nhìn thấy hai người liền coi bọn họ là địch nhân ,vì vậy lập tức chỉ huy đội ngũ lẳng lặng tới gần đối phương . Trải qua mấy ngày huấn luyện , đám thủ hạ của hắn cũng đã biết sơ qua về tác chiến đoàn đội.

Hai đội nhân mã tách thành hai đường vòng cung, lẳng lặng áp sát hai người từ phía sau .

Khi còn cách hai người chừng hai trăm trượng thì Mao Quân và An Bạch lập tức phát hiện ra.

Đường Nhất thấy thế, không chút do dự trầm giọng quát lên một tiếng: "Sát!"

Sau đó cưỡi ngựa dẫn đầu tiến lên !

Hai đội nhân mã giống như hai đường hỏa tuyến hình cung, ầm ầm phóng về phía hai người, chỉ trong nháy mắt Đạp diễm mã đã tiến vào

trạng thái bộc phát . Cồn cát mềm mại dưới chân không hề sinh ra chút ảnh hưởng nào tới Đạp diễm mã , những tên võ giả này sinh sống ở sa mạc từ nhỏ , vì vậy bọn hộ cực kỳ quen thuộc với cái địa hình này .

Cái thế xung kích ầm ầm này khiến mỗi người đều cảm thấy cực kỳ phấn khích .

Đường Nhất giơ trảm mã đao trong tay lên .

"Đột kích!"

Đám võ giả phía sau giật cả mình , nhưng tốt xấu gì thì bọn họ cũng không quên mất những thứ đã được huấn luyện vì thể tất cả liền vội vàng điều chỉnh vị trí của mình . Chỉ trong nháy mắt, một mũi nhọn của trận hình tam giác theo tiêu chuẩn được hình thành phía sau Đường Nhất . Đồng thời ở phía sau bọn họ chừng năm dặm , cũng có hai hình tam giác cùng cỡ được hình thành , tất cả cùng biến hóa tầng tầng lớp lớp hỗ trợ lẫn nhau .

Khi Đường Nhất vọt tới cách đối phương năm mươi trượng thì cả chi đội ngũ cũng đã hoàn thành việc chuyển hoán đội hình .

Tuy Binh không để ý tới đám "Pháo hôi" này , nhưng xuất phát từ cái chủ nghĩa hoàn mỹ và tinh thần chức nghiệp hắn vẫn cấp cho đám "Pháo hôi" này mấy loại chiến thuật đơn giản . Những chiến thuật này được dựa vào cơ sở chiến thuật của Nam Thập Tự binh đoàn sau đó thay đổi một chút để thích hợp cho đám võ giả từ nhỏ tới lớn đều sống trong sa mạc này phát huy .

Đường Nhất chưa bao giờ hoài nghi chỉ lệnh của Binh , hắn luôn trung thực quán triệt chấp hành những chiến thuật này.

Sắc mặt An Bạch và Mao Quân đại biến.

Binh đoàn!

Mẹ nó, tại cái nơi chim cũng không thèm ỉa này , vậy mà lại gặp phải binh đoàn!

Xung kích trục diện mang theo cảm giác giống như bài sơn đảo hải khiến hai người hồn phi phách tán. Chế độ thành lập như vậy , lại được huấn luyện như thế , ngoại trừ binh đoàn ra thì còn có thể là cái gì nữa chứ?

Trong đầu hai ngươi cũng có một suy nghĩ đó là bị lừa rồi !

Ai nói nhiệm vụ này thoải mái như dạo chơi ngoài thành? Ai nói nhiệm vụ này đơn giản như sửa mái nhà dột? Khi bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ này , trong thông tin của cố chủ không hề có một chữ nói đến chuyện đối phương có binh đoàn ! Nếu như biết đối phương có binh đoàn thì dù có trả thù lao cao hơn bọn họ cũng không làm!

Khi có liên quan đến binh đoàn , thì kể cả những võ giả săn tiền thưởng cường đại cũng phải thận trọng không dám lơ là!

Trên khuôn mặt trầm ổn của Đường Nhất không có một tia gợn sóng, hắn hơi nheo hai mắt, quang mang chớp động, thân là hoàng kim thượng sĩ, hắn cũng là người nổi bật trong đám thượng sĩ của toàn bộ binh đoàn. Tuy phương thức chiến đấu biến hóa, nhưng những thứ mà hắn tu dưỡng tại tân binh doanh chưa bao giờ thay đổi.

Trong quá trình bứt lên phía trước , hắn luôn dùng vị trí và hơi thở của mình để dẫn đạo những tên thái điểu(gà mờ) này .

Nếu như không có hắn thì những tên thái điểu mới huấn luyện chưa được bao lâu này tuyệt đối không thể xung kích đầy khí thế như vậy!

Trảm mã đao lớn như một cánh cửa giơ lên cao vút giống như đang giơ chiến kỳ lên cao vậy!

"Sát!"

Đường Nhất quát lên như sấm , một đao chém xuống.

Đám võ giả phía sau hắn cũng ầm ầm gầm lên hưởng ứng :"Sát!"

Khi An Bạch hốt hoảng muốn chạy thì đột nhiên thấy phía sau lóe lên quang mang chói mắt , hắn hoảng sợ đến thất sắc, không chút nghĩ ngợi, lập tức né sang một bên !

Một đạo đao mang sáng chói mắt đầy khí thế lướt sát qua người hắn , chìm vào cồn cát cách đó ba trượng , theo sau nó phía một chùm đao mang có mầu sắc khác nhau liên tục chìm vào trong cồn cát như hạt mưa .

Oanh!

An Bạch chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại , nửa đoạn cồn cát bị bắn tung lên không trung , giống như một chùm bụi cát đem vầng thái dương che khuất !

Những hạt cát vàng đánh lên người hắn khiến hắn cảm thấy đau đớn vô cùng.

Huyết sắc trên mặt An Bạch soạt một cái biến mất sạch, trong đầu hắn chỉ còn duy nhất một suy nghĩ .

Mụ mụ nha, chạy mau!

Lại một chùm đao mang nữa mang theo vô số hạt như hạt mưa tiến tới , thế nhưng lần này không mang theo hình dáng của đao mang cực lớn như trước , cũng không có khí tức đáng sợ . Nhưng hắn không dám dừng lại , trong tay có thêm một cái tiểu thuẫn ngân sắc sau đó ném về phía sau .

Ngân Quang Thuẫn . bach ngân bí bảo của Thuẫn Bài tọa .

Tiểu thuẫn lập tức hóa thành một cái quang thuẫn ngân sắc lớn chừng ba trượng che ở phía sau An Bạch .

Bang bang phanh!

Đao mang đánh lên mặt thuẫn như hạt mưa , tuy quang thuẫn bị rung chuyển kịch liệt nhưng không bị nghiền nát. Liên tiếp ba lớp công kích đánh lên , quang thuẫn mới bị võ nát.

Một đội ở mặt khác , đao mang cũng đánh tới Mao Quân như hạt mưa , Mao Quân điên cuồng né tránh . Từng chùm đao mang cuồn cuộn lao tới, Mao Quân vô cùng chật vật , quần áo trên người bị cắt nát thành mảnh nhỏ .

Hắn không dám dừng lại chút nào , một khi bị đối phương khóa chặt thì chắc chắn hắn sẽ bị dồn vào tử địa.

Sắc mặt Đường Nhất đang ở trên lưng ngựa vẫn lạnh lùng , trong mắt hắn , cái kết quả này thật quá thê thảm mà .

Lấy tiêu chuẩn của Nam Thập Tự binh đoàn mà xen xét thì hiển nhiên cái chi Sài Lang binh đoàn này vẫn chưa hợp cách . Trong Nam Thập Tự binh đoàn, mỗi một đơn vị chiến đấu nhỏ đều có một gã sĩ quan đảm nhiệm vị trí chủ công , nhiệm vụ là dẫn đạo cho những người khác công kích. Đằng ra cái vị trí hiện tại của hắn hắn phải do một giáo quan có thực lực cường hãn hơn đảm nhiệm.

Đường Nhất chỉ trầm giọng quát lên một tiếng: "Đuổi theo!"

Lập tức tiểu đội phía sau hắn giống như được tiêm thuốc kích thích, nhanh chóng đuổi theo.

An Bạch và Mao Quân điên cuồng chạy trốn, sắc mặt hai người tái nhợt, chỉ hận không mọc thêm hai cái đùi. Bọn họ đúng là cường giả Thiên bảng , nhưng đối diện với binh đoàn chuyên nghiệp như vậy lại dùng chiến thuật biển người , thì bọn họ không có nổi nửa phần chiến thắng.

Chỉ là... sao Sài Lang tọa lại có binh đoàn?

Binh đoàn tiêu tốn cực lớn, chính là một cái động không đáy, hơn nữa điểm then chốt chính là có tiền cũng không làm được. Bởi vì nhân tài chiến thuật chính là loại cực kỳ hiếm có , thời kỳ này mỗi một nhân tài chiến thuật tầm cỡ dong binh đoàn cấp đều được các thế lực coi như trân bảo.

Nhân tài có thể sắp xếp chiến trận cho chừng ba mươi người đều là những kẻ có giá trị không nhỏ chút nào.

Vậy mà nơi này lại có binh đoàn ... Hơn nữa còn là quân đoàn đã trải qua huấn luyện !

Vì quá hoảng hốt không để ý tới đường chạy cho lên bọn họ không biết được rằng , bất giác bọn họ đang chạy về cùng một hướng. Hai người bị dọa cho vỡ mật, chỉ cảm thấy khắp nơi đều có địch nhân!

Đôi mắt Đường Nhất vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào hai người, trong mắt hắn đường chạy của hai người kia kéo dài sẽ có một điểm giao nhau.

Hắn kéo ngược trảm mã đao bên người lên rung nhẹ , đao mang mênh mông bắt đầu sáng lên từng điểm từng điểm một.

Tất cả võ giả phía sau Đường Nhất không hẹn mà cùng cảm thụ được chiến ý lành lạnh từ chủ tướng truyền đến , bất giác bọn họ cùng thôi động chân lực theo tiết tấu của Đường Nhất cùng giơ loan đao lên!

Vì sao nhân tài chiến thuật lại trân quý, bởi vì nhân tài chiến thuật có thể dùng khí tức và võ hồn của chính mình dẫn đạo tiết tấu công kích của cả đội ngũ từ đó có thể tập trung lực lượng của cả đội ngũ .

Đường Nhất, là hoàng kim thượng sĩ!

Sắc mặt lạnh lẽo hững hờ , đôi mắt dài hơi nheo lại , cái điểm giao nhau của hai đường chạy càng thêm rõ ràng trong mắt hắn , trảm mã đao run rẩy ngân lên , giống như cái loại cảm xúc đói khát thèm thuồng khó

có thể kìm nén được, cổ tay run nhẹ,đao pháp cấp đại sư đột nhiên phát ra!

Chân lực của đám võ giả phía sau đang vận sức chờ phát động giống như bị rút nhẹ một cái tất cả đều tràn ra , bọn họ không cần suy nghĩ , tất cả cùng ầm ầm trảm xuống.

Tất cả đao mang hợp nhất , đao như lẫm nguyệt, tịch nhiên vô thanh! (đao lạnh như ánh trăng , im lìm không tiếng động)

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Phán Đoán Của Đường Thiên

Ánh đao hợp vào một thể , hai người đang lao nhanh bỗng nhiên phát hiện ra ,trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Kinh nghiệm chiến đấu của hai người cực kỳ phong phú , biết đây là lúc cần phải liều mạng.

Toàn thân An Bạch lóe lên ánh hào quang , chia ra làm sáu , sáu cái bóng giống hệt nhau đột nhiên bay về sáu phương hướng khác nhau .

Mao Quân hét lên một tiếng, phía sau lưng đột nhiên xuất hiện đôi cánh chim mầu huyết hồng, khuôn mặt hắn đỏ bừng , đỏ đến mức gần như có thể rỉ ra máu vậy , hai chiếc cánh sáng mầu huyết hồng vừa xuất hiện ở sau lưng của hắn, thì lập tức tốc độ của hắn đột nhiên tăng mạnh , toàn thân di chuyển nhanh như một tia chớp vậy.

Hai người đều biết lúc này không thể không liều mạng , vì thế không chút do dự lập tức dùng tới tuyệt kĩ đào mạng.

Nhưng ánh đao trầm tĩnh mà lạnh lẽo kia còn nhanh hơn cả tưởng tượng của bọn họ . Sáu cái bóng của An Bạch vừa mới chạy được ba bước thì đột nhiên ánh đao từ bên phải đã lướt qua cổ ba cái bóng , không hề có một chút chậm trễ nào.

Dường như Mao Quân đang lao đi như một tia chớp cũng bị quét trúng, hắn kêu thảm một tiếng, từ giữa không trung phun ra một dòng máu tươi , thế nhưng hắn không những không hề dừng lại , mà ngược lại tốc độ còn tăng lên , trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người .

Đúng vào lúc này, có một tiếng rầm vang lên , nửa đoạn thân thể của An Bạch ngã sấp xuống mặt cát , đầu bay ra thật xa. Vận khí của hắn đúng là quá đen , chân thân của hắn lại trùng hợp nằm trong ba cái bóng bị ánh đao lướt qua .

Còn những cái bóng An Bạch còn lại cũng dần dần biến mất giữa không trung.

Trên mặt Đường Nhất vẫn không chút cảm xúc , con ngựa dưới khố dừng lại , hắn hoành đao đứng yên không giận mà uy .

Động tĩnh vừa nãy đã kinh động đến không ít người trong bộ lạc , khi bọn họ vừa chạy ra đã nhìn thấy một đao kia của Đường Nhất , tất cả đều không khỏi hoảng sợ thất sắc.

Xung quanh chìm vào tĩnh lặng , thanh âm lãnh đạm của Đường Nhất vang lên: "Tiếp tục huấn luyện."

Đường Thiên và Lăng Húc cũng bị một đao kia của Đường Nhất làm cho sợ ngây người.

Một đao kia đã tụ tập lực lượng của hai mươi tên võ giả phia sau Đường Nhất bộc phát ra lực lượng vượt quá sự tưởng tượng của hai người . Hai tên cường giả Thiên bảng cường giả đối mặt với một đao kia, kết quả một chết một bị thương.

Ánh mắt Đường Thiên ánh lên hào quang nóng rực , không biết Hỏa Liêm Quỷ trảo của mình đụng độ với một đao lúc nãy của Đường Nhất thì sẽ có cảnh tượng như thế nào.

Trong lòng Lăng Húc đang ngạc nhiên đến cực điểm, chẳng biết tại sao, bỗng hắn nhớ tới đội ngân kỵ sỹ kia , nhớ đến tiếng ca mờ ảo cổ quái trong Vân Gian . Hắn lắc lắc đầu, cố gắng đem suy nghĩ này ném ra khỏi đầu , bỗng hắn đứng dậy , cầm theo thương xoay người rời đi chỉ bỏ lại một tiếng hừ lạnh: "Lấy nhiều đánh ít , chẳng có gì là ngạc nhiên!"

Đường Thiên cũng chẳng hiểu ra sao , vò đầu nói: "Ta cảm thấy rất lợi hại a!"

Lăng Húc nhanh chóng đi xa , chẳng thèm để ý tới hắn .

Bỗng ánh mắt Đường Thiên lóe sáng , oa oa hú lên quái dị, rồi nhảy lên: "Chiến lợi phẩm!"

Sau đó liền hóa thành một làn khói xông thẳng tới chỗ kẻ địch ngã xuống.

Cường giả Thiên bảng , ắt hẳn gia tài sẽ rất phong phú . Ngoại trừ một thứ linh ta linh tinh không tính , thu hoạch có giá trị nhất là một cái bạch ngân cụ trang, Thương Lan Chi Dăng của Thương Dăng Tọa .

Trước khi chết An Bạch huyễn ra sáu bóng người, đó là một trong những tuyệt kỹ của cụ trang này , Thương Thằng Phân Thân.

Khi Đường Thiên vừa nhìn thấy cái cụ trang này , người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là A Mạc Lý.

Thương Dăng (con ruồi) Ngưu (ruồi trâu), cái tên này nghe rất là hợp nha .

Sau khi Đường Thiên đột phá cấp bảy , thực lực tiến bộ cực lớn, Ngân Hồn Loa Toàn Kính trong cơ thể hắn quá mạnh mẽ và bá đạo, ngay cả bạch ngân cụ trang của Nam Thiên Tinh Tọa cũng khó chịu đựng nổi chân lực của hắn rồi.

Xem ra cách tốt nhất là nghĩ biện pháp mua một cái bạch ngân cụ trang của Bắc Thiên Tinh Tọa .

Đường Thiên vừa nghĩ đến điều này , trong lòng cũng đã bắt đầu rục rịch.

Bên trong Quang Minh Vũ cũng có bán cụ trang của Bắc Thiên Tinh Tọa , thế nhưng mỗi một kiện đều có giá quá đắt đỏ , thông thường giá

khởi điểm cũng phải một trăm triệu tinh tệ trở lên. Ngay cả kẻ tự nhận cũng có ít giầu có như Đường Thiên chỉ mới nhìn cũng phải cảm thấy chột dạ . Thứ quý giá như vậy , cũng chưa hẳn đã không mua được , nhưng nếu đã mua phải mua thứ thích hợp với mình nhất.

Hắn quyết định trước tiên tới Tam Hồn Thành tìm Đinh Đang hỏi một chút, cũng vừa vặn hắn đang có một số thắc mắc về huyết mạch của mình .

Khi hắn vừa trở lại Tam Hồn Thành, Tái Lôi nhìn thấy đôi mắt của Đường Thiên bịt lại không khỏi ngẩn ngơ: "Con mắt của ngươi làm sao thế ?"

"Cũng có chút phiền phức." Vừa nói chuyên Đường Thiên vừa mở tấm che mắt ra, trong lòng cảm thấy khổ não , hắn cũng không hiểu được rốt cuộc là con mắt của mình đã xảy ra chuyện gì , hắn đem cái kính kéo xuống rồi nói : "Ngươi xem."

Tái Lôi nhìn kỹ rồi tấm tắc khen : "Ồ, thật thú vị! Một cái lam một cái hồng, ngươi quả là người kì quái nha !"

"Cái gì gọi là người kỳ kỳ quái quái ?" Đường Thiên tương đối bất mãn: "Rõ ràng là ta rất bình thường mà!"

Tái Lôi khịt mũi chế giễu : "Người bình thường sẽ có hai con mắt mầu hồng và lam à ?"

Đường Thiên rầu rĩ nói: "Chắc là huyết mạch của ta có vấn đề."

"Huyết mạch?" Ánh mắt Tái Lôi lộ ra vẻ kinh dị, nàng nhớ tới trên người Đường Thiên đã xuất hiện rất nhiều chuyện kỳ quái , trong lòng hơi suy tư: "Chuyện này, lên điều tra rõ ràng."

"Vì thế ta mới đến tìm Đinh Đang." Đường Thiên bất đắc dĩ nói.

"Đinh Đang vẫn chưa về." Tỳ Ba vừa vặn đi tới, nghe thấy Đường Thiên nói vậy, có chút ái ngại nói: "Thế nhưng chắc nàng cũng sắp trở về

rồi ."

"Cái kính cả ngươi quá xấu !" Tái Lôi vỗ tay một cái : "Ta sẽ cho ngươi một thứ tốt hơn."

Nói xong nàng liền tiến vào phòng làm việc, khoảng chừng mười lăm phân (1 phân = 15s) sau , nàng cầm theo một món đồ đi ra .

"Kính mắt?" Đường Thiên bỗng hiểu ra , hắn nhận lấy cái kính mắt từ tay Tái Lôi rồi đeo lên.

Thấu kinh mầu đen nhạt vừa vặn che khuất điểm dị thường trên con mắt của hắn . Nhưng điểm làm Đường Thiên cảm thấy vui mừng nhất chính là loại thấu kính mầu đen nhạt này không hề ngăn cản tầm nhìn của hắn.

Mời bạn ủng hộ diễn đàn.

"Ta dùng thủy tinh đen để chế tạo thấu kính , có nhiều người khi tu luyện vũ kĩ đến một giai đoạn nào đó con mắt cũng sẽ xuất hiện điểm dị thường , vì thế bọn họ thường dùng thấu kính mầu đen nhạt ." Tái Lôi đắc ý nói : "So với cái kính của ngươi thì cái kính mắt này đẹp hơn nhiều."

"Nhìn cũng không tồi a!" Đường Thiên nhìn vào bóng của mình ở trong gương , đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy diện mạo mình khi đeo mắt kính , người trong gương khiến hắn cảm thấy xa lạ . Thân hình của hắn cân xứng, góc cạnh rõ ràng, thường ngày luôn mang đến cho người ta cảm giác cường tráng khỏe mạnh , nhưng lúc đeo kính mắt lên lại khiến hắn nhìn hiền hòa hơn nhiều , thậm chí còn có vài phần nhã nhặn.

Không chỉ có hắn cảm thấy như vậy , mà cả Tái Lôi và Tỳ Ba cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Dường như lão bản nhã nhặn hơn nhiều a ." Tỳ Ba rất kinh ngạc.

Tái Lôi vuốt cằm, trong lòng cũng cảm thấy rất bất ngờ , nói: "Cũng không tồi chút nào . Đúng là không thể ngờ ,một kẻ lưu manh như ngươi lại có cái khí chất này ."

Tỳ Ba và Tái Lôi vô cùng cảm thán và kinh ngạc , khiến Đường Thiên vô cùng đắc ý.

Nhã nhặn, vừa nghe là đã biết có văn hóa và khôn ngoan a!

Đường Thiên làm dễ trũi đã lâu được thể ưỡn ngực ngẩng cao đầu, cố gắng làm ra vẻ mình rất có văn hóa và trí tuệ .

"Ta đã trở về." Tiếng nói của Đinh Đang từ ngoài cửa vọng vào .

Đường Thiên nhất thời quên luôn cả nhã nhặn , vô cùng vui mừng , kêu lên : "Đinh Đang , Đinh Đang!"

Đinh Đang nhìn thấy Đường Thiên, mặc dù trong lòng cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước trang phục của Đường Thiên nhưng nàng cũng chẳng quản nhiều , chỉ thở ra một hơi nhẹ nhõm : "Lão bản, cũng vừa vặn ta có tin tức cần báo cho ngươi , có hai tin tức không tốt đẹp gì .Thứ nhất là thế lực phía sau Ổ Thiết Vũ chính là Minh tộc , bọn họ tìm được được tin từ một tên gia hỏa tên là Địch Hàn rằng thánh bảo của Nam Thập Tự Tọa đang ở trong tay ngươi, đồng thời thánh báo có liên quan đến bảo tàng của Nam Thập Tự Tọa . Còn tin tức xấu thứ hai là Hắc Hồn cũng có người ra tay rồi, đối tượng bọn họ lựa chọn chính là Hoài Bạch Hoa, mục tiêu của bọn họ cũng là thánh bảo của Nam Thập Tự Tọa ."

"Địch Hàn? Vũ Nhân Địch Hàn?" Đường Thiên hết sức kinh ngạc: "Tên gia hỏa này vẫn còn sống cơ à?"

"Hắn gia nhập Minh tộc." Đinh Đang nói.

"Ừ." Đường Thiên cũng hiểu điều này có nghĩa là gì , thế nhưng hắn không hề phủ nhận việc mình đang cầm thánh bảo của Nam Thập Tự tọa: "Bảo tàng của Nam Thập Tự Tọa ? A phi! Ta còn chưa nhìn thấy

một đồng tinh tệ nào , cái tên Binh khốn khiếp này, bắt ta phải bỏ ra nhiều tiền như vậy! Hừ hừ! Tốt nhất là hắn đừng có bảo tàng , chứ nếu không ta sẽ bắt hắn phun ra bằng hết !"

Binh vừa đi đến cửa vừa vặn nghe thấy Đường Thiên nói vậy , trái tim nhỏ không khỏi run lên, lẳng lặng quay người âm thầm lui lại .

"Minh tộc và Hắc Hồn, lực lượng của bọn họ rất cường đại!" Đinh Đang không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở Đường Thiên, đầu óc của lão bản vẫn không tốt như vậy sao ?

Đường Thiên vung tay lên: "Quản bọn hắn có mạnh hay không, một thương đâm chết!"

Đinh Đang chẳng biết nói gì , thật ra trong lòng nàng vẫn không thể hiểu được cái vị thiếu niên ở trước mắt này làm cách nào để xây lên cái cơ nghiệp như thế này . Chẳng lẽ hắn không biết bản thân đang ở trong tình hướng cực kỳ nguy hiểm hay sao ? Chẳng lẽ hắn không biết thực lực của Hắc Hồn và Minh tộc cường đại đến mức nào hay sao ?

Trong lòng nàng đang nóng như lửa đốt , nhưng Đường Thiên ở trước mắt nàng vẫn chẳng thèm để ý.

"Lần này ta đến cũng có hai việc ." Đường Thiên nói thẳng: "Thứ nhất là nhờ ngươi xem thử xem huyết mạch trên người ta xẩy ra chuyện gì . Thứ hai là ta muốn mua một bộ cụ trang Bắc Thiên cấp , Đinh Đang , ngươi xem thử thế nào ?"

Đinh Đang cũng hơi bất ngờ : "Huyết mạch? Huyết mạch của lão bản làm sao?"

Đường Thiên lấy kính mắt xuống lộ ra hai con mắt mầu hồng lam .

Đinh Đang thất kinh: "Con mắt của lão bản bị làm sao thế?"

"Ta cũng muốn biết ." Đường Thiên trầm giọng nói: "Bên trong Hắc Hồn có nhiều nghiên cứu về huyết mạch , ta nghĩ bọn họ nhất định có thể

tìm hiểu được huyết mạch đang chẩy trong người ta là loại gì ."

"Ta hiểu." Đinh Đang gật đầu: "Đợi chuyện ở đây kết thúc chúng ta sẽ đi, khoảng cách cũng không xa lắm , đại khái mất khoảng ba ngày . Ta biết một tên chuyên gia về huyết mạch rất lợi hại."

"Chúng ta đi luôn bây giờ ." Đường Thiên nói.

"Ngay lúc này sao. . ." Đinh Đang cảm thấy mình lâm vào hỗn loạn rồi , lẽ nào lão bản không nhận thấy bản thân đang ở trong tình cảnh nguy hiểm sao ? Lão bản, xin ngài hãy nghiêm túc chút được không ? Đây chính là Hắc Hồn và Minh tộc a!

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là Đường Thiên lại lắc đầu: "Nếu đúng như ngươi nói là Hắc Hồn và Minh tộc đều dính líu vào , vậy ắt hẳn trong thời gian ngắn hai bên sẽ không có động tĩnh gì quá lớn."

"Tại sao?" Đinh Đang bật thốt lên.

"Bởi vì bọn họ còn đang nghi kỵ lẫn nhau , con mồi thì chỉ có một , trong khi thợ săn lại có đến hai người , vì thế việc săn bắn không bắt đầu nhanh như vậy đâu ." Đường Thiên chậm rãi nói, hắn không biết rằng lúc này hắn như đã biến thành một con người khác , có thêm mấy phần bình tĩnh thong dong .

Bất kể là Đinh Đang, hay là Tái Lôi, đều bị biểu hiện của Đường Thiên trước mắt làm cho phát sợ.

Còn trong mắt Tỳ Ba liên tục chớp động dị quang : "Phân tích của lão bản rất hợp lý đấy !"

Được người thông minh nhanh trí như Tỳ Ba biểu dương, khiến Đường Thiên cảm thấy như mở cờ trong bụng, quả thực đắc ý đến mức không thể đắc ý hơn ! Hai tay chống nạnh, mũi vểnh lên trời, cười ha ha: "Ha ha! Đó là đương nhiên ! Thiếu niên như thần thì đương nhiên là rất thông minh rồi!"

Đinh Đang vừa bị Đường Thiên làm cho chấn động lập tức lâm vào tình huống hỗn loạn , nàng hoàn toàn không thể biết được , đâu mới là lão bản thực sự .

Thế nhưng ngay cả Tỳ Ba cũng bảo có đạo lý thì hẳn đúng là có đạo lý , Đinh Đang luôn tin tưởng vào phán đoán của Tỳ Ba .

Đinh Đang lấy ra một cái ống thủy tinh thí nghiệm như làm ảo thuật , bên trong có một giọt máu đang lơ lửng.

"Đây là Vĩnh Yên huyết." Đinh Đang giải thích: "Chỉ cần lão bản hấp thu giọt máu này là có thể tiến vào Vĩnh An Thành. Vị chuyên gia huyết mạch kia hiện đang ẩn cư trong Vĩnh An Thành ."

Đinh Đang đem cái nút của ống thủy tinh nhổ ra , rồi đem giọt máu Vĩnh Yên bên trong đổ vào lòng bàn tay Đường Thiên .

Vĩnh Yên huyết lập tức thấm vào trong da Đường Thiên , Đường Thiên chỉ cảm thấy trong cơ thể có một mối liên hệ mơ hồ khi có khi không.

"Muốn tiến vào Huyết Hồn Thành Vĩnh Yên thì phải cần chân thân ở trong Hồn khu . Được, lão bản, lúc này cần tập trung lực chú ý , nắm lấy cái tia liên hệ kia , sau đó trong lòng mặc niệm Vĩnh Yên. . ."

"Một giọt Vĩnh Yên huyết này cần 800 ngàn tinh tệ đó , lão bản, cái phí dụng này ngươi phải hoàn trả lại cho ta . ."

Nàng còn chưa nói hết thì Đường Thiên ở trước mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Đinh Đang trợn mắt há mồm, không cần phải đi sớm như vậy chứ , ta chỉ nói là chi trả thôi mà. . .

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Tư Mã Tiếu

Chương 289: Tư Mã Tiếu

"Binh đoàn? Nói đùa gì thế, Sài Lang tọa sẽ có binh đoàn hả?" Thiếu niên tóc xù màu nâu nâng cằm, nụ cười giữ trên môi, mắt nhìn chăm chú vào thủ hạ dưới bậc thang, khóe môi nhếch lên nói giọng giễu cợt: "Đừng vin cái cớ nghe thật buồn cười như vậy! Bấy lâu ta nghi ngờ năng lực của nhà ngươi. Lâu như thế mà vật còn chưa lấy được. Hiện tại Hắc hồn cũng muốn tham gia một chân, chẳng lẽ ngươi còn chưa thấy đã to chuyện? Thiếu gia ta gần đây bị không ít người cười nhạo đấy.

Nam tử đeo mặt nạ khom người đứng dưới bậc thang, lưng ướt đẫm mồ hôi.

"Cho ngươi thêm một tháng nữa, nếu chuyện này mà làm không xong thì ngươi về nhà mà chờ đợi. Thiếu gia không cần tên phế vật."

Những lọn tóc trên đầu bị thổi lệch ra, khuôn mặt đẹp không rõ giới tính xuất hiện, trông thì thật là vô hại, đến cả ngữ khí cũng nửa đùa nửa thật, như thể trêu đùa.

Nam tử đeo mặt nạ run sợ, gã hiểu thiếu gia lắm, ngoài mặt cười cười đùa đùa là lúc trong lòng trở nên cực kỳ tàn nhẫn, lãnh khốc.

Gã không dám biện bạch, không dám cầu tình mà chỉ có thể hô: "Dạ!"

"Đi đi." Thiếu gia phất phất tay, vừa cười hì hì vừa bảo: "Cố mà xoay chuyển tình huống, khắc phục khó khăn cho thật tốt nhé."

Khi nam tử đeo mặt nạ ra khỏi đại điện, một trận gió lạnh thổi tới làm toàn thân run cầm cập thì gã mới biết toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

"Hắn không nói láo đâu."

Một thiếu niên sắc mặt tái nhợt bước ra từ sau tấm bình phong. Vị thiếu niên này trông ốm yếu không chịu được gió sương, quần áo trắng như tuyết tung bay phất phới, mái tóc dài màu đen, trong ánh mắt phảng phất vẻ sầu muộn.

Thu Chi Quân, cái tên này dù ở Tộc Minh cũng ít người biết tới.

"Ta biết." Gã thiếu niên tóc xù cười hì hì đáp lại, tiện tay lấy một miếng điểm tâm thảy vào miệng, nói một cách hàm hồ: "Cứ để hắn tới thử chất lượng của Hắc Hồn và Quang Minh võ hội đi. Nhị thúc đã hao hết tâm tư sắp xếp một chỗ cho hắn trong đó. Chết hả, cũng là góp tý sức, tý tâm với Nhị thúc. Nhị thúc tuổi đã cao như vậy rồi mà ngày ngày còn hết lòng lo lắng, chẳng mấy mà yếu thôi."

Tộc Minh là do rất nhiều gia tộc lớn nhỏ hợp thành, mà nhà Tư Mã chính là một trong bảy thế gia của Tộc Minh.

Tư Mã Tiếu là con của Tư Mã Đào thuộc chi thứ ba Tư Mã gia. Tư Mã Đào chết sớm nên Tư Mã Tiếu và mẫu thân sống nương tựa vào nhau. Chi thứ ba trong các chi của Tư Mã gia luôn ở thế yếu vả lại cô nhi quả mẫu nên đương nhiên bị người khác khi dễ. Tư Mã Tiếu, người cũng như tên, dù bị bắt nạt, gây khó cũng luôn cười hì hì.

Khi Tư Mã Tiếu lên mười bốn thì phát sinh biến hóa. Bình thường Tư Mã Tiếu rất kín tiếng với cao tầng ở bên trong tộc thế mà nổi lên đột ngột, không chút phong thanh đoạt được vị trí thứ ba.

Sau đó Tư Mã Tiếu bị gia tộc phải đi Dao Quang tinh. Không ngờ chỉ sau ba năm ngắn ngủi Dao Quang tinh đột nhiên phát triển nhanh chóng, số thuế đóng góp tăng hơn ba lần. Không chỉ như vậy, trong ba năm

khoáng mạch gã xuất ra vượt quá bảy thành. Các trưởng lão trong tộc có ấn tượng rất tốt với gã.

Chuyện lạ xảy ra làm cho chi thứ nhất và chi thứ hai đố kỵ. Trong hội nghị gia tộc, gã bị điều sang Hạt Hổ tọa. Hạt Hổ tọa là một trong Bắc thiên tập cửu châu, thế lực rắc rối phức tạp, các thành phần ở địa phương rất rối ren. Tộc Minh gần như không có mấy ảnh hưởng ở chốn này.

Không ai ngờ, Tư Mã Tiếu lật tay làm mây, úp tay làm mưa, không lôi kéo được thì đánh gục. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, Tộc Minh không chỉ thò một chân vào Hạt Hổ tọa mà còn chiếm trọn ba phần tư địa bàn.

Với biểu hiện kinh diễm của Tư Mã Tiếu, gã cứ thế bước vào cao tầng của Tộc Minh. Sự xuất hiện của gã làm cho các chi khác cảnh giác và e sợ.

Thấy gã sắp sửa đoạt được hết Hạt Hổ tọa, gia tộc khẩn cấp triệu hồi gã về, tiếng là muốn ủy thác cho gã trách nhiệm nặng nề nhưng kỳ thực chi trưởng và chi thứ hai muốn mượn cho hội hớt tay trên thành quả.

Trở lại tộc, Tư Mã Tiếu dường như an phận, thỉnh thoảng hắn bái kiến những trưởng lão không có thực quyền thì ở lỳ trong nhà, ít khi ra ngoài. Nhưng chẳng ai ngờ, tưởng gã bất động thanh sắc thế mà là người sách động sự kiện lần này.

Thu Chi Quân là sư huynh của gã.

"Tuy bên cạnh Đường Thiên có nhân tài, có chiến thuật lợi hại, thật là làm chúng ta đỏ mắt! Nội tình Quang Minh võ hội quả nhiên thâm hậu hơn so với chúng ta biết." Tư Mã Tiếu ăn uống dây ra cả mặt, tiếng nói mơ hồ không rõ.

Thu Chi Quân lắc đầu, thản nhiên bảo: "Không phải người của Quang Minh võ hội, Đường Thiên chỉ là một người sở tại nên tính cũng khá dửng dưng. Hắn là người của Đường Thiên, nếu như lời đồn đại là thật

thì là một người nào đó của Nam Thập tự binh đoàn còn lưu lại. Chuyện cũng bình thường."

"Có đạo lý." Tư Mã Tiếu liếm những thứ còn vương trên ngón tay, thật chẳng có chút hình tượng nào. Gã nói: "Nếu như chúng ta có binh đoàn của riêng mình thì có phải là nhiều chuyện trở nên dễ dàng hơn nhiều không."

"Không phải là ngươi đang làm sao?" Thu Chi Quân chẳng chút động lông mày.

"Hắc hắc!" Tư Mã Tiếu chẳng chút lúng túng dù bị vạch trần chân tướng, gã cười hì hì bảo: "Ái dà dà, sư huynh ngươi sức yếu như vậy, để tâm nhiều chuyện lỡ như chết thì ai xử lý đống chuyện nát tươm này giúp ta."

Thu Chi Quân tựa như không nghe thấy: "Chi thứ hai đang nếm mùi thất bại ở Hạt Hổ tọa, Tư Mã Hoành chết trận, Tư Mã Ngữ Quang trọng thương."

Khuôn mặt Tư Mã Tiếu đau đớn: "Anh tài chết sớm, đây là tổn thất lớn của nhà Tư Mã chúng ta! Chuẩn bị hai phần lễ vật cho hai chi, hai vị thúc phụ không nên quá đau lòng mới được."

"Hiện giờ bọn họ hận ngươi tận xương." Thu Chi Quân chẳng muốn làm bộ làm tịch đi chia sẻ.

Mời các vị huynh đệ tỷ muội tham gia dịch với diễn đàn.

Tư Mã Tiếu cố ý để lại một phần tư Hạt Hổ tọa, chính là ngờ hai chi thèm thuồng hớt tay trên. Ba năm gã ở đó không giết hết những nhân vật lợi hại của Hạt Hổ tọa mà chỉ đẩy tất cả ra một góc Hạt Hổ tọa mà không tiến công thêm bước nữa. Gã cố ý cho bọn họ có cơ hội thở được, hơn nữa nên biết rằng chỗ này liên thông với nhiều Tinh môn của Vũ Tiên tọa.

Vũ Tiên tọa sao có thể để Tộc Minh cắm sừng tại đây?

Các thế lực bản địa Hạt Hổ tọa được chấn chỉnh lại thật sắc bén, hơn nữa lại được Vũ Tiên tọa âm thầm ủng hộ, đây chắc chắn là một cái hố sâu không thấy đáy. Chi trưởng, chi thứ chui vào tất nhiên bể đầu chảy máu.

"Chuyện đâu có liên quan gì tới ta hả?" Tư Mã Tiếu than một tiếng, vung hai tay, vẻ mặt vô lại: "Điều ta về thì ta đã về. Để bọn họ tiếp nhận, ta đồng ý. Ta trong sáng như gương, ngươi đừng có bôi đen ta!"

"Hai chi đã tổn thương nguyên khí nặng nề." Thu Chi Quân bình tĩnh phân tích thế cục: "Ngươi tính sử dụng những vị trưởng lão kia sao?"

"Còn chưa đến lúc." Tư Mã Tiếu lắc đầu quầy quậy: "Thanh danh ta còn chưa đủ."

Thu Chi Quân hiểu rõ sắp đặt của Tư Mã Tiếu ít nhiều, gã hơi suy nghĩ một lúc liền hiểu ra: "Mục đích của ngươi là Hắc Hồn và Quang Minh võ hội?"

"Sư huynh thật thông minh. Chút công lao ở Hạt Hổ tọa đã là cái gì?" Tư Mã Tiếu nhếch miệng cười xem thường, nói rất tự nhiên: "Tộc Minh chúng ta hình thành cũng khá lâu rồi nhưng vẫn bị coi là nhà giàu mới nổi, so với Hắc Hồn và Quang Minh võ hội vẫn thấp hơn một cái đầu, đây là tâm bệnh của tất cả cao tầng. Bọn họ cực kỳ kiêng kỵ Hắc Hồn và Quang Minh võ hội, nói cho cùng thì do lòng tin không đủ. Lúc này, nếu có ai đủ để chống lại Hắc Hồn hoặc Quang Minh võ hội, chỉ cần không thua thì cao tầng sẽ làm như không thấy."

"Ngươi không sợ thua sao?" Thu Chi Quân khiếp sợ kế hoạch của vị sư đệ, cái nhìn của sư đệ đã không còn chỉ trong Tư Mã gia rồi.

"Tại sao ta lại thua?" Thiếu niên tóc xù cười hì hì bảo: "Liên quan gì tới chúng ta? Chết là con của Nhị thúc, mục tiêu của Hắc hồn là Đường Thiên, Quang Minh võ hội bảo vệ Đường Thiên. Người ngoài nhìn chằm

chằm, thua nhiều mất mặt, Quang Minh võ hội và Hắc hồn có ai nuốt được cục tức này đây? Yên tâm đi, chúng ta chỉ là tôm tép người ta sẽ không để vào mắt đâu."

"Ngươi định hãm hại ai hả?" Thu Chi Quân kiềm chế nỗi khiếp sợ trong lòng.

"Ôi, sư huynh, không nên dùng từ hãm hại khó nghe như vậy chứ." Tư Mã Tiếu cười cười vẻ vô lại: " Nhiều tiền bối như vậy hợp tác với loại vãn bối như ta cũng là mỗi mỹ đức mà. Còn vị tiền bối nào có lòng tốt như vậy thì cứ phải tùy tình huống lúc đó đã."

Thu Chi Quân nhìn vẻ mặt cười hì hì của sư đệ, trong lòng lặng lẽ tính toán.

Kế hoạch này của sư đệ, khả năng thành công cao!

Chuyện này đúng là do Tư Mã Tiếu dựng lên nhưng chẳng mấy chốc mà nhân vật chính sẽ là Hắc Hồn và Quang Minh võ hội. Tràng diện lúc đó hẳn hỗn loạn một trận, mưu đồ sư đệ rõ rành rành là thừa nước đục thả câu!

"Đường Thiên có binh đoàn, đây là nhân tố bất ổn." Thu Chi Quân trầm giọng.

Đột nhiên Tư Mã Tiếu mỉm cười: "Gây sức ép với binh đoàn kia như thế nào? Mấy thứ tiểu bộ lạc có thể níu chân binh đoàn ư? Hơn nữa, cho dù là núi chân binh đoàn lại thì kẻ vội vàng nhất chính là Hắc Hồn chứ sao nữa."

Gã âm thầm gây dựng binh đoàn nên biết rõ chuyện này không dễ, cho nên gã đối với chuyện "Binh đoàn" của Đường Thiên khá coi thường.

Một lần đối trận, An Bạch đột tử, Mao Quân cụt tay trọng thương, kết quả như vậy sẽ làm cho các phương thế lực quan chiến sẽ xôn xao,

hoảng sợ.

Binh đoàn!

Sài Lang tọa mà có binh đoàn!

An Bạch và Mao Quân đều là cường giả trên Thiên bảng, trong một trận chiến một chết một trọng thương không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng tin Đường Thiên có binh đoàn là từ miệng Mao Quân truyền ra, không ai dám bảo Mao Quân nói hươu nói vượn, kiểu gì cũng có sức thuyết phục.

Một lão khô gầy như củi trầm giọng bảo; "Ngươi cho là thế nào?"

Ông lão này họ Đồ là một trưởng lão của Hắc hồn. Ở Hắc Hồn, địa vị trưởng lão hết sức đáng tôn sùng, tin tức về Nam thập tự tọa truyền đến tai lão làm lão động tâm.

So với người khác thì lão biết nhiều hơn một chút.

"Câu chuyện binh đoàn, chưa đủ đáng sợ." Đứng trước mặt lão là nữ võ giả mặc giáp, cô ta trầm giọng bảo: "Nếu như là binh đoàn chân chính thì Mao Quân không thể nào trốn thoát được. Chắc hẳn là vừa mới xây dựng chưa được bao lâu, thực lực đáng phải nghi ngờ."

Ở vị trí bọn họ, chuyện binh đoàn không đáng sợ như người thường. Binh đoàn cường hãn đương nhiên đáng sợ nhưng đối với cao thủ mà nói thì cũng không phải là không thể chiến thắng.

Trong lúc đọ sức lực lượng thì không có mạnh yếu một cách tuyệt đối.

"Nếu chuyện này giao cho ngươi, ngươi có thể chắc chắn không?" Đồ lão trầm ngâm rồi hỏi.

"Cần lục vệ cùng xuất hiện." Nữ võ giả trầm giọng đáp.

Khuôn mặt Đồ lão lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ngươi cảm thấy cần phải cả lục vệ đều xuất hiện?"

Lục vệ trong tay lão là sáu võ giả xuất sắc nhất, cô ta chính là người đứng đầu lục vệ, mỗi người trong bọn họ đều có huyết mạch cực kỳ bất phàm, thực lực cường hãn. Đồ lão không nghĩ là một lần mà phải vận dụng lực lượng cường hãn nhất.

"Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực." Nữ võ giả đáp.

Đồ lão suy tư một lát rồi ngẩng đầu lên, trầm giọng quyết: "Được! Ngươi dẫn chúng đi, đưa Đường Thiên về cho ta!"

'Vâng!" Nữ võ giả tuân mệnh, xoay người rời đi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Phí Lão Đầu

Đường Thiên tò mò nhìn quanh.

Nhà kho thật khổng lồ, từng dãy khung sắt nhìn không thấy cuối, trên khung treo các mẫu máu Tinh Hồn thú, nhiều lắm; Đường Thiên hoa cả mắt, còn có rất nhiều thùng trong suốt bằng thủy tinh, các loại máu trôi nổi, trừ màu đỏ thông thường, còn có màu bạc, màu xanh da trời, màu đen v.v…

Thật hoành tráng... Đường Thiên như hai lúa mới lên phố, từ lúc vào cửa đã há hốc mồm.

Để an toàn, Đinh Đang yêu cầu Đường Thiên đeo mặt nạ. Mà khi hắn móc cái mặt nạ tinh tinh ra, nàng lập tức muốn mua ngay cho hắn tấm mặt nạ mới.

Quá xấu mà!

Trên mặt nạ còn đeo mắt kính, nhìn hết sức quái dị.

"Tiểu Đinh Đang, gần đây ta không nghiên cứu ra huyết mạch tốt nào hết." Một thanh âm già nua từ hàng kế bên trên không xa truyền tới.

Đường Thiên cùng Đinh Đang theo âm thanh đi qua, chỉ thấy một lão đầu tóc hoa râm buộc tạp dề xám đang nghĩ cách đưa thùng nước thủy tinh lên khung sắt. Trong thùng đầy chất lỏng không màu, chỉ có mấy chục con cá màu bạc ở trong chợt tụ chợt tán, linh động vô cùng.

Đường Thiên thấy thế, nhẹ nhàng đỡ lấy, gác bình thủy tinh lên trên khung sắt. Hắn thấy rõ, đâu phải cá bạc gì mà là mấy chục giọt máu cỡ

hạt đậu nành.

Hình như phát hiện Đường Thiên, chúng đột nhiên ngừng lại, rồi sau đó co rút.

"Cảm ơn!" Lão đầu lau mồ hôi, ha ha nói: "Đây là huyết mạch Ngân Yển Thử (chuột đồng màu bạc), cẩn thận tí. Tiểu tử khí lực rất lớn ah, dùng huyết mạch gì vậy?"

Lão đầu liếc qua Đường Thiên, thấy hắn đeo mặt nạ cũng không ngạc nhiên, đầu năm nay có nhiều người muốn che giấu thân phận.

"Huyết mạch? Ta đã dùng Chu Nho Huyết và Vũ Nhân Huyết." Đường nghĩ nghĩ nói.

"Song huyết mạch?" Phí lão hơi kinh ngạc.

"Phí lão, đây là lão bản của ta." Đinh Đang giới thiệu nói: "Lần này, không phải vì chuyện của Tỳ Bà mà do lão bản muốn biết rõ huyết mạch trong cơ thể mình nên tới."

"Ah à! Có thể hấp thu 2 loại huyết mạch, thân thể các hạ không tầm thường ah. Đi theo ta." Vừa nghe Đường Thiên là lão bản của Đinh Đang, liền trở nên khách khí, trong lòng thì mừng thầm. Đinh Đang thường xuyên đến đây để mong mua các loại huyết mạch mới lạ cho Tỳ Bà chữa bệnh, hắn hiểu rõ tiểu cô nương này. Tuổi thì không lớn lắm, nhưng kinh nghiệm giang hồ phong phú, tầm mắt cao, nếu có đầu nhập dưới trướng người nào, tất nhiên tài lực người ấy cũng không kém.

Nghiên cứu huyết mạch như đốt tiền, giờ hắn đã rất túng quẫn.

Hai người đi theo sau Phí lão, vào một chỗ đầy các loại dụng cụ làm việc.

“Có hơi bề bộn chút, thật…” Phí lão có chút xấu hổ, cả phòng làm việc thật sự rất lộn xộn, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Hắn vội vã dọn sơ một chỗ để mọi người đứng.

“Các ngươi làm sao để kiểm tra huyết mạch?” Đường Thiên có chút tò mò.

“Phương pháp thì có rất nhiều.” Dính đến chuyên môn, tinh thần Phí lão đầu tốt lên rất nhiều, miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt: “Ví dụ như Kha Thị Trắc Định Pháp, như Định Giá Trị Pháp… mỗi một vị chuyên gia nghiên cứu huyết mạch, đều có biện pháp riêng. Ví dụ như ta liền cho ưa thích dùng Ba Trị Pháp.”

“Ba Trị Pháp?”

"Ừ! Huyết mạch, bản thân nó ẩn chứa năng lượng chấn động khác nhau, những chấn động năng lượng này cũng không phải là lộn xộn mà có quy luật đấy. Chấn động mạnh yếu, chấn động phạm vi, chu kỳ chấn động… mỗi một loại đều không giống nhau. Như trên đời không có 2 lá cây hoàn toàn giống nhau, cũng vậy trên đời này không có huyết mạch các hạng trị số hoàn toàn giống nhau." Phí lão đầu tràn đầy tự tin.

"Nghe rất có lý!" Đường Thiên gật đầu, hắn không có chần chừ, dứt khoát nói: "Vậy thì bắt đầu chứ!"

"Tốt, phí tổn là 50 vạn tinh tệ." Phí lão đầu nói.

"Không có vấn đề!" Đường Thiên lúc này là lần hiếm hắn hào phóng, hiện tại hắn chỉ nghĩ, trong cơ thể mình thật sự ẩn chứa huyết mạch gì?

Phí lão đầu lấy ra một thứ giống ống kim xilanh, từ cánh tay Đường Thiên rút ra chừng nửa ống máu.

Nhìn không khác huyết dịch thường nhân, Phí lão đầu buông lỏng một hơi, càng là huyết mạch bất thường sẽ có đặc thù, mà màu máu này rất bình thường, nên nó cũng bình thường, lão Phí nghĩ thầm. Hắn đem ống nghiệm, để vào cái khay bạc hình tam giác. Chỉ thấy khay bạc tam giác đột nhiên như sống lại, mở rộng như lá sen, bao lấy ống nghiệm.

"Bước đầu tiên, chúng ta khảo thí năng lượng chấn động mạnh yếu của nó." Phí lão đầu giải thích nói: "Tam Giác Năng Bàn này, ta bỏ rất nhiều tiền mới mua được, là Bạch Ngân Bí Bảo Tam giác tòa Bắc Thiên cấp ah, những năm này nó có tác dụng rất lớn."

Lúc nói, hắn có phần có vài phần đắc ý. Tam Giác Năng Bàn xác thực là một kiện bí bảo tốt. Kỳ thật Tam Giác Năng Bàn giá cũng chẳng cao, nếu không hắn cũng không mua. Hắn có thể chế ra Ba Trị Pháp, hoàn toàn là vì không còn cách khác. Món Bí Bảo trên tay hắn cứ như vậy nghiên cứu, tất cả đều vây quanh nó mà tiến hành.

Các loại tác dụng của Tam Giác Năng Bàn, đều bị hắn moi ra, mà Ba Trị Pháp chính là một kết quả.

Bất quá, không thể không nói Phí lão đầu vẫn có chút trình độ, Ba Trị Pháp hiệu quả rất tốt. Nhưng Phí lão đầu hiển nhiên không có thiên phú với việc buôn bán, mặc dù thành quả không ít, nhưng hiếm bán được.

50 vạn tinh tệ, hắn vừa rồi kỳ thật chỉ là thử giá, trong lòng hắn chỉ 20 vạn thôi.

Không nghĩ tới, lão bản Đinh Đang tài đại khí thô, không thèm trả giá. Không khỏi làm Phí lão đầu có ý khác, hắn cười nói: "Một bước này, chúng ta uống trà nói chuyện chút."

Đinh Đang liếc Phí lão đầu liếc mắt một cái: "Ngươi có trà sao?"

Phí lão đầu lập tức cứng ngắc, nhưng hắn có thể sống đến giờ, da mặt cũng đã dầy lắm, không có nửa phần mất tự nhiên ha ha nói: "Thật có lỗi, thật có lỗi! Vậy không bằng đi xem những thứ lão hủ góp được?"

Đinh Đang biết tâm tư Phí lão, nhưng nàng không phản đối. trình độ Phí lão tương đối xuất sắc, nếu như không phải nghiên cứu của hắn quá cổ quái, tiền của hắn tuyệt đối cuồn cuộn.

"Tốt!" Đường Thiên nghe vậy lớn cảm thấy hứng thú.

Phí lão đầu mừng rỡ, hắn chính là muốn chào hàng vài loại huyết mạch, vội vàng dẫn Đường Thiên cùng Đinh Đang đi.

Vừa đi vào bảo tàng thất, Đường Thiên cảm nhận đến mấy chục loại khí tức bất đồng. Hết sức kinh ngạc, Trân Tàng Thất không lớn, tủ bốn phía, đặt chỉnh tề một loạt ống nghiệm, trong mỗi cây đều bồng bềnh một giọt máu màu sắc khác nhau.

Những giọt máu này hiển nhiên tốt hơn so với ngoài kia. Mỗi giọt máu, đều phát ra khí tức đặc biệt, Đường Thiên có thể từ đó nhận ra lực lượng bất đồng. Người bình thường có lẽ sẽ bỏ qua, nhưng trực giác Đường Thiên rất nhạy cảm nên thấy rõ chỗ khác nhau giữa chúng.

"Đây đều là thành quả những năm này của ta." Vẻ mặt Phí lão đầu có chút kiêu ngạo, nhìn ống nghiệm trên tủ, cũng không khỏi có chút cảm khái: "Ta suy nghĩ không giống người khác. Tất cả chuyên gia huyết mạch, mục tiêu đều là bồi dưỡng huyết mạch cường đại. Trong bọn họ, có người dùng huyết mạch bất đồng dung hợp, muốn tạo ra huyết mạch mạnh hơn. Một số khác lại thử bồi dưỡng huyết mạch tinh khiết hơn, họ cho rằng càng tinh khiết, sẽ chứa lực lượng càng cường đại. Ta thuộc về loại sau, nhưng có khác. Ta cảm thấy mỗi một loại huyết mạch, như một mỏ khoáng sản to lớn, thành phần rất phức tạp. Giờ, huyết mạch đều không còn thuần túy, nhưng vẫn chứa một ít Huyết Mạch Viễn Cổ. Mà ta làm là không ngừng chia nhỏ chúng, trong quá trình này, ta có được rất nhiều huyết mạch đặc biệt."

"Phải biết trong huyết mạch bây giờ đều có thành phần của Huyết Mạch Viễn Cổ." Phí lão chỉ vào một cây ống nghiệm nói: "Ngươi xem giọt máu thằn lằn màu xanh da trời kia, xinh đẹp như bảo thạch. Đó là huyết mạch Lam Băng Tích Dịch Tộc, loại Viễn Cổ chủng tộc này đã tuyệt chủng chừng 6 vạn năm. Huyết mạch của nó ẩn chứa thủy hành lực lượng rất cường đại, dung nhập nó vào, thân thể ngươi thậm chí có thể biến ảo như nước."

Đường Thiên đã giật mình: "Lợi hại như vậy?"

Đinh Đang ở một bên hừ lạnh nói: "Lão bản, đừng nghe hắn thổi phồng! Huyết mạch của hắn, mỗi một loại đều có chỗ thiếu hụt rất nghiêm trọng, đến giờ hắn còn chưa tạo ra loại nào mà không có thiếu hụt. Cho nên mới không ai dám mua."

Bị vạch trần, Phí lão đầu cũng không để ý nói: "Không có biện pháp, như huyết mạch Lam Băng Tích Dịch Tộc, bây giờ trong một ít huyết mạch có thể tìm được một tia, nhưng rất mỏng. Bất quá, uy lực của nó cũng rất mạnh! Đám người kia chẳng qua là nhát gan, hừ, nếu như bọn hắn dùng những huyết mạch này, nhất định bọn hắn sẽ biết huyết mạch hiện tại chúng hấp thu cùi bắp đến thế nào!"

Tuy rằng hấp thu huyết mạch có thể làm cho thực lực thân thể tăng vọt, nhưng Đường Thiên nhưng vẫn cẩn thận. Tiêu hóa lực lượng huyết mạch cũng không phải chuyện dễ.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một sự kiện: "Ta có thủ hạ là Sài Lang Tộc, họ nên dùng huyết mạch gì?"

Phí lão đầu hơi suy nghĩ nói: "Sài Lang Tộc vốn là hậu duệ Thiên Vũ Nguyệt Lang nhất tộc, bất quá, đã phi thường mỏng manh. Huyết mạch Sài Lang Tộc hiện tại là lấy huyết mạch Sài Tộc cổ đại làm chủ, mà Sài Tộc là một tộc có chi nhánh nhiều nhất, làm cho huyết mạch Sài Lang Tộc cực kỳ hỗn loạn. Bọn hắn rất khó đánh thức lực lượng huyết mạch của chính mình, phải dùng huyết tuyền để thức tỉnh. Ta đã từng nghiên cứu qua huyết mạch Sài Lang Tọa, Thiên Võ Nguyệt Lang Tộc huyết mạch, ta luyện được vô cùng ít."

Hắn từ trên tủ lấy ra một cây ống nghiệm, bên trong có một giọt máu hình ánh trăng lơ lửng.

Giọt máu không chỉ có màu ánh trăng, mà ngay cả hình dạng cũng vậy, bất quá là một cái trăng tàn.

Nó lẳng lặng phiêu du trong ống nghiệm, an tĩnh dị thường.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Thổ Hào Cùng Hắc Viêm

Tiếc là tiêu bản máu của Sài Lang Tộc không nhiều ah! Ta tinh luyện hơn 3000 phần mới đề luyện tới mức ấy, mới nhìn thì thấy là không tệ, kỳ thật độ hoàn thành được có 30%." Phí lão đầu có chút tiếc nuối: “Trên lý luận, tinh luyện càng nhiều tiêu bản càng dễ lấy được huyết mạch Thiên Vũ Nguyệt Lang gần với nguyên bản. Nhưng trên thực tế, được trên 50-60% đã rất khó, cũng cần số lượng tiêu bản nhiều lắm!”

“Nói cách khác, nếu ta có thể cung cấp tiêu bản Sài Lang Huyết thì có khả năng tinh luyện ra Thiên Vũ Nguyệt Lang huyết mạch hoàn mỹ?

“Không phải hoàn mỹ, là nguyên vẹn! Hơn nữa, đây chỉ là lý luận." Phí lão đầu sửa chỗ sai trong lời nói của Đường Thiên rồi nói tiếp: "Nếu có có 3 vạn phần, hẳn là có thể để được hơn 80%. Khi vượt qua 60%, mỗi một điểm tăng lên đều khó hơn trước kia rất nhiều. Muốn cho ra tiêu bản hoàn chỉnh, cần ít nhất 100 vạn phần.

Đường Thiên nghĩ nghĩ, Sài Lang Bộ Lạc có đến mấy vạn, 3 vạn hẳn là có thể đáp ứng ah!

“Ít nhất cần bao nhiêu tiền?” Đường Thiên cẩn thận hỏi.

“Ngươi muốn độ hoàn thành là bao nhiêu?”

“Đương nhiên là càng cao càng tốt.”

Thổ hào! Phí lão đầu nước mắt đầy mặt, rốt cuộc ta đã gặp được thổ hào, lão muốn hét to 2 tiếng “thổ hào”, chúng ta sẽ làm bạn!

Một lát sau, hắn mới kiềm chế được kích động rồi ra giá: “Nếu như các ngươi cung cấp tiêu bản thì: 50% độ hoàn thành 500 vạn tinh tệ. 60%, 10 triệu. 70%, 3 trăm ngàn, nếu như đạt tới 80% độ hoàn thành cần 6500 vạn tinh tệ.”

Dám nói độ hoàn thành càng cao càng tốt , không phải thổ hào là gì? Nhiều loại huyết mạch của hắn ở đây đều có lịch sử lâu đời, nhưng độ hoàn thành quá thấp. Không đến 50% gần như không bán được. Mà tính từ 50%, mỗi khi đề cao 5%, là một bậc thang.

Đường Thiên hít 1 ngụm khí lạnh.

Quá đắt!

6500 vạn tinh tệ, nếu là giúp mấy người Lăng Húc, Hạc… hắn cũng không tiếc, nhưng đây là cho bọn Hỏa Mã Nhỉ, nếu Sài Lang Bộ Lạc không có nổi 1 cao thủ thì… dù sao cũng không ổn. Hỏa Mã Nhỉ thực lực cũng không tệ nhưng so với Ô Thiết Vũ lại kém quá.

“80% độ hoàn thành của huyết mạch Thiên Vũ Nguyệt Lang nó ra sao?" Trong giọng Đường Thiên đầy vẻ đau lòng.

Phí lão lắc đầu: "Không biết, trên thị trường không bán máu Thiên Vũ Nguyệt Lang có độ hoàn thành cao như vậy. Chuyên gia nghiên cứu qua Sài Lang Huyết mạch, còn chuyên nghiên cứu Thiên Vũ Nguyệt Lang Huyết rất ít. Bất quá dù sao nó cũng là Viễn Cổ huyết mạch, 80% sẽ rất kinh khủng."

Nghĩ nghĩ, Đường Thiên vẫn là chấp nhận: "Được!"

Hỏa Mã Nhĩ cũng tạm, hơn nữa nàng cần có thực lực để sau này chỉ huy Sài Lang Bộ Lạc, không có thực lực không được.

Bất quá Đường Thiên đã biết sự đắt đỏ của huyết mạch. 80% độ hoàn thành liền phải trả 6500 vạn.

Đường Thiên hỏi Đinh Đang giá cả của phần Sài Lang huyết thông thường, đại khái cỡ 500 tinh tệ, 3 vạn phần là 15 triệu. Thành phẩm cao hơn chút là hơn 800 ngàn.

Ngẫm lại thì 1 giọt Thiên Vũ Nguyệt Lang đặt trong cửa hàng giá bao nhiêu?

3-5 tỉ vậy là còn lương tâm đấy, lòng dạ hơi hiểm chút là ra giá đến 10 tỷ, ngươi cũng chẳng có biện pháp gì.

Phí lão đầu mừng húm, đơn đặt hàng 6500 vạn, đây tuyệt đối là vụ làm ăn lớn nhất từ trước giờ của hắn. Những huyết mạch ở Trân Tàng Thất này, độ hoàn thành đều cực thấp, có mẫu chỉ có 0,5%. Hắn không muốn người ta biết, nguyên nhân chính hắn không thể tạo ra mẫu có độ hoàn thành vượt qua 70% là vì hắn không có tiền. Ngay cả Tam Giác Năng Bàn, cũng do hắn lấy hết dũng khí, đem tất cả tích lũy nện vào, mới miễn cưỡng mua được.

Đôi mắt nhỏ của Phí lão đầu hiện quang mang, hắn bắt đầu mơ tưởng về 6500 vạn tinh tệ, đây là 6500 vạn ah…!

Nếu chỉ tăng Sài Lang Huyết Mạch lên chút ít thì có cách nào không? Đường Thiên đột nhiên hỏi, hắn lập tức bổ sung một câu: "Ta sẽ trả đủ!"

“Trả đủ?” Phí lão đầu có chút nghi ngờ nhìn Đường Thiên, 6500 vạn sẽ không phải chỉ thổi phồng chứ?

“Đây là làm ăn khác, tính riêng.” Đinh Đang đoán được ý Phí lão đầu, Phí lão thường ngày đối với nàng rất tốt. Lão không có tiền, nàng cũng không biết phải cần bao nhiêu, nhưng những năm nay Phí lão chế không ít huyết mạch cổ quái cho Tỳ Bà chữa bệnh. Lão cũng không tệ, nàng không muốn Phí lão đầu đắc tội với lão bản, nên nhắc nhở.

Đường Thiên cũng nói: "Không sai, đây là một sinh ý khác, ta sẽ trả đủ cả 2."

Đường Thiên nghĩ đến việc Binh tuyển chọn người mới cùng "Pháo hôi", những người này đều là người Sài Lang Tộc, nếu như thực lực bọn họ có thể tăng lên một chút, tốn cũng không bao nhiêu, hắn sẽ suy xét.

Một sinh ý khác, Phí lão thở ra nhẹ nhõm, hiện hắn nhận định Đường Thiên là thổ hào nên cố biểu hiện mình: “Sài Lang Tộc bình thường đều dùng Giác Tỉnh Huyết Tuyền, nhưng ta có 1 biện pháp tốt hơn. Trong huyết mạch Sài Lang Tộc chiếm tỉ lệ lớn nhất là huyết mạch SàiTộc. Rất nhiều người cho rằng, đây là một loại huyết mạch hoàn toàn không có lợi, bởi vì sức chiến đấu Sài tộc cổ đại quá bình thường, không có đặc biệt gì. Nhưng, Sài Tộc Cổ Đại ương ngạnh truyền xuống thành Sài Lang Tộc, không phải không có nguyên nhân. Năng lực sinh sôi của Sài Lang Tộc rất mạnh, đây là một nguyên nhân, bọn hắn có thể sống trong vài hoàn cảnh khó khăn. Mà một nguyên nhân khác, chính là bọn họ am hiểu hợp tác đoàn đội. Sài Lang Tộc có lẽ là một trong các chủng tộc am hiểu hợp tác đoàn đội nhất, họ cơ cảnh giảo hoạt, lãnh khốc vô tình."

Đường Thiên cùng Đinh Đang đều bị hấp dẫn bởi lời của Phí lão, những lời như thế bọn hắn đều chưa từng nghe.

“Chỉ cần thức tỉnh huyết mạch Sài Tộc cổ đại trong cơ thể, họ sẽ có được thiên phú như vậy. Giác Tỉnh Huyết Tuyền cũng có phát tác dụng này. Ta từng nghiên cứu qua Giác Tỉnh Huyết Tuyền, nó chỉ kích phát huyết mạch hỗn tạp trong Sài Lang Huyết Mạch, ví dụ như huyết mạch Sa Lang Cổ Đại, sẽ giúp thực lực của bọn hắn mạnh hơn. Nhưng trong mắt ta, đây là một thủ đoạn cực kỳ kém, khó trách hôm nay Sài Lang Tọa luân lạc tới mức này."

Phí lão đầu không khỏi cảm khái, nhưng rất nhanh, hắn biết mình đã lạc đề, vội nói: “Những phần huyết mạch kia rất mỏng, kích hoạt chúng làm sao bằng được các tộc khác chứ! Huyết mạch Sài Tộc cổ đại, tinh luyện rất dễ, nó còn duy trì khá hoàn chỉnh, như hiện nay trong Sài Lang Huyết Mạch, có lẽ còn đến 70%. Kích hoạt chúng, mới đạt đến yêu cầu của ngươi. Ta có thể cung cấp dược tề, 1 phần chỉ tốn 3 vạn. Nếu ngươi có Giác Tỉnh Huyết Tuyền thì 1 người chỉ tốn 5000.

" Giác Tỉnh Huyết Tuyền lợi hại như vậy?"

Trước đó, Đường Thiên hoàn toàn không thèm để ý Giác Tỉnh Huyết Tuyền là cái quái gì hết; nhưng vừa nghe thấy nó có thể giúp hắn tiết kiệm tinh tệ, hắn lập tức coi trọng.

Một người 3vạn, 1000 người là 3000 vạn, mà nếu có Giác Tỉnh Huyết Tuyền, chỉ cần 500 vạn, hai bên chênh lệch 2500 vạn.

2500 vạn tinh tệ, đã đủ phát động một hồi chiến tranh!

"Ừhm, Giác Tỉnh Huyết Tuyền trời sinh phù hợp Sài Lang Tộc. Trên thực tế, Giác Tỉnh Huyết Tuyền đã thong thả cải tạo Sài Lang Huyết Mạch nhiều đời, loại cải tạo này rất chậm. Mỗi một thời đại võ giả Sài Lang Tộc sử dụng qua Giác Tỉnh Huyết Tuyền đều âm thầm được biến đổi, đây là lực lượng tự nhiên. Ngày thường biến đổi nhỏ nên không thấy, nhưng lâu dài lại khiến kẻ khác kinh sợ." Phí lão giải thích.

“Ta cần ít hàng để thử, lấy 10 phần trước đi.”

“Không vấn đề, nửa giờ là đủ.”

Đường Thiên và Đinh Đang đi đến cái phòng không chỗ đặt chân kia.

Bỗng từ phòng làm việc truyền đến tiếng hốt hoảng: “A! Trời ơi!”

Đường Thiên phản ứng cực nhanh, thân hình lóe lên, Đinh Đang cũng lật đật chạy theo.

Khi Đinh Đang chạy như điên vào phòng làm việc, liền nhìn thấy cảnh làm nàng ngây dại. Cũng không riêng gì nàng mà cả Đường Thiên và Phí lão đầu, đều ngẩn tò te.

1 đám lửa đen thui bao phủ Tam Giác Năng Bàn, vô thanh vô tức thiêu đốt, mắt thường cũng thấy được tốc độ Tam Giác Năng Bàn bị hòa tan.

Đường Thiên không khỏi bị chấn kinh, hắn cảm thấy quen thuộc với Hắc Viêm. Nhưng.. vừa rồi 1 tí xíu cảm giác cũng không có a! Thực không thể tin được.

Trực giác kinh người của hắn bao phủ cả nơi Phí lão đầu đang đứng. Nhưng Hắc Viêm thiêu đốt hắn lại không cảm giác được.

Đây… đây là chuyện gì?

Tam Giác Năng Bàn biến thành 1 bãi nước màu bạc, Hắc Viêm cũng không ngừng nhỏ đi, dần dần nhỏ như bọt nước bị bốc hơi không thấy nữa. Hắc Viêm cũng ảm đạm biến mất, một đoàn máu trôi nổi trên không trung.

Ba~!

Đoàn máu bay tới Đường Thiên, hắn không kịp né, đoàn máu dính lên cánh tay hắn, rồi như nước vào sa mạc mà rút vào.

Tay Đường Thiên bình thường lại không còn dấu gì luôn. 1 cỗ nhiệt lưu tiến vào thân thể Đường Thiên, không có ảnh hưởng xấu gì.

Tận mắt thấy 1 màn quỷ dị như thế, đại não Đinh Đang trống rỗng, nàng vì chữa bệnh cho Tỳ Bà nên tiếp xúc với huyết mạch cũng nhiều hơn so với người khác. Nhưng trường hợp như vừa rồi lại là lần đầu.

Phí lão đầu hồi phục tinh thần, trong mắt hắn hiện vẻ cuồng nhiệt: “Trời a! Đây là loại huyết mạch gì?”

Đường Thiên bị Phí lão đầu nhìn tới sợ; ánh mắt lão phát sáng, như hận không thể đem hắn bỏ vào miệng nuốt luôn.

“Tam Giác Năng Bàn của người hư rồi.” Đường Thiên nói lãng.

"Tam Giác Năng Bàn tính cái gì?" Ánh mắt lão nửa điểm cũng không dời, cuồng nhiệt vô cùng: "Huyết mạch của ngươi quả nhiên kỳ lạ vô cùng! Có Hắc Viêm nữa chứ, làm gì có huyết mạch nào có Hắc Viêm

đâu? Hơn nữa, ngay cả Tam Giác Năng Bàn đều bị đốt tới mức tro cũng không còn, Hắc Viêm phẩm chất cao bao nhiêu ah! Ta muốn nghiên cứu! Rút máu, rút máu nhanh lên!"

Đường Thiên có chút chột dạ, lão đầu này sẽ không đem mình đi giải phẫu chứ?

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên hơi phát giác, ngẩng đầu nhìn ra cửa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Ba Người Đến

"Xin hỏi Phí tiên sinh có ở đây không?"

Một giọng người nam từ cửa ngoài truyền vào.

Phí lão đầu sững sốt, từ trong cuồng nhiệt khôi phục lại, hắn thấy có chút phiền nhiễu, nói: "Vào đi!"

Hôm nay kỳ vậy? Ngày thường, ngay cả bóng ma cũng không thấy, hôm nay liên tiếp có người đến? Chỗ ở của hắn trong Vĩnh Yên thành này hết sức hẻo lánh, lão thuê không nổi cái cửa hàng sát đường lớn, lại chế không ra huyết mạch có độ hoàn thành cao, có rất ít người biết sự hiện hữu của hắn.

Có ba người đi tới, đối phương cũng không ngờ còn có người khác trong này. Nam nhân đã nói vừa nãy dung mạo thông thường, toàn thân cũng không có gì đặc biệt, ném vào đống người sẽ lập tức biến mất.

Hắn vừa tiến đến, bèn nheo mắt lại, ánh mắt đảo qua Đường Thiên cùng Đinh Đang. Ánh mắt Đinh Đang cũng đảo qua ba người, ánh mắt hai người gặp nhau, cùng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đinh Đang hạ giọng, tại Đường Thiên bên tai nói: "Tên kia là Hắc Hồn Mã, cấp bậc không thấp, hắn là cấp Bạch Ngân."

Mà đối phương cũng làm vậy, bất quá đối tượng gã bẩm báo là nữ tử đi giữa.

Cô gái nhìn sang, trùng hợp đụng ánh mắt Đường Thiên, ánh mắt hai người giao phong.

Nữ tử chừng 1m7, mặc áo da bó sát người, đeo kính râm muốn che nửa gương mặt. Ánh mắt của nàng từ trên người Đường Thiên thu về, vẻ mặt như thường.

Bên người nàng, tráng hán thu hút chú ý của địch nhân hơn nhiều. Hơn 2m5, thân như cột điện, đầu bóng, cơ thể lực lưỡng, hai mắt lấp lánh hung quang, tràn đầy cảm giác áp bách.

"Phí tiên sinh, không biết ngài có thể tinh luyện ra Hôi Thiên Nga Huyết Mạch không?" Nữ tử bình tĩnh hỏi.

"Hôi Thiên Nga Huyết Mạch?" Phí lão đầu có chút ngoài ý muốn, lắc đầu nói: "Hôi Thiên Nga nhất tộc đã sớm diệt tuyệt tại 1 vạn năm trước, dù là trước kia, họ cũng là chi nhánh cực nhỏ, huyết mạch không tinh khiết, nguyên do bọn hắn bị diệt cũng liên quan đến chuyện huyết mạch bọn họ không tinh khiết. Thiên Nga Tòa nội chiến, Hôi Thiên Nga nhất tộc lọt vào Hắc Bạch Thiên Nga hai tộc công kích, huyết mạch của họ không được lưu lại . Hơn nữa, sao phải chọn Hôi Thiên Nga? Độ huyết mạch Thiên Nga hơn 70%, dù Hắc Thiên Nga hay Bạch Thiên Nga, đều tương đối tốt."

Ánh mắt nữ tử lộ vẻ hân thưởng, gật đầu nói: "Hiểu biết của Phí tiên sinh quả nhiên rộng, ta cần mấy phần tiêu bản Hôi Thiên Nga Huyết Mạch Cổ đại mới có thể đề luyện ra độ hoàn thành vượt qua 70%?"

"Tiêu bản Hôi Thiên Nga Huyết Mạch Cổ đại?" Phí lão kinh hô, hai mắt tỏa sáng: "Các ngươi có tiêu bản Hôi Thiên Nga Huyết Mạch Cổ đại? Không có khả năng! Hôi Thiên Nga nhất tộc đã sớm biến mất một vạn năm, làm sao có được tiêu bản?"

Nữ tử cười nhạt một tiếng: "Chúng ta có năm phần Hôi Thiên Nga Huyết Mạch tiêu bản, chắc cũng đủ để Phí tiên sinh đề luyện ra Hôi Thiên Nga Huyết Mạch có độ hoàn thành vượt qua 70%. Đương nhiên, về giá cả chúng ta sẽ không để Phí tiên sinh chịu thiệt, chúng ta nguyện ý trả thù lao là 3000 vạn tinh tệ."

Ả rất tin tưởng với cái giá này, đồng bạn của nàng đã điều tra Phí lão đầu kỹ càng. Tình huống Phí lão hiện tại tuy không phải nghèo rớt mùng tơi, nhưng rất túng quẫn. Trình độ cũng khá xuất sắc, nhưng lại nghèo, không thể đạt thành quả như mong muốn, nên vẫn không nổi danh.

Điều kiện mình đưa ra, dù nhìn từ góc độ nào đi nữa với Phí lão đầu đều hấp dẫn.

Hôi Thiên Nga Huyết Mạch tiêu bản, hôm nay cực kỳ hiếm thấy, nếu không phải gặp cơ duyên, ả cũng không lấy được. Chỉ cần có thể hoàn thành phần đơn đặt hàng này, Phí lão đầu tất nhiên thanh danh sẽ lên cao, huống chi còn có 3000 vạn tinh tệ. Nhưng không ngờ, Phí lão lại trầm mặc không nói.

Hơi ngời dự kiến, nhưng ả cũng không nóng nảy mà kiên nhẫn chờ đợi, ả tin rằng Phí lão đầu không có lý do gì để từ chối.

Phí lão đắn đo, lão đương nhiên biết rõ tiêu bản Hôi Thiên Nga Huyết Mạch trân quý, lại có đến năm phần.Với trình độ của lão, nếu vận khí tốt, thậm chí có có thể đạt tới độ hoàn thành 80%. Học thức của hắn phi thường uyên bác, huyết mạch Hôi Thiên Nga càng tinh khiết hơn so với Hắc Thiên Nga và Bạch Thiên Nga, đây mới là nguyên nhân nội chiên thực sự của Thiên Nga Tòa.

3000 vạn nghe thì không bằng 6500 vạn, nhưng lượng công việc là một trời một vực. Tinh luyện 5 phần Hôi Thiên Nga Huyết Mạch cùng tinh luyện 3 vạn phần Sài Lang Huyết Mạch, cái nào dễ hơn tự nhiên khỏi cần nói.

Nhưng. . .

Trong đầu Phí lão hiện lên hình ảnh Hắc Viêm đốt Tam Giác Năng Bàn. Tam Giác Năng Bàn của hắn tuy không phải Bí Bảo lợi hại gì, nhưng dù sao cũng là Bắc Thiên cấp Bạch Ngân Bí Bảo, muốn hủy cũng cần lực lượng thật lớn. Nhưng Hắc Viêm kia lại vô thanh vô tức đốt nó thành tro bụi, không, ngay cả tro tàn cũng không còn.

Hắc Viêm đáng sợ tới mức nào?

Hắn là chuyên gia huyết mạch, nhưng hắn chưa từng gặp qua loại Hắc Viêm này, thậm chí còn chưa nghe nói.

Mà hết thảy này bí ẩn, tất cả đều ở trên gia hỏa mang mặt nạ, hắn rốt cuộc có huyết mạch gì?

Hôi Thiên Nga Huyết Mạch tuy rằng cũng là huyết mạch Viễn Cổ, nhưng Thiên Nga Tòa chỉ thuộc về Bắc Thiên cấp chòm sao, so với huyết mạch sinh ra Hắc Viêm lại thua xa. Tuy hắn không biết, nó rốt cuộc là huyết mạch gì.

Đây mới là hấp dẫn Phí lão thực sự!

Đã thông suốt, Phí lão ngẩng đầu: "Thật xin lỗi, Hôi Thiên Nga Huyết Mạch tiêu bản quá cao cấp, tại hạ năng lực có hạn, kính xin tìm người cao minh hơn."

Ba người thoáng cái ngơ ngẩn.

Bọn hắn không tưởng nổi Phí lão đầu lại cự tuyệt. Một chuyên gia huyết mạch nghèo rớt mùng tơi, thế nhưng lại cự tuyệt một sinh ý 3000 vạn, cự tuyệt một cơ hội giúp hắn thành danh?

Trầm mặc, làm cho người áp lực tăng lên.

Đột nhiên, nữ tử thản nhiên nói: "Hắn là có người bức hiếp ngươi?"

Đây là điều duy nhất nàng có thể nghĩ đến.

Tráng hán bên người nàng hừ lạnh một tiếng, bước ra, mở bàn tay lớn như cái quạt ra, chộp tới Đường Thiên.

Trong mắt Đường Thiên lóe lên một tia lãnh ý, thiếu niên Đường chưa từng biết sợ là gì, đối phương động thủ với hắn, đương nhiên hắn sẽ không khách khí.

Ba~!

Bàn tay Đường Thiên chế trụ cổ tay của đối phương, không chút nghĩ ngợi, xoay eo quay người, đưa lưng về phía đại hán, lực tay bộc phát.

Đại hán không ngờ thân thể Đường Thiên nhìn cũng không tính là cường tráng, vậy mà lực lượng mạnh như thế, không kịp đề phòng, lập tức mất thăng bằng.

Đường Thiên giống như quăng bao cát, vậy mà ngạnh sanh sanh quẳng tráng hán!

Rầm!

Một tiếng vang thật lớn, đất rung núi chuyển, đại hán như cột sắt bị Đường Thiên nện vào trong đá, cả nữa người khảm vào đất, vô số vết nứt lan ra.

Đinh Đang rất rõ tính tình lão bản, khi Đường Thiên vừa động thủ, nàng đã kéo Phí lão về sau để tránh.

Lão bản thật đúng là một dã thú!

Đinh Đang âm thầm líu lưỡi, thân hình đại hán kia như một tòa núi nhỏ, vậy mà trong nháy mắt bị lão bản vứt ngã. Ở một bên hai mắt Phí lão đầu tỏa sáng, Chu Nho Huyết cùng Vũ Nhân Huyết tuyệt đối không cách nào làm cho Đường Thiên mạnh như vậy, nhất định là do huyết mạch cổ quái kia!

Loại huyết mạch này hẳn là có thể đề cao sức mạnh thân thể, hơn nữa sẽ không khiến cơ thể bành trướng...

Phí lão đầu kích động vô cùng, trong đầu hắn đang suy nghĩ coi huyết mạch nào mới có thể sinh ra Hắc Viêm!

Đồng tử Đinh Đang đột nhiên co lại, tuy tráng hán bị quăng ngã, nhưng hai người khác vẫn bình tĩnh, không có nửa điểm bối rối. Chẳng

lẽ...

Không đợi nàng nhắc nhở, Ba~, một bàn tay khác bắt tới Đường Thiên.

Tráng hán ngẩng mặt lên, khuôn mặt hung ác nhe răng cười, hắn vậy mà không có nửa điểm tổn thương.

Ồ!

Đường Thiên có chút kinh ngạc, người cao to này chịu té rất giỏi nha, võ giả khác té như vậy, thế nào cũng muốn buồn bực nửa ngày. Bất quá tráng hán lại hướng về mình nhe răng cười, Đường Thiên khó chịu.

Uy, rõ ràng là ta chiếm ưu thế a!

Mắt Đường Thiên chợt hiện một chút tàn khốc, cánh tay mềm mại như vải nhẹ nhàng run lên, một cổ chân lực truyền vào cơ thể tráng hán, tráng hán đang nhe răng cười chợt vẻ mặt cứng ngắc.

Đường Thiên vẫn như không có gì, lại vung mạnh.

Rầm!

Lại lần nữa!

Rầm!

Vung mạnh vung mạnh vung mạnh!

Rầm rầm rầm!

Khi Đinh Đang trợn mắt há mồm cùng Phí lão đầu cuồng nhiệt, Đường Thiên quăng tráng hán một hơi hơn mười cái, mới ngừng.

Mặt đất một mảnh lộn xộn, bị Đường Thiên nện đến lồi lõm khắp nơi.

"Này, tiểu tử, chỉ có chút bản lãnh vậy sao?"

Tráng hán đột nhiên từ mặt đất ngẩng mặt, khuôn mặt nhe răng cười trào phúng, tựa như đang vờn chuột.

Đường Thiên lúc này thực sự kinh ngạc, người này xương cốt quá cứng nha, đập như vậy không ngờ cũng như không có việc gì.

"Thật kỳ quái!"

Đường Thiên kéo tráng hán đến trước mặt, vô cùng hiếu kỳ sờ tới sờ lui.

"Ồ, ngoại trừ ở ngoài thịt hơi nhiều một chút, cũng không thấy có gì đặc biệt mà!"

"Bất quá, thật sự là một vết sẹo cũng không có lưu."

"Thật kỳ quái!"

...

Đinh Đang bụm mặt, thật sự là không biết xấu hổ ah! Lão bản, có thể đừng như vậy hay không,...

"Chưa từng thấy chứ gì?" Tráng hán đột nhiên cười nói.

"Chưa thấy!" Đường Thiên lắc đầu như trống bỏi.

"Ta đây cho ngươi thấy một lần!"

Mắt Tráng hán híp lại, hai tay đột nhiên phát lực bắt lấy Đường Thiên, eo trầm xuống, thân thể lập tức cong thành vòng cung, ngã về sau!

Vật ngã!

Không có nửa phần hoa xảo, nhưng lực lượng cực kỳ đầy đủ.

Rầm!

Hất đá vụn rơi như mưa 4 phía, Đinh Đang vội vàng bảo vệ Phí lão đầu, còn đối với hành động hai người mới tới, lại làm cho tâm Đinh Đang trầm xuống. Tên Hắc Hồn Mã kia vẫn còn tốt, tùy tiện hất đá nhỏ bay tới ra, mà nữ tử kia cả ngón tay đầu cũng không động, đá bay tới như đụng phải bức tường vô hình rớt xuống.

Thật mạnh!

Lần này xem ra đã gặp phiền toái.

Tráng hán vẻ mặt thoải mái đứng dậy, vỗ vỗ tay phủi bụi, cười lạnh nói: "Dám tỷ thí sức mạnh với ta, đúng là chán sống." Hắn cũng không thèm nhìn nơi Đường Thiên rơi xuống mà nghiêng đầu nhìn Phí lão đầu: "Lão đầu, rượu mời không uống lại uống rượu phạt hả?"

Về phần Đinh Đang, hắn càng không để ý.

"Người cao to, khí lực không nhỏ nha."

Một âm thanh từ mặt đất truyền đến, thần sắc tráng hán ngưng tụ, mà nữ tử từ nãy giờ không có biểu lộ gì, lần đầu tiên có biến hóa, bật thốt lên kinh hô: "Cẩn thận!"

Thân ảnh Đường Thiên, không biết lúc nào đã xuất hiện sau lưng tráng hán.

Trên mặt nạ tinh tinh dính đầy bụi, nhưng lại như một cổ thô bạo hung tàn.

Khóe miệng lạnh lùng sau mặt nạ nhếch lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Ta Sẽ Nhường Ngươi

Giống như gió thổi qua.

Chỉ có nữ tử là thấy được tàn ảnh, trong mắt những người khác thì tay Đường Thiên đã biến mất.

Chưởng đao chém lên lưng đại hán, Ngân Hồn Loa Toàn Kình, theo chưởng phún ra.

Puu~!

Âm thanh như tiếng đập vỡ vang lên, thân thể tráng hán run lên, như say rượu bị người đẩy, lui mấy bước mới ổn định lại được, mặt tái đi. Trong con mắt chuông đồng hiện vẻ sợ hãi, Loa Toàn Kình chui vào thân thể, gã lôi tầng tầng lớp lớp chân khí ngăn cản, nhưng không được.

Đây là loại chân lực gì? Gã bất chấp những thứ khác, cuống quýt điều động chân lực ngăn trở luồng chân lực kia.

“Các hạ thật ác độc.”

Âm thanh trong trẻo vang lên, thân ảnh nữ tử chắn trước mặt Đường Thiên, sát ý bốc lên, khí thế mạnh mẽ hãi nhân bao phủ toàn trường.

Thiếu niên đeo mặt nạ tinh tinh trước mặt ả một tí cũng không thèm động, âm thanh trầm thấp sau mặt nạ truyền ra: “Muốn chiến thì chiến, nói nhảm làm gì?”

Thật ra Đường Thiên cũng kinh ngạc, nãy chém tráng hán 1 phát vậy mà tên kia chỉ bị thương nhẹ. Thân thể gã cao to kia so với tưởng tượng

của mình còn tốt hơn! Loa Toàn Kình của hắn như một cái đinh ốc xoay tròn rất nhanh, lực phá hoại cũng rất khủng bố.

Tuy nhiên Đường Thiên chỉ hơi kinh ngạc rồi chiến ý trong lòng lại dâng trào. Nữ tử này còn mạnh hơn tráng hán kia. Đường Thiên không chút sợ hãi, mà càng kích động; có thể chiến đấu với cao thủ với hắn mà nói là rất hấp dẫn. Hắn biết thực lực của hắn so với cao thủ chân chính còn kém lắm. Hắn không sợ kẻ khác mạnh hơn hắn, cũng không sợ bị người ta đánh như chó, hắc, thiếu niên ta chưa bao giờ thiếu dũng khí đâu.

Chỉ có chiến đấu với cao thủ, mới giúp mình tiến bộ! Mình nhất định trở thành thanh niên mạnh nhất!

Chiến ý Đường Thiên sôi trào, ánh mắt hắn vững vàng khóa chặt nữ tử.

Nữ tử không ngờ Đường Thiên đã không sợ lại càng hăng. Tên trước mặt này giờ như đoàn chiến hỏa hừng hực. Cảm nhận được uy hiếp, thân thể ả hơi nghiêng về trước, tay phải đặt lên chuôi kiếm bên hông, cả người tán phát khí thế lạnh lẽo.

Đường Thiên sau mặt nạ liếm liếm môi.

Rất mạnh!

Nhưng Đường Thiên lại cảm thấy hưng phấn, khí tức đối phương phát ra rất đặc biệt, vừa giống kiếm khí, lại như thương khí; hắn hiểu khá rõ hai loại khí tức này từ Hạc và Lăng Húc; nhưng không ngờ đối phương vậy mà có cả hai loại.

Thú vị!

Đường Thiên tràn ngập chờ mong, thân thể hắn cũng không tự chủ nghiêng về trước như báo săn mồi, toàn thân hợp nhất.

Đột nhiên, nữ tử đứng thẳng lại, khí thế lạnh thấu xương vừa rồi không còn tăm hơi. Nàng cũng không nhìn Đường Thiên lấy một cái, ngón tay trắng như tuyết đẩy kính râm, thản nhiên nói: "Phí tiên sinh, thật vô ý, đáng tiếc, bất quá ta tin sau này chúng ta vẫn còn có cơ hội hợp tác, quấy rầy rồi!"

Dứt lời, nữ tử trực tiếp bước ra ngoài.

Hai người khác thấy thế, vội đi theo.

“Ơ! Sao không đánh?” Đường Thiên cũng đứng lên, gãi gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt không hiểu; rõ ràng mới vừa rồi còn giương cung bạt kiếm mà?

Thấy đối phương đã đi ra, hắn nói với theo: “Này, nữ nhân, không đánh sao?”

Đinh Đang một bên đã há mồm trợn mắt, lấy tay che mặt; nàng quyết định, sau này vạn lần không đi đâu cùng lão bản nữa.

Nữ tử kia bước chân hơi loạn, ả không thể tưởng là Đường Thiên lại có phẩm chất như vậy.

Hít sâu, hít sâu, không nên so đo… đợi nhiệm vụ hoàn thành…

“Uy! Nữ nhân, sợ à?”

…

“Êy! Sợ thiệt hả?”

Giọng Đường Thiên quá lớn khiến người đi đường đều nhìn vào.

Khuôn mặt nữ tử sau kính mát đã tái lại, rốp~rốp~ ả xiết chặt nắm tay, khí tức lạnh lẽo lại toát ra; hai người bên cạnh biết đại tỷ giận giữ nên câm như hến.

Hỗn đãn, ta nhất định sẽ tự tay làm thịt ngươi! Nữ tử nghiến răng nghiến lợi, thề trong lòng.

Đường Thiên hoàn toàn không biết ý nghĩ trong lòng cô ta, khí thế vừa rồi của ả hết sức đặc biệt khiến hắn rất mong được biết một chút, nào ngờ ả nói không đánh liền không đánh thật; hứng thú vừa mới lên như bị nghẹn.

Hắn kêu to với bóng lưng nữ tử: "Wey! Wey! Wey! Nữ nhân, chúng ta đánh dạo 1 trận đi, không cần sợ, ta chấp ngươi một tay ha? Woa, zậy cũng không chịu hả?"

***

Chấp ta một tay…

Ả giận sôi gan, tay nắm chặt chuôi kiếm, vì dùng sức quá, đốt ngón tay đều trắng bệch.

Mình bị đùa giỡn!

Chính mình lại bị đùa giỡn!

Chưa từng có người nào dám nói như vậy với mình,… chưa từng có!

Trong lòng ả dâng lên cỗ tức giận cực kỳ, ả rất, rất muốn lập tức quay lại chém tên khốn kia thành 8 khối, rồi quăng cho chó ăn!

Hai người cạnh ả bắt đầu yên lặng giữ khoảng cách với đại tỷ, cùng liếc nhìn nhau, vẻ mặt quái dị. Nghe Đường Thiên nói họ đều cảm thấy vớ vẩn vô cùng, ý niệm đầu tiên chính là, người này chết chắc rồi! Quả nhiên, đại tỷ giận dữ, toàn thân phát ra sát ý, khiến cho hai kinh hồn táng đởm, vội kéo giãn khoảng cách, miễn phải gặp rủi. Nhất là tráng hán, hắn sớm quên luôn nội thương, cẩn thận từng li từng tí đi theo sau.

Nhưng để cho hai người cảm thấy bất khả tư nghị là, đại tỷ vậy mà không quay lại giết người.

Đây, đây, đây là. . .

Đi ra đến quãng trống, nam tử Hắc Hồn Mã nhịn không nổi nữa hỏi: “Đại tỷ, sao không…”

Nữ tử cũng đã sắp hết giận, nói: “ Đêm nay chúng ta phải đi Sài Lang Tòa, nhiệm vụ lần này rất quan trọng, không thể thất bại.”

Tuy trong lòng tráng hán có chút không đồng ý rằng Sài Lang Tòa có cao thủ gì, nhưng không dám cãi, miệng nói: “Thì ra là thế.”

Nữ tử tự nhiên nghe hiểu ý nam tử nhưng vẫn thản nhiên nói: "Lần này địch nhân chúng ta là Tộc Minh và Quang Minh Võ Hội."

Nam tử như nhảy dựng lên: “Tộc Mình cùng Quang Minh Võ Hội? Vụ này động lớn như vậy?”

"Ừm." Nữ tử thản nhiên nói: "Đây là một cuộc ác chiến, chúng ta cần dùng trạng thái tốt nhất đi đối mặt trận chiến này. Hiện tại phí sức thực không đáng."

“Nhiệm vụ lần này quan trọng như vậy?” Hơi ngoài ý muốn của gã.

“Không thắng sẽ chết!”

Lời nói bình tĩnh của nữ tử lại khiến 2 người rùng mình. Ả lại quay sang hỏi: “Thương thế của người sao rồi?”

Tráng hán liền lắc đầu: “Không ngại, mai sẽ khỏi hẳn.”

Đại tỷ đã nói “không thắng sẽ chết”, mình mà cản trở chỉ sợ sẽ là kẻ chết đầu tiên.

Nữ tử gật gật đầu: "Vậy cũng tốt. Đợi nhiệm vụ chấm dứt, lại đến xử lý việc này."

Hai người lộ ra thoải mái vẻ, đây mới là phong cách đại tỷ.

Trầm tĩnh lại, tráng hán lại nhịn không được hỏi: "Lão nhân kia thực sự lợi hại?"

Hắc Hồn Mã nam tử nghe vậy bất mãn nói: "Chẳng lẽ ngươi hoài nghi trình độ của ta?"

"Không phải không phải!" Tráng hán cuống quít khoát tay.

Nữ tử hừ lạnh một tiếng nói (trong bản tiếng Hoa đánh nhầm là “黑魂马男子” nhưng chỗ này ả đẹp gái này nói mới đúng nên mình chỉnh lại): "Tuy Phí lão đầu thanh danh không lớn, nhưng lại có lai lịch rất lớn, chỉ là không nhiều người biết thôi. Ta cũng rất tốn sức mới nghe được. 200 năm trước, có một huyết mạch đại sư, A Tắc Khắc, đã từng nghe nói chưa?"

"Huyết Ngữ Giả A Tắc Khắc?" Tráng hán chấn động: "Chẳng lẽ hắn là đệ tử Huyết Ngữ Giả A Tắc Khắc?"

Ngay cả cô gái kia nghe được cái tên này, cũng không tự chủ dừng bước lại.

"Không phải." Nữ tử lắc đầu, khi hai người kia đợi chán mới mặc nhiên nói: "Là đồ tôn, sư phụ Phí lão đầu, là đệ tử nhỏ nhất của A Tắc Khắc."

Tráng hán vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nói: “Đồ tôn cũng phải có chút tiếng tăm chứ!”

Huyết Ngữ Giả A Tắc Khắc đứng thứ 4 trong 10 vị đại sư huyết mạch ngàn năm này. Sư thừa như thế, vô luận ở đâu đều rất chói mắt.

“Ngươi đã quên cái tai nạn 200 năm kia, A Tắc Khắc năm đó chết thảm, đệ tử của hắn bị ảnh hưởng quá lớn, có mấy người còn sống hay không cũng không biết. May mắn sống, cũng tuyệt đối không dám ló đầu.” Nữ tử có chút thổn thức, nhưng chợt cười nói: "Phí lão đầu trình độ vẫn rất lợi hại. Hôi Thiên Nga Huyết Mạch với hắn không thành vấn đề."

Tráng hán gật đầu: " Đồ tôn của Huyết Ngữ Giả, đương nhiên làm được."

Nữ tử có chút do dự, đột nhiên nàng cảm giác được, lần này nếu đi, không chừng lần sau không gặp Phí lão đầu được nữa. Nhưng nghĩ đến nhiệm vụ lần này, bèn đem những thứ tạp niệm kia ném khỏi đầu.

Không có Phí lão đầu còn có thể tìm chuyên gia huyết mạch khác.

Còn nếu nhiệm vụ thất bại sẽ không còn cơ hội trở mình.

“Đi thôi!” Nàng vứt xuống dưới một câu, hướng phía trước bay đi.

Nơi Phí lão đầu ở.

“Bọn hắn chưa từ bỏ ý đồ đâu.” Đinh Đang nhắc nhở: “Lai lịch bọn chúng không đơn giản.”

Phí lão đầu biết rõ Đinh Đang là người thu thập rất giỏi, ánh mắt chuẩn, nên có chút lo lắng: "Vậy làm sao giờ?"

“Không bằng đến ở với chúng ta?” Đinh Đang liếc Đường Thiên và đưa ra đề nghị.

Đường Thiên vội gật đầu: “Đúng! Đến chỗ chúng ta bảo đảm an toàn tuyệt đối!”

Tim Phí lão đầu đập thình thịch, Vĩnh Yên thành với hắn mà nói, không có gì quá quyến luyến, hôm nay tâm thần hắn đều bị huyết mạch Đường Thiên cuốn hút, hơn nữa hắn rất quen thuộc với Đinh Đang, biết nàng sẽ không hại mình. Phí lão do dự chút rồi nói: “Nhưng huyết mạch kia của ngươi phải cho ta ít để nghiên cứu.”

"Không có vấn đề!" Đường Thiên không chút do dự đáp ứng: "Ta cũng muốn biết nó rốt cuộc là cái huyết mạch gì."

Đây quả là thu hoạch đáng mừng, có thể thu lưu một chuyên gia huyết mạch, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm chứ! Thật muốn cám ơn ba tên kia ah, quả là người tốt.

Phí lão đầu vội vàng nói: “Phải có tiền nữa!”

Có kinh nghiệm lần so tài hồi nãy, Đường Thiên đã biết phải làm sao để lung lạc lão đầu này, nói: “Ta xây cho người 1 phòng làm việc tiên tiến nhất. Rẻ nhất cũng 1 triệu tinh tệ.”

Phí lão đầu lệ rơi đầy mặt, thổ hào, chúng ta rốt cục thành bằng hữu!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Thiên Hạc Kiếm Cương

Chương 294: Thiên Hạc Kiếm Cương

Trong đêm đen, một cồn cát cao cao cách bộ lạc chừng 5 dặm.

Hạc đang khoanh chân ngồi mở to mắt, khắp sa mạc là bầu trời đầy sao, mênh mông tĩnh mịch, một luồng rung động không hiểu hiện lên đầu hắn, hạc thân trong cơ thể khi căng khi chùng như ẩn chứa một quy luật đặc biệt.

Nội tâm Hạc cũng như sao khắp trời kia, yên lặng êm đềm. Không mong sẽ đột phá, bầu trời trước mắt đã chấn động tâm linh hắn.

Màn trời khôn cùng, sao nhiều như cát biển; hàng tỷ năm trước bầu trời có giống vầy không?... Trước bầu trời này, nhân loại sao mà nhỏ bé, cái gọi là hùng đồ bá nghiệp, cũng chỉ thoảng qua như mây khói mà thôi!

Cái gì gọi là vĩnh hằng? Thời gian như nước, vật đổi sao dời, chung quy thì người - vật - việc đều là không. Mạnh mẽ như tổ sư, thực sự cũng không thắng được thời gian, Thiên Hạc cũng đã lưu lạc đến nước này. Tuế nguyệt khô khốc, vật có hưng suy, không gì mãi mãi, duy có thời gian và không gian.

Tánh mạng con người, dưới màn trời này, nhỏ bé như bụi. Nhưng sinh mạng rực rỡ lại là một loại vĩnh hằng khác.

Mỗi người vừa ra đời, liền bắt đầu đến với cái chết. Hơn 10 năm sinh mệnh (không rõ con người thế giới này tuổi thọ trung bình là bao nhiêu, nên là 100 chứ nhỉ?), so với trời đất vạn vật, thật chẳng ra gì. Cái chết

bao trùm, sinh mạng ngắn ngủi, tuế nguyệt vô tình, mới khiến cho sinh mạng có năng lượng mà sáng lạn như thế.

Vô số sinh mệnh huy hoàng, trở thành 1 phần trong quá trình phát triển của thiên địa. Thời gian vĩnh hằng, con người tuy nhỏ mà không hèn…

Nội tâm Hạc rung cảm, chân lực và khí cơ không ngừng lưu chuyển. Cái gì gọi là Thiên Hạc? Là không cầu hưởng thụ vật chất, không nhiễm bụi trần, không mê muội trước cảnh vật, trong phải thanh thần tĩnh ý, bên ngoài lại thanh đạm.

Hạc Kiếm trên gối Hạc, cảm ứng được khí cơ, nó sáng lên ánh vàng nhạc.

Một cổ lực lượng nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo, từ thân kiếm liên tục rót vào cơ thể Hạc, bên tai hắn như vang lên từng tiếng chim hạc như phá tầng không.

Thân thể Hạc như trên biển mây, một bóng lưng gầy nhưng tao nhã chất phác, đeo kiếm mà đứng.

Vô số ý niệm giống như như thủy triều ùa tới.

"Kiếm chi vạn biến, bắt đầu ở 1, tổng cương. . ."

Hạc tâm thần kịch chấn!

Thiên Hạc Kiếm Cương !

Thiên Hạc Kiếm Cương, là cao nhất truyền thừa của Hạc phái, chỉ có lịch đại chưởng môn mới có quyền luyện. Nhưng bộ kiếm quyết này đã thất truyền từ lâu, cũng là nguyên nhân thực sự làm Thiên Hạc Tọa suy sụp. Vì chỉ có Thiên Hạc Kiếm Cương mới có thể thúc dục Thiên Hạc Tọa Thánh Bảo - Hạc Kiếm!

Thiên Hạc Kiếm Cương thất truyền, Hạc Kiếm như đem gác xó, đến nỗi không còn ai biết, Thiên Hạc Tọa Thánh Bảo, không chỉ có là Hoàng Kim Giai, còn có một thanh kiếm.

Bây giờ Hạc mới hiểu, Thiên Hạc Kiếm Cương không phải thất truyền nó chỉ ẩn trong Hoàng Kim Thánh Kiếm.

Có thể gọi là Thánh Kiếm có hai loại, một là Thánh Bảo chi kiếm, loại khác là Kiếm Thánh phong Thánh chi kiếm.

Hạc bất chấp kích động, thu liễm tâm thần, cẩn thận ghi nhớ kiếm quyết.

Hắn không thấy, từ Hạc kiếm, đột nhiên kim quang đại thịnh, một con hạc ánh sáng màu vàng giãy ra chui vào màn trời, ở Thiên Hạc Tọa đột nhiên sáng ngời rồi khôi phục. Nếu không để ý sẽ không phát giác. Nhưng lúc này, Thiên Hạc Tọa lại hưng phấn triệt để.

Tất cả Bí Bảo Thiên Hạc Tọa, dù cấp Thanh Đồng hay Bạch Ngân đều sáng lên quang mang sâu kín. Dị tượng như thế, chưa từng có tại Thiên Hạc Tọa.

Hạc lão nước mắt đầy mặt. Chỉ có hắn biết, đây là Hạc Kiếm thoát bụi bặm; là Thiên Hạc Tọa sắp hưng thịnh!

Hạc dùng cả đêm để tiêu hóa Thiên Hạc Kiếm Cương, nhiều loại tâm pháp vũ kỹ Hạc phái hắn thuộc làu, ngày thường cũng chưa từng bê trễ, cực khổ suy tư, tích lũy thâm hậu. Lúc này có kiếm cương so sánh, vô số trì trệ, hốt nhiên thông suốt.

Hạc thân trong cơ thể vô cùng sống động, vô số lĩnh ngộ, nước chảy thành sông.

Khi Hạc mở mắt, trời đã gần sáng; đầu tóc bạc hắn, vậy mà một lần nữa trở nên đen nhánh. tóc hắn bạc, là khi nhỏ tu luyện sai tạo thành. Hôm nay trở ngại toàn bộ tiêu tán, đầu tóc bạc cũng khôi phục.

Nơi xa sa mạc đường chân trời, nhiễm lên tầng một viền vàng, trời sáng mênh mông.

"Chúc mừng công tử!" Một thiếu nữ mang mạng che mặt hiện ra thi lễ Hạc, nói với giọng cung kính.

Nàng vừa rồi tận mắt nhìn thấy dị tượng kia, trong nội tâm vô cùng rung động.

"Tiểu Đóa đã lâu không gặp." Hạc đối với thiếu nữ xuất hiện, cũng không có cảm thấy kinh ngạc, mỉm cười nói.

Thiếu nữ nhìn lên công tử xuất trần thoát tục trước mặt, mặt phấn ửng đỏ, hạ thấp người nói: "Chủ thượng phân phó nô tài đến, là muốn nhắc nhở công tử, lần đấu tranh này, tình thế phức tạp, công tử phải cẩn thận."

"Đa tạ dì quan tâm, ngươi gửi lời thăm đến dì giúp ta." Trước kia Hạc đối với bà dì cường thế nhà mình rất khó chịu, vì việc cha mẹ năm đó bị dì tìm mọi cách cản trở.

Nhưng lúc này, tâm tình của hắn rất bình thản. Thực lực tăng lên, khiến tầm mắt rộng ra. Ân oán năm đó, đã sớm mất đi. Năm đó trẻ con, giờ đã trưởng thành.

Đối với vẻ ôn hoà của Hạc, Vân Đóa hơi có chút là lạ, trong ấn tượng của nàng, công tử hết sức quật cường, hơn nữa đối với chủ thượng bên này, vẫn luôn lãnh đạm, luôn mâu thuẫn với chủ mẫu nàng. Mà tính cách chủ thượng, lại càng mạnh mẽ, nếu không phải ngại em gái mình, hắn đã sớm bắt Hạc về. Quan hệ của song phương vẫn rất căng thẳng.

Vân Đóa lộ ra sắc mặt vui mừng nói: "Chủ thượng mà biết công tử có thành tựu như thế, sẽ vui mừng lắm!"

Hạc mỉm cười, đứng thẳng vươn vai, gió thổi lên màn tóc đen như chảy, khuôn mặt như ngọc không tỳ vết, quần áo đen tuyền trên người

phần phật, như muốn theo gió mà đi, không nửa điểm khói lửa nhân gian.

Vân Đóa nhìn ngây người.

Công tử nàng từng gặp nhiều lần lắm, trước kia cũng tiêu sái tao nhã, nhưng hai đầu lông mày nhưng vẫn luôn có một cổ khí buồn bực, hôm nay lông mày giãn ra, vẻ mặt bình thản, con ngươi thâm thúy như ngôi sao, người như đi ra từ tranh.

Vân Đóa trong đầu hiện lên những ý nghĩ này, mặt liền cúi nhìn đất, đỏ bừng.

Hạc không biết suy nghĩ Vân Đóa, chẳng biết vì sao hắn nghĩ đến Đường Thiên. Tên kia không biết lại chạy đi nơi nào rồi, hắn lắc đầu bật cười.

Chính mình cuối cùng cũng không trở thành kẻ vướng chân vướng tay cho đồng bọn. Cho tới nay, Đường Thiên đều cho hắn áp lực cực lớn, tốc độ tiến bộ của tên kia thực làm cho người ta nghẹn họng nhìn, làm cho Hạc lần cảm nhận được loại áp lực. So với các đệ tử trong Hạc phái, hắn như cưỡi mô tô còn bọn kia đi xe đạp vậy, bỏ xa không biết bao nhiêu. Mà gặp bọn Đường Thiên, hắn rốt cục rõ ràng cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân sơn ngoại hữu sơn. Lăng Húc cái người điên kia thực lực không kém hắn, tốc độ tiến bộ cũng kinh người.

Làm cho Hạc, kẻ có nội tâm kiêu ngạo thấy như bị đè nặng. Cho tới hôm nay, cổ áp lực này mới biến mất. Hạc lắc đầu bật cười tự giễu, đáy lòng chợt dâng lên một cỗ hào khí. Hiện giờ đã bắt đầu có ánh sáng nhàn nhạt, cảm thụ được ngày mới, mặt trời sắp lên, cỏ cây vạn vật như khát vọng ánh mặt trời hàng lâm.

Hạc kiếm ông 1 tiếng, nó như cảm nhận được chiến ý trong lòng Hạc, mà hưng phấn theo.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười nói: "Tiểu Đóa Nhi, ngươi nhất định biết rõ Ô Thiết Vũ ở đâu chớ?"

Vân Đóa khẽ giật mình, thần sắc đại biến.

Lăng Húc liếc qua cồn cát, vừa rồi đạo quang mang kia bay lên, hắn vô tình thấy được. Tên kia đột phá!

Hắn thu hồi ánh mắt tiếp tục tu luyện, hắn mặc kệ hết thảy, nhiệm vụ tu luyện hôm nay còn chưa hoàn thành. Thúc Hỏa Liệt Điểu, định tìm 1 chỗ xa chút để luyện tập thương pháp. Không biết vì cái gì, những ngày này, khúc ca cổ quái kia cùng một ít ngân sắc thân ảnh, thường xuất hiện trong giấc mộng của hắn.

Các tư thế chạy nước rút!

Trong mộng cảnh ngân sắc thân ảnh, tựa như đang không ngừng diễn luyện. Mỗi khi đó, cảm giác quen thuộc mà lạ lẫm từ đáy lòng hiện lên. Lăng Húc dốc sức liều mạng tự nhủ: đây là mộng cảnh, nhưng loại cảm giác này lại là rõ ràng, chân thực như thế.

Nhất định là Dương Giác Phong Linh. Trước kia chưa từng xuất hiện tình huống như thế. Lăng Húc nhiều lần muốn lấy Dương Giác Phong Linh xuống, nhưng hắn còn chưa quyết định. Sư phụ đối với Dương Giác Phong Linh. . . biết hay không a. . .

Nhớ đến thầy, Lăng Húc bèn vứt luôn, không suy nghĩ chuyện này nữa. 2 ngày trước, chứng kiến Đường Nhất lãnh đội chạy chém ra một đao kia, Lăng Húc giật mình. Thương là vũ khí trời sinh ở chiến trường, cho dù là Thương Tiêm Hải của hắn, cũng có chiêu thức kiểu như vậy.

Một đao kia, để cho Lăng Húc nhiệt huyết sôi sục, chiến ý nhen nhóm. Trong mộng cảnh mấy cái thân ảnh màu bạc kia cũng thường xuất thương như vậy. Bất quá, những thân ảnh kia dù đơn thân độc mã, thì khi múa thương, khí thế vẫn hơn Đường Nhất. Sát lục chi khí cuồng dã mà lãnh khốc, lại tự nhiên thoải mái.

Nhiều lần khi tu luyện mà thất thần, lại vô thức bắt chước thương pháp ấy. Thẳng tới hôm nay, ý nghĩ kia cũng không thể ngăn chặn. Chẳng lẽ, mình nên luyện thương kỹ xuất hiện ở trong mộng?

Do dự thật lâu, Lăng Húc rốt cục thử, bất quá, hắn không muốn cho ai biết. Thúc Hỏa Liệt Điểu đi vài vòng kiểm tra. Hắn chọn một hướng ngược chỗ Hạc, cũng cách hàng rào khoảng vài dặm. Bên trong có Đường Nhất, hắn khá yên tâm, khi có việc, thì với hắn vài dặm trong nháy mắt là tới.

Đã muốn bắt chước thương pháp trong mộng, hắn bỏ tạp niệm, cố nhớ lại những chiêu thức kia. Có vài chiêu hắn rất quen. Nửa canh giờ đi qua, hắn vậy mà không có nửa điểm tiến triển. Thương pháp trong mộng rất giống Thương Tiêm Hải của mình, chỉ khác 1 tí. Nhưng điểm khác biệt ấy lại làm cho Lăng Húc thấy cực kỳ không tự nhiên.

Đôi khi biết rõ thương này cần lệch một ít, nhưng mũi thương nhưng cứ đi theo quỹ tích cũ. Hơn 10 năm luyện tập Thương Tiêm Hải đã sắp ăn vào xương cốt, muốn thay đổi là cực kỳ khó. Xem ra thật là chỉ là mộng!

Lăng Húc thử một canh giờ cũng không kết quả, hắn lắc đầu. Kế hoạch tu luyện của hắn đã dày đặt, không có thời gian lãng phí thế này.

Đột nhiên, Lăng Húc khóe mắt chú ý tới Dương Giác Phong Linh không phát tiếng run run, như có lực hấp dẫn vô hình lệch về 1 hướng.

Mắt Lăng Húc nheo lại, có người! Lăng Húc chậm rãi dục Hỏa Liệt Điểu.

Địch nhân núp trong bóng tối nghe tiếng chân chim, tưởng Lăng Húc chỉ là đi như bình thường, khi hắn phát giác tiếng chân không đình chỉ mà tăng tốc qua, sắc mặt gã đại biến.

Không tốt!

Bị phát hiện rồi!

Rầm!

Cồn cát trước mặt gã nổ tung!

Như “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” vậy.

Ngố nhể, trên nói rõ ràng là thói quen khó đổi, giờ lại đánh giá “chỉ là mộng”.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Ngài Là Thổ Hào Tốt (1)

Cát vàng bay đầy trời, một điểm ngân mang âm thầm đâm tới.

Bóng người núp trong cồn cát điên cuồng lùi lại, nhưng đột nhiên điểm ngân mang bỗng nổ tung trước mắt hắn, lập tức một luồng khí đầy hung bạo và bén nhọn ập thẳng vào mặt hắn. Người này vô cùng hoảng sợ, trong thời khắc sinh tử, trong tay hắn xuất hiện một cái chiết phiến, phiến mang kéo dài thành một vầng sáng chói mắt đầy mầu sắc che trước mặt hắn.

Khi thương mang (tia sáng của thương) đánh lên phiến mang, sắc mặt hắn đại biến, trên miệng phun ra một chùm huyết vụ, thân hình như bị trọng kích đánh phải, nhưng dựa theo cỗ lực lượng đó lại khiến tốc độ lui lại của hắn tăng mạnh.

Trên cồn cát, Lăng Húc nhìn cái bóng người cách mười trượng kia đang chạy như điên, con mắt mầu vỏ quít lóe lên tia lạnh lẽo.

Muốn chạy sao?

Thân hình hắn hơi rùn xuống, Hỏa Liệt Điểu dưới háng cũng phục xuống, rồi sau đó ầm ầm vọt lên phía trước.

Đầu Hỏa Liệt Điểu này không lớn, vóc dáng cũng không phải là cường tráng nhưng tốc độ lại cực nhanh, toàn thân được bao phủ trong ngọn lửa lao đi, kéo theo một cái đuôi lửa cực dài. Thân hình của Lăng Húc trên lưng điểu vẫn không hề nhúc nhích, trên mặt ngoại trừ sát khí ra không hề có một chút gợn sóng nào.

Cho đến tận lúc này, Lăng Húc mới nhìn rõ ràng bộ dáng kẻ núp dưới cồn cát ra sao, không ngờ đó lại là một thiếu niên tuổi sấp xỉ hắn.

Khinh công của đối phương cũng khá xuất sắc, tuy Hỏa Liệt Điểu đã tiến vào trạng thái chạy nước rút nhưng vẫn không thể nào rút ngắn khoảng cách giữa hai bên. Nhưng Lăng Húc không hề nóng vội, mặc dù khinh công của đối phương có lợi hại đi chăng nữa thì chân lực cũng chẳng phải là vô hạn. Còn Hỏa Liệt Điểu lại am hiểu nhất là chạy đường trường, chỉ cần có đủ Tinh Thần Thạch thì có thể chạy một mạch không ngừng nghỉ. Chỉ cần bám lấy đối phương đợi đến khi chân lực của đối phương khô kiệt thì cũng là thời điểm Lăng Húc phát động công kích.

Một mạch đuổi suốt 70 dặm.

Sắc mặt vị thanh y thiếu niên phía trước đã trở lên tái nhợt, một thương lúc nãy của Lăng Húc đã khiến hắn bị thương không nhẹ, cộng thêm suốt dọc đường không tiếc chân lực chạy như điên khiến thương thế của hắn càng thêm nghiêm trọng.

Vị thanh y thiếu niên đang chạy như điên này chính là Hoa Dương, đệ tử của Hoài Bạch Hoa, Hoài Bạch Hoa có Hắc Hồn trợ giúp lập tức khiến hắn có được tư cách xuất đầu. Điều này làm lòng tin của Hoa Dương tăng lên nhiều, mặc dù hắn biết thực lực của ba người Đường Thiên rất mạnh, nhưng cứ nghĩ tới chuyện tuổi tác của ba người Đường Thiên cũng chỉ tương đương với mình, hắn lại cảm thấy dù có mạnh hơn mình cũng không thể hơn quá nhiều.

Vì vậy hắn không kìm được cái suy nghĩ muốn dò xét Sài Lang Bộ Lạc vào ban đêm, nhưng dù sao hắn cũng không phải loại người lỗ mãng vừa suy nghĩ đã lập tức hành động. Hắn vô cùng tin tưởng vào khinh công của mình, cảm thấy cho dù không đánh lại thì việc chạy trốn chẳng phải vấn đề gì quá lớn.

Nhưng không ngờ đối phương lại cường hãn hơn xa dự tính của hắn, chỉ một chiêu đã khiến hắn bị thương.

Dốc sức chạy một mạch bẩy mươi dặm khiến thương thế trong cơ thể càng thêm nghiêm trọng, lúc này trong lòng hắn đang thầm cười khổ. Lần này chơi lớn quá rồi, e rằng với thương thế này không tĩnh dưỡng hai tháng thì chẳng thể khỏi nổi, hơn nữa còn bị sư phụ trách phạt nữa.

Không ngờ chỉ riêng Lăng Húc cũng đã lợi hại như vậy. Một thương kia, nếu không phải hắn nhanh nhạy không chút do dự quay đầu bỏ chạy thì e rằng hôm nay cũng đi đời nhà ma luôn rồi.

Đường Thiên đứng đầu ba người thì sẽ mạnh mẽ đến mức nào a?

Nhưng lúc này trong mắt hắn cũng đã xuất hiện một tia buông lỏng, cuối cùng cũng cứu về được một mạng a.

Cố hết sức, thét dài một tiếng.

Thanh âm vang vọng ra xa xa.

Lăng Húc đã từng lang bạt rất lâu, kinh nghiệm giang hồ không phải Đường Thiên có thể sánh được, vừa nghe là đã biết đối phương đang kêu viện thủ rồi.

Cơ hội!

Khi đối phương đến nơi trú quân cũng đồng nghĩa với việc đã thoát hiểm, lúc đó tâm thần luôn căng cứng cũng sẽ thả lỏng, và đó chính là một cơ hội tuyệt hảo!

Sắc mặt Lăng Húc không đổi, tốc độ Hỏa Liệt Điểu dưới háng âm thầm bạo tăng một lần nữa. Đối phương là người vô cùng cảnh giác, một thương lúc trước của hắn tưởng rằng đã nắm chắc vậy mà không ngờ vẫn bị đối phương ngăn cản.

Lăng Húc biết, đây chính là cơ hội tốt nhất.

Lúc này hắn tập trung hơn bao giờ hết, khi Hỏa Liệt Điểu vừa chạy đươc vài bước thì bỗng ngang nhiên chạy nước rút!

Đúng lúc này ở phía xa xa có tiếng thét dài ứng lại, một bóng người đang dùng tốc độ cực nhanh tiến về phía này.

Hoa Dương đang vô cùng vui mừng thì phát hiện ra Lăng Húc đang chạy nước rút, sắc mặt lập tức đại biến.

Tiếng xé gió của thương mang sau lưng khác hẳn với lúc trước, lúc này nó vang lên thanh âm thanh thúy dễ nghe như tiếng phong linh (chuông gió).

Hoa Dương cắn chặt răng đang định dùng lại chiêu cũ, nhưng ngay sau đó hắn lập tức sợ tới hồn phi phách tán, bởi chân lực trong cơ thể hắn như đã bị ru ngủ không thể nào thôi động.

Tiếng phong linh này có điều cổ quái..

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu hắn thì một cỗ chân lực mãnh liệt lạnh như băng đâm vào phía sau lưng.

Ba~!

Bên tai nghe thấy một tiếng vang nhỏ, chân lực tiến vào kinh mạch hắn bỗng nổ tung như thủy tinh vỡ vụn, vô số gai nhọn sáng như sao tràn ngập kinh mạch hắn.

Những gai nhọn bạch ngân này vô cùng lạnh lẽo, kinh mạch của Hoa Dương lập tức bị đông cứng, thân thể hắn cứng đờ đứng yên tại chỗ giống như một bức băng điêu, mầu ngân sắc đầy quỷ dị từ sâu trong cơ thể hắn bắt đầu lan tràn ra toàn thân.

Hoài Bạch Hoa trợn to mắt như muốn nứt, thét dài đầy bi phẫn.

Lăng Húc trên lưng Hỏa Liệt Điểu vẫn cứ thờ ơ, lúc này tinh thần của hắn đang đắm chìm trong một thương vừa nãy, không ngờ trong lúc vô tình hắn lại thi triển ra chiêu thức nhìn thấy trong mộng cảnh. Ngân dịch được sinh ra trong cơ thể phối hợp với một thương này, không ngờ lại phù hợp đến thần kỳ.

Chẳng lẽ... Những chiêu thức trong mộng cảnh kia... đều có thật hay sao?

Lăng Húc thì thào tự nói.

Bỗng hắn cảm thấy có một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, không chút do dự, thân thể theo bản năng nghiêng về phía trước, ngân thương trong tay lóe lên hàn mang lập tức nổ tung thành một mảng Thương Tiêm Hải.

Một đạo trăng khuyết cong như móc câu chìm vào trong biển sao.

Nguyệt Câu Trầm Tinh Hải.

Thân hình Lăng Húc khẽ run lên, Hỏa Liệt Điểu dưới thân liên tục đạp đạp đạp về phía sau bảy bước mới ổn định được thân hình.

Lúc này Lăng Húc mới choàng tỉnh từ trong mơ hồ, nhìn người vừa đến trước mắt, hắn nheo mắt lại, trầm giọng nói: "Thiên câu Hoài Bạch Hoa?"

Hoài Bạch Hoa đã lướt tới bên cạnh Hoa Dương, đưa tay tìm hơi thở của Hoa Dương, sau đó trên mặt lộ vẻ buồn bã, ngẩng đầu lên nói : "Thủ đoạn của các hạ thật độc ác!"

Lăng Húc thờ ơ, trầm giọng nói: "Chiến đấu trên sa trường là chính diện đối chiến, nếu đã sợ chết thì tới làm gì? Ngươi đã đến rồi cũng tốt, ta đỡ mất công đi tìm ngươi, chỉ cần giải quyết ngươi xong cũng bớt được một số phiền toái."

***

Sau khi thu phục xong Phí lão đầu, Đường Thiên vẫn còn một chuyện nữa, đó chính là mua vài món bí bảo hợp cho mình sử dụng.

Trên tay hắn vẫn còn chút tiền, nhưng ngoại trừ Liêm Huyết Miêu Nhận ra thì chẳng còn bí bảo nào hợp cho hắn dùng nữa. Mấy cái bí bảo mà Quang Minh Võ Hội bán ra đều có giá cao ngất ngưởng, hơn nữa

cũng không hẳn là thích hợp cho hắn dùng, lần này hắn đến Vĩnh Yên thành cũng muốn tìm thử xem có một hai kiện bí bảo nào hợp cho mình sử dụng hay không.

Hơn nữa Tam Giác Năng Bàn của Phí lão đầu cũng đã bị phá hủy, hắn cũng cần phải có bí bảo thích hợp với hắn, vì vậy liền đi theo Đường Thiên và Đinh Đang.

Lão bản điếm phô (cửa hàng) giới thiệu : "Cái Bộ Quang Kính này cũng không tệ, cấp Bạch Ngân, tuy Kính Hiển Vi tọa chỉ là Nam Thiên cấp, nhưng rất thực dụng, 200 vạn tinh tệ."

Phí lão đầu giương mắt nhìn Đường Thiên.

"Mua!" Đường Thiên lập tức đáp ứng.

"Cái Cực Địa Đống Khố này có xuất từ Nam Cực tòa, Nam Thiên cấp, cấp Bạch Ngân. Là thứ dành cho chuyên gia huyết mạch, thích hợp dùng để bảo tồn các loại tiêu bản huyết mạch, nhiệt độ thấp nhất của nó có thể để đạt tới dưới âm 1 trăm độ. Có thể giữ nguyên tình trạng tiêu bản huyết mạch trong một vạn năm không hề bị thoái hóa ! Giá tuyệt đối lương tâm, 200 vạn tinh tệ!"

Phí lão đầu dùng vẻ mặt đầy khát vọng nhìn Đường Thiên.

"Mua!" Đường Thiên vung tay lên, tài đại khí thô.

Lão bản điếm phô vừa thấy cái điệu bộ này của Đường Thiên, Wow, gặp phải đại lão bản rồi ! Xem ra Phí lão đầu đúng là hàm ngư xoay mình đổi vận rồi a! Lập tức trên mặt hắn đầy vẻ tươi cười : "Lão Phí, ngươi xem cái này xem, Tam Giác Thiên Chuyển Bàn, thích hợp cho tinh luyện phân chia huyết mạch, xuất xứ từ Nam Tam Giác tọa, Nam Thiên cấp, cấp Bạch Ngân! Chỉ cần 500 vạn tinh tệ!"

Đường Thiên nhìn thoáng qua Phí lão đầu.

Trong lòng Phí lão đầu vô cùng sung sướng ngoài mặt rụt rè gật đầu ra vẻ phong phạm của một huyết mạch đại sư : "Có thể rút ngắn thời gian tinh luyện không ít."

"Mua!" Đường Thiên vung tay lên.

Lão bản điếm phô vô cùng mừng rỡ, trong lòng tràn ngập niềm vui, cái tên lão đầu sâu rượu luôn có cái bộ dạng chó hình người này, hừ, mấy ngày hôm trước còn chạy đến cửa tiệm muốn ký sổ! Khi thời vận đến có ngăn cũng không ngăn được chuyển mình, cái đùi mà lão ôm được đúng là to không thể lường được ah.

Một ngàn vạn tinh tệ đến con mắt cũng không thèm chớp lấy một cái lập tức vứt ra.

Thủ bút như vậy, khí phách như thế, má ơi, mỗi ngày đến đây mấy cái đi!

Tinh thần của lão bản điếm phô trở lên hăng hái hắn, hắn bỏ ra tất cả vốn liếng, bắt đầu đề cử cho Phí lão đầu.

Cơ hội tốt như vậy mà bỏ qua thì chắc chắn lương tâm sẽ vô cùng cắn rứt ah!

Khi lão bản điếm phô nhìn thấy bàn tay Phí lão đầu hướng về phía chén trà,, không nói hai lời, lập tức lấy ra lá trà vẫn luôn giấu kín làm của riêng, ngày thường ngay cả hắn cũng không nỡ bỏ ra uống, nhưng lúc này lại dùng con mắt đầy trông đợi dâng lên. Trước kia Phí lão đầu đến có trà uống không ? A phi, có chén nước trắng cho hắn uống cũng phải xem tâm tình của mình ra sao nữa.

Phí lão đầu chậm rãi uống xong trà, vẻ mặt đầy thỏa mãn, trước mặt hắn xếp vài kiện Bạch Ngân Bí Bảo.

Khi thấy lão bản điếm phô dùng đôi mắt đầy mong đợi nhìn mình, Phí lão đầu đặt chén trà xuống, ho nhẹ một tiếng: "Lão Trương ah, ngươi

chỉ có mấy mặt hàng này thôi à? Trong cả đám này cũng chỉ một hai thành là có tính thực dụng, sao có thể phù hợp với một kẻ có cấp bậc chuyên gia huyết mạch như ta ah."

Cấp bậc của ngươi là chuyên gia huyết mạch...

Trương lão bản thiếu chút nữa thì phun một ngụm nước miếng lên mặt Phí lão đầu, cách đây mấy hôm Phí lão đầu ngươi chỉ là kẻ có cấp bậc cái rắm!

"Đúng vậy." Đường Thiên cũng dùng cái vẻ mặt đồng ý, hắn chỉ chỉ lên đám bí bảo trên bàn, không khách khí nói: "Ngươi chỉ có những thứ này thôi sao?"

Chưa tới một nghìn vạn tinh tệ khiến Đường Thiên cảm thấy không hài lòng cho lắm. Huyết mạch, cơ quan và vân vân, Đường Thiên một chút cũng không hiểu, nhưng hắn hiểu cái đạo lý, tiền nào của ấy. Cơ quan thuật của Tái Lôi cần tiêu tiền, Đường Thiên chưa bao giờ giảm chi phí. Huống chi, phòng làm việc của Phí lão đầu còn có liên quan đến bí ẩn huyết mạch của hắn nữa chứ.

Bí ẩn về huyết mạch rất có khả năng có liên quan đến xuất thân của hắn, liên quan đến cái tên nam nhân hỗn đãn bỏ vợ bỏ con kia!

Cho dù đem tất cả tinh tệ trên người đáp vào đây, Đường Thiên cũng không một chút nhíu mày.

Mất ít tiền đi, vậy cũng có nghĩa là thời gian phá dài lại kéo dài ra, đương nhiên là Đường Thiên bất mãn rồi.

Lão bản điếm phô cũng phải hít vào một ngụm hơi lạnh, điệu bộ này, quả đúng là thổ hào (nhà giàu mới nổi) ah! Hắn cắn răng một cái, nói: "Tệ điếm còn có một kiện trấn điếm chi bảo, chỉ là giá tiền có chèt cao."

"Nhìn thử xem!" Đường Thiên gọn gàng dứt khoát nói.

Lão bản điếm phô thấy thế, cũng không do dự nữa: "Xin chờ chút!"

Một lát sau, hắn bưng ra một cái hộp đồng xanh có hình dáng cổ xưa. Sau đó hắn cẩn thận đem hộp đồng xanh bày trên bàn, rồi càng cẩn thận mở nó ra.

Lọt vào tầm mắt mọi người là một cái Tam Giác Bàn kim sắc, hình dạng có vài phần tương tự cái Tam Giác Năng Bàn của Phí lão đầu.

"Hoàng Kim Năng Bàn, xuất xứ từ Bắc Thiên Tam Giác tọa, bảo khí, Hoàng Kim Giai, cực kỳ hiếm thấy, 3 ức tinh tệ!"

Hơi thở của Phí lão đầu trở lên nặng nhọc hẳn, ánh mắt không nỡ dịch chuyển khỏi Hoàng Kim Năng Bàn một chút nào, Hoàng Kim Bảo Khí, lại còn là Hoàng Kim Bảo Khí hiếm thấy nữa chứ!

Sở dĩ hắn mang Đường Thiên đến tiệm này chính vì nghe đồn lão Trương có kiện trấn điếm chi bảo, ngày thường chưa bao giờ lấy ra. Nhưng hắn cũng không thể ngờ được trấn điếm chi bảo của lão Trương lại là Hoàng Kim Bảo Khí!

Bảo khí có thể sử dụng trên phương diện huyết mạch tương đối thưa thớt, mà hoàng kim bảo khí thì cho tới tận bây giờ Phí lão đầu có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ tới. Chờ đến khi lão dần dần tỉnh táo lại, trong lòng không khỏi thở dài, quá mắc, ba ức tinh tệ, giá tới ba ức tinh tệ ah!

Hoàng Kim Bảo Khí vượt qua sức tưởng tượng của hắn và giá tiền của nó cũng đồng dạng vượt qua tưởng tượng của hắn.

Thế nhưng có thể tận mắt nhìn thấy hoàng kim bảo khí thì cũng coi như không tồi rồi!

Phí lão đầu lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Nhưng đột nhiên một thanh âm vang lên bên tai làm hắn cứng đờ như gặp phải sét đánh.

"Mua!" Đường Thiên cũng hành động giống như vừa nãy, vung tay lên, đẩy hương vị của một tên nhà giầu mới nổi.

Vì giải khai huyết mạch chi mê, tinh tệ tính là cái gì!

Giờ phút này vẻ hung ác lưu manh của Đường Thiên lộ ra không chút bỏ sót.

Ba người ngây ra như phỗng.

Ngay sau đó, tâm linh yếu ớt của bọn họ bị câu nói càng thêm hung ác và tàn bạo tiếp theo của Đường Thiên làm tan vỡ hoàn toàn.

"Chỉ có một cái có đủ hay không a? Chúng ta tìm tiếp, xem có thể mua được vài món nữa hay không, lão bản, còn nữa không?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Ngài Là Thổ Hào Tốt (2)

Đường Thiên vẫn còn dư chút tiền.

Lúc trước hắn đưa cho Tái Lôi và Binh ước chừng ba mươi ức, hai tử kim tạp, tầm 5 ức, lại thêm đám tinh thần thạch ngày thường tu luyện vân vân, tính tổng lại trong túi Đường Thiên còn thừa lại chừng 15 ức.

Bí bảo gì gì, hắn cũng không nghĩ tới nữa, 15 ức này hắn định đập tất cả vào phòng thí nghiệm huyết mạch!

Tiền thì còn có thể tìm cách kiếm lại.

Nhưng vấn đề về huyết mạch, trước đây hắn không biết thì không sao, nhưng giờ đã biết thì luôn làm hắn băn khoăn.

Nhìn Đường Thiên thoải mái móc ra 3 ức tinh tệ tiền tạp, đầu óc lão Trương như tê đi. 3 ức tinh tệ ah, thật ra đồ đạc của hắn cũng đáng cái giá này, nhưng hắn đã cất kỹ nhiều năm như vậy có vô số người chảy nước miếng, nhưng không ai mua.

Loại thổ hào có thể một hơi vung ra 3 ức tinh tệ tuyệt đối sẽ không đến cái loại tiểu điếm của hắn. Những người đến tiểu điếm của lão đều là những kẻ nghèo như lão Phí vậy.

Không đúng, lão Phí đã không còn là kẻ nghèo hèn rồi, lão phát đạt rồi!

Chỉ nghe một cái, mắt cũng không thèm chớp, đã quăng cho lão Phí ba ức tinh tệ, lại còn phóng túng nói mua càng nhiều nữa chứ, như thế thì sao lão Phí lại không quyết chí đi theo? Có câu nói cái gì ấy, nói là kẻ sĩ

chết vì tri kỉ, như vậy lão Phí này chẳng phải là móc hết tim gan phèo phổi à?

Lão Trương bội phục sát đất cái thủ đoạn này của Đường Thiên, nếu lúc trước Đường Thiên mà dám phát ngôn như vậy thì ắt hẳn lão Phí sẽ cảm thấy người này chỉ biết khoác lác, không đáng tin cậy. Nhưng sau khi bỏ ra ba ức tinh tệ thì đây đúng là hảo thủ đoạn ah!

Trí tuệ bậc này, khí phách bậc này, thủ đoạn như vậy, cái gã thiếu niên đeo mặt nạ tinh tinh trong lòng lão Trương đã trở lên cao thâm vô cùng. Ngay cả cái mặt nạ tinh tinh xấu xí và cái kính mắt hoang đường kia cũng lập tức trở thành phong cách ý vị sâu xa.

Kiêu hùng ah!

Lão Trương như đang chứng kiến một vị kiêu hùng quật khởi.

Quả nhiên, lão Phí kích động đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ngay cả trên mái tóc bạc trắng trên đầu lão cũng có nhiệt khí bốc lên bừng bừng, lão kích động đến mức toàn thân phát run.

Ông trời có mắt rồi!

Rốt cuộc lão Phí ta cũng gặp được minh chủ! Nghĩ tới những người châm chọc khiêu khích trong vài năm qua, rốt cuộc đến hôm nay cũng có người biết hàng, coi trọng hắn. Không phải loại miệng nở hoa nhưng chẳng có gì, mà là mở miệng ra là ba ức tinh tệ. Phòng thí nghiệm vẫn chưa được xây dựng mà ông chủ đã nguyện ý nện xuống ba ức tinh tệ, từ đó có thể thấy ông chủ coi trọng mình cỡ nào, là tín nhiệm a!

Phí lão đầu vốn lăn lộn ở tầng đáy xã hội, hắn run rẩy nói: "Đại nhân, đĒ rồi! Có vật ấy là đủ rồi! Đại nhân đối với lão Phí tín nhiệm như thế, lão Phí tuyệt không..."

Hắn cam tâm tình nguyện mở lời hiệu trung, một người cho tới tận bây giờ vẫn chưa có ai nào tôn trọng đột nhiên lại được coi trọng như

vậy đã khiến lão thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng, Đường Thiên lại cảm thấy như thế vẫn chưa đủ.

Đường Thiên giơ bàn tay lên, cắt ngang lời nói của Phí lão đầu, quay sang hỏi Trương lão bản: "Còn có bí bảo cấp bậc này không?"

Theo như lời đồn đãi thì tất cả kiêu hùng đều có trình độ biểu diễn vượt qua nhất lưu!

Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là thế!

Trong lòng lão Trương bội phục Đường Thiên sát đất, ngươi xem, cái động tác này, cái giọng điệu này, kiên quyết như vậy, quả đúng là ngay cả lời nói cũng đầy khí phách ah! Như thế đã đủ để thấy rõ quyết tâm của hắn kiên quyết như sắt ah! Điều này nói lên cái gì? Nói rõ hắn coi trọng lão Phí, tôn trọng lão Phí, coi là tâm phúc đến đâu a!

Lật tay làm mây, che tay như mưa, quả thật chỉ có thể hình dung là như vậy a!

Trong lòng lão Trương thầm khen ngợi, vội vàng phối hợp: "Lời nói nụ cười của đại nhân giống như Hoàng Kim Bảo Khí vậy, sao có thể nói có là có được. Đây cũng do lão Phí có vận khí tốt, gặp được người sáng suốt như đại nhân ah..."

Phí lão đầu cũng đồng cảm liên tục gật đầu, hắn cảm thấy lời nói của lão Trương quả thực đã nói lên những suy nghĩ từ tận đáy lòng lão a, lão vội vàng nói: "Đại nhân, có kiện Hoàng Kim Năng Bàn này cũng đã đủ rồi!"

Đường Thiên không để ý đến Phí lão đầu, trực tiếp hỏi lại lão Trương: "Thật không có?"

Giả bộ! Ngươi cứ giả bộ! Giả bộ như thật ah!

Vua màn ảnh!

Trong lòng lão Trương đang quay cuồng, nhưng biểu hiện trên mặt cũng hết sức kiên quyết, nói như chém đinh chặt sắt: "Không có!"

Sau đó bỗng lão bổ xung thêm một câu : "Thế nhưng đúng là có vài món bí bảo phụ trợ rất tốt trong bảo khố a, trong thực nghiệm thất đâu chỉ có một bí khố ah..."

"Đi!" Đường Thiên vứt lại một câu, rồi dứt khoát quay đầu.

Trương lão bản trợn tròn mắt.

Này... Này... Kiêu hùng... Không phải ngươi giả bộ sao?

Đinh Đang vội vàng lôi kéo Phí lão đầu đi theo sau lưng Đường Thiên. Trên mặt Phí lão đầu vẫn treo nụ cười ngây ngô, vừa nghĩ tới món Hoàng Kim Năng Bàn là trong lòng lão lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, vô cùng thỏa mãn rồi.

Trương lão bản nhìn cửa hàng trống rỗng, nhất thời bản thân chưa kịp phản ứng.

Kiêu hùng... Ngươi hẳn phải sờ lên cằm, ra vẻ thâm trầm tiếc hận nói : "Thật là đáng tiếc, nếu đã như vậy thì tùy tiện mua vài món đi a..."

Chỉ có Đinh Đang phát giác ra điểm bất thường, sở dĩ nàng nhìn ra được là vì nàng biết rõ, với chỉ số thông minh của lão bản muốn sắm vai mua chuộc lòng người như vậy, hắn làm không nổi.

…

Ba người đi lại trên đường phố.

Đường Thiên nhìn thẳng về phía trước, lẩm bẩm nói: "Bí bảo dành cho huyết mạch chuyên gia cấp độ như thế này, ở đâu bán nữa?"

Đinh Đang liếc nhìn qua Phí lão đầu vẫn đang đắm chìm trong vui sướng, nhanh chóng đáp: "Thiên Bảo trai hẳn là có, nhưng phỏng chừng

không nhiều lắm."

"Đi Thiên Bảo trai." Đường Thiên nói.

Nghe thấy đi Thiên Bảo trai,rốt cuộc Phí lão đầu cũng phục hồi lại tinh thần, không thể tin nói: "Cái kia... đại nhân, chúng ta thật sự đi Thiên Bảo trai sao?"

"Không sai." Đường Thiên nhổ ra hai chữ.

"Đại nhân, chúng ta đi Thiên Bảo trai làm gì ?" Phí lão đầu yếu ớt hỏi.

Đường Thiên kinh ngạc quay đầu lại, hắn không nghĩ tới Phí lão đầu lại hỏi một cái vấn đề ngu ngốc như vậy, sau khi trầm ngâm một lúc hắn vẫn trả lời: "Thì mua bí bảo cho ngươi!"

Thấy ánh mắt đại nhân nhìn mình giống như đang xem một kẻ ngu ngốc, toàn thân Phí lão đầu bắt đầu run rẩy, gương mặt hắn dần tái nhợt.

Thiên... Thiên Bảo trai... cái cửa hàng làm cho người khác giận sôi lên, hắn chưa bao giờ đi vào, trong đó chỉ bán bí bảo cao giai...

Mua cho mình sao?

Phí lão đầu ngơ ngác một lúc, rồi sau đó mặt càng đỏ hơn, thân thể run càng mạnh hơn.

Mua cho mình... Mua cho mình...

Cảm giác hưng phấn cực độ trùng kích tinh thần lão, khiến lão không thể nhịn nổi, NGAO...OOO một tiếng, lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Đinh Đang ở bên cạnh lão giật cả mình, vội vàng một tay tóm lấy rồi kiểm tra một chút, sau đó mới thở ra nhẹ nhõm: "Chỉ là quá hưng phấn, ngất đi rồi."

"Nha." Đường Thiên thu hồi ánh mắt,trong lòng thầm tính toán, làm thế nào để tiêu hết mười hai ức đây.

Ngẫm lại cái phòng thí nghiệm của Tái Lôi và doanh trại huấn luyện của Binh mình cũng đáp vào 30 ức. Vì thế phòng thí nghiệm huyết mạch của Phí lão đầu đập vào 15 ức cũng miễn cưỡng có thể ngang hàng.

Nhưng nghĩ lại, dù sao mình cũng không hiểu biết về phương diện này ah, cũng không biết phải xài như thế nào ah. Hắn quay mặt sang phía Đinh Đang nói: "Đem lão cứu tỉnh."

Đinh Đang vội vàng rót vào chân lực vào trong cơ thể Phí lão đầu,rốt cuộc Phí lão đầu cũng tỉnh lại, khi vừa tỉnh lại câu đầu tiên mà lão nói chính là lắp bắp nói với Đường Thiên : "Đại nhân, thật sự mua cho ta sao?"

"Nói nhảm!" Ngoại trừ chiến đấu ra, Đường Thiên tuyệt đối không phải là tên gia hỏa kiên nhẫn gì cho cam. Sao ngươi lại còn đần hơn cả A Mạc vậy? Một vấn đề đơn giản như thế còn phải hỏi lại nữa sao?

Nghe thấy trong giọng nói của đại nhân có vẻ bất thiện, Phí lão đầu lập tức câm như hến.

Đường Thiên trầm giọng nói: "Ngươi đã từng muốn cái gì, hay có bí bảo nào có thể rút ngắn thời gian ngươi phá giải huyết mạch."

Phí lão đầu do dự một chút rồi mở miệng nói: "Đại nhân, ngài cảm thấy thời gian bao lâu là hợp lí?"

Đường Thiên kinh ngạc nói: "Việc này ta biết sao?"

Phí lão đầu ngượng ngùng nói: "Không!" Hắn vội vã giải thích nói: "Đại nhân, những thứ không biết mà bắt đầu phá giải thì không thể nói rõ được."

"Xem ra ta phải tính toán rồi." Ngữ khí của Đường Thiên đầy bất thiện, sao cái tên đần như vậy, lại đi hỏi cái vấn đề không chút ý nghĩa

này?

Phí lão đầu thì thào tự nói: "Đại nhân có thể định đoạt... Đại nhân nói có thể tính toán..."

Nói thì nói như vậy nhưng trong đầu Phí lão đầu đúng là không biết đại nhân có thể định đoạt cái gì, việc nghiên cứu huyết mạch vốn đầy tính ngẫu nhiên. Đại nhân có thể định đoạt... Phí lão đầu ngẩng đầu: "Đại nhân định xài bao nhiêu tiền? Việc này cần đại nhân nói."

Cuối cùng cũng hỏi được một câu đúng trọng tâm, Đường Thiên hết sức tán thưởng nói: "Định tiêu thêm chừng 12 ức."

NGAO...OOO!

Phí lão đầu trực tiếp ngất đi lần nữa, ngay cả Đinh Đang cũng không khỏi hơi run tay.

"Cứu tỉnh hắn." Ngữ khí của Đường Thiên lại đầy bất thiện một lần nữa.

Rốt cuộc vẫn khó có thể dựa vào người bình thường được a...

Phí lão đầu lại bị lay tỉnh một lần nữa.

Đường Thiên cũng không hề quan tâm đến con số 12 ức này cho lắm, nhưng lại rất quan tâm đến chuyện phá giải huyết mạch chi mê. Hắn quyết định trước tiên phải gõ phủ đầu cảnh cáo cái tên huyết mạch chuyên gia khó có thể tin tưởng này một cái.

"Ta cảnh cáo ngươi trước, ta lện lên người ngươi 15 ức, là muốn ngươi không được phụ lòng mười năm ức này ah, nếu như chậm quá, lâu ngày không ra được kết quả thì... hừ hừ!"

Giọng nói đầy tính cảnh cáo rơi vào tai Phí lão đầu khiến sắc mặt Phí lão đầu tái nhợt, NGAO...OOO một tiếng, lại trực tiếp lại ngất đi.

Đường Thiên cảm thấy nóng cả đầu, cái lão này ngoại trừ chóng mặt ra thì cũng chỉ có chóng mặt, chỉ biết hỏi đi hỏi lại một vấn đề ngu ngốc giống hệt nhau, chẳng lẽ phải đổi một người khác hay sao?

"Cứu tỉnh hắn!" Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi nói.

Phí lão đầu từ từ tỉnh lại, cuộc sống thay đổi thật nhanh a, lão có cảm giác như mình sắp hỏng mất rồi. Trên mặt lão đầy vẻ đau khổ, tội nghiệp hỏi: "Đại nhân, ta không muốn xài 15 ức có được không?"

"Không!" Đường Thiên nói như chém đinh chặt sắt.

Phí lão đầu lại cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, thiếu chút nữa lại lăn ra bất tỉnh.

Đường Thiên hừ lạnh: "Không lên có suy nghĩ may mắn trong lòng, bây giờ ngươi phải suy nghĩ cho thật kỹ, phải dùng 12 ức còn dư mua cái gì! Hôm nay bất kể như thế nào cũng phải tiêu hết 12 ức này cho ta!"

Phí lão đầu lệ rơi đầy mặt, thổ hào, chúng ta không cần phải làm bằng hữu!

Thực ra tư duy của Đường Thiên cũng hết sức đơn giản, hắn nghĩ tốc độ của 5 ức nhất định nhanh hơn 3 ức, tốc độ của 15 ức nhất định sẽ nhanh hơn 5 ức.

Như vậy còn do dự cái gì, 15 ức!

Cuối cùng Phí lão đầu cũng khôi phục lại từ trong lời đe dọa của Đường Thiên, chỉ cần nghe là có thể hiểu, đại nhân tuyệt đối không phải người hay nói giỡn. Nếu như mình không hoàn thành được nhiệm vụ thì chắc chắn kết quả của mình sẽ rất thảm.

Thế nhưng 15 ức ah...

Phòng thí nghiệm 15 ức sẽ có cái dạng gì?

Đáng thương cho Phí lão đầu bần cùng đã lâu, cho lên có muốn tưởng tượng cũng tưởng tượng không ra cái phòng thí nghiệm mười năm ức có hình dạng như thế nào.

Đột nhiên, Phí lão đầu mở miệng nói : "Đại nhân, chúng ta không đi Thiên Bảo trai."

"Vì sao ?" Đường Thiên cảm thấy rất bất ngờ.

Phí lão đầu đã khôi phục lại tỉnh táo, dù sao thò đầu ra cũng một đao mà co đầu lại cũng chỉ một đao, rốt cuộc hắn cũng chấp nhận sự thật phũ phàng, mở miệng nói: "Đại nhân, mặc dù Thiên Bảo trai cũng có mấy món không tệ, nhưng nếu đã không cần phải quan tâm đến chi phí. Thì chúng ta lên quét qua tất cả các tiểu điếm của Vĩnh Yên thành, đại nhân đừng thấy những tiểu điếm này nhỏ mà coi thường, đại đa số để có bí bảo trấn điếm, tính ra nếu đi mua thì lợi hơn ở Thiên Bảo trai nhiều lắm."

Còn một câu hắn chưa nói ra, một tên nhà giàu mới nổi mang theo cái bộ dạng dế chũi cũng khó bước được vào cửa Thiên Bảo trai a.

"Như cấp bậc của Hoàng Kim Năng Bàn này sao ?" Đường Thiên lập tức hăng hái hắn lên.

"Không nhất định, nhưng cũng không kém quá nhiều." Phí lão đầu cũng xoa xoa tay, hắn đã lăn lộn ở đây lâu như vậy, nhà ai giấu cái gì sao hắn lại không biết cơ chứ?

12 ức ah!

Con mắt của Phí lão đầu đỏ bừng, đằng đằng sát khí.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Thiên Bảo Trai Mời

Thiên Bảo Trai.

Tạ Quang Trung là đại quản sự của Thiên Bảo Trai đã phụ trách Thiên Bảo Trai ở Vĩnh Yên thành hơn 20 năm, trong 20 năm này, hắn luôn cẩn trọng siêng năng, không dám có một chút sơ sót nào.

Hắn trầm tĩnh nghe thủ hạ báo cáo, chờ đến khi thủ hạ báo cáo một mạch xong xuôi, hắn thoáng trầm tư một lúc rồi mở miệng: "Ngươi nói bọn họ trong một ngày đã tiêu hết 15 ức?"

"Dạ!" Vị thủ hạ cung kính bẩm báo: "Hiện tại giới kinh doanh trong Vĩnh Yên thành đều điên hết cả rồi, Hoàng Kim Bí Bảo bị bọn họ mua 3 kiện, Bạch Ngân Bí Bảo có cấp độ 5.000 vạn, bọn họ mua 6 kiện, loại cấp bậc 2.000 vạn thì mua 10 kiện, mặt khác những bí bảo linh tinh bát nháo khác cũng hơn 10 kiện. Tổng cộng kim ngạch đạt tới 15 ức tinh tệ. Tất cả đều là bí bảo dùng cho chuyên gia huyết mạch sử dụng, gần như tất cả bí bảo trấn điếm chi bảo của các cửa hàng tại Vĩnh Yên thành trừ chúng ta ra đều bị quét sạch không còn một kiện."

Tạ Quang Trung lập tức phát hiện vấn đề trong những tin tức đó : "Ngươi nói toàn bộ 15 ức của bọn đều dùng để mua bí bảo dành cho chuyên gia huyết mạch sao?"

"Dạ!" Vị thủ hạ điều tra rất rõ ràng, cẩn thận nói: "Bên cạnh người này có dẫn theo một lão đầu, họ Phí, không có chút thanh danh nào, đã lăn lộn ở Vĩnh Yên thành vài thập niên nhưng vẫn là kẻ tầm thường không chút tên tuổi gì. Cũng không biết làm cách nào lừa dối Tinh công tử, rất được Tinh công tử tin cậy."

"Tinh công tử?"

Vị thủ hạ vội vàng nói: "Lai lịch của người này hết sức thần bí, trên mặt luôn mang một cái nặt nạ có hình tinh tinh, tuổi không lớn lắm, cho nên tất cả mọi người gọi hắn là Tinh công tử."

Tạ Quang Trung cười ha ha: "E rằng ‘tinh’ đó là tinh tệ a."

"Đại nhân mắt sáng như đuốc! " Vị thủ hạ vội vàng vuốt đuôi một cái : "Bên cạnh Tinh công tử còn có một người tên là Đinh Đang. Là Hắc Hồn mã, cấp bậc Bạch Ngân, trước kia vẫn luôn độc hành, không biết đã bị người này thu về dưới trướng từ lúc nào."

"Không đơn giản." Vẻ mặt Tạ Quang Trung khẽ biến đổi: "Có thể mời chào Bạch Ngân Hắc Hồn mã, người này nhất định là một kẻ không hề đơn giản. Còn gã chuyên giá huyết mạch họ Phí kia, e rằng cũng không phải kẻ tầm thường. Người có thể bỏ ra 15 ức để xây dựng phòng thí nghiệm huyết mạch, cả Vĩnh Yên thành cũng không vượt quá 3 người, vị Tinh công tử này có dã tâm không nhỏ a."

"Đại nhân nói chí phải."

"Có manh mối gì về lai lịch của hắn không? " Tạ Quang Trung hỏi.

"Không có manh mối nào rõ ràng. " Vị thủ hạ do dự một chút rồi nói: "Chỉ có thể tra ra được, dường như vị Hắc Hồn mã dưới trướng hắn có vẻ hứng thú với chuyện xảy ra ở Sài Lang Tọa."

"Sài Lang Tọa? "Con ngươi trong mắt Tạ Quang Trung hơi co lại, tin tức mà hắn nắm trong tay so với người khác thì nhiều và rõ ràng hơn, hắn biết, lúc này có không biết bao nhiêu ánh mắt đang ngó về Sài Lang Tọa.

Hắc Hồn, Quang Minh Võ Hội, Minh tộc, tam đại thế lực vốn đang vô cùng ăn ý giữ nguyên thế cân bằng trong nhiều năm, rất có khả năng lần này Sài Lang Tọa sẽ trở thành chiến trường đấu sức của tam cự đầu.

Đấy là lần đầu tiên Minh tộc chủ động khơi mào, điều này làm người ta ngủi thấy có mùi vị không bình thường

Trong Hắc Hồn cũng có không ít trưởng lão đã bắt đầu rục rịch, chỉ trong một đêm, truyền thuyết về Nam Thập Tự tọa đã truyền khắp Hắc Hồn, hiển nhiên đang có người âm thầm khuấy động.

Còn Quang Minh Võ Hội tuy rằng vẫn chưa có động tác gì, nhưng khi tên Đường Thiên kia âm thầm tung ra một nhóm nhỏ quân đoàn, điều này khiến hai phe còn lại cảm thấy rất bất ngờ, khiến thế cục trở nên càng thêm phức tạp khó có thể phán đoán được.

Sài Lang Tọa chẳng qua chỉ là một góc hẻo lánh trên Thiên Lộ, nhưng bỗng nhiên lại trở thành trung tâm của cuộc đọ sức.

Những người nảy sinh hứng thú với Sài Lang Tọa chẳng có ai là tôm tép hay hạt gạo bé nhỏ cả.

Chỉ có những thế lực lớn hay những đại thế gia mới quan tâm tới tràng diện có ảnh hưởng rất lớn tới vận mệnh như thế này.

Lai lịch của vị Tinh công tử này không hề đơn giản!

Nhưng nghĩ lại, người có thể tiêu 15 ức trong một ngày sao có thể là người đơn giản được?

Ngay cả trong các đại gia tộc, đệ tử có quyền hạn tiêu một ngày 15 ức cũng phải là người có địa vị không nhỏ trong gia tộc. Nhưng Tạ Quang Trung lại có một lối suy nghĩ khác, các đại thế gia được hắn loại bỏ bởi các đại thế gia rất ít khi đi ra bên ngoài tìm mua bí bảo, bọn họ luôn có con đường riêng của mình, nếu có cần thì bọn họ cũng không bao giờ tới những tiểu điếm.

Chính vì vậy Tạ Quang Trung mới đưa ra phán đoán, ắt hẳn vị Tinh công tử này xuất thân từ một gia tộc mới phất có tài chính hùng hậu nhưng lại tích lũy chưa được bao lâu. Biểu hiện khí phách và hùng tâm

mà Tinh công tử thể hiện ra cũng phù hợp với phong cách của những gia tộc mới nổi.

Chí tiến thủ mười phần, nhưng tính cẩn thận lại không đủ.

Những gia tộc như vậy không phải là rất hiếm mà hoàn toàn ngược lại, mấy năm gần đây số lượng lại rất nhiều.

Những gia tộc mới nổi này chính là loại khách hàng tốt nhất, bọn họ ra tay rất hào phóng, chỉ cần có thể thỏa mãn yêu cầu của bọn họ thì bọn họ sẽ chẳng so đo chuyện giá cả có tăng thêm một chút hay không.

Chẳng có thương hội nào lại không.thích loại khách hàng như vậy cả.

Khi đã suy nghĩ thông suốt, Tạ Quang Trung thuận miệng nói: "Tối ngày mốt tháng này có yến hội, phái người mang một phần thiếp mời cho Tinh công tử. Nhớ rõ, mang kim tạp (thẻ vàng) của bổn trai đi tặng coi như đó là một món lễ vật."

Thiên Bảo Trai đi theo con đường phục vụ tầng lớp cao đẳng, vì vậy tất cả những món đồ bán cho người có đẳng cấp cao đương nhiên là khác hẳn với đẳng cấp thấp rồi.

"Thuộc hạ lập tức đi làm. " Vị thủ hạ cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Phí lão nhân nhìn đống bí bảo chồng chất như núi trước mắt, cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. Trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ tới, có ngày bí bảo trước mắt mình phải dùng đến từ "chồng chất như núi " để miêu tả.

Trong đống bí bảo này thứ hấp dẫn ánh mắt của người ta nhất chắc chắn là 3 kiện Hoàng Kim Bí Bảo rồi.

Ngoài trừ cái Hoàng Kim Năng Bàn ra, còn có hai kiện nữa theo thứ tự là Phượng Hoàng Thúc Hỏa Đăng của Phượng Hoàng tọa và Thiên Cầm Thí Quản của Thiên Cầm tọa.

Phượng Hoàng tọa thuộc loại Nam Thiên Tinh Tọa, cũng là tinh tọa cường đại trong bốn mươi túc Nam Thiên. Phượng Hoàng Thúc Hỏa Đăng chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, toàn thân Phượng Hoàng được bao phủ bởi một lớp lưu kim (kim loại lưu động, vân vàng), mầu sắc vô cùng diễm lệ. Từ trong miệng Phượng Hoàng có thể phun ra một ngọn Phượng Hoàng hỏa, tuy ngọn Phượng Hoàng hỏa này chỉ dài có ba mươi phân không thích hợp dùng để chiến đấu, nhưng nếu dùng cho thí nghiệm huyết mạch lại vô cùng thích hợp, có thể tinh luyện, loại trừ tạp chất.... vân vân, và nhiều tác dụng khác.

Thiên Cầm tọa thuộc loại Bắc Thiên Tinh Tọa, sau khi Thiên Cầm vương triều mai một, Thiên Cầm tọa vẫn chưa gượng dậy nổi, có lời đồn đại rằng phần lớn bí mật về Thiên Cầm bảo khố đều được phong ấn trong Thiên Cầm Thí Quản. Cho nên khi vừa nhìn thấy Thiên Cầm Thí Quản, quả thật Phí lão nhân đã mừng như điên. Thiên Cầm Thí Quản cũng không phải là một đồ vật mà nó là một bộ hai mươi bốn đồ vật được đặt trong một cái hộp bên trên có khắc ấn kí của Thiên Cầm tọa. Hai mươi bốn cái ống nghiệm, lẳng lặng nằm im trong hộp, trên thân mỗi ống nghiệm đều tản ra quang mang nhàn nhạt, mầu sắc hào quang của bọn chúng khác nhau, công dụng của mỗi cái cũng khác nhau.

3 món Hoàng Kim Bí Bảo này, mỗi cái đều đủ để duy trì cả một phòng thí nghiệm huyết mạch a.

Nhìn lại vẫn còn mấy món bí bảo Bạch Ngân, mỗi một món đều là thứ mà Phí lão nhân cẩn thận lựa chọn, đều là những bí bảo phi phàm. Phí lão nhân vui đến miệng không khép lại được, công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí (muốn việc thuận lợi thì phải có đồ tốt trong tay). Có đám bí bảo này thì phòng thí nghiệm huyết mạch của lão có thể lập tức hoạt động rồi.

Quả thực giống như đang nằm mơ vậy.

Trong lòng hắn đang vô cùng kích động, mặc dù đại nhân đã lên tiếng cảnh cáo và đe dọa, nhưng Phí lão nhân vẫn khăng khăng một mực như

cũ. Bởi vì sự tôn trọng và tín nhiệm, đại nhân có suy nghĩ và tính toán của đại nhân, nhưng có người chấp nhận vất lên người lão 15 ức, thì ắt hẳn rất tin tưởng vào thực lực của lão, điều này làm lão vô cùng hưởng thụ.

Bất kể có như thế nào, cũng phải mau chóng phá giải huyết mạch chi mê của đại nhân !

Phí lão nhân thầm hạ quyết tâm.

Đường Thiên thở dài một hơi, cuối cùng cũng đem 15 ức tiêu hết. Được rồi, về sau không chuyện của mình nữa, tuy nhìn qua Phí lão nhân có vẻ hơi khó khăn, nhưng Đường Thiên cũng không có ý định nhúng tay vào việc của lão.

Bỗng nhiên, có người gõ cửa.

Đinh Đang lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, nàng đi tới cửa rồi hỏi : "Ai đấy ?"

"Tại hạ là chấp sự của Thiên Bảo Trai, đại quản sự đặc biệt sai tiểu nhân tới tặng Tinh công tử thiệp mời. " Ngươi ngoài cửa cung kính nói.

Thiên Bảo Trai?

Đường Thiên sửng sốt, Thiên Bảo Trai tặng thiệp mời cho mình ? Hắn cũng có chút khó hiểu, vì thế liền bảo Đinh Đang : "Để cho hắn vào đi."

Đinh Đang nghe thấy vậy liền mở cửa ra.

Vừa mở cửa ra, một vị nam tử ước chừng 30 tuổi sắc mặt cung kính nói : "Tối ngày mốt tệ trai có một tràng yến hội, nghe nói Tinh công tử đã tới Vĩnh Yên thành, đại quản sự cố ý dặn tiểu nhân tặng công tử thiệp mời, kính xin công tử cho một chút mặt mũi."

Sau đó hắn dâng lên thiệp mời.

Đường Thiên nhận lấy, mở thiệp mời ra, bên trong rõ ràng còn có một tấm kim tạp.

Đúng lúc này vị nam tử mở miệng nói : "Tấm kim tạp này là chút tâm ý của đại quản sự, thỉnh công tử xin vui lòng nhận cho."

Đường Thiên gật gật đầu, mở miệng nói : "Đa tạ đại quản sự, ngày mốt ta sẽ tới làm phiền."

Nam tử buông lỏng một hơi: "Vậy thì tối ngày mốt xin cung nghênh công tử tới ! Đến lúc đó sẽ có sương sa tới đón công tử, công tử có thể mang theo hai người cùng dự tiệc."

Đường Thiên tùy tiện hàn huyên với đối phương mấy câu, sau đó vị nam tử liền cáo từ rời đi.

"Thiên Bảo Trai này có ý gì nhỉ? " Đường Thiên tò mò hỏi.

"Chắc là hành động mấy ngày gần đây của đại nhân đã kinh động đến bọn họ. "Đinh Đang cười nói: "Bọn họ là kẻ làm sinh ý, đại nhân là khách hàng lớn như vậy, làm sao bọn họ có thể không thấy cơ chứ?"

Đến lúc này Đường Thiên mới hiểu được, cười ha ha nói : "Đáng tiếc là ta đã xài hết tiền rồi!"

Đinh Đang nói nhỏ : "Tấm kim tạp này cũng là đồ tốt. Là thứ Thiên Bảo Trai chuyên chế cho hội viên nội bộ, không mở ra cho người ngoài, chỉ có thẻ mới có thể đi vào. Kim tạp so với hội viên bình thường thì trân quý hơn rất nhiều, có rất nhiều đặc quyền, ở Vĩnh Yên thành nó đại diện cho thân phân. Nếu mà mang tấm thẻ này đi bán thì ắt hẳn sẽ có người sẵn sàng bỏ ra 2.000 vạn để mua."

"Lợi hại như vậy sao? " Đường Thiên sửng sốt, sau đó dương dương đắc ý: "Không tệ không tệ, cái tên đại quản sự của Thiên Bảo Trai cũng rất tốt nha ! Ngày mốt ta mang các ngươi đi mở rộng tầm mắt! Nơi có đẳng cấp cao như vậy, ta cũng chưa tới lần nào."

Đường Thiên nói thẳng những lời này không chút ngập ngừng hay xấu hổ nào mà ngược lại còn dương dương đắc ý coi đó là hợp tình hợp lí.

Đinh Đang cười khổ, tâm tư của đại nhân ngay thẳng như vậy lại đi gặp cái đám người thích nói vòng vèo, đến lúc đó chẳng biết sẽ có cái dạng gì nữa.

"Đại nhân, ta không đi. " Phí lão nhân lắc đầu nói: "Hai ngày tiếp theo ta muốn sắp xếp lại, đến lúc bắt đầu làm việc cũng dễ dàng hơn một chút. Hơn nữa ta có một số ý tưởng cần phải chau chuốt lại một chút."

Tuy Lão Phí không phải là người đáng tin cậy cho lắm, nhưng công tác cũng thật tích cực nha.

Đường Thiên liên tục gật đầu: "Được!"

***

Vân Đóa che cái miệng đang mở to, vẻ mặt đầy hoảng sợ nhìn một màn trước mắt.

Ô Thiết vũ nhìn chằm chằm vào vị thiếu niên mặc áo đen trước mặt, hắn gian nan mở miệng nói : "Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta tên là Hạc, đệ tử của Hạc phái. "Giọng nói lạnh nhạt mà điềm tĩnh của Hạc theo cơn gió truyền vào tai Ô Thiết Vũ.

"Hạc phái... " Trên mặt Ô Thiết vũ hiện lên vẻ mờ mịt khó hiểu, môn phái này hắn cũng đã nghe nói qua, chỉ là một môn phái rất nhỏ yếu. Nhưng mà...

Nhớ tới hùng tâm tráng chí của mình, Ô Thiết vũ cảm thấy đầy chua xót.

Một đường máu đỏ bỗng tràn ra từ mi tâm hắn, rồi sau đó, dùng tốc độ kinh người lan về hai đầu. Đập vào ánh mắt mọi người là cảnh tượng

một đường huyết tuyến kéo dài đem thân thể của hắn chia làm hai nửa.

Bọt máu cuồn cuộn tuôn ra.

Đúng vào lúc này, một vị thiếu niên mang theo ánh mặt trời đỏ rực sau lưng nhảy ra khỏi mặt đất.

Lăng Húc lau vết máu trên khóe miệng, hắn đang bị nội thương rất nặng. Nhìn Hoài Bạch Hoa trước mặt đã bị hóa thành ngân điêu, hắn liếc mắt nhìn bóng người ở phía xa xa đang co rúm lại, khóe miệng đầy vẻ châm biếm và khinh thường. Hắn đi đến trước mặt Hoài Bạch Hoa, lột sạch mọi thứ trên người hắn một cách thành thạo.

Sau đó nhảy lên lưng Hỏa Liệt Điểu rồi biến mất trong làn cát vàng giống như một đạo ngân phong mãnh liệt vậy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Yến Hội

Thiên Bảo Trai yến hội.Hôm nay là ngày hiếm hoi Đinh Đang mặt nữ phục, áo dài màu xanh da trời, làm những đường cong trên thân hình nàng hiện lên; bả vai như tuyết, dễ dàng thấy được 2 xương quai xanh gợi cảm; trên mặt mang theo nụ cười nhẹ, ngồi cạnh Đường Thiên. Dù ai thấy bộ dáng của nàng hiện tại cũng không thể liên tưởng đến Bạch Ngân Hắc Hồn Mã.

Nhiệm vụ Hắc Hồn Mã là dò la tin tức, rất nhiều lúc cần che giấu thân phận. Đừng thấy Đinh Đang bình thường tùy tiện, kỳ thật nàng rất tinh thông các loại ngụy trang, như buổi dạ yến này, bộ dáng hiện tại của nàng phải nói là hoàn mỹ.

Nụ cười mê người, cử chỉ điềm đạm tao nhã, khiến nàng trở thành tiêu điểm của cả yến hội.

Mỗi người khi nhìn nàng đều tán thưởng không thôi, nhưng nhìn đến thằng đàn ông kế bên nàng thì đều tỏ vẻ chán ghét. Thật đúng là hoa lài cắm bãi cứt trâu ah! Tinh công tử ở 1 bên, đeo mặt nạ tinh tinh xấu xí, càng khiến mọi người khó chịu là gã đang vùi đầu ăn.

Ô! Trời ơi! Còn văng cả nước thịt kìa; trên khăn trãi bàn trắng tinh, lại như vừa dính mưa. Nhìn động tác thô lỗ kia, kẻ man rợ này ngay cả cục xương thật to cũng cầm cắn! Đáng tởm hơn là hắn đút nguyên cả cái giò vào miệng, mọi người đều trợn cả mắt.

Chép, chép, ực,… chép, chép, chép, ực,… chép, chép….

Rạo, rạo,…. Rạo, rạo, rạo…

Người đứng gần nghe rõ cả tiếng nhai nuốt của gã. Mặt họ biến đổi vì khó chịu, nhích ra xa.

Dao ăn đâm vào cái giò khác.

Người ta bây giờ mới phát hiện.

Chờ chút… Xương đâu? Xương trong chân giò đâu?

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn Tinh công tử, như chứng kiến một con đại tinh tinh đáng sợ cứ cúi đầu ăn liên tục, không hề để ý xung quanh.

Ở yến hội cao cấp thế này lại có hạng thô lỗ như vậy?

Mà lúc này, Đinh Đang với nụ cười mỉm kế bên cũng đã bị nước thịt văng ra làm sởn cả gai ốc.

Nàng chính là nữ thần! Nhóm quý tộc lâu năm kia than thở từ đáy lòng, cô nương xinh như vậy, đáng tiếc. Mà những người tuổi trẻ liên tưởng càng phong phú, họ thấy rằng nụ cười của nữ thần ngồi kia rất là miễn cưỡng. Nàng nhất định bị tên man rợ kia bắt. Có mấy thiếu niên liếc nhìn nhau.

Đường Thiên ăn rất ngon, hôm nay tới yến hội này quả là chính xác! Nơi đây đúng là thiên đường để ăn uống, mỗi món đều ngon như vậy, chỉ có chút tiếc là đồ ăn quá ít đi; mà khi hắn thấy thịt chân giò phủ nước sốt thì cái tiếc nuối ấy hoàn toàn biến mất. Đây là thịt chân giò ngon nhất hắn từng ăn! Ngay cả lưỡi mình cũng suýt nuốt luôn.

Ăn hết 1 phần, hắn chưa thấy đã, ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy người bồi bàn liền ngoắc lại: “Thêm 10 phần đi!”

10 phần!

Đinh Đang một bên đang bảo trì nụ cười hoàn mỹ, mặt cũng bị cứng đờ. Rất nhanh nàng cảm nhận được ánh mắt chung quanh là cười nhạo

và thương hại.

Không thấy, ta không thấy… Đinh Đang tự thôi miên mình!

Bất quá lúc thấy vẻ mặt của người bồi bàn khi nghe Đường Thiên gọi thêm 10 phần ăn, suýt nữa nàng bật cười, hình như thế này cũng vui à! Tên bồi bàn thấy nụ cười như thiên sứ của nàng thì quay hẳn sang như thỉnh cầu nàng ngăn cái yêu cầu kia lại.

Nếu như 10 phần giò heo xuất hiện, đó là một hồi tai họa, mùi thịt sẽ bao phủ cả hội trường.

“Ăn như vậy không tốt cho thân thể.” Sự ôn nhu của Đinh Đang làm xương cốt mọi người muốn nhũn ra, người bồi bàn cũng thở nhẹ; Đinh Đang quay sang người bồi bàn dặn: “Mỗi phần chân giò cho thêm 2 phần nước sốt, cám ơn!”

Người bồi bàn ngây ra như phỗng.

2 mắt Đường Thiên tỏa sáng, nói theo: “Đúng! 10 phần, mỗi phần phải có thêm 2 phần nước sốt thịt nhuyễn, đem hết lên.”

Khi 10 phần chân giò được đem lên, mùi thịt tỏa khắp ngỏ ngách hội trường. Không gian thoáng yên tĩnh, khách đang cầm ly rượu đều quay sang.

Rạo, rạo…

Tiếng nhai xương làm người ta sởn hết gai ốc lại nổi lên.

“Ta ghét chân giò heo!” Một âm thanh không vui vang lên.

1 nữ tử mặc quần trắng tinh xuất hiện trước bàn ăn Đường Thiên, ả bĩu môi bất mãn. Dung mạo cũng không tệ, da còn trắng hơn da Đinh Đang, còn mang chút ngây thơ, trong mắt như hiện 1 tia giảo hoạt liếc Đinh Đang.

Đinh Đang nhận thấy 1 chút địch ý, hơi ngẫm lại liền hiểu được; những thiếu niên chung quanh luôn nhìn nàng, nên thiếu nữ kia ghen ghét.

Nàng không khỏi mỉm cười, đối với nhỏ như vậy cô bé tâm tư, nàng lại không quá để ý.

Nụ cười này làm người ta cảm thấy bên trong cái ôn nhu điềm tĩnh mang vài phần kiên cường. Tính cách nàng độc lập, vượt xa những cô nương được nuông chiều từ nhỏ. Nếu như nói, Đinh Đang với vẻ vừa rồi như đóa hoa trãi mưa gió, dịu dàng ôn nhu, làm cho lòng người sinh thương tiếc, mà nụ cười này, lại làm cho người ta cảm nhận được, ngoài mảnh mai, nàng còn có một mặt kiên cường, làm cho người ta không khỏi hiện lên kính trọng.

Thiếu nữ kia càng ganh tị, tay cầm khăn bàn ăn muốn giật đổ. Quang mang chợt lóe lên.

Pặc!

1 con dao ăn đâm vào giữa ngón trỏ và giữa tay nữ tử đến tận chuôi.

Ả ngẩn người, đến khi cảm giác trơn láng từ mặt dao truyền đến thì tóc gáy mới dựng lên, mặt xám ngắt: “Ah!”

Tiếng thét thê lương chói tai, làm cho lòng người trong run lên.

"Đại nhân!" Thủ hạ Thiên Bảo Trai giật mình, vội nhìn về phía Tạ Quang Trung.

Tạ Quang Trung cũng không khỏi cảm thấy đau đầu, hắn thật không ngờ Tinh công tử kia, lại có tính tình kiểu này. Nếu biết Tinh công tử sẽ làm ra nhiều chuyện như vậy, hắn sẽ không mời tên kia tham gia lần yến hội này.

“Đừng vội, xem chút nữa đã!” Tạ Quang Trung lắc đầu, lúc này hắn ra mặt chỉ càng khó xử.

Đường Thiên vẫn tiếp tục cầm 1 giò heo cắn.

Rất nhiều người nhìn Đường Thiên bắt đầu có thay đổi, một đao kia cực chuẩn. Bàn tay của thiếu vốn rất khéo léo, lúc nắm khăn trải bàn, khoảng trống giữa 2 ngón tay cực nhỏ, dao ăn chuẩn xác cắm ở giữa, nhưng không làm hại đến thiếu nữ.

Nhưng không phải mỗi người đều tỉnh táo được như thế.

“Tiểu Tuyết, tiểu Tuyết, nàng có bị thương không?” Tiếng 1 thiếu niên vang lên.

Tiểu Tuyết oa oa khóc lớn.

“Các hạ, ngươi đối xử với 1 cô bé như vậy là quá hung ác rồi!” 1 người trung niên bước ra, mặt trầm như nước. Hắn là cha thiếu niên, quan hệ 2 nhà khá tốt nên giờ hắn đứng ra.

Đường Thiên phối hợp nhai thịt, hoàn toàn không nửa điểm để ý. Mặc dù có người quấy rối, nhưng Đường Thiên vẫn muốn ăn, thịt chân giò vẫn thơm như vậy.

Rạo, rạo, rạo…

Tiếng nhai xương như cười nhạo vang lên, mặt người trung niên đỏ bừng, dám khinh lão tử?

“Các hạ đã thích ăn như vậy, cho người ăn!” “A Cửu, cho hắn ăn 1 trận, giúp hắn biết không phải xài 1,5 tỷ là có thể làm càn ở Vĩnh Yên Thành này.”

1 hán tử đạm mạc đứng lên.

Đám người nhao nhao 1 hồi né ra. Trung niên không phải là người có thế lực mạnh nhất Vĩnh Yên Thành nhưng cũng nằm trong top 5. Có quan hệ với 1 vị trưởng lão của Hắc Hồn, Thực lực A Cửu sâu không lường được.

A Cửu hướng tới Đường Thiên chậm rãi đi.

1 thiếu niên thấy Đường Thiên vẫn an tĩnh ngồi cạnh Đường Thiên nhắc nhở: “Tiểu thư, nàng rời xa nhanh lên a!”

Đinh Đang mỉm cười lắc đầu, động tác ưu mỹ như thế làm không ít người thở dài ghen ghét. Nam nhân nhìn Đường Thiên đều khó chịu cực độ, mong A Cửu giáo huấn tên này thật tốt.

Đinh Đang mỉm cười nhưng lòng đã nghiêm túc, lão bản sắp nổi giận. Nàng nhìn A Cửu mang chút đồng tình. Lúc này đương nhiên nàng sẽ không đi chỗ khác, lại ngồi càng thẳng hơn.

Cảm ơn các ngươi! Đây là biểu hiện trung tâm ah!

Đường Thiên rất giận, hôm nay mình ăn uống có đụng chạm ai đâu, ăn chân giò mà cũng có người khó chịu đến quấy rầy!

Lần đầu được ăn chân giò ngon như vậy, Đường Thiên rất thích, kết quả lại bị phá hư tâm tình. Hừ! Hơn nữa đối nhắc 1,5 tỷ, vậy là đã theo dõi mình từ sớm.

Chó mèo cũng dám leo lên đầu khi dễ ca?

Đường Thiên trầm mặt, phối hợp nắm lên một chân giò.

Phát động chân lực, khí thế toàn thân không thu liễm ầm ầm bộc phát.

Rầm!

Như cơn gió lốc thổi qua, không khí trong hội trường có 1 đạo gợn sóng.

A Cửu không thể tiếp tục hờ hững, mặt đại biến. Kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng khá phong phú, nhưng là lần đầu tiên gặp khí tức kinh khủng như thế, trong đầu hắn hiện lên bốn chữ “Thiên Bảng cường giả!”

Không, không chỉ là Thiên Bảng cường giả, a Cửu cũng đã gặp rất nhiều Thiên Bảng cường giả, nhưng không có người nào có khí thế mạnh tới mức làm người khác hít thở không thông như giờ.

Tất cả mọi người sắc mặt trắng bệch, phần lớn thực lực mọi người ở đây cực kỳ bình thường, bọn hắn cảm thấy như trái tim của mình bị một bàn tay vô hình nắm lấy, khiến toàn thân run rẩy.

Đường Thiên vẫn tiếp tục nhai chân giò, khí thế lại càng mạnh.

Sắc mặc A Cửu trắng bệch.

Ngân Hồn Loa Toàn Kình trong cơ thể Đường Thiên xoay tròn với tốc độ kinh người, xoay càng nhanh khí thế phát ra càng mạnh, không khí quanh thân hắn bắt đầu hiện gợn sóng.

Đinh Đang ngồi 1 bên đã sợ lắm rồi, da nàng thậm chí bị đâu rát.

Ăn hết cái chân giò cuối cùng. Khí lưu quanh thân hắn vang lên tiếng xuy, xuy~ không ngớt.

A Cửu tuyệt vọng.

“Ta rất ghét người khác quấy rầy khi đang ăn thịt.”

Âm thanh Đường Thiên bao phủ toàn trường, hắn chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh người trung niên. Hắn không thèm nhìn A Cửu, mặt tên kia đã xám ngoắt, 1 cử động nhỏ cũng không dám.

Mặt người trung niên vì sợ mà vặn vẹo dữ dội. Đường Thiên đến trước mặt hắn.

Ba~! 5 ngón tay như kìm sắt kẹp lấy cằm người trung niên kéo đến trước mặt.

Hiện giờ tên đeo mặt nạ tinh tinh trong mắt gã trung niên như ma quỷ từ địa ngục đi ra.

Hội trường tĩnh mịch, chỉ có tiếng Đường Thiên lành lạnh vang lên: “Ngươi nói coi, chuyện này giải quyết như thế nào?”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Vĩnh An Thành Chủ

Hành động của Đường Thiên làm ai cũng sợ hãi. Sát ý ngưng thực bao phủ cả hội trường, nắm cắm người trung niên, tựa như sát thần!

Không hề nói nhảm, không nửa điểm báo hiệu, thủ đoạn như vậy, giết chóc như vậy, đây là loại người gì, sống ở đâu mà tạo ra tính cách kinh khủng như vậy?

Tạ Quang Trung khó khăn nuốt nước miếng, hắn là một trong vài người ít ỏi còn có thể tự hỏi. Hắn biết mình cần đánh giá lại vị công tử này, mới đầu, trong mắt hắn chỉ là một khách hàng có tiền thôi. Nhà giàu mới nổi tiền nhiều không đáng sợ, nếu lại thêm thực lực mạnh, vậy thì khá đáng sợ. Nhưng lại thêm tính cách tàn nhẫn quyết đoán, vậy không phải đáng sợ nữa, mà là kinh khủng.

Tinh công tử, rốt cuộc lai lịch hắn ra sao?. . . Cục diện trước mắt, phải làm sao để giải quyết?

Tạ Quang Trung nhức đầu vô cùng, nhưng hắn biết rõ, lúc này hắn phải đi ra; đây là địa bàn của hắn, 2 bên đều là người hắn mời tới, song phương phát sinh tranh chấp thì không sao, nhưng nếu có người nào chết thì danh dự Thiên Bảo Trai sẽ bị ảnh hưởng.

Tạ Quang Trung đang muốn ra mặt, đột nhiên cửa ra vào vang lên tiếng vỗ tay.

"Quả nhiên không hổ là anh hùng có thể khiến cho Đồ Môn Lục Vệ phải nhượng bộ lui binh!"

Một đoàn người xuất hiện ở cửa ra vào, người cầm đầu mập mạp, thân hình thô thấp, mỗi bộ phận trên thân đều tròn vo, trên mặt mang vẻ tươi cười vô hại.

"Đại nhân cứu ta!" Trung niên nhân giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, hô lên với giọng mơ hồ.

Thấy người đến là ai, mọi người không khỏi thở ra nhẹ nhõm. Tạ Quang Trung chạy đến trước mặt người mập: "Ngài tới cũng không thông báo, chúng tiểu nhân đều không có chuẩn bị!"

Mập mạp cười ha ha, khoát tay áo, cũng không để ý Tạ Quang Trung, cũng không để ý người trung niên mà đi tới trước mặt Đường Thiên, mặt tràn đầy dáng vẻ thưởng thức, nhếch miệng cười: "Thật lâu rồi không ai dám đối đầu với Đồ Môn Lục Vệ. Họ Đồ là cừu nhân của ta, ngươi động thủ với hắn, chúng ta liền thành bằng hữu."

Toàn trường nghe được câu này, không khỏi hoảng sợ, ánh mắt nhìn Đường Thiên khác hẳn.

Đồ Môn Lục Vệ uy danh lan xa, mỗi một người thực lực đều sâu không lường được. Tinh công tử động thủ với chúng lại không tổn thương gì, thực lực này. . .

Tạ Quang Trung sắc mặt cũng biến đổi, vị Tinh công tử này vậy mà đã giao thủ cùng Đồ Môn Lục Vệ, lại còn nguyên vẹn, mình hoàn toàn không biết gì!

Khinh thường rồi! Chính mình còn đánh giá thấp.

Đồ Môn Lục Vệ người có tên cây có bóng, trong mắt hắn giờ Đường Thiên càng thần bí.

Tạ Quang Trung trong miệng có chút đắng chát.

Đồ Môn Lục Vệ? Đường Thiên có chút mờ mịt, nhưng trước mặt mập mạp nhìn như cả người lẫn vật vô hại, nhưng quanh thân toát ra khí

tức, lại làm Đường Thiên sinh một ít nghiêm túc.

Mập mạp nhìn qua người trung niên, nụ cười trên mặt biến mất: "Tinh công tử là bằng hữu của ta, ngươi đắc tội Tinh công tử, nói một chút, giờ phải làm sao?"

Trung niên nhân sắc mặt như tro tàn, hắn vốn tưởng rằng Lý Trường Lão xuất hiện mình sẽ được cứu nữa chứ. Nhưng dù sao hắn chấp chưởng gia nghiệp, năng lực cũng không tầm thường, trước sức mạnh tuyệt đối hắn không phản kháng nổi, lời Lý Trường Lão hắn hiểu.

"Trường Lão tha mạng!" Hắn vội vã cầu xin tha thứ.

Lý Trường Lão thản nhiên nói: "Biết mình phạm sai lầm, thì phải chuộc lỗi; 1.5 tỷ nhé, cũng không thể để Tinh lão đệ về tay không."

Tâm can người trung niên run lên, 1.5 tỷ đối với hắn mà nói, không phải trả không nổi, nhưng vẫn đau lòng lắm; bất quá hắn biết rõ, lúc này tuyệt đối không thể cự tuyệt, cắn răng một cái: "Đại nhân nói phải."

1.5 tỷ!

Đường Thiên lập tức tươi cười cởi mở, bắt tay người trung niên: "Ai nha nha, thật là không đánh không quen ah, nguyên lai là nước lớn trôi long vương miếu, người trong nhà ép người trong nhà ah!"

Đường Thiên thay đổi, cứng nhắc mà đột ngột, rất kém, nhưng hắn hồn nhiên không để ý, vẻ mặt của mọi người ở đây như nuốt phải ruồi.

Chỉ có Lý Trường Lão mập mạp vẫn tươi cười như cũ, vung tay ý bảo người trung niên đi chỗ khác rồi cười nói: "Ha ha, Tinh lão đệ nói đúng. Về sau lão đệ đến Vĩnh Yên, coi như trở lại nhà mình. Các ngươi phải rõ, đối với ta thế nào thì đối với Tinh công tử cũng như vậy."

"Vâng, thành chủ!" Mọi người tại đây vội vàng vâng dạ.

Thành chủ?

Đường Thiên hai mắt tỏa sáng: "Nguyên lai lão ca là thành chủ Vĩnh Yên thành, oa, lợi hại!"

Lý Trường Lão vỗ tay mỉm cười, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý: "Chút cơ nghiệp nho nhỏ thôi. Tinh lão đệ thiếu niên anh hào, không biết phát tài ở đâu?"

"Ta?" Đường Thiên lắc đầu, thành thành thật thật nói: "Ta nào có cơ nghiệp gì, chỉ đi khắp nơi lăn lộn nhỏ thôi!"

Lý Trường Lão ha ha cười nói: "Lão đệ khiêm tốn quá, dám dùng 1.5 tỷ chế tạo một phòng thí nghiệm huyết mạch, mà cũng gọi là lăn lộn nhỏ, vậy chúng ta thì phải nói thế nào ah! Tới đây, tới đây giới thiệu cho ngươi một vị bằng hữu." Thân thể hơi nghiêng, để một vị trung niên bên cạnh đi lên.

Đường Thiên nhận ra người tới là ai thì giật mình.

"Vị này là Mặc tiên sinh, cơ quan thế gia Mặc gia chủ, Mặc Vị Thiên."

Nhìn gương mặt quen thuộc này, Đường Thiên có chút xấu hổ, ở đây lại gặp người quen. Bất quá lão Mặc chẳng lẽ là thần tài của mình? Lần trước mình kiếm được 5 tỷ từ Mặc gia, lần này gặp lão mặc, lại có 1.5 tỷ.

Bất quá, lão Mặc đến đây làm gì?

Đường Thiên như có điều suy nghĩ, ngoài miệng lại nói: "Chào Mặc tiên sinh."

Mặc Vị Thiên hơi kinh ngạc, vừa vào cửa hắn đã thấy dáng người Đường Thiên quen quen, nhưng lại không nhớ ra. Tuy ngạc nhiên, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, hết sức khách khí nói: "Xin chào Tinh công tử!"

Một phen nhẹ chào hỏi đã quét sạch không khí nặng nề trong hội trường.

"Chẳng lẽ lão đệ định kinh doanh khoảng huyết mạch?" Lý Trường Lão vẻ mặt ân cần nói tiếp: "Lão ca ta cũng có vài đường dây, cần thì đừng khách khí nha!"

"Đa tạ lão ca quan tâm, bất quá ta chưa có ý định đó." Đường Thiên giải thích.

Mắt Lý Trường Lão nheo lại, dùng 1.5 tỷ dựng một cái phòng thí nghiệm huyết mạch, lại không phải kinh doanh huyết mạch; trong này lộ ra tin tức, cũng lộ vài tin tức. Xem ra bối cảnh tên này sâu hơn mình nghĩ ah! Tiêu 1.5 tỷ cho phòng thí nghiệm huyết mạch, nhưng không phải làm sinh ý, dù là mục đích gì, cũng là do thế lực lớn bỏ ra, vì chỉ có thế lực lớn mới có tiền mà tiêu như vậy.

"Ah, đúng rồi, lão ca vừa nhắc tới cái gì mà Đồ Môn Lục Vệ thế?"

"Hóa ra lão đệ còn không biết Đồ Môn Lục Vệ ah." Lý Trường Lão nghiêm nghị nói: "Đồ Môn Lục Vệ, là 6 cao thủ dưới trướng Đồ Như Hải. Hừ! Thằng chó này dã tâm bừng bừng, thủ đoạn tàn khốc, Lục Vệ thực lực mỗi người đều cực mạnh, giết người như ngóe. Đứng đầu chính là Mông Vi, ả ta kiếm pháp quỷ thần khó lường, không biết bao nhiêu cường giả đã bỏ mạng trong tay ả."

"Mông Vi. . ." Đường Thiên gật đầu: "Nữ nhân kia thực lực quả thật rất mạnh."

Hắn đối với phụ nữ dùng kiếm ấn tượng rất sâu, mặc dù đối phương không có xuất kiếm, nhưng kiếm ý phát ra sắc lạnh bức người.

Lý Trường Lão giao tiếp nhiều dễ dàng nhìn thấu lòng người, nghe Đường Thiên tán thưởng Mông Vi nhưng không hề có sợ hãi, lão mừng thầm; có thể đánh giá thản nhiên như vậy, tức thực lực Đường Thiên không kém hơn Mông Vi đi.

"Lòng dạ khí phách này của Tinh lão đệ thật đáng khâm phục!" Mập mạp dựng ngón cái tán thưởng Đường Thiên, lại cười khổ nói: "Lão ca ta

từng bị Lục Vệ cho ăn đau khổ không ít, ta từng mời không ít cao thủ, nhưng lại không ai đủ sức đánh với Mông Vi. Thực ra lão ca có đến 3 tòa thành, nhưng 2 tòa đã bị Đồ Như Hải đoạt đi, thù này hận này, không đội trời chung!"

Lúc này Mặc Vị Thiên ở bên an ủi: "Còn nhiều thời gian, khó khăn nhất thời, thành chủ không nên giữ trong lòng."

Lý Trường Lão cười khổ một tiếng: "Chính tên Đồ Như Hải này, ta cũng không khỏi không bội phục. Người này âm hiểm tàn nhẫn, kiên quyết, mỗi lần ra tay, đều khiến người ta sợ hãi. Hai vị có nghe nói về cuộc chiến ở Sài Lang Tọa?"

Mặc Vị Thiên gật đầu: "Có nghe thấy."

Đường Thiên cũng nghiêm túc hỏi: "Có liên quan đến Đồ Như Hải?"

"Đúng vậy!" Sài Lang Tọa có 3 phương thế lực, Ngân Nguyệt, Thiên Câu, Phách Vũ, hậu trường Phách Vũ là Tộc Minh, Ngân Nguyệt bị Phách Vũ đánh bại, mà hậu trường của Thiên Câu chính là Đồ Như Hải."

" Đồ Như Hải đỡ đầu cho Thiên Câu Hoài Bạch Hoa?" Ngữ khí Đường Thiên không khỏi trầm xuống.

Đồ Như Hải ủng hộ Hoài Bạch Hoa đồng nghĩa với mình lại thêm phiền toái.

Lý mập mạp phát hiện trong giọng Đường Thiên mang sát ý nhàn nhạt, trong nội tâm liền vui vẻ. Đầu óc hắn linh hoạt lắm, tâm niệm thay đổi thật nhanh, âm thầm suy đoán, thế lực Tinh công tử, vô cùng có khả năng cũng đang tham dự cuộc chiến tại Sài Lang Tọa, hơn nữa không cùng phe với Đồ Như Hải.

Chẳng lẽ là Tộc Minh? Rất có khả năng!

Tộc Minh rất phức tạp, những gia tộc mới phát là thành phần chủ yếu thì quyền lực trong tay lớn hơn, hào môn thế gia lâu đời thì ngăn chặn, tổ

chức rời rạc như vậy, đối với những gia tộc mới nổi có lực hấp dẫn thật lớn.

"Không sai!" Mập mạp Lý Tinh thần rung lên: "Ngay tối hôm Mông Vi giao phong cùng lão đệ đã lên đường đi Sài Lang Tọa. Đồ Như Hải rất muốn chiếm được bảo tàng Nam Thập Tự Tọa, lần này phái hết Lục Vệ đi."

"Đa tạ lão ca." Đường Thiên hướng mập mạp Lý cảm ơn, tin tức này cực kỳ trọng yếu với hắn.

Bên cạnh Đường Thiên, Đinh Đang mặt như phủ băng, tin tức quan trọng như thế nàng lại không biết gì. Nhưng Đường Thiên không trách Đinh Đang, mặc dù là Hắc Hồn Mã xuất sắc, nhưng đầu mối thông tin không thể nào so với trưởng lão.

Dù mập mạp Lý vì cái gì, Đường Thiên vẫn nhớ ân tình này.

Lý mập mạp vui mừng, sắc mặt lại không đổi, có thể tạo phiền toái cho tên họ Đồ kia, còn có thể khiến người khác nợ nhân tình, tự nhiên vui vẻ. Hắn cười ha hả thay đổi chủ đề: "Chuyện ở Sài Lang Tọa, để đại nhân vật quan tâm đi, chúng ta vẫn cứ chơi vài chuyện nhỏ thôi. Mặc gia chế, hôm nay những nhân vật có mặt mũi ở Vĩnh Yên thành đều ở đây, ngươi có đồ tốt, cũng đừng che giấu nữa, hay là đem ra cho mọi người mở mang tầm mắt ah!"

Mặc Vị Thiên mỉm cười: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!"

Hắn vỗ vỗ tay.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Lão Mặc Gian Thương

Yến hội được dọn dẹp để có một không gian trống lớn, mọi người tò mò rướn cao cổ lên nhìn. Đặc biệt là những người tùy tùng già đã theo thành chủ như Tạ Quang Trung như hiểu rõ thành chủ là người khá hay bới móc, một vài hành động nhìn như bình thường nhưng có thâm ý sâu sắc.

Một đoàn Cơ Quan Võ Giáp giậm chân theo nhịp trống, tiến vào yến hội.

Mọi người đều không bất ngờ, tuy rằng cơ quan thuật đương đại đang xuống dốc, thế nhưng một thế gia về mảng cơ quan như Mặc gia vẫn được đông đảo mọi người biết đến.

Bộ Cơ Quan Võ Giáp thanh đồng vừa ra đã có nhiều tiếng hô kinh ngạc.

"Cơ Quan Võ Giáp thật là đẹp!"

"Đẹp lắm!"

Toàn thân Cơ Quan Võ Giáp xanh thẳm, mỏng manh tinh xảo, điểm hay là nó được tạo bằng các tầng tầng vảy nhìn qua cực kỳ linh hoạt. Cánh tay, bắp chân, bắp đùi được làm bằng các khối lớn kim loại được tôi luyện nhiều lần mà thành, tầng tầng vân do tôi luyện như là sóng nước nổi lên. Hai mũi nhọn ẩn phía sau lưng kéo dài tới tận bắp đùi vừa vặn tạo thành một hình chữ "X".

Cơ Quan Võ Giáp đẹp như thế, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy.

Vẻ mặt Đường Thiên cứng đờ nhìn bộ Cơ Quan Võ Giáp này, đây chẳng phải là Lôi Tuyết sao? Hắn suýt chút nữa nhảy dựng, Há, bản thiết kế bán cho các ngươi rồi, tốt xấu gì các ngươi cũng phải sửa lại ít nhiều chứ!

Này, các ngươi là thế gia cơ quan cơ mà, các ngươi phải có nhiều sĩ diện chứ, các ngươi phải rất kiêu ngạo chứ.

Vậy mà các ngươi chẳng thèm có chút cải tiến nào sao? Thật không thể tin nổi.

"Đây là Cơ Quan Võ Giáp mới nhất của Mặc gia chúng ta, tên là Mặc Tuyết." Khuôn mặt Mặc Vị Thiên nở một nụ cười tràn ngập tự tin.

Mặc tuyết … Đường Thiên suýt chút nữa phun ra ngụm máu. Lôi Tuyết, ngươi thật đáng thương.

Tiết tháo đám khốn khiếp các ngươi chẳng có giới hạn cuối rồi. Tái Lôi thiết kế, vậy mà đám khốn này chẳng chút sửa đổi tẹo nào, giống nhau như đúc! Cả tên cũng để nguyên, các ngươi được lắm.

"Đây là Cơ Quan Võ Giáp vượt thời đại, khác hẳn trước đây, chúng ta gọi nó là Cơ Quan Hồn Giáp! Vì nó mà Mặc gia chúng ta dốc hết tâm huyết đến mấy đời, tiêu tốn vô số tinh tệ mới thành hình như thế này." Giọng nói của Mặc Vị Thiên nghiêm nghị, mặt đầy thành kính.

Sau mặt nạ tinh tinh, Đường Thiên nhếch mép cười, các ngươi không còn chút xấu hổ nào sao? Lại còn dốc hết tâm huyết, trải qua mấy đời .

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên thấy Mặc Vị Thiên có kiểu như vậy, lão khốn này ra vẻ đạo mạo, hóa ra bỉ ổi như thế!

"Cơ Quan Hồn Giáp? Có liên quan tới võ hồn sao?"Có người tò mò hỏi.

"Không sai!" Mặc Vị Thiên một mặt tán thưởng: " Điểm khác biệt lớn nhất của Cơ Quan Hồn Giáp và Cơ Quan Võ Giáp phổ thông ở chỗ,

nó nắm giữ võ hồn! Bởi vậy, nó trở nên thông minh hơn, linh xảo hơn, có thể làm được những động tác phức tạp hơn, uy lực cũng mạnh hơn!"

"Trời ạ! Võ hồn! Chuyện này quả thật quá khó mà tin nổi!"

"Đây chắc chắn là tác phẩm đồ sộ vượt thời đại!"

Mặc Vị Thiên ung dung hưởng thụ lời tán thưởng, kinh ngạc của mọi người, Đường Thiên nhìn ngang dọc đám đồ hàng kia cảm thấy sao mà khó chịu thế. Theo lý thuyết thì không nên a, lão khốn này cũng bỏ ra đến mấy chục ức mới mua được, tại sao mà mình lại khó chịu như vậy được.

Đường Thiên cũng có chút mơ hồ, cuối cùng hắn quy tội là Mặc Vị Thiên quá hèn mọn.

Chính giữa trường, Lôi Tuyết, à không, bây giờ gọi là Mặc Tuyết, đang hoàn thành một chiêu thức độ khó cao, tốc độ cực cao, nhịp bước linh xảo đến kinh người. Trong đám người thỉnh thoảng vang lên từng trận kinh hô.

Khuôn mặt Mặc Vị Thiên nở nụ cười tràn đầy tự tin, thanh âm không lớn, nhưng vừa vặn toàn trường đều có thể nghe.

"Nó thích hợp cho võ giả cấp 6 sử dụng, nó có thể đưa hết thảy uy lực vũ kỹ của ngươi đến độ hoàn mỹ, làm cho tất cả đều phóng thích! Nó vượt quá tưởng tượng của ngươi! Nhìn thấy nhịp bước của nó có độ linh hoạt cao như thế, nó có thể thích hợp tuyệt đại đa số khinh công. Ngươi còn có thể trang bị cho nó vũ khí đặc biệt, chúng ta có thể thay đổi đồng phục. Phòng ngự của nó khá mạnh đạt đến trình độ bí bảo Nam Thiên cấp Bạch Ngân, ngươi không cần lo lắng cho an toàn của ngươi nữa."

Mặc Vị Thiên vô cùng dẻo miệng, quảng cáo tới mức hai mắt tất cả mọi người đều đổ hào quang.

"Trừ thứ này ra, nó có một cái trang bị đặc thù vượt thời đại, đó được gọi là tạp rãnh. Ngươi có thể cắm ba tấm thẻ Hồn Tướng cấp 6, điều này làm cho ngươi có thể sử dụng ba loại võ kỹ. Đương nhiên, đừng hy vọng nó có thể làm đến mức cực kỳ tinh thông, thế nhưng ngẫm nghĩ thì, trong kho vũ kỹ của ngươi mà có thêm ba cái vương bài thì ngươi có thể tạo ra chiến thuật cực kỳ phong phú!"

Đám người nhất thời xôn xao cả lên.

"Chỉ cần cắm thẻ Hồn Tướng vào là có thể sử dụng sao?" Có ngươi lên tiếng hỏi.

"Đúng! Chỉ cần là cấp 6, mà các thẻ Hồn Tướng không bị xung đột, đều có thể sử dụng." Mặc Vị Thiên mỉm cười.

Tiếng nghị luận của mọi người lại tăng thêm một tầng nữa.

Đường Thiên xem đến đoạn này thì trong lòng đã chịu phục, gia hoả này là thương nhân trời sinh, khẩu tài kinh người.

"Giá tiền của nó bao nhiêu?" Có người lão luyện đặt vấn đề.

"Một lợi khí như vậy, đương nhiên sẽ không rẻ được, nó có giá là 20 triệu một chiếc." Mặc Vị Thiên nghiêm mặt đáp.

Mọi người ngẩn ngơ, chợt tất cả xôn xao.

"Quá đắt đó!"

"Trời ạ, đây là cướp tiền hả?"

"Thời đại này giá hàng hóa đã tăng đến mức bắt đầu xuất hiện cơ quan võ giáp 20 triệu sao?"

Mọi người đồng loạt biến sắc, nhao nhao lên tiếng phản đối. Khuôn mặt Mặc Vị Thiên vẫn thong dong, không một chút hoang mang.

Đường Thiên hoàn toàn ngây người, 20 triệu tinh tệ! Hắn nhớ đây là một tên gian thương, nhưng không ngờ được tính gian thương đến mức độ như vậy! Không ai biết rõ thành phẩm Mặc Tuyến này đáng giá bao nhiêu bằng hắn, chỉ có 400 vạn tinh tệ!

Lão khốn này đảo mắt đã bán 20 triệu tinh tệ, quả thực điên rồi!

Chờ mọi người đã xuôi xuôi, lúc này Mặc Vị Thiên mới từ tốn nói: "20 triệu tinh tệ, có thể mua được một bí bảo Bắc Thiên cấp Bạch Ngân không tồi. Nhưng, các vị, các ngươi ngẫm lại đi, có thứ bí bảo nào vừa có thể tăng cường uy lực võ kỹ của các ngươi, lại có thể cho các ngươi dùng bí bảo phòng ngự, còn có thể cho các ngươi ba loại võ kỹ không cần học tập mà vẫn có thể sử dụng?"

Mọi người yên lặng.

Đúng là, bí bảo Bắc Thiên cấp Bạch Ngân phổ thông tuyệt đối không làm được đến mức này.

Đường Thiên ngẩn ngơ, lại còn có thể nói được như vậy? Ngày hôm nay hắn được mở mang tầm mắt! Bây giờ hắn quả thực bội phục sát đất đối với Mặc Vị Thiên, lão khốn này có cái miệng hay quá có thể làm người chết thành sống.

"Hơn nữa, các vị, cơ quan hồn giáp chế tạo sẵn như vậy có điểm hay ho nào? Nó tồn tại quả thực vì binh đoàn! Ngẫm lại, nó hoàn toàn tương tự cơ quan hồn giáp, từ linh kiện thông dụng, quen thuộc hiểu rõ, tu luyện thống nhất, lập ra chiến thuật phi thường thuận tiện, nhanh và tiện như vậy, bí bảo có thể cung cấp sao?"

Ánh mắt Mặc Vị Thiên chậm rãi lướt nhìn mọi người, nói vẻ tiếc nuối: "Tuy nhiên, Mặc Lôi vẫn có một thiếu hụt."

"Thiếu hụt gì?" Có người trong đám đông không nhịn được bèn hỏi, bọn họ hoàn toàn bị Mặc Vị Thiên đánh động.

Mặc Vị Thiên vô cùng đau đớn bảo: "Chế tác mặc lôi, cần một loại hợp kim đặc thù, loại hợp kim này chúng ta đã không có nguồn cung cấp, nói cách khác, số lượng Mặc Lôi của chúng ta, chỉ có 1.000 con."

Đường Thiên trợn mắt ngoác mồm, lão Mặc quá lợi hại rồi!

Đám người xôn xao hỗn loạn, ý tứ Mặc Vị Thiên rất rõ ràng, ngươi còn chớ ngại đắt, chỉ có một ngàn con, không phải cứ muốn mua là có thể mua được ngay.

Đúng vào lúc này, Bàn Tử Lý thở dài thườn thượt một tiếng rõ to, bỗng nhiên nói với Đường Thiên: "Tinh Lão đệ chú ý tình hình trận chiến ở chòm sao Sài Lang, hẳn là biết chuyện dưới trướng Đường Thiên có một binh đoàn."

Không biết tại sao Đường Thiên bỗng nghĩ đến mỗi lần Binh nói tới bọn họ thì luôn thích dùng từ “Đám người ô hợp”.

Hắn cười ha ha: "Binh đoàn đó tính làm gì, chẳng phải chỉ là một đám người ô hợp."

"Một đám người ô hợp mà có thể làm cho hai tên cường giả thiên bảng một chết một bị thương, vậy ta cũng muốn đám người ô hợp đó đấy!" Bàn Tử Lý cảm khái nói: "Nhớ tới Vĩnh Yên thành ta, thương lộ phồn vinh, mỗi người trong mỗi gia tộc, không ai mà lưng không giắt bạc triệu? Tuy nhiên, bây giờ không phải là thời thái bình thịnh thế, chuyện của chòm sao Sài Lang ai cũng biết, ta tiết lộ riêng việc bí mật, thế cục đã rối loạn rồi."

Khuôn mặt tất cả đám người đều biến sắc.

"Đại nhân, tin đó có xác thực không?" Có người gấp giọng hỏi.

"3 thế lực lớn đã bắt đầu đấu sức, các ngươi nghĩ sao?" Bàn Tử Lý hỏi ngược lại: "Chỉ cần thấy chúng ta dựa lưng Hắc Hồn là các người cũng rõ ràng, Vĩnh Yên thành có thể có ngày hôm nay đó là bởi vì mở

rộng cửa làm ăn. Nếu chúng ta chỉ làm ăn với Hắc Hồn thì túi tiền của mọi người co lại ít nhất hơn một nửa."

"Đại nhân! Việc buôn bán của chúng ta, ai không phải do đại nhân ban thưởng? Đại nhân có quyết định gì xin nói rõ, chúng ta là Thiên Lôi cho đại nhân, sai đâu đánh đó!" Lúc này, người trung niên mới vừa rồi bị Đường Thiên gõ ra một khoản bỗng tiến lên, nói rất nhiệt huyết, trên mặt không chút đổi sắc.

Bàn Tử Lý đưa ánh mắt tán thưởng liếc nhìn, miệng ho nhẹ một tiếng: "Ta cũng bị cái binh đoàn của tên Đường Thiên kia đánh động, đến Đường Thiên cũng có thể hạ xuất binh đoàn, vậy vì sao chúng ta không thành lập một binh đoàn?"

Thành lập binh đoàn!

Đề nghị này nhất thời làm trào lên cảnh sóng to gió lớn, trên mặt mỗi người đều là vẻ kinh hãi.

"Thời loạn lạc a, không có chút lực tự bảo vệ thì có nhiều tiền hơn nữa cũng chỉ có thể để chúng ta trở thành cừu con trên tấm thớt đợi làm thịt." Bàn Tử Lý nhàn nhạt nói: "Chúng ta thiếu tiền sao, không thiếu, nhưng chúng ta phải lựa nhìn sắc mặt của người khác. Đồ Như Hải vì sao có thể cướp đi hai thành từ trên tay ta, chính vì nắm đấm mạnh hơn ta. Đạo lý này, ta tin mọi người đều hiểu."

Mọi người dần dần yên tĩnh lại.

Không sai, mỗi người bọn họ đều xuất thân giàu có, thế nhưng chỉ có thể diễu vũ dương uy trước mặt vài người bình thường, ở trước mặt cao thủ, bọn họ căn bản không ngóc đầu lên được.

Người trung niên kia mở miệng: "Thuộc hạ thề chết theo đại nhân!"

Cái khác thương gia dồn dập xin làm tuỳ tùng, Bàn Tử Lý có quyền uy lớn ở Vĩnh Yên thành, vượt xa người bình thường tưởng tượng.

Đường Thiên nhìn tình cảnh này tận mắt, trong lòng dâng lên nỗi cảm khái vạn ngàn.

Mặc Vị Thiên lặng yên không nói câu gì mà chỉ ngồi xuống bên cạnh Đường Thiên, nói với thanh âm khó mà nhận ra: "Tinh công tử, sao không bình giám Mặc Tuyết câu gì?"

Vừa nghe, Đường Thiên hiểu ngay đối phương đã nhận ra hắn, thấp giọng nói: "Lão Mặc, ngươi nhận ra ta hả?"

"Khà khà, ta đoán chính là công tử." Mặc Vị Thiên khẽ cười một tiếng, đổi đề tài: "Công tử quả nhiên anh hùng lắm lắm, đùa bỡn người trong thiên hạ trong lòng bàn tay a."

"Làm gì so với được với Mặc gia các ngươi dốc hết tâm huyết đây?" Đường Thiên châm biếm lại.

"Khà khà." Mặc Vị Thiên chẳng cho là nhục, trái lại có chút đắc ý: "Lý thành chủ đã ra đơn đặt hàng 200 con cho ta."

200 con!

Con mắt Đường Thiên lập tức đỏ, vậy thì là lợi nhuận 32 vạn tinh tệ.

Mặc Vị Thiên không nói làm cho người ta kinh ngạc đến chết thì cũng không thôi: "Ý của Lý thành chủ là muốn lấy hết một ngàn con, chẳng để lại con nào. Như vậy thì, binh đoàn Vĩnh Yên của lão là độc nhất vô nhị."

Đột nhiên Đường Thiên cả kinh, dã tâm tên mập mạp này lớn hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Đường Thiên châm chọc hai câu, tâm thái đã bình thản rồi. Lại nói, Mặc gia cũng coi như minh hữu của hắn, Mặc gia kiếm được nhiều, đối với hắn cũng có lợi.

Nhưng Mặc Vị Thiên hiển nhiên không muốn để cho Đường Thiên bình thản, bỏ lại một quả bom nặng cân.

"Thế nhưng ta muốn dùng lợi nhuận 1.000 con này tính chuyện làm ăn với công tử."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Điên Rồi

Chương 301: Điên Rồi

Hội trường ầm ĩ hỗn loạn lan tràn.

Một ngàn chiếc cơ quan hồn giáp, đó chính là 16 tỉ! Đây là một con số trên trời, có thể mua lại toàn bộ Ô Nha Tọa, có thể thống nhất Sài Lang Tọa, có thể mua hơn một ngàn cái bí bảo Bắc Thiên cấp bạch ngân, có thể cho Phí Lão Đầu mua hơn năm mươi cái bí bảo hoàng kim. . .

Đường Thiên thiếu chút nữa đập vào đầu mình một chưởng, đầu va phải cửa rồi sao? Bản thân mình mà lại sẽ nghĩ tới chuyện cho Phí Lão Đầu 16 tỉ mua bí bảo sao? Được rồi, Đường Thiên cảm giác mình đúng là bị va phải cửa rồi, sai rồi, là bị 16 tỉ đánh xỉu.

Trời cao chứng giám!

Đứa bé kiết xác sẽ tìm 16 tỉ ở đâu? Ngẫm lại vừa nãy chính mình kinh doanh có lãi 1,5 tỉ đã đắc chí, cực kỳ đắc ý. Đồ dế chũi, đúng là đồ dế chũi!

Đường Thiên đang tự phê bình nghiêm khắc bản thân mình, không lẽ hắn không biết chẳng có cái bánh nào từ trên trời rơi xuống cả.

"Ngươi muốn giở trò quỷ gì?" Giọng nói Đường Thiên có ý cảnh cáo, chính mắt thấy hành vi gian thương vừa nãy của lão Mặc rồi nên hắn đầy bụng cảnh giác lão già này.

Mặc Vị Thiên đưa mắt liếc nhìn lão Bàn tử lý (Lão béo họ Lý) đang xuân phong đắc ý ở phía xa xa, khóe miệng nhếch lên có vương một tia

cay đắng: "Thời loạn lạc chính là một cơn bão táp, không người nào có thể tránh được, Mặc gia chỉ là một con thuyền tam bản nhỏ bé, chung quy phải ôm đùi người khác."

"Nói bậy!" Cho dù phía sau cặp kính râm, ánh mắt trào phúng Đường Thiên vẫn cực kỳ rõ ràng: "Ta tính là đùi gì! Ngươi muốn ôm đùi người khác cũng không nên tới ôm đùi ta."

"Công tử, đây chính là tự ti." Mặc Vị Thiên cười nịnh bợ, hạ thấp giọng bảo: "Công tử chính là nhân vật một tay gánh vác thiên hạ thời loạn lạc. Sau này Sài Lang Tọa sẽ là sân sau nhà công tử, tuy rằng có chút cằn cỗi, thế nhưng sài lang tộc là chủng tộc trời sinh để chiến đấu. Công tử muốn hùng cứ một phương, tuyệt không phải là vấn đề."

"Ta ghét nhất người khác gạt ta." Đường Thiên không còn kiên nhẫn, ngữ khí bất thiện bảo: "Đừng vòng vo với ta."

Mặc Vị Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, người mồm mép trơn tuột sợ nhất gặp phải người không nói đạo lý. Lão đã biết sự hung tàn của Đường Thiên, vừa nghe thấy giọng của Đường Thiên tỏ ra thiếu kiên nhẫn thì trong lòng liền thầm hô không ổn, vội vàng xoa dịu: "Công tử bớt giận, kỳ thực là ta muốn cho một nhóm người nữa tới trại huấn luyện."

"Một nhóm người hả?"

"Đại khái khoảng bốn trăm, năm trăm người." Mặc Vị Thiên nói nhỏ.

"Ngươi cũng muốn có cơ quan binh đoàn?" Đường Thiên hiểu được mấy phần.

Mặc Vị Thiên nhún vai bảo: "Có biện pháp gì khác? Cao thủ chân chính, Mặc gia không thể chiêu dụ, còn cách nào khác hơn cách dựa vào số lượng. Này thời loạn lạc mà không có lực tự bảo vệ thì phỏng chừng cách diệt vong cũng không bao xa."

Lúc này Đường Thiên mới chợt hiểu hiểu ra, thế nhưng hắn không hiểu tại sao ai cũng bảo là thời loạn lạc sắp tới. Thế nhưng hắn lại nghĩ, thời loạn lạc đến cũng chẳng có quan hệ gì tới mình, mục tiêu của mình là nhanh chóng tới Nam Thập Tự Tọa tìm Thiên Huệ.

"Hắn là không thành vấn đề." Đường Thiên suy nghĩ một chút rồi đáp: "Ngươi đến Tam Hồn Thành, tới tìm huấn luyện viên trại huấn luyện, giá cả các ngươi tự thương lượng."

Đường Thiên hiểu rất rõ bản lãnh của mình, tính cách phách lối, bá đạo cũng chỉ là dọa gà dọa vịt lấy món hời nho nhỏ, hắn chỉ là đầu gấu thôn. Dù món hời 1,5 tỉ vừa nãy rất là lớn đi nữa nhưng bản chất vẫn là doạ dẫm vớ vẩn để kiếm chút đỉnh. Thế nhưng tận mắt chứng kiến màn gian trá của Mặc Vị Thiên mới rồi, Đường Thiên cảm thấy cứ để cho cái lão Binh gian trá không khác gì đến đối phó mới là tuyệt hảo.

Mặc Vị Thiên hơi kinh ngạc.

Liên quan đến vụ giao dịch lớn như thế mà Đường Thiên không tự mình đứng ra mà lại bảo lão thương lượng với thuộc hạ. Lão nghĩ tới hai khả năng, một là huấn luyện viên trại huấn luyện là thành viên trọng yếu. Ý nữa thì … 16 tỉ trong con mắt Đường Thiên không phải là nhiều nhặn gì. Ý nghĩ này vừa lóe lên lập tức bị lão phủ định, vì chào hàng nhóm tài liệu 5 tỉ, hắn tự mình chạy đến Mặc gia thì hắn là tiền bạc không hùng hậu.

Dòng suy nghĩ của Mặc Vị Thiên trở nên rõ ràng.

Lão chợt phát hiện, những lời lão nói trước đó là một lựa chọn tuyệt hảo. Đường Thiên là minh hữu hay nhất Mặc gia, trên tay Đường Thiên có cơ quan thuật cao siêu, hơn nữa hoàn toàn không có hứng thú đối với việc sản xuất cơ quan hồn giáp loại trung hoặc loại sơ, điều này đúng là Mặc gia cần. Tài lực Đường Thiên không đủ hùng hậu, Mặc gia lại có tiền. Điều quan trọng nhất là không chỉ bản thân Đường Thiên là cường giả Thiên bảng, còn có hai tên thủ hạ là cường giả Thiên bảng, còn có cả binh đoàn.

Trước mắt tuy rằng cục diện Đường Thiên nhìn qua không phải quá tốt, nhưng mà tên quái vật này lại nhàn hạ thoải mái chạy tới Vĩnh An Thành, hoàn toàn tự tin a!

Nếu như Đường Thiên có thể phá cục diện này, tất nhiên vụt trở thành tiêu điểm của thiên hạ. Đường Thiên còn trẻ như vậy, thành tựu tương lai tất nhiên không thể đo lường.

Thế giới này dù sao cũng là cường giả vi tôn, cường giả mới là trục tâm chân chính của thế giới này. Tất cả mọi thứ như của cải, quyền thế, danh vọng, đều xoay tròn quanh cường giả.

Đường Thiên trông như khốn cục tầng tầng, nhưng nhìn tiến bộ của hắn trong khoảng thời gian này, tự đáy lòng Mặc Vị Thiên kinh hãi.

Tên quái vật này có thể trưởng thành đến mức nào?

Cảm giác, cách nhìn của Mặc Vị Thiên từ xưa tới nay đều không sai, nhưng bây giờ thấy mình hoàn toàn không cách nào đánh giá hoặc dự đoán được.

Thực lực bây giờ của Đường Thiên tuy chưa đạt tới có một không hai ở Nam thiên, thế nhưng không còn nghi ngờ gì nữa hắn đã lên hàng đỉnh cấp ở Nam Thiên. Với thực lực của hắn, tại mười chín châu Bắc thiên mà muốn làm một tên tiểu ác bá cũng thật dễ dàng.

Người khác có thể vẫn còn hoài nghi thánh bảo Nam Thập Tự Tọa trên tay Đường Thiên thật hay giả, nhưng Mặc Vị Thiên biết, đây không phải là chuyện không có lửa mà lại có khói. Bên trong cơ quan hồn giáp của Tái Lôi có sử dụng lượng lớn cơ quan thuật Nam Thập Tự Tọa.

Tinh tế sắp xếp lại thông tin, Mặc Vị Thiên mới hoảng sợ phát hiện, lợi thế trên tay Đường Thiên hóa ra nhiều như thế!

Đường Thiên nhìn thấy Mặc Vị Thiên vẫn trầm mặc, hồi lâu không nói lời nào nên có chút kỳ quái: "Có vấn đề gì sao?"

Mặc Vị Thiên giật mình một cái, tinh thần từ từ tỉnh lại, lão vội vàng nói: "Nghĩ tới một vài sự việc nên có chút xuất thần. Đúng rồi, công tử, Tái Lôi đại sư có cái tác phẩm gì mới hay không?"

Đường Thiên lắc đầu: "Ta cũng không biết, lúc ngươi đến Tam Hồn Thành sẽ thấy cô ta vẫn ở đó."

Tái Lôi vội vàng kiến tạo căn cứ thanh đồng, mà Đường Thiên cũng vội đến choáng váng.

Mặc Vị Thiên gật đầu một cái: "Chuyện này kết thúc ta sẽ tới." Lão dự định tự mình đi một chuyến Tam Hồn Thành, chuyện này đối với Mặc gia cực kì trọng yếu.

Bàn tử lý bị một đám người vây quanh, mọi người đều hiểu rõ, binh đoàn Vĩnh Yên đã là chuyện chắc như đinh đóng cột. Đối với tương lai Vĩnh An Thành mà nói, địa vị của binh đoàn Vĩnh Yên không thể nghi ngờ gì nữa, mà địa vị của mình trong đó như thế nào chính là chuyện mà mỗi gia tộc đều cần cân nhắc.

Không thể không nói, thủ đoạn của lão mập mạp cao siêu. Sau nửa giờ, lão đã thoát khỏi đám người.

Nhìn thấy Đường Thiên và Mặc Vị Thiên nhàn nhã chuyện phiếm, lão đặt phịch mông ngồi xuống, miệng nở nụ cười gượng gạo rồi nói: "Hai vị thực sự là thanh nhàn, tất cả mồ hôi của ta đều bị nặn ra hết."

"Thành chủ đứng lên hô một tiếng, anh hùng tập hợp a!" Mặc Vị Thiên khen.

Mười cái chân giò vừa rồi làm Đường Thiên tròn vo cả bụng, trong bụng đầy ứ ự, thế mà cái miệng vẫn từng ngụm từng ngụm thức uống chua chua ngọt ngọt, toàn thân trông rất lười biếng.

Nhìn thấy Bàn tử lý ngồi vào cái bàn Đường Thiên đang ngồi, đám người đang rục rịch nhất thời dừng bước, từng ánh mắt lướt nhìn Đường

Thiên, trên mặt đều tỏ ra mấy phần không tự nhiên. Cái mặt nạ tinh tinh kia dường như bất cứ lúc nào cũng muốn nuốt sống người ta, hung tàn thô bạo tràn ngập vẻ ngang ngược không biết lý lẽ.

Đó là con dã thú, dù cho ăn no, tỏ ra lười biếng, nhưng khí tức hung tàn của dã thú cũng không bị mất đi.

Bàn tử lý không hề quan tâm đến hình tượng mà nhét cả một mẩu bánh gatô to vào trong miệng, nuốt trọn cả xuống rồi lau miệng: " Quả nhiên binh đoàn không phải thành lập dễ dàng, mới chỉ một lúc mà ta đã sứt đầu mẻ trán. Tên Đường Thiên gì đó vận may tốt thật, có thủ hạ là nhân tài."

Mặc Vị Thiên giả như không nhìn thấy Đường Thiên, cười ha ha: "Với danh vọng thành chủ thì chỉ cần tung cành ô-liu, hạng người gì mà chiêu không nổi?"

Bàn tử lý đẩy vài tờ tiền tạp, nói với Đường Thiên: "Lão vẫn coi là thức thời, tiền tạp đã chuẩn bị xong, Tinh lão đệ đừng so đo với lão làm gì. Tiểu cô nương nhà hắn được lắm, rất xinh đẹp, lão đệ có hứng thú hay không? Có thể bám vào lão đệ, khặc khặc , nhưng đáng tiếc ta không có con gái!"

"Tiền tạp ta thu, tiểu cô nương miễn." Đường Thiên nói ngắn gọn, thực sự quá no rồi.

"Ta cũng nghĩ vậy." Bàn tử lý chẳng tỏ ra kỳ quái chút nào: "Có Đinh Đang tiểu thư xinh đẹp như vậy, nữ nhân bình thường sao lọt được vào mắt lão đệ."

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có tiếng thuộc hạ vô cùng lo lắng vọng vào hội trường.

Người này mặc trang phục võ giả, mặt mũi đầy bụi bặm, hiển nhiên vừa lặn lội đường xa.

Hội trường lập tức lặng yên, tất cả mọi người đều hiểu có chuyện không tầm thường đã xảy ra. Mà lão nhân bên cạnh thành chủ cũng nhận ra nam tử này, người này là đứng đầu Hắc Hồn mã dưới trướng thành chủ.

Có tin tức gì mà làm cho hắn phải tự mình đưa tới?

Bàn tử lý vừa mới cầm dao nĩa, sắc mặt ngưng trọng tự nhiên hạ đồ ăn xuống.

Người tới như một trận gió vọt tới trước mặt Bàn tử lý, trên mặt hiện lên vẻ kích động: "Đại nhân, tin tức mới nhất ở Sài Lang Tọa!"

Đường Thiên bèn ngồi thẳng dậy.

Cặp mắt Bàn tử lý lộ ra tinh quang, trầm giọng bảo: "Nói đi!"

"Ổ Thiết Vũ và Hoài Bạch Hoa chết rồi!"

Bàn tử lý sửng sốt một chút, chợt phản ứng lại, thần sắc có mấy phần kích động: "Ai? Là ai nhúng tay?"

"Không có ai nhúng tay, là người của Đường Thiên." Vị Hắc Hồn mã này cũng có chút kích động: "Vào lúc rạng sáng, Hạc đột nhiên xuất hiện ở nơi cắm trại Ổ Thiết Vũ khiêu chiến, Ổ Thiết Vũ ứng chiến. Tình hình trận chiến phi thường kịch liệt, Ổ Thiết Vũ bị Hạc trảm dưới kiếm, rất nhiều võ giả tận mắt nhìn trận chiến này. Tình hình bên thì Lăng Húc không rõ, khi chúng ta đến thăm dò thì Hoài Bạch Hoa và đệ tử Hoa Dương của hắn, đều chết dưới thương của Lăng Húc."

Đường Thiên nghe vậy trợn mắt há mồm.

Tiểu Hạc tử và Tiểu Húc tử hóa ra hùng hổ như vậy, mình mới rời khỏi có mấy ngày mà?

Hai người này lẽ nào đã uống máu chó?

Trên mặt lão mập mạp hiện lên vẻ không thể tin được. Một lát sau, bỗng nhiên lão ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha! Đồ Như Hải ơi Đồ Như Hải! Ngươi tính toán ngàn vạn, cũng không ngờ rằng Đường Thiên lại dám hùng hổ như vậy! Thú vị thú vị! Nguyên tưởng rằng một nơi yếu nhất lại hóa ra mạnh như vậy, lúc này thế cục thú vị rồi!"

Mặc Vị Thiên hoảng sợ nhìn về phía Đường Thiên.

Lão biết thủ hạ Đường Thiên có hai tên cường giả Thiên bảng, thế nhưng không ngờ hai tên cường giả Thiên bảng này cường hãn đến mức độ như vậy!

Lão một mực quan tâm cuộc chiến đấu này, trong bộ não hiện lên ý niệm đầu tiên là lần này lắm người phải điên rồi.

Mặc Vị Thiên nghĩ thế không sai.

Mặc dù chỉ là chiến đấu một góc hẻo lánh thế nhưng hai trận chiến đấu này gây tiếng vang rất lớn.

Mọi người đều biết, bất luận trận phân tranh này kết thúc theo kiểu gì đều sẽ khiến cho phản ứng dây chuyền liên tiếp. Thế nhưng tất cả các dự đoán đều cho rằng nhân vật chính đều quay chung quanh ba thế lực lớn.

Chẳng ai ngờ rằng, nguyên bản mọi người đều cho là nhóm Đường Thiên chỉ là quân cờ dẫn phát, thế nhưng mà không dè không như mọi người dự đoán mà Đường Thiên đảo khách thành chủ, đĩnh đạc ngồi lên trên bàn.

Trong mắt những người quan tâm tới trận phân tranh này, đám Đường Thiên chẳng qua chỉ là quân bài domino đầu tiên.

Quân domino đầu tiên đã đổ, nhưng lại đổ theo hướng mọi người không thể tưởng tượng nổi. Một tiểu nhân vật không được mọi người để ý đã làm thay đổi hoàn toàn tình thế.

Thời cuộc sẽ thay đổi theo hướng nào đây? Không người nào có thể thấy rõ!

Mọi người đều phát điên rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Chuẩn Bị Cuộc Chiến

Chương 302: Chuẩn bị cuộc chiến

Đương mùa hoa đào nở rộ làm cả vườn xuân sắc.

Tư Mã Tiếu thăm hỏi mẫu thân, họ đang ngồi ở trong vườn ngắm hoa. Địa vị ở trong tộc theo địa vị của y nước lên thì thuyền lên. Lâm thị mẹ của y, tháng ngày này cũng tốt hơn rất nhiều.

"Ai, ngươi vội thì không cần phải theo mẹ." Lão thái thái lẩm bẩm: "Bây giờ mẹ sống cũng tốt, tháng ngày không phải lo lắng điều gì nữa, Tiểu Vũ theo mẹ là được rồi."

"Khó mới về được mà, những năm qua con ở bên ngoài suốt không có thời gian hầu hạ mẫu thân." Tư Mã Tiếu kính cẩn nói, vẻ cợt nhả trong ngày thường bị quét đi sạch sành sanh, chỉ còn dư lại nụ cười hiền hòa ấm áp.

"Xương cốt mẹ còn mạnh lắm." Lão thái thái ngoài miệng tuy nói như thế, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ: "Thời tiết ngày hôm nay đẹp quá, hoa cũng mới nở rộ, Tiểu Vũ, đi lấy bầu rượu đi, ta muốn uống một ít."

Tiểu nha đầu hầu hạ bên cạnh vội vã xoay người đi lấy rượu.

Tư Mã Tiếu không ngăn cản, lúc y còn thơ ấu, mẫu thân vì nuôi dạy y lớn lên đã tích hàn độc nên thường thường cần uống rượu làm cho ấm huyết dịch trong người. Nhìn mẫu thân dung nhan già cỗi, trong lòng Tư Mã Tiếu dâng lên nỗi chua xót, y vuốt vuốt cái chăn đắp trên đùi mẫu

thân: "Trời xuân se lạnh, sương giá mùa xuân nhiều, mẫu thân chú ý sức khỏe."

Trong lòng lão thái thái rất dễ chịu với lời quan tâm của con mình.

Bà bỗng nhiên hỏi: "Nghe nói gần gây vài chi đều tìm đến con hả?"

"Vâng, giá trị của con tăng lên nhiều." Tư Mã Tiếu không giấu diếm mẫu thân, thản nhiên nói.

Lão thái thái ngồi thẳng lên, sắc mặt cũng trở nên trịnh trọng: "Con từ nhỏ đã có chủ kiến, tính tình cũng quật cường. Chuyện của con ta không muốn hỏi. Thế nhưng Tiếu nhi, năm xưa hai mẹ con chúng ta xác thực bị chút oan ức, thế nhưng chuyện đã qua rồi, hãy để cho nó qua đi."

Tư Mã Tiếu nhẹ nhàng đáp: "Mẫu thân vậy cũng đúng, ra đời cũng có hai từ Tư Mã, con sao lại sống chết với bọn họ. Lại nói, sau này nhi tử chưởng quản công việc của tộc, cũng phải giúp tay."

"Đúng là cái lý này, là cái lý này." Lão thái thái gật đầu liên tục, bà chợt cảm giác mình cũng có chút tư thế người chủ bèn nói đùa: "Con nhìn mẹ đi, có như con đã lên làm gia chủ không?"

Đúng vào lúc này, Tiểu Vũ đưa rượu lên, Tư Mã Tiếu rót cho lão thái thái rồi bình tĩnh nói: "Nhi tử muốn làm, đương nhiên là có thể lên làm."

Lão thái thái nghe thấy câu này, kinh ngạc nhìn con trai của chính mình. Tuy rằng nhi tử nhìn qua không có gì thay đổi so với hai năm trước, nụ cười tuy rằng vẫn ôn hòa như cũ, thế nhưng trong sâu thẳm con mắt sáng ngời kia như có thêm một màn sương mờ mỏng vĩnh viễn đoán không ra, đó là sự mài giũa trong những năm tháng khổ cực mà thành.

Trong lòng bà kiêu ngạo đến cực điểm, mặt giãn ra cười bảo: "Đây mới là con trai của ta!"

Lão thái thái uống một ngụm, phất phất tay: "Đi thôi đi thôi, ta uống một lúc nữa rồi thôi."

"Nhi tử bận việc xin đi trước." Tư Mã Tiếu cáo biệt lão thái thái.

Đi ra sân, nụ cười tươi tắn đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, ánh mắt chỉ còn lạnh lẽo và âm trầm.

"Chi trưởng, chi thứ phái người đến van cầu tình." Thu Chi Quân nhàn nhạt nói: "Bọn họ trước đó gặp khó, lần này tập kết hết thảy sức mạnh, tiến công Hạt Hổ Cốc."

Tư Mã Tiếu trở lại dáng dấp bất cần đời, cười hì hì hỏi: "Chiến công nào rồi?"

"Bọn họ gặp phải một vị chuẩn quyền thánh." Thu Chi Quân ý nói tới Đường Thiên, nhàn nhạt nói: "Gần như toàn quân hủy diệt."

"Không ngờ được ở chòm sao Hạt Hổ vẫn còn có cường giả đáng sợ như thế!" Tư Mã Tiếu thoáng kinh ngạc.

Thu Chi Quân không cảm thấy kinh ngạc, tin tình báo một vị chuẩn quyền thánh ẩn cư ở Hạt Hổ Cốc hắn từng biết, hắn nhìn Tư Mã Tiếu: "Tại sao bọn họ tiến công Hạt Hổ Cốc?"

"Ta làm sao biết được?" Tư Mã Tiếu xòe tay khuôn mặt đầy vẻ vô lại, thế nhưng cuối cùng không lừa nổi ánh mắt sắc bén như kiếm của sư huynh, đành ha ha cười bảo: "Ta nghe nói Hạt Hổ Cốc có đại mỹ nhân, mấy vị kia biểu ca của ta xưa nay phong lưu, không chừng bọn họ cũng ngẫu nhiên gặp được đấy. Vạn nhất vị quyền thánh này có quan hệ gì đó với đại mỹ nhân, ai, vận khí của bọn họ thực sự là gay go."

Cuối cùng Thu Chi Quân đã hiểu rõ rồi, hắn biết cá tính sư đệ, bước nọ tới bước kia tất có sát chiêu, hóa ra sát chiêu chính thức ở đây.

Cái gì ngẫu nhiên gặp, cái gì vạn nhất, chỉ sợ đều là tác phẩm của sư đệ.

Chi trưởng, chi thứ xong rồi.

Với cá tính của sư đệ, tuyệt sẽ không cho bọn họ cơ hội lấy hơi để thở. Con mồi bị sư đệ nhìn chằm chằm, chưa từng có sống sót, ngoại trừ

Nghĩ tới tin thình báo vừa mới lấy được, Thu Chi Quân đột nhiên cảm giác thấy tâm tình không tệ, khuôn mặt tái nhợt có thêm một phần ý cười.

"Đúng rồi, Ô Thiết Vũ và Hoài Bạch Hoa chết rồi."

Tư Mã Tiếu không để ý lắm mà chỉ cười cợt: "Vị cao thủ nào ra tay?"

"Võ giả giết chết Ô Thiết Vũ gọi là Hạc, giết chết Hoài Bạch Hoa gọi là Lăng Húc."

Thu Chi Quân hứng thú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sư đệ.

Tư Mã Tiếu ngẩn ra, hỏi theo bản năng: "Thủ hạ Đường Thiên?"

"Không sai!" Khóe miệng Thu Chi Quân hiện lên nét ý cười.

Nhìn thấy nụ cười sư huynh, Tư Mã Tiếu có chút tức giận, hừ lạnh một tiếng: "Ta muốn xem tin tình báo cụ thể!"

Sắc mặt Tư Mã Tiếu nghiêm nghị, y xem xong tin tình báo trên tay. Trân chiến giữa Hạc đánh với Ô Thiết Vũ phi thường tỉ mỉ, mà quá trình chiến đấu giữa Lăng Húc và Hoài Bạch Hoa không có bất kỳ chi tiết nhỏ.

Hạc không phải đánh lén, mà là chính diện khiêu khích và kích sát Ô Thiết Vũ.

Tuy rằng Ô Thiết Vũ thực lực không tồi, thế nhưng ở trong mắt Tư Mã Tiếu vẫn chưa được coi là cao thủ chân chính. Nếu như y muốn giết Ô Thiết Vũ cũng rất dễ dàng, nhưng trưởng lão Tư Mã gia kia, thực lực mỗi người sâu không lường được.

Thế nhưng, lão lại bị người khiêu chiến đánh giết chính diện.

Hạc, cái này tên xa lạ, Tư Mã Tiếu chẳng có ấn tượng gì với cái tên này, chỉ biết là thủ hạ Đường Thiên, xuất thân từ một môn phái nhỏ.

Ấn tượng về Lăng Húc lại càng ít.

"Thanh kiếm trong tay Hạc chưa ra khỏi vỏ." Sắc mặt Thu Chi Quân cũng nghiêm nghị lên hẳn: "Thế nhưng cấp bậc tuyệt không kém hơn "Địa đào hùng", ta đã điều tra, chòm sao Thiên Hạc không có bí bảo như vậy. Thế nhưng, có người điều tra được, tổ sư Hạc phái có đeo bội kiếm rất giống với thanh kiếm trên tay Hạc. Tin tức về Lăng Húc quá ít, chỉ biết hắn tu luyện thương pháp."

Lần đầu tiên Tư Mã Tiếu cảm thấy bất ngờ.

Y không còn nhớ rõ đã bao lâu rồi mới có loại cảm giác xa lạ này.

Y đối với Đường Thiên bắt đầu sản sinh hứng thú mãnh liệt: "Đi sưu tập hết thảy tương quan tình báo về Đường Thiên, người này không đơn giản!"

"Chòm sao Sài Lang ngươi định làm như thế nào đây?" Thu Chi Quân hỏi.

"Hoài Bạch Hoa cũng đã chết rồi sao?" Tư Mã Tiếu khôi phục như thường, cười hì hì nói: "Hắc Hồn có thể nói chuyện đối với chúng tốt ta như vậy, cứ để bọn họ đánh trận đầu, thử xem phẩm chất đám người Đường Thiên."

"Như vậy cũng tốt." Thu Chi Quân gật đầu, hắn liếc mắt nhìn sư đệ một cái, sư đệ chính đang tỉ mỉ xem xét tin tức tình báo trong tay, mắt lộ ra tinh quang.

Lâu lắm rồi sư đệ mới có hưng phấn như thế!

Mông Vi còn ở trên đường đã thu được tình báo, sáu người ngồi quây tròn, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi. Tin tức bọn họ đang xem là tin tình báo về trận chiến giữa Lăng Húc và Hoài Bạch Hoa. Người khác

không có vài chi tiết về cuộc chiến giữa Lăng Húc và Hoài Bạch Hoa nhưng bọn họ có.

"Thương pháp thật quỷ dị tà môn, lại có thể khiến người ta hóa thành ngân điêu tượng, sau hai giờ, ngân tượng biến mất." Tráng hán thiết tháp hỏi liền theo: "Lão Phong, ngươi biết đây là thương pháp gì sao?"

Lão Phong đó là Hắc Hồn mã, sắc mặt lão cũng cực kỳ nghiêm nghị: "Hiện tại còn không biết, thế nhưng ta đã sai người đi thăm dò."

" Thực lực Hoài Bạch Hoa ra sao?" Một tay đao khách trầm giọng hỏi.

"Thiên bảng thứ 9278." Lão Phong thuộc lòng tư liệu này: "Chúng ta đưa cho lão một cái Bảo khí cấp cực Địa. Thực lực của lão phải trên thứ 9000 mới phải."

Sắc mặt mọi người càng thêm không dễ nhìn.

"Bây giờ xem ra, thực lực Lăng Húc và Hạc phải trên 8800." Cô gái tóc tím mở miệng, trên cái trán của thị mọc ra một hòn tinh thể màu tím.

"Thực lực Đường Thiên thế nào?" Người hỏi chính là một vị tóc ngắn lão đầu, tướng mạo lão phổ thông, quần áo cũng phổ thông, nếu lẫn trong đám người thì chẳng ai chú ý.

"Không rõ." Lão Phong lắc đầu: "Nhưng khẳng định mạnh hơn hai người bọn họ."

"Tại sao?" Tử tinh nữ tử không hiểu bèn hỏi.

"Bởi vì trong ba người hắn là lão đại." Lão Phong giải thích.

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, không sai, đúng là lão đại một đoàn đội luôn là người mạnh nhất. Thế giới này, cường giả vi tôn.

"Đây là một cuộc ác chiến." Tay đao khách nhận xét.

Tráng hán thiết tháp nhếch miệng cười bảo: "Đánh đối thủ cùng cấp mới đã. Luôn đánh những tay mơ này, thực sự cực kì vô vị."

Lão Phong nghe vậy cười nhạo nói: "Quên đi thôi, hai ngày trước còn ăn phải thiệt thòi."

"Hai ngày trước đầu to ăn phải cái thiệt thòi sao?" Tử tinh nữ tử tò mò hỏi.

"Hừm, ở Vĩnh Yên thành." Tráng hán thiết tháp vò đầu hơi ngượng ngùng.

"Các ngươi chạy đến địa bàn tên Bàn tử lý (béo họ Lý) hả? Thủ hạ tên Bàn tử lý (béo họ Lý) không có đứa nào lợi hại cơ mà." Tử tinh nữ tử không hiểu bèn hỏi lại.

"Không phải tên Bàn tử lý (béo họ Lý)." Mông Vi ngắt lời: "Chuyện với người khác thì không cần kể, hiện tại sắp xếp nhiệm vụ đã."

Trong lòng mọi người căng thẳng.

"Ta đối phó Đường Thiên." Mông Vi tự chọn đối thủ khó chịu nhất, rồi nói tiếp: "Lão quân đầu đối phó Hạc, độc đao đối phó Lăng Húc. Ba người các ngươi, đối phó với binh đoàn Đường Thiên, nghe nói binh đoàn bọn chúng có một tên hồn tướng đang chỉ huy, các ngươi cẩn thận chút, chúng ta chưa từng chạm trán binh đoàn."

"Vâng!" Mọi người cùng hô tuân mệnh.

Đường Thiên nhìn Hạc đứng bên trái một hồi, nhìn Lăng Húc bên phải một hồi, giống như trên mặt hai người có cái gì vật ly kỳ cổ quái vậy.

Lăng Húc không nhịn được nói: "Có chuyện nói nhanh, có rắm thả mau, đừng làm lỡ thời gian tu luyện của ta."

Hạc vẫn tương đối bình tĩnh.

"Ta thật tò mò, các ngươi làm sao trở nên hùng hổ như thế." Đường Thiên xoay quanh hai người: "Chà chà, thật không thấy được a! Quả nhiên là ba ngày không gặp, ta phải cạo mặt đến gặp lại."

Hạc bất đắc dĩ cải chính lại: "Là ba ngày không gặp kẻ sĩ, phải nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Há, hóa ra là rửa con mắt a." Đường Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn chợt nghiêm mặt nói: "Đồ môn lục vệ sắp tới, mục tiêu lần này của bọn chúng chính là chúng ta."

"Đồ môn lục vệ? Chưa từng nghe nói." Lăng Húc lắc đầu xem thường.

"Sáu người đều là cường giả Thiên bảng." Đường Thiên nói: "Xếp hạng thấp nhất cũng ở trong top 9000, xếp hạng cao nhất là thứ 8511."

Lăng Húc hơi thay đổi sắc mặt, liền ngay cả Hạc luôn luôn trầm tĩnh, vẻ mặt cũng căng thẳng hơn.

Đây chắc chắn là võ giả xếp hạng cao nhất mà bọn họ đã từng gặp tính cho tới bây giờ. Căn cứ quy mô Thiên bảng, cơ bản cứ một trăm người có nghĩa là ở một cấp bậc khác.

Thứ 8511!

"Quan tâm gì đến thứ hạng đứng hàng bao nhiêu, cứ một thương đâm chết." Lăng Húc nổi nóng.

"Không sai không sai." Đường Thiên vung vung tay cười he he: "Thế nhưng, nếu chúng ta biết trước rồi thì cũng phải cho chúng ít thuốc nhỏ mắt."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Đại Chiến Bắt Đầu

“Ngươi xác định thứ này hữu dụng?” Binh hỏi với vẻ đầy hoài nghi.

“Đương Nhiên.” Đường Thiên cũng có chút lo lắng nhưng vẫn mạnh miệng: “Biết Sài Tộc cổ hông? Đó là chủng tộc chiến đấu khá lợi hại đấy, tuy huyết mạch họ rất hỗn tạp, nhưng dù sao máu Sài Tộc vẫn chiếm đa số.”

Những tễ thuốc giúp giác tỉnh huyết mạch này là hắn nhờ Phí Lão Đầu làm suốt đêm, mỗi phần tài liệu đều mua với giá cao ở Vĩnh Yên Thành. Tổng cộng 200 phần, tất cả đều dùng cho “Binh đoàn pháo hôi.”

“Sài Tộc cổ? Chưa nghe, bọn ta trước giờ không có giao tiếp với bọn nhãi nhép.” Binh nói với vẻ mặt cao ngạo làm Đường Thiên muốn dẫm vào mặt hắn một phát.

Binh không hề biết ý nghĩ vừa rồi của Đường Thiên, hắn vẫn nhếch miệng nói tiếp: “Không ngờ ngươi lại hi vọng vào một đám pháo hôi như vậy, làm ta giật mình ah!”

Đường Thiên liếc một cái nói: “Vậy ngươi lôi ra cho ta vài cao thủ đi.”

“Không!” Binh lắc đầu: “Như vậy cũng tốt, cả ta cũng không ngờ ngươi làm thế thì người khác càng khỏi phải nói. Điều đáng lo nhất là, họ đủ sức gáng trách nhiệm này không.”

Đường Thiên đắc ý nói: “Cho nên, lần ra quân này do ngươi lãnh đạo.”

Đường Thiên càng nghĩ càng đắc ý, người khác khi thấy binh đoàn này chỉ kinh ngạc khi nó xuất hiện, cũng nghi ngờ thực lực của nó. Bọn họ cho rằng Đường Nhất là người chỉ huy cao nhất, chẳng ai ngờ người lãnh đạo lần chiến đấu này là kẻ càng mạnh hơn so với Đường Nhất: Binh.

Binh cũng ngây người.

Đường Thiên giải thích: “Với thực lực của ngươi, nếu chiến đấu một mình, chỉ có thể đối phó một người, nhưng nhân số bên chúng đông hơn; với lại đối thủ lần này không phải như bọn lần trước Đường Nhất chém. Ta từng tiếp xúc với đám người kia, bọn chúng đánh giá binh đoàn chúng ta chẳng ra gì đâu.”

“Xem thường?” Binh nhướng mày, tuy Binh luôn mồm nói “pháo hôi”, nhưng dù sao binh đoàn này là chính tay hắn gầy dựng, nghe có người xem thường nó, hắn đương nhiên khó chịu.

“Không sai, người ta là đại nhân vật, không phải như bọn dễ nhũi chúng ta, sao có thể dễ bị binh đoàn hù họa!” Đường Thiên liếc Binh một cái: “Vả lại, ngươi cũng nói họ là pháo hôi mà!”

Khuôn mặt tú-lơ-khơ của Binh âm trầm xuống: “Ta gọi thì bọn chúng cũng có quyền gọi sao?”

"Wey wey wey, đừng trừng ta, đâu phải ta nói đâu? Giờ có cơ hội để ngươi chứng minh kìa!”

“Không cần dùng kế khích tướng ngu ngốc vậy với ta.” Binh lạnh lùng nhìn Đường Thiên.

“Đúng, là ta khích tướng.” Đường Thiên rất lưu manh thừa nhận. “Bất quá, cơn tức này không phải tranh cho ta, mà là ngươi. Bị cười nhạo cũng không phải là ta. Chấc~chấc, đường đường là Thủ Tịch Giáo Quan của Nam Thập Tự Binh Đoàn lại bị chê tới như thế; đại thúc, ngươi nuốt được cơn giận này à?”

Mặt Binh đen như đáy nồi.

Một lát sau, hắn mới nặn ra một câu: “Tốt nhất là thuốc thử chó má của ngươi có tác dụng!” Nói xong hắn quay đầu đi thẳng.

Đường Thiên nhìn theo bóng lưng đằng đằng sát khí của Binh, hắn đột nhiên hô lớn: “Wey, đại thúc, cố lên!”

Bước chân Binh ngừng lại một chút, đầu không quay lại nói: “Ngươi lo cho mình đi!”

Binh đại thúc nói không sai, lo cho mình đã.

Thuốc "Giác Tỉnh" này chẳng qua chỉ là một loại thủ đoạn hỗ trợ. Đường Thiên cảm thấy cái binh đoàn là thứ bị xem thường nhất, mà với đạo quân ô hợp đó, dưới sự suất lĩnh của Đường Nhất cũng có thể chém một phát làm cho hai cường giả Thiên Bảng một chết một bị thương, thì bọn họ sẽ bùng phát ra lực lượng kinh người dưới sự dẫn dắt của Binh.

Nhờ Binh điều khiển binh đoàn xong, Đường Thiên cũng an tâm hơn.

Hạc và Lăng Húc đang bế quan mà Đường Thiên cũng sắp bế quan, hắn cần đưa mình vào trạng thái tốt nhất để lao vào chiến gian nan sắp tới.

Đường Thiên tĩnh tâm đợi.

***

Binh bình thản nhìn binh đoàn pháp hôi trước mặt. Đúng là pháo hôi, nhưng sự phối hợp giữa bọn họ đã ăn ý hơn trước nhiều.

“Bọn họ đã cố gắng huấn luyện lắm rồi!” Đường Nhất nói.

Từ khi theo Đường Nhất chém ra một đao kinh thế kia, không chỉ khiến bọn họ sùng bái Đường Nhất mà còn giúp họ ý thức được, bọn họ

được huấn luyện để thành quân đoàn, mạnh lắm! Căn bản không cần Đường Nhất đốc thúc, mọi người đều liều mạng huấn luyện.

Những người con trai sa mạc này, tính tình kiên nhẫn hơn xa người bình thường. Tiếc là thời gian quá ngắn.

Đây là tiếc nuối của Đường Nhất, hắn không hiểu nhiều, nhưng những người của Sài Lang Tộc sa mạc trước mắt này chịu khổ, chịu khó, cũng rất kiên nhẫn, trong mắt hắn họ là những binh sĩ tuyệt đỉnh.

Binh hỏi: “Thử thuốc thế nào?”

“Có lợi mà cũng có hại.” Đường Nhất hơi suy nghĩ rồi nói: “Nếu phối hợp nhỏ 3 người, họ sẽ rất ăn ý. Họ có thể cảm ứng lẫn nhau; chắc do huyết mạch Sài Tộc Cổ Đại thức tỉnh. Loại huyết mạch này quả nhiên rất thích hợp cho binh đoàn, cho bọn hắn 3 năm, binh đoàn này nhất định sẽ phi thường cường đại. Nhưng, càng nhiềungười, loại cảm ứng này sẽ càng hỗn loạn. Bọn họ chưa thể thích ứng, trong khoảng thời gian này, lực chiến đấu của họ, thật sự là đang giảm."

“3 người à?” Binh suy nghĩ.

“Đúng, thuộc hạ đã thử rồi, hơn 3 người, sự phối hợp sẽ bị rối loạn.” Thái độ Đường Nhất trả lời thập phần nghiêm cẩn.

"Ta hiểu." Binh gật gật đầu.

Hắn chăm chú nhìn binh đoàn trước mặt, trầm mặc không nói. Quả nhiên là pháo hôi ah.

"Đường Nhất." Binh đột nhiên mở miệng.

“Dạ! Đại nhân!”

“Ngươi làm phó tướng, chỉ huy 50 người.”

“Vâng!” Ánh mắt đạm mạc của hắn hiện lên một tia kích động. Có thể đảm nhiệm chức phó tướng cho đại nhân là điều đáng mừng a. Dù hắn là Hoàng Kim Thượng Sĩ nhưng bình thường hắn cũng không dám mơ ước cao vậy.

“2 ngày này luyện tản chiến thuật[1].

“Tản chiến thuật?” Đường Nhất hơi ngạc nhiên, đấy là chiến thuật cơ bản, rất cơ bản. Đến một lúc sau hắn mới hiểu ra, mừng lắm nói: “Thuộc hạ sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Binh cỗ vũ: “Mau đi đi.”

Chính mình gầy dựng thì dù pháo hôi cũng đâu phải pháo hôi thường.

***

Đồ Môn Lục Vệ tiến vào Sài Lang Tọa, cũng không hô hào, chúng không muốn đÂch nhân chè ń. Nhưng không ngờ 2 cuộc chiến của Lăng Húc và Hạc quá chấn động, đã hấp dẫn vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sài Lang Tọa.

Đồ Môn Lục Vệ vừa đến, tin tức đã truyền ra. Tin tức gây một trận xôn xao, rồi sau đó là im lặng. Vốn vì tam đại cự đầu ngã xuống, những thế lực bản địa đang rục rịch; nhưng tin Đồ Môn Lục Vệ đến truyền ra họ đều thu liễm lại, không ai dám ló đầu ra nữa.

Đại chiến sắp tới, vậy mà Sài Lang Tọa lại được yên tĩnh hiếm có.

Khi chân Đồ Môn Lục Vệ đạp tới sa mạc, mọi người đều rõ: Thời điểm quyết chiến đến rồi.

***

Quang Minh Võ Hội.

"Chuẩn bị xong chưa?" Một vị có nét mặt nhăn như những cái khe thản nhiên hỏi.

Bốn người xếp thành một hàng, dưới chân lần lượt sáng lên.

“Địa điểm các ngươi được truyền đến cách bộ lạc Sài Lang chừng 200 dặm, chỉ cần 2 canh giờ là các ngươi có thể đến nơi.” Trưởng lão liếc bọn hắn rồi hỏi: “Chuẩn bị xong rồi thì ta bắt đầu truyền tống.”

“Ha ha! Võ nam tử hồn nhiên đã sớm không đợi được rồi.” A Mạc nắm chặt tay làm vang lên tiếng ken két như tinh lực hắn quá thừa.

“Tốt lắm.” Hàn Băng Ngưng trong bộ dạng phục tùng, đứng vịn kiếm, thần sắc nàng bình tĩnh, chỉ có tay cầm kiếm có chút rung động khó thấy. Lại muốn gặp được hắn. . . Không biết tại sao, nàng cảm thấy có chút khẩn trương hiếm hoi.

Tư Mã gia, ánh mắt mọi người như mang theo quỷ khí, như muốn nuốt sống người ta. Lương thu hết sức lễ phép thưa với trưởng lão: "Xin nhờ trưởng lão, chúng ta cũng đã chuẩn bị xong."

“Vậy thì đi thôi.”

Tiếng của trưởng lão vang lên, vòng sáng dưới chân tăng vọt, họ chỉ thấy trước mắt trắng xóa, trong khi vòng sáng dưới chân bốn người nối liền với nhau.

Sa mạc, trên không chừng 10 trượng chợt như bị cắt ra, từ đó lóe lên ánh sáng trắng gai mắt.

Năng lượng chấn động mạnh làm không khí trong vài dặm hỗn loạn. Gió thổi cát bay che khuất bầu trời, khe hở này rất lạ. Vặn vẹo trong khí lưu hỗn loạn, khe hở lại như cánh cửa mở ra. Một cánh cổng màu trắng xuất hiện trên bầu trời.

Rầm~!

Năng lượng chấn động cường liệt sinh ra luồng sóng xung kích kinh người, ầm ầm lan ra bốn phía. Vốn xung quanh có cát vàng bay đầy, giờ bị quét sạch sẽ.

Trong vạn dặm trời quang đãng, an tĩnh tường hòa trở lại.

“Đi thôi.” Trong cổng ánh sáng vang lên tiếng nói trầm ổn của Lương Thu.

Bốn bóng người bay ra, cánh cổng phía sau liền khép lại rồi biến mất.

Ba~,ba~…

Bốn người cùng chạm đất, A Mạc nhìn quanh nói: “Chúng ta phải đi hướng nào?”

Ba người kia ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta…

A Mạc cười to: “Ha ha ha ha….! Thì ra các ngươi cũng không biết, ta còn tưởng chỉ có võ nam tử hồn nhiên như ta mới phạm sai lầm bình thường thế chứ! Ha ha ha…!

Rồi bốn người chợt nhíu mày.

“Ha ha, quả là hồn nhiên!”

Một âm thanh u lãnh vang lên, đã có vài bóng người vây quanh họ.

"Có mai phục!"

Lương Thu biến sắc, mặt trầm lại, vô số ý niệm xoay chuyển trong đầu hắn. Đối phương biết trước vị trí họ xuất hiện, nó nội gián!

"Các ngươi là ai?" A Mạc tò mò hỏi.

Nam tử cầm đầu có ánh mắt âm lãnh nói: "Chúng ta là ai không quan trọng, bất quá, ta khuyên các ngươi nên biết điều ở đây đi, không nên

phá rối trò vui của người khác. Chỉ cần các ngươi thành thật một chút, bảo đảm mọi người đều tốt.”

Phá rối trò vui!

Bốn người đã hiểu, đám người này cố tình ngăn cản không muốn họ đến chỗ Đường Thiên. Có thể suy ra, tình cảnh Đường Thiên hiện giờ rất nguy hiểm. Lòng bốn người trầm xuống.

***

Sài Lang Bộ Lạc.

"Tập hợp."

Binh nhìn binh đoàn pháo hôi đang dâng trào chiến ý trước mặt, không ngờ trong lòng hắn lại xao động, nhất là khi thấy cờ xí chỗ đội ngũ Đường Nhất.

Thời gian như đi xa. Cờ xí lúc trước vẫn tung bay? Khói súng khi đó vẫn còn khiến bầu trời ảm đạm? Người dũng cảm khi xưa đều hóa thành bụi đất rồi. Vương giả thời đó, giờ không còn chút tiếng tăm.

Chỉ có trời và sao là luôn nhìn xuống thế gian.

Còn có mình.

[1] Tản: Cái dù.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Xuất Phát

Lăng Húc lau khô nước thuốc trên thân, bắt đầu cẩn thận quấn lại băng vải. Thần thái chăm chú cẩn thận. Hắn không biết người khác suy nghĩ như thế nào với trận đại chiến sắp tới, hắn chỉ có mong đợi và hưng phấn. Mỗi trận chiến ngắn ngủi mà mãnh liệt hắn đều có những lĩnh ngộ khác nhau, cái cảm giác thiêu đốt sinh mạng đến tột cùng đó làm hắn hơi bị mê say.Có lẽ, chính mình một ngày nào đó sẽ chết trong chiến đấu. Lăng Húc cười tự giễu. Tuy nhiên dù thế nào đi nữa, hắn nhất định phải hoàn thành tâm nguyện đã!

Mặc áo bào trắng kim tuyến vào, thay Tinh Thần Thạch cấp 7 hoàn toàn mới cho Hỏa Liệt Điểu chuẩn bị khổ chiến, đây là lần đầu tiên Hỏa Liệt Điểu dùng thất giai Tinh Thần Thạch.

Hô!

Trong nháy mắt một ngọn lửa tươi tắn từ trong cơ thể Hỏa Liệt Điểu phóng ra, nó tràn ngập trong mắt Lăng Húc. Ngọn lửa dần dần thu liễm, đỏ tươi xinh đẹp, u lãnh thầm lặng. Mắt Hỏa Liệt Điểu cũng biến thành đỏ sậm như ngọn lửa đậm trên thân.

Lăng Húc cảm nhận được vẻ phấn khởi từ Hỏa Liệt Điểu. Bàn tay vuốt nhẹ trên thân nó: "Ha ha, kích động chứ!" Hỏa Liệt Điểu giương cặp mắt đỏ sậm thâm thúy nhìn hắn, đột nhiên nó cong cổ, đầu nhẹ nhàng cọ xát trên tay Lăng Húc.

Lăng Húc cười to, hào khí vạn trượng: "Đánh xong trận này, phải đem ngươi sửa một phen. Có sợ không?"

Hỏa Liệt Điểu liếc Lăng Húc với một vẻ khinh bỉ.

Lăng Húc lại cất tiếng cười to, xoay người ngồi trên lưng chim, quơ lấy ngân thương, như trận liệt hỏa xông ra khỏi phòng.

+++

Đang tĩnh tọa trong căn phòng tối đen như mực, đôi mắt chậm rãi mở ra. Con ngươi trong sáng như giếng nước yên tĩnh, mang thêm chút tường hòa không nói được.

Hạc đã nhập định suốt ba ngày, không ngừng nhớ lại mỗi chi tiết khi chiến đấu với Ô Thiết Vũ, hắn đang tổng kết tiêu hóa. Hắn đánh chết Ô Thiết Vũ, quả thật là thắng hiểm. Ô Thiết Vũ đánh giá sai Hạc Kiếm, đến khi Địa Đào Hùng bị Hạc Kiếm khắc chế Ô Thiết Vũ mới biết mình lầm. Mấy ngày nay, hắn không ngừng đút kết, Hạc được lợi nhiều lắm.

Rốt cuộc hắn cũng biết, tại sao có võ giả không tiếc nguy hiểm đi khiêu chiến khắp nơi. Chỉ có ngay lằn ranh sống chết, tiềm năng của cơ thể mới bộc phát. Cũng chỉ có chiến đấu kịch liệt, mới nhận ra thiếu sót của mình. Những điều đó không phải tu luyện bình thường cùng tự hỏi là có thể thấy.

Ngẫm lại trước kia, mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, cho rằng luyện ra Hạc thân kình thì con đường phía trước liền bằng phẳng. Cần phải rèn luyện không ngừng mới có thể đạt tới độ cao như sư tổ năm xưa. Hiện tại hắn mới biết được ý nghĩ trước kia ngây thơ, khờ khạo cỡ nào. Nếu không phải ký võ hồn khế ước cùng Đường Thiên, mình tuyệt đối không đạt được cảnh giới hôm nay.

Đi theo Đường Thiên, hắn luôn phải thừa nhận áp lực cực lớn. Đường Thiên tiến bộ cực nhanh sẽ khiến mỗi thiên tài cao ngạo, đều cảm thấy như bị đè nặng trên lưng. Hắn như thế, Lăng Húc cũng thế, hoàn toàn không cần thúc giục, hai người không dám có một tí chậm trễ mà đều liều mạng tu luyện.

Nhưng nếu không có Đường Thiên, Hạc sẽ không khắc khổ như thế. Nhớ tới lúc trước còn ở trong môn phái, hắn đã là người khắc khổ nhất. Nếu mình học xong Hạc thân kình rồi trở về đến môn phái, chỉ sợ chính mình vĩnh viễn là ếch đáy giếng!

Kinh nghiệm chiến đấu, tựa như từng khối đá mài, mài giũa kiếm của hắn ngày càng bén.

Nhớ lại sư tổ, hắn không khỏi nhớ tới Đường Thiên, không khỏi mỉm cười. Người kia cũng y như vậy!

Ở chung với Đường Thiên, sẽ vĩnh viễn không sợ hãi, sau đó... Cùng làm một ít chuyện rất hài, rất ngu. Nghĩ tới đây, Hạc cũng muốn bụm miệng cười. Được rồi, trước khi chiến đấu nhớ những chuyện ấy cũng không tốt lắm! Khuôn mặt đạm bạc như nước bình tĩnh lại.

Chuôi thanh Hạc Kiếm đang đặt ngang trên gối, vỏ kiếm bằng gỗ với phong cách cổ xưa, cũng không có hoa văn mà chỉ có dấu vết thời gian lưu lại. Chắc không ai ngờ, trong vỏ kiếm cũ như thế, lại là một thanh Hoàng Kim Thánh Kiếm.

Thiên Hạc, đã bị lãng quên lâu lắm.

Con ngươi trong suốt sáng lên một tia hàn mang.

Trong bóng tối, khí thế quanh người hắn rồi đột nhiên mạnh mẽ lan tràn, thổi bay mái tóc đen dài lên.

Hắn vươn thân dậy.

+++

Trại tân binh.

Đường Thiên dùng sức nhảy lên, lập tức cao hứng phi thường: "Ai nha nha, hôm nay thật sảng khoái ah! Nhất định phải đem bọn chúng đánh bò lê bò càng luôn."

Phong Sửu đi qua, hắn có chút kỳ quái nói: "Đường thiếu niên, ngươi không đeo bịt mắt sao?"

"Không cần mang nữa." Đường Thiên đắc ý đưa mặt sang: "Ngươi xem, nhạt đi rồi! Hắc hắc, mấy ngày nay ta rốt cuộc mày mò ra cách khống chế hai con mắt mình rồi."

"Thật sự? Ồ, đúng ha!" Phong Sửu rất là kinh ngạc, đôi mắt hồng lam, đã nhạt lắm, nếu không chú ý sẽ không thấy.

Phong Sửu kinh dị làm Đường Thiên càng đắc ý: "Hắc hắc, Thiếu Niên Như Thần, chính là tuyệt vời như thế ah! Hơn nữa, ta có một phát hiện rất lợi hại."

"Phát hiện gì?" Phong Sửu sững sờ.

"Hắc hắc, không nói." Đường Thiên nghiêm trang lắc đầu giống như trống bỏi: "Ta muốn tặng bọn hắn một cái vui mừng lẫn sợ hãi thật lớn!."

"YAA.A.A.. Nha nha nha!"

Đường Thiên cúi đầu, Nha Nha cắn ống quần hắn, mắt trong veo trợn to. Sau lưng nó có 3 cái đuôi, Thanh Đồng Dương, Thanh Đồng Quy cùng Thanh Đồng Tùng Thử. Nha Nha có thay đổi rất lớn, áo giáp trên người càng thêm sáng, lưng đeo cái cung tên nhỏ, trên mông cắm cờ, mơ hồ có đoàn sương mù bốc lên.

3 cơ quan thú bị hao tổn lần trước, Tái Lôi đã sửa và làm thân thể cho bọn chúng càng mạnh mẽ hơn. Trại thổ hào hôm nay đã rất xa xỉ, 3 gia hỏa này đều rất mạnh rồi.

Trong khoảng thời gian này, Tái Lôi bị rất nhiều kỹ năng mới dày vò, nàng cũng áp dụng 1 ít trên thân chúng. Đơn thuần chỉ là thói quen thôi, làm xong thì vứt bọn nó qua một bên không thèm để ý nữa. Thế nên 3 tên gia hỏa mới đi theo Nha Nha quậy phá.

Nha Nha vẻ mặt tội nghiệp, bàn tay nhỏ núc ních thịt múa may.

"Ngươi cũng muốn chiến đấu?" Đường Thiên ngồi xổm xuống, vẻ mặt kinh ngạc.

Nha Nha gậy đầu như gà mổ thóc, ưỡn ngực ngẩng đầu, cố gắng làm ra dáng cường tráng, mà 3 gia hỏa sau lưng nó, cũng đứng thẳng hàng, đồng thời ngẩng đầu.

Đường Thiên lắc đầu: "Lần này đối thủ quá lợi hại, các ngươi vẫn nên ở đây thôi."

Nha Nha bặm môi, nước mắt như sắp rơi xuống.

Đường Thiên hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến trận chiến sắp tới, mình không rảnh đi chiếu cố những tiểu tử này. Hắn rất kiên quyết lắc đầu: "Không được, các ngươi thành thực ở chỗ này cho ta."

Nha Nha cái miệng nhỏ nhắn càng dẹt hơn, môi run run, nước mắt ứa ra.

Đường Thiên không dám nhìn nữa, đành chạy trối chết.

"Ha ha ha …! Những tiểu phế vật các ngươi mà cũng muốn tham gia chiến đấu? Các ngươi yếu đến mức chỉ có thể ra để cho kẻ địch giết!" Trong sương mù truyền ra tiếng châm chọc.

Nha Nha chợt quay đầu, vừa rồi còn rưng rưng, đã biến mất, cặp mắt lấp lánh hung quang.

Ba gia hỏa cũng đồng loạt xoay đầu, trừng mắt nhìn sương mù.

Sương mù vẫn dương dương đắc ý nói: "Trừng ta chi? Các ngươi cứ thành thành thật thật ở chỗ này, đừng gây trở ngại. Chỉ là mấy con rối nho nhỏ, chiến trường không phải là nơi các ngươi có thể đến."

Nha Nha con mắt hung quang đại thịnh, mang theo 3 gia hỏa, vây sương mù lại.

"Chẳng lẽ các ngươi còn muốn cùng ta động thủ? Không biết tự lượng sức mình!" Sương mù hừ lạnh.

Nha Nha hoàn toàn bị chọc giận, cặp mắt ti hí của nó tựa như dã thú. Nó là Nha Hồn Tướng tầng chót, trải qua không ngừng bồi dưỡng, nó cảm giác được thân thể đã tốt hơn trước rất nhiều. Nhưng lúc này, bản năng chiếm cứ thân thể.

Nó liền giống như Nha Hồn Tướng lúc trước, há miệng, liều mạng hút khói đen.

3 tên kia cũng sợ ngây người.

Sương mù hừ lạnh nói: "Đừng phí sức, Nha Nha, nếu không phải ta tự đem mình niêm phong, bóp chết giống như con kiến thôi."

Nha Nha tựa như không có nghe được, dốc sức liều mạng hút.

Nhưng cổ sương mù mặc cho nó hút thế nào, cũng không hút ra chút gì. Nha Nha càng bực bội, đột nhiên một đầu xông vào trong sương khói.

"Ngươi..."

Trong sương khói truyền kinh hoàng mà tức giận gào thét.

Phong Sửu cùng ba gia hỏa, hoàn toàn trợn mắt.

Đường Thiên không biết hắn cự tuyệt Nha Nha, nó sẽ có phản ứng như thế. Hắn lúc này tâm trí hắn đều đặt ở trận chiến sắp tới.

Hắn đi ra khỏi cửa phòng, phát hiện mọi người đã tụ họp đông đủ, vội cười ha ha: "Ai nha, mọi người rất nhanh ah."

Không ai cười, cũng không có người nói chuyện, áp lực lan ra cả bộ lạc. Mỗi người đều đi ra từ nhà mình.

Bọn hắn đều rất rõ ràng, bọn Đường Thiên sẽ gặp đối thủ như thế nào.

Thân phận Đồ Môn Lục Vệ đã sớm truyền khắp Sài Lang Tọa.

Trên mặt của mỗi người, đều mang theo vài phần bi tráng cùng nặng nề. Đồ Môn Lục Vệ trong suy nghĩ họ, là cường giả xa xa với không tới. Dù là Sài Lang Tọa Tam cự đầu trước mặt bọn họ cũng chỉ như tiểu hài tử mà thôi.

Trong đội ngũ, binh sĩ là người nhà họ. Trong đám người có người nhịn không được bắt đầu khóc.

Một ít binh sĩ trong binh đoàn, hốc mắt cũng đỏ lên, kỳ thật họ cũng biết, trận chiến này họ không có hi vọng thắng.

Nhưng rất nhanh, các trưởng bối trong bộ lạc bèn lớn tiếng cổ vũ.

Xuất thân từ sa mạc kiên cường, đã quen với chiến đấu. Hơn nữa, nếu như thắng trận này, bọn họ sẽ được tất cả.

Nhìn binh đoàn sĩ khí không hề hạ thấp, ngược lại càng tăn.

Binh hơi có chút kinh ngạc, như có điều suy nghĩ.

Chiến đấu vì bộ tộc...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Khai Chiến

"Bọn họ định quyết chiến với chúng ta." Lão Phong nặng nề nói.

Sắc mặt mấy người còn lại cũng trở lên ngưng trọng hẳn. Những điều bọn họ biết về đối phương không nhiều cho lắm, một chi quân đội mới xuất hiện và toàn bộ đều là những người mới vì vậy tư liệu về bọn họ đều tương đối hữu hạn. Tuy năng lực tình báo của bọn họ cũng không kém, nhưng những tin tức hữu dụng tìm được thật quá ít ỏi.

Tuy nhiên, đối phương dù đã biết rõ lai lịch của bọn họ nhưng vẫn dám bầy ra tư thế sẵn sàng quyết chiến, điều đó đủ thấy đối phương rất tự tin vào thực lực của mình, hoặc là có thủ đoạn nào khác.

Nhưng bất kể là trường hợp nào thì đối với bọn họ đều không phải là chuyện gì tốt lành gì.

"A, bọn họ định giẫm lên vai chúng ta đây. "Vị đao khách cụt một tay lạnh lùng nói.

"Rất có thể nha." Cô gái màu đồ tím cười dài nói: "Nếu thắng chúng ta, thì cái ao nhỏ bốn mươi hai túc Nam Thiên này cũng không lưu được bọn họ. Chuyện đi tới Bắc Thiên, cũng chỉ là chuyện nhỏ."

"Đem tất cả lũ kia giết sạch!" Vẻ mặt Thiết Tháp Bàn đầy hung hãn.

Tuy ngoài miệng bọn họ nói nghe có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng thực ra trong lòng tất cả không ai dám coi thường địch nhân.

Vô số ánh mắt đều đang nhìn chằm chằm vào trận chiến đấu này, đã bao lâu rồi chưa có trận chiến nào thu hút ánh mắt nhiều người như thế

này ? Chưa bao giờ có một trận chiến tạo ra áp lực đè nặng với bon họ như vậy. Thua, chuyện thanh danh bị hao tổn không nói, Ổ Thiết Vũ chết đã làm mặt mũi của trưởng lão bị quét sạch, nếu trận chiến đấu này mà có chuyện ngoài ý muốn xảy ra...

Bọn họ đi theo Đồ Như Hải đã lâu, tính tình của trưởng lão ra sao không ai có thể hiểu rõ hơn bọn họ.

Mông Vi có thể cảm thấy rõ ràng áp lực cực lớn mà mọi người phải chịu, thản nhiên nói: "Như thế cũng tốt, một lần là xong."

Nàng nhẹ nhàng nói: "Trưởng lão đã chuẩn bị sẵn 20 ức tinh tệ làm tiền thưởng cho chúng ta."

Nghe vậy tinh thần của mọi người không khỏi run lên, 20 ức tinh tệ, Mông Vi 5 ức, năm người kia mỗi người 3 ức. Dưới trọng thưởng ắt có dũng phu, lập tức mọi người hăng tiết như đánh tiết gà vậy.

Ba tỷ tệ, đối với bọn họ thì đây cũng là một khoản cực lớn.

"Hắc, lần này trưởng lão cũng thật hào phóng a!" Tử Tinh nữ tử cười nói.

Mãn Trụ nhếch miệng ngây ngô cười: "Lần này giàu to rồi!"

Mông Vi lạnh nhạt nói: "Ta, lão Phong và Độc Đao thì không có gì đáng lo lắng, nhưng còn ba người các ngươi phải đối phó với một chi quân đoàn, nên cẩn thận một chút."

Lão Phong cười nói: "Đại tỷ, đừng coi thường chúng ta. Binh đoàn cái gì, đem ra dọa người thường thì còn được, chẳng qua cũng chỉ là vài tên ngu ngốc ở cùng một chỗ với nhau. Tính ra cái phá binh đoàn này cũng chỉ mới xây dựng được có hai tháng. Hai tháng có thể luyện được một binh đoàn thì binh đoàn cũng chẳng đáng giá rồi. Hơn nữa trước đây đám người đó làm cái gì? Chẳng phải đều là võ giả trong những bộ lạc

bình thường sao, phỏng chừng cũng chỉ biết làm mấy việc như sa phỉ vân vân mà thôi."

Vị Tử Tinh nữ tử lập tức cười khúc khích: "Một binh đoàn như vậy thật khiến nhân gia sợ tới mức trái tim phải run rẩy nè."

Lão Phong cũng cười nói: "Nhưng dù sao cái tên Hồn Tướng cầm đầu vẫn có chút trình độ, bát giai, đao pháp cấp đại sư, không ngờ còn tinh thông cả quân trận, một hồn tướng như vậy cũng không biết Đường Thiên kiếm được từ chỗ nào."

"Đúng là một tiểu tử có vận khí không tệ!" Hai mắt vị Tử Tinh nữ tử tỏa sáng: "Nếu nhân gia gặp hắn sớm hơn thì tốt rồi."

Bỗng Mông Vi ngẩng đầu lên, ngay sau đó đám người còn lại cũng cảm ứng được, lập tức im miệng không nói một lời chỉ ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Đám Đường Thiên đến rồi!

Đầu tiên ánh mắt của Mông Vi rơi lên cái binh đoàn trước mắt. Khuôn mặt nàng vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng cũng đã buông lỏng một hơi. Lão Phong nói không sai, cái chi binh đoàn này không mang tới nhiều uy hiếp. Nhân số chỉ có hai trăm người, hơn nữa chỉ có quân lính bình thường, đội ngũ lẻ tẻ không gắn kết,hành động của đám binh sĩ cũng không mấy tự nhiên.

Binh đoàn và các võ giả cũng giống như việc đánh cờ vậy. Võ giả có chiến lực cá nhân vượt xa đám binh sĩ bình thường, ở chiến đấu quy mô nhỏ thì có lợi thế, hơn nữa bọn họ cũng linh hoạt hơn, thường chiếm được thế chủ động trước. Còn ưu thế của binh đoàn lại dựa trên số lượng binh sĩ, số lượng càng nhiều thì lực lượng tổng thể lại càng cao.

Ở trước mặt ba người lão Phong thì những võ giả thiên lộ cấp bình thường căn bản không gây ra chút uy hiếp nào, ba người cũng là người

có kinh nghiệm chiến trận phong phú, đối phó với một binh đoàn pháo hôi như vậy cũng thật quá dễ dàng.

Mông Vi cũng yên lòng, cái binh đoàn bỗng nhiên xuất hiện này chính là điểm cố kỵ lớn nhất trong lòng nàng, cũng được nàng coi là nhân tố không thể xác định nhất trong trận chiến này. Lúc này nhân tố không thể xác định nhất đã được loại bỏ, băn khoăn cuối cùng trong lòng nàng cũng được tiêu trừ.

Đây là một tràng tất thắng chi chiến!

Song phương không hẹn mà cùng ngừng lại, đứng ở phía xa xa giằng co.

Bầu trời bao la trên sa mạc và phía dưới mặt đất đều có rất nhiều người đang nhìn chăm chú vào chiến trường. Đám người này vốn chỉ muốn nhìn phong thái võ giả của Ổ Thiết Vũ, nhưng lúc này lực chú ý của tất cả đều tập trung lên tràng kinh thế chi chiến này.

Đồ Môn Lục Vệ hung danh hiển hách.

Đối với Sài Lang Tọa, cường giả Thiên bảng bài danh trước chín ngàn chính là một tồn tại khó thể với tới.

Ngoài những võ giả vây quanh xem náo nhiệt còn có các thám tử của các thế lực lớn trà trộn vào. Quang mang của Bí Bảo liên tục lóe lên, tất cả những người này đều có chuẩn bị mà đến. Có Bí Bảo của Kính Viễn Vọng Tọa có thể giúp bọn họ dù ở cách 20 dặm vẫn có thể nhìn rõ bất kì chi tiết nào trên chiến trường. Có Bí Bảo của Thiên Đàn Tọa có thể đem tất cả những chuyện phát sinh ở trước mắt truyền đến địa phương xa xôi nào đó.

Đám Bí Bảo này thường ngày không mang lại nhiều sự chú ý nhưng lúc này lại có thể phát huy ra tác dụng cực lớn.

Đám võ giả của Sài Lang Tọa nhìn muốn chảy nước miếng. Những Bí Bảo giống như thế này không chỉ có tác dụng đến nghịch thiên, mà giá cả cũng tương đối đắt đỏ, võ giả bình thường chẳng thể nào mua nổi. Hơn hẳn đám dễ nhũi Sài Lang Tọa, thủ đoạn của đám võ giả đến từ tinh tọa cấp cao càng thêm phong phú.

Chỉ thấy bọn họ đều lấy công cụ ra, vùi đầu lấy cát.

Đám võ giả bản địa Sài Lang Tọa đầy vẻ mê mang, không hiểu những người này đang làm cái gì. Những võ giả này đều là những kẻ có thực lực cường hãn, hiệu suất cũng vô cùng đáng sợ. Chỉ một lát sau, một cồn cát cao hơn năm mươi mét xuất hiện, sau đó bọn họ bay lên đỉnh cồn cát đứng nhìn tràng chiến đấu ở phía xa xa kia.

Những người khác cũng bừng tỉnh đại ngộ, nhao nhao làm theo.

Nếu lúc này đứng ở trên cao nhìn xuống sẽ thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ dị. Ở trong phạm vi 20 trượng xung quanh chiến trường không có một vật gì, nhưng ở phía ngoài chiến trường 20 trượng lại có vô số cồn cát đột nhiên mọc lên như nấm, tạo thành một vòng đai hình tròn tạo nên từ cồn cát.

Phía trên vành đai cồn cát toàn người với người.

Chuyện xảy ra ngoài chiến trường không làm hai phương đang giằng có có chút phân tâm.

"Tất cả chuẩn bị xong chưa? " Đường Thiên trầm giọng hỏi, trong ánh mắt của hắn là vẻ phấn khởi và cuồng nhiệt.

Không ai để ý đến hắn.

Đường Thiên cũng không thèm để ý, giơ song chưởng lên: "Aô, hừng hực lao lên!"

Một bóng người đỏ rực như lửa lao lên phía trước, Lăng Húc đã sớm không kềm nén được rồi.

Đường Thiên vừa thấy Lăng Húc vượt trước cả mình, oa oa kêu lớn : "Ta đến đây!"

Hạc cũng đành thở dài bất đắc dĩ, hai người này, khi nào thì mới có thể nghiêm túc đây.

Sắc mặt của Binh vẫn không chút thay đôi, vung tay lên: "Tiến lên."

Binh đoàn chậm rãi tiến lên.

Khi đám người Mông Vi nhìn thấy địch nhân kêu loạn, trong lòng càng thêm thả lỏng. Nếu như là binh đoàn khác thì luôn có cao thủ hộ vệ xung quanh. Trong trận địa thì binh đoàn sẽ chiếm được ưu thế,nhưng trên đường binh đoàn di chuyển, đối với cao thủ đó là lúc khắp nơi đều có sơ hở.

Không ngờ lại để có một mình Hạc bảo hộ binh đoàn, đây quả thực là quá nghiệp dư mà.

Sắc mặt Mông Vi đầy lạnh lùng: "Giữ nguyên kế hoạch, ta đối phó với Đường Thiên, Độc Đao cuốn lấy Lăng Húc, lão Quân Đầu dụ Hạc đi. Còn ba người các ngươi đem cái đám pháo hôi kia giải quyết thật nhanh, tốc chiến tốc thắng!"

Quân đoàn chắc chắn là sơ hở lớn nhất của đối phương, chỉ cần cuốn lấy ba người Đường Thiên rồi giải quyết binh đoàn, thì khi đó sẽ tạo thành ưu thế lấy 6 đánh 3.

Đây chính là chiến thuật của Mông Vi, đơn giản mà hữu hiệu.

Lời còn chưa dứt, Mông Vi dẫn đầu liền xông lên, lập tức 5 người còn lại giống như mũi tên rời cung, nhanh chóng lao lên phía trước.

Bất kể là Đường Thiên,Lăng Húc, hay là đám người Mông Vi, đều nhanh như chớp, tốc độ kinh người, khiến cho vô số võ giả Sài Lang Tọa không khỏi tiếng kinh hô. Còn thực lực của các thám tử do các thế lực

lớn phái tới lại càng mạnh, càng thêm hiểu rõ, ánh mắt của bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía binh đoàn.

Khi binh đoàn đẩy mạnh đúng là tốc độ cũng không chậm, nhưng ở trong chiến trường lúc này thì chẳng khác gì một con ô quy.

Trước sau tách rời nhau !

Đó chính là điều tối kỵ trên chiến trường !

Lúc này các thám tử không hẹn mà cùng lắc đầu, đồng thời những người đang quan sát ở những chòm sao khác cũng không khỏi lắc đầu. Binh đoàn mất đi cao thủ bảo hộ thì vô cùng yếu ớt.

Quả nhiên, đúng như bọn họ đã dự đoán, khi vừa chạy được nửa đường thì sáu người Mông Vi bỗng chia làm hai đường.

Mông Vi và Độc Đao lao lên đón Đường Thiên và Lăng Húc.

Khi vẫn còn đang chạy nhanh, Mông Vi rút bội kiếm đeo bên hông ra, quang mang kim sắc tụ lên tay nàng với tốc độ kinh người. Chỉ trong một hơi thở, bội kiếm trên tay nàng đã phát ra quang mang kim sắc nồng đậm đến mức như được một tầng kim dịch bao lấy vậy, chạy nhanh khiến nàng trông giống như một thanh kiếm sắc bén đem không khí xé rách!

Còn Độc Đao bên cạnh nàng, ánh mắt vẫn lạnh lùng, hắn lao nhanh với một tư thế vô cùng quỷ dị. Thân thể hắn nghiêng về bên phải hợp với mặt đất một góc rất nhỏ, nhìn qua có vẻ lúc nào cũng có thể ngã xuống vậy, cánh tay hắn rũ xuống, mũi đao chạm tới mặt đất.

Rít !

Mũi đao cọ xuống nền cát, phát ra thanh âm làm người ta sởn cả gai ốc.

Hơn nữa con đường di chuyển của hắn cũng không phải theo đường thẳng, mà luôn có một độ cong rất nhỏ, mặt cát phía sau hắn còn lưu lại một vệt đao dài có hình cuộn sóng.

Một thì phong duệ lạnh thấu xương, một thì quỷ dị khó đoán.

Hai phong cách hoàn toàn bất đồng nhưng lại mang tới cho người ta lực trùng kích cũng vô cùng mãnh liệt. Những võ giả bản thổ Sài Lang Tọa thì tự nhiên là không cần phải nói, cả đám ai nấy đều trợn to mắt há hốc mồm, bọn họ thật không ngờ, vừa mới ra tay đã kinh người như thế. Ngay cả đám thám tử đến từ các Tinh Tọa cao cấp hơn, lúc này lực chú ý cũng bị khí thế kinh người của hai người kia hoàn toàn hấp dẫn.

Đồ Môn Lục Vệ, quả là danh bất hư truyền.

Trong suy nghĩ của bọn họ, chắc chắn đám Đường Thiên sẽ phải thua. Điều duy nhất làm bọn họ cảm thấy hứng thú chính là khi nào Quang Minh Võ Hội sẽ ra tay, đó mới là thứ làm cho bọn họ kích động. Bọn họ không tin Quang Minh Võ Hội sẽ để Đường Thiên bị Hắc Hồn xử lý như vậy.

Tất cả mọi người đều đang đợi, đợi Quang Minh Võ Hội ra tay.

Nếu Quang Minh Võ Hội ra tay thì đó mới là lúc hai thế lực lớn chính thức va chạm.

Đám người Đường Thiên thì tính là cái gì?

Trong mắt bọn họ, đám Đường Thiên chẳng qua chỉ là người châm ngòi mà thôi, không ai tin vào chuyện họ có thể chiến thắng Đồ Môn Lục Vệ.

***

Tư Mã gia.

Tư Mã Tiếu nhìn Kính Thiên Đàn cấp Bạch Ngân trên bàn xem tình hình chiến đấu, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, không ngừng suy ngẫm lầm bầm tự nói : "Ta đây là đang giúp các ngươi ngăn cản sự giúp đỡ rồi a, cơ hội biểu hiện tốt như vậy cũng đừng làm cho ta phải thất vọng a, Đường thiếu niên."

Thu Chi Quân thản nhiên nói: "Tuy bọn họ làm kế hoạch của ngươi bị rối loạn, nhưng ngươi trả thù cũng quá nhanh đi, đây chính là 'trả thù không để qua đêm' sao?"

"Hắc, đừng có nghĩ ta dễ bị chọc giận như vậy chứ." Tư Mã Tiếu cười hì hì nói:"Đây chỉ là một khảo nghiệm nho nhỏ, nếu ngay cả cửa ải này còn không thông qua thì sao có tư cách làm địch nhân của ta."

Thu Chi Quân ngẩn cả người.

Từ trước đến nay sư đệ luôn tự cao không để ai vào mắt, vậy mà lại dám nói ra nói như vậy...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Xích Đạo Bạch Kình

Hôm đó ở Vĩnh Yên Thành 2 người cũng chỉ thăm dò chứ chưa giao thủ, tuy chỉ hơi va chạm nhưng Đường Thiên cũng biết nữ tử này rất mạnh.

Thế tới của Mông Vi nhanh như điện, cả người như 1 thanh kiếm bén cắt ngang không khí, quanh trường kiếm có quang mang kim sắc bao phủ.

Thật mạnh ah!

Khí thế đâm tới làm Đường Thiên thấy rát cả da, nhưng cũng khiến chiến ý trong lòng hắn sôi lên. Vọt mạnh tới trước, mở Liêm Huyết Miêu Nhận ở 2 tay ra, vang lên tiếng mèo khóc như có như không. Hắn không mở Khổng Tước Minh Vương Nhãn mà muốn đọ sức với nữ nhân này. Từ đầu ngón tay Đường Thiên lóe lên tia sáng gai mắt.

Gió như đao cắt mặt, lòng như lửa không sợ hãi.

Đây chính là địch nhân mạnh nhất mình từng gặp.

Mông Vi thấy Đường Thiên lao đến như liều mạng, cặp mắt ả nheo lại. Trường kiếm trong tay run lên, ông~ ông~.

Hai bóng người lao thẳng vào nhau.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo đụng với trường kiếm của đối phương, Đường Thiên bỗng cảm thấy hồi hộp, không đúng!

Một luồng sức mạnh truyền đến, Đường Thiên còn chưa kịp phản ứng cả người đã như quả bóng cao su văng đi đâm sầm vào cồn cát.

Rầm~!

Lực lượng khiến cồn cát cao đến 10m này nổ tung. Trên trăm tấn cát rớt xuống tạo thành cảnh cực kỳ đồ sộ.

Đầu Đường Thiên ong ong, hắn muốn ngu luôn luôn rồi, miệng thì đầy cát. Nhưng vẫn chưa hết, không đợi hắn có phản ứng khác một đạo kiếm quang đã xuyên qua màn cát đâm vào mặt gã.

Dưới tình thế cấp bách, Đường Thiên giơ song chưởng đỡ trước mặt.

Bành!

Gặp trọng kích, Đường Thiên lại văng lần nữa, song chưởng như rách toạt ra. Mông Vi bám theo, một kiếm tiếp một kiếm, đơn giản, trực tiếp, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong mỗi kiếm lại cực mạnh. Màn kim quang bao quanh thân kiếm chỉ để lòe đối thủ, không ai ngờ thân hình ả ta nhỏ mà có lực lượng mạnh đến vậy.

Đường Thiên bị đánh đến tối tăm mặt mũi. Bản thân hắn vốn khoái chơi lực lượng, nhưng sức mạnh từ thân kiếm Mông Vi truyền đến làm hắn không có đường chống đỡ.

Sức Mông Vi bộc phát hơn Đường Thiên đến 3 lần. Thuần túy là sức lực cơ thể, phối hợp với kiếm thuật đánh trực diện, đánh bại hoàn toàn vũ kỹ cùng chân lực hắn. Nếu không phải hắn có trực giác hơn người, lực lượng cũng lớn thì hắn đã bỏ mạng từ nãy.

***

Vĩnh Yên Thành, Bàn Tử Lý và Mặc Vị Thiên cũng đang theo dõi tình hình chiến trận ở đây.

Bàn Tử Lý có chút thất vọng: "Đường Thiên xong rồi. Mông Vi mạnh nhất Đồ Môn Lục Vệ đúng là không thể nghi ngờ."

Mặc Vị Thiên mắt thấy Đường Thiên bị ép hoàn toàn, hắn khẩn trương lắm, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, nhưng nghe Bàn Tử Lý đánh giá thì vô thức trả lời: "Chưa chắc, thành chủ chớ sốt ruột."

“Hả? Mặc gia chủ cảm thấy Đường Thiên còn ẩn giấu?” Mập mạp có chút ngoài ý muốn, hắn lắc đầu than nhẹ, pha chút khó chịu: "Số Đồ Như Hải đúng là tốt! Ta có thù với gã nên biết về Đồ Môn Lục Vệ khá rõ."

“Xin lắng tai nghe." Mắt Mặc Vị Thiên vẫn không rời màn ảnh.

“Đồ Môn Lục Vệ là sáu cao thủ tự tay Đồ Như Hải đào tạo, ban đầu có đến 36 người, cuối cùng chỉ giữ lại 6 người. Vì 6 người này Đồ Như Hải xài gần như sạch tiền mà trước đó hắn tích lũy được. Buồn cười là năm đó ta chê gã là ngu si, hắc, ta đúng là ngu như heo mà!”

Mặc Vị Thiên liếc nhìn thân hình mập mạp của Bàn Tử Lý, rất muốn nói: ngươi vốn là 1 con heo.

Bàn Tử Lý nói tiếp: "Có thể nói, Mông Vi chính là tác phẩm hoàn mỹ nhất của Đồ Như Hải. Ban đầu Mông Vi yếu nhất trong 36 người, chỉ luyện vài vũ kỹ thô thiển nhất. Ả vốn là cô nhi do Đồ Như Hải nhặt được, lúc đó Mông Vi chỉ 11 tuổi, gầy như que củi. Khi Đồ Như Hải dùng huyết mạch cải tạo 36 người, có kẻ không chịu nổi mà chết. Huyết mạch thăng cấp dần, và chỉ còn lại 6 người này. Chẳng ai ngờ, con nhóc năm đó, lại thành kẻ mạnh nhất."

“Đồ Như Hải làm chuyện như vậy? Không phải Hắc Hồn cấm chuyện này sao?” Mặc Vị Thiên hoảng sợ hỏi.

Bàn Tử Lý bất đắc dĩ nói: "Hắc Hồn vốn là ngư long hỗn tạp, trưởng lão quá nhiều, ai rảnh đi quản ngươi? Làm như vậy, cũng không phải chỉ Đồ Như Hải. Hơn nữa ngươi tình ta nguyện, huyết mạch không cần tiền sao?"

Mặc Vị Thiên trầm mặc không nói gì.

Huyết mạch của Mông Vi là Bạch Kình Huyết, một loại trong Xích Đạo Thập Điện thuộc Kình Ngư Tòa. Bàn Tử Lý hít sâu một hơi: “Có thể nói Bạch Kình Huyết là loại máu đại diện cho cấp Bạch Ngân của vùng Xích Đạo, nó có chứa lực lượng của chòm sao, không thể xem thường đâu. Mặt mạnh nhất của ả chính là lực lượng, Bạch Kình lực, đó là còn chưa kích phát hoàn toàn, bằng không với Bạch Kình lực ai mà ngăn nổi.”

Mặc Vị Thiên im lặng, Xích Đạo Bạch Ngân Huyết, nghe 5 chữ này sắc mặt hắn như tro tàn.

Tư Mã gia. Tư Mã Tiếu thấy mà trợn mắt há mồm: "Con nhỏ dã man ghê! Sư huynh, kiếm pháp của nàng thật lợi hại!"

Không thể không nói, Mông Vi bày ra phong thái và thực lực, áp chế Đường Thiên hoàn toàn. Gọn gàng mà linh hoạt, không có nửa điểm chần chờ, áp chế Đường Thiên từ đầu đến cuối không ngóc đầu lên được. Không có hoa lệ, một kiếm tiếp một kiếm nhìn như bình thường, nhưng tràn đầy cảm giác áp bách làm cho người khác không kịp hít thở.

Khuôn mặt Thu Chi Quân hơi tái, nhíu mày nói: “Không phải chính đồ, ả dựa vào huyết mạch lực, lĩnh ngộ về kiếm pháp quá bình thường.”

"Không, là Cấp Xích Đạo." Lông mày Thu Chi Quân dãn ra, khôi phục vẻ đạm mạc: “Xích Đạo Thập Điện, chỉ có 1 chòm sở hữu lực lượng, là Kình Ngư Tòa. Khí tức trên người nàng bình hòa, ánh mắt phẳng lặng, những người dùng Bạch Kình Huyết tâm thường đơn giản, không tỳ vết.

Nụ cười trên mặt Tư Mã Tiếu biến mất, sắc mặt trầm lại.

Có rất nhiều loại huyết mạch nhưng tinh phẩm thì được chia làm 3 loại: Tinh Tọa Huyết Mạch, Viễn Cổ Huyết Mạch, Tân Huyết Mạch.

Tinh Tọa Huyết Mạch ẩn chứa lực lượng chòm sao cường đại. Sinh vật sống ở chòm sao này, luôn được tẫy lễ, có cơ hội nắm giữ Tinh Tọa Huyết Mạch. Nhận được lực lượng từ chòm sao càng nhiều, được huyết mạch càng tinh thuần. Cho nên các chòm sao đứng đầu thì huyết mạch càng mạnh. Con cháu họ, cũng dễ kế thừa hơn.

Viễn Cổ Huyết Mạch là huyết mạch từ những chủng tộc cổ lưu truyền lại. Các tộc ấy, từng sống qua vô số loại địa hình và khí hậu, kết hôn qua lại, huyết mạch pha tạp không chịu nổi; chỗ tốt là càng thông minh, nhưng bản năng chiến đấu gần như không còn. Chuyên gia huyết mạch muốn tinh luyện để tìm lại Viễn Cổ Huyết Mạch, để khôi phục bản năng chiến đấu.

Tân Huyết Mạch là gọi chung các loại huyết mạch khác, do 1 vài chuyên gia huyết mạch trong quá trình nghiên cứu tạo ra. Những huyết mạch này chưa từng xuất hiện trong lịch sử, nên gọi chung là Tân Huyết Mạch. Nhưng đa số chúng đều có thiếu sót, bởi vậy chúng không được hoan nghênh lắm, ít ai dám dung hợp.

Kình Ngư Tọa là một trong Xích Đạo Thập Điện, phần lớn lực lượng của nó đều nắm giữ lực lượng của chòm sao đứng đầu. Có thể cho người khác Bạch Kình Huyết cấp Bạch Ngân, địa vị tại Kình Ngư Tọa tuyệt đối không thấp.

Tư Mã Tiếu đột nhiên bật cười, sao mình phải phiền não thay Đường Thiên chứ; rồi hắn tò mò hỏi: “Sư huynh, phải làm sao mới đánh bại được nàng?”

"Nàng rất thông minh, dùng lực phá xảo, bỏ hoa lệ lấy đơn giản, nên uy lực được nhân lên. Tiếc là nàng chưa được cao thủ hướng dẫn, lĩnh ngộ về kiếm quá ít. Đụng cao thủ dụng kiếm chân chính thì… Lực trên kiếm.”

"Khá tốt khá tốt!" Tư Mã Tiếu vỗ vỗ ngực nói: “Có sư huynh, cái mạng nhỏ của đệ khỏi phải lo rồi, không sợ bị rơi vào trường hợp như Đường Thiên."

"Không nên xem thường Đường Thiên." Thu Chi Quân lắc đầu nói: "Nhìn cho kỹ đi, tuy bị áp chế nhưng hắn vẫn chưa có hiện tượng thất bại. Lực lượng không kém, trực giác kinh người, ý chí ương ngạnh, đừng khinh thường người này."

***

Đường Thiên cắn răng chống đỡ, mỗi một kiếm đều khiến toàn thân hắn run rẩy dữ dội, da như bị nung lên. Chớp mắt, toàn thân hắn mồ hôi đầm đìa, giống như mới vớt trong nước ra. Hai tay bị nặng nhất, đã mất cảm giác.

Mông Vi trước mắt này như không biết mệt, chém nãy giờ như quái thú tiền sử. Đại thúc từng nói, phụ nữ chính là khủng long bạo chúa biết phun lửa, trước kia hắn xì mũi coi thường cách nói này, nhưng hôm nay hắn lại cảm thấy nói vậy là quá đúng. Ả Mông Vi này ngoại trừ không biết phun lửa ra, còn lại thì giống hoàn toàn.

Nhưng Đường Thiên không biết, trong lòng Mông Vi cũng khiếp sợ không kém.

Mông Vi đã đếm được mình chém ra 31 kiếm. Đường Thiên là người đầu tiên chặn được 31 kiếm liên tiếp của mình!

Đường Thiên ngăn trái chặn phải, thấy như sắp ngã nhưng qua 31 kiếm hắn vẫn còn đứng. Mới đầu hắn ngăn được 1,2 kiếm Mông Vi còn tưởng là do hên, nhưng 31 kiếm đã qua, thằng ngu cũng biết không phải hên.

Không riêng Mông Vi, một số người cũng đã cảm thấy kỳ lạ, Đường Thiên bị áp chế toàn diện, nhưng vẫn chống chịu được đến giờ.

Mông Vi ngừng lại, ả biết, mình đã xem thường Đường Thiên. Chém mạnh như vậy vẫn không làm được gì, dừng lại thôi.

Mông Vi dựng kiếm trước mặt.

Dưới lượt công kích tới tấp vừa rồi, trực giác Đường Thiên được phát huy tới tận cùng. Mới đầu còn chút bối rối, hắn không ngờ có người chém mạnh tới như vậy. Đó là thời khắc sinh tử làm người ta sợ hãi, nhưng 1 khi vượt qua liền như mở ra 1 vùng đất mới.

Thì ra, đối thủ mạnh nhất cũng chỉ như vậy…

Hô…hô…hô…

Quần áo trên người đã bị sức gió cắt rách loạn xạ. Mồ hôi chảy ra, bốc hơi thành sương mù. Đường Thiên thở hổn hển, mặc cho mồ hôi chảy vào miệng.

Mặn thật. . .

Đường Thiên khó nhọc nhếch miệng, nhìn nụ cười ấy xấu vô cùng. Hắn cúi đầu nhắm mắt, hình như đang khôi phục thể lực.

Kiếm pháp của ngươi ta thấy rồi, đến lượt ta…

Đường Thiên chợt ngửa mặt đứng thẳng dậy, mồ hôi rớt xuống cát…

Mông Vi thấy thì giật mình.

Dưới ánh mặt trời chói mắt, mồ hôi đầy mặt, mặt lại bình tĩnh.

Mồ hôi rớt từ lông mi xuống, như run rẩy đi qua cái thế giới cực nhọc hồi nãy.

Đường Thiên chậm rãi mở mắt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Phong Tước Biến Mất

Tình huống của Lăng Húc so với Đường Thiên thì tốt hơn nhiều.

Đao pháp của Độc Đao nhẹ như không, biến hóa quỷ dị khiến trong lòng Lăng Húc cũng phải thất kinh. Thế nhưng Thương Tiêm Hải lại chính là khắc tinh của loại đao pháp này, Thương Tiêm Hải lấy bất biến ứng vạn biến, không bị biến hóa của đối phương ảnh hưởng tới.

Độc Đao cũng rất kinh ngạc, thông thường một vị kỵ sĩ như Lăng Húc thường lấy thương pháp cương mãnh làm chủ, vậy mà không ngờ thương pháp của Lăng Húc lại lấy phong phú tiêu sái, lấy quấn chặt làm chủ, khác hẳn với lẽ thường.

Một mảnh Thương Tiêm Hải tựa như một cái ao đầm, truyền ra một cỗ hấp lực mơ hồ. Hơn nữa, chẳng biết tại sao, cứ mỗi lần thương mang lướt qua là bỗng nhiên trong lòng Độc Đao lại dấy lên cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt.

Độc Đao kinh hồn bạt vía, hắn biết không thể để tình trạng cứ tiếp tục như vậy.

Bỗng trên mặt hắn xuất hiện những hoa văn đen vàng đan xen trông giống như hoa văn trên người của ong mật vậy.

Trong lòng Lăng Húc ngưng trọng hẳn, khí tức của đối phương đột nhiên trở nên linh hoạt và mơ hồ, căn bản không thể nào tập trung vào mục tiêu được.

Bỗng khóe mắt Lăng Húc co lại, tay phải của Độc Đao biến mất giữa không trung.

Nhưng không đợi hắn có bất kì phản ứng nào thì đột nhiên trước mặt bỗng xuất hiện một chùm đao mang tinh mịn. Mỗi điểm đao mang chỉ lớn chừng móng tay, thế nhưng số lượng thì có rất nhiều, lít nha lít nhít, nhìn qua trông giống như một bầy ong vò vẽ vậy. Vô số hàn mang lập lòe đan vào với nhau, vừa nhìn là đã biết tràn ngập tính nguy hiểm rồi.

Phong Đao!

Ánh đao dày đặc giống như bầy ong xông vào thương mang làm tóe lên vô số đốm lửa nhỏ, thể tích cũng bị co lại một nửa, nhưng vẫn mạnh mẽ xông qua Thương Tiêm Hải của Lăng Húc.

Lăng Húc thất kinh, gần như không cần suy nghĩ, thúc Hỏa Liệt Điểu dưới người lập tức lui về phía sau, đồng thời ngón tay không ngừng xoay động, chỉ trong nháy mắt đã đánh ra từng vòng từng vòng thương mạc ở phía trước người.

Sau khi liên tục đột phá qua hai tầng thương mạc, lúc này đám đao mang nhỏ vụn mới biến mất hoàn toàn.

Độc Đao không hề truy kích, hắn cũng cần phải nghỉ một hơi, Thương Tiêm Hải của Lăng Húc đầy tính hấp lực, chỉ cần hơi bất cẩn một chút rất dễ bị rơi vào trong đó. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thương pháp quỷ dị như vậy.

Song phương yên lặng đứng đối nhau.

Lăng Húc híp mắt, cẩn thận đánh giá Độc Đao. Phong văn (vân giống con ong) đen vàng giao nhau che kín toàn thân Độc Đao, khiến nhìn qua giống như người hắn đang bôi vẽ vô số màu mè vậy. Trong lòng Lăng Húc loé lên một tia nghi hoặc, chẳng biết tại sao đao pháp của đối phương lại khiến hắn cảm thấy dường như có điểm nào đó quen thuộc.

Cái cảm giác quen thuộc này không biết xuất phát từ đâu, nhưng Lăng Húc dám cam đoan, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại đao pháp kì lạ này.

Độc Đao cảm thấy nhiệt độ của huyết dịch bên trong cơ thể đang dần hạ thấp, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lẽo, đao trong tay duỗi thẳng ra.

Xoạt!

Bóng dáng của Độc Đao đột nhiên biến mất.

Trong lòng Lăng Húc kinh hoàng, gần như cùng lúc đó từ phía sau truyền đến một tia hàn ý.

Lăng Húc không dám nghĩ ngợi gì, lập tức nằm sấp xuống, nhoài người nằm dài trên lưng Hỏa Liệt Điểu.

Rít!

Một đạo đao mang cực nhỏ kề sát da đầu bay qua, đao mang vô cùng lạnh lẽo khiến Lăng Húc dựng hết cả tóc gáy, từ phía sau đầu bay lên vài sợi tóc bạc bị cắt đứt, trôi nổi giữa không trung. Thật nhanh!

Kinh nghiệm chiến đấu của Lăng Húc cực kỳ phong phú, Hỏa Liệt Điểu và hắn tâm thần tương thông, không vọt lên phía trước mà trái lại còn đột nhiên nhảy lùi về phía sau.

Khi Độc Đao chém ra đao thứ hai thất bại, trong lòng cũng cảm thấy rất bất ngờ. Nếu những võ giả bình thường gặp phải tập kích ở phía sau như vậy thì theo bản năng phản ứng đầu tiên sẽ là vọt lên phía trước để thoát khỏi kẻ địch.

Nhưng cử động nằm ngoài dự đoán của Lăng Húc giúp hắn có được một cơ hội thở dốc.

Thương Tiêm Hải trong tay đột nhiên nổ tung.

Xoạt!

Bóng dáng Độc Đao lại biến mất một lần nữa, thế nhưng lần này Lăng Húc đã chuẩn bị sẵn, ngón tay nhẹ nhàng xoa một cái, Thương Tiêm Hải biến thành một vầng thương mạc hình cầu bao phủ toàn thân hắn.

Bất kể Độc Đao có đánh lén từ góc độ nào thì trước tiên sẽ phải chạm tới thương mạc.

Ồ, người đâu?

Lăng Húc chợt phát hiện ra xung quanh căn bản không hề thấy bóng dáng của Độc Đao, sắc mặt không khỏi biến đổi, không tốt, đỉnh đầu!

Một cái bóng dần lớn lên dưới chân hắn.

Độc Đao rơi xuống cực nhanh, cánh tay vung đao lên thật cao, vô số đao mang nhỏ vụn giống như một bầy ong đen thui vây quanh trường đao gào thét lên ong ong.

Tước Phong Đao Vân!

Trong mắt Độc Đao lóe lên hàn mang, hắn quyết định phải tốc chiến tốc thắng. Chiêu thức Tước Phong Đao Vân tiêu hao cực lớn, bình thường Độc Đao ít khi dùng đến, nhưng mỗi khi dùng đến thì hầu như chưa bao giờ thất thủ, chỉ có duy nhất một lần bị phá giải mà người phá giải chính là đại tỷ Mông Vi.

Cánh tay của hắn rung rung với biên độ cực nhỏ, vô số đao mang nhỏ bé liên tục chui ra từ thân của hắn bay vào bên trong mảng Tước Phong Đao Vân.

Đao vân càng lúc càng dày đặc, sắc mặt Độc Đao cũng lộ ra vẻ cố sức. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn vững vàng tập trung lên người Lăng Húc.

Đi chết đi!

Độc Đao từ trên trời giáng xuống, trong mắt loé lên một tia tàn khốc, sau đó đột nhiên chém xuống.

Chẳng biết tại sao, Lăng Húc đang ở phía dưới lại lộ ra vẻ quái dị.

Bạch Dương Tọa.

"Này, Trác Ngạn, đang làm cái gì thế?" Âu Dương Thạch liếc nhìn Trác Ngạn đang chăm chú xem quang mạc, trên mặt là vẻ vô cùng kinh ngạc: "Ngươi không nghỉ ngơi một chút sao? Buổi chiều còn phải thi đó."

"Ta đang xem đánh nhau." Trác Ngạn không hề quay đầu lại, tướng mạo của hắn khá là thanh tú, cũng có vài phần bộ dáng văn nhược, tay ôm một thùng bỏng, vừa ăn vừa nói: "Thi tới thi lui cũng chỉ là chuyện nhỏ, cần phải nghỉ ngơi sao?"

Âu Dương Thạch lệ rơi đầy mặt, mình đã quên mất trước mặt chính là một học bá.

Trác Ngạn chẳng thèm để ý tới Âu Dương Thạch, một bên vừa nhét bỏng vào miệng, một bên vừa lải nhải nói: "Đây được gọi là trận chiến thay đổi thế cục, đại thế của toàn thiên hạ sẽ thay đổi, nhiệt huyết sôi trào, thiếu niên, bỏ qua trận chiến này chính là điều tiếc nuối nhất trong cuộc đời đó..."

Âu Dương Thạch cũng hơi động lòng, nhưng nghĩ đến buổi chiều giáo viên phụ trách kiểm tra là trái tim nhỏ lại run lên.

Học bá không tới thi giáo viên cũng chỉ nói hai câu.

Âu Dương không thi, giáo viên đánh như tử.

Suýt nữa thì mình phạm phải sai lầm lớn rồi, tuyệt đối không thể bị tên khốn kiếp này làm dao động, thế nhưng...

"Chiến đấu ở chỗ nào?" Âu Dương Thạch vừa nói ra khỏi miệng, liền giận chính mình không đủ cương quyết.

"Sài Lang Tọa." Trác Ngạn chẳng để ý tới biến hóa trên mặt Âu Dương Thạch, tất cả sự chú ý của hắn đều đặt lên trên quang mạc.

"Ha!" Âu Dương Thạch cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm được cơ hội để cười nhạo học bá, giọng nói đầy sâu xa: "Tiểu tử, phải đem tâm tư đặt trên chính đạo! Sài Lang Tọa? Đó là vùng nông thôn nào? Sao lại khiến thế cục thiên hạ biến hóa được? Chỉ có mười hai cung hoàng đạo chúng ta mới có tư cách nói như vậy!"

"Ngô..." Câu trả lời của Trác Ngạn làm Âu Dương Thạch cảm thấy cái tên gia hoả này căn bản chẳng để cái lời "giáo huấn" của mình vào đâu. Ngay khi Âu Dương Thạch đang chuẩn bị tiếp tục đả kích tên gia hoả này thì Trác Ngạn bỗng mở miệng: "Nói đi nói lại, cái tên gia hỏa dùng đao kia dường như có huyết mạch Tước Phong Tọa."

Âu Dương Thạch hơi ngưng lại, theo bản năng lắc đầu: "Không có khả năng? Tước Phong tọa không phải là đã bị Bạch Dương Tọa chúng ta thâu tóm hay sao? Này, ngươi mù lịch sử sao?"

Tước Phong tọa là một trong những chòm sao từ thời cổ đại đã biến mất. Nếu là chòm sao nào khác có thể Âu Dương Thạch sẽ không biết, nhưng nói về Tước Phong tọa thì mỗi học viên của Bạch Dương Tọa đều biết, bởi vì chiếm đoạt Tước Phong Tọa chính là Bạch Dương Tọa.

Bỗng nhiên Âu Dương Thạch nghĩ tới đối phương chính là một tên học bá, sao lại có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, vì thế liền bước tới. Khi hắn nhìn kỹ tên đao khách cụt một tay trên quang mạc cũng không nhịn được ồ lên một tiếng.

"Quả nhiên là huyết mạch của Tước Phong Tọa!"

"Đúng không, đúng không." Trác Ngạn nhanh chóng nói, cùng với tốc độ nói nhanh chóng là tốc độ ném bỏng vào mồm, bỏng nối liền

thành một đường bay về trong miệng hắn, khiến giọng nói hắn trở lên mơ hồ không rõ ràng: "Người của Tước Phong tọa, muốn đem tên gia hỏa này bắt lại nghiên cứu một phen không? Cơ hội tốt như vậy cũng không có nhiều a. Bạch Dương Tọa và Tước Phong tọa có liên quan rất sâu, nói không chừng từ đó có thể tìm ra thứ gì đó thú vị..."

Tim Âu Dương Thạch đập thình thịch, nhưng hắn vẫn giữ được một tia tỉnh táo, trong lòng không ngừng mặc niệm: không được đi, không được đi...

"Còn cuộc thi thì sao?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Âu Dương Thạch hận không thể tìm một khối đậu hũ đập đầu chết đi cho xong.

"Cuộc thi? Cơ hội tốt như vậy thả ở trước mặt ngươi, ngươi lại còn định đi thi? Lẽ nào lòng dạ ngươi chỉ lớn có vậy sao? Được rồi, ta thừa nhận ta đã nhìn sai người rồi! Cùng lắm thì làm cu li một tháng, đây đã là trách phạt nặng nhất, học trưởng, ngươi suy nghĩ một chút đi, dùng một tháng cu li để đổi một cơ hội ngàn năm có một, vì sao lại không đổi cơ chứ..."

Trác Ngạn nói một tràng, trực tiếp đem Âu Dương Thạch đập đến hôn mê.

"Được! Ta đi!"

Lời vừa ra khỏi miệng, Âu Dương Thạch lập tức tỉnh táo trở lại, lập tức hối hận đến tận tâm can nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ý của ta là..."

Trác Ngạn vỗ mạnh vai Âu Dương Thạch một cái, đánh gãy quyết tâm của hắn, vẻ mặt sùng kính nhìn chăm chú vào Âu Dương Thạch nói: "Quả nhiên không hổ là Âu Dương học trưởng! Lòng dạ và quyết đoán, tuyệt đối không phải học viên bình thường có thể sánh được. Lý tưởng, đây chính là lý tưởng vĩ đại! Chỉ có vị học trưởng như người, mới xứng được với lý tưởng vĩ đại như vậy. Chúng ta nhất định sẽ thắng lợi trở về,

đến lúc đó mọi người đều sẽ phải khiếp sợ bởi phát hiện của chúng ta, đến ngay cả Kỷ Linh học tả cũng sẽ bị thành quả của học trưởng làm khiếp sợ và sùng bái, nàng nhất định sẽ trở thành một fan cuồng nhiệt nhất của học trưởng. Hiện tại chúng ta còn lại một vấn đề đơn giản nhất, đó là lộ phí! Chúng ta chỉ cần 600 ngàn tinh tệ là có thể thực hiện kế hoạch vĩ đại này rồi!"

Kỷ Linh... Trong đầu Âu Dương Thạch lập tức hiện lên một hình ảnh, đầu óc liền nóng lên, ngoài miệng thốt lên.

"Ta có một triệu tinh tệ!"

Trác Ngạn vỗ tay một cái, dõng dạc nói: “Đến cả điểm cản trở cuối cùng đều đã biến mất rồi, vậy còn có cái gì có thể ngăn cản kế hoạch vĩ đại của chúng ta cơ chứ? Việc này không nên chậm trễ, Âu Dương học trưởng, chúng ta xuất phát thôi!"

Khi Âu Dương Thạch vừa bước chân ra bậu cửa, hắn lập tức phản ứng lại.

Chỉ trong nháy mắt vẻ mặt đã cứng lại, từ từ đã, ta vừa nói cái gì thế...

"Ta biết ngay mà, học trưởng đúng là người anh hùng, tuyệt đối không lo trước ngó sau, tuyệt đối sẽ không sợ hãi. Đó là bởi vì học trưởng là người nhất ngôn cửu đỉnh, một ngụm nước bọt cũng sặc mùi đàn ông."

Trác Ngạn và Âu Dương Thạch đều không hề biết rằng, trên quang mạc phía sau bọn họ Lăng Húc đang ngửa mặt nhìn lên đỉnh đầu, trên mặt hiện lên vẻ quái dị.

Mông Vi hơi giật mình nhìn về phía Đường Thiên.

Mắt trái Đường Thiên bỗng biến thành màu xanh thẳm trông giống như một viên băng ngọc thạch.

Vẫn là khuôn mặt kia, rõ ràng vẫn đầy mồ hôi, thế nhưng lại mang tới cảm giác lạnh lẽo thấu xương và hờ hững vô tình, dường như người thiếu niên trước mắt đã biến thành một con người khác.

Khí chất một người sao có thể thay đổi nhiều đến vậy ư?

Trong lòng Mông Vi vô cùng kinh ngạc, Đường Thiên trước mắt nàng tràn ngập khí tức nguy hiểm.

Mắt trái màu băng lam... Đây rốt cuộc là...

Tại một nơi xa xôi, ở một nơi khác, gần như cũng vang lên một thanh âm như vậy.

Khổng Tước Tọa, Lang Ngọc đang ngồi ở bên trong điện quan chiến bỗng nhiên đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào hình dáng Đường Thiên bên trong quang mạc, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Khổng Tước Minh Vương Nhãn!"

Trong mắt Thu Chi Quân cũng lập lòe tinh quang, quần áo không gió mà bay, trên miệng chậm rãi phun ra năm chữ: "Khổng Tước Minh Vương Nhãn!"

Khổng Tước Minh Vương Nhãn!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Vì Muốn Thắng Lợi

"Sư huynh, cái gọi là Khổng Tước Minh Vương Nhãn là gì?" Tư Mã Tiếu quay sang tò mò hỏi, bởi vì rất ít khi hắn nhìn thấy sư huynh có bộ dạng ngưng trọng như vậy cho nên hắn càng cảm thấy chuyện này càng lúc càng thú vị.

"Bốn mươi hai túc Nam Thiên, Phượng Hoàng Hỏa Cụ Trang, Khổng Tước Động Minh Vương, Nhân Mã Phong Lưu Thương, Thiên Hạc Xuất Đông Phương, Kiên Nhẫn Mạc Sài Lang." Thu Chi Quân thản nhiên nói: "Hiện tại người biết đến câu ca dao này cũng không còn nhiều lắm, ta cũng không nhớ rõ tất cả, nhưng câu ca dao này kể về những chòm sao mạnh nhất trong bốn mươi hai túc Nam Thiên. Phượng Hoàng Hỏa Cụ Trang, Phượng Hoàng cực mạnh, đó là một bộ cụ trang thuộc hành hỏa, bộ cụ trang hệ hỏa này vô cùng bá đạo và cường hãn, rất nhiều cụ trang Bắc Thiên cấp cũng so lại được. Nhân Mã bán thần thương, nói đúng ra thì là Bán Nhân Mã tọa, những võ giả của Bán Nhân Mã tọa am hiểu nhất là dùng lao, thương nhanh như gió, hơn nữa tính cách của bọn họ vốn phiêu phù tựa như không khí vậy. Hạc chân nhân là người sáng lập ra Thiên Hạc tọa, tất cả mọi thứ từ đồ vật cho đến võ kỹ đều theo một trường phái riêng khác hẳn với các chòm sao khác. Kiên Nhẫn Mạc Sài Lang, hoàn cảnh tự nhiên của Sài Lang tọa vốn cằn cỗi khắc nghiệt, cho nên mới bồi dưỡng cho người Sài Lang tọa có tính cách kiên nhẫn đến cực điểm, trong bốn mươi hai túc Nam Thiên không có ai có thể sánh bằng."

"Vậy còn Khổng Tước Động Minh Vương thì sao?" Đây cũng là lần đầu tiên Tư Mã Tiếu nghe được câu ca dao này, nên trong lòng cũng cảm

thấy vô cùng hiếu kỳ, nhưng sư huynh lại chậm chạp không nói tới Khổng Tước Động Minh Vương.

"Đây chính là tên của một loại võ kỹ." Sắc mặt Thu Chi Quân đầy vẻ ngưng trọng: "Truyền thuyết có nói Khổng Tước Minh Vương Nhãn có thể nhìn thấu vạn pháp trên thế gian, đại khái cũng giống như một loại võ kỹ có thể nhìn rõ tiên cơ vậy. Số người có thể tu luyện thành công võ kỹ này cực kỳ ít ỏi, Đường Thiên không có khả năng tu luyện thành."

Nghe thấy mấy lời sư huynh thì thào tự nói, Tư Mã Tiếu rất kinh ngạc: "Vì sao Đường Thiên lại không thể tu luyện thành được?"

Thu Chi Quân phục hồi lại tinh thần, giải thích: "Khổng Tước Minh Vương Nhãn sở dĩ cường đại là bởi vì nó dùng tinh tọa chi lực để tu luyện mà thành. Nhưng người có thể vận dụng tinh tọa chi lực chỉ có thể là tinh tọa chi chủ. Hiện tại Khổng Tước chi chủ chỉ có một, đó là Lang Ngọc, thánh bảo của Khổng Tước Tọa là Khổng Tước linh hiện đang ở trong tay hắn, chính vì vậy ta mới cảm thấy kỳ quái, không hiểu Đường Thiên tu luyện thành Khổng Tước Minh Vương Nhãn bằng cách nào."

"Khổng Tước Tọa?" Tư Mã Tiếu bỗng nghĩ đến điều gì đó, lập tức ngẩng đầu lên: "Ta nhớ ra rồi, trước đây có tin tức nói rằng, rất nhiều bí bảo của Khổng Tước Tọa bắt đầu xuất hiện hiện tượng hạ giai. Sự kiện này đã dẫn đến sự khủng hoảng không nhỏ, rất nhiều người cho rằng Khổng Tước Tọa sắp bước theo số phận của Anh Tiên tọa."

"Thì ra là thế." Sắc mặt Thu Chi Quân càng thêm ngưng trọng: "Như vậy chắc hẳn Đường Thiên đã dùng phương pháp nào đó để cưỡng đoạt tinh tọa chi lực của Khổng Tước Tọa rồi!"

"Tinh tọa chi lực cũng có thể bị cướp đoạt sao?" Tư Mã Tiếu cảm thấy không thể tin nổi đến cực điểm.

"Việc này trước kia cũng đã phát sinh qua, nhưng cực kỳ hiếm thấy." Thu Chi Quân lắc đầu nói: "Tình huống cụ thể không được lưu truyền ra, trước hết chúng ta cứ xem trận chiến này đã."

Ánh mắt hai người lại vùi vào trong chiến trường một lần nữa.

Đường Thiên khoanh tay đứng giữa không trung, con mắt tản ra khí tức băng hàn hờ hững nhìn chăm chú vào Mông Vi trước mặt. Cơ bắp vẫn đau nhức như trước, nhưng lúc này tâm của Đường Thiên đã trở lên lạnh giá như băng tuyết, tất cả cảm giác về cơ thể đều trực tiếp bị chặt đứt.

Thân hình đang ở giữa không trung của hắn bỗng bước về phía trước một bước, bóng dáng thoắt ẩn thoắt hiện.

Tàng Phong Bộ!

Con ngươi trong mắt Mông Vi co lại, bàn tay khẽ lật, nắm chặt trường kiếm dựng thẳng ở trước mặt, sau đó đột nhiên tung ra một chiêu Hoành Trảm.

Không hề có quang mang, chỉ thuần túy là lực lượng.

Kiếm xẹt qua không khí, thân kiếm ẩn chứa lực lượng cường đại khiến không khí tiếp xúc với bề mặt thân kiếm bị chấn vỡ làm người ta có cảm giác như thân kiếm trở lên vặn vẹo vậy.

Thân kiếm chuẩn xác đánh trúng lên người Đường Thiên, nhưng cảm giác trống rỗng trên tay làm Mông Vi lập tức biết được một kiếm này đã thất bại.

Khi nàng vừa định rút kiếm trở lại.

Bỗng nhiên có ba điểm lóe lên tựa như ba con đom đóm bốc cháy xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Quỷ Vương hỏa lưu huỳnh!

Trong lòng Mông Vi dấy lên cảm giác nguy hiểm cực độ, không chút nghĩ ngợi, cánh tay run lên, lập tức thanh âm thanh thúy của không khí bạo liệt vang lên, đồng thời một thanh trường kiếm giờ chỉ là bóng kiếm

mơ hồ chuẩn xác đánh trúng ba điểm như con đom đóm đang di chuyển kia.

Bốp bốp bốp!

Mỗi lần đâm trúng một điểm sáng là lại có một luồng lực lượng lạnh như băng âm thầm truyền vào trong thân kiếm.

Mông Vi giật mình nắm chặt băng kiếm trong tay, cảm giác lạnh lẽo làm nàng lạnh run suýt chút nữa không cầm được thanh kiếm. Nhưng dù sao thân thể của nàng cũng hết sức kiên cường và dẻo dai, nàng cắn răng đè cảm giác lạnh băng kia xuống, xoay tay đánh một kiếm về phía sau.

Lần thứ hai thất bại!

Trong lòng lại dấy lên cảm giác nguy hiểm lần nữa, lại là Quỷ Vương hỏa lưu huỳnh.

Thân kiếm run lên, bốp bốp bốp, chuẩn xác đánh trúng, Mông Vi lại run rẩy, nàng cảm thấy tay phải mình sắp bị đông cứng lại rồi.

Xoẹt xoẹt!

Một chuỗi hoa lửa lóe lên trước mắt nàng. Sắc mắt Mông Vi vẫn bình tĩnh như thường, đảo kiếm sang tay trái tiếp tục đâm tới.

Đốm hoa lửa trước mặt Mông Vi nổ tung, bóng dáng mơ hồ của Đường Thiên thoắt ẩn thoắt hiện trong cái ánh sáng chợt lóe lại chợt tối. Sắc mặt Mông Vi trầm tĩnh hẳn, thanh kiếm bên tay trái không hề có ý dừng lại, liên tục đánh chuẩn xác lên mỗi một đốm hoa lửa trên quỷ trảo của Đường Thiên.

Ngay cả những đốm lửa Quỷ Vương hỏa lưu huỳnh cũng không thể tạo thành phiền toái cho Mông Vi. Cứ mỗi khi cánh tay của nàng sắp bị đông cứng là nàng lại đổi kiếm sang tay khác.

Cánh tay còn lại của nàng cũng cường hãn như vậy.

Trong ánh mắt màu băng lam của Đường Thiên, Mông Vi trước mắt hắn gần như không có nửa điểm sơ hở. Kiếm pháp của nàng hết sức đơn giản, hiển nhiên nàng biết rõ điểm mạnh cũng như điểm yếu của mình lên phối hợp cực kỳ hoàn mỹ. Cũng không phải Mông Vi không có sơ hở nào mà là nàng hiểu được phải bảo vệ nhược điểm của mình ra sao.

Đó mới là phong phạm của cao thủ chân chính, bất kể là một cường giả nào, bất kể hắn có phương thức chiến đấu ra sao, cũng không bao giờ để xuất hiện những sơ hở chỉ mạng. Nhưng trong lòng Đường Thiên vẫn không hề gợn sóng, hắn không ngừng biến ảo thân hình, dưới Khổng Tước Minh Vương Nhãn, uy lực của Tàng Phong Bộ và Hỏa Liêm Quỷ Trảo được hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhờ có sự trợ giúp của Khổng Tước Minh Vương Nhãn, Đường Thiên và Mông Vi đã cân sức ngang tài.

Sắc mặt Mông Vi vẫn trầm tĩnh như thường, nhưng trong lòng đang ngưng trọng đến cực điểm.

Thực lực của Đường Thiên không ngờ lại cường hãn đến mức độ này!

Trảo pháp khi thì quỷ dị dị thường, khi thì cương mãnh hung hãn, quả là trảo pháp vô cùng cao mình. Hơn nữa chân lực của hắn lúc đầu thì băng hàn sau đó chỉ trong nháy mắt đã biến thành hung hãn và quỷ dị, chân lực mạnh mẽ xoay tròn giống như một mũi khoan.

Nhưng khiến Mông Vi cảm thấy phiền toái nhất chính là cái thân pháp không thể tưởng tượng được của hắn.

Lúc đông lúc tây, khi đang vọt tới thì đột nhiên rút lui, thân thể của hắn dường như có thể thay đổi sang bất cứ phương hướng nào hoàn toàn nằm ngoài phạm vi thường thức của người ta. Điều này giúp cho Đường Thiên có thể công kích từ bất cứ ở góc độ nào. Mông Vi không thể không tập trung tinh thần ứng phó với công kích xuất quỷ nhập thần của Đường Thiên.

Hơn nữa công kích của Đường Thiên, bất kể là góc độ hay là thời cơ xuất thủ đều làm người ta phải tán dương, đồng thời cũng làm cho Mông Vi cảm thấy khó chịu khó có thể nói nên lời.

Nàng phải tập trung tinh thần hơn nữa mới đủ để ngăn cản công kích của Đường Thiên. Nếu không phải thực lực của Đường Thiên mới chỉ là thất giai thì lần này e rằng nàng đã gặp phải phiền toái cực lớn rồi.

Song phương đều lấy nhanh đánh nhanh khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Bỗng nhiên, Mông Vi cảm thấy hơi mệt mỏi, điều này làm nàng cả kinh.

Nàng lập tức hiểu được, đó là do công kích gian xảo của Đường Thiên làm cho tinh thần của nàng luôn bị giữ trong tình trạng tập trung cao độ, chính vì vậy tinh thần và tâm lí mới bắt đầu xuất hiện cảm thấy mệt mỏi. Sau khi Đường Thiên mở cái ánh mắt màu lam đầy cổ quái ra, tuy uy lực lúc tấn công cũng không biến hóa quá nhiều, nhưng tính uy hiếp lại tăng trên diện rộng.

Đôi mắt dường như có tể thấy rõ tính chất của võ kỹ hay sao? Thật mạnh!

Trong kiếp sống chiến đấu, đây là lần đầu tiên Mông Vi cảm thấy mệt mỏi như thế.

Chẳng lẽ đây mới là ý đồ chân chính của Đường Thiên hay sao?

Hơn nữa người này... Đánh qua đánh lại với mình lâu như vậy... Vì sao vẫn còn lực lượng?

Trong lòng Mông Vi cũng có chút nghi hoặc, thế kiếm của nàng rất nặng, cùng Đường Thiên đối chiến nhiều như vậy mà Đường Thiên vẫn làm như không hề có chuyện gì. Tuy lực lượng của Đường Thiên không

tồi, nhưng đấy là so với người thường, chứ nếu so với những đối thủ như nàng thì vẫn khó có thể chịu nổi một kích.

Theo lý thuyết thì thể lực của hắn đã sớm bị tiêu hao sạch rồi mới đúng, sao vẫn còn khí lực để duy trì công kích có cường độ cao như vậy?

Keng!

Trong khoảnh khắc khi trường kiếm của nàng va chạm với trảo mang của Đường Thiên, nàng đã phát giác ra điểm không hợp lí, quả nhiên trường kiếm lập tức bị bắn ngược trở lại. Đây chính là dấu hiệu thể lực bị tiêu hao quá độ, đối với một kẻ mẫn cảm với chiến đấu như Đường Thiên thì đương nhiên sẽ phát hiện ra rồi.

Không được, phải thay đổi tình trạng này!

Mông Vi vốn là người quyết đoán, một khi đã ra quyết định thì lập tức thực hiện không chút dây dưa, rút kiếm trở ra.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người là Đường Thiên không hề đuổi theo.

Cho đến tận lúc này Mông Vi mới có thời gian nhìn kỹ tình trạng của Đường Thiên, nhất thời trong lòng khẽ buông lỏng. Lúc này toàn thân Đường Thiên đã ướt đẫm, khắp người toàn mồ hôi, tuy trên mặt vẻ mặt vẫn là vẻ lạnh như băng làm tim người ta phải đập nhanh ra thì khuôn mặt cũng đã ửng hồng đầy mồ hôi, hơi thở cũng trở lên ồ ồ gấp gáp, cánh tay run nhẹ, từ đó có thể thấy được lúc này hắn đã là nỏ mạnh hết đà.

Nhưng Mông Vi không hề có chút lơi lỏng chủ quan nào, tên Đường Thiên này đã mang tới cho nàng quá nhiều bất ngờ và kinh ngạc.

Nàng không thích cái loại cảm giác này, máu trong cơ thể như sôi lên, trường kiếm dựng thẳng, trầm giọng quát: "Bạch Kình Tứ Ngô Kiếm!"

Bỗng nhiên ở giữa không trung hiện lên một bức tinh đồ của Kình Ngư tọa, một chùm sáng nhu hòa từ không trung rủ xuống, bao phủ

trường kiếm trong tay nàng.

Oanh!

Kình khí kinh người lan ra bốn phía, mái tóc Mông Vi tung bay, cầm kiếm đứng yên, ánh mắt đầy trang trọng, trông giống như một vị nữ chiến thần!

Trong tầm mắt băng lam của Đường Thiên, khí thế của Mông Vi đang tăng lên với tốc độ kinh người, cảm giác cực độ nguy hiểm bao phủ toàn thân hắn, tâm tình vốn lạnh như băng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu không ổn.

Sau đó điều nằm ngoài dự đoán của mọi người là Đường Thiên lập tức giải trừ Khổng Tước Minh Vương Nhãn, màu lam trên con mắt trái nhanh chóng nhạt đi. Khí tức lạnh như băng đầy đáng sợ trên người hắn chợt biến mất, cảm giác đau nhức và mệt mỏi lập tức ùa tới giống như thủy triều khiến Đường Thiên phải rên rỉ một tiếng thiếu chút nữa thì lâm vào hôn mê, hắn cắn răng chịu đựng nhưng khuôn mặt không khỏi trở lên vặn vẹo, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn.

Bá Vương long vô cùng hung hãn... Đại thúc nói đúng quá, đàn bà đúng là một sinh vật hung tàn mà (^^!)... Chẳng lẽ chính vì nguyên nhân này đại thúc mới quyết định không kết hôn...

A, không ngờ rằng, thật sự phải dùng đến một chiêu kia...

Cũng không biết có tin tưởng được không nữa... Này, ngươi nhất định phải đáng tin đó...

Trong lòng Đường Thiên tự giễu cười khổ, hắn dùng hết sức bình sinh, mở rộng ra song chưởng ra. Toàn thân Đường Thiên không ngừng run rẩy, thoạt nhìn giống như một con bù nhìn nghiêng ngả trong cơn gió lạnh vậy.

Tư thế này thật xấu xí đến cực điểm... Chờ sau này mình lợi hại hơn nhất định phải đổi lại cái tư thế này... Nếu mình mà bị bá vương long đánh bại thì chắc chắn sẽ bị tên ruồi trâu kia cười nhạo...

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Mông Vi, nhếch miệng muốn cười nhưng kết quả là mồm méo xệch giống như bị động kinh vậy. Khốn cảnh như thế này, địch nhân mạnh mẽ như vậy cũng không những không làm cho Đường Thiên có chút nóng nảy nào, mà ngược lại, hắn lại cảm thấy thật hưng phấn, hưng phấn từ trong tận đáy lòng.

Giống như ở trong thân thể có thứ gì đó ngủ say đang từ từ tỉnh lại.

Địch nhân mạnh như vậy, nếu đánh bại nàng, nhất định thực sẽ đã nghiền lắm đây!

Địch nhân mạnh như vậy, nếu đánh bại nàng, thì mình sẽ bước được một bước thật dài! Nhất định sẽ càng mạnh hơn!

Vì sao mình lại cảm thấy hưng phấn như vậy... Vì sao mình lại cảm thấy vui vẻ như thế... Vì sao mình không hề cảm thấy chút sợ hãi nào..

Bởi vì muốn thắng lợi!

Vì sao lại muốn thắng lợi...

Bởi vì thắng lợi sẽ được mọi người khen ngợi mà, bởi vì thắng lợi sẽ có rất nhiều tài phú, bởi vì thắng lợi có thể giúp mình đi xa hơn nữa, bởi vì thắng lợi có thể làm cho mình tiếp tục chiến đấu!

Ta muốn mỗi một trận đều thắng lợi! Vĩnh viễn thắng lợi!

Lòng tham của ta chính là không đáy như vậy đấy!

Đường Thiên nhếch miệng cười, lộ ra cái răng nanh trắng như tuyết, gầm gừ lên như sấm.

"Thiêu đốt đi, Hồng Nhãn Tình!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Hắc Viêm Và Binh Đoàn

Con mắt phải của Đường Thiên bỗng đỏ bừng như máu.

Trong người hắn như có một thứ gì đó nổ tung xông thẳng lên đầu. Thân thể Đường Thiên run lên, con ngươi trong mắt mất đi tiêu cự, màu lam trên mắt trái nhanh chóng biến mất, từ sâu trong con ngươi có một điểm đỏ bầm hiện lên rồi nhanh chóng chiếm trọn con mắt.

Ngọn lửa màu đen ầm thầm chui ra từ trong người hắn, sau đó lan dọc theo thân thể hắn. chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa màu đen này đã bao trùm toàn thân Đường Thiên, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng có hình người mơ hồ bên trong ngọn lửa đen.

Hắn mở rộng song chưởng, im lặng đứng yên, ngọn lửa màu đen lượn lờ bao phủ. một đôi mắt u hồng chậm rãi sáng lên từ bên trong hắc viêm khiến tâm hồn người ra cảm thấy khiếp đảm.

Trông giống như Ma thần vậy.

"Đây là... hắc viêm!" Sắc mặt Thu Chi Quân đại biến, thanh âm cũng trở lên run rẩy.

Tư Mã Tiếu quay mặt sang ngơ ngác nhìn sư huynh, sư huynh...

Từ khi còn trẻ đến giờ đây là lần đầu tiên hắn thấy khuôn mặt sư huynh đầy vẻ hốt hoảng như vậy, hắn không thể ngờ được cái vẻ mặt này lại có thể xuất hiện trên khuôn mặt sư huynh.

Hắn không thể kìm lòng được mà quay mặt nhìn sang, ánh mắt rơi lên bóng người được bao trùm trong hắc viêm.

Lang Ngọc vô cùng kinh hãi đứng nhìn Đường Thiên được bao bọc trong hắc viêm, tay chân lạnh ngắt. Vừa nãy, khi vừa nhìn thấy Khổng Tước Minh Vương Nhãn của Đường Thiên, trong lòng hắn đã không thể áp chế được suy nghĩ muốn gây phiền toái cho Đường Thiên ở trong đầu. Thế nhưng lúc này trong lòng hắn không còn một chút ý niệm đi tìm Đường Thiên nào nữa, hắn không biết ngọn lửa màu đen kia là cái gì, thế nhưng hắn biết, thứ như vậy tuyệt đối hắn không trêu vào nổi.

Hắn là người đứng đầu Khổng Tước tọa, thân thể đã được trải qua tinh tọa chi lực của Khổng Tước tọa tẩy rửa nhiều năm như vậy, khiến huyết mạch trong cơ thể đã sớm phát sinh dị biến. thế nhưng hắn biết rõ, huyết mạch của mình so với huyết mạch của Đường Thiên thì yếu hơn rất nhiều.

Đồ Như Hải cũng đang nhìn chăm chú vào trận chiến này, tuy do một số nguyên nhân làm hắn không thể tự mình tới đó. nhưng nếu nói trong sáu người kia người làm cho hắn an tâm nhất chính là Mông Vi, thế nhưng hắn ngàn vạn lần không thể ngờ được Mông Vi lại là người đầu tiên gặp phải trắc trở.

Khi tình hình chiến đấu bị lâm vào thế giằng co, con ngươi lam sắc của Đường Thiên khiến hắn cảm thấy rất hứng thú, nhất là khi hắn thấy Đường Thiên ép Mông Vi phải vận dụng đến tinh tọa chi lực bên trong huyết mạch, điều này đã khiến hắn giật mình, nhưng trong lòng hắn vẫn cho rằng kết quả của trận chiến này đã định.

Nhưng khi hắn vừa thấy hắc viêm bùng ra từ bên trong cơ thể Đường Thiên, hắn lập tức dựng cả người dậy.

Huyết mạch... đây chắc chắn là lực lượng huyết mạch!

Trong ánh mắt của hắn là vẻ vô cùng kích động, hắn chưa bao giờ nghe nói tới một loại huyết mạch có thể sinh ra hắc viêm. hắn trợn to hai mắt, thân thể nghiêng về trước, nhìn chằm chằm vào quang mạc tới vong ngã.

Hiện tại, huyết mạch mà Đồ Như Hải tiếp xúc cao nhất chỉ là huyết mạch xích đạo bạch ngân, còn huyết mạch cao cấp hơn thì hắn chỉ có thể phán đoán một chút.

Hậu duệ của chủng tộc viễn cổ sao? Hơn nữa còn là dị biến có xác xuất cực nhỏ ư?

Trong đầu Đồ Như Hải liên tục vận chuyển vô số ý niệm, ánh mắt không dời quang mạc một chút nào. trong ánh mắt của hắn đầy vẻ tham lam và nóng bỏng, nếu như mình cống hiến ra một phần huyết mạch cao hơn xích đạo bạch ngân cấp, thì thân phận trưởng lão của mình chắc chắn có thể đề cao lên ít nhất là một giai!

Hắc Hồn có rất nhiều trưởng lão, đừng tưởng tất cả trưởng lão đều như nhau, thực ra địa vị trong đó cách nhau một trời một vực. Cống hiến cho Hắc Hồn càng nhiều thì địa vị lại càng cao đồng thời cũng mang lại càng nhiều quyền lực và tài phú.

Sở dĩ hắn khơi mào lần phân tranh này, cũng do với địa vị của hắn, bất kể có lăn qua lộn lại ở bốn mươi hai túc Nam Thiên đến mức độ nào cũng không có vấn đề gì.

Ở Nam Thiên bốn mươi hai túc, hắn có tư cách như vậy, cũng có thực lực như vậy. còn về phần sau đó sẽ ra sao cùng hắn không có chút quan hệ gì, hành vi của hắn được thực hiện trong phạm vi quyền lực của hắn, dù có bới móc cũng chẳng tìm ra lỗi.

Mấy năm gần đây hắn đã sớm chặt đứt đi cái ý niệm thăng tiến trong đầu, bởi vì hắn biết, việc này gần như không thể xẩy ra được.

Đối với hắn xích đạo bạch ngân huyết cũng đã tương đối miễn cưỡng rồi. lên cao hơn một cấp là hoàng đạo bạch ngân huyết, cũng là tồn tại cao nhất trong bạch ngân huyết mạch, vấn đề không phải là tiền, mà để có được hoàng đạo bạch ngân huyết phải có được người có công của thập nhị cung đồng ý. Trong mười hai cung hoàng đạo, có vài cung đã

gần mai một. nhưng cho đến này không ai dám có chủ ý tới hậu nhân của mười hai cung hoàng đạo.

Mặc dù mười hai cung hoàng đạo rất ít khi khai chiến, thế nhưng trong vấn đề bảo hộ hậu nhân lại đối xử hết sức giống nhau. Đệ tử của thập nhị cung có thể giết chết, thế nhưng nếu ai dám lấy mẫu huyết mạch hoàng đạo sẽ bị mười hai cung liên hợp thảo phạt.

Mà hiện tại Sư Tử Vương Lôi lại chuyên quyền độc đoán về vấn đề này, vì sự kiện này đã từng phát động hơn ba lần chiến tranh, mỗi lần đều máu chảy thành sông.

Ngay cả tổ chức lớn như Hắc Hồn cũng không dám khai chiến với con quái vật như vậy.

Hiện tại hoàng đạo bạch ngân huyết bên trong Hắc Hồn hầu như đã là một cố gắng cực lớn rồi, đó là thứ mua lại từ những hậu đại của người có công lao trong thập nhị cung đã xuống dốc. Thập nhị cung cũng có người làm sinh ý đặc biệt này, những người có công lao này vì gia cảnh xuống dốc, sinh tồn khó khăn, chỉ có thể dùng huyết mạch để đổi lấy cơ hội cho tôn tử tiến về phía trước.

Đối với tình trạng này, các cung đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Tiến thêm một bước là huyết mạch Hoàng Kim.

Đó là một thế giới hoàn toàn khác.

Hoàng đạo bạch ngân huyết, trong cơ thể Đường Thiên nhất định là hoàng đạo bạch ngân huyết.

Thế nhưng khi nghĩ đến điểm này, Đồ Như Hải liền tỉnh táo trở lại, nếu như là Hoàng đạo bạch ngân huyết, vậy ngược lại hắn chẳng thể đụng vào. Hơn nữa nếu là huyết mạch viễn cổ, thì đó tuyệt đối là một miếng thịt quá béo.

Trong mười hai cung Hoàng đạo người nào mới có thể sản sinh ra hắc viêm đây? Ý nghĩ này lại khiến hắn phải giật mình một lần nữa.

Hình như chòm sao nào cũng có thể.

Bản thân chòm Sư Tử vốn lấy lửa xưng danh, tuy hắc viêm hiếm thấy nhưng đặt ở trong chòm Sư Tử thì xác xuất cũng tương đối khả quan, chòm Xạ Thủ cũng có tên lửa, xác xuất ra hắc viêm của Thiên Hạt lại càng...

Đồ Như Hải nhất thời không có biện pháp nào, hắn bắt đầu lo lắng về kết quả của cuộc chiến này.

Nếu như Đường Thiên có huyết mạch hoàng đạo thì Mông Vi bị lâm vào tình huống nguy hiểm rồi!

Trong trận chiến đấu này, thứ bắt mắt nhất chính là tràng chiến đấu của Đường Thiên và Mông Vi, thế nhưng một cuộc chiến khác cũng được rất nhiều người quan tâm tới, đó là binh đoàn Sài Lang. Chòm sao cấp thấp như bốn mươi hai túc Nam Thiên từ trước đến nay chưa từng có binh đoàn.

Nguyên nhân trọng yếu là do khó kiếm được người tài, mà bất kỳ một binh đoàn nào đều cần phải có một tên võ tướng, sau đó là binh đoàn của chính vị võ tướng đó, tổng hợp lại mới có thể xưng là binh đoàn.

Cái gọi là võ tướng chính là khả năng dẫn đạo và chỉnh hợp công kích của mười gã võ giả trở lên.

Nhưng võ tướng là hạng người cực kỳ hiếm có, võ tướng có thể chỉ huy mười người có tìm được một công tác có thù lao cực cao ở bất kì một binh đoàn đánh thuê nào. Một tên võ tướng có ưu tú hay không do hai chỉ tiêu quyết định. thứ nhất là năng lực chỉ huy, có thể chỉ huy số lượng võ giả nhiều hay ít, số lượng càng nhiều thì đẳng cấp càng cao. thứ hai đó là trình độ chiến thuật, tình thế trên chiến trường nhiều khi chỉ thay đổi trong nháy mắt, vào những thời điểm chính xác có thể đưa ra

những quyết định chính xác, như vậy mới có thể mang lại kết quả tốt nhất.

Tất cả võ tướng đều giống nhau là thực lực cá nhân rất yếu, nếu xét về bản chất thì võ tướng thật ra chỉ là một võ giả thuộc loại hình phụ trợ. bọn họ thường tu luyện một loại là Không Mang. Cái gọi là Không Mang là khả năng khống chế kiếm mang, đao mang do đồng đội phát ra. Năng lực Không Mang càng cao thì lực chỉ huy lại càng lớn.

Ngay từ đầu nghe nói Sài Lang tọa có một nhánh binh đoàn, tất cả mọi người đều cảm thấy rất buồn cười. Cho đến khi nghe thấy chuyện hai gã cường giả Thiên bảng gặp phải nhánh binh đoàn này, kết quả một chết một thương, thì mọi người mới bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Lẽ nào một địa phương nhỏ như thế này thực sự có được một binh đoàn?

Tất cả đều ôm cái nghi hoặc này, ngay từ đầu Sài Lang binh đoàn đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nhìn vào, nhất là khi mọi người nhìn thấy vị chỉ huy của binh đoàn này là một gã hồn tướng thì tất cả đều càng cảm thấy rất hiếu kỳ.

Võ tướng là hồn tướng được gọi là hồn võ tướng, cũng là một tồn tại thường thấy. nhất là những hồn võ tướng có năng lực chỉ huy ít hơn hai mươi người, đại đa số những binh đoàn lớn hay các tổ chức đều có hồn võ tướng chỉ huy năm mươi người, giá cả của loại này cực kỳ đắt đỏ, những tổ chức đoàn thể bình thường rất khó có được. hơn nữa, tất cả hồn tướng đều giống nhau ở điểm linh trí hữu hạn, tuy có năng lực chỉ huy thế nhưng so với người thường thì không đủ linh hoạt. Cho nên chỉ dùng cho đoàn đội có quy mô tiểu đội, rất ít sẽ ít khi dùng đến quy mô đại đội.

Vì vậy khi mọi người nhìn thấy nhánh binh đoàn này có nhân số lên đến hai trăm thì tất cả đều thất kinh.

Hồn tướng có năng lực chỉ huy đạt tới hai trăm, giá của nó tuyệt đối là một cái giá trên trời. thế nhưng rất nhanh sau đó có người phát hiện ra,

trong đội ngũ còn có một hồn tướng thống suất năm mươi người. nhưng dù vậy chẳng phải cái hồn tướng có cái khuôn mặt như lá bài tú-lơ-khơ kia có năng lực chỉ huy tới một trăm năm mươi hay sao.

Hồn tướng có năng lực chỉ huy hai trăm người có cái giá trên trời, vậy thì hồn tướng có năng lực chỉ huy một trăm năm mươi người cũng có cái giá trên trời.

Thì ra là một thổ hào!

Thế nhưng mọi người cũng chỉ lắc đầu, năng lực chỉ huy của hồn tướng đúng là không tồi, thế nhưng chỉ dựa vào cái binh đoàn này mà muốn đánh bại ba người trong Đồ Môn Lục Vệ thì đúng là si tâm vọng tưởng. Nghi ngờ trong lòng đã được hóa giải khiến nhiều người chẳng còn hứng thú gì đến tràng chiến đấu này, xem ra hai vị cường giả Thiên bảng kia cũng chỉ vì sơ ý cho nên mới bị một binh đoàn pháo hôi như thế này giết chết.

Trận hình phía sau lưng Binh vô cùng kỳ quái, tất cả cánh quân đều đan xen với nhau lấy hắn làm trung tâm.

Đây là trận hình gì?

Những võ tướng quan tâm đến trận chiến này cũng không khỏi mỉm cười. Hồn tướng này có ý nghĩ thật khác lạ nha, không ngờ lại dùng cái trận hình cổ quái này. Dùng hồn võ tướng để ứng phó với tràng chiến tranh này đã khiến nhiều người đều cho rằng Đường Thiên đã có ý định buông tha cái binh đoàn này, còn trận hình cổ quái mà hồn võ tướng thể hiện ra lại khiến nhiều người cảm thấy vô cùng buồn cười.

Binh rất bình tĩnh.

Tuy chiến thuật tán hình này đám pháo hôi cũng đã luyện được vài ngày, thế nhưng muốn dựa vào mấy ngày để hiểu rõ một loại chiến thuật trận hình chỉ là chuyện viển vông.

Cũng may, ý định của hắn cũng không đặt lên đây, hắn có vô số chiến trận, biết chuyện dựa vào đám ô hợp này để chiến thắng đối phương là cực kỳ khó khăn, những biện pháp thông thường chắc chắn chỉ là vô dụng. Nếu cho hắn thêm thời gian hai ba tháng, hắn tin rằng có thể dựa vào đám pháo hôi này mặc sức chà đạp ba người kia, nhưng không phải là hiện tại có thể làm được.

Hôm nay muốn thắng, vậy chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong (vào đề theo một cách khác) mà thôi.

Kinh nghiệm chiến đấu của ba người cực kỳ phong phú, căn bản không có ý định chính diện xông trận, mà trước hết chạy một vòng tròn đến hậu phương của chiến trận. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một chiến trận cổ quái như thế này, tuy không biết sâu cạn của nó ra sao, nhưng vẫn có thể nhìn ra được hậu phương rộng lớn của chiến trận chính là một kẽ hở cực lớn,.

Thế nhưng ở chỗ này bọn họ gặp phải Đường Nhất rồi.

Năng lực chỉ huy của Đường Nhất là sáu mươi người, thượng sĩ là năm mươi người, hắn là thượng sĩ Hoàng Kim cho nên số lượng nhiều hơn mười người nữa.

Việc chỉ huy năm mươi người đối với hắn thì rất thoải mái.

Năm mươi người dưới sự thống lĩnh của hắn giống như một cơn gió, giết tới trước mặt ba người kia. Sau đó chẳng nói năng gì, Trảm mã đao trong tay lập tức chém ra, gần như cùng lúc đó đám võ giả Sài Lang phía sau hắn cũng chém mạnh loan đao trong tay

Một chùm đao mang gào thét lao tới, ba người cũng bị dọa giật nẩy mình, vội vàng né sang bên cạnh, kéo dài khoảng cách.

"Tên Hồn Võ tướng này cũng có vẻ khó chơi." Sắc mặt lão Phong cực kỳ khó coi, sắc mặt hai người còn lại cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Đường Nhất dự đoán đường tấn công của bọn họ cực kỳ chính xác, cảm giác giống như bọn họ đã bị nhìn thấu vậy.

"Đại đội đang thay đổi trận hình." Vị nữ tử Tử Tinh nhắc nhở.

Quả nhiên, đại đội phía sau Đường Nhất đang nhanh chóng biến ảo trận hình.

"Tiến lên! Dù hắn có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có năm mươi người!" lão Phong cắn răng một cái: "Mãn Trụ, ngươi chủ công!"

"Được!" Man Trụ lập tức đáp ứng, hắn vốn là kẻ cậy mạnh, rất thích hợp để đối phó với những trận chiến như thế này.

Nhìn ba người vọt về phía mình, sắc mặt Đường Nhất vẫn không chút biến đổi, hắn lại nâng Trảm mã đao trong tay một lần nữa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Các Vị! Ta Tới Rồi!

Yêu cầu của binh đoàn Nam Thập Tự đối với thượng sĩ là: chỉ huy năm mươi, thực lực cá nhân xuất sắc, có khả năng nắm giữ toàn bộ chiến thuật cơ sở một cách thuần thục, có thể lĩnh hội và chấp hành mệnh lệnh của thượng cấp xuất sắc, có khả năng đưa ra phán đoán chính xác và hợp lí về cục diện chiến trường.

Đường Nhất là thượng sĩ hoàng kim, mấy yêu cầu trên hắn đều hoàn thành hoàn mỹ không chút khiếm khuyết. Cho dù ở trong thời đại binh đoàn Nam Thập Tự còn tồn tại, số lượng võ tướng có được danh xưng là thượng sĩ hoàng kim cũng chỉ có thể đếm được trên mấy đầu ngón tay.

Ánh đao như luyện, đột nhiên lao tới.

Theo sát sau đó là năm mươi đạo đao mang chém ra cùng một lúc trông giống như một bầy cá lao về phía ba người.

Mãn Trụ nổi giận gầm lên một tiếng, trên tay xuất hiện một tấm cự thuẫn cao tới ba thước, cơ bắp toàn thân gồ lên trông giống như một đầu man ngưu, hắn đưa cự thuẫn lên che rồi lao mạnh về phía trước. Tử Tinh và lão Phong nối gót theo sau, sắc mặt hai người đầy vẻ khẩn trương, bọn họ cũng chưa từng trải qua trường hợp như thế này.

Đao mang của Đường Nhất là người đầu tiên trảm lên trên mặt cự thuẫn, thân hình đang lao về phía trước của Mãn Trụ đột nhiên bị kìm hãm, rồi sau đó, ba ba ba, giông như hình tượng hạt mưa vỗ lên mặt lá chuối, vô số đao mang dầy đặc ở phía sau tràn lên bắn trúng cự thuẫn.

Mãn Trụ giống như bị điện giật, thân thể run rẩy dữ dội, liên tục lui về phía sau vài bước.

Sắc mặt Tử Tinh và lão Phong khẽ biến, lực lượng của Mãn Trụ so với Mông Vi cũng không kém bao nhiêu, chỉ có tính linh hoạt và tốc độ thì kém hơn nhiều, nhưng trước kia những lần hắn xông trận như vậy chưa bao giờ thất thủ.

Ba người phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, Tử Tinh và lão Phong không hẹn mà cùng xuất thủ.

Trường tiên trong tay Tử Tinh run lên, một đạo tiên ảnh tử sắc giống như một con tử xà đánh về phía đội ngũ của Đường Nhất. Trong tay lão Phong cũng xuất hiện một cây đoản cung, tay phải cầm bốn cây vũ tiễn, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn, lập tức đưa cả lên bắn. Khi vẫn còn bay trên không trung, bốn cây tiễn ảnh đột nhiên tách bắn về phía đám người phía trước.

Đồng thời Mãn Trụ cũng nổi giận gầm lên một tiếng, ngạnh sinh xoay mạnh thân hình, rồi đột nhiên xông về phía trước.

Rõ ràng lên triền đấu, nhưng Đường Nhất không những không kéo dãn khoảng cách với đối phương và ngược lại còn thừa cơ Mãn Trụ lui về phía sau hắn bỗng bước lên hai bước. Đường Nhất là người chủ đạo của cả chi đội ngũ, cho lên đám võ giả Sài lang không chút nghĩ ngợi, lập tức cả đám cũng bước về phía trước hai bước khiến cả chi đội ngũ đều tiến về phía trước hai bước.

Tiên ảnh và vũ tiễn chìm vào trong đội ngũ, sau đó có ba tiếng kêu thảm thiết vang lên. Ba gã võ giả có vẻ hơi tách rời với đội ngũ lên đã bị thụ thương, còn những người còn lại vẫn bình yên vô sự. Một gã bị tiên ảnh quất trúng, thân thể lập tức văng từ trên lưng ngựa ra ngoài. Ngoài ra chỉ nhoáng một cái trên thân hai người trên lưng ngựa còn lại cùng xuất hiên hai lỗ máu, cũng may không phải là trí mạng, còn hai cây vũ tiễn còn lại thì rơi vào khe trống giữa đội ngũ.

Quả là đáng tiếc...

Nếu như huấn luyện đầy đủ thì hắn bọn họ có thể hoàn toàn tránh khỏi lớp công kích này của đối phương. Nhưng thương vong không làm tâm thần của Đường Nhất có nửa điểm gợn sóng, trảm mã đao trong tay vẫn chém ra.

Cự thuẫn đã che khuất ánh mắt của ba người Mãn Trụ, đao mang của năm mươi người giống như bầy chim bay về tổ, tất cả đều chìm vào trong đao mang của Đường Nhất.

Đao mang tăng vọt rồi hung hăng chém lên trên cự thuẫn.

Oanh!

Lực lượng kinh người làm Mãn Trụ đang điên cuồng lao lên bị đứng yên lại giống như bị đóng đinh, còn cự thuẫn trong tay hắn bị phân làm hai đoạn, hai tay đầy máu tươi.

Rốt cuộc sắc mặt của Tử Tinh và lão Phong cũng đại biến, bọn họ cực kỳ tin tưởng vào khả năng đột kích chính diện của Mãn Trụ. Mãn Trụ va chạm chính diện luôn là vũ khí tấn công đoàn đội của bọn họ, vì muốn tranh thủ giải quyết chiến đấu nhanh gọn, bọn họ mới dùng đến phương pháp thô bạo và giản đơn này.

Nhưng bọn họ trăm triệu lần không thể ngờ rằng, bọn họ không thể nào áp sát đối phương!

"Tách ra!"

Lão Phong rống lên, ba bóng người lập tức tách ra. Nếu như chính diện không thể ngạnh kháng xông qua được vậy thì đành phải phân tán đẩy đối phương vào tình trạng đỡ được chỗ này thì hở chỗ kia. Lúc này trong lòng lão Phong đang vô cùng hối hận, sách lược tấn công xuất hiện sai lầm khiến tình huống hiện tại của bọn họ cực kỳ bất lợi.

Nhưng khi ba người vừa mới tách ra định phát động một lớp công kích mới thì đội ngũ của Đường Nhất đột nhiên quay đầu ngựa lại, nhanh chóng thoát ly chiến trường.

Biến hóa đột ngột này khiến ba người không khỏi ngẩn ra, nhưng sau đó bọn họ lập tức mừng như điên, điều này có nghĩa là đại đội của đối phương đã lộ ra trước mặt bọn họ.

Nhưng khi ánh mắt của bọn họ rơi lên đội ngũ của cái binh đoàn pháo hôi thì tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ cái tên Hồn tướng kia lại xuất hiện ở ngay đầu đội ngũ.

Khoan đã, sao hắn lại có thể xuất hiện ở cuối trận?

Khi bọn họ vừa nhìn thấy chi đội ngũ một trăm năm mươi người kia vẫn giữ nguyên trận thế cổ quái lúc trước, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, không ngờ đối phương đã hoàn tất quá trình tái thiết lập trận hình!

Sao có thể như vậy được?

Không chỉ có ba người không thể tin nổi mà còn có vô số đại nhân vật và võ tướng đang ở trước quang mạc cũng vậy. Bọn họ vừa mới nhìn thấy một màn vô cùng quỷ dị, khi ba người kia chia ra tiến về phía hậu phương của trận hình thì cả chi chiến trận cũng bắt đầu biến đổi.

Phần giữa của đại trận mở ra giống như một chiếc quạt giấy xòe ra, Binh đứng ở vị trí cái đinh chốt quạt, hắn xoay người tiến về phía phương vị của Đường Nhất, đồng thời hai bộ phận vừa mới tách ra cũng lập tức di chuyển ngược khép lại. Khi Binh dừng lại thì cả đội ngũ cũng hoàn thành quá trình kết thành hình quạt một lần nữa.

Toàn bộ quá trình không một chút ngưng trệ, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy.

"Đúng là một hồn võ tướng lợi hại!" Lý mập mạp trợn to mắt há hốc mồm, trên miệng chảy đầy nước miếng: "Trời ạ! Không ngờ trên đời này lại có hồn võ tướng lợi hại đến vậy! Cái này đáng giá bao nhiêu tiền đây?"

Cũng không chỉ có một mình hắn ngây cả người mà gần như toàn bộ những người đang quan tâm đến binh đoàn pháo hôi đều trở lên ngây ngốc.

Cảnh tượng xảy ra trước mắt giống như ba người kia đang phối hợp với binh đoàn để biểu diễn vậy, toàn bộ quá trình không có một chút vướng mắc. Đương nhiên bọn họ biết rõ ba người trong lục vệ chắc chắn không có khả năng lại đi phối hợp với đối phương rồi, vậy thì chỉ còn một khả năng có thể xẩy ra đó là phương thức tấn công của ba người đã bị đối phương đoán trúng từ trước!

Suy đoán này làm vô số người phải hít vào một ngụm lãnh khí.

Nếu như điều này là thật, thì thật quá đáng sợ!

Trí tuệ gần như yêu nghiệt sao?

Lúc này tình huống trên chiến trường bắt đầu phát sinh ra biến hóa lần thứ hai.

Khi ba người lão Phong vừa nhìn thấy Binh xuất hiện ngay trước mặt bọn họ lần nữa thì đã hiểu ra bọn họ đang ở trong hoàn cảnh cực xấu. Gần như không chút do dự, ba người lập tức cùng bạo phát.

Mãn Trụ nổi giận gầm lên một tiếng, trên người hắn xuất hiện vô số sợi lông mầu đen, thân hình vốn to lớn lập tức tăng vọt một lần nữa. Khí tức hung tàn thô bạo bốc lên ngùn ngụt. Ở trước ngực của hắn có một vệt trăng lưỡi liềm bạc. Bạch ngân huyết Địa cực cấp, Bạo Hùng Tàn Huyết của Đại Hùng Tinh

Sắc mặt lão Phong đầy lạnh lẽo, làn da nhanh chóng chuyển sang mầu đen kịt, phần giữa cánh tay và cơ thể của hắn có một làn vụ khí như có như không bao phủ trông giống như một lớp màng cánh, còn con mắt của hắn lại sáng đến mức kinh người. Huyết mạch của Viễn cổ Biên bức tộc! Đoản cung trong tay hắn cũng phát ra ngân quang sáng chói mắt, bạch ngân bí bảo Địa cực cấp, Thiên Long đoản cung của Thiên Long tọa.

Cái lăng tinh trên trán Tử Tinh mở bung ra, làn da nàng bắt đầu trở nên trong suốt trông giống như tử thủy tinh điêu khắc mà thành. Huyết mạch của nàng lại càng thêm đặc biệt, đó chính là huyết mạch của Quáng Tinh tộc biến mất đã lâu, chủng tộc này cũng không được tính là chủng tộc dùng cho chiến đấu, vết tích về thời sinh sống của bọn họ phải ngược về trước cả thời viễn cổ. Trường tiên trong tay nàng chính là một kiện bạch ngân bí bảo xích đạo cấp, Trường Xa tiên của Trường Xà tọa.

Đột nhiên Mã Trụ vỗ vỗ bộ ngực, ngửa mặt rống lên rung trời, sau đó ầm ầm lao về phía Binh. Thân hình như một tòa núi nhỏ lao đi làm mặt đất rung chuyển, thanh thế vô cùng đáng sợ. Lúc này phòng ngự của hắn cũng đã được đề thăng lên gấp năm lần, đao kiếm khó có thể tổn thương được hắn.

Thần sắc lão Phong Thần đầy ngưng trọng, Thiên Long đoản cung trong tay tỏa ra ngân quang chói mắt, hắc vụ trên tay hắn biến ảo thành một mũi tên, mục tiêu là Binh, giương cung bắn tên! Một vệt khói đen lóe lên rồi biến mất, đây chính là tuyệt chiêu Thiên Long Hắc Bức của hắn!

Thân thể trong suốt như thủy tinh của Tử Tinh sáng lên một mạt quang mang gần như trong suốt rồi chìm vào trường tiên trong tay nàng, nàng dương tay ném trường xà tiên ra. Trường xà tiên vừa thoát khỏi bàn tay nàng lập tức huyễn thành một con cự xà dài hơn mười thước, mở to cái miệng đầy máu nhào về phía Binh.

Ba người toàn lực bạo phát khiến cả đám người xem đứng trước quang mạc cũng bị khí tức kinh khủng kia làm cho phải biến sắc.

Sắc mặt Binh vẫn bình tĩnh như thường, vẫn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, thân hình không chút động đậy, hắn chỉ nhẹ nhàng vung cánh tay phải lên, giống như đang chào hỏi vậy.

Những võ giả xếp thành hình quạt phía sau lưng hắn như bị một bàn tay vô hình dẫn dắt, tất cả cùng đồng thanh hét lớn: "Sát!"

Loan đao trong tay nhẹ nhàng đều đặn chém ra!

Động tác của tất cả bọn họ đều chỉnh tề giống như được đo bằng thước vậy. Đây mới chính là mục đích chính của Binh, dùng dược tề thức tỉnh huyết mạch của Sài lang cổ đại, khi đó bọn họ có thể cảm ứng được đồng đội của mình. Nhưng loại cảm ứng này rất mơ hồ, hơn nữa lại không thể vượt qua phạm vi ba người. Vì vậy Binh mới chọn trận hình Ô hình chiến thuật, đằng trước và phía sau mỗi một võ giả Sài lang đều có một người, vừa đủ để bọn họ cảm ứng lẫn nhau. Loại cảm ứng này có thể nâng cao độ ăn ý của bọn họ với biên độ rất lớn.

Chỉ có như vậy bọn họ mới có thể chém ra đao mang chỉnh tề đến vậy!

Ô hình chiến thuật có thể làm khả năng phối hợp giữa các binh sĩ trở lên dễ dàng, nhưng ngược lại, nó lại có yêu cầu cực cao về võ tướng chỉ huy. Võ tướng nằm ở vị trí trên cùng của chiến trận cũng đồng nghĩa với toàn bộ công kích đều tập trung về nơi đây. Hơn nữa đao mang được trải qua tầng tầng cường hóa khi đến võ tướng thì sẽ trở lên cực kỳ cường đại, trong khi Binh cần phải đồng thời khống chế mười đạo đao mang như vậy, độ khó chỉ cần nghĩ một chút là biết.

Bỗng Binh hơi xuất thần.

Cuối cùng thì mình cũng được chỉ huy một binh đoàn đi lên chiến trường. Lần cuối mình mang binh đoàn lên chiến trường đã là chuyện

bao lâu rồi nhỉ? Ký ức của hắn cũng hơi mơ hồ, hắn cười tự giễu, có lẽ với mình chiến trường mới là nơi trở về chân chính.

Thế nhưng cảm giác được chiến đấu đúng là không tồi...

Trên khuôn mặt hình lá bài tú-lơ-khơ của Binh lộ ra nụ cười từ sâu tận trong đáy lòng.

Hắn đưa tay phải ra, rồi bỗng hướng tới hư không chụp một cái.

Chỉ thấy mười đạo đao mang sang chói mắt lập tức tụ lên bàn tay hắn sau đó hóa thành một quang cầu sáng rực rỡ.

Oanh!

Một cổ kình khí vô hình mạnh kinh người lấy quang cầu làm trung tâm ầm ầm phát tán ra bốn phía.

Bất kể là ngọn tiễn hình thành từ khí đen mờ nhạt hay là con cự xa dài hơn mười thước đang há to cái miệng đầy máu, còn cả Mãn Trụ trông giống như một con Bạo Hùng, đều như bị một cái lá chắn vô hình giữ lại, không thể tiến thêm một bước.

Trong cái thời khắc này dường như thời gian đã bị dừng lại.

Quang mang trong mắt Binh càng lúc càng tăng cao, trở lên sáng ngời giống như một ngôi sao. Trong lồng ngực hắn trào dâng cảm xúc hào hùng vạn trượng, rồi sẽ có một ngày chính mình sẽ dẫn theo tân Nam Thập Tự binh đoàn cùng những danh tướng tuyệt thế đương đại kia tranh tài cao thấp!

"Này các vị! ta tới rồi!"

Thanh âm nỉ non nhẹ nhàng phiêu tán giữa không trung giống như một làn gió.

Quang cầu hư ảo giữa bàn tay bỗng dưng mở tung.

Bùm!

Thanh âm nổ tung của quang cầu rơi vào tai ba người lại giống như một tiếng sét đánh!

Một trăm năm mươi đạo đao mang được trải qua quá trình áp súc cao độ hơn nữa còn được Binh không ngừng chấn động băng toái, hình thành lên vô số mảnh vụn đao mang nhỏ như hạt cát sau đó lại được áp súc cao độ. Quang mang phát ra trong cái khoảnh khắc bọn chúng bùng nổ khiến người ta không thể hình dung nổi!

Trùy hình sáng rực như một dòng cát từ trên bàn tay của Binh điên cuồng phun ra.

Khi ba người còn chưa kịp phản ứng thì đã bị quang mang cuộn trào mãnh liệt hoàn toàn thôn phệ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Hồn Võ Tướng Cường Đại

Đột nhiên quang sa sáng lên như nước lũ át hết toàn bộ quang mang trên chiến trường.

Vô số người trước quầng sáng bỗng đứng bật dậy, đầy vẻ hoảng hốt, bọn họ bị một màn trước mắt này làm cho chấn động, đại não trống rỗng. Mà những võ tướng kia giương mắt nhìn thân ảnh trong quầng sáng tỏ ra không thể tin nổi, cứ như gặp quỷ vậy.

Đây... là cảnh giới khống mang gì...

Khi quang mang tan hết, thân ảnh ba người xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Lão Phong trợn tròn con mắt đầy vẻ kinh sợ, toàn thân lão chẳng có chỗ nào còn nguyên vẹn, toàn thân dày đặc chi chít những lỗ máu giống như tổ ong, trông thập phần đáng sợ. lão đứng ở kia, không chút động đậy, giống như tượng.

Toàn thân Tử Tinh trong suốt giống như quặng tinh, rắc, một tiếng vang nhỏ, trán của ả xuất hiện một vết rạn. Ngay sau đó là những tiếng rắc rắc không ngừng, chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt và thân thể ả mất đi sự sống, khắp người phủ đầy vết rạn giống như mạng nhện.

Mãn Trụ giơ hai tay lên bảo vệ mặt, cả người phủ đầy vết thương, máu tươi vương khắp nơi, nhưng "Bạo Hùng tàn huyết" làm cho sinh mệnh lực của y ngoan cường vô cùng, hơn nữa lực phòng ngự của y cũng kinh người, điều này làm cho y dù ở trong quang sa nước lũ vẫn

còn may mắn sống sót. Các vết thương trên người y trông thật dọa người nhưng kỳ thực đều là thương ngoài da.

"Ta phải giết ngươi! Tất cả đều đi chết hết đi!"

Mãn Trụ nổ tung giận dữ rồi, khí tức trên người y trở nên càng thêm thô bạo, hai tay của y bảo vệ bộ phận yếu hại, rống giận gầm thét nhào sang chỗ Binh!

Chỉ cần giết chết cái tên Hồn tướng chết tiệt trước mặt, y sẽ tóm cái tên khốn khiếp, bóp nó nát tan như bóp một con kiến!

"Giết!"

Lạnh lùng, nghiêm nghị quát lên một tiếng âm trầm, đột nhiên nổ tung trong tai y.

Một ánh đao lạnh thấu xương xuất hiện ở trước mặt y không hề có dấu hiệu báo trước.

Cảm giác cực độ nguy hiểm làm cho cả người Mãn Trụ run rẩy. Dưới tình thế cấp bách, máu trong cơ thể đột nhiên sôi trào, trên trời cao hiện lên chòm đại hùng tinh tỏa ra màu lá cọ nhàn nhạt, từ trên trời giáng xuống.

Trên lưng Mãn Trụ, hiện lên một hình xăm gấu ngựa dữ tợn hung hãn.

Triệu hoán huyết mạch!

Không gì sánh bằng lực lượng đột nhiên bạo phát tại trong cơ thể, Mãn Trụ cảm thấy toàn thân sung mãn lực lượng. Bộ lông trên người y sáng lên một tia ngân quang! Mãn Trụ mừng rỡ cuồng điên, trời không quên ta, tự nhiên đột phá tại thời điểm mấu chốt như thế!

Đường Nhất rời khỏi chiến trường bèn bắt đầu điều chuyển phương hướng, Binh ngưng tụ quang đoàn, cố ý ngừng lại một chút để cho

Đường Nhất tranh thủ thời gian.

Mà khi Binh phát động thì, Đường Nhất đã suất đội, vòng trở về.

Cho nên khi quang mang tan hết, Đường Nhất đã đánh tới sát người Mãn Trụ, thời cơ xuất đao có thể nói không chê vào đâu được. Nhưng, dù cho trước đó trải qua nhiều lần huấn luyện, kết quả một đao này vẫn còn cách rất xa yêu cầu của Đường Nhất.

Quang mang và uy thế của Quang sa nước lũ, không những chấn nhiếp những người khác, mà cả đám võ giả thủ hạ của Đường Nhất cũng phải chịu cực đại xung kích. Điều này làm cho ba mươi lăm người cầm loan đao trong tay nhưng chỉ có hai mươi người theo đúng dặn dò của Đường Nhất chém ra một đao toàn lực.

Nếu đúng là binh đoàn Nam Thập Tự mà biểu hiện tồi tệ như vậy thì đám sĩ quan hẳn xấu hổ muốn chết, cả chi đội ngũ sẽ bị kỷ luật bế quan.

Nhưng mà lúc này, thế cũng đủ rồi!

Đường Nhất khống mang còn lâu mới tới trình độ xuất thần nhập hóa như Binh, nhưng đao pháp cấp đại sư của hắn chỉ khống mang trong phạm vi nhỏ cũng có thể phát huy ra uy lực kinh người.

Đường Nhất chém ra đao mang nhẹ nhàng vô thanh, hơn ba mươi đạo đao mang giống như bị nam châm hút, chìm cả vào trong đó.

Người bên ngoài chỉ nhìn thấy những đao mang đó chìm vào trong đao mang của Đường Nhất, nhưng kỳ thực chúng chỉ dán sát đao mang Đường Nhất, ở khoảng cách cực nhỏ hợp thành một đao quần, chúng tạo ra chấn động với tần suất cực kỳ mạnh.

Trong nháy mắt đao mang chạm đến cánh tay Mãn Trụ, quang mang ở bộ lông ngân sắc tăng vọt, âm thanh cắt kim loại ken két làm người ta ghê răng kèm với tiếng kêu thảm thiết của Mãn Trụ.

Đao mang chìm vào phân nửa cánh tay Mãn Trụ, máu huyết bắn ra.

Đau nhức làm cho tiếng thét thê lương, thảm thiết của Mãn Trụ phát ra giống như dã thú gào rú, nhưng một màn quỷ dị xuất hiện, máu tươi bắn ra chỉ một vẻn vẹn một lúc, nó giảm dần rồi ngừng lại, vết thương từ từ khép lại.

Thực sự là đáng tiếc, nếu như đội ngũ huấn luyện tốt hơn chỉ cần một đao có thể giải quyết gọn.

Vào thời điểm này không thể trông cậy vào đám bộ hạ phía sau, những tên gà này chắc chắn không kịp chém ra đao thứ hai, bây giờ cần phải trông vào võ tướng phát huy vũ dũng của cá nhân. Đó chính là vì sao võ tướng cấp thấp thường yêu cầu rất cao đối với vũ lực cá nhân. Trong chiến trường cục bộ, thực lực cá nhân xuất sắc thường là lợi khí phá vỡ cục diện bế tắc.

Khuôn mặt Đường Nhất không biểu tình, thân hình hơi ẩn phục trên lưng ngựa, trảm mã đao trong tay nhẹ nhàng như không, khẽ vung vẩy.

Đao mỏng như cánh ve.

Đao pháp cấp đại sư khiến hắn có thể trong chớp nhoáng chém ra hai mươi hai đao!

Hai mươi hai đao mang, chìm vào vết thương trên cánh tay Mãn Trụ chuẩn xác vô cùng, không một phần sai lệch!

Đường Nhất như một cơn gió mạnh, lướt qua người Mãn Trụ.

Phía sau, hai cái cánh tay bay lên trời, Mãn Trụ thần tình kinh sợ, không kịp phát ra một tiếng nào, cổ họng gã đã hiện một huyết tuyến.

Thế xông tới của Đường Nhất ngừng lại, quay đầu ngựa lại, thúc ngựa đi từ từ.

Trên lưng ngựa, Đường Nhất hoành đao đứng thẳng, lạnh lùng nghiêm trang, vẻ uy nghiêm biểu hiện ra hết.

Phốc!

Lúc này từ cổ họng Mãn Trụ huyết bọt bắn ra, ngửa mặt đổ ập xuống.

Vừa đúng vào lúc này, lão Phong đồng thời đổ nhào xuống, khí tức tuyệt diệt. Mà toàn thân Tử Tinh phủ đầy vết rạn, bộp, hóa thành mảnh nhỏ rơi xuống mặt đất.

Ba người, đã chết hết!

Tư Mã Tiếu cười không nổi nữa, y nhìn chằm chằm vào quầng sáng, sắc mặt có chút âm trầm. Y đương nhiên nhìn ra được, cái gọi là binh đoàn chỉ là một binh đoàn pháo hôi, những tố chất cơ bản còn huấn luyện chưa đâu vào đâu. Nhưng chính một binh đoàn pháo hôi lại mạnh mẽ như thế. Tổng kết có những bốn người là cường giả Thiên bảng chết ở trên tay bọn chúng, một người trọng thương.

Nếu chỉ tính chiến tích thì cái này tuyệt đối không phải một binh đoàn pháo hôi.

Ánh mắt Tư Mã Tiếu nhìn vào hai gã Hồn tướng của binh đoàn. Sở dĩ có thể có chiến tích như vậy, toàn bộ nguyên nhân đều do hai gã hồn tướng. Theo tin tình báo lúc trước, chỉ có tên hồn tướng cầm trảm mã đao hồn. Tư Mã Tiếu trăm triệu lần bất ngờ, trong tay Đường Thiên vậy mà lại còn một lá con át chủ bài khác!

Trông gương mặt đó không thể không buồn cười, nhưng mà nhớ tới biểu hiện kinh tài tuyệt diễm vừa mới kia, không có người nào cười nổi. Lần đầu tiên Tư Mã Tiếu nhìn thấy có võ tướng có thể khua vẫy chiến đấu uyển chuyển giống như nghệ thuật gia vậy.

Càng làm người ta phải vỗ án tán dương là kế hoạch chiến đấu chuẩn xác vô cùng. Toàn bộ quá trình chiến đấu, từ đầu tới đuôi, tất cả đều nằm trong tay hai gã hồn tướng này, đây mới là chỗ đáng sợ!

Tính thống soái của hồn võ tướng không đáng sợ, khống mang tinh tế đa dạng của hồn võ tướng cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là sự thông minh của hồn võ tướng.

Cái này không phải thông minh, mà là đa trí gần như hồn võ tướng đỉnh cấp yêu quái!

Mỗi một chi tiết, mỗi một phản ứng, tất cả đều là cạm bẫy do đối phương bày ra, khuyên nọ móc vào khuyên kia, cái tên khốn đó bị chết chẳng oan chút nào. Đến nhân vật kiêu hùng như Tư Mã Tiếu mà trong lòng cũng phát lạnh. Cho y vào vị trí ba người kia, y tự thấy cũng không chắc có thể làm được tốt hơn.

Thủ hạ của y cũng có võ tướng, nhưng mà so ra thì trình độ thấp hơn nhiều.

Nếu như binh đoàn này được huấn luyện tiếp tục thêm nữa thì...

Tư Mã Tiếu tin rằng đêm nay nhất định có rất nhiều người không ngủ được.

Tư Mã Tiếu liếc mắt nhìn sư huynh, nhưng bõng sửng sốt, ánh mắt sư huynh nhìn chằm chằm vào hắc viêm trên toàn thân Đường Thiên.

Khuôn mặt Đồ Như Hải vốn đã biến sắc lại biến sắc lần nữa, gã thế nào cũng không thể ngờ được, trận chiến đấu này vậy mà rơi vào cục diện như thế này. Gã cảm thấy Mông Vi cẩn thận vững vàng đang rơi vào cục diện khổ chiến, mà ba người đối phó một binh đoàn pháo hôi tưởng nhấc tay là xong thì kết quả ba người vừa đối mặt đã bị người khác giết chết.

Mông Vi...

Bây giờ toàn bộ hy vọng của gã đều trông vào Mông Vi. Chỉ cần Mông Vi có thể thắng thì có cơ hội đảo ngược tình thế.

Ánh mắt của gã lần thứ hai hướng tới Mông Vi.

Binh ngồi trên lưng ngựa, trong lòng không có chút đắc ý nào. Thắng lợi như vậy, đối với lão mà nói chẳng có điểm nào đáng để khoe khoang. Duy chỉ có một điểm đáng nhớ mang ý nghĩa kỷ niệm, trận chiến đầu tiên bản thân mình dẫn dắt binh đoàn?

Được rồi, cái này cũng tính cho binh đoàn đi.

Ánh mắt Binh lại không tự chủ mà rơi vào hắc viêm bao lấy cả người Đường Thiên xa xa trên bầu trời.

Huyết mạch Đường Thiên không bình thường, cái này lão đã biết trước. Nhược điểm võ trường lần trước, Đường Thiên đã hấp thu Chu Nho huyết và Vũ Nhân huyết, quá trình hấp thu cũng hoàn toàn không giống với người bình thường.

Lão đối với huyết mạch Đường Thiên cũng hiếu kì vô cùng. Đến giờ lão vẫn không rõ, vì cái gì Thập yêu đồng bài lại ở trong tay Đường Thiên. Đồng bài là của phụ thân Đường Thiên, phụ thân Đường Thiên với binh đoàn, có quan hệ gì?

Toàn bộ đầu mối bí ẩn, đều có thể từ huyết mạch Đường Thiên tìm ra manh mối.

Hắc viêm...

Chờ chút!

Binh trợn tròn con mắt, thân ảnh được bao phủ bởi hắc viêm trên bầu trời, làm cho lão cảm thấy một loại khí tức cực kỳ xa lạ.

Không đúng!

Binh gần gũi với Đường Thiên một thời gian rất dài, thêm nữa bình thường đốc thúc Đường Thiên tu luyện, đối với khí tức Đường Thiên đã vô cùng quen thuộc. Lúc trước Đường Thiên dùng Khổng Tước Minh Vương nhãn, tuy rằng khí chất có biến hóa, nhưng mà khí tức biến hóa chưa phải bản chất.

Trên bầu trời, tên khốn được hắc viêm bao phủ có khí tức đã hoàn toàn khác.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì...

Binh hoảng sợ, Đường Thiên trên bầu trời bỗng có động tác.

Thanh kiếm trong tay Mông Vi, sáng lên quang mang mênh mông. Lực tinh tọa từ Kình Ngư tọa hạ xuống cuồn cuộn không ngừng rồi chìm vào trong đó. Triệu hoán huyết mạch, việc này gây tổn thương rất lớn đối với võ giả. Thông thường thì không đến thời điểm sinh tử, võ giả sẽ không sử dụng. Tình huống Mông Vi lại phi thường đặc thù, thị có thể kích hoạt triệu hoán huyết mạch mà không phải chịu tổn thương. Nhưng mà, một năm chỉ có cơ hội một lần.

Trong cuộc đời chiến đấu của thị, thị chỉ mới thiêu đốt huyết mạch một lần.

Đây là lần thứ hai, tinh tọa chi lực thuần hậu mà dồi dào chìm vào thân kiếm, huyết mạch trong cơ thể thị hô ứng cùng nó, một kiếm này, thậm chí thị cảm thấy chính mình có thể chém vỡ trời cao.

Ngoại trừ Đường Thiên trước mặt.

Lực tinh tọa trên thân kiếm dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, âm thanh ong ong run rẩy. Lực tinh tọa cuồn cuộn không ngừng nhập vào, tựa hồ Kình Ngư tọa trên trời cũng cảm thụ được nguy hiểm vậy.

Tình huống dị thường như vậy làm trong lòng Mông Vi hiện lên dự cảm bất tường.

Nhưng vào lúc này, Đường Thiên bị hắc viêm bao vây dang hai tay ra, bỗng nhiên hạ xuống cánh tay trái.

Đó là...

Con ngươi Mông Vi co rụt lại.

Cánh tay phải Đường Thiên vươn ra thẳng tắp, bàn tay trong hư không nhẹ nhàng nắm chặt, một luồng hắc viêm chảy vào trong bàn tay hắn, hóa thành chuôi kiếm, được bàn tay cầm.

Bàn tay cầm chuôi kiếm hắc viêm từ từ co về.

Mông Vi quen thuộc động tác này lắm.

Đó là... động tác rút kiếm ra khỏi vỏ!

Lẽ nào...

Sắc mặt Mông Vi đại biến, trái tim đột nhiên nhảy lên. Bỗng nhiên, con ngươi thị co rút lại, trong nháy mắt phủ đầy sự kinh hãi.

Hư không như vỏ, một thanh kiếm hắc viêm chảy ra, được bàn tay Đường Thiên chậm rãi rút ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Thánh Kiếm Ngục Hải

Hư không tựa như vỏ kiếm, một thanh kiếm đầy lửa đen được Đường Thiên chậm rãi rút ra.

Kiếm rộng chừng bàn tay, dài khoảng hai thước rưỡi, còn cao hơn cả Đường Thiên, thân kiếm thẳng tắp, không có phần bảo vệ tay, lửa đen đậm đặc lan dọc thân kiếm.

Cả người Đường Thiên bị Hắc Viêm bao phủ đang cầm kiếm đứng, khí tức hắn đột nhiên thay đổi hoàn toàn, vừa cuồng bạo lại vừa âm lãnh.

Kiếm trên tay Mông Vi run rẩy, máu trong người như muốn đông lại.

Tinh tọa huyết mạch được lực từ tinh tọa thấm vào trong thời gian dài mà có thể hình thành và tiến hóa. Điều này khiến cho huyết mạch và chòm sao tương ứng có thể liên hệ với nhau. Triệu hoán huyết mạch giống như thiêu đốt võ hồn của bí bảo vậy. Điểm khác nhau chính là nếu thiêu đốt võ hồn của bí bảo thì bí bảo sẽ biến thành tro bụi nhưng triệu hoán huyết mạch thì tuy cũng chịu tổn thương cực lớn nhưng vẫn chấp nhận được hơn nữa cũng có một tỉ lệ nhất định có thể khiến người ta lột xác.

Huyết mạch trong cơ thể Mông Vi có độ hoàn chỉnh rất cao, bình thường nàng liên hệ với chòm Kình Ngư cũng dễ hơn võ giả thông thường rất nhiều

Nhưng đồng thời nàng cũng nhạy cảm hơn với những thay đổi của lực Tinh tọa.

Khi cả người Đường Thiên tỏa ra Hắc Viêm thì tinh lực từ chòm Kình Ngư gia tăng mãnh liệt dường như muốn áp chế Hắc Viêm trên người Đường Thiên nhưng lúc Đường Thiên rút thanh kiếm kia từ hư không ra thì tinh lực từ chòm Kình Ngư đột nhiên giảm mạnh cứ như thể nó cảm nhận được mình không cách nào chiến thắng.

Ngay cả triệu hoán huyết mạch cũng không có chút phần thắng nào sao?

Mông Vi cười khổ, ánh mắt nàng đọng lại trên người Đường Thiên.

Tên khốn này… rốt cục là ai?

Hạc ngẩng đầu liếc Đường Thiên đang lơ lửng trên bầu trời, trong lòng thoáng lo, tư thế cầm kiếm của Đường Thiên lúc này tuyệt đối không phải của kẻ mới vào nghề, mà Hạc biết rất rõ rằng, kiếm pháp của Đường Thiên rất cùi bắp, hơn nữa khí tức của Đường Thiên lúc này rất xa lạ…

Giống như người khác vậy

Hạc thu liễm tâm thần, quay đầu lại, cặp mắt lạnh lẽo liếc, xem ra phải giải quyết tên khốn trước mặt này thật nhanh rồi!

Lăng Húc cũng chú ý tới biến hóa của Đường Thiên, hắn cũng cực kì kinh ngạc. Thân hình bị lửa đen bao phủ trên bầu trời đầy âm lãnh cuồng bạo kia đem lại cảm giác đầu tiên cho Lăng Húc rằng đó không phải Đường Thiên! Đầu óc Lăng Húc đơn giản, hắn chỉ tin trực giác của mình, thằng ôn Đường Thiên này bình thường ngu ngốc, thằng thắng rõ ràng như ánh mặt trời chứ làm gì có vẻ âm lãnh cuồng bạo như thế.

Nhất định là đã có chuyện xảy ra.

Mắt Lăng Húc nheo lại, Độc Đao trước mặt hắn chợt có cảm giác như bị dã thú để ý, mặt mày không khỏi nghiêm trọng hẳn lên.

Tuy rằng không hiểu tại sao công kích của đối phương sẽ khiến mình cảm giác được căn nguyên của Thương Tiêm Hải nhưng Lăng Húc có thể đoán được Thương Tiêm Hải vượt trội hơn đối phương.

Tốc chiến tốc thắng.

***

“Ngục Hải!” giọng Thu Chi Quân run rẩy:” Thánh kiếm Ngục Hải!”

“Thánh… Thánh kiếm?” Tư Mã Tiếu lắp bắp, hắn gần như cho là mình nghe nhầm.

Thu Chi Quân dần bình tĩnh trở lại, hắn chăm chú nhìn thanh kiếm kia: “Khoảng 1500 năm trước có một vị Kiếm Thánh tính tình cổ quái tên là Vu Vương Hải. Tục truyền khi hắn còn trẻ đã ngẫu nhiên lĩnh ngộ được kiếm pháp có thể phá vỡ không gian nhưng cũng không phong thánh thành công. Tính tình người này cổ quái thô bạo, hiếu sát, hắn từng bị 6 gã Thánh Giả bao vây truy sát nhưng mỗi lần hắn đều tìm được đường thoát. Liên tục 20 năm bị truy sát lại khiến hắn phong thánh thành công, tiến vào Thánh vực. Kiếm của hắn gọi là Ngục Hải. Có tin đồn rằng trước khi hắn chết đã ném Ngục Hải vào hư không, không ngờ…”

Tư Mã Tiếu há hốc mồm, tên Kiếm Thánh này hắn không biết nhưng hắn chắc chắc về phương diện này sư huynh tuyệt đối không nhầm

Kiếm Thánh!

Rốt cục Thiên Lộ có bao nhiêu Kiếm Thánh thì không ai biết rõ nhưng mỗi vị Kiếm Thánh đều là người mạnh mẽ nhất đương thời. Với những thế lực có lịch sử lâu đời như Thập Nhị Cung thì bọn có lẽ sẽ không giật mình bởi lẽ họ đã tồn tại quá lâu rồi, không biết có bao nhiên cường giả đã tiến vào Thánh vực nữa. Nhưng với thế lực chỉ có lịch sử vài chục năm như Tộc Minh thì Kiếm Thánh giống như một truyền thuyết xa xa không thể với tới.

Kiếm trong tay tên khốn kia lại là Thánh Kiếm!

Tên khốn này… rốt cục hắn có lai lịch thế nào…

“Chúng ta có nên đoạt kiếm không?” Trong mắt Tư Mã Tiếu chợt hiện vẻ ngoan độc. Lúc đàu hắn chỉ có ý tọa sơn quan hổ đấu hòng đục nước béo cò nhưng khi Thánh Kiếm xuất hiện thì đã đủ để hắn thay đổi ý kiến.

Thu Chi Quân lắc đầu :” Không thể. Thanh kiếm này đúng là đã bị phong ấn trong hư không. Đúng rồi, ta phải sớm nghĩ ra chứ, Hắc Viêm kia chính là Hư Không Ám Viêm. Không đến thánh vực thì không thể phá vỡ hư không được.”

“Vậy tại sao hắn có thể rút được thanh kiếm này?” Tư Mã Tiếu hỏi

“Kiếm trong tay hắn không phải vật thật mà chỉ là hư ảnh thôi.” Thu Chi Quân trầm giọng: “Trong người hắn hắn có một ít Ngục Hải Ám Viêm, đám Ám Viêm này có thể cộng minh cùng phong ấn của Ngục Hải trong hư không để mượn sức mạnh của nó.”

“Đáng tiếc thật.” Tư Mã Tiếu đầy tiếc nuối, nếu chiếm được 1 thanh thánh kiếm thì danh vọng của hắn ở Tộc Minh hắn không ai có thể sánh nổi. Hắn có chút hâm mộ: “Chỉ là chút hư ảnh Ám Viêm mà cũng có sức mạnh như vậy quả là lợi hại!”

“Sức mạnh của Thánh Kiếm căn bản không phải thứ lúc này hắn có thể khống chế được. Kiếm Thánh phong thánh là sự rèn luyện mạnh mẽ nhất trong thiên địa, dù chỉ là một thanh kiếm sắt tầm thường nhất nếu trở thành Thánh Kiếm cũng cực kì mạnh mẽ.” Mắt Thu Chi Quân lộ rõ vẻ chờ mong.

« Chẳng lẽ Đường Thiên là hậu nhân của Vu Vương Hải ? » Tư Mã Tiếu nghi ngờ.

“Không thể nào! Cả đời Vu Vương Hải không lập gia đình, hơn nữa 1500 năm trước đã quá xa rồi.” Thu Chi Quân lắc đầu.

***

Đường Thiên cũng không mất đi ý thức, nhưng ý thức của hắn đang ở một trạng thái cực kì quái dị. Hắn giống như ở hỗn độn hư không, xung quanh là Hắc Viêm vô tận, còn có một bóng lưng mờ ảo cách đó không xa.

“Này này này! Đại thúc! Đây là nơi nào?” Đường Thiên lo lắng gọi to.

Lần trước thấy máu huyết của mình sinh ra Hắc Viêm ở chỗ Phí lão đầu đã khiến Đường Thiên nảy ra một ý nghĩ lớn mật. Nếu có thể lợi dụng Hắc Viêm này thì ngon! Hắc Viêm này đến cả Bí Bảo cũng đốt cháy được thì nếu sử dụng trong chiến đấu chẳng phải mình có lợi quá lớn sao? Kết quả là hắn đã tìm được phương pháp, chính là con mắt màu đỏ của hắn.

Nhưng mà rõ ràng lần trước chỉ có nắm tay phát ra lửa mà sao lần này lại thành thế chứ.

Bóng lưng phía trước giống như không nghe thấy, mắt Đường Thiên lóe lên, hắn bỗng phát hiện trong tay mình có một thanh kiếm kì quái.

Kiếm?

Đường Thiên sửng sốt, mình đã bao lâu không sờ đến kiếm rồi? Lần trước dùng kiếm là lúc luyện kiếm thuật cơ sở ở học viện. Bỗng nhiên vô số tin tức tràn tới như thủy triều.

Đường Thiên chỉ cảm thấy đầu đau buốt, hắn vô thức muốn ôm đầu.

“Nắm chặt kiếm!”

Bỗng một giọng nói vang lên.

Đường Thiên lúc này bất chấp mọi thứ, hắn cố gắng nắm chắc kiếm trong tay, đau đớn như cơn sóng muốn nhấn chìm hắn.

Hắn vẫn gắng cầm kiếm, cả người run rẩy.

“Ôi chao, quả không hổ là con của người kia.”

Bóng người trước mặt Đường Thiên cười khàn khàn khó nghe rồi dần biến mất.

***

Mông Vi nhìn Đường Thiên trước mặt không hề nhúc nhích tựa con rối. Lẽ nào hắn gặp phản ứng bất lợi nào đó? Mông Vi chợt nghĩ, điều này cũng không lạ, bởi rất nhiều bí bảo cường đại khi nhận chủ thì sức mạnh của võ giả sẽ suy giảm rất nhiều.

Thanh kiếm đầy Hắc Viêm này tỏa ra khí tức chứng tỏ sự cường đại của mình.

Mông Vi không chắc chắn nhưng nàng biết rõ đây là cơ hội duy nhất của mình.

Liều thôi!

Quyết định nhanh chóng, mắt Mông Vi sáng lên định ra tay.

Bỗng Đường Thiên trong Hắc Viêm trước mặt oằn mình co người lại.

"A a a a!"

Tiếng thét giống như dã thú lại giống như tiếng sấm vang vọng cả sa mạc. Cùng với tiếng thét là khí tức âm lãnh thô bạo quét qua như một cơn lốc. Một gợn sóng tròn mắt thường có thể thấy được lấy Đường Thiên làm trung tâm lan ra bốn phía.

Mông Vi đứng mũi chịu sào, nàng chỉ cảm thấy như bị dã thú lao vào, kêu 1 tiếng đau đớn cả người đã bắn ra mấy chục trượng, đến khi ngừng

lại thì khóe miệng đã trảo máu, mắt nàng lộ rõ vẻ hoảng sợ

***

Hạc phản ứng cực nhanh, gần như là lúc Đường Thiên vừa thét lên là mặt hắn biến sắc, không chút do dự vứt đối thủ lại để chạy trốn. Hạc lao đi giữa không trung giống như một con hạc đen lớn, trong nháy mắt sóng khí lao tới trước mặt, mặt Hạc nghiêm trọng, hai tay giương ra, toàn thân thả lỏng, trong lòng cực kì kinh sợ, rồi hắn bay ngược về phía sau cực nhanh.

Hạc giống như cưỡi gió mà đi, trong chớp mắt đã bay nửa dặm có thừa, mặt mày hoảng sợ.

Đối thủ của Hạc vừa lúc quay lưng về phía Đường Thiên, khi Hạc trước mặt đột nhiên bỏ chạy thì hắn ngẩn người rồi biến sắc nhưng vẫn chậm một bước, chỉ có thể miễn cưỡng vận kình vào lưng, 1 sức mạnh cuồng bạo, hung ác mạnh mẽ đánh thẳng vào lưng hắn.

Hắn aaa phun ra 1 ngụm máu tươi, cả người bắn đi.

Lăng Húc vẫn luôn chú ý đến Đường Thiên nên khi Đường Thiên thét lên mặt hắn biến sắc (thằng nào mặt cũng đổi màu phát mệt, như tắc kè ấy :cuoichet:, cũng chẳng để ý đến Độc Đao trước mặt nữa mà đảo thương, để Thương Tiêm Hải chắn trước người

Ầm~!

Sức mạnh cuồng bạo đến cực điểm truyền dọc thân thương lại, cơ bắp toàn thân Lăng Húc cứng lại, điên cuồng điều động toàn bộ chân lực trong người, hắn rống giận, thương mang tăng vọt. (Thương mang: chắc là ánh sáng từ cái thương quá.)

Nhưng hắn cũng không thể nào chống lại cơn sóng khí khủng bố này, Hỏa Liệt Điểu giống như trượt cát, trượt về sau mấy chục trượng mới ngừng lại được

Độc Đao đúng lúc lực cũ đã hết, lực mới chưa có thì bị đập bắn đi mấy chục trượng, lăn lộn trên cát không chút động đậy.

Mặt Binh biến sắc, trầm giọng quát: “Đao!”

Đường Nhất là người đầu tiên phản ứng, hắn vung đao, tiếp theo có chừng 70, 80 người kịp phản ứng theo, chém ra đao mang. Mặt Binh nghiêm trọng, hai tay búng nhẹ, hợp nhất đao mang lại đón đầu sóng khí.

Ầm~!

Sóng khí giống như va vào bức tường, điên cuồng tìm lỗ hổng chui vào, khí lưu xông phá bừa bãi khiến cả đội ngũ thoáng chốc ngã toán loạn nhưng cũng không có thương vong.

Binh chui từ cát lên kinh ngạc nhìn Đường Thiên

Thằng ôn này…

Đám võ giả quan chiến từ ngoài 20 dặm chỉ thấy một làn sóng gợn lên giống như ở bờ biển rồi nháy mắt sau đã tràn tới trước mặt.

Những cồn cát ngoài 20 dặm ầm ầm sụt xuống, vô số bóng người bay ra từ sa mạc.

Đường Thiên rơi từ trên trời xuống mặt đất, hắn khụy gối ôm đầu dường như rất đau đớn.

Đường Thiên bỗng ngẩng đầu đứng lên.

Trong con mắt đầy Hắc Viêm, rực hồng yêu dị, hết sức lạnh lẽo.

Đây không phải sự lạnh lẽo tỉnh táo của Khổng Tước Minh Vương Nhãn mà là sự hờ hững từ trên cao nhìn xuống. Trong lòng Đường Thiên không có chút gợn sóng nào, hắn hờ hững quét mắt nhìn xung quanh, trong đầu hiện ra vô số phương pháp dùng kiếm, những phương pháp có cảm giác như nó đã có từ rất lâu rồi

“Ta là ai?”

Đường Thiên cúi đầu nhìn tay mình và thanh kiếm đang cầm, mắt hắn chậm rãi đảo qua toàn trường.

Binh, Lăng Húc và Hạc , tất cả kí ức trước đây hắn nhớ rất kĩ, không sót chút nào nhưng chúng lại như rất xa xôi, không thể khiến lòng hắn gợn sóng. Tâm hắn dường như trải qua vô số lần sinh tử, sắt đá vô cùng

Ánh mắt hắn cuối cùng dừng ở người Mông Vi.

Kẻ địch…

Hắn vung thanh kiếm trong tay lên, mặt không đổi sắc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Kiếm Tên An Hảo

Thấy Đường Thiên hơi nâng kiếm lên, cái cảm giác nguy hiểm làm lông tóc Mông Vi bỗng dựng đứng, nó khiến người ta hít thở không thông mạnh đến nỗi suýt chút nữa ả xoay người bỏ chạy.Nhưng…

Nắm chặt thanh kiếm, cố điều hòa hơi thở, gắng kích thích chiến ý. Ả thường cho rằng chiến ý của mình rất vững, nhưng bây giờ nó sắp sụp đổ.

Quá mạnh! Đường Thiên mạnh đến mức ả không khởi chiến ý nổi. Kinh nghiệm chiến đấu của nàng phong phú vô cùng, biết mình không còn đường thắng. Sẽ chết thôi… Khóe miệng Mông Vi chợt hiện nét cười, nàng lại cảm thấy thoải mái. Chết rồi, sẽ không phải đánh nhau nữa.

Vô số hình ảnh như đền kéo quân lướt qua tâm trí cô: từ nhỏ lang thang, được trưởng lão nhặt về, trãi qua chém giết đào thải tàn khốc, nữ tử gầy yếu sợ sệt mang theo thanh kiếm đầy máu, lặng lẽ khóc trong đêm vắng…… Cuối cùng cũng chết ư? Sinh mệnh ảm đạm sắp chấm dứt.

Tay hơi rung, nàng cảm nhận được bi ưu từ thanh kiếm, thanh trường kiếm này không phải bí bảo, trừ tính hơi cứng một chút thì không còn gì đặc biệt nữa. Nó chỉ là một thanh kiếm dùng để luyện tập, không bén nhọn, chỉ có cứng rắn. Nàng mang theo nó trãi qua quá trình đào thải tàn khốc ở Hắc Hồn, chưa từng đổi thanh khác. Nó đi theo nàng, là một phần dũng khí của nàng, mỗi khi nàng hoang mang lo sợ, cầm lấy nó nàng cảm thấy lòng mình được an tĩnh lại.

Nàng giết người vô số, nó cũng uống máu vô số, cái thanh kiếm chỉ dùng để huấn luyện này cũng dần sinh ra kiếm hồn.

“Đừng buồn, đây là ta được giải thoát.” Nàng nghĩ.

Trong ánh mắt Mông Vi chỉ còn tình cảm với kiếm, sắt thường sanh hồn, nó có sinh mệnh rồi. Sau này mày có nổi tiếng, có làm cả thiên hạ run sợ không? Cái thanh kiếm bình thường chỉ dùng để tập luyện, giờ đã sứt mẻ, nhìn sơ cũng thấy vết rạn. Tuy tiếc lắm nhưng dù sao nó vẫn là sắt phổ thông ah!

Ta chết rồi, mày sẽ bị mai một mất, ai mà chịu dùng thanh kiếm chỉ để tập luyện đi chiến đấu chứ! Mày hiếu chiến như vậy nhất định sẽ không cam lòng.

Cám ơn mày đã kề vai chiến đấu với tao, hãy nhận lấy lời cảm ơn này!

Mông Vi nắm kiếm, cố dựng trước mặt, mắt nhắm chặt.

Paa~, từ thân nàng vang lên tiếng nổ, thân rung lên.

Pa~, pa~, pa~!

Tiếng “pa,pa…” như rang bắp vang lên, thân thể nàng run dữ dội, khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng, đầu mày hơi nhăn lại, cố gắng kìm sự thống khổ.

Triệu hoán huyết mạch lần thứ 2!

Bạch Kình Huyết Mạch trong thể nội Mông Vi phi thường đặc thù, Bạch Kình Huyết chỉ là một nhánh trên Kình Ngư Tọa, nhưng huyết mạch nàng phục dụng có độ hoàn thành lên đến 90%.

Đây cũng là nguyên nhân nàng có thể triệu hoán lần 2.

Ánh sáng trắng từ thân nàng sáng lên, chòm sao Kình Ngư lại hiện lên, chiếu xuống một luồng ánh sáng trắng nhu hòa, quang mang trắng liên tục rót vào hai tay nàng rồi chui vào trường kiếm.

“Phàm thiết vô danh,

Bách chiến sinh hồn;

Bạch Kình Huyết nhiên,

Vi nhữ tế sinh!”

Tạm dịch:

Từ sắt thường không tên,

Trãi trăm trận sinh hồn;

Đốt lên Bạch Kình Huyết,

Vì thành toàn cho mày!

Quang mang trắng lưu chuyển thật nhanh dọc theo thân kiếm, hoa văn màu trắng sinh ra trên thân kiếm sứt mẻ.

Tiếng cầu nguyện thành khẩn của thiếu nữ vang lên:

“Mày, không có gì bẻ gảy được! Không mũi nhọn nào phá được! Không dính máu!...

Nghe thiếu nữ nỉ non, thần sắc Đường Thiên vẫn lạnh lùng không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại rung động.

“Buồn cười!”

Đường Thiên đạm mạc nói, Ngục Hải trong tay hắn chỉ thẳng vào Mông Vi.

“Oanh!”

Hắc Viêm từ thân kiếm phun ra mãnh liệt, như nước lũ lao tới Mông Vi.

Tầm mắt Mông Vi bị Hắc Viêm che kín, hoàn toàn không có chỗ nào để tránh. Bỗng quang mang trắng trên thân kiếm mạnh lên bao phủ Mông Vi. Ánh sáng trắng va chạm với Hắc Viêm liền bị lung lay.

Hắc Viêm hung hãn vô cùng ánh sáng trắng có nguy cơ bị vỡ.

Mặt Mông Vi tái nhợt, âm thanh run run nhưng vẫn cố thốt từng từ: “Mày, nhất định phải sống tốt.”

Bạch quang trên trường kiếm trong tay nàng tăng vọt, nhưng trong nháy mắt chúng đã chui hết vào thân kiếm.

Thân kiếm đen tuyền, hiện những đường vân màu trắng bạc tinh xảo; nhìn qua thanh kiếm trở nên tinh mỹ hơn nhiều, cũng không còn lệ khí[1]. Nhưng những chỗ mẻ lại làm cho nó trở nên không còn hoàn mỹ. Chòm sao Kình Ngư trên bầu trời đang sáng, chớp mắt đã tối sầm lại, mây từ bốn phương tám hướng tụ lại. Chòm sao Kình Ngư Tọa lần lượt lộ ra.

Đường Thiên thu Ngục Hải lại, Hắc Viêm đầy trời biến mất, hắn nhìn Mông Vi trước mắt.

Chân Mông Vi đang biến mất từng chút một, thay đổi trên trời làm nàng hoảng sợ. Là Kình Ngư Tọa muốn hủy trường kiếm của nàng.

Không!

Nàng luống cuống, thanh kiếm này là vướng bận duy nhất của nàng, cũng có thể nói là người bạn duy nhất. Nàng muốn cuộc sống sau này của nó được tốt hơn, không ngờ lại làm cho Kình Ngư Tọa muốn diệt nó.

Kình Ngư Tọa phản phệ sẽ khiến nó bị hủy diệt.

Mông Vi đau lòng lắm, chợt nàng thấy Đường Thiên, như sắp chết đuối nắm được cọng cỏ cứu mạng, nàng nói với Đường Thiên: “Tiên sinh, xin cứu nó!... Xin ngài,… xin cứu nó!”

Cả Kình Ngư Tọa cũng sợ người kia, nhất định có thể cứu nó! Nhất định!

Mông Vi vừa khóc vừa van xin. Sắc mặt Đường Thiên vẫn thờ ơ, nói giọng trầm thấp: “Kiếm tên gì?”

Mông Vi thì thào: “Tên kiếm? Kiếm tên…” rồi nàng chợt ngẩng đầu nói: “Nó gọi là An Hảo!”

Chỉ mong cho thanh kiếm được tốt hơn.

Quang mang trên kiếm lưu chuyển, lại như than khóc; một đường sáng từ thân kiếm bắn lên Kình Ngư Tọa. Từ chòm sao Kình Ngư cũng bắn trả một luồng sáng y hệt, 2 đạo quang mang đâm vào nhau.

Ầm~! Thương không run rẩy.

Mây đen bốn phía lại càng dày đặc, tiếng sấm vang dội như ngày tận thế.

Đây là… chòm sao phản phệ[2]!

Mỗi một kiện Bí Bảo, đều do chòm sao sinh ra, mỗi Bí Bảo của chòm sao đều có hệ thống kiểm soát nghiêm ngặt. Con người chế tạo Bí Bảo, sẽ bị chòm sao tương ứng ngăn cản mãnh liệt, cũng là chòm sao phản phệ. Thanh kiếm này được Mông Vi dùng lực lượng huyết mạch rèn luyện, nên bị Kình Ngư Tọa cắn trả.

Một khi nó tồn tại được sau khi bị Kình Ngư Tọa cắn trả, sẽ trở thành một kiện Bí Bảo mới. Loại Bí Bảo này khong thể mượn lực lượng chòm sao, nhưng lại có được năng lực khác; chúng không nằm trong hệ thống Bí Bảo của chòm sao, vì vậy gọi là Tinh Tọa Ám Bảo.

Nhưng sức mạnh khi chòm sao cắn trả rất khủng bố, đó là nguyên nhân Tinh Tọa Ám Bảo hiếm khi xuất hiện trong lịch sử.

Hạc kinh ngạc mở to mắt, cái loại chuyện cắn trả chỉ xuất hiện trong truyền thuyết này đã đánh mạnh vào cảm xúc của hắn. Song khi thấy Đường Thiên trong Hắc Viêm đứng trên không trung không hề có ý tránh đi, Hạc hồi hộp.

Tên hỗn đản này, chẳng lẽ hắn thật muốn thành toàn cho thanh kiếm đó? Hạc mắng thầm một câu rồi thân hình nhanh như điện, điên cuồng phóng tới chỗ Đường Thiên.

Cùng lúc đó, Lăng Húc cũng phóng tới Đường Thiên; tuy Lăng Húc không biết Tinh Tọa Bí Bảo gì cả, nhưng trực giác cho hắn biết, Đường Thiên gặp nguy hiểm.

Đường Thiên liếc qua hai bóng người đang lao tới, trong lòng hơi động, miệng lại thốt: “Ngu xuẩn!”

Cầm Ngục Hải chém ra hai đạo kiếm mang. Hạc cùng Lăng Húc thấy Hắc Viêm bay tới thì hết hồn.

Hạc vô thức cầm Hạc kiếm chém ra, một cỗ sức mạnh kinh hồn từ thân kiếm truyền đến, thân hình Hạc văng ngược trở lại; hắn có thể cảm nhận được, cỗ sức mạnh kia không hề thương tổn hắn mà chỉ hất hắn đi.

Lăng Húc không thông minh như Hạc, cả người lẫn chim máy như tông phải quả cầu hơi, văng ngược tới hơn trăm trượng. Đang bay, hắn vẫn mở miệng la: “Hỗn đản! Ngươi sẽ chết đó…”

Đường Thiên lại nói nhẹ: “Ngu ngốc!”

Mông Vi đã gần như trong suốt, nàng nhìn Đường Thiên cảm kích nói: “Cám ơn!”

Đường Thiên vẫn không biểu hiện gì, tay vẫy nhẹ, thanh trường kiếm kia rơi vào tay hắn, thân kiếm có thêm hai chữ: “An Hảo.”

Mông Vi bị tiêu tán hết, không sót chút gì.

An Hảo trong tay Đường Thiên như sụt sùi.

Bầu trời bị mây đen che kín, chỉ có Kình Ngư Tọa vẫn tỏa sáng. Đường Thiên ngẩng đầu nhìn lên, lửa đen dập dờn, khí thế lăng lệ không chút sợ hãi.

Tư Mã Tiếu nãy giờ trầm mặc, đột nhiên hỏi: “Hắn có thể thành công không?”

Thân ảnh cùng Hắc Viêm lượn lờ kia, không biết vì cái gì mà khi nhìn đầy cảm giác áp bách. Lấy sức một người muốn chống lại lửa giận trời đất nhưng không chút rụt rè.

“Không biết.” Thu Chi Quân lắc đầu, ánh mắt hắn đầy vẻ kính nể.

Người bình thường đối mặt với uy thế cỡ đó, đã hoảng sợ đến mức tay chân run rẩy từ sớm, nhưng Đường Thiên…

Ai cũng không ngờ, một trận chiến, lại thành thế này. Nhưng cảnh tượng trước mắt, chấn động hơn cảnh hai người đánh nhau nhiều. Đây là trận chiến giữa người với trời mà!

Trước màn sáng, mỗi người đều trầm mặc không nói.

Khí tức âm lãnh cuồng bạo, dọc lên Ngục Hải chui hết vào thể nội Đường Thiên. Trong lòng hắn vẫn bình thản, không chút gợn sóng, kiếm chiêu vừa quen thuộc vừa lạ lẫm quay cuồng trong đầu.

An Hảo kiếm bên tay trái, Ngục Hải bên tay phải rũ xuống, thân hơi co lại.

Uy áp từ trên trời ngày càng mạnh, mây càng dày.

Ông~!

Một trụ ánh sáng ầm ầm bắn xuống, nó hung bạo hơn đạo ánh sáng lúc nãy nhiều.

Chi~la~la~!

Sấm sét hiện ra dày đặc dọc theo quang trụ, hợp thành một tấm lưới bằng sét.

Mặt Đường Thiên vẫn không biểu hiện gì, Ngục Hải ngóc dậy đâm ra.

Hắc Viêm kiếm mang cuộn trào, như một cây cột đen thui, phóng ngược lên trời, đâm thẳng vào quang trụ từ Kình Ngư Tọa bắn xuống.

Rầm~!

Ánh sáng trắng cùng lửa đen bắn tung tóe, sét tán ra, kình khí kinh người quét ngang ra bốn phía.

Bầu trời run rẩy kịch liệt.

Các màn sáng cũng rung lắc mãnh liệt, một mảnh mơ hồ, năng lượng chấn động quá mạnh đã ảnh hưởng đến Bí Bảo truyền ảnh.

Thân thể Đường Thiên lay động, khóe miệng nhếch lên cười khinh thường. Trong đầu hắn, ngoài kiếm chiêu còn có hình ảnh về cuộc đời Vu Vương Hải. Từng bị đuổi giết 20 năm, nên hắn rất căm hận với cái gọi là áp chế; loại hận này là căm hận, hận tận xương tủy.

Nhưng hiện tại, cần lợi dụng tâm tình căm hận này mới có thể phát ra hết uy lực của Ngục Hải. Hơn nữa, Ngục Hải vốn xuất phát từ hận thù, đương nhiên hình chiếu cũng sẽ tăng lên.

Ánh mắt Đường Thiên tăng thêm vẻ thô bạo, hung ác như dã thú bị chọc giận.

Hắc Viêm tăng vọt, khí tức của hắn cũng tăng theo.

Một thân ảnh cô tịch đứng trong hư không tối tăm, hắn khàn khàn cười nhẹ: “Không hổ là con của hắn, cả lòng căm hận của ta cũng tận dụng, rất tốt!”

"Ôi Ôi, biết rõ là bị lợi dụng, ta vẫn căm hận ah."

Vu Vương Hải rít gào như dã thú bị thương.

Đường Thiên ngẩng đầu nhìn Kình Ngư Tọa trên đỉnh đầu, mắt hiện vẻ căm hận.

Cầm Ngục Hải chém ra lửa đen.

[1] Khí độc ác, tàn bạo.

[2] Cắn trả.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Hoàn Toàn Mất Trí Nhớ

Làn sóng Hắc viêm tụ lại rồi cùng nhau gào thét phóng lên cao.

Cột sáng thứ hai từ bầu trời hạ xuống lập tức tan biến. Thế tới hắc viêm vẫn còn, giống như một tinh hồn thú khát máu, đánh về phía Kình Ngư tọa trên trời cao.

Nó càng bay càng cao, nhưng thủy chung chưa thể với tới Kình Ngư tọa, bay lên mấy trăm trượng thì tiêu tán trên không trung.

Đường Thiên ngửa mặt, hắc viêm cả người phun ra nuốt vào bất định. Hắn nhìn chăm chú vào bầu trời trên đầu, không chút động đậy. Hắc viêm nồng nặc tản ra, cuồng bạo kinh người. Hắn tựa như một tên côn đồ bò ra từ đấu trường Tu La, hắc viêm trên người tựa như dính đầy vết máu.

Quang mang Kình Ngư tọa lập lòe bất định, nhưng cột sáng thứ ba vẫn không hạ xuống.

Kình Ngư tọa trên bầu trời từ từ ảm đạm, cho đến khi biến mất.

"Phì!" Trên không trung, Vu Vương Hải khinh miệt cười lạnh một tiếng.

Màu đen biến mất với tốc độ kinh người. Thái Dương xuyên thủng tầng mây, làm tâm tình mọi người đang bị kiềm chế đến cực điểm, cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Vẻ cuồng bạo trong mắt Đường Thiên dần dần biến mất.

Hắn lẳng lặng trôi nổi trên cao, nhìn chăm chú phía dưới, đầu óc lại chuyển động rất nhanh. Có lẽ mình phải ngủ say lần nữa. Hầy, cái tên ngu ngốc này phân nửa thông minh của mình cũng không có được.

Nếu như là mình thì... Khẳng định đã mò đến chân tướng rồi...

Hắn đem ý nghĩ không hiện thực này vứt ra sau đầu.

Vu Vương Hải là Kiếm thánh, xem ra vị phụ thân này của mình không phải nhân vật đơn giản. Hơn nữa bí mật không ai biết trên người mình dường như còn nhiều hơn so với tưởng tượng thì phải. Cường đoạt tinh lực Khổng Tước tọa, lại đến từ hư không ám viêm lôi ra thánh kiếm Ngục Hải, còn có kiếm pháp và tin tức giống như thủy triều điên cuồng chui vào trong đầu mình nữa.

Đường Thiên ngửi ra một chút hương vị của âm mưu, tên khốn này rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?

Binh đoàn Nam Thập Tự, Kiếm thánh... hai thứ này có gì liên hệ với nhau hay không...

Bỗng nhiên, từ chỗ sâu trong đầu Đường Thiên đau nhức, loại đau đớn này vô cùng mãnh liệt, Đường Thiên vô thức ôm lấy đầu.

Đáng chết!

Hắc viêm trên thân hắn nhanh chóng biến mất, kể cả Ngục Hải trên tay phải, cũng như bọt biển biến mất trong ánh nắng. Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, nhíu chặt trán lại, như tại chịu đựng thống khổ cực lớn.

Khốn kiếp... cho ta một điểm thời gian...

Đường Thiên bị hắc ám vô biên nuốt lấy hoàn toàn.

Thân thể mất khống chế từ trên trời rơi xuống, khi sắp nện lên mặt cát, thì An Hảo kiếm trên tay trái hắn bỗng nhiên sáng lên quang mang nhè nhẹ, nâng lấy thân thể hắn, ngăn thế rơi xuống.

Đến khi hắn lơ lửng cách mặt đất khoảng nửa thước thì quang mang của An Hảo kiếm biến mất, hắn rơi bộp xuống cát.

Hai bóng người lướt tới như gió, Hạc và Lăng Húc vừa nhìn Đường Thiên rơi xuống, thì bị dọa giật cả mình, vội vàng xông lại.

Trên không trung, trên mặt Vu Vương Hải hiện lên vẻ sầu lo.

"Kế hoạch hoàn toàn rối loạn. Tiểu tử này không ngờ mở ra ý thức thứ hai sớm như thế, thực sự khiến người ta bất ngờ mà. Hơn nữa..."

Khóe miệng Vu Vương Hải hiện lên nụ cười nhẹ.

"Ý thức thứ hai của thằng nhóc này rất mạnh nha! Không hổ là..."

Ngữ khí hắn dần thấp đi, thân ảnh từ từ biến mất trong không trung.

Bất luận võ giả ở đây, hay là những người trước quầng sáng theo dõi trận chiến này đều mang theo tâm tình phức tạp mà rời khỏi. Nhưng người nào đều hiểu rõ, cuộc chiến này còn lâu mới đến hồi kết thúc. Chỉ là hiện tại có quá nhiều nghi vấn, các phương thế lực phía sau trận chiến này đều đang trong quá trình điều tra.

Được điều tra nhiều nhất chính là thanh hắc viêm kiếm trong tay Đường Thiên.

Rất nhanh, sự tình Kiếm thánh Vu Vương Hải được kéo ra ánh sáng.

Lần này, mọi người lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chuyện này quan hệ tới một vị Kiếm thánh, dù cho hắn đã chết một nghìn năm trăm năm. Hơn nữa, Ngục Hải kiếm không ngờ lại có thể phản chiếu đầy đủ từ hư không đến tay Đường Thiên, như vậy nói lên lực lượng của nó không hề suy kiệt. Vị Kiếm thánh cuồng bạo khát máu trong truyền thuyết kia rất có khả năng còn sống dưới dạng Hồn tướng.

Kiếm thánh Hồn tướng, điều này đủ để cho rất nhiều người chùn bước.

Một vài thế lực thần thông quảng đại, liền bắt đầu tiến hành điều tra trên các phương diện từ sự tích cuộc đời Vu Vương Hải. Sau đó tìm kiếm những nhân vật khả nghi, nhưng vẫn không có được bất kỳ manh mối nào. Sự tích cuộc đời Vu Vương Hải ít đến thê thương, tuy hắn là Kiếm thánh, nhưng dù ở thời đại đó, trong mắt rất nhiều người cũng không phải là chính thống. Mà Vu Vương Hải độc lai độc vãng, cũng chẳng để lại vài câu đôi lời.

Là ngẫu nhiên, hay là tất nhiên?

Bất luận những thế lực lớn kia âm thầm điều tra như thế nào, thì danh tiếng của Đường Thiên nhanh chóng lan rộng ở Nam Thiên, Bắc Thiên, ngay cả năm vực Địa cực cũng nghe được.

Khi Đường Thiên mở mắt đã là ngày thứ ba.

Hắn nhìn trần nhà, thoáng cái ngây người, hửm, sao mình lại ở đây?

Không phải mình đang đánh nhau sao?

Sắc mặt hắn lập tức biến đổi , phát ra tiếng kêu thảm thiết: "A, lẽ nào ta ngủ quên? Trời ạ! Tiểu Húc Húc tiểu Hạc Hạc, các ngươi phải kiên trì nha!"

Đường Thiên oa oa kêu to nhảy dựng lên, luống cuống tay chân mặc quần áo, liền ra chạy bên ngoài.

Khi hắn lao ra khỏi phòng, thì ngây người. Doanh trại trước mắt vô cùng náo nhiệt, mọi người như đang ăn tết vậy.

Đây là...

"Đại nhân tỉnh rồi!" Bỗng nhiên một tên võ giả thét lên chói tai.

Đường Thiên bị dọa cho nhảy lên.

Tiếng thét chói tai này lập tức tạo nên một mảnh cao trào, vô số võ giả giống như thủy triều vọt tới.

"Đại nhân! Ngài cuối cùng cũng tỉnh rồi!"

"Thật quá tốt! Ta biết đại nhân nhất định không có việc gì mà!"

"Oa oa oa!"

...

Làn sóng âm thanh đột nhiên lan ra trong đám người, làm cái đầu Đường Thiên ong ong rồi phình to ra, vẻ mặt hắn mờ mịt, đây rốt cuộc là như thế nào?

Hạc và Lăng Húc nghe được tin, vội vàng chạy tới.

Hạc chú ý tới biểu tình mờ mịt của Đường Thiên, trong lòng chợt động.

Lăng Húc thì lại nghiến răng nghiến lợi: "Tên khốn cuối cùng tỉnh rồi, ta phải đánh hắn một trận thật đau mới được!"

Hạc liền túm dây lưng, giữ Lăng Húc đang muốn phun lửa lại.

Đường Thiên bỗng nhiên nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Ồ, ruồi trâu, sao các ngươi lại tới đây?"

Vẻ mặt hắn mờ mịt chào bốn người, biểu tình bốn người đều có chút ngượng ngùng.

"Chúng ta vốn là tới hỗ trợ, kết quả trên đường bị người khác phục kích." Thần tình bốn người có chút mất tự nhiên, sau cùng vẫn là Lương Thu giải thích. Bọn họ vốn là tới hỗ trợ, kết quả không đến giúp kịp, trên đường còn bị người ta ngăn chặn.

A Mạc Lý bối rối mà cười nói: "Chẳng qua những kẻ phục kích chúng ta cũng bị chúng ta đánh bị thương vài tên!"

"Ngươi không sao chứ?" Hàn Băng Ngưng cố lấy dũng khí hỏi Đường Thiên.

"Ta không sao!" Đường Thiên lắc đầu, hắn như không hiểu được tình hình: "Hình như ta đã ngủ quên."

"Ngủ quên?"

Bốn người sửng sốt.

A Mạc Lý cười ha ha: "Ta nói rồi mà, với thứ biến thái như Đường cơ sở thì bị thương như vậy chỉ như ngủ một giấc thôi."

Ba người kia lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Ta bị thương ư?" Điều này làm Đường Thiên ngây ngẩn cả người, hắn cúi đầu nhìn lại mình: "Ta không có bị thương."

Ngay lúc này Hạc và Lăng Húc đã đi tới, Lăng Húc được Hạc trấn an, đã bình tĩnh trở lại. Hạc nghe được những lời này của Đường Thiên, trong lòng chợt động: "Ngươi còn nhớ rõ cuộc chiến không?"

"Chiến đấu? Cuộc chiến nào chứ?" Đường Thiên ngẩn ngơ gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Lần này, mọi người đều an tĩnh lại.

"Thật sự một chút ngươi cũng không nhớ được?" Vẻ mặt Lăng Húc hoài nghi hỏi: "Chẳng lẽ ngươi sợ ta tìm ngươi kiếm chuyện, nên cố ý giả vờ để qua cửa?"

"Sao ngươi lại muốn tìm ta kiếm chuyện?" Vẻ mặt Đường Thiên không hiểu hỏi lại.

"Ngươi thật sự một chút cũng không nhớ ư?" Lăng Húc vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Nhớ cái gì chứ?" Vẻ mặt Đường Thiên khinh bỉ nhìn mọi người: "Đừng tưởng rằng trò vặt như vậy thì có thể lừa được ta, ta nói cho các ngươi biết, âm mưu của các ngươi ta đã sớm nhìn thấu! Muốn kết hội lừa gạt ta à? Không có cửa đâu! Ngủ quên thôi mà!"

Nhìn vẻ mặt đắc ý dào dạt của Đường Thiên, mọi người không nói nên lời.

Hạc: "Ngươi đột nhiên bốc lên rất nhiều hắc viêm."

Lăng Húc: "Sau đó ngươi rút ra một thanh kiếm từ hư không."

Hạc: "Sau đó huyết mạch Mông Vi triệu hoán…"

Lăng Húc: "…Cho nàng một thanh kiếm."

Trán Đường Thiên một nhíu, tiếp lời: "Sau đó nàng chém ta?"

Hạc: "Nàng đưa kiếm cho ngươi."

Lăng Húc: "Sau đó nàng chết đi."

"Ha ha ha ha!" Đường Thiên cười đến mức nước mắt cũng chảy ra: "Này này, các ngươi biên tiết mục ngắn có thể chuyên nghiệp chút hay không vậy? Nàng đem kiếm cho ta, sau đó chết ư? Oa ha ha! Chẳng lẽ là bởi vì ta quá đẹp trai sao? Ruồi trâu, ngươi nhìn xem! Ta quả thực đẹp trai hơn so ngươi đó!"

Biểu tình A Mạc Lý rất cổ quái: "Đường cơ sở, bọn họ không lừa ngươi đâu."

"Loại âm mưu trẻ con thấp kém này mà cũng muốn lừa gạt thiếu niên như thần ư? Hừ hừ, ta đã sớm nhìn thấu các ngươi rồi!" Đường Thiên đắc ý dào dạt.

"Thanh kiếm kia vẫn còn trên người ngươi kìa." Hạc chỉ chỉ hông Đường Thiên.

Đường Thiên cúi đầu nhìn, lập tức sửng sốt, tức thì không cho là đúng nói: "Chắc chắn là các ngươi cố ý đem kiếm đeo lên người ta."

Hắn chẳng hề để ý, vươn tay tới kiếm bên hông. Khi ngón tay hắn chạm đến vỏ kiếm, thì sửng sốt. Một loại cảm giác khó nói nên lời, từ trong cơ thể hắn tự nhiên sinh ra.

"Ồ, cảm giác thật kỳ quái!" Vẻ mặt Đường Thiên hoang mang.

Hạc nhìn chằm chằm biểu tình Đường Thiên, rất nhanh hỏi: "Cái gì cảm giác?"

"Cảm giác như có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, ồ, kiếm này có võ hồn!" Đường Thiên cả kinh hô to.

Trong lòng Hạc chợt động: "Ngươi đâm một kiếm thử xem!"

Mọi người vội vàng tản ra, tạo thành một khoảng trống.

Lúc này nét cười trên mặt Đường Thiên cũng biến mất không còn. Hắn sờ lên vỏ kiếm, thứ cảm giác kia quen thuộc đến cực điểm, tự nhiên sinh ra. Tựa như hắn đã tu luyện qua kiếm pháp một thời gian dài vậy. Thật là kỳ quái, mình rõ ràng tu luyện kiếm pháp chẳng bao lâu mà.

Trong lòng vừa động liền rút kiếm ra khỏi vỏ.

Động tác hắn thoải mái, nhanh vô cùng, Đường Thiên bị chính động tác này của mình làm cho ngẩn ngơ, vô thức đâm ra một kiếm.

Xoẹt!

Một vết kiếm thẳng tắp, từ dưới chân hắn, kéo dài hơn mười lăm thước.

Đường Thiên trợn tròn mắt.

"Hắn thật không nhớ gì cả."

"Thật thần kỳ!"

"Mất trí nhớ một cách khó hiểu? Oa, chúng ta phải nghiên cứu thật kỹ mới được!"

"Đúng vậy đúng vậy, đây chính là cơ hội vô cùng tốt..."

Âm thanh mọi người hưng phấn nghị luận, từ phía sau truyền đến.

Đường Thiên phục hồi lại tinh thần, bất mãn nói: "Này, rốt cuộc phát sinh cái gì?"

Mọi người liền nhao nhao, đem những chuyện xảy ra ngày đó, nói một lần. Đường Thiên nghe xong, con mắt trừng lớn, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

Sau khi nghe xong, Đường Thiên trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Thanh thánh kiếm kia đâu rồi?"

"Biến mất rồi!" Hạc nói.

Đường Thiên vô cùng đau đớn: "Biến mất? Thế nào sẽ biến mất chứ! Ai nha, thánh kiếm đó, có thể bán được bao nhiêu tiền đó! Thánh kiếm mà bán được, chúng ta đều phát tài rồi, có thể ăn đến già luôn!"

Mọi người há hốc mồm.

Đường Thiên lẩm bẩm nói thầm: "Xem ra đành phải bán An Hảo kiếm thôi. Ám bảo tinh tọa, chỉ nghe tên này thôi cũng có thể bán được không ít tiền rồi."

An Hảo kiếm trong tay hắn run lên.

Cảm nhận được An Hảo kiếm trong tay sợ hãi, Đường Thiên cười ha ha: "Nói chơi, nói chơi thôi!"

"Nếu vậy, nói cách khác là chúng ta thắng rồi?"

"Cứ xem như vậy đi!" Hạc có chút không xác định.

"Ha ha, vậy nhất định phải có một bữa cơm no say để chúc mừng!" Đường Thiên giơ lên cao hai tay hoan hô, dứt lời liền trực tiếp đánh về phía con dê đang nướng trên đống lửa cách đó không xa.

Những người khác ngơ ngác nhìn nhau.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Dư Âm

Kình Ngư Tọa.

Cung Khánh ngồi trên Kình Ngư vương tọa, tay chống cằm, tựa hồ đang trầm tư. Hắn năm nay đã sáu mươi nhưng nhìn qua thì chỉ như trung niên bốn mươi không có chút già nua, khí chất rất nho nhã. Hắn làm chủ Kình Ngư Tọa đã vài chục năm, xử sự công chính nên rất được dân tâm.

Lúc này mọi người phía dưới đang dõng dạc phát biểu, dáng vẻ hết sức lợi hại.

"Đại nhân! Tuyệt đối không thể dung túng như vậy! Kình Ngự Tọa chúng ta từ khi trở thành một trong Xích Đạo Thập Điện đã bao giờ chịu khinh thường như vậy chứ? Trước mặt bao người hình thành ám bảo tinh tọa sỉ nhục Kình Ngư Tọa! Hừ, Sài Lang Tọa chẳng qua chỉ là một chòm sao trong Nam Thiên, đến cả tư cách xách giày cho chúng ta cũng không xứng. Đường Thiên kia chỉ là bát giai thôi cũng dám lấy Kình Ngư Tọa chúng ta làm đá lót đường, chán sống mà…"

Một gã nam tử thân hình hùng tráng uy mãnh trầm giọng nói.

Phù Yến là một trong các phụ tá đắc lực của Cung Khanh. Ở Kình Ngư Tọa danh vọng cực cao, thực lực sâu không lường được.

Những người khác không khỏi gật đầu. Lần này đúng là cuộc chiến ở Sài Lang Tọa không một chút quan hệ với Kình Ngư Tọa. Nhưng không ai ngờ tới sau cùng lại biến thành Đường Thiên đối kháng Kình Ngư Tọa

hình thành ám bảo tinh tọa. Quần hùng Kình Ngư Tọa giận đến mức nội thương.

Cung Khánh mí mắt không giật, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi có biện pháp gì không? Chung quy thì đám già chúng ta vẫn không thể chạy đi giết chết một tên nít ranh. Việc này truyền ra thì khẳng định không thoát khỏi cái tiếng lấy lớn hiếp nhỏ.

“Chúng ta có thể hướng Quang Minh võ hội tạo áp lực, ép Đường Thiên giao ra ám bảo. Thuộc hạ biết được địa vị của Đường Thiên tại Quang Minh võ hội cũng không cao, chỉ là có chút quan hệ với nhất mạch của tên Tỉnh Hào kia. Tin rằng khi chúng ta hướng Quang Minh võ hội tạo áp lực, Quang Minh võ hội sẽ không che chở hắn!” Một gã nam tử ăn mặc văn sĩ đứng ra nói. Hắn tên là Tịch Thu, là một vị mưu sĩ tương đối xuất sắc.

“Biện pháp hay!” Phù Yến đột nhiên nắm chặt nắm tay, hưng phấn nói.

Cung Khánh gật đầu: “Xác thực không tệ. Nhưng nếu Đường Thiên không giao thì sao? Lẽ nào chúng ta đi tìm Đường Thiên gây phiền phức? Đường đường là một trong Xích Đạo Thập Điện lại đi gây phiền phức với một thằng nhóc còn chưa dứt sữa, thắng cũng không oai hùng gì.”

Tịch Thu chậm rãi nói: “Thuộc hạ nghe nói, mục đích của nhóm Đường Thiên là Nam Thập Tự Tọa. Nếu như bọn Đường Thiên không chịu giao thì chúng ta có thể đóng tinh môn giữa Kình Ngư Tọa với Sài Lang Tọa để tỏ ý cảnh cáo, trừng phạt!”

Cung Khanh thấy chủ ý này cũng không tệ. Kình Ngư Tọa là con đường gần nhất tới Nam Thập Tự Tọa. Nếu Đường Thiên không đáp ứng vậy là bọn hắn phải đi vòng một đường lớn. Không biết tiêu hao thêm bao nhiêu thời gian đồng thời gặp thêm bao nhiêu nguy hiểm. Hơn nữa như vậy cũng sẽ không cùng Quang Minh võ hội có xung đột quá lớn. Người khác cũng không thể làm ra lời ong tiếng ve gì.

Hắn gật đầu: “Cứ làm như vậy đi!”

Sắc mặt Đồ Như Hải âm trầm. Hiện tại cuộc sống của hắn cũng không quá tốt. Tại cuộc chiến Sài Lang Tọa, hắn gần như mất hết mặt mũi. Đồ môn lục vệ là kết tinh tâm huyết cùng tổn hao vô sô tài lực của hắn. Mà càng làm hắn tức giận là hành động sau cùng của Mông Vi. Cái con tiện nhân kia không ngờ không biết làm hành động “ngọc đá cùng tan”, trái lại còn đem lực lượng dồn lên một thanh kiếm mẻ.

Hiện tại đã có không ít lời đồn nói địa vị Bắc Thiên trưởng lão của hắn rất bất ổn.

Trưởng lão Hắc Hồn cũng phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt, nó cùng đẳng cấp phân chia chòm sao tương đồng: Nam Thiên, Bắc Thiên, Địa Cực, Xích Đạo, Hoàng Đạo năm cấp. Mỗi cấp trưởng lão đều có quy định nghiêm ngặt, rất khó thăng chức. Dù có cống hiến đặc thù với tổ chức, có thể thưởng tăng một cấp nhưng còn cần phải có một vị trí trống.

Vô số trưởng lão Nam Thiên phía dưới luôn dòm ngó vị trí của hắn. Hận không thể lập tức đem hắn kéo ngã xuống.

Ta sẽ không cho các ngươi như ý đâu!

Đồ Như Hải đứng lên, hắn nhất định phải tìm kiếm trợ giúp, chống đỡ qua cửa này. Bằng không nhưng những trưởng lão Nam Thiên kia sẽ tự như lang sói nhào lên xé hắn thành từng mảnh.

Hắc Hồn không thể nội chiến chẳng qua chỉ là một lời nói suông. Quang minh chính đại thì không có nhưng thủ đoạn lén lút thì tầng tầng lớp lớp.

Hắn cảm thấy một tia gấp gáp, hắn cần phải có hành động.

Hắn đi tới cửa, bỗng nhiên sắc mặt khẽ biến, lui về phía sau nửa bước.

Cánh cửa trước mặt tự mở, một thân ảnh trên lưng đeo một thanh liêm đao thật lớn, cả người trùm một cái áo choàng xuất hiện chắn trước cửa vào.

“Hắc Liêm Đao!”

Đồ Như Hải sắc mặt đại biến, thanh âm mang theo một tia run rẫy: “Ai… là ai thuê ngươi tới? Ta trả tiền cho ngươi, gấp đôi…không… gấp ba!”

Đối phương không hề để ý đến lời nói của hắn, liêm đao trên lưng không biết từ khi nào xuất hiện trong tay, hắc mang chợt lóe.

Lý mập mở một bình rượu, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn, đưa cho Mặc Vị Thiên một cái chén: “Lão đệ à, những cơ quan hồn giáp kia phải sớm chuyển qua đây nha. Ta thật nôn nóng tổ kiến binh đoàn đấy.”

Tinh thần Mặc Vị Thiên có vẻ vẫn chưa hồi phục, nhưng hắn cũng rất nhanh phản ứng lại: “Lẽ nào thành chủ đã tìm được võ tướng rồi?”

“Võ tướng nào có dễ tìm như vậy.” Lý mập ha ha cười nói: “Là ta hiện tại dư tiền.”

Mặc Vị Thiên càng thêm ngoài ý muốn: “Thành chủ lại phát tài rồi?”

“Ha ha ha ha!” Lý mập đắc ý cười to: “Năm tòa thành trong tay Đồ Như Hải có hai tòa đã đến tay ta. Hơn nữa ta phóng tin ra ba tòa còn lại một tòa cũng không muốn. Hắc hắc, đám tiểu nam nam phía dưới ai ai cũng đỏ mắt nhào tới. Đồ Như Hải xong đời rồi!”

“Nhanh như vậy?” Mặc Vị Thiên kinh ngạc hỏi.

“Đồ Như Hải mấy năm nay mọi việc quá thuận lợi rồi. Hắn đã sớm quên mất tính sai một nước thua cả bàn.” Lý mập cười nhạt, một hơi uống cạn sạch hồng tửu trong tay mới nói: “Nếu như hắn có thể kéo dài

mười ngày, hắn không phải không có cơ hội Đông Sơn tái khởi. Chỉ tiếc là ta đã chờ đợi ngày nay từ lâu rồi!”

Hắn làm một cái động tác cắt yết hầu.

Mặc Vị Thiên mở to hai mắt, không thể tin tưởng: “Lẽ nào…”

Bàn tử Ly cười bình thản, lần nữa rót đầy chén, đắc ý vô cùng: “Ngươi nói xem như vậy không đáng để ta chúc mừng?”

Mặc Vị Thiên giật mình ngây ra.

Tư Mã Gia.

Thu Chi Quân bình tĩnh nói: “Hiện tại tra được tin tức về Vu Vương Hải rất ít. Nhưng mà ta tra được ước chừng hai mươi năm trước, có vẻ như hồn tướng của Vu Vương Hải có xuất hiện qua tại phụ cần Nam Thập Tự Tọa.”

“Nam Thập Tự Tọa?” Tư Mã Tiếu đem bánh ngọt nhét vào trong miệng, mơ hồ nói: “Ngươi có ánh mắt rất tốt! Còn có đầu mối gì không?”

“Không có!” Thu Chi Quân lắc đầu.

“Xem ra chỉ có thể như vậy thôi.” Tư Mã Tiếu vẻ mặt không quan tâm nói.

“Kế hoạch sớm đoạt vị trí gia chủ của ngươi đã phá sản.” Thu Chi Quân nói: “Đã có được tin tức, các trưởng lão cho rằng lần này nhất phòng hi sinh quá lớn, quyết định cho nhất phòng bù đắp, tiếp tục giữ lại nhất phòng.”

“Không có biện pháp, căn cơ chúng ta quá mỏng.” Tư Mã Tiếu khoát tay, lại mơ hồ nói: “Tuy nhiên không sao cả, ta tìm được một vị võ tướng không tệ. Chỉ cần thành lập nên binh đoàn thì có vị trí gia chủ hay không cũng không quan trọng.”

“Người nào?” Thu Chi Quân hỏi.

“Phượng Hoàng Tọa, tự xưng Thiết Thủ Bộ Đức Dung.”

Thu Chi Quân có chút kinh ngạc: “Ngươi quả thật có thể đả động được hắn?”

“Mấy năm trước, ta một lần nghe được nữ nhi hắn gặp một loại quái bệnh, mấy năm nay luôn phải tìm phương pháp trị liệu. Vận khí không tồi, năm nay cuối cùng cũng tìm được.” Tư Mã Tiếu cười hì hì nói: “Phượng Hoàng tọa không có binh đoàn, Đức Dung cũng không phải dòng chính. Tại đội trị an cũng không thể hiện được chí khí. Có thể đến nơi đây huấn luyện binh đoàn, hắn có gì không hài lòng đây?”

Thu Chi Quân gật đầu: “Trình độ hắn không tệ, trước đây có lãnh đạo binh đoàn đánh thuê, chiến tích rất xuất sắc. Sau khi hắn rời khỏi, không bao lâu sao thì binh đoàn đánh thuê kia suy sụp. Nhưng nghe nói tính cách người này tương đối cố chấp nên cũng không được cao tầng Phượng Hoàng tọa ưa thích.”

“Người có tài hoa ai không cố chấp?” Tư Mã Tiếu nghiêm mặt: “Lòng dạ không có chút rộng lượng thì có thể làm được chuyện gì? Binh đoàn giao cho hắn, hắn muốn cái gì thì cho cái đó, ta không can dự.”

Thu Chi Quân hỏi: “Vậy Dương Vũ thì làm sao bây giờ?”

Dương Vũ là nhân tuyển trước đây, hiện tại có Đức Dung rồi đồng nghĩa với việc Dương Vũ không còn chỗ.

Tư Mã Tiếu bình thản nói: “Cho hai người so tài một trận, kẻ thua làm Phó Thủ. Như vậy rất công bình, ai cũng không thể có ý kiến.”

“Biện pháp không tồi!” Thu Chi Quân bình luận, hắn đột nhiên nói: “Người đối với thời cuộc hiện này thực không xem trọng? Hoặc là nói người cảm thấy Đường Thiên liệu có ảnh hưởng đến kế hoạch của ngươi ư?”

Dáng vẻ tươi cười Tư Mã Tiếu thu lại: “Không biết! Nhưng mà chuẩn bị một chút cũng không có gì xấu.”

Hắn bỗng nhiên cười cợt: “Hơn nữa, lẽ nào ngươi không cảm thấy cuộc sống như hiện nay quá không thú vị sao?”

****

Đường Thiên mới bước vào quang môn, một bóng đen trong nháy mắt vọt lên chắn trước hắn, chợt nhảy lên hù dọa.

Là Nha Nha!

Chỉ là…

“Này Nha Nha, ngươi thế nào biến thành bộ dạng này thế?” Đường Thiên nhìn Nha Nha trước mặt như bị lửa thiêu, trợn mắt há mồm.

Toàn thân Nha Nha đen kịt, như mới từ ống khói bò ra, toàn thân cũng toàn khói bụi. Chỉ có đôi mắt nhỏ có con ngươi khẽ nháy nháy.

Nha Nha vung hai tay nhỏ bé, y y nha nha mà khoa tay múa chân. Sau đó chu miệng làm động tác hút.

Đường Thiên thấy vậy mơ mơ màng màng, một lát sau phản ứng lại, ngơ ngác hỏi: “Ngươi…Ngươi nói ngươi đem đám khói kia hút sạch vào bụng rồi?”

Nha Nha đắc ý vô cùng, xoa xoa cái bụng, dương vẻ mặt ‘Ngươi mau tán thưởng ta quá lợi hại đi!’ lên.

Đường Thiên một tay nắm lấy mũi, một tay chộp ngay mông Nha Nha xách đến trước mặt mình.

“Thật là bẩn! Sau này không cho phép ngươi bò lên trên người ta. Khách khách (cười dâm), nhìn ngươi như cục than đá ấy. Ngươi hút đám khói kia cũng tốt, cả ngày nói nhảm ồn ào, phiền muốn chết.” Nhưng lập

tức Đường Thiên vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Nhưng mà ta còn phải nhắc nhở ngươi, tiểu bằng hữu, hút thuốc có hại cho sức khỏe!” (DG: Thằng Đường Thiên có phải xuyên không đâu nhỉ ==!” Biên: truyện viết về thời đại tương lai mà! >.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Nha Nha Đáng Thương

Tất cả ánh sáng đều bỗng nhiên biến mất, trước mặt Đường Thiên biến thành một vùng hắc ám.

Sự việc diễn ra đột ngột khiến Đường Thiên há mồm trợn mắt.

Vù!

Hắc ám tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, trong nháy mắt nó như một giấc mơ biến mất.

Nắm tay nhỏ của Nha Nha cách khuôn mặt Đường Thiên hai li.

Đường Thiên ngạc nhiên không thôi.

Nha Nha đối với biểu tình của Đường Thiên đắc ý vô cùng. Nhưng nó cũng quên mất mình đang ở giữa không trung, liền té xuống mặt đất kêu cái bộp. Nhưng ngay lập tức nó lại khôi phục nguyên trạng, trên mặt đất đứng dậy.

Đường Thiên khôi phục lại phản ứng, lắp ba lắp bắp nói: “Thôn Quang Thiết Quyền?...”

Nha Nha đắc ý, gồng chuột làm bộ dáng lực sĩ.

Trời đất bỗng nhiên quay cuồng, nó bị tay Đường Thiên chụp tới, sau đó thân thể nó hết bị kéo dãn lại bị vo thành một cục. Đường Thiên lầm bầm nói: “Ngoại trừ đen một chút ra thì không có gì biến hóa. Lẽ nào tác dụng của khói đen kia là thôn phệ? Có nên đem con hàng này ra giải

phẫu xem bên trong có thẻ hồn tướng Thôn Quang Thiết Quyền không nhỉ?

Nha Nha thoáng cái cứng đờ, khuôn mặt đầy vẻ kinh sợ.

“Đây chính là võ kỹ vô song đó nha, thế mà lại bị một tên Nha Hồn Tướng nuốt mất. Quá phung phí! Rất nhiều tiền đó!

Đường Thiên càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng đau lòng. Hắn vẻ mặt bất thiện, nhìn chằm chằm Nha Nha ở trong tay. Nha Nha vội vàng ra vẻ tươi cười nịnh nọt, nhưng hiện tại khuôn mặt nó không khác gì cục than, ngoại trừ hai con mắt ra thì những bộ phận khác không thể nhận ra được.

Trong lòng nó hối hận muốn chết rồi. Khoe khoang thế này khác gì tìm chết đâu chứ!

“Hiện tại có một cách cho nó lập công chuộc tội!” Thanh âm của Binh bỗng nhiên truyền tới.

Vẻ mặt Đường Thiên hoài nghi, quay sang hỏi: “Lập công chuộc tội như thế nào đây?”

“Thực của người bây giờ đã đột phá mức cao nhất trong Tân binh doanh. Tân binh doanh giờ không thể trợ giúp gì được cho ngươi. Bây giờ thứ chúng ta cần là một binh doanh chân chính.” Binh giải thích. Lời này hắn vẫn chưa đề cập đánh với Đường Thiên trong trận đấu lần trước.

“Binh doanh chân chính?” Đường Thiên lập tức bị đề tài của Binh hấp dẫn, hắn hiếu kỳ hỏi: “Không phải ngươi nói binh doanh chân chính đều ở Nam Thập Tự Tinh Tọa sao?”

“Đúng là như vậy!” Binh nói tiếp: “Nhưng tại phụ cận tân binh doanh kỳ thực còn có một binh doanh hoang phế.

“Binh doanh hoang phế?” Đường Thiên sửng sốt.

“Không sai!” Binh hồi ức nói: “Nơi đó trước đây là tiền tuyến, từng có một binh đoàn đóng quân. Nhưng về sau, phòng tuyến của chúng ta không ngừng mở rộng ra ngoài, nơi đóng quân cũng không ngừng dời ra xa nên tự nhiên binh doanh đó cũng từ từ trở thành hoang phế.”

“Như vậy à!” Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, lập tức có chút nghi hoặc nói: “Binh doanh hoang phế có lợi ích gì?” (Cái gì dính dáng tới lợi ích với đánh nhau là đầu con hàng này nhanh hơn máy tính =]]~)

“Quan trọng là binh doanh đó trở nên hoang phế không phải vì công năng có vấn đề.” Binh kiên trì giải thích: “Hơn nữa, ta đồng thời cũng có thể tiếp quản binh doanh đó nên có thể mở nó ra. Nó có rất nhiều công năng, có thể cho ngươi rất nhiều trợ giúp. Công năng binh doanh Nam Thập Tự binh đoàn đều vô cùng hoàn thiện, Hơn nữa nó có thể sinh ra Hồn tướng cấp úy trở lên.”

“Vậy chẳng phải là chỉ cần có người tìm đến binh doanh là có thể sinh ra hồn tướng?” Đường Thiên hỏi.

Binh vẫn là nhịn không được lộ ra sắc mặt trào phúng: “Ngươi cho là tùy tiện một người nào đó là có thể mở ra sao? Chỉ những người có quyền hạn như ta mới có thể mở ra. Đẳng cấp trong binh đoàn nghiêm ngặt hơn nhiều so với người tưởng tượng đấy gà con à.

Nhìn thấy bộ mặt ‘Ta đây là đại nhân vật’ của Binh, Đường Thiên cười nhạt: “Này trưởng quan, vậy người mau đi mở binh doanh đi!”

Binh nhất thời tỉnh lại, lập tức thay đối sắc mặt, như gió nhẹ mùa xuân: “Binh doanh đối với tu luyện võ kỹ của người rất có lợi à nha. Ngươi hiện tại đang luyện Tàng Phong cùng Không Khí Thuẫn Kích Thuật đều có tư cách trở thành võ kỹ vô song, chỉ cần có binh doanh thì xác suất ngươi đột phá là gia tăng rất lớn. Rất nhiều hạng mục huấn luyện trong binh doanh đều là vì truy cầu cực hạn mà tồn tai.”

“Có chém gió không đó?” Đường Thiên vẻ mặt không tin.

“Đương nhiên!” Binh biết rõ đã đến thời điểm mấu chốt, vận hết nội công chém gió đại pháp: “Ngươi biết tại thời đại của chúng ta, phong cách còn rất là tự do. Nhất là đối với tu luyện võ kỹ không có những rào chắn như hiện tại, truy cầu cực hạn là một loại phong cách. Đại loại như kiếm tuyệt nhanh, lực lượng cực mạnh, phòng ngự cực trâu, cảm giác cực nhạy, thân pháp cực ảo, người nào chỉ cần đạt được một loại nêu trên lập tức danh tiếng lan khắp binh doanh. Đám hỗn đãn đó mỗi ngày dư “tinh” không chỗ phát tiết đều cắm đầu vào tu luyện những thứ này. Trong tam đại binh đoàn, binh đoàn Nam Thập Tự tuyệt đối là số một về khoảng này!”

Đường Thiên vô cùng động tâm: “Binh doanh hoang phế kia ở đâu?”

Binh chỉ về phía bên trái Đường Thiên: “Tại hướng đó, tuy nhiên chúng ta phải từ bên trong Thời chung chi sai mở ra một con đường. Thôn Quang Thiết Quyền của Nha Nha vừa lúc thích hợp.”

Nha Nha cũng vội vàng ưỡn ngực ngẩng đầu, làm ra một bộ dáng ‘Ta đây rất đáng tin cậy!’

“Được rồi!” Đường Thiên tiện tay quăng Nha Nha sang cho Binh, thuận miệng hỏi câu: “Đại khái bao xa?”

Binh mặt mày rạng rõ mà đón lấy Nha Nha, nói : “Không xa đâu, xuyên qua cao nguyên Đào Thổ * là đến rồi.”

*Cao nguyên đất sét, đào thổ = đất sét.

“Cao nguyên Đào Thổ?” Đường Thiên lắp bắp hỏi.

“Đúng vậy, nếu giống như trước đây chúng ta dùng khinh công mà chạy thì đại khái coi như là hai tháng đó.” Binh hồi ức nói: “Cao nguyên Đào Thổ phi thường rộng lớn, mênh mông lắm. Nơi đó có bộ lạc Đào sinh sống, binh đoàn chúng ta trước đây có không ít người là đi ra từ bộ lạc Đào.

Đường Thiên nhìn Nha Nha với vẻ đồng cảm, đào một đường hầm xuyên qua toàn bộ cao nguyên đó.

Nha Nha trực tiếp bị doa ngất đi rồi.

Đường Thiên tràn đầy thương hại với Nha Nha mà ly khai Tân binh doanh tới thành Tam Hồn. Tiếp đón hắn chính là Tỳ Ba, Tỳ Ba dẫn hắn đi tới phòng thí nghiệm của Phí lão đầu.

“Điều kiện không tồi nha!” Đường Thiên quan sát khắp nơi, nơi đây không gian rộng rãi, các loại bí bảo xếp thành một hàng trật tự tỏa ra quang mang thật sự làm lóa mắt Đường Thiên. Bí bảo tiêu tốn mười lăm ức sản sinh hiệu quả quả thật kinh người. Nếu có một chuyên gia huyết mạch khác chứng kiến một màn này nhất định sẽ đỏ mắt thổ huyết tại chỗ mà chết.

Phí lão đầu vui vẻ hớn hở mà cười khúc khích. Lão đối với điều kiện nơi đây cực kỳ thỏa mãn. Ngay từ đầu lão còn lo lắng về thành Tam Hồn, địa phương này lão chưa từng nghe qua, không biết là nơi như thế nào.

Không nghĩ tới khi lão theo Đinh Đang đi tới thành Tam Hồn, nhìn thấy ở đây kiến tạo một căn cứ khổng lồ thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Đây lại là một căn cứ Thanh Đồng khổng lồ.

Phí lão đầu âm thầm suy đoán đại nhân nhất định là xuất thân từ một thế gia cổ xưa. Chỉ có những thế gia như vậy mới có khả năng xuất ra vốn liếng lớn như thế này. Căn Thanh Đồng cứ đã khiến lão thập phần chấn kinh rồi, nhưng phòng thí nghiệm cơ quan của Tái Lôi lại khiến lão lần thứ hai khiếp sợ. Lão không biết nhiều về cơ quan nhưng vẫn có thể nhìn ra được bố trí nơi đây đủ khiến tuyệt đại đa số cơ quan sư đỏ mắt đến nhảy lầu.

Tái Lôi trực tiếp phân một khu vực lớn đến kinh người cho lão. Lão dám khẳng định nếu như những chuyên gia huyết mạch ở Vĩnh Yên

thành nhìn thấy điều kiện của bây giờ tuyệt đối một đồng cắc cũng không lấy, đều gào khóc chạy tới đây.

Đường Thiên nhìn thấy xung quanh trống không, nói: “Nếu như cần có trợ thủ, ngươi cứ đi chọn một ít người.”

“Có thể sao?” Phí lão đầu có chút kinh hỉ, lão biết không ít chuyên gia huyết mạch có tài nhưng không gặp thời. Lão nhìn thấy phòng thí nghiệm nơi đây hào hoa xa xỉ tới cực điểm, lại nghĩ tới những lão đồng bạn bụng đói nuốt khan.

“Có thể chứ.” Đường Thiên nói: “Có người thích hợp cứ trực tiếp gọi tới đây là được

Đường Thiên nhìn Tỳ Ba, con mắt sáng ngời: “Tỳ Ba, ngươi có kiến nghị gì không?”

Phải ha, chinh mình không hiểu, đồng thời cũng không đủ thông minh, nhưng nơi này có người thông minh mà.

(DG: Với gái sao nó chịu nhận nó không thông mình nhỉ ==”)

Tỳ Ba trầm ngâm chốc lát, hỏi: “Đại nhân, ngài đối với phòng thí nghiệm có yêu cầu gì?”

“Yêu cầu?” Đường Thiên ngẩn người: “Có thể phá giải huyết mạch của ta.”

“Có yêu cầu về lợi nhuận không?” Tỳ Ba tiếp tục hỏi.

“Không!” Đường Thiên lắc đầu. Biện pháp kiếm tiền có rất nhiều, hắn không hy vọng bởi vì kiếm tiền mà ảnh hưởng tới tiến độ phá giải huyết mạch: “Ta hy vọng có thể càng nhanh càng tốt. Mục tiêu duy nhất của phòng thí nghiệm chính là phá giải huyết mạch của ta.”

“Đã rõ!” Tỳ Ba trầm tĩnh nói: “Ta sẽ căn cứ vào điểm này mà lập ra kế hoạch phù hợp.”

“Tỳ Ba thật là giỏi! Phải giao chuyện này cho ngươi rồi!” Đường Thiên cao hứng nói.

Phí lão đầu không phản đối. Từ việc tiếp xúc những ngày qua, học thức của Tỳ Ba đã thuyết phục được lão, lão hiện tại gặp vấn đề gì người lão tìm đầu tiên là Tỳ Ba. Tỳ Ba hiển nhiên đáng tin cậy hơn nhiều so với Tái Lôi tùy thời thất tung kia.

“Tốt lắm! Lão Phí, gần đây có thành quả gì không?” Đường Thiên hỏi.

“Có chút thành quả!” Phí lão đầu tinh thần rung lên. Những ngày này lão nghiên cứu quên cả ngày đêm, mất ăn mất ngủ. Ông chủ tiêu tốn mười lăm ức nên lão rất rõ ràng rằng ông chủ đối với chuyện này vô cùng coi trọng. Càng sớm có thành quả, ông chủ càng xem trọng, càng tin tưởng chính mình.

Đường Thiên chỉ là thuận miệng hỏi, không ngờ rằng Phí lão đầu quả thật là có thành quả, vội vàng bảo: “Nói, nói ta nghe!”

“Xin đại nhân theo ta.” Phí lão đầu đi trước dẫn đường, xuyên qua từng cửa cơ quan, tới phòng thí nghiệm được bảo vệ sâm nghiêm ở sau bên trong.

Đường Thiên vừa tiến vào trong liền bị một đám hắc viêm trôi nổi trong lồng thủy tinh hấp dẫn.

“Bên trong huyết mạch của đại nhân ẩn chưa hắc viêm. Trải qua mấy lần phân chia, phân tích, cuối cùng xác định là hư không ám viêm.” Phí lão đầu nói tới lĩnh vực chuyên môn của mình, lập tức tinh thần sung mãn: “Hư không ám viêm tồn tại trong hư không. Cho tới bây giờ chỉ có ba loại huyết mạch có khả năng có được ám viêm. Nhưng trải qua bài trừ, cả ba đều không phải. Hơn nữa ta phát hiện hư không ám viêm trong huyết mạch đại nhân cũng không phải trời sinh.”

“Không phải trời sinh? Có nghĩa là sao?” Đường Thiên sửng sốt.

“Ý là không phải do kế thừa di truyền của phụ mẫu.” Phí lão đầu giải thích.

“Nói cách khác là về sau mới có?” Đường Thiên hỏi. (X-MEN cmnr)

“Đại nhân lý giải rất chính xác.” Phí lão đầu sắc mặt cũng rất nghiêm trọng: “Loại hư không ám viêm này là thông qua sức người mà triệt để đánh tan rồi hòa lẫn vào trong huyết mạch đại nhân. Mặt khác, ta còn phát hiện một loại vật chất khác tương tự hư không ám viêm.”

Tay Phí lão đầu chỉ về một cái lồng thủy tinh khác.

Đường Thiên mới nãy không có chú ý, lúc này nhìn kỹ mới phát hiện trong lồng thủy tinh trôi nổi một lam sắc băng tinh. Nó thực sự quá nhỏ nên vừa rồi Đường Thiên mới không chú ý.

Trong lòng Đường Thiên khẽ động, lẽ nào…

“Loại lam sắc băng tinh này là một loại kịch độc đáng sợ, tên là Băng Lam Tâm. Nó trực tiếp tác động đến tâm thần con người. Thời gian trước đây có người dùng nó để tu luyện một ít võ kỹ mị hoặc tâm thần. Nó giống với hư không ám viêm cũng là do sức người hòa lẫn vào trong. Hơn nữa nó cùng hư không ám viêm lại vừa đúng hình thành thế cân đối vi diệu, không có độc tính. Phương pháp thần kỳ như vậy ta chưa từng nghe thấy.”

Phí lão đầu trầm giọng nói tiếp: “Khi ta đem hư không ám viêm cùng băng lam tâm tách ra, máu huyết đại nhân xảy ra biến hóa.”

DG: Tới đây hiểu tại sao đầu óc thằng nào khùng khùng mà tới khi nổi lửa chiến đấu lại thông minh rồi =]]~.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Mùa Thu Hoạch

"Biến hóa gì?" Đường Thiên hỏi gấp. "Mời đại nhân nhìn." Phí lão đầu mở cái rương thanh đồng đã được ướp lạnh, lấy ra một chiếc ống nghiệm.

Trong ống nghiệm có một chất lỏng giống như thủy ngân mang theo ánh sáng rực rỡ của kim loại trắng bạc, lại có cảm giác sền sệt, bên trong lại xen lẫn điểm đen tràn ngập thần bí.

"Đây là máu của ta?" Đường Thiên trợn mắt há mồm, hắn cơ hồ không tin vào hai mắt mình.

"Đúng vậy." Phí lão đầu trả lời có chút cuồng nhiệt: "Thuộc hạ cũng là lần đầu trông thấy loại máu kì diệu như thế, hơn nữa, đây tuyệt đối không phải trạng thái ban đầu của nó. Tuy chưa rõ thành phần của ngân dịch và hắc sa, nhưng thuộc hạ dám khẳng định,thực tế chúng cũng giống như Hư Không Ám Viêm và Băng Lam Tâm, là một dạng ổ khóa thứ hai.

"Ổ khóa thứ hai?" Đường Thiên giật mình hỏi.

"Máu của đại nhân, tất nhiên không tầm thường." Phí Lão Đầu phấn chấn nói: "Hư Không Ám Viêm và Băng Lam Tâm là tầng khóa ngoài cùng của máu ngài, hai loại vật chất có tính chất hoàn toàn tương phản,lại đạt tới sự cân bằng một cách xảo diệu, giống như khóa mà cũng như tầng bảo hộ. Ngân dịch cùng hắc sa này, lại là một sự cân bằng mới. Nếu như đại nhân muốn kích phát lực lượng huyết của mình, thì cần phải mở khóa toàn bộ."

"Tại sao máu của ta có những thứ này?" Đường Thiên hỏi theo bản năng.

Phí Lão Đầu có chút do dự, liếc mắt nhìn Đường Thiên một cái.

Đường Thiên trừng mắt nhìn hắn:"Có chuyện gì cứ nói. "

Phí Lão Đầu nói với giọng e ngại: "Chuyện này khó có thể giải thích rõ, nhưng thuộc hạ lại có vài suy đoán. "

"Vài cái"? Đường Thiên sửng sốt, mình không nghĩ ra bất kỳ nguyên do nào vậy mà lão đầu này lại có thể nghĩ ra được mấy cái; hắn hiếu kỳ hỏi: "Là gì?"

"Chúng ta phải từ cái khóa vừa phát hiện mà suy luận. Theo thuộc hạ, ổ khóa này tác dụng lớn nhất là bảo hộ. Có thể là che giấu huyết mạch của đại nhân, không cho người ngoài lợi dụng. Nếu người khác lấy được máu của ngài cũng như không. Trừ phi bon họ có thể phá giải những ổ khóa này, mà cái này có độ khó cực cao. Cũng có thể là bảo hộ đại nhân ngài không bị huyết mạch phản phệ.

"Huyết mạch phản phệ?" Đường Thiên lần đầu nghe nói, mặt đầy kinh ngạc.

"Vâng". Phí Lão Đầu giải thích:"Vì cái gì những chủng tộc cường đại thời viễn cổ, hiện nay đa số đều mai một. Bởi vì huyết mạch của bọn họ tinh thuần, ẩn chứa lực lượng quá mạnh mẽ, một khi bạo phát lực lượng, thân thể không có khả năng thừa nhận, liền bạo thể mà chết. Nhất là ở thời kỳ phát dục, rất dễ dẫn đến bạo thể.

Ngày hôm nay các chủng tộc huyết mạch đều không tinh khiết, trái lại không có nguy cơ bạo thể. Đó thật ra cũng là một loại tiến hóa,có thể kéo dài chủng tộc.

" Chẳng lẽ huyết mạch của ta rất lợi hại?" Đường Thiên chấn động.

"Hiện tại còn chưa rõ." Phí Lão Đầu lắc đầu, cẩn thận nói: "Điều này cần hoàn toàn phá giải các ổ khóa mới có thể biết rõ. Có thể huyết mạch đại nhân chưa chắc cường đại, nhưng lại khá mẫn cảm, cũng có thể vì trốn tránh kẻ thù."

"Có phải chỉ cần mở hết ổ khóa là rõ?" Đường Thiên bị những cái giả thuyết Phí Lão Đầu đưa ra làm xay xẩm.

"Đúng vậy." Phí Lão Đầu sợ Đường Thiên bắt mình giải thích nữa nên vội vàng nói: "Cái này là công việc lâu dài, sẽ phải kéo dài rất lâu. Mỗi một tầng khóa đều là vật chất cùng lực lượng không biết, muốn biết rõ, đều không dễ. Trước kia thuộc hạ vô tình thấy Băng tâm lam cùng Hư không Am Viêm, vì vậy có thể nhanh hơn một ít."

Đường Thiên cũng biết không nôn nóng được liền an ủi:"Ngươi cố gắng là được rồi."

Phí Lão Đầu trong lòng buông lỏng, cười nói: "Những ngày qua, thuộc hạ cũng nghiên cứu Hư Không Ám Viêm cùng Băng Lam Tâm, loại cân đối này vô cùng tinh diệu, người xuất thủ không những có thực lực cao siêu, cũng phải có tạo nghệ vô cùng sâu sắc về huyết mạch. Trên hai mặt này, thuộc hạ có chút thu hoạch. "

"Thu hoạch gì?"

"Thuộc hạ đang suy nghĩ, tại sao người kia dùng Hư không ám viêm cùng Băng lam tâm mà không phải thứ khác? Ngoại trừ bề ngoài hai thứ này có tính chất hoàn toàn tương phản, nhất định là có nguyên nhân sâu xa khác. Băng Lam Tâm có thể khiến con người tỉnh táo và nhạy cảm, mà tác dụng của Hư Không Ám Viêm vừa đúng là có tính chất trái ngược, nó có thể khiến người sở hữu nổi điên, từ đó kích phát lực lượng thân thể..."

Phí Lão Đầu lải nhải nói một tràng khiến Đường Thiên choáng váng, không hiểu gì luôn.

Bị giày vò suốt 15 phút, Đường Thiên không thể không cố rướn mi mắt đang muốn nhắm lại, vỗ vai lão Phí, nghiêm trang nói: "Rất tốt!Tất cả giao cho ngươi !"

Phí Lão Đầu kích động nói: "Đại nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ dốc hết sức!"

Đường Thiên ngáp một cái rồi rời đi.

Vừa ra khỏi cửa,một cánh tay trắng như tuyết đã ôm chặt cổ hắn. Tái Lôi giống như một nữ lưu manh gác tay trên vai Đường Thiên, nhìn qua vô cùng thân mật, nhưng thực tế là mạnh mẽ kéo Đường Thiên đi.

"Ai nha nha, tiểu Đường Đường, nhiều ngày như vậy không gặp mặt, tỷ tỷ rất là nhớ đệ."

Nghe thanh tâm ngọt ngào ấy, Đường Thiên không tự chủ được rùng mình một cái: "Êy êy! Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi."

Tính tình của nữ nhân này không ai rõ ràng hơn hắn, nói độc như rắn rết, vậy quả thực là làm nhục bọn chúng. Vừa nhìn Tái Lôi bày ra phong thái, Đường Thiên thầm hô không ổn.

"Hềyz! Tỷ không được nhớ đệ sao?" Ngón tay trắng như tuyết chống lên cằm Đường Thiên khiêu khích, hơi thở mùi mùi hoa lan, khuôn mặt làm người ta đê mê; nàng buồn bã nói: 15 ức một phòng thí nghiệm, quả là đại thủ bút a. Tỷ cùng cái tên mặt (như) bài tú-lơ-khơ mới được chia 30 ức, hắn còn chiếm phần nhiều, tỷ rất đáng thương, bây giờ phòng thí nghiệm vừa nhỏ lại hư tùm lum, tiểu Đường Đường, đệ nói coi, đệ có nên giúp tỷ tỷ một chút hay không?"

Móng tay màu đỏ vuốt nhẹ cằm Đường Thiên, làm hắn nổi cả da gà, hắn nghĩ: ả này sẽ không rạch cổ họng mình chứ?

Bất quá, nam tử đại trượng phu, há có thể bị một nữ nhân hù dọa?

Đường Thiên cố tự trấn tĩnh, mở miệng cười ha ha:"Không phải ngươi muốn nói ngươi lại thiếu tiền chứ?"

"Vậy cũng bị ngươi nhìn ra? Tiểu Đường Đường ngày càng lợi hại a!" Vẫn là âm thanh ngọt ngào, đầu ngón tay đưa qua đưa lại, như mũi dao bén làm trái tim Đường Thiên lạnh ngắt.

"Tỷ nghe nói, đệ kiếm được 15 ức tại thành Vĩnh An, đệ xem, có nên giúp tỷ tỷ một chút không? Đệ có điều kiện gì, tỷ đều đáp ứng!"

Thanh âm đấy tính khiêu khích, mang theo hơi thở ôn nhu, ướt át chui vào tai Đường Thiên.

Ta có điên thì mới tin ngươi! Tóc gáy Đường Thiên dựng lên.

"Cái này... cái này một thời gian sau, Mặc Vị Thiên muốn tới đây một chuyến, hắn muốn làm ăn lớn với chúng ta. » Đường Thiên vốn chỉ định giá họa, nhưng càng nói càng cảm thấy chủ ý của mình tuyệt diệu: "Chúng ta lần trước bán cho Mặc Vị Thiên Ô Nha Kim, hắn lại bán lại cho Vĩnh An thành chủ, lời 160 ức."

Tê~!

Đường Thiên chỉ cảm thấy cằm đau xót, hắn hớp một hơi lạnh, sau đó nghe Tái Lôi nghiến răng nghiến lợi nói:"Tên gian thương này!"

Đường Thiên cố nhịn đau, vội vàng nói: "Thế nhưng, hắn định đem 160 ức chia hết cho chúng ta, đương nhiên là có điều kiện, chúng ta phải giúp họ huấn luyện một nhóm học viên. Theo lý thuyết, chuyện này không có quan hệ gì với ngươi.

Nhưng mà ngươi suy nghĩ một chút, cơ sở do ngươi kiến tạo, tạo được công lao. Phương tiện huấn luyện, cũng phải tìm ngươi kiến lập, ngươi cũng có công lao a. Trọng điểm là, huấn luyện dùng Cơ Quan Hồn Giáp, cũng cần tới ngươi tới chế tác đi. Ta cảm thấy a, cái một trăm sáu mươi ức này, ngươi tối thiểu phải được phân nửa!"

Đường Thiên đưa ra lời hứa hẹn.

"Không sai! Ta muốn phân nửa!" Tái Lôi đằng đằng sát khí: "Không thể để cái tên mặt bài tú-lơ-khơ chiếm hết được!"

Nàng quay sang,cười tươi như hoa, sờ mặt Đường Thiên một cái: "Tiểu Đường Đường thật thông minh, không uổng công tỷ tỷ thương ngươi, Mặc Vị Thiên lúc nào đến?"

"Cái này, 2 ngày nữa khẳng định sẽ tới!" Đường Thiên nở nụ cười cứng ngắt.

Thực tế đối với hành trình đến Tam Hồn Thành của Mặc Vị Thiên, hắn rất chắc chắn. Nếu như mình thua thì không nói, nhưng mình đã thắng, Mặc Vị Thiên tuyệt đối không thể ngồi yên.

"Xem ra lão nương phải hảo hảo chuẩn bị một chút!" Tái Lôi kéo tay áo, mặt đằng đằng sát khí, nghiễm nhiên muốn hung hăng làm thịt Mặc Vị Thiên một trận.

Đường Thiên nhắc nhở nàng: "Ngươi nhớ kỹ chuẩn bị thiết kế một hai kiện hồn giáp mới, nói không chừng có thể bán với giá tốt."

"Yên tâm, thủ đoạn làm ăn của lão nương so với thái điểu như ngươi thì mạnh hơn nhiều. "Tái Lôi vênh váo tự đắc xoay người rời đi.

Qủa nhiên cũng đều là hạng qua cầu rút ván a... Đường Thiên oán thầm.

Thế nhưng lần này thu hoạch của hắn khá lớn, tuy rằng chưa rõ bí ẩn chân chính của huyết mạch, nhưng mà nhìn chung có tí tiến bộ. Thật ra hiện tại hắn muốn cho Đinh Đang đi hỏi thăm sự tình Kiếm Thánh Vu Vương Hải, nghe Hạc nói, thanh kiếm Ngục Hải là do hắn rút ra từ Hư không.

Khi Đường Thiên nhìn thấy Đinh Đang thì nàng đang mang vui mừng.

"Ngươi gặp được chuyện gì tốt sao?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

Đinh Đang hết sức đắc ý: "Vĩnh An thành không phải có người đưa ra kèo đánh cuộc xem ai thắng sao? Dù sao, nếu đại nhân thua, có tiền cũng không có ý nghĩa gì. Vậy nên ta đem tất cả kinh phí đại nhân cấp cho, đều áp ngài thắng. Vậy là hung hăng kiếm được một khoản lớn!"

Đường Thiên hỏi nhanh: "Được bao nhiêu?"

Đinh Đang vươn ra năm ngón tay: "5 ức!"

"Ai, mình bây giờ chính là có tiền, nhưng làm sao bây giờ a?" Đường Thiên phối hợp lắc đầu, khuôn mặt tiểu nhân mới phất, trong giọng nói đều là vẻ khoe khoang.

"Đúng vậy đúng vậy, làm sao bây giờ a? Tiêu cũng tiêu không hết!" Đinh Đang cười hì hì phối hợp.

Đường Thiên đột nhiên vỗ trán: "Vậy mà ta lại quên kiểm tra chiến lợi phẩm mất!"

Dứt lời, hắn nhanh chân chạy đi.

Hắn giống như một trận gió, xuyên qua Tam Hồn thành, lại như một cơn gió mạnh, xuất hiện tại tân binh doanh.

Thùng thùng thùng!

Âm thanh chấn động làm Đường Thiên sửng sốt một hồi. Khi hắn thấy rõ thì hết sức vui mừng.

Nha Nha múa múa nắm tay nhỏ, rất nhanh, tựa như một cái đục nhỏ (Biên :Hình như là 1 đồ nghề của thợ mộc), bụp bụp bụp đi tới, tốc độ rất nhanh. Chẳng bao lâu, đã đi hơn 10 mét, không hổ là Thôn Quang Thiết Quyền a!

Nhưng mà Đường Thiên vừa nghĩ đến... Cao nguyên... A , hôm nay khí trời thật tốt!

Nhận thấy Đường Thiên, Nha Nha vù vù xuất hiện bên chân hắn, cánh tay nhỏ túm ống quần Đường Thiên, cái miệng nhỏ nhắn dẹp lại, giơ lên khuôn mặt đen bé nhỏ, nước mắt đã hiện quanh hốc mắt.

Đường Thiên làm bộ làm tịch mà ho nhẹ một tiếng: "Nam tử, nên khiêu chiến gian khổ! Càng phải học được cách cùng đồng cam cộng khổ với huynh đệ, ngươi xem, ngươi còn có tiểu đồng bọn a." Đường Thiên chỉ sang 3 bộ cơ quan thú loại nhỏ đang đứng một bên.

Trong nhát mắt, 3 tiểu thú thần tình hoảng sợ, xoay người bỏ chạy, mà Nha Nha vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, vèo cái biến mất.

Nhìn thấy Nha Nha kéo 3 con thú nhỏ, khuôn mặt kiên nghị đi về phía vừa rồi, tiếp tục bụp bụp, Đường Thiên tràn ngập vui mừng.

Thật tốt!

Hắn hài lòng, thản nhiên chuẩn bị trở về Sài Lang bộ lạc, đến mùa thu hoạch rồi a!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Quyết Định

Khi Đường Thiên quay lại bộ lạc thì phát hiện bầu không khí có chút bị đè nén. Hạc, Lăng Húc và mấy người A Mạc Lý ngồi xung quanh đó, sắc mặt mọi người đều có vẻ không tốt.

Hắn trong lòng cảm thấy kì quái, la lên: “Này này, thế này là thế nào? Người không biết nhìn vào tưởng rằng chúng ta bại đấy!”

Mọi người lặng lẽ không lên tiếng.

A Mạc Lý do dự một chút rồi nói: “Đường cơ sở, có một chuyện muốn nói cùng ngươi.”

“Chuyện gì?” Đường Thiên vẻ mặt kì quái: “Ê, con ruồi trâu này, vậy mà ngươi cũng học được thói ấp a ấp úng à?”

Trong mắt A Mạc Lý có chút tức giận nói: “Trưởng lão hy vọng ngươi đem An Hảo Kiếm giao nộp cho võ hội.”

“Tại sao?” Đường Thiên nghe xong liền ngây cả người, thốt lên.

Lương Thu lúc này đứng lên, than nhẹ một tiếng nói: “Kình Ngư tọa gây áp lực với võ hội, cho rằng các hành động của chúng ta là nhằm vào Kình Ngư tọa, đó là điều không thích hợp. Bọn họ muốn lấy An Hảo Kiếm rồi hủy đi. Trưởng lão có nói: nếu như ngươi nguyện ý giao nộp thì võ hội sẽ bồi thường cho ngươi thích đáng.”

Thần sắc Đường Thiên đột nhiên lạnh xuống nói: “Chuyện này có quan hệ quái gì với Kình Ngư tọa?”

A Mạc Lý cũng phẫn nộ nói: “Hừ, trưởng lão cũng quá mềm yếu rồi. Nếu như Tỉnh Hào sư huynh ở nơi này thì tuyệt đối sẽ không phát sinh những chuyện như vậy.”

Tính cách của Đường Thiên, Lương Thu tương đối hiểu rõ, bọn họ dù sao cũng là cùng xuất thân một chỗ, cho nên với tính cách kiệt ngạo bất tuân của Đường Thiên như thế thì làm sao hắn đồng ý. Có lẽ tầng lớp cao tầng của Quang Minh võ hội nghĩ rằng, có thể thông qua phương pháp này nhằm chèn ép bớt danh tiếng đang lên của Đường Thiên. Đẳng cấp ở Quang Minh võ hội rất sâm nghiêm, cấp trên đối với cấp dưới vô cùng nghiêm khắc.

Đừng cho rằng danh tiếng của Đường Thiên lớn mạnh mà lầm, vì với thân phận võ giả Thanh Đồng thì địa vì này trong võ hội không có chút gì đáng nói.

Nhưng Lương Thu lại cực kì thất vọng, lại cũng không thể trách được trưởng lão. Cũng khó trách bởi vì hệ phái trung lập của bọn họ không được cường thịnh, trưởng lão cũng biết rõ quan hệ giữa Đường Thiên và Tỉnh Hào nên năm đó đã đồng ý chiếu cố Đường Thiên, thế mà bây giờ lại dễ dàng lùi bước, thật khiến làm lòng người giá lạnh.

Hơn nữa, bọn họ lần này gặp phải mai phục nên rõ ràng là đã có người cấu kết người ngoài.

“Ý tứ của Kình Ngư tọa là nếu như chúng ta cự tuyệt, bọn chúng sẽ đóng cửa thông qua giữa Kình Ngư tọa và Sài Lang tọa” Lương Thu kiên trì nói cho hết lời.

Ánh mắt Đường Thiên trở nên băng lãnh, sắc mặt xanh mét.

“Kình Ngư tọa!” Nét lạnh lùng lóe lên trong mắt Hạc, nhìn thấy bộ dáng Đường Thiên liền trầm giọng nói: “Đường Thiên, thanh kiếm này thuộc về ngươi, ngươi có thể toàn quyền quyết định!”

“Không sai” Lăng Húc hừ lạnh: “Một con cá voi tàn tạ mà thôi, một thương đâm chết nó!”

Hàn Băng Ngưng bỗng nhiên lên tiếng: “Ta sẽ không quay lại võ hội nữa!”

A Mạc Lý hưng phấn nhảy dựng lên: “Băng muội không quay về võ hội nữa thật là tốt quá. Ta cũng không quay về, chết cũng không về. Võ hội đã không nói đến nghĩa khí thì ta phá luôn võ hội. Phá, phá, phá, phá võ hội!”

Lương Thu cười ôn hòa nói: “Đương nhiên là mọi người luôn muốn ở cùng một chỗ.”

Tư Mã Hương Sơn thình lình nói: “Vậy chúng ta hãy chờ võ hội truy sát đi!”

A Mạc Lý mặt đỏ lên: “truy sát thì truy sát, nếu như nam nhân chúng ta phải sống uất nghẹn như thế thì sống thật không bằng chết. Tư Mã, nếu như ngươi sợ chết thì cứ nói!”

“Ta vốn sợ chết!” Tư Mã Hương Sơn quỷ khí dày đặc: “May mà trong quang minh võ bài chúng ta đã động chút tay chân, bằng không hiện tại đã bị cái tên ngu ngốc ngươi làm liên lụy.”

“Ngươi nói ai ngu ngốc đấy?” A Mạc Lý trợn to đôi mắt như chuông đồng, nổi giận đùng đùng.

Lương Thu vội vàng đem hai người ngăn lại.

Đường Thiên trong lòng cảm động, bất luận chuyện gì mọi người đều tín nhiệm hắn, làm hắn cảm thấy ấm áp vô cùng. Hắn trầm giọng nói: “Ta không hiểu đạo lý lớn, nhưng ta sẽ tuyệt đối không giao kiếm cho bọn chúng. Ta cũng không cam tâm ủy khuất để cầu toàn, lấy đại cục làm trọng gì gì đó. Ta chỉ biết một câu: “Ăn miếng trả miếng. Bọn họ tôn

trọng ta, ta sẽ tôn trọng lại. Ai muốn khi dễ ta, ta sẽ dùng nắm đấm để đáp lễ. Này tiểu Húc Húc, ngươi không sợ chứ?"

Lăng Húc giận tím mặt: "Cút!"

Mọi người ầm ầm cười to.

"Kình Ngư tọa đóng tinh môn thì chúng ta cũng sẽ đóng tinh môn." Đường Thiên nghiến răng, nghiến lợi nói: "Không sai, chòm sao chúng ta bây giờ còn nhỏ yếu, nhưng chòm sao nhỏ yếu này nhất định sẽ có ngày lớn mạnh. Chúng ta có thể bị đánh bại, bị giết chết nhưng chúng ta tuyệt không được sợ hãi mà chết đi. Nếu như chỉ vì việc này mà chúng ta lui bước thì biết bao nguy hiểm, trắc trở phía trước cũng khiến chúng ta lùi bước hay sao? Một ngày nào đó chính ta sẽ dùng nắm đấm này mở ra tinh môn Kình Ngư tọa." Đường Thiên nói như đinh đóng cột.

"Nói rất hay!"

"Đánh chết bọ chúng!"

"Cùng lắm thì đánh một trận, ai sợ ai!"

"Một thương đâm chết!"

Hạc có chút đau dầu mà vân vê trán nhìn những tên thiếu niên này gào thét, bộ dáng hiển nhiên là hận không thể lập tức được đánh ngay một trận. Thực là một đám gia hỏa thô lỗ đầy kích động, không có đến một chút sách lược nào, hắn đành phải nói: "Vậy vấn đề Quang Minh võ hội tính toán thế nào?"

"Ta rời khỏi Quang Minh võ hội." Đường Thiên dứt khoát nói: "Về vấn đề tổ chức, ta không có ý kiến gì."

Hạc không phản đối mà trầm tĩnh nói: "Danh tiếng của ngươi hiện tại lớn mạnh, giờ lại công khai từ bỏ Quang Minh võ hội, ắt rằng Quang Minh võ hội sẽ không bỏ qua chuyện này. Chúng ta phải sớm chuẩn bị sẵn sàng. Đầu tiên, chúng ta phải đóng tinh môn thông tới Kình Ngư tọa,

chặt đứt đường tiến công của Kình Ngư tọa để tránh phải hai mặt thọ địch. Thứ hai, trong khoảng thời gian ngắn nhất chúng ta phải tiêu diệt các thế lực khác ở Sài Lang tọa, ổn định đại bản doanh của chúng ta. Thứ ba, chúng ta làm tốt việc chuẩn bị, chờ Quang Minh võ hội đến đây."

Hạc trình bày vấn đề trật tự rõ ràng khiến mọi người đều liên tục gật đầu.

"Vì vậy, việc đầu tiên phải làm là kéo dài thời gian!" Đôi mắt màu đen của Hạc ánh lên vẻ điềm tĩnh cơ trí: "Về sự tình An Hảo Kiếm, chúng ta phải biểu hiện ra là đang do dự, nói rằng cho chúng ta suy nghĩ. Sau đó làm bộ cùng võ hội đàm phán điều kiện làm cho võ hội có cảm giác rằng chúng ta đang phải miễn cưỡng giao thanh kiếm ra, nhưng phải được đền bù thích đáng. Mà trong khoảng thời gian này, chúng ta phải bằng tốc độ nhanh nhất, tiêu diệt toàn bộ các thế lực ở Sài Lang tọa!"

Nghĩ đến phải đối đầu với thế lực khổng lồ Quang Minh võ hội, Hạc không những không có chút e sợ, trái lại càng cảm thấy hưng phấn dị thường.

Bỗng nhiên thanh âm của Binh vang lên: "Chỉ cần Hỏa Mã Nhỉ cùng Đường Nhất mang binh đoàn đi là đủ rồi, trước tiên phải khống chế cho được tinh môn. À, những tên võ giả bản địa Sài Lang tọa đầu hàng, chúng ta có thể lựa cho ra một bộ phận mà chiêu nạp. Bọn Khang Đức đã chết hết rồi, ắt hẳn bọn chúng có thể tương đối tin cậy được. Hỏa Mã Nhĩ, Sài Lang tọa có tất cả mấy tinh môn?"

"Bốn cái." Hỏa Mã Nhỉ vội vàng nói: "Một cái thông tới Kình Ngư tọa, hai cái thông tới Ô Nha tọa và Hải Đồn tọa, một cái khác thông tới một địa phương tên là Trấn Hải thành ở Hồn Khu..

Binh gật đầu: "Giờ các ngươi gióng trống khua chiên tạo thanh thế thật lớn, vừa rồi chúng ta mới đánh bại Hắc Hồn, thanh thế đang lên, người phản kháng sẽ giảm đi rất nhiều. Hỏa Mã Nhĩ, Đường Nhất, hai người đến trại tù binh lựa chọn tù binh đi."

“Vâng!” Đường Nhất trầm giọng tuân mệnh.

Hỏa Mã Nhĩ vội vàng chạy theo sau.

Không có người dám xen vào việc chỉ huy chiến đấu của Binh. Lần trước, chiến tướng Binh đã thể hiện ra bản thân hắn là một võ tướng có thực lực cường đại. Khi Binh an bài hết mọi việc, Hạc mới tiếp tục nói: “Khi chúng ta tiêu diệt xong Sài Lang tọa thì lúc đó sẽ đồng thời đột nhiên đóng tinh môn thông tới Kình Ngư tọa. Lúc đó, võ hội và Kình Ngư bang sẽ nhận ra, nhưng mà võ hội muốn đối phó chúng ta tối thiểu sẽ phải triệu tập võ giả ở mười chín châu Bắc Thiên đến đây. Điều này cần phải tốn một thời gian, chúng ta phải tranh thủ trong khoảng thời gian này nỗ lực nâng cao thực lực của bản thân mình!”

Lăng Húc nhắc nhở: “Việc tu luyện chân lực cũng rất cần thiết.”

“Chuyện này không thành vấn đề!” Đường Thiên đối với những chiến lược gì gì đó thì hoàn toàn không hiểu, nhưng đối với vấn đề nâng cao thực lực hắn lại tương đối có kinh nghiệm: “Chiến lợi phẩm lần này của chúng ta có không ít bí bảo thích hợp, mọi người hãy xem có bí bảo nào thích hợp cho mình không. Sau đó mọi người hãy suy nghĩ xem có vật phẩm nào trong thời gian ngắn nhất có thể nâng cao thực lực của mình. Thẻ Hồn tướng, tinh thần thạch, bí bảo gì gì đó, tất cả đều có thể lựa chọn. Tất cả đều cho ta biết để ta nghĩ biện pháp.”

“Khí phách thổ hào, ta thích!” Tư Mã Hương Sơn quỷ dị cười.

Lương Thu nhắc nhở: “Đối phó với Đại Quang Minh môn là trọng yếu nhất, cần phải có những bí bảo thế này!”

“Được!” Đường Thiên ứng lời.

“Những ngày này, ngươi không nên xuất hiện!” Hạc trầm ngâm: “Chỉ cần ngươi không xuất hiện, để bọn Đường Nhất hành động sẽ không gây sự chú ý cho người khác. Địa phương nhỏ như Sài Lang tọa ngươi mà ra mặt thì thật chướng mắt.”

Đường Thiên gật đầu tỏ vẻ đã minh bạch.

Mọi người thoáng cái đã an tĩnh lại, vừa thấy hưng phấn vừa có chút sợ hãi. Khai chiến cùng Đồ Môn Lục Vệ và Đồ Như Hải chẳng qua chỉ là một tên trưởng lão cấp Bắc Thiên, mà lần này cùng Quang Minh võ hôi trở mặt, tất nhiên là sẽ có một cuộc chiến ác liệt đang chờ đón mọi người. Quang Minh võ hội đối với người phản bội xử lý cực kì nghiêm khắc, có thể tưởng tượng được, một khi đã biết chân tướng sự việc. Cao tầng của Quang Minh võ hội sẽ cực kì tức giận.

Nhưng mỗi người ở đây đều là những tên gia hỏa chỉ lo thiên hạ không loạn. Sau đó mọi người giải tán và tự tiến hành tu luyện.

Đường Thiên cùng Binh sau khi đồng thời tiến nhập quang môn, bỗng nhiên chú ý đến một đường mòn đã được đào bới mở ra ngoài rất xa. Hắn bỗng nhiên nhớ lại, thời gian nơi đây và bên ngoài có sự chênh lệch rất lớn.

Nha Nha đã được thêm ba tiểu đệ trợ giúp, đẩy tốc độ tăng lên rất nhanh, thông về phía trước hơn mười dặm đường.

Đường Thiên bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp: “Này đại thúc, nếu để Tái Lôi làm thêm một ít cơ quan thú có phải sẽ đẩy nhanh được tiến độ hay không?”

“Biện pháp này rất tốt!” Binh mắt sáng ngời nói: “Để ta đi tìm Tái Lôi!”

Đường Thiên trầm mặc chốc lát bỗng nhiên ngẩng đầu: “Đại thúc?”

“Hả?” Binh có chút ngoài ý muốn, ngừng lại.

“Ta muốn mượn khoảng tiền kia!” Đường Thiên nói không có chút ý tứ: “Là khoảng tiền của Mạc Vị Thiên ấy!”

“Ngươi lấy làm gì?” Binh có chút đăm chiêu hỏi.

Đường Thiên như là tự nói với bản thân: “Trận chiến này chúng ta nhất định phải thắng. Ta biết rõ, mọi người vì ta nên mới bị lôi cuốn vào trận chiến này, bất luận như thế nào chúng ta cũng không được phép thất bại…”

Khi vừa dứt lời, ngữ khí của Đường Thiên trở nên hung ác, độc địa tựa như một con sói.

“Ta muốn dùng một trăm sáu mươi ức này, tất cả đều được dồn ở trên thân mọi người, ta muốn mọi người trở nên thật mạnh!” Đường Thiên ngẩng đầu, mặt đầy mong đợi nhìn Binh.

“Đại thúc, nhất định là người có biện pháp, đúng không?”

Binh lẳng lặng đứng nhìn Đường Thiên, trong lúc giật mình hắn phảng phất như trở về quá khứ xa xưa. Năm đó, người thiếu niên kia, cũng giống như Đường Thiên hiện tại, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng, ý chí chiến đấu sôi sục mang theo một tia ngây thơ hỏi đoàn trưởng: “Đoàn trưởng, ngài nhất định là có biện pháp đưa ta nhanh chóng trở nên hùng mạnh đúng không?”

“Ha ha, tiểu Binh Binh. Quả thực là có phương pháp, nhưng mà rất khổ cực đó!” Đoàn trưởng thân hình to lớn miệng ngậm xì gà, tay xoa đầu thiếu niên cười ha ha.

Ma xui quỷ khiến làm Binh buột miệng thốt ra: “Quả thực là có phương pháp, nhưng mà rất khổ cực đó!”

“Thật quá tốt, ta không sợ khổ cực!” Đường Thiên cao hứng nhảy dựng lên, ngữ khí vô cùng kiên định: “Tất cả chúng ta đều không sợ!”

Binh giật mình ngây ra, như vừa trải qua mấy đời nhân sinh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Tiền Lời Chiến Tranh

Đường Nhất và Hỏa Mã Nhĩ chọn ra các tù binh rồi xuất phát. Những tù binh quy hàng này toàn là tinh nhuệ dưới trướng của Ổ Thiết Vũ. Bọn chúng không những là dân bản địa mà còn có thực lực cực kì xuất sắc và rất ăn ý với nhau. Đối với bọn chúng mà nói thế cục Sài Lang tọa hiện giờ đã phân định rõ, thế cuộc Đường Thiên lên ngôi Sài Lang tọa đã không thể chống đỡ được.

Hơn nữa, bọn chúng đã thấy thực lực khủng bố của Đường Thiên, trong lòng đã phục tùng rồi.

Có bọn họ dẫn đường, tốc độ tiến quân Đường Nhất và Hỏa Mã Nhĩ vô cùng thuận lợi, có là người ngu cũng hiểu rõ thế cục đã phân định rõ ràng. Ở vào thời điểm này nếu chỉ dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại thì kết cuộc cũng chỉ là tuyệt lộ.

Có điều, có rất nhiều người ghen tị với bộ lạc sa mạc, những thứ dế chũi này vận khí thật tốt. Tuy vậy, phần lớn người chẳng hề do dự khi đi theo Đường Thiên. Vào lúc ôm bắp chân này* thì người nào chậm chân ắt địa vị mai này chịu không ít thiệt thòi. (Ôm bắp chân tức là dựa dẫm, nịnh bợ.)

Đường Nhất và Hỏa Mã Nhĩ mới vừa xuất chinh thì đã thu được tin tức các thế lực lớn Sài Lang tọa đều tỏ vẻ muốn qui hàng. Ngay ngày đầu tiên đã có ba thế lực tinh anh tỏ ý quy hàng, ngày hôm sau lại thêm một thế lực tinh anh cũng quy hàng.

Chuyện ở Quang Minh võ hội có thể sẽ kéo dài nên việc này được giao cho Tư Mã Hương Sơn – gã này đích thực là một tên quái vật âm

hiểm, biểu hiện luôn luôn xuất sắc.

Qua kiểm tra, Đường Thiên mới nhận biết được lần này bọn họ thu hoạch có kết quả phong phú đến kinh người.

Chỉ riêng trên người ba vị lão đại Sài Lang tọa, ngoại trừ Khang Đức ra thì mọi vật phẩm của hai tên còn lại đều rơi vào tay Đường Thiên. Vật phẩm của cường giả Thiên Bảng An Bạch sau khi bị Đường Nhất chém chết cũng rơi vào tay Đường Thiên, lại thêm vật phẩm của Đồ Môn lục vệ sau khi bị sát hại, chỉ nghĩ thôi cũng đủ đã biết mức độ vật phẩm phong phú đến mức kinh người.

Cả mười người này đều là cường giả Thiên Bảng, việc trải qua một trận chiến dẫn đến cả mười cường giả bỏ mình là chuyện biết bao nhiêu năm rồi mới xuất hiện.

Rất nhiều người nhận ra, ở trong chiến tranh thì dù là cường giả Thiên Bảng, tính mạng cũng như rơm rác; huống chi các võ giả bình thường, tính mạng càng không là gì.

Tuy vậy, chiến tranh cũng đem đến lợi nhuận cực kì kinh người.

Trong thu hoạch, bí bảo xuất sắc nhất không thể nghi ngờ chính là An Hảo kiếm của Mông Vi - Tinh tọa ám bảo cấp Xích đạo. Với bảo khí cấp bậc này, chắc chắn trên thị trường không thể tìm ra. Nếu đưa ra bán, cái giá rẻ nhất cũng được vài chục nghìn vạn; còn nếu chịu đưa ra đấu giá thì chắc chắn có người dám bỏ ra trăm ức để mua.

Dưới nữa là hai kiện Ngân bảo khí cấp bậc Địa cực Địa Đào Hùng của Tiểu Hùng tọa–và Thiên Long ngâm của Thiên Long tọa. Cái đầu tiên là thu được từ trong tay của Ổ Thiết Vũ, cái sau lại lấy được từ Hoài Bạch Hoa. Giá cả hai món bảo khí này trên thị trường ước chừng trên dưới năm mươi nghìn vạn.

Bí bảo bạch ngân cấp Bắc Thiên thì lại càng nhiều, khoảng chừng sáu mươi bốn kiện. Trong đó bảo khí có mười kiện. Với bảo khí bạch ngân

cấp Bắc Thiên, giá cả thị trường đạt chừng hơn 3 nghìn vạn tinh tệ, nhưng bí bảo bạch ngân Bắc Thiên phổ thông thì giá rẻ hơn nhiều, chỉ tầm hai trăm vạn tinh tệ.

Ngoài ra những bí bảo Bạch ngân được các cường giả Thiên Bảng cất dấu trong bảo khố cơ hồ đều là tinh phẩm, những cái này đều được định giá khoảng năm trăm vạn tinh tệ một món. Chỉ riêng thu được sáu mươi bốn bí bảo đã mang đến cho Đường Thiên khoảng trên dưới sáu trăm triệu tinh tệ. Cho dù chỉ mới là bí bảo cũng đủ làm cho Đường Thiên chấn kinh.

Một khoản lớn khác là thẻ hồn tướng. Thẻ hồn tướng trên người cường giả Thiên Bảng tự nhiên không phải là hàng phổ thông. Tổng cộng có hai mươi tám tấm, tất cả đều là thẻ Hoàng Kim bát giai trở lên, nhưng làm Đường Thiên kinh ngạc lại có đến ba tấm thẻ Tử kim.

Thẻ tử kim là loại thẻ hồn tướng có khả năng hóa thành võ kỹ vô song, không ngờ tới là lại có những ba tấm.

Không Khí Thuẫn Kích thuật và Tàng Phong của Đường Thiên đều là loại tốn rất nhiều tiền. Giá trị của những tấm thẻ hồn tướng thế này, Đường Thiên không thể phán đoán chắc chắn được.

Còn các loại tinh thần thạch thì được chất thành đống, thậm chí Đường Thiên còn nhìn thấy một viên tinh thần thạch thập giai phát ra quang mang rực rỡ, năng lượng dường như muốn phun trào ra. Mà thẻ tinh tệ ước chừng có một tỉ tinh tệ, nhiều nhất là của hai đại cường hào Ô Thiết Vũ và Hoài Bạch Hoa, tài sản phong phú hơn không ít so với các người khác.

Bọn Đường Thiên như một đám dế chũi, họ chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy, thoáng nhìn đã như lâm vào hôn mê.

“Ai da!” A Mạc Lý trợn mắt há mồm, mười ngón tay thô ráp không kìm được nắm chặt như lúc nắm thiết côn: “Buôn bán lợi thật, nhiều tiền

như vậy, nếu như là ở võ hội chúng ta phải trải qua không biết bao nhiêu là nhiệm vụ nữa!”

“Số mệnh của ngươi là làm cu li thôi!" Tư Mã Hương Sơn ở bên nhẹ nhàng bổ một đao.

Lương Thu ở một bên đang choáng váng cũng lầm bẩm: “Tiền nhiều thế, chắc cũng đủ để mua đứt Vũ An Tinh rồi.”

Tư Mã Hương Sơn tiếp tục chêm vào: “ngươi ra giá Vũ An Tinh hơi cao đấy!”

“Chúng ta phát tài rồi!” Lúc này Đường Thiên cả người lâng lâng như ở trên mây, đến âm thanh của mình cũng cảm thấy mơ hồ. Đến lúc nghe Mạc Vị Thiên nói tổng cộng ước chừng mười sáu tỉ thì Đường Thiên như đã mất cảm giác, lúc đó mười sáu tỉ với hắn chỉ như là một con số.

Thế nhưng khi đặt chiến lợi phẩm trị giá hơn mười tỉ lên trước mặt hắn thì cả người hắn bị choáng váng như vừa bị lãnh nguyên một quyền vào mặt. Tinh tệ chất chồng như núi, năng lượng dao động tỏa ra nồng nặc như rượu ủ lâu năm. Bí bảo Bạch Ngân tỏa ra quang mang chói mắt, so với vầng thái dương e rằng còn chói mắt hơn. Thẻ hồn tướng được xếp thành từng hàng, từng hàng… chớp sáng lấp lánh. Cái này quả thực là quá sung sướng.

“Chia nhau đi!” Đường Thiên thốt lên.

Lăng Húc và Hạc đối với bí bảo này không có một chút hứng thú.

Hỏa Liệt điểu của Lăng Húc lại một lần nữa chuẩn bị tiến hành thăng cấp, với gia sản hiện giờ, bọn họ hoàn toàn có thể sử dụng những tài liệu tốt nhất để tiến hành.

Hạc vô dục vô cầu, chỉ nhìn lướt qua rồi chỉ chọn mấy tấm thẻ hồn tướng tu luyện kiếm pháp.

A Mạc Lý chọn Địa Đào hùng – bảo khí bạch ngân cấp Địa cực. A Mạc Lý trời sinh thần lực, có được vũ khí này đã mạnh nay càng thêm mạnh. Được Đại Đào Hùng tương trợ, hắn sẽ trở nên càng kinh khủng hơn.

Kiếm Thiên Long Ngâm được đưa cho Hàn Băng Ngưng. Thanh kiếm này toàn thân như được bạch ngân đúc thành, ngân quang lòe lòe, chuôi kiếm được tạc như đầu rồng, phối hợp với khí chất băng lãnh của Hàn Băng Ngưng càng làm tăng thêm nhuệ khí bức người. Đường Thiên vốn định đem An Hảo Kiếm cấp cho Hàn Băng Ngưng, nhưng không hiểu sao, An Hảo Kiếm phi thường chống cự, chỉ khi ở trong tay Đường Thiên thì nó mới chịu an phận.

Lương Thu chọn một tấm thẻ tử kim, gã vốn tu luyện tán thủ, trong ba tấm thẻ tử kim, trùng hợp có một tấm tán thủ tên là Âm Dương Tán Thủ.

Tư Mã Hương Sơn thì chọn một tấm thẻ tử kim loại khinh công có tên Quỷ Bộ.

Còn lại một tấm thẻ tử kim loại quyền pháp là Nhu Quyền. Trong số những người tu luyện quyền pháp chỉ có mỗi Đường Thiên, thế nhưng khi vừa nhìn tên tấm thẻ hắn bỗng nhíu mày. Vì theo hắn, quyền pháp phải bá đạo, cương mãnh. Còn loại Nhu Quyền này thì sao đáng gọi là quyền pháp. Nhưng sau khi xem lại thì chỉ có mỗi thẻ tử kim này còn sót lại, hắn đành miễn cưỡng mà thu vào. Về phần bí bảo, hắn không thấy có gì là cần thiết với hắn. Nếu có cụ trang thì hắn còn hứng thú vài phần. Hắn hiện tại chỉ mong đợi chính là phần huấn luyện đặc biệt của Binh

Hai ngày sau hắn triệu tập tất cả bọn Lăng Húc Hạc đến nơi ở của mình. Mọi người đều thất kinh khi thấy vẻ mặt đắc ý của Đường Thiên khi gỡ sàn nhà ra một cái động khẩu ngăm đen xuất hiện.

“Oa, là Đường cơ sở! Ngươi đã học đào hang động từ khi nào? Ôi, rất là tròn nha!” A Mạc Lý trợn trừng đôi mắt, kinh ngạc phi thường

Đường Thiên vẻ mặt cứng ngắt. Thật chết tiệt, mỗi lần khoe khoang đắc ý thì lại bị cái tên ngu ngốc này hủy diệt trong chớp mắt.

“Đều xuống hết đi!” Vừa nhảy xuống Đường Thiên vừa gọi. Những người khác đều theo nhau nhảy xuống, vừa rơi xuống đến nơi, tất cả đều không khỏi thất kinh. Phía dưới không gian không ngờ to lớn dị thường, dễ bề rộng đến hơn vài mẫu. Từng kiện tu luyện khí giới kì dị khiến mọi người xem đến hoa cả mắt, dĩ nhiên nơi đây là một căn cứ ngầm dưới đất.

“Là Thanh đồng!” Hạc cúi đầu sờ sờ mặt đất không khỏi thất kinh thốt lên. Những người khác nghe vậy liền vội vàng sờ dưới đất, ai ai cũng đều bị chấn động giật mình:

“Cơ sở Đường, đừng nói là căn cứ này tất cả đều được tạo thành từ Thanh đồng chứ?” Lương Thu nhịn không được thốt.

Thấy biểu tình của mọi người, tâm trạng bức bối vừa rồi của Đường Thiên liền biến mất, tức thì cảm thấy tâm tình sảng khoái vô cùng, đắc ý dạt dào nói: “Đúng vậy, tất cả đều là Thanh Đồng cả, ta phải tốn mất hai ngày đêm mới làm xong, thật là mệt chết đi được.”

Hai ngày… Nếu là người khác nói, ắt sẽ khẳng định mắng Đường Thiên là đồ tâm thần. Một căn cứ Thanh Đồng trong lòng đất, hai ngày thời gian có thể hoàn thành sao? Ngươi cho rằng bọn ta là kẻ ngu chăng?

Hạc và Lăng Húc liếc nhìn nhau, cả hai đồng dạng đều chấn động mạnh. Bọn họ sớm đã biết Đường Thiên có cơ quan sư phía sau, nếu không thì sao Lăng Húc lại có Hỏa Liệt Điểu? Nhưng đến giờ bọn họ mới hiểu được, cơ quan sư phía sau Đường Thiên tuyệt đối không tầm thường.

Cơ quan sư có được như thế năng lực kinh người cũng là quá cường đại rồi. Là loại cơ quan sư gì mà chỉ trong hai ngày, thần không biết, quỷ không hay đã kiến tạo xong một căn cứ Thanh đồng ngầm dưới lòng đất?

Lăng Húc mắt sáng rực lên nhìn vào vị cơ quan sư thần bí cường đại quá sức tưởng tượng kia thầm nghĩ: “Hỏa Liệt Điểu nhất định phải càng lợi hại hơn mới được” Đối với các lực lượng ẩn dấu phía sau của Đường Thiên hắn hoàn toàn không thèm để ý đến.

Đường Thiên vô cùng đắc ý trong lòng, tuy có thể trong vòng hai ngày hoàn thành căn cứ ngầm này nhưng cũng khiến hắn mệt sắp chết.

Hiệu suất của Tái Lôi thật kinh người, một nhóm lớn cơ quan thú được đưa vào quang môn, theo Nha Nha điên cuồng mà đẩy nhanh tốc độ đào đào, bới bới… Tái Lôi lại tạo hơn mười cơ quan thú đào cát. Cứ theo cồn cát mà đào lên rất dễ dàng, chỉ trong một đêm đã đào ra một khoảng không gian rất lớn. Còn những vật liệu Thanh Đồng kia, tất cả đều được tháo dỡ trực tiếp từ trên thành Tam Hồn xuống, sau đó dùng ngân bảo bình vận chuyển đưa tới lắp ghép.

Tuy là Đường Thiên khí lực kinh người, nhưng để vận chuyển và lắp ghép những phụ kiền Thanh đồng này cũng khiến y mệt rã rời.

Có thể nói, kì tích này đem tới sự chấn động mạnh mẽ cho mọi người, làm cho Đường Thiên cảm thấy những đau khổ mà y chịu đựng hoàn toàn xứng đáng.

“Khụ!” Đường Thiên giả vờ làm bộ tịch nghiêm trang cắt lời mọi người: “Sở dĩ ta kiến tạo cái căn cứ này là vì chúng ta sẽ chuẩn bị tiếp nhận huấn luyện đặc biệt!”

“Huấn luyện đặc biệt?” Câu này liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“không sai!” Thanh âm của Binh từ trong nơi khuất tối của căn cứ chậm rãi vang ra, tiếp đó hắn cũng chậm rãi bay tới trước mọi người: “Trận đánh kế tiếp sẽ vô cùng gian nan, mọi người hẳng đã biết rõ phong cách hành sự của Quang Minh võ hội, bọn chúng sẽ nhất định phái người tới đây để tiêu diệt các ngươi, vì thế trong thời gian này, các ngươi sẽ phải hoàn thành huấn luyện đặc biệt “tử vong đặc huấn”.

“Tử vong đặc huấn? Đó là cái gì?” A Mặc Lý hiếu kì hỏi.

“Cái gọi là “tử vong đặc huấn” ấy là trong lúc huấn luyện nếu không hoàn thành ắt sẽ chết ngay lập tức” Binh trả lời một cách lãnh đạm.

“Không hoàn thành… Sẽ chết ngay…” Khuôn mặt A Mạc Lý xám ngắt lắp bắp nói.

“Không sai!” Binh thản nhiên nói: “Nếu như cái gì có thể kích thích được tất cả giới hạn về tiềm năng của con người, thì không gì hơn là cái chết. Khi ngươi trực tiếp đối diện cái chết, ngươi sẽ nhận ra, mọi thứ trong cơ thể ngươi đều phát sinh biến hóa; từ tính tình, ý chí và cả võ kỹ của ngươi v.v… nó sẽ nhanh chóng đưa ngươi phát triển lên hoặc là mau chóng sụp đổ.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 320: An Bài Của Binh

"Cái này cũng quá cực đoan đi." Lương Thu nhíu mày trầm giọng nói.

"Nếu như các ngươi không tiến hành vòng tử vong đặc huấn, thì các ngươi cũng sẽ chết trên tay Quang Minh Võ Hội." Binh lạnh lùng nói: "Với trình độ hiện tại của các ngươi, khả năng hoàn thành tử vong đặc huấn cũng chỉ có ba thành. Vận khí của các ngươi cũng không tệ, gần đây tình hình của Quang Minh Võ Hội cũng không quá tốt, mâu thuẫn của bọn họ và Sư Tử vương Lôi Ngang bắt đầu lộ ra rõ ràng. Không có ai rảnh rỗi mà quan tâm đến mấy cái tên rắm nhỏ như các ngươi, bằng không tình huống của các ngươi đã hỏng bét rồi."

Những người còn lại không dám hé răng,tất cả bọn họ đều biết những điều Binh nói không hề sai. Đối với bọn họ,Quang Minh Võ Hội thực sự quá khổng lồ.Trong đám người phụ trách mười chín châu Bắc Thiên tùy tiện đi ra một người, lực lượng có thể điều động quá đủ để cho hủy diệt bọn họ một cách triệt để.

"Ta không phải võ giả." Binh nhìn lướt qua mọi người: "Thứ ta truy cầu không phải cường đại, mà là thắng lợi, còn về phần làm cách nào để thắng lợi, bất kể là dùng mưu kế hay là dùng thực lực, trong mắt ta, hai thứ đó chẳng có gì khác biệt. Ta không thể nào dạy các ngươi làm như thế nào để trở thành một vị võ giả cường đại, nhưng ta có thể nói cho các ngươi biết, thắng lợi chưa hẳn là cường đại, nói một các khác, bản chất của sự cường đại trong mắt ta khác với sự cường đại trong lí giải của các ngươi."

Khí tức cường đại mà Binh tản ra chế ngự toàn bộ mọi người.

Sau khi trải qua chiến hỏa ma luyện, phong thái thong dong và trấn định khiến lúc này thoạt nhìn dường như Binh có một thứ lực lượng lạ thường, đến cả thanh âm cũng phảng phất như mang theo vị đạo khói thuốc súng.

"Nguyên nhân võ giả cường đại là chuyên tâm, nhưng thời gian và tinh lực của con người cũng hữu hạn, chỉ có chuyên tâm về một hạng mục mới có thể đạt được thành tựu cao." Bỗng ngữ khí của Binh chợt chuyển: "Trên lý luận thì điều này là hoàn toàn chính xác. Nhưng mà có một tiền đề chính là ngươi phải luôn còn sống."

Mọi người đều bị lời nói của Binh hấp dẫn.

"Đây chính là bài học đầu tiên ta dậy các ngươi. Sống, chỉ có còn sống thì mới có thể làm được những điều còn lại! Ta đã thử tìm hiểu qua, vị Thánh Vực trẻ tuổi nhất là 28 tuổi, nói cách khác, ngươi cần ít nhất là 28 tuổi thọ mệnh mới có thể thực hiện cái mục tiêu này. Mà đại đa số cao thủ thánh vực đều có tuổi đời lớn hơn 40. Cũng có nghĩa là, ngươi cần phải có 40 tuổi thọ mệnh, như thế khả năng với cao hơn một chút."

"Mà trong 40 này, ngươi sẽ gặp phải vô số nguy hiểm và trắc trở. Ngươi cần phải có tài nguyên, tinh thần thạch, thẻ Hồn tướng vân vân, đồng thời các võ giả khác cũng cần giống ngươi. Như vậy các ngươi đã có xung đột về lợi ích. Số người có thể đạt được tài nguyên chỉ là số ít dẫn đến quá trình cạnh tranh sẽ vô cùng kịch liệt. Ắt hẳn các người đều biết đến điều đó rất rõ. Đây là một cuộc chiến, nếu mà bảo mọi người đều tốt thì cũng tương đối buồn cười. Được rồi, cứ coi như các ngươi ẩn cư tại thâm sơn cùng cốc, khổ luyện hai mươi năm, nhưng ngươi cũng cần phải thực chiến chứ. Điều này cũng vô cùng nguy hiểm, ngươi không thể nào đoán trước được đối thủ mà ngươi thực chiến sẽ là võ giả loại gì. Một kiếm phá vạn pháp là mộng tưởng của mọi kiếm khách, mộng tưởng này rất đẹp, nhưng trước khi thực hiện được nó thì tối thiểu ngươi phải sống được đến ngày đó đã."

Lập tức biểu tình trên mặt mọi người đều trở nên nghiêm túc hẳn,lời nói của Binh không hề sai một chút nào, điều này mọi người đều hiểu rất sâu. Hơn nữa, góc độ mà Binh nói tới lại khác với với hiểu biết của bọn họ về bản chất.

"Con đường của võ giả là một đường đầy gian nan và nguy hiểm, bởi vì nó được dựng lên bởi vô số trận chiến không thể biết trước mà thành." Binh thì thào tự nói với chính mình: "Theo ta thấy, điểm nguy hiểm nhất của nó chính là không thể biết trước được. Các ngươi có thiên phú, có dũng khí, có nghị lực, cũng chưa chắc đã có thể chiến thắng hết tràng chiến tranh này đến tràng chiến tranh khác, mà điều trên chỉ làm cho khả năng thắng lợi của các ngươi nhiều hơn một chút mà thôi."

"Đương nhiên,chiến tranh võ giả và chiến tranh binh đoàn cũng không giống nhau. Trong chiến tranh võ giả thì phần sống của các ngươi sẽ nhiều hơn một chút, bởi các ngươi có thể lựa chọn chiến hay không chiến. Còn chiến tranh binh đoàn thì không được như vậy, bởi vì quyền lựa chọn không nằm trên tay các ngươi."

Đường Thiên nói thầm: "Đào binh! Vì sao lại không chiến? Thiếu niên như thần không bao giờ sợ mấy cái chiến tranh gì gì đó!"

Đôi mắt A Mạc Lý lập tức sáng ngời, liên tục gật gù: "Hoạt bát võ nam tử cũng như vậy, cũng như vậy!"

Lăng Húc hừ lạnh: "Một thương đâm chết."

Đối với ba con hàng này, Binh nghẹn cả giọng, cái khuôn mặt đen thui của hắn nghiêm lại: "Vậy ba các ngươi đánh tới Quang Minh Võ Hội đi a!"

Ba người cùng lộ ra cái biểu tình "Ngươi đúng là ngu ngốc a".

"Ta đâu có ngu xuẩn như vậy?" Lăng Húc dùng cái vẻ mặt đầy khinh bỉ nhìn Binh.

Đường Thiên và A Mạc Lý thì càng trăm miệng một lời nói: "Có!"

"Làm tốt lắm!"

"Úi da!"

Hai người lập tức nhảy dựng lên, giữa không trung vỗ tay hoan nghênh chúc mừng, cái cảm giác hại người thực sự quá tốt mà.

Khóe mắt Lăng Húc co lại, hai mắt như muốn phun hỏa, soạt một cái rút thương chỉ vào hai người, nghiến răng nghiến lợi: "Đi nào, thống thống khoái khoái đánh một trận đi!"

Hạc nhìn không chớp mắt, làm ra bộ "Ta đã sớm dự liệu", vô cùng cảm khái: "Đây là sự giầy vò của nhân sinh a."

Tiếng cười yếu ớt đầy âm hiểm của Tư Mã Hương Sơn vang lên: "Ôi ôi, người thông minh thì thứ gì cũng thông minh, ngu xuẩn lại cũng luôn như vậy."

Hàn Băng Ngưng ngồi yên ngay ngắn bất động như một bức tượng băng.

Cuối cùng người lão luyện thành thục là Lương Thu đành phải đứng ra: "Uy uy, đừng có phá hắn, hắn vẫn chưa nói xong."

Lương Thu tựa như đang lừa tiểu hài tử: "Tuy lời vô dụng có vẻ hơi nhiều,nhưng mọi người phải nhẫn nhịn a, nhẫn nhịn a!"

Biểu tình trên mặt Binh lập tức cứng đờ.

Lời...vô… dụng... có... vẻ... hơi... nhiều!

Một cổ sát ý xông thẳng lên đầu, trong lòng Binh lạnh toát, hắn từ trên cao nhìn xuống những tên gia hỏa đang dương nanh múa vuốt này đầy khinh thường.

Nhân loại ngu xuẩn a!

Các ngươi sẽ nhanh chóng biết được, đắc tội với Binh đại nhân, sẽ nhận được cái kết quả gì.

Ta quên mất không nói cho các ngươi biết, xếp hạng đầu tiên của việc kích phát tiềm năng là tử vong, nhưng có một khả năng còn đáng sợ hơn tồn tại, đó là sống không bằng chết a!

Các ngươi sẽ ở trong ma trảo ta mà kêu rên rỉ, các ngươi rơi lệ đầy mặt, khóc lóc cầu xin Binh đại nhân vĩ đại tha các ngươi một con đường sống.

A, thực đúng là một bi kịch a!

Thế giới này, bi kịch phát sinh mỗi ngày thực quá nhiều mà. Dù Binh đại nhân có lòng thương hại... Nhưng sẽ không bỏ qua các ngươi đâu!

Cái khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ vẫn bất động thanh sắc, ánh mắt tĩnh lặng.

Bỗng Đường Thiên ngừng lại, nhìn xung quanh, vẻ mặt đầy kỳ quái: "Vừa rồi sao ta lại cảm thấy có khí tức nguy hiểm nhỉ ?"

"Di, lại biến mất rồi, chẳng lẽ ta gặp ảo giác à?" Đường Thiên tìm nửa ngày, rồi ngồi xuống một lần nữa, ngẩng đầu nói: "Đại thúc, ngươi có thể tiếp tục nói."

Cái khuôn mặt lá vài tú-lơ-khơ vẫn bất động thanh sắc, thản nhiên nói.

"Theo ta thấy, võ giả hắn là có hai loại năng lực, một loại là năng lực có thể giải quyết đại đa số trận chiến đấu, một loại năng lực khác là khi gặp phải nguy hiểm có thể thoát đi."

"Mục đích của tử vong đặc huấn là nhằm vào hai điểm này. Nhưng mà trước đó, ta cần phải giúp các ngươi có được cơ sở vững chắc, phương pháp đầu tiên mà chúng ta dùng đến chính là hấp thu huyết mạch."

"Huyết mạch?" Ngoại trừ Đường Thiên ra, mọi người đều ngây cả người.

"Không sai. Các ngươi không cần phải quá để ý làm gì, những huyết mạch này chỉ dùng để cải thiện điều kiện thân thể của các ngươi thôi. Các ngươi không cần phải cải biến tâm pháp, cải biến vũ kỹ, đi theo con đường như hắc hồn."

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, thở phào nhẹ nhõm.

"Huyết mạch cũng không phải các ngươi muốn hấp thu là hấp thu được, huyết mạch càng cao cấp thì cần phải có thân thể càng xuất sắc. Thân thể của các ngươi rất phổ thông, chỉ có thể thích ứng với huyết mạch rất phổ thông."

Binh lườm một cái rồi tiếp tục nói: "Tuy rằng những huyết mạch này rất phổ thông, nhưng đối với các ngươi, sự tăng cường của nó sẽ có trợ giúp rất lớn. Bình thường các ngươi quá ỷ lại vào chân lực. Các ngươi sẽ phát hiện ra thân thể tốt hơn sẽ giúp các ngươi vận dụng chân lực càng tiến thêm một bước."

Hắn lấy ra một đống ống nghiệm.

"A Mạc Lý là loại hình lực lượng, thứ ngươi tu luyện chính là Đại Địa Cuồng Đao, thân thể của ngươi rất cường hãn, trong những người ở đây ngoại trừ Đường Thiên ra, ngươi là người thích hợp kích hoạt huyết mạch nhất. Thứ ta chuẩn bị cho ngươi là huyết mạch viễn cổ, cũng là huyết mạch có đẳng cấp cao nhất trong đám còn lại. Huyết mạch viễn cổ Hùng Tộc, độ hoàn thành 50%. Hùng Tộc viễn cổ phân liệt thành Tiểu Hùng tinh và Đại Hùng tinh, cũng chính là tiểu hùng tộc và đại hùng tộc của hiện tại. Độ hoàn thành 50%, đối với ngươi hắn là có thể hấp thu. Hơn nữa huyết mạch hùng tộc cũng là hành thổ."

"Hàn Băng Ngưng chủ tu thủy hành kiếm pháp, lấy hàn khí làm chủ. Ta chuẩn bị cho ngươi Bạch Ngân huyết mạch của Nam cực tọa, Nam

Cực Chi Tâm, nó là huyết mạch của Nam Thiên tọa, tương đối thích hợp với thuộc tính của người, độ hoàn thành 80%."

"Lương Thu, thứ ta chuẩn bị cho ngươi là Bán Nhân Mã huyết, Bạch Ngân huyết mạch của Bán nhân mã tọa độ hoàn thành 80%. Huyết mạch của Bán Nhân Mã tọa được rất nhiều người xem trọng bởi khả năng đề cao tốc độ, thực ra ngoài ưu điểm đó nó còn có một ưu điểm khác, đó chính là sự chịu đựng vô cùng xuất sắc. Vũ kỹ mà ngươi tu luyện thường phải triền đấu,vì vậy sự chịu đựng lâu dài, đối với ngươi sẽ có trợ giúp rất lớn."

"Tư Mã Hương Sơn, ta chuẩn bị cho ngươi Dạ Xà huyết của Thủy Xà tọa, Bạch Ngân giai, độ hoàn thành 80%, nó có thể giúp ngươi trở nên càng nhạy cảm, nhất là trong bóng tối. Thân thể của ngươi cũng sẽ trở lên mềm mại hơn, có thể giúp ngươi phát huy ra những động tác càng thêm phi thường."

"Bốn người các ngươi đều cần phải hấp thu huyết mạch, mà trọng điểm huấn luyện của các ngươi chính là hoàn toàn hấp thu và đồng thời đem chúng dung nhập vào trong kỹ năng của các ngươi. Đặc huấn tàn khốc có thể giúp tốc độ hấp thu của các ngươi nhanh hơn."

Binh quay sang.

"Lăng Húc, ngươi không thể nào sử dụng huyết mạch, cho nên, ta chuẩn bị đặc huấn cho người về phương diện khác."

"Hạc, ngươi chỉ cần kích hoạt huyết mạch trong cơ thể ngươi..."

Hạc bỗng cắt đứt lời Binh: "Ta không muốn kích hoạt huyết mạch trong cơ thể."

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bọn họ không ngờ rằng, huyết mạch của Hạc cũng không hề tầm thường như vậy, và càng làm cho bọn họ kinh ngạc hơn chính là Hạc lại cự tuyệt kích hoạt huyết mạch của mình.

Binh như có điều gì đó đăm chiêu, không hỏi nhiều, suy nghĩ một chút rồi nói: "Được, vậy đổi sang phương diện khác. Tuy ta không hiểu vũ kỹ cổ của Đông phương lưu phái nhưng lại trùng hợp biết rõ phương pháp tu luyện của Đông phương kiếm pháp cổ."

Trong mắt Hạc lập tức sáng lên tinh quang, thất thanh kinh hô: "Ngài biết phương pháp tu luyện của Đông phương kiếm pháp cổ?"

Binh gật đầu: "Ừ, năm đó ta có một vị chiến hữu cũng tu luyện Đông phương kiếm pháp cổ, tuy khác với kiếm pháp mà ngươi tu luyện, nhưng ta nghĩ, nhất định có vài chỗ có thể tham khảo được."

Hạc vô cùng kích động, căn nguyên vũ kỹ của Hạc vốn là Đông phương cổ cùng với vũ kỹ của Thiên lộ khác nhau rất lớn.

Truyền thuyết Thiên lộ quay về cực kỳ xa xôi ở thời Đông phương, thời đó cũng có một Thiên lộ như vậy, sư tổ Hạc chân nhân chính là người đi theo con đường đó tới. Vũ kỹ của Hạc phái đi theo một trường phái riêng, nhưng bởi vì nó thực sự quá khác lạ khiến cho đám hậu bối muốn phục hồi như cũ không tìm được đối tượng để tham khảo.

Đường Thiên đã sớm không kiên nhẫn được, sát lại gần: "Còn ta thì sao?"

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết."

Binh cười lành lạnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Tử Vong Đặc Huấn (1)

A Mạc Lý bị đưa tới một phòng tu luyện đóng kín, hắn tò mò quan sát xung quanh. Bên trong có vô số cánh tay máy được điều khiển, trên những cánh tay máy này có đủ thứ đồ vật thiên kỳ bách quái. Có cái thì đầy những gai cứng bằng đinh sắt bén nhọn, có cái thì cầm theo cây gậy gỗ nặng nề, có cái thì trên mặt có rất nhiều bánh răng to như cối xay, hơn nữa tất cả đều lộ ra khí tức hung tàn, đến ngay cả một mãnh nhân như A Mạc Lý cũng không khỏi cảm thấy chột dạ trong lòng.

"Hùng tộc viễn cổ, hiện tại có rất ít người biết đến bọn họ." Binh dường như lại bắt đầu cảm khái lần nữa, bỗng khóe miệng hắn nở ra nụ cười tự giễu: "Thế nhưng ở thời cổ xưa, bọn họ là một chủng tộc mạnh mẽ, bách thú đều phải khuất phục, Sư Hổ chư tộc không dám tranh tài. Hùng tộc viễn cổ, chính là một trong những bá chủ thời đó, ý thức về lãnh địa của bọn họ cực cao, nhưng lại không thích mở rộng. Năng lực tác chiến chính diện của bọn họ cực mạnh, lực lượng vô cùng lớn kết hợp với vóc người cao to, nhưng đầu óc không hề ngốc, bọn họ chính là một trong những chủng tộc chiến đấu xuất sắc nhất."

" Huyết mạch Hùng tộc viễn cổ 50%, ngoại trừ giúp tăng cường tố chất thân thể của ngươi, còn có một điểm quan trọng nhất đó là mình đồng da sắt."

"Mình đồng da sắt?" Ánh mắt của A Mạc Lý đang nhìn loanh quanh lập tức thu hồi lại, trên mặt đầy vẻ hiếu kỳ.

"Không sai, chính là Mình đồng da sắt, đây chính là thiên phú của Hùng tộc viễn cổ. Phần da của Hùng tộc viễn cổ vốn có sức phòng ngự cực kỳ kinh người, đao kiếm khó có thể thương tổn. Một khi đã luyện

thành Mình đồng da sắt thì sức phòng ngự sẽ càng thêm kinh người. Cấp thấp nhất của Mình đồng da sắt đã có thể chống lại vũ kỹ cấp 6 phổ thông. Trong bộ lạc Hùng tộc viễn cổ trước đây, đó là thứ căn bản nhất. Huyết mạch có độ hoàn thành 50% đã có thể luyện thành."

"Oa, lợi hại như vậy sao?" Trên mặt A Mạc Lý đầy vẻ vui mừng.

"Đúng vậy, đây là một thiên phú vô cùng thực dụng, thế nhưng hiện tại cũng chẳng mấy ai lĩnh ngộ được. Dù là tiểu hùng tộc hay là đại hùng tộc, đều có rất ít người luyện thành." Binh nhàn nhạt nói.

"Tại sao? Thiên phú lợi hại như vậy a!" A Mạc Lý vô cùng kinh ngạc.

Binh nhàn nhạt nói: "Những thành viên của Hùng tộc viễn cổ từ nhỏ đã phải dùng thiết sa để mài giũa thân thể, như vậy sức mạnh trong huyết mạch mới có thể kích hoạt, chảy vào da dẻ, chui vào xương cốt, từ đó mới có thể hình thành nên Mình đồng da sắt. Quá trình này cực kỳ thống khổ, cần phải đánh vào thân thể nhiều lần.Trong quá trình không ngừng đánh vào cơ thể, sức mạnh huyết mạch của Hùng tộc viễn cổ mới từ từ bị đánh tan, từ đó mới có thể hòa vào bên trong máu thịt của ngươi. Đây là một quá trình dài dằng dặc, Hùng tộc viễn cổ thường từ 5, 6 sáu tuổi đã bắt đầu tu luyện, sau đó cần phải hao phí thời gian cỡ 2 đến 3 năm mới có thể đúc ra được thân mình đồng da sắt. Màu sắc của mình đồng da sắt lúc đầu có mầu đồng thau,cảnh giới càng tăng lên thì mầu sắc của da cũng từ từ chuyển từ đậm sang hồng, như Xích Đồng. Tới cảnh giới đại thành thì màu sắc của da trên toàn thân lại bị đánh tan, trông không khác gì người thường là mấy, thế nhưng lúc này thì ngay cả vũ kỹ cấp 10 cũng khó có thể làm thương tổn."

"Vũ kỹ cấp 10 cũng khó có thể làm thương tổn !" A Mạc Lý chảy cả nước miếng, trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng mình ỷ vào mình đồng da sắt đại sát tứ phương, trong lòng tràn ngập ước ao. Bỗng trên mặt hắn hiện lên vẻ kì quái: "Đồ tốt như thế tại sao lại có rất ít người luyện thành?"

"Bởi vì đau đớn." Binh nói.

"Đau đớn?" A Mạc Lý cười ha ha: "Ta không tin! Có đau thì cũng đau được bao nhiêu đây? Ta cảm thấy tất cả mọi người đều không sợ đau đớn a!"

"Đó chỉ là nỗi đau phổ thông." Binh không chút biến sắc: "Sức mạnh trong huyết mạch cần phải đánh tan, sau đó muốn hòa lẫn vào trong máu thịt, điều quan trọng nhất là phải đem huyết nhục phá hủy rồi trùng kiến, từ đó sức mạnh huyết thống mới có thể hòa vào trong đó một cách hoàn mỹ."

A Mạc Lý nghe thấy vậy trong lòng liền run lên, thế nhưng cứ nghĩ đến cảnh tượng vũ kỹ cấp 10 cũng không thương tổn đến được là hắn vội vàng lắc đầu: "Ta không sợ!"

"Ngươi sẽ càng đau đớn. Theo phương pháp phổ thông thì cần phải có 2, 3 năm mới có thể đạt được tiểu thành, hiển nhiên là chúng ta không có nhiều thời giờ như vậy, thời gian của chúng ta chỉ có 1 tháng. Muốn trong thời gian một tháng đạt được tiểu thành thì ngươi cần phải đem thân thể của ngươi hoàn toàn phá hủy. Thân thể của ngươi đánh cho càng tán thì sức mạnh huyết thống dung hợp lại càng tốt. Ngươi thấy những cây gỗ, chuỳ sắt, bàn xay này không, tất cả đều chuẩn bị cho ngươi, tất cả bọn chúng đều được khống chế bởi cơ quan, cực kỳ mạnh mẽ. Thân thể của ngươi cần phải bị nện nát không ngừng, sau đó lại phục hồi như cũ, tiếp đó lại nện nát, rồi lại phục hồi như cũ, cần cỡ một trăm lần trở lên ngươi mới có thể luyện thành mình đồng da sắt."

"Chẳng trách lại có nhiều đồ vật kì quái như vậy a!" A Mạc Lý bỗng hiểu ra, sau đó hắn hiên ngang lẫm liệt nói: "Đến đây đi, đến đây đi! Hoạt bát vũ nam tử vĩnh viễn không bao giờ lo sợ! Đau đớn thì tính là gì, ha ha, hoạt bát vũ nam tử, vĩnh viễn chỉ coi thống khổ là vui thú của nhân vật cường hãn a!"

"Nếu như ngươi không thể sống qua cửa ải này thì ngươi sẽ hóa thành một bãi thịt nát, yên tâm đi, nhất định sẽ rất nhuyễn."

Trên mặt Binh không chút cảm xúc kích hoạt phòng tu luyện, lập tức tất cả cánh tay máy ầm ầm vận chuyển.

Tiếng kêu thảm thiết của A Mạc Lý vang vọng thấu trời.

***

Hàn Băng Ngưng tĩnh tọa ngồi yên bên trong băng, tất cả lông mi, tóc nàng đều bị phủ kín một tầng băng sương dầy đặc, y phục trên người cũng bị đông cứng lại. Dần dần, trên mặt nàng cũng bắt đầu ngưng kết ra một tầng băng sương, chỉ trong nháy mắt, nàng đã bị biến thành một pho thượng băng.

Chân lực trong người nàng chỉ chậm chạp lưu động, duy trì sinh cơ, bên tai nàng vẫn vang vọng tiếng nói của Binh.

"Toà đồng thau băng thất này vốn dùng để tinh luyện huyết mạch. Trung tâm của nó là bạch ngân bí bảo của Nam Cực tọa Cực Địa Đống Khí. Nhiệt độ trong này có thể đạt tới -70[SUP]0[/SUP]. Hoàn cảnh như vậy ngoài trừ có thể trợ giúp ngươi dung hợp Nam Cực Chi Tâm, đối với kiếm pháp của ngươi cũng có trợ giúp cực lớn. Thế nhưng, ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt này ngươi phải sinh tồn một tháng, trong thời gian này ngươi phải giữ cho chân lực luôn di chuyển. Chỉ cần chân lực của ngươi xuất hiện ngắt quãng trong thời gian ngắn cỡ 10 phút, thì ngươi sẽ chết vì nhiệt độ trôi đi. Nếu như ngươi không thể nào kích hoạt được Nam Cực Chi Tâm, đương nhiên ngươi sẽ vì chân lực khô kiệt mà bị đông chết. Thời gian một tháng, không ăn không uống, lĩnh ngộ ra chân lý của cực địa băng hàn là gì, như vậy mới có thể sống sót."

Hô hấp của nàng chậm dần, từ từ chìm vào nhập định.

***

Tay chân Lương Thu đều bị treo thêm thiết cầu nặng hơn năm mươi cân, điên cuồng giẫy dụa dưới nước, dòng nước chảy cực xiết, hắn có cảm giác như mình bị dòng chẩy xiết kia vắt thành cành khô, căn bản

không ổn định được thân hình. Hơn nữa chết tiệt hơn là thể lực của hắn đang bị tiêu hao nhanh chóng.

Càng nguy hiểm hơn chính là, trong dòng nước có lẫn vào vô số thiết cầu, thân cây liên tục trôi xuống. Không ngừng bắn trúng Lương Thu, cứ mỗi khi Lương Thu bị đánh trúng cũng giống như trúng phải một nhát búa tạ, thân thể run lên bần bật.

"Ngươi cần phải sinh tồn trong thủy thất này một tháng. Ngươi cần phải né tránh những thiết cầu và thân cây này, hơn nữa ở trong nước sẽ giúp ngươi lĩnh ngộ Âm Dương Tán Thủ tốt hơn. Đương nhiên, tiền đề là ngươi có thể sống sót. Tốc độ của dòng nước nơi này vượt quá 20 mét mỗi giây, cứ trải qua 5 ngày, thì tốc độ của nó lại tăng thêm 10m mỗi giây. Nếu như ngươi không thể kích hoạt huyết mạch Bán Nhân Mã, hơn nữa võ kỹ cũng không đột phá thì ngươi an nghỉ luôn dưới đáy nước đi. À, yên tâm, cứ 5 ngày ngươi sẽ có nửa canh giờ để thở lấy hơi, cũng đủ cho ngươi dùng để kéo dài thời gian với Quang Minh Võ Hội."

Binh tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi 2 phút trên người Lương Thu đã có vô số vết bầm.

***

Tư Mã Hương Sơn cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh, hắn bị giam trong một không gian tối đen, không có âm thanh, cũng không một tia sáng.

Bỗng nhiên, cổ họng của hắn cảm giác thấy một hơi khí lạnh, lông tơ toàn thân dựng đứng cả lên.

Không chút nghĩ ngợi, thân thể hắn đột nhiên ngửa ra sau, vừa vặn một vệt hàn mang dán sát mặt hắn lướt qua.

Vậy mà lại đến thật !

Sắc mặt Tư Mã Hương Sơn tái xanh, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy tử vong gần đến vậy, gần sát ngay trước mũi hắn!

"Muốn mở ra Dạ Xà huyết điều quan trọng nhất là ngươi phải quen với bóng tối, hiểu rõ bóng tối. Chỉ khi ngươi chân chính lý giải được bóng tối là gì thì mới có thể mở ra Dạ Xà huyết. Mảng hắc ám hư vô này chính là bí bảo của Thuyền Đế tọa Thuyền Đế Âm Ảnh.Lúc nào ngươi cũng cần phải duy trì lực chú ý cao độ, công kích nơi này ngay cả ta cũng không thể nào đoán trước. Đồng dạng, căn phòng tối này cũng không nằm trong khống chế của ta, một tháng nữa nó mới mở ra. Chúc ngươi may mắn, hi vọng tháng sau khi ta mở ra, ta không phải lôi một cỗ thi thể có trăm ngàn lỗ thủng ra ngoài. Nha, nếu như có chết thì cũng đừng để dính quá nhiều dao, như vậy thi thể sẽ rất xấu."

Tên khốn kiếp này!

Tư Mã Hương Sơn nghiến răng nghiến lợi, chờ ta đi ra nhất định sẽ đem ngươi nghiền nát thành tro.

***

Lăng Húc ở trên một cái bình đài cái diện tích ước chừng ba mẫu, xung quanh bình đài là sương mù bao phủ, trong sương mù tỏa ra sát khí hung bạo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sôi trào.

Bỗng nhiên, sương mù bên phải hắn cuộn trào không ngớt, chỉ trong nháy mắt đã biến ảo thành một tên kỵ sĩ, sau đó tên kỵ sĩ này nắm thương, gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ rồi hướng về phía hắn đánh tới! Hình dáng và trang phục của tên kỵ sĩ này giống y như vị kỵ sĩ Ngân Sương Kỵ mà hắn nhìn thấy trong giấc mộng. Càng làm hắn sững sờ hơn chính là thương pháp mà nó dùng không ngờ lại chính là thương pháp của Ngân Sương Kỵ trong giấc mộng.

Trong lòng Lăng Húc cảm thấy hơi sợ hãi, nổi giận gầm lên một tiếng, không lùi mà còn tiến tới, ưỡn "thương" lên đâm. ^^!

Một luồng sức mạnh kinh người truyền tới từ mũi thương của đối phương khiến Lăng Húc liên tục lùi về phía sau vài bước mới có thể miễn cưỡng ổn định được thân mình. Hỏa Liệt điểu bị đưa đi thăng cấp cải tạo, hắn không có tọa kỵ lên bị rơi vào thế hạ phong.

Gã Ngân Sương Kỵ tạo lên từ sương xám tung ra một mảng Thương Tiêm Hải khiến Lăng Húc không còn chỗ để trốn.

Thương mang hai bên lại đụng nhau !

Lăng Húc liên tục bại lui.

Thực sự là giống a... Đây đúng là mộng cảnh sao?

"Lăng Húc, có biết cái gì ngăn cản ngươi tiến bộ không ? Đó là tâm ma! Tâm ma của ngươi quá nặng! Nó như một cái bóng luôn bám theo ngươi làm ngươi không thể nào thoát được. Ta cũng không hiểu nhiều lắm về Bạch Dương Tinh Thần Thương, thế nhưng nó đã được gọi là niềm tin chi thương thì có nghĩa là nó không nên đung đưa bất định, nó không nên bị người khác ảnh hưởng tới. Bất kể hình dáng vốn có của nó là gì, thì người cũng lên tìm ra Thương Tiêm Hải chỉ thuộc về ngươi."

"Hoàng Kim bí bảo của Vũ Tiên tọa,Vũ Tiên ma yểm, cái này tiêu tốn không nhỏ, nó sẽ giúp ngươi tiến vào mộng cảnh của mình. Ở trong giấc mộng, tất cả tâm ma của người đều biến thành vật thực người thực, chỉ có đánh bại bọn họ,ngươi mới có thể thoát khỏi mộng cảnh. Đừng tưởng rằng tất cả bọn chúng là giả, nếu như ngươi bị chết trong mộng cánh thì ngoài đời thực ngươi sẽ bị biến thành một người điên. Và đáng sợ nhất chính là, ngươi sẽ vĩnh viễn ngủ say ở trong giấc mộng của chính mình, không cách nào thoát ra được. Điều này so với tử vong còn đáng sợ hơn
"

Nhớ lại lúc đó, trong giọng nói của Binh lộ ra vẻ cực kỳ ngưng trọng.

Đây chính là tâm ma sao?

Lăng Húc nhìn vị Ngân Sương Kỵ hình thành từ sương xám trước mặt, bỗng nhiên từ trong đôi đồng từ mầu vỏ quýt bốc lên ngọn lửa chiến ý, nếu là tâm ma, bất kể nó là cái gì, tất cả đều phải bị đánh nát!

Ngân Sương Kỵ sao ? Vậy hãy để cho ta đến mở mang kiến thức một chút xem cái gọi là Ngân Sương Kỵ thuần chính nhất Bạch Dương Tinh Thần Thương như thế nào!

Mũi thương nhắm thẳng vào vị kỵ sĩ hình thành từ sương xám, chiến ý trong lòng Lăng Húc bốc lên cao ngập trời, cất bước ra thương!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Tử Vong Đặc Huấn (2)

"Ta cũng không hiểu về kiếm ý nhiều lắm." Binh nhìn Hạc đang yên lặng đứng trước mặt: "Nhưng năm xưa ta cũng có nghe chiến hữu nói qua, tư tưởng trọng tâm nhất của vũ kỹ phương đông chính là thiên nhân hợp nhất."

"Thiên nhân hợp nhất?" Đôi mắt sáng bóng như ngôi sao của Hạc lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, hắn cẩn thận suy nghĩ từng từ từng chữ một. Khi Hạc ở trong trạng thái trầm tư, khí chất vốn an tĩnh lại càng thêm an tĩnh.

"Đúng vậy." Binh lắc đầu nói: "Ta không biết nó có nghĩa là gì, nhưng ta đã từng thấy hắn tu luyện vũ kỹ như thế nào."

Hạc ngẩng đầu nhìn Binh, trên mặt đầy vẻ mong đợi.

Binh lộ ra dáng vẻ hoài niệm: "Thiên phú của hắn cũng chỉ là dạng phổ thông, học võ cực muộn. Phí mất 3 năm ăn gió uống sương, đi khắp chốn thâm sơn cùng cốc, lấy tinh hồn thú làm bạn. Lúc này thực lực của hắn trong toàn bộ binh đoàn cũng chỉ nằm ở mức trung hạ đẳng. Sau đó hắn lại bỏ ra 3 năm quan sát dòng nước chảy hướng gió thổi, cây cối dần khô đi. 3 năm sau, thực lực của hắn đã nhảy tới tầng lớp trung thượng. Tiếp đó hắn lại bỏ ra 3 năm, thâm nhập vào biển rộng mênh mông, cùng đọ sức với gió bão, đặt chân tới vùng tuyết vực băng nguyên, sau đó lại tiến nhập vạn dặm sa mạc, thâm nhập vào tận lòng đất đầy dung nham, chúng ta đều cho rằng hắn đã chết. Nhưng hắn đã quay lại, một thân thực lực cũng tiến vào tốp 10 của binh đoàn. Vừa đúng gặp phải đại chiến xảy ra, hắn không tiếp tục ra đi. Tràng chiến dịch đó kéo dài tròn 5 năm, hắn đã giết vô số người, chiến công huy hoàng. Sau khi thế cục bình tĩnh trở lại, hắn liền từ tiền tuyến quay về hậu phương. Tròn 5 năm, ngày nào hắn

cũng phơi nắng, nhìn ánh trăng hiện lên, nhìn tinh không mênh mông. 5 năm sau, hắn trở thành nhân vật đứng thứ ba binh đoàn."

Hạc lập tức động dung.

"Thiên phú của ngươi so với hắn thì xuất sắc hơn, khi hắn ở vào độ tuổi lúc này của ngươi, thực lực còn chẳng bằng một phần mười của ngươi lúc này. Truyền thừa mà hắn nhận được cũng không đầy đủ, trong khi ngươi lại có truyền thừa hoàn chỉnh. Xét về mọi phương diện thì ngươi đều chiếm được ưu thế tuyệt đối. Nhưng ta cũng không dám xác định là ngươi có thể làm được xuất sắc hơn hắn hay không. Ta luôn cảm thấy, hắn có điểm gì đó rất đặc thù. Ta đem những việc mà hắn trải qua nói cho ngươi nghe, hy vọng có thể giúp ngươi được phần nào." Binh thẳng thắn thành khẩn nói với Hạc.

Hạc tự đáy lòng nói: "Cảm ơn!"

"Có lẽ trước khi ngươi chết sẽ không còn nghĩ như vậy." Binh hồn nhiên không thèm để ý nói: "Ta suy nghĩ qua những điều mà hắn đã gặp phải, nói ngắn gọn lại thì bắt đều là hấp thu năng lượng trong tự nhiên để tìm kiếm quy tắc, hắn gọi cái phương pháp này là học tự nhiên. Nếu có thời gian, ta sẽ kiến nghị ngươi lên đi theo con đường của hắn năm đó, cũng hấp thu lực lượng từ trong thiên nhiên. Nhưng hiện tại chúng ta không có thời gian, chúng ta chỉ có 1 tháng. Vì vậy chúng ta cần phải xác định trước cho mình một mục tiêu."

Hạc vẫn đang suy nghĩ về cái gọi là "Học tự nhiên", hắn cảm thấy lúc này mình đã được lợi không ít, vì vậy khi nghe thấy Binh nói muốn xác thực mục tiêu, không khỏi ngẩng đầu lên hỏi lại: "Cái gì là xác định mục tiêu?"

"Tự nhiên bao quát cả vạn tượng*, thì một tượng sẽ không rõ ràng, nếu thời gian của chúng ta ngắn, thì đương nhiên là chúng ta sẽ đem mục tiêu thu nhỏ lại, lựa chọn một trong số đó, tỷ như gió chẳng hạn." Binh giải thích.

(Biên_*vạn tượng: Mọi hình tượng, biểu hiện của sự vật, sự việc.)

"Gió?" Hạc như có điều gì đó đăm chiêu.

"Đúng vậy." Binh nói: "Ta cảm thấy gió rất thích hợp với kiếm pháp, cho nên ta chuẩn bị cho ngươi một cái động gió."

Binh đưa cho Hạc một tấm địa đồ.

"Vị trí được đánh dấu trên đó là nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt nhất trên sa mạc, được gọi là Sa Âm Cốc, đó là một sơn cốc do cát xếp thành, sơn cốc này thông xuống dưới nền đất, gió xuyên qua hạt cát phát ra những thanh âm ong ong. Gió trong sơn cốc sắc như đao, a, cái này không phải là nói khoa trương đâu, nếu như ngươi đi vào trong đó rồi, ngươi sẽ hiểu ra ngay. Trong thời gian một tháng này, ngươi có thể nán lại mà cũng có thể trở về. Tốt rồi, ta đã chuẩn bị sẵn lương khô đầy đủ cho ngươi, ngươi có thể đi rồi."

Hạc không có do dự, tiếp nhận lương khô, trịnh trọng hướng Binh hành lễ: "Cảm tạ!"

Đúng là một hảo hài tử lễ phép a...

Binh vô cùng vui mừng phất tay cáo biệt: "Yên tâm, nếu như có chết ở nơi đó thì thi thể cũng sẽ không bị hư thối đâu."

Hạc tiêu sái cười, xoay người rời đi.

***

Sau khi đã giải quyết xong từng người, Binh liền bước tới trước mặt Đường Thiên đã sớm không còn kiên nhẫn: "Thần thiếu niên, ngươi chuẩn bị tốt chưa?"

"Đã sớm chuẩn bị tốt rồi!" Đường Thiên xoa tay, nóng lòng muốn thử.

"Chúng ta tiến vào quang môn." Binh nói.

Khi hai người tiến vào quang môn, Binh liền trực tiếp tiến vào con đường mòn đã đào từ trước. Con đường mòn thẳng tắp nhìn không thấy cuối, Đường Thiên thoáng sửng sốt rồi lập tức phản ứng lại: " Đám người Nha Nha xuyên thủng rồi sao?"

"Nếu tính toán theo thời gian thì hẳn lúc này không sai biệt lắm. Số lượng cơ quan thú đã gia tăng đến hai trăm cụ, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều."

Binh xuất ra Thiên Không Hổ rồi chui vào: "Đi thôi."

Thiên Không Hổ như một đạo lưu quang, vù một cái bay thẳng về phía trước.

Đường Thiên giật nảy mình, thật nhanh! Từ lúc nào tốc độ của Thiên Không Hổ đã trở nên hung mãnh như vậy rồi?

Hắn không biết rằng trong khoảng thời gian này, Tái Lôi vì muốn ép tiền từ nơi Binh ra nên đã cố ý đem Thiên Không Hổ cải tạo, vì vậy mới có hiệu quả kinh người như thế. Hiện tại cái khẩu súng bắn chim của Thiên Không Hổ đã được đổi sang pháo, uy lực cũng tăng nhiều.

Đường Thiên vội vàng thôi động chân lực, thân hình liền biến mất giữa không trung.

Tàng Phong Bộ!

Tàng Phong Bộ của Đường Thiên cũng đang dần thành thạo, tốc độ so với trước đây tăng không biết bao nhiêu lần. Hắn phảng phất như xuyên qua không trung, thân hình đột nhiên biến mất rồi ngay sau đó ở vị trí không trung trước đó vài chục trượng lại hiện ra.

Chi trong chớp mắt, trong đường mòn tràn ngập tàn ảnh của hắn.

Chạy điên cuồng, chạy toàn lực, Đường Thiên mới có thể làm cho mình không bị bỏ rơi lại. Đường mòn dường như vĩnh viễn không có điểm cuối, Đường Thiên liên tục chạy nhanh 3 ngày vậy mà vẫn không có một chút dấu hiệu kết thúc.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên không tiếc chân lực điên cuồng chạy như vậy, tuy chân lực của hắn so với trước đã hùng hậu hơn không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Lúc này hắn mới nhớ đến Đào thổ cao nguyên mà Binh đã từng nói đến, xem ra cái tên gia hỏa này không có giỡn chơi!

Đường Thiên không khỏi cười khổ, lúc đó mình còn cảm thấy hả hê, xem ra Nha Nha ăn phải quả cực đắng rồi, không nghĩ tới lúc này đến phiên mình rồi. Binh không hề có ý đinh dừng lại chờ hắn, chỉ cần tốc độ của Đường Thiên hơi chậm lại là thân hình của Thiên Không Hổ lập tức biến thành một điểm đen nhỏ phía xa xa.

Đường Thiên không thể không đem toàn bộ tinh thần, tất cả đều đặt lên Tàng Phong Bộ, phải làm cách nào mới có thể tiết kiệm chân lực, phải làm cách nào mới có thể làm hiệu suất của Tàng Phong tăng lên, phải làm cách nào để chạy được cự li xa hơn.

Tròn 30 ngày, ngoại trừ lúc đả tọa khôi phục chân lực, toàn bộ thời gian của Đường Thiên đều là điên cuồng chạy.

Một tòa phế tích lọt vào tầm mắt hắn.

Nhưng lúc này trong lòng Đường Thiên không có một chút cảm giác nào, trong lòng hắn đầy phẫn nộ, Cái tên Binh hỗn đản này điên rồi! Cho dù bên trong này chênh lệch so với bên ngoài năm lần, nhưng 30 ngày trong đây cũng là 6 ngày bên ngoài rồi đấy.

Như vậy thời gian một tháng quý giá đã bị mình lãng phí mất 6 ngày để chạy rồi.

Đầu tên gia hỏa này bị cửa kẹp rồi sao?

Lẽ nào chữ “tử vong” trong “tử vong đặc huấn” của tên gia hỏa này chính là làm mình mệt chết sao?

Đường Thiên chống hai tay lên đầu gối, thở hổn hển. Một lát sau, hắn mới ổn định lại chân lực đang cuộn trào trong cơ thể, 30 ngày điên cuồng chạy này cũng không hề uổng phí, Tàng Phong Bộ của hắn đã đạt được tiến bộ thần tốc, đây cũng coi như là thu hoạch duy nhất đi.

Khi hắn vừa ngẩng đầu lên thì không khỏi ngẩn ra, lời định nói vừa lên mép liền thu lại.

***

Không biết Binh đã ra khỏi Thiên Không Hổ từ lúc nào, hắn yên lặng đứng nhìn phế tích trước mặt. Thiên Không Hổ cao lớn đứng sừng sững phía sau hắn, giống như vạn năm trước, binh doanh năm đó chỉ còn lại những bức tường đổ, đất vàng đầy tầm mắt.

Những chuyện cũ cứ nổi lên trong lòng, tuy Binh vẫn tự nhủ với mình, tức cảnh sinh tình thực sự quá buồn cười, sẽ bị cái tên thiếu niên bệnh tâm thần cười nhạo vân vân, nhưng khi tận mắt nhìn thấy phế tích trước mặt, nước mắt hắn vẫn thiếu chút nữa thì rơi xuống.

Hắn cố gắng đè nén bi thương trong lòng, cười nhạo chính mình, đã ngủ một vạn năm mà chẳng chút tiến bộ, đến lúc nào mình mới có thể học được kiên cường cơ chứ?

Nếu như lúc này ở đây có đội trưởng, hắn hắn sẽ nói mấy thứ đại loại như "Ai nha ai nha, tùy tiện là được rồi" "Thuận theo tự nhiên a" "Ta cảm thấy tiểu Binh Binh rất tốt a" dùng mấy lời nói này để làm mình mất cảnh giác, sau đó đem một đống việc vặt vãnh ném cho mình,còn đội trưởng thì vô cùng tiêu dao và bắt đầu bày trò cờ bạc. Sau đó đám hỗn đản kia đánh bài tranh đấu đến mặt đỏ tía tai, còn mình lại phải đưa cơm cho bọn hắn, giúp bọn hắn đổ tàn thuốc, bị sai tới sai lui...

Lúc này nghĩ lại thấy đúng là mất mặt a... Thế nhưng vì sao mình lại cảm thấy hoài niệm cơ chứ...

Hắn chậm rãi bước đi, những đồ vật vừa thân quen vừa xa lạ lọt vào tầm mắt hắn khiến hắn phải dừng lại trong chốc lát.

Thời gian đầu, khi binh đoàn còn nhỏ yếu, nơi đây đã từng là tiền tuyến. Ở rất nhiều nơi vẫn còn có thể nhìn thấy vết tích chiến đấu còn lưu lại.

Bất tri bất giác, đã đi tới điểm cuối, Binh dừng lại. Xoay người đối diện với phế tích, khuôn mặt ngước lên, nhìn chăm chú vào những nơi đã từng chiến đấu trước mặt, vẻ bi thương trong mắt dần tan đi, trong con mắt dần kiên định.

Nếu nơi đây còn anh linh của các ngươi thủ hộ, thì xin các ngươi cứ ngủ yên.

Xin đừng lo lắng, binh đoàn sẽ không biến mất, vẫn còn có ta a, tuy ta không thể kiên cường như các ngươi, cũng không tài giỏi bằng các ngươi, nhưng ta nhất định sẽ nỗ lực chiến đấu, thủ hộ nơi đây, thủ hộ binh đoàn.

Tương lai vẫn còn mờ mịt, năm tháng đã xóa nhòa tất cả.

Thế nhưng, ta vẫn còn ở đây.

Xin cứ giao cho ta đi, mọi người.

Binh nghiêm chỉnh hướng về phía phế tích hành lễ.

***

Đường Thiên nhìn Binh, hắn không hề mở miệng, hắn có thể cảm giác được, cái hơi thở đang lộ ra trên người Binh kia. Đường Thiên rất quen thuộc, đó chính là vị đạo của tín niệm, Binh đại thúc, nhất định có tâm nguyện gì đó chưa hoàn thành.

Cũng không biết mình có thể giúp hắn hay không.

"Đường Thiên."

Đường Thiên bị cắt đứt dòng suy nghĩ, hắn ngẩng đầu nhìn Binh.

"Đến đây." Thanh âm của Binh tương đối nghiêm túc.

"Nga." Đường Thiên nhấp nhô mấy cái liền nhảy đến bên cạnh Binh.

Dưới chân Binh vận sức, đánh bay bụi bặm, làm lộ ra một cái nắp giếng bằng đồng thau, trên nắp giếng có viết "Nơi đóng quân của binh doanh 07, đóng tại mùa Tường vi phi hồng, binh qua loạn thổ, quay về yên tĩnh, duy an".

"Nhỏ một giọt máu của ngươi lên."

Trên khuôn mặt đầy nghiêm túc của Binh lộ ra một tia thành kính.

Đường Thiên giật nảy mình, nhưng vẫn thành thành thật thật đem ngón cắt ra, nhỏ một giọt máu.

Huyết châu vừa nhỏ lên trên nắp giếng đồng thau, thì giống như nước rơi vào trong sa mạc, nhanh chóng ngấm vào trong nắp giếng, biến mất không chút tăm tích.

Bỗng nhiên, mặt đất run lên.

Nha Nha đang nằm trong góc ngủ say mờ mịt mở mắt, nó cũng không phải là cơ quan thú, thời gian dài như vậy đã khiến nó mệt gần chết, vì thế khi vừa đánh thông nó liền nằm lăn ra ngủ say. Lúc này bị chấn động dưới nền đất đánh thức, sắc mặt đầy mờ mịt nghó nghiêng

Bỗng nhiên, nó phát hiện ra Đường Thiên, ánh mắt mờ mịt lập tức tỉnh táo lại, y y nha nha kêu lên vui mừng, sau đó nhào vào trong lòng Đường Thiên.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất dưới chân như gặp động đất, đất rung núi chuyển, làm cho Đường Thiên gần như đứng cũng không vững.

Rầm rập, thanh âm nặng nề vang lên, chấn động từ sâu trong lòng đất truyền đến. Bụi bặm không biết đã ngủ say bao nhiêu năm tràn ngập khắp nơi.

Giống như một con quái vật viễn cổ đang từ từ tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Thanh Đồng Tùng Lâm

Rầm rập!

Mặt đất đùn lên vô số bùn đất, liên miên không dứt, nếu như lúc này đứng từ trên cao nhìn xuống sẽ phát hiện ra khoảng đất này như một đám bọt khí đang sôi trào, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mặt đất xuất hiện vô số đụn đất to nhỏ khác nhau.

Đường Thiên thấy trước mắt tối sầm lại, cái đụn đất trước mắt hắn bị đùn lên bỗng nhiên có thứ gì đó phá kén mà ra, dùng tốc độ kinh người, oanh động liên tục lao lên phía trước, vô số bùn đất từ bên cạnh nó tràn ra, tung tóe khắp trời.

Đó là... Một tòa tháp Thanh Đồng... Thật cao...

Đường Thiên trợn mắt há mồm, hắn nhìn tòa tháp Thanh Đồng từng tầng từng tầng trồi lên, đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, giống như một con rắn Thanh Đồng vô cùng lớn đang phá đất chui ra vậy! Bóng của tòa tháp Thanh Đồng bao phủ hắn, khiến hắn cảm thấy lúc này mình thật nhỏ bé.

Xung quanh hắn, từng tòa kiến trúc Thanh Đồng cao lớn và có hình thù kì quái, giống như măng mọc sau mưa xuân, trong tiếng nổ ầm ầm đua nhau mọc lên.

Bụi bặm bao phủ khắp bầu trời, bụi bậm tràn ngập khắp nơi.

Nha Nha trong lòng Đường Thiên mở lớn cái miệng, vẻ mặt dại ra, ngửa mặt nhìn những kiến trúc Thanh Đồng vô cùng hùng vĩ trên đầu.

Những tòa lầu Thanh Đồng cao tới năm mươi trượng tùy ý cũng có thể nhìn thấy, Đường Thiên chưa từng thấy một kiến trúc nào hùng vĩ đến vậy. Cho dù tất cả cửa sổ trong các kiến trúc này đều trống không, cho dù khắp nơi bị bao phủ bởi một lớp bụi xám, cho dù rất nhiều họa tiết hoa văn đã bị năm tháng ăn mòn.

Nhưng chỉ riêng thể tích khổng lồ cũng đã đủ làm Đường Thiên cảm thấy kính nể.

Tòa thành Thanh Đồng nát bươm xoay tròn tạo thành một quỹ đạo đan xen giữa không trung. Chỉ cần tùy ý lướt nhìn sẽ thấy những cỗ hài cốt Thanh Đồng, những vết gỉ sét loang lổ, và những mảng rêu mọc.

Nhưng trong mắt Đường Thiên, mỗi kiến trúc Thanh Đồng có hình thù kỳ quái đều là một con cự thú Thanh Đồng hùng vĩ băng lãnh, bọn chúng yên lặng ngồi chồm hỗm, nói cho mọi người biết chúng đã từng huy hoàng. Ở nơi đây, bất kể một tòa lầu Thanh Đồng nào cũng đồ sộ nguy nga như vậy.

Thanh Đồng tùng lâm!

Đây là một tòa Thanh Đồng tùng lâm!

Chính bản thân cái Thanh Đồng tùng lâm băng lạnh mà cũ nát này đã có được lực lượng chấn động lòng người rồi!

Đường Thiên đã triệt để bị chấn động. Lúc trước, kế hoạch trại huấn luyện cơ quan võ giáp của Binh ở thành Tam Hồn đã khiến Đường Thiên nhìn thấy rõ dã tâm bừng bừng, cho rằng nó có quy mô kinh người. Thế nhưng so với tòa Thanh Đồng tùng lâm trước mắt này thì đúng là khác biệt một trời một vực.

"Rất đồ sộ, binh doanh 07 được xây dựng theo tiêu chuẩn hình vuông, dài rộng đều là mười kilomet." Thanh âm của Binh vang lên đầy cảm khái, hắn ngẩng đầu nhìn những kiến trúc Thanh Đồng cao vút, thanh âm hơi mơ hồ: "Tòa tháp này, trước đây là đăng tháp, cao bốn trăm mười hai

thước, là tòa tháp cao nhất binh đoàn. Nó được dùng để chỉ dẫn phương hướng cho cơ quan võ giáp. Mỗi góc cụt trong binh doanh nếu không cẩn thận sẽ ngã xuống thì không còn mạng. Thời điểm mà binh doanh 07 đồn trú nhiều nhất là bảy vạn người. Ừm, trong tràng chiến dịch kia, nơi này chính là điểm phản công, lúc đó đại đa số lực lượng của binh đoàn đều tập trung về nơi đây chuẩn bị phản công. Trong thời điểm bình thường, nhân số trú đóng là ba vạn người."

"Ba vạn người?" Đường Thiên thì thào, trong đầu hắn không khỏi hiện lên cảnh tượng phồn vinh có vô số thân ảnh không ngừng xuyên tới xuyên lui trong Thanh Đồng tùng lâm.

Trang cảnh kia nhất định là đồ sộ đến cực điểm...

"Lúc đó chiến đấu vô cùng thảm liệt, chất lượng và trình độ công sự nơi đây cũng tương đối tốt. Đương nhiên, không thể so sánh với sau này rồi. Lúc đó không ai có thể so lại cơ quan võ giáp với chúng ta, hơn nữa chúng ta lại có tiền. Ví dụ như quân giới sở phía dưới thành Tam Hồn, đều là thứ không tiếc vốn liếng đổ vào. Tuy nơi đây có nhiều chỗ đã cũ nát, cơ quan thuật cũng lạc hậu hơn không ít, thế nhưng đối với chúng ta lúc này cũng đã đủ rồi."

Thần sắc của Binh đầy thổn thức, tinh thần của hắn trở lên mơ màng, hắn ổn định lại tâm tình rồi nói: "Đi thôi, chúng ta đi tới khu chỉ huy nhìn xem, xem còn có bao nhiêu thứ có thể dùng được."

"Khu chỉ huy là nơi thế nào?" Đường Thiên cũng phục hồi lại từ trong chấn động.

Binh giải thích: "Binh đoàn được phân ra rất nhiều khu vực, ví dụ như trạm gác chủ yếu được bố trí ở ngoại vi. Ví dụ như khu huấn luyện, có khả năng đây là chỗ sau này ngươi dùng nhiều nhất, nó dùng cho binh sĩ tới huấn luyện sử dụng. Khu chỉ huy là khu vực trung tâm quan trọng nhất của toàn bộ binh đoàn, chỉ có ngươi mới có quyền hạn mở ra."

"Chỉ có ta mới có quyền hạn ư?" Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ mơ hồ không hiểu.

"Đúng vậy, ngươi là người kế thừa binh đoàn. Đương nhiên, vẫn chưa làm rõ được, nhưng ta nghĩ hắn nó có liên quan đến thân thế của ngươi." Binh vừa đi vừa nói, thuận tiện an ủi Đường Thiên: "Ngươi cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, rồi sẽ có một ngày mọi việc sẽ sáng tỏ!"

Đường không dễ đi, những tòa đại lâu Thanh Đồng chui ra từ lòng đất cũng mang theo rất nhiều hài cốt. Những ngã từ đường gồ ghề, khắp nơi đầy đồng nhôm sắt vụn ' chè chai lông vịt', Đường Thiên và Binh không thể không bay qua. Khiến cho Đường Thiên cảm thấy khẩn trương nhất, là có vài toà lầu Thanh Đồng cao vút đang ở trong trạng thái nghiêng cực kỳ nghiêm trọng, hắn rất sợ chúng nó sẽ bất ngờ đổ ụp xuống. Nếu những kiến trúc đồ sộ không lồ này mà đổ ụp xuống thì cho dù thân thể có cường hãn đến cỡ nào thì cũng sẽ biến thành một đống thịt nát.

Đường Thiên đi dọc theo con đường, trái tim nhỏ bé đập liên hồi.

Binh không hề có cảm giác gì, hắn như một bà lão liên tục thao thao bất tận.

"Tam lâu phía trước này trước kia là thương điếm, người làm sinh ý là thân thích của A Vân, vào lúc mở cửa hàng chúng ta đều cười nhạo hắn, cái tên gia hỏa này chính là một tên ngu ngốc. Ngươi biết hắn mở cửa hàng gì không cái gì không? Búp bê vải nhung! Một đám đại lão gia binh doanh đi bán búp bê vải nhung, hơn nữa còn cực kỳ đắt, không phải bị điên thì là cái gì? Mọi người đều cho rằng, gia hỏa này chắc chắn sẽ không bán nổi một món. Ai ngờ đâu, sinh ý lại cực tốt. Trong nhà ai có vợ hay con gái, mỗi lần gửi đồ về nhà thì kiểu gì cũng gửi theo một cái. Cũng chẳng còn cách nào khác, toàn binh đoàn ngoại trừ cái tiệm búp bê này ra, tất cả đều là cửa hàng cơ quan võ giáp hay cửa hàng binh khí gì gì đó, chẳng lẽ lại gửi đao kiếm về nhà sao? Nếu như người nào có bạn gái đến thì chắc chắn ngày nào cũng ghé qua đây. Ngươi có mua nhiều

thì hắn cũng chẳng chiết khấu, sau cùng chắc chắn mỗi nữ nhân đều ôm về một đống lớn. Mọi người đều mắng, thế nhưng thực ra trong lòng chẳng ai để tâm làm gì, bình thường có tiền cũng chẳng có chỗ tiêu, nói không chừng một ngày nào đó chết trên chiến trường..."

Đường Thiên yên lặng lắng nghe.

"Trong cái thời đại của ta, mỗi ngày đều có chiến tranh. Ừm, câu này hơi khoa trương một chút, nhưng tính số trận chiến trong một năm thì cũng không sai biệt bao nhiêu. Ba tới năm năm sẽ cps một trận đại chiến, còn mấy trận chiến đấu nhỏ thì quá nhiều, chính bản thân chúng ta cũng chẳng nhớ rõ có bao nhiêu. Trong thời đại đó, bầu không khí sôi động hơn hiện tại nhiều. Tinh hồn thú cũng nhiều hơn hiện tại, tinh hồn thú viễn cổ rất kinh khủng. Nếu vận khí ngươi xấu, gặp phải một con hoang thú thì toàn bộ binh đoàn sẽ toàn quân bị diệt, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt..."

"Hoang thú là cái gì? Lợi hại như vậy sao?" Đường Thiên không nhịn được lên tiếng hỏi, mặc dù có nhiều lúc Binh thích khuếch đại mọi chuyện, nhưng đối với địch nhân lại luôn cố ý đánh giá thấp đi, vậy mà hắn lại e sợ hoang thú như vậy, điều này làm Đường Thiên cảm thấy rất bất ngờ.

"Tinh hồn thú cường đại nhất, đại khái tương đương với thánh vực của chúng ta." Binh không hề quay đầu lại, trả lời: "Hiện tại có rất ít. À, có lẽ ở sâu trong Thiên Lộ chưa bị dò xét mới có khả năng tìm được. Vào thời đại của chúng ta bọn chúng mới là bá chủ chân chính."

"Tinh hồn thú cũng có thánh vực?" Đường Thiên giật nảy mình.

"Vì sao lại không có?" Binh dùng cái vẻ mặt kỳ quái: "Các bộ tộc của nhân loại tuy đông đảo, nhưng nếu đặt lên Thiên Lộ thì cũng chỉ là giọt nước trong biển rộng, tính là gì cơ chứ? Còn chủng tộc tinh hồn thú lại lấy con số hàng tỉ để tính, mà căn bản cũng không thể thống kê được, ưu điểm trời phú của tinh hồn thú nhiều đếm không xuể, chúng nó mới là đứa con cưng của đất trời. Kể cả những con có thiên phú phổ thông, thì

bọn chúng cũng có thọ mệnh dài lâu, thậm chí lên tới cả vạn năm. Ngươi suy nghĩ thử xem, một tên võ giả ngu dốt tu luyện một vạn năm, vậy đương nhiên là thực lực của hắn phải rất kinh khủng rồi."

"Thực tò mò về các tinh hồn thú lợi hại kia nha." Đường Thiên mê mẩn say mê.

Binh hừ lạnh: "Tốt nhất ngươi lên cầu khẩn mình vĩnh viễn không gặp phải, chứ với thực lực của ngươi thì sẽ bị bóp chết như một con kiến."

Đường Thiên không cho là đúng: "Đừng có coi thường ta, ta tiến bộ rất nhanh đó!"

Binh định cười nhạo vài ba câu, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến, tốc độ tiến bộ của cái tên gia hỏa này đúng là khiến người ta khó có thể phản bác được.

Tốc độ của hai người cực nhanh, bỗng nhiên đôi mắt Binh sáng ngời: "Đến rồi!"

"Đậu phộng?!" Đôi mắt Đường Thiên cũng sáng ngời, trước mắt hắn là một tòa kiến trúc Thanh Đồng có hình dạng cực kỳ giống một hạt đậu phộng lớn nằm ngang, hạt chắc nịch, thậm chí ngay cả những vết gồ ghề hay đường vân bên ngoài cũng giống hệt.

Binh vọt tới trước cánh cửa Thanh Đồng, ngoài miệng nói: "Người thiết kế lên tòa kiến trúc này chính là Đậu Phộng của binh doanh đó. Tên hiệu của hắn là Đậu Phộng, còn tên thật thì ta quên mất rồi, chỉ nhớ ngày nào mà không có đậu phộng là hắn phát điên. Sau đó lại sống chết muốn đem khu chỉ huy thiết kế thành hình dáng đậu phộng, cấp trên binh đoàn tức giận gần chết, đem hắn sung quân đến thương khố. Kết quả là từ đó về sau, tất cả những thứ có hương vị đậu phộng dùng cho binh đoàn đều bị cắt đứt, tất cả đều bị tên hỗn đản này ăn sạch! Sau đó cấp trên muốn đem hắn triệu hồi về cơ quan sư một lần nữa, nhưng hắn chết sống cũng không chịu, thực khiến người ta không thể nào chịu nổi."

Binh liên tục lắc đầu: "Cùng cái gia hỏa này nói chuyện là chuyện phiền phức nhất, đứng từ rất xa đã thấy mùi vị đậu phộng xộc vào mũi ngươi."

Đường Thiên nghe thấy cực kỳ thú vị, binh đoàn Nam Thập Tự dường như có rất nhiều tên gia hỏa kỳ quái.

Đậu phộng, thật là một trò đùa lớn!

"Lại đây, đem bàn tay đặt lên trên đây." Binh nói.

"Ô!" Đường Thiên nghe theo lời đem bàn tay đặt lên một khối phẳng bên cạnh cánh cửa Thanh Đồng.

Lập tức cạnh dưới bàn tay hắn sáng lên, cạch cạch cạch, tiếng cơ quan phía sau cánh cửa hoạt động, cánh cửa Thanh Đồng vô cùng nặng nề chậm rãi mở ra.

"Được rồi, tuy cái tên thích đậu phộng này có điểm hơi phiền toái, nhưng cơ quan thuật của hắn vẫn tương đối đáng tin cậy." Binh đi vào, vô cùng thành thạo sờ sờ bên cạnh, ngoài miệng liên tục nhắc: "Ồ, không có tinh thần thạch rồi."

Hắn móc ra một khỏa tinh thần thạch thất giai, không biết nhét vào chỗ nào, lập tức tầm mắt của Đường Thiên sáng hắn lên.

Lọt vào tầm mắt hắn là những chiếc bàn Thanh Đồng, ngoại trừ cái đó ra, không còn thứ gì khác. Khiến Đường Thiên cảm thấy kinh ngạc nhất chính là, bên trong này ngoại trừ không gian có vẻ lộn xộn ra, không ngờ vẫn bảo trì được nguyên vẹn. Ngoại trừ bề mặt hơi rỉ sét ra, đại bộ phận vẫn bảo trì được hoàn chỉnh.

Binh không biết ấn vào cái gì, một lát sau, không khí bắt đầu lưu thông, cảm giác cũng không còn khó chịu.

"Đây là chỗ binh đoàn chúng ta chủ động đóng lại, cho nên vẫn bảo tồn được tương đối tốt. Khu chỉ huy là hạch tâm quan trọng nhất quân

đoàn lên được dùng tài liệu và cơ quan thuật tốt nhất để xây dựng lên. Thế nhưng lúc đó cơ quan thuật cũng chưa tốt lắm lên không thể làm giống như ở quân giới sở."

Binh đi tới cái bàn nằm ở vị trí trung tâm.

Ở chính giữa cái bàn Thanh Đồng dài phẳng có chạm khắc Nam Thập Tự, Binh đem bàn tay đặt vào trong Nam Thập Tự.

Đột nhiên phía dưới bàn tay hắn sáng lên quang mang, cái mặt bàn Thanh Đồng giống như vật sống, nhanh chóng huyễn động ra bốn phía, khiến Đường Thiên nhìn thấy mà giật nảy mình.

Trên mặt bàn, từng hàng nút cơ quan hiện ra trước mặt hai người, số lượng chúng cực nhiều, khiến Đường Thiên nhìn mà choáng váng. Chỉ thấy Binh nhanh chóng ấn lên những nút cơ quan này, trên miệng lẩm bẩm.

"Trong ba mươi sáu trạm canh gác, có thể sử dụng còn chín cái. Huấn luyện khu, ngô, lực lượng phòng không thể dùng rồi, tốc độ phòng thì miễn cưỡng có thể dùng. Ta xem xem, phòng Tự Sát, có thể dùng! Thật quá tốt!"

Binh vô cùng hưng phấn.

Phòng Tự Sát? Đường Thiên giật nảy mình, ê ê ê, ta không định tự sát đâu...

Nhưng khi hắn còn chưa kịp phản ứng thì Binh không hề giải thích, lập tức nói: "Đi! Chúng ta đến phòng Tự Sát!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Thái Độ Của Xạ Thủ Tọa

phòng Tự Sát, riêng cái tên này đã khiến Đường Thiên nghe mà sởn tóc gáy. Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng một gian phòng âm u đen kịt, bên trong có treo từng sợi dây thòng lọng, trên cái bàn gỉ sét loang lổ có đủ các loại lợi khí, bên trên vẫn còn dính máu tươi.

Thật đáng sợ!

Ngay cả kẻ không sợ trời không sợ đất như Đường Thiên, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy bồn chồn.

"Người sáng lập ra phòng Tự Sát là đội trưởng đại nhân. Đã có một thời gian hắn bị vây trong bình cảnh, cả ngày hắn đều suy nghĩ tìm cách đột phá bình cảnh, vì vậy mới có phòng Tự sát. Đội trưởng là người tự cao tự đại, người điên tự cao tự đại! Hắn trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra. Địch nhân lớn nhất của hắn chính là bản thân hắn."

"Chỉ có hắn mới xứng làm địch nhân của hắn. Đây chính là nguyên văn lời nói của hắn." Binh bĩu môi: "Người điên và người bình thường luôn không giống nhau, ngươi không nên học hắn."

"Thế nhưng ta cảm thấy hắn nói rất có đạo lý đó." Vẻ mặt Đường Thiên hiện lên vẻ điều đó là đương nhiên.

"Ta biết!" Binh nhẹ giọng nói thầm, hắn lắc đầu, nói: "Vì vậy, hắn sáng chế ra phòng Tự Sát. Cái gọi là phòng Tự Sát, là đem hình ảnh của ngươi chiếu lên một cách hoàn mỹ để làm địch nhân của ngươi, điều quan trọng là ngươi phải giết được hắn thì mới có thể đi từ bên trong ra. Giết chết chính mình, vì thế đội trưởng gọi nó là phòng Tự Sát."

"Thì ra là như vậy." Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta nhớ ra rồi, vào thời điểm quang môn mở ra ta cũng nhìn thấy một cái tên màu xám giống ta như đúc, sát chiêu đầu tiên của ta cũng lĩnh ngộ từ trên người hắn."

"Đúng vậy, thế nhưng thứ kia cũng quá đơn giản." Binh gật đầu, trên mặt đầy nghiêm túc: "phòng Tự Sát hoàn chỉnh vượt xa nó, hình chiếu của ngươi sẽ giống ngươi như đúc, hắn sẽ có toàn bộ trí tuệ của ngươi, kể cả ý chí của ngươi, tính ngoan cường của ngươi, ngộ tính của ngươi. Khả năng duy nhất để ngươi giết nó chính là trong khoảng thời gian này ngươi phải tiến bộ hơn nó."

"Nghe có vẻ có chút thú vị nha!" Đường Thiên nóng lòng muốn thử.

Binh nhìn Đường Thiên, hơi trầm mặc một chút rồi mới mở miệng nói: "Trong thời gian một tháng, cả đi lẫn về chúng ta mất mười hai ngày, nói cách khác, ngươi chỉ có thời gian là mười tám ngày. Nếu như hết mười tám ngày, ngươi không thể chiến thắng chính bản thân mình thì ngươi sẽ bỏ qua trận chiến này. Đinh Đang đã nghe ngóng được, con trai của người phụ trách Quang Minh võ hội lần này là Diệp Triều Ca, cũng là người trong nhóm mười thanh niên mạnh nhất của Quang Minh võ hội, mười thanh niên này được xưng là Thập Quân tử. Mười người này có thực lực sâu không thể lường, là thiên tài chân chính do Quang Minh võ hội bồi dưỡng ra. Ngươi cảm thấy thực lực của Tỉnh Hào thế nào?"

"Tỉnh Hào đại ca rất mạnh!" Đường Thiên không chút do dự nói, khi thực lực của hắn càng cao hắn càng hiểu rõ thực lực của Tỉnh Hào đại ca cường hãn đến cỡ nào.

"Tỉnh Hào không có thể tiến vào mười người này." Thần sắc Binh đầy nghiêm túc nói: "Trong mười người này Diệp Triều Ca xếp thứ sáu. Ngươi có thể tưởng tượng ra, hắn cường đại bao nhiêu. Nếu như ngươi bỏ lỡ trận chiến này, Lăng Húc sẽ chết, Hạc sẽ chết, A Mạc Lý sẽ chết, Hàn Băng Ngưng sẽ chết, Lương Thu sẽ chết, Tư Mã Hương Sơn sẽ chết, Hỏa Mã Nhĩ sẽ chết, toàn bộ bộ lạc Sài Lang sẽ bị san thành bình

địa, không ai có thể sống sót, mọi người đều sẽ chết. Không ai có thể chống lại Diệp Triều Ca! Một khi Quang Minh võ hội phái Diệp Triều Ca ra, đã nói rõ thái độ của bọn họ. Diệp Triều Ca là người lãnh khốc vô tình, hắn là kiếm khách lãnh khốc nhất Quang Minh võ hội."

Thần sắc Đường Thiên dần trở nên nghiêm túc: "Diệp Triều Ca mạnh như thế thật sao?"

"So với tưởng tượng của ngươi còn mạnh hơn!" Binh trầm giọng nói.

Đường Thiên ngẩng đầu nhìn đại môn thanh đồng trước mặt, trên đại môn không hề có bất cứ hoa văn nào, chỉ có một dòng chữ bằng máu cực kinh người.

"Giết chết hắn!"

"Nơi đây đã chết rất nhiều người." Binh nói ra không hề có chút cố kỵ: "Người tiến vào phòng Tự Sát đều được báo cáo đầy đủ cho binh đoàn. Rất nhiều người có thiên phú đều chết ở bên trong. Ngươi phải nghĩ cho kỹ, tiến vào thì dễ nhưng đi ra không hề dễ dàng."

Đường Thiên có chút không vui nói: "Này đại thúc, rõ ràng là ngươi mang ta tới đây."

"Đúng vậy, đây là biện pháp duy nhất mà ta có thể nghĩ ra." Binh gật đầu: "Nhưng nếu như ngươi chết rồi ta cũng sẽ tiêu tán. Thật ra theo như chiến lược thì vào thời điểm này ngươi lên lui lại."

"Lui lại?" Đường Thiên vẫn tương đối bình tĩnh, hắn nhìn Binh: "Lui đến nơi nào? Vũ An tinh sao? Buông bỏ mọi người, như một con chó nhà có tang, lưu lạc chạy trối chết giữa các tinh cầu sao? Hay là đem kiếm giao ra? Sống tạm như vậy thì có ý nghĩa gì?"

Đường Thiên cúi đầu nhìn nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, lẩm bẩm.

"Có thể đi tới một bước thế này, đã đủ tự hào rồi. Có thể gặp được mọi người là may mắn biết bao nhiêu. Có thể cùng mọi người kề vai chiến đấu là hạnh phúc bao nhiêu. Cho dù sinh mệnh được bắt đầu một lần nữa, không gặp được những điều đó ta cảm thấy vô cùng hối tiếc. Ta rất lỗ mãng rất ngốc, nhưng mọi người vẫn cứ giúp ta, mọi người đều chiến đấu vì ta, ta làm sao có thể vào lúc này mà buông tay đây? Mọi người đối với ta tình nghĩa như vậy, đã vượt qua giá trị sinh mạng của ta rồi. Ta không hiểu được nhiều đạo lí, nhưng ta biết rõ, nếu chiến đấu có lẽ ta sẽ chết, nhưng ta ngẩng cao đầu mà chết. Vào thời điểm này mà chạy trốn chỉ khiến ta sống trong ăn lăn hối tiếc."

"Thế giới này vốn tàn khốc vô tình, thế giới này cứ mỗi ngày đều có rất nhiều người bị mất đi tính mạng. Ta không quản người khác như thế nào, nhưng Đường Thiên là Đường Thiên bởi vì ta chính là người như vậy."

"Có thể sợ hãi cái gì chứ? Có thể sợ hãi cái gì chứ? Ít ra còn có cơ hội để chiến đấu! Ít ra ta cũng phải bảo vệ tín niệm của chính mình!"

"Như vậy là đủ rồi."

Đường Thiên ngẩng cao đầu, đôi mắt hắn tựa như một ngọn lửa, tỏa ra quang mang nóng rực.

Hắn đẩy cửa ra, bước thẳng vào không hề quay đầu lại.

Sắc mặt Binh đang đứng ngoài cửa trở lên ngây dại, trước mắt hắn hiện lên một bóng lưng to lớn, thật giống...

****

Lạc Tinh Đài là ngọn thánh sơn cao nhất Xạ Thủ tọa.

Trên thánh sơn nguy nga, toàn bộ đỉnh núi đều được san bằng, Lạc Tinh Đài được xây dựng bên trên đó. Bạch ngọc được mài trơn bóng đến mức có thể soi như gương được xây thành chín ngàn chín trăm chín

mươi chín bậc thang, bước qua thập giai (cái này là bước qua con số mười) là tầm mắt sẽ rộng mở. Địa thế của thánh sơn cực cao, xung quanh được bao phủ bởi tuyết trắng tinh, nhưng trên Lạc Tinh Đài bốn mùa đều như mùa xuân, hoa tươi nở rộ.

Diện tích Lạc Tinh Đài ước chừng hơn sáu trăm kilômet vuông, trồng đầy các loại hoa cỏ quý hiếm của các tinh cầu trên Thiên lộ khiến nó trông giống như một cái hoa viện cực lớn vậy.

Ở giữa quần hoa vây quanh có thể mơ hồ thấy một tòa cung điện.

Cái này cũng có quan hệ tới chuyện bản đại cung chủ là nữ tử. Trong thập nhị cung, cung điện của Xạ Thủ tọa đặc biệt hoa lệ, những hoa văn phức tạp tinh mỹ được chạm khắc tùy ý cũng có thể thấy được, đẹp không sao tả xiết. Bản đại cung chủ Hậu Diệc Thiên, mặc dù có một cái tên vô cùng khí phách, nhưng trời sinh đã là nữ, yêu cầu thẩm mỹ hết sức cầu kỳ, khiến nàng phải tự mình chủ trị việc xây dựng cung điện.

Tuy Hậu Diệc Thiên đã ngoài bốn mươi tuổi, nhưng nhìn qua chỉ giống như nữ tử hai mươi, quần áo sang trọng, dung mạo tuyệt mỹ, mang đến cho người ta ấn tượng cực sâu, dáng người nàng cao gầy, đôi mắt phượng. Những móng tay được vẽ đỏ tươi nhẹ nhàng nâng chung trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

"Nô tỳ cảm thấy, dường như Hạc thiếu gia biến hóa rất lớn, hình như đã trở lên ôn hòa hơn, hôm trước thiếu gia còn chào hỏi nô tì, thái độ rất hòa ái. Người hỏi nô tỳ, Ổ Thiết Vũ ở nơi nào, cũng không biết vì sao khi bị con mắt của Hạc thiếu gia đảo qua, trong lòng nô ti sinh ra cảm giác không dám làm trái..."

Tiểu Đóa cung kính bẩm báo.

Hậu Diệc Thiên gật đầu: "Cảnh giới tăng lên, tâm tình tự nhiên bất đồng rồi. Căn nguyên của võ kỹ Hạc phái vốn là Đông phương, vẫn còn có mấy phần diệu dụng."

Tuy rằng ngữ khí lãnh đạm, nhưng Tiểu Đóa vẫn có thể nghe ra sự vui mừng của cung chủ, trong lòng nàng cũng thấy cao hứng. Tuy không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhiều năm qua, quan hệ của Hạc thiếu gia và bên này luôn rất căng thẳng. Bây giờ dường như Hạc thiếu gia đã nghĩ thông suốt rồi, như vậy thật quá tốt mà.

Tiểu Đóa có chút lo lắng nói: "Có cần phải phái người bảo hộ Hạc thiếu gia không? Lần này người phụ trách chính là Diệp Cửu, con của hắn chính là Diệp Triều Ca."

"Không cần!" Hậu Diệc Thiên đến mí mắt cũng chẳng thèm nháy một cái: "Người có được thánh kiếm Ngục Hải, không đơn giản như vậy. Thế nhưng Quang Minh võ hội định gõ một cái, hừ, đắc tội với con Sư Tử kia lại còn dám hung hăng như thế. Người phụ trách Quang Minh võ hội bên này là ai?"

Trong lòng Tiểu Đóa vốn luôn lo lắng cho Hạc thiếu gia nghe thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: "Là Vu trưởng lão."

Hậu Diệc Thiên bỏ chén trà xuống, ngữ khí lãnh đạm nói: "Nói cho hắn, người của Quang Minh võ hội, ngoại trừ Diệp Triều Ca ra, những người còn lại không được phép tiến vào Sài Lang tọa."

Tiểu Đóa do dự một chút, rồi cắn răng nói: "Bọn họ chưa chắc đã nguyện ý như vậy."

Tâm tư của Tiểu Đóa như nào đương nhiên Hậu Diệc Thiên biết rõ nhưng nàng không hề tức giận: "Yên tâm, tuy thực lực của bọn họ rất mạnh, nhưng lúc này còn đang huyên náo túi bụi với con Sư Tử điên kia, nếu mà dám đắc tội với ta, ta không ngại cùng con Sư Tử điên kia hợp sức diệt sạch bọn họ."

"Thế nhưng Diệp Triều Ca..."

Hậu Diệc Thiên khoát tay áo, giọng nói đầy băng lãnh: "Để tên tiểu tử kia ăn chút vị đắng cũng tốt. Không ăn một chút vị đắng lại cho rằng

Hạc phái bọn họ là thiên hạ vô địch gì gì đó. Muội muội ta đã bị cái tên nam nhân ngu xuẩn kia liên lụy, lại còn sinh ra một đứa con bướng bỉnh như thế, hừ!"

Thấy sắc mặt cung chủ lạnh như băng sương, hiển nhiên là đang nổi giận, Tiểu Đóa lập tức câm như hến, không dám lắm miệng.

Quang Minh võ hội.

Sắc mặt Diệp Cửu vô cùng nghiêm trọng, hắn có thể nắm được thực quyền trong Quang Minh võ hội bởi vì hắn là phụ thân của Diệp Triều Ca, mọi người đều cảm thấy tiền đồ của hắn sáng ngời. Nhưng trước mặt Vu trưởng lão, hắn cũng không dám có chút bất kính.

"Ý tứ của bên trên là gì?" Diệp Cửu cẩn thận hỏi.

Vu trưởng lão nói: "Dựa theo lời nàng nói mà làm!"

"Thế nhưng mà..." Diệp Cửu gấp giọng nói.

Vu trưởng lão cắt đứt lời nói của hắn: "Không có thế nhưng mà gì cả, xung đột của chúng ta với Sư Tử tọa đang liên tục tăng lên, nếu như lại thêm vào một Xạ Thủ tọa, nhất định chúng ta sẽ thất bại. Trong thời điểm quan trọng này ta không muốn làm tình hình trở lên phức tạp. Đám Đường Thiên bên kia có ý tứ gì?"

Tâm tình của Diệp Cửu rất không xong: "Bọn họ nói là nói nguyện ý giao, nhưng chào giá rất cao."

"Nguyện ý giao là được rồi." Vu trưởng lão thở phào nhẹ nhõm: "Chuyện này phải chú ý một chút, không nên để xảy ra sơ suất, không quản bất cứ điều kiện gì, tất cả đều đáp ứng bọn họ."

"Thế nhưng mà..." Trong lòng Diệp Cửu vô cùng nghẹn khuất.

"Không có nhưng nhị gì hết!" Vu trưởng lão nheo con mắt lại: "Sau khi xong việc ta chẳng quan tâm ngươi sẽ thu thập bọn họ như thế nào,

nhưng chuyện này, ngươi phải làm cho tốt. Ta tin rằng ngươi biết phân biệt nặng nhẹ."

Diệp Cửu cố nén cảm giác nghẹn khuất trong lòng, từ trong kẽ răng đẩy ra một chữ: "Vâng!"

Vu trưởng lão thỏa mãn đứng lên: "Rất tốt, ta có việc, đi trước."

Nói xong chẳng thèm quan tâm đến Diệp Cửu, nghênh ngang bước đi.

Sắc mặt Diệp Cửu tái mét.

Đúng lúc này một vị thủ hạ sắc mặt khó coi chạy đến báo cáo: "Bọn họ lại nâng giá!"

"Đáp ứng bọn họ!" Diệp Cửu phun ra bốn chữ từ trong kẽ răng.

Vị thủ hạ thoáng sửng sốt, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Diệp trưởng lão đang tái mét, vội vàng xác nhận.

Phanh!

Từ sau lưng hắn vang lên tiếng tách trà vỡ tan làm hắn giật mình một cái, tốc độ lại nhanh thêm mấy phần.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Quyết Định Của Tỉnh Hào

Tỉnh Hào thu thập hành lý.

"Sư huynh!" Thanh âm nhẹ nhàng của Tân Mộng Kỳ vang lên, nàng khuyên nhủ: "Huynh đừng trách sư phụ, năm đó Diệp Cửu và sư phụ đã kết oán cừu, hiện tại địa vị của hắn cao hơn sư phụ, lại cố tình tạo áp lực, sư phụ cũng chẳng biết phải làm thế nào. Hiện tại sư phụ có hối cũng chẳng kịp nữa rồi."

"Ta biết là vậy!" Tỉnh Hào trả lời, đầu cũng chẳng ngẩng lên.

"Sư huynh định đi Sài Lang tọa sao?" Tân Mộng Kỳ hỏi.

"Ừ!" Tỉnh Hào vừa thu thập hành lí vừa nói: "Ta đi khuyên Đường Thiên giao An Hảo kiếm ra."

Tân Mộng Kỳ khẽ cười một tiếng: "Sư huynh, khi huynh nói dối giọng nói sẽ mất tự nhiên." Sau đó nàng ôn nhu nói: "Bất kể sư huynh định làm cái gì, Mộng Kỳ đều ủng hộ, trong lòng Mộng Kỳ sư huynh là người quang minh lỗi lạc nhất trên đời."

Trong lòng Tỉnh Hào rất cảm động, hắn ngẩng đầu, nhìn vị sư muội dáng người xinh đẹp đứng yên đầy ôn nhu nhã nhặn, trong lòng dâng lên tình cảm khôn cùng nhưng lời nói đến mép lại biến thành một câu khác: "Sư muội, thực xin lỗi..."

"Vì sao sư huynh lại phải xin lỗi chứ?" Khuôn mặt Tân Mộng Kỳ giãn ra, nở một nụ cười nói: "Luôn có nhiều chuyện bất đắc dĩ như vậy, sư huynh đi làm việc quan trọng nhất của mình. Ta tin tưởng sư huynh!

Người được sư huynh coi trọng e rằng tính cách cũng rất kiên cường, sư huynh định phòng trước mới tránh được họa sao?"

Tỉnh Hào lắc đầu: "Với hiểu biết của ta về Đường huynh đệ, hắn tuyệt đối sẽ không giao An Hảo kiếm ra. Mặt khác cảm tình của hắn với bốn người kia cũng rất tốt, e rằng sẽ cùng võ hội trở mặt. Cùng Diệp Triều Ca đánh một trận là chuyện không thể tránh khỏi rồi. Chuyện này, sư phụ làm không đúng, nhưng người là sư phụ của ta, tự nhiên ta không thể trách cứ người. Nhưng nếu sư phụ đã sai lầm, thì ta thân là đệ tử cũng không thể đùn đẩy trách nhiệm."

Trong ánh mắt của Tân Mộng Kỳ thoáng hiện lên vẻ lo lắng: "Sư huynh phải cẩn thận!"

"Ha ha!" Tỉnh Hào cười rộ lên, tâm tình lo lắng tích tụ mấy ngày gần đây đều bị quét sạch, hào khí vạn trượng: "Sư muội không cần phải lo lắng. Sư huynh của ngươi, hiện tại đã không còn là tên Tỉnh Hào của ngày xưa nữa rồi!"

"Chẳng lẽ..." Đôi mắt Tân Mộng Kỳ sáng ngời, khó kìm được vui mừng.

"Đúng vậy, cuối cùng luyện thành rồi." Tỉnh Hào muôn vàn cảm khái nói: "Diệp Triều Ca có thể là đối thủ đầu tiên của ta, ta rất mong đợi."

"Sư huynh nỗ lực lên!" Tân Mộng Kỳ giơ lên nắm tay nhỏ lên, trên mặt tươi cười cổ vũ: "Nếu như có một ngày sư huynh gặp trắc trở thì nghìn vạn lần chớ quên có sư muội là tiểu nội gian! Ta chính là tiểu nội gian của sư huynh!"

Tỉnh Hào nhìn bờ vai thon gầy của sư muội, khuôn mặt đầy chân thành và quan tâm, nhất thời trở lên ngây dại.

Bỗng hắn tiến lên một bước, mở vòng tay ra ôm chầm lấy sư muội.

Tân Mộng Kỳ đã hoàn toàn ngây dại, toàn thân nàng cứng đờ không còn theo suy nghĩ của nàng, khi hình ảnh đã xuất hiện rất nhiều lần trong tưởng tượng trở thành sự thực, đại não của nàng lại trở lên trống rỗng.

Thân thể thiếu nữ trong lòng cứng đờ, mùi thơm và sự ấm áp của thiếu nữ khiến trong lòng Tỉnh Hào bỗng dấy lên cảm xúc sầu não khó nói lên lời, sư muội cũng biết, lần này li biệt có lẽ rất nhiều năm sau mới có ngày tái ngộ. Một khi đánh một trận với Diệp Triều Ca thì chẳng hề nghi ngờ rằng hắn và võ hội đã xé toang da mặt.

"Sư muội, bảo trọng!"

Nhẹ nhàng ôm một cái rồi hắn buông sư muội ra, cố gắng đè lén cảm giác ly biệt trong lòng, cười nói: "Ta đi đây!"

Hắn dứt khoát cất bước rời đi.

Đợi đến khi bóng lưng của hắn khuất đi, bỗng nước mắt trên mặt vị thiếu nữ đang đứng yên bất động rơi lã chã như mưa.

****

Binh đã trở lại tân binh doanh.

Tân binh doanh không có mặt Đường Thiên luôn có mấy phần lạnh lẽo. Tên gia hỏa kia, không biết thế nào rồi...

Binh kinh ngạc thầm nghĩ, hắn không biết quyết định này của mình là đúng hay là sai. Cứ nghĩ đến chuyện nếu như Đường Thiên chết trong phòng Tự Sát thì bản thân mình cũng sẽ tiêu tán, đây cũng coi như mình đang mang bản thân ra đánh bạc đi, Binh cười tự giễu. Hắn đem ý niệm này vứt sang một bên, hắn cảm thấy mình sẽ không nhìn lầm, tiềm lực của Đường Thiên còn lớn hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Hắn mang đến bản vẽ đại bộ phận binh doanh số 07, hắn muốn cho Tái Lôi nhìn thử xem, cái nào còn có thể tu sửa. Hắn cũng không muốn ngồi không chờ kết quả, có binh doanh 07, những việc mà hắn phải làm

thoáng cái đã nhiều lên. Hắn là võ tướng đã sinh tồn trong chiến hỏa hỗn loạn, trắc trở như vậy vẫn còn xa không đủ làm hắn dao động.

Hắn càng thêm bình tĩnh suy nghĩ biện pháp.

Phí tổn của lần tử vong đặc huấn này tương đối kinh người. Tất cả bí bảo sử dụng trong đó đều được dùng giá cao mua lại.

Khóe mắt hắn thoáng nhìn qua Phong Sửu đang phập phềnh giữa không trung, sau khi suy nghĩ một chút hắn liền dừng lại: "Phong Sửu, còn muốn chiến đấu không?"

Phong Sửu vô thức nói: "Đương nhiên là muốn rồi."

Sau đó hắn lập tức phản ứng lại, trừng lớn con mắt đầy vẻ không thể tin tưởng hỏi lại: "Ngươi có thể để cho ta tiếp tục chiến đấu sao?"

"Một loại hình chiến đấu khác." Binh thản nhiên nói: "Ngươi có thể thôn phệ võ hồn, ngươi sẽ biến thành một gã hồn võ tướng giống như Đường Nhất vậy. Nhưng ngươi sẽ kế thừa một số đặc điểm của chính ngươi, ví dụ như đao pháp của ngươi, nếu như ý chí của ngươi đủ kiên cường. Đương nhiên, cũng có khả năng thất bại, khi đó ngươi chẳng còn lại gì. Ngươi lên cân nhắc cẩn thận!"

"Không cần phải suy nghĩ!" Phong Sửu lắc đầu, dứt khoát nói: "Ta nguyện ý! Chỉ cần có thể chiến đấu, ta không còn yêu cầu gì xa hơn."

"Ngươi vẫn lên cẩn thận cân nhắc lại một phen đi." Binh khuyên nhủ.

"Không cần suy nghĩ nữa." Phong Sửu lắc đầu: "Chỉ có chiến đấu thì ta mới có ý nghĩa."

Binh cũng không khuyên nhủ nữa, gật đầu: "Tốt lắm, chờ ta trở lại sẽ chuẩn bị chuyện của ngươi."

"Được!" Phong Sửu lập tức đáp ứng.

Bên trong phòng Tự Sát là khoảng đất trống dài vô tận.

Đường Thiên đang thở hổn hển, ở trước mặt hắn là một tên gia hỏa giống hắn như đúc, cũng đang thở hổn hển.

Thật khó chơi nha!

Mồ hôi chảy dọc theo gương mặt Đường Thiên chảy xuống, hơi thở của hắn ồ ề như con bò mộng. Cuối cùng hắn cũng cảm nhận được cùng với chính mình chiến đấu là chuyện thống khổ đến mức độ nào. Những điều hắn biết, đối phương đều biết, mấy ngày gần đây hắn cũng có tiến bộ, nhưng đôi phương cũng tiến bộ.

Chiến đấu suốt ba ngày, Đường Thiên không hề chiếm nổi một chút lợi thế.

Làm thế nào mới có thể thủ thắng đây?

Không đợi hắn kịp suy nghĩ, đối phương đã hung hãn nhào tới.

Tính cách của "hắn" cũng giống hệt như Đường Thiên, ngoan cường bất khuất, không biết mệt mỏi là gì, thích chủ động tấn công, thích dùng đấu pháp liều mạng.

Đường Thiên đành phải dừng suy nghĩ, cắn răng nghênh tiếp. Hắn cần phải dùng hết tinh thần, dùng hết toàn lực, mới có thể chống lại được công kích hung hãn tuyệt luân của "Đường Thiên" kia.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo giống nhau như đúc, hỏa quang giống hệt nhau, giống như hai con rồng lửa dương nanh múa vuốt, hung hăng đâm đầu vào nhau.

Vô số hoa lửa dầy đặc và thanh âm bạo liệt vang lên không dứt bên tai, hai bóng người cứ hợp rồi lại phân, rồi sau đó lại hung hăng lao vào nhau.

Kẽ hở trong Hỏa Liêm quỷ trảo của Đường Thiên đã nhỏ hơn so với trước đây rất nhiều, nhưng đối diện với một "Đường Thiên" cũng có Khổng Tước Minh Vương nhãn, bất kể điểm yếu nào dù là rất nhỏ cũng đều bị tìm thấy.

Song phương đang không ngừng tìm ra kẽ hở của đối phương, không ngừng giảm thiểu kẽ hở của bản thân.

Hai bên quen thuộc nhau đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa.

Điều làm Đường Thiên cảm thấy phiền muộn nhất chính là, hắn thử kích hoạt hồng nhãn tình, nhưng dường như hồng nhãn tình đã mất đi hiệu dụng. Bất kể hắn nỗ lực như thế nào, nhưng kết quả vẫn không thể làm giống như lần trước vậy.

Càng làm cho Đường Thiên sợ hãi chính là, "Đường Thiên" phía đối diện cũng đang liều mạng thử kích hoạt hồng nhãn tình.

Một khi đối phương kích hoạt thành công, vậy có nghĩa là hắn đã bị nguy hiểm rồi.

Đáng ghét!

Hắn đã tưởng tượng rằng mình sẽ phải khổ chiến, nhưng không thể ngờ được, trận chiến này lại gian nan như vậy.

Ngày thứ năm, cuối cùng hai bên cũng ngừng lại.

Lực lượng của hắn và hình chiếu đều đã bị tiêu hao sạch sẽ. Năm ngày năm đêm, hai bên không hề dừng lại một chút nào, hai bên đều dùng tất cả sức lực để chiến đấu, chân lực cũng đã dùng hết rồi, chỉ còn phương pháp cậy mạnh, nhưng không ai chịu lui nửa bước, đến sau cùng, cả hai lao vào nhau vật lộn giống như lưu manh đầu đường xó chợ vậy.

Phải làm sao bây giờ?

Đường Thiên thở hổn hển, cố gắng nghĩ biện pháp.

Ta tuyệt đối không buông bỏ!

A Mạc Lý đau đớn không thốt nổi lên lời, khuôn mặt của hắn vì thống khổ mà trở lên vặn vẹo, nhưng hắn vẫn kiên cường chống lại. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không thể chịu đựng nổi, phải kêu lên đau đớn sau đó ngất lịm đi. Nhưng những cây tràng mộc, thiết chùy, miễn sành vẫn không ngừng tàn phá thân thể hắn.

Khi tất cả yên tĩnh trở lại, A Mạc Lý cũng đã mất đi ý thức, máu thịt hỗn độn trên thân thể hắn nổi lên quang mang mầu vàng đất, lập tức huyết nhục bắt đầu sinh trưởng lại một cách đầy quỷ dị.

Ba canh giờ sau, A Mạc Lý từ từ tỉnh lại, thân thể hắn lại trở lên hoàn hảo không chút sứt mẻ.

Tiếng gió do tràng mộc quất lại vang lên lần nữa, khuôn mặt hắn biến sắc, lại bắt đầu một vòng mới rồi.

Bang bang!

Máu thịt bay tứ tung, cơn đau thấm tận vào trong xương cốt, A Mạc Lý kêu lên đau đớn, sắc mặt trắng nhợt, kiên cường chịu đựng.

Về sau nhất định phải kéo Đường cơ sở tới hưởng thụ một lần cho biết...

Đó là suy nghĩ sau cùng trước khi A Mạc Lý chìm vào hôn mê một lần nữa.

Bên trong phòng băng vô cùng lạnh lẽo giống như vùng địa cực. Thân thể Hàn Băng Ngưng đang khoanh chân ngồi ngay ngắn đã kết đầy băng sương trông giống như một bức tượng được điêu khắc từ băng vậy, trái tim nàng tim đập cực kỳ chậm chạp, như có như không.

Trong dòng nước xiết, tuy hai tay Lương Thu kéo theo thiết cầu nhưng lại linh hoạt tới mức không thể tin nổi, như ôm như quấn, như vỗ như phủi, những khối thiết cầu xuôi dòng trôi xuống cứ từng cái từng cái bị hắn đánh bay. Sắc mặt hắn dần ngưng trọng, tốc độ của dòng nước đang không ngừng tăng lên khiến áp lực của hắn tăng lên rõ rệt.

Phanh!

Một con cá lọt lưới, đánh lên vai trái khiến cánh tay trái của hắn tê rần, kêu lên đau đớn, phòng tuyến cũng lập tức sụp đổ.

Một lát sau, từ trong dòng nước xiết hắn lại dẫy dụa bò lên.

Hắn nằm ở bờ sông mềm nhũn giống như một bãi bùn nhão, trên khóe miệng vẫn còn vương tơ máu, khắp người đầy vết thâm, toàn thân không một chút sức lực, trong lòng thầm cười khổ.

Thật muốn cứ như vậy mà ngủ đi thôi...

Nhưng lúc này lại còn phải cùng với Võ hội tranh luận... Nhân sinh thật đúng là bi kịch mà...

Hơn nữa còn là bi kịch sống không bằng chết...

Sau khi cười khổ hắn giãy dụa bò lên, bắt đầu đả tọa.

Trong bóng tối, toàn thân Tư Mã Hương Sơn đầy thương tích, máu tươi rỉ ra thấm ướt quần áo, nhưng hắn không thèm để ý, cặp mắt vẫn cực kỳ cảnh giác theo dõi động tĩnh xung quanh dù là nhỏ nhất.

Bỗng nhiên, một ba động cực nhỏ yếu gần như không có xuất hiện phía sau gáy hắn.

Không chút nghĩ ngợi, thân thể của Tư Mã Hương Sơn gập lại một cách đầy quỷ dị, nửa người trên của hắn xoay chuyển giống y như lò xo, tránh sang một bên.

Rít!

Trên mặt hắn xuất hiện một vệt máu mảnh như sợi tóc, một giọt huyết châu từ trong rỉ ra.

Tư Mã Hương Sơn đưa tay sờ sờ vết máu, ngón tay dính đầy máu tươi đưa lên đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, hành động này làm cho khuôn mặt hắn nhìn qua cực kỳ yêu dị và dữ tợn.

Muốn mạng của ta không dễ dàng như vậy đâu.

Con mắt Tư Mã Hương Sơn âm lãnh như một con rắn độc.

Lăng Húc liên tiếp bại lui, thế thương của vị võ giả ngân sương kỵ trước mắt vô cùng nặng nề, mỗi thương đều nhanh giống hệt như nhau, tất cả đều là thương pháp đã từng xuất hiện trong giấc mộng của hắn. Dường như đã từng quen thuộc, rõ ràng là chỉ khác biệt một chi tiết cực nhỏ, vì sao uy lực lại kinh người như vậy!

Thương Tiêm Hải của Lăng Húc ở trước mặt thương mang như cuồng phong bão táp của đối phương, hoàn toàn không thể thi triển nổi.

Cảm giác tự mình lĩnh hội đúng là hoàn toàn bất đồng.

Rõ ràng là chỉ khác biệt rất nhỏ nhưng lại khiến cho hắn lần đầu tiên có cái cảm giác không thể hạ thủ nổi.

Đây mới Thương Tiêm Hải chân chính sao? Lẽ nào Thương Tiêm Hải mà lão sư dạy cho mình là sai sao?

Lăng Húc đã hơi dao động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Mặc Vị Thiên Chấn Kinh

Thời gian lặng yên trôi qua.

Trãi qua thời gian dài trả giá khiến cho Diệp Cửa mất hết hi vọng, giờ hắn cảm thấy bọn Đường Thiên không hề có thành ý; phát hiện này làm hắn rất đau đầu, nguyên nhân hắn ra mặt lần này vì muốn đả kích phe sư phụ Tỉnh Hào. Hắn biết rõ phe phái tranh đấu, không bao giờ có chuyện chỉ đánh một trận là xong, mà cần tận dụng cơ hội dù nhỏ nhất để đả kích từ từ nhằm làm suy yếu lực lượng đối phương. Kình Ngư Tọa tạo áp lực chỉ là một cái cớ để nhúng tay, thực sự Kình Ngư Tọa không được lão đặt trong mắt.

Nhưng cảnh cáo của Xạ Thủ Thiên Hậu như đè trên lưng, lão không dám có nửa điểm khinh thị.

“Việc đàm phán với Đường Thiên không thuận lợi, chúng ta phải tiến hành kế hoạch dự bị.” Diệp Cửu trầm giọng nói.

Diệp Triều Ca trước mặt lão, tướng mạo cũng bình thường, tóc thì rối bời, như một đống kẽm sắt, râu rậm, ánh mắt như lợi kiếm, khuôn mặt góc cạnh khiến người ta có cảm giác như dùng dao khắc.

“Tỉnh Hào đi Sài Lang Tọa rồi.”

Tiếng Diệp Triều Ca khàn khàn trầm thấp, nhưng mang theo một cỗ uy thế khiếp người. Gã ngồi xếp bằng một cách tùy tiện, một thanh kiếm đầy loan lỗ (vết dơ) đặt bên cạnh, nhìn như tùy ý nhưng lại như mãnh hổ rình mồi.

Diệp Cửu nhìn đứa con vô cùng kiêu ngạo trước mặt mình, cái khí thế sắc bén từ đứa con ùa tới khiến lão là cha cũng có cảm giác như bị một luồng kiếm phong chỉa thẳng vào giữa chân mày. Lát sau, tâm thần lão cũng an tĩnh lại, bất giác cười bảo: "Chẳng lẽ con lo về Tỉnh Hào? Bên phe Tỉnh Hào không phải trước giờ con không đặt vào mắt sao?"

"Con chưa hề xem thường Tỉnh Hào." Diệp Triều Ca không ngại ánh mắt từ cha gã, giọng khàn khàn của gã vang dội trong căn phòng: "Tính hắn vốn kiên nghị, có nguyên tắc, đó là tâm của cường giả. Chỉ có võ giả có được tâm chí mạnh mẽ, mới có thể trở thành cường giả chân chính, con luôn đợi hắn. Như giờ hắn luyện thành Vô Song Vũ Kỹ, có thể đánh một trận với con, rất đáng chờ mong ah!"

"Tỉnh Hào luyện thành Vô Song?" Sắc mặt Diệp Cửu thay đổi, lòng thì kinh hãi; bị chuyện Đường Thiên thu hút, ngay cả chuyện Tỉnh Hào luyện thành Vô Song Vũ Kỹ lão cũng không biết. Lão nói với giọng ảo não: "Sớm biết vậy năm đó giết hắn cho rồi, đây đúng là nuôi hổ gây họa ah!"

Diệp Triều Ca nghe phụ thân nói vậy thì chỉ im lặng. Hắn đứng lên vứt lại một câu: "Con đi Sài Lang tòa." rồi đi thẳng.

Diệp Cửu không kịp cản, thân ảnh Diệp Triều Ca cũng biến mất. Thần sắc Diệp Cửu trở nên ngưng trọng hẳn, hắn chợt phát hiện, cục diện biến đối khiến lão cảm thấy bất lợi dần. Đột nhiên, một cái ý niệm điên cuồng nhảy ra. Chẳng lẽ bọn Đường Thiên định phản Quang Minh Võ Hội?

Lão vô thức bỏ qua khả năng này, vì phản bội Quang Minh Võ Hội đồng nghĩa với việc chấp nhận bị võ hội truy sát, chắc Đường Thiên còn chưa ngu đến vậy; vì một thanh kiếm mà đem mạng đi thí như vậy.

Lão không tin Đường Thiên dám làm vậy nên khi Đường Thiên không ngừng tăng giá, lão cho rằng đấy là do tham lam.

Nếu Đường Thiên thật sự không muốn giao ra?

Diệp Cửu chợt nghĩ đến lời cảnh cáo của Xạ Thủ Thiên Hậu, Quang Minh Võ Hội chỉ cho một mình Diệp Triều Ca đi Sài Lang tòa, chẳng lẽ Thiên Hậu đã tính ra rằng Đường Thiên không giao kiếm?

Rốt cuộc Diệp Cửu cũng ý thức được, mình cần chuẩn bị thêm những thứ khác.

Chỉ cho mình Triều Ca đến? Diệp Cửu trầm ngâm một chốc, chợt mắt lão sáng lên, nếu Quang Minh Võ Hội không được vào, vậy mời người khác là xong. Lão cảm thấy lòng yên ổn trở lại.

Mặc dù bọn Đường Thiên biểu hiện mạnh mẽ, lại có binh đoàn rồi có Thánh kiếm; nhưng trong mắt những người có cấp bậc như Diệp Cửu lại chẳng ra gì. Cường giả Sài Lang tòa đâu có rõ sự mạnh mẽ của cường giả các tinh tọa khác. Về phần binh đoàn, trong mắt Diệp Cửu đã thấy qua binh đoàn chính thức, càng không đáng kể. Nếu bọn chúng thật ngu như vậy, ta sẽ cho chúng biết uy lực thật sự của binh đoàn.

Diệp Cửu cười lạnh.

***

Việc nâng cấp căn cứ Tam Hồn Thành, đại khái đã xong. Tuy Đường Thiên phá hư rất nhiều, nhưng với Tái Lôi chỉ cần đủ tiền, những cái khác không thành vấn đề.

Thông qua Mặc gia, nàng thuê một đám Cơ Quan Sư có thực lực mà không nổi tiếng. Tam Hồn Thành ngày nay, trong lĩnh vực máy móc cũng có chút danh tiếng.

Thấy Binh đến, Tái Lôi ngưng công việc đang làm, Binh đến lúc này hẳn là có chuyện gấp: “Tình hình thế nào rồi?”

Binh không nói chuyện Tử Vong Đặc Huấn với Tái Lôi, nếu nàng biết mình đẩy Đường Thiên vào Tử Vong Đặc Huấn, nhất định sẽ xách cái chùy rèn bằng Thanh Đồng kia lên đập mình thành bánh thịt mất.

“Cũng tạm.” Binh biểu hiện ra bên ngoài rất là trấn định.

Tái Lôi cũng khẽ thở nhẹ nói: “Vậy là tốt, đúng rồi, Mặc Vị Thiên đã đợi ngươi mấy ngày rồi đó.”

Binh có chút kinh ngạc: "Ta còn tưởng rằng lão đợi qua trận chiến này mới tới.”

Tái Lôi hơi không đồng ý với Binh nói: “Có thể hắn đánh giá cao bọn ngươi.”

“Ta đi gặp hắn.” Rồi Binh ném bản vẻ trong tay cho Tái Lôi: “Giúp ta xem xét chút thử có sửa được không.”

“Cái gì đây?” Nàng luống cuống chụp bản vẻ rồi hiếu kỳ hỏi.

Binh không trả lời mà nói: “Ngươi xem thì biết, ta đi gặp Mặc gia chủ.”

Những ngày này Mặc Vị Thiên đều đứng ngoài sân nhìn cơ quan võ giả tập luyện, phần lớn thời gian, lão nhìn hai người Mặc Tử Ngư và Mặc Vô Úy. Lão không khỏi khen thầm, tuy thực lực bản thân hắn không ra gì, nhưng dù sao cũng tiếp xúc Cơ Quan Võ Giáp nhiều năm như vậy, nên cũng thấy hai người kia có tiến bộ rất lớn, có thể nói là “thoát thai hoán cốt.”

Mất 6 ức tuy đau lòng, nhưng đúng là tiền nào của nấy.

Hơn nữa Tái Lôi cũng cho họ thăm dò Cơ Quan Hồn Giáp mới chế, Cơ Quan Hồn Giáp mới hơn xa các Cơ Quan Võ Giáp ở Mặc gia.

Hôm nay Tỳ Bà rảnh, nàng tới tiếp Mặc Vị Thiên, thấy lão vui, thì nói: “Thực lực hai người Tử Ngư và Vô Úy, hơn người khác rất nhiều. Cơ Quan Hồn Giáp thông thường đã không thể giúp họ, Tái Lôi đại nhân chế cho bọn họ 2 bộ Cơ Quan Hồn Giáp riêng; của Tử Ngư tên Đao Phong Hỏa, Vô Úy là Vô Úy Băng. Binh đại nhân lại vì họ mà tạo chiến

pháp phối hợp; đại nhân từng nói: bây giờ hai người ấy liên thủ, có thể ngăn cản cường giả Thiên Bảng Bách Chiến Khu."

"Binh đại nhân thật có nói vậy?" Mặc Vị Thiên ngẩn ra, ngay sau đó là mừng như điên.

"Vâng!" Tỳ Bà cười nhẹ nói: "Bọn họ từng giao thủ cùng Manh Huyền tiền bối đến bất phân thắng bại."

"Manh Huyền Lão Nhân?" Mặc Vị Thiên hoảng sợ.

"Đúng!"

Mặc Vị Thiên vừa mừng vừa sợ, mừng là Mặc gia rốt cuộc cũng sinh ra cường giả, sợ là Đường Thiên còn ẩn tàng thực lực. Lão nhớ tới cuộc nói chuyện với Tử Ngư và Vô Úy tối qua.

Ban ngày Tử Ngư và Vô Úy phải tu luyện cực khổ, căn bản là không rảnh, hơn nữa giáo quan bọn họ trước giờ nghiêm khắc khiến hai người không dám lười biếng. Nhưng chiều lại, họ có thể tự do sắp xếp thời gian. Mặc Vị Thiên biết được không ít tin tức từ cuộc nói chuyện với họ, như những thiếu niên thực lực còn rất kém kia tiến bộ rất thần tốc, hai người cũng bị áp lực. Những thiếu niên kia rất có thiên phú ở mặt Cơ Quan Hồn Giáp, mà giáo quan cũng đổ không ít tâm huyết vào bọn họ; giờ còn có chuyên gia huyết mạch, có thể nói thực lực bọn thiếu niên kia mỗi ngày ngàn dặm.

Tính toán của Đường Thiên không nhỏ ah!

Mỗi lần Mặc Vị Thiên nhớ đến đều không khỏi sinh ra cảm khái như vậy. Căn cứ Đồng Thanh khổng lồ như thế, khi lão thấy lần đầu, cả người đều bị kinh hãi chấn trụ; làm lớn như vậy, tính toán sao nhỏ được?

Lão có ghé xem qua vài mẫu thiết kế Cơ Quan Hồn Giáp mới trong phòng thí nghiệm của Tái Lôi; có vài chỗ còn kém xa Đao Phong Hỏa và

Vô Úy Băng, nhưng tốt hơn Mặc Tuyết mình đã bán nhiều. Lão biết, đây là Tái Lôi vì Mặc gia mà chuẩn bị.

Trình độ cơ quan thuật của Tái Lôi đã đến đâu? Hắn đoán không tới.

Toàn bộ Tam Hồn Thành sức sống bừng bừng, ngăn nắp gọn gẽ.

Theo tốc độ này, chỉ cần cho Đường Thiên thời gian, nơi đây sẽ biến thành một cỗ lực lượng đáng sợ.

Mặc gia chủ."

Mặc Vị Thiên xoay người, rơi vào tầm mắt lão là một bộ Cơ Quan Hồn Giáp màu xanh da trời. Lão nhanh chóng phát hiện ra, Thiên Không Hổ có vài chỗ đã khác trước. Thần sắc lão lại như thường cười nói: “Binh đại nhân tốt ah! Lâu rồi không gặp; không biết Đường công tử có đến không?”

“Ngài ấy đang bế quan.” Tiếng của Binh truyền từ Thiên Không Hổ ra.

Mặc Vị Thiên gật đầu: “Vừa xuất ra Thánh kiếm Ngục Hải thiên hạ khiếp sợ, Đường công tử bế quan cầu tiến, quả nhiên tâm chí vượt hẳn bọn tầm thường chúng ta a! Trước khi tại hạ đến, Đường công tử từng nói chuyện của binh đoàn, Binh đại nhân có toàn quyền, không biết…”

“Đúng, ta có toàn quyền xử lý.” Binh trả lời dứt khoát.

Mặc Vị Thiên nghe vậy cũng nói chuyện chính: “Không biết bây giờ Binh đại nhân thấy các đệ tử Mặc gia vào đây huấn luyện thế nào?”

Binh không trả lời mà hỏi lại: “Mặc gia chủ muốn thành lập binh đoàn?”

Mặc Vị Thiên thản nhiên nói: "Gặp thời loạn, Mặc gia cũng cần chuẩn bị một ít mình thủ đoạn tự bảo vệ."

"Mặc gia chủ nói đúng." Binh khá đồng ý, nhưng ngữ khí liền chuyển: "Bất quá, Mặc gia có Võ Tướng? Nếu không có, đừng nói đến Binh Đoàn."

Mặc Vị Thiên đã già thành tinh, hiểu được ý Binh, hỏi lại: "Kính xin đại nhân chỉ giáo thêm."

"Chỉ giáo thì không dám, bất quá thật có chút ý tưởng. Mặc gia không có Võ Tướng, chúng ta có."

"Chẳng lẽ Binh đại nhân định chỉ huy binh đoàn này? Hay Đường Nhất?" Mặc Vị Thiên tò mò hỏi.

Lời Binh nói vượt ngoài dự kiến của lão: "Không phải. Tạm thời ta còn chưa có ý tưởng ấy, Đường Nhất còn phải chỉ huy Sài Lang binh đoàn."

Mặc Vị Thiên sững sờ, rồi ánh mắt sáng lên: "Chẳng lẽ các vị còn có Võ Tướng thứ 3?"

Binh hàm hồ nói: "Cũng có chút manh mối."

Tuy Binh không nói rõ, nhưng Mặc Vị Thiên đã sơ ngây người. Vô số thế lực có tiền, cũng không có cách nào xây dựng binh đoàn; Bàn Tử Lý như thế, Mặc gia cũng không khác.

Một tướng khó cầu, bốn chữ này không hề khoa trương. Không kể là ở 42 chòm sao Nam Thiên, hay 19 châu Bắc Thiên, Võ Tướng đều là nhân tài hiếm. Vậy mà trên tay Đường Thiên có đến 3 vị!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Tin Xấu

Mặc Vị Thiên chấn động một lúc lâu, mới phục hồi tinh thần, hỏi: "Vậy Binh đại nhân có kiến nghị gì không?"

"Ta cảm thấy hai bên có thể hợp tác." Binh bình tĩnh nói: "Đệ tử Mặc gia đông đảo, thiết nghĩ chọn lựa một bộ phận để thành lập một chi binh đoàn cũng không khó. Dù là binh đoàn cấp thấp nhất đối với Mặc gia cũng có ích rất lớn. Nếu như hợp tác thuận lợi, thì chi binh đoàn này, ta dự định giao cho Mặc gia dùng để mở rộng lãnh địa ra ngoài. Mặc gia không thể vĩnh viễn ở Hồn Khu được!"

Mặc Vị Thiên chấn động cả người, một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên trán, hô hấp của hắn đột nhiên ngưng lại.

Ra khỏi Hồn Khu!

Tâm nguyện của bao nhiêu đời gia chủ Mặc gia, cơ quan thế gia xa xưa này, chính là hy vọng có một nơi để dung thân. Hồn Khu mặc dù có rất nhiều lợi ích, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều hạn chế, tỷ như mật độ năng lượng, tỷ như tài nguyên, nó không thích hợp cho một gia tộc phát triển.

Mặc Vị Thiên hít sâu một hơi, cố nén kích động trong lòng: "Sài Lang tọa?"

"Không phải!" Binh lắc đầu: "Dù Mặc gia là đại gia tộc, nhưng không một tinh cầu, thậm chí một chòm sao nào có thể dung nạp được. Dù cho hiện tại Sài Lang tọa đang nằm trong khống chế của bọn ta, thì bọn ta cũng không thể xuất ra một tinh cầu giao cho Mặc gia."

Mặc Vị Thiên không lấy làm khó hiểu, nếu như đối phương thật có dự định như thế, ngược lại hắn sẽ nghiêm túc cân nhắc có nên cùng nhóm người này hợp tác hay không. Cắt ra một vùng trong Sài Lang tọa cho Mặc gia là vấn đề không lớn, nhưng nếu như đưa một tinh cầu cho Mặc gia, thì chắc chắn sẽ gặp phải sự phản đối kịch liệt của các thế lực bản địa ở Sài Lang tọa. Đây không khác nào tự chui đầu vào rọ.

"Binh đại nhân nhìn trúng chỗ nào?" Mặc Vị Thiên phản vấn.

"Nơi trú ngụ của Mặc gia, cần phải dùng máu tươi của Mặc gia mà khai khẩn." Binh nói rất trực tiếp: "Chúng ta có thể cung cấp võ tướng, nhưng chúng ta sẽ không tham dự vào đó, ta tin tưởng năng lực của Mặc gia. Một chi binh đoàn cơ quan hợp cách chưa chắc đã chiếm được một chòm sao, nhưng chiếm lấy một cái tinh cầu trong mười chín châu Bắc Thiên, có lẽ không phải là vấn đề khó."

"Chúng ta cần phải trả giá như thế nào?" Mặc Vị Thiên lãnh tĩnh hỏi.

"Mặc gia sẽ là người phát ngôn của chúng ta trên lĩnh vực cơ quan." Binh bình tĩnh nói: "Chúng ta cần có một người phát ngôn như vậy. Một khi binh đoàn cơ quan của Mặc gia lộ diện, ta tin rằng, rất nhanh cơ quan thuật sẽ được mọi người xem trọng lại. Đến lúc đó, ưu thế của chúng ta sẽ không có nhiều như vậy nữa."

Mặc Vị Thiên nghe đến "binh đoàn cơ quan Mặc gia", trái tim đột nhiên nhảy lên. Nhưng câu nói kế tiếp của Binh, làm hắn trở nên tỉnh táo lại. Lời nói của Binh cùng hắn không mưu mà hợp, đừng nhìn Mặc gia là thế gia trong lĩnh vực cơ quan mà lầm. Chẳng qua trong núi không có hổ, khỉ con xưng bá vương mà thôi. Cơ quan thuật trượt dốc nhiều năm, các thế lực lớn tự nhiên sẽ không đầu tư lực lượng vào nó. Nhưng một khi bọn họ ý thức được cơ quan thuật trở nên mạnh mẽ, bọn họ sẽ bắt đầu chú trọng ngay.

Tiềm lực và lực lượng của các thế lực lớn đáng sợ đến mức đủ để làm người ta phải tuyệt vọng.

Đại đa số tài nguyên ở Thiên Lộ đều bị bọn họ nắm giữ tại trên tay. Bất kỳ chênh lệch kỹ thuật gì trước mặt bọn họ đều không thể tạo thành chướng ngại.

"Binh đại nhân lời ấy rất đúng!" Mặc Vị Thiên than thở: "Chúng ta có thể chiếm tiên cơ không tệ."

"Chúng ta muốn chính là tiên cơ này." Binh đa mưu túc trí nói: "Hành động của Mặc gia thành công, tất nhiên sẽ oanh động lĩnh vực cơ quan. Cơ quan hồn giáp của Mặc gia có thể lưu thông ra ngoài với số lượng lớn, mà nhân tài cũng sẽ chảy về Mặc gia. Chúng ta muốn rằng trước lúc người khác còn chưa có phản ứng, chiếm đi tiên cơ này. Chúng ta không thể chiến đấu về mặt tài nguyên với các thế lực lớn, điều duy nhất hơn bọn họ, chính là người."

Mặc Vị Thiên bừng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên lại cảm thấy thật tuyệt, duy nhất cần phải quan tâm chính là điều này cần phải có nhãn lực cực tốt. Binh thật sự có nhãn lực như vậy hay không, trong lòng Mặc Vị Thiên cũng không có bao nhiêu lớn nắm chặt. Nhưng rất hiển nhiên, Binh là người hiểu biết về binh đoàn cơ quan nhất hiện nay.

"Biện pháp này không tệ!" Mặc Vị Thiên gật đầu.

"Ta sẽ cho Mặc gia chủ một phương pháp khảo hạch đơn giản, chỉ cần người nào thông qua khảo hạch, thì có thể mang lại đây." Binh không nhiều lời: "Đặc huấn binh đoàn đại khái cần phải trên dưới năm tháng. Đương nhiên, những thứ cần thiết liên quan đến thẻ hồn tướng và cơ quan hồn giáp đều cần Mặc gia chi ra. Mặt khác, lúc cần thiết, chúng ta có quyền sử dụng chi binh đoàn này."

Mặc Vị Thiên hơi cân nhắc, liền đáp ứng. Lấy thực lực hiện tại của Mặc gia sẽ không có thế lực lớn để ý. Nếu như Mặc gia có thể di chuyển ra khỏi Hồn Khu, dù trả cái giá cao hơn thế này, thì hắn cũng nguyện ý.

Binh đối với tiến triển như vậy rất thỏa mãn, giá trị lớn nhất của Mặc gia trong mắt hắn, đó là danh tiếng và con đường tiêu thụ cơ quan hồn

giáp của Mặc gia trong lĩnh vực cơ quan. Về những thứ khác, hắn không thèm để ý. Chi binh đoàn kia của Mặc gia cũng chỉ là chi binh đoàn pháo hôi mà thôi, đối với Mặc gia thì mang ý nghĩa trọng đại, nhưng đối với Binh mà nói không hề có bất kỳ ý nghĩa gì.

Trước mặt binh đoàn tinh nhuệ, binh đoàn pháo hôi chỉ như mẩu bánh vụn.

Có điều xây dựng binh đoàn tinh nhuệ không dễ dàng như thế, Binh cũng chỉ có thể từ từ mưu tính mà thôi.

Hai bên đạt thành hiệp nghị, Mặc Vị Thiên không chần chờ thêm, mà là vội vã mà chạy về Mặc gia. Nếu như hắn biết được, bọn người Đường Thiên cùng Quang Minh võ hội phát sinh xung đột trực diện, hắn tuyệt đối không dám đáp ứng như vậy.

Không một ai nghĩ đến, Đường Thiên sẽ từ chối giao ra An Hảo kiếm. Trong mắt rất nhiều người, thế cục hiện tại ở Sài Lang tọa đã bình định. Thậm chí rất nhiều người cho rằng, Đường Thiên cường ngạnh đối đầu với Hắc hồn như thế, sẽ khiến cao tầng Quang Minh võ hội chú ý, tiền đồ vô lượng.

Tiễn Mặc Vị Thiên, Tái Lôi vội vã chạy tới hỏi ngay: "Bản vẽ này từ đâu mà tới vậy?"

Binh nhìn xung quanh, thấy không có ai, thấp giọng nói: "Ta tìm được một binh doanh hoang phế trước đây."

Tái Lôi con mắt phút chốc trợn tròn, mặt đầy vẻ không thể tin được, giọng nói mang theo sự rung động: "Binh đoàn Nam Thập Tự?"

"Ừ!" Binh gật đầu, không hề giấu diếm.

"Ta muốn đi!" Tái Lôi dứt khoát đề nghị.

"Ngươi đi không được!" Binh kiên trì giải thích: "Chúng ta đi vào bằng con đường đặc thù, chỉ có Đường Thiên có thể tiến vào, ngay cả ta

cũng chỉ thuận thế đi theo. Hắn chỉ có thể mang hồn tướng tiến vào mà thôi."

Tái Lôi không cam lòng hỏi: "Không có biện pháp khác sao?"

"Ta nghĩ không ra biện pháp nào khác cả!" Binh thản nhiên đáp.

Tái Lôi không khỏi cụt hứng, trên mặt tràn đầy tiếc nuối, mặt ủ mày chau nói: "Về bản vẽ ta còn phải nghiên cứu một chút, có mấy chỗ có thể tu sửa rồi. Hừ, đi không được thì đi không được, một nơi phế tích như thế, ai lạ gì? Chờ ta hiểu rõ rồi, sẽ thăng cấp căn cứ thành Tam Hồn, tuyệt đối tốt hơn so với phế tích kia!"

Dứt lời, nàng tức giận nghênh ngang bước đi.

Binh thở phào nhẹ nhõm, xem ra chuyện tu sửa binh doanh 07, không phải là việc một sớm một chiều. Chẳng qua hắn tới lần này, quang trọng nhất chính là đem bản vẽ giao cho Tái Lôi, nếu đã hoàn thành, hắn tự nhiên chuẩn bị về tân binh doanh.

Nhưng trước khi hắn rời đi, Đinh Đang mang theo vẻ phong trần mệt mỏi trở về, đem đến một tin tức không tốt.

"Yến Vĩ doanh?" Binh thần sắc nghiêm trọng.

"Phải, bọn họ là một thế lực hoạt động tại Hậu Phát tọa trong mười chín châu Bắc Thiên." Đinh Đang giải thích: "Nếu không phải bọn họ tại âm thầm hỏi thăm tình báo của chúng ta, ta cũng không biết bọn họ cũng có ý đồ với Sài Lang tọa. Sau đó ta được đến một tin tức không chắc chắn."

"Tin tức không chắc chắn?" Binh cùng Tỳ Bà đều bị lời nói này của Đinh Đang hấp dẫn.

*Tỳ Bà = Tỳ Ba. Gọi Tỳ Bà cho hay vậy.

"Ừ! Nghe nói Hậu Dịch Thiên, cung chủ Xạ Thủ tọa, chỉ cho phép Diệp Triều Ca tiến vào Sài Lang tọa." Sắc mặt Đinh Đang nghiêm nghị: "Độ tin cậy của tin tức này không chắc chắn. Ta cảm thấy rất có khả năng là thật, người bình thường khẳng định không biết Diệp Triều Ca. Nếu như là thật, thì lý do vì sao nàng lại nhúng tay vào chuyện này vẫn chưa xác định được."

Tỳ Bà trầm ngâm: "Nếu như là thật thì còn có thể giải thích được. Hậu cung chủ chỉ cho phép Diệp Triều Ca tiến vào Sài Lang tọa. Mà Diệp Cửu dưới áp lực đó, không thể ngang nhiên đưa người đi. Mượn lực lượng bên ngoài Quang Minh võ hội, là lựa chọn duy nhất của hắn. Nói không chừng Diệp Cửu đã cảm thấy điều gì đó không hợp lý và đang chuẩn bị cả hai đường."

"Yến Vĩ doanh có thực lực thế nào?" Binh không thể không hỏi.

"Tuy rằng mọi người đều nói mười chín châu Bắc Thiên không có binh đoàn chân chính, nhưng vẫn có mấy thế lực tương tự. Yến Vĩ doanh chính là một trong số đó, võ tướng cầm đầu tên là Chương Chính, thực lực bát giai, không hề tiến vào Thiên bảng. Yến Vĩ doanh có tổng cộng năm trăm người, thực lực thành viên đều thất giai trở lên, tiểu đội trưởng là bát giai. Chương Chính khi còn trẻ từng học tại O-ri-on tinh tọa, một trong thập điện Xích Đạo, nhưng tu luyện không thành công. Ngược lại trên phương diện võ tướng, thể hiện ra thiên phú không tầm thường. Hậu Phát tọa trước khi hắn gia nhập, gần như sắp mất đi tư cách Bắc Thiên, nhưng từ khi căn cứ của hắn đạt yêu cầu binh đoàn chính quy, tạo ra Yến Vĩ doanh, Hậu Phát tọa mới bước vào hàng ngũ trung đẳng ở Bắc Thiên."

"Yến Vĩ doanh thành lập bao nhiêu năm rồi?" Binh đột nhiên hỏi.

"Bảy năm." Tình báo của Đinh Đang rất tỉ mỉ.

"Xem ra chúng ta gặp phải rắc rối lớn rồi." Binh nói, binh đoàn thành lập bảy năm, hiển nhiên đã trưởng thành. Dù cho thực lực võ tướng có

hạn, nhưng sự phối hợp nhất định rất ăn ý. Binh đoàn mới thành lập như binh đoàn Sài Lang sợ nhất chính là kẻ địch như vậy.

"Ừm, Diệp Cửu rất có khả năng sẽ tìm thêm sự giúp đỡ khác." Tỳ Bà lãnh tĩnh mà phân tích: "Yến Vĩ doanh hiển nhiên là chuẩn bị vì binh đoàn Sài Lang. Nhưng còn có Lăng Húc, Hạc và những người khác, tuy thực lực Diệp Triều Ca rất mạnh, nhưng con cáo già Diệp Cửu nhất định sẽ còn có hậu chiêu khác, để ngừa vạn nhất. Hơn nữa, nếu như một khi hai bên đàm phán thất bại, lấy địa vị Diệp Cửu, chỉ e hắn không chịu giằng co khổ chiến. Hắn cần phải giải quyết phiền phức nhanh chóng gọn gàng, nếu không hắn sẽ chịu áp lực rất lớn."

"Ta tạm thời còn chưa có được tin tức khác." Sắc mặt Đinh Đang không quá tốt, nhưng nàng biết rõ, Tỳ Bà phân tích mười thì trúng đến chín.

"Xem ra phải nắm chặt thời cơ rồi." Binh thì thào tự nói, tuy rằng đã chuẩn bị sẵn sàng cùng đối phương chiến đấu, nhưng mà lúc này vẫn phát hiện ra lực lượng của mình không đủ.

Cảm giác bất an khiến Binh không thể dừng lại, trước tiên phải trở lại tân binh doanh.

Ngoại trừ Phong Sửu, Đường Nhất cũng ở đây.

"Tiến độ thế nào?" Binh hỏi Đường Nhất.

"Báo cáo đại nhân!" Đường Nhất bẩm báo rõ ràng với Binh: "Đã toàn bộ giải quyết!"

"Đi thôi!" Binh không hề nói lời thừa.

Hắn mang theo Đường Nhất cùng Phong Sửu, đi tới binh doanh 07. Khi đến được binh doanh 07, Đường Nhất cùng Phong Sửu hoàn toàn bị Thanh Đồng tùng lâm đồ sộ trước mắt làm chấn động, hai người đều mang vẻ mặt kích động.

Binh bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía xa. Nha Nha dẫn một đám cơ quan thú tiếp tục ‘đột đột đột’ về phía trước. Nha Nha tựa hồ tìm được lạc thú của ‘đột đột đột’, chỉ huy đại quân cơ quan thú của nó, khai thông ra ngoài.

Binh thu hồi ánh mắt, mang theo Đường Nhất cùng Phong Sửu đi tới bên ngoài một cánh cửa Thanh Đồng.

"Các ngươi nghĩ kỹ rồi chứ?" Binh quan sát vào hai người kia.

"Không có gì để suy nghĩ cả." Phong Sửu dứt khoát đáp.

Đường Nhất nghiêm chỉnh nói: "Đại nhân, thuộc hạ hy vọng có thể chỉ huy được binh đoàn Sài Lang."

Binh có chút ngoài ý muốn, nhìn thoáng qua Đường Nhất: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Phải!"

"Được!" Binh đáp ứng xuống tới: "Chúc các ngươi may mắn!"

Hắn mở cánh cửa Thanh Đồng ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Hồn Điện

Phong Sửu không chút do dự tiến vào.

Binh nhìn chằm chằm lên cánh cửa bằng đồng xanh trước mặt đến xuất thần.

Nói nó là một cái cửa thì không chính xác lắm, thật ra nó là một gian phòng bế quan tên Hồn Điện. Toàn bộ đều do binh đoàn Nam Thập Tự dùng đồng xanh đúc thành, cách gia công đồng xanh của Nam Thập Tự có thể nói là tuyệt đối bí mật.

Bốn vách Hồn Điện đầy những đường vân do lúc tạo cơ quan gây ra, các đường vân ấy chằng chịt cứ như gân lá cây. Tường vũ kỷ của Hồn Điện là kết quả ngẫu nhiên. Từng chiến đấu thảm liệt, sĩ quan thiếu nghiêm trọng, đoàn trưởng bỗng nảy ra ý dùng tường võ kỹ tạo Hồn Võ Tướng.

Sau đó tường võ kỹ ở căn cứ biến thành Hồn Điện, độ thành công của nó rất cao, thời gian lại ngắn. Tường võ kỹ muốn bồi dưỡng Hồn Tướng cần thời gian rất lâu để thôn phệ, nhưng Hồn Điện có thể rút ngắn quá trình này. Dưới tình huống nguy cấp, chẳng địch nhân nào chờ ngươi cả.

Để tránh tình hình nguy cấp, mỗi một binh doanh đều xây một Hồn Điện, để bổ sung nhân viên. Tuy Hồn Võ Tướng không được mạnh như Võ Tướng, nhưng khi nguy cấp, đó là một biện pháp rất tốt.

Trên cánh cửa bằng đồng xanh, những chổ thẳng, phẳng và cong hợp thành từng ô vuông, mỗi hàng 3 ô, từ trên xuống dưới tổng cộng 18

hàng. 18 hàng cũng là 18 cấp bậc quân hàm của binh đoàn Nam Thập Tự; mỗi tầng cần 3 phiến hồn tướng tạp.

Binh có 3 cấp; Sĩ, 4 cấp; Úy, 4 cấp; Hiệu, 3 cấp; Tướng, 3 cấp; mạnh nhất là Soái.

Đường Nhất là Hoàng Kim Thượng Sĩ, đứng thứ 6. Mà quân hàm của Binh_cả Đường Thiên cũng không biết_cấp 15: Thiếu Tướng.

Binh thần sắc nghiêm túc, hắn lấy ra một cái rương, mở rương, bên trong xếp đầy Hồn Tướng Tạp, hắn đã đem hết Hồn Tướng Tạp tới. Trước kia từng dùng Hồn Điện không biết bao nhiêu lần, theo lý thuyết, hắn là quen việc dễ làm, tâm tình vẫn bình tĩnh mới đúng. Sao mình vẫn cảm thấy khẩn trương?

Binh tự giễu cười cười, rồi thu liễm tâm thần.

Dùng nhiều tự nhiên sẽ có chút tâm đắc. Phong Sửu đã là bát giai Hồn Tướng, vậy thì từ bát giai bắt đầu. Hắn lấy ra 3 tấm tấm Hồn Tướng Tạp Bạch Ngân cấp 8, đặt tại tầng kế trên. Từng ô vuông đặt một tấm, khi tấm nào bị hấp thu sẽ sáng lên tia sáng trắng nhu hòa. Tia sáng trắng nhanh chóng xâm nhập vào trong bốn vách tường.

Rồi mắt Binh sáng lên khi thấy tia sáng trắng thẩm thấu rất nhanh. Đây là dấu hiệu vô cùng tốt. Binh biết ý chí của Phong Sửu còn hơn dự đoán của mình. Ngón tay hắn gảy nhẹ, lại có 3 tờ Hồn Tướng Tạp bay vào dãy ô vuông thứ 2.

3 tấm thẻ cơ hồ cùng sáng lên, ánh sáng nhanh chóng thấm ra 4 phía. Thần sắc Binh nghiêm túc, ngón tay lướt qua, tạp phiến sẽ được đưa đến các ô vuông một cách nhanh nhất; những tấm tạp này đều do hắn tỉ mỉ chọn. Các tấm tạp lần lượt sáng lên, sắc mặt Binh càng ngưng trọng.

Ngắn ngủi 10 phút, Binh đã lấy ra 15 tấm thẻ, cũng có nghĩa là Phong Sửu đã đạt tới cấp Trung Sĩ, chỉ còn kém Đường Nhất một cấp.

Mà lúc này, tốc độ tia sáng trắng rót vào bắt đầu chậm dần, lại qua 10 phút, lại là 3 tờ thẻ bạc. Biểu hiện của Phong Sửu càng mạnh mẽ, Hồn Điện so với tường võ kỹ càng hoàn thiện, Hồn Tướng Tạp trên tay Binh cũng tốt hơn khi trước nhiều, nhưng quan trọng nhất, Phong Sửu là võ hồn, mà quỷ trảo chỉ lưu lại một tia khí tức. Tuy chỉ là một tia không hoàn chỉnh nhưng cũng giúp hắn mạnh hơn rất nhiều.

Khi lên tới tầng thứ bảy, bốn phía Hồn Điện như bị lưới bạc trùm lên, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy rực rỡ, nhưng lúc này tia sáng đã đầy ắp lên tới mức mạnh nhất. Binh biết, từ tầng 7 đến tầng 8 là nhảy vọt về chất.

Tầng 7 là Giáo quan, mà tầng 8 là chuẩn Úy. Giáo quan chỉ huy được 100 người, mà chuẩn Úy chỉ huy đến 200; cũng không phải chỉ khác chỗ hơn 100 người, còn khác trên mặt chiến thuật rèn luyện hàng ngày nữa. Tới cấp Úy, Võ Tướng đã có phân nhánh, có người mạnh về võ lực, có người am hiểu khống chế mũi nhọn, còn có người chuyên bày vẽ sắp xếp chiến thuật.

Khi ánh sáng bạc đã bảo hòa hết cỡ, trong tay Binh cầm vài tấm Hoàng Kim Tạp cấp 8.

Một tấm được Binh đặt vào ô thứ nhất của tầng 8, Hoàng Kim Tạp vừa vào ánh sáng liền tỏa ra, kim quang mãnh liệt chảy ra bốn phía theo các đường ngấn, nhìn cứ như tơ nhện.

Hai giờ sau, quang mang của Hoàng Kim Tạp ảm đạm dần.

Lúc này lần thứ hai Binh nhét tấm Hoàng Kim Tạp cấp 8 vô, cũng là ánh sáng vàng tỏa ra… nhưng rõ ràng tốc độ hấp thu đã chậm lại.

Suốt 7 giờ, tấm thứ hai mới bị hấp thu hết.

Binh biết rõ, sức hấp thu của Phong Sửu đã đến mức cao nhất, nhưng hắn vẫn đút tấm thứ 3 vào. Tấm này phải mất 24 giờ mới bị hấp thu hết, đã ổn định không có nguy hiểm gì, Binh cũng thở ra nhẹ nhõm, nhưng phần lớn là vui mừng.

Đột nhiên, 24 tấm Hồn Tướng Tạp như khói bụi tiêu tán. Cánh cửa đồng xanh từ từ mở ra; một Hồn Tướng gầy gò, thần sắc ôn hòa chậm rãi đi ra hành lễ với Binh: “Chuẩn Úy Đường Sửu xin trình diện.”

Dung mạo Đường Sửu không có chút nào giống Phong Sửu, chẳng những không xấu mà còn có chút tuấn lãng.[1] Tuổi chừng 40, thần gầy, mắt có thần, tạo cho người ta cảm giác rằng hắn có tác phong nhanh nhẹn, nhưng 2 tay trống trơn.

Binh như suy nghĩ cái gì rồi trầm giọng nói: “Chuẩn Úy, xin tự giới thiệu chút.”

Đường Sửu hành lễ: "Vâng! Trưởng quan. Đường Sửu, bát giai, chiến lực kém, kỹ xảo tạm, chiến thuật khá.”

Binh rất ngạc nhiên, không ngờ là một tên lệch khoa nghiêm trọng; đây là điển hình của sĩ quan tham mưu cấp úy; tác dụng lớn nhất của họ ở phòng tham mưu chứ không phải chiến trường. Nếu không phải đụng cuộc chiến sắp xập tới đầu, Binh rất mong đợi với sĩ quan tham mưu, nhưng rõ ràng, Đường Sửu không giúp gì được cho trận chiến này.

Phong Sửu là tên cuồng chiến, vậy mà thành sĩ quan tham mưu, quả là bất ngờ a!

Khổ cực rồi, chuẩn Úy, mời qua bên kia chờ.”

Vâng.

Binh còn muốn nhắc nhở Đường Nhất vài câu, nhưng tên kia đã đi tới cánh cửa đồng xanh. Binh rất rõ, tiên thiên của Đường Nhất quá kém, nếu là trước khi Quỷ Trảo tiêu tán, có lẽ ý chí cũng đạt tới thượng Úy. Hiện giờ… Nhưng không ngờ chỉ dựa vào sợi tinh hồn Quỷ Trảo lưu lại giúp Đường Nhất lên tới Hoàng Kim thượng Sĩ; như vậy đã khiến Binh rất khiếp sợ rồi.

Cũng đồng nghĩa việc tiềm lực của Đường Nhất đã bị lôi ra hết.

Tuy Hồn Điện có độ thành công cao hơn Tường Võ Kỹ, nhưng thất bại cũng có nguy hiểm; thất bại sẽ bị chôn vùi triệt để, thần hình câu diệt, cái gì cũng không còn. Như Đường Nhất tiến hóa lần hai cũng không phải không có, đồng dạng nguy hiểm cũng sẽ tăng lên. Có điều cảm nhận được sự kiên trì của Đường Nhất, hắn cũng không phản đối.

Cửa Thanh Đồng đóng lại một lần nữa, các ô vuông từ tầng 1 đến hết tầng 6 đồng loạt biến thành màu xám. Binh đặt tấm tạp cấp Bạch Ngân lên tầng 7, ánh sáng phát ra rực rỡ, cũng rất ổn định, điều này làm Binh thở ra nhẹ nhõm.

Khi ánh sáng của tấm thứ nhất ảm đạm đi, Binh liền để tấm tạp cấp Bạch Ngân thứ hai vào.

Tia sáng chói mói phát ra, lòng Binh chợt trầm xuống, không tốt!

Quả nhiên, ánh sáng trắng bắt đầu chớp chớp không ổn định, có nguy cơ bị tắt mất.

Binh khẩn trương nhìn vào tấm tạp kia, ánh sáng lóe lên rồi ảm đạm liên tục, tức là Đường Nhất đang cùng Hồn Tướng Tạp chiến đấu kịch liệt.

Thôn phệ là cực kỳ tàn khốc.

Tim Binh như muốn nhảy lên cổ họng, chẳng lẽ bởi mình cũng là Hồn Tướng? Lại hồi hộp như vậy. Trước kia dùng Hồn Điện biết bao nhiêu lần cũng không hồi hộp như bây giờ a! Thật giống như bộ hạ đang đối mặt sinh tử.

Được rồi, trước kia mình cũng không phải là một gia hỏa lãnh khốc gì… Binh cười tự giễu.

Thời gian dần dần trôi qua, biến hóa của tia sáng trắng cũng dần ổn định lại, mất 3 giờ, cái tấm tạp kia mới ảm đạm đi. Hiệu quả của Đường Nhất kém xa Đường Sửu.

Nhưng Binh vẫn để tấm tạp thứ 3 vào. Không ngờ ánh sáng phát ra lại cực kỳ ổn định, làm hắn thở ra nhẹ nhõm. Tuy không biến hóa kịch liệt nhưng lại tốn 10 giờ.

Đã là cấp Giáo rồi.

Nhưng… Cửa Hồn Điện không hề mở ra, cũng có nghĩa lần tấn cấp này vẫn tiếp tục. Đường Nhất vẫn muốn tiếp tục!

Ngón tay Binh run run, tên hỗn đản này, tính tình quả nhiên là thừa kế từ Quỷ Trảo mà!

Nhưng lúc này hắn không có biện pháp nào, Đường Nhất không muốn chấm dứt, thì chưa thể chấm dứt, nếu mạnh mẽ cắt ngang thì đồng nghĩa với thất bại. Hít sâu một hơi, ánh mắt Binh tăng vọt, ngươi còn muốn tiếp tục… vậy thì cố lên!

Một tấm thẻ Hoàng Kim cấp tám được đặt lên ô vuông tầng 8.

Kim quang tăng vọt, rồi ổn định lại, kim quang chói mắt vậy mà ổn định đến thần kỳ; mà tốc độ tỏa ra của kim quang làm Binh trợn mắt.

Đây, đây, đây…

Binh dám cam đoan, hắn từng dùng Hồn Điện rất nhiều lần, nhưng tình huống trước mắt này là lần đầu tiên hắn gặp. Tầng 7 với tạp phiến Bạch Ngân suýt nữa thì bại, mà tới tầng 8 với thẻ cấp Hoàng Kim mà ổn định? Đây là kiểu logic gì vậy?

Kim quang chói mắt tiếp tục rót vào các đường gân bạc.

1 giờ!

Chỉ tốn 1 giờ tấm Hoàng Kim Tạp cấp 8 đã bị hấp thu hết!

Binh gắn tấm thứ hai lên, nghi ngờ không biết não mình có vấn đề rồi không.

2 giờ. Tấm Hoàng Kim Tạp thứ hai đã ảm đạm.

Binh bị chấn kinh lắm rồi, chuẩn bị gắn thẻ thứ ba.

Lúc này hắn hưng phấn vô cùng, Đường Nhất có thể tấn cấp chuẩn Úy!

Nhưng lúc này, đột nhiên, tấm Hoàng Kim Tạp đầu tiên bị vỡ nát. Cảnh diễn ra trước mắt vô cùng quỷ dị, ở ô vuông thứ hai lại trống rỗng.

Mắt Binh lồi ra, tựa như gặp quỷ. Hắn như con tò te, nhìn cánh cửa đồng xanh không nhúc nhích đến 3 giây.

Này… đây là…

[HR][/HR][1] Sửu: Xấu; Tuấn Lãng: đẹp trai anh tuấn, phong đọ… ^_^

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Phát Động

Hồn tướng được sinh ra từ Hồn Điện có một loại tình huống rất hiếm thấy, gọi là thêm thẻ.

Cái gọi là thêm thẻ, chính là cần phải bổ sung đầy đủ vào mặt trước của thẻ, loại tình huống này cực kỳ hiếm thấy. Thẻ hồn tướng trên cửa tiêu hủy, đa số hồn tướng vào thời điểm hoàn thành sau cùng, cũng sẽ bị tiêu hủy, bởi vì hồn tướng mới đã chặt đứt tất cả liên hệ với trước đây, đánh dấu việc hoàn thành tái sinh.

Nhưng cũng có ngoại lệ, tỷ như trước mắt đây, tấm thẻ hoàng kim thứ nhất của tầng thứ tám đột nhiên bị tiêu hủy, điều này nói lên tốc độ hồn tướng cắn nuốt võ hồn đột ngột tăng mạnh.

Vào thời điểm này cần phải thêm thẻ.

Binh không chút do dự đặt lên ô đầu tiên cùng ô thứ ba mỗi chỗ một tấm thẻ hoàng kim bát giai.

Hai tấm thẻ hoàng kim đồng thời sáng lên kim quang, chói mắt vô cùng.

Trong lòng Binh vô cùng mong đợi, thêm thẻ là một loại tình huống cực kỳ hiếm thấy, sẽ khiến hồn tướng sinh thành có chút đặc thù. Trước đây Binh cũng gặp qua chuyện thêm thẻ, nhưng chưa bao giờ thấy trên thân hồn tướng cấp thấp như thế. Hơn nữa bản thân Đường Nhất chính là thượng sĩ hoàng kim, điều này cũng vô cùng hiếm thấy.

Ánh sáng vàng của hai tấm thẻ vô cùng ổn định, giằng co tròn mười lăm giờ, ánh sáng vàng mới từ từ ảm đạm đi.

Bỗng nhiên, toàn bộ thẻ nổ phanh một tiếng, hóa thành một làn khói biến mất không còn.

Cánh cửa Thanh Đồng từ từ mở ra, Binh đột nhiên mở to hai mắt.

Một thân hình khôi ngô mang theo uy thế cường đại, chậm rãi bước ra.

"Chuẩn úy Đường Nhất, đến báo cáo!"

Thanh âm trầm thấp chấn nhiếp tâm hồn người khác vang lên. Lúc này, Binh mới thấy rõ ràng bộ dáng của Đường Nhất. Đường Nhất thay đổi không nhiều, ngoại trừ thân thể trở nên khôi ngô hơn một chút, thì thay đổi làm người khác chú ý nhất đó là trảm mã đao của hắn.

Thân đao trước đây màu xám, bây giờ trở nên đen như mực, dường như càng thêm nặng nề. Thân đao như mực làm dấu hiệu vàng kim của Nam Thập Tự tọa nổi bật hẳn lên.

Lấy hư hóa thực!

Chính là... võ tướng vô song!

Thân hình Binh không khỏi rung lên.

Từ vô song này đã có từ lâu. Trước lúc Tiên võ đặt tên võ kỹ vô song, rất ít người biết được vào thời đại tam đại binh đoàn đã dùng qua từ này. Chỉ có điều, bọn họ dùng để đặt tên cho võ tướng. Thời đại kia là những năm tháng võ tướng xuất hiện lớp lớp, gần như toàn bộ cường giả đều là võ tướng. Nhưng có một vài võ tướng rất đặc thù, bọn họ trên bất kỳ lĩnh vực nào cũng đạt được tạo nghệ hơn hẳn người khác. Loại võ tướng này được gọi là võ tướng vô song!

Bất kỳ một gã võ tướng vô song nào cũng có sự bất đồng.

Võ tướng vô song trong hồn võ tướng là cực kỳ hiếm thấy. Đặc điểm của bọn họ rất rõ ràng, chính là từ hư hóa thực. Hồn tướng cuối cùng vẫn

là hư thể, tỷ như Đường Nhất, trước đây bất luận thân thể hắn, hay thanh trảm mã đao kia của hắn, đều là hư thể. Nhưng bây giờ trảm mã đao trong tay hắn lại từ hư hóa thực, biến thành thực thể.

Nếu Đường Nhất chết đi thì thanh trảm mã đao này sẽ không theo biến mất cùng với hắn, mà vẫn tồn tại trên thế giới này.

Trong võ tướng cùng cấp, thì võ tướng vô song cường đại hơn nhiều so với võ tướng thông thường.

Binh đoàn Nam Thập Tự trước đây sở dĩ mạnh mẽ, là bởi vì binh đoàn sở hữu võ tướng vô song nhiều hơn so với hai nhà khác. Nhưng không ngờ trong hồn điện lại sinh thành một gã hồn võ tướng vô song. Chuyện như vậy hắn đã từng nghe qua, nhưng chính mình gặp được thì đây là lần đầu tiên.

Có điều đây có lẽ là võ tướng vô song có quân hàm thấp nhất binh đoàn từ trước tới nay, võ tướng vô song cấp bậc chuẩn úy.

Binh lập tức cười tự giễu, bản thân thật quá tham lam, hồn võ tướng vô song hiếm thấy như thế mà mình cũng gặp được, không ngờ còn chê quân hàm quá thấp.

Đường Nhất có thể lên tới chuẩn úy, Binh đã rất cao hứng.

Huống hồ còn là võ tướng vô song.

"Ngươi chỉ huy bao nhiêu?" Binh hỏi Đường Nhất, hắn không biết chính xác võ tướng vô song chuẩn úy có thể chỉ huy bao nhiêu.

"Năm trăm." Đường Nhất nghiêm nghị trả lời.

"Năm trăm?" Binh sửng sốt một cái, rồi gật đầu ngay lập tức, đây quả thật là ngoài dự tính của hắn. Chuẩn úy thông thường chỉ huy là hai trăm, mà Đường Nhất không ngờ lại đến năm trăm. Quả nhiên không hổ là võ tướng vô song, trình độ chỉ huy của chuẩn úy đã ngang bằng với trung úy. Có điều lúc này Binh đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, võ tướng vô song

quả thật lợi hại, nhưng dù có lợi hại hơn nữa thì Đường Nhất cũng chỉ là chuẩn úy, không thể đặt kỳ vọng quá cao.

"Ngươi muốn tiếp tục dẫn đắt binh đoàn Sài Lang ư?" Binh thuận miệng hỏi một câu.

"Phải!" Đường Nhất dứt khoát lưu loát mà trả lời.

"Ừm, rất tốt, vậy từ hôm nay trở đi, ngươi chính là chủ tướng của binh đoàn Sài Lang!" Binh trầm giọng nói, hắn quay sang nói với Đường Sửu: "Chuẩn úy Đường Sửu, bây giờ bổ nhiệm cho ngươi."

Đường Sửu thể hiện sắc mặt nghiêm túc đứng lên: "Xin đại nhân bổ nhiệm!"

"Nơi đóng quân của ngươi là huấn luyện doanh ở thành Tam Hồn, nhiệm vụ của ngươi có hai cái. Thứ nhất là trợ giúp Tỳ Bà, tổ kiến ban tham mưu. Có điều hiện tại không có gì để tham mưu, vì vậy nhiệm vụ thứ hai của ngươi là phụ trách huấn luyện hằng ngày trong huấn luyện doanh. Hiểu rồi chứ?" Binh nhìn Đường Sửu.

"Vâng!" Đường Sửu nghiêm nghị đáp.

"Tốt, ngươi có thể đi tới thành Tam Hồn."

"Vâng!" Đường Sửu xoay người liền hướng phương hướng thành Tam Hồn lướt đi.

Binh nhìn thoáng qua phòng Tự Sát, phòng Tự Sát không có một chút động tĩnh nào.

Đường Thiên, nỗ lực lên!

Trong lòng Binh khẽ hô một tiếng, rồi không chút do dự xoay người: "Đi, chúng ta về bộ lạc Sài Lang."

Khi Binh cùng Đường Nhất trở lại bộ lạc Sài Lang thì nhận được một tin tức không tốt. Diệp Cửu phát ra tối hậu thư, chỉ cho bọn họ thời gian năm ngày cuối cùng. Nếu vẫn không giao ra An Hảo kiếm, thì tự gánh lấy hậu quả.

Tối hậu thư, Binh tiện tay ném nó vào thùng rác.

Trong lòng hắn đang vô cùng lo lắng. Cho đến tận bây giờ, đã trôi qua hai mươi ngày, nhưng mọi người vẫn không có chút động tĩnh nào.

Chỉ còn lại năm ngày sau cùng...

Binh nhìn về phía cồn cát đằng xa, ánh tà dương đỏ rực nhuộm cồn cát thành một mảng đỏ rực như lửa, thực sự là dấu hiệu trước lúc đại chiến.

Đường thiếu niên, nhất định phải nỗ lực lên đó!

Trong lòng Binh nói thầm, đến khi hắn phản ứng lại, không khỏi bật cười khanh khách. Không ngờ bất tri bất giác mình đã xem tên gia hỏa không nguyên tắc kia là kẻ đáng tin nhất.

Cứ như thế, Binh ngạc nhiên phát hiện ra rằng trong lòng mình luôn cho rằng biến số giành chiến thắng then chốt nhất chính là Đường Thiên.

Là thiếu niên ngu ngốc như bệnh tâm thần thường xuyên động kinh kia ư?

Được rồi, nếu so chỉ số thông minh thì tên gia hỏa kia chỉ có thể thắng được A Mạc Lý thôi.

Được rồi, thực lực tên kia kỳ thực cũng không tệ, nhưng lúc linh lúc không linh, càng nói lên rõ ràng chân lý của hai chữ động kinh mà.

Được rồi, ngủ say quá lâu nên trình độ của mình thụt lùi quá nhiều, không ngờ lại phạm sai lầm cơ bản như thế.

Ê Binh, mày đã mất đi đội trưởng chống đỡ một mảnh trời cho mày rồi.

Ê Binh, người duy nhất mà mày có thể dựa vào, chính là bản thân mày thôi!

Binh dần dần bình tĩnh trở lại, hắn ngồi xuống cồn cát. Bên người hắn là Thiên Không Hổ bầu bạn với hắn, nhìn mặt trời từng chút khuất bóng.

Ngày thứ tư, đêm cuối cùng trong tối hậu thư.

Binh đứng lên từ cồn cát đã ngồi bốn ngày bốn đêm, tới trước mặt Hỏa Mã Nhĩ: "Đóng tinh môn thông tới Kình Ngư tọa!"

Trong lòng Hỏa Mã Nhĩ run lên, nàng không nói thêm lời nhảm nhí nào, nhanh chóng chạy ra ngoài, phát ra mệnh lệnh đã sớm ước định từ trước.

Mười phút sau, nàng quay trở lại: "Đại nhân, tinh môn đã được đóng."

"Làm tốt lắm!" Binh gật đầu, hắn lấy ra bí bảo chuẩn bị từ lâu cho ngày này.

Một thứ toàn thân phát ra ánh vàng rực rỡ hình tam giác. Bí bảo hoàng kim Bắc Thiên tinh tọa, Tam Giác tọa, Tam Giác Kim Qua! Bí bảo hoàng kim này là do Binh tốn hao mười ức mua trên thị trường. Nó có thể sản sinh dòng xoáy năng lượng vô hình, từ đó nhiễu loạn năng lượng.

Nó là khắc tinh của thứ xác định địa điểm truyền tống như Quang Minh môn của Quang Minh võ hội.

Oong!

Một loại dao động vô hình, lấy tam giác hoàng kim làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía.

Hai mươi phút sau, tin tức tinh môn Kình Ngư tọa thông tới Sài Lang tọa bị đóng, cấp tốc truyền ra.

Cao tầng Kình Ngư tọa không khỏi tức giận.

Tức giận như thế còn có Diệp Cửu vừa mới nhận được tin tức, sắc mặt hắn tái mét. Không ngờ mình lại bị Đường Thiên đùa giỡn, tên gia hỏa này căn bản không có ý định giao ra An Hảo kiếm.

"Nếu các ngươi đã muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho các ngươi!"

Diệp Cửu nghiến răng nghiến lợi phun ra những lời này từ kẽ răng. Hai mắt hắn nổi lên tơ máu, thần sắc dữ tợn. Mỗi một tên thủ hạ đứng một bên đều câm như hến.

"Bảo bọn chúng xuất động đi!"

Thủ hạ vội vàng hạ lệnh tiến công.

Cơn giận của Diệp Cửu tạm ngừng, ánh mắt vẫn dày đặc sát khí: "Hừ, lần này cho các ngươi nếm thử một chút thủ đoạn của ta."

Mặt trời chiều như máu trãi đầy sa mạc.

Một thân ảnh trôi nổi xuất hiện trên không trung của bộ lạc Sài Lang, không ngờ không có ai phát hiện ra hắn.

"Tỉnh Hào, ta biết ngươi tới rồi, ra đi!"

Thanh âm Diệp Triều Ca khàn khàn trầm thấp, giống như cơn lốc bạo liệt, ầm ầm quét ngang bốn phía.

Thanh âm đột nhiên phát ra không hề báo trước như thế, khiến đám người bộ lạc Sài Lang vô thức mà ngừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong lòng Binh trầm xuống! Hắn không ngờ được, đối phương lại tới nhanh như vậy. Bên này vừa mới đóng tinh môn, đối phương đã đánh

tới nơi này. Rất hiển nhiên, đối phương đã có chuẩn bị từ sớm.

Khoan đã, Tỉnh Hào!

Một thân ảnh như mũi tên xông thẳng lên không trung, chính là Tỉnh Hào.

"Diệp huynh!" Thần sắc Tỉnh Hào bình tĩnh, hắn không quá bất ngờ. Với quan hệ của hắn và Đường Thiên, nhất cử nhất động của hắn đều rơi vào mắt người khác, đoán được hắn sẽ tới Sài Lang tọa cũng không kỳ quái.

"Đổi địa điểm đi!" Thần sắc Diệp Triều Ca hờ hững: "Ta chờ ngươi rất lâu rồi!"

Tỉnh Hào có chút ngoài ý muốn, những lời này của Diệp Triều Ca có mấy phần thâm ý.

Chẳng qua đề nghị Diệp Triều Ca chính là ý muốn trong lòng hắn. Nơi này là bộ lạc Sài Lang, một khi khai chiến, bộ lạc Sài Lang chắc chắn bị hủy, hắn gật đầu nói: "Được!"

Dứt lời, hắn hướng phía xa bay đi.

Diệp Triều Ca không chút do dự cũng biến mất theo.

Binh nghe được hai chữ "Diệp huynh" không khỏi kinh hãi, Diệp Triều Ca! Nhưng nhìn Tỉnh Hào dẫn đi Diệp Triều Ca, Binh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Diệp Triều Ca hiển nhiên là chỗ dựa lớn nhất của Diệp Cửu, hắn được dẫn đi, không thể phủ nhận đã giảm đi uy hiếp lớn nhất.

Bỗng nhiên, thần sắc mấy tên trinh sát hốt hoảng.

"Đại nhân, phương đông xuất hiện một chi binh đoàn, số lượng tầm hai trăm!"

"Đại nhân, phương tây xuất hiện một chi binh đoàn, số lượng tầm năm trăm!"

"Đại nhân, phương bắc có hai người đang tiến về phía này, ý đồ đến bất thiện, tốc độ cực nhanh!"

Cuối cùng Binh cũng biến sắc, mình quá coi thường Diệp Cửu rồi! Không ngờ Diệp Cửu lại chuẩn bị nhiều hậu chiêu như thế!

"Này đại thúc, bị dọa cho xỉu rồi sao? Oa ha ha, chỉ có nam tử hoạt bát mới có thể cứu vớt ngươi thôi!" Thanh âm đắc ý dào dạt của A Mạc Lý truyền đến từ phía sau hắn.

Cùng đi tới, còn có một loại băng hàn lạnh thấu xương.

Binh đột nhiên quay đầu lại.

A Mạc Lý đắc ý dào dạt đứng bên cạnh, Hàn Băng Ngưng cầm kiếm từ từ bước tới.

"Cuối cùng có thể bắt kịp cuộc vui lần này rồi." Thanh âm tựa như u linh ẩn nấp trong bóng đêm, không một ai biết được, Tư Mã Hương Sơn xuất hiện ở nơi đó từ lúc nào.

"Hô, không muộn!" Lương Thu thở hồng hộc, cả người ướt đẫm, chân trần, xích sắt trên tay và chân còn chưa kịp bứt đứt.

"Này đại thúc, Hỏa Liệt điểu của ta đâu rồi?"

Thanh âm ớn lạnh của Lăng Húc vang lên phía sau Binh.

Binh vừa định trả lời, bỗng nhiên Tư Mã Hương Sơn ồ một tiếng, hắn quay sang, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một cồn cát đằng xa. Ánh mắt mọi người cũng không khỏi nhìn theo ánh mắt hắn.

Hai giây sau, một kiếm khách, quần áo cả người nát bét, xuất hiện tại trên cồn cát, chỉ duy nhất đôi mắt kia là trong suốt như nước.

Hạc!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Sự Sắp Đặt Của Binh

Tâm Binh trong nháy mắt bị lấp cho tràn đầy.

Ban đêm ở sa mạc dần dần lạnh xuống phảng phất biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đêm đen buông xuống không còn vẻ hoang vu nữa.

Gió thổi qua sa mạc, như lụa như sương, âm thanh như kèn lệnh, trầm trầm nức nở.

"Gió lên rồi."

Binh khẽ lẩm bẩm, tiếng gió thổi kia như kèn lệnh, làm chiến ý trong lồng ngực lão bốc cháy rừng rực.

Ánh mắt của lão đảo qua mọi người, trong chốc lát bừng tỉnh, giống như trong khói thuốc súng vạn năm trước kia, từng khuôn mặt thật là quen thuộc.

Phù, đây là kề vai chiến đấu a!

Phù, đây là đồng bạn của ngươi a!

Phù, cảm giác này, thật hay...

"Nhìn chung không tới muộn."

Thanh âm ôn nhuận như ngọc vang lên, Hạc giống như một con đại hạc màu đen bay xuống trước mặt mọi người, quần áo toàn thân hắn nát tươm, như thế có thể tưởng tượng những gian nan mà hắn trải qua những ngày này tới mức nào.

Ánh mắt mọi người hướng tới Binh.

"Đại thúc, người sắp đặt đi."

Lời Hạc nói được mọi người tán đồng, trong cả bọn chỉ có Binh là võ tướng, Binh không còn xa lạ gì với những cục diện như thế này.

Binh hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên trang nghiêm hẳn lên: "Tốt! Đường Nhất, binh đoàn phía đông là Yến Vĩ doanh giao cho ngươi rồi. Nhiệm vụ của ngươi là cho dù có như thế nào thì cầm cự một giờ."

"Vâng!" Khuôn mặt Đường Nhất không biểu tình, hắn tuân mệnh rồi xoay người đi tập kết toàn bộ binh đoàn Sài Lang, xua quân tiến về phía đông.

Lúc này mọi người mới phát hiện sự biến hóa của Đường Nhất, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ.

"Lăng Húc và Hạc, hai người từ phương bắc tới giao cho hai ngươi đấy. Lai lịch hai người này không rõ ràng lắm, các ngươi phải cẩn thận."

Lăng Húc xách ngân thương theo, xoay người ngồi trên Hỏa Liệt điểu, đồng tử màu quả quýt như có lửa bốc lên, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Chỉ cần một mình ta là được."

Hỏa Liệt điểu hóa thành một luồng lửa bay nhanh về phía Bắc.

Hạc cười cười bất đắc dĩ, vẫy tay với mọi người rồi như một con đại hạc, bay lên như gió lốc đuổi sát theo Lăng Húc.

"Nhiệm vụ mấy người chúng ta, chính là binh đoàn phương tây kia." Binh nói với bốn người.

A Mạc Lý có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc Đường cơ sở còn chưa đi ra! Quá đáng tiếc rồi, Đại địa cuồng đao của võ nam tử hoạt bát mà gã thiếu niên như thần không được nhìn thấy rồi. Oa ha ha, hắn chưa phúc được

thấy! A a a! Võ nam tử hoạt bát! Đại địa cuồng đao! Đánh đâu thắng đó!"

A Mạc Lý phấn khích vô cùng, tay khua đao chém không khí.

Mọi người đều trợn tròn mắt.

Tư Mã Hương Sơn hạ giọng đáp: "Không nên tính cái đứa ngu ngốc này vào."

Binh cũng hạ thấp giọng thì thầm đáp lại: "Ta biết rồi."

"Đi thôi."

Binh nhảy lên Thiên Không Hổ.

***

Trận chiến đấu ở Sài Lang Tọa lần trước hấp dẫn được vô số ánh mắt, tuy rằng nó đã trôi qua một tháng, nhưng mà vẫn có không ít người tại quan tâm tới Sài Lang Tọa. Bọn họ quan tâm nhất, đó là Đường Thiên đột nhiên quật khởi.

Nhân vật này như là ẩn số. Nắm trong tay thánh kiếm Ngục Hải, thực lực sâu không lường được, thủ hạ còn có hai gã hồn võ tướng, Sài Lang Tọa bây giờ gom hết vào tay hắn. Lại thêm nữa, là tại Quang Minh võ hội, thế lực này được công nhận mạnh nhất, tiền đồ không thể hạn lượng.

Gần như tất cả mọi người đều cho rằng, Đường Thiên đương nhiên trở thành đệ tử đời thứ ba thành viên trung tâm của Quang Minh võ hội.

Khi Kình Ngư Tọa tạo áp lực tới thì mỗi thế lực nghe thấy đều không cho là đúng. Đừng xem Kình Ngư Tọa là một trong Thập điện Xích Đạo, nhưng mà thời kỳ này ngoại trừ cự đầu như chòm Sư Tử thì Quang Minh võ hội sao còn để ý tới Kình Ngư Tọa?

Nhưng mà biến hóa kế tiếp lại làm mọi người xem không hiểu.

Diệp Cửu trưởng lão yêu cầu Đường Thiên giao An Hảo kiếm ra, mà các phái trung lập ở chỗ Đường Thiên lại bỏ qua Đường Thiên. Cái này làm mọi người đều cảm thấy không thể lý giải. Đường Thiên tuổi còn trẻ như thế, biểu hiện ra thực lực và thiên phú, làm sao Quang Minh võ hội lại lựa chọn phương thức như vậy.

Nội bộ Quang Minh võ hội không phải là một khối thép, mọi người không ngừng tìm hiểu thì càng lúc càng có nhiều việc hiện ra trước mặt mọi người.

Phái trung lập thực lực mạnh mẽ, nhưng bọn họ đã tìm được người thừa kế, đó chính là Tỉnh Hào. Nếu như Đường Thiên chỉ lẻ loi một mình, bọn họ sẽ dùng hết mọi lực lượng tới che chở Đường Thiên, bồi dưỡng Đường Thiên thành trợ thủ Tỉnh Hào.

Nhưng mà Đường Thiên không chỉ lẻ loi một mình mà có khả năng hình thành một đoàn thể xung quanh hắn.

Lăng Húc và Hạc là hai thiếu niên thiên tài, tình cảm của bốn người bọn A Mạc Lý đối với Đường Thiên còn cao hơn đối với võ hội, lại thêm thánh kiếm Ngục Hải nữa, một binh đoàn, hai gã hồn võ tướng, nhất là Binh, khống mang kinh diễm, chấn nhiếp toàn bộ trưởng lão phái Trung lập.

Đừng quên chòm sao Anh Tiên đang khôi phục nguyên khí, cũng có hậu thuẫn Đường Thiên.

So với Tỉnh Hào, Đường Thiên còn mạnh hơn, vây cánh của hắn đã sơ thành, tự thành nhất phái. Phái Trung lập đã không còn là không gian sinh tồn cho Đường Thiên. Trừ phi, bọn họ lựa chọn Đường Thiên, bỏ qua Tỉnh Hào.

Nhưng mà điều này tuyệt đối không thể xảy ra.

Tỉnh Hào là được những trưởng lão này chăm chút lớn lên, đúng là người thân của họ. Mà Đường Thiên thì sao chứ, hắn đến từ tinh cầu sát

biên giới, liên hệ với Quang Minh võ hội nhỏ nhoi đến mức thương cảm.

Dù là trên mặt tình cảm, hay là đấu tranh ở trong võ hội tương lai, bọn họ đều tuyệt không khả năng lựa chọn Đường Thiên.

Mà ánh mắt tinh tế, lão thành của Diệp Cửu chính là nhìn trúng một điểm này, xuất thủ vừa tàn nhẫn vừa chuẩn xác.

Vì vậy mọi người đều thật hiếu kỳ, Đường Thiên sẽ lựa chọn thế nào. Thế mà thật nhanh, tin tức Đường Thiên nguyện ý giao An Hảo kiếm lan truyền làm những người muốn xem náo nhiệt thất vọng vô cùng.

Theo thời gian dần trôi mà song phương vẫn chưa đạt thành hiệp nghị liền làm mọi người lần nữa ngửi được một tia kỳ quái.

Mà về hạn lệnh Xạ thủ Thiên hậu, lặng lẽ truyền lưu trong từng thế lực.

Không lửa làm sao có khói.

Mọi người đều ý thức được, mạch nước ngầm đã vô thanh mạnh động.

Khi Sài Lang Tọa đóng tinh môn thông tới Kình Ngư Tọa, toàn bộ người đang quan tâm Sài Lang Tọa không khỏi rộ lên! Mọi người đều hy vọng được xem náo nhiệt, nhưng mà khi nó chân chính xuất hiện thì mọi người đều lại cảm thấy Đường Thiên ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình.

Cho rằng có mấy phần thực lực, có thể khiêu chiến với Quang Minh võ hội sao?

Thực sự là quá cuồng vọng rồi!

Nhưng mà cũng có rất ít người ngoại lệ, tỷ như Tư Mã Tiếu.

"Kỳ thực thời cơ trước mắt rất có lợi đối với Đường Thiên, trong lúc Quang Minh võ hội và Sư Tử vương thế như nước với lửa, cái gã Lôi Ngang kia như thằng điên, thực sự làm người sợ hãi, hơi không cẩn thận thì cứ chờ bị đánh cho hình thần câu diệt đi. Quang Minh võ hội cũng biết, giao chiến cùng cái thằng điên này mà hơi lộ hiện tượng thất bại, đó chính là kết cục hủy diệt đấy."

Tư Mã Tiếu ngẩn người mơ màng. Nếu các thế lực sợ trêu trọc phải một kẻ địch nào nhất thì Sư Tử vương Lôi Ngang tuyệt đối bài danh đệ nhất. Cái gã quái vật này chính là thằng điên, thủ hạ cũng là một đám điên, một đám điên chỉ cần nói chuyện dính tới chiến tranh hai mắt liền tỏa ánh sáng gào thét. Binh đoàn mạnh nhất, nhiều võ tướng nhất, vương cựctối điên cuồng, đây là chòm Sư Tử.

Đối thủ như vậy, mạnh như Quang Minh võ hội cũng có chút sợ. Tuyệt đại bộ phận cường giả Quang Minh võ hội bị điều động dồn dập, điều này ở Thiên lộ đã không phải bí mật từ lâu.

Có thể làm địch nhân kiêng kỵ như thế, bản thân chính là vinh quang a.

"Như vậy hạn lệnh tiễn thánh đại nhân là thật?" Thu Chi Quân hỏi.

"Hẳn là vậy." Tư Mã Tiếu lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa: "Thế nhưng, người như Thiên hậu bận rộn bên kia, tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian với những sự tình không quan trọng, bà làm như vậy, nhất định có thâm ý nào đó. Chỉ là không biết, trong đoàn người Đường Thiên có người nào có liên hệ gì đó với Xạ Thủ tọa. Hơn nữa hạn lệnh của Thiên Hậu rất ý vị sâu xa a. Bà phản đối đại bộ phận Quang Minh võ hội tiến nhập Sài Lang Tọa, rồi lại cho phép một mình Diệp Triều Ca tiến nhập, nhìn qua thì ý tứ có vẻ như coi Diệp Triều Ca là đá mài dao vậy. Chẳng lẽ, Đường Thiên là vãn bối của bà ta? Hoặc là, trong cái đoàn người này, có người là vãn bối của bà? Xem ra phải điều tra thật kỹ một lần."

"Nghe sư đệ nói như thế thì có vẻ như có ý này." Thu Chi Quân gật đầu.

"Diệp Cửu không phải người tầm thường, thủ đoạn của lão, xưa nay tàn nhẫn sắc bén." Tư Mã Tiếu dứt khoát nhấc chân lên, gác trên bàn trước mặt, y nửa nằm nửa ngồi. Bánh ngọt điểm tâm thảy vào trong miệng, nói ê a mơ hồ không rõ: "Yến Vĩ doanh, binh đoàn Trọng Thiết, năm binh đoàn ở Bắc Thiên thập cửu châu đã tới hai rồi. Lại thêm Quảng Ngô và Vĩnh Tiên Trung, thực sự là thủ đoạn sét đánh a!"

Thu Chi Quân ngạc nhiên động dung: "Lực lượng mạnh thật! Thế nhưng như thế khác nào lấy lớn hiếp nhỏ, những người khác trong Quang Minh võ hội không có suy nghĩ gì sao?"

Tư Mã Tiếu cười nhạt: "Người khác cho rằng Hắc hồn đẳng cấp sâm nghiêm, mà không ngờ Quang Minh võ hội khoác lác là quang minh chỉ có hơn chứ không kém. Lấy lớn hiếp nhỏ là việc vô cùng bình thường, ta dám khẳng định qua một hồi nữa Diệp Cửu liền sẽ tuyên bố đám Đường Thiên bn họ là kẻ phản bội Quang Minh võ hội."

Thu Chi Quân trầm mặc không nói.

Tư Mã Tiếu lầm bầm: "Chính là không ngờ được, đám Đường Thiên vậy mà lại có bí bảo làm nhiễu năng lượng, chúng ta không có cách nào xem náo nhiệt rồi. Ngay cả đám tham tiếu cũng không thể thu hồi được, thực sự là uổng phí một trận đại chiến như thế a. Hiện tại chỉ có thể chờ kết quả rồi, Hầy, buồn ngủ rồi, ta ngủ trước một giấc."

Tư Mã Tiếu cứ như thế ngủ ại trên ghế.

Thu Chi Quân chưa ngủ, ngồi bất động như có gì đáng đăm chiêu. Không bao lâu, thủ hạ vội vã tiến đến, thấy Tư Mã Tiếu đang ngủ, liền cầm tin tình báo đưa cho Thu Chi Quân.

Thu Chi Quân nhìn lướt qua, trong lòng thầm khen sư đệ liệu việc chẳng sai chút nào, Diệp Cửu tuyên bố năm người Đường Thiên, A Mạc Lý là kẻ phản bội Quang Minh võ hội, nhưng mà kỳ quái lại chưa ban bố phát nã truy sát lệnh.

Thu Chi Quân hơi trầm ngâm, hắn liền hiểu được đây là Diệp Cửu không dám đắc tội Thiên hậu.

Hắn lắc lắc đầu, không khỏi cảm khái, cái này quả nhiên là thế giới trọng quyền đấu to a.

Rất nhiều thế lực quan tâm trận chiến đấu này đều có cùng một vấn đề, đó chính là bị "Tam giác kim qua" của Binh quấy nhiễu làm toàn bộ năng lượng Sài Lang Tọa ba động, tuy rằng biên độ quấy nhiễu không lớn, nhưng cũng làm cho gần như toàn bộ bí bảo có thể truyền tống hình ảnh mất đi tác dụng.

Một suy nghĩ mọi người đều hiểu ra, đây là chuẩn bị cho Quang Minh võ hội tại quang minh môn a.

Đại thủ bút!

Quan trọng hơn nữa là chuyện này thể hiện đám Đường Thiên đã có chuẩn bị, cái này cũng làm tâm mọi người càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể đi thẳng tới hiện trường.

Tiếc là, trước mắt chỉ có thể đợi đến lúc trận chiến đấu này kết thúc.

***

Đường Nhất ngồi ở trên ngựa, khống chế tốc độ ngựa phi, mặt không biểu tình mà đi ở hàng đầu đội ngũ. Ở phía sau hắn, đội hình binh đoàn Sài Lang nghiêm túc, yên lặng vô thanh.

Trường chiến đấu lần trước đối với một binh đoàn gà mờ chính là một lần lột xác chân chính. Đừng cho là chỉ là một trận chiến, hai cái này khác nhau một trời một vực.

Từ đội ngũ đã có thêm sát khí.

Những ngày này Đường Nhất không thả lỏng huấn luyện đối với binh đoàn, mà binh đoàn trãi qua rèn luyện qua chiến hỏa, tiến bộ còn nhanh

hơn so với trước đây. Binh sĩ trải qua chiến trường, lý giải đối với huấn luyện càng khắc sâu so với trước đây, bọn họ biết rõ vì cái gì phải có huấn luyện như vậy, huấn luyện cái dạng gì mới có thể đủ trợ giúp bọn họ tồn tại trên chiến trường.

Đường Nhất được thăng làm chuẩn úy, chiến thuật tu dưỡng so trước đây tăng lên rất nhiều, hiệu quả huấn luyện binh đoàn cũng tăng lên rất nhiều.

Bỗng nhiên, hắn ngừng lại.

Sài Lang binh phía sau cơ hồ đồng thời ngừng lại.

Sa mạc ở phía xa xa, có một đám có nhân số tương đương binh đoàn đang chậm rãi tiến vào tầm mắt bọn họ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Ta Muốn Thắng Lợi

Khuôn mặt Đường Nhất không biểu tình.

Yến Vĩ Doanh, hắn chưa từng nghe thấy, cũng không thèm để ý. Mệnh lệnh của đại nhân là hy vọng hắn có thể trụ được một giờ, Đường Nhất có thể hiểu được ý của mệnh lệnh này.

Binh đại nhân cũng không xem trọng binh đoàn Sài Lang.

Đường Nhất kỳ thực rất rõ ràng, trong lòng Binh đại nhân vẫn không coi trọng binh đoàn Sài Lang. Cái này chẳng có chút kỳ quái gì, Đường Nhất sinh ra từ Nam Thập Tự binh đoàn, tình trạng binh đoàn hắn biết rõ. Huống chi năm xưa Binh đại nhân chưởng quản tân binh doanh, Sài Lang binh so với quân dự bị trước đây có khoảng cách khác biệt khá xa, Binh đại nhân chướng mắt mới là không kỳ quái.

Ngay từ đầu, phụ trách binh đoàn Sài Lang đó là Đường Nhất.

Sinh hoạt cùng với đám Sài Lang binh đau khổ một thời gian lâu, Đường Nhất từ từ có cái nhìn khác với bọn họ. Những Sài Lang binh này có thực lực rất yếu, chiến thuật tu dưỡng không có bất luận cái gì đáng nói, nhưng mà bọn họ chịu khổ chịu cực, vì đó lại làm Đường Nhất động dung.

Những Sài Lang người này sinh tồn tại sa mạc, hoàn cảnh khắc nghiệt làm cho sự ngoan cường của bọn họ tựa như đám cây sống trên sa mạc.

Nhỏ bé lặng lẽ, ngoan cường cứng cỏi.

Cái chi này đã định trước trở thành binh đoàn pháo hôi, không ai không nỗ lực, không ai lười biếng, dũng cảm không sợ chết. Nhìn bọn họ phát triển từng chút một, nhìn bọn họ khua vẫy mồ hôi, nhìn bọn họ liều tính mệnh, chính tay thành lập bọn họ, Đường Nhất tự nguyện trở thành chủ tướng bọn họ.

Bởi vì Đường Nhất có cảm tình đối với bọn họ, càng bởi vì Đường Nhất không cam lòng.

Hắn không cam lòng nhìn binh đoàn ngoan cường như vậy, bị làm binh đoàn pháo hôi.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, tại binh đoàn giá trị ngươi lớn nhỏ có liên quan tới năng lực của ngươi cao thấp thế nào. Muốn được Binh đại nhân trọng vọng, vậy binh đoàn Sài Lang cần phải biểu hiện đủ chiến lực, cần phải có đủ thắng lợi!

Tinh nhuệ sở dĩ là tinh nhuệ, chính là bởi vì bọn họ có chiến lực cường hãn, chính là bởi vì bọn họ có chiến tích huy hoàng.

Đại nhân yêu cầu hắn hoãn binh được một giờ, nhưng Đường Nhất muốn một trận thắng lợi!

***

Yến Vĩ Doanh cũng phát hiện binh đoàn Sài Lang, bọn họ đóng lại ở cách binh đoàn Sài Lang ước chừng một km xa.

Chương Chính khoảng trên dưới 40 tuổi, tướng mạo hào sảng, y ngưng thần đánh giá binh đoàn Sài Lang đóng ở phía trước. Khi y thấy rõ tên hồn võ tướng đứng đầu bèn cười lạnh nói: "Cái này chiến tất thắng!"

Diệp Cửu vì thỉnh động y, đã đưa ra giá cả y vô pháp cự tuyệt. Tuy rằng y tham lam nhưng cũng cực kỳ cẩn thận, nghiên cứu đi nghiên cứu lại mỗi một chi tiết cuộc chiến ở Sài Lang tọa. Thực lực bản thân y

không mạnh, nhưng mà chiến thuật không hề kém cỏi, kiêng kỵ hàng đầu của y đó là tên kia hồn võ tướng năng lực khống mang kinh người.

Dù cho tại chòm sao Liệp Hộ tọa y cũng chưa gặp một võ tướng nào khống mang cường hãn như thế!

Thực sự quá cường hãn!

Về phần binh đoàn Sài Lang, y hoàn toàn không để vào mắt. Y nhìn qua thì binh đoàn này chỉ đáng tính vào loại gà mờ thôi, quả thực là đáng cười nhạo. So với Yến Vĩ Doanh thì thực lực song phương cách nhau quá xa.

Tên Hồn võ tướng cầm trảm mã đao, Chương Chính liếc mắt liền nhận ra, là vị hồn võ tướng xông trận lúc đầu kia. Hồn võ tướng như vậy cầm một thanh đao nhọn rất thích hợp nhưng chỉ huy binh đoàn hoàn toàn không thích hợp.

Chương Chính yên tâm hoàn toàn, xem ra Diệp Cửu an bài làm bọn Đường Thiên trở tay không kịp, vậy mà lại phạm sai lầm nghiêm trọng như thế!

Thực sự là lãng phí, tiện nghi cho chính mình!

Nếu là có thể đánh bại binh đoàn Sài Lang thì thanh danh vụt lên, vậy Yến Vĩ Doanh của mình cũng nước lên thì thuyền lên, thanh danh càng thịnh!

Bỗng nhiên, binh đoàn Sài Lang phía trước vậy mà lại chủ động tiến công, vọt tới chỗ bọn họ.

"Không biết sống chết!" Thần sắc Chương Chính lạnh lẽo, đột nhiên trầm giọng quát lớn: "Viên trận!"

Chỉ thấy trận thế Yến Vĩ Doanh bỗng nhiên biến đổi, cấp tốc co rút lại hướng trung tâm thành hình cầu, chiến trận uy nghiêm.

Đối phương xung kích, chính hợp tâm ý Chương Chính, Yến Vĩ Doanh thủ cường hơn công, y vốn đang lo lắng đối phương co đầu rút cổ không ra, không ngờ là đối phương phát động toàn quân, tức thì trong lòng vui mừng quá đỗi.

Thực sự là không biết sống chết.

Song phương cự ly nhanh chóng gần lại.

Không biết vì sao, Chương Chính thủy chung cảm thấy có mấy phần không thích hợp, cái chi tiết nào bản thân mình bỏ sót rồi đây?

Bỗng nhiên, trong lòng y đột nhiên chợt nhảy, chỉ huy!

Không sai! Chính là chỉ huy!

200 người binh đoàn Sài Lang vọt tới trước mặt, đội hình không loạn chút nào, là một cái trận đầu mũi tên tiêu chuẩn!

Xung phong cao tốc giống như vậy chính là khảo nghiệm chỉ huy, nếu là chỉ huy không đủ, đội hình tất nhiên sẽ hỗn loạn. Thế nhưng trận hình đối phương không chút hỗn loạn.

Không ổn! Lần trước cái tên hồn võ tướng này đã ẩn dấu thực lực!

Chương Chính có tính đa nghi, trong đầu tự nhiên nhảy ra cái ý nghĩ này, sắc mặt khẽ biến.

Chỉ hoảng hốt một lát như thế mà binh đoàn Sài Lang đã vọt tới cách bọn họ không đến 50 mét.

"Sát!"

Giống như bình địa vang lên sấm sét, phong vân biến sắc.

Trong tay Đường Nhất là Trảm Mã Đao to như ván cửa, kéo theo tiếng gió thổi đáng sợ, gào thét chém ra. Phía sau hắn, Sài Lang binh nhất tề chém loan đao ra.

200 đao mang, hợp mà làm một, lao thẳng tới!

Sát ý trùng trùng, làm trong lòng binh sĩ Yến Vĩ Doanh đều run lên, cũng may rốt cuộc Chương Chính kinh nghiệm phong phú, quát lên một tiếng lớn: "Thuẫn!"

Thuẫn binh bên trong binh đoàn ở rìa của viên trận, bọn họ đồng thời vận sức dựng thuẫn bài lên, điên cuồng rót chân lực vào.

50 đạo thuẫn mang đồng thời sáng lên, tụ lại thành một quang tráo bao bọc toàn bộ binh đoàn vào bên trong.

Đao mang rất lớn hung hăng trảm trên quang tráo.

Trong nháy mắt quang tráo tan nát, toàn bộ thuẫn binh giống như ngực bị trúng một búa tạ, thân hình ngã về phía sau. Đồng bạn phía sau vội vàng đỡ bọn họ lại, rót vào chân lực vào trong cơ thể bọn họ.

Thế xông tới của binh đoàn Sài Lang cũng vì đó khựng lại, phản xung lực thật lớn cũng làm cho phần ngực bọn họ khó chịu, cũng may do ưu thế nhân số nên làm cho bọn họ không bị thụ thương.

Nhưng mà, tốc độ bọn họ giảm xuống!

Đối với một đoàn đang lúc xung phong mà nói, mất đi tốc độ ưu thế, uy hiếp sẽ tụt giảm xuống nghiêm trọng.

Then chốt là, lúc này bọn họ đã không kịp quay đầu.

Trong con mắt Chương Chính hiện lên một tia sát ý: "Mở!"

Viên trận mở ra một lỗ hổng, thế xông tới chưa tuyệt binh đoàn Sài Lang gào thét nhảy vào trong đó.

Khóe miệng Chương Chính hiện lên một tia cười nhạt, trong lòng y sung mãn tự tin, chiến đấu cho đến bây giờ đã rơi vào tiết tấu của y, tuy

rằng hi sinh chiến lực năm mươi thuẫn binh, nhưng mà chính là cực kỳ có lời không thể nghi ngờ gì nữa.

Kế tiếp, đó là chiến thuật y tối am hiểu, trận địa quấn giết!

"Quấn giết!"

Bọn lính hợp thành từng cái tiểu trận, giống như từng cái thanh kéo chuyển động rất nhanh, chuyển động quay tròn.

Yến vĩ như đao!

Rất ít người biết rõ, cái danh tự này nhìn qua không chút sát ý, lại có huyền cơ khác. Một chiêu này là chiến thuật Chương Chính quen thuộc nhất, một chiêu này vô số kể địch nhân đổ nhào xuống.

Một khi trận địa quấn giết bắt đầu, có nghĩa thắng lợi không xa.

Nhìn binh sĩ ngoại tầng binh đoàn Sài Lang luống cuống tay chân, trái chống phải chặn, bộ dáng chật vật luống cuống, trong lòng Chương Chính đắc ý vô cùng.

Bỗng nhiên, y cảm thụ được một ánh mắt nhìn thẳng vào chính mình.

Y nhìn lại vô thức, lọt vào trong tầm mắt chính là con mắt băng hàn.

Trong cặp mắt đạm mạc kia, toàn là sát ý!

Trên Đường Nhất đang lưng ngựa bỗng nhiên cong người lên.

Chờ chút! Cái tên gia hỏa này muốn làm gì...

Một ý nghĩ không ổn, từ trong đầu Chương Chính nhảy ra.

Đường Nhất đột nhiên bay lên không nhảy dựng lên, đen kịt như mực trảm mã đao giơ lên cao quá đỉnh, thân thể xoè ra cong ngược, chỉ có kia khuôn mặt, chất phác không dao động.

Nồng nặc sát cơ vững vàng tỏa định Chương Chính!

Hỏa Liệt điểu cuồng chạy trong sa mạc. Trong lúc chạy cao tốc, hỏa diễm ngùn ngụt màu đỏ tươi bốc lên khắp toàn thân Hỏa Liệt điểu bị kéo thành một đường hoả tuyến. Lăng Húc thật cao hứng. Tốc độ Hỏa Liệt điểu, nhanh hơn so trước đây. Quan trọng hơn là, võ hồn của Hỏa Liệt điểu dường như mạnh hơn trước.

Chính mình cũng càng cường đại so với trước đây rồi a!

Lăng Húc giơ bàn tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ Hỏa Liệt điểu, Hỏa Liệt điểu vô cùng thân thiết, nó lấy cái đầu cọ cọ vào lòng bàn tay hắn.

Di chuyển rất hưng phấn, rất khẩn cấp, chúng ta quay trở lại chiến trường a!

Lăng Húc lẳng lặng nghĩ, bỗng nhiên, hắn ngẩng mặt lên, có hai điểm đen xa xa. Thần sắc hắn lạnh lẽo, nghênh đón không chút do dự.

Hạc ở đằng sau nhìn thấy Lăng Húc đột nhiên gia tốc, trên mặt lộ ra thần tình bất đắc dĩ, cái tên khốn này luôn luôn là như thế.

Thực sự là cái tên khốn không có tinh thần đồng đội!

Trong lòng oán thầm xong xuôi, Hạc mở cánh tay mềm nhẹ như vũ ra vẫy, tốc độ đột nhiên gia tăng.

***

Vĩnh Tiên Trung ước chừng 25, 26 tuổi, thân mặc hoa y cẩm phục, phong độ như tiên, không nhiễm chút khí trần tục nào. Hắn vừa bay vừa khẽ cười bảo: "Diệp tiên sinh thực sự là nhân vật kiêu hùng, không ngờ là có thể thỉnh đến tiền bối như Quảng lão vậy, vãn bối khá giật mình đấy."

Quảng Ngô được gọi là Huyết đao khách, thành danh hơn ba mươi năm về trước, nhưng bởi vì tính tình vô cùng tàn bạo thèm huyết, cảnh

giới mãi mà vẫn không tăng lên. Nhưng mà bản thân thực lực của lão cũng là cực mạnh, bài danh trên Thiên bảng thứ 8315.

Quảng Ngô dung nhan già nua, mặt đầy nếp nhăn, đầu tóc bạc phơ như tuyết, nhưng mà ánh mắt lại sắc bén dị thường, trên lưng đeo một thanh đại đao, lão híp mắt bảo: "Lão hủ cũng không ngờ người mà ta cùng kết bạn lại là Vĩnh hiền chất! Biên Sư mạnh khỏe chứ?"

Vĩnh Tiên Trung là người rất có lai lịch, lão sư của hắn là Biên Vô Hành, mười năm trước tiến nhập thánh vực, oanh động thiên hạ.

Biên Vô Hành có ba đệ tử, Vĩnh Tiên Trung bài danh cuối cùng, thực lực cũng yếu nhất, nhưng mà bài danh trên Thiên bảng cũng đến 8228.

Nửa người trên Vĩnh Tiên Trung hơi khom để bày tỏ lòng cảm ơn: "Thân thể gia sư còn khỏe mạnh, chỉ là không thích ngoại sự mà cứ ru rú trong nhà, đến vãn bối một năm cũng khó gặp được vài lần."

Quảng Ngô gật đầu: "Thế tục phồn hoa đối với Biên Sư mà nói, tất nhiên là không thú vị."

Bỗng nhiên hai người nhất tề im tiếng, ánh mắt hướng tới nơi xa xa, hai đạo thân ảnh một đỏ một đen nhằm chính hướng hai người bắn tới.

"Thực là tiết kiệm thời gian bắt chúng ta tìm kiếm." Ngữ khí Vĩnh Tiên Trung thong dong.

"Hừ, lão hủ năm đó thiếu nợ Diệp Cửu một cái nhân tình, hiện tại hoàn trả toàn bộ rồi!" Quảng Ngô liếm liếm môi, mắt trôi nổi sát ý: "Hiện tại phải hảo hảo chém giết cho thống khoái!"

Khuôn mặt Vĩnh Tiên Trung vẫn lãnh đạm như thường, trong lòng lại không vui, hắn xuất thân danh môn, đối với võ giả tà ma tương tự loại này tự nhiên nảy lòng không thích.

Ánh mắt hắn hướng tới địch nhân, trong lòng có mấy phần hứng thú. Những ngày qua hắn nghe đồn về Đường Thiên không ít, đối với đám

Đường Thiên rất có hứng thú. Vĩnh Tiên Trung là đệ tử quan môn của Biên Vô Hành thì thế nhân đều biết, nhưng mà rất ít có người biết hắn cũng là con rể Diệp Cửu. Con gái của Diệp Cửu là thê tử hắn.

Diệp Cửu là nhạc phụ hắn, Diệp Triều Ca là em vợ hắn, hắn làm sao chối từ được?

Thế nhưng điều đó cũng thú vị vô cùng.

Quảng Ngô đã không thể kiềm chế nổi sát tính trong lòng, trước tiên đánh tới hướng kia thân ảnh màu hồng sắc. Giữa không trung Quảng Ngô rút đao ra khỏi vỏ, một tiếng bình thản như hùng ưng túm thỏ lăng không giết tới!

Đao mang như máu nhiễm.

Một đao thật thô bạo!

Trong lòng Vĩnh Tiên Trung nghiêm nghị, hắn chưa từng nghĩ tới trường hợp tên võ giả cười điểu kia dũng mãnh kinh người, nương theo thế xông tới, nghênh đón huyết hồng đao mang bay lên trời.

Một điểm hàn mang ngân sắc từ trong tầm mắt hắn nở ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Hạc-Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người

Ánh sáng bạc lấp lánh không gì sánh bằng giống như 1 dải ngân hà treo ngược trên bầu trời chợt nổ tung.

Trong nháy mắt đó, Vĩnh Tiên Trung cũng phải giật mình, không ngờ trên đời này còn có thương mang huy hoàng đến thế!

Quảng Ngô bị bất ngờ không kịp phòng bị, hắn chỉ thấy trước mắt toàn ngân quang, chẳng qua hắn cũng là kẻ ngoan độc, không những không sợ hãi mà hung tính còn bị kích động, hắn huýt dài một tiếng, đao quang màu máu càng đậm.

Ầm!

Quảng Ngô chỉ cảm thấy luồng sức mạnh kinh người truyền từ thân đao lên, tay nóng rực, đại đao gần như tuột khỏi tay, hắn hét lên khó chịu rồi ghìm chặt chuôi đao, mượn lực lao thẳng lên.

Lăng Húc cũng không dễ chịu gì, một kích của đối phương bổ thẳng xuống theo đà rơi chiếm được không ít lợi thế.

Hắn và Hỏa Liệt Điểu giống như quả bóng cao su bị thanh búa tạ đập thẳng xuống, bắn về cồn cát, dưới chấn động mạnh, nửa cồn cát trực tiếp nổ tung, tạo thành 1 vòng tròn cát bắn lên không trung.

Quảng Ngô ổn định thân hình, hạ từ trên không xống đất. Tấn công từ trên không xuống tuy có thể mượn lực rơi để tăng sức nhưng đây là cách đấu cậy mạnh hiếp yếu, gặp kình địch thế này thì không xài được rồi. Khi cả người ở giữa không trung thì sẽ không có chỗ để mượn lực, cao thủ giao đấu dù là trong khoảnh khắc cũng có thể phát sinh biến hóa.

Hắn nheo mắt nhìn Lăng Húc trên nửa cồn cát, hừ lạnh: “Tiểu tử, xưng tên đi! Lão phu xưa nay không giết hạng vô danh tiểu tốt!”

Thiếu niên vác ngân thương trước mặt cũng khiến hắn kiêng kị mấy phần.

Một đao của Quảng Ngô khiến cho Lăng Húc cực kì hứng khởi, chiến ý trong ngực sục sôi, hắn chẳng buồn nhiều lời chỉ hừ lạnh: “Ta giết.”

Lời còn chưa dứt Hỏa Liệt Điểu ở dưới đã lao đi như tên rời cung, nhắm thẳng về phía Quảng Ngô.

Quảng Ngô cũng giật mình vì hai tiếng “ta giết “của Lăng Húc, rồi lập tức giận sôi lên, ý thằng ôn đối diện chẳng phải là nói mình là hạng vô danh tiểu tốt sao? Quảng Ngô thành danh đã 30 năm, qua lại không biết bao nhiêu chòm sao, thân kinh bách chiến, máu chảy thành sông. Có người sợ hắn, có kẻ nịnh bợ hắn, cũng có kẻ muốn giết hắn nhưng chưa có ai dám coi hắn là kẻ vô danh tiểu tốt!

Vô danh tiểu tốt!

Quảng Ngô cũng bị chọc giận, hắn nghiến răng: “Thằng ôn, mày chết chắc rồi! Hôm nay tao sẽ chặt mày thành 8 mảnh.”

Lăng Húc điên cuồng lao đi, để 2 chữ ‘Ngu ngốc’ trong tiếng gió gào thét.

Lời còn chưa dứt Hỏa Liệt Điểu dưới thân chợt dậm mạnh xuống đất, tốc độ lại tăng lên.

Trong ánh lửa đỏ, áo bào trắng kim tuyến tung bay, mái tóc bạc như tơ phấp phới.

Mũi thương được phóng to rất rõ ràng trong mắt Quảng Ngô.

Quảng Ngô giận quá hóa cười, cũng quát to: “Giết!”

Đại đao trong tay chém dọc từ dưới lên.

Một đao này của hắn thoạt nhìn cực chậm, cứ như thể nâng thanh đao nặng nghìn cân, nhưng huyết mang quanh đao trở nên nồng đậm gần như hóa thực. Huyết mang nuốt vào nhả ra không ngừng, giống như huyết tương yêu dị đang ngọ nguậy, mùi máu tươi nồng nặc đập thẳng vào mặt.

Ngân quang lại bùng nổ.

Hai quang mang ngân hồng đan xen, vô số hoa lửa xuất hiện cực kì đẹp mắt.

Cả hai không hẹn cùng kêu đầy khó chịu.

Kinh nghiệm thực chiến của Quảng Ngô vô cùng phong phú, hắn biết lúc này đối phương đã lâm vào tình trạng lực cũ thì hết mà lực mới chưa có, là cơ hội cực tốt. Đạo lý này ai cũng biết nhưng rất ít người lợi dụng được. Bởi nếu sức mạng ngang nhau đối đầu thì tình cảnh hai bên sẽ hoàn toàn giống nhau. Chẳng qua Quảng Ngô là một trong số rất ít võ giả có thể lợi dụng cơ hội này bởi hắn có 1 chiêu bí kỹ nghịch vận tâm pháp (Dịch: Bí kĩ giúp vận hành tâm pháp theo chiều ngược lại).

Va chạm mạnh mẽ sẽ khiến chân lực vốn đang vận hành ở tốc độ cao đột ngột dừng lại, đây là nguyên nhân cơ bản. Mà chiêu nghịch vận tâm pháp này của Quảng Ngô lại đi theo hướng ngược lại, nếu đã không thể tiến vậy lùi đi.

Nghịch vận chỉ có thể duy trì với biên độ cực nhỏ nên lực sinh ra cũng rất hạn chế chỉ là đối với tình thế lúc này cũng đủ rồi.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Quảng Ngô thích dùng cứng đấu cứng.

Chỉ thấy cả người Quảng Ngô bỗng cứng đờ lại đầy quỷ dị, trên mặt hiện lên tia máu rồi cơ thể vốn cứng ngắc chợt lướt đi, huyết đao trong tay lướt nhẹ như tờ giấy thẳng về phía yết hầu Lăng Húc.

Mặt Lăng Húc khẽ biến, miệng kêu đầy buồn bực, cả người bay nhanh về phía sau.

Đao phong lạnh lẽ bay sát qua cổ họng hắn khiến Lăng Húc dựng tóc gáy.

Quảng Ngô thấy 1 đao thất bại cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ là hắn cũng rất cảnh giác, một kích thất bại liền lập tức kéo dãn cự ly, vệt máu trên mặt cũng biến mất, trở lại như bình thường.

Khi hắn nhìn Hỏa Liệt Điểu ở dưới Lăng Húc thì nhanh chóng hiểu được đối phương thoát được là nhờ có cơ quan thú.

Hắn cũng bình tĩnh hơn bởi cơ quan thú dù nhạy bén vẫn không thể sánh với võ giả.

“Lần sau ngươi không còn vận khí tốt như vậy nữa đâu!” Quảng Ngô nhếch mép, không che giấu chút sát ý nào.

***

Phía Hạc và Vĩnh Tiên Trung lại là 1 khung cảnh khác.

“Ta là Hạc đến từ Thiên Hạc Tọa.”

Vĩnh Tiên Trung quan sát Hạc trước mặt, không khỏi hiện lên vẻ thưởng thức trong mắt. Thiếu niên áo đen trước mặt tuy quần áo rách nát nhưng phong độ lễ phét, không thể chê được, vừa nhìn đã biết là đệ tử thế gia.

Vĩnh Tiên Trung cũng có chút ngoài ý muốn bởi hắn đã nghe nói đến Thiên Hạc Tọa, đó là một chòm sao cực nhỏ, trong 42 chòm Nam Thiên cũng rất yếu vậy mà lại có thể bồi dưỡng được nhân tài xuất sắc thế này?

Nhưng mặt hắn không tỏ chút vẻ khinh thường nào mà khách khí đáp lễ: “Ta là Vĩnh Tiên Trung, đến từ Tiểu Khuyển Tọa.”

“Tiểu Khuyển Tọa trong Thập điện Xích Đạo sao? “Hạc có vẻ ngạc nhiên, hắn dường như đang suy nghĩ gì đó: “Không biết các hạ có quan hệ gì với Biên Sư?”

“Biên Sư chính là gia sư.” Vĩnh Tiên Trung thản nhiên nói, phong phạm và khí chất của đối phương đem lại cho hắn cảm giác vô cùng thoải mái.

Vẻ mặt Hạc tức thì trở nên vô cùng cổ quái

Vĩnh Tiên Trung khẽ động, vội hàng hỏi: “Chẳng lẽ Hạc cũng biết gia sư?”

Hạc thành thật trả lời: “Nghe nói lúc ta còn nhỏ thì Biên Sư đã từng bế ta nhưng ta không có ấn tượng gì.”

Vĩnh Tiên Trung thất thanh hô lớn: “Gia sư từng bế cậu sao?”

“Nghe nói vậy, chỉ là lúc đó ta còn nhỏ quá nên không có ấn tượng gì.” Hạc lắc đầu.

Vĩnh Tiên Trung cảm thấy đầu mình nóng lên, người như lão sư vốn không thích chơi với trẻ con chứ không nói đến bế. Không lẽ hắn lừa mình? Nhưng Vĩnh Tiên Trung cũng không dám khẳng định, chẳng may là thật thì sao? Chẳng may thì sao?

Cái chẳng may thật thì rất đáng sợ đấy!

Hắn lau mồ hôi, định thần hỏi tiếp: “Không biết là khi nào vậy?”

Hạc nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút: “Hắn là khi ta 3 tuổi.”

“Năm nay cậu …”

“À, năm nay ta 18 tuổi.”

Vĩnh Tiên Trung thầm nhủ trong lòng, chính là 15 năm trước. Chờ chút, 15 năm trước! Vĩnh Tiên Trung như bị sét đánh trúng, một luồng

suy nghĩ cực kì khủng khiếp chợt xuất hiện trong đầu hắn

Chỉ sau 1 thời gian, hắn đã sợ toát mồ hôi.

Vĩnh Tiên Trung lắp bắp: “Chẳng lẽ Hạc có quan hệ gì với Thiên Hậu của Xạ Thủ tọa sao?”

“À, nàng là dì của ta.” Hạc thật thà thừa nhận.

Vĩnh Tiên Trung giờ chỉ muốn đi chết thôi thôi, lẽ ra mình phải sớm nghĩ ra chứ, nếu không thì tự nhiên Thiên Hậu không có việc gì làm mới đưa ra lệnh cấm sao. 15 năm trước, lão sư chỉ ra ngoài đúng một lần, chính là nhận lời đến sinh nhận cung chủ Hậu Diệc Thiên của Xạ Thủ Tọa.

Lão sư có quan hệ sâu sắc với Thiên Hậu, lão sư từng dặn nhiều lần rằng nếu ai thấy thủ hạ của Thiên Hậu gặp phiền toái phải tới giúp.

Nếu lão sư biết mình muốn thịt cháu trai của Thiên Hậu mà người từng bế thì…, xong rồi, giả thiết này chỉ nghĩ đến cũng khiến người ta mất dũng khí sống tiếp.

Vĩnh Tiên Trung bị dọa toát mồ hôi, cơ bắp toàn thân cứng ngắc, đây đều là do bị giả thiết kia hù họa.

Giờ hắn lâm vào tình trạng khủng hoảng rồi, nếu chuyện này truyền đến tai lão sư thì chắc mình bị giam vào núi vài chục năm rồi.

Có khi mấy chục năm còn ít chán.

Hạc ho nhẹ một tiếng: “Giữa trời xanh cảnh đẹp lại có dũng sĩ kịch chiến thế này lại có thể thiếu rượu sao?”

Vĩnh Tiên Trung ngơ ngác nhìn Hạc đang nở nụ cười vô hại thì giật mình vội phản ứng: “Đúng đúng đúng! Rượu, không sai, chính là rượu!”

Hắn nói loạn một hồi thì cũng bình tĩnh lại, đúng rồi, mình chưa làm gì hết. Trong nháy mắt hắn đã quẳng nhạc phụ và tên em vợ ra sau, tươi cười lấy từ ngân bảo bình ra cái bàn gỗ dài, bày lên một đống rượu ngon rồi cẩn thận rót đầy cho Hạc.

“Mỹ cảnh bực này lại được gặp anh kiệt như Hạc thì cuộc đời này không còn gì phải tiếc nuối nữa…”

Vĩnh Tiên Trung nâng chén rượu lên, chuẩn bị sẵn lời tán dương trong bụng.

Hạc ngắt đứt câu chuyện của hắn, nhìn Vĩnh Tiên Trung với vẻ vô hại: “Vĩnh huynh, có đồ ăn không?”

Đồ ăn sao…

Vĩnh Tiên Trung cứng người, tay nâng chén rượu dừng giữa không trung, hắn cảm giác không ổn lắm nhưng mắt Hạc rõ ràng đầy khát vọng và chờ mong, Vĩnh Tiên Trung đành cười khan: “Là ngu huynh sơ suất, há có thể đối ẩm mà không có đồ nhắm chứ. Đây có chút thức ăn chín…”

Hắn vừa lấy từ ngân bảo bình ra đặt lên bàn đã bị Hạc kéo đến trước mặt, kình khí như đao phóng ra, trong nháy mắt toàn bộ thức ăn đã biến thành những miếng nhỏ chỉnh tề. Hạc chuyên tâm rưới nước tương lên mặt rồi thỏa mãn nâng đũa.

Vĩnh Tiên Trung trợn mắt há mồm.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp tình trạng này, hoàn toàn không biết phải làm gì cho đúng.

Hạc quả thực quá đói rồi, hắn đã nhịn tròn 5 ngày. Hắn lăn lộn trong Sa Âm cốc gặp vô số nguy hiểm, lương khô đã sớm hết sạch.

Chẳng qua dù vung đũa như gió nhưng Hạc vẫn giữ nguyên phong độ. Hắn cũng thấy vẻ bối rối của Vĩnh Tiên Trung mới xấu hổ giải thích:

“Thực sự xin lỗi, đã 5 ngày rồi tiểu đệ chưa ăn uống gì.”

Vĩnh Tiên Trung sợ đến suýt trào nước mắt, mẹ nó, nếu lão sư mà biết mình suýt chút nữa thì thịt Hạc nhịn đói 5 ngày thì…

Hậu quả đáng sợ kia khiến cả võ hồn Vĩnh Tiên Trung cũng run rẩy.

Vừa định thần lại không được bao lâu mặt Vĩnh Tiên Trung đã trắng bệch, hắn nịnh nọt: “Hiền đệ đừng vội, ta còn rất nhiều đồ ăn, để ta nướng cho đệ. “

“Làm phiền Vĩnh huynh quá!” Mặt Hạc đầy vẻ cảm kích nói: ”Chúng ta ở đây hưởng thụ lại còn có thể xem chiến đấu quả thú vị biết bao.”

Đột nhiên Hạc như ý thức được điều gì đó: “Không phải Vĩnh huynh đi với lão đầu kia chứ?”

Vĩnh Tiên Trung sợ đến run người, hắn lắc đầu lia lịa: “Không phải! Tuyệt đối không phải! Ngu huynh chỉ trùng hợp đi ngang qua thôi, đúng, trùng hợp ! Hạc đệ nhìn lão già này không hợp mắt à? Có cần ta đi chém lão không?”

Vĩnh Tiên Trung không suy nghĩ nhiều, quyết định bán đứng Quảng Ngô.

“Đệ biết mà.” Hạc vẫn cười vô hại: “May mà gặp Vĩnh huynh bằng không đệ còn đói bụng, chính vĩnh huynh đã cứu đệ lúc nước sôi lửa bỏng đấy!”

Vĩnh Tiên Trung thở ra nhẹ nhõm, vội nói: “Có thể gặp hiền đệ cũng là may mắn của huynh.”

Nói vậy nhưng trong lòng thì hắn rầu đến phát khóc. Nếu biết Hạc ở Sài Lang Tọa, có đánh chết hắn cũng không tới!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Hoàng Phủ Hoành

Ngoại trừ tình hình bên Hạc và Vĩnh Tiên Trung là tràn ngập quỷ dị, còn chiến trường thì vẫn rất kịch liệt.

Binh đánh giá binh đoàn trước mặt. Binh đoàn này là binh đoàn mạnh nhất mà lão gặp. Chiến trận của đối phương sâm nghiêm, năm trăm người đứng nghiêm túc, không một tạp âm.

Mỗi người đều khoác trọng giáp, những trọng giáp cực kỳ này đặc biệt. Bảo nó như áo giáp thì lại dày hơn hẳn áo giáp, hơn nữa có rất nhiều cơ quan phụ trợ chống đỡ, nhìn qua tựa như Cơ Quan Võ Giáp đơn sơ, lại nhẹ nhàng hơn nhiều so với Cơ Quan Võ Giáp.

Lý giải của Binh đối với Cơ Quan Võ Giáp người bình thường không thể bằng, lần đầu tiên lão nhìn đã minh bạch ý tưởng của đối phương.

Nhẹ hóa Cơ Quan Võ Giáp sao?

So với Cơ Quan Võ Giáp phổ thông phải nhẹ nhàng hơn nhiều, hơn nữa có lực phòng ngự không tệ. Xem ra, cơ quan sư đối phương có sáng tạo mấy phần, nhưng mà tạo nghệ trên cơ quan thuật kém Tái Lôi không ít.

Trận hình đối phương cực kỳ sâm nghiêm, có thể thấy rằng huấn luyện có tố chất hơn nữa kinh nghiệm thực chiến phong phú.

"A Mạc Lý, ngươi khí lực lớn, vị trí quan trọng nhất ở đầu mũi tên, không phải ngươi không ai làm được! Thiếu niên, dựa vào ngươi rồi!"

Binh hướng dẫn từng bước, tự nhiên lộ ra giọng dụ dỗ tiểu hài tử.

Đối với chỉ số thông minh A Mạc Lý, Binh đã không ôm hy vọng từ lâu, nhưng mà A Mạc Lý là chuyên gia phá hoại, vậy để cho hắn đi phá hoại là được. Cái đội hình nghiêm chỉnh, bị tên gia hỏa man rợ không nói lý đấu đá lung tung tất sẽ lộ ra kẽ hở.

Khuôn mặt A Mạc Lý lộ ra vẻ phấn khích, vỗ thình thịch thình thịch thình thịch vang rung trời lên bộ ngực: "Đại thúc, quả nhiên ánh mắt của người tốt thực! Yên tâm! Võ nam tử hoạt bát nhất định giết bọn chúng máu chảy thành sông!"

Hắn cầm đao đằng đằng sát khí đi tới chỗ cao nhất của đội hình, đao chém soàn soạt chỉ binh đoàn đối diện: "Đừng mong gặp được may mắn! Võ nam tử hoạt bát nhất định sẽ giết chết hết thảy các ngươi!"

Vẫn im lặng không ai lý gì đến hắn.

"Con ruồi trâu, bọn họ không để ngươi vào mắt." Tư Mã Hương Sơn thình lình thốt ra một câu: "Lên! Cho bọn hắn nhìn một chút đi!"

Trong nháy mắt con mắt A Mạc Lý sung huyết, ngao ngao gào thét, sải bước thẳng tới trước binh đoàn.

Mọi người dường như hành động cùng một lúc.

Hoàng Phủ Hoành nhìn chăm chú vào những người trước mặt, khuôn mặt lão phủ đầy phong sương, nhìn không ra vui mừng giận. Binh đoàn Trọng Trang[1], lệ thuộc vào Mục Phu tọa ở Bắc Thiên thập cửu châu, lão tại quân ngũ đã bốn mươi năm, từ địa vị tiểu binh bò lên tới địa vị hôm nay.

Lão là người rất có lai lịch.

Hành động lần này, kỳ thực là lão không tán đồng, lão mơ hồ cảm giác nước bên trong này rất sâu. Binh đoàn Trọng Trang tốn hao vô số tâm lực của lão mới thành, đừng nhìn lão cũng có số có má ở tại 19 châu, nhưng lão biết rõ cân lượng chính mình.

Nhưng mà đại nhân không biết bị Diệp Cửu nói động thế nào mà lại quyết định tham gia.

Mục Phu tọa ở trong Bắc Thiên thập cửu châu không phải là chòm sao cường đại gì, việc duy nhất có thể làm được đó là trả chi chi phí thật lớn để binh đoàn Trọng Trang. Căn nguyên của binh đoàn là đại nhân nghĩ ra một ý tưởng dùng cơ quan thuật, đại nhân hứng thú dạt dào hùng tâm bừng bừng mà thành lập một binh đoàn cơ quan. Nhưng mà sau đó cái binh đoàn này rơi vào tình cảnh vô cùng thê thảm làm đại nhân nhanh chóng mất đi hứng thú, chiến lực thấp, tầng tầng lớp lớp các loại sự cố, hỏng hóc.

Chỉ đến khi Hoàng Phủ Hoành tiếp nhận, lão tìm tới cơ quan sư giải quyết những sự cố nho nhỏ, sau đó chế định chiến thuật chuyên môn, binh đoàn Trọng Trang bắt đầu bừng lên sinh cơ.

Sau đó Hoàng Phủ Hoành suất lĩnh binh đoàn Trọng Trang, đánh thắng mấy trận, danh tiếng oanh động Bắc Thiên.

Lão sở dĩ phản đối, đó là đối phương có một gã hồn võ tướng cực lợi hại. Khả năng khống mang kinh diễm tuyệt luân, Hoàng Phủ Hoành thấy được bèn hít vào một hơi lãnh khí. Hoàng Phủ Hoành luôn luôn có đầy lòng tin với bản thân mình nhưng khi nhìn thấy ngón nghề khống mang kinh khủng, lão tự nghĩ chắc chắn bản thân không làm được. Binh đoàn Trọng Trang chống lại tên kia hồn võ tướng, trong tâm Hoàng Phủ Hoành rất không nắm chắc.

Binh đoàn Trọng Trang tốn hao thật lớn, nhưng mà trong mắt lão, còn lâu mới đạt tới mức xuất sắc. Hậu kỳ đại nhân đã không muốn đầu tư nhiều hơn cho binh đoàn, Mục Phu tọa cũng rất yên bình, tình huống binh đoàn không đến mức lạc quan lắm như người bên ngoài thấy.

Thế nhưng khi trông thấy đối phương chỉ có năm người, Hoàng Phủ Hoành yên lòng.

Thế cục Mục Phu Tọa yên ổn, nhiệm vụ chủ yếu của Binh đoàn Trọng Trang là tiêu diệt lưu phỉ, đối phó đội ngũ khoảng mười người, Hoàng Phủ Hoành rất nhiều kinh nghiệm.

Nhìn thấy đối phương lộn xộn xông tới chỗ binh đoàn, trận hình cũng không có, trong con mắt Hoàng Phủ Hoành thoáng nổi hàn quang.

Lão không có động tác, thần sắc bình tĩnh, binh sĩ biết rõ nên làm cái gì bây giờ.

Chỉ thấy hàng ngũ võ giả hàng đầu tiên co rút vào bên trong.

A Mạc Lý bình tĩnh không sợ, hắn mới không quản biến hóa thế nào. Lúc này hắn tựa như một con dã thú chạy cuồng, đâm thẳng vào chiến trận!

Hai mặt thuẫn bài giống như một bức tường chắn trước mặt hắn, ba cây trường thương từ giữa khe hở thuẫn bài đâm ra!

Trong nháy mắt một cái bẫy thành hình, không có góc chết!

A Mạc Lý nổi giận gầm lên một tiếng, đại đao trong tay bao phủ hoàng mang bỗng dưng hướng về phía trước vẩy một cái, ba cây trường thương giống như bị búa tạ đập trúng văng lên trời cao, mà A Mạc Lý thừa cơ đâm sầm toàn thân lên hai mặt thuẫn bài ở trước mặt.

Răng rắc!

Hai gã võ giả cảm thấy cổ tay đau nhức, lực lượng hung man vô cùng truyền đến, tựa như bị tinh hồn thú trong chạy cuồng đâm thẳng vào người, thân hình bay ngược ra sau. Hai người phía sau võ giả, bất ngờ không kịp phòng bị, thoáng cái đụng ngã tới 4, 5 người.

A Mạc Lý đang muốn xông về phía trước thì 7, 8 ngọn thương giống như u linh đâm vào mấy chỗ yếu hại nơi ngực sườn của hắn.

Leng keng keng, một thanh ngân kiếm đột nhiên xuất hiện phía bên phải hắn, nhẹ nhàng run lên, kiếm mang bạo nở ra, tiếp lấy mấy ngọn thương mang, mỗi một kiếm đều nở ra hàn khí.

Hô, một quả thiết cầu kèm theo khiếu âm trầm thấp, nện trên mấy ngọn thương mang, thương mang tức thì tan rã.

Tinh thần A Mạc Lý đại chấn, rống giận rít gào: "A a a, xem đao!"

Hắn bỗng dưng cất bước về phía trước một cái, trong nửa bước vặn eo khua đao!

Đao mang cuồng loạn màu vàng giống như nét bút thoải mái khua loạn. Thân hình khôi ngô của A Mạc Lý đều được đao mang bao phủ.

Võ giả trước mặt A Mạc Lý không khỏi hoảng sợ, đồng loạt giơ binh khí lên hộ trước ngực.

Oanh!

3 gã võ giả trước mặt A Mạc Lý, bịch bịch bịch nhất tề lui về phía sau năm sáu bước mới dừng lại, nhưng mà quỷ dị chính là, bọn họ giống như con rối không chút động đậy. Tạch tạch tạch, áo giáp trên thân ba người hiện lên những vết rạn như mạng nhện, vết máu uốn lượn chảy xuống nhuộm vết rạn thành màu hồng.

Khí tức 3 người hoàn toàn không còn.

Thần sắc A Mạc Lý dữ tợn, cơ bắp toàn thân nổi lên.

Lực lượng! Lực lượng của hắn gấp 3 trước đây, lực lượng huyết mạch, 50% huyết mạch Hùng tộc viễn cổ làm lực lượng hắn đột nhiên tăng mạnh. Hắn vốn đã có thần lực trời sinh, lực lượng đã hơn gấp ba thì kinh khủng tới mức nào. Đại địa cuồng đao ở trong tay hắn, uy lực đáng sợ đến cực điểm.

A Mạc Lý giết tới mức hứng khởi, vén y phục nửa người trên lên. Lúc này mọi người mới nhìn rõ thân thể hắn giống như được đúc bằng đồng bằng sắt, trôi nổi một lớp kim loại sáng bóng.

Hắn nhếch miệng cười lành lạnh, trực tiếp phóng vào trong trận!

Đối diện đao mang mũi thương đánh thẳng vào người, vậy mà hắn lại không né tránh chút nào, mặc cho chúng đánh lên thân hắn.

Nhưng mà những đao mang thương mang dù có thể xuyên thủng thép tấm, nhưng trên người A Mạc Lý lại chỉ để lại từng vết bạch ngân, lông tóc A Mạc Lý không tổn thương, mà nhân cơ hội chém luôn hai người!

“Mình Đồng Da Sắt”!

Ánh mắt Hoàng Phủ Hoành co rụt lại, đối phương hung hãn vượt quá dự tính của lão, mỗi lần chạm mặt là bên mình tổn thất vài người.

Thể phách thật cường hãn, nhân vật rất hung hãn!

Hoàng Phủ Hoành hạ song chưởng xuống kéo nhẹ một cái.

Bỗng nhiên, võ giả xung quanh A Mạc Lý lui về phía sau giống như thủy triều, hình thành một cái vòng trống.

Trong lòng Binh chợt nhảy, lão lập tức minh bạch ý đồ đối phương, gấp giọng hô: "Vọt vào trong đám người!"

Nhưng vào lúc này, vô số thương mang và đao mang như hạt mưa từ bốn phương tám hướng bắn nhanh đến chỗ bọn họ.

"Ta tới đây."

Thanh âm lành lạnh mang theo một tia hàn ý, cổ tay Hàn Băng Ngưng lật-chuyển, Ngân Long Kiếm khẽ cuốn, một đạo kiếm mang hình tròn phút chốc bùng nổ.

Kiếm mang Hàn Băng Ngưng cực kỳ đặc biệt, do vô số băng cát thật nhỏ giống như vụ khí cấu thành.

Sau khi hấp thu “Nam Cực Chi Tâm[2]” trong lúc cô giơ tay nhấc chân đều xuất hàn khí tràn bốn phía, mà trong kiếm pháp vừa đúng là “Băng Xuyên Nguyên[3]” có thể phát huy hàn ý trong cơ thể đến cực hạn. Hơn nữa lý giải của nàng đối với ‘lạnh’ càng sâu sắc, lý giải của bà đối với ”Băng Xuyên Nguyên” cũng càng thâm hậu.

Kiếm mang như mưa băng tan vỡ ầm ầm nổ tung, một luồng sóng khí lạnh vô cùng ầm ầm khuếch tán ra bốn phía.

Những đao mang thương mang bị hàn vụ đảo qua, đều như nhiễm một tầng sương trắng, bay ra không bao xa liền giống như băng bị hòa tan.

Mọi người nhân cơ hội lại kéo gần cự ly với đối phương.

Tư Mã Hương Sơn như u linh đi phía sau mọi người, A Mạc Lý và Hàn Băng Ngưng biểu hiện thực lực làm gã cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Bỗng nhiên, thanh âm Binh chui vào cái lỗ tai gã: "Chú ý xem có người nào đặc biệt hay không, chúng ta phải tìm ra chủ tướng đối phương. Hắn trốn tại trong đám người, chỉ cần có thể tìm nơi là chúng ta thắng rồi."

Đến bây giờ Binh còn chưa tìm được tung tích chủ tướng đối phương. Rất nhiều chủ tướng thích giấu bản thân ở trong đội ngũ, nhất là những võ tướng thực lực cá nhân không đủ xuất sắc, vì sợ bị cường giả trong địch nhân chăm sóc kỹ nên biện pháp trộn lẫn bản thân trong đoàn người là biện pháp không sai.

Binh chưa tìm bằng con mắt mà lão tỉ mỉ mà quan sát những quỹ tích đao mang thương mang kia.

Võ tướng khống chế mang có rất nhiều phương pháp, nhưng mà đương nhiên đều để lại vết tích có thể theo. Chỉ cần võ tướng cao minh là có thể che giấu vết tích bản thân. Che giấu cũng chỉ là che giấu, võ tướng là hạch tâm khống mang binh đoàn, lão mới là điểm khởi xướng toàn bộ trận chiến đấu. Nhưng mà đã trãi qua 2 lớp công kích, Binh còn chưa tìm ra vết tích đối phương.

Một tên gia hỏa cao minh.

Đứa gia hỏa kia rốt cuộc ở đâu?

Đầu óc của Binh xoay chuyển rất nhanh.

Loại võ tướng này ghét nhất là rơi vào tình trạng nào?

Lão buột miệng nói ra, đó là hỗn loạn!

Không sai, loại võ tướng này ghét nhất cục diện hỗn loạn! Cứ thêm một khu vực hỗn loạn, đối phương muốn âm thầm khống chế đội ngũ, độ khó liền sẽ tăng nhiều, chỉ cần khiến sinh ra vài khu vực hỗn loạn nữa, phải phân tâm nhiều, hiệu suất khống mang của đối phương liền giảm đi.

Mà một khi hiệu suất khống mang của đối phương giảm xuống, vậy vết tích chủ tướng cũng sẽ bộc lộ ra.

Thế là mình có thể tìm được chủ tướng đối phương!

Chỉ cần tìm được chủ tướng, có thể chạm tay thắng lợi. Chủ tướng đối phương vũ lực cá nhân không mạnh, mà phương diện này bọn hắn ưu điểm.

Không sai! Đúng là như vậy!

"Mọi người phân tán công kích!"

Thanh âm Binh từ trong Thiên Không Hổ vọng tới, Thiên Không Hổ giống như một đạo thiểm điện màu lam xông tới đội ngũ đối phương.

Mấy người kia hiểu ý bèn ầm ầm phân tán.

Từng bộ trọng giáp đơn sơ trong tầm mắt kia gần lại nhanh chóng, nỗi lòng Binh căng lên.

Lão bừng tỉnh đặt mình trong khói thuốc súng tràn ngập chiến trường vạn năm trước kia, cánh Thiên Không Hổ mở ra, vừa lướt đi, thân thể khổng lồ của nó cong lên, cơ hồ Binh dùng bản năng để khống chế Thiên Không Hổ.

"Da! Nam Thập Tự Binh Đoàn, xung phong!"

Nhẹ giọng nỉ non, con mắt lấp lánh hàn quang.

[HR][/HR][1] Trọng trang: trang bị nặng. :)người biên:)

[2] Cốt lõi vùng Nam Cực (Nam Cực là vùng lạnh, tâm của Nam Cực hẳn rất lạnh.)

[3] Nguồn gốc dòng sông băng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Lý Do Để Thắng

Khi đó mưa như réo, khi đó chiến kỳ bay, khi đó thuốc súng nhuộm đầy.

Suy nghĩ cuộn đến, chiến ý như được thiêu đốt.

Binh điều khiển Thiên Không Hổ, cảnh sắc hai bên kéo thành vô số sợi tơ màu, tốc độ Thiên Không Hổ đã lên đến mức cao nhất, linh cánh phía sau xẹt qua không khí tạo rung động kịch liệt.

Mặt bài tú-lơ-khơ của Binh không hiện chút sợ hãi, vẫn trầm tĩnh như thường, phần trước Thiên Không Hổ đột nhiên giang hai tay ra như giang cánh.

Sxi~,sxi~,sxi~!

Tiếng ma sát với không khí vang lại, nhiệt độ cao làm vuốt Thiên Không Hổ đỏ lên như vừa lấy từ lò lửa ra; đỏ bừng cùng nóng bức do tốc độ kinh người tạo ra, dọc theo hai chân trước lan tràn.

Thân Thiên Không Hổ giương ra triệt để, thẳng tắp như thương.

Thiên Không Hổ đang lao nhanh, thân thể chợt mơ hồ, hóa thành một bóng hình chữ thập (┼), một đầu đâm vào địch nhân.

Thanh Hồng Thập Tự Liêm!

Ngay lúc chữ thập xanh sáng lên, sắc mặt Hoàng Phủ Hoành thay đổi. Cái Cơ Quang Vũ Giáp màu xanh da trời này hắn đã chú ý từ trước. Binh đoàn trọng trang là một chi do hắn dẫn làm chủ, Hoàng Phủ Hoành biết

về cơ quan thuật hơn xa võ giả khác, liếc mắt hắn đã biết cái màu xanh này bất phàm. Nhưng khi Thanh Hồng Thập Tự Liêm xuất ra hắn vẫn giật mình.

Ngoài kinh hãi, phản ứng của hắn cũng cực nhanh.

Võ giả phía trước dựng lá chắn lên, bày ra tầng tầng phòng ngự; chớp mắt, quang mang với tốc độ kinh người tụ trên mặt thuẫn, biến thành một mặt thuẫn ánh sáng.

Thanh Hồng Thập Tự Liêm hung hăng đánh lên quang thuẫn tường!

Pieêng~!

Tiếng thanh thúy như thủy tinh bị nghiền nát, tường quang thuẫn nổ nát bấy, vô số toái mang[1] thật nhỏ như hoa tuyết bay lên.

Thanh Hồng Thập Tự hung hăng đâm vào giữa đội ngũ.

Áo giáp trên người binh đoàn trọng trang cứ như dùng giấy dán lên, bị rách thành năm bảy mảnh, tay chân gãy văng tứ tung.

Đội hình nghiêm chỉnh bị cày thành một đường máu sâu vào trong.

Cặp mắt Hoàng Phủ Hoành đỏ lên, những binh sĩ này đều đã đi theo hắn từ rất lâu, nháy mắt đã hơn 10 người chết đi. Chinh chiến nhiều lần rồi nhưng chưa bao giờ nặng nề như lần này.

Những binh lính khác cũng đỏ mắt, cận chiến loại võ giả, ùn ùn lấn tới. Mà những võ giả viễn công, hoàn toàn không tiếc tiêu hao chân lực, công kích tới Thiên Không Hổ như mưa.

Thiên Không Hổ lâm vào vòng vây lớp lớp.

***

Phòng tự sát.

Đường Thiên bị thương tích đầy mình, tay cầm Thánh kiếm Ngục Hải thở hổn hển.

‘Đường Thiên’ trước mặt hắn cũng bị thương toàn thân y hệt hắn, cũng thở hồng hộc, cũng nắm Ngục Hải trong tay.

Đường Thiên đã không nhớ nổi, mình đánh với đối phương bao nhiêu trận rồi nữa. Mỗi trận chiến, hai bên đều có sức lực ngang nhau, đều như lâm vào vũng bùn, gian nan đến mức muốn ngắt hơi.

Tới bây giờ, Đường Thiên cũng không nghĩ ra cách nào để thắng. Hắn thử qua các biện pháp, ví dụ như hắn thành công kích hoạt con mắt đỏ, triệu hồi Thánh kiếm. Nhưng đối phương vậy mà cũng kích thích Hồng Nhãn Tình, cũng gọi Ngục Hải ra được.

Đường Thiên dùng hết khí lực, muốn làm cho mình càng mạnh, tiến bộ của hắn kinh người. Thậm chí hắn tìm được cách khống chế Hư Không Ám Viêm, tìm ra phương pháp gọi Thánh kiếm về. Nhưng, nhưng mà, tên ‘Đường Thiên’ kia cũng có thể tiến bộ y như hắn a!

Làm sao mới có thể thắng?

Đường Thiên từ lúc mới bắt đầu tin tưởng mười phần, đến bây giờ đã mê man mịt mờ. Hắn nghĩ hết thảy biện pháp, nhưng bất luận hắn nghĩ ra cách gì, đối phương cũng nghĩ được.

Đường Thiên thoáng nhìn lên đỉnh đầu, bên trên có đánh dấu cho biết phòng Tự Sát đã hoạt động 90 ngày.

Đợi chút…!

90 ngày!

Đồng tử của hắn co rụt lại. 90 ngày trong này tương đương 18 ngày bên ngoài.

18 ngày!

Đường Thiên liền giống bị sấm sét đánh phải, đầu óc trống rỗng, tay chân lạnh lẽo. Theo Binh dự tính, hắn nhiều nhất chỉ có 18 ngày.

"… Nếu như ngươi bỏ lỡ trận chiến đấu này, Lăng Húc sẽ chết, Hạc sẽ chết, A Mạc Lý sẽ chết, Hàn Băng Ngưng sẽ chết, Lương Thu sẽ chết, Tư Mã Hương Sơn sẽ chết, Hỏa Mã Nhĩ sẽ chết, cả Sài Lang Bộ Lạc hội bị san làm bình địa, sẽ không ai sống sót, tất cả mọi người sẽ chết…" Lời nói của Binh quanh quẩn trong đầu hắn, mắt Đường Thiên như mất đi tiêu cự.

Tất cả mọi người sẽ chết. . . Tất cả mọi người sẽ chết. . .

Khủng hoảng và tuyệt vọng hơn bao giờ hết dậy lên trong lòng hắn, mặt hắn trắng bệt như tờ giấy, thân mình run rẩy.

Không, nhất định là do Binh nói quá lên thôi.

Lăng Húc mạnh như vậy. . .

Hạc cũng rất lợi hại. . .

Còn có Binh, luôn có thể nghĩ ra nhiều biện pháp như vậy, lão là đại sư chiến thuật a…

Còn có bọn A Mạc Lý…

Nhưng… nhưng tại sao ta lại khổ sở như vậy?

Vì cái gì. . .

Tất cả mọi người sẽ chết. . . Không. .

Toàn thân Đường Thiên run lên, hắn nắm chặt chuôi Ngục Hải theo bản năng, giống như đó là cọng cỏ cứu mạng anh ta vậy.

Tuy tánh khí của Lăng Húc táo bạo, nhưng gặp chiến đấu luôn là kẻ tiên phong. Hạc vĩnh viễn dể nói chuyện như vậy, cái gì cũng chịu làm, việc vặt của mọi người đều đổ cho hắn. Binh đại thúc tuy ưa khoát lác,

nhưng có nhiều biện pháp để xử lý vấn đề. A Mạc Lý hơi ngu ngốc, dễ bị lừa. Hàn Băng Ngưng không thích nói chuyện, nhưng rất thiện lương. Lương Thu làm người hay hòa giải, lại chững chạc, chuyện gì giao cho gã là có thể an tâm. Tư Mã Hương Sơn tự biến mình thành kẻ quá gở, thật ra chỉ hơi độc mồm chút thôi.

Còn có Đường Nhất, Hỏa Mã Nhĩ. . .

Thật vất vả mọi người mới đi đến bước này… không dễ dàng gì… mọi người đều tốt như vậy, đều đáng tin, tất cả mọi người đang liều mạng, đang chiến đấu, tất cả đều vì hắn mới chiến đấu đó, cũng chỉ vì hắn…

Đã hứa là cùng chiến đấu…

Đã cùng hứa đi tới Nam Thập Tự Tọa…

Đã hứa sẽ cùng tiến bộ…

Đã hứa rồi đó…

Đường Thiên cũng nhịn không được nữa, nước mắt trào ra, rồi hắn òa khóc.

‘Đường Thiên’ đối diện ngơ ngác nhìn hắn.

"Mọi người tốt như vậy. . . tốt như vậy. . . Đã hứa rồi đấy. . . Chúng ta đã hứa với nhau rồi đấy. . ."

Đường Thiên ngẩng đầu, hung hăng chùi nước mắt, không khóc nữa.

Trong ánh mắt hắn như có gì đấy nở ra.

“Không nên, ta không muốn mọi người chết, đừng, tuyệt đối đừng chết.”

“Dù thế nào đi nữa!”

Đường Thiên vừa tự nói, tay trái vừa rút kiếm An Hảo ra, tay phải nắm chặt Ngục Hải, mắt chăm chú nhìn ‘Đường Thiên’ đối diện. ‘Đường Thiên’ kia cảm nhận được khí thế của hắn cũng đề phòng.

Đùi phải Đường Thiên lui về sau, trầm eo lập tấn.

“Ta vốn không tìm ra lý do để thắng ngươi, giờ tìm ra rồi.”

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi, mặt hung hăng.

“Quả thật ngươi rất giống ta, nhưng ngươi không có đồng bạn không thể chết; mà ta có!”

Đường Thiên gằn từng chữ, hắn dứt khoát điều khiển Băng Lam Tâm của Khổng Tước Minh Vương Nhãn va chạm với Hư Không Ám Viêm của Hồng Nhãn Tình.

“Ta nghĩ: Tại sao người kia dùng Hư Không Ám Viêm và Băng Lam Tâm mà không phải loại khác? Ngoài lý do chúng có tính chất hoàn toàn nghịch nhau, nhất định còn có nguyên do khác…” Lời Phí Lão Đầu vang lên trong đầu Đường Thiên.

Oanh~!

Trên người Đường Thiên phát ra tia sáng vô cùng chói mắt, ngay cả Tự Sát Phòng cũng bị rung mạnh.

Đường Thiên như bị kéo vào một hư không hắc ám, ý thức liền mất đi.

Đột nhiên, khóe miệng hắn quỷ dị nhếch lên thành nụ cười lạnh lẽo.

Đường Thiên lầm bầm tự nói, nhưng âm thạnh lại lạnh khốc lạ lẫm.

“Ah! Ngươi khát vọng chiến thắng đến thế sao? Cả chết cũng không sợ?”

“Chết vì người khác, đúng là ý ngu xuẩn. Đây là thế giới ích kỷ, lợi ích mới là điều quan trọng nhất, vì bọn kia mà chết, thì được gì chứ?!”

“Thật là bất đắc dĩ mà! Ngươi chết thì không phù hợp với lợi ích của ta, đã vậy, thì tới đi.”

Vậy thì tới đi. . . tới đii. . .

Trên không trung quanh quẩn âm thanh như vậy.

Thân thể Đường Thiên run lên, toàn thân chợt lạnh thấu xương, hắn giật mình một cái, rồi tỉnh táo lại.

Hình như… mình vừa ngủ gật?

Hắc ám chung quanh như thủy triều rút đi.

Hắn cảm giác thấy trong đầu mình có thêm một ít thứ gì đó.

Lực lượng vô cùng mạnh mẽ kích thích thân thể hắn, đan điều hắn biến thành ao lửa màu xanh đen; một lam một đen, hai đạo hỏa diễm từ ao đan điền phun lên chui vào kinh mạch.

Kiếm An Hảo trong tay trái hắn lặng yên hiện lên lửa lạnh xanh da trời, cùng lúc đó Thánh Kiếm Ngục Hải trong tay phải cũng hiện lên ngọn lửa đen.

Giống như là bản năng, Đường Thiên cho song kiếm giao nhau.

Chữ thập màu xanh đen ầm ầm phóng ra.

***

Tỉnh Hào cùng Diệp Triều Ca đánh nhau vô cùng kịch liệt, như hai cái bóng, vừa chạm trên không trung liền phân ra; có điều mỗi lần va chạm, đều sinh ra khí lãng kinh người, như đao bén chém ngang hết thảy.

"Ha ha ha ha ha! Tỉnh Hào, ngươi chỉ có chút thực lực ấy?"

Diệp Triều Ca giống như thằng điên, mặt mày dữ tợn, tay cầm kiếm sắt nặng hơn ngàn cân, huơ cực nhanh.

“Ngươi chỉ có chút thực lực ấy?” Vẻ mặ Diệp Triều Ca tức giận hét: “Ta đợi ngươi lâu như vậy mà ngươi chỉ có thực lực như vậy? Ngươi đã làm ta thất vọng, cái đồ phế vật, chết đi mới đúng!”

Diệp Triều Ca tức giận vung kiếm lên chém mạnh một nhát, cả người lẫn kiếm biến mất trên không trung.

Đồng tử Tỉnh Hào co lại, vô thức hoàng kiếm ngang ngực.

Một đoàn hư ảnh đâm vào thân kiếm, yết hầu Tỉnh Hào ngòn ngọt, rồi giống quả bóng cao su bị quất, bay thẳng ra ngoài.

“Chết, chết, chết, chết!”

Tiếng rống giận từ trên đầu vọng xuống, thân thể đã mất khống chế, gượng giơ kiếm lên.

Keng~!

Sức mạnh khủng bố ùa từ kiếm tới, thân thể đang văng của Tỉnh Hào gập lại, bị cắm thẳng vào cát.

Ầm~!

Cồn cát nổ tung.

Diệp Triều Ca bồng bềnh ở giữa không trung, trên mặt lộ vẻ tức giận.

"Phế vật đều đáng chết!"

Hắn lại giơ thanh kiếm đầy sứt mẻ lên, từ xa vạch về hướng Tỉnh Hào một phát.

Ông~!

Thiết kiếm xẹt qua không khí, mang theo tiếng kêu làm da đầu người ta tê dại.

Không hề có quang mang mà mặt dưới cồn cát nổ tung tạo thành màn cát cao tới vài chục trượng, thanh thế ghê gớm.

Đột nhiên, một vòng quang mang màu bạc trong màn cát sáng lên, tiếng kiếm minh như có như không quanh quẩn.

Không khí quang Diệp Triều Ca đang rung động kịch liệt. Hắn chẳng những không sợ mà còn vui, mặt bớt vẻ giận giữ, lại cười như điên: “Ha, ha, ha…! Tỉnh Hào, để cho ta thấy bản lĩnh thật sự của ngươi, võ kỹ Vô Song của ngươi đâu? Ta đã nhịn không nổi nữa!”

Hai mắt gã hiện đầy tơ máu, liếm liếm môi,… điên cuồng mà lãnh khốc.

"Tỉnh Hào, ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ tàn sát sạch cái tinh cầu này. Giận lắm hả, không vui hả, phẫn nộ chứ? Ha ha…, cừu hận sẽ làm ngươi thoát thai hoán cốt, ha, ha, ha… nói vậy để ngươi mạnh hơn, giúp ta hưng phấn hơn!”

Tia sáng phía dưới lên càng cao hơn, không khí kêu nhỏ, một bóng người được bao phủ trong ánh sáng xuất hiện trong mắt Diệp Triều Ca.

Ánh sáng trắng bao Tỉnh Hào, miệng tràn ra máu tươi, mặt hắn nghiêm túc, giơ thanh kiếm trong tay.

[HR][/HR]

[1] Mảnh vỡ của ánh sáng đã được ngưng thực.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Diệp Triều Ca Khủng Bố

Từng điểm sáng bạc lớn cỡ hạt gạo chậm rãi bốc lên không từ trong quầng sáng quanh thân Tỉnh Hào. Từng điểm sáng bạc giống như từng ngôi sao, huyền phù trên đỉnh đầu Tỉnh Hào.

Khóe miệng tràn đầy máu tươi của Tỉnh Hào hơi nhếch lên.

Quầng sáng bạc trên đỉnh đầu hắn giống như nam châm, bị trường kiếm trong tay hắn hấp dẫn, kéo ra từng vầng sáng bạc chói lóa, bay về phía trường kiếm trong tay hắn.

Trường kiếm trong tay nhẹ nhàng đâm ra một kiếm.

"Kiếm Quang Xích Thúc!"

Một tiếng ngâm nga khẽ vang lên, vô số ngân mang chìm vào thân kiếm.

Con ngươi Diệp Triều Ca bỗng dưng trợn tròn, trong lòng hắn nổi lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Một điểm sáng bạc nở ra ngay mũi kiếm Tỉnh Hào, một chùm sáng thẳng tắp màu bạc bắn ra cực nhanh.

Không tốt!

Diệp Triều Ca hoảng sợ biến sắc, theo bản năng chợt lóe về bên phải. Nhưng chùm sáng còn nhanh hơn so với hắn tưởng tượng. Phốc, hoa máu tóe ra tại lồng ngực của hắn. Giọt máu bắn ra xoay tròn trên không trung, thời gian như chậm lại.

Diệp Triều Ca mở to hai mắt, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

Không thể nào...

Chùm sáng màu bạc xuyên qua lồng ngực hắn, để lại một cái lỗ to cỡ ngón cái.

Không ngờ mình lại không thể tránh được... Với tốc độ của mình sao lại không tránh được?

Quả thực nhanh như ánh sáng!

Quả nhiên không hổ là võ kỹ vô song, thật khiến người ta hưng phấn mà!

"Ha ha ha ha ha ha!"

Diệp Triều Ca ngửa mặt lên trời cười điên cuồng. Máu tươi từ lồng ngực hắn bắn ra, làm y phục hắn ướt sũng. Nhưng hắn lại như không biết điều đó, tóc rối tung cứng lại như dây thép tung bay trong không trung. Dường như hắn vừa tìm được một điều gì đó khiến hắn vô cùng mãn nguyện.

Hắn ngừng cười dài, hai mắt tỏa sáng nhìn Tỉnh Hào bên dưới.

"Tỉnh Hào, quả nhiên ngươi không làm ta thất vọng!"

Tỉnh Hào được bao phủ trong quầng sáng bạc, thần sắc nghiêm túc. Đối diện với tình trạng như điên cuồng của Diệp Triều Ca, hắn không có chút e sợ. Hắn không phải là một người thích phóng đại, cũng không phải là kẻ thích nói ra ý nghĩ của mình, nhưng hắn lặng lẽ ma luyện kiếm kỹ của mình, hắn lặng lẽ kiên trì giữ tín niệm của mình.

Dù trước đây đối diện với Diệp Triều Ca quang mang vạn trượng, hắn cũng chưa từng e sợ hay kính ngưỡng. Hắn tựa như tảng đá trong núi, trầm mặc không lời, lại tự có vùng trời riêng của hắn.

Hắn mạnh là việc của hắn, ta yếu là việc của ta!

Nếu đã có mục tiêu của mình, vậy hãy thực hiện nó, lời nói chung quy cũng chẳng có tác dụng gì.

Ta vĩnh viễn đi con đường của chính mình.

Trong đôi mắt trầm tĩnh của Tỉnh Hào bốc lên sự dũng cảm và kiêu ngạo. Hắn nâng trường kiếm trong tay lên, quầng sáng bạc quanh thân bỗng nhiên bay ra vô số điểm sáng bạc nhỏ như sợi tóc, chui vào kiếm trong tay hắn.

Diệp Triều Ca đưa thanh thiết kiếm phủ đầy vết thương trong tay lên quá đầu.

Trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc.

Một kiếm chém xuống!

Gần như đồng thời, Tỉnh Hào đâm ra một kiếm!

Chùm sáng bạc còn lớn hơn so vừa rồi đến mấy lần bắn ra cực nhanh từ mũi kiếm.

Oanh!

Chùm sáng màu bạc nhanh hơn nhiều so với kiếm khí vô hình của Diệp Triều Ca. Kiếm khí vô hình mới bay ra được mấy trượng, đã bị kiếm quang màu bạc đánh lên.

Hai loại lực lượng không cái nào không phải cực mạnh, ầm ầm đối chọi, dấy lên kình khí uy lực cực kỳ kinh người. Diệp Triều Ca gần đó chưa kịp né tránh, cả người trực tiếp bị sóng khí hất văng, bay ra mấy chục trượng.

"Thống khoái!"

Diệp Triều Ca như bị xé rách lại hưng phấn vô cùng, trong lúc bay ngược, mạnh mẽ xoay mình, thiết kiếm trong tay lại chém ra lần nữa.

Thân kiếm kịch liệt rung lên với tần suất kinh người. Xung quanh thân kiếm sinh ra vô số sóng khí tầng tầng lớp lớp. một vết rạn lớn như đầu ngón tay nứt ra từ trên thân kiếm. Nó vừa rời khỏi thân kiếm, liền nổ thành một đám bụi rất nhỏ.

Oong!

Kiếm khí vô hình một lần nữa đánh lên Kiếm Quang Xích Thúc của Tỉnh Hào.

Ầm ầm!

Chùm sáng bạc bị đánh tan nát, Tỉnh Hào kêu lên một tiếng khó chịu, thân hình liên tục lùi lại. Phanh phanh, mỗi một bước đều nặng như ngàn quân. Cồn cát dưới chân trực tiếp nổ tung, bay lên khắp bầu trời sa mạc.

Thiết kiếm trong tay Diệp Triều Ca không chịu nổi gánh nặng, trong lúc gãy ra, trên thân hắn cũng bị khí lưu sắc bén cắt đến thương tích đầy mình, máu tươi chảy ròng ròng.

Hắn không thèm để ý, phấn khích vô cùng, đột nhiên lao xuống phía dưới.

"Ha ha ha ha! Tiếp tục!"

Nương theo đà lao xuống, nâng đoạn kiếm trong tay, một hơi chém ra mười kiếm!

Khóe miệng Tỉnh Hào đầy máu, quần áo trên người nát bấy, gầm lên một tiếng: "Kiếm Quang Xích Thúc!"

Ngân quang cuộn trào mãnh liệt bắn ra, từ mũi kiếm xông thẳng lên trời, hai tay Tỉnh Hào nắm chặt kiếm, chém ra một kiếm nghênh đón Diệp Triều Ca đang lao xuống!

Rầm rầm!

Mỗi lần va chạm giữa kiếm quang và kiếm khí vô hình đều khiến hai tay cầm kiếm của Tỉnh Hào run lên. Đôi mắt phẫn nộ của hắn trợn tròn, dùng hết khí lực, cường ngạnh chém xuống!

Kiếm quang hóa thành một quầng sáng bạc mênh mông, bao phủ lấy Diệp Triều Ca!

Quầng sáng chạm đến mặt đất.

Oanh!

Trước mặt Tỉnh Hào rực lên ngân quang, vô số cát bụi tung bay che phủ bầu trời.

Cát bụi tan hết, trước mặt Tỉnh Hào xuất hiện một rãnh sâu thẳng tắp rộng đến mấy trượng, kéo dài về phía xa, nhìn không thấy điểm cuối.

Hà... hà... hà...

Tỉnh Hào thở hổn hển, mồ hôi từ trên thân hắn uốn lượn chảy xuống. Đôi tay cầm kiếm không tự chủ được mà run lên, đại não trống rỗng, chân lực toàn thân bị một kiếm này lấy đi, thậm chí chút sức lực để nhích ngón tay cũng không còn.

Bụp bụp bụp!

Trên thân hắn đột nhiên bùng nổ nở ra vô số hoa máu. Xung kích của mười kiếm khí vô hình vừa rồi tạo ra trên người hắn hơn trăm vết thương cực nhỏ. Vì một kiếm này Tỉnh Hào đã dùng toàn lực, nên cơ nhục toàn thân căng ra như sắt thép, khiến máu không thể chảy ra. Bây giờ thoát lực, những vết thương này lập tức bắn máu.

Thắng rồi sao...

Trong đầu Tỉnh Hào hiện lên một ý niệm sau cùng, đôi mắt dần lạc thần.

Hắn như một cọc gỗ ngã quỵ trên cồn cát.

"Hộc... Hộc... Hộc..."

Một bóng người trên thân toàn là máu từ trong rãnh sâu dài mấy dặm kia bò ra, chính là Diệp Triều Ca. Xem ra hắn cũng thê thảm vô cùng, cả người là máu, dính đầy cát, vết thương kinh người đập vào mắt nhất kéo dài từ vai trái cho đến bụng phải, gần như đứt cả bụng, máu tươi đầm đìa.

Kiếm trong tay hắn chỉ còn lại chuôi.

"Quả nhiên… không uổng công ta chờ đợi..."

Diệp Triều Ca từng bước một tiến về phía Tỉnh Hào. Trên mặt hắn không có một chút đau đớn nào, ngược lại còn sung sướng không thể nói ra.

"Đáng tiếc, vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ, cừu hận của ngươi không đủ mạnh. Như thế ngươi sẽ càng mạnh hơn, như thế ta mới có được một đối thủ mạnh mẽ!"

Diệp Triều Ca lẩm bẩm.

Vết thương trên thân hắn khôi phục với tốc độ kinh người. Đến khi hắn tới trước mặt Tỉnh Hào, thân thể đã hoàn hảo như lúc đầu, nhưng sắc mặt thoạt nhìn có chút tái nhợt.

Hắn cúi người nhấc Tỉnh Hào hôn mê lên, khóe miệng lộ ra nụ cười điên cuồng và lãnh khốc.

"Ta muốn cho ngươi nhìn thấy, bọn họ bị ta giết như thế nào!"

Binh doanh 07.

Oanh!

Phòng Tự Sát đột nhiên nổ mạnh, bụi mù vung lên khắp trời, một bóng người hai tay cầm kiếm chậm rãi bước ra từ trong đám bụi.

Cả người Đường Thiên được bao phủ bởi một ngọn lửa trong suốt, con mắt hắn băng lãnh vô tình.

Soạt, Đường Thiên biến mất không thấy đâu.

Lực lượng cuộn trào mãnh liệt không ngừng lưu động cực nhanh trong thân thể Đường Thiên, Tàng Phong bộ phát huy đến cực hạn.

Tốc độ của hắn nhanh hơn cả tia chớp, ngay cả tàn ảnh cũng mơ hồ không rõ, giống như một cơn gió.

Nhanh! Nhanh thêm chút nữa! Nhanh thêm chút nữa!

Đường Thiên cắn răng, lòng hắn nóng như lửa đốt, bất chấp tất cả mà thôi động chân lực trong cơ thể, nhảy như bay trong Thanh Đồng tùng lâm.

Mọi người, nhất định phải kiên trì!

Hắn nhìn thấy thông đạo cách đó không xa, không chút do dự xông vào.

Nha Nha đằng xa đang đột đột đột ngừng lại. Nó huơ huơ cánh tay nhỏ bé, y nha y nha với bóng lưng Đường Thiên, nhưng Đường Thiên lúc này đâu còn tâm trí để ý đến nó! Không dám dừng lại chút nào, phát lực chạy như điên.

Mồ hôi chảy xuống dọc theo gương mặt hắn, văng phía sau, hắn cũng chẳng thèm lau.

Trong đầu hắn, chỉ có một ý niệm: Nhanh! Nhanh thêm chút nữa! Nhanh thêm chút nữa!

Nha Nha tức giận nhảy lên đùng đùng. Bỗng nhiên hai mắt nó tỏa sáng, nhảy lên trên lưng dê thanh đồng, thuận tay nhấc rùa thanh đồng và sóc thanh đồng lên, dê thanh đồng vung chân chạy như bay. Những cơ quan thú vốn đang đột đột đột cũng dồn dập chạy theo. Trong nháy mắt, một đại quân cơ quan thú trùng trùng điệp điệp dọc theo thông đạo tiến về phía trước.

Trên lưng dê, Nha Nha xoa eo, vẻ mặt uy vũ hùng tráng, rất có mấy phần khí thế chỉ điểm giang sơn.

Ánh mắt Chương Chính gắt gao dán chặt vào Đường Nhất đang nhảy lên cao ngất, bỗng nhiên trên mặt hắn lộ ra vẻ đắc ý. Hắn biết rõ thực lực của mình không mạnh, rất dễ trở thành mục tiêu chủ yếu để đối phương tiến công, cho nên hắn chuyên môn thiết kế mấy cái bẫy.

Lại một thằng ngốc bị lừa.

Chương Chính đột nhiên gầm lên: "Giết!"

Mấy trăm luồng sáng tụ lại ngay không gian trên đầu hắn, nháy mắt, một vòng xoáy do mấy trăm luồng đao mang thương mang kết hợp được hình thành. Không khí không ngừng bị cắt nhỏ, tách rời, cuồng phong gào thét.

Thế tới của Đường Nhất cực nhanh, đối diện với vòng xoáy đột nhiên xuất hiện, căn bản không kịp biến hóa.

Trên mặt Chương Chính khó ngăn được vẻ vui mừng, chiêu này lần nào cũng hiệu quả.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, một luồng sáng chói mắt, nở ra trong vòng xoáy.

Biểu tình trên mặt Chương Chính cứng ngắc, đây là...

"Phá!"

Tiếng quát như sấm, dư âm cuồn cuộn.

Chương Chính chỉ cảm giác trước mắt trắng xóa một mảnh, không nhìn thấy gì, trong lòng hắn hoảng sợ.

Không chút nghĩ ngợi, cuống quýt lăn về phía sau.

Oanh!

Bùn đất văng ra đánh lên thân hắn, lực đạo lớn vô cùng, đau đến mức hắn phải run rẩy.

Quang mang tan hết, mặt Chương Chính đầy đất nhìn cái hố có đường kính hơn năm trượng trước mặt mình. Sắc mặt hắn vàng như nghệ, cả người không tự chủ mà run rẩy.

Quá... Quá là đáng sợ!

Đường Nhất lại mượn lực lượng một đao này trở lại lưng ngựa, mặt hắn trầm như nước, lại bỗng dưng nhấc đao hô to: "Chiến!"

Toàn bộ Sài Lang binh đều bị một đao cuồng bạo vô cùng này của Đường Nhất chấn động, chỉ cảm thấy toàn thân sôi trào nhiệt huyết, tựa như trong lồng ngực có vật gì đó không thả ra là không khoái, không kìm lòng được giơ loan đao trong tay lên, âm thanh khàn khàn hô to: "Chiến!"

Hai trăm người cùng hô to như sóng dữ cuộn trào mãnh liệt.

Trên dưới Yến Vĩ doanh đều biến sắc.

Trong trận địa địch, Đường Nhất giục ngựa từ từ đi, như vào chỗ không người. Võ giả xung quanh không một ai dám lên trước, né tránh sang hai bên như thủy triều.

Đường Nhất giơ cao trảm mã đao trong tay lên, trảm mã đao đen như mực, như chiến kỳ vung cao, hấp dẫn khắp chiến trường. Sài Lang binh

nhanh chóng tập kết phía sau Đường Nhất, mỗi người bọn họ đều hưng phấn đến run rẩy, chiến ý sôi trào.

"Kết trận! Nhanh kết trận!"

Thanh âm kinh hoàng của Chương Chính truyền ra từ trong trận địa của địch. Địch không ngừng lui về phía sau, lần nữa kéo giãn cự ly.

Trên lưng ngựa, thân thể Đường Nhất thẳng tắp, mặt hắn trầm như nước nhìn địch nhân trước mặt liều mạng kết trận.

Trong đôi mắt trầm tĩnh uy nghiêm khép hờ, lại ánh lên vẻ kiêu ngạo.

Nếu ngay cả lũ chuột nhắt bọn ngươi cũng bắt không được, chẳng phải uổng thanh danh vô song của ta ư?

Đôi mắt khép hờ đột nhiên mở to, hàn quang lẫm liệt mạnh mẽ bắn ra, chân kẹp lấy bụng ngựa, miệng quát lớn: "Giết!"

"Giết!"

Tiếng rống giận nhịp nhàng vang lên, hai trăm người lính của Sài Lang binh đoàn như bị một sợi dây vô hình dẫn động, không hẹn mà cùng rống lớn.

Loan đao của mỗi người đều sáng lên quang mang. Nếu như từ trên trời nhìn xuống, sẽ thấy được những quang mang này hợp thành một vùng, đẽ đem Sài Lang binh đoàn* bao vây lại, giống như một cái liềm bén nhọn.

*Chỗ này chắc lão Tưởng nhầm rồi, phải là vây Yến Vĩ doanh chứ.

Xung trận hình lưỡi liềm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Liệt Hỏa Ngân Thương

Quảng Ngô mang theo mấy phần kinh sợ nhìn chằm chằm thiếu niên áo trắng trên lưng Hỏa Liệt điểu.

Hai bên liên tục liều mạng hơn hai mươi chiêu, nhưng Lăng Húc dường như chẳng hề hấn gì, không có một chút dấu hiệu mệt mỏi nào. Ngay từ đầu, Quảng Ngô cảm thấy thực lực Lăng Húc không tệ, nhưng vẫn có lòng tin cực kỳ, tự thấy có thể dễ dàng áp chế hắn. Nhất là độ hùng hậu của chân lực Lăng Húc còn xa mới bằng hắn, Quảng Ngô lập tức xem điều này là nhược điểm.

Đối diện với địch nhân có chân lực yếu hơn so với mình, biện pháp tốt nhất chính là lấy cứng đối cứng, bỏ hết những chiêu thức biến hoá kia, lấy sức mạnh giành thắng lợi.

Với kinh nghiệm phong phú, Quảng Ngô không chút do dự bắt đầu liều mạng.

Nhưng trôi qua hơn hai mươi chiêu, khí mạch Lăng Húc không có chút dấu hiệu khô kiệt, trái lại càng chiến càng dũng, thương thế càng lúc càng trầm trọng.

Tên gia hỏa này rốt cuộc là loại quái thai gì vậy?

Càng khiến Quảng Ngô kinh nghi không thôi chính là, trên huyết đao của hắn có vài điểm bạc nhỏ như sợi tóc, bất kể hắn thôi động chân lực như thế nào, cũng không thể hóa giải nó. Thứ này rốt cuộc là cái gì?

Lăng Húc vuốt ve ngân thương trong tay, đồng tử màu cam như ngọn lửa kia lộ ra sự kiên định không thể tả.

Trong giấc mộng Võ Tiên Ma Yểm, dường như đã trải qua mấy đời. Tâm ma của hắn nặng hơn xa người thường. Bởi vậy chiến đấu trong Võ Tiên Ma Yểm cũng thảm liệt dị thường.

Ngân Sương kỵ, tâm ma của hắn không ngờ lại là Ngân Sương kỵ.

"Ngân thương lạn tuyết, nhược vân bất nhiễm. Dương giác linh âm, thanh phong bất truyện. Nhật chiếu ngô ảnh, thương trực bất a. Hạo nhiên nhất tâm, vệ ngô tinh thần..."

Tiếng ca du dương chưa từng dừng lại dù chỉ một chút trong Võ Tiên Ma Yểm. Thân ảnh mơ hồ màu xám cuồn cuộn thương ý kia khiến tâm hồn hắn rung động.

Trường kỳ khắc khổ tu luyện thương pháp, hắn lĩnh ngộ cực nhanh đối với Thương Tiêm Hải Ngân Sương kỵ, không, là Bạch Dương Tinh Thần Thương. Dần dần, Lăng Húc cảm giác được sự huyền diệu của Bạch Dương Tinh Thần Thương.

Thương Tiêm Hải của hắn, liên miên không dứt, lấy lượng thủ thắng. Mà Bạch Dương Tinh Thần Thương, lại hoàn toàn không giống, chú trọng biến phức tạp thành đơn giản. Thương mang như ngôi sao, mỗi một thương đều vô cùng trầm trọng. Nương theo thế xông tới tọa kỵ, thương thế càng thêm kinh người. Ngay lần đầu chiến đấu với Ngân Sương kỵ, chỉ cần Lăng Húc vừa đụng đến mũi thương của Ngân Sương kỵ, cả người đã trực tiếp văng ra.

Mũi thương nhỏ bé lại ẩn chứa lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Lăng Húc hoài nghi, rất có thể lão sư nhận được truyền thừa không hoàn chỉnh. Sự khác biệt giữa Thương Tiêm Hải và Bạch Dương Tinh Thần Thương chỉ là một vài điểm rất nhỏ, lại biến thành hai loại thương pháp hoàn toàn khác nhau.

Lăng Húc say mê với thương pháp mới, tham lam điên cuồng hấp thu tất cả.

Hắn không nhớ rõ đã đánh qua bao nhiêu trận trong giấc mộng kia. Hắn chiến đấu không biết mệt mỏi, bắt chước không biết chán, học tập Bạch Dương Tinh Thần Thương.

Hắn thật sự không hiểu được, vì sao tâm ma của mình lại là Ngân Sương kỵ. Hắn vốn tưởng rằng tâm ma của mình sẽ là kẻ phản bội kia. Nhưng trong Võ Tiên Ma Yểm không có nhiều thời gian cho hắn suy nghĩ.

Trong chiến đấu thảm liệt, cuối cùng thoát ra được. Vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa phấn chấn tinh thần.

Lăng Húc nhìn chăm chú vào Quảng Ngô ở trước mặt, trong lòng thoải mái không nói nên lời. Trong Võ Tiên Ma Yểm luôn bị áp chế, sau cùng hắn cũng không thắng được Ngân Sương kỵ, không biết thế nào lại thoát ra khỏi cõi mộng.

Nhưng mà bị áp chế nhiều ngày như vậy, dù biết rõ đối phương là Ngân Sương kỵ truyền kỳ, thì trong lòng Lăng Húc vẫn nghẹn một bụng lửa giận. Tính hắn vốn nóng nảy, hơi khó chịu là đánh đập tàn nhẫn. Cục tức này nghẹn lại trong bụng, thế nhưng đối phương quá mạnh mẽ, vậy nên chỉ có thể ôm hận trong lòng.

Ý đồ muốn cứng đối cứng của Quảng Ngô vừa lúc hợp ý hắn.

Hơn nữa, tuy rằng trong Võ Tiên Ma Yểm ma luyện thương pháp, nhưng dù sao đó vẫn là cõi mộng, mà không phải hiện thực. Lăng Húc sờ lên ngân thương, tuy rằng cảm giác quen thuộc, nhưng so với cõi mộng lại có khác biệt.

Ngay từ đầu, thương pháp của hắn vẫn còn có chút trúc trắc.

Nhưng Quảng Ngô dự định lấy lực thủ thắng, lại làm cho hắn có thời gian hoà hoãn. Liên tục liều mạng hơn hai mươi chiêu, Lăng Húc càng thấy thuận tay. Ý cảnh của Bạch Dương Tinh Thần Thương cũng dần dần được phát huy ra, thương thế của chiêu sau nặng hơn chiêu trước.

Tóc bạc dài tung bay, trên mặt Lăng Húc sôi trào chiến ý. Cách chiến đấu như thế chính là phương thức hắn thích nhất. Trong Võ Tiên Ma Yểm, hắn học được một kỹ xảo cực kỳ thực dụng, đó chính là nhân kỵ hợp nhất!

Ngân Sương kỵ biểu diễn cho hắn xem, cái gì gọi là nhân kỵ hợp nhất.

Lão sư qua đời sớm, Thương Tiêm Hải của Lăng Húc đa phần đều là tự mình tìm hiểu. Hắn thích cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ mà lâm li khi ngồi trên Hỏa Liệt điểu xung phong, không hề suy nghĩ phức tạp.

Mà Ngân Sương kỵ biểu diễn cho hắn xem cảnh giới nhân kỵ hợp nhất, khiến hắn mở rộng ra tầm mắt, bừng tỉnh đại ngộ, thì ra tọa kỵ được dùng như thế này.

Đây là lần đầu tiên Lăng Húc chân chính vận dụng.

Vài lần vừa rồi tuy không thành công, nhưng cũng làm cho hắn tìm được một ít đầu mối. Hỏa Liệt điểu là cơ quan thú, nhưng cơ quan thú cũng tiêu hao năng lượng tinh thần thạch, trên bản chất không hề khác biệt với chân lực trong cơ thể hắn.

Then chốt của nhân kỵ hợp nhất đó là cần phải làm sao cho chân lực cả hai hô ứng lẫn nhau.

Liên tục vài lần thử nghiệm, Hỏa Liệt điểu cũng từ từ hiểu được ý đồ của Lăng Húc, chân lực trong cơ thể nó đột nhiên tăng mạnh.

Oanh!

Hỏa Liệt điểu toát ra ngọn lửa đỏ rực đột nhiên bốc lên thân thể Lăng Húc, hoàn toàn bao phủ Lăng Húc trong đó. Một người một kỵ hóa thành một vệt lửa, uy thế tăng vọt.

Trong lòng Lăng Húc mừng như điên, thành công rồi!

Hắn không hề cảm thấy sức nóng từ ngọn lửa của Hỏa Liệt điểu, trái lại là cảm giác ấm áp dào dạt thoải mái không thể nói nên lời. Quan trọng nhất chính là khí thế mình và Hỏa Liệt điểu đã hợp lại làm một, là một khối thống nhất.

Chính là như vậy!

Hỏa Liệt điểu cũng hưng phấn đến cực điểm, bỗng dưng kêu lên một tiếng cao vút, tốc độ càng tăng!

Ngồi ở trên lưng Hỏa Liệt điểu đang lao như bay, tầm mắt Lăng Húc không ngừng chấn động, nhưng tất cả mọi thứ xung quanh, đều trở nên rõ ràng một cách kỳ lạ, tựa như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Lăng Húc rất hưng phấn, loại cảm giác này thật quá tốt!

Từ trúc trắc đến quen thuộc, cứng đối cứng làm tà hỏa uất nghẹn trong lòng hắn bao lâu được phát tiết. Lúc hắn ngộ ra nhân kỵ hợp nhất, bất luận tinh khí thần trên người đều đạt đến đỉnh điểm trước nay chưa từng có.

Đợt tiến công này mang theo uy thế mạnh mẽ chưa từng có.

Sắc mặt Quảng Ngô khẽ biến, hắn chỉ cảm giác một vệt lửa nóng cháy rừng rực đang ầm ầm lao nhanh tới. Không khí trước mặt, đều trở nên nóng rực, sát khí thấu xương tràn ngập trong mỗi tấc không khí đang nóng rực kia.

Hắn thấy mình như trong một biển dung nham, không ngờ lại sinh ra cảm giác không thể trốn tránh.

Báo động trong lòng cuồn trào dâng lên, hắn hiểu rằng đã đến lúc liều mạng. Khí thế đối phương quá mạnh mẽ, mạnh đến mức làm dao động tâm thần của hắn!

Lúc này nếu trong lòng có chút ý định lùi bước, thì chỉ có kết quả chết tại chỗ. Hiện tại chỉ có thể trong chết cầu sống, mới hy vọng một

đường sinh cơ. Hắn giết người vô số, tuy rằng khiếp sợ trước uy thế tiến công của Lăng Húc, nhưng trong nháy mắt, đã đưa ra quyết định.

Quảng Ngô lớn tiếng huýt dài, chân lực toàn thân xoay chuyển, tóc tai bù xù, tình trạng như điên cuồng, quần áo toàn thân căng phồng lên, quanh thân đột nhiên nồng nặc những tia máu đỏ sậm.

Tia máu trên huyết đao trong tay càng kinh người, giống như vô số huyết tương bao vây lấy thân đao. Hắn giống như mới bò ra từ trong chiến trường Tu La. Ngay cả hào quang xung quanh cũng bị những tia máu đỏ thẩm hấp dẫn, trở nên đen như mực, càng tăng thêm mấy phần quỷ dị âm lãnh.

Con mắt hắn chớp động ánh sáng đỏ thẩm yếu ớt, lạnh lẽo đáng sợ. Hắn cắn vỡ đầu lưỡi, một dòng máu tràn ra trong miệng, vận sức chờ phát động.

Đúng vào lúc này, Lăng Húc giết tới.

Liệt diễm cuồn cuộn, thế như sấm đánh. Bên trong ngọn lửa đỏ cuộn trào, một điểm sáng lạnh nở ra.

Liệt Hỏa Ngân Thương!

Quảng Ngô vứt bỏ tất cả tạp niệm, bỗng dưng phun ra ngụm máu trong miệng, hét lên như sấm mùa xuân: "Chém!"

Đây chính là tuyệt chiêu cứu mạng của hắn, Huyết Lôi Âm!

Lăng Húc chỉ cảm thấy ngực khó chịu, thanh âm ma quái chui vào não, máu huyết cả người gần như đông cứng trong nháy mắt. Hắn hoảng sợ trong lòng, đây là loại võ kỹ gì! Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Dương giác Phong Linh buộc trên ngân thương đinh đang một tiếng. Tiếng chuông nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy này trong tai Lăng Húc lại giống như sấm sét. Hắn chỉ cảm thấy đầu oong oong, toàn

thân buông lỏng, cảm giác quỷ dị lạnh lẽo mới vừa rồi đột nhiên biến mất.

Khuôn mặt dữ tợn của Quảng Ngô mang theo nồng nặc huyết đao nhanh chóng phóng đại trong mắt hắn.

Lăng Húc theo bản năng đâm ra một thương!

Mũi thương ướt đẫm chuẩn xác mà đâm trúng lưỡi của huyết đao trên tay Quảng Ngô!

Khuôn mặt dữ tợn Quảng Ngô đột nhiên trở nên kinh sợ, kèm theo vẻ không thể tin!

Phanh!

Huyết đao trong mắt Lăng Húc trực tiếp nổ thành từng mảnh nhỏ, Lăng Húc không cần nghĩ ngợi, cổ tay run lên.

Một ngọn lửa lướt trên mặt cát, mang theo một vệt sáng đỏ rực, tựa như một cơn gió, bay đến trước mặt Quảng Ngô.

Quảng Ngô giống như một con rối, vẫn giữ tư thế chém xuống, không chút động đậy.

Vài giây sau, một giọt máu chảy ra từ trán của hắn.

Phanh!

Cái đầu Quảng Ngô không báo trước mà nổ tan tành, thi thể không đầu như cọc gỗ ầm ầm đổ xuống.

Lăng Húc ngừng lại, hắn xoay người, trong lòng ngoài phấn chấn còn có một chút không thể tin tưởng.

Không ngờ mình lại có thể giết chết lão gia hỏa này!

Đây là Bạch Dương Tinh Thần Thương sao?

Đây là chiến pháp của Ngân Sương kỵ sao?

Thật... Thật quá mạnh mà! Chiến pháp cường đại như thế, sao có thể bị đánh bại chứ?

Lão sư, người thấy được không, tiểu Húc đã trở nên mạnh mẽ hơn so với trước đây rồi!

Trong lòng hắn vô cùng kích động, chân lực trong cơ thể không còn chút nào. Một thương kia tuy rằng uy mãnh vô cùng, nhưng cũng vắt sạch toàn bộ lực lượng trên người hắn. Nhưng hắn không hề cảm thấy mệt mỏi chút nào, cả người chìm đắm tại trong phấn khích và kinh hỉ không gì sánh bằng.

Vĩnh Tiên Trung thong dong quan chiến trợn mắt đứng dậy. Trên mặt hắn mang theo vẻ không thể tin nhìn Quảng Ngô đổ xuống, hắn thật sự bị chấn động đến mức nói không ra lời. Một màn vừa rồi thực sự quá kích động.

Đó là Quảng Ngô...

Vĩnh Tiên Trung cuối cùng vẫn là người nhìn quen trường diện lớn. Tuy rằng trong lòng kinh hãi khó giải thích, nhưng trên mặt hắn vẫn cố gắng trấn định.

Chỉ là...

Hắn quay khuôn mặt sang nhìn ngọn lửa vừa dừng lại kia, giật mình ngây người không nói gì.

Lửa tắt dần, thân ảnh thiếu niên áo trắng hiện ra ở trước mặt hắn. Trên mặt thiếu niên lộ ra nét mệt mỏi, ngay cả tay cầm thương cũng hơi run rẩy, rất hiển nhiên độ tiêu hao của một thương vừa rồi cũng rất kinh người.

Lăng Húc đã không còn sức để tiếp tục chiến đấu.

Vĩnh Tiên Trung lại không dám sinh ra một chút khinh thị nào, thứ hạng của hắn cùng Quảng Ngô khác biệt không lớn, Quảng Ngô không ngăn cản được đợt tiến công này, mình có thể ngăn được không?

Trong lòng Vĩnh Tiên Trung không dám chắc.

Tên gia hỏa này là ai? Đó là thương pháp gì?

Hạc cũng cực kỳ giật mình, hắn dĩ nhiên tin tưởng Lăng Húc, nhưng mà cũng không ngờ được Lăng Húc có thể giải quyết Quảng Ngô. Hắn thậm chí đã chuẩn bị ra tay tương trợ.

Không ngờ Lăng Húc lại cường đại như thế!

Trong đôi mắt trầm tĩnh như nước của Hạc lại hiện lên vẻ hưng phấn và chiến ý.

Quả nhiên không hổ là người kế thừa Ngân Sương kỵ!

Hạc không tự chủ mà siết chặt Hạc kiếm trong tay, cảm xúc không khỏi dâng trào.

Mọi người đều mạnh hơn rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Hoàng Phủ Hoành

Yến Vĩ Doanh của Chương Chính cho đến trước lúc bị đả kích, sĩ khí bị kìm hãm, nhưng do Chương Chính la hét om xòm nên lại bày trận thế lần nữa.

Nhưng đợt xung phong của binh đoàn Sài Lang sắc bén vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

Đường Nhất đi đầu đã vọt tới trước trận đối phương, trảm mã đao trong tay ầm ầm chém xuống. Phía sau hắn, toàn bộ Sài Lang binh đều đặn nhịp nhàng khua đao!

Chỉ thấy quang mang bao phủ binh đoàn, tụ lại cực kỳ nhanh chóng ở đầu trận. Chúng hóa thành tám đạo đao mang thật lớn, độ cao vượt quá ba thước.

Tám đạo đao mang kèm theo tiếng gào thét đáng sợ bay về phía Yến Vĩ Doanh của Chương Chính, đánh lên quang tráo, quang tráo mỏng manh tựa như thủy tinh, trong nháy mắt bị đánh tan.

Thế tới của đao mang chưa dứt, lan tràn vào trong trận doanh địch.

Yến Vĩ Doanh thoáng chóc bị chia thành 8 đường máu, trên đường đao mang đi qua đều là huyết nhục tung tóe, chiến trận của Yến Vĩ Doanh vậy mà dưới đạo đao mang bị đánh thông suốt.

Chương Chính hoàn toàn ngây ngốc, cái này … cái này là dạng võ tướng gì thế.

Cả đời hắn chưa từng nghe thấy dạng công kích như thế, ánh mắt hắn mờ mịt, rõ rang đây chỉ là một chi binh đoàn pháo hôi mà, tại sao có thể cường đại như thế? Chẳng lẽ lúc trước là do bọn chúng ngụy trang?

“ Sát!”

Đường Nhất thống lĩnh binh đoàn, thế tới như lưỡi liềm, đâm sâu vào trận doanh quân địch.

Rất nhiều binh sĩ trong Sài Lang Binh Đoàn phía sau hắn thở hổn hển, khuôn mặt lộ ra thần sắc mệt mỏi, khí lực không thông. Một đao khi nãy vậy mà lấy đi hơn phân nửa chân lực của mọi người. Nhưng tròng mắt mỗi người đều đỏ lên, trong cơ thể như có đoàn hỏa diễm thiêu đốt. Tuy họ đã hao tổn rất nhiều khí lực nhưng bọn họ không hề có chút run sợ.

Mọi người đồng thanh hô: “ Sát !”

Âm thanh vang vọng khắp nơi, thiên địa biến sắc.

Yến Vĩ Doanh chịu một đao của binh đoàn Sài Lang, vốn đã run sợ đến tận tâm can, sĩ khí vốn đã suy giảm, nay cuối cùng cũng sụp đổ. Một số binh sĩ nhát gan, thét lên chói tai, xoay mình liều mạng chạy trốn. Lập tức tình tạo nên tình cảnh hỗn loạn, binh đoàn Yến Vĩ ầm ầm sụp đổ như tuyết lở núi tan.

Chương Chính được kẻ bên cạnh đỡ chạy trối chết, mặt y dại ra.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

“Tặc tử, chịu chết đi!”

Đạo đao mang thật lớn, lướt sát mặt đất. Đao mang lướt qua đám đào binh phía trước, phạt chết hết cả.

Đường Nhất giục ngựa đến trước thi thể Chương Chính, trong lúc những binh sĩ nhìn hắn đầy cuồng nhiệt phấn khích thì sắc mặt hắn trầm

tĩnh, không nhìn ra chút vui buồn.

Đám địch nhân như thế, đánh bại cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Đường Nhất suy nghĩ làm thế nào để nâng cao trình độ Sài Lang Binh Đoàn lên tầng cao mới. Chiến đấu ở trình độ này, có gì đáng để cao hứng?

***

Vô Song của ta chính là Xung Phong!

Hành lang trống rỗng không một bóng người, chỉ có tiếng xé gió do Đường Thiên chạy tạo ra.

Mồ hôi chảy dài trên mặt hắn, khắp người hắn đâu đâu cũng có vết thương. Đường Thiên ở trong phòng Tự Sát suốt 18 ngày, chẳng có một chút thời gian nghỉ ngơi.

Gió bên tai gào thét, Đường Thiên cố gắng hết sức mà chạy. Hắn nhủ thầm: “Nhanh hơn, nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút nữa!”

Cả đời Đường Thiên chưa từng chạy chăm chú như thế, không tiếc tất cả, liều mạng mà chạy.

Tàng Phong Bộ dưới chân Đường Thiên dần dần phát sinh biến hóa. Cước bộ ngày càng nhẹ, lực cản không khí cũng càng nhỏ, nhưng hắn không cảm thấy mừng rỡ, vẫn giữ y vẻ liều mạng mà chạy, cố gắng chạy nhanh hơn.

Đường Thiên thầm ước thời gian chậm lại thì tốt biết mấy. Hắn cắn chặt môi, sâu trong ánh mắt của hắn có thể thấy được một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt mãnh liệt.

Nhanh hơn một chút nữa!

Đường Thiên, nhất định được! Nhất định, nhất định, nhất định ngươi sẽ làm được.

Oanh!

Thân thể Đường Thiên bỗng trở nên nhẹ nhàng, lực cản không khí thoáng chốc bỗng biến, hắn như cưỡi gió, tốc độ gia tăng nhanh chóng. Thân hình Đường Thiên nhoáng lên, trong nháy mắt hắn xuất hiện cách chỗ cũ hơn trăm trượng.

Trên Vô Song bảng, một cái tên lại sáng lên.

Khuôn mặt phủ đầy mồ hôi, răng cắn chặt, ý chí của thiếu niên không gì có thể ngăn cản được.

***

Tốc độ của Lương Thu không nhanh, thân pháp của hắn cũng không có điểm gì đặc biệt hơn người, nhưng mà thiết cầu nặng nề giống như những quả chùy nặng gào thét trầm thấp đánh lên trên binh khí lập tức chấn chúng gãy nát.

Lương Thu ra tay không nhanh nhưng lực lượng thật kinh khủng, nơi y đánh tới người ngã ngựa đổ.

Sau khi Lương Thu khổ luyện tại dòng nước xiết đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, mỗi cử chỉ giơ tay nhất chân của y đều mang theo lực lượng kinh người. Công kích của y bây giờ rất đơn giản, không có quang mang bắt mắt nhưng mà lực lượng trong quả thiết cầu bây giờ lại có thể xuyên thấu qua áo giáp trực tiếp tấn công võ giả bên trong.

Âm Dương Tán Thủ hoàn toàn có tư cách leo lên cấp vũ kỹ vô song.

Tuy Lương Thu chưa lĩnh ngộ được ý nghĩa chân chính của Âm Dương Tán Thủ nhưng thế tới của y vẫn như mãnh hổ, không gì có thể ngăn cản được.

Bỗng nhiên, gió rít lên khác thường.

Lòng Lương Thu trầm xuống, khẽ quát một tiếng, cổ tay y run lên kéo thiết cầu đánh nhanh về phía sau.

Phanh!

Thanh va chạm âm trầm thấp từ phía sau truyền đến, có người kinh hô: “Cẩn thận, khí kình của hắn có điều cổ quái!”

Cùng lúc đó, hai bên Lương Thu đồng thời vang lên tiếng gió rít, y biết rằng đã gặp phải binh đoàn tinh nhuệ!

Trong nháy mắt Lương Thu đã bị bao vây, y hít sâu một hơi, không tiến mà lui, nương theo lực đạo của thiết cầu, thân hình y nghiêng về phía sau. Binh đoàn tinh nhuệ phía sau chưa kịp khôi phục lại như cũ sau một kích của y. Phản ứng của Lương Thu với đại nhân vượt ngoài dự đoán của mọi người, sắc mặt gã khẽ biến. Gã biết rằng nếu bây giờ còn tránh né, vòng vây sẽ tự động tan rã.

Gã cắn chặt răng, chém một đao về phía Lương Thu rút lui.

Lương Thu như có con mắt phía sau, đột nhiên giơ tay lên, ha, một quả thiết cầu dưới nách Lương Thu bay ra bắn thẳng vào mặt gã. Y vô cùng hoảng sợ, vô thức chém về phía thiết cầu.

Phanh!

Một cỗ lực lượng cường hãn từ đao truyền vào trong cơ thể gã, ngực đau nhói gã há miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

Lương Thu còn muốn tiếp tục truy kích nhưng hai đạo đao mang đã lao tới mặt y. Rơi vào đường cùng, Lương Thu run hai tay kéo hai quả thiết cầu bay trở về trực tiếp đánh lên hai đạo đao mang.

Phành!

Thân thể Lương Thu chấn động, lui liên tục vài bước mới đứng vững.

Khi Lương Thu thấy rõ người đến, y nhủ thầm "quả nhiên là quân tinh nhuệ", ba người mặc áo giáp có khí thế hoàn toàn khác biệt những người khác. Lương Thu thu thiết cầu về, sắc mặt y âm trầm, y biết rõ màn khổ chiến chỉ mới vừa bắt đầu.

Bất luận chi binh đoàn thế nào cũng đều có cao thủ tọa trấn. Không có cao thủ tọa trấn là điều không thể. Cao thủ không chỉ có tác dụng chống lại cao thủ của quân địch mà còn trong thế cục giằng co với thời gian ngắn nhất phá vỡ cục diện bế tắc.

Thân hình Tư Mã Hương Sơn phiêu hốt quỷ dị, binh đoàn Trọng Giáp toàn những võ giả thân hình cao lớn cực kì tiện lợi đối với hắn, thân thể hắn linh hoạt tựa như rắn, trong bóng tối di chuyển nhẹ nhàng như gió, một khi phát hiện ra kẽ hở là lúc hắn lộ ra răng nanh.

Võ giả ngã trong tay hắn thường chỉ có vết thương rất nhỏ trên người.

Một kích trí mạng, một chạm là xong.

Bỗng dưng, Tư Mã Hương Sơn lạnh cả sống lưng, hắn không chút do dự, thân hình trầm xuống như con rắn, dán sát mặt đất bắn sang chỗ khác.

Coong!

Một đạo kiếm quang cứ theo sau lưng hắn, không chém lên mặt đất.

Hàn ý thấu xương làm tóc gáy của hắn dựng cả lên, hắn không dám ngừng lại chút nào mà cứ liều mạng di chuyển về phía trước. Hàn ý sau lưng như giòi bám trong xương không rời.

Ba tên kiếm khách mặc áo đen thấp lùn cầm một thanh kiếm nhọn cứ theo sát hắn không ngừng nghỉ.

Đối thủ của Hàn Băng Ngưng là một đôi tỷ muội song sinh. Mặc dù thực lực hai người hơi yếu nhưng lại có tâm hữu linh tê, phối hợp ăn ý. Hơn nữa hai người còn được sự trợ giúp của hơn 20 võ giả để ổn định cục diện.

Tình hình A Mạc Lý còn kinh nữa. Vây quanh hắn là ba tiểu đội hơn 30 người.

Chỉ có Binh là còn thong dong. Lão quen với tác chiến binh đoàn cho nên thủy chung không bị kìm kẹp. Nhưng lúc này trong lòng lão cũng tràn đầy kinh ngạc, chủ tướng của đối phương quả nhiên không phải là hạng người vô năng.

Đối phương hiểu rõ ý đồ của Binh, và cũng nhận thấy đám A Mạc Như vậy thì tiếp theo mục tiêu chủ yếu của đối phương chỉ có một, đó là chính mình!

Binh vươn ra phía trước, khuôn mặt không biểu hiện gì nhưng Lý có nhược điểm không có kinh nghiệm phối hợp chiến đấu với binh đoàn, nên dùng bộ hạ tinh nhuệ cuốn lấy bốn người, khống chế chặt chẽ sự chủ động trên chiến trường.

Mép khẽ nhếch lên. Đã chờ ngươi ở đây lâu rồi!

Mặc dù đối phương dùng tinh nhuệ vậy khốn bốn người A Mạc Lý nhưng bốn người vẫn có ảnh hưởng rất lớn. Nếu bảo chủ tướng đối phương khống chế một mảng lưới lớn thì ở trong võng lưới rộng có bốn lỗ thủng lớn.

Một ý đồ rõ rệt hiện trong lòng Binh.

Người khác có lẽ còn cần thêm công kích mới xác định được vị trí của ngươi, còn ta đã khóa được vị trí rồi!

Binh chợt ngẩng đầu, ánh mắt liếc sang một nơi ở bên trái cách đó 30 trượng.

Mắt lão nhìn một đám lính, chỗ này nhìn qua không khác chỗ khác nhưng nhìn kỹ có thể thấy bọn chúng dường như tạo thành một vòng bảo vệ.

Ánh mắt Binh dừng lại ở một người trung niên khuôn mặt phong sương.

Hoàng Phủ Hoành cảm thấy có người qua Thiên Không Hổ quan sát lão thì sắc mặt đột biến. Đối phương thế mà đã tìm thấy nơi mình ẩn náu!

Thiên Không Hổ triển khai thế trận, đang muốn xung phong.

Bỗng nhiên, Binh nhận thấy một luồng khí tức rất nguy hiểm, lão bỗng dưng ngẩng đầu thì nhìn thấy một thân ảnh không biết xuất hiện từ lúc nào mà chình ình trên đỉnh đầu.

Diệp Triều Ca!

Khi Binh nhìn thấy Tỉnh Hào trong tay Diệp Triều Ca, sắc mặt tái nhợt.

"Cẩn thận!"

Binh hét lớn, thanh âm vang khắp chiến trường.

Nhưng vào lúc này, từ trên trời vang vọng tiếng Diệp Triều Ca cuồng tiếu: "Chết cả lũ đi!"

Kiếm của Tỉnh Hào trong tay hắn chém ra mấy chục kiếm như cuồng phong bạo vũ xuống bên dưới!

Oành!

Bầu trời trên đầu mọi người bị vô số kiếm khí phá tan thành từng mảnh nhỏ, giống như ao bị khuấy động, thân ảnh Diệp Triều Ca trong nháy mắt trở nên mơ hồ.

Vô ảnh kiếm khí rơi xuống như mưa, công kích không khác nhau chút nào.

Hoàng Phủ Hoành trợn mắt như sắp nứt, vạn lần lão không ngờ là Diệp Triều Ca đến minh hữu không tha!

A Mạc Lý nhặt cự thuẫn lên che trước mặt theo bản năng.

Oành!

A Mạc Lý giống như bị đánh một chùy nặng đánh trúng, đầu óc mông lung. Hạt cát dưới chân nổ tung thành một hố sâu chừng 3 trượng, đường kính hố quá 5 trượng.

Máu tươi chảy dọc cánh tay cầm lá chắn, nhìn thấy mà giật mình.

Một thân ảnh màu lam xẹt qua hắn, một tay tóm lấy A Mạc Lý đã trắng bệch khuôn mặt như tờ giấy, chân chạy như điên!

"Rút lui!"

Ưu thế của kinh nghiệm phát huy tới mức vô cùng nhuần nhuyễn, Binh phản ứng nhanh nhất. Trong nháy mắt lão liền đoán được thực lực song phương chênh lệch quá lớn tới mức nào. Thiên Không Hổ bế A Mạc Lý, chỉ một khắc sau đã ở bên cạnh Lương Thu. Binh bình tĩnh lạnh lùng nhưng không đãng trí, trong bốn người thì kinh công của Lương Thu và A Mạc Lý kém nhất.

Ngoại trừ A Mạc Lý chịu một đòn, ba người kia nhanh chóng tránh được.

Hàn Băng Ngưng và Tư Mã Hương Sơn không nói hai lời, theo sát Binh, chân cũng chạy như điên.

Diệp Triều Ca đứng trên bầu trời, miệng lẩm bẩm: "Cho cả đám khốn khiếp chết cùng một hố thì tràng diện đẹp đẽ hơn một chút đó. Ha ha ha ha!"

Hắn thong thả xách Tỉnh Hào theo, ung dung đuổi theo hướng đám Binh vừa chạy trốn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Vây Công

"Vừa rồi thịt nướng mùi vị không tệ, giống như có mùi thơm gỗ thanh vân, rất đặc biệt." Hạc mỉm cười.

Hắn và Vĩnh Tiên Trung nhàn nhã tiến lên, Lăng Húc ngồi trên lưng Hỏa Liệt Điểu khôi phục thể lực.

Mặt Vĩnh Tiên Trung thấy đã bớt run, lòng nhỏ máu, trong sa mạc chỉ có cát là cát, đâu tìm ra gốc cây, rơi vào đường cùng, hắn chỉ còn cách đem cái bàn bằng gỗ thanh vân uống trà của mình ra. Gỗ thanh vân giá cực mắc, một cái bàn trà nhỏ như vậy hắn tốn 20 vạn tinh tệ để mua; lại tốn 10 vạn mời danh sư điêu khắc nên các vân thẳng, đẹp, rõ ràng lắm.

Đây là lợi khí hắn dùng để biểu hiện phong cách bất phàm của mình khi trước hoa dưới trăng, khi phẩm trà ngắm trăng, khi nói chuyện cùng các giai nhân về lý tưởng cuộc sống, khoái làm sao! Nhưng…. Hắn mạnh mẽ lôi ra bộ dáng tươi cười nói: “Hiền đệ thích là tốt.”

Giờ hắn đang vắt óc tìm cách cứu vãng, quan hệ của sư phụ và Xạ Thủ Tọa không phải tầm thường. Ngữ khí mỗi lần ông nói đến Thiên Hậu á… Vĩnh Tiên Trung có kinh nghiệm tán gái rất hoài nghi, sư phụ mình có 8, 9 phần là âm thầm ngưỡng mộ bà, chỉ là thực lực ông không cao nên không đủ dũng khí mở miệng thôi. Vĩnh Tiên Trung lão luyện chuyện cưa gái với cái loại ngữ khí ấy của lão sư rất là quen thuộc, bất quá…

Hắn đương nhiên không dám hỏi lão sư để chứng thật, nếu ông thẹn quá hóa giận, chắc ổng cắt chân mình là nhẹ!

Tuyệt đối đừng có đi trêu chọc lão đầu tử.

Được rồi, đại trượng phu co được dãn được, Vĩnh Tiên Trung âm thầm tự động viên.

Nói thật thì ở chung với Hạc rất đã, tính cách Hạc tu dưỡng không có chỗ nào bắt bẻ được, luông kính trọng hữu lễ với người khác, lại rất ôn hòa, Vĩnh Tiên Trung chặc lưỡi không thôi.

Cái chướng mắt duy nhất là hắc y Hạc mặc rách rưới không chịu nổi, chắc trước đó đã trãi qua chuyện cực khổ nào đó. Vĩnh Tiên Trung coi chuyện tục vụ trong môn phái, kiến thức rộng rãi, hắn đánh giá Hạc rất cao. Đệ tử thế gia vốn có tài nguyên đầy đủ, nếu tự mình còn có thể chịu cực khổ, thế thì thành tựu tương lai tất nhiên không có hạn lượng.

Hơn nữa… Vĩnh Tiên Trung liếc qua Lăng Húc đang trên lưng chim, thực lực người kia cũng sâu không lường được. Hắn khổng khỏi sinh ra hứng thú với những người này, trong đám người này, thanh danh nổi nhất không phải Hạc có bối cảnh sâu, cũng không phải Lăng Húc có thực lực phi phàm trước mắt, mà là Đường Thiên. Đường Thiên kia mạnh tới mức nào? Vĩnh Tiên Trung hết sức tò mò.

Hắn cũng giữ sự bình thản, một đường cùng Hạc cười nói, không có chút giương cung bạt kiếm nào của trước đó.

Khi ba người đến Sài Lang Bộ Lạc, thấy binh đoàn do Đường Nhất dẫn đầu đã về từ trước.

Thấy binh đoàn còn hoàn hảo, Hạc, Lăng Húc cùng thở ra nhẹ nhõm, mà mắt Vĩnh Tiên Trung thì lóe lên một tia dị sắc. Vĩnh Tiên Trung tự nhiên sẽ không đặt Yến Vĩ Doanh của Chương Chính vào mắt, nhưng ở 19 châu Bắc Thiên cũng là một cỗ lực lượng không tồi, vậy mà bại rồi?

Đột nhiên Hạc quay ngang, nhìn ra xa, ánh mắt ngưng trọng.

Chớp mắt, ở cồn cát xa xa xuất hiện mấy chấm đen nhỏ.

“Chuẩn bị chiến đấu.”

Tiếng quát của Hạc làm mọi người rùng mình.

Liền đó, mọi người thấy rõ kẻ đến, Thiên Không Hổ cầm A Mạc Lý cùng Lương Thu, Hàn Băng Ngưng với Tư Mã Hương Sơn chạy theo ngay sau, bộ dạng kia, tuyệt không phải thắng mà về, nhưng sau lưng họ lại không có bóng một ai. Mấy lần lên xuống, Binh đã đứng bên mọi người.

“Diệp Triều Ca tới rồi.”

Binh nói làm Hạc và Lăng Húc biến sắc.

“Tỉnh Hào bại?” Lăng Húc trầm giọng hỏi.

“Ừm!” Binh không nói nhảm: “Tiếp theo hắn muốn giết sạch chúng ta.”

Sắc mặt mọi người kém vô cùng, ở đây ai không phải mắt cao hơn đỉnh đầu, là gia hỏa kiệt ngạo bất tuân?

“Khẩu khí thật lớn!” Lăng Húc nhịn không được hừ lạnh.

Ngoài dự đoán của mọi người, Binh nói: “Hắn có thực lực như vậy.”

Mặt Hạc và Lăng Húc cùng ngưng trọng lên, thực lực Binh sâu không lường được, ánh mắt lại khá cao, mà lời nói không giống nói giỡn.

Binh ném A Mạc Lý thả xuống.

“A Mạc Lý bị thương?” Hạc liền hỏi.

“Tiếp Diệp Triều Ca một kiếm, hơi thoát lực.” A Mạc Lý đã hồi phục tinh thần, ũ rũ. Nhưng song chưởng của hắn bị một kiếm kia của Diệp Triều Ca làm máu chảy tùm lum, nhìn rất đáng sợ, thật ra thương thế cũng không nặng. Nhưng ngẫm lại, nhiều người như vậy, mà mình bị thương, A Mạc Lý cảm thấy trước mắt tối tăm.

Hạc cùng Lăng Húc liếc nhìn nhau, một kiếm của Diệp Triều Ca, vậy mà khiến cho A Mạc Lý thoát lực.

A Mạc Lý vốn có thần lực trời sinh, lại vừa trãi qua tử vong đặc huấn, là một tên cậy mạnh điển hình, thế mà chỉ đở của Diệp Triều Ca một kiếm đã thoát lực; vậy một kiếm của Diệp Triều Ca mạnh đến mức nào?

Binh không nhìn thấy Đường Thiên, trong lòng có chút thất vọng, nhưng rất nhanh hắn đã điều chỉnh tâm tình, trên chiến trường các loại tình huống ngoài ý muốn cũng có thể phát sinh, nhưng chiến đấu luôn phải tiếp tục.

Binh đem A Mạc Lý ném cho chạy tới Hỏa Mã Nhĩ, bảo mọi người trở về bên trong hàng rào.

Binh chú ý tới Vĩnh Tiên Trung, không nói gì, chỉ liếc sang Đường Nhất.

Đường Nhất không đi qua mà suất lĩnh Sài Lang Binh Đoàn đứng cách mọi người chừng 200m.

Vĩnh Tiên Trung cảm thấy miệng đắng chát, mọi người không biết tính Diệp Triều Ca nhưng chẳng lẽ hắn cũng không biết sao? Diệp Triều Ca một khi giết đỏ mắt, sẽ không ai ngăn lại được, dù cha hắn là Diệp Cửu cũng vậy. Nhưng nếu như ngồi nhìn Hạc bị Diệp Triều Ca giết, khi trở về sẽ khó ăn nói.

Thân ảnh Diệp Triều Ca rốt cục rơi vào tầm mắt mọi người.

Vĩnh Tiên Trung đột nhiên bay lên không trung: "Triều Ca! Khoan động thủ đã!"

Diệp Triều Ca xách Tỉnh Hào ngừng lại, nheo mắt hỏi: “Chuyện gì?”

Vĩnh Tiên Trung khá sợ cậu em vợ này của mình, bị ánh mắt đầy sát khí của Diệp Triều Ca nhìn lại, trong lòng không khỏi run lên, nhưng vẫn gắng kiên trì nói: “Hạc là bạn cũ của sư phụ ta, kính xin Triều Ca…”

Diệp Triều Ca không có chút ấn tượng gì với người tên ‘Hạc’, hắn thản nhiên nói: “Ngươi dẫn hắn đi.”

Vĩnh Tiên Trung thở ra nhẹ nhõm: "Đa tạ Triều Ca!"

Nhưng vào lúc này, âm thanh bình tĩnh của Hạc lại vang lên: “Đa tạ ý tốt của Vĩnh huynh, bất quá, tuy thực lực Hạc tầm thường nhưng quyết không bỏ bạn bè mà chạy.”

Vĩnh Tiên Trung há to miệng, nhưng không biết nên khuyên bảo thế nào, ngữ khí Hạc bình tĩnh đến cực điểm, cũng cực kỳ kiên quyết.

"Ha ha, người khác không lĩnh tình! Ngươi cút sang một bên đi, không cần ở đây vướng chân vướng tay, cẩn thận không ta giết luôn cả ngươi để tỷ tỷ[1] của ta thủ tiết đấy!” Tiếng Diệp Triều Ca lành lạnh, sát khí râm râm.

Vĩnh Tiên Trung biết rõ, cậu em vợ nói được lời này, tức hắn dám giết mình.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ còn cách lui sang bên, nhưng quyết tâm, đợi tý nữa nghĩ biện pháp cứu Hạc.

Hạc nắm chuôi kiếm, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng. Hắn biết rõ địch nhân trước mặt rất đáng sợ;

nhưng hắn không lùi bước, bọn Lăng Húc vừa trãi qua đại chiến, giờ chỉ còn hắn là còn sức để đánh. Nhiệm vụ chủ công lần này hắn đành nhận. Ở cùng bọn Đường Thiên, hắn chưa bao giờ phải lãnh nhiệm vụ chủ công. Đường Thiên và Lăng Húc đều là phần tử hiếu chiến, nhiều khi hắn chỉ có nhiệm vụ là thanh lý chiến trường.

Hắn cũng không để ý. Nhưng thời điểm cần hắn động thân, hắn cũng không chút do dự.

Trong đầu hiện lên cảnh sau khi gặp Đường Thiên, đánh xe, chỉnh lý đồ đạc, ghi nợ .v.v… toàn các chuyện vặt vãnh; đối với một vị từng lập

chí phục hưng Hạc phái mà nói thì đấy toàn là những chuyện hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ phải làm. Bất quá, tất cả những chuyện đó như là đương nhiên mình phải làm, đều là bất tri bất giác.

Cuộc sống trong núi cô độc, bà dì cường thế, Hạc phái xuống dốc và nguyện vọng phụ thân, trọng trách đè nặng trên vai hắn, những trách nhiệm đó làm tính cách Hạc thành kẻ hướng nội. Hắn từ nhỏ đã không có bạn, hắn xuất sắc, hắn cố gắng làm hết thảy để đạt mức 'hoàn mỹ vô khuyết'; những ánh mắt hâm mộ kia, không cách nào khiến hắn vui được.

Nhưng hiện tại, rất là vui. Thật sự rất vui.

Hắn bết bầu trời vốn xanh như vậy, mặt trời vốn đẹp, còn có 2 kẻ làm nhiều chuyện nhìn rất ngu đi thực hiện mộng tưởng.

Lòng Hạc lại biến ảo ly kỳ, Hạc Kiếm cũng như sinh mệnh bình thường trả lời với hắn.

Hai mắt Diệp Triều Ca tỏa sáng: "Có chút ý tứ!"

Hắn chợt chém ra một đạo kiếm khí vô hình.

Trong con ngươi Hạc có hàn quang lóe lên, thân mềm mại như thân hạc, Hạc Kiếm cũng không né tránh, chém ra một kiếm.

Một đường kiếm mang màu trắng hiện lên trước mặt Diệp Triều Ca, gã nghiêng đầu, một vệt máu xuất hiện trên gò má.

"Kiếm nhanh!"

Hắn buông Tỉnh Hào trong tay làm Tỉnh Hào rớt xuống như một bao cát. Diệp Triều Ca đưa tay sờ lên vệt máu trên mặt mình rồi đưa vào miệng liếm chút máu ấy.

Một chút thời gian này, Lăng Húc, Binh, Hàn Băng Ngưng, Lương Thu, Tư Mã Hương Sơn đã đứng ở vị trí tốt.

"Khó trách các ngươi chưa từ bỏ ý định. . ."

Trên mặt Diệp Triều Ca hiện lên vẻ tươi cười hung lệ.

Nhưng vào lúc này, Hạc di chuyển rồi, người theo kiếm đi, cũng như một con hạc đen tấn công, tinh-khí-thần của toàn thân đều tụ vào một kiếm này.

Từ mũi kiếm chợt sáng lên tia sáng chói mắt, hắn bỗng biến mất.

Gần như cùng lúc, mọi người đều đã di chuyển.

Trong một chùm lửa, còn chút hàn mang như ánh sao, Lăng Húc dùng hết chân lực vừa mới tụ được, ra một thương không chút giữ lại.

Thiên Không Hổ như ánh chớp màu lam xuất hiện sau lưng Diệp Triều Ca; hai tay giao nhau, một chữ thập chói mắt với khí thế hãi người lao tới lưng gã.

Một ít băng binh tạo thành kiếm mang từ Hàn Băng Ngưng bay tới chân Diệp Triều Ca.

Lương Thu quát một tiếng trầm trầm, chân lực toàn thân phập phồng, dường như cố hết sức, chậm rãi tụ ra hai nắm đấm. Hai luồng quyền mang một đen một trắng ầm ầm bay ra phóng tới Diệp Triều Ca.

Tư Mã Hương Sơn giống như sợi sương mù, xuất hiện ở sau đầu Diệp Triều Ca, 5 ngón tay lặng yên chộp tới.

Mà Đường Nhất ở xa nhất, cũng điều khiển binh đoàn bắt đầu công kích.

200m là khoảng cách công kích tốt nhất của Đường Nhất. Vừa rồi Thiên Không Hổ có liếc mắt tới, hắn đã hiểu ý định của Binh. Công kích của mọi người chỉ để hấp dẫn chú ý của Diệp Triều Ca, sát chiêu chân chính đến từ Sài Lang Binh Đoàn.

Chiêu vô song của Đường Nhất rất thích hợp làm chiêu tuyệt sát.

Tinh thần Đường Nhất vô cùng tập trung, hắn biết mình chỉ có một cơ hội để ra tay. Lần ra tay này quan hệ đến sống chết của mọi người.

Giơ Trảm Mã Đao lên.

[HR][/HR][1] Èo, chỗ này đáng nhẽ là “muội muội” nhưng mấy đoạn trước Vĩnh Tiên Trung đã gọi Diệp Triều Ca là “em vợ” (小舅子) rồi nên đành sửa chỗ này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Đường Thiên Giá Lâm!

*Tính dịch thành "Đường Thiên tới!" nhưng nghĩ vậy chưa đủ hổ báo nên...

Một kiếm này của Hạc nhanh như thiểm điện.

Diệp Triều Ca không hề né tránh, trong mắt hắn hiện lên một quầng đỏ quỷ dị khó nhận ra.

Hạc kiếm hung hăng đâm vào thân thể hắn. Diệp Triều Ca tựa như con rối vô lực, trong nháy mắt bị xuyên qua, sau lưng bắn ra một cơn mưa máu.

Thập Tự Trảm của Binh, giống như búa tạ nện lên lưng Diệp Triều Ca.

Thập tự sáng ngời như ấn ký khắc lên lưng Diệp Triều Ca.

Mũi thương của Lăng Húc khoét một lỗ lớn trên đùi Diệp Triều Ca, để lộ ra xương trắng đứt gãy bên trong.

Băng Cát kiếm của Hàn Băng Ngưng mang quấn lên mắt cá chân của Diệp Triều Ca. Mắt cá chân của hắn nhanh chóng chuyển sang một màu trắng bệch. Hàn ý giống như một luồng không khí lạnh ở vùng địa cực, lan tràn sang những phần khác trên thân thể Diệp Triều Ca với tốc độ chóng mặt.

Quyền mang đen trắng của Lương Thu rót vào cơ thể Diệp Triều Ca, phá hoại sinh cơ trong cơ thể hắn.

Năm ngón tay như móc câu của Tư Mã Hương Sơn không chút khó khăn xé rách cổ họng của Diệp Triều Ca. Vòi máu bắn lên cao vút, cổ Diệp Triều Ca rũ xuống, lộ ra máu thịt rợn người.

Thành công dễ dàng như thế làm mọi người nhất thời đều sửng sốt. Diệp Triều Ca vừa rồi còn hung hãn như thế, làm sao có thể bị đánh bại dễ dàng đến vậy?

Lẽ nào bên trong còn có âm mưu gì?

Nhưng nhìn bộ dáng Diệp Triều Ca thế này này, ai cũng không tin hắn có thể sống sót.

"Mau tránh ra!"

Binh quát lớn làm tất cả mọi người tỉnh táo lại, mọi người lập tức cuống quýt tránh ra.

Đường Nhất thống lĩnh binh đoàn Sài Lang ầm ầm tiến công, đã xông tới phạm vi trăm thước! Trên thân mọi người đều hiện lên quang mang sáng ngời, quang mang hợp làm một, bao phủ cả binh đoàn. Trảm mã đao vung lên cao của Đường Nhất mang theo quang mang nồng đậm đến chói mắt.

Mỗi một người đều bị khí thế xung phong của Đường Nhất chấn nhiếp.

Quang đoàn trên thân mỗi một người của binh đoàn là do chân lực kích động đến cực điểm mà phát ra hào quang. Đối với mọi người mà nói, quang đoàn như thế chỉ có thể xem là mỏng manh. Thế nhưng khi hai trăm quang đoàn hợp làm một, loại khí thế kia giống như một cơn sóng thần mênh mông, cuộn trào mãnh liệt đập thẳng vào mặt, khiến người ta sinh ra cảm giác ngạt thở.

Đây là binh đoàn, chân lực hải dương.

Ai cũng hiểu được, một kích tiếp theo của Đường Nhất chắc chắn sẽ long trời lở đất!

Dù cho Diệp Triều Ca có âm mưu gì chăng nữa, thì trước mặt sức mạnh tuyệt đối cũng không có lấy một cơ hội sinh tồn.

Chờ chút, không đúng!

Con ngươi Binh đột nhiên co rụt lại, Diệp Triều Ca rũ đầu xuống, máu thịt bầy nhầy, sao vẫn còn phập phềnh tại không trung! Nếu như đã chết rồi, lúc này đã phải rơi xuống mới đúng!

Lẽ nào... đến như vậy mà còn chưa thực sự chết?

Bỗng nhiên, nhìn thấy tay trái Diệp Triều Ca ‘đã chết’ giật giật, một màn quỷ dị tiếp đó khiến mỗi người đều kinh hãi không giải thích được. Tay trái Diệp Triều Ca đột nhiên vung lên, sờ vào cái đầu của mình, sau đó chỉnh lại cái đầu.

Những thứ như máu, thịt, da không ngừng chuyển động, sinh trưởng lại.

Trong nháy mắt, cổ hắn đã hoàn hảo như lúc đầu. Vết thương do một kiếm kia của Hạc để lại máu đã ngừng chảy, máu thịt bên trong chuyển động. Vết thương lớn như nắm tay thu hẹp lại với tốc độ kinh người. Nhưng khi nó thu nhỏ lại như hạt đào thì không thể thu nhỏ lại nữa.

Bàn chân hắn nhẹ nhàng run lên, mắt cá chân bị đóng băng bóc ra từng lớp băng, tổn thương do giá lạnh biến mất không còn tăm hơi.

Diệp Triều Ca hé miệng phun ra một ngụm làn khói trắng đen rõ ràng, chính là quyền mang trắng đen vừa mới rót vào cơ thể hắn.

Sắc mặt mọi người đại biến, trợn mắt há hốc mồm nhìn con quái vật này.

Tên gia hỏa này rốt cuộc là loại quái vật gì vậy?

Ngay cả Vĩnh Tiên Trung thấy được cũng ngây ra tại chỗ. Hắn biết em vợ mình rất lợi hại, nhưng không ngờ được, em vợ lại biến thái đến thế này.

Đường Nhất thấy hết tất cả, nếu là bình thường hắn nhất định sẽ kinh hãi tại chỗ. Nhưng lúc này đang toàn lực tiến công, trong đầu hắn không có một chút tạp niệm. Chân lực xung quanh cuộn trào mãnh liệt, kích thích huyết mạch trong hắn sôi lên. Dù trước mắt thật sự là một quái vật bất tử đi nữa, thì trong lòng hắn cũng không hề sợ hãi.

Trăm kỵ đạp cát, thế như sét đánh.

Địch nhân càng lúc càng gần, khí thế binh sĩ phía sau đang không ngừng dâng lên, Đường Nhất như đang đặt mình trong nước lũ nóng cháy.

"Giết!"

Đường Nhất hô vang, dùng hết sức lực chém xuống.

"Giết!"

Âm thanh như ngòi nổ, xông thẳng lên trời xanh, hai trăm thanh loan đao, ầm ầm chém xuống.

Từ trên trời nhìn xuống toàn bộ quang mang giống như thủy triều, kịch liệt tụ lại trên trảm mã đao trong tay Đường Nhất. Trảm mã đao trong tay Đường Nhất giống như nhiễm một lớp dịch màu vàng.

Đao mang màu vàng bay ra. Trong nháy mắt, bầu trời như tối sầm lại, toàn bộ ánh sáng của đất trời đều tụ lại trong đao mang vàng rực này!

"Cút!"

Diệp Triều Ca quát lên chói tai, kiếm trong tay đột nhiên biến mất, không khí trước mặt hắn bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Vô số kiếm khí vô hình dày đặc mưa điên cuồng đánh về phía đao mang vàng kim.

Bốp bốp!

Kiếm khí vô hình chạm vào đao mang vàng kim, lập tức nổ mạnh. Những mảnh vụn không khí chuyển động khiến không gian xung quanh đao mang vàng kim trở thành một mảnh mơ hồ, tựa như nước bị xao động.

Diệp Triều Ca điên cuồng huy động kiếm trong tay, kiếm khí vô hình tiếp tục đánh về phía đao mang vàng kim.

Kiếm khí vô hình vô cùng hung hãn, căn bản không thể lay động đao mang vàng kim. Đao mang vàng kim không biết chém vỡ bao nhiêu kiếm khí vô hình, tuy quang mang ảm đạm một chút, nhưng vẫn mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Diệp Triều Ca.

Diệp Triều Ca giống như bị một con mãnh thú nguy hiểm đến cực điểm nhìn chằm chằm, cả người căng thẳng, nhưng hắn ngay lập tức nổi giận: "Cút!"

Trường kiếm trong tay múa lên trước ngực, huy động chân lực.

Đao mang vàng kim chém lên trường kiếm.

Oanh!

Giống như mặt trời bị nổ tung, ánh sáng vàng chói mắt làm đất trời hóa thành một màu trắng xóa, không thể nhìn thấy gì. (Dg: chắc là vàng quá nên thành trắng ^^!)

Chân lực kinh khủng thiêu đốt mỗi một tấc không khí, từng dòng khí nhỏ giống như những lưỡi dao cực kỳ sắc bén, ầm ầm khuếch tán ra khắp nơi. Những ai né tránh không kịp, trên thân không khỏi có thêm vài vết thương. Nhưng trong lòng mỗi người đều thở phào nhẹ nhõm, trong năng lượng vụ nổ cuồng bạo như thế, không ai có thể sống sót.

"Ha ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười điên cuồng từ trong quang đoàn vang lên, sắc mặt mọi người không khỏi kịch biến, làm sao... làm sao có thể?

Quang mang tan hết, mọi người lúc này mới thấy rõ ràng. Kiếm trong tay Diệp Triều Ca chỉ còn lại có nửa đoạn, toàn thân hắn đều là máu, giống như vừa mới bò ra từ hồ máu, máu tươi nhỏ giọt dọc theo thân thể hắn.

Trên mặt hắn cũng đều là máu. Máu tươi ào ào chảy xuống từ trán của hắn, phủ đầy khuôn mặt hắn, bộ dáng đáng sợ không thể nói nên lời.

Binh đoàn Sài Lang, ngoại trừ Đường Nhất còn ngồi ngay ngắn tại lưng ngựa, những người khác tất cả đều tán loạn ngã xuống ngựa, gần một phần ba số người đều ứa máu ra khóe miệng. Đường Nhất không thể tin tưởng mà nhìn Diệp Triều Ca trên bầu trời. Hắn không thể tin được trên đời này lại có người có thể ngăn cản được một đao này.

"Ai có thể ngăn cản ta? Ai có thể ngăn cản ta?"

Tiếng rít điên cuồng mang theo sát ý nồng đậm.

Diệp Triều Ca bỗng nhiên thôi gào lên, nâng đoạn kiếm trong tay lên, trên mặt hiện lên nụ cười gằn. Vô số kiếm khí vô hình từ trong đoạn kiếm bắn ra, chúng xoay tròn cực nhanh quanh thân kiếm, tụ thành một cơn lốc xoáy, mang theo thanh thế đáng sợ xông thẳng lên trời.

"Các ngươi, đi chết đi!"

Đoạn kiếm bỗng dưng chĩa về phía mọi người, bầu trời đột nhiên tối sầm.

Kiếm khí vô hình quấn quanh thân kiếm, bỗng nhiên hóa thành bảy dòng nước lũ, đánh tới mọi người.

Mắt Lăng Húc lộ ra vẻ tuyệt vọng, một kích vừa rồi đã tiêu hao chân lực của hắn gần như không còn.

Phải chết sao?

Chết trên tay cường giả thế này cũng không tính là bôi nhọ...

Thế nhưng vẫn không cam lòng mà!

Miệng Lăng Húc đắng nghét! Bỗng nhiên, trước mắt hắn tối lại, một cái thân ảnh màu đen quen thuộc chắn trước người hắn.

Hạc...

"Xin chào, ta là đệ tử Hạc phái, ngài có thể gọi ta Hạc."

"... Thực sự xin lỗi, không ngờ lại mặc đụng hàng rồi..."

"... Về sau ta sẽ mặc màu đen, thực sự xin lỗi..."

Hạc... Vì sao...

Thân ảnh màu đen trước mặt giống như một con hạc khổng lồ màu đen tuyệt đẹp đang nhảy múa. Thân ảnh tiêu sái đủ làm người ta đỏ mắt đột nhiên quát nhẹ, nghiêm túc kiên định: "Hạc Kiếm Bình!"

Hạc kiếm mang theo mười hai kiếm ảnh, một con hạc đen sáng lên, kéo thẳng lên tạo thành một bức tường kiếm.

Kiếm khí vô hình như nước lũ ầm ầm đánh lên tường kiếm.

Binh xuất hiện phía trước binh đoàn Sài Lang. Thiên Không Hổ giao hai tay vào nhau, thân hình khom xuống một quầng sáng thập tự xuất hiện trước mặt hắn.

Thập Tự Quang Thuẫn!

Thân thể Đường Nhất chấn động, đại nhân...

Hàn Băng Ngưng cùng Tư Mã Hương Sơn một trái một phải, xuất hiện bên cạnh Lương Thu. kiếm quang của Hàn Băng Ngưng kéo thành một bức tường băng, mà Tư Mã Hương Sơn thì ném ra một làn khói đen.

Đôi mắt Lương Thu đỏ lên.

Hai người kia biết rõ hắn không chạy được nên tới giúp hắn.

Sao mình lại trở thành kẻ gây phiền toái như vậy?

Từng sợi tóc của hắn dựng thẳng, tay trái đen như mực, tay phải trắng như ngọc. Hai tay chậm rãi đẩy ra, một quầng sáng hai màu trắng đen quấn lấy nhau, che trước mặt ba người.

Ta sao có thể trốn phía sau các ngươi chứ, ta lớn tuổi nhất mà...

****

Đường Thiên đang chạy như điên, dùng toàn lực mà chạy, hô hấp nặng nề như kéo ống bễ, đại não trống rỗng hắn, hắn không biết mình chạy bao lâu.

Hắn chỉ biết chạy, dùng hết tất cả sức mạnh mà chạy, tựa như bản năng.

Ánh mắt mệt mỏi của hắn nhíu lại, trong tầm mắt, cảnh sắc phương xa cuối cùng cũng thay đổi.

Trại tân bình!

Đó là trại tân binh!

Hộc... hộc...

Hô hấp nặng nề, tiếng tim đập thình thịch bên tai, mồ hôi lướt qua khuôn mặt đang ngây ra, Đường Thiên gian nan nhếch đôi môi của mình.

Cuối cùng cũng sắp đến rồi...

Cuối cùng cũng sắp đến rồi!

Một luồng sức mạnh không biết từ đâu đến khiến tốc độ của hắn tăng thêm một phần. Đôi mắt trống rỗng dần tỏa ra thần thái, ánh mắt trở nên chuyên chú, hắn nhếch miệng, vô thanh cười cười.

Khởi động thế này thật là dài quá mà...

Xin lỗi mọi người, xin hãy kiên trì thêm một chút nữa!

Chỉ cần một chút thôi!

Ta tới rồi!

Cơn mệt rút đi như thủy triều, đôi mắt Đường Thiên sáng ngời từng điểm, hô hấp vẫn nặng nề, mồ hôi vẫn thấm ướt quần áo trên người. Nhưng kèn lệnh chiến tranh kia đã thổi lên trong lòng thiếu niên, máu nóng kia đã bắt đầu sôi trào.

Dốc sức chạy nhanh, tất cả nỗ lực, tất cả… tất cả… đều là để có thể bước trên chiến trường, đều để có thể cùng các ngươi kề vai chiến đấu!

Đều vì ước định chúng ta đã đồng thuận!

Đều vì thắng lợi thuộc về chúng ta!

Mồ hôi nhỏ giọt trên sàn trại tân binh, một cái thân ảnh ngoan cường như lửa đỏ vượt qua quang môn.

Đèn đuốc của cứ căn trong lòng đất sáng trưng, lại không có một bóng người.

Vượt qua quang môn Đường Thiên không hề dừng lại, đạp lên mặt đất, bay lên trời, đánh tới trần nhà trên đầu.

Diệp Triều Ca từ trên cao nhìn xuống mọi người phía dưới.

Một dòng máu chảy dọc theo bàn tay của Hạc, thân hình Hạc không chút động đậy, bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi.

Rắc rắc rắc! Vết rạn như mạng nhện cấp tốc lan tràn trên mặt ngoài của Thiên Không Hổ.

Hàn Băng Ngưng, Lương Thu cùng Tư Mã Hương Sơn ba người bay ra ngoài, hôn mê bất tỉnh.

"Một trận đấu không tệ!" Diệp Triều Ca nhếch miệng cười lạnh: "Có điều, kết thúc rồi!"

Hắn nâng đoạn kiếm trong tay lên.

Oanh!

Đột nhiên một tiếng nổ làm hắn dừng lại.

Một cồn cát cực lớn cách đó không xa, không hề dấu hiệu mà nổ tung, con số mấy vạn tấn cát bị hất tung lên mấy trăm trượng.

Con ngươi Diệp Triều Ca đột nhiên co rụt lại.

Cát như mưa phủ xuống, một thân ảnh mơ hồ không rõ cầm theo song kiếm, chậm rãi đi ra từ trong mưa cát.

"Ngại quá, tới chậm một chút rồi!"

Thanh âm khàn khàn trầm thấp quét ngang toàn trường.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Hỏa Diễm Của Đường Thiên

Toàn thân Đường Thiên được bao phủ bởi một tầng hỏa diễm mờ ảo khi có khi không, khuôn mặt lạnh băng của hắn khiến người ta cảm thấy vô cùng xa lạ.

Cuối cùng hắn cũng đột phá Tự Sát Phòng sao?

Binh thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn cũng không thể chống đỡ tiếp được nữa rồi, Thiên Không Hổ ầm ầm vỡ vụn, còn hắn lảo đảo đi ra từ đống mảnh vỡ. Thực lực của Diệp Triều Ca thật quá kinh khủng, mặc dù thực lực lúc này của hắn kém lúc trước rất nhiều nhưng cái tên gia hỏa này cũng quá biến thái, hắn mới chỉ là người xếp thứ 6 trong thế hệ thanh niên của Quang Minh Võ Hội thôi sao?

Thực lực của Quang Minh Võ Hội mạnh mẽ như vậy sao?

Nhưng khi ánh mắt của Binh rơi lên người Đường Thiên, thần kinh vốn đang khẩn trương cũng dần thả lỏng.

Mà không chỉ hắn, cả Lăng Húc cũng đang thở phào nhẹ nhõm.

Được rồi, trong mắt mọi người, nếu như nói về phương diện biến thái thì ‘thiếu niên như thần’ đại khái sẽ không thua kém bất kì kẻ nào. Biến thái đối biến thái, vậy mới đúng! Hai người các ngươi nhanh đánh nhau sống chết đi, còn chúng ta sẽ đứng ngoài xem náo nhiệt, hò hét cổ vũ, vỗ vỗ bàn tay, như thế mới tốt a...

Được rồi, tuy tên gia hỏa này tới chậm một chút, nhưng tốt xấu gì thì cũng tới rồi.

Thần kinh của Lăng Húc dần nới lỏng, tuy hắn không sợ chết, nhưng nếu khiến Hạc vì hắn mà chết ngay trước mặt hắn, thì hắn có chết cũng chẳng thể an tâm.

Hạc...

Hạc ở trước mặt, không chút động đậy.

Tên gia hỏa này không bị thương quá nặng chớ?

Trong lòng Lăng Húc vô cùng cảm động, cảm giác quan tâm không ngừng quay cuồng, nhưng khi đến miệng lại chuyển thành: "Uy, tên gia hỏa cố làm ra vẻ tiêu sái đẹp trai kia, vì sao lại không rút kiếm ra?"

Cố làm ra tiêu sái đẹp trai...

Hạc quay đầu nhìn lại, trên mặt đầy vẻ vô tội: "Kiếm đã bị sư tổ phong ấn, nếu thực lực không đủ thì không thể rút ra được."

Lăng Húc bừng tỉnh đại ngộ, hắn cứ luôn cho rằng Hạc không rút kiếm vì muốn làm ra cái bộ dáng tiêu sái, thì ra là không rút ra được. Hỏa Liệt điểu dưới thân hắn cũng đã đến mức tinh bì tận lực, đặt mông ngồi phịch xuống mặt đất, hắn sờ sờ cái đầu của Hỏa Liệt điểu đầy thương tiếc.

Nghỉ ngơi đi, cái tên biến thái kia tới rồi.

Không sai, cái tên biến thái kia đến rồi!

Nếu như trong cả đám người này, nếu nói người có khả năng đánh bại Diệp Triều Ca nhất, vậy thì chỉ có thể là Đường Thiên, cái tên giả hỏa kia vĩnh viễn không thể dùng lẽ thường để đong đếm so sánh được.

Thế nhưng cái tên gia hỏa này có điểm gì đó không thích hợp...

Sắc mặt Lăng Húc đầy ngưng trọng nhìn Đường Thiên, sắc mặt của Hạc cũng trở nên ngưng trọng hắn. Hai người không hẹn mà cùng nhớ

tới trận chiến với Mông Vi lúc trước, lúc đó Đường Thiên cũng đã xuất hiện trạng thái kì quái này. Sau khi cuộc chiến kết thúc, Đường Thiên không hề nhớ một chút gì về những việc đã phát sinh trong trận chiến.

Tên gia hỏa trước mắt kia nhìn không khác gì lúc ấy. Cái tên gia hỏa này, rốt cuộc trên người còn ẩn chứa bao nhiêu bí ẩn nữa?

"Ngươi chính là Đường Thiên?" Thanh âm của Diệp Triều Ca vọng xuống từ trên bầu trời.

Đường Thiên không hề trả lời lại.

Hạt cát rơi xuống cứ như tuyết, phát ra những tiếng đồm độp. Chiếc ống quần rách rưới không thể nào che khuất những vết thương chằng chịt trên bàn chân, mưa cát cũng không thể nào ngăn cản bước chân thầm lặng mà kiên định.

Bàn chân đạp lên nền cát mềm mại, hỏa diễm hòa tan hạt cát, lưu lại những vết chân cháy đen, sau đó lại bị những hạt cát rơi xuống nhanh chóng che phủ.

Hắn đã quên mất quãng thời gian chiến đấu không ngừng nghỉ trong Tự Sát Phòng, hắn đã quên mất sau khi đột phá mình đã chạy không quản ngày đêm, hắn đã quên mất thân thể hắn đã mệt mỏi đến cực hạn. Hắn cảm thấy trái tim mình đang hừng hực thiêu đốt, thân thể cũng đang thiêu đốt, nhưng bên trong ngọn hỏa diễm đang thiêu đốt hừng hực ấy lại thủy chung luôn có một điểm băng lãnh.

Thế giới của Đường Thiên rất an tĩnh, chỉ có trái tim trong lồng ngực liên tục đập vang và tiếng hô hấp rít lên như gió. Trong lòng hắn thầm niệm, như đang nói với chính mình, lại giống như đang nỉ non với điểm băng lãnh kia.

Vì sao tâm của ta như một ngọn lửa a.

Bởi vì chúng ta muốn đi Nam Thập Tự Tọa, chúng ta muốn cùng biến cường, chúng ta muốn đạp khắp Thiên lộ.

Bởi vì mộng tưởng của chúng ta, bởi lời hứa dưới tinh không của chúng ta, mọi người chưa bao giờ quên a!

Đó chẳng phải là si tâm vọng tưởng, chẳng phải còn trẻ lên vô tri, cũng chẳng phải kết quả đã được định trước.

Không cần phải nói, hắc, đừng có nằm mộng!

Bởi vì ta cùng mọi người kề vai chiến đấu, khi trái tim ta vẫn còn đập, khi hơi thở của ta vẫn còn tồn tại, ta vẫn có thể ngửi thấy mùi vị của gió trong ánh nắng chan hòa.

Vì sao tiên huyết của ta phải bốc cháy.

Bởi vì, Nam Thập Tự Tọa vẫn còn rất xa xôi, sao ta có thể ngã xuống ở nơi này được?

Bởi vì, ta còn có nhiều nghi hoặc như vậy, sao ta có thể dừng ở nơi đây?

Bởi vì, không có nhiều bởi vì như vậy.

Chỉ là khát vọng thắng lợi của ta!

Chỉ vì ta muốn nói cho ngươi biết, ta là Đường Thiên!

Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi, đạp qua thi thể của ngươi đi tới!

Bỗng Đường Thiên ngẩng đầu, trong ánh mắt hắn bốc lên chiến ý nóng cháy khiến người ta không thể nhìn thẳng vào. Oanh, An Hảo kiếm bên tay trái lập tức được bao phủ trong làn hỏa diễm lam sắc, hắc viêm trên thân thánh kiếm Ngục Hải bên tay phải cũng tăng vọt, thân hình của Đường Thiên đột nhiên biến mất.

Trong lòng Diệp Triều Ca chợt sinh ra báo động, cảm giác nguy hiểm cực độ khiến lông tóc toàn thân hắn dựng đứng.

Lần đầu tiên sắc mặt hắn sinh ra vẻ biến hóa.

Lam hắc giao nhau tạo lên một kiếm quang hình thập tự phản chiếu vào trong đáy con ngươi hắn, Diệp Triều Ca phản ứng theo bản năng đem kiếm che ở trước người.

Chỉ trong nháy mắt, trường kiếm trong tay hắn đã bị đánh tan, một cỗ lực lượng khó có thể hình dung nổi đập mạnh vào lồng ngực hắn.

Diệp Triều Ca bị quất bay đi giống như một quả bóng cao su, hóa thành một vệt đen thẳng tắp đâm sâu vào trong cồn cát.

Đông!

Lực lượng cực lớn đánh vào khiến cồn cát lập tức nổ tung.

Đường Thiên lơ lửng giữa không trung, sắc mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm xuống mặt đất.

Khi quang mang thập tự hồng lam giao nhau sáng lên giữa không trung, toàn thân Binh như bị thiểm điện đánh trúng, đại não trở lên trống rỗng, hồi ức đã chôn sâu từ rất lâu bỗng dấy lên trong lòng.

Một vị thiếu niên ngồi dưới đất khóc lóc, một cái bàn tay hồn hậu sờ sờ đầu hắn.

"Tiểu tử, không nên gấp gáp. Thanh Hồng Thập Tự Liêm, học cũng có chút khó a."

Thiếu niên ngừng khóc, ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy lệ lúng túng hỏi: "Đội trưởng đại nhân cũng luyện rất lâu sao?"

"Aha, loại chuyện như thế này sao ta nhớ rõ được chứ." Đội trưởng cười ha ha, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt lập tức nghiêm túc lại: "Nhưng

mà ngươi nhất định phải khắc khổ luyện tập chiêu thức này, nó là tuyệt chiêu chung cực, rất lợi hại đấy."

"Tuyệt chiêu chung cực?" Thiếu niên lập tức bị hấp dẫn, trong mắt đầy vẻ hiếu kì.

"Ừ, nó gọi là Thiên Không - Địa Ngục Thập Tự Trảm; chỉ có duy nhất mỗi mình ta luyện thành, lợi hại quá đi! Oa ha ha..."

"Đúng là một cái tên kì quái, vì sao nó lại gọi là Thiên Không - Địa Ngục Thập Tự Trảm?"

"Ách, bởi vì vết chém ngang lam sắc của nó tượng trưng cho bầu trời, vết chém dọc có mầu đen tượng trưng địa ngục đó."

Thiên Không - Địa Ngục Thập Tự Trảm...

Nhưng khi hắn phát hiện ra thập tự trảm của Đường Thiên lại có vết chém ngang màu đen,vết chém thẳng là lam sắc, Binh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không biết vì sao từ trong đáy lòng bỗng dấy lên cảm giác nuối tiếc mất mác. Hắn tự cười nhạo chính mình, bởi mình vẫn luôn có cái hy vọng xa vời rằng đội trưởng đại nhân còn lưu lại vết tích.

Từ trong khiếp sợ khôi phục lại bình tĩnh, khả năng tập trung của Binh trở lên nhạy cảm hơn rất nhiều.

Quả nhiên thực lực của Đường Thiên cũng thật mạnh a...

Thế nhưng kiếm pháp này thật là kì quái, lần trước triệu hồi ra thánh kiếm Ngục Hải đã khiến Binh nảy ra rất nhiều suy đoán, song kiếm thập tự trảm hiện tại đâu phải võ giả bình thường có thể làm được. Còn Đường Thiên thì ngoại trừ kiếm pháp cơ sở ra căn bản không hề học tập bất cứ một kiếm pháp nào khác.

Chẳng lẽ, đây chính là kiếm pháp truyền thừa được phong ấn trong cơ thể Đường Thiên sao?

Hoặc là được phong ấn ngay bên trong thánh kiếm Ngục Hải sao?

Muốn tìm hiểu hai suy đoán này thì phải ngược dòng tìm hiểu về cái vị phụ thân thần bí của Đường Thiên, trong lòng Binh rất tò mò, duy chỉ có một điểm tiếc nuối chính là cái thập tự trảm vừa nãy không phải là Thiên Không Hòa Địa Ngục Thập Tự Trảm.

Thế nhưng Diệp Triều Ca đâu có dễ bị đánh bại như vậy a.

Binh thầm lắc đầu, hắn tính sau khi chuyện này kết thúc phải đi tìm Phí lão đầu hỏi một chút xem, rốt cuộc trên người Diệp Triều Ca có mang huyết mạch gì, không ngờ lại có thể thừa nhận đả kích của một kích trí mạng như vậy mà vẫn còn hoàn hảo không hao tổn gì, giống như là bất tử thân vậy.

Thình thịch!

Cồn cát nổ tung, Diệp Triều Ca lại bay lên bầu trời một lần nữa, nhưng lúc này bộ dáng của hắn có chút thê thảm, ở giữa ngực vẫn còn lưu lại một vết thập tử lam hắc giao nhau, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt Diệp Triều Ca co quắp lại, ấn kí thập tự trước ngực có ẩn chứa hai cỗ lực lượng kì dị đang không ngừng xâm nhập vào sâu trong cơ thể hắn.

Quả nhiên không hổ danh là thủ lĩnh của đám người này, Đường Thiên cường đại hơn đám người còn lại.

Hơn nữa... Cái đám người này thực khiến người ta mong đợi a.

Ngoại trừ Đường Thiên ra, còn 3 người làm hắn tổn thương đó là Tỉnh Hào, Hạc và Binh. Tuy kiếm mang của Tỉnh Hào bị thân thể hắn thôn phệ chỉ còn lại không đến một thành, nhưng chỉ cái phần không tới một thành này lại ngoan cố một cách dị thường, khiến hắn bị kiềm chế chừng ba thành chân lực. Hạc là người duy nhất lưu lại được vết thương trên người hắn mà không thể nào khỏi được. Thập tự của Binh và thập tự

của Đường Thiên dường như có điểm giống nhau nhưng lực lượng lại yếu hơn không ít.

Gây thương tổn nhiều nhất là chữ thập của Đường Thiên.

Đường Thiên cũng không hề tiếp tục công kích, một kích thập tự trảm vừa nãy cũng làm hắn bị tiêu hao không nhỏ, hơn nữa thân thể hắn cũng đang ở trong tình trạng cực kỳ mệt mỏi.

Hư Không Ám Viêm có uy lực như thế này, Diệp Triều Ca cũng không thấy có gì là kỳ quái, nhưng mà...

Ánh mắt hắn rơi lên An Hảo kiếm trên tay trái Đường Thiên, không ngờ thanh kiếm này lại sở hữu một thứ lực lượng quỷ dị đến vậy.

Chỉ tiếc là nếu so về kiếm pháp thì ngươi vẫn còn kém xa lắm!

Diệp Triều Ca nhếch miệng cười, tiện tay lấy từ trong ngân bảo bình ra một thanh thiết kiếm, khẽ rung thân kiếm, rồi bỗng chém một kiếm về phía Đường Thiên.

Thánh kiếm Ngục Hải bên tay phải Đường Thiên cũng chém ra một kiếm, kiếm mang tạo thành từ Hư Không Ám Viêm va chạm với vô hình kiếm khí của Diệp Triều Ca phát ra một tiếng vang giống như tiếng nổ mạnh.

Đông!

Kinh khí tràn ra bốn phía trên không trung, hắc viêm bay loạn xạ.

Diệp Triều Ca vẫn bất động thanh sắc, trong mắt thoáng hiện lên một đạo quang mang. Quả nhiên, kiếm pháp của Đường Thiên vẫn có chút không lưu loát. Có lẽ người thường không phát hiện ra điều này, nhưng Diệp Triều Ca đã luyện kiếm bao nhiêu năm như vậy, một chút biến hóa cực nhỏ cũng không thể thoát khỏi tầm mắt hắn.

"Ha ha ha ha, đi chết đi!"

Diệp Triều Ca lớn tiếng cười dài, kiếm khí xuất ra như mưa.

Vô hình kiếm khí ào lên như hạt mưa đánh về phía Đường Thiên, Đường Thiên hừ lạnh một tiếng, song kiếm đưa ra người song song trảm xuống đầy kiên định, kiếm mang mầu lam và màu đen cũng ào lên như hạt mưa tràn về phía Diệp Triều Ca đánh tới.

Thùng, thùng, đông!

Vô số kiếm mang của hai bên ầm ầm nổ tung ở khoảng giữa hai người.

Từng lớp từng lớp vô hình kình khí và hắc viêm lam mang ầm ầm tan vỡ nổ tung giống như pháo hoa vậy.

Đường Thiên mơ hồ cảm thấy có điểm gì đó không đúng, tâm thần hắn vẫn luôn có một tia băng lãnh, chính cái tia băng lãnh này khiến hắn trở lên nhạy cảm đến dị thường. Nhưng chiến ý vẫn đang thiêu đốt trong tất cả bộ phận trên cơ thể hắn, lúc này cái cảm giác băng lãnh đã bị chiến ý điên cuồng và nóng bỏng như dung nham hoàn toàn chiếm cứ.

Bỗng nhiên, một đạo vô hình kiếm khí hơi khác lạ với những đạo khác xuyên thấu qua lam hắc kiếm mang, chỉ trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Đường Thiên.

Cái đạo vô hình kiếm khí này trên thân phát ra quang mang nhàn nhạt.

Thì ra âm mưu là ở đây!

Đường Thiên gầm lên một tiếng, hắc viêm trên thánh kiếm Ngục Hải trong tay ầm ầm tăng vọt, một kiếm chém ngang!

Lôi viêm kiếm mang và vô hình kiếm mang hung hăng va chạm vào nhau, lực lượng kinh người phát ra từ điểm va chạm, quang mang chói mắt chợt xuất hiện làm hai mắt Đường Thiên chỉ còn lại một mảng trắng xóa.

Một bóng người huy kiếm lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt Đường Thiên, Diệp Triều Ca!

Khóe miệng Đường Thiên bỗng hiện lên dáng vẻ tươi cười đắc ý rồi chợt rống lên: "An Hảo!"

An Hảo kiếm bên tay trái đột nhiên sáng lên quang mang cũng chói mắt như vậy, rồi đột nhiên đâm ra một kiếm.

Một kiếm này Đường Thiên đã chủ mưu từ trước, lực lượng của An Hảo kiếm hòa cùng chân lực trong cơ thể hắn cuộn trào mãnh liệt đâm tới.

Chỉ trong nháy mắt quang mang lam sắc sáng chói mắt phía trước mũi kiếm An Hảo kiếm đã bị áp xúc thành một quang đoàn lớn cỡ nắm tay, không chút kĩ xảo, đánh trực tiếp lên kiếm của Diệp Triều Ca.

Oanh!

Quang đoàn lam sắc trước mũi An Hảo kiếm đột nhiên nổ tung.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 341: An Hảo Kiếm

"Uy, phá kiếm, có biết vì sao ta không giao ngươi ra không?"

"Vì để ngươi có thể tồn tại, Mông Vi đã đem sinh mệnh của nàng cho ngươi. Ngay cả khi phải mất đi tính mệnh cũng muốn bảo toàn cho ngươi, bởi trong lòng nàng, ngươi rất là quý."

"Có lẽ người khác sẽ cảm thấy nàng rất ngu ngốc, đương nhiên là bọn họ cũng sẽ cảm thấy ta cũng ngu ngốc. Nhưng ta lại cảm thấy, mọi thứ trên đời này không phải đều như vậy sao? Một thứ như vậy đáng được bảo vệ. Không phải tất cả mọi chuyện ngươi đều có thể suy nghĩ thấu đáo và bình tĩnh. Không phải vật nào ngươi cũng có thể cân nhắc được mất được."

"Luôn có một số lí do khiến ngươi bất chấp tất cả."

"Vì vậy, phá kiếm, ngươi phải chiến đấu, không phải vì ta, mà là vì chính ngươi, vì Mông Vi, ít nhất ngươi phải chứng minh được sự hy sinh của nàng là không vô ích!"

"Nàng hy vọng ngươi suốt đời sống tốt."

"Đừng có mà nằm mơ! Đến tính mạng của ngươi cũng cần phải có sự hi sinh của nàng mới đổi lại được, mạnh khỏe cái rắm ấy! Ngươi co cái đầu lại, rúc trong góc phòng, cuối cùng cũng sẽ người ta dùng một đầu ngón tay đánh cho tan nát, sau khi ngươi chết rồi, người ta sẽ cười nhạo ngươi. Ha ha, có biết không, năm đó có một nữ nhân ngu ngốc, vậy mà lại vì một thanh phá kiếm phế vật như vậy lãng phí đi tính mệnh, quả là ngu ngốc không còn thuốc chữa mà."

"Ngoại trừ chiến đấu ra, ngươi còn lựa chọn nào khác sao?"

"Chỉ có chiến đấu và thắng lợi, ngươi mới có thể chứng minh, ngươi sống, mới có thể chứng minh, sự hi sinh của nàng có giá trị, sự lựa chọn của nàng là đúng! Mới có thể làm cho tất cả mọi người đều biết, sự hi sinh của nàng năm đó, tín niệm của nàng năm đó, không hề có một chút ngu ngốc nào!"

"Ôi, không cẩn thận nói nhiều lời vô dụng thật, thật ra ta chỉ muốn nói một câu."

"Nàng đã làm tất cả những gì nàng có thể làm được, mà ngươi cũng không phải là một phế vật!"

...

Hư vô trống trải bên trong thân kiến, một cái con cá voi trắng toàn thân đầy vết thương lẳng lặng bơi lội. Đuôi nó có mang theo một mảng hỏa diễm mơ hồ khi có khi không, hai mắt nhắm nghiền,trên cái gò trán cao phủ đầy những vết thương nhỏ, hai chữ "An Hảo (Mạnh khỏe)" đen kịt giống như được đóng dấu lên.

Nàng làm tất cả những gì nàng có thể làm được, mà ngươi không phải là phế vật!

Nói thật nhẹ nhàng a!

Bạch kình mở mắt, bên trong con mắt trống rỗng chỉ có hắc ám sâu thẳm nhìn không thấy đáy.

Chân lực cuộn trào mãnh liệt dũng mãnh truyền vào thân kiếm, vô số quang điểm màu lam cuộn trào bên trong phiến hư vô này, phảng phất như làn nước biển đang phát sáng vậy. Con cá voi đong đưa cái thân thể khổng lồ đầy sức mạnh, quấy động quang điểm khắp bầu trời. Nó bơi lội rất nhanh, quang điểm cuộn trào giống như nước biển liên tục tụ lại bên cạnh nó.

Phảng phất như không biết mệt mỏi là gì, cá voi yên lặng bơi lội giữa hư không.

Tỷ không còn tồn tại, chỉ còn một mình ta.

Tỷ có biết không, ta rất nhớ tỷ.

Bên trong biển lam sắc, nó dùng hết khí lực đong đưa thân thể khiến quang hải cuộn trào, dùng hết khí lực dùng đuôi liều mạng đập lên quang hải.

Một lần lại một lần, một lần lại một lần.

Trên quang hải sinh ra từng con sóng.

Bóng dáng màu trắng làm nổi lên những cơn sóng lam sắc cuộn trào, chân lực lạnh thấu xương nhưng nó vẫn hồn nhiên như không hề cảm thấy.

Bỗng dưng nó ngửa mặt lên trời rống lên, khuấy động hư không vô tận.

Đây chính là nỗi nhớ của ta, đây chính là thệ ngôn của ta vì tỷ mà chiến, tỷ có nghe thấy không, tỷ có nghe thấy khôông!!!

Trong con mắt trống rỗng của cá voi bỗng trào ra giọt lệ óng ánh rồi sau đó hóa thành một chùm óng ánh, tiêu tán vào bên trong quang hải lam sắc mê người.

Nó mở cái miệng đầy vết thương chằng chịt tạo thành một đường cong phảng phất như trời sinh đã vậy, vĩnh viễn luôn có bộ dáng tươi cười, phun ra một vòng bọt khí trắng tinh như tuyết.

Chân lực hóa thành sóng dữ ở phía sau đột nhiên như bị hấp dẫn đến, liên tục trào về phía cái bọt khí trắng tinh.

Oanh~!

Những cơn sóng dữ lam sắc bị bọt khí bạch sắc áp súc thành một cột sáng lam sắc cắt ngang hư không.

Trong không trung, nó bị thoát lực mà ngẩn ngơ đứng nhìn về phía phương hướng mà cột sáng biến mất.

Tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ a!

Quang đoàn ở đầu mũi kiếm được áp súc đến cực hạn ầm ầm nổ tung, hai mắt Diệp Triều Ca bỗng trợn trừng, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, cái này là...

Lam quang thẳng tắp như một thanh kiếm, không hề có một chút cản trở, trực tiếp xuyên thấu thân thể Diệp Triều Ca, rồi xỏ xuyên qua người hắn chui ra.

Quyết tâm của kiếm sao...

Dự đoán sai lầm rồi a... Xem ra so với dự tính của mình còn mạnh hơn...

Lục lượng trào dâng phảng phất như đang trì hoãn lúc này mới ầm ầm bạo phát. Khóe miệng Diệp Triều Ca bỗng hiện lên nụ cười đầy vẻ điên cuồng, tả chưởng dùng hết toàn lực liên tục vỗ lên An Hảo kiếm.

Hai cổ lực lượng hợp lại làm một, thân thể hắn như bị thứ gì đó hung hăng đánh lên lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh bay ngược về sau với tốc độ khó có thể nhìn thấy.

"Ha ha ha ha ha ha! Đường Thiên, ta sẽ đến tìm ngươi! Ta sẽ đến tìm ngươi!"

Trên bầu trời vẫn còn vương vãi tiên huyết, tiếng cười đầy điên cuồng của Diệp Triều Ca từ phía xa xa vọng lại.

Cú vỗ cuối cùng kia của Diệp Triều Ca cũng làm Đường Thiên phải kêu lên đau đớn, thân hình bay ngược về sau rơi lên trên cồn cát.

"Ngu ngốc."

Một giọng nói giống hệt mình đầy băng lãnh và trào phúng vang lên trong lòng Đường Thiên, Đường Thiên chỉ cho rằng đó là ảo giác của chính mình. Hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Triều Ca đã hóa thành một điểm đen nhỏ phía xa xa, trong lòng không khỏi có mấy phần bội phục.

Hắn chưa bao giờ gặp người nào lại ngoan cố với bản thân đến mức điên cuồng như vậy.

Lam quang bạo phát đã đục lên người Diệp Triều Ca rất nhiều lỗ thủng, khi Diệp Triều Ca dùng tay vỗ một cái cuối cùng kia, Đường Thiên thấy rõ ràng, cái thủ chưởng đó đã ở trong tình trạng huyết nhục mơ hồ.

Nhất định trong lòng tên gia hỏa này đã tính từ trước, chẳng qua không ngờ hắn không hề để lộ một chút gì. Đến ngay cả cái vỗ sau cùng kia Đường Thiên vẫn còn tưởng rằng đó là tuyệt chiêu gì của hắn.

Điên cuồng, lãnh khốc, cường hãn, một tên gia hỏa như vậy thật quá khó để nắm bắt mà.

Bỗng nhiên, Đường Thiên phát hiện ra hình ảnh trước mắt mình dần trở lên mơ hồ.

Thắng rồi sao?

Mệt mỏi quá...

Thân thể của hắn vốn đã ở sát biên giới sụp đổ, lúc này khi tâm thần được thả lỏng, lập tức cảm giác mệt mỏi rã rời ào lên chiếm cứ toàn thân hắn giống như một cơn thủy triều vậy.

Hắn lập tức bị lâm vào mê man.

Oanh động mà cuộc chiến này gây lên hơn xa lần trước rất nhiều.

Diệp Triều Ca, bài danh Thiên lộ thứ 4444, bài danh này tượng trung cho cái chết < tứ, tử >. Có thể trước hai mươi năm tuổi tiến vào top năm nghìn trên Thiên bảng, thiên tài như vậy ngay cả ở Quang Minh võ hội số lượng cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Từ khi Diệp Triều Ca xuất đạo đến giờ gần như lúc nào mọi người cũng nhìn hắn với con mắt đầy ngưỡng mộ. Còn trong đám tiểu bối của Quang Minh võ hội, hắn cũng được coi là một thiên tài rất có khả năng tiến nhập thánh vực. Huống chi, hắn còn xuất sứ từ một đại tộc như Diệp thị, chưa kể phụ thân của hắn còn là trưởng lão trung tầng của Quang Minh võ hội, có được tài nguyên khiến người ta nhìn vào mà đỏ cả con mắt.

Kể cả khi không có một thế lực giàu có và mạnh mẽ vào bậc nhất Thiên Lộ là Quang Minh võ hội chống lưng thì với thực lực hiện tại của Diệp Triều Ca vẫn có thể trở thành người nắm giữ một phương hoặc đứng đầu ở bất cứ một tinh cầu nào.

Hiệu xuất hoàn thành nhiệm vụ của Diệp Triều Ca ở Quang Minh võ hội luôn nổi danh với con số một trăm phần trăm, nói một cách khác là hắn chưa bao giờ thất thủ.

Nhưng lần này không ngờ lại bị một tên tiểu bối đi ra từ Nam Thiên tinh tọa úp sọt, tự nhiên khiến cho mọi người cảm thấy hiếu kỳ rồi.

Trong mắt người Bắc Thiên. Nam Thiên bốn mươi hai túc chẳng qua chỉ là địa phương nông thôn hẻo lánh lạc hậu. Trong mắt người Địa cực thì nó chính là vùng nông thôn của nông thôn. Còn trong mắt người Xích Đạo, nga, đại khái là rất xa a.

Ở trong mắt người của mười hai cung Hoàng Đạo ….., được rồi, tốt nhất là chúng ta lên quay lại vấn đề trọng tâm là Đại Thiên lộ đi.

Hãy nhìn xem đối thủ cạnh tranh của Diệp Triều Ca đi, bên trong Quang Minh võ hội chắc không cần phải nói tới, bên ngoài thì có Sư Tử vương Lôi Ngang chi tử, Xạ thủ Thiên Hậu đồ, Hắc hồn mười hai ám chi tử …. vân vân. Cái gì mà Điện chủ chi tử của Xích Đạo mười điện cũng chỉ có thể dùng đôi mắt đầy ngưỡng mộ mà nhìn cái vòng tròn này, suy

nghĩ phá cả đầu chỉ muốn gia nhập vào trong vòng tròn đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể lượn lờ bên ngoài cái vòng tròn này mà thôi.

Đám người Diệp Triều Ca mới chân chính là thiên chi kiêu tử, là chúa tể của Thiên lộ trong tương lai.

Tuy tuổi bọn họ vẫn còn ít, thực lực của bọn họ vẫn còn xa xa không đủ cường đại, nhưng mà mọi người đều tin chắc rằng, sau này trong top một trăm trên Thiên bảng mỗi người đều sẽ có vị trí thuộc về mình.

***

"Tiểu thất, gần đây bận rộn chuyện gì thế?" Trương Minh Hách bắt lấy Mãn Nguyên.

Phản ứng của Mãn Nguyên vẫn bị chậm nửa nhịp, bị Trương Minh Hách giữ lại, thoáng ngây người ba giây, sau đó con mắt đầy mờ mịt mới khôi phục lại: "Là Minh Hách a. Ta đang nghiên cứu xem thời tiết ảnh hưởng thế nào tới xác xuất phong thánh."

"Phong thánh và thời tiết?"Cái khuôn mặt như ánh nắng mặt trời của Trương Minh Hách cũng bị cái mệnh đề này làm cho sửng sốt trong giây lát.

Mãn Nguyên nhìn thấy dường như Trương Minh Hách cũng có chút hứng thú, lập tức hưng phấn hẳn: "Đúng vậy, đúng là có liên quan đến nhau a, ta đã lựa chọn và phân tích ba trăm ghi chép về phong thánh, cuối cùng cũng chứng minh được một điểm, đó chính là khí hậu có ảnh hưởng tới xác xuất phong thánh thành công, đại khái chừng khoảng 3% đến 5%..."

Trương Minh Hách lập tức cảm thấy đau đầu, vội vàng hô: "Dừng lại, dừng lại! Đúng rồi, lần này Diệp lão lục bị ngã một cái thương tích cũng không nhẹ đâu."

"Diệp lão lục?" Sắc mặt Mãn Nguyên lại bắt đầu trở lên mờ mịt mơ hồ.

Trương Minh Hách xoa xoa trán: "Diệp Triều Ca."

"Nga, thì ra là hắn." Mãn Nguyên bừng tỉnh đại ngộ, rồi lập tức gật đầu, nghiêm túc nói: "Ta đã nói từ trước rồi, đây chính là hậu quả của việc không chăm chỉ học tập. Trong cả đám người chúng ta chỉ có hắn là kẻ không thích học nhất, hắn đã đánh vỡ kỉ lục số môn thi rớt của học viện. Vô số sự thực đã chứng minh, nếu cứ một mực ngoan cố đấu đá lung tung thì thất bại sẽ là điều đương nhiên. Thực tiễn mà thoát ly lý luận thì tất nhiên..."

Trương Minh Hách nghĩ đến những khoa mục mà bản thân mình rơi rụng, trên trán bắt đầu toát mồ hôi, vội vàng ho nhẹ một tiếng: "Ngươi không nên như vậy, mọi người đều là đồng học, không chết cũng coi như là mạng lớn rồi!"

"Hắn sẽ không chết." Mãn Nguyên lắc đầu: "Ta đã nghiên cứu qua huyết mạch của hắn, sinh mệnh lực của hắn cực kỳ ngoan cường, trừ phi..."

Sau đó hắn bỗng ngậm chặt miệng không nói thêm một chữ nào.

Hai mắt Trương Minh Hách sáng ngời: "Ngươi đã tìm ra ngược điểm của Diệp lão lục rồi sao?"

Mãn Nguyên ngậm miệng không nói, cái mặt tròn vo làm ra vẻ ngây ngốc.

Trương Minh Hách vô cùng hiểu hắn, vừa nhìn là đã biết, hắn là Tiểu thất đã tìm được nhược điểm của Diệp Triều Ca, lập tức trong lòng vô cùng hưng phấn. Trong đám người bọn họ, Diệp lão lục là tên quậy phá bài danh đệ nhất, hắn luôn làm mọi người cảm thấy rất đau đầu.

Nhưng thấy miệng Mãn Nguyên đóng chặt, Trương Minh Hách cũng biết Tiểu Thất không muốn nói, khoan đã, bỗng hắn dùng cái vẻ mặt đầy hồ nghi nhìn Mãn Nguyên: "Ngươi sẽ không nghiên cứu nhược điểm của ta đấy chứ?"

Mãn Nguyên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm (làm lơ), đứng yên tại chỗ không chút động đậy.

Mẹ nó, không thể trêu vào a...

Trương Minh Hách lập tức cảm thấy vô cùng đau đầu, suy nghĩ xem làm cách nào để moi thông tin từ miệng tên gia hỏa này, nhưng lúc này hắn đến đây không phải vì chuyện này: "Diệp lão lục bị úp sọt ở Sài Lang tọa."

"Sài lang tọa? Nam Thiên?" Rốt cuộc trên mặt Mãn Nguyên cũng lộ ra dáng vẻ động dung: "Xem ra đã gặp phải mãnh nhân rồi."

"Đúng vậy đúng vậy, Diệp lão lục bị đánh gần tàn phế rồi." Hiển nhiên là trong lòng Trương Minh Hách cũng đang rất mâu thuẫn, hắn vừa cảm thấy rất hả hê trước thất bại của Diệp Triều Ca nhưng cũng vừa cảm thấy việc bị Nam Thiên đánh đổ đúng là cũng khiến cho mọi người hơi mất mặt vì vậy mới vội vàng bổ sung thêm một câu: "Hắn bị quần ẩu. Nghe nói trong đám đó có cái tên gì gì đó là cháu trai của Xạ Thủ Thiên hậu, Thiên hậu cũng mở miệng nói, chỉ cho phép một mình Diệp lão lục được phép đi."

"Có biết chiến đấu xảy ra như thế nào không?" Đôi mắt trên cái khuôn mặt mộc mạc ngốc nghếch của Mãn Nguyên lập tức tỏa sáng.

"Đối phương dùng bí bảo quấy nhiễu năng lượng." Khi Trương Minh Hách nhìn thấy khuôn mặt Mãn Nguyên lộ ra vẻ thất vọng thì lập tức vô cùng đắc ý nói: "Nhưng ta đã kiếm được hình ảnh cuộc chiến!"

"Đi phân tích hình ảnh!" Mãn Nguyên kích động nói.

"Không thành vấn đề."Trên mặt Trương Minh Hách lộ ra vẻ gian kế đã thành: "Nhưng trước tiên đem nhược điểm của ta nói ra rõ ràng đã."

****
****

Cảm tạ thổ hào hoàng giả phong đồng học, gần nhất tại vội (việc) dọn nhà, ba càng trước thiếu trứ nga ~

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Phân Tích Của Tiểu Thất

"Thế nào?" Trương Minh Hách vội vàng hỏi. Đoạn hình ảnh này là do hắn dùng giá cao mua lại từ thám tử của thế lực khác. Chính hắn cũng xem qua một lần, rất chấn động. Có điều nếu nói tới việc phân tích, thì không ai có thể là đối thủ của Tiểu Thất.

Khuôn mặt tròn của Tiểu Thất lúc này lại có vẻ hơi nghiêm túc: "Một đám người phi thường lợi hại!"

"Nói thừa! Ta đương nhiên biết là rất lợi hại!" Trương Minh Hách không vui đáp.

Tiểu Thất có nhân duyên tốt nhất trong mười người. Bối cảnh của hắn đơn giản, hơn nữa lại say mê nghiên cứu, đối với việc đấu tranh quyền lực không có một chút hứng thú, hướng đi chính là con đường học giả. Người như vậy, chẳng ai muốn động chạm làm gì. Bất luận về sau ai là người nắm quyền, thì trưởng lão đỉnh cấp trong võ hội chắc chắn có một vị trí của hắn.

Mọi người khi còn nhỏ có quan hệ rất đơn thuần, sau mười hai tuổi, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.

Như Diệp Triều Ca chẳng hạn, bản thân hắn không có hứng thú với quyền lực, nhưng Diệp gia phía sau hắn lại rối rắm phức tạp. Một đời này của Diệp gia tuy rằng chỉ có Diệp Cửu có chút bản lĩnh, còn lại chỉ là một trưởng lão trung tầng, nhưng căn cơ trong võ hội lại thâm sâu, không thể khinh thường.

"Tỉnh Hào tiến bộ rất lớn, điều này không có gì kỳ quái." Tiểu Thất nghiêm túc nói: "Hắn luôn được rất nhiều trưởng lão xem trọng không phải không có lý do. Thiên phú của hắn rất tốt, tâm tính cũng mạnh mẽ, thứ hạng không cao chỉ là bởi vì con đường hắn chọn chính là kiếm pháp tự ngộ. Con đường này quá gian nguy, nhưng một khi thông qua, chắc chắn sẽ có khoảng trời riêng. Có lẽ bây giờ hắn đã tìm được cánh cửa này, có tư cách gia nhập vào hàng ngũ chúng ta rồi. Hắn bị Diệp lão lục đánh thảm như vậy, bởi vì vừa mới lĩnh ngộ. Tuy nhiên lần này hắn không chết, thực lực khẳng định sẽ tiếp tục tiến bộ."

"Tên Tỉnh Hào này không tệ, lão sư hắn lại kém một chút!" Trương Minh Hách đối với lão sư của Tỉnh Hào rất không chấp nhận: "Nếu như ngay từ đầu lão sư hắn không lùi bước thì chẳng có chuyện gì xảy ra, Kình Ngư tọa là cái rắm gì? Nhưng lão lại lùi bước khiến Diệp Cửu chiếm lý. Tỉnh Hào làm như vậy lại không đúng, Diệp Cửu chắc chắn không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy đâu."

Tiểu Thất đối với những loại đấu tranh thế này rất không thích, hắn cũng không biện luận thêm, chỉ nói: "Vậy thì đáng tiếc rồi!"

"Không có gì đáng tiếc cả!" Trương Minh Hách bình thản: "Cùng lắm thì đợi sau khi phong thánh hắn trở về. Đừng nói là Diệp Cửu, dù cho toàn bộ Diệp gia phản đối cũng vô dụng. Được rồi được rồi, nói tiếp đi!"

"Bốn người A Mạc Lý, Hàn Băng Ngưng, Lương Thu cùng Tư Mã Hương Sơn." Tiểu Thất rất đơn giản nói: "A Mạc Lý cùng Hàn Băng Ngưng có tiềm lực cao nhất, Lương Thu cùng Tư Mã Hương Sơn có thể tiến tới tầng thứ trưởng lão."

Trương Minh Hách vuốt cằm, có chút bất ngờ, trưởng lão võ hội có rất nhiều cấp bậc, nhưng có thể tiến vào hàng ngũ trưởng lão, thì chắc chắn có khác biệt với võ giả thông thường. Hắn bây giờ đã bắt đầu tham gia sự vụ của gia tộc. Hắn biết rõ, một gia tộc muốn có địa vị vững chắc trong võ hội, ngoại trừ bên trên cần có người, thì bên dưới cũng cần người.

Tựa như một bộ rễ cây vậy.

Trong tộc, đệ tử trẻ tuổi có tiềm lực phát triển đến cấp trưởng lão, đều được dốc sức bồi dưỡng. Mà tiềm lực của A Mạc Lý và Hàn Băng Ngưng càng cao hơn, có nghĩa là ít nhất cũng đạt tới trưởng lão trung tầng. Đối với một gia tộc mà nói, đây có thể xem là lực lượng trung kiên.

Đương nhiên, đây chỉ là tiềm lực, đã là tiềm lực thì vẫn chứa nhiều biến số.

Thật đáng tiếc, nếu mình có thể sử dụng là tốt quá.

"Mục tiêu trọng yếu là ba người Lăng Húc, Hạc và Đường Thiên." Thần tình Tiểu Thất càng thêm nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt lại như phát ra ánh sáng.

Trương Minh Hách phục hồi lại tinh thần: "Ba người bọn họ hẳn là rất lợi hại."

"Phi thường lợi hại!" Tiểu Thất khen không dứt lời: "Thiên phú của ba người này, chỉ sợ không kém hơn so với chúng ta."

"Thiệt hay giả vậy?" Trương Minh Hách vẻ mặt hoài nghi: "Ngươi nói Đường Thiên cũng được, Lăng Húc và Hạc cũng mạnh như thế sao?"

Tiểu Thất sờ sờ mũi: "Thương pháp của Lăng Húc mang theo bóng dáng của thương pháp Bạch Dương tọa trước đây. Rất có thể hắn chính là kẻ kế thừa của Ngân Sương kỵ."

Trương Minh Hách ngẩn ngơ, ngay lập tức cười nói: "Vậy thì có náo nhiệt để xem rồi. Ngân Sương kỵ chính là tử địch của Bạch Dương tọa hiện nay, không lẽ sẽ diễn ra một màn tranh đấu truyền thừa của Bạch Dương tọa? Có cần đem tin tức về Lăng Húc truyền tới Bạch Dương tọa không? Ấy không được, cai quản khối này chính là Tề gia, không thể để tiện nghi cho Tề Sơn được!"

Tiểu Thất không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên Trương Minh Hách, coi như không nghe thấy. Tề Sơn trong miệng Trương Minh Hách, chính là kẻ xếp thứ ba trong bọn họ, Tề Sơn.

"Có thể nhận được truyền thừa của Ngân Sương kỵ, không thể là một nhân tài bình thường." Trương Minh Hách lẩm bẩm, trong lòng đã nâng Lăng Húc lên ngang tầm với hắn.

Bất luận là truyền thừa cũng vậy, bí bảo cũng thế, càng cao cấp, yêu cầu đối với võ giả lại càng cao. Thiên phú, tâm tính, thiếu một thứ cũng không được.

Lịch sử Bạch Dương tọa gần như chính là lịch sử của Ngân Sương kỵ. Huy hoàng của Bạch Dương tọa, gần như là huy hoàng của Ngân Sương kỵ. Bạch Dương Tinh Thần thương quán tuyệt thiên hạ, đây tuyệt đối không phải tự nói phét.

Nếu như Lăng Húc thật sự có thể đem Bạch Dương Tinh Thần thương phát huy rạng rỡ, vậy hắn tuyệt đối đủ tư cách tiến vào hàng ngũ những võ giả mạnh nhất hiện nay.

Truyền thừa của mười hai cung Hoàng Đạo không phải loại xoàng.

Đương nhiên, nếu như thiên phú tâm tính của Lăng Húc không đủ, dù chết cũng chẳng ai quản.

"Hạc là cháu trai Thiên hậu." Tiểu Thất trầm ngâm nói: "Thiên phú cũng phi thường xuất sắc, hắn tu luyện hắn là Thiên Hạc Kiếm Cương đã thất truyền của Hạc phái."

"Hạc phái?" Trương Minh Hách cười nhạt: "Nơi nghèo nàn như thế cũng chẳng có gì. Hắn phải về Xạ Thủ tọa, mới có thể là kình địch của chúng ta."

Tiểu Thất liếc mắt nhìn hắn, nói: "Hạc phái không yếu như ngươi tưởng tượng đâu. Hàng một trăm hai mươi hai, tủ thứ chín hàng thứ bảy

của điển thất* có thể tìm được một quyển bút ký. Đó là bút ký do Điền Hạ, một trưởng lão võ hội tám trăm năm trước để lại. Ghi chép bên trong có đề cập đến quá trình ông giao thủ cùng Hạc chân nhân."

*Thư viện.

"Điền Hạ?" Khuôn mặt anh tuấn của Trương Minh Hách nhăn thành một đống, lộ ra vẻ đau khổ suy tư: "Hình như có chút ấn tượng!"

Quang Minh võ hội có lịch sử rất lâu đời, trưởng lão vô số, hắn tự nhiên không nhớ rõ.

"Trưởng lão Điền Hạ am hiểu Đại Dương chưởng, xếp thứ chín trong tầng thủ tịch trưởng lão năm đó." Tiểu Thất đối với những nhân vật thế này thuộc làu làu: "Năm sáu mươi hai tuổi, ông tiến cấp thánh vực."

"Thánh vực!" Trên mặt Trương Minh Hách lộ ra vẻ nghiêm túc.

Bất kỳ thời đại nào, tiến vào thánh vực đều là cường giả cao nhất. Phong thánh là mộng tưởng của những người như bọn hắn, nhưng con đường này gian nguy vô cùng. Đừng nghĩ mỗi người bọn họ đều tài hoa hơn người, thiên phú kinh người, lại sở hữu tài nguyên mà người khác khó có được, nhưng mà có thể phong tháng cũng chỉ là một số rất ít. Không ai dám bảo đảm sau này mình có thể phong thánh.

Bất kỳ một vị thánh vực nào cũng đều đáng tôn kính.

"Trong đời ông đã giao thủ ba lần với Hạc chân nhân, không một lần thắng." Tiểu Thất bình tĩnh nói tiếp.

Trương Minh Hách không hé răng nổi, chiến tích kinh khủng như vậy có vẻ hơi dọa người rồi. Trương Minh Hách điều chỉnh thái độ, thấy được mình quả thực đã coi thường Hạc phái rồi. Mỗi một kẻ có thể khai sáng ra một tinh tọa, đều là cường nhân. Đừng thấy bốn mươi hai túc Nam Thiên trong mắt bọn họ là nơi hoang dã, thật sự những người khai

sáng ra chúng năm đó không ai không phải là cường hào một phương, ở thời bọn họ.

Trương Minh Hách tuy rằng đối với lịch sử võ hội không tinh thông như Tiểu Thất, nhưng cũng biết võ hội không phải là luôn luôn mạnh mẽ như hiện nay. Trong lịch sử có không ít lần võ hội suy nhược. Ngay cả Hắc Hồn, đối thủ lớn nhất của họ, thậm chí có vài lần thiếu chút nữa đã bị người ta nhổ tận gốc.

Anh hùng đều trong dân gian mà ra.

"Ngươi nhìn kỹ vết thương trên thân của Diệp lão lục xem! Vết thương do một kiếm kia của Hạc để lại, đến sau cùng cũng không khép lại." Đồng tử trong đôi mắt tròn trên khuôn mặt Tiểu Thất lóe sáng, tựa như phát hiện điều gì đó khiến người ta hứng thú: "Ta đã nghiên cứu qua huyết mạch của Diệp lão lục. Muốn để lại vết thương khó khép lại trên thân hắn, rất trắc trở. Khả năng tự lành thân thể của Diệp lão lục phi thường mạnh mẽ. Ta thử hai trăm phương pháp, cuối cùng chỉ có ba loại có thể để lại vết thương không thể tự lành thôi."

"Nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ!" Trương Minh Hách nói thầm trong miệng: "Thảo nào trưởng bối của Tỉnh Hào đều không hề hé răng. Một đám gia hỏa như thế, về sau nếu như phát triển lên, vậy thì không ổn rồi. Tỉnh Hào chưa hẳn vượt qua bọn họ đâu."

Hắn cũng bỏ đi ý nghĩ mời chào đoàn người này.

Bốn người A Mạc Lý còn dễ nói. Lăng Húc và Hạc, một tên thân gánh vác truyền thừa đỉnh cấp, một tên thiên tư thông minh có danh môn chống phía sau. Hai người này tuyệt đối không phải kẻ hắn có thể mời chào. Mà hắn cũng không dám, Lăng Húc chính là một phiền toái lớn, mời chào hắn có nghĩa là trở thành tử địch với Bạch Dương tọa. Mời chào Hạc? Phỏng chừng Thiên Hậu một tát đánh hắn bay đi.

Đột nhiên, hắn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với Đường Thiên. Lấy thân phận địa vị của hắn, còn không đủ tư cách mời chào hai người này, vậy

Đường Thiên dựa vào cái gì để trở thành thủ lĩnh những kẻ này?

Lăng Húc tính tình nóng nảy, Hạc thì tốt một chút, nhưng đệ tử thế gia tên nào không phải mắt cao hơn đầu? Nhưng hai người đối với Đường Thiên, không ngờ lại nói gì nghe nấy.

"Vậy Đường Thiên thì sao?" Trương Minh Hách không khỏi hỏi tiếp.

Tiểu Thất hít sâu một hơi: "Lăng Húc cùng Hạc, tuy rằng có tiềm lực rất cao, nhưng thực lực trong võ hội, cũng không tính mạnh. Phong cách Lăng Húc rất nặng chất hoang dã, hiển nhiên là tự mình tìm tòi. Hạc thì sao, điều này rất rõ ràng, trên thân hắn không tìm thấy chút khí tức nào của Xạ Thủ tọa, hoàn toàn là võ kỹ Hạc phái. Theo ta được biết, võ kỹ Hạc phái thất truyền rất nghiêm trọng, có lẽ Hạc vừa tìm được chân truyền của Hạc phái không bao lâu. Hai người không có danh sư chỉ điểm, lại khuyết thiếu đủ loại tài nguyên, tuy rằng bằng vào thiên phú đạt được thực lực không tệ, nhưng cùng chúng ta so sánh vẫn còn chênh lệch rất lớn. Nếu Diệp lão lục không hoàn toàn kích nổ bọn họ, thì thứ hạng bọn họ trong học viện võ hội hắn là trên dưới hai trăm."

"Nhưng Đường Thiên khác với bọn họ."

Những lời này của Tiểu Thất lập tức hấp dẫn sự chú ý của Trương Minh Hách.

"Thực lực Đường Thiên phi thường mạnh mẽ, nếu như đặt trong học viện võ hội, thứ hạng cũng tầm năm mươi. Cho nên hắn mới có thể trong tình huống Diệp lão lục không ngừng thụ thương, tổn hao nghiêm trọng, hạ gục Diệp lão lục. Thật khó tưởng tượng, một tên võ giả không có đủ tài nguyên, thiếu danh sư chỉ điểm, vậy mà lại có thể đạt được trình độ như thế ở tuổi này."

Trương Minh Hách ngây người ngẩn ngơ: "Năm mươi? Ngươi chắc chứ?"

Lịch sử Quang Minh võ hội và Hắc Hồn rất lâu đời. Đối với việc bồi dưỡng thiếu niên, đã tìm ra một phương pháp vô cùng xuất sắc. Chính nhờ phương pháp bồi dưỡng xuất sắc này, Quang Minh võ hội mới có địa vị mạnh mẽ như hiện tại.

Tài nguyên hùng hậu, danh sư chỉ dẫn, cơ chế cạnh tranh kịch liệt, học viên xếp hạng trước một trăm của Quang Minh võ hội, đặt ở bất kỳ một tinh tọa nào cũng là học viên đứng đầu. Mỗi người bọn họ, đều không phải kẻ vô danh.

"Không sai!"

Tiểu Thất trả lời rất chắc chắn, đôi mắt hắn phát ra quang mang kỳ dị.

"Nhưng điều khiến ta cảm thấy kinh ngạc nhất chính là, Đường Thiên là võ giả có chiến lực phức tạp nhất mà ta từng gặp qua!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Phân Tích Của Tiểu Thất (2)

“Chiến lực của vũ giả rất phức tạp?” Trương Minh Hách thốt lên đầy sửng sốt.

“Ừ, ngươi xem vũ khí của hắn đi, tay phải cầm thánh kiếm Ngục Hải mô phỏng, tay trái cầm An Hảo kiếm. Thế nhưng nhìn kỹ thì kiếm pháp chưa hẳn thành thục.” Tiểu Thất có khả năng quan sát rất tỉ mỉ.

“Ngươi nói thế làm ta nhớ ra việc này.” Trương Minh Hách vội vàng nói: “Trước đây Đường Thiên hay dùng Hỏa Liêm Quỷ Trảo.”

“Hỏa Liêm Quỷ Trảo hả?” Tiểu Thất có hơi bất ngờ. Hắn hiểu rất rõ vũ kỹ trong võ hội như lòng bàn tay nên đương nhiên biết môn vũ kỹ Hỏa Liêm Quỷ Trảo nó như thế nào. Tuy rằng Hỏa Liêm Quỷ Trảo trong đám vũ kỹ lục giai không tệ lắm nhưng trong mắt của hắn thì vũ kỹ này không có hệ thống.

“Ừ, nó đã được hắn cải tiến thành Vô Song Vũ Kỹ rồi.” Trương Minh Hách thành thật đáp lại.

“Vô Song Vũ Kỹ!” Tiểu Thất tròn cả mắt, khẽ giật mình: “Hỏa Liêm Quỷ Trảo vậy mà có tiềm chất để thành Vô Song! Ái dà, xem ra nghiên cứu của ta còn bỏ qua rất nhiều thứ tốt rồi.”

“Vô Song Vũ Kỹ thì là Vô Song Vũ Kỹ mà thôi, làm gì đến mức phải giật mình kinh thế hả?” Trương Minh Hách cười nhạt nhưng nói đến Đường Thiên thì vẫn khen ngợi: “Thế nhưng Đường Thiên có thể biến môn vũ kỹ này thành loại Vô Song cũng là lợi hại đấy nhé!”

Vô Song Vũ Kỹ là minh châu sáng chói lọi trong hệ thống vũ kỹ, nhưng mà cái đó cũng phải nhìn người nào sáng chế ra. Như mấy người Trương Minh Hách thì từ nhỏ đã được tiếp xúc với không ít loại Vô Song Vũ Kỹ, có sư phụ chuyên môn giảng giái về các loại Vô Song Vũ Kỹ nên nếu như họ muốn tu luyện thì có rất nhiều loại cho họ lựa chọn.

Tiểu Thất lắc lắc đầu, hắn biết là có giảng giải chi đó cho Trương Minh Hách cũng chỉ là đàn gảy tai trâu.

“Nói vậy, ta cũng lại có dự đoán. Bên trong cơ thể Đường Thiên, hoặc là bên trong kiếm thế nào cũng có phong tồn truyền thừa kiếm kỹ. Vậy mới có trường hợp như vậy, kiếm kỹ của hắn mới có vẻ không quen. Cái này không lạ, trong thánh kiếm phong tồn kiếm kỹ, kiếm thánh nào cũng thích làm thế cả. Hắc viêm ở tay kiếm bên phải là Hư Không Ám Viêm, ngươi phải chú ý tới lam mang bên tay kiếm trái.”

“Lam mang kia không phải là từ An Hảo kiếm phóng ra sao?” Trương Minh Hách biết nhãn lực bản thân còn lâu mới bằng Tiểu Thất, nhịn không được bèn hỏi.

“Không phải. Ngươi nhìn kỹ đi. Lam mang của nó trên thực tế là do vô số quang điểm lam sắc như bụi hợp thành, đó là Băng Lam Tâm.” Tiểu Thất bình tĩnh nhận xét: “Băng Lam Tâm là một loại kịch độc hiếm thấy.”

"Kịch độc?" Trương Minh Hách giật nảy mình.

“Ừ, hiện tại chẳng có mấy người có. Nó có thể ăn mòn tâm thần người ta. Nhưng nếu như ngươi có thể chống được loại ăn mòn này thì nó có thể làm cho tâm thần ngươi cực kỳ tỉnh táo. Trước đây, võ giả dùng nó để tu luyện tâm thần, chỉ là nó có nhiều tác dụng phụ, mà lại rất nguy hiểm nên người dùng nó càng ngày càng ít.”

Tiểu Thất liếm liếm môi, hắn cũng có chút phấn khích. Khi xuất hiện một điều gì hiếm lạ thườnglàm người ta mong đợi mà.

“Băng Lam Tâm và Hư Không Ám Viêm đều rất hiếm có, người biết rõ cả hai loại lại càng ít, biết kết hợp hai cái lại càng ít hơn. Nếu như không phải ta đã từng xem cẩm nang của một vị tiền bối thì cũng không biết đâu. Tính chất của hai loại này tương phản rõ ràng với nhau, Hư Không Ám Viêm táo bạo, Băng Lam Tâm lãnh tĩnh. Khi đưa hai loại lực lượng có tính chất tương phản như vậy hợp làm một thì cái tài nghệ này cực kỳ hiếm thấy.”

“Ta nhớ là vũ kỹ phương Đông cũng có kỹ xảo giống như vậy.” Trương Minh Hách cảm thấy bản thân mình học hành cũng không gọi là lãng phí.

“Đúng, vũ kỹ phương Đông có kỹ xảo kiểu này. Thực tế là trong lưu phái cổ đại cũng có kỹ xảo này, tổng cộng có 17 loại.” Đưa ra vài thông tin đầy học vấn thế này làm cho tiểu bằng hữu Trương Minh Hách thán phục mãi không thôi.

Tiểu Thất thò một đầu ngón tay ra, thần bí bảo: “Còn nữa, ngươi đừng quên một điều.”

“Cái gì?” Trương Minh Hách trợn tròn con mắt.

“12 cung hoàng đạo Song Tử Tọa.” Tiểu Thất thong thả nói ra từng chữ.

“Song Tử Tọa hả?” Vẻ mặt Trương Minh Hách nghi ngờ: “Nó đã đóng cửa nhiều năm rồi mà.”

“Ừ, đã 20 năm.” Tiểu Thất cau mày: “Năm xưa đột nhiên bọn họ đóng toàn bộ các tinh môn cũng thực kỳ quái. Lúc trước ta không nghe được chút phong thanh nên không biết hiện giờ Song Tử Tọa thế nào rồi.”

“Ngươi thấy là Đường Thiên có quan hệ gì đó với Song Tử Tọa sao?” Trương Minh Hách nhấn mạnh cả câu như thể nghe được câu đùa đáng cười lắm.

“Ta chỉ nói vậy thôi.” Tiểu Thất lườm Trương Minh Hách một cái: “Ngươi ra vẻ thế là cho ai nhìn đấy?”

Khuôn mặt Trương Minh Hách cứng lại.

“Bộ pháp của Đường Thiên cũng là một cái đáng chú ý.” Tiểu Thất nói tiếp: “Hắn có Vô Song Vũ Kỹ, ngươi đến Tiên võ thăm hỏi nghe ngóng chút đi. Về phương diện này, tin tức từ Tiên võ linh thông hơn chúng ta. Lại xem cái gã dùng Thập Tự Trảm cũng rất giống Hồn tướng của Đường Thiên. Nếu như ta không nhìn lầm, tên Hồn võ tướng kia của Đường Thiên có khả năng là của Nam Thập Tự Binh Đoàn lưu lại.”

“Nam Thập Tự Binh Đoàn hả? Đó là chuyện một vạn năm trước rồi. Làm gì có Hồn tướng có thể sống lâu như thế?” Trương Minh Hách không tin.

“Đó là chiến pháp điển hình của Nam Thập tự binh đoàn. Ngoài suy đoán này ra thì ta cho rằng không còn khả năng khác.” Tiểu Thất lắc đầu.

“Nam Thập Tự Binh Đoàn là Cơ Quan Võ Giáp, hiện tại cơ quan thuật lép vế như thế..." Vẻ mặt Trương Minh Hách không cho là đúng.

Tiểu Thất nói: “Ngươi thì hiểu biết về cơ quan thuật mấy! Mặc gia đã khai phá ra một loại Cơ Quan Võ Giáp hoàn toàn mới, có cho võ hồn gia nhập vào đó gọi là Cơ Quan Hồn Giáp. Hắc hồn lại nghiên cứu ra một loại huyết mạch võ giáp cũng rất mạnh. Những dấu hiệu trên cho thấy thời đại hoàng kim lần thứ hai của cơ quan thuật sắp tới rồi.”

Trương Minh Hách quệt mồ hôi: “Tiểu Thất, ngươi có nghiên cứu về cơ quan thuật hả?”

“Có chút thôi.” Tiểu Thất nói tiếp: “Nhìn chung, thực lực Đường Thiên vô cùng cường hãn, tiềm lực lớn lắm không kém ngươi đâu.”

Trương Minh Hách bỗng nhiên nhíu mày: “Tên Đường Thiên chắc chỉ cỡ 50, Lăng Húc với Hạc là hơn 200. Nói gì cũng không thông nhé,

cho dù thêm Tỉnh Hào nữa thì cũng chỉ thêm một đám người làm sao có thể đánh Diệp Lão Lục thành bộ dạng như vậy."

Tiểu Thất lạnh lùng bảo: "Diệp Triều Ca quá khinh địch. Á, cũng có khả năng là do tâm tình của hắn bị kiềm chế quá lâu. Ta đã phân tích là Diệp Triều Ca rõ ràng có khuynh hướng đam mê thụ thương. Có vẻ hắn từ trong thụ thương tìm được cảm giác sung sướng. Có một lý do khác là đám Đường Thiên có khả năng ngưng tụ lực rất mạnh, rất đoàn kết. Đoàn đội có thể đồng lòng liều mạng như thế hiếm thấy lắm. Ta rất xem trọng bọn họ."

"Đam mê thụ thương?" Trương Minh Hách rùng mình một cái nhưng nghĩ tới Diệp Triều Ca lại cảm thấy Tiểu Thất nói cực đúng.

Tiểu Thất đưa mắt liếc Trương Minh Hách: "Giống như kiểu ngươi thích nhìn phụ nữ đang tắm đó."

Trương Minh Hách giống như mèo bị đạp phải đuôi: "Này này này, Tiểu Thất, lời này không được nói bậy bạ…"

"Ngươi muốn ta đưa chứng cứ cho Vũ tiểu thư không? Có hình ảnh soi chân tướng."

"A a a a! Tiểu Thất, ngươi là anh của ta, đại ca ngươi có công việc gì, tiểu đệ xông pha khói lửa…"

"Cái này ta mượn nghiên cứu mấy ngày nhé."

"Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!"

Tiểu Thất thoải mái thu hình ảnh lại rồi đứng lên, thả vào trong ngực, liếc nhìn Trương Minh Hách rồi bảo: "Thế nào? Ngươi muốn nhúng tay vào chuyện này?"

Vừa mới nghẹn họng, tức thì Trương Minh Hách vui vẻ ra mặt: "Không có liên quan tới ta, ta chỉ hiếu kỳ mà thôi. Ta ước gì Lăng Húc

kia, Đường Thiên kia càng mạnh mẽ hơn. Hắc hắc, Diệp Lão Lục và Tề Lão Tam có phiền toái thực dễ chịu quá!”

“Lần sau khi nhìn lén phụ nữ tắm nhớ dùng bí bảo quấy nhiễu năng lượng.”

Dứt lời, Tiểu Thất nghênh ngang đi.

***

Trận chiến vừa rồi làm cho danh tiếng Đường Thiên vang dội. Diệp Triều Ca đối với 42 chòm Nam Thiên mà nói, đó là vị ở thật xa. Người ta nhổ một cái lông bằng cả bắp đùi của chúng ta.

Cường giả nghịch thiên của 42 chòm Nam Thiên, có thể mở một huyết lộ tại Bắc Thiên, đã là mạnh mẽ vô bì.

Đẳng cấp của Diệp Triều Ca?

Quá cao không thể với!

Thế nhưng Đường Thiên là đại biểu của Sài Lang Tọa lại phục kích thành công đánh bại Diệp Triều Ca, đó chắc chắn chuyện hiếm. Nhiều người khi nghe tin này đều không tin, cho rằng Diệp Triều Ca hạ thủ lưu tình. Sau này biết được Diệp Triều Ca lê được thân xác tàn tạ trở về Quang Minh võ hội thì những người này mới không nói gì nữa.

Được Thiên Hậu can thiệp, Quang Minh võ hội im tiếng đủ làm người ta hiểu là đại cục đã định. Dù Quang Minh võ hội có không cam lòng cũng là chuyện của sau này.

Sau sự việc này, Sài Lang Tọa nhảy một bước lên thành chòm sao cường đại trong 42 chòm Nam Thiên.

Các chòm sao khác ở Nam Thiên Không hẹn mà đồng thời phái sứ giả dồn dập tới chúc mừng Đường Thiên ngồi trên đỉnh Sài Lang Tọa.

Mọi người đều hiểu, tuy Sài Lang Tọa cắn cỗi nhưng chỉ cần đám Đường Thiên còn sống thì chính là chòm sao đệ nhất Nam Thiên. Nhưng nhiều người tò mò, kế tiếp đây đám người Đường Thiên sẽ làm gì. Với thực lực đám người Đường Thiên, một Sài Lang Tọa nho nhỏ sao đủ dụng võ.

Sài Lang Tọa rất cằn cỗi, năng lượng thưa thớt chỉ mỗi người nhiều chứ chẳng có ưu điểm gì.

Mà chòm sao Anh Tiên trong Bắc Thiên thập cử châu cũng nghe đồn có quan hệ không phải là ít với Đường Thiên.

Đường Thiên có lấy Sài Lang Tọa làm hậu thuẫn hay không, lấy chòm sao Anh Tiên làm điểm tựa để từ bước chiếm lấy Bắc Thiên hay không?

Các tin đồn thổi sôi sục, không ít chòm sao Bắc Thiên phái người đưa tin tới Sài Lang Tọa muốn có quan hệ tốt với Đường Thiên.

***

Lúc này Đường Thiên không có thời gian để tiếp những sứ giả mang tin kia.

Hắn đang bế quan. Vừa rồi đánh một trận với Diệp Triều Ca dù vô cùng ngắn ngủi nhưng lợi ích đưa lại không ít. Luận về mạnh yếu, Đường Thiên không bằng nhiều ẩn kiếm thánh, còn kém rất xa kiếm thánh. Các phương diện khác nữa, Đường Thiên biết rõ chênh lệch của mình với họ có bao xa.

Trận chiến này, hắn cảm thấy rất may mắn.

Nếu như không phải lúc trước Diệp Triều Ca thụ thương rất nặng, nếu như không phải An Hảo Kiếm bạo phát thì kết quả cuối cùng là gì hắn cũng không xác định nổi.

Thoát khỏi trạng thái kỳ dị này, cảm giác quen thuộc với kiếm kỹ cũng biến đâu mất.

Không biết vì sao Đường Thiên không những không cảm thấy khổ sở mà lại thở phào nhẹ nhõm, dường nhưu sinh hoạt đã trở lại quỹ đạo quen thuộc. Hắn vẫn có sự kháng cự từ trong bản năng với lực lượng thần bí trong cơ thể.

Chiến một trận với Đường Thiên cho hắn lĩnh ngộ trực quan với lực lượng.

Đường Thiên không có bí bảo, vũ kỹ mà chỉ có kiếm khí vô hình. Sở dĩ hắn mạnh như thế một là do thân thể bất tử hai là trình độ kiếm khí vô hình cực cao, thứ ba là ở khí thế.

Không có chỗ nào phức tạp mà chỉ có những tổ hợp giản đơn thô bạo, thế mà lại tạo nên một cường giả hung lệ vô cùng.

Ngược lại, lực lượng bản thân mình phức tạp biến hóa hơn nhiều mà hiệu quả lại chẳng bằng đối phương.

Đường Thiên dự kiến thừa dịp thời gian này, chỉnh trang lại cho thật tốt vũ kỹ của mình. Vũ kỹ của mình không yếu nhưng hiển nhiên chưa biết kết hợp chúng lại với nhau để tạo thành phương thức chiến đấu riêng của bản thân.

Cuối cùng hắn cũng hiểu so với những thiên tài chân chính mình khuyết thiếu ở chỗ nào.

Dù ở ngoài nhốn nháo nhưng Đường Thiên không chút gợn sóng, chỉ có lực lượng mới là chuyện trọng yếu chuyện đáng lưu tâm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Thế Nào Mới Là Chuyên Gia Cận Chiến?

Hỏa Mã Nhĩ vội đến bở cả hơi tai.

Người mang tin tức ở khắp nơi ùa về, thế lực bản địa đua nhau quy phục, sau khi cuộc chiến kết thúc tình huống xoay chuyển đã khiến một người đã từng là đầu mục lưu phỉ như nàng tiến vào một cuộc sống hoàn toàn khác. Nhưng trên mặt nàng lại thủy chung luôn nở nụ cười. Mà không chỉ có riêng mình nàng,hiện tại toàn bộ Sài Lang tọa đều chìm trong vui sướng, danh vọng của Đường Thiên đã đạt đến độ cao từ trước đến nay chưa từng có. Có thể làm cho người ta phải ghi lòng tạc dạ, vĩnh viễn là truyền kỳ.

Một nơi hoang vu cằn cỗi như Sài Lang tọa cuối cùng cũng được cảm nhận cái cảm giác hãnh diện một lần. Hiện tại, địa vị của Sài Lang tọa đã lên tới mức từ trước đến nay chưa từng có. Đám người ở các chòm sao khác trong 42 chòm Nam Thiên khi nói đến trận chiến này đều mang theo mấy phần hâm mộ và kính nể, ngay cả đám người ở Bắc Thiên tinh tọa vốn luôn cao cao tại thượng cũng trở lên khách khí và lễ phép hơn trước rất nhiều.

Thế giới này vĩnh viễn luôn thực tế như vậy đấy, chỉ khi có được thực lực mới có thể có được sự tôn trọng của người khác.

Hoàn cảnh sinh tồn của Sài Lang tọa cực kỳ khắc nghiệt, trong khi nhân khẩu lại đông đảo vì thế nơi này luôn thừa thãi chiến sĩ, người Sài Lang vốn luôn kính nể và sùng bái lực lượng, so với những chòm sao khác còn mạnh hơn nhiều.

Đối với Sài Lang tọa, cái danh tự Đường Thiên này cách đây không lâu nghe vô cùng xa lạ.

Trước khi cuộc chiến này xảy ra, vốn Đường Thiên cũng đã khống chế Sài Lang tọa, nhưng lúc đó có nhiều thế lực bằng mặt nhưng không bằng lòng, trong tâm vẫn âm thầm nảy sinh ý nghĩ thâm hiểm.Còn sau khi tràng chiến dịch này diễn ra, danh vọng của Đường Thiên đã lên cao như mặt trời giữa trưa, những cường giả Sài Lang vốn kiệt ngạo bất tuân cuối cùng cũng vui lòng phục tùng.

Và lúc này cái tên Đường Thiên đã trở thành biểu tượng cho Sài Lang tọa.

Cường giả vi tôn, không chỉ vì tôn trọng đối với lực lượng, mà còn bởi vì cường giả có thể mang đến cho mọi người cuộc sống tốt hơn, mang đến không gian sinh tồn của chủng tộc càng thêm rộng lớn.

Cường giả ở các bộ lạc chi nhánh dồn dập tìm đến nương tựa.

Ở bất kể một chỗ nào đi chăng nữa, những thế lực bản địa đứng trung lập luôn là nguồn lực lượng trung kiên nhất, cũng là đối tượng khó mượn hơi nhất.

Sau trận chiến này, danh tiếng của binh đoàn Sài Lang dưới tay Đường Nhất tăng mạnh, đồng thời cũng nhận được rất nhiều lời tán tụng nhiệt tình. Hơn nữa lần này Sài Lang binh đoàn cũng bị tổn thất không nhỏ vì cũng cần phải bổ sung thêm nguồn máu mới. Số lượng binh lính mà Đường Nhất có thể chỉ huy là 500 vì vậy quy mô của Sài Lang binh đoàn cũng được mở rộng tới 500 người.

Sau khi Sài Lang binh đoàn hoàn thành việc mở rộng quy mô thì lập tức đã trở thành nơi tập trung lực lượng tinh nhuệ nhất Sài Lang tọa.

So với Sài Lang binh đoàn của Đường Nhất, tổn thất của binh đoàn Trọng Trang của Hoàng Phủ Hoành càng thảm trọng hơn, gần như phải hứng chịu toàn bộ công kích của Diệp Triều Ca khiến thương vong của

Trọng Trang lên tới gần phân nửa. Khiến Hoàng Phủ Hoành càng thêm tuyệt vọng chính là những võ giả may mắn sống sót đều bị rơi vào tình trạng mất đi dũng khí chiến đấu.

Trên đường bọn họ chạy trốn, bị các bộ lạc của Sài Lang liên tục tập kích suốt dọc đường, với một Trọng Trang binh đoàn đã mất đi ý chí chiến đấu thì bất kể Hoàng Phủ Hoành có làm cách nào vẫn không thể khơi lên một chút sĩ khí nào.

Hoàng Phủ Hoành chỉ biết mở to mắt mà nhìn Trọng Trang Binh Đoàn dần tiêu vong, cái loại thống khổ này khiến hắn như bị rút đi hồn phách vậy.

Hắn trở thành tù binh, bị bộ lạc Sài Lang ở địa phương đưa đến chỗ của Hỏa Mã Nhĩ.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là tù binh, sinh mệnh của ngươi cũng thuộc về ta." Binh không nói lời vô dụng: "Từ hôm nay trở đi, ngươi đảm nhiệm vị trí phó thủ cho Đường Nhất, làm việc cho tốt vào."

Khuôn mặt của Hoàng Phủ Hoành căng cứng đến đỏ bừng, tuy hắn không phải là danh tướng nhưng dù sao cũng đã chấp chưởng binh đoàn Trọng Trang nhiều năm, vậy mà bây giờ lại trở thành phó thủ cho một tên Võ Hồn tướng, điều này làm hắn cảm thấy thẹn gần chết.

"Nếu như ngươi muốn chết, có thể tự sát." Binh lạnh lùng bỏ lại một câu,sau đó quay người đi luôn chẳng thèm để ý gì đến hắn nữa.

Thực ra Binh cũng chẳng có mấy khoái cảm về chiến thắng, cái thắng lợi này thì tính được là cái gì cơ chứ? Vì trận chiến đấu này, mà tốn hao đến vài chục vạn tinh tệ, trong khi đối phương cũng chỉ có lẻ loi một mình, trong mắt người khác, đám người Đường Thiên đã sáng tạo lên kỳ tích. Nhưng trong mắt Binh, trận chiến này quả là vô cùng nhục nhã mà, hơn nữa Thiên Không Hổ bị đánh nát cũng khiến tâm tình của hắn vô cùng không xong.

Trong lòng cái kẻ có chút thù cũng phải báo như Binh đang thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải báo thù một tiễn này.

Hơn nữa, hắn biết chắc chắn Diệp gia sẽ không từ bỏ ý đồ, khẳng định sẽ còn có hậu chiêu đang chờ bọn họ.

Thế nhưng cũng không phải trận chiến này không có chỗ tốt.

Danh vọng đúng là có tồn tại, hiện tại đám người Đường Thiên chẳng còn là kẻ vô danh tiểu tốt, trên toàn bộ Thiên lộ cũng đã có chút thanh danh. Sau khi cuộc chiến này xảy ra, lòng tin của Mặc gia đối với bọn họ quả thật đã trở lên tràn đầy rồi.

Càng quan trọng hơn là thực lực của mọi người đều tăng lên. Đường Thiên đang bế quan, Tỉnh Hào đang bế quan, Lăng Húc đang bế quan, Hạc cũng bế quan, cả bốn người A Mạc Lý cũng bế quan.

Trải qua sự kiện lần này, chỉnh thể thực lực của mọi người đều tăng vọt về chất, đó mới là điều đáng giá nhất.

Kinh nghiệm bồi dưỡng tân binh của Binh vô cùng phong phú, ánh mắt tinh tế, thiên phú của đám người này đều rất cao, kể cả bốn người A Mạc Lý đều hơn xa người thường, càng không phải nói đến bốn người Đường Thiên, điển hình của bốn tên biến thái. Cho dù không có tài nguyên, không có danh sư chỉ điểm, nhưng những người này vẫn biểu hiện sáng chói mắt như vậy.

Hai từ được người khác dùng để đánh giá đám người Đường Thiên nhiều nhất chính là hai từ “hắc mã”. Nhưng cũng chỉ giới hạn như vậy mà thôi. Hàng năm trên Thiên lộ luôn xuất hiện một vài hắc mã, nhưng những con hắc mã này cũng lóe sáng nhanh chóng giống như quá trình bọn họ quật khởi, sau đó 90% số hắc mã đều lặng yên biến mất không chút tăm tích. Đó cũng là điểm đặc sắc của hắc mã.

Bọn họ có thể dựa vào một số ưu điểm độc đáo hơn người, trong một khoảng thời gian ngắn đạt được chiến tích khiến người ta phải dõi mắt

nhìn vào, nhưng điều này cũng chỉ do mọi người chưa quen thuộc với bọn họ mà thôi. Một khi bọn họ đã lộ ra trước tầm mắt mọi người thì sau đó sẽ không ngừng bị người ta phân tích và tìm hiểu, khi đó những khuyết điểm sâu bên trong sẽ dần lộ rõ khiến hoàn cảnh sinh tồn của bọn họ trở lên càng này càng xấu đi, đồng thời địch nhân mà bọn họ phải đối đầu cũng càng lúc càng mạnh.

Hắc mã sẽ luôn là đề tại khiến người ta phải say sưa nói chuyện, nhưng cũng chỉ giới hạn đến đó mà thôi. Lúc này điều mà mọi người mong đợi nhất là trên Tiên võ tin tức kỳ sắp tới, Đường Thiên sẽ bài danh thứ bao nhiêu.

Hắc mã sao? Trong lòng Binh thầm cười nhạt, hắn luôn tin tưởng vào tương lai sắp tới.

Trong một cái đoàn đội lại xuất hiện nhiều võ giả thiên tài như vậy khiến ngay cả người có kiến thức rộng rãi như Binh cũng phải cảm thấy giật mình. Hơn nữa, lực ngưng tụ của mọi người vô cùng kinh người, có thể nói đây là một đội ngũ cực kỳ đoàn kết.

Có điểm nào đó quen quen a... Binh nhớ lại thời điểm mọi người sáng lập ra Nam Thập Tự binh đoàn, đó chẳng phải cũng là một đám người như thế này sao?

Cũng là một đám người tài hoa hơn người, cũng là một đám người kết thành đội ngũ.

Bỗng hắn bật cười khanh khách, xem ra mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Vào thời đại đó, Nam Thập Tự binh đoàn là bá chủ thiên hạ chân chính a, bá nghiệp như vậy đặt ở bất cứ một thời đại nào cũng chẳng hề kém hơn những bá chủ khác, ngay cả Sư Tử vương Lôi Ngang của hiện tại cũng chưa thể đạt được độ cao của Nam Thập Tự binh đoàn năm đó.

Đừng có miên man suy nghĩ nữa, còn rất nhiều chuyện cần phải làm a.

Trong mắt rất nhiều người, Đường Thiên đã là người đứng đầu Sài Lang tọa, nhưng Binh biết, Đường Thiên sẽ không dừng lại ở đây, trước khi Đường Thiên bế quan xong hắn cần phải đem toàn bộ mọi việc an bài cho thật tốt. Hắn không muốn bỏ ra nhiều tài lực và nhân lực vào trận chiến này như vậy lại trở thành may áo cưới cho người khác.

Kể cả bọn họ có rời khỏi Sài Lang tọa thì cũng phải đảm bảo Sài Lang tọa vẫn nằm trong tay bọn họ.

***

Đường Thiên đang xếp bằng suy nghĩ,lúc này cái khuôn mặt không giống với bình thường của hắn hiện lên vẻ chuyên chú một cách dị thường.

Vì sao mình so với Diệp Triều Ca lại yếu hơn nhiều như vậy?

Vũ kỹ đa dạng của mình trước mặt Diệp Triều Ca lại giống như cây có hoa mà không có quả (cọp giấy). Thế nhưng vì sao vũ kỹ của mình lại như vậy? Đường Thiên cũng biết hắn chẳng phải là người thông minh cho lắm, hắn chậm rãi nhớ lại, muốn tìm ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Chuyên gia cận chiến!

Hắn đem tất cả mọi chuyện nhớ lại một lần, cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân chính là bốn chữ này. Ngụy lão đầu kiến nghị mình đi theo con đường chuyên gia cận chiến, mà cận chiến thì cần phải có nhiều thủ đoạn công kích, vì thế mình mới bắt đầu học rộng ra.

Nghĩ như vậy cũng không có gì là sai lầm a, Đường Thiên có chút đau đầu, nhưng vì sao mình so với Diệp Triều Ca lại yếu hơn nhiều như vậy?

Chẳng lẽ do bản thân con đường chuyên gia cận chiến vốn yếu như vậy?

Đường Thiên lắc đầu, không có chức nghiệp nào yếu, chỉ có tạo nghệ có đủ hay không, đạo lí cơ bản này đương nhiên là hắn hiểu rõ. Đường Thiên thoáng nghĩ: lẽ nào tạo nghệ của mình không đủ sâu?

Bỗng nhiên, Đường Thiên phát hiện ra dường như hắn chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về bốn chữ "Chuyên gia cận chiến", đối với bốn chữ chuyên gia cận chiến, không ngờ hắn chỉ hiểu có ba từ "Cận thân chiến".

Lập tức Đường Thiên thấy rất hổ thẹn, hắn cảm thấy bản thân mình phải kiến thức xem bộ dáng chân chính của một chuyên gia cận chiến như thế nào mới được.

Hắn tiến nhập quang môn, chạy đến Tam Hồn thành, tìm đến Đinh Đang.

"Ngươi biết chuyên gia cận chiến không?"

Đinh Đang cũng cảm thấy khá bất ngờ : "Đó là một chức nghiệp rất tàn khốc."

"Có thể tìm được hình ảnh chiến đấu của bọn họ không?" Đường Thiên gấp gáp hỏi.

"Có thể." Đinh Đang gật đầu: "Nhưng chắc chắn là giá cả sẽ không rẻ."

"Mua!" Đường Thiên quyết định dứt khoát.

Đinh Đang cũng không hỏi nhiều, nàng nhanh chóng thông qua con đường của mình mua được vài đoạn hình ảnh. Những đoạn hình ảnh này có giá cả rất cao, vài đoạn hình ảnh phải tốn tới hơn sáu ngàn vạn tinh tệ mới mua được.

Đường Thiên như lấy được chí bảo, hắn mở đoạn hình ảnh thứ nhất ra.

Vị nam tử trong hình ảnh đang độ tuổi tráng niên, cái đầu không cao, thân hình chắc nịch, nửa người trên trần trụi, bàn tay trần, nhưng toàn thân tản ra một loại khí tức nguy hiểm cực độ giống như một con dã thú vậy. Đối thủ của hắn là một nữ đao khách có khuôn mặt sơ xác tiêu điều.

Song phương chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Ngay từ đầu vị nam tử đã bị nữ đao khách áp chế. Nhưng chỉ qua một phút đồng hồ, cuối cùng Đường Thiên cũng nhìn ra mấy phần đầu mối, tuy vị nam tử luôn bị áp chế nhưng phòng ngự cực kì chặt chẽ, bước chân không hề loạn.

Tán thủ của vị nam tử vô cùng xuất sắc, phòng thủ cẩn thận. Nữ đao khách thủy chung vẫn cẩn thận giữ nguyên khoảng cách với nam tử, còn vị nam tử lại cực kỳ kiên trì, khiến hai bên giống như đang diễn luyện công phòng vậy.

Khi thời gian bước đến khoảnh khắc ba phần lẻ sáu giây, rốt cuộc nữ đao khách cũng không kiềm chế được nữa, nhưng khi nàng đang định sử dụng chiêu thức lợi hại nào đó thì đột nhiên vị nam tử trước mặt bỗng giống như một mũi tên nhọn hoắt, lao tới trước mặt nàng.

Đường Thiên giật nảy mình, vị nam tử đột nhiên bạo phát có tốc độ cực kỳ kinh người, tựa như một đạo thiểm điện,chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt nữ đao khách.

Biến cố quá đột ngột rõ ràng là đã khiến nữ đao khách hơi hoảng loạn, đao chiêu cũng tán loạn.

Nam tử hung ác dùng khuỷu tay đụng một cái cực hiểm, toàn thân giống như một cái cọc công thành, ngạnh sinh va chạm với đao mang của nữ đao khách.

Tay trái như cái móc nắm lấy cánh tay của đối phương, cong khuỷu tay vung hữu chưởng giống như một thanh đao lò xo, một thủ đao có tốc độ nhanh đến mức Đường Thiên không thể nắm bắt được xuất ra !

Đầu bay lên.

Một kích là giết!

Đường Thiên nhìn thấy mà trong đáy lòng cảm thấy lạnh run, thật tàn nhẫn hung ác !

Cho dù hắn chỉ là một khán giả đứng bên ngoài nhìn nhưng vẫn có thể cảm thấy cái khí tức tàn nhẫn kinh người kia ập vào mặt. Từ đó có thể tưởng tượng ra vị nữ đao khách phải tự mình đối mặt với một chiêu này, e rằng tâm thần lúc đó đã thất thủ hoàn toàn rồi.

Dứt khoát gọn gàng, vô cùng tàn nhẫn, đó là ấn tượng đầu tiên mà Đường Thiên cảm nhận thấy từ đoạn hình ảnh này.

Đoạn hình ảnh thứ hai về chuyên gia cận chiến là một vị nam tử có thân hình gầy còm, đối thủ của hắn là một tiễn thủ có khinh công cực cao. Nửa đầu của đoạn hình ảnh này buồn tẻ đến chán nản, song phương một công một phòng, vị nam tử có thân hình gầy còm giống như một con rắn có thể biến hóa ở bất cứ một góc độ nào giống như toàn thân hắn không hề có một góc chết nào vậy.

Bất kể mũi tên của đối phương bay tới từ góc độ nào, hắn đều có thể chuẩn xác đánh rơi.

Đến phút thứ 22 chiến đấu bắt phát sinh biến hóa.

Chân lực của cung tiễn thủ bị tiêu hao cực lớn, tốc độ của hắn bắt đầu trở lên chậm chạp, khoảng cách giữa hai bên dần kéo ngắn, nhưng đúng vào lúc này vị nam tử gầy còm đột nhiên biến thành 6 người!

6 thân ảnh giống nhau như đúc khiến cung tiễn thủ hoảng loạn.

Cánh tay mềm mại như rắn quấn lên thân thể cung tiễn thủ như một con rắn quấn.

Răng rắc!

Một kích là giết!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Suy Nghĩ Cùng Tìm Tòi

Đoạn hình ảnh thứ 3 càng quỷ dị hơn, song chưởng người kia như có giác hút, có thể mượn lực khi đối phương đang chém ra kiếm mang, chân thì như trượt băng, đối phương chỉ còn cách trơ mắt nhìn người kia tiếp cận rồi giết mình.

3 đoạn hình ảnh này Đường Thiên coi tới coi lui, nhất là từ 2 đoạn trước khiến hắn học được không ít.

Ví dụ như 6 thân ảnh ở đoạn 2, chiêu kiểu này mình biết, giống với Thiên Hạc Ảnh Phản Không Sát! Nhưng lúc trước mình chưa từng nghĩ đến sẽ dùng nó như vậy, Đường Thiên ảo não vỗ đầu, quả nhiên mình không thông minh lắm mà!

Hắn coi 3 đoạn hình ảnh này miết, coi đi coi lại, một lần rồi lại một lần, coi tới không biết ngày đêm. Tự biết mình không thông minh lắm, cứ đơn giản là xem hoài, để ý từng chút một rồi tự hỏi. Bất chợt, hắn như trở về thời còn luyện võ kỹ trụ cột, lúc đó, cũng cố gắng như vậy ah!

Coi nhiều, rốt cục hắn cũng học được vài thứ. Ví dụ như tiết tấu, hình ảnh trong giáp lá cà chuyên gia lúc công kích, chính là khi đối phương bối rối. Có điều, 2 người trước là bất chợt thay đổi tiết tấu làm địch nhân bối rối; mà người cuối cùng, lại như ẩn tàng, thận trọng, thong thả mà kiên định chèn ép đối phương, do đó làm đối phương bối rối.

Nhưng bất kể là đoạn hình ảnh nào, đều là đem tiết tấu của mình dẫn tiết tấu của đối phương. Khi tiết tấu của đối phương đã loạn, thời điểm có sơ hở, lập tức công kích, tất nhiên là phải mạnh mới có thể đạt tới ‘nhất kích tất sát[1].’

Thế là có phong phạm của cao thủ rồi.

Tự hỏi trong thời gian dài, Đường Thiên cũng rõ ràng dần. Chung quy thì có 2 điểm chính: một là phải có năng lực thủ mạnh, vậy mới đủ kéo dài tới lúc tiếp cận đối phương; hai là sau khi tiếp cận, cần nhanh chóng chấm dứt chiến đấu.

Cái gọi là "chuyên gia giáp lá cà" cũng không phải là võ giả chỉ biết đánh cận chiến, mà hẳn là một khi áp sát là có thể lập tức giải quyết đối thủ.

Tàng Phong Bộ của mình là Vô Song Võ Kỹ, tốc độ chưa chắc là nhanh nhất, nhưng rất thích hợp để đánh lén và né tránh; bất quá khi khinh công đối phương cũng giỏi khinh công, vậy thì dựa vào Tàng Phong Bộ để kéo dài.

Hỏa Liêm Quỷ Trảo rất mạnh, thích hợp để giải quyết trận đánh, mà không thích hợp khi thủ, vì va chạm giữa chân lực sẽ cản trở khi áp sát.

Đường Thiên nghĩ mình không xem trọng Không Khí Thuẫn Kích Thuật vì cảm thấy đấy là dùng cho Huyết Xung Thuẫn, không đa dụng lắm. Huyết Xung Thuẫn là trang bị của Xà Phu Binh Đoàn chế tạo, chất lượng cũng tạm, nhưng không đủ đối phó với Diệp Triều Ca; Huyết Xung Thuẫn không cách nào chặn được kiếm khí vô hình của tên kia.

Lực lượng của vô hình kiếm khí do Diệp Triều Ca đánh nát Huyết Xung Thuẫn.

Đường Thiên tưởng tượng đối thủ của mình là Diệp Triều Ca.

Vừa thấy Huyết Xung Thuẫn không cách nào đối phó Diệp Triều Ca, Đường Thiên biết mình phải tìm biện pháp khác. Chính mình cần phải có biện pháp chặn vô hình kiếm khí của Diệp Triều Ca mới được, Đường Thiên cực khổ suy nghĩ.

Đường Thiên cảm nhận là mình cực kỳ đần độn, vô hình kiếm khí cũng không quá sức tưởng tượng lắm, vậy mà mình không tìm ra cách khắc chế. Hắn không biết, vô số người đang nghiên cứu vô hình kiếm khí của Diệp Triều Ca, nhưng có thể nghĩ ra biện pháp lại xa xa không có mấy, mà vài người ấy đều là cường giả nổi tiếng.

Nhưng Đường Thiên nhất định không chịu thua, chống cằm, vắt óc.

Vô hình kiếm khí của Diệp Triều Ca vì sao khó đối phó như vậy? Đường Thiên dùng biện pháp cục mịch nhất liệt kê ra; chỗ lợi hại nhất của vô hình kiếm khí chính là lực lượng cực kỳ kinh người. Nói "cực kỳ" một chút cũng không nói quá, A Mạc Lý là kẻ có sức mạnh nhất trong bọn Đường Thiên, vậy mà chỉ đỡ một chiêu vô hình kiếm khí tay đã rách ra, cả người thoát lực.

Hơn nữa, Diệp Triều Ca xuất ra kiếm khí cũng nhanh, như cuồng phong bạo vũ, tùy tiện vung tay đã là một loạt kiếm khí cứ như mưa, cứ như hắn không cần vận chuyển chân lực ấy, vẫy tay là kiếm khí bay đầy làm người ta hít thở không nổi.

Nhất định là Diệp Triều Ca có vận chuyển chân lực, chỉ là phương pháp vận chuyển của hắn hơi khác thường.

Dùng Không Khí Thuẫn Kích Thuật có thể đối phó vô hình kiếm khí của Diệp Triều Ca không? Đường Thiên suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy vẫn chưa được. Không Khí Thuẫn Kích Thuật cần dùng đến thuẫn, càng quan trọng hơn là môn võ kỹ này nghiên về tấn công.

Dùng công đối công?

Đường Thiên sờ lên cằm, lâm vào tự hỏi.

Trong mắt người thường, đối phó Diệp Triều Ca biến thái như vậy, dùng công đối công cũng không phải ý kiến hay. Diệp Triều Ca quá điên cuồng, loại này điên cuồng đã là một loại hoàn toàn bất kể hậu quả, điên gần như tự hủy diệt mình; loại tính cách điên cuồng này, đã chú định

phương pháp chiến đấu của gã thiên về tấn công, lại càng hung hiểm, lại càng bất kể hết thảy.

Đối với khí thế của Diệp Triều Ca, Đường Thiên cũng không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại có tâm lý muốn thử. Ý nghĩ này làm hắn kích động, chiến đấu với cường giả như Diệp Triều Ca, loại cảm giác này rất đáng mong chờ.

Nhưng hắn cũng không phải là người mất trí. Dù là dùng công đối công, vậy thì phải tấn công thế nào, cũng cần suy xét. Công kích của Diệp Triều Ca: điên cuồng, bất chấp; tuy có liên quan đến tính cách gã, nhưng cũng có liên quan đến 'thân thể bất tử'.

Gã không sợ sẽ lộ sơ hở, vốn là không bị thương, điều này càng làm cho gã tấn công mà không kiêng dè gì.

Đường Thiên không tin có thân thể thật sự là bất tử trên đời, nhưng hắn cũng chấp nhận loại tấn công điên cuồng đó rất thích hợp cho Diệp Triều Ca.

Thân thể chính mình chỉ thuộc loại thường, đổ máu sẽ có đau nhức, bị thương sẽ làm chiến lực sút đi.

Vậy phải làm sao?

Mình am hiểu cái gì nhất? Thiên cười khổ, nếu là lúc trước, hắn nhất định sẽ nói là trực giác. Đối phó võ giả thông thường, trực giác Đường Thiên hơn xa thường nhân, giúp hắn như cá gặp nước. Nhưng gặp đối thủ cỡ Diệp Triều Ca, chút điểm trực giác của mình thật không đủ dòm.

Được rồi, tuy rằng không đủ nhìn, nhưng trực giác vẫn là thứ mình mạnh nhất của mình.

Chính mình cần phải nghĩ biện pháp, nâng cao trực giác bản thân. Xem xong mấy đoạn hình ảnh này, Đường Thiên đã hiểu rằng: Ngươi

không cần phải hơn đối phương về mọi mặt, nhưng ngươi phải xác định ngươi có một thứ giỏi hơn, vậy mới có cơ hội thắng.

Nếu thua đối phương về mọi mặt, thế thì trừ khi đối phương phạm sai lầm, còn không thì… khỏi nói.

Rất nhanh, Đường Thiên đã xác định được mục tiêu, đề cao trực giác là bước đầu tiên, bước thứ hai là tìm một môn võ kỹ mạnh ngang vô hình kiếm khí. Hai cái mục tiêu này, đều không dễ. Vũ kỹ thì dễ một chút, dù sao giờ hắn cũng không thiếu tiền, cần thì tới Đinh Đang hỏi là được.

Nâng cao trực giác cần làm cho võ hồn của mình mạnh hơn.

Nghĩ tới đây, Đường Thiên không khỏi có chút xấu hổ, từ khi võ hồn hắn lột xác đến cấp Bạch Ngân đã không rèn luyện võ hồn nữa. Một mặt do phải luyện nhiều thứ khác, cũng có do lơ là, chung quy do mình cảm thấy võ hồn cấp Bạch Ngân đã rất mạnh, mạnh hơn võ hồn của võ giả thông thường nhiều; dưới loại tình huống như vậy, tìm cách bổ sung các mặt mình còn kém quan trọng hơn.

Rèn luyện võ hồn cần luyện hóa hồn hạch, võ hồn Đường Thiên là một đoàn ngân diễm, rất thích hợp để luyện hóa hồn hạch.

Tăng cường võ hồn là tất yếu.

Tiếp tục cân nhắc cho kỹ, Đường Thiên lại có nghi hoặc mới. Võ hồn Bạch Ngân của mình, thể còn chưa đủ mạnh mẽ, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn Diệp Triều Ca, vậy tại sao trực giác của mình cũng bị áp chế?

Hay là còn nguyên do khác?

Ý nghĩ này làm cho Đường Thiên phấn khích hẳn, hắn cảm thấy hình như mình đã tìm được mấu chốt của vấn đề, quan hệ của võ hồn và trực giác không chỉ đơn giản vậy.

Đường Thiên nhớ trạng thái chiến đấu của mình ngày đó, từ nội tâm toát ra một ý tưởng to gan. Rồi hắn trở lại Vẫn Thạch Khanh.

Rầm rầm rầm!

Khi Đường Thiên đi ra, nhìn bề ngoài của hắn vô cùng thê thảm, nhưng trên mặt lại tươi cười; lần tu luyện này đã chứng thực được suy nghĩ lúc trước, trực giác có liên hệ thật lớn với tâm tình.

Có hai trạng thái tâm tình khiến trực giác của mình ở cường độ cao nhất: một là khi hưng phấn, trạng thái kia là khi tỉnh táo tuyệt đối. Khi mà lòng tình tự[2], trực giác sẽ bị hạ đến thấp nhất. Hơn nữa 2 loại tâm tình cũng ảnh hưởng đến trực giác khác nhau; khi hưng phấn trực giác có thêm tính xâm lược, hanh động khi đó thường có tính công kích; còn khi tỉnh táo, cơ thể hay tự phát ra các hành động dè dặt thận trọng, chờ sơ hở đối phương.

Lúc trước mình huấn luyện thật ra là đi sai. Rèn luyện trực giác khác với rèn sức chịu đựng, nó ngắn hơn, cường độ cao hơn.

2 loại trực giác này, Đường Thiên không chút do dựt chọn trạng thái hưng phấn, tấn công mới phù hợp tính cách của ‘thiếu niên như thần’.

Làm sao mình mới hưng phấn được? Hưng phấn là một loại tâm tình, cái tâm tình này coi bộ hơi khó lên à!

Đường Thiên trần tư suy nghĩ tới Hư Không Ám Viêm trong cơ thể mình. Mặc dù hắn lại cảm thấy lạ lẫm với kiếm nhưng kiếm pháp đã tràn vào đầu hắn vẫn không biến mất, hắn cũng hơi hiểu về Hư Không Ám Viêm hơn.

Hư Không Ám Viêm là một loại năng lượng cuồng bạo trong hư không. Trước Vu Vương Hải, không có ai lợi dụng được loại năng lượng cuồng bạo này.

Điều khiến cho Đường Thiên để ý là, Hư Không Ám Viêm có thể trực tiếp gây tổn thương đến tinh thần; mà người bị dính phải sẽ dẫn đến cuồng bạo, thành ra khùng trong hưng phấn.

Hư Không Ám Viêm có thể làm cho người hưng phấn!

Cái tính đặc thù này khiến hai mắt Đường Thiên tỏa sáng, làm sao mới vận dụng được Hư Không Ám Viêm? Hắc cẩn thận tìm tòi tin tức liên quan đến Hư Không Ám Viêm, Vu Vương Hải không hổ là đệ nhất nhân sử dụng Hư Không Ám Viêm, rất nhiều kỹ xảo làm Đường Thiên mở rộng tầm mắt.

Dần dần trong đầu Đường Thiên hình thành nên cái ý tưởng cực kỳ táo bạo.

Hư Không Ám Viêm là một loại lửa, vũ hồn của mình cũng là ngân diễm, nếu nhập vào đó một tia Hư Không Ám Viêm thì sao?

Ý nghĩ này tràn ngập sức hấp dẫn, bên trong kiếm pháp Vu Vương Hải có vài kỷ xảo chính là lợi dụng như vậy. Chỉ là Vu Vương Hải rót Hư Không Ám Viêm vào máu thịt mình, giúp mình càng mạnh mẽ cuồng bạo.

Đường Thiên quyết định thử, Võ Hồn Ngân Diễm hóa thành một bày tay lửa màu bạc, chụp một nhóm Hư Không Ám Viêm.

Khi hai thứ vừa tiếp xúc, chợt sinh ra dị biến.

[HR][/HR][1] Chỉ công kích một lần là giết được đối phương.

[2] Tình tự: Ở chỗ này chỉ cho trạng thái buồn, ưu tư và xúc động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Giai Nhân Minh Nguyệt

Ầm!!

Ngân diễm chợt tăng vọt, nó giống như là dã thú bị chọc giận sinh ra sát ý đối với kẻ nào đó từ ngoài đang xâm nhập lãnh địa của mình. Ngân diễm quấn quanh Hư Không Ám Viêm như muốn đốt cháy nó sạch sẽ, nhưng mà từng tia nhỏ của Hư Không Ám Viêm lại không chút động đây dường như không chịu chút ảnh hưởng nào cả.

Thời gian chầm chậm trôi qua, từng tia Hư Không Ám Viêm không có chút biến hóa nào, mặc cho ngân diễm điên cuồng thiêu đốt xung quanh. Các tia Hư Không Ám Viêm nhỏ như sợi tóc lại vô cùng dễ thấy khi ở bên trong ngân sắc hỏa diễm.

Lẽ nào võ hồn của mình không thể nào luyện hóa các tia Hư Không Ám Viêm này.

Thế nhưng ngân diễm võ hồn của mình lại dị thường dữ dằn, vô cùng bực bội. Nếu quả thật không có chút hữu dụng nào thì sao bản thân đối với nó lại có phản ứng mãnh liệt như vậy. Nhưng liên tục hai ngày trôi qua mà Hư Không Ám Viêm vẫn y nguyên như vậy, không có chút phản ứng nào.

Đổi lại là người bình thường, lúc này sẽ cho rằng suy đoán của chính mình có vấn đề. Nhưng với thiếu niên như thần thì hiển nhiên không chút dao động đối với suy đoán của mình, trái lại càng tức giận. Hư Không Ám Viêm bằng có sợi tóc kia mà cũng định thách thức hắn sao?

Đường Thiên giận dữ, liều mạng thôi động ngân diễm võ hồn quấn quanh Hư Không Ám Viêm.

Liên tục trong năm ngày, Đường Thiên tập trung sức lực cắn răng đọ sức chiến đấu với Hư Không Ám Viêm. Bỗng nhiên hắn cảm giác phía ngoài Hư Không Ám Viêm có chút dao động. Tinh thần của hắn chấn động mạnh, cố sử dụng chút sức lực còn lại của cơ thể, tiếp tục luyện hóa ám viêm không ngừng.

Trong không trung Vu Vương Hải, bỗng nhiên hắn mở mắt: “Thật là tên hỗn đản to gan.”

Hắn trầm mặc hồi lâu rồi lẩm bẩm: “Thực sự người rất là thú vị, thật là đáng mong đợi.”

Ngày thứ bảy, Hư Không Ám Viêm cuối cùng cũng thay đổi, tầng ngoài hỏa diễm tựa như đang từ từ tan chảy lộ ra tiểu hỏa diễm bên trong trong suốt. Khi một điểm hắc diễm cuối cùng biến mất, một sợi tơ nhỏ hoàn toàn trong suốt ước chừng chỉ nhỏ như một phần sợi tóc hiện ra trước mặt Đường Thiên.

Ngân diễm đang kích động giờ an tĩnh lại.

Đường Thiên cũng bình tĩnh trờ lại không còn bực tức nữa, hắn tò mò quan sát sợi tơ nhỏ trong suột đang trôi nổi trong ngân diễm.

Đây là cái gì vậy???

Vu Vương Hải trong không trung chợt cảm ứng được, hắn đột nhiên mở mắt, hai mắt chợt sáng bừng lên, tóc hắn giống như hắc viêm không gió mà bay, mặt lộ ra vẻ khó tin: “Thì ra là thế! Thì ra là thế! Ha ha ha ha ha ha.!!!...”

Tiếng cuồng tiếu thể hiện ra vài phần bi thương, trên mặt Vu Vương Hải tràn ngập nước mắt.

“… Hóa ra là nó được giấu trong Hư Không Ám Viêm…. Vu Vương Hải ta khổ cực suốt đời ở trong hư không tìm kiếm vật này mấy trăm năm không thấy, vậy mà giờ lại tìm thấy trong tay tiểu hài tử này! Ý trời, cái này chẳng lẽ là ý trời hay sao ….”

Sợi tơ nhỏ trong suốt đang dung hợp vào trong ngân diễm võ hồn của Đường Thiên với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy.

Ông !!!

Ngân diễm chợt bừng lên, đầu của Đường Thiên giống như phải chịu một trọng quyền đánh tới vậy, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Hắn chỉ cảm giác trong võ hồn của mình đang có điều gì đó không thể nói rõ ra được. Ngân diễm khôi phục lại như ban đầu, nhìn như không có gì biến hóa.

Đường Thiên kiểm tra cẩn thận rất lâu, nhưng cũng không tìm thấy điều gì bất thường, hắn có chút khó hiểu, lẽ nào bản thân mình khổ sở mất bảy ngày mà không thu được lợi ích gì sao?????

Được rồi, dù sao cũng dã dùng hết bảy ngày cũng không biết giờ là ngày thứ mấy, thứ này cần phải tìm người hiểu biết để hỏi mới được. Đường Thiên quyết định sẽ hỏi Binh hoặc là Phí Lão Đầu, sau đó bỏ chuyện này ra khỏi đầu rồi lại tiến vào Vẫn Thạch Khanh.

Phí bao nhiêu thời gian mới nghĩ ra phương pháp, phải thử một chút mới biết được.

Đường Thiên vừa tiến vào Vẫn Thạch Khanh, liền cảm thấy điều gì không đúng.

***

Một chiếc phi xa vô cùng xa hoa đang phi hành trên không trung, cái phi xa này có chiều dài tới sáu mươi trượng, ở phía trước toa xe có chạm khắc hình đầu rồng thể hiện sự uy nghiêm cao quý trông rất sống động.

Chiếc thiên long tọa Phi Long Xa này là một trong những chiếc sương xa của Tín Đạt thương hội Bạch Đầu Ông. Thương hội Bạch Đầu Ông là một trong các thương hội quy mô lớn có ảnh hưởng rất lớn tại 19 châu Bắc Thiên.

Được lợi bởi thực lực mạnh mẽ của Thương hội Bạch Đầu Ông vì thế mà xa hành Tín Đạt đi lại tại Bắc Thiên thập cửu châu vô cùng nhanh với uy thế mạnh mẽ. Phi Long xa với các toa xe lớn.

Ở phòng trà ngoài trời ở phía đỉnh toa xe, nơi đây bốn mặt đều không có gì che chăn, hoàn toàn có thể nhìn được trọn vẹn khung cảnh bên ngoài. Gió bên ngoài toa xe thổi vù vù, nhưng trong phòng trà lại tương đối yên tĩnh, nếu như có võ giả tu luyện vũ kĩ về mắt sẽ nhìn thấy một tầng năng lượng đang bao phủ phòng trà mà mắt thường khó thấy. Chính cái tầng năng lượng mỏng manh nhìn như không tồn tại này lại đang chống lại cuồng phong bên ngoài.

Vĩnh Tiên Trung chọn vị trí ngồi gần lan can, người phục vụ vội đi tới chờ phục vụ. Tuy Phi Long Xa di chuyển tương đối ổn định, nhưng cũng có chút xóc nảy, nhưng người có thân pháp nhanh nhẹn sẽ không cảm thấy điều gì.

Vĩnh Tiên Trung liếc nhìn người phục vụ thì thấy gã có thực lực khoảng ngũ giai nên cũng cảm nhận được sự cường đại của Tín Đạt xa hành.

Vĩnh Tiên Trung lướt nhìn qua thực đơn, tùy tiện gọi: “Hỏa hồng vân đi “.

“Quý khách chờ một chút”. Người phục vụ cung kính nói.

Một lát sau, một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp mang theo một bộ khay trà tới trước mặt Vĩnh Tiên Trung, nhẹ nhàng thi lễ: “Tiên sinh đợi lâu rồi!”.

Sau khi nàng thi lễ nửa quỳ nửa ngồi, dọn khay trà một cách thành thục. Nàng pha trà rất tinh tế, ấm trà trắng như ngọc đặt tại chính giữa khay trà, hai tay trắng như tuyết nâng ấm trà một cách nhẹ nhàng. Hai đạo quang mang một đỏ một lam quấn quanh ấm trà, rõ ràng là chân lực thủy hỏa song hành, thủ pháp của nàng cực kỳ chính xác hơn nữa còn rất đẹp mắt.

“ Mời tiên sinh dùng trà”

Vĩnh Tiên Trung nhận lấy cốc trà, thấy nước trà đỏ đậm như áng mây hồng, không những thế còn phân chia các tầng thứ, hoặc đậm hoặc nhạt, bên trong chén nhỏ có rất nhiều biến hóa.

Vĩnh Tiên Trung là người biết hưởng thụ bèn mỉm cười bảo: "Cảm ơn!"

Vĩnh Tiên Trung trực tiếp thưởng thức cốc trà trước mặt mỹ nhận. Cảm nhận được sự thay đổi trong nước trà, mặt Vĩnh Tiên Trung thay đổi liên tục, trên mặt có chút sáng ngời. Nhớ tới việc đến Sài Lang tọa lần này mà hắn thấy trong lòng vô cùng cay đắng.

Hạc xuất hiện làm hắn không kịp trở tay, nhưng mà sau tất cả các phát sinh đã làm cho hắn thực sự chấn động.

Ngày thường, hắn cảm thấy chính mình là một thiên tài, tự cho mình là rất giỏi. Từ nhỏ hắn tu luyện vũ kỹ không chút vất vả như các sư huynh khác, tính hưởng thụ của hắn nhiều hơn, tâm tư thoải mái, không phải trải qua sự huấn luyện vất vả trong môn phái. Lão sư của hắn là Kiếm Thánh, địa vị rất cao, hắn có thể nói là tu luyện rất thuận lợi, chưa từng trải qua một khó khó khăn nào.

Nhưng sau khi tận mắt thấy biểu hiện của một đám biến thái điên cuồng, hắn tựa như tỉnh mộng, phát hiện ra bản thân mình rất kém cỏi.

Chưa từng có cảm giác thất bại như thế này, giống như mây mù đang bao phủ hắn lại.

"Vị công tử này, ta có thể ngồi ở đây không?"

Một thân ảnh cao cao xinh đẹp, trắng như tuyết đi tới trước mặt Vĩnh Tiên Trung, khuôn mặt xinh đẹp kia làm hắn hít thở không thông, tuy Vĩnh Tiên Trung tự xưng là cao thủ tán gái nhưng cũng sửng sốt vài phần. Đó là một khuôn mặt không có tì vết, tóc dài ngang vai, long mày đen như vẽ, con mắt sáng ngời trong suốt tựa như mắt trẻ con, không có chút tạp chất pha tạp nào.

Nạng tựa như đã quen với việc người khác thất thần khi thấy mình, thân hình cao cao tại thượng, quần áo trắng như tuyết không có nhiệm một hạt bụi nhỏ nào.

Vĩnh Tiên Trung khôi phục lại tinh thần, vội vàng nói:” Thất lễ thất lễ, tiểu thư mời tùy ý."

Sau đó vội rót môt ly trà đưa cho nàng.

Nữ tử khoanh chân ngồi xuống, tay nâng cốc trà, uống một ngụm nhỏ rồi bỏ xuống.

"Tại hạ Vĩnh Tiên Trung, có thể gặp mặt tiểu thư thực sự là vinh hạnh, không biết tiểu thư tên là gì?" Trong lòng Vĩnh Tiên Trung như lửa đốt, hắn tán gái nhiều vô số, nhưng chưa từng gặp nữ tử làm hắn thất thần như thế này.

“Minh Nguyệt." Cô gái nói.

"Minh Nguyệt! Tên rất hay!". Vĩnh Tiên Trung vỗ tay tán thưởng, thiếu nữ trước mắt khí chất thanh cao lương thiện, không phải là giống như một vầng trăng sáng sao?

"Ta ở trên xe nghe thấy không ít người nói tới cuộc chiến ở Sài Lang tọa, ta cảm thấy rất có hứng thú, ngày ấy thấy Vĩnh công tử cùng người khác đàm luận, tựa hồ không biết đúng sai ra sao. Cho nên mạo muội

đến đây, chính là muốn nghe một chút công tử giải thích." Minh Nguyệt khẽ cười nói.

Minh Nguyệt khí chất lành lạnh như sen, nụ cười này, giống như hoa sen nở ra, đẹp không sao tả xiết

Ánh mắt Vĩnh Tiên Trung trở nên si ngốc, mấy giây sau mới khôi phục như ban đầu, trong lòng hắn bừng tỉnh, thế nhưng lại có chút nghi hoặc, mấy ngày nay trên xe có mỹ nữ xuất chúng như thế mà bản thân lại không phát hiện ra!

Trong lòng hắn sinh ra hảo cảm với Minh Nguyệt, trong lòng tự nhiên có mấy phần khoe khoang, cười tiêu sái đáp: "Minh Nguyệt tiểu thư có điều chưabiết, tại hạ không những tận mắt nhìn thấy cuộc chiến này, mà cũng trực tiếp tham dự, vì vậy khi nghe mấy người kia ăn nói lung tung, khó tránh khỏi bực mình thất thố."

"Ồ ra vậy, vậy là ta tìm đúng người rồi." Minh Nguyệt mỉm cười nói.

"Không dám dối gạt Minh Nguyệt tiểu thư." Vĩnh Tiên Trung cười khổ nói: "Nếu như nói cảm thụ lớn nhất lần này, đó chính là đã hiểu ra được cái gì là nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn."

"Công tử khiêm tốn rồi." Minh Nguyệt nói

"Không phải khiêm tốn." Vĩnh Tiên Trung lắc đầu: " Trận chiến đó thật là đáng sợ, nếu không có tận mắt nhìn thấy, ta cũng không thể tưởng tượng trận chiến này thảm liệt như thế."

Tài ăn nói của hắn rất giỏi, lập tức miêu tả lại tràng diện ngày ấy sinh động như thật.

Minh Nguyệt nghe cực kỳ nhập thần, sau khi nghe xong liền cười bảo: "Vậy còn xin Vĩnh công tử bình luận một chút về mọi người."

Vĩnh Tiên Trung đang nói hứng khởi, cũng không chối từ: "Thực lực Diệp Triều Ca rất mạnh, trên thế gian hiếm thấy. Hắn đối với địch nhân,

đối với chính mình thì luôn điên cuồng lãnh khốc. Ngày sau hắn sẽ chỉ sẽ có hai loại kết cục, một là phong thánh, hoặc là đột tử. Tính cách hắn vô cùng cực đoan, con đường hắn đi cũng vô cùng gian nan nguy hiểm, chỉ cần có chút sơ sẩy lập tức sẽ chết thê thẩm. Cũng chẳng có mấy người đồng lứa trong Quang Minh võ hội có thể so sánh với hắn."

"Ta đã sớm nghe danh tiếng Diệp Triều Ca, suy nghĩ của công tử lại có chút trùng hợp cùng suy nghĩ của ta." Minh Nguyệt gật đầu tán thưởng.

"Đường Thiên…. Đám người kia nói riêng từng người thì lại không dễ dàng nói lắm. Hiểu biết của ta đối với bọn họ không nhiều, ấn tượng sâu nhất của bọn họ làm ta thích đó là sự đoàn kết của bọn hắn.. Trước đó, ta không thể tưởng tượng được , ở trong đám người này còn có nhiều thiên tài có thiên phú xuất sắc như vậy, lại còn có sự đoàn kết kinh người như thế ‘”

Vĩnh Tiên Trung khen không dứt miệng: "Về phương diện vũ kỹ, trình độ ta quá kém, không có bình luận chính xác. Nhưng mà mấy năm nay ta kinh doanh làm ăn, cũng rất có mấy phần tâm đắc. Ta đã thấy nhiều thế lực, nhiều thương gia cũng khá lắm, nhưng không có đám người nào có thể so được tới bọn họ. Nếu bọn họ làm kinh doanh, ta nhất định sẽ trở thành minh hữu của bọn họ."

Trong mắt Minh Nguyệt lóe lên một tia dị sắc không thể dò xét, ngay lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ảm đạm cười nói: "Nếu bọn họ biết được Vĩnh công tử tôn sùng bọn họ như thế, nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt, có khi còn muốn làm tri kỷ."

"Đêm đã khuya, Minh Nguyệt cũng thấy mệt mỏi rồi, chúc công tử ngủ ngon."

Minh Nguyệt cáo từ Vĩnh Tiên Trung.

Vĩnh Tiên Trung đành lưu luyến tiễn đưa Minh Nguyệt trở về phòng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Thanh Đồng Tinh Môn

"Chậc chậc, Diệp Triều Ca khủng bố ghê!" Tái Lôi thán phục không thôi khi nhìn thấy xác Thiên Không Hổ, cô ta nhìn xác nó mà cứ như nhìn một tác phẩm nghệ thuật ấy.

Mặt Binh đen như đáy nồi rồi, ai đời: Cơ Quan Võ Giáp thì mặc cho ai làm gì làm, mình là cơ quan sư lại nhìn tàn kiện rồi ca ngợi kẻ thù, ai cũng tuyệt đối không khiến mình cao hứng nổi, huống chi Binh là kẻ cao ngạo như vậy?

Tái Lôi hoàn toàn không để ý ánh mắt của Binh, tên này trong đoàn đội có địa vị cao cả, nhưng nàng nửa điểm cũng không sợ. Móng tay màu đỏ tươi lướt qua tàn kiện, càng sợ hãi thán phục.

“Nhìn chỗ này này, đều có vết chảy do nhiệt độ cao, nhiệt độ những chỗ ấy lại có thể làm chảy tinh đồng. Chậc chậc, biết độ nóng chảy của tinh đồng là bao nhiêu không? 2400[SUP]o[/SUP] đó! Diệp Triều Ca thực quá biến thái!"

“Nhìn đến chỗ này đi, bị vặn vẹo thành hình bánh quay chèo luôn, tức lực công kích hoàn toàn không phải chỉ đi thẳng mà còn có lực xoắn ngang, hay cho Diệp Triều Ca biến thái!”

“Đây, còn chỗ đây, các lỗ hoàn toàn nát bấy, muốn đạt tới hiệu quả như vậy, cần lực lượng kinh người phát ra trong nháy mắt, oa oa oa, Diệp Triều Ca biến thái ghê!”

“Biến thái vậy mà cua được, woa, dạng người hoàn mỹ làm việc đoán tạo, dạng người hoàn mỹ để gia công kim loại… là bạn tốt nhất của cơ

quan sư a!...

"Hơn nữa... phương diện kia nhất định rất mạnh..." Tái Lôi cắn ngón tay đỏ tươi, vẻ mặt thẹn thùng ướt át.

Binh rốt cuộc không chịu nổi, quyết định mặc xác bà cô điên này quay người rời đi.

Tái Lôi đưa lưng về phía Binh thè lưỡi, đắc ý vô cùng, cơ hội trêu chọc Binh đích cũng không nhiều, tự nhiên không thể bỏ qua. Đáng tiếc thần thiếu niên không ở đây, nghĩ đến vẻ mặt khủng hoảng của thần thiêu niên nàng lại lộ ra nụ cười.

Đắc ý, nàng đứng trước gương bày các tư thế mê người, thấy dáng người nóng bỏng trong gương, gương mặt tuyệt mỹ hiện vẻ hài lòng. Lão nương vẫn là trước lồi sau lõm đấy chứ!

Tự sướng xong, cảm thấy mỹ mãn, Tái lôi lại đến trước cái xác, thần sắc ngưng trọng lên.

Nàng khen Diệp Triều Ca cũng không phải chỉ vì chọc tức Binh, thật sự là Diệp Triều Ca rất mạnh khiến nàng được mở rộng tầm mắt. Sau khi Thiên Không Hổ thăng cấp, các mặt đều đã đề thăng rất nhiều, có thể nói là tốt nhất trong cơ quan thuật hiện giờ; hơn nữa Binh cũng là đại sư mặt cơ quan võ giả. Không ngờ, lại bại thảm như vậy.

Nhãn thần của Tái Lôi sáng ngời, tựa như có đốm lửa nhảy nhảy, ý ganh đua của nàng dâng lên mạnh hơn bao giờ hết.

Ngươi quả thật cường đại, nhưng, lão nương lập ý chí trở thành người giỏi nhất trong ngành cơ quan sư, há lại chịu thua?

Diệp Triều Ca, tới phiên lão nương rồi!

***

Từ chỗ Tái Lôi đi ra, Binh bỏ thời giờ ghé qua cơ quan huấn luyện doanh. Đường Sửu đi theo cạnh lão, báo cáo công việc trong khoảng thời gian này. Đường Sửu và Đường Nhất là 2 hồn võ tướng có phong cách làm việc hoàn toàn khác nhau, hắn không hung hãn như Đường Nhất, nhưng so thông mình lại hơn hẳn, chiến thuật rèn luyện cũng cao hơn nhiều. Điểm này từ sân huấn luyện là thấy ngay, Đường Thiên là áp dụng nội quy chính cống của quân đội để huấn luyện, mà Đường Sửu lại đặt ra một bộ kế hoạch huấn luyện mới, phi thường chu đáo.

Binh rất hài lòng với kiểu xử lý công việc của Đường Sửu. Đường Sửu có trình độ tương đối khá, binh đoàn được hắn bồi dưỡng mặc dù không dũng mãnh như binh đoàn của Đường Nhất, nhưng lại xuất sắc hơn trên các mặt khác. Đây không phải là một chi đội ngũ mạnh mẽ, nhưng năng lực giằng co lại rất xuất sắc.

Thuận miệng dặn dò Đường Sửu vài câu, rồi Binh trở lại Tam Hồn Thành.

Trở lại trại huấn luyện tân binh, đột nhiên Binh dừng bước, cũng hơi ngạc nhiên, Đường Thiên đang tu luyện!

Vẫn Thạch Khanh?

Thực lực Đường Thiên đã hơn tân binh rất nhiều, những mục huấn luyện ở đây với tên kia mà nói, rất khó đề cao thêm gì cho hắn. Hắn tò mò đi đến Vẫn Thạch Khanh, quan sát đến Đường Thiên tu luyện.

"Ồ!"

Binh không tự chủ dừng bước.

Tên này…

Hắn kinh ngạc nhìn Đường Thiên trong Vẫn Thạch Khanh, có chút xuất thần.

Trong Vẫn Thạch Khanh, Đường Thiên khá phấn khởi, trong miệng hay kêu to oa oa, cứ như là mãnh hổ không bằng, hắn mạnh mẽ lao đi trong màn mưa vẫn thạch. Ánh mắt Binh sắc bén, liếc một cái đã nhìn ra Đường Thiên có khác trước, tên kia luôn đoán trước được hướng vẫn thạch rơi, nên mới thấy động tác hắn như là thành thạo.

Mà nếu có khối nào cách gần thân thể hắn nổ, thân Đường Thiên sẽ hơi cong lại, động tác như mèo bộc phát, toàn thân tràn ra cảm giác khiến người khác cảm thấy nguy hiểm.

Người này. . . lại tiến bộ!

Hướng võ kỹ của Binh không thiên về trực giác, nhưng hắn có gặp qua nhưng cường giả chiến đấu thiên về trực giác; mà trực giác Đường Thiên mạnh như dã thú, cũng không kém những cường giả ấy.

Binh nhìn ra được, Đường Thiên đang thử nghiệm. Hắn đang không ngừng thử tìm cách dung hợp trực giác với vũ kỹ.

Vẫn thạch cỡ cối xay bị Đường Thiên đánh trúng là nổ tung.

Ngân hồn Loa Toàn Kình!

Đường Thiên miệng thì kêu oa oa, chiêu thức thì càng lúc càng nhanh, thân ảnh chỉ còn thấy cái bóng lướt đi, mắt thường nhìn theo nhất định không kịp. Binh mở to mắt sợ bỏ lỡ vài chi tiết.

Tên kia đang dùng trực giác điều chỉnh vũ kỹ của hắn!

Mặt bài tú-lơ-khơ không thể bình tĩnh nữa, hoàn toàn không tin được.

Đường Thiên cực kỳ phấn khích, mắt trừng to, đối mặt với mưa vẫn thạch sắp tới, trong mắt hắn, hắn nhìn chúng như nhìn địch thủ, hắn muốn thắng đối thủ này.

Mọi thứ xung quanh đều thay đổi rồi, động tác của mình càng tùy tâm sở dục, cảm giác này hay lắm rồi.

Tin tưởng trực giác của ngươi!

Trong lúc bất tri bất giác, Đường Thiên càng tin cậy trực giác của mình, ví dụ như tốc độ xuyên qua của Ngân Hồn Loa Toàn Kình, như hắn kết hợp Ngân Hồn Loa Toàn Kình với Hỏa Liêm Quỷ Trảo; có đôi khi ngẫu nhiên xuất ra Không Khí Thuẫn Kích Thuật cứ như hạ bút thành văn; tiết tấu biến ảo của Tàng Phong Bộ…

Đạo lý trong đó chính mình cũng không nghĩ ra, vậy cứ giao cho trực giác của ‘thần thiếu niên’ thôi.

Càng đánh Đường Thiên càng phấn khởi, máu tươi trong cơ thể không hề có dấu hiệu nguội, thân thể vô cùng nghe lời, có thể tùy ý làm ra các động tác bất thường.

Đường Thiên ra chiêu càng lúc càng nhanh, khoảng nghĩ giữa các động tác không hề cứng ngắc mà như lưu thủy hanh vân, nhanh như chớp.

Ta là điện ta là quang!

Diệp Triều Ca, lần sau gặp được ngươi, ta muốn bằng bản lĩnh thật sự của ta hảo hảo đánh một trận với ngươi!

Đường Thiên tuyệt sẽ không nhận thua!

Binh lặng yên nhìn Đường Thiên liều mạng tu luyện, mồ hôi bay trong đá vụn, toàn thân đầy bụi, nhưng cặp mắt trong sáng, thiêu đốt ý muốn đơn thuần.

Cảm xúc của binh đang suy sụp cũng không khỏi phấn chấn. Ngay cả tên ngốc này đều hăng hái như vậy, mình có lý do gì để suy sụp?

Nam Thập Tự Binh Đoàn chỉ còn lại có mỗi mình ah, mình còn phải đem tất cả sự việc làm một lần, đám gia hỏa kia ở Thiên Quốc mới không chửi mát… trên mặt bài tú-lơ-khơ lại nở nụ cười.

Hắn xoay người đi vào thông đạo, tiến về binh doanh 07.

Vấn đề lớn nhất của binh doanh 07 là khoảng cách quá xa, nên chuyện đầu tiên cần làm là sửa chữa tinh môn Đồng Xanh. Trại tân binh 07 có một tinh môn cấp Đồng Xanh, tuy hiệu suất hơi kém: chỉ có 10 lần/ngày; nhưng với hiện tại thì cũng đủ dùng. Bản vẻ tinh môn Đồng Xanh bị Tái Lôi nghiên cứu hoài, cuối cùng cũng tìm ra cách sửa.

Đi cả ngày lẫn đêm, rốt cuộc cũng tới được binh doanh 07.

Binh đoàn 07 nguy nga mà tịch liêu, ngay cả trong không khí cũng mang hương vị đồng gỉ, những kiến trúc loang lỗ bằng đồng kia lẳng lặng đứng đó. Binh dừng bước, ngẩng đầu nhìn lầu đài cao ngất ngưỡng hư hại mà trống rỗng, không biết hắn đang nghĩ gì; im lặng một lát, hắn thu hồi ánh mắt.

Hiện tại, cũng không phải là lúc nhớ thương., ta vẫn chưa từng chết.

Nam Thập Tự Binh Đoàn, còn chưa biến mất.

Trên mặt Binh lộ vẻ dứt khoát, không khỏi tự giễu, mình còn mềm yếu lắm, nếu là đoàn trưởng mạnh mẽ kia nhất định không hề có cảm xúc như yếu ớt như mình.

Đoàn trưởng nhanh nhẹn như dã thú; đứng trong rừng đồng xanh mà nhảy lên là thấy được vị trí Đồng Xanh tinh môn. Tác dụng lớn nhất của Tinh môn Đồng Xanh trong chiến tranh là truyền tống tin tức.

Hắn đi đến một cái vòm cửa bằng đồng xanh trước mặt, không ngờ cái vòm trước mặt này là tinh môn. Binh đoàn đều là một đám lười, những người này: nếu có chỗ ngồi sẽ không đứng, nếu có thể nằm thì chẳng ai ngồi. Ngay cả cơ quan sư cũng nhiễm phải tính xấu này, làm cho binh đoàn Nam Thập Tự, Cơ Quan Võ Giáp cũng tốt, các loại cơ quan khác cũng mạnh hơn người, nhưng nhìn chung đều không có cái nào được trang trí hoa văn.

Chạm trổ? Thôi đi ngủ cho sướng.

Cũng may Binh đã quen với chuyện này, không có nửa điểm ghét bỏ, cổng vòm bằng đồng đã hoen gỉ, nứt nứt nẻ, cần đại tu lại mới được!

Binh rất kiên nhẫn, dựa theo từng từ của Tái Lôi dặn mà sửa. Có chút may là năm đó mình làm khá nhiều việc vặt cái gì cũng biết một chút, lại dễ nói chuyện, trong binh đoàn là người nhỏ nhất, những gia hỏa vô lương tâm kia cứ vứt công việc bắt hắn làm.

Chỉnh sửa vài chỗ, Binh lại tìm lại được cái cảm giác năm đó, động tác trở nên thành thạo hơn.

Trước khi đi, Tái Lôi đã giúp hắn dự đoán những trường hợp có thể gặp nên chuẩn bị khá đầy đủ. Ánh mắt của hắn chuyên chú, cẩn thận tỉ mỉ.

Thời gian trôi qua từng chút, rốt cục 16 giờ sau hắn dừng tay.

Tinh môn Đồng Xanh rực rỡ hắn, những chỗ bụi, chỗ gỉ,… đều không thấy nữa, trở thành sáng tới mức làm gương cũng được. Nhìn thành quả trước mặt, Binh cười hài lòng.

Hắn lấy ra 3 khỏa tinh thần thạch bát giai, đặt vào rãnh trên tinh môn.

Quang mang hiện lên thành một cái cổng bằng ánh sáng, hình nửa vòng tròn ở trên một cái bệ đồng, trên bệ có 6 vạch, tức là trước kia tinh môn này tương liên với 6 tinh môn khác; trong đó lại có một vạch sáng, vạch đó đại biểu cho trại tân binh.

Binh thôi động tinh môn, cổng vòm lưu động, khi cổng quay tới vạch sáng kia, quang mang tăng vọt.

Binh không chút do dự đi vào cánh cổng ánh sáng, tràng cảnh quen thuộc trước mắt, làm hắn kích động.

Thành công!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Trác Ngạn Và Âu Dương

Tinh môn khai mở khiến hứng thú của Binh đột nhiên tăng vọt.

Binh doanh số 07 cũng không phải là tân binh doanh mà nó là một binh doanh hoàn toàn được dựa theo tiêu chuẩn binh doanh trú địa tiền tuyến để xây dựng, trang thiết bị bên trong đều đầy đủ, công năng hoàn toàn không cùng cấp độ với một tân binh doanh.

Có đồng xanh tinh môn, những công năng này của binh doanh số 07 hoàn toàn có thể sử dụng được. Mặc dù có rất nhiều phương diện đã bị hỏng hóc không còn dùng được nữa, nhưng khi đã có Tái Lôi thì có thể hoàn toàn chữa trị được. Hắn quyết định kiểm tra cẩn thận toàn bộ binh doanh sô 07 một lượt.

Cảm xúc mạnh mẽ vô hạn khiến Binh lại một lần nữa tiến vào tinh môn đồng xanh đi tới binh doanh 07, mấy lần trước cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa. Còn làn này khi đã quyết định kiểm tra, Binh cẩn thận xem qua một lượt. Hắn rất quen thuộc với nơi này vì vậy công tác kiểm tra được diễn ra rất nhanh, nhưng quả thật tình hình không được tốt cho lắm, binh doanh 07 đã bị hỏng hóc khá nghiêm trọng. Xem ra mình phải phí không ít thời gian để sửa chữa rồi, điểm đáng vui duy nhất là bên người có một cơ quan sư xuất sắc đó là Tái Lôi.

Phía trước chính là Tự Sát phòng, Binh không khỏi lộ ra mấy phần tiếu ý. Quả nhiên Đường Thiên không hề cô phụ kỳ vọng của hắn, đã thành công bước ra từ Tự Sát phòng. Điều này càng cho thấy tiềm lực của Đường Thiên là vô cùng, những kẻ có thể đi ra từ trong Tự sát phòng đều là quái thai.

Tự sát phòng không cần nhìn, trước khi hắn đưa cho Đường Thiên sử dụng đã tỉ mỉ kiểm tra qua, khẳng định không có vấn đề gì, vì vậy hắn tiếp tục đi tới.

Thế nhưng khi bước chân của hắn đi đến vị trí Tự sát phòng thì bỗng nhiên hắn trở lên ngây dại.

Hắn mở lớn miệng nhìn cái nơi đã từng là Tự sát phòng giờ chỉ còn lại một đống đổ nát, biểu tình trên mặt Binh tựa như gặp phải quỷ vậy.

Cái này, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?

***

Phi Long Hào.

"Thế nào? Từ trong miệng Vĩnh Tiên Trung tìm hiểu được cái gì rồi?" Một vị thiếu nữ mặc một bộ lục y cười dài hỏi, dung mạo của nàng tuy không kinh diễm như Minh Nguyệt nhưng lại có mấy phần dịu dáng như thiếu nữ nhà bên. Nàng là đường muội của Minh Nguyệt (em con dì), Vân Thiển.

Minh Nguyệt đem lời nói của Vĩnh Tiên Trung nói lại một lần.

"Vĩnh Tiên Trung là đệ tử của Biên sư, đúng là cũng có mấy phần trình độ." Đôi mắt đẹp của Vân Thiển liên tục lộ ra dị sắc: "Không ngờ Diệp Triều Ca lại lợi hại như vậy! Không bằng tỷ tỷ chọn Diệp Triều Ca là được rồi, hì hì, với trình độ của Diệp Triều Ca, tất nhiên là có thể phong thánh."

Minh Nguyệt vẫn thờ ơ: "Diệp Triều Ca tính tình quá cực đoan và sắc bén, lãnh khốc mà tâm cơ lại thâm trầm, có tiềm chất của một kiêu hùng nhưng không phải lương phối tốt."

"Vậy cũng phải!" Vân Thiển trầm ngâm: "Ta cũng không tưởng tượng ra được vị nam tử có thể xứng đôi tỷ tỷ sẽ có cái dạng gì. Nghe nói

trong mười thiên tài của Quang Minh võ hội kia cũng có không ít người xuất sắc đâu."

"Đáng tiếc chúng ta chậm một bước lên không tận mắt nhìn thấy tràng đại chiến này." Trong mắt Minh Nguyệt thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối, lần này các nàng đến đây cũng vì Diệp Triều Ca mà đến.

"Đúng vậy!" Vân Thiển cũng rất chán nản, nàng nghiêng đầu nói: "Nhưng nghe nói cái đám người Đường Thiên gì gì đó, Vĩnh Tiên Trung đánh giá bọn họ rất cao."

"Thiên tài không có căn cơ cũng chỉ giống như cọng lục bình, không làm lên cơ sự." Minh Nguyệt thản nhiên nói: "Thành công lần này của bọn họ nếu không có Thiên hậu mở miệng can thiệp vào thì bọn họ ngay cả nửa phần sinh cơ cũng không có. Hơn nữa con người Diệp Cửu vốn thâm trầm lắm mưu nhiều kế, tâm tính lại tàn nhẫn, tuyệt đối không có khả năng hắn sẽ dừng tay. Nếu như ta dự tính không nhầm thì hậu chiêu của Diệp Cửu đã được chuẩn bị tốt rồi."

"Thực là đáng tiếc a." Vân Thiển cũng hơi tiếc nuối: "Ta cảm thấy bọn họ có thể ngăn trở Diệp Triều Ca đã là rất lợi hại rồi!"

"Bọn họ cũng có thể coi là có chút tài hoa." Minh Nguyệt từ chối cho ý kiến.

***

Trác Ngạn tùy tiện nằm trên bàn nhìn vào màn hình, sắc mặt hắn trắng bệch, cũng do ăn uống làm hình ảnh hưởng đến bao tử. Âu Dương ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt vô cùng khẩn trương nhìn chằm chằm vào màn ảnh, nắm tay không tự chủ được mà nắm chặt, chiến đấu kịch liệt trong hình ảnh hoàn toàn cuốn hút hắn.

Diệp Triều Ca hung hãn và điên cuồng khiến Âu Dương vô cùng chấn động. Âu Dương và Trác Ngạn đều là đệ tử của Cung Tiền, tại chòm Bạch Dương cũng được coi là con nhà dòng dõi, 12 cung Hoàng

Đạo, Quang Minh võ hội và Hắc Hồn là ba thế lực có cùng cấp bậc, vì vậy những đệ tử trẻ tuổi như bọn họ đương nhiên là được quy về cùng một chỗ.

Âu Dương đã gặp qua Diệp Triều Ca, cũng biết cái danh hiệu Diệp lão lục này, nhưng khi đó hầu hết ánh mắt của Âu Dương đều bị đám người Tề Sơn, Trương Minh Hách của Quang Minh võ hội hấp dẫn vì thế ấn tượng về Diệp Triều Ca trong đầu hắn cũng chỉ rất mơ hồ.

Không ngờ Diệp Triều Ca lại cường hãn như vậy!

Trong lòng hắn thầm so sánh, nếu như mình gặp phải Diệp Triều Ca thì xác xuất thắng cũng thấp đến thương cảm.

"Trác Ngạn, ngươi đánh thắng được Diệp Lão Lục không?" Âu Dương nghiêng đầu qua hỏi.

Trác Ngạn vẫn nằm yên trên bàn, hữu khí vô lực nói: "Cái này phải đánh qua mới biết được."

"Úc." Âu Dương yên lòng, nghe như vậy cũng thấy dường như Trác Ngạn vẫn còn có mấy phần lòng tin. Tuy đám người bọn họ đều là Hắc Vũ kỵ nhưng hắn và Trác Ngạn vẫn có chênh lệch, ngô, có lớn cỡ biển rộng không nhỉ? Miêu tả như này cũng có chút quá lớn rồi...

Lực chú ý của Âu Dương lại bị hình ảnh hấp dẫn một lần nữa, hắn kinh hãi kêu lên: "Cái tên Tỉnh Hào này ở chỗ nào chui ra thế? Thật là lợi hại!"

"Thì chui ra từ bụng mụ mụ hắn chứ ở đâu?" Trác Ngạn vẫn nằm trên bàn, hữu khí vô lực trả lời, trong bụng vẫn như biển gào sóng cuộn.

"Oa oa oa! Cái tên Hạc này thật là lợi hại!"

"Nha nha nha! Cái này tên cơ quan võ giả kia thật là lợi hại!"

...

Nước bọt Âu Dương bay tung tóe, trên mặt đầy vẻ kinh sợ, bỗng hắn phát hiện ra thế giới này thật là nguy hiểm, sao mình thấy người nào cũng thấy hắn lợi hại nhỉ?

"Ân?" Trác Ngạn bỗng ngồi dậy, cái vẻ hữu khí vô lực trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng, lẩm bẩm: "Ta cứ thắc mắc tại sao thương pháp của Lăng Húc lại giống vũ kỹ của Tước Phong tọa như vậy chứ, thì ra là thương pháp Bạch Dương Tinh Thần Thương!"

"Bạch Dương Tinh Thần Thương? Cái tên này nghe quen quen a!" Âu Dương bất giác ứng lại một câu, sau đó lập tức phản ứng lại, sợ đến nhảy dựng, nói năng lộn xộn: "Ngươi... ngươi.... ngươi nói cái gì? Bạch Dương Tinh Thần Thương?"

"Không sai!" Hai mắt Trác Ngạn tỏa sáng, con mắt mở to nhìn chằm chằm vào hình ảnh: "Chính là Bạch Dương Tinh Thần Thương, không giấu được ta! Âu Dương, lần này chúng ta bắt được cá lớn rồi! Bắt hắn, chúng ta có trốn học cũng không sợ bị trách phạt rồi."

"Bạch Dương Tinh Thần Thương..." Âu Dương vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong chấn động.

Danh tự này, tại chòm Bạch Dương không thể nghi ngờ rằng đó giống như một thứ cấm kỵ. Tầng lớp cao tầng giữ kín đoạn lịch sử đó như bưng, nhưng Hắc vũ kỵ mới chỉ thành lập được có hơn ba trăm năm, vì vậy huy hoàng ngày trước của Ngân Sương kỵ vẫn chưa hoàn toàn phai nhạt trong tâm trí mọi người.

Thực ra trong lòng các đệ tử của Bạch Dương đều biết rõ, kế thừa hiện tại của chòm Bạch Dương có lai lịch bất chính.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến những năm gần đây Bạch Dương bị người xem nhẹ, năm đó Liên Vũ phá hủy Ngân Sương Kỵ cực kỳ triệt để, không những phá hủy truyền thừa của Ngân Sương Kỵ mà còn đem Ngân Sương Kỵ tinh thần hoàn toàn xóa bỏ. Sau đó hắn dã tâm bừng bừng sáng tạo lên Hắc Vũ trấn hồn thương của Hắc Vũ Kỵ

nhưng có một số thứ đâu phải dễ dàng thành lập như vậy, ví dụ như truyền thống hay là tinh thần chẳng hạn.

Truyền thừa Ngân Sương Kỵ của chòm Bạch Dương vốn được truyền từ thời viễn cổ thông qua từng đời mà truyền xuống, truyền thống và tinh thần của nó vẫn luôn chống đỡ chòm Bạch Dương. Sau khi mất đi cái thứ vô hình vô chất không sờ được này chòm Bạch Dương bắt đầu con đường đi xuống.

Nếu đứng trên phương diện vũ kỹ mà nói thì Hắc Vũ Trấn Hồn Thương là một môn thương pháp không hề thua kém Bạch Dương Tinh Thần Thương.

Thế nhưng một môn vũ kỹ cũng không thể chống đỡ cho chòm Bạch Dương trong một quần thể khổng lồ của 12 cung hoàng đạo.

Lực ảnh hưởng của chòm Bạch Dương bị hạ thấp nhanh chóng, cho đến đời hiện tại, chòm Bạch Dương đã thua xa không cường thịnh bằng chòm Sư Tử và Xạ Thủ, cũng không thể xưng là bá chủ. Mỗi thế hệ của chòm Bạch Dương mới đều nỗ lực, nỗ lực khôi phục lại vinh quang của chòm Bạch Dương cổ, nhưng đáng tiếc là ngày đó vẫn còn xa vời lắm.

Tuy rằng chòm Bạch Dương mới thành lập có rất nhiều chỗ hắc ám, thế nhưng Ngân Sương Kỵ đã sớm hóa thành tro bụi, bọn họ chỉ có thể tìm thấy huy hoàng của chòm Bạch Dương cổ trong dòng lịch sử mà thôi.

Đối với Ngân Sương Kỵ, đối với Bạch Dương tinh thần thương, trong lòng các đệ tử Bạch Dương đều rất mâu thuẫn.

Song phương là tử địch.

Ngân sương Kỵ và Bạch Dương Tinh Thần Thương tạo nên huy hoàng của chòm Bạch Dương, mà thứ đánh bại và phá hủy chúng chính là Hắc Vũ Trấn Hồn Thương lại chẳng thể nào ngăn cản chòm Bạch Dương từng bước từng bước đi xuống.

Liên Vũ phá hủy rất triệt để, thế nhưng, dân chúng của chòm Bạch Dương vẫn cứ là dân chúng của chòm Bạch Dương, truyền thuyết về Ngân Sương Kỵ vẫn được truyền miệng trong dân chúng Bach Dương. Âu Dương và Trác Ngạn biết rõ rằng, trong lòng dân chúng, Ngân Sương Kỵ được bọn họ tôn trọng hơn Hắc Vũ Kỵ.

Âu Dương và Trác Ngạn không thể không thừa nhận, trên điểm này Hắc vũ Kỵ cũng chỉ có thể bảo trì im lặng. Trong bất cứ thời đại nào, Ngân Sương Kỵ luôn là một trong những thiết kỵ tối cường đại của thiên hạ. Thế nhưng Hắc Vũ Kỵ thì sao, sau khi sáng tạo ra thì cũng đánh thắng được vài trận, nhưng sau đó lại co đầu rút cổ ở nhà, chiến tích chẳng có tí gì.

Đúng là điều vô cùng trào phúng a.

Âu Dương hơi đờ ra, vốn hắn cũng không thông minh, gặp phải tình huống khó xử như vậy lại càng không có chủ ý gì, chỉ yếu ớt nói: "Trác Ngạn, nếu như hắn đúng là Ngân Sương Kỵ, chúng ta đem hắn giết đi, như vậy không tốt lắm đâu."

"Ai nói ta muốn giết hắn?" Trên mặt Trác Ngạn đầy vẻ kinh ngạc.

"Không phải ngươi nói muốn bắt hắn sao? Đưa lên trên, chắc chắn bọn họ sẽ giết chết hắn." Âu Dương thì thào.

"Không, ta đổi ý rồi." Trên mặt Trác Ngạn lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm khi xuất hiện: "Ta muốn nhìn xem rốt cuộc Ngân Sương Kỵ lợi hại đến cỡ nào! Ta muốn nhìn xem hắn cường đại hơn Hắc Vũ Kỵ chúng ta ở điểm nào."

Rõ ràng là Âu Dương đã thở phào nhẹ nhõm.

Trác Ngạn cợt nhả nói: "Nói không chừng ngày nào đó, ta thành đại anh hùng, đem Hắc Vũ Kỵ biến thành lợi hại như Ngân Sương Kỵ a."

Âu Dương nở nụ cười: "Trác Ngạn, đừng có nằm mộng! Tuy thành tích của ngươi tốt nhưng lại nghèo rớt mùng tơi, không làm đại anh hùng được đâu."

"Ai nói làm đại anh hùng thì phải có tiền?" Trác Ngạn quay sang, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

"Thành tích của ngươi tốt như vậy chắc chắn là có thể tiến vào Hắc Vũ Kỵ. Nhưng ngươi không có thế lực chống lưng, không có người giúp đỡ ngươi. Nếu như lại không có tiền thì kể cả có vào Hắc Vũ Kỵ cũng khó mà thăng tiến được. Tuy ta không phải là rất thông minh nhưng cái đạo lí này thì vẫn hiểu." Âu Dương thở dài một hơi: "Tiếc là ta cũng không có tiền."

Trác Ngạn vỗ vỗ vai Âu Dương, an ủi nói: "Nếu không phải biên chế bên trong Hắc Vũ Kỵ có tiền lương không tồi thì ta cũng lười tham gia. Dù sao cũng chỉ có thể trông cậy vào đó để nằm ăn chờ chết, cái chuyện làm anh hùng gì gì đó,quá mệt mỏi. Ha ha, cứ làm người lười giống như ta đây, thì làm gì có chuyện làm cật lực mà chẳng có kết quả cơ chứ?"

"Vậy cũng đúng." Âu Dương lộ ra dáng tươi cười chân thật.

"Nhưng mà chúng ta phải nhanh lên một chút." Hai mắt Trác Ngạn tỏa sáng: "Ta rất hiếu kì với Bạch Dương Tinh Thần Thương!"

"Ừ, ta cũng rất tò mò!" Âu Dương liên tục gật đầu.

"Ta đã tìm hiểu qua rồi, nhanh nhất đó là đi Tín Đạt Xa Hành sương sa[1], nghe nói sương sa xa hoa nhất của bọn họ là sương sa Phi long Hào đó có tuyến đường đi ngang qua Sài Lang tọa!" Trác Ngạn bình thản nói.

"Cái kia rất đắt tiền... Chúng ta không có tiền mua vé xe..." Sắc mặt Âu Dương đầy vẻ do dự.

"Cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy mà bỏ lỡ thì chẳng có thuốc hối hận để uống đâu a!" Trác Ngạn dụ dỗ từng chút một.

"Được rồi... Nếu như không tìm được, thì sau đó chúng ta đi làm công." Âu Dương nghĩ ra một biện pháp liên tươi cười hài lòng.

[HR][/HR]

[1] Hình như từ này để gọi một loại xe di chuyển giữa các chòm sao (Biên).

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Diệp Thị Lão Giả

"A, đây không phải Diệp trưởng lão sao? Thế nào? Thương thế Diệp Lão Lục nhà các ngươi thế nào rồi?" Giọng nói mang theo mấy phần châm chọc của một vị trưởng lão vang lên.

Một vị trưởng lão khác lập tức tiếp lời: "Vận khí của lão Diệp ngươi thực là không tốt, không ngờ lại gặp phải một con hắc mã đen như thế, có phải gần đây ngươi không hề lễ bái hay không?"

"Lễ bái? Hắn bái người nào? Đường đường là Diệp trưởng lão, vậy mà phải bái người nào? Không nên coi thường Diệp trưởng lão của chúng ta a!"

...

Diệp Cửu làm lơ coi như không nghe thấy gì, vẻ mặt vẫn vân đạm phong khinh, nhưng nắm tay giấu trong tay áo lại đang nắm chặt đến mức các khớp ngón tay trắng bệch. Đi xuyên qua hành lang, hắn đến tới trước cửa một gian thiền thất, phía trước cửa thiền thất có treo màn trúc, hắn không nói một lời quỳ trước cửa ra vào.

Nửa canh giờ trôi qua.

Bên trong gian thiền thất truyền ra một thanh âm già nua : "Vào đi!"

Lúc này Diệp Cửu mới thở phào nhẹ nhõm, hắn đứng lên, thân hình lảo đảo, vừa nãy quỳ quá lâu làm hai chân đều trở lên tê dại khó mà chịu nổi. Nhưng hắn vẫn bất chấp chẳng hề xoa đầu gối mình, hắn đẩy màn trúc ra rồi đi vào.

Bên trong gian thiền thất có một lão giả đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn, bên trong không khí quanh quẩn mùi đàn hương nhàn nhạt.

Lão giả cũng không hề mở mắt, chỉ thản nhiên nói: "Ngươi tìm đến ta, chắc là đã phát sinh chuyện gì rồi, nói đi."

Diệp Cửu liền đem những việc xảy ra nói lại một lần.

Sau khi nghe xong trên mặt lão giả vẫn không hề có nửa điểm biến hóa: "Vậy ngươi muốn hỏi cái gì?"

Diệp Cửu cắn răng một cái rồi cúi đầu nói: "Những người này cháu không để vào mắt, chỉ có cố kỵ một người đó chính là Thiên Hậu."

Lão giả không nói một lời tựa như không hề nghe thấy, Diệp Cửu quỳ ở bên dưới cúi đầu chờ đợi.

Hồi lâu sau, lão giả mới chậm rãi mở miệng: "Ngươi không cần phải lo lắng về Thiên Hậu, chỉ cần ngươi không làm tổn thương đến tính mạng của Hạc thì những cái khác không quan trọng."

"Thụ thương cũng không sao?" Diệp Cửu lên tiếng dò hỏi.

"Thụ thương cũng không sao!" Lão giả thở dài nói: "Điều này có liên qua đến một số chuyện cũ năm xưa. Năm đó, khi Hậu Diệc Thiên vẫn còn chưa đăng vị cung chủ đã cực lực phản đối hôn sự của phụ thân Hạc với muội muội của nàng. Phụ thân của Hạc mất sớm khi vẫn còn tráng niên cũng có liên quan đến chuyện năm đó Hậu Diệc Thiên đã khoanh tay đứng nhìn. Quan hệ giữa gia đình của Hạc và Hậu Diệc Thiên rất căng thẳng, dù Thiên Hậu có cường thế cũng chẳng biết phải làm sao. Nếu như ngươi chỉ gõ Hạc một phen Hậu Diệc Thiên sẽ không giận chó đánh mèo với ngươi, hơn nữa còn tương đối cao hứng."

Trên mặt Diệp Cửu không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, Thiên Hậu đột nhiên ngáng chân giống như đem đao gác ở trên cổ hắn khiến hắn không

dám buông tay mà đánh bởi không biết được điểm mấu chốt của Thiên Hậu là gì.

"Thế nhưng, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ. Hậu Diệc Thiên không có con nối dòng, chỉ có duy nhất một vãn bối đó chính là Hạc, có khả năng rất cao hắn là người kế thừa Xạ Thủ vị. Ngươi gõ Hạc, nàng đương nhiên là vô cùng cam tâm tình nguyện. Nhưng nếu như đúng là Hạc sẽ đăng chủ vị của Xạ Thủ cung thì cũng coi như ngươi đã tự tạo cho mình một đại địch." Lão giả dùng ngữ khí đầy bình thản nói.

Khuôn mặt Diệp Cửu đầy vẻ mặt kinh sợ, hắn bị lời nói của thúc công làm cả kinh đến ngây người, không ngờ Hạc lại là vãn bối duy nhất của Thiên Hậu. Trên mặt hắn lộ ra vẻ do dự không ngừng đấu tranh, nhưng hỉ một lát sau đã đưa ra quyết định : "Diệp gia cũng không phải Diệp gia của năm đó nữa rồi, nếu như lần này bị nhục, tất nhiên sẽ bị tổn thương nguyên khí, lòng người tan rã, sao còn có thể nói đến chuyện tương lai!"

Giọng nói dài và vang của Diệp Cửu thoáng ẩn chứa bi thương: "Diệp gia hiện tại, ngoại trừ ta ra không còn người nào khác. Trong lứa trẻ tuổi chỉ có Triều Ca là có thể có thành tựu, thế nhưng tính tình tên nghịch tử này thì giống hệt như một con sói cô độc, không dính tục vụ. Diệp gia chỉ còn sống dựa vào dư âm của năm xưa, thứ chất tôn có thể làm cũng chỉ là đau khổ chống đỡ. Tràng chiến dịch này thất bại, Diệp gia suy yếu, chẳng còn lọt vào trong mắt thế nhân, địa vị sao có thể bảo trụ được đây?"

Nghĩ đến những đắng cay chua xót trong mấy năm gần đây, bất giác trên mặt Diệp Cửu giàn giụa nước mắt.

Một tiếng than nhẹ vang lên trên đỉnh đầu hắn.

"Ta cũng biết các ngươi đều đang trách ta."

"Chất tôn không dám!" Diệp Cửu cũng không nhịn được nữa, phục xuống đất khóc lớn.

"Đường đường một cái thánh vực, hoa ốc vi lao, tự phược tự khô, sự tình bên trong đó không phải ngươi có thể tưởng tượng ra được." Lão giả chậm rãi mở mắt.

Vừa đúng lúc Diệp Cửu ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt của thúc công, lập tức hắn như bị thiểm điện bổ trúng. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đôi mắt của thúc công, đó là một đôi đồng tử kim sắc xà giống như lưu ly vậy.

"Đưa Triều Ca lại đây, ta sẽ chỉ điểm hắn một tháng." Lão giả bình tĩnh nói.

Diệp Cửu sửng sốt, rồi sau đó trên mặt không thể nào che dấu được vẻ vui mừng như điên như dại : "Đa tạ thúc công! Đa tạ thúc công!"

"Đi đi." Lão giả lại nhắm mắt lại một lần nữa.

Diệp Cửu cung kính khom eo, từ trong Thiền thất lui ra ngoài.

"Ha ha ha ha, Diệp trưởng lão, ngươi đi về phía cái lão đầu Diệp gia kia thỉnh cầu cái chủ ý tuyệt diệu gì thế..." Một vị trưởng lão cười hì hì chào đón, trên mặt hắn không thể giấu được vẻ châm chọc.

Nhưng thanh âm líu lo của hắn bỗng nhiên im bặt.

Không có bất cứ một dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên cái đầu của vị trưởng lão đứng trước mặt Diệp Cửu này bỗng nổ banh ra giống như trái dưa hấu vậy.

Diệp Cửu sợ đến sắc mặt trắng bệch, sau một lúc mới phản ứng kịp, lập tức vô cùng kích động. là thúc công!

Các vị trưởng lão khác cũng phản ứng lại, trên mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc, thân thể cả đám cứng đờ tại chỗ, không dám cử động nhỏ gì, sợ rước phải họa sát thân. Còn mấy vị trưởng lão lúc nãy vừa cười nhạo Diệp Cửu, toàn thân không ngừng lay động giống như một chiếc sàng, trên mặt tái nhợt như tờ giấy.

Diệp Cửu liếc mắt nhìn quét qua mọi người đầy khinh miệt, ngẩng cao đầu đi ra khỏi tòa viện.

Hắn cũng biết chuyện này sẽ lan nhanh như gió, sẽ truyền khắp toàn bộ Quang Minh Võ Hội. Hắn không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết rõ, một khi thúc công xuất thủ sẽ khiến tình huống vốn bất ổn của Diệp gia sẽ lập tức ổn định trở lại. Hơn nữa nhất định là đám người vốn dự định bỏ đá xuống giếng sẽ câm như hến.

Nguy cơ của Diệp gia đã được giải trừ nhưng Diệp Cửu cũng không tính bỏ qua dễ dàng như vậy.

Hắn muốn cho những người khác thấy được thủ đoạn của Diệp Cửu hắn, chẳng qua lời nhắc nhở của thúc thúc cũng rất đúng, chỉ vì đám người Đường Thiên mà đắc tội với một người tương lai sẽ kế thừa như Hạc đúng là quá không có lời mà. Nhưng hắn vẫn cần phải thể hiện ra lực lượng của hắn.Tuy lời nói của thúc công rất ngắn gọn nhưng bên trong có ẩn chứa rất nhiều tin tức.

Hắn suy tư trong chốc lát, trong lòng nảy ra chủ ý.

***

Nha Nha mang theo một đám cơ quan thú, bên trong sa mạc gào thét đi tới rồi lại đi lui. Lần trước, chờ đến khi nó chạy tới thì chiến đấu cũng đã kết thúc, điều này khiến Nha Nha đang đằng đằng sát khí không cam lòng, vì thế nó mới mang theo một đám tiểu đệ chạy tới chạy lui trong sa mạc để diễu võ dương oai.

Nhưng hiện tại sa mạc đã sớm là địa bàn của Đường Thiên, vì thế làm gì có kẻ nào đui mù dám chạy đến nơi đây nháo sự cơ chứ? Hơn nữa từ khi biết Nha Nha là sủng vật của đại nhân thì lập tức đám Nha Nha liền trở thành một bá vương trong sa mạc. Vừa nhìn thấy một chi đội ngũ từ phía xa xa chạy lại là mọi người liền dồn dập né tránh.

Trong lòng Nha Nha đang rất ủy khuất, chẳng lẽ Nha Nha Thôn Quang Thiết Quyền chỉ dùng để chọc chọc chọc … thôi sao?

Thế nhưng là phóng mắt nhìn lại, ngoại trừ cát ra, vẫn chỉ là cát, còn địch nhân thì không thấy một bóng người nào.

Điều duy nhất khiến Nha Nha cảm thấy hơi hài lòng chính là sa mạc cũng đủ lớn, mang theo một đám tiểu đệ như thế này, chạy qua chạy lại cảm giác rất là dễ chịu.

Nha Nha có một nguyện vọng vĩ đại đó chính là trước khi chủ nhân xuất quan phải chạy khắp toàn bộ sa mạc. Một khi chủ nhân xuất quan rồi, chắc chắn sẽ bắt Nha Nha đi đào đất, vừa nghĩ đến cái này, Nha Nha lập tức cảm thấy thời gian cấp bách hẳn.

"Y nha y nha!"

Nha Nha đứng ở trên đồng thau dương giác, cánh tay nhỏ bé chỉ về một phương hướng.

Oanh long long!

Mấy trăm con cơ quan thú hợp thành một nước lũ tràn đi với thanh thế tương đối đáng sợ.

Bỗng nhiên, con sóc đồng thau có cái bộ mặt ngốc nghếch như con chuột phía sau Nha Nha ca ca ca chuyển động, hít hít cái mũi nhỏ, sau đó con mắt do bảo thạch làm thành bỗng sáng vụt lên. Nó nhảy tới bên cạnh Nha Nha, kéo kéo Nha Nha, thấy Nha Nha quay sang liền vung cái bàn tay nhỏ bé chỉ thẳng về phía bên phải đội ngũ.

Nha Nha lập tức trở lên hưng phấn hẳn!

Cả chi đại quân cơ quan thú oanh động chuyển hướng, hướng về phía mà con sóc đồng thau sóc chỉ lao tới.

Chẳng bao lâu sau bọn chúng chạy tới trước một cồn cát, cái cồn cát này nhìn qua cũng không có gì bắt mắt hay đặc biệt trông giống hệt như những cồn cát có thể tùy ý nhìn thấy xung quang. Nha Nha dùng cái vẻ mặt đầy hồ nghi nhìn con sóc ngốc, còn con sóc vẫn dùng cái bộ dạng ngây ngốc, ba, tay phải vung lên, dứt khoát chỉ thẳng vào dưới cồn cát trước mặt.

"Y nha!"

Nha Nha ra lệnh một tiếng, toàn bộ cơ quan thú bắt đầu đột …đột…. đột.

Giống như cát trong cái đồng hồ cát, quả thực việc đục khoét cồn cát trong sa mạc cũng chẳng cần tốn nhiều sức, một canh giờ sau, cồn cát đã biến mất, dưới đáy cồn cát lộ ra một cái cửa động cực lớn. Cái cửa động này hoàn toàn do cự thạch xây thành, mỗi một khối cự thạch đều có độ dài ít nhất là hơn mười trượng, trên bia đá phía trước cửa có viết chữ.

Nha Nha tiến đến qua sát dòng chữ trước mặt cả nửa ngày nhưng vẫn không thể nhận ra.

Nha Nha cảm thấy hơi tức giận, quyết định vào động thám hiểm, nó cảm thấy tương đối hưng phấn. Cái động khẩu sâu thăm thẳm nhìn không thấy đáy, thoạt nhìn có vẻ rất thần bí.

Bên trong này có bảo tàng hay không?

Trong đầu Nha Nha từng khỏa từng khỏa hồn hạch hiện ra, nó liếm liếm môi, cái nào nhìn cũng ngon và đẹp mắt a.

Nha Nha khẽ nghiêng đầu suy nghĩ rồi sai con dê đồng thau quay trở về báo tin, sau đó Nha Nha để đám cơ quan thú đi ở phía trước đội ngũ.

Có cái gì có thể thích hợp dò đường hơn cơ quan thú cơ chứ?

Nha Nha rất đắc ý.

Rầm rập, cơ quan thú chậm rãi hướng bên trong động đi vào. Đội ngũ cơ quan thú phía trước mở đèn lên, bên trong động lập tức sáng trắng như tuyết.

Nằm ngoài dự đoán chính là dọc đường không hề có cơ quan cạm bẫy. Bên trong động là một thông đạo thẳng tắp nhìn không thấy cuối. Đại quân của Nha Nha tùy ý hành tẩu bên trong không hề có một chút chật chội nào, thông đạo bên trong động rộng hơn hai mươi trượng, đồng thời độ cao cũng tầm mười trượng.

Thông đạo rộng rãi và bằng phẳng luôn thông thẳng về phía trước.

Cái gọi là chủ nào tớ ấy, Nha Nha từ đầu đã không biết sợ hãi là cái gì, nó hai mắt nó luôn tỏa sáng, nóng lòng muốn thử, nhìn quanh quẩn sang hai bên.

Sao lại không có cơ quan chứ, sao vẫn không có cơ quan chứ?

Ầm ầm, ầm ầm.

Thông đạo trống trải, chỉ có những tiếng bước chân vang vọng lại.

***

Đường Thiên lại đi ra khỏi binh doanh một lần nữa, hắn cảm thấy toàn thân thư sướng. Không những hắn không hề cảm thấy mệt nhọc mà trái lại còn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực. Không huy vũ cái nắm tay không đá cái chân thì dường như toàn thân sẽ cảm thấy không hề thoải mái vậy. Không dừng lại được rồi...

Hắn cũng không để ý tới xung quanh, bước chân ra khỏi Vẫn Thạch Khanh, vừa bước đi, vừa hóa giải chiêu thức.

Hắn đã quên mất vì sao phải tiến vào Vẫn Thạch Khanh.

Hắn chỉ cảm thấy cuốc sống hiện tại thật tốt đẹp a, tâm tình bị kìm nén lúc trước đã hoàn toàn khai mở, thân thể rất nghe lời, cứ mỗi lần ra

chiêu quả thực chính là một loại hưởng thụ a. Chỉ cần là chiêu số mà trong đầu hắn có thể nghĩ ra được thì cơ thể có thể dễ dàng thực hiện được.

Không bằng tìm người nào đó đánh một trận?

Cái ý nghĩ này khiến hắn hưng phấn hẳn lên, Lăng Húc? Hạc? Ai nha, đánh cả hai một lúc có vẻ dễ chịu hơn đó!

Hắn nhanh chóng đi ra ngoài binh doanh, hắn đã quên mất lúc trước phải suy ngĩ khổ sở tìm cách đối phó với Diệp Triều Ca ra sao, lúc này hắn chỉ muốn tìm Lăng Húc và Hạc đánh một trận.

Khi hắn vừa mới nhảy ra thì đã thấy mấy người Lăng Húc.

Sắc mặt của Hạc đầy nghiêm túc nói : "Không thấy Nha Nha đâu nữa."

Đường Thiên ngớ cả người : "Không thấy sao?"

"Chỉ có nó trở về thôi." Hạc chỉ vào con dê đồng thau.

Đường Thiên lập tức quên béng cái chuyện đánh nhau, vội vàng hỏi con sơn dương đồng thau : "Nha Nha đâu rồi? Sao có mỗi mình ngươi trở về?"

"Nó không phải người." Lăng Húc thẳng thắn nói.

Con mắt con dê đồng thau lóe lên sau đó xoay người chạy đi.

Đường Thiên thấy vậy lập tức đuổi theo, Lăng Húc, Hạc và Hỏa Mã Nhĩ cũng đuổi theo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Tuyến Đường 'Quý Khâu'

"Đây là cái gì?" Đường Thiên há miệng thật to, vẻ mặt dại ra mà nhìn cái thạch động thật lớn ở trước mặt.

Con mắt sắc bén của Hạc nhìn vào thạch bích, nhìn kỹ những chữ viết bên trên một hồi lâu mới nói: "Đây là tuyến đường cổ đại, gọi là ‘Tuyến Đường Quý Khâu’. Cái tuyến đường này ta đã từng nghe nói, không ngờ là vị trí của nó vẫn còn nguyên tại nơi đây."

"Tuyến đường cổ à!"

Vẻ mặt Đường Thiên bừng tỉnh, những người khác cũng thấy hứng thú, hiếu kỳ nhìn khắp xung quanh.

"Thực là to!" Hỏa Mã Nhĩ tán thán, nàng là người sinh ra ở Sài Lang Tọa nhưng chưa từng nghe thấy có ai nhắc tới tên tuyến đường Quý Khâu này: "Cái tuyến đường Quý Khâu này thông tới chỗ nào chứ?"

Hạc lắc đầu: "Ta cũng không rõ, ta cũng không nhớ đã đọc được ở đâu."

Bốp!

Đoàn người đột nhiên bị tiếng động này làm cho giật nảy mình, chỉ thấy Đường Thiên đột nhiên vỗ lên đầu đầu, vẻ mặt ảo não: "Ai nha, ta quên mất ta có tinh đồ! Nghe nói là do một đại sư chế tác a, ta tới tìm kiếm."

Đường Thiên lấy tinh đồ ra tra tìm, một lát sau, hắn hưng phấn nói: "Tìm thấy rồi!"

Đường Thiên đọc to rõ từng chữ.

"Tuyến đường Quý Khâu, là một trong các tuyến đường nổi tiếng liên thông Nam Thiên và Bắc Thiên cổ đại, xuất hiện ước khoảng cách đây 5.000 năm, đã từng có một thời cực thịnh, được ca tụng là “dòng chảy năng lượng”, trên thực tế nó là một chòm sao ám hà (sao lùn)[1]. Thánh giả Quý Khâu, phát hiện ra tuyến đường này đã thám hiểm xong rồi, tên cổ là tuyến đường Quý Khâu. Vị trí của nó cứ năm trăm năm là sẽ xảy ra biến hóa, toàn bộ sẽ thủy chung quán thông chòm sao Nam Thiên và chòm sao Bắc Thiên, cho nên cũng được gọi là ‘Nam Bắc Ám Kiều’."

"Nói cách khác, cái tuyến đường này là thông tới 19 châu Bắc Thiên?" Hạc có vẻ đăm chiêu.

"Theo sách nói thì là như vậy." Đường Thiên chỉ chỉ tinh đồ.

"Tuyến đường Dòng chảy năng lượng có nghĩa là gì?" Lăng Húc tìm được vấn đề bản thân cảm thấy hứng thú.

"Rất nhiều năng lượng chăng?" Đường Thiên cũng không biết được.

Trong lúc mọi người đang thảo luận ở đây thì từ chỗ sâu bên trong bỗng vọng đến âm thanh rầm rập, như có đại đội tới gần bọn họ. Mọi người ngừng thảo luận, đồng loạt ngoảnh đầu lại.

Chẳng mấy chốc, một đại đội xuất hiện trong tầm mắt mọi người, đi hàng đầu thế mà là Nha Nha.

Toàn thân Nha Nha đầy bụi đất, trông có vẻ chật vật, vừa nhìn thấy Đường Thiên thì cặp mắt sáng ngời, ngao ô một tiếng rồi ra sức nhảy, giữa không trung vừa kêu y nha y nha vừa mở rộng cánh tay, nhào tới hướng Đường Thiên.

Bỗng nhiên trước mắt hôi ảnh chợt lóe.

Một cước hung ác độc địa đá tạt ngang, như cái đao xếp bật ra, vô cùng chuẩn xác trúng Nha Nha.

Bình~!

Thân hình Nha Nha khảm hình chữ Đại trên một bên thạch bích, mặt nó cứng lại.

Đường Thiên như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói vẻ áy náy: "Xấu hổ quá, phản ứng có chút nhanh..."

Khóe mắt Lăng Húc và Hạc nhất tề giật giật, nhanh quá! Đến lúc Nha Nha va vào thạch bích, bọn họ mới kịp phản ứng. Từ lúc nào mà cái tên khốn này ra chiêu nhanh tới mức như vậy?

Hai người liếc nhau, đều nhìn ra sự khiếp sợ trong mắt của nhau, cái gã biến thái này hình như lại mạnh hơn rồi!

Đường Thiên vờ tỏ ra bộ mặt quan tâm, rồi chạy đến thạch bích, móc Nha Nha ra, ngón tay tóm lấy một cẳng chân của Nha Nha, rung lên rung lên. Không bị thương chút nào, à, chỉ là dính bụi nhiều bụi hơn. Hắn thuận tay nhấc Nha Nha lên bang bang phanh vỗ xuống thạch bích vài cái, tựa như cầm một cái chổi dính đầy bụi vậy.

Trong bụi bặm, Nha Nha bị vỗ thành bánh thịt dẹp lép, thần tình dại ra.

"Khụ, về sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nhé, ngươi không nên làm một lần nữa."

Đường Thiên làm bộ làm tịch tình ý sâu xa mà khuyên giải, vô số trăng sao đang tại xoay tròn trước mắt Nha Nha.

Lăng Húc lườm đội ngũ cơ quan thú một cái, kêu a một tiếng: "Phía trước lẽ nào có nguy hiểm gì sao?"

Đội ngũ cơ quan thú, trên thân rất nhiều cơ quan thú nhìn qua lác đác đều có vết thương, mới nhìn qua đã giật mình. Lăng Húc nhớ là đại quân cơ quan thú Nha Nha có hai ba trăm con cơ mà, hiện tại chỉ còn lại có sáu bảy mươi con, lẽ nào bên trong thực sự có nguy hiểm gì đó?

Lăng Húc có chút nóng lòng muốn thử, càng là chuyện nguy hiểm hắn càng có hứng thú.

Hơn nữa còn là tuyến đường nổi danh trong lịch sử a, nói không chừng bên trong có cái bảo tàng các kiểu chi đó.

"Chờ Tỉnh Hào xuất quan đã, rồi mọi người sẽ đồng thời vào thăm dò." Hạc bỗng hô lên.

Lăng Húc không lên tiếng rồi, đối với Tỉnh Hào, hắn còn rất tôn trọng. Đường Thiên cũng gật đầu: "Được!"

Tỉnh Hào đại ca lần này thụ thương nặng nhất trong mấy người, đến bây giờ còn chưa xuất quan. Tỉnh Hào đại ca vậy mà làm trái mệnh lệnh lão sư, liều mình chạy tới trợ giúp bọn họ, trong lòng Đường Thiên cảm động vô cùng.

"Để Đường Nhất đóng quân tại đây." Thanh âm Binh vọng ra.

Lão làm xong các loại sự vụ cũng cùng theo lại đây, nhìn thấy tuyến đường cổ trước mắt trong lòng lão cũng không khỏi thất kinh.

Binh kiến nghị đều được mọi người nhất trí đồng nhất. Những nơi là di chỉ phế tích thường thường đồng nghĩa với tài phú, dù cho người có phóng khoáng lắm cũng sẽ không chắp tay nhường người khác.

Nháo nhác với chuyện này làm cho Đường Thiên cũng quên mất tìm Lăng Húc và Hạc đánh nhau.

Mọi người chùng xuống. Tin tức này làm cho sắc mặt mọi người đều đen xạm lại.

"Tinh môn Kình Ngư Tọa đã đóng, ngoại trừ thông tới tinh môn Ô Nha Tọa, toàn bộ tinh môn của các chòm sao khác đều đã đóng kín. Tinh môn ở Ô Nha Tọa cũng đều bị đóng. Trước đó đối phương không cảnh báo hay nhắc nhở bất cứ lời nào cho chúng ta, cũng không nghe được chút phong thanh nào." Ngữ khí Hỏa Mã Nhĩ run lên, nàng không thể

tưởng tượng được cùng một lúc bế nhiều tinh môn như vậy thì quyền thế cần phải lớn tới mức thế nào đây.

"Hừ, cái đám tiểu nhân này, sớm muộn ta phải đâm chết từng đứa bọn chúng." Lăng Húc sát ý đầy mặt.

"Ta đi hỏi thăm xem ai làm đã." Binh nói xong liền biến mất tiêu. Đường Thiên biết là Binh đi tìm Đinh Đang rồi.

"Thực sự là một món lớn a." Hạc trầm giọng nói: "Đối phương muốn vây chúng ta ở chỗ này."

Không lâu sau, Binh chạy trở về, vẻ mặt âm trầm: "Là Diệp Cửu làm. Một lão đầu cấp Thánh Vực của Diệp gia bỗng nhiên xông ra giết một trưởng lão Quang Minh Võ Hội đang cười nhạo Diệp gia. Tình thế Quang Minh Võ Hội có thay đổi, mỗi đại gia tộc đều ủng hộ Diệp gia. Diệp Cửu gởi thư tín đến người nắm quyền mỗi chòm sao, yêu cầu bọn họ đóng tinh môn thông tới Sài Lang Tọa."

Trong mắt mọi người đều bốc lên ngọn lửa phẫn nộ, nhất là Hỏa Mã Nhĩ, nàng tức giận nói: "Lão muốn vây khốn chúng ta đếnvchết!"

Sài Lang Tọa vốn ít có tinh môn liên thông với chòm sao khác, bây giờ tinh môn bị phong bế, vậy Sài Lang Tọa trở thành một cái lồng nhốt.

"Lão muốn dằn mặt chúng ta đấy!" Hạc hiểu rõ lắm phong cách hành sự của những thế gia nhà giàu này, trầm giọng nói: "Lão muốn dùng chúng ta lập uy, lại cũng cố kỵ bèn dùng biện pháp tốt nhất, là lấy thế đè người. Diệp gia có Thánh Vực, chúng ta phiền phức lớn rồi. Lực chấn nhiếp của cường giả Thánh Vực căn bản không phải thứ mà các loại tinh tọa ở Bắc Thiên có thể làm trái."

Thánh Vực cường giả!

Bốn từ này như có ma lực, như một cơn ác mộng, đè nặng trước ngực mọi người.

Ai cũng không ngờ được, Diệp gia vậy mà lại có cấp Thánh Vực, đây là nội tình thế gia sao?

Mọi người đều âm trầm, vẻ mặt Đường Thiên vẫn nhơn nhơn chẳng hề tỏ vẻ khó chịu: "Thánh Vực thì sao? Hắn có bốn chân hả? Yên tâm đi, người cấp Thánh Vực một phút đồng hồ đáng giá trên dưới mấy trăm vạn tinh tệ, sao có thời gian lãng phí với những tiểu nhân vật chúng ta được? Chúng ta đánh không lại Thánh Vực, nhưng mà Diệp Cửu cho rằng như vậy là có thể bắt chúng ta cúi đầu, là có thể cho hắn đùa giỡn oai phong thì hắn tưởng sai rồi."

Ánh mắt mọi người buộc phải nhìn lại Đường Thiên, vẻ mặt nặng nề của mọi người dãn ra một chút. Nghĩ lại thì cảm thấy lời nói ẩu của Đường Thiên cũng có lý, cường giả cấp Thánh Vực có thời gian quan tâm bọn họ sao?

Lăng Húc bắt đầu thầm hạ quyết tâm, bản thân nhất định phải biến cường, đến lúc đó lão đầu Thánh Vực gì gì đó cứ một thương đâm chết!

Hạc bắt đầu tỉnh táo suy nghĩ, cường giả Thánh Vực hắn là không dung tục như vậy, người thích tinh tệ như Đường Thiên hắn là không nhiều...

Binh thì tại cảm khái, người ngu cũng không phải không có ưu điểm...

Đường Thiên nhìn mọi người bị ý kiến bản thân chế ngự, trong lòng dào dạt đắc ý: "Lại tiếp, này đây không phải còn có tuyến đường Quý Khâu sao? Nếu nó đã là liên thông tới chòm sao Bắc Thiên, vậy bên kia khẳng định cái chòm sao nào đó ở Bắc Thiên. Hắc hắc, các ngươi nói đi, chắc chắn Diệp Cửu sẽ trắng trợn khoe khoang chiến quả chặn cửa chúng ta, kết quả là lúc chúng ta nghênh ngang xuất hiện tại Bắc Thiên, hắn có sợ chết khiếp hay không? Ai nha, thực sự là mong đợi vẻ mặt của hắn a! Ha ha ha ha!"

Tim mọi người đập thình thịch.

"Thuận tiện cho hắn một phiếu mới oai phong!" Lăng Húc liếm liếm môi, sát khí trong mắt tràn ra bốn phía.

"Tốt nhất là Diệp Triều Ca tới." Hạc thình lình nói: "Chúng ta phải phục kích."

"Ý kiến hay!" Đường Thiên trước mắt sáng ngời: "Chúng ta lại vây đánh ẩu lần nữa, nhất định phải triệt để giết chết Diệp Triều Ca."

Nha Nha bị lắc lắc xong đến lúc này cũng dần dần tỉnh táo lại, nghe thấy đám Đường Thiên thương lượng chuyện đánh nhau, tức thì nhiệt huyết sôi trào, vũ động hai nắm tay nhỏ bé, gân mặt gân cổ mà kêu to: "Y nha y nha!"

Không người nào lý gì đến nó.

***

Trong khoảng thời gian này Diệp Cửu hài lòng thỏa dạ, hoàn toàn không còn chút bộ dáng thất bại lúc trước. Hắn có thể cảm thụ được trong ánh mắt các trưởng lão nhìn tới là kính nể và đố kị. Bây giờ Diệp gia đã thoát khỏi xu hướng suy tàn lúc trước, tình cảnh vì đó biến đổi.

Mà hết thảy những điều này chỉ do ông chú xuất thủ một lần.

Ông chú dùng phương thức này nhắc nhở võ hội là lão còn chưa chết.

Cơ hồ chỉ trong một đêm, Diệp Cửu trở thành người ai chạm tay là có thể bị bỏng. Nơi ở Diệp gia đông như trẩy hội. Mà sau khi y ra chiêu lại càng làm danh vọng của y tăng mạnh. Trong mắt cao tầng, chuyện này liên quan đến Thiên Hậu làm bọn họ đều cảm thấy khó xử, nhưng mà cách xử lý của Diệp Cửu lại làm cho Thiên Hậu căn bản không có chỗ mà nhúng tay.

Không giết, không làm tổn thương, mà là vây khốn.

Thủ đoạn linh hoạt của Diệp Cửu làm ấn tượng của cao tầng tăng lên không ít, nếu như không có bất ngờ xảy ra thì đến cuối năm, y có thể vượt lên thêm một giai. Nếu như thăng một giai tức là có nghĩa y chính thức thoát ly trưởng lão trung tầng, mà tiến thân cao tầng. Đến lúc đó, có ông chú cầm cự, y có lòng tin đưa Diệp gia lên đỉnh cao lần nữa.

Mà ở trong mắt người thường, quyền thế Diệp gia trong nháy mắt đã phóng đại. Có thể bắt những tinh môn của các chòm sao kia khép lại thì đại biểu cho quyền thế Diệp gia kinh khủng như thế nào đây.

Diệp gia vốn im ắng rất lâu, sau khi Diệp Cửu ra tay làm lớn một lần, bỗng tỏa sáng sinh cơ.

Lần đầu tiên Diệp Cửu cảm thụ được, hóa ra Thánh Vực cường đại như thế.

Tim của y bốc lửa, cuối cùng y cũng tỉnh ngộ biết là trước đây bản thân quan niện có sai lầm. Triêu Ca đơn độc hay không đơn độc, căn bản chẳng có quan hệ, chỉ cần y tiến nhập Thánh Vực, liền sẽ trở thành tấm phù bảo hộ Diệp gia. Triêu Ca thậm chí không cần phải động thủ, chỉ cần có tồn tại, chính là chấn nhiếp đối với địch nhân.

Vô luận như thế nào, nhất định phải cho Triêu Ca tiến nhập Thánh Vực!

Diệp Cửu thầm hạ quyết tâm.

Về phần đám Đường Thiên, đã bị y bỏ qua đằng sau, chuyện này trong con mắt y đã kết thúc.

Y không biết rằng, Diệp gia rước lấy một địch nhân đáng sợ đến bực nào.

[1] Sau gọi là “Sao Lùn” hay “chòm Sao Lùn” nhá!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Kế Hoạch Thức Tỉnh Trăm Vạn Huyết Mạch

Tỉnh Hào nhìn Đường Thiên, có chút áy náy: "Đại khái ta còn cần khoảng 3 tháng mới có thể khỏi hẳn, không thể đikhám phá tuyến đường Quý Khâu cùng các ngươi, các ngươi cẩn thận chút nhé. Nhưng Sài Lang Tọa không cần lo lắng, nếu như ta còn thở thì tuyệt đối không để nó rơi vào trong tay người khác."

Nửa câu sau, Tỉnh Hào nói rất trịnh trọng. Đường Thiên biết rõ, một lời nói của những người như Tỉnh Hào là lời nói tựa ngàn vàng. Đã nói ra lời nói như vậy, có nghĩa hắn tuyệt đối sẽ không lùi nửa bước.

"Vậy đành nhờ cậy Tỉnh Hào đại ca rồi!" Đường Thiên nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng. Tuy sắc mặt Tỉnh Hào tái nhợt, nhưng mà tinh thần khí không có chút chán chường nào, sự thất bại vừa rồi cũng không làm hắn mất lòng tin, điểm này chính là chỗ mà Đường Thiên thích nhất.

Hắn rất quan tâm tới Tỉnh Hào.

Tỉnh Hào nhìn bóng dáng đám Đường Thiên đi, trong lòng ngẩn ngơ. Kỳ thực hắn cũng hiểu ý các trưởng bối, thế nhưng hắn cũng có cách hiểu cá nhân. Hắn có thiên phú vũ kỹ, vượt xa thiên phú lĩnh hội.

Lão sư nhất định rất thất vọng rồi.

Trong lòng Tỉnh Hào dâng nỗi mất mát mênh mang, nhưng ánh mắt hắn nhanh chóng kiên định lại. Đột phá cảnh giới làm tâm lý của hắn cũng càng thêm cứng cỏi.

Chính mình cũng không thông minh, cũng không biết cải đổi, quật cường với cố chấp cứng nhắc, cái này đại khái chính là tài năng không

đủ thế nhưng đây chính là ta, đây chính là đạo nghĩa của ta, dù cho nó có là ngu xuẩn.

Hắn ngẩng đầu, vẻ mê man trong ánh mắt và mất mát bị quét sạch không còn, môi mím chặt, vẻ kiên nghị cứng rắn lộ ra ngoài.

Tỉnh Hào trầm mặc không nói, chân bước về tĩnh thất. Nhớ tới trận chiến với Diệp Triều Ca, trong lồng ngực hắn dường như có một ngọn lửa rừng rực, ý chí chiến đấu sung mãn.

Trong óc hắn chỉ toàn là những chi tiết đầy kích động về trận chiến ấy.

Hắn đã đẩy cánh cửa kia, hắn phải đi vào cái thế giới rộng hơn nữa.

Hành động lần này của đám Đường Thiên không có quá nhiều người tham gia, chỉ có Đường Thiên, Lăng Húc và Hạc, à còn có Nha Nha và đám tiểu đồng bọn của nó nữa. Chủ yếu là cái tuyến đường cổ đại này đến tột cùng có dạng tình huống gì, không ai biết cả.

Theo sự chỉ huy của Binh, trên tuyến đường đi vào kiến lập một căn cứ thanh đồng quy mô khá lớn. Đương nhiên, không thể so với căn cứ thanh đồng Tam Hồn thành, nhưng có thể dùng làm nơi đóng quân binh đoàn Sài Lang thì cũng là đủ rồi. Sài Lang Tọa nghèo túng, có thể thấy rõ, chỉ mới sưu tập những lại thanh đồng này đã tốn hao rất nhiều khí lực.

Có Tỉnh Hào đại ca tọa trấn, còn thêm đám người A Mạc Lý, Hàn Băng Ngưng, Đường Nhất và binh đoàn Sài Lang thì vấn đề an toàn của Sài Lang Tọa, Đường Thiên không lo lắng một chút nào.

Sài Lang Tọa bị phong tỏa, kỳ thực ảnh hưởng đối với dân chúng cũng không lớn như trong tưởng tượng. Cho tới nay, Sài Lang Tọa liên hệ với ngoại giới khá ít, chỉ có rất ít nơi có thương đội đến được. Dân chúng địa phương đã sinh hoạt với thói quen như vậy từ lâu nên họ không phụ thuộc ngoại giới nhiều.

Chuyện này đối với Đường Thiên không có quá nhiều ảnh hưởng, hắn đã là đại thổ hào. Quan hệ của hắn với Mặc gia trở nên càng thêm chặt chẽ, tiền lời cũng khả quan.

Tiêu hao khi chiến đấu với Diệp Triều Ca, nhỏ hơn nhiều so với Đường Thiên dự tính. Bây giờ Đường Thiên nắm giữ tròn 100 ức tinh tệ tiền mặt.

Đường Thiên tài đại khí thô(nghĩa là dựa vào việc có nhiều tiền tài mà khí thế hơn người), một hơi hướng tới Phí Lão Đầu đăt một đơn đặt hàng lớn, tròn 20 ức hoàn thuốc huyết mạch Sài tộc cổ đại. Phí Lão Đầu mừng rỡ như điên, vừa mới rồi lão gọi rất nhiều lão hữu năm xưa, không ngờ vừa lúc có thể có tác dụng.

Bây giờ Sài Lang Tọa nằm trọn trong tay Đường Thiên, thức tỉnh huyết tuyền tự nhiên cũng không ngoại lệ. Có thức tỉnh huyết tuyền, một phần thành phẩm hoàn thuốc thức tỉnh chỉ cần 2.000 tinh tệ, lúc trước Phí Lão Đầu báo giá 5.000 tinh tệ kia chỉ là giá bán ra.

2.000 tinh tệ một phần, 20 ức chính là tròn 100 vạn phần, vừa mới rồi gọi các chuyên gia huyết mạch tới, ai cũng hoàn toàn bị món tiền lớn của Đường Thiên làm cho cả kinh ngây người.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được, chuyện này căn nguyên là do Đường Thiên nghe lời Binh. Đường Nhất luôn luôn hy vọng có thể chỉ huy binh đoàn Sài Lang. Đường Thiên cực kỳ cảm động, Đường Nhất không bỏ được binh đoàn Sài Lang, đây mới là người có tình nghĩa! Đường Nhất vài lần liều mình cứu hắn, Đường Thiên ghi tạc trong lòng. Đường Nhất trầm mặc ít lời lại cẩn thận tỉ mỉ, trong mắt người khác chỉ là Hồn tướng, nhưng trong mắt Đường Thiên là bằng hữu ruột thịt.

Nếu Đường Nhất đã có cái tâm nguyện này, vậy thì bản thân giúp hắn một tay!

Đường Thiên đối với điệu bộ của Binh cực kỳ khinh bỉ.

Sài Lang tộc chịu khổ chịu cực, tính tình kiên nhẫn, dễ bị thuyết phục cho nên có rất nhiều thổ phỉ, kỳ thực là phôi thai rất tốt cho binh đoàn, nhưng mà Binh chướng mắt. Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực Sài Lang tộc quá yếu.

Ngươi không phải là ngại người ta thực lực yếu cho là pháo hôi sao?

100 vạn phần hoàn thuốc thức tỉnh, đó chính là cho 100 vạn người, cứ cho là chỉ có mấy người có thiên phú xuất sắc đi, trong 100 vạn người chọn 500 người, 5/1vạn, trong 1 vạn chỉ chọn 5 người, không tin là không chọn được chiến sĩ tốt!

Hiệu suất của Phí Lão Đầu rất nhanh, đối với bọn họ mà nói, hoàn thuốc cấp bậc này thật dễ dàng.

Chỉ sau thời gian rất ngắn, bọn họ đã hoàn thành 10 vạn phần thuốc.

Khi Đường Thiên đưa 10 vạn phần ném cho Đường Nhất đồng thời nói cho hắn còn có 90 vạn phần nữa, Đường Nhất hiếm khi không hành lễ, hắn không biết nói cái gì. Đường Thiên làm bộ làm tịch vỗ vỗ Đường Nhất, như bảo muốn nỗ lực lên a, không nên để thiếu niên như thần mất mặt a, rồi nghênh ngang bỏ đi.

Chân trước Đường Thiên mới vừa đi, Binh đã chạy ngay tới.

Binh nói cho Đường Nhất, mỗi người giao một phần tiêu bản máu huyết mới có thể lĩnh một phần hoàn thuốc, đồng thời cho Hỏa Mã Nhĩ hiệp trợ Đường Nhất. Binh biết hơn Đường Thiên nhiều, hiệu suất khi bảo Đường Nhất đi chiêu mộ 100 vạn người, tuyệt đối không nhanh bằng bảo hắn kéo binh đoàn đi giết 100 vạn người được.

Về phần tiêu bản máu huyết, Binh luôn luôn nhớ đến huyết mạch Thiên Võ Nguyệt Lang. Phí Lão Đầu đã từng nói,3 vạn phần tiêu bản máu huyết là có thể tinh khiết tới 80% huyết mạch Thiên Võ Nguyệt Lang. Một trăm vạn phần tiêu bản máu huyết tối thiểu tinh khiết được hơn 90%.

Binh đã hỏi Phí Lão Đầu, tinh khiết 80% huyết mạch Thiên Võ Nguyệt Lang thì giá năm ba ức kia vẫn là có lương tâm, nếu như tinh khiết tới 90%, giá thấp nhất là 50 ức!

Không những không lỗ, còn có thể chộp được một khoản. Trong lòng Binh đắc ý vô cùng.

Hỏa Mã Nhĩ cũng bị món tiền lớn của Đường Thiên chấn trụ, nhưng phần nhiều chính là kích động. Nàng hiểu rõ, 100 vạn phần hoàn thuốc thức tỉnh có ý nghĩa thế nào đối với Sài Lang tộc!

Khi Hỏa Mã Nhĩ công bố kế hoạch 100 vạn phần hoàn thuốc thức tỉnh huyết mạch, toàn bộ Sài Lang Tọa rơi vào cảnh điên cuồng!

***

Mà ở Thiên lộ, không có ai quan tâm tới việc Sài Lang Tọa đã bị phong tỏa, tới đại thủ bút của Diệp Cửu cũng bị mọi người bỏ qua. Lúc này, toàn bộ ánh mắt Thiên lộ đều bị một sự kiện khác hấp dẫn.

Một thương hội ở chòm sư tử phát sinh xung đột với một vị trưởng lão Quang Minh võ hội, không ngờ vị trưởng lão Quang Minh võ hội này, vậy mà lại đơn độc lẻn vào chòm Sư Tử, giết chết toàn gia hội trưởng thương hội này.

Sự kiện tàn nhẫn này gây sóng to gió lớn tại chòm Sư Tử, mà Sư Tử Vương Lôi Ngang giận tím mặt, hạn lệnh ba ngày để Quang Minh võ hội giao hung thủ ra.

Quang Minh võ hội thủy chung không nói không rằng.

Sư Tử Vương cương liệt hiếu chiến bắt đầu triệu tập binh đoàn không chút do dự, thế cục chỉ trong một đêm đã trở nên khẩn trương đủ làm người ta hít thở không thông.

Một bên là thế lực Thiên lộ đệ nhất, một bên là chòm sao chiến lực mạnh nhất, hai bên bá chủ giằng co nhau làm cho bao thế lực phụ thuộc

khắp Thiên lộ bị đưa vào vòng.

Mọi người đều hiểu trận chiến tranh này không thể tránh né. Hai đại bá chủ xung đột không ngừng, Sư Tử Vương đương lúc tráng niên hùng tâm bừng bừng đã không thể chịu đựng được Quang Minh Võ Hội thâm nhập liên miên không dứt từ lâu. Sư Tử Vương cường thế với tác phong bá đạo cũng làm Quang Minh Võ Hội gai mắt, càng làm cho bọn họ phản cảm chính là, Sư Tử Vương không ngừng gây ảnh hưởng với các chòm sao khác xung quanh, hoặc sáng hoặc tối mà bài xích Quang Minh Võ Hội, cái này đã chạm đến căn cơ của Quang Minh Võ Hội.

Hai đại bá chủ tất phải đánh một trận.

Nhưng mà ai cũng không ngờ trận chiến này tới nhanh như vậy, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì như thế là lẽ đương nhiên.

Rất nhiều người rất lo lắng, một khi trận chiến tranh này bạo phát, rất có khả năng sẽ biến thành một trận chiến tranh ảnh hưởng đến toàn bộ Thiên lộ. Đến lúc đó, có lẽ ai cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Nhưng các thế gia đầy dã tâm đều tại nóng lòng muốn thử, Thiên lộ hòa bình đã quá lâu.

***

Tuyến đường Quý Khâu.

Đám Đường Thiên đã đi tới chỗ Nha Nha đến lần trước, nhìn thấy mặt đất hỗn độn chỗ nào cũng thấy hài cốt cơ quan thú, sắc mặt mọi người ngưng trọng; lần trước tại nơi đây Nha Nha tổn thất hai phần ba cơ quan thú.

Trước mặt bọn họ là từng quang đoàn sáng ngời, bồng bềnh trôi nổi bên trong thông đạo rộng rãi, tựa như một hải dương màu lam.

Mỗi một quang đoàn, chính là một luồng năng lượng thuần túy. Chúng nó như từng đoàn tinh linh, bồng bềnh trong không khí, chợt tụ

chợt tán.

"Quả nhiên không hổ được gọi là dòng chảy năng lượng." Hạc tán thán: "Chưa từng gặp chỗ nào có năng lượng đậm đặc như thế. Những luồng năng lượng này là do năng lượng tụ tập mà thành, chúng rất nguy hiểm."

"Có điểm giống khe năng lượng." Đường Thiên liều mạng vươn dài cái cổ, muốn nhìn thấy xa hơn.

"Không nên dông dài, nói mau làm sao qua?" Lăng Húc tỏ ra không kiên nhẫn.

Hạc nhắc nhở: "Chúng ta phải đánh tan các luồng năng lượng này mới được. Ngàn vạn lần không nên dùng chân lực, chỉ có thể dùng lực lượng thuần túy."

Đường Thiên há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc chỉ chỉ: "Toàn bộ quang đoàn đều phải đánh nát sao?"

Quang đoàn phía trước nhìn không ra điểm cuối, chúng như một dòng sông màu lam.

"Không sai." Hạc giải thích: "Nếu như để chúng nó nổ, chúng ta sẽ chết không còn xác. Đánh tan nó là sẽ không còn nguy hiểm, trái lại có thể có chút chỗ tốt."

"Chỗ tốt?" Hai mắt Đường Thiên sáng ngời.

"Một chút nữa ngươi sẽ biết." Hạc không muốn giải thích, hắn lấy một thanh cương kiếm phổ thông ra.

Lăng Húc thấy thế cũng lấy một thanh thiết thương phổ thông ra.

Đường Thiên giơ bàn tay trần.

"Bắt đầu đi." Lời Hạc còn chưa dứt, thân hình đã biến mất.

"Sớm đã biết chiêu thức ấy của ngươi." Lăng Húc hừ lạnh, hắn chạy song song với Hạc.

"Oa oa oa, ta đệ nhất!"

Đường Thiên phóng trước hai người kia nửa thân người, hắn là người đầu tiên xông vào, bốp bốp bốp, liên tiếp những tiếng nổ, quang đoàn lam sắc xung quanh hắn cơ hồ đồng thời nổ hóa thành vụ khí lam sắc.

Động tác của hắn nhanh đến mắt thường khó mà nắm bắt.

Lòng hiếu thắng của Lăng Húc bị xúc chạm, hắn hừ lạnh một tiếng, thiết thương trong tay run lên, quang đoàn trước mặt hắn, tựa như một bức tường ầm ầm đổ xuóng. Bây giờ trong một giây hắn có thể đâm ra hai trăm thương. Không sử dụng chân lực, hắn cũng có thể đâm hơn một trăm thương trong một giây, một trăm quang đoàn vỡ tan, cực kỳ hoành tráng.

Mỗi một bước chân, mưa thương liền nở ra một lần, bức tường ánh sáng trước mặt liền sụp đổ một mảng lớn.

Đây là mỗi bước một thương.

Hạc giống như một con hạc lớn màu đen, thân hình linh động vô cùng, cương kiếm trong tay hắn tựa như phiến trúc mềm, thủ pháp vô cùng tinh tế từ cổ tay được vẩy ra. Chỉ thấy cương kiếm trong phạm vi cực tiểu, biến ảo cực nhanh, nhanh như thiểm điện.

Kiếm theo thân, giống như hạc múa, linh động vô cùng. Không có một tia chân lực, thiên hạc kiếm cương trong kiếm chiêu biến ảo, hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng mà trong ba người, nhanh nhất vẫn là Đường Thiên, phương thức chiến đấu của hắn rất đặc biệt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Hạc Tinh Đan

Tốc độ ra tay của ba người đều rất nhanh.

Thương Tiêm Hải của Lăng Húc không cần phải nói cứ ra tay là một chùm mưa thương. Hạc Cương kiếm cũng cực nhanh, kiếm theo sát người, nhưng mỗi một kiếm đều có biên độ cực nhỏ, tựa như chim hạc bắt mồi, nhanh như thiểm điện.

So với hai người kia, Đường Thiên cũng không chút kém hơn. Hắn ra chiêu vô cùng dồn dập, biến chiêu cũng nhanh vô cùng. Nhưng nếu nói về xuất thủ, hắn so với Lăng Húc và Hạc cũng không có quá nhiều ưu thế.

Nhưng hắn lại tiến xa nhất.

Bình thường, giữa các nhịp công kích sẽ luôn có một thời gian gián đoạn. Các cao thủ thường sẽ rút ngắn hết mức thời gian gián đoạn này. Với những cao thủ được ca ngợi về phản ứng càng khiến người khác khó thấy được thời gian gián đoạn này.

Còn Đường Thiên thì không hề có chút gián đoạn nào.

Hắn không hề dừng lại, một chút cũng không có, công kích liên miên như mây bay nước chảy, liên tục công tác. Động tác của hắn rất dứt khoát, nhìn không thấy chút biến hoá hoa mỹ nào, động tác vô cùng chuẩn mực. Hắn dường như hiểu rất rõ phân bố của mỗi quang đoàn, mỗi cái động tác đều nối liền với nhau, điều này vô hình trung đã tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Công thêm tốc độ công không chậm của Đường Thiên, nên hiệu suất tự nhiên vô cùng kinh người.

Hạc rất bất ngờ!

Hắn đem lĩnh ngộ về gió dung nhập vào Thiên Hạc Kiếm Cương, xuất kiếm cực nhanh, võ giả cùng cấp hiếm ai là địch thủ. Nếu không phải Lăng Húc tu luyện võ kỹ thuần tốc độ như Thương Tiêm Hải thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

Kiếm pháp của Hạc đã đến mức đăng đường nhập thất, bắt đầu định hình. Trong nhóm, hắn không hề thu hút chỉ vì tính cách của hắn an tĩnh không thích tranh đấu, lại nằm trong đám phần tử hiếu chiến như Đường Thiên, Lăng Húc nên quang mang được ẩn giấu, có chút ảm đạm. Nhưng để lại vết thường trên người Diệp Triều Ca chỉ có ba người, một là Đường Thiên, một là Binh, còn kẻ cuối cùng chính là Hạc.

Lăng Húc hiếu thắng nóng vội, một lòng cầu thắng, toàn lực ứng phó, không quan tâm đến thứ khác.

Hạc thấy rất rõ, phương thức công kích của Đường Thiên lập tức hấp dẫn hắn. Lần đầu tiên Hạc trông thấy loại chiến đấu cổ quái như thế. Đường Thiên đôi khi bỏ sót một vài quang đoàn, nhưng tiếp đó Đường Thiên sẽ dùng một động tác cổ quái, dễ dàng diệt những con cá lọt lưới này. Hắn cũng không biết Đường Thiên rốt cuộc là cố tình hay chỉ vô ý.

Đây là lý do vì sao công kích của Đường Thiên thoạt nhìn lại đặc biệt như thế. Nếu bước đi lảo đảo thêm một chút, thì Đường Thiên sẽ giống như một kẻ say rượu. Lộ tuyến hắn tiến tới, hoàn toàn không hề có quy luật cụ thể nào, chợt trái chợt phải, một hồi thong thả sãi bước, một hồi vừa lăn vừa bò, hoàn toàn làm người khác suy nghĩ không ra.

Hạc suy nghĩ một lát thì hiểu ra, đó là trực giác.

Suy nghĩ một chút thì nó cũng như đánh cờ. Đạo của chơi cờ quan trọng nhất chính là thông tuệ, với chỉ số thông minh của Đường Thiên...

Được rồi, trực giác như dã thú thích hợp với thiếu niên như thần kinh.

Có điều, trực giác quả thực cường hãn!

Trong lòng Hạc càng tán thán hơn. Tính cách hắn vốn lãnh tĩnh, đối với trực giác luôn mang theo sự hoài nghi. Nhưng trực giác mạnh mẽ đến tình trạng này, hắn cũng cảm thấy kinh sợ.

Đúng là một loại sức mạnh không lý giải được!

Đường Thiên không biết Hạc đang âm thầm quan sát hắn. Hắn chìm đắm trong trạng thái phấn khích, trực giác kinh người làm thân thể hắn sinh ra phản ứng theo bản năng, loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu. Hắn cảm giác thân thể của mình mạnh mẽ, uyển chuyển, nghe lời mà trước nay chưa từng có. Hắn gần như có thể tùy tâm sở dục mà làm ra các động tác có độ khó cao.

Động tác của hắn càng lúc càng thoải mái, dần dần có chút thể ngộ.

Trực giác ở trạng thái hưng phấn và trực giác ở trạng thái lãnh tĩnh quả nhiên hoàn toàn khác nhau. Trực giác trong trạng thái hưng phấn chú trọng vào việc khống chế cơ thể, mà trực giác trong trạng thái lãnh tĩnh lại chú trọng đối với việc nhận xét hoàn cảnh.

Đường Thiên chìm đắm trong trạng thái kỳ diệu này.

Không biết bao lâu sau, phía trước bỗng nhiên có ánh sáng, Đường Thiên lập tức thoát khỏi trạng thái kỳ diệu ban nãy. Hắn mờ mịt quay đầu nhìn lại, phía sau hắn là một thông đạo thẳng tắp.

Hắn đã đả thông toàn bộ thông đạo, toàn bộ thông đạo không nhìn thấy bất kỳ một quang đoàn nào nữa, tất cả đều là ánh sáng lam tựa như khói sương.

Đường Thiên vẫn đang hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi, bốp, quang đoàn ở một bên đột nhiên bùng nổ, Lăng Húc từ trong lam quang đi ra.

Đường Thiên lấy lại phản ứng, chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha! Tiểu Húc Húc, ta thắng rồi!"

Ở một bên, trên lưng sơn dương Thanh Đồng, Nha Nha xoa eo, ưỡn ngực, vẻ mặt mang theo bộ dáng vô cùng đắc ý. Nó quay sang nhìn thấy sóc thanh đồng đang ngây mặt ra, Nha Nha nhảy đến bên cạnh sóc, nắm lấy đuôi sóc liều mạng mà vẫy, gào thét trợ uy cho Đường Thiên.

Sóc đáng thương, bị Nha Nha vẫy lên vẫy xuống như thuyền nhỏ bấp bênh trong gió, trên mặt nó mang theo vẻ mặt mờ mịt, không rõ tình huống.

Khi Lăng Húc theo ra khỏi lam quang, đã nhìn thấy Đường Thiên, sắc mặt lập tức kém vô cùng. Lại nghe Đường Thiên khoe khoang, đắc ý dào dạt, gương mặt đen như đáy nồi.

Hạc cũng hoàn thành, mỉm cười nói: "Xem ra ta là kẻ sau cùng rồi."

Đường Thiên diễu võ dương oai một hồi, nhớ tới lời Hạc đã nói ban nãy, vội vàng hỏi: "Tiểu Hạc tử, ngươi không phải nói có kinh hỉ gì đó sao?"

Tiểu Hạc tử...

Nụ cười của Hạc cứng lại trên mặt, hắn miễn cưỡng cười nói: "Ha, đúng vậy đúng vậy!"

Tuy rằng Lăng Húc đang nghiêm mặt, nhưng khóe mắt cũng không khỏi liếc lại đây, hắn đối với điều ‘Kinh hỉ’ mà Hạc nói cũng rất hiếu kỳ, Hạc vốn không phải là người khoác lác.

Chỉ thấy Hạc lấy ra một tiên hạc đăng màu bạc. Ngọn đèn có hình dáng như tiên hạc, trông rất sống động.

Đôi mắt tiên hạc rồi đột nhiên sáng lên quang mang đỏ thẩm, giống như đột nhiên sống lại.

Bí bảo!

Đường Thiên cùng Lăng Húc trợn mắt, hai người không dám nháy mắt.

Bỗng nhiên một đoàn lam quang bay về phía tiên hạc đăng, bay vào trong miệng chim hạc. Lam quang không ngừng lại mà được tiên hạc đăng hút vào trong miệng, nhưng so sánh với toàn bộ lam quang của thông đạo, đây chỉ là một phần rất nhỏ.

Vẻ mặt Đường Thiên hiếu kỳ: "Ồ! nó biết hút năng lượng kìa!"

Lăng Húc chuẩn bị phản kích từ nãy giờ, trào phúng hừ lạnh: "Ngu ngốc, chuyện đơn giản như vậy ai mà không thấy chứ?"

"Vậy kẻ bại bởi người ngu ngốc gọi là cái gì?" Đường Thiên cười hì hì: "Gọi là ngu ngốc cũng không bằng đó!"

Lăng Húc nổi giận, nhảy dựng lên, thiết thương chỉ thẳng tới Đường Thiên: "Đến đây, là nam nhân thì thống thống khoái khoái đánh một trận!"

Đúng lúc này Hạc chen vào một câu: "A! Các ngươi có thể đánh thêm mấy tràng nữa. Thời gian còn kịp, Thiên Hạc đăng còn cần một đoạn thời gian nữa."

Cuối cùng trận chiến này vẫn là không xảy ra.

Nghe Hạc nói như thế, Đường Thiên ngẩn ra. Được rồi được rồi, tiểu Húc Húc nhìn không thấy điều đó, người có đầu óc không tốt thật khiến người ta bất đắc dĩ, thiếu niên như thần nên nhường cho hắn.

Ánh mắt đồng cảm của Đường Thiên suýt nữa khiến Lăng Húc bùng nổ lần thứ hai.

Đường Thiên tiến đến bên cạnh Hạc, hiếu kỳ hỏi: "Hạc, đây là cái gì? Trước đây chưa từng thấy ngươi lấy ra."

Hạc giải thích: "Nó gọi Thiên Hạc Đăng, là một món bí bảo Bạch Ngân của Thiên Hạc Tọa. Cha ta khi còn trẻ từng dùng qua, chưởng môn để nó lại cho ta. Tác dụng của nó rất đơn giản, chính là có thể hấp thu năng lượng. Nghe nói nếu như năng lượng đủ nhiều, có thể ngưng kết thành Hạc Tinh Đan. Có điều ta chưa từng thấy qua, nghe nói Thiên Hạc Tọa trước đây, 5 năm mới có thể ngưng kết ra một viên Hạc Tinh Đan. Nhưng hiện tại Thiên Hạc Tọa tụt dốc quá lâu, năng lượng quá thưa thớt."

"Hạc Tinh Đan ăn được không?" Đường Thiên tức thì có chút chảy nước miếng.

"Được!" Hạc không khỏi lộ ra mỉm cười: "Nhưng chỗ tốt nhất của nó chính là có thể trợ giúp ngươi tu luyện chân lực."

"Tu luyện chân lực!" Lăng Húc cùng Đường Thiên đồng thanh kinh hô.

Đối với hai người, thứ khó nhất tiến bộ nhất đó chính là chân lực. Dù cho bây giờ Đường Thiên có Luyện Công phục do Tái Lôi chế tác dựa theo phòng năng lượng cổ đại, nhưng mà tiến độ trong việc tu luyện chân lực, vẫn không làm hai người thỏa mãn. Phải biết rằng, tốc độ tiêu hao tinh thần thạch của Luyện Công phục cực kỳ đáng sợ, nếu không phải Đường Thiên bây giờ tạm coi như là một tiểu thổ hào, thì không dùng nổi Luyện Công phục.

Tại Thiên Lộ, bí bảo có thể trợ giúp tu luyện chân lực, đều nằm trong tay những thế lực lớn.

"Ừm!" Hạc cười cười: "Tuy nhiên các ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá nhiều! Thứ này tới ta đã rất nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ ta vẫn chưa thấy nó kết xuất ra viên Hạc Tinh đan nào. Điển tịch trong môn phái cũng viết như thế, mẹ cũng nói qua năm đó quả thực có ngưng kết, nên ta mới mang theo bên minh."

"So Luyện Công phục thì thế nào?" Đường Thiên vội vàng hỏi.

"Nghe nói có thể dùng trực tiếp." Hạc cũng không xác định: "Ta chưa dùng qua nên không dám chắc. Ta thấy nơi đây năng lượng nồng đậm như thế, nếu không lợi dụng, thì quá đáng tiếc. Cũng may mà có tuyến đường Quý Khâu, bằng không Thiên Hạc đăng này chỉ có thể vĩnh viễn phủ bụi mà thôi."

Nới có năng lượng nồng đậm chính là tài nguyên khan hiếm.

Bắc Thiên tinh tọa vì sao mạnh hơn so Nam Thiên tinh tọa? Địa Cực tinh tọa vì sao lại mạnh hơnso Bắc Thiên tinh tọa? Vì sao cường giả đều mong muốn đi tới tinh tọa cao cấp? Vì sao trục tâm của Thiên Lộ là mười hai cung Hoàng Đạo?

Nguyên nhân cơ bản nhất chính là năng lượng.

Năng lượng là nơi phát ra chân lực, chân lực là cơ sở và hạch tâm của võ kỹ.

Năng lượng ở Bắc Thiên tinh tọa nồng đậm hơn Nam Thiên tinh tọa không chỉ một chút. Ở tinh tọa có năng lượng nồng đậm tốc độ tu luyện càng cao, võ giả càng trở nên mạnh mẽ. Hễ là cường giả có mấy phần hùng tâm, đều mong muốn đi tới tinh tọa cao cấp, hy vọng có được tiến bộ nhanh hơn.

Có Hạc Tinh đan hấp dẫn, Lăng Húc cùng Đường Thiên cuối cùng bình an vô sự, ánh mắt cả hai đều trông mong theo dõi Thiên Hạc đăng.

Nhìn một hồi, ba người cũng cảm thấy buồn chán, liền dứt khoát bắt đầu đả tọa nhập định.

Thời gian từng chút trôi qua.

Khi Đường Thiên mở mắt, vẻ mặt Hạc và Lăng Húc đều khẩn trương nhìn Thiên Hạc Đăng.

Đường Thiên vội vàng quay sang, lập tức giật nảy mình, lam quang trong thông đạo đã trở nên cực kỳ thưa thớt. Nếu như vừa mới rồi khói

lam nồng đậm, thì bây giờ nhạt như tấm lụa mỏng, hắn thậm chí có thể nhìn thấy đầu bên kia của thông đạo.

Thiên Hạc Đăng lúc này cũng thay đổi bộ dáng, tiên hạc toàn thân trăng như tuyết, chỉ có hai mắt đỏ sẫm như máu.

Bỗng nhiên từng tiếng hạc kêu thanh lương, đồng thời vang lên trong lòng ba người.

Ba người chấn động.

Chỉ thấy tiên hạc hé ra chiếc mỏ dài, phun ra ba hạt châu óng ánh nhỏ như đậu tương. Vẻ sáng bóng trên thân tiên hạc nhanh chóng tan đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, một lần nữa ảm đạm như lúc đầu.

Ánh mắt ba người hoàn toàn bị Hạc Tinh đan trước mắt hấp dẫn. Hạc Tinh đan tản ra năng lượng làm người ta khiếp đảm, rõ ràng không mạnh mẽ, lại như có một loại rung động đánh thẳng vào tâm thần.

"Một người một viên." Hạc không nói nhảm, duỗi tay lấy tới một viên.

Lăng Húc và Đường Thiên cũng lấy một viên.

Ba người liếc nhau, đồng thời đem Hạc Tinh đan ném vào trong miệng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Năng Lượng Bạo Thể

Hạc Tinh Đan vừa vào cổ, thân hình Đường Thiên không khỏi chấn động như có một quả bom nổ trong thân thể hắn, số năng lượng quá nhiều ầm ầm tản khắp. Năng lượng mãnh liệt như nước lũ thổi quét khắp các kinh mạch.

Hắn cảm thấy kinh mạch đã căng ra hình như sắp bị rách sắp bạo thể tới nơi. Hạc Tinh Đan ẩn chứa năng lượng số lượng thật sự quá khổng lồ, chúng nó dọc theo kinh mạch điên cuồng tiến lên, phóng tới đan điền.

Trên không trung trong đan điền có một lam một đen rõ ràng; màu làm là Băng Lam Tâm, đen là Hư Không Ám Viêm; hai loại rõ ràng không giống nhau, đem đan điền Đường Thiên chia thành hai khu vực với hai màu khác hệt.

Khi nước lũ năng lượng vọt tới đan điền, hai cỗ lực lượng này theo bản năng phát giác được hung hiểm, không hẹn mà quang mang cùng tăng vọt.

Ầm~!

Đầu Đường Thiên như trúng trọng quyền, đại não là một phiến trống rỗng, thế giới như ngừng lại.

Ba cổ lực lượng giao phong làm cho khí huyết toàn thân hắn có hiện tượng không thể khống chế. Khi hắn vừa hồi thần, năng lượng mãnh liệt như dòng lũ đã triệt để áp chế hai cỗ năng lượng cũ trong đan điền.

Băng Lam Tâm đã bị áp súc thành một đoàn u lam sáng sáng, mà Hư Không Ám Viêm lại như con sư tử bị chọc giận, không chút nhường

nhịn. Lực phá hoại của Hư Không Ám Viêm rất mạnh, năng lượng vốn là như nước cuộn tới, liền thành một đám sương. Trong đan điền Đường Thiên tán ra ánh sáng lam rất đẹp mắt, nhưng hiện tại hắn cũng thống khổ cực độ.

Thể tích sương mù so với lúc trước hơn không biết bao nhiêu lần, Đường Thiên cảm giác được thân thể của mình tựa như bong bóng bị thổi căng.

Hắn cố nén đau đớn, dốc sức vận chuyển Loa Toàn Kình.

Rất khó để Loa Toàn Kình tiến tới, năng lượng bung ra từ Hạc Tinh Đan cực kỳ ngưng đọng, Loa Toàn Kình căn bản không cách nào hấp thu. Nhưng Đường Thiên biết nếu không làm gì vậy chỉ có nước chết, mà trừ cố vận Loa Toàn Kình ra hắn cũng chẳng còn cách khác.

Để cho Đường Thiên thở ra nhẹ nhõm chính là, Loa Toàn Kình như đinh ốc xoay tiến lên nên phát huy tác dụng thật lớn, tuy rằng chậm nhưng vẫn có tiến.

Nơi đinh ốc đi qua, thống khổ cũng nhân lên, đau đến đầu óc Đường Thiên đều đờ đẫn. Bất quá ý chí của hắn kiên cường, tuy rằng nguy cấp, cực kỳ đau đớn, nhưng chưa từng nghĩ tới việc từ bỏ, trong đầu chỉ có một ý tưởng là điều khiển Loa Toàn Kình tiến tới!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Loa Toàn Kình toàn thân buông lỏng. Đầu óc Đường Thiên đang một mảng hỗn độn chợt tỉnh, nguyên là đinh ốc đã tới đan điền, tiến vào phạm vi ảnh hưởng của Hư Không Ám Viêm. Thế lửa của Hư Không Ám Viêm đã yếu hơn trước nhiều, cả đan điền đều bị khí vụ màu xanh lam bao phủ. Càng làm hắn giật mình là vách đan điền hắn lại xuất hiện vết rạn.

Nếu nó mà bị nứt rách ra, cũng có nghĩa đan điền bị hủy.

Đáng giận!

Đường Thiên chỉ cảm thấy một cơn giận xông thẳng lên đầu; hắn bắt đầu tự hỏi có cách nào phản kích hay không. Cho dù bị năng lượng áp chế, cũng đã làm hắn cực khó chịu, giờ những năng lượng này lại chống lại hắn.

Ta không hề lưu tình với địch nhân.

Đường Thiên chợt thấy Loa Toàn Kình bay quanh Hư Không Ám Viêm, hình như nó có thay đổi. Hắn cố nén đau đớn, lòng trầm lại suy nghĩ lát thì hiểu được. Loa Toàn Kình quả thật không cách nào thôn phệ năng lượng nồng độ cao do Hạc Tinh Đan bạo liệt ra, nhưng năng lượng ấy sau khi bị Hư Không Ám Viêm đánh tan thì Loa Toàn Kình lại hấp thu được.

Vừa hiểu, mắt Đường Thiên tỏa sáng. Hắn khống chế Loa Toàn Kình bơi chung quanh Hư Không Ám Viêm. Tốc độ Loa Toàn Kình đột nhiên tăng lên, hấp thu sương mù năng lượng cũng càng nhiều.

Ngắn ngủi có mấy hơi, Loa Toàn Kình rõ ràng liền phồng to lên vài lần.

Đường Thiên không nói hai lời, chia Loa Toàn Kình tráng kiện ra thành hai. Cứ tiếp tục như thế, theo thời gian trôi qua, Loa Toàn Kình trong cơ thể đã hơn 10 cái, tựa như một đàn cá bạc bơi đi bơi lại. Loa Toàn Kình khác lúc trước rất nhiều, sáng hơn, linh hoạt hơn, kết cấu chân lực tơ càng tỉ mỉ, hình thể cũng to gấp đôi.

Cùng với chất lượng Loa Toàn Kình tăng, tốc độ hấp thu sương mù cũng nhanh hơn nhiều.

Sương mù năng lượng chung quanh Hư Không Ám Viêm biến mất rất nhanh, cảm giác bị nổ bể bụng cũng giảm bớt.

Hư Không Ám Viêm trãi qua tiêu hao trong thời gian dài như vậy, năng lượng bắt đầu chiếm thượng phong, , điều này làm cho Đường

Thiên ý thức được không ổn. Hắn thử để cho Loa Toàn Kình đi hấp thu năng lượng dạng chất lỏng, nhưng phát hiện không hấp thu được.

Không thể, Hư Không Ám Viêm không có khả năng ảm đạm xuống chứ! Đường Thiên chợt phát hiện, mấu chốt của tràng chiến đấu này đã biến thành Hư Không Ám Viêm có thể chống đỡ bao lâu.

Cần Hư Không Ám Viêm nhiều hơn nữa!

Nhưng, Hư Không Ám Viêm ở đâu ra?

Trong đầu Đường Thiên hiện lên kiếm pháp kia, trong đó có thủ pháp gọi về Hư Không Ám Viêm. Đến bây giờ, Đường Thiên đã chẳng quan tâm tới lai lịch kiếm pháp từ đâu ra, có bài xích gì với võ công mình hay không nữa, mạng sống quan trọng hơn!

Mới xem, Đường Thiên đã không nhịn được muốn mắng to; theo thiên kiếm pháp này nói, nếu Đường Thiên muốn triệu hoán Hư Không Ám Viêm, trước cần phải triệu hoán Thánh kiếm Ngục Hải, mà thủ pháp để triệu hoán Thánh Kiếm cực kỳ phức tạp, chưa từng tập luyện lâu dài thì không thể nào thành công. Nhìn lướt qua thủ pháp, đầu hắn tê rần.

Thật sự là quá phức tạp rồi!

Nhìn đại khái: từ cảm ứng được Thánh kiếm, tới đem nó từ hư không rút ra, chân lực trãi qua 17 lần biến hóa. Võ kỹ phức tạp như thế này, Đường Thiên chưa từng thấy cũng chưa nghe bao giờ!

Hắn rất muốn há mồm chửi lớn. Ai đã chế cái vũ kỹ này? Đây không phải cố ý làm khó người chứ?

Hơn nữa, 17 biến hóa này, còn không phải là cửa thứ nhất. Cửa đầu tiên, ngươi cần cảm ứng được Thánh kiếm. Về phần làm sao để cảm ứng, trên đó một chữ cũng không nói.

Vãi, có cách chỉ hoang đường thế sao?

Nhưng là, Đường Thiên không có thời gian mắng người, đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất của hắn hiện tại. Hoang đường hơn, phức tạp hơn, cũng chỉ có thể kiên trì làm theo.

Thiếu Niên Như Thần không gì không làm được! Đường Thiên nói lẩm bẩm tự thôi miên mình.

Bước đầu tiên, cần cảm ứng được thánh kiếm Ngục Hải trước. . .

Làm sao cảm ứng…

Đường Thiên mù tịt cả nửa ngày, lực chú ý của hắn rơi trên Hư Không Ám Viêm, không chút do dự đem tâm thần luồn vào Hư Không Ám Viêm. Hắn nghĩ rất đơn giản, trên người mình nếu có cái quan hệ gì với Thánh kiếm, cũng chỉ có sợi Hư Không Ám Viêm này.

Mà lúc này, hắn cũng không cố suy nghĩ nữa, thử trước rồi nói.

Tâm thần bay vào Hư Không Ám Viêm, Đường Thiên chỉ cảm thấy chung quanh tối sầm, như tiến vào hư không vô tận. Thời khắc tâm thần đau đớn không còn, phiến hư không này không chút ánh sáng, không âm thanh.

Đường Thiên nhìn chung quanh, không có cái gì.

Hắn cắn răng một cái, hô to như xé cổ họng: "Ngục Hải! Ngục Hải! Ngươi mau ra đây! Ngục Hải. . ."

Giờ Đường Thiên chỉ cầu nguyện Ngục Hải có thể nghe hiểu tiếng người, nó dầu gì cũng là Thánh kiếm, ít nhất cũng phải thông minh hơn An Hảo Kiếm một chút chứ! An Hảo Kiếm có thể hiểu được người, Ngục Hải đệ đệ, Ngục Hải đại ca, ngục Hải đại thúc, Ngục Hải gia gia. . .

Đi ra!

Đường Thiên mừng rỡ như điên, mình đúng là thiên tài!

Một thân ảnh mơ hồ trong hư không cách Đường Thiên không xa từ từ hiện lên. Đường Thiên chỉ nhìn được hình dáng người này, mặt mày là một mảng mơ hồ; hơn nữa cảm giác quen thuộc không gian hằng ngày không còn nữa. Đối phương giống như đứng gần mình, lại như rất xa, cái loại cảm giác cổ quái này là lần đầu hắn gặp.

Đường Thiên thở ra nhẹ nhõm, xoa xoa tay trơ mặt ra: "Tên kia. . . Ngục Hải. . ."

"Ngươi chính là Đường Thiên?" Thanh âm của đối phương, rất già nua mà thâm trầm. Chắc là ông nội của Ngục Hải…

Đường Thiên như lâm đại địch, giữ vững tinh thần, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy a! Chào Ngục Hải gia gia!”

"Ngục Hải gia gia?" Đối phương sững sờ, chợt kịp phản ứng, cười ha ha: "Thú vị! Thú vị!"

Đột nhiên người kia không cười nữa nói: “Đường Thiên ngươi sợ chết không?”

"Đương nhiên!" Đường Thiên lo lắng vô cùng, không thể hô to một tiếng, Ngục Hải gia gia cùng ta ra nha! Nhưng nhìn lên, người ta không phải dễ gạt vậy, hắn chỉ còn cách kiên nhẫn giải thích: “Ngục Hải gia gia, loài người chúng ta cùng cùng kiếm các ngươi… Ách! Kiếm gì chứ, là không giống vậy. Không nghĩ sẽ chết.”

"Tạisao sợ chết?" Đối phương hỏi.

“Tại sao?” Đường Thiên ngẩn người: “Nếu như chết rồi, không còn có cái gì nữa ah. Thân nhân đã không có, bằng hữu đã không có, mộng tưởng cũng không có. Chết vinh còn hơn sống nhục ah, ah!"

Đường Thiên bỗng nhiên kịp phản ứng, sắc mặt đại biến.

Không tốt! Lão đầu nghĩ không ra, muốn tự sát! Bằng không, làm sao sẽ hỏi có sợ chết không?

Ngàn vạn lần không nên nha! Thiếu niên như thần, thật vất vả mới có cơ hội cho người ta cứu, ngươi không chịu không phải là phụ cái cơ hội trời ban này sao?

Nếu không… ngươi có thể cứu ta trước, rồi hãy tìm chỗ…

Đường Thiên nuốt nước miếng một cái, với vẻ mặt khuyên bảo nói: “Ngục Hải gia gia, chết vinh còn hơn sống nhục. Đây chính là đạo lý thế giới lớn nhất ah, từng người chết đi, đều không biết đang ở đâu hối hận kìa!”

“Phiến hư vô này, không có thời gian, không ánh sáng, không âm thanh âm, sống còn không bằng chết.” Đối phương thản nhiên nói.

Hít~!

Đường Thiên kinh ngạc hít một hơi lạnh, thái độ lão đầu này hình như rất kiên quyết. Đường Thiên cảm thấy mình có chút không biết nói gì, không biết phải khuyên làm sao, hắn vắt hết óc nói: “ Ngục Hải gia gia, ở đây quả thật rất cô độc, rất nhàm chán, nhưng vì sao gia gia lại ở đây lâu vậy, cho tới hôm này có nghĩ ra chưa?”

Đối phương trầm mặc.

Đường Thiên lầm bầm tự nói: "Ta nghĩ đại khái là Ngục Hải gia gia còn có thứ gì đó chưa buông bỏ được. Rốt cuộc có nhiều thứ để gia gia người dù là ở trong này cũng không nỡ buông tay đi! Đây là ý nghĩa để sống ah, có chút chuyện muốn làm, mặc kệ lớn hay nhỏ, nhưng người đừng quên là, người vẫn không quên, vẫn nhớ mãi, người sẽ thỉnh thoảng nhớ tới. Chỉ có còn sống, mới có thể đi thực hiện những việc này, ta cảm nhận được, đây mới là nguyên nhân gia gia còn sống, trong lòng ngài còn vướng bận, dù là có cả dày vò, cũng nguyện vướng bận nó!”

Đối phương trầm mặc thật lâu.

Đột nhiên, đối phương khẻ cười một tiếng, dần dần, mỉm cười thành cười to: "Ha ha ha ha ha ha. . ."

Tiếng cười tràn đầy lực lượng cứ như muốn đâm rách phiến hư không này.

Tiếng cười đột nhiên dừng lại, một tiếng hét to truyền đến: "Tiểu tử, Ngục Hải ở đây, tới lấy đi!

Một thanh kiếm đen không có vật chắn tay lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Biến Hóa Của Loa Toàn Kình

Thánh kiếm Ngục Hải lẳng lặn phiêu phù ở không trung, an tĩnh như xử nữ; thân kiếm đen như mực, dài cỡ 2,5m thẳng tắp không cong, chuôi kiếm hơn 30 phân cũng đủ vừa để cầm bằng 2 tay. Chỗ lạ nhất là không có phần che tay làm tăng vẻ hung ác.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên nghiêm túc nhìn Ngục Hải. Thật là một thanh kiếm hung dữ! Tâm thần Đường Thiên nghiêm lại, bồng bềnh sát trên đầu mình hình như không phải là một thanh kiếm mà là một con mãnh thú vô danh đang ngủ đông, bất cứ lúc nào cũng có thể vùng dậy cắn người.

Nếu không có điều tra của Đinh Đang, Vu Vương Hải đối với Đường Thiên chỉ là một cái tên xa lạ. Dù là bây giờ, Đường Thiên đối với cuộc đời Vu Vương Hải cũng không rõ lắm, ấn tượng nhất chỉ là vị tiền bối này rất lợi hại, rất dũng mãnh.

Lúc này cũng không phải lúc tưởng nhớ và cảm khái, Đường Thiên cũng bất chấp chuyện khác, giờ cứ vượt qua cái chướng ngại trước mắt rồi tính tiếp.

Lấy thanh kiếm kia đi!

Trong đầu Đường Thiên vừa nảy lên ý nghĩ này, hắn ngạc nhiên, mình vậy mà lại có ý tưởng với Thánh kiếm trước mặt.

Bỏ qua tâm tình ngạc nhiên, Đường Thiên mừng như điên, không chút do dự liền cầm vào chuôi Ngục Hải.

Oanh~!

Hư không xung quanh rút đi như thủy triều. . Đường Thiên ngạc nhiên phát hiện, mình ở trong thông đạo, một bên là Hạc cùng Lăng Húc đang nhập định, tình trạng hình như cũng không tốt.

Chẳng lẽ. . . là mộng sao?

Đường Thiên không xác định được, chợt cảm thấy trong tay mình có gì đó, vội cúi đầu dòm. Đây là… chuôi kiếm! Chuôi của Thánh kiếm Ngục Hải!

Nhưng trong tay Đường Thiên chỉ có chuôi kiếm, hoàn toàn không thấy thân kiếm, định cầm lên coi cho kỹ, nhưng vẫn không nhúc nhích, y như đang vướng trong không khí.

Chẳng lẽ… phải rút kiếm?

Đường Thiên có chút nghi ngờ, bỗng cảm thấy đâu nhức trong thân truyền tới, cơ thể đâu tới gập lại, Hư Không Ám Viêm trong thân thể yếu ớt đến mức muốn lụi tắt.

Không tốt!

Mặt Đường Thiên hiện vẻ lo lắng, nguy rồi, nắm chặt chuôi kiếm dùng sức rút ra.

Chuôi kiếm vẫn không nhúc nhích.

Đáng chết!

Đường Thiên trừng to mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, dùng hết khí lực toàn thân, nắm chuôi liều mạng ra rút ra.

"Ah ah ah ah. . ."

2 mắt Đường Thiên đỏ bừng, toàn thân sáng rực, năng lượng trong cơ thể có lẽ cũng phát hiện Ngục Hải kiếm, năng lượng mãnh liệt như nước lũ ầm ầm rót vào chuôi kiếm ấy.

Chuôi kiếm hơi rung động, như một con mãnh thú đang ngủ say bị đánh thức.

Cảm thấy lực hơi lỏng ra, lấy hết sức còn lại rút ra.

Chzi~, chzi, chzi…

Nghe như tiếng nước đá tưới vào khối sắt nóng, thân Thánh kiếm được Đường Thiên rút từ hư không ra từng chút, từng chút một, lửa đen thật đậm cháy theo thân kiếm đốt cả không khí.

Thân thể Đường Thiên run run như rang đậu, năng lượng trong cơ thể dọc theo cánh tay phóng thẳng tới chuôi kiếm. Lúc này, Hư Không Ám Viêm trong Thánh kiếm Ngục Hải đã vượt xa so với trong thân Đường Thiên. Năng lượng áp súc tới mức còn chưa chạm tới chuôi kiếm đã hóa thành từng chùm sương mù.

Cánh tay Đường Thiên bị trướng lên giống như bơm hơi vào, đau nhức như bị kim đâm khiến hắn suýt cầm không nổi chuôi kiếm, nhưng hắn biết rõ, lúc này nhất định không thể buông tay, nếu buông, mình nhất định xong đời.

Nồng độ năng lượng quá cao, cao tới mức hắn không cách nào hấp thu. Vì một khi không khống chế được, thì đan điền sẽ vỡ nát, đến lúc đó thân thể của mình sẽ bị năng lượng đốt đốt thành tro bụi, ngay cả cặn cũng không còn.

Đường Thiên trợn mắt nghiến răng, mặt méo mó dữ tợn, dùng hết sức nắm chặt chuôi kiếm.

Loa Toàn Kình trong nội thể hắn như mèo ngửi thấy mùi cá, men theo kinh mạch liều mạng phóng qua; có điều hiện giờ trong kinh mạch Đường Thiên đầy năng lượng thành ra cản trở Loa Toàn Kình làm tốc độ tiến lên của nó hết sức chậm chạp.

Chịu đựng. . . Đường Thiên cắn chặt răng.

Loa Toàn Kình chậm rãi nhưng vẫn tiến tới, khi chúng đi tới cổ tay Đường Thiên, lực cản liền yếu đi, nó vui vẻ dạo trong đám năng lượng sương mù, lại điên cuồn hấp thu đám sương mù ấy.

Thánh kiếm từng chút một bị Đường Thiên rút ra từ hư không, thân kiếm đen kịt tản ra khí tức nguy hiểm cực độ. Nếu Đường Thiên mở mắt sẽ kinh ngạc khi thấy đường năng lượng mỏng manh còn sót lại, dòng chảy năng lượng như bị phép định thân trồng cứng ở đó.

Hư Không Ám Viêm mạnh hơn, năng lượng sôi lên như nước tàn phá bừa bãi trong cơ thể Đường Thiên, toàn thân hắn đỏ bừng như tôm luộc, đỏ tới mức như máu trên tay có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Loa Toàn Kình đã tăng lên 18 đạo, chúng như một đám cá màu bạc lấp lánh bơi qua lại cực kỳ linh hoạt.

Thân kiếm hai thước rưỡi ma sát với không khí trong tiếng “chzi~ chzi~” đáng sợ do bị rút ra. Vừa ra hết, cái thông đạo năng lượng lại như cỏ khô bị đốt, ầm ầm bốc lửa.

Ngọn lửa màu đen không tiếng động quét qua thông đạo, trong nháy mắt sương mù màu lam không đã không còn, thông đạo cũng không chút năng lượng nào.

Hai tay Đường Thiên vô thức nắm Ngục Hải, rồi hét lên một tiếng tê tâm liệt phế.

Hư Không Ám Viêm từ từ mà cứ từ bàn tay tràn vào kinh mạch Đường Thiên, nó nóng như dầu hắc chảy, nơi nó chảy ra đều bị thiêu cháy đau tới mức đầu óc hắn trống rỗng.

Vốn là năng lượng tàn sát bừa bãi đã có dấu hiệu thua kém.

Kinh mạch Đường Thiên căng ra, chưa kịp co lại bị Hư Không Ám Viêm chiếm cứ; nó rèn luyện kinh mạch Đường Thiên với tốc độ kinh người. Kinh mạch hắn trở thành trong suốt, hình như nó mỏng hơn

nhưng cứng cáp hơn (là nói độ dày đường ống kinh mạch), quan trọng nhất là nó to khỏe hơn.

Loa Toàn Kình như bầy cá bị Hư Không Ám Viêm thúc đẩy, cũng trở về theo. Số lượng từ 18 tăng lên 24 đạo, nhìn có chút đồ sộ; chỉ có điều nó không màu bạc nữa mà thành màu đen, vì chúng hấp thu Hư Không Ám Viêm và với lượng không hề nhỏ.

Năng lượng Hạc Tinh Đan đã bắt đầu khô kiệt nhưng lúc này Loa Toàn Kình đã tăng lên thành 36 đạo.

36 đạo Loa Toàn Kình tụ tập nhìn đúng là khác, chúng xoay tròn cực nhanh tiến lên, mang theo dãi lửa đen.

Lúc này Đường Thiên bắt đầu khôi phục sự khống chế cơ thể, hắn không khỏi thở ra nhẹ nhõm, tuy còn sót lại một ít năng lượng nhưng không phá hoại được bao nhiêu nữa. Hôm nay Hư Không Ám Viêm chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Thấy Loa Toàn Kình màu đen nhánh trong cơ thể. Nội tâm Đường Thiên chợt động nghĩ: Loa Toàn Kình có thể hấp thụ Hư Không Ám Viêm, hơn nữa Ngục Hải cũng không có phản ứng với việc kình lực đinh ốc hấp thu?

Đường Thiên thử khống chế một đạo Loa Toàn Kình bay về phía Hư Không Ám Viêm; nó không chui vào bên trong mà giống như dầu hắc dính vào Hư Không Ám Viêm, thế là sinh ra thêm vài lốc xoáy. Mà mình cũng không mất liên hệ với đạo Loa Toàn Kình kia.

Phát hiện này để cho Đường Thiên vui mừng quá đỗi, diễn biến sau đó càng làm hắn chấn động hơn; Loa Toàn Kình không chỉ không bài xích Hư Không Ám Viêm, ngược lại còn không ngừng hấp thu. Loa Toàn Kình xoay càng nhanh, chung quanh nó lại hình thành vòng xoáy nhỏ mới, thế là tốc độ hấp thu của nó tăng tăng lên chóng mặt.

Một màn kinh người xảy ra trong cơ thể Đường Thiên. Vốn là Loa Toàn Kình một màu đen nhánh thế mà dần trong suốt, giống như nó vứt từng chút Hư Không Ám Viêm đã hấp thu trước đó.

Nhưng. . . Đường Thiên cảm nhận được Loa Toàn Kình trong suốt ẩn chứa lực lượng mênh mông, hắn vừa mừng vừa sợ. Hắn còn chưa kịp đưa ra phản ứng thì mấy chục đạo Loa Toàn Kình ầm ầm phóng tới Hư Không Ám Viêm.

Hư Không Ám Viêm như khôn cùng vô tận, nhưng dòng xoáy thì hơn 35 cái; đạo Loa Toàn Kình thứ nhất bắn ra như mũi tên, đâm vào đoàn năng lượng còn sót lại làm đoàn năng lượng này nát bấy hóa thành sương mù; sương này còn chưa kịp khuếch tán đã bị đạo Loa Toàn Kình hấp thu hết.

Đạo Loa Toàn Kình mới hiện ra trước mặt Đường Thiên; nó trong suốt, vẫn do chân lực tơ li ti cấu thành, nhưng mỗi đường chân lực tơ đều trong suốt, quấn chung một chỗ. Nhìn kỹ sẽ thấy những chân lực tơ này thế mà chảy xuôi chầm chậm.

Đột nhiên Đường Thiên nghĩ đến việc áp súc năng lượng tần suất cao trước kia, lòng trầm xuống, xem cẩn thận cả một lúc mới hiểu ra: Chân lực tơ vốn là trạng thái dịch, trãi qua việc áp súc năng lượng nó bị ngưng luyện thành đặc quánh mà tầng trong suốt bao bên ngoài chính là võ hồn của hắn. Chỉ là, được Hư Không Ám Viêm rèn luyện qua, ngân sắc võ hồn mỏng lại và trong suốt.

Coi lại kích cỡ của đạo Loa Toàn Kình mới thì: cái đầu tròn nhỏ hơn một nửa, nhưng linh hoạt hơn nhiều, tốc độ như tia chớp, Đường Thiên vừa nghĩ nó đã đi hết nửa chu thiên. Tốc độ này làm Đường Thiên cứng lưỡi mà mừng như điên.

Tốc độ vận chuyển chân lực càng nhanh tức là ra chiêu cũng nhanh hơn, biến chiêu nhanh hơn, rõ ràng chiến lực sẽ tăng một mảng lớn. Bây giờ hắn đầy chờ mong đối với Loa Toàn Kình, không biết uy lực của nó như thế nào.

Đường Thiên nghĩ đến một vấn đề, lập tức có chút nghi hoặc.

Hư Không Ám Viêm rèn luyện võ hồn hắn, bỏ sức thật nhiều, thành ra một cây tơ mỏng, trong suốt. Hư Không Ám Viêm vậy mà có thể dùng để rèn luyện ngân sắc võ hồn của mình, thật thần kỳ ah!

Thế là trong đầu hắn sinh thêm cái ý tưởng, Hư Không Ám Viêm đã có thể rèn luyện vũ hồn ngân diễm vậy có giúp nó mạnh hơn không? Đột nhiên xuất hiện cái ý nghĩ này làm Đường Thiên kích động. Với người khác, phương pháp mạo hiểm như vậy sẽ làm người ta đắn đo thật nhiều, nhưng Đường Thiên lại không hề do dự.

Sưu sưu sưu!

Từng đạo Loa Toàn Kình mới bay ra từ Hư Không Ám Viêm, giống như cá nhảy từ mặt nước, một lần nữa trở về kinh mạch Đường Thiên.

Khi hắn đang tính thử phương pháp mới thì dị biến sinh ra.

36 đạo Loa Toàn Kình, đột nhiên cứ như cá trong suốt bơi dọc theo kinh mạch. Đường Thiên ngây ngẩn, mình đâu có thúc dục Loa Toàn Kình?

Diễn biến kế làm hắn há miệng hô to.

Năng lượng Hạc Tinh Đan đã bị Loa Toàn Kình hấp thu hết, đan điền cũng lộ ra. Hư Không Ám Viêm chỉ còn vài sợi, Băng Lam Tâm lại bị ép thành một hạt châu màu xanh da trời.

Bồng!

Đám Loa Toàn Kình ở trong đan điền chia làm 2 nhóm, một nhào về phía Hư Không Ám Viêm còn sót, một lao về Băng Lam Tâm châu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Siêu Cấp Thất Giai

Rào rào…!

Hư Không Ám Viêm và Băng Lam Tâm vốn ở phía trên đan điền bỗng nhiên đồng thời bị nghiền nát, tan biến không để lại vết tích.

Lúc này tâm thần Đường Thiên chấn động kịch liệt, vì Hư Không Ám Viêm và Băng Lam Tâm nằm trong đan điền chính là căn nguyên huyết mạch của hắn, lại có liên hệ cực kỳ mật thiết với hắn, kế tiếp chỉ thấy 36 luồng lực đạo hình xoắn ốc bỗng nhiên thẳng tiến một mạch đâm đầu vào đan điền của Đường Thiên.

Đan điền vốn như một hồ nước, tức thì 36 luồng lực đạo hình xoắn ốc cùng đua nhau chạy trong đan điền.

Tuy Đường Thiên nhìn không thấy rõ ràng lắm nhưng hắn cảm nhận được chắc chắn nó đang chạy hướng lên tầng cao hơn. Thật vậy, chỉ khi nào phát triển hoàn tất một tầng đan điền này, lúc đó bản thân hắn mới có thể tiến vào một tầng khác hoàn toàn mới.

Đó là bát giai !

Dùng cách nào mới có thể kiến tạo được đan điền tầng thứ tám đây?

Đường Thiên cố ổn định lại tinh thần mà suy nghĩ thật kỹ lưỡng. Tâm pháp hắn vốn đã hỗn loạn khó quản, nguyên nhân cũng do lực lượng trong cơ thể hắn lúc trước hết sức phức tạp. Thế nhưng lúc này những lực lượng đó đã bị quét đi sạch sẽ, duy nhất chỉ còn lại 36 luồng lực đạo hình xoắn ốc mà thôi.

Vừa rồi hắn còn vốn nghĩ rằng sau khi thu nạp được nhiều năng lượng như thế nhất định sẽ tiến cấp, nhưng không ngờ lại phát sinh ra ba mươi sáu luồng lực đạo xoắn ốc như vậy, thật sự điều này làm cho Đường Thiên hết sức bất ngờ. Tuy nhiên hắn lại cảm nhận được có chỗ tốt trong đó.

Lúc này 36 luồng lực đạo hình xoắn ốc không những tương thông với tâm thần của hắn, hơn nữa còn cực kỳ ngưng luyện, đã hơn xa so với lượng chân lực hiện tại của hắn. Có lẽ bản thân mình nên tập trung chú ý vào những luồng lực đạo hình xoắn ốc này mới được…

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của Đường Thiên, tức thời những luồng lực đạo hình xoắn ốc trong đan điền hắn chạy nhanh hơn trước, dần dần hình thành một vòng xoáy bên trong đan điền. Thế là từ trong đan điền sinh ra một hấp lực mạnh mẽ, khiến cho tốc độ hấp thu Hư Không Ám Viêm dọc theo kinh mạch cũng tăng lên rất nhanh.

Tức khắc trạng thái của Đường Thiên lại tiếp tục bị vặn vẹo. Kinh mạch Đường Thiên đều được Hư Không Ám Viêm thẩm thấu vào để rèn luyện, khiến cho kinh mạch nhanh chóng trở nên trong suốt, đồng thời kinh mạch vốn được thu nhỏ lại như bình thường bỗng chốc bị căng phồng ra. Hiện tại hình dáng kinh mạch của Đường Thiên thô to như đường ống, nhưng thành ống trở nên trong suốt và mỏng dánh.

Sau khi Hư Không Ám Viêm trải qua một chu thiên hoàn chỉnh thì rốt cuộc cũng tiến nhập vào đan điền. Trông nó như một cột lửa hừng hực, một mạch đâm thẳng vào trong đan điền. Tức thì thân thể Đường Thiên như bị cứng đờ, đầu óc hắn tê dại đi, nhất thời mất đi toàn bộ ý thức.

Trong nháy mắt, chân lực bên trong đan điền bị bốc hơi hoàn toàn, chúng tiếp tục bị lực đạo hình xoắn ốc hấp thu sạch sẽ. Hư Không Ám Viêm này tựa như liên miên bất tận, chúng không ngừng mạnh mẽ tiến thẳng vào đan điền, trong nháy mắt đã lấp đầy tầng đan điền hiện tại.

Vách ngăn đan điền của Đường Thiên bắt đầu bị từng điểm Hư Không Ám Viêm thiêu đốt, thế nhưng Hư Không Ám Viêm này vẫn cứ

cuồn cuộn mạnh mẽ chảy vào, khiến chúng được tích trữ ngày càng nhiều hơn, theo đó chúng chậm rãi đẩy vách đan điền liên tục bành trướng ra. Lúc này đan điền của Đường Thiên tựa như một quả khí cầu đang được bơm khí từng chút một, càng lúc càng to hơn.

Quả thật đan điền càng ngày càng lớn ra, còn vách đan điền càng mỏng đi, ngay lúc Đường Thiên tỉnh táo trở lại thấy thế liền biến sắc. Nếu cứ tiếp tục như thế, ắt hẳn đan điền của mình sẽ bị căng vỡ ra! Thật là … sói ác vừa đi, mãnh hổ đã tới. Quả thực lúc này Đường Thiên khóc không ra nước mắt mà!

Làm sao bây giờ…, bây giờ phải làm sao?

Đường Thiên cắn răng quyết định ngay lập tức, chỉ còn cách duy nhất là… khai thông xuống phía… dưới mà thôi.

Tức thì 36 lực đạo hình xoắn ốc quay đầu đâm xuống phía dưới, tiến nhập vào đan điền trì lục giai ở bên dưới, rồi bắt đầu dẫn đạo Hư Không Ám Viêm tiến nhập luôn xuống dưới. Khi Hư Không Ám Viêm tiến vào đan điền trì lục giai của Đường Thiên thì tình thế có vẻ biến chuyển tốt đẹp hơn một chút. Thế nhưng bản thân đan điền trì lục giai vốn nhỏ hơn nhiều so với đan điền trì thất giai, vì thế nó bị lấp đầy rất nhanh chóng.

Thế là sau khi bị lấp đầy, đan điền trì lục giai cũng bắt đầu bị căng phồng ra.

“Này này…! Ngục Hải gia gia, như vậy đủ rồi, đủ lắm rồi !” Giọng điệu Đường Thiên gần như là năn nỉ, còn bộ dáng của hắn hầu như chỉ thiếu mỗi động tác khúm núm cúi người thật sâu nữa mà thôi. Quả thật lúc này trong lòng Đường Thiên như muốn lệ rơi lã chã, chẳng phải hắn không muốn cúi người khúm núm, nhưng con bà nó… lúc này thân thể hắn bị cứng đờ rồi, nên dù muốn cúi người xuống xin xỏ cũng không có cơ hội nữa.

Thế mà Thánh Kiếm Ngục Hải đang cầm trong tay hắn vậy mà chẳng có chút phản ứng nào cả.

Đan điền trì lục giai cũng đến lúc bị phình ra tới cực hạn, rơi vào đường cùng nên Đường Thiên chỉ còn cách tiếp tục khai thông xuống dưới.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu thế nào gọi là… uống rượu giải khát.

Tuy nhiên vào thời điểm này do không ai cứu giúp gì được, nên nói đúng ra phải là uống rượu… độc giải khát vậy (DG: chỉ mong qua cơn khát hiện tại, mà không cần biết gì tới hậu quả về sau).

“Thiệt là nhân sinh thay đổi chóng mặt quá đi”, trong lòng Đường Thiên tràn ngập đau buồn, con đường Thiên lộ đối với mình tựa như một sợi dây màu đen, nó xuyên qua từng hạt châu cũng đen thui như thế. “Ồ…”, Đường Thiên bỗng phát hiện ra các đan điền trì nằm cạnh nhau vốn có kích thước khác nhau xa, tuy nhiên hiện tại đã không còn chênh lệch nhau nhiều lắm. Theo Đường Thiên thấy thì thực tế những đan điền trì cấp thấp đã dung nạp Hư Không Ám Viêm xem ra nhiều hơn những gì hắn nghĩ trước đó, biên độ bành trướng của nó có lẻ còn lớn hơn cả biên độ bành trướng của đan điền trì thất giai.

Hiện tượng kỳ lạ thế này khiến cho Đường Thiên hết sức chú ý.

Lẽ nào… đan điền trì cấp thấp quả thật có tiềm lực lớn đến thế?

Trước đây, theo hiểu biết của hắn thì cho dù bất kỳ tâm pháp nào đi nữa cũng đều có một đặc điểm rõ rệt, đó là mỗi khi cảnh giới tăng lên một tầng thì thông thường không gian của đan điền trì sẽ lớn gấp mười lần trở lên, do đó mới dẫn tới sự chênh lệch khá xa của từng cấp độ võ giả. Tuy nhiên kết quả trước mắt lại khiến cho Đường Thiên ý thức được rằng… dường như những điều hiển nhiên mà hắn thường xem là đúng đắn rất có khả năng… trật lất.

Hay là… bản thân mình đang gặp một tình huống đặc thù nào đó?

Lúc này dường như Đường Thiên đã quên hết nguy hiểm cận kề, đầu óc của hắn đang mơ màng nghĩ ngợi mông lung. Hắn nhanh chóng nhận

thấy tình huống của mình không theo lẽ thường mà suy diễn, tuy rằng Hư Không Ám Viên rất cổ quái nhưng rõ ràng có thể mở rộng tiềm lực của đan điền trì.

Không sai, theo Đường Thiên nhận định thì bộ phận bị bành trướng ra chính là tiềm lực của đan điền trì. Quả thật mỗi khi đan điền trì bị căng lớn tới cực hạn thì lực đạo hình xoắn ốc sẽ tự nhận thấy nguy hiểm mà tự động tiến nhập xuống tầng đan điền trì cấp thấp hơn.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên chứng kiến tình huống thế này, cho dù ngay cả trong kiến thức ít ỏi đến đáng thương của hắn cũng chẳng có chút thông tin liên quan gì tới tình trạng hiện tại. Nhưng dù rằng hắn có ngu ngốc tới cỡ nào đi nữa cũng phải biết mình đang đối mặt với một vấn đề khẩn yếu trước mắt, đó là hắn đang ở giữa lằn ranh mỏng manh của sự sống và cái chết. Hắn bắt đầu tập trung vắt óc suy nghĩ từng chút một.

Hiện tại vấn đề lớn nhất trong cơ thể của hắn chính là Hư Không Ám Viêm, vậy Hư Không Ám Viêm tới từ đâu? Từ Thánh Kiếm Ngục Hải đúng không? Không sai ! Bất chợt trước mắt Đường Thiên trở nên sáng ngời, hắn cảm thấy mình đã tìm được vấn đề mấu chốt.

Thánh Kiếm Ngục Hải !

Một lần nữa hắn tìm lướt qua trong đầu về kiếm pháp xa lạ kia. Hiện tại tâm trạng hắn hết sức phức tạp khi đối mặt với những thông tin trước đây đột nhiên xuất hiện trong đầu, ngay từ đầu hắn luôn chống lại và cố bài xích nó đi, sau này Thánh Kiếm Ngục Hải đã cứu mạng của hắn, thế nhưng còn cố tình đẩy Đường Thiên đến tận cùng vách núi nữa.

Cái tên hỗn đản này !

Sau khi đã gọi ra Thành Kiếm Ngục Hải rồi, bây giờ nên làm gì nữa? Đường Thiên bắt đầu đọc lướt nhanh qua như gió, hắn hy vọng có thể từ bộ kiếm pháp xa lạ này mà tìm ra được cách phá giải vấn đề then chốt.

Trong khi Đường Thiên đang liều mạng tìm kiếm biện pháp khắc chế thì lúc này theo tiến độ của Hư Không Ám Viêm, nó đã tiến nhập vào đan điền trì nhất giai, đây cũng chính là đan điền trì cấp thấp nhấp, thế mà cũng đã đến lúc căng phình hết cỡ rồi.

Bỗng nhiên Thánh Kiếm Ngục Hải trong tay Đường Thiên chấn động.

Tiếp theo Hư Không Ám Viêm trong cơ thể Đường Thiên vốn nhiều như đại dương cũng chấn động, "Ầm", thời điểm này cũng là lúc căng phình tới cực hạn thì rốt cuộc Đường Thiên cũng mất đi ý thức.

Thế nhưng, điều bất ngờ là thân thể Đường Thiên không bị vỡ tung ra.

Thoáng yên tỉnh trong chốc lát, Đường Thiên từ từ mở mắt ra, trong tròng mắt đáng sợ của hắn được phủ một lớp trắng xám, trên khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Hắn nhẹ nhàng vỗ về thân kiếm Ngục Hải mà nói nhỏ nhẹ: "Cảm tạ".

Dù cho âm thanh này rất nhỏ nhẹ đấy, nhưng người nghe cũng cảm giác được lạnh lẽo thấu xương.

Lúc này thanh kiếm Ngục Hải trong tay hắn của reo lên như cực kỳ sung sướng.

"Ngu ngốc cũng có chỗ tốt của ngu ngốc đấy chứ, sức nhẫn nại được lắm".

Âm thanh lạnh lẽo tựa như những lưỡi dao xẹt qua không trung, chúng dày đặc kinh người.

Hư Không Ám Viêm trong cơ thể Đường Thiên vốn bạo ngược vô cùng bỗng nhiên trở nên nghe lời, thuần phục. Hắn bèn để ý kỹ tới tình trạng trong cơ thể, thật sự rất bất ngờ. Lúc này, mỗi đan điền trì đều được

mở rộng tới cực hạn, chỉ cần chậm nửa bước lập tức cơ thể hắn sẽ bị nổ tung ngay tức khắc.

Nghĩ lại mới thấy phải cần có dũng khí và tính nhẫn nại cực cao mới được.

Vì thế trước mắt nhờ những nỗ lực đó mà thu về lợi ích cực to lớn.

Nhưng càng nghĩ lại thì trong lòng Đường Thiên vẫn còn lạnh run, ớn lạnh, chỉ cần bản thân chậm nửa bước mà thôi…, ắt hắn đã bị trò đùa ngu ngốc làm hỏng bét hết rồi. Dù cho hắn đã kịp thời giác ngộ để thu thập tàn cuộc rồi, thế nhưng hắn vô cùng chán ghét nguy hiểm kiểu thế này.

Hư Không Ám Viêm trong cơ thể Đường Thiên rất nhanh chóng được Thánh Kiếm Ngục Hải rút đi hết, không còn lại chút nào, chỉ còn giữ lại từng tầng đan điền trì vừa mới được căng to ra hết cỡ. Thay vào đó các vách ngăn của đan điền trì trở nên mỏng như cánh ve, trong suốt và óng ánh. Vách đan điền mới này đã trải qua rèn luyện bởi Hư Không Ám Viêm, khiến cho chân lực được kết tinh hóa. Nếu theo lẻ thường mà nói, trong giai đoạn thất giai thế này không thể nào làm cho chân lực Đường Thiên kết tinh được.

Giai đoạn thất giai chỉ mới khiến cho chân lực hóa lỏng mà thôi. Nay có được vách đan điền kết tinh và lượng chứa tăng lên rất nhiều, ít thì mở rộng được năm sáu lần, đặc biệt có cái được cơi nới lên tới mười lần. Do đó thực lực Đường Thiên đột ngột tăng mạnh, lúc này chẳng có chân lực thất giai nào có thể so được với hắn, bây giờ toàn bộ đan điền của Đường Thiên đều có thể dung nạp được chân lực, rõ ràng so với đan điền của bán giai phải mạnh mẻ hơn rất nhiều.

Siêu cấp thất giai đây sao?

Đường Thiên bất ngờ quá mức.

Không ngờ kẻ ngu ngốc cũng có phước theo kiểu ngốc nghếch như thế.

Hắn ngó qua thân thể đang run lên của Hạc và Lăng Húc ở bên cạnh, nhưng cũng không hề có ý định ra tay can thiệp, lúc này hắn mang theo thanh kiếm Ngục Hải vừa dài vừa thon nhìn thẳng vào chỗ sâu thẳm trong tuyến đường trước mặt.

Bất chợt thân hình hắn chớp động tựa như một mũi tên bén nhọn, lao thẳng tới phía trước.

Nếu hiện tại Hạc và Lăng Húc tỉnh lại nhất định sẽ kinh hãi không thôi, bởi vì tốc độ mà Đường Thiên biểu hiện ra ngoài cơ hồ gấp ba lần trước đây. Hơn nữa, dường như khinh công của hắn cũng không hẳn là Tàng Phong bộ nữa.

Đường Thiên lướt dọc theo thông đạo thẳng tiến về phía trước mà không hề dừng lại chút nào. Bỗng nhiên có một bóng đen nhào thẳng về phía hắn, nhanh tựa tia lửa điện.

Thân hình Đường Thiên vẫn cứ thế lao tới, cổ tay hắn khẻ run lên rồi vươn cao thanh kiếm Ngục Hải vẻ ra một luồng kiếm ảnh rất nhạt, bóng đen không kịp phát ra bất kỳ tiếng kêu la thảm thiết nào thì thân và đầu đã bị cắt lìa.

Bóng đen đó rõ ràng là một con tinh hồn thú, hơn nữa nó đã đạt tới bát giai.

Lập tức mùi máu tươi tràn ngập xông vào trong thông đạo, thế là từ trong bóng tối lần lượt từng con tinh hồn thú lộ ra thân hình. Năng lượng nơi đây cực kỳ dày đặc, hơn nữa tuyến đường này đã bị bít lại từ rất lâu mà chưa ai phát hiện ra, nên rất dễ dàng sinh ra tinh hồn thú.

Mí mắt Đường Thiên không hề động đậy, tốc độ cũng chẳng giảm đi chút nào, hắn vẫn tức tốc phóng đi về phía trước. Tức thì đám tinh hồn thú như bị chọc giận lên, linh trí chúng nó vốn đã được khai mở, nay Đường Thiên lại trắng trợn khinh thị như thế, chẳng khác nào thò tay chọc vào tổ ong vò vẽ. Lúc này có vô số thân ảnh ầm ầm đồng loạt nhào tới Đường Thiên. Thế mà tốc độ Đường Thiên vẫn không hề gia giảm,

trong phúc chốc thanh kiếm Ngục Hải trong tay hắn chỉ thẳng về phía trước, trông tựa như một kỵ sĩ dùng thương chân chính vậy.

Đột nhiên dưới chăn hắn phát lực, tức thì thân ảnh bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Dường như cùng lúc đó hắn xông thẳng vào trong bầy tinh hồn thú kia, thân hình của hắn nghiêng nghiêng so với mặt đất chừng ba mươi độ. Từng luồng kiếm mang vô cùng bén nhọn tuần tự bắn ra từ hai bên thân kiếm Ngục Hải.

Kế tiếp xuất hiện một màn cực kỳ hoành tráng và đáng sợ. Những nơi Đường Thiên đi qua, toàn bộ tinh hồn thú tựa như bị một cây dao vô hình sắc bén nhịp nhàng chặt đứt đoạn, không có tinh hồn thú nào có thể chống đỡ nỗi, cũng chẳng có tinh hồn thú nào có thể chạy thoát ra được.

Nhất thời những tiếng rống giận dữ um sùm của Tinh hồn thú bị im bặt, những bóng đen xung quanh hoàn toàn bị quét sạch sẽ không còn. Vậy mà khuôn mặt Đường Thiên vẫn không có gì thay đổi, tựa như hắn chỉ mới làm qua một việc gì đó hết sức đơn giản.

Cả trăm con Tinh hồn thú thế mà chẳng ngăn được dù chỉ nửa bước tiến của Đường Thiên. Máu huyết vung vãi đầy thông đạo, chỗ nào cũng thấy chỉ toàn máu và máu, khiến cho mùi máu tươi xông lên sặc mũi, thế nhưng cả người Đường Thiên chẳng dính phải giọt máu nào.

Hắn cũng chẳng cần để ý tới đống thi thể rãi đầy mặt đất, mà tiếp tục biến mất về phía trước thông đạo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 356: An Đức Lệ Na

Cả quãng đường không biết đánh chết bao nhiêu tinh hồn thú và cơ quan, Đường Thiên cứ như đang đi dạo trong sân vắng, toàn thân không nhiễm một chút máu tanh.

Ánh nắng chói chang trước mắt làm Đường Thiên phải nheo mắt lại, trán hắn hơi cau lại, hắn không thích ánh nắng.

Ngước nhìn những ngôi sao trên bầu trời, Đường Thiên muốn xác định vị trí hiện tại của mình.

Tiên Nữ Tọa.

Lần này thời gian hoạt động của mình tương đối nhiều, mình có thể làm được không ít chuyện. Nếu không phải đúng là không còn cách nào khác thì hắn đã sớm không thể chịu đựng nổi cái hiệu xuất thấp đến mức làm người ta giận sôi lên của ‘chính mình’.

Thế nhưng hắn cũng không định thay đổi điều này. Thời điểm đến được Nam Thập Tự Tọa cũng là thời điểm quyết chiến, hiện tại bất kể là hắn hay là cái ‘chính mình’ kia vẫn còn xa xa không đủ cường đại.

Hơn nữa cái ‘chính mình’ kia mặc dù cũng hơi ngu ngốc, nhưng tốc độ phát triển cũng làm hắn không thể không thừa nhận là vượt qua chính hắn. Hắn cũng đủ tỉnh táo, ẩn giấu chờ đợi, đối với hắn, việc cùng tấn công cũng không có gì khác biệt quá nhiều. Hơn nữa hắn có phán đoán cực kỳ chuẩn xác về chính mình, môi trường thích hợp nhất cho hắn chính là hắc ám.

Cứ kệ cho ‘Hắn’ đấu đá lung tung, còn mình thì giấu mình trong bóng tối, khi địch nhân lộ sơ hở thì tung ra một kích trí mạng, đó mới là thứ mà hắn am hiểu nhất. Đây là phương án thích hợp nhất cho cả hai cũng phát huy sở trường, vì vậy ngay từ đầu hắn không hề tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

Thế nhưng vất vả lắm mới có cơ hội ra ngoài hít thở không khí cho lên hắn không muốn lãng phí.

Đối với Đường Thiên thì lực lượng của Hư Không Ám Viêm thật quá mạnh mẽ, lần này cái ‘chính mình’ kia nhận hết lực xung kích cường liệt. Thông thường thì ‘hắn’ sẽ hôn mê tầm 15 ngày nhờ vậy hắn mới có cơ hội khó có được.

Trong quang thời gian 15 ngày này mình phải cẩn thận tính toán một phen.

5 ngón tay bên bàn tay trái mở ra, Đường Thiên xoa một cái lên mặt, lập tức Hư Không Ám Viêm màu đen kịt hóa thành một cái mặt nạ hắc diễm bập bùng bám lên trên mặt hắn. Hắc diễm bên trong cơ thể Đường Thiên cuộn trào mãnh liệt rồi sau đó biến ảo thành một chiếc áo choàng bao phủ toàn thân hắn. Những hắc diễm này trông cũng giống như hắc diễm phổ thông khác không hề có một chút khí tức nào của Hư Không Ám Viêm. Ngục Hải kiếm trong hữu chưởng hóa thành một mạt Hư Không Ám Viêm rồi nhanh chóng thu nhỏ lại biến thành một thanh tế thứ kiếm màu đen bình thường.

Ngục Hải kiếm vô cùng bắt mắt, cái điểm đặc thù không có phần che tay khiến người ta phải khắc sâu ấn tượng. Còn tế thứ kiếm không có phần che tay thoạt nhìn chỉ giống như một cây sắt nhỏ bén nhọn mà thôi, quả thật trông rất thông thường.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy ở phía xa xa có động tĩnh.

Thân hình của Đường Thiên đột nhiên biến mất.

Đường Thiên lẳng lặng đứng yên trên cành cây tựa như một con chim săn mồi ban đêm giấu mình trong bóng tối, cành lá rậm rạp che kín thân thể hắn. Tràng hỗn chiến đông người như vậy, nhưng không ai nhận thấy cách bọn họ không đến 20 trượng có một người đang ẩn nấp.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) ngồi ở bên cạnh, tay nâng cằm, mái tóc quăn mầu vàng xõa ngang vai, cái mũi cao thẳng, con mắt mầu xanh thẳm như nước biển mê li. Chiếc quần dài bó phần eo đem bộ ngực căng tròn của nàng càng thêm nổi bật.

Nội tâm nàng đang trầm xuống.

Hộ vệ bên người nàng cứ từng người từng người ngã xuống, tình hình đang bất lợi cho nàng. Nhưng lúc này đối phương đã vây quanh khiến nàng không thể phá vây được.

"Công chúa điện hạ, thỉnh không lên chống đối vô nghĩa, như vậy cũng không thể thay đổi hoàn cảnh của ngài đâu." Ngoài vòng chiến có một vị thanh niên nam tử thản nhiên nói, trên mặt hắn treo nụ cười nhàn nhạt vô cùng mê người.

Nhưng rơi vào trong mắt An Đức Lệ Na thì nó lại trở lên vô cùng đáng ghét.

Nhưng nàng cũng biết dù có tức giận cũng chẳng có tác dụng gì, trong con mắt tinh tế và quyến rũ của nàng nàng lộ lên vẻ kinh hoàng và sợ hãi : " Kiều Trì Á (Georgia), chúng ta đã lớn lên cũng nhau, chẳng lẽ ngươi muốn làm hại ta thật sao?"

Kiều Trì Á cũng hơi buồn bã: "An Đức Lệ Na, đây là mệnh lệnh của chủ thượng, đầu hàng đi, ta sẽ không làm thương tổn ngươi."

An Đức Lệ Na buồn bã: " Kiều Trì Á, ta không muốn gả cho Trâu Ninh trong Quang Minh Võ Hội. Nếu như ta trở lại, nhất định bọn họ sẽ ép ta gả cho Trâu Ninh. Trâu Ninh chỉ là một con chó của Tề Sơn, ta tuyệt đối không gả cho hắn."

Trong lòng Kiều Trì Á vô cùng khổ sở, hắn cũng biết danh tiếng của Trâu Ninh đúng là xấu xa đến cùng cực, hắn ôn nhu nói: "An Đức Lệ Na đừng chống lại nữa. Ta nhất định sẽ làm hết khả năng của ta để ngăn cản chuyện này phát sinh. Nhưng chủ thượng đã ra mệnh lệnh, chúng ta cũng không thể vi phạm."

"Không kịp rồi, Kiều Trì Á." Nước mắt An Đức Lệ Na rơi từng giọt như những viên trân châu : "Ngày mai người của Quang Minh Võ Hội đã đến rồi. Nếu như ngày mai ta còn ở trong cung nhất định bọn họ sẽ đem ta gả cho Trâu Ninh. Chủ thượngsẽ không phản đối, trong bài danh kế thừa ta chỉ xếp đệ tam."

"Sách sách, Kiều Trì Á, khó trách ngươi cứ chần chừ mãi không lên!" Bỗng nhiên một âm thanh vang lên từ sau lưng Kiều Trì Á, phần phật, một đám người ào ra, đem toàn bộ bọn họ vây quanh.

Một gã nam tử có bộ mặt dữ tợn chậm rãi đi ra, trên mặt hắn đầy vẻ trào phúng: "Đúng là lòng dạ đàn bà! Được rồi, ngươi có thể cút đi rồi, nơi đây giao cho ta."

An Đức Lệ Na ngừng khóc, trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng. Kiều Trì Á và nàng lớn lên với nhau từ nhỏ vì thế nàng hiểu rõ tính cách của hắn như lòng bàn tay, thật ra hắn vẫn còn tương đối ngây thơ thiện lương, nếu như mình đau khổ cầu xin, nói không chừng dưới cơn xung động hắn sẽ thả cho mình một con đường sống.

Thế nhưng Ba Phu (Buff) là một tên sát nhân cuồng sát chân chính có ý chí sắt đá lãnh huyết.

Cầu xin sẽ chỉ làm hắn càng cảm thấy sung sướng và hưng phấn hơn mà thôi.

Những tên hộ vệ đang tràn lên giống như thủy triều kia là tinh nhuệ dưới trướng Ba Phu,mỗi một người đều có thực lực cực kỳ cường hãn, người của Georgia căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Sắc mặt Georgia tái mét, Ba Phu mắng hắn lòng dạ đàn bà ngay trước mặt mọi người nhưng hắn không dám mở miệng. Tại Tiên Nữ Tọa, Ba Phu là người có quyền cao chức trọng, hắn là thị vệ trưởng của chủ thượng, có một thân thực lực sâu không lường được. Nếu như mình biểu hiện có chút do dự thì chắc chắn Ba Phu sẽ không chút đắn đo mà đem hắn giết chết, kể cả khi hắn là người thừa kế đứng ở vị trí thứ hai của Phong Diệp gia tộc.

Khóe mắt hắn co lại, căm hận nói: "Đi!"

Đám hộ vệ thủ hạ của Georgia thở phào như trút được gánh nặng, tại Tiên Nữ Tọa, hung danh của Ba Phu tuyệt đối có thể dùng để dọa cho tiểu nhi ngừng khóc lóc.

Đội ngũ của Kiều Trì Á vội vã ly khai.

Ba Phu nhếch miệng nhìn An Đức Lệ Na trước mặt, ánh mắt nóng bỏng không chút che giấu, hắn liếm liếm bờ môi: "An Đức Lệ Na, cuối cùng ngươi cũng rơi vào tay ta, cái ngày này ta chờ lâu lắm rồi."

An Đức Lệ Na hoảng sợ, tâm của nàng phảng phất như bị một bàn tay nào đó hung hăng bóp chặt khiến nàng cảm thấy không thể nào thở nổi. Nàng không biết lúc này sắc mặt của mình đã tái nhợt như tờ giấy, nàng lạnh lùng nói: "Ngươi dám! Ba Phu! Dù cho ta có gả cho Trâu Ninh cũng không cho phép ngươi vũ nhục ta!"

Ba Phu như nghe thấy một điều gì đó cực kỳ buồn cười, hắn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, một lúc lâu sau mới ngừng lại rồi bỗng nhiên nói: "Trâu huynh, để cho ta chơi đùa hai ngày, thế nào?"

Vị nam tử có tướng mạo âm nhu bên cạnh Ba Phu cười khẽ : "Ba huynh nhìn trúng nàng là cái phúc của nàng, với loại nữ nhân cũng chỉ như đồ chơi này, mọi người phải cùng chia sẻ mới có ý tứ. Ta vẫn còn mấy thiếu nữ trinh nguyên, đêm nay sẽ đưa cả đến phủ đệ của Ba huynh, mỗi người đều rất có lai lịch a, toàn là nữ tử danh môn cả, thỉnh Ba huynh đánh giá qua một chút."

An Đức Lệ Na cảm thấy như bị rơi vào hầm băng, tay chân lạnh toát.

Nàng ngơ ngác đứng nhìn vị nam tử có bộ dáng âm nhu, thân hình lung lay như sắp đổ.

"An Đức Lệ Na, hầu hạ Ba tướng quân cho tốt a." Trâu Ninh cười tà.

Ba Phu vô cùng đắc ý, khóe miệng cười gằn, chầm chậm đi về phía An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na vô cùng tuyệt vọng, nhưng nàng biết bất kể lúc này có cầu xin hay khóc lóc sẽ chỉ làm đối phương càng thêm đắc ý mà thôi. Nàng ưỡn cao bộ ngực, đưa ngón tay trắng như tuyết lên vén lại mái tóc, rồi vuốt mặt mình, chậm rãi mở miệng.

"Ba Phu, ngươi và Quang Minh võ hội cấu kết, một ngày nào đó sẽ chết không nơi táng thân."

Ánh mắt nàng nhìn hai người kia đầy vẻ khinh miệt.

"Còn về phần ngươi, Trâu Ninh, ngươi chỉ xứng làm một con chó thôi."

Không biết lúc nào, đầu ngón tay nàng có thêm một cây châm mầu xanh đang áp sát lên làn da mịn màng và trắng như tuyết của nàng.

Con ngươi trong mắt Ba Phu co lại, bước chân cũng dừng lại.

Tâm cơ của nữ nhân này quả là thâm trầm, vừa rồi vẫn còn thất hồn lạc phách vậy mà chẳng mấy chốc đã chuẩn bị tốt để kết thúc tính mạng của mình.

"Ha hả, thứ chó thích nhất, chính là con mồi." Trâu Ninh âm nhu cười, vô cùng đắc ý : "An Đức Lệ Na tiểu thư, trước mặt ta mà dùng mấy cái chiêu này, ngươi vẫn còn non một chút."

Trái tim An Đức Lệ Na khẽ nhảy, bỗng nàng phát hiện ra thân thể của mình không thể động đậy được, toàn thân nàng không còn nghe đầu óc điều khiển.

"Ba tướng quân, thỉnh thỏa thích hưởng dụng." Trâu Ninh cười tà.

Ba Phu cười ha hả, mất rồi lại được, không có gì có thể làm cho người ta hưng phấn hơn thế. Cái gương mặt tuyệt mỹ kia lộ ra vẻ tuyệt vọng khiến hắn hưng phấn đến mức rủn rẩy từ trong xương cốt, hắn sải bước, đưa bàn tay ra, chụp vào bộ ngực căng tròn của An Đức Lệ Na.

Tâm của An Đức Lệ Na cũng đã tàn như chết.

Bỗng nhiên, một ngọn kim chúc băng lãnh dài nhỏ lướt sát cái cổ trắng như tuyết của nàng lặng yên không một tiếng động đâm về phía trước.

An Đức Lệ Na bị cỗ hàn ý này kích thích khiến lông tóc toàn thân dựng đứng.

Lòng bàn tay Ba Phu nhói lên như bị rắn cắn, bỗng dưng cảm thấy đau xót, hắn kêu lên đau đớn,vội vàng thối lui, trên miệng rống giận: "Người nào!"

Biến cố xảy ra quá bất ngờ khiến mọi người khẽ giật mình một cái.

Một cây tế thứ kiếm[1] lướt sát cổ An Đức Lệ Na nhô ra một đoạn.

Mọi người vô cùng hoảng sợ khi phát hiện ra, không biết lúc nào phía sau An Đức Lệ Na bỗng xuất hiện một người.

Đối phương cầm theo thanh tế thứ kiếm màu đen chậm rãi đi từ phía sau An Đức Lệ Na ra.

Mặt nạ hỏa diễm đen kịt che khuất cả khuôn mặt hắn, đôi mắt xám trắng băng lãnh không một tia cảm tình, hỏa diễm mầu đen chảy xuôi tạo

thành áo choàng đem cả thân hình đối phương bao phủ kín kẽ không một khe hở.

Nhất là thanh tế thứ kiếm đang nằm trên tay hắn khiến con ngươi mọi người không khỏi co lại.

Tế thứ kiếm không có che tay trông tựa như một thanh thép nhỏ làm cho thanh tế thứ kiếm mất đi vẻ ưu nhã và tinh tế chỉ còn lại vẻ hung hiểm ngoan lệ. Tất cả những người có mặt ở đây đều là những người thân kinh bách chiến,lí giải của bọn họ về binh khí cũng hơn xa người thường.

Tế thứ kiếm vốn là một loại kiếm vì cường hóa tấn công đến cực độ mà bỏ qua phòng thủ, mà phần che tay chính là một trong những thứ ít ỏi có khả năng phòng thủ của nó, ngay đến cả phần che tay cũng không có, vậy đã chứng tỏ thứ tên kiếm khách này truy cầu chính là tấn công cực đoan, hoàn toàn không hề lưu lại một chút phòng thủ nào.

Cái dạng kiếm khách gì mới dám dùng thanh tế thứ kiếm hung hiểm cực đoan như thế?

Chỉ vì truy cầu tấn công cực hạn mà đến cả tính mệnh cũng không để ý sao?

Hoặc là tử sĩ, hoặc là kiếm khách cực kỳ tự tin vào năng lực tấn công của mình! Bất kể là loại gì đều khiến trong lòng Trâu Ninh có một loại dự cảm chẳng lành

Đường Thiên lẳng lặng buông tế thứ kiếm xuống bên cạnh, thân hình hắn thẳng tắp như ngọn thương, hắc diễm trên người chậm rãi lưu chuyển, toàn thân tựa như đã hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Toàn bộ đều chìm vào trong tĩnh lặng.

[1] Tế Thứ Kiếm: Kiếm nhỏ mà nhọn (Biên)

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Ra Tay

Đường Thiên ngoảnh mặt làm ngơ.

Vị trí người kế thừa thứ ba, đây là nguyên nhân duy nhất khiến cho tên tham tiền Đường Thiên động thủ.

Mỗi chòm sao đều có người đứng đầu, và cũng có chỉ định vị trí của người thừa kế. Minh tranh ám đấu tất nhiên là không thiếu, nhưng mà đối với mỗi chòm sao việc truyền thừa luôn được thực hiện liên tục mãi, vị trí thường là vị trí đầu tiên.

Bởi vì người được tuyển chọn kế thừa gia tộc thường là thiếu niên, tương lai thành tựu của hắn như thế nào, có phải là người đứng đầu dẫn dắt chòm sao xuất sắc ra sao. Đều thể hiện ra cái nhìn của chính mình là không được sai. Nhưng ở trong đội ngũ hậu tuyển cũng có vài người xuất sắc. Đây là cách làm thường thấy ở Thiên Lộ. Trong lúc các người hậu tuyển ra sức cạnh tranh thì người đứng đầu chòm sao sẽ rất vui mừng mà chứng kiến thành tựu đạt được của người hậu tuyển. Nếu có kẻ nào được nhìn trúng, tất nhiên sẽ được chiếu cố hơn so với các người hậu tuyểnkhác, nhưng cũng tất nhiên kẻ kém hơn sẽ có đãi ngộ thấp hơn.

Hơn nữa, ngoại trừ việc được thành viên quan trọng trong gia tộc tán thành, còn phải được sự tán thành của thánh bảo. Được thánh bảo tán thành,có nghĩa là được sự tán thành của chòm sao, như vậy là có thể kéo dài truyền thừa.

Hai điều kiện này, cái trước không quá quan trọng, mà cái sau mới là điều quyết định.

Vị trí thứ ba đã là vị trí khá cao rồi, nói cách khác, nếu như hai vị trí thứ nhất và thứ hai chết đi, hoặc trong tương lai phát triển không được như mong muốn, vậy thì quyền kế thừa gia tộc tất nhiên sẽ lọt vào tay mỹ nữ tóc vàng này.

Bình thường mà nói, người như vậy tại bất kỳ một chòm sao nào đều có địa vị cực cao. Vị trí thứ ba, đương nhiên biểu đạt cho thực lực và thiên phú của nàng đều tương đối xuất sắc, xuất sắc hơn nàng chỉ có hai người. Trong các chòm sao có thực lực lớn mạnh, như 12 Cung Hoàng Đạo, người kế thừa ở 10 vị trí đầu đều sẽ nhận được sự bảo hộ. Các chòm sao nhỏ hơn một chút, thường thường đều sẽ coi năm người có vị trí đầu tiên là đối tượng bảo hộ cẩn thận.

Tuy nhiên thế giới này cũng có vô số thứ ngoài ý muốn, 5 vị trí kế thừa chỉ là gần với việc có thể kéo dài truyền thừa, nhưng mà xếp hạng cũng có nhiều khác biệt, thường thường là chênh lệch dựa trên thực lực. Thực lực của người đứng đầu chòm sao, dù ở chòm sao nào cũng vậy, đều là vị trí quan trọng nhất. Nếu như người đứng đầu của chòm sao có thực lực yếu kém, vậy tất nhiên cũng sẽ làm suy yếu thực lực của chòm sao.

Cái này bất kỳ một người đứng đầu chòm sao nào cũng không muốn xảy ra.

Người xếp hạng kế thừa thứ ba, sẽ lại được gả cho một gã thủ hạ của Tề Sơn sao? Nếu không tận mắt nhìn thấy, Đường Thiên tuyệt đối sẽ không thể tin được. Tề Sơn ở Quang Minh Võ Hội là người trẻ tuổi đứng vị trí thứ ba, con đường sau này sẽ rất rộng mở, nhưng mà tại Quang Minh Võ Hội, Tề Sơn còn lâu mới được công nhận là người có thực quyền.

Trên thực tế, địa vị của Tề Sơn và An Đức Lệ Na không có khác biệt gì, đều là người kế thừa được đề cử.

Người kế thừa nếu như có thể tiến lên làm người đứng đầu chòm sao, vậy tất nhiên sẽ là một tay nắm quyền. Nhưng vị trí cao nhất chỉ có một,

vậy tất nhiên các vị trí kế thừa còn lại đều sẽ có kết cục không được tốt. Địa vị của người kế thừa sẽ được bảo vệ chặt chẽ, nhưng thông thường cũng sẽ không nắm toàn bồ quyền lực trong tay.

Bởi vì nguyên do trong gia tộc, Tề Sơn đã được bồi dưỡng từ nhỏ hắn độc bá một phương. Hắn so với cao tầng trưởng lão của Quang Minh Võ Hội còn có chênh lệch cực lớn trong cả giao tiếp, lịch duyệt hay thực lực. Bình thường, thứ gọi là nhân tài mới xuất hiện mà muốn nắm quyền chân chính cần phải từng bước

Chòm sao Tiên Nữ chỉ là một trong 19 châu Bắc Thiên, nhìn khắp Thiên Lộ cũng chỉ là một tiểu chư hầu ở nơi hoang dã hẻo lánh. Mà chư hầu nhỏ cũng là chư hầu

Thực lực của Quang Minh Võ Hội đương nhiên có thể nghiền nát Tiên Nữ Tọa, nhưng Quang Minh Võ Hội tuyệt đối sẽ không làm vậy. Chư hầu nhỏ cũng là đối tượng bọn họ lôi kéo. Nếu vũ nhục bọn họ, đối với Quang Minh Võ Hội không có bất kỳ chỗ nào tốt cả , tùy tiện vũ nhục bọn họ sẽ khiến cho các chư hầu nhỏ khác phẫn nộ.

Nếu trong lúc bình thường, làm thế là không sai. Nhưng mà với những gì xảy ra bây giờ thì tuyệt không bình thường chút nào. Tuy rằng những người này đều nghe theo mệnh lệnh của người đứng đầu Tiên Nữ Tọa, nhưng mà Đường Thiên tuyệt đối không thể tin được. Người đứng đầu chòm sao là người có tôn nghiêm và biết giới hạn, trừ phi là đến thời điểm tồn vong sinh tử của chòm sao, hắn tuyệt đối sẽ không dùng người kế thừa đi làm các giao dịch kiếm chút lợi ích.

Cái màn kịch khác thường trước mắt này để lộ ra rất nhiều tin tức.

Hoặc là chòm sao Tiên Nữ đã lâm vào tuyệt cảnh, hoặc là những kẻ này căn bản không coi cái gọi là mệnh lệnh của chủ thượng ra gì. Vô luận là dạng gì đều có ý tứ sâu xa.

Quang Minh Võ Hội không phải đang tranh đấu cùng chòm sao Sư Tử sao? Sao còn thừa hơi chạy tới đây làm mưa làm gió?

Gần như trong nháy mắt, Đường Thiên đã nhìn ra được chút tin tức trong cái vòng xoáy hỗn loạn như ẩn như hiện kia.

Vấn đề duy nhất còn lại đó là chòm sao Tiên Nữ có đáng để mình ra tay hay không? Trong tâm hắn không có chút suy nghĩ lăn tăn mà vô cùng tỉnh táo. Hơi cân nhắc một chút, hắn phát hiện ra chỗ đặc biệt của chòm sao Tiên Nữ.

Chòm sao Tiên Nữ là một trong cường giả trong 19 châu Bắc Thiên. Bởi thánh bảo của chòm sao Tiên Nữ chỉ tán thành nữ nhân, cho nên tất cả chủ nhân của chòm sao Tiên Nữ đều là nữ nhân. Thánh bảo của chòm sao Tiên Nữ đó là 'Tiên Nữ Hoàn' nổi tiếng, uy lực của nó trong các thánh bảo ở 19 châu Bắc Thiên mặc dù không phải là mạnh nhất, nhưng tính truyền thừa lại ổn định, tất cả người đứng đầu chòm sao đều chững chạc, tích lũy lâu dài ngược lại làm nó trở thành một trong các thánh bảo mạnh nhất trong các thế lực ở 19 châu Bắc Thiên.

An ninh của Tiên Nữ Toa tại 19 châu Bắc Thiên cũng là tốt nhất, dân chúng sinh hoạt ổn định, tất cả người đứng đầu chòm sao đều được dân chúng rất ủng hộ.

Chòm sao Tiên Nữ không phải là chòm sao mạnh nhất 19 châu Bắc Thiên, nhưng cũng là cổ thụ trong 19 châu Bắc Thiên. Trải qua nhiều đời tích lũy làm cho nhân lực của bọn họ tại 19 châu Bắc Thiên trở nên rất tốt. Hơn nữa trong lịch sử Tiên Nữ Tọa chưa từng tấn công các chòm sao khác. Tất cả người đứng đầu chòm sao đều là người ôn hòa, danh tiếng trong 19 châu Bắc Thiên đều rất tốt.

Bởi vậy ở 19 châu Bắc Thiên có một nhóm các chòm sao nhỏ, nhưng chỉ có chòm sao Tiên Nữ được làm các công việc của 19 châu Bắc Thiên.

Đây coi như cũng là một cơ hội phát triển cho chòm sao Tiên Nữ.

Không còn bất kỳ do dự nào khác, khi nhận thức được điểm này Đường Thiên ra tay một cách mạnh mẽ.

Nhưng mà một kiếm đâm thủng tay của Ba Phu làm hắn có chút bất ngờ. Ngoài dự đoán của mọi người là Đường Thiên không thừa cơ hội này tiếp tục tấn công mà lại lặng lẽ đứng ở trước mặt An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na hoàn toàn bị một kiếm như rắn rết kia dọa cho khiếp sợ, toàn bộ dũng khí cũng bay biến đi đâu mất. Dù sao nàng cũng là người kế thừa thứ ba của chòm sao Tiên Nữ, nàng cũng không phải là đóa hoa được nuôi trồng trong nhà kính, nàng cũng có kinh nghiệm thực chiến, cũng có rất nhiều địch nhân chết trận trong tay nàng. Dù cho hung danh của Ba Phu cũng không làm cho nàng có chút nào lùi bước. Thế nhưng nàng chưa bao giờ gặp kiếm pháp nào tràn ngập khí tức hắc ám như vậy.

Kiếm pháp này không nên tồn tài dưới ánh sáng, mà hắn là một loại kiếm pháp ẩn mình trong bóng tối âm thầm lấy mạng kẻ địch.

Rốt cuộc nàng không phải là cái bình cắm hoa cho đẹp, nàng nỗ lực chế ngự nỗi sợ hãi ở trong lòng mình, không cho nó lan tỏa. Phải kiên định, phải kiên đinh, An Đức Lệ Na, ngươi phải kiên định.

Nàng tự nhủ trong lòng như vậy, sau đó nàng cũng bình tĩnh hơn, sự sợ hãi trong lòng cũng ít đi. Nàng cố lấy lại dũng khí, cẩn thận quan sát khuôn mặt gã nam tử trước mặt.

Đêm tối, tĩnh mịch.

Trong đầu An Đức Lệ Na không tự chủ được chợt có suy nghĩ về nam tử trước mặt, cả người vị lửa đen bao phủ. Thân hình cao to, hình thể thì cũng không hẳn chắc nịch, nhưng tương đối là đẹp, thân hình đứng thẳng như là ngọn thương.

Điều này làm cho An Đức Lệ Na cảm thấy rất kỳ quái, ấn tượng ở trong nàng về những thích khách hành tẩu trong bóng tối đó là những người luôn ở trong trạng thái tập trung cao độ, lúc nào cũng làm cho mình ở trạng thái đề phòng. Bọn họ sẽ cố gắng để làm cho người khác

không biết tới sự tồn tại của họ, nhưng mà người trước mặt này thì không phải vậy.

Hắn bình tĩnh nâng kiếm lên, không nói một lời nào, không cố gắng ẩn dấu thân pháp của mình. Dù là đứng phía sau hắn, nhưng An Đức Lệ Na cũng có thể cảm nhận được sự tự tin thoát ra từ trên người hắn.

Trong lòng nàng chợt có mấy phần hy vọng, nhưng nàng thông minh và không có mở miệng. Đối với người này nàng hoàn toàn không biết gì cả, vậy ít nói đi sẽ tốt hơn. Ăn nói lung tung sẽ làm đối phương tức giận, ngược lại sẽ là chuyện không tốt.

"Không biết các hạ là ai?" Trâu Ninh thần sắc có chút bình tĩnh, thế nhưng ở trong mắt lộ ra chút hung ác nham hiểm.

"Dã tâm của Tề Sơn quá lớn.” Âm thanh khan khan từ trong áo choàng hắc diễm truyền ra, trong thanh âm của hắn lộ ra vẻ lạnh lùng vô cùng

Trâu Ninh như cảm giác được điều gì nguy hiểm, thân hình co lại, híp mắt nhìn chăm chằm về phía Đường Thiên, lạnh lùng hỏi : "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Trong lời nói của Trâu Ninh còn có ý khác, tựa như ám chỉ điều gì, thế nhưng tính cách Trâu Ninh cẩn thận cực kỳ.

"Ta muốn giết ngươi!"

Ba Phu hung hăng gào lên, hắn đã không áp chế được lửa giận, tay phải của hắn đầm đìa máu, một kiếm vừa rồi của Đường Thiên đã xuyên thủng tay hắn. Càng làm cho hắn sợ hãi hơn chính là một cỗ chân lực âm nhu len lỏi vào trong bàn tay hắn, vô luận hắn thôi động chân lực ra sao đều không thể bài trừ cỗ chân lực phiêu hốt này ra khỏi cơ thể.

Nguyên nhân chính làm tay hắn chảy máu không ngừng chính là do chân lực quỷ dị kia làm loạn.

"Ba Phu, chủ thượng rất thất vọng đối với ngươi." Bỗng nhiên, thanh âm băng lãnh truyền ra từ trong màn hắc diễm.

Chủ thượng...

Thân thể Ba Phu cứng đờ, trong ánh mắt lộ ra một tia vẻ hoảng sợ.

Lẽ nào...

"Ba tướng quân! Đừng bị lừa!" Trâu Ninh vội vàng nói.

Phía sau mặt nạ hắc diễm kia là một khuôn mặt trầm tĩnh, khóe miệng hiện lên một nét cười mỉm. Với biểu hiện trên mặt Ba Phu, Đường Thiên đã phần nào có được đáp án của mình.

Hắn ở đây lâu như vậy, chính là muốn biết được càng nhiều thông tin từ đối phương càng tốt.

Giờ hắn đã đạt được rồi

"Giết chết hắn!" Bỗng nhiên Ba Phu tỉnh ngộ, hạ lệnh môt cách tàn khốc.

Hộ vệ xung quanh như tỉnh mộng, điên cuồng đánh tới phía Đường Thiên. Nhưng điều mọi người không nghĩ tới chính là trong vòng vây của kiếm, An Đức Lệ Na cùng với kiếm khách lại biến mất không thấy đâu.

"Đừng hòng trốn!"

Tiếng Trâu Ninh giận dữ vang lên trong không trung, khi Đường Thiên biến mất, hắn liên phản ứng kịp thời. Trong tay hiện ra một đạo ánh sáng bạc, giống như ngân xà xuất động, bắn vào trong không trung

Đinh!

Mũi kiếm chuẩn xác đâm vào ngân tiên của hắn.

Một cỗ chân lực quỷ dị từ ngân tiên chui vào trong cơ thể Trâu Ninh, khuôn mặt Trâu ninh đại biến, hú lên kinh hãi rồi vội buông tay sau đó dốc sức liều mạng bay ngược trở lại.

Bành!

“Mục Dương Tiên” một trong các bảo khí của Mục Phu Tọa, vậy mà dưới một kiếm của đối phương, hóa thành bụi phấn!

Tất cả các võ giả thấy cảnh này trong lòng hoảng sợ mãi, những võ giả đang định xông lên, hốt hoảng vội vã lui về phía sau. Ba Phu đang muốn nhào lên cũng đứng im tại chỗ tựa như chân hắn bị đóng đinh trên mặt đất, khuôn mặt hắn đang ngước nhìn lên lộ ra vẻ kinh hãi cực kỳ.

Những ngày này hắn đã từng thấy Mục Dương Tiên của Trâu Ninh, chòm sao Mục Phu dù sao cũng chỉ là cấp Bắc Thiên mà thôi. Nhưng mà cây ngân tiên này cũng là một bảo khí hiếm thấy. Hơn nữa lại được Trâu Ninh tổn hảo rất nhiều công sức cùng với việc dùng bí kỹ của Quang Minh Võ Hội không ngừng rèn luyện, ngân tiên đã bắt đầu có chút kim sắc.

Còn khoảng 2 hoặc 3 năm nữa là nó hoàn toàn có thể chính thức lột xác trở thành bí bảo cấp Hoàng Kim.

Bí bảo lợi hại như vậy thế mà lại bị hủy hoại dưới chỉ một kiếm của đối phương.

Uy lực của kiếm này phải lợi hại tới mức nào?

Mọi người không ai dám có hành động gì, mà chỉ trơ mắt nhìn đối phương dẫn An Đức Lệ Na rời khỏi tầm mắt tất cả, nhẹ nhàng như đang đi dạo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Vào Thành

Ánh mắt của An Đức Lệ Na vẫn dừng trên người Đường Thiên, đến bây giờ nàng vẫn thắc mắc hắn là ai, hắn từ đâu tới, vì sao hắn cứu mình? Tất cả những điều đó nàng không biết chút nào.

Khuôn mặt của đối phương vẫn luôn bao phủ ở trong mặt nạ hắc diễm, cả người hắn được trùm kín một cách cẩn thận làm nàng không thể nào nhìn ra được lai lịch, mà đối phương cũng không có ý định gỡ mặt nạ xuống.

Nhưng từ việc quan sát tư thế ngồi của đối phương, An Đức Lệ Na cũng tìm được chút manh mối, đối phương nhất định là được dạy dỗ cẩn thận. Dù là ngồi trên đất nhưng hắn cũng chọn chỗ sạch sẽ mà ngồi, tư thế ngồi ngay ngắn. Không như những vũ giả làm lính đánh thuê, thoải mái ngồi xuống bất kỳ chỗ nào.

Sau khi cứu mình cho đến tận bây giờ, đối phương không nói cùng nàng một câu nào cả.

An Đức Lệ Na cố thu lấy dũng khí hỏi : “Xin hỏi, ngài là ai, vì sao lại cứu ta?”

Đường Thiên không để ý tới nàng, hắn đang suy nghĩ 15 ngày đủ cho mình đóng vai nhân vật như thế nào trong chuyện này. Với hắn mà nói, thời gian mới là tất cả, hắn không muốn làm thay đổi kế hoạch kia của “chính mình”. Tuy rằng chỉ số thông minh của ‘hắn’ không cao, nhưng mà đấu đá lung tung thì hắn cũng đủ sức tung hoành một góc trời.

15 ngày là đủ rồi.

Lúc hắn quyết định đi cũng đã thăm dò cẩn thận. Hạc và Lăng Húc cũng nhận định là cần khoảng 15 ngày. Đối với hắn mà nói điều này rất quan trọng. Hắn muốn dùng 15 ngày này để làm bản thân bình tĩnh hơn, điều này ảnh hưởng hài hòa đối với cái ‘chính mình’ khác, nhất là đồng bọn của ‘hắn’.

Hắn so với ‘hắn’ càng thêm hiểu rõ giá trị của những đồng bọn của mình, đây cũng là nguyên do chủ yếu làm hắn lựa chọn ẩn dấu ở chỗ này. Dựa trên điểm này, ‘hắn’ càng giỏi hơn so với bản thân mình.

“Là A Tư Đại tự mình hạ lệnh gả ngươi cho Trâu Ninh hay sao?

Âm thanh băng lãnh khàn khàn vang lên, An Đức Lệ Na giật mình, vô thức trả lời :”Vâng!”

A Tư Đại là người đứng đầu đã quản lý Tiên Nữ Tọa nhiều năm.

“Bà ta đã trực tiếp nói chuyện với người hạ lệnh sao?”

An Đức Lệ Na cực kỳ thông minh, vừa nghe lời nói của Đường Thiên lập tức hiểu được gì đó, suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên kinh hãi: “Không phải là chủ thượng luôn ở trong nhà hay sao, thường ngày người rất ít khi ra ngoài, chúng ta đều rất khó gặp được người. Lần này ra lệnh là Mặc trưởng lão và A Lý phu nhân”

“Cáp trưởng lão và Lý Phu nhân sao?”

Cáp trưởng lão là thủ tịch trưởng lão, Lý phu nhân là em gái của chủ thượng, hai người bọn họ là người chủ thượng tín nhiệm nhất trong mọi chuyện. Chòm sao Tiên Nữ chỉ có họ là có thể tùy ý ra vào. Sắc mặt của An Đức Lệ Na có chút tái đi: “Thế nhưng là mệnh lệnh kia nhất định là mệnh lệnh của chủ thượng, vì mệnh mệnh này được dùng tinh lực để đưa ra”.

Mỗi một người đứng đầu các chòm sao đều nắm giữ thánh bảo của chòm sao, họ có thể tùy ý rút ra lực lượng của chòm sao dùng để ghi

chép thanh âm và hình ảnh. Bởi vì chỉ có nắm giữ được Thánh bảo mới có thể làm được điều này. Cho nên thường thường rất nhiều người đứng đầu các chòm sao dùng cách này để truyền ra mệnh lệnh của mình.

Người đứng đầu chòm sao có thể giả mạo được, nhưng thánh bảo thì không thể nào giả tạo được.

Nhưng lời Đường Thiên nói lại nhắc nhở An Đức Lệ Na. Nàng cẩn thận nhớ lại và phát hiện ra nhiều điểm khả nghi đáng ngờ. Chuyện như vậy chủ thượng sẽ không thể nào khinh suất như vậy

Chẳng lẻ….

Một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu nàng..

“Tại sao lại là ta?”

Sắc mặt của nàng tái nhợt, giọng nói có chút run rẩy.

“Vì sao lại là ngươi?”. Đường Thiên hỏi ngược lại, âm thanh của hắn lạnh lùng không có chút nào ấm cúng, không có chút nào đồng cảm với nàng, càng không có chút nào quan tâm như là một tảng bang sắc nhọn đâm vào lòng An Đức Lệ Na.

Môi An Đức Lệ Na run rẩy, trong ánh mắt xanh biếc lộ ra vẻ sợ hãi: “Cha… nhất định mục tiêu của bọn hắn là cha….”

“Hắn là ai?” Đường Thiên hỏi.

Trong lúc khủng hoảng An Đức Lệ Na như người đang chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng: “Cha ta chính là Tháp Đốn! Cha vốn là đoàn trưởng của Cao Nguyên Binh Đoàn, binh đoàn Cao Nguyên là binh đoàn duy nhất thuộc chòm sao của chúng ta! Cầu xin ngươi hãy cứu lấy cha ta!”

“Người nào có thể tin được?”

Âm thanh băng lãnh như đao, làm cho An Đức Lệ Na tỉnh táo trở lại. Nàng vốn không phải kẻ ngu ngốc, sống ở trong cung đình nên đối với các loại âm mưu cũng dần dần hiểu biết, một khi đã tỉnh táo trở lại đầu óc suy tính cũng nhanh hơn. Hiện tại điều quan trọng nhất là truyền tin này đến cho phụ thân ! Nếu như đối phương đã có âm mưu tính toán, như vậy nhất định đối phương sẽ là người quen bên cạnh mình, nhất định sẽ là kẻ hàng ngày quan sát mình.

Đột nhiên An Đức Lệ Na nhớ tới điều gì đó quan trọng, kích động nói: “Ông Lâm thương hội, cha từng nói nếu như gặp nguy hiểm, tổng bộ Ông Lâm nằm ở thủy nhai phía tây của chòm sao Tiên Nữ”

Thành Tiên Nữ là thành thị trung tâm của chòm sao Tiên Nữ, là đầu mối then chốt của chòm sao Tiên Nữ, Tiên Nữ cung được xây dựng ở đây.

Khi hai người tới gần mới phát hiện ra Tiên Nữ thành được phòng thủ nghiêm ngặt, mỗi cửa ra vào thành đều có người canh gác kiểm tra gắt gao. Đoàn người vào thành đều xếp thành hàng dài, mà tiếng mắng chửi thì văng vẳng bên tai, nhưng khi Ba Phu xuất hiện thì toàn bộ âm thanh đều biến mất.

Trên tay Ba Phu đang quấn băng vải, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt hung ác thô bạo chậm rãi đảo qua làm tất cả mọi người đều câm như hến.

Đột nhiên Đường Thiên chú ý tới một cỗ xe

Ở trên xe là một thiếu nữ tóc ngang vai, bạch y như tuyết, dáng người cao vút, khí chất trong sáng nhưng lạnh lùng, dung mạo tuyệt mỹ. Đứng bên cạnh nàng là một thanh niên khí chất trầm ổn đang mỉm cười.

Sở dĩ Đường Thiên chú ý tới chiếc xe này là bởi vì trong hàng dài các xe đang xếp hàng chỉ có chiếc xe này đi tới mà không hề có chút kiêng nể.

Đường Thiên không chút do dự đánh ngất An Đức Lệ Na, sau đó bế An Đức Lệ Na đang hôn mê lặng lẽ đi luồn qua. Tất nhiên chiếc xe này có lai lịch rất lớn, đối với bọn họ mà nói là sự yểm hộ tuyệt hảo.

***

“Mặc dù Tiên Nữ Tọa chỉ là một chòm sao nhỏ, nhưng phong cảnh của thành Tiên Nữ đúng là khá”. Tề Sơn nho nhã lễ độ, ở bên cạnh giai nhân, lời nói không nhanh không chậm, tràn ngập ý dọa người, nhưng cũng không làm người khác thấy phản cảm”. Chòm sao Tiên Nữ tại 19 châu Bắc Thiên là ổn định nhất, bởi vậy nền thương nghiệp bản địa luôn rất là phồn vinh. 90% tổng bộ các thương hội lớn ở Bắc Thiên đều được thiết lập ở Tiên Nữ thành. Những thương phú này, mỗi người đều rất giàu có xa hoa, mỗi trang viên đều đẹp tới mức không bút nào tả xiết. Tiên Nữ thành là phồn hoa nhất, xinh đẹp nhất ở Bắc Thiên.

Hắn giống như đang nói về địa bàn của mình, giọng nói từ tốn, ấm áp mà thân cận.

Minh Nguyệt liếc nhìn cửa thành sâm nghiêm, có chút kinh ngạc hỏi :” Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tề Sơn bất ngờ cười lớn: "Không cần để ý, cứ giao cho bọn họ xử lý là được."

Minh Nguyệt quay sang nhìn Tề Sơn. Trên người Tề Sơn sự lười biếng cũng thể hiện sự tự tin, không thể nghi ngờ giống như là một con hung sư lười biếng nhấc miệng cười khẩy. Trên người hắn tràn đầy sức mạnh làm người khác tin phục, phảng phất như là không có chuyện gì có thể làm khó hắn. Cường đại, đó là khí chất rõ ràng nhất trên người hắn.

Mấy ngày cùng đi, Minh Nguyệt đối với Tề Sơn cũng có hiểu biết tương đối. Dù sao nàng cũng là người tâm cao khí ngạo, nhưng cũng không thể không thừa nhận Tề Sơn là nam tử xuất sắc nhất mà nàng đã gặp qua.

“Nói cũng đúng.” Minh Nguyệt bỗng nhiên nở nụ cười.

Nụ cười này của nàng có vẻ phong tình và mỹ lệ làm cho Tề Sơn không tự chủ được nên có chút thất thần. Nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhưng hắn không né tránh chuyện này mà còn khen tặng mỹ nhân: “ Nụ cười của Minh Nguyệt tiểu thư là kiệt tác xinh đẹp nhất ta từng thấy trên thế giới này.”

Minh Nguyệt không trả lời, ánh mắt nàng hướng ra xa có chút thất thần.

Tề Sơn không giận chút nào mà tự nhiên ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ không tỳ vết của Minh Nguyệt. Vừa rồi tuy bị khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt hấp dẫn nhưng không làm hắn mất đi lý trí, hắn bắt đầu tự hỏi. Minh Nguyệt không phải là bình hoa, dù là năng lực cá nhân của nàng hay bối cảnh phía sau nàng sâu không lượng được, đều là sự giúp đỡ rất mạnh mẽ.

Nếu như có thể lấy được Minh Nguyệt thì tuyệt đối giá trị hơn gấp mười lần so với chòm sao Tiên Nữ, giá trị lớn hơn nhiều lắm.

Lúc trước hắn nghe nói, hình như Diệp gia cùng nàng có vài phần sâu xa, nhưng hiện tại xem ra Minh Nguyệt hiển nhiên không hài lòng đối với Diệp Triều Ca, đối với hắn mà nói đây chính là một cơ hội.

Hắn quyết định là mấy ngày này sẽ bỏ chút thời gian để tán tỉnh Minh Nguyệt. Tề Sơn vô cùng tự tin, bất kể là tướng mạo, gia thế, hay thực lực hắn đều là nhân tuyển tốt nhất, nhìn khắp toàn bộ Thiên Lộ, người mạnh hơn hắn không phải là không có nhưng có cũng không nhiều.

Ba Phu nhìn thấy Tề Sơn vội vàng tiến tới nịnh nọt.

“Thương thế như thế nào? Có nặng không ? Ta có bình thuốc trị thương này người cứ cầm lấy mà dùng!” Tề Sơn không có vẻ gì lên mặt với Ba Phu mà rất ân cần với hắn, rồi ném bình thuốc trị thương cho hắn.

Ba Phu cảm động đến rơi nước mắt, vội vàng nói: “Không có việc gì, không có việc gì! Đại nhân yên tâm! Mời đại nhân vào thành”.

Minh Nguyệt nhìn thấy thế âm thầm gật đầu, Tề Sơn xuất thân cao quý nhưng lại không có khí thế ngang ngược kiêu ngạo, điều ấy rất đáng quý.

Tề Sơn cười cười, cũng không quấy rầy Ba Phu kiểm tra. Hắn trực tiếp vào thành.

“Ở Minh Nguyệt Viên cũng đã chuẩn bị xong chỗ ở rồi!” Tề Sơn cười nói: “Đây là chỗ ở của một vị hội trưởng thương hội, cách bài trí ở đây cũng không tệ, danh tự cũng vô cùng thích hợp, Minh Nguyệt tiểu thư xin đừng ghét bỏ nó”.

“Tâm ý của Tề tiên sinh ta xin ghi nhận”. Minh Nguyệt nghiêng mình cảm ơn, lời nói lãnh đạm: “Minh Nguyệt tu hành chưa đủ, thích ở những nơi an tĩnh gần với thiên nhiên, còn phải nhờ Tề tiên sinh tìm giúp ta tìm nơi nào đó yên tĩnh gần với thiên nhiên.”

Tề Sơn trầm ngâm nói: “Là ta suy nghĩ không chu toàn. Chỗ yên tĩnh ở thành tây này có môt nơi là Ngưu Thủ Sơn, phong cảnh rất tốt, người vãn cảnh cũng ít, đúng là nơi hợp ý tiểu thư”

"Làm phiền Tề tiên sinh rồi!" Minh Nguyệt cảm ơn.

Tề Sơn khoát tay: "Minh Nguyệt tiểu thư khách khí quá!"

Ngưu Thủ Sơn cách không xa, đi một chút là đến. Nơi này ở trên đỉnh núi. Minh Nguyệt có thế từ đây nhìn thấy Tiên Nữ thành, phong cảnh tuyệt hảo, không khí trong lành, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

"Đa tạ Tề tiên sinh, có thể để tinh xa ở đây là được rồi!”

"Minh Nguyệt tiểu thư chú ý an toàn." Tề Sơn dặn, bỗng nhiên hắn không nhịn được cười lên: “Xem ra ta đã lo xa rồi, với thực lực của Minh

Nguyệt tiểu thư, kẻ muốn gây khó khăn cho tiểu thư hắn là phải cấp Thánh vực đích thân ra tay mới được.”

Minh Nguyệt hướng Tề Sơn nhẹ nhàng thi lễ: "Minh Nguyệt hết sức cảm tạ Tề huynh đã tiếp đãi."

Một tiếng này "Tề huynh" nói ra làm cho Tề Sơn như mở cờ trong bụng, hắn cố nén sự vui mừng trong nội tâm mà nói: “Đối với ta Minh muội không cần khách khí như thế, ta đi đây, sẽ không quấy rầy sự thanh tĩnh của Minh muội.”

Nói xong, hắn liền chào hỏi mọi người rồi cũng đi khuất, sau đó còn phân phó thuộc hạ canh giữ ở chân núi, ngăn không cho du khách lên núi.

Trong mắt Tề Sơn hiện lên vẻ ái mộ, Minh Nguyệt nhìn rõ điều đó, nhưng hắn vẫn có thể dứt khoát nói đi là đi, điều này càng làm cho nàng tán thưởng hắn. Vĩnh Tiên Trung so với Tề Sơn đúng là kém hơn rất nhiều. Nàng có chút tò mò, Tề Sơn đã xuất sắc như thế, nhưng trong số những người trẻ tuổi trong Quang Minh Vũ Hội chỉ xếp thứ ba. Vậy người đứng đầu và đứng thứ hai sẽ giỏi như thế nào?

Sự tình ở trong Quang Minh Vũ Hội so với hiểu biết của chính mình càng thêm bí ẩn.

Nhưng lập tức, ánh mắt Minh Nguyệt trở lên lạnh lẽo, nàng mở miệng:

“Bằng hữu ở dưới xe, hãy xuất hiện đi!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Bờ Tây Thủy

Minh Nguyệt chờ một lúc lâu sau, cổ xe chẳng có động tĩnh gì, mặt nàng khẽ biến, cổ tay cầm kiếm rung lên, kiếm quang như tuyết, xe bị chém làm hai, nhưng đáy xe trống rỗng chẳng có gì cả. Minh Nguyệt nhìn chằm chằm một lúc, bỗng nhiên nàng hé miệng cười.

Gặp đối thủ lợi hại rồi a, dưới sự quan sát của Tề Sơn mà cũng lẻn vào đáy xe được, thực lực mạnh mẽ, lá gan to lớn, không nghĩ rằng hành trình tới chòm sao Tiên Nữ lại có tàng long ngọa hổ. Nàng đối với hành trình đến trên Tiên Nữ Tọa có chút mong chờ.

Trong đám lá dày đặc cách Minh Nguyệt 70 trượng, toàn thân Đường Thiên đầy hỏa diễm tựa như u linh đứng nhìn Minh Nguyệt xuất kiếm.

Nữ nhân thần bí này làm cho hắn cảnh giác, nàng có thể cảm nhận được hắn tới gần, có thể nói là thực lực của nàng còn mạnh hơn cả Tề Sơn, hoặc nàng tu luyện vũ kỹ đặc thù. Nếu không phải động tác của hắn lưu loát, lại cẩn trọng thì đã bị đối phương phát hiện.

Hơn nữa một kiếm kia… rất đặc biệt… Nếu là lúc khác, đối với một nữ nhân vừa cường đại vừa đặc biệt thì hắn sẽ có mấy phần tò mò, có lẽ còn giao thủ một chút. Nhưng bây giờ hắn chỉ có thời gian 15 ngày, không được phép lãng phí bởi một nữ nhân xa lạ, cho dù nàng có cường đại hay xinh đẹp hơn nữa.

Đường Thiên bế An Đức Lệ Na bị hắn đánh hôn mê, lặng lẽ rời đi không.

Khi An Đức Lệ Na tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong ngõ hẻm. Nàng mở mắt, mờ mịt nhìn xung quanh lạ lẫm, nàng có chút hoài nghi, có phải mình chỉ ngủ một giấc, những thứ đáng sợ trong đầu kì thực chỉ là giấc mộng? Nếu vậy thì tốt quá …

Nàng thả lỏng cơ thể thở ra nhẹ nhõm, bỗng nhiên khóe mắt thoáng thấy một bóng đen, thân thể nàng cứng đờ. Đây không phải là mộng!

An Đức Lệ Na có thể được coi là người kế thừa thứ ba của chòm sao Tiên Nữ, không phải chỉ dựa vào nhan sắc. Nàng hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh. Đối phương không một chút báo trước trực tiếp đánh ngất mình, thái độ thô bạo như thế để lộ ra không ít manh mối, tối thiểu đối phương không phải người của phụ thân phái tới cứu mình. Không được làm cho đối phương mất kiên nhẫn, không để cho đối phương thấy mình là gánh nặng.

An Đức Lệ Na nhìn quanh quan sát, hai mắt lộ tia mừng rỡ nói "Đây là hẻm Hạ Nhai, chúng ta đi sang bên kia."

Nàng nhìn thoáng qua dò xét ý tứ Đường Thiên, thấy Đường Thiên không phản đối bèn cố lấy hết dũng khí đi về phía đầu hẻm. Đi vài bước, nàng tò mò quay đầu về phía sau nhìn, thấy Đường Thiên đang theo sau, lòng mới buông lỏng.

Hơi trầm tĩnh lại, đầu óc nàng xoay chuyển cấp tốc. Vị kiếm khách thần bí này thực lực sâu không lường được, nàng thực sự nghĩ không ra, tại nơi thủ vệ sâm nghiêm như thế, hắn làm sao đưa mình lẻn vào thành? Chú ý tới ngõ hẻm bên cạnh đang phơi quần áo, hai mắt tỏa sáng, nàng ăn mặc như thế này ra ngoài thực là quá chói mắt, ít nhất phải thay đổi bộ dáng một tí mới được.

"Ta đi thay đồ."

An Đức Lệ Na thấp giọng hướng về Đường Thiên nói, sau đó lẳng lặng trèo qua tường. Đường Thiên nhìn lướt qua, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng. Hắn không có tí hảo cảm nào đối với bình hoa (phụ nữ như

đồ trang trí). Kẻ không có đầu óc thì đối với kế hoạch của hắn không có một tí tác dụng nào. Thời gian của hắn rất ít, chỉ có 15 ngày, cho dù hắn ở tại đây 15 ngày và làm nhiều hơn nữa cũng tuyệt đối không thể hoàn thành toàn bộ kế hoạch.

Hắn không tin Tề Sơn là đứa ngốc.

Phần kế hoạch còn lại An Đức Lệ Na phải tự dựa vào chính mình mà hoàn thành, thuần túy bình hoa ở trong vòng xoáy như vậy tất nhiên sẽ bị va đập thành mảnh nhỏ. Kết cục nhất định thất bại, không cần thiết phải bắt đầu.

Cho đến giờ, biểu hiện của An Đức Lệ Na cơ bản làm cho hắn hài lòng.

An Đức Lệ Na cẩn thận để không phát ra tiếng động, nhẹ nhàng lấy bộ y phục xuống, nhìn quanh bốn phía, liền chạy đến góc khuất trong ngõ thay y phục. Tại đây nàng cũng không sợ hắn nhìn thấy, dù sao nàng cũng chỉ là cô bé chưa đến 20 tuổi, suy nghĩ tránh đi tầm mắt của Đường Thiên chỉ hoàn toàn xuất phát từ bản năng.

Góc khuất tối đen, nhà này hình như không có người ở, không có bất cứ tiếng động nào.

Nàng đưa hai tay về phía sau, tìm kiếm nút thắt váy dài phía sau lưng. Sợi tơ dẻo dai xuyên qua dãy lổ nhỏ được thắt thành nút phức tạp. Vì để cho váy dài thêm bồng bềnh nhiều tầng thế nên dưới đáy thêm rất nhiều khung, thành ra trọng lượng rất nặng. Muốn mặc trên người mà không rơi xuống, cần phải buộc rất chặc. Ngày thường đều do hạ nhân giúp nàng mặc vào và cởi ra, lúc này do chính mình làm, nàng tìm cả hồi lâu cũng không tìm được đầu mối. Những sợi tơ này do hào quang tằm nhả ra bện thành, cực kì cứng đao kiếm khó mà chặt đứt.

Nàng luống cuống tay chân một hồi.

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm, một thân ảnh xuất hiện trước mặt nàng.

Không cần nói An Đức Lệ Na cũng biết đối phương không bằng lòng với việc mình làm lỡ thời gian, nàng đỏ mặt giải thích: “Ta … ta không cởi ra được.”

“Xoay người qua!” Thanh âm lạnh băng của Đường Thiên vang lên.

Mặt An Đức Lệ Na càng đỏ hơn, nàng nói nhỏ hai tiếng như muỗi kêu, cắn chặt răng xoay người. Hắn cởi váy giúp mình sao? Thực là, mắc cỡ quá! Nàng cắn chặt môi, cố gắng để mình không phát ra tiếng.

Txi~!

Thanh âm nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy vang lên phía sau lưng nàng, nàng chỉ có cảm giác sau lưng mát lạnh, váy dài thoáng cái rớt tren mặt đất.

Thân thể nàng cứng đờ.

Không khí lạnh thổi qua làn da nàng làm hiện lên tầng hạt nhỏ mịn. Váy dài rơi xuống, thân thể trần như nhộng, khí lạnh bao quanh nàng, trong nháy mắt não nàng như dừng hoạt động. Nàng chưa từng khỏa thân trước mặt gã nam tử nào.

Đường Thiên mặt không biểu tình thu hồi Tế Thứ kiếm, váy dài của An Đức Lệ Na bị hắn chém thành hai nửa. Cởi nút thắt váy? Chuyện như vậy hắn chưa từng được học.

Phía sau hoàn toàn trống rỗng, có thể nhìn ra dáng người tuyệt hảo. Da dẻ mịn màng trơn trượt như mỡ, màu đỏ nhanh chóng lan tràn trên thân thể trắng như tuyết của nàng.

An Đức Lệ Na ôm chặt ngực, không biết phải làm gì.

“Mông không tệ.” Đường Thiên thản nhiên bình luận, xoay người bỏ đi.

Hắn lẳng lặng đứng ở đầu tường, chỗ hắn đứng vừa đúng ngay bóng râm mái hiên đổ xuống, tại đây có thể thu toàn bộ ngỏ hẽm vào tầm mắt. Hắn biết rõ, so sánh với ‘hắn’ trước kia thì khác xa, đôi khi hắn cũng hâm mộ một ‘chính mình’ khác, ngây thơ không lo không buồn. Loại năng lực có thể không để mọi chuyện trong lòng, đại khái có thể so sánh với Vô Song Vũ Kỹ mạnh nhất luôn chớ!

“Ngươi biết thì vẫn muộn một chút”. Đường Thiên yên lặng mà nghĩ.

An Đức Lệ Na đi ra, nàng đổi y phục thành người dân bình thường. Đường Thiên nhíu nhíu trán, y phục thô ráp trên người nàng cũng khó che giấu được dung nhan tuyệt sắc. Nhất là làn da mịn màn, kết hợp với y phục thô ráp lại có loại mĩ cảm dụ hoặc lạ lẫm.

Cổ tay Đường Thiên run lên, Tế Thứ kiếm giống như độc xà, đâm thẳng xuống mặt đất trước mặt An Đức Lệ Na.

Phốc!

Âm thanh bạo liệt cực nhỏ vang lên, nhưng mặt đất trước mặt An Đức Lệ Na không hề có dấu hiệu báo trước nổ tung, bụi bay mù mịt, An Đức Lệ Na trong lúc bất ngờ bị bao phủ.

“ Khụ, khụ, khụ!”

Đến khi bụi tan hết, An Đức Lệ Na hoàn toàn biết thành màu xám, cả người bẩn thỉu, làm sao mà liên hệ được với nữ nhân quốc sắc thiên hương An Đức Lệ Na cơ chứ?

An Đức Lệ Na lúc đầu không kịp phản ứng, nhưng nhanh chóng hiểu được dụng ý của Đường Thiên.

Chỉ là… thủ đoạn không thể nhẹ nhàng hơn chút nào sao?

An Đức Lệ Na cắn chặt môi, không hề lên tiếng than vãn. Chỉ là, động tác của Đường Thiên vô tình đánh tan mớ tình cảm hỗn loạn trong lòng nàng khi nãy trong nháy mắt.

Nhìn nhận thực tế đi, An Đức Lệ Na! (Nàng tự nói thầm_Biên)

***

Màn đêm bao phủ Tiên Nữ thành, mặc dù trong thành cũng có võ giả tuần tra nhưng so với ngoài thành thì canh phòng lỏng lẻo hơn nhiều. Nơi đây là chỗ phồn hoa nhất Tiên Nữ thành, là địa phương tụ tập vô số phú thương có và nhân vật nắm giữ quyền lực. Người có chổ dựa như Ba Phu cũng không dám làm xằng làm bậy.

Đừng xem gã là đệ nhất nhân của chòm sao, gã biết rõ, tại Tiên Nữ thành số người có thể đánh bại mình vượt quá 50! Những cường giả này đều giấu mình trong các đại gia tộc, không đến thời khắc sinh tử, bọn họ tuyệt đối không ra mặt. Những cường giả này đại biểu cho các đại gia tộc trên Tiên Nữ Tọa, A Tư Đại đứng đầu chòm sao Tiên Nữ cũng rất cố kỵ, hiện tại Tề Sơn cũng giống vậy.

Nếu gã làm cho nhiều người tức giận, Tề Sơn đại nhân sẽ là người đầu tiên lấy mạng gã để họ nguôi giận.

***

Ban đêm tại phố Tây Thủy đèn đuốc sáng rực, lầu cao đình đài tầng tầng lớp lớp, mỗi một tấc vuông đều được chăm chút trạm trổ rồng phượng, lá hoa cây cỏ hết sức hào hoa xa xỉ. Cửa hàng nhìn mãi không thấy điểm cuối giống như bầu trời đầy sao, con đường cạnh mé sông dòng người như thoi đưa, hối hả tấp nập, thật là náo nhiệt.

Đường Thiên trông thấy tình cảnh này không khỏi sinh ra mấy phần hứng thú.

Hắn không ngờ tại nơi hẻo lánh như chòm sao Tiên Nữ vậy mà cũng tồn tại một nơi phồn hoa như thế. Ngoài ra sự giàu có phồn hoa của Tiên Nữ thành cũng nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn cũng không phải là "thiếu niên như thần" chuyện gì cũng không hiểu, tại nơi đường phố phồn hoa hắn phảng phất như nhìn thấy tiền tài ngộp trời chạy tới chạy lui.

Bất kể ra sao, tiền vĩnh viễn là yếu tố tối quan trọng.

Xem ra, chính mình cẩn phải chăm chỉ một chút a!

Đường Thiên có chút đăm chiêu, con mắt lạnh lùng như vì sao.

Thương hội Ông Lâm ở phía đông phố Tây Thủy, đại môn khuất dưới bóng cây cổ thụ cao chọc trời, tường đầy rêu xanh, cửa gỗ đong đưa mười phần giản dị, hoàn toàn khác xa những đình viện mạ vàng xa hoa kia. Nếu trước cửa không treo tấm biển viết bốn chữ lớn "Thương hội Lâm gia" hai người sẽ không chú ý tới nhà này.

An Đức Lệ Na đi tới trước cửa, đưa mắt nhìn Đường Thiên, thấy hắn không hề có ý muốn nói bèn cắn răng tiến tới gõ cửa.

"Ai đó!"

Thanh âm già nua từ bên trong truyền ra.

" Kẹt … kẹt" cửa gỗ chậm rãi mở ra, khuôn mặt đầy nếp nhăn đi ra.

An Đức Lệ Na dám khẳng định mình chưa từng gặp qua người này, nhưng tới thời điểm này nàng không còn khả năng lùi bước: "Phụ thân ta bảo ta tới đây xin trợ giúp."

Lão giả cẩn thận đánh giá An Đức Lệ Na một hồi, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, thấp giọng nói: "Mau vào!"

An Đức Lệ Na nhanh chóng tiến vào.

Lão giả cấp tốc đóng cửa, nhưng khi lão xoay người phát hiện bên cạnh An Đức Lệ Na có thêm một người thanh niên cả người bao phủ hắc diễm tức thì sắc mặt đại biến.

Vậy mà mình lại không hề phát hiện!

Rất nhanh lão giả trấn định, trong đầu xoẹt qua nhiều nghi vấn, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được nói: “ An Đức Lệ Na tiểu thư không xảy ra chuyện gì là tốt rồi. Lão chủ nhân khi nghe tin liền phái người đi tìm cô thế nhưng đến nơi thì cô đã rời khỏi thành.”

“Vị tiên sinh này đã cứu mạng ta.” An Đức Lệ Na thấy lão giả có phần nghi hoặc nên giải thích, nàng dịu dàng hành lễ: “Cha ta từng bảo ta rằng nếu có gặp nguy hiểm gì thì tìm đến thương hội tìm sự trợ giúp.”

“ Không sai!” Thanh âm hồn hậu vang lên, một nam tử khôi ngô xuất hiện trên bậc thang.

Hắn híp mắt, tập trung khóa chặt Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Hợp Tác

“Nặc Lặc thúc thúc!”. An Đức Lệ Na vui vẻ hô.

Nặc Lặc (Noelle) mỉm cười với nàng: “Tiểu công chúa của ta, không cần lo lắng nữa, đại nhân đã biết tin rồi, nhưng không nghĩ tới là ta vẫn tới chậm một bước,! May mà người không có việc gì, như vậy ta không phải bị bọn họ trừng phạt rồi !”

Nặc Lặc nhìn thấy An Đức Lệ Na bình yên vô sự, cũng thở dài một hơi thấy nhẹ nhõm trong người. Hắn phụng mệnh của đại nhân, ngày đêm đi đường nhưng vạn lần không có nghĩ tới là vẫn tới chậm một bước, lòng hắn như lửa đốt. Nếu An Đức Lệ Na có xảy ra điều gì bất thường thì dù hắn có chết muôn lần cũng không thể chuộc lại lỗi lầm này.

Tâm thần của An Đức Lệ Na đang căng thẳng cũng dần thấy thoải mái hơn, Nặc Lặc là dũng tướng đệ nhất trong số các thuộc hạ của cha nàng, thực lực mạnh mẽ, so với Ba Phu cũng không kém hơn chút nào. Nặc Lặc sở dĩ danh tiếng kém là do hắn luôn ở trong binh đoàn chưa từng thể hiện sức mạnh ra bên ngoài nên rất ít người biết tới hắn.

Ánh mắt Nặc Lặc một lần nữa chiếu tới Đường Thiên, trầm giọng nói: “Bằng hữu, mời người dùng khuôn mặt thật để gặp nhau!”

Đường Thiên không thể hiện chút cảm xúc nào cả.

Nặc Lặc nhếch miệng cười, ánh mắt thoáng trở nên hung hăng độc ác: “Nếu bằng hữu không chịu nể mặt như vậy, cũng không nên trách Nặc Lặc ta đường đột rồi!“

An Đức Lệ Na căng thẳng, đang muốn mở miệng lại không nói nữa; nàng cũng rất tò mò đối với vị kiếm khách mạnh mẽ mà rất thần bí này, hơn nữa trong đầu nàng chợt hiện lên hình ảnh của những sự việc phát sinh trên đường, vì thế nàng chọn cách im lặng.

Nặc Lặc bước tới một bước, liên vọt tới trước mặt Đường Thiên, bàn tay mở ra ngũ chỉ giống như chiếc quạt lớn chộp về hướng Đường Thiên. Âm thanh ồ ồ trầm thấp bao phủ quanh Đường Thiên, trảo pháp này của Nặc Lặc nhìn qua thì thấy rất giản dị tự nhiên nhưng lại làm cho người ta sinh ra cảm giác không thể tránh khỏi.

Khi hữu chưởng đánh đến trước ngực, Đường Thiên bỗng nhiên cong người lùi về phía sau, đồng thời một thanh tiểu thứ kiếm nghiêng nghiêng đi ngược lại hướng trảo pháp đang tới.

Quang mang trong mắt Nặc Lặc tăng vọt, đối phương mới chỉ xuất ra kiếm thế, nhưng hắn cảm giác được một đạo kiếm ý cực kỳ sắc nhọn băng lãnh, đang đâm tới giữa mặt mình.

“Hảo thân thủ!” Hắn trầm giọng khen, sắc mặt nghiệm nghị, hữu chưởng đang tới không đổi hướng nhưng tư thế thân thể lại biến đổi giống như là mãnh hổ vồ mồi. Kỳ diệu nhất chính là tàn ảnh bên trong hắn tạo ra khi thể hiện trảo pháp giống như là một con mãnh hổ tạo thế đang chuẩn bị nhào tới.

Hống!

Âm thanh xung quanh như cô đặc lại hướng về hai tai của Đường Thiên đánh tới, màng tai Đường Thiên chấn động mạnh mẽ.

Tâm trí Đường Thiên không lo lắng chút nào, ánh mắt lạnh lẽo, tay nắm kiếm không có chút cử động nào, nhưng phía mũi kiếm lại phảng phất đột nhiên biết mất chỉ còn lại đoạn thân kiếm.

Tê~!

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên tựa như khó có thể nghe thấy, nửa dưới phần thân kiếm trong tay Đường Thiên dùng tần suất rung động kinh người đồng thời biến mất, âm thanh phát ra như độc xà thổ tín mang theo khí tức âm lãnh nguy hiêm đi thẳng vào lòng người.

Tiểu thứ kiếm không mất chút sức nào mà đâm thẳng vào trong chưởng phong, đâm trúng vào trán của con mãnh hổ sặc sỡ kia.

Thân hình Nặc Lặc có chút khựng lại, lòng bàn tay trở nên đau nhức, kiếm khí âm lãnh chui vào trong lòng bàn tay. Sắc mặt hắn đại biến, cả người hắn lông tóc dựng đứng như gặp đại địch, rồi vội vàng không chút nghĩ ngợi tay trái hóa quyền, trực tiếp đánh tới phần hạ bàn của Đường Thiên.

Quyền ảnh của hắn lúc đó làm cho hổ ảnh biến đổi, phải chưởng hóa thật thành hư, mà toàn bộ lực lượng trên thân lại tập trung lại ở trên tả quyền của hắn.

Tiếng hổ gầm trấn kinh lòng người lại một lần nữa vang lên, quyền trái của Nặc Lặc hiện lên một hình ảnh đầu hổ bao phủ nắm tay, mắt hổ trợn tròn nhìn tới, miệng hổ mở lớn như muốn cắn nuốt cả người vậy. Mà thân hình Nặc Lặc ở trong bóng hổ lúc đó lại như ẩn như hiện, thân hổ nhìn như hư ảo mông lung, động tác thi triển ra mang theo một sức bật kinh người.

Tiểu thứ kiếm trong tay Đường Thiên lại biến mất một lần nữa.

Hưu~!

Âm thanh xé gió vang lên, âm thanh âm nhu chợt thay đổi.

Đường Thiên coi tiểu thứ kiếm như roi, khuỷu tay bật ra ngoài rồi đột nhiên rút tiểu thứ kiếm ra.

Tiểu thứ kiếm uốn lượn tạo thành một đường vòng cung chuẩn xác đánh trúng đầu hổ ảnh.

Phanh~!

Đầu hổ vỡ nát, âm thanh buồn bực của Nặc Lặc vang lên, thân thể cao to khôi ngô chợt vụt lên. Trong thân thể hắn có một cỗ chân lực âm lãnh dọc theo tiểu thứ kiếm đang tiến vào kinh mạch của hắn. Cỗ chân lực này nhỏ như sợi tóc nhưng lại âm nhu cực kỳ nguy hiểm đang đi ngược lại xâm nhập vào kinh mạch.

Nặc Lặc muốn trục xuất cỗ chân lực quỷ dị ra khỏi kinh mạch của chính mình nhưng mà hắn hữu tâm vô lực, chân lực của hắn rất hùng hậu nhưng lại hoàn toàn vô dụng với cỗ chân lực nhỏ bé như sợi tóc này. Những cỗ chân lực cực kỳ thâm độc chỉ cần có chút khe hở sẽ lập tức tấn công tới.

Nặc Lặc hối hận vì đã động thủ, hắn muốn kéo dài khoảng cách để xin đình chiến.

Nhưng Đường Thiên không hề có ý muốn ngừng tay.

Dù cho có ẩn sau tấm mặt nạ hắc diễm nhưng Nặc Lặc vẫn có thể cảm nhận được con mắt đầy hàn quang lạnh thấu xương phía sau tấm mặt nạ kia, tràn đầy nguy hiểm. Nặc Lặc cảm thấy chính mình ngu ngốc lại thừa hơi rỗi việc đi tìm loại người phiền phức này gây sự.

Hắn không thể không thu lại thế công để phòng thủ.

Thân hình hổ ảnh lại lần nữa biến hóa, bảo vệ chặt chẽ thân hình mình.

Phốc phốc phốc!

Âm thanh lòng bàn tay hắn bị đâm thủng dày đặc như mưa rơi ngày hè. Kiếm khách chết bằm này xuất kiếm cực nhanh quả thực là nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn. Nặc Lặc cảm thấy hai tay hắn như là bị đâm thành tổ ong vò vẽ, gạch đá dưới chân hắn không ngừng bị nát vụn ra.

Bỗng dưng, công kích như cuồng phong bão táp chợt biến mất không thấy đâu.

Nặc Lặc thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng nhìn ra được là đối phương không muốn lấy mạng hắn. Hắn đang muốn mở miệng nói gì đó thì bỗng nhiên những sợi chân lực nhỏ như sợi tóc đang chui vào trong cơ thể hắn đột nhiên phát động. Sắc mặt Nặc Lặc trắng bệch,cổ họng thấy ngọt ngọt rồi phun ra một ngụm tiên huyết.

"Nặc Lặc thúc thúc!"

An Đức Lệ Na cực kỳ hoảng sợ, vội chạy tới đỡ lấy thân hình sắp đổ sập của Nặc Lặc. Nàng tức giận quay người lại, thét lên chói tai: “Vì sao người lại ra tay độc ác như vậy?”

Âm thanh của nàng lanh lảnh vang lên.

Một mũi kiếm sắc nhọn kề tới cổ nàng, thân thể nàng chợt trở lên cưng đờ.

"Ta có thể cứu ngươi, cũng có thể giết ngươi."

Âm thanh khàn khàn băng lãnh vang lên, giống như là vứt nàng vào hầm băng. An Đức Lệ Na bình tĩnh lại, rồi nàng nhanh chóng im miệng không nói thêm điều gì.

Nặc Lặc, biết rõ chính mình là đã làm hư mọi việc, hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:”Bằng hữu ta không có ác ý mà!”

"Nếu có, ngươi đã chết rồi!"

Trả lời hắn là một câu nói lạnh lùng. Nặc Lặc cảm thấy toàn thân tê rần, mũi nhuyễn kiếm nhẹ nhàng lướt qua thân hắn, làm cho hắn cảm thấy nhẹ nhàng rồi nhận thấy những cỗ chân lực thâm độc kia đã bị quét sạch hoàn toàn.

Nặc Lặc thở phào nhẹ nhõm, nhịn không được mở miệng khen: "Bằng hữu, hảo thân thủ!"

Hắn ở trong quân rất lâu rồi, phong cách hành sự hào sảng, lời khen đối với Đường Thiên là hoàn toàn tự đáy lòng nói ra. Ở trong binh đoàn, có thể làm cho hắn tâm phục khẩu phục chỉ có một cái người, đó chính là đội trưởng binh đoàn Cao Nguyên.

Binh đoàn không có võ giả dùng tiểu thứ kiếm, ngược lại ở trong Tiên Nữ cung thì không ít người dùng; sử dụng tiểu thứ kiếm nhiều nhất chính là những kiếm khách của cung đình, những kiếm khách này làm việc trong cung đình, tiểu thứ kiếm được coi là vật trang trí, tính thực dụng cũng không cao.

Trước đây Nặc Lặc luôn luôn khinh thường các kiếm khách cung đình, hắn cho rằng những vị này có chỉ có tiếng mà không có miếng, chính là một đám ẻo lả. Mà những vị kiếm khách cung đình vang danh một phương không kẻ nào là không bị hắn chà đạp đánh cho lên bờ xuống ruộng.

Không phải tiểu thứ kiếm không lợi hại, mà là những kẻ kia đều là kẻ ẻo lả vô dụng.

Nặc Lặc nhìn Đường Thiên trước mặt với vẻ mặt bội phục, đối với thương thế của chính mình hắn lại không để ý chút nào. Ở trong binh đoàn một thời gian dài, bị thương là chuyện thường ngày, sớm đã thành thói quen, thương thế như vậy đối với hắn dương như là không tồn tại.

Tiểu thứ kiếm trong tay Đường Thiên chợt biến mất không thấy.

“Bằng hữu, chúng ta cần nói thẳng vào chuyện chính.” Nặc Lặc trong có vẻ thô thiển nhưng bên trong rất tinh tế, tuy tới bây giờ, đối với thân phận của Đường Thiên bọn hắn hoàn cảm thấy rất bí ẩn. Nhưng mà bọn họ không có nghi ngờ chút nào, vị kiếm khách thần bí cường đại này giải cứu An Đức Lệ Na tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

"Mục tiêu của ta là Tề Sơn." Đường Thiên đưa ra một lý do.

Nặc Lặc đương nhiên sẽ không dễ dàng tin như vậy nhưng hắn cũng không ngu tới mức phản bác ý kiến đó: “Để ý địch nhân chung của chúng ta. Ta mới tới Tiên Nữ Thành, tình huống cụ thể còn chưa rõ, không biết bằng hữu có kiến nghị gì hay không ?”

Đối với việc Nặc Lặc phòng bị mình, Đường Thiên không thèm để ý. Hắn không nói lời vô dụng, hắn không có thời gian nhiều; hắn không có thời gian để thăm dò những thứ không có ý nghĩa.

“Ta cần phải làm rõ vài chuyện, vì sao lại là Tháp Đốn?” Đường Thiên trực tiếp hỏi thẳng.

Sắc mặt Nặc Lặc trở nên nghiêm trọng: “Đúng vậy, trước đây chúng ta luôn thảo luận vấn đề này. Trước khi tới đây, trong binh đoàn đã có xảy ra một trận làm phản, nhưng đại nhân đã kịp thời xử lý, tất cả bọn phản loạn đã bị giết hết. Bây giờ chúng ta vẫn chưa rõ nguyên nhân là gì, theo tin tình báo thu được thì tham gia vào chuyện này có người kế thừa đệ nhị là Khải Lâm (Karen) và gia tộc của thị, ngoài ra còn có Đại Trưởng Lão và thị vệ trưởng Ba Phu”.

Giọng An Đức Lệ Na đầy căm tức: “Nếu không có Quang Minh Võ Hội đứng sau, bọn chúng sao dám làm vậy. Nhưng hiển nhiên Quang Minh Võ Hội đã cho chúng điểm tựa vững chắc.”

Đối với tình hình trong cung nàng càng rõ, với sự từng trải của nàng, An Đức Lệ Na dám khẳng định giả thuyết của Nặc lặc là hoàn toàn chính xác.

“Ta có hai vấn đề.” Âm thanh khàn khàn băng lãnh đột nhiên vang lên.

“Ngươi nói đi!” Nặc Lặc hào sảng nói. Lai lịch của đối phương rất thần bí nói không chừng lại có tin tình báo bằng cách khác.

“Thứ nhất, mục đích của Tề Sơn là gì?”

Nặc Lặc và An Đức Lệ Na bị câu nói của Đường Thiên làm cho sửng sốt. An Đức Lệ Na bỗng giật mình tỉnh lại. Đúng rồi, chính mình đã bỏ qua Quang Minh Võ Hội, Tề Sơn tham gia vào chuyện này nhất định phải có nguyên nhân. Lấy địa vị của Tề Sơn các lợi ích nho nhỏ chắc chắn không phải là mục đích ra tay của hắn.

Đại trưởng lão và Khải Lâm rốt cuộc đã được chấp thuận điều kiện như thế nào?

Lẽ nào bọn họ đã đem cả Tiên Nữ Tọa đi bán sao?

Tề Sơn là một trong những người thừa kế của Quang Minh võ hôi, đối với hắn mà nói quan trọng nhất chính là có thể tăng xếp hạng kế thừa của mình lên. Hơn nữa hiện tại Quang Minh Võ Hội cùng chòm sao Sư Tử đang có xung đột, không khác gì thời kỳ chiến tranh. Nếu nói như vậy Tề Sơn cần nhất chính là công lao.” An Đức Lệ na lẩm bẩm, dường như nàng đã nắm được điều gì đó mơ hồ rồi từ đó không ngừng suy luận về sau. “Các công trạng nhỏ đối với Tề Sơn không có ý nghĩa gì cả. Có thể làm cho hắn chạy tới chòm sao Tiên Nữ vào lúc này nhất định phải là một đại âm mưu nào đó. Mà mục tiêu đầu tiên chính là cha, chờ chút, ta biết rồi!”

Con mắt của An Đức Lệ Na lóe sáng, khuôn mặt mỹ lệ kiều diễm của nàng ánh lên vẻ trí tuệ, sự hưng phấn thể hiện rõ rang trên mặt nàng.

“Cha ta là binh đoàn trưởng Cao Nguyên binh đoàn, binh đoàn đóng quân tại cửa sao Tiên Liệp, mà nơi đó có thể tiến vào chòm sao Liệp Hộ (Orion). Liệp Hộ Tọa là đồng minh thân thiết của Sư Tử Vương Lôi Ngang, đồng thời cũng là hậu phương của chòm sao Sư Tử. Chủ thượng đã từng cứu mạng của Tấn Chân huynh, mà Tấn Chân Huynh chính là người kế thừa đệ nhất của chòm sao Liệp Hộ, cũng là người đứa con rất được người đang nắm quyền Liệp Hộ Tọa yêu quý. Quang Minh Võ Hội nhất định là muốn lợi dụng điểm này. Không ngờ là bí mật này mà Quang Minh Võ Hội cũng biết, đúng rồi Khải Lâm cũng biết. Nhất định

là như vậy rồi! Đầu tiên âm thầm khống chế chòm sao Tiên Nữ, sau đó chậm rãi thâm nhập vào Liệp Hộ Tọa, tạo thành cạm bẫy ở phía sau của chòm Sư Tử, tại thời điểm quan trọng sẽ đánh ra một đòn trí mạng.”

An Đức Lệ Na lẩm bẩm, ánh mắt lộ ra vẻ kinh sợ không thôi.

Sắc mặt Nặc Lặc đại biến, ánh mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn ở tại binh đoàn rất lâu rồi, nên những kiến giải đối với chiến tranh so với An Đức Lệ Na càng rõ ràng hơn. Hắn biết rõ nếu chuyện này xảy ra, ảnh hưởng sẽ mạnh tới mức làm biến đổi cả thế cục thiên hạ. Nếu Tề Sơn đắc thủ...

Nặc Lặc không rét mà run, cuống quýt nói: "Chúng ta phải lập tức báo cho đại nhân!"

Đường Thiên có chút bất ngờ, vì suy nghĩ nhanh nhạy của An Đức Lệ Na làm cho hắn có chút kinh ngạc. Về chuyện này, hắn đã sớm đoán được tám, chín phần câu chuyện, trừ vài chi tiết còn chưa rõ ràng. Nhưng mà có thể nghĩ tới điều đó nhanh như vậy, có thể thấy được An Đức Lệ Na không phải chỉ có cái mông gợi cảm.

Nếu An Đức Lệ Na biết được suy nghĩ lúc này của Đường Thiên hắn là sẽ xấu hổ mà đi tự sát để giữ gìn danh tiếng của mình.

“Vấn đề thứ hai, A Tư Đại còn sống hay đã chết?”. Đường Thiên nói ra vấn đề thứ hai.

Nặc Lặc đang muốn chạy đi báo tin đột nhiên dừng lại.

An Đức Lệ Na cũng kinh ngạc, rồi ngơ ngạc nhìn về Đường Thiên.

Trên mặt hai người đều hiện lên sự hoảng sợ ngập trời.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Dương Đông Kích Tây

"Hiện trường không có vết tích tranh đấu, toa xe bị phân thành hai, hẳn là do đao kiếm tạo thành. Bề mặt còn để lại dao động chân lực nhè nhẹ, thuộc hạ không thể phá giải được!"

Tề Sơn nghe tên thủ hạ trước mặt báo cáo, cười nhẹ nói: "Kiếm pháp truyền thừa vô song của Minh Nguyệt tiểu thư, ngươi không thể phá giải được cũng bình thường thôi, đừng nản lòng. Những ngày này đã vất vả cho ngươi rồi, đến gặp lão Hồ lĩnh năm trăm vạn tinh tệ, rồi nghỉ ngơi cho tốt đi. Thành Tiên Nữ, mỹ nữ tụ hợp, hẻm Yến Chi cũng tuyệt lắm, ha ha, đi thôi đi thôi!"

Sự chán nản trong lòng tên thủ hạ tiêu giảm bớt, thầm cảm động, không nói nhảm gì thêm, đáp lại một tiếng rồi lui ra.

Đợi thủ hạ rời khỏi phòng, ánh mắt Tề Sơn đột nhiên biến lạnh. Minh Nguyệt vung kiếm vào toa xe, nhất định là do biết được có người nấp trên xe.

Xem ra, mình trong lúc bất tri bất giác, đã mất một chút mặt mũi trước mặt Minh Nguyệt rồi, Tề Sơn cười tự giễu.

Nhưng ánh mắt hắn lại không hề mất đi vẻ lạnh lùng. Đối phương nấp trên toa xe hắn ngồi vào thành…, hắn lập tức nghĩ đến người thần bí cứu An Đức Lệ Na đi. Ngay cả Minh Nguyệt cũng không thể bức lui đối phương được, thực lực quả rất mạnh.

Cứ nghĩ rằng đưa tay ra là nắm được Tiên Nữ tọa, không ngờ lại trở nên thú vị như thế.

Dưới đôi mắt lạnh lẽo, khóe môi cong lên, như cười như không, nhưng nụ cười này không mang theo chút ấm ám nào.

"Đại nhân, Minh Nguyệt tiểu thư đang chờ ngài ở đại sảnh."

"Ta tới ngay!”

Trong nháy mắt, nét lạnh lùng trên mặt hắn biến mất không còn, lần nữa lấy lại nụ cười tự tin ấm áp thường ngày. Hắn đẩy cửa, bước ra ngoài.

Trong đại sảnh, một bóng dáng cao ráo, xinh đẹp, thuần một màu trắng như tuyết đang đứng ở đó. Nàng đang quan sát bích họa* trên tường, mái tóc đen nhánh dài như áo choàng đẹp như tranh vẽ. Nghe được tiếng chân của Tề Sơn, Minh Nguyệt cũng không quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "Tiên Nữ tọa tuy không phải là một tinh tọa cường đại, nhưng lịch sử nhưng cũng đã rất lâu đời. Từng thế hệ cố gắng kinh doanh làm Tiên Nữ tọa đạt đến quy mô như thế, cũng là rất đáng quý!"

*Tranh vẽ thẳng lên trên tường.

"Đúng thế!" Tề Sơn sải bước, tiếp lời: "Trong mười chín châu Bắc Thiên, lịch sử Tiên Nữ tọa đứng đầu đã lâu. Từ thời viễn cổ đã có bóng dáng của các nàng ấy hoạt động. Truyền thừa đến nay, nổi nổi chìm chìm, được ca tụng là cái cây mãi xanh tươi, lại chưa từng đạt được bá nghiệp, thực sự đáng tiếc!"

"Là Tề huynh hùng tâm chí lớn!" Minh Nguyệt quay sang, lẳng lặng nói: "Đa số nữ nhân lại thích an ổn!"

"Ha ha, cũng phải! An ổn có gì không tốt? Chinh chiến cứ giao cho nam nhi là được!" Tề Sơn cười nói.

"Nam nhi như Tề huynh trên đời cũng không nhiều." Minh Nguyệt chợt đổi đề tài: "Thế nhưng ngày hôm qua, ta lại gặp được một người rất thú vị. Tề huynh phải cẩn thận nha!"

Tề Sơn cười ha ha đáp: "Đa tạ Minh muội quan tâm! Người có thể được Minh muội khen là thú vị như thế, chắc chắn là bất phàm. Nếu có cơ hội phải tìm hiểu thật kỹ mới được. Cơ hội tốt để thưởng thức hồ Tiên Nữ chỉ có hai mươi bốn ngày, vận khí chúng ta không tệ, vừa kịp lúc. Nếu bỏ qua, vậy thì quá đáng tiếc rồi! Ta thay Minh muội an bài một yến hội trên hồ, uống rượu ngắm hồ, chẳng phải rất thoải mái sao!"

Minh Nguyệt gật đầu cảm ơn: "Tề huynh hao tâm tổn trí rồi, tất cả đều nghe theo an bài của Tề huynh!"

****

An Đức Lệ Na đẩy cửa ra, trong phòng một màu tối đen, nàng mở đèn. Trong một góc u ám, một thân ảnh lặng yên không tiếng động khoanh chân ngồi đó. Nàng nhìn thật kỹ Đường Thiên, nói: "Tối nay, Tề Sơn vì một nữ nhân sẽ tổ chức yến hội trên du thuyền ở hồ Tiên Nữ, mấy tên cao thủ bên cạnh hắn, đều ở trên thuyền. Nếu như chúng ta muốn đột nhập cung Tiên Nữ, thì đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta."

"Đi!"

Câu trả lời của Đường Thiên giản đơn mà băng lãnh.

Ra khỏi phòng, sắc trời bên ngoài cũng đã chạng vạng.

Ánh nắng mặt trời lúc chiều tà chiếu lên trên người, không có bao nhiêu nhiệt lượng, trái lại còn mang theo chút hương vị xế chiều. Ngày thứ hai cũng sắp hết rồi, thời gian thật ngắn quá. Đường Thiên bỗng nhiên ngừng lại, lẳng lặng nhìn ngắm nhìn mặt trời đỏ rực đang khuất núi xa xa.

An Đức Lệ Na cũng ngừng lại, vẻ mặt của nàng bất ngờ nhìn Đường Thiên.

Nàng cảm thấy Đường Thiên rất phức tạp, thần bí mà cường đại, tính tình lãnh khốc, ý chí sắt đá, nữ sắc đối với hắn không có chút tác dụng,

hơn nữa còn có được trí tuệ cực kỳ kinh người. Hắn tiếc chữ như vàng, nhưng mà chỉ cần mở miệng, là đánh trúng yếu hại. Cho tới bây giờ, hành động của nàng và Nặc Lặc thúc thúc đều hoàn toàn nằm trong tiết tấu của hắn, kể cả việc đêm nay lẻn vào cung Tiên Nữ.

Hắn tựa như sinh ra vì hắc ám, hắn vĩnh viễn đặt mình trong bóng tối.

Đây là một gia hỏa khiến người ta e sợ. Nếu có thể, An Đức Lệ Na hy vọng mình vĩnh viễn không bao giờ đối đầu với hắn. Dù là ai chăng nữa, có một kẻ địch đáng sợ như thế, nhất định khó mà yên lòng trong cuộc sống hàng ngày.

An Đức Lệ Na nghĩ rằng hắn sẽ không động dung với bất kỳ thứ gì. Bởi thế khi nhìn thấy hắn ngừng chân ngắm ánh tà dương, dường như đang cảm khái điều gì đó, An Đức Lệ Na cho rằng chính mình hoa mắt rồi.

Một hồi trầm mặc.

Cho đến khi mặt trời hoàn toàn biến mất sau đường chân trời, Đường Thiên mới thu hồi ánh mắt.

Hắc ám, tới rồi!

Hắn cất bước tiến tới.

Lần hành động này, đối với nhóm người An Đức Lệ Na cực kì quan trọng. Người đứng đầu Tiên Nữ tọa, A Tư Đại sống hay chết, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến hành động đêm nay của bọn họ. Nếu như A Tư Đại còn sống, vậy rất có thể đã là bị giam cầm, nếu bọn họ cứu được A Tư Đại ra thì mọi chuyện đều suông sẻ. Còn nếu như A Tư Đại chết rồi, như vậy sự việc thật sự rất phiền phức.

Tề Sơn sẽ chiếm thế thượng phong tuyệt đối, bài trên tay hắn quá tốt, có được lựa chọn thứ hai, Karen, thị vệ trưởng cung đình, Ba Phu, An Đức Lệ Na hoài nghi đại trưởng lão cũng đã đầu quân cho Tề Sơn. Chỉ

cần sự lựa chọn thứ nhất Sa Phù xảy ra chuyện, bọn họ sẽ chiếm đại nghĩa. An Đức Lệ Na cũng hoài nghi, Sa Phù đã bị hại. Đã gần hai tuần Sa Phù không xuất hiện.

Vì vậy, tìm hiểu chủ thượng rốt cuộc có bị hại hay không, là chuyện bọn họ buộc phải làm trước mắt.

Bọn họ gần như đem toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của thành Tiên Nữ ra dùng, tất cả đều tụ tập cùng nhau. Những người này, trong mắt mỗi một kẻ đều lộ ra tinh quang, toàn thân hiện lên mấy phần khí chất nhanh nhẹn dũng mãnh.

"Chúng ta sẽ lẻn vào cung Tiên Nữ từ cửa đông vào, nơi đó là mơi thích hợp để đột phá nhất mà chúng ta điều tra được gần đây." Nặc Lặc nhếch miệng cười: "Đương nhiên, nơi đó khẳng định có cạm bẫy."

"Dương đông kích tây?" Âm thành băng lãnh truyền đến từ sau tấm mặt nạ đen.

Nặc Lặc đưa ngón tay cái lên: "Cùng người thông minh nói chuyện đúng là thoải mái. An Đức Lệ Na sẽ mang ngươi đi theo một con đường khác, chúng ta sẽ tận lực hấp dẫn sự chú ý của bọn họ cho các ngươi."

"Ta không muốn bị vướng tay vướng chân, đưa địa đồ cho ta!"

An Đức Lệ Na lập tức giận đến đỏ mặt, trước mặt nhiều người như vậy, bị người khác nói là gánh nặng, nàng thấy mình tức muốn bể phổi. Nếu không phải sự lãnh huyết đặc thù của Đường Thiên trong cảm nhận của nàng quá cường liệt, thì nàng đã trả lời lại một cách mỉa mai rồi.

Nặc Lặc cười to, một số người phía sau hắn cũng phát ra tiếng cười khẽ.

Nặc Lặc ha hả giang tay ra: "Đồng sự, đừng như vậy! Ngoại trừ An Đức Lệ Na, người khác đều không được. Lực lượng của thánh bảo bao phủ toàn bộ cung Tiên Nữ, tiểu công chúa của chúng ta lại là người kế

thừa. Có nàng ngươi mới có thể lặng lẽ qua ải mà không kinh động kẻ địch."

Đường Thiên không nói gì thêm.

Thần tình Nặc Lặc trở nên nghiêm túc: "Yến hội của Tề Sơn bắt đầu vào chín giờ tối, chúng ta sẽ khởi xướng công kích đúng chín giờ. Các ngươi phải nắm chặt thời gian!"

Đường Thiên biến mất không thấy, ngay sau đó xuất hiện phía sau An Đức Lệ Na, không đợi An Đức Lệ Na phản đối đã cắp theo nàng nhảy lên nhảy xuống vài cái đã biến mất vào bóng đêm.

Nặc Lặc xoay người, mặt hướng về những người khác: "Lời vô dụng thì không nói, các huynh đệ hẹn gặp lại sau khi chết!"

Mọi người bèn nhìn nhau cười.

Bên ngoài cung Tiên Nữ, hai người giấu mình dưới bóng một mái hiên, nơi này là góc chết của tầm mắt thủ vệ. Đường Thiên dẫn theo An Đức Lệ Na, lặng yên không một tiếng động dọc theo cung Tiên Nữ chạy một vòng, cuối cùng tìm được chỗ ẩn thân tuyệt vời này.

Đây là một tửu lầu cao mười sáu tầng, đèn đuốc huy hoàng, tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt. Nơi đây cách cung Tiên Nữ chỉ một khoảng cách, lại có thể dễ dàng quan sát cung Tiên Nữ. Đường Thiên cùng An Đức Lệ Na giấu mình dưới mái hiên của tửu lâu, ở đây, bên trên đèn sáng như ban ngày, ngược lại làm cho dưới mái hiên càng trở nên đen tối. Chỉ là không gian bên trong rất chật hẹp, Đường Thiên không thể không ôm An Đức Lệ Na, hoàn toàn co mình tại trong bóng tối.

An Đức Lệ Na hoàn toàn không ngờ đến tình cảnh như vậy, nàng bị Đường Thiên gắt gao ôm lấy, vô cùng hoang mang. Chuyện lần trước bị Đường Thiên nhìn từ trên xuống dưới nàng đã cố đè nén, lúc này lại bị ôm chặt, nhiệt độ cơ thể làm đại não nàng trống rỗng.

Không gian dưới mái hiên vừa vặn giấu một người, nhưng giờ lại thêm một người, Đường Thiên không thể không để An Đức Lệ Na gắt gao quấn trên người hắn như bạch tuộc.

Cổ của An Đức Lệ Na dần đỏ ửng.

Đầu óc trống rỗng rất lâu, An Đức Lệ Na cuối cùng cũng đè nén khôi phục lại bình tĩnh.

Tên gia hỏa máu lạnh này còn có nhiệt độ cơ thể nha!

Ý tưởng đầu tiên hiện lên trong đầu khiến An Đức Lệ Na cảm thấy có chút không biết nên khóc hay cười với bản thân mình. Sau khi trấn định, An Đức Lệ Na rất nhanh khôi phục sự quan sát nhạy cảm, đối phương rất trẻ tuổi!

Nàng cảm thấy mình như đang quấn lấy một khúc gỗ. An Đức Lệ Na biết rõ đối phương không phải loại người chiếm tiện nghi của nàng, tính thêm lần trước, thì đã là lần thứ hai rồi. Nàng lớn mật hỏi: "Này, chúng ta vì sao đến đây vậy?"

"Chờ!" Câu trả lời vẫn băng lãnh như cũ.

"Chờ cái gì?" An Đức Lệ Na có chút không hiểu được, nhưng nàng biết rõ trí tuệ và sự lão luyện của đối phương đều hơn xa nàng.

Đường Thiên không lý nàng.

"Này!" An Đức Lệ Na bất mãn hô lên, sau khi biết tuổi của Đường Thiên không lớn, nàng phát hiện lá gan của mình lớn hơn một chút.

Đường Thiên tựa như khúc gỗ, không chút động đậy.

Thời gian từng chút trôi qua, tửu lầu càng lúc càng náo nhiệt, nhưng Đường Thiên tựa như lão tăng nhập định, không chút động đậy. An Đức Lệ Na cũng cảm thấy bội phục, thời gian dài như thế, giữ một tư thế như

ban đầu, trên thân còn mang theo một người, nhưng hắn lại có thể từ đầu đến cuối không chút động đậy.

Quả thực rất lợi hại!

Khi thời gian sắp điểm chín giờ, An Đức Lệ Na nhìn Đường Thiên còn chưa có ý định động đậy, nhịn không được giục: "Chúng ta phải hành động rồi!"

"Chờ!" Thanh âm băng lãnh không có chút nhiệt độ nào.

An Đức Lệ Na dần nôn nóng: "Bên Nặc Lặc thúc thúc phát động rồi, chúng ta sao có thể chờ ở nơi này? Cơ hội này là do Nặc Lặc thúc thúc bọn họ dùng tính mạng để đổi lấy!"

"Chờ!" Đường Thiên lạnh lùng phun ra một chữ, không hề có ý định giải thích.

"Không được! Chúng ta không thể để Nặc Lặc thúc thúc hi sinh uổng phí!" Trong giọng nói của An Đức Lệ Na lộ ra vẻ thất vọng nồng đậm. Nàng muốn nhảy khỏi lưng Đường Thiên, nhưng cơ thể lại không thể động đậy.

"Ngươi để ta xuống!" Nước mắt An Đức Lệ Na chảy xuống.

Đường Thiên không lý nàng. Trong bóng đêm, đôi mắt hắn sáng lên được tựa như một con rắn cuộn mình trong bóng tối vận sức chờ phát động, đôi đồng tử rắn băng lãnh vô tình.

Chín giờ, đúng giờ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Thủ Đoạn Của Tề Sơn

Minh Nguyệt đứng ở mũi thuyền, gió đêm thổi lên mặt làm nàng hơi nheo mắt, thoải mái không tả được. Tề Sơn thấy nàng vui cũng không nói gì chỉ đứng một bên nhìn ra xa.

Mặt hồ Tiên Nữ rộng lớn, vào cuối mùa thu, những cây tảo có sinh mệnh 25 ngày ngắn ngủi đã hoàn toàn nở rộ, tỏa ra những vầng sáng màu xanh da trời rực rỡ. Từ trên nhìn xuống mặt hồ mênh mông đã thấy vô số điểm sáng màu xanh da trời lấm tấm nằm rải rác khắp mọi ngóc ngách trong hồ nước, trông rất tráng lệ. Từ trên không nhìn xuống Tiên Nữ Hồ đẹp như bầu trời đêm.

Du thuyền lướt qua không tiếng động, ánh lam dao động theo nước, gợn sóng do du thuyền tạo ra như kéo cắt ngang mặt hồ. Minh Nguyệt đứng ở mũi tàu, nhìn mặt hồ tĩnh lặng xa xa và bầu trời sao, một luồng xúc động không hiểu hiện lên.

“Thật đẹp!” Nàng thốt nhẹ trong gió.

Tề Sơn đã sớm nghe nói tới 24 Thiên Mỹ Cảnh[1] ở Tiên Nữ Hồ, nhưng đây cũng là lần thấy đầu tiên, lòng gã cũng rung động lắm, chậm rãi thở ra một hơi, hoàn thiện và suy bại, hoàn thiện ánh sáng lam của tảo sẽ chiếm cả mặt hồ, khi đó mặt hồ sẽ biến thành một cái hồ phát ánh sáng lam tảo; mà khi đến vài ngày cuối, lam quang tảo đã kết quả, lam quang sẽ tự tiêu thất. Rồi trái cây sẽ cùng vỡ tung, phóng ra hạt giống của mình với số lượng kinh người. Những hạt giống nhỏ bé như bụi, tản ra lam quang dày đặc bao phủ cả 10 trượng không trung, cảnh hồ lúc đó sẽ vô cùng tráng lệ.”

Tề Sơn chậm rãi nói, hiển nhiên cũng tốn không ít công phu trong ấy.

“Tề huynh phí tâm rồi!” Minh Nguyệt gật đầu nói.

Tề Sơn cười cở mở: “Nếu không gặp Minh muội, chỉ sợ ta sẽ bỏ qua cảnh tuyệt mỹ nhân gian này, ta cần cảm ơn muội mới phải.”

Minh Nguyệt mỉm cười, xoay người, hướng về những người khác trên thuyền tạ lỗi: “Để mọi người đợi lâu rồi!”

Mọi người liên tục đáp lại: “Không sao, không sao!”

Mặc dù mọi người không biết lai lịch của Minh Nguyệt nhưng thấy Tề Sơn lấy lòng nàng như vậy, tự nhiên mọi người cũng thấy. Trong lòng họ, thân phận của Tề Sơn đã tôn quý vô cùng, Minh Nguyệt tiểu thư có thể khiến gã hạ mình thì tất nhiên họ cũng không chọc nổi.

Lúc này Đại trưởng lão cười nói: "Mọi người vào bàn thôi, đừng để nguội chớ!”

Bên trong phi thuyền khá rộng, yến hội đã sớm chuẩn bị xong. Mọi người nghe vậy ào ào vào vị trí. Tề Sơn là khách quý đại biểu Quang Minh Võ Hội, tự nhiên không thể chậm trễ, mà thân phận đại trưởng lão tại thành Tiên Nữ cũng chẳng thấp, hắn tới đón, hợp với lễ nghĩa, không ai bất mãn. Với lại mấy bữa nay, mọi người nghe nói Tề Sơn thường vào cung thương nghị với Chủ Thượng. Gần đây trong thành cũng lưu truyền nhiều lời bàn tán, căn bản là không thể phân biệt thật giả.

Tỉ như Trâu Ninh, phụ tá đắc lực của Chủ Thượng đồn ra là bà sẽ gả An Đức Lệ Na cho Tề Sơn, làm cho người ta cảm thấy khó hiểu, nhưng không có lửa làm sao có khói! Nhưng cách nói Chủ Thượng không thích Quang Minh Võ Hội cũng được nhiều người tin.

Tề Sơn làm sứ đi Tiên Nữ Tọa không ai bất ngờ. Màn xung đột giữa Quang Minh Võ Hội và Sư Tử Tọa đã mở ra, vài binh đoàn lớn của Sư Tử Tọa đã xuất phát, thế cuộc rất căng thẳng.

Một khi hai vị bá chủ xung đột, chiến cuộc sẽ lan rộng cả Thiên Lộ. Trong chiến tranh như vậy, không nơi nào tránh được. Lúc này Quang Minh Võ Hội muốn lôi kéo minh hữu qua ngoại giao cũng là việc rất bình thường. Không chỉ Tiên Nữ Tọa mà các chòm sao khác cũng có sứ đến. Quang Minh Võ Hội khác với Sư Tử Tọa mới hồi sinh, các thủ đoạn của họ nhiều lắm!

Mà đối với Tiên Nữ Tọa mạnh mẽ, bắt buộc phải chọn một bên để gia nhập. Hiện giờ Quang Minh Võ Hội là thế lực mạnh nhất, nhiều năm hùng bá Thiên Lộ, đương nhiên sẽ được đánh giá cao hơn Sư Tử Tọa. Đương nhiên cũng có người phản đối cho rằng cuộc chiến tranh này còn chưa bắt đầu, bây giờ chọn trận doanh là việc ngu ngốc.

Chủ Thượng vẫn không có tỏ thái độ, đây cũng là nguyên nhân làm cho người ta càng đồn đãi nhiều hơn.

Tề Sơn bưng chén rượu lên, cất cao giọng nói: "Lần này tới Tiên Nữ Tọa, mọi người cùng được lợi. Chòm sao Tiên Nữ là một trong những chòm quan trọng nhất trong 19 châu Bắc Thiên, ta vẫn cho rằng, lấy địa vị và thực lực Tiên Nữ Tọa, hắn có thế phát triển mạnh mẽ ở Bắc Thiên thậm chí cả ở Thiên Lộ. Quang Minh Võ Hội chúng ta vẫn cố xây dựng mối quan hệ hòa bình cùng phát triển, trên mặt này chúng ta và Tiên Nữ Tọa có cùng quan điểm. A Tư Đại bệ hạ có điều băn khoăn ta có thể hiểu. Thời gian còn nhiều, tin rằng mọi người còn nhiều cơ hội hợp tác. Nay được chư vị khoản đãi, ta xin mược vinh dự của đại trưởng lão kính chư vị một ly!”

Những người tính bu theo Quang Minh Võ Hội nhìn nhau, chẳng lẽ Chủ Thượng thay đổi chủ ý? Phái trung lập thì vui mừng.

Thu hết vẻ mặt mọi người vào mắt, Tề Sơn mặt không đổi: “Tại hạ xin cạn trước!”

Hắn bưng ly rượu nốc một hơi; những người khác cũng nhao nhao đứng lên một hơi cạn chén, dù sao thân phận của Tề Sơn cuãng không thể thờ ơ!

Minh Nguyệt nhấp nhẹ, ánh mắt nàng lộ ra vài phần suy tư.

Đợi mọi người ngồi xuống lần nữa đại trưởng lão mới giải thích: “Xin Tề tiên sinh chớ trách, Chủ Thượng cứ băn khoăn là phải. Tiểu nha đầu An Đức Lệ Na kia không biết nghe tin đồn từ đâu là sẽ gả nàng cho Trâu tiên sinh, lại làm gây ra hiểu lầm thêm khiến Tề tiên sinh chê cười rồi!”

Tề Sơn cười ha ha: " An Đức Lệ Na hồn nhiên ngây thơ mà, không sao đâu, chỉ cần Tháp Đốn tướng quân không có hiểu lầm gì là được rồi.”

Mọi người cũng đã rõ, lý do Chủ Thượng cự tuyệt Quang Minh Võ Hội chắc phần lớn do tướng quân Tháp Đốn. Nghĩ lại cũng đúng, tướng quân ở Tiên Nữ Tọa dù không có quyền thế hiển hách như đại trưởng lão, nhưng cũng là một nhân vật tay nắm thực quyền, làm sao chịu để ái nữ bị ủy khuất.

Đại trưởng lão lúc này cũng cười: “Ngày tốt cảnh đẹp như thế, nói chi đến mấy việc ấy là giết phong cảnh, chỉ nói gió trăng! Chúng ta chỉ bàn chuyện gió trăng!”

Mọi người lại ào ào đứng dậy mời rượu Tề Sơn. Ai mời hắn cũng uống, uống cạn đáy.

Minh Nguyệt ngồi đầu bàn, lẳng lặng chăm chú nhìn Tề Sơn, mặ hắn không có nửa điểm cảm giác thất bại mà mắt thì đôi lúc lóe lên như thợ săn dò mồi.

Yến hội phi thường náo nhiệt.

Đột nhiên, một tên thị vệ hốt hoảng xông vào.

Mọi người không hẹn mà đồng loạt ngưng lại, yến tiệc vừa rồi phi thường náo nhiệt giờ chợt tịch mịch hẳn đi.

“Chuyện gì?” Đại trưởng lão trầm giọng hỏi.

Thị vệ nhìn thoáng qua chung quanh, lộ ra vẻ do dự.

Đại trưởng lão nhíu mày: "Nói!"

Thị vệ đành phải kiên trì nói: "Có người xông vào cung!"

Khách khứa xôn xao.

Đại trưởng lão giận tím mặt: "Thật to gan! Chán sống! Vậy mà dám cả gan xông vào cung! Ba Phu! Người của ngươi đều là phế vật hả?"

Ba Phu vội vàng chạy tới: "Đại trưởng lão, tất cả thị vệ đều đang gác, để thuộc hạ chạy sang.”

Lúc này trong đám người có âm thanh lạnh lùng nói: "Ba Phu tướng quân, ngài không phải có Tiên Nữ Kính à? Sao không mở ra nhìn xem, là người phương nào gây nên! Có người vừa thấy Chủ Thượng nhìn thấu âm mưu của hắn, ý đồ đục nước béo cò, muốn gây bất lợi cho Tiên Nữ Tọa ta!”

Trâu Ninh bên cạnh Tề Sơn giận tím mặt: "Người nào dám phát ngôn bừa bãi như vậy?”

Đối phương bình thản tự nhiên đi ra: “Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa! Đại trưởng lão, hôm nay ở đây có nhiều người, sao không để mọi người tận mắt nhìn coi kẻ nào có là gan lớn mà xông vào cung Tiên Nữ thế?”

Là tứ trưởng lão bước ra, hắn là người công chính, không sợ cường quyền, danh vọng khá lớn.

“Không sai! Tứ trưởng lão nói đúng!”

Rất nhiều người trợn mắt nhìn Tề Sơn.

Trâu Ninh giận dữ, nhưng Tề Sơn ngăn hắn lại, trầm giọng nói: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, Đại trưởng lão, xin cho tại một lời

giải.”

Đại trưởng lão thấy thế, cắn răng một cái: "Ba Phu, mở Tiên Nữ Kính của ngươi ra!"

Ba Phu nghe vậy, cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra một cái kính nhỏ. Tiên Nữ Kính là bí bảo cấp Bạch Ngân của Tiên Nữ Tọa, có thể câu thông với Tiên Nữ Hoàn trong nội cung, xem xét được gần hết các nơi trong cung.

Kính nhỏ phát ra một đạo quang mang, hiện lên một trận chém giết.

Thị vệ đánh nhau với những người đột nhập cực kỳ kịch liệt, trên mặt đất đầy thi thể của hai bên.

"Trời ạ! Đó là Nặc Lặc! Nặc Lặc của binh đoàn Cao Nguyên!"

“Tháp Đốn điên rồi sao?"

…

Mọi người đều bị tràng cảnh chấn trụ, mặt lộ vẻ không thể tưởng. Họ tuyệt đối không ngờ địch nhân xông vào cung lại là người của tướng quân.

Đại trưởng lão biến sắc hô: “Không tốt! Tháp Đốn muốn làm phản! Tất cả mọi cùng cùng vào cung giúp Chủ Thượng.”

Lúc này, không có ai để ý tới Tề Sơn, cùng phóng lên không trung, chớp mắt, du thuyền huyên náo như vậy giờ chỉ còn ba người Tề Sơn.

Tề Sơn chậm rãi rót một chén rượu, chầm chầm uống.

Minh Nguyệt vỗ tay tán thưởng: "Tề huynh lật tay làm mây, trở tay làm mưa, bội phục!"

Khóe miệng Tề Sơn mở ra cười, nâng chén rượu hướng Minh Nguyệt nói: “Minh muội, mời!”

Dứt lời, uống một hơi cạn sạch.

Hắn rướn người đứng dậy: “Ở đây không còn việc gì, ta muốn đi, Minh muội có đi cùng không?”

Không ngờ Minh Nguyệt lại lắc đầu: “Đợi muội thưởng thức hết 24 cảnh trời của hồ Tiên Nữ đã rồi mới đi cũng được.”

Mặt Tề Sơn hiện vẻ tiếc nuối: “Đành vậy lúc đó rời đi, muội có kiếm trong tay, chỗ nào cũng có thể đến mà! Ngu huynh có vài việc vặt phải đi trước một bước rồi!”

Tuy ngữ khí hắn có tiếc nuối, nhưng sắc mặt cũng không chút nào do dự, sau khi cáo từ liền cùng Trâu Ninh bay đi. Trong mắt Minh Nguyệt lóe lên chút tán thưởng. Quả là giỏi.

***

Cung Tiên Nữ, nơi ở của vị đứng đầu chòm sao cũng không tính là phô trương, nhưng Tiên Nữ Tọa không có trãi qua chiến tranh, trãi qua các đời dần dần xây thêm từng chút, hôm nay quy mô cũng khá kinh người tạo nên một quần kiến trúc cung điện.

Trong bóng tối bên ngoài cung điện, An Đức Lệ Na kinh hoàng nhìn đám người đang gào thét đánh đến, mà người cầm đầu đúng là đại trưởng lão.

Bây giờ mới có 9h20’, làm sao có thể…. Thời gian ngắn như vậy… trừ phi đối phương đã chuẩn bị trước.

"A Tư Đại chết rồi!"

Giọng Đường Thiên vẫn lạnh băng, nhưng lại khiến cho An Đức Lệ Na như tìm được cọng rơm cứu mạng, mặt nàng đã trắng bạch: “Chúng ta trúng kế rồi… làm sao bây giờ?”

"Đoạt Thánh Bảo." Đường Thiên lạnh lùng nói ba chữ rồi xốc An Đức Lệ Na, phóng về phía cung điện trầm lắng y hệt mũi tên.

[1] Cảnh đẹp như cảnh trời.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Nữ Hầu

An Đức Lệ Na sắc mặt tái nhợt, thất hồn lạc phách, đây rõ ràng là một cái bẫy. Tề Sơn đã sớm bày ra cái bẫy này chờ bọn họ, vị kiếm khách kia đã biết trước, nhưng hắn vẫn không mảy may nhắc nhở nàng.

Tuy biết rõ rằng hắn không có bất cứ nghĩa vụ gì với nàng, nhưng sao đáy lòng nàng vẫn có chút lạnh, có lẽ chính mình còn quá ngây thơ.

Mặt nàng vẫn tái nhợt, nhưng vẻ quật cường trong đôi mắt kia đang từng chút sáng lên.

Từ hôm nay trở đi, ta … An Đức Lệ Na sẽ không còn là một cô bé nữa.

Nàng khẽ nhếch môi, suy nghĩ về một ít chuyện vừa xảy ra. Nếu như đây là cái bẫy của Tề Sơn, thì tội trạng khẳng định sẽ rơi trên đầu phụ thân. Nàng chợt nhớ tới câu nói vừa rồi của vị kiếm khách thần bí:

“A Tư Đại chết rồi.”

Không sai, Chủ Thượng chắc chắn đã bị chúng hạ độc thủ, nếu như đây là cái bẫy, Tề Sơn chắc chắn sẽ đem nguyên nhân chết của Chủ Thượng đổ lên đầu của phụ thân. Nàng đã không còn tâm trí cầu may, sự thực tàn khóc này vượt quá sự tưởng tượng của nàng. Bây giờ nàng mới phát hiện, trước đây nàng cho rằng mình tinh thông mưu kế, thực sự quá buồn cười mà.

Phụ thân nàng cùng binh đoàn Cao Nguyên sẽ khoác lên mình tội danh kẻ phản bội.

Nàng bắt đầu suy nghĩ, tại sao Đường Thiên lại không nhắc nhở nàng. Hay là hắn cũng muốn phụ thân nàng trở thành phản quân? Hắn đại diện cho thế lực nào? Vô luận tâm cơ hay trí tuệ của hắn đều đáng sợ.

“Ngươi là người của ai?” An Đức Lệ Na lạnh lùng hỏi.

Đường Thiên không có ý định trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn vào nàng, tâm lẳng lặng không hề rung động. Việc này nằm trong một phần kế hoạch của hắn, nếu chừa cho bọn người An Đức Lệ Na nhiều đường lui, thì việc gì nàng phải hợp tác với hắn?

Chỉ khi nàng bị dồn vào đường cùng, mới có thể làm cho nàng tỉnh táo.

“Ta phải trả cái gì?” An Đức Lệ Na lạnh lùng hỏi.

Con mắt Đường Thiên ánh lên tia tán thưởng, tận mắt chứng kiến một thiếu nữ lột xác, cuối cùng cũng không tìm sai người. Bất quá, trình độ cỡ này vẫn còn xa chưa đủ.

Mũi tế thứ kiếm kề sát yếu hầu An Đức Lệ Na, đỡ cái cằm trơn bóng của nàng lên.

“Ngươi còn có những gì?”

Câu trả lời lạnh lùng mang theo chút trào phùng như mũi tên bắn nát tim của An Đức Lệ Na.

Sắc mặt nàng trong nháy mắt trắng bệch, nàng cảm thấy chính mình như bị lột trần, tất cả kiêu ngạo cùng tự tôn hoàn toàn không còn chút gì, nỗi tuyệt vọng suýt tí nữa nhấn chìm nàng. Nhưng rốt cuộc nàng vẫn không sụp đổ, nàng biết dù nàng hay là phụ thân nàng bây giờ đều đã đến sát vách vực sâu. Hơi chút bất cẩn sẽ té ngã, thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục.

Nàng cố ổn định tâm tình: “Ngươi hao phí khí lực nhiều như vậy, chỉ muốn kết quả thế này?”

“Ta thiếu một nữ hầu.”

An Đức Lệ Na dù nghĩ nát óc cũng không thể nào nghĩ ra được kết quả lại như thế, câu nói ấy làm nàng hoàn toàn ngớ ngẩn.

Người thừa kế thứ 3 của chòm sao Tiên Nữ làm nữ hầu cho mình, a ha, ý nghĩ này thật không tệ. Đường Thiên thầm nói một câu, chuyện này chỉ là ý nghĩ nhất thời trong lúc cao hứng của hắn, nhưng suy nghĩ kĩ càng lại, thì cũng cảm thấy rất hợp lý. Đầu óc hắn nhanh chóng phân tích. Thân phận người thừa kế của An Đức Lệ Na nếu sử dụng đúng chổ hắn là có thể phát huy ra tác dụng không tệ. Còn phần binh đoàn của Tháp Đốn hắn cũng đã tìm ra biện pháp, chòm sao Liệp Hộ có lượng lớn các giải đất dọc biên giới dư sức nuôi sống một chi binh đoàn.

Hơn nữa ở nơi đó để lại hậu chiêu như thế vô cùng thích hợp.

Liệp Hộ Tạo là một trong 10 điện Xích Đạo, 10 điện Xích Đạo ngoại trừ vài chòm sao vô cùng hẻo lánh phần lớn hoàn toàn không có khả năng trong cuộc chiến Thiên Lộ chỉ lo cho thân mình. dù cho 12 cung Hoàng Đạo có cường đại nhưng thời gian tiến vào cũng rất lâu, vì thế chòm sao Xích Đạo rất có khả năng sẽ là chủ lực trong chiến tranh.

Khi đó hậu chiêu này nói không chừng cón có thể phát huy tác dụng bất ngờ.

“Xoay người lại!” Đường Thiên lạnh lùng ra lệnh.

An Đức Lệ Na ngơ ngác xoay người, đầu óc nàng trống rỗng. Bây giờ nàng chỉ lẻ loi một mình, sự việc phát sinh trong những ngày này đã làm cho nàng kinh hoảng. Đường Thiên vừa mạnh mẽ lại cơ trí làm cho nàng có cảm giác an toàn. Nhưng nàng biết rõ người thần bí này tuyệt đối không phải người tốt.

Soạt!

Y phục của nàng lần thứ 2 bị chém làm đôi, thân thể nàng lần nữa phơi bày trước mặt hắn.

Mũi kiếm lạnh lẽo lưu lại ấn ký thập tự màu đen ở giữa mông bên phải và eo của nàng.

Nàng sợ hãi thiếu điều muốn hét to một tiếng, vô ý đưa tay xuống sờ, nhưng mông vẫn trơn lán như trước, không hề có tí dấu vết.

“Mặc vào!” Đường Thiên ném cho nàng một bộ y phục.

Đầu óc nàng vô cùng hỗn loạn, vừa nghĩ tới ấn ký kia thì trong lòng nàng có cảm giác bị sỉ nhục. Trong nhà nàng như hòn ngọc quý được nâng niu, che chở mà ở trong Tiên Nữ cung nàng lại là người thừa kế thứ 3 địa vị cực kì cao quí.

Tên khốn kiếp này vậy mà lại đóng ấn ký lên cơ thể mình…

Tinh thần nàng suy sụp, nước mắt phút chốc rơi lã chả.

Đường Thiên không thèm để ý tới suy nghĩ của An Đức Lệ Na, suy nghĩ về nữ bộc gợi cho Đường Thiên nhớ lại không ít chuyện. Rất nhiều thế gia, nữ hầu bên người thiếu gia thân đảm nhiệm nhiều chức vụ, các nàng tài hoa xuất chúng hơn người, có thể trợ giúp thiếu gia giải quyết các loại sự việc.

Mình cần có một nữ bộc như vậy a!

Thơi gian hắn ngủ say rất dài, tỉnh táo thì rất ngắn, hơn nữa hắn cũng không muốn ảnh hưởng tới một ‘chính mình’ khác. Vì vậy việc hắn có thể làm thực sự có hạn. Nhưng nếu có một nữ hầu thì khác, hắn chỉ cần chuẩn bị kế hoạch thật chu đáo, đến khi hắn ngủ say thì hoàn toàn giao cho nữ bộc phụ trách. Như vậy hắn có thể yên tâm rằng kế hoạch không bị gián đoạn khi hắn ngủ say.

Tuy rằng An Đức Lệ Na bây giờ còn hơi non nớt, nhưng Đường Thiên cảm thấy nàng có thể đào tạo được.

Về độ trung thành thì không cần phải lo, dấu ấn khi này cũng không phải đồ trang trí. Còn suy nghĩ của An Đức Lệ Na hắn không thèm để ý, cũng không cần thiết phải để ý.

Nhận được một nữ hầu làm Đường Thiên vô cùng thỏa mãn với thu hoạch này.

Bất quá hiện tại chưa phải là cơ hội tốt nhất để ra tay cướp thánh bảo Tiên Nữ Hoàn. Lực lượng bao phủ Tiên Nữ cung còn chua tiêu tán, chứng minh Tiên Nữ Hoàn còn ở đó, và hiện tại bọn họ cùng Nặc Lặc đang dây dưa. Chỉ cần ra tay trước bọn họ, khả năng đắc thủ là rất cao.

Nếu nói thân phận người thừa kế thứ 3 của An Đức Lệ Na là một chìa khóa quan trọng, thì binh đoàn Cao Nguyên của Tháp Đốn là chìa khóa quan trọng thứ 2, mà thánh bảo Tiên Nữ Hoàn là chìa khóa quan trọng thứ 3.

Chìa khóa thứ 3 so với hai cái trước càng thêm quan trọng.

Mà khi 3 chìa khóa này hợp lại với nhau, đủ để thay đổi người đứng đầu của chòm sao Tiên Nữ. Đừng nói binh đoàn Tháp Đốn bị hãm hại thành kẻ phản bội, cho dù họ thực sự là kẻ phản bội như vậy cũng đủ cho họ làm chủ Tiên Nữ cung.

“Vào cung.” Đường Thiên không hề cùng thương lượng An Đức Lệ Na mà trực tiếp ra lệnh.

AN ĐỨC LỆ NA chảy nước mắt, nhưng tâm tình nàng không quá khó chịu, nàng vẫn giữ im lặng, chạy về một ngóc nhỏ ngoài Tiên Nữ Cung. Cung Tiên Nữ được xây dựng thêm qua các triều đại, các kiến trúc trước chưa được phá bỏ nên có không ít góc khuất.

Nhưng lực lượng Tiên Nữ Hoàn bao phủ toàn bộ cung điện thì không có bất kỳ góc chết nào.

Có điều An Đức Lệ Na là người kế thừa được vòng Tiên Nữ thừa nhận, lực lượng của nó sẽ không bài xích nàng. Những thông đạo bí ẩn được các nàng bí mật dùng ra ngoài chơi. Hơn nữa mỗi người biết mỗi thông đạo khác nhau, trừ phi là bạn bè tốt bằng không mọi người tuyệt đối không chia sẻ.

Còn người trong cung, đối với chuyện này cũng một mắt nhắm một mắt mở. Những tiểu cô nương này thường có địa vị cao quí, quản các nàng quá nhiều sẽ đắc tội các nàng, nói không chừng một ngày nào đó còn bị đè xuống.

An Đức Lệ Na quá quen thuộc chổ này, rất nhanh đi tới một cái ngõ nữa phong bế. Nàng mò mẫm trên tường chốc lát, kẹt kẹt kẹt, một cửa nhỏ mở ra trước mặt hai người.

An Đức Lệ Na hiện vẻ do dự, nàng không bị lực lượng Tiên Nữ Hoàn bài xích, nhưng người thần bí này thì bị bài xích.

Trừ phi …

Đường Thiên không hề do dự, chụp lấy An Đức Lệ Na quăng lên lưng mình, đem hai chân nàng quấn ngang eo. Hắc viêm trên thân hắn biến mất, hắc diễm trên mặt cũng không còn, chỉ còn có màng mỏng ánh sáng màu đen.

Lực lượng của Hư Không Ám Viêm sẽ khiến Tiên Nữ Hoàn phản ứng dữ dội, tại địa phương như cung Tiên Nữ, là địa phương tập trung lực lượng cao nhất trên chòm Tiên Nữ, mọi lực lượng khác đều bị bài xích và áp chế. Đường Thiên không sợ chuyện bị áp chế nhưng nếu tạo ra động tĩnh quá lớn sẽ đem địch nhân dẫn lại đây.

Đường Thiên cong lưng, cõng An Đức Lệ Na từ cửa nhỏ lẻn vào.

An Đức Lệ Na im lặng, chỉ vươn cánh tay ra chỉ phương hướng.

Rất nhanh, An Đức Lệ Na lộ ra vẻ giật mình, lần đầu tiên nàng nhìn thấy tốc độ chân chính của Đường Thiên.

Nhanh! Quá mức nhanh!

Cảnh sắc xung quanh lướt qua nàng với tốc độ mà mắt thường khó thấy được, nàng cố gắng tập trung để không có chỉ sai phương hướng. Mà làm cho nàng sợ hơn nữa là hắn dường như có khả năng đoán trước nguy hiểm, nhiều lần tránh được các mối nguy hiểm và thị vệ tuần tra.

Bọn thị vệ đi rất vội vã, có thể thấy được cuộc chiến với Nặc Lặc vẫn chưa kết thúc.

Với sự chỉ dẫn của An Đức Lệ Na hai người rất nhanh tới được nơi ở của A Tư Đại.

Ngoài dự đoán của mọi người là nơi trọng yếu như vậy lại không có người canh giữ.

Trong lúc An Đức Lệ Na cảm thấy ngoài ý muốn, Đường Thiên lại không chút chần chừ, trực tiếp xông thẳng vào tẩm cung.

Vừa tiền vào tẩm cung của Chủ Thượng, mùi máu nồng nặc liền xộc vào mũi hai người. An Đức Lệ Na che miệng, mặt kinh hãi, nước mắt không thể khống chế mà chảy xuống. Dưới đất đầy máu tươi, thi thể tứ tung vô cùng thê thảm.

An Đức Lệ Na thoáng thấy A Tư Đại với Lan Đế, Lan Đế là người kế thừa vị trí thứ nhất, nàng rất được A Tư Đại sủng ái, ngày thường đều đi theo bên cạnh Chủ Thượng. Tính tình nàng và Chủ Thượng khá giống nhau, ôn hòa lương thiện, tình cảm giữa nàng và An Đức Lệ Na rất tốt.

Thị nữ của Chủ Thượng không ai trốn thoát.

Ánh mắt Đường Thiên không hề nhìn qua thi thể trên mặt đất, vừa tiến vào mắt hắn liền nhìn vào Tiên Nữ Hoàn bên cạnh vương tọa[1].

Tiên Nữ Hoàn bị bao phủ một tầng tử vụ nhàn nhạt, sương mù la lan (roland)!

Đường Thiên không thể không bội phục Tề Sơn, có thể dùng phương pháp xảo diệu như thế khống chế thánh bảo. Sương mù La Lan là máu tươi của Bách Biến Mao Trùng, nó có thể biến đổi mô phỏng ngụy trang khác nhau. Tề Sơn cao minh ở chổ hắn dùng sương mù la lan mô phỏng không phải dung mạo của A Tư Đại mà là khí tức của bà.

Sương mù la lan thành công mô phòng khí tức A Tư Đại để qua mặt Tiên Nữ Hoàn.

Thủ đoạn thế này thật không thể tưởng tượng được, dù cho là Đường Thiên cũng âm thầm bội phục trong lòng. Có thể nhìn ra, thủ hạ của Tề Sơn nhất định có chuyên gia huyết mạch lợi hại.

Thân hình Đường Thiên chợt lóe, đi tới trước Tiên Nữ hoàn.

“Cầm lấy nó.”

Hắn nắm cổ tay An Đức Lệ Na, đưa về phía Tiên Nữ hoàn trong tử vụ.

An Đức Lệ Na theo bản năng nắm chặt Tiên Nữ hoàn.

[1] Chỗ ngồi của vua, ở đây là người đứng đầu chòm sao.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Nổ Lớn

An Đức Lệ Na vừa đưa tay bắt lấy vòng Tiên Nữ thì nó sáng rực, như vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ say. Cả Tiên Nữ Hoàn lấp lánh vàng giống như màu vàng của mây tre tinh tế đan lại, 13 phiến lá ôm chặt quang vòng.

"Đừng buông!"

Giọng nói lạnh như băng vang lên giúp An Đức Lệ Na nhanh chóng tỉnh táo lại, nàng cắn răng nắm chặt lấy Tiên Nữ hoàn, không dám lỏng tay chút nào. Trong nội tâm nàng đang cực kỳ sợ hãi, trời ạ, không ngờ có ngày chính mình lại đến cướp Thánh Bảo!

Lần đầu tiên nàng chạm vào Tiên Nữ Hoàn chính là lúc tuyển chọn làm người thừa kế. Điều kiện quan trọng nhất để trở thành người thừa kế không phải là thiên phú xuất sắc mà là không bị vòng Tiên Nữ bài xích. Lần đó nàng chỉ thoáng chạm vào Tiên Nữ hoàn một cái, từ đó về sau nàng chưa đụng vào lần nào nữa.

Mà sau khi được chọn làm người thừa kế, trải qua quá trình minh tranh ám đấu giữa những người thừa kế, Tiên Nữ Hoàn đã trở thành mơ ước lớn nhất của các nàng. Tuy nàng đã vô số lần mơ thấy chính mình chiếm được nó, nhưng mà lúc này khi chuyện này thành sự thật thì nàng lại có chút sợ hãi. Trong lòng nàng thì Tiên Nữ hoàn thần thánh không thể xâm phạm vậy mà mình lại đến cướp nó.

Khoảng thời gian vừa trải qua giúp An Đức Lệ Na thành thục hơn rất nhiều. Tuy trong lòng còn chút sợ hãi nhưng nàng biết đến lúc này thì muốn quay lại cũng không có khả năng nữa. Nàng chỉ biết thu hết dũng

khí, không chỉ dùng sức nắm chặt lấy Tiên Nữ hoàn mà đưa cả tay kia giữ chặt nó.

Vầng sáng kim sắc phát ra từ Tiên Nữ hoàn trong tay An Đức Lệ Na tỏa sáng chói mắt chiếu rọi toàn cung Tiên nữ.

Đường Thiên thả An Đức Lệ Na xuống, hít thật sâu, thời điểm nguy hiểm nhất đã đến.

Động tĩnh lớn như vậy cho cả Tiên Nữ tọa biết bọn hắn đến đoạt Thánh Bảo. Hắn quay sang nhìn An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na cảm nhận được sự bi thương của Tiên Nữ Hoàn, nó đã không cảm nhận được khí tức của A Tư Đại. Không biết tại sao từ đáy lòng nàng như bị kích thích, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

Đường Thiên âm thầm lắc đầu, hắn rất không hài lòng với nữ bộc này của mình, lòng nàng vẫn còn thiện lương.

Trong mắt hắn thiện lương là thứ mềm yếu, là sơ hở, sẽ bị kẻ địch lợi dụng khi tranh đấu. Nhưng nghĩ đến ‘mình’ khác Đường Thiên có chút bất đắc dĩ, quyết định không để ý vấn đề này nữa. Bởi lẽ chờ đợi hắn là một hồi đại chiến.

Hắn dám khẳng định, tất cả mọi người trong cung Tiên Nữ đang lao tới đây như thủy triều. Cả thành Tiên nữ cũng có vô số người đang lao tới. Tuy hắn có thể giữ vững ít nhất 10 phút nhưng Thánh Bảo nhận chủ cũng không nhanh như vậy.

Đường Thiên hành động nhanh nhẹn, hắn đóng toàn bộ cửa sổ lại, cửa sổ trong tẩm cung của A Tư Đại đều được đặc chế, nó có ý nghĩa như phòng tuyến cuối cùng của cung Tiên Nữ, một khi đóng lại có thể chống lại công kích ở cường độ cao, hơn nữa nó không thể bị mở ra từ bên ngoài.

Ba ba ba!

Hắn giống như một làn khói, lướt qua cửa sổ trước, tế thứ kiếm mau lẹ vung lên gạt khẽ, trong nháy mắt tất cả cửa sổ đều khóa lại

Tẩm cung ầm ầm đóng lại.

Cửa lớn cực nặng, Đường Thiên thử dùng sức đẩy nó vẫn không hề nhúc nhích.May mà ở đây có cơ quan, hắn tìm kiếm một hồi đã đóng cửa lại được.

Trong nháy mắt tẩm cung đã biến thành một tòa thành lũy chắc chắn.

Chỉ cần giữ vững 10 phút thôi.

Đường Thiên nhìn An Đức Lệ Na được kim quang bao phủ, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể kết thúc. Hắn bắt đầu tìm kiếm trong tẩm cung, thông thường tẩm cung là thành lũy cuối cùng của chủ nhân tinh tọa, bởi vậy đa số tinh chủ đều xây dựng nó cực kỳ kiên cố nên phải còn cơ quan khác.

Cơ quan chỉ người có tiền mới có thể dùng, nói rõ hơn là chỉ cần ngươi có tiền là có thể mua được hàng tốt. Tiên Nữ Tọa buôn bán phồn vinh như vậy thì A Tư Đại sao lại thiếu tiền chứ.

Bởi cơ quan thuật xuống dốc nên những cơ quan này thường mượn lực lượng khác ví dụ như bí bảo. Rất nhanh sau đó Đường Thiên đã tìm được những cơ quan này, tẩm cung bố trí thường không khác nhau nhiều lắm cũng là bí bảo.

6 món bí bảo cấp Bạch Ngân, bố trí đan xen trong phạm vi 200m tẩm cung. Bên trong có 5 kiện bí bảo sáng lên : một thanh kiếm, một cái nhẫn, một bức tranh, một cây dù và một cái rương gỗ. 5 món bí bảo cấp Bạch Ngân, có một món dùng để khống chế, món nào đây?

Trong lúc Đường Thiên đang tự hỏi thì rầm, cửa lớn vang lên tiếng nổ.

“Mở cửa lớn ra!”

“Để ta!”

Giọng Ba Phu, một tiếng ầm vang lên còn to hơn lúc trước, cửa lớn rung lên, trần nhà rơi xuống vô số tro bụi nhưng cửa lớn vẫn như cũ, không hề có dấu hiệu nào sẽ mở ra.

“Mọi người mau dùng bí bảo, ta không tin không đánh vỡ được nó!”

Nếu An Đức Lệ Na ở đây có thể nghe được đây là giọng Đại trưởng lão. Đại trưởng lão hòa ái dễ gần mọi ngày đã trở nên gấp gáp vô cùng. Những người khác ào ào lấy ra bí bảo, chỉ thấy vô số quang mang bắn về tẩm cung như mưa

Rầm~ rầm ~rầm~!

Đất rung núi chuyển, toàn bộ đồ thủy tinh trong tẩm cung đều bị chấn vỡ, giá nến rơi từ trên bàn xuống.

Đường Thiên không hề sốt ruột, tẩm cung của tinh chủ tuyệt đối là một cái mai rùa. Chẳng qua hắn vẫn cảm nhận được trong số những người này có vài nhân vật lợi hại. Suy nghĩ một chút Đường Thiên hiểu ra trong thời khắc mấu chốt thì những người này không dám giấu nghề.

Đường Thiên lại liếc nhìn An Đức Lệ Na, kim quang dày đặc giống như hô hấp, lúc mờ lúc tỏ, Đường Thiên vốn bình tĩnh cũng không khỏi lộ vẻ vui mừng.

An Đức Lệ Na đang được vòng Tiên Nữ công nhận.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Rầm~ rầm~ rầm~!

Tẩm cung rốt cục xuất hiện vết rạn, ầm, chiếc dù và chiếc nhẫn vỡ tan. Đường Thiên vẫn thờ ơ. Ánh mắt của hắn vẫn không rời An Đức Lệ Na, kim quang phát ra từ Tiên Nữ hoàn đã ổn định lại.

Tốc độ nhanh thế này đã vượt qua dự đoán của Đường Thiên.

Điều này cho thấy Tiên Nữ Hoàn hết sức thân cận với An Đức Lệ Na, trời sinh tương hợp bằng không tuyệt không có khả năng nhanh như vậy.

Tạch Tạch Tạch

Trong tiếng tường vỡ khiến người ta kinh sợ, An Đức Lệ Na mở mắt, đồng tử màu vàng, lạnh lùng, chói mắt. Toàn thân nàng tỏa ra kim quang, mái tóc vàng tung bay, vẻ mặt lạnh lẽo tựa nữ chiến thần.

Xì~ xì~ xì~, kim quang giống như ngọn lửa thiêu đốt ấn ký thập tự màu đen trên mông An Đức Lệ Na nhưng ấn ký thập tự màu đen vẫn không hề hấn gì.

Bên dưới mái tóc vàng tung tay, khuôn mặt hoàn mỹ, ánh mắt lạnh như kiếm nhìn Đường Thiên.

Kim quang dày đặc như hóa thực tụ tập trước người An Đức Lệ Na.

"Kẻ dưới phạm thượng, giết không tha."

Giọng nói lạnh lẽo không chút tình cảm của Đường Thiên vang lên, tế thứ kiếm của hắn đã giương lên tự lúc nào, mũi kiếm tỏa ra vài điểm hắc mang nồng đậm, đầy khí tức hủy duyệt.

Kim quang dày đặc bao phủ toàn thân An Đức Lệ Na chợt như đông lại.

Kim quang đang thiêu đốt gặp ấn ký thập tự màu đen lại rút đi như thủy triều, cặp mông xinh đẹp của An Đức Lệ Na hiện ra, trên đó là ấn ký thập tự màu đen rất rõ, tiếp theo thân thể hoàn mỹ của An Đức Lệ Na cũng hiện ra.

Nàng ngơ ngác nhìn Đường Thiên, hoàn toàn quên mất quần áo trên người mình đã bị đốt thành tro. Trên mặt nàng đầy chấn động. Vừa rồi là

Tiên Nữ Hoàn! Tiên Nữ hoàn đối mặt với sự đe dọa của hắn, vậy mà… vậy mà rút lui!

Trong lòng nàng địa vị của vòng Tiên Nữ cao không thể với tới, là bí bảo mạnh mẽ nhất thiên hạ. Sức mạnh của võ giả trước mặt nó nhỏ bé không đáng kể, sức mạnh của nó đủ để thay đổi hoàn toàn Tiên Nữ Tọa. Thế mà… nó.. lại rút lui!

Vốn ra nàng muốn nhân cơ hội này cho Đường Thiên một bài học, nàng căn bản không hận Đường Thiên chút nào, nếu không có Đường Thiên chỉ sợ nàng đã rơi vào tay Ba Phu, sống không bằng chết. Nhưng tên này cũng khiến người khác cực kì khó chịu, nếu có cơ hội cho hắn nếm đòn thì còn gì bằng. Lúc An Đức Lệ Na được Tiên Nữ Hoàn thừa nhận nàng cảm giác quyết định này của mình nhất định thành công. Nhưng...

Trong óc nàng mờ mịt, đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Sức mạnh khiến cho Tiên Nữ hoàn cũng phải run sợ là loại sức mạnh gì?

Kẻ dưới phạm thượng? Hắn vừa nói nàng hay là Tiên Nữ Hoàn?

Rầm~!

Cửa lớn vỡ vụn.

Đường Thiên xuất hiện cạnh An Đức Lệ Na mà không hề báo trước, ôm lấy An Đức Lệ Na đã bị dọa sợ.

Ngay sau đó hắn xuất hiện bên dưới bức tranh như quỷ mị, nơi đó chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một lối đi. Đường Thiên chẳng cần nhìn, vung tế thứ kiếm tạo một luồng kiếm quang màu đen bắn thẳng vào thanh kiếm đang phiêu du trên không.

Bên dưới địa đạo không có gì. Đường Thiên ôm An Đức Lệ Na nhảy xuống.

Rầm~ rầm~ rầm~!

Vụ nổ kinh thiên rực sáng trên đỉnh đầu 2 người, năng lượng chấn động khiến người ta không hít thở nổi. Đường Thiên kêu một tiếng đau đớn, hắn như bị trúng một trọng quyền, sóng khí trực tiếp đánh 2 người bắn xuống sông.

Ngay cả mặt sông cũng bị ép xuống gần như đến đáy thì sức mạnh có thể tưởng tượng được.

Lần đầu tiên Đường Thiên cảm thấy kinh ngạc, uy lực của vụ nổ vượt xa dự đoán của hắn!

Chẳng lẽ mình tính sót cái gì?

Hắn hơi ngạc nhiên, vừa rồi hắn đã kích nổ toàn bộ bí bảo trong tẩm cung, uy lực hiển nhiên không tầm thường nhưng tuyệt đối không có khả năng mạnh như vậy.

Tiên Nữ hoàn trên tay An Đức Lệ Na như đang than khóc.

Cung Tiên Nữ do nhiều đời tinh chủ Tiên Nữ tọa xây dựng thành, tẩm cung mỗi đời tinh chủ đều được bảo tồn nguyên vẹn. Mỗi tòa tẩm cung được bố trí hoàn hảo qua các thế hệ, ngoại trừ tinh chủ thì không ai biết được.

Lần này Đường Thiên đã kích nổ toàn cung Tiên nữ. Hơn 100 kiện bí bảo cấp Bạch Ngân cùng nổ tạo ra uy lực chỉ nghĩ là hiểu.

Quầng sáng chói mắt bao phủ cung Tiên Nữ, ở rất xa cũng có thể thấy được, ngay sau đó quầng sáng phồng lên như khí cầu, khuếch tán ra 4 phía không một tiếng động với tốc độ kinh người, tất cả đã hóa thành hư vô.

Vụ nổ sinh ra chấn động quét qua toàn thành Tiên nữ, thành Tiên nữ vốn chưa trải qua chiến hỏa bao giờ lúc này tường thành ầm ầm sập xuống, các quán rượu hoa mỹ cũng sụp đổ. Lấy cung Tiên nữ làm trung

tâm, khuôn viên 20 dặm chỉ còn một hố sâu màu đen. Toàn cung Tiên Nữ không có một ai trốn thoát.

Minh Nguyệt đang đi thuyền trên hồ chợt giật mình kinh hãi thấy quầng sáng từ cung Tiên Nữ phát nổ đã tiến đến bên hồ, một nửa hồ Tiên Nữ đã bốc hơi mất. Sóng xung kích với uy thế kinh người lao tới sát bên nàng, nàng theo bản năng vận dụng thân pháp, lùi về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước.

Nàng giống như va phải tường thép, yết hầu ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi. Dưới tình huống nguy hiểm, nàng thả lỏng cơ thể, thuận theo hướng xung kích, giống như lá khô bị sóng xung kích đẩy ra 20 dặm, dừng trên một sườn núi nhỏ.

Mặt nàng tái nhợt nhìn kỹ thành Tiên nữ phía xa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Tái Ngộ

Tâm tình Tề Sơn thật tốt, đại sự ở Tiên Nữ Tọa đã định. Tuy rằng hắn cũng muốn có Tiên Nữ Hoàn, nhưng so với Tiên Nữ Tọa thì đương nhiên nó không bằng. Không có Lan Đế cùng An Đức Lệ Na thì Khải Lâm sẽ danh chính ngôn thuận làm tân chủ. Khải Lâm, Đại trưởng lão, Ba Phu, đây là tổ hợp hoàn mỹ do hắn tạo, trong Tiên Nữ Tọa chưa có lực lượng nào bằng họ.

Nói thẳng thì chỉ cần không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ba người này hoàn toàn có thể nắm giữ cục diện chính trị ở Tiên Nữ Tọa hơn 10 năm.

Tổ ba người là thứ hắn dựa vào để khống chế Tiên Nữ Tọa. Ba Phu tham tài háo sắc, Đại trưởng lão mưu cầu danh lợi quyền thế, Khải Lâm đã là vật trong túi của hắn, trở thành một trong những nữ nhân của hắn. Ba người kia đều có nhược điểm, nhưng nếu hợp tác lại có thể hỗ tương lẫn nhau.

Sở dĩ hắn bỏ sức nhiều như thế chính là vì giá trị Tiên Nữ Tọa. Giá trị Tiên Nữ Tọa bị người đánh giá thấp, nhưng nó có thể giúp Tề Sơn trên nhiều mặt, tiền tài là một mặt trong ấy. Tiên Nữ Tọa giàu có phồn vinh sẽ thành túi tiền của hắn, bất cứ lúc nào tiền cũng là một trong những lực lượng mạnh nhất.

Hơn nữa, hắn vừa nhận được tin, Sư Tử Tọa và Quang Minh Võ Hội đã khai chiến!

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn vội vã rời đi, lòng hắn tràn đầy kích động, trận chiến này một khi bắt đầu, giá trị chiến lược của Tiên Nữ

Tọa cũng tăng vọt, địa vị của hắn ở võ hội cũng như thuyền lên theo nước.

“Không cần để lộ việc này.” Chợt hắn phân phó với đám người Trâu Ninh.

Tề Sơn đa mưu túc trí, tầm quan trọng của Tiên Nữ Tọa là không thể nghi ngờ, nhưng bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để lộ ra. Đại chiến vừa mới bắt đầu, trong võ hội rất nhiều trưởng lão hết sức khinh thị Sư Tử Tọa, họ không chuẩn bị đầy đủ cho trận chiến gian nan này. Nếu bây giờ đưa ra không chỉ không được cấp cao coi trọng mà còn dễ bị lộ tin tức.

Chỉ khi chiến cuộc lâm vào giằng co, quân cờ bí mật trên tay hắn lộ ra mới thể hiện tầm quan trọng.

Tề Sơn tin ngày ấy sẽ đến rất nhanh.

Quang Minh Võ Hội xưng bá ở Thiên Lộ quá lâu, cao tầng đa phần đều khinh địch. Trong mắt họ, Sư Tử Tọa vừa mới thành lập, căn cơ nông cạn, không có chiến tích nào. Trình độ phát triển ở Sư Tử Tọa còn rất thấp, không chịu nổi tổn phí trong chiến tranh lâu dài, mà Quang Minh Võ Hội của cải nhiều đứng đầu cả Thiên Lộ. Chỉ cần chiến cuộc lâm vào giằng co, Sư Tử Tọa sẽ bị hết gạo sạch đạn.

Đây là chuyện không ai phản bác được. Tề Sơn cũng vậy, nhưng hắn không tin sẽ dễ dàng thế. Bởi vì đối phương là Sư Tử Vương Lôi Ngang.

Sư Tử Vương Lôi Ngang là vị vua hoàn toàn xứng đáng là vị vua có tài trí mưu lược nhất trong thời đại này, bất kỳ ai có hơi hiểu biết về Lôi Ngang sẽ biết người đứng đầu chòm Sư Tử này đáng sợ tới mức nào.

Khá với chòm Bạch Dương đang xuống dốc, vị nam tử này tính tình cương liệt mạnh mẽ, lấy lực một người làm binh đoàn Sư Tử Vương chấn kinh. Tuy hắn nhận Sư Tử Tọa truyền thừa nhưng không đi Sư Tử Tọa liền mà lại bước chân trên con đường gian nan hơn. Hắn xuất lãnh

Sư Tử Vương Binh Đoàn dưới tình trạng không tiếp tế, ngang nhiên tiến vào chòm sao sao vô danh có năng lượng loạn lưu vô cùng nguy hiểm, cứng rắn tạo ra Sư Tử Tọa hôm nay.

Chiến tích như vậy, ngàn năm nay chưa ai làm được.

Khi ở hoàng cung Sư Tâm không phát triển được nữa hắn lại đi chinh chiến bên ngoài. Qua 14 năm, chinh chiến ở một tinh cầu, rồi lại một tinh cầu mới dần thành Sư Tử Tọa hôm nay. Sau 14 thành lập hoàng cung Sư Tâm, mới đón chủ nhân nó đến.

12 cung hoàng đạo, có vẫn lạc có hưng thịnh, nhưng không có nơi nào không phải dựa trên căn cơ do đời trước để lại, chỉ có Sư Tử Tọa là hoàn toàn vứt bỏ truyền thống, lấy ý nguyện Lôi Ngang một lần nữa trở thành chòm sao mới tinh.

Anh hùng như thế, được võ giả khắp thiên hạ ngưỡng mộ, vô số võ giả ở nơi hẻo lánh ùa tới đầu quân cho vị này.

Binh đoàn Sư Tử Vương không ngừng lớn mạnh, hôm nay trở thành 6 binh đoàn của Sư Tử Tọa. Mỗi binh đoàn có một vị đoàn trưởng đều là cấp Thánh Vực. Nổi tiếng nhất Sư Tử Tọa có học viện võ tướng, đào tạo võ tướng không ngừng cho họ.

Tuy Sư Tử Tọa mới thành lập, căn cơ còn kém, nhưng chính vì mới thành lập nên từ trên xuống dưới có được dã tâm bừng bừng, luôn muốn khuếch trương.

Quang Minh Võ Hội thì trái lại, xưng bá Thiên Lộ đã lâu, họ được gọi là đã trãi qua thực chiến, nhưng so với một đám chui ra từ núi thây biển lửa ở Sư Tử Tọa kia có chênh lệch rất lớn.

Chuyện đại sự như vậy, Tề Sơn cũng không có quyền phát ngôn, hắn chỉ còn cách câm miệng. Chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến, nghĩ đến Sư Tử Tọa, tâm Tề Sơn nặng trịch; cũng may Tiên Nữ Tọa đã rơi và tay mình, rốt cuộc cũng có được một lá bài tốt.

Còn có Minh Nguyệt, đây là niềm vui ngoài ý muốn. Hắn cũng không che giấu Minh Nguyệt, nàng là một người phụ nữ có dã tâm, cũng hơn xa những người đàn bà khác về mặt tâm cơ và ý nghĩ người thời nay, đủ tố chất làm một ‘thượng vị giả’. Hắn có thể thấy ánh mắt thưởng thức mình trong mắt nàng, hắn cũng không quấn quýt bên Minh Nguyệt.

Nữ nhân như Minh Nguyệt không phải tiểu cô nương dạng phong hoa tuyết nguyệt, si mê quấn quýt cũng chả khiến nàng kính trọng. Chỉ có nam nhân cường đại mới có thể chinh phục nàng.

Mãng phu như Diệp Lão Lục sao lọt nổi vào mắt nàng? Tề Sơn hơi đắc ý mỉm cười.

Đột nhiên, xa xa sau lưng sáng lên tia sáng chói mắt, quang mang thiêu đốt mắt chiếu ra một vùng trời, đất làm nó trở nên trắng xóa như tuyết, trắng tới nổi chẳng nhìn thấy cái gì hết. Nét mặt đáng tươi cười của Tề Sơn cứng lại.

Khi quang mang tan hết, mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, trên mặt đều hiện vẻ kinh hãi.

Đó là. . . thành Tiên Nữ!

Không tốt!

Sắc mặt Tề Sơn đột biến, lòng trầm xuống, tớn tiếng ra lệnh: “Quay đầu!”

Mọi người như vừa ra khỏi mộng, cuống quýt chuyển hướng toa xe, dùng tốc độ cao nhất bay về thành Tiên Nữ. Không bao lâu sau Tề Sơn hét to: “Cẩn thận!”

Khí lãng kinh khủng mau chóng biến lớn trong mắt mọi người. Ầm, ầm,… khí lãng như cơn lốc quét qua.

Rầm~!

Toa xe như bị rơi vào trong gió lốc, quay cuồng như lá khô. Mọi người trên xe như thấy trời đất lung lay, họ không dám ra ngoài, chỉ cố thôi thúc chân lực bám trên xe.

Hô!

Nửa phút sau toa xe mới ngừng lại được, nhưng bọn trong lúc không hay không biết mà đã bị đẩy đi vài dặm. Mọi người sợ hãi nhìn nhau, chỉ là sóng xung kích đã mạnh vậy, thế vụ nổ kia còn lớn tới đâu?

Họ tưởng không ra, là cái kiểu nổ gì mới tạo thành lực xung kích cỡ hồi nãy.

"Sửng sốt làm gì? Trở về!" Tề Sơn gầm lên, mọi người mới tỉnh mộng, cuống quýt khởi động toa xe lần nữa.

Mặt Tề Sơn xanh mét, việc xảy ra rất ngoài ý muốn, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!

Ai? Ai đã làm?

***

Nước Ám Hà lạnh thấu xương, Đường Thiên nhổ ngụm máu tươi trong miệng ra, An Đức Lệ Na trong ngực đã hôn mê. Vụ nổ vừa rồi thật quá mạnh, Đường Thiên cảm thấy cả thân mình như bị một đầu dã thú bị điên tông phải, xương cốt cả người rã rời. An Đức Lệ Na tuy có Tiên Nữ Hoàn bảo hộ, nhưng dù sao thực lực còn kém, nên đã bị chấn hôn mê luôn rồi.

Đường Thiên cũng thật không ngờ, sẽ dẫn tới vụ nổ mạnh như thế.

Nhớ đến những kẻ bên ngoài cửa kia, chỉ sợ đã bị nổ thành tro bụi, chẳng ai sống nổi trong trung tâm vụ nổ thế cả. Đường Thiên nghĩ kỹ cái về cái suy nghĩ vừa rồi, hay là vẫn còn người sống? Nhưng không phải người thường, phải là cấp Thánh Vực trở lên mới sống được.

Bị thương làm suy nghĩ của mình không được như bình thường. Với kết quả mình vừa nghĩ ra, Đường Thiên khá hài lòng.

Vụ nổ vừa rồi gần như đem cả phần cao tầng của Tiên Nữ Tọa xóa bỏ. Tiên Nữ Tọa sẽ suy yếu trong thời gian dài đây! Có điều với An Đức Lệ Na thì đây cũng là một cơ hội tuyệt hảo.

Tức là lực lượng ngăn cản nàng cũng bị yếu đi rất nhiều.

Phản đối của Tề Sơn không đáng sợ, nếu Tề Sơn trắng trợn nhằm vào An Đức Lệ na, chỉ khiến dân chúng phản cảm hơn, ngược lại An Đức Lệ Na thành người được lợi. Chỉ có thế lực bản địa như đám đại trưởng lão, Khải lâm (Karen), Ba Phu mới làm Tiên Nữ Tọa lâm vào nội chiến.

Đường Thiên buông lỏng tâm thần, bị thương ảnh hưởng khá lớn tới tâm tình mình.

Có thứ gì mềm mại chạm vào tay làm hắn không tự chủ bóp bóp.

An Đức Lệ Na trong lòng Đường Thiên, bàn tay hắn vừa vặn đặt trên mông nàng, ôh! Cảm giác cũng được!

'Tên kia' thích Thượng Quan Thiên Huệ hơn, nếu không phải 'hắn' thích ả kia, vừa thông minh, vừa mạnh,… được rồi, còn cả cảm tình thanh mai trúc mã nữa chứ; hắn cảm thấy mình không hiểu nổi. Hắn không hiểu rõ tình về tình yêu lắm, ví như giai nhân đang trong ngực, hắn thấy đẹp, nếu đúng thời hắn cũng có thể hưởng thụ, có điều bây giờ thì... hắn không có cái tâm tình ấy.

Hắn tùy tiện vừa mân mê cái mông đẹp, đầu óc vẫn suy nghĩ rành rẽ.

Vụ nổ làm hắn phải thay đổi kế hoạch lúc trước, lúc này binh đoàn Cao Nguyên trong tay Tháp Đốn đã trở thành lực lượng mạnh nhất trên Tiên Nữ Tọa, lại thêm Tiên Nữ Hoàn của An Đức Lệ Na; dù là trên danh nghĩa hay về mặt lực lượng đều đủ mạnh mẽ làm chủ tinh tọa.

Hiện tại mấu chốt của vấn đề là Tháp Đốn. Trừ phụ thân An Đức Lệ Na và binh đoàn Cao Nguyên, hắn hoàn toàn không biết gì về Tháp Đốn.

Giai nhân trong ngực đã tỉnh, Đường Thiên biết nàng giả hôn mê. Nhưng hắn không thèm để ý, tinh thần hắn đều đặt vào kế hoạch đang hình thành trong đầu. Tròng mắt hắn chỉ có trong sáng và quang mang băng lãnh, cho người ta cảm giác rằng ánh mắt ấy còn lạnh hơn cả dòng sông kia.

Đường Thiên liếm liếm môi, 15 ngày vẫn còn quá ít; mình không thể tạo ảnh hưởng nhiều.

Nước Ám Hà chảy hơi xiết, Đường Thiên buông lỏng thân thể để mặc dòng nước đưa đi.

Bỗng dưng khúc sông trước mặt sáng hơn chỗ khác nhiều. Mạch suy nghĩ của Đường Thiên bị cắt đứt, hắn ngưng bàn tay lại (ặc, thì ra nãy giờ cái bàn tay này vẫn…) hắn ngẩng đầu, con ngươi băng lãnh xuyên qua mặt sông nhìn lên bầu trời.

Ra tới bên ngoài rồi; hắn nheo mắt, ôm An Đức Lệ Na từ từ nổi lên.

Trong bóng đêm, thành Tiên Nữ hỗn loạn ầm ĩ, mặt Tiên Nữ Hồ chậm rãi hiện lên một bóng đen.

Bỗng Đường Thiên phát giác một ánh mắt nhìn mình, hắn lập tức quay sang, hàn quang trong mắt lóe lên một cái.

Trên bờ, một bóng người trăng trắng xinh đẹp đang ở xa xa nhìn lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Giao Thủ

Ánh mắt Minh Nguyệt dừng lại ở thân ảnh đang từ từ trồi lên từ mặt nước kia.

Môt nam nhân được bao phủ hoàn toàn trong bóng đêm, ngực đang ôm một mỹ nữ người không mảnh vải che thân, hình ảnh nhu mì nhưng tràn ngập lãnh khốc.

Đối phương nhìn thấy nàng nhưng như không thấy mà vẫn bình tĩnh đặt mỹ nhân xuống rồi lấy một bộ y phục rộng rãi choàng lên trên thân thể tuyệt mỹ kia.

Minh Nguyệt rất có hứng thú chăm chú nhìn, cô gái thẹn thùng sợ hãi đi cùng với người đàn ông bình tĩnh lãnh khốc, vừa đúng để tạo thành cảnh hoàn toàn trái ngược. Cái hình ảnh trắng đen lãnh khốc sắc bén trước mặt như được tô màu, trông rất sống động.

Ở phía sau hai người là Tiên Nữ thành đang bốc lửa ngập trời.

Ánh mắt Minh Nguyệt dừng lại ở cổ tay An Đức Lệ Na, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, lãnh đạm nói : “Thủ đoạn của hai vị thật là cao minh, đoạt được Thánh Bảo vào tay. Chỉ có điều đại khai sát giới như vậy không khỏi làm mất đi hòa khí.”

Thánh bảo, Tiên Nữ Hoàn!

Không thể nghi ngờ, người tạo ra vụ nổ kinh thiên vừa rồi chính là hai người trước mắt. Không, phải nói chính xác là tên nam tử lãnh khốc này.

Trong những ngày ở bên cạnh Tề Sơn tham quan Tiên Nữ thành, Minh Nguyệt nhận ra nữ nữ nhân đang khỏa thân bên cạnh tên lãnh khốc kia chính là người kế thừa thứ 3 của chòm sao Tiên Nữ, An Đức Lệ Na.

Đường Thiên không để ý tới nàng, liền lấy y phục che lên người An Đức Lệ Na cho kỹ hơn rồi cõng nàng lên lưng. Sau đó dùng một sợi dây thừng cẩn thận buộc nàng trên người mình.

Từ đầu đến cuối, hắn không thèm để Minh Nguyệt vào trong mắt, cũng không có hỏi An Đức Lệ Na nửa câu.

An Đức Lệ Na đang nằm ở trên lưng Đường Thiên, hai thân thể ướt đẫm, lưng của Đường Thiên cũng không phải là rộng rãi, nhưng mà cũng cứng rắn như là tảng đá vậy, kề sát lấy thân thể của nàng. Mặt nàng đỏ bừng, mạch máu trong người cũng chạy nhanh hơn, nàng không nghĩ tới trên bờ thế mà có người, vậy còn gì là danh tiết của người đứng đầu chòm sao Tiên Nữ nàng?

Nhất là dung mạo của đối phương so với mình còn xinh đẹp hơn, khí chất cao quý, lạnh lùng, băng thanh ngọc khiết… đều hơn mình.

An Đức Lệ Na hận không thể tìm được cái hố nào để chui tọt xuống.

Nhưng câu nói kia của Minh Nguyệt làm nàng tỉnh táo lại liền. Nàng không phải kẻ ngu, chỉ là được nuông chiều từ nhỏ đã, có Lan Đế nên sự cạnh tranh được giữ ở mức độ thấp. Giờ gặp phải biến cố lớn thế này làm nàng cảm thấy lúng túng. Tuy rằng nàng luôn cố gắng hết sức để làm mình giỏi hơn, nhưng con đường phát triển trường thành không có ngắn như nàng nghĩ.

Ánh mắt An Đức Lệ Na thoáng cái trở nên lạnh lẽo. Người kia không phải người tốt.

Nàng chưa từng gặp Minh Nguyệt nhưng vừa rồi mới gặp thôi mà đối phương đã biểu hiện ra cường thế của bản thân. An Đức Lệ Na bình tĩnh lại, nội tâm hơi chuyển âm thâm quan sát phản ứng của Đường Thiên.

Trong cảm nhận của nàng vị ‘chủ nhân’ thần bí của mình chính là kẻ mạnh mẽ lãnh khốc nhất mà nàng đã từng gặp.

Hắn có đầy đủ mọi tư cách để cho chính nàng học tập. (Hắn có đủ điều kiện để mình làm fan cuồng nhiệt của hắn.)

Sẽ trong thời gian rất lâu tới, nam nhân lãnh khốc cường đại này sẽ quản lý cuộc sống của nàng. Trong thời gian ngắn nàng sẽ không thể thoát khỏi sự kiểm soát của lãnh nhân này, nếu như hắn thất bại, tình cảnh của mình sẽ thảm hại hơn.

Nhưng sẽ có một ngày mình sẽ thoát khỏi sự kiểm soát của hắn. An Đức Lệ Na thầm hạ quyết tâm.

Cẩn thận quan sát nàng học được không ít.

‘Chủ nhân’ không bị khí thể của đối phương ảnh hưởng chút nào, nàng nhớ tới hành động sợ hãi vừa rồi của chính mình mà xấu hổ không thôi. Bất kể lúc nào cũng không thể mất bình tĩnh, phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo!

Đây là điều đầu tiên nàng học được từ Đường Thiên.

Trong lúc bị ‘chủ nhân’ trói ở trên lưng, nàng nhớ tới 2 ngày ở chung với ‘chủ nhân’ này và hiểu rõ, ‘chủ nhân’ tuyệt đối sẽ không làm việc vô nghĩa. Hắn tốn thời gian dài như vậy để buộc mình vào lưng hắn, thậm chí buộc chặt tới mức làm nàng có chút thở không thông.

Rất hiển nhiên, ‘chủ nhân’ cho rằng màn chiến đấu tiếp theo sẽ rất kịch liệt nên mới cột nàng chặt như vậy.

Trong lòng An Đức Lệ Na hiểu rõ, cũng không phải là ‘chủ nhân’ yêu thích nàng mà là mình có tác dụng nhất định với hắn. Nếu mình không có giá trị, hắn nhất định sẽ không do dự mà vứt bỏ mình.

Có tác dụng tất nhiên sẽ giữ lại dùng.

Bị cột chặt trên tấm lưng như thép của Đường Thiên, mặt An Đức Lệ Na thay đổi, không biết đang nghĩ bậy bạ gì nữa.

“Lần trước các hạ mượn xe vào thành đã không thể gặp mặt, hôm nay nên nói chuyện một chút chứ!” Ánh mắt Minh Nguyệt sáng lên như sao, chiến ý lạnh thấu xương bùng phát làm cho chiếc áo trắng như tuyết của nàng giống như là một tuyệt thế hảo kiếm không nhiễm bụi trần.

Đẹp không tả xiết nhưng cũng tạo ra sức ép kinh người.

Đúng lúc này Đường Thiên đột nhiên ngửa mặt lên trời, khuôn mặt hắn bao phủ trong làn khói đen, nhìn không rõ ràng, nhưng hai con mắt ẩn sau làn khói đó lại như hai cái mặt hồ sâu không thấy đáy.

Thân ảnh đối phương trở lên quỷ mị làm cho Minh Nguyệt hoa cả mắt rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Minh Nguyệt biến sắc, trường kiếm trong tay vội vàng vung ngang phòng thủ trước người.

Đinh~!

Tiểu thứ kiếm đâm lên thân kiếm trên tay Minh Nguyệt. Lòng bàn tay Minh Nguyệt cảm thấy nóng lên, hai chân lảo đảo thân hình lùi lại ba bước. Trong lòng Minh Nguyệt cảm thấy hoảng sợ, lực lượng quá mạnh.

Đinh~ đinh~ đinh~!

Tiểu thứ kiếm dài hẹp trong tay Đường Thiên lại như một màn mưa lớn che phủ tất cả, nếu Lăng Húc có mặt ở đây nhất định sẽ há hốc mồm trợn mắt vì kinh ngạc, đường kiếm của Đường Thiên chỉ tùy tiện chém ra nhưng so sánh thương mang của hắn còn bén nhọn và khủng bố hơn.

Đáng sợ hơn chính là công kích này như mưa rào mùa hạ, hoàn toàn tập trung tất cả các đòn tấn công lên thân trường kiếm nhỏ bé đang ở trên của Minh Nguyệt.

Nét mặt của Minh Nguyệt trở nên nghiêm nghị, tay trái khẽ điểm lên trên thân kiếm.

Keng~!

Như tiếng chuông đồng, âm thanh trầm bổng vang xa.[1]

Thân kiếm ông ông rung động, kiếm vũ tinh tế kinh người như vậy mà lại bị đẩy bật ra.

Đột nhiên, trường kiếm trong tay Minh Nguyệt bị một đạo hắc tuyến sắc bén quấn tới, đạo hắc tuyến sắc bén đó chính là tiểu thứ kiếm của Đường Thiên. Hắn nương theo thế đánh tới cả người giống như một đạo hắc ảnh lao thẳng tới ngực Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt không hoảng sợ chút nào, khí thế tấn công của Đường Thiên thổi tới làm cho mái tóc dài của nàng phấp phới bay cao, khuôn mặt xinh đẹp không chút tì vết của nàng lộ ra thực lộng lẫy mê người.

Các ngón tay trắng như ngọc khép lại, bàn tay trái như kiếm, trong nháy mắt đâm tới mặt Đường Thiên, cùng lúc đó một đạo kiếm quang âm lãnh lặng lẽ không một tiếng động đâm tới bụng dưới của hắn.

Đường Thiến không thế nào lách mình tránh né, nếu như hắn tránh thì An Đức Lệ Na đang ở trên lưng hắn sẽ bị đâm thủng.[2]

Không nghĩ ngợi chút nào, Đường Thiên chuyển kiếm sang tay trái của mình, năm ngón tay phải vung mạnh như đang chơi tỳ bà tạo thành 5 đạo kiếm quang vô cùng sắc bén chẳng chịt đánh tới chưởng kiếm của Minh Nguyệt. Đồng thời lúc đó phần nửa trên của hắn không động, mà bắp chân trái giống như con lắc đồng hồ mà động vung ngược về sau tạo thành một đạo kiếm quang sắc bén theo chân hắn mà bắn ra ngoài chuẩn xác đánh trúng lên kiếm quang do chân của Minh Nguyệt tạo ra. (chân đối cước, tay đối thủ)

Thân hình hai người chấn động sau đó tách nhau ra bắc ngược lại như lò xo.

Vẻ mặt Minh Nguyệt tỏ ra kỳ quái, nàng chăm chú nhìn Đường Thiên: 15 Kiếm Tỳ Bà.

15 Kiếm Tỳ Bà, 200 năm trước do Tỳ Bà Kiếm Thánh Thượng Văn Đình[3] sáng tạo ra, cơ bản là do kỹ xảo dùng tỳ bà tạo thành. Thượng Văn Đình vốn xuất thân là một ca kỹ, thường đánh tỳ bà, sau khi được cao nhân dạy kiếm pháp, 47 tuổi đã có thành đạt xưng Thánh.

Gương mặt Minh Nguyệt trở nên kỳ quái đương nhiên là có lý do, 15 Kiếm Tỳ Bà không phải chỉ có 15 thức, mà bởi vì Thượng Văn Đình 15 tuổi mới tập đánh tỳ bà. Môn kiếm pháp này do Kiếm Thánh tạo ra, đương nhiên là cực kỳ lợi hại rồi, nhưng mà môn kiếm pháp này chỉ thích hợp cho nữ tử tu luyện.

Tuy rằng nàng không nhìn rõ ràng khuôn mặt của Đường Thiên, nhưng nàng dám khẳng định, Đường Thiên nhất định là một thằng đàn ông.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng sẽ không thể nào tưởng tượng được, một tên con trai lại có thể học và sử dụng kiếm pháp dành cho con gái. Càng làm cho nàng ngạc nhiên hơn chính là môn kiếm pháp này vốn dành cho nữ nhân này ở trong tay đối phương sử dụng nhưng không có chút nào hương sắc phấn son mà thành linh hoạt âm hiểm.

Trong mắt nàng lóe lên một tia tán thưởng, người có thể đem 15 Kiếm Tỳ Bà tu luyện tới mức độ như thế này chứng tỏ thiên phú luyện kiếm của đối phương quá đáng sợ.

"Kiếm Vực, Kiếm Thể."

Đường Thiên chậm rãi nói ra 4 chữ.

Minh Nguyệt hoảng sợ, 2 bên giao thủ ngắn ngủi vài chiêu mà đối phương đã có thể nói ra lai lịch của mình điều này làm cho tinh thần của nàng chấn động không thôi.

Một đạo hắc mang mơ hồ bỗng nhiên xuất hiện đánh tới trước mặt nàng.

Đường Thiên thừa lúc tinh thần Minh Nguyệt đang chấn động mà đánh lén.

Minh Nguyệt cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, dưới tình thế nguy hiểm ấy, khuôn mặt nàng lạnh lẽo, tay trái đưa ngang thủ trước mặt. Ngón tay trắng nõn tạo ra cảm giác nguy hiểm.

Đinh!

Tiểu thứ kiếm sắc bén bắn trúng ngọc thủ mà Minh Nguyệt đánh ra, âm thanh thanh thúy vang lên nhưng cũng làm cho tiểu thứ kiếm không thể tiến thêm chút nào. (cái này giống Minh Ngọc Công của Song hung kỳ hiệp quá).

Lực đâm tới của Đường Thiên mạnh mẽ vô cùng, tiểu thứ kiếm bị oằn cong tới cực hạn trong nháy mắt, nó tạo cho người ta cảm giác hoài nghi nó sắp gãy.

Minh Nguyệt cảm nhận được, ẩn phía sau làn khói đen mơ hồ kia có mội đôi mắt đang chăm chú nhìn nàng.

Không đúng.

Đột nhiên nàng cảm thấy có điều gì đó không đúng, thân kiếm đang bị bẻ cong tới cùng cực kia chợt bắn ngược trở lại, thân ảnh Đường Thiên đang lao tới trước mặt nàng chợt biến mất vô tung.

Sau một khắc, hắn mơ hồ hiện ra ở một khoảng không trên mặt hồ.

Minh Nguyệt lúc này mới hiểu ra được rằng mình đã trúng kế của Đường Thiên.

Một kiếm kia của đối phương căn bản không phải là đánh lén mà hoàn toàn có ý mượn lực để lui lại.

Nàng không hề muốn đuổi theo mà lẳng lặng nhìn về phía mặt hồ nơi Đường Thiên đang rơi xuống, trong mắt không thể giáu nổi vẻ tán thưởng vô. Đây là người đầu tiên làm cho nàng ăn phải thiệt thòi từ khi nàng xuất đạo. Lai lịch của đối phương sâu xa, Kiếm Vực thần bí rất ít người biết đến. Đa số đệ tử ra ngoài lịch lãm rèn luyện sẽ không dùng thân phận thực của mình để gặp gỡ người khác. Chỉ có Tề Sơn xuất thân là đệ tử của thế gia đệ nhất mới có thể biết được điều này.

Đối phương vậy mà có thể nói ra một cách tùy tiện như vậy.

Nàng lẳng lặng đứng yên bên hồ, trong đầu tưởng tượng lại trận chiến vừa mới xảy ra.

Đột nhiên tiếng xé gió cắt ngang suy nghĩ của nàng, quay đầu nhìn lại thì ra là đám người Tề Sơn đang chạy tới. Sắc mặt Tề Sơn tái nhợt hiển nhiên là tâm tình cực kỳ không tốt, nhìn qua sắc mặt của hắn lại thêm việc Tiên Nữ cung bị nổ tung như vậy, trong lòng Minh Nguyệt đã có chút hiểu rõ tình hình hiện tại.

"Tề huynh." Nàng bình tĩnh cất tiếng chào.

“Minh muội, vừa rồi có phải là muội cùng người khác giao thủ?” Tề Sơn vội vàng hỏi thăm, hắn vừa nghe được một chút động tĩnh từ hướng của Minh Nguyệt vội vàng chạy tới. Chòm sao Tiên Nữ chưa có ai có đủ tư cách để cho Minh Nguyệt ra tay, chỉ có vị kiếm khách thần bí kia là có thể thôi.

“Ừm, là một vị kiếm khách thần bí, An Đức Lệ Na đang ở trong tay hắn.” Minh Nguyệt không hề giấu diếm nói thẳng điều đó.

Khuôn mặt Tề Sơn co rúm lại, trong mắt vẻ dữ tợn hiển lộ ra một cách rõ ràng, hắn hỏi vội Minh Nguyệt: “ Nàng có biết bọn chúng trốn ở đâu không?”

Minh Nguyệt nói: " Hồ Tiên Nữ."

Không biết sao lúc này, khí thế và uy phong của Tề Sơn trong mắt nàng lại kém đi một chút (em hàng này lại chơi trò đứng núi này trông núi kia rồi).

“Đa tạ Minh muội!” Nói xong đám người Tề Sơn triển thân bay lên trời, trong con mắt của một vị hộ vệ bên cạnh Tề Sơn bắn ra mộ đạo hồng quang, đạo hồng quang đó không ngừng đảo qua mặt hồ tìm kiếm. Đây là một loại vũ kỹ tu luyện mắt hơn nữa còn là một loại vũ kỹ có cảnh giới không hề thấp. Đoàn người Tề Sơn lượn quan khoảng không trên Tiên Nữ hồ một vòng nhưng không hề có phát hiện nào.

Các dòng nước chảy ngầm và sóng nước của Tiên Nữ hồ vẫn mãnh liệt, nước ở dưới các nhánh sông ngầm chảy theo các hướng phức tạp khác nhau.

Lửa giận trong lòng Tề Sơn cuối cùng đã đạt tới cực hạn, hắn gào lên: “Phong tỏa tất cả các tinh môn của chòm sao Tiên Nữ! Dù phải đào tung 3 thước đất lên cũng phải tìm ra hắn cho ta!”

Hắn còn chưa rời khỏi chòm sao Tiên Nữ mà miếng ăn đã vuột khỏi miệng.

“Nếu để ta tìm thấy ngươi, nhất định ta sẽ đem từng khúc xương trên người ngươi nghiền thành tro bụi!”

Tề Sơn nghiến răng tức giận.

[1] Lão tác giả xạo, tiếng chuông đồng làm sao nghe giống tiếng kiếm va chạm được? Nhất là tiếng ngân uông~ uông~… , tiếng chuông trầm hơn, đâu có chát chúa như tiếng kiếm? (Biên)

[2] Hình như dây cột bị chém đứt rồi á?

[3] Thượng vãn đình: Còn lại sự xinh đẹp của buổi chiều.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Hắn Xong Rồi

Trang viên Tường Vi. Trong căn phòng tối mịt, Đường Thiên ngồi khoanh chân, nhắm mắt nhập thần. An Đức Lệ Na ngồi chống cằm cách đó không xa, nàng ngẩn ngơ nhìn Đường Thiên đang nhập định.

Nhớ lại tao ngộ 2 ngày qua, đầu nàng loạn một trận.

Nàng đã không còn dũng khí chống lại hắn.

Thủ đoạn của gia hỏa thực sự quá đáng sợ. 2 ngày này tận mắt trong thấy hắn ngửa tay gọi mây, lật tay làm mưa, toàn bộ Tiên Nữ thành bị hắn đùa bỡn.

Tiên Nữ Thành bây giờ loạn thành một đám. Vì không có người đủ danh vọng đứng ra chủ trì dẫn đến cục diện càng them hỗn loạn. Hôm đó vì đại trưởng lão âm mưu gán tội danh cho Tháp Đốn nên đã triệu tập gần như toàn bộ nhân vật cao tầng nổi tiếng của Tiên Nữ thành. Và rồi trong vụ nổ không một ai sống sót.

Lúc đó bọn họ vội vã chạy tới Tiên Nữ Cung, không kịp truyền ra tin tức.

Toàn bộ Tiên Nữ Thành, không, toàn bộ cao tầng thành Tiên Nữ cơ hồ hoàn toàn bị xóa sổ, đồng thời đem tất cả sự kiện diễn ra lúc đó đều xóa sạch.

Trị an trong thành Tiên Nữ hỗn loạn. Những hào môn thế gia đều trở nên sợ hãi bất an, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì. Điều khiến bọn họ khủng hoảng thật sự là tộc trưởng cùng trưởng lão các hào môn thế gia này đều biến mất không thấy. Các đại gia tộc này một mặt thì đóng

chặt đại môn, thủ vệ sâm nghiêm, một mặt thì liều mạng phái người đi tìm tộc trưởng cùng các trưởng lão.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Hỗn loạn, hỗn loạn chưa từng có.

Hỗn loạn như vậy mang đến cho bọn Tề Sơn trở ngại cực lớn. Nhân thủ Tề Sơn mang đến rất có hạn, đối diện với cục diện hiện tại không thể khống chế được, một số còn không thể trở ra.

Nhưng mà thế cục phát triện càng khiến bọn họ không thể tưởng tượng

Tề Sơn sắc mặt tái mét, trước mặt hắn Trâu Ninh cẩn thân từng li từng tí báo cáo.

"…Hiện tại toàn thành đều đang nói vụ nổ này là do chúng ta làm. Nói chúng ta bởi vì A Tư Đại cự tuyệt kết minh mà thẹn quá hóa giận…"

Trâu Ninh cảm giác được cả người đại nhân đang tỏa ra sát ý lẫm liệt, chứng tỏ đại nhân đang vô cùng giận dữ. Nhưng sự tình quá nghiêm trọng, hắn không dám có nửa điểm giấu điêm, chỉ có thể kiên trì tiếp tục nói.

"Bọn họ nói, đây không phỉa là vụ nộ bình thường, vụ nổ uy lực kinh người như vậy chỉ có Quang Minh võ hội mới có thể làm được. Hơn nữa thời gian vụ nổ cũng thật quá trùng hợp, chúng ta chân trước mới vừa đi…"

Những người bên cạnh Tề Sơn sắc mặt trở nên kém vô cùng. Cách nói này vậy mà khiến họ không thể phản bác. Như vậy lời đồn đã này thực sự quá có lực sát thương, cũng quá có sức thuyết phục.

Nếu như không phải tự mình trải qua, đối với lời đồn như vậy nói không chừng bọn họ đều sẽ tin tưởng. Lúc trước bọn họ diễn cũng quá thật, chân trước vừa mới đi Tiên Nữ cung đã nổ tung rồi.Hơn nữa còn

không phải là vụ nổ bình thường, uy lực lớn đến mức khiến người khác giật mình.

Bọn họ nhìn nhau cười khổ

Tề Sơn hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại. Thời điểm này tức giận không có ý nghĩa gì, hắn trầm giọng nói: “Đã điều tra ra là ai làm chưa?”

Trâu Ninh do dự một chút, chỉ nói vài chi tiết: “Chúng ta cùng đại trưởng lão, Khải Lâm cùng Ba Phu đều là một tuyến liên hệ. Hiện tại chúng ta không có thế lực minh hữu địa phương nên không thể điều tra.”

Lúc này có người kiến nghị: “Chúng ta có thể mượn hơi một ít thương hội bản địa hay không? Ta xem lúc trước thái độ bọn họ với chúng ta rất thân cận.”

Trâu Ninh lườm người này một cái, nói: “Lúc này còn ai dám cùng chúng ta liên hệ? Không có người tin tưởng chúng ta. Hơn nữa, toàn bộ hội trưởng đại thương hội Tiên Nữ thành đều chết trong vụ nổ kia.”

“Tiên Nữ Hoàn giờ đang trong tay An Đức Lệ Na.” Tề Sơn trầm giọng nói.

Trâu Ninh minh bạch ý tứ của đại nhân, hắn lắc đầu cười khổ nói: “Bọn họ nói, bởi vì Lan Đế cùng Karen đều bị đại nhân làm hại, đại trưởng lão cùng A Tư Đại vì bảo vệ An Đức Lệ Na diễn một màn khổ nhục kế. Cũng có lời đồn, A Tư Đại biết rõ khó mà may mắn tránh khỏi, liền đem Tiên Nữ hoàn truyện cho An Đức Lệ Na, để nàng theo địa đạo chạy trốn. Lời đồn giống như vậy cũng có vài phiên bản.”

Tề Sơn giận quá hóa cười: “Đánh rắm!”

“Nhưng mà dân chúng đều nguyện ý tin tưởng, những gia tộc kia cũng nguyện ý tin tưởng.” Trâu Ninh trầm giọng nói: “Bọn họ cần có một người đứng ra chủ trì cục diện, An Đức Lệ Na nhận được Tiên Nữ

hoàn, danh chính ngôn thuận. Quan trọng là không ai tin rằng An Đức Lệ Na có thể làm ra vụ nổ lớn vừa rồi.

“Đằng sau An Đức Lệ Na có cao nhân.” Tề Sơn lúc này đã tỉnh táo lại: “Chính là vì kiếm khách thần bí kia, An Đức Lệ Na khẳng định đã trở lại trang viên Tường Vi. Bằng không cũng sẽ không có những lời đồn đãi như vậy. Bây giờ chúng ta chỉ có một con đường, giết chết An Đức Lệ Na, đoạt lại Tiên Nữ hoàn. Nếu Tiên Nữ tọa đã loạn, chúng ta sẽ khiến nó càng thêm loạn!”

Trong mắt Tề Sơn hiện lên một tia tàn nhẫn.

Chúng ta đi trang viên Tường Vi một chuyến!”

“Vâng!” Mọi người lẫm liệt tuân mệnh

Bọn họ lúc trước đối với An Đức Lệ Na sớm đã điều tra qua, đối với nơi ở gia tộc An Đức Lệ Na rất rõ rang. Bọn họ tuy nhân thủ không nhiều nhưng mục tiêu cũng nhỏ, vô thanh vô tức đi tới trang viên Tường Vi nơi ở của An Đức Lệ Na

Trang viên Tường Vi thủ vệ cực sâm nghiêm, mười bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, đến ruồi cũng khó lọt vào

Mọi người tinh thần rung lên.

Loại tình trạng không giống bình thường này lại càng xác minh phán đoán của Tề Sơn. Hơn nữa là trang viên chỉ có người đi vào, không có người đi ra. Gia tộc khác thủ vệ có sâm nghiêm nhưng cũng không ngừng có người ra vào. Bởi vì bọn họ đều đang tìm kiếm thân nhân mất tích trong vụ nổ. Nhưng trong Tường Vi trang viên lại không có ai đi ra.

Các trang viên khác đều là đèn đuốc sáng trưng, suốt đêm chờ tin tức. Trang viên Tường Vi lại là một mảng hắc ám, chỉ có từng đội hộ vệ vẻ mặt khẩn trương tuần tra.

Tất cả đều rất khác thường.

Tề Sơn nhìn trang viên thủ vệ sâm nghiêm, nheo con mặt. Không thể nghi ngờ nhưng lời đồn đại kia đều do An Đức Lệ Na âm thầm truyền bá. Mà ở phía sau màn bày mưu tính kế, tám chin phần chính là vị kiếm khách thần bí kia.

Nhưng mà, tất cả âm mưu trước lực lượng tuyệt đối sẽ bị đánh tan.

Người hắn mang đến đều là tinh nhuệ trong Quang Minh võ hội, thủ vệ đối với võ giả phổ thông mà nói có lẽ là khó khắn, nhưng mà đối với bọn họ thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Một đoàn người lặng yên không một tiếng động lẻn vào trang viên

Rất nhanh mọi người liên mò đến nơi ở của An Đức Lệ Na. Nơi này là một tiểu lâu có đủ loại Tường Vi bám trên tường, người trong trang viên đều gọi đây là Tường Vi Lâu. Công phu bọn họ lúc làm không có uổng phí, bây giờ phát huy tác dụng thật lớn.

Tường Vi Lâu cửa sổ đóng chặt.

Hiện tượng khác với bình thường này làm mọi người càng thêm hưng phấn. Không hề nghi ngờ, có khả năng cực cao An Đức Lệ Na trốn ở chỗ này.

Tề Sơn ra dấu cho Trâu Ninh

Trâu Ninh hiểu ý, hắn đang muốn động thủ thì kinh biến chợt sinh.

Một chùm tia sáng tuyết trắng thẳng tắp rơi trên mặt hắn.

Con ngươi Trâu Ninh đột nhiên co rụt lại.

Chùm tia sáng là từ trạm canh gác cách Tường Vi Lâu hơn bốn trăm mét truyền đến. Cùng lúc đó, ba ba ba, từng chùm tia sáng từ những vị trí khác nhau truyền đến, chiếu sáng toàn bộ đám người.

Không tốt, có mai phục!

Tề Sơn trong long trầm xuống, tuy nhiên hắn gặp kinh không loạn. Nếu đã bị phát hiện vậy thì cường công!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng: “Giết!”

Trong nháy mắt trường kiếm trong tay hắn đại phóng quang minh, sáng lên như thái dương. Một kiếm chém về phía Tường Vi Lâu, kiếm mang kinh người.

Quang mang của những người khác cũng đồng thời hướng về Tưởng Vi Lâu.

Oanh!

Tường Vi Lâu trong nháy mắt hóa thanh bột vụn.

Tề Sơn con ngươi co lại, trong lâu không có người!

“Hảo hảo hảo!” Một thanh âm già nua mà bi phẫn vang vọng trong không trung. Xa xa trên một trạm canh gác, một vị lão giả râu tóc bạc trắng, lệ rơi đầy mặt, thanh âm bi thương nói: “Chủ thượng, ngài trên trời có linh thiêng là đang muốn nói cho chúng ta biết là ai hại người a!”

Hắn là thập trưởng lão, thường ngày cũng khoảng để ý sự vụ, rất thích thanh tỉnh nên tránh được một kiếp. Nhưng mà hắn lại là người đảm nhiệm chức trưởng lão thời gian dài nhất. Là hắn nhìn A Tư Đại lớn lên, cùng A Tư Đại tình cảm cực kỳ thâm hậu, trong lòng bi thống.

Một vị trung niên nhân khác mặt hình chữ quốc, lúc này hai mắt như chứa lửa, gầm lên: “Tề Sơn! Tiên Nữ Tọa ta cùng Quang Minh võ hội có xung đột gì thế mà người lại hạ độc thủ như vậy! Ngươi thật ngoan độc!”

Hắn là con trai hội trưởng thương hội lớn nhất Tiên Nữ thành, phụ thân hắn đến bây giờ vẫn không có nửa điểm tin tức. Tang phụ đau xót, thấm tận xương tủy.

Một vị lão tưởng khác áo giáp trên người, râu tóc như tuyết, không giận mà uy, hắn là cựu bình đoàn trưởng Cao Nguyên binh đoàn. Hắn lạnh lung nói: “Tiên Nữ tọa ta tuy nhỏ, nhưng lại không chịu người khác giẫm đạp như vậy! Bắt đầu từ hôm nay, Tiên Nữ thành ta cùng Quang Minh võ hội thế bất lưỡng lập! Sát!”

“Sát!”

Xa Xa, nhưng tiếng giết đầy phẫn nộ đang cấp tốc tới gần.

Tề Sơn sắc mặt tái nhợt, hắn cả người như rơi xuống hầm băng. Trúng kế rồi!

Mỗi một bước của mình đều nằm trong kế hoạch của đối phương. Đối phương cố ý phát ra lời đồn lá cố ý cấp cho mình một cái đầu mối rồi lại bày ra một cái bẫy. Bỗng nhiên Tề Sơn như mới tỉnh từ trong mộng, cái bẫy này tương tự cái mà hắn bày cho Tháp Đốn

Số mệnh sao?

Việc chính mình sát hại A Tư Đại, tạo ra vụ nổ lớn đã định chắc là sự thực

Vô luận hắn phản bác biện minh như thế nào cũng sẽ không có ai tin tưởng.

Hắn mơ màng mở mắt, toàn bộ tự tin trong nháy mắt này đã tiêu thất không còn. Từ hôm nay trở đi, Tiên Nữ thành từ lập trường trung lập sẽ biến thành địch nhân của Quang Minh Võ hội, trở thành minh hữu kiên định nhất của Sư Tử Tọa

Mà “Sự thực” của chính mình sẽ như cơn gió, truyền khắp Bắc Thiên mười chin châu, sẽ khiến rất nhiều chòm sao nhỏ cùng chung mối thù, sẽ bị Sư Tử Tọa trắng trợn tuyên truyền, dung để bôi đen Quang Minh võ hội.

Hỏng rồi.

Ở thời điểm thế cục vi diệu như bây giờ, chính mình lại phạm sai lầm trí mạng như vậy. Hắn biết rõ, bản thân xong rồi.

Vì thay đổi cục diện bị động, võ hội nhất định sẽ hi sinh mình. Chờ đợi hắn hiển nhiên là trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Xong rồi, đời này mình xong rồi.

Hắn bỗng dưng ngẩng đầu, hai mắt đầy máu, giống như dã thú rơi vào tuyệt cảnh.

Tiếng la như thủy triều càng lúc càng gần, vì để không làm bọn chúng cảnh giác, những hộ vệ này đều ở cách đó hai dặm.

Tại một nhà lầu bình thường cách Tường Vi lâu chừng ba nghìn mét, nơi đó là trang viên dành cho người hầu. Một cái cửa sổ được che rèm kìn đáo bị đẩy ra một góc nhỏ.

Đường Thiên lạnh lùng nhìn kỹ toàn bộ quá trình

“Hắn xong rồi.”

Hắn không quay đầu mà chỉ nói ra ba chữ.

Tự tay an bài toàn bộ quá trình, tận mắt nhìn thấy tất cả, An Đức Lệ Na ngây ra như phỗng. Hồi lâu nàng mới phục hồi lại tinh thần, bỗng dưng khuôn mặt có chút tái nhợt.

Một cổ hàn ý từ trong lòng lan ra khắp người.

Khuôn mặt mơ hồ không rõ kia, thanh âm khàn khàn trầm thấp kia, thân ảnh bao phủ hắc ám kia tại giờ khắc lại vô cùng yêu dị, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Tuyên Chiến

Tề Sơn đầu hàng.

Kết quả này làm Đường Thiên có chút ngoài ý muốn, hắn nghĩ Tề Sơn sẽ đột phá vòng vây sẽ tử chiến, nhưng không hề nghĩ tới gã sẽ đầu hàng. Càng làm cho người lúng túng là câu nói sau khi gã bị trói.

"Các ngươi không có chứng cứ chứng minh là ta làm!"

Đường Thiên có chút bội phục, một câu này có lực sát thương hơn bất cứ thứ gì. Nếu như vừa rồi Tề Sơn quyết tử chiến, như vậy dưới xúc động và phẫn nộ, hắn chết trong loạn chiến, ai cũng không thể nói gì. Thế nhưng là hắn ném ra lời này, khiến mọi người đều không thể không cân nhắc một chút.

Tề Sơn nói không sai.

Không có chứng cứ xác thực, chứng minh việc A Tư Đại chết, Tiên Nữ cung nổ tung là do một tay Tề Sơn làm. Đêm nay Tề Sơn đánh lén trang viên Tường Vi, làm mọi người đều tin tưởng, trăm phần trăm mọi việc là do Tề Sơn làm.

Thế nhưng suy đoán vĩnh viễn là suy đoán, không có chứng cứ xác thực chứng minh là Tề Sơn làm. Tề Sơn tuy là kẻ đáng nghi nhất trong chuyện này, nhưng gia tộc của hắn thâm căn cố đế trong võ hội, chỉ cần không có chứng cứ xác thực, hoàn toàn có thể từ từ tranh luận.

Vẻ mặt Trâu Ninh trào phúng tùy ý cho hộ vệ trói hắn lại.

Câu nói của Tề Sơn làm đám thủ hạ lập tức trấn định.

Câu thứ hai của Tề Sơn càng khiến bọn họ yên tâm.

"Ta đã gởi thư tín cho võ hội, bọn họ sẽ lập tức phái người đến đây." Thần tình của Tề Sơn vô cùng trấn định, ánh mắt băng lãnh: "Quang Minh võ hội bọn ta, không phải muốn hãm hại là hãm hại đâu!"

Trâu Ninh ngạo nghễ nói: "Hiện tại các ngươi trói tiểu gia thế nào, đến lúc đó tiểu gia sẽ để các ngươi cởi trói cho tiểu gia như vậy!"

Đám người Tiên Nữ tọa không khỏi lộ ra vẻ phẫn nộ, nhưng không một ai hành động lỗ mãng, bọn họ đều cảm thấy vướng tay. Nếu như Tề Sơn khăng khăng nói bị hãm hại, dưới tình huống không có chứng cứ xác thực, bọn họ quả thật không có biện pháp bắt Tề Sơn.

Có chút trình độ.

Đường Thiên trong bóng tối rất có hứng thú, trong mắt một mảnh sương lạnh. Đáng tiếc, hắn không muốn để lại cho mình một kẻ địch như thế. Hắn thấp giọng nói vài câu bên tai An Đức Lệ Na. Sắc mặt An Đức Lệ Na bỗng chốc trắng bệch. Nàng hít sâu một hơi, ưỡn ngực lên, cất bước tiến tới.

"Chúng ta không cần chứng cứ!"

Trong lúc mọi người đang lúng túng, một thân ảnh uyển chuyển trang trọng bước ra từ bóng tối, chính là An Đức Lệ Na.

Mấy vị đại nhân vội vàng khom mình hành lễ.

Tuy bọn họ không biết vì sao Tiên Nữ hoàn lại trong tay An Đức Lệ Na. Nhưng An Đức Lệ Na là người thừa kế thứ ba, bọn họ rất rõ phẩm tính nàng như thế nào, rõ đến từng chi tiết. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không một ai biết rõ, nhưng kết quả hiện tại, đối với Tiên Nữ tọa mà nói, là may mắn trong bất hạnh.

An Đức Lệ Na là một trong những người có quyền được thừa kế Tiên Nữ hoàn. Hơn nữa phụ thân nàng, Tháp Đốn, nắm giữ binh đoàn Cao

Nguyên, đây cũng là lý do trọng yếu nhất mà mọi người ủng hộ nàng.

Đối với một Tiên Nữ tọa nguyên khí đại thương, ổn định quan trọng hơn bất cứ điều gì, ổn định để phù hợp với lợi ích của các gia tộc.

"Không cần chứng cứ? Tiếp đó các ngươi sẽ giết đệ tử hạch tâm của Quang Minh võ hội ư?" Trâu Ninh cười ha ha, tựa như vừa nghe được một câu chuyện buồn cười nhất: "Chuyện như vậy chưa từng xảy ra trước đây, về sau cũng không thể xảy ra!"

Nhìn Trâu Ninh, trong mắt An Đức Lệ Na hiện lên vẻ hận thù, chuyện ngày trước hiện lên trong lòng, nàng ngẩng cao đầu, đi tới trước người Trâu Ninh.

Trâu Ninh bình thản: "Thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn cùng ta..."

Phốc!

Trâu Ninh đang líu lo bỗng chốc ngưng bặt, vẻ mặt của hắn đọng lại, thân thể cứng đờ, không thể tin nhìn An Đức Lệ Na.

An Đức Lệ Na buông chủy thủ trong tay, lấy ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết, lau vết máu trên tay. Không biết vì sao, trong lòng nàng không có chút cảm giác không thích ứng khi vừa giết người, xem ra mình ở gần tên gia hỏa kia lâu quá, nên tâm lý cũng trở nên âm u rồi.

Nàng cười cười tự giễu trong lòng.

Mọi người đều bị hành động của An Đức Lệ Na làm cho khiếp sợ. An Đức Lệ Na trước mắt thật lạ lùng.

"Khốn kiếp!" Tề Sơn tức giận không kiềm chế được. Hắn liều mạng giãy dụa, nhưng tất cả kinh mạch của hắn đều bị chân lực khóa lại, không thể động đậy. Khóe mắt hắn như muốn nứt ra: "Ta nhất định sẽ san bằng Tiên Nữ tọa! Nhất định!"

"Ngươi không có cơ hội đâu!"

An Đức Lệ Na chậm rãi đi tới trước mặt Tề Sơn, khuôn mặt anh tuấn của Tề Sơn, làm nàng thấy chán ghét từ tận đáy lòng. Cuộc sống bình thường của nàng chính là bị hắn phá vỡ, chỉ trong mấy ngày, dường như đã trải qua mấy đời. Mỗi đêm đều giật mình tỉnh lại vì ác mộng, tất cả đều do kẻ này ban tặng.

Nếu như không có kẻ này, cuộc sống vô ưu vô lo của mình trước đây vẫn không thay đổi, Lan Đế tỷ tỷ trở thành lãnh tụ của tinh tọa, mọi người vẫn sẽ ở hậu hoa viên của Tiên Nữ cung uống trà nói chuyện phiếm.

Thế nhưng, trên đời này không có từ ‘nếu như’, Tiên Nữ cung không còn nữa, Lan Đế không còn nữa, rất nhiều thứ đã không còn nữa.

Đôi mắt An Đức Lệ Na suýt nữa bắn ra, nhưng nàng cố gắng đè nén, những ngày này nàng đã hiểu được, nước mắt không có chút tác dụng nào. Tuy rằng không thể trở thành loại người lãnh khốc vô tình như hắn, nhưng mình cũng có tiến bộ.

Nàng nhìn chằm chằm Tề Sơn, tâm thần bình tĩnh đến lạ thường.

"Bởi vì từ hôm nay trở đi, Tiên Nữ tọa sẽ tuyên chiến với Quang Minh võ hội!"

Tề Sơn không thể tin tưởng mà nhìn An Đức Lệ Na: "Ngươi điên rồi! Ngươi tuyệt đối bị điên rồi! Ngươi biết ngươi đang làm gì không? Ngươi muốn hủy diệt Tiên Nữ tọa sao? Các ngươi cũng chỉ như những con kiến hôi mà cũng dám tuyên chiến với Quang Minh võ hội ư?"

An Đức Lệ Na không nhìn hắn nữa, nàng xoay người, đối diện với những người khác đang vô cùng kinh sợ.

"Tiên Nữ tọa chúng ta yêu hòa bình, chẳng bao giờ cùng tinh tọa khác đánh nhau! Tiên Nữ tọa chúng ta đối xử hoà thuận với mọi người, dù với gia hỏa kiêu ngạo ngang ngược như vậy, chúng ta vẫn tận tâm khoản đãi! Chứng cứ? Chúng ta cần phải chứng cứ sao? Đây là nơi nào? Đây là

Tiên Nữ tọa! Đây là quê hương chúng ta, là nơi chúng ta đời đời sinh sống, là ngôi nhà của chúng ta, là nơi chúng ta cần phải dùng sinh mệnh để bảo vệ! Tôn nghiêm của chúng ta bị người khác giẫm đạp, lãnh tụ của chúng ta bị chúng ám sát, trưởng lão của chúng ta mười không còn một. Chúng ta còn cần chứng cứ sao? Chứng cứ có thể làm người chết đi sống lại không? Chứng cứ có thể khiến Tiên Nữ cung tái hiện không? Chứng cứ có thể làm cuộc sống trước đây của chúng ta trở lại không? Không thể! Mọi thứ đều không thể! Chúng ta không còn đường quay về! Chúng ta đã bị ép đến cửa nhà, phía trước là máu tươi của những người đã mất, phía sau là nhà của chúng ta, thân nhân của chúng ta! Lui một bước? Chúng ta phải lui về đâu đây? Chúng ta không thể lui! Không thể lùi bước nữa!"

Nước mắt An Đức Lệ Na cuối cùng không nhịn được đã chảy xuống.

Thanh âm khản đặc kích động của nàng vang vọng trong không trung, ngay cả đám mây giữa trời không cũng phiêu diêu bất định.

Mỗi một người của Tiên Nữ tọa ở đây không khỏi rơi lệ đầy mặt. Tiên Nữ tọa chẳng bao giờ trải qua chiến hỏa, mọi người tranh đấu luôn hạn chế ở mức cực thấp, bọn họ chưa từng trải qua bi thống như thế. Nhất là những người mất đi thân nhân ở đây, tất cả đều khóc rống lên.

Thần sắc Tề Sơn tái nhợt, con đàn bà này điên rồi, ả đã điên rồi!

An Đức Lệ Na lau nước mắt, nàng cởi Tiên Nữ hoàn trên cổ tay, giơ thẳng lên. Tiên Nữ hoàn sáng lên hào quang chói mắt như mặt trời, thành Tiên Nữ rực sáng như ban ngày. Tinh lực của Tiên Nữ tọa chậm rãi vận chuyển, tinh lực dao động truyền đến mỗi ngóc ngách Tiên Nữ tọa.

Thân ảnh An Đức Lệ Na khó thấy được trong hào quang, chỉ có thanh âm kiên định và dứt khoát của nàng quanh quẩn trên Tiên Nữ tọa.

"Nếu tôn nghiêm của chúng ta cần dùng máu tươi mà bảo vệ, chúng ta sẽ dùng máu mà bảo vệ! Nếu ngôi nhà của chúng ta cần dùng sinh mệnh để thủ hộ, chúng ta sẽ dùng sinh mệnh mà thủ hộ! Cừu hận của

chúng ta, nợ máu phải trả bằng máu! Ta, An Đức Lệ Na, lãnh tụ Tiên Nữ tọa, dùng danh nghĩa báo thù tuyên chiến với Quang Minh võ hội!"

Hào quang quanh mình An Đức Lệ Na chói sáng, mọi người có mặt ở đây không hẹn mà cùng đồng thanh hét lớn: "Chiến!"

"Chiến!"

Sóng âm thanh giống như cơn lốc quét ngang toàn bộ Tiên Nữ tọa.

Tề Sơn thất hồn lạc phách, thần sắc mờ mịt.

"Giết chết hắn!"

An Đức Lệ Na lớn tiếng quát lên.

Phốc phốc phốc!

Vô số vũ khí đâm vào thân thể Tề Sơn.

Đường Thiên cùng Minh Nguyệt giằng co, trong khoảnh khắc An Đức Lệ Na ra ngoài, Đường Thiên cảm ứng được có cao thủ âm thầm ẩn nấp một bên, không ngờ chính là nữ tử kiếm vực bên hồ kia.

"Hảo diễn xuất! Hảo thủ đoạn!" Minh Nguyệt nghe được lời của An Đức Lệ Na, không khỏi động dung, chiêu ấy càng khiến nàng tán thưởng trong lòng. Nhìn như lỗ mãng tuyên chiến, trái lại không có gì nguy hiểm.

Bởi vì còn Sư Tử tọa, Sư Tử tọa tuyệt đối sẽ không ngồi xem.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, đạo lý đơn giản như vậy Sư Tử vương hiểu rất rõ.

"Đó không phải là biểu diễn!" Đường Thiên bỗng nhiên nói, hắn nghe được bi phẫn trong lòng của An Đức Lệ Na. Tuyên chiến là chủ ý của hắn, nhưng cảm xúc trong lời nói của An Đức Lệ Na là thật.

"Tề Sơn không nên chết ở chỗ này!" Minh Nguyệt nói, lời vừa thốt ra nàng biết mình nói sai rồi.

Quả nhiên, thanh âm trào phúng của Đường Thiên vang lên: "Vì vậy hắn mới chết tại nơi đó!"

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Minh Nguyệt nhìn chăm chú Đường Thiên, tự nói với mình: "Thượng Vãn Đình không có đệ tử như vậy."

"Kiếm vực ư?" Đường Thiên lạnh lùng nói: "Quy tắc cho đệ tử của kiếm vực, chưa phong thánh không được ra vực."

Đôi mắt Minh Nguyệt đột nhiên bắn ra một tia sáng: "Ngươi quả nhiên rất quen thuộc với kiếm vực! Ngươi thuộc cung nào trong mười hai cung Hoàng Đạo? Là đệ tử của vị Kiếm thánh nào?"

Đường Thiên không lý nàng, kiếm vực đều là một đám điên, nam nhân là nam nhân điên, nữ nhân là nữ nhân điên. Tuy rằng chỉ gặp mặt một lần, ngữ khí của cô nàng này tuy rằng khách khí, nhưng vẫn mang chút hơi hướng của kẻ từ trên nhìn xuống, khiến Đường Thiên không thích.

"Ngươi không nói, ta tự mình tìm hiểu!" Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, thân hình như điện, tuyết kiếm ra khỏi vỏ.

Sát ý trong lòng Đường Thiên lập tức nổi lên. Hắn tuy cố kỵ xuất thân của nàng, nhưng Minh Nguyệt lại dây dưa hết lần này đến lần khác, làm trong lòng hắn sinh ra mấy phần sát ý. Hắn chỉ là cảm thấy mình có quá nhiều phiền phức rồi, nên không muốn chọc thêm phiền phức mà thôi, không phải sợ sệt gì với kiếm vực cả.

Mà Đường Thiên cũng đoán rằng, Minh Nguyệt sẽ thông qua An Đức Lệ Na gây phiền phức cho hắn. Hắn thật vất vả mới tìm được một người hầu gái thích hợp, không thể chết non như thế.

Chỉ có giết chết mới sạch sẽ được!

Sát ý trong lòng Đường Thiên vừa nổi lên, Minh Nguyệt liền phát hiện, lập tức rùng mình. Nhưng càng kinh hãi hơn, đối phương biết rõ mình là đệ tử kiếm vực, vậy mà còn sinh sát ý, nói cách khác, đối phương không hề e sợ kiếm vực.

Hắn rốt cuộc là ai?

Minh Nguyệt giữa không trung bỗng nhiên thân hình gập lại, như một con chim lớn trắng như tuyết, bay lên không trung.

"Chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Xa trên không trung truyền đến thanh âm lành lạnh của Minh Nguyệt.

Đường Thiên lập tức cảm thấy đau đầu, đối phương biết rõ quan hệ giữa hắn và An Đức Lệ Na, đây chắc chắn là một tai họa ngầm cực lớn.

Nhìn về phương hướng Minh Nguyệt biến mất, hắn ngưng thần chốc lát rồi thu hồi ánh mắt, lần nữa ẩn mình trong bóng tối.

Bây giờ đã là ngày thứ bảy.

Thời gian còn lại cho hắn không nhiều, hắn còn rất nhiều chuyện cần phải an bài, không thể lãng phí thời gian lên một nữ nhân bí ẩn được. An Đức Lệ Na trực tiếp tuyên chiến, làm hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ kỹ lại, tình huống hiện giờ không khác biệt quá lớn so với kế hoạch của hắn.

Mười lăm ngày, thực sự quá ngắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Trở Về

Cuộc chiến giữa Quang Minh Võ Hội và Sư Tử Tọa mở ra làm cả Thiên Lộ tràn ngập không khí chiến tranh, có điều biến hóa ở chòm sao Tiên Nữ đã lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Mà An Đức Lệ Na, người đứng đầu Tiên Nữ Tọa vừa mới lên đã công khai tuyên chiến với Quang Minh Võ Hội, Thiên Lộ chấn động.

Quang Minh Võ Hội giận tím mặt, nói là chòm Tiên Nữ vu khống họ. Mà trong gia tộc Tề Sơn còn dữ dội hơn, gã bảo sẽ san bằng chòm sao Tiên Nữ. Cao thủ Tề gia đi cả ngày lẫn đêm tới Tiên Nữ Tọa nhằm trả thù cho Tề Sơn.

Nhưng theo tin tức bí mật lộ ra ngày càng nhiều, Thiên Lộ đều xôn xao.

Tề Sơn đi sứ Tiên Nữ Tọa, A Tư Đại phản đối cùng Quang Minh Võ Hội kết minh, Tề Sơn giận dữ rời đi, sau đó tiên nữ cung nổ, A Tư Đại chết tại chỗ, cao tầng chòm sao Tiên Nữ đều gặp nguy hiểm, ban đêm Tề Sơn tập kích An Đức Lệ Na trong trang viên Tường Vi…

Đằng sau những chuyện này đều có bóng dáng của Tề Sơn. Mặc dù có người hoài nghi An Đức Lệ Na, nhưng gần như tất cả đều cho rằng, lần này là độc thủ của Quang Minh Võ Hội. Quang Minh Võ Hội nói là Tiên Nữ Tọa vu oan giá họa cho họ, nhưng không được người ta tin lắm.

Chòm sao Tiên Nữ dù sao cũng chỉ là một trong 19 châu Bắc Thiên, lực lượng cũng không tính là mạnh, bây giờ cao tầng đều chết đi nên càng yếu hơn. Có điều nó có lịch sử lâu dài, lại hòa hảo với các chòm sao khác. Tinh chủ các triều đại đều làm việc thiện giúp người, kết thiện

duyên vô số. Chòm Tiên Nữ gặp nạn khiến các chòm sao kia dậy lên nỗi bất bình.

Như Tề Sơn dùng âm mưu phá hoại chòm sao khác dù là với bất kỳ chòm sao nào cũng cực kỳ căm ghét hắn. Trong một khoảng thời gian người người đều cảm thấy bất an, nhất là các chòm sao nhỏ, đều muốn xa lánh Quang Minh Võ Hội. Lúc vấp phải chuyện này chính là khi Quang Minh Võ Hội lôi kéo minh hữu.

Trước sự ngang ngược đe dọa của Quang Minh Võ Hội, thủ lĩnh các chòm sao tức mà không dám nói gì, họ duy trì im lặng với đề nghị kết minh từ Quang Minh Võ Hội để thể hiện sự phản đối của mình.

Thời điểm mọi người lo lắng cho Tiên Nữ Tọa, đột nhiên chòm sao Liệp Hộ trong 10 điện Xích Đạo hô rằng: Nếu Quang Minh Võ Hội tấn công Tiên Nữ Tọa, Liệp Hộ cũng sẽ tuyên chiến với Quang Minh Võ Hội.

Tin tức này khiến cho các vị đứng đầu chòm sao ở Thiên Lộ phấn chấn. Chòm sao Liệp Hộ là một trong các bá chủ ở 10 điện Xích Đạo, thực lực của họ dù là Quang Minh Võ Hội cũng chả dám coi thường.

Quang Minh Võ Hội hoàn toàn không ngờ trong lúc mấu chốt này chòm Liệp Hộ lại thò tay sang, nhưng nếu chiến tranh mới bắt đầu, họ liền lâm vào thế bị động.

***

Quang Minh Võ Hội, Tề gia.

Tề gia là đại tộc trong Quang Minh Võ Hội, so với Diệp gia thì hơn nhiều lắm. Hôm nay gia chủ Tề gia Tề Ngọc Anh, cũng là một trong 13 trưởng lão của Quang Minh Võ Hội. Thân phận trưởng lão đã rất tôn quý trong Võ Hội, nhưng Tề Ngọc Anh cũng không mất chí tiến thủ, độc thân xâm nhập nơi hoang dã của Thiên Lộ từ nhiều năm trước nay còn chưa về.

Người cầm đầu Tề gia hôm nay là Tề Vân Thái em trai Tề Ngọc Anh. Tề Vân Thái làm người chững chạc, trong 3 anh em họ Tề thực lực hắn yếu nhất, nhưng ứng xử lại khá xuất sắc, tục vụ của Tề gia đều do hắn chủ trì.

"Liệp Hộ Tọa thực là muốn chết!" Tề Mãnh thân hình cao lớn, da ngâm đen, thân rắn như sắt. Giọng gã như sấm, vẻ mặt phẫn nộ, diện mạo làm người ta sợ hãi. Con em Tề gia phần lớn đều là tuấn nam mỹ nữ, cái loại hùng hổ xấu xí như gã quả thật quá khác loài. Từ nhỏ gã đã bị khi dễ, tính tình gắt gỏng bất thường, người gã phục duy nhất là Tề Ngọc Anh.

Mặt Tề Vân Thái cũng tái nhợt, Tề Sơn là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Tề gia, được ký thác kỳ vọng, không ngờ lại gặp thất bại ở Tiên Nữ Tọa. Chòm sao Tiên Nữ là cái quái gì? Họ chả thèm để ý, 10 Tiên Nữ Tọa cũng không bằng 1 Tề Sơn.

“Sau khi đại ca trở về, ta biết giải thích thế nào đây?” Tề Vân Thái than thở, lòng đắng chát.

Tề Mãnh khẩn trương: “Nhị ca, đến bước này rồi, anh còn đắn đo gì nữa? Một cái Tiên Nữ Tọa rắm chó cũng dám tuyên chuyến với chúng ta, còn cả chòm sao Liệp Hộ cũng dám vung tay múa chân trước mặt mình, mình không đánh lại mặt mũi sẽ mất sạch đó!”

Sắc mặt Tề Vân Thái không đổi nói: “Đánh lại? Cần ta đánh lại sao?”

Tề Mãnh vừa muốn mở miệng, Tề Vân Thái đã nói tiếp: “Liệp Hộ Tọa không nói còn tốt, chúng mở miệng nói rồi, chúng ta không còn khả năng lùi bước. Chiến tranh vừa bắt đầu, võ hội bại liên tiếp, ở đó không cần đánh. Cấp trên không chỉ yêu cầu đánh, mà là phải thắng đẹp!”

Tề Mãnh vừa ý lắm, gã là người trong thô có tế, nghe vậy liền đăm chiêu: “Vậy chúng ta…? Chúng ta đánh là cho người ta nhìn hả?”

“Đương nhiên phải thắng đẹp cho người ta thấy!” Tề Vân Thái thản nhiên nói: "Trong mắt người khác, chòm sao Tiên Nữ là người bị hại, nhưng ở Võ Hội thì nhà họ Tề chúng ta mới là người bị hại. Bất kể chòm sao Tiên Nữ thế nào, Sơn Nhi chết rồi, làm gì có nhà ai bị tổn thất như vậy đâu cơ chứ. Chả phải do Sơn Nhi đi làm việc cho Võ Hội nên mới bị thế đó sao? Nếu cấp trên có ý định đánh, điều đó chứng minh Sơn Nhi đã làm đúng, vậy thì họ phải bồi thường cho nhà họ Tề chúng ta."

Tề Mãnh lẩm bẩm: “Chính mình lại không chịu báo thù cho đỡ tức.”

Tề Vân Thái nhìn ra xa (chắc lão già này đang nhìn về hướng chòm sao Tiên Nữ) nói: “Gấp cái gì? Trận chiến mới bắt đầu thôi.”

***

Ở trang viên Tường Vi, Đường Thiên cũng đang nói với An Đức Lệ Na y hệt.

“Trận chiến này chỉ mới bắt đầu thôi!”

Tiếng nói lạnh lẽo quang quẩn trong phòng, An Đức Lệ Na tập trung lắng nghe, vì nàng biết dù là mánh khóe hay ánh mắt nhìn thời cuộc mình đều thua xa hắn. Thủ đoạn cao thâm mạc trắc của Đường Thiên đã triệt để khuất phục nàng. Trong mắt nàng, Tề Sơn cũng là cao thâm lắm, nhưng lại bị hắn nhẹ nhàng giết. Thậm chí cả hai còn chưa gặp mặt nữa!

Nàng biết hắn sẽ rời đi một thời gian, thậm chí sẽ rất lâu. Điều này làm nàng hơi sợ, nhưng giọng nói của hắn rất kiên định nên nàng không hỏi.

Trong đoạn thời gian này, nàng phải một mình đối mặt với phản kích từ Quang Minh Võ Hội. Áp lực như có ngọn núi đè trên đầu.

Nàng nghe rất cẩn thận, cố gắng đêm từng chữ hắn nói vào đầu. Lý giải của hắn với thời cuộc không phải người như nàng so sánh được.

“Quang Minh Võ Hội sẽ không bỏ qua, chúng sẽ phô diễn sự mạnh mẽ của mình. Người của chúng, đã lên đường, mà ngươi là mục tiêu. Võ giả Liệp Hộ Tọa và Sư Tử Tọa cũng đã lên đường cố gắng bảo vệ ngươi. Tiên Nữ Tọa sẽ trở thành chiến trường, ngươi phải chủ trì đại cục.”

“Chủ trì thế nào?”

“Bọn chúng tới hắn sẽ không nhiều lắm, thực lực cũng không quá cao. Việc ngươi cần làm là liên lạc tất cả lực lượng có thể để chống lại chúng. Quá trình này sẽ rất gian khổ, Tiên Nữ Tọa có thể bị đánh nát, nhưng ngươi phải liều chết chống đỡ.”

“Liều chết cũng phải chống?” An Đức Lệ Na run lên, cả hắn cũng nói sẽ rất gian khổ, vậy khó tới mức nào?

“Về phần làm thế nào thì tự ngươi nghĩ đi! Ta chưa quen thuộc với Tiên Nữ Tọa, nhưng chiến tranh nghĩa là dùng điểm mạnh nhất của mình đánh vào chỗ yếu nhất của địch nhân. Nếu là chết, vậy thì không còn cách nào.”

Đường Thiên nói hời hợt nhưng lòng nàng lại căng thẳng.

“Ta đi đây!”

Đường Thiên nói xong thì biến mất không nửa điểm lưu luyến. Lẽ ra hắn còn muốn đi chỗ Tháp Đốn coi binh đoàn Cao Nguyên xem thử thế nào, nhưng thời gian không đủ.”

Tuy An Đức Lệ Na trở thành tinh chủ của chòm Tiên Nữ nhưng thành Tiên Nữ hỗn loạn lắm; thế gia, thương hội, đều trong trạng thái quần long vô thủ, theo Đường Thiên đây là một cơ hội tuyệt hảo.

Nếu những thế gia cùng thương hội này tụ cùng một chỗ, đây chính là một cỗ lực lượng kinh người. Ý nghĩ này bình thường không thể nào thực hiện, nhưng ở thời điểm đặc thù này, các nhà có quyền lực ổn định

cũng bị quyấy rầy, tất cả phải tụ họp với nhau, bằng không sẽ bị đánh cho tan nát.

Tốn một tuần, Đường Thiên âm thầm giúp An Đức Lệ Na xây dựng thương minh Tiên nữ, gần như dọn sạch tất cả các thương hội ở Tiên Nữ Thành. Tuy trí kế của hắn không tệ nhưng cũng có chút ăn không tiêu.

Đường Thiên cảm khái thời gian vừa qua thực vui. Hắn lặng yên trở về tuyến đường Quý Khâu.

Lăng Húc và Hạc vẫn còn nhập định, nhưng khí tức cả hai đã ổn định. Đường Thiên ngồi xuống, chăm chú nhìn hai người, chợt có chút hâm mộ. Hắn không có bằng hữu, chưa bao giờ biết bằng hữu có nghĩa gì. ‘Tên kia’ nhìn như ngốc nghếch lại có đám bạn thân như vậy làm hắn không hiểu nổi.

Hắn lắc lắc đầu, tâm thần an tĩnh lại. Cô độc và hắc ám mới thuộc về mình.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Đường Thiên mơ mơ hồ hồ mở to mắt, hắn cảm giác rất mệt mỏi, toàn thân chẳng có khí lực gì, tựa như vừa tập luyện ở mức độ khó xong, thân thể còn có chút đau đớn âm ỉ.

“Rốt cục ngươi cũng tỉnh!” Tiếng vui mừng của Hạc sát lỗ tai của hắn vang lên.

“A!” Vẻ mặt Đường Thiên mờ mịt.

Xuy~, xuy~, xuy~…

Tiếng gió dày đặt vang lên cách đó không xa, Đường Thiên vô thức quay sang liền thấy một thân ảnh được bao bọc chặt chẽ trong thương ảnh.

Một lát sau Đường Thiên mới kịp phản ứng, mắt trợn tròn, pa~ một phát nhảy dựng lên hô: “Oa! Tiểu Húc Húc, ngươi đã mạnh vậy hả?”

Thương ảnh khắp trời biến mất lộ ra thân ảnh Lăng Húc, mặt hắn vẫn còn vui mừng: “Ta lên Bát giai rồi!”

“Ta cũng Bát giai rồi!” Trên mặt Hạc là nụ cười tràn đầy tự tin.

“Bát giai…” Đường Thiên mờ mịt, một hồi sau mới như nhớ ra: “Ai nha! Ta nhớ rồi, chúng ta nuốt Hạc Tinh Đan.”

"Ngu ngốc!" Mắt Lăng Húc trợn trắng.

Mặt Hạc thì hiện vẻ bất đắc dĩ, ngày thường sao người này phản ứng chậm chạp thế? Bèn nhắc: “Ngươi mau tự kiểm tra xem.”

Đường Thiên vội vàng kiểm tra chân lực trong cơ thể, một lát sau, nét mặt của hắn trở nên kỳ quái.

Hạc liền khẩn trương: "Làm sao vậy?"

Hạc Tinh Đan là do hắn xúi nuốt, nếu có chuyện gì hắn cũng rất áy náy.

“Không phải ngươi lên Cửu giai luôn chớ?” Lăng Húc hồ nghi nói nhưng nói xong cũng bị suy đoán của mình làm choáng váng.

Hạc cũng an tĩnh lại, mình sao lại quên tên tâm thần này là một quái thai? Tên này tu luyện đúng là biến thái, không chừng lên Cửu giai thật í chứ!

Vẻ mặt hai người kinh hãi nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên lắc đầu: "Ta còn là Thất giai!"

"Không có khả năng!" Hạc la thất thanh.

"Lừa quỷ đi!" Lăng Húc chửi ầm lên.

“Thật đó, ta vẫn là Thất giai.” Đường Thiên vò đầu nghi ngờ: “Nhưng Thất giai của ta không giống lúc trước, rất khác.”

“Không giống lúc trước?” Hạc với Lăng Húc ngây người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Lĩnh Ngộ Từ Đối Kháng

Thực là không giống rồi!

Đan điền trong cơ thể, kinh mạch, tất cả đều thay đổi hoàn toàn làm cho Đường Thiên ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm. Hắn từ từ nhớ lại quá trình cơ thể mình lúc đó giống như bị thổi phồng quá mức, hắn hiểu được một ít.

Hít vào một hơi dài rồi hắn đánh ra một quyền. Chân lực đang ẩn giấu ở trong đan điền bỗng biến mất trong nháy mắt đồng thời lúc đó lại xuất hiện ở trong các kinh mạch ở lòng tay bàn tay của Đường Thiên.

Phanh~!

Âm thanh dội ra khắp nơi, không khí ở trước đầu quyền của Đường Thiên như bị dồn ép lại rồi đột nhiên nổ tung.

Đường Thiên có thể cảm nhận được rõ ràng được đạo quyền kình hình xoắn ốc của mình vừa phát ra như là một viên đạn pháo bắn ra khỏi nòng súng bắn vào không khí.

"Để ta tới thử uy lực của nó!" Lăng Húc đứng ở bên ngoài sớm đã không kiềm chế được hoành thương tung mình đâm tới Đường Thiên.

Nghênh đón Đường Thiên là thương ảnh dày đặc như mưa đang đánh tới, Đường Thiên bước dài tới một bước rồi tung quyền, quyền đầu cùng mũi thương trực tiếp va chạm. Kình khí bén nhọn xoáy tròn, tốc độ cao mà chuẩn xác đánh đến mũi thương đang đâm tới, thương ảnh đầy trời bỗng nhiên biết mất không còn, Lăng Húc lúc này đây chỉ cảm thảy hổ khẩu nóng lên, ngân thương chút nữa đã bị chấn văng.

Lòng hắn chấn động không thôi, sức mạnh của thằng trâu này thật lớn.

Tuy rằng hắn không có chuẩn bị cẩn thận, nhưng một quyền tùy tiện này mà đã có uy lực lớn như vậy, điều này làm cho Lăng Húc hơi giật mình.

Đường Thiên đang suy nghĩ điều gì đó sau đó không chút suy nghĩ lại bước tới tung quyền.

Lòng hiếu thắng của Lăng Húc bị kích thích, hắn tập trung bình tĩnh lại, biến phức tạp thành đơn giản đâm ra một thương.

Đầu quyền và mũi thương lại va chạm lần nữa.

Lăng Húc lùi về sau ba bước mà thân Đường Thiên chỉ hơi lay động, chân lực của Lăng Húc có tấn công vào kinh mạch của hắn nhưng kinh mạch của hắn quá rộng vì thế mà hắn cũng không có tổn thương lớn nào cả. Các tia chân lực trong cơ thể hắn bơi lội như bầy cá nhanh chóng quấn lấy chân lực của Lăng Húc mà tiêu diệt.

Tấn công không làm gì được hắn, Lăng Húc tức giận, miệng hét lên một tiếng rồi công tới, trước mặt Đường Thiên tràn ngập thương ảnh dày đặc.

Âm thanh thê lương bén nhọt rít lên, tựa như là tiếng cú kêu, ma âm tấn công não bộ.

Tâm thần Đường Thiên khẽ rung động, nhưng rất nhanh khôi phục lại sự tỉnh táo, 5 ngón tay cong thành trảo, quang mang của Hỏa Liêm Quỷ Trảo ào ra.

Thanh âm hỗn loạn vang khắp bầu trời dày đặc như mưa bom đang nổ, thân ảnh của 2 người mờ ảo không rõ ràng.

Chân lực dồi dào làm cho Đường Thiên càng thôi động Hỏa Liêm Quỷ Trảo càng tự nhiên hơn, hỏa hoa như bám trên đầu ngón tay của

Đường Thiên liên tục đánh ra. Trảo thủ và thương ảnh nhanh như tia chớp liên tục va chạm vào nhau.

2 người càng đánh càng nhanh. Đường Thiên hung phấn, hắn cảm thấy tia chân lực trong cơ thể mình rất dễ dàng sử dụng, hắn có thể tùy tâm sử dụng mà sử dụng các tia chân lực trong người. Trong lòng hắn chợt nghĩ, chẳng lẽ cơ thể mình tiến bộ nhiều quá?

Lăng Húc đang chiến đấu say sưa, lấy cứng đối cứng chính là phương thức chiến đấu mà hắn thích nhất. So về tốc độ hắn chưa từng thua người khác! Nhưng vào lúc này Hỏa Liêm Quỷ Trảo của Đường Thiên bỗng phát sinh biến hóa mới.

Trảo thủ khi nặng khi nhẹ, chợt nhanh chợt chậm, Lăng Húc không chuẩn bị kịp tay chân lập tức luống cuống.

Hai mắt Đường Thiên hiện lên sự hưng phấn, giờ hắn rất hăng máu. Chân lực trong cơ thể đang dâng lên cuồn cuộn, khiến cho sức mạnh của hắn càng sung mãn hơn. Càng làm cho hắn không thể giải thích được chính là mỗi một tầng đan điền đều đang sôi lên, chân lực từng lớp từng lớp liên tục truyền lại làm cho hắn cảm thấy được sự khác thường này.

Đột nhiên hắn có một suy nghĩ lớn mật, ý nghĩ này của hắn chỉ là mới xuất hiện nhưng càng làm cho hắn hưng phấn hơn. 5 tia chân lực quay trở đan điền, sau đó lại tiến xuống các tầng đan điền thấp hơn. Ngay sau đó 5 tia chân lực này lại chạy ngược lên, mỗi lần vượt một tầng tốc độ các tia chân lực này càng tăng mạnh, khi đến tầng đan điền cao nhất thì tốc độ của chúng đã làm Đường Thiên khống chế khó khăn.

Nếu như không phải lúc này hắn đang vô cùng hưng phấn, lực khống chế cũng tăng mạnh thì sẽ không thể nào khống chế được cả 5 tia chân lực này.

Thật nhanh!

Đường Thiên bất ngờ không thôi, cánh tay phải chấn động mang 5 tia chân lực tách ra rồi đi tới 5 đầu ngón tay hắn.

Quả là nhanh! Đường Thiên chỉ kịp vung tay lên.

Bùm~! Oành~!

Âm thanh nặng nề vang lên, 5 đoàn hỏa hoa từ 5 đầu ngón tay của Đường Thiên phóng ra. Lăng Húc giật mình, đây là chiêu thức quái dị gì vậy? Hắn không dám khinh thường, thế của trường thương trong tay hắn hóa công thành thủ, cẩn thận thủ trước người.

Tốc độ hỏa hoa nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt đã tới trước mặt hắn.

Ba~!

5 đạo âm thanh cơ hồ cùng va chạm với nhau tạo thành 1 tiếng động mạnh. Lăng Húc trợn tròn mắt, cả người rung động kịch liệt tựa như gió mạnh thổi qua khóm trúc. Gạch đá dưới chân hắn bị đánh nát, bụi đất bay mù trời.

5 đoàn hỏa hoa này phóng tới còn mang theo kình lực xoáy tròn với tốc độ cao ẩn chứa chân lực kinh khủng, làm cho Lăng Húc chút nữa chịu nhục.

Đường Thiên cũng bị chiêu thức của chính mình đánh ra làm cho giật mình, nhưng mà ngay sau đó hắn càng thêm hưng phấn giống như đang dùng thuốc kích thích (lên là lên là lên là lên ……) Liệu còn có chiêu thức nào nữa hay không? Nhất định là còn!

Vậy thì thử xem sao!

Lăng Húc đáng thương lại trở thành đối tượng để Đường Thiên thí nghiệm chiêu thức, tầng tầng lớp lớp quái chiêu đánh tới, làm cho hắn vô cùng mệt mỏi mà ứng phó.

Hạc ở một bên cờ ngoài bàn trong. Thỉnh thoảng lại phát ngôn bừa bãi.

"Tiểu Húc, phải chú ý bên trái!"

"Bên phải, bên phải có khoảng trống!"

"Một chiêu này thật đẹp!"

……

Vốn lúc này tay chân đang luống cuống đối chiêu với Đường Thiên giờ Lăng Húc lại càng bực mình muốn hộc máu, vèo một cái nhảy ra khỏi vòng chiến, trừng mắt Hạc: "Đổi cho ngươi vào (hưởng phúc)!"

Hạc ở bên ngoài vốn đã ngứa ngáy chân tay, nghe vậy cũng không chối từ :" Tốt (chú để anh)!"

Lăng Húc bình tĩnh trở lại, hắn thở hồn hển rồi bỗng nhận ra thân thể hắn đang cứng đờ, vì sao mình lại mệt mỏi như vậy? Hai mắt Lăng Húc mở to tỏ vẻ không thể tin vào điều này. Hắn mới chiến đấu bao lâu chứ, lấy thể lực của mình cũng không thể nào mà mệt mỏi thế này?

Hắn quay lại nhìn tới Đường Thiên đang kêu gào ầm ĩ mà trong lòng nghiêm lại.

Đường Thiên không quan tâm là ai tới, hắn đang cao hứng, đan điền và kinh mạch trong cơ thể có biến hóa làm cho hắn phát hiện ra một điều gì đó to lớn mặc cho mình tùy ý khám phá.

Ở trong sự phấn khích Đường Thiên cảm thấy giác quan thứ sau nhạy cảm vô cùng. Chân lực hình xoắn ốc cũng có chút tác dụng được hắn tìm thấy cách thức sử dụng. Nếu như dùng phá hoại thì cả tốc độ của tia chân lực và tốc độ xoát tròn của tia chân lực đều phải nhanh. Nhưng mà không thể quá nhanh, quá nhanh như tốc độ vừa rồi sẽ khó kiếm soát mà bay ra ngoài.

Vòng xoáy còn có một hiệu quả khác đó chính là hấp thụ lực công tới. Muốn đạt được tác dụng này thì tối thiểu cần phải có từ 12 tia chân lực trở nên, hơn nữa tốc độ xoay tròn không thể quá nhanh.

Loại kỹ xảo này tương tự như bí quyết chữ ‘Niêm’[1] trong Quan Tiết kỹ, phát hiện này làm Đường Thiên càng thêm phấn khích. Đối với chuyên gia cận chiến mà nói, bắt dính là một kỹ xảo cực kỳ thực dụng, bởi vì nó giúp ích rất nhiều cho việc thu hẹp khoảng cách với đối phương. Đối với chuyên gia cận chiến, khoảng cách càng gần không phải là có ý nghĩa thắng lợi sao?

Trong lúc hưng phấn, tư duy của Đường Thiên vượt hơn ngày thường rất nhiều. Hắn nhớ tới hình ảnh của chuyên gia cận chiến mà Đinh Đang mua về, chuyên gia cận chiến nổi tiếng là có thể mượn lực công kích của đối phương mà tấn công lại đối phương.

Hắn quyết định thử.

Áp lực hướng tới Hạc đột nhiên tăng vọt, song chưởng của Đường Thiên tựa như 2 mũi khoan lớn, mà 10 đầu ngón tay tựa như là những mũi khoan nhỏ đang đánh tới.

Hắn vừa mới quen với lối đánh của Đường Thiên, trong nháy mắt kiếm mang mà hắn vừa chém ra khi đánh lên chưởng kình đang xoay tròn với tốc độ cao của Đường Thiên thì bị bắn ra. Hạc thấy vậy thì trợn mắt há mồm không biết nói gì; thậm chí vài đạo kiếm mang còn bị bắn ngược lại về phía hắn làm cho hắn luống cuống tay chân một phen.

Thấy cơ hội tốt như vậy, Lăng Húc tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng này mà chim lợn.

"Bên trái bên trái, bên phải bên phải."

"Cẩn thận dưới chân, chiêu này có chút hiểm ác đó!"

" Thiếu niên biến thái thái chiêu thức cũng biến thái, tiểu Hạc tử cố gắng lên nào, hưng phấn lên đi!"

Hạc thở hồng hộc nhảy ra khỏi vòng chiến, trực tiếp khoanh chân khôi phục chân lực trong cơ thể. Đường Thiên chưa thỏa mãn ánh mắt nhìn về phía Lăng Húc.

Lăng Húc ho nhẹ một tiếng: "Cũng tạm được rồi, chính sự quan trọng hơn!"

Nói xong không để Đường Thiên kịp phản đối, hắn cũng nhanh nhẹn khoanh chân nhập định.

"Này, các ngươi. . ."

Đường Thiên bất mãn hô lớn, nhưng mà nhìn 2 người này không hề có ý muốn tiếp tục nên cũng đành hậm hực mà bỏ qua. Trong đầu hắn lúc này tràn ngập hình ảnh của chân lực xoắn ốc, biến hóa vừa rồi của chân lực xoắn ốc làm cho hắn mê mẩn. Ví dụ như bí quyết chữ ‘Niêm’ cùng chữ bí quyết chữ ‘Đạn’, hai loại này có hiệu quả hoàn toàn ngược nhau, ở trên cấp độ sử dụng chân lực sự khác biệt lại rất nhỏ bé. Khác biệt thứ nhất là tốc độ xoay tròn, khác biệt thứ hai là số lượng tia chân lực.

Hiệu quả chiêu này tựa như là mũi khoan, vậy gọi là bí quyết chữ ‘Toản’[2] đi.

Toản, Niêm, Đạn, ba loại hiệu quả càng làm cho thủ đoạn tấn công của hắn phong phú hơn.

Uy lực của Hỏa Liêm Quỷ Trảo đương nhiên cũng mạnh hơn nhiều.

Ngược lại chiêu 5 ngón tay có thể phun ra hỏa quang kia tính thực dụng cũng không lớn. Tuy rằng có thể phun ra hỏa tinh với tốc độ cao, nhưng mà uy lực không được mạnh lắm. Bỗng nhiên Đường Thiên nghĩ

tới Quỷ Vương Hỏa Lưu Huỳnh, 2 chiêu này có chút giống nhau, có thể dung hợp lại hay không?

Nghĩ là làm, Đường Thiên bắt đầu thử.

Rầm~ rầm~ rầm~!

Từng đạo ánh sáng từ đầu ngón tay của Đường Thiên bay ra đánh lên mặt đất, tạo thành một loạt các hố to nhỏ.

Hai người Lăng Húc và Hạc đang giả vờ nhập định thấy vậy mồ hôi lạnh trên trán túa ra, cả hai không hẹn mà cũng nghĩ: "Cũng may là không tiếp tục cùng tên như thần kinh này thử chiêu, rõ ràng là còn có quái chiêu mới, nếu tiếp tục thử…"

Thiếu niên biến thái đúng là biến thái a!

Sau khi điên cuồng thử các chiêu mới cả nửa ngày, cuối cùng Đường Thiên cũng có được thu hoạch.

Đầu ngón tay của hắn bắn ra một đoàn hỏa hoa, hỏa hoa chậm rãi rơi xuống mặt đất, nhưng khi vừa rơi xuống mặt đất thì phát ra âm thanh xì xì như thuốc súng cháy từ từ. Trong nháy mắt trên mặt đất xuất hiện một cái hồ lớn sâu hoắm.

Uỳnh.

Hỏa hoa to nhỏ khác nhau ở đầu ngón tay lần lượt chui vào chỗ sâu trong lòng đất rồi đột nhiên nổ lớn.

Uy lực của lần bạo tạc này so với lần đầu tiên đều mạnh hơn rất nhiều, làm đất rung núi chuyển, gạch đá ở phía trên thông đạo chấn động rơi xuống khắp nơi.

Hạc và Lăng Húc đang giả vợ nhập định nhìn thấy cảnh đó như mèo bị đạp vào đuôi không hẹn mà cùng nhảy dựng lên.

"Đồ ngu ngốc, đồ ngu xuẩn đồ @#$%!&*^%()**%*^@, ngươi định đem chúng ta chôn sống sao?" Lăng Húc chửi ầm lên.

"Hành động nguy hiểm như vậy, tốt nhất là không lên làm lại lần nữa!" Hạc nghiêm mặt nói.

Đường Thiên cũng bị lần bạo tạc nay làm cho như đang nằm mơ vậy, mặt hắn ngơ ngác nhìn về phía hai người.

Thành công rồi.

Gọi chiêu mới này là gì cho hay đây? Toản Địa Thử? Không hay lắm, hay là Quỷ Vương Toản Địa Thử ? Như vậy gọi là Quỷ Vương Huỳnh đi…..

Sau khi hiểu rõ ý nghĩa cuối cùng trong đầu, hắn cảm thấy rất mỹ mãn.

Bỗng nhiên, thân thể trở nên mềm oặt rồi đổ nhào xuống mặt đất.

Lăng Húc cùng Hạc cực kỳ hoảng sợ, hai người đồng thời phóng nhanh về hướng Đường Thiên vừa ngã xuống .

Hai người chưa vọt tới đã nghe tiếng ngáy như sấm của Đường Thiên vang lên, hắn ngủ mất rồi. Liên tục cùng 2 người đối chiến làm cho thể lực của Đường Thiên tiêu hao toàn bộ, chẳng qua là hắn vẫn ở trong trạng thái hưng phấn nên không có cảm giác được điều này. Khi mà trạng thái hưng phấn của hắn rút đi thì cơn mệt mỏi của hắn như thủy triều dữ dội ập tới đánh hắn chìm vào trong giấc ngủ.

Khi hai người vọt tới bên hắn thì sắc mặt trở nên tái nhợt. Tên hỗn đản này. . .

Lăng Húc và Hạc đồng loạt mà liên tục giơ chân dẫm lên mặt Đường Thiên.

"Quả thực chính là một tên hỗn đản trong những tên hỗn đản! Ta đạp ta đạp ta đạp!" Lăng Húc vừa thi triển cước pháp chửi.

"Đúng vậy, thật sự là tên vô trách nhiệm a, nhất định cần phải nghiêm khắc trừng phạt hắn." Vẻ mặt Hạc đầy vẻ chính nhân quân tử, nhưng chân thì liên tục hạ xuống chỗ nào cần trúng thì đều trúng, chỗ không cần trúng thì cũng trúng luôn.

"Chân lực của hắn như vậy sao có khả năng mới là thất giai được?" Lăng Húc vừa điên cuồng hạ cước vừa nói thầm trong lòng.

"Hắn nhất định là tính sai rồi!" Vẻ mặt Hạc tỏ vẻ không quan tâm nhưng chân thì hạ xuống không chút nhẹ nhàng.

"Cũng đúng thôi, hắn học toán kém như thế, nhất định là không biết đếm bàn tay mà tính sai số đan điền trì trong người rồi, đúng rồi, thời gian không có ngón tay ….!” Lăng Húc thành thành thật thật nói.

"..." Hạc ngơ luôn không biết nên nói cái gì nữa.

Sau khi hai người điên cuồng phát tiết xong cũng thu chân lại cảm thấy rất thoải mái. Sau đó liếc mắt đồng ý với nhau, không chút do dự đồng thời xoay người lại tách nhau lẩn ra chỗ khác ngồi xuống nhập định.

Đường Thiên đáng thương bây giờ tràn đầy vết bầm dập trên mặt như là nằm ngủ quên ở trên đường bầy voi lớn đi qua.

Hắn không có chút cảm giác nào cả, ngủ cực ngon.

[1] Niêm (粘): Dính.

[2] Toản: Dùi, khoan

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Đề Nghị Của Đường Sửu

Đường Thiên đưa tay chống cái khuôn mặt đầy những vết chân xưng vù như mặt heo, biểu tình đầy khiếp sợ, quả thực là buồn cười không thể tả được. Bên cạnh hắn là Lăng Húc và Hạc thần sắc đầy nghiêm trọng, trên mặt mang theo vẻ phòng bị.

"Ai làm?" Lăng Húc không nhịn được lên tiếng hỏi, ánh mắt hắn đảo qua đám thi thể tinh hồn thú nằm ngổn ngang, trên lưng cảm thấy lạnh toát.

Trước mặt bọn họ là một biển thi thể tinh hồn thú nhìn không thấy cuối.

Hạc cúi người sờ lên một vết máu đã khô, trầm giọng nói: "Chết đại khái được khoảng 2 tuần rồi."

"2 tuần trước?" Đường Thiên lật lật từng đầu ngón tay, yên lặng tính toán trong chốc lát,rồi kinh hô: "Ai nha, dường như lúc đó chúng ta vẫn còn đang nhập định, khó trách chúng ta không cảm giác thấy a, nếu như ta tỉnh, nhất định có thể bắt được hắn."

"Chỉ bằng ngươi?" Trên mặt Lăng Húc đầy vẻ miệt thị, cứ nhìn thấy cái bộ dáng đầu heo của Đường Thiên là trong lòng hắn lại cảm thấy thư sướng vô cùng. Nhất là khi cái tên gia hỏa này vẫn chưa phát hiện ra, có vài lần thiếu chút nữa thì hắn đã không nhịn được mà cười lớn. Nói đến điều này, không thể không bội phục Hạc, cái tên gia hỏa âm trầm kia vẫn không lộ nửa điểm thanh sắc, vẫn cái bộ dáng vân đạm phong khinh, về sau phải cẩn thận, cái tên tiểu nhân ra vẻ đạo mạo này trong bụng đầy ý xấu, nói không chừng cả tim cũng đen a...

Trong lòng Lăng Húc âm thầm thêu dệt hai người kia.

"Không sai! Muốn từ bên người thần thiếu niên chạy qua, đó chính là si tâm vọng tưởng!" Đường Thiên ngửa mặt nghiêm nghị nói, trên mặt đầy vẻ đắc ý.

Rốt cuộc Lăng Húc cũng không nhịn được nữa, ôm bụng chạy đến một bên cười lớn.

Hạc ho nhẹ một tiếng, dùng ngôn từ đường đường chính chính di dời lực chú ý của Đường Thiên: "Uy, các ngươi nói sai chủ đề rồi a, vấn đề trọng điểm là, đối phương là ai? Tiến vào thông đạo lúc nào? Mục đích của hắn là gì?"

Quả nhiên không sợ đối thủ như thần mà chỉ sợ đội hữu như heo a, cùng tên gia hỏa như Lăng Húc làm chuyện xấu, chuyện như vậy, về sau cần phải hảo hảo thận trọng suy nghĩ mới được.

Điều duy nhất làm người ta cảm thấy an tâm hơn một chút là, thiếu niên bệnh tâm thần và Lăng Húc ở trong cùng cấp độ...

Khụ khụ khụ, sai rồi, vào thời điểm như thế này lực chú ý của mình hắn phải đặt lên người vị cao thủ thần bí kia mới đúng, nghìn vạn lần không thể để hai cái tên ngu ngốc này ảnh hưởng tới.

Hạc đang định chuẩn bị nghiêm túc suy nghĩ một phen thì bị tiếng reo hò của Đường Thiên cắt đứt dòng suy nghĩ.

"Oa oa oa! Thật nhiều hồn hạch! Nơi này có một cái! Nơi này cũng có! Đều là hồn hạch bát giai, thật nhiều tiền a!"

Hồn hạch?

Hạc thoáng sửng sốt, như có điều gì đó đăm chiêu. Đối phương không lấy đi hồn hạch, chứng tỏ đối phương không để ý tới tiền tài. Đối phương không làm thương tổn đến bọn họ,chứng tỏ đối phương không có địch ý với họ.Tâm tư của hắn kín đáo, từ phương hướng ngã xuống

của thi thể, hắn có thể đoán ra đối phương cũng tới từ hướng Sài Lang Tọa.

Bát giai tinh hồn thú cũng tương đối thông minh, một khi phát hiện ra thực lực của địch nhân phi thường cường đại, thì cả đám sẽ lập tức giải tán.

Toàn bộ cái tuyến đường nhìn không thấy cuối này không còn một vật sống.

Có thể tạo ra tràng diện đồ sộ như vậy, chỉ có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất là thực lực của đối phương cực kỳ cường đại, giết chết bát giai cửu giai tinh hồn thú không cần tốn nhiều sức.

Khả năng thứ hai là tính tình đối phương vô cùng hiếu sát và tàn nhẫn, một khi bắt đầu chém giết thì sẽ theo thói quen đem tất cả vật sống giết sạch.

Thần sắc Hạc ngưng trọng hẳn lên, bất kể là khả năng nào thì cũng đều cực kỳ kinh khủng. Giết bát giai cửu giai tinh hồn thú như thu thập rơm rác, như vậy thực lực của hắn cực cao, ba người tuyệt đối không phải là đối thủ. Còn nếu tính tình của hắn tàn nhẫn hiếu sát thì một kẻ điên như vậy chẳng ai lại nguyện ý trêu chọc vào.

Nhưng cũng may là đối phương không có địch ý với bọn họ chứ nếu không bọn họ đã sớm chết rồi.

Điều này cũng làm Hạc an tâm hơn đôi chút.

Bỗng nhiên, Đường Thiên cực kỳ nghiêm chỉnh nói: "Không được, chúng ta không thể lãng phí!"

Hai người còn lại không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc.

"Hồn hạch có thể bán ra tiền, toàn thân tinh hồn thú đều là bảo, thi thể nhiều như vậy phải là bao nhiêu tiền a?" Đường Thiên nghiêm chỉnh nói.

Hạc toát cả mồ hôi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Đường Thiên là một cái thủ thế như gom tất cả vào lòng mình: "Đem tất cả chúng nó xếp lên!"

"Toàn bộ... Tất cả đều xếp lên?" Hạc nhìn thoáng qua cái thông đạo đầy thi thể ngổn ngang nhìn không thấy cuối, trên trán rịn ra mồ hôi: "Nhiều như vậy, sao có thể xếp hết được?"

"Ta có rất nhiều ngân bảo bình." Đường Thiên lấy ra một đống lớn ngân bảo bình từ trong lòng ra.

Những bình ngân bảo bình này đều là chiến lợi phẩm trong nhiều lần chiến đấu, phẩm chất đều cực kỳ xuất sắc. Hắn cứ lấy ra từng kiện từng kiện một, chẳng mấy chốc đã xếp thành một tòa núi nhỏ.

Lập tức Hạc và Lăng Húc cười không nổi rồi.

Mười ngày sau.

Khi bọn họ đi ra khỏi tuyến đường thì sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, lung lay sắp đổ. Trên thân mỗi người đều treo đầy ngân bảo bình, ngân quang lập lòe vô cùng chói mắt.

Ngân bảo bình có thể xếp rất nhiều đồ vật, có thể giảm bớt rất nhiều trọng lượng, nhưng cũng không phải là không có trọng lượng. Tất cả ngân bảo bình trên thân ba người đều được nhét đầy, vô cùng nặng nề.

Lăng Húc và Hạc đã mệt đến bở cả hơi tai rơi vào trạng thái thoát lực, hai người đều không lấy thể lực làm sở trường. Hạc tu luyện là kiếm thuật cao quý, đã bao giờ phải làm cu-li đâu cơ chứ? Thương pháp của Lăng Húc cực kỳ sắc bén, nhưng đó là hắn dựa vào lực lượng của ngón tay.

Trong mỗi cái ngân bảo bình đều nhét hơn trăm thi thể tinh hồn thú.

Phẩm chất của những ngân bảo bình này của Đường Thiên đều là thượng thừa, mang ở trên người chỉ còn lại một phần mười trọng lượng. Mỗi ngân bảo bình cũng tương đương với sức nặng của một con tinh hồn thú, Hạc treo 11 cái ngân bảo bình, Lăng Húc treo 13 cái ngân bảo bình.

Tương đương với hai người này đã kéo theo cả trăm thi thể tinh hồn thú suốt 10 ngày đường, như thế hai người sao lại không hư thoát cơ chứ?

Nhưng hai người từ đầu đã không tiện than khổ than mệt, bởi vì trên người Đường Thiên treo tròn 32 cái, so với hai người còn hơn rất nhiều. Hai người đều là hạng người tâm cao khí ngạo, sao có thể chịu thua đây? Vì thế đành cắn răng gánh chịu, nhưng như vậy mà Đường Thiên vẫn còn lo ngại hai người đi chậm nên thường châm chọc khiêu khích cái gì mà có cái đứa A Mạc Lý kia ở đây thì tốt, một người có thể bao hết..vân vân.....

Kẻ sĩ có thể chết cũng không thể chịu nhục ! Hai người lôi ra sạch tất cả khí lực còn sót lại, kiên trì cho đến cùng.

Khi hai người nhìn thấy ánh sáng từ động khẩu chiếu vào đã suýt chút nữa thì bật khóc.

Tuyến đường Quý Khâu này đã bị phong bế mấy trăm năm, tất cả tinh hồn thú mà nó nuôi lớn đều bị bọn họ một lưới bắt hết, cứ thế không lưu một con nào.

Vừa ra khỏi động khẩu, Lăng Húc và Hạc cũng không nhịn nổi nữa, lập tức quăng ngân bảo bình trên thân sang một bên, sau đó té xuống mặt đất nhanh chóng chìm vào trong mộng đẹp. Ngay cả người tao nhã lịch sự luôn chú ý đến hình tượng như Hạc cũng chẳng còn chút gì gọi là thong dong nho nhã cả.

Đường Thiên cũng vô cùng mệt mỏi, 32 cái ngân bảo bình cũng tương đương với hơn ba trăm thi thể tinh hồn thú, đắp lên cũng trở thành một tòa núi thịt. Tuy hắn trời sinh thần lực cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Thế nhưng hắn không hề ngủ gục ngay, hoàn cảnh nơi này vô cùng xa lạ, cần phải có người luôn luôn phòng bị. Hắn khoanh chân tĩnh tọa, chậm rãi vận chuyển chân lực.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, hắn mở mắt, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ. Hơn 10 ngày làm cu-li cũng không uổng, huyết nhục của hắn đã được rèn luyện càng thêm đầy đủ, dưới sự rèn luyện của Hư Không Ám Viêm và Băng Lam Tâm một nóng một lạnh thay nhau luân chuyển khiến cơ nhục của hắn càng lúc càng cứng rắn tựa như những cây thép rắn chắc vậy.

Lực lượng của hắn cũng tăng lên với biên độ nhỏ.

Không ngờ Hư Không Ám Viêm và Băng Lam Tâm lại có tác dụng kì diệu đến vậy!

Đường Thiên vô cùng vui mừng, thân thể mạnh mẽ chính là vũ khí tốt nhất. Hắc Hồn có một số cao thủ, thân thể được rèn luyện đến cực hạn, đao kiếm khó có thể tổn thương. Bọn họ không cần phải dùng khinh công cũng đã có tốc độ nhanh như thiểm điện, đó là bởi vì bọn họ được hưởng lợi từ sức bật cực kỳ kinh người của cơ nhục.

Đường Thiên cũng không có cái suy nghĩ xa vời có được cái thân thể như vậy, nhưng thân thể cường đại mang lại tác dụng cực lớn cho chuyên gia cận chiến.

Sắc trời dần tối sầm, nhìn thoáng qua hai người đang ngủ cực ngon, trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia ấm áp.

Bất kể ở nơi nào, đều sẽ có mọi người bồi mình.

Cũng không biết đám người Binh đại thúc thế nào rồi...

***

"Nội dung lễ khóa lần này của chúng ta chủ yếu giảng giải về ảnh hưởng của vũ kỹ đến chiến tranh. Đầu tiên, ta cần phải nói rõ một điều, thứ ta am hiểu nhất là chiến tranh viễn cổ, đối với lịch sử của chiến tranh cận hiện đại nghiên cứu cũng không sâu lắm. Nếu có sai lầm gì, thỉnh mọi người vui lòng chỉ ra. Như vậy lúc này chúng ta cùng xem quá trình phát truyển vũ kỹ chủ yếu trải qua những thời kì nào, đặc điểm vũ kỹ của mỗi thời kì là gì, và phát truyển của chúng ảnh hưởng tới chiến tranh như thế nào..."

Trên bục giảng, Đường Sửu đang nghiêm túc giảng bài rất có bài bản, dưới đài là đám học viên đang tập trung tinh thần lắng nghe. Bọn họ không vì lão sư là hồn võ tướng mà có chút khinh thị, những chương trình học liên tục khiến cho bọn họ đối với vị lão sư hồn võ tướng có tính cách không sai này vô cùng bội phục.

Binh đứng ngoài cửa sổ, yên lặng nhìn vào, trong lòng rất cảm khái. Đường Sửu so với Phong Sửu đã có biến hóa cực lớn, nhưng cũng có một điểm có thể nói là giống nhau, đó chính là chăm chú.

Những chương trình học này cũng không phải là thứ Binh sắp xếp, mà là chương trình do Đường Sửu tự mình nghĩ ra, lý do của hắn cũng rất hợp lí. Thời đại này hòa bình đã quá lâu, những học viên trên phương diện thực lực cá nhân sẽ không bị tụt hậu, nhưng hiểu biết về chiến tranh gần như là trống rỗng.

Đối với một binh đoàn, đây là điều vô cùng đáng sợ.

Binh cũng đồng ý với đề nghị của Đường Sửu, đây cũng coi như mô hình một học viện võ tướng cơ bản loại nhỏ đi. Nếu như là trước đây, sự kiện một tên cấp Úy tới đảm nhiệm vị trí lão sư của học viện võ tướng thật đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng ngược lại, Binh lại cảm thấy Đường Sửu làm cũng không tồi, tính cách của Đường Sửu vốn không nhanh không chậm, nhưng là người tinh tế tỉ mỉ, làm việc chăm chú, cũng thông minh hơn Đường Nhất.

Một đoạn bài học nhanh chóng được nói xong, các học viên dồn dập ly khai phòng học, tiếp đó bọn họ còn rất nhiều khoa mục tu luyện.

Đường Sửu nhìn thấy Binh, vội vàng hành lễ: "Đại nhân!"

Ánh mắt của Binh từ trên người của những học viên đang đầy tràn chí tiến thủ thu hồi lại, đáp lễ rồi hỏi lại: "Hiệu quả thế nào?"

"Tính đến giờ cũng không tệ lắm. Nhưng hiệu quả thực tế như thế nào phải qua khảo nghiệm thực chiến mới biết được." Đường Sửu cẩn thận nói.

Binh trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Bọn họ cũng không phải thành viên hạch tâm của binh đoàn chúng ta, ngươi cũng không cần làm nhiều như vậy."

Đường Sửu cũng trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Thuộc hạ biết vậy. Việc phân bổ vị trí trong tương lai của bọn họ đó chính là điều đại nhân cân nhắc. Còn thứ thuộc hạ phải cân nhắc chính là đem công tác của mình làm cho tốt."

Binh gật đầu, rồi hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy cái chi đội ngũ này, đại khái còn cần bao lâu nữa?"

"Trong vòng trên dưới nửa năm mới có thể hình thành lên sức chiến đấu cơ bản." Đường Sửu thận trọng nói.

Cái con số này so với dự tính của Binh còn dài hơn, nhưng hắn không phản đối, mà ném ra một vấn đề khác: "Nếu như ngươi cấp cho Mặc gia một mục tiêu để chọn lựa, vậy ngươi sẽ lựa chọn chòm sao nào?"

Đường Sửu nói gần như thốt lên: "Chòm sao Thiên Lô!"

"Chòm Thiên Lô?" Binh có chút bất ngờ.

"Đúng vậy, đại nhân!" Hai mắt Đường Sửu chớp động quang mang kinh người: "Nơi đó có cơ sở rèn đúc vô cùng hùng hậu, lại có rất nhiều mảnh võ hồn nhỏ, rất thích hợp cho những người làm cơ quan hồn giáp như chúng ta. Nếu như có thể chiếm lĩnh được nơi đó, thì chúng ta là có thể tăng tốc độ mở rộng. Hơn nữa, lực lượng bản địa của bọn họ cũng không mạnh!"

Ánh mắt Binh thoáng chớp động, trầm ngâm trong chốc lát: "Trước tiên ngươi cứ làm một bản kế hoạch."

"Vâng!" Đường Sửu cung kính tuân mệnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Vào Thành

“Chúng ta cứ tiến về phía trước, chắc chắn có người!”

“Im mồm! Đần độn! Chúng ta đi 7 tiếng rồi mà có thấy cái lông người nào đâu!”

“Lông người là cái gì? Tóc à?”

“Điên mất!”

Hạc ngán ngẩm nghe hai thằng ngốc đấu võ mồm, lén lau mồ hôi, nhìn Lăng Húc đồng cảm. Người ta là dã thú, vác 32 bình thoải mái, còn sinh long hoạt hổ chém gió với ngươi để giải trí. Ngươi đã mệt như chóa thì chớ lại còn lãng phí ít thể lực quý giá để cãi nhau, rảnh thế sao…

Chẳng qua ngẫm lại bản thân mình cũng chẳng hơn gì… thân thể bị thương đã đành, tinh thần cũng sắp sụp đổ vì hai thằng ngu này.

Nhân sinh thật vất vả, hạc nghĩ mà rơi nước mắt trong lòng

“Đằng trước! Mau nhìn đi!”

Đường Thiên hưng phấn kêu gào khiến cho Hạc lòng đầy bi thương ngẩng khuôn mặt mướt mải mồ hôi lên, hắn ngơ ngác.

Bên tai cũng vang lên tràng cười như động kinh của Lăng Húc: “Hahaha! Được cứu rồi!”

Xa xa, một tòa thành thị hiện lên trước mắt họ.

“Ủa,sao tòa thành này giống như bị đánh bom vậy?” Đường Thiên chỉ vào tòa thành cháy đen: “Các ngươi nhìn kìa.”

“Thật đáng thương.” Hạc nghĩ một đằng trả lời một nẻo rồi chợt đáp:”Tiết kiệm thời gian, vào thành lẹ lên.”

Lăng Húc gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc.

Trên đường đi Đường Thiên hiếu kỳ hỏi: “Chẳng lẽ các ngươi không tò mò à? Ai đã làm tòa thành này thành như vậy?”

“Không có hứng.” Hạc lạnh lùng ngắt, thuận tay lau mồ hôi, bước chân ngày càng nặng nề.

“Vì sao? Lỗ thủng lớn như vậy thì cần phải nổ thế nào mới được chứ, thực kinh người!” mặt Đường Thiên đầy hâm mộ.

Hạc coi như không nghe thấy, hắn muốn bảo toàn thể lực.

Phản ứng của Lăng Húc cũng là không hé răng nửa lời.

“Cuộc sống của các ngươi còn gì thú vị nữa? Không tò mò về thế giới này chút nào sao? Ta hiểu rồi, bảo sao các ngươi không thể trở thành thiếu niên như thần, các ngươi không hề tò mò với thế giới này…” Đường Thiên tiếp tục lải nhải.

Hạc: "..."

Lăng Húc: "..."

Lúc bước qua cổng thành, Hạc và Lăng Húc suýt rơi lệ.

Hạc giữ một người đi đường lại hỏi cực kỳ lễ phép: “Xin hỏi, thương hội lớn nhất nơi này ở đâu?”

“Thương hội lớn nhất?” Người qua đường trả lời không cần suy nghĩ: “Đó đương nhiên là Tiên Nữ thương minh rồi, ngươi đi dọc đường này về phía trước, đi với đầu đường thì rẽ trái, tìm tòa nhà lớn nhất là được.”

“Cảm ơn!” Hạc vội vàng nói.

“Ta đói quá, chúng ta đi ăn trước đã.” Đường Thiên chảy nước miếng.

“Không được!” Hạc và Lăng Húc đang hận không thể vứt đống trên lưng ngay được đồng thanh trả lời, kiên quyết như thép.

Khi ba người đến Tiên Nữ thương minh thì thấy lối vào Tiên Nữ thương minh chật cứng. Bên trong truyền ra tiếng đánh nhau, bốp bốp, trong nháy mắt có mấy người bị ném ra ngoài cửa hàng, trên mặt đầy máu.

Mặt Từ Phàm xám xịt, một chưởng vừa rồi của đối phương đánh vào ngực hắn khiến sức sống trong cơ thể suy giảm rất nhanh. Nhưng trong lòng hắn bi phẫn đến cực độ, hắn chỉ vào đối phương, giọng run run.

“Quế lão tam, không ngờ ngươi lại thành tay sai của Quang Minh Võ Hội!”

Quang Minh Võ Hội, đám người xung quanh tức thì xôn xao, mặt đầy lửa giận. Nhưng trước sức mạnh Quế Tường vừa thể hiện thì người xem chỉ biết giận mà không dám nói gì.

Mặt Quế Tường vẫn bình tĩnh: “Từ Nhị, ngươi vẫn chưa nhìn rõ thế cục trước mắt sao? Chòm saoTiên Nữ sắp biến thành tro bụi rồi, An Đức Lệ Na điên rồi, nàng muốn chòm Tiên Nữ chôn cùng mình. Ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi quy thuận đại nhân…”

“Thối lắm!” lòng Từ Phàm đau như cắt, run run nói: “Quế lão tam, năm đó lão đại không bạc đãi ngươi, ngươi muốn đi Thiên Long Tọa, lão đại không ngăn cản mà còn tặng ngươi lộ phí. Bây giờ hài cốt lão đại còn chưa lạnh mà ngươi lại giúp cừu nhân giết tới cửa, ta đúng là mắt mù rồi!”

Mắt Quế Tường hiện lên vẻ xấu hổ nhưng ngay lập tức mặt lại càng âm trầm, thản nhiên nói: “Nếu lão đại vẫn còn thì sao có thể để các ngươi đi theo một con nhóc không biết trời cao đất rộng làm càn được. Từ lão nhị, ngươi đúng là mờ mắt rồi! Giữ lại cũng vô dụng, để ta giúp ngươi!”

Lời còn chưa dứt, thân hình đã biến mất, hai ngón tay nhanh như điện đâm thẳng vào mắt Từ Phàm. Chân lực trong người Từ Phàm đang hỗn loạn, sức sống suy giảm, không thể phản kháng.

Đinh~!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Từ Phàm giật mình vội mở mắt, một ánh kiếm lóe lên trước mắt hắn biến mất

Quế Tường không nghĩ lại có người ngăn cản, vội mượn lực, co người giữa không trung, quay về chỗ cũ.

“Các hạ là ai?”

Trong lòng Quế Tường thầm cảnh giác, một kiếm kia của đối phương cử trọng nhược khinh, hết sức lão luyện.

Cao thủ!

Từ Phàm thoạt đầu kinh ngạc sau đó mừng như điên, chẳng lẽ là cao thủ từ chòm Liệp Hộ hay Sư Tử đến?

Nhìn người xuất thủ, Từ Phàm lại càng chắc chắn, võ giả trẻ tuổi mà lợi hại như vậy chỉ có chòm Liệp Hộ và Sư Tử Tọa mới có khả năng bồi dưỡng được.

Cao thủ Tiên Nữ Tọa gần như bị diệt hoàn toàn, An Đức Lệ Na hợp nhất gần 7 thành thương hội trong thành Tiên nữ lại thành Tiên Nữ thương minh nhưng cũng rơi vào cảnh không có cao thủ trấn giữ. Trước đây Từ Phàm không được coi là cao thủ chân chính trong thành Tiên nữ

nhưng giờ lại trấn thủ tại tổng hội Thương minh thì có thể thấy nhân thủ thiếu đến mức nào.

May mà…

“Hắn là người của Quang Minh Võ Hội.” Hạc dường như không nghe thấy lời Quế Tường nói mà quay sang nói chuyện với Đường Thiên và Lăng Húc.

Mặt Quế Tường không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng thì thầm đắc ý. Phía trên đã hứa nếu nhiệm vụ lần này hoàn thành tốt đẹp, bọn họ có thể gia nhập võ hội, vì võ hội mà chinh chiến. Khi cuộc chiến giữa Quang Minh Võ Hội và Sư Tử Tọa nổ ra tuyệt không thiếu cơ hội, nếu mình có thể gia nhập võ hội, lập được công trạng thì ngày sau sẽ thăng tiến rất nhanh a.

Phúc lợi và đãi ngộ của Quang Minh Võ Hội đứng đầu Thiên Lộ nhưng điều kiện gia nhập lại hết sức khắc nghiệt. So với Quang Minh Võ Hội thì Sư Tử Tọa như một gã ăn mày nghèo kiết xác, muốn gì cũng không có. Trong con mắt Quế Tường đây là một trận chiến chẳng có gì đáng lo cả, Quang Minh Võ Hội sẽ thắng không còn nghi ngờ gì.

Hắn hao hết tâm tư mới tìm ra con đường tiến thân này, đối phương nghe thấy hắn hiểu rõ về Tiên Nữ Tọa mới cho hắn cơ hội này.

Về phần cao thủ lợi hại?

Trong lòng Quế Tường thầm cười lạnh, hiển nhiên có người lợi hại đi đối phó rồi.

“Giết hắn đi.” Đường Thiên thản nhiên nói, Quang Minh Võ Hội đang là kẻ địch của mình mà.

Thiên Huệ nói rồi, đối xử với kẻ địch phải vô tình như gió thu cuốn lá vàng đi.

“Có cần ta ra tay không ?” Lăng Húc nôn nóng hỏi.

Giết đi sao? Mặt Quế Tường trầm xuống, trong lòng cười nhạt, khẩu khí lớn thật, cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi. Hơn nữa trong đoàn người còn có vài tên đồng bọn của hắn, chỉ với ba thằng nhãi này mà đòi giết hắn sao? Đừng mơ!

Bỗng nhiên một tia sáng lạnh lẽo xuất hiện trước mặt hắn rồi biến mất.

Xoẹt~!

Không ổn! Quế Tường biến sắc nhưng chưa kịp phản ứng gì đã cảm thấy cổ mát lạnh, ngay sau đó hắn thấy cột máu bắn ra. Hắn chỉ kịp khan giọng hô: “Khôngggggg!”

Tiếng kêu im bặt, đầu hắn bị cột máu đẩy bật ra, lăng lông lốc sang một bên, thi thể ngã xuống như cọc gỗ.

Không một ai thấy rõ kiếm này ra sao.

Lô Vinh trong đám người cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng, không thấy đối phương xuất kiếm thế nào. Tình huống này đồng nghĩa với việc thực lực của đối phương mạnh hơn hắn quá nhiều! Sao lại có thể như vậy? Cao thủ Tiên Nữ Tọa không phải bị diệt sạch rồi sao?

Chẳng lẽ là người của chòm Sư Tử?

Cả người Lô Vinh run lên, ánh mắt đồng bọn nhìn hắn cũng đầy run sợ. Hắn cố trấn định, khẽ lắc đầu. Có biến rồi, sự mạnh mẽ của đối phương đã vượt ngoài khả năng hắn có thể xử lý.

Tiên Nữ Tọa có ảnh hưởng rất lớn đến 19 châu Bắc Thiên, Quang Minh Võ Hội đã để Lô Vinh đóng tại đây. Chẳng qua hắn cũng chỉ là loại nhân vật râu ria, sau lưng cũng không có bối cảnh gì. Vốn lúc đầu hắn định về phe Tề Sơn nhưng thực lực hắn tầm thường nên Tề Sơn chướng mắt. Biến cố tiếp theo khiến hắn há hốc mồm nhưng cũng khiến hắn nhìn thấy cơ hội.

Hắn lăn lộn trong võ hội một thời gian rất dài nên hiểu rõ phong cách hành sự của võ hội.

Mặt mũi!

Đối với võ hội mà nói, xử lý chuyện này nhất định phải thể hiện khí phách của thiên hạ đệ nhất bá chủ!

Lô Vinh bắt đầu tính toán việc này, thực lực hắn bình thường, thủ hạ trong tay cũng không nổi bật, chỉ đành hướng đến võ giả ngoài võ hội, Quế Tường là một trong số đó.

Thực lực Quế Tường cực kỳ xuất sắc, lại có dã tâm, quả nhiên khi hắn vừa hơi lấy lợi ra dụ thì Quế Tường liền đồng ý gia nhập.

Tính Lô Vinh cẩn thận nên hắn đem mọi người tới tổng bộ Thương minh để dò xét.

Không ngờ lại gặp võ giả lợi hại như vậy ở đây!

Sư Tử Tọa sao? Chúng tới quá nhanh rồi! Lô Vinh sợ đến mức không dám nhúc nhích.

***

Trên một tòa lầu cao cách đó không xa, có hai người đang đàm luận.

“Kiếm nhanh thật!” Một gã thiếu niên tóc vàng than nhỏ, tướng mạo hắn anh tuấn, mái tóc vàng chói như ánh lửa, cực kỳ bắt mắt. Thân hình cường tráng, mặt góc cạnh, mắt sâu, mũi cao, đầy vẻ tự tin, khiến người ta có cảm giác áp lực.

“Cũng có chút!” Người trung niên bên cạnh liếc một cái, bình thản nói: “Hỏa hầu vẫn còn quá nông cạn, chẳng qua ở tuổi này cũng là hiếm có.”

“Ta vốn nghĩ đến đây sẽ rất nhàm chán, không ngờ cũng có vẻ thú vị đấy!” Thiếu niên tóc vàng chợt cười nói: “Nếu hai người kia cũng có trình độ như vậy thì quả là quá thú vị.”

“Người này nhìn quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.” Người trung niên nhíu mày, lộ ra vẻ suy tư.

Thiếu niên tóc vàng nghe thấy sửng sốt: “Chẳng lẽ là người quen?”

Hắn quan sát tỉ mỉ một lát rồi vỗ trán:”Ta nhớ ra rồi, bọn hắn là ba thằng nhóc ở Sài Lang Tọa. Bảo sao ta thấy quen mắt. Ủa, sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải Diệp gia đã phong tỏa Sài Lang Tọa rồi sao?”

“Chẳng lẽ có tinh môn thông tới đây?” Mắt người trung niên sáng rực.

Hai người liếc nhau, cùng thấy rõ vẻ hưng phấn trong mắt đối phương.

Bất kể là tinh môn gì chăng nữa thì cũng đều có giá trị phi phàm, mà một tinh môn mới không có người biết, thì giá trị lại càng khủng khiếp. Nhất là trong chiến tranh, một cái tinh môn mà kẻ địch không biết thì có thể thay đổi thắng bại của cả một trận chiến.

Mặt dù Sài Lang Tọa bị phong tỏa nhưng với Sư Tử Tọa thì đây không phải vấn đề

“Tiếc là không thấy An Đức Lệ Na.” Thiếu niên tóc vàng có chút tiếc nuối: “Thực muốn nhìn coi nàng sẽ xử lý tình huống này như thế nào.”

“Rốt cuộc cũng sẽ thấy thôi!” Người trung niên thản nhiên nói.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Năng Lượng Thú

“Thực sự là đáng tiếc, không có cách nào thò một chân vào tham gia rồi”. Tư Mã Tiếu mặt đầy tiếc nuối rồi lại nhét thêm 1 miêng bánh vào mồm, hôn nhiên không quan tâm mẩu bánh vụn đang rơi khắp trên người, mồm vừa ngồm ngoàm vừa nói :” Này, ngươi có thể hiểu được nổi thống khổ của ta sao? Những người này đều đánh nhau rồi, được đánh như vậy mới thích, trong khi đó ta lại tốn thời gian ỏ đây cùng với mấy lão già này. Trời ạ, vì sao việc này lại khó khăn như vây T.T”.

Thu Chi Quân không thèm để ý tới hắn, tự nhủ với chính mình:” Nhất phòng Nhị phòng đều đồng ý giao quyền lợi ra rồi, mấy vị trưởng lão cũng cho rằng, trong lúc thời cuộc rung chuyển này Tư Mã gia cần phải có một vị gia chủ xuất sắc để ứng biến với tình hình phức tạp ngay trước mắt.”

Trên mặt Tư Mã Tiên lộ ra vẻ vui mừng, cảm thấy hưng phấn đứng dậy, vỗ tay vào nhau "Cuối cùng cũng biết được một tin tức tốt."

Cái khuôn mặt cười cợt kia bỗng nhiên trở nên lợi hại. Nụ cười toét ra nơi khóe miệng trở nên sắc bén như đao: “Kế hoạch chúng ta chuẩn bị có thể bắt đầu thực thi rồi.”

Thu Chi Quân không nói gì

Đôi khi, hắn cảm thấy tiểu sư đệ này thực sự là ma quỷ à.

Trên tay mình chính là liêm đao dính đầy máu, hắn gật đầu:”Thời cơ tới rồi”.

Vậy để cho nó trảm đầy máu đi.

An Đức Lệ Na không có nhiều sự lựa chọn, chòm sao Sư Tử và chòm sao Orion cũng chưa cho viện quân tới, hiện tại chòm sao Tiên Nữ như là vườn không nhà trống không ai phòng thủ. Cao Nguyên binh đoàn của phụ thân đang gặp phiền phức, vừa có một trận kinh biến do những kẻ phản bội gây ra, mà kẻ âm thầm ở đằng sau giật dây chỉ đạo chính là người của Quang Minh Võ Hội. Lần binh biến này làm cho binh đoàn tổn thất rất nhiều, binh đoàn không thể quay về mà phải ổn định cục diện trước mắt.

An Đức Lệ Na bỗng nhớ tới vị "chủ nhân" thần bí kia của mình, nếu hắn đang ở đây nàng sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn. Không chỉ riêng chuyện an toàn mà hầu như nàng không cần phải lo lắng bất kỳ chuyện gì. Chỉ cần nghe theo sự chỉ đạo của hắn là được.

Trên đời này còn có người lợi hại hơn so với hắn sao?

An Đức Lệ Na cảm thấy không tìm ra ai.

Thế nhưng hiện tại, nàng biết rõ chính mình cần phải chống đỡ được với tình thế trước mắt, bất kể là sử dụng phương pháp nào.

Vừa vào tới cửa, nhìn thấy ba người, An Đức Lệ Na nhìn không chút do dự liền hành lễ cảm ơn:" Cảm ơn 3 vị đã ra tay giúp đỡ, An Đức Lệ Na vô cùng biết ơn".

Hạc cũng khẽ khom người hành lễ đáp lại: "Ngài khách khí rồi."

Với loại sự tình như thế này, Hạc rất tự giác ôm việc vào mình. (Để 2 thằng đầu đất cắm tóc kia mà đi đáp lễ người ta, trong lúc vô ý lại phun ra một câu nào đó làm cho người ta hiểu nhầm thì……..)

Lúc này An Đức Lệ Na mới cẩn thận quan sát 3 người trước mắt này, không khỏi thấy có chút chói lòa. Ba người này khí chất mỗi người đều không giống nhau, mỗi người đều có đặc điểm riêng. Toàn thân Hạc là một bộ hắc y khí chất tao nhã làm cho người khác thấy sự nho nhã ở các văn sinh nên có cảm giác vô cùng thân thiết dễ gần. Lăng Húc mặc áo

bào trắng như tuyết ánh mắt sắc bén, anh khí bức người. Đường Thiên thì tướng mạo rất bình thường, nhìn qua thấy hết sức bình thường đang hiếu kỳ với mọi thứ xung quanh, hết nhìn đông lại ngó tây.

Nếu chỉ đơn giản như vậy không không có gì đáng nói, nhưng tuyệt đối làm người khác ngạc nhiên chính là ở trên người của họ treo đầy ngân bảo bình, nhìn qua cổ quái không biết diễn tả như thế nào cho đúng.

An Đức Lệ Na lắc đầu thở dài : "Nếu như không có ba vị, thương minh này của ta chắc là đã phải đóng cửa rồi."

"Các ngươi đã đắc tội với Quang Minh võ hội sao?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta đã tuyên chiến với Quang Minh Võ Hội “. An Đức Lệ Na không giấu diễm chút nào sau đó đem những sự việc xảy ra trong thời gian gần đây lần lượt kể ra.

Đường Thiên nổi giận hầm hầm : "Quang Minh võ hội này thật không ra gì!"

"Một thương xiên chết." Lăng Húc lạnh giọng nói.

Hạc từ chối cho ý kiến, đầu óc của hắn so với 2 thằng đầu đất cắm tóc kia thì nhanh nhạy hơn rất nhiều, hắn cũng không đánh giá điều gì, mỉm cười nói :”Chúng ta không nghĩ rằng sẽ gặp phải điều này. Mục đích chủ yếu của chúng ta lần này là muốn đem chút rác trên người xử lý cho gọn”

An Đức Lệ Na vội vàng nói: "Không thành vấn đề!"

Nàng xoay người phân phó vài câu, một lát sau, một người phục vụ nâng khay cùng một vị lão giả đi tới trước mặt ba người.

“Có chút tâm ý của bổn thành, không tính là lòng thành mong 3 vị không nên từ chối”

Khi mở khăn che ra, một đống tinh thạch trong suốt hiện ra trước mặt 3 người, năng lượng nồng nặc ba động trong nháy mắt tràn ngập khắp đại sảnh.

“Tinh thạch bát giai!” Ba người không khỏi có chút thất kinh.

Giá của bát giai tinh thạch rất cao. Các thương hội bình thương không bán ra bao giờ. Mỗi một khỏa thất giai tinh thạch có giá 50 vạn tinh tê, mà bát giai tinh thạch giá phải tăng đến 200 vạn tinh thạch một khỏa.

Bát giai tinh thạch ở trong khay có tới 30 khỏa giá cả tương đương với 6000 vạn tinh tệ.

“Tâm ý của ngài chúng ta xin nhận, nhưng mà bát giai tinh thạch này quá sức trân quý. Chúng ta chỉ là tiện tay giải quyết thôi, các vị không cần quá coi trọng.” Giọng nói của Hạc chân thành mà trong ngữ khí thể hiện sự kiên quyết làm cho An Đức Lệ na cảm thấy có chút bất ngờ.

An Đức Lệ Na suy nghĩ một chút, thành khẩn nói:”30 khỏa bát giai tinh thạch này đối với ta mà nói không đáng là bao nhiêu. 3 vị giúp là đã giúp ta giải quyết 1 mối nguy, tránh cho ta tổn thất nhiều, chuyện này đáng giá hơn 6000 vạn tinh tệ nhiều lần. Ta không biết làm thế nào để báo đáp các vị, nếu lần này ta thất bại thì những tài sản này không còn thuộc về ta nữa. Nếu ta thành công thì 6000 vạn tinh tệ này có đáng là gì ! Mời 3 vị quý khách nhất định phải nhận lấy!”

An Đức Lệ Na đứng dậy, thần sắc trang trọng hướng ba người hành lễ.

Hạc thấy An Đức Lệ Na nói như thế, cũng không kiên trì hơn nữa, Lăng Húc hoàn toàn không quan tâm .

“Vậy cứ nhận đi”. Mặt mũi Đường Thiên tươi roi rói đem bát giai tinh thạch nhét vào trong túi mình.

Hạc lấy ra một thi thể của tinh hồn thú :” Chúng ta muốn biết, các người có mua thi thể tinh hồn thú này hay không?”

Lão giả vừa đi tới thấy thi thể tinh hồn thú trong tay Hạc, buột miệng nói ra: "Năng lượng thú!"

"Năng lượng thú?" Đường Thiên cùng Lăng Húc bị cái tên lạ lùng này làm cho ngạc nhiên.

Vẻ mặt Hạc khiếp sợ : "Đây là năng lượng thú ư?"

“Mau mau mau! Nhanh đi xách tủ lạnh tới đây! Năng lượng thú sao có thể để các ngươi làm hỏng được chứ ?” Lão giả vừa quát mắng gia nhân đi lấy tủ lạnh, đồng thời bực mình nói.

Đường Thiên và Lăng Húc soạt phát ngoái nhìn, chằm chằm mà nhìn vào Hạc.

Hạc giải thích :”Ta cũng chỉ là biết qua sách vở mà thôi. Năng lượng thú là một loại tinh hồn thú đặc biệt, nó vốn là loại thú hình thành ở nơi năng lượng phi thường nồng nặc, thân thể nó rất giống như năng lượng thuần túy, công dụng có rất nhiều, nhưng ta chỉ biết có như vậy thôi.”

Một lát sau, xuất hiện một lão phu nhân có làn da rám nắng mặc tạp dề vội vã chạy tới.

Người chưa tới nhưng giọng nói của lão phu nhân đã ầm ầm vang tới :”Có người bắt được năng lượng thú sao? Ở đâu? Ở đâu?”

Lão phu nhân vừa vào đến cửa đã bị hấp dẫn bởi thi thể của năng lượng thú ở trong tủ lạnh, bước lên một bước, kích động vô cùng :” Năng lượng thú! Quả nhiên là năng lượng thú!"

"Ha ha, tử bà tử, ngươi cũng tới rồi!" Lão giả cười nói.

“Nói lời thừa!” Lão phu nhân liếc ngang ánh mắt :” Năng lượng thú ở đây tất nhiên là lão thái bà ta sao không thể không tới? Lão khọm ngươi

mau tránh ra để ta xem nào! Tốt, phi thường tốt, tuổi đạt chuẩn! Tấm da này hoàn toàn có thể làm nhuyễn giáp, ngoài ra cũng có thể làm giày”

Lão phu nhân cảm thấy rất thỏa mãn và vuốt ve tấm da năng lượng thú, năng lượng nhàn nhạt ba động trên tấm da làm bà ta cảm thấy thoải mái không thôi.

"Vu phu nhân, bà thấy thế nào?"

Một âm thanh cắt đứt suy nghĩ của bà, Vu phu nhân có chút tức giận mà ngẩng đầu nhìn lên, tức thì giật nảy mình : "Chủ thượng thứ tội!"

Chủ thượng? Trong mắt Hạc hiện lên một tia dị sắc, ở bất kỳ chòm sao nào, 2 chữ này nói lên điều gì ai cũng biết. Chỉ có người đứng đầu chòm sao mới được mọi người gọi như vậy.

"Không cần để ý." An Đức Lệ Na mỉm cười nói: "Xem các ngươi cẩn thận xem xét tập trung như vậy chắc là các ngươi đã có câu trả lời.”

Tinh thần của lão phu nhân rung lên:”Chủ thượng, tấm da của con năng lượng thú này hoàn toàn có thể chế tạo nhuyễn giáp, phần còn lại hoàn toàn đủ để làm đôi giày.”

Trên mặt An Đức Lệ Na hiện lên vẻ đôi chút vui mừng, mọi người trong sảnh phòng đều lộ ra vẻ vui mừng.

Nàng quay sang hỏi tới 3 người Đường Thiên :” không biết 3 vị định bán năng lượng thú này giá bao nhiêu ?

Đường Thiên cùng Lăng Húc thức thời mà ngậm miệng, lúc này việc mặc cả dành cho kẻ khéo ăn nói như nói như Hạc.

Hạc nói:” Chúng ta không có hiểu biết với những thứ này, nhưng ta tin quý hội sẽ không cho chúng ta một cái giá thiệt thòi”

An Đức Lệ na nhìn về phía lão giả, lão giả không cần nghĩ ngợi nói :” phẩm chất của năng lượng thú này rất tốt, tính theo giá cả thị trường vào

khoảng 500 vạn tinh tệ “

Lý sư phụ là người phụ trách tai mắt trong thương minh, là người tinh thông giá cả thị trường.

Một nghìn năm trăm vạn tinh tệ!

Điều này làm cho 3 người choáng váng không thôi, ngay đến người bình tĩnh như Hạc cũng không kiềm chế được mà há to miệng(Đường Thiên lúc này mắt hiện đồng vàng nước chảy quanh mồm). Ngay cả Lăng Húc đang mệt mỏi lắm rồi mà khi nghe thấy điều này cũng thấy toàn bộ mệt mỏi biến mất, trong nháy mắt không còn chút tăm hơi (SỨC MẠNH ĐỒNG TIỀN LÀ ĐÂY)

Một cái ngân bảo bình chứa được hơn 100 xác năng lượng thú, 1 ngân bình là 1500 vạn tinh tệ, trên người mình mang tới 13 cái ngân bảo bình, cứu mạng với tiền đè chết người. Đếm trên bàn tay không đủ rồi, không đủ để đếm rồi.

An Đức Lệ Na vội vàng nói: "Vật tư này chúng ta đang cần gấp, chúng ta đồng ý mua với giá 3000 vạn tinh tệ."

Hạc lập tức phản ứng lại, xua tay nói:” 1500 vạn là được rồi”

Hắn biết là An Đức Lệ Na muốn bằng cách này để cảm ơn họ, nhưng mà bọn hắn không thích chiếm tiện nghi của người khác.

Hắn thấy An Đức Lệ Na đang muốn mở lời, chủ động hỏi :” các ngươi cần bao nhiêu xác năng lượng thú?”

Lời vừa nói ra đã làm cho An Đức Lệ Na há mồm ngơ ngác không biết nói gì. Lý sư phụ cùng với Vu phu nhân cũng há mồm trợn mắt nhìn 3 người.

"Các ngươi có bao nhiêu?" cũng may là còn có Lý sư phụ còn tỉnh táo, hắn cảm thấy giọng nói của mình có chút khô lại.

“Rất nhiều” Trong lòng Hạc có chút bồn chồn, hắn không nghĩ năng lượng thú lại có giá trị tới như vậy. Nghĩ tới số ngân bảo bình đang treo trên thân 3 người, đúng là coi tiền như cỏ rác mà. Hạc cảm thấy trong người nóng bừng bừng không thôi.

"Mười con?" Lý sư phụ liếm liếm môi.

"Có!"

3 người Đường Thiên không hẹn mà cùng gật đầu phối hợp rất nhịp nhàng.

Khuôn mặt đám người An Đức Lệ Na không ngăn được sự mừng rỡ điên cuồng.

Ôi mẹ ơi, sao tim mình đập nhanh thế này? Cổ họng Lý sư phụ khô khốc, hắn cẩn thận giơ 2 ngón tay ra run run như muốn khóc “ 20 con”

"Có!" Ba người cùng nhau gật đầu

“ Chẳng lẽ có tới 50 con?”giọng nói của Lý sư phụ run lên, Vu phu nhân cũng không tự chủ được bản thân mà nắm chặt lấy váy của mình, tay An Đức Lệ Na thì đang che trên bộ ngực phập phồng đầy đặn của mình.

"Có!" Ba người lại gật đầu.

Rầm.!.

Trong đại sảnh, đâu đó vang lên tiếng người đổ xuống vì xúc động. ^.^

"Lẽ... Lẽ nào các vị có tới một trăm con?" Lý sư phụ bắt đầu run rẩy rồi.

"Có!"

Vu phu nhân trực tiếp ngất xỉu luôn, báo hạ người hầu đi theo bà tất tả đi lấy khăn mát cứu tỉnh bà. An Đức Lệ Na còn đỡ hơn 1 chút, nàng nắm chặt 2 tay giữ lấy ngực đang phập phồng dồn dập như là giữ lấy trái tim đang muốn nhảy ra vậy.

Hạc hít sâu 1 hơi :” Năng lượng thú chúng ta có so với tưởng tượng của các vị còn nhiều hơn. Nhưng mà, các vị có thể cho ta hỏi trước 1 chuyện hay không?”

"Mời nói!" Lý sư phụ đè nén sự kích động, trấn định trả lời.

Ánh mắt An Đức Lệ Na cũng hướng về phía Hạc.

Hặc chỉ vào năng lượng thú, hỏi “ vì sao mà nó lại giá trị tới 1500 vạn tinh tệ”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Hàng Dệt Tiên Nữ

Hạc nói vấn đề mà cả Đường Thiên lẫn Lăng Húc vẫn còn nghi hoặc ra. Ngay cả kẻ đưa ra chủ ý đem hàng đến bán cũng bị cái giá này làm cho giật mình. 1500 vạn có thể mua được một món bí bảo cấp Bạch ngân không tồi thậm chí có thể là một món bảo khí cấp Bạch Ngân ở Nam Thiên

Mấy người An Đức Lệ Na (Andrew Lina) không khỏi mỉm cười, nàng giải thích:" Các vị khách nhân hẳn đến Tiên Nữ tọa lần đầu tiên. Thương mại mậu dịch của Tiên Nữ tọa cực kỳ phồn thịnh mặc dù xét về mặt địa lý thì nó không có ưu điểm gì. Sở dĩ thương hội tập trung tại đây bởi chúng ta có một món hàng đặc thù gọi là hàng dệt Tiên Nữ

Ba người Đường Thiên vểnh tai, mặt đầy vẻ hiếu kỳ

" Hàng dệt Tiên Nữ chính là việc dùng tài liệu có chứa năng lượng để đan lại với nhau tạo thành hàng dệt, trình tự làm việc khá phức tạp. Truyền thừa của Tiên Nữ tọa về mặt chiến đấu thì không có nhiều ưu thế nhưng về mặt khống chế chân lực lại có nghiên cứu rất sâu, lại có nhiều nữ tử nên đã phát triển thành nghề dệt Tiên Nữ tọa. Hàng dệt Tiên Nữ nổi tiếng toàn Thiên Lộ, một món hàng dệt Tiên Nữ phẩm chất tốt có thể sánh với bí bảo, khá giống với Thiên Lô tọa chuyên nghề rèn đúc."

Lúc này ba người mới chợt hiểu

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cũng không giấu diếm nói tiếp :" Trong số các tài liệu thì Năng lượng thú là tài liệu thượng phẩm. Bọn chúng sinh ra hoàn toàn là nhờ năng lượng, hàng dệt dùng chúng để dệt thì có phẩm chất tuyệt vời. Nhưng nguyên nhân thực sự khiến chúng có

giá 1500 tinh tệ là vì hàng dệt từ chúng sau khi được tinh lực bồi luyện có thể lột xác trở thành bí bảo Tiên Nữ tọa, hơn nữa là cấp bảo khí.”

Đường Thiên thất thanh:’Đây chẳng phải là chế tạo bí bảo sao?”

“Chính xác.” An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nghiêm mặt nói:” Tự bản thân Tinh tọa tạo ra bí bảo thì tốc độ rất chậm nhưng tinh lực lại cực kì nồng đậm, bí bảo hình thành theo cách này cực kỳ xuất sắc. Hơn nữa nó còn một ưu điểm là nếu hàng dệt phẩm chất tốt thì việc hình thành bí bảo cũng rất thuận lợi.”

Đường Thiên đang mơ màng chợt giật nảy mình, hắn mơ hồ cảm giác mình đã chạm đến chỗ mấu chốt

Binh vẫn không khoái bí bảo bởi một nguyên nhân đơn giản là trình độ bí bảo chênh lệch không đều, hiệu quả mỗi cái cũng không giống nhau, cho dù cùng là bí bảo từ một tt nhưng cũng hiếm có hai thứ giống nhau hoàn toàn. Đối với việc mở rộng trang bị trên phạm vi lớn thì đây là một thiếu sót trí mạng. Mà cơ quan hồn giáp thì cân đối hơn nhiều, rất thích hợp với binh đoàn.

Theo như lời đối phương nói thì bí bảo có thể được tạo thành từ quá trình nâng cấp hàng dệt vậy chẳng phải cũng giống cơ quan hồn giáp sao?

Binh đoàn bí bảo sao?

Một khi Đường Thiên không còn mơ hồ thì lập tức trở nên cực kỳ khó chơi

Hắn cướp lời :”Vậy bí bảo tạo thành từ hàng dệt đại khái cần bao nhiêu thời gian sẽ hoàn thành?”

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cũng không rõ chuyện này lắm, Vu phu nhân đứng bên vội đáp : “Toàn bộ quá trình cần khoảng ba tháng.

Mất thời gian chính là vì quá trình bồi luyện lúc sau, giai đoạn chế tạo hàng dệt chỉ cần khoảng hai tuần.”

Hạc khá hiểu Đường Thiên nên vừa nghe giọng hắn hỏi thì biết chắc chắn thằng ôn này lại nghĩ ra trò gì đó rồi

“Bất kể các ngài có bao nhiêu Năng lượng thú chúng ta cũng đồng ý mua.” An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nói không chút do dự, từ lời nói của ba người nàng biết chắc chắn trong tay ba người có rất nhiều Năng lượng thú, đây là cơ hội ngàn năm có một, nàng tuyệt không thể bỏ qua

“Trước bán một trăm con đã.” Đường Thiên suy nghĩ một lúc nói

Trên mặt Vu phu nhân và Lý sư phụ không giấu nổi vẻ mừng rỡ

Trong tay đối phương không chỉ có một trăm con Năng lượng thú!

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thực sự kinh ngạc, số lượng đã vượt quá sức tưởng tượng của nàng. Năng lượng thú đâu phải là rau cải trắng muốn mua là mua được! Nàng suy nghĩ rất nhanh, biết việc cần làm lúc này là giữ những người này lại

Một trăm con Năng lượng thú chính là mười lăm ức (tỷ) tinh tệ.

Đây là tổng bộ thương minh, mười lăm ức tinh tệ là con số không nhỏ nhưng vẫn có đủ. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) gọi thủ quỹ đến tận nơi chi ra mười lăm ức tinh tệ, trong lúc đó Lý sư phụ cũng kiểm tra xong một trăm con Năng lượng thú, phẩm chất đều cực kỳ xuất sắc

Thu được mười lăm ức cũng khiến ba người không kìm được sự sung sướng

“Không biết ba vị nghỉ tại quán trọ nào?” An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hỏi

“Chúng ta vẫn chưa tìm được quán trọ.” Hạc mỉm cười lắc đầu

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) mừng thầm, nàng đứng dậy, nhẹ nhàng thi lễ:" Ba vị là khách quý, chiêu đãi khách nhân thật tốt là nghĩa vụ của tệ hội, việc này xin cứ để ta sắp xếp, còn mong ba vị cho chúng ta cơ hội!"

Hạc biết rõ quy củ, nhìn sang Đường Thiên và Lăng Húc thấy hai người cũng không để ý bèn đáp :"Vậy xin làm phiền ngài!"

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) khom người đáp lễ:"Ngài quá khách khí rồi."

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) sắp xếp ba người ở trong trang viên duy nhất gần hồ, phong cảnh tuyệt đẹp, đây chính là nơi ở của nàng, chẳng qua bình thường nàng rất ít khi đến đây, bên trong trang trí cực kỳ tinh tế. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) còn đặc biệt phái tới hai mươi tên người hầu, quét dọn trang viên một lần nữa, ngay cả sàn nhà cũng được lau sạch bóng đến mức có thể soi gương được

Sau khi sắp xếp chỗ cho ba người, nàng vội rời đi

Một trăm con Năng lượng thú giống như một trăm quả bom nặng ký ném vào thành Tiên nữ, toàn bộ thương hội trong thành như muốn phát điên. Phản ứng đầu tiên của mọi người khi nghe thấy tin này là, lại chém gió rồi, Năng lượng thú là mặt hàng quý hiếm, ở đâu ra một trăm con sẵn vậy?

Thương hội trong thành Tiên nữ có kẻ nào không biết giá trị của Năng lượng thú chứ?

Mà đám người phụ trách thương hội nghe tin lập tức chạy đến tổng bộ thương minh, nhìn thấy trong tủ đông xếp Năng lượng thú chỉnh tề thì hoàn toàn phát rồ rồi.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) chạy đến tổng bộ thương minh, vừa bước vào viện đã nghe tiếng cãi nhau ầm ĩ bên trong.

“Bất kể trả giá bao nhiêu chúng ta cũng phải lấy Năng lượng thú trên tay họ! Lý gia ta nguyện trả hai mươi ức!”

“Thối lắm! Dựa vào cái gì mà Lý gia ngươi trả giá hai mươi ức? Có thịt thì mọi người cùng ăn chứ. Ngươi có hai mươi ức chẳng lẽ người khác không có sao?”

“Đúng đấy, đúng đấy!”

“Hàn gia tuy đang trong lúc khó khăn nhưng hai mươi ức vẫn lấy ra được!”

“Tinh tệ ai mà không có? Hừ, các ngươi có thợ dệt không? Không có thợ dệt thì Năng lượng thú chất đống trong tủ đông cũng chỉ là vứt đi thôi. Người nào có nhiều thợ dệt thì người đó được phân nhiều Năng lượng thú, thế mới hợp lý!”

“Thế mà hợp lý sao…”

Cả đám người mặt đỏ gay cố sống cố chết cãi nhau, vài tên nóng tính còn xắn tay áo lên…

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đến cửa nhưng lại dừng lại, chăm chú lắng nghe, nàng không hề lo lắng mà còn mỉm cười. Đám Năng lượng thú này quả là một cơ hội không thể tốt hơn với nàng.

Nghe đến khi thấy thời điểm thích hợp nàng bèn cất bước tiến vào đại sảnh

Khi An Đức Lệ Na (Andrew Lina) xuất hiện mọi người nhanh chóng ngừng cãi vã

“Mọi người làm gì thế? Có Năng lượng thú là chuyện tốt mà sao lại vì tranh đấu nội bộ mà cãi nhau ầm ĩ cả lên vậy?” An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cười hỏi

Rất nhiều người lộ rõ vẻ ngượng ngùng

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thản nhiên đi xuyên qua đám người, đến ghế chủ tịch ngồi xuống, cười nói:" Lần này tới tìm mọi người là để nói về chuyện Năng lượng thú. Mọi người có ý kiến gì có thể nói thoải mái, không cần phải lo lắng."

Kì lạ là mọi người lại không nói gì

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhìn những người này mặt mũi nghiêm trọng thì không khỏi bội phục phán đoán của "Chủ nhân"

"Bọn họ đã mất thủ lĩnh. Ở phương Đông gọi tình trạng này là rắn mất đầu. Trước khi tân thủ lĩnh xuất hiện thì sẽ có một thời kỳ gọi là thời kỳ quá độ, trong khoảng thời gian này thường sẽ là nhân vật số hai tạm thời đảm nhận chức thủ lĩnh. Ngươi biết nhân vật số hai có đặc điểm gì không?"

"Lúc quyết định bọn họ có thói quen kiến nghị và bổ sung, bọn họ có thói quen phục tùng hơn là độc lập

"Trong tiềm thức của bọn họ cần có một thủ lĩnh. Mà ngươi nêu muốn thành thủ lĩnh của bọn họ thì đừng cho bọn họ quyền do dự."

"Ra lệnh cho bọn họ, cấp lợi cho bọn họ thì bọn họ sẽ có thói quen phục tùng ngươi."

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo kia vang lên trong óc An Đức Lệ Na (Andrew Lina) giống như một dấu ấn

Hắn nói không sai nửa chữ

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bỗng mỉm cười, nhưng ánh mắt lạnh lẽo dần, nàng không tự chủ được mô phỏng theo ánh mắt lạnh lùng của hắn- thứ luôn khiến nàng mất đi ý chí kháng cự

"Hai tuần sau binh đoàn Cao Nguyên sẽ về thành Tiên nữ."

Câu đầu tiên của nàng giống như một câu nói chẳng liên quan gì nhưng lại khiến cho tất cả những người có mặt cảm thấy rùng mình, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) mỉm cười nhưng cặp mắt lạnh lùng của nàng thì không

Đại sảnh đột nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) rất hài lòng với hiệu quả của câu nói này, nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự kính nể của bọn họ, nó mang đến cho nàng niềm vui khó giải thích được

“Một trăm con Năng lượng thú do thương minh thống nhất sắp xếp thợ dệt tiến hành chế tạo, bí bảo luyện thành sẽ phân phối dựa theo cống hiến của các vị.”

Không một ai hé răng, phương án mà An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đưa ra bọn họ không quá vừa ý nhưng cũng không có gì không thỏa đáng.

Cổ tay trắng như tuyết của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) chống cằm nhưng đang suy nghĩ gì đó, miệng nàng lẩm bẩm

“Năng lượng thú trong tay khách nhân sẽ do thương minh thống nhất tiến hành thu mua, bất kể là thương hội nào nếu tự mình tiếp xúc sẽ bị xử phạt nghiêm khắc. Lợi ích của Thương Minh chính là lợi ích của mọi người, lợi ích của Thương Minh bị tổn hại chính là lợi ích của mọi người bị tổn hại. Hạn ngạch của mỗi nhà tương ứng với tỉ lệ góp vốn, trưởng lão, người thấy sao?”

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) quay người hỏi Thập trưởng lão

Thập trưởng lão gật đầu :”Phương pháp này của chủ thượng rất hay.”

Thập trưởng lão cũng có vài phần vui mừng, tuy trước đây An Đức Lệ Na (Andrew Lina) chỉ xếp hạng ba nhưng biểu hiện gần đây khiến

Thập trưởng lão phải nhìn nàng với con mắt khác. Lão biết ý đồ của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhưng theo lão việc này cần phải xử lý như vậy

Giọng nói ôn hòa của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) vang lên :"Vậy phiền trưởng lão và các vị hội trưởng thương thảo tìm ra một phương án

Thập trưởng lão cười nói :"Mọi người đừng làm khó ta nhé!"

Mọi người lúc này mới mỉm cười, không khí thân thiện hẳn lên

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hiểu, đã gõ đủ thì cũng nên đưa ra quả ngọt , nàng nói tiếp:"Nhắc đến Năng lượng thú ta mới nhớ. Mỗi đời đứng đầu Tinh tọa đều chỉ bồi luyện hàng dệt từ Năng lượng thú từ từ, đây cũng không phải điều đáng trách bởi tinh lực có hạn, nếu không quan trọng thì không cần lãng phí. Nhưng bây giờ tinh lực ở Tiên Nữ tọa ta tích lũy rất nhiều, chúng ta lại đang trong khốn cảnh, phát triển để sinh tồn mới là phải đạo. Ta quyết định từ tháng này, mỗi tháng sẽ lấy một bộ phận tinh lực ra tặng cho thương minh sử dụng

Đại sảnh vốn yên tĩnh lập tức bùng nổ

Tinh lực cực kỳ quý giá, nó giống như sức sống của Tinh tọa, từ xưa đến nay đều do người đứng đầu Tinh tọa quản lý. Chỉ có người có cống hiến đặc biệt mới có thể được hưởng thụ Tinh lực

Bản thân nghề dệt Tiên nữ cũng là một cách sử dụng vũ kỹ Tiên Nữ tọa, có quan hệ đến Tinh lực

Nếu được dùng tinh lực thì đẳng cấp thợ dệt có thể trực tiếp đề thăng một cấp, các nàng tiến bộ cũng rất nhanh. Hàng dệt ra cũng có phẩm chất càng xuất sắc, tỉ lệ tinh phẩm cũng tăng mạnh

Đối với họ mà nói đó là tinh tệ không ngừng chảy đến!

"Đương nhiên tinh lực sẽ có định mức, người nào được nhiều, người nào được ít cũng cần phải có kế hoạch. Trưởng lão, hãy cùng thảo luận

đi.” An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thản nhiên nói

“Vâng!” Thập trưởng lão cực kỳ than phục nói :”Xin mời mọi người theo ta.”

Đại sảnh ồn ào trong nháy mắt đã không thấy một bóng người

Phồn hoa thoáng chốc lại bình dị, trong mắt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hiện rõ sự mệt mỏi

Thực hâm mộ kẻ có thần kinh vững vàng như hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Gặp Mặt

"Ngươi lại nghĩ ra cái mưu ma chước quỷ gì thế?" Hạc thình lình hỏi.

"Aha, quả nhiên không hổ là Hạc a, nhanh như vậy mà đã nhìn ra." Đường Thiên bật cười ha hả.

Lời thừa quá, chẳng phải ngươi viết rõ trên mặt rồi sao, Trong lòng Hạc thầm mắng.

"Chúng ta có nhiều năng lượng thú như vậy, nếu như bảo bọn họ dệt hết để làm thành bí bảo thì hoàn toàn có thể võ trang cho cả một binh đoàn a." Đường Thiên vênh lên ra vẻ "Ta rất mưu sâu viễn lự" .

Hạc có chút mồ hôi lạnh: "Ngươi bóp nặn Sài Lang tọa ra một binh đoàn còn ngại không đủ sao?"

Hạc được coi là xuất thân danh môn, nhưng mà tư duy thực vẫn là một gã võ giả thuần túy, binh đoàn gì gì đó đối với hắn mà nói vẫn là khá xa lạ. Trong mắt hắn người thích tạo thành binh đoàn đều là tên khốn dã tâm bừng bừng. Cái chuyện tranh bá thiên hạ với cái đứa thiếu niên bệnh tâm thần nhìn thế nào cũng chẳng có liên quan gì mới phải.

"Lẽ nào ngươi không cảm thấy cái ý nghĩ này rất hay sao?" Vẻ mặt Đường Thiên kinh ngạc.

"Cái này không phải là chuyện tốt hay không?" Hạc dở khóc dở cười.

Bị hai tên gây nhiễu choáng váng, Lăng Húc dứt khoát quay đầu bỏ đi luôn: "Tái kiến!"

"Bí bảo binh đoàn ôi, còn chưa có ai từng làm đâu! Nếu như chúng ta có thể tạo ra một cái, nhất định rất lợi hại!" Hai mắt Đường Thiên tỏa ánh sáng.

Hạc bất đắc dĩ phải hỏi: "Thế nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, chi phí duy trì một binh đoàn rất cao đấy?"

Đường Thiên tràn đầy tự tin: "Ta có tiền a."

Hạc lúc này mới nhớ tới thân gia tên khốn này phong hậu, ta thật khờ, cư nhiên nói chuyện tiền nong với đứa trọc phú! Ngực trúng một tiễn, Hạc á khẩu không trả lời được bèn dứt khoát quay đầu bỏ đi: "Tái kiến!"

"Uy uy uy, ta còn chưa nói xong a..."

Phía sau vọng đến tiếng oa oa không cam lòng của Đường Thiên.

Đường Thiên trở lại Tam Hồn thành, nói hết ý nghĩ của bản thân với Binh.

Binh rất cẩn thận: "Bí bảo ta hiểu ít lắm, suy nghĩ của ngươi rốt cuộc có thể thực thi hay không, ta rất khó tư vấn ý kiến chuẩn xác. Nhưng mà nếu có trình độ và sự đồng lòng thì khả thi trên mặt lý luận. Không biết binh đoàn chòm Sư Tử bộ dáng thế nào, bằng không cũng có thể tham khảo một chút. Ngươi có thể tổ chức vệ đội trước thử xem, nhân số không nên nhiều, hơn mười người là được."

Đường Thiên vuốt cằm: "Có lý."

Đối với bí bảo binh đoàn, Binh không quá để ý, đối với lão mà nói, cái này quá xa lạ. Lão ngược lại nói: " ta xem sưu tập tình báo về Tiên Nữ tọa của Đinh Đang rồi, tình huống mấy thị không tốt lắm. Tiên Nữ tọa là nơi xuất khẩu duy nhất của chúng ta, chúng ta không thể để nó rơi vào tay Quang Minh võ hội, tốt nhất cũng không nên để nó rơi vào tay chòm Sư Tử."

"Vì sao? Chòm Sư Tử không phải địch nhân của Quang Minh võ hội sao?" Đường Thiên có chút không giải thích được.

"Bởi vì chòm Sư Tử cường đại hơn chúng ta quá nhiều, một khi Tiên Nữ toạ mà rơi vào tay chòm Sư Tử, chúng ta đây ngoại trừ kết minh cùng nó ra thì chẳng còn lựa chọn nào khác. Minh hữu như vậy chỉ có danh nghĩa, chúng ta sẽ chỉ trở thành pháo hôi." Binh giải thích.

"Nói phải a." Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ.

"Phía sau Tiên Nữ tọa có cao nhân." Có quang mang chớp động trong mắt Binh: "An Đức Lệ Na (Andrew Lina) chắc chắn không cam tâm bị chòm Sư Tử khống chế. Ta đã bảo Đường Nhất suất lĩnh Binh đoàn Sài Lang chiếm lĩnh tuyến đường Quý Khâu để làm lối xuất khẩu."

Bỗng nhiên Binh nhớ tới cái gì, có chút hồ nghi hỏi: "Ngươi chẳng phải là người không cảm thấy hứng thú đối với binh đoàn, sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với binh đoàn rồi?"

Tiếu ý trên mặt Đường Thiên tiêu thất, nghiêm túc nói: "Chòm Sư Tử vừa khai chiến với Quang Minh võ hội, chính là chiến hỏa tràn ngập Thiên lộ rồi. Ta tra xét qua rồi, trên đường từ Tiên Nữ tọa đi tới Nam Thập Tự tọa, tất nhiên phải xông qua khu vực giao chiến, nhiều khả năng chúng ta phải một đường chém giết."

Tiếu ý trên mặt Binh cũng tiêu thất, Nam Thập Tự tọa...

"Nếu đã trốn tránh không được, vậy cũng chỉ có chiến đấu thôi." Đường Thiên trở nên nghiêm chỉnh, ngữ khí lại bình tĩnh hiếm thấy: "Vô luận là ai cũng vô pháp ngăn trở ta!"

Binh nhìn khuôn mặt nghiêm túc trịnh trọng của Đường Thiên, không có vẻ cười cợt như thông thường, vẻ kiên cường tựa như sắt đúc, sóng cả.

"Nghe ngươi nói như thế, ta cũng bắt đầu mong đợi được giao thủ với những danh tướng kia đấy." Binh cười ha ha.

Đường Thiên cũng cười ngây ngô.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) tỉ mỉ xem hết tin tức tình báo, dị sắc trong đôi mắt đẹp liên tục lóe lên. Sài Lang tọa, ba người này hóa ra là từ Sài Lang tọa tới!

"Lập tức đi thăm dò, nơi bọn họ xuất hiện sớm nhất!"

Thủ hạ vội vàng tuân mệnh đi ngay.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) có chút hưng phấn, Sài Lang tọa đã bị phong tỏa, ba người Đường Thiên vậy mà lại tiến nhập được vào Tiên Nữ tọa, vậy có nghĩa là nhất định có cái tinh môn từ Sài Lang tọa tới Tiên Nữ tọa!

Còn có những năng lượng thú con số kinh người, tám chín phần mười cũng có quan hệ cùng với cái tinh môn này. Sài Lang tọa chưa từng có chuyện sinh ra năng lượng thú, Tiên Nữ tọa lại càng không cần nói, năng lượng thú đã bị bắt hết lâu rồi.

Càng làm cho nàng kinh hỉ chính là, Sài Lang tọa cũng có quan hệ đối địch với Quang Minh võ hội, Sài Lang tọa là minh hữu đương nhiên của Tiên Nữ tọa.

An Đức Liệt nhìn chăm chú vào binh doanh cách đó không xa, xung quanh binh doanh có thể nhìn thấy vết tích vừa mới khai khẩn, rất hiển nhiên, binh doanh trước mặt mới được tân kiến không bao lâu.

"Thế nào?" Nguyên Cát nhẹ giọng hỏi, nhiệm vụ gã lần này là phụ trách vấn đề an toàn của Lục vương tử. Gã theo Lục vương tử đã được năm năm, ngoại trừ phụ trách an toàn của Lục vương tử còn phụ trách đảm nhiệm bồi luyện Lục vương tử, chỉ điểm vũ kỹ Lục vương tử.

Hai người ở trên lầu cao tận mắt thấy Hạc một kiếm chém giết Quế Tường liền nhận ra đó là đám Đường Thiên, liền đoán được có thể có một tinh môn. Âm thầm điều tra, hai người tìm ra vị trí rất nhanh, nhưng làm cho bọn họ bất ngờ là nơi đây vậy mà lại có binh doanh.

An Đức Liệt có mái tóc vàng rực rõ, hành sự quả quyết, rất có phong phạm của ông bố Lôi Ngang, lại rất được Lôi Ngang yêu thích. Y thể hiện sự xuất sắc thiên phú từ tấm bé, làm cho người vui mừng hơn là về phương diện võ tướng cũng có thiên phú xuất chúng. Lúc y học tại học viện Sư vương võ tướng thì đã là thiên tài chói mắt nhất học viện, thành tích trong khóa thôi diễn binh kỳ không ai có thể bằng. Y chỉ mất hai năm đã hoàn thành học tập, tiến nhập binh đoàn thực tập.

Sắc mặt An Đức Liệt có chút nghiêm trọng, phun ra bốn chữ: "Quy củ chặt chẽ."

Hình ảnh cuộc chiến tại Sài Lang tọa đã được truyền bá, chân dung một binh đoàn non trẻ, cơ hồ toàn bộ võ tướng đều dốc lòng nghiên cứu. An Đức Liệt tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng mà cái binh đoàn Sài Lang trước mắt rõ ràng còn tiến bộ hơn cả trên hình ảnh.

An Đức Liệt khiếp sợ tốc độ tiến bộ bọn họ.

Cái này mới được bao lâu đâu!

Thực lực binh sĩ binh đoàn Sài Lang khó nhập pháp nhãn y, tại chòm Sư Tử, võ giả như vậy không có tư cách trúng cử binh đoàn, thậm chí đến quân dự bị đều không tiến nhập được. Nhưng mà cái binh đoàn thực lực thấp kém này lại biểu hiện kỷ luật tính và năng lực hiệp tác khá xuất sắc.

Có điểm đáng tiếc...

Vị hồn võ tướng trong tay Đường Thiên, xác thực lợi hại, khi sống tất nhiên không phải hạng người vô danh.

An Đức Liệt có chút hâm mộ.

Danh tướng trong lịch sử mà lưu lại hồn võ tướng cực kỳ ít ỏi, khi còn sống danh tướng đều những người oai phong một cõi, đa số quyền cao chức trọng, làm gì có ai để lại võ hồn để phục dịch người khác?

Vận khí Đường Thiên thực sự là quá tốt đi mất, cũng không biết hắn lấy được từ nơi nào.

Nguyên Cát có chút kinh ngạc với đánh giá An Đức Liệt, bỗng nhiên thần sắc chợt động, thấp giọng nói: "Có người tới."

Hai người nhanh chóng phát hiện, vẻ mặt mấy tên võ giả cảnh giác chạy tới gần bên này.

"An Đức Lệ Na (Andrew Lina) phản ứng rất nhanh a!" An Đức Liệt mỉm cười: "Đi thôi, không có gì đáng xem rồi, chúng ta còn đi gặp thấy vị đứng đầu Tiên Nữ tọa mới đi."

Hai người biến mất trong rừng.

"Có binh doanh!"

Sắc mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) khẽ biến, có chút nghiêm trọng. Nàng mới nhớ lại, Sài Lang tọa cho dù chỉ là chòm sao Nam Thiên, nhưng mà so với Tiên Nữ tọa hiện tại lại vẫn là mạnh hơn. Có thể làm cho Diệp Triều Ca trọng thương mà về, chiến tích như vậy vô luận đặt ở đâu đều là cực kỳ chói mắt.

Bỗng nhiên, có người từ bên ngoài vội vã tiến đến: "Chủ thượng, Lục vương tử chòm Sư Tử An Đức Liệt cầu kiến!"

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bỗng nhiên cả kinh, chòm Sư Tử cuối cùng tới rồi sao?

Nàng đứng lên, đi ra bên ngoài: "Ta đi nghênh tiếp bọn họ."

Khi An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhìn thấy An Đức Liệt thì trên mặt nở ra nụ cười tươi xán lạn: "An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đoán chòm Sư Tử sẽ phái người đến đây, không ngờ là Lục vương tử thân tới, thật thụ sủng nhược kinh a."

An Đức Liệt chắp tay đứng đó, nghe vậy cười nói: "Bệ hạ nói cái lời này, là vinh hạnh cho An Đức Liệt. Nếu là đứng đầu mỗi chòm sao đều giống như bệ hạ, thế giới này nhất định hòa bình."

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) che miệng cười: "Lục vương tử thực sự là khôi hài, mời vào! Tiên Nữ tọa là chốn nông thôn, thỉnh vương tử điện hạ không nên ghét bỏ a."

An Đức Liệt cười nói: "Nói tới nông thôn, chòm Sư Tử chúng ta mới là chỗ nông thôn đấy, ngược về hai mươi năm trước cũng là nơi đất cằn sỏi đá không hơn không kém."

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) sóng mắt lưu chuyển: "Chòm Sư Tử cũng tính là nông thôn thì Tiên Nữ tọa chúng ta phải tới chốn ngóc ngách nào đó mất."

Hai bên ngồi xuống, thị giả dâng trà và điểm tâm.

"Phụ vương nghe nói về việc bệ hạ A Tư Đại, trước lúc tại hạ khởi hành có căn dặn thật kỹ, nhất định phải chiếu cố chu toàn Tiên Nữ tọa." An Đức Liệt ngồi xuống, thần sắc trang trọng: "Phụ vương nói, Tiên Nữ tọa là bằng hữu chòm Sư Tử chúng ta, Quang Minh võ hội dã man máu tanh như thế đối đãi với bằng hữu chúng ta, trên dưới chòm Sư Tử tuyệt đối không cho phép."

Ngữ khí của y vang rền hữu lực, không chút ê a, mười phần khí phách.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) ngồi thẳng, nàng cũng biết rõ, An Đức Liệt là đại biểu cho thái độ của Sư Tử vương Lôi Ngang, nàng cũng trang trọng: "Cảm tạ Sư Tử vương Lôi Ngang, Tiên Nữ tọa qua được khó

khăn này, cũng hiểu sâu sắc lắm. Đối với toàn bộ Thiên lộ mà nói, việc đối phó tổ chức Quang Minh võ hội bá quyền như vậy, chỉ có thể dựa vào vị vương giả Sư Tử vương Lôi Ngang có trách nhiệm có năng lực suất lĩnh, mới có khả năng thành công!"

An Đức Liệt đối với thái độ An Đức Lệ Na (Andrew Lina) tỏ ra rất thỏa mãn, ở phía ngược lại An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đối với thái độ An Đức Liệt cũng tỏ ra cũng thập phần thỏa mãn.

Thế nhưng hai người đều biết câu chuyện cũng chỉ là mới bắt đầu.

An Đức Liệt hơi nghiêng người về phía trước tỏ ra biết ơn An Đức Lệ Na (Andrew Lina): "Cảm tạ bệ hạ tín nhiệm, lịch sử Tiên Nữ tọa bắt nguồn xa xưa, cho tới nay là trụ cột vững chắc của Bắc Thiên mười chín châu, Tiên Nữ tọa có cũng đủ năng lực gánh nhiều trách nhiệm, phát huy tác dụng lớn."

Khuôn mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nở ra nụ cười tươi mê người: "Tiên Nữ tọa dù sao chỉ là một chòm sao nhỏ, tầm mắt cực hạn, còn cần chòm Sư Tử chỉ đạo nhiều hơn."

An Đức Liệt có chút bất ngờ, y nghe nói An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cũng chỉ là người thừa kế thứ ba, có thể được tất cả Tiên Nữ đồng ý cũng là chuyện bất ngờ. Nhưng mà theo biểu hiện cẩn thận chặt chẽ của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hiện nay mà xét thì hoàn toàn chẳng có điểm nào giống tay mới.

Trên mặt An Đức Liệt nở ra nụ cười như ánh nắng xán lạn: "Hàng dệt Tiên Nữ tọa luôn luôn là nhất tuyệt Thiên lộ, trong đó đặc biệt lấy năng lượng thú chế thành Chức phẩm, lại có thể bồi luyện thành bí bảo. Nghe nói Tiên Nữ tọa có được trăm con năng lượng thú, không biết bệ hạ có thể trợ giúp trăm kiện? Tin là chỉ cần có trăm kiện bí bảo này, Tiên Nữ tọa tất nhiên vững vàng như thành đồng vách sắt."

Lửa giận của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) từ từ bốc lên, đây là trần trụi cướp đoạt, bỗng nhiên trong đầu nàng vang lên lời nói.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Bị Tập Kích Tại Dược Kiều

"Nếu như chòm Sư Tử thử thăm dò xem có thể đòi được cái gì thì phải cương quyết cự tuyệt."

"Vì sao ?"

"Vì họ cần ngươi."

"Nhưng chúng ta cũng cần bọn họ a."

"Điểm khác biệt giữa hai bên là ngươi không còn đường lui còn bọn họ có thể lui."

"Vì sao chúng ta không còn đường lui?"

"Bởi vì yếu."

Đạo lí này An Đức Lệ Na (Andrew Lina) vẫn chưa hiểu cho lắm , nhưng nàng vẫn hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: "Làm ngài thất vọng rồi , Tiên Nữ tọa còn trăm việc phải làm, những bí bảo này đối với sự phục hưng của Tiên Nữ tọa , cực kì quan trọng, Tiên Nữ tọa không thể nào trợ giúp quý phương được."

An Đức Liệt hơi bất ngờ , hắn nheo con mắt lại , thái độ của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) kiên quyết ngoài dự đoán của hắn.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) dựa vào đâu để cự tuyệt?

Lẽ nào, nàng còn con bài chưa lật nào nữa?

Nhìn trên mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) không ra chút manh mối nào , bỗng An Đức Liệt cười nói: "Cũng phải, vậy không biết ta có thể diện kiến ba vị khách nhân đến từ Sài Lang tọa để mua mấy con năng lượng thú hay không?"

Trong lòng An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thoáng trầm xuống , An Đức Liệt nói toạc ra ba từ "Sài Lang tọa",vậy chứng tỏ bọn họ cũng đã điều tra tung tích đám người Đường Thiên.

Nàng hít sâu một hơi, lúm đồng tiền trên má nở như hoa: "Vậy để ta phái người đi gọi ba vị khách nhân."

Trong lòng An Đức Liệt cũng thoáng bất ngờ , không ngờ An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lại đáp ứng dứt khoát như vậy . Bởi trong suy nghĩ của hắn , hắn An Đức Lệ Na (Andrew Lina) phải không nguyện ý để hắn và đám người Đường Thiên tiếp xúc mới đúng . Nhưng ngay sau đó hắn lập tức hiểu ra . Đối với Tiên Nữ tọa , năng lượng thú chính là một món đồò là tuyệt hảo, nhưng đối với những chòm sao khác nó lại không có tác dụng gì quá lớn . Mấy tên đại lão gia của Chòm Sư Tử đám kia đều là lũ giết người phóng hỏa chuyên nghiệp, để bọn họ dệt hoa trên gấm thì đúng là thuần túy làm khó bọn họ rồi.

An Đức Liệt thản nhiên phẩm trà, chờ đợi ba người Đường Thiên đến.

Một lát sau, người hầu vội vàng chạy tới run giọng nói: "Không tốt rồi! Không tốt rồi! Trên đường đi tới Chức phường ba vị đại nhân đã gặp phải tập kích!"

An Đức Liệt quoắc mắt đứng lên, trợn trùng con mắt : "Ở đâu?"

Nguyên Cát thủy chung luôn nhắm mắt cũng mở mắt , lóe lên hàn quang lấp lánh.

"Tại... Tại Dược kiều!"

An Đức Liệt đang định động thân thì đột nhiên Nguyên Cát mở miệng nói: "Điện hạ cứ ở lại đây bồi An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bệ hạ, chuyện ba người bọn họ xin giao cho thuộc hạ."

An Đức Liệt lập tức tỉnh táo trở lại, ưu tiên hàng đầu của hắn lúc này là phải đảm bảo cho An Đức Lệ Na (Andrew Lina) được an toàn. Trong cục diện hiện tại , tầm quan trong của Tiên Nữ tọa lớn hơn Sài Lang tọa rất nhiều. Hơn nữa, hắn cực kỳ tin tưởng vào thực lực của Nguyên Cát.

"Vậy xin làm phiền Nguyên thúc!"

An Đức Liệt lại ngồi xuống lần nữa , mỉm cười với An Đức Lệ Na (Andrew Lina) rồi nói: "Bệ hạ cứ yên tâm,với thực lực của Nguyên thúc thì ngay cả trong chòm Sư Tử ta cũng hiếm có đối thủ."

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) mỉm cười: "Có lời này của điện hạ , An Đức Lệ Na (Andrew Lina)yên tâm rồi."

Dược Kiều.

Đường Thiên bị rơi vào trận khổ chiến gian nan nhất từ lúc chào đời tới nay.

Người hầu mà An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cũng quá hoảng loạn , hắn nói là ba người chứ thực ra chỉ có một mình Đường Thiên . Lăng Húc không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện nằm ngoài phạm trù tu luyện , còn Hạc thì lo lắng cho đám ngân bảo bình chồng chất như núi , phải biết đó là một khoản cực lớn đủ để mua cả Thiên Hạc tọa đấy .

Đường Thiên đi Chức phường để xem thử xem Tiên Nữ Chức phẩm rốt cuộc chế thành như thế nào . Tuy Binh cũng có cái thái độ cẩn thận , nhưng điều này vẫn chưa đủ để dao động ý chí của Đường Thiên . Nếu toàn bộ năng lượng thú được bán ra thì đó là một khoản sinh ý cực lớn . Nhưng hiện tại Đường Thiên cũng không thiếu tiền, tuy cái bút sinh ý này lớn đến mức làm người ta đỏ cả mắt , nhưng hiện tại Đường Thiên cũng đã dần hiểu ra. Có nhiều lúc, tiền cũng không phải vạn năng.

Hắn cũng phát hiện ra mình đã mắc phải một sai lầm , đó chính là hoàn toàn không phải thiết lập một binh đoàn hoàn toàn mới , bởi vì binh sĩ của Sài Lang binh đoàn sở hữu bí bảo ít đến thương cảm.

Thức tỉnh huyết mạch cộng thêm bí bảo,một binh đoàn như vậy hắn sẽ rất lợi hại đi.

Nhưng không ngờ hắn vừa đi tới Dược Kiều đã gặp phải tập kích.

Đám hộ vệ mà An Đức Lệ Na (Andrew Lina) phái tới căn bản không phải đối thủ của đối phương,chỉ trong nháy mắt đã bị giết cho tán loạn. Đường Thiên vừa thấy tình huống không ổn, không chút do dự, lập tức nhảy vào một cửa hàng nằm ở ven đường.

Đối phương là một tốp gồm ba người , mỗi người đều có thực lực vô cùng xuất sắc .

Quang Minh võ hội!

Đường Thiên không cần nghĩ cũng biết đám người này là ai , hắn rất quen thuộc với phong cách vũ kĩ của lưu phái Quang Minh .

Đối phương không ngờ Đường Thiên lại phản ứng nhanh như vậy, càng không ngờ là Đường Thiên lại chạy trốn dứt khoát như vậy.

"Truy!"

Một tên võ giả cầm kiếm hô lớn một tiếng, sau đó cùng một võ giả khác bay lên trời, lao về phía nóc nhà cửa hàng kia , bọn họ muốn chặn đứng đường lui của Đường Thiên.

Đồng thời tên võ giả quyền đạo còn lại cũng hung hăng xông vào cửa hàng.

Hô!

Một nắm tay nhanh chóng phóng lớn trong mắt hắn.

Đầu tiên tên võ giả quyền đạo cả kinh , nhưng ngay sau đó lại đại hỉ , đối phương không hề trốn! Lập tức hắn gầm lên một tiếng , không chút do dự , xông lên nghênh đón nắm tay của Đường Thiên, cũng một quyền xuất ra .

Quang mang bạch sắc nồng đậm bao bọc toàn bộ cánh tay hắn , giống kéo lê một ngọn hỏa diễm bạch sắc vậy .

Vũ kỹ cực kỳ nổi danh của Quang Minh võ hội, 【Đại Quang Minh quyền】! Môn quyền pháp này do một vị tiền bối của của Quang Minh võ hội sáng chế ra, là một môn vũ kỹ có tư cách vấn đỉnh vô song. Được các võ giả trung tầng ở Quang Minh võ hội tu luyện khá nhiều.

Quyền mang nồng đậm giống như một cơn sóng dữ, bất ngờ tràn tới.

Trong mắt Đường Thiên trong sáng lên một mạt quang mang khiếp người , giữa đường hóa quyền thành trảo, hoa lửa sáng chói mắt bất ngờ bốc lên.

Va chạm kịch liệt trong dự tính không hề xảy ra , võ giả quyền đạo của Quang Minh võ hội chỉ cảm thấy quyền của mình như đánh vào vũng bùn , quỷ trảo của đối phương bám dính lên tay hắn !

Niêm tự quyết , lĩnh ngộ mới nhất của Đường Thiên.

Quyền mang trên nắm tay đối phương toát ra sát cơ nồng đậm , tựa như hơi nước cuồn cuộn , xông thẳng vào mặt Đường Thiên. Đường Thiên không những không hề kinh sợ , mà trái lại , trên mặt hiện lên vẻ phấn khích , thành công rồi!

Đây là lần đầu tiên hắn dùng Niêm tự quyết hình xoắn ốc trong thực chiến.

Nếu không phải tình huống quá cấp bách thì hắn đã không mạo hiểm như vậy , nhưng lúc này hắn đã bất chấp tất cả rồi .

Một chiêu đắc thủ, Đường Thiên càng thêm phấn khích, trực giác của hắn càng trở lên sắc bén , lợi dụng lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng , hữu chưởng nhanh chóng vịn lên nắm tay đối phương , lấy đó làm điểm tựa , cả thân thể lập tức chuyển động quay tròn giống như con lắc đồng hồ tiến vào trong lòng đối phương.

Chân lực và sức lực dồn ra sau lưng , Đạn tự quyết đột nhiên bộc phát.

Quyền đạo võ giả chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên , thân hình Đường Thiên bỗng chui vào trong lòng hắn đầy quỷ mị , hắn hoảng hốt trên mặt biến sắc nhưng chưa kịp có bất cứ một phản ứng nào thì ngực đã cảm thấy chấn động kịch liệt , chân lực toàn thân lập tức bị mất đi khống chế.

Rầm rầm!

Trần nhà bỗng bị phá nát, trong đá vụn bụi mù có hai bóng người đang lao từ trên xuống . Đó là hai người trên nóc nhà nghe thấy động tĩnh lên vội vàng đến trợ giúp.

Động tác của Đường Thiên nhanh như thiểm điện, tay trái vốn đã âm thầm đặt lên eo vị võ giả quyền đạo lập tức phát lực, giống như vung một cây chong chóng lớn lên , cầm tên võ giả trong tay ném về phía hai người.

Lúc này vị võ giả quyền đạo như bị chân lực quán thể, miệng không thể nói, chỉ có thể trợn trừng mắt nhìn mình đang bay về phía đồng đội, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng.

"Cẩn thận!"

Khi hai người còn chưa rơi xuống đã cảm thấy có thứ gì đó lao về phía bọn họ , cả hai giật nảy mình, vị võ giả cầm kiếm nhanh chóng lướt sang một bên , còn vị võ giả cầm đao phản ứng hơi chậm một chút , hắn nổi giận gầm lên một tiếng, chém ra một đao vô cùng hung hãn .

Ánh đao như tuyết, không hề trở ngại trực tiếp đem thứ bay tới kia chẻ ra !

Đến tận lúc này vị võ giả mới kịp nhìn rõ vật bay tới là gì , lập tức tâm thần đại chấn : "Lão tam!"

Vào thời điểm này tâm tình hắn chấn động mạnh lên không hề biết có một một bóng người âm thầm như bóng quỷ áp sát hắn, bàn tay lặng lẽ chém ngang một cái , không hề có một điểm quang mang nào.

"Cẩn thận!"

Vị võ giả kiếm đạo vô cùng hoảng sợ .

Vị võ giả cầm đao như trong mộng mới tỉnh , vào thời điểm mấu chốt như thế này điểm tinh tế của hắn đã được thể hiện ra toàn bộ , hắn hoàn toàn không để ý tới nhát chém của Đường Thiên, trường đao đưa qua eo chém về phía sau.

Nhưng khiến hắn vạn lần không nghĩ tới chính là cái chém lên cổ hắn bỗng biến thành phát chụp , hắn chỉ cảm thấy cổ mình nghẹt lại , một cỗ lực cực lớn truyền đến , ánh đao lập tức tan rã .

Đường Thiên lại nương theo cổ lực lượng này nhảy về phía trước, đao mang không khống chế được lướt qua thân dưới hắn , chìm vào mặt đất khiến cát bụi bay mù trời .

Một điểm hàn mang lóe lên trong bụi mù , chợt bắn tới .

Đó là vị võ giả cầm kiếm giết tới , thế nhưng Đường Thiên lại phảng phất như đã sớm đoán trước , thân hình giữa không trung lướt ngang, quăng vị võ giả cầm đao lên mũi kiếm .

Vị võ giả cầm kiếm kinh hãi , tay run lên, mũi kiếm hiểm hiểm lệch đi.

Đường Thiên cực kỳ hưng phấn, trực giác của hắn tiến vào trạng thái linh mẫn từ trước đến nay chưa từng có , hắn cảm thấy thân thể của mình vô cùng nghe lời , động tác mà thường ngày khó có thể làm được, thì lúc này lại có thể làm được một cách dễ dàng.

Loại biến hóa tùy tâm này quả thực khiến người ta mê say.

Thân thể vị võ giả cầm đao bị hắn tóm chặt cổ hoàn toàn tê dại ,không thể không chế được chân lực , một thân bản lĩnh thông thiên không thể sử ra dù chỉ nửa điểm . Vị võ giả cầm đao bị nghẹn thở đến mặt đỏ bừng , hắn cảm thấy vô cùng khuất nhục , bản thân hắn vừa mới ngộ sát đồng đội , lúc này lại phải nhận hết khuất nhục.

Trong mắt hắn bỗng phát ra quang mang cực kỳ đáng sợ , bỗng hắn buông tay vứt đao.

Thanh đao mà hắn buông ra không hề rơi xuống mặt đất mà lại lơ lửng giữa không trung , sau đó đột nhiên lóe lên quang mang sáng chói mắt . Gần cùng lúc đó , song chưởng của hắn chụp vào năm ngón tay cứng như sắt đang siết chặt cổ mình .

Trên mặt vị võ giả cầm kiếm rơi đầy lệ , không tiến ma lui lại!

Trong lòng Đường Thiên chợt sinh ra báo động , không chút nghĩ ngợi, bàn tay lập tức phát lực.

Răng rắc một tiếng, vị đao võ giả không còn chút động tĩnh .

Nhưng lúc này quang mang chói mắt mà thanh trường đao phóng thích ra đã bao phủ toàn bộ gian phòng, cảm giác nguy hiểm cực độ khiến chỉ trong nháy mắt lông tóc toàn thân Đường Thiên đứng cả lên.

Không tốt!

Trong cái khoảnh khắc nằm ở ranh giới giữa sinh tử , tiềm năng của Đường Thiên cũng bạo phát, trong ngân quang sáng chói mắt , Tàng Phong bộ đã được phát động toàn lực .

Oanh!

Một lực lượng dời non lấp biển ập tới từ phía sau hắn , Đường Thiên chỉ cảm thấy như bị một con trâu điên húc mạnh lên lưng , cổ họng ngọt lịm , trên miệng phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân bắn về phía trước với tốc độ còn nhanh hơn trước.

"Chết đi !"

Một tiếng quát chói tai vọng vào trong tai , vị võ giả cầm kiếm tóc tai bù xù , kiếm mang nồng đậm chẩy xuôi từ thân kiếm xuống , bao bọc toàn thân hắn . Chỉ nghe thấy một tiếng rít vang lên , người kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm quang lao thẳng về phía Đường Thiên.

Đường Thiên vừa mới thoát li hiểm cảnh lại bị rơi vào nguy hiểm một lần nữa.

Một kiếm này của đối phương khiến trong lòng Đường Thiên sinh ra cảm giác có muốn tránh cũng không được.

Trong lòng Đường Thiên vừa lóe lên cái suy nghĩ này thì khí cơ của đối phương đã hoàn toàn khóa chặt hắn , bất kể hắn trốn về phía nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi bao trùm của một kiếm này.

Nếu thế thì tới đi !

Trong mắt Đường Thiên bỗng lóe lên vẻ hung hãn , từ lúc nào thần thiếu niên lại sợ hãi ngạnh kháng vậy ?

Khi vẫn còn ở giữa không trung , thân hình của Đường Thiên đột nhiên đứng yên tại chỗ cực kỳ quỷ dị , hắn ngẩng đầu lên , sát ý trong mắt bốc lên như ngưng thành thực chất .

Mười ngón tay cong lại như cái móc , hoa lửa sáng chói mắt bốc lên .

Mười điểm quang đoàn giống như những con đom đóm, thoạt nhìn có vẻ chậm chạp nhưng lại dùng tốc độ cực nhanh bay về phía đạo kiếm

mang mãnh liệt kia .

Chân lực trong cơ thể Đường Thiên bị rút sạch không còn chút gì , thân thể đang đứng yên giữa không trung cũng bị mất đi lực lượng duy trì , tự do rơi xuống mặt đất , nhưng trong tâm hắn lại an tĩnh một cách dị thường . Đây chính là khoảnh khắc an tĩnh trước khi tử vong sao ?

Hắn cố gắng ngước đầu nhìn lên, tầm mắt cố gắng nhìn theo mười điểm huỳnh hoa mỹ lệ kia.

Nở ra đi, Quỷ vương huỳnh!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Võ Giả Cấp Hoàng Kim

Kiếm quang vô cùng sắc bén đánh lên con Quỷ vương huỳnh thứ nhất , lực lượng xoay tròn mãnh liệt khiến thân hình vị võ giả kiếm khách không khỏi run lên . Loại kình lực này quá cổ quái khiến hắn phải thất kinh.

Oanh!

Vụ nổ khủng khiếp hoàn toàn nuốt trọn vị võ giả kiếm khách.

Những đốm Quỷ vương huỳnh còn lại liên tục chui vào đám lửa đang nổ tung .

Rầm rầm rầm!

Lập tức vụ nổ bành trướng lớn lên gấp mấy lần , chỉ trong nháy mắt quang mang rực cháy lóe lên vô cùng chói mắt trông giống như một vầng pháo hoa cực lớn nở rộ giữa không trung vậy .

Đường Thiên vẫn duy trì cái tư thế rơi xuống dưới ngước đầu nhìn lên , nhìn hoa lửa sáng rực cả bầu trời , khuôn mặt bình tĩnh không chút dao động. Kiếm ý đã hoàn toàn biến mất trong hỏa diễm , mười con Quỷ vương huỳnh đồng thời nổ tung, muốn ngạnh kháng là chuyện không thể .

Đây là thắng lợi!

Trong lòng hắn tràn đầy tin tưởng , lúc này đôi mắt đầy kiệt ngạo lại bình tĩnh một cách dị thường , bất kể lúc nào ta cũng không buông bỏ .

Cho dù con đường phía trước gian nguy đến mức độ nào thì thần thiếu niên tuyệt đối sẽ không sợ hãi.

Ta đã chuẩn bị tốt rồi .

Chắc chắn ta sẽ thắng lợi.

Trong cái khoảng khắc chuẩn bị rơi xuống dưới hắn lộn ngược một cái đầy tinh xảo , vững vàng rơi lên mặt đường . Cũng không nhìn ngọn lửa ngập trời trên đầu , vị võ giả kiếm khách kia đã hóa thành tro tàn. Đinh, một thanh kiếm từ trên bầu trời rơi xuống cách hắn không xa , rơi xuống rồi vỡ thành từng mảnh nhỏ . Đường Thiên cũng chẳng thèm liếc nhìn , chân lực trong cơ thể đang ở tình trạng cạn kiệt cũng chậm rãi sinh ra , hắn xoay người điên cuồng chạy về phía trang viên , nhất định Lăng Húc và Hạc cũng gặp phải tập kích !

Người trên đường dồn dập né tránh .

Bỗng nhiên, thân hình của Đường Thiên ngừng lại đột ngột .

Ba ba ba!

Tiếng vỗ tay từ đầu đường cách đó hai trăm mét vang lên , một vị nữ tử mặc cụ trang toàn thân mầu kim sắc vừa vỗ tay vừa chậm chậm đi lại giữa phố.

"Quả nhiên không hổ danh là người có thể làm Diệp Triều Ca bị trọng thương. Ta đã đoán ra từ trước rằng bạch ngân võ giả không phải đối thủ của ngươi, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy , mới có thể làm ta tin tưởng được ."

Con ngươi trong mắt Đường Thiên bỗng co lại .

Khí tức thật mạnh !

Đối phương giống như một vầng mặt trời đang thiêu đốt , chỉ đứng ở nơi đó thôi , ba động năng lượng cuộn trào mãnh liệt giống như sóng xô ,

từng lớp từng lớp tỏa ra bốn phía . Càng khiến cho người ta khiếp đảm hơn là bề mặt kiện cụ trang trên người nàng có những lớp năng lượng giống như sóng nước đang từ từ chảy xuôi .

Khuôn mặt trái xoan tinh xảo không chút tì vết , thác tóc chỉnh tề trải dài xõa xuống áo choàng , con mắt mầu đen lạnh lẽo không chút cảm xúc.

"Lần đầu gặp mặt, ta tên là Cơ Tiểu Nhã, xin chiếu cố nhiều hơn."

Đường Thiên hít sâu một hơi: "Hoàng kim võ giả?"

"Hảo nhãn lực, Tiểu Nhã luôn cảm thấy Đường tiên sinh là một thiên tài. Lần này , khi mới chuẩn bị đi phân hội trưởng đã cẩn thận dặn dò, Đường tiên sinh và Diệp gia có một chút hiểu lầm nhỏ , quả không đáng nhắc tới. Nếu như Đường tiên sinh nguyện ý gia nhập hoàng kim phân hội thứ mười ba của chúng ta , phân hội trưởng nguyện ý đứng ra hòa giải mâu thuẫn giữa Đường tiên sinh và Diệp gia."

Cơ Tiểu Nhã chậm rãi nói, thanh âm của nàng cực kỳ dễ nghe , nhưng trong ngôn ngữ lại có cảm giác áp bách cực kỳ mạnh mẽ .

Đường Thiên lắc đầu: "Đa tạ hảo ý, ta sẽ không tham gia Quang Minh võ hội."

"Đường tiên sinh hà tất phải hành động theo cảm tính như vậy, bất kể như thế nào , sinh mệnh luôn là thứ đáng quý nhất ." Cơ Tiểu Nhã thản nhiên nói.

Đường Thiên liếm liếm môi, bình thản nói: "Nói không sai, thế nhưng từ trước đến nay sinh mệnh của ta đều do ta chính mình làm chủ."

Thần sắc của Cơ Tiểu Nhã vẫn lãnh đạm: "Đường tiên sinh quá tự tin rồi."

"Thử qua mới biết được!"

Đường Thiên bỏ lại một câu nói, Tàng Phong bộ hung hãn phát động, không chút nào e sợ , lập tức đánh về phía Cơ Tiểu Nhã .

"Có dũng khí nhưng vô tri cũng chỉ là ngu xuẩn."

Thần sắc Cơ Tiểu Nhã vẫn lãnh đạm như thường , chỉ vung cánh tay lên , năm ngón tay khẽ nhếch chỉ thẳng vào Đường Thiên.

Trong lòng Đường Thiên chợt sinh ra báo động , chỉ trong nháy mắt cảm giác cực kỳ nguy hiểm bao phủ toàn thân hắn, trong lòng hắn chợt nhảy dựng , không chút nghĩ ngợi, cường hoành vặn ngang Tàng Phong bộ, thân hình gập lại, nghiêng người đâm thẳng vào mặt đất chỗ cửa hàng bên cạnh đường phố.

Oanh!

Vô số kiếm quang dài ngắn cỡ một tấc , giống như một cơn mưa ào lên như nước lũ quét sạch mọi ngoch ngách trên đường phố.

Đường Thiên hít vào một hơi lãnh khí, kình khí của kiếm quang như dòng nước lũ kia quét qua cắt cho lưng hắn đau nhói .

Đây là hoàng kim võ giả sao...

Nhưng lúc này hắn không hề có một chút dự nào , cảm giác cực kỳ nguy hiểm thủy chung vẫn quanh quẩn trong lòng hắn, nhưng điều này không những không làm hắn cảm thấy sợ hãi mà trái lại còn khiến hắn cảm thấy phấn khích hơn. Hắn không chút do dự , dưới chân lập tức phát kình ,toàn thân bay ngược về sau đụng vào vách tường .

Phốc!

Một thanh âm bé đến mức không thể nghe thấy được vang lên , gạch tường nát bấy như bột mì , Đường Thiên giống như một con linh miêu, xông vào một cửa hàng nằm ở sát vách.

Hắn cứ làm theo cách đó , liên tục đục qua mấy cửa hàng , trong lòng bỗng sinh ra báo động ,thân hình Đường Thiên lập tức phi ra bên ngoài .

Oanh!

Kiếm quang như mưa ầm ầm bao phủ vị trí vừa rồi của hắn , trước mưa kiếm quang , cửa hàng tựa như được làm bằng giấy, lập tức tan tành .

Đường Thiên vừa lẻn ra ngoài đường cái , lập tức thân hình gập lại, chân phải liên tục đạp lên mặt đất , tê, đột nhiên bóng dáng hắn dường như tan biến giữa không trung .

Gần như cùng lúc đó , bất ngờ hắn xuất hiện trước mặt Cơ Tiểu Nhã!

Năm ngón tay cong lại như cái móc mang theo một mạt ngân quang sáng chói mắt chộp về phía Cơ Tiểu Nhã .

Trong mắt Cơ Tiểu Nhã thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc , hai lần công kích liên tục đều bị tránh , tình huống như vậy đã lâu lắm rồi nàng chưa gặp phải. Phảng phất như Đường Thiên đã sớm đoán ra được công kích của nàng lên mới có thể thong dong thoát ra như vậy . Gần như nàng vừa mới san bằng cửa hàng nơi Đường Thiên xuất hiện lúc trước thì Đường Thiên đã vọt tới trước mặt nàng rồi , tốc độ cực nhanh giống như là thiểm điện vậy.

Không ngờ bộ pháp vô song như thế này nàng cũng chưa từng nhìn thấy.

Có điểm ý tứ!

Rốt cuộc bên trong đôi mắt đẹp đầy băng lãnh của Cơ Tiểu Nhã cũng nổi lên một tia gợn sóng, một trảo phía trước mắt của Đường Thiên nhanh đến mức khó mà bắt kịp được , nhưng nàng vẫn làm như không hề thấy.

Phanh!

Một bàn tay kim sắc ngăn cản Hỏa Liêm quỷ trảo của Đường Thiên .

Thân hình của Cơ Tiểu Nhã nhoáng lên, lui về phía sau hai bước, Đường Thiên chỉ cảm thấy trảo của mình như chụp lên một bức tường thép , năm ngón đau nhức như muốn nứt ra , càng chí mạng hơn chính là có một cổ chân lực cường hãn đến cực điểm đang ầm ầm chui vào trong kinh mạch của hắn.

Đường Thiên bay ngược về sau với tốc độ còn nhanh hơn trước , oanh một cái đụng thủng vào một gian hàng .

Đôi mắt Cơ Tiểu Nhã ánh lên vẻ lạnh lẽo, tả chưởng vung lên , hướng về phía Đường Thiên đang bay ngược kia bắn ra vô số kiếm quang ầm ầm .

Bang bang bang!

Kiếm quang giống như hạt mưa, bao phủ toàn bộ phạm vi năm trượng , cửa hàng bị vặn thành vô số mảnh nhỏ.

Thực lực của Đường Thiên cũng làm Cơ Tiểu Nhã cảm thấy hơi giật mình, trực giác cường đại cũng rất bình thường, rất nhiều võ giả trời sinh đã có được trực giác kinh người rồi , Cơ Tiểu Nhã cũng đã gặp qua loại võ giả này rồi. Nhưng còn Đường Thiên ,ngoại trừ có được trực giác cường đại ra, vũ kỹ của hắn cũng vô cùng cường hãn, bộ pháp lại là vô song vũ kỹ, trảo pháp cũng đồng dạng là vô song vũ kỹ.

Cơ Tiểu Nhã cũng là người tu luyện vô song vũ kỹ lên nhanh chóng phân biệt ra được.

Một kích vừa rồi đã thất bại rồi.

Khuôn mặt của Cơ Tiểu Nhã vẫn cứ bình tĩnh như thường , ánh mắt chậm rãi lướt qua toàn bộ đường phố, cả quãng đường này đã sớm không còn bóng người nào.

Phốc!

Một tiếng vang rất nhỏ vang lên nhưng khi vọng vào trong tai Cơ Tiểu Nhã nó lại giống một tiếng sét , nàng không chút do dự, hướng về phía sinh ra tiếng động mở bàn tay ra .

Oanh!

Những đoạn kiếm quang cực ngắn bay ra như mưa , gạch tường ầm ầm tan nát.

Không đúng!

Trong mắt Cơ Tiểu Nhã hiện lên vẻ ngưng trọng , bàn tay đang duỗi ra bỗng thu lại.

Oanh, vô số đoạn kiếm quang nhỏ bé giống như một dòng nước lũ , từ quanh thân nàng tóe ra xông thẳng về phía chân trời.

"Sát!"

Một tiếng quát đầy hung bạo giống như tiếng sấm rền vang lên từ sau đầu nàng , trong khoảnh khắc này con mắt của Cơ Tiểu Nhã trợn tròn, sao hắn lại ở phía sau nàng ?

Năm ngón tay của Đường Thiên kéo theo năm đạo duệ ngân hoa lửa sáng chói mắt , hung hăng bắn trúng lên cái lá chắn hình tròn do dòng nước lũ kiếm quang hợp thành.

Chân lực hình xoắn ốc từ đầu ngón tay Đường Thiên phun ra giống như năm mũi khoan xoay tròn với tốc độ cao , một đầu đâm ngập vào trong bức màn chắn bằng kiếm quang .

Cơ Tiểu Nhã như có mắt ở phía sau , lập tức mấy chục đoạn thốn kiếm quang (kiếm mang cực bé , cực ngắn) tập trung lại phía sau đầu nàng , hóa thành một đạo kiếm mang dài cỡ một thước vừa kịp đón đỡ Hỏa Liêm quỷ trảo của Đường Thiên .

Thân thể mềm mại của Cơ Tiểu Nhã khẽ run lên , lập tức kiếm quang biến thành một đôi cánh ánh sáng , nàng bất chợt biến mất trước mắt Đường Thiên .

Trong khoảnh khắc nàng xuất hiện trên khoảng không đường phía trước mặt Đường Thiên, sắc mặt đã trầm như nước.

Nàng sờ sau ót mình , sau đầu nàng có một đoạn tóc bị chỉ lực của Đường Thiên phá nát. Đã nhiều năm nàng không phải ăn thiệt thòi như vậy rồi , đôi mắt đẹp của nàng càng thêm lạnh lẽo.

"Diệp gia đã đánh giá thấp thực lực của ngươi rồi." Cơ Tiểu Nhã lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nói: "Có trực giác như dã thú , tu luyện hai loại vô song vũ kỹ, ngươi đã có đủ tư cách của một hoàng kim võ giả."

Đường Thiên hơi hụt hơi , đợt công kích liên tục vừa rồi hắn không hề giữ lại chút sức nào , dốc toàn lực ứng phó, không ngờ cũng chỉ làm đối phương mất đi vài sợi tóc . So với Diệp Triều Ca , thì thực lực của nữ nhân này còn mạnh hơn một phần!

Đây là hoàng kim võ giả sao...

Hoàng kim võ giả, còn có một tên gọi khác , đó là kim ba nghìn (vòng ba nghìn) . Hễ người nào được gọi là hoàng kim võ giả thì bài danh trên Thiên bảng tất nhiên sẽ nằm trong vòng ba nghìn người đứng đầu. Đồng thời danh ngạch top ba nghìn trong Thiên bảng cũng được xưng là hoàng kim chi vực.

Chiến ý trong mắt Đường Thiên cháy lên hừng hực , đây là hoàng kim võ giả a...

Những cường giả đã từng là những người cao cao tại thượng nay đã trở thành địch nhân của mình , như vậy bất tri bất giác mình cũng đã đi đến bước này . Mụ mụ, người có thấy không? Thiên Huệ, ngươi thấy không? Quỷ trảo, ngươi có thấy không?

Ta, Đường Thiên, đã có thể khiêu chiến một vị hoàng kim võ giả rồi !

Trong lòng Đường Thiên trào dâng cảm giác kích động.

"Thế nhưng ngươi cũng chỉ mới có tư cách thôi, tựa như vô song vũ kỹ, cũng phân ra cao thấp ." Cơ Tiểu Nhã từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên nói: "Để ta cho ngươi kiến thức một lần , xem thế nào mới là vô song vũ kỹ chân chính ."

Thanh âm băng lãnh và đầy cảm giác áp bách truyền từ trên đỉnh đầu Đường Thiên xuống .

Đường Thiên làm ngơ coi như không nghe thấy , trong lòng hắn đang kích động đến mức hắn tưởng như phải ngửa mặt lên trời huýt dài mới thỏa mãn.

Uy, các ngươi có thấy được không?

Thấy được không?

Đường Thiên đang sôi trào nhiệt huyết bỗng ngước khuôn mặt nhìn lên , con mắt của hắn đỏ lừ giống như một con dã thú khát máu . Nhìn Cơ Tiểu Nhã trên bầu trời, tiên huyết trong cơ thể bỗng trở lên nóng bỏng gần như muốn thiêu cháy toàn thân hắn , hắn nhếch miệng cười lạnh .

Khi Cơ Tiểu Nhã nhìn thấy ánh mắt của Đường Thiên , không biết vì sao trong lòng bỗng cảm thấy căng thẳng. Trong ánh mắt của Đường Thiên, không những không hề có e sợ, không hề có lùi bước, mà trái lại còn đầy ngập chiến ý, cứ như nàng là kẻ thù không đội trời chung của hắn vậy.

Nàng cảm thấy không thể nào hiểu nổi , lẽ nào cái tên gia hỏa này không thấy được chênh lệch giữa hắn và mình hay sao?

Bỗng nhiên, trong đầu Cơ Tiểu Nhã hiện lên một ý nghĩ vô cùng hoang đường , chẳng lẽ tên gia hỏa này cảm thấy có cơ hội chiến thắng

mình sao?

Nếu là như vậy, thì quả là quá buồn cười mà.

Tâm tình của Cơ Tiểu Nhã lại khôi phục lại bình tĩnh , chân lực trong cơ thể nàng nhanh chóng vận chuyển. Chân lực vừa rót vào trong cụ trang trên người lập tức bề mặt cụ trang hiện lên những quang điểm. Sau đó quang điểm này tụ lên bàn tay nàng với tốc độ kinh người .

Đường Thiên cũng có thể cảm thấy được trên người Cơ Tiểu Nhã phát tán ra ba động kinh người nhưng hắn không hề e sợ chút nào.

Đánh bại nữ nhân trên bầu trời kia thì mình sẽ là hoàng kim võ giả!

Hoàng kim võ giả a!

Cái mục tiêu tưởng chừng xa xôi ấy thoáng một cái đã trở nên gần tựa như có thể chạm tay vào , lời thề của vị thiếu niên , lời thề dưới tinh không như tiếng trống trận vọng theo trong gió làm lòng hắn kích động không thôi.

Kiêu ngạo và tự tin khắc sâu trong lòng làm thân thể của hắn càng thẳng tắp.

Như lời thề của ta , đã bước tới bước này , như lời thề của ta , chiến đấu ở nơi đây , như lời ta đã thề , chẳng bao giờ buông bỏ , chẳng bao giờ e sợ, bất chấp tất cả , luôn truy cầu thắng lợi.

Nơi đây, hiện tại.

Chỉ cần đánh bại ngươi, ta chính là hoàng kim võ giả!

Chiến ý trong cơ thể Đường Thiên ầm ầm bạo phát.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Kịch Chiến

Thân thể Đường Thiên bỗng nhiên biến mất.

Kiếm quang trong tay Cơ Tiểu Nhã chỉ vừa mới ngưng kết được phân nửa, ánh mắt bỗng nhiên co rụt lại thật nhanh!

Chợt một thân ảnh mơ hồ xuất hiện bên trái thị, ở trong mắt thị một vòng hỏa hoa chói mắt đang nhanh chóng đánh tới phía thị từ phía bên trái. Tay trái của thị trực tiếp đón lấy trảo này, lực lượng mạnh mẽ của thủ trảo làm cho tay trái của thị cảm thấy tê rần.

Dường như là chọn cứng đối cứng thì thị yếu hơn, thân thể thị bị cỗ sức mạnh này đẩy lướt sang ngang vài mét.

Nhưng mà Cơ Tiểu Nhã cũng là võ giả hoàng kim, thị cũng không phải là chỉ có danh tiếng không, kinh nghiệm chiến đấu của thị rất phong phú, khi mà chưởng trảo va vào nhau trong nháy máy, vô số kiếm quang tập trung ở tay thị cuồn cuộn như nước lũ mà bắn ra.

Nhưng không bắn trúng.

Đường Thiên dường như đã sớm đoán được chiêu này của thị, thân hình lại biến mất lần nữa.

Phía sau thị chợt có tiếng gió đang thổi tới, Cơ Tiểu Nhã không dám chậm trễ, kiếm quang sau lưng thị gập lại hóa thành quang dực (cánh ánh sáng). Phanh, lực lượng mạnh mẽ từ phía sau truyền tới, quang dực bị đánh bay mất một mảng, Cơ Tiểu Nhã lại một lần nữa ăn thiệt thòi bị đánh bay về phía trước bảy, tám mét.

Thị còn chưa kịp ổn định lại thân hình thì âm phong bén nhọn đã thôi tới đỉnh đầu thị.

Cơ Tiểu Nhã vung tay trái lên bảo vệ đỉnh đầu, ĐINH. So với 2 lần trước sức mạnh lần này càng mạnh hơn, sức mạnh truyến tới tay thị, làm cho cánh tay thị bủn rủn không chịu nổi. Thân thể thị như là cọc gỗ bị búa tạ đập xuống liên tục làm cho thị rơi uỵch xuống mặt đất.

Hai chân thị đánh rầm lên mặt đất làm cho bụi bay tứ tung không khí bị dồn ép về các phía.

Sức mạnh kinh khủng này làm cho thị không thể không quỳ xuống để giảm chấn động, lửa giận trong lòng thị đã bị dồn nén tới cực hạn. Thị khong ngờ mình lại bị một tên gia hỏa nhỏ bé đánh cho chật vật như vậy.

Đã bao lâu rồi không chật vật khổ sở thế này ?

Võ giả hoàng kim ở trong Quang Minh võ hội, đều là người khiến người khác ngước nhìn. mười ba phân hội hoàng kim, là lực lượng trung kiên nhất của Quang Minh võ hội. Mà ở trong phân hội thứ mười ba thì cường giả rất nhiều, võ giả còn cách phong Thánh cũng có khối người.

Quyền lực của võ giả hoàng kim lớn hơn trưởng lão rất nhiều.

Bất kể đi tới đâu, bọn họ đều là tồn tại không thể động vào, vậy mà bây giờ thị lại bị một tên gia hỏa không tên tuổi, đánh cho chật vật như thế, dù cho mới chi ba chiêu nhưng đã làm cho lòng kiêu ngạo của Cơ Tiểu Nhã sụp đổ.

Nếu như trước lúc đi thị còn nhớ lời của phân hội trưởng dặn dò là phải mời chào Đường Thiên, nhưng mà lúc này đây trong đầu thị chỉ tồn tại một suy nghĩ duy nhất là đem tên gia hỏa này băm chặt xé xác để xả mối hận trong lòng thị.

Khi mà kiếm quang trong tay ngưng tụ xong. Thì đúng lúc này có tiếng gió thổi tới từ bên phải, trong mắt thị hiện lên vẻ tàn khốc, kiếm

quang hoành tảo chém ngang một kiếm.

Ông.!.

Âm thanh trầm thấp cắt trong không khí làm cho người khác không khỏi rợn tóc gáy, một đạo kiếm quang chói mắt lóe lên trong không trung rồi biến mất.

Kiếm quang chui vào không trung, mà các căn phòng xa xa đều bị một đao sắc bén cắt ngang như cắt bánh ngọt.

Ầm ầm.

Trong vòng ba trăm mét quanh dưới chân Cơ Tiểu Nhã, cả một khu vực bị kiếm quang cắt qua tạo thành một cái quạt lớn, tất cả các phòng ốc bị cắt ngang ầm ầm sụp xuống, làm bụi đất tung lên dường như có một con quái thú rất đáng sơ.

Uy lực của một kiếm này làm cho nhưng người đang quan chiến ở xa xa mặt mũi đần ra tái mét lại.

Phải biết rang, đây là khu vực buôn bán tập trung tất cả cửa hàng của các thương hội. Vì đề phòng cướp bóc nên những cửa hàng này được xây dựng rất kiên cố, võ giả phổ thông dùng toàn lực cũng không thể tạo ra thương tổn ở trên mặt tường.

Nhưng một kiếm này của Cơ Tiểu Nhã không cho những căn phòng này một chút cơ may sống sót.

Đám người đang quan chiến hoảng sợ lùi về phía sau, bọn họ đang tưởng tượng quan chiến ở khoảng cách như thế là tương đối an toàn rồi, nhưng mà uy lực một kiếm này của Cơ Tiểu Nhã đã dọa bọn họ sợ hãi không thôi.

Ở trong đoàn người này, không phải ai cũng hoảng sợ.

Hai nam tử có khuôn mặt nhanh nhẹn dũng mãnh trốn trong góc tối thì thào to nhỏ bình luận.

Nam tử đầu trọc cười nói :" Cơ Tiểu Nhã tu luyện chính là 【 quang sa kiếm 】, là võ kỹ vô song, so với Hỏa Liêm quỷ trảo của Đường Thiên thì xuất sắc hơn rất nhiều. Trên người thị có mặc cụ trang của chòm sao Phi ngư là 【 phi ngư kỳ trang 】. Không thể đoán chắc được, nghe nói thị dùng võ hồn tôi luyện hơn 10 năm, từ đó tới này chưa từng đổi qua cụ trang khác. Uy lực hiện tại so với thánh bảo của chòm sao Phi Ngư cũng không kém hơn bao nhiêu. Cũng chỉ kém hơn hoàng kim cụ trang một chút thôi.

Nam tử cao gầy hừ lạnh nói :" Nghe nói thiên phú của thị bình thường, nhưng tính cách của thị rất kiên nhẫn, tự biết mình. Phi ngư kỳ trang đẳng cấp tuy là thấp nhưng mà thị lại có thể phát huy môn võ kỹ vô song này ra uy lực lớn nhất. Hừ, nếu như là Phi Ngư Tinh biết điều này nhất định sẽ ôm tư tưởng gia nhập chòm sao Sư Tử thôi !"

"Ha ha, không sai!" Nam tử đầu trọc cười to :"Nếu như Cơ Tiểu Nhã thật sự có thể tôi luyện Phi Ngư kỳ trang đến được cấp độ hoàng kim, Quang Minh võ hội chắc chắn sẽ đoạt bằng được Phi Ngư Tinh, biến Phi Ngư kỳ trang thành thánh bảo của Phi Ngư Tinh, vậy thì mạnh lên không phải một vài lần.

Nam tử cao gầy bình thản :" Bọn chúng không dám đâu, chúng mà làm vậy sẽ tự biến mình thành địch của các chòm sao lớn toàn Thiên Lộ. Quang Minh võ hội lớn mạnh cho tới bây giờ, cũng giống Hắc Hồn của chúng ta, sẽ không làm chòm sao đứng đầu, điều này tuyệt đối không thay đổi. Một khi thay đổi, cùng lắm chỉ là một chòm sao hơi lớn mà thôi, không thể đe dọa được ai"

"Ngươi nói cũng đúng". Tên đầu trọc thân hình lực lưỡng xăm trổ đầy mình gật gù, hắn lại chuyển đề tài :"Tiềm lực của Đường Thiên thật là vượt xa dự đoán của mọi người. Đối mặt với Cơ Tiểu Nhã mà vẫn có thể bay nhảy lâu như vậy. Đã có rất nhiều người muốn tu luyện Tàng

Phong Bộ thành vô song võ kỹ mà không được thế mà hắn lại làm được, lại còn cả Hỏa Liêm quỷ trảo nữa chứ hắn cũng tu luyện thành vô song võ kỹ luôn. Ta muốn bổ cái đầu của hắn ra mà xem ở trong đó có cái gì”

Nam tử cao gầy không nói chuyện với hắn mà ánh mắt chợt lóe chợt ám.

2 người Lăng Húc và Hạc đang đứng mỗi người một bên trái phải, cả 2 đều đang thở phì phò như trâu, nhưng cả 2 đều không dám phân tán sự chú ý của mình, dù mồ hôi có chảy qua mí mắt nhưng cả 2 đều không dám nháy mắt.

Trước mặt bọn họ bây giờ là một vị võ giả thân hình cao lớn như một ngọn núi nhỏ, thân hình người này thể hiện sự ổn trọng khó mà lay chuyển.

“Ta là Lộ Hải, trực thuộc hoàng kim phân hội số mười ba của Quang Minh võ hội”

Giọng nói trầm thấp mang theo sự uy hiếp kinh người vang lên làm bầu không khí như bị dồn nén muốn nổ tung. Thân thể cao to tới bốn mét có thừa làm cho Lộ Hải như một tên khổng lồ nho nhỏ. Nửa thân trên cởi trần làm lộ ra từng khối cơ bắp cuồn cuộn thể hiện sức mạnh kinh người. Làm người khác phải chú ý tới đó là hai cánh tay của gã còn to hơn cả bắp đùi của nhiều người, nhìn thoáng qua thì rất không hài hòa, trên mặt gã xăm trổ các kim sắc hoa văn hết sức quái dị.

Thân hình lừng lững của Lộ Hải từ từ đi tới, mỗi bước gã đi tới đều làm cho mặt đất ầm ầm rung động.

"Các ngươi, không hàng thì chết!"

Âm thanh trầm thấp chậm rãi đi tới chỗ Hạc và Lăng Húc.

Lăng Húc đột nhiên đứng lên, bắt đầu khởi động, hắn xoay xoay cái cổ, lắc lắc cái đầu, rồi lại lắc lư thân thế hết lắc sang trái rồi lại quay sang

phải, ngoài miệng nói :” Này, Tiểu Hạc Hạc, ra sau đứng để anh làm việc”

Hạc đứng lên, lau mồ hôi trên trán rồi từ từ lấy ra một bình nước, chậm rãi mà ưu nhã nâng bình nước lên uống một ngụm :” Ra nhiều mồ hôi như vậy, phải bổ sung nước đúng lúc thì làn da mới đẹp”.

Lăng Húc bất mãn nói :” Này tên ẻo lả, ngươi không cần phải ngăn cản ta một thương đâm chết thằng đần trước mặt thế đâu .!.”

Hạc từ tốn nhắc nhở :” Ai thấy thì đều có phần, người ăn mảnh như thế cũng không phải là tốt lắm đâu”.

“Phì” .Lăng Húc cười nhẹ một tiếng. Anh khí dọa người trên mặt hắn tràn ra, ánh mắt màu cam của hắn thì đa hóa thành một biển lửa.

Võ giả hoàng kim thì sao chứ .?.

Lăng Húc liếm liếm môi, ánh mắt màu cam tràn đầy chiến ý quay cuồng, dưới mái tốc bạc anh khí bức người trên khuôn mặt Lăng Húc đang mạnh mẽ tuôn ra như là một con dã thú đang cực kỳ phấn khích khi nhìn thấy con mồi ngon lành của mình.

Lăng Húc nhẹ nhàng vuốt ve ngân thương trong tay như là dã thú đang mài sắc răng trước khi ăn vậy.

Hỏa Liệt Điểu an tĩnh lạ thường, nó đã chuẩn bị tốt để xung trận.

Hạc chậm rãi nuốt ngụm nước đang ngậm trong miếng xuống, khép hờ đôi mắt như đang thưởng thức vị ngọt của nước suối ở trong cổ họng hắn. Bộ võ phục màu đen của hắn không gió mà bay phần phật làm nổi bật thân hình cao gầy thon dài như tân kiếm của Hạc hiện lên rõ ràng.

Bỗng nhiên, bờ môi Hạc chợt mở ra tạo thành một đường cong tuyệt mỹ làm cho các vô số thiếu nữ, các chị em phụ nữ, các thím, các cô, các mợ…. đều phải liêu xiêu phát điên lên vì khuôn mặt tuấn lãng của Hạc. Rồi khuôn mặt đó lại tăng thêm vài phần khí tức lợi hại không rõ ràng.

Thân hình cao gầy thon dài của Hạc lẳng lặng đứng như kiếm cùng với nụ cười mờ mịt trên mặt của hắn từng chút từng chút một mờ nhạt đi như là sương mù.

Hả .?.

Lộ Hải dừng bước lại, con mắt đang khéo hờ mở ra.

Có chút ý tứ.

Nhưng mà trước mặt võ giả hoàng kim tất cả mọi mánh khóe đều không có ý nghĩa.

“Sát”

Lăng Húc quát lớn, Hỏa Liệt Điểu dưới chân hắn bắn nhanh ra kéo theo một cái đuôi lửa thật dài giống như một tia chớp đầy hoa lửa.

Trong tầm mắt Lăng Húc cảnh vật đang kịch liệt run rẩy, gió thối trên mặt sắc bén như đao phong, nhưng mà quanh người Lăng Húc như có hỏa diễm bao vây, mỗi tấc da thịt hắn giống như có lửa đốt, dường như trong cơ thể hắn có thứ gì đó đang muôn tuôn trào.

Thân hình to lớn ở trong tầm mắt gã càng ngày càng trở lên lớn hơn, càng ngày càng rõ ràng hơn.

Võ giả hoàng kim, đây là võ giả hoàng kim!

Khuôn mặt Lăng Húc trở nên dữ tợn, hắn ẩn mình xuống, hoành ngang ngân thương trong tay, ngón tay đang nắm ngân thương thả lỏng trở nên mềm mại dị thường.

Trong mắt Lộ Hải lộ ra chút quái dị, lần đầu tiên gã thấy kỵ sĩ cưỡi cơ quan thú. Cơ quan thú này không phải đồ vật phổ thông, căn bản là ít nhìn thấy, bình thường các kỵ sĩ đều sử dụng tinh hồn thú làm tọa kỵ.

Con cơ quan thú này có tốc độ rất nhanh, lực xung kích cũng mạnh, làm cho Lộ Hải ngạc nhiên chính là kỵ sĩ và tọa kỵ này hoàn toàn hòa chung khí tức làm một khối hoàn toàn không có chút sơ hở nào.

Thực lực không tệ.

Lộ Hải cảm thấy có chút đáng tiếc, tài năng như thế này nếu như gia nhập vào phân hội của mình, không biết chừng sẽ rất nhanh đào tạo được võ giả hoàng kim. Không khó hiểu khi trước khi đi phân hội trưởng đã có căn dặn.

Nhưng mà, 2 tên này không thể nào giải quyết dễ dàng được.

Lộ Hải cũng không cảm thấy kỳ quái, thiên tài thường có ngạo khí riêng của mình. Khóe miệng gã hiện lên một tia cười nhát, chà đạp lên ngạo khí của các thiên tài đây chính là việc mà gã thích làm nhất.

Gã bỗng nhiên xuống tấn mã bộ (cái này ai chơi cờ tướng sẽ dễ tưởng tượng con hình dáng mã bộ như thế nào), 2 tay tráng kiện thô to thu lại bên người, hoa văn kim sắc trên cánh tay giống như đang sống lại. Cánh tay phải vốn đã thô to tráng kiện nay lại như đang được thổi phồng lên, cả bộ ngực của gã cũng được thổi phồng lên theo.

Tay phải gã nhẹ nhàng xiết chặt lại.

Phanh.

Động tác đơn giản như vậy nhưng lại tạo ra âm thanh bùng nổ mạnh mẽ.

Ánh mắt Lộ Hải gắt gao tập trung vào Lăng Húc đang xông thẳng tới trước mặt gã.

Thương xuất như Long.

Lăng Húc và Hỏa Liệt Điểu dồn tất cả sức mạnh tập trung lại vào một thương này, thương mang ồ ạt tràn ra, mũi thương tỏa ra khí tức nguy

hiểm làm cho Lộ Hải có cảm giác như bị kim đâm.

Tới hay lắm.!.

Tinh quang trong mắt Lộ Hải tăng vọt, quyền đầu súc thế đã lâu, ầm ầm đánh ra.

Đột nhiên khóe mắt gã bỗng dựng lên.

Không biết từ lúc nào cái thân ảnh cao gầy thon dài kia đã xuất hiện trên đỉnh đầu gã, ngoài ra còn có kiếm ảnh, kiếm mang, kiếm phong mơ hồ ẩn hiện đang đánh tới.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Quang Sa Sát Chiêu

Lộ Hải biết rõ nguy hiểm, nổi giận gầm lên một tiếng, hữu chưởng giống như quạt hương bồ to lớn che ở đỉnh đầu.

Đinh!

Kiếm mang màu trắng sắc bén, chìm vào bàn tay Lộ Hải, nhưng mà cương kiếm trong tay hắn cũng không chịu đựng nổi, trong nháy mắt rạn nứt băng vỡ, Hạc phản ứng cực nhanh, buông ra chuôi kiếm như tia chớp, vươn tay hư ấn ở phía dưới.

Các mảnh nhỏ tức thì giống như hạt mưa đổ ập xuống Lộ Hải.

Leng keng đinh đang!

Tia lửa dày đặc như mưa, văng ra khắp nơi, cánh tay Lộ Hải giống như sắt thép, không chút động đậy.

Mà lúc này, ngân thương Lăng Húc đâm tới!

Thế xông lên sung mãn kết hợp hoàn mỹ với khí thế, chiến ý điên cuồng thiêu đốt, làm cho một thương Lăng Húc vừa mới rồi đột phá đạt được đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Mũi thương và quyền đấu cực đại đến kinh người của Lộ Hải va chạm với nhau trực tiếp không hề có kỹ xảo gì.

Đang!

Giống như một thương đâm vào bản sắt, lực lượng bài sơn đảo hải theo thân thương truyền đến, làm cho trước mắt Lăng Húc chợt đen,

không kịp phản ứng động tác nào, thân hình bay thẳng ra ngoài.

Trên mặt Lộ Hải không có chút mừng rỡ nào, mà ngược lại khuôn mặt gã thủy chung đạm mạc trở nên dữ tợn.

Nắm tay của gã vậy mà có một lỗ máu.

Lăng Húc và Hỏa Liệt điểu lần lượt té xuống mặt đất, nỗi đau đớn kịch liệt làm cái đầu đang mộng của hắn tỉnh táo lại, nhếch miệng nở ra nụ cười hung ác độc địa.

Ngu ngốc, ở mũi thương một thương vừa mới kia, thế nhưng có một giọt ngân dịch ngưng kết từ thân thể hắn ra.

Cái trò có tính hủy diệt kia, tới tận bây giờ, hắn vẫn không phát hiện có vật gì có thể ngăn trở.

Bây giờ ngân dịch trong cơ thể hắn có được năm giọt.

Loại ngân dịch đáng sợ này rốt cuộc là cái gì, đến bây giờ hắn vẫn chưa biết rõ ràng, nhưng mà mỗi đoạn thời gian, nó tự động ngân hóa từ thân thể hắn tiết ra ngưng kết hình thành. Mà một khi đạt đủ số lượng sẽ đình chỉ ngưng kết.

Trên cơ thể hắn, ngân hóa đã bắt đầu ăn mòn cơ nhục.

Lộ Hải nổi giận gầm lên một tiếng: "Sơn!"

Thanh âm keng keng liên tục từ cánh tay gã vang lên, hoa văn màu vàng nhạt trên cánh tay hắn giống như sống lại, cánh tay gã bắt đầu nổi lên một tầng nham thạch sáng bóng một cách nhanh chóng, hình thành một quyền bộ thô nhám như nham thạch hợp thành.

Sơn Án tọa sở thuộc Nam Thiên tứ thập nhị tọa, “ sơn án trọng quyền bộ” ! Bí kỹ trải qua rèn luyện mười hai năm ở Quang Minh võ hội, phẩm chất của nó đã đạt chuẩn hoàng kim.

Cảm thụ được kình phong trên đỉnh đầu, tả chưởng Lộ Hải vỗ ra.

Hạc vừa mới rồi gọi Hạc kiếm, chỉ cảm giác một luồng lực lượng thật lớn truyền đến, vội vàng bứt ra thối lui. Nhưng mà hắn vẫn bị đợt kình phong này quét trúng, cả người giống như mũi tên bay ngược ra ngoài, phải hơn mười trượng mới tan mất luồng lực lượng này.

Lực lượng mạnh thật!

Trong lòng Hạc ngưng trọng, nhưng thần tình không chút kinh hoảng. Hạc nắm kiếm, cảm giác quen thuộc truyền khắp bàn tay.

Thanh cương kiếm vừa mới rồi kia căn bản vô pháp thừa thụ lực lượng một kiếm, còn không chưa làm tổn thương đến Lộ Hải mà nó đã băng vỡ rồi.

Lăng Húc bò dậy, xoay người ngồi lên trên lưng Hỏa Liệt điểu lần nữa, phun phì phì bùn đất ra, trên mặt không chút e sợ mà chỉ có thêm phấn khích.

Quả nhiên không hổ là võ giả hoàng kim a!

Hắn lại nằm phục người xuống, bình thản thở nhẹ.

An Đức Liệt liếc nhìn Nguyên Cát kịch chiến nơi xa xa, sau đó ánh mắt nhíu lại nhìn nữ tử trước mặt, cười bảo: "Không ngờ các ngươi vậy mà lại sẽ xuất động ba vị võ giả hoàng kim, xem ra chúng ta cho các ngươi áp lực còn chưa đủ a."

Người phụ nữ trước mặt vóc người cao gầy, hai chân thon dài được đôi tất da màu đen ôm trọn, màu vàng nhạt lấm tấm phân bố chằng chịt lớn nhỏ không đồng nhất, lốm đốm giống như trên thân hươu cao cổ, trông rất đẹp mắt. Người bình thường chỉ sẽ cho rằng cái này là trang phục phổ thông, con ngươi An Đức Liệt lại hơi hơi co rụt.

Lộc Báo tọa một trong Bắc Thiên mười chín châu vốn có bạch ngân bí bảo, “ Lộc báo ban ngữ” .

Kim sắc nhàn nhạt đủ nói lên là nó đã trải qua rèn luyện, nó đang từ từ lột xác thành hoàng kim bí bảo.

Nữ tử chân dài dịu dàng thi lễ: "Hoàng kim phân hội thứ bảy Kỷ Mỹ Vũ ở Quang Minh võ hội ra mắt điện hạ, điện hạ đã đoán sai, không phải ba vị mà là năm vị."

"Năm vị?" Sắc mặt An Đức Liệt khẽ biến, ngay lập tức khôi phục như thường: "Nói thế cũng phải, nghĩ đến ba người nhóm Đường Thiên cũng là mục tiêu các ngươi, thế nhưng với thực lực ba người bọn họ, hai vị võ giả hoàng kim cũng là dư dả. Nguyên Cát một vị, như vậy còn hai vị kia chính là chuẩn bị cho ta rồi."

"Điện hạ quả nhiên thông tuệ, nếu như điện hạ vẫn lạc tại nơi đây, đối với chúng ta mà nói, không thua gì một trận đại thắng đâu." Kỷ Mỹ Vũ thản nhiên cười, dung nhan cô ta kém hơn rất nhiều so với An Đức Lệ Na (Andrew Lina), nhưng mà cặp chân ngọc thon dài mỹ mạo, thẳng tắp nhường kia rất có mị hoặc.

Thần sắc An Đức Liệt trấn định: "Vậy một vị nữa đâu chứ? Hà tất phải trốn trốn tránh tránh."

"Điện hạ đã triệu, Ti Hàn tự nhiên không dám không đến." Một thanh âm trầm thấp từ phía sau hắn vang lên.

Một bóng đen giống như yên vụ phập phềnh xuất hiện, thần tình gã âm lãnh, gã khoác một tấm áo choàng màu đen, trên cánh tay, vai đầy màu đen Ô nha, những sợi lông Ô nha đen kịt như mực, duy có con mắt là màu đạm kim.

"Tọa bảo khí Ô nha, áo choàng Cửu nha." An Đức Liệt gật đầu: "Thảo nào Ô nha tọa tệ hại lâu như vậy, nguyên lai là ngươi âm thầm rút tinh lực Ô nha tọa."

"Nhãn lực Điện hạ tốt lắm, cái bí bảo lãnh môn này cũng có thể nhận ra." Ti Hàn nói.

"Năm vị võ giả hoàng kim, quý hội đúng là đã xuống vốn gốc rồi." An Đức Liệt ha ha cười, ánh mắt lại đột nhiên trở nên sắc bén: "Thế nhưng vì sao các ngươi lại cảm thấy, ta sẽ không thèm để ý mạng nhỏ bản thân chứ?"

"Tác phong Quang Minh võ hội chính là như vậy đó, bọn họ đều cảm thấy người khác là kẻ ngu si." Một thanh âm bất cần đời đột nhiên vang lên.

Một nam tử tóc ngắn màu hồng cười hì hì bước ra.

Trong lòng Ti Hàn và Kỷ Mỹ Vũ căng lên, vừa mới rồi bọn họ lại không phát hiện có người ẩn nấp trong chỗ tối.

"Tiền Tâm vấn an bệ hạ!" Nam tử tóc ngắn màu hồng ngả ngớn quay sang chào hỏi An Đức Lệ Na (Andrew Lina).

"Hắc hồn!" Kỷ Mỹ Vũ lạnh giọng hô.

"Ai nha nha, bị nhận ra rồi, thật đáng sợ." Tiền Tâm nhơn nhơn không nghiêm chỉnh: "Sách sách, nếu như Quang Minh võ hội tổn thất năm tên võ giả hoàng kim một lần cũng sẽ cảm thấy đau lòng lắm đó. Úc, không đúng, sao ta lại có thể coi thường Quang Minh võ hội như thế chứ? Gia sản nhà người ta thâm hậu, năm tên võ giả hoàng kim, đó chỉ là mưa bụi thôi, ha ha ha ha!"

Tiếng cười cuồng tiếu của Tiền Tâm quanh quẩn khắp đại sảnh.

Phía trên đại sảnh, bỗng nhiên có một bóng đen hạ xuống, nhưng là một vị mặc hắc y, nam tử che mặt giống hệt con dơi.

Khóe mắt Ti Hàn chợt nhảy: "Biên Bức thích khách!"

Biên Bức thích khách làm như không nghe thấy.

An Đức Liệt, Tiền Tâm, Biên Bức thích khách, đứng hình tam giác vây lấy hai người.

Trong nháy mắt, tình thế nghịch chuyển.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thấy thế trợn mắt há mồm.

Thân ảnh Đường Thiên và Cơ Tiểu Nhã thỉnh thoảng thoáng hiện tại không trung, thỉnh thoảng va chạm vào nhau, toàn bộ đường phố đã nát vụn, nham nhở. Kiếm quang Cơ Tiểu Nhã hươ ra một kiếm, kiếm mang ảnh hưởng trong vòng vài trăm thước.

Thế nhưng Đường Thiên đã hoàn toàn rơi vào phấn khích, tựa như một con dã thú hung mãnh mà nhạy cảm.

Thân thể hắn nhanh hơn cả đầu óc, khả năng mẫn cảm đối với nguy hiểm làm người tán thán.

Quang sa kiếm, bài danh NO. 17355 trên vô song bảng.

Hỏa Liêm quỷ trảo Đường Thiên bài danh NO. 19921, Tàng Phong bộ bài danh NO. 19832.

Tiên võ đối với vũ kỹ vô song có một hệ thống đánh giá phi thường đặc biệt, từ một tinh đến mười tinh, mỗi một tinh cấp ước chừng có hai nghìn loại vũ kỹ vô song. Quang sa kiếm tinh cấp là hai tinh, so với hai loại vũ kỹ Đường Thiên đều cao hơn một đẳng cấp.

Nhưng mà tình hình chiến đấu lại không giống như mọi người tưởng tượng.

Khinh công của Cơ Tiểu Nhã kém Đường Thiên không ít, nhưng Phi kỳ cụ trang của thị không chỉ có làm cho Quang sa kiếm càng mạnh mà còn có thể giúp thị càng thêm linh hoạt mau lẹ như con cá. Có Phi kỳ cụ trang trợ giúp, ở phương diện khinh công Cơ Tiểu Nhã cũng không chịu thiệt.

Bài danh Quang sa kiếm cao hơn Hỏa Liêm quỷ trảo rất nhiều. Đường Thiên từng thử đối chọi trực tiếp thì thấy uy lực quang sa kiếm

rất mạnh, Hỏa Liêm quỷ trảo dễ dàng sụp đổ. Chênh lệch giữa một tinh với hai tinh, lớn hơn so với tưởng tượng Đường Thiên.

Tuy nhiên Đường Thiên không có nổi giận, trực giác hắn kinh người làm cho hắn luôn luôn có thể né tránh thành công.

Đường Thiên đang cực độ phấn khích, nhạy cảm kinh người, sau mấy hiệp, nhược điểm Cơ Tiểu Nhã liền bị hắn phát hiện.

Uy lực Quang sa kiếm đúng là rất mạnh, nhưng do lĩnh hội kiếm pháp khá nông cạn nên uy lực Quang sa kiếm do Cơ Tiểu Nhã phát huy không được mấy, không cùng một trình độ với Diệp Triều Ca, hay là Hạc,.

Đường Thiên cấp tốc chiếm cứ quyền chủ động chiến đấu, né tránh càng thêm thong dong.

Hắn nhìn như chật vật né tránh, chỉ có con mắt thủy chung chớp động hỏa diễm, hắn đang chờ đợi cơ hội phản kích.

"Đường Thiên khống chế được tiết tấu."

Gã đầu trọc núp trong bóng tối thốt lên kinh ngạc, luận thực lực Đường Thiên kém Cơ Tiểu Nhã không chỉ một bậc, nhưng mà quyền chủ động chiến đấu song phương lại bị Đường Thiên điều khiển. Đường Thiên lợi dụng để không ngừng né tránh, điều động Cơ Tiểu Nhã.

Nam tử gầy khẳng khiu gật đầu: "Ừ, hắn đang tiêu hao chân lực Cơ Tiểu Nhã. Nga, Cơ Tiểu Nhã phát hiện ra rồi."

Hai người đều không nói tiếp, chỉ trợn mắt nhìn chằm chằm trận chiến đấu kịch liệt.

Cơ Tiểu Nhã xác thực nhận thấy được ý đồ Đường Thiên, thị đã cảm thấy chân lực tiêu hao rất lớn. Đường Thiên trơn trượt vô cùng, Quang sa kiếm không chạm nổi vào y phục của hắn.

Không được, nếu vẫn cứ như vậy, chính mình rất có khả năng thất bại.

Khi phán đoán này hiện lên trong đầu thị thì làm cho thị ngẩn ngơ, hai chữ "Thất bại" kia sao chói mắt như thế.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Thị có chút mờ mịt, chiến đấu sao lại đi tới tình trạng thế này? Thực lực Đường Thiên rõ ràng kém mình rất nhiều cơ mà, thắng lợi hẳn phải nắm chắc chứ...

Cơ Tiểu Nhã hít sâu một hơi, ánh mắt lại thanh tỉnh trở lại, trong lòng càng thêm căng thẳng.

Kinh nghiệm chiến đấu của thị phong phú, biết rõ lúc này tâm thần bản thân đã xuất hiện kẽ hở, cái này là tín hiệu cực kỳ nguy hiểm.

Thì kết thúc lúc này đi!

Cơ Tiểu Nhã bỗng nhiên ngừng lại, thị nhìn chằm chằm Đường Thiên cách đó không xa, bàn tay giương Quang sa kiếm lên cao. Mái tóc của thị không gió tự phất phơ, Phi kỳ cụ trang bỗng nhiên sáng lên quang mang chói mắt.

Phanh.

Phi kỳ cụ trang chói lòa rồi băng vỡ, hóa thành vô số toái mang cỡ móng tay, phập phềnh xung quanh người Cơ Tiểu Nhã.

Nếu ngươi đã muốn tránh, ta đây để cho ngươi không có chỗ để tránh.

Vung kiếm quang lên Cơ Tiểu Nhã bỗng nhiên đảo ngược cổ tay, kiếm quang trong tay, cắm xuống mặt đất dưới chân.

"Cắn nát đi, sa ngư hồi quyển!"

Thanh âm lành lạnh, toàn Tiên Nữ thành đều có thể nghe thấy.

Kiếm quang phút chốc chìm xuống mặt đất, trong tay Cơ Tiểu Nhã không còn thứ gì.

Lấy Cơ Tiểu Nhã làm trung tâm, một vòng sáng hình tròn bán kính đạt đến hai nghìn mét xuất hiện trên mặt đất, vô số móng tay lớn nhỏ bừng lên quầng sáng bạch sắc từ mặt đất bắn ra, tựa như cây anh đào bị gió thổi rơi, dồn dập bay bay, lại như bầy cá nguy hiểm, chợt tụ chợt tán.

Đường Thiên rơi vào nguy hiểm trước nay chưa từng có.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Ta Là Võ Giả Hoàng Kim

Lộ Hải nghe tiếng quát của Cơ Tiểu Nhã, trong lòng trở nên nghiêm nghị, Cơ Tiểu Nhã đã dùng tới sát chiêu của mình.

Nhưng mà trong lúc này gã không có thời gian để phân tâm vào việc khác, hai chân gã như đang cắm rễ trên mặt đất vì còn đang bận đối mặt với đòn tấn công của Lăng Húc.

Quyền đầu của gã chợt động, gã đang rất tức giận. Gã tức giận không phải vì bản thân bị thương, mà gã tức giận vì "sơn án trọng quyền bộ" của gã bị tổn thương, bí bảo này gã đã bỏ ra nhiều công sức để tôi luyện cho tới hôm này khoảng cách tới đẳng cấp hoàng kim cũng không cò xa. Vậy mà hôm nay lại bị tổn thương, gã không biết phải tốn bao nhiêu thiên tài địa bảo để sửa chữa lại nó như ban đầu nữa.

Tên hỗn đản chết tiệt!

Lộ Hải hết sức tức giận, gã dùng hết sức tung quyền, trọng quyền của gã xuất ra không có chút lưu thủ nào.

Về phương diện sức mạnh Lộ Hải hết sức tự tin, cho tới bây giờ gã chưa gặp vũ giả nào có sức mạnh hơn gã. Sức mạnh trâu bò chính là điểm mạnh của gã, gã từng xuất ra một quyền mà đấm nổ tung một vũ giả.

Thiên phú của gã cũng bình thường, quyền pháp tu luyện cũng chỉ là trọng quyền bình thường, nhưng mà để trở thành được hoàng kim vũ giả, gã đã sáng tạo ra phương pháp tu luyện độc đáo riêng của mình. Quang Minh vũ hội giỏi nhất là khoản rèn luyện bí bảo, nhưng Lộ Hải thì dùng

đủ mọi cách cũng không thể tạo ra hiệu quả như mong muốn của bí bảo. Hắn chợt nảy ra ý tưởng, gã tham khảo thủ đoạn của Hắc Hồn lấy " sơn án trọng quyền bộ" cắm thẳng vào trong tay mình.

Huyết nhục của gã cùng bí bảo dần dần dung hợp lại, sức mạnh của gã bắt đầu xuất hiện tăng trưởng nhanh chóng, hơn nữa tốc độ tôi luyện của" sơn án trọng quyền bộ" cũng tăng lên nhanh chóng. Về phần hình thể của gã có chút lệch lạc gã cũng không thèm để ý.

Rồi Lộ Hải cũng đạt tới trình độ hoàng kim vũ giả, trình độ mà trước kia gã không dám nghĩ tới.

Tuy rằng thương pháp của tiểu tử tóc bạc này không tệ, nhưng mà sức mạnh so ra thì khác nhau quá xa. Gã đánh ra một quyền, Lăng Húc văng xa một0 trượng. Gã nghĩ rằng Lăng Húc sẽ nằm ngay đơ không dậy nổi, đừng nghĩ tới việc bò dây, hơn nữa còn chịu liên tiếp ba lần công kích. Bị trúng ba trọng quyền nặng như vậy dù là người sắt cũng phải vỡ nát mới đúng, nhưng mà gã ngờ được Lăng Húc tuy máu chảy đầy mặt nhưng mà vẫn cố chấp xông tới.

Tên này bị thần kinh à, hay bị trúng mấy quyền của mình nên hâm rồi.!.

Vốn là đang có chút tức giận nhưng trong nội tâm Lộ Hải có chút nôn nóng khó hiểu, ở trong mắt gã tên Lăng Húc này không thể dùng lý lẽ để nói được.

Giết chết hắn.

Một quyền này nhất định phải giết chết hắn!

Lộ Hải trầm người xuống trong mắt lộ ra sát ý, trầm người gom lực chờ Lăng Húc xông tới.

Xẹt .

Kiếm âm bén nhọn lại vang lên bên tai gã, Lộ Hải vừa mới bình tĩnh được đã lại bực bội, nếu như nói Lăng Húc là một con gián đánh mãi không chết thì Hạc chính là một còn ruồi đáng ghét đang vo ve bay lượn không ngừng quấy rối quanh gã.

Kiếm quang này gầy yếu vô lực, Lộ Hải cảm thấy khi tiểu Hạc Hạc vung kiếm lên không tạo được chút uy hiếp nào đối với gã cả.

Gã vỗ một chưởng tới, mũi kiếm vang lên một tiếng, Hạc như là một con hắc hạc lớn giang hai tay nhẹ nhàng đánh tới. Lộ Hải nhìn không rõ ràng, trên không trung vầng mắt của Hạc đang sáng lên.

Trong tầm mắt của Hạc lúc này Lăng Húc cùng với Hỏa Liệt Điểu giống như một đạo hỏa diễm thẳng tắp hung hãn nhưng tràn đầy mỹ lệ.

Ngay lúc này sao?

Trong mắt Hạc tinh quang sáng rực lên, chuôi kiếm trong tay Hạc vang lên từng đợt kiếm minh mạnh mẽ, kiếm thế mạnh mẽ xông lên trời cao, liên tiếp không ngừng nghỉ.

Lộ Hải nghe tiêng thét dài của Hạc ở trên đầu mình mà không khỏi giật minh, vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay lập tức khuôn mặt gã trở nên căng thẳng.

Mười ba đạo thân ảnh hắc sắc quay thành một vòng tròn đang đánh tới hắn, trường kiếm trong tay của mỗi thân ảnh đều giống nhau y hệt. Ở trong mắt Lộ Hải thời khắc này trên không trung bây giờ như có một bầy hắc hạc lớn đang nhẹ nhàng nhảy múa, ống tay áo cuốn theo chiều nhó chợt ngưng chợt động, sau đó lại biến đổi như là những đóa hoa ảo ảnh màu đen đang từ từ hạ xuống bao vây lấy gã.

Thanh âm đang kéo dài đột nhiên dừng lại, mười ba thanh trường kiếm trên bầu trời đồng thời rung động.

Ông ông.

Lộ Hải cảm thấy như có một dòng điện chạy phía ngoài da của gã, tóc gáy gã dựng đứng hết cả lên. mười ba đạo sát cơ thật đáng sợ đang nhắm thẳng vào giữa lông mày gã như đang đòi lấy mạng.

Đây là…

Lộ Hải hoảng sợ không thôi, trong tầm mắt gã bây giờ, đóa hắc hoa đang xoay tròn kia đột nhiên vỡ tan ra, mười ba đạo thân ảnh hắc sắc giống như là mười ba cánh hoa màu đen đang phiêu lãng bay về phía gã.

Lộ Hải biến sắc, dưới tình thế cấp bách như vậy, gã mặc kệ tất cả song chưởng cuồng mãnh đánh lên trên.

Rầm.!.

Quyền chưởng vừa đánh ra ngay lập tức biến lớn như một bức tường lớn mà đánh tới những thân ảnh hắc sắc kia. Lộ Hải cảm nhận được uy hiếp của tử vong vì thế đã xuất toàn lực, với cự ly gần như vậy chỉ cần khí lãng cũng đủ để giết chết bọn chúng rồi.

Đinh đinh đinh!

Vô số hỏa hoa thoáng hiện lên ở đầu quyền, mười ba thân ảnh liên tục tấn công về phía đầu quyền, mười ba thân ảnh xuất ra mười ba thế kiếm khác nhau làm cho người khác hoa cả mắt.

Lộ Hải không dám tin vào mắt mình nữa, mười ba thân ảnh này, cái nào cũng giống như thật, mười ba thân ảnh mỗi thân ảnh một thế kiếm đánh tới quyền đầu của gã đều làm bắn ra tia lửa, đây tuyệt đối không phải là ảo giác được.

Làm sao có thể chứ…

Phanh.

Quyền đầu của gã đang có dấu hiệu tan vỡ, dưới sự tấn công liên tục của mười ba thân ảnh liên tục đánh về phía gã, làm thế công của gã

nhanh chóng tan vỡ thành vô số quang mang.

Không ổn...!

Lúc này Lộ Hải bất chấp tất cả vội vàng tung một cự chưởng bảo vệ đỉnh đầu, một chưởng khác tung ra tấn công về phía mười ba thân ảnh kia.

Phù.!.

Những thân ảnh màu đen kia nhẹ nhàng phiêu dật như lông vũ, thoáng cái đã tránh khỏi tầm tấn công của hắn mà nhảy lên cao.

Lúc này đây Lộ Hải không dám dừng lại, nắm tay phải liên tục tung quyền đánh lên trời, mà thân ảnh màu đen kia thì lại không ngừng bay lên không trung. Lộ Hải không có chú ý là mười ba thân ảnh này vậy mà đang cùng ở trên một đường thẳng dựng đứng.

mười ba thân ảnh Hạc đồng thời mở mắt.

Hạc ở vị trí cao nhất đột nhiên giang hai tay phóng người xuống phía dưới. Khi vọt tới đỉnh đầu của Hạc ở vị trí thứ hai tốc độ vẫn không chậm lại, hai thân ảnh chồng lên nhau làm một màn kỳ diệu xảy ra, hai thân ảnh thế mà lại dung hợp lại làm một.

Oanh.

Một tiêng kiếm minh vang lên.

Thân ảnh sau khi dung hợp không dừng lại mà lại tiếp tục đánh xuống thân ảnh phía dưới.

Ong Oong .!

Tiếng kiếm minh không ngừng vang lên dày đặc làm cho người khác không thể phân biệt được, âm thanh nghe được chỉ là tiêng kiếm minh đang gào thét.

Thập tam hợp nhất.

Tóc dài tung bay, y phục bay phấp phới trong không trung, con mắt bình tĩnh như hồ thu không gợn sóng đang lạnh lẽo nhìn xuống.

Vỏ kiếm cổ kính trước người Hạc bùng sáng lên một cái lồng bằng kiếm quang màu trắng, đầy là khi kiếm quang ngưng tụ đến một trình độ nhất định mới có thể sinh ra hiện tượng này.

Một đạo ô quang, từ trên trời phóng thẳng xuống!

Phành.!.

Cự quyền cứng rắn của Lộ Hải lập tức bị đánh vỡ, vô số đá vụn bị chấn nổ, cả đầu quyền cánh tay phải của Lộ Hải bị đánh nát bét.

"Ta muốn giết ngươi!"

Lộ Hải giận dữ gào lên.

"Ngu ngốc."

Một âm thanh trào phúng ngập tràn không gian bỗng nhiên vang lên.

Lăng Húc nhìn thấy trước ngực của Lộ Hải lộ sơ hở, khuôn mặt hiện lên vẻ trào phúng cười mỉa mai. Ngón tay hắn nhẹ nhàng kích thích ngân thương, ngân thương trong tay hắn bỗng nhiên biến mất.

Trên không trung chỉ xuất hiện một điểm hàn mang. Sáng như sao băng.

Cổ họng Lộ Hải đột nhiên vỡ tung lộ ra một cái lỗ to bằng nắm đấm, sự phẫn nộ của gã vẫn còn lưu lại trên mặt, con mắt mở trừng trừng làm cho người khác sợ hải.

Như thế nào. . . Như thế nào. . . Có thể như vậy. . .

Uỵch, gã ngã đổ rầm xuống đất.

Hạc đáp xuống từ không trung, trong nháy mắt đã rơi xuống mặt đất, chân hắn mềm nhũn thoát lực suýt nữa quỳ rạp xuống đất nhưng vẫn cố gắng ổn định thân hình để không mất mặt trước mọi người.

Đột nhiên, Lăng Húc quay khuôn mặt đầy máu lại :" Này tiểu Hạc Hạc ẻo lả, chiêu vừa rồi gọi là gì vậy .?."

Hạc lau vết máu bên miệng thản nhiên nói "Kiếm Hạc Luân Vũ " (Hạc vừa múa kiếm trên bánh xe)

Đường Thiên đang lâm vào nguy hiểm.

Những vệt sáng nhỏ kia nhưng mang lại nguy hiểm trí mạng. Chúng không mất sức mà xuyên qua các phòng, đục thủng lỗ chỗ trên chiếc chuông gió bằng đồng treo trên hiên, xuyên thủng mọi thứ trong tầm mắt hắn.

Rầm.

Một căn phòng chằng chịt các lỗ nhỏ ầm ầm sụp xuống như là kiểu đem đá vụn đi say nhuyễn làm đá vốn đã vụn nay càng thêm vụn.

Đường Thiên lần đầu tiên gặp phải vũ kỹ đáng sợ thế này.

Hắn chỉ có thể dốc hết sức liều mạng né tránh mà thôi.

Nhưng mà số lượng các điểm nhỏ này quá nhiều, nhiều đến mức không thể nào né tránh được.

Phốc phốc phốc!

Vài giây ngắn ngủi trôi quá, trên người Đường Thiên hiện ra vài vết thương, máu tươi theo đó mà chảy ra. Tuy rằng vết thương không sâu nhưng mà máu tươi đã nhuộm đỏ ý phục của hắn nhìn hết sức đáng sợ.

Máu tươi làm mắt Đường Thiên đỏ rực lên.

Hắn như là dã thú bị thương, khuôn mặt trở nên hung lệ.

Đúng rồi, ta không tránh được vậy thì tại sao lại phải tránh.

Quang mang sáng chói phát ra từ trên mười đầu ngón tay của hắn bắn ra, Đường Thiên bước tới mạnh mẽ về phía Cơ Tiểu Nhã. Hắn điên cuồng thúc dục Hỏa Liêm Quỷ trảo đánh về các điểm sáng quanh hắn.

Âm thanh bạo liệt vang lên, các điểm sáng bị Hỏa Liêm quỷ trảo đánh trúng hóa thành ánh sương mà tan biến.

Cơ Tiểu Nhã hờ hững nhìn về phía Đường Thiên, đã có bao nhiêu người muốn phá giải chiêu Sa Hồi Quyển của thị nhưng mà chưa có ai thành công hết. Bởi vì, chiêu này như là một bầy cá mập, ngươi có thể giết mười con hay nhiều hơn nhưng không thể làm cho người an toàn được, vì cá mập thấy máu càng tới nhiều hơn.

Tất cả mọi sữ giãy dụa chỉ là uổng công. Cơ Tiểu Nhã hờ hững nhìn Đường Thiên đang điên cuồng thúc dục Hỏa Liêm quỷ trảo bảo vệ quanh hắn làm số lượng điểm sáng càng ngày càng tăng nhiều hơn. Số lượng điểm sáng điên cuồng tràn về phía Đường Thiên, tạo thành một cái kén lớn bằng ánh sáng đang chậm rãi chuyển động.

Đường Thiên tức giận gào lớn, các điểm sáng theo các kẽ hở mà đánh tới hắn.

Cơ Tiểu Nhã nhìn thấy cảnh này rất thỏa mãn, người giãy dụa đi, ngươi né tránh đi, càng giãy dụa ne tránh ngươi càng chết nhanh hơn thôi.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm liệt vang lên, sắc mặt Cơ Tiểu Nhã biến đổi, đó là tiếng của Lộ Hải. Chẳng lẽ hắn đang gặp nguy hiểm.?.

Không được mình phải tốc chiến tốc thắng thôi.!.

Sắc mặt Cơ Tiểu Nhã thay đổi, thị đã biết được tình huống đã không còn theo suy đoán của mình. Bởi vì thời gian Đường Thiên chống cự đã hơn mười phút rồi mà vẫn chưa chết.

Tiếng gào thét giận dữ không ngừng từ phía cái quang kén truyền lại, hắn còn chưa chết sao .?.

Làm sao có thể được?

Cho tới bây giờ chưa ai có thể sóng được quá ba phút trong vòng sáng đó.

Trong vô thức thị nhìn về phía mà Đường Thiên đang chống lại Sa hồi quyển, sắc mặt Cơ Tiểu Nhã đại biến, trong vòng vây của các điểm sáng đúng ra phải không có kẽ hở nào lúc này thân ảnh của Đường Thiên đang mơ hồ trở nên yếu nhược đi.

Vòng sáng trở nên mỏng hơn rồi…..

Rầm rầm rầm!

Âm thanh bạo tạc liên tục như mưa đá rơi xuống mái tôn, toàn thân Đường Thiên đầy máu, hắn đã trở thành một huyết nhân, máu chảy thành từng vũng nhỏ ở dưới chân hắn. Nhưng mà hắn vẫn điên cuồng tấn công các điểm sáng.

Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất, một ý tưởng không thể đơn giản hơn nữa.

Đánh nát các quang điểm này ra, phải đánh nát toàn bộ các quang điểm này.

Không cần biết chúng có bao nhiêu, mười vạn, một trăm vạn, chỉ cần đánh nát chúng là xong.

Chỉ cần đánh nát bọn chúng, không cần bắt sống, bản thân mình cũng không cần né tránh.

Hắn điên cuồng tấn công các quang điểm, cố gắng né tránh các chỗ hiểm yếu trên cơ thể, nhưng mà mất máu nhiều quá làm hắn có chút choáng váng không chịu nổi.

Thắng lời là của ta, không người nào có thể cướp nó khỏi tay ta…..

Đánh bại Cơ Tiểu Nhã, ngươi chính là hoàng kim vũ giả, Đường Thiên tự nhủ trong lòng.

Máu chảy càng nhiều hơn, mà các quang điểm càng ngày càng ít đi.

Khi quang điểm cuối cùng bị đánh nát thì xuất hiện trước mặt Cơ Tiểu Nhã là mội huyết nhân. Nét hoảng sợ tuyệt vọng đã hiện trên mặt Cơ Tiểu Nhã.

Đường Thiên đột nhiên nhếch mép cười tươi hơn đười ươi, hàm răng trăng như dùng PS vẫn còn dính đấy máu, hình tượng này mang đầy sức mạnh chấn nhiếp lòng người.

Hắc hắc, ta là võ giả hoàng kim.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Điện Chủ Điện Thứ Bảy Đồ Tử Sơn

Hỏa Liêm quỷ trảo xuyên thấu lồng ngực thị.

Cơ Tiểu Nhã đến chết cũng không minh bạch trên đời này sao lại có người điên cuồng như thế, một cái người mà toàn thân là tiên huyết lại cười tỏ ra hàm răng tuyết trắng, hắn là đang cười sao?

Thị ngã xuống đất, con mắt từ từ mất đi thần thái.

Đường Thiên vũ động dư lực, chạy về phía Lăng Húc và Hạc. Khi hắn xuất hiện trong trang viên với toàn thân là máu tươi thì Lăng Húc và Hạc giật nảy mình.

Ba người liếc nhau.

"Ta là võ giả hoàng kim rồi!" Toàn thân Đường Thiên là huyết nói phun ra huyết, đắc ý dạt dào khoe khoang.

"Ta nói rồi một thương đâm chết." Khuôn mặt đương là máu thịt trộn lẫn, Lăng Húc vừa nhếch miệng đau đớn, ngữ khí lại hung hăng dị thường.

Thùm thụp, thùm thụp.

Hai người tựa như hai cây cọc gỗ, đổ ập xuống, hôn mê.

Hạc: "..."

Bỗng nhiên, khuôn mặt Hạc lộ vẻ cảnh giác: "Ai đó?"

Hai người từ trong góc tối đi ra.

"Chúng ta không có địch ý."

Nam tử đầu trọc giơ hai tay lên thể hiện: "Chúng ta là hắc hồn, tuy rằng lúc trước chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng mà những hiểu lầm này đã qua đi rồi, chúng ta cũng không có xung đột lợi ích nào cả."

Nam tử gầy khẳng khiu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt y lườm Đường Thiên và Lăng Húc đang hôn mê một cái.

Hạc không lơi lỏng phòng bị, nhưng mà trên mặt lại giả vờ thả lỏng: "Không sai, chúng ta xác thực xung đột lợi ích nào cả."

Nam tử đầu trọc tỏ ra khá vui vẻ: "Ta cũng không cần nhiều lời, ta muốn mời ba vị gia nhập vào Hắc hồn chúng ta, ta là điện chủ Đồ Tử Sơn điện thứ bảy hắc hồn."

"Hồn điện!" Hạc tỏ ra kinh ngạc, hồn điện tương đương với hoàng kim phân hội Quang Minh võ hội, chỗ khác nhau là, Quang Minh võ hội có mười ba hoàng kim phân hội, mà hồn điện chỉ có chín cái.

Cơ cấu Quang Minh võ hội và Hắc hồn chẳng khác nhau gì.

Cơ cấu quyền lực tối cao đều là trưởng lão đoàn, Quang Minh võ hội có mười ba vị quang minh trưởng lão hợp thành trưởng lão Phán xử đoàn, mà hắc hồn thì có bảy vị hắc hồn trưởng lão hợp thành hắc hồn hội nghị.

Hoàng kim phân hội lệ thuộc trực tiếp vào trưởng lão Phán xử đoàn, mà hồn điện thì lệ thuộc trực tiếp vào hắc ám hội nghị. Địa vị rất cao cả, dô luận là hoàng kim phân hội, hay là hồn điện, bọn họ không cần phải tiếp thu mệnh lệnh bất luận kẻ nào ngoại trừ trưởng lão Phán xử đoàn hoặc là hắc ám hội nghị, quyền quyết sách thông thường đều là ở trong tay phân hội trưởng và điện chủ.

Thế nhưng dù quyền lực của hoàng kim phân hội và hồn điện mặc dù lớn, nhưng không thể trực tiếp can thiệp sự vụ cụ thể từng nơi. Quyền

lực xử lý sự vụ địa phương chủ yếu tại trong tay trưởng lão phụ trách địa phương, mà bộ phận lợi ích thì bị mỗi đại gia tộc chia cắt.

Dù sao Hạc xuất thân danh môn, lý giải đối với mấy thứ này hơn nhiều so với tên Đường Thiên và Lăng Húc. Hắn không ngờ cái tên nam tử đầu trọc này hóa ra là điện chủ một hồn điện.

Khuôn mặt Đồ Tử Sơn nở nụ cười tươi, hào sảng nói: "Thế nào? Điện số bảy của chúng ta còn tốt lắm, không chuyện rối loạn nào cả. Vũ kỹ vô song trong điện chúng ta có hơn một trăm loại, chắc chắn có thể tìm ra thứ thích hợp cho các ngươi tu luyện. Nếu như không có cũng không sao, đổi cái điện khác là được rồi. Những chuyện khác không cần quan tâm."

"Rất xin lỗi, cái này ta không thể quyết định." Hạc rất lễ phép trả lời.

Đồ Tử Sơn thoáng cái phản ứng lại, y vỗ vỗ cái trán trơn bóng có thể soi gương: "Nói phải nói phải."

Khuôn mặt nam tử gầy khẳng khiu không có chút thể hiện tình cảm nào, trong lòng lại cực kỳ ngạc nhiên, điện chủ thường ngày không kiêu ngạo, nhưng hiếm khi coi trọng người nào như thế. Ba tên này thực lực không tệ, nhưng mà cũng không đến mức làm điện chủ nóng bỏng như thế chứ, trong lòng gã nói thầm.

Bỗng nhiên ánh mắt Hạc chuyển hướng cửa vào, một đoàn người xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Cầm đầu là thiếu niên tóc vàng chói mắt, trên thân thể cả đám đều có vết thương hoặc vệt máu, rõ ràng là vết tích khổ chiến. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cũng ở trong đoàn người này, nhưng thật cô đơn.

Tiền Tâm tóc màu hồng huýt sáo: "Có Đồ điện chủ ở đây, chúng ta uổng phí một chuyến chạy nhông rồi."

Nam tử gầy khẳng khiu lạnh lẽo, sát ý ngưng tụ. Tiền Tâm là thành viên của hồn điện thứ năm, vậy mà lại dám can đảm nói chuyện với điện chủ ngả ngớn như thế, quả thực chán sống!

Tiền Tâm giật nảy mình, vội vàng xua tay: "Uy uy uy, điện chủ, điện thứ năm chúng ta là huynh đệ với điện thứ bảy mà!"

Đồ Tử Sơn khoát tay áo với nam tử gầy khẳng khiu, cái tính tình của gã Tiền Tâm nếu cứ so đo thì quá mất phong độ rồi. Y quay sang chào hỏi An Đức Liệt: "Đồ Tử Sơn ra mắt An Đức Liệt điện hạ."

An Đức Liệt cũng bị thân phận Đồ Tử Sơn làm cho giật nảy mình, Điện chủ Hồn điện tương đương với Binh đoàn trường mấy đại binh đoàn chòm Sư Tử. Dù là tôn quý như y, cũng không dám chậm trễ, vội vàng đáp lễ : "Có thể trông thấy điện chủ, An Đức Liệt thực sự là vinh hạnh!"

Đồ Tử Sơn ha hả cười: "Điện hạ hảo thủ đoạn, mưu tính sâu xa, Quang Minh võ hội lần này tổn thất không nhỏ a. Năm tên võ giả hoàng kim, đủ làm cho bọn chung đau lòng một trận rồi."

An Đức Liệt khiêm tốn nói: "Nếu không có điện chủ tương trợ, kết quả ra sao còn rất khó nói."

Y vừa tiến đến thì nhìn thấy Lộ Hải té trên mặt đất, sinh cơ đã tuyệt.

Đồ Tử Sơn cười ha ha: "Điện hạ đã đoán sai, không phải do ta xuất thủ."

Những người khác thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Đồ Tử Sơn hứng thú nhìn vẻ mặt thay đổi của mọi người như được thưởng thức vậy, y chỉ vào Lộ Hải trên mặt đất: "Lúc ta đến, người này đã chết. Mà Cơ Tiểu Nhã, do một mình Đường Thiên kích sát. Tuy nhiên, hắn chạy nhanh quá, đến chiến lợi phẩm cũng không cướp đoạt, ta tiện tay lấy giúp, giờ giao lại cho Hạc huynh đệ thôi."

Dứt lời, y ném ra một Ngân bảo bình cho Hạc.

Ngân bảo bình vẫn chưa mở ra, có thể thấy sau khi Đồ Tử Sơn nhặt được ngân bình vẫn chưa mở ra xem.

Khí độ như thế, lòng dạ như thế làm người khác phải vị nể, Hạc tự nhiên dâng lên hảo cảm đối với y, gật đầu tỏ ra biết ơn: "Ta thay Đường Thiên đa tạ Đồ điện chủ."

"Tiện tay mà thôi." Đồ Tử Sơn hồn nhiên không thèm để ý.

Mọi người còn chưa phục hồi lại tinh thần khi nghe thấy tin này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía ba người bọn Hạc tỏ ra rất khiếp sợ và cực kỳ ngạc nhiên. Tuy rằng tính cách Tiền Tâm bừa bãi, nhưng mà bọn họ cũng hiểu tính tình Đồ Tử Sơn. Đồ Tử Sơn đã nói như vậy, vậy nhất định là thật.

Thế nhưng là, võ giả hoàng kim dễ dàng kích sát như vậy sao?

Võ giả hoàng kim không ai là yếu nhước.

Nếu như dựa theo tình báo bọn họ, ba người đám Đường Thiên dù cho có hợp lực lại cũng tuyệt đối không có khả năng kích sát một võ giả hoàng kim. Diệp Triều Ca dù danh tiếng lớn nhưng dù sao quá trẻ tuổi, tiềm lực mỗi một đứa lớn thật, nhưng thực lực so với võ giả hoàng kim còn kém xa xôi lắm.

Cho nên, đừng thấy Diệp Triều Ca Tề Sơn rất nổi danh, nhưng mà trong mắt đám Tiền Tâm cũng chỉ là một cái đồ con nít.

Vô luận là hoàng kim phân hội Quang Minh võ hội, hay là hồn điện hắc hồn đều có kỷ luật sâm nghiêm, phong bế một cách cực đoan, ngoại nhân biết rất ít. Còn có một điểm nữa, hoàng kim phân hội và hồn điện đều cùng nhất trí một cách lạ thường, nếu bất kỳ ai là đệ tử gia tộc mà muốn tiến nhập đều phải ký kết võ hồn khế ước, thoát ly khỏi quan hệ gia tộc.

Bọn họ tu luyện nghiêm khắc hơn tu luyện phổ thông nhiều.

Ba người An Đức Liệt, Tiền Tâm và Biên bức thích khách hợp lực giết chết hai gã võ giả hoàng kim mà trên người đều có những vết thương lớn nhỏ. Kết quả hiện tại ba người Đường Thiên giết chết hai gã võ giả hoàng kim, vậy chẳng phải là thực lực ba người Đường Thiên không kém hơn ba người bọn họ là mấy.

Cái này tuyệt đối không có khả năng!

Hình ảnh đám Đường Thiên đánh một trận với Diệp Triều Ca, bọn họ đều xem rồi, dù cho trong khoảng thời gian này ba người tiến bộ một bước lớn cũng không khả năng kích sát hai gã võ giả hoàng kim. Nhất là Đường Thiên, một mình kích sát một gã võ giả hoàng kim, vậy quá hoang đường rồi.

Thế nhưng là, câu này là do Đồ Tử Sơn nói ra nên không ai dám hoài nghi.

Đồ Tử Sơn nhất ngôn cửu đỉnh, chưa bao giờ nói nhảm.

"Cái này... Cái này làm người ta giật mình quá đỗi rồi." An Đức Liệt đè nén tâm tình để làm cho bản thân trấn định.

Nét mừng như điên hiển hiện ở sâu trong mắt An Đức Lệ Na (Andrew Lina). Lực lượng An Đức Liệt thực sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức làm cho nàng có cảm giác hít thở không nổi. Vốn trong lòng nàng đã tuyệt vọng, kèm theo uy thế thắng lợi của An Đức Liệt thì dù có điều kiện gì, nàng căn bản vô lực cự tuyệt.

Ba người Đường Thiên kích sát hai gã võ giả hoàng kim, vậy bọn họ tuyệt đối có tư cách ngang vai ngang vế với An Đức Liệt.

Nếu như chỉ có một người mua, vậy nhất định sẽ bị ăn chặn, có hai cái người mua tình cảnh sẽ có biến chuyển cơ bản. Hơn nữa tâm tư nàng

tinh tế, đám Tiền Tâm và Đồ điện chủ tuy rằng cùng xuất từ hắc hồn, nhưng mà thoạt nhìn thì không phải là người cùng đường.

Các chi tiết đều làm cho trong lòng An Đức Lệ Na (Andrew Lina) mừng thầm.

"Được rồi, bọn họ thụ thương không nhẹ, mọi người không nên quấy rầy." Đồ Tử Sơn nói.

An Đức Liệt nghe được ý săn sóc cho ba người của Đồ Tử Sơn, y thấy vào lúc này mà đắc tội với Đồ Tử Sơn thì đó là hành vi vô cùng ngu xuẩn, y cười nói: "Mọi người an toàn là tốt rồi, chúng ta cũng phải tĩnh dưỡng tĩnh dưỡng thôi."

Trước khi đi, Đồ Tử Sơn quay sang nói với Hạc: "Trong khoảng thời gian này ta ở khách sạn Tiên Nữ, các ngươi thương lượng xong với nhau thì báo ta một tiếng. Vô luận thành hay không thành đều là duyên phận, không cần phải lo lắng nhiều."

Không ngờ hắc hồn cũng có người quang minh lỗi lạc như vậy, trong lòng Hạc khen một tiếng, gật đầu đáp ứng: "Được!"

Lời Đồ Tử Sơn nói những người khác cũng nghe thấy, mấy người Tiền Tâm tỏ vẻ hồ nghi, An Đức Liệt chỉ gượng cười. Đồ Tử Sơn đã nói vậy, tự nhiên y không thể làm khó ba người, bằng không trở thành địch của Đồ Tử Sơn. An Đức Liệt rất hoài nghi, Đồ Tử Sơn nói vậy có phải cảnh cáo họ hay không.

Sau khi rời khỏi đó, mấy người đồng hành với An Đức Liệt và Tiền Tâm.

An Đức Liệt thăm dò: "Đồ điện chủ lẽ nào có giao tình với ba người bọn họ?"

Khuôn mặt Tiền Tâm đã biến mất vẻ cợt nhả, sắc mặt nghiêm trọng: "Chưa bao giờ nghe thế."

Gã là người cực thông minh, hiểu ý tứ An Đức Liệt bèn gượng cười, bảo: "Điện hạ có điểm không biết, chín điện Hắc hồn chúng ta đều không có mấy quan hệ với nhau. Quan hệ của chúng ta với điện thứ bảy coi như không tệ. Nếu là điện thứ hai thì hiện tại máu chảy thành sông rồi."

Máu chảy thành sông...

An Đức Liệt nghẹn họng nhìn trân trối, y chẳng ngờ được trong nội bộ Hắc hồn lại hỗn loạn đến mức như vậy.

Hồi lâu hắn mới hồi phục lại tinh thần: "Không đến cái mức này chứ..."

Tiền Tâm buông tay nhún vay, bất đắc dĩ nói: "Chúng ta với điện thứ hai có thù mới hận cũ nữa, không cần bịa thêm cũng có thể biên thành hắc hồn sử. Đương nhiên, điện thứ bảy bọn họ cũng có đối thủ một mất một còn là điện thứ ba. Xa không nói, chỉ mới gần đây thôi điện thứ ba có hai phó điện chủ đều chết ở trong tay Đồ Tử Sơn. Điện thứ bảy cũng có không ít người chết ở trong tay điện thứ ba."

"Lẽ nào cấp trên các ngươi không quản sao?" An Đức Liệt cảm thấy bất khả tư nghị đến cực điểm.

"Quản?" Tiền Tâm cười nhạt: "Thượng cấp muốn cũng không được. Cạnh tranh tàn khốc tuy rằng người chết nhiều chút, nhưng mà mới có thể xuất hiện cường giả lợi hại. Không riêng gì chúng ta, Quang Minh võ hội cũng như thế, mười ba hoàng kim phân hội so với đấu tranh của hoàng đạo thập nhị cung còn thảm liệt hơn nhiều. Chúng ta không giống các ngươi."

An Đức Liệt nghe hiểu những lời này, Tiền Tâm nói "Các ngươi", là chỉ những chòm sao bọn họ.

Không giống ...

Thế nhưng là, rốt cuộc không giống chỗ nào chứ?

An Đức Liệt tựa hồ như bắt được cái gì.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Tiên Vũ

Trần Tử Lâm nhìn chằm chằm vào tấm Thạch Bản Vô Song, thần sắc hơi xuất thần. Chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi có vài tháng, đã có hơn 73 chủng loại vô song vũ kỹ bị điểm sáng, hắn đã trông coi Vô Song Thạch Bản nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống như thế này xảy ra.

Loạn thế sao?

Trong lòng hắn khẽ thì thào, điển tịch từ xa xưa của Tiên Vũ không ngừng hiện ra trong lòng hắn. Cứ mỗi khi có loạn thế thì những điểm sáng trên Vô Song Thạch Bản hoặc là hiện lên vô song vũ kỹ hoặc là sẽ có tình trạng số lượng tăng vọt, đây là luật thép của Vô Song Thạch Bản.

Thắp sáng 73 loại vô song vũ kỹ, đánh giá đạt tới ba sao, có ba loại, quy tắc hai sao là 15 loại, một sao thì nhiều hơn 55 loại.

Trần Tử Lâm cực kỳ nhớ những số liệu này, cái tỷ lệ này cũng rất bình thường.

Nhưng trong số liệu này, điều chân chính khiến cho hắn chú ý cũng không phải là ba loại vô song vũ kỹ ba sao, mà chính là hai chủng loại vô song vũ kỹ hai sao ——Hạc Kiếm Luân và Điểm Thần Thương.

Trần Tử Lâm nghiên cứu về vô song vũ kỹ rất sâu, trong mắt hắn, đằng sau những cái tên có vẻ buồn tẻ chính là một thời đại rộng lớn mạnh mẽ đầy sóng gió cũng là thời đại anh hùng tỏa sáng.

Hạc Kiếm Luân, hai sao, đứng thứ 17226

“Điểm Thần Thương” hai sao, đứng thứ 16894

Bất kể nhìn nhận theo phương diện nào, hai số liệu này trong hai vạn loại vô song võ kỹ trong Vô Song Thạch Bản cũng chẳng đáng để mắt tới. Nhưng Trần Tử Lâm biết, hai chúng loại vũ kỳ này không hề tầm thường.

Trong hai vạn loại vô song vũ kỹ, đại đa số vô song vũ kỹ đều chẳng hề liên quan gì với nhau, nhưngcũng có một vài vô song vũ kỹ có liên hệ sâu xa với nhau.

Nguồn gốc của Hạc Kiếm Luân chính là Vong Vũ Kiếm, đây chính là một môn vũ kỹ vô song bốn sao vô cùng đáng sợ.

Còn nguồn gốc của Điểm Thần Thương lại chính là Yên Trần Thương đồng dạng cũng là một môn vô song vũ kỹ bốn sao, đồng thời cũng là một môn vũ kỹ rất đáng sợ.

Sự xuất hiện của hai loại vũ kỹ này khiến Trần Tử Lâm cảm thấy khá hứng thú và cũng tràn đầy chờ mong.

Lúc trước, khi rảnh rỗi buồn chán hắn đã từng làm một danh sách xếp hạng tinh giai vô song vũ kỹ, hai môn vũ kỹ bốn sao này là hai vũ kỹ nằm trong top mười môn vô song vũ kỹ bốn sao cường đại nhất.

Còn những môn vũ kỹ khác, phản ứng của Trần Tử Lâm hết sức bình thản, nếu như bỏ qua hai môn vũ kỹ này thì trong những điểm sáng, nếu có thể coi như là được thì cũng chỉ có”Tàng Phong Bộ” thôi.

Đã có một khoảng thời gian Trần Tử Lâm rất si mê với đề tài nghiên cứu sự khác nhau về bản chất giữa vô song vũ kỹ và vũ kỹ không phải vô song, và cũng đã từng bỏ ra rất nhiều thời gian để nghiên cứu những vô song vũ kĩ được coi là có tư cách Vấn Đỉnh kia, và Tàng Phong Bộ là một trong số đó.

Trên thực tế, những vũ khí mới nhập bảng muốn thắp sáng khó khăn hơn những vũ kỹ thất truyền nhiều.

Bởi vì đó là thứ người đi trước đã sáng tạo ra còn người đi sau chỉ có thể đứng trên tư cách là người được truyền thừa.

Thế nhưng gần đây vô song vũ kỹ hiện lên nhiều khiến Trần Tử Lâm mau chóng lâm vào chết lặng chẳng còn cảm giác gì. Mà không riêng gì hắn, đối với điều này cả Tiên Võ cũng chết lặng. Hơn nữa do tình hình trị an ở khắp nơi không còn an toàn khiến tin tức liên quan do hệ thống tình báo của Tiên Vũ truyền về cũng càng thêm khó khăn.

Đương nhiên, thời cuộc hỗn loạn khiến công tác tình báo trở lên khó khăn hơn nhưng cũng vì vậy mà giá trị tin tức truyền về lại càng thêm trân quý.

Toàn bộ trên dưới Tiên Võ đều đang hăng hái bừng bừng.

Nhưng điều này chẳng liên quan gì đến Trần Tử Lâm, dù sao hắn cũng chỉ là một tên đệ tử trông coi Vô Song Thạch Bản mà thôi. Trong mắt mọi người, hắn là một người có tính cách lãnh đạm, cả ngày chỉ lăn lộn tới lui với một số đề tài gần như chẳng có chút giá trị gì, nói tóm lại hắn là một quái nhân.

Trong những cuộc trà dư tửu hậu của mọi người, mỗi khi nói tới Trần Tử Lâm, thứ được nói nhiều nhất thường là "Loại người này có lẽ cả đời chỉ có thể thủ phiến đá" vân vân. . . .

Nhưng hắn không thèm để ý.

Bức màn chiến tranh vừa mới được mở ra.

Tiên Nữ thành lại quay về vẻ thanh bình lúc trước, trận chiến vài ngày trước tuy kịch liệt nhưng đối với những dân chúng thổ địa của Tiên Nữ cung đã có kinh nghiệm thì như vậy vẫn chưa đủ để làm họ sợ hãi và thất thố.

Ngược lại, quang minh Vũ Hội mất đi bốn gã hoàng kim vũ giả lại trở thành đề tài được người ta bàn tán nhiều nhất. Cuộc chiến trong nội cung Tiên nữ đương nhiên là mọi người không hề được chứng kiến, cuộc chiến giữa Hạc và Lăng Húc đối phó với Lộ Hải cũng ít ai được nhìn thấy.

Nhưng cuộc chiến giữa Đường Thiên và Cơ Tiểu Nhã lại phát sinh ở nơi náo nhiệt khiến gần như tất cả dân chúng toàn thành đều nhìn thấy.

Điều này khiến thanh danh của Đường Thiên được lan truyền rất nhanh trong Tiên Nữ thành, đây cũng là điều khiến người ta bất ngờ.

"Gia nhập hắc hồn?" Đầu Đường Thiên lắc giống như trống bỏi : "Ta không muốn gia nhập. "

Trên người hắn quấn đầy băng vải, trông giống như một cái xác ướp, đây là tác phẩm do Lăng Húc quấn hộ hắn. Nói về trình độ quấn băng vải thì chưa có người có thể thành thục hơn Lăng Húc. Nhưng thực ra thương thế của Đường Thiên cũng không phải là nặng lắm, độ sâu của nhưng vết thương cũng không lớn, chẳng qua số lượng thì quá mức dọa người.

"Ta cũng không muốn gia nhập. " Lăng Húc cũng dứt khoát như vậy.

"Xem ra ra ý nghĩ của mọi người đều giống nhau a. " Dường như Hạc đã sớm đoán ra lựa chọn của hai người cho lên chẳng hề cảm thấy kỳ quái : "Ta cũng phải trở về Đồ Tử Sơn rồi, không lên làm cho nhân gia phải đợi lâu. Ah đúng rồi, đó là chiến lợi phẩm. "

Trước khi đi, Hạc chỉ chỉ vào cái ngân bảo bình bên cạnh Đường Thiên.

"Chiến lợi phẩm!" Con mắt Đường Thiên lập tức tỏa sáng, lăn lông lốc bò dậy.

Lăng Húc hoàn toàn không hề hứng thú với thứ này, hết sức phối hợp lập tức rời đi, trước khi đi vứt lại một câu: "Ta đi tu luyện, không có việc gì đừng làm phiền ta. "

Có hai tên đồng đồi coi tiền bạc như cỏ rác cũng chưa hẳn đã là chuyện tốt, một chút lạc thú kích thích đều chẳng có, trong lòng Đường Thiên thầm nói.

Nhưng rất nhanh sau đó, trong phòng lập tức vang lên tiếng hoan hô vô cùng hưng phấn của hắn.

"Oa oa oa! Hoàng Kim Quyền Sáo!"

"Ác ác ơ! Vô song Hồn Tướng tạp!"

Chiến lợi phẩm phong phú vượt qua tưởng tượng của Đường Thiên, nhất là những thứ mà Lộ Hải cất giữ, khiến cho Đường Thiên vô cùng vui mừng. Đồ vật mà Lộ Hải cất giữ chỉ có hai loại, đó là các loại bao tay và Vô song Hồn Tướng tạp.

Hấp dẫn ánh mắt người ta nhất là một đôi Hoàng Kim Quyền Sáo và một cái vô song Hồn Tướng tạp.

“Kì Lân Quyền Sáo” , có xuất sứ từ Xích Đạo một trong thập điện của chòm Kỳ Lân, toàn thân vàng óng ánh, lộng lẫy lóng lánh mê người. Toàn thân bao tay tựa như được bao bọc bởi lân phiến, phía trên bao tay có cơ giác, tỏa ra khí tức uy nghiêm và hung lệ bao phủ cả gian phòng.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên nhìn thấy hoàng kim bí bảo chân chính, hắn nhìn lom lom, trên khóe miệng có thể thấy vết nước mờ mờ.

Đường Thiên lau nước miếng trên khóe miệng, ánh mắt khôi phục lại vẻ thanh minh, sau đó mặt liền xụ xuống.

Bản thân Hoàng kim bí bảo vốn có linh trí rất cao, nếu hắn muốn khống chế thì trước tiên phải làm nó phục tùng hắn. Với thực lực bây giờ

của Đường Thiên thì chắc chắn không thể nào khống chế được. Cái Kì Lân Quyền Sáo này hắn là thứ Lộ Hải chuẩn bị cho mình sau này.

Hắn cẩn thận đem nó thu vào bên trong ngân bảo bình, rồi sau đó ánh mắt Đường Thiên dừng ở trên vô song Hồn Tướng tạp.

“Thiên Sách Phá Ma Thủ” , hai sao, đây là một môn tán thủ vô cùng kì lạ. Tán thủ lấy biến hóa để thành danh, cái gọi là tán thủ, chính là chỉ những chiêu thức không cố định, có thể là chỉ mà cũng có thể chưởng, biến hóa tùy tâm sở dục. “Thiên Sách Phá Ma Thủ” trọng tâm ở chữ "Sách". Thủ Sách vạn chiêu, biến hóa phồn đa (phong phú), khả nhu khả cương (có nhu có cương), vu Sách chiêu chi trung tầm thắng ky (trong luc xuất chiêu tìm cơ hội thủ thắng).

Khác hẳn với Kì Lân Quyền Sáo, món vô song tạp hai sao này cũng không được Lộ Hải coi trọng cho lắm. Nghĩ thế Đường Thiên liền cảm thấy thoải mái hẳn, Lộ Hải là vũ giả quyền pháp, con đường tán thủ này không hợp với hắn, sở dĩ hắn giữ lại chắc hắn định để sau này có cơ hội thì đổi cho người khác.

Nhưng cái môn vô song vũ kỹ này lại cực kỳ thích hợp cho Đường Thiên. Hỏa Liêm Quỷ Trảo cương mãnh mạnh mẽ, nhưng biến hóa lại không đủ, vì vậy nhu cầu cấp bách nhất của Đường Thiên là kiếm thêm một môn vũ kĩ có thể làm thủ đoạn công kích của hắn phong phú hơn.

Còn những thứ mà Lộ Hải cất giữ khác tạm thời Đường Thiên không hứng thú mấy.

Những thứ mà Cơ Tiểu Nhã cất giữ so với Lộ Hải thì phạp thiện khả trần (không có nhiều đồ tốt) hơn nhiều, nhưng cũng có một kiện”Lôi Đình Quang Minh Chuy” làm cho hai mắt Đường Thiên sáng rực, vô song tạp!

Quả là không uổng công giết hoàng kim vũ giả ah, trong lòng Đường Thiên đầy xung sướng.

Riêng ba kiện thu hoạch lần này đã khiến Đường Thiên có cảm giác đầy bồn đầy bát, đều là những thứ có tiền cũng chẳng mua được gì gì đó.

Điểm tiếc nuối duy nhất chính là trong đám bọn hắn chẳng có ai tu luyện truy pháp cho lên trương vô song tạp này chỉ có thể để đó mà thôi.

Đường Thiên đem tất tần tật thu lại, sau đó hắn mang theo vô song tạp tiến vào trong quang môn.

"Sách, đúng là khách quý ít gặp!" Binh cảm thấy rất kỳ quái, trên cái khuôn mặt lá bài tú lơ khơ hiện lên vẻ bất thiện.

Đường Thiên cũng thấy đúng là rất lâu rồi mình chưa vào đây, cũng cảm thấy hơi xấu hổ ngượng ngùng, nhưng lời vừa ra đến miệng lại biến thành khoe khoang: "Ha ha ha ha, Binh đại thúc, nói cho ngươi biết một đại sự rất trọng đại, ta đã giết chết một gã hoàng kim vũ giả!"

"Hoàng kim vũ giả?" Binh không khỏi giật mình.

"Đúng vậy đúng vậy!" Đường Thiên dương dương đắc ý, chỉ thiếu trên mặt ghi mấy chữ "Ta rất lợi hại a".

"Sau đó bị hoàng kim vũ giả đánh cho thành cái dạng này?" Binh cười nhạo không chút khách khí : "Từ khi nào xử lý hoàng kim vũ giả đã thành việc đáng để khoe khoang rồi ? Ta cứ tưởng ngươi giết chết một vị Thánh cấp ah. "

Tuy ngoài miệng nói với Đường Thiên không chút lưu tình nhưng thực ra hắn cũng không tránh khỏi thầm quan sát, trên người Đường Thiên lộ ra khí tức khiến lòng hắn thầm thấy thất kinh.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy không ngờ hắn đã trở lên mạnh mẽ như vậy!

Người này. . .

Đường Thiên đã sớm quen thuộc với cái kiểu châm chọc khiêu khích của Binh đại thúc, cũng không tức giận, cười hì hì nói: "Đại thúc, ta lấy được hai vô song tạp ah, có một trương thích hợp để ta dùng, Thiên Sách Phá Ma Quyền, thế nào ? Vừa nghe đã thấy rất lợi hại chứ!"

"Đúng vậy a. " Binh nghiêm trang gật đầu: "Rất thích hợp để phá dỡ công trình. "

Đường Thiên: ". . . "

Binh Doanh số 07.

Đường Thiên đi đằng sau Binh hết nhìn đông tới nhìn tây, trong miệng thỉnh thoảng lại thốt lên những tiếng kinh hô: "Oa, đại thúc, nơi này thay đổi rất nhiều ah, là ngươi đã quét dọn đấy à?"

"Quét dọn. . . " Cái khuôn mặt lá bài tú lơ khơ của Binh co rúm lại : "Ngu ngốc, đây gọi là sửa chữa ! Sửa chữa dùng để chỉ hành vi mang theo hàm lượng kỹ thuật rất cao !"

"Ah, đúng là rất lợi hại. " Vẻ mặt Đường Thiên đầy đồng tình.

Binh Doanh số 07 gần như đã trở lên rực rỡ hẳn lên, trước kia trông giống như một phế tích, ah, không phải giống mà chính là một phế tích. Tuy hiện tại nơi này vẫn là một khu rừng xanh tiêu biểu của vùng nhiệt đới, nhưng tất cả kiến trúc đã được dọn sạch sẽ, những thứ mầu xanh đồng nhuốm đầy mầu sắc năm tháng cũng đã biến mất không còn chút gì.

Binh doanh xây dựng từ những cây gỗ mộc mạc tựa như mới sinh ra.

Từ đó có thể tưởng tượng ra được Binh đã bỏ ra bao nhiêu tâm lực vào đây.

"Nhất định là đại thúc có cảm tình rất sâu với nơi này. " Trong lòng Đường Thiên cũng nhận ra điều đó.

Bước chân của Binh thoáng chững lại, động tác này nhỏ đến mức khó có thể nhìn thấy, ngay sau đó lão làm như không nghe thấy, lẩm bẩm nói: "Vận khí của ngươi cũng không tệ. Tuy binh doanh còn rất nhiều nơi chưa được tu sửa, nhưng mấy chỗ thích hợp để ngươi tu luyện lại vừa vặn được hoàn thành. Chỉ tiếc là tự sát phòng đã bị ngươi phá hoại quá nghiêm trọng, chứ nếu không ngươi có thể vào đó liên tục được. "

Tự sát phòng, Đường Thiên cứ nghĩ đến những thứ mình đã trải qua lúc trước, không khỏi run lên một cái.

Binh thấy biểu hiện Đường Thiên như vậy trong lòng tự dưng cảm thấy vui vẻ : "Lại nói tiếp, tự sát phòng tuy đáng sợ, hơn nữa tỉ lệ tử vong của nó quá kinh người. Nhưng nếu chỉ bàn về thống khổ thì nó chẳng đáng bao nhiêu. Có rất nhiều khoa mục tu luyện sẽ khiến cho ngươi biết khi thống khổ đạt đến mức độ nào đó thì tử vong sẽ chẳng đáng là gì. "

Nghe thấy vậy trái tim nhỏ của Đường Thiên không khỏi run lên, bỗng nhiên hắn cảm thấy điều không lành sắp tới.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Lam Kính Chi Hải

Nếu ngươi muốn tu luyện võ kỹ vô song, thì không có chỗ nào tuyệt vời hơn chỗ này đâu .”

Binh đứng sau một cái cái cửa vào vuông vuông thẳng thẳng, cái cửa này không có chút gì mới mẻ, Binh đứng sau đẩy cửa đi ra làm Đường Thiên giật mình.

Phía sau cánh này là biển lớn.

Hải lam bảo thạch nhìn bình lặng không có chút gợn sóng nào, giống như một tấm gương khổng lồ mênh mông, kéo dài mãi tới cuối chân trời, như là từ trên trời mà cúi xuống một chút là có thể chạm tay tới được vây, những đám mây trắng mềm mại lẳng lặng đưng yên lại, hình ảnh phản chiếu ngược lại trên mặt biển như là một thanh kẹo bông lớn.

“Thật là đẹp”. Đường Thiên thì thào với chính mình, cảnh sắc trước mặt đầy sắc thái ảo mộng. Phía sau cánh của nho nhỏ này làm sao lại có một đại hải to lớn như vậy chứ .?.

“Cái này gọi là Lam Kính phòng, mỗi cãi Lam Kính phòng đều thông ra một vùng biển rộng lớn”

Binh bất ngờ xuất hiện, mang theo một chút hoài niệm :” Người có còn nhớ đã phát hiện ra ta ở nơi nào không .?.”

“Có chứ, nơi đó cũng là một vùng biển rộng.” Đường Thiên bị Binh nhắc nhở, chợt nhớ ra cái gì đó :” Lúc đó người từng nói, cái gì đó mà Lưu Phóng chi hải .”

“Uhm”. Ánh mắt Binh nhìn đăm chiêu về nơi xa, ánh mắt mơ màng như nhớ về điều gì đó, nói :"Binh đoàn có tứ hải, Lưu Phóng chi hải, Lam Kính chi hải, Liệu Nguyên chi hải, An Tức chi hải."

“ Lưu Phóng chi hải là nhà tù vô tận chuyên đi săn bắt tội đồ “

“Lam Kính chi hải là nơi thật giả cùng tồn tại, là nơi chuyên để tập luyện”

“Liệu Nguyên chi hải là nơi sản xuất lương thực, là nơi chuyên nuôi gà chăn vịt câu cá trồng trọt…”

“An Tức chi hải là nơi chúng ta quay về an nghỉ, là nơi các linh hồn tướng sĩ an nghỉ “

“ Vùng biển này, chính là Lam Kính chi hải”

Giọng nói của Binh như xuyên qua thời không đi mang đầy nỗi đau của năm tháng, vang vọng khắp Lam Kính chi hải.

Đường Thiên sờ sờ cằm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, hắn mang vẻ mặt thâm trầm chỉ về phía Lam Kính chi hải :” Đại thúc, nước của đại dương này dùng để uống sao .?.”

Câu nói của Đường Thiên làm Binh đang mơ màng bay trên những vinh quang trong quá khứ rơi oạch xuống mặt đất, ngơ ngơ mất vài phút.

“Nước sạch như thế này, làm cho người ta rất muốn KIIII..AI...!!." Đường Thiên liếm liếm môi.

Binh xa xầm mặt lại như kiểu vừa dẫm phải phân chó, hắn cảm thấy mình quá ngu ngốc rồi, hắn giả vờ không nghe thấy đang định nói tiếp.

“Nước biển ở đây rất mặn à.?.” Đường Thiên lầu bầu một mình, trong lòng hắn đang kích đông.

Binh không thể chịu đựng thêm được nữa, tức giận chửi lớn không thua kém mấy thím, mấy cô ngoài chợ :” Ta *&%&Y$@!$&@)**%)!*, cút ngay cho ta. CÚT “

Đường Thiên không chịu nổi vì nghe Binh chửi rủa, hắn tức giận đi ra ngoài. Đương nhiên trước khi đi hắn cũng không quên việc phải mang chùy pháp ở trong vô song tạp ra xem.

“Này, đại thúc, người còn chưa nói cho ta biết làm thế nào để sử dụng Lam Kính chí hải này để tu luyện vô song vũ kỹ à”

Âm thanh của Đường Thiên truyền tới từ phia sau.

Trên khuôn mặt tú-lơ-khơ của Binh hiện lên một nụ cười nham hiểm nhưng ngoài miệng hắn vẫn giữ giọng nói bình thường “ Ài, ngươi chỉ cần ném vô song tạp vào đại dương là có thể tu luyện rồi “

Tiểu Đường Đường à, người muốn đấu với ta sao, ngươi còn non và xanh lắm, cuối cùng ngươi đã cắn câu rồi. Không cho người vài bài học, ngươi sẽ không bao giờ biết tôn trọng tầm quan trọng của các giáo quan. Hà hà, ngươi cứ từ từ hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp này đi nhé, hố hố hố…. Thật làm cho ta chờ mong kết quả à “

Binh đi ra ngoài và đóng cửa lại không quên chốt cửa để đảm bảo Đường Thiên ở trong Lam Kính chi hải được hưởng thụ đủ sung sướng.

Đường Thiên cảm thấy kinh ngạc nhìn cánh cửa biến mất, giờ đây quanh hắn chỉ còn có biển.

"Oa, thật thần kỳ!"

“Ném vô song tạp vào đại dương là được rồi.” Đường Thiên rất là mong chờ và ném vô song tạp vào trong biển.

Vô song tạp chìm vào đáy biển, kỳ quái là mặt biển không có chút nào thay đổi. Đột nhiên, vô song tạp trở nên sáng ngời, nước biển trở nên

óng ánh và trong suốt như là bảo thạch sau đó quang mang được mặt biển chiết xa chiếu sáng vô song tạp.

Ở bên ngoài vô song tạp hiện ra một thân ảnh không rõ ràng, sau đó chậm rãi bay ra khỏi vô song tạp.

Thân ảnh ban đầu còn có màu xám trắng, nhưng rồi từ từ trở nên sáng ngời. Thân hình bẹp dí đang từ từ bành trướng ra như trẻ con thổi bong bóng.

Rầm.

Một nam tử từ trong lòng biển đi lên.

Nam tử mặc võ phục màu xám, khuôn mặt gầy guộc chừng 40 tuổi, con ngươi màu xám trắng, cả người y toát ra một bầu không khí khó có thể định nghĩa được rất thâm trầm cũng rất phiền muộn. Hai tay buông thõng 2 bên, 10 ngón tay thì thon dài trắng như tuyết.

Mặt biển lại một lần nữa biến thành một tấm gương bóng loáng, nam tử đang đứng yên lặng trên mặt hồ quan sát Đường Thiên.

“Ngươi là ai?”. Trung niên nam tử đột nhiên mở miệng hỏi.

Đường Thiên sửng sốt trong chốc lát, hắn mơ hồ cảm giác có chỗ nào đó không đúng, trong miệng vô thức trả lời tự nhiên :” Ta là Đường Thiên”

Lời vừa nói ra, hắn mới kịp phản ứng lại, lời vừa rồi không phải do chính mình hỏi mới đúng chứ ? Hắn tần ngần rồi hỏi lại :” Này, ngươi là ai thế ?”

“Thiên Thủ Ma Quân Trâu Vũ.” Nam tử trung niên trả lời một cách lạnh lùng, sau đó hắn lại tiếp lời :“Vậy để ta thử xem thực lực của ngươi như thế nào”

Còn chưa dứt lời nói, thân ảnh đối phương đã biến mất trong mắt Đường Thiên.

Wey wey Wey, lời này phải để ta nói mới đúng chứ, sao người lại cướp lời ta...

Đường Thiên không kịp giải thích, một thân ảnh hôi sắc đang lao về phía hắn, Đường Thiên trong lòng cẩn thận, nhanh chóng thủ thế.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao phủ trong lòng hắn, hắn căng mắt ra tìm đối phương nhưng muốn cũng không thấy, Hỏa Liêm Quỷ Trảo đánh ngang ra.

Đường Thiên thấy hoa hết cả mắt, đột nhiên hiện ra trong tầm mắt hắn là vô số thủ ảnh tựa như trăm hoa đua nở, thoáng cái đã làm loạn hết tiết tấu của hắn. Hắn cảm giác được ngón tay của mình có chạm vào thủ chưởng của đối phương, nhưng mà chân lực của hắn còn chưa kịp xuất ra đã thấy đầu ngón tay trống rỗng đánh vào khoảng không.

Trong nội tâm Đường Thiên kinh hãi không thôi, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện kinh dị này.

Hắn vận chỉ lực của Hỏa Liêm Quỷ Trảo đến mức cao nhất, chỉ cần chạm nhẹ vào chưởng của đối phương chân lực sẽ bộc phát tấn công. Lân va chạm vừa rồi Đường Thiên khẳng định, chắc chắn là tay của mình đã chạm vào thủ chưởng của đối phương.

Có điều cổ quái là tại sao chỉ lực của mình lại không phát ra được.

Cảm giác trống rỗng ở đầu ngón tay làm cho Đường Thiên có cảm giác khó chịu khó có thể nói thành lời.

Nhưng mà lúc này, Đường Thiên phát hiện ra chưởng ảnh của đối phương lại lọt vào tầm công kích của Hỏa Liêm Quỷ Trảo, trong lòng hắn mừng rỡ không thôi. Để xem lần này chú làm sao mà chạy thoát khỏi tay anh. Đường Thiên hí hửng khấp khởi mừng thầm trong lòng.

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi thúc giục chân lực, quang mang mạnh mẽ tràn ra từ các đầu ngón tay của Đường Thiên sáng như pháo hoa, gào thét đánh về phía thủ trưởng chủa đối phương.

Hỏa hoa chói mắt ở bên trong cùng với đôi bàn tày trắng nõn phảng phất đều có ma lực như nhau, mang theo quỹ tích khó giải thích, 10 ngón tay như nước chảy mây trôi không ngừng va chạm với 10 đầu ngón tay của Đường Thiên. (định luật CHỈ CÓ ĐÀN ÔNG MỚI MANG LẠI HẠNH PHÚC CHO NHAU của Phương Tưởng).

Rầm rầm rầm!

Âm thanh va chạm của 2 người dày đặc nhưng rất nhỏ, ở bên trong mỗi lần va chạm hỏa hoa sáng bừng liên tục xuất hiện, sau đó lại nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Trâu Vũ mỗi lần đánh trúng ngón tay của Đường Thiên đều đánh tan 1 phần chân lực ở tay hắn. Đường Thiên cảm giác thấy chân lực đang ngưng tụ ở 10 đầu ngón tay trong nháy máy đã giảm đi không ít.

Tại sao có thể như vậy. . .

Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm. Gặp quỷ rồi, nhất định là gặp quỷ rồi.

Hai tay vừa thon vừa dài vừa linh hoạt của Trâu Vũ như 2 đầu linh xà cuốn lấy nhau, vừa uốn éo lắc léo thừa lúc Đường Thiên mất tập trung mà đánh vào ngực Đường Thiên.

Phành.!.

Khuôn mặt Đường Thiên bỗng nhăn nhỏ, cả người bị đánh bay ra ngoài, khóe mặt hiện lên nét hoảng sợ, đối phương vậy mà di chuyển như ma quỷ thích đến thì đến, thích đi cũng không ai cản.

Wey wey Wey. . .

Vô số thủ ảnh lại nở rộ như hoa lần nữa tràn ngập trong tầm mắt của Đường Thiên.

Bằm bằm bằm.

Đường Thiên như phải chịu vô số nhuyễn tiên đánh tới, thân thể lắc lư rung lên kịch liệt không thôi.

Bịch. ánh mắt của Đường Thiên rời rạc nhìn lại trước khi ngã vào làn nước biển.

Ngon ngọt.

Ngoài cửa phong Lam Kính, Binh đang dựa vào cửa không biết móc đâu ra điếu xì gà hiệu Nam Thập Tự sành điệu quay tay đánh tách một cái châm lửa 1 cách điệu nghệ. Hơi thuốc lá nồng đậm đi xuống cổ họng làm lão ho xù xụ 1 trận.

Hút thuốc lá thật là có hại cho sức khỏe. Binh nhủ thầm trong lòng. Sau đó lại tiếp tục hít vào một hơi thật dài.

Dần dần lão quen dần với cảm giác này, quen dần với hương vị đang luồn lách trong cuống họng lão. Lão lại tiếp tục dựa cột, lẳng lặng hút điếu thuốc trong trầm tư.

Không biết đoàn trưởng trước kia khi bắt đầu hút thuốc có lụ khụ giống như ta không, lúc đó lão nghĩ gì nhỉ. Khuôn mặt tú lơ khơ của Binh chợt nặn ra một nụ cười ôn hòa dưới tàn lửa đỏ của điếu thuốc lá trên mồm lão.

Trong 1 lần dọn dẹp binh doanh lão phát hiện khói thuốc mù mịt. Nhớ tới đây lão không khỏi cảm thán, đây là do A Tài ưu lại, lão nhớ là mấy thằng quỷ nghiện thuốc lá trong binh đoàn đã kiến lập một cái Tàng Yên Thất rồi chui vào đó mà phì phèo với nhau. Lúc đó lão còn nhớ rõ A Tài đã rất phẩn khởi và mãn nguyện mà nói : “ Dù cất thuốc lá ở trong Tàng Yên Thất vạn năm, thì điếu thuốc lá vẫn sẽ bình yên vô sự”. Sau đó

bọn chúng được điều chuyển tới nơi khác, Tàng Yên Thất của A Tài bị mọi người chê cười là chuyện rất lâu về sau.

Nhưng mà người này là một siêu nhân trong giới vỗ đít ngựa, mà thuốc lá mọi người hút đều là do gã ta làm ra.

Binh nhớ tới rất nhiều người, nhớ tới rất nhiều sự việc trước đây, khói thuốc lá lượn lờ trước mặt lão tạo ra nhiều khuôn mặt thân quen trong quá khứ của Binh phiêu phù trôi qua trước mặt lão.

Lão đã bắt đầu có thói quen như thế này từ vạn năm rồi chỉ còn tịch mịch một mình lão, thói quen đối mặt với sự trống trải của nơi đóng quân, thói quen đối mặt với những mảnh hồi ức được nhớ lại từ quá khứ

Nhưng mà…. ít nhất....còn có 2 thứ kia

Nếu như đoàn trường còn ở đây, nhất định sẽ rất thích thứ này .Binh chìm trong những suy nghĩ miên man của mình.

Khói thuốc tan hết, Binh như tỉnh dậy từ trong mộng.

Đến giờ làm việc thôi.

Lão đứng dậy, đi ra ngoài.

Có một cái vô song tạp, đó là 1 sự trợ giúp rất lớn đối với kế hoạch của lão. Lợi dụng Hồn Điện trong binh doanh, có cơ hội rất lớn để đào tạo ra một vị hồn võ tướng hùng mạnh.

Kế hoạch tấn công chiếm đóng chòm sao Thiên Lộ của Đường Sửu đã được đưa đến vài ngày trước, ngay đến Binh cũng có chút khó tin không muốn thừa nhận cũng không được, kế hoạch này vô cùng xuất sắc, khả năng thành công rất cao.

Từ Mặc Thành mặc không có cách nào trực tiếp tấn công vào chòm sao Thiên Lô nhưng mà có thể thông qua chòm sao Ba Giang mà tiến vào chòm sao Thiên Lô. Nếu như tốc độ đủ nhanh có thể bất ngờ tập

kích trong khoảng thời gian ngắn khả năng chiếm được chòm sao Thiên Lô là rất cao.

Lý tưởng của Binh và Đường Thiên không giống nhau.

Đường Thiên hiện tại cũng không biết không biết tương lai của mình liệu có một ngày sẽ đi đến một bước kia hay không, nhưng Binh đối với hắn lại tràn đầy tin tưởng. SLOGAN hàng ngày của Đường Thiên là "đến chòm sao Nam Thập Tự", "đi tìm Thiên Huệ"."phải tìm được câu trả lời", nhưng mà Binh cũng nhìn thấy ở Đường Thiên một hình bóng ban đầu của một siêu cấp cường giả.

Người này ghét nhất là thất bại, như thế là dũng cảm can đảm, như thế là khắc khổ bao dung.

Binh nhìn thấy ở Đường Thiên hình bóng của đoàn trưởng.

Binh không nghi ngờ, trong tương lai thành tựu của Đường Thiên so với lão sẽ cao hơn, thiên mệnh đã định trước hắn sẽ đi con đường của các siêu cấp cường giả.

So với lý tưởng của Đường Thiên, lý tưởng của Binh không lớn lắm chỉ là tái lập lại Nam Thập Tự binh đoàn.

Tuy rằng tại thời điểm này vũ giả là người mạnh nhất nhưng mà lão vẫn cố chấp giữ ý định thành lập một chi cơ quan binh đoàn như trước đây.

Xem ra ở trong mắt lão, Nam Thập Tự binh đoàn không phải là 1 quân đoàn cơ quan bình thường, nếu như vậy còn gì là quân đoàn Nam Thập Tự. Truyền thừa của một người lính trong quân đoàn điều quan trọng nhất không phải là bọn chùng là những vũ giả lợi hại như thế nào, cũng không phải là bọn chúng có bao nhiêu cơ quan sư, mà là truyền thừa về tín niệm.

Tại sao chỉ có mình lão sống sót.?.

Vấn đề này lão đã suy nghĩ thật lâu, mãi về sau này, lão cũng tìm được đáp án của mình. Nhất định là đoàn trưởng của bọn lão hi vọng lão có thể mang theo tín niệm của Nam Thập Tự binh đoàn mà truyền thừa lại cho các thế hệ sau.

Nhất định là như thế rồi.

Lão cũng không thể tìm được lý do thứ 2 cho vấn đề này.

Lão không có sốt ruột đi mang cái vô song tạp đi vào hồn điện, lão hiểu rõ là việc thành lập 1 chi binh đoàn, cần nhất chính là người chứ không phải là võ hồn.

Đường Sửu đã khai thông tư tưởng cho lão, đã mở ra cho lão một còn đường lớn để đi.

Lão vẫn đau đầu vì không có ai giúp đỡ, đã như vậy, dứt khoát phải bồi dưỡng chính mình. Quá trình này tuy chậm nhưng mà về sau sẽ trở nên rất tốt. Như mưa dần thấm lâu, lão đã sống rất lâu rồi, gừng càng già càng cay mà.

Huống chi, lão còn một thửa ruộng đang bị phong bế để thí nghiệm cơ mà, lão còn có cả một chòm sao để thí nghiệm việc thành lập binh đoàn cơ mà, đó chính là chòm sao Sài Lang.

Ở chỗ này lão muốn làm gì cũng được, lão muốn làm gì cũng không ai cản trở, lão muốn nhào nặn hình dáng cơ bản của binh đoàn ra sao đều tùy ý lão.

Tòa võ tướng học viện đầu tiên từ trước tới nay trong lịch sử chòm sao Sài Lang được thành lập, tin tức việc Thiên Vũ Lang Viện được thành lập bắt đầu chiêu chinh ở toàn bộ chòm sao cứ như vậy truyền ra ngoài bao phủ cả chòm sao Sài Lang.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Thiên Võ Lang Viện

Thiên võ lang viện được thành lập tại Sài Lang tọa khiến cho phản ứng rất lớn.

Từ xưa Sài Lang tọa đã là chòm sao tối bần cùng toàn bộ Thiên lộ, bởi vì quá mức cằn cỗi và hoang vắng, cường giả ngoại lai đều chẳng muốn chiếm lĩnh nơi đây, chỉ có người ở Sài Lang tọa tính tình kiên nhẫn chịu khổ chịu cực mới có thể sinh tồn tại cái nơi hoang vắng này thôi.

Cân nhắc một chòm sao là phì nhiêu hay là cằn cỗi, chỉ tiêu quan trọng nhất đó là mật độ năng lượng.

Chòm sao có mật độ năng lượng cao, dù cho nó chẳng có cái sản vật gì, các võ giả đều chạy tới như xua vịt. Bởi vì mật độ năng lượng, trực tiếp quyết định tốc độ tu luyện của võ giả, tối điển hình đó là một trong Lục phân nghi tọa ở Xích Đạo thập điện.

Lục phân nghi tọa là chòm sao nhỏ nhất Xích Đạo thập điện, đó là cũng là chòm sao nhỏ ở Nam thiên hay Bắc thiên. Thế nhưng nó nồng nặc năng lượng làm cho nó nhảy lên trở thành một trong thập điện Xích Đạo. Bản thân Lục phân nghi tọa không có chút sản vật nào, toàn bộ vật tư đều cần phải mua ở chòm sao khác. Nhưng mà điều này cũng không ảnh hưởng tới sự phồn vinh của nó, vô số võ giả chen chúc nhau tới. Lục phân nghi tọa từ từ hình thành một căn cứ tu luyện mở ra cho bên ngoài, nơi này có nguyên bộ hạng mục phương tiện cho các loại tu luyện, nói chung thập phần hoàn thiện.

Mật độ năng lượng Sài Lang tọa thập phần thưa thớt, trong lịch sử chưa từng xuất hiện cường giả.

Hẻo lánh, bần cùng, lạc hậu, điều này là khắc họa chân thực tình cảnh Sài Lang tọa. Đường Thiên hoàn toàn nghĩ không ra hắn lần trước thoáng cái ném ra trăm vạn phần tễ thuốc thức tỉnh tạo thành ảnh hưởng đến tột cùng sẽ tới cái tình trạng gì. Trên thực tế, chuyện này hắn đã không nhớ rõ rồi, trong mắt hắn, vốn có tựu không phải cái gì ghê gớm sự tình.

Thế nhưng là, hắn cũng chưa từng chân chính lý giải Sài Lang tọa bần cùng. Đối với vô số Sài Lang tộc mà nói, điều này một phần tễ thuốc thức tỉnh, sẽ khắc sâu mà cải biến bọn họ vận mệnh.

Chưa từng có ai làm chuyện này, danh vọng Đường Thiên tại Sài Lang tọa lên cao từ trước nay chưa từng có. Nguyên bản những bộ lạc khiếp sợ uy thế Đường Thiên thì bây giờ nảy ra lòng phục tùng.

Vì vậy, khi Thiên võ lang viện bắt đầu chiêu sinh thì, cục diện suýt nữa không khống chế được.

"A Luân! A Luân!"

Từng tiếng hô từ ngoài cửa viện vọng vào, A Luân bất đắc dĩ ngừng lại, lúc nào Đại Bằng có thể sửa được tính khí hấp tấp thì tốt rồi.

Cái tên khốn này nhất định sẽ không gõ cửa...

Phanh, cửa viện bị đẩy bật ra, nện vào một bên tường, phát ra âm thanh loảng xoảng đáng sợ. May mà trước đó A Luân đã cố tình gia cường bằng không thì lần này lại phải trùng tu cửa rồi.

Đại Bằng như một cơn gió mạnh xông vào: "A Luân A Luân!"

Vẻ mặt A Luân bất đắc dĩ: "Có chuyện gì mà phải lo lắng như thế?"

Cái tên khốn này tới rồi, coi như mình không làm xong việc, trong lòng biết vậy nên A Luân vỗ vỗ bụi đá trên người. Tuy rằng hắn chỉ mười hai tuổi, nhưng mà thân thể đã cao lớn gần ngang với những thanh niên thông thường, cơ bắp cẳng phồng, nhìn qua thập phần cường tráng.

Ở trước mặt hắn là những chồng gạch nham thạch thô, việc của hắn là xén những viên gạch thô này cho trơn nhẵn.

Gạch nham thạch chỉ duy nhất có Thanh Nham thôn sản xuất, thôn dân Thanh Nham thôn cơ hồ đều sinh sống dựa vào điều này. Gạch nham thạch rất thông dụng, mọi người cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm mà thôi.

Tại chòm sao khác, bình thường thiếu niên tuổi này đều sẽ tiến nhập học viện học tập, nhưng mà tại Sài Lang tọa, tuyệt đại đa số thiếu niên đã bắt đầu làm việc.

Học viện khắp Sài Lang tọa chỉ có ba nơi, học phí đắt đỏ căn bản không phải những kẻ bần cùng có thể hy vọng xa vời.

"Thiên võ lang viện chiêu sinh rồi!" Vẻ mặt Đại Bằng hưng phấn.

"Thiên võ lang viện?" A Luân rót cho mình một ngụm nước: "Đừng nói phét nữa, Sài Lang tọa làm gì có đâu gọi là Thiên võ lang viện."

"Trước đây không có, hiện tại có rồi!" Đại Bằng bình thản nói: "Lang Vương vừa mới kiến lập, chỉ tuyển người từ mười hai đến mười bốn tuổi, toàn bộ học phí đều miễn, hơn nữa mỗi tháng đều có phụ cấp, một trăm năm mươi tinh tệ! Một trăm năm mươi tinh tệ a, hoàn toàn có thể nuôi sống cả nhà rồi!"

"Lang Vương kiến lập?" A Luân sửng sốt, hắn bỏ bát trà xuống, trên mặt hiện lên vẻ tôn kính.

A Luân là người được lợi trong "Kế hoạch trăm vạn tễ thuốc thức tỉnh". Đối tại trước đây, hắn căn bản không dám tưởng tượng, có một ngày huyết mạch chính mình sẽ thức tỉnh. Trước đây, để thức tỉnh huyết mạch cần phải có Huyết tuyền thức tỉnh, mà Huyết tuyền thức tỉnh đều trong tay những thế lực lớn nắm giữ. Các thế lực lớn thông qua Huyết tuyền thức tỉnh để vơ vét của cải, cái giá nêu lên căn bản không phải người thường có thể chấp nhận được.

Khi "Kế hoạch trăm vạn tễ thuốc thức tỉnh" vừa mới tuyên bố, A Luân vốn không tin, phải đến lúc tễ thuốc thức tỉnh đưa đến tận nhà hắn, hắn mới hiểu tất cả những điều này đều là thật.

Sau khi Huyết mạch tỉnh giấc, thực lực A Luân bay vọt.

Hắn luôn luôn chờ đợi Lang Vương mộ binh, cuộc sống gian nan đã sớm nói cho hắn, nhận được và trả giá vĩnh viễn cân bằng nhau. Vì phần tễ thuốc thức tỉnh, hắn cam tâm tình nguyện bị mộ binh. mạng người ở Sài Lang tọa như rơm rác, vì một túi lương thực bán mạng cũng rất bình thường, huống chi là một phần tễ thuốc thức tỉnh.

Chưa từng có một vị Lang Vương nhân từ như thế.

Vì Vương như vậy dốc sức, chết cũng đáng đi.

A Luân đã quyết tâm như thế, nếu như Lang Vương mộ binh, hắn nhất định sẽ gia nhập.

Không ngờ, không có mộ binh, mà là chiêu sinh.

Học viện...

A Luân chỉ cảm giác một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên trán, hai chữ này phảng phất có lực lượng thần thánh nào đó. Học viện là nơi mà kẻ có tiền mới có khả năng đi vào, nơi đó có danh sư có võ giả lợi hại. Trong lòng hắn, học viện nhất định là nơi như thiên đường vậy...

"A Luân, nhanh lên một chút đi, đừng chậm trễ nữa!" Đại Bằng vội vàng nhắc nhở, tiếp theo đắc ý dào dạt: "Ta đã báo danh rồi."

A Luân không nói hai lời, liền xông ra ngoài.

Các nơi báo danh đều rầm rộ, làm cho tác giả là Binh trợn mắt há mồm.

Người dân Sài Lang tộc tính cách thuần phác, trong mắt bọn họ thì Đường Thiên là người tốt chân chính, vì Đường Thiên dốc sức là nguyện vọng hàng đầu trong lòng tuyệt đại đa số thiếu niên Sài Lang tộc.

Chỉ sau một tuần lễ ngắn ngủi mà đã có tới sáu mươi vạn người báo danh, mà sau hai tuần số lượng đã bay lên đến một trăm bảy mươi vạn người.

Lúc này lão Binh phong phú kinh nghiệm liền thể hiện giá trị, trước đây trong thời gian Nam Thập Tự binh đoàn chiêu mộ tân binh cũng làm như thế. Lão nhanh chóng định ra một ít tiêu chuẩn thử nghiệm sơ bộ đưa xuống dưới.

Binh đã nghiêm ngặt hạn định tuổi tác người báo danh, chỉ cho phép báo danh từ mười hai tới mười bốn tuổi. Dù vậy, thiếu niên báo danh đã đạt tới hơn ba trăm vạn người. Nói cách khác, gần chín thành thiếu niên tuổi trẻ ở Sài Lang tọa đều tới báo danh.

Binh cảm thấy cực độ phấn khích, lần đầu tiên lão gặp phải cảnh nóng bỏng này.

Con số kinh khủng tuyệt luân quá, Binh minh bạch đằng sau những chữ số có ý nghĩa gì.

Thử nghiệm sơ bộ đã đào thải gần chín thành, chỉ còn lại ba mươi vạn người. Nhưng con số này vẫn y nguyên xa xa vượt qua phạm trù Binh có khả năng tưởng tượng được.

Đợt trắc thí thứ hai chỉ còn lại có ba vạn người.

Mà vòng trắc thí cuối cùng, chỉ còn lại có ba nghìn người.

Binh hưng phấn vô cùng, cho dù thực lực ba nghìn người cực kỳ thấp kém, nhưng mà lão hoàn toàn không ngại. Trong ba trăm vạn người chọn lựa được ba nghìn người, trong ngàn chọn một, mỗi một thiếu niên đều có thiên phú nổi bật trong đám bạn cùng lứa tuổi.

Sở dĩ thực lực chúng thấp kém chẳng qua chỉ do bọn chúng còn chưa tiếp thu qua hệ thống bồi dưỡng, và do năng lượng thưa thớt tại Sài Lang tọa tạo thành.

Chỉ cần dốc lòng bồi dưỡng, cung cấp cũng đủ điều kiện, thực lực của bọn họ cũng đột nhiên tăng mạnh.

Hơn nữa bên trong đám nhỏ có mấy đứa láu cá là những kẻ thông minh tuyệt đỉnh, là phôi thai võ tướng vô cùng tốt, Binh âm thầm lưu ý.

Lần sự kiện này gây chấn động cả cho Binh. Cái "Kế hoạch trăm vạn tễ thuốc thức tỉnh" kia tại trong mắt lão có chút hoang đường buồn chán vậy mà lại ẩn chứa năng lượng kinh người như thế.

Lấy đầu óc Đường thiếu niên, sao lại nghĩ được một chiêu lợi hại như vậy?

Binh nghĩ ngợi mãi mà không lý giải, nhưng mà lão quyết định đẩy mạnh kế hoạch, tễ thuốc thức tỉnh đối với bọn họ mà nói là thành phẩm rất rẻ tiền, nhưng mà đối với dân chúng Sài Lang tọa mà nói, lại cải biến hoàn toàn cuộc đời bọn họ.

Đương nhiên, đối với Binh đại thúc không lợi không làm mà nói, lão cảm thấy điều này là một chiêu quả thực không thể thông minh hơn.

Căn cứ tu luyện có thể dung nạp ba nghìn người, cũng không cần quá lớn. Dùng căn cứ tu luyện dưới lòng đất của bọn họ lúc trước làm chủ thể, mở rộng thêm là được.

Thế nhưng then chốt là chân lực tu luyện. năng lượng Sài Lang tọa quá thưa thớt, chân lực tăng trưởng rất từ từ, muốn nhanh hơn cần phải cung cấp thêm năng lượng.

Chi phí chế tạo năng lượng quần áo quá sang quý, năng lượng phòng cũng cần rất lớn, Binh và Tái Lôi thương lượng thật lâu, cuối cùng hoàn thành một thiết kế hoàn toàn mới, năng lượng đại sảnh!

Đó là một đại sảnh phong bế có thể dung nạp ba nghìn người, mật độ năng lượng bên trong đậm hơn bên ngoài ba mươi lần, đạt được mật độ năng lượng chòm sao cấp Xích Đạo.

Mật độ năng lượng ở Sài Lang tọa cực thấp, là cuối cùng trong Nam Thiên tứ thập nhị tinh, mật độ năng lượng trong không khí chỉ có 1%. Mật độ của chòm sao mạnh nhất Nam Thiên đạt tới 5%.

Mật độ Bắc thiên tinh tọa, thì lưu động trong khoảng 5%-10%.

Ngũ vực địa cực phù động trong vòng 10%-20%.

Mật độ năng lượng ở Xích Đạo thập điện loanh quanh ở 20%-40%, ví dụ ở Lục phân nghi tọa, mật độ năng lượng nó đạt tới mức kinh người 33%.

Mật độ năng lượng ở chòm sao Hoàng đạo chí ít là 50% trở lên, mật độ năng lượng chòm Sư Tử bá chủ đạt tới 72%, điều này là một chữ số cực đáng sợ.

Mật độ năng lượng khác biệt một phần trăm, khác biệt hiệu quả tu luyện liền sẽ cực đại. Bởi vì tu luyện là quá trình tích lũy tháng ngày, một phần trăm khác biệt, tính trong mười năm, hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm chồng lên liền sẽ khác biệt cực lớn.

Vì sao chòm sao cấp thấp lưu không được cường giả, chính là bởi vì năng lượng quá thưa thớt thôi.

Chỉ cần có võ giả có hùng tâm, hắn liền sẽ lựa chọn những chòm sao mật độ năng lượng cao.

Thiếu niên Sài Lang tộc chưa từng cảm thụ qua năng lượng nồng nặc như thế, mỗi người liều mạng tham lam mà tu luyện, căn bản không cần Binh đốc thúc.

Binh vừa vui vừa lo.

Vui mừng chính là mỗi thiếu niên Sài Lang tộc cực kỳ chăm chỉ. Chăm chỉ vị tất có thể khiến ngươi trở thành võ giả tuyệt đỉnh nhưng tối thiểu có thể làm cho ngươi trở thành võ giả không tệ.

Lo chính là, tiêu hao tinh thần thạch quả thực tựa như nước chảy.

Tiêu hao một ngày trong Năng lượng đại sảnh đạt tới năm trăm vạn tinh tệ. Một tháng chính là một ức năm nghìn vạn tinh tệ, một năm thì tốn khoảng hai mươi ức tinh tệ.

Điều này mới chỉ là chỉ là tiêu hao cho năng lượng đại sảnh. Trong tu luyện thông thường, chân lực tu luyện chỉ là một trong khoa mục cơ sở, còn tổn hao Thẻ hồn tướng, cơ quan hồn giáp...

Tính toán sơ sơ, Binh phát hiện, nếu như duy trì quy mô hiện tại của Thiên võ lang viện, duy trì tiêu chuẩn tu luyện tương đối cao, hàng năm tiêu dùng ít nhất cần phải một trăm ức.

Binh chột dại.

Giống như chính mình tự nhiên đục một lỗ to đại tướng.

Giống như mỗi lần bản thân nghĩ ra cái gì thì cục diện sau cùng luôn to tướng đến bản thân khó mà giải quyết được...

Binh tự kiểm điểm ba giây bèn vứt vấn đề qua một bên, mặc kệ cho tên thiếu niên bệnh tâm thần tự sướng đi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Ma Kiếm Thạch (Đá Mài Kiếm)

"Uy, ngươi lại có chuyện gì thế?" Tiểu Thất đến mí mắt đều không nhấc một, ánh mắt tựa như dính lại từng trang sách, không thể ngừng đọc.

Trương Minh Hách thở hồng hộc: "Dọa chết người dọa chết người, tên Đường Thiên kia giết chết Cơ Tiểu Nhã rồi!"

"Cơ Tiểu Nhã là ai?" Tiểu Thất ngước lên khuôn mặt có chút mờ mịt.

"Võ giả hoàng kim của hoàng kim phân hội thứ mười ba." Trương Minh Hách kích động vô cùng: "Võ giả hoàng kim a! Là võ giả hoàng kim! Biến thái! Quá biến thái rồi!"

"A." Tiểu Thất đáp lại, lại cúi đầu, ánh mắt dán vào sách.

Trương Minh Hách bị phản ứng của Tiểu Thất làm cho ngây ngẩn cả người: "Tiểu Thất, lẽ nào ngươi không chút kinh ngạc nào sao? Võ giả hoàng kim đấy, là võ giả hoàng kim đấy!"

"Ừ ừ ừ." Tiểu Thất hững hờ đáp lại, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm sách vở.

Trương Minh Hách bước dài một bước, tóm lấy cái cổ Tiểu Thất lắc cho một trận: "Này thì đọc sách, này thì đọc sách!"

Tiểu Thất đỏ bừng cả mặt, mắt nổ đom đóm, gắng thò tay lên, ý bảo Trương Minh Hách buông tay.

Trương Minh Hách nhìn thấy Tiểu Thất sắp sùi bọt mép, lúc này mới không cam lòng buông tay ra: "Hiện tại ngươi không nói ra căn nguyên rõ ràng, ta sẽ không buông tha ngươi!"

Phải mất một lúc Tiểu Thất mới phục hồi lại tinh thần, trừng mắt phẫn nộ nhìn Trương Minh Hách.

Khuôn mặt Trương Minh Hách liền nở nụ cười tươi: "Thất ca, ôi, thân ca(anh ruột) ta! Ngươi nhìn đi, ta vừa có tin tức đã vất vả mệt mỏi báo tin cho ngài rồi, không có công lao cũng có khổ lao a."

Tiểu thất hiểu là so đo cùng cái tên khốn này đó chính là tự làm khó mình mà, phanh, thu sách vở về, chậm rãi nói: "Ngươi đánh không lại võ giả hoàng kim sao?"

Trương Minh Hách sửng sốt: "Vậy còn phải xem, nếu như chỉ là tranh đấu thì hẳn là không có chút vấn đề nào, sẽ không quá hạ phong. Nhưng mà nếu như đánh nhau sinh tử, ta chắc chắn không phải đối thủ, bọn chúng đều là người điên chiến đấu."

"Diệp lão lục thì sao?"

"Chẳng khác ta là mấy."

"Vì vậy ngươi mới cảm thấy kỳ quái đúng không." Tiểu Thất bình tĩnh nói: "Kỳ thực chính là ngươi không coi trọng Đường Thiên, tuy rằng lần trước hắn làm cho Diệp lão lục chịu thiệt, kỳ thực trong lòng ngươi còn cảm thấy hắn chỉ là may mắn. Ngươi không đặt hắn ở cùng một trình độ với ngươi."

Trương Minh Hách không phục bèn phản bác: "Ta thừa nhận Đường Thiên rất có tiềm lực, nhưng mà nếu như thực lực đã cùng một trình độ với chúng ta, ta đích xác không tin. Nói tiếp, dù tính cùng một tiêu chuẩn với chúng ta, cũng không khả năng giết chết võ giả hoàng kim."

Tiểu Thất đưa mắt nhìn hắn rồi nói: "Lần trước ngươi đưa cho ta hình ảnh, ta đã tỉ mỉ nghiên cứu rồi có kết luận."

Trương Minh Hách biết rõ tiếp theo có giá trị, lập tức vểnh tai.

Tiểu Thất nhấn mạnh từng chữ: "Hắn là võ giả bẩm sinh, sinh ra để chiến đấu."

"Bẩm sinh, sinh ra để chiến đấu?" Trương Minh Hách ngây người, hắn còn cho rằng ta mình nghe nhầm. Bẩm sinh, sinh ra để chiến đấu, điều này là đánh giá cao tới mức nào, Đường Thiên sao lại được đánh giá cao tới mức như vậy.

"Nề sau vếu như ngươi phải hắn, nghìn vạn lần ngươi cẩn thận." Thần sắc Tiểu Thất nghiêm nghị: "Dục vọng cầu thắng của hắn cực kỳ cường liệt, ta chưa từng gặp võ giả nào có dục vọng cầu thắng cường liệt như thế!"

"So với Diệp lão lục còn mạnh liệt hơn hả?" Nụ cười trên môi Trương Minh Hách trên biến mất, hắn trầm giọng hỏi.

"Bọn họ không giống nhau." Tiểu Thất trầm ngâm nói: "Diệp lão lục không phải ham muốn cầu thắng, hắn truy cầu không phải thắng lợi, là kích thích, tìm kiếm trong sinh tử sự kích thích. Loại này kích thích, tựa như chất nghiện có hại, nếu như ngươi chú ý tới biểu tình lúc Diệp lão lục thụ thương thì, ngươi liền sẽ nhìn thấy hắn rất hưởng thụ."

Trương Minh Hách liên tục gật đầu, phân tích của Tiểu Thất đối với Diệp lão lục đúng là rất có đạo lý.

"Nhưng mà Đường Thiên thì không phải, hắn truy cầu là thắng lợi. Hắn là võ giả mà vô luận tại tình huống cái gì vẫn cuồng nhiệt truy cầu thắng lợi. Hắn mạnh mẽ cũng không chỉ điều này, ngoại trừ tâm cầu thắng, hắn còn có được thiên phú chiến đấu kinh người, trực giác như dã thú và lãnh tĩnh như ma quỷ vậy. Ta vẫn luôn cho rằng, điều này là hai

loại đặc tính mâu thuẫn nhau, không ngờ lại đồng thời nhìn thấy ở một người."

Trương Minh Hách lắc đầu: "Dù cho như thế, hắn cũng không có khả năng giết chết võ giả hoàng kim."

Tiểu Thất nở nụ cười: "Đây là một điểm dễ dàng nhất bị người ta bỏ sót."

Trương Minh Hách buột miệng: "Cái gì?"

"Tốc độ tiến bộ của hắn mãi mãi vượt ra khỏi dự liệu người khác."

Trương Minh Hách lại lần nữa ngẩn người.

Tiểu Thất nhìn thấy cái giật mình ở Trương Minh Hách, suy nghĩ một chút rồi nói: "Kỳ thực có câu nói, ta luôn muốn nói, bây giờ mượn dịp này nói luôn thể."

Trương Minh Hách phục hồi lại tinh thần, không chấp nhận mà hỏi: "Tiểu Thất, giữa chúng ta mà còn cần câu này sao?"

"Không phải hắn quá nhanh, mà là ngươi quá chậm." Tiểu Thất nhìn thoáng qua Trương Minh Hách nói: "Thiên phú của ngươi cũng rất mạnh, điều kiện cũng rất tốt, thế nhưng khuyết thiếu của ngươi là cái tâm tiến thủ, ngươi đặt nhiều tinh lực vào trong âm mưu đấu đá nhau. Hiện tại người khác có thể tiêu diệt võ giả hoàng kim, mà ngươi sao chứ, chiếu theo tốc độ hiện tại, ngươi cần chí ít hai năm nữa mới có khả năng đưa bài danh chính mình vào trong top 3000."

Trương Minh Hách há mồm, lại không nói ra được thế nào.

"Thế nhưng vì sao người khác có thể làm được?" Tiểu Thất không chút khách khí nói: "Đúng vậy, điều này không hợp lý, thế nhưng người khác làm được rồi, mà ngươi không làm được thì ngươi tự thua. Thế giới này chỉ có thắng thua, không có ai để ý ngươi hợp lý hay không hợp lý."

Tiểu Thất tỏ ra nghiêm nghị: "Tựa như trong lúc mấy người các ngươi so đấu, không quan tâm ai xuất sắc hơn, nhà ai thế mạnh hơn, mà là người nào kiếm mạnh hơn mà là cuối cùng ai thắng lợi. Ngươi có kiếm không ai địch được thì ngươi không cần dùng âm mưu nào cả. Ta biết rõ các ngươi khinh thường Diệp lão lục, thế nhưng Diệp lão lục còn có cơ hội, Tề Sơn đã chết rồi. Nếu như Diệp lão lục còn không thể cảnh tỉnh cho các ngươi thì đã có Đường Thiên. Minh Hách, kiếm ngươi đã gỉ sét rồi, cần phải mài lại đi."

Trương Minh Hách đỏ bừng cả mặt, xấu hổ gần chết. Mấy năm nay, đúng là hắn dồn quá nhiều thời gian và tinh lực cho các loại xã giao và tục sự, tu luyện giảm đi rất nhiều.

" Quang Minh võ hội chúng ta đứng ở trên mây quá lâu, đã quên mất thế giới này đến tột cùng là thế nào rồi!"

Ngày thứ hai, lời nói của Tiểu Thất đã truyền khắp toàn bộ cao tầng Quang Minh võ hội, rất nhiều người vì đó rung động. Mấy vị trưởng lão quang minh phán xử đoàn, đối với lời Tiểu Thất nói khen ngợi nhiều lắm. Bầu không khí Quang Minh võ hội vì đó trang nghiêm, mỗi đại gia tộc đều đồng loạt dồn tài nguyên dốc vào đệ tử tuổi còn trẻ.

Đường Thiên cũng bởi vì những lời của Tiểu Thất mà đã được cao tầng Quang Minh võ hội đưa vào tầm mắt.

Vì vậy Đường Thiên có tên hiệu mới, Ma kiếm thạch.

Lúc này Ma kiếm thạch tiên sinh lại chẳng có chút vui vẻ nào, bởi vì hiện tại hắn bị người khác giày vò tới mức muốn sống muốn chết.

Đường Thiên trợn trừng con mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Thiên thủ Ma quân trước mặt, trong lồng ngực nghẹn một luồng tức giận, bản thân mình giết chết cả võ giả hoàng kim vậy mà lại bị một lão nhân đánh cho thảm như vậy!

Thiên thủ Ma quân tựa như không nhìn thấy Đường Thiên, lão đạp trên mặt biển óng ánh trong sáng, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Cái khuôn mặt tối tăm kia vĩnh viễn có tử khí trầm lặng như vậy.

Cái tên khốn này giống như thất thần...

Trước mắt Đường Thiên sáng ngời, cả người giống như mãnh hổ lao đi.

Phanh!

Tốc độ của hắn càng nhanh, lại ngã thùm thụp vào trong nước.

Thiên thủ Ma quân nhìn lướt qua Đường Thiên giãy dụa ở trong nước, trong lòng buồn bực. Cái tên khốn này thực lực thấp kém tới mức thương cảm, nhưng mà cứ như con ruồi vậy, không chịu nổi phiền phức nó gây ra, chính mình muốn tĩnh lặng một tý cũng không được.

Đường Thiên giãy dụa đi khỏi mặt nước, hắn bừng tỉnh chưa cảm giác, ánh mắt đảo qua xung quanh.

Thực sự là hải dương xinh đẹp.

"Uy, đây là chốn nào?"

Thanh âm Thiên thủ Ma quân đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến, vừa mới rồi cố giãy để nổi lên trên mặt nước, Đường Thiên sửng sốt, trả lời vô thức: "Lam kính chi hải."

"Lam kính chi hải? Cái tên không tệ." Thiên thủ Ma quân thì thào tự nói.

Đường Thiên an tĩnh lại, ngồi ở mặt biển cách Thiên thủ ma quân không xa, trong mắt hắn cũng toàn là hiếu kỳ. Thực lực Thiên thủ ma quân sâu không lường được, là Hồn tướng mạnh nhất đến bây giờ hắn gặp. Vũ kỹ của đối phương xuất thần nhập hóa.

Vậy mà hắn chẳng đỡ nổi một chiêu của đối phương, điều này làm cho chiến thắng Cơ Tiểu Nhã vừa mới rồi của Đường Thiên như được dội một chậu nước lạnh.

Cái tên Thiên thủ Ma quân, hắn chưa từng nghe ai nhắc đến hóa ra lại lợi hại như thế. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, thế giới này lớn hơn so với mình tưởng tượng rất nhiều.

Đường Thiên không nổi giận, trái lại trong lòng âm thầm cổ động bản thân, Đường Thiên, ngươi nhất định sẽ vượt lên trước lão!

Bất tri bất giác Đường Thiên đã lấy đối phương làm mục tiêu, chẳng chút phẫn nộ, đặt mông ngồi xuống.

"Nói cho ta chuyện hiện tại đi." Thiên thủ Ma quân bỗng nhiên nói.

Bỗng nhiên trong lòng Đường Thiên có chút đồng cảm, Hồn tướng bị triệu hồi ra, vật còn - người mất, bằng hữu thân nhân trước đây đều mất, thực sự là thương cảm. Hắn nghĩ tới Binh đại thúc, nghĩ tới Quỷ trảo.

"Được a." Đường Thiên lớn tiếng đồng ý.

Thiên thủ ma quân ngẩng đầu lên có chút kinh ngạc, chiếu vào lão tầm mắt là một khuôn mặt chân thành.

Lão đi tới trước mặt Đường Thiên, khoanh chân ngồi xuống.

Đường Thiên liền bắt đầu kể, hắn kể lung tung, hoàn toàn không có trật tự.

"... Ta nói cho ngươi nhé, lúc đó Thiên Huệ đã lợi hại rồi... Sau ta lại phát hiện ta quả nhiên là thiên tài a, Thiên Huệ thật là có ánh mắt, oa ha ha ha..."

"... Con ruồi trâu cũng rất lợi hại, chờ hắn đến lúc luyện thành Đại địa cuồng đao, chúng ta lại đánh một trận..."

"... Tiểu Húc Húc rất hay, tiểu Hạc tử cũng rất được, thế nhưng hắn âm hiểm hơn tiểu Húc Húc, ha ha, ta đã sớm xem thấu bọn họ rồi..."

"... đám Hắc hồn chính là như vậy, dù rất lợi hại, giống hệt Quang Minh võ hội, đúng rồi, trước kia các ngươi có Hắc hồn và Quang Minh võ hội không? Cũng có a! Nguyên lai bọn họ thật lợi hại như vậy..."

...

Đường Thiên nói chẳng câu nào ăn nhập với câu nào cả, nhưng mà Thiên thủ ma quân nghe rất nhập thần, sự tối tăm trên mặt lão bất tri bất giác tiêu tán không ít. Lão nhìn về phía Đường Thiên, ánh mắt trở nên nhu hòa.

Nhất là lúc nghe được Đường Thiên đắc ý dào dạt tự thổi "Thiếu niên như thần" thì khóe miệng thiên thủ Ma quân bất giác nở ra nụ cuoiwf.

Tại hải dương đáng sợ mà mê người, gặp được gã thiếu niên như vậy thực sự là làm cho người cảm thấy may mắn a.

Đường Thiên nói rất lâu, cuối cùng hắn cảm thấy đã kể hết toàn bộ kinh lịch. Sau khi hắn nói hết bèn ngừng lại, có chút chột dạ mà nhìn Thiên thủ ma quân: "Ách, mấy thứ này ngươi nghe có hiểu không?"

"Nghe cũng hiểu rồi." Thiên thủ Ma quân gật đầu.

Xa xa, bỗng nhiên nở bừng quang mang.

Thái dương sắp hiện lên rồi sao?

Bản thân liền sẽ như bọt khí tiêu tán đi.

Điều này khiến hải dương đáng sợ a...

"Ha ha ha ha ha ha, ta biết là ngươi nhất định có thể hiểu!" Đường Thiên rất là hài lòng.

Thiên thủ Ma quân thu hồi ánh mắt, quay mặt đi: "Đường Thiên, muốn học Thiên Sách phá ma thủ không?"

"Muốn học a!" Đường Thiên trả lời không chút do dự, ngay lập tức hưng phấn nói: "Ngươi muốn dạy ta sao?"

Thiên thủ ma quân nở nụ cười, lão chỉ chỉ biển rộng: "Nó sẽ dạy ngươi."

Nhìn thấy Đường Thiên tỏ ra mờ mịt, lão không giải thích, mà là hỏi: "Đường Thiên, có thể giúp ta một việc hay không?"

"Được mà." Có chút mờ mịt, Đường Thiên vẫn đồng ý, tiếp xúc với nhau, hắn cảm thấy Thiên thủ ma quân là người không tệ.

"Nếu như ngươi đi Lục phân nghi tọa, hãy đến Tháp thành một chuyến, có một nhà họ Phùng, tổ tông nhà đó có một nữ tử gọi Phùng Yên nhi. Nếu như ngươi tìm được gia đình này, ngươi có thể truyền thụ môn vũ kỹ này cho bọn họ hay không?" Thiên thủ Ma quân nhìn chăm chú vào khuôn mặt Đường Thiên, lão biết rõ yêu cầu này rất quá phận.

"Được." Đường Thiên gật đầu: "Nếu như ta đi ngang qua Lục phân nghi tọa, ta nhất định sẽ tới Mai Lâm thành. Thế nhưng nếu như ta không tới, ta không thể bảo chứng."

"Cảm tạ ngươi!" Trên mặt Thiên thủ Ma quân quét dọn sạch tối tăm, quang mang phía sau lão càng ngày càng thịnh, thái dương như muốn nhảy ra khỏi mặt nước.

Quang mang đâm vào con mắt Đường Thiên làm cho nó khó mà mở ra được, hắn nghe thấy Thiên thủ ma quân lớn tiếng gọi: "Đường Thiên, ngươi phải nhớ kỹ! Tu luyện Thiên Sách phá ma thủ, không nên bị ánh mắt của ngươi lừa dối!"

Khi quang mang tan hết, Thiên thủ ma quân trước mặt hắn đã biến mất rồi.

Lam kính chi hải mỹ lệ mộng ảo, kịch biến đột nhiên sinh ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Tháp Đốn Trở Về

Đức Liệt và Nguyên Cát tập trung tinh thần mà nhìn hình ảnh kia. Trận chiến giữa Đường Thiên cùng Cơ Tiểu Nhã có rất nhiều người xem, Có không ít võ giả từ đầu tới cuối đều cố gắng ghi chép lại hình ảnh của trận chiến này bằng một bộ dụng cụ mà bọn họ đã đặt biệt mua từ trước.

“Ta cũng không biết nên nói cái gì nữa” – An Đức Liệt gượng cười: “Ta không nhìn rõ được Dường Thiên đã thắng như thế nào. Về lý thuyết thì hắn gần như không có khả năng thủ thắng mới đúng”.

Kinh nghiệm của Nguyên Cát có với An Đức Liệt rõ rang phong phú hơn rất nhiều. Vẻ khinh thị nguyên bản trên mặt hắn lục này đã biến mất không thấy, thay vào đó là sự nghiêm trọng khó tả. Hắn nói: “Không, ngươi quên chú ý một chi tiết. Tuy rằng ngay từ đầu Đường Thiên đã rơi vào hạ phong, nhưng hắn chưa hề thụ thương. Hắn ta có khả năng dự đoán nguy hiểm cực kì chính xác. Điểm này rất hiếm thấy”.

An Đức Liệt nhớ lại thật kỹ những gì đã chứng kiến vừa rồi bèn tán thành ý kiến: “Không sai, hắn tựa hồ có thể đoán ra được nguy hiểm đến sớm một bước, trực giác này vô cùng chuẩn xác”.

ánh mắt Nguyên Cát chớp động: “Đúng thế, Có thể bình yên vô sự dưới công kích của Cơ Tiểu Nhã, trình độ phán đoán này rất ít thấy ở một Võ giả cấp bậc này”.

Ánh mắt Nguyên Cát thâm trầm nói: “Đây có lẽ nguyên nhân trọng yếu là Đồ Tử Sơn nhìn trúng hắn, nếu như trong đội ngũ có một thành viên như hắn vậy thì thực lực toàn đội sẽ đại tăng”

"Có lý!" An Đức Liệt bừng tỉnh đại ngộ.

"Tuy vậy điện hạ cũng không cần phải quá coi trọng người này. Đấu pháp sau cùng của hắn quả thực là liều cái mạng, chẳng có chút sách lược nào đáng nói, nếu như không phải là sát chiêu của Cơ Tiểu Nhã hoàn toàn không còn giữ lại chút dư lực nào thì hắn đã chết rồi." Thần tình Nguyên Cát buông lỏng, cười nói: "Cơ Tiểu Nhã quá sơ suất rồi, nói đến cùng, còn là phạm bệnh khinh địch. Nếu là một gã võ giả khác thì Cơ Tiểu Nhã có dám không lưu dư lực như thế không?

"Cơ Tiểu Nhã đúng là quá khinh địch rồi". An Đức Liệt cũng đồng ý quan điểm của Nguyên Cát.

"Làm chuyện không theo lệ thường, đôi khi cũng có thể thủ thắng nhưng mà đây tuyệt không phải chính đạo. Điện hạ chớ thấy Đường Thiên thắng, mà lòng có dao động. Điện hạ giàu có bốn biển, cần phải đường đường chính chính giành lấy thắng lợi, nếu như cũng thắng lợi giống cái tên Đường Thiên như thế này, thật không có ý nghĩa". Trong ngôn ngữ của Nguyên Cát thêm mấy phần động viên.

Đức Liệt khom người thọ giáo: "Lời Nguyên sư, An Đức Liệt nhất định sẽ nhớ kỹ trong lòng."

Khuôn mặt Nguyên Cát lộ ra vẻ vui mừng. tuy rằng Đức Liệt tuổi không cao, nhưng mà vô luận mặt gì cũng đều cực kỳ xuất chúng.

Hắn hòa nhã hỏi: "Điện hạ đối với Tiên Nữ tọa, có tính toán gì không?"

An Đức Liệt cười nói: "Trận chiến với Quang Minh võ hội lần này, chúng ta cũng phải tỏ ý với Tiên Nữ tọa. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) tựa hồ có tâm tư khác, cũng không thực sự muốn đầu nhập luôn vào chúng ta, đã như vậy, không bằng chúng ta trở về."

* giao đãi: đây là từ ghép. Ý của nó là giao tiếp với đãi ngộ. Chọn lựa từ thích hợp sẽ hơi khó.

"Trở về?" Nguyên Cát có chút bất ngờ, nhưng qua một hồi nghĩ lại, khuôn mặt giãn ra cười nói: "Điện hạ, cái giải pháp này cực diệu a".

Ngoài ý muốn: bất ngờ

An Đức Liệt cáo từ khiến cho An Đức Lệ Na (Andrew Lina) trở tay không kịp, nàng nhanh chóng hiểu rõ ý đồ của An Đức Liệt. Cái tên này là lấy lui làm tiến. Chiến lực cao nhất của Tiên Nữ tọa cơ hồ bị quét sạch không còn ai. Giờ này Tiên Nữ thành giống như là một tòa thành trống không, mất đi sự bảo hộ của chòm Sư Tử, một khi Quang Minh võ hội lại phái người tới, Tiên Nữ tọa căn bản vô pháp chống lại.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cực kỳ cay đắng, nàng rất hiểu ý đồ của An Đức Liệt, nhưng lại vô kế khả thi, bởi vì trên tay nàng không có con bài nào nữa.

Chờ chút!

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bỗng nhiên nghĩ đến ba người Đường Thiên, hiện tại Sài Lang tọa và Tiên Nữ tọa cùng ngồi trên một con thuyền. Vinh thì tất cả đều vinh, tổn hại cả hai cùng tổn hại. Đường Thiên bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép Tiên Nữ toạ bị thâu tóm trong tay Quang Minh võ hội.

Cùng -> và

Thế nhưng, cái này cũng không phải là không có tai họa ngầm. Thực lực của bọn họ, so với chòm Sư Tử kém hơn nhiều lắm, một vài địch nhân thì còn đối phó được, nếu như lượng lớn địch nhân cùng đến, bọn họ cũng thúc thủ vô sách.

Nếu như quả thật một lượng lớn địch nhân cùng tới, Tiên Nữ tọa cũng sẽ bị san thành bình địa đi - An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nghĩ đi nghĩ lại.

Nàng tìm đến trang viên của bọn Đường Thiên, lại từ chỗ Hạc biết được, Đường Thiên đang bế quan, nàng đành phải bất đắc dĩ mà rời đi. Trên đường, nàng mới cảm thấy có điểm kỳ quái, ba người này thế mà để Đường Thiên cầm đầu!

Nàng thầm cho rằng, Hạc mới là người tốt nhất để lựa chọn, có phong độ rất tốt mà lại bình tĩnh cơ trí.

Điều duy nhất khiến nàng hài lòng chính là binh đoàn của cha, cuối cùng cũng tới Tiên Nữ thành

Binh đoàn Cao Nguyên trở về khiến cho dân chúng phấn khích hoan hô. Không khí ở Tiên Nữ thành giống như ăn tết. Việc này cũng làm cho sĩ khí binh đoàn bởi vì chấn động mà có chút suy sụp, nay đã phấn chấn lại không ít.

"Không thể nào, thế nào mà chúng ta lại đột nhiên rất được hoan nghênh thế vậy?"

"Trước đây hình như chúng ta không được hoan nghênh mà."

Nghe bọn lính nghị luận, Tháp Đốn trên lưng ngựa trầm mặc không nói, hắn nhìn những vết tích chằng chịt Tiên Nữ thành, sắc mặt càng thêm âm trầm. Tiên Nữ thành phải chịu công kích, so với sự thịnh vượng trước đây quả thật khó có thể so sánh.

Thân hình Tháp Đốn khôi ngô, da ngăm đen, khuôn mặt phong sương, ngồi ở trên lưng ngựa, sống lưng ưỡn ngực thẳng tắp. ánh mắt Hắn lợi hại như kiếm, làm cho lòng người phát lạnh

Khi hắn nhìn thấy An Đức Lệ Na (Andrew Lina) ở cửa thành chờ đợi hắn, ánh mắt sắc bén kia bỗng trở nên nhu hòa.

không tự chủ > bỗng

"Ba ba!"

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) như một cơn gió nhào vào trong lòng Tháp Đốn, nước mắt nhịn chảy dài. Bàn tay thô ráp của Tháp Đốn nhẹ nhàng vỗ lưng An Đức Lệ Na (Andrew Lina), nhẹ giọng nói: "Tất cả đều là quá khứ, An Đức Lệ Na (Andrew Lina). Vô luận như thế nào, ba ba cũng sẽ không để con phải chịu bất kỳ một uy khuất nào nữa".

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) khóc càng lớn hơn.

Binh sĩ xung quanh không ai dám cười, những ngày qua Tiên Nữ thành phát sinh biến cố, bọn họ mơ hồ nghe thấy được. Hiện tại An Đức Lệ Na (Andrew Lina), không chỉ là nữ đội trưởng, mà là người đứng đầu toàn bộ Tiên Nữ tọa!

những ngày này-> những ngày qua

Tâm tình dồn nén đến bây giờ mới có thể phát tiết ra, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cảm thấy dễ chịu hẳn, tiếng khóc cũng ngừng lại, thấy nhiều người nhìn mình như vậy, tức thì có chút xấu hổ, vội vàng lôi kéo phụ thân về nhà.

Về đến nhà, cơm nước xong, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) liền đưa phụ thân đến thư phòng, tỉ mỉ mà kể lại tất cả sự việc phát trong khoản thời gian này.

Đương Tháp Đốn nghe đến chỗ A Tư Đại Lan Đế chết thảm thì khóe mắt tròn xoe muốn nứt, hai nắm tay đều bóp chặt. Thế nhưng khi nghe đến việc Tiên Nữ cung nổ tung, đầu sỏ gây nên vậy mà lại cũng có một phần là nữ nhân thì nghẹn họng, mắt nhìn trân trối, hồi lâu nói không ra lời.

Mà nghe tới cái thần bí nhân kia lập kế giết chết Tề Sơn, khắp cả người lão phát lạnh.

Người lớn tuổi chuyển thành lão, ông,

Hơn nữa, những sự tình phát sinh trong những ngày qua, đối với một nữ nhi chưa từng trải như An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thì lại càng thêm kinh tâm động phách. Nghĩ đến đây, Tháp Đốn có vẻ bình tình hơn rất nhiều.

Ngày này-> ngày qua

Thế nhưng, khi hắn nghe đến hơn một trăm con thú năng lượng thì tinh quang trong mắt chợt lóe, vội vàng hỏi: "Những thứ đồ này đã tiêu hết chưa?"

Bất quá-> thế nhưng, tuy nhiên

“Vẫn chưa”. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) vội vàng trả lòi.

Tháp Đốn hưng phấn chặt bàn tay: "Một trăm con năng lượng thú đó chính là tối thiểu một trăm bộ Tiên Nữ bí bảo, nếu như trang bị cho binh đoàn, vậy thì cho dù đối phương có hoàng kim võ giả đến, chúng ta cũng không sợ!"

"Có thật như vậy không?" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) sửng sốt, ngay lập tức kinh hỉ khó tả. Hoàng kim võ giả của Quang Minh võ hội làm cho nàng bất an. Chỉ cần mấy vị hoàng kim võ giả tìm đến, có thể sẽ phá hủy toàn bộ Tiên Nữ tọa.

"Ừ." Tháp Đốn gật đầu liên tục, hưng phấn nói: "Nếu là bí bảo phổ thông, tất nhiên không có hiệu quả như vậy. Nhưng mà đây lại là chức phẩm được bồi luyện cẩn thận mà thành, phẩm chất số một, thích hợp để trang bị cho binh đoàn. Hiện tại Binh đoàn đang trang bị là chức phẩm, tuy rằng cũng tính là tinh phẩm, nhưng mà không được trải qua tinh lực bồi luyện, so với bí bảo còn kém rất nhiều. Nhưng chính là bằng vào những chức phẩm này, binh đoàn Cao Nguyên của chúng ta sẽ trở thành binh đoàn đệ nhất Bắc Thiên. Sức chiến đấu, có thể tăng lên mấy bậc là có thể tự bảo vệ mình".

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cũng kích động: "Trong tay bọn họ vẫn còn năng lượng thú, chỉ bán trước một trăm con."

Tháp Đốn kinh nghiệm so An Đức Lệ Na (Andrew Lina) phong phú hơn nhiều, gật đầu nói: "Xem ra bọn họ và ta đều có cùng suy nghĩ. Nhưng ta lại không đoán được bọn họ muốn bán đi những chức phẩm này, hay là muốn chuẩn bị cho binh đoàn của chính mình. Nếu như là bán, chúng ta sẽ mua hết, nếu như là cái sau, vậy mọi người cũng chỉ có thể nói chuyện một thôi một hồi rồi tan mà thôi."

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hỏi.

"Mau chóng bồi luyện chức phẩm thành bí bảo, sớm trang bị cho binh đoàn một chút " - Tháp Đốn trầm giọng nói: "Chúng ta cần phải có lực lượng bảo hộ chính mình."

"Con sẽ đi làm ngay!" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đứng dậy, vội vã mà ly khai.

Tháp Đốn cũng đứng dậy, đi ra trang viên.

Không bao lâu, lão liền mang theo một chi vệ đội hướng về phía rừng cây.

"Đại nhân, chúng ta đang đi đâu vậy?". Người hỏi chính là phó đoàn trưởng Tiếu Tư Vân, hắn là phụ tá đắc lực của Tháp Đốn, không những trung thành và tận tâm, mà tính cách lãnh đạm, tài năng xuất chúng. Lần này có thể bình định phản loạn nhanh như vậy, Tiếu Tư Vân là một người chủ chốt.

"Chúng ta đi bái phỏng binh đoàn Sài Lang kia". Tháp Đốn thản nhiên nói.

Tinh thần Tiếu Tư Vân rung lên, Sài Lang binh đoàn gần đây danh tiếng lớn mạnh, rất nhiều người đều cho rằng, thực lực Sài Lang binh đoàn đã vượt lên trên rất nhiều binh đoàn khác ở Bắc Thiên.

"Vậy thì tốt!" Tiếu Tư Vân bình thản đáp, ngay lập tức hô lớn: "Tất cả đều đề cao tinh thần cảnh giác, tuyết đối không được xem thường! Ai tụt lại sau, trở về xem ta thu thập!"

Mọi người không hẹn mà cùng phấn khởi tinh thần. Lời nói của Tiếu Tư Vân cũng làm cho bọn họ sinh ra mấy phần ý chí chiến đấu.

Tự võ không phải là đệ nhất, nhưng chẳng hiểu sao Sài Lang binh đoàn hỗn hợp này lại như gió thổi nước lên, càng làm càng lớn, khiến cho tâm lý nhiều người còn có mấy phần không phục. Khi bọn họ nhìn thấy những con gà mờ binh đoàn Sài Lang sao lại không biết xấu hổ gọi một tiếng binh đoàn? Tại binh đoàn Cao Nguyên mỗi một người đều là những chiến binh từng kinh chiến năm năm trở, đối với những tân binh này, luôn luôn khinh thường.

Huống chi cái chỗ gọi là Sai Lang tọa kia nghèo rớt mồng tơi, chim không thèm ỉa.

Chẳng mấy chốc, bọn họ liền tới gần rừng cây.

Bỗng nhiên, Tiếu Tư Vân nói khẽ với Tháp Đốn: "Có trạm canh gác (trinh sát)."

Tháp Đốn gật đầu, không có quá mức kinh ngạc, nếu là không có trạm canh gác, vậy lão rất hoài nghi trình độ của Sài Lang binh đoàn rồi. Lão bảo Tiếu Tư Vân: "Tiếp cận bọn họ nhưng đừng khiến họ hiểu lầm".

Tiếu Tư Vân hiểu ý, hướng về phía trạm canh gác bên kia, lớn tiếng gọi: "Cao nguyên binh đoàn - binh đoàn trưởng Tháp Đốn đến đây bái phỏng, xin thông báo một tiếng với quý đoàn trưởng".

Một gã Sài Lang - lính trinh sát từ trong rừng cây chui ra nói: "Đội trưởng nhà ta cho mời, thỉnh theo ta!"

Hắn dẫn đường phía trước

Đi theo sau tên lính trinh sát, rất nhanh chóng bọn họ đi tới doanh trại của Sài Lang binh đoàn.

Tháp Đốn và Tiếu Tư Vân liếc nhau, cái doanh địa này tuy rằng nhìn qua rất thô ráp, nhưng mà canh phòng sâm nghiêm, quân kỹ cực kỳ chặt chẽ.

Trong binh doanh đại bộ phận binh sĩ đều đang kiên trì tu luyện, âm thanh hô quát không dứt bên tai. Ánh mắt hai người không tự chủ rơi vào trên thân những Sài Lang binh sĩ kia, ngay từ đầu hai người thần tình có chút thả lỏng.

Những binh sĩ thực lực rất bình thường, thực lực như vậy tại Cao Nguyên binh đoàn, ngay cả quân dự bị cũng không thể được vào.

Binh sĩ Cao Nguyên trên mặt không khỏi lộ ý ra khinh thị.

Bỗng nhiên, Tháp Đốn bị âm thanh hô quát từ một phương hướng khác gây chú ý, không tự chủ mà quay mặt qua. Bỗng chốc, hai con ngươi co rụt lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 387: Tháp Đốn Bái Phỏng

Khiến cho Tháp Đốn chú ý chính là bên trong một chỗ sân bãi trống trải cách đó không xa kỵ binh đang tu luyện.

Đó là một đội kỵ binh mười người, trong cự ly sáu trăm mét bắt đầu hướng mụ tiêu phía trước xung phong. Khi cách mục tiêu phạm vi hai trăm mét, tốc độ bọn họ tới cực điểm, thanh thế cực kỳ kinh người. Nhưng trong quá trình xung phong như vậy, đội hình vẫn chính xác hệt như đo vẽ vậy.

Đội ngũ chỉnh tề thẳng tắp giống như một thanh trường mâu.

Tháp Đốn không tự kìm hãm được hít vào một hơi lãnh khí. Tinh hồn mã tốc độ đã đạt được cực hạn. Xung phong cao tốc như thế, muốn bảo trì đội hình nghiêm chỉnh như thế, độ khó cực cao, Tháp Đốn am hiểu quân lữ sao lại không biết?

Cả chi đội ngũ xung phong tựa như một thanh trọng mâu lao đi, thế lớn lực trầm, đáng sợ đến cực điểm.

Nếu địch nhân ở phía trước sẽ chỉ nhìn thấy vị võ giả hàng đầu đội ngũ.

Càng làm cho Tháp Đốn cảm giác bất khả tư nghị là cước bộ mười con Tinh hồn mã như nhịp trống, mười con như một. Trong đầu lão giả tưởng, nếu là chính mình gặp xung phong như vậy nên ứng đối như thế nào. Tiếng vó chỉnh tề như thế, gấp gáp, trầm trọng gây khiếp tâm hồn người ta thế nào!

Nhưng vào lúc này, một tiếng thét rung trời như sét đánh phá không.

"Sát!"

Tháp Đốn giật mình, chỉ thấy mười ánh đao, phút chốc kết hợp thành nhất thể, kèm theo quang ngân kéo dài, lẫn cả gào thét trùng điệp, giống như một thanh quang mâu thế lớn lực trầm, chuẩn xác đánh lên mục tiêu.

Oanh!

Mục tiêu trong nháy mắt bị đánh tan, tứ phân ngũ liệt!

Sắc mặt Tháp Đốn đại biến.

Mười người xung phong xong, thả chậm tốc độ, nhưng lúc này, mười người vẫn đều đặn nhịp nhàng, bước tiến không chút loạn, tựa như có một sợi dây vô hình nối mười người lại với nhau.

Đường Nhất nghiêm mặt, sắc mặt xạm cả lại.

Mười người vừa mới rồi xung phong ở trước mặt hắn, miệng câm như hến.

"Chỗ nào còn chưa làm tốt?" Đường Nhất lạnh lùng hỏi.

Tên võ giả cầm đầu cố lấy dũng khí: "Đao mang hợp công sau cùng còn chưa làm tốt."

Nếu như đao mang hợp công sau cùng hoàn thành tốt, đao mang sẽ mỏng như cánh ve, như vậy mới có thể càng thêm sắc bén, mục tiêu sẽ bị cắt thành hai nửa ngọt lịm chứ không phải tứ phân ngũ liệt. Mục tiêu tứ phân ngũ liệt nhìn qua thì thanh thế đáng sợ, kỳ thực cũng nói rõ lực lượng phân tán không đủ tập trung. Đao mang không đủ tập trung sẽ khuyết thiếu xuyên thấu lực.

"Luyện tiếp năm mươi lần." Đường Nhất lạnh lùng hô.

Mười người như được đại xá, vội vàng cùng lớn tiếng đáp: "Vâng!"

Đường Nhất không để ý tới bọn họ, mặt không biểu tình hô: "Tổ tiếp theo."

Tháp Đốn tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình tu luyện, thủ hạ của lão cũng bị động tĩnh bên này hấp dẫn, sắc mặt mỗi người đều cực kỳ tệ. Trong ánh mắt vừa mới rồi có sự xem thường và khinh miệt đều biến đi đâu mất hết.

Thần sắc Tháp Đốn khôi phục như thường, nhìn lướt qua Tiếu Tư Vân rồi hỏi: "Thế nào?"

Tiếu Tư Vân miệng đầy cay đắng: "Một đối một chúng ta thắng, nếu như mười đối mười, bọn họ thắng." Hắn am hiểu phân tích tính toán, tận mắt nhìn thấy đối phương tu luyện trong lòng đã có kết quả rồi.

Tháp Đốn trầm mặc không nói, kết quả này không làm cho lão cảm thấy ngạc nhiên.

"Hắn là minh hữu của chúng ta, bọn họ càng cường đại đối với chúng ta càng có lợi." Lời Tháp Đốn nói làm cho sắc mặt đám Tiếu Tư Vân hơi trì hoãn. Không sai, bây giờ Tiên Nữ tọa ngoài lo trong sầu, minh hữu càng cường đại, tự nhiên bọn họ lại càng an toàn.

Đường Nhất hoàn thành huấn luyện, đi tới trước mặt mọi người: "Các vị tìm ta có chuyện gì?"

Sắc mặt đám người Tiếu Tư Vân thoáng cái trầm xuống, hành vi của Đường Nhất thực sự quá thất lễ. Tốt xấu gì thì bọn họ là khách, đáng lẽ phải thỉnh bọn họ nhập tọa, một chén nước trà cũng không có.

Tháp Đốn vẫn âm thầm quan sát Đường Nhất, lần đầu tiên lão trông thấy binh đoàn do hồn võ tướng chỉ huy. Hồn võ tướng chỉ huy binh đoàn cực kỳ hiếm thấy, Hồn tướng võ trong cảm nhận của người bình thường chỉ là tôi tớ mà thôi. Đa số võ giả đều tâm cao khí ngạo, ai nguyện ý nghe lệnh tôi tớ, thủ hạ chứ? Làm sao lại đưa tính mệnh giao phó ra được.

Thế nhưng, Tháp Đốn có thể nhìn thấy những binh sĩ Sài Lang tộc này có sự kính nể lẫn tôn trọng phát ra từ nội tâm đối với Đường Nhất.

Lão đột nhiên hỏi: "Đường tướng quân, không biết trận hình xung phong này có tên gọi là gì?"

"Xin đừng gọi ta là tướng quân, quân hàm ta là chuẩn úy." Đường Nhất chỉnh lại sai lầm Tháp Đốn, nói tiếp: "Bọn họ hiện đang tu luyện có cái tên gọi là Trọng mâu xung phong."

Trọng mâu xung phong là một loại xung phong chiến thuật của Binh đặc biệt vì Binh đoàn Sài Lang mà tự nghĩ ra. Binh đoàn Sài Lang, trong cơ thể binh sĩ có Huyết mạch Sài tộc đều đã thức tỉnh, Huyết mạch Sài tộc có đặc điểm là tâm ý tương thông, nhưng mà nhiều nhất chỉ có thể sản sinh cảm ứng với hai vị đồng bạn, bởi vậy chiến thuật Trọng mâu xung phong tái vô cùng thích hợp đối với bọn họ.

Tuy rằng Binh đoàn Sài Lang tại trong mắt Binh, chỉ là binh đoàn pháo hôi, nhưng mà nỗ lực và chấp nhất của Đường Nhất đã đả động lão. Trình độ Binh tại phương diện này cực kỳ cường đại, chẳng mấy chốc đã sáng tạo ra loại chiến thuật đặc biệt này, nó cực kỳ thích hợp với Sài Lang tọa.

Tháp Đốn gật đầu, Trọng mâu xung phong tên này cực kỳ hình tượng, thế nhưng lão chú ý về cái câu "Chuẩn úy"Đường Nhất đã nói nhiều hơn.

Ở Thiên lộ chòm sao rất nhiều, mỗi cái đều tự theo ý mình, bởi vậy quân hàm có chút hỗn loạn, nhưng mà vô luận ở chòm sao nào thì quân hàm chuẩn úy đều là một quân hàm khá thấp, tuyệt không có khả năng thống lĩnh một binh đoàn.

Nhưng điều này cũng có thể nói lên là, hệ thống quân hàm đối phương hẳn là lớn hơn rất nhiều tưởng tượng của bọn lão.

Tháp Đốn và Tiếu Tư Vân liếc nhau, Tiếu Tư Vân tâm tư mẫn tiệp tự nhiên cũng nghĩ đến điểm này, hai người có thể nhìn thấy trong mắt lẫn

nhau sự kinh ngạc và căng thẳng.

"Lần này Tệ nhân đến đây, là muốn hỏi quý phương vì sao lại xâm chiếm lãnh địa Tiên Nữ tọa chúng ta?" Tháp Đốn cũng không bởi vì chấn động vừa mới rồi mà chân tay co cóng, trầm giọng nói bằng ngôn từ nghĩa chính: "Đây là Tiên Nữ tọa, quý phương không báo một tiếng nào mà hung hãn tiến nhập tệ tọa, hơn nữa không được bên ta đồng ý đã thành lập binh doanh tại đây, điều này bên ta tuyệt không cho phép!"

Đường Nhất nhìn lão: "Ngươi nói những điều này, không trong phạm vi chức trách của ta, ta chỉ tiếp thu mệnh lệnh của Đường Thiên đại nhân. Nếu như ngươi có nghi vấn gì thì xin tìm đại nhân thương lượng. Ta có quân vụ tại thân, xin lỗi không tiếp được rồi."

Dứt lời Đường Nhất bèn bỏ đi.

Tháp Đốn tức giận lắm, đi khỏi binh doanh ngay.

"Lúc trước ta quá coi thường bọn họ rồi, phạm tối kỵ khinh địch." Giọng Tiếu Tư Vân cực kỳ xấu hổ, hắn đang tự mình kiểm điểm.

Tháp Đốn lắc đầu: "Không riêng gì ngươi, chúng ta đều phạm điều tối kỵ này. Nói kết quả quan sát của ngươi xem."

Tiếu Tư Vân trở nên nghiêm túc hẳn: "Đó tuyệt đối là một binh đoàn cực kỳ tinh nhuệ. Binh sĩ tố chất không cao, nhưng mà kỷ luật rất cao bình sinh ít thấy. Trọng mâu xung phong, uy lực tuyệt luân, binh đoàn bình thường, tỷ như chúng ta căn bản không có khả năng chống lại. Thực lực từng binh sĩ bọn họ quá yếu, nếu như cùng bọn họ đối chiến, chúng ta hẳn là phải chọn chiến trường có địa hình phức tạp, tỷ như chiến đấu trên đường phố thành thị, như vậy mới có thể phát huy ưu thế của chúng ta được. Hơn nữa trang bị bọn họ cũng rất kém cỏi, điều này sẽ làm cho khả năng sinh tồn của bọn họ tại trên chiến trường không cao. Trên cơ bản, điều này cho thấy đó là một binh đoàn có phong cách cực kỳ cực đoan, lực công kích trác tuyệt, năng lực sinh tồn yếu."

"Ngươi quan sát rất tỉ mỉ." Tháp Đốn gật đầu, bỗng nhiên chợt chuyển đề tài: "Nếu như bọn họ trang bị chức phẩm chúng ta thì sao chứ?"

"Vậy bọn họ sinh tồn năng lực sẽ tăng lên rất cao." Tiếu Tư Vân không cần nghĩ ngợi mà trả lời ngay.

"Nếu như bọn họ trang bị bí bảo từ chức phẩm dưỡng thành thì sao chứ?" Tháp Đốn hỏi tiếp.

Bỗng nhiên Tiếu Tư Vân nghĩ đến lời đồn về năng lượng thú lúc trước, thoáng cái phản ứng lại bèn thất thanh kinh hô: "Lẽ nào bọn họ cũng có năng lượng thú?"

Tháp Đốn nói: "Năng lượng thú chính là bọn họ bán ra."

Tiếu Tư Vân ngây người tại chỗ, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, gượng cười bảo: "Vậy thì binh đoàn thật đáng sợ rồi."

Tháp Đốn trầm mặc không nói, một lát sau mới nói: "Hàng xóm chúng ta mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng chúng ta, bọn họ ngụy trang quá thành công, không biết điều này đối với chúng ta là chuyện tốt hay là chuyện xấu."

Tiếu Tư Vân an ủi: "Cũng may tố chất từng binh sĩ không mạnh, tiên thiên Sài Lang tọa quá yếu."

"Đúng vậy." Tháp Đốn cảm khái vạn phần.

Binh doanh bên trong, Đường Nhất nghe trinh sát bẩm báo: "Bọn họ đã ly khai."

Đường Nhất phất phất tay: "Tăng cường phòng bị."

Hắn xoay người sải bước vào trong binh doanh, xuyên qua từng sân huấn luyện, nơi đây là chỗ ra của tuyến đường Quý Khâu rồi. Có một tòa

kiến trúc thật lớn đang kiến lập, khung xương đồng thau vững chãi vươn lên trời.

Đường Nhất tìm cơ quan sư phụ trách: "Bao lâu nữa có thể hoàn thành?"

"Bẩm đại nhân, còn cần chí ít ba ngày nữa." Đây là cơ quan sư có danh tiếng ở Sài Lang tọa,tuy trình độ không cao, nhưng cứ dựa theo bản vẽ lắp ráp linh kiện vẫn có thể hoàn thành, năng lượng đại sảnh Thiên võ lang viện chính là lão phụ trách lắp dựng.

Đường Nhất nghe nói về năng lượng đại sảnh Thiên võ lang viện thì chẳng cần nói nhiều bèn tìm đến Binh, yêu cầu thành lập một năng lượng quán nhỏ. Hiện tại, vấn đề lớn nhất của binh đoàn Sài Lang, đó là thực lực cá nhân những Sài Lang võ giả này quá kém. Mà năng lượng quán, trong suy nghĩ của Đường Nhất tựa như nắng hạn gặp mưa.

Binh bị Đường Nhất yêu cầu nhằng nhẵng nên không còn cách nào phải đồng ý cho xong, nhưng lão đẩy trách nhiệm Đường Nhất tự thân tới hỏi Đường Thiên.

Đường Nhất không chút do dự bằng lòng ngay.

Linh kiện sử dụng cho một năng lượng quán nhỏ, đối với Tam Hồn thành hiện tại mà nói, chỉ là chuyện cỏn con. Tam Hồn thành đã nghiễm nhiên trở thành cơ quan thành mới trỗi dậy, vô số cơ quan sư mộ danh mà đến. Tái Lôi đã ngưỡng mộ đoàn đội khổng lồ của Phí lão đầu từ lâu nên chẳng cần nói nhiều liền bắt đầu chiêu binh mãi mã, thành lập một đoàn đội cơ quan sư khổng lồ không khác biệt.

Từ khi cơ quan binh đoàn Vĩnh An thành thành lập, danh tiếng cơ quan hồn giáp lập tức bay vọt. Người trong giới Cơ quan đều biết rõ, muốn mua cơ quan hồn giáp phổ thông, Mặc gia là một lựa chọn. Nếu như muốn chế cơ quan hồn giáp loại đặc biệt, loại riêng rẽ vậy thì chỉ có thể tới Tam Hồn thành.

Tam Hồn thành trở nên phồn vinh hơn hẳn, mà căn cứ thanh đồng nguy nga đồ sộ kia trở thành biểu tượng của Tam Hồn thành. Các thành viên không ngừng gia tăng, nguyên bản căn cứ thanh đồng trống trải từ từ trở nên chật chội. Vì vậy, Binh và Tái Lôi thương lượng với nhau rồi bắt đầu mở rộng quy mô.

Binh đã trù tính lặng lẽ mua toàn bộ Tam Hồn thành từ lâu, nếu như không phải sợ sự phản đối thì lão đã thôn tính thô bạo. Lâm gia tiêu vong đầu tiên, Tam Hồn thành đã không còn dung được gia tộc, đối diện căn cứ thanh đồng cường thế, gia tộc không thể không thoái lui.

Mở rộng căn cứ thanh đồng tới ba phần tư Tam Hồn thành, cửa vào Võ hồn điện, quân giới khố đều được nhét vào trong căn cứ thanh đồng.

Tam Hồn thành hùng hậu tài lực làm cho vô số người âm thầm khiếp sợ.

Nhưng mà sự phồn vinh Tam Hồn thành đã hấp dẫn không chỉ cơ quan sư và cơ quan võ giả.

Trong con mắt rất nhiều người, nó màu mỡ như thế làm người ta nhỏ dãi.

Những nguy cơ lặng lẽ tới gần.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Cõi Mộng Cổ Quái

Đường Thiên khôi phục lại ý thức của mình, hắn còn nhớ rõ khi Lam Kính chi hải bùng cháy lên đã nuốt hắn vào trong lam sắc hỏa diễm vô cùng vô tận. Thực sự là kỳ quái, biển rộng như vậy làm sao lại bốc cháy chứ ? Lam sắc hỏa diễm kia là từ đâu mà xuất hiện ?

Bỗng nhiên đỉnh đầu hắn truyền đến tiếng mắng chửi đầy tức giận.

“Ngươi, cái tên phế vật này, đến tận bây giờ mà một trăm đề cũng không thể giải được là sao, đầu cắm nhiều tóc quá nên không thông minh nổi à, tu luyện kiểu này thì đến tận mùa quýt chín nào ngươi mới tu luyện được thành Thiên Sách Phá ma thủ chứ ? Trong bao nhiêu đệ tử đã qua thì ngươi là rùa nhất, lẽ nào ngươi đứt mất dây thần kinh xấu hổ rồi?

Hai mắt Đường Thiên mờ mịt từ từ mở ra, ở trong tầm mắt của hắn là 1 vị lão giả râu tóc bạc trắng đang nhìn hắn đầy vẻ tức giận.

Đây là đâu chứ…….

Đường Thiên đang muốn mở miệng phản pháo nhưng lại phát hiện ra là mình không thể nào nói được câu nào, phát hiện này làm hắn tức điên lên thế này khác nào làm bù nhìn cho người khác chửi chứ.

“ Ngươi cũng không còn là trẻ con nữa, cứ tiếp tục xuống dốc thế này thì sau này sẽ thua kém hoàn toàn người khác thôi, chỉ là phế vật mà thôi !” Lão giả đầu bạc tức không thể nuốt được cục giận này xuống cổ, nhưng giọng nói lại từ từ hòa hoãn lại :”Ngươi là kẻ có thiên tư thông minh, nhưng mà tính cách lại quá lười nhác, không chịu khổ công. Không sai, hiện tại dù là ở học viện hay là trong gia tộc, mọi người đều

không cần ngươi phải chịu trách nhiệm về điều gì cả. Nhưng mà ngươi lại không chịu nghĩ gì cả, nếu như xuất hiện điều gì bất ngờ thì ngoại trừ việc hối hận, ngươi có thể làm gì chứ ?”

Khuôn mặt lão giả ủ rũ đờ đẫn rời đi.

Đường Thiên bị lời khuyên bảo không đầu không cuối này làm cho ngơ ngẩn cả người, một lát sau hắn khôi phục lại tinh thần, trong lòng hắn tuy rằng còn có nhiều điều khó giải thích nhưng cũng tạm thời bỏ đi vẻ ủ ê quan sát xung quanh, dù sao hắn cũng là thiếu niên như thần làm sao có thể để chuyện này ảnh hưởng tới tâm cảnh của hắn.

Gian phòng hắn đang ở được trang trí tương đối hoa mỹ, đồ trang trí trong phòng giá trị cũng không nhỏ, phong cách cũng rất xa lạ.

Đường Thiên chú ý tới 1 cuốn sách dày cộm đang để trên bàn, hắn đi tới và lật qua vài trang sách nhìn lên trang bìa, là một quyển sách giáo khoa tựa là “Sách thủ đề giải”.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới lời của vị bạch phát lão giả vừa rồi, trong lòng hắn chấn động. Lão giả nói hắn ngu dốt ngay cả một trăm đề cũng không thể giải nổi, lẽ nào là nói tới quyển sách này.

Hắn nhìn lướt tới trang đang mở ra, quả nhiên trang đó viết “Đề thứ 91”, hắn vội lật tới trang cuối mà không khỏi giật mình vội nuốt xuống vài ngụm lãnh khí, 1024 đề.

Nghi hoặc trong lòng Đường Thiên ngày càng nhiều, cái này là sao? Những người này là ai nhỉ?

Hắn đi đến trước cửa phòng đang định sút tung cửa phòng nhìn ra ngoài nhưng phát hiện ra bất kể hắn dùng chiêu thức như thế nào, dùng lực ra sao cũng không thể nào mở được cánh cửa này.

“Tà môn”(cánh cửa có ma)

Trong lòng Đường Thiên đang lầm rầm tiếng chửi thầm, hắn biết rõ khí lực của mình lớn như thế nào, dựa vào chiêu thức cùng sức mạnh hắn vừa phát ra thì rõ ràng có thể sút bay cả bản lề cửa ấy chứ, thế mà cánh cửa vẫn trơ ra không mảy may rung động.

Sau khi tìm tòi lục lọc khắp nơi, hắn phát hiện ra ngoài trừ cuốn "Sách Thủ đề giải" có thể lay động được, ngoài ra cái gì hắn cũng chịu không thể tác động được. Đường Thiên nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu là đang xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là hắn đang nằm mơ.

Loay hoay nửa ngày, sau khi thể hiện đủ các lại phá hoại mong thoát khỏi giấc mơ kỳ quái này hắn cũng phát chán, và bắt đầu ngồi xuống và mở "Sách Thủ đề giải" ra xem.

Vừa mới nhìn vài trang đầu, hắn ngay lập tức bị quyển sách này hấp dẫn."Sách thủ đề giải" giảng giải cho người khác làm thế nào để phá giải được chiêu thức của người khác, mỗi một loại phá chiêu đều phi thường tinh diệu, không khỏi làm người khác phải ngẩn ngơ khen hay.

Đường Thiên vốn đi theo con đường chuyên gia cận chiến, "Sách Thủ đề giải" giảng giải cách phá chiêu đối với hắn mà nói chính là một sự giúp đỡ lớn lao. Rất nhiều chiêu thức giống nhau, hắn đã gặp không chỉ 1 vài lần, nhưng mà hắn phát hiện ra cách thức mình phá chiêu so với trong sách dạy không chỉ thua kém nửa điểm.

Nếu như những cách phá giải này được áp dụng vào thực tế chiến đâu, hắn sẽ có khả năng đảo ngược lại thắng thua.

Nếu đã không ra được khỏi phòng vậy thì phải nghiên cứu quyển sách này thật cẩn thận mới được.

Nhưng chẳng mấy chốc Đường Thiên thấy choáng váng với phát hiện của mình, trán lấm thấm mồ hôi.

Chỉ xem thì không sao nhưng giải đề thì làm cho hắn có cảm giác luống cuống (đầu đất cắm tóc thì biết gì là thông minh) hắn không thể

nào tập trung vào món này được. Trò quái dị này dành cho Hạc thì phù hợp hơn. Đường Thiên nhủ thầm ở trong lòng.

Rầm rầm rầm!

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên, ngay sau đó cửa phòng bị phá tung, một thiếu niên tai to mặt lớn hùng hổ xông vào :" A Vũ, ta chờ người đã nửa ngày rồi, cổ sắp dài thành hơn ngỗng rồi, ngươi sao vẫn còn lười nhác không chịu động thân? Mau mang theo giải đề, chúng ta đi ~!.

Thiếu niên nói xong lập tức quay người lại phi ngược ra cửa, Đường Thiên ngạc nhiên phát hiện ra thân thể của chính mình không thể khống chế được tay vơ vội giải đề rồi hộc tốc đuổi theo tên kia.

Wey wey Wey, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Đường Thiên còn phát hiện ra chính mình còn không thể nào nói đươc tình huống lạ lùng như thế nếu là người bình thường chắc đã bị dọa cho sợ chết khiếp nhưng Đường Thiên thì dửng dung như không, không vội vã chút nào.

Rất đơn giản a, nhất định là mình đang nằm mơ! Đường Thiên nhủ thầm trong bụng

Nhưng mà giấc mơ kiểu như thế này thì là lần đầu tiên gặp phải đó

Đường Thiên mặc kệ mọi việc, yên tâm thoải mái tùy tiện để thân mình đuổi theo phía sau thiếu niên kia, vô cùng hứng thú. Nhưng mà "A Vũ" kia là ai nhỉ ?

"A Vũ, lần này đi tới Thiên Hồn động, người nhất định phải cố gắng tu luyện thật tốt. Ngươi thông minh như vậy nhất định sẽ luyện thanh Thiên Sách phá ma thủ !" Thanh niên đang chạy phía trước nói ra lời lẽ vô cùng chắc chắn

Trong lòng Đường Thiên đang khấp khởi mừng thầm, cuối cùng có người nhận ra trí tuệ vô song của ta mà khen ta thông minh rồi ! Dù

những lời nói này là ở trong mơ nhưng mà cũng rất là có giá trị.

Mà Thiên Sách phá ma thủ….. cái tên này nghe quen quen…..

Chờ chút nào, cái tên này không phải là tên của vô song thẻ kia sao ?

Hai người cuống cuồng chạy thẳng 1 đường, khinh công của thiếu niên phía trước tương đối tốt, 2 người rất nhanh đi tới một sơn động ở phía sau núi, ở cửa động có 2 vị võ giả đang đứng gác cổng.

Ở trên cửa động có bức hoành phi đề mấy chứ “Thập dặm thiên hồn” bút pháp rất thâm thúy .

Đường Thiên âm thầm kinh hãi, 2 gã võ giả đứng gác cửa này có khí tức rất mạnh, tràn đầy khí thế lạnh lẽo.

Hai gã võ giả canh cửa biết bọn họ liền để cho họ nhập động.

Khi đi tới cửa động, thiếu niên đi cùng còn không quên cổ vũ Đường Thiên :” A Vũ cố lên, phải cố gắng lên đó! Lần này phải cố gắng vượt 200 ải đó! Ta cũng sẽ cố gắng nỗ lực hơn. !”

Lời vừa dứt, thiếu niên vẫy tay sau đó dứt khoát đi vào trong động.

Đường Thiên bỗng thấy ấm áp trong lòng, hắn nghĩ tới thời gian trước đây hắn ở trong học viện An Đức, chỉ có chính mình lầm lũi tự cổ vũ bản thân mình mà thôi.

Đáng tiếc hắn không thể mở mồm nói chuyện.

Hắn cũng theo đó mà đi vào trong động.

Vừa đi vào trong động, Đường Thiên đã cảm thấy hoa mắt, bộ dáng chợt biến động.

Một thông đạo thẳng tắp lát đá cẩm thạch to lớn như từng ô vuông kéo dài xa tít tắp xuất hiện trước mắt hắn. Khoảng cách 10 thước lại xuất

hiện 1 vị hồn tướng, nhìn từ gần ra xa hồn tướng đứng dày chi chit nhì không thấy điểm cuối.

10 dặm thiên hồn, tối thiểu phải có tới nghìn vị hồn tướng là ít.

Đường Thiên há hốc mồm vì ngạc nhiên, đứng trôn chân tại chỗ. Số lượng hồn tướng nhiều như thế này hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Một lát sau, Đường Thiên khôi phục lại tinh thần, từ từ đi tới vị hồn tướng thứ nhất. Hắn vừa mới đi tới phạm vi cách vị hồn tướng 3 thước thì nhãn thần của vị hồn tướng bừng sáng lên giống như đang ngủ say mà giật mình tỉnh lại. Sau đó hướng Đường Thiên tung ra một trọng quyền. Quyền phong vù vù hướng tới Đường Thiên mà oanh kích.

Đường Thiên theo bản năng vội hơi nghiêng thân mình một chút. Thủ đao đánh trúng sườn trái của hồn tướng.

Phành ~!

Hồn tướng trúng chiêu liền hóa thành chùm sáng rồi biến mất vô tung.

Đường Thiên há hốc mồm, Hồn tướng vừa tấn công hắn rõ ràng là dùng chiêu thức đầu của đệ nhất đề trong 《 Sách thủ đề giải 》.

Lẽ nào.....

Trong lòng Đường Thiên suy nghĩ, không nói 2 lời, hắn hăm hở chạy tới vị trí của hồn tướng thứ 2 đang ở gần.

Động tác của hắn rất nhanh, sau đó băm bổ hồn tướng thứ 2 và đánh nát hắn thành từng điểm sáng.

Sau khi liên tục vượt qua mấy ải có các vị hồn tướng trấn giữ Đường Thiên đã chắc chắn rằng những hồn tướng này chính là 《 Sách thủ đề giải 》 được biến ảo thành thực thể để huấn luyện. Tinh thần của Đường

Thiên phấn khởi không thôi, trong đầu hắn lần lượt nhớ lại các đề giải trong 《 Sách thủ đề giải 》 đã đọc lướt qua. Nhưng cách thông ải bằng chiến đấu thế này làm cho hắn vô cùng phấn khích và rất mong muốn được thử thách càng nhiều càng tốt.

Bây giờ hắn đã hiểu được, giấc mơ này của hắn chính là phục vụ cho việc học Thiên Sách phá ma thủ.

Đường Thiên bừng bừng khí thế, hăm hở tiến lên không có chút do dự nào lao vào ải kế tiếp.

Hắn cũng không tăng tốc đố phá ải của mình, tuy rằng đề giải đã cho hắn đáp án cách phá chiêu nhưng hắn không dựa vào đáp án sẵn có để giải đề mà lại tự mình dùng cách của mình để phá chiêu của các hồn tướng này, đúng là khổ quen rồi sướng không chịu được.

Mỗi lần đánh bại 1 vị hồn tướng vượt ải thành công, hắn đều dừng lại mở đề giải ra so sánh đáp án cùng với cách phá chiêu của chính mình để tìm ra ưu khuyết điểm. Không thể không công nhận những cách giải ở trong 《 Sách thủ đề giải 》 đều là nhưng phương pháp đã được trải qua nhiều lần nghiên cứu và thử thách trên thực tế mà đưa ra, so với cách phá chiêu của Đường Thiên thì càng xảo diệu tinh túy hơn nhiều lần.

Hóa giải, cách làm như thế này đối với Đường Thiên hoàn toàn mới mẻ xa lạ. Trước đây hắn chưa từng nghĩ tới chiêu thức dùng như vậy mà có thể hóa giải lẫn nhau. Cách nhìn như vậy cũng là cách nhìn mới mẻ.

Đối với việc học tập vũ kỹ mới, Đường Thiên đều rất tập trung cố gắng thậm chí là chuyên tâm dị thường.

Ở mấy chục vị hồn tướng ở các ải sau, hắn rất nhanh phát hiện ra được, thủ đoạn hóa giải chiêu thức như thế này cũng khá là thú vị. Nhất là phương thức 1vs1 như thế này đối với chuyên gia cận chiến như hắn đúng là món ngon hợp khẩu vị.

Hắn nhìn về phía các hồn tướng ở phía trước như Hoa Hoa công tử nhìn các thiếu nữ thân hình thiếu vải, con mắt hừng hực bừng lên chiến hỏa.

1000 vị hồn tướng tương đương với 1000 cửa huấn luyện.

Muốn xông qua hết các ải này phải lợi hại như thế nào mới qua được....

Trong lòng Đường Thiên hừng hực chiến tâm, lập tức xông tới ải gần nhất.

Thiếu niên như thần đã xuất hiện rồi đây, các ngươi cứ xếp hàng chờ bị chà đạp đi, ta nhất định phải đánh gục các ngươi ! Trong lòng Đường Thiên đang gào thét mà bừng lên chiến tâm. Mà ở trong mở thì hắn sẽ không biết mệt mỏi cũng không thấy đói, còn chỗ nào tốt hơn chỗ này trong việc huấn luyện ?? Sau này phải nghĩ cách tóm cổ người trong binh đoàn vào đây học tập thôi.

Đầu óc Đường Thiên cũng không phải thông minh cho lắm, những chiêu thức phức tạp tinh diệu nếu bắt Đường Thiên học thì không biết tên đầu đất này phải học mất bao lâu. Nhưng mà Đường Thiên chọn cách thích hợp nhất với hắn cũng là cách thân lừa ưa nặng đó là thực chiến.

Chỉ có trong thực chiến thì Đường Thiên mới có thời gian cảm nhận được độ tinh túy của chiêu thức. Lúc này đầu óc hắn đầu hết sức tập trung tìm hiểu sơ hở trong chiêu thức của đối phương.

Không thể không nói, phương pháp này đúng là một dạng hành hình à.

Chiêu thức của hồn tướng càng lúc càng tinh túy ảo diệu, rất nhiều chiêu thức làm cho Đường Thiên không thể tưởng tượng được đã làm mở rộng tầm mắt của Đường Thiên. Hắn không thể không vắt óc suy nghĩ, tập trung tinh thần ở mức cao nhất mà cùng hồn tướng phân cao

thấp tìm cách vượt ải. Mỗi lần như vậy là cho Đường Thiên ăn không ít thiệt thòi , mặt mũi xưng vù, quần áo thì rách nát.

Hắn thường xuyên có những ý tưởng tuyệt vời trong thực chiến mà lúc bình thường hắn có nghĩ cũng không ra.

Đương nhiên sẽ có lúc thất bại, hắn đã kẹt lại với vị hồn tướng trước mặt được nửa ngày rồi nhưng mà cũng cũng đúng thôi vì trình độ của hắn hiện tại chỉ tới được đó. Mỗi lúc như thế này, sở trường thứ 2 của hắn được phát huy hết sức nhuần nhuyễn, đó chính là bám sát cận chiến và loạn đả.

Một lần không được thì 2 lần, 2 lần không được thì 10 lần, 10 lần không được thì 100, 1000 lần. Đường Thiên vừa nhủ thầm trong lòng vừa hăm hở tiến tới trong lòng thì không ngừng nghĩ ra cách phá chiêu mới.

Hắn dùng suy nghĩ ngây thơ này mà cổ vũ chính mình, rồi từng chút từng chút mà so chiêu với hồn tướng.

Lối đi mờ ảo, hồn tướng thì đứng xếp hàng chi chít dày đặc ở trong động chỉ thấy 1 thân ảnh cô tịch đang chậm rãi đánh gục từng vị hồn tướng mà tiến tới.

Cao cao bên cửa sổ tầng 11 của Thiên Hoa lữ quán có 2 người đang chăm chú nhìn về căn cứ đồng thau nguy nga sừng sững ở xa.

Theo sự phát triển của Thành Tam Hồn mà các tửu điếm lữ quán nhà nghỉ cũng phát triển theo. Phần lớn những người bên ngoài đều tìm đến ở trọ tại đây nghỉ theo giờ, qua đêm hoặc vài ngày, điều này làm cho các nhà nghỉ, lữ quán phát triển như nấm sau mưa rào, thoáng cái mà đã đầy ặc Tam Hồn Thành. Hiện tại ở Tam Hồn thành lữ quán lớn nhỏ đã vượt quá con số 60 nhà cùng kinh doanh nhà nghỉ hơn nữa còn tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Nhà nghỉ Thiên hoa lữ quán là một thương hiệu lâu đời đẳng cấp đã được khẳng định, tác phong phục vụ hay dịch vụ đi kèm đều rất tốt.

“Thực sự là một nơi phồn hoa ~!”. Người đang nói là 1 trung niên nhân tầm 40 tuổi đang chắp tay mà đứng, thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, viên mắt sâu đậm(như mất ngủ), 2 mắt dài nhỏ, nhưng khi mở ra thì tinh quang lấp lánh, quanh người tỏa ra khí tức nguy hiểm.(trong tay lấp lánh ánh hoàng kim của lọ gì đó)

Bên cạnh hắn là một nam tử trọc đầu tầm 30 tuổi xăm trổ đầy mình, toàn thân tỏa ra sự hung hãn của mãnh thú, hắn nhếch miệng cười :” 1 Voucher này đủ để chúng ta ăn 1 bữa phè phỡn ~!”

Trung niên cao gầy hỏi :”Ngươi đã tìm hiểu mọi thứ rõ ràng rồi chứ? ~”

“ Ta Đã tìm hiểu rõ ràng rồi ~!”. Nam tử trọc đầu trả lời bình thản :”Không có cao thủ nào quá lợi hại, chỉ có mấy lão gia hỏa đứng bét Thiên Bảng và 1 đám binh lính búp bê, còn có cả cơ quan võ giả, có thể làm được cái gì chứ ? Xét 1 cách toàn diện lần này chúng ta đã bắt được 1 con dê béo rồi ~!”.

Trung niên cao gầy không chút do dự, trầm giọng nói :”Tối này động thủ, tốc chiến tốc thắng. Sau đó làm gì thì làm ~!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Lý Luận Của Tỳ Bà

Binh nhìn chăm chú vào tân cơ quan hồn giáp trước mặt lão, cơ quan hồn giáp xanh thẳm có mấy phần giống Thiên Không Hổ, nhưng mà đường nét sắc bén hơn, chi tiết càng tinh mỹ hơn, mỗi khớp xương đều như được nghệ thuật gia tỉ mỉ rèn thành, hoa lệ vô cùng. Khuôn mặt rất giống con cọp khép mắt, tỏ ra uy nghiêm và nguy hiểm.

Từng phiến linh giáp lam sắc óng ánh trong sáng hợp thành vây cánh, tựa như sáu thanh kiếm sắc bén thẳng tắp, dựng thẳng trên lưng nó.

"Đây là cơ quan hồn giáp mới nhất của ngươi, Thiên Không Hổ vỡ nát lần trước đã quá lợi hại, nhất là võ hồn của nó chỉ còn lại có một tia tàn dư ba động, ta chỉ có thể dung hợp nó với tân võ hồn."

Tái Lôi hơi áy náy, nàng hiểu cảm tình giữa Binh và Thiên Không Hổ.

"Cảm tạ." Binh lắc đầu: "Ngươi đã làm tốt nhất rồi."

"Không sai!" Tái Lôi ưỡn bộ ngực căng tròn lên, vẻ mặt ngạo nghễ: "Nó tuyệt đối là cơ quan hồn giáp mạnh nhất hiện nay! Nếu như ngươi lại có thể gặp Diệp Triều Ca, nhất định phải thử thật kỹ, xem hắn có thể đánh nát nó nữa hay không. Vì điểm này của cơ quan hồn giáp mà ta làm rất nhiều thí nghiệm, mất bao nhiêu công sức đám thủ hạ của Đường Sửu."

Nàng vẫn canh cánh trong lòng chuyện Thiên Không Hổ bị đánh nát.

Nữ nhân quả nhiên thù dai...

Binh có chút thẹn thùng, lật giở lại vấn đề: "Giới thiệu tác phẩm đắc ý của ngươi đi, thoạt nhìn đã thấy tuyệt vời!"

Tái Lôi đắc ý dào dạt: "Nó không chỉ có tuyệt vời trong con mắt, ngươi dùng qua sẽ biết nó còn tuyệt vời hơn nữa. Ta nghiên cứu phương thức chiến đấu cho ngươi. Thật lòng mà nói thì thực lực cá nhân ngươi không phải là nổi bật về phương diện thực lực võ tướng. Vì vậy, ta điều chỉnh phương hướng, thiết kế cơ quan hồn giáp để cho võ tướng dùng."

"Thiết kế cho võ tướng!" Đột nhiên Binh bị kích động, bước dài tới trước mặt Tái Lôi: "Ngươi làm như thế nào?"

Võ tướng chuyên dụng cơ quan võ giáp cũng là phương hướng nghiên cứu trọng điểm của binh đoàn trong một thời gian dài, nhưng cho đến khi binh đoàn thất bại, bọn họ vẫn chưa làm được.

Vậy mà Tái Lôi lại làm được rồi!

Lão cơ hồ không thể tin vào lỗ tai.

Tái Lôi bị sự kích động của Binh làm cho giật nảy mình, nhưng nhanh chóng đắc ý: "Vấn đề này, để Tỳ Bà giúp ta giải quyết." Ngay sau đó nàng rướn cổ họng lớn tiếng gọi: "Tỳ Bà Tỳ Bà!"

"Tới đây!" Tiếng Tỳ Bà đáp lại từ gian phòng sát vách vọng ra, chỉ thấy Tỳ Bà đương sợ hãi, cuống quýt chạy vội đến. Hiển nhiên không phải lần đầu tiên cô ta bị Tái Lôi triệu hoán tới phụ giúp.

Cô nhìn thấy Binh, vội vàng hành lễ: "Binh đại nhân!"

Tái Lôi khoát khoát tay: "Tới đây, kể lại kiến giải của ngươi hôm trước cho Binh đại nhân nghe đi."

"Kiến giải nào cơ?" Vẻ mặt Tỳ Bà mờ mịt, tuy rằng cô nhìn qua vẫn có chút gầy yếu bệnh trạng, nhưng khí sắc trên mặt tốt lên không ít. Phí lão đầu vẫn nghiên cứu quái bệnh của cô không ngừng, nhất là bây giờ kinh phí sung túc nên cũng có mấy phần tiến triển.

Tái Lôi không kiên nhẫn bèn thốt lên: "Chính là về mấy chuyện binh đoàn đó, võ tướng đó, võ giả đó, mấy thứ làm đầu ta choáng váng quá. Thôi ngươi nói đi."

"A." Tỳ Bà chợt hiểu, thanh âm sợ hãi đáp lại: "Ta nói có khả năng không đúng..."

"Không sao, ngươi cứ thoải mái nói đi." Binh cố làm ra vẻ vô hại thân thiết, nhưng hồn nhiên quên mất khuôn mặt tú-lơ-khơ của lão có cố làm cũng chỉ là uổng phí khí lực.

"Ta... Ta xem trong sách nói, thì sau thời đại tam đại binh đoàn, một thời gian dài, binh đoàn và võ tướng từ từ thoái trào." Nói vài câu, Tỳ Bà đã trấn định, khuôn mặt thanh tú lóng lánh quang mang tự tin: "Ta cảm thấy điều này với sự phát triển vũ kỹ có quan hệ rất lớn. Sau Tam đại binh đoàn, các loại vũ kỹ và cường giả không ngừng xuất hiện, vũ kỹ phát triển biến chuyển từng ngày, đột phá đỉnh cao trước phát triển hồn vũ kỹ lợi hại hơn, thực lực cá nhân đạt được trình độ trước đó chưa có."

"Với tình huống như vậy, ưu thế về số lượng đã không thể đủ thực lực chống lại võ giả đỉnh cấp. Vì vậy, Thiên lộ do cường giả làm chúa tể. Bắt đầu từ đó, hắc hồn bộc lộ tài năng, mà Quang Minh võ hội sau này càng tốt hơn. Nếu như lúc trước với tam đại binh đoàn là thời đại binh đoàn, thì về sao chính là thời đại võ giả."

Binh tỏ ra suy tư, nhưng trong lòng cũng thừa nhận, Tỳ Bà nói có mấy phần đạo lý.

"Mà thời đại võ giả phát triển đến bây giờ, cũng từ từ phát sinh biến hóa. Nghiên cứu Võ hồn không ngừng phát triển, làm cho Thẻ hồn tướng cũng phát triển không ngừng, tu luyện vũ kỹ trở nên càng ngày càng dễ dàng, cơ hồ mọi người đều tu luyện vũ kỹ. Vũ kỹ càng ngày càng phổ cập, hệ thống tân vũ kỹ cơ hồ phát triển đến cực hạn đã được gần hai trăm năm, không có lý luận mới nào xuất hiện. Trong lúc đó thực lực cường giả cũng càng ngày càng bằng nhau. Ưu thế về số lượng lại gây

chú ý vho mọi người. Người thứ nhất nhận thấy đồng thời thực hiện được điều này là Lôi Ngang!"

Tỳ Bà nói không nhanh không chậm, không hùng hổ dọa người, cũng không khép nép cầu toàn, mà là cực độ tự tin trầm ổn.

"Sư tử vương Lôi Ngang?" Binh có chút giật mình.

"Đúng vậy." Tỳ Bà gật đầu: "Sư tử vương Lôi Ngang, bắt đầu tổ kiến binh đoàn thuộc về hắn. Binh đoàn Sư vương từ lúc thành lập chưa từng bại. Lúc đó mọi người lại lần nữa nhìn thấy uy lực binh đoàn, võ tướng lại gây được chú ý với mọi người. Binh đoàn lại lần nữa được gây dưng."

"Ý của ngươi là thời đại binh đoàn lại mở ra lần nữa?" Binh nhịn không được bèn hỏi, hiện tại lão hoàn toàn không dám coi thường tiểu cô nương gầy tong teo này nữa.

"Không, là thời đại hỗn loạn!" Tỳ Bà lắc đầu, rất trả lời dứt khoát.

"Thời đại hỗn loạn?" Binh có chút ngạc nhiên.

"Đúng vậy, bởi vì hiện tại vô luận là binh đoàn hay là cường giả, đều không thể chiếm thế thượng phong tuyệt đối, song phương kiềm chế lẫn nhau, cho nên là thời đại hỗn loạn."

Tỳ Bà suy nghĩ một chút rồi tiếp: "Thời đại hỗn loạn ngoại trừ Lôi Ngang, một then chốt khác, chính là cơ quan hồn giáp Tái Lôi tỷ tỷ!"

Mặt Tái Lôi đầy đắc ý, trong lòng vui như hoa nở, ngoài miệng giả vờ khiêm tốn: "Ái dà dà, Tỳ Bà muội muội đánh đồng ta và Sư tử vương Lôi Ngang, thực sự là quá đề cao tỷ tỷ ta rồi!"

Binh cố nén xung động để khỏi phải một cước đá cô nàng vọng động này ra ngoài cửa, lão nhìn chằm chằm Tỳ Bà hỏi: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì hồn, mới là quan trọng nhất!" Tỳ Bà trầm giọng nói: "Cơ quan hồn giáp và cơ quan võ giáp chỉ khác nhau một chữ, nhưng song phương đã không phải sản phẩm cùng một thời đại. Cơ quan hồn giáp tựa như bí bảo, có thể càng ngày càng cường đại. Nó thay thế bí bảo, bởi vì nó có thể sản xuất số lượng lớn. Tư liệu binh đoàn dưới trướng Lôi Ngang rất ít, nhưng ta suy đoán, binh đoàn lão tất nhiên sẽ có phương pháp chiến đấu đặc thù, phương pháp chiến đấu có liên quan tới võ hồn."

Hồi lâu Binh không nói, lão đang tiêu hóa lời nói Tỳ Bà.

Sau khi Tỳ Bà nói xong, tự tin trên mặt lập tức tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, lại biến thành bộ dáng sợ hãi, đứng thẳng bất an.

"Uy, khuôn mặt bài tú-lơ-khơ, tiểu cô nương nhà ta nói xong rồi, ngươi cũng cần phải nói một tiếng gì đi chứ!" Tái Lôi không sợ Binh, cáu kỉnh không kiên nhẫn.

Binh phục hồi lại tinh thần, đầy mặt áy náy nói với Tỳ Bà: "Ta vừa mới rồi suy nghĩ đến quá nhập thần rồi, nhưng mà ta cảm thấy ngươi nói rất có đạo lý, sao ngươi nghĩ như thế?"

"Tại... Tại xem được trên sách." Tỳ Bà trả lời đầy e dè.

Binh nhịn không được khen: "Ngươi thực sự là thiên tài!"

Tức thì Tỳ Bà xấu hổ: "Ta miên man suy nghĩ, không biết đúng hay không."

"Câu nói của ngươi cho ta rất nhiều đầu mối dẫn dắt." Binh trầm ngâm nói: "Về phần đúng hay không, chúng ta thử một chút sẽ biết."

"Nếu như đại nhân nói vậy thì tốt rồi..." Tỳ Bà thốt lên yếu ớt, trong nàng cảm nhận, Đường Thiên vẫn là rất lợi hại.

Tái Lôi cũng nhíu mày: "Uy, cái tên tiểu tử thối kia đi đâu rồi? Nhiều ngày như vậy mà cái bóng cũng không trông thấy, sao lại có lão bản như

vậy? Căn cứ này cũng là sản nghiệp hắn rồi, đối với sản nghiệp của chính mình cũng quá không quan tâm đi! Hừ, xem ra tiền vẫn là quá ít, cái tên khốn này có vậy vẫn chưa đau lòng, lần sau nhất định phải đào trong túi cái tên khốn này thêm chút nữa mới được!"

Binh cũng nhíu mày, lẩm bẩm: "Lần bế quan này cũng hơi dài thật..."

Lam kính chi hải, lấy thực lực Đường Thiên hắn là thông qua rồi mới đúng a.

Sao hai tháng trôi qua mà vẫn không có động tĩnh?

Thế nhưng lam kính chi hải, một khi mở ra thì bên ngoài không thể mở được. Hơn nữa, binh doanh cũng chứng tỏ, Đường Thiên hoàn hảo không tổn hao gì, điều này cũng làm cho Binh hơi chút yên tâm.

Bị chuyện này xen nang, Tái Lôi vốn đang có mấy phần hứng thú bỗng cạn hết cả: "Đồ vật của mình thì tự tìm đi, ta chẳng muốn nói nhiều đâu."

Bỗng nhiên, một tiếng cảnh báo thê lương vang lên không hề có dấu hiệu.

Đột nhiên mắt Binh tóe ra tinh quang, sát khí chợt lóe rồi biến mất.

"Hay rồi, vừa lúc ngươi có thể thử xem." Tái Lôi nghiêm túc, lại nói giỡn một câu.

Binh g không nói nhiều: "Ta đi xem, các ngươi đóng kỹ cửa."

Dứt lời, lão liền xoay người vào bên trong tân cơ quan hồn giáp, gầm rú rời đi.

Trong phút giây hú còi báo động, căn cứ thanh đồng to như vậy có một thời gian yên tĩnh cực ngắn, nhưng ngay sau đó cả căn cứ đột nhiên sôi trào.

Tất cả ánh đèn đồng thời bật mở, sáng như ban ngày.

"Toàn thể tổ Giáp, mục tiêu huấn luyện doanh, tốc độ cao nhất!" Mặc Tử Ngư hô to, hắn đầy phấn khích, đi đầu chạy vội về hướng quân giới khố. Bọn họ còn chưa hoàn thành khóa huấn luyện, cơ quan hồn giáp thường ngày huấn luyện đều đặt cả trong quân giới khố.

"Tổ Ất! Đuổi theo!" Thanh âm Mặc Vô Úy vẫn lãnh khốc như thế.

Vô số thân ảnh theo sát hai người, có người cánh tay trần, có người chỉ mặc đoản khố, nhưng lúc này thì mọi người đều không quan tâm. Mọi người đều hiểu, vào lúc này bất luận một chút xíu thời gian đều cực kỳ quan trọng.

Đường Sửu đã đứng ở bên trong trường, khuôn mặt hắn xấu xí vĩnh viễn trấn định.

Trận chiến đầu tiên đã tới rồi sao...

Trong thân thể của chính mình, như có một luồng hỏa diễm, một khát vọng chiến đấu...

Tiếng chém giết vang lên, hắn nhìn thấy rất nhiền thân ảnh xa xa đang nhào lên tường ngoài căn cứ.

Con số tối thiểu phải hơn một trăm người, thực lực rất cường, phổ biến đều có trình độ lục giai. Trong đó có mấy người thực lực cường hãn, cơ quan tường thành căn bản không thể mảy may dọa bọn chúng. Được mấy tên cao thủ dẫn dắt, bọn chúng thế như chẻ tre, cơ quan dọc theo đường nhanh chóng bị phá hủy.

Đường Sửu lãnh tĩnh quan sát, đối phương là phỉ đoàn dạng nào, hơn nữa tuyệt không phải hạng vô danh n.

Bỗng nhiên, một tiếng thanh âm nhị hồ khàn khàn vang lên trong bầu trời đêm, bầu trời đen kịt đột nhiên hóa thành vũng bùn bi thương dính vào tâm tình mỗi người.

Manh huyền lão nhân xuất thủ!

Không ít thân ảnh những bóng đen nhào lên tường bị kiềm hãm, một ít võ giả thực lực hơi yếu, sắc mặt mờ mịt.

Trong bóng đen, sắc mặt gã trung niên khẽ biến, thực lực của gã thâm hậu, vừa nghe huyền âm này liền biết rõ thực lực Manh huyền lão nhân mạnh hơn so với tưởng tượng của bọn chúng.

Thực lực như vậy tuyệt đối không ởcuối Thiên bảng!

Gã trung niên bỗng nhiên quay sang quát lớn.

"A Minh!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Ma Địch Đệ Tứ Sát

A Minh là một gã thiếu niên chỉ mới mười tám tuổi, nó gầy mà đen, tay chân có vẻ rất hoạt bát, trên gương mặt có một vết sẹo, làm cho nó có thêm mấy phần nhanh nhẹn, dũng mãnh.

Nó gật đầu, không nói năng gì mà cầm lấy cốt tiếu(còi bằng xương) treo ở trên cổ, hút không khí phình miệng (lấy hơi) đột nhiên khẽ thổi.

Tiếng còi chói tai, màng nhĩ như bị gai chọc, sóng âm vô hình mắt thường khó mà chụp bắt, khuếch tán ra bốn phía.

Bang bang phanh!

Rất nhiều cơ quan bị kích phát, nổ tung. Từng tia sáng rọi sáng bóng đêm tối.

Ma Địch công tử ngẩng đầu, có chút kinh ngạc: "Thứ cốt tiếu!"

Dắc mặt Manh Huyền lão nhân nghiêm trọng, tiếng còi chói tai không chút nhạc cảm, nhưng lực phá hoại kinh người, cực kỳ hung hãn. Nếu không phải trong khoảng thời gian này, lão theo học Ma Địch, lý giải đối với âm luật hơn xa xưa, chứ không thì chắc hẳn không chống đỡ nổi tiếng còi.

Chân lực toàn thân lão vận đến cực hạn, xe đẩy phía dưới bộp một cái hóa thành bột mịn, thân thể lão lại giống như được sắt thép đúc thành, không chút động đậy. Hồ cung chậm rãi kéo trên cố cầm huyền, những tiếng khàn khàn bi thương,ồ ồ giống như nước chảy từ trên cây nhị hồ chảy xuôi mà ra.

Hai thanh âm hoàn toàn khác nhau giao phong kịch liệt trên không trung.

Con mắt A Minh sung huyết, hai mắt trợn tròn, vận chân lực toàn thân, cốt tiếu phát ra ba tiếng đoản âm gấp gáp.

Cơ hồ đồng thời, cổ tay Manh Huyền lão nhân run lên, cố hết sức để âm rung uyển chuyển, trầm thấp tới mức khó có thể nghe được.

Phanh, cốt tiếu ngậm trong miệng A Minh trong nháy mắt nổ tung, mặt đầy máu, ngửa mặt đổ xuống.

Tranh tranh tranh, cả người Manh Huyền lão nhân rung lên, nhị hồ cầm huyền đều gãy, sắc mặt lão xám trắng, thân hình chợt suy sụp, cầm phó phía sau vội vàng đỡ lấy.

"A Minh!"

Gã trung niên thất thanh kinh hô, khóe mắt muốn nứt, cuốn tới phía A Minh.

"Quỷ Tiếu Minh! Là Quỷ Tiếu Minh! Bọn họ là Lưu phong đoàn!"

"Lưu phong đoàn!"

Tiếng kinh hô đầy sợ hãi vang lên không ngừng.

Lưu phong đoàn, là một trong những phỉ đoàn mà danh tiếng bốc mùi xú uế nhất, thực lực của chúng mạnh mẽ, tung hoành Thiên lộ! Ngoại trừ hoàng đạo 12 cung chúng chưa từng nhúng tay ra thì đến Cự Xà tọa là một trong Xích Đạo thập điện cũng từng bị chúng uy hiếp.

Chúng tán tận lương tâm, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, đã từng tàn sát. Lưu phong đoàn có sáu gã đầu trộm thực lực cực kỳ hung hãn, Quỷ Tiếu Minh là một trong số đó, xếp hạng thứ sáu.

Gã trung niên chợt lóe, xuất hiện bên cạnh A Minh, đỡ được người hắn, tay sờ mấy cái, trong lòng an tâm một chút, A Minh còn thở.

Sắc mặt gã âm trầm, bốn chữ được đẩy ra kẽ răng: "Một không lưu!"

Manh Huyền lão nhân là võ giả nổi danh nhất căn cứ, cũng là võ giả mạnh nhất, A Minh trọng thương, mà Nhị hồ âm của Manh Huyền lão nhân cũng hỏng, thụ thương không nhẹ, bây giờ căn cứ thanh đồng không có khả năng ngăn trở người của chúng!

Nhưng vào lúc này, một tiếng địch âm, như gió chui vào lỗ tai gã trung niên.

Gã trung niên khựng lại, bỗng dưng ngẩng đầu.

Trên đỉnh căn cứ có một vị công tử áo trắng bay bay, nhắm hờ mắt hoành địch đứng đó. Đồng địch vàng óng ở trong đêm, rực rỡ chói mắt.

Địch âm mênh mang, tao nhã trác tuyệt, bay về năm tháng xa xưa.

"Công tử Ma Địch!"

Trong đầu gã trung niên hiện lên một danh tự, khuôn mặt kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh, gã cười nhạt: "Chỉ là một Hồn tướng cũng vọng tưởng ngăn cản Lưu Phong ta sao?"

Lời còn chưa dứt, hai bóng đen vụt lên, giống như mũi tên rời dây cung lao thẳng tới Ma Địch.

Một người dáng như chim to, là lão ngũ Triển Bằng; một người như vụ như ảnh, là lão tứ Vụ Phong.

Ma Địch hồn nhiên không hành động gì, khuôn mặt ôn nhuận nhắm hờ, mang theo những hồi ức.

"Nhất sát Thiên phù không, nhị sát Vạn Nhận giảo, tam sát Địch thanh mạn, chư quân, xin nghe đệ tứ sát, Lạc niên hoa(dòng thời gian) ."

Thanh âm ấm áp, rơi vào trong tai mọi người, như gió nhẹ mùa xuân.

Mặt và con ngươi gã trung niên co rúm lại, buột miệng nói ra: "Nhất khúc thất sát!"

Ma Địch mỉm cười, khẽ vuốt đồng địch, một lũ khí tức từ trên môi hắn rơi vào bên trong lỗ địch. Một điểm lục quang, không biết từ nơi nào bay tới, lục quang giống như mầm mống đâm chồi nảy lộc, thành cây mầm nhỏ, cây mầm nhỏ càng lúc càng lớn, hóa ra là một gốc cây đào, trong nháy mắt, cây đào nở đầy đào hoa hồng nhạt.

Trong tiếng địch ưu mỹ, một lũ vụ khí không biết từ nơi nào bay tới, rơi vào hồng liên(sen đỏ), vụ khí cũng kỳ diệu, hình dạng đúng là một nữ tử uyển chuyển, nữ tử uốn lượn vòng eo, vừa múa vừa hát, hoạt bát tươi mát.

Đào chi yêu yêu(nét mặt vui vẻ ôn tồn), kỳ hoa sáng quắc.

Một cơn gió mạnh thổi tới, đào hoa rụng đầy dưới cội, hoa rụng rực rỡ.

Cho đến khi cánh hoa hồng nhạt, phiêu linh bay tới, mọi người mới như ở trong mộng chợt tỉnh, không khỏi hoảng sợ chuẩn bị né tránh. Thế nhưng là, những cánh hoa đào kia hoa không bay tới gần chúng đã biến mất trong không trung.

Mà khi mọi người nhìn rõ cảnh sắc bên trong thì không khỏi giật nảy mình.

Bên trái thân thể Triển Bằng hoàn hảo không tổn hao gì, bên phải thân thể lại khô héo không có nửa phần sinh cơ, mắt thấy khí tức đã tuyệt.

Cánh tay phải Vụ Phong biến mất toàn bộ, tiên huyết đáng sợ từ vết thương chảy thẳng ra, nửa người hắn ướt sũng tiên huyết. Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, oán độc mà nhìn Ma Địch, không nói một lời.

Ma Địch có chút ngạc nhiên, gật đầu, khen ngợi: "Niên hoa dịch thệ, vô ảnh vô hình, có thể từ trong đệ tứ sát thoát ra, đến cả năm xưa cũng ít gặp được, bội phục!"

Hắn tựa như vũ giả kết thúc bài biểu diễn, cẩn thận tỉ mỉ khom mình hành lễ biểu hiện biết ơn.

Chỉ tiếc, bản thân không hoàn toàn khôi phục, chỉ khôi phục đến đệ tứ sát...

Ma Địch có chút tiếc nuối, chân lực trong cơ thể tiêu hao hầu như không còn. Khi hắn ngẩng đầu thì trên mặt thực vẫn là dáng tươi cười ôn nhuận như ngọc: "Cửa ta đã xong, mọi người xin cứ tự nhiên."

Toàn trường yên tĩnh vô thanh, mọi người đều bị Lạc niên hoa của Ma Địch quỷ thần khó lường chấn trụ.

Trong bóng đêm, vị công tử không nhiễm một hạt bụi nhỏ, cứ vậy mà biến mất trong màn đêm.

Tại một ngóc ngách khác Tam Hồn thành, mấy ánh mắt đang quan tâm trận chiến đấu này.

"Không ngờ có thể tận mắt trông thấy phong tư công tử Ma Địch, quả nhiên chuyến đi này không tệ." Một vị nam tử thân mặc trường bào cảm khái: " Nhất khúc thất sát trong truyền thuyết, thần hồ kỳ kỹ, hôm nay đã thấy quả là sống không đáng tiếc!"

"Không có việc gì, chờ chúng ta bắt được Ma Địch, ngươi có thể chậm rãi lĩnh giáo kia cái gì Nhất khúc thất sát!" Thần sắc một gã nam tử thanh niên âm lãnh hừ lạnh.

Nếu như Đường Thiên ở đây nhất định sẽ nhận ra vị thanh niên này chính là công tử nhà giàu năm xưa hắn đã cướp đoạt. Sắc mặt gã không quá tốt, vốn có cho rằng Lưu phong đoàn có thể nắm chắc, vậy mà lại gặp trở ngại khắp nơi.

Gã nhịn không được mắng: "Lưu phong đoàn chính là một đám phế vật!"

Nam tử khoác trường bào khẽ cười một tiếng: "Thế nào? Chờ không chịu được rồi hả? Thế nhưng cũng nói lên, chờ cho đến hôm nay mới động thủ, còn tính kế hành động như thế này làm cho ta phải nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa a."

Công tử nhà giàu đối với diễn xuất huynh trưởng thập phần không vui, nhưng mà dù sao cũng là thân ca ca(anh ruột), không những thực lực mạnh hơn, quan trọng là được phụ thân yêu thích hơn.

Thế nhưng nói đến kế hoạch, gã vẫn có chút đắc ý: "Hừ, cũng tốt, Lưu phong đoàn tổn thất càng lớn, chúng ta đắc thủ càng dễ. Nói xong rồi, ngươi không thể tranh đoạt với ta!"

"Ha ha!" Huynh trưởng cười to: "Yên tâm, ngươi thật vất vả làm chính sự, ta sao lại kéo chân sau ngươi."

Trong lòng tên đệ đệ mừng thầm, gã sợ nhất huynh trưởng biết rõ giá trị căn cứ, như vậy rơi vào trong tay gã ít đi trông thấy. Từ khi bị đánh cướp lần trước, gã nhìn chằm chằm vào Tam Hồn thành. Mà càng biết nhiều, gã càng minh bạch giá trị căn cứ thanh đồng. Nếu như có thể nắm giữ trong tay, vậy thực lực của chính mình sẽ bành trướng lên rất nhanh.

Nhưng mà thân phận của gã lại làm cho gã không thể hành động xằng bậy, bình thường việc việc nhỏ hiếp nam khi phụ nữ không có chút ghê gớm, nhưng nếu tạo nên tranh chấp chính là phiền phức cho gã rồi.

Vì vậy gã nghĩ đến một tuyệt kế, lặng lẽ đưa tin Tam Hồn thành phồn hoa và Cơ quan hồn giáp nói rõ cho Lưu phong đoàn. Gã biết rõ dã tâm đoàn trưởng Lưu Phong đoàn bừng bừng, đã sớm đối với cơ quan binh đoàn Vĩnh An thành thèm nhỏ dãi. Chỉ ngại thân phận Vĩnh An thành chủ là hắc hồn trưởng lão nên không dám làm xằng bậy.

Mà gã sẽ lấy danh nghĩa truy kích Lưu phong đoàn, xuất hiện tại Tam Hồn thành. Bởi lo lắng cho mình lực lượng không đủ, gã còn cố ý đi thỉnh cầu ca ca.

Khi tin tình báo liên quan Tam Hồn thành đưa đến tay đoàn trưởng Lưu Phong đoàn, tên này lập tức bị hấp dẫn, gã hạ quyết tâm nhất định phải bắt vị cơ quan đại sư có thể chế tác cơ quan hồn giáp đi.

Nào biết được bọ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở phía sau.

"Nếu đệ đệ có thể có căn cứ kinh doanh tốt này, đối với ngươi có lợi thật lớn." Thanh niên khoác trường bào như có ý ám chỉ.

Công tử nhà giàu liếc mắt nhìn huynh trưởng, giọng điệu phòng bị: "Ta sẽ làm kinh doanh cho tốt!"

Thanh niên khoác trường bào cũng không để ý, cười nói: "Ta bỗng nhiên có dự cảm."

"Dự cảm gì?" Công tử nhà giàu hỏi.

"Dự cảm lần hành động của Lưu phong đoàn này rất có khả năng sẽ thất bại." Thanh niên khoác trường bào cười dài.

Công tử nhà giàu cười ha ha: "Ngươi cũng có lúc nhìn nhầm a! Một căn cứ nát thế, lại không có cao thủ tọa trấn mà có thể chống lại Lưu phong đoàn, ngươi nói điều này thực sự quá buồn cười rồi."

"Không có việc gì, chúng ta cứ lẳng lặng xem kỳ biến là được." Thanh niên khoác trường bào cũng không tranh chấp mà chỉ mỉm cười.

Đường Sửu đứng ở giữa đội ngũ, cơ quan hồn giáp của hắn cực kỳ không bắt mắt, nhìn qua làm những người khác thấy không chút khác biệt, ai cũng sẽ không ngờ được, cơ quan hồn giáp không thu hút như thế, bên trong hóa ra là chủ tướng đối phương.

Ma Địch vì bọn họ thắng mà tranh thủ thời gian quý giá, Đường Sửu rất rõ ràng, nếu là những học viên gặp phải tập kích, tất nhiên sẽ sụp đổ rất nhanh. Nhưng mà hiện tại cho bọn hắn cơ hội thở dốc, để cho bọn họ có thời gian thích ứng chiến đấu.

Từng bộ cơ quan hồn giáp đứng thẳng chỉnh tề.

Quang mang thanh đồng, tựa như binh sĩ dũng cảm mà trầm mặc, không có thanh âm nhưng có phong mang lạnh thấu xương.

Đường Sửu dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng mà lũ hỏa diễm trong lòng kia lại phảng phất như chìm vào sâu trong huyết nhục hắn. Con mắt hắn lóe lên quang mang đáng sợ.

Tuy rằng chính mình là võ tướng tham mưu, nhưng mà khát vọng một trận chiến này, hắn lại không thua bất kỳ một người nào!

Sân khấu đã dựng xong, màn sân khấu đã kéo mở, chờ đợi anh hùng lên đài!

Tầm mắt có thể thấy, bóng đen không ngừng từ ngoài tường nhảy xuống, giống như thủy triều vọt tới bọn họ. Chúng trông thật dữ tợn.

Đường Sửu không chút do dự hạ lệnh: "Xuất kích!"

Mặc Tử Ngư và Mặc Vô Úy đồng thời chấn động, giống hệt như ngày thường huấn luyện, hai người đồng thanh hét lớn.

" tổ Giáp chuẩn bị!"

" tổ Ất chuẩn bị!"

Ca ca ca, những âm thanh khớp xương thanh đồng đồng thời vang lên, tụ tập thành một luồng nước lũ, nhưng mà ngay sau đó nước lũ đột nhiên tiêu thất, trở nên yên tĩnh.

Mỗi một bộ cơ quan hồn giáp hoàn thành tư thế điều chỉnh, giống như dã thú vận sức chờ phát động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Chiến Thuật Số 1

Hiện tại Cung Cửu cảm thấy rất uất ức, vốn tưởng rằng trận chiến này dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới phe mình tiến công lại không ngừng gặp xạ kích.

Manh Huyền lão nhân rõ ràng cường đại hơn so với tưởng tượng của mình, vậy mà lại khiến cho A Minh phỉ chịu thụ thương. Công tử Ma Địch nửa đường giết ra, tuy rằng đã là Hồn tướng nhưng mà thực lực vẫn bảo trì ổn định một cách khác thường. Lão tứ, lão ngũ thì một chết một tổn thương. Cung Cửu trong lòng luôn cảm thấy may mắn. May mà Ma Địch là Hồn tướng chứ không phải người sống.

Nếu như tên gia hỏa này còn sống, mạnh đến mức nào a!

Nhưng Cung Cửu cũng cảm thấy phi thường tức giận, mấy năm nay Lưu Phong đoàn rất hiếm khi chật vật như thế này.

Thế nhưng, chướng ngại này rất nhanh được gỡ bỏ, nhìn thấy trước mặt những búp bê binh cố làm ra vẻ này, sát ý nghẹn lâu trong lồng ngực Cung Cửu ầm ầm bạo phát: "Sát!"

Việc Vĩnh An thành tổ kiến cơ quan binh đoàn, Cung Cửu cũng đã tự mình đi tìm hiểu. Trong mắt hắn, cái gọi là binh đoàn kia hoàn toàn là một truyện cười. Mà hứng thú của hắn thực sự là đặt trên những cơ quan hồn giáp kia. Vì sau khi tỉ mỉ mà quan sát, hắn phát hiện, nếu như hắn có thể có được những cơ quan hồn giáp này, như vậy Lưu Phong đoàn thực lực sẽ bạo tăng gấp đôi.

Hiện tại cơ quan hồn giáp còn ở giai đoạn mới bắt đầu, nếu như chính mình có thể chiếm được cái tiên cơ này, về sau chính mình tựu không còn là đạo phỉ nữa. Trong lòng ảo tưởng tột độ, hắn muốn trở thành cường hào chân chính ở Thiên lộ.

Võ giả Lưu Phong đoàn giống như thủy triều, từ bốn phương tám hướng đánh về phía đám cơ quan hồn giáp, trên mặt mỗi tên đều hiện ra vẻ phấn khích và sát ý điên cuồng.

Võ giả Lưu Phong đoàn không ai là người yếu, tiếng xé gió không dứt bên tai.

Mặc Tử Ngư kiềm chế kích động trong lòng, huấn luyện tại nơi đây lâu như vậy, đây chính là vì trận chiến mở màn này. Đổi mới hoàn toàn tinh thần thạch, khiến năng lượng của cơ quan hồn giáp sung túc vô cùng. Trên thẻ tạp, ba tấm Thẻ hồn tướng sáng lên quang mang yếu ớt, bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt!

" tổ Giáp, chiến thuật số 1 chuẩn bị!"

Mặc Tử Ngư rướn cổ họng hô lớn, thanh âm củ hắn có chút biến đổi. Hắn quá kích động. Những học viên đồng dạng cũng rất kích động; May mà, chiến thuật số 1 là bọn hắn tu luyện nhiều nhất, cũng là chiến thuật quen thuộc nhất.

"Sát!"

Mặc Tử Ngư rống giận, dẫn ra một chi cơ quan binh đoàn, trận chiến chính thức mở màn.

Ba hàng cơ quan hồn giáp phía trước, đều đặn nhịp nhàng mà cất bước về phía trước. Ba mươi cánh tay đồng thau thật lớn, đột nhiên sáng lên quang mang, trong phút chốc dựng thẳng lên, tự thế trảm xuống.

Ba mươi đạo kim sắc ánh sáng cao đến một trượng cao đồng thanh vụt tới trước, ông địa hóa thành một mảnh màn đao, gào thét mà tới.

Lục giai vũ kỹ: “Thái thủ đao” !

Những võ giả phía trước đang lao tới kia, nhất thới choáng ngợp, không hệ nghĩ tới phải gặp công kích mãnh liệt mà nhịp nhàng, đồng bộ như thế. ‘Không lẽ 30 người kia đều tu luyện đồng nhất một loại vũ kỹ hay sao’.

Ba mươi đạo kim sắc đao mang lấp đầy tầm mắt của bọn họ, thanh thế đáng sợ kinh người.

Thế nhưng, bọn họ chẳng phải loại võ giả tầm thường, kinh nghiệm chiến đấu phong phú cộng thêm khinh công xuất sắc, cuống quýt né tránh. Tuy nhiên, cũng có một số võ giả khinh công không đủ xuất sắc, vả lại cũng chẳng còn thời gian suy nghĩ nhiều, dứt khoát không né tránh, đứng tại chỗ mà chuẩn bị hảo hảo đón đỡ dao mang kia. Chỉ thấy các loại vũ kỹ phòng ngự quang mang sáng lên, còn có thôi động bí bảo chống đỡ.

Rầm rầm!

Ánh đao thật lớn, uy lực tương đương cường hãn, phàm võ giả nào bị đánh trúng, không khỏi kêu đau đớn, thân hình nhói lên một cái.

Một gã võ giả lộ ra vẻ may mắn, hắn khinh công phi thường xuất sắc, trong khoảnh khắc trnh được hai đạo đao mang. Những không biết từ đâu, một đọa khí lưu gào thét đánh tời khiến gương mặt hắn đau nhức, có thể thấy uy lực một đao mang này cường đại cỡ nào.

Phốc!

Cảm giác đau nhức từ vùng ngực truyền đến, một chùm huyết hoa tại ngực hắn nở ra, hắn vẻ mặt không thể tin mà cúi đầu, một lỗ máu in hình nắm đấm lớn trên ngực hắn, liên tục nhỏ máu…

Ai...

Hắn mờ mịt mà nhìn, mấy chục đạo hôi sắc chỉ mang, giống như những con cá đối linh động, lặng yên xuyên qua giữa những đao mang kia, như là thợ săn vô thanh vô tức thu gặt sinh mệnh.

Những tên võ giả vốn dung kinh công xuất sắc lách qua khe hở của những đao mang kia, hoàn toàn không nghĩ đến còn gặp phải đột kích như thế. Hôi sắc chỉ mang bí ẩn mà thâm độc, thêm nữa là khe hở không gian giữa những đao mang kia thật sự là rát nhỏ, không có khả năng né tránh.

Phốc phốc phốc, tùy ý có thể thấy huyết hoa nở ra. Máu phun tung toé.

Một gã võ giả liều mạng mà né tránh nhưng không kịp, bị một đao mang đánh lên. Cả người bị chặn ngang, đứt làm hai nữa.

Còn có cả chỉ mang có số lượng khủng bố, đó chính là vũ kỹ lục giai: “Phiêu chỉ”.

Sau một màn tắm rửa sơ sơ này, còn trụ lại đều là những võ giả có vũ kỹ phòng ngự xuất chúng. Mỗi người bọn chúng đều trợn mắt mang theo vẻ phẩn nộ vô cùng. Tuy trên người dầy những lỗ máu, nhưng rõ rang là không nguy hiểm đến tính mạng.

Bỗng nhiên, con ngươi bọn chúng nhất tề co rụt lại.

Không biết lúc nào, đội ngũ hậu phương bên kia, mấy chục tên cơ quan hồn giáp, vậy mà lại nhảy lên bầu trời. Mỗi một chiếc cơ quan hồn giáp, trên tay nhất tề nắm một chiếc mâu dài bằng ánh sang hợp thành.

Ba mươi tên cơ quan võ giáp đồng thau, đồng thời vượt lên trước 3 bước, nhịp nhàng, đồng nhất làm ra một tư thế xoay eo, tạo thế phóng mâu cổ điển. Quả trình động tác vô cùng hoàn mỹ. Cảnh tượng này thật sự đánh mạnh vào thị giác người xem, khiến cho người ta hít thở không thông

“Phụt”. Quang mâu bay ra như mưa.

Mấy tên Lưu Phong đoàn võ giả còn trụ lại bên kia, cả người cắm đầy quang mâu, giống như con nhím. Thật không cách nào né tranh.

Lục giai vũ kỹ: “liệt quang mâu” !

Oanh!

Ba mươi giá cơ quan hồn giáp đồng thau sau khi hoàn thành đợt phóng mâu, đồng thời rơi xuống, làm cho bụi bặm vung lên khắp bầu trời, mặt đất run rẩy.

Mặc Tử Ngư thấy rõ chiến quả trước mắt, không khỏi sửng sốt, trước mặt hắn, không một người sống.

Bên trong mỗi một giá cơ quan hồn giáp đều cắm cùng loại ba chiếc thẻ hồn tướng lục giai, lần lượt là: “Thái thủ đao”, “Phiêu chỉ” cùng “Liệt quang mâu”.

Mà cái gọi là chiến thuật số 1, đó là tổ hợp củ 3 loại vũ kỹ này.

Đường Sửu biết rõ rằng chính mình cũng không am hiểu khống chế mũi công tốt lắm, nên liền dùng nhiều thời gian hơn để đặt nghĩ ra chiến thuật và huấn luyện. Mỗi một loại chiến thuật hình thành đều là tiêu hao tâm huyết rất nhiều. Cũng không phải loại Thẻ hồn tướng nào cũng đều có tới một trăm cái, hơn nữa còn cần phải có phẩm chất tương đồng.

Trên thực tế, Đường Sửu có khả năng nghiên cứu ra nhiều dạng chiến thuất khác, huyền diệu và xuất sắc hơn nhiều, chỉ là căn bản vô pháp thực hiện, bởi vì không mua được số lượng Thẻ hồn tướng đạt yêu cấu (số lượng cùng phẩm chất tướng ưng).

Ba loại Thẻ hồn tướng trên cũng phải phí rất lớn khí lực mới mua về được.

Thời điểm lúc Đường Sửu thôi động loại chiến thuật này, bị rất nhiều học viên nghi vấn, bởi vì chưa từng có tiền lệ sử dụng qua. Khi mọi người xem khe cắm thẻ tạp bên trong cơ quan hồn giáp, đều cho rằng những thứ này là để phụ trợ để thuận lợi trong sử dụng. Đem Thẻ hồn tướng cắm vào Cơ quan hồn giáp, bọn họ tuy rằng có thể sử dụng các loại vũ kỹ có trong thẻ này, thế nhưng vô luận là uy lực hay là sự thành thục, căn bản căn bản không thể giống như việc dung vũ kỹ mà bọn tu luyện từ nhỏ.

Càng làm cho bọn họ cảm thấy không thể nói nổi ("Bất khả tư nghì" = "không thể nghĩ, bàn") chính là, Đường Sửu vậy mà lại dự định đem mấy tấm thẻ này làm thủ đoạn chủ công (lực tấn công chính)!

Thế nhưng Mặc Tử Ngư và Mặc Vô Úy cũng chẳng biết cái gì mới là binh đoàn chân chính, cho nên tuy rằng nửa tin nửa ngờ mà chỉ biết phục tùng.

Đường Sửu đối với loại chiến thuật này đưa ra yêu cầu rất nghiêm khắc. Thái thủ đao khi nào xuất thủ, lúc nào chém ra Phiêu chỉ, một giây ra bao nhiêu lần chỉ mới hợp cách, hậu phương đội viên nhảy lên vào thời điểm nào, nhảy lên cao bao nhiêu vân vân... Điều được tính toán cực kì chính xác.

Theo phương diện có thể thấy, Đường Sửu đại nhân đối với sự phối hợp nhịp nhàng của bọn họ yêu cầu đặc biệt cao, làm cho bọn họ người giận sôi. Thế nhưng về phương diện khác, Đường Sửu đại nhân lại có vẻ chẳng quan tâm, chưa bao giờ yêu cầu bọn họ tu luyện ba loại vũ kỹ này, hắn thậm chí còn lãng phí thời gian mà giảng giải chiến tranh lịch sử cho bọn hắn.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng quái dị.

Bọn họ mỗi ngày lặp đi lặp lại mà tu luyện, chỉ cần cái gì một mắt xích xuất hiện một tia sơ suất thì cả tổ phải làm lại toàn bộ.

Đến cuối cùng, ai cũng không nhớ kỹ bọn họ rốt cuộc tu luyện lại bao nhiêu lần.

Học viên thi thoảng thậm thụt thảo luận, họ đều cảm thấy chiến thuật này của Đường Sửu đại nhân, thật chẳng khác nào tên của hắn, rất xấu xí, không có nửa điểm mỹ cảm.

Thế nhưng là...

Mặc Tử Ngư cùng Giáp tổ toàn bộ học viên, đều bị cảnh tướng thảm liệt của chiến trường trước mắt này chấn trụ, tiên huyết và thi thể đầy đất, một mảnh bừa bãi.

Bọn họ cơ hồ không thể tin được vào hai mắt của mình.

Cái loại chiến thuật xấu xí, giản đơn này thế nào lại có uy lực kinh người như vậy...

Cả chiến trường rơi vào yên tĩnh một cách quỷ dị.

Cung Cửu cũng bị một màn vừa rồi chấn trụ, Lưu Phong đoàn là một tay hắn sáng tạo, kinh lịch qua bao nhiêu trận chiến đấu gian nan. Vừa rồi chỉ một lớp công kích kia nhất thời làm hắn trong lòng đột nhiên hiện lên một cổ hàn ý.

Binh đoàn!

Cái vừa tái diễn ra là một đấu pháp Binh đoàn điển hình .

Cả đời hắn liên tục chiến đấu ở các chiến trường khác nhau không biết bao nhiêu lần, phá được qua không biết bao nhiêu thành trấn, tinh cầu, nhưng mà trong cuộc dời hắn cũng chỉ có 2 lần chịu nhục, và cả hai đều đều là phải gặp binh đoàn. Sau hai lần chịu nhục này, đội hình cao thủ dưới trướng hắn bây giờ càng là mạnh hơn, nhiều hơn, so với ngày xưa thì càng mạnh thêm mấy phần. Nhưng mà lại vẫn bị đả bại, vẫn y nguyên như cũ.

Đối với công kích trực diện phô thiên cái địa không thèm nói lý của binh đoàn, bọn chúng vẫn ngạo nghễ cho rằng bằng vào thực lực cá nhân và kỹ xảo của mình hoàn toàn không có nửa điểm đáng lo.

Tràng cảnh trong ký ức cùng một màn trước mắt này, là quá tương tự!

Bị lừa!

Cung Cửu rốt cuộc cũng là nhân vật kiêu hùng, tuy cả kinh, nhưng lập tức ý thức được có cái gì đó không thích hợp.

Hắn quyết định thật nhanh, không chút do dự nói: "Lui!"

Lưu Phong đoàn võ giả do dự một chút, rồi giống như thủy triều mà thối lui.

Công tử nhà giàu quan chiến ở đằng xa, hoàn toàn trợn tròn mắt, lắp bắp nói: "Bọn họ sao... sao lại như thế mà lui rồi chứ?"

Mà người huynh trưởng bên cạnh cũng đã sớm đứng dậy, hoắc mắt, đầy vẻ kinh sợ, lúc này dần bình tĩnh mà trầm giọng nói: "Bởi vì địch nhân của bọn họ là một chi binh đoàn, cơ quan binh đoàn chân chính đệ nhất!"

"Binh đoàn? Cơ quan binh đoàn?" Công tử nhà giàu ngây ngẩn cả người, sau đó nở nụ cười, chỉ vào phương hướng của căn cứ thanh đồng bên kia, rồi ngả ngớn nói: "Đại ca, ngươi nói chính là những.. búp bê binh kia sao..."

Đại ca trên mặt biểu tình, nghiêm túc hiếm thấy, ý cười trên mặt công tử nhà giàu từng điểm tiêu thất: "Đại ca, ngươi không phải là đang giỡn chơi a..."

"Ta không phải tại giỡn chơi." Thanh niên khoác trường bào trầm giọng nói, vẻ mặt của hắn nghiêm nghị: "Ta cần phải lập tức bẩm báo chuyện này cho phụ thân."

Công tử nhà giàu giật nảy mình: "Đại ca!"

Việc này nghiêm trọng đến nổi cần phải hướng phụ thân bẩm báo sao?

"Vô luận như thế nào, trong khoảng thời gian này, ngươi không nên hành động thiếu suy nghĩ"! Thanh niên khoác trường bào trầm giọng căn dặn: "Chuyện này đã vượt qua phạm vi mà chúng ta có thể giải quyết rồi".

Công tử nhà giàu hoàn toàn bối rối.

Thanh niên khoác trường bào xoay người, trầm giọng nói với võ giả tóc vàng bên cạnh công tử nhà giàu: "Bảo vệ công tử!"

Tóc vàng võ giả da đầu tê rần, hắn biết rõ cái này là đại công tử tại cảnh cáo hắn, bảo hắn trông chừng tiểu công tử, vội vàng vâng dạ: "Vâng!"

Thanh niên khoác trường bào như sấm rền gió cuốn, ly khai luôn.

Cơ quan binh đoàn chân chính thứ nhất ra đời, giá trị cái này tin tức khiến cho nội tâm thanh niên khoác trường bào, kích động không thôi.

Thủy chung vẫn nhìn chăm chú vào chiến trường, hai mắt quang mang kỳ dị liên tục chớp động.

Lão luôn chuẩn bị tốt, tùy thời có thể xuất thủ, chỉ là muốn nhìn thêm một chút thực lực của cái chi binh đoàn tên Đường Sửu này. Nhưng lại trăm triệu lần không nghĩ tới, tận mắt chứng kiến một trận đặc sắc như thế!

Biểu hiện của Đường Sửu, làm cho lão cảm thấy phi thường ngoài ý muốn.

Lão vẫn không có can thiệp việc Đường Sửu chế tạo binh đoàn, không nghĩ tới, Đường Sửu cho lão một nỗi kinh hỉ thật to.

Y như lời Tỳ Bà nói, chiến thuật của Đường Sửu đã đẩy ra một phiến cửa sổ trong đầu lão.

Giờ khắc này, lão thấy được một cái thời đại hoàn toàn mới sắp bắt đầu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Cách Nghĩ Của Đường Sửu

"Nói về suy nghĩ của ngươi đi." Binh ngồi ở trước mặt Đường Sửu, như vị giám khảo nghiêm khắc.

"Vâng!" Đường Sửu rất bình tĩnh, trận đại thắng hôm qua dường như cũng không làm cho hắn sinh ra tâm lý hưng phấn, giọng hắn đều đều: "Ý nghĩ ban đầu của thuộc hạ là muốn định ra một bộ chiến pháp thích hợp cho thuộc hạ. Thực lực cá nhân đám thuộc hạ rất kém cỏi, tại trên chiến trường không gian có thể phát huy hữu hạn, thuộc hạ liền hy vọng sáng tạo một loại chiến thuật tính dựa vào đối với võ tướng tương đối thấp."

"Tựa như số 1 chiến thuật?"

"Đúng vậy!" Đường Sửu nói tiếp: "Thuộc hạ liền suy nghĩ, tại sao binh đoàn phụ thuộc vào võ tướng lớn như thế. Sau lại thấy là điều này do chủng loại vũ kỹ tu luyện từng thành viên binh đoàn khác nhau, trình độ chênh lệch nhau mới vậy. Vũ kỹ khác nhau, thuộc tính chân lực khác nhau thì chỉ có võ tướng khống mang xuất sắc mới có thể ghép chúng lại thành chỉnh thể. Nhưng với xét tới hiện trạng binh đoàn, chúng ta không thể huấn luyện toàn bộ binh sĩ tu luyện vũ kỹ đồng nhất, mà cơ quan hồn giáp có thể giải quyết vấn đề này."

"Khe cắm thẻ tạp của cơ quan hồn giáp?" Binh hỏi tiếp.

"Vâng!" Đường Sửu lãnh tĩnh: "Khe cắm thẻ ở cơ quan hồn giáp có thể sử dụng ba loại Thẻ hồn tướng, mà tại dưới sự trợ giúp của võ hồn trong cơ quan hồn giáp, võ giả cơ quan có thể sử dụng tương đối thành thạo chúng nó. Tuy rằng uy lực sẽ suy giảm, nhưng mà có thể giảm số

lượng binh sĩ binh đoàn thực hiện vũ kỹ, chiến thuật chúng ta định ra mới có khả năng thành được."

"Vậy võ giả cơ quan có thể không cần tu luyện vũ kỹ khác mà chỉ chuyên chú tu luyện chân lực?" Khuôn mặt tú-lơ-khơ của Binh nghiêm trọng lạ thường, lão biết rõ mấy thứ đồ chơi có khả năng cải biến thế giới.

"Trong chiến thuật của ta thì là như vậy." Đường Sửu không hề sợ nói phải điều cấm kỵ: "Dưới chiến thuật như vậy, yêu cầu võ giả binh đoàn sẽ hạ thấp rất nhiều biên độ, chúng ta có thể bổ sung nhiều nguồn mộ lính."

"Nếu như gặp phải binh đoàn tinh nhuệ, ngươi sẽ bại thật thê thảm." Binh liếc mắt liền nhìn ra sơ hở của bộ chiến thuật này. Ba loại vũ kỹ dù sao cũng không phải chính bản thân tu luyện, hơn nữa không có võ tướng khống mang bổ cứu nếu gặp phải binh đoàn tinh nhuệ hàng thật sẽ là một trận tan tác chim muông.

"Đại nhân, chúng ta là binh đoàn pháo hôi." Đường Sửu nói cực kỳ tự nhiên: "Hơn nữa, chúng ta cũng không phải là không có phần thắng, chỉ cần chúng ta có thể chịu đựng được thương vong."

"Chiến thuật biển người?" Sắc mặt Binh khẽ biến.

"Đúng vậy, đại nhân." Đường Sửu nhắc nhở: "Sài lang tọa cực kỳ thích hợp với loại chiến thuật này, bởi vì ở đây có nhân khẩu kinh người. Chúng ta có thể nhanh chóng bổ sung nguồn mộ lính, còn đối phương khó mà bổ sung nhanh được."

Binh trầm mặc không nói, ở trong lòng lão không thể không thừa nhận, chiến thuật của Đường Sửu tuy rằng đơn sơ, thô ráp, nhưng mà bí quyết đơn giản, có thể học cấp tốc, phối hợp với chiến thuật biển người, tuyệt đối có thể phát huy ra uy lực kinh người.

Nhưng mà tận sâu trong bản năng của Binh lại bài xích loại chiến thuật này, bởi vì nó sẽ tiêu hao cả đống sinh mệnh võ giả. Binh thường đảm nhiệm huấn luyện viên nên cực kỳ coi trọng sinh mệnh binh sĩ.

Lão nhìn khuôn mặt Đường Sửu bình tĩnh, tâm tình rất phức tạp.

Thực sự là cái tên khốn lãnh khốc.

Đường Sửu chẳng hề muốn giải thích, hắn bình tĩnh nói: "Loại chiến thuật này, là căn cứ hiện trạng phát triển của chúng ta mà luận, nếu như muốn tiến thêm một bước, chúng ta cần Thiên Lô tọa. Kỹ thuật cơ quan hồn giáp, nhân khẩu Sài Lang tọa, tài nguyên Thiên Lô tọa, chỉ cần có được ba cái này, Nam Thập Tự binh đoàn đủ để chiếm lấy một ghế ở Thiên lộ."

Binh gật đầu: "Khó trách ngươi luôn luôn cổ động tiến công chiếm đóng Thiên Lô tọa, hóa ra ngươi đã nung nấu ý nghĩ từ lâu."

Đường Sửu nói: "Đại nhân anh minh. Chúng ta cần thiết phải dùng binh đoàn đê giai khai thác ra không gian sinh tồn cho chúng ta. Như thế, chúng ta mới có thể có mười năm để phát triển chiến lực cao giai."

Binh hoàn toàn thay đổi cách nhìn với Đường Sửu, lão phát hiện bản thân coi thường Đường Sửu rồi. Vốn tưởng rằng, một cấp úy tham mưu có thể có trình độ là bao, không ngờ, Đường Sửu lại có cái nhìn chiến lược, sự lý trí, sự lạnh lùng kinh người.

Lão lại hỏi: "Ngươi có ý kiến gì với chiến lực cao giai?"

"Ở tầm ngắn hạn, binh đoàn trưởng đại nhân, Hạc đại nhân, Lăng Húc đại nhân, đều sẽ trở thành chiến lực cao giai của chúng ta." Đường Sửu tiếp tục nói: "Nhưng mà xét về trường kỳ thì chúng ta cần phải định ra, phổ biến ra con đường tu luyện lâu dài, bắt đầu từ quân dự bị, thống nhất vũ kỹ cho binh sĩ tu luyện, như vậy sức chiến đấu binh đoàn chúng ta sẽ tăng lên đột ngột."

Thần sắc Binh thả lỏng, so với cái chiến thuật biển người trước đó, kế hoạch này rõ ràng phù hợp với khẩu vị lão hơn.

"Có một vấn đề." Binh nói tiếp: "Mật độ năng lượng Sài lang tọa quá thấp, dẫn đến quá trình phát triển của bọn họ sẽ rất chậm. Nếu thường xuyên sử dụng năng lượng đại sảnh, tiêu hao đối với chúng ta quá lớn."

Đường Sửu tựa hồ đã sớm nghĩ tới vấn đề này, không cần nghĩ ngợi bèn nói: "Di chuyển. Thiên lô tọa dung nạp không được nhiều người như vậy, nhưng mà nó lân cận với Kình ngư tọa, là một chòm sao có mật độ năng lượng không tệ, mật độ năng lượng của nó đạt tới 31%, ở bên trong Xích Đạo thập điện cực kỳ không tệ. Hơn nữa, Kình ngư tọa có tinh môn nối thẳng tới Sài Lang tọa, chỉ cần chúng ta chiếm lĩnh Kình ngư tọa rồi mở tinh môn ra là có thể cực kỳ thuận lợi mà thực hiện được việc di chuyển Sài Lang tộc."

"Kình ngư tọa!" Vẻ mặt Binh ngạc nhiên, hắc hắc hắc miệng nở nụ cười: "Một đối thủ không tệ!"

Gã Đường thiếu niên này một chút thù cũng phải báo. Lần trước Kình ngư tọa kết cừu oán, lần này có cơ hội báo, Đường thiếu niên sao lại bỏ qua?

Thế nhưng, đối phương rốt cuộc là một trong Xích Đạo thập điện, cần phải dành sự tôn trọng, Binh hỏi: "Cơ hội thủ thắng được bao nhiêu?"

"Nếu như có bốn mươi tổ mà nói, hẳn không là vấn đề lớn." Đường Sửu nói.

"Bốn mươi tổ!" Binh giật nảy mình, một tổ là một trăm người, bốn mươi tổ, chính là bốn ngàn người. Đó là một con số cực lớn.

Bốn ngàn người, chưa cần nói phải tu luyện gì gì đó, chỉ mỗi việc cần bốn ngàn bộ cơ quan hồn giáp đã là một con số rất lớn rồi.

Tựa hồ biết rõ tâm tư Binh, Đường Sửu nói tiếp: " Cơ quan hồn giáp chúng ta đang sử dụng đã lạc hậu rồi, tân cơ quan hồn giáp “ Phong mang” của Tiểu thư Tái Lôi đã định hình. Thành phẩm đại khái khoảng ba nghìn vạn một bộ. Bốn ngàn bộ là cần có một nghìn hai trăm ức tinh tệ. Mỗi bộ cơ quan hồn giáp, cần phải có ba tấm Thẻ hồn tướng thất giai, nếu là loại bạch ngân giai đại khái khoảng hai trăm vạn tinh tệ một tấm, mỗi bộ cơ quan hồn giáp sẽ cần có sáu trăm vạn tinh tệ, tổng cộng hai trăm bốn mươi ức. Lấy Hiện tại lấy hai trăm đội viên làm nòng cốt, chu kỳ huấn luyện có thể áp súc xuống sáu tháng, phí dụng cho thành viên huấn luyện đại khái tám trăm vạn tinh tệ, bốn ngàn người là ba trăm hai mươi ức. Còn vật tư chuẩn bị nữa, tổng cộng khoảng hai nghìn ức hẳn là đủ để chúng ta khởi xướng trận chiến tranh này."

"Hai nghìn ức..." Binh hoàn toàn trợn tròn mắt.

Bỗng nhiên, Binh có chút xấu hổ, chính bản thân thực sự là dế nhũi, chưa từng tiêu qua số tiền lớn, mới mỗi mười ức mà trong lòng đã thấp thỏm, nhìn người ta đi há miệng ra khơi khơi hai nghìn ức.

"Cũng phải thanh toán một lần." Đường Sửu giải thích: "Chúng ta chiêu mộ võ giả, cũng cần phải một quá trình. Những việc sau là cơ quan hồn giáp, huấn luyện phí vân vân, đều là tiêu hao liên tục. Bước đầu cần ít nhất hai trăm ức. Kỳ thực, hai nghìn ức mà có được một chòm sao Xích Đạo đã đủ lời lãi lắm rồi."

Binh không biết nên nói cái gì rồi, lão ngơ ngác nhìn Đường Sửu.

Đường Sửu cũng không nói lời nào, nhìn thẳng Binh.

Hai người ngây ngây nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, Binh thu hồi ánh mắt: "Rất tốt, thiếu úy, kế hoạch của ngươi cực kỳ xuất sắc, nhưng mà ta có thể nói cho ngươi tình hình thực tế là phí dụng vượt quá khả năng của chúng ta. Vì vậy, mục tiêu chúng ta thực vẫn là Thiên Lô tọa. Nếu như chúng ta tiến công chiếm đóng Thiên Lô tọa cần phải bao nhiêu người?"

"Cần sáu tổ." Đường Sửu cũng không cảm thấy ngạc nhiên, khuôn mặt không chút thay đổi: "Tổng cộng Thiên Lô tọa có bốn tinh môn, mỗi tinh môn cần phải có một tổ khống chế. Còn hai tổ khác tiến công Thiên Lô bảo."

Binh lắc đầu: "Ngươi chỉ có bốn tổ mà thôi."

Đường Sửu không cò kè mặc cả, đầu óc hơi chuyển động: "Vậy thì chỉ khống chế tinh môn thông tới Kình ngư tọa, còn ba tổ kia hợp lực tiến công Thiên Lô bảo."

"Ngươi cần bao lâu?" Binh hỏi.

"Phương diện nhân lực không có vấn đề gì." Đường Sửu nói: "Tại Huấn luyện doanh, võ giả cơ quan có hơn một nghìn người, chúng ta chọn lựa hai trăm người là được. Có thể rút ngắn huấn luyện chu kỳ."

Tin tức Tam Hồn thành có huấn luyện doanh với những võ giả cơ quan xuất sắc nhất đã lan truyền nhanh chóng, rất nhiều võ giả cơ quan mộ danh mà đến làm nhân lực trong huấn luyện doanh nhanh chóng bành trướng. Thế nhưng huấn luyện doanh đối với những võ giả cơ quan ngoại lai, chỉ đưa cho một ít chỉ đạo cơ bản, còn lâu mới bằng đệ tử Mặc gia và thiếu niên Sài Lang tọa. Những người này dù sao cũng đã có huấn luyện cơ bản nhất định, có thể rút ngắn rất nhiều chu kỳ huấn luyện.

Nếu tiến công Kình ngư tọa, những võ giả ngoại lai này tất nhiên e sợ, không đáng tin cậy. Nhưng mà tiến công Thiên Lô tọa, những võ giả này tựu sẽ không e sợ chi hết.

Hơi trầm ngâm, Binh liền quyết định: "Hảo, thiếu úy, hiện tại ngươi có thể bắt đầu chuẩn bị đi."

Thần sắc Đường Sửu bình tĩnh: "Vâng, đại nhân."

Nhìn bóng lưng Đường Sửu ly khai, Binh hít sâu một hơi, có rất nhiều sự tình Đường Sửu không thể giải quyết. Tỷ như thương thảo với

Mặc gia. Cuộc chiến Thiên Lô tọa, cần sự ủng hộ của Mặc gia.

Thế nhưng, lão tìm đến Tái Lôi trước đã. Lão đi thẳng vào vấn đề: "Tái Lôi, ngươi cảm thấy Thiên Lô tọa thế nào?"

Tái Lôi sửng sốt một lúc, ngay lập tức đôi mắt đẹp mị hoặc sáng lên quang mang kinh người: "Ngươi có ý định với Thiên Lô tọa?"

"Không sai!" Binh rất dứt khoát gật đầu: "Còn có chỗ nào thích hợp chúng ta hơn sao?"

"Thật quá tốt!" Tái Lôi hưng phấn vô cùng, nói liến thoắng: "Ta đã sớm muốn các ngươi chiếm lĩnh Thiên Lô tọa rồi! Những Thiên Lô sáo trang cổ lỗ sĩ có cái giá trị khỉ ho gì, chỉ có ở trong tay Tái Lôi đại sư, Thiên Lô tọa mới có thể phát huy giá trị chân chính!"

Khuôn mặt tú-lơ-khơ của Binh tỏ ra vẻ tươi cười, có Tái Lôi ủng hộ thì chuyện này coi như ván đã đóng thuyền.

"Lúc nào các ngươi phát động?" Tái Lôi có chút khẩn cấp, đôi mắt trông mong: "Cần ta làm cái gì?"

"Cơ quan hồn giáp, chúng ta cần rất nhiều cơ quan hồn giáp." Binh nói.

"Không thành vấn đề!" Tái Lôi hào khí vạn phần: "Chỉ cần tài liệu có thể đủ cung, cơ quan hồn giáp tuyệt đối không thành vấn đề."

"Vậy là tốt rồi." Binh gật đầu.

Tái Lôi bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện: "Ngươi có thời gian, sắp xếp một chuyến đến gặp Phí lão đầu đi. Hình như lão tìm ra cái gì đó rất lợi hại. Bước chân lão ta loạng choạng, mặt mày đỏ bừng, thỉnh thoảng chạy tới hỏi ta xem lão bản có tới hay không! Hừ, lão nhân này thật không cốt khí, lại biết tranh công với lão bản!"

"Phí lão đầu?" Binh đăm chiêu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 393: Vu Hạ

Tại Tiên Nữ tọa.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) sốt ruột nhìn chăm chú vào Tinh Lực trì trước mặt nồng nặc tinh lực, từ trên trời buông xuống một chùm tia sáng bao phủ Tinh Lực trì. Tinh lực bên trong Tinh Lực trì nồng nặc giống như thực chất, như vụ khí đặc quánh bốc lên.

Mơ hồ có thể thấy rất nhiều chiến bào chìm chìm nổi nổi ở bên trong Tinh Lực trì.

Bỗng nhiên, tâm An Đức Lệ Na (Andrew Lina) sinh cảm ứng, buột miệng thốt lên: "Thành rồi!"

Khuôn mặt Tháp Đốn phủ đầy phong sương ngồi cạnh, cũng tỏ ra vẻ sốt ruột không tự chủ được.

Chùm tia sáng tinh lực buông xuống kia, từng điểm nhạt dần rồi nhanh chóng biến mất, tinh lực bên trong Tinh Lực trì cũng tiêu thất. Bên trong trì, lẳng lặng trăm kiện chiến bào ngân sắc nằm ngang ở đó.

Tháp Đốn kiềm chế không được, nhảy vào trong trì, vớt ra một kiện chiến bào ngân sắc.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) vội vàng chạy tới đây: "Thế nào? Ba ba!"

Chiến bào ngân sắc, hoàn toàn nhìn không thấy chút vết tích da lông năng lượng thú, toàn thân nó màu ngân bạch, không một tia tạp sắc, dường như là bạc dát cực mỏng mà thành, nâng trên tay nhẹ như không

có gì. Nhưng mà luồng tinh lực nồng nặc được kinh người kia đủ làm cho mọi người hiểu là nó bất phàm.

Tháp Đốn chẳng cần nói nhiều, khoác chiến bào lên người. Tháp Đốn vừa mới phủ lên, chiến bào tựu tự động co lại, dán sát vào thân thể Tháp Đốn, ngân quang hoa lệ chói mắt tiêu thất, nhìn qua tựa như chiến bào phổ thông.

Bỗng nhiên, Tháp Đốn biến mất.

Con mắt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thoáng cái trợn tròn, nàng thiếu một chút nữa thì kêu thất thanh.

Sau một lát, Tháp Đốn lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina), trên mặt lão có vẻ mừng như điên khó nén, tấm tắc hô liên tục: "Tốt tốt tốt!"

Thân là võ tướng, lão đương nhiên biết rõ giá trị của việc ẩn thân.

Bỗng nhiên, bên ngoài ồn ào náo động một trận, một thị vệ thần sắc hoang mang mà chạy vào: "Chủ thượng! Tướng quân! Rất nhiều hội trưởng thương hội, tất cả đều vây ở bên ngoài, nói là bí bảo phải có phần bọn họ, bọn họ muốn nhìn thấy bí bảo thành hình."

Sắc mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) khẽ biến, con mắt Tháp Đốn lại nheo lại.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhanh chóng trấn định, nàng nghe đến bên ngoài ầm ĩ kịch liệt, thản nhiên nói: "Để cho bọn họ vào đi!"

Thị vệ há mồm muốn can ngăn, nhưng mà nhìn thần sắc An Đức Lệ Na (Andrew Lina) trấn định bèn cắn răng một cái, chạy vội ra ngoài.

Một lát sau, một đám người xông vào.

"Chủ thượng! Chủ thượng! Năng lượng thú cũng là tiền của chúng ta, những Chức phẩm này là có một phần chúng ta a!"

"Chính phải a, chủ thượng ngài không thể không cho chúng ta nhìn một cái cho biết!"

...

Những người này bỗng nhiên nhìn thấy Tháp Đốn bên cạnh An Đức Lệ Na (Andrew Lina), âm thanh ầm ĩ thoáng cái chỉ còn rì rầm nho nhỏ, trên mặt rất nhiều người có chút hoảng loạn.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) xoay người, ánh mắt đảo qua đoàn người, nàng nhận ra vài vị hội trưởng thương hội, trong lòng lo lắng. Khi nhìn thấy đám người này, nàng lập tức minh bạch có người đang âm thầm giở trò quỷ, thực lực của đối phương cực cường, vậy mà lại có thể điều động gần một nửa thương hội dưới trướng nàng đến.

Nếu không có phụ thân trở lại Tiên Nữ thành, nàng gặp phiền phức rồi.

Thế nhưng hiện tại, nàng lại không hoảng hốt chút nào, nụ cười như có như không: "Các ngươi còn biết rõ ta là chủ thượng, ngươi nhìn đi, các ngươi đều chạy đến đây náo loạn."

Ngữ khí nàng hòa ái, tựa như đang nói đùa.

Trong lòng mọi người an tâm một chút, một vị hội trưởng vừa định giải thích: "Bọn thuộc hạ chỉ là tưởng..."

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) căn bản không để vị này nói, cắt ngang lời nói, ngữ khí đột nhiên chuyển sang nghiêm khắc: "Ai giật dây? Đứng ra mau!"

Một tiếng quát chói tai, sát ý tràn bốn phía. Sắc mặt đám người đại biến, lúc này mới nhớ chủ thượng tuổi tuy nhỏ, nhưng mà tính tình cương liệt, là người mà đến Quang Minh võ hội cũng dám tuyên chiến!

Cả đám người câm như hến.

Trong đó có mấy người liếc nhau, bọn họ đều nhìn ra sự sợ hãi trong mắt nhau. Bọn họ vốn tưởng rằng, người đông thế mạnh, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhất định sẽ khuất phục, nào biết được An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thẳng thắn không để cho bọn họ chút dư địa.

Mấy người biết rõ lúc này đã không có đường thối lui.

Một gã trung niên đứng ra, trầm giọng nói: "Chủ thượng muốn trừng phạt, thuộc hạ nguyện ý một mình gánh chịu."

Một tên mập khác mạp cũng đứng ra: "Tính cho ta một phần."

Vị thứ ba đứng ra là một người gầy, mắt tam giác toát ra một luồng âm trầm, hắn nói không âm không dương: "Chủ thượng, mọi người tuy rằng kích động một chút, nhưng không phải cố tình gây sự. Đám người chúng ta trông thì gọn ghẽ, nhưng lần này nhà ai không chịu tổn nghiêm trọng? Vì sao mọi người cảm thấy hứng thú đối với năng lượng thú, không ngoại trừ là muốn tăng chút trợ lực cho nhà mình, khôi phục chút nguyên khí. Chủ thượng nói, theo cống hiến phân phối, vậy không thành vấn đề, thế nhưng cũng không thể không cho chúng ta liếc nhìn một cái, mọi người thấy đúng hay không?"

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hít sâu một hơi, nàng biết rõ lần này phiền phức rồi. Phía sau thương hội ba người đều không phải tiểu thương hội, trong thương minh có thể xếp trong top năm.

Người gầy kia nói lời nói trong tâm khảm mọi người, trên mặt mỗi người đều tỏ ra bất mãn.

Bỗng nhiên, Tháp Đốn đang lim dim, chậm rãi mở miệng: "Mấy năm không về Tiên Nữ thành rồi."

Lão như là đang cảm khái, lại buộc mọi người phải chú ý.

"Không ngờ, trong Tiên Nữ thành, chẳng có chút quy củ nào rồi." Tháp Đốn lạnh lùng nói: "Các ngươi vừa mới nói đến trừng phạt, nói

không sai, đúng là nên trừng phạt."

Lời nói Tháp Đốn giống như gió thu thổi vào trái tim mọi người, sắc mặt mọi người trong trường biến đổi, nhất là ba người đứng ra thì sắc mặt đại biến.

"Tháp Đốn tướng quân, lời này của ngài có ý tứ gì!" Người gầy lớn tiếng quát lớn.

Thần sắc Tháp Đốn hờ hững: "Bắt lại."

Vài bóng người phóng tới chỗ ba người, trên mặt ba người hiện lên vẻ kinh sợ tuyệt vọng, bọn họ bất ngờ là Tháp Đốn dám động thủ!

Bỗng nhiên, xung quanh ba người, xuất hiện một thân ảnh, khẽ cười một tiếng, ánh đao vung lên, tiếng kêu rên liên tục, vài bóng người ngã trở về.

Ánh đao tan hết, một vị nam tử tóc hồng da đen, cầm đao đứng đó.

"Ta tưởng can đảm các ngươi từ đâu tới." Ánh mắt Tháp Đốn trở nên lạnh lùng nghiêm nghị: "Tiếu đao khách, Nhạc Chính Kiệt, một trong bảy đao khách dưới trướng Đại hùng nhàn nhân Vu Hạ."

Mọi người đang oán giận thoáng cái ngây người. Nhạc Chính Kiệt có lẽ bọn họ chưa từng nghe thấy, nhưng mà Vu Hạ thì không một ai không biết.

Đại Hùng tinh là lân bang Tiên Nữ tọa, là một trong Địa Cực ngũ vực, Tiên Nữ Chức phẩm thường được tiêu thụ tại Đại Hùng tinh và chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on). Mà Vu Hạ được gọi là "Đại hùng nhàn nhân", là thượng khách của thủ lĩnh chòm sao Đại Hùng tinh Yến Vĩnh Liệt. Người này kết giao rộng lớn, bản thân chính là quyền quý Đại Hùng tinh, cho dù không đảm nhiệm chức quan, nhưng có được lực ảnh hưởng kinh người tại Đại Hùng tinh, rất nhiều sự tình quan viên đứng ra không thuận tiện, đều sẽ giao cho hắn xử lý.

Những trưởng lão bị xui khiến, thần sắc mỗi người sợ hãi, bọn họ trăm triệu không ngờ, vậy mà lại bị cuốn vào bên trong vòng xoáy như thế.

Thần sắc Nhạc Chính Kiệt hơi kinh, khom người hành lễ: "Không ngờ Tháp Đốn tướng quân đến tiểu nhân vật như ta cũng biết, thất kính thất kính! Ba vị hội trưởng, là bạn tri kỉ của đại nhân, chức trách tại hạ là bảo hộ an toàn cho ba vị hội trưởng nên mạo muội xuất thủ, tướng quân chớ trách."

Tháp Đốn lắc đầu: "Nếu ngươi đã xuất thủ, coi như ngươi cũng nghĩ rõ ràng rồi."

Sắc mặt Nhạc Chính Kiệt khẽ biến: "Tháp Đốn tướng quân, đại nhân nhà ta..."

Đại đội võ giả dũng mãnh vào đại sảnh, vây chặt lấy mấy người.

Nhạc Chính Kiệt biến sắc thật sự, những võ giả này tiến thối ngay ngắn có trật tự, đội ngũ kín kẽ, hắn tìm không ra chút kẽ hở! Mà những binh sĩ này, không chút ồn ào n, trong lúc tiến lên trầm mặc nghiêm nghị, một luồng áp bách làm người ta có cảm giác tuyệt vọng.

Huấn luyện nghiêm chỉnh!

Trong đầu Nhạc Chính Kiệt hiện lên bốn chữ này, hắn cảm thụ được áp lực cực lớn. Ba vị hội trưởng hoàn toàn khiếp sợ, bọn họ thế nào cũng bất ngờ, Tháp Đốn lại biết được thân phận Nhạc Chính Kiệt vậy mà còn dám động thủ, lẽ nào lão không sợ làm Đại Hùng tinh tức giận sao?

"Tháp Đốn tướng quân, lẽ nào ngươi hoàn toàn không quan tâm tới sinh tử dân chúng Tiên Nữ tọa sao?" Nhạc Chính Kiệt trầm giọng, hắn cố đưa ra lời dọa nạt cuối cùng.

Tháp Đốn lạnh lùng nói: "Tôn nghiêm cao hơn sinh tử."

Toàn bộ binh sĩ vận sức chờ phát động, chỉ chờ Tháp Đốn ra lệnh một tiếng, liền khởi xướng công kích.

Ba ba ba.

Bỗng nhiên một tràng vỗ tay từ trong chư vị trưởng lão vang lên, một gã nam tử vượt đám người đi ra. Hắn ước chừng ba mươi tuổi, thân mặc tử y, mặt như quan ngọc, mắt như ngôi sao, tiêu sái lỗi lạc, làm người ta không tự giác mà tâm sinh hảo cảm.

Hắn xá dài thi lễ: "Lời của Tháp Đốn tướng quân tất truyền thiên cổ. Hành vi thuộc hạ không thỏa đáng, đúng là có điều không thỏa đáng, Vu Hạ nguyện ý nhận lấy sự trừng phạt của tướng quân."

Mọi người đều há miệng, không thể tin tưởng nam tử áo tím này lại là đại nhân vật có thực quyền hô phong hoán vũ Đại Hùng tinh, Vu Hạ!

Trong đám người này bao nhiêu người muốn chạy đến dưới trướng Vu Hạ, lại căn bản không tìm được kỳ môn mà vào. Nếu là ở Đại Hùng tinh mà có thể có Vu Hạ đại nhân trông nom, vậy không có sự tình nào làm không được.

Thế nhưng là, một đại nhân vật chân chính như thế vậy mà lại lẫn vào trong bọn họ.

Hơn nữa, hắn lại nhận sai trước Tháp Đốn tướng quân...

Mọi người cảm thấy khó tin đến cực điểm.

Đại Hùng tinh tuy chỉ là một trong Địa Cực ngũ vực, nhưng mà thực lực mạnh mẽ có đưa ra so với mấy chòm sao Xích Đạo thập điện cũng không kém hơn chút nào. Địa vị Vu Hạ cao thượng ở Đại Hùng tinh, vậy mà hắn đích thân tạ tội nhận sai với Tháp Đốn tướng quân...

Con mắt Tháp Đốn nheo lại, trong lòng căng thẳng.

Người này co được dãn được, đúng là nhân vật lợi hại, thảo nào danh vọng cao như thế.

Tháp Đốn quyết ý nhân cơ hội diệt trừ Nhạc Chính Kiệt và ba gã hội trưởng, lão có đủ lý do rồi, dù Đại Hùng tinh mất hứng cũng tuyệt đối không thể nhân cơ hội gây chuyện.

Thế nhưng, Vu Hạ chủ động nhận sai, Tháp Đốn lại không thể hạ thủ. Lấy cớ này mà giết Nhạc Chính Kiệt, Đại Hùng tinh sẽ không động thủ, nhưng nếu giết chết Vu Hạ, Đại Hùng tinh tất nhiên tức giận, đại quân áp sát.

Trong nháy mắt đó, tâm Tháp Đốn sinh sát cơ, nhân vật lợi hại như thế hôm nay kết thù hận, ngày sau tất nhiên sẽ trở thành tâm phúc đại họa Tiên Nữ tọa!

Trên mặt Tháp Đốn cố ý tỏ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng tiến lên nâng Vu Hạ dậy: "Không ngờ Vu Hạ đại nhân lại đến Tiên Nữ tọa, thực sự là thất lễ, mau mau thỉnh thượng tọa!"

Vu Hạ xoay người quở trách Nhạc Chính Kiệt: "Chính Kiệt, còn không mau mau tới nhận sai với Tháp Đốn tướng quân! Ngươi tính tình lỗ mãng, lúc nào có thể sửa lại đây, ta thật chẳng yên tâm rồi."

Nhạc Chính Kiệt lợi dụng cơ hội tiến lên, hành lễ với Tháp Đốn: "Chính Kiệt lỗ mãng rồi."

"Ha ha ha ha, hiểu lầm nhỏ, hiểu lầm nhỏ!" Tháp Đốn tiêu sái cười nói, chẳng thấy chút giương cung bạt kiếm vừa mới rồi, phất phất tay: "Một đao Nhạc tiên sinh, thật là lợi hại."

Vu Hạ lại cười nói: "Tháp Đốn tướng quân lòng dạ phóng khoáng, sao lại so đo với ngươi, vừa mới rồi chỉ là hù dọa ngươi, xem ngươi về sau còn dám càn rở như thế không?"

Ngay lập tức hắn tỏ ra vẻ hiếu kỳ: "Nghe mọi người thường nói về năng lượng thú như vậy a, Tiên Nữ chức phẩm vậy mà lại có thể bồi luyện thành bí bảo, Vu Hạ chưa từng thấy, không biết có thể có vinh dự kiến thức một chút hay không?"

Xung quanh thoáng cái yên lặng như tờ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Diệu Thủ Của Tháp Đốn

"Rất xin lỗi, toàn bộ những bí bảo này đều được đưa cho Đường Thiên tiên sinh." Tháp Đốn bất động thanh sắc, thần sắc bình tĩnh, không chịu chút ảnh hưởng của sự tình vừa mới rồi.

Vu Hạ tỏ ra vẻ kinh ngạc, đại khái hắn không ngờ sẽ có trường hợp này.

Gã hội trưởng gày khẩn trương: "Tháp Đốn tướng quân, chủ thượng không phải đã nói những bí bảo này sẽ phân phối cho chúng ta dựa theo cống hiến sao? Vì sao không cần trưng cầu chúng ta đã đưa những bí bảo này cho người khác! Lại nói, đồ vật tốt như vậy dựa vào cái gì mà phải cho ngoại nhân?"

Nhiều hội trưởng đều lộ ra vẻ tán đồng, nhưng mà lúc này không ai dám nói lung tung.

Lúc này An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đã hiểu thấu ý nghĩ phụ thân, thản nhiên nói: "Chu hội trưởng, ngươi quá nóng ruột rồi, chúng ta định dùng các bí bảo này để đổi lấy thật nhiều năng lượng thú trên tay Đường Thiên tiên sinh. Có nhiều năng lượng thú, còn sợ không có bí bảo sao? Chỉ có chúng ta mới có thể biến năng lượng thú thành bí bảo, các vị đều là người làm ăn hẳn là cũng hiểu thấu đạo lý rồi."

Rất nhiều hội trưởng nghe câu trả lời của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đều gật đầu lia lịa.

Nếu như là bí bảo bán cho người khác, bọn họ đương nhiên không đồng ý, nhưng nếu là dùng tốp bí bảo này để đổi lấy nhiều năng lượng

thú, thì trong con mắt bọn họ đây đúng là cách tạo lời lãi. Chỉ cần có năng lượng thú là có bí bảo, càng nhiều năng lượng thú là có càng nhiều bí bảo. Trong quá trình này, tiêu hao nhiều chính là tinh lực, cho nên rốt cuộc người bỏ vốn lớn nhất lại là An Đức Lệ Na (Andrew Lina).

Bọn họ không cần phải cần ra sức thêm gì nữa.

Còn chuyện bây giờ có bí bảo, hay là một thời gian nữa mới có bí bảo, bọn họ không để bụng làm gì. Nếu có được nhiều bí bảo, vậy thì chờ thêm chút nữa đã nhằm nhò gì?

Hơn nữa, ánh mắt cả đám đảo qua ba vị hội trưởng, ba người này không may rồi, chắc chắn sẽ bị An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đuổi ra khỏi thương minh, sau này phần của ba người kia coi như là bị treo rồi, nói không chừng còn có thể kiếm một vài kiện bí bảo.

"Chủ thượng thực sự là anh minh, chủ ý tuyệt diệu như thế mà cũng nghĩ ra được!"

"Đúng là chủ thượng nghĩ chu đáo!"

Mọi người ồn ào tán dương.

Lên tiếng đầu tiên là những hội trưởng thương hội không dự định nịnh bợ Vu Hạ. Những hội trưởng này là thương hội quy mô không lớn, bọn họ biết rõ bản thân cũng không nịnh bợ được Vu Hạ đại nhân, không bằng kiếm thêm một vài kiện bí bảo hàng thật.

Vẻ mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) áy náy nói với Vu Hạ: "Thỉnh Vu Hạ đại nhân thứ lỗi, thương minh chúng ta chỉ làm ăn, tuy rằng không đến mức nhất ngôn cửu đỉnh như Vu Hạ đại nhân nhưng cũng là cần phải chịu trách nhiệm đối với mối hàng, thành tín đãi khách."

"Là Vu Hạ càn rỡ rồi." Vu Hạ vội vàng nhận sai, chợt chuyển đề tài: "Thế nhưng bệ hạ cũng nói rồi, chỉ là ý định, vậy chắc hẳn còn chưa thành giao, không biết Vu Hạ có thể ra giá hay không?"

"Không thành vấn đề!" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lộ lúm đồng tiền như hoa: "Chỉ cần Vu Hạ đại nhân có năng lượng thú thì có thể làm vụ buôn bán cùng Vu Hạ đại nhân, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cảm thấy vinh hạnh sâu sắc ấy chứ."

Sắc mặt Vu Hạ ngưng trọng, lời nói An Đức Lệ Na (Andrew Lina) làm hắn không có chỗ để phản bác.

Sắc mặt hắn có chút âm trầm, hàn ý trong ánh mắt bức người nhìn chăm chú An Đức Lệ Na (Andrew Lina).

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) không né tránh ánh mắt Vu Hạ, nụ cười tươi tắn trên mặt thủy chung không hề thay đổi.

Bỗng nhiên Vu Hạ ha ha cười, ánh mắt như băng tan: "Vậy thỉnh bệ hạ giúp Vu Hạ liên hệ với Đường Thiên tiên sinh, Đường Thiên tiên sinh ngang trời xuất thế, Vu Hạ vẫn rất là ngưỡng mộ a."

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lại cười đáp: "Chờ Đường Thiên tiên sinh vừa xuất quan, ta liền sẽ gửi tới Đường Thiên tiên sinh lời ân cần thăm hỏi của Vu Hạ đại nhân."

"Đa tạ bệ hạ!" Vu Hạ ưu nhã thi lễ: "Vậy Vu Hạ không làm bệ hạ thêm phiền nữa, cáo từ."

Dứt lời liền dẫn một đoàn người xoay người rời đi, lúc này ba vị hội trưởng mặt dài thườn thượt, bọn họ nhanh chóng theo Vu Hạ. Trường hợp bọn họ chỉ có thể đánh cuộc không bị Vu Hạ đại nhân vứt bỏ.

Sắc mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thoáng cái âm trầm xuống, lạnh giọng bảo: "Quản lý của Thương minh quá hỗn loạn, cần phải sửa đổi cải biến."

Câu nói của nàng làm cho sắc mặt các hội trưởng đại biến, nhưng lúc này không ai dám mở miệng. Dù sao hiện tại bọn họ nghe ba người xui khiến, chạy tới nháo sự nên đuối lý trước. Quyết tâm của Tháp Đốn

tướng quân cũng làm cho bọn hắn bị chấn nhiếp quá đỗi, nếu không có Vu Hạ đại nhân hiện thân, Nhạc Chính Kiệt chỉ sợ khó mà thoát chết.

Một ít người trong lòng âm thầm quyết định, một chút nữa nhất định phải đến chủ thượng cầu được khoan thứ, bằng không về sau khổ sở rồi.

Lúc này An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nào có tâm tình nghe những này người a dua nịnh hót bèn đuổi hết đám người này đi.

Người đi hết, đại sảnh vắng lặng.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lòng đầy căm phẫn nói: "Những này người, quả thực là đám kên kên, ngửi được huyết vị là muốn cắn một phát!"

Tháp Đốn bình tĩnh hơn nhiều, lịch duyệt của lão phong phú hơn nhiều bèn lên tiếng khuyên giải: " Tiên Nữ tọa chúng ta chỉ là một chòm sao nhỏ, rất nhiều khi không tránh được thỏa hiệp."

"Con hiểu." An Đức Lệ Na (Andrew Lina) rầu rĩ không vui, nàng bỗng nhiên nghĩ đến hắn, nếu hắn ở đây sẽ biết đối phó những này người thế nào?

Nàng đoán không ra, nhưng mà biết rõ hắn tất nhiên làm cho đám người này ngã cắm đầu xuống đất.

Một lát sau, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) có chút sầu lo: "Đường Thiên sẽ đồng ý chứ?"

"Sẽ." Tháp Đốn rất khẳng định.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) có mấy phần hứng thú: "Vì cái gì a?"

"Bởi vì bọn họ có một binh đoàn cường đại." Tháp Đốn trầm giọng nói: "Bất luận binh đoàn nào đều không thể cự tuyệt một trăm kiện bí bảo."

Nghĩ đến Đường Thiên, bỗng nhiên tâm tình An Đức Lệ Na (Andrew Lina) tốt lên không ít: "Hừ, chúng ta không chiếm được cũng không để người này tiện nghi chứ."

Đúng như nàng đã nói, dùng bí bảo đổi lấy nhiều năng lượng thú, tuyệt không lỗ.

Nàng giao tiếp cùng Đường Thiên không nhiều, nhưng mà biết rõ người này tính khí ương ngạch, đến mặt mũi An Đức Liệt cũng không nể, Vu Hạ chống lại người này phỏng chừng cũng đau đầu đấy.

Vu Hạ đúng là đang đau đầu.

"Có thể kích sát hoàng kim võ giả, cái này đã là cao thủ nhất lưu Thiên lộ. Tuy rằng theo hình ảnh thì chiến thắng cũngcó chút may mắn, nhưng mà thực lực cũng không phải tệ."

Người nói chuyện chính là Thiên trí đao Cát Nhã, xếp hạng thứ ba trong bảy đao khách. Xưa nay gã đa trí, rất được Vu Hạ tín nhiệm.

Cát Nhã bổ sung một câu: "Lần này hắn bế quan những hơn hai tháng, phỏng chừng tiến bộ không nhỏ, nhưng lão nhị hay lão đại hắn là đều có thể bắt hắn. Nhưng mà phiền phức chính là tính khí người này cực kỳ cứng cỏi, đến An Đức Liệt cũng không câu được, Hắc hồn Hồn điện điện chủ Đồ Tử Sơn bỏ ra mồi lớn cũng không kéo được, tựa như nước đổ đầu vịt. Chúng ta còn phải chú ý gã Hạc le ve cạnh hắn, Hạc tựa hồ quan hệ không ít với Xạ Thủ Thiên hậu."

Mọi người cũng cảm thấy có chút đau đầu, Cát Nhã cũng đau đầu, điều này từ ngữ khí gã có thể nghe ra được.

"Phiền phức là trong tay hắn có binh đoàn. Điều này có nghĩa là khả năng chuyện bảo hắn nhường tốp bí bảo này rất nhỏ." Cát Nhã xoa trán: "Mặt khác, bọn họ đột nhiên xuất hiện ở Tiên Nữ tọa, bọn họ đã tìm ra tuyến đường từ Sài Lang tọa thông tới Tiên Nữ tọa, là tuyến đường Quý

Khâu rất nổi danh cổ đại. Binh đoàn thủ hạ đã đóng tại nơi xuất nhập của tuyến đường."

"Quý Khâu tuyến đường, thực sự là tên khốn gặp vận may." Vu Hạ nhìn cả đám, bầu không khí có chút căng thẳng, liền mở miệng cười bảo: "Đúng là có điểm vướng tay. Thế nhưng so với những tên quái vật mà chúng ta giết chết thì cũng chỉ là tiểu quái vật không hơn không kém, mọi người phải thương tiếc một chút a."

Mọi người ồn ào cười nói, bầu không khí căng thẳng biến mất ngay lập tức.

Cát Nhã nêu ra nhận định: "Chúng ta tiếp xúc với hắn một lần đã. So với Tiên Nữ tọa, Đại Hùng tinh chúng ta có thực lực hơn nhiều, so với chòm Sư Tử, chúng ta hiển nhiên có nhiều thành ý hơn. Nếu như tên khốn này thật tự rước diệt vong, mọi người làm sạch sẽ chút, việc cũng chỉ có như vậy."

Cát Nhã nói câu này làm bầu không khí càng thêm sôi động.

Lão tứ Mạc Bảo hét lên: "Tốt nhất là hắn thức thời chút, bằng không chờ bị chặt thành thịt vụn đi. Ta nhận trước nhé, đến lúc đó ta sẽ xông lên đầu tiên, các ngươi đừng tranh đoạt với ta."

Y nghe đến Cát Nhã nói chỉ có lão đại và lão nhị mới có thể chiến thắng Đường Thiên, trong lòng đã không phục. Cát Nhã túc trí đa mưu lại lớn tuổi, hàng đệ tam. Như luận thực lực, trong bảy người, thực lực Mạc Bảo chỉ xếp sau Vu lão đại, lão nhị.

Cát Nhã liếc nhau Vu Hạ, đều nhìn ra tiếu ý trong mắt nhau.

Cái này là Cát Nhã cố ý làm vậy, chính là muốn khích lòng hiếu thắng của Mạc Bảo. Lão đại và lão nhị bởi vì có vài lý do nên phải sau một thời gian nữa mới có thể đến.

Vu Hạ cố mượn cơ hội châm ngòi thổi gió: "Nhiệm vụ lần này, là nhận ủy thác của Đồ Thanh tướng quân, bệ hạ lại tự mình tiếp kiến, căn dặn một lúc lâu. Bệ hạ nói, nếu ai có thể lập được công đầu trong nhiệm vụ lần này, bệ hạ sẽ tự mình trọng thưởng!"

Mấy người giật nảy mình.

Bệ hạ đương nhiên không cần nói, Yến Vĩnh Liệt một đời hùng chủ, Đại Hùng tinh ở trong tay lão tiến thẳng vào nhóm Xích Đạo thập điện. Mà vị Đồ Thanh tướng quân này cũng không phải tầm thường. Binh đoàn mạnh mẽ nhất Đại Hùng tinh chính là Bạo Hùng binh đoàn thanh uy hiển hách, mà Đồ Thanh tướng quân là thống soái binh đoàn.

Hai người có quyền thế lớn nhất ở Đại Hùng tinh đã hạ ủy thác thì phải hoàn thành.

Quang mang trong mắt mấy người tăng vọt, không khỏi vì đó tim đập thình thịch.

Bọn họ theo Vu Hạ đại nhân thời gian không ngắn, nhưng mà nhiệm vụ trọng yếu như thế là lần đầu tiên gặp được. Bọn họ biết rõ, cái này là kỳ ngộ ngàn năm khó gặp.

"Nhiệm vụ như vậy không phải lúc nào thích là gặp." Vu Hạ cổ vũ sĩ khí: "Mọi người phải chuẩn bị tư tưởng gặp trắc trở đó."

Mọi người gật đầu lia lịa, Mạc Bảo vừa mới rồi mở miệng, lúc này hưng phấn, ngạo nghễ nói: "Đại nhân chớ có coi thường bọn ta, đối thủ quá kém hiển lộ không hết trình độ chúng ta."

"A Phi, a Bảo, ngươi chỉ biết nói mạnh miệng, ngươi thấy đại ca nhị ca không ở đây thôi!" Nhạc Chính Kiệt ồn ào.

"Hắn chắc ước gì đại ca nhị ca không ở đây, một mình độc chiếm công lao!" Lão ngũ cũng cười hì hì phụ họa theo.

Lão lục vẻ mặt chính khí: "A Bảo, ta nhường ngươi, chỉ cần ngươi chia nửa công lao cho ta."

Mạc Bảo bị ba người trêu ghẹo đến mức mặt đỏ tới mang tai.

Vu Hạ mỉm cười: "Vừa mới rồi nhận được tin tức, chúng ta lại thêm một đối thủ."

Xung quanh thoáng cái an tĩnh lại, mọi người soàn soạt quay khuôn mặt sang, đằng đằng sát khí. Hiện tại sĩ khí tràn đầy, không e sợ chút nào chỉ hận không được chém giết một trận cho sướng tay.

"Chòm sao O-ri-on!" Hàn quang trong mắt Vu Hạ lấp lánh: "Người mang tin tức cũng đến rồi, mục tiêu nhắm tới chúng ta."

"Kẻ nào tới?" Cát Nhã trầm giọng hỏi.

"Thợ săn, A Đức Lý An (Adrian)." Vu Hạ chậm rãi phun ra sáu chữ.

Sắc mặt mọi người đại biến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 395: A Đức Lý An (Adrian)

Một nam tử thân hình cao to, một thân áo gió màu đen, lẳng lặng đứng ở trước vòng bảo hộ, nhìn xuống Tiên Nữ thành phía dưới. Hai bên thái dương hơi trắng, ánh mắt thâm thúy tang thương, khuôn mặt góc cạnh như tạc, hắn tựa hồ đang tại suy tư cái gì, con mắt giống như ngôi sao lờ mờ vụ khí, mơ hồ có thể thấy quang mang chớp động.

Đó là thợ săn, A Đức Lý An (Adrian).

"Nổ thật lơn, tối thiểu cần phải hai mươi kiện bạch ngân bí bảo nổ tung, mới có khả năng tạo thành cục diện như vậy." A Đức Lý An (Adrian) thì thào tự nói.

Lưu Trung Quang không tự chủ mà tán thán: "Tề Sơn quả thực quá điên cuồng rồi."

A Đức Lý An (Adrian) mỉm cười, Trung Quang là người thành thật, hắn quay mặt sang, ánh mắt nhìn sang một vị thiếu niên: "A Tú, cái nhìn của ngươi thế nào?"

Thiếu niên bị hỏi ước chừng mười bảy tuổi, môi hồng răng trắng, tướng mạo thanh tú. Hắn chính là Nhữ Tú là phụ tá đắc lực của A Đức Lý An (Adrian), được gọi là 【 Liệp hộ chi hoa 】 . Nhữ Tú lắc đầu: "Nhìn không ra nhiều. Nhưng mà theo tình báo chúng ta sưu tập được thì phía sau An Đức Lệ Na (Andrew Lina) có cao nhân chỉ điểm."

Lưu Trung Quang gật đầu: "A Tú nói đến Tháp Đốn sao? Tháp Đốn tướng quân xác thực lợi hại!"

A Tú lắc đầu: "Ta không nói tới Tháp Đốn tướng quân, Tháp Đốn tướng quân lão luyện trầm ổn, là võ tướng khó có được, nhưng mà phong cách hành sự của lão là phong cách quân nhân điển hình, không có cơ biến như vậy."

"Vậy sẽ là ai chứ?" Lưu Trung Quang không hoài nghi phán đoán của A Tú, y luôn rất tín phục với phán đoán A Tú, lòng hiếu kỳ tức thì bị A Tú câu dẫn ra.

A Tú không trả lời mà tiếp tục nói: "Đại hùng nhàn nhân Vu Hạ dẫn người đã tới rồi, thế nhưng bọn họ đụng phải cái gai mềm An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) dự định đưa tốp bí bảo này cho Đường Thiên đổi lấy năng lượng thú."

"Nữ nhân rất thông minh." A Đức Lý An (Adrian) đánh giá một câu, trầm ngâm nói: "Trọng điểm công kiên lần này của chúng ta là Đường Thiên."

"Rất khó." A Tú nói: "Tin tức sưu tầm từ các phương diện thì khả năng Đường Thiên phun ra tốp bí bảo này là rất nhỏ. Danh hiệu của hắn rất đặc biệt."

"A, gọi là cái gì?" A Đức Lý An (Adrian) có chút hứng thú.

"【 thiếu niên như thần 】, rất thú vị hả." Giọng điệu A Tú có mấy phần tiếu ý: "Nghe nói bình thường hắn tự xưng như thế."

Lưu Trung Quang sửng sốt bèn cười ha ha: "Nguyên lai là gã Nhị lăng tử*."

* gã thích đùa.

"Không đơn giản như vậy đâu. Có biết Quang Minh võ hội đánh giá hắn thế nào không? Bọn họ gọi hắn là【 Ma kiếm thạch 】, cho rằng đó là thiên tài Quang Minh võ hội, chỉ có trải qua ma luyện của Đường Thiên mới có thể triển lộ phong mang chân chính, đánh giá như vậy từ

trước đến giờ chưa từng có." A Tú lắc đầu: "Ta đã nghiên cứu toàn bộ kinh lịch của hắn thì đó là một gã tâm sâu thâm trầm."

Lưu Trung Quang giật nảy mình: "Thiệt hay giả?"

"Thiếu niên như thần cũng chỉ là xây một phong cách đi lừa đảo." A Tú nghiêm nghị nói: "Phong cách hành sự của hắn đúng là như tên hiệu, rất ngốc rất hồn nhiên. Nhưng mà nghiên cứu tỉ mỉ sẽ phát hiện, những hành vi trông rất lỗ mãng tùy tiện lại chẳng có chỗ nào mà không đạt được hiệu quả tốt nhất. Dù cho đổi lại là ta vào tình huống như vậy cũng tuyệt đối không làm được tốt hơn. Thậm chí, tất cả những gì hắn làm được đến bây giờ đều phi thường trắc trở."

Lưu Trung Quang có chút không tin: "A Tú ngươi nói hắn thông minh, ta không phản đối, nhưng mà ngươi nói đến ngươi cũng không làm được thì ta không tin đâu."

"A Tú, ngươi cũng không nên tự coi nhẹ mình, ta tin tưởng tài trí và thực lực ngươi không hề dưới bất luận thiên tài nào." A Đức Lý An (Adrian) cười nói.

Lưu Trung Quang thấy tiên sinh cũng nói như thế, càng thêm mạnh mẽ: "Chính phải, A Tú, để tâm hắn như thần thiếu niên cái gì, cứ coi như là thần thật, A Tú ngươi cũng có thể đánh bại hắn!"

Trong lòng A Tú ấm áp, y không có thói quen nhận tán dương của người khác như thế nên có chút xấu hổ.

"Hắc, cái khác không so qua ta không biết, nhưng có một điểm, A Tú ngươi tuyệt đối thắng Đường Thiên dễ dàng!" Lưu Trung Quang đắc ý dào dạt.

A Tú có chút hiếu kỳ: "Cái gì?"

"Đương nhiên là tướng mạo rồi!" Lưu Trung Quang cười ha ha: " A Tú của chúng ta có khuôn mặt đẹp, đến cả nữ nhân cũng cảm thấy xấu

hổ chứ!"

"Ha ha!" A Đức Lý An (Adrian) bật cười, ngay lập tức nói: "Trung Quang, ngươi không nên khi dễ A Tú. Tuy nhiên, A Tú, ta cảm thấy một điểm này Trung Quang nói rất có đạo lý a, ha ha!"

Toa xe hạ xuống, một đội võ giả đã chờ sẵn ở bên dưới, mà nam tử đứng đầu là Tháp Đốn.

"A Đức Lý An (Adrian) tiên sinh." Tháp Đốn đi tới nghênh đón, mặt nở nụ cười tươi: "An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nghe nói thợ săn tiên sinh muốn quang lâm Tiên Nữ thành, một đêm trằn trọc không ngủ được, cứ mãi dặn dò ta nhất định phải tự mình nghênh tiếp."

A Đức Lý An (Adrian) khom người biểu hiện biết ơn: "Đa tạ bệ hạ ưu ái, Tháp Đốn tướng quân thân tới, A Đức Lý An (Adrian) cảm thấy sợ hãi sâu sắc."

"Ngài quá khách khí, thỉnh lên ngựa." Tháp Đốn đưa tay mời, mấy con Tinh hồn mã ngoan ngoãn được dắt lại đây.

A Đức Lý An (Adrian) xoay người lên ngựa, đội ngũ chậm rãi đi.

Trên lưng ngựa, A Đức Lý An (Adrian) khen: "Đã sớm nghe Tháp Đốn tướng quân trị quân nghiêm ổn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ đã du lịch các đại chòm sao, gặp rất nhiều binh đoàn, nhưng người có phong mạo quân dung như quý binh đoàn ít lại càng ít."

Tiếng của hắn hơi khàn khàn, thu hút, ngôn ngữ thốt lên cực có mị lực.

Tiếu Tư Vân ở phía sau Tháp Đốn mặt đỏ lên, từ khi tới nơi đóng quân của Sài Lang binh đoàn làm hắn chịu chấn động nặng, sau khi trở về bèn bắt đầu điên cuồng huấn luyện. Trong khoảng thời gian này Cao Nguyên binh đoàn tiến bộ thần tốc. Nhưng mà lúc này nghe A Đức Lý

An (Adrian) tán dương, trong lòng hắn không những không có nửa điểm đắc ý, trái lại ngực giống như bị bóp nghẹn lại.

Hắn tự hiểu được Cao Nguyên binh đoàn tiến bộ rất lớn, nhưng mà so với Sài Lang binh đoàn vẫn chênh lệch không ít.

Cũng may đám người này không phải địch nhân Tiên Nữ tọa, Tiếu Tư Vân thấy có chút may mắn, nhưng mà ngay lập tức hắn lại cảm thấy xấu hổ khi trong lòng thầm hô may mắn.

Nụ cười trên mặt Tháp Đốn tiêu thất: "Trước đây, ta đối với bản lĩnh cầm binh của mình còn có chút tự ngạo. Nhưng mà hiện tại mới biết được, trước đây là loại ếch ngồi đáy giếng, tự cao tự đại nào."

A Đức Lý An (Adrian) kinh ngạc nói: "Không biết là vị nào tướng quân làm đại tướng quân có cảm khái như vậy?"

Tháp Đốn ám chỉ: "Có lẽ ngày sau A Đức Lý An (Adrian) có cơ hội gặp đó."

Trong mắt A Đức Lý An (Adrian) chợt lóe sáng rồi biến mất, cười nói: "A, đại tướng quân lại câu dẫn lòng hiếu kỳ của A Đức Lý An (Adrian) ra rồi."

Hai người nhìn nhau cười, ngay lập tức chuyển đổi đề tài.

A Đức Lý An (Adrian) đến, trực tiếp oanh động Tiên Nữ thành. An Đức Liệt làm người kính nể, đó là vì thân phận tôn quý, và đại biểu cho quyền thế vô thượng. Mà A Đức Lý An (Adrian), không quyền không thế lại rất được người tôn kính.

A Đức Lý An (Adrian) là một trong những tông sư nổi danh nhất chòm sao O-ri-on. Hai mươi mốt tuổi hắn vừa mới tốt nghiệp bèn trở thành hiệu trưởng trường học cũ của hắn Tinh Vân học viện. Sau mười năm, Tinh Vân học viện trở thành trường học thanh danh hiển hách nhất chòm sao O-ri-on, thiên tài xuất hiện lớp lớp. Nhưng mà bởi sự vụ nặng

nề hằng ngày chiếm quá nhiều thời gian, trong mười năm hắn cơ hồ không có tiến bộ. Vì vậy khi ba mươi mốt tuổi thì, hắn dứt khoát từ chức hiệu trưởng bắt đầu du lịch lâu dài.

Mười hai năm du lịch, không ai biết rõ rốt cuộc phát sinh cái gì.

Lúc hắn bốn mươi ba tuổi bèn trở lại Tinh Vân học viện, khí tức hắn trở nên sâu không lường được. Lúc đó Kiếm thánh Việt Tâm Sách của chòm sao O-ri-on gặp hắn đã khen hắn có khí tức thánh vực.

Bởi từ hồi còn thanh niên, A Đức Lý An (Adrian) luôn luôn vui với việc đề bạt và chỉ điểm thanh niên nên hắn có được danh vọng vô thượng. Tuy rằng hắn không quan không tước nhưng mà có thể tùy ý xuất nhập vương cung, vô luận là quan to hay quý nhân, đến tận bình dân bách tính đều phi thường tôn kính và kính yêu.

A Đức Lý An (Adrian) đến, làm cho các võ giả tuổi trẻ Tiên Nữ thành người người đều kích động vô cùng. Nếu là có thể được A Đức Lý An (Adrian) chỉ điểm một lời nửa câu tuyệt đối là có được lợi ích cả đời.

Mà rất nhiều võ giả tuổi trẻ tự xưng là thiên phú hơn người, cũng tại khát vọng được A Đức Lý An (Adrian) nhìn trúng, nhưng hễ là thiên tài được A Đức Lý An (Adrian) khen một câu lập tức giá trị bản thân tăng gấp bội.

Nơi A Đức Lý An (Adrian) ngủ lại, mỗi ngày đều có đầy võ giả tuổi trẻ từ các nơi vọt tới.

Đường Thiên đứng yên ở mặt biển, trên mặt hắn có chút thương cảm. Lam kính chi hải bên dưới yên tĩnh mỹ lệ, tựa như tất cả phát sinh những ngày qua đều chỉ là một giấc mộng.

Trong mộng kia, hắn đã trải qua những gì khi Thiên thủ Ma quân còn sống.

Thời lười biếng và không làm nên chuyện khi thiếu niên, đột nhiên bị kịch biến lại phát hiện chính mình vô lực xoay chuyển trời đất, hối hận và thống khổ luẩn quẩn hắn suốt đời, không thể tự kiềm chế. Dù gặp nữ tử bản thân thích, nhưng không thể tự dừng cước bộ báo thù...

Ngay từ đầu Đường Thiên cảm thấy chính mình chỉ là người đứng xem, nhưng mà biến hóa trong cõi mộng làm hắn không tự chủ mà cũng chịu ảnh hưởng.

Chiến đấu, truy sát, báo thù...

Trận đánh cuối cùng, hắn bị buộc đến sơn cùng thủy tận, Thiên sách phá ma thủ căn bản vô pháp chiến thắng cừu nhân. Mắt thấy sắp thua rồi, Đường Thiên bỗng nhiên nhớ tới câu nói trước lúc Thiên thủ Ma quân biến mất.

Không nên để hai mắt của mình lừa dối.

Cảnh giới sách phá ma thủ của Đường Thiên tăng lên, hắn cuối cùng chiến thắng cừu nhân chính mình do đó phá vỡ cõi mộng.

Nhưng mà lúc đó Đường Thiên liền đã biết rõ, trong hiện thực Thiên thủ Ma quân là cùng cừu nhân của mình huỷ diệt lẫn nhau. Điều duy nhất có thể làm lão cam tâm tình nguyện bị người sai khiến, hóa thành Hồn tướng thẻ chính là nữ tử họ Phùng không ngừng xuất hiện trong giấc mộng.

Lão nhất định còn muốn trở về ngắm nhìn nàng một lần.

Lão nhất định còn có rất nhiều lời nói muốn nói với nàng.

Muốn nói cho nàng, bản thân đã báo thù.

Muốn nói cho nàng, không nên đợi lão nữa.

Muốn nói cho nàng...

Đường Thiên có chút khổ sở, nhưng lại cảm thấy chính mình đang khổ sở thay cổ nhân. Hồn phách Thiên thủ Ma quân đã biến mất, nữ tử họ Phùng kia đã qua đời mấy trăm năm rồi, có lẽ bà ta có hậu nhân.

Thiên thủ Ma quân tiền bối, cừu hận hẳn không còn với người đang sống.

Lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, Đường Thiên lẩm bẩm với biển rộng trống trải: "Thiên thủ Ma quân tiền bối, kỳ thực như vậy cũng rất tốt. Tuy rằng ngươi rất muốn, rất muốn, rất muốn trở thành võ hồn của nàng, thủ hộ nàng, thế nhưng nói vậy, nàng quá thống khổ rồi. Thủ hộ như thế cũng là một gánh nặng a. Cho nên, hiện tại như vậy cũng là rất tốt."

Biển rộng bao la bỗng nhiên cuồn cuộn nổi lên một cơn gió mát.

Tâm tình Đường Thiên dâng lên nỗi niềm khó mà giải thích, lộ ra nụ cười xán lạn, gào lên với biển rộng: "Thiên thủ Ma quân tiền bối, ngươi cũng nghĩ như vậy, đúng không!"

Trên mặt biển phía sau hắn, một cánh cửa từ từ hiện lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Đường Thiên Đẩy Cửa Ra

Trong bóng tối, Lưu Trung Quang đang chậm rãi đếm những khí tức ẩn núp trong bóng tối.

Một, hai, ba... mười chín!

Khuôn mặt y thật thà chất phác cũng phải tỏ ra quái lạ, thầm nhủ trong lòng, ai ya, thật không được rồi! Cái trang viên này không lớn, vậy mà lại có mười chín người mai phục, ực, thêm cả mình nữa là hai mươi rồi.

Lưu Trung Quang líu lưỡi, trong lòng hơi chút hưng phấn, đã lâu không gặp tình huống thế này. Y là học sinh mà trên đường du lịch A Đức Lý An (Adrian) thu nhận lấy, tính tình thành thật trung hậu. Cuộc sống thường ngày của A Đức Lý An (Adrian) đều là y phục dụng. Học với lão sư một thời gian không ngắn, thực lực của y cũng không phải là chuyện đùa.

Thiên phú của ý cũng không tính là tốt, nhưng mà A Đức Lý An (Adrian) kiên trì, dạy đâu chắc đấy. Những gã ẩn núp trong bóng tối kia khí tức nhiều khi như có như không, núp một lần khoảng hai cái tiếng đồng hồ.

Trong cái hai tiếng đồng hồ, có sáu người bỏ đi thì lại có bảy người tới.

Trong mười chín người có tối thiểu năm tên thực lực sàn sàn giống như y. A Tú nói cho y một chuỗi tên người, tên hiệu. Y có thể đoán được ba tên.

Tên gọi là Độc lang sát thủ, Sầm Đăng, Thiên bảng bài danh, thứ 3112 danh.

Đảo ảnh kiếm khách, tên thật không rõ, Thiên bảng bài danh, thứ 3109 danh.

Hắc mộc nhân, tên thật không rõ, Thiên bảng bài danh thứ 3106 danh.

Ai ya, đây quả thực chính là Thiên bảng top 3100 đại tụ hội a!

Trong lòng Lưu Trung Quang tán thán, bài danh của y là 3098, cảm thấy rất thú vị. Tuy nhiên, y càng thêm cẩn thận, đừng nhìn y là người xếp hạng cao nhất mà lầm, trong trường hợp gặp ba tên khác thì phỏng chừng y sẽ chết rất thảm.

Y am hiểu chính là quyết đấu một chọi một, ở cái chỗ đưa tay không thấy năm ngón y sẽ rất bị động. Trong lòng so sánh một hồi, phỏng chừng trong ba người này, hắc mộc nhân tỷ lệ thắng cao nhất, thứ nhì là đảo ảnh kiếm khách, Sầm Đăng là thứ ba.

Về phần những khí tức y phán đoán không ra thì không dễ nói rồi.

Y cứ nhàn nhã mà trêu đùa những người này, cũng là bởi vì y không cần phải động thủ. Những người ẩn núp chỉ theo dõi mà thôi. Từ khi Tháp Đốn tướng quân đưa rương bí bảo hoàn thành đến trang viên, tự nhiên tại đây có vô số ánh mắt.

Công việc chán như vậy mà y đã thấy hơn vài ngày. Nhưng mà bầu không khí đêm nay, mơ hồ y có dự cảm đêm nay sẽ không yên ổn.

Đến y cũng thấy chán thì những kẻ kia chắc cũng nản cực điểm. Ngay từ đầu, mọi người đều cẩn thận, không muốn trước động thủ bộc lộ bản thân. Nhưng mà thời gian trôi qua, rất nhiều người đã kiềm chế không được.

Lưu Trung Quang chỉ là ngồi yên xem kịch vui.

Nếu có người đủ sức cướp bí bảo đi, đối với bọn họ mà nói thì không thể tốt hơn. Phía sau Đường Thiên có Sài Lang tọa, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn đại biểu cho Tiên Nữ tọa, bọn họ đương nhiên không thể động thủ. Nếu rơi vào tay đạo phỉ, bọn họ không cần phải cố kỵ cái gì nữa.

Thế nhưng Lưu Trung Quang cảm thấy không dễ dàng như vậy, A Tú cũng không tin tưởng những gã nấp trong bóng tối có thể đắc thủ.

A Tú đánh giá Đường Thiên phi thường cao, cái này cũng làm cho Lưu Trung Quang rất hiếu kỳ. Tuy rằng y theo tiên sinh thời gian rất dài, nhưng mà đối với bản lĩnh A Tú thì trong tâm trí rất bội phục.

Bỗng nhiên, một bóng mờ mắt thường cơ hồ khó nắm bắt, lặng lẽ tới gần trang viên.

Tinh thần Lưu Trung Quang rung lên, là đảo ảnh kiếm khách!

Cuối cùng nhịn không được muốn xuất thủ rồi sao?

Đảo ảnh kiếm khách động thủ, tựa như một ngòi nổ, lập tức làm cho rất nhiều võ giả ở trong tối chỗ chỉ nhìn xem sao, cũng không ước mà đồng loạt động thủ. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng xé gió không dứt bên tai.

Lưu Trung Quang rất mong đợi, nghe nói thực lực Lăng Húc và Hạc cũng rất mạnh.

Trong nháy mắt, hơn mười bóng đen bay ra, người nọ phòng bị người kia nên vẫn duy trì cự ly an toàn. Lưu Trung Quang nhìn thấy trên bức tường bao quanh trang viên, thoáng cái đứng đầy người.

Tháp Đốn tướng quân tuy rằng không gióng trống khua chiêng, nhưng mà vị trí phòng để bí bảo không thoát khỏi tầm mắt mọi người.

Phanh!

Cửa gỗ trong nháy mắt tan tành, gỗ vụn tung bay lóe lên hàn mang, giống như ngôi sao.

Trong nháy mắt, hàn mang bạo nở, vô số hàn mang như hạt mưa cuốn lấy những người phía trước.

Mấy tên võ giả bất ngờ không kịp phòng bị đều kêu thảm thiết một tiếng, một người ngực bị xuyên thủng, một người khác bụng dưới bị thủng một lỗ. Nhưng nhiều võ giả đã chuẩn bị từ trước, dồn dập ra chiêu đón đỡ.

Leng keng keng!

Những thanh âm như mưa không dứt bên tai.

Ở một phương hướng khác, mấy tên võ giả bị Hạc cuốn lấy. Thân pháp Hạc linh động tiêu sái, như hắc hạc vũ không, kiếm pháp xuất quỷ nhập thần, lấy một địch ba, vậy mà lại không rơi xuống hạ phong.

Cặp mắt Lưu Trung Quang lóe lên, tuy rằng đã sớm nghe nói thực lực hai người xuất chúng, nhưng mà tận mắt nhìn thấy vẫn còn bị thực lực Lăng Húc và Hạc làm cho khiếp sợ.

Thương mang của Lăng Húc giống như nộ triều, vô số hàn mang lấp lánh, làm cho người ta sinh ra cảm giác không chỗ có thể trốn. Đảo ảnh kiếm khách trong cái này phiến thương hải giãy dụa phiêu phù, có chút chật vật.

Nhưng mà dù sao thực lực đảo ảnh kiếm khách hùng hậu, có kinh nghiệm. Lúc ban đầu không thích ứng nhưng về sau y nhanh chóng ổn định trận cước. Kiếm pháp Đảo ảnh kiếm khách phi thường khác lạ đặc biệt, mỗi một kiếm đều sinh ra đảo ảnh, lúc thực lúc ảo, chân giả khó phân.

Trong không trung vọng đến hai tiếng kêu thảm thiết của hai gã võ giả chết dưới kiếm Hạc.

Một gã võ giả xông ra, thực lực hiển nhiên cao hơn hai tên kia, Lưu Trung Quang liếc mắt nhận ra đó là Độc lang Sầm Đăng. Độc lang Sầm Đăng là một võ giả có danh vọng, gã thường độc lai độc vãng, chưa bao giờ hợp tác cùng ai, điều này cho thấy năng lực của gã phi thường toàn năng.

Ngắn ngủi mấy chục chiêu, đao pháp Sầm Đăng đổi đến bảy tám loại vũ kỹ hoàn toàn bất đồng. Đẳng cấp vài loại đao pháp đều không cao, nhưng mà trong tay Sầm Đăng toát lên uy lực kinh người, hơn nữa sinh ra rất nhiều biến hóa làm người khác phải tán dương.

Lưu Trung Quang xem cảm thấy thập phần thỏa mãn, cao thủ cấp bậc này tranh đấu không phải là lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Thực lực Đảo ảnh kiếm khách và Sầm Đăng không gây bất ngờ cho nhiều người, thế nhưng Lăng Húc và Hạc đánh tới mấy chục chiêu vẫn không rơi xuống hạ phong làm cho Lưu Trung Quang phi thường kinh ngạc.

Bài danh của Lăng Húc và Hạc đã bị đánh giá thấp rồi.

Bỗng nhiên, Lưu Trung Quang phát hiện có vài luồng năng lượng ba động, một lát sau, y mới phản ứng được, không khỏi bật cười khanh khách. Hóa ra trong màn đêm có người đang dùng bí bảo ghi chép hình ảnh chiến đấu, chuyện gì chưa bàn tới chỉ riêng tiêu thụ hình ảnh trên thị trường cũng đã là tuyệt hảo.

Lực chú ý của Lưu Trung Quang nhanh chóng bị chiến trường hấp dẫn.

Dư quang khóe mắt Lưu Trung Quang liếc một đoàn hắc vụ, con ngươi không khỏi co rụt lại, hắc mộc nhân! Hắc mộc nhân đang lao tới gian phòng để bí bảo, ý đồ rất rõ ràng.

Cả người Hắc mộc nhân bao phủ một đoàn hắc vụ trôi nổi có mấy phần lục sắc, kia là【 hắc mộc chướng 】nổi danh, kịch độc vô cùng.

Hắc mộc nhân không biết từ nơi nào có được một bộ vũ kỹ truyền thừa hệ mộc, tu luyện ra loại vũ kỹ quỷ dị vô cùng. Chỉ cần nhiễm phải chút Hắc mộc chướng, nó sẽ chui vào trong cơ thể, không có thuốc nào cứu được.

Thế nhưng, lúc này con mắt nhìn chằm chằm vào bí bảo quá nhiều, Hắc mộc nhân muốn thu vào tay há lại dễ dàng như vậy?

Trong bóng tối không biết có ai hô câu: "Dùng ám khí!"

Tức thì vô số ám khí, phô thiên cái địa, bắn nhanh hướng Hắc mộc nhân. Những ám khí này đều bao phủ các loại quang mang, có loại vẽ trong không trung quang ngân thẳng tắp, có loại vẽ đường cong quỷ dị, nhưng tất cả đều hướng về phía Hắc mộc nhân.

Tràng diện tráng lệ đến cực điểm.

Hắc mộc nhân cũng bị mưa ám khí hù dọa giật nảy, vội vàng xuất thủ đón đỡ.

Leng keng keng!

Hỏa hoa văng ra tung tóe!

Những ám khí này tuy rằng không ít, nhưng mà trình độ ám khí của mọi người trong trường đều bình thường. Thanh thế lớn hơn uy lực rất nhiều, Hắc mộc nhân nhanh chóng nhận thấy được điểm này, tức thì yên tâm hẳn.

Bỗng nhiên, một tiếng rít bén nhọn bao phủ toàn trường.

Một đạo ngân quang thẳng tắp cắt ngang tầm mắt mọi người.

Thật nhanh!

Sắc mặt Lưu Trung Quang đại biến, y thấy rõ ràng đó là một ngân tiễn!

Đây là tiễn thuật sắc bén nhất mà y từng gặp.

Hắc mộc nhân cũng ý thức được không ổn, nổi giận gầm lên một tiếng, hắc vụ quanh thân kịch liệt co rút lại, hóa thành một hộ thuẫn màu đen.

Phanh!

Ngân tiễn bắn lên hộ thuẫn màu đen, đánh tan tại chỗ, nhưng mà lực lượng thật lớn đập lên người Hắc mộc nhân một tiếng trầm thấp rồi gã trực tiếp văng ra ngoài.

Ai cũng không chú ý tới, một hư ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước cổ Hắc mộc nhân.

Tê!

Con mắt Hắc mộc nhân đột nhiên trệ lại.

Giữa yết hầu hiện lên một vết máu, trong nháy mắt huyết bọt từ cổ gã phun ra như suối.

Lưu Trung Quang biến sắc, ánh mắt y nhìn vào chỗ cách chỗ Hắc mộc nhân đổ nhào xuống không xa, trên mặt đất có một cái động sâu chỉ to như ngón tay cái. Ttrong đầu y hiện lên một danh tự.

Vụ ảnh thủ, A Bỉ.

Không ngờ, trong vài khí tức y vô pháp phán đoán, vậy mà lại ẩn giấu một gã cao thủ ám khí cấp đại sư!

Vụ ảnh thủ A Bỉ là võ giả nổi danh ám khí hiện nay, chỗ độc đáo của gã là dung hợp chân lực hành thủy và ám khí, hình thành phong cách vụ chi ám khí như một phái riêng.

Vụ chi ám khí rất dễ ẩn giấu, phát động rất bất ngờ khó mà phát hiện. Về phương diện vũ kỹ ám khí gã có danh vọng cực cao, được rất nhiều

võ giả ám khí tôn sùng, cho rằng gã là một trong đại sư ám khí đương đại.

Vừa ra tay, quả nhiên không giống tầm thường.

Hắc mộc nhân chết, tất nhiên trong chiến tích A Bỉ tăng thêm một cái tên huy hoàng.

A Bỉ xuất một chiêu vụ sát, chấn nhiếp toàn trường, trong khoảng thời gian ngắn, không ai dám động. Mọi người đều căng như dây đàn, buổi tối có một vị ám khí đại sư mai phục, đó là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên chi nha một tiếng.

Cửa phòng cất giấu bí bảo bị đẩy ra.

Biến cố đột hiện làm thần kinh mọi người khẩn trương cao độ, vô thức bắn hết ám khí đang cầm tay!

Đường Thiên vừa mới rồi hoàn thành tu luyện còn có chút thương cảm, ngây thơ mờ mịt mà đẩy cửa ra, mở cửa rất rộng, đột nhiên trước mắt sáng lên vô số quang mang, ám khí như hạt mưa bắn nhanh về phía hắn.

Đường Thiên giật mình một cái, con ngươi đột nhiên mở to, hai tay cơ hồ theo bản năng đặt trước ngực, những ngày qua điên cuồng tu luyện vô số lần Thiên Sách phá ma thủ, không chút suy nghĩ trực tiếp xuất thủ.

Mười ngón của Đường Thiên giống như hoa tươi nở rộ.

Một màn xuất hiện khiến người ta chấn động.

Ám khí tinh mịn như mưa, vẽ ra từng đạo quang ti, hai tay Đường Thiên phảng phất như có ma lực, cực kỳ nhanh chóng kích thích những dây quang huyền kia, vút qua.

Chùm quang ti cực chói mắt kèm theo tiếng rít ngân tiễn thê lương, mười ngón như nước chảy mây bay tràn ra, trong nháy mắt ấn búng trên ngân tiễn bảy lần, kình lực ngân tiễn hoàn toàn biến mất.

Ba cái hư ảnh vụ sát, bị đầu ngón tay bắn trúng biến mất vô tung.

Trong nháy mắt, quang ti khắp bầu trời đều trong bàn tay.

Rất nhiều rất nhiều các loại ám khí, từ trong tay Đường Thiên giống như nước chảy rơi xuống mặt đất, phát ra một loạt thanh âm thanh thúy.

Leng keng đinh!

Âm thanh thanh thúy của ám khí va chạm với sàn nhà, trong đêm tĩnh mịch, rõ ràng có thể nghe.

Đường Thiên cầm một nắm ám khí lớn, thần tình mờ mịt, dưới sự phụ trợ của màn biểu diễn hoa lệ như thế, mọi người chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 397: Mai Phục

Bầu không khí trong gian phòng hơi nặng nề.

Trán Tháp Đốn hơi nhíu lại : "Như vậy có phải là không được tốt lắm hay không ?"

Sắc mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) vẫn bình tĩnh như thường : "Chúng ta cũng muốn thăm dò thực lực của bọn họ như thế nào. Nếu như bọn họ không thể trở thành minh hữu của chúng ta, vậy thì một trăm kiện bí bảo này chính là lợi thế duy nhất có trên tay chúng ta. "

Tháp Đốn rơi vào trầm mặc, lời An Đức Lệ Na (Andrew Lina) là sự thật. Thế cục càng lúc càng hỗn loạn, Đại Hùng tinh và chòm sao O-ri-on tham gia vào đã nói lên được bọn họ không có khả năng giữ lại được một trăm kiện bí bảo này, như vậy phải lợi dụng một trăm kiện bí bảo này như thế nào mới có thể tranh thủ lợi ích lớn nhất cho Tiên Nữ tọa, đó mới là điều bọn họ phải cân nhắc suy nghĩ.

Thế nhưng so với chuyện dùng quyền mưu như vậy Tháp Đốn lại thích việc chém giết trực diện trên chiến trường hơn. Lão thoáng nhìn An Đức Lệ Na (Andrew Lina), lúc này trên mặt vị nữ nhi này không những không còn vẻ bàng hoàng và mờ mịt, mà trái lại đã bình tĩnh hơn nhiều.

Nàng trưởng thành rồi.

Trong lòng Tháp Đốn thầm cảm khái, nhưng lão không hề cảm thấy chút vui mừng nào. Nếu như có thể, lão vẫn cứ thích hình ảnh vị tiểu cô nương ngây thơ chờ ba ba mang quà về cho nàng hơn.

Thế nhưng, một An Đức Lệ Na (Andrew Lina) như thế này mới chính là người Tiên Nữ thành cần đến nhất lúc này.

Cách trang viên nơi đám Đường Thiên ở ước chừng 3 km có một gian thương khố cũ nát, nó thuộc sở hữu của một tiêu thương hội. Thế nhưng cách đây không lâu nơi này đã được một vị khách thương thần bí dùng giá cao thuê lại.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù thương nghiệp của Tiên Nữ thành cũng đã có dấu hiệu phục hồi, nhưng thị trường so trước đây vẫn điêu linh hơn nhiều lắm, vì vậy tòa thương khố này vẫn luôn trong tình trạng trống không, nay có thể mang cho thuê để đổi lấy một số tiền lớn thì đương nhiên là lão bản thương hội rất vui lòng rồi. Nếu như tòa thương khố này mà cách trang viên của Đường Thiên đại nhân gần một chút thì cũng có thể cho thuê với giá tốt hơn. Hiện tại nếu nói khu vực nào hot nhất thì phải nói đến hai nơi, thứ nhất là địa phương gần nơi A Đức Lý An (Adrian) các hạ ở, còn nơi còn lại chính là chỗ gần trang viên của Đường Thiên.

Toàn bộ khách điếm và khu nhà dân ở phụ cận hai nơi này đều kín hết chỗ.

Chỉ tiếc là cái thương khố này của hắn cách trang viên của Đường Thiên quá xa, có thể cho thuê với cái giá như vậy là hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

Khác hẳn với vẻ tối đen bên ngoài, bên trong thương khố đèn đuốc sáng trưng.

Nếu như tên hội trưởng của tiểu thương hội kia mà nhìn thấy cảnh tượng bên trong thương khố lúc này thì nhất định sẽ cả kinh đến ngây cả người. Một cái thương khố to như vậy mà gần như đã chật kín, khắp nơi đều là Đạp diễm mã và người. Mỗi một tên võ giả đều đang yên lặng nghỉ ngơi bên cạnh tọa kỵ của mình, Đạp diễm mã cũng rất yên tĩnh giống như đang ngủ vậy.

Không ai nói chuyện phiếm, mà có muốn nói cũng chẳng nói được với ai, bên trong thương khố vô cùng yên tĩnh.

Bỗng nhiên, một thanh âm như tiếng ong vang lên. Toàn bộ võ giả đang nhắm mắt nghỉ ngơi không hẹn cùng mở mắt, lúc này trên mặt bọn họ lộ ra vẻ kích động và hưng phấn không thể kiềm chế được.

"Toàn thể chuẩn bị!"

Tiếng quát trầm của Đường Nhất giống như tiếng sấm vọng vào tai mỗi người.

Rầm rầm.

Những thanh âm đều đặn và nhịp nhàng vang lên, toàn bộ võ giả bên trong thương khố đều xoay người lên ngựa, nguyên bản cả đoàn ngựa đang xắp xếp lộn xộn chỉ trong nháy mắt đã xếp theo đội hình đầy nghiêm chính và khí thế.

Tuy trên mặt Đường Nhất vẫn không chút biểu tình nhưng thực ra trong lòng đang thầm gật đầu hài lòng, trong khoảng thời gian này đã tốn rất nhiều công sức để thao luyện bọn họ, cuối cùng cũng có chút thành tựu.

Cửa thương khố đã âm thầm mở ra từ trước, tiếng ồn ào náo động và phồn hoa phía ngoài đường vọng vào tai mỗi người. Đèn gác đêm vừa mới thắp lên nhưng đối với cư dân Tiên Nữ thành vốn có thói quen ngủ muộn thì buổi chơi tối mới chỉ bắt đầu mà thôi.

"Xuất phát!"

Đường Nhất là người đầu tiên lao ra khỏi thương khố, phía sau hắn là đàn thiết kỵ tràn ra như nước chảy dọc theo cửa thương khố chui ra.

Thương khố không nằm trên trục đường chính mà nằm trong một cái hẻm nhỏ héo lánh, tiếng vó ngựa rời rạc vang lên liên tục như thủy triều từ từ tràn qua hẻm nhỏ.

Khi Đường Nhất lao ra tới đường chính thì tất cả những người đi đường trên đường phố đều sững sờ ngây người ra tại chỗ, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhìn chi thiết kỵ không biết từ nơi nào chạy ra này.

Vừa ra khỏi ngõ nhỏ, sắc mặt Đường Nhất lập tức trở lên lạnh lẽo, Đạp diễm mã dưới khố đột nhiên hí lên một tiếng dài.

Con Đạp diễm mã dưới thân Đường Nhất là một con Đạp diễm mã vương thất giai rất hiếm có, toàn thân có mầu đỏ sậm như mầu máu, thần tuấn một cách dị thường. Tiếng ngựa hí rít lên cắt ngang bầu trời đêm, mang theo chiến ý nồng đậm.

Trước ánh mắt đầy khiếp sợ của tất cả mọi người đi đường, chỉ thấy kỵ binh cuồn cuộn không ngừng lao ra từ trong ngõ nhỏ.

Chỉ trong nháy mắt, một chi đội ngũ có đội hình sâm nghiêm bỗng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Xông lên. "

Trên mặt Đường Nhất vẫn không chút biểu tình, kẹp bụng ngựa một cái, lập tức Đạp diễm mã vương giống như một đạo hỏa ảnh vẽ lên một vệt hồng sắc tiến về phía trước. Kỵ binh phía sau không chút do cự, tất cả cùng khởi động tiến lên.

Hai trăm con Đạp diễm mã hung hãn chạy dọc theo trục đường chính.

Đường phố rộng rãi lại cộng thêm thềm là những phiến đá phẳng rất thích hợp để kỵ binh xung phong.

Tiếng vó ngựa trầm đầy mạnh mẽ đập thình thịch lên nền đá phía dưới làm bắn tung lên những đóa hoa lửa phát ra những tiếng nặng nề như tiếng sét. Khi hai trăm kỵ binh tập trung lại một chỗ như vậy sẽ giống như một dòng nước lũ hỏa diễm mang theo thế không thể đỡ. Toàn bộ mặt đất trên đường đều đang run rẩy, người đi đường không khỏi hoảng sợ thất sắc, dồn dập tránh sang một bên.

Trong bóng đêm, tiếng võ ngựa như tiếng sét nổ dồn dập như tiếng trống trận truyền đi rất xa.

Sắc mặt Đường Nhất đang ngồi trên lưng ngựa trầm như nước, đối với kế hoạch lần này của Hạc đại nhân, trong lòng hắn vẫn thầm tán thưởng mãi không thôi. Quả nhiên không hổ là Hạc đại nhân, cơ trí vô song!

Khi Tháp Đốn phái người đem toàn bộ bí bảo trong thành đưa đến trang viên, Hạc và Lăng Húc lập tức ý thức ra nguy cơ ẩn dấu trong đó, Hạc bí mật đi ngay trong đêm đến quân doanh của Đường Nhất để tìm trợ giúp, sau đó án định ra một kế hoạch.

Vì không muốn người ta phát hiện ra, Hạc đem địa điểm tập kết ấn định tại nơi cách trang viên khá xa. Đám người Đường Nhất ngụy trang thành thành viên thương đội âm thầm vào thành, về phương diện này, ngược lại không ngờ Lăng Húc lại đưa ra được không ít chủ kiến, năm xưa hắn cũng đã từng theo thương đội vào Nam ra Bắc lưu lạc khắp nơi rất lâu vì thế hắn biết rất rõ một thương hội sẽ có hình dáng như thế nào. Hai trăm người xé lẻ ra, chia thành bẩy thương hội khác nhau.

Quá trình chuyển quân thuận lợi hơn so với dự tính của bọn họ, hiện tại Tiên Nữ thành đang ở trong thời kì hỗn loạn nhất từ trước đến nay. Tuy Cao Nguyên binh đoàn có thể bảo vệ xung quanh Tiên Nữ thành, nhưng chuyện thủ bị căn bản bọn họ không còn tinh lực để để ý tới, trong khi đội ngũ thủ bị vốn đã bị tổn hao nghiêm trọng. Hơn nữa gần đây vô số võ giả ngoại lai không ngừng tiến vào, những võ giả này đều là những người có thực lực cường đại tính khí kiệt ngạo một lời bất hòa liền vung tay vung chân không do dự. Với thực lực của thủ bị đội căn bản không phải là đối thủ của bọn họ lên đành phải làm như không thấy, không dám gây chuyện khiêu khích.

Tuy rằng thương khố nằm ở vị trí khá xa, nhưng đối với Đạp diễm mã, khoảng cách 3km cũng không phải là quá xa, chỉ trong giây lát là có thể tới rồi.

Lấy thực lực của Hạc đại nhân và Lăng Húc đại nhân việc cuốn lấy địch nhân trong chốc lát chẳng phải là vấn đề gì quá lớn.

Mà bọn họ chỉ có duy nhất một nhiệm vụ, đó là cấp cho toàn bộ địch nhân một kích sấm sét, chấn nhiếp tiêu tiểu(vùng trời nhỏ) (dằn mặt)!

Chiến ý trong tim Đường Nhất sôi lên sùng sục, trong đôi mắt khép hờ lấp lánh tinh quang, khí thế toàn thân từ từ tụ lại.

Tướng là hồn của binh, biến hóa của Đường Nhất ảnh hưởng trực tiếp đến hai trăm thiết kỵ phía sau, lập tức chiến ý của mỗi người trong đội cũng bốc lên ngùn ngụt.

Hai trăm thiết kỵ đều đặn nhịp nhàng như hòa thành một thể, điên cuồng đột tiến.

Xung quanh trang viên là một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều bị màn biểu diễn vừa nãy của Đường Thiên chấn trụ, thủ đoạn kia quá kinh thế hãi tục mà. Nhìn dưới chân Đường Thiên rơi vãi cả đám ám khí, to to nhỏ nhỏ, đủ loại kiểu dáng thứ nào cũng có, hơn nữa số lượng cực nhiều, quét mắt nhìn qua ít nhất cũng không ít hơn mấy trăm kiện.

Ngân tiễn và vụ sát vừa mới kích sát Hắc mộc nhân xong vậy mà đã hoàn toàn bị phá giải.

Trong đêm tối, chỉ ảnh giống như một đóa hoa tươi nở rộ phát ra những chùm tia sáng biến mất khỏi bầu trời, nhất định cảnh tượng này sẽ hằn sâu trong tâm trí mọi người trong nhiều năm nữa.

Cái tên gia hỏa này. . .

Bất kể lúc trước mọi người cũng đã từng suy đoán về Đường Thiên ra sao thì trong khoảnh khắc này trong lòng tất cả chỉ còn lại cảm giác kinh hãi đang tràn ngập.

Trong khung cảnh đầy yên tĩnh, tiếng vó ngựa dồn vang như tiếng sấm vọng lại khiến nhiều người bừng tỉnh như mới tỉnh lại từ trong giấc

mộng. Nhưng mọi người vẫn không để ý tới bởi trong lòng mọi người, chuyện Cao Nguyên binh đoàn tham gia vào chuyện này là chuyện hết sức bình thường. Hơn nữa bọn họ tin rằng, chắc chắn Cao Nguyên binh đoàn sẽ động thủ với bọn họ.

Bối cảnh sau lưng của mỗi người ở đây đều rất thâm hậu, chẳng phải một binh đoàn như Cao Nguyên binh đoàn có thể chống lại được. Việc duy nhất mà Cao Nguyên binh đoàn có thể làm được lúc này là đảm bảo cho đám người Đường Thiên mà thôi.

Trận đánh đêm nay đã đến mức độ này, mọi người cũng cảm thấy không sai biệt lắm rồi. Chẳng ai định trong đêm nay phải phân ra sinh tử, mục đích của đại đa số chỉ là thăm dò, lúc này bọn họ cũng cần có thời gian để tiêu hóa kết quả của trận chiến này.

Xem ra phải cẩn thận đánh giá lại thực lực của Đường Thiên một lần nữa.

Đại đa số mọi người đều nghĩ như vậy, thậm chí một vài người trong đám bọn họ cũng đã xoay người chuẩn bị rút khỏi chiến trường.

Đinh!

Khi khỏa ám khí cuối cùng rơi từ trên tay Đường Thiên xuống mặt đất thì cũng là lúc Đường Thiên thanh tỉnh lại. Di, sao mình lại bị công kích ? Di, không đúng rồi, mình bị công kích rồi!

Cho tới tận bây giờ, chỉ có chuyện Thần thiếu niên khi dễ người khác, chứ đã bao giờ bị người ta khi dễ như vậy chưa?

Lửa giận trong lòng Đường Thiên từ từ bốc lên, chỉ trong nháy mắt con mắt đã đỏ lừ, tức giận rít gào: "Các ngươi dám đánh ta! Muốn chết!"

Từ "Chết" còn chưa dứt thì bỗng nhiên bức tường vây quanh tranh viên nổ tung.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, bụi bặm bay khắp nơi.

Trong bóng tối, có không ít người bĩu môi, một tiểu nhân vật như Cao Nguyên binh đoàn cũng làm bộ làm tịch chơi trò phô trương thanh thế. Nhưng sau đó chỉ trong nháy mắt, tất cả bọn họ liền trợn tròn con mắt.

Không phải là Cao Nguyên binh đoàn!

Một chi thiết kỵ hoàn toàn xa lạ đang ngạnh sinh xông ra từ trong lỗ hổng trên tường vây. Tốc độ của bọn họ cực nhanh, toàn bộ bụi bặm do bức tường vây sụp đổ bốc lên giống như bị một trận cuồng phong thổi qua, hoàn toàn biến mất không chút tăm tích.

Đường Nhất nhìn thấy Đường Thiên đang cực kỳ phẫn nộ, con mắt vốn đang khép hờ bỗng trợn tròn, sát khí tỏa ra.

Một tiếng quát trầm mang theo sát ý như ngưng thành thực chất vang vọng khắp nơi.

"Sát!"

Sài Lang binh đoàn đột nhiên tản ra, chia ra thành hai mươi tiểu đội nhỏ giống như hai mươi mũi tên nhọn hoắt, hung hãn phóng về phía đám người đứng xung quanh trang viên.

Sài Lang binh đoàn!

Con ngươi trong mắt Lưu Trung Quang co lại, trong đầu lóe lên hai chữ, mai phục! Từ thời điểm Sài Lang binh đoàn tiến vào đến bây giờ, thời gian trôi qua ngắn đến mức gần như không đáng kể, nhưng thực lực mà Sài Lang binh đoàn biểu hiện ra lại khiến người ta vô cùng khiếp sợ.

Đội hình của bọn họ quả thật quá chỉnh tề, chỉnh tề đến mức gần như mọi người không thể tin nổi vào mắt của mình nữa.

Toàn bộ tiểu đội đều chạy theo một đường tắp như được dùng thước để căn chỉnh từ trước vậy. Khi bọn họ bứt lên phía trước trông giống như

một cây trường mâu thẳng tắp đâm ra.

Một binh đoàn như vậy, ngay cả Lưu Trung Quang cũng mới chỉ nhìn thấy lần đầu, vả lại chưa cần nói tới thực lực của đám binh sĩ này ra sao, chỉ riêng cái tác phong quân nhân này không phải một binh đoàn bình thường có thể thực hiện được.

Tuy Lưu Trung Quang rất tán thường phong cách quân nhân của Sài Lang binh đoàn nhưng thấy bọn họ một đường xông lên y cũng không quá cảnh giác. Tiểu đội mười người trùng kích cũng chỉ có thể đối phó với đám võ giả bình thường, chứ muốn đối phó với đám cao thủ quanh đây thì vẫn còn chưa đủ.

Cái khiến cho người ta bị quân đoàn này khắc sâu ấn tượng chính là Đường Thiên đang lộ ra thực lực mà hắn nắm trong tay. . .

Lưu Trung Quang cũng cảm thấy đây là một sự lựa chon không tồi, biểu hiện thực lực nắm trong tay lúc thích hợp có thể đưa bọn họ vào tình thế thuận lợi hơn.

Quả là một tên gia hỏa có tâm cơ thâm trầm a!

Lưu Trung Quang cũng đã hơi tin vào lời nói của A Tú lúc trước.

"Sát!"

Hai mươi chi tiểu đội cùng hét lớn tụ lại với nhau thành một dòng nước lũ.

Lưu Trung Quang sửng sốt, trong tiếng rống hận này có ẩn chứa sát khí, trông không giống với phô trương thanh thế.

Trước ánh mắt của y, toàn bộ võ giả Sài Lang cùng nhịp nhàng giơ cao loan mã trong tay.

Lưu Trung Quang lập tức giật mình, con ngươi trợn tròn.

Loan đao như nguyệt, quang mang ánh tuyết. (loan đao như vầng trăng khuyết, ánh đao sáng trắng như tuyết)

Hai trăm thanh loan đao như được một đường kẻ vẽ lên từ trước căn chỉnh, chỉnh tề rơi xuống.

Mười đao mang hợp thành một, ánh đao hóa thành mâu!

Quang mang đột nhiên rực sáng phản chiếu nét mặt vẫn còn lưu lại vẻ thảng thốt trên mặt Lưu Trung Quang.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Chiến Thắng Là Một Cảm Giác Sa Đọa Lạc Thú

Ánh sáng của trọng mâu xung phong choáng lấy toàn bộ tầm mắt của Lưu Trung Quang, ầm thanh gào thét xung phong giết địch làm cho người khác cảm thấy run rẩy kinh hãi, giống như là có một Tinh hồn thú khổng lồ vừa đánh đu trên sợi chỉ là bên dưới là trái tim hắn vậy, thấp thỏm, sợ hãi tới cực điểm.

Trong mắt của Lưu Trung Quang giờ phút này là một sự trống rỗng vô cùng.

Đồng thời hai mươi cây chiếu mâu đồng thời vung lên, hai mươi kỵ sĩ gào thét nhằm về phía đám người và đánh tới.

Dù là ai trong họ cũng không nghĩ tới là Sài Lang binh đoàn xung phong tấn công điên cuồng quyết đoán như vậy. Tuyệt đại đa số võ giả đang ở đầy đều không kịp phòng bị lại phải đối diện với sự ào ạt của thương ảnh dày đặc như thế này họ chỉ có thể bị động phòng thủ

Phốc phốc phốc!

Quang mâu không có chút nào nhân nhượng mà xuyên qua thân thể các vị võ giả như xiên thịt nướng, trên thân thể các vị võ giả các lỗ nhỏ máu chảy thành dòng mỗi khi bị quang mâu đâm tới, chứng kiến cảnh này mà các vị còn lại không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Keng ! Keng !

Hai tiếng kêu đinh tai nhức óc đồng thời vang lên trong óc mọi người.

Trong lần tấn công đầu tiên có ba vị võ giả có thể kiên cường chống cự, một lão khọm già dùng quải trượng, một hắc y nữ tử hai tay dùng song hoàn có răng cưa, người còn lại chính là Mạc Bảo dưới trướng Vu Hạ.

Trượng pháp trong tay lão giả cương mãnh đối chọi với quang mâu mà không có chút nào e ngại không hề lùi lại, lão quát lớn một tiếng làm râu tóc tung bay dựng đứng lên, tung trượng đánh vào trọng thương. Quang mâu ầm ầm bắn tóe lửa, lão giả nương theo đó mà tung thân lùi về sau vài bước, quần áo trên người có vãi lỗ thủng.

Nữ tử áo đen cũng phản ứng rất nhanh, khi mà quang mâu bắn tới trước mắt ả thì đã thấy ả ném thanh hoàn ở tay phải của mình ra, thanh hoàn vừa bay trên không vừa xoay tròn đánh tới quang mâu, ngay sau đó thân ảnh của nữ tử khéo léo lách qua khoảng trống giữa quang mâu và thanh hoàn mà tránh khỏi sự tấn công của quang mâu.

Mạc Bảo không có khả năng né tránh được, bản thân hắn đã muốn thử xem sức mạnh của những người này, lên tọa thế đứng tấn hoàn thủ đao trong tay vung lên không có chút xảo kỹ nào chém xuống một đao đơn thuần. Quang mâu ầm ầm bắn ra tia lửa khi chạm vào đao quang. Thân hình Mạc Bảo hơi động, không có lùi lại chút nào. Nhưng mà sắc mặt hắn có chút khó coi.

Tinh thần của Lưu Trung Quang bình tĩnh trở lại, sắc mặt vốn đang tái nhợt giờ khôi phục lại chút sắc hồng, trong lòng hắn đang cười thầm thói nhát gan của mình bao lâu rồi không thay đổi được, không khỏi bị hù dọa vì một màn hành động chớp nhoáng vừa rồi.

Trình độ của Sài Lang binh đoàn đúng là cực kỳ cao. Trình độ cao như thế này không phải là sức mạnh cá nhân của họ có bao nhiêu, mà là một kích hợp lực của bọn họ trong lúc chiến đấu quả thực quá mức hoàn mỹ. Lần xung phong tấn công vừa rồi đao mang của mười người hợp lại dường như không có chút tổn hao nào, phối hợp hoàn mỹ như thế, chỉ xuất hiện ở những binh đoàn có trình độ cực cao mà thôi.

Chỉ xét từ góc độ phối hợp trong đoàn đội thì trình độ này đã thể hiện ra bóng dáng cơ bản của binh đoán cấp cao.

Bất quá thực lực cá nhân của binh sĩ có kém một chút, nếu như một kích vừa rồi đánh ra là một chi binh đoàn dưới trướng Sư Vương lục bộ đánh ra thì chắc chắn không ai có thể sóng sót sau đòn tấn công vừa rồi. Bởi vì sức mạnh cá nhân của mỗi binh sĩ trong Sư Vương lục bộ đều mạnh hơn rất nhiều.

Lưu Trung Quang bỗng nhiên cảm thấy nực cười với suy nghĩ của chính mình, chính mình lại đem một chi Nam Thiên binh đoàn ra so sánh với một chi binh đoàn cao cấp của Sư Vương lục bộ nổi danh trên Thiên Lộ, thực sự là tự mình đem mình ra làm trò cười cho thiên hạ rồi. Ài, ngại quá, ngại quá .!.

Nhưng mà ở trong lòng hắn cũng không thể không thừa nhận là trình độ của Sài Lang binh đoàn dưới trướng của Đường Thiên đúng là không tồi chút nào.

Lão giả vừa ngăn được một kích công tới kia, khi tức đang có chút nhộn nhạo, vội đè nén khí tức lại cuống quýt gào lên :” Chậm đã, đừng vội ra tay, lão phu là người của chòm sao Thiên Ưng, Tiền .....”

"Chòm sao Thiên Ưng!"

Mọi người đang xuất hiện ở đây không khỏi hoảng sợ, chòm sao Thiên Ưng là một trong Xích đạo thập điện. Bây giờ Xích đạo thập diện không ai là kẻ yếu cả, lần lượt là chòm sao Tiểu Mã, chòm sao Tiểu Khuyển, chòm sao Thiên Ưng, chòm sao Xà Phu, chòm sao Cự Xà, chòm sao Lục Phân Nghi, chòm sao Trường Xà, chòm sao Kỳ Lân, chòm sao Orion, chòm sao Kình Ngư.

A Đức Lý An (Adrian) của chòm sao Orion đã tới rồi, Vu Hạ đại nhân của chòm sao Đại Hùng cũng đã xuất hiện, nhưng không nghĩ tới là chòm sao Thiên Ưng cũng cho người tới góp vui đòi hôi của.

Thế cục thật là loạn a!

"Chòm sao Thiên ưng à!" Đường Thiên bình thản cười.

Trong lòng lão giả khẽ buông lỏng, hắn vốn là kẻ đục nước béo cò chạy tới chòm sao Tiên Nữ để hôi của, nhưng mà không nghĩ tới là thực lực của Đường Thiên trâu bò ngoài sức tưởng tượng của hắn. Nhưng mà ở sau chống lưng cho hắn là chòm sao Thiên Ưng hùng mạnh, Đường Thiên có mạnh ra sao cũng phải vuốt mặt nể mũi cũng phải nhìn tới chòm sao Thiên Ưng.

Tâm thần của hắn thả lỏng đôi chút, trên mặt hắn hiện lên đôi chút kiêu ngạo và thận trọng, hắn đang đợi Đường Thiên cho hắn chút mặt mũi. Chỉ cần tên gia hỏa này đầu óc không phải quá mức ngu ngốc tuyệt đối sẽ không dám động thủ với hắn đắc tội với chòm sao Thiên Ưng vào lúc này.

Thiên Ưng binh đoàn hiện tại là một trong những binh đoàn tinh nhuệ nổi danh trên Thiên Lộ, chòm sao Sài Lang ở chỗ nào thế, địa phương quái quỉ mà chim không thèm ỉa đó là ở chỗ nào chứ .?.

“Chòm sao Thiên Ưng thì sao, chòm sao Thiên Ưng thì có thể tấn công ta sao, mà tên khốn ngươi lại dám đem ra dọa ra sao ?“, “Tiền thì sao, tiền có thể làm lung lạc ta sao, tiền của chòm sao Thiên Ưng nhiều thế sao ...?.” Đường Thiên hung hăng quát mắng lão giả mà nước bọt văng tung tóe không có chút nào phong phạm của bậc cao thủ Thiên Lộ.

Lão giả sửng sốt, hắn nghĩ rằng mình nghe nhầm rồi, tai mình có vấn đề rồi. Hắn ngẩng đầu lên đang thấy Đường Thiên đang nắm tay phải lại chỉ vào mặt hắn mà chửi bới không thôi, ngón tay giữa đang dựng đứng chỉ thẳng vào mặt hắn đầy kiêu ngạo.

Cái này...tên này thần kinh có vấn đề rồi....

Đường Thiên ngẩng cầm lên, thần thái hung hăng như là dân du côn anh chị, như tên lưu manh đầu đường xó chợ luôn miệng chửi bới nước

bọt bắn tung tóe như mưa phùn đầu xuân:”Chòm sao Thiên Ưng thì sao, có thể chạy đến địa bàn của tiểu gia dương oai dọa nạt ta sao? “

Đường Thiên hung hăng chửi bới mà hỏa diễm ở sâu trong mắt hắn cũng bập bùng nhảy múa như đang hòa cùng giai điệu chửi bới của hắn. Sau đó hắn ngoảnh mặt lại hất hàm với đội kỵ sĩ đằng xa nhếch miệng cười cười làm cho lão giả họ Tiền cảm thấy sợ hãi không thôi. Đường Thiên lạnh lũi nói ra ba chữ làm quần hùng hoảng sợ không thôi : "Giết chết hắn!"

Lão giả họ Tiền há mồm trợn mắt, tên gia hỏa này điên rồi sao ? Lẽ nào hắn không biết trước mặt chòm sao Thiên Ưng hắn chỉ như một con kiến hôi thôi sao ?

Lời Đường Thiên chưa dứt, Đường Nhất đã thúc ngựa dẫn đầu đội kỵ binh xông tới.

Ở hai bên hắn, bốn tiểu đội như là tâm ý tương thông, không cần hô hào cũng đồng thời xông tới. bốn tiểu đội này như là bốn mũi tên lợi hại, mà Đường Nhất như là một thỏi nam châm hút bọn họ lại với nhau.

Bảy mươi bước!

Đối với năng lực bứt phá kinh người của Đạp Diễm mã mà nói thì đó chỉ là khoảng cách trong chớp mắt mà thôi, mà hiện tại với thời gian hắn như vậy bốn tiểu đội ở hai bên Đường Nhất tạo thành mộ góc độ hợp công vô cùng hoàn mỹ.

Không có hô hào gào thét, Đường Nhất mặt không biểu cảm mà vung trảm mã đao trong tay lên.

Bốn đạo quang mâu ở hai bên bay tới, khi Đường Nhất chém xuống trảm mã đao thì bốn đạo quang mâu này đồng thời chìm sao đao mang đang chém xuống của hắn, quang mang chói mắt đột nhiên rực sáng hơn, trảm mã đao đang chém xuống trong tay Đường Nhất như là một vầng thái dương đang hạ xuống.

Lão giả như tình lại từ trong mơ, âm thanh khàn khàn tuyệt vọng vang lên :”Khôngggggggggggggggggggg.....”.

Quang mang chợt lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại hai nửa thân thể của lão giả đang lăn lóc trên mặt đất.

Đường Nhất hoành đao thúc ngựa đứng lại, hai mắt khép hờ lại chậm rãi đảo qua mọi người đang có mặt khi thế bễ nghễ thiên hạ bao phủ toàn trường. Đường Nhất như vừa làm xong một việc rất đơn giản như thái rau bổ dưa, hắn chậm rãi từ từ thúc ngựa quay người mà đi.

Đạp đạp đạp.

Tiếng vó ngựa chói tai thông thả vang lên trong sự yên tĩnh.

Mọi người bị sự điên cuồng của Đường Thiên dọa cho khiếp sợ không thôi, một đao kinh nhân của Đường Nhất đã làm mọi người hoảng sợ như gà đang xếp hàng chờ bị làm thịt. Nhiều người bị sự ngang ngược kiêu ngạo của Đường Nhất kích thích, từ khi nào mà một gã hồn tướng dám dùng thái độ như vậy nhìn bọn họ chứ.!.

Nhưng mà không ai dám ho he mở miệng giơ tay đòi phát biểu ý kiến. Ngay lúc này trong mắt của nữ tử áo đen và Mạc Bảo vừa tránh thoát quang mâu đều toát lên vẻ sợ hãi không thôi.

một đao vừa rồi của Đường Nhất nếu là bọn họ thì kết cục cũng chỉ có thể là chịu phanh thây mà thôi.

Khí thế trọng mâu xung phong tấn công khi nãy đã làm mọi người có cảm giác là không thể chống đỡ được, nhưng như Đường Nhất vừa tự mình xuất thủ tấn công, đẳng cấp tấn công lại hoàn toàn khác hẳn.

Bọn họ không biết rằng, Đường Nhất hoàn toàn có tư cách để kiêu ngạo như vậy bởi vì hắn chính là một vị vô song võ tướng.

Hắn xung phong chính là thiên hạ vô song!

Tất cả mọi người đều nảy sinh suy nghĩ này.

Nhưng mà dường như biết được ý nghĩ của mọi người, âm thanh ngạo mạn của Đường Thiên lại vang lên.

“ Các người đừng hòng nhúc nhích, Đường Nhất, ngươi thấy tên nào nhúc nhích hay bỏ trốn thì chém chết tên khốn đó luôn cho ta.”

Ai đó đang chuẩn bị hành động thì thân thể đều cứng đờ như tượng giống như là bị trúng định thân thuật vây, ngay cả cử động nhỏ nhất cũng không dám. Ai cũng sợ chỉ cần khẽ hắt xì một cái là một đao đáng sợ kia của Đường Nhất sẽ chia họ làm hai phần bằng nhau ngay lập tức.

“Vâng.!.”

Hai mắt vốn đang khép hờ của Đường Nhất chậm rãi mở ra, ánh mắt lẫm liệt làm cho trong lòng mọi người co rụt lại.

Đường Thiên từ đừ đi ngồi xuống trước cánh cửa, tay đặt trên đùi phải, tay phải đỡ cằm, ánh mắt không có chút hảo ý nào từ từ đảo qua mọi người. Hắn suy nghĩ sờ râu vuốt cằm một chút rồi nghĩ rằng khí thế như vậy vẫn chưa đủ, vội chộp lấy một thanh trường đao vào tay.

Hạc cùng Lăng Húc thấy thế cục trước mắt đã ổn định lại, cùng đi ra đằng sau Đường Thiên. Đối thủ của hai người bọn họ đang phải đối mặt với cái nhìn chằm chằm của đám Sài Lang binh đoàn như là thiếu nữ mặc thiếu vải đang đứng trước mặt ánh mắt thèm thuồng của đám võ binh chinh chiến lâu ngày, không ai trong họ dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Đường Thiên vung trường đao trong tay chém mạnh xuống mặt đất, loạn thạch bay tứ tán, ánh mắt hắn từ từ lướt qua mọi người, tựa như nhìn thấy một đám mỹ nữ khỏa thân đang đứng trước mặt thỏa sức cho hắn chà đạp vậy.

“Các vị bằng hữu đang nấp trong chỗ tối cũng ra hết đi. một vị đang tựa thế La hán nấp cối xay, một vị treo mình dưới mái hiên kia, một vị đang co ro ở trong góc kia... ra hết đi”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, Đường Thiên một mạch nói ra toàn bộ những ai đang trốn tránh ẩn nấp. Trực giác kinh người của hắn đã phát hiện ra họ, những người này muốn tránh khỏi sự phát hiện của hắn, còn kém xa lắm trình độ đó.

“Lời cũ nhắc lại, thằng nào cử động hoặc chạy trốn, giết chết “

Đường Thiên nói tiếp câu này, làm cho những kẻ mang tâm cầu may đang nấp trong bóng tối phải ngoan ngoãn bò ra.

Trong lòng Lưu Trung Quang hoảng sợ không thôi, hắn vốn cho rằng tài nghệ ẩn thân của mình không thể chê vào đâu được, không ai có thể phát hiện ra hắn. Trình độ ẩn nấp của hắn được lão sư A Đức Lý An (Adrian) khen ngợi không thôi. Vậy mà hiện tại lại bị Đường Thiên một lời chỉ ra.

Tên gia hỏa này rốt cuộc là quái thai ở chỗ nào chui ra chứ.....

Sắc mặt mọi người căng thẳng cực độ, nhưng mà lúc này bọn họ không thể tiếp tục im lặng được nữa.

Đường Thiên oai phong lẫm liệt từ từ hạ đao ngồi xuống, tùy tiện phun ra mấy câu:”Theo mọi người, hiện tại nên giải quyết việc này như thế nào cho tốt nhỉ?”

Đại đao trong tay hắn chặt chặt xuống mặt đất làm tiếng keng keng vang đều trong không khí, vẻ mặt Đường Thiên đầy vẻ hung hăng kiệt ngọa, giọng điệu lưu manh cuồn cuộn phun ra. Lăng Húc vốn đã quen với hắn thì trơ mặt ra, Hạc thì không được thoải mái tự nhiên cho lắm. Sau đó phát hiện ra chính mình, Lăng Húc và Đường Nhất đang đứng trật tự hai bên Đường Thiên.

Cảnh tượng thế này giống như là băng đảng đang đi thu tiền bảo kê nhà hàng, nhà nghỉ, lữ quán vậy.

Mà chính mình là một trợ thử đắc lực cho tên lưu manh đầu xỏ, bình thường mỗi tên đều sẽ có một cái hiệu xưng riêng như là Tứ đại kim cương, thập tam thái bảo hay gì gì đó. Nghĩ tới đây mà Hạc lại cảm thấy xấu hổ với tiên tổ của chòm sao Thiên Hạc vốn lấy sự thanh nhã làm phương châm sống.

Lý tưởng của chính mình vốn là như thế, có truy cầu có khí thế của thế gia đệ tử, nhưng cuối cùng đi cùng Đường Thiên phiêu bạt tới hôm nay lại thành tình trạng thế này. Hạc muốn khóc cũng không có nước mắt mà khóc. Lúc này hắn nhớ tới điếu thuốc của Binh mà cảm khái không thôi.

Mọi người không ai nói gì.

Đại đao trên tay Đường Thiên như là một thanh tuyệt thế phi hung đao, một lần tung ra là một chú vong mạng. Hắn đương nhiên không giết mọi người, nhưng mà không ai dám vọng động mà làm chuột bạch cho kẻ khác. Chỉ cần có kẻ khẽ động hắn nhất định sẽ đồ sát đối phương làm gương cho kẻ khác. Trong lòng mọi người đều nghĩ tới tình huống xấu nhất này, ai cũng không dám manh động đi đầu chết trước, trong lòng mọi người đang đồng loạt chửi ầm lên :”Sao không có thằng đần nào chịu chết trước đi để tạo cơ hội tốt cho ta chuồn mất chứ ~!“

“Nếu không ai có ý kiến gì, thì ta đành phải nói ra ý kiến của mình vậy, đơn giản thôi mỗi người lưu lại đây một đồ vật, cái gì cũng được chỉ cần giá trị tầm một ức tinh tệ thôi, các loại thẻ VISA,ATM,CREDIT CARDS thì càng tốt rồi , còn nếu như không có thì ta đành phải đầu tư cho đám binh doanh đói khát này một ít sản phẩm bôi trơn thôi”. Nghe Đường Thiên nói thế đàn ông con trai thì không khỏi run rẩy lẩy bẩy hai tay che hậu bộ, con gái thì hoảng sợ che trên lấp dưới.

Đường Thiên tùy tiện nói ra vài câu, ánh mắt hắn lành lạnh, trên mặt tỏ vẻ thờ ơ không quan tâm :”Không cần phải chém gió với ta, các ngươi

đều là kẻ có thân phận,đừng có nói với ta là ngay cả một ức tinh tế các ngươi cũng không có, nói ra không sợ mất mặt lắm sao”.

Mọi người bị lời nói này của Đường Thiên làm cho ngơ ngẩn, một lát sau bọn họ mới có chút phản ứng lại.

Cướp ngày mà.

Bọn họ rõ ràng là đang bị đường đường chính chính ăn cướp tới cửa đòi tiền mà.

Không ít người tức giận đến run cả người, bọn họ không ai không phải là cường giả một phương, có người là cao thủ có chút tiếng tăm, thế mà lúc này đây lại bị tên điên này trực tiếp bóc lột cướp bóc trắng trợn.?.”

“Đương nhiên, chút tiền lẻ đó so với tính mạng thì tính mạng đáng giá hơn nhiều lắm, có mạng thì mới tiêu được tiền chứ, không có mạng thì nhiều tiền cũng chỉ mua vàng mã đốt cho các ngươi thôi .!.”

Đường Thiên nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng bóc đều đẹp, đại đao trong tay hắn chém lên mặt đất đều đều như đang gõ nhịp nhạc cho đến khi cả thanh đao cắm thẳng đến chỉ còn chuôi đao lộ ra trên mặt đất.

Trong lòng mọi người đều run lên bần bật không thôi.

Hạc thiếu chút nữa là phải lấy tay che mặt lại, trong lòng hắn xấu hổ không thôi. Hắn thầm nhủ :”Tại sao tên thần kinh này luôn thích kéo ta xuống bùn thế này, hết chỗ hay sao mà cứ nhằm chỗ đông người thế này làm trò chứ.” Tên gia hỏa này vơ vét của cải thật trơ tráo. Trời ạ, phẩm giá con người vốn cao thượng, thế nào lại có những hành vi bố láo như tên này chứ ? Cái này phản bội với lý tưởng cao thượng của ta mà, cái này là chỗ nhục nhã của nhân sinh mà....

Trong lòng Hạc mờ mịt vì phải đấu tranh tư tưởng với đống hỗn độn của Đường Thiên gây ra, thì một vật lủng lẳng trước mặt hắn. Hạc mắt

nhắm mắt mở ngẩng đầu lên, đó là một cái túi mà.

Đường Thiên lắc lắc cái túi không có gì trước mặt Hạc:”Tiểu Hạc Tử, ngươi đi thu tiền cho ta”

Hạc không tin vào tai mình nữa hắn như bị sét đánh tại chỗ, hóa đá tức khắc.

Tại sao.... Tại sao lại là ta hả tên khốn kia.....

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Suy Đoán Của A Tú

Sau khi Lưu Trung Quang trải qua kinh hãi lúc ban đầu, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, y theo lão sư vào Nam ra Bắc nên có kiến thức rộng rãi, chút tâm lý tố chất ấy vẫn phải có.

Sau khi tỉnh táo lại sau, y lại nhịn không được thầm khen một tiếng, ngoại trừ kích sát võ giả chòm sao Thiên ưng làm cho y cảm thấy một chút lỗ mãng, quả thực y không tìm ra biện pháp thích hợp hơn để ứng đối cục diện trước mắt. Giết chết hết những này người sao? Hiển nhiên không có khả năng, bây giờ như vậy thì không những có đủ lực chấn nhiếp, hơn nữa còn cho mọi người dư địa để hoà hoãn lại.

Có tâm cơ!

Tâm cơ tuyệt đối thâm trầm!

Lưu Trung Quang đã hoàn toàn tin tưởng phán đoán của A Tú. Trong mắt của y, thực lực Sài Lang binh đoàn đúng là cường hãn, nhưng mà muốn lưu mọi người lại là căn bản không có khả năng. Số võ giả đương trường rất đông đảo, tràng diện hỗn loạn, Sài Lang binh đoàn có thể giết được mấy người? Hơn nữa nếu chọc mọi người thành kẻ thù chung thì với thực lực mọi người tại tràng, vị tất không có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Phương pháp kêu gọi của Đường Thiên cũng rất có kỹ xảo, thành công phân hoá tan rã mọi người, ai cũng không nguyện ý làm người dẫn đầu.

Năng lực khống chế tâm lý xuất thần nhập hóa a!

Đó là đang lúc thượng phong vẫn còn không quên ngụy trang bản thân thành tên lưu manh bộ dáng bất kham như vậy, giả dối lừa người. Tuổi còn trẻ như thế, đã yêu nghiệt như thế, thực sự quá lợi hại rồi!

Trong lòng Lưu Trung Quang tán thán vô cùng, nhưng vào lúc này, một tiếng cực kỳ bối rối lẫn quẫn bách vang lên bên tai: "Cảm tạ đã chiếu cố!"

Hai tay Hạc cầm lấy miệng túi, xuất hiện ở trước mặt Lưu Trung Quang, khuôn mặt thiếu niên mang theo một tia xấu hổ.

Lúc này Lưu Trung Quang mới đưa lực chú ý đặt ở trên thân Hạc, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng, đúng là một mỹ thiếu niên!

Hạc mặc bộ hắc y toàn thân, anh tuấn bất phàm, trên mặt búng ra sữa vẫn còn vẻ ngượng ngùng, Lưu Trung Quang không khỏi nhớ đến A Tú. Tuy nhiên khí chất khỏe mạnh hơn A Tú một ít, a, còn có chút kín đáo, so với cái đứa Đường Thiên tâm cơ thâm trầm quả thực thuần khiết không tỳ vết.

Trong lòng Lưu Trung Quang âm thầm xoi mói một phen, động tác trên tay không chậm, ném một tờ tiền tạp vào.

Tuy nhiên, câu "Cảm tạ đã chiếu cố" làm cho trong lòng Lưu Trung Quang cảm thấy kỳ quặc. Ở những chỗ khác, loại chuyện bị người bắt hiện hình bỏ tiền tự chuộc lỗi đủ mất mặt rồi.

Hạc cầm túi tiến đến từng người.

Phía sau cái khăn che mặt của Hắc y thiếu nữ vang lên một tiếng huýt sáo chế nhạo, cười duyên: "Tiểu ca anh tuấn quá!"

Bước chân Hạc khựng lại.

Đường Thiên ngồi trên đại mã kim đao trong lòng vui như hoa nở, một người một ức, những người này đúng thật là nộp rồi! Thổ hào! Đều là một đám thổ hào! Sau khi mừng như điên, trong lòng hắn lại vô cùng

hối hận, nhìn đám gia hỏa này bộ dáng thống khoái như thế, nhất định là bản thân mình định giá quá thấp.

Ai nha, quá không kinh nghiệm rồi!

Nhưng mà rất nhanh chóng, Đường Thiên tự an ủi mình, cũng không tính ít rồi. Tại tràng còn có mười ba người, chính là mười ba ức. Hắn đều phải cân nhắc về sau có nên lấy nghề đánh cướp mà sống hay không, tiền tới tay thực sự quá nhanh rồi!

Được rồi, thần thiếu niên, thế nhưng là có lý tưởng rộng lớn...

Trong lòng Đường Thiên nói thầm. Tuy nhiên linh cơ chợt động, hắn cảm thấy chém mạnh một đao như vậy, mới có thể bình hòa phẫn nộ trong lòng thần thiếu niên. Then chốt là cái này là tinh tệ a! Thời kỳ này có ai làm khó dễ với tinh tệ không?

Nếu là Hạc biết rõ Đường Thiên đang tự thầm thì nhưng câu này với bản thân thì hắn nhất định không nói hai lời, nện túi vào mặt cái tên khốn khiếp này.

Hạc thu xong tiền thì trở về, Đường Thiên cảm thấy mỹ mãn, vỗ vỗ bàn tay: "Được rồi, giờ không lưu mọi người ăn cơm, hoan nghênh thường xuyên lui tới a!"

Hoan nghênh thường xuyên lui tới...

Mọi người liếc mắt nhìn Đường Thiên, Đường Thiên có thể nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt rất nhiều người, tuy nhiên hắn căn bản không thèm để ý. Trái lại có mấy tên khốn ánh mắt rất lãnh tĩnh, nhìn không ra vui mừng giận, làm cho bản năng Đường Thiên nhận thấy được nguy hiểm.

Mọi người nhanh chóng tan hết, Sài Lang binh đoàn dọn dẹp hiện trường.

Rầm ầm ầm, tiếng vó kỵ binh đại quy mô phi tới gần, Sài Lang binh đoàn lập tức ngừng động tác, vào thế phòng bị.

Tháp Đốn Cao Nguyên binh đoàn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Rất xin lỗi, ta đã tới chậm." Tháp Đốn trầm giọng, trên mặt nhìn không thấy chút mánh khóe: "Bệ hạ không ngờ, mấy thứ này đặt ở nơi đây vậy mà lại sẽ làm cho các vị gặp phiền phức lớn như thế! Vô luận như thế nào, chuyện này Tiên Nữ tọa phải chịu nhất định trách nhiệm! Vì biểu thị sự áy náy, cũng vì sự hữu nghị giữa Tiên Nữ tọa và Sài Lang tọa thiên trường địa cửu, bệ hạ đã quyết ý lấy phạm vi năm mươi dặm quanh tuyến đường xuất khẩu Quý Khâu tặng cho Sài Lang tọa, quý phương có thể kiến lập một tòa thành thị tại chỗ."

Lời này vừa nói ra, Hạc động dung.

Quyền sở hữu Tinh môn luôn là lợi ích lớn nhất ở Thiên lộ, về điểm này bất luận chòm sao nào cũng sẽ không buông tha dễ dàng. Tỷ như tinh môn Liệp hộ - Tiên Nữ, quyền sở hữu ở trong tay chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on), hai đầu tinh môn đều chịu sự khống chế của chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on). Điều này rất bình thường, bởi vì chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on) là một trong Xích Đạo thập điện, cao hơn đến hai cấp bậc so với Tiên Nữ tọa trong các tinh tọa ở Bắc Thiên, hơn nữa thực lực cũng cường đại hơn nhiều.

Tinh môn Tiên Nữ tọa thông tới các tinh tọa Bắc Thiên khác, đều là từng bên quản lý tinh môn của bên mình.

Việc bọn họ chiếm đoạt tuyến đường xuất khẩu, theo pháp lý thì không thể nào nói nổi. Nếu là hơi kích động, liền sẽ khiến cho võ giả Tiên Nữ tọa phản cảm đối với Sài Lang tọa.

Không ngờ, bây giờ An Đức Lệ Na (Andrew Lina) chắp tay nhường, kể từ đó, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận mà chiếm cứ tuyến đường xuất khẩu. Cái này cũng nói rõ, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đã cho rằng Sài Lang tọa mạnh mẽ hơn chòm sao Tiên Nữ tọa.

Tuy rằng không làm rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng mà đại lễ như vậy nếu từ chối, vậy thì Đường Thiên cũng không phải Đường

Thiên rồi. Hắn nói nhiệt tình vô cùng: "Quá cảm tạ An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bệ hạ! Sài Lang chúng ta nhất định là hảo bằng hữu của Tiên Nữ tọa!"

Hạc nhìn thấy nước miếng Đường Thiên đã nhanh chảy xuống, có chút không chịu nổi nhìn, uy, thỉnh chú ý hình tượng được không!

Nhưng trong lòng Hạc đối với sự quả quyết của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cảm thấy tán thán, khi biết rõ của mình phạm phải sai lầm, có thể không chút do dự bỏ ra vốn gốc để vãn hồi, tâm cơ thủ đoạn như vậy cũng không phải là người bình thường có thể làm được. Đến cả hắn, lúc trước vốn có điều bất mãn đối với kẻ dẫn tai họa tới nơi này là nàng, nhưng mà sau khi nhận được sự xin lỗi như vậy cũng tan thành mây khói.

Hạc rất rõ ràng, từ hôm nay trở đi, cái này tuyến đường đã triệt để thuộc về Sài Lang tọa. Cũng là như vậy, Tiên Nữ thành đối với Sài Lang tọa hiện tại mà nói cơ hồ là không bố trí phòng vệ.

Đối với Sài Lang tọa hiện tại hoàn toàn bị phong tỏa mà nói, sự trân quý của cái tuyến đường này không gì sánh được.

Chỉ cần ai không ngu ngốc đều nhìn ra điểm này, Hạc lườm cái tên Đường Thiên đang mừng như điên một cái, trong lòng lại có chút cảm khái, bất tri bất giác, cái tên khốn khiếp không có nguyên tắc này giống như đúng là biến thành cường hào một phương rồi.

Nhớ lại thật kỹ, mặc dù có vài tràng chiến đấu kinh tâm động phách, nhưng mà Hạc đối với một bước đi như thế nào cho tới hiện trạng hôm nay cũng có chút mơ hồ.

Giống như, bất tri bất giác liền đi đến một bước này, thế nào trong trí nhớ của mình tất cả đều là nhờ cái tên khốn không có nguyên tắc này?

Hạc cười cười tự giễu, dư quang khóe mắt nhìn thấy Lăng Húc đã không kiên nhẫn mà trở lại tiếp tục tu luyện rồi, được rồi, thực sự là ước

ao thành những gã đầu óc giản đơn!

Hắn biết rõ, trận chiến đấu đêm tối bây giờ này sẽ gây ra phong ba, sẽ không nhanh tiêu tán như vậy.

Lưu Trung Quang trở lại nơi ở, còn chưa vào cửa đã nhìn thấy A Tú và lão sư đứng ở trên tường, khuôn mặt của A Tú đầy vẻ bỡn cợt, lão sư cũng mang chút tiếu ý.

Lưu Trung Quang bất đắc dĩ mà nhún vai xòe tay: "Muốn cười các ngươi cứ cười đi."

Y sớm sẽ biết, đêm nay nháo lớn như vậy, lão sư và A Tú nhất định sẽ bị kinh động. Nói không chừng vừa mới rồi lão sư và A Tú cũng nấp trong bóng đêm, chuẩn bị cứu viện của mình.

Trở lại nơi ở, Lưu Trung Quang cuối cùng trầm tĩnh lại, gượng cười bảo: "Đêm nay mất mặt rồi."

"Không có gì mất mặt." A Tú lắc đầu, quang mang trong ánh mắt lấp lánh: "May là có một trận đánh đêm nay, thực lực chân chính của Đường Thiên đã bộc lộ ra, bằng không mà nói, chúng ta bịt mắt xông lên đánh khẳng định phải chịu thiệt."

"Đúng vậy, cái này là chuyện tốt." A Đức Lý An (Adrian) gật đầu nói: "Ngươi nói tình huống đêm nay một chút, lúc chúng ta đến đã tương đối muộn, không thấy được nhiều."

Thần sắc Lưu Trung Quang nghiêm túc lên hẳn, kể lại chuyện diễn ra đêm nay, tỉ mỉ kể một lần.

Nói xong sau, y liền ngậm miệng, nhìn A Tú, y biết rõ lúc này A Tú đang suy nghĩ cẩn thận. Lão sư cũng nhắm mắt dưỡng thần, đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lúc lâu, khuôn mặt A Tú ngước lên, khuôn mặt ngượng ngùng mà thanh tú, lúc này tràn đầy sự tự tin: "Có mấy chỗ đáng phải

lưu ý."

Tinh thần Lưu Trung Quang rung lên, y biết rõ A Tú thông minh hơn so với y nhiều, khẳng định có thể nhìn thấy nhiều điều hơn.

"Thứ nhất, rất hiển nhiên bọn họ sớm có dự mưu, đêm nay là kế hoạch bọn hắn bố trí thật tốt."

"Thứ hai, Đường Thiên triển lộ vũ kỹ, trước đây chưa từng triển lộ qua, từ uy lực mà xét thì hắn phải là vũ kỹ vô song, tạo nghệ cực sâu."

"Thứ ba, Sài Lang binh đoàn mạnh hơn so với chúng ta dự tính, không thể đặt bọn nó như các binh đoàn phổ thông."

"Thứ tư, vừa mới rồi Trung Quang có nói thực lực binh sĩ Sài Lang binh đoàn đều chỉ loanh quanh lục giai, bọn họ hợp công hoàn mỹ, cho nên bọn họ xung phong rất mạnh, tổn thương đến mấy người. Nhưng mà, lần Đường Nhất xung phong kia, chúng ta tại hiện trường thì thấy uy lực tuyệt đối không chỉ là sự cộng hưởng của bốn mươi gã võ giả lục giai cùng xuất thủ."

Lưu Trung Quang sửng sốt, y tỉ mỉ suy nghĩ một chút cũng đành gật đầu: "A Tú nói không sai! Một đao của tên Đường Nhất kia, quá mạnh mẽ rồi, mạnh đến mức căn bản chúng ta không có dũng khí chống lại."

"Người bị giết chết kia đã điều tra xong, là cao thủ nổi danh chòm sao Thiên ưng, Tiền Khôi Tùng, Thiên bảng bài danh thứ 4558." Mục quang A Tú chớp động: "Đường Nhất đã từng xuất hiện trong trận đánh với Diệp Triều Ca, lúc đó hắn suất lĩnh ước chừng hai trăm tên võ giả Sài Lang xung phong, bị một kiếm Diệp Triều Ca ngăn trở đã mất đi sức chiến đấu. Thế nhưng bây giờ, hắn vẻn vẹn mang theo bốn mươi binh sĩ liền giết chết Tiền Khôi Tùng. Cái này quả thực là bay vọt làm người bất khả tư nghị."

"Ta với lão sư đã nghĩ đi nghĩ lại, tuy rằng Sài Lang binh đoàn phối hợp mạnh lên nhiều, nhưng mà chân lực binh sĩ cũng không có biến hóa

quá lớn. Như vậy có nghĩa là uy lực đao mang chém ra mỗi người bọn họ, sẽ không có biến hóa quá lớn. Nhưng mà uy lực một đao của Đường Nhất kia đã vượt quá sự cộng hưởng của bốn mươi cái đao mang lục giai chồng lên, như vậy chỉ có một khả năng."

A Tú vươn ra một ngón tay.

Lưu Trung Quang vô thức buột miệng hỏi: "Cái khả năng gì?"

A Tú chậm rãi nói: "Đường Nhất là võ tướng vô song!"

"Không... võ tướng vô song!" Lưu Trung Quang trợn tròn con mắt, lắp bắp nói, bốn chữ này so với chiến đấu đêm nay phát sinh, xung kích đối với y còn lớn hơn.

"Chỉ có một khả năng này." A Tú nói một thôi một hồi, cảm thấy hơi khát nước, liền ngồi xuống uống nước.

"A Tú, hắn chỉ là Hồn võ tướng." Lưu Trung Quang phản ứng lại, y lắc đầu nói.

"Hồn võ tướng thì sạo?" A Tú đang uống nước bèn dừng lại: "Hồn võ tướng lại không thể nào là võ tướng vô song sao? Ngươi quên mất vị kia ở Đại Hùng tinh sao?"

Lưu Trung Quang sửng sốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Phản Ứng Của Tái Lôi

"Đấy là cách nghĩ của ngươi?"

Thanh âm trầm thấp đầy uy nghiêm quanh quẩn trong phòng, trong lòng vị thanh niên mặc trường bào run lên, cái thanh âm này từ nhỏ đã in sâu vào trong lòng hắn khó có thể ma diệt được, dù cho hiện tại hắn đã trưởng thành một tay chưởng khống một phương, nhưng mỗi khi hắn nghe thấy cái thanh âm này thì tâm của hắn vẫn y nguyên không tự chủ được mà rung động.

"Đúng vậy, phụ thân đại nhân. " Thanh niên mặc trường bào cung kính nói: "Con tận mắt nhìn thấy tràng chiến đấu kia, tuy bọn chúng vẫn còn rất non nớt, thế nhưng binh đoàn đã có được hình dáng cơ bản, điều này có thể khẳng định được. "

Phía sau bàn sách có một vị lão giả thân mặc quân trang ước năm mươi tuổi đang ngồi ngay ngắn, trên cái ghế dựa mềm mại cao, lão ngồi thẳng tắp, mái tóc hoa râm được chải vuốt cẩn thận, ánh mắt đầy cảm giác áp bách.

"Lai lịch của bọn chúng như thế nào?"

Tiếng chấp vấn của lão nhân cũng như ánh mắt của lão, đều mang tới cho người ta cảm giác vô cùng áp bách.

"Hiện tại từ thông tin tình báo mà chúng ta nắm được thì bọn chúng và Mặc gia có quan hệ rất thân mật. " Thanh niên mặc trường bào cố gắng thả chậm ngữ khí, ép mình bình tĩnh trở lại : "Nhưng cơ quan hồn

giáp của bọn chúng rõ ràng là có phong cách của Nam Thập Tự binh đoàn. "

"Phong cách của Nam Thập Tự binh đoàn ?" Trong con mắt của lão nhân thoáng lóe lên quang mang sâu kín khó có thể phát hiện ra, bỗng nhiên lão chú ý tới một từ ngữ khác : "Ngươi vừa mới nói là cơ quan hồn giáp?"

"Đúng vậy, phụ thân đại nhân. Cơ quan hồn giáp là một loại cơ quan võ giáp hoàn toàn mới xuất sứ từ Tam Hồn thành, nó có tên như vậy bởi vì nó có võ hồn. " Thành niên mặc trường bào giải thích.

"Ngươi nói nó có võ hồn!" Hai mắt của lão nhân bỗng trợn tròn, trong cái khoảnh khắc này, khí tức mà lão bạo phát ra khiến vị thanh niên mặc trường bào cứng đờ lại.

"Đúng vậy, phụ thân đại nhân. " Vị thanh niên mặc trường bào vừa cố hết sức chống lại cái cỗ khi tức kinh khủng này, trong lòng hắn vừa cảm thấy vô cùng nghi hoặc bởi đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy phụ thân đại nhân có biểu hiện thất thố như vậy.

Lẽ nào bên trong chuyện này còn có chuyện gì đó mà người ta không biết được?

Ngay sau đó thần tình (thần sắc + cảm xúc) của lão nhân lại phôi phục lại như ban đầu cứ như lần bạo phát vừa nãy chỉ là ảo giác vậy, lão thì thào tự nói: "Nam Thập Tự binh đoàn. . . Cơ quan hồn giáp. . . Lẽ nào bọn chúng đã thành công rồi?"

Bọn chúng? Bọn chúng là ai?

Sự nghi ngờ trong lòng vị thanh niên mặc trường bào càng đậm.

Một lát sau, lão nhân ngẩng đầu, trên mặt không có nửa điểm khác lạ : "Việc này ta đã biết rồi, ngươi cứ đi làm việc của mình đi. "

Vị phụ thân đại nhân xưa nay vốn mạnh mẽ vang dội vậy mà lần này lại không hề đưa ra bất cứ mệnh lệnh nào!

Vị thanh niên mặc trường bào cũng cảm thấy hơi bất ngờ, phụ thân đại nhân là người cổ hủ cố chấp, ai ai đều cảm thấy e sợ, bất kể hành vi qua loa lề mề nào cũng đều khiến phụ thân đại nhân chán ghét đến cực điểm. Cứ mỗi lần hắn bẩm báo với phụ thân đại nhân thì ngay sau đó sẽ có một mệnh lệnh chính xác được đưa ra. "Ta biết rõ rồi", trong trí nhớ của hắn lời nói như vậy chưa bao giờ xuất hiện qua.

Trong cái gia tộc không lồ này, mỗi đạo mệnh lệnh của phụ thân đại nhân đều được truyền đi với tốc độ nhanh nhất.

Vị thanh niên mặc trường bào cũng ý thức được, e rằng vấn đề này có điểm nào đó không tầm thường, nhưng hắn không hề biểu lộ nghi hoặc này ra ngoài mặt, mà vẫn làm như thường ngày, cung kính đáp lại: "Vâng, phụ thân. "

Lão nhân còn lại một mình trong phòng rơi vào trầm tư, một mạch cho đến khi sắc trời tối dần lão mới bừng tỉnh như trong mộng mới tỉnh.

Nhìn ngoài ra cửa sổ thấy đèn đuốc đang từ từ được thắp sáng, trong mắt lão hiện lên vẻ quyết đoán, lão nhấn lên một cái nút trên bàn sách. Một lát sau, một vị nam tử thoạt nhìn có vẻ quen thuộc với nơi này tiến vào gian phòng.

Lão nhân nói: "Ngươi đi Tam Hồn thành, đem thủ lĩnh thanh đồng cơ mang về đây. "

"Ngươi xác định?" Nam tử nhìn lão một cái: "Ta chỉ thiếu ngươi một chuyện sau cùng nữa thôi. "

"Ta xác định. " Lão nhân không chút do dự.

Lập tức bóng dáng của vị nam tử giống như ảnh ngược soi trên mặt nước, từng điểm từng điểm dần mờ đi, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn

biến mất.

Sắc mặt lão nhân cũng trầm tĩnh trở lại, trên mặt lộ ra dáng vẻ mệt mỏi hiếm thấy, lão vẫn ngồi yên trên ghế, không ngờ lại chìm vào giác ngủ.

Đường Thiên vô cùng cao hứng tiễn Tháp Đốn đi, đi cùng với Tháp Đốn còn có ba trăm kiện thi thể năng lượng thú. Tâm tình của Tháp Đốn rất tốt, có ba trăm kiện năng lượng thú này thì có thể ngăn chặn miệng lưỡi của mọi người rồi. Hiện tại Tiên Nữ tọa đang trong hoàn cảnh loạn trong giặc ngoài, giống như một miệng núi lửa, chỉ cần hơi vô ý thì sẽ lập tức ầm ầm sụp đổ.

"Đây là Tiên Nữ bí bảo?"

Ba người Đường Thiên đầy hiếu kỳ chụm lại một chỗ, đến ngay cả Hạc, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ hiếu kỳ. Hắn biết rõ Tiên Nữ chức phẩm là như thế nào, nhưng bí bảo do chức phẩm bồi luyện thành thì đây là lần đầu tiên hắn trông thấy.

Lăng Húc không kiên nhẫn được liên tục giục: "Nhanh lấy ra nhìn thử xem. "

Một người trong ba người lấy ra một kiện.

Hạc cẩn thận kiểm tra bí bảo trong tay, đúng là không giống với bí bảo phổ thông, có thể nhìn thấy rõ ràng những vết tích thủ công, nhưng tinh lực nồng nặc lại khiến cho người ta không thể hoài nghi đây chính là một kiện bí bảo. Cầm lên tay hết sức nhẹ, giống như không có gì vậy, điều này khiến cho Hạc cảm thấy hơi kinh ngạc.

Thật là đặc biệt a.

Bộ dáng của nó là một chiến bào điển hình.

Đường Thiên và Lăng Húc vốn đã vô cùng sốt ruột, lập tức đem chiến bào mặc lên người.

"Di!" Đường Thiên kinh hô, sắc mặt rất kỳ quái.

Chiến bào vừa mặc lên người thì lập tức dán lấy cơ thể hắn, Đường Thiên có cảm giác giác như mình đang bị một màng tinh lực nồng đầm vây quanh, có cảm giác cực kỳ ấm áp thoải mái không thể tả được.

Đường Thiên có thể cảm thấy giữa võ hồn của mình và chiến bào xuất hiện một mối liên hệ nào đó. Hắn thử cùng chiến bào câu thông, bỗng nhiên, hắn cảm thấy có một cỗ tinh lực cuộn trào mãnh liệt truyền vào cơ thể hắn.

Có ý tứ!

Đường Thiên trầm giọng quát lên một tiếng, một quyền chém ra, chỉ thấy một đạo quyền mang nhàn nhạt thoát quyền bay ra.

Không đúng!

Đường Thiên lập tức lắc đầu, tác dụng của cái cỗ tinh lực hiển nhiên không phải là tăng cường uy lực của chân lực.

Bỗng nhiên, trong lòng hắn chợt nảy ra ý nghĩ, tinh lực của chiến bào chạy dọc theo thân Đường Thiên, lập tức thân thể của Đường Thiên cứ thế từ từ biến mất trước mắt hai người.

"Ẩn thân!" Hạc buột miệng nói ra.

Đường Nhất ở một bên, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, thân là chiến tướng, sao hắn lại không biết giá trị của việc ẩn thân cơ chứ ?

Nếu Sài Lang binh đoàn có thêm công năng ẩn thân vậy thì chiến lực sẽ lập tức thăng lên một tầng cao mới. Sài Lang binh đoàn có Đạp diễm mã, có năng lực bôn tập vô cùng xuất sắc, nếu lại thêm cả năng lực ẩn thân thì tuyệt đối sẽ trở thành nhân tố khiến địch nhân khó có thể ăn ngon ngủ yên được.

Lăng Húc cũng loay hoay tìm ra phương pháp vận dụng, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vẻ thất vọng, lầm bầm nói: "Không thú vị!"

Hắn là một tên cuồng chiến đấu, luôn muốn tìm kiếm danh lợi từ việc đường đường chính chính đánh bại địch nhân, cho lên đối với chuyện lén lút ra sau địch nhân rồi thình lình xuất thủ hắn luôn xem thường và hơn nữa là khinh thị.

Hắn nhìn thấy trên mặt Đường Nhất lộ ra vẻ vui mừng, không khỏi lắc đầu, bất mãn nói: "Uy, người cao to, ngươi đọa lạc rồi! Chỉ có chính diện dùng thương đâm chết đối thủ mới xứng được gọi là chiến đấu chân chính!"

Nhưng Đường Nhất dường như không hề nghe thấy.

"Tiểu Húc Húc, quả nhiên chỉ có ngươi mới là nam nhân chân chính !" Đường Thiên vô cùng tán thưởng.

Lăng Húc mang theo cái vẻ mặt đầy kiêu ngạo hếch cao lỗ mũi đi tu luyện.

Đường Thiên cũng hơi thất vọng về Tiên Nữ chiến bào, cái công năng ẩn thân này cũng không được hắn ưa thích cho lắm. Thần thiếu niên, sao có thể dùng cái thủ đoạn hèn mọn như thế để thủ thắng cơ chứ ?

"Đều cho ngươi cả!"

Đường Thiên vung tay lên đem tất cả cấp cho Đường Nhất.

"Tạ ơn đại nhân!" Đường Nhất vô cùng mừng rỡ, sau đó không nhịn được liền nói: "Đại nhân, chúng ta cần số lượng Tiên Nữ chiến bào càng nhiều càng tốt!"

"Biết rõ rồi, biết rõ rồi. " Đường Thiên thuận miệng đáp.

Hắn lập tức quay mặt, cười hì hì nói: "Tiểu Hạc tử, đêm nay thu tiền đến thoải mái nhỉ !"

Biểu tình trên mặt Hạc cứng đờ.

Hít sâu, hít sâu, Hạc cố nén xung động muốn hành hung cái tên gia hỏa này một trận, tận tình khuyên bảo : "Đường Thiên, ngươi như vậy là không đúng, tuy chính nghĩa một cách tuyệt đối là rất cổ hủ, nhưng những chuyện đánh cướp như vậy sẽ giống như một loại độc nghiện không ngừng ăn mòn ý chí của ngươi, chỉ có linh hồn chính trực mới là nền tảng để chúng ta có được thành tựu lí tưởng rộng lớn. Huống hồ chúng ta căn bản cũng không thiếu tiền. . . "

Chờ chút!

Hạc trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Thiên, cái gia hỏa này, không ngờ lại dựa vào vách tường ngủ rồi!

Đường Thiên ngủ say sưa như một đứa trẻ.

Hạc cũng hơi bất ngờ, thoạt nhìn Đường Thiên có vẻ đã mệt mỏi rã rời tới cực điểm, trên khóe miệng có thể nhìn thấy một dòng nước bọt óng ánh chảy ra.

Rốt cuộc mấy ngày gần đây tên gia hỏa này đã làm cái gì. . .

Tam Hồn thành, cuộc chiến đấu ngày trước đã tạo lên chấn động cực lớn cho Tam Hồn thành. Nhưng nhân khẩu của Tam Hồn thành không những không giảm đi mà trái lại còn tăng mạnh.

Hung danh hiển hách của Lưu Phong đoàn lại bị sụp đổ tại nơi đây, hơn nữa còn bị tổn thất thảm trọng, điều này khiến danh tiếng của Tam Hồn thành có muốn không vang dội cũng rất khó.

Càng làm cho người hưng phấn hơn chính là từ sau thời đại của tam đại binh đoàn đây là lần đầu tiên một binh đoàn cơ quan đạt được thắng lợi. Điều này khiến trong một thời gian ngắn, tất cả cơ quan võ giả và cơ quan sư ở các chòm sao lớn liên tục tràn về Tam Hồn thành giống như thủy triều.

Một cái Tam Hồn thành nhỏ bỗng chốc trở lên chật cứng.

Nơi tập trung nhiều người nhất trong Tam Hồn thành chính là cửa vào Thanh Đồng cơ. Vô số cơ quan võ giả dồn đống nghĩ nát cả đầu chỉ vì tiến vào cái nơi được xưng là "Huấn luyện doanh cơ quan đệ nhất hiện nay".

Cơ quan binh đoàn, đây chính là nơi vô số người hướng tới. Và điều làm cho bọn họ vui mừng nhất chính là Thanh Đồng cơ bắt đầu nhận người, vô số khảo nghiệm kì quái và đầy ngạc nhiên cũng khiến cho nơi này càng thêm thần bí dị thường.

Không những chẳng ai lên tiếng dị nghị về những khảo nghiệm này mà trái lại còn khiến cho vô số người ào ạt tới như xưa vịt vậy. Toàn bộ cơ quan võ giả đều cho rằng chắc chắn cái thanh đồng cơ này đã sáng lập ra một phương pháp hoàn toàn mới, người nào người nào người nào thông qua bao nhiêu hạng khảo hạch đã trở thành đề tài được nói đến nhiều nhất trong những cuộc nói chuyện của các cơ quan võ giả trong Tam Hồn thành.

Nhưng khác hẳn với không khí đầy náo nhiệt phía ngoài, phía bên trong Thanh Đồng cơ là một mảng sâm nghiêm (nghiêm tuc, yên lặng).

Sắc mặt Tái Lôi đầy lạnh lẽo, ngồi ở phía trên, nghe từng cơ quan sư phía dưới diễn giải phương án của mình.

"Loại cơ quan này có thể chuyên phá giải ảo giác, đặc biệt là có lực phá hoại cực lớn với ảo giác do thủy hệ chân lực tạo ra. . . "

"Loại cơ quan này có thể cấp cho chúng ta sức phòng hộ cực lớn, nó có thể ngăn cản công kích của vũ kỹ bát giai. Khuyết điểm duy nhất chính là khối lương tiêu hao tinh thần thạch sẽ rất lớn. "

"Những con cơ quan lang này cực kỳ linh hoạt, tốc độ cực nhanh, uy lực công kích cũng tương đương với vũ kỹ thất giai. Sau khi cho bọn

chúng võ hồn bọn chúng sẽ cực kỳ thông minh, tuyệt đối không thua kém những con tinh hồn lang chân chính!"

"Đây là con nhện cơ quan do thuộc hạ chế tác, nó chỉ lớn cỡ một đồng kim tệ nhưng bọn chúng lại cực kỳ mẫn cảm với chấn động kể cả lưu động của không khí. Chúng ta có thể chế tác số lượng lớn, rải ra khắp tất cả ngochs ngách trong căn cứ, khi đó bất kể kẻ nó có ý đồ đột nhập vào căn cứ của chúng ta cũng chỉ là si tâm vọng tưởng. "

"Thuộc hạ chế tác ra một loại cơ quan hình cái ô, tên là Tổ ô, nguyên liệu sử dụng chính là đồng thau sô 29, nó có thể lơ lửng giữa không trung, có thể khống chế khí lưu, bên trong khung ô có niêm dịch (chất nhầy) của A Lâm thú, khi trải qua họng súng từ cơ quan phun với tốc độ cao có thể phun xa sáu mươi mét. Chỉ cần niêm dịch của A Lâm thú vừa tiếp xúc với không khí thì sẽ hình thành lên những sợi tơ cực kỳ kiên cố, chỉ cần địch nhân xông vào trong phạm vi của Tổ ô thì mười ba miệng phun cao tốc phun cũng đủ để xây dựng thành một cái mạng nhện kín không kẽ hở giữa không trung!"

. . . .

Trong trận chiến lần trước, Tái Lôi không đưa ra được sự trợ giúp nào khiến trong lòng nàng nghẹn một cỗ uất khí.

Hang ổ của mình bị người ta tùy ý xâm phạm, chẳng phải nàng luôn tự hào mình là một cơ quan đại sư hàng đầu hay sao ?

Ngay đêm đó nàng lập tức ra lệnh cho mỗi một vị cơ quan sư dưới tay phải đưa ra được một loại cơ quan, nàng phải thành lập lên một cái Thanh Đồng thành lũy chân chính !

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Đoan Mộc

Hiện tại, phòng thí nghiệm huyết mạch đã trở thành một trong những thành phận trọng yếu của căn cứ Thanh đồng, khi phòng thí nghiệm cơ quan vẫn còn chưa mở rộng thì quy mô của bọn họ có thể nói là đã vượt qua tất cả phòng thí nghiệm cơ quan phòng khác trong cả một thời gian dài.

Lúc này trong phòng họp lớn nhất của phòng huyết mạch đang ngồi đầy người.

Bọn họ đang tranh luận kịch liệt.

Cuộc chiến phát sinh ra trong đêm đó gần như đã khiến toàn bộ bọn họ khiếp sợ rồi, nhưng ngay sau đó bọn họ bắt đầu cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Đa số chuyên gia huyết mạch mà Phí lão đầu đưa tới đều là những người có thực lực không tồi, nhưng cũng là những tên gia hỏa lăn lộn bên ngoài không tốt cho lắm, nguyên nhân phần lớn là do tính khí quái đản của bọn họ không được người ta yêu thích cho lắm.

Thật vất vả mới có nơi dừng chân ổn định khiến trong lòng bọn họ thật ra cũng tương đối thỏa mãn. Chuyện lão bản mấy trăm năm cũng chẳng thấy một lần, đổi lại là đám thủ hạ khác thì ắt hẳn trong lòng sẽ cảm thấy lo sợ, nhưng còn đối với những tên chuyên gia huyết mạch say mê nghiên cứu không thích tục sự thì chẳng có gì tốt hơn thế. Không có việc gì thì đừng tới làm phiền bọn họ, đó chính là suy nghĩ của những người này.

Tuy bọn họ nhìn nhau cũng chẳng hợp nhãn nhưng đó chỉ là khúc mắc về học thuật, ồn ào ầm ĩ một chút là xong thôi, thật ra mọi người rất

thoải mái hưởng thụ bầu không khí ở nơi đây.

Tính tình của bọn họ vốn quái đản, cũng không bởi vì họ ngốc mà bởi vì bọn họ kiêu ngạo, bọn họ cũng hiểu được sự lợi hại của quan hệ.

Cuộc chiến trong đêm lúc trước đã khiến cho bọn họ ý thức được, nơi đây cũng không hề an toàn như trong tưởng tượng.

Mọi người tụ lại với nhau, quyết định suy nghĩ tìm ra biện pháp, nhưng rất nhanh sau đó lại bắt đầu cãi vã.

"Sợ? Phóng con mẹ ngươi, chó má!" Một vị lão đầu râu tóc đều dựng đứng, trên mặt đỏ bừng, vỗ bàn rít gào: "Lão Đán ta đã sợ ai chưa! Năm xưa cái gã cái gì cái gì tới, tên quên mất rồi, đại khái là tên gia hỏa bài danh hơn ba nghìn trên bảng bài danh. . . "

"Được rồi được rồi, lão Đán, đừng mang mấy cái chuyện nhỏ nhặt hạt kê hạt vừng ra kể nữa, dù sao lần này người nào muốn chạy thì người đó là đồ hèn nhát!" Một vị lão đầu mặt đen cười lạnh rồi bảo.

Một vị lão đầu gầy còm đang gãi chân đột nhiên ngẩng đầu: "Chỉ một Lưu Phong đoàn mà tưởng có thể hù chúng ta chạy sao ? Câu này ta nghe mà cảm thấy phát hoảng đấy!"

Phí lão đầu không kiên nhẫn được bèn vỗ bàn: "Tất cả đều dừng cho ta ! Tìm các ngươi tới để thảo luận tìm ra biện pháp, chứ không phải tới để nói mấy lời vô dụng nhảm nhí !"

Những người này đều là những người do Phí lão đầu kéo tới, vì thế trong đám người này, Phí lão đầu cũng có mấy phần uy tín.

Một vị nữ nhân tuổi trung niên thản nhiên nói: "Ta nghiên cứu huyết mạch tích dịch cổ đại, gần đây có phân tách ra một loại độc tố hết sức đặc thù có thể làm thần kinh con người mất đi cảm giác, nó có tính thâm nhập rất mạnh với chân lực, chúng ta có thể bố trí loại độc tố ở những vị trí quan trọng. "

"Đồ tốt ! Quả nhiên không hổ là Sâm phu nhân!" Con mắt lão đầu gầy còm sáng ngời, lão ngừng gãi chân : "Ta cũng không cất dấu thủ đoạn nữa, thời gian trước ta đang tiến hành một hạng mục nghiên cứu. Mục tiêu nghiên cứu là nếu như đem huyết mạch rót vào trong cơ thể tinh hồn thú thì liệu có thể sinh ra tinh hồn thú cường đại hơn hay không ?"

Ý tưởng của lão đầu gầy còm làm nhiều người cảm thấy rất hứng thú.

Ngay cả gương mặt của Phí lão đầu cũng lộ ra dáng vẻ hứng thú : "Kết quả như thế nào?"

"Đã thành công, ba loại tinh hồn thú mới ra tương đối cường đại. " Trên mặt lão đầu gầy còm lộ ra vẻ đắc ý.

Sâm phu nhân đưa ra thắc mắc: "Khống chế những con tinh hồn thú này như thế nào?"

Lập tức trên mặt lão đầu gầy còm lộ ra vẻ cười khổ : "Đó cũng là vấn đề mà ta gặp phải, ba con tinh hồn thú này hiện đang bị nhốt trong lồng sắt trong phòng thí nghiệm của ta, chúng nó hoàn toàn không chịu sự không chế của ta. "

"Không thể khống chế thì có mà dùng cái rắm ấy !" Vị lão đầu vừa mới vỗ bàn rít gào lên tiếng châm chọc khiêu khích.

"Liệu có thể dùng phương pháp của cơ quan hồn giáp hay không ?" Vị lão đầu mặt đen hỏi: "Chúng ta đổi võ hồn của nó. "

Phí lão đầu lắc đầu: "Không có khả năng, võ hồn của tinh hồn thú so với cơ quan hồn giáp còn phức tạp hơn nhiều. "

Đúng lúc này, trong góc có một nữ tử có thân hình mập lùn mở miệng nói: "Có lẽ ta có biện pháp. "

Ánh mắt mọi người cùng chiếu lên thân người này, khi nhìn thấy mọi người không khỏi lộ ra mấy phần kinh ngạc. Vị nữ tử mập lùn này là

Lâm phu nhân, trình độ của nàng tương đối tầm thường, bình thường luôn trầm mặc ít nói, rất ít khi chủ động nói chuyện, vì thế mọi người thường hay bỏ qua nàng.

Lâm phu nhân không vì mọi người cùng nhìn nàng mà luống cuống, nàng bình tĩnh nói: "Trước đây cơ thể của ta không tốt, nhưng lại chẳng thể nhờ vả được mấy ai, vì thế ta đã từng nghĩ liệu có thể dùng tinh hồn thú để hỗ trợ hay không. Sau đó ta phát hiện ra, chỉ cần rót vào bên trong cơ thể của chính mình huyết mạch đã pha loãng của tinh hồn thú thì sẽ khiến nó trở lên thân cận hơn. Nhưng song phương không thể câu thông với nhau được. Trước kia, khi phân tách huyết mạch của Sài tộc cổ, ta đã phát hiện ra huyết mạch Sài tộc cổ có thể sinh ra cảm ứng lẫn nhau. Sau đó ta lại phát hiện ra, chỉ cần hai bên hấp thu huyết mạch Sài tộc cổ với số lượng nhỏ, là có thể thuận lợi câu thông. "

Mọi người đều thất kinh.

"Thật quá tốt!" Lão đầu vầy còm vỗ đùi vô cùng hưng phấn : "Ta đi thử luôn xem sao !"

Nói xong chẳng quản đến tất cả mọi người đang có mặt, nhanh chóng rời đi như một cơn gió.

Phần phật, mọi người không hẹn mà cùng đứng dậy đi theo phía sau muốn nhìn thử xem rốt cuộc sẽ ra sao.

Mọi người đều biết, nếu phương pháp này có thể thành công, vậy thì sẽ biến thành một chuyện khó có thể lường được.

"Bọn họ muốn phát động chiến tranh sao?"

Vị thanh niên mặc trường bào nhìn tin tức tình báo trên tay, sắc mặt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, vật tư lưu động với quy mô lớn như vậy chắc chắn không phải là bình thường rồi. Nhất là số lượng đồng thau được thu mua với số lượng lớn, lớn đến mức làm người ta khiếp sợ.

Tình huống này hết sức khác thường.

"Liệu có phải bọn họ định mở rộng binh đoàn hay không ?" Công tử ca cẩn thận hỏi lại, hắn cũng không phải kẻ ngốc, mức độ coi trọng của đại ca với Tam Hồn thành đã vượt qua cả dự đoán của hắn. Với hiểu biết của hắn về đại ca, khi đã coi trọng đến mức đó thì hắn sẽ có ẩn tình khác.

Vị thanh niên mặc trường bào chỉ cười cười: "Chúng ta sẽ nhanh chóng biết được. "

Hắn biết rõ phụ thân đã phái người nào đi, đó chính là vị thần bí nhân luôn bên người phụ thân. Hắn chưa từng gặp qua người này, nhưng hắn biết bên người phụ thân có tồn tại một vị võ giả cường đại và thần bí như vậy, chỉ có trong những thời điểm mấu chốt nhất, phụ thân mới phái hắn ra ngoài.

Lẽ nào chuyện này lại quan trọng như vậy sao?

Trong lòng vị thanh niên mặc trường bào rất nghi hoặc, nhưng chỉ ngay sau đó hắn lập tức quên đi. Có người này ra tay, vậy thì có thể nhanh chóng tìm ra manh mối, như vậy chỉ cần chờ đợi kết quả, trong thời điểm như thế này mà manh động là chuyện không lên làm.

Đoan Mộc đứng nhìn pháo đài Thanh đồng ở phía xa xa, gã đã đứng nơi đây quan sát tròn bảy ngày. Gã không nóng vội động thủ ngay, tính cách của gã vốn cẩn thận, nếu không nắm chắc trong tay thì tuyệt đối gã sẽ không động thủ. Cho dù sau khi làm xong chuyện này gã sẽ khôi phục tự do nhưng gã vẫn vô cùng kiên trì giống như thường ngày vậy.

Gã có thể nhìn ra được phòng bị bên trong Thanh đồng cơ cực kỳ sâm nghiêm.

Điều này không hề làm gã cảm thấy kinh ngạc, bản thân vừa trải qua một cuộc chiến đấu nếu thủ vệ của đối phương mà lười nhác lỏng lẻo thì cái loại mặt hàng như vậy căn bản chẳng cần gã phải đích thân ra tay.

Trong quãng thời gian bẩy ngày này, gã đã cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ toàn bộ pham vi xung quanh thanh đồng cơ, trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong mắt gã, cái tòa thanh đồng cơ này có nhiều vị trí thoạt nhìn rất cổ quái, bởi vì bọn chúng quả thực quá phục cổ mà. Kiến trúc cổ đại và kiến trúc hiện đại đương nhiên là khác hẳn nhau, thiwf gian đã trôi qua nhiều năm như vậy, có rất nhiều chiến thuật cũng phát sinh ra biến đổi cực lớn. Chính vì vậy cách bố trí theo phong cách cổ xưa như thế này đã hoàn toàn mất đi hiệu lực, một phần nguyên nhân cũng vì nhiều người liên tục nghiên cứu trong nhiều năm từ đời này qua đời khác khiến mọi người đã sớm tìm ra kẽ hở và biện pháp đối phó.

Cái tòa căn cứ có phong cách cực kỳ phục cổ này trong mắt gã cũng chỉ giống như một mỹ nữ không chút phòng vệ.

Nhưng gã không hề hành động thiếu suy nghĩ, bố trí khác thường như vậy cũng có khả năng là một cái bẫy. Đoan Mộc không cho rằng hiện tại còn có người sẽ dùng tới phương pháp cổ đại này để bố trí phòng thủ.

Gã vòng vo xung quanh mất bẩy ngày, càng lúc càng cẩn thận.

Bởi vì gã không tìm được điểm khác thường nào, nhưng chính điều này lại càng khiến gã thấy cực kỳ khác thường. Mỗi một chi tiết đều bố trí hoàn mỹ theo đúng phong cách cổ đại, nếu những nhân sĩ chuyên nghiệp cổ đại có hứng thú với thành tường cổ mà nhìn thấy cái tòa căn cứ này thì nhất định sẽ tự than không bằng.

Trận địa phòng ngự theo phong cách cổ đại hết sức hoàn mỹ.

Như vậy có thể nói rõ đối phương có nghiên cứu cực sâu về cách bố trí trận địa phòng ngự cổ đại, người như vậy sao lại không biết kẽ hở và nhược điểm của trận địa phòng ngự cổ đại cơ chứ?

Nếu đối phương đã biết rõ mà vẫn cố ý làm như thế thì tuyệt đối là có quỷ!

Thẳng cho đến ngày thứ mười, gã không thể không thừa nhận, trình độ của đối phương rất cao, bình sinh hiếm thấy. Suốt khoảng thời gian mười ngày, vậy mà gã không thể nào tìm ra một chút dấu vết ngụy trang.

So với sách giáo khoa về trận địa phòng ngự cổ đại còn tiêu chuẩn hơn !

Gặp phải cao thủ rồi!

Đoan Mộc vẫn cứ bình tĩnh như thường, dù rất khó khăn nhưng gã vẫn không hề e sợ, có thể khiến gã tự mình ra tay, sao có chuyện đối phương là người kém cỏi được?

Ngày thứ mười năm, gã quyết định xuất động.

Trong khoảng thời gian năm ngày vừa trôi qua, gã căn cứ vào bố trí bên ngoài và mấy kẽ hở trên dọc đường phòng ngự, trải qua quá trình liên tục suy đoán, xác định được hơn mười lăm chỗ có khả năng là cạm bẫy.

Gã cực kỳ tin tưởng vào thực lực của mình, nhưng gã chưa bao giờ ỷ vào thực lực của mình để đấu đá lung tung, trong mắt gã những hành vi lỗ mãng như vậy chẳng khác nào là muốn chết mà.

Thực lực cường đại chỉ khi phối hợp với kế hoạch chu đáo tỉ mỉ chu đáo mới có khả năng làm mọi việc đều thuận lợi được.

Gã chọn lựa một chỗ trên tuyến phòng ngự của đối phương làm trọng điểm đột phá vì vị trí này là nơi không thể bố trí cạm bẫy.

Đêm nay cảnh đêm rất thích hợp để tiềm hành, mây đen che khuất ánh trăng, không gian đen kịt đưa tay nhìn không thấy năm ngón. Đoan Mộc giống như một đoàn hư ảnh, lẳng lặng không một tiếng động tiếp cận Thanh Đồng cơ.

Gã lặng yên không một tiếng động bay xuống tường thành.

Trong trận địa phòng ngự cổ đại, vị trí lúc này của gã chính là khu vực mà lực công kích tập trung nhất. Chỉ cần võ giả nào hơi có chút nghiên cứu về trận địa phòng ngự cổ đại thì đều biết nơi này tuyệt đối không phải lựa chọn là nơi đột phá.

Nhưng cũng vì vậy khiến nó trở thành khu vực không có khả năng bố trí cạm bẫy nhất.

Đó mới chính là kẽ hở chân chính của đối phương !

Đoan Mộc tin tưởng mười phần, thế nhưng gã vẫn không dám sơ ý, khinh công của gã cực kỳ xuất sắc, không hề kinh động bất cứ kẻ nào. Bàn chân gã căn bản không hề chạm vào tường, gã giống như một đoàn không khí, ầm thầm lướt đi giữa không trung.

Khi gã vừa bay lên đầu tường thì cảnh tượng trước mắt đã khiến gã cảm thấy hơi bất ngờ.

Không gian phía trong tường thành của Thanh đồng cơ cực lớn, nhưng phóng nhãn nhìn lại có thể thấy giữa không trung phập phềnh rất nhiều dù!

Dù?

Gã cảm thấy hơi nghi hoặc, tỉ mỉ xem kỹ lại, thì đó đúng là những chiếc dù đồng thau, bọn chúng bập bềnh giữa không trung, số lượng lên đến mức kinh người, ít nhất cũng phải vài trăm chiếc.

Chắc là cơ quan, Đoan Mộc càng cảnh giác hơn.

Gã không hề chú ý tới, ở bên trong đống tạp vật trong góc có một con nhện đồng thau lớn cỡ đồng kim tệ, thân hình của nó đang hơi rung động.

Lúc này trong phòng thí nghiệm cơ quan phòng phía dưới nền đất cũng đang lâm vào rối loạn, toàn bộ cơ quan sư đang vô cùng hưng phấn tựa như đánh tiết gà.

"Quả nhiên là tự chui đầu vào lưới rồi!"

"Tên đầu tiên đã đưa tới tận cửa!"

"Ha ha, may mà chúng ta chuẩn bị tốt rồi!"

. . .

Lông mày Tái Lôi lập tức dựng thẳng, gầm lên một tiếng: "Tất cả đều câm miệng cho ta!"

Mọi người lập tức câm như hến, không gian lập tức trở lên yên tĩnh đến mức có cái châm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Trong đôi mắt đẹp của Tái Lôi ánh lên vẻ lạnh lẽo, đằng đằng sát khí: "Tất cả lập tức trở lại vị trí của mình, đến thời điểm mấu chốt ai còn làm vướng chân vướng tay bản tiểu thư thì hừ hừ!"

Mọi người lập tức giải tán.

Tái Lôi nhìn hình ảnh ở phía trước, nghiến răng nghiến lợi: "Cũng may chị đã sớm chuẩn bị!"

Tách, nàng búng ngón tay.

"Chuẩn bị bữa tiệc lớn!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Đệ Nhất Đại Tỷ Đầu

Đoan Mộc rất cẩn thận, kinh nghiệm tiềm hành của gã cực kỳ phong phú, bất kể là khả năng khống chế bóng , hay là khả năng áp chế tiếng động phát ra đều hoàn mỹ không chút khiếm khuyết. Gã cảm thấy đêm nay mình đang ở trạng thái thật tuyệt hảo, thân thể đang ở trạng thái hưng phấn tột độ , đầu óc lại vô cùng tỉnh táo , mỗi khi cơ thể đang ở trạng thái như thế này , gã đều phát huy vượt xa trình độ thường ngày , và giành được thắng lợi không thể tưởng tượng nổi .

Bỗng nhiên, tai gã chợt động.

Trên mặt gã lập tức lộ ra vẻ phòng bị, ngay sau đó con ngươi trong mắt gã bỗng co lại.

Chỉ thấy mấy con sói cơ quan lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên tường thành cách đó không xa, trên thân con sói cơ quan ánh lên ánh mờ của kim chúc .

Sói thanh đồng!

Đoan Mộc nín thở, toàn thân giống như một cái bóng co lại trong góc . Đoan Mộc rất trấn định, gã đã sớm dự liệu trước sẽ gặp phải cơ quan thú, nơi đây có rất nhiều cơ quan sư xuất sắc như vậy nếu không có cơ quan thú mới là chuyện kì quặc.

Những con sói thanh đồng này xếp thành một hàng, đi dọc theo tường thành tuần tra.

Trong góc , Đoan Mộc cẩn thận đánh giá những con sói thanh đồng này , trong lòng thầm khen, thủ pháp chế tác của bọn chúng quả thật rất

tinh xảo . Những con sói thanh đồng này lớn cỡ con sói bình thường, nhưng điểm khác biệt với những con sói cơ quan khác là ở chỗ hình dạng của chúng nó nhìn qua rất tinh xảo. Không có những khớp xương dày đặc , thể hình cũng không to lớn , bọn chúng giống như một tác phẩm nghệ thuật , vô cùng đẹp đẽ . Nhưng những móng vuốt và hàm răng mầu lam khiến chúng nhìn rất nguy hiểm .

Động tác của bọn chúng hết sức mềm mại và linh hoạt , bàn chân bước lên mặt đất phát ra âm thanh rất nhỏ ,khi chúng xếp thành hàng trông giống như đội ngũ quân đội vậy.

Mất nhiều ngày điều tra khiến Đoan Mộc hiểu rất rõ về tòa căn cứ này . Có rất nhiều người của Tam Hồn thành đều vô cùng kiêu ngạo mà xưng đây là căn cứ có cơ quan thuật tiên tiến nhất , hiện tại tận mắt nhìn thấy đúng là không phải nói bừa.

Đoan Mộc có kiến thức rộng rãi, trình độ chế tác sói cơ quan sói đến trình độ như vậy cũng là lần đầu tiên gã nhìn thấy.

Dường như đám sói cơ quan không hề phát hiện ra gã , vẫn giữ nguyên cái tốc độ không nhanh không chậm tiến về phía này không hề lộ ra chút bộ dáng chuẩn bị công kích nào cả.

Nhưng đúng lúc này, phía chân tường thành phía ngoài truyền đến những thanh âm sàn sạt , Đoan Mộc cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng lúc này đám sói cơ quan đã cách gã rất gần rồi , vì thế gã không thể nào tìm hiểu xem rốt cuộc ở đó phát sinh ra chuyện gì.

Trong lòng gã bỗng xuất hiện một tia bất an.

Trước đây gã chẳng để đám cơ quan sư vào trong mắt , trong tất cả các chức nghiệp , thời gian cơ quan sư bị chìm xuống thực sự quá dài, thời gian dài như vậy chỉ có cơ quan võ giả là có thể sánh ngang với bọn họ.

Nhưng lúc này gã mới phát hiện ra , cơ quan sư đúng là chức nghiệp khiến người ta phải phiền lòng , tầng tầng lớp lớp các đồ vật kì quái khiến người ta khó mà phòng bị cho được. Đặc biệt là những cơ quan sư có trình độ rất cao lại càng khiến cho người ta cảm thấy phiền phức.

Bỗng nhiên, từ trên đỉnh đầu có một cái bóng đang hạ xuống.

Đoan Mộc bỗng ngẩng đầu, chẳng biết từ khi nào , những cánh dù đồng thau kia đã bay ra khỏi tường thành.

Chẳng lẽ bên ngoài cũng có người sao?

Tuy Đoan Mộc hơi kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng yên tâm trở lại , những kẻ nhìn chằm chằm vào thanh đồng cơ tuyệt đối không chỉ có riêng mình gã , có lẽ đêm nay cũng là thời điểm những người khác ra tay hành động.

Nếu đúng là như vậy thì chẳng phải chuyện xấu đối với gã , đục nước béo cò luôn mang lại lợi ích cho bản thân . Trước khi chưa biết rõ tình hình ra sao tuyệt không lên hành động thiếu suy nghĩ, đó chính là kinh nghiệm của gã.

Đoan Mộc không hề động đậy.

Bên trong căn cứ đã nháo nhào thành một mảnh.

Đêm nay , nơi tiểu tổ do Mặc Tử Ngư phụ trách thủ hộ, một đám người đang vây quanh quang mạc thảo luận hết sức sôi động.

"Cái tên gia hỏa này đầu óc bị động kinh rồi sao? Chạy đến tập hỏa khu, đó chính là nơi có hỏa lực mạnh nhất của chúng ta a!" Trên mặt một gã học viên lộ ra vẻ không thể hiểu nổi.

Mặc Tử Ngư ôm hai tay, thuận miệng đáp : "Nhân gia là cao thủ mà!"

"Cao thủ đều suy nghĩ ngu ngốc như vậy sao ?" Một học viên khác trên mặt đầy khờ dại hỏi.

Mặc Tử Ngư lườm tên học viên này một cái rồi nói: "Thế cứ thông minh là có thể làm cao thủ hay sao?"

"Thâm ảo! Lão đại, những lời này của người thật quá thâm ảo và kinh điển rồi!"

Các học viên tâng bốc liên tục như nước thủy triều, Mặc Tử Ngư đành cam tâm gánh chịu, ý vị sâu xa vỗ vai học viên: "Tiểu tử, nỗ lực rất tốt!"

"Lão đại, chúng ta cứ như đứng yên nhìn như vậy sao?" Một tên học viên khác không cam lòng hỏi.

Mặc Tử Ngư liếc mắt lườm hắn một cái: "Làm sao ? Lẽ nào ngươi định tranh đoạt sinh ý với đại tỷ đầu hay sao ?"

Tên kia học viên lập tức rụt cái cổ lại , yên lặng không dám lên tiếng.

Mặc Tử Ngư cảnh cáo: "Có biết trong cái căn cứ này người nào là người không thể chọc vào nhất không?"

Tên học viên vừa mới nói chuyện lầm bầm nói : "Lão đại ngươi sẽ không nói là Tái Lôi đại tỷ đầu chứ!"

"Thừa lời !" Tay Mặc Tử Ngư trực tiếp đập một cái lên đầu tên học viên nay , ánh mắt đảo qua đám người còn lại cảnh cáo : "Về sau cả đám nhớ kỹ cho ta , người nào cũng có thể trêu chọc,nhưng tuyệt đối không thể trêu chọc đại tỷ đầu!"

"Lão đại, không khoa trương như vậy chứ ..." Tên học viên bị gõ ủy khuất nói.

"Khoa trương?" Mặc Tử ngư cười nhạt: "Biết vì sao ta là tổ trưởng còn ngươi chỉ là tiểu rắm rắm không? Đó là bởi vì sự chênh lệch trong thưởng thức và ánh mắt nhìn người ! Binh đại nhân là đại nhân vật lão căn bản chẳng hơi đâu mà quản lí sự tình phía dưới . Sửu lão đại chúng ta cũng đã đắc tội rồi, nhiều lắm cũng chỉ bị nghiêm phạt là huấn luyện

hay cấm đoán gì gì đó. Nhưng mà các ngươi nghĩ mà xem , nếu đắc tội đại tỷ đầu sẽ có cái kết quả như thế nào?"

Mặc Tử Ngư tiếp tục cười nhạt: "Vào thời điểm các người đang huấn luyện , đột nhiên cót két một cái rồi tan vỡ , các khớp xương của cơ quan hồn giáp đều gẫy lìa , sau đó ngươi sẽ giống như một con thiên nga đầy ưu nhã , ngay cả khi bay ra ngoài cũng vẽ lên một đường cong thật ưu nhã . Nếu như người đang chiến đấu thì sao, ngươi sẽ biến thành một con tử thiên nga ưu nhã . Động chút đầu óc đi , nhờ cậy, nhân gia quản lí hậu cần, chỉ cần động động ngón tay là cái mạng nhỏ của các ngươi cũng sẽ không còn rồi."

Tên học viên nuốt nuốt nước miếng: "Lão đại, ngươi nói cũng quá dọa người rồi..."

"Dọa người?" Mặc Tử Ngư dùng ánh mắt đầy thương hại nhìn đám học viên non nớt rồi tiếp tục cười nhạt: "Đó mà là hù dọa sao ? Các ngươi quá non rồi!"

Hắn chính lại giọng nói, mô phỏng theo ngũ khí của Tái Lôi , tay bắn ra một cái Lan Hoa chỉ: "Gần đây chúng ta nghiên cứu ra một loại cơ quan hồn giáp hoàn toàn mới, vì kiểm tra và đo lường tính năng của nó trong thực chiến, tạm thời sẽ do tổ Giáp thí nghiệm trước xem sao."

"Đây là chuyện tốt a!" Các học viên dồn dập trả lời mang theo nghi hoặc không giải được.

"Chuyện tốt sao?" Lan hoa chỉ của Mặc Tử Ngư chỉ vào mấy tên học viên: "Sau đó, ngươi, ngươi, ngươi chết rồi."

"Sao ta lại chết được a? Lão đại." Trên mặt tên học viên bị chỉ đầy vẻ không hiểu.

"Cơ quan trục trặc dẫn đến sự cố ngoài ý muốn trong huấn luyện ." Trên mặt Mặc Tử Ngư không chút biểu tình .

Tê, mọi người cùng hít vào một ngụm lãnh khí, đám tiểu đồng thuần khiết bọn bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch.

Lan Hoa chỉ của Mặc Tử Ngư lại tái xuất giang hồ, mô phỏng theo giọng nói đầy thương cảm của Tái Lôi : "Không ngờ cái cơ quan hồn giáp này lại có khuyết điểm nghiêm trọng đến vậy, chúng ta sẽ đem nó cải tạo lại một lần nữa. Học viên hi sinh vì sự nghiệp phát triển cơ quan hồn giáp của chúng ta, đó chính là cống hiến không thể xóa nhòa , chúng ta vô cùng kính trọng hắn ."

Trên mặt đám tiểu đồng đầy vẻ kinh sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Mặc Tử Ngư chẳng buồn liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái, tiếp tục chìm đắm vào trong nội dung vở kịch: "Vì muốn quang vinh này trở thành truyền thống kéo dài tiếp xuống dưới , Giáp tổ sẽ trở thành tiểu tổ đầu tiên trắc thí tân cơ quan hồn giáp ."

Tê! Vẻ khiếp sợ trên mặt đám tiểu đồng càng thêm dày đặc, trời ạ, nếu như thế thì là đáng sợ!

Mặc Tử Ngư buông hai tay sang hai bên : "Về sau xin hãy gọi nàng là đệ nhất đại tỷ đầu!"

Đám tiểu đồng đang đầy hoảng sợ soàn soạt đồng thời gật đầu, trăm miệng một lời: "Đệ nhất đại tỷ đầu!"

Mặc Tử Ngư gật đầu đầy thỏa mãn : "Ai còn dám đoạt sinh ý của đại tỷ đầu không ?"

Mọi người lắc đầu như trống bỏi.

Ở một chỗ khác phía dưới căn cứ , trong phòng thí nghiêm huyết mạch , một đám gia hỏa đủ mọi màu sắc và hình thù kỳ quái đang tập trung cùng một chỗ.

Một lão đầu không cam lòng mà chửi ầm lên: "Lần này bị đám đả thiết (nện sắt/đả thiết) bà nương kia đoạt trước rồi !"

Bọn họ chẳng có chút hảo cảm gì với phòng thí nghiệm cơ quan, vì thế mới gọi nó là đả thiết bộ, còn lão đại của phòng thí nghiệm cơ quan Tái Lôi, thì bị bọn họ gọi là đả thiết bà nương.

Phí lão đầu vô cùng ảo não : "Chúng ta phản ứng quá chậm rồi!"

"Chắc không sao đâu ." Lâm phu nhân có chút không xác định nói.

"Quan hệ quá lớn là khác !" Phí lão đầu lắc đầu, trầm giọng nói: "Trong khoảng thời gian này , tuy cuộc sống của chúng ta cũng quá dễ chịu , nhưng chúng ta không thể sơ ý, thật vất vả mới gặp được một vị lão bản phóng khoáng , nếu như mất đi cái bắp đùi to này thì sau này cuộc sống của mọi người sẽ chẳng dễ chịu lắm đâu."

Phía dưới lập tức ồn ào loạn xạ như ong vỡ tổ.

"Lão bản thế nào rồi?"

"Lão bản không có tiền sao?"

...

Phí lão đầu bảo mọi người an tĩnh rồi nói tiếp: "Mấy chuyện các người nói vẫn chưa phát sinh, lão bản rất tốt. Nhưng mà mọi người suy nghĩ thử xem , cho dù lão bản có tiền , nhưng tiền của hắn cũng chỉ có giới hạn a. Nếu như dùng để cấp cả cho chúng ta thì dễ nói , nhưng chúng ta còn có một đối thủ cạnh tranh nữa a!"

"Ý ngươi là đả thiết bà nương kia?" Vị lão đầu gầy còm hỏi.

"Không sai!" Phí lão đầu vô cùng kích động: "Thời gian trước, chuyện Đả thiết bộ mở rộng chắc mọi người đều biết đi. Hừ, chính là do cái đám Đả thiết bộ bọn họ đỏ mắt trước quy mô rộng lớn của chúng ta

lên cũng muốn mở rộng , lão bản bị họ lằn lì mãi cũng chẳng còn biện phát, đành phải miễn cưỡng đáp ứng."

"Hảo oa! Ta đã sớm nói bà nương kia không đơn giản như vậy! Nàng đã sớm nhìn chăm chú vào chúng ta rồi !"

"Chúng ta nhất định không thể để bọn họ đuổi kịp , bị cái bà nương đuổi kịp , lão phu không phục!"

"Bà nương thì làm sao ?" Sâm phu nhân lạnh lùng nói, mấy tên chuyên gia huyết mạch nữ vẫn giữ nguyên thái độ trung lập .

Phí lão đầu vừa thấy nội chiến sắp xảy ra , vội vàng nói lảng sang chuyện khác: "Vì vậy chúng ta nhất định không thể để Đả thiết bộ coi thường chúng ta , chúng ta phải cho lão bản nhìn thấy, đem kinh phí cho chúng ta, so với việc cấp cho đám đả thiết kia thì hữu dụng hơn nhiều!"

"Nói đúng!"

"Không sai , không sai!"

"San bằng Đả thiết bộ!"

...

Tình cảm của quần chúng lập tức sôi trào .

Phí lão đầu gật đầu đầy thỏa mãn : "Mọi người đều bảo vệ tốt, hãy để cho ta thấy , Đả thiết bộ căn bản không làm được chuyện gì , muốn chân chính giải quyết dứt khoát vấn đề chỉ có thể là phòng thí nghiệm huyết mạch của chúng ta ! Mọi người hãy vực dậy tinh thần, vì kinh phí!"

"Vì kinh phí!"

Một đám lão đầu lão thái ăn mặc đủ mọi màu sắc bốc lên sát khi đằng đằng .

Phòng thí nghiệm cơ quan.

"Tổ ô(dù) tiến vào vị trí chỉ định !"

"Cơ quan sói đã hoàn thành vòng vây!"

"Phòng tuyến tiễn đao(Cái kéo) đã được kích hoạt !"

"Phương trận một trăm lẻ tám đồng nhân tập kết hoàn tất!"

"Ba trăm sáu mươi cơ quan nỗ toàn bộ đã mở ra!"

...

Báo cáo liên tục vang lên không dứt truyền vào trong tai Tái Lôi. Tái Lôi đầy phấn khích . một chân đạp lên trên ghế, bộ chiến phục được chế bằng da bó sát toàn thân đem những đường cong hoàn mỹ của nàng phác họa mọt cách nhuần nhuyễn, dưới ánh đèn, lớp son môi đẹp đẽ , chớp động ánh lên ve gợi cảm và điên cuồng.

"Tiểu dạng, thật là bình tĩnh a!"

Nàng nhìn chằm chằm vào Đoan Mộc trong quang mạc , trên mặt mang theo vẻ điên cuồng , bàn tay trắng như tuyết khẽ kéo lỏng cổ áo, lẩm bẩm đầy tàn bạo : "Dám làm càn trên địa bàn của cô nãi nãi , chán sống!"

Toàn bộ cơ quan sư nín thở, giọng nói hung hăng của Tái Lôi truyền vào trong tai bọn họ, khiến chiến ý của bọn họ sôi trào .

"Toàn thể chuẩn bị! Hiện, tại, bắt, đầu..."

Đôi mắt đẹp của nàng lập tức trợn tròn giống như một con cự long phun hỏa rống giận tuôn ra ba chữ .

"Chà đạp hắn!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 403: Có Một Loại Biến

Đoan Mộc thả chậm hơi thở, thân thể gã đứng yên một chỗ không chút động đậy.

Nhưng rất nhanh sau đó, gã liền phát hiện ra có gì đó không hợp lí, bởi vì xung quanh bỗng trở lên vô cùng yên tĩnh.

Trong lòng gã bỗng sinh ra báo động, đàn sói cơ quan đang tuần tra cách đó không xa bỗng nhiên dừng lại rồi xoay người, sau đó những ánh mắt mầu lam sáng loáng nhìn chằm chằm vào gã.

Không tốt!

Trái tim trong lồng ngực Đoan Mộc chợt nhảy, đối phương đã sớm phát hiện ra gã lẻn vào !

Tứ chi đám sói cơ quan gần như cùng phát lực một lúc, lao về phía gã với tốc độ kinh người. Đoan Mộc thấy mình đã bị bại lộ cho lên chẳng ẩn núp nữa làm gì, hán không hề có ý định né tránh, chủ động phóng về phía đám sói cơ quan đang lao về phía gã.

Chẳng biết từ lúc nào, trên tay gã đã xuất hiện một cây ngân mâu.

Một phát đâm bất ngờ đầy tiêu chuẩn, ngân mâu bung ra một chùm ngân vũ, tạo thành một hình tam giác đầy hoàn mỹ đem toàn bộ sói cơ quan bao phủ lại.

Ngân mâu trong tay gã chính là Tam Giác Vũ Mâu, bí bảo của Bắc Thiên tam giác tọa và một chiêu này chính là sát chiêu Tam Giác Vũ.

Đầu sói cơ quan đầu tiên đâm vào trong Tam giác mâu vũ.

Leng keng đinh!

Những tiếng kêu thanh thúy vang lên như mưa, trên thân đám sói cơ quan liên tục tóe lên hoa lửa. Bọn chúng bị lực đánh mạnh vào thân khiến cả người run lên kịch liệt, sau đó oanh một cái bay ngược ra ngoài.

Có hai hai con sói cơ quan không chịu nổi lực trùng kích quá mạnh, lập tức nổ tung giữa không trung.

Còn lại mấy con sói cơ quan còn lại bay ngược về sau cũng ở trong tình trạng nguyên khí đại thương.

Nhưng lòng Đoan Mộc trầm xuống, chiêu thức gã vừa xuất ra chính là sát chiêu của gã, mục đích chính là đem toàn bộ đám sói cơ quan giết sạch. Vậy mà không ngờ chỉ hủy diệt được có hai con sói cơ quan, chiến quả như vậy quả thật còn xa so với dự tính của gã.

Đám sói cơ quan cứng rắn hơn so với dự tính của gã, không ngờ lại có thể chống chịu được lực công kích cường đại như vậy!

Quả nhiên không hổ là cơ quan đại sư!

Đoan Mộc biết rõ lúc này đã không chiếm được ưu thế nữa rồi, vì thế trong lòng gã không chút ham chiến, sau khi đem đám sói cơ quan đẩy lùi, thân hình gã liền gập lại, nhanh chóng bay về phía ngoài thành.

Bỗng dưng con ngươi trong mắt gã co lại, trong tầm mắt bỗng xuất hiện vô số chiếc ô đồng thau dày đặc chi chít.

Rầm rầm!

Thanh âm cơ quan phát động cùng lúc vang lên, đám ô đồng thau đang yên tĩnh phập phù cũng xoay tròn với tốc độ cao.

Xuy xuy xuy!

Chỉ thấy vô số sợi tơ nhỏ từ trong nan dù của cái ô đồng thau bắn về phía gã với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, những sợi tơ này đã đan vào với nhau dệt thành một tấm lưới kín không kẽ hở ngay trước mặt gã !

Lúc này Đoan Mộc mới hiểu ra, đối phương đã sớm phát hiện ra gã, những chiếc ô đồng thau này bay ra ngoài, mục đích chính là phòng ngừa gã bỏ trốn. Nhưng gã vẫn không thể nào hiểu nổi, tại sao đối phương có thể phát hiện ra gã, nhưng lúc này không phải lúc để nghĩ đến điều này.

Thân thể gã đang ở giữa không trung bỗng gập lại một cách đầy quỷ dị, dán sát vào thành tường muốn trượt xuống, nhưng đúng lúc này con ngươi trong mắt gã lại co lại một lần nữa.

Không biết từ lúc nào phía bên dưới tường thành đã xuất hiện một dòng sông đen sì.

Nhãn lực của gã rất tốt, cho dù giữa đêm tối gã vẫn có thể nhìn rõ từng chi tiết một, tuy gã là kẻ có tâm thần cực kỳ cứng cỏi, nhưng vẫn không thể nào chặn nổi cảm giác sởn cả tóc gáy dậy lên. Bởi bên trong cái dòng sông dưới chân này không ngờ lại đầy những cái kéo mầu đen!

Những cái kéo này chỉ nhỏ cỡ bàn tay, nhưng tốc độ khép mở cực nhanh, liên tục kêu răng rắc tựa như một đám côn trùng đang sắp chết đói, rục rịch muốn động.

Đáng chết!

Một hơi lúc nãy của Đoan Mộc đã hết, nhưng phản ứng của gã cũng cực nhanh, lập tức rót toàn bộ chân lực còn sót lại vào ngân mâu, phốc, gã trở tay đem ngân mâu cắm vào tường thành, lập tức thế rơi của gã bị giảm chậm lại.

Mấy trăm cái kéo đồng thời nhảy lên cao ngất, một loạt những âm thanh rắc rắc đầy chói tai vang lên, khí lưu do miệng kéo khép mở tạo ra chỉ cách bàn chân gã không đến nửa thước!

Đoan Mộc như một con hầu tử đầy nhanh nhẹn, thân hình hơi rung động, giống như đu dây, nhẩy lên tường thành một lần nữa.

Vù vù vù!

Mấy con sói cơ quan còn lại nhanh chóng công kích ngay trước mặt, chỉ trong nháy mắt có mấy chục đạo đao mang hình bán nguyệt xuất hiện ngay trước mặt gã.

Đoan Mộc bất chấp tất cả, đầu ngón chân khẽ điểm, thân thể giống như tên rời dây nhảy vào bên trong căn cứ!

Oanh!

Trên tường thành truyền đến tiếng nổ tung dầy đặc, nhưng những mảnh vụn nhỏ sinh ra từ vụ nổ không hề bị văng ra mà toàn bộ bị tơ nhện đang vây kín bao lại. Cái đoạn tường thành hoàn toàn bị bao phủ bởi một lớp tơ mịn màng, trong lòng Đoan Mộc vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nếu như vừa rồi gã mà chậm nửa nhịp thì chắc chắn lúc này đã bị quấn thành cái bánh trưng rồi !

Toàn bộ tổ ô đều phân tán ra ngoài tường thành ngược lại lại làm bên trong quang đãng hơn nhiều.

Đoan Mộc cũng hiểu đối phưng đã phòng ngừa mình chạy trốn chứng tỏ đối phương cực kỳ tin tưởng và đã bố trí đầy đủ hết rồi. Nếu đổi lại là võ giả bình thường nào đó thì chắc chắn lúc này tâm tình đã đại loạn rồi, thế nhưng Đoan Mộc lại bình tĩnh dị thường.

Đối phương bố trí nghiêm mật điều này sẽ làm bọn họ cảm thấy ngạo mạn, đối với gã đó chính là một cơ hội.

Đoan Mộc đang ở giữa không trung lập tức khống chế thân thể, chân lực tích súc chờ phát động, gã giống như một chiếc lá cây, chậm rãi bay xuống.

Vù vù vù!

Tiếng xé gió gấp gáp bén nhọn từ bốn phương tám hướng vang lên, kình tiễn như mưa, không có bất cứ một góc chết nào !

Đoan Mộc hít sâu một hơi, không biết từ lúc nào trên tay gã bỗng xuất hiện một cái đại thuẫn ngân sắc.

Cái tấm thuẫn bài này có thể tích kinh người, đạt tới ba thước, độ rộng hơn nửa thước, so với thân thể của Đoan Mộc thì lớn hơn rất nhiều.

Man Ngưu trọng thuẫn, bạch ngân bí bảo của Thuẫn bài tọa !

Chân lực liên tục tràn vào trong tay gã, hai tay gã lập tức bành trướng, trên miệng gã phát ra thanh âm thở dốc, vung trọng thuẫn trong tay lên giống như một cái quạt gió, mang theo tàn ảnh với tần suất kinh người.

Đó chính là chiêu thức dành riêng cho cái trọng thuẫn này, 【Đại phong xa】!

Ba ba ba!

Vô số mũi tên đồng thau vừa bắn lên mặt thuẫn lập tức bị đánh lệch đi, bay loạn xạ ra khắp nơi, kêu lenh keng giống như cơn mưa.

"Thật mạnh!" Mặc Tử Ngư nhìn thấy, con mắt thiếu chút nữa thì rớt xuống đất, trong lòng thầm sợ hãi vỗ vỗ bộ ngực: "Ôi uy má ơi, thật là hung mãnh, may mà có đại tỷ đầu áp chế, tới tới tới, mọi người bắt đầu đặt cược đi, nhanh tay đặt cược, không đặt là thiệt đây !"

Từ khi đảm đương vi trí tổ trưởng, tính tình của hắn cũng trở nên sống động hòa hợp hơn rất nhiều, cứ như đã biến thành một con người hoàn toàn khác vậy. Nhưng thật ra cũng không có biện pháp nào, cái tổ này của hắn người có tuổi đặc biệt nhiều, nếu không hòa mình với mọi người thì căn bản chẳng có ai nghe hắn. Hắn không giống như Mặc Vô Úy có thân phận cao quý trong tộc, lên đành phải bỏ tư thái xuống, hòa trộn vào với mọi người.

Tất cả thói quen của đám già đời, hắn đều biết rõ từng cái một.

Lập tức hai mắt của mọi người tỏa sáng, một học viên nổi danh hưng phấn hỏi lại: "Lão đại, đánh cuộc thắng thua ra sao?"

"Van ngươi, có một chút đầu óc có được không ?" Mặc Tử Ngư giở giọng đầy khinh bỉ: "Đương nhiên là đánh cuộc xem dưới tàn phá không chút thương tiếc của đại tỷ đầu hắn có thể chống đỡ được mấy hiệp! Đại tỷ đầu thật là uy mãnh, có người nào mà nàng không trị được cơ chứ?"

"Lão đại ngươi đúng là pháp nhãn như đuốc!"

"Ngươi đang nói kháy con mắt ta lớn sao?" Mặc Tử Ngư nháy nháy đôi mắt nhỏ hỏi.

"Ta cá mười hiệp!" Tên học viên thức thời nói lảng sang chuyện khác.

"Ta cá bảy hiệp!"

"Con mắt ta đúng là rất lớn sao?"

. . .

"Cường!" Ở một tiểu tổ khác, Mặc Vô Úy nhìn chằm chằm vào quang mạc cả nửa ngày.

"Liệu chúng ta có phải giúp bọn họ hay không ?" Một gã học viên yếu ớt hỏi.

Thân hình cứng đờ như cơ quan của Mặc Vô Úy khẽ chuyển động cái cổ, trên mặt không chút biểu tình: "Ngươi muốn đổi tổ?"

Học viên bị tổ trưởng đại nhân đáng sợ soi làm sắc mặt hắn sợ đến trắng bệch nói năng lộn xộn: "Ta ta ta. . . "

Mặc Vô Úy cứng nhắc giống như bức tượng cơ quan đem cái cổ quay đi, một lát sau, vuốt cằm, lẩm bẩm: "Làm thế nào mới có thể so với bọn họ nhỉ ?"

Nghe đến tổ trưởng đại nhân không chút che lấp vẻ đằng đằng sát khí trong lời nói, cả nhóm cực kỳ nhu thuận không dám nói một lời.

"Xem ra phải để ta tới thu thập tàn cục. " Mặc Vô Úy vuốt cằm lẩm bẩm, đầu cũng chẳng thèm quay lại nói : "Tất cả chẩn bị chiến đấu cho tốt đi. "

Da đầu đám đồng bọn lập tức tê dại, nhưng chẳng ai dám phản đối, tất cả cùng đồng thanh : "Vâng!"

Nhìn thấy Đoan Mộc lợi hại như vậy, Tái Lôi không những không hề cảm thấy tức giận, mà trái lại còn cảm thấy vô cùng hưng phấn, hai mắt tỏa sáng, một chân đạp lên ghế, rướn cổ họng hét : "Bá Vương Cung đâu rồi ? Ác ác ác! Chúng ta phải cho hắn biết Bá vương ngạnh thương cung là như thế nào !"

Bá vương cung là vũ khí đại hình cơ quan nỏ có uy lực nhất trong cứ điểm, nó có uy lực cực kỳ kinh người, khuyết điểm duy nhất là thời gian chuẩn bị tương đối lâu, hơn nữa tốc độ bắn cũng rất chậm.

Ca ca ca!

Trên cái bá vương cung có thể tích kinh người có khảm chín khỏa tinh thần thạch thất giai tỏa ra quang mang chói lòa, dây cung được kéo ra từng chút từng chút một, hai cánh nỏ thô tô dần cong lại phát ra những thanh âm khiến người ta rợn cả tóc gáy, nỗ tiễn còn to lớn hơn cánh tay, phía đầu mũi tên lấp lánh hàn quang làm người ta phải khiếp đảm.

Băng!

Tiếng dây cung trầm thấp vang lên, ba đạo quang mang khiến người ta sợ hãi bắn nhanh về phía Đoan Mộc đang vung vẩy thuẫn bài !

Đoan Mộc nghe thấy thanh âm vang lên cũng biết lợi hại bên trong, thân thể bất giác bắn nhanh sang một bên.

Hai đạo nỗ tiễn lướt sát qua thân thể gã, trên thân nỏ tiễn mang theo khí lưu khiến toàn thân gã tê dại, còn cây nỏ tiễn còn lại bắn trúng lên thuẫn bài trên tay gã.

Oanh!

Đại thuẫn lóe lên quang mang sáng chói mắt rồi ầm ầm tan vỡ, nổ tung thành mười mấy khối bay loạn xa khắp nơi.

Đoan Mộc kêu lên đau đớn, hổ khẩu máu tươi đầm đìa, lực lượng cực lớn đánh vào khiến thân thể gã bay chéo sang một bên.

Yếu tắc nỏ (nỏ phòng thủ cứ điểm)!

Không ngờ cái căn cứ này lại có thứ đồ vật đáng sợ như Yếu tắc nỏ !

Lúc này khả năng xuất sắc về nhiều mặt của gã đã thể hiện ra một cách rõ ràng, trong tình trạng chân lực hỗn loạn gã vẫn có thể duy trì sự ổn định của thân thể, chỉ thấy thân hình gã giống như một con chim lớn lướt đi giữa không trung.

Ầm ầm!

Động tĩnh dưới mặt đất khiến trái tim trong lồng ngực Đoan Mộc đập mạnh, gã vội vàng cúi đầu nhìn lại.

Nhưng thứ nhìn thấy lại khiến toàn thân gã cứng đờ.

Chỉ thấy phía dưới có một khối bằng dâng lên, phía trên có chín đồng nhân xuất hiện.

Rầm rập.

Sàn đất liên tục lật tựa như sóng cuộn, chỉ trong nháy mắt, có một trăm lẻ tám đồng nhân xếp thành một phương trận chỉnh tề đang nhìn chằm chằm về phía gã !

Gã dám khẳng định trăm phần trăm, đây chắc chắn không phải ảo giác của gã, những đồng nhân này cùng ngẩng cao cái đầu hết sức chỉnh tề nhìn vào gã.

Da đầu Đoan Mộc tê lên.

Ba ba ba!

Gã hoàn toàn không thể nào hình dung ra được cái cảnh tượng một trăm lẻ tám đồng nhân cùng lao về phía gã sẽ ra sao.

Tuy gã là kẻ lãnh tĩnh nhưng lúc này da đầu như muốn nổ tung !

Trên tay gã có thêm một thanh kiếm, kiếm xuất ra nhanh như gió, kiếm mang sắc bén nhẹ nhàng đem đội hình đồng nhân phía trước xẻ làm hai, nhưng gã không hề cảm thấy chút vui mừng nào, một cây đồng côn bên trái mang theo tiếng gió kinh người đập lại, phía bên phải cũng có một thương một đao một kiếm đánh tới.

Mũi kiếm của gã khẽ điểm lên thân đồng côn, chỉ trong nháy mắt thân kiếm vốn đang ở trạng thái gấp khúc với biên độ lớn bỗng thẳng căng, gã nương theo cổ lực lượng này đột nhiên gia tốc, xông thẳng vào ba đồng nhân phái bên phải, kiếm quang như điện, ba cơ quan đồng nhân thì có quá nửa bị thương nặng.

Nhưng dư lực của đồng côn cũng khiến Đoan Mộc cảm thấy khí huyết bốc lên trong lồng ngực, nhưng lúc này gã đã không còn thời gian để đổi hơi.

Gã biết lúc này không phải lúc do dự, cố gắng vận dụng số chân lực còn lại, lập tức kiếm quang trong tay tăng vọt.

Tiếng kiếm ngân như tiếng rồng rống, một đạo kiếm quang kinh diễm sáng chói mắt, như rồng vờn quanh, đất bằng dựng dậy !

Vô song kiếm pháp Thiên Long Ngâm !

Kiếm quang sắc bén kinh người đánh đâu thắng đó, lập tức hơn hai mươi đồng nhân bên cạnh Đoan Mộc đồng thời bị xoắn nát.

Hơi thở của Đoan Mộc cũng trở lên nặng nhọc, sát chiêu kiếm pháp này, nếu là lúc bình thường xuất ra thì chẳng có vấn đề gì, nhưng lúc này gã đã trải qua quá trình liên tục bị đả kích, khiến gã không những bị thụ thương mà tiết tấu lẫn khí tức cũng bị rối loạn toàn bộ, cố gắng gượng dậy khiến kinh mạch trong cơ thể bị tổn thương.

"Lợi hại!"

Tái Lôi tán thán không thôi, sau đó búng ngón tay ba một cái.

"Đi nào, để chúng ta nói cho hắn biết có một loại hải. . . "

Trên mặt nàng lộ ra nụ cười mỉm đầy mê người, cặp môi kiều diễm vô cùng gợi cảm nhẹ nhàng phun ra bốn chữ.

"Là Đồng nhân hải. " (biển đồng nhân)

Ba ba ba ba!

Sàn nhà xung quanh Đoan Mộc liên tục lật chuyển từng khối từng khối một, giống như một cơn sóng cuộn tản ra bốn phía.

Chỉ trong nháy mắt, Đoan Mộc đã bị đồng nhân dày đặc chi chít vây quanh, lâm vào hoàn cảnh cô lập không có trợ giúp.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Chòm Sao Xà Phu Bắt Đầu Xuất Hiện

Đoan Mộc nhìn đồng nhân xung quanh mình chi chít dày đặc đang bao vây, gã bỗng nhiên vứt thanh kiếm trong tay đi giơ cao 2 tay lên cao đầu gào lớn

"Ta đầu hàng."

Thanh âm của gã quanh quẩn ở căn cứ.

Phòng thí nghiệm huyết mạch bỗng nhiên như nổ tung bởi muôn vàn tiếng chửi bới của các nhân tuyển bên trong.

“Đồ vô sỉ”

“Đồ đê tiện”

“Lấy nhiều thắng ít! Không phải anh hung hảo hán!” Nhân tuyển của phòng thí nghiệm huyết mạch mắng chửi xối xả vào đội ngũ của Tái Lôi đang đứng đó hoan hỉ với chiến tích của mình.

Nhưng Tái Lôi là ai chứ, Đại tỷ đầu của căn cứ đồng thau, nàng sao cam phận bị chà đạp như vậy :”Các ngươi điên rồi à, các người có bị mù hay không mà nhằm vào 1 phụ nữ yếu liễu đào tơ như ta mà mắng anh hùng này anh hùng kia, các người có giỏi thì chuyển giới đi rồi xuống đây phân cao đọ thấp với nhân gia~!” Tiếng Tái Lôi vang ầm ầm đáp trả phòng thí nghiệm huyết mạch.

Trong khi đó Phí lão đầu đang vò đầu bứt tai mà gào khóc không thôi :”Xong rồi, hết rồi, kinh phí của ta, tiền của ta…….”

Ở nhóm của Mặc Tử Ngư

“Đồ ngu xuẩn! Không biết từ chạy viết như thế nào à, nhắm hướng bên trái mà chạy, bên đó có đường thoát, chạy vòng quanh 1 chút không phải là sang hiệp thứ 2 rồi sao ?”

“Ta đánh giá hắn quá cao rồi, sớm biết thế này đã đặt cửa hắn thua trong 3 hiệp rồi ~!”

Trên mặt Mặc Tử Ngư nụ cười khả ố đang nở hết cỡ vì trúng quả đậm, nước miếng thì chảy ầm ầm, đầu óc thì đang bay bổng với các mỹ nữ thanh lâu trong các ổ nhền nhện ở nhà nghỉ Thiên Hoa lữ quán, mồm thì không khỏi ngoạc tới tận mang tai hoàn toàn che lấp khuôn mặt của hắn :”Đại tỷ đầu thật là lợi hại, chỉ có đám đần bảo thủ các người là ngu dốt mà thôi, ha ha ha ha, quả nhiên ta là vua đánh cược mà! Nhanh lên nào, các chú mau đem tiền nộp cho anh nào !”

“Xong rồi, đáng chết thật! Tiền trợ cấp tháng này không còn xu nào nữa rồi! Lần sau lại đánh cuộc tiếp, ngộ sẽ páo trù “

Ta giúp ngươi báo thù.

“Theo quy củ cũ, người thắng mời khách, nếu lão đại là người thắng, vậy chúng ta nhanh chóng xếp hàng đi tới đại khách sạn Hào Sinh mà ăn chơi nhảy múa thôi !”

“Đánh rắm~!” Mặc Tử Ngư không chút chú ý hình thức của mình mà chửi ầm lên. “Có chút tiền đó còn chưa đủ cho chúng ta vào đó húp bát canh! Ngươi muốn chúng ta vào đó húp xong bát canh rồi ở lại rửa bát quét nhà để chuộc thân sao~!”

“Có thể ăn cơm Bá Vương không nhỉ ?”

Ở nhóm của Mặc Vô Úy

Mặc Vô Úy vuốt cằm lẩm bẩm :”yếu đuối như thế thật là làm người khác thất vọng mà, đêm nay huấn luyện tăng gấp bội”

Tất cả học viên đang đứng phía sau hắn ngây người ra, bọn họ đều nghĩ rằng tai mình nghe nhâm, trong đống học viên còn có kẻ dũng cảm thu hết dũng khí mắt long lanh miệng thỏ thẻ :"Đại nhân, hắn yếu đuối như vậy liên quan gì tới chúng ta đâu chứ ?"

Mặc Vô Úy lắc đầu :" Đúng là không có chút nào quan hệ với chúng ta ~"

"Vậy tại sao chúng ta lại phải tăng huấn luyện gấp bội chứ?"

"Ta chỉ nghĩ thế thôi, ngươi thích có ý kiến à?" Mặc Vô Úy nhìn hắn chằm chằm như thể đang nhìn 1 mỹ nữ ê lệ.

" Không có, ý nghĩ này của đại nhân quả thật là 1 ý tưởng thiên tài...."

"Đúng thế chứ !?"

"Không, không, không, không phải đâu, ngài đứng nghe nó chém gió"

Các học viên đứng dưới nhao nhao cả lên, mắt thì xị lại, nước mắt nước mũi đã giàn dụa trên mặt.

Chòm sao Kinh Ngư.

Mặt trời lên cao chiếu những vạt nắng vào trong phòng, ở trong phòng nghỉ nho nhỏ trên lầu có 2 người đang nằm.

Âu Dương Thạch mơ màng mở mắt từ từ, sau đó vội vàng lục tục bò dậy lay lay Trác Ngạn đang ngủ bên cạnh "A Ngạn, nhanh dậy đi! Phải làm việc rồi!"

Trác Ngạn đang trong giấc uyên ương hồ điệp lơ mơ lầm bầm :" để ta ngủ thêm tí nữa nà …."

Sau đó hắn lại cuộn tròn người tiếp tục ngáy o o.

Âu Dương Thạch liếc nhìn thời gian đã muộn lắm rồi, không thèm cù nhầy với tên trì độn này nữa, trực tiếp vác Trác Ngạn trên vai vội phóng ra ngoài. Trác Ngạn bị Âu Dương Thạch cuốn kín trong chăn vác trên người chạy như điên trên đường nhưng vẫn an lành ngủ cực ngon, nước miếng vẫn đang chảy vòng quanh miệng hắn kéo dài mang theo tư vị khó tả của người dân đứng 2 bên đường đang chỉ chỏ.

2 tên đần này vốn là trốn từ chòm sao Bạch Dương ra ngoài, cả 2 đều không có chút kinh nghiệm nào trong việc phiêu bạt giang hồ, sau khi phải đi làm đủ thứ nghề từ khổ cực đến khổ cùng cực cũng bò tới được chòm sao Kình Ngư, lúc này đây đã tiêu hết tiền bạc dành dụm được. Hơn nữa tinh môn thông từ chòm sao Kình Ngư tới chòm sao Sài Lang đã bị phong tỏa. Cả 2 rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, đành phải sống kiếp công nhân ngày đi bốc vác tối đi rửa chén bát sống qua ngày chờ tinh môn khai thông trở lại.

Âu Dương Thạch cuống cuồng chạy như ăn cướp vọt thẳng vào trong tửu lầu.

Quản gia trong tửu lầu nhìn thấy Âu Dương Thạch đang vác Trác Ngạn trên vai hắn lắc đầu ngán ngẩm :"Đại Thạch à Đại Thạch, người anh em của ngươi lười quá mà, tốt nhất là chú sớm tìm 1 cô nương xinh xinh hiền hiền nào đó mà lập gia đình sống cuộc sống hạnh phúc đi, đừng để hắn liên lụy ngày qua ngày thế này nữa chỉ tốn tiền nuôi hắn thôi."

Trên mặt Âu Dương Thạch nở nụ cười tươi hết cỡ có thể :"Chúng ta còn nhỏ mà lão bản"

Lời chưa hắn hắn đã tung Trác Ngạn đang nằm trong chăn lăn tới bồn giặt đồ rồi xả nước hết cỡ có thể.

"AAAAA~!" Trác Ngạn đột nhiên hét lên thảm thiết như gà bị chọc tiết.

Những người xung quanh vốn đã coi cảnh này hàng ngày nên ko buồn ngó ngàng tới cả 2.

Phành, một cái bồn rửa cực lớn bay tới trước mặt Trác Ngạn, bên trong là từng khỏa thịt được xếp đều tăm tắp thành cả 1 núi thịt nho nhỏ. Ở bên cạnh bồn rửa bên cạnh còn có 1 đống que trúc lớn để xiên thịt đem nướng.

“A Ngạn, mau xâu thịt đi nào, làm nhanh còn đi kiếm voucher giảm giá”

Âu Dương Thạch thấy Trác Ngạn đã tỉnh rồi cũng vội vàng đi làm công việc của mình. Những người khác nhìn về phái Âu Dương Ngạn với thái độ rất tốt, tên tiểu tử này chăm chỉ chịu khó, tính tình lại rất tốt, chưa bao giờ lười biếng cả, có việc gì cũng đều tranh làm với mọi người. Nếu trong nhà mình mà có con gái thì đã làm mối gả cho Âu Dương Thạch rồi, trong đầu các đại bá thái thịt đến các đại tẩu rửa thịt đều mong mỏi có ông con rể chăm chỉ kiểu mẫu như thế này.

Nếu so với hắn Trác Ngạn trong mắt bọn họ kém hơn rất nhiều, đã lười biếng thì thôi lại còn gian manh làm ít giờ lại lươn lẹo trốn việc, đầu óc tuy linh hoạt nhưng mà không phải người kiên trì.

Bị nước lạnh tạt làm ướt nhẹp người, Trác Ngạn lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Nhìn thấy núi thịt đang lắc lư trước mặt hắn thì cau mặt lại như vừa bị một cái tát đau đớn của khuê nữ nhà ai đó, tiện tay hắn rút lấy một que trúc bên cạnh không thèm nhìn cứ thế nhằm vào núi thịt trước mặt mà đâm mà chọc.

Phốc. Phốc. Phốc.

Năm khối thịt xuyên trên que trúc đều tăm tắp theo tiêu chuẩn định trước 1 béo 4 gầy.

Phốc. Phốc. Phốc.

Hắn thờ ơ đâm đâm chọc chọc, mỗi que trúc xiên thịt với tiêu chuẩn 1 béo 4 gầy nhanh chóng được hắn xử lý mà không tốn nhiều sức, núi thịt trước mặt hắn nhanh chóng biến mất, bên cạnh hắn lúc này các xiên thịt đã đều tăm tắp xếp hàng chờ chuyển sang phòng thịt quay mà thôi. Trác Ngạn thở dài ngao ngán nhấc thịt chuyển sang phòng quay thịt.

Mới sáng sớm mở mắt ra tìm đâu ra người ăn thịt quay cơ chứ, nhưng mà người ăn sáng xong ngồi uống trà thì lại nhan nhản nhìn đâu cũng có.

“Đường Thiên kia thật là lợi hại à, ngay cả hoàng kim võ giả cũng có thể giết chết, quả thực rất là mạnh mẽ mà”

Đường Thiên……

Trác Ngạn đang đi lập tức vểnh tai lên hóng hớt thiên hạ đồn thổi tin tức như trâu trên đồng vểnh tai nghe sáo diều

“Đúng thế, đúng là xuất quỷ nhập thần, ai có thể được hắn lại chạy tới chòm sao Tiên Nữ chứ”

Chòm sao Tiên Nữ.!.

Ánh mặt Trác Ngạn lúc này sáng rực, trong lòng mừng như điên, suýt nữa vui quá mà khóc làm cho người đi qua nhìn thấy hắn lại tưởng tượng hắn được lão bản tăng lương mà sung sướng.

Người cuối cùng mang theo xâu thịt đã về rồi.

Khi Đường Thiên trở lại Tam Hồn Thành, người đầu tiên đón hắn là Tái Lôi, Tái Lôi lúc này xuân phong rạng rỡ làm cho không ít ánh mắt cứ lúng liếng theo điệu chạy của nàng.

“Tiểu Đường Đường cuối cùng cũng sắp xếp được thời gian để gặp tỷ tỷ rồi sao ? Không phải là nhớ tới tỷ tỷ rồi đó chứ ? Đến đây nào, đén với vòng tay của tỷ tỷ nào để tỷ tỷ nhìn xem nào Tiểu Đường Đường có gầy đi chút nào không ?”

Tái Lôi đong đưa cặp mắt phong tình vạn chủng nhìn lại Đường Thiên, hiển nhiên lúc này đây tâm tình của nàng đang rất tốt.

Đường Thiên giật nảy mình nhìn vòng tay mở rộng của Tái Lôi mà trong rét run cảm giác lúc này của hắn còn kinh khủng hơn cả việc phải đối phó với hoàng kim võ giả, hắn vội vàng triển thân tránh vội khỏi ma chưởng đang mở rộng của Tái Lôi.

Đúng lúc này mọi người cũng dồn dập đi tới. Đại lão bản về rồi, dù lúc này ai đó đang bận bịu chuyện gì đó cũng dừng hết lại vội vàng xấp ngửa chạy ra chào đón Đường Thiên.

Tái Lôi, Tỳ Bà, Đinh Đang, Phí lão đầu, Đường Sửu đều cùng nhau tới đón mình cơ à, mà chờ chút Binh đại thúc đâu rồi nhỉ?

“Này, Binh đại thúc đâu rồi? Hắn đang bận gì sao?” Đường Thiên thấy kỳ quái vội hỏi.

Đường Sửu bẩm báo :”Đại nhân, Binh đại nhân đang bận bịu trong việc dạy học ở Thiên Võ Lang Viện”

“Thiên Võ Lang Viện? Đó là cái gì?” Đường Thiên ngơ ngơ không hiểu.

Đường Sửu vội đem sự việc trong thời gian Đường Thiên vắng nhà mà khai báo lần lượt.

Sắc mặt Đường Thiên trở nên tái nhợt, Thiên Võ Lang Viện, đại sảnh năng lương…… Phản ứng đầu tiên của hắn chính là sờ túi mình. Trong lòng hắn lúc này thầm kêu khổ không thôi :” Mình ra ngoài hì hục kiếm tiền trong khi bọn này ở nhà chỉ giỏi tiêu tiền thôi”

Cái đám hỗn đản khốn kiếp này~!”

Tiền mình còn chưa được cầm nóng tay, thế mà đám hỗn đản này đang mang đi tiêu xài rồi.

Đường Thiên hạ quyết tâm trong lòng, khi thấy đám gia hỏa này nhất định phải giáo huấn cho chúng một trận nên thân để chúng ta mình đã khổ cực gom tiền ra sao.

Những người khác thật là vất vả mới tìm được Đường Thiên, lúc này tất cả chỉ muốn tranh nhau báo cáo thật tốt lấy điểm trong mắt của lão bản để sau này xin kinh phí tài trợ dự án được dễ dàng. Tên nào mặt mũi cũng hăm hở vác theo 1 đống giấy tờ sổ sách lao tới trước mặt Đường Thiên với suy nghĩ tiền lão bản sẽ dành cho ta nhiều hơn cho ngươi. Nhân viên giỏi là nhân viên phải biết báo cáo với lãnh đạo thanh tích của mình tốt như thế nào.

Tất cả chung suy nghĩ nhưng Phí lão đầu đã nhanh chân mà trình bày tiến độ hoàn thành 92% Thiên Võ Nguyệt Lang huyết mạch, khi Đường Thiên nghe mức tiền tới 50 ức tinh tệ thì lúc này Phí lão đầu trong mắt hắn quả thực là 1 bậc hào kiệt tuấn tú, phong độ hào sảng, hắn không tiếc nước bọt mà ban khen cho Phí lão đầu, làm cho Phí lão đầu cười còn hơn Liên Xô.

Khi Đường Sửu báo cáo tình hình chiến đấu làm cho Đường Thiên chú ý.

Vẻ mặt Đường Thiên trở nên trầm tư hiếm có:”Lưu Phong đoàn? Bọn chúng vì sao lại tấn công chúng ta?”

Đinh Đang giải thích ngay:” Bọn chúng là bị người khác xui khiến, có người âm thầm đem tình báo của chúng ta nói cho chúng. Cùng ngày khi bọn chúng tấn công có vết tích của không ít võ giả lẻn vào, có người ẩn núp trong chỗ tối. Hiện tại chúng ta vẫn chưa kiểm tra được lai lịch của bọn chúng.!.”

“Không cần tra xét.” Tái Lôi đắc ý nói :” Ta biết rõ chúng là ai rồi”

Ánh mắt mọi người đồng thời đều nhìn về phía Tái Lôi.

“Các người quên là trên tay ta có 1 tên tù binh sao.” Tái Lôi cười hì hì nói.

“Là ai?” Giọng nói âm lãnh của Binh vang lên từ phía sau mọi người, hắn đi tới đúng lúc nghe được lời của Tái Lôi nói ra, không kìm được buột miệng nói ra.

Tái Lôi nói: "Là chòm sao Xà Phu."

Chòm sao Xà Phu

Sắc mặt của Binh đại biến :” Ngươi chắc chắn chứ?”

Vẻ đắc ý trên mặt Tái Lôi được thay thế bằng vẻ thật thà:”Ừ đúng thế, hắn tên là Đoan Mộc, là thủ hạ của Hoắc Phu Mạn(Hoffman) công tước ở chòm sao Xà Phu, Đinh Đang biết rõ người này chứ ?”

“Đoan Mộc !” Đinh Đang giật nảy mình"【 Binh khí giá 】 Đoan Mộc!"

"Binh khí giá?" Đường Thiên hỏi lại như thể mình vừa nghe nhầm.

Đinh Đang vội giải thích :”Đoan Mộc là 1 thích khách rất nổi tiếng, bài danh trên Thiên Bảng của hắn là 3222. Hắn có thiên phú và trực giác khác thường với các loại binh khí, bất luận là vũ khí nào trên tay hắn đều có thể phát ra uy lực kinh người, lâu ngày thành quen mọi người gọi hắn là 【 binh khí giá 】 "

“Am hiểu toàn bộ các loại binh khí, như thế thì lợi hại quá rồi ~!” Vẻ mặt Đường Thiên tán thán không thôi, loại năng lực như thế này quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

“Đầu óc hắn phi thường bình tĩnh quả quyết, chiến tích của hắn rất huy hoàng, không có thấy chút nào dính dáng tới công lao của Hoắc Phu Mạn(Hoffman).” Đinh Đang nói tiếp:”Bất quá, nếu như Hoắc Phu Mạn (Hoffman) có dính dáng tới chút công lao đó thì cũng có gì là kỳ quặc

hết. Tên công tử kệch cỡm lần trước bị Tái Lôi tỷ đầu với lão bản đùa cợt đó chính là con trai của Hoắc Phu Mạn (Hoffman).”

Đường Thiên chú ý tới biến hóa trên mặt của Binh, hắn biết rõ là Binh đang lo lắng điều gì, tiến tới an ủi nói vài câu :”Đại thúc, người không cần quá lo lắng, Xà Phu binh đoàn tuy rằng lợi hại, nhưng cũng lâu như vậy rồi bọn họ sớm cũng đã suy thoái rồi. Hiện tại chòm sao Xà Phu cũng không còn hùng mạnh như trước kia nữa rồi, Xà Phu binh đoàn cũng không còn 1 trong 3 binh đoàn hùng mạnh nhất của Thiên lộ nữa rồi”.

"Ừ, ngươi nói rất đúng." Binh khôi phục lại sự bình tĩnh của mình gật gù đồng tình với hắn, Binh chợt chuyển sang đề tài khác :”Ngươi rảnh rỗi nhỉ có cả thời gian đi tới đây rong chơi hưởng thụ? Sự tình bên Tiên Nữ thành đã xử lý hết chưa?”

“Không phải”. Đường Thiên lắc đầu :” Ta tới hỏi xem Đinh Đang tình hình bên ngoài như thế nào. Ta không muốn mất quá nhiều thời gian ở chòm sao Tiên Nữ, ta muốn đi tới chòm sao Nam Thập Tự.”

“Đại nhân muốn đi tới đó như thế nào đây?” Đinh Đang hỏi lại hắn.

“Ta đã kiểm tra tinh đồ, theo như hướng dẫn của chòm sao Tiên Nữ có thể tiết kiệm không ít thời gian, tiền bạc và 1 số thứ khác. Ta chỉ cần tiến nhập chòm sao Orion là đã tiến nhập vào Xích Đạo Thập Điện. Theo đó từ Xích Đạo Thập Điện tiến nhập quá 12 cung hoàng đạo có rất nhiều lựa chọn khác nhau…..” Đường Thiên bắt đầu đếm ngón tay tính toán. (cởi tất ra đếm đầu ngón chân mặc kệ mùi hôi chân bay khắp phòng và tiếng la hét kinh hoàng của Tái Lôi, Đinh Đang và Tỳ Bà)

Binh cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn :”Chúng ta chỉ cần đi tới chòm sao Thủy Bình”

“Chòm sao Thủy Bình?” Đường Thiên sửng sốt hỏi lại.

“Ừ, chỉ cần đi tới chòm sao Thủy Bình là chúng ta có thể về được chòm sao Nam Thập Tự.” Binh khẳng định 1 cách chắc chắn.

“Thật hay giả đó.?. Ngươi không nên vì nhớ tới mấy em chân dài ở chòm sao Thủy Bình mà lại lú lẫn rồi đó chứ !?!” Đường Thiên mang vẻ mặt đầy hoài nghi đầy vẻ bất tín nhiệm nhìn lại Binh.

Binh sa sầm mặt lại trầm giọng nói “ Ngươi phải tin tưởng ta!?!”

Nhìn Binh nói như là còn có hàm ý khác, Đường Thiên không có phản đối, hắn quay lại nhìn về phía Đinh Đang:” Vậy chúng ta sẽ đi tới chòm sao Thủy Bình”

“Tình huống hiện tại không quá tốt.” Đinh Đang trầm ngâm nói :”Chòm sao Sư Tử cùng Quang Minh võ hội vừa mới bắt đầu 1 trận đại chiến, số hoàng kim võ giả của Quang Minh võ hội chết trận đã vượt qua 16 người. Quang Minh võ hội đang không ngừng chiêu binh mãi mã triệu tập lực lượng, nếu như lão bản muốn rời đi, tốt nhất là nên làm sớm đi thôi. Ta cùng Tỳ Bà đã có trao đổi với nhau, theo cách trên mà nói, Xích Đạo Thập Điện là phụ thuộc vào 12 cung Hoàng Đạo, chỉ sợ ngọn lửa của chiến tranh sẽ tan tới Xích Đạo Thập Điện trước tiên sau đó mới lan tràn sang chỗ khác, vì thế nếu đi nên đi ngay, nếu để đến lúc đó chỉ sợ muốn đi cũng không đơn giản.”

Đường THiên đau đầu vì vấn đề này, chuyện này đơn giản vậy đã trở nên khó khăn rồi.

Binh thấy thế đề nghị :”Chúng ta còn phải chú ý phân tích toàn bộ tình hình, đúng rồi Tỳ Bà và Đường Sửu, 2 người các ngươi tới làm chủ trì hội nghị. Chúng ta sẽ tiếp tục đem các mặt tiến độ khác giới thiệu qua 1 lần, qua đó các ngươi có thế có cái nhìn tổng quan để đưa ra phương án tốt nhất”

Đường Thiên nghe vậy gật gù, lập tức đồng ý với phương án này. Hắn hoàn toàn không có chút nào tin tưởng đối với đầu óc của chình mình trong chuyện này.

Đã như thế này, tốt nhất là nghe nhà thông thái nói xem phải như thế nào mới tốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Hạc Đại Tổng Quản

Hai người Tỳ Bà và Đường Sửu nói rất nhiều, rất nhiều danh từ kỳ lạ, làm cho Đường Thiên nghe nói choáng váng đầu óc. Ngôn ngữ Đường Sửu sắc bén, thường thường nói trúng tim đen, Tỳ Bà không kiêu ngạo không tự ti, theo lý tranh luận, hai người xảy ra tranh luận kịch liệt.

Đường Sửu không quên chào hàng, chuyện hắn tiến công chiếm đóng Thiên Lô tọa được n Tái Lôi ủng hộ nhiệt liệt.

Mà sách lược phòng thủ phản kích của Tỳ Bà để yên ổn kinh doanh ở Tam Hồn thành lại được Phí lão đầu ủng hộ.

Đường Thiên đề cập tới con đường Thủy Bình tọa cũng bị mọi người thảo luận đi, thảo luận lại.

Nhưng mà Đường Thiên nỗ lực nhớ kỹ mấy cái kết luận mà mọi người suy luận.

Tiên Nữ bí bảo rất trọng yếu, không thể cho người khác. Còn việc vị trí Tiên Nữ tọa rất trọng yếu như thế nào thì nếu như có thể hoàn toàn vũ trang Sài Lang binh đoàn Đường Nhất thì chỉ cần một Sài Lang binh đoàn là hoàn toàn có thể cố thủ Tiên Nữ tọa, Đường Thiên hoàn toàn không nhớ nữa.

Không nên đi chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on).

Chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on) là minh hữu lâu đời của chòm Sư Tử, vì vậy sẽ gặp phải phản kích điên cuồng của Quang Minh võ hội.

Tiên Nữ tọa có rất nhiều tinh môn, đặc biệt có tinh môn thông tới chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on) nên rất có khả năng sẽ bị ảnh hưởng, vì vậy cần phải thành lập một cứ điểm tại nơi xuất nhập của tuyến đường Quý Khâu, không những cố thủ tuyến đường mà còn có thể trợ giúp An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cố thủ Tiên Nữ thành.

Chuyện này cũng không có vấn đề, sau đó Đường Thiên phát hiện một điểm đáng sợ.

Cần tiền, cần tiền, cần tiền!

Cái gì cũng đều cần tiền!

Ánh mắt mỗi người đều nhìn chằm chằm vào Đường Thiên, một màu xanh sâu thẳm làm toàn thân Đường Thiên run lên.

Thời điểm này cái lão Binh mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm (làm lơ), hắn có chút chột dạ.

Đường Thiên phát giác ra là hắn cần phải một người giống như tổng quản hỗ trợ, mỗi người đều chạy tới đòi tiền hắn, hắn đau đầu vô cùng. Cái người này phải làm cho mọi người tín phục, lại phải có năng lực. Dù sao tuyệt đối không thể giao cho cái tay Binh, cái lão quái vật này này tuy rằng bình thường từng nói khoác lão từng làm hậu cần, nhưng mà tác phong thổ hào tuyệt đối làm cho người ta phẫn hận.

Giao cho ai mới được?

Tỳ Bà cũng là lựa chọn được, tuy nhiên, tuổi nàng còn nhỏ, tính khí tuy tốt nhưng uy vọng thấp, chỉ riêng cô nàng Tái Lôi đã ăn thịt được rồi.

Bỗng nhiên, nhãn tình Đường Thiên sáng lên, hắn nghĩ đến một nhân tuyển rất hay!

Vẻ mặt Hạc kinh ngạc: "Ta quản tiền?"

"Không sai a." Đường Thiên cho là lẽ đương nhiên: "Ngươi hiểu biết nhiều, kiến thức nhiều, lại thông minh, đương nhiên, quan trọng nhất là..."

"Là cái gì?" Hạc buột miệng hỏi.

Đường Thiên xòe bàn tay: "Toán học tốt."

Toán học của ai mà chả tốt hơn ngươi...

Trong lòng Hạc nói thầm rồi nhìn chăm chú vào Đường Thiên nghiêm túc hỏi: "Ngươi thật muốn ta quản tiền sao? Đó chính là rất nhiều tiền."

"Đương nhiên a! Thần thiếu niên là người làm đại sự! Thế nào có thể lãng phí thời gian quý giá ở những chuyện nhỏ này? Vì vậy tiểu Hạc tử, tất cả đều giao cho ngươi đó. Vì thuận tiện cho việc khai triển công tác, ta cho ngươi thêm một trợ thủ."

Một vị Hồn tướng thân hình có chút gầy yếu, tướng mạo bình thường, hành lễ với Hạc: "Hạc đại nhân, ta tên là A Thổ, thỉnh chiếu cố nhiều."

Võ hồn sử dụng để sinh thành A Thổ rất nhỏ yếu, vì vậy cấp bậc A Thổ cực kỳ thấp, vô luận chỉ huy hay là vũ lực đều là cấp bậc thấp nhất. Tác dụng duy nhất của tên này đó là lui tới Tam Hồn thành và chỗ Hạc, là trợ thủ Đường Thiên cho Hạc.

Chỉ có như vậy, của mình mới có thể chân chính giải thoát a!

Đường Thiên tình ý sâu xa mà vỗ vỗ vai Hạc, tỏ vẻ "Tất cả đều giao cho ngươi đó" rất trang nghiêm nghiêm túc, sau đó cứ vậy mà bỏ đi.

Đường Thiên cảm giác đắc ý sâu sắc với ý tưởng tuyệt diệu của bản thân vừa rồi, quả thực không thể tuyệt diệu hơn!

Thần thiếu niên, phải chuyên tâm tu luyện cho thật tốt, phía trước không phải là đường bằng phẳng! Tuy rằng Đường Sửu và Tỳ Bà tranh

luận rất kịch liệt, nhưng mà có một điểm cùng nhất trí lạ thường, đó chính là chiến hỏa sẽ nhanh chóng lan tràn.

Cái này đối với Đường Thiên là chuyện bất lợi, hắn không có dã tâm đối với lãnh địa, nhưng mà muốn thông qua những nơi chiến loạn sẽ không là chuyện dễ làm. Chuyện duy nhất đáng ăn mừng chính là tinh môn ở Tiên Nữ tọa cũng đủ nhiều, phạm vi hắn có thể lựa chọn khá lớn.

Hắn quẳng hết những phiền não này đi, hắn biết rõ đầu óc của mình không tốt, đã như vậy, vậy cứ đem mấy vấn đề này giao hết cho mọi người đi, mọi người đều thông minh như vậy đều đáng tin cậy như vậy.

Thật rất may mắn, có mọi người a...

Như vậy, chiến đấu cứ giao cho ta!

Đường Thiên cảm thấy thế giới thoáng cái trở nên mở rộng nhẹ nhàng khoan khoái, không có những chuyện phân tích phức tạp, không có những chuyện lựa chọn làm đầu người đau đớn, bản thân muốn làm gì thì cứ nỗ lực nỗ lực lại nỗ lực, đều đánh bại toàn bộ tất cả địch nhân!

Người đầu óc giản đơn, cứ làm chuyện đơn giản!

Đường Thiên, nỗ lực lên!

Đường Thiên không nhịn được nắm chặt tay.

Hạc nhìn bóng lưng Đường Thiên đi xa, hồi lâu sau, bỗng nhiên khóe miệng nở ra nụ cười, vươn thân vặn lưng, đứng lên, miệng lẩm bẩm: "Ta đây giúp ngươi ba năm thôi, a, ba năm sau, khế ước cũng đến kỳ rồi."

A Thổ khoanh tay mà đứng ở một bên, không nói không rằng,

Hạc mạnh mẽ vang dội, nhanh chóng thanh tra toàn bộ tồn kho và tinh tệ, sau đó yêu cầu Đường Sửu và Tỳ Bà ra một phần báo cáo phân tích chiến lược, đồng thời yêu cầu các phương muốn xin kinh phí chuẩn bị bản báo cáo.

Trải qua lúc ban đầu hỗn loạn, rất nhanh chóng hắn liền xử lý hết thành ngay ngắn rõ ràng.

Đám người Tái Lôi ngay từ đầu đối với Hạc còn có mấy phần không tín nhiệm, nhưng mà sau lại phát hiện, Hạc xử lý cực kỳ công bình, nếu như bị bác bỏ, tất nhiên hắn sẽ đưa lý do.

Lại nói, số lần bị bác bỏ nhiều nhất đó là Binh. Thẹn quá thành giận Binh chạy đến chỗ Hạc khởi binh vấn tội, kết quả là nửa ngày sau, sau khi gặp Hạc với ánh mắt chân thành tha thiết và trình bày ôn hòa mà cuối cùng vẫn xám xịt rời đi.

Điều này làm cho uy tín Hạc tăng nhiều, đến đại tỷ đầu Tái Lôi cũng không dám trêu chọc hắn, chỉ dám sau lưng nói thầm: "Nam nhân xinh đẹp đến mức thế này, quả thực là quá phận!" "Có mỗi tiểu Đường Đường là tốt, tuy rằng xấu một chút, nhưng mà xuất thủ phóng khoáng bao nhiêu a!"

Hạc nhanh chóng cảm giác áp lực, tinh tệ đi mất như nước chảy. Tam Hồn thành đang liều mạng mà thăng cấp nên tiêu hao kinh người. Xà Phu tọa tựa như một hòn núi lớn đặt ở trong lòng mọi người. Với thực lực hiện tại của Tam Hồn thành, căn bản không thể chống lại Xà Phu tọa. Bây giờ mọi người chỉ hy vọng đó là chủ ý cá nhân của Hoắc Phu Mạn(Hoffman) công tước chứ không phải là quyết định của Xà Phu tọa.

Nhưng mà vô luận như thế nào, Hoắc Phu Mạn(Hoffman) công tước cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, y nhất định sẽ tổ chức phản kích.

Chỉ cần không phải Xà Phu tọa dốc hết toàn lực, vấn đề an toàn của Tam Hồn thành, Hạc chẳng lo lắng chút nào. Bố trí Tam Hồn thành cực kỳ xa hoa, hơn nữa còn có Mặc gia hiệp trợ, không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng mà hắn cần phải bảo đảm kinh phí, nếu của mình đáp ứng chuyện này, vậy thì phải làm cho thật tốt.

Hắn yêu cầu gặp mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn, điều này làm cho hai người rất kinh ngạc. Giao tiếp trong khoảng thời gian này, bọn họ đã hiểu rõ trong những những người này thì chủ chân chính là Đường Thiên. Lần này lại là Hạc chủ động yêu cầu gặp mặt, trong lòng hai người tuy rằng nghi hoặc, nhưng không chậm trễ bèn nhanh chóng sắp xếp cuộc gặp gỡ.

Song phương ngồi xuống phân ngôi chủ khách, Hạc không nói lời vô dụng mà lấy ra một tờ giấy: "Ở đây ta có vài thứ, thỉnh bệ hạ và đại tướng quân xem xét."

Trong lòng An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn càng là hồ nghi, hai người nhận tờ giấy rồi đọc lướt qua thì đột nhiên sắc mặt hai người trở nên cực kém.

Nội dung trên tờ giấy là Hạc theo trên báo cáo của Đường Sửu và Tỳ Bà trích sao một đoạn, chủ yếu là phân tích đối với thời cuộc và cục diện Tiên Nữ tọa có khả năng sẽ phải đối mặt. Hai người đối với tình huống Tiên Nữ tọa cực kỳ không xem trọng, tinh môn Tiên Nữ tọa đông đảo, một điểm này tại trước đây là ưu thế thương nghiệp, nhưng mà bây giờ lại trở thành then chốt để các phương tranh đoạt.

Tinh môn, vĩnh viễn là người thắng chiến tranh nắm giữ tinh môn, nắm giữ khí mạch chiến tranh.

Bên trong báo cáo chỉ trúng tim đen, Tiên Nữ tọa sẽ trở thành một vũng bùn để các phương hỗn chiến. Những tinh môn này trở thành mục tiêu để mỗi thế lực lớn kịch liệt so đấu.

Tâm Tháp Đốn trầm xuống không ngừng.

Tiên Nữ tọa vẫn mãi là một góc hẻo lánh, thói quen thông thường của Tháp Đốn là chỉ đưa ánh mắt nhìn khắp Tiên Nữ tọa, nhiều lắm là nhìn tiếp trong Bắc Thiên mười chín châu. Điều này là do tầm nhìn bị hạn chế. Nhưng năng lực của lão thì không thể nghi ngờ, những này phân tích lão xem đều hiểu.

Trang giấy mỏng tanh trên tay, lại làm cho tay lão có chút run rẩy.

Hít sâu một hơi, Tháp Đốn liền khôi phục trấn định, hỏi với ý vị sâu xa: "Không ngờ, tâm Sài Lang tọa gắn với thiên hạ, chẳng lẽ Đường Thiên các hạ cũng muốn so đấu Thiên lộ?"

Hạc có chút bội phục mà nhìn khuôn mặt vị tướng quân đậm vẻ phong sương, có thể khôi phục trấn định thời gian ngắn như thế đúng là không phải người bình thường.

Hạc lộ ra dáng tươi cười ôn hòa: "Đại tướng quân xem chúng ta quá cao rồi, chúng ta chỉ là con thuyền tồi tàn nhỏ, có thể cố thủ Sài Lang tọa đã tốt lắm rồi."

Tháp Đốn không nói câu gì, cái phần phân tích thời cuộc tuyệt không phải người bình thường có thể làm được. Trong lòng lão âm thầm khiếp sợ, đoán chừng thực lực phía sau Đường Thiên chỉ sợ thâm sâu hơn so với sự tưởng tượng của lão.

Sài Lang tọa, rất có khả năng chỉ là một góc băng sơn của Đường Thiên.

Có lẽ có khả năng là Đường Thiên cố ý biểu diễn cho ngoại nhân xem, dùng để mê hoặc ngoại nhân.

"Không ngờ, Tiên Nữ tọa đã bấp bênh nguy hiểm." An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lộ ra vẻ cấp thiết: "Không biết Hạc đại nhân có biện pháp nào hay."

Hạc cần chính là những lời này, hắn không cười nữa: "Phương pháp của ta rất đơn giản, song phương chúng ta ký kết liên minh."

"Liên minh?" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lộ ra thần tình cảm thấy hứng thú: "Còn thỉnh Hạc đại nhân chỉ giáo."

"Trong lòng Bệ hạ và đại tướng quân chỉ sợ sớm có quyết định rồi." Hạc trầm giọng nói: "Song phương chúng ta đều có thành viên đông đảo,

vũ lực làm sở trường, quý phương tài lộ rộng lớn, kinh tế phồn vinh. Nếu song phương chúng ta liên thủ mới có thể tự bảo vệ mình."

"Chỉ có thể tự bảo vệ mình sao?" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hỏi có chút không cam lòng.

"Đúng vậy." Hạc nghiêm nghị nói: "Ba người chúng ta một thời gian nữa sẽ ly khai, đóng tại nơi đây chỉ có Sài Lang binh đoàn. Chúng ta thành lập tại một cứ điểm tại cửa tuyến đường Quý Khâu gọi là Lang bảo. Lang bảo rất gần Tiên Nữ thành, thêm cả đại tướng quân Cao Nguyên binh đoàn, chắc hẳn những người khác cũng không dám khinh xuất gây sự chiến đầu. Ta kiến nghị bây giờ bệ hạ nên tập trung nhân khẩu các thành thị ở Tiên Nữ tọa đều dời đến xung quanh Tiên Nữ thành. Theo dự tính của chúng ta, Tiên Nữ tọa nhanh chóng sẽ bị ảnh hưởng của chiến hỏa."

"Ba người các ngươi sẽ ly khai?" Tháp Đốn lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

"Đúng vậy." Hạc không giấu diếm: "Lần này chúng ta đến Tiên Nữ tọa chỉ là đi ngang qua. Chúng ta có chuyện khác muốn xử lý."

"Lúc nào sẽ trở về?" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thiết tha quan tâm.

"Tạm thời còn chưa biết." Hạc lắc đầu.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) có chút thất vọng, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên mục tiêu ba người không phải Tiên Nữ tọa. Suy nghĩ cũng phải, Hạc là cháu trai Xạ Thủ Thiên hậu, mà Đường Thiên cũng có bối cảnh sâu không lường được, sao lại để ý một tiểu địa phương như Tiên Nữ tọa.

"Liên minh không thành vấn đề! Loạn thế như vậy thì song phương chúng ta cần phải giúp đỡ lẫn nhau mới có thể vượt qua khổ sở, ngươi cần cái gì, xin cứ việc đề cập." An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nói như đinh đóng cột.

Tháp Đốn có chút kinh ngạc, nhưng mà nỗi vui mừng nhiều hơn hẳn, nữ nhi đúng là phát triển rồi.

Hạc trang trọng nói: "Chúng ta sẽ đưa toàn bộ năng lượng thú giao cho quý phương, nhưng có mấy yêu cầu."

"Mời nói." An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nghiêm mặt nói.

"Thứ nhất, chúng ta muốn Sài Lang binh đoàn có thể trong thời gian ngắn nhất n hoàn thành việc đổi trang."

"Không thành vấn đề! Trước khi Sài Lang binh đoàn chưa xong việc đổi trang, chiến bào Tiên Nữ tuyệt đối không bán ra."

"Thứ hai, tốp năng lượng thú này cung cấp cho quý phương, bí bảo tương lai bán ra thì chúng ta hy vọng có thể nhận được ba mươi phần trăm lợi nhuận."

Tỷ lệ này cực kỳ vừa phải, đó cho thấy đối phương không tham lam, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) không chút do dự đồng ý ngay: "Không thành vấn đề."

"Thứ ba, bên ta không hy vọng ngoại trừ Sài Lang binh đoàn và Cao Nguyên binh đoàn xuất hiện binh đoàn thứ ba trang bị Tiên Nữ bí bảo. Điều này là khi quý phương bán ra cần suy nghĩ nhiều biện pháp đấy."

Lúc này Tháp Đốn gật đầu nói: "Xin yên tâm, chúng ta cũng không hy vọng có xuất hiện binh đoàn như vậy."

"Thứ tư, chúng ta hy vọng quý phương có thể cho mượn hai trăm ức tinh tệ trước đã, những chi phí này sẽ khấu trừ vào phần lợi nhuận của chúng ta sau này bán bí bảo ra."

Hai trăm ức tinh tệ!

Cái tên này điên rồi sao?

Hai người An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn hoàn toàn bị cả kinh đến mức ngây người.

Một lát sau, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) mới phản ứng, máu dồn hết lên mặt, nàng lắp bắp hỏi: "Các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu năng lượng thú?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Kế Hoạch Tiên Nữ

5600 con.

Con số kinh người này làm cho An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn trực tiếp hóa đá, hoàn toàn khiếp sợ. Bọn họ đã từng dự báo số năng lượng thú trên tay Đường Thiên, nhưng mà thế nào cũng không ngờ con số lại vượt quá nhiều như vậy.

Đối diện với hai người ngây ra như phỗng, Hạc mỉm cười, mặc ý rời đi.

Ngày thứ hai, hắn đã nghe thấy hành động lớn của An Đức Lệ Na (Andrew Lina), liền bảo thị quan của trang viên tìm tới dò hỏi.

"Bệ hạ chính thức tuyên bố kế hoạch Tiên Nữ, chuẩn bị thành lập Tân thành liên lấy Tiên Nữ thành làm Hạch tâm, bệ hạ chuẩn bị thành lập hai mươi bốn thành vệ tinh." Thị quan cung kính bẩm báo Hạc. Khuôn mặt hắn cực kỳ phấn chấn, đối với sự rung chuyển Tiên Nữ tọa mà nói, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) ban bố kế hoạch Tiên Nữ không thể nghi ngờ là một tễ thuốc trợ tim.

Hạc đối với đại thủ bút của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cảm thấy kinh ngạc. Sự can đảm và bá đạo của của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

"Vậy mọi người phản ứng thế nào?"

"Cực kỳ sôi động!" Thị quan nói với vẻ kích động: "Bây giờ chỉ cần gia tộc hơi có chút quy mô, đều cử tộc di chuyển về Tiên Nữ thành. Mật độ năng lượng xung quanh Tiên Nữ cao hơn nhiều ra thành so với địa

phương khác, trước đây chủ thượng không cho phép tiến nhập đại quy mô. Nay bệ hạ nhân từ, cho phép mọi người tới, mọi người đập nồi bán sắt(bằng mọi giá) cũng mong tới."

Hạc âm thầm gật đầu, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hứa lấy lợi dụ, xảo diệu mà đem lực lượng tinh hoa của Tiên Nữ tọa đều tập trung tại Tiên Nữ thành, so với bản thân nghĩ lệnh điều động cao minh hơn nhiều.

"Có người không bằng lòng hay không?" Hạc hỏi.

Thị quan cười nói: "Đại nhân nói giỡn rồi, vì sao không nguyện ý? Bệ hạ nói rồi, thời hạn có hiệu lực chỉ có ba tháng, vượt quá ba tháng thì có muốn đến cũng không đến được đâu!"

Có vẻ là y ý thức được câu nói sau cùng kia có chút không nghiêm túc, thị quan vội vàng thu liễm dáng tươi cười: "Lại nói đại nhân suy nghĩ xem bây giờ như thế loạn, Tiên Nữ thành siêu việt có đại tướng quân Cao Nguyên binh đoàn, an toàn có thể bảo đảm a. Loạn thế mạng người như cẩu, những lão quái vật hay chuyện có ai không phải là già thành tinh rồi? Lớn nhỏ đều có thể nhìn thấy, bọn họ sao lại nhìn không ra? Riêng chuyện sinh hoạt thì điều kiện của Tiên Nữ thành ưu việt nhất Tiên Nữ tọa, tinh môn rất nhiều, cái chuyện kiếm sinh kế không khó khăn gì."

Hạc trầm ngâm: "Nếu là cái kế hoạch này có thể hoàn thành, cuộc sống về sau ở Tiên Nữ tọa cũng là dễ trải qua rồi."

"Đại nhân nói phải a!" Thị quan kìm lòng không đậu lại có chút kích động: "Không ít người đều tán dương bệ hạ, nói nếu hai mươi bốn tân thành có thể hoàn thiện sau thì sau này Tiên Nữ tọa chính là tiểu hào Thủy Bình tọa rồi."

Hạc nở nụ cười.

Thủy Bình tọa, cũng có người gọi nó là chòm Bảo Bình, một trong hoàng đạo thập nhị cung, là chòm sao nồng nặc mùi không khí thương

nghiệp trong hoàng đạo thập nhị cung. Bởi vì bí bảo Thủy Bình hệ tương tự Vũ quỹ, rất nhiều các loại bí bảo Ngân bảo bình. Thời gian ban đầu, võ giả Thủy Bình đều làm công việc vận hàng chuyển hàng.

Hiện nay toa xe cao cấp nhất Thủy Bình bảo xa được xưng tụng là "Một xe một thế giới" cũng xuất phát từ Thủy Bình tọa.

Võ giả Thủy Bình chưa bao giờ luận võ kỹ cùng võ giả khác, bọn họ chỉ so tiền với người khác.

Hạc không thể không thừa nhận, chiêu thức của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đẹp đến cực điểm. Với kế hoạch Tiên Nữ trên tay nàng còn có số lượng năng lượng thú kinh người, Hạc tin tưởng nàng nhất định sẽ cột thế lực bản địa vào chiến xa của mình.

Nữ nhân lợi hại!

Kế hoạch Tiên Nữ dẫn phát sóng to gió lớn, trong bối cảnh như vậy, Lang bảo được thành lập không làm ai chú ý. Hai trăm ức tinh tệ, cũng làm cho Hạc thở phào nhẹ nhõm.

Giai đoạn trù bị trước khi tiến công chiếm đóng Thiên Lô tọa, thì những kinh phí phải chuẩn bị cho Thiên võ lang viện, thăng cấp Tam Hồn thành, kinh phí hai đại phòng thí nghiệm, tu kiến Lang bảo...

Trong nháy mắt, hai trăm ức tinh tệ trên tay hắn chạy đi tựa như nước chảy.

Tốc độ sử dụng tiền đáng sợ như thế làm cho hắn tán thán, nhưng mà lại làm cho hắn cực kỳ mong đợi và hiếu kỳ. Có hai trăm ức xuất ra, cái ngày chúng nó nở hoa kết quả nhất định sẽ làm cho mọi người cảm thấy khiếp sợ đi.

Tiếng rít gào của Vu Hạ như bệnh tâm thần quanh quẩn trong gian phòng, không có chút nho nhã thường ngày. Kế hoạch Tiên Nữ của An Đức Lệ Na (Andrew Lina làm xáo trộn tất cả kế hoạch của hắn.

"An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nghĩ sao thế? Cái con nữ nhân điên rồi sao? Lẽ nào cái tinh môn khác ả đều không muốn sao? Rốt cuộc ả muốn làm cái gì!"

Thủ hạ dưới quyền ai câm như hến, thở cũng không dám thở mạnh.

"Đi thăm dò xem!" Vu Hạ nghiến răng nghiến lợi: "Rốt cuộc là ai ra chủ ý! Một kế hoạch lớn như vậy, tuyệt đối không phải một tiểu cô nương như ả có thể nghĩ ra được!"

"Vâng!"

Sắc mặt của A Tú và Lưu Trung Quang đều có chút kém, kế hoạch Tiên Nữ lan truyền sôi sùng sục, bọn họ lập tức ý thức chuyện có chỗ không ổn. Tinh môn từ chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on) thông tới Tiên Nữ tọa không ở Tiên Nữ thành.

Khi An Đức Lệ Na (Andrew Lina) phổ biến kế hoạch Tiên Nữ cũng có nghĩa nàng đã quyết định bỏ qua tinh môn Tiên Nữ - Orion.

Đối với chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on) mà nói, cái này cũng không phải là cái tin tức tốt gì. Đang muốn tìm chòm sao Liệp Hộ (O-ri-on) gây phiền phức, Quang Minh võ hội nhất định sẽ như cá mập ngửi được mùi tanh mà điên cuồng nhào tới.

Nếu như bọn họ không hy vọng tinh môn thất thủ, vậy có nghĩa là bọn họ cần phải điều động một binh đoàn đóng quân tại đây. Đối với các tinh môn của các chòm sao khác cũng vậy, đối với chuyện tranh đoạt tinh môn tất nhiên sẽ làm cho những khu vực này trở nên vô cùng hỗn loạn.

A Đức Lý An (Adrian) cười không giấu nổi vẻ gượng gạo: "Cao nhân đứng sau tiểu cô nương, thực sự lợi hại. Lần này, thế cục Tiên Nữ tọa thoáng cái khó bề phân biệt."

"Chúng ta có thể đóng tinh môn lại hay không?" Lưu Trung Quang nhịn không được hỏi.

A Tú trầm giọng nói: "Không được, tinh môn Tiên Nữ - Orion là tinh môn song sinh, không đóng được."

Lưu Trung Quang nghe thế cũng đành chịu không có biện pháp nào cả.

Tinh môn đại thể chia làm hai loại, một loại là tinh môn song sinh, là tinh lực hai chòm sao giao hòa lẫn nhau mà sản sinh tinh môn, tinh lực xung quanh tinh môn đã xảy ra quá trình biến đổi về chất nên không chịu sự khống chế của hai chòm sao. Bởi vậy, tinh môn song sinh không thể đóng.

Một loại khác là tinh môn độc sinh, là chỉ tinh lực chòm sao nào đó phóng đến một chòm sao khác mà hình thành tinh môn. Tinh môn độc sinh có thể thông qua việc điều chỉnh tinh lực mà đóng, tỷ như tinh môn từ Kình ngư tọa thông tới Sài Lang tọa, đó là một tinh môn độc sinh. Tinh môn độc sinh cần chòm sao phải phóng ra tinh môn, chòm sao mạnh hơn khi phóng ra mới có khả năng hình thành tinh môn.

Loại trừ tinh môn, Thiên lộ còn có rất nhiều tuyến đường. Từng chòm sao tản ra tinh lực, mà một ít tinh lực chòm sao quá trình đó sẽ đan xen hình thành tinh lực mang đặc biệt hình dải, tinh lực như vậy trải qua nhân lực bên trong cố định thì hình thành tuyến đường, tỷ như tuyến đường Quý Khâu thuộc cái kiểu này.

Bởi chòm sao tỏa ra tinh lực không phải là cố định bất biến, mà là có biến hóa theo chu kỳ. Vì vậy, những tinh lực mang này cũng không phải là cố định bất biến, theo thời gian chúng nó cũng biến hóa, vị trí sẽ lặng lẽ chếch đi. Tuyến đường thường thường trải qua mấy trăm năm sử dụng, sau đó từ từ biến mất, có thể mấy trăm năm sau chúng nó lại xuất hiện lần nữa.

Tinh môn là tiếp điểm Thiên lộ, bởi vậy chuyện tranh đoạt tinh môn vĩnh viễn là tàn khốc nhất.

Đột nhiên An Đức Lệ Na (Andrew Lina) co cụm toàn bộ chòm sao lại, chắp tay nhường vài tinh môn như thế, cái này tuyệt đối là bố trí không hợp với lẽ thường. Nhưng mà tinh tế suy nghĩ, A Đức Lý An (Adrian) lại thể hội ra diệu dụng của một chiêu này.

Lấy thực lực gầy yếu của Tiên Nữ tọa bây giờ, cố thủ những tinh môn này rất trắc trở. Nếu vậy thì chủ động co cụm lại mới có thể tập trung lực lượng thì lực lượng bảo trụ có Tiên Nữ tọa mới có khả năng. Hơn nữa Tiên Nữ thành mới là nơi tinh hoa nhất ở toàn bộ Tiên Nữ tọa.

Thực sự là lợi hại a!

A Đức Lý An (Adrian) trầm ngâm: "Người này đối với thế cục có sự sáng suốt cực mạnh, là mưu lược gia nhất lưu."

Thần sắc A Tú chợt động: "Có tin tức rồi."

Hắn lấy ra hai cái tai ngân sắc thon nhọn giống như tai thỏ đeo vào, ngân thỏ nhĩ hơi hơi run rẩy một trận.

Bí bảo bạch ngân Thiên Thỏ tọa, 【 chiến âm chi nhĩ 】!

A Tú gở nhĩ bộ xuống, thần tình rất quái dị: "Là Hạc. Ngày hôm qua Hạc gặp mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn, nội dung gặp mặt không rõ ràng lắm, nhưng mà nghe nói sau khi Hạc rời khỏi, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) và Tháp Đốn trắng đêm không ngủ, luôn thảo luận kịch liệt. Sáng sớm ngày thứ hai, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) ban bố kế hoạch Tiên Nữ."

"Hạc? Là đứa cháu trai trong lưu truyền của Xạ thủ Thiên hậu?" Lưu Trung Quang sửng sốt. Đêm tối hôm kia, y ấn tượng khắc sâu vô cùng đối với Đường Thiên, đối với Hạc lại không có ấn tượng gì, chỉ nhớ là nhìn không tệ lắm.

A Đức Lý An (Adrian) cũng có chút bất ngờ.

Trong ba người, danh tiếng mạnh nhất làm người khác chú ý nhất, đó là Đường Thiên có danh xưng " thiếu niên Như thần " "Đại quang minh mài kiếm thạch". Thứ nhì đó là Lăng Húc tính khí nóng nảy, hiếu chiến, thương pháp thiên tài. Mấy năm vừa qua, thương pháp không xuất hiện nhân vật quá mạnh mẽ, Lăng Húc làm cho rất nhiều dùng thương đều rất tán dương.

Ngược lại, Hạc ảm đạm không ánh sáng, chả chút bắt mắt tẹo nào, mà ánh mắt mọi người đa số nhìn hắn với các mác là cháu trai Xạ thủ Thiên hậu.

Tuy nhiên, cuộc chiến Sài Lang tọa, Thiên hậu cũng không nhúng tay quá nhiều, có thể nhìn ra là vị này cháu trai cũng không hợp tâm ý nàng, mức độ trọng thị có hạn.

Tuyệt đại đa số người tự nhiên lướt qua Hạc.

Bây giờ bỗng nhiên nghe nói kế hoạch Tiên Nữ vậy mà lại có quan hệ với Hạc, mọi người đều ngạc nhiên khó giải thích.

"Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?" A Đức Lý An (Adrian) trầm ngâm.

A Tú và Lưu Trung Quang đưa mắt nhìn nhau.

Đường Thiên hoàn toàn không biết Hạc vừa ra tay đã đem toàn bộ Tiên Nữ tọa long trời lở đất, hắn đang liều mạng tu luyện.

Ở trong giấc mộng Lam kính chi hải, Thiên sách phá ma thủ của hắn thành công đột phá cấp đại sư. Trước lúc Thiên thủ Ma quân tiêu thất nói một câu sau cùng cho Đường Thiên trợ giúp cực lớn. Khi hắn bắt đầu nhắm mắt lại tu luyện Thiên sách phá ma thủ thì tiến bộ thần tốc.

Nhất là trực giác của hắn kinh người, phối hợp với Thiên sách phá ma thủ phát huy ra uy lực không gì sánh bằng.

Nhưng mà, hắn cũng không bởi vậy mà thả lỏng tu luyện, hắn cảm thấy của mình có quá nhiều thứ cần phải tu luyện. Tỷ như Thiên sách

phá ma thủ là một loại vũ kỹ triền đấu, tại thời gian giằng co có hiệu quả thật tốt, nhưng mà khuyết thiếu sát chiêu một kích trí mạng. Lại nữa tỷ như hắn cảm thấy tiết tấu bản thân đối với lúc cận chiến vẫn nắm bắt không tốt. Hắn còn cảm thấy võ hồn của mình tiến bộ thong thả quá, nếu như trực giác có thể trở nên mạnh hơn, nhất định bản thân có thể nâng cao một bước. Còn có khinh công của mình, còn phải tăng mạnh...

Hắn cảm thấy chỗ nào của mình cũng là nhược điểm, không nỗ lực sao được?

Trong lòng hắn hiện lên cảm giác cường liệt gấp gáp.

Mấy tháng tiếp theo nhóm chiến bào Tiên Nữ thứ hai đã hoàn thành, Lang bảo cũng xây dựng xong rồi, bọn họ muốn khởi hành lần nữa. Mà đến lúc đó, chờ đợi bọn họ phía trước không còn là con đường hòa bình nữa, mà là loạn thế chiến hỏa tán loạn.

Một đường chiến đấu tuyệt đối sẽ không thoải mái.

Trong khoảng thời gian khổ luyện này, làm cho tinh khí thần của hắn đạt được một cao độ trước nay chưa từng có. Hắn quyết định lại đi Tam Hồn thành một chuyến, bởi vì một giọt huyết mạch Thiên võ nguyệt lang tinh khiết tới 92% kia. Phí lão đầu khẳng đinh chỉ có tinh khí thần Đường Thiên đạt được đỉnh cao trạng thái, mới có thể đủ hấp thu cái giọt máu này, vì vậy mới kéo dài tới hiện tại.

Tại Tam Hồn thành, trong phòng thí nghiệm huyết mạch.

Vẻ mặt Phí lão đầu khẩn trương: "Lão bản, cho dù có khó chịu, ngài nhất định phải cắn răng chống lại."

"Được rồi được rồi, ta biết rõ rồi." Đường Thiên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng: "Bắt đầu đi!"

Một giọt tiên huyết, rót vào trong cơ thể Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Khảo Nghiệm Của Tịch Lâm

"Hắn chưa trở về?" Hoắc Phu Mạn(Hoffman) trầm giọng hỏi, y vẫn ngồi thẳng, quân trang đang mặc phẳng phiu thẳng thớm.

"Chưa trở về." Gã Thanh niên khoác trường bào kiên trì trả lời, tiếp theo hắn cố lấy dũng khí nói: "Phụ thân, chúng ta có nhiều cao thủ lợi hại như vậy, rất có thể phái các cao thủ khác tiến đến. Tên Đoan Mộc ở Thiên bảng bài danh tuy là 3222 nhưng trong tay chúng ta còn có võ giả khác mạnh hơn so với hắn..."

Chân mày ông bố nhăn lại, thanh niên khoác trường bào thức thời ngậm miệng, nhưng hắn cũng không cảm thấy nói sai chỗ nào cả. Hắn không rõ vì sao phụ thân lại coi trọng Đoan Mộc như thế, lẽ nào phụ thân già rồi cũng bắt đầu niệm tình xưa sao?

Trán Hoắc Phu Mạn(Hoffman) giãn ra, thần tình lão khôi phục bình tĩnh lần nữa: "Tịch Lâm, con cảm thấy như thế nào mới là mạnh?"

"Mạnh rất khó định nghĩa, nhưng mà Thiên bảng bài danh hắn là sẽ nói rõ một vài vấn đề." Tịch Lâm đáp có chút không phục.

"Thật không?" Trên mặt Hoắc Phu Mạn(Hoffman) bỗng nhiên lộ ra một tia tiếu ý hàm nghĩa trêu tức, ngữ khí lại dị thường băng lãnh: "Vậy con có biết, võ giả hoàng kim chết ở trên tay Đoan Mộc có bao nhiêu vị không?"

Tịch Lâm sửng sốt, tiếp theo sắc mặt đại biến, lắp bắp nói: "Hắn... Hắn có thể tiêu diệt võ giả hoàng kim?"

"Năm vị." Hoắc Phu Mạn(Hoffman) nhấc lên bàn tay, tiếu ý trên mặt trêu tức biến mất tăm, thay vào đó chính là vẻ băng lãnh vô tình giống như độc xà: "Có đúng là rất bất ngờ hay không? Vĩnh viễn không nên có kết luận xằng bậy đối với gì đó không quen thuộc với mình, thế giới này lớn hơn so con tưởng tượng. Nghĩ không ra hả? Ha hả, có người, có mười phần thực lực, lại chỉ có thể phát huy ra bảy tám phần, mà một vài người khác chỉ có tám phần thực lực mà trong tay hắn, lại có thể phát huy ra thực lực toàn phần."

Tịch Lâm đứng sững tại chỗ, nghẹn họng nhìn trân trối.

"Người thực lực càng cường đại, càng phụ thuộc vào vũ lực mà không chịu động não, bởi vì bọn họ không cần phải thế. Một người nếu bình thường có thói quen dùng võ lực giải quyết vấn đề, con cho là hắn gặp phải vấn đề vũ lực không thể giải quyết, hắn có thể dùng đầu óc tốt? Ngây thơ!" Hoắc Phu Mạn(Hoffman) đứng lên: "Người như vậy, bọn họ chỉ là ngụy cường đại mà thôi. Một mưu kế giản đơn có thể chôn vùi tính mạng của hắn. Trên thiên bảng, võ giả hoàng kim chết trong mưu kế còn ít sao? Thực lực Đoan Mộc so ra thì kém võ giả hoàng kim, nhưng mà hắn có được đủ kiên trì, có được đầu óc lãnh tĩnh, có thể phán đoán quả quyết, mà người như vậy, chỉ cần thực lực không tầm thường, hắn là có thể cường đại hơn những người khác!"

"Phải động não làm người, Tịch Lâm!"

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) nói một câu sau cùng, chẳng chút nể nang.

"Vâng, phụ thân." Tịch Lâm đỏ cả khuôn mặt, khôi phục bình tĩnh.

Nhìn thấy Tịch Lâm bình tĩnh trở lại, trong mắt Hoắc Phu Mạn(Hoffman) hiện lên một tia khen ngợi, lại nói: "Vậy hiện tại con tới phân tích thử đi."

Tịch Lâm hít sâu một hơi, bỏ qua những gì không như ý, ánh mắt khôi phục vẻ lãnh tĩnh, trầm giọng nói: "Như phụ thân nói, lấy thực lực Đoan Mộc thì không thể toàn thân trở ra, Tam Hồn thành tất nhiên phải

cường đại hơn nhiều so với dự liệu của chúng ta. Đoan Mộc bị giết thì tốt, nếu như không bị giết, như vậy thì rất có khả năng Tam Hồn thành đã biết được sự tồn tại của chúng ta. Nói cách khác, song phương chúng ta đã không có dư địa cứu vãn."

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) mặt không biểu tình: "Tiếp tục nói đi."

"Nếu đã không có dư địa cứu vãn, như vậy chúng ta cũng sẽ không cần phải che giấu." Thanh âm Tịch Lâm giống như gió đông rét lạnh, lộ ra một luồng sát ý, bàn tay trắng nõn vạch trên hư không: "Một là không làm, hai là làm không nghỉ, chúng ta phải đoạt lấy Tam Hồn thành!"

"Rất tốt." Hoắc Phu Mạn(Hoffman) gật đầu: "Chuyện này con đi làm, ta không quản con dùng biện pháp gì, nếu như con có thể giải quyết Tam Hồn thành hoàn mỹ, như vậy ta sẽ kể rõ với bệ hạ để cho con độc lĩnh một phương."

Trong mắt Tịch Lâm hiện lên một tia kinh hỉ, phụ thân đại nhân làm người có cổ hủ cố chấp đến cực điểm nhưng một khi đã đồng ý điều gì tất nhiên sẽ thực hiện, nhân tiện hắn hỏi: "Có thể động dụng binh đoàn không?"

Khóe miệng Hoắc Phu Mạn(Hoffman) lại hiện lên thói quen có vẻ hài hước: "Vận dụng binh đoàn còn cần con động thủ sao? Tùy tiện phái một người liền có thể giải quyết."

Tịch Lâm không nổi giận, hắn biết rõ, cái này là phụ thân đại nhân làm một khảo nghiệm đối với hắn. Chỉ có thông qua cái khảo nghiệm này, hắn mới có thể được phụ thân chân chính tán thành.

"Được!" Tịch Lâm gật đầu lia lịa.

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) nhìn sĩ khí Tịch Lâm phấn chấn mà ly khai, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Trong mấy đứa con có khả năng kế thừa hắn, chỉ có Tịch Lâm.

Ở các phương diện tài năng của Tịch Lâm đều rất xuất sắc, nhưng mà ôn hoà có thừa, lẽ tiến thủ không đủ. Bây giờ bệ hạ hùng tâm vạn trượng, chính là thời điểm kiên quyết tiến thủ, tính tình ôn hoà như thế làm sao có khả năng được bệ hạ ưu ái?

Vậy thì dùng Tam Hồn thành, để ma luyện tính tình Tịch Lâm đi.

Chỉ có rèn luyện với thiết và huyết mới có thể làm cho hắn chân chính trưởng thành được.

Tam Hồn thành, thẩm vấn thất.

Đoan Mộc ở trước mặt rất ngoan ngoãn kể toàn bộ sự tình gã biết, tất cả đều như đảo cây đậu mà đổ ra. Một khi Đoan Mộc nhận rõ tình thế, liền không chút do dự.

Vốn Tái Lôi đang chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn nhưng cuối cùng chẳng phải dùng một thủ đoạn nào, điều này làm cho nàng rất thất vọng.

Lấy được tin tình báo từ tên Đoan Mộc cầm đầu, một đoàn người bắt đầu gặp mặt, bọn họ cần phải từ bên trong tìm ra tin tình báo hữu dụng, cái này là sở trường của Tỳ Bà. Đến Đường Sửu cũng còn lâu mới bằng.

Nhưng vào lúc này, Đinh Đang xông vào, ánh mắt mọi người cùng nhau ngước lên nhìn nàng.

"Hoắc Phu Mạn(Hoffman) muốn động thủ đối với chúng ta rồi." Đinh Đang nói rất ngắn gọn: "Trưởng tử Tịch Lâm đã có động tác."

Đinh Đang bây giờ hơn xưa, dưới tình hình tài chính sung túc, mạng lưới tình báo của nàng mở rộng thâm nhập với tốc độ kinh người. Bây giờ nàng rất ít bước ra sân khấu. Theo ý kiến của Tỳ Bà kiến nghị, nàng thành lập một tổ chức tình báo, tên là 【 Vân hạ minh 】, bên ngoài nhìn vào thì Vân hạ minh tựa như một tổ chức tình báo bình thường nhất, tình báo đầu cơ trục lợi. Ai cũng không thể ngờ Vân hạ minh hóa ra phục vụ Tam Hồn thành.

Vì đối phó Hoắc Phu Mạn(Hoffman), tất cả lực lượng Vân hạ minh đều phát động, liều mạng sưu tập tình báo.

"Theo dấu hiệu hiện nay mà xét, người có ý định động thủ đối với chúng ta chính là Hoắc Phu Mạn(Hoffman) chứ không phải là Xà Phu tọa." Những lời này của Tỳ Bà làm cho mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Xà Phu tọa đại biểu cho thế lực quá mạnh mẽ, không phải Tam Hồn thành bây giờ có thể chống lại. Nếu chỉ là ý đồ cá nhân Hoắc Phu Mạn(Hoffman) vậy thì tốt hơn nhiều.

Đường Sửu trầm giọng nói: "Nếu như cái giả thiết này mà đúng thì khả năng Hoắc Phu Mạn(Hoffman) vận dụng binh đoàn rất thấp."

Dù là một chòm sao nào thì vận dụng binh đoàn đều tuyệt đối không phải là hành vi cá nhân. Nếu như Hoắc Phu Mạn(Hoffman) không muốn khiến cho người khác hiểu lầm, vậy thì tuyệt đối không vận dụng binh đoàn.

Mọi người lại lần nữa thở phào nhẹ nhõm, chỉ có cúi đầu Binh, nắm tay bỗng nhiên nắm chặt.

Của mình còn chưa đủ mạnh a!

Cảm giác bị kẻ địch năm xưa áp chế như vậy, thực sự là rất không thoải mái.

Xà Phu tọa từ lúc nào có thể cưỡi đến trên cổ của mình diễu võ dương oai!

Sắc mặt Binh âm trầm, nhưng mà lão không mở miệng, tức giận là tức bản thân mình. Cảm thấy Nam Thập Tự binh đoàn rơi vào tay của mình, vậy mà lại còn bị Xà Phu tọa áp chế, quá khuất nhục rồi!

Tuy rằng lão có vô số lý do để xoa dịu bản thân mình, lão mới lăn lộn có mấy năm, Xà Phu tọa lại kinh doanh bao nhiêu năm vân vân.

Thế nhưng là, khó chịu vẫn là khó chịu a!

Khó chịu không cần phải có lý do!

Lão cắn chặt môi, không nói một lời.

Chỉ có Đường Sửu nhận thấy được dị dạng Binh, những người khác không hiểu nổi ân oán giữa Nam Thập Tự tọa và Xà Phu tọa, bọn họ cũng không thể liên hệ cuộc chiến tranh một vạn năm trước giữa Binh và Xà Phu tọa. Tại trong mắt bọn họ, Xà Phu tọa chỉ là một chòm sao rơi xuống Xích Đạo, tuy rằng năm xưa nó cũng từng là một trong chòm sao Hoàng Đạo, nhưng đó đã quá xa xôi.

Tinh thần mọi người rung lên.

"Đây là danh sách võ giả Tịch Lâm có khả năng vận dụng." Trên mặt Đinh Đang khó nén nét mệt mỏi rã rời, thanh âm khàn khàn khô khốc.

Những cô nương quỷ linh tinh quái, mãi mãi là thiếu nữ đuôi ngựa dư thừa tinh lực, bộ dáng như vậy hiếm khi trông thấy. Tất cả mọi người đều biết, Đinh Đang vì cái danh sách này mà nhất định phải nỗ lực thật nhiều.

"Giao cho chúng ta đi!" Tái Lôi không tự kìm hãm được giả vờ hiền lành nịnh nọt, tiếp theo hừ lạnh một tiếng: "Có cái danh sách này mà còn bị người khác đánh bại, lão nương sẽ mua khối đậu hủ tự đầu đâm chết!"

"Không sai!"

"Đinh Đang ngươi nghỉ ngơi nhanh đi, giao cho chúng ta đi!"

Mọi người dồn dập nói.

"Các ngươi không cần phải để ý đến ta, ta nghỉ ngơi trên sô pha một hồi là ổn thôi." Đinh Đang đi tới sô pha trong góc, cuộn tròn thân thể, tựa như con mèo con, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Tịch Lâm nhanh chóng lấy được tin tình báo về Tam Hồn thành.

"Bọn họ giới nghiêm rồi, so với trước càng sâm nghiêm." Công tử ca nhìn lướt qua tin tình báo, nói hồn nhiên không thèm để ý: "Xem ra bọn họ biết rõ ngươi sắp động thủ rồi."

"Biết rồi cũng không kỳ quái." Tịch Lâm chậm rãi nói.

"Ta phải nói là lão nhân cũng khác người quá, trực tiếp phái binh đoàn còn không phải đơn giản như bóp chết con kiến sao?" Công tử ca nhún nhún vai: "Còn muốn làm bộ giả dối."

"Phụ thân đại nhân tự nhiên có cân nhắc." Tịch Lâm nói: "Lần này ta tới tìm ngươi là hy vọng được ngươi ủng hộ."

"Ôi, đại ca của ta, cái lỗ tai của ta không nghe nhầm đấy chứ!" Công tử ca biểu tình khoa trương, dùng một loại ngữ khí càng khoa trương nói: "Đại ca của ta, vậy mà lại cần sự ủng hộ của tên phế vật là ta chứ!"

"Ngươi không cần phải nói những lời như vậy." Tịch Lâm bình tĩnh nói: "Ngươi và ta có cùng một lợi ích. Nếu người kế thừa không phải ta, ngươi cảm thấy ai sẽ bỏ qua ngươi?"

Công tử ca tức thì giống như bóng cao su xì hơi: "Được rồi, ngươi muốn cái gì?"

"Tiền." Tịch Lâm nói: "Ngươi ngoại trừ tiền, còn có cái gì?"

"Cũng phải." Công tử ca gật đầu: "Ngươi muốn bao nhiêu?"

"Toàn bộ." Tịch Lâm bình tĩnh phun ra hai chữ.

"Cái gì?" Công tử ca cho rằng cái lỗ tai của mình nghe lầm rồi.

"Toàn bộ tiền của ngươi." Tịch Lâm nói lại câu trước: "Tràng khảo nghiệm này, là phụ thân cho ta, ta cần phải hoàn thành cho thật tốt. Ngươi không nên tiếc tiền của ngươi, nếu như ta thông qua khảo hạch,

gấp mười lần tiền này ngươi cũng có thể kiếm lại. Nếu như ta không thông qua, hiện tại tiền của ngươi cũng không còn là của ngươi."

Công tử ca á khẩu không trả lời được, đại ca nói câu này làm cho dư địa phản bác cũng không có.

"Một trận chiến này, ngươi giống như ta, chỉ có thể thắng không thể thua."

Tịch Lâm nhìn chăm chú vào công tử ca.

Công tử ca nhìn thấy hàn tinh trong con mắt đại ca chớp động, biết rõ vị đại ca của mình lần này đã lay động thật sự rồi.

Biểu tình của Công tử ca cũng trở nên nghiêm chỉnh: "Đánh đấm phải thật cần sự nghiêm túc thì sẽ không có chuyện ngươi làm không được. Được! Ta cho ngươi hết! Toàn bộ thân gia đều trông vào ngươi, một tinh tệ cũng không lưu! Ngươi nhất định phải thắng!"

Trong lòng Tịch Lâm cảm động, nhưng không nói câu nào mà chỉ là vỗ vỗ vai đệ đệ, trong chiến ý lồng ngực dâng trào.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Yến Đồ

"Bọn họ đi rồi?" Vu Hạ có chút không thể tin được bèn hỏi lại.

Một nhóm thợ săn của A Đức Lý An (Adrian) bỗng nhiên đến chào từ biệt An Đức Lệ Na (Andrew Lina).

“ Đúng vậy,bọn họ đúng là đã đi rồi.” Trong mắt Cát Nhược sáng lên một tia tinh quang có chút phấn khích :” Tinh môn Tiên nữ - Liệp Hộ (Orion) đang phát sinh rất nhiều trận chiến đấu, rất nhiều võ giả lai lịch bất minh bất ngờ xuất hiện quanh Tinh môn, chiến đấu kịch liệt cùng với các võ giả chòm sao Liệp Hộ (Orion). Nghe nói hiện trường phi thường thảm liệt, thây nằm khắp nơi. A Đức Lý An (Adrian) ly khai vội vã như vậy, chắc chắn có liên quan với việc này!"

Sắc mặt Vu Hạ ngưng trọng. Theo lý mà nói, suy đoán của Cát Nhược cũng không có bất luận vấn đề gì. So với bí bảo Tiên Nữ, tầm quan trọng của chòm sao Tiên Nữ - Liệp Hộ (Orion) còn mạnh hơn gấp trăm lần. Giả như một khi Tinh Môn thất thủ mà lọt vào tay Quang Minh võ hội thì tuyệt đối là sau này gặp đại nạn.

A Đức Lý An (Adrian) khẩn cấp tiếp viện cho việc tranh đoạt tinh môn, bất luận là nhìn từ góc độ nào đều hợp lý cả.

Nhưng mà trong lòng Vu Hạ vẫn có chút bất an.

A Đức Lý An (Adrian) có danh xưng là Liệp nhân (thợ săn) , ngoại trừ nói hắn có ánh mắt như thợ săn còn ám chỉ hắn xảo trá và kiên trì vô cùng. Bởi vì ông ta có quá nhiều chiến tích bất khả tư nghị, cho nên dù có lòng tin mười phần, Vu Hạ cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Bổng nhiên, một gã thủ hạ vội vã chạy đến ghé tai Vu Hạ nói nhỏ.

Vu Hạ sắc mặt khẽ đổi, vội vã đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Ở ngoài cửa vừa vặn có ba người đang đứng.

Vu Hạ cung kính hành lễ : “ Điện Hạ! ”

“ Vu đại nhân không cần khách khí như thế.” Người thanh niên đứng giữa trong ba người khẽ nhếch miệng cười. Gã có làn da nâu đậm, tướng mạo thật thà chất phác, nhìn qua giống như một con gấu ngựa khoẻ mạnh. Gã chính là người thừa kế thủ lĩnh tương lai của Đại hung tinh, Yến Đồ.

Nhưng Vu Hạ cũng không dám có chút vô lễ nào, Yến Đồ nhìn như thật thà chất phác, nhưng kì thực là kẻ khôn khéo quả quyết, nếu như bị vẻ bên ngoài của gã lừa dối, thì đến lúc chết cũng không biết vì sao.

Đừng xem điện hạ giọng điệu hòa ái vô cùng, giống như chẳng so đo với cái gì, nhưng mà Vu Hạ biết rõ, điện hạ đối với đẳng cấp lễ tiết cực kỳ coi trọng, chỉ cần có chút quá phận, sẽ làm cho điện hạ bất mãn ngay.

Hắn vội vàng cung kính nói: "Điện hạ mau vào, bệ hạ cũng thật là, sự tình Tiên Nữ tọa điểm này, vậy mà lại làm điện hạ phải nhọc sức. Bất quá, trong lòng thuộc hạ đang thấp thỏm, nhưng vừa nhìn thấy điện hạ tới ,trong tâm cũng kiên định rồi.

Hắn là người khôn khéo, cũng biết rõ lúc nào nên nói cái gì.

Yến Đồ cười ha ha, không nhún nhường mà ngồi xuống luôn: "Miệng lưỡi của Vu đại nhân, quả thực có thể đem người chết nói người sống, thảo nào có nhiều đại gia danh viện đều lưu luyến Vu đại nhân không thôi, không chịu đầu nhập nơi khác đến cả bọn ta cũng rất ao ước."

Vu Hạ liên tục gật đầu: "Thuộc hạ đối với điểm ấy tự tin rồi, còn phải đa tạ điện hạ!"

"Vì sao đa tạ ta?" Yến Đồ lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Vu Hạ nghiêm trang nói: "Bởi vì điện hạ không đoạt mất miếng cơm của thuộc hạ a, bằng không điện hạ vừa ra, mỹ nhân trong thiên hạ đều đầu nhập vào cung điện hạ, chẳng phải hàng ngày bọn ta đều bị đau đớn, thống khổ muốn chết ?"

Mọi người ồn ào cười to.

Yến Đồ bật cười: "Cuối cùng ta cũng được lĩnh giáo tài ăn nói miệng lưỡi của Vu đại nhân rồi." Nhưng thần tình gã ngay lập tức trang nghiêm, trầm giọng nói: "Lần này ta tới, là vì kế hoạch có biến."

Thần sắc mọi người cùng nhau run sợ, không tự chủ mà đứng thẳng lên.

"Kế hoạch lúc trước của chúng ta là đoạt lấy những Tiên Nữ bí bảo, nhưng mà kế hoạch Tiên Nữ của An Đức Lệ Na (Andrew Lina) làm chúng ta rất bị động, tuy nhiên đối với chúng ta mà nói đây cũng là một cơ hội."

Yến Đồ bỗng nhiên vung tay lên: "Ngoại trừ Vu đại nhân, những người khác lui xuống."

Mọi người nghe vậy, vội vàng rời khỏi, trong gian phòng không có một bóng người.

Nhìn bộ dáng thận trọng của Điện hạ, lúc này Vu Hạ biết rõ biến cố này nhất định không phải chuyện đùa.

Yến Đồ chậm rãi nói: "Quang Minh võ hội đã tìm tới cửa."

Vu Hạ phía dưới ngẩn ra, sắc mặt đại biến, hắn nhịn không được gấp giọng: "Chẳng lẽ bệ hạ đã quyết định đứng chung đội sao? Lúc này rất là không thích hợp a!"

Quang Minh võ hội cùng chòm Sư Tử chỉ vừa mới bắt đầu chiến đấu, thời điểm này nếu mà vội vã gia nhập vào một phương chiến tranhthì không chiếm được chỗ tốt gì .

Trên mặt Yến Đồ lộ ra tiếu ý: "Bệ hạ nói, Vu đại nhân đáng giao phó đại sự, quả nhiên không sai! Chúng ta không dự định gia nhập vào minh hữu của Quang Minh võ hội."

Vu Hạ sửng sốt: "Vậy..."

Yến Đồ trầm giọng nói: "Yêu cầu của Quang Minh võ hội rất đơn giản, bọn họ hy vọng chỉ cần chúng ta có thể chiếm cứ càng nhiều tinh môn Tiên Nữ tọa, tốt nhất có thể khống chế Tiên Nữ tọa."

"Thôn lang nuốt hổ?" Vu Hạ một điểm thông suốt, hắn nhíu mày: "Bọn họ muốn làm cái gì?"

Ánh mắt Yến Đồ lộ ra vẻ khen ngợi, gã biết rõ Vu Hạ nổi danh phong lưu, nhưng mà không vì thế mà không trực tiếp cùng Vu Hạ xử lý yếu vụ, sự nhạy cảm của Vu Hạ làm gã rất thỏa mãn.

Yến Đồ nói tiếp: "Kế hoạch của Quang Minh võ hội là phái rất nhiều người tới tranh đoạt tinh môn, sau đó thất bại. Trong khoảng thời gian này, chúng ta cần phải khống chế Tiên Nữ tọa."

Vu Hạ thoáng cái ngửi được mùi âm mưu: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó bọn họ sẽ theo một phương hướng khác khởi xướng thế tiến công mãnh liệt đối với chòm sao O-ri-on." Yến Đồ trầm giọng nói: "Lớp công kích lần này sẽ phi thường ác liệt, bọn họ nắm chắc trong thời gian ngắn uy hiếp vương cung chòm sao O-ri-on!"

Vu Hạ không thể tin được bèn thất thanh kinh hô: "Khả năng thế nào? Chòm sao O-ri-on so ra thì có kém chòm Sư Tử, nhưng mà trong Xích Đạo thập điện, cũng là một trong những chòm sao cường đại nhất, Quang Minh võ hội làm sao có khả năng thoải mái bắt vào tay?"

"Ta cũng không tin." Yến Đồ trầm giọng nói: "Nhưng mà bọn họ đã cho phụ thân nhìn một đồ vật, phụ thân đã tin tưởng chúng."

Lúc này Vu Hạ đã từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, đầu óc hắn chuyển động rất nhanh, hắn hiểu bệ hạ rất rõ, có thể làm bệ hạ tin tưởng, vậy nhất định Quang minh võ hội phải có sát chiêu trí mạng.

"Đến lúc đó binh đoàn đóng giữ tinh môn nhất định sẽ khẩn cấp gấp rút tiếp viện, mà tinh môn mở rộng ra, chúng ta thì nhân lúc chúng hư nhược mà vào?" Vu Hạ lãnh tĩnh nói.

"Không sai!" Yến Đồ gật đầu.

"Chúng ta có chỗ tốt gì?" Vu Hạ nói trúng chỗ mấu chốt.

Yến Đồ hít sâu một hơi, phun ra ba chữ: "Chòm sao O-ri-on!"

Toàn thân Vu Hạ chấn động.Cuối cùng hắn cũng biết rõ bệ hạ vì sao mà đáp ứng rồi, điều kiện này căn bản vô pháp cự tuyệt. Đại Hùng tinh chính là một trong Địa cực ngũ vực, bệ hạ chăm lo việc nước, thực lực Đại Hùng tinh mạnh mẽ, không chút thua kém chòm sao Xích Đạo. Nhưng mà bây giờ Đại Hùng tinh đã phát triển đến đỉnh phong, vô pháp tiến thêm một bước.

Tiến tới Xích Đạo thập điện luôn là dã tâm mà bệ hạ chưa từng thổ lộ ra, nhưng mà trong lòng đám cao tầng đều hiểu biết rõ, điều này cũng là nỗi lòng của bọn họ.

Hòa bình lâu dài, làm cho bệ hạ chỉ có thể mạnh mẽ đè nén hùng tâm tráng chí của mình.

Bây giờ có một cơ hội tuyệt hảo như vậy, có thể thôn tính chòm sao O-ri-on, bệ hạ làm sao có thể cự tuyệt? Không riêng gì bệ hạ không thể cự tuyệt mà toàn bộ Đại Hùng tinh đều không thể cự tuyệt!

“Đối với chòm sao O-ri-on, Quang minh đại hội tuyệt không có bất luận hứng thú gì." Yến Đồ liếm liếm môi, có chút kích động nói: "Chỉ

cần đánh chiếm chòm sao O-ri-on, như vậy chúng ta có thể liên hợp Đại Hùng tinh, Tiên Nữ tọa với chòm sao O-ri-on, hợp thành một chòm sao thật lớn! Một chòm sao như vậy, có thể làm cho chúng ta trở thành chòm sao Xích Đạo cường đại nhất."

Trong lòng Vu Hạ cũng kích động vô cùng, mỗi người trên dưới ở Đại Hùng tinh đã chờ đợi cơ hội như vậy quá lâu rồi. Nhưng mà cố nén kích động trong lòng, Vu Hạ trầm giọng nói: "Chòm Sư Tử phản công nhất định sẽ hung ác độc địa vô cùng!"

"Chòm Sư Tử?" Yến Đồ hừ lạnh nói: "Bọn họ có tinh lực quản chúng ta? Chòm sao O-ri-on ở phía sau lưng chòm Sư Tử, nếu Quang Minh võ hội không nhân cơ hội tiến công, vậy bọn họ đã không phải là Quang Minh võ hội rồi."

"Nhiệm vụ lần này của chúng ta như nào?" Vu Hạ cũng không muốn dây dưa quá lâu vấn đề này, hắn tin tưởng vào sự quyết đoán của bệ hạ, người tuyệt đối sẽ không mắc phải sai lầm.

"Thừa dịp tinh môn đang tranh đoạt, chúng ta âm thầm khống chế Tiên Nữ tọa." Yến Đồ nói: "Chúng ta không thể phái binh đoàn, như vậy sẽ đả thảo kinh xà."

Vu gật đầu hiểu ý: "Nếu đúng như vậy mà nói, chúng ta chỉ cần khống chế An Đức Lệ Na (Andrew Lina). Tháp Đốn là phụ thân An Đức Lệ Na (Andrew Lina), nếu nữ nhi của lão rơi vào tay chúng ta, tuyệt đối lão sẽ thỏa hiệp."

"Như vậy là tốt rồi." Yến Đồ thở phào nhẹ nhõm.

Một cái Tiên Nữ tọa căn bản hắn không thèm để vào mắt, nhưng tại sao Đại Hùng tinh lại có thể xem là một chòm sao cường hào ở Bắc Thiên tinh tọa? Trong mắt hắn, cái kia không đáng kể chút nào. Theo cái nhìn của hắn, chuyện này chỉ cần đưa tay ra liền lấy được dễ dàng, không phí chút công phu.

Vu Hạ lắc đầu: "Trước tiên chúng ta cần phải giải quyết những người Sài Lang tọa kia."

"Sài Lang tọa?" Yến Đồ nhíu mày: "Ngươi nói chính là Đường Thiên Sài Lang tọa?"

"Điện hạ nói không sai." Vu Hạ nói: "Sài Lang tọa phát hiện một tuyến đường thông tới nơi đây, là tuyến đường cổ đại Quý Khâu. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) biết rõ lực lượng chính mình không đủ nên cùng Đường Thiên kết thành đồng minh, đem tất cả địa phương xung quanh cửa thông đạo dâng cho hắn, tại nơi đó Đường Thiên thành lập một tòa Lang bảo. Nếu như chúng ta không giải quyết bọn Đường Thiên trước, một khi bọn chúng phát hiện chúng ta âm thầm khống chế An Đức Lệ Na (Andrew Lina), nhất định sẽ khiến chòm sao O-ri-on cảnh giác."

Yến Đồ nghe vậy, gật đầu nói: "Nói vậy trong lòng Vu đại nhân đã có thượng sách rồi."

" Trước tiên chúng ta phải giải quyết Đường Thiên." Trong ánh mắt Vu Hạ hiện lên một tia hung ác độc địa, lạnh giọng nói: "Chỉ cần giết chết Đường Thiên, căn bản Sài Lang tọa không đủ gây nên sợ hãi. Nếu như có thể bắt cóc Đường Thiên, vậy tựu càng diệu, thủ hạ Sài Lang binh đoàn của hắn chính là một binh đoàn phi thường tinh nhuệ !"

Yến Đồ lộ ra kinh ngạc: "Binh đoàn có thể làm cho Vu đại nhân xem là tinh nhuệ, nói vậy không phải tầm thường."

"Xác thực phi thường cường đại." Vu Hạ không e dè: "Nếu là có thể thu vào dưới trướng, thế lực Đại Hùng tinh ta tự nhiên bạo tăng."

"Hảo!" Yến Đồ dứt khoát nói: "Chúng ta quyết bắt cóc bằng được hắn!"

"Thực lực Đường Thiên cũng phi thường cường hãn. Bên người hắn..." Vu Hạ có chút lưỡng lự.

Yến Đồ cười ha ha: "Vu đại nhân không cần lo lắng, phụ thân biết rõ việc này cực kì quan trọng nên đã phái hai gã võ giả Vương Hùng bên người tới hiệp trợ."

Vẽ lưỡng lự trên mặt Vu Hạ lập tức tiêu thất không còn, cười nói: "Vậy thì tuyệt không thành vấn đề!"

Ngũ hùng võ giả là những võ giả cường đại nhất Đại Hùng tinh, họ chỉ có bảy người là tinh nhuệ bên cạnh bệ hạ, cực ít đứng ra thần bí dị thường. Thực lực mỗi một người bọn họ đều sâu không lường được, hơn nữa trang bị đều là bí bảo cao cấp nhất.

Lúc này Vu Hạ mới nhớ lại hai người đồng hành bên cạnh điện hạ, không khỏi thầm than, chính mình vậy mà lại không phát hiện ra được.

Quả nhiên không hổ là Vương Hùng võ giả, khí tức hoàn toàn thu liễm được như thế !

Lòng tin của hắn tức thì sung mãn!

Đùng nói bắt cóc Đường Thiên, cho dù là công chiếm lấy toàn bộ Tiên Nữ tọa, hắn cũng không có nửa điểm nghi ngờ. Hơn nữa Yến Đồ điện hạ, bản thân cũng được ca tụng là một võ giả trẻ tuổi kiệt xuất nhất Đại Hùng tinh, bệ hạ đối với gã cũng ký phụ kỳ vọng rất cao.

Thực lực của gã, cũng cực kỳ cường đại!

Vu Hạ chợt nhớ tới một lời đồn đại, trong lòng xoay chuyển lại càng thêm mong mỏi chờ đợi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Kẻ Địch Tới!

Đường Thiên mở bừng con mắt.

"Thế nào, thế nào rồi?" Phí lão đầu gấp giọng hỏi, trông vẻ mặt của lão đầy mong đợi. Giọt huyết mạch Thiên vũ Nguyệt lang này bọn lão đạt được độ tinh khiết 92%, là giọt huyết mạch cổ đại có độ tinh thuần cao nhất mà mấy lão tinh luyện ra được cho tới nay.

Với độ tinh thuần cao như vậy, ở trên thị trường cũng là cực kỳ hiếm thấy rồi, và chắc chắn cũng ít được lưu thông trên thị trường. Đối với bất luận thế lực nào mà nói, có thể có một giọt huyết mạch như vậy cũng tương đương với giá trị giống như một kiện hoàng kim bí bảo.

Mà để tinh luyện ra giọt Thiên võ nguyệt lang huyết mạch này, các chuyên gia phải tốn hao vô số tâm lực cộng thêm tiêu tốn một lượng lớn huyết mạch cho việc tinh luyện thí nghiệm, con số này cũng lên tới trăm vạn phần tiêu bản huyết mạch, cho nên sau khi tinh luyện ra, tất cả mọi người không một ai có suy nghĩ sẽ đưa nó đem bán.

Dù cho giá trị trả cho nó có tới mươi ức đi nữa, thậm chí khả năng còn cao hơn thế.

Cho dù là tổ chức Hắc hồn, nơi lấy huyết mạch làm căn bản nhưng huyết mạch tinh thuần cao như vậy thì người bình thường trong tổ chức này cũng không thể hưởng dụng. Ngược lại nếu đổi thành điểm cống hiến thì đúng là một con số rất lớn.

"Cảm giác rất kỳ quái. " Chính Đường Thiên cũng không biết phải miêu tả như thế nào cảm giác của cơ thể lúc này.

"Đến chỗ này. " Phí lão đầu vội vàng bảo: "Chúng ta có một bộ phận chuyên môn chuyên kiểm tra đo lường huấn luyện huyết mạch. Rất nhiều huyết mạch, trong thời gian đầu mới được hấp thu thường thường sẽ bị người ta bỏ qua. Tựa như chim con biết bay, đó là bản năng thiên phú của chúng, nhưng ngược lại chúng ta căn bản không biết bay lượn là loại cảm giác gì. Giống như khi cảm giác không đủ cường liệt thì chúng ta thường thường sẽ bỏ qua nó. Thời gian trước đây, các võ giả vẫn phải tự mình thể hội loại cảm giác này và các võ giả sau khi hấp thu huyết mạch thông thường phải sau mấy chục năm mới kích phát năng lực huyết mạch. Nhưng hiện tại, loại năng lực này đã là lĩnh vực nghiên cứu của chuyên gia huyết mạch chúng ta. "

"Đúng vậy, rất nhiều cảm giác đều rất kỳ quái, rất xa lạ, ta không biết phải hình dung chúng nó như thế nào. " Đường Thiên liên tục gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Phí lão đầu, mọi người đi tới một gian phòng nhìn qua tựa như phòng tu luyện, bên trong bày biện rất nhiều loại khí giới.

Một lão nhân tóc hoa râm, phi thường khỏe mạnh đang ở trong phòng như chờ sẵn. Lão mặc một bộ võ phục bó sát người, tinh thần sáng láng.

"Vị này chính là Vương Hiên, là chuyên gia có thâm niên trên phương diện huyết mạch. " Phí lão đầu quay sang Đường Thiên giới thiệu: "Hắn đã từng đảm nhiệm chuyên mục người phụ trách của Hắc hồn, chỉ tiếc hắn đã đắc tội với người bề trên, cho nên không có ai dám mướn hắn, vừa lúc ta nhân cơ hội đó mang hắn tới đây. "

Vương Hiên cười cười, trong lòng lão cũng hiện lên mấy phần cảm khái. Lão trước đây ở Hắc hồn, nhân vật như Phí lão đầu, nếu muốn gặp đã khó càng thêm khó, càng không phải nói mời chào lão như thế này.

Nếu không phải lúc đó lão thực sự xuống dốc thì lão tuyệt đối sẽ không chấp nhận được.

Trong khoảng thời gian này, lão đã bắt đầu từ từ thích nghi với Tam Hồn thành, lão dần dần thích nơi đây. Mỗi một người đều có thể làm cái chính mình thích, hay giao lưu lẫn nhau. Tuy rằng mọi người tính khí đều rất cổ quái, gọi là giao lưu nhưng vừa đứng lên là vỗ bàn đập ghế, là cãi nhau, là táng nhau thẳng cánh cũng chẳng phải lạ lùng gì. Ngay cả tình huống mấy nữ gia hoả là chuyên gia huyết mạch đánh nhau lão cũng từng nhìn thấy, nhưng mà không có đấu tranh để tranh giành quyền lực. Quan hệ giữa mọi người cũng không phức tạp, ngươi không bao giờ phải lo lắng đắc tội với ai, nếu có trực tiếp chỉ trích sai lầm của đối phương cũng không sợ hãi bị trả thù.

Đây là nơi có bầu không khí tốt hơn Hắc hồn nhiều.

Ánh mắt Vương Hiên nhìn lên người Đường Thiên, đây là lần đầu tiên lão trông thấy chủ nhân chân chính của cái căn cứ này.

Thực sự còn trẻ rất trẻ tuổi!

Vương Hiên tán than trong lòng, tuổi còn trẻ như vậy mà đã xây dựng nên cơ nghiệp như thế, nếu đặt hắn ở Hắc hồn cũng tuyệt đối là thiên tài.

"Xin theo ta tới đây. "

Vương Hiên thủ thế mời, lập tức dẫn Đường Thiên đi đến bên cạnh khí giới.

"Huyết mạch Thiên võ nguyệt lang là một loại huyết mạch cổ đai quý hiếm, tin tức lưu lại hiện tại đã rất ít. " Vương Hiên thần thái trầm ổn, trấn định tự nhiên: "Nhưng mà từ sau khi chúng ta tinh luyện thành công giọt huyết mạch này, những nghiên cứu về nó đã gia tăng rất nhiều. Chúng ta tỉ mỉ sưu tập về những tình huống chiến đấu của các võ giả có được Thiên võ nguyệt lang huyết mạch, chúng ta còn nghiên cứu những chi nhánh huyết mạch của nó , sau cùng đạt được một ít suy đoán. Hiện tại lão bản cần phải phối hợp thêm mấy loại phương thức nữa, khả năng sẽ tương đối khổ cực. "

"Không khổ cực, không khổ cực. " Đường Thiên vội vàng nói: "Ngươi nói những gì ta cần làm đi. "

Trong lòng Vương Hiên âm thầm gật đầu, không có gì lên mặt, thần thái không có cái ngạo khí khinh thường như những thiên tài trẻ tuổi thường có.

"Chúng ta hãy bắt đầu đi. . . "

Vương Hiên còn chưa nói xong, bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng cảnh báo thê lương.

Mọi người biến sắc mặt.

Đường Thiên không chút suy nghĩ, lao người ra đầu tiên. Các nhân viên chiến đấu khác tốc độ cũng không chậm, theo sát phía sau, trong nháy mắt đã tiêu thất không thấy đâu.

Gian phòng trống không chỉ còn lại có hai người Vương Hiên và Phí lão đầu, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Khi Đường Thiên lao tới, tình hình chiến đấu kịch liệt lập tức rơi vào tầm mắt hắn. Những người theo sát sau đó, thấy thế không khỏi biến sắc.

"Hảo hung mãnh!"

Không biết người nào hô một câu, trong lòng mọi người đều không khỏi đồng cảm.

Nhân số đối phương cũng không nhiều, chỉ có bốn người, nhưng mà thực lực mỗi người đều cường đại quá mức. Cơ quan lần trước bắt Đoan Mộc, nhưng bây giờ lại xuất hiện kẽ hở chồng chất, những người này trong chiến đấu phối hợp cũng không tính ăn ý, nhưng mỗi người đều có thực lực cường hãn không như bình thường, bất luận mỗi một kẽ hở cho dù rất nhỏ ở trong mắt bọn chúng, lập tức sẽ bị lợi dụng.

Bọn họ tựa như cành khô gỗ mục, dọc theo đường nghiền áp những cơ quan kia.

Một gã cung tiễn thủ thân thể thon dài đứng ở trên tường thành, giơ một cây cung lên, kéo mở dây cung, trên dây cung không có tên! Nhưng ở đầu ngón tay kéo mở dây cung lại sáng lên một quang điểm hồng sắc lớn cỡ hạt đậu tương.

Băng!

Gã buông dây cung ra, hồng sắc quang điểm trong tay hóa thành một đạo hồng sắc quang tiễn, bắn trúng một trận tổ ô trong không trung vô cùng chuẩn xác.

Phanh!

Tổ ô ầm ầm hóa thành một đoàn hỏa diễm.

Võ giả bắn cung thủ pháp rất nhanh, hồng sắc quang tiễn như mưa, trong nháy mắt, bầu trời tổ ô liền hóa thành từng cái hỏa đoàn.

Một gã võ giả đầu trọc xông lên phía trước mang theo cây đồng côn to lớn , đồng côn quang mang lưu chuyển, vừa nhìn chính là bí bảo. Người này chiến đấu dũng mãnh hung hãn cùng cực, một mình xuyên phá tường thành phía sau, trực tiếp nhảy vào trong biển đồng nhân. Cây đồng côn trong tay sáng lên quang mang chói mắt, những đồng nhân kiên cố kia vừa bị quang mang của đồng côn đụng đến liền lập tức tứ phân ngũ liệt, hóa thành mảnh nhỏ.

Mặt khác, một gã võ giả cầm trong tay một thanh đao, lưỡi đao như răng cưa được thanh quang bao phủ, sắc bén vô cùng, tốc độ xuất kiếm cực nhanh, kiếm mang chạm đến đồng nhân, giống như cắt vào miếng đậu hủ, không hề có nửa điểm trở ngại, chặn ngang chặt đứt. (Quái tay cầm đao sao lại xuất kiếm nhỉ?)

Còn có một gã thích khách mặc hắc y, hắn là một đại sư về ám khí!

Hắn ẩn ở phía sau hai người kia, ám khí trong tay xuất quỷ nhập thần, không có nửa điểm quang mang, lặng yên không một tiếng động, trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy thật khó lòng phòng bị.

Trong hầm ngầm sắc mặt Tái Lôi tái mét, hai mắt trừng trừng như muốn phun hỏa.

Nhưng thực lực bốn người này quá ư cường hãn, quả thực không thể tưởng tượng nổi, nếu như chỉ là một người mà nói, nàng còn có cơ hội. Nhưng mà bốn người cùng ra tay, những cơ quan này căn bản không phải đối thủ của chúng.

"Bốn người này là võ giả Hoàng kim. "

Đoan Mộc mở miệng nói, toàn thân gã bị trói quá chắc chắn, nhưng trong miệng không có nhét vải. Tái Lôi lo lắng địch nhân tìm cách cứu viện cho gã, nếu như vậy chính là đại phiền toái lúc này. Thực lực của Đoan Mộc rất cường đại, nếu có gã gia nhập vào trận doanh của đối phương thì uy hiếp đối với bọn họ trở nên quá lớn.

Những lời này của Đoan Mộc làm cho những cơ quan sư chung quanh đây đều bừng tỉnh.

Thảo nào mỗi người lại lợi hại như vậy, nguyên lai là Võ giả Hoàng kim!

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt mọi ngườ tựu thay đổi.

Võ giả Hoàng kim!

Võ giả Hoàng kim cho dù ở trong thế lực nào đều là lực lượng tối cương đại. Nếu xếp loại võ giả như một kim tự tháp thì bọn họ chính là đỉnh tháp, là mục tiêu mà vô số võ giả tha thiết ước mơ đau khổ truy cầu.

"Ngươi có phải là võ giả Hoàng kim hay không?" Tái Lôi bỗng nhiên nghiêng đầu qua hỏi.

"Không phải. " Đoan Mộc lắc đầu.

Sắc mặt Tái Lôi càng biến đổi, với thực lực cường hãn của Đoan Mộc như nàng biết vậy mà cũng không phải là võ giả Hoàng kim! Cao thủ như vậy, mỗi một người cũng làm cho bọn họ quá sức, vậy mà lại xuất hiện một lúc những bốn người.

Sắc mặt Đinh Đang âm trầm rất đáng sợ, cắn chặt môi.

Bốn người này thì có hai người nằm trong danh sách của nàng, nhưng hai người khác lại không có trong đó.

Đáng chết!

Tỳ Bà vội vàng khẽ khàng an ủi nàng: "Đối phương cũng không phải hạng người dễ đối phó, tất sẽ có chút chuẩn bị phía sau. Sao có thể dễ dàng bị chúng ta đoán được?"

Đối mặt với bốn gã võ giả Hoàng kim, bầu không khí trong hầm ngầm đột nhiên trở nên nghiêm trọng vô cùng. Trong lúc cả đám đang âu lo.

"Nhìn kìa, binh đoàn cơ quan chúng ta!”

Bỗng nhiên có người kinh hỉ hô lớn, tinh thần mọi người đều rung lên.

Mặc Tử Ngư cùng Mặc Vô Úy hai tổ đã tiến nhập vào khu vực chỉ định. Ở trong chiến đấu, trên phương diện địa lợi thì phòng thủ khu vực luôn luôn chiếm được đủ ưu thế. Tại khu vực hai tổ đó chiếm cứ đã được bố trí tỉ mỉ, vừa lúc có thể hô ứng lẫn nhau, lại có thể liên thủ phong tỏa được lối vào yếu hại của căn cứ. Nhưng bốn gã võ giả Hoàng kim không sợ chút nào, gã võ giả đầu trọc dẫn theo đồng côn, hung hãn hướng phía trước phóng đi. Còn võ giả thanh đao có lưỡi cưa thì hướng Ất cấp phóng tới.

"Giáp tổ số 1 chuẩn bị chiến thuật!"

"Ất cấp số 3 chuẩn bị chiến thuật!"

Như cùng một lúc, tiếng rống giận của Mặc Tử ngư cùng Mặc Vô Úy đồng thời vang lên.

"Sát!"

"Sát!"

Tiếng rống giận của toàn bộ học viên đồng thời vang lên giận dữ.

Đột nhiên các loại quang mang đồng loạt sáng lên, giống như ánh pháo hoa bao phủ phương viên trăm trượng.

Gã võ giả đầu trọc sắc mặt dữ tợn, quang mang đồng côn trong tay bạo phát, quét ngang về phía ba mươi đạo kim sắc cự đao mang đang gào thét bay tới trước mặt, khí thế ác liệt vô cùng.

Không khí tựa như có tầng tầng sóng nước nổi lên, nhìn những lớp sóng trong suốt này giống như vô lực trôi nổi, nhưng với lực lượng kinh người của ba mươi đạo kim sắc đao mang cùng đánh lên lại không cách nào tiến thêm.

Nam tử đầu trọc thân hình nhoáng lên, gương mặt gã trở nên đỏ bừng như say rượu.

Sắc mặt Mặc Tử ngư đại biến.

Tiến lên đầu tiên là Số 1 chiến thuật, hắn cho rằng đối phương đối với lớp công kích đầu tiên sẽ lựa chọn né tránh.

Mặc Tử ngư có lòng tin rất lớn đối với số 1 chiến thuật, hắn không tin có người đối với công kích cuồng bạo như thế lại lựa chọn trực tiếp đối đầu mà không né tránh!

Thế nhưng chuyện không thể tin nổi này lại đang xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Xuy xuy xuy!

Phiêu chỉ nối đuôi nhau bay đến, trên mặt võ giả đầu trọc lộ ra vẻ khinh miệt.

Nhưng cũng không như suy nghĩ của hắn, đạo chỉ mang lại bất ngờ xuyên thủng qua tầng tầng sóng gợn, đầu trọc phản ứng cực nhanh, thân hình lui vọt ra sau, đồng côn nhẹ nhàng đẩy ra một nhịp, liền che chắn trước mặt hắn.

Leng keng đinh!

Chỉ mang đánh vào trên đồng côn, quang hoa văng tung toé.

Võ giả đầu trọc đối với côn pháp tạo nghệ cực cao, những chỉ mang phiêu hốt như gió kia không một cái lọt lưới, tất cả đều bị hắn dùng đồng côn đỡ cả. Tâm tình hắn khẽ buông lỏng, nhưng hắn còn không kịp thở ra, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Mấy chục đạo quang mang thô to, kèm theo thanh thế đáng sợ, kinh khủng bắn đến!

Võ giả đầu trọc sắc mặt khẽ biến, trong mắt hiện lên một tia hung ác, đồng côn trong tay vung lên cao vút, nghênh đón đạo liệt quang như ngọn mâu đâm tới trước mặt. Trường côn đập xuống!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Đường Thiên Ra Tay

Chân lực mạnh mẽ bắn ra từ côn đồng, giống như núi lửa phun trào, năng lượng đột ngột bùng lên, tỏa ra bốn bề như một cơn lốc

Đại xảo bất công (trong thô có tinh), một côn này không hề có lấy nửa điểm hoa mỹ.

Nhưng mà một côn đơn thuần như thế lại giống như một người khổng lồ đứng giữa đại hải chém biển trảm sóng, tâm thần mọi người không khỏi bị chấn nhiếp, dường như cả thiên địa bị một côn này đập bẹp.

Người thấy tận mắt không khỏi kinh sợ biến sắc

Đây mới là võ giả hoàng kim sao!

Oanh!

Liệt quang mâu vốn đáng sợ thì đối diện với một côn này cũng trở nên ảm đạm, tựa như chiếc đũa bị bẻ gãy, tan vỡ rồi biến mất.

Côn đồngg đập mạnh xuống mặt đất

Mặt đất cứng là thế mà như biến thành miếng bánh quy giòn xốp, trong nháy mắt tan thành bột, chân lực khủng bố tràn vào mặt đất. Mặt đất xung quanh võ giả dùng côn đồng giống như cành khô củi mục tan nát.

Nếu nhìn từ trên bầu trời xuống sẽ thấy một vòng tròn đang lan rộng ra ngòai.

Tổ Giáp đứng mũi chịu sào, như bị ăn một quyền cực nặng, cơ quan hồn giáp nặng là thế cũng không cách nào chống lại luồng sức mạnh kinh người như thế, bắn thẳng ra ngoài

Rầm!

Mặc Tử Ngư ở trong cơ quan hồn giáp chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, cơ quan hồn giáp ngã ngổn ngang trên mặt đất, va chạm mạnh khiến đầu hắn trống rỗng

Chỉ với một côn này, tổ Giáp đã hỗn loạn, không ai có thể đứng lên được

Mặt võ giả dùng côn đồng ngạo nghễ, hắn thu côn lại châm chọc :" Cơ quan binh đoàn cái quái gì chứ, cũng thường thôi!"

Soạt.

Một cơ quan hồn giáp hoa lệ màu lam lao đến trước mặt hắn

"Chỉ thường thôi sao?"

Một tiếng hừ lạnh truyền ra từ cơ quan hồn giáp, khuôn mặt tú lơ khơ của Binh lạnh lại. Ý đồ của hắn vốn là định giết võ giả dùng cung và võ giả dùng ám khí trước nhưng khi thấy võ giả dùng côn đồng bá đạo mạnh mẽ như vậy, trực tiếp đánh bại tổ Giáp thì hắn phải thay đổi kế hoạch

Công bằng mà nói thì Binh thấy chiến thuật Đường Sửu đưa ra rất không tệ, ít nhất cũng hợp với cơ quan binh đoàn. Nếu đối phương không có võ giả cấp cao thì bọn họ có thể dùng chiến thuật đơn giản hợp lý để từ từ xử lý kẻ địch. Nhưng nếu như đối phương có võ giả cấp cao thì uy lực bộ chiến thuật này phát huy được sẽ rất hạn chế

Điều này do thực lực học viên quyết định, kết quả trước mắt không đem lại chút kinh ngạc nào cho Binh

Chẳng qua nghe lời miệt thị của võ giả dùng côn đồng thì mặt Binh trầm xuống. Binh cũng không có nhiều kì vọng vào binh đoàn mà Đường Sửu chỉ huy này bởi dù sao thực lực của học viên cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhưng mà trẻ con nhà mình không tốt cũng chưa đến lượt kẻ khác dạy

“Haiz, lại một tên nữa!” võ giả dùng côn đồng cười gằn :”Ngươi cũng đi chết đi!”

Tuy cơ quan hồn giáp trước mặt nhìn tinh xảo bóng bảy nhưng trong mắt võ giả đầu trọc thì đám cơ quan võ giả đều là một đám phế vật chơi đùa

Cơ quan võ giả đã bao nhiêu năm không có võ giả hoàng kim rồi? một vạn năm à? Thực nực cười!

Chân hắn chợt đậm một bước xuống, thân hình lao đi như mũi tên, côn lê trên đất, lao thẳng về phía Binh

Soạt!

Bóng người màu lam trước mặt đột nhiên trở nên mờ ảo

Võ giả đầu trọc thầm than trong lòng, nhanh quá!

Phản ứng của hắn cũng rất nhanh, côn đồng trong tay vung lên, bao trùm bốn phía quanh người, keng, hắn chỉ cảm thấy tay nóng lên, vội vàng né người qua một bên

một đạo kình khí hiểm ác bay sát người hắn

Kinh nghiệm chiến đấu của võ giả đầu trọc cũng rất phong phú, hắn biết mình gặp cao thủ rồi, trong lòng không khỏi tự hỏi, từ khi nào mà cơ quan võ giả có cao thủ lợi hại vậy? Sao mình lại không biết?

Chỉ là lúc này hắn cũng phản ứng theo bản năng, giận dữ gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến tới, côn đồng vung lên bóng côn loang

loáng, cả người như một con tinh hồn thú cỡ lớn lao về phía cơ quan hồn giáp kia!

“Tất cả né sang một bên đi.”

Binh hừ lạnh khiến đám người Mặc Tử Ngư bừng tỉnh, vội vàng lăn qua một bên

So với tổ Giáp của Mặc Tử Ngư thì tổ Ất của Mặc Vô Úy cũng chẳng khá hơn. Võ giả dùng đao răng cưa không có sức mạnh như võ giả đầu trọc nhưng đao pháp cực kỳ xảo quyệt, mỗi luồng đao mang luôn nhằm vào khe hở mà công kích, tinh diệu đến cực độ

Đao pháp sắc bén của đối phương khiến tổ Ất mà Mặc Vô Úy dẫn đầu không thể chống lại được, sau vài chiêu qua lại thì toàn đội hình đã bị đánh cho tan tác

Đường Thiên vừa nhìn đã biết tình hình không ổn, không thể trì hoãn thêm được nữa, dậm một bước xuống mặt đất, lao đi như đạn bắn khỏi nòng, nhằm vào võ giả dùng đao răng cưa

Cả người lao giữa không trung, chân mở rộng, xoay eo, vung quyền liên tục tựa lưu thủy hành vân (Nước chảy mây trôi), không hề có cảm giác trì trệ

“Cẩn thận đằng sau!”

Võ giả dùng ám khí vội lên tiếng nhắc, tay cũng không chậm, mấy bóng xám lặng lẽ bắn về phía Đường Thiên không một tiếng động

Đường Thiên đang ở giữa không trung chợt cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên cực kỳ rõ ràng, hắn thậm chí có thể nhìn thấy ám khí đang lướt sát mặt đất, khí lưu mang theo thổi bay một viên đá vụn cỡ hạt gạo

Không hề suy nghĩ, Đường Thiên co ngón tay bên tay trái lại, búng liên hoàn giữa không trung

Rầm rầm rầm

ba viên thiết liên tử (Hạt sen sắt) giống như ba mũi nỏ mạnh bay ngược lại

Võ giả dùng đao răng cưa cảm thấy nguy hiểm vội quay người, ánh đao như lụa xoay tròn quanh người

Vô số ánh đao trắng như tuyết nở ra trước mắt Đường Thiên, lại giống như pháo hoa nổ, mấy trăm luồng đao mang lấy hắn làm trung tâm tỏa ra bốn phía

Trong lòng Đường Thiên dâng lên một cảm giác kì quái, điều này khiến mắt hắn nhất thời mê đi, cảm giác xa lạ khiến hắn thực hiện một động tác trong vô thức mà chính hắn cũng phải ngạc nhiên

Giữa không trung rõ ràng không có chỗ mượn lực nhưng người Đường Thiên từ bả vai trở lên giống như được một bàn tay vô hình nâng đưa về phía trước. Cả người giống như một chiếc lá bị gió cuốn bay, vài luồng đao mang hiểm ác lướt sát bên người

Thứ bất động duy nhất chỉ có nắm tay kia

một quyền này không hề có nửa điểm hoa mỹ

Quyền pháp cơ sở

Đường Thiên giống như một hư ảnh, nhảy thẳng vào bên trong bóng đao

một quyền mang theo chân lực xoắn ốc mạnh mẽ đập thẳng vào bóng đao dày đặc

Ầm

Chỉ một bóng đao bị đánh tan nhưng khi nó tan vỡ lại như tuyết lở, gần như cả trăm luồng đao mang đồng thời vỡ theo

Võ giả dùng đao răng cưa thối lui liền mười bước mới ổn định thân hình, hắn nhìn bóng người phiêu dật như chiếc lác đang nhẹ nhàng đáp xuống cách hắn chừng hai mươi trượng với vẻ không thể tin nổi

Sao có thể như vậy

một chiêu quyền pháp cơ sở sao có thể đánh tan “Triền thân đao của mình được

Hắn từ từ ngẫm lại không khỏi kinh sợ từ tận đáy lòng. một quyền kia của đối phương đập thẳn vào chỗ yếu nhất của Triền thân đao, điểm sơ hở này ngay cả hắn cũng không nhìn ra được

“Ngươi là ai?”

Giọng hắn mang theo sự rung động mạnh mẽ

Không riêng gì hắn mà võ giảam cách đó không xa cũng đang trợn mắt nhìn Đường Thiên, giống như vừa thấy một con quái vật. ba đạo ám khí bắn về cũng không sinh ra uy hiếp với hắn. Hiển nhiên tạo nghệ của đối phương về mặt ám khí không cao chỉ biết thủ pháp cơ sở nhưng lại cực kỳ vững chắc

Ba đạn chỉ này, lực dùng cực mạnh

Nhưng thứ khiến hắn kinh ngạc không phải ám khí của Đường Thiên mà là đối phương như sớm đoán được công kích của hắn, trong lúc đánh tới chỉ vung tay là đánh tan vụ đánh lén của hắn, không hề có chút gượng gạo hay chật vật nào

Thằng này là ai vậy

Hắn cũng rất tò mò, thằng này ở đâu ra vậy

Đường Thiên cúi đầu, hắn vẫn còn đang nhớ cảm giác bất thình lình xuất hiện vừa rồi. Đây là hiệu quả của huyết mạch Thiên Võ Nguyệt

Lang sao? Nếu là lúc trước thì hắn vẫn có thể tránh thoát nhưng chắc chắn sẽ rất chật vật. Trực giác của hắn vẫn chưa mạnh đến mức đó

Đường Thiên có chút phấn khích

Hắn phát hiện huyết mạch Thiên Võ NGuyệt Lang này còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn, cực kỳ thần diệu. Hắn tỉ mỉ hồi tưởng lại một quyền vừa rồi, chỉ là cảm giác kia rất mơ hồ, phiêu hốt bất định, nhất thời hắn quên mất hai kẻ địch trước mặt

Đường Thiên đứng ở đó, nghiêng đầu, vẻ mặt nhập thần, cả nửa ngày không hề động đậy

Võ giả dùng đao răng cưa và võ giả dùng ám khí vẫn đang chờ Đường Thiên báo danh, hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mặt đầy nghi ngờ không thể hiểu được

Thằng ôn này đang làm trò gì vậy?

Định dùng trò trẻ con này để lừa chúng ta à?

Ngươi quá coi thường bọn ta rồi. Mánh khóe ngu như thế mà còn định lừa bọn ta sao?

Ngươi nghĩ ngon thật đấy!

hai người đứng im, mặt mày nghiêm túc. Vừa rồi Đường Thiên liên tục tấn công, đỡ đòn rồi phản công cực kỳ kinh diễm. Vũ kỹ cơ sở của hắn mạnh đến kinh người, công kích kẽ hở cực tinh diệu, có một màn biểu diễn như thế đã bao lâu rồi họ chưa được thấy?

hai người không nhớ nữa nhưng thực lực mà Đường Thiên thể hiện khiến hai người cực kỳ kiêng kị

Cao thủ!

Gặp cao thủ chân chính rồi!

Bây giờ vị cao thủ này lại làm bộ mất hồn để dụ bọn họ mắc lừa! Mất hồn á? Đùa à, võ giả thực lực cỡ này mà lại mất hồn trong chiến đấu sao?

Ngu như vậy thì đã chết cả trăm lần rồi

Cạm bẫy!

Chắc chắn là cạm bẫy !

Thần kinh hai người căng như dây đàn, đối đầu với đại địch

Võ giả dùng cung đứng trên tường thành quét sạch các cơ quan, hồng quang tiễn của hắn (Mũi tên sáng đỏ) uy lực rất mạnh, hiệu suất xử lý cực cao. Chỉ trong một thời gian ngắn cơ quan trong thành Tam Hồn đã bị hắn quét sạch bảy tám phần

Chờ chút

Hắn bỗng chú ý tới tình huống quỷ dị bên dưới, nơi ba người đang giằng co

Lợi hại thật, chỉ với một người mà có thể ép cho hai tên kia không dám nhúc nhích, chuyện này không phải ai cũng làm được

Nhưng mà khi hắn không ngừng xử lý thì ba người bên dưới vẫn như ba cái cọc gỗ, không hề cử động

Trò gì vậy?

Gã dùng cung không nhịn được hô to:”Các ngươi định dằng dai đến lúc nào đấy?”

Nghe tiếng đồng bọn hô, hai người liếc nhau, võ giả dùng ám khí đưa mắt liếc đồng bọn, võ giả dùng đao răng cưa vác đao tiến gần với vẻ đề phòng

Khi võ giả dùng đao răng cưa rón rén tới cách Đường Thiên chừng năm trượng thì hắn ngừng lại, đây là cự ly tấn công rất tốt của hắn

Trong tay võ giả dùng ám khí xuất hiện mười loại ám khí, mỗi loại có hình dạng khác nhau, hắn vận chân lực toàn thân chờ phá động, chuẩn bị tốt cho một đòn trí mạng

Đúng lúc này, võ giả dùng đao răng cưa tấn công, cây đao răng cưa rít lên run run, năm vòng đao mang màu xanh hiện lên trên cây đao răng cưa

một đao chém ngang!

năm bóng đao mang màu xanh lặng lẽ vẽ năm đường vòng cung lướt quanh người Đường Thiên, rồi chợt dừng lại, khóa chặt Đường Thiên lại.

Chính là lúc này!

Con mắt võ giả dùng ám khí sắc lạnh, chân lực hai tay mười ngón bùng phát, mười loại ám khí khác nhau bắn về phía Đường Thiên theo mười quỹ tích không thể đoán được

Gần như đồng thời, năm luồng đao mang màu xanh phát nổ

Khói xanh lan ra, bao phủ cả người Đường Thiên

Trong khói xanh, Đường Thiên bỗng ngẩng đầu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Năng Lực Của Huyết Mạch

Thanh vụ cấp tốc nuốt hết khuôn mặt ngẩng lên của Đường Thiên, trong nháy mắt liền bao trùm thật chặt chẽ kín đáo.

Thanh vụ là vô số đao mang thật nhỏ, những đao mang này giống như những hạt cát nhỏ vụn có độ sắc bén đến kinh người. Chúng nó tựa như một đoàn lưu sa bao vây Đường Thiên, chảy xuôi, xoay tròn với tốc độ kinh người. Nó tựa như một con quái thú màu xanh đang nhuyễn động.

Mười mũi ám khí mang theo mười loại lực lượng hoàn toàn khác nhau chìm vào trong thanh vụ.

Phốc phốc phốc!

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng nhìn thấy trên khuôn mặt căng thẳng như trút được gánh nặng, ngoài ra còn có một tia ngạc nhiên. Nguyên lai phô trương thanh thế, thiếu một chút bị một cái đồ con nít lừa cho.

Ngay cả võ giả cung tiễn trên thành tường lúc này cũng liền được giải khai gánh nặng trong lòng.

Hai người liên hợp sát chiêu, đối phương không né tránh được, vậy chết chắc rồi! Kể cả là chính hắn gặp phải tình cảnh như vậy cũng không có chút cơ hội tồn tại.

Kết thúc rồi!

Ánh mắt hắn quay sang nhìn con cơ quan hồn giáp kia, bỗng nhiên, ánh mắt hắn như là liếc phải cái gì.

Không đúng!

Hắn bỗng dưng quay mặt lại.

Thanh vụ giống như lưu sa màu xanh, chậm rãi chảy xuống, khoan đã...

Đao mang bên trong Thanh vụ không còn tồn tại.

Võ giả cung tiễn há hốc mông, tựa như gặp quỷ. Vừa mới rồi hắn rõ ràng nhìn thấy đao mang thanh vụ đã bao phủ Đường Thiên như thế nào, tuyệt đối không nhìn lầm. Võ giả tu luyện cung tiễn, trọng yếu nhất đó là mắt và tâm, mạnh nhất cũng là mắt và tâm, chưa từng có sự biến hóa huyền ảo nào có thể chạy thoát được pháp nhãn hắn.

Càng ngày càng nhiều thanh vụ như lưu sa chảy xuống.

"Cẩn thận!"

Võ giả cung tiễn thoáng cái phản ứng lại, sắc mặt đại biến, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Một đạo hàn mang, giống như móng vuốt sói sắc bén lướt trong không khí.

Võ giả Ám khí nhận thấy được nguy hiểm phía sau, trong lòng hoảng hốt, toàn bộ ám khí trong tay vứt về phía sau, thân thể lại điên cuồng xông về phía trước.

Một đạo huyết hoa vẩy ra, một cánh tay bay lên thiên không.

Võ giả Ám khí mất cánh tay đau xót g phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, nhưng mà hắn biết rõ lúc này là thời điểm sống còn, cắn răng vọt mạnh. Chỉ có kéo giãn cự ly thì bản thân mới có thể bảo trụ tính mệnh.

Càng làm cho trong lòng hắn kinh hãi chính là vẩy đi tới những bốn mươi bảy đạo ám khí về phía sau lại giống như trâu đất xuống biển, không có phản ứng.

Không thể nào!

Cự ly gần như thế, ám khí bản thân tuyệt đối sẽ không thất thủ!

Nhưng mà một luồng sát ý lành lạnh giống như giòi bám vào xương theo sát sau đó, hắn chỉ cảm thấy sau cổ phát lạnh một trận, hoảng sợ cực độ bèn chỉ lo cuồng chạy, căn bản không dám liếc mắt quay đầu lại.

Nhãn lực võ giả cung tiễn trên tường thành rất mạnh đều thấy rõ rõ ràng ràng.

Thân hình gã thiếu niên tựa như khói nhẹ, nhanh nhẹn tới mức không giống người, vừa vọt sang một bên, hai tay giống như hoa tươi nở rộ, tất cả những ám khí kia đều bị hắn tóm gọn trong bàn tay , không thất thủ một cái nào!

Từ đầu đến cuối, động tác cái đứa tuổi còn trẻ như tiểu tử kia vậy mà lại không dừng, không chút do dự. Sau một kích đắc thủ thì không chút chần chừ nhu thân nhảy lên. Trong lúc mười ngón khua vẫy, toàn bộ ám khí đều nạp vào trong. Toàn bộ quá trình như mây bay nước chảy thực là đẹp mắt kết hợp với sát cơ tràn tứ phía, đúng là cảm giác kích động không có gì sánh bằng.

Hắn đã sớm liệu đến toàn bộ thủ đoạn công kích đối phương sao?

Võ giả cung tiễn chấn động, trong phút chốc lại có chút thất thần.

Võ giả Cứ xỉ đao thân tại trong chiến cuộc, nhận xung kích càng thêm cường liệt, phản ứng cũng càng nhanh. Đến bây giờ hắn cũng chưa hiểu rõ làm sao mà Đường Thiên chạy thoát sát chiêu liên thủ của hai người, nhưng mà hắn biết rõ, lúc này nếu không trợ giúp đồng bạn, đồng bạn chỉ sợ tính mệnh khó bảo toàn.

Cổ tay hắn tựa như mềm mại vô lực, cứ xỉ đao trong tay khua vẫy ra một chùm đao mang!

【 đao phi vũ yến 】!

Đao mang như múa, mỗi một phiến đao mang đều chỉ bằng cỡ bàn tay thôi, giống như một bầy vũ yến màu xanh biếc bay lượn uyển chuyển đánh tới phía Đường Thiên.

Ở trong căn mật thất dưới đất, Đoan Mộc bị trói chặt, lần đầu tiên khuôn mặt tỏ ra động dung.

"Ngươi nhìn ra điều gì?" Tái Lôi vội vàng hỏi, nàng luôn luôn chú ý thần tình trên mặt Đoan Mộc, cái gia hỏa này lý giải đối với chiến đấu mạnh hơn nàng nhiều.

"Hắn sắp đắc thủ rồi!" Đoan Mộc trầm giọng nói, ánh mắt hắn không rời khỏi hình ảnh chút nào.

"Ai sắp đắc thủ rồi?" Trong lòng Tái Lôi căng thẳng.

"Lão bản nhà các ngươi." Biểu tình trên mặt Đoan Mộc rất kỳ quái.

Vừa lúc Đoan Mộc dứt lời, chỉ thấy trong hình ảnh, thân hình Đường Thiên giống như ánh trăng bỗng nhiên hơi hơi vặn vẹo, hắn tựa như quỷ mị xuất hiện phía sau võ giả Ám khí, bàn tay lặng lẽ không một tiếng động vỗ trên lưng hắn.

Lực phá hoại hình xoắn ốc cực mạnh đột nhiên bạo phát.

Võ giả Ám khí như bị sét đánh, thân hình đang cuồng chạy trực tiếp bay ngang ra ngoài.

Võ giả Cứ xỉ đao hoảng hốt, bất chấp mọi thứ cứ xỉ đao liền vẫy, đao mang vừa mới rồi gào thét bay ra, vòng trên không trung như bầy chim về tổ, bám vào thân thể hắn, nâng thân thể hắn bay ra xa hơn mười trượng.

Đường Thiên cũng không truy kích, mà ngừng lại, thần tình hắn chút mê man.

Phanh, lúc này thân thể võ giả Ám khí mới đập mạnh xuống đất, tiên huyết đầy mặt hắn, khí tức đã hoàn toàn không còn, sinh cơ trong cơ thể bị Đường Thiên phá hư hầu như không còn.

Võ giả Cứ xỉ đao hoảng sợ mà nhìn Đường Thiên.

"Làm tốt lắm!"

Ở trong căn mật thất dưới đất, Tái Lôi hưng phấn đấm một quyền lên người Đoan Mộc. Đoan Mộc nhìn nàng một cái, không nói gì, quyền kình Tái Lôi nhỏ được thương cảm, với hắn mà nói như gãi ngứa mà thôi.

Tái Lôi soạt phát quay mặt sang, lúm đồng tiền như hoa: "Ngươi làm sao thấy được?"

Trong lòng Đoan Mộc run lên, chỉ cảm giác một cổ hàn ý từ phía dưới tuôn thẳng lên. Những ngày này hắn đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của nữ nhân tâm như rắn rết lại xinh đẹp vô cùng rồi!

"Tiết tấu. Tiết tấu bọn họ đã rối loạn." Đoan Mộc giải thích: "Theo cách lão bản ngươi né tránh sát chiêu hai người thì hắn chiếm được ưu thế, nhưng mà nếu như hai người không sơ ý như vậy, thì ưu thế của hắn cũng sẽ không lớn như vậy. Bọn họ quá thả lỏng, sau đó lại quá hoảng loạn, phối hợp không khớp nữa."

Tái Lôi cười dài mà tiếp cận lại, móng tay tô đỏ tươi nhẹ nhàng gãi vào cằm Đoan Mộc, ôn nhu nói: "Sao ta nghe lời ngươi nói lại tựa như là đối phương chắp tay dâng thắng lợi lên a? Lẽ nào cái này không phải thực lực của lão bản chúng ta sao? Ngươi phải nghĩ rõ ràng đi!"

Lông tóc toàn thân Đoan Mộc đều dựng thẳng, đứa nữ nhân này chuyện gì đều có thể làm được.

"Thực lực lão bản các ngươi không phải nói. Như vừa mới rồi thoát một chiêu sát chiêu kia, ta chưa từng thấy, phi thường lợi hại, hẳn phải có liên quan tới huyết mạch. Còn chuyện đánh lén và truy sát sau này, tiết tấu nắm phi thường tốt, thời điểm một kích sau cùng của hắn cũng là tuyệt hảo! Khi đồng bạn đối phương xuất thủ viện trợ, thời điểm tâm thần đối phương buông lỏng cho một kích trí mạng..."

"Tiểu hỏa thật láu lỉnh!" Tái Lôi cười dài mà vỗ nhè nhẹ lên mặt Đoan Mộc, trong lòng lại có chút kinh ngạc, Đoan Mộc chưa từng biết mà lại có thể đoán ra năng lực và huyết mạch của Đường Thiên có liên quan.

Không đơn giản!

Đoan Mộc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm cười nhạo bản thân quá không có khí tiết một cái, bị một nữ nhân đe dọa.

"Cái đứa dùng Cứ xỉ đao và đầu trọc kia ta biết, gia tộc Bỉ Kỳ và Như Hải tay chân Hoắc Phu Mạn(Hoffman). Hai đứa kia là ai?" Tái Lôi hỏi.

"Úc Phong là ám khí đại sư, là một gã võ giả hoàng kim, không ngờ lại chết ở chỗ này." Đoan Mộc có chút cảm khái: "Cung tiễn thủ gọi là Thu Dịch cũng là một gã võ giả hoàng kim."

Bỗng nhiên Đoan Mộc sửng sốt, Tái Lôi vị kia tuổi còn trẻ được quá phận lão bản, vậy mà lại tại hai vị võ giả hoàng kim liên thủ phía dưới, giết chết một gã võ giả hoàng kim.

Tuy rằng kia hai người có sơ ý, mặc dù có khinh địch, tuy rằng...

Thế nhưng là, đây chính là chiến tích thực thực tại tại.

Cái gia hỏa này, đã có năng lực giết chết võ giả hoàng kim!

Hắn rốt cuộc là ai? Có năng lực kích sát võ giả hoàng kim lại là võ giả tuổi còn trẻ như thế, tuyệt đối không nhiều! Đầu óc Đoan Mộc lần

lượt nghĩ tới từng danh tự, bỗng nhiên sửng sốt, buột miệng nói ra: "Đường Thiên! Hắn là Đường Thiên!"

Đinh Đang lập tức lộ ra vẻ cảnh giác, nàng làm tình báo, đối với phương diện này phi thường mẫn cảm.

Đoan Mộc cảm giác được sát ý của Đinh Đang, trong lòng rùng mình, hiện tại bản thân thế nào đây? Sao lại phạm sai lầm cấp thấp như thế? Hô thân phận Đường Thiên ra, sẽ chỉ làm tình cảnh bản thân càng không xong...

Nhưng vào lúc này, Tái Lôi quay mặt, cười dài. Vẻ mặt nàng nghiền ngẫm mà nhìn hắn.

Đáy lòng Đoan Mộc lại lần nữa hiện lên một cổ hàn ý.

Nha Nha rũ cái đầu đi ở trong thông đạo, buồn bã không sức sống.

Nó ở tại nơi đây ngày ngày đối mặt với một nhóm cơ quan thú và cái đồng hồ tích tắc tích tắc thực sự là buồn chán đến cực điểm. Thật nhiều ngày không trông thấy chủ nhân rồi, Binh đại thúc nói bản thân phải giống như chủ nhân vậy, gian khổ huấn luyện mới có thể trở nên lợi hại như chủ nhân.

Binh đại thúc dạy nó phương pháp tu luyện, chính là dùng Thôn quang thiết quyền đào đào đào. Đại thúc nói, nếu như đều đào hết toàn bộ đất sét thì Thôn quang thiết quyền nhất định rất lợi hại.

Bản thân Thôn quang thiết quyền xác thực có thể trở nên lợi hại... Thế nhưng là, đã lâu không trông thấy chủ nhân a...

Thực sự là buồn chán... Nói tiếp, nha Hồn tướng thế nhưng là vì chiến trường mà sinh a...

Nhân gia rất lợi hại...

Chủ nhân vì sao khinh thường nhân gia... không chịu chơi đùa cùng nhân gia...

Nha Nha không vui, nó giận dỗi mà dùng chân nhỏ đá vang tất cả những hòn đá chướng mắt trên đường, miệt mài đi từng bước một hướng về phía trước, bước nó nhỏ thương cảm, đi như rùa.

Bỗng nhiên, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh nó, nó ngẩng đầu là sơn dương rùa và sóc.

Sơn dương ưu nhã cúi xuống, rùa vươn cái đầu ra khỏi mai, hai tay sóc đặt trước ngực, vẻ mặt ngốc nghếch lắc đuôi bắt chuyện với nó.

Tâm tình Nha Nha thoáng cái tốt lên rồi, nó nhảy lên lưng sơn dương.

"Y y nha nha!"

Nha Nha vịn sừng sơn dương, phấn chấn hăng hái hô to, gân đầu gân cổ. Sơn dương cảm ứng được tâm tình nó, tứ chi đột nhiên phát lực, giống như tiễn rời dây cung, vọt mạnh về phía trước.

Rùa như sợ hãi rụt đầu vào mai.

Trong cuồng phong, con sóc ngơ ngác, đuôi nó bị khí lưu thổi đổ sang một bên.

Không bao lâu liền nhìn thấy cửa Tam Hồn thành, Nha Nha trở nên hài lòng.

Tam Hồn thành có Tái Lôi, còn có chị em sinh đôi, Tái Lôi quá đáng sợ, Đinh Đang nhìn không thấy người, còn Tỳ Bà là người rất tốt, dù sao còn tốt hơn đi đào đất sét cao nguyên.

Khi Nha Nha thông qua nhập khẩu tiến nhập căn cứ thì khuôn mặt béo mập mềm mại nhỏ nhắn thoáng cái trở nên nghiêm túc, nhưng con mắt sáng ngời tựa như buổi tối sao nhỏ.

Có chiến đấu!

Nó nghe thanh âm chiến đấu mơ hồ.

Sơn dương cũng tỏ ra phòng bị và cẩn thận, nó cuồng chạy dọc theo thông đạo, nó lo lắng cho an toàn của Tái Lôi.

Rất nhanh chóng, bọn nó liền tìm đến vị trí Tái Lôi, Tái Lôi nhìn thấy bọn nó cũng không nói gì mà quay mặt tiếp tục quan sát chiến đấu. Thời điểm này, sự chú ý của mọi người đều đặt cả vào trường chiến đấu.

Nha Nha ngửa mặt lên nhìn thân ảnh chủ nhân trong hình ảnh, nhãn thần sáng lên tựa như đang phát quang.

Chủ nhân đang chiến đấu!

Sứ mệnh Nha Hồn tướng chính là kề vai chiến đấu với chủ nhân a!

Quả đấm nhỏ đen thùi lụi của Nha Nha lặng lẽ nắm lại.

Nó nhìn xung quanh gian xảo một cái, thấy mọi người không ai chú ý tới nó, liền rón ra rón rén lặng lẽ chuồn ra dọc theo góc tường.

Nha Hồn tướng cũng muốn chiến đấu!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 412: Con Thỏ Biển Và Nha Nha Hồn Tướng.

“Trời ạ, ta đang nhìn thấy cái gì thế này ~!”

“Thiên võ nguyệt lang huyết mạch! Đúng là năng lực của Thiên võ nguyệt lang huyết mạch rồi!”

“Vì sao trên sách vở không có ghi lại điều này nhỉ?

"Giống như là 【 nguyệt lang không ảnh 】vậy!"

“Thật là muốn bắt lão bản của chúng ta làm chuột bạch thí nghiệm nhốt ở nhà nghiên cứu quá !”

Phòng thí nghiệm huyết mạch phấn khích xì xà xì xồ bàn tán tranh luận khi nhìn thấy biểu hiện của Đường Thiên. Cách phòng thí nghiệm cơ quan không xa thì phòng thí nghiệm huyết mạch đang sôi hùng hục, toàn bộ các chuyên gia huyết mạch đều hăng hái hùng hổ, bế hơi tĩnh khí, dồn khí đan điền, mặt mũi ai nấy đều đỏ bừng, phấn khích vô cùng.

Đột nhiên Phí lão đầu đứng phắt dậy nhíu chặt đôi mày, lão đi đến đứng lên một chiếc bàn, vươn cổ gào lên

“Mọi người yên lặng một chút xem nào ~!”

Làn song âm thành đang ầm ầm dần tĩnh lặng trở lại, mọi người hướng cặp mắt tò mò khó giải thích về hướng Phí lão đầu.

Phí lão đầu không thèm quan tâm xung quanh, vội vàng nói :”Tất cả chú ý, bây giờ không phải lúc chém gió bàn luận vấn đề này! Đội ngũ thợ rèn lôm côm của bà nương kia đã thất bại thảm hại rồi, lão bản lại

đang ở đây, đây không phải là một cơ hội tuyệt vời đề chúng ta thể hiện hay sao ? Mọi người có tuyệt chiêu nào còn ỉm hàng thì nhanh biểu diễn đi, lúc này không xuất chiêu biểu diễn thì còn định giấu hàng tới bao giờ nữa ? Xông lên, tiền của phòng thí nghiệm huyết mạch không thể chảy vào túi kẻ khác, vì tiền hỗ trợ đầu tư nghiên cứu của phòng thí nghiệm huyết mạch. Tất cả xông lênnnnnnnnnn…….", Phí lão đầu thu hết sức gân già của mình gào lớn.

Mọi người ngơ ngẩn trong giây lát, sau đó ánh mắt rực sáng lên.

Phí lão đầu tiếp tục châm thêm một ngồi nổ lớn :" Tiền, tiền của chúng ta ! Chúng ta muốn có nhiều tiền hơn để nghiên cứu ! Có hạng mục nghiên cứu nào không thiếu tiền chứ, không nên nhường cơ hội này cho người khác, tích cực quay tay vận may sẽ tới."

Muốn đem tiền của ta cho người khác sao ? Nói đùa gì mà vui thế…. Từ những lão khọm già, những lão thái thái lụ khụ chống gậy tới những thanh niên mặc đồng phục của phòng thí nghiệm huyết mạch đều sục sôi, mặt mũi đằng đằng sát khí, con mắt trợn trừng nhìn chằm chằm mục tiêu phía trước.

Đột nhiên có người hỏi :"Phí lão già, không phải hiện tại tất cả tiền bạc đều do tiểu Hạc tổng quản nắm giữ sao?"

"Đúng là tiểu Hạc tổng quản nắm tiền " Phí lão đầu gật gù :"Nhưng các người phải nghĩ tới một điều ai là lão bản của các ngươi chứ? Đó là lão bản! Chúng ta có sự thể hiện xuất sắc ra sao, đều sẽ lưu lại ấn tượng tốt đối với lão bản, lúc đó chỉ cần một lời của lão bản tiền sẽ về với phòng thí nghiệm huyết mạch của chúng ta, tiểu Hạc tổng quản sẽ chỉ có thể gật gù mà chi tiền ra thôi. Hạc tổng quản là người làm việc cho lão bản " Phí lão đầu vừa hùng hồn chém gió, vừa chỉ chỏ về phía Đường Thiên , bên cạnh đó cũng có không ít thiếu nữ xinh đẹp của phòng thí nghiệm huyết mạch tiếc nuối :"tuy vậy tiểu Hạc tổng quản cũng thật là đẹp trai mà……"

Mọi người lại nhao nhao lên " đúng rồi, đúng rồi !"

"Không sai! Chúng ta cứ như vậy làm!"

“Tiểu Hạc tổng quản đúng là nhìn rất đẹp trai mà….”

Phí lão đầu lúc này đang há mồm hết cỡ đến mức nhét cả bàn tay vào cũng vừa, lão cảm thấy chủ đề mình đưa ra đã bị mọi người nghĩ sai lệch đi tận đâu mất rồi, lão ầm ầm đập tay lên bàn vận sức mà gào lên :” Các đồng nghiệp thân yêu, các chú chém gió vừa thôi, đừng có ở đó mà ăn không khí mà chém gió, nhìn lại thực tại đi !”

Mọi người đáp lại ầm ầm rồi mỗi người chạy tới một vị trí khác nhau .

Vương Hiên chạy tới bên Phí lão đầu, bình tĩnh nói :”Ngươi lo lắng là lão bản của chúng ta không thể thắng được hắn sao ?”

Phí lão đầu lắc đầu: "Ta tin tưởng lão bản."

“Vậy tại sao ngươi lại kích động mọi người như vậy chứ ?” Vương Hiên có chút kỳ quái hỏi lại Phí lão đầu.

Phí lão đầu ngẩng đầu nhìn về phía hắn :”Không biết ngươi nghĩ thế nào nhưng đối với ta mà nói, nơi đây chính là nhà của ta, bảo vệ nhà của mình mà còn phải cần người khác động viên sao?” câu trước đầy khí thế được tuôn ra nhưng câu sau của Phí lão đầu đã làm Vương Hiên tí ngã dập mặt :” Nhanh chuẩn bị vì tiền cho phòng thí nghiệm huyết mạch phải cố lên !”

“Thế này mà gọi là bảo vệ nhà sao? Lão quỷ ngươi nghĩ tới tiền nghiên cứu thì có !” Vương Hiên lẩm bẩm.

“Ta chưa từng đi qua các thế lực lớn, không biết cái gì là vinh quang, cũng không biết cái gì là sứ mệnh. Tuổi ta đã cao rồi, cũng không muốn khoa trương danh tiếng của mình, không muốn công thành danh toại. Ta ở đây rất là tự dơ thích làm gì thì làm được mọi người tôn trọng, mỗi ngày qua đi đều rất ung dung thoải mái, ta rất thích nơi đây, ta không

nghĩ tới ngày phải rời xa nơi này. Cõ lẽ ở trên đời này có những nơi tốt hơn nơi này, nhưng mà ta không có chút nào mơ tưởng tới đó. Mà ở nơi này chính là nhà của ta .!.” Phí lão đầu vừa nói vừa nhìn về phía Tam Hồn Thành như hưởng thụ một thứ tự do, ung dung thoải mái tự tại thuộc về bản thân mình.

“Tuy rằng lão bản rất mạnh.” Phí lão đầu nhìn thẳng về Vương Hiên.”Nếu như nhà của mình mà phải nhờ người khác đi thủ hộ giúp cả đời, nhìn người ta vì căn nhà của ngươi, vì các thành viên trong nhà của ngươi mà chiến đấu gian khổ, ngươi ở trong xó nhà nhìn lại bản thân thấy mình vô dụng. Ngươi ngay cả dũng khí để bảo vệ gia đình mình cũng không có, nhu nhược như thế thì làm sao có được dũng khí để sống trên đời này.”

Vương Hiên trầm mặc cảm thán về những điều Phí lão đầu không nói thêm điều gì.

Phí lão đầu nủ nụ cười hiền hậu của tuổi già, xoay người rời đi, lão cũng muốn chuẩn bị một vài thứ cho trận đánh.

“Người chúng ta sẽ đánh ai đây ?”

“Dùng cung tên! Hắn đang ở trên tường thành, mục tiêu đã rõ ràng rồi thịt hắn thôi.“

“Tốt! Ta đây lập tức phóng ra đại hoa , nhị hoa, tam hoa đây !”

“Ngươi có thể dùng một cái tên nào khác có khí thế hơn được không ?”

“Tam hoa tụ đỉnh chẳng hạn, tên hay như thế ngươi có hiểu không?”

“Đừng có nhiều lời! Độc độc độc, người nào có được chứ?"

"Ta có!" "Ta có!" "Ta có!" ...

Phí lão đầu toát mồ hôi, số lượng này nhiều hơn con số tưởng tượng của lão, dứt khoát nói không chút suy nghĩ chút nào :”Vậy chút nữa cứ thoải mái mà quẩy đi .”

“Hắn sẽ trốn đó !” Có người gọi.

Vương Hiên đột nhiên ở đâu nhảy vào lanh chanh :”Chúng ta sẽ bao vây ở cả đoạn tường thành.”

Phí lão đầu nhìn hắn chằm chằm.

Vương Hiên tiếp tục nói thêm :”Chúng ta sẽ dùng chiêu thỏ nhảy nhót”

“Thỏ nhảy nhót sao?” Mọi người sửng sốt, thỏ nhảy nhót là một loại tinh hồn thú mà chuyên gia huyết mạch hay dùng để nghiên cứu, nó chỉ có cấp độ là nhị giai, tốc độ sinh sản rất nhanh. Thỏ nhảy nhót am hiểu nhất là nhảy, tính tương thích của chúng với huyết mạch tương đối cao, rất nhiều thí nghiệm đều cần dùng tới nó, vì thế mọi người ai ai cũng có nuôi vài co để thích thoảng lôi ra chích thuốc nghiên cứu.

“Mọi người có bao nhiêu con thỏ nhảy nhót ở đây?” Vương Hiên hỏi.

“Ta có 300 trăm”,”200 con”. “Ta có nhiều hơn một chút có 500 con”

“Hai vạn con” Hoang Mộc phu nhân mặt tỉnh bơ công bố con số kinh hoàng.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Hoang Mộc phu nhân.

Thần sắc Hoang Mộc phu nhân bình tĩnh nói :”Vừa đủ để làm thí nghiệm trên phạm vi lớn.!.”

Vương Hiên vội vàng nói :”Chúng ta đem bong bóng độc buộc lên người thỏ nhảy nhót, sau đó cho chúng chạy lẫn giữa những con thỏ nhảy nhót khác. Ở tường thành chỉ có hai cửa, chúng ta sẽ đồng loạt thả thỏ nhảy nhót theo hai cửa này.

“Ngươi thật âm hiểm!” Một lão khọm gầy kinh hãi, bỗng nhiên cười hô hố “ Bất quá ta thích “

“Cách này đủ âm hiểm”

“Ta đi buộc bong bóng độc!”

“Ta cũng đi!”

Vương Hiên thoáng cái đã trở thành một idol trong lòng mọi người nên có chút không quen, vội vàng hướng tới lão khọm gầy nói :”Những độc tố này không đủ để lấy mạng hắn, võ giả hoàng kim sẽ chỉ bị giết bởi độc tố cấp hoàng kim, còn không sẽ không trí mạng. Nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới hắn, khi hắn nhảy từ bờ tường xuống. Ngươi chuẩn bị tam hoa phục kích dưới tường thành, vào đúng thời điểm này, ngươi có thể thông hắn nở hoa được rồi.” Vương Hiên hăm hở giải trình cho phương án của mình mà không chú ý là ánh mắt của mình đang nhìn chằm chằm vào mình. Vương Hiên chợt chột dạ nghĩ lại câu nói của mình rồi khụ khụ chỉnh sửa :” Nhầm chút xíu, ngươi có thể giúp hắn tam hoa tụ đỉnh rồi”

“khặc khặc, ngươi..cái tên nham hiểm này, đầu óc ngươi thật đen tối.” Lão khọm gầy nhìn Vương Hiên chăm chú từ trên xuống dưới với ánh mắt lạ lùng, liền xoay người hấp tấp chạy đi bố trí mai phục.

Mọi người đồng thời ra tay chuẩn bị, hiệu suất thật cao.

“Thả thỏ ra.!.” Phí lão đầu gào lớn.

Thu Dịch đang đứng trên tường thành, y vừa bị biểu hiện của Đường Thiên dọa cho khiếp vía, căn bản là không dám nhảy xuống. Võ giả sử dụng cung tiễn mà bị cận chiến thì xác định luôn là vừa.

Đứng trên tường thành làm cho y cảm thấy yên tâm hơn, căn cứ đồng thau này có tường thành rất cao, có mỗi mười lăm trượng thôi, trên tường thành có thể chứa được 5 người song song đi cùng nhau. Với khả

năng khinh công của y nhìn lướt qua đã thấy điểm không đúng, chắc chắn là có vấn đề gì ở đây.

Bỗng nhiên y nghe được tiếng gào khan của một lão đầu.

“Thả thỏ ra.!.”

Đó là cái gì vậy?

Thu Dịch nghe vậy mà không biết đó là cái gì, y nhìn lại theo hướng âm thanh vừa vang lên, y chăm chăm nhìn thẳng về hướng đó. Chỉ thấy từ hướng đó một đàn thỏ đông đúc như sóng biển đang ầm ầm lao tới chỗ y đang đứng.

Đây là tình huống gì chứ….

Bỗng nhiên, y nghe được tiếng bước chân ầm ầm đang chạy từ phía sau tới, y vội xoay đầu nhìn về sau mà giật mình không thôi.

Phía sau y cũng là một mảnh dày đặc chi chit chằng chịt như thủy triều thỏ nhảy ầm ầm lao tới.

Y cuống cuồng cầm lấy cung trong tay bắn điên cuồng về phía đó, chỉ thấy quang tiễn như mưa chìm vào trong biển thỏ. Vũ kỹ cung tiễn y tu luyện chính là 【 Trực quang hồng tiễn 】, môn tiễn thuật này uy lực kinh người không thôi, môn tiễn thuật này là một môn vũ kỹ vô song. Nó nổi danh với lực xuyên thấu, không gì không phá được, nhưng mà không phải loại chiêu thức có mực độ bạo tạc lớn.

Trong lúc bình thường thì điều này không đủ trở thành một nhược điểm của y, nhưng mà với hiện thực phũ phàng đang ở trước mặt y thì lại là một điểm bất lợi vô song.

Quang tiễn như mưa, theo trong tay y mà bắn ra về biển thỏ.

Nhưng mà số lượng thỏ nhảy quả là quá nhiều, trong nháy máy có rất nhiều thỏ nhảy gần tới y nhiều hơn. Bất đắc dĩ, y đành phải bay lên trên

không. Nhìn thấy bầy thỏ chi chit dưới chân y có đôi chút khó hiểu, nhiều thỏ như thế này thì có ích gì chứ ?

Bỗng nhiên y cảm thấy khó chịu ở trước ngực, sắc mặt y đại biến.

Độc .!.

Y lập tức hiểu được rằng, dưới chân y là khói độc đủ mọi màu sắc xanh, đỏ, tím vàng…….đang ồ ạt lan tràn, toàn bộ tường thành được bao phủ trong khói độc, nhìn thật kinh hồn táng đảm.

Sắc mặt y trở nên tồi tệ không thôi, y không nghĩ tới điều này.

Những con thỏ này hóa ra là mang theo độc, mà chúng mang theo bao nhiêu loại độc chứ.

Y có biết được cách sử dụng độc, nhưng mà đầy là lần đầu tiên y thấy người khác dùng độc như thế này.

Gặp quỷ rồi.!.

Rốt cuộc đây là nơi quái quị nào mà kinh dị thế này.

Thu Dịch hiện tại đã cảm thấy hối hận vì cái sinh ý này rồi, kẻ nào nói với y là cái địa phương tí xíu này chẳng có lấy một gã võ giả hoàng kim? Y rất muốn rời đi, nhưng mà nghĩ tới số tiền hứa hẹn cực lớn trước mắt, y kiên trì lùi về hướng trong tường thành.

Cũng may là khói độc hút vào trong cơ thể cũng không phải là loại kịch độc hoàng kim, chân lực trong cơ thể y liên tục được điều động để hóa giải độc tố. Trong lòng thì không ngừng chửi bới tên gia hỏa nào nghĩ ra cách dùng độc kiểu hèn hạ như thế này.

Sinh mệnh lực của Võ giả hoàng kim lúc này được thể hiện rõ ràng, khi y sắp rơi xuống tới mặt đất, sự khó chịu ở ngực y cũng giảm đi rất nhiều.

Nhiều nhất chỉ cần 2 phút nữa là y có thể hoàn toàn hóa giải những độc tố đã hít phải.

Lão khọm gầy ở trong chỗ tối vỗ trán đánh tét một cái, mặt đầy ảo nảo :" Thôi xong rồi ! Vị trí phục kích của tam hoa không đúng rồi.!."

"Sớm biết ngươi không phải là kẻ đáng tin cậy mà .!."

"Hắn thì có gì đáng tin chứ ?!?"

……

Một đám lão đầu, lão thái thanh niên trai tráng sinh viên thực tập chỉ vào mặt lão khọm gầy chửi ầm lên, làm cho lão khọm gầy đỏ bừng mặt lên, lão không cam lòng nhìn về phía Thu Dịch đang trúng độc, bỗng nhiên mắt sáng long lanh, chỉ vào vị trí của Thu Dịch mà hét lớn :"Đó là cái gì thế ?"

Mọi người sửng sốt, không hẹn mà đồng loạt nhìn về hướng Thu Dịch.

Một đạo hắc ảnh cực nhỏ đang hướng về Thu Dịch phóng nhanh tới.

Nha Nha len lén mò ra, nó sợ Đường Thiên nhìn thấy mà lẻn lên trên tường thành nơi Thu Dịch đứng. Nó đang đau đầu vì Thu Dịch đang đứng quá xa thì bỗng nhiên Thu Dịch nhảy về hướng của nó, đúng là thiên đường có lối ngươi không chạy, địa ngục vô lối ngươi lại vô. Nha Nha hí hửng trong lòng không thôi.

Nha Nha hưng phấn đứng lên.

Đây là trận chiến đầu tiên của Nha Nha hồn tướng mà).

Cứ như vậy mà tìm tới cửa à. Đúng là mèo mù vớ cá rán mà.

Nha Nha không chờ Thu Dịch rơi xuống, nó hống lên một tiếng rồi hừng hực khí thế lao tới y.

Thu Dịch có cảm giác cái vật nho nhỏ đang tới gần y giống như là một con thỏ ngã xuống từ trên tường thành. Y lơ đễnh vung tay lên, định chấn bay nó ra chỗ khác.

Vào lúc sắp vỗ trúng y bỗng cảm nhận được điều gì đó không đúng.

Nha Nha đang nhảy tới trên không trung hít mạnh một hơi làm cho khuôn mặt mũm mĩm béo mập bỗng nhiên phì lên như là một quả bóng được thổi căng phồng lên. Nó cố gắng trợn trừng 2 con mắt nho nhỏ lên, 2 đầu nắm tay nắm chặt lại quyết tâm xung trận tăng cao.

Tia sáng quanh tay Nha Nha đột nhiên biến mất tựa như nắm tay của Nha Nha bao trùm một vùng hư vô hắc ám.

Tại Đào Thố cao nguyên nó đã chịu đựng vô số ngày cô đơn, vô vàn đêm tĩnh mịch, khô khan, tu luyện thành công Thôn Quang thiết quyền.!. Rung động từ sau trong hồn phách theo sát phạt chi khí của chiến trường cổ đại được tẩy luyện mà sinh ra nha Hồn tướng, dường như điều này đã sớm được định ra, chiến đấu chính là mục đích cuối cùng của nó.

Nhãn thần của Nha Nha lúc này đã không còn như bình thường nữa rồi.

Thôn! Quang! Thiết! Quyền!

Thu Dịch định né qua nhưng mà quyền đầu của Nha Nha so với tưởng tượng của y còn nhanh hơn rất nhiều, căn bản là y không thể tránh kịp y chỉ có thể huy động chân lực còn sót trong cơ thể mong tưởng đỡ được quyền này.

Răng rắc!

Cổ tay y truyền đến một cơn đau nhức không thôi, trên mặt Thu Dịch đại biến, cổ tay y gãy rồi.

Y cố gắng nhìn thấy đạo hắc ảnh đang vọt tới trước mặt y.

Thân ảnh mũm mĩm đầy dụ hoặc lòng người đang xòe trên không trung. Khuôn mặt nhỏ bé là thế nhưng mà khí thế sát phạt sắc bén tuôn ra, khí tức dũng cảm xông pha tựa như chiến sĩ cổ đại xung phong tạo cho nó một cảm giác từ trước tới nay chưa từng có.

Ỳ á hú hú , ta là Nha Hồn tướng!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Nha Hồn Tướng Rất Lợi Hại Nha!

Cái này là...

Thu Dịch mở to hai mắt mà nhìn cái thân ảnh nho nhỏ kia với vẻ mặt không thể tin nổi. Y không thể tưởng tượng được trong cái thân thể mềm mại nhỏ bé kia sao lại ẩn chứa lực lượng kinh người như thế.

Đôi mắt nhỏ của Nha Nha trừng lớn, nó lúc này căn bản không để y suy nghĩ, tựa như tại Đào Thổ cao nguyên đột đột đột vô số buổi tối, nó thuần thục được không thể tái thuần thục.

Đột đột đột!

Tiểu thiết quyền đen thùi tựa như hạt mưa rơi xuống người Thu Dịch.

Thu Dịch chật vật không chịu nổi nữa, trái tránh phải trốn. Trong mắt y con vật nhỏ này tựa như một con tiểu ma quỷ. Trong đầu y chỉ có một ý nghĩ, cách cái con tiểu ma quỷ này xa một chút!

Nha Nha đánh đấm thật hứng khởi, vừa thấy địch nhân muốn chạy trốn, tức thì ngao ô một tiếng gào.

Nghiêng sát mặt đất, một đạo thân ảnh xông tới, rõ ràng là sơn dương!

Nha Nha rất vui, nhảy lên trên cái đầu sơn dương, bàn tay nhỏ bé cầm sừng.

Con mắt Sơn dương sáng lên quang mang yếu ớt, tứ chi bỗng dưng phát lực, giống như tên rời dây cung đuổi theo hướng Thu Dịch. Sơn

dương có sức chiến đấu không mạnh, thứ am hiểu nhất đó là chạy nhanh. Sau khi được Tái Lôi cải tạo, năng lực chạy nhanh càng trở nên cực kỳ kinh người.

Lúc này toàn lực bứt lên trước, toàn thân sơn dương giống như lưu quang.

Nắm sừng dương Nha Nha trợn trừng đôi mắt nhỏ, phùng mang trợn mắt, đằng đằng sát khí.

Thu Dịch chạy ra ngoài rất xa mới thở phào nhẹ nhõm, cổ tay hữu chưởng gãy rồi, sức chiến đấu của y cơ hồ đều bị phế đi rồi. Lúc trước y còn lo lắng con số tiền phạt rất lớn, hiện tại y đã không nghĩ nữa rồi, trong đầu y chỉ có một ý nghĩ là lập tức rời cái địa phương quỷ quái này đi!

Tinh tệ quan trọng lắm nhưng mà nhỏ lắm nếu so với cái mạng. So với cái mạng thì cái gì đều không tính.

Y nhìn thoáng qua thành tường cao vút, trên tường thành phương còn được bao phủ độc tố đủ mọi màu sắc, trong lòng âm thầm than khổ. Nếu là lúc toàn thịnh, y hoàn toàn có thể bằng vào khinh công siêu tuyệt bay đến thật cao để tránh thoát cái phiến khói độc này. Nhưng mà hiện tại, chân lực trong cơ thể bị độc tố trói buộc, mười thành chân lực chỉ còn có thể dùng được có năm thành thôi.

Trên tay đau nhức, càng làm cho tinh thần y khó mà tập trung. Y cùng những võ giả am hiểu cận chiến kia khác nhau, phương thức công kích của y bắt y phải giữ khoảng cách với địch nhân nên chẳng mấy khi y thụ thương, cũng làm cho y không quen với cảm giác thụ thương.

Cổ tay đau nhức, như từng lớp thủy triều tập kích tinh thần y.

Đáng chết!

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng xé gió, y vội vàng quay đầu, liếc mắt liền nhìn thấy trên cái đầu sơn dương Nha Nha đang nắm sừng, tức thì hồn phi phách tán.

Y cuống quýt chạy cuồng.

Con mắt Sơn dương hiện lên một tia quang mang đáng sợ, nó bỗng nhiên hạ thấp cái đầu, sừng dương hướng về phía trước, rồi đột nhiên gia tốc.

Nha Nha treo tại trên sừng dương, khí lưu thổi qua làm cho thân thể nó lắc lư bất định, nhưng nó không chút sợ hãi. Sơn dương bứt lên trước đối với nó mà nói lại quen thuộc vô cùng.

Hơn nữa, cái này là trận chiến đầu tiên của Nha Hồn tướng a!

Nha Nha làm sao lại sợ hãi?

Nha Nha dũng cảm nhất!

Địch nhân ở phía trước đang không ngừng lớn dần trong tầm mắt Nha Nha, chính là hiện tại! Nha Nha cố gắng trợn to đôi mắt nhỏ, gương mặt phùng lên tròn vo, âm thanh thở dốc vang lên.

"Y nha!"

Nha Nha treo tại trên sừng dương cánh tay đột nhiên phát lực, nó tựa như cái ná bắn ra hòn đá nhỏ, thoáng cái bay đi.

Thần sắc Thu Dịch hốt hoảng nghe động tĩnh phía sau, tiếng gió thổi đột nhiên vang lên phía sau làm sắc mặt y đại biến. Dưới tình thế cấp bách, cung trong tay lật về phía sau, muốn ngăn trở cái một kích này.

Trong lúc phi hành đột nhiên Nha Nha phát hiện một cái đồ vật xuất hiện ở trước mắt mình.

Không chút suy nghĩ, giống lúc đập đập thông thường, bản năng Nha Nha huy động hai tiểu nắm tay.

Đột đột đột!

Tốc độ quyền của Nha Nha nhanh đến mắt thường khó mà nắm bắt, tia sáng xung quanh nó hoàn toàn bị nó thôn phệ, hình thành một vùng hắc ám hư không.

Bang bang phanh!

Thân thể Thu Dịch kịch liệt run rẩy như cái sàng, từng lớp lực lượng kinh người từ thân cung truyền đến thân thể y, nhiều đến mức y căn bản thở không nổi.

Thình thịch!

Cái cung phẩm chất phi phàm, tựa như bánh bích quy ầm ầm băng tán.

Bàn tay Thu Dịch cầm cung, gãy xương nát bấy.

Nhưng điểm trí mạng thật sự không phải là gãy xương. Chân lực trong cơ thể Thu Dịch vẫn đang chống lại độc tố, gặp một quyền của Nha Nha triệt để mất cân bằng. Chân lực trong cơ thể thoáng cái hỗn loạn, độc tố giống như thủy triều tràn ra khắp nơi mà ăn mòn mọi ngóc ngách trong cơ thể y.

Chân lực mất đi khống chế mà trong kinh mạch tàn sát bừa bãi, Thu Dịch phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mất đi khống chế, bay ngang thẳng ra ngoài.

Thùm thụp!

Thu Dịch bị ném xuóng mặt đất, sắc mặt y đã đen thùi.

Ba con tinh hồn thú hình dạng quái dị mò lại, tam hoa tụ đỉnh Sấu lão đầu lượn một vòng cuối cùng đánh tới.

Nha Nha giận dữ, hướng Tam hoa nạt một tiếng.

Tam hoa tức thì lùi về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ e sợ.

Mỗi ngóc ngách Căn cứ Thanh đồng, Nha Nha đều từng chơi, không có một con tinh hồn thú nào không gặp độc thủ của nó. Ba con tinh hồn thú tuy rằng thực lực bây giờ hơn xưa, nhưng hiển nhiên Nha Nha lưu lại cho chúng nó ký ức thê thảm vô cùng khắc sâu, ba đứa chúng nó ngoan ngoãn dẹp sang một bên, không dám tiến lên.

Mũi Nha Nha nhăn lại, cái đầu ngẩng lên cao, hai tay chắp ở sau lưng. Từng bước chân nhỏ nỗ lực tiến lên, vẻ mặt tiểu đại nhân, từng đoạn từng đoạn như thế đi đến chỗ Thu Dịch và Tam hoa.

Lúc này hơi thở Thu Dịch đã mong manh, độc tố xâm nhập trong cơ thể y cực kỳ lợi hại. Mất đi chân lực bảo hộ, thân thể y chẳng khác thường nhân, ý thức y từ từ mơ hồ.

Nha Nha định xụ mặt làm vẻ uy nghiêm trang trọng, nhưng mà nụ cười tươi lại không tự chủ mà từ khóe miệng nhoẻn ra.

Trận chiến đầu tiên của Nha Hồn tướng a!

Nha Hồn tướng, chiến đấu rất lợi hại a!

Nha Nha càng nghĩ càng cao hứng, cũng không nhịn được nữa, nhảy dựng lên, một đôi tay nhỏ bé giơ lên cao ngất, gân cổ gân họng hoan hô quanh quẩn trong không trung.

"Y nha!"

Trên cái đầu trọc mồ hôi đã đổ ra ròng ròng, y căn bản sờ không tới thân ảnh đối phương, lần đầu tiên y trông thấy cơ quan võ giả lợi hại như thế, lần đầu tiên trông thấy tốc độ cơ quan hồn giáp kinh người như thế.

Khinh công của y bình thường, bình thường đều là lấy lực phá xảo.

Nhưng mà đối phương quá nhanh!

Lúc nào, ra cường cơ quan võ giả như thế? Thế nào trước đây chưa từng nghe ai nói đến?

Đầu trọc càng ngày càng đổ mồ hôi ra nhiều, mỗi một lần công kích của đối phương, luôn luôn ở góc độ khó chịu nhất khó khăn nhất. Đối phương tựa như một con sói xảo trá, nhìn như tuần tra tới lui khắp nơi không mục đích lại lộ ra sát cơ dày đặc. Thần kinh y thủy chung ở trạng thái căng như dây đàn, áp lực cực lớn làm y bắt đầu có chút thở dốc.

Bên trong hầm ngầm dưới lòng đất, Đoan Mộc lắc đầu lần thứ hai: "Đầu trọc phải thua rồi."

"Vì cái gì?" Tái Lôi hiếu kỳ hỏi.

"Hắn tiêu hao quá lớn." Đoan Mộc giải thích.

"Hắn cũng không liều lắm a." Tái Lôi có chút không giải được.

Đoan Mộc đành phải tỉ mỉ giải thích: "Ở trạng thái căng thẳng lớn như thế, tiêu hao thể lực và chân lực sẽ hơn mấy lần bình thường. Điểm trí mạng chính là gã đầu trọc không nhận thấy thể lực và chân lực bản thân đang từ từ tiêu hao."

"Nguyên lai là như vậy a." Tái Lôi có chút minh bạch, nhưng mà có chút thất vọng: "Ta còn cho rằng sẽ có điều gì đặc sắc đối chiến chứ."

Nguyên lai là gã tiểu bạch chiến đấu!

(tiểu bạch: không biết mà cũng làm như giỏi lắm)

Đoan Mộc nhịn không được phản bác: "Đã rất đặc sắc! Cơ quan võ giả các ngươi phi thường lợi hại, đây là tiết tấu, hắn khống chế tiết tấu đã đạt được tới mức lô hỏa thuần thanh. Chỉ dựa vào tiết tấu là có thể đủ áp

chế một gã võ giả hoàng kim, chiến thuật đại sư như vậy ta chưa từng được gặp."

"Tiết tấu là cái đồ vật gì?" Vẻ mặt Tái Lôi mờ mịt.

Đoan Mộc cảm thấy chính mình chính là thành tường, mấy vạn con thỏ nhảy nhảy trên người y, nơi lợi hại như vậy thì làm gì có gã Tiểu Bạch chiến đấu, mời ngươi hỏi vấn đề có một chút hàm lượng kỹ thuật được không!

Vô luận là Đường Thiên, còn có những cơ quan võ giả thần bí, còn có Nha hồn tướng cổ quái, đều lợi hại làm gã trợn mắt há mồm, nhưng mà, vậy mà cái con nữ nhân địa vị không thấp ở bên cạnh mình mà lại như kẻ ngu ngốc!

"Bản mặt ngươi làm sao thế? Ta hỏi không đúng sao?" Con mắt Tái Lôi nhướng lên, lúm đồng tiền như hoa.

Đoan Mộc giật mình một cái, mẹ nó, nhìn tới mức nhập thần thiếu chút nữa quên mất cái con nữ nhân này có nhiều chiêu ngoan độc...

Gã vội vàng làm bộ làm tịch: "Ta đang suy nghĩ giải thích thế nào. Tiết tấu là cái gì chứ, tỷ như ngươi nhìn cơ quan võ giả tuần tra tới lui, giống như chợt xa chợt gần, nhưng mà nếu như ngươi tỉ mỉ nghiên cứu, ngươi liền sẽ phát hiện, hắn thủy chung bảo trì cự ly có thể tùy thời xuất thủ. Tỷ như ngươi nhìn, công kích hắn phi thường phân tán, giống như không có mục tiêu, nhưng mà mỗi một lần đều làm đối phương phi thường khó chịu. Hơn nữa, trước một khắc mỗi lần đầu trọc muốn phản kích, hắn thường sẽ bị phát động công kích, khiến cho phải chống đỡ. Tiết tấu đối phương hoàn toàn bị áp chế, chỉ có thể co đầu rút cổ."

"Nguyên lai là như vậy a, ta hiểu rồi." Tái Lôi gật đầu liên tục.

"Thật mạnh quá a." Con mắt Đoan Mộc sáng lên quang mang: "Không tưởng là trên đời này, còn có cơ quan võ giả cường đại như thế. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta nhất định không tin. Trong truyền

thuyết chỉ có cao thủ Nam Thập Tự binh đoàn mới có thể làm được điều này."

"Cao thủ Nam Thập Tự binh đoàn sao?" Tái Lôi thản nhiên cười.

Đoan Mộc có chút không rõ lí do, gật đầu nói: "Đúng vậy. Ở thời đại cơ quan là đỉnh cao, tụ tập cơ quan võ giả lợi hại nhất từ trước tới nay. Cơ quan võ giả bây giờ ít hơn nhiều ban xưa."

Bên trong Thiên Không Hổ, khuôn mặt tú-lơ-khơ của Binh không biểu tình.

Tân Thiên Không Hổ, càng thêm xuất sắc, lão có thể điều khiển thoải mái tự nhiên, võ hồn cũng càng thêm thông minh, chỉ cần tâm niệm lão vừa động, cơ quan hồn giáp liền sẽ chuẩn xác mà làm ra động tác chiến thuật tương ứng.

Lão có khi sẽ nhớ tới Thiên Không Hổ trước đây, nhưng mà lão biết rõ thời đó đã đi qua rồi.

Tựa như đoạn năm tháng trong trí nhớ chính mình kia.

Thế nhưng là, sẽ không quên a...

Chiến đấu tựa như bản năng đã sớm dung nhập thân thể, dù cho điều khiển là cơ quan hồn giáp rồi, nhưng khi lão chiến đấu vẫn y nguyên là phong cách tiêu chuẩn Nam Thập Tự binh đoàn, gấp dừng, khoảng cách ngắn bứt lên trước, kiểu như ong tới lui tuần tra...

Lão không phải thương cảm.

Người thế nào có thể vĩnh viễn sống được trong thương cảm chứ? Dù cho nó đã thoáng qua như mây khói, dù cho nó sẽ không trở về nữa, dù cho hồi ức ở mỗi cái ngóc ngách trong đầu vẫn còn tươi mới, dù cho nó đã định trước sẽ không ảm đạm phai màu.

Lão còn sống.

Không có nhiều thời gian để thương cảm như vậy a!

Bởi vì có quá nhiều sự tình cần lão phải đi làm, có quá nhiều mộng tưởng chưa hoàn thành cần lão tới thực hiện, có quá nhiều vinh quang cần lão phải đi bảo vệ.

Bởi vì năm xưa cái đứa thiếu niên nhu nhược vô dụng, bây giờ ý chí cũng sắt đá rồi chứ!

Bởi vì... Bởi vì ta muốn trước lúc ra đi thực hiện được toàn bộ a!

Gương mặt tú-lơ-khơ của Binh không biểu tình, ánh mắt vững vàng phong tỏa kẽ hở đầu trọc. Thiên Không Hổ trên không trung, vẽ ra một đạo đường vòng cung ưu mỹ mà sắc bén, như đao phá không.

Nam Thập Tự binh đoàn đã tới!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Đây Là Nơi Quái Qui Nào Thế Này

Tên trọc đầu nhận thấy sự nguy hiểm đang luẩn quẩn bên mình, y nổi giận gầm lên một tiếng, đồng côn trong tay y quét ngang, côn kình cương mãnh tỏa ra, nhưng trong mắt Binh lại thấy sự bủn rủn yếu đuối, đối phương đã có chút lực bất tỏng tâm buông xuôi rồi.

Đối với các võ giả mà nói, chân lực cùng thể lực đó là điều tối quan trọng trong chiến đấu. Trong suốt một thời gian dài đối với đa số sự hiểu biết của các võ giả đối với sự nhận biết bên trong cơ thể chỉ ở mức độ thấp, họ cho rằng chỉ có chân lực mới là hạch tâm của chiến đấu. Mãi tới khi huyết mạch võ giả quật khởi thì sự nghiệp nghiên cứu thể lực trong chiến đấu mới được chú trọng, sau đó có những hiểu biết sâu hơn.

Trong chiến đấu khi mà thể lực của võ giả tiêu hao hết tất nhiên sẽ kéo theo sự không chế đối với chân lực cũng sẽ suy yếu theo.

Nếu thể lực và chân lực cùng bị suy yếu nghiêm trọng như vậy chứng tỏ y đang ở trong một tình trạng cực kỳ yếu kém.

Một loạt chiến thuật ban đầu của Binh đều là nhằm vào mục đích này.

Khi đối phương lâm vào tình trạng mệt mỏi như vậy có nghĩa là thắng bại đã không còn xa nữa.

Beeeenggggggggggg .!.

Quyền đầu của Thiên Không Hổ không hề có chút kỹ xảo mà bắn trúng vào đồng côn của tên trọc đầu xăm trổ, âm thanh nặng nề vang lên làm chấn động màng tai mọi người. Sóng âm chấn động kích động khí

lưu giống như một loại gió bão vang ra tứ phía làm màng tai mọi người đau rát không thôi.

Nam tử xăm trổ trọc đầu sắc mặt đại biến, thân hình bạo lui về sau. Giống như là khi cứng đối cứng đối phương vẫn dũng mãnh như ban đầu. Trước đó đối phương hoàn toàn dựa vào ảo bộ quỷ dị khó lường đánh lén làm cho người khác khó lòng phòng bị, ở trong suy nghĩ của y thì thằng cha cơ quan võ giả này bị y đưa vào danh sách các thích khách võ giả điều này làm y rất cảnh giác.

Mãi tới lúc này, khi lực lượng từ đồng côn truyền tới làm cho y biết rằng phán đoán của mình là hoàn toàn sai lầm.

Từ trong kinh nghiệm xương máu đã từng trải qua, y lập tức hiểu được ý đồ của Binh, lúc này sắc mặt của y đại biến.

Không tốt, trúng kế rồi.

Binh không cho tên trọc đầu nửa giây để thở, Thiên Không Hổ giống như quỷ mỵ, xuất thủ thì phiêu hốt âm lãnh, di chuyển thì quỷ dị xuất thần nhập hóa, đột nhiên biến thành mạnh mẽ dữ dội, mỗi kích đánh ra tựa như thiên quân vạn mã, vạn lôi bôn đằng.

Đang đang đang .!.

Côn quyền song phương va chạm liên tục, tựa như 2 thanh búa tạ đang chú tạo thép nóng, liên tục va chạm vào nhau. Mỗi lần va chạm làm khí lưu bị kích động tạo thanh hoa lửa bắn tung tóe mà không khí bị dồn nén tạo thành âm thanh ầm ầm bào mòn đi mọi thứ xung quanh 2 người.

Thiên Không Hổ cao to mà mỗi lần công kích đều sắc bén hung hãn, mang theo khí thế lôi đình vạn quân sát phạt quả quyết.

Tên trọc liên tiếp bị chấn lui lại phía sau, mỗi một lần nhận xung kích từ đồng côn truyền lại đều làm cho cánh tay y run lên bần bật. Đối phương tấn công liên tục giống như một cơn cuồng phong bão táp, làm

cho y hít thở khong thông chỉ dựa vào bản năng của bản thân mà huy vũ đồng côn đánh ra.

Vèo.!.

Y đánh ra đồng con theo bản năng, nhưng ở phía trước đồng côn giờ là một khoảng trống mênh mang không có gì.

Không tốt rồi .!.

Y giật nẩy mình, không kịp làm ra bất kỳ một phản ứng nào khác đã thấy đau buốt ở cổ.

Y thấy một thân hình đại hán không đầu có những hình xăm giống mình tay cầm đồng côn đang từ từ ngã xuống, còn trong mắt mọi người ở căn cứ đồng thau thì thấy một cái đầu bay lên trên không trung.

“Đại thúc mặt tú lơ khơ làm tốt lắm ! Đánh hay lắm !” Tái Lôi mừng rỡ thoáng cái đã nhảy tót ra ngoài vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Các cơ quan sư bên cạnh nàng cũng không khỏi hoan hỉ mà nhảy nhót ầm ầm tạo ra âm thanh leng keng của kim loại như vạn quân đang giao chiến.

Tái Lôi bỗng chú ý tới Đoan Mộc đang ngơ ngác kinh ngạc đứng ngây ra đó, không khỏi có chút kỳ quái :”Này, choáng váng cái gì thế, chưa nhìn thấy củ đậu bay bao giờ à?”

Đoan Mộc nhìn chằm chằm vào hình ảnh lam sắc của Thiên Không Hổ không khỏi run rẩy :”Thật là đáng sợ.”

“Tất nhiên rồi .!.” Tái Lôi nở nụ cười phong tình vạn chủng mê hoặc chúng sinh cặp mắt đang mở to hết cỡ lung linh long lánh rồi tạo dáng mặt nghiêng góc 45o :”Đại thúc mặt tú lơ khơ chỉ là tương đối lợi hại thôi .!.”

“Không phải lợi hại ư.” Âm Thanh của Đoan Mộc vang lên như có cái gì chặn ngang cửa họng gã.”Thật là đáng sợ mà. Hắn quá bình tình, kỳ thực hắn không cần chọn cứng đối cứng cũng thắng được đối phương

nhưng mà hắn lại dùng cách này để kết thúc chiến đấu. Điều này chứng tỏ hắn không hề lãng phí một tia khí lực nào hết, trong khi liên tục đối chiến ác liệt như thế mà hắn vẫn còn có thể bảo trì đầu óc bình tĩnh như thế thật quá đáng sợ.”

Tái Lôi cười nhạt:”Cái gì mà bình tĩnh chứ! Hắn lười thì có, đại thúc mặt tú lơ khơ lúc nào cũng lười như thế hết.”

Lười… đây là khái niệm như thế nào chứ.

Trong đầu Đoan Mộc rung động mãnh liệt, gã thực muốn đem bổ đôi cái đầu của mỹ nhân xinh đẹp đang đứng trước mặt này ra để mà xem trong đó có phải là một biển kiến thức mênh mông hay không.

Chỉ có đại dương kiến thức mới có thể tính được những nước đi thế này.

Được rồi, tốt nhất là không nên trêu trọc nữ nhân này.

Aizzzz, đừng quên thân phận tù nhân của chính mình chứ, Đoan Mộc bình tĩnh lại cảm thán không thôi và tự nhủ thầm trong lòng mình.

Một lát sai, âm thanh loảng xoảng vang lên, Thiên Không Hổ bay trở về, Binh từ trong Thiên Không Hổ hờ hững bước ra.

Hồn tướng…

Đoan Mộc trợn tròn mắt, mồm há hốc như không tin vào mắt mình nữa, Binh thấy thế không ngại tặng cho gã một điều xì gà rồi thản nhiên châm lửa “hút tạm một điếu cho bình tĩnh”. Đoan Mộc lần đầu tiên hút thuốc nghe Binh nói thế không khỏi hoảng sợ mà hít thật mạnh một hơi, nhưng ở đời có ai hút xì gà bằng một hơi được chứ, khi hít được 1/5 điếu xì gà mặt mũi Đoan Mộc đã đỏ như con tôm luộc còn Binh thì không khỏi ngạc nhiên khâm phục :”Thằng cha này đúng là thiên tài hút thuốc.”

“Này đại thúc, ngươi trở về làm gì thế? Tiểu Đường Đường còn có một địch nhân nữa kia kìa!” Tái Lôi gấp gáp khẩn trương nhắc nhở.

Binh liếc mắt nhìn nàng đầy vẻ khó chịu :” Ngươi định hại ta à? Định lừa ta đi cướp đối thủ của thiếu niên tâm thần à? Người muốn đoạt tiền trong túi Binh đại nhân ta sao, không dễ thế đâu bấy bì à.!.”

Hiển nhiên Binh đối với việc mình bị cắt giảm kinh phí đầu tư nghiên cứu canh cánh mãi trong lòng không thôi.

“Cũng đúng nhỉ .” Tái Lôi phản ứng lại chậm rãi, vuốt vuốt má lẩm bẩm :”Đi tranh đối thủ của tên gia hỏa kia, tên kia chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình. Có nên thử tranh đoạt cùng hắn không nhỉ ?”

Tái Lôi vừa nói tới đó thì hàng loạt tiếng kêu gào van khóc vang lên

"Đại tỷ đầu, nghìn vạn lần không được a!"

“Đại tỷ đầu, người có tức giận thì cứ chút lên người thuộc hạ đây, nghìn vạn lần đừng làm điều ngốc nghếch đó à!”

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Đại tỷ đầu! Mọi việc trước hết phải nghĩ tới kinh phí à…”

“Đại tỷ đầu à, người đứng nhiều chắc mỏi chân rồi, người ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi..”

……..

Ở tầng hầm ngầm lập tức âm thanh vang lên như ong vỡ tổ, sắc mặt của các cơ quan sư đại biến, mọi người hùng hục chạy lại quây lại đem Tái Lôi quây vào giữa, kẻ ôm người kéo nhất nhất giữ chặt Tái Lôi sợ nàng lại làm điều gì đó ngốc nghếch.

Đoan Mộc thấy thế mà trợn trừng trừng mắt, lại hít tiếp vào một hơi dài của 1/5 điếu xì gà.

Trong đầu gã văng vẳng :”Này này, các ngươi làm sao thế…. Đối phương dù sao cũng là hoàng kim võ giả đó …”

Nha Nha có chút chưa thỏa mã mà nhìn lại phía võ giả dùng đao răng cưa, trong mắt Nha Nha lúc này vị hoàng kim võ giả kia như là một cây thịt nướng có chân đang chạy lăng quăng. Nhưng khi nhìn thấy Đường Thiên ở một bên thì lập tức cứng đờ người như bị sét đánh.

Chủ nhân chắc chắn sẽ không mắng Nha Nha đâu…

Trong lòng nó đắn đo liên tục không thôi, chủ nhân sẽ khích lệ nó hay là sẽ nghiêm khắc trừng phạt nó đây, cũng không biết được nữa…

Nha Nha hết nhìn trái lại nhìn phải, sau đó lùi lại phía sau, len lén chuồn trở lại.

Nha Nha à, ngươi về sau phải làm một vị Nha Hồn tướng đại anh hùng, hư danh gì gì đó chúng ta không cần tính tới làm gì cho mệt đầu.

Người phi phàm như Nha Nha ta đây không nên bị chủ nhân bắt quả tang à….

Tam hoa thấy địch nhân bổ nhào xuống, ánh mắt đồng loạt chuyển hướng về địch nhân duy nhất còn lại trong tràng đấu, võ giả dùng đao răng cưa. Ba ánh mắt sáng bừng bừng chiến tâm, đang muốn xông tới về phía đó.

Nha Nha trong thấy lập tức khẩn trương trông thấy, ba tên ngu xuẩn này!

Nó quýnh quáng lên, lập tức toàn lực đánh tới, giống như một đạo hắc tuyến quỉ mị quấn quanh thân thể tam hoa một vòng.

Thôn quang thiết quyền .!.

Bang Beng Boong.

Tam hoa lập tức hôn mê bất tỉnh, Nha Nha sợ hãi liếc nhìn về hướng Đường Thiên thì thấy Đường Thiên không bị kinh động, bàn tay nhỏ khẽ

xoa xoa trước ngực vẻ mặt từ từ dịu xuống nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nó rất thuần thục và nhanh nhẹn đem 3 tên ngu xuẩn đang nằm còng queo trên mặt đất buộc túm lại với nhau rồi lôi xềnh xệnh qua các ngóc ngách dọc theo chân tường thành kéo chúng trở lại.

“Ngươi muốn hại chết chúng ta sao!”

“Tam hoa tụ đỉnh cái gì ? Tụ đỉnh của chúng ta sao ? Ngươi đi mà tụ cái đầu ngươi ấy .!. Kinh phí của chúng ta mà ít đi chút nào thì người nhất định phải chết ….”

“Cũng may là có Nha Nha ! Về sau ta quyết không cho nó độc dược nữa…!”

……

Ở trong phòng thí nghiệm huyết mạch mọi người đang tập trung chỉ chỏ nhằm vào lão khọm gầy mà mắng chửi xối xả, mà Nha Nha lại lập công cứu cho cả phòng thí nghiệm huyết mạch đã lập tức trở thành tân sủng của phòng thí nghiệm huyết mạch”

Võ giả dùng đao răng cưa hoảng sợ không thôi.

Bốn gã hoàng kim võ giả, hiện giờ chỉ còn lại trơ trọi mình gã. Nhưng mà làm cho gã không thể hiểu nổi là chiến hữu của đội bạn, lại đồng loạt rút lui không lưu lại chút nào.

Đoan Mộc vốn lúc này đã hít vào 2/5 của điếu xì gà lại một lần nữa trợn trừng mắt không hiểu tình huống tại sao lại hít vào thêm một phần của điếu xì gà.

Bên trong tường thành to lớn như một đại đấu trường chỉ còn lại gã và thiếu niên trước mặt.

Đây là tình huống như thế nào chứ !?

Quỷ dị, quá mức quỷ dị rồi !

Thiếu niên ngẩn ngơ kia đã làm cho gã thấy hết sức quỷ dị rồi, sau đó tất cả mọi người đều đồng loạt lùi ra, nhường lại chiến trường, trường hợp như vậy, càng làm cho gã thấy kinh hãi không thôi.

Có âm mưu.

Nhất định là có âm mưu.

Nhưng rốt cuộc đó là âm mưu chết tiệt gì cơ chứ….

Võ giả dùng đao răng cưa bỗng muốn phát điên lên, dù sao thì tình huống cũng không tốt nữa rồi, không nói hai lời, đao trong tay rung lên, ánh đao tạo cho người khác cảm giác như đang có một đầm nước rộng hướng về phía Đường Thiên mà cuốn tới.

Thần sắc Đường Thiên đang mờ mịt bỗng nhiên con mắt khôi phục lại sự mẫn cảm.

Không nghĩ ngợi chút nào, thân hình Đường Thiên lóe lên, mười ngón tay như trảo, cắm vào đao mang, mười ngón tay rung lên đồng loạt vặn xuống, chỉ nghe binh một tiêng, đao mang bị đánh tan.

Võ giả dùng đao răng cưa ngây cả người, đao mang của gã từng bị người khác ngăn cản, cũng từng có người đánh nát nó nhưng mà như vừa rồi thì chưa từng có ai làm giống như vậy.

Gã nghĩ một hồi mới nghĩ ra một từ phù hợp đó là bị tách rời ra.

Bị tách rời ra…..

Đường Thiên cũng ngây cả người, hắn vừa dùng chiêu thức chính là【 thiên sách phá ma thủ 】, cái này không có gì ngạc nhiên nhưng mà【 thiên sách phá ma thủ 】chỉ có thể lợi dụng kẽ hở giữa các chiêu thức khi đối chiêu, mà căn bản là không có cách nào tách rời đao mang như vừa rồi !

Tại sao lại như vậy chứ .?.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới, trong nháy mắt vừa rồi mấy yếu điểm trong một đao vừa rồi hiển hiện trong mắt hắn, sau đó hắn trong vô thức mà dùng 【 thiên sách phá ma thủ 】để hóa giải đao mang.

Sau đó đao mang cứ như thế mà bị tách ra….

Thật là thần kỳ.

Đường Thiên dường như đã phát hiện ra một chân trời võ học với nên kích động vô cùng.

Vừa đúng lúc này, võ giả dùng đao răng cưa cũng bình tĩnh trở lại, gầm lên tức giận mà đánh tới :"Xem đao của ngộ!"

Ánh đao thi triển mang theo đang mang kinh người và khí thế đáng sợ đánh trực diện tới mặt Đường Thiên.

Đường Thiên thì như gặp phải ma chưởng của Tái Lôi 2 mắt trợn ngược lên vô thức mà nghiêng người né qua một bên, ngón trỏ tay trái cắm vào trong đao mang. Ngay sau đó trong tầm mắt hắn lại hiện ra 6 yếu điểm của đao chiêu đang đánh tới, hắn vung tay phải giống như chuồn chuồn điểm nước, lần lượt lướt qua 6 điểm yếu vừa hiện lên trong mắt hắn.

Binh.!.

Đao mang đánh tới như là thủy tinh ầm ầm băng hoại, vỡ thành nhiều khối khác nhau, rồi hóa thành toái mang mà biến mất.

Võ giả đao răng cưa lại một lần nữa ngẩn người ra.

Đường Thiên cũng lại một phen ngẩn người.

Võ giả đạo răng cưa lại hồi phục tinh thần, càng thêm tức giận trán phừng phừng, mắt phừng phừng, mặt phừng phừng, mũi phừng phừng,

tai phừng phừng, chân phừng phừng, tay phừng phừng, ngực phừng phừng, bụng phừng phừng, rốn phừng phừng, người phừng phừng rồi hét lớn :”Xem đao đây.!.”

Đường Thiên cũng phản ứng lại tức giận hét lớn giận dữ, vừa rồi đối phương hét lớn một tiếng mà mình thì lại im như thóc, hắn đã chiếm hết thượng phong của mình, lại làm giảm phong độ của thiến niên như thần! Mà không hiểu hắn làm thế nào mà toàn thân phừng phừng thế kia. Hắn không cam lòng tỏ ra yếu thế mà rống lớn :” Đến đây !“

Ánh đao so với vừa rồi càng ngưng thực hơn, càng lẫm liệt hơn, càng đáng sợ hơn.

Binh.!.

Đao mang nứt vỡ ra âm thanh vang lên cũng mang theo sự thanh thúy hơn.

Võ giả đao răng cưa ngơ ngẩn.

Đường Thiên cũng ngẩn ngơ.

2 người đồng thời khôi phục lại tinh thần của mình, trợn mắt nhìn nhau đồng thời rống giận mà lao vào nhau như 2 con gà chọi.

“Xem đao!”,”guầ lái là”

Binh!

“Xem đao!”,”guầ lái là”

Binh!

“Xem đao!”,”guầ lái là”

Binh!

……..

Các chuyên gia phòng thí nghiệm huyết mạch trợn tròn mắt không chớp.

Ở phòng thí nghiệm cơ quan thì các cơ quan sư cũng không chớp mắt chút nào mà trợn tròn.

Đến Đoan Mộc cũng trợn tròn mắt mà nhìn vào thân ảnh 2 người ở phía ngoài, 2 người mặt đối mặt, ngươi chém một đao, ta phá một đao, ngươi chém ta phá…… tới một đao, ta lại phá một đao….

Gã cảm thấy mình sắp điên mất rồi, nơi này rốt cuộc là nơi quái quỉ nào chứ.

Người ở trong cái nơi này không có ai là người bình thường sao? Nhưng mà cũng quên đi, ngươi là kẻ đốt nhà cướp của nhà người ta, ngươi thế nào mà cũng trở nên không bình thường như bọn họ chứ. Đoan Mộc tự nhủ thầm trong lòng.

Qua một hồi, thanh âm mờ mít xung quanh đã kéo tâm tư hỗn loạn của Đoan Mộc trở lại với bản thân mình.

“Bây giờ đi sắp xếp nhiệm vụ công tác cuối tuần thôi nào, Thạch đầu, nhiệm vụ theo như kế hoạch được đề ra của ngươi là phải là phải làm ra cho chúng ta 55 hào đồng thau, ta muốn thấy tối thiểu 3 kiện hàng mẫu.”

“A Lập, bản báo cáo mà ngươi đệ trình ta đã xem quá, cái này bác bỏ”

“Vì sao lại bác bỏ vậy đại tỷ đầu?”

“Tính khả thi không cao, tính sáng tạo không cao, mà đúng rồi điều quan trọng nhất là kinh phí quá cao so với quy định!”

……

Đoan Mộc mờ mịt trong lòng, Tái Lôi đã ngồi tới vị trí chủ tọa trong phòng thí nghiệm cơ quan, mặc cho âm thanh binh binh binh vang lên

không dứt từ 2 thân ảnh bên ngoài, nàng vẫn đập bàn chan chat quát tháo ầm ầm giao việc cuối tuần cho các cơ quan sư khác.

Giao việc sắp xếp công việc cuối tuần trong lúc thế này…..

Ở trên mặt đất còn đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán cơ mà, đối thủ đang cùng lão bản các ngươi là một tên hoàng kim võ giả đó….

Vẻ mặt của Đoan Mộc đầy tuyệt vọng, gã như muốn gào lên :"Ai có thể nói cho ta biết, cái địa phương chết tiệt này là rốt cuộc là nơi quỷ quái nào không!". Sau đó gã cũng hít một hơi dài phần còn lại của điếu xì gà mà chết ngất vì say thuốc.

Binh nhìn lại gã với vẻ kinh hãi hiếm có trên khuôn mặt tú lơ khơ :"hắn đã hút xong điếu thuốc bằng thời gian ta hút cả một ngày sao .?."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Dã Tâm Của Mọi Người !

“Ta chịu thua.!.” Võ giả đao răng cưa chán nán vứt đao xuống đất ngồi bịch xuống đất, lúc này hắn đã mệt lả cả người rồi nhưng vẫn cố trừng mắt nhìn Đường Thiên, hắn đã mệt đến nỗi các cơ thì căng cứng, khuôn mặt thì lờ đờ, biểu tình thì cứng ngắc. Nói chung là hết sức uể oải.

Đường Thiên cũng đang thở hồng hộc như trâu, cả người mồ hôi vã ra như tắm, giống như hắn vừa dội 1 thùng nước lớn từ đấu tới chân. Đường Thiên cũng không hề tỏ ra yếu thế trừng mắt nhìn lại đối phương, nhưng mà hắn không chịu ngồi xuống mà chỉ khuỵu gối xuống mà thôi.

Nếu ngồi xuống không phải là ta ngang hàng với tên gia hỏa này hay sao? Không được, ta là người thắng trận! Người thắng làm sao có thể có cùng bộ dạng với người thua được .!. Phải đứng lên cho có khí thế.... Bệnh sĩ của thiếu niên như tâm thần được phát huy triệt để trong trường hợp này.

2 người cứ duy trì tư thế như vậy mà nhìn nhau, rồi cùng liều mạng thở dốc. Sau 1 giờ chờ đợi trong gian khổ, Đoan Mộc gần như sụp đổ, hắn như nghe được âm thanh của tự nhiên cuối cùng thở hắt ra, cuối cùng cũng được giải thoát rồi....

Mà bên người hắn lúc này chỉ còn lác đác vài người, các cơ quan sư khác đều đã quay trở lại vị trí làm việc của mình, bắt đầu vùi đầu vào công tác nghiên cứu sáng chế.

“Quả thực là không có thuốc nào cứu được nữa rồi!” Tái Lôi ngẩng đầu lườm hình ảnh của Đường Thiên ở bên ngoài, lắc đầu thở dài ngao

ngán, sau đó thu hồi ánh mắt về tiếp tục với công tác nghiên cứu của chính mình.

Qua chừng nửa giờ, dây thần kinh vốn đang chết lặng của Đoan Mộc cũng khôi phục lại sự bình tĩnh quả quyết vốn có ban đầu.

Hành động lần này của công tước đã chính thức thất bại rồi. Tổn thất 4 tên hoàng kim võ giả, lại cộng thêm cả chính mình nữa, tổn thất như thế có thể nói là thê thảm rồi. Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận tỉ mỉ sự việc đã diễn ra, Đoan Mộc lại cảm thấy đối với công tước mà nói, tổn thất 4 gã hoàng kim võ giả tuy rằng là thảm trọng nhưng mà cũng không động đến gốc rễ đã tích lũy của lão. Tam Hồn Thành đã bộc lộ thực lực của mình điều này sẽ làm cho công tước càng thêm coi trọng hơn, sẽ làm hắn phải cẩn thận hơn, lên kế hoạch tinh xảo cẩn thận hơn, như vậy đối với Tam Hồn Thanh mà nói sẽ là rất nguy hiểm.

Đoan Mộc ở bên Hoắc Phu Mạn (Hoffman) công tước đã được 1 thời gian dài, đối với tính cách của công tước cũng có hiểu biết nhất định. Công tước có tính cách bướng bỉnh, thất bại này sẽ càng làm hắn chuẩn bị cẩn thận hơn đầy đủ hơn. Lần phản kích tiếp theo, tất nhiên sẽ như thái sơn áp đỉnh, thế tấn công sẽ không thể ngăn cản.

Nhưng mà nghĩ tới vị thế của chòm sao Xà Phu bây giờ, Đoan Mộc lại lắc đầu cười khổ, vẫn khí của những người này thật là tốt. Công tước nếu như muốn tiếp tục tấn công tất nhiên sẽ phải cần thêm thời gian chuẩn bị mới làm được điều này.

Đoan Mộc nghĩ thầm :"Những người này có quan hệ như thế nào cùng người mà ngươi lại nghĩ về điều này ?". Hắn tự chế giễu bản thân mà cười thảm, sau đó bình tĩnh chờ đợi vận mệnh của chính mình đang dần tới.

Thời gian trôi qua từng ngày, từng ngày. Sau đó, Đoan Mộc phát hiện ra là hình như chính mình đã bị mọi người trong căn cứ đồng thau bỏ quên rồi.

Chính là bị bỏ quên. Hắn đúng là bị bỏ quên mất rồi.

Ở Tam Hồn Thành, mọi người đều bận bịu tối tăm mặt mũi, mọi người đều bận rộn làm tổng kết lại kết quả của trận chiến vừa rồi. Tuy rằng kết quả không sai biệt lắm với thực tế, nhưng mà không có 1 đơn vị nghiên cứu nào cảm thấy thỏa mãn với kết quả của trận chiến này.

Tái Lôi đối với các cơ quan do bọn họ chế tác ra không chịu được 1 kích như thế, tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lúc này thì tức giận vô cùng. Khi chiến đấu vừa kết thúc, sau khi kết thúc buổi họp báo cáo hoàn thành công tác, nàng đã gọi toàn bộ các cơ quan sư của phòng thí nghiệm cơ quan tới trước mặt mà châm chọc, trào phùng, mắng chửi không thương tiếc trong vô số giờ đồng hồ. Làm cho hình tượng nữ bạo nhân của nàng đã cao nay càng cao hơn trong mắt của mọi người trong Tam Hồn Thành.

“Tam Hồn Thành hiện tại là nơi như thế nào chứ? Đó là cơ quan chi thành ! Kết quả giờ thì sao chú, cơ quan chi thành của chúng ta bị người ta khinh thường, đem cơ quan của chúng là hành hạ như tháu rau bổ dưa vây. Lão nương ta từ nhỏ tới lớn đều chưa từng phải chịu lần nào bị khinh thường lớn như thế này.!. Các ngươi thì sao, các ngươi chịu được không???”

“Các ngươi mới thấy hoàng kim võ giả đã sợ hãi rồi sao? Cảm thấy đỡ không được đòn tấn công của chúng là bình thường sao? À đúng rồi! Các ngươi không phải là nam nhân? Ta quên mất điều này?”

“Lão nương ta đã sớm nói qua cho các ngươi biết, mục tiêu của lão nương là muốn làm 1 cơ quan sư mạnh nhất từ trước tới nay cổ kim khoáng thế! Hoàng kim võ giả thì sao chỉ là mấy mẩu bánh vụn trước mặt ta mà cũng dám đứng lên chống lại ta sao ? Ta muốn dẫm là phải nát .!.”

“Lần này mục tiêu của ta, mục tiêu của các người, mục tiêu của tất cả chúng ta chỉ có 1 mà thôi, chúng ta phải thiết kế 1 loại cơ quan có thể làm thịt được hoàng kim võ giả !” Tái Lôi vừa hùng hồn chém gió vừa

chỉ chỏ vào các cơ quan sư đang đứng kín đặc trong phòng họp mà mắng xối xả.

“Đúng thế, chưa ai từng làm được, thế thì có làm sao đâu ! Chúng ta sẽ làm được! Chúng là phải làm ra 1 cơ quan mạnh nhất! Chúng ta phải tuyên bố cho mọi người biết rằng, cơ quang mới là lực lượng mạnh mẽ nhất, chúng ta đã bị bỏ quên quá lâu rồi, lão nương ta chịu đủ rồi! Chúng ta phải để cho cả Thiên Lộ biết rằng thời đại của cơ quan đã tới rồi, chúng ta phải để cho cả Thiên Lộ biết rằng thời đại của chúng ta tới rồi! Chúng ta là cơ quan sư mạnh nhất!”

“Không cần kể yếu! Lão nương ta không cần 1 kẻ yếu phục vụ! Tất cả đã nghe rõ chưa, tất cả đã hiểu được ta nói gì chưa ?”

Tái Lôi đứng trên bàn, điên cuồng chỉ chỏ mắng chửi, lúc này đây nàng không còn mang hình tượng xinh đẹp mê hoặc lòng người của mình mà mang theo 1 khí thế chỉ điểm thiên hạ.

Toàn bộ khuôn mặt của các cơ quan sư lúc này đều đang đỏ rực lên, thở hổn hển, họ không kìm được lòng mình vì những lời đầy hào khí của Tái Lôi mà nắm chặt tay lại, bọn họ thấy như lòng mình đang có 1 ngọn lửa đang đốt lên lòng tự ngạo của chính mình. Sĩ khi lên cao, tất cả mọi người đều hừng hực khí thế.

Bọn họ đã sớm bị người khác cười nhạo thành thói quen, khi mà bắt đầu mà trong nhóm nghiên cứu cơ quan thì tiếng cổ vũ cùng cười nhạo luôn đi cùng với nhau. Thất bại, không có tiền đồ, hiện thực hơn 1 chút đi….. đủ mọi lời chế giễu chê bài của mọi người. Bọn họ đều nín thinh mà chịu đựng tất cả qua ngày, nhưng mà thời đại cơ quan hưng thịnh lại xuất hiện trong giấc mơ của họ vô số lần. Lúc đó bọn họ mới chân chính là những cường giả, lúc đó bọn họ có tôn nghiêm của chính mình, lúc đó bọn họ có vinh quang thuộc về bản thân.

Trong lòng mỗi một vị cơ quan sư lúc này đây chợt hiện lên những hình ảnh thảm hại của ngày trước, nhưng bây giờ họ được quyết tâm của

Tái Lôi bị khí thế điên cuồng của Tái Lôi, bị tiếng thét chói tai kinh hoàng của Tái Lôi kéo về với thực tại.

Thời đại của các cơ quan sư! Thời đại của chúng ta!

Đúng thế à, có mục tiêu nào hấp dẫn hơn lôi cuốn hơn so với mục tiêu này chứ? Cái gì trên đời này có thể làm cho cơ quan sư không thể chống lại được chứ ? Dù cho là cơ quan sư có tính tình ổn trọng bình tĩnh nhất lúc này đây cũng bị khí thế của Tái Lôi làm ảnh hưởng mà run rẩy.

Trong phòng thí nghiệm huyết mạch lúc này đây mọi người đang vô cùng thỏa mãn với kết quả của cuộc chiến vừa rồi, Nha Nha đã giải quyết hậu quả mà họ gây ra, tác dụng duy nhất của bọn họ trong lần vừa rồi là chiến thuật độc tố biển thỏ, hơn nữa kịch độc cuối cùng có bao nhiêu tác dụng chứ, cũng không thể nào tính toán chính xác được.

Càng then chốt hơn chính là chiến thuật này phải có những tính toán vô cùng chính xác. Tam hoa hiển nhiên không có nguyên tắc cụ thể nào cả, Nha Nha thoải mái gõ xỉu 3 tên gia hỏa này sau đó túm cổ lôi về.

“Hoàng Kim võ giả, mục tiêu sau này của chúng ta chính là Hoàng Kim võ giả! Chỉ cần chúng ta có thể tiêu diệt được Hoàng Kim võ giả như vậy chúng ta muốn có bao nhiêu tiền đầu tư nghiên cứu sẽ có bấy nhiêu tiền! Tăng thêm vài lần cũng không có vấn đề gì cả …”. Trong miệng Phí lão đầu 2 chữ “kinh phí” đã làm cho con mắt của Phí lão đầu trở nên long lanh trong vắt.

“Hoàng Kim võ giả thì có gì đáng sợ chứ, vò chết tất cả chúng!” Phòng thí nghiệm huyết mạch ầm ầm cả lên.

"Vò chết bọn chúng!"

"Vò chết bọn chúng!"

Trong lòng mọi người lúc này đang xúc động không thôi, sát khi thì đằng đằng xông thiên.

Đường Sửu đứng trước mặt các học viên mặt không chút biểu tình, mọi người đều câm như hến, vẻ xấu hổ bao trùm tất cả mọi người, biểu hiện của họ trong trận chiến này vô cùng tồi tệ. Đường Sửu cũng không có đến trước mặt Binh đại nhân để nhận lời trách móc, bởi vì hắn biết rõ ở trong mắt Binh đại nhân chi binh đoàn này chỉ là 1 chi binh đoàn pháo hôi. Nhưng mà trong lòng Đường Sửu đang phẫn nộ không thôi, hắn đang tức giận với chính bản thân mình.

Đường Sửu không biết rằng trước khi trở thành Hồn tướng hắn được gọi là Phong Sửu là 1 tên có khát vọng chiến đấu mạnh mẽ là 1 tên cuồng chiến. Đường Sửu cũng không biết khát khao của hắn với chiến đấu khát vọng với chiến thắng so với Phong Sửu kia cũng không có khác biệt lắm.

Hắn bỗng nhiên khom người.

“Lần này chiến đấu thất bại, tất cả trách nhiệm chủ yếu là do ta. Ở trên phương diện định ra chiến thuật, ta cũng không có trốn tránh trách nhiệm của mình, tại nơi này ta hướng mọi người nói 1 lời , xin lỗi.”

Tiếng Đường Sửu vang lên làm cho mọi người đều ngơ ngác mà nhìn lại Đường Sửu.

Mặt của Mặc Tử Ngư căng lên đỏ bừng, hắn cảm thấy 1 luồng máu nóng xông thẳng lên trán, cảm giác nhục nhã mạnh mẽ nổi lên trong lòng hắn, hắn bỗng nhiên xấu hổ, hắn hận không tìm được 1 cái lỗ nào để chui vào.Sắc mặt Mặc Vô Úy thì tái mét đi, mặt hắn không có chút thái độ nào, nhưng mà do tay nắm chặt nên có chút run rẩy, nội tâm hắn không có bình tĩnh như là thái độ bên ngoài của hắn.

Đường Sửu đứng dây, nhìn chăm chăm vào mọi người, trịnh trọng nói:”Lần này ta sẽ thiết kế chiến thuật mới, chúng ta sẽ tăng cường khối lượng tập luyện, hi vọng mọi người sẽ có tiến bộ hơn.!”

Mặc Tử Ngư cùng Mặc Vô Úy đứng thẳng người lên, đồng thời hét lớn :”Vâng.!”. 200 người đằng sau họ cũng đồng thanh hét lớn :”Vâng!”

Nha Nha đang rất ảo nảo, u sầu, nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, ngón út trong vô thức thì giật giật lại. chủ nhân rốt cuộc sẽ tính số thế nào đây? Sẽ bỏ qua chuyện này, hay là……..

Binh đi lại gần :"Nha Nha, ngươi lại đang lo lắng chủ nhân nhà người tìm ngươi gây phiền phức đó à.". Nha Nha ngước nhìn lên, con mắt lóe sáng, gật đầu lia lịa.

"Thực ra ta có 1 cách có thể giúp ngươi". Binh hướng dẫn từng bước rất nhiệt tình :"Ngươi nhìn xem, nếu như ngươi đứng trước cửa nhà của chủ nhân người, với trí nhớ của chủ nhân người, hắn có nhớ được không ?"

Con mắt Nha Nhâ càng ngày càng sáng lên.

"Vì vậy, biện pháp tốt nhất hiện tại chính là tiếp tục làm tới đi, sẽ không có chuyện gì phát sinh đâu."

Nha Nha sửng sốt 1 hồi, khoan khoái mà chạy biến mất.

Dụ dỗ được lao động trẻ em làm cho Binh cảm thấy mỹ mãn, cắt giảm được kinh phí tốt như thế thật là không có gì có thể so sánh với Nha Nha lao động miễn phí thì càng tốt biết bao nhiêu.

Ở diễn võ trường.

Binh! Binh! Binh!

"Đến đây chiến tiếp nào!" Đường Thiên ném đao về phía Xích Quang.

Xích Quang chính là võ giả đao răng cưa, trên mặt hắn đầy phẫn nộ:"Ta đã đầu hàng rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa ? Kẻ sĩ có thể chém giết, nhưng không thể làm nhục! Hoàng Kim võ giả có tôn nghiêm của mình!"

“Không sai! Đúng rồi!” Đường Thiên liên tục gật đầu như gà mổ thóc, hắn nói trong hờ hững :”Đến đây 10 đao, hướng ta chém 10 đao, chúng ta sẽ kết thúc.”

“Có thật à 10 đao sẽ kết thúc chứ?” Xích Quang có chút không tin vào tai mình mà hỏi lại Đường Thiên :”Nam tử đại trượng phu, làm người phải biết giữ chữ tín.”

“Tất nhiên rồi!” Đường Thiên liên tục gật đầu.

“Xem đao đây”

Binh!

“Đến tiếp đi”

……

“Đã 10 đao rồi đó!”

“Người chắc chắn tính nhầm rồi, rõ ràng mới có 3 đao thôi mà”

“3 đao…. Ngươi ngươi ngươi... Đồ đê tiện vô sỉ!"

“Ngươi học toán còn kém hơn cả ta chứ! 10 đao giảm đi 3 đạo rõ ràng là con 9 đao mà !”, Đường Thiên dương dương tự đắc.

“Đánh rắm! Rõ ràng là chỉ có 7 đao”

“Tốt! Cũng chỉ có 7 đao!”

Xích Quang nghe câu đó không khỏi đứng im tại chỗ "..."

Đường Thiên cảm thấy mỹ mãn không thôi, mà Xích Quang thì mệt mỏi thôi rồi, lần chiến đấu trước cùng Xích Quang mang lại cho hắn 1 linh cảm rất lớn. Có loại bồi luyện nào tốt hơn so với Hoàng Kim võ giả chứ ?

Xích Quang sau khi chịu thua, Đường Thiên cũng không giết hắn, mà đem hắn ra bồi luyện bản thân, bồi luyện chính mình tu luyện 【thiên sách phá ma thủ】!

Ngay từ đầu Xích Quang cũng không có cố gắng chống cự, đối với tù binh như hắn mà nói, đãi ngộ như thế cũng không tính là quá tệ. Nhưng hắn không biết tinh lực của Đường Thiên như vô hạn, hoàn toàn không biết tới mệt mỏi là gì.

Rất nhanh Xích Quang cảm thấy được nuốt không trôi được điều này, hắn tự hỏi có hình phạt nào khổ hơn hình phạt này hay không, mỗi ngày mệt mỏi nuốt không trôi giờ lại thế này.

Đường Thiên tiến bộ rất nhanh, điều này làm cho hắn rất hài lòng, đã lâu rồi hắn không có cảm giác tiến bộ thần tốc như lúc này. Chỉ là, như thế này vẫn chưa đủ thỏa mãn hắn à.

1 tên Xích Quang, còn chưa thỏa mãn cơn thèm của chính mình mà. À đúng rồi, trong tay Tái Lôi vẫn còn 1 tên tù binh nữa, nhanh chân đi bắt hắn thỏa mãn mình nào. Đường Thiên hí hứng cười thầm trong lòng. 2 mắt Đường Thiên tỏa sáng tà dị nếu ai đó lúc này nhìn thấy sẽ thấy hắn như 1 bóng mà vậy.

Đoan Mộc đang bị trói bỗng nhiên cảm thấy điều gì đó, không khỏi rùng mình 1 cái.

Đường Thiên ở bên ngoài chơi đùa được thoải mái lại không biết rằng lúc này đây 1 đám người ở trong Tiên Nữ Thành đang ở trong tình cảnh như kiến bò trên chảo nóng.

Trên mặt Yến Đồ hiện lên vẻ ầm trầm :"tên Đường Thiên này rốt cuộc đã chạy đâu mất rồi ?"

Vu Hạ có chút run rẩy trong lòng:"Tạm thời chúng ta còn chưa điều tra được rõ ràng."

Ngữ khí Yến Đồ có chút nghi vấn :”Hắn làm sao có khả năng trốn mất ở dưới sự quan sát của chúng ta cơ chứ? Hơn nữa biến mất lâu như vậy rồi mà còn không biết được? Các ngươi làm ăn kiểu đó à? Hóa ra lâu nay ta nuôi 1 đám vô dụng ăn cơm của ta rồi ngồi chơi xơi nước à.!.”

“Thuộc hạ……”Vu Hạ cảm thấy sợ hãi không thôi vì điều Yến Đồ vừa nói.

“Hắn đi đâu rồi? Hắn đi làm cái gì có ai biết không?” Yến Đồ lạnh lùng nói :”Chúng ta hoàn toàn không biết gì cả! Phì, không phải các ngươi nói là xung quanh trang viên đã bố trí trinh sát mọi nơi từ nhà kho, đống củi đến nhà của anh Cường sao, không phải các người đã nói hắn có cánh cũng không bay thoát sao? Bắt không được Đường Thiên thì kế hoạch của chúng ta trở thành trò cười sao. Ta tới đây để làm trò cười hay sao, các người đưa ta tới để đảm nhiệm 1 trò cười sao?”

Lời nói của Yến Đồ lộ ra vẻ tức giận không cùng.

Bỗng nhiên, một gã trinh sát mang theo thần sắc kích động xông vào.

"Đường... Đường Thiên hắn trở về rồi!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Thiếu Nữ Tưởng Niệm

Lang Bảo đã có được hình dáng cơ bản ban đầu, đây là một cứ điểm có mục đích thuần túy là thủ vệ cho tuyến đường Quý Khâu được an toàn đồng thời bảo vệ phạm vi xung quanh Tiên Nữ thành.

Đây không phải là lần đầu tiên An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đi tới hiện trường, nhưng mỗi lần tới đều mang lại cho nàng những cảm xúc không giống nhau. Lúc này khí trời đã chuyển lạnh, trong làn sương mù mỏng manh, một tòa cự bảo thanh đồng nguy nga mà lạnh lẽo đứng sừng sững lộ ra dáng vẻ dữ tợn và tiêu điều.

Nàng yên lặng đứng nhìn, trong lòng cũng tin tưởng thêm vài phần, thực lực mà Đường Thiên thể hiện ra đã nằm ngoài dự tính của nàng. Tiến độ xây dựng Lang Bảo cực nhanh, tất cả đều dùng thuần một sắc đồng thau trông vô cùng đồ sộ. Từ đó có thể nhìn ra được phía sau Đường Thiên có một chi cơ quan đoàn đội khổng lồ.

Trong khoảng thời gian này, mấy chi thương đội đã tiến vào Sài Lang tọa, liên hệ giữa hai bên càng lúc càng chặt chẽ.

Đường Thiên nói với Đường Nhất: "Chờ Lang bảo kiến lập xong chúng ta cũng phải xuất phát, nơi đây giao cho ngươi!"

"Vâng!" Đường Nhất lập tức đáp ứng.

"Ngươi cần cái gì nữa thì cứ nói với Hạc." Đường Thiên tiếp tục nói.

Đường Nhất lắc đầu: "Không cần cái gì nữa."

Đúng là hắn không cần phải có thêm cái gì nữa, Tiên Nữ chiến bào được ưu tiên cấp cho bọn họ đổi trang đầu tiên, kinh phí thiết lập Năng lương ốc cũng đã được đại nhân duyệt rồi, thành lập Lang Bảo đại nhân cũng không hề tiếc tiền bỏ ra, toàn bộ yêu cầu của Đường Nhất đều được Đường Thiên đáp ứng .

Tỷ như Tiên Nữ chiến bào, không chỉ cấp cho Sài Lang binh đoàn, bởi vì số lượng năng lượng thú quá đông đảo cho lên An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bắt đầu nghiên cứu những thứ phụ kiện như Tiên Nữ chiến ủng, định chế tạo nguyên một bộ Tiên Nữ. Có thể tưởng tượng ra đến lúc Sài Lang binh đoàn được trang bị Tiên Nữ thì chắc chắn chiến lực sẽ thoát thai hoán cốt.

Đãi ngộ như vậy chỉ có những binh đoàn tối hạch tâm mới có khả năng được hưởng thụ.

Binh đại nhân cũng không có yêu cầu gì với Sài Lang binh đoàn, nhưng Đường Nhất lại không hề tức giận, bởi vì từ thực lực và phí tổn phát triển mà nói, Sài Lang binh đoàn đúng là một chi quân đoàn pháo hôi. Nếu không có Đường Nhất đã bỏ rất nhiều tâm huyết cho cái binh đoàn này thì hắn cũng sẽ không luyến tiếc như vậy.

Ngược lại, Đường Thiên đại nhân lại hết sức quan tâm đến Sài Lang binh đoàn thậm chí có một chút vượt mức không hợp với lẽ thường, đó chẳng phải một lựa chọn mà một gã thủ lĩnh hợp cách sẽ làm.

Thế nhưng chuyện như vậy lại vẫn xảy ra. Đại nhân không tiếc trả cái giá lớn để đầu tư, đầu tư lên cái chi binh đoàn pháo hôi do hắn chỉ huy.

Đường Nhất không có bất cứ một lí do gì để không liều mạng cống hiến. Cả chi Sài Lang binh đoàn cũng không tìm được bất kỳ lý do gì mà không liều mạng cống hiến.

Không bất cứ lí do gì, vẫn cứ tiếp tục yên tâm thoải mái mà nói với chính mình, hãy an tâm làm binh đoàn pháo hôi đi.

Không có bất kì lí do gì khiến nó tiếp tục yếu đi a.

Đường Nhất là người trầm mặc ít nói, cảm xúc luôn giữ trong lòng rất ít khi biểu hiện trên mặt, hắn yên lặng theo sát bên cạnh Đường Thiên cũng giống như thường ngày.

"Các ngươi phải đi thật sao?". An Đức Lệ Na (Andrew Lina) không nhịn được mà hỏi, sắc mặt của nàng đầy lo lắng . Thực lực của đám người Đường Thiên đều mạnh mẽ, nếu như đi mà gặp phải địch nhân có chiến lực vô cùng cao sẽ cực kỳ bị động.

"Đúng vậy, chúng ta phải đi tìm Thiên Huệ!" Ánh mắt Đường Thiên hướng về phía xa xa, có chút xuất thần: "Cũng không biết Thiên Huệ thế nào rồi?"

"Thượng Quan Thiên Huệ của Anh Tiên tọa sao?" An Đức Lệ Na (Andrew Lina) hiếu kỳ hỏi, chuyện của Đường Thiên và Thượng Quan Thiên Huệ cũng chẳng phải là điều gì bí mật . Hơn nữa , khi danh tiếng của Đường Thiên không ngừng tăng lên, rất nhiều chuyện trước kia của Đường Thiên đều bị đào bới ra.

Hiện tại Sa Kỳ mã học viện đã trở thành học viện nổi danh nhất Võ An tinh , danh tiếng không ai có thể sánh bằng . Đến ngay cả những thiếu niên ở tinh cầu lân cận cũng không quản cách xa vạn lí mộ danh mà đến. Hiệu trưởng Ngụy lão đầu vô cùng hèn mọn khắc lên tấm bia trên có viết "Học viện như thần ", sau đó đem cắm ở ví trí dễ nhìn nhất trước đại môn học viện ..

"Di, ngươi cũng biết a." Khuôn mặt Đường Thiên đầy vẻ kinh ngạc, có chút mơ hồ: "Ta đã nói qua với ngươi sao? Sao ta lại không nhớ nhỉ?"

"Ngươi chưa nói, đây là tin tức ta thấy trên Tiên võ tin tức." An Đức Lệ Na (Andrew Lina) giải thích: "Tiên võ tin tức cứ mỗi kì đều có đưa tin về ngươi, rất tỉ mỉ."

"Oa! Trên đó nói gì ?" Đường Thiên mở to hai mắt, vẻ mặt đầy hưng phấn.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bị biểu tình của Đường Thiên dọa cho sợ , đành phải nói: "Có một chút chiến tích của ngươi và một số chuyện trước kia của ngươi."

Đường Thiên hơi thất vọng, trong miệng nói thầm: "Sao không phái người đến phỏng vấn ta, chiến tích của ta nhiều như vậy, lợi hại như thế, thực sự là, người của Tiên võ quá không chuyên nghiệp rồi!"

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) triệt để không biết nên nói gì, cái tên gia hỏa này... Không thể có chút phong phạm của cao thủ sao?

"Nga, trên đó có nhắc tới Thượng Quan Thiên Huệ."

"Thiên Huệ!" Đôi mắt Đường Thiên lập tức sáng ngời , vội vàng hỏi: "Trên đó nói cái gì?"

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) bị ánh mắt gấp gáp của Đường Thiên làm giật nảy mình, bỗng trong lòng cảm thấy có chút ước ao, đến khi nào mới có người quan tâm đến an nguy của mình như vậy đây? Ngoại trừ phụ thân ra.

Trong đầu nàng bỗng hiện lên vị thần bí nhân băng lãnh kia , nhưng ngay sau đó nàng cười tự giễu, ngay cả khi người của cả thế giới này có chết đi thì hắn vẫn không chút động dung.

"Trên đó có nói, dường như Thượng Quan Thiên Huệ bị một cỗ lực lượng cường đại ngăn cách khiến bọn họ không thể nào có được tin tức chính xác. Nhưng tinh tọa lực của Anh Tiên vương tọa đang khôi phục với tốc độ kinh người , tất cả bí bảo của chòm sao Anh Tiên cũng đang nhanh chóng mạnh lên . Điều này chỉ có một khả năng có thể xảy ra đó chính là lực lượng của Anh Tiên vương miện đã hoàn toàn khôi phục. Thượng Quan Thiên Huệ của ngươi đang mạnh lên ."

Thiên Huệ...

Đường Thiên giật mình đến ngây ra, tâm thiếu niên đã bay đến phương trời khác .

Bầu trời vĩnh viễn luôn u ám , dưới đất đầy rãy những vết tích loang lổ , một khoảng không rộng nhìn không thấy cuối .

Trên một tảng đá nhô lên vách đá có một vị thiếu nữ mặc quân trang lục sắc trên tay mang găng tay nhu đề (tay thon mịn màng) trắng như tuyết , nàng nâng cằm, đôi mắt đen bóng nhìn về phía xa xa có vẻ hơi xuất thần.

Ở phía sau Thượng Quan Thiên Huệ có một người thần sắc lạnh lùng đang đứng thẳng , đó là một thiếu nữ cũng mặc quân trang mầu xám , nhưng điểm khiến người ta chú ý tới nhất chính là bộ tóc ngắn hồng sắc của nàng .

Gió lùa vào mái tóc dài óng ả của thiếu nữ làm lộ ra khuôn mặt tinh xảo không nhiễm một hạt bụi nào .

"Tướng quân, ngài đang nhớ Đường Thiên sao?" Vị thiếu nữ tóc hồng lạnh lùng nói: "Đại chiến sắp bắt đầu, thống suất lại đang suy nghĩ đến tình lang của mình mà không nghĩ cách thủ thắng , cuộc chiến này thật khiến người ta phải lo lắng a."

Trên cái khuôn mặt anh khí bức người của Thượng Quan Thiên Huệ ánh lên một tia ngượng ngùng quyến rũ không thể tả bằng lời, nàng khẽ cười một tiếng: "Ta lúc nào cũng nghĩ tới Thiên ca ca a, đã đánh nhiều trận như vậy rồi sao Tiểu Nhiên vẫn còn không tin ta như vậy , thật khiến người ta thương tâm a."

Vẻ mặt Tiểu Nhiên đầy bất đắc dĩ: "Tướng quân, thỉnh không nên quang minh chính đại như vậy có được không? Nữ hài tử, chẳng phải lên rụt rè một chút sao ?"

"Đại khái chỉ khi mỗi ngày gặp được tình nhân mới có tư cách rụt rè ." Trong ánh mắt của Thượng Quan Thiên Huệ ánh lên vẻ mê ly, bỗng nàng đứng lên, sửa sang lại quân trang, dùng thanh âm nỉ non nhẹ nhàng như không thể nghe thấy : "Nỗi nhớ nhung về hắn mới là nguồn gốc để ta truy đuổi thắng lợi a."

Tiểu Nhiên trầm mặc không nói.

Chỉnh lý xong quân trang , thần sắc Thượng Quan Thiên Huệ lại khôi phục lại vẻ nghiêm nghị, vẻ ôn nhu trong ánh mắt rút đi, trở nên sắc như kiếm. Trên khuôn mặt tinh xảo không chút tì vết lộ ra vẻ kiên nghị, trên quân trang lục sắc có một dải lụa kim sắc vắt ngang, mái tóc dài đen bóng để xõa qua vai , anh khí bức người.

Trong mắt Tiểu Nhiên sáng lên vẻ cuồng nhiệt, vị thiếu nữ sắc sảo mà oai hùng trước mặt này mới chính là chiến thần vô địch khiến nàng thật lòng thần phục và sùng bái!

Đó mới là vị chiến thần trong cái nơi bị sát phạt đã thấm đẫm từng tấc đất ngạnh sinh mở ra một con đường máu , chưa từng bại một trận nào!

"Đã tìm hiểu được tình huống của đối phương chưa ?" Thượng Quan Thiên Huệ nắm chặt găng tay, lạnh lùng hỏi.

"Tìm hiểu rõ ràng rồi!" Tiểu Nhiên hưng phấn nói: "Đó là chi quân đội còn sót lại của Thiên Hạt binh đoàn năm xưa , sau khi bọn họ chết đi đã biến thành Hồn tướng , sau đó tất cả tập trung lại một chỗ. Trong đám đó có một kẻ tương đối lợi hại , đó là một gã võ tướng của Thiên Hạt binh đoàn năm xưa , gã này tương đối phiền phức."

Thượng Quan Thiên Huệ gật đầu: "Xuất phát đi."

Nàng muốn tiến vào Nam Thập Tự tọa, không nghĩ tới lại tiến nhầm vào cái phiến cổ chiến trường này , nơi đây chính là địa điểm năm đó tam đại binh đoàn quyết chiến, ba phương tử thương vô số, thi cốt chồng chất khắp nơi . Sát phạt chi khí quá nặng khiến nơi này đầy ngập các

Hồn tướng phiêu bạt , hơn nữa trải qua vạn năm không tiêu tan, kẻ nào cũng cực kỳ cường đại.

Nàng bằng vào lực lượng bản thân thu phục Hồn tướng, xây dựng lên binh đoàn, chinh chiến khắp nơi tìm kiếm đường trở lại.

Thượng Quan Thiên Huệ đi dọc theo bậc thang trên sơn đạo đi xuống , dưới núi , một chi binh đoàn Hồn tướng sâm nghiêm và chỉnh tề đang yên lặng đứng.

Đôi mắt nàng nhìn chăm chú vào cái binh đoàn sâm nghiêm này nhưng tâm lại bay về phương xa.

Tưởng niệm của ta về ngươi mới là thanh kiếm sắc bén nhất trong tay ta !

Kèn lệnh rèn vang , sát phạt chi ý theo gió thổi về phương xa.

Thượng Quan Thiên Huệ đi tới trước một hồn mã, xoay người lên ngựa, mái tóc dài đen bóng tung bay trong gió , nàng giơ cánh tay phải lên cao , chiếc găng tay trắng như tuyết giống như lá cờ chỉ dẫn cho cái binh đoàn vô thanh này.

"Xuất phát!"

Tiên Nữ thành , trang viên.

"Khi thiếu niên bệnh tâm thần lộ diện thì con số trinh sát cũng gia tăng gấp đôi." Hạc thản nhiên nói: "Xem ra thiếu niên bệnh tâm thần của chúng ta cũng rất hấp dẫn người ta."

Lăng Húc hừ một tiếng, có chút không kiên nhẫn nói: "Sớm đã nói để ta đâm đổ cả đám thì đã xong hết mọi chuyện rồi."

Gần đây thực lực của hắn tiến nhanh cho lên vô cùng khát khao được chiến đấu . Huống hồ tính hắn vốn không thể chịu được trong mắt có một hạt bụi nhỏ , những tên trinh sát kia giống như một đám ruồi bọ bay

qua , hắn có thể chịu được đến bây giờ cũng nhờ cả vào công lao của Hạc đấy .

"Phải biết rõ ý đồ của đối phương mới được ." Hạc cẩn thận nói.

"Lề mề!" Lăng Húc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đứng dậy trở về phòng tu luyện.

Trở lại gian phòng, sắc mặt Lăng Húc hơi trắng bệch, hắn cởi băng vải trên người ra , toàn bộ thân thể hắn đã biến thành mầu ngân bạch.

Thân thể hắn đã bị ngân hóa triệt để.

Bỗng hắn đảo ngược đầu thương rồi đột nhiên đâm vào ngực minh , đinh, một tiếng thanh thúy vang lên, thân thể hắn không hề lưu lại một vết tích nào.

Mình đã biến thành quái vật rồi a.

Lăng Húc lại nhếch miệng cười, cảm giác đau nhức trên cơ thể so với trước đây đã mạnh hơn nhiều , đau đớn liên tục không ngừng ăn mòn tâm trí hắn . Cảm giác đau đớn do Ngân hóa mang lại đã lớn hơn cả trăm lần so với trước đây.

Thế nhưng thương pháp của hắn cũng cường đại hơn trước đây rất nhiều .

Những mục tiêu xa xôi kia dường như không còn xa xôi nữa . Cái bóng lưng in trong lòng hắn chính là động lực để hắn chiến thắng đau đớn.

Nhưng chắc chắn lão sư không muốn mình đi đến bước này.

Khuôn mặt kiệt ngạo của Lăng Húc trở nên nhu hòa , lộ ra dáng vẻ tưởng niệm . Lão sư biết rõ, với thân thể của hắn muốn tu luyện thành Thương Tiêm Hải , không, là Bạch Dương tinh thần thương thì cần phải bỏ ra cái giá lớn cỡ nào.

Thế nhưng , lão sư à , tiểu Húc không bao giờ sợ đau đớn , thứ mà tiểu Húc sợ hãi chính là vận mệnh phía trước, sự bất lực không có lực lượng để hoàn thủ a!

Lăng Húc yên lặng đem băng vải quấn lên thân thể, hiện tại băng vải đã không thể giúp hắn giảm bớt thống khổ nhưng hắn vẫn làm theo thói quen , dùng băng vải đem thân thể mình bao chặt lại.

Mặc áo bào trắng viền vàng vào , cầm ngân thương ở cạnh lên .

Trong mắt Lăng Húc hiện lên một tia hàn ý.

Không có bất cứ một dấu hiệu nào , đột nhiên tay hắn run lên, mũi thương đâm ngập vào trong vách tường.

Một tiếng rên phía ngoài tường vang lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Thợ Săn Nấp Đằng Sau

Lăng Húc không suy nghĩ chút nào, ngón tay xoay cán thương làm cho ngân thương kịch liệt xoay tròn như độc long xuất động, thân thể hắn đồng thời phát lực hướng tới bức tường mạnh mẽ đánh tới.

Oành, vách tường trước mặt Lăng Húc như là tờ giấy mỏng bị đâm toạc ra, vô số gạch đá vụn bay tung tóe. Lăng Húc giống như mãnh hổ thoát khốn lăng không đánh tới trước.

Đối phương không có nghĩ tới 1 điều là Lăng Húc mạnh mẽ đánh tới như thế mà hốt hoảng thoái lui.

Nhưng mà điểm hàn quang từ ngân thương tỏa ra như giòi bám trong xương đuổi theo gắt gao phía sau hắn không thôi. Sát ý phảng phất lúc như có như không tựa như 1 con độc xà phiêu hốt bất định làm cho hắn không thể nào xác định được vị trí chính xác của thương ảnh đang đánh tới.

Trong mắt của vị võ giả hiện lên 1 tia quỷ dị, hai tay vốn đang giấy trong thân tung ra vạch trên không trung.

1 đạo hôi mang không có chút nào thu hút hướng tới Lăng Húc mà xuất kỳ bất ý hiện ra trước mặt Lăng Húc.

Đạo hôi mang này xuất hiện 1 cách dị thường, không có chút nào báo trước, tựa như là 1 đám mây xám tràn đầy nguy hiểm trong giây lát đã che khuất hoàn toàn tầm mắt của Lăng Húc.

Con ngươi Lăng Húc co rụt lại, bàn tay đang nắm chuôi thương đột nhiên xoáy mạnh đánh ra, mũi thương như độc xà xuất động đánh lên

trên, nhằm chính xác về đám hôi mang hôi sắc mà đánh tới.

Một cỗ lực lượng hôi sắc quỷ dị theo đồn tấn công của đối phương tràn vào trong cánh tay của Lăng Húc.

Chân lực thật là cổ quái!

Thân thể hắn đột nhiên dừng lại làm cho đối phương đang vọt tới trước được vài bước thì dừng lại và xoay người lại tính kế chuồn.

“Tiểu gia hỏa ngươi rất mạnh, người có thể tránh được 1 chiêu [Lan Nhãn Tác] không có nhiều, nhưng ngươi là 1 tên trong số đó.” Đối phương khẽ cười 1 tiếng.

Lúc này Lăng Húc đã nhìn rõ được đối phương, đối thủ của hắn là 1 gã mặc áo xám, sắc mặt nhợt nhạt, nhãn thần trống rỗng, ngũ quan của hắn nhìn như là 1 con rối, vừa dài vừa dẹp vừa hẹp vừa thon, làm cho người khác lưu lại ấn tượng rất lâu về điều này. Ở trên mặt hắn luôn có 1 nụ cười bí hiểm hầu như chiếm cứ 1/3 khuôn mặt của hắn, vừa băng lãnh vừa tà mị, vừa kinh dị mà lại vừa hãi nhân.

“Ngươi là ai?.”

Lăng Húc trầm giọng hỏi, cánh tay hắn vẫn còn đang run run, vừa rồi hắn đã huy động chân lực hóa giải cỗ hôi khí quỷ dị vừa lan vào cơ thể hắn qua đòn tấn công vừa rồi.

Đối phương không thèm để ý tới Lăng Húc mà quay mặt ngưng trọng nhìn về 1 hướng khác nhìn Hạc đang đứng cách đó không xa mà lầm bầm :”Rất là cảnh giác à.!.”

Bỗng nhiên hắn quay mặt lại Lăng Húc rồi nhếch miệng cười với điệu bộ rất đáng sợ khó có thể miêu tả.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau sau.!.”

Dưới ánh nắng mà thân thể của ý cứ như chợt tiêu tán mất như là dần bốc hơi trong không khí vậy, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng hay tăm hơi đâu nữa.

Thân hình Hạc nhoáng lên vài lên đã tới bên cạnh Lăng Húc, Hạc có chút hiếu kỳ hỏi :"Hắn là ai thế?"

Lăng Húc lắc đầu:"Ta không biết, nhưng mà một chiêu vừa rồi hắn đánh ra tên là [Lan Nhãn Tác], ngươi đã nghe qua 1 chiêu nào mang cái tên tương tự như thế chưa.?." Lăng Húc vừa hỏi vừa hằm hằm nhìn về Hạc như thế chính Hạc vừa đánh ra [Lan Nhãn Tác] vậy.

Hạc cẩn thận lục tìm trí nhớ của mình, lịch duyệt và kiến thức của bản thân trong một lúc sau đó lắc đầu chán nản :"Không, ta chưa từng nghe qua chiêu thức nào tương tự như thế hết.!."

Lăng Húc nhìn thoáng về lỗ thủng lớn ở trên tường mà hắn vừa chui ra từ đó, 1 thương vừa rồi của hắn đánh ra tuy rằng chưa dùng chiêu thức lợi hại để thi triển nhưng mà uy lực cũng không hề nhỏ chút nào. Đối phương lại thoải mái đón đỡ như vậy sau đó lại không chút hoảng hốt mà phản kích lại, thực lực hắn rất mạnh thì hắn mới có thể làm vậy, điều này có thể thấy rõ ràng qua lần giao thủ vừa rồi.

Đáng ghét .!. Tên khốn đó chạy cũng nhanh thật…

Lăng Húc có chút không cam lòng nhìn quanh 1 lượt, thật vất vả mới tìm được 1 đối thủ mạnh mẽ như vậy hắn vẫn đang mang tư tưởng có thể đánh 1 trận lâm li bi đát, buông tay đánh sảng khoái nhưng mà không ngờ rằng đối phương vừa mới giao thủ 1 chiêu đã chạy mất. Chiến ý Lăng Húc vừa mới bốc lên vậy mà lúc này đây lại như như là bị treo lại lơ lửng không tiến lên được mà cũng không biết lùi xuống đâu.

Ánh mắt của Lăng Húc không có chút thiện ý nào nhìn về phía Hạc, mũi thương chợt động chỉ về phía Hạc gào lớn :"Tiểu Hạc tử, tại ngươi tới mà đối thủ của ta chuồn mất rồi, nếu hắn đã đi rồi, vậy ngươi thay

hắn đánh với ta 1 trận thống khoái đi thôi, đền bù cho việc ngươi dọa hắn chạy mất."

Hạc ngẩn người không thể tin vào những gì tai mình vừa nghe được thầm nghĩ :- Tên hâm này sao lại không có chút lý lẽ nào như thế chứ. Hạc chỉ vào mặt mình run run nói :"Ta, ta..sao? Này đồ hâm kia, sao lại chơi trò lấy mận thay đào thế hả, ta có quan hệ gì cùng hắn đâu chứ …., Này này này mau dừng tay…" Hạc vừa nói vừa triển thân né tránh đòn tấn công của Lăng Húc.

Lăng Húc làm ngơ không thèm nghe. Thương ảnh như mưa đánh tới, vừa đánh vừa tỉnh bơ :"Tiểu Hạc tử à, hiện tại chỉ trách ngươi xui xẻo quá thôi, ở lại đánh với ta 1 chút để ta xả cơn giận này đi thôi."

"Ỳ á hú.!." Đường Thiên vừa trở về thấy cảnh này kinh hỉ hú lên :" Ui các tình yêu của ta, chiến ý lúc nào cũng sung mãn tràn đầy vậy sao, ta tới đây.!. Các chú tới đây nếm thử tân chiêu mà Thiếu niên như thần ta mới luyện thành nào 【 thiên sách phá ma thủ 】! Xem chiêu đây!". Đường Thiên vừa hưng phấn vừa triển thủ tung thân đánh tới.

Lăng Húc cười gằn :" Đường thần kinh đó à, ngươi tới đúng lúc lắm, thù cũ hận mới, hiện tại cũng nên giải quyết đi thôi, xem thương đây.!."

Hai tên đầu đất gào thét xông vào nhau, quần chiến lẫn nhau thành 1 đám, kẻ tung chiêu đoạn phát, đứa tung chiêu đâm tới hậu đồn.

Hạc nhân cơ hội này mà tránh khỏi 2 con trâu này, đi tới bên cạnh An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đang há mồm trố mắt không ngừng thở dốc vì tràng diện trước mặt, nhẹ nhàng chào hỏi :"Đã để bệ hạ chê cười rồi.!."

"2 người đó ..bình thường đều như thế sao? An Đức Lệ Na (Andrew Lina) chỉ chỉ về phía 2 tên đang quần ầu đó ngơ ngác hỏi.

"Đúng vậy à, 2 tên đó mỗi khi gặp nhau đều như những kẻ lỗ mãng không có chút tu dưỡng, có chỗ nào đáng để bệ hạ phải lãng phí thời gian của mình chứ? Hiện tại trời đang nắng đẹp trong hoa viên hoa tường

vi đang nở rộ, thật trùng hợp là Hạc ta vừa mới pha 1 ấm trà mộc theo style của chòm sao Thiên Hạc vô cùng thích hợp dùng để bình trà tại đây, không biết Hạc có hân hạnh được đón tiếp bệ hạ tại đây không ?". Thân hình tuấn tú, khuôn mặt ưu nhã đang hành lễ của Hạc trong xuân phong làm người khác không khỏi có hảo cảm.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) ngây người ngẩn ngơ, Hạc đại nhân thực sự quá sức đẹp trai mà. Trong lúc vô ý nàng đưa tay lên bộ ngực xử nữ đang thổn thức của mình mà e lệ phớt hồng đôi má, nhưng nàng cũng rất nhanh bình tĩnh trở lại mặc dù có chút ngượng ngập nhưng cũng rất nhanh tận dụng lời của Hạc :"Thật là quá tốt rồi, Tiểu An mong còn không được."

"Mời bệ hạ đi lối này.!." Hạc hơi khom người đưa tay hướng An Đức Lệ Na (Andrew Lina) mời đi ra ngoài.

Nhân lúc 2 tên điên kia không có phản ứng với nơi này, 2 người Hạc và An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhanh chóng tìm nơi tâm sự thích hợp.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhanh chóng đi theo Hạc về hướng hoa viên, Hạc đang đứng thẳng nhìn về hướng mà vị võ giả thần bí vừa biến mất như có chút đắm chìm trong suy nghĩ.

Ở tinh môn giữa chòm sao Tiên Nữ và chòm sao Orion.

Lô Địch đang yên lặng mà nhìn về phía thủ hạ đang thu dọn chiến trường, nhìn xung quanh phế tích mà trong lòng hắn có chút cảm khái không thôi. Thân hình gầy yếu của Lô Địch nhìn qua có chút ốm yếu không chịu được sương gió, sắc mặt cũng tái nhợt như là 1 văn sinh yếu nhược. Nhưng mà đừng bởi vậy mà xem thường hắn, nếu coi thường hắn sẽ rất nhanh được biết chữ "CHẾT" được đánh vần ra sao.

Ở tuổi 27 mà có thể trở thành thống soái 1 chi binh đoàn, lí lịch như vậy ở trên Thiên Lộ rất ít xuất hiện. Tuy rằng hắn chỉ huy Liệp Võng binh đoàn, chỉ là đứng cuối trong tam đại binh đoàn của chòm sao Orion,

nhưng mà mọi người đều biết rằng cái này chỉ bởi vì lí lịch của hắn chứ không phải là thực lực của hắn.

Chòm sao Orion cũng không phải là đi lên từ việc phát triển thương nghiệp, vì vậy tinh môn Tiên Nữ - Orion đối với chòm sao Orion mà nói có vị trí tương đối quan trọng. Lô Địch cũng không ít lần đi qua tinh môn chòm sao, nhưng mà tinh môn bây giờ hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn trở thành 1 đống hỗn loạn.

Những ngày này xung quanh tinh môn phát sinh rất nhiều tranh đoạt chiến, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt. Hoàng Kim võ giả của Quang Minh võ hội đã có 3 người nằm lại nơi đây, nhưng mà chòm sao Orion thì tổn thất càng nhiều hơn, đã vượt qua con số 5 vị Hoàng Kim võ giả an nghỉ nơi này.

Lực phá hoại kinh người của Hoàng Kim võ giả đã được thể hiện hết sức mạnh mẽn ở nơi này, thành thị phồn hoa ngày trước nhưng giờ đã trở thành 1 đống phế tích tràn đầy gạch vụn.

Khi Lô Địch thống lĩnh Liệp Võng chiến bộ đến nơi này thì đã bị tràng diện trước mặt dọa cho kinh hãi mà ngây người. Mà binh đoàn đến nơi này cũng làm cho võ giả của đối phương nhanh chóng rút lui.

Lô Địch không dám sơ ý, nhanh chóng bố trí các vị trí phòng ngự bảo vệ nơi này.

Điều cần thiết của hắn lúc này là thu dọn đống phế tích này, sau đó bố trí lại các vị trí phòng vệ để có thể chiếm đóng nơi này trong 1 thời gian dài. Hơn nữa hắn còn có 1 nhiệm vụ càng quan trọng hơn nữa.

Tại 1 các ngóc ngách lắt léo ở trong Tiên Nữ thành, trong 1 căn nhà tranh vách đất không chút thu hút sự chú ý của mọi người ở bên trong đó có 3 người đàn ông đang chụm đầu vào nhau mà bình loạn.

Nếu như Vu Hạ nhìn thấy 3 người này nhất định hắn sẽ giật nảy mình vì 3 người này chính là 3 người đã rời khỏi Tiên Nữ thành A Đức Lý An

(Adrian), A Tú cùng Lưu Trung Quang. A Đức Lý An (Adrian), họ phát hiện ở phụ cận 1 tinh một đột nhiên xuất hiện 1 lượng lớn võ giả có lai lịch không rõ ràng, dường như có cảm giác gì đó không đúng nên họ đã tạo ra các tình huống giả tinh môn. Sau khi đi được nửa được lại lặng lẽ quay trở lại Tiên Nữ thành, sau đó lặng lẽ ẩn nấp ở đó.

“Đó là Yến Đồ, Yến Đồ cũng tới rồi.!.” Giọng nói của Lưu Quang Trung lộ ra sự hưng phấn.”Không riêng gì Yến Đồ, bên cạnh hắn còn có 2 gã Đại Hùng võ giả. 2 tên gia hỏa này thực là lợi hại, chỉ chút xíu nữa là bị chúng phát hiện ra chúng ta rồi.”

A Đức Lý An (Adrian) cùng A Tú đồng thời tỏ ra khiếp sợ vì sự cảnh giác vừa qua. Yến Đồ là người thừa kế số 1 của chòm sao Đại Hùng , địa vị của hắn tại chòm sao Đại Hùng hết sức quan trọng, vì nhiệm vụ gì mà tự bản thân Yến Đồ phải đích thân đến đây chứ ?

2 người lập tức cảm nhận được sự nguy hiểm đang tới gần.

Chòm sao Đại Hùng cùng chòm sao Orion đều ở rất gần chòm sao Tiên Nữ. Nếu như chòm sao Tiên Nữ sát nhập vào chòm sao Đại Hùng, điều này đối với chòm sao Orion mà nói chính là 1 cái cục diện rất không tốt, khi điều này xảy ra chính là ở phía sau lưng của chòm sao Orion bọn họ đang bị 1 mối nguy lớn.

A Tú trầm giọng nói :”Sẽ không thể kết minh được. Nếu như 2 bên kết minh, Yến Đồ sẽ nghênh ngang mà tiến vào Tiên Nữ thành. Nhưng mà nhìn tình hình hiện tại Yến Đồ lại lẳng lặng xâm nhập vào Tiên Nữ thành, không dám chính thức lộ diện ra.”

Trong mắt A Đức Lý An(Adrian) hiện lên quang mang nhàn nhạt, đột nhiên hỏi Lưu Trung Quang :”Lúc trước bọn chúng cũng không có động tĩnh gì chứ ?”

“Uhm, đúng thế, lúc trước chúng cũng không có động tĩnh gì cả, mãi tới khi Đường Thiên xuất hiện.” Lưu Trung Quang nhíu cặp lông mày xoăn tít lại :”Hừ, không lẽ mục tiêu của bọn chúng lại là Đường Thiên?

Nhưng mà hình như giữa Đường Thiên và bọn chúng cũng chưa từng có phát sinh thù hận gì mà."

"Không, mục tiêu của bọn chúng là chòm sao Tiên Nữ." A Đức Lý An (Adrian) lắc đầu phản bác:" Bọn chúng là muốn vô thanh vô tức mà khống chế hoàn toàn chòm sao Tiên Nữ. Mà muốn khống chế được chòm sao Tiên Nữ thì đồng thời phải khống chế được 2 người, 1 người là Đường Thiên, 1 người khác chính là An Đức Lệ Na (Andrew Lina). An Đức Lệ Na (Andrew Lina) thì dễ làm rồi, nhưng mà Đường Thiên thì lại không phải quả hồng mềm cho bọn họ muốn làm gì thì làm."

"Bọn chúng vì cái gì mà muốn không chế chòm sao Tiên Nữ chứ .?" A Tú vừa gãi cằm vừa thắc mắc.

Trên khóe miệng của A Đức Lý An (Adrian) hiện lên nụ cười khinh thường :"Năm đó ta đi du lịch tham quan mỗi chòm sao ở trên Thiên Lộ, đã có dừng lại ở chòm sao Đại Hùng nửa năm. Chòm sao Đại Hùng đã bừng bừng dã tâm xâm lược, Yến Vĩnh Liệt chăm lo công việc trong nước mà bây giờ chòm sao Đại Hùng đã phát triển tới đỉnh cao rồi dường nhỉ chỉ cần tiến thêm 1 bước nữa là có thể mở rộng thêm ra bên ngoài sánh vai cùng với 12 cung Hoàng Đạo hoặc tối thiểu đứng đầu Xích Đạo thập điện. Nếu như bọn họ muốn tiếp tục mở rộng bành trướng thế lực ra ngoài thì chỉ có 1 lựa chọn duy nhất mà thôi."

A Tú cùng Lưu Trung Quang hít vào 1 hơi thật sâu, 2 người nghe A Đức Lý An (Adrian) nói xong đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của lão sư.

Trong mắt A Đức Lý An (Adrian) lấp lánh hàn quang :"Hơn nữa, việc tiến hành chiến tranh tranh đoạt tinh môn thảm liệt cũng làm cho ta thấy kỳ quái về điều này. Tại sao lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy chứ? Thời gian cũng rất trùng hợp nữa, rất có khả năng là Quang Minh võ hội đã cùng chòm sao Đại Hùng bắt tay cùng làm đồng minh."

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?" Lưu Trung Quang hỏi 1 cách dứt khoát.

“Chờ! Chúng ta chỉ có thể chờ mà thôi!” A Đức Lý An (Adrian) cẩn thận phân tích :”Chúng ta chờ sự trợ giúp, chờ thời cơ tới.”

“Ý của lão sư là ..?” 2 mắt A Tú ánh lên vẻ tò mò.

“Lô tướng quân đã khống chế được tinh môn, hiện tại đang trên đường tới đây giúp chúng ta.” A Đức Lý An (Adrian) giải thích thêm :”Nhiệm vụ của chúng ta rất đơn giản, chính là cầm chân Yến Đồ ở lại đây.”

“Cầm chân Yến Đồ ở lại đây.?.” A Tú cùng Lưu Trung Quang giật mình hỏi lại.

“Không sai.!.” Trên mặt A Đức Lý An (Adrian) lộ ra vẻ tươi cười :” Hùng Vương Yến Vĩnh Liệt là 1 người tính tình nóng như lửa, nếu như hắn biết được Yến Đồ chết ở Tiên Nữ thành, nhất định hắn sẽ nổi điển lên mà chỉ huy quân đội tấn công chòm sao Tiên Nữ.”

A Tú thì có chút lo lắng hỏi lại :”Làm như thế không phải là cho hắn 1 lí do để tấn công sao ?”

Trên mặt Lưu Trung Quang cũng lộ ra vẻ lo lắng:”Nếu binh đoàn Bạo Hùng của chòm sao Đại Hùng tấn công chiếm đóng chòm sao Tiên như vậy quan tiên phong của chúng có thể trực tiếp tấn công chòm sao Orion của chúng ta sao .”

“Đúng thế.” A Đức Lý An (Adrian) gật đầu dứt khoát:”Nếu như là chòm sao Tiên Nữ chỉ có chỉ có An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cùng Cao Nguyên binh đoàn thì làm như vậy không nghi ngờ gì là chúng tự đi tìm được chết, nhưng mà bây giờ lại có thêm 1 cái biến số mới.”

“Lão sư đang nói biến số đó chính là Đường Thiên sao?” A Tú ngạc nhiên :”Lẽ nào lão sư cho rằng bọn họ có thể chống lại được Bạo Hùng binh đoàn sao?”

“Các người không nên coi thường Đường Thiên.” A Đức Lý An (Adrian) lắc đầu ngán ngẩm :”Nếu như nói Yến Vĩnh Liệt là 1 con gấu thì những người trong nhóm Đường Thiên kia chính là 1 bầy sói. Yến Vĩnh Liệt nếu muốn làm thịt đám Đường Thiên nhất định sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ, lúc đó chính là cơ hội của chúng ta.”

“Chúng ta có Lô Địch tướng quân.:” Tinh quang trong mắt A Đức Lý An (Adrian) sáng bừng lên, 2 tay A Đức Lý An (Adrian) nắm chặt lại :”Sau chiến thắng này của chúng ta, chòm sao Orion của chúng ta cũng không có hậu hoạn nào lưu lại nữa.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Rút Vũ Khí Ra

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) nhìn Tịch Lâm, trên mặt không chút biểu tình, trong lòng hắn thầm than thở. Vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này có thể đem Tịch Lâm đẩy đến trước mặt bệ hạ (ra mắt ấy), không ngờ lại nhận được một trận bại . Hoắc Phu Mạn(Hoffman) thủy chung vẫn luôn quan tâm đến cử động của Tịch Lâm , bởi vì hắn cũng cho rằng trong toàn bộ hành động Tịch Lâm không phạm phải sai lầm nào.

Bốn gã hoàng kim võ giả, đội hình như vậy thì cho dù san bằng một tinh cầu nhỏ hoặc là phá hủy một thành thị cũng chẳng phải chuyện gì quá khó .

Thế nhưng tòa căn cứ đồng thau kia lại giống như một cái đầm sâu không đáy đem bốn gã hoàng kim võ giả hoàn toàn thôn phệ .

Đáng ra mình phải đoán ra từ trước mới phải , với thực lực của Đoan Mộc cho dù không thể thủ thắng thì chuyện chạy trốn cũng không quá khó a, vậy mà đến lúc này một chút tin tức về hắn cũng chẳng có .

Mình đã quá coi thường Tam Hồn thành rồi.

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) hơi tự trách. sắc mặt Tịch Lâm phái trước mặt hắn xám xịt , vẻ mặt cụt hứng, lần thất bại này đã tạo lên đả kích rất lớn với hắn .Tổn thất bốn gã hoàng kim võ giả , Hoắc Phu Mạn(Hoffman) không chút đau lòng , nhưng bộ dạng Tịch Lâm như vậy lại khiến hắn vô cùng lo lắng.

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) không thể hiện sự lo lắng trên nét mặt , hắn nhìn kỹ Tịch Lâm một lúc lâu rồi bỗng nhiên nói: "Ngẩng đầu lên."

Tịch Lâm ngẩng đầu đầy mờ mịt .

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) nhíu mày, lớn tiếng quát lớn: "Đứng lên cho ta !"

Tịch Lâm giật mình một cái , bất giác đứng lên.

Sắc mặt Hoắc Phu Mạn(Hoffman) vẫn cứ bình tĩnh như thường , ba một cái bật dậy từ trên ghế : "Nhìn cái bộ dạng của ngươi đi , ta vẫn còn chưa chết ! Chỉ có một chút trắc trở đã giống như mất hồn đến nơi . Chết bốn gã hoàng kim võ giả, chết thì cũng chết rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa chết . Cơ nghiệp mà ta đánh ra đã giao cho ngươi thì không cần phải suy nghĩ nữa ! Kể cả ngươi có làm bại sạch cơ nghiệp cũng không có vấn đề gì! Thua thì lại làm lại , chỉ cần ngươi có đủ vốn liếng, nhưng ngươi không thể thua chính bản thân mình , ngươi chịu thua rồi thì không xứng làm con ta."

Trên mặt Tịch Lâm lộ ra vẻ xấu hổ.

"Đi rửa mặt đi ." Hoắc Phu Mạn(Hoffman) chậm rãi nói .

Tịch Lâm vội vàng chạy đến toilet, vội vàng rửa mặt, nhìn qua tinh thần cũng ổn định hơn rất nhiều .

Hoắc Phu Mạn(Hoffman) ném ra một tờ giấy: "Thu thập thứ này , bệ hạ hy vọng ngươi có thể đi về phía nam. Dân bản sứ nơi đó có dấu hiệu rục rịch muốn động ."

"Vậy Tam Hồn thành thì sao ?" Tịch Lâm có chút không cam lòng.

"Chuyện này ta sẽ xử lý." Hoắc Phu Mạn(Hoffman) vỗ vỗ vai Tịch Lâm: "Trước tiên ngươi cứ đem chuyện này sử lí đi đã ."

Hắn không có nói cho Tịch Lâm biết , hành động lần này thất bại khiến bọn họ phải duy trì thái độ điệu thấp .

Một chi tiểu đội đang lướt đi giữa vùng hoang dã , bỗng nhiên bọn họ dừng lại , phía trước bọn họ có ba vị võ giả đang đứng chắn đường.

"Lỗ mũi của Lô Địch thật thính a." Vị võ giả ở giữa khẽ cười .

Sắc mặt thủ lĩnh tiểu đội trầm xuống: "Quang Minh võ hội!"

Võ giả rất có hứng thú nói: "Các ngươi định trợ giúp A Đức Lý An (Adrian) sao? Thật là đáng tiếc , ta luôn tán thưởng Liệp nhân (thợ săn)."

Sắc mặt vị thủ lĩnh tiểu đội đại biến , không ai để ý tới giới chỉ trên tay một vị võ giả phía sau hắn hơi lóe lên cực kín đáo khó có thể nhìn thấy .

Tam Hồn thành.

Giới chỉ trên tay A Đức Lý An (Adrian) bỗng sáng lên, một thanh âm xa lạ vang lên : "Các ngươi định trợ giúp A Đức Lý An (Adrian) sao? Thật là đáng tiếc , ta luôn tán thưởng Liệp nhân "

Sắc mặt ba người đại biến .

"Đi!" A Đức Lý An (Adrian) không chút do dự

"Đi đâu?" Lưu Trung Quang cảm thấy hơi khó hiểu

"Đi tìm Đường Thiên." A Đức Lý An (Adrian) trầm giọng nói.

"Đi tìm Đường Thiên? Vì sao ?" Trên mặt Lưu Trung Quang đầy vẻ nghi hoặc , A Tú dường như suy nghĩ điều ra gì đó , hắn liếc mắt nhìn lão sư đầy bội phục .

Yến Đồ nghe Vu Hạ báo cáo, khóe miệng lộ ra dáng tươi cười khó hiểu: "Nga, A Đức Lý An (Adrian) đi tìm Đường Thiên rồi?"

"Vâng, điện hạ." Vu Hạ cung kính trả lời.

"Cũng tốt, tránh khỏi chạy thoát lần nữa." Yến Đồ đứng dậy, trên mặt bốc lên sát khí : "Ngươi mang theo người của ngươi bắt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) lại, chắc không có vấn đề gì nhỉ ."

Vu Hạ khẽ rùng mình: "Không có vấn đề."

"Đi đi , ta đã sớm chờ không được nữa rồi." Yến Đồ nói với hai vị Đại Hùng võ giả bên cạnh , giọng nói đầy khí phách.

Tại trang viện của Đường Thiên .

A Đức Lý An (Adrian) không chút giấu diếm, đem toàn bộ tin tức nói một lần.

Hạc rơi vào trầm tư, Đường Thiên thì liên tục kinh hô: "Oa! Quá âm hiểm! Quá xảo trá!"

Còn Lăng Húc thì đã sớm buồn chán chạy đến một góc không người luyện thương.

A Tú cảm thấy vô cùng kỳ quái, quả nhiên Lăng Húc giống như trong lời đồn , một tên võ si có tính cách nóng nảy . Thế nhưng cái tính cách của Đường Thiên lại khiến hắn không thể nào hiểu nổi .

Người như vậy sao lại có thể làm lãnh tụ được nhỉ ?

A Đức Lý An (Adrian) thì ngược lại , hắn rất bình tĩnh, nói xong liền ngậm miệng.

"Ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười dài ầm ĩ từ ngoài cửa vọng vào , cánh cửa đại sảnh bằng gỗ ầm ầm tan vỡ, vụn gỗ bắn khắp nơi , ba người chậm rãi đi vào . Sắc mặt Yến Đồ đầy ngạo nghễ, khóe môi nhếch nụ cười nhạt xem thường, nói: "Thực đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, nghe nói Đường Thiên là nhân vật lợi hại không ngờ lại không chịu được như vậy ,làm ta rất thất vọng a."

Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ hiếu kỳ hỏi: "Uy, ngươi là ai?"

Hạc lấy tay che mặt, Đường Thiên hỏi cái vấn đề này làm cho hắn cảm thấy rất xấu hổ, vừa rồi chúng ta còn đang đàm luận về người ta đó a...

Lăng Húc ngừng việc luyện thương lại đi tới bên cạnh Đường Thiên , trong mắt tóe lên chiến ý , vẻ mặt rục rịch muốn động. Xem ra, lúc này có thể đánh một trận ra trò rồi.

Yến Đồ chẳng để ý tới Đường Thiên, ánh mắt nhìn sang A Đức Lý An (Adrian): "Liệp nhân tiên sinh, tại hạ luôn rất bội phục, nếu Liệp nhân tiên sinh nguyện ý dốc sức cho Đại Hùng tinh ta thì dù tiên sinh có yêu cầu gì xin cứ việc mở miệng."

A Đức Lý An (Adrian) mỉm cười nói: "Đa tạ điện hạ đã có ý nâng đỡ, A Đức Lý An (Adrian) làm gì có tài đức gì lại có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ như vậy ? Thế nhưng A Đức Lý An (Adrian) đã bước nửa chân xuống mồ , vinh hoa phú quý có được cũng chỉ là vô dụng."

Yến Đồ không hề cảm thấy bất ngờ , chẳng qua thanh âm lớn hơn một chút: "Tiên sinh không suy tính cho mình lẽ nào không cân nhắc cho quý đồ sao ?"

Lưu Trung Quang tàn bạo nói: "Đừng có phí sức làm gì , ha hả, xuất lực vì ngươi sao ? Mặt mũi ngươi thật lớn a!"

Yến Đồ lắc lắc đầu đầy vẻ tiếc nuối: "Đại tài của tiên sinh không thể cống hiến cho ta đúng là đáng tiếc. Đáng tiếc, đáng tiếc, lúc này chỉ đành đem tiên sinh vùi xương chỗ này thôi ."

"Uy uy uy, cái này là địa bàn của ta a?" Đường Thiên phát hiện không ngờ mình bị bọn hắn bỏ qua , lập tức không nhịn được mà nhẩy ra , oa oa kêu to.

Thiếu niên như thần, sao lại có thể bị người ta ngó lơ!

Hai vị Đại Hùng võ giả bên người Yến Đồ bỗng mở mắt, hàn quang tăng vọt, khí thế toàn thân đột nhiên tăng cao , uy áp kinh người bảo phủ toàn bộ đại sảnh . Không khí phảng phất như đông cứng lại khiến người ta cảm thấy khó mà thở nổi .

Ca ca ca!

Đòn dông (xương sống) tráng kiện phát ra những tiếng động khiến người ta ghê răng.

Bình phong tinh mỹ xuất hiện vô số vết rạn giống như mạng nhện .

Sắc mặt A Tú và Lưu Trung Quang biến đổi, đây chính là Đại Hùng võ giả sao?

Võ giả có thể lấy chòm sao vương giả để đặt tên, không thể nghi ngờ đó đều là võ giả kiệt xuất nhất của chòm sao . Ở Đại hùng tinh, người có được danh hiệu vương hùng võ giả chỉ có bảy người. Tuy hai người này vẫn chưa xuất thủ hưng chỉ riêng khí thế đã đáng sợ như vậy . Xung quanh thân thể hai người như có một tầng sóng gợn trong suốt tỏa ra bốn phía . Trên mặt hai người không chút biểu tình , thần sắc lạnh lùng.

Hạc đứng dậy , hắc y trên người không gió tự bay , thần sắc hắn vẫn hết sức bình tĩnh, phù kiếm mà đứng, lạnh lùng nói: "Hành vi của các vị quả thật hơi thất lễ a."

"Cái gì?" Đường Thiên thoáng cái nhảy dựng lên, chửi ầm lên: "Tiểu Hạc tử, hành vi như vậy mà mới chỉ là có chút thất lễ sao?"

Hạc: "..."

Ta chỉ đang khách khí...

Biểu tình của Đường Thiên trở nên hung ác và dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dám đến địa bàn của ta dương oai? Chán sống! Các huynh đệ, lấy vũ khí!"

Hạc yên lặng không nói gì, trong lòng sinh ra cảm giác muốn lập tức quay đầu rời đi , chiến thư như vậy thực sự... chẳng phải là của đám du côn lưu manh đầu đường xó chợ sao a? Nếu như ngươi không biết thì đem cái nhiệm vụ trọng yếu này giao cho ta có được không?

Ngao ô!

Trong tầm mắt Hạc, một đạo ngân ảnh chợt lóe lên rồi biến mất, kẻ đã sớm bụng đói ăn quàng, a không, đã sớm khẩn cấp Lăng Húc nổi giận gầm lên một tiếng, bước một bước dài về phía trước , mũi thương bắn ra như mưa hung hãn trùm tới cả ba người .

Lưu Trung Quang nhìn trợn tròn mắt, A Tú cũng nhìn trợn tròn mắt, ngay cả A Đức Lý An (Adrian) cũng nhìn tới trợn tròn mắt.

Tên gia hỏa này điên rồi sao?

Không muốn sống nữa sao?

Kia... Chính là Vương hùng võ giả đó !

Sắc mặt Lăng Húc ở giữa không trung đầy phấn khích, trong ánh mắt đầy ngập cảm giác cuồng nhiệt, một thương vừa xuất ra hắn chỉ cảm thấy một cảm giác thoải mái sung sướng từ trước đến nay chưa từng có ! Tất cả chiến ý bị đè nén mấy ngày gần đây đều được phát tiết toàn bộ trên một thương vô cùng nhuần nhuyễn này , sức mạnh vô địch của ngân dịch làm mũi thương của hắn sáng lên như một ngôi sao!

Thanh âm của tiếng chuông cứ quanh quẩn mơ hồ như có như không.

Hàn mang như biển, tinh thần mênh mông .

Trên mặt hai gã võ giả bên cạnh Yến Đồ hiện lên vẻ giận dữ, đã khi nào có người dám ở bọn họ trước mặt hung hăng như vậy cơ chứ?

Một đối ba, lần đầu tiên bọn họ bị người ta khinh thường như vậy đã là lúc nào a?

Vũ nhục!

Hành vi của đối phương chính là vũ nhục Vương hùng võ giả!

Nhưng ba người phảng phất như tiến vào một biển sao mênh mông , xung quanh bỗng trở lên yên tĩnh hẳn.

Con ngươi trong mắt ba người mở rộng , trên mặt ba người không hẹn mà cùng hiện lên vẻ kinh ngạc .

Đây là ... Đây là thương pháp gì ?

Hai gã Vương hùng võ giả theo bản năng đồng thời xuất thủ!

Võ giả bên trái Yến Đồ tên là Vinh Nhu, sắc mặt hắn ngưng trọng hẳn , hắn gập đầu ngón tay bắn ra , lập tức một vòng sóng gợn vô hình từ trong tay hắn tràn ra , hướng về những ngôi sao kia lao tới .

Võ giả bên phải Yến Đồ tên là Giản Phong Nguyên, hắn hừ lạnh một tiếng, không biết từ lúc nào trong tay hắn đã xuất hiện một thanh quỷ đầu đao, hắn dựng thẳng thân đao lên , không chút hoa xảo , tung ra kiên trảm (một chém cương quyết).

Leng keng leng keng!

Thanh âm va chạm thanh thúy dầy đặc tựa như tiếng ngô rang liên tục vang lên.

Lăng Húc bay ngược lại với tốc độ nhanh hơn , nện lên vách tường, oanh, cả mặt tường ầm ầm sụp đổ.

Như thế này mới là bình thường...

A Tú và Lưu Trung Quang cùng thở phào nhẹ nhõm, trong đầu không hẹn mà cùng hiện lên ý nghĩ giống hệt như nhau , quả nhiên không hổ là Vương hùng võ giả, hành động của Lăng Húc đúng là quá lỗ mãng rồi!

"Ha ha ha ha!"

Bỗng nhiên, một tiếng cười dài đầy vui sướng từ trong đống gạch vụn truyền ra , thình thịch, đống gạch vụn xếp thành một tòa núi nhỏ ầm ầm nổ tung, đá vụn bay ra như mưa, Lăng Húc cầm theo ngân thương chậm rãi đi ra .

Trên khóe miệng Lăng Húc có một dòng máu rỉ ra , nhưng trên mặt hắn lại đầy cuồng nhiệt . Hắn như vừa phát hiện ra một món mỹ thực cực phẩm , trong đôi mắt lấp lánh quang mang mang theo vẻ cuồng nhiệt khiến người phải khiếp đảm.

"Thật dễ chịu!"

Ngân thương chỉ thẳng vào ba người , Lăng Húc hét lớn: "Lại đến!"

A Tú và Lưu Trung Quang vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại há hốc mồm lần thứ hai , bọn họ ngơ ngác nhìn Lăng Húc giống như nhìn thấy một con quái vật vậy .

Có thể ngăn cản một kích liên thủ của hai gã Vương hùng võ giả , vậy mà vẫn có thể bình yên vô sự, điều này làm cho bọn họ cảm thấy không thể tin nổi nữa rồi . Hơn nữa trong cái thời điểm như thế này mà vẫn còn nói "Lại đến" ...

Tên gia hỏa như vậy, nhìn kiểu gì cũng thấy đầu óc của hắn không bình thường.

A Đức Lý An (Adrian) vẫn giữ bình tĩnh như thường, khi nhìn thấy một thương kinh diễm kia của Lăng Húc , thân thể cửa hắn lập tức ngồi thẳng dậy , quang mang trong mắt tăng vọt, trong lòng giống như nhấc lên kinh đào hãi lãng (biển cuộn sóng gào , sóng to gió lớn).

Một thương này...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Ta Rất Không Vui

A Đức Lý An (Adrian) cảm thấy khiếp sợ trong lòng.

Hắn đã nhìn thấy thương pháp của rất nhiều các thiên tai, nhưng mà thương pháp này của Lăng Húc đã làm cho hắn cảm thấy kinh cảm thấy run rẩy. Bởi vị một thương này xuất ra đã có mang theo 1 tia "Hồn vực" vị đạo. Sở dĩ 2 gã Vương hùng võ giả không tự chủ mà ra tay chống đỡ chính là do tác dụng của 1 tia "Hồn vực" cực nhạt này.

Dù cho nó có là thương pháp thô thiển cấp thấp đi chăng nữa, nhưng nếu như đã có thể sinh ra lực lượng của "Hồn vực" thì thương pháp đó cũng trở nên cực kỳ đáng sợ.

Trên cấp đại sư, đó chính là "Hồn vực"

Mà mọi người hay dùng 1 cái tên khác để gọi đó là "Thánh vực". Ngộ ra được lực lượng "Hồn vực" là cường giả phong thánh cần phải có.

A Đức Lý An (Adrian) không nghĩ được rằng lại có thế thấy được lực lượng "Hồn vực" xuất ra từ trên người trẻ tuổi này. Tuy rằng trong thương pháp của Lăng Húc, lực lượng "Hồn vực" rất là nhạt chỉ như thoảng qua, như có như không, dường như rất khó phát hiện được, nhưng mà lực lượng đó chính là lực lượng của "Hồn vực"

Tên gia hỏa này…. Hắn chính là 1 thiên tài hay sao?

Ánh mắt ngạc nhiên của A Đức Lý An (Adrian) không khỏi nhìn về phía Lăng Húc. Dưới mái tóc dài ngân sắc là 1 khuôn mặt đầy cuồng nhiệt, trong cặp mắt màu cam kia lộ ra khát vọng chiến đấu điên cuồng làm cho A Đức Lý An (Adrian) có chút sửng sốt.

Kiệt ngạo, cố chấp, cuồng nhiệt, đây không phải là những tính cách hắn thích, nhưng mà khi những điểm này trộn lẫn lại với nhau ở trên người của thiếu niên ngân phát trước mặt hắn đây lại tạo ra cảm giác chói lọi làm cho người khác không thể nhìn chằm chằm vào được.

Thất giai hay là bát giai?

A Đức Lý An (Adrian) cảm thấy khó có được phán đoán chính xác của mình, hắn luôn tự nhận mình là người có tầm nhìn lợi hại, nhưng lần này ngân phát thiếu niên trước mặt hắn lại làm cho hắn có chút đắn đo. Là do lực lượng của "Hồn vực" ảnh hưởng phán đoán của mình? A Đức Lý An (Adrian) lập tức phủ định điều này, đối với lĩnh ngộ "Hồn vực" hắn đã có những bước đi dài, đối với khoảng cách tới thánh vực đối với hắn chỉ còn 1 bước nữa thôi, lĩnh ngộ của hắn so với Lăng Húc cao thâm hơn rất nhiều.

Thế nhưng điều gì đã làm cho phán đoán của chính mình trở lên lung lay không chắc chắn ? A Đức Lý An (Adrian) tự nhủ thầm trong lòng.

Bởi vì sự cố chấp cuồng nhiệt trong hắn đã làm cho người khác cảm thấy kinh tâm.

Lăng Húc cầm thương đi tới trước, cước bộ trầm trọng, giống như là trọng thương binh sắp xung trận, chiến ý dâng trào, ngân phát phấp phới, một cỗ chiến ý điên cuồng thảm liệt bùng lên, giống như là thực chất hướng tới 3 người mà đánh tới.

"Hả!" Yến Đồ ngạc nhiên khi nhìn thấy thương pháp của Lăng Húc."Thực lực không tệ, Vinh lão cần bắt sống hắn."

"Vâng, điện hạ." Vinh Nhu khom người cung kính đáp lời Yến Đồ, hắn dựng người lại chậm rãi đi về phía Lăng Húc.

"Tiểu Húc Húc, bem chết hắn đi, băm chả xiên thịt hắn đi!" Đường Thiên ở bên cạnh gào thét cổ vũ nhiệt tình.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Lăng Húc quay lại mặt đầy giận dữ quát lớn.

Đường Thiên trừng mắt nhìn lại Lăng Húc :”Này, tiểu Húc Húc ta đang cổ vũ ngươi cơ mà, lão giặc già đó nhìn qua cũng có chút chút lợi hại đó nha.!”

“Ngươi …câm miệng …lại….cho ta!” Lúc này trên trán Lăng Húc đã nổi đầy gân xanh.

“Không nên sơ ý đó, người già là kẻ thành tinh, tên giặc già như thế này nếu không cẩn thận đối phó sẽ gặp nguy hiểm đó…”

“Nếu ngươi không ngậm cái miệng lại, 1 thương này của ta sẽ xiên ngươi thành tổ ong!” mũi thương của Lăng Húc hướng về Đường Thiên, vẻ mặt tức giận thâm xì lại chửi ầm lên.

“Này, ngươi đối xử với đồng bọn như thế đó hả …” Đường Thiên lầu bầu trong miệng.

Hạc sờ sờ mũi, đã biết 2 tên hâm này sẽ gây hân với nhau… nhưng mà sao chính mình vẫn còn bình tĩnh như thế chứ? Tự nhiên lúc này đây Hạc lại thấy mình đúng với câu “Hạc giữa bầy gà “ .!.

Xem ra chính mình phải chủ động 1 chút mới đúng thôi. Được rồi dù sao đối thủ nào so với tên Đường thần kinh đều tốt hơn nhiều…..

Hạc tiến lên 1 bước, mặt như bạch ngọc, mắt sáng tinh quang, phong tư ưu nhã hỏi lớn :”Xin hỏi, vị nào sẽ là đối thủ của tại hạ đây ?”

Tất cả lặng im, không ai hưởng ứng, gió thổi lá cuốn yên tĩnh lạ thường. Vẻ mặt Hạc trở lên cứng đờ lại.

Đường Thiên lúc này đây không còn nín cười được nữa, ôm bụng cười lớn chỉ vào Hạc :”Ha ha ha ha! Tiểu Hạc Tử à, Tiểu Hạc Tử không ai thèm chú ý tới ngươi… Không…ai…thèm…chú ý… tới …ngươi!”

Quả nhiên là bị hắn cười nhạo rồi….Khuôn mặt Hạc không chút biểu tình, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm. Bình tĩnh…phải bình tĩnh…Hạc ngươi là người trong gia tộc được giáo dục đàng hoàng, là 1 người gia giáo, không nên so sánh cùng với những tên nhà giàu mới nổi này.

Khuôn mặt Hạc cứng đờ lại, nhãn thần có chút lạnh lẽo, bàn tay đang nắm chuôi kiếm lới lỏng ra. Không cần phải trông mặt mà bắt hình dong làm gì cho khổ.!.

Hàn quang trong mắt Hạc đại thịnh, Hạc vung Hạc kiếm trong tay lên, trường bào rộng thùng thình phiêu dật trong không trung, không gió mà lay động, kiếm khí sắc nhọn trong ánh mắt trong giây lát tràn ngập toàn bộ đại sảnh, gạch, vách tường trong đại sảnh bỗng chốc xuất hiện vô số lỗ thủng li ti.

Xoát…

Tấm bình phong vốn đã phủ đầy vết rạn nhanh chóng vỡ tan trong nháy mắt. Lúc này đây, Hạc giống như 1 thanh bảo kiếm đã xuất ra khỏi vỏ đang tỏa ra uy áp sắc bén đáng sợ.

Chung quanh là 1 mảnh yên tĩnh đáng sợ. Toàn bộ đại sảnh lúc này là 1 sự tịch mịch, Hạc đã thay đổi 1 cách mạnh mẽ, đã làm cho mọi người sững sờ vì sự thay đổi này. Con người này không phải là 1 thiếu niên ôn thuận như ngọc nhẹ nhàng như gió xuân thôi sao lại thay đổi nhanh chóng như vậy chứ.?.

Chỉ có thiếu niên như thân Đường Thiên là vô tâm cất tiếng cười sảng khoái ở trong đại sảnh :” Ha ha ha ha! Tiểu Hạc Tử, ngươi lại thất bại lần nữa rồi! Ta mắc cười quá, ta chết vì cười mất. Tiểu Hạc Tử không ai thèm chú ý tới ngươi… Không…ai…thèm…chú ý… tới …ngươi!” Đường Thiên lúc này đang lăn lộn trong sảnh nhăn nhở cười cợt Hạc.

Hạc đối với Đường Thiên lúc này đây hoàn toàn tắt tiếng. 2 mắt Hạc cụp xuống, cánh tay ở dưới trường bào lay động mãnh liệt.

Tên hỗn đản này…… Hạc cố gắng lên, đây là 1 loại tu hành… Đúng, đây chính là tu hành tâm cảnh… phải kiên định lên. Hạc không ngừng như thầm ở trong lòng như vậy. Trong lòng Hạc lúc này đây đang cố gắng trấn tĩnh lại. Đây là 1 loại khổ tu, Hạc- ngươi phải cố gắng lên.

Trong lúc này đây trong tâm tình của A Đức Lý An (Adrian) đã bao trùm 1 mảng hỗn độn, vừa rồi Lăng Húc đã làm cho hắn cảm thấy kinh diễm vô cùng, đã làm cho hắn cảm thấy rung động vô cùng. Lúc này đây, Hạc như 1 ngọn băng sơn trầm ổn lại đột nhiên bộc phát ra khí thế cường đại, hơn nữa ở trên người hắn còn bộc phát ra 1 cỗ khí thế vị đạo đặc biệt làm A Đức Lý An (Adrian) có thể nhận ra.

Lực lượng thuộc về “Hồn vực”

Ánh mắt của A Đức Lý An (Adrian) nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp của Hạc, Hạc cùng Lăng Húc là 2 phong cách hoàn toàn trái ngược nhau, Lăng Húc thì cuồng nhiệt cố chấp hoàn toàn trái ngược với Hạc, 1 kẻ bình tĩnh làm cho người khác cảm thấy 1 cỗ hàn ý thấu xương.

A Đức Lý An (Adrian) không khỏi chán nán nhìn về phía A Tú đệ tử đắc ý của mình. Khí chất và phong cách của 2 người tương đối giống nhau, nhưng mà hiển nhiên, Hạc so với A Tú thì lại hoàn toàn vượt xa.

Cháu trai của Thiên Hậu chòm sao Xạ Thủ sao? Quả nhiên không hổ là danh môn đứng sau trợ giúp.

Yến Đồ nhăn nhăn trán không khỏi có những suy nghĩ trái ngược, so với Lăng Húc thì Hạc khó đối phó hơn nhiều. Ở trên Thiên Lộ người có thể gọi tên nữ nhân đó không nhiều, đó không phải là người dễ chọc vào. Mà như là Thiên Hậu của chòm sao Xạ Thủ là người nắm giữ chòm sao Xạ Thủ bản thân là tồn tại cấp độ nghịch thiên phong thánh là Tiễn Thánh. Yến Đồ dám khẳng định là ngay cả ca mình cũng không có khả năng trêu chọc vào nữ nhân này.

“Giản lão, ta muốn hắn sống.!.”. Yến Đồ trầm giọng lại.

“Vâng thưa điện hạ.” Giản Phong Nguyên đáp lời. Hắn đương nhiên là biết được thân phận của Hạc, Yến Đồ không muốn trêu chọc hắn, đương nhiên là hắn cũng không muốn điều đó, nhưng mà hiện tại Yến Đồ lại ra lệnh, hắn cũng không thể tránh được điều này.

Giản Phong Nguyên nghiêm mặt lại :”Hạc điện hạ, chòm sao Xạ Thủ cùng với chòm sao Đại Hùng ta không có xung đột về mặt lợi ích…” Giản Phong Nguyên xưng Hạc là “Hạc điện hạ” cũng không có gì là không đúng. Thiên Hậu vốn không có con nối dõi, Hạc có khả năng là người kế thừa của chòm sao Xạ Thủ, gọi 1 tiếng “Điện hạ” cũng không phải là làm quá.

Hạc không chút biểu tình mà cắt lời của Giản Phong Nguyên :”chòm sao Xạ Thủ không có khúc mắt gì cùng ta, các hạ không cần nhiều lời! Xuất chiêu đi!”

Giản Phong Nguyên nhăn mặt lại ngươi nói không có khúc mắc thì sẽ không có khúc mắc sao? Thiên Hậu nói không có khúc mắc sẽ không có khúc mắc sao, nhầm to rồi, Thiên Hậu nói không có khúc mắc thì cũng không có ai dám khẳng định là không có khúc mắc….

Yến Đồ làm bộ như không nghe thấy điều đó, tên Hạc này phiền phức đây, hắn cũng không muốn động chạm vào hắn, dù sao không làm tổn thương Hạc là tốt rồi. Yến Đồ nhìn về hướng Đường Thiên, ánh mắt hắn ngưng tụ này, chỉ cần bắt được tên gia hỏa này như thế là chiến thắng rồi. Chiến đấu hay làm trò gì gì đó chỉ là lãng phí thời gian của mình mà thôi, chính mình đã cẩn thận rồi. Cái gọi là kỳ tích chính là mang công lao đeo quanh mình à. Tất cả nên kết thúc đi thôi.

Yến Đồ đột hiên tấn công, thân hình như phi tiễn, hướng Đường Thiên lao thẳng tới. Thể hình hắn khôi ngô, động tác bổ nhào xuống được phát động 1 cách rất tự nhiên, thế như mãnh hổ xuống núi thể hiện khí thế bá đạo mãnh liệt.

Đột nhiên 1 bóng người xuất hiện ngăn trở Yến Đồ, thân hình đó chính là A Đức Lý An (Adrian). Cùng lúc đó ở 2 bên trái phải hắn xuất

hiện thêm 2 thân ảnh là A Tú cùng Lưu Trung Quang. 3 người A Đức Lý An (Adrian) đồng thời xuất thủ, đem Yến Đồ bao vây lại.

Yến Đồ hừ lạnh, không có giảm tốc độ lại, cả người hướng về phía A Đức Lý An (Adrian) mà đánh tới, 2 tay đang ôm trong thân đột nhiên mở rộng ra ngoài.

Rống.!.

Khiếu âm trầm thấp vang lên, như tiếng hùng bào trong núi, cả người Yến Đồ sáng lên 1 vòng quang mang màu rám nắng, 2 tay đang hướng ra ngoài đột nhiên chụp xuống, giống như bạo hùng chụp mồi, lực lượng đánh ra bá đạo tuyệt luân.!.

2 mắt A Đức Lý An (Adrian) co rụt lại, ở sâu trong đôi mắt A Đức Lý An (Adrian) phảng phất như quang mang chiến ý như bừng lên, song chưởng của hắn như phong như bế, động tác liên mien tựa như có cao su bám dính song chưởng của hắn. Yến Đồ cảm thấy trở lực quanh thân hắn tăng lên rất nhiều, cảm giác như là rơi sâu vào vũng bùn.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn khốc, quang mang trên thân hắn càng lúc càng thịnh, hắn tức giận gầm lên 1 tiếng, quang mang bao phủ 2 tay hắn đột nhiên vặn vẹo hóa thành hùng thủ rít gào đánh tới song chưởng của A Đức Lý An (Adrian).

Phành.!.

Toái mang tung tóe trong không trung, thân hình A Đức Lý An (Adrian) run lên lùi về phía sau mấy bước.

A Tú cùng Lưu Trung Quang cùng lúc tấn công về Yến Đồ, làm cho Yến Đồ nổi giận gầm lên 1 tiếng, thân thể hắn run lên, Lưu Trung Quang chỉ cảm thấy 1 cỗ đại lực truyền tới, cả người bị đánh bay ra ngoài.

A Tú cảm thấy lúc này máu huyết như đang sôi lên, con mắt hắn càng thêm sáng ngời, ngón tay vung lên, liên tiếp đánh lên trên người Yến Đồ.

Yến Đồ trợn tròn mắt :”Cút.!.”

A Tú kêu lên, cả người cũng bị đánh bay ra ngoài.

Trên người Yến Đồ hiện lên vô số điểm sáng như tinh đồ, những nơi mà bị A Tú đánh trúng sáng lên từng quang điểm trong rất đẹp mắt. Yến Đồ hừ lạnh, khinh miệt nói :”Thủ đoạn như vậy mà muốn vây khốn ta sao?”

Bốp bốp bốp.!.

Từng quang điểm trên người hắn từng điểm từng điểm vỡ ra, trong nháy mắt quang điểm trên người hắn quét sạch không còn chút nào. Sắc mặt A Tú đại biến không thể tin nối nhưng gì đang xảy ra nhìn chằm chằm về phía Yến Đồ, Yến Đồ làm sao mà lại mạnh thế chứ….

Hắn bỗng nhiên hiểu được, trong kế hoạch mà bọn A Đức Lý An (Adrian) vạch ra bọn họ đã đánh giá thấp thực lực của Yến Đồ. A Đức Lý An (Adrian) cũng ý thức được vấn đề này, nhưng mà hắn không có hoảng loạn, hắn không chút hoang mang đứng thẳng lên :”Thực lực của Điện hạ thực ra là nằm ngoài dự đoán của mọi người mà.”

“Ha ha ha ha.!.” Yến Đồ cười lớn :” Có thể làm cho Liệp nhân cảm thấy ngoài ý muốn, thực sự là làm cho ta có cảm giác thật là sảng khoái mà”.

“Đúng thế.” A Đức Lý An (Adrian) thừa nhận sai lầm của chính mình.”Lúc trước ta có 1 vấn đề không thể nghĩ ra, vì sao Hùng vương bệ hạ lại phái đích thân điện hạ tới đây. Ta vẫn tưởng là đối với chuyện này Hùng vương bệ hạ rất coi trọng, nhưng giờ ta đã hiểu rồi, nhưng giờ đây ta đã hiểu rồi. Đó là vì thực lực của điện hạ. Trong 3 người kế thừa của chòm sao Đại Hùng, điện hạ là người mạnh nhất.”

“Quả nhiên không hổ là Liệp nhân à.!.” Yến Đồ cười hà hà :”Tiên sinh tuy rằng đã lĩnh ngộ được hồn vực nhưng mà không phải đối thủ của ta.”

“Ta hiểu rồi.!.” A Đức Lý An (Adrian) gật đầu chấp nhận sự thật này 1 cách khó khăn.”Điện hà biết rõ là ta đã lĩnh ngộ được hồn vực nhưng mà vẫn có tin tưởng như vậy chỉ có 2 khả năng mà thôi. 1 là điện hạ đã là thánh vực cấp nhưng mà tất nhiên không phải vậy, điện hạ tuy rằng đã có lĩnh ngộ được hồn vực nhưng mà vẫn còn cách thánh cấp 1 khoảng. Như vậy, chỉ còn 1 khả năng đó là điện hạ có mang theo chí bảo bên người.”

“Năng lực của tiên sinh thực sự làm cho Yến Đồ bội phục.!.” Câu này Yến Đồ nói ra là thể hiện sự thật lòng của mình.

“Nhưng mà không nghĩ tới rằng tuy tự nhận mình là người thông minh, nhưng mà thất bại này cũng mang ý nghĩa tựa như là cái chết vậy.” A Đức Lý An (Adrian) tự cười nhạo mình, thần sắc bình tĩnh không chút sợ hãi.

“Tiên sinh như vậy…”, lòng yêu người tài của Yến Đồ lại nổi lên.

A Đức Lý An (Adrian) xua xua tay :”Lời nói như vậy điện hạ không cần phải nói ra. Nếu phải chết như thế này để chấm dứt cuộc đời A Đức Lý An (Adrian) ta cũng không có gì tiếc nuối.”

A Tú gắt gao nhìn về A Đức Lý An (Adrian) ánh mắt không khỏi xót xa, khóe miệng đang chảy dài 1 vệt máu.

Trong mắt Yến Đồ hiện lên vẻ tiếc nuối :”Vậy thì thật sự là đáng tiếc quá.”

Bỗng nhiên 1 thanh âm bất mãn khó chịu chen vào giữa cuộc nói chuyện của 2 người.

“Này này này, ta nói cho các ngươi biết, ở đây ta là nhân vật chính.! Ở nơi này ngươi nhất định sẽ bị cao thủ đánh bại.!. Nhanh qua đây ta sẽ cho người biết rõ ràng điều đó.”

“Sai lầm của các ngươi như vậy, ta thực sự rất rất không vui à.!.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Lý Do Của Trận Chiến

Không vui...

Yến Đồ và A Đức Lý An (Adrian) đầy kinh ngạc quay đầu nhìn lại , ánh mắt rơi lên người Đường Thiên. Đầu óc của tên giả hỏa này thật bất bình thường , cho dù hắn xem không hiểu trận chiến vừa rồi cũng không đến mức nghe không hiểu những điều vừa nãy bọn họ nói chứ .

Cái tên gia hỏa này...

Yến Đồ nhìn Đường Thiên đầy khó hiểu , sau đó không khỏi nhìn thoáng qua Hạc, hắn nghĩ đến nát cái đầu cũng không thể hiểu nổi tại sao một thế gia đệ tử vừa có thực lực vừa có địa vị như Hạc lại nhận một cái tên mặt hàng loại hai như thế này làm thủ lĩnh cơ chứ .

Yến Đồ hiểu rất rõ , thế gia đệ tử vốn kiêu ngạo, muốn được bọn họ tán thành là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Thấy ánh mắt Yến Đồ nhìn về phía mình , Hạc thiện lương hảo tâm nhắc nhở: "Dường như điện hạ là người mạnh nhất trong ba võ giả , tuy đầu óc cái tên gia hỏa này không phải là quá tốt nhưng cũng là người mạnh nhất trong ba người chúng ta , thỉnh điện hạ cẩn thận."

Lập tức trên mặt Đường Thiên đầy vẻ mặt đắc ý , tiểu Hạc tử đã thừa nhận hắn là người mạnh nhất làm tâm linh vừa bị tổn thương của hắn được an ủi nhiều , còn về phần câu nói đầu óc không được tốt gì gì đó, Đường Thiên đã tự động bỏ qua.

Trong ba người , Đường Thiên là người mạnh nhất...

Yến Đồ và A Đức Lý An (Adrian) ngây cả người, đồng thời cũng vô cùng sửng sốt còn có A Tú và Lưu Trung Quang đã thụ thương .

Vẻ mặt Hạc đầy nghiêm chỉnh không có nửa điểm nói đùa . Nhưng khi ánh mắt mọi người rơi lên vẻ mặt đắc ý dào dạt của Đường Thiên thì lại cảm thấy mình đã vô cùng sai lầm rồi.

Tên gia hỏa như vậy lại chính là người mạnh nhất trong ba người !

Chuyện đùa gì vậy ?

"Chỉ bằng cái tên gia hỏa này sao? Ha ha ha ha!" Ánh mắt Yến Đồ lạnh băng , khóe miệng hiện lên dáng tươi cười đầy khinh miệt , giọng nói trêu trọc đầy trào phúng : "Mụ mụ hắn có biết hắn lợi hại thế không ?"

Lập tức vẻ tươi cười trên mặt Đường Thiên cứng đờ.

Mụ mụ...

Trong đầu hắn hiện lên một khuôn mặt dịu dàng , từ khi hắn bắt đầu có ý thức thì cái khuôn mặt này đã in sâu trong đầu hắn . Hắn nhớ cái quãng thời gian khi mụ mụ qua đời , hắn chỉ biết ngồi co ro trong góc không ngừng khóc. Hắn cảm thấy cô đơn và tuyệt vọng , hắn cảm thấy sợ hãi, và sau đó hắn có một thói quen. Đó là thói quen đứng trước mộ mụ mụ nói hết tâm sự của mình, thói quen lớn tiếng nói trước mộ mụ mụ về mộng tưởng của hắn, thói quen tại trước mộ mụ mụ nói nhất định sẽ khiến những kẻ khi dễ mình phải mất mặt ..

Đó là quãng thời gian thật tối tăm và u ám a...

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy ấm áp cũng chỉ có mụ mụ và ngôi mộ của mụ mụ còn lưu lại trong kí ức của hắn ,.

Đường Thiên cúi đầu, đôi mắt của hắn trở lên ôn nhu như nước .

Từ lúc nói lời từ biệt với mụ mụ trước mộ của người đã lâu lắm rồi a.

Mụ mụ, nhất định người đang ở trên thiên đường nhìn theo từng bước chân ta đi .

Mụ mụ, ta rất nhớ người... Thật sự rất nhớ người...

"Đi nào! Để ta kiến thức thử xem cái gọi là võ giả mạnh nhất trong ba người đến tột cùng có trình độ như thế nào !" Khóe miệng Yến Đồ khẽ cười gằn: "Đừng làm cho ta quá thất vọng a!"

Hạc nhìn Yến Đồ đầy thương hại , hắn quay mặt nói với Giản Phong Nguyên nói: "Chúng ta ra ngoài đánh đi."

Lăng Húc cũng nhìn Yến Đồ đầy thương hại , hắn thu thương rồi nói với Vinh Nhu : "Đi ra ngoài đánh!"

Khi đã tu luyện đến thực lực của Yến Đồ , lục thức sẽ nhạy cảm một cách dị thường, ánh mắt của Hạc và Lăng Húc làm hắn có một loại cảm giác kì quặc khó có thể tả bằng lời. Vậy mà có người dùng cái ánh mắt đó để nhìn mình cơ đấy ?

Trong lòng Yến Đồ có một ngọn lửa vô hình bốc lên , trong lòng hắn thầm phát thệ , chút nữa phải đem cái tên gia hỏa trước mặt kia đánh thành mảnh vụn!

Đáng ghét!

"Phí..."

Một tiếng thở dốc từ trong miệng Đường Thiên đang cúi đầu phát ra, giống như cảm khái, như tưởng niệm, như cổ vũ, như nhớ lại, như ngọn gió trên ngọn núi ở Tinh Phong thành .

Khóe mắt A Đức Lý An (Adrian) chợt nhảy, cái thanh âm thở dốc thoạt nghe như vô nghĩa này lại khiến hắn cảm thấy một loại vị đạo bất thường .

Cái tên thiếu niên vừa nãy thoạt nhìn không chút nghiêm chỉnh dường như chỉ thoáng một cái đã trở lên ưu thương.

"Ta sẽ không làm người thất vọng."

Thanh âm của Đường Thiên kéo A Đức Lý An (Adrian) từ trong trầm tư tỉnh lại. Đường Thiên ngẩng đầu lên, nhưng khiến A Đức Lý An (Adrian) bất ngờ nhất chính là trên mặt Đường Thiên không hề có nửa điểm ưu thương mà trái lại còn lộ ra nụ cười trong sáng giống như ánh nắng vậy.

"Bởi vì, trận chiến này là để tặng cho mẹ trên bầu trời !"

Đường Thiên mỉm cười, thần tình nghiêm túc, nhấn mạnh từng chữ một.

Tặng cho mẹ trên bầu trời...

Cái lí do kì quặc này làm Yến Đồ cười ha ha: "Ha ha ha ha! Đồ con nít chưa đủ lông đủ cánh ! Đem trận chiến này tặng cho mụ mụ! Nga, nghĩ lại , lần cuối ta nói ra câu này hình như là lúc bảy tuổi."

Yến Đồ lắc đầu bật cười: "Ta đường đường là người thừa kế thứ nhất tinh vị của Đại Hùng tinh , vậy mà lại đi chiến đấu với một thằng con nít còn chưa dứt sữa , thực đúng là một truyện cười . Trò cười này cũng nên kết thúc rồi ."

"Đúng là nên kết thúc!"

Ngoài dự đoán mọi người, Đường Thiên gật đầu, trên mặt hắn vẫn treo dáng vẻ tươi cười nhưng bên trong con mắt lại không có chút nóng nảy nào .

Khí thế của hắn bất chợt bùng phát ầm ầm !

Ánh mắt lạnh băng của Đường Thiên nhìn chăm chăm vào Yến Đồ, chân lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, khí thế của hắn kéo lên với

tốc độ kinh người .

Trên lưng hắn, một con lang thủ chậm rãi hiện lên.

Không khí xung quanh thân thể Đường Thiên không ngừng băng toái sau đó lại không ngừng phục hồi , năng lượng kinh người chảy dọc thân thể hắn .

A Đức Lý An (Adrian) giật mình ngây ra nhìn Đường Thiên, hắn gần như không thể tin vào mắt mình nữa.

Đường Thiên tựa như một tòa hỏa sơn, năng lượng phát ra cực kỳ kinh người , dao động trong cơ thể hắn dù A Đức Lý An (Adrian) đứng cách xa vẫn cứ cảm giác được rõ ràng , lực lượng ẩn chứa trong cơ thể kia thật kinh người !

Khuôn mặt đang tươi cười đầy khinh miệt của Yến Đồ cứng đờ .

Con ngươi trong mắt Đường Thiên trở lên hờ hững tựa như một mảnh hư vô, khuôn mặt hắn như được bao phủ trong bóng tối , trở lên mơ hồ không rõ.

Đã rất lâu không có khát vọng thắng lợi như này!

Trong mắt hắn cảnh sắc xung quanh đã hóa thành một mảnh hư vô, mặt đất, vách tường, nóc nhà, tất cả đều biến mất. Phảng phất như hắn và Yến Đồ đang bị rơi vào một mảng hư không , chỉ có vầng trăng tròn trên đầu vẫn sáng trong như ngọc!

Trong cơ thể hắn phảng phất như có thứ gì đó đang thức tỉnh , hắn biết rõ, đó là huyết mạch Thiên võ nguyệt lang !

Thiên võ nguyệt lang huyết mạch độ hoàn thành 92%!

Cảm thấy uy hiếp, Yến Đồ như ở trong mộng mới tỉnh, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, chân lực toàn thân bốc lên , dùng một loại tư thế cực kỳ quái dị đánh về phía Đường Thiên .

Trên không trung xuất hiện một quang ảnh mầu nâu giống như một con Bạo hùng tấn công.

Đường Thiên cũng không hề lui lại, đùi phải hắn kéo về sau , eo hơi trầm xuống, hai tay một trước một sau đan xen vào nhau đặt trước ngực.

Phát bổ này của Yến Đồ là sát chiêu nổi danh , tên là Bạo Hùng phác sát !

Chân lực toàn thân hắn tụ lại thành một khối , khí thế hùng hậu , lực tấn công vô cùng cương mãnh bá đạo, nếu lúc này trước mặt Yến Đồ có một ngọn núi thì chắc chắn sẽ hắn lật nhào !

Đây chính là sát chiêu độc đáo của Đại Hùng tinh , chỉ những võ giả có thể hình hùng tráng chân lực hùng hậu mới có thể tu luyện Bạo Hùng phác sát , trong những trận công kiên có thể nói là đánh đâu thắng đó, kể cả cửa thành hay tiễn tháp, trước thế công sắc bén này sẽ chỉ có một kết quả đó chính là ầm ầm băng vỡ.

Chân lực của Yến Đồ hùng hậu đến mức nào , hơn nữa đã bắt đầu nhìn thoáng thấy con đường "Hồn vực" , chỉ một sát chiêu vô cùng bình thường ở trong tay hắn cũng có uy lực cực kỳ kinh người.

Quanh người hắn được bao phủ bởi một tầng chân lực mầu nâu còn cứng hơn sắt thép, sức mạnh vô địch.

Trong mắt Đường Thiên , thân hình Yến Đồ bỗng trở lên mơ hồ chỉ còn lại hình dáng giống như một đạo phong ảnh màu nâu .

Ánh mắt Đường Thiên không chút động đậy, nhung vào thời điểm mắt thấy Yến Đồ chuẩn bị đánh lên người Đường Thiên bỗng hắn phát động !

Song chưởng vốn đang đan với nhau lập tức mở ra dùng một loại góc độ hết sức quỷ dị đâm vào vòng sáng mầu nâu dầy đặc quanh thân Yến Đồ .

Khóe miệng Yến Đồ hiện lên nụ cười gằn, ngu ngốc, vòng sáng mầu nâu quanh thân hắn có độ dầy tới ba mươi sáu tầng chân lực chồng chất lên nhau, cực kỳ cứng rắn. Nó có một cái tên, gọi là Thiết Hùng bì ,Đại hùng võ giả có thể xưng bá một phương có thể nói chiêu thức này cực kỳ quan trọng . Đại Hùng tinh võ giả phổ thông đem một chiêu này luyện đến mức hơi có hoả hầu, có bảy tám tầng, đã đủ để chống lại đao kiếm, có thể so với bí bảo. Yến Đồ có thể tu luyện đến ba mươi sáu tầng,đó là chuyện từ trước đến nay chưa từng có.

Phốc!

Ngón tay của Đường Thiên như ấn lên đậu hũ , thoải mái đâm ngập vào vòng sáng quanh người Yến Đồ.

Nụ cười gằn trên mặt Yến Đồ cứng đờ.

Hai tay Đường Thiên run lên, mười ngón phát lực, binh, một tiếng giòn giã vang, tầng chân lực quanh thân Yến Đồ không ngờ lại bị ngạnh sinh băng vỡ. Thiên sách phá ma thủ

Thiên sách phá ma thủ!

Thân thể của Yến Đồ tựa như một bao cát , trực tiếp bay thẳng ra ngoài.

Trên mặt Yến Đồ hiện lên vẻ mờ mịt, hắn không thể nào hiểu được rốt cuộc trong cái khoảnh khắc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì. Thiết Hùng bì ba mươi sáu tầng của hắn chưa từng bị người ta phá nát . Không những như thế, trong lịch sử của Đại Hùng tinh , chỉ cần đem Thiết Hùng Bì tu luyện tới mức hai mươi bốn tầng trở lên cũng chưa bao giờ bị người ta chính diện phá nát .

Thế nhưng , mới vừa rồi , tầng chân lực kiên cố hơn cả sắt thép của mình lại giòn xốp giống như bánh bích quy, bị thoải mái đánh cho tan vỡ.

Cái này... Sao có thể như thế...

Bỗng dưng trước mắt hắn tối sầm, một bóng người che khuất tầng mắt hắn , gần như trong vô thức Yến Đồ đưa hai tay ra phía trước chộp một cái.

Chiêu thức này hắn vừa mới dùng để đối phó với A Đức Lý An (Adrian) xong , hiệu quả rất tốt.

Quang mang vặn xoắn bao phủ toàn bộ hai tay rồi đột nhiên hóa thành hai cái hung thủ rít gào phẫn nộ .

Nhưng mà mười ngón tay của Đường Thiên lại lần nữa lấy một góc độ quỷ dị cắm vào trong hùng thủ.

Binh!

Sát khí tràn bốn phía , hùng thủ giống như thủy tinh , ầm ầm vỡ tan.

Yến Đồ lại ngẩn ngơ, chiêu thức này được gọi là Hùng Thủ Băng (băng toái , vỡ nát) lực lượng bá đạo và sắc bén , Yến Đồ chỉ dùng một chiêu này cũng có thể dễ dàng phá hủy một đoạn tường thành .

Thế nhưng ...

Nhìn thấy những toái mang mầu nâu vụn vặt như làn vụ khí , Yến Đồ không kìm được lại ngẩn ngơ.

Tâm pháp mà hắn tu luyện chính là tâm pháp chính tông nhất của Đại Hùng tinh , những vũ kỹ của Đại Hùng tinh ở trong tay hắn, uy lực cũng tăng lên gấp bội . Còn hắn từ nhỏ đã vô cùng khắc khổ , thể phách thiên phú cũng là trong ngàn chọn một.

Yến Đồ nổi giận gầm lên một tiếng, thủ pháp lại biến, khuỷu tay phải đột nhiên chém ra.

Trửu (khủy tay) mang như chùy!

Mười ngón lần thứ hai cắm vào, kình lực đầy quỷ dị vừa phát, binh, trửu mang bị vỡ tan!

Chân lực trên đùi Yến Đồ bùng nổ , thối (chân) mang như tiên (roi).

Một bàn tay trắng như tuyết cắm vào trong thối mang, binh, thối mang bị đánh tan!

Yến Đồ đã triệt để lâm vào điên cuồng, hoàn toàn không để ý để phòng hộ của bản thân , các loại chiêu thức điên cuồng chém ra.

Binh binh binh!

Từng chùm toái mang vỡ tan , vang lên thanh âm thanh thúy khi vỡ vụn .

Trong toái mang mầu nâu , một đôi tay vô cùng linh xảo và một bóng người quỷ mị tuyệt luân , như ẩn như hiện.

Thần tình thiếu niên cực kỳ tập trung , hoàn toàn không có ý thức được, Thiên Sách Phá Ma thủ của hắn bất giác có một cảm giác hàm súc khi có khi không .

Yến Đồ giống như một con dã thú bị dồn vào tuyệt cảnh , điên cuồng phản công.

Nhưng toàn bộ công kích ở trước hai tay giống như hoa tươi nở rộ kia không cách nào tiến thêm.

Giống như một tấm lưới vô hình vậy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Nước Mắt Thắng Lợi

Vinh Nhu thở hổn hển, y nhìn chằm chằm vào Lăng Húc ở phía đối diện.

Lần cuối cùng mệt như thế là lúc nào?

Cái đứa chết tiệt này chẳng lẽ không biết mệt sao?

Lăng Húc thoạt nhìn rất là chật vật, áo bào trắng của hắn rách tả tơi, trên mặt và trên toàn thân đều là bụi bặm. Vinh Nhu chỉ có chút thở dốc, Lăng Húc thở thật to và nặng nề tựa như ống bễ vậy.

Thoạt nhìn thì Lăng Húc như thể lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng mà sau năm mươi chiêu, tình hình Lăng Húc là như vậy, hiện tại đã quá hai trăm chiêu, hắn lại vẫn như thế.

Ánh mắt Vinh Nhu, chòng chọc nhìn vào con mắt Lăng Húc. Con mắt màu vỏ quýt tựa như hỏa cầu thiêu đốt, chiến ý giống như thực chất từ lúc khai chiến đến bây giờ vậy mà lại chẳng có chút biến hóa. Dù cho thoạt nhìn đã như nỏ mạnh hết đà, trong đồng tử màu quýt hừng hực chiến ý vẫn cứ đậm đặc tựa như thiêu đốt thế giới này tan thành mây khói.

Trong lòng Vinh Nhu hiện lên một tia kính ý.

Thương pháp Lăng Húc rất xuất sắc, cổ quái cũng lắm chỗ, tuổi còn trẻ mà đã có thể lĩnh ngộ "Hồn vực", những điều này thật bất phàm, ở trong mắt Vinh Nhu, tuy rằng lợi hại nhưng mà cũng chỉ là hiếm thấy. Duy độc có phần chiến ý vĩnh viễn không tắt, y chưa từng nhìn thấy trên người nào cả.

Cái đứa thiếu niên này, rất mạnh a...

Trong mắt Vinh Nhu hiện lên một tia tán thưởng.

Lăng Húc thở hổn hển, thực lực Vinh Nhu đúng là mạnh hơn hắn. Nhưng mà, hắn chẳng có chút e sợ, chỉ có cường giả như vậy mới có thể đủ để cho thiếu niên thương pháp được ma luyện đến chỗ cường đại hơn!

Tiểu Húc vĩnh viễn sẽ không lùi bước!

Lăng Húc nổi giận gầm lên một tiếng, bước dài một bước, ngân thương trong tay xoay tròn kịch liệt kêu lên ông ông. Một điểm hàn mang giống như ngôi sao vậy, bừng lên sáng chói.

Trước mắt Vinh Nhu sáng ngời, một thương này của Lăng Húc so với mỗi một thương trước đều rất là rõ ràng rất là xuất sắc.

Y co bàn tay búng liên tục, từng đạo sóng gợn trong suốt hình tròn từ ngón tay y bắn ra không ngừng, nó bắn tới chỗ cái điểm hàn mang ở mũi thương Lăng Húc.

Phốc phốc phốc!

Những âm thanh trầm thấp vang lên, Lăng Húc chỉ cảm giác mũi thương bị tầng tầng cách trở, lực lượng ở mũi thương càng ngày càng nhỏ. Vinh Nhu tiện tay bắn ra sóng gợn, có thể cương có thể nhu, như mạng nhện cực kỳ bền vững.

Sớm biết rằng chắc chắn phải là như vậy!

Trong mắt Lăng Húc hiện lên một tia tàn khốc, chân lực trong cơ thể, thiêu đốt rầm rầm, ngân thương trong tay rung lên, dưới chân đột nhiên phát lực, trường thương chống xuống bước dài muột bước.

Đông!

Cước bộ hắn trầm trọng giống như tiếng trống.

Thùng thùng thùng!

Chân đạp xuống đất trầm thấp như nhịp trống, Lăng Húc co người lại, ngân thương giương lên thẳng tắp, đi kèm với đồng tử màu quýt cuồng nhiệt, khuôn mặt trang nghiêm như kỵ sĩ viễn cổ chuẩn bị xung phong!

Ngân sương hành khúc như vang lên ở bên tai.

"Ngân thương nát tuyết, như vân bất nhiễm. Dương giác chuông âm, thanh phong bất truyền..."

Như có cái suy nghĩ gì đó tràn ngập trong lòng, Lăng Húc không tự chủ quát lớn: "Sát!"

Sắc mặt Vinh Nhu đại biến.

Trong đại sảnh, A Đức Lý An (Adrian) thấy vậy thì trợn mắt há mồm, tình hình chiến đấu trước mắt trăm triệu lần nàng không nghĩ tới.

Song phương đánh tới điên dại rồi.

Động tác hai người đều vô cùng nhanh, kình khí kinh người văng ra, trên mặt đất và trên vách tường lỗ chỗ những vết thủng hình dạng khác nhau.

Gian phòng lung lay sắp đổ, nóc nhà đã bị tung bay từ lâu.

Tiếng đại lực trầm trầm thấp và tiếng đồ vật rơi vỡ thanh thúy, hỗn tạp lại với nhau làm người ta khiếp đảm.

Yến Đồ phản công điên cuồng, dù là khí thế hay là lực lượng công kích, tất cả đều là đấu pháp liều mạng. Tựa như một con bạo hùng bị chọc giận, tả đột hữu xông, bất chấp tất cả. Cho dù là người bàng quan, A Đức Lý An (Adrian) không thừa nhận cũng không được, đấu pháp liều mạng điên cuồng như thế mà đặt vào trường hợp bản thân cũng tuyệt đối vô pháp kiên trì.

Nghĩ đến kế hoạch chính mình đặt ra lúc trước, A Đức Lý An (Adrian) phát hiện bản thân sai lầm to lớn tới cỡ nào. Yến Đồ mạnh mẽ hơn rất nhiều so với nàng tưởng tượng, loại cường đại này không những là thực lực Yến Đồ, còn là sự điên cuồng của Yến Đồ trong nghịch cảnh. Không thèm để ý bản thân có kẽ hở hay không, không thèm để ý bản thân có chịu thụ thương hay không, không quan tâm có thể bảo toàn bản thân hay không, toàn bộ lực lượng chỉ tập trung vào một mục tiêu là xé nát đối phương!

Quá hung hãn rồi!

Như dã thú rống giận, như dã thú phản công trong tuyệt cảnh, như dã thú bất chấp tất cả, Yến Đồ chính là một con dã thú đánh đâu thắng đó!

Xung kích hung hãn tuyệt luân như thế mà nếu không được tận mắt nhìn thấy, A Đức Lý An (Adrian) không tin có ai đủ bản lĩnh chống lại, tối thiểu là trình độ dưới thánh giai chắc chắn vô pháp chống lại. Đối diện với Yến Đồ thì phương pháp duy nhất đó là tạm lánh mũi nhọn, từ từ diệt nó, tiêu hao thể lực và chân lực đối phương...

Thế nhưng Đường Thiên ngăn trở được rồi!

Mỗi một chiêu không hề hoa xảo mà tiếp được rồi.

Hai bàn tay phảng phất như có ma lực, tại thế đại lực trầm công kích cuồng bạo trước mặt mà chẳng lùi bước.

Cái đứa chết tiệt này... Vậy mà lại chẳng có chút úy kỵ...

Gương mặt Đường Thiên không chút ba động, Yến Đồ cuồng bạo với hung ác độc địa, không làm cho trong ánh mắt hắn có chút gợn sóng. Hắn chuyên chú trơ khấc tựa như nham thạch. Kình khí bén nhọn xẹt qua gương mặt hắn làm rơi rớt mấy khỏa huyết châu nhưng hắn tựa như không có cảm giác. Khí lưu gấp gáp thổi qua lông mi hắn mà hắn không chút động đậy.

Trong mắt hắn, chỉ còn lại có từng đạo chân lực mang màu nâu.

Hắn chẳng chút sợ hãi!

Bởi vì thắng lợi của một trận chiến này, là muốn dành cho mụ mụ.

Mỗi một lần Yến Đồ công kích, hắn đều nghênh đón mà không chút chần chừ, hắn muốn cho mụ mụ trên bầu trời, nhìn thấy hắn tiến bộ, nhìn thấy con trai của mình đã trở nên cường đại hơn nhiều so với trước đây.

Hắn muốn mụ mụ nhìn thấy, một thiếu niên thút thít khóc ròng bây giờ đã trở nên kiên cường, không còn là đứa trẻ làm bà phải lo lắng, bây giờ bờ vai của hắn đã có thể gánh vác một chòm sao.

A, hắn đã là một nam tử đỉnh thiên lập địa.

Tại sao phải lùi bước? Tại sao phải né tránh?

Hắn muốn thắng lợi đường đường chính chính, hắn muốn một chiêu một thức làm cho tên hỗn đản này, á khẩu không thốt lên lời!

Con mắt Đường Thiên như ngôi sao trong đêm tối, sáng lên quang mang, động tác của hắn càng lúc càng nhanh, trực giác hắn dự đoán càng ngày càng chuẩn xác, Thiên sách phá ma thủ ở trong tay hắn trở nên càng ngày càng đáng sợ.

Yến Đồ rống giận với rít gào, càng ngày càng vô lực, tâm tình phải gọi là kinh sợ sinh sôi từng chút ở trong lòng y.

Đối phương tựa hồ đối với ý đồ công kích y càng ngày càng rõ ràng.

Ngay từ đầu thời gian, Đường Thiên phá giải chiêu thức của y, mà trôi qua hơn trăm chiêu, y kinh sợ phát hiện, tâm sinh ý nghĩ mới vừa rồi kia mà chiêu thức còn chưa thành hình, hai bàn tay kia đáng sợ cũng đã phá giải nó rồi.

Con mắt Đường Thiên chẳng chút nháy, phảng phất có thể xem thấu toàn bộ ý đồ.

Đến chân lực mang cũng không thể thành hình...

Tấm lưới vô hình buộc chặt từng điểm.

Tại sao có thể như vậy...

Ánh mắt y không khỏi nhìn vào mặt Đường Thiên, tâm rất hoảng sợ, cái này rốt cuộc là loại vũ kỹ gì đây.

Khí lưu hỗn loạn kịch liệt phất qua, khuôn mặt kia cũng không rõ ràng, nhưng mà, khuôn mặt non nớt kia, chỉ có chăm chú, vô cùng chăm chú!

Không khí loạn lưu phất qua trên mặt, Đường Thiên giống như chưa cảm giác thấy. Mỗi một ánh mắt mỗi một tia tâm thần, tất cả đều đặt trên thân Yến Đồ ở phía đối diện!

Hắn chuyên chú tựa như một người khác, nụ cười tươi biến mất từ lâu, môi nhếch lên, khuôn mặt kia, vẻ kiên nghị kia tựa như được sắt thép đúc thành.

Cuối cùng Yến Đồ cảm thấy sợ hãi rồi, công kích của Đường Thiên không cụ thể ở chỗ nào cả. Bản thân giống như rớt vào một tấm lưới vô hình, dù là y giãy dụa thế nào, căn bản đều không xông ra khỏi cái tấm lưới này. Hơn nữa, cái tấm lưới này, đang không ngừng buộc chặt, cảm giác cường liệt hít thở không thông làm cho y lần đầu tiên cảm giác tử vong cách y gần như thế, gần đến nỗi y như nhìn thấy tử thần đang nhe răng cười với y.

Không, bản thân đường đường là người thừa kế số một ở Đại Hùng tinh, thế nào có thể chết ở chỗ này!

Thế nào có thể chết trên tay một con hàng lởm!

Sao lại có thể!

Yến Đồ biết rõ, trận đánh đến cuối cùng mà không biết vận dụng thời cơ thì bản thân sẽ chết!

Không, tuyệt không thể chết ở chỗ này, tuyệt không thể chết trên tay cái đứa chết tiệt này, tuyệt đối không thể, Yến Đồ ta là cường giả muốn xưng bá Thiên lộ, Yến Đồ ta...

Trong lòng Yến Đồ rít gào rống giận, cánh tay phải của y rồi đột nhiên phóng xuất quang mang tận trời.

Năng lượng ba động kinh người, từ chỗ cánh tay y phóng thích ra, tựa như trong cánh tay y cất giấu một con quái vật đáng sợ. Năng lượng ba động cường đại quấy nhiễu không khí xung quanh Yến Đồ, khí lưu tức thì trở nên cuồng bạo sắc bén. Từng đạo khí lưu nhỏ giống như lưỡi dao, xoay quanh thân thể Yến Đồ, chuyển động điên cuồng.

Tâm của Yến Đồ thoáng cái ổn định, toàn bộ áp lực, phảng phất thoáng cái tiêu thất, nỗi niềm tự tin lần nữa trở lại trong cơ thể y, thiên địa đều như cất giữ trong tay, lần nữa làm cho trên mặt y lộ ra nụ cười tươi.

Thắng cuối cùng sẽ chỉ là ta! Chỉ có ta, mới xứng đáng thắng lợi!

Bỗng nhiên, một bóng người nhanh như gió đập vào tầm mắt, xông vào cái phiến quầng sáng này.

Khí lưu cường liệt ẩn chứa năng lượng ba động làm người ta khiếp đảm, thổi cho Đường Thiên cơ hồ không mở ra được con mắt. Toàn thân truyền đến đau đớn như kim đâm, đó là năng lượng ba động làm cho trực giác của hắn truyền lại tín hiệu nguy hiểm, thời điểm này, lui về phía sau mới là an toàn.

Thế nhưng là...

Đường Thiên nỗ lực mở to mắt, khuôn mặt hắn chẳng có chút động dung, năng lượng ba động đáng sợ kia, dấu hiệu kim đâm nguy hiểm kia, tất cả mọi thứ kia, hắn đều không để vào mắt.

Khí lưu kích động ngổn ngang cũng vô pháp che lấp quang mang thiêu đốt trong con mắt hắn.

Ngươi đã cười nhạo, vừa đúng là ta quý trọng, ngươi đã cười nhạt, vừa đúng là trong tâm ta hướng tới, ngươi đã vứt bỏ nó như giày, vừa đúng là ta khát vọng mà không được, ngươi cảm thấy ngây thơ ấu trĩ, vừa đúng là ta lấy làm tín niệm.

Đường Thiên giống như một mũi nộ tiễn, một đầu xông vào trong cơn lốc cuồng bạo.

Thời gian phảng phất như dừng lại.

Đường Thiên tấn công, ánh mắt hắn, không chút động đậy như sắt thép vậy, khí lưu nhỏ vụn sắc bén bao vây lấy hắn, trên thân hắn tuôn ra vô số tiên huyết, nhưng không làm cho hắn có chút động dung.

Ta... Dù là, dù là như thế nào, cũng phải thắng lợi!

Đang bay lượn bên trong khí lưu như đao, vô số tiên huyết tuôn ra, hai tay Đường Thiên xoè ra mềm mại, mười ngón mở ra, giống như dây leo đầu mùa xuân, khí tức sinh mệnh sung mãn.

Chúng nó đột nhiên biến mất trong không trung.

Phốc!

Một cánh tay văng ra xa, mang theo chói mắt quang mang rồi bùng lên hỏa diễm đáng sợ.

Yến Đồ đứng sững lại, tỏ ra không thể tin nổi, cánh tay phải của y biến mất rồi, một vết thương đáng sợ chỗ vai, tiên huyết bắn ra.

"Không!"

Yến Đồ rống giận không cam lòng cực kỳ tê tâm liệt phế quanh quẩn trong không trung. Lửa giận, tuyệt vọng, sợ hãi hỗn tạp lại với nhau, chân lực trong cơ thể không khống chế được nhập thẳng vào trái tim. Yến Đồ đang quàng quạc rống giận đột nhiên ngừng lại, y bỗng dưng mở to hai mắt, phốc, phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên đổ xuống.

Đường Thiên bay xuống dưới đất, tiên huyết trên y phục từ từ thấm ra.

Hắn nhìn chằm chằm vào thi thể Yến Đồ trên mặt đất, khí tức Yến Đồ đã tuyệt.

Các vết thương chằng chịt cũng cứng rắn giống như khuôn mặt cứng như sắt thép bắt đầu hòa tan từng điểm.

Mụ mụ, ta thắng rồi... Người thấy được không... Ta rất lợi hại rồi nha...

Mụ mụ, ta rất nhớ người...

Rất nhớ rất nhớ...

Nước mắt tràn mi ra, dọc theo gương mặt, qua các vết thương, lẫn cả tiên huyết rơi lạch cạch lạch cạch xuống mặt đất dưới chân thiếu niên, làm ướt cả bụi bặm.

Thiếu niên kêu gào khóc lớn!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Chiến Thắng Của Hạc

Lăng Húc có cảm giác cực kỳ kì diệu . Mỗi một tia chân lực bên trong kinh mạch trở nên nghe lời đến mức từ trước đến nay chưa từng có , cơ nhục vốn đã ngân hóa lúc này dường như bỗng trở lên mềm mại , cả võ hồn vốn luôn tĩnh lặng cũng trở nên vô cùng hoạt bát , . Ngân dịch ngưng tụ ở phía trước mũi thương , tiếng chuông gió thanh thúy quanh quẩn quanh mũi thương tựa như một làn gió , như có như không, nhưng không hề tiêu tán.

Cảm giác cũng trở lên nhậy bén từ trước đến nay chưa từng có , Lăng Húc cảm thấy hắn có thể khống chế mỗi một chi tiết nhỏ trong một thương , mỗi một phân lực lượng xoay tròn của thân thương . Chân lực chảy dọc theo thân thương quán chú thẳng vào mũi thương, thậm chí hắn có thể cảm thụ rõ ràng khi chân lực quán thông lên mũi thương thì trong khoảnh khắc đó thân thương run lên nhè nhẹ...

Thật khiến người ta cảm thấy mê say a!

Bước tiến xung phong về phía trước mang theo tiết tấu và quy luật hoàn mỹ , mỗi một lần đạp lên mặt đất đều khiến lực lượng của hắn tăng lên một phần , đều khiến quang mang ở đầu mũi thương lại sáng thêm một phần.

Thân thương ngay ngắn thẳng băng không có một tia ba động.

Khi bước cuối cùng được hoàn thành , quang mang trên đầu mũi thương trở lên sáng bức mắt .

Hắn giống như một khảo lưu tinh đang thiêu đốt , quang mang rực rỡ khiến cả thế giới trở lên ảm đạm thất sắcnhượng .

Vinh Nhu không ngờ vào cái thời điểm này Lăng Húc lại có thể đột phá.

Một thương này khiến sắc mặt hắn phải đại biến, hai mắt trợn tròn, song chưởng duỗi ra, năm ngón tay xòe rộng , mười ngón giống như ấn lên một mặt hồ tĩnh lặng , mười điểm rung động lấy mười đầu ngón tay hắn làm trung tâm tản ra bốn phía.

Làn sóng gợn phát tán ra rồi hợp lại làm một, tập trung lại trước mặt hắn tạo thành một cái viên thuẫn trong suốt và vặn vẹo .

Khỏa lưu tinh rực rỡ bắn trúng lên viên thuẫn!

Viên thuẫn trong suốt bị vỡ tan như thủy tinh.

Sắc mặt Vinh Nhu lại biến đổi một lần nữa , hắn liên tục búng lên điểm hàn mang lóe sáng như ngôi sao này đồng thời thân hình cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Quang mang đột nhiên bạo liệt, trước mắt Vinh Nhu chỉ còn lại một mảng trắng xóa.

Khi quang mang tan hết, chỉ thấy bóng dáng của Vinh Nhu đang lảo đảo thối lui , trên mặt hắn đầy vẻ không thể tin nổi , tả chưởng xuất hiện một lỗ máu , tiên huyết chẩy đầm đìa.

Hắn miễn cưỡng ổn định lại thân hình, lòng bàn tay đau nhức giống như không còn cảm giác, đôi mắt hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Lăng Húc.

Lăng Húc vẫn duy trì tư thế ra thương không chút động đậy, giống như một bức tượng điêu khắc.

Thùm thụp, Lăng Húc ngửa mặt đổ xuống .

Vinh Nhu không hề động, hắn vẫn giữ nguyên cái vẻ ngơ ngác nhìn chăm chú Lăng Húc đã hôn mê, trong lòng chấn động khó mà nói nên lời. Tại Đại Hùng tinh hắn có địa vị cao cả, thiên tài mà hắn đã gặp phải nói là vô số kể. Nhưng chưa bao giờ hắn gặp một tên gia hỏa lại cố chấp với thắng lợi như thế , khát vọng với thắng lợi như thế.

Vậy mà trong cái giờ phút cuối cùng lại đột phá ...

Vinh Nhu cười khổ, cũng không biết nên nói vận khí của mình không tốt, hay là nói cái tên gia hỏa này đã lọt vào mắt xanh của lão Thiên, cái chuyện có xác xuất xảy ra nhỏ như vậy mà mình cũng gặp phải .

Thế nhưng mệnh lệnh của điện hạ cấp cho hắn là phải bắt sống Lăng Húc, điều này cũng rất hợp với tâm ý của hắn . Một thiên tài như vậy nếu giết đi thì quả là quá đáng tiếc rồi. Nhìn thấy Lăng Húc hiện tại , Vinh Nhu không khỏi nghĩ đến chính mình năm đó . Hắn có thể có được thực lực và địa vị như thế này cũng phải trải qua rất nhiều trận chém giết mới có được , nếu như thiếu đi chấp nhất và khát vọng với thắng lợi thì sao có thể đi tới tình trạng như hiện tại cơ chứ ?

Hiện tại nhỏ yếu không đáng sợ, điều đáng sợ chính là thiếu đi khát vọng cường đại , thiếu đi khát vọng thắng lợi .

Cũng may cái tên gia hỏa này đã tự tiêu hao chính mình , hôn mê rồi, chứ thực ra hắn cũng là nỏ mạnh hết đà...

Vinh Nhu đang định chuẩn bị tiến qua đem Lăng Húc bắt lại thì bỗng nhiên bên trong phòng ốc có một cột sáng phóng thẳng lên cao, ba động năng lượng kinh khủng đột nhiên bạo phát. Lập tức bước chân Vinh Nhu đứng yên chỗ, hắn đương nhiên biết đó cái gì!

Hắn hoắc mắt xoay người, ánh mắt như điện, nhìn về phía phòng ốc phía xa xa.

Không ngờ điện hạ lại vận dụng đến đồ vật kia ... Tên Đường Thiên kia lại lợi hại đến như thế sao?

Trong lòng Vinh Nhu trở nên ngưng trọng hẳn , hắn biết rõ thực lực của Yến Đồ điện hạ ra sao . Từ nhỏ điện hạ đã là người có thiên phú dị bẩm , tố chất thân thể hơn xa người thường , thêm nữa tính tình lại trưởng thành sớm, vô cùng khắc khổ. Mà bệ hạ lại cực kỳ yêu thích Yến Đồ điện hạ , luôn dốc hết sức để bồi dưỡng . Cực ít có người biết rõ, người bồi luyện cho Yến Đồ điện hạ tu luyện chính là bảy vị vương hùng võ giả bọn họ !

Tính tình của điện hạ vốn bá đạo hung hãn, thực lực hiện tại còn mạnh hơn bọn họ . Hơn nữa điện hạ cực giỏi ẩn dấu, một thân thực lực của hắn chẳng bao giờ biểu lộ ra bên ngoài . Vinh Nhu luôn tin tưởng vào điện hạ , so với bản thân mình còn tin tưởng hơn .

Bỗng nhiên, quang mang đang phóng lên trời cao đột nhiên biến mất , đồng thời biến mất theo nó còn có cả ba động của cỗ lực lượng kia .

Biểu tình trên mặt Vinh Nhu đọng lại , một ý nghĩ đáng sợ làm hắn phải run rẩy đột nhiên dấy lên trong lòng hắn.

Lẽ nào...

Vinh Nhu như đã phát điên , cất bước chạy về phía phòng ốc .

Hạc có chút bất đắc dĩ nhìn Giản Phong Nguyên ở phía đối diện.

Giản Phong Nguyên không hề có ý động thủ , hắn khép tay, trên mặt vui cười hớn hở tựa như một vị đại gia bình thường , hoàn toàn không có nửa điểm chiến ý.

Hạc kiếm chỉ vào Giản Phong Nguyên cả nửa ngày nhưng đối phương hoàn toàn không chút động lòng, tựa như không thấy vậy.

Giản Phong Nguyên cũng rất bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn làm người chịu tội thay, vạn nhất Hạc gặp phải chuyện không hay nào đó thì đến lúc bên trên vấn tội thì ngoại trừ ném mình ra bên ngoài ra bệ hạ cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Nếu đánh thắng chẳng đem lại cho mình chỗ tốt gì, như vậy thì đánh đấm làm cái gì ?

Giản Phong Nguyên thân là vương hùng võ giả, những chuyện mưa to gió lớn đã thấy nhiều rồi, biết rõ nguy hiểm trong chuyện này . Đến cả điện hạ cũng chẳng muốn đối đầu với hắn , bản thân mình mà ngu ngốc đem Hạc giải quyết đi , như vậy là ngu xuẩn đến cỡ nào a. Hắn dứt khoát bày ra bộ dạng bình tĩnh ung ung, bình chân như vại , đầy vô hại , hắn đang đợi điện hạ thắng lợi, chỉ cần kéo dài tới lúc điện hạ bắt sống Đường Thiên thì nhiệm vụ của hắn cũng kết thúc.

Hạc chưa từng có gặp phải một tên gia hỏa không biết hổ thẹn như thế , từ nhỏ hắn đã được mẫu thân dậy dỗ , tính tình vốn thuần lương ôn hòa, trong khoảng thời gian ngắn chẳng biết phải hạ tủ từ đâu.

Hai người cứ giằng co như thế đầy quỷ dị .

Bỗng nhiên, hai người cùng quay mặt , một cột sáng chói mắt phóng thẳng lên cao. Ba động năng lượng khiến người ta phải khiếp đảm từ trong phòng ốc phía xa xa truyền về phía bên này.

Sắc mặt của Hạc đại biến, không chút do dự , bứt khỏi Giản Phong Nguyên, thân hình đột nhiên biến mất giữa không trung .

Sắc mặt Giản Phong Nguyên cũng khẽ biến, khi ba động của năng lượng đột nhiên biến mất , sắc mặt hắn lập tức kịch biến, thân hình cũng biến mất theo.

Oanh!

Phòng ốc không chịu nổi gánh nặng quá lớn triệt để sụp đổ.

Khi Vinh Nhu vừa chạy tới , lọt vào tầm mắt hắn là cảnh tượng giữa một vòng đá vụn lớn có một gã thiếu niên đang gào khóc .

Đường Thiên!

Trong lòng Vinh Nhu khẽ máy động, dấy lên một dự cảm bất thường , ánh mắt của hắn nhanh chóng tìm thấy điện hạ cách đó không xa, đã nằm yên trong vũng máu.

Lập tức huyết sắc trên mặt Vinh Nhu biến mất sạch sẽ , khuôn mặt trở lên trắng bệch như tờ giấy, thân hình lảo đảo suýt tí nữa thì đứng không vững . Điện hạ nằm trong vũng máu, khí tức đã tuyệt, không còn một chút sinh cơ.

Bỗng nhiên, hắn thấy trước mắt hoa lên , một bóng người che ở trước mặt hắn.

Hạc!

Giản Phong Nguyên đến chậm một bước, khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt , lập tức ngây người ra , trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ không thể tin nổi . Đầu hắn như bị đánh một quyền , đại não trở lên trống rỗng, điện hạ...

Không có khả năng... Sao có thể như vậy ...

Với thực lực của điện ha sao có thể chết được ? Huống chi điện hạ còn sử dụng cả đồ vật kia ...

Bờ môi của hắn run rẩy, toàn thân cũng run rẩy . Hắn vừa nghĩ đến lửa giận của bệ hạ là toàn thân không tự chủ được mà run rẩy.

"Lão Giản, đoạt lấy đồ vật kia !" Giọng nói đầy lo lắng của Vinh Nhu làm Giản Phong Nguyên như ở trong mộng mới tỉnh.

Hắn giật mình một cái , lập tức phản ứng lại , không sai, hiện tại điện hạ đã chết, nếu như đồ vật kia cũng bị mất thì chắc chắn Đại Hùng tinh sẽ nguyên khí đại thương. Đối với hắn , đây cũng là cơ hội duy nhất để lập công chuộc tội.

"Tránh ra!"

Trong mắt Giản Phong Nguyên đỏ lên , hung hăng nhìn chằm chằm vào Hạc giống như dã thú bị lâm vào tuyệt cảnh đang trầm giọng gào rống . Đên lúc này hắn đã đem toàn bộ sự khôn khéo lõi đời , tất cả đáp hết đi .

Hạc đối diện với Giản Phong Nguyên, thân hình hơi trùng xuống , tay phải nắm lên chuôi kiếm treo ở bên hông. Giản Phong Nguyên điên cuồng phát động chân lực mang theo cỗ khí lưu thổi tung ống tay áo mầu đen rộng thùng thình đầy phiêu dật của Hạc rộng bay phất phới, thân thể của Hạc không chút động đậy, khuôn mặt ngước lên trầm tĩnh như nước.

"Đi nào!"

Hai chữ dứt khoát và ngắn gọn, đầy kiên định không một chút nhượng bộ .

Giản Phong Nguyên nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân liền giống như một con bạo hùng bị chọc giận , ầm ầm đánh về phía Hạc , quỷ đầu đao kéo lê thành một vết đao mang hôi sắc , đao mang gào thét bốc lên, kèm theo đó là tiếng trầm thấp giống như tiếng dã thú gầm rống.

Hạc nheo con mắt lại , tâm thần vô cùng bình tĩnh , không hề cử động, khóe mắt thoáng nhìn một bóng dáng đang ầm thầm tới đi phương khác lao tới phía Đường Thiên.

Thần kinh Đường Thiên hiện tại đang ở trạng thái không tốt, muốn ngăn cản hai người này cần phải co cụm phòng thủ.

Hạc giữ nguyên tư thế nâng kiếm , nửa người trên không chút động đậy, dưới chân bước tiểu toái (từng bước nhỏ) nhanh chóng lùi về phía sau .

Hạc lùi lại tạo lên vô số tàn ảnh , mỗi một đạo tàn ảnh đều vô cùng chân thật , Hạc vũ của Hạc phái trên tay hắn được phát huy đến cực hạn.

Vinh Nhu thấy trước mắt hoa lên , Hạc lần thứ hai xuất hiện trước mặt hắn.

Thật nhanh!

Vinh Nhu cố nén tiếng tán thán, phát động chân lực còn lại trong cơ thể , đột nhiên bấm tay bắn ra!

Một đạo sóng gợn trong suốt hình tròn như chậm lại thực nhanh bay về phía Hạc. Mà đao mang hôi sắc của Giản Phong Nguyên cũng gào thét mà tới.

Thân hình của Hạc chợt mơ hồ, mười ba thân ảnh mầu đen giống nhau như đúc đồng thời xuất hiện trước mặt hai người .

Một tiếng quang vang lên , mười ba đạo thân ảnh màu đen nhanh chóng động, cùng lúc xuất kiếm.

Đinh!

Oanh!

Hai loại âm thanh hoàn toàn bất đồng tạo lên chấn động khiến màng nhĩ người ta đau nhức phát ra.

Bóng đen tan biến giống như bọt biển , chỉ còn lại Hạc vẫn cầm kiếm đứng yên . Thân hình của Hạc đứng nguyên tại chỗ như bị đóng đinh , sừng sững bất động, khóe miệng rỉ ra một dòng máu đỏ.

Thần sắc của hắn vẫn bình tĩnh như nước, ngón tay trắng sáng thon dài đưa lên quẹt vệt máu trên miệng , ngay cả cái động tác này cũng vô cùng ưu nhã động lòng người .

Vinh Nhu oa một cái phun ra một ngụm tiên huyết, hắn vốn đã là nỏ mạnh hết đà, cố ép để phát lực, cùng Hạc liều mạng không chỉ một lần khiến chân lực phản phệ, lập tức bị trọng thương.

Đường Thiên như ở trong mộng mới tỉnh, hắn nhìn thấy Hạc che ở trước mặt mình, thì thào: "Tiểu Hạc tử..."

Nhưng ngay sau đó Đường Thiên phản ứng lại : "Tiểu Hạc tử, ngươi bị thương?"

Đường Thiên ba một cái nắm chặt nắm tay, con mắt lập tức đỏ lên muốn lao về phía Giản Phong Nguyên.

"Thỉnh không nên nhúng tay." Thanh âm đầy kiên định của Hạc ngạnh sinh sinh cắt đứt Đường Thiên, lần đầu tiên Đường Thiên nghe thấy ngữ khí kiên định như vậy từ Hạc , hắn ngơ ngác nhìn Hạc bóng lưng.

Hạc lại đứng thẳng dậy một lần nữa , bóng lưng như kiếm, thanh âm kiên định từ bóng lưng truyền đến.

"Đây là đối thủ của ta, đây là phạm vi ta thủ hộ, đây là cuộc chiến của ta, xin để ta dùng kiếm để hoàn thành nó!"

Hạc dựng thẳng Hạc kiếm trong tay lên , con ngươi vốn lãnh đạm như nước của hắn lúc này lại sáng lên đập thẳng vào mắt người ta , giọng nói nỉ non từ giữa môi hắn bay ra tựa như tiếng thệ ngôn (lời thề).

Hạc kiếm nằm trong bao trên tay hắn sáng lên quang mang mênh mông chiếu rọi khuôn mặt hắn , đầy thành kính và trang nghiêm, hắc y rộng thùng thình trên người hắn không gió tự lay động.

Hạc tâm, chẳng bao giờ thay đổi ... Kiếm, ngươi có thể nghe thấy không?

Hạc kiếm trong tay hắn run lên , khóe miệng của Hạc lộ ra dáng vẻ tươi cười đầy ấm áp .

Kiếm luân, nhảy múa đi.

Mười ba bóng dáng mầu đen đột nhiên phân ra , phiêu dật linh động, nhanh nhẹn như Hạc vũ. Cảnh tượng đan xen hỗn loạn khiến người ta hoa cả mắt , kiếm minh như Hạc kêu, mười ba thanh kiếm hợp lại làm một.

Kiếm mang như luân!

Kiếm luân Hạc vũ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Khúc Xương Màu Vàng Kim

"Biết tại sao ngươi còn sống không?" Tái Lôi nháy nháy mắt với Đoan Mộc, làn thu ba lưu chuyển, thản nhiên cười.

Đoan Mộc rất thành thật gật đầu: "Biết rõ, huấn luyện viên binh khí kiêm bồi luyện."

"Nói quá đúng." Tái Lôi vén vén tóc mái, phong tình vạn chủng: "Yên tâm rồi chứ, thân ngươi kiêm hai chức phận, tiền lương ta sẽ cấp ngươi nhiều hơn một phần. Đáng tiếc Xích Quang có tác dụng hữu hạn, dường như chẳng ai thích dùng đao, ai, cũng không thể lãng phí a, cái đứa chết tiệt này hiện tại chỉ có thể bồi luyện. Hoặc là ta khai phá một loại cơ quan hồn giáp dùng đao? A, cái này phải tìm Đường Sửu thương lượng thương lượng mới được."

Tái Lôi nói xong lời cuối cùng thì lẩm bẩm.

Đoan Mộc rất thức thời mà không tiếp chuyện, lời nói với nữ nhân này không được tùy tiện. Nhưng mà ngữ khí Tái Lôi vẫn làm cho gã cảm thấy bi ai thay cho Xích Quang, chỉ sợ Xích Quang còn không biết, y đã bị nhìn chăm chú. Tái Lôi không nghiền nát y hoàn toàn thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tái Lôi phục hồi lại tinh thần, cười hì hì: "Đúng rồi, tỷ tỷ thế là rất xem trọng ngươi a, đặc biệt an bài ngươi đến tổ Giáp, Xích Quang phụ trách tổ Ất. Một tháng sau, hai tổ sẽ tiến hành đối kháng thực chiến, tổ nào thua sẽ phải nhận lấy nghiêm phạt a. Tỷ tỷ có thể lén nhắc nhở ngươi sớm, nghiêm phạt ngươi tuyệt đối sẽ không thích đâu đấy."

Nhìn thấy vẻ mặt cười mà như không cười của Tái Lôi, Đoan Mộc rùng mình vô thức một cái, cái nữ nhân này thì chuyện gì cũng đều làm được a!

ở trong lòng Đoan Mộc hạ quyết tâm, dù là như thế nào cũng phải để tổ Giáp thắng lợi!

Gã đã từng kiểm chứng thực lực hai tổ, cái đấu pháp chỉnh thể làm cho gã ấn tượng khắc sâu. Tái Lôi an bài đối với gã và Xích Quang, gã cũng cảm thấy kỳ thực rất thích hợp.

Tuy nhiên, có bao nhiêu binh đoàn được hoàng kim võ giả bồi luyện? Có điểm xa xỉ...

Những ngày này, gã luôn luôn suy nghĩ cái chi binh đoàn cơ quan này, trong lòng có chút phán đoán và suy luận. Nhưng mà khi gã chân chính tiếp xúc mới giật mình phát hiện, cảnh giới những võ giả cơ quan này đều cực kỳ thấp kém.

Lục giai, cái này là trình độ bình quân, đối với binh đoàn mà nói, cái trình độ này cũng thấp quá. Thế nhưng, chỉ là một nhóm võ giả trình độ thấp như thế mà trải qua phối hợp, vậy mà lại có thể bộc phát ra lực lượng kinh người như thế, võ tướng trình độ cao tới mức làm gã cực kỳ giật mình.

Tuy nhiên, nếu là cảnh giới những võ giả cơ quan này tiếp tục tăng một hai giai thì sao nhỉ?

Vậy cái chi binh đoàn này, sẽ biến thành cái dạng gì?

Từ khi cái ý nghĩ này nảy ra thì cứ quanh quẩn bên trong đầu Đoan Mộc không rời. Mà tiếp xúc thêm một bước nữa, gã phát hiện, sở dĩ những võ giả cơ quan này cảnh giới thấp có quan hệ trực tiếp tới việc bọn họ tiếp thu trình độ bồi dưỡng tu luyện thấp.

Không có danh sư chỉ điểm, tài nguyên thiếu thốn...

Nếu như những điều kiện này có thể thỏa mãn, thực lực những võ giả cơ quan này sẽ tiến nhập một giai đoạn tăng trưởng cao tốc. Tuy rằng những người tuổi trẻ này không phải mỗi cái người đều là thiên tài, nhưng mà phát triển đến thất giai bát giai, nhưng không có bao nhiêu vấn đề.

Đây là điểm khác biệt giữa thế gia nhà giàu có với gia tộc phổ thông, đối với thế gia nhà giàu có mà nói, bọn họ đã nghiên cứu ra trọn vẹn hệ thống hợp lý hữu hiệu để bồi dưỡng. Chưa chắc thời nào cũng có thiên tài xuất hiện nhưng bồi dưỡng là thủ đoạn rất hữu hiệu có thể làm bọn họ có được một nhóm võ giả xuất sắc.

Thế gia thường rất ổn định, lực sinh tồn càng ngoan cường có quan hệ với điểm này. Mỗi một thế gia có một phương pháp bồi dưỡng nhưng đều là giữ kín không nói ra, tuyệt đối không dễ dàng tiết lộ ra ngoài.

Mà những người nắm giữ những kỹ xảo này đều chính là những cường giả. Cường giả thực lực cường đại, lý giải bọn họ đối với vũ kỹ rất là sâu, nghiên cứu đối với quá trình tu luyện nên như thế nào cũng sẽ sâu hơn rất nhiều so với võ giả phổ thông. Bọn họ kém hơn thế gia từng đời hoàn thiện tích lũy, nhưng thiên tài lại có kinh tài tuyệt diễm để bọn họ có thể khai sáng một lưu phái, khai sáng một tân thế gia.

Đoan Mộc là một vị võ giả động não cực giỏi như thế, cái này cũng giải thích vì sao gã có thể nhiều lần kích sát võ giả mạnh hơn so với bản thân.

Sở dĩ gã đồng ý ngay, ngoại trừ bảo mệnh thì còn có một nguyên nhân, chính là gã hiếu kỳ đối với những võ giả cơ quan này. Trình độ võ giả cơ quan là lục giai, vậy mà lại có thể đánh bại Lưu phong đoàn, điều này lúc trước gã tuyệt đối không nghĩ đến.

Gã ý thức được giá trị trong đó.

Gã bắt đầu nghĩ, phải dùng phương pháp nào để đề cao cảnh giới của những võ giả cơ quan này. Cảnh giới của những võ giả cơ quan này tựa

như khối gỗ thấp nhất của thùng gỗ, nếu như có thể đưa nó tăng cao mấy phần, như vậy...

"Hoắc Phu Mạn(Hoffman), ngươi nghĩ như thế nào?" Tái Lôi ngừng vẻ tiếu ý trên mặt.

Trong lòng Đoan Mộc run lên một cái, gã không né tránh ánh mắt Tái Lôi, thản nhiên nói: "Chuyện ta đáp ứng hắn đều đã làm rồi, ta đã không nợ hắn gì nữa. Hơn nữa, ta với lão bản đã đính võ hồn khế ước."

Tái Lôi thản nhiên cười: "Đúng rồi, hiện tại mọi người đều là người mình rồi a, rất tốt, nỗ lực lên a, không nên bị Xích Quang đánh bại nhé."

"Ta biết rõ rồi."

Đoan Mộc gật đầu, xoay người đi ra phía ngoài.

Đi khỏi tầng hầm ngầm, tu luyện tràng đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng vọng đến âm thanh hô quát gào thét, từng cái thân ảnh khổng lồ dưới ánh đèn chạy nhanh bứt phá. Trước mắt đều là những người đầy những ý chí tiến thủ, Đoan Mộc có chút mong đợi đối với tương lai.

Sắc mặt Vu Hạ trầm tĩnh, tất cả đều ở trong lòng bàn tay.

Tháp Đốn tuy rằng tại tân Tiên Nữ cung an bài lực lượng phòng thủ, nhưng mà lão không ngờ thực sự sẽ có người động thủ. Hơn nữa tân Tiên Nữ cung vừa kiến lập, quy mô không lớn, bố trí các loại phòng thủ cũng không đủ nghiêm mật.

Vu Hạ chẳng có chút bảo lưu, lực lượng thủ hạ đều xuất hiện, tức thì thế như chẻ tre. Cao Nguyên binh đoàn bất ngờ không kịp phòng bị, đối diện những võ giả thực lực cường đại này, căn bản vô pháp tổ chức tiến công có hiệu quả.

Đặc biệt là thất đao thủ hạ Vu Hạ, bọn họ thân như huynh đệ, phối hợp ăn ý, thực lực mỗi người cao siêu. Phòng tuyến vội vàng lập ra thì

sao có thể chống lại bọn họ, vài lần qua lại mà phòng tuyến đã bị phá thành mảnh nhỏ.

Sắc mặt An Đức Lệ Na (Andrew Lina) trắng bệch, nàng không ngờ Vu Hạ cũng dám dùng thủ đoạn động chạm đến cả thiên hạ, gây bất lợi cho nàng!

Tiên Nữ hoàn yên lặng bất động, gần đây nhất tinh lực Tiên Nữ tọa đều được nàng điều động để chế tác bí bảo, Tiên Nữ hoàn tổn hao khá lớn. An Đức Lệ Na (Andrew Lina) tự hiểu được, dù cho Tiên Nữ hoàn hoàn hảo không tổn hao gì, nàng cũng không phải đối thủ của những người này.

Nhất là số một tay chân thủ hạ Vu Hạ kia đều là những nam tử giỏi giang tinh tế nhanh nhẹn dũng mãnh, đao pháp lợi hại vô cùng. Một mình hắn đã có thể chống lại hơn phân nửa tinh lực phòng tuyến thì những người khác mới có thể thong dong như thế.

Phòng tuyến cận kề nguy hiểm.

Bỗng nhiên, một luồng năng lượng ba động kinh người từ phía xa xa đột nhiên bạo phát.

Cái này là...

Mọi người vô thức ngừng lại, bởi vì cái luồng năng lượng ba động này cường đại đến mức làm người ta khiếp đảm, mỗi người chỉ cảm giác khí huyết bốc lên.

Sắc mặt Vu Hạ khẽ biến, điện hạ đã vận dụng kiện đồ vật kia...

Đúng lúc hắn kinh nghi bất định, luồng năng lượng ba động đáng sợ kia tự nhieenn ngừng lại, tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phảng phất vừa mới rồi chỉ là ảo giác.

Vu Hạ cảm giác hô hấp bản thân cơ hồ đều dừng lại, một ý niệm đáng sợ chiếm cứ toàn thân hắn!

Không... Không thể nào như thế...

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, luồng năng lượng ba động đáng sợ kia không còn có xuất hiện.

Sắc mặt Vu Hạ trắng bệch như tờ giấy, thanh âm hắn run rẩy, tê rống như bệnh tâm thần: "Thoái! Chúng ta thoái!"

Thủ hạ không khỏi kinh hãi.

"Đại nhân..."

Khuôn mặt Vu Hạ vặn vẹo, lớn tiếng quát lên: "Thoái! Lập tức thoái! Rời khỏi cái gã Đường Thiên nơi kia!"

Mấy tên võ giả phản ứng nhanh, sắc mặt cùng nhau biến.

Nhìn địch nhân thối lui giống như thủy triều, An Đức Lệ Na (Andrew Lina) đang kiên cường chống đỡ cũng cảm thấy bản thân như đang ở trong mộng, một cảm giác hoảng sợ dâng lên, ngay cả tay chân cũng nhũn cả ra.

Những tên này tại sao lại lui...

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) nhớ tới câu nói Vu Hạ trước khi đi, tức thì giật mình một cái: "Đường Thiên có nguy hiểm! Nhanh nói cho đại tướng quân tới trợ giúp Đường Thiên!"

An bài xong chuyện này, nàng mới đặt mông ngồi dưới đất.

Ngồi yên hồi lâu, nàng dần dần từ trong sợ hãi phục hồi lại tinh thần. Nàng ngồi ở trên bậc thang, cầm lấy tóc, vắt hết óc.

Đám Vu Hạ điên rồi sao? Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Đại Hùng tinh!

Nàng nghiến răng nghiến lợi, ngón tay nắm chặt quần áo, khớp ngón tay trắng bệch.

Giản Phong Nguyên ngơ ngác nhìn quỷ đầu đao trong tay chỉ còn lại có nửa đoạn, tử vong uy hiếp làm cho toàn bộ chiến ý hắn thoáng cái không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Lực lượng trong cơ thể chỉ nháy mắt bị lấy đi, chân mềm nhũn ngồi thùm thụp dưới đất.

Vinh Nhu ngây người ngẩn ngơ, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Y biết rõ lão Giản lõi đời luôn luôn khéo đưa đẩy, nhưng cũng không ngờ ý chí y lại bạc nhược đến như thế.

Y càng không nghĩ tới chính là thực lực ba người này vậy mà lại mạnh mẽ như thế.

Nhất là Đường Thiên...

Ánh mắt Vinh Nhu ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên. Đến tận bây giờ y vẫn vô pháp tưởng tượng, cái đứa chết tiệt này làm thế nào chiến thắng điện hạ.

Phạm vi ảnh hưởng của trận chiến đấu này cực lớn.

Trang viên nơi Đường Thiên ở lại, đã hóa thành phế tích, mấy cái trang viên xung quanh cũng bị ảnh hưởng lớn nhỏ khác nhau.

Hạc thong dong đi tới trước mặt Giản Phong Nguyên và Vinh Nhu, một người một kiếm đâm xuống, phong lại kinh mạch bọn họ.

Làm xong đoạn kết đâu vào đấy, nhấc Lăng Húc hôn mê lại đây, Hạc nắm kiếm đi tới trước mặt Đường Thiên, bình tĩnh nói: "Đường thần kinh, còn lại giao cho ngươi đấy."

Nói vừa xong, hắn tựa như căn gỗ cọc, đổ thẳng tắp về phía sau mà hôn mê.

Liên tục bảy cái kiếm luân hạc vũ, Hạc thành công mà đánh nát quỷ đầu đao của Giản Phong Nguyên, cũng triệt để đánh tan ý chí chiến đấu và chiến ý của Giản Phong Nguyên. Nhưng mà thể lực và chân lực của Hạc cũng tan thành mây khói.

Hắn cố chống đỡ đến bây giờ, hoàn toàn là một hơi cố chèo chống, hiện tại tâm thần buông lỏng bèn dứt khoát hôn mê.

Đường Thiên bị Hạc làm giật nảy mình, vội vàng kiểm tra cẩn thận thì phát hiện Hạc chỉ rơi vào tình trạng kiệt sức mới trầm tĩnh lại. Lăng Húc cũng không việc gì. Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi phệt xuống dưới đất.

Động tác ngồi xuống xé động vết thương trên thân, tức thì đau đến há cả miệng.

Bỗng nhiên, hắn chú ý tới một khối kim loại gì đó trong trong bên chân, hắn vội vàng nhặt lên. Cái này là đồ vật trong cánh tay Yến Đồ, nhớ tới một trận mới rồi đánh đấm, Đường Thiên còn sợ hãi.

Quá mạo hiểm rồi, nếu bản thân chậm một giây, cái đồ vật này phóng thích triệt để thì phỏng chừng bản thân đã chết rồi.

Luồng năng lượng ba động kinh khủng, hiện tại hồi tưởng lại, tâm lý Đường thiếu niên hoảng sợ.

Sau khi cánh tay phải Yến Đồ bay ra ngoài, liền bốc lên một luồng hỏa diễm, hiện tại đã thành tro tàn, chỉ còn lại có cái đồ vật này. Không cần phải nói, Đường Thiên cũng biết cái này là kiện bảo bối.

Đường Thiên hiếu kỳ mà đưa đến trước mắt, cái này là một mẩu xương cốt kim sắc, hình dạng chẳng giống cái gì mà chỉ cực kỳ tinh xảo trơn trượt.

Chẳng lẽ là hoàng kim bí bảo? Tuy nhiên, thoạt nhìn, giống như cũng không có bộ dáng quá lợi hại. Vào tay thì ấm áp, nặng trịch, còn lại

không có chỗ nào đặc biệt.

Bàn tay Đường Thiên bị thủng vài chỗ, tuy rằng không sâu, nhưng chảy ra không ít huyết.

Đường Thiên ngắm nghía kim xương, không ít vết máu dính tại trên xương. Vệt máu loang lổ rơi xuống, nhanh chóng chìm trong kim xương, tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhưng vào lúc này, biến cố chợt sinh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Chí Hướng Của Yến Vĩnh Liệt

Tinh lực mênh mông bất chợt bạo phát.

Một luồng khí tức hung hãn đầy hoang dã bao phủ toàn bộ Tiên Nữ thành, quang mang của Đại Hùng tinh trên bầu trời đột nhiên tăng vọt, một cột sáng kim sắc to lớn như ngưng thành thực chất từ trên trời giáng xuống đem đám người Đường Thiên hoàn toàn bao phủ.

Đường Thiên chỉ cảm thấy thân thể phảng phất như bị rơi vào hỏa lò, quang mang kim sắc mang theo cảm giác nóng cháy kinh người thiêu đốt da dẻ hắn.

Đường Thiên ngơ ngác nhìn bàn tay.

Đây là ... Tinh lực!

Tinh lực vô cùng tinh thuần!

Trong kim quang che phủ , khối xương ở trong lòng bàn tay kia đang dần hòa tan hóa thành một dòng kim dịch thấm vào lòng bàn tay hắn với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được . Cảm giác lạnh băng làm cho hắn cảm thấy thoải mái khó có thể tả được , đó chính là tinh lực tinh thuần tới cực điểm đấy.

Rầm rầm rầm!

Cột sáng không ngừng tràn xuống giội rửa , phạm vi năm trượng xung quanh Đường Thiên đã hình thành nên một vòng kim sắc sáng chói mắt bao phủ mấy người ở bên trong.

Hạc kiếm trong tay Hạc đã hôn mê rung lên ông ông , điên cuồng hấp thu tinh lực kim sắc như đã ngưng thành thực chất xung quanh .

Đồng dạng còn có ngân thương trong tay Lăng Húc, Dương Giác phong linh tựa như hai vòng xoáy nhỏ liều mạng hấp thu tinh lực.

Trên mặt Giản Phong Nguyên hiện lên vẻ mừng như điên, đối với hắn tinh lực nồng đậm như vậy chính là thuốc bổ vô thượng ! Còn Vinh Nhu bên cạnh hắn lại mang theo vẻ mặt đầy phức tạp, trong lòng thầm cười khổ, công pháp hắn tu luyện chính là truyền thừa của Đại Hùng tinh , tinh lực nồng đậm và tinh thuần như vậy mang lại cho hắn ích lợi không gì có thể sánh được . Nhưng từ hôm nay trở về sau e rằng hắn và Giản Phong Nguyên cũng biến thành địch nhân của Đại Hùng tinh, bệ hạ tuyệt đối sẽ không bỏ qua hai người bọn họ.

Truyền thuyết là thật.

Khối xương kim sắc kia chính là một trong ba kiện hoàng kim bí bảo của Đại Hùng tinh , Thủy Hùng hoang cốt ! Đại Hùng tinh có ba kiện hoàng kim bí bảo đó là Vương Hùng Thủ , Thủy Hùng hoang cốt và Yêu Hùng bí trảo , tuy Thủy Hùng hoang cốt không phải là kiện cường đại nhất trong ba kiện nhưng nó lại là kiện thần bí nhất trong ba kiện .

Về Thủy hùng hoang cốt có một truyền thuyết vẫn truyền lưu đến hiện tại nói nó có quan hệ đến số mệnh của Đại Hùng tinh . Truyền thuyết này cũng không nói rõ mà cũng chẳng ai biết rõ ràng , trên thực tế khả năng hỗ trợ chiến đấu của Thủy hùng hoang cốt yếu nhất trong ba kiện bí bảo . Vương Hùng Thủ là thánh bảo của Đại Hùng tinh do Hùng Vương Yến Vĩnh Liệt chấp chưởng, Yêu Hùng bí trảo đang nằm trong tay Thống suất Bạo Hùng binh đoàn Đồ Thanh.

Yến Vĩnh Liệt đem Thủy Hùng hoang cốt ban tặng cho Yến Đồ điện hạ, không ngờ rằng ...

Rốt cuộc lúc này Vinh Nhu cũng đã hiểu ra vì sao nói Thủy Hùng hoang cốt có quan hệ đến số mệnh của Đại Hùng tinh . Nguyên nhân hết

sức đơn giản, tinh lực, Đại Hùng tinh tinh lực mênh mông đến mức kinh người !

Tinh lực tinh thuần điên cuồng tràn vào trong cơ thể không ngừng cọ rửa thân thể hắn, trên da dẻ hắn bắt đầu nổi lên mầu kim sắc nhàn nhạt . Một vài ám thương trong cơ thể cũng nhanh chóng được chữa lành , cảnh giới đã trì trệ nhiều năm vậy mà lại rục rịch muốn động.

Giản Phong Nguyên cũng đang liều mạng hấp thu tinh lực.

Nhưng hiệu suất hấp thu của hai người so với Hạc và Lăng Húc thì còn kém rất xa.

Hạc kiếm là thánh bảo của Thiên Hạc tọa nhưng nó đã bị phong ấn nhiều năm hơn nữa Thiên Hạc tọa bị rơi xuống đã lâu, tinh lực khô kiệt , đã rất lâu không được tẩm bổ khiến nó còn cách thời kỳ toàn thịnh rất xa. Trước mắt chính là một cơ hội cực lớn với nó . tinh lực của Đại Hùng tinh so với Thiên Hạc tọa còn cao hơn hai giai huống chi tinh lực lại còn nồng đậm như vậy chứ?

Còn Dương Giác phong linh của Lăng Húc là di vật của Ngân Sương kỵ năm xưa có thể nói là rất có lai lịch. Nhưng truyền thừa của chòm Bạch Dương đã thay đổi khiến nó không thể nào có tinh lực để tẩm bổ, gặp được một cơ hội tuyệt hảo như thế này nó giống như một phiến đất đã khô hạn lâu ngày , tham lam hấp thu tinh lực.

Nhưng nói về mức độ hấp thu kinh người nhất lại chính là Đường Thiên. Đường Thiên tựa như một cái động không đáy , trên đỉnh đầu hắn không ngờ lại xuất hiện một dải lụa kim sắc to do tinh lực kinh người như ngưng thành thực tạo thanh , trên đầu hắn tựa như có một thác nước kim sắc điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Đường Thiên kêu lên đau đớn .

Oanh, kim sắc hỏa diễm từ trong cơ thể hắn bốc ra thiêu y phục của hắn thành tro tàn.

Đường Thiên cảm thấy mình giống như một khối sắt bị vứt vào hỏa lò , huyết nhục của hắn không ngừng được rèn luyện. Sau khi hấp thu huyết mạch Thiên võ nguyệt lang thân thể của Đường Thiên đã trở lên vô cùng cường đại . Thời gian trước đó hắn đã lợi dụng hai gã Xích Quang và Đoan Mộc bồi luyện khiến Thiên võ nguyệt lang huyết mạch độ hoàn thành 92% dung hợp với hắn với tốc độ kinh người . Tố chất thân thể hắn cũng đột nhiên tăng mạnh toàn diện , bất kể là lực lượng hay là tốc độ đều đạt tới tình trạng trước đây không dám nghĩ tới . Thậm chí hắn còn cho rằng thân thể của mình đã đạt tới trạng thái hoàn mỹ rồi.

Nhưng chính cái thân thể mà hắn cho là đã hoàn mỹ đó lúc này bên trong hỏa diễm kim sắc lại trở lên vô cùng yếu ớt.

Giống như tân sinh, cũng đau đớn như tân sinh vậy.

Đoàn người Vu Hạ lập tức dừng chân , bọn họ nhìn cột sáng từ trên trời giáng xuống kia với vẻ không thể tin nổi . Đạo quang trụ kia thật quá nổi bật mà , toàn bộ Tiên Nữ thành đều có thể nhìn thấy.

"Bí bảo! Lực lượng bí bảo của ta đang yếu đi!"

Bỗng nhiên một gã thủ hạ hoảng sợ kêu lên, những người khác đầu tiên là sửng sốt sau đó tất cả đều biến sắc.

Lực lượng của bí bảo trong tay bọn họ đều đang bị yếu đi . Tuy biên độ yếu đi không nhanh nhưng dấu hiệu này có nghĩa là gì thì bọn họ đều biết rõ .

Tình huống như vậy chỉ có thể có hai khả năng có thể xẩy ra , một là thánh bảo hàng giai, một loại khác là tinh lực của chòm sao bị tiêu hao cực lớn dẫn đến tổn thương tới căn cơ của chòm sao .

Tinh lực của chòm sao do chòm sao vận chuyển mà sinh ra , cuồn cuộn không ngừng nghỉ . Nhưng nếu gặp phải hao tổn cực lớn, đồng dạng nó sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình vận hành của chòm sao từ đó khiến lượng tinh lực sản sinh ra sẽ bị giảm đi với biên độ lớn.

Đối với một chòm sao thì kết quả như vậy chính là trí mạng . Cường giả càng mạnh , người yếu thì càng yếu, tinh lực giảm đi sẽ khiến bí bảo của chòm sao bắt đầu tiến vào thời kỳ suy yếu . Uy lực của bí bảo bị giảm , nhóm ảnh hưởng đầu tiên là võ giả của chòm sao . Năng lực sinh tồn của bọn họ sẽ bị giảm đi nhanh chóng , điều đó sẽ dẫn đến thực lực của cả chòm sao bị sút giảm...

Đây chính là một vòng tuần hoàn ác tính.

Lúc này Đại Hùng tinh đã loạn thành một đoàn.

Trong thời điểm khi tinh lực bắt đầu xuất hiện ba động , hắn lập tức cảm thụ được, hắn quắc mắt đứng dậy, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi, một lát sau, vẻ huyết sắc trên mặt hắn từ từ rút đi phảng phất như bỗng trở lên già nua hơn rất nhiều.

Hắn gắt gao nắm chặt tay , toàn thân run rẩy.

"Đồ nhi, bất kể là ai, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi !"

Tiếng nói nghiến răng nghiến lợi lộ ra sát ý giống như ngưng thành thực chất.

Tiếng bước chân hỗn loạn từ bên ngoài truyền đến , Yến Vĩnh Liệt lại khôi phục lại vẻ cương nghị quả quyết như lúc trước , hắn xoay người bước lên bậc thang ngồi lên vương tọa.

Một đám người tràn vào đại điện như thủy triều , trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ kinh hoàng .

"Bệ hạ! Không tốt rồi!"

"Bệ hạ..."

Những người này nhìn thấy Yến Vĩnh Liệt như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng , dồn dập kêu cứu.

"Tất cả câm miệng cho ta!"

Yến Vĩnh Liệt rít gào giống như Hùng Vương trong tùng lâm đang nổi giận ,thanh âm rít gào quanh quẩn trong đại điện , chỉ trong nháy mắt toàn bộ thanh âm đều biến mất , mọi người đều câm như hến.

Yến Vĩnh Liệt híp mắt, ánh mắt mang theo sát ý chậm rãi nhìn lướt qua mọi người có mặt

Nhưng đúng vào lúc này, một người cao to toàn thân mặc giáp bước những bước dài nhập điện, cung kính hành lễ: "Bệ hạ!"

Thống suất Bạo hùng binh đoàn , Đồ Thanh!

Đồ Thanh có bộ mặt gầy gò , ánh mắt sắc như kiếm, thần thái nghiêm túc, toàn thân mặc giáp, khi bước đi giáp phiến rầm rầm rung động. Hắn đến lập tức làm mọi người ổn định lại nhiều , hai nhân vật cường đại và quan trọng nhất Đại Hùng tinh đều có mặt như vậy dù việc có khó khăn đến cỡ nào cũng nhất định sẽ có biện pháp.

Yến Vĩnh Liệt lạnh lùng mở miệng: "Ngoại trừ Đồ soái ra những người khác đều lui ra!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng sau đó tất cả khom người rồi nhanh chóng rút lui như thủy triều hạ , chỉ trong nháy mắt đại điện chỉ còn lại hai người Yến Vĩnh Liệt và Đồ Thanh .

"Đồ nhi đã gặp bất trắc." Giọng nói của Yến Vĩnh Liệt vẫn rất bình tĩnh.

Đồ Thanh vừa tới đã phát hiện được đại khái , hắn theo Yến Vĩnh Liệt đã nhiều năm có thể nghe thấy được trong giọng nói bình tĩnh của Yến Vĩnh Liệt có ẩn chứa bi thương cực sâu . Yến Đồ rất được Yến Vĩnh Liệt yêu thích, lại là người xếp đầu tiên kế thừa Đại Hùng tinh , mấy người thừa kế sau so với Yến Đồ thì vẫn còn kém quá xa.

Đồ Thanh than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng khuyên giải an ủi: "Bệ hạ xin hãy nén bi thương."

"Ngươi không cần lo lắng cho ta ." Yến Vĩnh Liệt vung tay lên, trầm giọng nói: "Thủy Hùng hoang cốt đã từng là hoàng kim bí bảo có tư cách trở thành thánh bảo, chẳng qua vì nó chưởng quản tinh lực trợ giúp chiến lực tăng lên không nhiều nên Vương Hùng Thủ mới được định làm thánh bảo. Đại Hùng tinh có một phần ba tinh lực do nó thống ngự. Ta đem nó cấp cho Đồ nhi chính vì muốn dùng tinh lực đó để luyện thân thể nó , không nghĩ tới..."

Thần sắc Đồ Thanh đầy ngưng trọng : "Chuyện này có chút kỳ quái. Tuy Thủy hùng hoang cốt thống ngự một phần ba tinh lực nhưng bình thường có thể dùng đến cũng chỉ có một phần trăm. Quy mô rút tinh lực như vậy trước đây chưa bao giờ có."

Yến Vĩnh Liệt lắc đầu: "Về sau không còn Thủy hùng hoang cốt rồi."

Đồ Thanh ngẩn ra, ngay sau đó thất thanh kêu lên : "Lẽ nào..."

"Đó chính là thiêu đốt cuối cùng của nó ." Yến Vĩnh Liệt lạnh lùng nói: "Có thể khiến Thủy Hùng hoang cốt thiêu đốt quả thật làm ta rất hiếu kỳ, không biết người nào có được cái năng lực này."

Trong mắt Đồ Thanh hiện lên một tia chấn động, đến cả Yến Đồ cũng tuyệt đối không thể làm Thủy hùng hoang cốt thiêu đốt võ hồn vậy mà đối phương lại có thể làm được, điều này thật trái ngược với lẽ thường!

"Trước tiên không cần quản cái này." Con mắt Yến Vĩnh Liệt nheo lại : "Chúng ta đã bị đẩy đến biên giới nguy hiểm , nói cho Quang Minh võ hội thay đổi kế hoạch, chúng ta yêu cầu lập tức tiến công chòm sao O-ri-on. Trực tiếp tiến công, buông tha kế hoạch vòng qua Tiên Nữ tọa lúc trước."

"Bệ hạ!" Đồ Thanh cực kỳ hoảng sợ.

"Trận chiến này ngươi cần phải thắng!" Yến Vĩnh Liệt hung hăng nhìn chằm chằm vào Đồ Thanh tựa như một con gấu hung ác độc địa và tàn bạo: "Chúng ta không còn thời gian, ta chỉ có thể tranh thủ cho các ngươi thời gian hai tháng ."

Tâm thần Đồ Thanh kịch chấn, nhịn không được lại kinh hô lần nữa: "Bệ hạ không thể!"

Yến Vĩnh Liệt nhe răng cười đầy dữ tợn và lạnh lùng : "Trước khi bị yếu đi còn có thể mang tính mệnh ra đánh bạc quyết một trận tử chiến là ông trời cũng đã ưu ái ta rồi . Mười năm thọ mệnh đổi lại được một cơ hội như vậy là quá giá trị!"

"Trong thời gian ba tháng uy lực bí bảo của các ngươi không những không yếu bớt mà trái lại sẽ biến cường!" Đôi mắt của Yến Vĩnh Liệt lóe lên vẻ điên cuồng: "Một khi ngươi tập kích ta sẽ tuyên bố lệnh tổng động viên! Chiếm lấy chòm sao O-ri-on, chỉ có chiếm lấy chòm sao O-ri-on chúng ta mới có thể sống sót! Trận chiến này không có thắng bại , chỉ có sinh tử. Chúng ta thắng cái gì cũng có, chúng ta thua thì chẳng còn lại cái gì."

"Bệ hạ..."

Cổ họng Đồ Thanh tựa như bị vật gì đó chặn lại.

"Thắng lợi! Chỉ có thắng lợi mới làm hi sinh của ta có giá trị!" Hai tay Yến Vĩnh Liệt ấn lên vai Đồ Thanh ánh mắt đầy cuồng nhiệt: "Ngươi đáp ứng ta nhất định phải thắng lợi! Đáp ứng ta!"

Đồ Thanh nói không ra lời, hắn liên tục gật đầu, dùng hết khí lực gật mạnh đầu.

"Ha ha ha ha! Được ! Đại Hùng võ giả chúng ta đã bao giờ sợ người khác !" Yến Vĩnh Liệt ngửa mặt lên trời cười dài rồi sau đó hắn lập tức ngừng cười trầm giọng nói: "Đi chuẩn bị đi!"

Đồ Thanh dứt khoát xoay người đi ra khỏi cung điện.

Ở phía sau hắn có một luồng ba động năng lượng kinh người phóng lên cao.

Đồ Thanh dừng chân lại, trong mắt hiện lên một đoàn vụ khí , cặp môi mỏng cắn chặt , đột nhiên hắn ngẩng đầu, ánh mắt dứt khoát mà sải bước đi tiếp.

Không thắng không về!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Cái Này…Bụng Ta Cảm Thấy Không Tốt

Toàn bộ Tiên Nữ thành oanh động, mọi người dồn dập nhảy lên nóc nhà. Võ giả có thực lực thì trực tiếp bay lên không trung. Mọi người cảm thán, thảo luận kịch liệt, trên mặt đều hiện vẻ chấn động cùng kính sợ.

Kim sắc quang trụ thẳng tắp, như cây cấu nối liền thiên địa.

Tinh lực hào hùng mênh mông, mang theo khí tức hoang dã, ngang ngược của Đại Hùng tinh, tràn ngập khắp nơi. Trong không khí sóng năng lượng cường liệt đánh thẳng vào tâm thần mọi người.

Không gian xung quanh bị sóng năng lượng làm cho vặn vẹo.

Khi Đường Nhất cùng Sài Lang binh đoàn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, những kẻ rục rịch trong bóng tối lập tức ngoan ngoãn lại. Đường Nhất hai mắt khép hờ, chậm rãi nhìn bốn phía. Hạng người ý chí hơi yếu gần như theo bản năng mà tránh mặt.

Mọi người nhìn vào Sài Lang binh đoàn thì không khỏi hít một ngụm lãnh khí.

Chiến bào lấp lánh ngân quang làm cho Sài Lang binh đoàn nhìn như một dải thủy ngân lưu động. Nhờ năng lượng phòng mà các binh sĩ Sài Lang binh đoàn phát triển cực nhanh.

Bọn họ chưa từng thấy nơi nào nồng nặc năng lượng như vậy. Mừng rỡ như điên là tất nhiên, nhưng mỗi người đều liều mạng nỗ lực. Sài Lang tộc tuy thiên phú không cao nhưng nói tới kiên nhẫn cùng khắc khổ, trên toàn Thiên Lộ họ có thể nằm trong ba hạng đầu.

Thực linh tăng mạnh, chiến bào mới tinh giúp tinh thần lần diện mạo Sài Lang binh đoàn phi thường xuất sắc.

“Tiên Nữ chiến bào! Đó chính là Tiên Nữ chiến bào của chúng ta!”

“Thật đẹp!”

“Thực quá lợi hại!”

Tiếng kinh hô cùng tán thưởng vang lên không dứt. Mà những kẻ có mưu đồ trong bóng tối sắc mặt không khỏi khẽ biến. Tiên Nữ chiến bào rất được những chòm sao khác quan tâm, nhưng hiệu quả của nó như thế nào thì không ai rõ ràng. Cho nên Sài Lang binh đoàn xuất hiện mang khiến cho mọi người mở to mắt, khiến nhiều người phải giật mình tắt tiếng.

Cao Nguyên binh đoàn vốn tới đây chi viện cũng không khỏi dừng bước. Tháp Đốn thấy diện mạo hoàn toàn của Sài Lang binh đoàn thì không khỏi trầm mặc. Hắn từng tới thăm Sài Lang binh đoàn, nhìn thấy bọn họ huấn luyện, chỉ có hắn mới có thể chân chính nhìn ra tiến bộ của chi binh đoàn này.

Tiến bộ toàn diện!

Cho dù cấp những Tiên Nữ chiến bào đó cho Cao Nguyên binh đoàn cũng không thể trở nên xuất sắc như Sài Lang binh đoàn kia.

Mười người một tiểu đội, mỗi tiểu đội tựa như một cây ngân quang trường mâu. Bọn họ không có nửa điểm khẩn trương, giục ngựa mà đi như tuần tra bình thường, nhưng mà đội hình thủy chung vẫn bảo trì xuất sắc.

Chỉnh tề, người xem chỉ thấy một cảnh chỉnh tề!

Nhưng mà địch nhân tuyệt đối sẽ không có cảm giác này. Bởi vì như vậy có nghĩa là chi binh đoàn này vô cùng có kỷ luật, chiến thuật và sự phục tùng. Nhân tố quyết định một chi binh đoàn có cường đại rất nhiều,

nhưng mà một chi binh đoàn có tính phục tùng cùng kỷ luật sâm nghiêm không hề dễ đối phó.

Tựa như muốn cắn vỡ một khối nham thạch cứng rắn thì phải chuẩn bị mất vài cái răng.

Không có ai lại thích có đối thủ như vậy.

Thủ hạ Tháp Đốn cũng không biết nói gì. Kỳ thực trong Cao Nguyên binh đoàn có rất nhiều người bất mãn với quyết định đem Tiên Nữ chiến bào ưu tiên cấp cho Sài Lang binh đoàn của An Đức Lệ Na. Nhưng mà hiện tại tận mắt thấy phong phạm Sài Lang binh đoàn, không ai dám có ý kiến. Bọn họ không phải gà con, bọn họ có thể nhìn ra trình độ của binh đoàn trước mặt.

“Đi thôi, nơi đây không cần chúng ta hỗ trợ.”

Tháp Đốn xoay người đi, trên dưới Cao Nguyên binh đoàn thấy thế cũng rầu rĩ không vui xoay người ly khai.

Thời gian từng chút trôi qua.

Ngày thứ ba.

Ấn ký Thiên Võ Nguyệt Lang trên đâu lưng Đường Thiên không ngừng thu nhỏ lại. Tới khi nhỏ bằng nắm tay, nó chậm rãi di chuyển dọc theo xương sống Đường Thiên, xuống tới thắt lưng thì ngừng lại.

Mà cùng lúc đó, một cái kim sắc hùng đầu (mặt gấu), xuất hiện trên lưng Đường Thiên.

Đường Thiên chậm rãi mở mắt, trong mắt hắn lóe lên kim sắc nhàn nhạt. Trong mắt hắn, thế giới thay đổi hoàn toàn. Thân thể tựa như hóa thành một bộ phận thiên địa, cùng thiên địa hòa thành nhất thể.

Lỗ chân long toàn thân mở rộng, tham lam hấp thụ từng giọt năng lượng xunh quanh.

Chờ chút!

Đường Thiên bỗng nhiên cực kỳ hoảng sợ. Thân thể hắn thoáng cái trở nên vô cùng xa lạ.

Đan điền biến mất không thấy, kinh mạch cũng biến mất không thấy, huyết nhục cùng gân cốt đều hoàn toàn thay đổi!

Tại sao lại như vậy…

Mỗi ngóc ngách trên thân thể hắn đều tràn đầy năng lượng tinh thuần tới cực điểm.

Đúng, không phải chân lực, mà là năng lượng! Đường Thiên thoáng cái nhận ra, nhưng năng lượng cực tinh thuần này là tinh lực của Đại Hùng tinh.

Thế nhưng, tinh lực này, cũng thực sự quá nhiều rồi.

Đường Thiên có chút mờ mịt.

Đường Thiên không biết, đây chỉ là một phần ba tinh lực của hoang cốt thống ngự Đại Hùng tinh. Mà một phần ba tinh lực này, tuyệt đại bộ phận đều đều tiến vào cơ thể hắn.

Trong cơ thể hắn kinh mạch, đan điền vô pháp dung nạp những năng lượng tinh thuần này cho nên bị phá hủy hoàn toàn.

Đường Thiên cảm thấy cơ thể mình vô cùng xa lạ.

Kim quang xung quanh dần dần ảm đạm xuống rồi biến mất không thấy.

Nhưng mà lúc này, không có ai quan tâm tới Đường Thiên.

Ba ngày trước, Đại Hùng tinh bất ngờ cùng Quang Minh võ hội liên thủ, khởi xướng tập kích với chòm sao Orion. Dưới tình huống có không sự chuẩn bị nào, binh đoàn số một của chòm sao Orion, Liệp Thương

binh đoàn gặp phải đả kích gần như hủy diệt. Bạo Hùng binh đoàn dưới sự chỉ hủy của Đồ Thanh đạt được đại thắng trước nay chưa từng có.

Thiên Lộ một mảnh xôn xao.

Lúc này Bạo Hùng binh đoàn cùng Quang Minh võ hội hợp thành liên quân, quân tiên phòng tiến thẳng vương cung chòm Orion. Chòm Orion đệ nhị binh đoàn, Liệp Nhận binh đoàn nước xa khó cứu lửa gần, mà đệ tam binh đoàn do Lô Địch thống lĩnh Liệp Võng binh đoàn lúc này lại đóng tại tinh môn Tiên Nữ - Orion càng là ngoài tầm tay.

Chòm sao Orion nguy trong sớm tối.

Tin tức này vừa phát ra khiến Thiên Lộ khiếp sợ.

Đại Hùng tinh là cường hào một phương, so với Xích Đạo Thập Điện không hơn không kém. Chòm sao Orion lại càng không cần nói, một trong những chòm sao mạnh nhất trong Xích Đạo Thập Điện. Hai chòm sao thực lực hùng hậu trong lúc này nảy sinh va chạm gây ảnh hưởng to lớn đến thế cục Thiên Lộ hiện nay.

Nhất là Đại Hùng tinh rõ ràng là theo cờ Quang Minh võ hội. Đây là chòm sao đầu tiên cho tới nay tuyên bố gia nhập trận doanh Quang Minh Võ Hội. Đồng thời sau đó Hùng vương Yến Vĩnh Liệt lại tuyên bố lệnh tổng động viên, võ giả Đại Hùng tinh cuồn cuộn không ngừng hướng tới chòm sao Orion.

Cho đến lúc này, một cái thông đạo bí mật mới được đem lên mặt nước. Ai cũng không nghĩ ra vậy mà tồn tại một con đường bí mật dẫn thẳng tới nội địa chòm sao Orion.

Mà đầu kia của thông đại cũng không phải ở trên Đại Hùng tinh. Vì một trận chiến này, Quang Minh võ hội không tiếc vận dụng Đại truyền tống tinh môn, đem toàn bộ Bạo Hùng binh di chuyển tới, hao tổn kinh người.

Bạo Hùng binh đoàn không uổng phí hao tốn kếch xù của Quang Minh võ hội, giải quyết gọn gàng Liệp Thương binh đoàn. Bạo Hùng binh đoàn không có nửa điểm dừng lại, cùng các võ giả hoàng kim của Quang Minh võ hội như sấm chớp quyết đoạt chòm sao Orion.

Cho tới hôm nay, bọn họ cuối cùng gặp phải phiền phức.

Cung thánh, Nã Da

Ở bất kì chòm sao nào, địa vị thánh giai là siêu nhiên. Bọn họ thậm chí có thể phớt lờ mệnh lệnh của người đứng đầu tinh tọa.Chòm sao Orion có ba vị thánh giai, mà người duy nhất nghe lệnh thủ lĩnh chòm Orion chính là cung thánh Nã Da.

Cung thánh Nã Da là đệ tử thế gia, hắn từ nhỏ biểu hiện thiên phú kinh người. Lão sư hắn là người lúc đó danh vọng to lớn, được xung là người khai sáng “Khúc Thỉ Lưu”, cung thánh Thạch Tịch Nhiên. Nã Da kế thừa “Khúc Thỉ Lưu” của lão sự, đem nó phát dương quang đại, đến bốn mươi hai tuổi được phong thánh.

Từ lúc bắt đầu chiến tranh tới bây giờ, đây là vị thánh giai đầu tiên xuất hiện.

Mọi người đều đang chờ đợi kết quả một trận này.

“Cung thánh vẫn lạc!”

“Quang Minh võ hội hoàng kim võ giả, sáu chết bảy bị thương. Hội trưởng thần bí của phân hội thứ sáu bị một kích trí mạng!”

“Bạo Hùng binh đoàn tức tốc đột tiến, đánh đâu thắng đó!”

…

Từng cái tin tức đều khiến Thiên Lộ xao động hoảng loạn. Đến cả thánh giai cũng chết, chiến tranh thảm liệt như vậy đã quá lâu không có xuất hiện.

Thánh giai trong lòng mỗi đều là một thân bất tử, đều là cường giả bất bại.

Thánh giai làm sao có thể chết chứ?

Mọi người đều mờ mịt.

Trong Tiên Nữ thành cũng loạn thành một đám.

Tuy nhiên Đường Thiên vừa mới mở mắt ra, nhìn thấy An Đức Lệ Na cách đó không xa thần sắc lo lắng không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Khiến cho An Đức Lệ Na lo lắng như vậy, chỉ sợ là có đại sự phát sinh.

“Bệ hạ!”

Hắn nhấc chân, liền muốn đi về hướng An Đức Lệ Na.

Phốc, toàn bộ bàn chân hắn lún xuống mắt đất. Hắn còn không có phát lực, chớp mắt đã thấy bản thân xuất hiện ngay trước mặt An Đức Lệ Na.

Trông thấy gần đụng phải An Đức Lệ Na, Đường Thiên hoảng sợ hô to một tiếng, cuống quít dồn lực xuống đầu các ngón chân phải đè nén thế tiến tới không ngừng.

Phốc!

Chân phải hắn tựa như mũi khoan bén nhón, cắm vào trong nền đất như đâm vào đậu hủ, sâu tới đầu gối.

Vô số mảnh vụn như bột văng lên, An Đức Lệ Na không kịp né tránh, bị những bột đá này bay vào. Toàn thân nàng đều dính bụi đá.

An Đức Lệ Na ngẩn ngơ, sau đó lập tức phát ra tiếng thét chói tai: “Đường Thiên!”

Nữ nhân yêu cái đẹp đã là thiên tính, bộ dáng chật vật thê thảm này khiến An Đức Lệ Na theo bản năng hét to lên. Nhưng khoảng thời gian

này nàng tâm tính tiến bộ cực đại, rất nhanh cảm thấy không thích hợp liền ngậm miệng. Chân lực toàn thân chấn động, bụi đá bị thổi bay sạch sẽ. Thực lực nàng tuy không cao nhưng làm những việc nhỏ này thì có thể.

“Thật xin lỗi, xin lỗi nha!”

Đường Thiên không ngừng xin lỗi, hắn vội vàng muốn đem chân rút ra, nào ngờ chân trái lập tức lún vào nền đá.

Phốc!

Lại một đám bụi đá văng ra.

An Đức Lệ Na vừa mới sạch sẽ lại lập tức dính đây bụi khiến nàng trợn tròn mắt.

Đường Thiên cũng trợn tròn mắt, hắn tuyệt đối không phải cố ý. Nhưng mà tình trạng trước mắt….Thân thể mình sao lại biến thành như thế này.

Được rồi, bản thân mình nên thành thành thật thật ở trong hố, trước hết nghe An Đức Lệ Na nói xong đã.

Đường Thiên buông tha giãy dụa, dứt khoát ngồi xuống.

Mông hắn chưa tiếp xúc mặt đất đã nghe thấy một âm thanh vô cùng vang dội. Một cỗ khí lưu cường hãn xông xuống mặt đất.

Ba!

Nền đá trong nháy mắt bị đánh tan làm một đám bụi đá còn lớn hơn lúc trước bắn lên. An Đức Lệ Na đáng thương lại vừa vặn đứng ngay đó.

Cái mông Đường Thiên lún xuống nền đá cứng rắn nhưng lúc này lại tựa như bột mì. Tư thế Đường Thiên lại vô cùng quái dị, hắn chồm hổm

trên mặt đất, cái mông không chạm đất, phía dưới xuất hiện một cái lỗ thật sâu.

Đường Thiên cũng ngây người, một lát sau hắn mở lớn miệng, mặt đỏ rực lắp bắp nói.

“Khụ…Cái này…Bụng ta cảm thấy không tốt..”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Thắng Lợi Mà Đường Thiên Truy Cầu

An Đức Lệ Na đã trải qua nhiều tràng diện nguy hiểm nhưng không có lần nào khiến nàng ngây người như phỗng. Dù lịch lãm tốt xấu thế nào, mặt nàng luôn hiện vẻ tươi cười.

“Không có việc gì.”

An Đức Lệ Na chấn bay bụi đá trên người, coi như không có gì phát sinh, nói chuyện tự nhiên: “Thực lực tiểu Đường tiên sinh tiến bộ rất nhanh a!”

Đường Thiên không dám loạn động: “Ta cũng không biết là có tiến bộ hay không.”

An Đức Lệ Na sửng sốt, nhưng lập tức mặt giãn ra cười nói: “Tiểu Đường tiên sinh quá khiêm tốn rồi. Tiểu Đường tiên sinh có điều không biết, trận thắng này của ngài đã ảnh hưởng toàn bộ thế cục Thiên Lộ.”

“Thật sao?” Đường Thiên vẻ mặt không tin.

An Đức Lệ Na thu hội bộ dáng tươi cười, thần tình nghiêm túc: “Tiểu Đường tiên sinh còn chưa biết, chúng ta ở Đại Hung tinh vẫn là có chút thông tin. “Thủy hùng hoang cốt” là một trong tam đại hoàng kim bí bảo của Đại Hùng tinh, nó thống ngự một phần ba tinh lực của Đại Hùng tinh, hiện giờ đã bắt đầu khô kiệt. Yến Vĩnh Liệt sử dụng mười năm thọ nguyên, thôi động Đại Hùng tinh thánh bảo “Vương Hùng Thủ” điều động toàn bộ tinh lực còn lại của Đại Hùng tinh, giúp bí bảo Đại Hùng tinh không bị suy giảm. Đồng thời tại ba ngày trước, Đồ Thanh suất lĩnh Bạo Hùng binh đoàn, được Quang Minh võ hội hỗ trợ, phát động tập

kích đối với chòm sao Orion, diệt toàn bộ đệ nhất binh đoàn của chòm Orion. Hiện tại lại vừa mới nhận được tin tức, "Khúc thỉ lưu" cung thánh Nã Da bị Quang Minh võ hội giết chết, quân tiên phong liên quân tiến thẳng vương cung Orion. Vô luận cuộc này thắng hay bại, Đại Hùng tinh đều sẽ vì tinh lực khô kiệt mà suy vong. Nói ngài chiến một trận này cải biến thế cục Thiên Lộ cũng không phải là quá."

Đường Thiên nghe xong trợn mắt há mồm, một lát sau phản ứng, lắp bắp hỏi: "Vậy là, Đại Hùng tinh kia xong rồi?"

"Đúng vậy." An Đức Lệ Na thần sắc nghiêm trọng gật đầu: "Hy vọng duy nhất của Yến Vĩnh Liệt là trước lúc Đại Hùng tinh suy sụp, mạnh mẽ công chiếm chòm sao Orion, cướp đoạt thánh bảo chòm Orion, đem hai tinh tọa xác nhập. Theo tình hình hiện này, việc này hoàn toàn là có khả năng. Bọn họ bây giờ chỉ còn cách vương thành Orion không đến ba trăm dặm. Cho dù Liệp Nhận binh đoàn hay là Sử Tử Tọa đều không thể kịp cứu viện."

"Cái này là quá nhanh rồi…" Đường thiên có chút phát mộng. Một tinh tọa diệt vọng lại xảy ra nhanh như vậy. Hơn nữa không phải là tinh tọa nhỏ như Sài Lang tọa mà là tinh tọa cấp Xích Đạo a!

An Đức Lệ Na thấy biểu tình phát mộng của Đường Thiên, nàng có chút thất vọng, lại nghĩ đến gia hỏa thần bí kia. Hắn lúc nào cũng tràn đầy tự tin, giống như không có gì có thể làm khó hắn. Nếu hiện có hắn ở đây, hắn nhất định sẽ có biện pháp.

Đường Thiên so với hắn, thật là kém xa!

"Chúng ta cần thiết phải nghĩ ra đối sách!" An Đức Lệ Na trầm giọng nói: "Nếu như thật sự là Đại Hùng tinh thắng, chúng ta liền xong rồi. Bọn họ nhất định sẽ chuyển qua đối phó chúng ta. Bọn họ tuyệt đối sẽ không để tồn tại một cái đinh ở sau lưng. Nếu như bọn hợp nhất hai tinh tọa, sẽ sinh ra một siêu cấp tinh tọa cấp bậc Hoàng Đạo! Chúng ta không có khả năng chống đỡ!."

Đường Thiên gật đầu tán đồng: “Có đạo lý!”

An Đức Lệ Na tràn ngập mong chờ nhìn Đường Thiên. Nàng đang đợi Đường Thiên nói ra một cái phương án hữu dụng. Đường tốt xấu gì cũng đánh ra một cơ nghiệp to lớn, hắn nhất định không phải là 1 kẻ ngu ngốc a (Đáng buồn là cô em đoán sai rồi =]]~)

Hắn chắc sẽ nhìn ra nguy hiểm trong chuyện này a…

Đường Thiên bị nhìn nửa ngày, có chút bối rối: “Trên mặt ta nở hoa hay sao mà nhìn quài thế? Ta cảm thấy lời ngươi nói rất có đạo lý a, ngươi tiếp tục nói đi.”

An Đức Lệ Na thiếu chút nữa chửi thề. Lão nương nói nhiều như vậy là chờ ngươi nói một câu “Rất tốt rất có đạo lý” sao?

Vận khí lão nương thật kém như vậy sao? Thật gặp một thằng ngu đến không thể ngu hơn à? (Lần này thì chúc mừng, cô em đã đoán đúng =]]~)

Nàng cố nén xung động muốn “phát ngôn bừa bãi”, nhìn chằm chằm Đường Thiên, nhấn mạnh từng chữ: “Ngài có suy nghĩ gì để thoát khỏi thế cục này?”

“Ta?” Đường Thiên vẻ mặt kinh ngạc, biểu tình tựa như vừa nghe được một câu chuyện hài vô cùng buồn cười.

An Đức Lệ Na bị biểu tình Đường Thiên làm cho tức giận, mặt lạnh lùng: “Lẽ nào tiểu Đường tiên sinh tính cứ thế này ngồi chờ chết? Lẽ nào tiểu Đường tiên sinh cho rằng ngài có thể không ngó ngàng đến?”

Đường Thiên lắc đầu liên tục: “Ta không nghĩ ra được gì!”

An Đức Lệ Na không nghĩ tới Đường Thiên lại làm ra bộ dáng vô lại như vậy, tức giận đến không nói ra hơi, xoay người bỏ đi.

Đường Thiên ngay người, hắn không nghĩ rằng An Đức Lệ Na lại xoay người bỏ đi. An Đức Lệ Na đi xa hắn mới có phản ứng, trong miệng lầm bầm: “Ta nghĩ không ra, nhưng có người lại có thể nghĩ ra a!”

Đường Thiên giãy dụa từ trong nền đá đứng lện. Từng bước cẩn thận đi về phương hướng Đường Nhất.

Trở lại Tiên Nữ cung, An Đức Lệ Na rất nhanh liền tỉnh táo lại. Nàng nhớ lại biểu hiện hôm nay cảm thấy có chút hối hận. Chính mình công phú dưỡng khí vẫn còn quá kém.

“Hạc cùng Lăng Húc đều đã tỉnh, bọn họ cùng Sài Lang binh đoàn trở về Lang Bảo.”

Tháp Đốn phất phất tay, lệnh lính gạc lui ra, đợi lính canh lui ra hắn mới mở miệng: “Không nên quá lo lắng, ngươi phải tin tưởng thực lực của hắn.”

“Tin tưởng thực lực hắn?” An Đức Lệ Na đang tỉnh táo lập tức tà hỏa lại bùng lên: “Hắn chính là một thằng ngu! Hỏi hắn bây giờ làm sao, hắn lại tỏ ra việc này cùng hắn không có quan hệ. Nhìn biểu tình của hắn, ta liền muốn nổi trận lôi đình!”

Tháp Đốn cười ha ha: “Có vài người rất thích làm trò giả heo ăn thịt cọp! Cái này vừa vặn chứng minh tâm cơ hắn thâm trầm.

Ngươi suy nghĩ xem, đến bây giờ hắn từng có bước đi sai lầm? Đến cả Yến Đồ cũng chết trên tay hắn! Đừng, hắn có danh xưng “Quang minh ma kiếm thạch”. Người như vậy còn gọi là ngu xuẩn thì trên đời người như thế nào gọi là thông minh?”

An Đức Lệ Na mở lớn miệng, lại phát hiện chính mình không biết phản bác như thế nào. Đúng vậy, cả Yến Đồ cũng chết trên tay hắn, người như vậy sao có thể là một cái mãng phu đầu óc đơn giản? (Mẹ nó, đúng là đàn bà, suy đoán lung tung làm ta đây gõ phát mệt!)

“Chúng ta giờ phải làm gì đây?” An Đức Lệ Na nhịn không được hỏi.

“Yên lặng theo dõi.” Tháp Đốn rất bình tĩnh: “Lực lượng chúng ta quá nhỏ, không thể làm ra trò trống gì, chỉ có thể dựa vào bọn họ. Hắn cần chúng ta làm gì thì chúng ta làm cái đó. Từ những lần gặp gỡ trước, bọn họ không phải loại khó nói chuyện, cũng không tham lam.”

Nhìn thấy An Đức Lệ mở miệng muốn nói, Tháp Đốn an ủi: “Yên tâm đi, bọn họ nhất định sẽ có động tác. Một người cả Quang Minh võ hội cũng không để trong mắt thì sao có thể khoan dung với một cái Đại Hùng tinh?”

An Đức Lệ Na cảm thấy rất cổ quái. Nàng không biết lòng tin của phụ thần đối với Đường Thiên xuất phát từ đâu.

Với lại, Đại Hung tinh dù thế nào cũng không thể dùng hai từ “chỉ là” để mà hình dung a…

Trở lại Lang bảo, A Đức Lý An vốn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng: “Đường Thiên đại nhân, ta có biện pháp giải quyết khốn cảnh trước mắt của Tiên Nữ tọa.”

Khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là Đường Thiên lại trừng mắt liếc hắn: “Ngậm miệng, tù binh phải có giác ngộ của tù binh!”

Hạc một bênh do dự một chút, nhắc nói: “Đường thân kinh, tù binh cũng có tôn nghiêm. Thân là võ giả chính trực, ngươi có thể giết hắn nhưng không thể vũ nhục hắn.”

Đường Thiên quay mặt hỏi Lăng Húc: “Tiểu Húc Tử, ta là chính trực võ giả sao?”

Lăng Húc liếc mắt nhìn hắn: “Người là thiếu niên tâm thần”

Đường Thiên hỏi tiếp Lăng Húc: “Tiểu Húc Tử, ta có vũ nhục hắn không?”

Lăng Húc bị Đường Thiên hỏi mãi có chút bực bội: “Có cần phiền vậy không? Ta tới một thương đâm chết hắn!”

Hạc: “…”

Chính mình thực là ngu xuẩn, lại đi đàm luận vấn đề như vậy với hai con hàng này…

“Đường Thiên, ngươi lẽ nào không nhìn ra sao? Các ngươi đã nguy trong sớm tối, hơi vô ý liền rơi với cảnh vạn kiếp bất phục!

Đại Hùng tinh lý nào lại bỏ qua cho các ngươi? Bọn họ một khí thôn tinh chòm sao Orion, các người chính là mục tiêu tiếp theo!”

Ba người ngừng lại, quay mặt nhìn A Đức Lý An.

A Đức Lý An trấn định tự nhiên, ngữ khí tràn đầy mê hoặc: “Lẽ nào các ngươi không muốn có tinh tọa càng cường đại sao? Ta có biện pháp giúp các người đến được Đại Hùng tinh! Đại Hùng tinh kia rất là dồi dào, so với địa phương như Tiên Nữ Tọa cùng Sài Lang tọa cường đại không biết bao nhiêu lần! Nó đối với các ngươi trước mắt…”

Lời nói A Đức Lý An bị cắt đứt vì hắn đang bị Đường Thiên một tay nhấc lên

Đường Thiên một tay tóm lấy A Đức Lý An, mắt nhìn thẳng hắn, nghiêm túc nói: “Ta nghe nói Liệp nhân luôn luôn xảo trá. Ta là một tên đầu óc thẳng tắp, một chút cũng không có thông minh.”

“Ngài có thể nghe ta nói xong phương án…” A Đức Lý An rất lãnh tĩnh.

“Không!” Đường Thiên rất dứt khoát ngắt lời A Đức Lý An, hắn nói tiếp: “Ta tuy rằng không thông minh, đôi khi còn rất ngu xuẩn. Nhưng mà ta biết rõ ta có thể tín nhiệm ai! Tiểu Hạc Tử là người tốt, Tiểu Húc Tử là táo bạo điên cuồng, nhưng mấy cái này có cái gì quan hệ? Ta có thể đem lưng ta giao cho bọn họ. Nhưng ngươi cái gì cũng không phải, ta

sẽ không tin tưởng ngươi. Ngươi nói cái gì xinh đẹp, cùng ta không có liên quan gì.”

“Ngài sợ ta hãm hại ngài, nhưng ngài có thể trước hết nghe xong phương án của ta. Sau đó ngươi có thể từ từ suy nghĩ…” A Đức Lý An không cam lòng nói.

Đường Thiên bình thản cười, vô cùng đắc ý nói: “Ngươi quá coi trọng ta rồi, ta là loại người biết động não sao? Sự tình cần động não, giao cho người thông minh là được rồi.”

“Nói cách khác, cường đại như ngài cũng cần phải nghe lời người khác?” A Đức Lý An nhíu mày.

Sắc mặt Hạc trầm xuống, tay hắn đặt lên chuôi kiếm. Lăng Húc hiện lên sát cơ, nhìn chằm chằm A Đức Lý An.

Đường Thiên vẻ mặt kỳ quái nhìn A Đức Lý An: “Cách nghĩ của ngươi thật sự kỳ quái! Ai có thể không gì không làm được à? Vì cái gì lại không nghe người khác? Ngươi trên đời này là thông minh nhất sao?”

A Đức Lý An đối với sát cơ của Hạc cùng Lăng Húc tựa như không thấy: “Ngài nói không sai, nhưng mà lựa chọn vào lúc then chốt thế này, hơi có chút vô ý liền bỏ lỡ mọi thứ. Như vậy ngươi còn đem nó giao lên tay người khác?”

Vẻ mặt Đường lộ rõ vẻ không kiên nhẫn: “Người như ngươi, tâm tư quá nhiều, quá phiền. Mọi thứ rất đơn giản a, ta tin tưởng bọn hắn, ta tin rằng bọn hắn so với ta thông minh hơn, có thể làm tốt hơn so với ta. Chức trách cảu ta là chiến đấu, nỗ lực chiến đấu bảo hộ mọi người. Ta minh bạch ý tứ của ngươi, thế nhưng ta không phải người mạnh nhất, bọn họ không phải người thông nhất thì dựa vào cái gì chắc chắc thắng lợi? Thất bại cũng đượcm thắng lợi cũng được, chúng ta đều là cùng nhau làm thì còn có cái gì để mà oán giận? À, đúng rồi, chúng ta truy cầu chính là loại thắng lợi của chúng ta, mà không phải là loại thắng lợi mà ngươi nói tới! Ngươi không hiểu.”

A Đức Lý An nhìn Đường Thiên, lần đầu tiên hắn thấy loại người như tên này.

Đường Thiên quay mặt, hô lên: “Ai có băng dán không? Đem miệng của hắn dán lại! Bớt phiền.”

Hạc lạnh lùng nói: “Để ta”

Đường Thiên cùng Lăng Húc đều lộ ra biểu tình sợ hãi, Tiểu Hạc Tử nổi giận rồi.

Con hàng này, không may rồi…

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Ngược Với Lẽ Thường

Lang bảo đại khái đã hoàn thành. Đây chỉ là một tòa quân sự cứ điểm,nó không cần phải có quy mô quá lớn nên kiến tạo khá là đơn giản. Còn lại đều là một ít công tác lặt vặt.

Đường Thiên quăng mấy người A Đức Lý An cho Tiểu Hạc Tử. Trong lòng Đường Thiên âm hiểm suy nghĩ, không biết Tiểu Hạc Tử sẽ giày vò bọn chúng như thế nào. Thật là tò mò quá đi!

Tuy nhiên hắn lại không có thời gian.

Hiện tại hắn như một cái khí cầu, tinh lực trong cơ thể tràn đầy làm hắn có một cảm giác bản thân không biết lúc nào sẽ nổ tung.

Binh đã sớm đợi hắn tại binh doanh số 7. Nhìn bộ dáng Đường Thiên, hắn không khỏi lấy làm kỳ quái.: “Có ý tứ, thực sự là có ý tứ a! Ta làm giáo quan nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp qua tình huống kỳ lạ như vậy. Tiểu Đường Đường, không thể không thừa nhân, trên người ngươi tập trung đủ thứ dị thường trên đời a!”

“Dị thường? Có ý tứ gì?” Đường Thiên cảnh giác, Binh đại thúc tuy trong miệng nói đùa nhưng chưa chắc đã là tốt.

“Nga, chính là không giống người thường” Binh nghiêm trang.

“Thật?” Đường Thiên lộ ra vẻ hoài nghi.

‘Không tin ngươi đi hỏi Hạc đi.” Binh thản nhiên

Đường Thiên tức thì mặt mày rạng rỡ, vô cùng đắc ý: “Ha ha! Đại thúc, ngươi cuối cùng cũng nhìn thấu bản chân của thiếu niên như thần ta đây a! Không giống người thường! Cái này nói quá đúng! Ta thích, thiếu niên như thần chính là dị thường! Rất dị thường!”

Nhịn cười cũng là môn một nghê thuật a…. Binh nhẫn nại: “Tới đây để ta xem thực lực hiện tại của ngươi”

“Chỗ này sao?” Đường Thiên hai mắt nhìn xung quanh, thấy không có vật gì liền reo lên: “Ta đây tới rồi!”

Đường Thiên tiến tới một bước, bàn chân hắn lún sâu vào nền đất đồng thau, khí lưu kinh người khuếch tán ra bốn phia. Nền đất đồng thau trong pham vị ba trượng xung quanh hắn đều lõm xuống mấy tấc, hình thành một cái hố.

Binh đột nhiên cứng đờ, mở to hai mắt, biểu tình không thể tin được nhìn cái hố dưới chân Đường Thiên.

Sân huấn luyện binh doanh số 7, sàn nhà lát đồng thau dày nửa thước cực kỳ cứng rắn, đao kiếm chém không nứt. Cơ quan võ giáp nặng nè không lồ dù có đi, chạy, dậm, nhảy, đều không thể tạo tổn hại tới nó. Vậy mà Đường Thiên chỉ bước một cái…

Gia hỏa này…có còn là người không …

(khúc này hình như mất một đoạn!”

Dọc đường, Đường Thiên đều là cẩn thận từng li từng tí, lo sợ sẽ lại lún vào đất. Cuối cùng cũng có thể tận lực thi triển, tâm trạng trở nên phấn khích

Đạp bộ trùng quyền!

Một quyền đánh ra, âm thanh bùng nổ vang dội làm Binh giật nảy người.

Vị trí Đường Thiên vung quyền hình thành một cơn sóng trong suốt. Đó là hiện tượng xảy ra khi không khí bị áp súc cực độ.

Hiện tượng này Binh gặp qua không ít, võ giả có chút thực lực đều có thể đánh ra một quyền như vậy, nhưng mà một quyền này của Đường Thiên lại không có nửa điểm chân lực ba động.

Binh âm thầm kinh hãi. Đường Thiên hấp thu huyết mạch Thiên Võ Nguyệt Lang dù có nhiều chỗ kỳ diệu những tuyệt đối không thế khiến lực lường thân thể mạnh mẽ tới mức này.

Được một phần ba tinh lực Đại Hùng tinh tẩy rửa, mệnh tên gia hỏa này thực là quá tốt a….

Đường Thiên rất hưng phấn tung quyền nhanh như gió. Quyền pháp cơ sở trên tay hắn lại có uy lực kinh người. Binh xuất hiện ảo giác, giống như trong sân huấn luyện đều là một đoàn gió lốc, khí lưu cuồng bạo khiến hắn không thể mở mắt.

Thực sự là đáng tiếc…. Thân thể tố chất cường hẫn như vậy nếu trở thành một cơ quan võ giã thì sẽ mạnh đến mức nào ?

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Binh, hắn đã âm thầm lắc đầu. Từ khi hắn thức tỉnh đến bây giờ cũng đã mấy năm, trong mấy năm này hắn điên cuồng hấp thu những tri thức của thời đại này. Rất nhiều suy nghĩ mơ hồ thậm chí sai lầm cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Nếu như bây giờ Đường Thiên thực lực thấp kém, hắn nhất định sẽ bắt Đường Thiên đi con đường cơ quan võ giả. Cơ quan hồn giáp xuất hiện đưa vị trí của chức nghiệp này lên cao, có thể nói là tương lai tươi sáng. Nhưng giống như bất cứ vật gì muốn phát triển lớn mạnh đều cần thời gian dài tích lũy. Giai đoạn này xem xét, chiến lực cao nhất của cơ quan võ giả vẫn thua kém rất nhiều so với các chức nghiệp khác.

Ưu thế hiện tại của cơ quan võ giả là ở chỗ binh đoàn.

Trong sân huấn luyện, từng dòng khí lưu hoành hành, lưu trên nền nhà đồng thau từng đạo vết tích. Thế nhưng thân hình Đường Thiên lại không hề bị ảnh hưởng, cơ thể hắn như một thanh đại chùy, nơi hắn đi qua tất cả khí lưu đều bị đánh tan!

Đường Thiên càng đánh càng sung, không hề lo lắng, không cần phải khống chế lực lượng. Các loại vũ kỹ được hắn biến hóa liên tục như nước chảy mây trôi

Hỏa Liêm Qủy Trảo, Thiên Sách Phá Ma Thủ, Loa Toàn Kính…

Bất tri bất giác, hắn đã xuất ra nhiều vũ kỹ như vậy. Mỗi một lần xuất ra vũ kỹ, hắn cảm giác khác với bình thường. Trong cơ thể hắn tràn ngập năng lượng, bất luận vũ kỹ gì đều có uy lực kinh người. Như hắn thôi động loa toàn kính thì không khí xung quanh chuyển động xoay tròn với tốc độ cao.

Thế nhưng không vì sao, hắn luôn có cảm giác bị cản trở. Toàn bộ vũ kỹ chỉ khi thôi động vũ kỹ cơ sở mới không có cảm giác vướng víu.

Vũ kỹ cơ sở.

Đường Thiên vô thức dừng lại.

Một lát sau, hắn lần nữa bắt đầu vung quyền, là quyền pháp cơ sở. Qủa nhiên, cái cảm giác cản trở, vướng víu biến mất không thấy, mỗi chiêu mỗi thức đều vô cùng thuận lợi.

Binh có chút khó hiểu, vũ kỹ cơ sở? Một lát sau, hắn mới từ từ nhìn ra manh mối.

Khi Đường Thiện sử dụng vũ kỹ cơ sở lặp đi lặp lại, trong vũ kỹ của hắn bắt đầu xuất hiện một tia biến hóa. Những biến hóa này Binh có chút quen mắt, cảm thấy đã gặp qua ở đâu nhưng mãi lại không nhớ ra là gặp ở đâu rồi.

Binh nhíu mày, chăm chú nhìn kỹ. Cuối cùng hắn cũng minh bạch.

Hắn ngẩn ngơ, nhìn về phía Đường Thiên, mặt như gặp quỷ.

Những biến hóa quen mắt kia là những biến hoa trong các loại vũ kỹ Hỏa Liêm Qủy Trảo, Thiên Sách Phá Ma Thủ. Thiếu niên tâm thần vậy ma lại đem những biến hóa của cao giai vũ kỹ dung nhập vào trong vũ kỹ cơ sở.

Thằng này… đầu óc bị chập rồi à?

Binh cảm thấy bó tay, bó chân bó toàn thân. Mọi người đều dung hợp võ kỹ theo một cái nguyên tắc căn bản, đó là lấy cao giao làm chủ, đê giai làm phụ. Chưa từng nghe nói có người đem biến hóa cao cấp vũ kỹ dung nhập vào trong đê giai vũ kỹ.

Cái này hoàn toàn trái với quy luật cơ bản của võ học.

Đê giai vũ kỹ sở dĩ bị xếp đê giai, ngoài trừ vì nó uy lực nhỏ, biến hóa đơn giản, quan trọng nhất là ở chỗ lý giải cũng cách vận dụng chân lý trong đó vô cùng thấp kém.

Đây là vì đa số mọi người đều lấy cao giai vũ kỹ hấp thu đê giai vũ kỹ. Mà lấy đê giai vũ kỹ hấp thu tinh hoa cao giao vũ kỹ thì tuyệt không có ma nào đi làm.

Thế nhưng, Đường Thiên đang làm cái việc không ma nào đi làm kia!

Phản ứng đầu tiên của Binh là nhắc nhở Đường Thiên, nhưng mà nhanh chóng hắn tỉnh táo lại. Hắn làm giáo quan rất lâu rồi, đối với bồi dưỡng gà con kinh nghiệm rất phong phú. Trước đây hắn chưa bao giờ chỉ dậy Đường Thiên phải tu luyện thế này, tu luyện thế kia bởi vì hắn rất rõ ràng bản thân hắn đã rất lạc hậu rồi. Vì thế mọi khốn cảnh, gian nan trước đây Đường Thiên gặp phải, hắn đều bắt Đường Thiên phải tự suy nghĩ, lĩnh ngộ.

Kinh nghiệm trước đây nói cho hắn biết, thời điểm khi những thiên tài lại đi làm những việc ngu xuẩn, tuyệt đối không nên quấy rầy họ.

Đường Thiên là thiên tài… Ặc, sao bản thân minh là có suy nghĩ đáng sợ như vậy…

Binh cảm thấy đầu óc mình có vấn đề rồi.

Hắn quay người, trực tiếp rời đi. Dù sao chính mình cũng không thể đưa ra ý kiến gì, vậy để cho thiếu niên dị thường tự do phát huy đi. Nói không chừng còn có thể làm ra vài trò vui thú vị nữa chứ?

Dị thường vốn là vô cùng vô tận…

Binh quay lại Tam Hồn thành tìm Tỳ Bà, Đường Sửu cùng Đinh Đang đem tình huống Tiên Nữ tọa nói một lần.

“Chúng ta phải tiến công Đại Hùng tinh!” Đường Sửu thái độ kiên quyết: “Đại Hùng tinh hiện tại như ở sát vách núi, nếu như chúng ta bây giờ còn không nhân cơ hội đạp bọn hắn rơi xuống thì về sau chúng ta sẽ gặp phiền phức.”

“Đúng vậy, quan hệ giữa chúng ta và Đại Hùng tinh căn bản là không có cách nào hòa hoãn, chúng ta không có lựa chọn nào khác” Tỳ Bà tán đồng ý kiến của Đường Sửu.

Bình nhìn về phía Đinh Đang.

Đinh Đang minh bạch ý tứ của Binh, nàng đối với việc điều tra Đại Hùng tinh phí rất nhiều tâm lực, nói một cách rõ ràng: “Đại Hùng tinh lực lượng cường đại nhất đó là Bạo Hùng binh đoàn, chỉ là hiện tại không ở Đại Hùng tinh. Đại Hùng tinh cùng chòm Orion không có tinh môn lẫn thông đạo, Yến Vĩnh Liệt lại tuyên bố, võ giả Đại Hùng tinh hiện tại đang không ngừng tràn tới chòm sao Orion. Đây quả thực là một cái cơ hội tốt.”

Nàng cầm li trà uống một hơi cạn sạch, nói tiếp: “Yến Vĩnh Liệt thiêu đốt thọ nguyên, dùng “Vương Hùng Thủ” duy trì tinh lực Đại Hùng tinh

đã không có lực tái chiến. Đại Hùng tinh người duy nhất có thể tạo nên uy hiếp với chúng ta chỉ có một người."

Đinh Đang giơ một ngón tay lên, sắc mặt nghiêm trọng. (Why so serious)

"Đao thánh Thiệu Đức."

Bốn chữ này, rơi vào tai mọi người tựa như sét đánh. Mọi người cảm giác hô hấp khó khăn.

Thánh giai!

Bản thân hai chữ này, tựa như lực lượng mạnh mẽ không gì sánh bằng.

"Thiệu Đức cùng Yến Vĩnh Liệt quan hệ rất tốt, hai người từng là bạn tốt thuở thiếu niên. Nhưng mà khi lớn lên, tính tình dần trở nên không hợp. Yến Vĩnh Liệt dã tâm bừng bừng còn Thiệu Đức lại thập phần đạm bạc. Hắn luôn ẩn cư tại Thiên Hùng sơn mạch, sau khi Yến Vĩnh Liệt chấp chưởng Đại Hùng tinh từng vài lần mời Thiệu Đức nhưng đều bị hắn cự tuyệt. Yến Vĩnh Liệt giận tím ruột gan, lệnh đại quân áp sát. Không nghĩ tới Thiệu Đức phiêu nhiên đi tới, một đao chặt đôi Thiên Hùng sơn mạch khiến nước Nộ Lan Giang chảy ngược tới ngăn cách đại quân, không một ai dám vượt sông nửa bước. Đó là Ẩm Đao Hà nổi tiếng Đại Hùng tinh."

Mọi người nghe xong trợn mắt há mồm. Bọn họ sớm biết thánh giai cường đại, nhưng lúc này nghe Đinh Đang kể lại phát hiện thánh giai so với chính mình tưởng tượng còn cường đại hơn.

"Thiệu Đức tuy rằng cùng Yến Vĩnh Liệt ý kiến bất đồng, nhưng mà quan hệ hai người lại không tệ như mọi người tưởng tượng.

Yến Vĩnh Liệt từng tin tưởng đem Yến Đồ đến học tập đao pháp với Thiệu Đức, sau cùng vì Yến Đồ không có hứng thú với đao pháp mới

xóa bộ. Thời khắc mấu chốt, Thiệu Đức nhất định sẽ ra tay.”

Đinh Đang sắc mặt nghiêm trọng lạ thường (Why so serious)

Bên trong phòng họp, không khí vô cùng nặng nề.

Chỉ có Binh là vẫn bảo trì được bình tĩnh.

Hắn thân kinh bách chiến, những đại chiến dịch trước đây hắn trải qua nằm ngoài sức tưởng tượng của võ gia đương đại. Một gã thánh giai không làm ý chí hắn dao động.

Binh nhìn Đinh Đang nghiêm chỉnh hỏi: “Chỉ có một gã thánh giải?”

Đinh Đang trong lòng cảm giác quái dị, lẽ nào Binh đại thúc cho rằng bọn họ có thể thắng? Nàng muốn nói cái gì, nhưng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Binh, không tự chủ mà gật đầu: “Chỉ có một gã thánh giai! Thiệu Đức này không có bằng hữu, hơn nữa cuộc chiến này phát sinh quá đột ngột, Đại Hùng tinh không có khả năng chuẩn bị quá tốt.”

“Rõ rồi, tan họp.”

Binh thần sắc bình tĩnh vươn người đứng dậy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Động Viên

Thánh giai cũng không đủ để cho Binh sợ hãi.

Dù sao năm đó hắn cũng là một trong mấy cự đầu trong binh đoàn Nam Thập Tự, tuy mấy con hàng kia thấy hắn hiền ăn hiếp nhưng hắn cũng là từ trong núi đạo biển máu đi ra. Bao nhiêu thánh giai bị binh đoàn đập chết hắn sớm đã không nhớ rõ.

Cho dù hiện tại hắn là một tên Hồn tướng không trọn vẹn.

Cho dù hắn biết rằng hệ thống vũ kỹ trải qua thời gian phát triển, đã đạt đến đỉnh cao, thánh giai bây giờ so với thời đại hắn cường đại hơn rất nhiều.

Nhưng trong lòng hắn không hề sợ hãi

Bởi vì hắn là một tên lão binh, chiến hỏa đã sớm ma luyện thần kinh hắn. Những cuộc chiến hắn trải qua, quy mô, độ khốc liệt không có cuộc chiến nào trong vòng một vạn năm nay có thể so sánh được. Một lão binh đã trải qua những thứ như vậy làm sao có thể sợ hãi một thánh giai?

Lúc mới tỉnh lại Binh sinh hoạt vô cùng không quen. Lúc trước chiến đấu là việc duy nhất của hắn. Thời gian trên tiền tuyến, vừa mới mở mắt là phải chuận bị một ngày đánh giết. Sau đó đảm nhiệm thủ tịch giáo quan, giáo trình mỗi ngày cũng là hướng dẫn tân binh như thế nào giết chết địch nhân.

Lúc trước, đi theo Đường Thiên hắn quá an nhàn khiến hắn buồn chán. Sinh hoạt hiện tại trái lại khiến hắn cảm giác như cá gặp nước.

Hắn vì chiến tranh mà sống

Hắn rít một hơi thuốc, trong làn khói , khuôn mặt tú – lơ – khơ biểu lộ tang thương. Thuốc lá trong binh doanh là thứ đoàn trưởng thích nhất. Trước đây Binh chưa bao giờ hút thuốc, nhưng mà không biết từ lúc nào chỉ có hút thuốc mới giúp hắn tâm thần bình tĩnh lại.

Những lúc thế này, hắn đều nhớ tới đội trưởng, tư thế hút thuốc cũng không tự chủ mà bắt chước theo đoàn trưởng.

Hắn không có khí thế hào hùng coi thường anh hùng thiên hạ như đoàn trưởng, nhưng hắn cũng có sở trưởng của riêng minh, ví dụ như hắn vô cùng am hiểu luyện binh, đồng thời vô cũng tỉnh táo và tỉ mỉ.

Những trận chiến như thế này, gặp đoàn trưởng hắn sẽ không nói hai lời, trực tiếp dẫn binh đột kích. Bởi vì trong mắt đoàn trưởng, thánh giai chả là cái gì. Mà Binh thì trước sẽ thu thập ý kiến mọi người, bởi vì hắn biết rõ thực lực bản thân không như đoàn trưởng, hắn càng phải cẩn thận. Thời gian hắn tới thế giới này dù sao cũng quá ngắn, dù hắn luôn điên cuồng hấp thu nhưng vẫn không thể quen thuộc thế giới này như Tỳ Bà hay Đinh Đang.

Nhưng một khi đã quyết định, Binh không có nửa điểm do dự. Hắn đi đến binh doanh huận luyện tràng, Đường Thiên vẫn đang chìm đắm trong sáng tạo cổ quái của hắn. Binh quan sát chốc lát, liền không quấy rầy lập tức yên lặng rời khỏi.

Thiên Võ Lang Viện.

A Luân kết thúc một ngày tu luyện, hắn uể oải nhảy vào băng trì. Một tầng băng tinh mỹ lệ trôi nổi trên bề mặt. Băng tinh lớn cỡ nắm tay, như thủy tinh khúc xạ ánh sáng mặt trời tạo nên quang mang xinh đẹp nhưng lại không có nửa điểm cảm giác ấm áp.

Nhảy vào băng trì, A Luân rung mình, con ngươi không tự chủ mở rộng, đại thời cảm giác trống rỗng. Qua một hồi lâu, hắn mới dần dần

phục hồi tinh thần, cảm giác thấy xương dần ăn mòn tâm thần hắn.

Hắn cắn răng kiên trì. Băng trì đối với việc thuần hóa huyết mạch cũng đề thăng chân lực của bọn họ trợ giúp rất lớn.

Học viên Thiên Võ Lang Viện mỗi ngày sau khi tu luyện cần phải ngâm trong băng trì một giờ. Băng trì nhanh chóng trở thành địa phương đáng sợ trong học viện. Bất quá, đa số các học viên đều giống A Luân xuất thân bần hàn, băng trì tuy đáng sợ nhưng ai nấy đều tự giác kiên trì.

“Nghe gì chưa? Binh đại nhân trở về rồi!”

Cách đó không xa có mấy tên học viên nói chuyện phiếm khiến cho A Luân chú ý.

“Chúng ta có thể xuất động hay không?”

“Khẳng định là có! Chủ thượng là loại người có thể nén giận sao? Đại Hùng tinh dám tìm chủ thượng gây phiền phức, quả thật ngu ngốc a!”

“Chủ thượng cũng thực lợi hại! Ai dà, đem Đại Hùng tinh bức tới tình trạng này!”

…

A Luân yên lặng mà nghe. Tin tức Đại Hùng tinh đánh lén chòm sao Orion truyền tới học viên liền khiến học viện một mảnh xôn xao. Thiên Võ Lang Viện là một võ tướng học viện, thảo luận thời cuộc là việc các học viên thích nhất. Trình độ mọi người tuy không cao những không cản trợ được nhiệt tình.

“Tiểu Ngũ, Binh đại nhân không phải tìm ngươi một chuyến sao? Nói chút nội tình đi mà!”

Bỗng nhiên một gã học viên hướng về một thiếu niên đang nhắm mắt trong góc la lên. Soạt, toàn bộ học viên trong băng trì đều đem ánh mắt tụ tập lại đấy. A Luân không khỏi nhìn qua. Tiểu Ngũ là một học viên có

vị trí đặc thù. Nghe nói trước đây hắn là thủ hạ Khang Đức, truyền thừa "Ngân Nguyệt" của Khang Đức tựu truyền cho hắn.

"Ngân nguyệt", "Thiên Câu" cùng "Phách Võ" là Sài Lang tối cường tam đại truyền thừa. "Thiên Câu" cùng "Phách Võ" đều là trên người chủ thượng, sau cũng được Tiểu Ngũ giao nộp "Ngân Nguyệt" trọn bộ.

Hiện giờ bọn họ luyện ra "Thiên Võ Nguyệt Lang Ấn" đương nhiên là có công lao Tiểu Ngũ.

Binh đại nhân đối với Tiểu Ngũ luôn vô cùng coi trọng, phi thường thưởng thức. Tuy nhiên mọi người lại không hề đố kị, khi Khang Đức chết chỉ có Tiểu Ngũ là có dũng khí cùng theo. Người trọng tình trọng nghĩa như vậy dù ơ nơi nào đều sẽ được tôn kính.

Tiểu Ngũ trầm mặc chốc lát, xong nói: "Mọi người rất nhanh sẽ biết."

Con mắt các học viên sáng lên. Tuy Tiểu Ngũ nói chuyện mập mờ không lộ tin tức nhưng lại càng khiến mọi người càng có nhiều suy nghĩ.

Bỗng nhiên một tiếng cảnh báo vang lên, các học viên trong băng trì đồng loạt sửng sốt. Trong nháy mắt, mọi người không hẹn mà cùng từ trong băng trì lao ra, mặc kệ nước đá trên thân, vội vã lấy ra cơ quan hồn giáp từ trong Thủy Bình Vũ Quỹ.

Bọn họ thành thạo chui vào cơ quan hồn giáp, thôi động cơ quan hồn giáp.

Bầu trời vang lên mệnh lệnh toàn viện có thể nghe thấy.

"Toàn bộ học viên xin chú ý! Toàn bộ học viên xin chú ý!"

"Mười phút sau toàn bộ vũ trang tập kết!"

"Đây không phải diễn tập! Đây không phải diễn tập!"

Mệnh lệnh vang khắp không gian rộng lớn, Thiên Võ Lang Viện như sôi trào, vô số cơ quan hồn giáp từ các ngóc ngách xông ra. Chúng chạy ầm ầm trên mặt đất, mặt đất rung chuyển không ngừng. Trên đỉnh đầu chúng từng đạo thân ảnh đồng thau lướt qua.

Dòng lũ đồng thau đang tập kết.

Trêm sa mạc, vài đạo thân ảnh cấp tốc lướt đi.

“Oa ha ha, thời điểm mấu chốt vẫn là phải dựa vào hoạt bát võ nam tử mới có thể xoay chuyển thế cục a!” A Mạc Lý oa oa kêu to, vừa chạy vừa gồng cánh tay tráng kiện đáng sợ.

Không ai để ý tới hắn.

“Mặt tú-lơ-khơ vậy mà dám đem đám con nít kia đi chiến trường, thật không thể tưởng tượng” Tư Mã Hương Sơn tự kỷ lẩm bẩm.

Lương Thu lắc đầu: “Hắn có suy nghĩ của hắn, nói tới chiến tranh chúng ta là dân ngoại đạo.”

Tư Mã Hương Sơn hừ lạnh một tiếng nhưng không phản bác, Lương Thu nói quả thật không sai. Tư Mã Hương Sơn buồn bả nói: “Nếu như Tỉnh Hào cũng tới thì tốt quá rồi.”

Lương Thu nhíu mày: “Ngươi không nên làm hắn khó xử. Lão sư Tỉnh Hào còn đang trong Quang Minh Võ Hội, làm sao hắn lại trực tiếp đánh lại Quang Minh võ hội chứ?”

“Ta chỉ là cảm thấy hắn không đủ dứt khoát.” Tư Mã Hương Sơn buồn bả: “Dù sao cũng đều ly khai Quang Minh võ hội rồi, không nhân cơ hội đâm mấy đao thì thật đáng tiếc.”

“Ngậm miệng.” Hàn Băng Ngưng lạnh lùng nói, tay vịn lên chuôi kiếm.

Trong mọi người ở đây, Tư Mã Hương Sơn đối với Hàn Băng Ngưng là kiêng kỵ nhất. Nữ nhân này một lời không hợp liền rút kiếm.

A Mạc Lý oa oa nửa ngày lại thấy không ai để ý tới hắn, lập tức bất mãn: “Này này này, lẽ nào các ngươi đều không muốn thế hiện năng lực một chút? Không muốn sao? Thật không muốn à? Vì cái gì lại không muốn a.”

Vẫn không ai để ý tới hắn.

Nhưng mà trong lòng mỗi người đều không khỏi hiện lên mấy phần mong chờ. Lần trước cùng Diệp Triều Ca đánh một trận, bọn họ đều đề thăng thực lực. Mà sau khi Binh đem rất nhiều thành quả của phòng thí nghiệm huyết mạch dùng lên thân bọn họ, bốn người lại rõ ràng cảm thụ được thực lực bản thân tăng lên rõ ràng.

Lương Thu chú ý thời gian, nói: “Chúng ta phải tăng tốc độ. Một trận chiến này mọi người phải cẩn thận tuyệt đối không được khinh suất. Đối thủ của chúng ta đều là những nhân vật rất lợi hại!”

Bốn người không khỏi hoảng hốt, trước đây bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có một ngày bọn họ phát triển tới trình độ này.

Thật khiến người ta chờ mong a!

Đường Thiên thu quyền, ánh mắt trầm tĩnh.

Phanh!

Mặt đất dày nửa thước trong huấn luyện tràng âm âm vỡ tan, bụi đồng thau so với bột mì còn nhỏ hơn bất ngờ bốc lên tựa như 1 đám mây màu xanh yêu dị. Bụi bay tới phạm vị một trượng xung quanh Đường Thiên thì như gặp một lá chắn trong suốt, không thể tiến thêm.

Đường Thiên mắt sáng như sao, có chút hưng phần đồng thời lại có chút tiếc nuối!

Ba ba ba!

Âm thanh vỗ tay từ bên ngoài lớp bụi bặm truyền tới, Đường Thiên hồi phục tinh thần đánh ra một chưởng vô cùng giản dị, là chưởng pháp cơ sở. Từ chưởng hắn đột nhiên sản sinh ra một cỗ hấp lực kinh người, bầu trời đầy bụi lặp tức mất sạch hóa thành một cái giỏ trúc thanh đồng hình cầu.

“Thực khiến người tán thán!” Trong lời nói Binh lộ rõ vẻ kinh ngạc; “Không nghĩ đến ngươi như vây là nặn ra được vũ kỹ quái dị như vậy. Chúc mừng ngươi, cuối cùng ngươi cũng tìm được một con đường của chính mình. Thực sự là một con đường không bình thường! Vũ kỹ cơ sở, ta rất mong chờ a!”

Đường Thiên có chút ngoài ý muốn, Binh đại thúc rất ít khen người khác như vậy. Hắn lập tức cảm thấy sướng không thể tả, mặt mày rạng rỡ: “Đại thúc cũng cảm thấy rất lợi hại sao? Không biết vì sao ta cảm thấy dùng vũ kỹ cơ sở là tốt nhất, rất thoải mái nên liền nghĩ ra phương pháp như vậy. Hiện tại xem ra xác thực khả thi a. Hahahaha, thần thiếu niên chính là lợi hại như vậy a!”

Binh nghiêm chỉnh gật đầu: “Rất lợi hại. Nhưng mà, con đường này của ngươi chưa từng có ai thử qua, cho nên ngươi chỉ có thể tự mình tìm tòi.”

“Ân.” Đường Thiên biểu tình cũng nghiêm túc hẳn lên: “Ta vẫn có rất nhiều chỗ nghĩ mãi không thông.”

“Có lẽ ta có thể đưa ra một cái kiến nghị.” Binh nói.

Đường Thiên ngẩng đầu nhìn Binh, vẻ mặt mong đợi. Binh tuy rằng chưa bao giờ chỉ điểm cụ thể vũ kỹ cho hắn, nhưng lại có thể đưa ra một ít phương pháp đáng tin.

“Ngươi cần phải liên tục trải qua thực chiến. Bất luận sáng tạo ra vũ kỹ gì, ngoài trừ ý tưởng kỳ diệu còn cần phải không ngừng rèn luyện

bằng thực chiến. Chỉ có không ngừng cùng cao thủ chiến đấu, lý giải của ngươi đối với vũ kỹ mới có thể không ngừng tăng lên. Lấy chiến nuôi chiến vĩnh viễn là biện pháp hữu dụng.” Binh nhìn Đường Thiên liên tụ gật đầu, mỉm cười: “Có hứng thú khiêu chiến một thánh giai không?”

Đường Thiên sửng sốt, sau đó lập tức ánh mắt tăng vọt chiến ý.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Thiệu Đức

"Chúng ta thật phải làm tiên phong sao?" Vẻ mặt Đường Thiên tỏ ra thật kỳ quặc.

Hạc quay mặt lại, có chút kinh ngạc: "Lẽ nào ngươi không muốn xông lên phía trước nhất sao?"

"Thế nhưng là... Tiên phong không phải đều là tiểu nhân vật sao?" Vẻ mặt Đường Thiên khó chịu, huy vũ hai tay rung động soàn soạt, trong miệng reo lên: "Thần thiếu niên, hẳn là xuất hiện trong tràng cuối cùng như anh hùng vậy, nhìn qua mới càng thêm oai phong chứ lại."

Lăng Húc lao vào với ánh mắt miệt thị, trong miệng phun ra hai chữ: "Kinh hàng thật!"

Hạc toét ra nụ cười mê người: "Thỉnh không nên định vị đánh giá đối với chính mình quá mức cao, như vậy sẽ mang đến cho mọi người phiền não rất lớn a."

Ánh mắt Hạc đảo qua bốn phía, tinh môn phụ cận đã vườn không nhà trống, nhìn không thấy một người sống. Xem ra, Yến Vĩnh Liệt đã sớm đoán được bọn họ xuất kích, dứt khoát bố trí khu vực này trống không để làm chiến trường.

Nếu như nói vậy, có nghĩa là Thiệu Đức chỉ sợ không xa rồi...

Đường Thiên bất mãn nói: "Uy, hai người các ngươi cũng quá không có chí khí rồi đi, thần thiếu niên đi tới thế giới này chính là vì làm anh hùng a! Ây... Nói đến đây cũng thực sự là kỳ quái, Thiệu Đức đâu chứ? Thế nào còn không gặp được? Chúng ta tiến vào Đại Hùng tinh đã ba

ngày rồi! Có đao thánh nào như vậy hay không a, quá không có trách nhiệm rồi!"

"Đao thánh của ngươi tới rồi." Hạc thản nhiên nói, ánh mắt hắn hướng về phía xa xa.

Một đạo thân ảnh xuất hiện tại đường chân trời, ánh nắng rọi vào thân ảnh lão làm thành một cái bóng kéo rất dài. Lão thản nhiên đi, thần thái thong dong, nhưng mà tốc độ cực nhanh, vừa mới rồi còn chỉ là một chấm đen nhỏ, trong nháy mắt liền tựa như đến trước mắt.

Ba người này mới thấy rõ ràng bộ dáng Thiệu Đức, tướng mạo gầy, một bộ trường sam màu tím nho nhã mà thong dong, cả người toát lên vẻ bình tĩnh đạm bạc. Nhìn qua tựa như lão sư trong học viện, không có chút sắc sảo nào, trái lại lộ ra phong độ của người trí thức.

"Ba vị tiểu ca đợi đã lâu." Thiệu Đức vái chào, ngôn ngữ ôn hòa, hòa ái dễ gần, làm người ta không khỏi tâm sinh hảo cảm.

"Đại thúc ngươi khỏe chứ!" Đường Thiên rất lễ phép mà bắt chuyện.

Hạc cung kính đáp lễ: "Vãn bối Hạc ra mắt Thiệu lão!"

Lăng Húc híp mắt lại, không có ý hành lễ mà đằng đằng sát khí: "Chúng ta ai lên trước?"

"Tiểu ca thực sự nóng ruột quá." Thiệu Đức mỉm cười rất có hứng thú, lão nhìn từ trên xuống dưới Lăng Húc, gật đầu nói: "Vị này chính là Lăng Húc tiểu ca đi, lời đồn đãi Lăng tiểu ca kế thừa chính là Ngân Sương chi thương, hôm nay gặp gỡ quả nhiên oai hùng bất phàm."

Lăng Húc không chút động lòng, ngân thương trong tay soàn soạt thẳng chỉ vào Thiệu Đức: "Đánh thì đánh, lắm lời vô dụng cái gì!"

"Quả nhiên là thiếu niên Ngân Sương, cương mãnh không sợ." Thiệu Đức cười ha hả: "Vậy để cho lão phu kiến thức phong cách Ngân Sương một cái đi."

Lời còn chưa dứt, cánh tay phải nhẹ phất, dùng chưởng như đao, huy chưởng chém xuống.

Một trảm của Thiệu Đức hoàn toàn tự nhiên, không có chút khí tức khói lửa nào, đến nụ cười trên mặt lão cũng không có chút biến hóa nào, mà tùy ý thả lỏng. Một trảm này, mỹ cảm sung mãn khôn kể. Trong nháy mắt Đường Thiên và Hạc không khỏi nhất tề thất thần.

Trong mắt Lăng Húc, một trảm này không có chút mỹ cảm nào, một trảm giản dị tự nhiên lại làm hắn sinh ra cảm giác không có chỗ để trốn. Đến cả chưởng mang chém ra cũng không ác liệt sắc bén, tựa như gió nhẹ nước trong trên núi, không có chút cảm giác nguy hiểm nào.

Sắc mặt Lăng Húc không khỏi biến đổi, hắn sớm biết thánh giai cường đại, nhưng mà gần đây thực lực của hắn tăng vọt, từ Đại Hùng tinh được lợi, không chỉ có riêng mình Đường Thiên. Thực lực của hắn, bất tri bất giác cũng đạt được một cái đỉnh cao khác. Hắn tin tưởng chắc chắn rằng với thực lực hắn hiện tại, tuy rằng vô pháp khiêu chiến thánh giai, nhưng mà cũng không phải là không có lực hoàn thủ.

Mà khi hắn đối diện một trảm thoải mái của Thiệu Đức, hắn mới lĩnh ngộ được chênh lệch giữa bản thân và thánh giai, không những là chênh lệch chân lực mà còn trên lý giải vũ kỹ, song phương đang khác biệt một trời một vực.

Một trảm này của Thiệu Đức làm cho Lăng Húc giống như được một chậu nước đá rót xuống từ trên đầu xuống, trong lòng vừa mới rồi sinh sôi khí tức ngang ngược kiêu ngạo tức thì quét sạch không còn.

Tâm tính đoan chính của Lăng Húc nguyên bản xao động bỗng được tĩnh lại.

Không chỗ tránh được, vậy thì không cần tránh!

Đồng tử màu quýt của Lăng Húc đột nhiên rực sáng lên quang mang, thân hình hắn trên lưng điểu đột nhiên phục thấp, lưng cong lên, tựa như

mãnh hổ nhào tới trước tấn công, hữu chưởng nắm thương nhưng năm ngón thả lỏng triệt để, mà chà xát mềm nhẹ vô cùng.

Ngân thương nhẹ nhàng mà xoay chuyển xuất ra, như ngân xà xuất động, nhanh như điện quang!

Mũi thương sáng lên quang mang yếu ớt, hấp thu đại lượng tinh lực. Mặt ngoài Dương giác phong linh hiện lên hoa văn nông cạn, những hoa văn tinh tế phức tạp, hiện lên nhàn nhạt ngân quang, lúc này rung lên, mang theo từng vòng quầng sáng nhàn nhạt ngân sắc, như có như không, như mây như biển.

"Hảo thương pháp!"

trước mắt Thiệu Đức sáng ngời, nhịn không được buột miệng khen.

Mắt thấy là sẽ đánh trúng thương mang Lăng Húc, bàn tay nhẹ nhàng run lên, liền vang lên một tiếng "Ông" trầm vang, như tiếng búa tạ lẫn theo tiếng gió thổi làm da đầu người ta tê dại rung động.

Vừa mới rồi chưởng đao giống như gió mát nước trong giữa núi rừng, rồi đột nhiên biến thành đao pháp nặng nề cương mãnh vô cùng!

Cái biến hóa này tới không hề có dấu hiệu, hơn nữa trong thời gian ngắn như thế, trước sau tương phản cường liệt, làm Lăng Húc biến sắc, hắn chỉ cảm giác kỳ quặc quái dị không thể nói ra!

Nhưng mà lúc này, tình thế đã không cho phép hắn biến hóa.

Đã như vậy, vậy thì bất biến!

Trên mặt Lăng Húc hiện lên vẻ điên cuồng, hắn vốn là không phải người đa trí cơ biến, một trảm của Thiệu Đức tương phản cường liệt vô cùng, tuy rằng làm hắn cảm thấy quái dị đến mức muốn thổ huyết, nhưng mà hắn không có chút ý niệm theo đó biến hóa nào. Biến hóa của Thiệu Đức hạ bút thành văn, hắn làm không được.

Hắn có thể làm được chỉ có một loại.

Tùy ngươi muôn vàn biến hóa, một thương đâm chết!

"Sát!"

Giống như dã thú rống giận, chân lực trong cơ thể, thế như sấm đánh, thương mang yếu ớt đột nhiên quang mang tăng vọt, mang theo quầng sáng ngân sắc lượn lờ, giống như một ngôi tuệ tinh mỹ lệ, một đầu nhập vào trong đao mang Thiệu Đức cương mãnh vô cùng.

Đông!

Thanh âm trầm thấp như trống đánh, kèm theo sóng khí đáng sợ, ầm ầm quét ngang.

Hỏa Liệt điểu và Lăng Húc tựa như một cái khoan thép cứng rắn, hung hăng bị đóng vào trong bùn đất. Lực lượng cường đại làm cho mặt đất xung quanh hắn mười trượng bị chấn vỡ thành vô số khối nhỏ, giống như bị một đại thủ vô hình ném lên không trung.

Năm ngón tay Lăng Húc như tê dại, khí huyết trong cơ thể sôi trào, kinh mạch có mấy chỗ đều xuất hiện vết rạn.

Một chưởng đao tùy tiện mà để cho kinh mạch chính mình thụ thương, đây là thánh giai sao...

Thực sự là cường đại a...

"Tâm trì hằng nhất, bất vi ngoại động! Hảo!" (tâm vững vàng, không vì bên ngoài mà thay đổi)

Từ đỉnh đầu truyền đến câu tán thưởng của Thiệu Đức, bùn đất che phủ bầu trời, Lăng Húc bị bao phủ ở phía dưới. Hắn ngửa mặt, liều mạng tìm kiếm thân ảnh Thiệu Đức.

Ngân phát tung bay, đồng tử màu quýt của thiếu niên tùy ý thiêu đốt, không có chút nào e sợ.

Hai chân hắn đột nhiên kẹp chặt Hỏa Liệt điểu, Hỏa Liệt điểu đã sớm cong hai chân, đột nhiên bộc phát ra lực lượng kinh người, giống như mũi tên rời dây cung, bay thẳng lên mưa bùn trên trời cao.

Lăng Húc ra thương như mưa.

Giống như một chùm ngân vũ, bạo bắn lên bầu trời.

Bùn đất chạm đến thương mang, tức thì tan hết cả.

Thiệu Đức cúi đầu nhìn, vô số ngân mang dưới chân, dày đặc chi chít, giống như biển rộng mênh mông. Lão cười tiêu sái, khuỷu tay cong cong lập chưởng, chưởng cũng như đao, một đao chém xuống.

Một đao này mang theo vô số đao mang ngân sắc thật nhỏ, dưới mặt trời lóng lánh tầng tầng quang mang. Giống như vô số cá bạc truy đuổi nhau chưởng đao Thiệu Đức, đao mang thật nhỏ cắn nát không khí làm cho thân ảnh Thiệu Đức mơ hồ không rõ.

Nhìn đao mang dày đặc càng thêm kinh người, trong mắt Lăng Húc hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Lão sư, ta chưa từng quên —— chính nghĩa bản tâm!

Tiểu Húc sơ tâm, chẳng bao giờ biến đổi, nhưng mà, nó so trước đây càng thêm phần dũng khí, so trước đây càng kiên định, so trước đây càng chấp nhất!

Lão sư, thỉnh nhìn tiểu Húc tiến bộ đi!

Khắp bầu trời thương mang như biển sao, rồi đột nhiên kéo ra vô số quang ngân chói mắt thẳng tắp rồi chìm vào mũi thương Lăng Húc.

Quang mang tới cũng nhanh, đi càng nhanh, đảo mắt liền biến mất.

Mũi thương ngân sắc trong suốt như thủy tinh, lượn lờ tầng tầng vòng sáng ngân sắc.

Mũi thương trong suốt, mắt thấy như muốn đánh lên đao mang lại giống như một đám cá bạc, Dương giác phong linh ngân quang phút chốc bùng nổ mở ra, đao mang băng sương tận nhiễm! Đao mang nguy hiểm mà dày đặc bị khựng lại cực ngắn.

Phốc!

Mũi thương trong suốt mang theo quang mang chìm vào trong đao mang băng sương.

Trên mặt Thiệu Đức hiện lên một tia kinh ngạc, thực lực Lăng Húc càng thêm xuất sắc so với lão tưởng tượng. Người tuổi trẻ có thể phản kích tại chiêu thứ hai lâu lắm không gặp rồi.

Lão mỉm cười, chưởng đao không hề hoa xảo mà trảm lên mũi thương Lăng Húc.

Không có âm thanh bùng nổ kinh người mà chỉ nhẹ nhàng như xuân phong quất vào mặt.

Lăng Húc chỉ cảm giác mũi thương trống không, hắn tựa như chứa đầy lực lượng lại khua vào chỗ trống không, cái loại cảm giác khó chịu này làm hắn gần như muốn thổ huyết.

Đáng ghét thực!

Trong lòng Lăng Húc từ từ mà bốc lên một đoàn hỏa diễm, tuy rằng biết rõ đối phương là thánh giai, tuy rằng biết rõ đối phương mạnh hơn so với chính mình, tuy rằng biết rõ chính mình xuống hạ phong...

Thế nhưng là... Vì cái gì mà không cam lòng a!

Dù cho đối phương là thánh giai, chính mình cũng không cam tâm sao...

Lực đạo Lăng Húc đã dùng hết, Thiệu Đức giống như biết rõ ý nghĩ của hắn, chưởng đao trong tay chém nhẹ nhàng tự nhiên mà liên tục kéo dài, mũi thương ẩn chứa lực lượng đáng sợ, vậy mà lại từng điểm mà tiêu thất! Mỗi một động tác của Thiệu Đức rõ ràng như thế, tự nhiên như thế, thậm chí trên mặt lão còn nở nụ cười tươi.

Nhưng Lăng Húc chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn, mũi thương trong suốt, từng điểm khôi phục ngân sắc, quang mang từng điểm ảm đạm đi.

Chưởng đao Thiệu Đức như chậm thực ra nhanh chóng chém vào mũi thương, mềm nhẹ vô lực.

Ba!

Trong tay Lăng Húc nhẹ nhàng, ngân thương mất đi khống chế, hóa thành một đạo ngân quang bắn sang một bên.

Hắn và Hỏa Liệt điểu mất đi lực lượng, đồng thời cùng bay với bùn đất trên trời rơi xuống mặt đất.

Khuôn mặt Thiệu Đức cười mà như không, chói mắt ở trong mắt Lăng Húc, chưởng đao Thiệu Đức lại vung lên lần nữa.

Năng lượng ba động kinh khủng theo chưởng đao của lão tràn ra mọi nơi. Vẻ tươi cười trên mặt Thiệu Đức thu liễm, thần thái lão nghiêm nghị.

Một đao chém xuống!

Quang hoa khó mà hình dung nở ra tại trước mắt Lăng Húc.

Không có quang mang hoa lệ, lại có mùi nguy hiểm sung mãn đến cực điểm, toàn bộ tâm thần Lăng Húc đều bị một đao này hấp dẫn, đến cả bầu trời phía sau Thiệu Đức cũng bị một đao này phân ra thành hai!

Phải chết sao...

Đột nhiên trước mặt hắn chợt đen lại, một thân ảnh tiêu sái linh động màu đen che ở trước mặt hắn.

Ánh mắt Hạc lẫm liệt, Hạc kiếm trong tay sáng lên quang mang nhu hòa.

Giữa không trung, không có bất luận điểm chống đỡ, chân trái Hạc triệt thoái phía sau, hai chân hơi cong lại, thân hình hơi ẩn phục, khuỷu tay co lại ngang ngực rồi đẩy ra một chiêu đâm thẳng đạt tiêu chuẩn trong kiếm pháp!

Quang mang Hạc kiếm tăng vọt, kiếm mang tráo giống như thực chất, phản chiếu ra khuôn mặt tuấn dật lại bình tĩnh của Hạc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Lựa Chọn Của Yến Vĩnh Liệt

Cung điện trống trải tĩnh lặng đến cô quạnh .

Trên vương tọa, Yến Vĩnh Liệt ngẩn người đến xuất thần. Chỉ trong ngắn ngủi có mấy ngày mà mái tóc của hắn đã bạc trắng , nếp nhăn đầy mặt, ngay cả đôi mắt cũng mờ đục đi rất nhiều.

Đạt Phu thủ ở bên cạnh nhìn thấy bệ hạ như vậy trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót khổ sở. Trong đám Vương hùng võ giả hắn là người yếu nhất thường ngày thủ vệ bệ hạ căn bản không tới phiên hắn , nhưng lúc này tất cả Vương hùng võ giả khác đều bị bệ hạ phái ra ngoài để ngăn cản Tiên Nữ tọa , chỉ có người yếu nhất là hắn mới giữ ở bên người.

Đạt Phu tận mắt trông thấy bệ hạ già yếu đi từng ngày từng ngày một . Vì muốn tinh lực của Đại Hùng tinh được ổn định , bệ hạ không tiếc thiêu đốt nguyên thọ của mình . Ai có thể ngờ được , vị lão nhân trên vương tọa này lại chính là Hùng vương suất lĩnh Đại Hùng tinh phát triển đến mức có thể so sánh với những chòm sao Xích Đạo , người lấy can đảm cương liệt để nổi danh Thiên lộ!

Sự tôn kính của Đạt Phu đối với bệ hạ xuất phát từ nội tâm.

Ngón tay Yến Vĩnh Liệt đang để trên tay vịn vương tọa khẽ động đậy , hắn choàng tỉnh như mới vừa ngủ dậy : "Đạt Phu, có tin tức gì không?"

Đạt Phu cố nén cảm giác đau thương trong lòng cung kính nói: "Ba người Đường Thiên đã tiến vào Đại Hùng tinh, hôm nay bọn họ sẽ gặp Thiệu Đức tiên sinh."

"Nga, như vậy thì ta yên tâm rồi." Trên mặt Yến Vĩnh Liệt lộ ra mấy phần ấm áp: "Tuy ngày thường A Đức có chút khúc mắc với ta cũng không thiếu lúc tranh giành chút khí phách nhưng tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu."

Đạt Phu vội vàng nói: "Bệ hạ anh minh, có Thiệu Đức tiên sinh ở đó thì chắc chắn đám Đường Thiên sẽ không thể tiến thêm."

"Không dễ dàng như vậy đâu ." Trên khuôn mặt già nua của Yến Vĩnh Liệt lộ ra mấy phần nghiêm trọng: "Đám Đường Thiên không thể không nhìn thấy cơ hội này , nhất định bọn họ sẽ động thủ với chúng ta . Chúng ta không còn đường lui nhưng bọn họ còn đường lui chắc?"

Đạt Phu vô cùng tin tưởng : "Có mấy vị đại nhân ở đó , nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu!"

"Hy vọng bọn họ có thể ngăn Sài Lang binh đoàn lại ." Yến Vĩnh Liệt gật đầu: "Nhưng điểm quan trọng nhất trong trận chiến này chính là phía Đồ soái . Chỉ có sớm chiếm được chòm sao O-ri-on chúng ta mới có thể chiếm cứ được ưu thế. Có chiến báo của đại tướng quân hay không ?"

"Đại tướng quân đã suất quân bao vây Orion vương cung nhưng đối phương chống cự rất ngoan cường, Bạo Hùng binh đoàn đã thi triển tất cả thủ đoạn , Quang Minh võ hội cũng đang liều mạng tiến công, song phương đã tử thương vô cùng thảm trọng. Hơn nữa..." Trên mặt Đạt Phu hiện lên vẻ do dự.

Thần sắc Yến Vĩnh Liệt trang nghiêm , không chút tức giận nói: "Hơn nữa cái gì?"

Đạt Phu đành phải nói thật : "Vị thánh giai khác của Chòm sao O-ri-on Lý Đãng cũng đã xuất hiện tại Orion vương cung. Chính hắn là người đã khiến chúng ta chịu thương vong cực lớn ."

Nhưng điều làm hắn cảm thấy bất ngờ chính là bệ hạ cũng không hề cảm thấy kinh ngạc mà trái lại còn tươi cười vui sướng .

"Ha ha ha ha! Cuối cùng Sư Tử vương cũng nhịn không được mà ra chiêu rồi sao?" Trong đôi mắt mờ đục của Yến Vĩnh Liệt lóe lên quang mang khó hiểu : "Có thể khiến Sư Tử vương phải tự mình mở miệng đúng là làm người ta thấy mong đợi a . Năm xưa Lý Đãng đã chịu ơn của Lôi Ngang , lúc này chẳng qua là trả lại phần ân tình kia mà thôi."

Yến Vĩnh Liệt lẩm bẩm: "Ngược lại , Lý Đãng là người quang minh lỗi lạc, hắn dùng chính cái mệnh của mình để đổi lại phần nhân tình năm đó , đúng là một nam tử hán ."

Đột nhiên hắn hỏi: "Còn bao nhiêu lâu nữa nhóm võ giả của chúng ta có thể tiến vào chòm sao O-ri-on?"

"Dựa theo hành trình mà tính toàn thì sáng sớm ngày mai nhóm võ giả đầu tiên sẽ bước chân vào chòm sao O-ri-on." Đạt Phu vội vàng nói: "Tinh môn nhập khẩu nằm trong khống chế của Quang Minh võ hội . Nhưng vị trí tinh môn lại cách Orion vương cung ít nhất là thời gian hai mươi ngày lộ trình."

"A Trạch ở đâu?" Yến Vĩnh Liệt đột nhiên hỏi.

Đạt Phu vội vàng nói: "Trạch điện hạ đang tại tích cực chuẩn bị xung trận ."

Tuy Yến Trạch là người thừa kế thứ hai nhưng so với Yến Đồ thì bất kể là lòng dạ khí phách hay là thực lực đều kém rất xa, cũng không phải là người được Yến Vĩnh Liệt yêu thích.

Yến Vĩnh Liệt hừ lạnh: "Với trình độ của hắn thì có mà dùng cái rắm ấy."

Đạt Phu không dám hé răng nói nửa lời.

Bỗng Yến Vĩnh Liệt nói: "Ngươi mang A Trạch đi theo nhóm võ giả xuất phát tiếp theo sớm nhất đi chòm sao O-ri-on tìm Đồ soái."

Đạt Phu cực kỳ hoảng sợ: "Bệ hạ!"

Đây chính là bệ hạ có ý ủy thác , lẽ nào...

"Đứng lên đi." Giọng nói của Yến Vĩnh Liệt vẫn hết sức bình tĩnh: "Chắc gì các ngươi đã có cơ hội trở lại Đại Hùng tinh . Đường Thiên là kẻ thâm sâu khó lường , đến tận bây giờ ta vẫn không thể nào hiểu được hắn dùng cách nào để cướp lấy tinh lực bên trong Thủy hùng hoang cốt. Lúc này nghĩ lại có lẽ sai lầm lớn nhất của ta chính là không ngờ Tiên Nữ tọa lại ẩn giấu một đầu mãnh thú như vậy ."

"Lúc này A Đức có thể ngăn trở bọn họ hay không , ta lại bỗng nhiên cảm thấy không thể dám chắc ." Ánh mắt của Yến Vĩnh Liệt hướng về phía xa xa, lẩm bẩm: " Đường Thiên này có thực lực như thế nào , rốt cuộc lực lượng dưới trướng hắn có bao nhiêu , ta lại hoàn toàn không biết một chút gì cả . Trong khi lúc này đối phương đã đâm cho ta một kích trí mạng ở sau lưng như vậy , như thế sao có thể không bại cơ chứ?"

"Bệ hạ, thế cục còn chưa đến mức tuyệt vọng như vậy !" Đạt Phu đau khổ khuyên bảo.

Yến Vĩnh Liệt giống như không hề nghe thấy, chỉ tự nói với chính mình : "Một khi dã thú điên lên tất sẽ đả thương người. Vừa rồi ta bỗng nhiên hiểu ra, chúng ta đã quá coi thường người khác, đến cả bố trí lúc trước của ta cũng đã quá xem thường bọn họ rồi. Ngươi mang A Trạch đi tìm Đồ soái. Chỉ cần Đồ soái có thể đánh chiếm vương cung , như vậy chòm sao O-ri-on cũng chỉ là đồ trong túi . Chòm sao O-ri-on có vị trí hết sức đặc thù, với năng lực của A Trạch chắc chắn sẽ không thủ được . Nhưng Quang Minh võ hội sẽ không ngồi xem chắc chắn bọn họ sẽ không ngừng cung cấp trợ giúp lại thêm khả năng của Đồ soái như vậy có thể đặt chân vững vàng ở đó rồi."

Đạt Phu càng nghe trong lòng càng cảm thấy khổ sở, trong giọng nói không khỏi mang theo vẻ bi thường khóc lóc không thành lời : "Vậy sao bệ hạ không cùng chúng ta đi! Đến chòm sao O-ri-on chờ đông sơn tái khởi là được!"

Yến Vĩnh Liệt lắc đầu: "Ta cần phải tọa trấn vương cung để ổn định tinh lực. Không có tinh lực thì tất cả mọi người sẽ sụp đổ."

"Bệ hạ!" Nước mắt của Đạt Phu rơi lã chã như mưa.

Yến Vĩnh Liệt tươi cười bình thản nói : "Hắn ngươi phải cao hứng thay cho ta mới đúng . Thân là thủ lĩnh có thể dùng phương thức như vậy để chết ngay trong vương cung của chính mình so với việc chết ở trên giường không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần rồi!"

Yến Vĩnh Liệt chậm rãi đứng lên, thanh âm của hắn âm vang , tóc bạc tung bay: "Ta muốn nói cho Đại Hùng tinh võ giả của ta biết , tuy ta không thể mời cho bọn họ một vị thánh giai , nhưng , ta, Yến Vĩnh Liệt, vương của bọn họ luôn luôn cùng bọn họ sóng vai chiến đấu! Luôn chết trước bọn họ !"

Vương hùng thủ trên đầu hắn đột nhiên sáng lên quang mang chói mắt , cột sáng chói mắt phóng thẳng lên trời cao đâm thủng tầng mây trên đầu.

Orion vương cung.

Đồ Thanh ngừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn lên , Đại Hùng tinh trên bầu ttời bỗng sáng lên rực rõ , những quang đoàn yếu ớt bay xuống lả tả như hoa tuyết . Sau đó những quang đoàn đó thấm vào trong bí bảo của bọn họ.

Hai bên đang kịch chiến không hẹn mà cùng ngừng lại.

Mọi người ngơ ngác nhìn lên đỉnh đầu, tất cả đều hiểu đó đại diện cho điều gì , đó chính là tinh toa thiêu đốt . Cũng đại biểu cho người đứng đầu chòm sao buông bỏ sinh mệnh của chính mình , buông bỏ võ hồn thánh bảo của mình , sau đó đốt cháy cả chòm sao .

Đại Hùng tinh trên đỉnh đầu sẽ thiêu đốt tròn ba tháng, trong thời gian ba tháng này , uy lực bí bảo của Đại Hùng tinh sẽ tăng lên với biên độ

lớn.

Vương đã chết.

Đồ Thanh ngơ ngác nhìn Đại Hùng tinh sáng ngời trên trời cao , nước mắt không kìm được mà tràn ướt mi .

Bệ hạ, ngài muốn nói cho chúng ta biết, chúng ta đã không còn đường lui sao?

Bệ hạ, ngài muốn nói cho chúng ta biết, ngài sẽ kề vai chiến đấu với chúng ta sao?

Bệ hạ, ngài muốn nói cho chúng ta biết, cho dù phải thiêu đốt cả tính mạng ngài cũng muốn thắng lợi sao?

Đồ Thanh lau nước mắt, Yêu hùng bí trảo trong tay giơ lên cao ngất , ánh mắt vị thiết huyết hãn tướng ánh lên vẻ kiên định như sắt đá .

Bệ hạ, chắc chắn thắng lợi sẽ thuộc về ngài!

Đồ Thanh bạo quát: "Sát!"

"Sát!"

Bạo hùng binh đoàn rống giận khàn cả giọng .

Hôm nay , là ngày Orion vương cung phá.

Bàn tay Hạc nóng lên, Hạc kiếm suýt nữa thì tuột khỏi tay , hắn tung người bay xa đến bẩy tám dặm mới ổn định lại được thân hình. Trong lòng Hạc thầm hoảng sợ, cho đến tận lúc này , đến đao Thiệu Đức còn chưa lấy ra vậy mà đã có thể làm cho bọn họ phải chật vật đến vậy .

Trên mặt Thiệu Đức cũng lộ ra vẻ kinh ngạc : "Nghe nói Hạc điện hạ tuy chưa từng luyện tuyệt học của Thiên hậu nhưng tạo nghệ trên phương diện vũ kỹ Hạc phái lại cực sâu, hôm nay nhìn thấy quả nhiên là danh bất hư truyền."

Sự kinh ngạc của hắn cũng không phải là giả vờ , phát thủ đao vừa nãy hắn đã động sát tâm cho lên không hề có chút lưu thủ. Không ngờ rằng Hạc lại có thể đỡ được , điều này đã làm hắn rất kinh ngạc. Khi thực lực đã tới cảnh giới như hắn việc có đao hay không có đao cũng không quá khác nhau.

Hạc có thể tiếp được một đao vừa rồi chứng tỏ thực lực tuyệt đối không kém.

"Thiệu sư quá khen." Hạc không kiêu ngạo không tự ti nói.

Ánh mắt Thiệu Đức nhìn lướt qua ba người, trong lòng sinh ra ý ái tài , trầm ngâm nói: "Nếu như ba người các ngươi nguyện ý bồi lão phu trò chuyện ở đây một tháng, lão phu nguyện lấy tất cả tâm đắc tu luyện nói ra , tuy đơn giản nhưng tin rằng sẽ có trợ giúp cho ba vị tiểu ca ."

Hạc lắc đầu: "Đa tạ Thiệu sư, bọn ta phúc bạc khó có thể hưởng thụ được."

Sắc mặt Thiệu Đức lập tức trầm xuống : "Chẳng qua trong lòng lao phu có ý ái tài không muốn các ngươi vùi thân ở đây ."

Nhưng đúng lúc này , bỗng nhiên ở phía xa xa có một cột sáng đâm thẳng lên trời cao , toàn thân Thiệu Đức rung lên , bỗng hắn quay đầu nhìn lại.

"Đều già cả rồi còn tranh cường háo thắng như vậy , đến cả tính mệnh cũng chẳng cần ." Thiệu Đức than thở: "Không ngờ ta đã xuất sơn cũng không cứu được mạng của ngươi . Đã như vậy ta sẽ dùng cái đầu của ba tên tiểu tử này để tế ngươi."

Lập tức ánh mắt của Thiệu Đức trở nên hờ hững hắn : "Ba người các ngươi cùng lên đi."

"Chờ chút!" Bỗng Đường Thiên nhảy ra, hắn xoa xoa tay nói : "Uy, hai người các ngươi đều đã xuất thủ rồi còn ta vẫn còn chưa khiêu chiến

mà!"

Lúc này tâm tình của Thiệu Đức đang cực kém, ánh mắt nhìn về phía Đường Thiên ẩn chứa sát ý dạt dào.

Nhưng Đường Thiên thì chẳng chút để ý , ánh mắt hắn nhìn về phía Thiệu Đức vẫn vô cùng cuồng nhiệt .

Thánh giai a, đây chính là thánh giai đó , đây là lần đầu tiên mình khiêu chiến thánh giai nhỉ ? Thật là kích động...

"Ta tới đây !"

Đường Thiên vừa nói xong dưới chân đột nhiên phát lực , trực tiếp lao thẳng về phía Thiệu Đức .

Đôi mắt Thiệu Đức đột nhiên nheo lại , phát xông lên này của Đường Thiên chỉ là bộ pháp cơ sở hết sức đơn giản nhưng tốc độ lại cực kỳ nhanh . Không, tốc độ phải là vô cùng nhanh mới đúng , tuyệt đối vượt qua bộ pháp cơ sở !

Khi mới lao được phân nửa quãng đường , Đường Thiên lập tức vận chân khí vung nắm tay lên .

Đôi mắt Thiệu Đức lại nheo lại một lần nữa, quyền pháp cơ sở!

Trong mắt hắn , quyền thế của Đường Thiên đầy kẽ hở, nhưng mà...

Thân hình của Thiệu Đức nhanh chóng lui lại , trong cuộc chiến này đây là lần đầu tiên Thiệu Đức lui về phía sau.

Phanh!

Một làn sóng gợn trong suốt trong không khí nổ tung trước mặt Thiệu Đức , chỉ trong nháy mắt Thiệu Đức đã đưa ra phán đoán .

Một quyền thật nhanh ! Một quyền thật mạnh !

Gần như cùng lúc đó , đôi mắt của hắn lại nheo lại một lần nữa đồng thời thân hình của hắn cũng tiếp tục lui lại .

Bang bang bang!

Vô số các đợt sóng gợn được tạo thành từ không khí nén lại đuổi theo sát hắn, những đợt sóng vô cùng dầy đặc bất chợt bùng nổ , những tiếng vang chập chùng vang lên .

Tần suất thật nhanh !

Trong lòng Thiệu Đức ngưng trọng hẳn , quyền pháp cơ sở đơn giản lưu loát , nhưng dưới tần suất công kích kinh người như vậy hắn cũng chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau .

Một vệt không khí loạn lưu sắc bén lướt qua mặt Thiệu Đức .

Bỗng nhiên, con ngươi trong mắt Thiệu Đức co lại .

Một ngọn tóc trên trán bị chẻ làm đôi .

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Như Cuồng Phong Bão Táp Không Có Trật Tự

Đường Thiên không cho Thiệu Đức thời gian suy nghĩ, tinh lực trong cơ thể kích động, làm cả người hắn sung mãn sức lực không sử không xong, cơ hồ không chút nghĩ ngợi, dùng đến vũ kỹ cơ sở không đầu không đuôi không hoàn toàn dung hợp kia.

Vũ kỹ cơ sở của Đường Thiên đã hoàn toàn thay đổi.

Bên trong có quá nhiều kỹ xảo vũ kỹ cao giai, hơn nữa hắn chỉ vừa mới mò đến cánh cửa, cách cảnh giới hoàn toàn dung hợp còn xa lắm. Đường Thiên không bởi vì Thiệu Đức là thánh giai mà có chút e sợ, trái lại, hắn thực sự quá kích động quá phấn khích.

Thánh giai a, tới ma luyện vũ kỹ bản thân a...

Cơ hội như vậy, hắn có nằm mơ cũng muốn a.

Thật vất vả mới bắt được cơ hội, còn bị tiểu Húc Húc đoạt tiên cơ, Đường Thiên phí sức của chín trâu hai hổ mới kiềm chế được sự xao động mãnh liệt trong tâm hắn.

Tiểu Hạc tử cũng xuất thủ rồi...

A phi, lại chậm nửa nhịp...

Vì vậy, khi cơ hội xuất hiện ở trước mặt bản thân, Đường Thiên đã sớm nghẹn ngào nôn nóng khó dằn nổi, giống như mãnh hổ thoát cũi, gào thét thẳng hướng Thiệu Đức đánh tới.

Về phần Thiệu Đức có thể tiếp được hay không, hắn không cần suy nghĩ, thánh giai mà tiếp không được chiêu thức? Đùa quá trớn kiểu gì vậy? Tuy rằng Đường Thiên tràn đầy tự tin, nhưng mà vẫn rất là hiểu rõ hiện tại bản thân tuyệt đối không phải đối thủ của thánh giai.

Thua ư?

Vậy mọi người cùng đồng thời quần công là được rồi!

Không quản thế nào, bản thân sảng khoái đã rồi nói tiếp.

Đường Thiên chẳng có chút áp lực, tinh thần hăng hái thậm chí căn bản không có ý tứ nhìn Thiệu Đức ra chiêu, trong khoảng thời gian này toàn bộ để bản thân chìm trong vũ kỹ cơ sở sử ra rối loạn.

Lui, lui, lại lui!

Khi Đường Thiên phản ứng, Thiệu Đức ở trước mặt đã cách đến vài bước.

Một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên trán, Đường Thiên thoáng cái phấn khích tới cực điểm!

Thánh giai a! Thánh giai cũng bị bản thân làm cho lui vài bước...

Quang vinh! Nghịch tập! Thiếu niên quả thực không thể mạnh hơn!

Đường Thiên phảng phất nhìn thấy bóng lưng vĩ đại của bản thân trong thời gian tới...

Suy nghĩ đó làm cho hắn không tự chủ vì đó rung động a. Con mắt Đường Thiên thoáng cái đỏ lên, nhiệt huyết sôi trào, giống như đánh tiết gà (tiêm thuốc kích thích), hoàn toàn rơi vào trong phấn khích cuồng nhiệt trước nay chưa từng có.

Ngao ô một tiếng, Đường Thiên như sói như hổ mà đánh về phía Thiệu Đức.

Thiệu Đức liên tục lui về phía sau, vũ kỹ cơ sở Đường Thiên thực sự quá khác lạ rồi. Với nhãn lực của lão, lão có thể nhìn ra bên trong vũ kỹ cơ sở ẩn chứa kỹ xảo cao cấp, thậm chí có thể suy đoán ra Đường Thiên đang thử.

Trong lòng lão cảm thấy quái dị vô cùng, vậy mà lại trên đời này còn có người làm không giống lẽ thường như thế.

Càng làm cho lão cảm thấy quái dị chính là tại vũ kỹ cơ sở cổ quái như vậy trước mặt, bản thân vậy mà lại liên tục lui về phía sau. Tinh lực trong cơ thể Đường Thiên dâng trào, tuyệt đối không phải giỡn chơi, năng lượng ba động đáng sợ kia, dù là lão cũng tuyệt đối kiêng kỵ.

Một phần ba tinh lực Đại hùng tinh a, dù là Thiệu Đức cũng tuyệt đối không muốn chịu một quyền.

Vũ kỹ cơ sở của Đường Thiên, khắp nơi là kẽ hở. Dù cho là vũ kỹ vô song như【 thiên sách phá ma thủ 】, tại trước mặt Thiệu Đức đều có kẽ hở rõ ràng. Càng không phải nói, bản thân Đường Thiên chiết ra, quả thực có thể nói là vũ kỹ cơ sở tràn ngập quá nhiều lỗ hổng tới mức vô cùng thê thảm.

Nhưng mà những vũ kỹ cơ sở tràn ngập quá nhiều lỗ hổng tới mức vô cùng thê thảm này lại làm cho một gã thánh giai liên tục lui về phía sau.

Bởi vì đó chính là tần suất công kích của Đường Thiên.

Bản thân Thiệu Đức dù xuất thủ đã nhanh, lúc trước chưởng đao lão trảm lên mũi thương Lăng Húc trong thời gian quá ngắn, liên tục chém với những góc độ bất đồng và lực lượng bất đồng, có thể nói hoàn mỹ.

Thế nhưng so với công kích Đường Thiên vẫn là chậm.

Chiêu thức của Đường Thiên, có kẽ hở khắp nơi, Thiệu Đức có tới một vạn phương pháp phá giải, thế nhưng Đường Thiên huy vũ được quá

nhanh! Hoàn toàn không suy nghĩ, hoàn toàn không để ý tới đối phương ra chiêu.

Thiệu Đức nghĩ mãi, mới nghĩ đến một hình dung tương đối chuẩn xác.

Quả thực là... Giống như cuồng phong bão táp không đầu không đuôi!

Thiệu Đức dù sao cũng là thánh giai, ánh mắt lão tinh tế, tuyệt không phải võ giả bình thường có thể so đọ. Muốn làm được "Giống như cuồng phong bão táp không đầu không đuôi", tuyệt đối không phải kẻ không đầu óc có thể làm được, chỗ tối then chốt là cần phải độ thành thạo đối với vũ kỹ cơ sở cực kỳ kinh người như Đường Thiên.

Thành thạo tới mức cực độ đáng sợ!

Cái đứa chết tiệt này... Rốt cuộc tu luyện bao nhiêu lần vũ kỹ cơ sở...

Trong lòng Thiệu Đức khiếp sợ có thể nghĩ mà biết, lão đã từng gặp các võ giả cường đại đủ loại phong cách nhưng chưa từng gặp người đặt thời gian và tinh lực ở vũ kỹ cơ sở.

Rất nhanh chóng, Thiệu Đức thể ngộ ra mấy phần. Vũ kỹ cơ sở thô thiển vô cùng, đối với võ giả phổ thông mà nói thì không có giá trị gì. Nhưng mà chiêu thức nó đủ giản đơn, ra chiêu càng nhanh hơn nhiều so với chiêu thức khác, huống chi là với một gã chết tiệt đối với vũ kỹ cơ sở có độ thuần thục đáng sợ, vậy "Nhanh" sẽ đạt được một tình trạng cực kỳ kinh người.

Về phần nhược điểm uy lực chiêu thức thô thiển thì đối với Đường Thiên mà nói lại không phải vấn đề. Hiện tại, tinh lực cổ đãng trong cơ thể Đường Thiên dù là một quyền phổ thông, uy lực cũng cực kỳ kinh người. Huống chi cái đứa chết tiệt này thân thể cũng mạnh mẽ tới mức Thiệu Đức có chút đố kị.

Tổng hợp các loại nhân tố mới làm ra một quái thai như thế, mới tạo thành một cục diện cổ quái như thế.

Đến tận lúc tóc bị tước đoạn, Thiệu Đức mới đột nhiên thấy kinh sợ, hơn nữa trong lòng phát lên một tia tức giận. Lão là thánh giai, võ giả phổ thông ở trong mắt lão giống như con kiến hôi, tuy rằng thiên phú của ba người có vài phần ngưỡng mộ, nhưng cái này chỉ là một loại coi trọng đối với hậu bối. Ở trong lòng Thiệu Đức, lão căn bản không đưa ba đứa tiểu quái vật này lên địa vị cùng cấp với bản thân.

Trong lòng tức giận, Thiệu Đức đã chuẩn bị phản kích.

Đường Thiên ra chiêu mặc dù nhanh, nhưng mà kẽ hở thực sự quá nhiều, chỉ cần bản thân trong thời gian ngắn ngủi nắm trúng bất luận một sơ hở nào thì lão đều có trăm phần trăm trong nháy mắt xoay chuyển chiến cuộc.

Tựu tại lão chuẩn bị ra chiêu thời gian, Đường Thiên ở trước mặt ngao ô một tiếng thét chói tai, khí thế tăng vọt!

Con mắt đỏ bừng, đằng đằng sát khí, nhãn thần kia... Tựa như muốn xé nát lão ta vậy...

Thiệu Đức ngẩn ra, bộ dáng Đường Thiên phía trước mắt làm lão rất quen thuộc. Rất nhiều võ giả trong lúc chiến đấu, bởi vì có chút nguyên nhân đặc thù, tỷ như thời điểm sinh tử, tỷ như người nhà bị uy hiếp, mà sẽ đột nhiên cuồng nhiệt phấn khích. Thời điểm đó, võ giả thường thường sẽ phát huy siêu trình độ.

Thế nhưng là... khí thế Đường Thiên tăng vọt, tới mức thật không đạo lý!

Rõ ràng cái gì cũng không phát sinh a...

Thế Đường Thiên như mãnh hổ, hoàn toàn rơi vào trong ma chướng, hắn cảm thấy mỗi một giọt tiên huyết trong cơ thể đều đang thiêu đốt.

Vũ kỹ cơ sở đã dung nhập trong xương cốt, càng lúc càng nhanh, ra chiêu càng ngày càng mạnh mẽ.

Thiệu Đức cảm thấy bản thân điên mất rồi...

Cái đứa quái vật này thế nào còn có thể trở nên nhanh hơn nữa... Rốt cuộc phát sinh cái gì...

Dưới sự công kích cuồng phong bão táp, Thiệu Đức gắng gượng xê dịch như điên, chưởng đao trong tay liền trảm với tốc độ kinh người. Cái thời điểm này, toàn bộ biến hóa cũng không có ý nghĩa, yêu cầu chém duy nhất đó là nhanh!

Mỗi một lần song phương va chạm, hình thành khí lưu có lực lượng hết sức đáng sợ, đổi lại võ giả bình thường khác thì đã né tránh không ngừng. Nhưng mà Đường Thiên lại giống như chưa cảm giác thấy gì. Tinh lực cổ đãng quanh thân, những khí lưu uy lực kinh người này đập vào trên thân hắn chỉ như gãi ngứa.

Đường Thiên không đau không ngứa, Thiệu Đức không có tốt như vậy.

Chân lực Thiệu Đức rất mạnh, nhưng mà lão có mạnh hơn nữa thì cũng không mạnh đến mức một phần ba tinh lực Đại Hùng tinh. Ngay từ đầu lão nhìn nhưng chưa thấy, càng lúc càng chiến đấu gay cấn, chân lực lão tiêu hao cấp tốc, lão không thể không bắt đầu né tránh.

Thiệu Đức bắt đầu né tránh, tần suất chém lập tức giảm xuống rõ ràng.

Bang bang phanh!

Thanh âm va chạm dày đặc đến đáng sợ, giống như mấy trăm băng pháo đồng thời bị đốt, chấn động đến mức cái lỗ tai hai người Hạc và Lăng Húc tê dại.

Hai người tê dại không chỉ có cái lỗ tai, da đầu hai người đều tê dại rồi, bọn họ ngơ ngác mà nhìn trước mặt, nhìn thế nào cũng không thể tin vào màn xảy ra trước mắt.

Thiếu niên bệnh tâm thần... Vậy mà lại thẳng thắn áp chế Thiệu Đức!

"Cái này là ảo cảnh rồi." Ánh mắt Lăng Húc dại ra, thì thào tự nói: "Chúng ta nhất định là đang ở trong ảo cảnh do Thiệu Đức tạo ra đấy, hắn muốn dùng ảo cảnh như vậy để câu dẫn lừa chúng ta đó..."

Ánh mắt Hạc cũng dại ra: "A, đúng vậy..."

Ánh mắt Lăng Húc tiếp tục dại ra: "Thật đáng sợ..."

Ánh mắt Hạc tiếp tục dại ra: "Ờ, đúng vậy..."

Đường Thiên không biết ý nghĩ của hai người, hiện tại hắn thực sự quá thư thái, so với lúc một mình một ngựa tại sân huấn luyện phải thoải mái hơn nhiều. Mỗi một lần va chạm, Đường Thiên đều sẽ cảm thấy tinh lực trong cơ thể nóng lên, như được xoa bóp vậy.

Thực sự là thoải mái... Quả nhiên không hổ là thánh giai a!

Nếu như lúc này Thiệu Đức biết rõ ý nghĩ trong đầu Đường Thiên, nhất định sẽ có một luồng nghịch huyết xông thẳng cổ họng.

Tốc độ công kích song phương không hẹn mà đồng thời giảm xuống.

Tốc độ Đường Thiên giảm xuống, là bởi vì hắn dần dần từ trong trạng thái cuồng nhiệt thoát ly đi ra, đầu óc dần dần lãnh tĩnh. Mà Thiệu Đức thì là chân lực tiêu hao cực đại, vì vậy tốc độ ra chiêu tự nhiên chậm lại.

Nhưng mà ngược lại, Đường Thiên càng lúc càng chậm.

Thiệu Đức sở dĩ bị áp chế mất đi sự lợi hại như thế, chính là bởi vì Đường Thiên trong cuồng nhiệt, tần suất công kích tăng lên cực kỳ kinh người. Vốn có tần suất đáng sợ, đạt được một chữ số kinh khủng, một

chữ số mà Thiệu Đức chưa từng có gặp. Phương thức công kích Đường Thiên man rợ, chân thật tới mức hoàn toàn không nói lý, thêm nữa tinh lực dâng trào làm cho vũ kỹ Thiệu Đức không có nơi dụng võ, bị kéo lên chỉ có thể so nhanh với Đường Thiên.

Nhưng mà khi vẻ cuồng nhiệt của Đường Thiên tiêu thất, kinh nghiệm và lý giải đối với vũ kỹ của Thiệu Đức nhanh chóng phát huy ra uy lực thật lớn.

Thiệu Đức là thánh giai nên lý giải đối với vũ kỹ, đối khống chế tiết tấu, không phải võ giả thánh giai căn bản vô pháp tưởng tượng. Trong chiến đấu một chi tiết nhỏ bé đều đủ để cho lão thu được thắng lợi, huống chi Đường Thiên có dấu hiệu rõ ràng như thế.

Lập tức Thiệu Đức nhạy cảm mà ý thức được, cơ hội bản thân tới rồi!

Một bụng ấm ức nghẹn thở nãy giờ, thân lên thánh giai, lão đã không nhớ rõ lần cuối cùng chật vật như thế là lúc nào rồi. Mỗi một lần chiến đấu, lão đều vững vàng khống chế được tiết tấu chiến đấu, thiên địa đều ở trong lòng bàn tay lão, đến cả bụi trong không khí đều vững vàng ở trong lòng bàn tay lão.

Mỗi chiêu thức, lão đều dung nhập thiên địa, sung mãn mỹ cảm, sung mãn huyền diệu, làm đối thủ lão vì đó bái phục, vì đó tuyệt vọng.

Thế nhưng là... Cái đứa hỗn đản này...

Dùng phương thức công kích man rợ chân thực không nói lý, tựa như một thằng ác ôn, lấy tất cả mọi thứ, tất cả huyền diệu, tất cả mỹ cảm, đều gây ra chướng khí mù mịt, phá tan thành mảnh nhỏ!

Lão đối với loại hành vi này, vô cùng căm hận và chán ghét.

Dù là như thế nào, nhất định phải dùng võ đạo bản thân giết chết cái đứa hỗn đản này!

Thiệu Đức nghiến răng nghiến lợi, tiếp một chiêu, chỉ cần tiếp một chiêu, ngươi nhất định phải chết.

Đột nhiên Đường Thiên nhảy về sau, giơ hai tay lên.

"Dừng!"

Thiệu Đức ngẩn ngơ cả người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 432: Hồn Vực Của Thiệu Đức

Thiệu Đức bị Đường Thiên đột nhiên bảo dừng, bị hù đến mức ngẩn ngơ.

"Không đánh. Ta nghĩ đến một vấn đề, ta muốn suy nghĩ thật tốt đã. Ngươi tìm tiểu Hạc tử và tiểu Húc Húc đánh trước một hồi nữa, chờ ta suy nghĩ rõ ràng xong, chúng ta tiếp tục đánh. Các ngươi người nào giúp ta chống đỡ vài chiêu đây?" Đường Thiên thả ra một câu, đặt phịch mông ngồi xuống, sau đó không thèm để ý tới Thiệu Đức nữa.

Thiệu Đức ngơ ngác nhìn Đường Thiên, đầu óc lão có chút nghĩ không kịp.

Chờ chút, cái đứa quái vật này vừa mới nói cái gì...

Qua vài giây, lão mới phản ứng lại, con mắt thoáng cái trợn tròn, không đánh hả? Chúng ta đang ẩu đả sinh tử a? Ta đang muốn phản kích rồi a? Ta ta ta... Thật nhìn không ra rồi... Rốt cuộc người nào mới là thánh giai a?

Thiệu Đức cảm giác bản thân tức sắp bể phổi rồi, từ nhỏ đến lớn lão chiến đấu nhiều lắm rồi, nhiều tới mức đếm không xuể, nhưng mà không có trận chiến đấu nào quái gở hơn sẽ trận chiến đấu này, điều này càng làm lão tức giận.

Tuyệt đối không có.

Hai đứa nhỏ Lăng Húc và Hạc bị Đường Thiên bất thình lình hô dừng cũng sợ ngây người, nhưng mà hai người hiểu Đường Thiên rất sâu, nghĩ

lại một chút liền cảm thấy sự tình thật không chuẩn mực, nếu là phát sinh trên thân thiếu niên bệnh tâm thần thì cũng có thể lắm.

Hai người tức thì thoải mái.

Chỉ là...

Gương mặt Hạc co quắp, hạ giọng nói: "Như vậy không tốt lắm đâu, có đúng là rất không tôn trọng nhân gia hay không, nhân gia tốt xấu gì cũng là thánh giai a."

Lăng Húc cũng hạ giọng: "Vậy thế nào? Vậy bỏ qua không quan tâm, lại càng không tôn trọng đi."

Hạc gật đầu: "Cũng phải."

Lăng Húc: "Lên đi, trước sảng khoái cái đã rồi nói tiếp. Chờ thiếu niên bệnh tâm thần tỉnh rồi không rơi đến tay ngươi ta đâu."

Tuy rằng hai người hạ giọng, nhưng mà nhĩ lực Thiệu Đức cường đại tới mức nào, tất cả đều nghe vào trong tai mà không sót một chữ. Sắc mặt lão tái mét, phổi cũng muốn bể, nắm tay lão không tự chủ mà nắm chặt.

Sảng khoái một cái...

Trong lòng lão đã quyết định, nhất định hiện tại phải đưa cái ba đứa hỗn đản này giết chết không chừa lại một đứa nào. Nhìn thấy ba người, sát ý trong lồng ngực lão nhịn không được bốc lên. Đến cả Hạc được lão cho rằng có lễ phép có tu dưỡng, lúc này khuôn mặt cũng là đáng ghét!

Lão hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh, trong ánh mắt là hơi lạnh thấu xương.

Để ta tới dạy bảo các ngươi, nên bảo trì tôn trọng như thế nào đối với một vị thánh giai.

Một điểm óng ánh lam sắc từ dưới chân Thiệu Đức mở rộng mở ra, với cái này cùng tiến, xung quanh nhanh chóng tối sầm. Trong nháy mắt, cảnh sắc xung quanh liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỗ tối cường đại Thánh giai chính là có được hồn vực thuộc về bản thân.

"Hoan nghênh đi tới hồn vực của ta, 【 tĩnh đao hồ 】."

Thanh âm Thiệu Đức giống như gió nhẹ lướt qua bên tai hai người. Lăng Húc với Hạc hoảng sợ phát hiện, bọn họ đặt mình ở phía trên hồ nước lam sắc. Hồ nước màu lam óng ánh trong sáng như bảo thạch, gió nhẹ phất qua, mặt hồ nổi lên tầng tầng rung động. Bên trong hồ có thể thấy con cá ngũ sắc đang khoan khoái bơi lội, đến rong rêu ở đáy sông cũng có thể thấy rõ ràng.

Hạc bất động thanh sắc vươn mở năm ngón, gió lướt qua ngón tay, mang theo hơi ẩm ôn nhuận.

Đây là hồn vực a, được coi là chỗ căn bản tối cường đại của cấp thánh giai. Mỗi một vị thánh giai đều có hồn vực bản thân độc nhất vô nhị.

Ánh mắt Hạc hiện lên một tia quang mang, rất nhiều chỗ chưa từng minh bạch, lúc này lại không khỏi trở nên rộng mở thông suốt. Hắn ở trước kiếm đạo, những sương mù dày đặc khốn nhiễu hắn bỗng quét sạch không còn. Hiện tại bản thân đang vô pháp kết thành hồn vực bản thân, nhưng mà hắn biết rõ chỉ cần bản thân kiên trì thì một ngày nào đó sẽ kết thành hồn vực thuộc về hắn.

Khóe miệng của hắn hiện lên một nụ cười sung sướng tự đáy lòng.

Trong mắt Lăng Húc rực sáng quang mang, hắn tại nơi đây ngửi được mùi vị quen thuộc. Lúc trước hắn luôn luôn không rõ trong thương pháp kia luồng vị đạo nhàn nhạt rốt cuộc là cái gì. Hiện tại hắn cũng hiểu được rồi, đó chính là hương vị hồn vực!

Trong lòng hắn sung mãn vui sướng.

Tựa như đột nhiên phát hiện ra mục tiêu bản thân luôn luôn tha thiết ước mơ cách bản thân không phải xa tới mức không bao giờ đạt được. Bất tri bất giác, bản thân đã phát triển đến tình trạng mà trước đây bản thân không dám tưởng tượng.

Thánh vực hoàn chỉnh sẽ có bộ dáng gì chứ? Thật làm người ta mong đợi a!

Đường Thiên ngơ ngác ngồi nguyên tại chỗ, không chút động đậy, biểu tình trên mặt hắn thỉnh thoảng phát sinh biến hóa, lúc chợt nhíu mày, bỗng nhiên nhe răng, các loại biểu tình kỳ kỳ quái quái thỉnh thoảng biến hóa.

Ngoại giới biến hóa, hắn hồn nhiên không cảm giác thấy.

Lam sắc căn nguyên dừng lại, yên tĩnh lạ thường, gió trong không khí cũng mang theo lực lượng làm người ta an tĩnh. Thiệu Đức lơ lửng đứng đó, thần tình lão khôi phục vẻ yên tĩnh đạm bạc lần nữa.

"Không ngờ được, ta lại mở ra hồn vực lần nữa, dĩ nhiên là bởi vì ba đứa tiểu quái vật các ngươi." Thần sắc Thiệu Đức cảm khái: "Nhìn ta mấy năm nay, tiến bộ thực sự hết sức phạp thiện khả trần (không có gì hay để được khen ngợi)."

Ngữ khí Thiệu Đức lãnh đạm, nghe không ra vui mừng giận, tựa như lão đang kể một chuyện không chút nào liên quan tới bản thân.

"Đao của ta bồi luyện trong Tĩnh đao hồ gần mười năm, hiện tại lại thấy ánh mặt trời. Hy vọng các ngươi, không làm ta quá thất vọng."

Lăng Húc không tự chủ mà nắm chặt ngân thương, Thiệu Đức trước mặt không có nửa phần hùng hổ dọa người, vân đạm phong khinh không mang theo chút khí tức khói lửa nào, nhưng mà lại làm Lăng Húc không tự chủ càng thêm phòng bị.

Cái đứa khốn khiếp trước mắt này trở nên càng thêm nguy hiểm!

Ánh mắt Hạc toát ra tia sáng kỳ dị liên tục, hắn hiểu thấu nhiều hơn so với Lăng Húc, đối với biến hóa trước sau của Thiệu Đức càng có thêm thể ngộ khắc sâu. Nếu nói, lúc trước Thiệu Đức tiên phong đạo cốt, khí chất đạm bạc, hiện tại trên thân Thiệu Đức đã không có bao nhiêu khí tức "Người".

Cái này mới làm cho mọi người cảm giác thấy nguy hiểm.

Dưới chân Thiệu Đức, hồ nước bỗng nhiên sáng lên một mảnh ngân quang, là một đoàn cá nhỏ lòe lòe ngân quang. Số lượng cá nhỏ cũng thật kinh người, thoạt nhìn tựa như một đoàn quái vật ngân sắc ở trong nước nhuyễn động.

Rầm rầm rầm rầm.

Chúng nó chậm rãi nổi trên mặt nước, ngân quang lóe sáng cơ hồ làm người ta khó mà mở mắt.

Ba ba ba!

Giống như một cơn mưa ngân sắc xối xả, cá bạc dồn dập từ trong hồ nước nhảy ra, đánh tới hướng Thiệu Đức. Mỗi một con cá bạc vừa bay nổi trên mặt nước liền hóa thành một mảnh lân phiến ngân sắc, đông đảo lân phiến ngân sắc hợp lại làm một.

Một thân đao ngân sắc, phập phềnh hiện tại trước thân Thiệu Đức.

Thân đao dài bảy xích, phủ đầy lân hoa văn tinh mịn, độ cong làm người ta khiếp đảm, nhưng mà làm người ta kinh ngạc là nó không có chuôi đao. Nhưng vào lúc này, Thiệu Đức đưa tay nhẹ nhàng vẫy, một đạo cột nước lam sắc từ mặt hồ bay ra, rơi xuống đầu cuối thân đao ngưng tụ thành một cái chuôi đao.

Chuôi đao lam sắc như bảo thạch, thân đao rậm rạp lân hoa văn ngân quang lòe lòe, tinh xảo chẳng có chút tì vết.

Một bàn tay với những ngón tay thon dài nắm lấy chuôi đao trong suốt lam sắc, thân đao giương lên về phía trước.

Trong nháy mắt, lông tóc cả người Lăng Húc với Hạc đột nhiên dựng đứng.

Thời điểm sinh tử, Lăng Húc tỉnh táo lại, Hỏa Liệt điểu dưới thân đột nhiên phát động, tại không trung vẽ ra một đạo tàn ảnh. Trên điểu lưng, chân lực toàn thân Lăng Húc cổ đãng đến cực hạn, lực chú ý của hắn chưa từng tập trung như vậy. Hỏa Liệt điểu toàn lực cuồng chạy, trong lúc đó ngón tay với cán thương ma sát vi diệu, ngân thương đâm ra xoay tròn...

Toàn bộ mọi thứ đều phảng phất ở trong lòng bàn tay hắn.

Ngân thương mang đâm ra xoay tròn kinh người, Lăng Húc cảm giác được thế giới an tĩnh lại, trên mặt hắn không bi không hỉ.

Lần đầu tiên Hạc cảm giác được tử vong cường liệt như thế, rõ ràng đối phương chỉ mới hơi hơi giơ thân đao lên mà thôi. Thế giới của hắn phảng phất đột nhiên mất đi toàn bộ ánh nắng, tâm tình cực đoan ở trong lòng hắn lan tràn.

Hắn nghĩ đến phụ thân sớm mất, nghĩ đến mẫu thân bi thương, nghĩ đến lúc nhỏ cô độc...

Bi thương, cô độc, thất bại, thất vọng giống như thủy triều cơ hồ nhấn chìm hắn.

Đột nhiên, hắn cảm giác bản thân mấy năm nay đã làm tất cả nỗ lực cũng không có chút ý nghĩa nào. Phì, chính mình phải gánh chịu tất cả cái này a, chính mình phải hoàn thành nguyện vọng phụ thân chưa hoàn thành a, bản thân phải nói cho thế giới này là con của ông chứ không phải cháu trai Thiên hậu!

Giống như có thanh âm từ đáy lòng hắn không ngừng nói, coi như hết, sau một đao này, thế giới của ngươi cũng đã kết thúc, những chuyện này đối với ngươi chẳng có chút ý nghĩa, ngươi đã định trước chẳng làm nên trò trống gì.

Khuôn mặt Hạc lộ ra vẻ thất bại và mờ mịt.

Bỗng nhiên, lòng bàn tay hắn bỏng rát tựa như nắm phải một cái bàn ủi đỏ hồng.

Hạc vô thức mà cúi đầu nhìn, Hạc kiếm trong tay kịch liệt rung động, một luồng lực lượng ôn nhuận ôn hoà từ chuôi kiếm chìm vào trong cơ thể Hạc.

Từng tiếng hạc kêu thanh lương quanh quẩn đáy lòng Hạc, thẳng nhập tận trời.

Thân thể Hạc chấn động, hắn giật mình nhìn chăm chú vào Hạc kiếm trong tay, Hạc kiếm tản ra quang mang chói mắt, thân kiếm run rẩy dữ dội, một luồng chiến ý kinh người từ thân kiếm truyền đến.

Ánh mắt Hạc khôi phục vẻ thanh minh.

Đúng vậy, ngươi còn cùng ta sóng vai chiến đấu a.

Ngươi khát vọng chiến đấu như thế sao?

Ngươi cũng từng là thánh kiếm...

Ngươi nhất định sẽ sáng lạn quang mang!

Phảng phất cảm ứng được ý niệm của Hạc, đột nhiên quang mang Hạc kiếm bạo trướng, tiếng kiếm kêu vang vọng khắp không trung, cuồng phong gào thét, tức thì hồ nước tĩnh lặng nhấp nhô từng đạo sóng gợn.

Trong lòng Thiệu Đức kinh ngạc, lão không ngờ vào lúc này hai người vậy mà lại đồng thời đột phá. Nhưng mà lúc này, khí thế lão chính ở tại đỉnh cao. Không phải chỉ là hai đứa tiểu quái vật đột phá, dù là thánh giai khác đến đây lão cũng không sợ.

Bên trong hồn vực nhà lão há để cho người khác dương oai!

Ánh đao một trảm.

Một đạo đao mang ngân lam tương giao, lặng yên không một tiếng động mà đánh lên ngân thương Lăng Húc.

Đinh!

Một tiếng kêu này, phảng phất vang lên ở trong lòng Lăng Húc, lực lượng kinh người từ mũi thương truyền đến. Hắn cầm chặt thân thương, thân thương với bàn tay hắn kịch liệt ma sát, da tróc thịt bong, huyết nhục lẫn lộn, chân lực đáng sợ chìm vào kinh mạch hắn, Lăng Húc kêu lên buồn bực, lại nhếch môi.

Ta lại làm sao dễ dàng buông tha như thế? Dù cho ngươi là đao thánh!

Nộ mục trợn tròn, bạo quát như lôi, cổ động chút lực lượng sau cùng, bàn tay lẫn lộn huyết nhục bỗng dưng phát lực, thân thương run lên!

Dương giác phong linh nhảy dựng lên, đánh lên đao mang!

Đao mang ngân lam sắc nhiễm lên một tầng ngân sương, con ngươi Thiệu Đức đột nhiên trợn tròn, cái tầng ngân sương này...

Lực lượng thật lớn chấn cho Lăng Húc với Hỏa Liệt điểu trực tiếp bay ngang ra ngoài.

Thiên hạc kiếm cương tại trong đầu lão hiện lên, ánh mắt Hạc trầm tĩnh, chấp kiếm ngạo nghễ đứng đó, võ phục rộng thùng thình không gió

tự lay động, bay phất phới, khí thế đạt đến đỉnh cao. Gió tụ trên người hắn, giống như cánh hạc nâng thân thể hắn lên, vô cùng linh hoạt.

Ông minh dữ dội run rẩy từ thân kiếm truyền đến, Hạc bước một bước, nghênh đón đao mang ngân lam sắc sung mãn khí tức tử vong, một kiếm đâm tới!

Tiếng hạc kêu trong trẻo, đột nhiên từ trên kiếm thân vang lên.

Giống như mỏ một con hắc hạc linh xảo sắc bén, như tia chớp mổ ra!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Đáp Án Rất Lợi Hại

Đinh!

Từng thanh âm giòn tan, ngân sương nhiễm lên đao mang ngân lam sắc, giống như một khối ngân lam sắc thủy tinh đang ầm ầm vỡ tan.

Thân hình Hạc run lên, giống như trượt trên băng, phút chốc trên mặt đất cày ra cái rãnh thẳng tắp sâu tới bảy tám trượng.

Ngăn cản được rồi!

Khóe miệng Hạc có một vết máu uốn lượn, trong con mắt bình tĩnh của hắn chớp động quang mang kích động. Cường giả Thánh giai với một kích toàn lực, vậy mà lại bị hắn với Lăng Húc liên thủ ngăn cản lại! Những cái bóng tưởng như xa xăm không thể với tới vậy mà bây giờ trước mặt lại có thể chạm tay.

Cảm tạ ngươi, Hạc kiếm!

Hạc nắm thật chặt Hạc kiếm, cảm thụ được chiến ý nóng hổi truyền đến từ chuôi kiếm. Cách đó không xa, Lăng Húc vừa mới rồi bị té bay ra ngoài, bò dậy lần nữa, xoay người ngồi lên Hỏa Liệt điểu.

"Không có việc gì chứ?" Hạc nhìn chằm chằm vào Thiệu Đức, hỏi mà không quay đầu lại.

"Chưa chết được." Lăng Húc chẳng chút quan tâm, phun ra một búng máu bọt, nhìn chằm chằm vào Thiệu Đức, đột nhiên thần tình trở nên kiệt ngạo hung ác độc địa: "Thánh giai cũng không mạnh như ta tưởng tượng a!"

Hắn mặc kệ huyết nhục lẫn lộn ở bàn tay, nắm chặt lấy ngân thương. Thân thương ngân thương trơn bóng sáng loáng lên, vết máu kéo dài phủ đầy, đó là do vừa mới rồi ngân thương thoát khỏi bàn tay làm cho bàn tay hắn rách tả tơi vết máu kéo dài ra.

Thiệu Đức không tin vào kết quả trước mắt. Một đao vừa mới kia, lão chẳng lưu chút lực nào, thế nhưng mà...

Chẳng lẽ là vừa mới rồi chiến đấu với Đường Thiên làm bản thân tổn hao quá nhiều chân lực sao?

Trên mặt Thiệu Đức bất động thanh sắc, trong lòng lại không được trấn định như vậy. Tầng ngân sương vừa mới rồi kia, cơ hồ đông đao mang lão lại, bằng không thì một kiếm kia của Hạc làm gì có khả năng phá vỡ đao mang bản thân?

Ngân sương... Bỗng nhiên, ba chữ nảy trong đầu lão —— "Ngân sương kỵ" !

Tuy rằng lão sớm biết thương pháp Lăng Húc có quan hệ lớn lao với Ngân Sương kỵ, thế nhưng mà khi cái ngân sương quỷ dị này xuất hiện thì lão vẫn cảm thấy kinh hãi.

Thân là thánh giai, kiến thức của lão biết được hơn xa so với võ giả bình thường, huống chi chỗ này mới là mấy trăm Ngân Sương kỵ.

Ngân sương kỵ là đại biểu cho một trong hoàng kim thập nhị cung, là truyền thừa chính thống nhất chòm Bạch Dương!

Trong lòng Bỗng nhiên Thiệu Đức có chút lửa nóng, lão đối với quyền thế chẳng có chút mưu cầu danh lợi, nhưng mà đối với vũ kỹ lại cực kỳ cuồng nhiệt. Lão phong ẩn ở trong núi nhiều như vậy năm chính là vì truy cầu tiến thêm một bước trên võ đạo.

Nhưng mà, những năm gần đây cảnh giới của lão thủy chung trì trệ không tiến.

Khi lão ý thức được, truyền thừa trong tay Lăng Húc có khả năng là thật, tâm lão không khỏi xao động. Truyền thừa Ngân sương kỵ, bồi dưỡng ra vô số thánh giai, truyền thừa cường đại xa xưa như vậy dù cho nhìn một lần cũng sẽ được lợi vô cùng!

Ánh mắt Thiệu Đức không khỏi nhìn chằm chằm vào Lăng Húc.

Lăng Húc nhận thấy ánh mắt Thiệu Đức nhìn chính mình, lão ta lại không chút sợ hãi đặt trọng điểm công kích ở trên thân ta sao?

Cái này quả thực thật quá tốt!

Đồng tử màu quýt của Lăng Húc đột nhiên cháy lên một đoàn hỏa diễm, Hỏa Liệt điểu thoáng cái liền xông ra ngoài, kéo lên vệt lửa rực sáng. Thân ảnh áo bào trắng phục xuống thấp, mái tóc bạch ngân tung bay trên không trung.

Cuồng phong phía trước, bàn tay huyết nhục lẫn lộn nắm thật chặt thân thương.

Ngân thương lại giữ thăng bằng lần nữa, không chút động đậy.

Dương giác phong linh treo ở đầu thương, du dương leng keng trong gió vang ra xa xa.

Quang mang ngân lam sắc lại sáng lên lần nữa, trảm thẳng tới.

Lăng Húc bình tĩnh không sợ hãi, thân hình trên lưng điểu sừng sững bất động, khuôn mặt hung ác độc địa kia, nộ mục trợn tròn, khí thế chưa từng có từ trước đến nay, mái tóc bạch ngân tùy ý lay động quay cuồng.

Phong Linh như gió, ngân thương như tinh, thiếu niên như hỏa.

Mũi thương vừa vặn đụng với đao mang, ngân sương tận nhiễm, gân xanh Lăng Húc gồ lên cầm chặt ngân thương, lực lượng cường đại làm thân hình hắn bay ngang ra ngoài lần thứ hai.

Gió gào thét bên tai, Lăng Húc nghiến răng nghiến lợi, dùng hết khí lực nắm chặt ngân thương —— dù cho thánh giai cũng tuyệt đối không bắt thương của ta rời tay lần hai!

Tiên huyết vẩy lên trời cao.

Một thân ảnh linh động màu đen nhanh nhẹn tới, một kiếm đâm ra!

Đinh!

Đao mang tan tác.

Hạc bay ngược ra ngoài, cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi. Trong lồng ngực hắn vẫn là vạn trượng hào hùng.

Phù, chúng ta lại ngăn cản được rồi!

Đường Thiên ngồi dưới đất, nghĩ ngợi đến rất nhập thần, hoàn toàn không chú ý tới tình trạng xung quanh.

Bản thân vậy mà lại có thể áp chế một gã thánh giai, kết quả như vậy hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Đường Thiên. Vũ kỹ cơ sở sao lại có khả năng áp chế một gã thánh giai chứ?

Thánh giai là võ giả tối cường đại không thể nghi ngờ, chân lực bọn họ mạnh mẽ, lý giải đối với vũ kỹ cực đỉnh, còn có hồn vực của bản thân...

Chỗ cường đại của bọn họ quá nhiều, nhưng mà như đã nói, chỗ tối cường đại của thánh giai là cái gì, là hồn vực không hề nghi ngờ. Hồn vực đại biểu cho lý giải đối với chiến đấu, vũ kỹ của từng vị thánh giai. Lý giải đối với vũ kỹ càng khắc sâu, hồn vực thánh giai sẽ càng thêm cường đại. Những thánh giai cao nhất trong truyền thuyết, hồn vực bọn họ thậm chí có khả năng là một thế giới hoàn chỉnh.

Bọn họ tu luyện, nghiên cứu vũ kỹ có thể thao túng trong cái thế giới do bọn họ hoàn thành.

Cảnh giới Hồn vực đại biểu cho cảnh giới thánh giai. Đối với thánh giai mà nói, cái này là khác biệt giữa mạnh với yếu. Nhưng mà thánh giai hay không phải thánh giai thì ngoài điểm ấy ra không có khác biệt.

Chân lực tích lũy có hạn mức, rất nhiều võ giả chuẩn thánh giai có chân lực không kém hơn những thánh giai. Nhưng mà song phương chiến đấu, bọn họ căn bản không phải đối thủ của thánh giai. Rất đơn giản, cảnh giới bọn họ khác biệt quá xa, cái này khiến bọn họ khi chiến đấu rơi xuống hạ phong tuyệt đối.

Đến thánh giai, chân lực khác biệt không lớn, so đấu chính là mạnh yếu của hồn vực, hồn vực mạnh yếu, nói trắng ra là chính là cảnh giới cao thấp.

Hồn vực mạnh thì cảnh giới cao, thiên địa do ta sử dụng. Những lời này nghe thì rất mê hoặc, nhưng mà nói trắng ra cũng rất là giản đơn, đó chính là ưu thế tích lũy. Cùng một hoàn cảnh, cùng một thực lực, cảnh giới cao có nghĩa hắn có thể phát hiện nhiều kẽ hở hơn, tìm được nhiều nhân tố có lợi cho bản thân. Những điều này thoạt nhìn rất hư ảo gì đó, lợi dụng được cũng chỉ thu được ưu thế nhỏ thôi nhưng khi những ưu thế này không ngừng tích lũy, hắn có thể dễ dàng khống chế cục diện.

Võ giả cảnh giới cao dễ dàng khống chế tiết tấu chiến đấu, chính là đạo lý này.

Trước đây Đường Thiên cũng cảm thấy như vậy, những trận chiến đấu trước đây làm hắn tin tưởng cái này là chân lý.

Thế nhưng là, một trận chiến hiện tại này lại làm hắn đột nhiên ý thức được, cái chân lý này tựa hồ cũng không hoàn toàn chính xác. Tinh lực trong cơ thể hắn rất mạnh, chân lực Thiệu Đức cũng không yếu, chính mình hơi chiếm thượng phong, nhưng ưu thế không rõ ràng. Nhưng mà tại phương diện khác, bản thân rơi xuống hạ phong toàn diện.

Dựa theo lẽ thường mà nói, bản thân hắn hắn là ở vào hạ phong tuyệt đối mới đúng.

Lúc trước Đường Thiên cũng nghĩ như vậy, hắn đối với trận chiến đấu này chỉ là muốn đánh một trận sảng khoái nhất có thể. Thật vất vả mới bắt được thánh giai a, sảng khoái một cái, về sau muốn gặp còn không biết lúc nào. Đương nhiên, hắn cũng thật tò mò không rõ thánh giai mạnh đến mức thế nào.

Thế nhưng khi song phương giao thủ, Đường Thiên đột nhiên phát hiện, bản thân vậy mà lại ngăn chặn được Thiệu Đức.

Lúc ban đầu Đường Thiên mừng như điên cộng với phấn khích, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề cực kỳ trọng yếu——tại sao bản thân có thể áp chế thánh giai?

Tuy rằng Đường Thiên rất rõ ràng, thời gian áp chế như vậy khẳng định không lâu dài được, nhưng mà cái này vẫn cứ cổ vũ hắn.

Mà khi hắn nghĩ đến vấn đề này, hắn lập tức bị vấn đề này hấp dẫn, bởi vì hắn cảm thấy đáp án của vấn đề này nhất định sẽ cực kỳ lợi hại!

Không lợi hại sao có thể áp chế thánh giai?

Trong thời gian áp chế kia, rốt cuộc là cái gì làm cho thánh giai cũng bị áp chế chứ?

Hắn loáng thoáng có nảy ra ý nghĩ, nhưng không phải rõ ràng, hắn sợ một chút nữa những linh cảm này tiêu thất nên lập tức bảo dừng, ngồi xuống suy nghĩ thật chăm chú. Con đường hiện tại hắn đi, trước đây chưa từng có người qua, tất cả đều trông vào bản thân hắn tìm tòi, nếu như có thể nghĩ minh bạch điểm then chốt này vũ kỹ bản thân nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Đường Thiên tỉ mỉ nhớ lại quá trình chiến đấu vừa mới rồi kia, cân nhắc từng điểm. Hắn biết rõ bản thân không thông minh như Hạc, vậy cứ dùng biện pháp ngốc nghếch là cân nhắc một chi tiết rồi lại một chi tiết.

Bản thân chỉ là đâm đầu liều mạng mà tiến công, không sai đúng là chỉ đâm đầu, căn bản mặc kệ Thiệu Đức dùng chiêu thức gì...

Thực sự là đấu pháp vô lại a...

A, tại sao Thiệu Đức không phản kích chứ? Lúc đó hắn đang làm gì? Tại sao không phản kích? Há, hắn ngăn cản công kích, ách, tại sao ngăn cản phản kích không xong chứ? A, bởi vì bản thân lại ra quyền rồi, sau đó hắn lại phải ngăn cản nắm tay chính mình, ngăn cản xong thì sao chứ? Vẫn là không phản kích, bởi vì nắm tay chính mình lại đến rồi...

Hơ, nguyên lai là như vậy a...

Bỗng nhiên Đường Thiên có chút hiểu được, sở dĩ Thiệu Đức không phản kích, là bởi vì lão căn bản không có thời gian phản kích.

Đường Thiên giống như thoáng cái tìm đến then chốt. Không có thời gian phản kích, là bởi vì chính mình ra chiêu cực kỳ nhanh, nhanh đến Thiệu Đức căn bản không có thời gian phản ứng.

Không sai, chính mình có thể áp chế Thiệu Đức, chính là bởi vì chính mình ra chiêu nhanh!

Kẽ hở bản thân rất nhiều, nhưng mà muốn lợi dụng bất luận cái kẽ hở nào đều cần phải có thời gian, Thiệu Đức không có thời gian thì sẽ vô pháp phản kích. Cứ làm lão không có thời gian, vậy ngươi ra chiêu cần phải đủ nhanh, nhanh đến mức hoàn toàn đè ép không cho đối thủ có thời gian suy nghĩ.

Chính là như vậy!

Đường Thiên hưng phấn đứng lên, vấn đề cao thâm như thế, bản thân cũng có thể nghĩ thông suốt, quả thực quá lợi hại rồi!

Nguyên lai bản thân ra chiêu nhanh như vậy...

Đường Thiên có chút đắc ý dào dạt, nhanh đến mức có thể áp chế thánh giai, cái này có bao nhiêu lợi hại a. Di, tại sao bản thân nhanh như vậy a? Nga, bởi vì bản thân dùng chính là vũ kỹ cơ sở, thảo nào thảo nào. Vũ kỹ cơ sở là vũ kỹ hắn rất quen thuộc, mới có thể đủ nhanh tới mức như vậy, đổi cái bất luận một loại vũ kỹ khác nào đều tuyệt đối không thể nào có hiệu quả như vậy.

Đường Thiên kích động hắn, đến lúc này, hắn mới khẳng định, bản thân múa may lung tung gì đó là rất lợi hại. Con đường này không phải là lựa chọn sai lầm.

Hắn hưng phấn có thừa, trong đầu nảy ra một ý nghĩ cực kỳ lớn mật.

Nếu như luôn luôn có thể giữ được tốc độ nhanh như vậy, vậy chẳng phải là có thể luôn luôn áp chế Thiệu Đức? Không, nếu như bản thân có thể nhanh hơn nữa, nhanh đến mức Thiệu Đức chống đỡ cũng cảm thấy trắc trở, vậy chẳng phải là lợi hại hơn?

Cái ý nghĩ này làm cho Đường Thiên thoáng cái kích động hơn nữa.

Đánh bại thánh giai, đó là chuyện vĩ đại như thế nào a.

Cuối cùng hắn cũng nghĩ thông suốt con đường bản thân, bản thân dung nhập những vũ kỹ kỹ xảo cao giai kia thành vũ kỹ cơ sở, làm cho vũ kỹ cơ sở bản thân trở nên nhanh hơn!

Không sai, chính là như vậy!

Nếu đã không có người nào thông minh như vậy, xem không hiểu những kẽ hở kia, vậy cứ toàn tâm toàn ý đánh theo ý bản thân, không cần để ý tới người khác nữa.

Xuất thủ phải nhanh, càng nhanh càng tốt!

Trong đầu đang nghi hoặc bỗng trở nên rộng mở mà thông, tinh lực trong cơ thể kích động, hắn vụt đứng lên, hận không thể ngửa mặt lên trời huýt dài.

Bỗng nhiên một tiếng kịch vang lên làm xáo trộn Đường Thiên ngập đầy hào hùng.

Hắn ngẩng đầu lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Võ Đạo Của Đường Thiên

Khi đao thứ hai bị ngăn cản lại, trong lòng Thiệu Đức càng thêm lửa nóng, hiện tại lão đã trăm phần trăm khẳng định, trên tay Lăng Húc chính là truyền thừa chòm Bạch Dương, được gọi là thương pháp mạnh nhất Thiên lộ【 Bạch Dương tinh thần thương 】!

Thương pháp không phải thực lực thánh giai cũng có thể đủ làm cho thánh giai vì đó kiêng kỵ, ngoại trừ hoàng đạo 12 cung, Quang Minh võ hội và Hắc hồn thì những đỉnh cấp truyền thừa này tuyệt đối không có cái truyền thừa khác nào có thể làm được.

Liên tục hai lần toàn lực xuất kích, lão tiêu hao cũng là không nhỏ. Chiến đấu với Đường Thiên đã làm lão tiêu hao tựu cực kỳ lớn, nhưng mà tốc độ khôi phục của thánh giai cũng không phải là võ giả chưa lên thánh giai có thể tưởng tượng được.

Trong lòng Thiệu Đức tính toán một chút, đại khái chỉ cần thêm mấy đao nữa thì hai đứa này tất nhiên sụp đổ. Về phần Đường Thiên, lão cho rằng nhất định là không thể tiếp tục được nữa, mới lấy mượn cớ gọi dừng vụng về như thế.

Thiệu Đức đã hồi thần trở lại, một gã võ giả không phải thánh giai áp chế một gã thánh giai, vậy nhất định là tổn hao hết rồi, bằng không thì sao có khả năng? Lúc này Đường Thiên nhất định đã ở tình trạng kiệt sức.

Lão căn bản không đưa Đường Thiên vào tính toán, lúc này chân lực lão tiêu hao tuy rằng cũng rất lớn, nhưng mà tối thiểu còn có thể chém ra năm đao toàn lực.

Lấy tình trạng Lăng Húc với Hạc thì chống lại hai đao đã kiệt sức rồi. Trên thực tế, chiến đấu kéo dài tới tình trạng như vậy đã làm lão cảm thấy vạn phần bất ngờ.

Thân đao Thiệu Đức lại giơ lên lần nữa, lão hít sâu một hơi, sát khí trên mặt đằng đằng bổn ý muốn tốc chiến tốc thắng!

Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên: "Uy, thay đổi người!"

Sát khí trên mặt Thiệu Đức thoáng cái đọng lại, lão cứng đờ cả mặt.

Đổi... đổi người...

Phanh, một thân ảnh nhìn quen mắt, chéo qua vọt tới trước mặt lão.

Đường Thiên nhìn Thiệu Đức, xoa tay, chiến ý trong mắt dâng trào oa oa kêu to: "Lão đầu, ngươi xác định là chết rồi! Vừa mới rồi ta đã nghĩ ra biện pháp đánh bại ngươi, hiện tại ngươi đã định trước thua ở trên tay thần thiếu niên."

Bỗng nhiên Thiệu Đức có cảm giác không biết nên nói cái gì mới tốt, úc, sai rồi, đối diện cái đứa quái vật này, bản thân giống như lúc nào cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đánh bại ta?

Thiệu Đức không biết nên khóc hay cười, ngươi ngồi như vậy một hồi là có thể nghĩ ra được một biện pháp đánh bại thánh giai. Vậy thì thánh giai thiên hạ đã sớm chết hết rồi a! Nhưng mà lão chẳng thèm tranh chấp cùng cái đứa hồn nhiên ngu ngốc, tranh chấp cùng đứa quái vật đầu óc không tốt như vậy thì thật quá mất mặt rồi.

Dù sao cũng chỉ là vấn đề một đao.

Bỗng nhiên, thân ảnh trong mắt lão chợt lóe, đột nhiên lão giật mình một cái, thật nhanh!

Đường Thiên mang theo tàn ảnh mơ hồ, giống như một cơn gió, vọt tới trước mặt Thiệu Đức. Hắn không chút nghĩ ngợi, đổ quyền cước ập xuống, hướng Thiệu Đức công tới.

Thiệu Đức giật nảy mình, tuy nhiên lần này lão sớm có chuẩn bị, đao trong tay phút chốc chém xuống.

Đao mang ngân lam sắc hướng Đường Thiên trảm thẳng tới.

Đường Thiên vùi đầu, nhìn cũng không nhìn, hắn cổ động lực lượng toàn thân, điên cuồng mà công kích. Hắn tựa như một người đang độc luyện, dùng hết toàn lực thi triển vũ kỹ cơ sở.

Hắn hoàn toàn không để ý tới Thiệu Đức.

Thế giới này quá phức tạp, ta nhìn không hiểu, thế giới này biến hóa quá nhiều, ta nhìn không ra. Thế giới này hỗn loạn dồn dập, ta lý không rõ ràng lắm. Nhưng mà không quan hệ, ta có thể vùi đầu đi con đường của mình, ta có thể huy vũ nắm tay bản thân, ta có thể thi triển vũ kỹ bản thân mà mặc kệ tất thảy thế giới này.

Võ đạo của chính là chiến đấu với bản thân, chính là không để ý tới người khác đánh bản thân.

Cái này rất ngốc rất nghếch, nhưng đây là võ đạo của thần thiếu niên.

Đường Thiên tựa như không nhìn thấy đạo đao mang kia, vũ kỹ cơ sở hắn lấy tần suất kinh người, công kích như gió.

Trong nháy mắt nắm tay tiếp xúc với đao mang, thân hình Đường Thiên nhoáng lên lực lượng, kinh khủng từ đao mang thẳng thấu vào. Đường Thiên lại dường như không cảm giác, nương theo lực lượng đao mang lui về phía sau, mà tay biến hóa với tốc độ kinh người, quyền lập tức hóa chưởng, chỉ đạn, nghiêng người tiến lên, đá tạt ngang...

Các loại vũ kỹ cơ sở với tần suất kinh người như hạt mưa đánh trên đao mang ngân lam sắc.

Trong đầu Đường Thiên chỉ có một ý nghĩ, thế nào mới có thể nhanh hơn!

Trước đây Đường Thiên cũng có ý nghĩ dung nhập vũ kỹ cao giai vào vũ kỹ cơ sở chỉ là một ý tưởng đại khái, hắn cũng không nghĩ cho rõ rốt cuộc phải dung nhập cái nào. Nhưng mà lúc này, hắn đã hoàn toàn suy nghĩ rõ ràng con đường về sau bản thân phải đi. Một khi suy nghĩ rõ ràng, Đường Thiên sẽ chẳng có chút dao động, hắn tập trung chú ý, tất cả đều tập trung trên cái điểm này.

Có mục tiêu rồi, trực giác Đường Thiên đối với chiến đấu nhạy cảm tới mức kinh người, lập tức biểu hiện đi ra. Những vũ cao giai kỹ quen thuộc giống như nước chảy lướt trong lòng hắn. Vũ kỹ cơ sở Đường Thiên nhanh chóng biến hóa.

Công kích của hắn càng lúc càng nhanh, nhanh tới mức mắt thường đều không thể chụp bắt, dưới công kích cuồng bạo như thế, đao mang ngân lam sắc kịch liệt run rẩy.

Một giây đồng hồ vượt lên trước hai trăm cái công kích cơ sở đánh trên đao mang.

Binh, ngân lam sắc đao mang bị đánh tan tành.

Hoàn toàn khác khi đối diện với Lăng Húc Hạc vừa mới rồi, lần này thân hình Thiệu Đức nhoáng lên. Đường Thiên công kích giống như cuồng phong bão táp đánh trên đao mang, Thiệu Đức chịu ảnh hưởng, lực lượng mỗi một đạo cũng không bằng ngân sương của Lăng Húc và lực đâm của Hạc nhưng mà số lượng chúng nó thực sự quá nhiều, tần suất công kích thực sự quá kinh người, làm cho lồng ngực Thiệu Đức có chút khó chịu.

Trong nháy mắt đao mang bị đánh tan, thân hình Đường Thiên nhoáng lên giống như mãnh hổ đánh tới hướng Thiệu Đức.

Bỗng nhiên Thiệu Đức nhớ tới vừa mới rồi Lăng Húc xung phong, Lăng Húc xung phong có một khí vị thảm liệt và bất chấp từ trước đến nay chưa từng có, làm lão khắc sâu ấn tượng. Từ cái điểm này mà xét thì Đường Thiên còn lâu mới giống.

Thế nhưng, trên mặt Đường Thiên không nghiến răng nghiến lợi, không có phẫn nộ, không có sát ý, mà chỉ có chuyên chú. Tựa như một người thành thật đang chăm chỉ chấp nhất làm một chuyện mà thôi.

Nhưng không biết vì sao, cái chuyên chú với nghiêm túc trên mặt Đường Thiên lại làm cho Thiệu Đức cảm thấy một luồng hàn ý.

Thân hình lão đột nhiên lui về phía sau, nỗ lực kéo dãn cự ly với Đường Thiên.

Chân Đường Thiên dùng chính là khinh công cơ sở, nhưng mà tần suất cực nhanh, làm người ta nghẹn họng trân trối nhìn. Hai bóng người bắt đầu truy đuổi, càng làm cho Thiệu Đức cảm thấy tim lạnh chính là tốc độ Đường Thiên đang không ngừng mà tăng lên, cự ly song phương vậy mà lại đang rút ngắn.

Cái đứa quái vật này, rốt cuộc là một dạng quái thai gì a!

Trong lòng Thiệu Đức có chút hoảng loạn hiếm thấy, mắt thấy Đường Thiên đã tới gần, đao trong tay lão run lên, lại là một đao chém tới. Cự ly song phương gần như thế mà Đường Thiên lại vọt tới trước nên rất khó né tránh. Thiệu Đức đã sớm chuẩn bị hậu chiêu, chỉ cần cái đứa quái vật này né tránh, hậu chiêu của lão sẽ nối gót mà tới.

Nhưng mà, làm cho Thiệu Đức trăm triệu bát ngờ chính là, Đường Thiên giữa không trung căn bản không trốn tránh.

Hắn tựa như không nhìn thấy gì mà trực tiếp hướng đao mang phóng tới. Trong nháy mắt tiếp xúc, hắn đột nhiên dữ dội, vũ kỹ cơ sở như cuồng phong bão táp đánh tới hướng đao mang.

Đường Thiên biết rõ, muốn đánh rớt cái đạo đao mang này, bản thân xuất thủ cần phải nhanh hơn so với vừa mới rồi!

Hắn xuất thủ, nhanh hơn so với vừa mới rồi, nhưng mà tần suất hiển nhiên còn chưa đủ, còn phải nhanh hơn! Hắn căn bản không có thời gian suy nghĩ, không có thời gian nghĩ điều gì khác, trong mắt hắn chỉ có đạo đao mang kia.

Thời gian phảng phất như chậm hắn lại.

Mỗi một chiêu bản thân chém ra đều như động tác quay chậm lại, trở nên rõ ràng dị thường, hắn có thể thấy rõ ràng bên trong mỗi cái chi tiết, mỗi cái biến hóa. Những vũ kỹ cao giai, Hỏa Liêm quỷ trảo, Thiên sách phá ma thủ...

Rất nhiều chỗ trước đây mơ hồ lúc này trở nên rộng mở mà thông, chiêu thức Đường Thiên vô thức mà biến hóa, những biến hóa này rất nhỏ nhẹ, lại làm tốc độ hắn biến nhanh. Đầu sói trên đốt sống cuối Đường Thiên, bỗng nhiên sáng lên yếu ớt. Thiên võ nguyệt lang huyết mạch có cải thiện kinh người đối với thân thể Đường Thiên, tính linh hoạt thân thể hắn trở nên dị thường cường đại. Mỗi khớp xương khắp thân thể đều linh hoạt tới mức kinh người. Ở dưới tần suất công kích kinh người như thế, động tác của hắn không có bất luận biến hình gì.

Nắm tay, bàn tay, khuỷu tay, chân trong nháy mắt không ngừng oanh kích trên đạo đao mang kia, tựa như thợ rèn thiết chùy không ngừng đập xuống khối sắt nóng đỏ.

Đường Thiên có thể thấy rõ đao mang run rẩy mang theo sóng gợn.

Trong một giây ngắn ngủi, Đường Thiên huy vũ ra tròn ba trăm cái công kích, hơn nữa ba trăm cái công kích này chằng chịt phân bố khắp tại đao mang. Hơn nữa ba trăm cái công kích này, mỗi một điểm rơi công kích, lực lượng, tốc độ, đều nằm trong khống chế của hắn. Trong lòng hắn cực kỳ mừng rỡ, hiện tại bản thân lại mạnh hơn rất nhiều so vừa với rồi.

Binh!

Đao mang bạo liệt, nổ thành một đoàn toái mang.

Đường Thiên chẳng có chút chần chừ, trực tiếp xuyên qua toái mang đánh tới Thiệu Đức.

Thiệu Đức trăm triệu lần không ngờ, Đường Thiên vậy mà lại có thể lưu loát đánh nát phiến đao mang kia như thế, sắc mặt tức thì đại biến. Chân chính làm lão cảm thấy sợ, là Đường Thiên tiến bộ chỉ trong thời gian ngắn ngủi, tốc độ công kích vậy mà lại tăng lên hai lần.

Nếu không được tận mắt nhìn thấy, lão tuyệt đối không tin.

Thật là đáng sợ!

Thi triển vũ kỹ cơ sở, một giây đồng hồ đạt được tần suất công kích ba trăm lần, cái này thân thể cần phải bao nhiêu cường hãn, cần phải bao nhiêu phản ứng kinh người.

Bỗng nhiên Thiệu Đức nghĩ đến một vấn đề, sắc mặt càng biến.

Ngoại giới luôn luôn truyền lưu Đường Thiên quan hệ với Quang Minh võ hội, nhưng mà lúc này Thiệu Đức cảm thấy cái này tuyệt đối là chuyện phiếm. Lão không phát hiện chút phong cách chiến đấu của Quang Minh võ hội tại trên thân Đường Thiên, trái lại cực kỳ giống phong cách chiến đấu của Hắc hồn.

Thân thể Đường Thiên nhất định trải qua cải tạo huyết mạch cao giai, bằng không mà nói, Đường Thiên tuyệt đối vô pháp thừa thụ công kích dữ dằn như thế. Một giây đồng hồ ba trăm cái công kích cơ sở, cùng một giây ra thương ba trăm lần là khái niệm hoàn toàn bất đồng. Tỷ như mũi thương hải của Lăng Húc, kỳ thực là chiêu thức đặc thù nào đó, chỉ có thể tính là một chiêu, bởi vì chân lực trong cơ thể Lăng Húc chỉ vận hành một lần.

Mà ba trăm cái công kích cơ sở của Đường Thiên có nghĩa là chân lực cần phải vận hành ba trăm lần, không có huyết mạch xuất sắc cải tạo thân thể, căn bản gánh không nổi.

Mà huyết mạch cao giai như thế căn bản không có khả năng mua được trên thị trường.

Thời điểm Thiệu Đức phân thần, Đường Thiên đã vọt tới trước mặt lão.

Thiệu Đức giật nảy mình, đột nhiên lão nhảy về sau, xoay người bỏ chạy. Hiện tại chân lực trong cơ thể lão chỉ có thể đủ cho lão khua hai lần đao toàn lực, mà lấy trạng thái sinh mãnh như thế của Đường Thiên, hai đao này cũng tuyệt đối vô pháp làm hắn có chút xíu tổn thương.

Lúc này lui lại, chờ chân lực khôi phục mới lại đến thì nhất định có thể thắng lợi.

Trong con mắt Thiệu Đức, Đường Thiên kỳ thực là chiếm một điểm lợi trong chiến thuật đặc thù, nhưng mà trên đời này không có chiến thuật tất thắng, chiến thuật nào đều có phương pháp phá giải.

Chỉ cần chân lực bản thân khôi phục, xông trở lại thì ba đưa này, một đứa đều chạy đằng trời không thoát.

Thiệu Đức chạy trốn cực kỳ bất ngờ, Lăng Húc và Hạc hoàn toàn không ngờ, nhất tề há hốc mồm, thánh giai vậy mà lại còn chạy trốn?

Nhưng mà lực chú ý của Đường Thiên luôn luôn ở trên thân Thiệu Đức, căn bản chẳng có chút thả lỏng, trong nháy mắt Thiệu Đức xoay người, con mắt hắn thoáng cái co rút lại như châm.

Cơ hội!

Không chút suy nghĩ, hắn tựa như con báo săn mồi, bỗng nhiên nhảy lên!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Thắng Lợi

Đường Thiên nhảy lên về phía trước, nhanh như thiểm điện, tựa như đã sớm đoán được Thiệu Đức muốn chạy trốn.

Hắn giống như quỷ mỵ xuất hiện ở phía sau Thiệu Đức, Thiệu Đức nghe thấy động tĩnh phía sau, sắc mặt đại biến, đao trong tay đột nhiên tán thành vô số ngân quang, ngân quang hóa thành một đạo vây cánh ngân sắc.

Phanh!

Vây cánh tan, vẩy ra ngân quang khắp bầu trời, nắm tay Đường Thiên không hề hoa xảo mà đánh trúng thân thể Thiệu Đức.

Thiệu Đức vọt tới trước thân thể cứng đờ, tỏ vẻ gì trên mặt lão đọng lại.

Bang bang phanh!

Công kích dày đặc giống như hạt mưa rơi vào thân lão, lão tựa như một đống cát hình người. Chỉ trong một giây ngắn ngủi, phải chịu đựng ba trăm cái đánh mạnh. Công kích cơ sở của Đường Thiên, lực lượng mười phần, nhưng lực sát thương cũng không thể so sánh với sát chiêu của Lăng Húc, Hạc. Ngạnh chống một chiêu, đối với Thiệu Đức mà nói thì không phải cái vấn đề gì lớn, chân lực trong cơ thể có thể hóa giải thoải mái.

Thế nhưng trong một giây ngắn ngủi chịu đựng hơn ba trăm cái, chân lực trong cơ thể Thiệu Đức trực tiếp bị đánh cho tán loạn. Hoàn toàn tán loạn, tán loạn, tấc tấc kinh mạch lão đứt đoạn.

Đường Thiên oanh kích trong khoảng mười giây!

Khi hắn chủ động nhảy trở về thì khí tức Thiệu Đức đã tuyệt.

Lúc này Đường Thiên mới từ trạng thái chuyên chú vừa mới rồi thoát ly ra, hắn nhìn Thiệu Đức phía trước mặt sinh cơ hoàn toàn không còn, trong lúc nhất thời, vậy mà lại ngây ngẩn cả người. Thánh giai, bản thân vậy mà lại giết chết một gã thánh giai...

Hắn không thể tin nổi vào hai mắt của mình, sự cường đại của thánh giai đã sớm in dấu ấn thật sâu trong đầu hắn. Tại trong cảm nhận của hắn, mỗi một vị thánh giai, đều là đại nhân vật khó lường, đều là đối tượng để bản thân nỗ lực đuổi kịp và vượt qua.

Thế nhưng là... một vị đại nhân vật như thế, hiện tại lại chết ở trên tay hắn...

Cảm giác hư huyễn thật sâu làm cho Đường Thiên cơ hồ hoài nghi cái này có đúng là bản thân đang nằm mơ hay không. Thánh giai a, kia thế nhưng là thánh giai a, vậy mà lại bị bản thân dùng vũ kỹ cơ sở không nhập lưu giết chết, nhìn cái này thế nào đều có chút hoang đường.

Cũng cả kinh ngây người còn có Lăng Húc và Hạc.

"Cái đứa quái vật này... giết Thiệu sư chết rồi?" Lăng Húc cảm thấy đầu lưỡi bản thân líu lại, thế nào cũng vuốt không phẳng, hắn ngơ ngác mà nhìn cách đó không xa.

"Có là giả chết hay không?" Hạc cũng nhìn đờ cả ra rồi, miệng lẩm bẩm,

Một lát sau, hai người dần dần phục hồi lại tinh thần, hai người liếc nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt nhau.

"Là vũ kỹ cơ sở, tuy nhiên quá nhanh rồi, so ngươi mũi thương hải thế nào?" Sắc mặt Hạc nghiêm trọng.

"Mạnh hơn nhiều." Trên mặt Lăng Húc nở nụ cười gượng gạo, trong miệng cay đắng vô cùng, tuy rằng mọi người đều là người một nhà, nhưng mà làm cho chính hắn thừa nhận không bằng người khác, vẫn là làm tâm lý hắn có chút khổ sở, nhưng hắn vẫn thản nhiên nói: "Mũi thương hải của ta lực lượng phân tán, mỗi một kích của hắn đều rất hoàn chỉnh. Hắn khống chế đối với vũ kỹ cơ sở quả thực đạt được tình trạng bất khả tư nghị."

"Hắn tu luyện tròn năm năm vũ kỹ cơ sở." Hạc cũng có chút bội phục: "Chỉ riêng điểm ấy thôi không mấy cái người có thể làm được. Thân thể hắn vốn có nguồn gốc tốt rồi, thêm huyết mạch Thiên võ nguyệt lang nữa, còn có tinh lực rèn luyện, thân thể hắn hiện tại mạnh kinh khủng. Loại đấu pháp vô lại này, chỉ có hắn mới có thể làm được."

Đấu pháp vô lại... Xác thực rất hình tượng a, nhưng mà...

"Rất mạnh!" Lăng Húc nhìn lại, hắn vô cùng cao hứng thu thập chiến lợi phẩm hộ Đường Thiên, trầm giọng nói: "Cái này là võ đạo thuộc về hắn, chỉ có hắn mới có thể làm được."

"Đúng vậy." Hạc cảm khái than thở.

Người khác có lẽ cho rằng đó chính là sự cường đại của huyết mạch Thiên võ nguyệt lang, cho rằng là công lao một phần ba tinh lực Đại Hùng tinh. Thế nhưng là, ngoại trừ Đường Thiên, ai có thể tu luyện vũ kỹ cơ sở năm năm chứ? Không có độ thuần thục đáng sợ, làm sao có tốc độ như thế? Ngoại trừ Đường Thiên, ai có thể thủy chung không bị ngoại giới đả động, kiên trì ngốc nghếch công kích như vậy chứ?

Đây mới là võ đạo thuộc về Đường Thiên.

Bây giờ còn rất đơn sơ, thế nhưng Đường Thiên đã tìm được con đường thuộc về hắn. Hai người bọn họ đỏ mắt ước ao vô cùng, nhưng không có giá trị tham khảo. Võ đạo mỗi người đều phải phù hợp bản nhân tâm tính, Đường Thiên có thể làm đến ngốc nghếch như vậy đơn

thuần như vậy mà đối đãi thế giới này. Hai đứa bọn họ lại làm không được. Bọn họ cần phải tìm võ đạo thuộc về bản thân bọn họ.

Đường Thiên hấp thu một phần ba tinh lực Đại Hùng tinh, hai người bọn họ chẳng chút ước ao. Cái này dù sao cũng là ngoại lực, trên con đường phong thánh ngoại lực như vậy nhất định là chuyện tốt. Võ giả mà trầm mê nhờ ngoại lực thì vô pháp phong thánh.

Chỉ có tìm được võ đạo bản thân, mới có khả năng kết xuất hồn vực bản thân, đây mới là cái hai người chân chính ước ao đỏ mắt.

Bất tri bất giác, cái đứa quái vật này lại đi tới phía trước bọn họ.

"Cái đứa quái vật này đấu pháp vô lại như thế, cũng không biết hắn kết thành hồn vực vô lại thế nào." Lăng Húc bỗng nhiên nói, trong ngôn ngữ toát ra sự đố kị nồng đậm.

Lăng Húc cũng không che giấu bản thân đố kị chút nào: "Không riêng gì vô lại, hơn nữa còn ngốc nghếch."

Hai người khoanh chân ngồi xuống, bọn họ nội thương không nhẹ, cũng may thân thể không có thụ thương quá nghiêm trọng, bằng không mà nói, khôi phục lại sẽ không dễ dàng như vậy rồi.

Khi Hạc mở mắt, hắn cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, Đường Thiên vậy mà lại đang tại đọc sách!

Thế giới này sao mất rồi...

Đường Thiên vừa nhìn, vừa ngáp: "Cái này quyển sách đối với ta không có cái gì dùng được, cho các ngươi đấy."

Một bàn tay lập tức đoạt mất như tia chớp, đó là Lăng Húc.

Hạc phát giác càng thêm quỷ dị, Đường Thiên không thích đọc sách, nhưng tốt xấu còn có thể miễn cưỡng liếc qua một chút. Lăng Húc tính khí nóng nảy, lại muốn đọc sách thì quả thực chính là ngòi nổ, có thể

trực tiếp đốt hắn bùng nổ. Duy nhất có thể nhìn thấy Lăng Húc đọc sách, chính là lão sư hắn lưu lại bản sách cũ kia, nhưng mà cái đứa quái vật này mỗi lần dành thời gian nhìn đều ngáp ngắn ngáp dài nước mắt lưng tròng, khốn ý mười phần, vài lần Hạc nhìn Lăng Húc đọc thì sách đều cầm ngược lại.

Đứa quái vật như vậy thế mà tỏ ra tích cực đọc sách như thế, làm cho Hạc cảm thấy vạn phần quái dị.

Không ngờ được, Lăng Húc đọc lại đọc đến vài giờ đồng hồ. Sau khi hắn xem xong, tiện tay ném cho Hạc, còn chính tự mình quay sang một bên suy nghĩ.

Cái quyển sách gì có thể làm cho hai cái đứa chưa bao giờ đọc sách ngoan ngoãn cầm sách đọc?

Vẻ mặt Hạc hồ nghi mà tiếp nhận sách, xem lướt qua vài tờ, hắn bị sách hấp dẫn thật sâu. Cái quyển sách này, không, xác thực mà nói thì là bản ghi chú, chỗ này là Thiệu Đức ghi lại từng tí tâm đắc tu luyện ngày thường của lão.

Tuy rằng Thiệu Đức bị Đường Thiên giết chết không rõ ràng rồi, nhưng mà bản thân cảnh giới kia, cũng không phải là ba đứa tiểu rắm thối bọn hắn có thể so sánh. Dù cho Thiệu Đức tu luyện đao pháp, nhưng vẫn có dẫn dắt và tham khảo cực lớn cho Hạc.

So về đọc sách, thêm một trăm đứa như Lăng Húc và Đường Thiên cũng không phải đối thủ Hạc. Tin tức giữa những hàng chữ, không ngừng được Hạc chỉnh lý và quy nạp lại.

Dù là là cái loại vũ kỹ gì, cuối cùng vẫn là để cho nhân loại tìm hiểu sâu hơn tiềm năng đối với bản thân, sau cùng tất nhiên là để tự mình hoàn thiện, tự mình khai quật. Những thứ ghi lại, có thể rõ ràng nhìn thấy, Thiệu Đức làm như thế nào từng bước một trở thành thánh giai.

Cái bản ghi chú này đối với hai người Hạc và Lăng Húc trợ giúp cực đại, hai người vừa mới rồi lĩnh ngộ da lông hồn vực, tiếp theo cần đi như thế nào, căn bản không có đầu mối, có cái bản ghi chú này có đầu dây mối rợ dẫn dắt hai người rất lớn.

Đường Thiên ở gần đó chỉnh lý chiến lợi phẩm.

Thiệu Đức tính tình đạm bạc, đồ vật trên thân không nhiều, nhưng mà dù sao lão cũng là thánh giai, có thể nhập pháp nhãn lão tự nhiên không phải là vật bất phàm.

Một thanh loan đao, giống như một làn thu thủy sâu rộng, phảng phất đang chậm rãi chảy xuôi. Cái thanh loan đao này hẳn phải là vũ khí dự bị cho Thiệu Đức, không phải bí bảo, cũng không biết là người phương nào tinh luyện kim loại. Phẩm chất cực kỳ mềm mại, nhất là độ bền kinh người, Đường Thiên thử vài lần, dù là dùng lực như thế nào đều không thể bẻ gẫy đao này. Đường Thiên không dùng đao, cái thanh đao này hắn dự định giữ lại cho Tái Lôi, kim chúc cổ quái như thế nếu như có thể tìm ra phối phương, Tái Lôi nhất định có thể tạo ra một ít đồ vật mới.

Một kiện đồ vật khác là một hạt châu màu xám.

Hạt châu này thoạt nhìn tựa như một thạch châu phổ thông, không có bất luận chỗ đặc thù gì, nhưng mà Đường Thiên dùng sức bóp, nó lại không chút động đậy. Đường Thiên lại thử rót vào tinh lực trong đó, nhưng mà y nguyên chẳng có chút phản ứng. Hắn thử dùng lửa thiêu, dùng nước ngâm, thậm chí phết tiên huyết lên, vân vê nửa ngày, hạt châu cũng chẳng có chút phản ứng, Đường Thiên đành phải thôi, thu nó lại.

Tuy rằng không biết rõ hạt châu rốt cuộc có ích lợi gì, nhưng mà những thứ này thật đặc biệt, đều hiển lộ rõ ràng nó bất phàm. Huống chi, cũng không phải là đồ vật gì đều có tư cách để thánh giai cất dấu.

Làm cho Đường Thiên rất phiền muộn là trên thân lão này vậy mà chẳng có một xu mẻ nào!

Tốt xấu gì cũng là thánh giai a, đại nhân vật lợi hại như vậy, trên thân nghèo đến mức một xu mẻ cũng không có, xuất môn thế nào cùng người khác chào hỏi chứ lại?

Đường Thiên nào biết đâu rằng, Thiệu Đức luôn ở trong núi quy ẩn, tinh tệ căn bản không có tác dụng, trên thân làm gì có trữ tinh tệ? Đường Thiên không cam lòng thu gom từng mảnh thanh ngân đao kia.

Tốt xấu gì cũng là thánh đao, bán sắt vụn cũng có thể bán được cái giá không tệ đi.

Không cam lòng với chút thu hoạch Đường Thiên mắng thầm.

Kỳ thực nếu như không phải Thiệu Đức muốn dùng đao hóa thành đao cánh để bản thân chạy trốn thì với thực lực Đường Thiên, muốn đánh nát một thanh thánh đao đó là si tâm vọng tưởng.

Thu thập xong, Đường Thiên chưa thỏa mãn không cam lòng mà tìm đi tìm lại, vẫn là không chút thu hoạch, cái chỗ này đã sạch sẽ như được tẩy qua vậy.

Ánh mắt Đường Thiên nhìn về phía đạo quang trụ xa xa.

Tinh lực trong cơ thể hắn chính là tinh lực Đại Hùng tinh, cảm ứng tự nhiên không phải người khác có thể so với. Hắn có thể cảm thụ được, trong cột sáng là quyết tâm và bất khuất của Yến Vĩnh Liệt.

Đáng tiếc, Yến Vĩnh Liệt đã chết rồi, hiện tại thiêu đốt là võ hồn lão.

Đối thủ như vậy, làm cho Đường Thiên tôn trọng kính nể, nhưng mà điều này cũng không có nghĩa, Đường Thiên sẽ chủ động buông tha. Nếu đã là đối thủ, vậy thì toàn lực ứng phó mới là tôn trọng đối thủ.

Hạc và Lăng Húc đã khôi phục như ban đầu, ba người tiếp tục khởi hành.

"Đường thần kinh, ngươi dự định đặt cho võ đạo ngươi cái tên là gì?" Hạc hỏi.

"Còn phải đặt tên sao?" Đường Thiên khó hiểu.

"Võ đạo lợi hại đều để lại danh tự." Hạc hướng dẫn từng bước.

"Ai nha, ta đây cũng muốn nghĩ một danh tự có phong cách." Lập tức hai mắt Đường Thiên tỏa ánh sáng.

Lăng Húc thình lình phun ra một câu: "Ngốc nghếch vô lại lưu."

"Ngốc nghếch ai, đúng là cũng không sai." Đường Thiên liên tục gật đầu.

Lăng Húc không ngờ Đường Thiên cứ thế gật đầu, sửng sốt một cái, mới lắc đầu: "Hết rồi, ngươi xuẩn đến mức không có thuốc nào cứu được rồi..."

"Cần thông minh làm gì?" Bỗng nhiên Đường Thiên lộ ra nụ cười đắc ý: "Chỉ có ngu ngốc mới có thể làm đại anh hùng. Vậy cứ gọi ngu ngốc anh hùng lưu..."

"Được rồi, chúng ta nhanh chóng chạy đi đi." Hạc tuyệt vọng buông tha đề nghị bản thân.

Ánh mắt ba người nhìn về phía cột sáng xa xa.

Lăng Húc thần tình phức tạp, thì thào tự nói: "Kia mới là anh hùng."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 436: Thiên Long Tới Địch

"Những người này thực sự là khó chơi a." Đường Thiên chép chép miệng, thần tình có chút động dung: "Biết rõ sẽ chết, còn nỗ lực như thế, thật rất lợi hại a."

Khuôn mặt hai người cũng lộ ra một tia mệt mỏi rã rời, lại không hẹn mà cùng gật đầu.

Dọc đường bọn họ bị ngăn chặn vô số lần, những võ giả kia thực lực thấp kém, nhào tới bọn họ tựa như thủy triều, hoàn toàn không để ý sinh tử. Ba người không ngừng xung kích mới tiếp cận đến được vương cung.

Nhìn Đại Hùng vương cung phóng lên cao cột sáng, khuôn mặt ba người nhất tề hiện kính ý.

"Thực sự là anh hùng làm người ta tôn kính a." Hạc nhìn chăm chú vào cột sáng, thần tình thì thào: "Vì bản thân chòm sao, vì tương lai, thiêu đốt bản thân tan thành mây khói, mà chúng ta, lại muốn tới phá hư thiêu đốt sau cùng của hắn, làm tâm tình người ta rất phức tạp a."

Lăng Húc lắc đầu, trầm giọng nói: "Hắn vì Đại Hùng tinh mà bất chấp tất cả, bỏ toàn bộ mới là anh hùng chân chính. Thân là địch nhân của hắn, chúng ta chỉ có toàn lực ứng phó, chỉ có bất chấp tất cả, thắng lợi mới xứng với tràng này! Anh hùng vì toàn lực chiến đấu mà chết, có tiếc nuối nhưng không hối hận."

Thần sắc ba người trang trọng, cái này là kính ý đối với Yến Vĩnh Liệt.

"Ta tới." Đường Thiên trầm giọng nói, tinh lực trong cơ thể hắn Đại Hùng tinh nồng nặc nhất, Đại Hùng tinh đối với hắn cũng thân cận nhất. Trong ba người, chỉ có hắn, mới có khả năng làm gián đoạn Đại Hùng tinh thiêu đốt.

Đường Thiên đưa bàn tay ra, chạm lên cột sáng, hắn phảng phất chạm vào hỏa trụ, nhiệt lượng nóng cháy vô cùng, làm hắn cơ hồ vô thức mà định lui về phía sau. Nhưng mà hắn đè nén xuống, không những như thế, còn cố giương bàn tay cắm vào bên trong cột sáng.

Tinh lực trong cơ thể hắn đột nhiên kích động mở ra.

Hắn phảng phất đặt mình trong biển lửa, cảm giác quen thuộc dị thường, hắn phảng phất nhìn thấy ở chỗ sâu trong vương cung, trong phiến biển lửa kia, võ hồn đang không ngừng thiêu đốt.

Võ hồn tựa như thả ra chiến ý kinh người, chiến ý cường liệt, cái luồng chiến ý này thậm chí làm cho hỏa diễm xung quanh nó đều vặn vẹo.

"Ngươi thua rồi." Đường Thiên hướng về phía võ hồn bị đạo hỏa diễm bao vây lớn tiếng nói: "Ý chí chiến đấu của ngươi ta rất bội phục, thế nhưng tất cả đều kết thúc rồi! Tiên huyết không nên vì tranh đấu vô ý nghĩa mà lưu lại, Đại Hùng tinh không nên bị hủy diệt như thế."

Thân ảnh vặn vẹo vây trong hỏa diễm kia, rồi đột nhiên khựng lại. Nhưng ý chí chiến đấu điên cuồng, ầm ầm tràn bốn phía.

"Ta không biết nên nói như thế nào để thuyết phục ngươi ngừng thiêu đốt. Nếu như ngươi không ngừng lại, ta sẽ chiến đấu cùng ngươi." Đường Thiên nhấn mạnh từng chữ: "Ta sẽ không để cho Đại Hùng tinh hủy diệt, bọn họ và Binh sẽ làm xuất sắc hơn ngươi, tuy rằng có lẽ Đại Hùng tinh đã không phải Đại Hùng tinh mà ngươi thủ vệ."

Tinh lực trong cơ thể Đường Thiên ầm ầm xoay tròn.

Tinh lực kim sắc nồng nặc mà dâng trào, hóa thành một vòng xoáy kim sắc điên cuồng hấp thu tinh lực xung quanh.

Nước lũ nóng cháy điên cuồng mà dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Đường Thiên.

Toàn thân Đường Thiên ông ông chấn động, y phục trên thân hắn hóa thành tro bụi biến mất, cột sáng bị kiềm hãm.

Đường Thiên ngưng thần tĩnh khí, quá trình thiêu đốt tinh lực tựa như dã thú không khống chế được. Ý nghĩ Đường Thiên rất đơn giản, là hút những này tinh lực vào trong cơ thể, dùng tinh lực trong cơ thể bản thân thuần phục, đồng hóa bọn nó. Thánh bảo Đại hùng tinh không ở trên tay hắn. May mắn là trong cơ thể hắn dung nạp gần một phần ba tinh lực Đại Hùng tinh.

Nhưng mà... Thực sự thống khổ a...

Vừa mới rồi hắn chỉ cảm giác đặt mình trong tại một biển lửa, nhưng hiện tại hắn cảm thấy trong cơ thể bản thân, chính là một hỏa lò hừng hực. Mà hắn còn phải kiên trì, nỗ lực mà đồng hóa những tinh lực đang cháy này.

Lăng Húc và Hạc thủ ở gần đó, hai người phòng ngừa có người tấn công Đường Thiên vào lúc này.

Đường Thiên bị tinh lực cuộn trào mãnh liệt giống như hỏa diễm bao vây không một kẽ hở. Cột sáng thẳng nhập tận trời, kịch liệt run rẩy, phảng phất lúc nào cũng có thể sụp đổ.

"Cái đứa quái vật này, thực sự là quái thai." Lúc này Lăng Húc cũng nhịn không được bèn phát biểu: "Căng như vậy mà vẫn cố không bùng nổ!"

"Ân, lai lịch Đường thần kinh rất không đơn giản." Hạc gật đầu: "Ta thực không nghĩ ra được một loại huyết mạch nào, có thể dung nạp một

phần ba tinh lực Đại Hùng tinh. Chỉ tiếc, mẫu thân Đường thần kinh qua đời sớm, bằng không sẽ không có phiền phức như vậy."

Hạc nói đến điều này, trong lòng không khỏi có chút cảm xúc. Hắn nghĩ đến phụ thân bản thân sớm mất, lưu lại một vết thương cực sâu. Lúc hắn còn nhỏ thật cô đơn và tăm tối.

Hơn nữa, bản thân còn có mẫu thân...

Hạc vô pháp tưởng tượng cuộc sống Đường Thiên sau khi mẫu thân qua đời.

Hạc nhẹ giọng: "Hắn có thể như hiện tại, thực sự là không dễ dàng."

Lăng Húc bĩu môi, khóe miệng nở một nụ cười không cho là đúng: "Không phải chứ? Kêu trời gọi đất? Hàng ngày khóc sướt mướt? Các ngươi tối thiểu còn có phụ mẫu, ta thì ngay cả phụ mẫu là ai cũng không biết, tuy nhiên ta cũng không muốn biết."

Hạc giật mình ngây người.

Ánh mắt Lăng Húc hướng tới xa xa, khuôn mặt kiệt ngạo bình tĩnh không dao động: "Thời điểm lão sư mất, ta mười một tuổi. Lúc đó ta rất khổ sở, sau đó biến thành tuyệt vọng và nản lòng. Ta muốn báo thù, rồi lại biết rõ bản thân không làm được. Thiên phú của ta thường thường, thân thể ta rất tệ không làm hài lòng lão sư, thế nhưng cừu nhân ta là thiên tài được lão sư khen không dứt miệng. Nếu trong lòng ngươi tràn đầy cừu hận, nhưng ngươi lại luôn biết rõ, ngươi tu luyện một trăm năm cũng không phải đối thủ của cừu nhân. Ngươi thậm chí biết rõ đến sư phụ của ngươi đều không hy vọng ngươi báo thù nổi, bởi vì người biết rõ, ngươi không phải đối thủ của cừu nhân. Người không muốn ngươi chịu chết uổng phí. Cái loại tuyệt vọng này đáng sợ hơn cả bi thương."

"Ta nói với bản thân, ta phải rời bỏ nơi đó, rời bỏ nơi đó ta mới không còn bị khổ sở như vậy. Ta cứ như vậy bỏ đi, rất mờ mịt, không biết đi nơi nào, cứ hướng phía trước mà đi. Cứ đi, ta không nhớ rõ ta đi bao lâu,

cũng không biết ta đi tới chỗ nào. Đói bụng ta giết tinh hồn thú, khát tìm nguồn nước, giết không biết đạo phỉ, lúc đại trưởng lão Cố gia gặp ta, còn tưởng rằng ta là dã nhân."

"Biết cái xác không hồn là gì không? Nó đấy." Khóe miệng Lăng Húc nhếch lên nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Kỳ thực đại trưởng lão đối với ta rất không tệ, ta muốn cái gì thì cho ta cái đó. Nếu như không phải gặp Đường thần kinh, nếu như không phải chuyện của Cố Tuyết quá khó coi, ta vẫn là cái xác không hồn."

Hạc giật mình ngây người ra nhìn Lăng Húc.

"Tuy nhiên ngươi nói không sai, Đường thần kinh xác thực rất lợi hại. Nếu như không phải hắn, ta cũng sẽ không hiểu được nhanh như vậy." Lăng Húc kìm lòng không đậu mà nắm chặt bàn tay: "Cáp, cuối cùng ta hiểu được! Toàn bộ tuyệt vọng đều không phải là vận mệnh an bài, đấy đều là cái gọi là lý trí của chính ngươi nói cho ngươi! Ngươi nói cho bản thân, thiên phú ngươi bình thường vĩnh viễn đuổi không được người khác, ngươi nói với bản thân, ngươi phải chịu bao nhiêu bi thảm bao nhiêu thương cảm. Cáp, vậy ngươi cứ chết đi, ngươi cứ đem bản thân mai táng đi. Ta không muốn!"

"Trong lòng ta tràn trề cừu hận, ta muốn báo thù! Dù cho ta ngu ngốc như lợn, ta bò cũng phải bò đến trước mặt cái đứa tội nhân kia! Nếu như ta nhất định phải chết, ta cũng muốn chết ở dưới thương của cái đứa tội nhân kia! Dù là như thế nào, tuyệt đối không muốn chính mình tự chôn bản thân!"

Hạc bị mặt mày Lăng Húc dữ tợn chấn trụ.

Lăng Húc khôi phục bình tĩnh, quay mặt, mang theo vẻ tự giễu nồng đậm: "Cái này đại khái chính là dũng cảm đó. Ta tự nhiên học theo đứa thiếu niên bệnh tâm thần đấy, nhiều năm trước đây, thực sự là sống như chó vậy."

Hạc chấn động, hồi lâu chẳng nói năng được gì.

Lăng Húc nhíu mày, hung hăng: "Hả? Có đúng rất lợi hại hay không? Tâm linh nhận tẩy rửa đi!"

Hạc muốn nói lại thôi.

Lăng Húc không kiên nhẫn nói: "Có cái gì cứ việc nói thẳng, lề mề yếu đuối có phiền hay không?"

"Cái này... Thật rat a nói rồi?" Hạc thăm dò.

"Nói!"

"Cái này... Cái này tuyệt vọng như thế... Tiểu Húc Húc thiên phú ngươi rốt cuộc kém đến mức thế nào?" Hạc tỏ ra đồng cảm.

Lăng Húc đang dữ tợn đột nhiên cứng lại, hắn quay mặt ngây ra, Hạc liếc mắt đã nhìn thấy trán Lăng Húc gồ lên gân xanh, Hạc vội vàng nhắc nhở: "Uy uy uy, là ngươi bắt ta phải hỏi..."

"Hỗn đản! Ngươi nhất định phải chết!" Lăng Húc nổi trận lôi đình.

Bỗng nhiên, hai người đồng thời im ắng.

"Tưởng đục nước béo cò hả? Động thủ trên đầu thái tuế, không biết chết sống." Lăng Húc nhíu mày, cười nhạt.

"Đi xem." Hạc đề nghị.

Hai người thi triển thân hình, nhảy lên đỉnh điện Đại Hùng vương cung, tìm đến chỗ cao nhất nhìn về phía xa xa.

Xa xa đường chân trời, một đội ngũ uốn lượn xông tới, dù cho cách thật xa cũng có thể nghe được âm thanh ầm ầm mơ hồ.

"Trận lớn nhỉ!" Lăng Húc trào phúng, đằng đằng sát khí.

"Có ý tứ." Hạc lộ ra nụ cười ôn hòa.

Đội ngũ khổng lồ ở xa kia là do một chi Hám Sơn Tích hợp thành binh đoàn. Hám Sơn Tích là tinh hồn thú chỉ có ở riêng Thiên long tọa, nó là một loại rắn mối hi hữu hành thổ, hình thể thật lớn, cao hơn hai trượng, mà thân dài hơn bảy trượng, nó tựa như một tòa tiểu sơn di động. Lực đạo Hám Sơn Tích lớn vô cùng, thể hình khổng lồ lại không vụng về cồng kềnh chút nào, ngoan ngoãn nghe lời, nhưng mà chiến đấu thì lại cực kỳ dũng mãnh gan dạ. Ở trán của nó có một cái sừng thô ngắn cứng rắn, Hám Sơn Tích cao giai có thể húc đổ một ngọn núi dễ dàng.

Binh đoàn Hám Sơn Thiên long tọa cũng bởi vậy mà thành danh.

Hình thể con Hám Sơn Tích đứng đầu tiên to lớn hơn Hám Sơn Tích khác nhiều lần, trên lưng nó chở một đình các có màn che, bên trong mơ hồ vọng ra âm thanh đàn sáo.

Long Trúc xuyên thấu qua màn che, nhìn thấy cột sáng thẳng nhập tận trời ở Đại Hùng vương cung xa xa, không khỏi than thở: "Yến Vĩnh Liệt một đời cường hào, không ngờ rơi vào kết cục này. Trong nháy mắt, Đại Hùng tinh suy sụp đến tình trạng phải bại vong thật làm người ta nảy lòng cảm khái vạn phần a."

Long Trúc đi chân trần ngồi trên chiếu, hoa phục nửa kín nửa hở, mái tóc đen tuyền dài mượt, người đẹp bên cạnh quạt rất khẽ.

"Đúng vậy. Nó hưng cũng bất ngờ, nó vong cũng đột ngột a." Ở trước mặt hắn, một vị trung niên nam tử cũng thổn thức không thôi: "Thiên hạ không có vương triều bất bại, mạnh như vương triều Thiên Hạt rồi cũng thành tro bụi. Cái Đại Hùng tinh này, đáng tiếc quá."

Long Trúc cầm chén, uống một hơi cạn sạch, nửa mang men say: "Yến Vĩnh Liệt là anh hùng, tuy nhiên ta cảm thấy rất đáng tiếc là không thể giao thủ với Đồ Thanh. Bạo Hùng binh đoàn được coi là binh đoàn mạnh nhất Địa Cực, không thể tự mình lĩnh giáo, suốt đời đáng tiếc a."

"Đoạt lấy Đại Hùng tinh, Đại Long ngươi sao phải sầu không có đối thủ? Đại Long đồ hùng, là câu chuyện mọi người ca tụng!" Trung niên

nam tử vỗ tay cười to.

"Ha ha ha ha." Long Trúc cười to ầm ĩ: "Nói phải nói phải, ta tự phạt một chén!"

Hắn nâng tửu chén trước mặt, uống một hơi cạn sạch, cười nói: "Sau trận chiến này, chúng ta thoải mái mà uống. Dọn bàn tiệc!"

"Hảo!" Trung niên nam tử cũng đứng lên.

Lúc này gió thổi màn che bay lên, cột sáng xa xa bỗng nhiên kịch liệt run rẩy. Sắc mặt Long Trúc lập tức âm trầm xuống rồi ngay lập tức cười.

"Không ngờ được, có người nhanh chân đến trước, thú vị, thú vị!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 437, 438, 439: Ba Hợp Một

Long Trúc có làn da trắng sáng, hai mắt hẹp dài, khóe mắt nhìn về phía trước hơi nhíu lại, tóc dài áo choàng rộng, tuy hắn là một nam tử nhưng lại có mấy phần quyến rũ. Chính vì điểm này mà hắn lọt vào mắt xanh của rất nhiều nữ tử.

Họ Long tại Thiên Long tọa cũng là một thế gia vọng tộc. Đến 70% giới cao tầng của Thiên Long tọa đều mang họ Long. Long Trúc có xuất thân cao quý, tổ phụ của y là một trong hai vị thánh giả của Thiên Long tọa năm xưa. Nhưng từ nhỏ y chẳng có mấy hứng thú với chuyện tu luyện mà ngược lại luôn trêu hoa ghẹo nguyệt cả ngày luôn làm những việc chẳng theo chính nghiệp.

Khi đó có rất nhiều người thầm than thở, tôn tử của thánh giai lại sa đọa đến vậy đúng là không còn thuốc chữa mà.

Cha y cũng chẳng còn cách nào khác liền liều một phen đem y đáp vào binh đoàn, muốn y ăn quả đắng mấy năm. Không ngờ rằng chỉ mấy năm sau y trở về nhà, lúc này toàn thân như đã biến thành một con người khác, khí độ phi phàm. Phụ thân y vô cùng kinh hỉ, liền bắt đầu âm thầm hoạt động muốn đẩy y lên một chức quan quan trọng.

Nhưng đúng vào lúc này, nguyên đoàn trưởng của Hám Sơn binh đoàn mắc phải quái bệnh không thể không tuyển chọn binh đoàn trưởng mới. Lập tức Long Trúc được mấy người đề cử nhảy lên trở thành thống suất của binh đoàn mạnh nhất Thiên Long tọa.

Long Trúc ăn nói bất phàm rất thạo nhân tình thế thái rất được Thiên Long vương yêu thích hơn nữa tính thình y phong lưu phóng khoáng lên

lại càng làm cho giới cao tầng ưng ý ủng hộ.

Nhờ vào những thủ đoạn cực kỳ lợi hại của Long Trúc, Hám Sơn binh đoàn nhanh chóng được tổ chức vững chắc như một cái thùng sắt vậy.

Y nhìn chăm chăm về phía xa xa, tâm tư như bay về phương trời khác. Dù sao y vẫn còn trẻ lịch duyệt vẫn còn ít, từ khi y nhận vị trí chỉ huy binh đoàn mạnh nhất Thiên Long tọa cho tới tận bây giờ vẫn bị người ta xì xào tranh luận không ngớt. Vì vậy y rất cần một trận thắng để ổn định vị trí của mình.

Tràng chi biến tại Đại Hùng tinh chẳng qua mới chỉ xảy ra có mấy ngày, toàn bộ Thiên Long tọa phải đối diện với sự thay đổi lớn như vậy làm mọi người mờ mịt trong nhất thời. Trong năm vực của Địa cực, nếu như luận về chiến lực thì Đại Hùng tinh là mạnh nhất. Nếu lấy thực lực tổng hợp để đánh giá thì Tiên Vương tọa và Tiên Hậu tọa hợp lại thành Tiên võ hoàn toàn xứng đáng với ngôi đệ nhất. Còn chòm Tiểu hùng và Thiên Long tọa thì cách bọn họ một khoảng rất lớn.

Trong khi toàn bộ Thiên Long tọa đang lâm vào mờ mịt không biết phải ứng phó thế nào thì Long Trúc lại nhận được rất nhiều tin tức nội bộ, Yến Vĩnh Liệt đã chết, Đồ Thanh bị ngăn cản. . .

Long Trúc lập tức ý thức được đây chính là một cơ hội cực tốt ngàn năm khó gặp.

Tinh nhuệ của Đại Hùng tinh đã đi hết, lúc này bản địa đang trống rỗng nếu có thể nhân lúc hư nhược mà vào thì có khả năng rất lớn có thể một nhát chiếm lấy Đại Hùng tinh. mà cho dù không thể nuốt sạch Đại Hùng tinh thì chiếm lấy mấy tinh cầu cũng là công rất lớn.

Huống chi, mình còn có một minh hữu cường đại!

"Những con cá nhỏ kia phải làm phiền Vương tiên sinh rồi. " Long Trúc hơi cung người, vẻ mặt tiếu ý có ý bảo vị trung niên nhân.

"Không thành vấn đề. " Vị trung niên nhân sảng khoái nói.

Trong lòng Vương tiên sinh thầm cười nhạt, Long Trúc dã tâm bừng bừng không chịu cô đơn, nếu không như vậy sao có thể nói làm y động tâm đây ?. Hơn nữa cái tên Long Trúc này nhìn thì có vẻ tiêu sái nhưng thực ra trong lòng thầm tính kế rất nhiều, người như vậy, nếu như không để y thấy được thực lực của phe mình thì sao có thể chịu phục như vậy cơ chứ?

Nếu như có thể thu phục được người này thì sẽ có trợ lực rất lớn cho chủ thượng. Tên Long Trúc này tuổi còn trẻ nhưng thân đã có đại vị rất cao, tiền đồ tương lai không thể lượng được. Chỉ cần hoạt động tốt chưa chắc đã không thể trở thành Thiên Long vương.

Vương tiên sinh hạ lệnh cho mấy tên võ giả bên cạnh : "Đi, đem những tên gia hỏa ruồi bọ đó thanh lý hết cả đi. "

"Vâng!" Mấy tên võ giả lập tức tuân mệnh rồi nhảy xuống.

Mấy hộ vệ bên cạnh Long Trúc lộ ra vẻ xem thường, từ động tác nhẩy xuống của mấy tên võ giả này cũng có thể thấy trình độ khinh công cũng không được tốt lắm. Bọn họ thật không thể hiểu được tại sao đại nhân lại để ý tới đám người này cơ chứ.

Thần sắc Vương tiên sinh vẫn bình tĩnh như thường, y đã gặp phải nhiều người có cái biểu tình như vậy lên sớm nhờn thành thói quen.

Y rất mong đợi đến lúc nhìn thấy cảnh tượng khuôn mặt của đám người này chút nữa sẽ ra sao.

Tư Mã gia.

Thu Chi Quân bẩm báo: "Hám Sơn binh đoàn đã tiến nhập Đại Hùng tinh, bọn họ sẽ nhanh chóng gặp đám Đường Thiên. "

"Tiếc là không thể tận mắt nhìn thấy trận chiến này, điều này làm người ta thật nuối tiếc a. " Trên mặt Tư Mã Tiếu có vẻ hơi tiếc nuối,

ngón tay nhanh chóng lướt qua mấy món điểm tâm, chỉ thấy điểm tâm giống như hạt mưa ồ ạt chui vào miệng y.

"Vương Dạ đánh giá về Long Trúc như này, có lòng dạ thâm sâu giỏi tính kế dã tâm cực lớn. " Thu Chi Quân thoáng liếc Tư Mã Tiếu: "Người như vậy nếu có quy thuận sợ rằng cũng là kẻ hai mặt. "

Tư Mã Tiếu xuy một cái cười lên : "Lẽ nào ngươi mong hắn trung thành và tận tâm sao ? Dã tâm của hắn càng lớn càng tốt, dã tâm càng lớn thì mới có thể liều. Vừa có năng lực lại mang dã tâm lớn như vậy chẳng phải là tốt lắm sao. Ta có thể trợ giúp hắn lên vị trí Thiên Long vương a, khống chế sao ? Từ đầu ta đã không có ý định khống chế năm vực Địa cực. Cái nơi nghèo nàn lạc hậu như vậy ta lười chẳng muốn đi. "

"Nói như vậy, mục tiêu của ngươi chỉ là Đường Thiên!" Thu Chi Quân cảm thấy hơi bất ngờ : "Lại nói tiếp, ta vẫn cảm thấy kỳ quái. Căn bản chúng ta và Đường Thiên không có bất cứ xung đột nào, nước giếng không phạm nước sông, ta không hiểu vì sao ngươi vẫn một mực chú ý đến bọn họ thậm chí là e ngại bọn họ. "

Tư Mã Tiếu ngừng lại, đem điểm tâm vừa đưa lên mép thả xuống đĩa, sắc mặt nghiêm túc nói: "Bởi vì ta rất xem trọng bọn họ. "

"Rất xem trọng?" Thu Chi Quân kinh ngạc: "Sài Lang tọa chẳng qua cũng chỉ là một trong những chòm sao yếu nhất bốn mươi hai túc Nam Thiên, kể cả Tiên Nữ tọa ở Bắc Thiên tinh tọa cũng như vậy. Một thế lực nhỏ như vậy, thật sự ta không nhìn ra được đám Đường Thiên có cái điểm gì đáng cho ngươi kiêng kỵ và xem trọng. "

Tư Mã Tiếu nhíu mày, sau một lúc lâu mới nói : "Thực ra đến ta cũng không thể hiểu rõ là vì sao, nhưng cứ mỗi lần ta thấy Đường Thiên hoặc nghe thấy tin tức về Đường Thiên thì luôn cảm thấy về sau người này sẽ tạo thành uy hiếp với ta. "

Cái thuyết pháp này khiến Thu Chi Quân càng thêm kinh ngạc: "Đường Thiên có thực lực không tệ, tiềm lực lớn, là một gã võ giả xuất

sắc, mấy điểm này ta cũng thừa nhận. Nhưng ngươi lại đem hắn đối xử như đối thủ thì đúng là ta không thể giải thích được. "

Thu Chi Quân nói tiếp: "Với tính cách của ngươi, nếu như đã đem hắn coi như đối thủ vậy chắc chắn ngươi sẽ chôn xuống một ám chiêu. Ta hiểu rồi, Long Trúc chính là địch nhân mà ngươi chuẩn bị cấp cho Đường Thiên sao?"

"Quả nhiên không hổ là sư huynh!" Trên mặt Tư Mã Tiếu lộ ra dáng vẻ tươi cười ngây thơ rạng rỡ như ánh nắng vậy : "Nếu ta đã cảm thấy uy hiếp thì nhất định ta sẽ nhìn thẳng vào mỗi uy hiếp này. Phải luôn bóp chết nguy hiểm khi nó vẫn còn trong trứng nước, đó mới là phương pháp tốt nhất. Nếu hắn chết đi vậy mọi chuyện cũng xong hết. "

"Nếu như hắn thắng thì sao ?"Bỗng Thu Chi Quân hỏi lại.

"Vậy hắn sẽ trở thành cái đích cho mọi người công kích. " Tư Mã Tiếu làm như không có chuyện gì tiếp tục gắp một miếng điểm tâm lên đưa vào trong miệng: "Cho dù Long Trúc có chiếm được Đại Hùng tinh thì sau đó hắn có thủ được hay không vẫn còn khó nói. Nhưng nếu như Đường Thiên chiếm lĩnh Đại Hùng tinh vậy thì đám người xung quanh đang đỏ cả con mắt thì sao a. Một khối thịt lớn như vậy ai mà chẳng muốn phân một chén canh chứ?"

"Thủ đoạn của ngươi hơi âm hiểm. " Thu Chi Quân nhíu mày.

Tư Mã Tiếu cười hì hì nói: "Sai rồi, không phải là ta âm hiểm mà là không từ thủ đoạn. Chỉ cần có thể thu được thắng lợi, nếu phải quang minh chính đại thì ta sẽ quang minh chính đại. Hơn nữa ta cũng rất húng thú với tên Hồn tướng dưới tay Đường Thiên, nếu như chúng ta có thể làm ra hồn võ tướng lợi hại hơn vậy thì quá là lợi hại rồi. "

"Lần này ngươi có định tham gia trưởng lão hội trong Minh Lí Lệ không?" Thu Chi Quân hỏi.

"Đi làm gì?" Tư Mã Tiếu không cho là đúng nói: "Hai tên bảo thủ, đàm luận toàn những thứ giả dối gì đó đúng là lãng phí thời gian. Nga, bọn họ cũng già quá rồi, già quá đã không theo kịp thời đại này rồi. Người có già cũng không sao nhưng đã già lại còn cố chấp thì đúng là ngu xuẩn. Lại nói, ta không thích người không chí tiến thủ. "

Thu Chi Quân nghe vậy là hiểu rõ vận mệnh của hai vị trưởng lão sẽ ra sao, bỗng hắn nói: "Trong mười hai ghế ngươi đã có sự ủng hộ của chín ghế, ta thật hiếu kỳ, vì sao ngươi không cướp luôn cái vị trí minh chủ luôn. "

Tư Mã Tiếu điên cuồng đút điểm tâm vào miệng đến đầu cũng chẳng ngẩng lên, nói : "Cái vị trí đó thì có cái gì tốt ? Chỉ là một tên bù nhìn mà thôi, ta chẳng muốn như vậy. Giống như chức vị gia chủ Tư Mã gia ta cũng chẳng muốn, ai thích làm thì làm. Như hiện tại có phải tốt không a, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Không ai dám phản đối ngươi thậm chí còn có người thay ngươi làm lá chắn, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm đây ?"

Bỗng Thu Chi Quân hỏi: "Ngươi cảm thấy Long Trúc và Đường Thiên ai sẽ thắng?"

"Không biết. " Tư Mã Tiếu lắc đầu: "Nhưng Vương Dạ đang mang Hồn tướng mới nhất đi a, ta thật hiếu kỳ, biểu hiện của những Hồn tướng sẽ ra sao. "

Thu Chi Quân cũng hơi bất ngờ : "Không phải kỹ thuật vẫn còn chưa thành thục sao?"

"Chính vì chưa thành thục mới cần phải thực chiến để kiểm nghiệm. " Tư Mã Tiếu ngừng lại, hơi bất mãn nói: "Lúc trước chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian. Thật vất vả mới phát triển ra một loại chiến pháp độc đáo kết quả mất cả ngày mưu tính đấu đá lãng phí không biết bao nhiêu thời gian. Nếu như năm đó chúng ta đem tinh lực đặt lên phương diện nghiên cứu Hồn tướng lợi hại hơn thì lúc này không biết chúng ta đã cường đại hơn gấp bao nhiêu rồi !"

"Ngươi cảm thấy con đường này của ngươi có đi được không ? Hồn tướng mạnh nhưng võ giả yếu cho tới tận bây giờ có ai có kết cục tốt đâu. " Thu Chi Quân là võ giả truyền thống, tuy không bài xích Hồn tướng lắm nhưng cũng chẳng có bao nhiêu hảo cảm. Mà Tộc minh lại lấy Hồn tướng làm con đường phát triển chính, trong con mắt y như vậy là đi lệch khỏi con đường chính đạo.

"Ai mà biết được. " Tư Mã Tiếu nhìn sư huynh, mỉm cười nói : "Nhưng luôn có những thứ đáng để mạo hiểm. Đây cũng là cơ hội quật khởi duy nhất của Tộc minh, nếu luận về võ kỹ bí bảo chúng ta không phải là đối thủ của Quang Minh võ hội. So về binh đoàn, chúng ta không phải là đối thủ của chòm Sư Tử. So về huyết mạch, chúng ta không phải là đối thủ của Hắc hồn. Vì thế chúng ta cần phải có một thứ gì đó thuộc về chính mình như vậy mới có thể làm cho chúng ta trở lên cường đại. Con đường này không biết tương lai sẽ ra sao nhưng ít ra trước mắt nó là một con đường rất có khả năng. "

"Thực ra ngươi không muốn khuất phục dưới người khác cho dù là Quang Minh võ hội, Hắc hồn, chòm Sư Tử những thế lực cường đại như vậy, ngươi cũng không nguyện ý cúi đầu. " Thu Chi Quân thản nhiên nói: "Lão sư tính cách chân chính của ngươi là kiêu ngạo quả nhiên không hề nói sai. "

Tư Mã Tiếu cười tủm tỉm: "Người ta luôn có một thứ để truy cầu. "

Nằm ngoài dự đoán của mọi người là Hám Sơn binh đoàn của Long Trúc đột nhiên ngừng lại, bốn gã võ giả từ trong đội ngũ lao ra, bay về phía vương cung.

Nhưng mới bay được nửa đường đã bị người ta ngăn cản.

"Xem ra vẫn chưa có tới quá muộn. " Lương Thu thở phào nhẹ nhõm, trên gương mặt hắn có một vết máu, sắc mặt trầm tĩnh.

Bốn người bọn họ gặp phải sự ngăn cản của hai gã vương hùng võ giả, sau khi hao hết khí lực mới đạt được thắng lợi, nhưng bốn người

cũng bị tổn thương khác nhau.

"Ha ha ha ha! Tới sớm không bằng tới đúng lúc ! Trận đánh vừa rồi thật là dễ chịu!" A Mạc Lý khua khua nắm tay, nhếch miệng cười, y phục trên người hắn đã rách tơi tả như sơ mướp.

Hàn Băng Ngưng cầm kiếm đứng yên không nói một lời, nàng quay mặt thoáng liếc qua cột sáng phía xa xa rồi thu hồi ánh mắt lại.

Tư Mã Hương Sơn khoanh hai tay phập phù giữa không trung giống như một đám mây tạo cho người ta cảm giác, âm trầm thần bí.

Long Trúc ở trên cao di một tiếng, xoay mặt cười nói với Vương Dạ : "Không ngờ nhân số lại vừa vặn đủ. "

Bỗng y thản nhiên nói với tên võ giả bên cạnh : "Tạm dừng lại, trong tràng chiến đấu này phải cho mọi người thưởng thức một màn long tranh hổ đấu. "

Vương Dạ cười ha ha: "Long đại ca quả nhiên hào hùng, nếu đã định liệu kỹ càng như vậy thì đương nhiên tiểu đệ sẽ phụng bồi!"

"Tốt !" Long Trúc vỗ tay cười nói : "Trong cuộc chiến này, bọn ta đứng ngoài bàng quan đương nhiên sẽ trợ hứng. Lý Cổ, bảo các huynh đệ tăng thêm thanh thế cho các vị dũng sĩ. "

Một gã võ giả dũng mạnh lanh lợi bên cạnh Vương Dạ ứng lệnh : "Vâng!"

Gã bay ra khỏi đình, vận khởi chân lực lạnh lùng nói: "Phụng lệnh tướng quân, tất cả toàn quân trợ giúp hào hứng!"

Năm trăm con Hám Sơn tích liên tục gõ móng xuống mặt đất theo tiết tấu như đập lên trọng cổ (trống nặng).

Oanh! Oanh! Oanh!

Vương Dạ chỉ cảm thấy mắt đất dưới chân như rung lên, trời đất quay cuồng, trong lòng cực kỳ hoảng sợ thân hình suýt chút nữa thì bay ra ngoài, bên tai nghe thấy những tiếng rống hận rung trời hết sức chỉnh tề.

"Chiến! Chiến! Chiến!"

Tiếng rống giận dữ và thanh âm rung động của mặt đất xen lẫn cùng nhau, Vương Dạ cảm thấy như mình bị quăng vào giữa những cơn sóng dữ trong lòng không khỏi hoảng sợ. Ánh mắt gã lướt nhìn đám người Long Trúc, trên mặt đám người này ai ấy đều lộ ra vẻ phấn khích và hung hãn.

Trong đầu Vương Dạ bất giác xuất hiện bốn chữ bốn chữ "Kiêu binh hãn tướng" !

Từ điều này có thể thấy Long Trúc quả nhiên cũng có mấy phần trình độ, Hám Sơn binh đoàn này còn mạnh hơn so với tưởng tượng của mình.

Khóe mắt Long Trúc đã sớm đã đem biến hóa trên mặt Vương Dạ thu hết vào trong đáy mắt, trong lòng y mỉm cười, nhưng khi y thấy tám tên võ giả giằng co kia không hề có chút biểu hiện sợ hãi nào, trong lòng không khỏi cảm thấy bất ngờ. nếu là những võ giả bình thường phải đối diện với một binh đoàn đột nhiên bạo phát khí thế thì căn bản không thể thong dong mà chống đỡ được.

Bốn gã võ giả bên cạnh Vương Dạ, thoạt nhìn thực lực có vẻ không chịu nổi vậy mà vẫn tương đối trận định.

Xem ra thực lực của Tộc minh cũng mạnh hơn so với suy tính của mình. . .

Mà bốn tên đột nhiên nửa đường đánh tới này cũng rất lãnh đạm a.

Thú vị, nói không chừng thực sự sẽ có một trận long tranh hổ đấu. . .

Khi Long Trúc vẫn còn đang suy nghĩ thì bỗng nhiên mặt đất rung lên.

Long Trúc phản ứng cực nhanh, trầm giọng nói: "Toàn quân quẹo phải, giữu nguyên đội hình phòng ngự, có binh đoàn tới gần!"

Lời nói của y còn chưa dứt thì đột nhiên ở đường chân trời phía bên phải bỗng hiện lên một vệt có mầu đồng thau. Mặt đất rung lên càng lúc càng kịch liệt, những thanh âm ầm ầm đầy khó chịu như tiếng sấm trong tầng mây cang lên cuồn cuộn vọng tới. Sắc mặt Long Trúc khẽ biến, y vô cùng quen thuộc với thanh âm này, đây là tiếng động khi trọng hình binh đoàn cấp tốc hành quân tới tạo ra.

Cái trọng hình binh đoàn này ở đâu chui ra ?

Không phải dưới trướng Đường Thiên chỉ có một chi Sài Lang binh đoàn sao? Sao lại có thêm một chi trọng hình binh đoàn?

Long Trúc và Vương Dạ quay mặt nhìn nhau.

A Luân cố gắng khống chế chân lực trong cơ thể. Mấy ngày gần đây ngày đêm kiêm trình hành quân gấp gáp, lúc mới đầu thể lực của bọn họ bi tiêu hao cực nhanh nhưng cũng may lúc huấn luyện thường ngày không ai lười biếng nên nhanh chóng tìm ra tiết tấu, chẳng mấy chốc đã thành thạo.

Cho đến tận bây giờ A Luân vẫn không biết mục tiêu của bọn họ ở đâu. Chỉ biết mệnh lệnh của Binh đại nhân ra là cứ đi tới, đi tới, lại đi tới. Dọc đường bọn họ không hề gặp phải một địch nhân nào, điều này nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Có lẽ đây chỉ là một lần huấn luyện dã ngoại đường dài ?

Trong lòng rất nhiều người đã thầm nhủ như vậy.

A Luân lại không nghĩ nhiều như vậy, với hắn, phục tùng mệnh lệnh mới là điều quan trọng.

Bỗng nhiên tiếng hô lớn khàn khàn của trinh sát phía trước vang lên: "Chuẩn bị chiến đấu! Phía trước phát hiện địch nhân!"

A Luân giật mình một cái, tiên huyết trong người xộc lên tận óc, sắp chiến đấu rồi sao?

Lập tức xung quanh trở thành một cảnh tượng hỗn loạn, tiếng rống của các ban trưởng lập tức vang lên tràn ngập cả chi đội ngũ.

"Xốc lại tinh thần, ban của chúng ta tuyệt đối không thể rớt lại, vào thời điểm này ai mà bị tụt lại thì sau khi trở về mọi người cùng thu thập hắn!"

"Chú ý vị trí!"

"Ổn định, ổn định!"

"Thả lỏng, thả lỏng, không cần khẩn trương, cũng chỉ giống như bình thường thôi mà. . . "

Một cảnh tượng hỗn loạn, đối với một chi quân đội tạo dựng từ tân binh, khi bọn họ chân chính gặp phải địch nhân vĩnh viễn không thể mong bọn họ có thể hành động giống như đã huấn luyện.

Binh không nói một tiếng, tựa như lão không nhìn thấy đội ngũ của mình đang lâm vào hỗn loạn, lão vẫn cứ đi tới.

Sau khi Long Trúc trải qua kinh ngạc lúc ban đầu liền nhanh chóng trấn định lại, nhìn đội ngũ hỗn loạn của đối phương y không khỏi cười nói : "Thì ra là một đám thái điểu(gà mờ), thanh thế lúc vừa nãy thực đúng là dọa người a. "

Tất cả võ giả xung quanh cũng đã bình tĩnh trở lại, phát ra một trận cười vang.

Vừa mới, biểu hiện hỗn loạn của chi binh đoàn này đã bị bọn họ thu hết vào trong mắt. Trên chiến trường, chênh lệch giữa tân binh và lão binh cũng chính là sự khác nhau giữa sinh và tử. Cho dù lúc bình thường tân binh được huấn luyện có nghiêm ngặt đến cỡ nào thì khi bước chân

vào chiến trường có thể phát huy được phân nửa thực lực cũng đã là không tồi rồi.

Hám Sơn binh đoàn là binh đoàn mạnh nhất Thiên Long tọa, ai nấy đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, bọn họ nhìn một binh đoàn tân binh hỗn loạn như vậy giống như nhìn thấy một trò cười lớn, tất cả đều cười vang.

"Yêu, bọn họ bắt đầu xung phong về phía chúng ta kìa !" Một gã võ tướng tựa như phát hiện ra tân đại lục, hưng phấn nói.

"Ha ha ha ha, xa như vậy mà đã bắt đầu xung phong, thật đúng là ngu đến không đỡ được nữa rồi!"

"Cái này rõ ràng là ngu đến mức không muốn sống! !"

. . .

Trên khóe miệng Long Trúc cũng khẽ mỉm cười, đối phương xung phong thực quá nghiệp dư. Đối với bất kì một chi binh đoàn nào, xung phong chính là một trong những phương thức chiến đấu quan trọng, bởi vậy huấn luyện xung phong thường được coi là nội dung huấn luyện hàng ngày.

Khởi xướng xung phong cần phải chú ý đến rất nhiều thứ ví dụ như sĩ khí hiện tại, hay như đội hình xung kích cao tốc có thể tăng khả năng xé mở đội hình đối phương, và điểm quan trong chính là cự ly. Cự ly quá dài thì đường chạy sẽ dài ra sẽ tiêu hao nhiều thể lực và chân lực hơn, điều này sẽ làm tốc độ của binh đoàn chậm lại dẫn đến sĩ khí từ từ giảm sút, khiến cho xung phong bị thiếu đi lực xung kích.

Vì vậy, khi đám người Long Trúc nhìn thấy đối phương khi còn ở rất xa đã hỗn loạn và sau đó bắt đầu xung phong thì mới cười ầm ĩ như vậy.

Cư ly dài như vậy, chờ đến khi đối phương xông được đến đây, thì cũng đã mệt mỏi, mặc cho người ta tùy ý xâm lược !

Rốt cuộc võ tướng của đối phương nghiệp dư đến mức nào a !

Bất giác, tia lo lắng cuối cùng trong lòng mọi người cũng tiêu tán, ai nấy đều xoa tay, chờ đối phương vọt tới trước mặt bọn họ, bọn họ sẽ tặng cho đối phương một kích đón đầu thống khoái.

Binh vẫn không nói một tiếng chỉ điều khiển Thiên Không Hổ xông ở hàng đầu.

Đội ngũ phía sau trải qua hỗn loạn lúc ban đầu bắt đầu từ từ đi vào đội hình. Dù sao huấn luyện thường ngày vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa những học viên này đều được chọn trong một trăm lấy một, tố chất tương đối xuất chúng.

Nhưng khi rơi vào trong mắt đám người Long Trúc thì bọn họ vẫn khiến người ta buồn cười như trước.

"Võ tướng của đối phương quá lợi hại rồi! Ngươi nhìn xem, vẫn cứ xung phong như thường, ôi, sao chi quân đội này vẫn loạn như cháo thế ? Làm sao bây giờ, vậy kéo dài cự ly đi, được rồi, cự ly xung phong hai dặm, ta tới bốn dặm, ui, có vẻ hơi ngắn, vậy ta tới sáu dặm, chạy bốn dặm, sau đó đem đội ngũ chỉnh lại cho hoàn chỉnh rồi đi. . . "

Một gã võ tướng dưới tay Long Trúc khoa tay múa chân miêu tả sinh động khiến mọi người không khỏi cười to một trận.

Long Trúc cũng cười, y vỗ vỗ bàn tay: "Được rồi, ta thấy đối phương xung phong như vậy cũng phải ít nhất hai phút nữa mới tới được trước mặt chúng ta. "

Mọi người càng cười to hơn, thậm chí có vài người còn cười chảy ra cả nước mắt.

"Thế nhưng a, ta cảm thấy chúng ta phải dậy bọn họ một khóa thật tốt để cho bọn họ hiểu được thế nào mới gọi là xung phong. "

Mọi người vội vàng thu liễm tiếu ý trên mặt.

Sắc mặt Long Trúc nghiêm túc : "Chuẩn bị xung phong!"

"Vâng!" Mọi người nhao nhao tuân mệnh.

Trước tiên mệnh lệnh được truyền xuống dưới, toàn bộ Hám Sơn tích đều nằm phục người xuống đầu ngẩng cao lên, còn sắc mặt các võ giả trên lưng chúng nó cũng cực kì nghiêm túc.

"Toàn thể chuẩn bị!"

Binh đoàn Hám Sơn lớn như vậy mà không có một tạp âm nào vang lên.

Trong lòng Vương Dạ ngưng trọng hẳn, thanh danh của Hám Sơn binh đoàn không hiển hách như Bạo Hùng binh đoàn nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy lại phát hiện ra thực lực của Hám Sơn binh đoàn quả là kinh người.

"Xung phong!"

Vừa ra lệnh liền nghe thấy một tiếng nổ oanh vang lên, bàn chân của mấy trăm con Hám Sơn tích cùng lúc phát lực tụ lại với nhau tạo thanh một tiếng muộn âm (trầm đục) khiến Vương Dạ cảm thấy ngực mình có chút khó chịu. Thể hình của Hám Sơn tích tuy cực lớn nhưng động tác lại linh hoạt một cách dị thường, dưới tình huống xung kích với tốc độ cao không ngờ lại sản sinh ra cảm giác không gì sánh bằng. Cảnh tượng mấy trăm con Hám Sơn tích cùng điên cuồng chạy thật đúng là chấn nhiếp lòng người, bọn chúng tựa như một dòng nước lũ cuốn băng tất cả không gì có thể cản lại.

Đặt mình trong trong đó, Vương Dạ cảm thấy mình quá nhỏ bé. Y cũng biết đây là Long Trúc đang khoe khoang vũ lực với y, nhưng y vẫn vô cùng rung động thậm chí trong lòng còn dấy lên suy nghĩ.

Ở trước mặt dòng nước lũ này tất cả mọi thứ đều sẽ bị nghiền nát một cách triệt để!

Cự li của hai bên nhanh chóng co lại, dưới sự gia tốc điên cuồng của Hám Sơn tích thì khoảnh khắc khi hai bên va chạm cũng là lúc tốc độ của Hám Sơn tích gia tốc đến trạng thái lớn nhất.

Trên mặt Long Trúc hiện lên một nụ cười gằn, cơ quan binh đoàn thì làm sao ? Đứng trước Hám Sơn binh đoàn của mình nó cũng chỉ mong manh yếu ớt tựa như một giấy mà thôi !

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng một thanh âm ầm ầm kỳ dị vang lên từ một phương hướng khác.

Khóe mắt Long Trúc chợt nhảy!

Y vội vàng xoay mặt nhìn về phía bên phải đội ngũ, ở đó co một binh đoàn lập lòe ngân quang phảng phất như từ trong không khí xuất hiện vậy.

Không tốt, có mai phục!

Sắc mặt Long Trúc đại biến, động tác xung phong vụng về của đối phương căn bản chính là ngụy trang, sát chiêu chân chính của đối phương chính là chi binh đoàn mai phục ở bên cạnh này. Sài Lang binh đoàn! Lập tức Long Trúc hiểu ra chi binh đoàn thoạt nhìn ngân quang lập lòe chính là Sài Lang binh đoàn dưới tay Đường Thiên !

Sao mình lại không phát hiện ra. . .

Ánh mắt Long Trúc rơi lên những kiện chiến bào cổ quái phát ra ngân quang lập lòe, Tiên Nữ chiến bào! Đó chính là Tiên Nữ chiến bào! Nhất định là tác dụng của Tiên Nữ chiến bào. . . Lẽ nào, tác dụng của Tiên Nữ chiến bào lại là ẩn thân!

Trong lòng Long Trúc chỉ còn lại tuyệt vọng, lúc này tốc độ của Hám Sơn tích đã tăng tới trạng thái gần như cực hạn, thể tích kinh người của Hám Sơn tích giúp nó có được uy thể không thể đỡ trong xung phong

nhưng chính vì vậy nó có một thiếu sót đó chính là một khi đã tăng tốc gần như chẳng còn khả năng chuyển hướng!

Thật nhanh!

Tốc độ của Sài Lang binh đoàn khiến Long Trúc phải thất kinh. Hơn nữa rõ ràng đối phương là một quân đoàn được huấn luyện hết sức bài bản, cho dù đang xung phong nhưng đội hình vẫn giữ nguyên như dùng thước vạch sẵn vậy.

Trong lòng Long Trúc bỗng dưng dấy lên một cổ hàn ý, tuy không biết chiến thuật xung phong của đối phương là như thế nào thế nhưng chỉ riêng cái tác phong quân nhân như vậy cũng đủ để y hiểu được, đối phương chắc chắn rất cường.

"Vứt bỏ kỵ!"

Long Trúc khàn giọng rống giận, khuôn mặt của y trở lên vặn vẹo dữ tợn chẳng còn chút phong độ lúc trước nào. Y tựa như một con dã thú sắp lâm vào tuyệt cảnh rống lên tiếng rống hận cuối cùng.

Sắc mặt của mọi người đều biến đổi, cho dù trước đây có lâm vào cấp bách thể nào đại nhân cũng chưa từng bảo bọn họ rời bỏ Hám Sơn tích. Bọn họ và Hám Sơn tích dưới thân sớm chiều ở chung nên cảm tình cực sâu, lúc này bảo bọn họ vứt bỏ tọa kỵ khiến nhiều người không khỏi cảm thấy do dự.

Hơn nữa trong mắt nhiều người, tuy họ bị trúng mai phục nhưng Sài Lang binh đoàn cũng không phải trọng hình Binh đoàn, tuy phe mình phải trả giá một bộ phận thương vong nhưng trận hình vẫn còn khá đầy đủ, bởi dựa vào thể tích khổng lồ của Hám Sơn tích có thể ngăn cản được tốc độ của đối phương. Mà một khi tốc độ của đối phương giảm xuống thì dù cho có bị thương vong đến một nửa, bọn họ vẫn tin rằng có thể giết chết Sài Lang binh đoàn đơn độc này.

Trên mặt Long Trúc không khỏi hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Chỉ một chút do dự thoáng qua này đã khiến Sài Lang binh đoàn lao tới cách Hám Sơn binh đoàn năm mươi mét.

Hai mắt Đường Nhất lập lòe như điện, tinh quang tăng vọt, hắn vung trảm mã đao trên tay lên, Hám Sơn binh đoàn ở trước mặt không khiến khuôn mặt hắn có chút cảm xúc nào. Khả năng xung phong của Hám Sơn binh đoàn đối với người khác có lẽ có lực xung kích cường đại nhưng đối với Đường Nhất thì hắn lại chẳng hề để vào mắt.

Cho dù là chính diện xung phong đi chăng nữa thì hắn cũng không có nửa điểm sợ hãi.

Thứ hắn rành nhất chính là xung phong!

Hắn xung phong, thiên hạ không ai địch nổi !

Một khi hắn đã bắt đầu xung phong thì dù đối thủ là Hám Sơn tích cũng được hay binh đoàn khác cũng vậy, trong mắt hắn, không bọn chúng chẳng có gì khác biệt.

"Sát!"

Một vệt rách nở ra như tiếng sấm giữa mùa xuân, trảm mã đao ầm ầm hạ xuống.

"Sát!"

Sài Lang binh đoàn tức giận rống giận cùng khua đao lên. Vô số đao mang giống như hạt mưa rơi tập trung lên người Đường Nhất.

Một đạo quang mâu cực lớn từ trong tay Đường Nhất chém ra giống như một chiếc que sắt bị nung đỏ quét qua một cục mỡ đông. Đội hình dầy đặc tạo nên từ Hám Sơn tích dễ dàng bị phân làm hai từ lấy giữa làm trung tâm.

Trọng mâu xung phong!

Theo sát sau đó là ba mươi ngọn quang mâu của tiểu tổ số một được xếp thành tầng tầng lớp lớp đè lên nhau theo hình quạt chìm vào trong Hám Sơn binh đoàn đang lâm vào hỗn loạn. Những ngọn quang mâu này vô cùng sắc bén, đâm xuyên thân thể Hám Sơn tích một cách dễ dàng rồi lại tiếp tục bay về phía trước, thường xuyên thấu năm sáu con Hám Sơn tích thì mới bị băng toái biến mất.

Tay chân Long Trúc lạnh toát.

Y đã nghĩ đối phương rất mạnh nhưng không thể nào ngờ được đối phương xung phong lại đạt tới trình độ như vậy !

Một khinh hình binh đoàn vậy mà không chút mất công, xuyên thủng một trọng hình binh đoàn!

Sự tình nằm ngoài phạm vi lẽ thường như vậy lại phát sinh ngay trước mắt y.

Nhưng lúc này y đã bất chấp tất cả, Sài Lang binh đoàn đã xuyên thấu toàn bộ Hám Sơn binh đoàn, bọn họ cần phải quay lại hoàn toàn, sau đó mới gia tốc và bắt đầu một vòng xung phong mới.

Đối với Long Trúc, đây chính là cơ hội duy nhất.

Đột nhiên Long Trúc quát lên chói tai: "Xông, xông vào trong cơ quan binh đoàn!"

Thủ hạ của y lập tức phản ứng lại, không sai, chỉ cần xông vào trong cơ quan binh đoàn thì song phương sẽ trộn lẫn với nhau, như vậy đối phương sẽ phải cố kỵ quân đội bạn, không thể phát huy được uy lực xung phong vô cùng kinh khủng.

Bang bang phanh!

Phía trước lâm vào hỗn loạn, Long Trúc bỗng ngẩng đầu, trong mắt là sự ngạc nhiên, không biết từ lúc nào đối phương đã bắt đầu. . . Gia tốc!

Trong khoảng thời gian Hám Sơn binh đoàn bị Sài Lang binh đoàn giữa đường xuất hiện hấp dẫn, bỗng Binh hạ lệnh gia tốc, từ khi khai chiến đến giờ đây là mệnh lệnh đầu tiên mà lão đưa ra.

Sau khi trải qua xung phong tại khoảng cách lớn một thời gian dài, tâm tính của đám tân binh này cũng đã điều chính lại tốc độ, lần này gia tốc cũng gọi là miễn cưỡng hoàn thanh được.

Ngay từ đầu Binh đã không quan tâm lắm tới đám học viên của Thiên võ lang viện này. Trong mắt lão, đây chính là một cơ hội thực chiến cực tốt, huống chi, trên tay lão còn có vương bài Sài Lang binh đoàn được trang bị Tiên Nữ chiến bào cũng đã đủ cho lão dùng.

Binh đã đảm nhiệm vị trí thủ tịch huấn luyện viên nhiền năm, hiểu biết về tân binh đã vượt xa các võ tướng khác. Lão biết, nếu tùy tiện đem tân binh đáp vào một trận chiến tàn khốc kịch liệt thì đó cùng chẳng khác gì đi tìm chết. Nếu như cùng Hám Sơn binh đoàn cứng đối cứng thì cho dù có Binh thống lĩnh cũng vẫn sẽ thất bại thảm hại.

Binh hao phí hết cả tâm cơ, xắp xếp an bài đủ thứ, tất cả vì cục diện trước mắt.

Sau khi Sài Lang binh đoàn xuyên thủng Hám Sơn binh đoàn, đã thoát ly phạm vi chiến trận của đối phương, để lại trong chiến trận đối phương một khoảng tầm hơn năm mươi mét hoàn toàn trống trải. Nói cách khác, đầu và cuối của đối phương đã hoàn toàn tách rời nhau. Lúc đầu, khi lựa chọn vị trí xung kích Binh cũng yêu cầu nhằm vào vị trí khoảng một phần tư trong đội ngũ đối phương để công kích.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian sau khi Sài Lang binh đoàn đánh qua, toàn bộ cơ quan binh đoàn chỉ còn phải đối diện với chừng một trăm địch nhân.

Binh không chút do dự suất lĩnh cơ quan binh đoàn đột nhiên gia tốc!

Cơ quan binh đoàn ầm ầm đụng thẳng vào đội ngũ đối phương.

Trọng lượng của cơ quan hồn giáp không hề nhẹ hơn Hám Sơn tích bởi vậy lực đâm xuyên khi xung phong cũng cực kỳ kinh người. Tuy top học viên này mới chỉ trải sơ qua chiến trận nhưng mỗi người đều ở trong tuổi huyết khí phương cương, vì thế ai nấy đều bộc phát toàn lực.

Tiếng hô đánh làm người ta phải run da đầu, cùng là thứ có thể tích khổng lồ, cùng mang theo thế trầm lực lớn, hai bên giống như ai dòng nước lũ đâm sầm vào nhau.

Nhưng sĩ khí của hai bên lại hoàn toàn bất đồng.

Hám Sơn binh đoàn còn chưa phục hồi tinh thần lại từ sau lần tập kích vừa rồi nhưng đối diện với chi binh đoàn thái điểu(gà mờ) này cũng không quá để ý. Còn Binh suất lĩnh cơ quan binh đoàn cung không có quá nhiều suy nghĩ, tuy những thiếu niên không đủ lãnh tĩnh lão luyện nhưng bốc đồng thì có thừa. Và quan trọng nhất là bọn họ có ưu thế số lượng áp đảo.

Thường thường mấy giá cơ quan hồn giáp cùng nhằm vào một đầu Hám Sơn tích, những thiếu niên này bị nhiệt huyết che kín tâm trí, thậm chí có người còn quên cả vũ kỹ tu luyện hàng ngày chỉ theo bản năng cậy mạnh.

Thế nhưng quả thật nhân số cũng quá nhiều.

Sau khi trải qua một hồi giằng co, Hám Sơn tích cứ bay ngược từng người từng người một. Cái cảnh tượng thân thể khổng lồ như trái núi của Hám Sơn tích bị đụng bay như vậy quả thật vô cùng rung động.

Những con Hám Sơn tích bị đập bay ngược trở về đập thẳng vào đội ngũ khiến khắp nơi lâm vào hỗn loạn.

Long Trúc hoàn toàn không thể nào dự đoán trước được tình thế lại có thể rơi vào cảnh tượng như trước mắt, y như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh toát. Nếu như thế cục này đã được an bài từ trước thì chủ tướng của đối phương đáng sợ đến tình trạng nào đây. . .

Binh đoàn bị lâm vào hỗn loạn, Hám Sơn binh đoàn đã trải qua rất nhiều trận chiến nhưng chưa từng có trận chiến nào lại thảm liệt và quỷ dị như thế này,.

Nhưng lúc này Long Trúc đã không còn đường lui, nếu như chờ Sài Lang binh đoàn hoàn thành thao tác quay ngược đội hình thì tất cả mọi người đều sẽ chết tại đây.

Long Trúc nhảy dựng lên, y lập tức nhảy lên đỉnh đầu đầu bát giai Hám Sơn tích của mình sau đó đột nhiên vỗ Hám Sơn tích một cái, vận hành chân lực, khàn giọng gầm lên: "Xông! Xông về phía trước ! Người lui về phía sau, chết!"

Đám võ tướng xung quanh nhìn thấy chủ tướng tóc tai bù xù như lâm vào điên cuồng xông lên trước tiên con mắt lập tức đỏ lừ.

"Xông!"

"Liều mạng!"

. . .

Tất cả mọi người cùng thôi động Hám Sơn tích lao về phía trước, bọn họ không để ý đến những đội hữu và những con Hám Sơn tích vẫn còn sống đang giẫy dụa dưới sự dẫm đạp của dòng nước lũ tất cả đều biến thành thịt nát.

Binh biết khảo nghiệm chính thức lúc này mới bắt đầu.

Phản công của đối phương khi sắp chết sẽ hung mãnh hơn trước.

"Tiểu ngũ! Phòng thủ!"

Thanh âm lạnh lẽo của Binh vang vọng khắp toàn đội, lão lắc mình mấy cái, nắm lấy mấy tên cơ quan hồn giáp đang choáng váng đầu óc ném về phía sau đội ngũ.

Uy tín của Binh trong lòng đám học viên này cực lớn, tuy vừa rồi thắng lợi làm nhiệt huyết của bọn họ xộc lên thắng đầu, nhưng lúc này cũng đã từ từ tỉnh táo lại.

Còn Tiểu Ngũ đã sớm chuẩn bị từ trước, lập tức suất lĩnh một đội cơ quan hồn giáp lao lên tiền phương rồi vững vàng dừng lại. Những cơ quan hồn giáp này khác với những cơ quan hồn giáp còn lại, bọn họ được trang bị chính là cơ quan hồn giáp có tính phòng ngự. Tính cách của Tiểu Ngũ vô cùng bình tĩnh cho dù núi lở ngay trước mắt cũng không biến sắc, vì hắn có tính cách như vậy Binh mới để hắn thống lĩnh tiểu đội chuyên trách (chuyên phụ trách) phòng ngự.

Những tấm thuẫn đồng thau cực lớn cao hơn mười thước, trên mặt có những gai nhọn cực kỳ đáng sợ tựa như một bức tường đồng thau đầy gai nhọn. Và bên cạnh bọn họ là những nhân viên nửa ngồi xổm luôn sẵn sàng thay thế chuẩn bị tùy thời tiếp ứng. Phía sau bọn họ là một khoảng trống dài tầm mười lăm mét, nơi này có một đội cơ quan hồn giáp thuẫn phòng nửa ngồi xổm, nhiệm vụ của bọn họ là đối phó với những địch nhân từ không trung có ý đồ đổ bộ vào trong trận.

Phòng ngự trận được co rút đến cực độ, kín kẽ không một khe hở.

Nhìn phòng tuyến trước mắt, Long Trúc lập tức hiểu ra tất cả các bước đều đã được đối phương tỉ mỉ bố trí.

Thật là đáng sợ. . .

Nhưng lúc này y đã không còn đường lui, ngoại trừ xung kích về phía trước thì không còn lựa chọn nào khác.

"Sát!"

Long Trúc khàn giọng rống giận, một người một kỵ đi trước dẫn đầu. Đám võ giả phía sau không ngừng chém ra từng đạo quang mang giống như hạt mưa rơi chìm vào trong cơ thể Long Trúc.

Trên người Long Trúc và Hám Sơn tích dưới thân y đột nhiên sáng lên một quang tráo hình trùy, quang tráo hình trùy chỉ thẳng về phía trước giống như một cái trùy công thành.

Đây mới là chiêu thức xung phong chân chính của bọn họ, 【Hám Sơn xông】!

Oanh!

Song phương đụng thẳng vào nhau không chút kĩ xảo

Vào thời điểm thuẫn bài trên tay các học viên tiếp xúc với quang tráo của Long Trúc, Tiểu Ngũ liền hiểu ra cổ lực lượng này căn bản không phải bọn họ có thể thừa nhận nổi. Trong khoảnh khắc bị đánh bay hắn liều mạng nhảy về phía trước.

Đây là căn dặn của huấn luyện viên căn dặn khi huấn luyện, những thuẫn phòng binh được gọi là ưu tú cũng không phải ý nói hắn có thể ngăn cản được mọi loại công kích mà để chỉ khả năng có thể đưa ra quyết định hợp lí vào những thời điểm hợp lí của hắn.

Cơ quan hồn giáp của hắn bị bắn bay lên không trung, trong lòng hắn buông lỏng, thật quá tốt, không có ảnh hưởng đến phòng tuyến phía sau.

Long Trúc mang theo thế không thể đỡ, liên tục xuyên thủng năm đạo phòng tuyến mới bị ngăn cản lại.

Nhưng lúc này y cũng mất đi ưu thế của tốc độ, bị rơi vào trận và cận kề với nguy hiểm. Càng không xong chính là y lỗ hổng mà y đục thủng đã bị Tiểu Ngũ nhanh chóng lấp đầy.

"Ban 31, lên!"

Binh không hề xuất thủ mà hạ lệnh cho một ban đi lên triền đấu. Chủ tướng rơi vào trong trận, cũng giống như dã thú bị rơi vào lưới, cho dù có dẫy dụa như thế nào cũng khó có thể thoát ra.

Hơn nữa đây lại còn là một cơ hội thực chiến cực tốt.

Muốn tìm được một võ tướng cường hãn đến vậy để bồi luyện chẳng phải là dễ dàng.

Nhìn Long Trúc đang tả xung hữu đột giữa vòng vây của ban 31, thần sắc Binh vẫn bình tĩnh như thường.

Lão không ngừng chỉ huy các học viên bắt đầu cắt nhỏ binh đoàn của đối phương.

Lấy ban làm đơn vị, dưới sự chỉ huy của Binh không ngừng chạy sát theo phòng tuyến, tựa như một thanh đao không ngừng cắm vào trong Hám Sơn binh đoàn, Hám Sơn binh đoàn đã mất đi chủ tướng cứ dần bị cắt nhỏ, ngăn cách, tách rời nhau.

Từ đầu đến cuối Binh vẫn thong dong như thường.

Chẳng bao lâu sau, Hám Sơn binh đoàn đã bị cắt thành mấy mươi khối, bọn họ điên cuồng xung kích, vọng tưởng lao ra khỏi vòng vây nhưng nhân số của đối phương quá nhiều, hơn nữa khả năng phối hợp cũng dần ăn ý hơn trước rất nhiều, Hám Sơn binh đoàn cảm thấy những đường tuyến đang trói buộc bọn họ càng lúc càng thắt chặt.

Sài Lang binh đoàn không hề có ý định tiến lên, thực ra nhiệm vụ của Đường Nhất chỉ là một lần xung phong lúc trước.

Đối với thủ đoạn của đại nhân hắn bội phục sát đất.

Lẽ nào ngay từ đầu đại nhân đã có ý định dùng binh đoàn này để làm đối tượng cho những thiếu niên của Thiên võ lang viện luyện tập sao?

Khí phách như vậy chỉ có đại nhân mới có được a.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Tư Mã Âm Hiểm

Trận chiến đấu này, chấn kinh mọi người.

Cho dù là Hạc và Lăng Húc đứng ở nóc cung điện, hai người nhìn chiến trường cài răng lược, nhìn Sài Lang binh đoàn ngang trời xuất thế, nhìn Long Trúc phản công lúc sắp chết, nhìn Binh là làm thế nào cắt xén, tách rời Hám Sơn binh đoàn một cách thành thạo điêu luyện.

Toàn bộ quá trình, ngoại trừ lần Sài Lang binh đoàn xung phong làm người ta có cảm giác sắc bén chói mắt vô cùng. Tàn cuộc chiến đấu, hoàn toàn chẳng có chút mỹ cảm, thậm chí Binh suất lĩnh binh đoàn cơ quan, va chạm xung đột, không ngừng xuất hiện các loại sai lầm, tỷ như động tác chiến thuật biến hình, tỷ như vây bọc đánh không đúng chỗ vân vân, làm cho trận chiến đấu này thoạt nhìn cực kỳ hỗn loạn.

Mà trong cái phiến hỗn loạn này, Hám Sơn binh đoàn bị cắt xén từng điểm, tách rời thành ra từng khối nhỏ một.

Toàn bộ quá trình, không có chỗ nào quá làm người ta sáng ngời mắt, thậm chí có chút bình thản thông thường, nhưng mà khi chiến trường biến thành từng khối nhỏ một thì mọi người mới bừng tỉnh mà thấy kinh sợ.

"Thực sự là võ tướng đáng sợ." Hạc hít vào một hơi lãnh khí, nhịn không được khen: "Binh đại thúc thì ra lợi hại là thế!"

Lăng Húc cũng bị chấn động, lần trước Binh biểu hiện ra là một vị võ tướng có kỹ xảo khống mang xuất thần nhập hóa, mà hiện tại, thậm chí Binh không cần xuất thủ, chỉ mỗi chỉ huy điều hành đâu vào đấy. Giống

như kỳ thủ cao minh không hiển lộ tài năng chiêu thức, mỗi một nước cờ không hiển sơn không lộ thủy, nhưng mà đến mấy chục bước sau, mọi người bỗng nhiên thấy kinh sợ, hắn đã thắng rồi.

Càng làm cho hai người cảm thấy bất khả tư nghị chính là, Binh đại thúc vậy mà lại coi cái này như luyện binh tràng.

Cái này cần phải cực kỳ tự tin a...

Binh tỏ ra rất bình tĩnh, thắng lợi như vậy đối với lão mà nói, rất bình thường quá đỗi, lão chú ý nhất chính là biểu hiện của các học viên. Năm xưa nguyên nhân lão được điều đến tân binh doanh là để lão dễ nói chuyện, tuổi còn nhỏ vân vân, nhưng mà quan trọng nhất đó là lão am hiểu luyện binh.

Lấy chiến để luyện, phương pháp như vậy, chính là phương pháp lão năm xưa tìm tòi ra. Tình hình chiến đấu năm xưa rất kịch liệt, là chuyện mà hôm nay vô pháp tưởng tượng, tuy rằng Nam Thập Tự binh đoàn có đầy đủ quân dự bị, nhưng mà vẫn đối mặt vấn đề nguồn cung lính căng thẳng.

Như thế nào rút ngắn tân binh kỳ, như thế nào tại đề bạt những sĩ quan cơ sở có tiềm lực có tài hoa vân vân, mấy vấn đề này, năm đó tốn hao vô số tâm huyết của lão.

Hoàn thành chia tách sau, lão chẳng phát ra một tiếng, ngoại trừ học viên phạm sai lầm trí mạng, bình thường một vài tiểu sai lầm, lão căn bản coi như không nhìn thấy. Lão chăm chú âm thầm quan sát, quan sát những học viên biểu hiện xuất sắc ở trong chiến đấu.

Chiến đấu là đá thử vàng tốt nhất.

Kỳ thực lão cũng không nghĩ là sớm như vậy đã đem Thiên võ lang viện và binh đoàn cơ quan bộc lộ ra, nhưng mà, phương pháp thường quy muốn đạt được yêu cầu lão, cần phải thời gian rất dài. Mà thời gian đối với bọn họ mà nói mới là tối then chốt.

Binh đối với trận chiến đấu này rất thỏa mãn, lúc trước lão cũng không có đoán được Hám Sơn binh đoàn sẽ xuất hiện. Nhưng mà vì để ngừa vạn nhất, lão vẫn dẫn Sài Lang binh đoàn Đường Nhất, cấp cái chi hoàn toàn tân binh đoàn này hộ giá hộ tống. Khi phát hiện Hám Sơn binh đoàn thì lập tức tinh thần Binh rung lên, bắt đầu bố cục.

Trong thời gian ngắn ngủi, lão liền hoàn thành toàn bộ cấu tứ phương án chiến đấu.

Chỉ tiếc, Hám Sơn binh đoàn phản công, không dữ dằn như trong tưởng tượng của lão, Binh có chút tiếc nuối. Nếu Hám Sơn binh đoàn phản công có thể thêm hung mãnh một tí nữa thì đối với thử thách cái quần tân này, hiệu quả tốt hơn, rất nhiều vấn đề cũng khả dĩ bộc lộ triệt để.

Được rồi, binh đoàn Thiên Long tọa cũng chỉ có thể như vậy rồi...

Binh nghĩ ngợi có chút cô độc.

Mà thân là võ tướng bản năng, thích suy nghĩ bước tiếp theo ngay. Binh cân nhắc, có nên thừa cơ sát nhập Thiên Long tọa hay không. Binh đoàn Thiên Long tọa cơ hồ tan rồi, như vậy còn lại, đại khái chính là thánh giai.

Thiên Long tọa chỉ có một gã thánh giai, còn có bốn gã võ giả Thần Long, thực lực như vậy, bản thân có thể ăn được nó hay không? Nhân tố tương đối có lợi là sĩ khí, sĩ khí đám thái điểu(gà mờ) tăng vọt, ngô, dọc đường tiêu hóa thu hoạch một trận chiến này, thực lực sẽ tăng lên... Tuy nhiên Sài Lang binh đoàn, Tiên Nữ chiến bào dưới con mắt thánh giai sẽ rất khó phát huy tác dụng...

Chiến lược chiếm lấy Thiên Long tọa có ý nghĩa lớn lao bao nhiêu chứ... Lại khiến các phương phản ứng thế nào...

Binh chẳng muốn nhìn chiến trường rồi, lão đã trực tiếp bỏ qua trận chiến đấu này, đi suy tư vài bước phương án tiếp theo.

Nhưng mà trận chiến đấu này làm những người khác đều khiếp sợ rồi, nhất là Vương Dạ.

Vương Dạ thấy tình thế không ổn liền vừa lăn vừa bò từ trên lưng Hám Sơn tích nhảy xuống. Lúc đó đám người Long Trúc căn bản không rảnh bận tâm y, mà vận khí y không tệ, tràng diện hỗn loạn như vậy, vậy mà lại y thoát ra được từ bên trong.

"Cứu ta!"

Vương Dạ hướng bốn gã hộ vệ liều mạng hô to, trong lòng y cực kỳ sợ hãi, y chỉ là một vị mưu sĩ, để y động động mồm mép, đùa giỡn chút âm mưu quỷ kế thì không có vấn đề, thực lực y gầy yếu, tại cái chiến trường hỗn loạn mà có thể sống đến bây giờ thì quả thực là kỳ tích.

Bốn gã hộ vệ đang giằng co với bốn người A Mạc Lý, nhưng mà song phương đều bị chiến đấu bạo phát hấp dẫn, đều quên mất đấu võ. Lúc này bốn gã hộ vệ nghe tiếng kêu cứu của Vương Dạ, tức thì phản ứng lại. Chúng không nói hai lời liền bỏ bốn người A Mạc Lý, chạy tới hướng Vương Dạ.

"Muốn chạy hả?" Con mắt A Mạc Lý trợn trừng, chân liền hướng bốn người xông tới.

Bóng người chợt lóe, là Hàn Băng Ngưng!

Trong bốn người, khinh công Hàn Băng Ngưng gần bằng Tư Mã Hương Sơn, cơ hồ trong chớp mắt, đã xông tới phía sau đối phương, hàn kiếm ra khỏi vỏ.

Đinh!

Từng tiếng thanh âm giòn tan, một bàn tay ngăn trở mũi kiếm Hàn Băng Ngưng.

Một luồng chân lực quỷ dị dọc theo mũi kiếm thẳng nhập kinh mạch Hàn Băng Ngưng, Hàn Băng Ngưng hừ lạnh một tiếng, chân lực liền

phun ra, đồng thời cùng lúc một luồng chân lực hung hãn hơn nữa tới.

Phanh.

Bóng người đột nhiên tách ra.

Hàn Băng Ngưng mới thấy rõ địch nhân, hóa ra là một gã Hồn tướng. Chỉ là cái đứa Hồn tướng, một gã Hồn tướng không giống với những đứa nàng từng gặp. Bởi vì nó căn bản không giống người, mà như ác quỷ trong thần thoại, thân thể gầy như que củi, đầu cực lớn, khuôn mặt xấu xí, hai tay thật dài, gần như chạm đất. Mười ngón như vuốt chim, móng tay bén nhọn, màu đen thùi lùi.

Trong lòng Hàn Băng Ngưng rùng mình, lần đầu tiên nàng trông thấy Hồn tướng dị dạng như thế.

Hồn tướng là võ giả sau khi chết biến thành võ hồn, bởi vậy đều sẽ giữ lại tướng mạo lúc sinh thời. Toàn bộ Hồn tướng đều là như thế, chưa từng nghe nói, Hồn tướng dị dạng xấu xa giống như đứa như trước mắt này.

Ba gã hộ vệ khác cũng dồn dập gọi ra Hồn tướng bản thân.

Ba gã Hồn tướng khác tuy rằng hình dạng tướng mạo không giống nhau, nhưng đều dị dạng xấu xa như vậy.

Trên nóc nhà ánh mắt Lăng Húc tăng vọt, vẻ mặt kinh sợ: "Đây là cái đồ vật gì? Thế nào lại có Hồn tướng xấu xa như thế?"

Hạc nheo con mắt lại, lạnh giọng nói: "Tộc minh! Không ngờ được, bọn họ vậy mà lại càng ngày càng làm trầm trọng thêm!"

"Tộc minh hả?" Vẻ mặt Lăng Húc mờ mịt.

"Ừ." Hạc lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào bốn gã Hồn tướng bên trong tràng, âm thanh lãnh đạm nói: "Tộc minh là một thế lực mới phát, bọn chúng là do một đám tiểu thế lực liên minh cấu thành. Bọn họ

nghiên cứu ra một loại kỹ thuật rất cấm kỵ, đó chính là thôn phệ và dung hợp Hồn tướng. Tựa như dưỡng độc trùng vậy, vì độc trùng càng cường đại mới đặt bao nhiêu loại độc trùng ở với nhau, làm cho chúng nó trong lúc đó chém giết, thôn phệ lẫn nhau sau cùng bồi dưỡng ra độc trùng tối cường đại, Hồn tướng tộc minh chính là làm như vậy."

Lăng Húc nghe thấy vậy lông tóc toàn thân dựng thẳng, hắn trừng con mắt, không thể tin tưởng: "Cái này... Cái này cũng quá biến thái rồi đi! Hồn tướng, rốt cuộc không giống với độc trùng đâu nha!"

Mặt Hạc không tỏ vẻ gì: "Trong mắt bọn chúng thì là một dạng. Bọn họ so trước đây làm càng thêm trầm trọng, những Hồn tướng này, không, chúng nó đã không thể được gọi là Hồn tướng, chúng nó là rất nhiều Hồn tướng cưỡng ép dung hợp lại với nhau, cho nên mới trở nên dị dạng như thế."

Ngón tay Hạc nắm kiếm tới mức trắng bệch, hắn cúi đầu lẩm bẩm, ngữ khí trầm thấp.

"Tại sao trở thành Hồn tướng? Là bởi vì trong lòng có quá nhiều chất chứa chưa tan, là bởi vì sinh mệnh quá ngắn ngủi mà tâm nguyện chưa xong. Mỗi một Hồn tướng đều là tâm nguyện tối chấp nhất tối hướng tới trong nội tâm của võ giả lúc sinh thời mà đến chết cũng không muốn buông tha! Tín niệm chấp nhất như vậy, hắn là cần phải tôn trọng, mà không phải bị lợi dụng như thế, giẫm đạp như thế!"

Bỗng nhiên có cái thủ chưởng dùng sức mà vỗ vỗ bờ vai của hắn, Hạc ngẩng đầu.

"Tiểu Hạc tử, không nên khổ sở, biến sắc như vậy, hết thảy một thương đâm chết! Đứa quái vật đến người chết cũng không buông tha, vậy để cho bọn chúng đi làm người chết đi! Yên tâm, chúng ta sẽ giúp ngươi!"

Lăng Húc đằng đằng sát khí.

Trong lòng Hạc ấm áp, hắn tỉnh táo lại: "Nhìn Hám Sơn binh đoàn tiến nhập Đại Hùng tinh lần này, hắn chính là Tộc minh tại âm thầm giở trò quỷ. Tộc minh nhìn đến cũng định đục nước béo cò, cũng không an phận. Tuy nhiên, nếu đã gặp phải chúng ta coi như bọn chúng không may đáng đời."

"Ha ha ha ha! Nói cho cùng! Di, quả nhiên Tư Mã hương Sơn âm hiểm!" Lăng Húc sáng ngời con mắt.

Tư Mã Hương Sơn một bụng xấu xa, sớm đã chú ý Vương Dạ bên này hốt hoảng cuồng chạy. Khi Vương Dạ mở miệng kêu cứu, hắn là người thứ nhất phát động, khinh công hắn vốn có tuyệt hảo, lặng yên không một tiếng động liền xuất hiện bên người Vương Dạ, lúc này, bốn gã hộ vệ chỉ vừa mới phát động.

Tư Mã Hương Sơn xách cổ Vương Dạ, nhỏ nhẹ nói: "Chiến trường là nơi loạn như thế, không nên tùy tiện chạy loạn."

Vương Dạ hoàn toàn khiếp sợ, sắc mặt y tái nhợt như tờ giấy, trong miệng a a a phát không ra một tiếng rõ ràng nào

Tư Mã Hương Sơn cũng không thèm quan tâm, hướng bốn người nhỏ nhẹ nói: "Đầu hàng đi, vì tính mệnh của đại nhân các ngươi."

Bốn người tiến thối lưỡng nan, chân tay luống cuống.

"Nhìn đi, vị đại nhân này của các ngươi, bình thường rất không được các ngươi kính yêu a." Tư Mã Hương Sơn nhỏ nhẹ nói, răng rắc một tiếng, Vương Dạ phát ra tiếng gào thét như giết lợn, cả khuôn mặt đều biến hình.

Động tác Tư Mã Hương Sơn mềm nhẹ mà vặn đứt một ngón tay Vương Dạ.

"Các ngươi nói đi, nếu như ta đem đại nhân tôn quý của các ngươi, ặc, mười ngón tay vặn đứt chín ngón, sau đó trả hắn cho các ngươi. Các

ngươi nên làm thế nào cho phải? Các ngươi khẳng định sẽ tìm một chốn không người giết chết hắn đi, ai, đánh đánh giết giết, thực sự là làm người ta làm khó a."

Vương Dạ đang đau đớn mà nghe thấy những lời này, cũng nhịn không được nữa, trực tiếp choáng váng hôn mê.

Bốn người nghe những lời này của Tư Mã Hương Sơn, sắc mặt không khỏi cùng nhau biến. Không phải nói chín ngón tay, hiện tại đã làm gãy một ngón là đủ để cho đại nhân hận thấu bọn chúng. Đại nhân chết ở chỗ này coi như là không sao, nếu là đại nhân còn sống trở về, vậy cuộc sống về sau bọn chúng nhất định rất bi thảm rất bi thảm.

"Chúng ta đầu hàng."

Bốn gã hộ vệ sắc mặt như chàm.

Một mình Tư Mã Hương Sơn vân đạm phong khinh như thế mà giải quyết chiến đấu, làm cho Lương Thu thành thật như vậy, thấy vậy thì hoàn toàn trợn tròn mắt.

Khống chế xong bốn người, toàn bộ trận chiến coi như là kết thúc.

Bỗng nhiên, ba động năng lượng kịch liệt từ vương cung truyền đến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Bắc Đẩu

Cột sáng từ vương cung lao thẳng về chân trời, sau đó co rút kịch liệt thành một điểm kim quang chói mắt, phập phềnh trôi nổi trên đầu Đường Thiên. Chỉ có Hạc và Lăng Húc đang đứng cạnh Đường Thiên mới nhìn rõ đó là cái gì, điểm kim quang này là một khối xương màu vàng.

Thủy Hùng Hoang Cốt.

Tinh lực bên trong khối xương dâng trào mênh mông, lấy Thủy Hùng Hoang Cốt làm trung tâm, tinh lực bao quanh đậm đặc không tan. Khác hẳn với khí ba động của Vương Hùng Thủ truyền khắp mỗi ngõ ngách Đại Hùng Tinh.

Thương khung trên đỉnh đầu, bầu trời của Đại Hùng Tinh ảm đảm không chút sáng sủa, ánh sáng của khỏa tinh cầu ở sau lưng bỗng nhiên bạo tăng, ngay sau đó tinh cầu ở bên cạnh nó cũng sáng lên, dọc theo sau lưng nó là 1 khỏa tinh cầu hùng vĩ khác lại sáng lên. 7 tinh cầu đồng thời tỏa sáng, tạo thành 1 cái gàu lớn đây là đây là tên khác của chòm sao Đại Hùng Tinh. Tinh lực cường liệt theo như chuyển động của 7 tinh cầu mà bắn ra toán loạn sau đó chòm sao Đại Hùng Tinh chậm rãi chuyển động, theo đó cũng kéo theo những biến hóa kinh người. Trong lúc này ở giữa các tinh cầu đang có những chuyển động lặng lẽ.

Trước đây, 18 khỏa tinh cầu hợp thành chòm sao Đại Hùng Tinh với hình dáng 1 con đại hùng nửa ngồi nửa đang chuẩn bị vồ mồi, mà bây giờ mấy ngôi sao ở vị trí đầu của đại hùng lại di chuyển tựa như là con đại hùng này đang chậm rãi đứng lên. Tinh lực biến hóa, tinh cầu di động, những hiện tượng hiếm thấy này làm cho mọi người cảm thấy chấn động.

Trong nháy mắt khi chòm sao dừng, tinh lực còn lại bỗng nhiên như băng tan chảy, trở nên vô cùng linh hoạt. Năng lượng trong không khí so với trước đây tuy rằng có thưa thớt hơn rất nhiều nhưng mà sinh cơ trong đó thì tràn đầy.

Trên mặt Hạc hiện lên vẻ khó tin tưởng vào hiện thực trước mắt: “Cái này là… Đại Hùng Tinh công nhận thánh bảo lần nữa! Đường Đường Thần Kinh thành công rồi….” Hạc vừa lắp bắp vừa lẩy bẩy chỉ trỏ vào sự biến hóa của chòm sao Đại Hùng Tinh.

Trong lịch sử Thiên Lộ việc chòm sao thay đổi thánh bảo là 1 việc chưa từng xảy ra. Nhưng mà tất cả sự việc đang xảy ra trước mắt đây làm cho Hạc cảm thấy rất ngạc nhiên. Nhất là Đường Thần Kinh được Đại Hùng Tinh thừa nhận thân phận của hắn.

Sự tình hoang đường như thế đã thực sự xảy ra rồi, về sau Đại Hùng Tinh sẽ được gọi là ‘Hùng Thần Kinh’ sao? Võ giả Hùng Thần Kinh… Thực sự là một kiểu gọi đáng sợ mà…….! Hạc vừa lẩm bẩm vừa nghĩ tới danh hiệu kinh khủng mà mọi người sắp được biết tới đó. "Hạc thật nguy hiểm!" Lăng Húc đang đứng cạnh đó không khỏi bàng hoàng với suy nghĩ của Hạc.

Lăng Húc không kìm được lòng mình nắm chặt ngân thương trong tay, tinh lực chòm sao toàn bộ vận chuyển, cảnh tượng mênh mông bao la hùng vĩ kinh động lòng người thế này luôn làm cho người ta cảm thấy không tự chủ được mình mà cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé.

Binh bỗng dưng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tú lơ khơ của Binh hiện lên vẻ lẫm liệt ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào 7 khỏa tinh cầu Đại Hùng Tinh đang tỏa sáng rực rỡ kia.

"Cái này là..."

Thiên Lộ hiện tại cùng với thời điểm của hắn đã hoàn toàn thay đổi, lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy chòm sao Đại Hùng Tinh ở trên Thiên Lộ chỉ là một thế lực tam cấp, điều này hắn giật mình lắm. Bởi vì ở thời đại

của hắn, Đại Hùng tinh luôn có truyền thống là một trong các cường hào một phương, là cường hào mà Nam Thập Tự binh đoàn cũng rất kiêng kỵ. Vậy mà bây giờ chỉ là chòm sao cấp ba, điều này làm cho hắn có những cảm xúc trái ngược lẫn nhau.

Cõ lẽ ở trong mắt người khác Đại Hùng Tinh dưới sự dẫn dắt của Yến Vĩnh Liệt tương đối là cường hãn thế nhưng bọn chúng hoàn toàn không biết tới sự cường đại của chòm sao Đại Hùng Tinh năm đó. Ngay cả dân chúng của Đại Hùng Tinh cũng đã quên mất sự huy hoàng năm nào, thời Đại Hùng Tinh là một thế lực lớn đối với họ là 1 cái gì đó quá mức xa xỉ quá mức xa xôi.

Bất luận là cái gì mạnh mẽ đều cần có cơ sở của sự mạnh mẽ. So với chòm sao Bạch Dương, tuy rằng đã có sự suy giảm đôi chút nhưng mà lạc đà gầy vẫn nhiều thịt hơn ngựa. Đại Hùng Tinh năm đó hùng cứ một phương tự nhiên là có căn nguyên của nó, đó chính là 7 tinh cầu đang tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời kia.

Chúng đã từng có tên khác, một cái tên đã bị người ta lãng quên từ rất lâu rồi, đó là ‘Bắc Đẩu’.

Bắc Đẩu Thất Tinh.

Đại Hùng Tinh suy sụp cùng với Bắc Đầu Thất Tinh trở nên ảm đạm hoàn toàn là có quan hệ cùng nhau. Truyền thừa cao nhất của Đại Hùng Tinh, Đại Hùng Thần Tán chính là vũ kỹ dựa vào quá trình phát triển của Bắc Đẩu thất tinh mà hình thành. Không ngờ là Đại Hùng Thần Tán bị thất truyền rất nhanh, sau đó lại diễn biến ra vũ kỹ không trọn vẹn: Bắc Đẩu, nhưng cũng không nghĩ tới là Bắc Đẩu cũng thất truyền.

Mất đi cảm giác triệu hoán của võ giả đỉnh cấp vì thế mà Bắc Đẩu Thất Tinh cuối cùng lại ảm đạm lại rồi tiến vào ngủ say, đây mới là điều căn bản làm Đại Hùng Tinh suy sụp.

Đường Thiên có thế tiếp cận được tinh lực của Đại Hùng Tinh, nhận được sự chấp thuận của thánh bảo cũng không làm Binh quá giật mình.

Trong cơ thể của Đường Thiên có 1/3 tinh lực của Đại Hùng Tinh. Chỉ bằng điểm này đã đủ tạo cho hắn điều kiện để cùng Yến Vĩnh Liệt liều mạng. Hơn nữa hắn còn biết rõ rằng bản thân chòm sao còn có bản năng tự bảo vệ mình, đó là tự mình thiêu đốt bản thân hủy diệt chính mình, bản thân chòm sao cũng không có ý thức nhưng mà trong thiên địa này toàn bộ sự vật đều có khả năng tự hủy mình, có bản năng chống cự.

Đường Thần Kinh tràn đầy tự tin cùng niềm tin vô song, đệ nhất tử triền lạn đả[1], tiềm lực sâu không thấy đáy, dù cho thời gian Yến Vĩnh Liệt còn sống Binh cũng không coi trọng hắn huống chi là hiện tại hắn chỉ là trạng thái thiêu đốt võ hồn.

Thế nhưng, thức tỉnh Bắc Đẩu thất tinh….

Binh cũng bị chấn động vì điều này, không có đạo lý chút nào, Đường Thần Kinh cùng với Bắc Đẩu 1 chút quan hệ cũng không có, làm sao thằng dở hơi này lại có khả năng thức tỉnh Bắc Đẩu được chứ? Lẽ nào ….. là Thủy Hùng Hoang Cốt?

Vừa nghĩ tới điều này đã làm cho Binh cảm thấy trước mắt sáng ngời. Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ ba động đang nhộn nhạo tràn ngập trong không trung, lát sau hắn cũng phát hiện ra điều gì đó, quả nhiên là do Thủy Hùng Hoang Cốt!

Trong lúc đó Thủy Hùng Hoang Cốt cùng với Bắc Đẩu dường như có liên hệ mơ hồ như không như có.

Binh hưng phấn đứng thẳng lên. Bắc Đẩu mới chính là điểm cường đại của Đại Hùng Tinh, Đại Hùng Tinh thức tỉnh Bắc Đẩu sẽ rất nhanh càng trở nên cường đại hơn so với trước đây. Điều càng làm cho hắn hưng phấn hơn chính là hắn nghi ngờ là rất có khả năng ở bên trong Thủy Hùng Hoang Cốt có cất giấu truyền thừa chân chính của Đại Hùng Tinh Đại Hùng Thần Tán!

Ở thời viễn cổ, vũ kỹ dám dùng tên ngôi sao để đặt tên đều là những vũ kỹ cường đại vô song. Như là Bạch Dương Tinh Thần Thương của

chòm sao Bạch Dương, đó là truyền thừa cao cấp nhất của chòm sao Bạch Dương.

Dù sao thì cũng phải nói dù cho không có Đại Hùng Thần Tán thì Bắc đẩu cũng tương đối là cường hãn!

Niềm vui ngoài ý muốn, đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn. Binh hiện tại đang mừng quá hận không thể tóm cổ Đường Thần Kinh lại, cẩn thận nghiên cứu khối xương cốt màu kim sắc kia triệt để. Sao thằng đần này có nhiều khí vận thế chứ?

Nhưng mà rất nhanh Binh đã khôi phục lại sự tỉnh táo của mình, bản thân là thống soái có vị trí viễn siêu hơn so với những người khác. Bắc Đẩu Thất Tinh được thức tỉnh tất nhiên là việc tốt đến mức không thể tốt hơn, nhưng mà nó sẽ gây ra một loạt các phản ứng dây chuyền sau đó.

Biết rõ về Bắc Đẩu Thất Tinh tuyệt đối không chỉ có mình hắn. Người hơi có nghiên cứu 1 chút về lịch sử của Đại Hùng Tinh nhất định sẽ có phán đoán chính xác, Đại Hùng Tinh rất nhanh sẽ tiến nhập vào thời kỳ phát triển với tốc độ cao. Đại Hùng Tinh sẽ hoàn toàn phát triển, mức độ tập trung năng lương sẽ đạt tới kinh khủng.

Đại Hùng Tinh sẽ lập tức trở thành miếng mồi ngon trong con mắt của nhiều người. Chỉ sợ đến lúc này đã có rất nhiều kẻ đã giương nanh vuốt của mình ra để nhằm vào Đại Hùng Tinh.

Có Đại Hùng Tinh rồi, như vậy chòm sao Thiên Long sẽ không còn chút ý nghĩa nào nữa. Ngay lúc này Binh đã buông tha quyết định tấn công chiếm đóng chòm sao Thiên Long của mình. Bất quá, tuy rằng không có dự định tấn công chiếm đóng chòm sao Thiên Long nhưng Binh không dự định buông tha cho chòm sao Thiên Long như thế.

Không có thất bại trong chiến tranh, không cần phải trả giá thật nhiều. Binh nhìn thoáng qua phía Đường Thiên đang nhắm nghiền mắt thở hổn hển mà trong lòng hắn cảm thấy sự hãnh diện đang ào ạt dâng

trào, cục diện tuyệt hảo như thế làm sao mà mình có thể thất bại được cơ chứ!

“Tất cả chú ý, mục tiêu là chòm sao Thiên Long, di chuyển với tốc độ cao nhất!”

Các học viên gà mờ của binh đoàn Sài Lang thuộc quyền chỉ huy của Đường Nhất dứt khoát lưu loát xoay người nhằm thẳng hướng của chòm sao Thiên Long, một đường ầm ầm phóng tới. Hạc và Lăng Húc bị hành động của binh đoàn làm cho chấn động.

“Này, vừa rồi bọn họ làm gì đó?” Lăng Húc có chút tò mò.

Hạc đăm chiêu, lộ ra bộ dáng phong tư tuyệt mỹ lang quân, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Cơ hội tốt như thế, Binh đại thúc nhất quyết là không bỏ qua, chứng tỏ là trong khoảng thời gian này ta đã bức bách hắn nhiều quá rồi.”

Dáng vẻ Lăng Húc mờ mịt không hiểu gì, cũng không hiểu rõ lý do, Hạc cũng không giải thích thêm chút nào, mỉm cười nói: “Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt Đường Thần Kinh là được rồi!”

“Lợi hại là tốt nhất!” Lăng Húc hừ lạnh một tiếng, khoanh chân ngồi xuống, ngân thương hoành ngang trên đùi, nhắm mắt dưỡng thần.

Đường Thiên dẫn động toàn bộ tinh lực của chòm sao, cảnh tượng như vậy đã sớm làm cho chiến ý trong cơ thể của Lăng Húc dâng trào, hắn đang rất bực bội vì hiện tại không thể tìm được người nào đó để hảo hảo chém chém giết giết một hồi để thỏa chiến ý đang sôi sùng sục của mình.

Đại trượng phu là phải như thế !

Hào khí trong lồng ngực hắn bốc lên ào ào, căn bản là hắn không có lòng nào bình tĩnh được, dứt khoát là hắn không trông coi thằng dở hơi này. Dương Giác Phong Linh phảng phất như cảm nhận được chiến ý

đang dâng trào trong cơ thể của hắn, âm thanh leng keng vang lên, hành khúc ngân sương kỵ lại vang lên quanh quẩn trong lòng hắn.

"Ngân thương nát tuyết, như vân bất nhiễm. Dương giác chuông âm, thanh phong bất truyền. Ánh sáng mặt trời soi bóng ta, thương chỉ thẳng không a. Cuồn cuộn nhất tâm, vệ ta ngôi sao..."

Hắn phảng phất như đang ngâm mình trong làn thủy triều của những bước chân đang vang lên, phảng phất đâu đó nghe tiếng Dương giác phong linh trên đầu thương đang du dương ca vang bài ca chiến thắng đâu đây, phảng phất nghe được vô số tiếng ca trầm thấp nhẹ xướng của các quân đoàn Bạch Dương. Tiếng ca tràn đầy sự tự tin, hắn có thể nghe được trong tiếng ca đó ẩn sâu sự kiệt ngạo của mỗi cá nhân quân đoàn.

Không biết vì sao mà Lăng Húc vốn đang kích động lại dần trở nên bình tĩnh hơn.

Sự thống khổ của ngân hóa giờ phút này tựa như đã biến mất không còn thấy nữa. Hắn lắng lặng lắng nghe tiếng ca, tựa như nghe tiếng hát kiêu ngạo của các lão binh đã xuất ngũ đang kể lại cho hắn từng chiến tích huy hoàng của bọn họ trong thời kỳ hoàng kim của họ.

Tuy rằng tin tưởng các ngươi, nhưng mà lý tưởng của các ngươi và lý tưởng của ta không giống nhau. Ta tôn trọng các người, bội phục các ngươi, nhưng mà ta sẽ không đi con đường mà các ngươi đã đi qua.

Truyền thừa này rơi vào tay ta, ta sẽ gánh vác nó tiến về phía trước, ta sẽ đi con đường không giống với các ngươi, tuy răng cố chấp, tuy rằng điên cuồng, nhưng đó là con đường thuộc về Lăng Húc ta. Nhưng mà xin hãy tin tưởng ta, bất luận như thế nào, ta nhất định sẽ không bôi nhọ nó. Bởi vì, ta nhất định sẽ trở nên cường đại hơn so với các ngươi.

Ngân thương phảng phất như hòa cùng nỗi lòng của Lăng Húc, tiếng ca lọt vào tai mang theo âm thanh từ trầm thấp lắng đọng tới cao vút sục sôi, Lăng Húc giống như đang đặt bản thân mình vào trong chiến trường,

vô số thân ảnh ngân sắc tả xung hữu đột, ngân thương tung bay, chém giết thảm liệt.

Ngân sương kỵ...

Lăng Húc biết rõ ràng đây là ảo cảnh nhưng mà ảo giác trước mắt mình đây mang cho hắn cảm giác rất chân thật, mỗi một thân ảnh đều là 1 cảm giác chân thực. Khi Lăng Húc thấy được rõ ràng thì ngây người ra.

Bach Dương Tinh Thần Thương, loại Bạch Dương Tinh Thần Thương hoàn toàn khác biệt.

Các ngươi đang biểu diễn cho ta nhìn sao... Lăng Húc tự nhủ thầm khi nhìn những ảo cảnh đang lần lượt diễn ra trước mắt mình.

Hạc chú ý tới tình trạng bất thường của Lăng Húc, trên mặt Hạc lúc này nhất thời hiện lên vè kinh ngạc, sau đó lại mang theo vẻ bất đắc dĩ mà quay đi chỗ khác. Quả nhiên là mỗi người đều là những tên gia hỏa không có chút nguyên tắc nào cả. Trong thời gian thủ hộ cho đồng đội cũng có thể giác ngộ... có nghĩ tới đồng đội chút nào không chứ? Hạc yên lặng mà nhảy ra xa xa sợ quấy rối tới đốn ngộ của Lăng Húc.

Cũng may là lúc này đây không có ai dám tới gần, bởi vì đỉnh đầu Đường Thiên là Thủy Hùng Hoang Cốt đang phập phều trôi nổi, tản mát ra ba động chỉ có Thánh Bảo mới có. Đừng thấy hiện tại Đại Hùng Tinh bị thương nghiêm trọng, nguyên khí đại thương nhưng mà Đường Thiên tay cầm Thánh Bảo tuyệt đối không phải là đối tượng để võ giả phổ thông có thể trêu trọc được.

An Đức Lệ Na tuy rằng nắm giữ vòng Tiên Nữ, nhưng thực lực bản thân của nàng thì lại có hạn, uy lực của vòng Tiên Nữ ở trong tay nàng không thể phát huy được 1/10 uy lực vốn có. Nhưng mà bản thân Đường Thiên có thực lực mạnh mẽ vô song, tay cầm Thánh Bảo như vậy chắc chắn sẽ cực kỳ kinh khủng rồi.

Cột sáng biến mất, trước mặt Đường Thiên, phập phều một đoàn võ hồn mơ hồ, đỉnh đầu của nó đang trôi nổi mọt cái hùng vương miện ánh sáng ảm đạm, đó vốn là Thánh Bảo của Đại Hùng Tinh, Vương Hùng Thủ.

Thiêu đốt bị ép bỏ dở, võ hồn của Yến Vĩnh Liệt cũng nhanh chóng khôi phục sự thanh tĩnh.

Phù, thua rồi... Xin lỗi... Ta không thể kiên trì đến lúc các ngươi thắng lợi... Các ngươi nhất định là đang còn chiến đấu..... Ta chết rồi, các ngươi lại phải gánh vác thất bại này mà tiếp tục sống. Thực sự là xin lỗi a.

Không phải vì thất bại. Mà là không thể cùng sóng vai với các người gánh chịu thất bại cùng nối sỉ nhục này.

....

Một cơn gió thổi mạnh qua, võ hồn mơ hồ cùng Vương Hùng Thủ ảm đạm, hóa thành từng hạt bụi bay trong không khí, hoàn toàn tiêu tán trong không trung, vô tung vô ảnh.

[1] Có lẽ chỉ hạng liều mạng và phức tạp (Biên).

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Cường Hào Mới

Đường Thiên mờ mịt mở cặp mắt đang lơ mơ của mình nhìn dáo dác xung quanh mình, sau đó thở hắt ra một tiếng mang theo vẻ mặt ngây thơ như trẻ con đòi kẹo: "Kết thúc rồi à?".

Lúc này Hạc đang nhắm mắt dưỡng thần cũng phải thẩm chửi trong lòng: "Đường Thần Kinh đúng là một tên gia hỏa không có chút nguyên tắc nào hết." Sau đó nói: "Nếu như ngươi nói kết thúc rồi thì đó chính là kết thúc rồi."

"Ta?" Đường Thiên bị câu nói của Hạc làm cho sửng sốt trong giây lát sau đó mới chậm chạp phản ứng lại, nhưng đúng vào lúc này khối xương kim sắc bay tới trước mặt hắn, Đường Thiên vô thức vung tay lên bắt lấy khối xương vào trong tay.

Thủy Hùng Hoang Cốt.

Một loại ba động khó diễn tả bằng lời truyền ra từ trong Thủy Hùng Hoang Cốt tới tay hắn, Đường Thiên cảm thấy một cảm giác quen thuộc không thể nói ra từ đó truyền tới. Khối xương này không phải đã bị vỡ rồi hay sao?

Đường Thiên không thể nhớ chính xác được chuyện gì vào lúc này, lúc đó đã phát sinh chuyện gì? Hắn vì muốn đồng hóa với tinh lực được thiêu đốt, mà cả người hắn như nung trong lò lửa luôn ở trong trạng thái đờ đẫn. Tinh lực trong cơ thể hắn vẫn dâng trào như trước nhưng mà không có thô bạo như trước đây mà dường như đã tinh thuần hơn trước rất nhiều.

Đường Thiên yên tâm, hắn nhìn lại thấy mình cũng không có bị thương gì. Mọi người đều không ai bị tổn thương, mà cột sáng thì cũng đã tan biến mất rồi, Đại Hùng Tinh cũng khôi phục như cũ, nhìn thoáng qua thì hình như là mình là người chiến thắng thì phải.

Thắng là tốt rồi.

Đường Thiên đưa ra kết luận đơn giản này, sau đó vẻ mặt lại trở nên hí hửng tưng tửng như hàng ngày. Bỗng nhiên ánh mắt hắn đảo về phía Lăng Húc đang ở cạnh đó, hắn không kìm được mà than nhẹ: "Tiểu Húc Húc lúc này lại đang giác ngộ?"

"Ừm, xem chừng cũng sắp tỉnh lại rồi." Âm thanh đáp lại của Hạc vang lên, hắn ngẩn đầu nhìn về bầu trời cao vợi của Đại Hùng Tinh đang từ từ biến mất. Bắc Đầu Thất Tinh của Đại Hùng Tinh vẫn so với các tinh cầu khác còn sáng ngời hơn rất nhiều tựa như hạc giữa bầy gà.

Bắc Đẩu Thất Tinh đã ngủ say rất lâu rồi, bây giờ đã tỉnh lại thật làm cho người khác phải mong chờ mà. Nhưng mà tinh thần Hạc cũng trầm tĩnh lại. Lấy thực lực hiện tại của Đường Thần Kinh cùng với thánh bảo trong tay hắn Thánh giai bình thường muốn có chủ ý với hắn cũng không dễ dàng. Tinh thần bình tĩnh trở lại sự mệt mỏi rã rời giống như là thủy trào ào ạt dâng trào trong cơ thể gầy của hắn. Hạc dựa vào vách tường chìm vào giấc mộng đẹp với đống sổ sách của mình.

Cước bộ Đường Thiên phóng nhẹ tới, nhìn thấy bộ dáng của Hạc như vậy trong lòng bất giác cảm thấy ấm áp, trận chiến này đối với mỗi người mà nói đều là cực kỳ gian nan cực khổ.

***

Ở chòm sao Thiên Long.

Lương Phong nhìn thấy hai chi binh đoàn ở trước mặt mà trong lòng không khỏi than thở. Hám Sơn binh đoàn bại vong thì đã được lệnh quay trở lại Thiên Long Tọa, bây giờ từ trên xuống dưới chòm sao Thiên Long

đêu rơi vào tình trạng hỗn loạn khủng hoảng chưa từng có. Hám Sơn binh đoàn là binh đoàn cường đại nhất của chòm Thiên Long, các binh đoàn khác trình độ cũng không tốt căn bản là không đủ khả năng để gánh vác trọng trách.

Đường Thiên không có ý muốn dừng lại mang theo dư uy thắng lợi tiếp tục tấn công giết tới cửa.

Lương Phong vốn là không muốn quản chuyện này, nếu như chỉ có 1 chi binh đoàn thì có lẽ hắn còn có cơ hôi nhưng hiện tại.....

Ánh mắt hắn không biết đã đảo qua hai binh đoàn trước mặt bao nhiêu lần rồi, sĩ binh của cơ quan binh đoàn kia thật kinh người cũng không làm cho ánh mắt hắn dừng lại. Mà Sài Lang binh đoàn với nhân số ít hơn nhiều lại làm cho hắn không tự chủ được mà nhăn mặt lại mang theo dư vị kinh hãi.

Sài Lang binh đoàn, binh đoàn này đột nhiên quật khởi, lúc đầu vô số người xem binh đoàn gà mờ này là binh đoàn pháo hôi. Nhưng mà chiến thắng nối liền chiến thắng làm cho người khác không thể tiếp tục khinh thường họ được nữa. Lương Phong đương nhiên cũng không dám khinh thường, tuy rằng hắn không hắn là võ tướng nhưng cũng có trình độ nhất định khi cảm nhận khí tức, trình độ cảm nhận còn mạnh mẽ hơn so với nhiều võ tướng cường đại khác. Chi binh đoàn chỉ có vài trăm người này khí tức hòa thành một khối cực ít kẽ hở. Trái lại binh đoàn cơ quan khổng lồ sĩ binh kia tuy rằng quân số đông đảo nhưng khí tức thì miễn cưỡng mới có thể duy trì đồng nhất, vẫn còn rất nhiều kẽ hở trong đó.

Nếu như chỉ có cơ quan binh đoàn không thôi thì hắn cũng có đủ lòng tin nhưng thêm Sài Lang binh đoàn làm cho mức độ nguy hiểm của trận chiến này tăng lên rất nhiều.

Mà bản thân hắn không có ý muốn chiến đấu chút nào. Thân là Thánh giai duy nhất của Thiên Long Tọa, địa vị của hắn rất cao, dù cho là Thiên Long Vương cũng vô pháp cưỡng chế ra lệnh cho hắn. Nếu không phải

Thiên Long Vương có quan hệ với hắn không tệ lắm thì căn bản hắn sẽ không nhận khúc xương cứng này.

“Long Trúc tự mình xuất binh, trên dưới chòm sao Thiên Long đều kinh sợ vạn phần. Xin quý phương hãy tin tưởng, chòm sao Thiên Long đối với chòm sao Đại Hùng tuyệt đối không có chút dã tâm nào cả, Hám Sơn binh đoàn xuất kích hoàn toàn là do hành động cá nhân của Long Trúc mà thôi.”

Lương Phong bình tĩnh nói, trong lòng có chút hối hận vì trót dại tiếp nhận chuyện này. Thân là Thánh giai hắn chưa từng phải ăn nói khép nép như con dâu lần đầu ra mắt bố mẹ chồng thế này cả?

Một sĩ binh mặc cơ quan giáp tinh xảo làm sắc vọt qua mọi người đi ra, dừng lại cách Lương Phong 70 trượng.

Trong lòng Lương Phong rùng mình. Trình độ mẫn cảm với chiến đấu của Thánh giai hoàn toàn không phải là võ giả phổ thông có khả năng tưởng tượng được. Khi cơ quan hồn giáp lam sắc này vọt qua mọi người tiến về phía hắn, tại vị trí mà kẻ kia dừng lại đã để lộ ra nhiều tin tức đối với Lương Phong.

Tầm xa 70 trượng vừa đúng vượt ra khỏi phạm vi tấn công của hắn. Trong lòng hắn lờ mờ hiện ra ảo giác, chỉ cần hắn vận lực là có thể nhất kích tất sát đem vị chủ tướng của đối phương mà diệt sát. Ý tưởng này vô cùng có mãnh liệt nhưng trong nháy mắt Lương Phong vội đè nén nó lại.

Nhưng mà khi hắn đang kiểm soát cảm xúc của mình tỉnh táo lại thì đã phát hiện ra đối phương tuy rằng đã rời khỏi bản trận, nhưng mà cũng không có rời khỏi phạm vi khí tức của quân đoàn ở phía sau, cứ như là rất xa mà rất gần vậy.

Cạm bẫy! Tuyệt đối là cạm bẫy!

Trong đầu Lương Phong lập tức hiện lên hai chữ này, chủ tướng đối phương đem bản thân mình ra làm mồi nhử, đây là thủ đoạn thường được binh đoàn dùng để đối phó với cao giai võ giả. Nhưng mà thân là Thánh giai cũng có tự tin của mình nên Lương Phong cũng không lùi lại, trong đầu hắn lúc này đang phân tích tính toán hơn cả những siêu máy tính.

Cạm bẫy cũng không phải là tuyệt đối, cao thủ xơi mồi rồi vứt đi lưỡi câu đó cũng là chuyện tình bình thường. Mà loại sự tình như thế này đối với cao thủ Thánh giai thì càng lại việc như ăn cơm đi ngủ. Bởi vì võ tướng phổ thông căn bản không thể hiểu được thực lực của Thánh giai. Trong thời gian bố trí cạm bẫy rất dễ xuất hiện sơ hở. Những kẽ hở nhỏ này đối với Thánh giai cao thủ mà nói như vậy là đủ rồi.

Nếu như chình mình động thủ thì cơ hội thủ thắng là bao nhiêu %? Lúc này đây Lương Phong đang phân tích trăm phương ngàn kế giết Binh mà chạy thoát an toàn. Nhưng càng tính toán, Lương Phòng càng cảm thấy sự cảnh giác của mình càng mãnh liệt bộc phát hơn. Hắn kinh hãi phát hiện ra rằng hắn hoàn toàn không có nắm chặt cơ hội của mình. Kết quả tính toán của hắn rất mơ hồ, thắng bại trong lúc đó chỉ là trong khoảnh khắc.

Đối phương có những hiểu biết vô cùng rõ ràng đối với đối thủ có thực lực Thánh giai. Cái suy đoán này tưởng như bình thường nhưng làm cho Lương Phong càng thêm cảnh giác. Trước khi Sư Tử Tọa cùng với Quang Minh Võ Hội phát sinh chiến tranh, toàn bộ Thiên Lộ đã hòa bình quá lâu rồi, sự tình binh đoàn cùng Thánh giai đối đầu với nhau đã rất lâu rồi chưa từng được biết tới. Thánh giai cường đại ở hồn vực cường đại ở cảnh giới, bản thân không lĩnh hội điều này thì rất khó có thể nắm rõ được.

Chỉ có những thế lực lớn kia mới cấp cho võ tướng có những cơ hội cọ sát đắt đỏ như vậy, để tránh cho họ khi gặp phải Thánh giai mà thất bại thảm hại. Đương nhiên là có loại võ tướng có được thiên phú tuyệt

cường thiên tài như vậy, nhưng mà đối với Lương Phong mà nói thì chuyện này không phải là chuyện tốt

Kinh ngạc cùng lẫm liệt làm cho thái đội của Lương Phong từ từ nảy sinh biến hóa.

“Chuyện như thế này đừng có tìm lí do lí trấu để nói là không có gì.” Âm thanh mang theo sự bực tức cùng chế nhạo từ cơ quan hồn giáp lam sắc truyền tới.

Lương Phong cũng cười cười nói: “Nói ra cũng phải. Các hạ có yêu cầu gì cứ việc nói ra mọi người từ từ cùng nhau thương lượng.” Lương Phong nghe giọng nói của đối phương tựa như đối phương cũng không có ý muốn xơi tái chòm sao Thiên Long. Chỉ cần đối phương đồng ý đàm phán như vậy là thành công rồi.

Thái đội của Lương Phong cũng không làm cho Binh cảm thấy kỳ quái. Chỉ cần Lương Phong không phải kẻ ngu tất nhiên sẽ không chịu chết vì chòm sao Thiên Long.

“Xem ra không nể mặt Lương huynh không được rồi. Vậy đi 3000 ức tinh tệ coi như là bồi thường đi vậy, Hám Sơn thú bát giai 10 con, bí bảo Hoàng Kim 2 kiện thôi, 10thẻ hồn tướng vô song, quặng mỏ Hồn Tâm Long tinh 400 tấn. Ừm vậy là đủ rồi, mà chúng ta cự tuyệt mọi sự mặc cả.” Âm thanh của Binh hùng hồn vang lên.

Lương Phong biết rõ là đối phương đã tung chiêu sư tử ngoạm mồi nhưng mà hắn cũng hiểu được rằng điều này là hoàn toàn bình thường. Hiện tại chòm sao Thiên Long đã mất đi sự bảo hộ của Hám Sơn binh đoàn, lúc này đây như cá nằm trên thớt chỉ có thể mặc người ta chém giết xẻ thịt mà thôi.

“10 ngày, chúng ta chỉ cho bọn hắn thời gian 10 ngày, nếu như không đáp ứng vậy thì chúng ta đành phải động chân động tay đi lấy thôi.” Âm thanh của Binh thảnh nhiên nhẹ nhàng như đang nói chuyện với lão bằng hữu vậy.:”Cái này hoàn toàn là chúng ta nể mặt Lương huynh, 15 ngày,

chỉ cần 15 ngày chúng ta hoàn toàn có thể chiếm lĩnh chòm sao Thiên Long. Những tài phú này chúng ta có thể tự mình cướp lấy. Nhưng mà chúng ta vốn không tinh thông khoản cướp đoạt. Về phần tác dụng của chòm sao Thiên Long đối với chúng ta cũng không lớn, ta có thể bán qua tay kẻ khác kiếm chút tiền. Dù sao chòm sao Thiên Long cũng là một trong Địa Vực Ngũ Cực, ta nghĩ giá bán được cũng không phải là nhỏ. Tiên Võ này, chòm sao Sư Tử này.... hầu hết đều có hứng thú. Cứ như vậy mà rút ra thì cũng được một khoản kha khá.” Binh vừa nói vừa tung tay vung chân minh họa ra các viễn cảnh tươi đẹp sắp tới với chòm sao Thiên Long.

Lương Phong bị Binh chém gió cho ù tai chóng mặt ngây ngẩn cả người.. cái gì mà đánh chiếm chòm sao, sau đó thì bán qua tay.....

Thiên tài như thế, à không ý nghĩ tham lam như thế làm sao lại hiện ra trong đầu tên gia hỏa này chứ.. Lương Phong vốn là võ giả làm sao có thể tưởng tượng được điều mà Binh đang nghĩ tới tài phú mang lại cho binh đoàn cơ quan sư của hắn.

Tên gia hỏa âm hiểm này là võ tướng thật sao? Từ lúc nào mà võ tướng lại trở thành những tên thương nhân vô sỉ như thế này chứ...Lương Phong sau một lúc dồn hơi bế khí cũng đã bình tĩnh trở lại, mỉm cười suy nghĩ, lợi ích của chòm sao Thiên Long đối với hắn có chút quan hệ nào chứ? Hắn chỉ tranh thủ chút thời gian để chòm sao Thiên Long có cơ hội điều đình thôi mà, về những cái khác hắn không muốn nhúng tay vào.

Làm cho binh đoàn dừng lại, thanh danh như vậy rất tốt đủ để làm cho đối phương kiêng kỵ thực lực Thánh giai của hắn. Thế nhưng hiệp nghị thất bại cũng không phải là danh tiếng gì tốt, hắn tất nhiên sẽ không chọn con đường đó.

Lương Phong mỉm cười nói: “Ta được các hạ nể mặt thực sự đã làm Lương Phong ta hết sức vinh hạnh, nhưng mà ta chỉ là người phát ngôn mà thôi, điều kiện của quý phương đợi ta quay lại vương cung truyện đạt lại đã. Vậy các hạ chờ chút để bọn họ đưa ra câu trả lời thuyết phục.”

Lương Phong đối với cao tầng của chòm sao Thiên Long cũng có chút quan biết, hắn rất rõ điều kiện này nhìn thì có vẻ là khắc nghiệt nhưng Thiên Long Tọa làm gì còn cách khác? Những tên gia hỏa kia mỗi người đều là kẻ nhát gan vô cùng, chút mạnh mẽ cương liệt đáng nói nào. Kéo dài chút hơi tàn đối với chúng mới là lựa chọn bình thường nhất.

Lương Phong quyết định, xong việc này sẽ rời khỏi chòm sao Thiên Long. Một chiêu này của đối phương cực kỳ ngoan độc sẽ làm cho chòm sao Thiên Long đại thương nguyên khí. Mất đi sự bảo hộ của Hám Sơn binh đoàn giờ lại mất đi đại lượng tài phú như vậy chòm sao Thiên Long sẽ lập tức trở thành miếng mồi ngon trong mắt của nhiều người.

Mà bên Đường Thiên lúc này đã đưa ra kỳ hạn là 10 ngày chính là trước lúc rời đi mang theo một miếng thịt lớn.

Tinh tế xảo trá!

Lương Phong đối diện với vị võ tướng trước mặt này, đối với Đường Thiên rất là hiếu kỳ. Đường Thiên có danh xưng "Thiếu Niên Như Thần" nghe nói mới qua 17 18 tuổi mà thôi, bên người hắn hắn tụ tập một nhóm thiếu niên thiên tài, mỗi người đều còn rất trẻ mà lại có tài kinh người.

Quả nhiên không tới một tiếng sau, chòm sao Thiên Long đã cho họ câu trả lời thuyết phục, bọn họ đáp ứng điều kiện mà Binh đưa ra nhưng mà bọn họ cũng đưa thêm 1 điều kiện mới. Đó là bọn họ hi vọng được Đường Thiên bảo hộ.

Lương Phong có chút ngạc nhiên vì điều kiện này, hóa ra cao tầng của chòm sao Thiên Long cũng không phải là những kẻ giá áo túi cơm, có thể nghĩ được điều kiện như vậy. Cùng với việc bị người ta xẻ thịt không bằng tình nguyện gia nhập với đối phương cống nạp cho đối phương còn nhận được sự bảo hộ.

Bỗng nhiên hắn cảm nhận được sự tình đáng sợ, nếu như minh ước này được thông qua....

Đại hùng tinh - Thiên Long tọa - Tiên Nữ tọa - Sài Lang tọa, Đại hùng tinh - Bắc đẩu thức tỉnh, căn cơ vững chắc của chòm sao Thiên Long, thương nghiệp phồn vinh của chòm sao Tiên Nữ, nhân khẩu đông đảo của chòm sao Sài Lang.

Khi mà 4 chòm sao này kết hợp thành một thế lực sẽ sinh ra hiệu ứng cực kỳ đáng sợ! Một cường hào mới đang sắp sửa sinh ra sao.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Ném Bom

"Đại nhân!" Đức Dung trầm giọng nói, cho dù trước mắt là đại nhân của mình thì thần sắc hắn vẫn nguyên cái vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

Trên mặt Tư Mã Tiếu đang vùi đầu ăn uống lộ ra vẻ tiếu ý, giơ bánh ngọt trên tay lên có ý hỏi: "Có muốn làm một miếng không?"

Đức Dung nhíu mày, từ chối nói: "Mấy cái đồ ngọt này đâu phải đồ cho nam nhi ăn?"

Tư Mã Tiếu cũng không tức giận mà chỉ cười hì hì nói: "Đức Dung ngươi không biết hưởng thụ chút nào."

Đức Dung không hề cử động, giọng nói lạnh băng: "Thuộc hạ bận rộn việc quân vụ, nếu đại nhân không có chuyện gì sai phái thuộc hạ xin phép cáo lui."

"Uy uy uy, tốt xấu gì ta cũng là đại nhân cấp cho ta chút mặt mũi thì chết à." Tư Mã Tiếu kêu lên bất mãn.

Đức Dung tựa như không hề nghe thấy, vẫn lạnh lùng như bức tượng.

Tướng mạo Đức Dung khá xấu xí, năm nay hắn đã năm sáu mươi tuổi, sinh hoạt khắc khổ trong thời gian dài làm hắn nhìn khá già và yếu ớt, trên trán đầy vẻ khắc khổ, hơn nữa toàn thân luôn toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị không khỏi mang đến cho người ta cảm giác hắn là kẻ cố chấp, ngoan cố và ngạo mạn.

Tư Mã Tiếu bỏ bánh ngọt trên tay xuống: "Nếu không phải ta gọi ngươi tới thì có lẽ chẳng thấy nổi cái bóng của ngươi. Tiểu Ngọc thế

nào?"

Đức Dung vừa nghe thấy cái tên này, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị cũng nhu hòa một chút: "Nàng tốt hơn rất nhiều, thân thể cũng khỏe hơn trước đây không ít, trong vòng nửa năm trở lại đây cũng không phát sinh bệnh tật gì. Ta vẫn chưa cảm tạ ngươi."

Tiểu Ngọc là con gái của hắn, trước đây nhiễm phải một loại quái bệnh tình huống rất nguy cấp, nếu không phải có Tư Mã Tiếu trợ giúp thì chỉ sợ đã đi đời nhà ma rồi.

Tư Mã Tiếu khoát khoát tay: "Ngươi không cần cảm tạ ta. Ta cứu nữ nhi của ngươi cũng chỉ vì muốn ngươi dốc sức cho ta, mọi người ai cũng không nợ người nào. Ta là người không thích giảng nhân tình, mọi người vẫn lên giảng lợi ích mới là thực tế."

Trên mặt Đức Dung đầy vẻ ngạo khí gật đầu: "Cũng phải."

"Ngươi nhìn xem đoạn hình ảnh này xem." Tư Mã Tiếu ăn xong khối bánh ngọt cuối cùng liền vỗ vỗ tay gạt mảnh vụn trong tay rồi đứng lên.

Một đoạn hình ảnh sáng lên trước mặt hắn.

"Đoạn hình ảnh này là đoạn hình ảnh ghi lại đầy đủ quá trình Hám Sơn binh đoàn hủy diệt." Thu Chi Quân lắng lặng nói: "Bởi vì liên quan đến chiến đấu binh đoàn lên chúng ta cho rằng đó là sở trường của ngươi, cũng muốn nghe một chút xem cách nghĩ của ngươi."

Ánh mắt của Đức Dung bị hình ảnh trước mắt hấp dẫn, dần dần, sắc mặt hắn dần nghiêm trọng.

Hình ảnh nhanh chóng kết thúc.

Đức Dung giật mình tắt tiếng, cảnh tượng trong đoạn hình ảnh vừa rồi vẫn còn in sâu trong đầu hắn, hắn tựa như con rối cứ đứng yên tại chỗ không chút động đậy.

Không biết thời gian trải qua bao lâu hắn mới dần phục hồi lại tinh thần.

"Thế nào? Đánh giá thử xem." Thanh âm thản nhiên của Tư Mã Tiếu vọng vào trong tai hắn.

"Rất mạnh!" Đức Dung bất giác nắm chặt nắm tay biểu tình đầy dữ tợn, một lúc sau hắn mới buông nắm tay ra, sắc mặt cũng bình tĩnh hơn, trầm giọng nói: "So với chúng ta mạnh hơn."

"Ta cũng nghĩ vậy." Dường như Tư Mã Tiếu đã sớm đoán trước được đáp án này, trên mặt không hề có chút uể oải nào chỉ hơi nhíu mày: "Tới, nói ra nói ra."

"Võ tướng của đối phương cực mạnh!" Đức Dung đã tỉnh táo trở lại, trầm giọng nói: "Khả năng xung phong của Sài Lang binh đoàn rất có thể là vô song cấp bậc."

"Vô song?" Vẻ tiếu ý trên mặt Tư Mã Tiếu lập tức biến mất.

"Đúng vậy." Trên mặt Đức Dung đầy vẻ cuồng nhiệt: "Sài Lang binh đoàn, thực ra so với binh đoàn của chúng ta cũng kém hơn một chút. Nhưng uy thế xung phong của họ hiển nhiên đã vượt qua trình độ của binh đoàn bọn họ rất nhiều. Như vậy chỉ có duy nhất một khả năng có thể xảy ra, đó là vấn đề trên người chủ tướng của đối phương. Vô song, chỉ có có thể là vô song."

"Còn chi cơ quan binh đoàn còn lại thì sao?" Thu Chi Quân hỏi.

Đức Dung trầm ngâm: "Am hiểu dạy bảo tân binh, trình độ bố cục rất cao, tiết tấu không tồi. Những thứ còn lại cũng nhìn không được quá nhiều."

"Nếu như để ngươi đối phó với Sài Lang binh đoàn, ngươi có mấy phần nắm chắc?" Tư Mã Tiếu nhìn Đức Dung cực kỳ nghiêm túc.

Đức Dung không hỏi vì sao chỉ suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Cấp cho ta bao nhiêu người?"

"Ngươi cần bao nhiêu người?" Tư Mã Tiếu hỏi lại.

"500 đối 500, chắc chắn thua. Cấp ta 1000 người, phần thắng tăng lên 3 phần. 2000 người, phần thắng là 5 phần. 5000 người thì tất thắng." Đức Dung nói.

Trên mặt Tư Mã Tiếu lộ ra vẻ kinh ngạc: "Mấy tên danh tướng gì gì đó đều là lấy ít đánh nhiều còn ngươi sao lại không hề có chí khí như vậy chứ, há mồm là cần người đông thế mạnh?"

Đức Dung liếc nhìn Tư Mã Tiếu đầy khinh thường: "Ngươi không hiểu! Nếu như ta đoán không sai, Vô Song của chủ tướng đối phương chỉ sợ chỉ là Xung Phong, trình độ chỉ huy tất nhiên sẽ cao. Bọn họ tựa như một cây đao đủ sắc bén. Nhưng số người của bọn họ có như vậy khiến hậu lực không đủ. Muốn đối phó với một đối thủ như vậy cần phải mài dần."

"Chúng ta không có khả năng có 5000 người." Tư Mã Tiếu buông tay sang hai bên.

Đức Dung lạnh lùng nói: "Ta biết, vì vậy đánh không lại."

"Thật làm người ta thấy không phục a." Tư Mã Tiếu đầy cảm giác không cam lòng: "Ngươi trở lại thu thập binh đoàn chuẩn bị xuất phát!"

Đức Dung cũng trả lời rất dứt khoát: "Được."

Tư Mã Tiếu có chút kinh ngạc: "Ngươi không sợ đi chịu chết sao?"

Đức Dung thản nhiên nói: "Không khác lắm, dù sao mệnh cái mạng của ta cũng đã bán cho ngươi."

"Nói thế cũng phải." Tư Mã Tiếu nghiêng đầu vuốt cằm: "Nhưng ta nói với ngươi, ta rất trân trọng tài sản tư nhân cá nhân, không bao giờ

tiêu xài hoang phí a..."

"Rốt cuộc có chiến hay không?" Đức Dung hơi nóng vội.

"Chiến chứ!" Tư Mã Tiếu ngẩng đầu nghiêm trang.

Đức Dung xoay người bước đi.

Tư Mã Tiếu sửng sốt một cái, ở phía sau hô lớn: "Uy uy uy, ta không nói là đi đánh Đại Hùng tinh a, mục tiêu của chúng ta là..."

***

Khuôn mặt Thu Chi Quân ở bên cạnh đầy vẻ bất đắc dĩ.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn bị người mang tin tức đang vội vã chạy tới hấp dẫn, trong lòng hắn bỗng có loại dự cảm, có đại sự đã phát sinh rồi.

Khi hắn vừa tiếp nhận tin tình báo sắc mặt lập tức đại biến.

Trận chiến Đại Hùng Tinh liên hợp với Quang Minh Võ Hội tập kích chòm sao Liệp Hộ này đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của cả Thiên lộ.

Chòm sao Liệp Hộ là minh hữu lâu đời của chòm Sư Tử, thực lực của của nó trong 10 điện Xích Đạo cũng được tính là nhóm đứng đầu. Và một điểm nữa cũng quan trọng không kém đó chính là vị trí của chòm sao Liệp Hộ.

Bởi chòm Sư Tử và Liệp Hộ có quan hệ mật thiết với nhau lên tinh môn đi thông giữa hai bên cũng khá nhiều. Một khi Đại Hùng tinh chiếm lĩnh chòm sao Liệp Hộ vậy cũng có nghĩa là bọn họ có thể trực tiếp uy hiếp đến lãnh thổ của chòm Sư Tử. Có thể tưởng tượng, ra một khi đoạt được chòm sao Liệp Hộ Quang Minh Võ Hội sẽ không tiếc tất cả đại giới đem nó biến thành một thanh đao nhọn áp sát ngay eo chòm Sư Tử.

Những chi sĩ có kiến thúc của các thế lực đều biết trận chiến ở chòm sao Liệp Hộ có khả năng sẽ trở thành bước ngoặt của toàn bộ chiến dịch.

Các chiến lược gia của khắp nơi đều dồn dập suy tính biến hóa của thế cục sau này như thế nào, nhưng, không ai có thể ngờ được biến hóa tiếp theo lại khiến người ta phải nghẹn họng nhìn trân trối như thế này.

Đại Hùng Tinh đổi chủ nhanh như chớp!

Và người thu hoạch lợi ích có tên là Đường Thiên.

Cái danh tự Đường Thiên này chẳng hề xa lạ với mọi người, tràng chi chiến tại Sài Lang tọa đã khiến mọi người phải nhớ kỹ vị thiếu niên mới nổi này. Nhưng địa vị của Sài Lang tọa trên Thiên lộ quả thật là quá thấp. Trong phân cấp, Hoàng đạo, Xích đạo, Địa cực, Bắc thiên, Nam Thiên, Sài Lang tọa thuộc về chòm sao cấp thứ năm, hơn nữa còn là chòm sao xếp hạng đáy chót của cấp thứ năm. Lại thêm Đường Thiên vẫn chưa có trong tay thánh bảo của Sài Lang tọa khiến trong mắt nhiều người đám Đường Thiên chẳng qua chỉ là một đám phỉ đoàn hơi có chút thực lực mà thôi.

Một tiểu thế lực như vậy, trên toàn bộ Thiên lộ cũng chỉ giống như hạt cát trong sông Hằng, có thể nói là vô số kể, căn bản lên chẳng đáng được đặt lên mặt bàn.

Cho dù Sài Lang Tọa và Tiên Nữ Tọa đã trở thành đồng minh nhưng vẫn không thể làm người ta để ý tới. Nguyên khí của Tiên Nữ tọa đã đại thương, đại bộ phận tinh môn đều mất hết, đang ở trong tình huống loạn trong giặc ngoài. Lại nói, Tiên Nữ Tọa là chòm sao cấp Bắc Thiên, chòm sao cấp bốn. Trong con mắt của các lão đại trên Thiên Lộ, chuyện Tiên nữ Tọa và Sài Lang Tọa kết minh cũng chỉ giống như cái thôn nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc và cái trấn nhỏ bên cạnh kết minh với nhau, chẳng ảnh hưởng gì đến đại cục.

So với bọn họ, Đại Hùng tinh không thể nghi ngờ được chính là một con quái vật khổng lồ, đó là thế lực cường hào có tư cách ganh đua với

chòm sao Xích đạo cấp.

Rắn nuốt voi.

Vậy mà con rắn nhỏ Đường Thiên lại một ngụm nuốt sạch con voi Đại Hùng Tinh!

Rất nhanh sau đó, một tin tức tiếp theo khiến mọi người càng thêm không thể tượng tượng được. Trọng định thánh bảo, Bắc Đẩu thức tỉnh, tất cả những điều này giống như cố sự trong tiểu thuyết truyền kỳ vậy, vô cùng li kỳ.

Chuyện chòm sao lại quyết định thay thế thánh bảo cũng không phải là không phát sinh qua, nhưng cũng tương đối hiếm thấy. Mà Bắc Đẩu thức tỉnh đã khiến những chiến lược gia biết rõ về lịch sử đều cực kỳ hoảng sợ.

Những năm tháng huy hoàng và cường đại của Đại Hùng Tinh năm xưa chỉ có thể tìm thấy trong những ghi chép lịch sử. Rất nhiều ghi chép lịch sử khi miêu tả sự cường đại của Đại Hùng Tinh viễn cổ đều thường dùng câu "Con bạo hùng khiến người ta phải run rẩy".

Bởi Bắc Đẩu chính là hồn của con bạo hùng này.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó những thế lực tin tức linh thông đều phát hiện ra độ dầy năng lượng của Đại Hùng tinh là 12%. Số liệu này cũng không tính cao, trên thực tế, so với Đại Hùng tinh lức trước còn thấp hơn một chút. Đại Hùng Tinh trong thời đại Yến Vĩnh Liệt có độ dầy năng lượng tầm trên dưới 15%.

Tựa hồ số liệu này cũng không đủ để ngạc nhiên, thế nhưng khi Đại Hùng Tinh đổi chủ thì nguyên khí Đại Hùng tinh đã đại thương, lúc đó độ dầy năng lượng chỉ có 7%.

Độ dầy năng lượng còn được gọi là độ dầy tinh lực, là tiêu chuẩn quan trong nhất để bình phán đẳng cấp của một chòm sao.

Vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn độ dầy tinh lực đã khôi phục đến 12%, chứng tỏ Đại Hùng Tinh đã ổn định, đồng thời còn đang nhanh chóng phục hồi. Tốc độ phục hồi cực nhanh khiến người ra phải nghẹn họng nhìn trân trối. Chỉ trong thời gian có mấy ngày đã từ 7% đột nhiên bay lên đến 12% hơn nữa tình hình tăng trưởng không hề có chút dấu hiệu dừng lại.

Nếu dựa theo lẽ thường thì bất kể một chòm sao nào khi đã thay đổi lại thánh bảo thì tất nhiên sẽ bước vào thời kỳ khôi phục hết sức lâu dài. Hiện tượng khác thường này của Đại Hùng Tinh đã làm ánh mắt mọi người lại rơi lên người Bắc Đẩu thần bí một lần nữa.

Đại Hùng Tinh với Bắc Đẩu được thắp sáng, sẽ trở nên mạnh như thế nào?

Nhưng không chờ mọi người tiêu hóa xong cái tin tức "Rắn nuốt voi" vô cùng kinh người này thì chiến báo kế tiếp lại khiến khắp nơi phải thốt lên một lần nữa.

Binh đoàn Hám Sơn của Thiên Long Tọa tiến vào Đại Hùng Tinh cùng binh đoàn dưới trướng Đường Thiên đụng độ, kết quả... toàn diệt.

Sài Lang binh đoàn thống nhất trang bị Tiên Nữ bí bảo mạnh nhất, cơ quan binh đoàn khổng lồ đến kinh người lập tức trở thành đề tài được bàn đến nhiều nhất. Bí bảo một khi đã thành hình căn bản không thể thay đổi, cho tới hiện tại điều này vẫn luôn là gông cùm ngăn cản binh đoàn phát triển thêm một bước. Vậy mà lại có một chi binh đoàn đã trang bị bí bảo thống nhất!

Khi Sài Lang binh đoàn vừa trồi lên khỏi mặt nước thì rốt cuộc mọi người mới hiểu ra, thì ra bí bảo cũng có thể được nhân công chế tác.

Danh tiếng của Tiên Nữ chức bảo lập tức đại phát.

Mà cái chi cơ quan binh đoàn khổng lồ kìa cũng trở thành trọng điểm chú ý của người đời. Cơ quan binh đoàn vốn biến mất đã lâu lại lần nữa

bước chân lên chiến trường, những bóng dáng kim chúc khổng lồ cuối cùng cũng không phải là đồ chơi mà đã trở thành kim chúc mãnh thú trên chiến trường.

Nhưng quả bom nặng kí chân chính lại nổ tung vào thời điểm hai ngày sau,.

Thiên Long Tọa chính thức phát biểu rõ ràng, gia nhập vào Đại Hùng Tinh.

Tin tức vừa ra lập tức làm rất nhiều người đứng ngồi không yên.

Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến một thứ khổng lồ khác, Tiên võ!

Tiên võ là thế lực do hai chòm sao Địa cực cấp xác nhập mà thành, Tiên võ nhờ vào năng lực tình báo của nó đã thành một phái riêng, trở thành một thế lực cường đại có thể so sánh với 12 cung hoàng đạo.

Khi Thiên Long Tọa tuyên bố gia nhập vào Đại Hùng Tinh thì bất giác mọi người liên tưởng đến Tiên võ.

Liệu đây có phải là một Tiên võ khác không?

Nếu như quả thật xuất hiện một thế lực mới quật khởi tới cấp bậc như Tiên võ thì đối với toàn bộ thế cục của Thiên lộ điều này sẽ mang lại ảnh hưởng quá lớn.

Mà ngay sau đó, Tiên Nữ Tọa tuyên bố gia nhập vào Đại Hùng tinh.

Tất cả các thế lực của Thiên Lộ đều bị trận dội bom liên tiếp này tạc cho trợn mắt há hốc mồm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Sài Lang Đại Di Chuyển

Mặc dù bên ngoài xôn xao bàn tán nhưng đám Đường Thiên căn bản chẳng có thời gian để ý tới, mọi người đều vội vã đến tối tăm mặt mũi.

Độ dầy Tinh lực của Đại Hùng Tinh đã nâng lên đến 13%, độ dầy tinh lực như vậy khiến Đại Hùng Tinh tuy đã bị tổn thương nặng nhưng vẫn bừng bừng sinh cơ.

Võ giả Đại hùng Tinh ở thời đại Yến Vĩnh Liệt gần như đã dốc hết toàn bộ lực lượng. Cả những quý tộc thế gia kia cũng dồn dập dấn thân vào chòm sao Liệp Hộ. Còn lại đa số là những võ giả có sức chiến đấu không cao, tuy cảnh giới của bọn họ không thấp nhưng tu luyện vũ kỹ cũng không phải là vũ kỹ chiến đấu mà là sử dụng cho sản xuất sinh hoạt.

Bọn họ hiểu phải xử lý nguyên liệu nấu ăn như thế nào, phối chế món ngon như thế nào, phối chế rượu ngon ra sao, sức chiến đấu trên chiến trường gần như bằng không.

Chiến đấu, xưa nay luôn là nghề nghiệp cực kỳ chuyên nghiệp hơn nữa còn cần phải trường kỳ ma luyện mới có thể lĩnh ngộ được kỹ năng.

Đối với Đường Thiên vừa mới nhập chủ, những người này tương đối không thích, tất cả bọn họ công khai bầy tỏ thái độ bài xích.

Hạc nhanh chóng phát hiện ra hắn chẳng có người để dùng.

Đối diện với tình huống như vậy, Hạc kiến nghị Đường Thiên di chuyển võ giả của Sài Lang Tọa đến đây. Đường Thiên nghĩ cũng phải a,

những võ giả bản địa của Đại Hùng Tinh không thích hắn, không thích thì không thích, không có người sao? Sài Lang Tọa còn thiếu người à?

Độ dầy năng lượng 13% đó nha, cái thông số độ dày năng lượng này Sài Lang Tọa ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến, Sài Lang võ giả đều nghĩ nát cả đầu để tới đây ấy chứ.

Không nói hai lời, Đường Thiên liền đáp ứng, đương nhiên chuyện này tất nhiên là ném cho Hạc rồi.

Hạc lập tức đem mệnh lệnh này đưa đến tay Hỏa Mã Nhĩ, sau khi trải qua quá trình cân nhắc đến khả năng thừa nhận của Đại hùng Tinh hắn cho danh ngạch 100 vạn.

Khi đám Hỏa Mã Nhĩ vừa tiếp nhận được mệnh lệnh này thì con mắt lập tức sáng lên, độ dầy Tinh lực 13% đó, hơn nữa vẫn còn đang tăng lên nữa chứ! Trong khi độ dầy Tinh lực của Sài Lang tọa là bao nhiêu đây? 1%!

Toàn bộ Sài Lang Tọa đều sôi trào rồi.

Lang Vương bệ hạ quả là quá lợi hại rồi, vừa ra tay đã kiếm được địa phương màu mỡ dồi dào đến vậy, hơn nữa còn không quên tình trạng khốn cùng và buồn chán của bọn họ nữa chứ.

Độ dầy Tinh lực 13% a, đó chính là ngâm mình trong bể tinh lực tắm đó nha, địa phương như vậy cho dù là nằm mơ bọn hắn cũng chẳng dám mơ tới. Đến ngay cả võ giả đã lang bạt qua nhiều nơi như Hỏa Mã Nhĩ trống ngực cũng phải đập thình thịch.

Một chòm sao như Đại Hùng Tinh luôn có điều kiện định cư cực kỳ hà khắc. Ngoại trừ võ giả bản địa ra tất cả những võ giả đến từ nơi khác muốn ở lại thì mỗi tháng đều cần phải giao nộp một khoản kếch xù được gọi là "Phí sử dụng Tinh lực". Đối với võ giả của Sài Lang Tọa thì cái khoản này tuyệt đối là một cái con số rất lớn.

Hiện tại bỗng nhiên bọn họ được biết có thể tiến vào Đại Hùng Tinh định cư, tất cả như bị một cái chiếc bánh thật lớn đập hôn mê.

Toàn bộ Sài Lang Tọa, tất cả các bộ lạc từ to đến nhỏ đều ào ạt tới tìm Hỏa Mã Nhĩ. Thần tình của đám lão gia này đều vô cùng kích động, nước bọt bay tung tóe, ầm ĩ đến rối Tinh rối mù.

Hỏa Mã Nhĩ cũng không ngờ sẽ gặp phải tình huống này, sau đó không biết là ai hô ra câu luận võ, dùng thành tích luận võ để chia danh ngạch.

Trận đại bỉ võ oanh oanh liệt liệt được mở màn ở Sài Lang Tọa như vậy đấy.

Hạc đưa ra kỳ hạn rất ngắn, Hỏa Mã Nhĩ bận tối tăm mặt mày, nhưng trên mặt luôn treo nụ cười rạng rỡ. Khi lần luận võ đã hạ màn nhân tuyển cuối cùng cũng được án định.

Nhìn dòng người trùng trùng điệp điệp trước mắt, Hỏa Mã Nhĩ bỗng cảm thấy mũi mình xót xa, viền mắt ửng đỏ.

Đã không biết bao nhiều năm Sài Lang Tọa luôn là nơi nghèo khó nhất Thiên Lộ, là nơi cằn cỗi nhất, cuộc sống của võ giả nơi này quả thật quá khắc khổ ăn cũng chẳng đủ no, sinh mạng của bọn họ cũng ngắn đến kinh người. Trên mặt bọn họ luôn là vẻ tàn khốc và lạnh lùng, bọn họ chính là một đám sói đói, không những phải đấu với thiên địa mà còn phải chém giết với chính đồng loại của mình.

Bọn họ là pháo hôi có giá thấp nhất Thiên Lộ, tôn nghiêm của bọn họ, tính mạng của bọn họ chỉ vẻn vẹn có giá mấy trăm tinh tệ.

Từng khuôn mặt ngập tràn mong đợi về cuộc sống trong tương lai, ánh sáng trong mắt bọn họ có tên là hy vọng.

Trên mặt nàng nở nụ cười phát ra từ đáy lòng, bỗng nàng nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt vị thiếu niên và mấy người kia, nghĩ đến vận mệnh của

cả Sài Lang đã thay đổi trong lần gặp mặt đó, mình thật quá may mắn a.

Các bộ lạc đang tiến hành động viên lần cuối trước lúc xuất phát, những trưởng lão đức cao vọng trọng, lúc này mỗi người đều đang rướn cổ họng phun nước bọt như mưa trước mặt tộc nhân mình.

Đại trưởng lão tao nhã của bộ lạc Băng Lang tình ý sâu xa: "Kỳ ngộ như vậy tại Sài Lang Tọa là chưa từng có! Mỗi người các ngươi đều là người may mắn nhất! Nhưng ta hy vọng các ngươi chớ có quên sứ mệnh mình đang mang. Biểu hiện của các ngươi tại Đại hùng Tinh sẽ trực tiếp quan hệ đến hưng suy của bộ lạc trong tương lai, trực tiếp quan hệ đến Lang Vương đại nhân, đối với cảm nhận của Sài Lang tộc chúng ta..."

...

Vị trưởng lão của bộ lạc Viêm Lang tính tình nóng nảy rít gào: "Các ngươi cũng làm ta thấy chăng thẳng, lão tử cảnh cáo trước, các ngươi đi Đại hùng Tinh không phải để hưởng phúc mà là đi chịu khổ! Các ngươi cần phải liều mạng hơn người khác! Cơ hội như vậy, về sau còn có hay không có chẳng ai biết được! Nếu ai dám cản trở ta sẽ chặt chân hắn..."

...

Đại trưởng lão âm hiểm xảo trá của bộ lạc Hắc Lang bất động thanh sắc nói: "Cái đám ngốc thiếu của Đại Hùng Tinh quả là là ngu đến không có giới hạn. Vào thời điểm như thế này mà vẫn làm ra vẻ cho chủ thượng nhìn, ha hả, đây chính là cơ hội của chúng ta."

"Cơ hội gì a? Trưởng lão!" Phía dưới có người kêu lên.

"Cơ hội chúng ta đem bọn họ đá ra." Hắc lang đại trưởng lão bình thản nói: "Các ngươi nghĩ thử xem, trong khi cái đám ngốc thiếu kia vẫn ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, còn các ngươi thì sao, biểu hiện cực kỳ tốt, rất nỗ lực và chăm chỉ, lại không sợ chết, Lang Vương nhìn thấy, ai nha, chỉ có Sài Lang tộc là đáng tin! Sau đó thì sao? Lang Vương bệ hạ suy nghĩ,

chỉ có vài người như vậy đúng là không đủ! Khi đó cơ hội của huynh đệ tỉ muội các ngươi đã tới rồi!"

Con mắt của rất nhiều người đều sáng lên, thông thường người Sài Lang đều sinh sống thành đại gia đình, người nào mà chả có huynh đệ tỷ muội? Hơn nữa gần đây thương minh của Tiên Nữ tọa không ngừng vận chuyển thực vật đưa vào Sài Lang tọa làm giá hàng hóa cũng giảm xuống rất nhiều, nhờ vậy sinh hoạt của mọi người cũng đã được cải thiện không ít. Đến lúc này năng lực sinh sôi nảy nở cường đại của người Sài Lang lập tức được thể hiện ra, trong hai năm này rất nhiều người lại có thêm nhiều đệ đệ muội muội.

"Biết rõ phải làm thế nào rồi chứ?" Hắc lang đại trưởng lão lạnh lùng nói: "Phải dùng tiến bộ của chúng ta để làm lộ ra vẻ lười nhác và vô năng của đám đám ngốc kia!"

"Ô!" Các thiếu niên vô cùng sôi sục.

.....

"Xuất phát!"

Đội ngũ khổng lồ giống như một dòng nước lũ hướng về phía hy vọng ầm ầm đi tới.

***

A Đức Lý An nhìn nhà tù trước mặt, sắc mặt đầy phức tạp.

Không ngờ Đường Thiên lại để hắn đi thẩm vấn tù binh...

A Đức Lý An cảm thấy mình cũng có thể coi là người đã từng trải gặp qua việc đời, cơ trí đầy người, nhưng hắn bỗng phát hiện ra hắn vẫn chẳng thể nào theo kịp tiết tấu và suy nghĩ của Đường Thiên. Cái tên giả danh giúp đỡ để lại gần Đường Thiên bị bắt thành tù binh, thành tù binh thì là tù binh đi cũng chẳng sao, nhưng hiện tại lại bảo hắn tới thẩm vấn tân tù binh...

Rốt cuộc trong đầu cái tên gia hỏa này là cái gì a?

Âm mưu không phải chơi đùa như vậy đâu? Ngươi muốn thu phục ta thì nên lấy lễ để tương giao, nếu không được thì cũng nói được câu, nhờ tiên sinh gỡ rối a! Ta là tù binh a, sao ngươi lại có thể để ta đi thẩm vấn tù binh như vậy chứ?

A Đức Lý An hoàn toàn không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này ra sao nữa.

Hắn ngửa đầu nhìn trời đến xuất thần, một lúc lâu sau lại cúi đầu yên lặng đi về phía nhà tù.

Một giờ sau, hắn từ trong phòng giam đi ra.

Trong vương cung rách nát đến cực điểm của Đại Hùng Tinh, đám người Đường Thiên đang nghiên cứu mấy tên Hồn tướng của Tộc minh. Cảnh tượng bên trong là một mình Lăng Húc đối diện với bốn gã Hồn tướng, tràng diện vô cùng nóng bỏng gam go.

"Có điểm ý tứ." Đường Thiên như nhìn thấy việc gì đó chơi rất vui, hai mắt lấp lóe: "Sức chiến đấu rất mạnh, hoàn toàn không ngốc giống Hồn tướng bình thường, rất linh hoạt, có sát khí."

"Ân, theo sức chiến đấu mà nói thì đúng là rất mạnh. Bản năng chiến đấu của bọn chúng cực cao, lệ khí cực nặng." Hạc không chút nào che giấu vẻ chán ghét đến cực điểm trên mặt.

"Đến phiên ta thử rồi!" Đường Thiên nóng lòng muốn thử.

"Liệp nhân tiên sinh tới rồi." Hạc thoáng nhìn thân ảnh đang đi tới, nhắc nhở Đường Thiên.

"Di, hắn tới làm gì?" Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ kinh ngạc.

Hạc nhìn thấy khi A Đức Lý An nghe thấy những lời này, bước chân cũng cứng lại, hắn đành bất đắc dĩ nhắc nhở: "Không phải ngươi nói để

hắn đi thẩm vấn Vương Dạ sao?"

"Nga nga nga, nhớ rồi!" Đường Thiên vỗ trán, vô cùng đắc ý nói: "Ta cảm thấy tuy hắn không thông mình được bằng ta nhưng hắn đối phó Vương Dạ vẫn đủ dùng."

Hạc: "..."

Hắn thấy A Đức Lý An cước bộ lại bị kiềm hãm lần nữa, trong lòng hắn vô cùng đồng cảm với lão.

A Đức Lý An mặt không chút biểu tình đi tới.

Hạc lương thiện chủ động nói: "Không biết Liệp Nhân tiên sinh có thu hoạch gì không?"

Trên mặt A Đức Lý An vẫn không chút biểu tình chỉ nhàn nhạt nói: "Lần hành động này muốn nhằm vào Đại Hùng Tinh, người chủ đạo tên là Tư Mã Tiếu. Tư Mã Tiếu là trưởng lão trẻ tuổi có thực quyền nhất của Tộc Minh, phong cách hành sự quỷ dị khó dò, có lực ảnh hưởng rất lớn trong Tộc Minh. Những Hồn tướng này được gọi là Minh tướng. Minh tướng đã xuất hiện từ rất sớm nhưng cao tầng Tộc Minh cũng không quan tâm đến nhiều lắm, thẳng cho đến Tư Mã Tiếu âm thầm thúc đẩy cuối cùng bọn họ cũng đã nghiên cứu ra phương pháp liên tục thôn phệ. Vì thế thực lực của Minh tướng mới tăng l;ên với biên độ lớn như vậy."

Hạc thấy hơi bất ngờ: "Lẽ nào Tộc minh có ý đồ với Đại Hùng Tinh?"

A Đức Lý An vẫn không chút không biểu tình nói: "Dường như cũng không phải hoàn toàn là như vậy, bên trong mệnh lệnh mà Vương Dạ nhận được có khá nhiều nội dung nhằm vào các ngươi. Tỷ như, sưu tập tình báo về các ngươi, tìm hiểu thực lực binh đoàn của các ngươi. Ngoài ra Vương Dạ còn có một nhiệm vụ khác nữa đó là thâm nhập vào Thiên Long Tọa. Nhưng từ tình huống hiện tại có thể thấy bọn họ cũng không có ý định chiếm đoạt Thiên Long Tọa, kể cả Đại Hùng Tinh cũng vậy.

Đây cũng là điểm hết sức kỳ quái, cho đến tận bây giờ Tộc Minh vốn do một vài tiểu gia tộc hợp lại mà thành, hoàn cảnh sinh tồn của bọn họ cũng chẳng tốt gì. Một chòm sao cao giai hơn đối với bọn họ cũng có ý nghĩa hết sức trọng đại."

"Lẽ nào bọn họ đã có mục tiêu mới?" Hạc có chút động dung.

"Tạm thời không biết." A Đức Lý An nói: "Những Minh tướng này cũng không phải là Minh tướng cường đại nhất Tộc Minh."

Bỗng nhiên Giác Âm trên tay Hạc nhẹ nhàng rung động, Giác Âm được cấu thành từ rất nhiều hình tam giác hợp lại mà thông thường những bí báo tạo thành từ nhiều hình tam giác hợp lại thế này đều dùng trong việc liên lạc đường dài.

Đám Hỏa Mã Nhĩ đã động thân rồi, mình cũng phải chuẩn bị một phen, việc thu xếp cho nhiều người như vậy cũng tương đối phức tạp.

Hạc đứng lên, hướng A Đức Lý An gật đầu thể hiện: "Tại hạ có việc, xin đi trước một bước."

Nói xong liền bay lên trời giống như một con hắc hạc lớn đầy tiêu sái, nhanh chóng biến mất.

Đường Thiên đã sớm không kiềm chế được lập tức ngao ô một tiếng, nhảy vào bên trong tràng, từ trên tay Lăng Húc đoạt đi hai gã Minh tướng bắt đầu chém giết.

Gió lạnh cuồn cuộn thổi bay lá cây, thổi qua người A Đức Lý An, hắn trợn tròn mắt.

Trước mặt hắn trống không chẳng còn một ai.

Không có ai đến áp tải hắn quay trở lại nhà tù, không có có ai hỏi hắn về kết quả thẩm vấn kết quả hay phản ứng ra sao, không ai nói cho hắn biết kế tiếp sẽ sống hay chết, không ai nói cho hắn biết tiếp theo sẽ phải làm gì.

Dường như hắn đã bị người ta bỏ quên.

Không ai để ý đến hắn...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Long Thủ Tĩnh

Long Thủ Tĩnh nhìn về hoàng cung ở xa xa, không tự chủ được mà dừng chân. Đây không phải là lần đầu hắn đến hoàng cung Đại Hùng Tọa, hoàng cung trước mắt hư hoại rất nhiều so với lần trước, thế mà lại không có tí biểu tượng sa sút nào.

Tinh lực[1] trong không khí đầy vẻ sinh động hoạt bát, vì là vương thành, lực lượng chòm sao cũng cao hơn hẳn so với những nơi khác.

“Độ dày tinh lực bao nhiêu?” Long Thủ Tĩnh cũng không quay đầu, hỏi.

Ánh mắt một gã hộ vệ bên cạnh gã lóe lên ánh sáng lờ mờ, một con số trong mắt gã sáng lên rồi lập tức tắt đi, gã cúi người bẩm: “Thưa điện hạ, độ dày tinh lực ở đây là 14%.”

Long Thủ Tĩnh thở nhẹ, mặt tái nhợt, thần tình buồn bực, thân hình gầy gò tựa như gió cũng có thể thổi ngã.

Một cô bé mặc áo xanh đi cạnh hắn nhịn không được nói: “Thủ Tĩnh ca ca, chúng ta thật không có cơ hội sao?”

Long Thủ Tĩnh lắc đầu nhìn hoàng cung, vẻ mặt mang vẻ đau thương nói: “Không có đâu. Binh đoàn Hám Sơn bị thua, cơ hội cuối cùng của chúng ta cũng mất đi.”

“Nếu chúng ta gia nhập Quang Minh Võ Hội?” Cô bé không cam lòng hỏi.

“Vậy chúng ta càng bỏ lỡ nhiêu cơ hội hơn, chúng càng tham lam.” Long Thủ Tĩnh vuốt đầu cô bé.

Cô bé mới 13, 14 tuổi, hoạt bát khả ái, khuôn mặt như quả táo hồng, cô bé vui vẻ lung lay đầu, nụ cười sáng lạn nở trên khuôn mặt nhỏ, mái tóc ngắn chỉnh tề bay bay.

Nhưng lúc này hình như cô bé cũng cảm nhận được vẻ ưu thương trên mặt Long Thủ Tĩnh chu mỏ oán hận nói: “Hừ, chả biết bọn người bệ hạ làm gì mà lại rút lui vào lúc này nữa! May mà có Thủ Tĩnh ca ca.”

Mỗi người thủ vệ đi theo Long Thủ Tĩnh cũng lộ vẻ oán hận. Chòm sao Thiên Long gặp nguy hiểm trước giờ chưa từng có, mọi người thúc thủ vô sách, Thủ Tĩnh điện hạ chủ động đưa ra biện pháp, ai ngờ, Thiên Long Vương nhân đó thoái vị, mà ba vị thừa kế lại càng quá quắt, một người bỏ trốn ngay trong đêm, hai người kia thì giả bệnh. Cuối cùng, trách nhiệm rơi trên người Thủ Tĩnh điện hạ xếp thứ tư.

Những hộ vệ này đều là võ giả tinh nhuệ của chòm Thiên Long, biểu hiện kém cỏi của Thiên Long Vương và ba vị điện hạ kia làm họ thấy nhục nhã. Nếu không phải căn cơ họ toàn ở Thiên Long Tọa, gia tộc đã sinh sôi ở đó, nếu không có biểu hiện của Tứ Điện Hạ làm họ cảm thấy có chút an ủi thì bọn họ đã đi khỏi Thiên Long Tọa từ khuya.

Lương Phong rất hứng thú nhìn Long Thủ Tĩnh, lần này vốn không có chuyện của hắn, nhưng ý tưởng bữa đó cứ lẩn quẩn trong đầu nên… Lương Phong không khỏi nghĩ: Chòm sao Đại Hùng do bốn tòa hợp làm một, có đủ tư cách thành cường hào một phương. Sau khi tiếp xúc với Binh cùng ở gần quan sát hai binh đoàn, trong lòng hắn càng chắc chắn.

Hắn cho rằng đó là cơ quan binh đoàn khổng lồ, dưới sự dạy dỗ của Binh, thực lực tiến bộ không nhỏ.

Chính mình có võ tướng lợi hại như thế, còn có hai chi binh đoàn xuất sắc, tiền đồ của chòm Đại Hùng không thể tính. Phán đoán này khiến hắn chủ động tới, tuy là Thánh giai nhưng hắn cũng tự biết. Trận

chiến này không thể kết thúc trong thời gian ngắn, rất có thể ngày càng nghiêm trọng, rốt cục kéo cả Thiên Lộ vào. Dù là mạnh như Thánh giai, trong thời loạn cũng chả khác rơm rác là mấy.

Hắn thông lịch sử, khi loạn thế xảy ra, Thánh giai sẽ ồ ạt xuất hiện như giếng phun.

Không gì ma luyện võ giả tốt bằng chiến tranh, không nơi nào giúp võ giả trưởng thành mau hơn chiến tranh, chiến tranh sẽ khiến võ giả càng lợi hại, chũng khiến binh đoàn phát triển mạnh.

Huống chi, hắn không phải người cô đơn, hắn còn có gia đình, còn đó đệ tử.

Bất kỳ thế lực mới xuất hiện nào cũng mong muốn có người tài gia nhập, so với những thế lực cũ càng mãnh liệt.

Lương Thu quyết định đi theo Long Thủ Tĩnh, biểu hiện những ngày qua của Long Thủ Tĩnh, cũng khiến hắn vừa lòng.

Thời điểm nguy hiểm mới có thể nhìn rõ một con người.

Ngày thường, ba vị kế thừa kia phong lưu lỗi lạc bực nào, chói mắt thế nào, Thủ Tĩnh điện hạ cho người khác cảm giác như không tồn tại, nếu không phải hắn chủ động tuyên bố gia nhập Đại Hùng Tọa, mọi người đã quên còn có một người kế thừa là hắn.

Sau khi đón cục diện rối loạn, điện hạ lập tức trấn an nhân tâm, tự mình bái phỏng chủ tướng binh đoàn đối phương, sau đó lại đi cả ngày lẫn đêm để đến Đại Hùng Vương Cung.

Họ tận mắt thấy nỗ lực của Thủ Tĩnh điện hạ, lòng kính nể không thôi.

Long Thủ Tĩnh nghe được lời cô bé, nhẹ nhàng cười, vuốt vuốt đầu bé nói: “Tiểu Quất tử, không cần khó chịu, thật ra tình cảnh hiện giờ của

chúng ta cũng không tệ. Thiên Long Vương không dễ làm, bù nhìn mới dễ làm.”

"Nhưng là. . ." Tiểu Quất tử vội la lên.

“Chúng ta đã thất bại.” Long Thủ Tĩnh nhìn Tiểu Quất tử, thần sắc bình tĩnh nói: “Thất bại thì phải trả giá thật nhiều, cái giá như vậy thực ra đã rất ít đấy.”

Hắn ngồi xổm xuống, mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Tiểu Quất tử: “Hơn nữa, trở về cuộc sống như trước, thật an tĩnh.”

Hắn đứng thẳng người, dẫn đầu đi tới: “ Đi thôi, chúng ta đi gặp vị Thiếu Niên Như Thần trong truyền thuyết!”

***

Hoàng cung Đại Hùng.

Đường Thiên đang sứt đầu mẻ trán.

"Sứ giả Tiên võ, thỉnh cầu bái phỏng chủ thượng!"

“Sứ giả chòm sao Thiên Ưng gửi thiệp mời…”

“Chủ thượng, giá cả ở Đại Hùng Tọa tăng cao, đã có nhiều tiệm buôn đóng cửa.”

“Chủ thượng, xung quanh các tinh môn xuất hiện lượng lớn các nhân vật bất minh.”

…

Đường Thiên cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, đám thuộc hạ đều nhìn hắn. Những thuộc hạ này đều là nhóm võ giả Sài Lang Tọa đến đầu tiên, họ tự giác nhận các nhiệm vụ. Thế là các nhiệm vụ cứ như sông về biển chảy tới trước mặt Đường Thiên.

Hắn trợn tròn mắt, Thiếu Niên Như Thần, những thứ này cũng không…

Hạc còn chưa về, Binh thì đóng ở chòm Thiên Long, ngay cả Hỏa Mã Nhỉ cũng trụ ở chòm sao Sài Lang, Đường Thiên ngạc nhiên thấy bên cạnh mình không có một người, ah, còn có một.

“Tiểu Húc Húc, cón biện pháp nào?” Đường Thiên hỏi với vẻ chờ mong.

Lăng Húc quay sang, vẻ mặt chắc chắc: "Rất đơn giản ah."

Đường Thiên vui mừng quá đỗi: "Giờ làm sao, giờ làm sao?"

Lăng Húc với bộ mặt đương nhiên giơ một tay đang cầm ngân thương lên: “Đều một thương đâm chết!”

Đường Thiên: ". . ."

Quả nhiên Tiểu Húc thông minh hơn mình chút, Đường Thiên như muốn rơi lệ.

“Chủ thượng, sứ đoàn chòm Thiên Long cầu kiến.”

Chòm Thiên Long… trong đầu Đường Thiên nhảy ra khuôn mặt như lá bài tú-lơ-khơ kia của Binh.

3000 ức tinh tệ, 10 con hám sơn thú bát giai, 2 kiện bí bảo cấp Hoàng Kim, 10 tấm vô song tạp, 400 tấn hồn tâm long tinh quặng.

Thổ hào!

Thổ hào như vậy, há có thể chậm trễ? Ôh, chính mình phải nghĩ biện pháp vơ vét một ít…

“Mau mời, mau mời!” Đường Thiên khoái trá cười to, cái phiền não kia đã bị hắn vất một bên.

“Long Thủ Tĩnh Thiên Long Tòa kính chào bệ hạ!”

Long Thủ Tĩnh cung kính hành lễ.

“Ngươi gọi ta là Đường Thiên được rồi.” Đường Thiên rất phản cảm khi bị gọi là ‘bệ hạ’ (không biết có phải tên Thiếu Niên Thần Kinh đầu óc đơn giản này hiểu thành “bệ hạ” thành “kẻ ngồi dưới” k nữa), hắn đánh giá Long Thủ Tĩnh. Khó trách gọi là ‘thủ cân’[2], nhìn qua cứ như gió thổi phát là bay mất tiêu… Di, khí chất cái khăn tay này, thế mà hơi giống Tiểu Hạc… Ôh, người như vậy lớn lên đều khá thông minh…

Long Thủ Tĩnh cũng đang âm thầm dò xét Đường Thiên.

Hôm nay, thanh danh Thiếu Niên Như Thần như mặt trời giữa trưa. Đường Thiên đã tạo ra quá nhiều kỳ tích, hắn cứ như được tạo thành từ một đống kỳ tích.

Nhận xét đầu tiên của Long Thủ Tĩnh chính là: Thật trẻ! Gọi là “thiếu niên” thì đương nhiên tuổi không lớn, nhưng tận mắt thấy thì chỉ mới 17, 18 tuổi, cứ như học sinh, lòng gã rung động như thế nào có thể nghĩ.

Tính tình của gã đạm bạc, không thích tranh quyền đoạt lợi, nhưng từ trong tâm hắn khá tự phụ với tài hoa của mình. Nhưng khi thấy cái trẻ tuổi của Đường Thiên, gã ngẩn ngơ.

Dù tự phụ thế nào cũng không thể ở độ tuổi Đường Thiên lập nên sự nghiệp như thiếu niên kia.

Mình lúc đó còn dính vào tình yêu trai gái ở học viện ớ…

Bị trùng kích không chỉ Long Thủ Tĩnh, còn có Lương Phong đi cùng, mục quang nhìn về phía Đường Thiên như thấy một con quỷ. Thân là Thánh giai, Lương Phong có địa vị siêu nhiên ở Thiên Long Tọa, vô số thiên tài trẻ tuổi chen chúc muốn vào kiếm đoàn của hắn. Hắn từng gặp qua vô số thiên tài, nhưng không tên nào có thể đánh đồng cùng thanh niên trước mắt.

Hắn là Thánh giai, ánh mắt đương nhiên lợi hại, trong mắt hắn hiện ra một cảnh đáng sợ: Lực chòm sao Đại Hùng dũng mãnh tràn vào thân thể Đường Thiên, lại chui ra từ thân hắn tan vào thiên địa. Đường Thiên đã trở thành trung tâm của chòm sao Đại Hùng.

Bất cứ một gã Thánh giai nào, nhìn thấy cảnh ấy đều sẽ cảm thấy sợ hãi. Tinh lực lưu chuyển không nhanh, ngược lại, còn rất chậm, chậm tới mức vỏ giả bình thường không thể cảm nhận được. Thế nhưng, là số lượng của nó lại quá khủng bố, tốc độ dù chậm nhưng vẫn kinh người.

Ảo giác ngay sát na mình bước vào hoàng cung cũng không phải là ảo giác!

Bàn tay giấu trong ống tay áo của lão có thêm một đồng tiền cỡ đĩa bạc, một lát sau lão cúi đầu liếc qua, quang mang lóe lên: 27%!

Trong này tinh lực cực dày, thế mà lên tới 27%!

Mức này đã đạt tiêu chuẩn ngang với 10 điện Xích Đạo.

Ở 5 vực Địa Cực, địa phương có độ dày tinh lực đạt 27% chưa bao giờ có, hơn nữa Lương Phong còn tinh tế nhận ra, nồng độ tinh lực vẫn còn tăng lên.

Đương nhiên, đó không phải cái chính làm hắn kinh ngạc; với thực lực Thánh giai dù mạnh như 12 cung Hoàng Đạo cũng sẽ tôn lão thành thượng khách. Chỉ có điều, hiện tại với lão tinh lực dày cũng không thể thực sự giúp lão.

Lão cảm thấy bất khả tư nghị là, chưa từng nghe có loại Thánh bảo nào có thể giúp chủ nhân như thế.

Thủy Hùng Hoang Cốt… Đến cùng thì nó ký thác bao nhiêu hy vọng trên thân Đường Thiên ah.

Đột nhiên, lão nghĩ đến một sự kiện, thân hình không khỏi chấn động.

Chẳng lẽ… chòm sao Đại Hùng có giấu truyền thừa là bên trong Thủy Hùng Cốt?

Nhưng vào lúc này, đột nhiên lão nghe tiếng Đường Thiên cười mị mị.

“Thủ Cân ah, nếu giá lương thị trường tăng cao, nhiều cửa hàng đóng cửa thì phải làm sao?”

Lăng Húc một bên như phát hiện nguy hiểm cháy lông mèo, mắt hắn trợn to, dịch mông xê xa kéo khoảng cách với Đường Thiên. Mỗi khi Đường Thần Kinh nói chuyện như vậy, chắc chắn sẽ có người gặp xui xẻo.

Long Thủ Tĩnh ngơ ngác trả lời vô thức: “Có người trữ hàng đầu cơ, cần dọa bọn đạo chích, thành lập lại thị trường.”

Quả nhiên… Thủ Cân thông minh.

Mặt Đường Thiên như nở hoa, ngẩng mặt nói: “Thủ Cân, giúp ta một chuyện được không?”

Long Thủ Tĩnh tỉnh táo lại, trong lòng hiện nỗi bất tường, nhưng vẫn kiên trì nói: “ Mời bệ hạ nói, chỉ sợ năng lực Thủ Tĩnh…”

“Ta biết ngay Thủ Cân là một người thống khoái!” Đường Thiên không chút do dự cắt lời Long Thủ Tĩnh, quay sang vỏ giả Sài Lang xung quanh nói: “Rồi! Các ngươi có vấn đề gì cứ hỏi hắn!”

Long Thủ Tĩnh ngu luôn, bị võ giả như thủy triều vây lại…

Ở cửa đại điện hiện lên bóng lưng Đường Thiên chạy trối chết.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Siêu Cấp Hùng Trứng

Khi Hạc mệt mỏi chạy tới vương cung Đại Hùng thì rất là kinh ngạc. Các dãy cung điện nguy nga quần đã biến mất, khắp nơi đều là võ giả không ngừng san bằng từng góc cung điện.

"Hạc điện hạ!"

Sài Lang võ giả đang bận rộn, họ nhìn thấy Hạc vẫn vội vàng hành lễ.

"Các ngươi làm cái gì vậy?" Hạc tỏ ra rất kinh ngạc.

"San bằng cung điện, Bệ Hạ yêu cầu san bằng toàn bộ cung điện, toàn bộ đô thành đều phải san bằng, cư dân đô thành đều được dời ra ngoài rồi. Hạc điện hạ tới thật quá tốt, nhân thủ chúng ta đang thiếu lắm a." Cái võ giả này tỏ ra cực kỳ vui mừng.

Đường thần kinh lại đang làm cái quỷ gì thế nhỉ? Hạc nói thầm trong lòng, Yến Vĩnh Liệt tốn hao rất nhiều tâm huyết mới xây xong Đại Hùng vương cung, thế đứng nguy nga, công trình đồ sộ. Đô thành cũng phải trải qua mấy đời buôn bán mới có quy mô như hiện tại, Đường Thiên vậy mà lại muốn hủy tất cả sao?

Hạc kỳ quái, nhưng không sốt ruột.

Hắn có hiểu biết tương đối về Đường Thiên, Đường thần kinh tuy rằng thường xuyên động kinh, nhưng mà cái gia hỏa này rất khấu môn*, tuyệt đối sẽ không vứt tinh tệ qua cửa sổ, tổn hao lớn như vậy mà hắn vẫn hạ quyết định này, khẳng định còn có nguyên nhân khác.

(*Khu Môn, có khi đọc thành Khấu Môn: keo kiệt, bủn xỉn, tính toán chi li, so đo từng chút)

Hạc đi dọc theo phế tích vương cung về phía trước, rất nhanh chóng đi tìm thân ảnh Đường Thiên.

Đường Thiên nhìn thấy Hạc thì trước mắt sáng ngời, nhảy dựng lên, liên tục phất tay: "Tiểu Hạc tử!"

Soạt, ánh mắt mọi người cùng nhau rơi trên thân Hạc.

Bước chân Hạc khựng lại, cố nén cái mong muốn một kiếm đâm thấu tim cái con hàng kia. Hắn làm bộ như không có gì chậm rãi đi tới hỏi: "Hành động lớn như vậy để làm gì?"

"Ha ha! Đó là một cái kế hoạch kinh thiên động địa của thần thiếu niên!" Đường Thiên đắc ý dạt dào.

Hạc không lý gì tới hắn, ánh mắt hắn rơi vào sắc mặt có chút bệnh trạng tái nhợt của Long Thủ Tĩnh, có chút kinh ngạc hỏi: "Vị này là?"

"Tại hạ Long Thủ Tĩnh." Long Thủ Tĩnh hành lễ: "Ra mắt Hạc điện hạ."

Tiểu Quất tử đứng gần đó cũng cao giọng hành lễ: "Hạc điện hạ ca ca, ta là Long Quất!"

Võ giả xung quanh Long Thủ Tĩnh thần sắc trang nghiêm, vị hắc y thiếu niên này, chính là Hạc điện hạ trong đồn đãi. Bên ngoài thường đồn đãi, có khả năng rất lớn là Hạc sẽ chấp chưởng Xạ Thủ Tọa. Cái lời đồn đãi này, Thiên Hậu chưa từng phủ nhận, điểm quan trọng nhất là, Thiên Hậu căn bản không có ý chỉ định người thừa kế cho Xạ Thủ Tọa, độ đáng tin của lời đồn đãi này liền bay lên.

Khuôn mặt Hạc nở nụ cười tươi: "Chào Thủ Tĩnh điện hạ, chào Quất tiểu thư!"

"Tiểu Quất, ngươi rõ ràng nhìn giống quả táo, vì sao lại gọi là tiểu Quất ?" Vẻ mặt Đường Thiên kỳ quái.

Gân xanh trên trán tiểu Quất giật giật, nàng đè nén nỗi giận dữ, tiểu Quất khá hiểu chuyện, không nên làm Thủ Tĩnh ca ca thêm phiền phức...

Lăng Húc khinh bỉ liếc nhìn Đường Thiên: "Ấu trĩ!"

Đường Thiên rất kinh ngạc quay mặt lại hỏi: "Vậy ngươi nói là giống quả táo hay quả Quất?"

Lăng Húc lườm một cái, phun ra hai chữ: "Quả táo."

Đám khốn khiếp các ngươi...

Hạc vừa nhìn thấy miệng tiểu Quất mím lại, nước mắt vòng quanh, vội vàng dịu dàng bảo: "Tiểu Quất thực sự cực kỳ xinh đẹp!"

"Thật vậy chăng?" Tiểu Quất ngước khuôn mặt lên, tỏ ra chờ đợi, lại có chút xấu hổ.

"Đương nhiên!" Hạc lấy tiểu lễ vật ra an ủi: "Cái con hạc nhỏ này là lễ gặp mặt đưa cho Quất tiểu thư, chỉ có muội muội xinh đẹp như Quất tiểu thư, mới xứng đôi với nó chứ."

Tiểu Quất lòng vui rạo rực tiếp nhận: "Cảm tạ Hạc điện hạ ca ca."

Khuôn mặt Long Thủ Tĩnh nở nụ cười tươi, thoạt nhìn, ở với những người này không phải quá khó khăn a...

"Lạn hảo nhân!" Vẻ mặt Đường Thiên khinh bỉ.

(Lạn hảo nhân: người biểu hiện ra ngoài quá mức tốt, luôn muốn làm vừa lòng mọi người xung quanh)

"Dối trá." Lăng Húc phun ra hai chữ.

Hạc nhăn nhó bất đắc dĩ, nhưng hắn biết rõ cần đối phó Đường Thiên thế nào, ho nhẹ một tiếng: "Vụ đại kế hoạch kinh thiên động địa của ngươi ra sao?"

Quả nhiên, Đường Thiên ha ha một tiếng, trên mặt lại hiện lên thần sắc đắc ý dạt dào: "Thủ Cân, ngươi hãy dạy vỡ lòng cho tiểu Hạc tử."

Thủ Cân... Trong lòng Hạc hiện lên một cảm giác đồng bệnh tương liên, quả nhiên người thành thật sẽ bị khi dễ a.

Long Thủ Tĩnh đành phải mở miệng: "Cái này là Lương Phong đại nhân tìm ra. Lương Phong đại nhân phát hiện, toàn bộ tinh lực Đại Hùng tinh sẽ tuần hoàn với Bệ Hạ."

Con mắt Hạc thoáng cái sáng lên, khí thế khó giải thích đột nhiên tỏa ra, võ giả xung quanh tâm sinh cảm ứng, không khỏi nhất tề rùng mình.

Với cái danh Thánh giai của Lương Phong làm cho xung động trong lòng trở nên gấp bội phần. Thời gian gần đây ông ta nhìn những sự việc biến thái thật nhiều, nhân sinh đối với ông ta quả thực là như trào phúng.

Mặc dù Long Thủ Tĩnh có vẻ bất ngờ nhưng không chịu ảnh hưởng quá lớn, hắn nói tiếp: "Trải qua nghiên cứu, chúng ta đã phát hiện, càng gần đại nhân thì tinh lực càng nồng đậm. Lấy đại nhân làm trung tâm, mật độ tinh lực trong khoảng 1 dặm, bây giờ đã đạt tới 29%, cứ cách một dặm thì mật độ giảm xuống 1%. Bây giờ mật độ tinh lực bình quân ở Đại Hùng Tinh đã tăng lên tới 15%. Nói cách khác, lấy đại nhân làm trung tâm, trong phương viên 14 dặm là khu vực mật độ tinh lực cao khác thường."

Hạc lẳng lặng nghe, không hỏi chen vào.

Long Thủ Tĩnh nói tiếp: "Mật độ tinh lực cao đối với võ giả Thánh giai hoặc là chuẩn Thánh giai mà nói thì ý nghĩa không lớn, chân lực bọn họ đã tới cực hạn. Nhưng đối với võ giả trung đê giai lại có thể rút ngắn

chu kỳ tu luyện bọn họ thật nhiều. Vì vậy Bệ Hạ dự định, kiến tạo tại nơi đây một khu tu luyện hoàn toàn mới."

Hạc liên tục gật đầu, nhưng mà có chút bối rối: "Vậy cũng không cần phá dỡ vương cung đi chứ?"

Đường Thiên bình thản nói: "Đương nhiên phải dỡ, mật độ tinh lực. Oa, tấc đất tấc vàng! Tuyệt đối không thể lãng phí, những cung điện gì gì đó rất vướng víu. Lại nói, những đứa hỗn đản trong cái thành này đối địch cùng ta, ở trong chỗ tối giở trò quỷ đã bị Thủ Cân thu thập rồi, một nơi tốt như vậy thế nào lại để tiện nghi bọn chúng, ta muốn tất cả bọn chúng phải di dời ra ngoài."

Hạc có chút hiếu kỳ: "Ngươi dự định lợi dụng thế nào?"

Vẻ đắc ý càng đậm trên mặt Đường Thiên: "Ta muốn kiến lập một hình thù như cái trứng rất lớn rất lớn, bên trong dựng cái cột rất thẳng rất chắc rất cao. Sau đó thả xuống những sợi dây chắc chắn, mỗi tầng đều một chùm kéo từ cây cột ra ngoài. Rồi mọi người có thể ngồi ở trên sợi dây, đả tọa tu luyện. A, trong lòng đất ta cũng định đào xuống, cũng dùng sợi dây. Sợi dây thật tốt, không được chiếm chỗ. Mọi người ngồi dồn lại với nhau là được rồi, phải lợi dụng cho tốt."

Hạc nghe thế trợn mắt há mồm. Trong đầu óc hắn hiện lên một cây cột trụ chọc tận trời cao, xung quanh là vô số dây thừng được căng ra như mạng nhện. Sợi dây dài những mười bốn dặm, võ giả trên mỗi một sợi dây tựa như thịt khô phơi nắng, treo đầy, ặc ặc phải là ngồi đầy... Cái màn này, thực sự thật là đáng sợ!

Hạc dám khẳng định, trinh sát của bất luận một chòm sao nào mà trông thấy tràng cảnh chấn động lòng người như thế, tuyệt đối không còn dũng khí tới đánh Đại Hùng tinh nữa.

Võ giả như châu chấu ...

Hạc không rét mà run.

Hạc mang đến 100 vạn người, hơn nữa trong 100 vạn người không có người già, trẻ nhỏ hay người tàn tật, tất cả đều là võ giả cùng thiếu niên tinh tráng nhất ở Sài Lang Tọa.

Tiến độ kế hoạch "Hùng Trứng" được thi triển rất nhanh. Tại khu vực luyện công kiến lập một cái gần giống như hình quả trứng nên Đường Thiên quyết định gọi là Hùng Trứng.

Toàn bộ người nghe thấy tên này đều cau mày thấy chối tai.

Gấu mà đẻ được trứng...

Khi Hùng Trứng hoàn thành, mọi người còn là bị cái kiến trúc chính tay bọn họ thành lập này làm cho chấn động. Bọn họ tưởng tượng mình ở bên trong một cái trứng thật lớn, trụ thanh đồng vững chắc sừng sững dựng đứng tại chính giữa. Những sợi dây thừng dày đặc chi chít như mạng nhện phát tán ra bốn phía, chìm vào trên vách tường hình cung. Chỗ buộc mỗi một sợi dây thừng, đều có cửa ra vào, võ giả chỉ cần qua cửa ra vào, dùng khinh công đạp trên dây thừng.

Mỗi một khoảng cách có tiêu ký dễ thấy, nhắc nhở võ giả mật độ tinh lực nơi đây. Mà mỗi một sợi dây thừng đều có đánh số, để thuận lợi cho võ giả tìm đến chỗ của mình.

A Đức Lý An chấn động, một lúc lâu không nói được lời. Kiến trúc trước mắt, chính là kỳ tích.

Độ dài mỗi sợi dây thừng không bằng nhau, dài nhất là 14 dặm, tức là khoảng tầm 7000m. Ngắn nhất 6 dặm cũng là 3000 mét. Mà trên dây thừng, mỗi người chiếm khoảng một thước rưỡi. Nói cách khác, dây thừng dài nhất có thể dung nạp 4000 võ giả. Ngắn nhất cũng tạm chứa được 1500 võ giả.

Một lần thu nạp lớn nhất của Hùng Trứng là 52 vạn người!

Cái này chắc chắn là nơi tu luyện nhiều nhất võ giả từ trước tới nay.

Ở trung tâm Hùng Trứng mật độ tinh lực đạt tới 31%, cái trị số đáng sợ này đã bằng với mật độ tinh lực ở Lục Phân Nghi Tọa trong Xích Đạo thập điện. Lục Phân Nghi Tọa có mật độ tinh lực đạt tới 33%, với mật độ tinh lực cao như thế, nó mới trở thành một trong chòm sao tu luyện trứ danh Thiên lộ.

Tại những chỗ khác ở Đại Hùng Tinh, mật độ tinh lực cũng đạt tới 17%, đã vượt hơn thời đại Yến Vĩnh Liệt, hơn nữa cái trị số này còn đang tăng lên.

Huống hồ, Đường Thiên còn chưa thôn tính Thiên Long Tọa, nếu như dung hợp thôn phệ với thánh bảo Thiên Long Tọa, vậy thì thực lực Hùng Tọa lớn như vậy sẽ tiếp tục tăng lên!

A Đức Lý An không biết vì sao Đường Thiên lại không thôn tính Thiên Long Tọa, nhưng mà tràng diện trước mắt, đã làm cho lão phải chịu rung động thật sâu.

Võ giả Sài Lang là pháo hôi, nhưng mà 100 vạn pháo hôi là đủ để khiến người ta kiêng kỵ. 100 vạn pháo hôi di động không thể giấu giếm được cặp mắt quan sát của bất cứ ai. Từ Sài Lang Tọa đến Đại Hùng Tinh, cần phải đi qua Tiên Nữ Tọa. Khi trăm vạn Sài Lang võ giả hợp thành làn sóng sói tiến vào chòm Tiên Nữ thì làm cho mọi người rung động và khủng hoảng cực độ.

Những chòm sao giáp giới với Tiên Nữ Tọa, vốn muốn thừa cơ chiếm tinh môn, nhưng khi tận mắt thấy sóng sói đáng sợ này, cơ hồ toàn bộ chòm sao đều kinh sợ mà thu gom toàn bộ lực lượng, đồng loạt lui về!

Tiên Nữ Tọa hoàn toàn thay đổi trong một đêm, khôi phục nguyên trạng.

Trường hợp như vậy làm cho tâm tình An Đức Lệ Na phức tạp vô cùng, nàng lập tức bắt tay vào tuyển chọn những võ giả có tiềm lực của chòm Tiên Nữ đưa đến Đại Hùng Tinh.

Mà A Đức Lý An bỗng trở thành viện trưởng của trăm vạn võ giả Sài Lang.

Viện trưởng của Hùng Trứng võ viện.

A Đức Lý An có thanh danh là Liệp nhân, ông ta từng tự mình đưa một tòa học viện tên chưa có ai biết thành học viện huy hoàng đệ nhất chòm sao Liệp Hộ. Nhưng mà, 100 vạn học sinh lớn hơn gấp nhiều lần tổng cộng toàn bộ học sinh trong cuộc đời dạy học trước đây.

Tâm tình A Đức Lý An rất phức tạp, ông phức tạp cũng không phải là gian khổ, mà là, chính mình còn là tù binh...

Ông căn bản làm không rõ ý nghĩ Đường Thiên.

Cái gia hỏa này rốt cuộc ngu ngốc thế nào mà lại đưa 100 vạn người giao vào tay một gã tù binh?

Lẽ nào hắn sẽ không sợ mình thực hiện thủ đoạn gì đó sao?

Ông lắc lắc đầu, vứt hết nghi hoặc trong đầu, dù Đường Thiên nghĩ như thế nào, ông cũng sẽ không buông cách nghĩ của bản thân. Suy cho cùng thì có thể nghĩ đến điều gì có thể trợ giúp chòm sao Liệp Hộ. Ông hiện tại đơn thương độc mã giết ngược lại thì đối với thế cục không có bất luận trợ giúp nào. Tại nơi đây, hoặc là có thể nghĩ biện pháp, ảnh hưởng đến Đường Thiên, ảnh hưởng đến Đại Hùng Tinh. Điều này trợ giúp đối với chòm sao Liệp Hộ mới càng thêm lớn.

Chỉ là... Các ngươi, phải chống được lâu một chút a.

Ông quay mặt, hướng về phương hướng chòm sao Liệp, trong lẳng lặng lòng gào thét.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Ba Hợp Một (Lười Đặt Tên)

Lương Phong đang giảng bài, trước mặt ông ta đầy những người là người, Đường Thiên ngồi đầu tiên. Mọi người đều rất chuyên chú, Lương Phong là Thánh giai, trong ngày thường bọn họ có muốn thấy một lần cũng khó. Nếu không phải bởi vì Bệ Hạ muốn nghe một bài, nếu không phải Bệ Hạ hào phóng, bọn họ sao có cơ hội nghe Thánh giai giảng giải?

Mỗi người đều quý trọng dị thường.

Lương Phong nói thao thao bất tuyệt. Để giảng giải cho đám Đường Thiên, ông ta cố gắng hết sức, về sau muốn kiếm cơm của Đường Thiên, thì cần biểu hiện thật tốt trong cơ hội này, nếu như không nắm, thật quá ngu rồi.

Ông ta là người thông minh, giỏi xem xét thời thế, lại tự biết mình. Bản thân tuy là Thánh giai, nhưng mà kỳ thực giảng bài cho mấy người Đường Thiên, ông ta vẫn không vững dạ lắm. Trong con mắt ông ta, theo tình huống bình thường, bản thân vị tất có tư cách giảng bài cho bọn hắn.

Tỷ như vị nữ nhân Xạ Thủ Tọa kia, khẳng định sẽ cười nhạt, cái nữ nhân điên kia tính khí cổ quái làm cho người vô pháp phỏng đoán có tìm người giết mình hay không... Ông ta có chút lo lắng...

Trong mắt nàng ta, mình chỉ là nhân vật nhỏ.

Cái thương cuồng táo bạo kia, truyền thừa cũng rất có là lai lịch, truyền thừa Ngân Sương Kỵ, trong suy nghĩ Lương Phong cũng cảm

thấy có chút chán nản. Truyền thừa loại đỉnh cấp này, bản thân cũng không có...

Ông ta định thần lại, tiếp tục trình bày.

"Cái gọi là chân lực, chính là năng lượng sau khi chúng ta hấp thu chuyển hóa đồng thời để chúng ta sử dụng. Vậy cái gì là tinh lực chứ? Chính là năng lượng chòm sao sản sinh ra, có thuộc tính đặc biệt. Vì sao lại có sự khác biệt giữa các võ giả chòm sao? Có người nói là truyền thừa chòm sao, nhưng kỳ thực căn nguyên là tinh lực. Mỗi cái chòm sao có phương thức vận chuyển khác nhau, chúng sản sinh tinh lực muôn hình vạn trạng. Làm sao để phát huy ra uy lực khi những tinh lực này có tính chất hoàn toàn khác nhau chứ? Từ lúc hình thành mỗi chòm sao độc hữu vũ kỹ truyền thừa. Khi võ giả tới một chòm sao khác, những vũ kỹ truyền thừa này uy lực sẽ đại giảm? Chính là bởi vì chân lực trong cơ thể bọn họ, tính chất không tương xứng hợp với vũ kỹ. Có người nói, ta tu luyện tương ứng tâm pháp a, nhưng mà, ngươi hút vào tinh lực vào trong cơ thể, bản thân tính chất là cố hữu, ngươi muốn cải biến nó sẽ cần phải tốn hao nhiều thời gian hơn, vì vậy hiệu suất càng thấp."

Đoàn người nghe càng thêm mê li, mấy thứ này bình thường bọn họ cũng không hiểu, nhưng mà chưa từng có ai có thể giảng với nội dung sâu sắc như Lương Phong vậy, lời lẽ dễ hiểu giảng giải minh bạch.

"Khi chân lực ngươi tích lũy không ngừng, càng lên cao càng trắc trở. Vì sao thế? Bởi vì khả năng thân thể bản thân người dung nạp tinh lực là có cực hạn. Nếu như nói, chúng ta coi người có thể dung nạp giá trị chân lực lớn nhất là 100, như vậy ngươi sẽ phát hiện, khi chân lực ngươi đạt tới 80, muốn tiếp tục sẽ thấy trắc trở. Các tiên hiền cổ đại đã phát hiện vấn đề này từ lâu. Cho là chân lực đạt tới 80, muốn tiếp tục dung nạp hiệu suất cực kỳ thấp, hơn nữa cái sự tăng lên đối với thực lực cũng hữu hạn tương đương. Thời điểm đó, các tiên hiền sẽ đặt chủ ý tới võ hồn."

"Vậy cái gì là ‘võ hồn’ chứ? Mọi người còn nhớ rõ có được ‘võ hồn’ như thế nào không? ‘Võ hồn’ là khi chân lực ngươi đạt tới trình độ nhất

định sẽ sản sinh. ‘Võ hồn’ lúc đầu rất nhạt, như vụ khí, rồi nó không ngừng ngưng thực, nó sẽ hình thành với hình thái khác nhau. Vậy rốt cuộc cái gì là ‘võ hồn’? ‘Võ hồn’ là tinh thần ngươi được năng lượng hóa, nếu như các ngươi có tâm pháp tu luyện ‘võ hồn’, các ngươi sẽ phát hiện, bản chất những tâm pháp này, chính là dùng chân lực đi rèn luyện tinh thần ngươi. Năng lượng hóa càng triệt để, đẳng cấp ‘võ hồn’ lại càng cao."

"Sẽ có người hỏi: Vậy bản chất tinh thần là cái gì? Cái này ta phải rất xin lỗi mà nói cho mọi người, đến bây giờ vấn đề này vẫn chưa có vị đại sư nào làm rõ. Vì vậy, đối với loại lực lượng này, các tiên hiền cổ đại, dùng một chữ “hồn” để định nghĩa. Các tiên hiền cổ đại nhanh chóng phát hiện, khi ‘võ hồn’ cường đại đến trình độ nhất định sẽ mạnh hơn chân lực nhiều. Bởi vì, nó có thể bắt chước các loại trạng thái tồn tại của vật chất, cái này chính là ‘hồn vực’ chúng ta đang nói tới."

Tinh thần mọi người không khỏi vì đó rung lên, đồng loạt vểnh tai, sợ bỏ lỡ một chữ. ‘Hồn vực’ đến ra sao, đối với võ giả mà nói thì là thần bí khó lường. Lĩnh ngộ ‘hồn vực’, là đánh dấu việc được phong thánh, mà ‘hồn vực’ cũng là thủ đoạn công kích chính yếu của Thánh giai sau này.

"Trên thực tế, mục tiêu cuối cùng của toàn bộ vũ kỹ hiện tại đang thịnh hành đều là ‘hồn vực’." Lương Phong nói ra chuyện gây sốc, sắc mặt ông ta cũng không khỏi có chút hồng lên, những điều này đều là tâm đắc nhiều năm nghiên cứu, thường ngày giữ kín không nói ra, bây giờ trình bày nhiều như vậy làm cho ông ta có mấy phần cảm giác thần thánh giảng đạo.

"Chuyện này nữa, nhân tiện nói về ‘hồn vực’, bản chất ‘hồn vực’ là sắc thái võ hồn. Làm sao mới có khả năng lĩnh ngộ ‘hồn vực’? Rất đơn giản, chính là khi ngươi có lý giải cực sâu đối với pháp tắc nào đó, mà ‘võ hồn’ ngươi lại đủ cường đại và tinh thuần thì có thể hình thành ‘hồn vực’ thuộc về bản thân. Có người từ kiếm nhập đạo, có người xem thiên tượng nhập đạo, có người từ cờ nhập đạo, không ai giống ai cả, nhưng mà có một điểm là điều kiện cần, đó chính là đối với mỗi dạng pháp tắc

có lý giải khắc sâu. Tựa như thế giới không có hai lá cây giống hệt nhau, trên đời này cũng không có ‘hồn vực’ hoàn toàn giống nhau. Pháp tắc trên thế giới này phải tới hàng tỉ, mà kể cả cùng một pháp tắc, cái lý giải cũng tuyệt không tương đồng."

"Làm thế nào lĩnh ngộ những pháp tắc? Từ vũ kỹ! Đây cũng là lý do ta nói rằng vũ kỹ mọi người tu luyện, mục tiêu cuối cùng là ‘hồn vực’. Vũ kỹ chúng ta tu luyện, ngoại trừ để chiến đấu, cái cực kỳ quan trọng nhất chính là trợ giúp mọi người lĩnh ngộ pháp tắc tương ứng. Càng là truyền thừa đỉnh cấp, dấu vết pháp tắc nó ẩn chứa sẽ càng nhiều, uy lực nó tự nhiên lại càng lớn, cũng càng có lợi cho ngươi lĩnh ngộ pháp tắc bản thân..."

Lương Phong nói năng lưu loát, nói một mạch hai tiếng đồng hồ thì dừng mà mọi người vẫn chưa thỏa mãn mà tán đi.

Khi mọi người tan hết, chỉ còn lại có mấy người Đường Thiên, lúc này Lương Phong mới mở miệng tiếp.

"Chân lực Bệ Hạ đã đầy. Tu luyện tiếp theo, hãy lấy võ hồn làm chủ. Nếu là Bệ Hạ muốn trường kỳ duy trì Hùng Trứng..."

Nói đến đây, khóe miệng Lương Phong co rúm một cái, khắc chế xung động để kiến nghị Bệ Hạ bỏ cái tên Hùng Trứng này.

Lãnh tĩnh... Lãnh tĩnh... Xung động là ma quỷ...

"Chỉ cần đặt Thủy Hùng Hoang Cốt làm trung tâm Hùng Trứng là được. Thế nhưng, bên trong Thủy Hùng Hoang Cốt hoàn toàn có khả năng có giấu bí mật bất truyền Đại Hùng tinh, Bắc Đẩu!"

Cái này là đại sát chiêu Lương Phong chuẩn bị đã lâu, làm một tân nhân, muốn nhận được cảm nhận của lão đại thì cứ lưu lại ấn tượng khắc sâu, vậy cần phải có đại sát chiêu mới được!

"Bắc Đẩu?" Đường Thiên bình thản, đắc ý dào dạt : "Chính là Bắc Đẩu Tinh Thần Tán a! Cái xương nhỏ đó đã nói cho ta biết rồi!"

Lương Phong cứng đờ cả mặt, lắp bắp nói: "Thủy Hùng Hoang Cốt đã nói cho ngài rồi ư?"

Cái xương nhỏ...

"Đúng vậy!" Đường Thiên đương nhiên gật đầu: "Ta đã bắt đầu tu luyện rồi!"

Lương Phong chỉ cảm giác một luồng nghịch huyết xông thẳng lên, hao hết tâm tư, lục lọi điển tịch khắp nơi, mới chuẩn bị một một nước cờ tuyệt diệu, vậy mà lại thất bại rồi...

Đường Thiên vươn mở bàn tay.

Vô số quang mang chói mắt từ bốn phương tám hướng tụ tập, giống như tinh đoàn chói mắt.

Một lát sau, quang mang tan hết, một cái dù nhỏ trong suốt, phập phềnh tại lòng bàn tay Đường Thiên. Cái dù nhỏ này hình dáng cũng không rõ ràng, hơi mơ hồ, như thể gió hơi lớn chút sẽ thổi bay mất. Bề mặt ô thỉnh thoảng có quang điểm sáng lên, tựa như ngôi sao buổi tối.

"Đại Hùng Tinh Thần Tán..."

Lương Phong thì thào tự nói.

Ở thành Tam Hồn.

Bên trong căn cứ là một bầu không khí vui sướng, Đường Thiên đánh chiếm Đại Hùng Tinh làm cho lòng tin mọi người tăng nhiều. Trước đây, tuy rằng đãi ngộ của căn cứ rất tốt, nhưng mà tương lai như thế nào không một ai biết. Nhưng có được chòm sao Đại Hùng, không hề nghi ngờ gì nữa, tại trong loạn thế sắp tới, mọi người có thể có được một nơi nơi đặt chân.

Đương nhiên việc then chốt chính là, rất nhiều kinh phí kẹt vô cùng thoáng cái buông lỏng rất nhiều.

Một ít lão gia hỏa âm thầm nghe được, lão bản kiếm được một khoản lớn nhưng cái khoản này đến tột cùng là bao nhiêu không ai biết, nhưng mà lời đồn đãi cho rằng ít nhất phải ngàn ức.

Ngàn ức (trăm tỉ)!

Con mắt đám người xanh lè rồi, đồn đãi không phải ngoa. Phí Lão Đầu biết rõ, lúc trước việc tiến công chiếm đóng Thiên Lô Tọa không có động tĩnh cũng bắt đầu từ từ thôi động.

Kinh phí tiến công chiếm đóng Thiên Lô Tọa dự trù là ngàn ức đấy!

***

Đường Thiên cũng không kinh động quá nhiều người, hắn đi tới phòng thí nghiệm Tái Lôi. Tái Lôi thấy Đường Thiên đến, liếc mắt nhìn hắn, nói với giọng chẳng kiên nhẫn chút nào: "Ngươi không nên lại đây thêm phiền, bận bịu lắm rồi!"

Đường Thiên thấy thế, thức thời mà ly khai.

Nhưng mà khi tại đại sảnh Đường Thiên nhìn thấy Binh đại thúc thần thái thản nhiên thì giật nảy mình: "Uy, đại thúc, sao người lại ở nơi đây?"

"Thiên Long Tọa có tinh môn thông tới hồn khu." Binh nhíu mày trả lời.

Lúc này Đường Thiên mới hiểu được.

Nghĩ lại thì cũng đúng, Binh đại thúc chỉ cần tiến nhập hồn khu, dù ở bất luận địa điểm nào cũng có thể nhanh chóng trở lại Tam Hồn thành.

"Nhưng mà rất xa." Binh hạ một câu diệt ý nghĩ Đường Thiên.

"Di! Đinh Đang, Tỳ Bà và Đường Sửu đều ở đây à?" Lúc này Đường Thiên mới chú ý bèn đứng dậy định chạy ra bên ngoài: "Ách, các ngươi đang họp? Aha, ta đây không quấy rầy nữa!"

Họp gì gì đó, cũng rất dễ làm người ta sụp đổ a...

Mọi người ngơ ngác.

"Uầy, thân là thủ lĩnh, như vậy cũng quá không có trách nhiệm rồi!" Khuôn mặt Binh bình tĩnh mà đẩy ra một câu nói đằng đằng sát khí.

Cảm thụ được sát khí phía sau, Đường Thiên cười ha ha xoay người rồi ngồi xuống: "Ha ha, mọi người cứ nói mọi người cứ nói, ta nghe ta nghe."

"Chúng ta thảo luận kế hoạch kế tiếp."

Tỳ Bà nói, lập tức Đường Thiên buộc phải ngồi thẳng, gương mặt cũng trở nên nghiêm túc.

"Ta nói tin tức tình báo gần nhất trước đã." Đinh đang tự giác mở đầu: "Trước đã nói thế cục Thiên lộ, chiến đấu giữa chòm Sư Tử và Quang Minh Võ Hội, ngoại trừ chòm sao Liệp Hộ ra thì hai ngày trước, Kình Ngư Tọa trong 10 điện Xích Đạo, chòm sao Thiên Ưng và Tiểu Khuyển Tọa đồng thời tuyên bố gia nhập vào trận doanh Quang Minh Võ Hội. Thủ đoạn ngoại giao Quang Minh Võ Hội rất xuất sắc, mà về phần chòm sao Liệp Hộ, hiện tại đã trở thành một cái máy xay thịt thật lớn. Võ giả cao giai song phương không ngừng đâm đầu vào, nghe nói tình hình chiến đấu bên trong rất thảm liệt. Tổng thể mà nói, chòm Sư Tử bắt đầu ở vào thế hạ phong, đương nhiên, chiến tranh còn chưa tới mức gay cấn, thời gian tới thế cục cũng không dễ đoán."

Đinh Đang hung hăng nhấp một ngụm nước, lau miệng, nói tiếp.

"Kế tiếp nói tới chúng ta. Tình cảnh Đại Hùng Tinh cũng không phải tốt lắm. Lúc trước có không ít chòm sao rục rịch muốn động thủ với

chúng ta. Nhưng mà Sài Lang tộc di chuyển thế lớn làm rất nhiều thế lực lùi bước. Nhưng vẫn còn có mấy chòm sao có dã tâm cực lớn. Đáng phải lo lắng nhất chính là Kình Ngư Tọa. Lấy quan hệ đối địch giữa song phương chúng ta cùng Quang Minh Võ Hội, nếu như Kình Ngư Tọa thôn tính chúng ta thì Quang Minh Võ Hội tất vui vẻ. Nếu như Kình Ngư Tọa có thể thôn tính chúng ta, trợ giúp đối với chòm sao Liệp Hộ có thể tăng mạnh. Mà bản thân Kình Ngư Tọa thèm Đại Hùng Tinh đến nhỏ dãi. Bắc Đẩu thức tỉnh, còn có viễn cổ truyền thừa Đại Hùng Tinh trong truyền thuyết đều là đồ vật bọn họ cực muốn."

"Rất có khả năng Kình Ngư Tọa động thủ đối với chúng ta,. Mà giữa chúng ta và Kình Ngư Tọa có tinh môn. Đương nhiên, những chòm sao khác cũng có khả năng sẽ nhân lúc hư nhược mà tiến vào. Ta nói hết rồi."

Đinh Đang ngồi xuống rất dứt khoát.

Đường Sửu trầm giọng nói: "Nếu như Kình Ngư Tọa dự định động thủ đối với chúng ta, vậy hành động của bọn họ sẽ rất nhanh. Hiện tại là thời điểm chúng ta suy yếu nhất, Đại Hùng Tinh vừa mới đổi chủ, chúng ta đặt chân chưa vững. Hơn nữa Binh đại nhân ở Thiên Long Tọa xa xôi, thời điểm động thủ, thời cơ vừa lúc."

"Ám sát?" Khuôn mặt Tỳ Bà có chút lo lắng.

Đường Thiên nhếch miệng cười: "Không cần lo lắng, thực lực ta gần đây tiến bộ rất nhiều! Hắc, để cho bọn họ kiến thức thần thiếu niên lợi hại một cái!"

***

Từ Tam Hồn thành trở về, Đường Thiên không nghĩ quá nhiều, chỉ là nói chuyện này cho Lương Thu, liền đầu nhập trong tu luyện giống như thường ngày.

Căn cứ Lương Phong đã nói buổi sáng, hiện tại hắn cần phải làm chính là rèn luyện võ hồn.

Đường Thiên ngồi ở chính giữa Hùng Trứng, hai mắt hắn nhắm nghiền, ý thức hoàn toàn chìm vào tinh lực trong cơ thể. Trong nội thị hắn thấy, tinh lực Đại Hùng Tinh rất rõ ràng. Tinh lực cuộn trào mãnh liệt, từ bốn phương tám hướng tụ tập đến Đường Thiên, cọ rửa hồn diễm hắn.

Trên mặt Đường Thiên hiện lên vẻ thống khổ.

Lương Phong nghe Đường Thiên nói Kình Ngư Tọa có khả năng động thủ, không dám sơ ý, dứt khoát thủ tại bên người Đường Thiên. Lúc này ông nhận thấy được dị dạng, mở choàng mắt, ánh mắt rơi vào trên thân Đường Thiên, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Không ổn!

Hồn diễm Đường Thiên đang cháy trong tinh lực mãnh liệt cuộn trào, chợt minh chợt diệt, cận kề nguy hiểm.

Lương Phong trăm triệu lần không ngờ, Đường Thiên vậy mà lại lỗ mãng như thế! Đáng chết! Tuy rằng tinh lực xung quanh lưu động rất thong thả, nhưng mà con số thực sự quá mức kinh người, chúng tụ tập ở trong cơ thể Đường Thiên, cuộn trào mãnh liệt thật đáng sợ. Thân thể Đường Thiên mạnh mẽ chịu đựng được, nhưng không có nghĩa là hồn diễm của hắn có thể chịu đựng được.

Hồn diễm của Đường Thiên tựa như một ngọn nến, tinh lực kịch liệt xông tới như thế lúc nào cũng có khả năng bị tắt!

Một khi Hồn diễm bị tắt, võ giả sẽ bị thương tổn cực lớn. Có nghĩa là võ giả sẽ hoàn toàn bị phế bỏ! Nếu hồn diễm không tắt, thụ thương còn có thể khôi phục, nhưng một khi hồn diễm tắt căn bản là không có khả năng khôi phục.

Lương Phong hối hận chính mình đã nói những lý luận ban sáng kia.

Nếu như Đường Thiên có điều gì bất trắc thì...

Lương Phong căn bản không dám tưởng tượng tiếp, chỉ cảm giác tay chân lạnh băng.

Đường Thiên hoàn toàn không ngờ sẽ có phản ứng như thế. Quá trình Hồn diễm rèn luyện luôn cực kỳ thống khổ, trước đây mỗi lần rèn luyện võ hồn, thống khổ như đao cắt thấu xương làm Đường Thiên khắc sâu ấn tượng.

Nhưng mà nỗi thống khổ lần này, mạnh gấp trăm lần so với tất cả những đau khổ trước đây!

Trong nháy mắt, đại não Đường Thiên trống rỗng.

"Ngu ngốc!"

Ở sâu trong đầu óc hắn, vang lên một tiếng chửi tức tối muốn bể phổi, con ngươi Đường Thiên mất đi tiêu cự, thoáng cái co rút lại nhọn như châm!

Ngay sau đó Lương Phong nhìn thấy một màn quỷ dị vô cùng.

Hai tay Đường Thiên run lên, chậm rãi nâng lên trên.

Hai tay của hắn dường như nâng vật nặng tựa thiên quân, có mấy milimét ngắn ngủi mà cả người hắn ướt đẫm mồ hôi.

Cắc cắc cắc, xương cốt trên thân Đường Thiên dường như phải chịu áp lực cực lớn, phát ra thanh âm ghê cả răng.

Đường Thiên tựa như một người khác, rõ ràng vẫn là khuôn mặt kia, nhưng mà Lương Phong lại cảm giác hình như đó là một người khác. Môi Đường Thiên bặm chặt, dù cho khí lực toàn thân vận đến cực hạn,

nhưng khuôn mặt chẳng chút dữ tợn, lại toát ra một luồng lãnh băng hờ hững không thể mô tả.

Nhưng mà lực chú ý của Lương Phong nhanh chóng bị hai tay Đường Thiên hấp dẫn.

Cảm giác Lương Phong rất nhạy cảm, ông có thể cảm thụ được, mỗi khi hai tay Đường Thiên nâng lên một tấc, tinh lực xung quanh đều xảy ra biến hóa rõ ràng.

Tựa như...

Tê!

Y phục trên thân Đường Thiên, bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng, tựa như bị kình khí sắc bén cắt phá.

Tê tê tê!

Vô số kình khí sắc bén, ầm ầm hướng bắn ra bốn phía.

Sắc mặt Lương Phong khẽ biến, không tốt, là kiếm mang!

Cơ hồ là vô thức, hai tay ông kết ấn, quang mang thổ hoàng sắc từ bên trong thân ông nở ra, một ngọn núi cao bằng đầu người che ở trước mặt.

Phốc phốc phốc!

Kiếm mang như hạt mưa chìm vào trong ngọn núi, vừa ổn định thì Lương Phong hoảng sợ, đột nhiên bứt ra vội vàng thối lui, thân hình nhoáng lên, di chuyển tới hơn 20 trượng!

Phanh!

Ngọn tiểu sơn ầm ầm vỡ nát.

Lương Phong cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, Bất Động Phong của bản thân vậy mà lại dễ dàng bị phá như thế...

Vũ kỹ Lương Phong trọng công nhẹ thủ, nhưng mà sau khi đến Thánh giai, ông để tâm suy nghĩ mấy chiêu chuyên môn phòng thủ, chiêu Bất Động Phong này là một trong số đó. Dùng hồn vực dựng lên ngọn núi, về kết cấu bên trong, ông tham khảo rất nhiều kết cấu thuẫn mang. Bên trong Bất Động Phong nho nhỏ có chín tầng phòng hộ, cái này là tác phẩm ông đắc ý.

Chuyên để chống lại Thánh giai, không phải dễ dàng bị phá hỏng. Nhưng tại trước những kiếm mang này, vậy mà lại giống như giấy vậy.

Cái tên này rõ ràng không tu luyện qua kiếm pháp... Lương Phong nhìn Đường Thiên tựa như gặp quỷ.

Hai tay Đường Thiên cuối cùng cũng nâng đến trước ngực, khuôn mặt hờ hững kia cuối cùng có một tia biến hóa thần thái.

Thực sự là làm người ta không có biện pháp... Cùng thân thể với một tên ngu, thực quá nguy hiểm rồi...

Tuy nhiên, cái vận khí của con hàng loại hai này dường như cũng chẳng tệ lắm...

Hắn đọc nhanh như gió mà xem hết pháp môn Đại Hùng Tinh Thần Tán. Một lát sau, đã có lĩnh ngộ.

Người âm hiểm xảo trá giống như ta, mỗi lần đều bị con hàng loại hai này bức làm người tốt miễn phí. Cái thế giới này, thực sự là làm người ta luôn phải bất đắc dĩ...

Lần này, không biết bản thân lại phải ngủ say bao lâu... Quả nhiên, bản thân không thể tranh đoạt quyền chủ đạo cùng cái con hàng loại hai này, chẳng lẽ đã sớm định thất bại sao?

Uy, ngươi có thể ứng phó được không?

Được rồi, kỳ thực bản thân cũng không được quyền chọn lựa, ngủ say thôi thì tốt hơn so với chết...

Hoặc là...

Lực chú ý của Đường Thiên đặt trên Thủy Hùng Hoang Cốt. Thủy Hùng Hoang dường như cảm nhận được nguy hiểm, oạch một cái, từ trong thân thể Đường Thiên bay ra, phập phềnh ở đỉnh đầu Đường Thiên.

Đến khối xương cũng trộm cướp như thế...

Con hàng loại hai, ngươi hẳn là cảm thấy xấu hổ đi chứ...

Tinh lực không ngừng nỗ lực hạ xuống. Trong cơ thể hắn dần dần hình thành một vòng xoáy. Thời gian trôi qua, vòng xoáy không ngừng mạnh lên, tốc độ xoay tròn không ngừng gia tăng, càng ngày càng cuộn trào mãnh liệt.

Hồn diễm của Đường Thiên vừa đúng ở chính trung tâm vòng xoáy, theo vòng xoáy không ngừng gia tốc, vòng xoáy đang không ngừng tăng lớn, tinh lực xung quanh hồn diễm không đẩy mà chuyển dời hướng ra phía ngoài. Hồn diễm tựa như ở mắt bão.

Bắt ta tỉnh lại rồi lại muốn ta làm ngủ say, con hàng loại hai, ngươi tưởng là sẽ tiện nghi cho ngươi như thế?

Trên mặt Đường Thiên bỗng dưng hiện ra một nụ cười lạnh lẽo.

Lương Phong suýt nữa cho rằng bản thân hoa mắt, ách, cái đứa gia hỏa như bệnh tâm thần kia, vậy mà trên mặt lại xuất hiện "nụ cười tươi" nhìn rất xa hoa như thế? Gia hỏa này luôn luôn nhếch miệng cười ngây ngô mới đúng chứ lại...

Hai tay Đường Thiên trầm trọng, chậm rãi nặn ra một cái kiếm quyết kỳ quái.

Kiếm qua*!

* qua: cơn xoáy, cơn lốc

Tê tê tê, âm thanh tê tê làm người ta khiếp đảm, vang lên trong cơ thể Đường Thiên. Tinh lực vòng xoáy đột nhiên biến thành vô số dòng chảy thật nhỏ, mỗi một đạo tế lưu đều sắc bén như kiếm.

Mỗi một dòng chảy tan vỡ đều sáng lên quang mang nhàn nhạt, tựa như vô số tế kiếm tụ lại ở vòng xoáy.

Kiếm mang!

Kiếm mang sáng lên, tựa như cối xay cao tốc xoay tròn, điên cuồng mà mài, mà ma sát hồn diễm.

Hồn diễm của Đường Thiên sáng chói những tia lửa.

Lương Phong ngơ ngác mà nhìn cách đó không xa, Đường Thiên được vô số kiếm mang bao quanh, mỗi một đạo kiếm mang đều rực sáng chói mắt, xoay quanh thân thể Đường Thiên, xoay tròn thật nhanh.

Thật nhiều kiếm quang.

Sắc mặt Lương Phong tái nhợt, ông kiến thức rất rộng rãi. Cảnh tượng quỷ dị trước mắt, làm ông đột nhiên nhớ tới một loại phương pháp tu luyện phi thường cực đoan từng xem qua tại điển tịch.

Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp!

Lương Phong chưa từng nhìn thấy tận mắt thấy Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp, nhưng ông lại trăm phần trăm khẳng định, phương phát đang được Đường Thiên tiến hành trước mắt, chính là Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp trong truyền thuyết.

Phương pháp được công nhận là tàn khốc nhất!

Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp, không biết người nào sáng chế, vẫn còn truyền lưu trong kiếm giả nhưng lại hiếm có người dám nếm thử. Các loại phương pháp tôi rèn hồn pháp khác đều có nguyên lý giống nhau, đều là dùng chân lực rèn luyện võ hồn. Nhưng Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp lại khác, nó là dùng kiếm mang rèn luyện võ hồn, cái này cũng là nguyên nhân mà được công nhận là tàn khốc nhất tôi rèn hồn pháp.

Chân lực rèn luyện võ hồn, cái quá trình này cực kỳ thống khổ. Nhưng chân lực dù sao cũng đã trải qua kinh mạch luyện hóa, tính nhu hòa cao, thương tổn rất nhỏ. Mà kiếm mang, là vô cùng cực đoan, năng lượng đầy tính sát thương. Để đưa nó tới rèn luyện võ hồn, cái loại thống khổ này có thể nói là cực hình. Mà Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp thì càng tiến thêm một bước, dòng xoáy do vô số kiếm mang hợp thành, giống như cối xay cao tốc rèn luyện võ hồn, loại thống khổ này hiếm có người có thể chịu đựng được.

Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp không phải là cái bí mật bất truyền gì, rất nhiều kiếm võ giả đều biết, nhưng mà lại cực ít người dám nếm thử. Ngoại trừ dũng khí ra thì trong lịch sử, xuất hiện qua rất nhiều tiền lệ bởi vì không thể chịu đựng được thống khổ Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp mà sụp đổ bỏ mình.

Cho nên khi Lương Phong nhìn thấy xung quanh Đường Thiên đầy những dòng xoáy kiếm mang điên cuồng lượn lờ xoay tròn thì trợn tròn mắt.

Lương Phong bị chấn trụ rồi!

Đột nhiên Đường Thiên toát ra kiếm pháp gì gì đó, khiến ông cảm thấy rất nghi hoặc, nhưng đó là bí mật Đường Thiên, ông chẳng có ý tứ điều tra. Mà Đường Thiên có can đảm dùng Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp làm ông bị chấn động thật sâu.

Tuy rằng hơi ngốc nhưng lại thật là dũng mãnh vô song!

Dù cho năm xưa Yến Vĩnh Liệt lấy dũng mãnh gan dạ mà nổi danh cũng tuyệt không dám dùng Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp!

Đủ tàn nhẫn!

Lần đầu tiên trong lòng Lương Phong sinh ra ý bội phục. Lúc trước ông đầu nhập vào nhóm Đường Thiên, chẳng qua là suy tính xuất phát từ tình thế, nhưng mà giờ này khắc này, lòng kính nể của ông đối với Đường Thiên, là kính nể từ bản năng với một gã võ giả.

Chỉ riêng cái phần dũng khí cùng ngoan cường này, tiền đồ người này tất nhiên không thể hạn lượng! Tương lai Đại Hùng Tinh tất nhiên sáng lạn!

Bỗng nhiên Lương Phong đầy lòng tin với tương lai.

Quả nhiên không hổ là Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp...

‘Đường Thiên’ đau đến méo mó gương mặt, hắn cảm giác được ý thức bản thân đang nhanh chóng mơ hồ, hắn biết rõ bản thân sắp rơi vào trạng thái ngủ say.

Khóe miệng của hắn, bỗng nhiên hiện lên tiếu ý.

Con hàng loại hai cứ hưởng thụ thoải mái đi...

Ý thức Đường Thiên từ từ khôi phục, thống khổ không gì sánh bằng từ sâu trong hồn diễm truyền tới từng ngóc ngách toàn thân.

"A a a a..."

Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế tức thì vang vọng khắp Hùng Trứng.

Chợ mới của Hùng Thủ ngày càng hưng thịnh, nó chỉ cách Hùng Trứng chừng 50 dặm. Đại đa số là cư dân gốc chợ Hùng Thủ, trị an nơi đây rất tốt.

Trong quá trình sửa trị vừa rồi, Long Thủ Tĩnh dẫn theo mấy tên võ giả Hoàng Kim xông vào mấy gia tộc không trung thực, bắt trực tiếp tộc trưởng áp giải đi làm những người khác trong gia tộc đều câm như hến.

Long Thủ Tĩnh phụ trách các công tác ở Hùng Thủ thành, từ Tiên Nữ thương minh rót sức sống vào thị trường, tân Hùng Thủ thành đã bắt đầu tỏa sáng sinh cơ, thị trường cũng trở nên rất thịnh vượng.

Võ giả ở lại đa số là võ giả sinh hoạt, đối với việc lợi dụng bọn họ như thế nào, Tiên Nữ thương minh có kinh nghiệm phong phú.

Tuy nhiên gần đây, chuyện mà mọi người thảo luận nhiều nhất là Hùng vương Bệ Hạ.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số võ giả Đại Hùng tinh đều không nguyện ý xưng hô như thế, các loại tầng tầng lớp lớp chuyện ngu xuẩn của Đường Thiên được lời đồn truyền lưu ra, bọn họ đều thích gọi Đường Thiên là "Đại Hùng xuẩn chủ".

Trong trà điếm mấy tên rảnh rỗi vừa uống trà vừa thảo luận.

"Sách sách, bây giờ là ngày thứ mấy rồi?" Một lão đầu nhấp ngụm trà, không ngẩng đầu lên hỏi bâng quơ. Tiếng gào thét thê thảm từ Hùng Trứng xa xăm vẫn có thể nghe được. Chuyện xuẩn chủ dùng Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp vang động khắp Hùng Thủ thành, thành chuyện mà mọi người thích đàm luận nhất sau khi trà dư tửu hậu.

"Ngày thứ sáu!" Một lão đầu khác khoa tay múa chân một cái.

"Còn không phải nói, xuẩn chủ tuy rằng hơi ngu ngu, nhưng mà cái luồng ngoan lực này có điểm mạnh mẽ. Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp, bao nhiêu năm không ra kẻ cố chấp như vậy?"

"Đã nhiều năm rồi, tuy nhiên còn phải xem đã, qua được, vậy mới là chân nam tử!"

"Đúng, phải xem tiếp đã! Nếu như hắn thật có thể qua, vậy cái vị trí Hùng vương này, hắn tới ngồi cũng không hắn không thể!"

"Lão Miêu đầu, lời ngươi là cái ý tứ gì? Không lẽ, ngươi nhanh như vậy đã quên mất Vĩnh Liệt vương?"

"Họ Hà kia, đừng dùng lời để lăng nhục ta. Ai là Hùng vương, đối với lão nhân ta mà nói, cũng vậy mà thôi. Lão nhân không có bản lĩnh gì, chỉ phục chân nam tử! Xuẩn chủ nếu thật qua cái tao đoạn này, Vĩnh Liệt vương thua ở trên tay hắn, cũng không có lời nói gì có thể nói! Thua thế nào không cần nói, thua ở chân anh hùng trên tay mới để người ta chịu phục."

Xung quanh có người liên tục gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy!"

...

Trong một phòng trên lầu, ba vị võ giả trang phục phổ thông đang ngồi xúm lại. Âm thanh nghị luận dưới lầu, cách vách truyền rõ ràng vào trong tai ba người.

Ba vị võ giả, hai nam một nữ, mỗi người cứ một phương.

"Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp, cái tên Đường Thiên này quả thực là không muốn sống nữa." Nam tử thô mi đầu trọc nhìn qua phúc hậu thành thật nói: "Lẽ nào hắn biết chúng ta muốn động thủ? Dùng loại phương pháp này tự bảo vệ mình?"

"Không có khả năng." Nữ tử một thân trắng tinh, dung nhan mỹ lệ, nhưng mà thần sắc lành lạnh: "Chúng ta lại có vẻ không xem trọng hắn, hắn cũng là tân hùng vương. Nếu như hắn có được tin tức, làm sao lại không có thủ đoạn? Huống hồ, xung quanh hắn còn có cường giả như Lương Phong."

"Đúng vậy." Văn sĩ trung niên ngồi ở đối diện nữ tử mở miệng: "Vậy chỉ có thể là hắn bản thân dùng Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp, bao nhiêu năm

không có ai dùng rồi? Người này tính tình ngoan lệ, lần này không trừ, ngày sau tất thành đại địch chúng ta."

"Trừ bỏ thế nào?" Đầu trọc nam tử hừ lạnh: "Tinh lực toàn bộ Đại Hùng tinh đều tụ tập và tuần hoàn trên thân hắn, kiếm mang xung quanh hắn dày tới mức nào đây? Ngươi là người sử kiếm, ngươi nói đi."

Trung niên văn sĩ tỏ ra cực kỳ bất đắc dĩ: "Hiện tại kiếm mang xung quanh hắn, tối thiểu dầy tới 20 trượng."

Đầu trọc nam tử buông tay: "20 trượng Kiếm qua, tỉnh lại hết cả đi, dù sao hồn vực ta tuyệt đối không đỡ được."

Trên mặt Bạch y nữ tử hiện lên vẻ kinh sợ: "20 trượng à, Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp sao có khả năng dầy như vậy? Nếu như ta nhớ không lầm đã từng xuất hiện Kiếm qua dày nhất cũng chỉ có 5 trượng thôi."

"Không." Trung niên văn sĩ lắc đầu: "Là 7 trượng, 700 năm trước điên Kiếm thánh Lâm Triêu Quang."

Ba người thoáng cái trầm mặc, mọi người đều có cảm giác không biết nên nói cái gì cho tốt.

Một lát sau, trung niên văn sĩ cười khổ nói: "Hy vọng hắn bị vặn tan là tốt rồi."

Đầu trọc nam tử cười nhạt: "Đừng có nằm mộng, cái gã gia hỏa này kêu gào thê thảm đến ta cách những 20 dặm cũng có thể nghe được!"

Ba người lại trầm mặc, mọi người lại không biết nên nói cái gì cho tốt.

Hùng Trứng.

"A a a a..."

Đường Thiên kêu thảm thiết, vang vọng toàn bộ Hùng Trứng.

Toàn bộ võ giả Sài Lang, tất cả đều liều mạng mà ngồi tu luyện ở trên dây thừng, tiếng gầm gào của Lưu Trung Quang thỉnh thoảng vang lên.

"Nghe đi! Nghe đi! Tiếng kêu rên có bao nhiêu dũng cảm! Tất cả đều phấn chấn tinh thần cho ta, Lang Vương Bệ Hạ các ngươi dũng cảm như thế, cố gắng như thế, các ngươi còn có cái lý do gì lười biếng?"

"Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp, được công nhận là tôi rèn hồn pháp tàn khốc nhất, so chịu đựng thống khổ với Lang Vương Bệ Hạ các ngươi, hiện tại các ngươi chịu thống khổ chỉ là gãi ngứa! Sai rồi! Đến gãi ngứa cũng chưa đáng! Xấu hổ chưa, xấu hổ chưa, nhiệt huyết sôi trào đi, tu luyện, chỉ có tu luyện, liều mạng mà tu luyện, điên cuồng mà tu luyện, bất chấp tất cả mà tu luyện, các ngươi mới được đối diện với Lang Vương các ngươi!"

Lưu Trung Quang tựa như biến thân thành lang nhân, đạp dây thừng, dọc theo đường đốc thúc, trong miệng không ngừng rít gào.

A Đức Lý An đứng ở một cửa, nhìn thấy trên dây thừng dày đặc chi chít võ giả Sài Lang, không quay đầu lại hỏi: "Mật độ tinh lực được bao nhiêu?"

A Tú nhìn thoáng qua số liệu, lãnh tĩnh nói: "Đã gần 40%, mấy ngày nay biên độ tăng lên rất lớn, Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp tựa hồ đối với mật độ tinh lực có vẻ tăng lên."

"Bình thường." A Đức Lý An gật đầu, kinh nghiệm ông phong phú, liếc mắt liền nhìn ra vấn đề then chốt trong đó: "Lúc trước tinh lực tụ tập, là do Thủy Hùng Hoang, nhưng hấp lực cũng không mạnh lắm, kiếm qua sản sinh vòng xoáy, tác dụng đối với quá trình tụ tập tinh lực càng thêm rõ ràng. Tinh lực toàn bộ Đại Hùng Tinh đều tụ tập cả nơi đây, mật độ tinh lực bên ngoài sẽ giảm xuống trình độ nhất định nào đó."

A Tú bừng tỉnh: "Thế không phải là mật độ này chỉ là tạm thời sao?"

"Ừ, vì vậy bảo Trung Quang nắm chặt chút, một khi bỏ lỡ khoảng thời gian này, lần sau sẽ rất khó gặp được." A Đức Lý An dặn dò.

"Không cần nhắc nhở rồi." A Đức Lý An liếc tràng diện dày đặc chi chít võ giả Sài Lang bên trong kia một cái, cảm khái nói: "Bọn họ đã phi thường liều mạng rồi. Nói thật à, tuy rằng những võ giả Sài Lang này thiên phú bình thường, nhưng chăm chỉ khắc khổ, ta du lịch nhiều chòm sao như vậy cũng chưa hề thấy."

Khuôn mặt A Tú lộ ra vẻ tán đồng, những võ giả Sài Lang này đích xác chịu khổ chịu cực.

Mỗi người chỉ có sợi dây dài nửa mét để đặt chân, hoàn cảnh tu luyện gian khổ cực đoan như thế, nếu mà là chỗ khác các học viên đã sớm oán giận khắp trời, bọn họ sẽ yêu cầu tĩnh thất cách âm, sẽ yêu cầu phòng có thể trả phí để có điều kiện tốt hơn. Thế nhưng những võ giả Sài Lang này, không ai oán giận, mỗi người ngồi trên dây thừng cả ngày ròng. Đói bụng gặm lương khô, khát thì uống trong bình nước mang theo.

Không ngủ không nghỉ, loại tu luyện điên cuồng này, trước đây A Tú không phải không thấy. Mỗi học viện thế nào cũng sẽ có mấy người tu luyện điên cuồng như vậy, chẳng có gì lạ.

Thế nhưng khi 100 vạn người đều như vậy, tràng cảnh như vậy mang đến tính xung kích không gì sánh bằng.

Thực sự là một đám gia hỏa đáng sợ.

Bọn họ trầm mặc ít lời, ngoại trừ yên lặng tu luyện, rất ít khi nói chuyện. Nhưng mà mỗi khi nhìn thấy bọn họ mở mắt đều hiện lên một vẻ cuồng nhiệt, A Tú luôn luôn cảm thụ được một loại áp lực vô hình.

Cái luồng áp lực vô hình này làm cho nội tâm hắn luôn luôn không tự chủ mà run rẩy.

Điên cuồng mà tu luyện như thế, thiên phú quá phổ thông cũng có thể đạt được thực lực không tầm thường. Mà khi 100 vạn đều phát triển, đó là đáng sợ thế nào!

Hơn nữa, bọn họ còn có một vị thủ lĩnh càng thêm đáng sợ...

Ánh mắt A Tú hướng tới chính trung tâm, cái thân ảnh kia được kiếm quang tầng tầng bao vây.

Tiếng gào thét thảm thiết không dứt bên tai, nhưng mà trên mặt A Tú không có chút trào phúng nào mà là bội phục. Cho đến ngày nay, hắn mới chân chính chịu phục, thua ở trên tay người như vậy không có chút sỉ nhục nào.

"Lão sư, Kiếm Qua Tôi Hồn Pháp sẽ duy trì bao lâu?" A Tú nhịn không được hỏi.

"Rất khó nói." Ánh mắt A Đức Lý An cũng rơi trên thân Đường Thiên: "Nhưng mà ngắn nhất cũng phải một tháng."

Một tháng...

Con mắt A Tú thoáng cái trợn tròn, cực hình như vậy, vậy mà lại duy trì liên tục một tháng, gia hỏa này chịu đựng được sao...

A Đức Lý An) lườm một cái, liền thu hồi ánh mắt: "Làm thật tốt chuyện của bản thân chúng ta đi. Mật độ tinh lực 40%, cái này đã là cấp bậc Hoàng Đạo rồi, một tháng nếu như không có chút thành quả nào thì quá mất mặt."

A Tú sửng sốt, nhưng mà lại gật đầu: "Lão sư nói rất phải."

Dạy học sinh như thế nào, tuyệt đối không phải chuyện dễ làm. Mỗi một học sinh đều có sở trường đặc biệt khác nhau, lão sư giỏi phải tùy tài năng tới đâu mà dạy tới đó.

Kinh nghiệm A Đức Lý An rất phong phú, khi ông biết được bản thân phải bồi dưỡng 100 vạn người thì ông làm chuyện thứ nhất là từ trong những võ giả Sài Lang này, chọn lựa lão sư.

Cái này rất thuận lợi, chỉ cần chọn lựa những trưởng lão có uy tín là xong.

Căn bản không cần phải lo lắng bọn họ không nghe mệnh lệnh, tính phục tùng những võ giả Sài Lang này, quả thực tốt tới mức đến A Đức Lý An cảm thấy bất khả tư nghị. Ngươi bảo bọn họ làm cái gì, bọn họ liền không chút ý kiến gì mà làm, chưa bao giờ hỏi lại vì sao.

Nếu tình huống bình thường, A Đức Lý An còn sẽ ngại học viên vô cùng khô khan như vậy, nhưng mà đối diện số lượng lớn như thế, thời gian ngắn như thế, trong lòng ông cảm thấy rất may mắn.

Ông chuẩn bị mấy hạng trắc thí giản đơn, sau đó chia những võ giả Sài Lang này làm mấy loại cơ bản, sau đó phân biệt định ra kế hoạch tu luyện khác nhau.

Trong những võ giả Sài Lang này, rốt cuộc có thể ra bao nhiêu cường giả bao nhiêu Thánh giai, ông không biết được.

Nhưng mà để trình độ những võ giả Sài Lang này đề thăng hai giai, ông có mười phần nắm chắc. Ông không có chút kiêu ngạo nào, chỉ cần người hơi có kinh nghiệm dạy học liền có thể làm được như thế, những người Sài Lang này quá kiên nhẫn quá khắc khổ rồi. Ông có thể làm chỉ là rút ngắn thời gian này.

Nếu toàn bộ tăng lên hai giai mà nói...

Bản thân A Đức Lý An cũng cảm thấy hít thở không thông, dường như ông nhìn thấy một đợt sói triều làm người ta run rẩy, cuốn bay tất cả Thiên lộ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Sự Mong Đợi Của Long Thủ Tĩnh

Đường Thiên cảm nhận được một tia thống khổ. Đây mới là chỗ tàn khốc của Kiếm Qua Thối Hồn Pháp, nó không chỉ làm võ giả không thể hôn mê, ngược lại còn theo kiếm mang liên miên luyện hồn, giác quan thứ sáu của võ giả sẽ càng mẫn cảm, thống khổ ở hồn phách kia sẽ càng sâu.

Nguy hiểm hơn nữa là, ngay cả âm thanh chung quanh đều xuyên qua vòng xoáy kiếm khí mà chui vào tai.

“Nghe một chút! Nghe một chút! Tiếng rên này là dũng cảm cỡ nào…”

Tiếng Lưu Trung Quang làm cho Đường Thiên hận không thể đá thẳng vô mặt thằng kia phát, nghe cái đầu mày, dũng cảm con khỉ á, ta có muốn đâu, vào thay ta dũng cảm chút thử coi…

Đó chưa phải câu làm Đường Thiên tức nhất.

Binh ngậm điếu thuốc trong miệng đứng cách vòng xoáy kiếm khí không xa, nhả ra một vòng tròn khói, chép miệng: “Đúng là âm thanh của tự nhiên ah!”

"Hắn khẳng định rất thoải mái!" Giọng Lăng Húc vừa chắc chắn vừa chân thành xen lẫn hâm mộ vang lên.

“Thích được thoải mái như thế một chút không?” Binh liếc Lăng Húc hỏi.

Lăng Húc rất có khí phách nói: “Huynh đệ thì không đoạt chỗ tốt của nhau.”

Bên tai vang lên tiếng soàn soạt. Hai người xoay sang dòm thì thấy Hạc dùng kiếm viết dưới sàn: “Giỏi!”

“Quả nhiên, không hổ là con nhà danh giá. Thế này thì sau có kỷ niệm rồi, quả là nên lưu lại gì đó.”

Binh đại thúc ngồi chồm hổm xuống, nhả khói rồi vừa lải nhải vừa viết: “Ngươi hét trăm ngàn lần, tiếng ngươi hét đầy cao ngạo, ngươi hét không ngừng, ngươi thỏa mãn lắm, ngươi là ai ah? Ngươi là điện, ngươi là quang! Ngươi là kẻ thần kinh!”

Lăng Húc vò đầu, hai người kia đều ghi mà mình còn chưa ghi, thế là thua họ à, hắn khó chịu xách thương bạc viết xuống: “Dũng sĩ thật sự, có can cảm rú lớn.”

“Thật đáng tiếc.” Binh đại thúc đứng lên phẩy khói thuốc: “Nếu có thể thu vé vào cửa, chúng ta có thể kiếm lớn một lần.”

“Đi nhá!” Hạc bay dọc theo dây thừng lên trước hết, hắn còn quá nhiều chuyện phải làm, nhưng bỏ nửa giờ nghe Đường Thiên rú thảm xong hắn lại cảm thấy hi vọng tràn trề.

Quả nhiên, hạnh phúc rất gần nha! Thân hình Hạc tiêu sái phiêu dật.

Mỗi ngày tới nghe Đường Thiên tru trở thành phương pháp giảm áp lực cho mọi người.

Cuối cùng Đường Thiên cũng hiểu rõ thế nào là cuộc đời đen tối, đám hỗn đản kia, chờ ta ra ngoài, các ngươi hãy đợi đấy! Đường Thiên vừa gào rú vừa trù ẻo.

Không biết Nha Nha chui từ đâu ra, gian xảo chạy lại gần Đường Thiên, nghe Đường Thiên tru liền hưng phấn, bàn tay nên xuống ngực như mưa, ngửa đầu kêu ah ah!

Nhưng tiếng kêu của nó bị tiếng hét thảm cực to của Đường Thiên che mất tiêu.

Nha nha ngừng lại, vèo, lại biến đâu mất không thấy, một lát sau, nó dẫn theo 3 con: Dê, Rùa với Sóc Thanh đồng lén lút địa lại. Trên người con dê đồng thau treo bốn cái trống kích cỡ khác nhau, trên lưng rùa cõng một cái xèng đạp (xèng được khiều khiển bằng chân), con sóc mỗi tay cầm một cái chập cheng. Đủ nguyên một đội trống.

Không biết Nha Nha lôi từ đâu ra hai khúc xương đùi, mặt đầy kích động.

"Ah ah ah. . . Ah ah ah. . ." Đường Thiên kêu thảm thiết.

"Thùng thùng xèng~. . . Thùng thùng xèng~. . ." Nha Nha nhảy dựng lên, gắng sức huy động cặp tay chân ngắn ngủn của mình để gõ.

"Ah ah ah ah ah ah ah!"

"Thùng thùng thà rùng thùng xèng, thùng thùng xèng~.....!"

Nha Nha cảm thấy hứng thú lắm giờ là vui nhất trước giờ, nó linh hoạt như con bọ chét, cố hét lẫn trong tiếng trống, dùi trống rơi như mưa, nhanh vô cùng. Mỗi một phát đều lấy hết sức bú sữa mà đánh, phồng mang hô. (vui đi em, khi chủ mầy ra mới biết nhá!)

Lưu Trung Quang ngây người, A Tú ngây người, A Đức Lý An ngây người, tất cả sài lang võ giả đều bị tràng cảnh kia làm ngây người.

Hai bên hợp tấu quá tốt…

Cái thế giới này làm cho người ta tuyệt vọng quá rồi..

Đường Thiên khuất nhục phát hiện, hắn không tự chủ được mà rên theo tiếng là của Nha Nha…

***

“Thật sự là rất nghệ thuật ah!”

Long Thủ Tĩnh lắng nghe thanh âm trong Hùng Trứng, không khỏi cảm khái nói, từ rất lâu đã không nghe tiếng thuần khiết đầy tính bộc phát như vậy rồi. Tuy kỹ xảo còn chưa được hoàn mỹ, nhưng cuồng dã như dã thú, tiếng gõ như mưa rào sảng khoái, phối hợp với tiếng rú tê tâm liệt phế, phải nói là tuyệt phối.

Thiên Long võ giả cạnh hắn không khỏi cùng gật đầu, độ tu dưỡng về nghệ thuật của Thủ Tĩnh Điện Hạ cực sâu, có thể được hắn đánh giá như vậy, có thể suy ra trình độ phối hợp của âm thanh hai kẻ kia.

Bên cạnh Hùng vương quả nhiên tàng long ngọa hổ, không ngờ còn có đại gia âm luật, hắn là vị đại gia này muốn thông qua loại phương thức này để giúp Bệ Hạ giảm bớt thống khổ.

Âm nhạc có thể làm cho người ta buông lỏng. Mọi người không khỏi nghiêm túc lại.

Đối với Đường Thiên, mọi người từ mâu thuẫn tới bội phục. Có dũng khí nếm Kiếm Qua Thối Hồn Pháp, người như vậy là dũng sĩ chân chính. Huống chi ngài còn là một bậc quân vương, lại có kiên quyết như thế, quả quyết như thế, khiến người kính sợ.

Nếu như nói lúc trước mọi người còn có mấy phần địch ý, nhưng giờ chỉ có tâm phục khẩu phục.

Mọi người ra vào cung đình, mưa dầm thấm đất, hết sức tinh thông với ba cái âm mưu quỷ kế, nhưng dù sao cũng là võ giả. Thứ vỏ giả phục nhất vĩnh viễn cũng chỉ có cường giả.

Đi theo một vị lão đại như vậy, tiền đồ thật sáng sủa!

Càng khiến họ cao hứng hơn là: Bệ Hạ vừa thấy Thủ Tĩnh Điện Hạ liền trọng dụng. Đối với võ giả Thiên Long Tọa, điều này làm phần lớn

nghi kỵ trong lòng họ mất đi.

Mà khu vực trọng yếu nhất trong Hùng Đản, cũng chia đủ chỗ ăn ở cho võ giả Thiên Long. Bên mặt các gia tộc Thiên Long Tọa thì đó là một hấp dẫn vô pháp chống cự.

Nồng độ tinh lực 40%!

Các gia tộc đã chọn các thiếu niên có thiên phú xuất sắc nhất đến Đại Hùng Tinh, nơi này có con cháu họ. Trên dưới Thiên Long Tọa đã dần tiếp nhận kết quả với chòm Đại Hùng.

Thủ Tĩnh Điện Hạ có thế tiến vào vòng trung tâm quyền lực của Đường Thiên Bệ Hạ, với họ rất là quan trọng. Dưới sự kích thích như vậy họ làm việc như không cần mạng.

“Điều tra rõ ràng hết chưa?” Long Thủ Tĩnh ôn tồn hỏi.

Một gã võ giả trầm giọng trả lời: “Qua cự ly cảm ứng, chúng tôi đoán chừng thực lực đối phương là Thánh giai. Tuy họ đã ngụy trang, nhưng trang phục vẫn còn giấu vết. Thông qua điều tra, chúng tôi suy ra: ba người kia đều là Thánh giai của chòm Kình Ngư, nam tử đầu trọc là Quyền Thánh Đậu Dũng, văn sĩ trung niên là Kiếm Thánh Hà Du Minh, nữ tử áo trắng là Cầm Thánh Bạch Tư Tư.

“Kình Ngư Tọa…” Long Thủ Tĩnh trầm ngâm đăm chiêu: “Ta biết rồi!”

Một lát sau, Long Thủ Tĩnh vẫn không có ý trả lời. Mấy võ giả kia trợn mắt nhìn nhau, họ phí sức rất lớn mới tra ra lai lịch ba người kia, trong đầu tưởng sẽ lập được công to, ai ngờ Điện Hạ chỉ bảo “Ta biết rồi!”, làm mọi người hết biết làm sao.

“Điện Hạ, bọn người kia nhất định là muốn gây bất lợi cho Bệ Hạ, nếu bỏ mặc, chỉ sợ…” Một tên võ giả khuyên.

Mục quang Long Thủ Tĩnh rơi trên thân võ giả kia, trực tiếp hỏi: “Các ngươi có nắm chắc sẽ thắng họ không?”

“Không…” Tên kia do dự một chút lại nói: “Nếu có Lương Phong Thánh giai ra tay thì chúng ta chưa chắc sẽ không có cơ hội.”

"Chưa chắc không có cơ hội là bao nhiêu cơ hội?" Tuy ngữ khí Long Thủ Tĩnh bình thản mà vẫn lộ ra một cỗ uy thế.

“Bốn thành…” Võ giả Thiên Long ngập ngừng.

Long Thủ Tĩnh lập tức lắc đầu: “Các ngươi có sáu phần bị thương hoặc chết. Hoàng Kim võ giả của Thiên Long còn bao nhiêu? Võ giả chuẩn Hoàng Kim giờ có bao nhiêu? Mới 30 người, là 30 người cuối của Thiên Long Tọa.”

Mọi người không trả lời được.

“Ta hiểu ý các ngươi. Nhưng, vì sao bọn chúng có nhiều người như vậy mà vẫn bất động? Rất đơn giản, vòng xoáy kiếm thật quá dày, chúng không tìm ra cơ hội hạ thủ.” Long Thủ Tĩnh ôn nhu nói: “Đây là bên trong Đại Hùng Tinh có lợi thế sân nhà, nắm giữ Thánh Bảo, một khi Bệ Hạ rèn luyện xong, bọn chúng làm gì còn cơ hội?”

“Nhưng …"

Long Thủ Tĩnh than nhẹ một tiếng, tính hắn đạm bạc, không thích tranh quyền đoạt lợi, nếu không nỡ để chòm Thiên Long bị tiêu diệt, hắn rảnh đâu mà xen vô việc này? Vốn hắn muốn sau khi tiến vào chòm Đại Hùng sẽ an ổn làm bổn phận một bù nhìn, dù sao bù nhìn với cái quái gì đó, với hắn cũng chả khác nhau.

Ai ngờ, Đường Thiên không cho hắn cơ hội bứt ra, trực tiếp vứt một đống việc tới. Bây giờ ánh mắt Thiên Long Tọa đều nhìn hắn, hắn trở thành đại biểu cho chòm Thiên Long, địa vị của hắn liên quan trực tiếp tới địa vị của cả chòm Thiên Long. Hoàn toàn không có đường lui ah.

Những người này vội vàng muốn lập công, là muốn thừa cơ củng cố địa vị Thiên Long Tọa, Long Thủ Tĩnh có thể hiểu cái cảm giác nguy cơ này.

“Các ngươi đừng sốt ruột quá.” Long Thủ Tĩnh trấn an họ, nhẹ nhàng nói: “Trong khoảng thời gian này đối phương sẽ không có cơ hội. Chuyện các ngươi cần làm, là cố đề cao thực lực của mình. Lương Phong Thánh giai địa vị cao cả, không phải là cả Thiên Long Tọa, các ngươi nếu muốn nắm chắc (được trọng dụng) chỉ có 2 cách. Một là trở thành Thánh giai, hai là bồi dưỡng lớp trẻ. Trường chiến này không thể chấm dứt trong thời gian ngắn.”

Thấy vẻ lo lắng trên mặt mọi người. Nội tâm Long Thủ Tĩnh không khỏi thở dài, nếu đã làm thì làm tốt một chút, hắn trầm ngâm lát rồi bảo: “Nhân tài nội chính chòm Đại Hùng còn đủ, nhưng họ có mâu thuẫn với Bệ Hạ mà Sài Lang Tọa không có nhiều nhân tài về mặt này, Tiên Nữ Tọa còn chưa khôi phục nguyên khí. Đây là một cơ hội khó có được với chúng ta. Để nội chính mọi nơi tập trung lại đây, đến khi đủ chỗ về sau có hối cũng đừng oán người khác.”

Mấy người kia mừng quá, quả nhiên không hổ là Điện Hạ, tầm nhìn quả là tốt.

Miễn những kẻ này đứng vững, như vậy địa vị chòm Thiên Long trong tương lai tự nhiên không thấp.

"Điện hạ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đem nhân tài nội chính giỏi nhất Thiên Long Tọa đến.”

Mấy người thấy trên mặt Long Thủ Tĩnh lộ ra vẻ mệt mỏi, vội vàng cáo lui.

Đợi mấy người kia đi hết, khôi phục vẻ yên tĩnh cho căn phòng, Long Thủ Tĩnh cười khổ. Muốn làm người nhàn rỗi cũng không dễ.

Bất quá, hắn vẫn bình tĩnh, những năm nay Thiên Long Tòa có thể bảo trì uy danh, nguyên nhân sâu xa là dàn nội chính bọn họ rất tốt. Không giống chòm Tiên Nữ coi trọng thương nghiệp, chòm Đại Hùng trọng chiến đấu; thật ra chòm Thiên Long cũng không có ưu thế bao nhiêu về tài nguyên, mà bởi vì họ có một nhóm nhân tài nội chính trung kiên và cơ chế bồi dưỡng hoàn thiện.

Tương lai, chòm Đại Hùng sẽ đến mức nào?

Đột nhiên Long Thủ Tĩnh có chút chờ mong.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 449: Thiên Hạt Tinh

"Kiếm Qua Thối Hồn Pháp, chậc chậc, quả không hổ là Thiếu Niên Như Thần ah!"

Tư Mã Tiếu với mái tóc màu nâu mềm mại bị gió thổi rối như tổ chim, gió trên toa xe thật mạnh, nhưng gã hồn nhiên chả để ý. Bên cạnh gã, Thu Chi Quân khoanh chân ngồi, mái tóc ngang vai bị gió thổi lên, khuôn mặt gầy như bệnh nặng vừa khỏi.

Thu Chi Quân mang theo vài phần tự giễu nói: “Tôi Hồn Pháp kiếm giả không dám dùng lại được dùng trên người một gã chuyên gia cận chiến.”

"Ai nha, sư huynh không cần phải tự ti, không phải ai cũng như thiếu niên thần kinh đâu.” Tư Mã Tiếu an ủi.

Thu Chi Quân bật cười lớn, đang muốn nhắm mắt thì, từ xa có chấm đen nhỏ sáng lên.

Ánh mắt gã như lợi kiếm, liếc mắt qua đã nhận ra đó là Tham Tiếu.

Tim gã chợt nhảy một cái, hành động của Đức Dung là mấu chốt toàn bộ kế hoạch. Gã biết, sư đệ vì kế hoạch này, đã chuẩn bị từ rất lâu. Khi người này bị đày đến tinh tọa xa xôi, liền bắt đầu tính toán cho kế hoạch này.

Ánh mắt gã không khỏi nhìn đến sư đệ.

Tư Mã Tiếu cũng nhanh chóng chú ý tới Tham Tiếu. Trên khuôn mặt còn lưu vẻ non nớt của gã, lúc này lại không kinh ngạc mà lại trầm tĩnh,

như một đầm nước sâu lặng lẽ.

Tham Tiếu nhanh chóng dừng bên toa xe, kích động nói: “Đại nhân, tất cả đều thuận lợi.”

Niềm vui mãnh liệt xông lên đầu, mặt Thu Chi Quân không khỏi lộ nụ cười, một bước này mà hoàn thành thì toàn bộ kế hoạch cũng coi như đi được nửa đường.

Tư Mã Tiếu lộ vẻ khen ngợi: “Cực khổ rồi, thắng lợi đang ở trước mắt, chúng ta tuyệt đối không thể buông lỏng, mọi người giữ vững tinh thần, sau chiến thắng này ta ăn mừng cùng mọi người.”

“Dạ!” Tham Tiếu kích động đáp, sĩ khí tăng cao, xoay người bay tung lên như đại bàng, biến mất ở phương xa.

“Lần ngày ngươi yên tâm rồi chứ!” Thu Chi Quân mỉm cười, lòng mười phần vui vẻ. nếu thắng trận này, có thể nói sư đệ một bước lên trời, không ai ngăn được. Hắn tốn nhiều tâm huyết cho kế hoạch này như vậy, thắng lợi là lời khen tốt nhất.

Tư Mã Tiếu nhìn về phương xa, vẻ cuồng nhiệt trong mắt gã lớn dần, dưới mái tóc mầu nâu rối như tổ quạ, nét ngây thơ mất sạch, ẩn ẩn lộ ra chút bá khí.

Toa xe bay nhanh, ba ngày sau, họ đáp xuống một khu rừng rậm rạp. Đức Dung liền ra đón.

“Thế nào rồi?” Tư Mã Tiếu trầm giọng hỏi.

“Đã quét sạch 13 làng chung quanh, không lưu người sống, không kinh động ai.” Đức Dung trả lời rất dứt khoát.

Tư Mã Tiếu hỏi tiếp: “Tình huống thương vong ra sao?”

Đức Dung trầm giọng nói: "Chết 22 người."

Tư Mã Tiếu vỗ vỗ bả vai rộng của Đức Dung nói: “Tìm được nơi ấy rồi chứ?”

“Tìm được rồi.” Đức Dung đi trước dẫn đường.

Lát sau, mấy người tới một cái động khẩu sâu không thấy đáy, sương mù lượn lờ.

“Tử khí thật mạnh.” Thu Chi Quân không tự chủ nắm lấy chuôi kiếm, tử khí nồng nặc từ động khẩu truyền tới làm gã rất khó chịu.

“Oan hồn phong linh, thảo nào mọi người tìm không được.” Tư Mã Tiếu thì thào tự nói.

Đức Dung buột miệng hỏi: "Bên trong là cái gì?"

Lời vừa ra khỏi miệng, gã liền hối hận. Lần hành động này cực kỳ cơ mật, gã biết đại nhân tính toán làm việc lớn lao lắm, nếu người ngoài biết được, tất nhiên sẽ xôn xao. Vì để tin tức không rò rỉ, 13 làng xung quanh không còn một người sống.

Đây là khu vực trong chòm sao Thiên Hạt.

Tư Mã Tiếu cười nhẹ, phun ra bốn từ: “Thiên Hạt Câu Ngọc.”

"Thiên Hạt Câu Ngọc. . ." Đức Dung sửng sốt một chút, rồi biến sắc, giọng run run, sự trùng kích của bốn từ này với gã rất lớn, làm đại não gã trống rỗng.

Không biết bao lâu sau gã mới hồi phục tinh thần. Thiên Hạt Câu Ngọc là Thánh Bảo của chòm sao Thiên Hạt.

Vương triều Thiên Hạt sụp đổ, Thánh Bảo Thiên Hạt Câu Ngọc cũng biến mất, làm cho Thiên Hạt Tọa xuống dốc cũng là chòm sao cấp Hoàng Đạo. Rất nhiều người từng đánh giá rằng: Thiên Hạt Tọa cũng sẽ như Xà Phu Tọa ngày xưa, từ cấp Hoàng Đạo rớt xuống cấp Xích Đạo. Nhưng chòm Thiên Hạt vẫn cứ ương ạnh ở cấp Hoàng Đạo chả chịu rớt.

Lúc Đức Dung nhận được nhiệm vụ này, gã cũng đã nghi ngờ lắm, nhiệm vụ này lại nằm sâu bên trong chòm sao Thiên Hạt. Nếu dấu vết hành động của họ bị lộ, nhất định sẽ bị võ giả Thiên Hạt phản kích kịch liệt, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, thực lực hiện tại của Tộc Minh so với Thiên Hạt Tọa, vẫn chưa bằng, đại nhân sẽ bị động lắm.

Chẳng qua Đức Dung biết bố cục của Tư Mã Tiếu trước giờ vẫn sâu xa, có mệnh lệnh như vậy hẳn đã có chuẩn bị. Mà tính cách đại nhân quả quyết kiên định, một khi đã ra lệnh là tuyệt đối không dao động.

Đức Dung không lên tiếng, liền dẫn binh đoàn tiến vào Thiên Hạt Tọa. Gã liền phát hiện, đại nhân chuẩn bị chu toàn mọi thứ, Tinh môn chỗ đóng quân bị mua chuộc, lộ tuyến hành quân của bọn hắn, hắn nhiên cũng đã được sắp xếp tỉ mỉ. đều là rừng sâu núi thẳm ít ai lui tới không người ở, cả những lãnh địa của tinh hồn thú cường đại cũng được tránh đi, cả binh đoàn hữu kinh vô hiểm đến gần đích.

Chiến đấu sau này, không có gì đặc biệt, phía trước binh đoàn, như làng mạc kia, cứ như không có phòng vệ, trừ lúc sau dân làng phản công mãnh liệt làm chết vài người, cả quá trình chiến đấu có thể nói là thuận lợi.

Rất nhanh, gã đã tìm được địa điểm đánh dấu, lúc ấy gã có nghĩ, trong này nhất định có vật gì đó không tầm thường mới có thể khiến đại nhân chấp nhận nguy hiểm mà làm lớn như vậy. Nhưng gã vạn lần không ngờ, lại là Thiên Hạt Câu Ngọc.

Mục tiêu của đại nhân thế mà… thế mà là Thiên Hạt Câu Ngọc!

Khuôn mặt từng trải của Đức Dung rốt cuộc cũng thay đổi, gã hoảng sợ nhìn Tư Mã Tiếu. Vốn gã cũng rất bội phục Tư Mã Tiếu, đại nhân có ánh mắt nhìn xa, thủ đoạn lão luyện, con người cũng thẳng thắng, là một đối tượng tốt để đầu phục. Tư Mã Tiếu lặng yên nắm Tư Mã gia trong tay, lặng yên đạt được ủng hộ của nhiều trưởng lão, âm thầm khống chế Tộc Minh.

Hơn nữa hắn dốc sức thúc đẩy kỹ thuật dung hợp hồn tướng của Tộc Minh, rèn luyện binh đoàn v.v… hàng loạt các phương sách, có thể thấy hắn là một vị hùng chủ.

Có điều thành phần Tộc Minh phức tạp, tổ chức rời rạc, hệ phái – gia tộc rất nhiều. Đức Dung thấy rằng Tư Mã Tiếu nhất định trở thành cường hào một phương.

Cho tới lúc này, gã mới biết, dã tâm của Tư Mã Tiếu cao hơn đánh giá của gã nhiều lắm.

“Khôi Sư, người tới coi thử.” Tư Mã Tiếu nhìn về một lão giả hết sức bình thường nói.

Đồng tử Đức Dung co rút lần nữa, gã thấy lão giả này rất lạ, nhưng cái tên ‘Khôi Sư’ này, gã không thể không biết. Khôi Sư là chuyên gia luyện hồn lợi hại nhất Tộc Minh.

Cắn nuốt dung hợp hồn tướng, trong này có rất nhiều kỹ xảo và học vấn, cũng như chuyên gia huyết mạch, chỉ có điều chuyên gia luyện hồn là chức nghiệp của mỗi Tộc Minh. Vài tên minh tướng tối cường đại ở Tộc Minh, đều là sản phẩm của Khôi Sư.

“Địa phương tốt!” Khôi Sư đứng cạnh động khẩu nhìn, không khỏi hưng phấn nói: “Oán khí, tử khí đều nặng, phía dưới ắt có hồn tướng lợi hại.”

Tư Mã Tiếu nghiêm nghị nói: “Lúc vương triều Thiên Hạt nội loạn, Thiên Hạt vương chết bất đắc kỳ tử trong cung, được thị vệ bảo hộ, vợ hắn mang theo Câu Ngọc chạy suốt đêm ra khỏi hoàng cung, chạy mấy vạn dặm, sau đó không còn thấy Câu Ngọc nữa. Hôm nay thấy động này ta msơi hiểu, những hộ vệ kia chết đi hóa thành hồn, niêm phong bảo vệ Câu Ngọc. Để niêm phong được Thánh Bảo thì bên dưới hắn có hồn tướng Thánh giai! Mà họ đã tồn tại cả vạn năm, cũng cần tử khí rất nặng, cái động này không hề tầm thường. Thời Tam Đại Binh Đoàn, đây là một cửa khẩu trọng yếu của chòm Thiên Hạt, trãi qua chiến đấu thảm liệt,

nghe nói lúc ấy máu ngập cả động. người sau này thấy tử khí quá nặng mới vứt đi.

Khôi Sư càng kích động đến đỏ cả mặt: “Nơi tốt! Nơi tốt! Đất huyết chiến, hồn tướng Thánh giai, không còn chỗ nào tốt hơn chỗ này!”

"Làm phiền Khôi Sư rồi." Tư Mã Tiếu khom mình hành lễ.

“Khôi sẽ toàn lực!” Khôi Sư nghiêm nghị, lão cẩn thận lấy ra một ống nghiệm thủy tinh, bên trong có một sương mù quay cuồng: “Đại nhân, mời ngài nhỏ mọt giọt máu vào.”

Tư Mã Tiếu nghe vậy cắt ngón tay, nặn ra một giọt máu tươi nhỏ vào ống nghiệm.

Giọt máu vừa chạm đến sương mù, thì bốc hơi ngay, vô số sợi máu nhộn nhạo, cả một hồi sau, tơ máu hội tụ thành một hình người chừng nhón cái.

“Đây là phôi phệ hồn, là kỹ thuật mới nhất, lấy phần hung lệ nhất từ thẻ hồn tướng hợp thành, năng lực phệ hồn của nó, so với những cái trước mạnh hơn cả ngàn lần. Đại nhân đừng xem thường giọt hồn phôi này, nó từ 3 thẻ hồn tướng Vô Song, 10 tấm Tử Kim, vô số thẻ Hoàng Kim đó!”

Khôi Sư nói tới lĩnh vực chuyên gia của mình, biểu lộ sự tự tin nghiêm túc.

Lão đảo ngược ống nghiệm, tiểu nhân máu bên trong như có máu nhỏ xuống đám sương mù trong động.

***

Diệp Triều Ca chậm rãi mở to mắt, đôi mắt thâm thúy tĩnh lặng. Râu ria như những sợi thép vẫn rậm rạp như trước, đầu thì rối bời, toàn thân bị thương đầy, đồ bị rách bươm, nhưng toàn thân lại toát ra vẻ yên tĩnh.

Gã cung kính thi lễ hướng nhà gỗ: “Tôi đi đây.”

Nắm thanh kiếm bên cạnh lên, đứng dậy, quay người rời đi không chút do dự.

Khi đẩy cửa sân ra, một võ giả đã sớm đứng đấy, thấy Diệp Triều Ca thì sửng sốt vài giây. Đây… chính là sát thần Diệp Triều Ca sao? Bầu không khí im lặng bao trùm, Diệp Triều Ca như một người khác.

Một hồi sau, gã như vừa tỉnh mộng, vội chào: “Diệp đại nhân.”

Mục quang Diệp Triều Ca chiếu lại, võ giả thấy toàn thân căng cứng, trong đầu không dám khởi lên nửa điểm chống chọi, bất giác gã hoảng sợ. Thầm biết lợi hại, gã cắn chót lưỡi, đau đớn giúp gã thanh tĩnh lại, mặc kệ máu đang chảy trong miệng, gã cúi đầu cung kính thưa: “Hội nghị khẩn cấp! Các trưởng lão hi vọng sau khi đại nhân xuất quan thì lập tức đến tham gia.”

Diệp Triều Ca ờ một tiếng rồi bảo: “Dẫn đường đi.”

Võ giả kia cảm thấy áp lực chung quanh biến mất thì thở ra nhẹ nhõm.

***

Ngay khi mọi người còn thảo luận về chòm sao Đại Hùng, thì một tin tức càng nóng hơn xuất hiện.

Nồng độ tinh lực của Thiên Hạt Tọa đang được đề thăng với tốc độ chóng mặt.

Mọi người đều biết điều này có ý nghĩa như thế nào, cũng chỉ có một khả năng: Thánh Bảo xuất thế.

Thánh Bảo chòm sao Thiên Hạt, qua một vạn năm, một lần nữa gắn liền với Thiên Hạc Tọa.

Tin tức này vừa xuất hiện đã gây oanh động, làm cho những tin tức kia bị lu mờ đi, liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Thiên Hạt Tọa, chính là nơi đã sinh ra vương triều Thiên Hạt, là kẻ thắng sau cùng của thời Tam Đại Binh Đoàn. Dù xuống dốc đã lâu, nhưng khác với chòm Xà Phu, chòm Thiên Hạt vẫn thuộc cấp Hoàng Đạo.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, vài ngàn năm tích lũy, không bình thường.

Nguyên nhân duy nhất khiến Thiên Hạt Tọa xuống dốc chính là vì lạc mất Thánh Bảo. Võ kỷ chòm Thiên Hạt, đa số nằm trong tinh tọa, được bảo tồn khá hoàn chỉnh. Một khi tìm lại được Thánh Bảo, tất nhiên Thiên Hạt Tọa sẽ phục hưng.

Võ giả Thiên Hạt qua nhiều thế hệ, tốn hao vô số tinh lực, tìm kiếm khắp nơi, nhưng không chút thu hoạch. Họ không để ý ai làm vua, thứ bọn họ phiền não là họ không có vua.

Thiên Hạc Tọa tĩnh mịch, tiếp tục tĩnh mịch…

Thắng tới hôm nay, độ dày tinh lực bỗng nhiên tăng hơn 7 điểm… Sau kinh hãi trong chốc lát là mừng như điên.

Mà Thiên Lộ thì rơi vào trầm mặc chưa từng có. Mọi người đã quên bọn họ từ lâu, nhưng không người nào quên: đây là một chòm sao từng có một vương triều hùng mạnh, tuy lạc mất Thánh Bảo nhưng chưa từng rớt khỏi 12 cung Hoàng Đạo, đây là một chòm sao nguy hiểm, đáng sợ.

Bây giờ, nó tỉnh rồi.

Thời cuộc đã rối lắm rồi, mưa gió đã thế này, tương lai càng mơ hồ.

Ảnh hưởng của chuyện này cực lớn, ngay cả kịch chiến giữa Quang Minh Võ Hội và chòm Sư Tử cũng không hẹn mà ngưng lại.

Cả Thiên Lộ cùng chờ Hạt vương hiện thân.

***

Tam Hồn Thành:

Binh vừa nhìn hình ảnh trước mặt vừa thích thú nhả khói, lẩm bẩm: "Thiên Hạt, haha, đối thủ cũ nha, càng lúc càng thú vị rồi!"

Lão gần đây khá rảnh.

Học viên binh đoàn đã giải tán, các học viên chưa trở lại Thiên Võ Lang Viện. Với những học viên này, lão đặt kỳ vọng rất cao, lần chiến đấu này chỉ để các học viên cảm nhận một chút về thực chiến. Dù biểu hiện của họ đã khá tốt nhưng trong mắt Binh, họ còn cần học thêm. Tuy những học viên này không trở về Sài Lang Tọa, nhưng Thiên Võ Lang Viện cũng đã chạy tới Hùng Trứng.

Hùng Trứng giờ đầy cả người.

Ngay cả binh đoàn Sài Lang của Đường Nhất, lúc này cũng nhận đặc huấn trong Hùng Trứng.

Binh đoàn Tiên Nữ của Tháp Đốn, cũng lặng lẽ tiến vào Hùng Trứng đặc huấn.

Triệu tập vào Hùng Trứng chỉ có một việc: Đặc huấn.

Kiếm Qua Thối Hồn Pháp của Đường Thiên khiến mật độ tinh lực ở Hùng Trứng lên đến 40%, đây là một cơ hội, chả ai chịu bỏ qua. Binh còn phân tích thế cục một lần, liền cả gan cho tất cả binh đoàn vào Hùng Trứng đặc huấn.

Thiếu sót của những binh đoàn này đều là cảnh giới chân lực. Đương nhiên, trong mắt Binh, đây đều là những binh đoàn pháo hôi, chẳng qua nếu có thể đề thăng cảnh giới chân lực lên hai giai, vậy thì có thể thăng cấp làm: pháo hôi tinh anh.

Tại chòm sao Sài Lang, độ tinh lực ít ỏi tới mức đáng thương (1%), để chân lực tăng hai cấp, thì phí tổn cực kỳ kinh người. Nhưng trong Hùng Trứng có độ tinh lực lên đến 40%, chỉ cần không quá lười thì chẳng thành vấn đề. Đây cũng là nguyên nhân khiến 12 cung Hoàng Đạo luôn hơn xa những chòm sao khác, ở đó có tinh lực dồi dào, càng hấp dẫn võ giả có thiên phú.

Nhân khẩu 12 cung Hoàng Đạo cũng không nhiều, phí dụng tinh lực quá cao, người bình thường không thể đủ tiền vào.

Chúng chính là kim tự tháp, nhân tài di chuyển tầng tầng lên dần. Võ giả xuất sắc nhất, hoàn cảnh tốt nhất, 12 cung Hoàng Đạo làm sao không mạnh được?

Nhưng Binh không sợ 12 cung Hoàng Đạo tí nào.

Người bây giờ chưa có khái niệm với loạn thế, với đại chiến Thiên Lộ. Thế nhưng Binh, kẻ sót lại sau trận chiến thảm liệt nhất lại rất rõ, cái gì mới quan trọng nhất.

Nhân khẩu.

Mấy tinh tọa dưới tay Đường Thiên, Binh coi trọng nhất là chòm sao cằn cõi nhất: Sài Lang; chỉ vì chòm Sài Lang có lượng người khổng lồ.

Một khi đại chiến kéo dài, thứ tốn nhất là mạng người.

Đường lối của 12 cung Hoàng Đạo như vậy, một khi cao thủ bị tiêu hao, rất khó bổ sung. Thời bình, họ còn có thể dựa vào điều kiện ưu việt để hấp dẫn thiên tài. Nhưng khi chiến tranh, sự lưu động nhân khẩu ở các chòm sao sẽ bị khống chế nghiêm khắc, đến khi đó, 12 cung Hoàng Đạo sẽ gặp cảnh thiếu người.

Vấn đề này rất bình thường, võ tướng nào cũng nhìn ra được, nhưng không ai để ý, vì không ai tin rằng chiến tranh tới mức như vậy.

Đó là cuộc chiến kéo dài bao lâu? Chỉ có Binh, kẻ đã trãi qua mới biết mà âm thầm chuẩn bị, lịch sử luôn giống nhau.

Khoảng thời gian này, các tinh tọa khác không hiểu rõ Đại Hùng Tinh, lại thêm Kiếm Qua Thối Hồn Pháp của Đường Thiên, càng khiến người kiêng kỵ, nên càng có được khoảng thời gian yên tĩnh. Nếu không tận dụng để đề thăng thực lực, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn.

Kiếm Qua Thối Hồn Pháp của Đường Thiên cũng làm Binh giật mình. Đương nhiên Binh luôn cổ vũ Đường Thiên tự dày vò, vì cổ vũ, tất cả võ giả đến Hùng Trứng tu luyện đều được dẫn tới trước Đường Thiên, viết dòng chữ đẹp: “Tìm hạnh phúc” à không, là: “Tìm động lực.”

Binh như một thợ săn kiêng nhẫn, lãnh tĩnh nhẫn nại chờ thực lực tăng lên.

Không chỉ riêng binh đoàn liều mạng.

Cơ Quang Thực Nghiệm Thất sáng suốt đêm, mỗi người đều dơ bẩn, mắt đầy tơ máu, linh kiện hư chất thành đống, gần như không còn chỗ đứng. Không ít cơ quan sư đều tìm đại một chỗ nào đó nhắm mắt ngủ thật ngon.

Đột nhiên trong góc có người hô to: "Thành công! Ta thành công!"

Ầm, cả phòng thí nghiệm như nổ tung, tất cả cơ quan sư đều tập trung lại.

Trên một khối tinh thạch óng ánh trong suốt, hồn tướng cỡ ngón tay bồng bềnh.

Tái Lôi hớn hở, hồn tâm long tinh quáng là vật nàng yêu cầu, đây là loại tài liệu cực quý, đặc sản của chòm sao Thiên Long. Tái Lôi đang nghiên cứu về các loại tài liệu, từng có một phát hiện kinh người là hồn tâm long tinh quáng có thể niêm phong hồn tướng.

Khi 400 tấn hồn tâm long tinh khoáng được đưa về Cơ Quan Thực Nghiệm Thất, mọi người như được lên dây cót, ngày đêm đều vùi đầu vào nghiên cứu.

Rất nhanh, nhiều đặc tính mới được moi ra, hồn tâm long tinh khoáng ngoại trừ có thể phong ấn hồn tướng, thì sau khi tinh luyện còn có thể tẩm bổ hồn tướng, giúp hồn tướng tinh thuần và cường đại hơn.

Phát hiện này khiến tất cả cơ quan sư trong Cơ Quan Thực Nghiệm Thất triệt để điên cuồng.

Có nghĩa là khi thành công, họ có thể chế ra nhiều cơ quan hồn giáp có thuộc tính trưởng thành.

Nhưng họ đã gặp một vấn đề khi tinh luyện hồng tâm long tinh khoáng là: họ không thể đề luyện ra viên hồn tâm long tinh khoáng hoàn chỉnh nào. Hồn tâm long tinh khoáng càng hoàng chỉnh thì càng dễ dung nạp và càng dễ giúp hồn tướng mạnh hơn.

Hôm nay, rốt cuộc họ cũng đã tinh luyện thành công hồn tâm long tinh khoáng. Một thế hệ cơ quan hồn giáp mới sắp đản sinh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 450: Thân Thế Tái Lôi

Có người tìm tới rồi.

Binh rít mạnh điếu thuốc rồi phả mạnh tạo hình khói thuốc một cách điệu nghệ rồi nhìn chăm chú về phía nam tử ở phía đối diện.

Trung niên nhân trước mắt Binh khoảng 40 tuổi, quần áo tinh tế khí độ bất phàm đang nhàn nhã thưởng thức tách trà một cách tự nhiên. Nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp đang nghiêm trang đứng cạnh hắn có thực lực không yếu chút nào.

“Ta nói rồi, trong khoảng thời gian này đừng có tới làm phiền ta! Mấy tên não phẳng các ngươi đều coi lời của ta là gió thoảng bên tai thôi sao ....”. Tiếng Tái Lôi đang gầm gừ vang từ ngoài cửa vang vào trong sảnh, hiển nhiên lúc này đây nàng đang cực kỳ khó chịu, quả bom này bất kỳ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Binh chú ý tới nữ tử xinh đẹp đứng phía sau trung niên nam tử, trên mặt nàng hiện lên vẻ xem thường, dường như không có chút nào phải chú ý.

Tái Lôi ào ào xông vào trong sảnh gào lên: “Tên mặt bài, ngươi phải cho ta một lý do hợp lý, nếu không thì ngươi cứ chuẩn bị tâm lý chịu nhục hình của ta là vừa....” Ngữ khí của Tái Lôi liên tục vang ầm ầm trong sảnh.

“Tiểu Lôi.” Đột nhiên trung niên nhân mỉm cười bỏ tách trà trong tay xuống: “Thế nào? Con không nhận ra nhị thúc sao ?”

Tái Lôi sa sầm mặt lại: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Vừa đúng lúc nhị thúc có việc phải đến hồn khu, tiện thể tới thăm con luôn. Phụ thân con đang rất nhớ con đó, hi vọng con có thể trở về nhà thăm gia đình đó.” Trên mặt trung niên nhân nở nụ cười hòa ái.

Tái Lôi cười nhạt: “Lúc ta 12 tuôi đã bị trục xuất khỏi gia tộc, lúc đó ta đã sớm cùng các ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt rồi. Nơi đây không chào đón các ngươi, các ngươi có thể cút được rồi đó!”

Sắc mặt trung niên nhân trầm xuống, nữ tử xinh đẹp đứng sau hắn không kìm chế được bản thân mắng lớn: “Làm càn! Một đứa tiện nhân bị trục xuất khỏi gia tốc, cũng dám ăn nói ngông cuồng sao .”

Khí tức cả người nàng ầm ầm tỏa ra tứ phía, nhiệt độ trong căn phòng đột nhiên giảm xuống.

Trên mặt Tái Lôi hiện lên vẻ tươi cười thản nhiên nói: “Đoan Mộc vả vào miệng đứa lắm mồm này cho ta.”

Đoan Mộc khi nghe nàng này mở miệng mắng Tái Lôi, trong lòng đã vô cùng ngạc nhiên. Nữ nhân này bị cửa kẹp đầu nên bị hâm cmnr? Dám mở miệng mắng Tái Lôi đại tỷ đầu! Dũng khí như thế thật làm cho người khác phải kính nể...

Khi hắn nghe lời của Tái Lôi đại tỷ đầu vang lên, lập tức giật mình, ở trong căn cứ được một thời gian, hắn lúc này đây hắn cũng biết được rằng đại tỷ đầu đã nổi giận rồi.

Nếu như lúc này không bem cho nữ nhân vài cái bạt tai thì.....Nghĩ tới đó Đoan Mộc không rét mà run cầm cập.

Dường như không chút nghĩ ngợi, thân hình Đoan Mộc nhoáng lên giống như quỷ mị hiện ra bên cạnh nữ nhân.

Nữ tử kia giận quá thành cười, ở trong mắt nàng, thân phận Tái Lôi đê tiện tới cùng cực, vậy mà dám ăn nói ngông cuồng đòi vả vào miệng mình, trong lòng nàng lúc này sát cơ tràn ngập, lập tức muốn động thủ.

Vù, một bàn tay, xuyên qua làn khói thuốc mờ ảo tóm gọn lấy trung niên nhân. Trung niên giận dữ: “Tên đầy tớ này ngươi dám.....”

Binh không tốn nhiều sức, tóm cổ trung nhiên nhân vứt ra. Trong miệng hắn điếu thuốc vẫn đang nghi ngút khói, bàn tay hắn vỗ bồm bộp lên mặt trung niên: “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, lúc này đây mà ngươi gọi đầy tớ này đầy tớ kia, thật là không phải lựa chọn thích hợp lắm đâu.”

Khuôn mặt nữ tử xinh đẹp trở nên kinh hãi, tất cả sự tập trung của nàng đều bị Đoan Mộc thu hút lại, trăm triệu lần nàng không nghĩ tới là hồn tướng kia sẽ đột nhiên xuất thủ như vậy. Chủ nhân bị bắt, cục diện của nàng hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Nàng gào lên chói tai: "Các ngươi điên rồi..." Bốp bốp bẹp, âm thanh của tiếng bạt tai chát chúa vang lên trong sảnh, cắt đứt tiếng gào thét chói tai của nàng.

Binh nhằm kỹ, đều tặng tát cho trung niên nhân kia vài cái bạt tai, khuôn mặt uy nghiêm của trung niên nhân giờ đây sưng vù như đầu heo, trung niên nhân kia tức giận run cả người lên, hắn chưa bao giờ trải qua sự nhục nhã như thế này.

“Hà hà hà, thủ hạ như lợn thế này sẽ làm liên lụy tới chủ nhân đó.” Binh vỗ vỗ lên khuôn mặt sưng vù của trung niên nhân, tỏ vẻ hiểu biết thông cảm.

Bỗng nhiên Binh ngẩng đầu lên, vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc nhìn về phía nữ tử xinh đẹp: “Chủ nhục thì thần chết, sao ngươi không có chút nào biểu hiện tương tự thế nhỉ?”

Nữ tử kinh sợ giật nảy mình, dường như muốn bất chấp tất cả nhào về phía Binh. Thân hình Đoan Mộc nhoáng lên chắn trước mặt nữ tử.

Binh hất hàm về phía trung niên nhân: “Thuộc hạ của ngươi dường như không biết thương tiếc chủ nhân rồi.”

Bốp bốp bẹp, lại mấy cái bạt tai bay tới, đánh cho trung niên nhân kia ngất ngây nằm mơ cũng phải bật dậy.

Khuôn mặt nữ tử bỗng dưng cứng lại, nàng tức giận đến rung cả người, nhưng mà biết nếu như mình phản kháng nào khác chắc chắn chủ nhân của nàng sẽ rước thêm vô số nhục nhã hơn nữa. Nàng để im cho Đoan Mộc trói nàng lại, ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc, nghiến răng nghiến lợi nói: "Các ngươi sẽ hối hận!"

"Đa tạ quan tâm!", Binh cắn điếu thuốc, hít vào một hơi rồi làm bộ đáp lễ.

Cả hai bị trói nghiến lại, gương mặt bị tát cho sưng vù lên như đầu heo, không có chỗ nào trên khuôn mặt là không bị đánh sưng vù lên.

Binh nhè nhẹ thở ra từng vòng khói thuốc, ngoảnh mặt lại hỏi Tái Lôi: “Ngươi có muốn tự tay vả cho chúng ta cái không ?”

Tái Lôi nhìn lại Binh: “Ngươi có biết bọn chúng là ai không ?”

“Không biết” Binh lơ đễnh đáp lại. “Đương nhiên nếu bây giờ ngươi nói ra một chút cũng không muộn mà. Mà này ngươi nói tới hậu quả là gì đó? Loại chuyện cũ mèm như thế này cũng không cần quá chú ý, hiển nhiên là bọn chúng thấy ngươi thành đạt nên định bắt quàng làm họ, chúng ta không đem chúng chặt thịt nuôi chó đã là khoan dung cho chúng rồi. Nếu như Đường Thần Kinh mà đang ở chỗ này, chắc chắn bọn chúng đã bị đem đi băm chả rồi, ta đối với chúng như vậy là quá nhân từ.” Vừa nói Binh vừa gật gù thả làn khói thuốc mơ màng vào không khí.

“Thế lực của bọn họ rất lớn” Tái lôi cắn môi, tâm tình trở nên phức tạp, nàng biết rõ Binh làm thế là để xả giận cho nàng, nhưng mà....

Binh cười ha ha: “Chúng còn lớn hơn so với Quang Minh võ hội sao?”

Tái Lôi sửng sốt, cũng từ từ nở nụ cười: “Đúng là không thể so sánh.”

Trên mặt nàng lộ ra vẻ lo lắng, nói ra cũng đúng à, Quang Minh võ hội mà mọi người cũng không ai thèm để ý, cái gia tộc đáng ghét kia làm sao mà bọn họ để trong mắt được chứ!”

“Ngươi là cơ quan đại sư của chúng ta, bao nhiêu năm nay không cho ra cơ quan đại sư rồi? Sau này chúng ta làm ăn kiếm tiền còn phải trông cậy vào ngươi nhiều đó! Vậy mà chúng lại chạy tới trước mặt chúng ta định làm trò trèo tường khoét vách sao?”

Sau đó Binh cười ha ha, tỏa ra sát khí rồi đi tới trước mặt hai người, phun một ngụm khói vào mặt cả hai: “Năm đó đám gia hỏa dám làm như thế, tất cả đều đã bị ta đánh cho khóc cha gọi mẹ. Đáng tiếc là Đường Thần Kinh không có ở đây, nếu không hắn sẽ làm thế nào nhỉ? Đúng rồi, chắc chắn hắn sẽ đem các ngươi treo ngược lên, đúng rồi, cái tên gia hỏa không có văn hóa này thích nhất là tác phong như thế này. Không được rồi, ta phải cấp tốc bồi dưỡng cho hắn để hắn nâng cao kiến thức khoản này mới được.”

“Các ngươi dám sỉ nhục ta như vậy, các ngươi muốn như thế nào? Nói rõ ra xem nào!” Trung niên nhân trầm giọng nói.

Tâm cơ hắn thâm trầm, từ phẫn nộ nhanh chóng tỉnh táo trở lại, hắn cảm thấy Binh không hề có dấu hiệu nào là sắp bùng nổ, chỉ sợ là Binh đang có ý định khác.

“Nguyên nhân?” Binh nhìn trung niên nhân đầy thâm ý.”Nguyên nhân rất đơn giản thôi, ta làm thể để Tái Lôi được xả giận”. Vẻ mặt trung niên nhân hoàn toàn cứng đờ lại.

“Là đồng đội thì đương nhiên chúng ta phải giúp đỡ nhau rồi. Tuy rằng không biết được mâu thuẫn giữa nàng và các ngươi nhưng mà chắc chắn chúng ta sẽ giúp nàng.” Binh cười hì hì nói: “Nàng là cơ quan đại sư của chúng ta, làm cho nàng xả giận thì tâm lý của nàng sẽ được thoải mái, hiệu suất làm việc sẽ tăng cao, đối với chúng ta thì như thế mới kiếm được nhiều tiên. Ông anh à, thời buổi này kiếm tiền không dễ đâu nha!”

“Các hạ nói vậy, có phải là quá nghiêm túc không?” Trung niên nhân trầm giọng nói: “Tái Lôi tuy rằng có chút thành tựu trên lĩnh vực cơ quan thuật, nhưng mà thực lực Hàn gia chung quy không phải là một chức vụ cơ quan sư nho nhỏ có thể so sánh được. Nếu như các hạ nguyện ý để Tái Lôi về với Hàn gia chúng ta, Hàn gia chúng ta nhất định sẽ có thể đưa ra cái giá làm cho các vị được hài lòng.”

Binh ngả ngớn phun 1 vòng khói, ngoảnh mặt lại nhìn Tái Lôi nháy mắt: “Thằng cha này thật nhiều tiền nhỉ.”

Khuôn mặt Tái Lôi không chút biểu tình: “Gia tộc Y Phàm của chòm sao Kim Ngưu là một trong các danh gia vọng tộc có lịch sử lâu dài.”

“Nghe tới nghe lui thì có vẻ là 1 núi tiền rồi!” Binh giật này mình.

Trên mặt nữ tử xinh đẹp lúc này tràn ngập vẻ kiêu ngạo, trung niên nhân thì trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng mà cũng không tự chủ được mà ưỡn ngực đứng thẳng lên.

“Vậy có thể đòi được không ít tiền chuộc để chuộc hai tên này rồi.”

Cả hai đang hí hửng thì bỗng ngây ra, lúc này đây họ cảm thấy lạnh lẽo, giờ họ mới biết ánh mắt Binh đang nhìn họ là nhìn hai kho báu di động.”

Trên mặt Tái Lôi hiện lên nụ cười nhạt: “Đối với hai người này đòi 18 ức cũng không phải là vấn đề lớn.”

Binh tức thì có chút hụt hẫng: “Ít vậy thôi sao, hai người này cũng không tệ lắm sao lại đòi được ít tiền vậy. Thôi không sao, thịt muỗi cũng là thịt cứ chấp nhận cái giá này cũng được.”

Trên mặt trung niên nhân đã đỏ hồng lên, lần nhục nhã này đã làm hắn không nhịn được nữa mà chửi ầm lên: “Tái Lôi, trên người của ngươi cũng đang chảy dòng máu của gia tộc Y Phàm, không kể ân dưỡng

dục cũng được, nhưng mà ngươi đối xử với trưởng bối của mình như thế này sao?”

Bốp.

Một cái bạt tai mạnh mẽ vang lên cắt đứt lời của trung niên nhân.

Ngữ khí Tái Lôi lạnh như băng: “Ngươi phải hiểu rằng, ngươi là trưởng bối của ai? Khi ta 12 tuổi, khi mẹ ta qua đời được 2 năm các ngươi đã trục xuất ta khỏi gia tộc. Ta thân cô thế cô không có đồng nào trên người, nếu như không gặp được lão sư thì ta đã sớm đã chết ở đầu đường xó chợ nào rồi? Thế nào hả ? Bây giờ Y Phàm gia tộc ở đâu nhảy ra đòi làm trưởng bối của ta sao?”

Tái Lôi quát lên chói tai: “Đoan Mộc”.

Đoan Mộc giật nảy mình: “Đại tỷ đầu.”

“Đem bọn chúng treo ngược lên cho ta!” Tái Lôi gằn từng chữ một qua kẽ răng.

“Vân!” Đoan Mộc hăng hái lôi hai người chạy ra ngoài.

"Tái Lôi ngươi dám!" Trung niên nhân kinh sợ giãy nảy nên.

"Y Phàm gia tộc sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Nữ tử thét lên chói tai.

Đoan Mộc không nói gì, miễn phí cho mỗi người 1 cú đánh vào đầu lập tức ngất xỉu, trong lòng hắn lúc này đang lẩm nhẩm nghìn vạn lần không nên làm hại cá trong chậu… nghìn vạn….

Trầm mặc, gian phòng rơi vào trầm mặc.

Sự tức giận của Tái Lôi cũng dần biến mất, nàng chú ý tới vẻ mặt quái dị của Binh đang nhìn chằm chằm vào nàng, nghĩ tới bộ mặt tú lơ

khơ này khi này rất nghĩa khí giúp đỡ mình nàng cảm thấy không vui lắm: “Ngươi muốn gì nói luôn đi cho gọn!”

“Hà hà, treo ngược lên, Tái Lôi à, ngươi và Đường Thần Kinh đúng là gần gũi nhau mà, quả nhiên là gia hỏa này tới làm cho vui cho mọi người thưởng thức mà”. Binh vuốt cằm trêu chọc.

Tái Lôi đặt mông ngồi xuống: “Chúng ta đã triệt để đắc tội với gia tộc Y Phàm rồi, ngươi có biết biệt hiệu của gia tộc Y Phàm ở chòm sao Kim Ngưu là gì không ? Gia tộc lưu manh, bọn họ sẽ không từ thủ đoạn nào để trả thù đó!”

“Ha ha, tiểu Tái Lôi, so lưu manh thì không có nhiều người có thể vượt qua được chúng ta ở khoản đó!”Binh cười hà hà.

“Ta đang nghiêm túc đó!” Tái Lôi trầm giọng nói: “Thế lực của gia tộc Y Phàm còn lớn mạnh hơn so với tưởng tượng của ngươi, căn cơ của họ rất mạnh.”

Binh thản nhiên cười: “Không việc gì cả, trong lòng ta đã có tính toán rồi.”

***

"Bên này, mời." võ giả dẫn đường rất khách khí nói.

Hoa Thần Vân quan sát mọi nơi có thể, không khỏi âm thầm gật gù, quy mô to lớn của Tam Hồn thành đã vượt xa ánh mắt tưởng tượng của hắn. Ánh mắt hắn nhìn về phía tu luyện tràng.

Ánh đèn sáng như tuyết, tu luyện tràng rộng rãi tùy ý có thể nhìn thấy được cơ quan võ giáp đang tiến hành tu luyện. Không phải cơ quan võ giáp, mà đó là Cơ Quan Hồn Giáp.

Hắn ngừng lại, nghỉ chân quan sát, võ giả dẫn đường cũng không giục hắn, kiên trì ở bên hắn chờ đợi. Quả nhiên không hổ là Cơ Quan Hồn Giáp, Hoa Thần Vân rất nhanh đưa ra được kết luận của mình, loại

cơ quan võ giáp này hoàn toàn mới so với cơ qua võ giáp truyền thống thì cường đại hơn nhiều.

Nghe nói cơ quan hồn giáp là do một vị đại sư tên Tái Lôi sáng chế ra, hơn nữa Tái Lôi còn là một vị nữ tử xuất chúng, Hoa Thần Vân không khỏi cảm thấy vô cùng hiếu kỳ cùng mong đợi ở trong lòng.

Bỗng nhiên hắn chú ý tới chính giữa tu luyện tràng đang có treo 1 nam 1 nữ, hắn ngạc nhiên hỏi: “Đó là?’

Vị võ giả dẫn đường lườm một cái rồi hừ lạnh: “Nghe nói hắn là người của gia tộc Y Phàm gì gì đó, hắn tự nhận mình là trưởng bối của tiểu thư Tái Lôi. Hừ, tiểu thư Tái Lôi thật là đáng thương mà, 12 tuổi đã bị trục xuất khỏi gia tộc, thiếu chút nữa là chết đói, nhưng mà giờ tiểu thư phát đạt rồi..... lũ chó má này thấy sang từ đâu chạy tới bắt quàng làm họ.”

Vị võ giả vô danh này nhìn về phía 2 người đang bị treo ngược kia, ánh mắt tràn đầy vẻ bất thiện.

Ở Y Phàm gia tộc...

Tái Lôi vậy mà là người của Y Phàm gia tộc!

Hoa Thần Vân bỗng cảm thấy sự tình lần này thật sự không dễ dàng chút nào.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Hậu Chiêu Của Binh Và Thỉnh Cầu Của Tỉnh Hào

Tuy lai lịch của Hoa Thần Vân rất lớn, nhưng làm gì có chuyện Binh sẽ đem tất cả hy vọng đặt lên người Hoa Thần Vân cơ chứ? Đương nhiên là hắn có điều khác để dựa vào, và thứ mà hắn dựa vào này chính là thẻ Vô Song trên tay.

Số lượng Vô Song thẻ trên tay hắn ước chừng hơn 5 tấm.

Trong 10 tấm Vô Song thẻ lấy từ Thiên Long Tọa, Hàn Băng Ngưng, Lương Thu, A Mạc Lý, Tư Mã Hương Sơn, Đoan Mộc, Xích Quang mỗi người 1 tấm, còn còn lại 4 tấm. Vô Song thẻ đã không còn tác dụng gì với Đường Thiên, Lăng Húc và Hạc bởi bọn họ đều có truyền thừa riêng, Tỉnh Hào thì lập chí sáng tạo ra kiếm đạo thuộc về chính mình.

Còn lại 4 tấm, tất cả đều nằm trên tay Binh tính cả cái Lôi Đình Quang Minh Chuy vô dụng nữa tổng cộng là có 5 tấm thẻ Vô Song.

Nếu như nói hệ thống vũ kỹ truyền thừa của chòm sao giống căn cơ thâm hậu cũng khiến bọn chúng được trải qua quá trình nhiều đời võ giả thay nhau hoàn thiện và phát triển. Theo một ý nghĩa nào đó thì có thể nói truyền thừa chòm sao là kết quả trí tuệ của cả một đoàn thể.

Nhưng chính cái ưu điểm này của nó lại khiến nó có cực hạn, bởi vì con đường phát truyển của nó không thể nào vi phạm bản chất thuộc tính của tinh lực.

Chòm sao vĩnh viễn luôn được nắm giữ trong tay số ít người, tài nguyên tinh lực có chất lượng tốt cũng thường bị một số ít người chi phối. Nhưng số lượng võ giả trong thiên hạ thì rất nhiều, trong đó cũng

có người có tài hoa hơn người, hay những thiên tài có nhiều ý nghĩ và tư tưởng tuyệt diệu, tuy bọn họ không có được nơi ở có tinh lực dư thừa, nhưng đồng dạng cũng không có trói buộc, bọn họ có thể tùy ý phơi bầy tài hoa của bọn họ, trong tay bọn họ có thể suất sinh ra các loại vũ kỹ không thể tưởng tượng nổi làm người ta phải tán dương.

Đây là Vô Song vũ kỹ.

Thiên tài như vậy, tại bất kì một thời đại nào cũng vô cùng chói sáng. Ngay cả những người đứng đầu những chòm sao có quyền thế ngập trời khi đối diện với những thiên tài siêu phàm này cũng phải thu lại vẻ ngạo mạn của mình mà thay vào đó là vẻ tôn kính.

Những thiên tài này lưu lại Vô Song thẻ, ngoại trừ vũ kỹ kinh người ra còn có võ hồn của bọn họ.

Tính cách của bọn họ hoặc quái gở hoặc thô bạo hoặc âm u, nhưng sinh tiền bọn họ đều kiêu ngạo, chấp nhất và kiên định, tất cả những thứ đó đều được lưu giữ lại.

Khi sống là nhân kiệt khi chết cũng hi sinh oanh liệt.

Người không tầm thường sau khi chết đi hồn phách cũng không cam tâm bình thường a!

Binh doanh số 07 sau khi được tu sửa đã hoàn toàn đổi mới, công năng của Hồn Điện đã hoàn toàn khôi phục, điều này cũng khiến trong lòng Binh càng thêm tin tưởng.

Phía trước cánh cửa bằng đồng thau của Hồn Điện, ngoại trừ Đường Nhất và Đường Sửu ra còn có một bóng người mặc bạch y trắng như tuyết tiêu sái và yên tĩnh đứng đợi đó là công tử Ma Địch. Nguyên đoạn đường Ma Địch đều cảm thấy tương đối hiếu kỳ, thời đại binh đoàn Nam Thập Tự cách thời đại của hắn tương đối xa.

"Người nào lên trước?" Ánh mắt của Binh rơi lên người ba người.

"Ta." Đường Nhất soạt một cái tiến lên nửa bước.

Binh trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Trong đám này người ta lo lắng nhất chính là ngươi. Nếu như muốn tiếp tục tăng lên thì cần phải là Vô Song thẻ. Nhưung nếu như thất bại thì ngươi sẽ tan thành tro bụi."

Còn một câu nữa mà Binh không nói tới, trong ba người gốc gác của Đường Nhất kém cõi nhất, khả năng thất bại cũng cao nhất.

"Thuộc hạ hiểu." Đường Nhất lưu loát trả lời, nhưng không hề quay đầu lại, tiến thẳng vào Hồn Điện.

Cánh cửa đồng thau chậm rãi đóng lại.

Vẻ do dự trên mặt Binh lập tức bị quét sạch không còn chút gì, nếu Đường Nhất đã đi vào thì đã không còn đường lui nữa rồi. Trong 5 tấm Vô Song thẻ, hắn lấy ra tấm yếu nhất, đây là tấm Hồn tướng thẻ Vô Song nhất tinh.

Hồn tướng thẻ vừa đặt lên cửa đồng thau thì bỗng nhiên cánh cửa đồng thau hiện lên một chùm sương mù, trong sương mù mơ hồ có một bóng dáng hung hãn thô bạo đang rít gào, ánh mắt của nó thỉnh thoảng nhìn thấu qua làn sương vẫn đủ làm cho ba người cảm thấy kinh hãi.

Quả nhiên không hổ danh là Vô Song!

Trong lòng Binh cũng có chút khẩn trương, vào thời đại của bọn họ, hệ thống vũ kỹ vẫn chưa phát truyển đến tình trạng như hiện tại, Vô Song vũ kỹ cực ít, mà Vô Song thẻ thì lại càng hiếm thấy, vì thế sẽ chẳng ai lãng phí lên Hồn Điện. Hồn Điện chỉ là thứ lâm thời bổ sung để dùng, đa số đều được dùng trong thời gian chiến tranh.

Nhưng nếu bọn họ muốn tiến thêm một bước thì cần phải dùng đến Vô Song thẻ. Trong lòng hắn cũng rất hiếu kỳ, dùng Vô Song thẻ để tăng cấp hồn tướng sẽ có kết quả như thế nào?

Vốn danh sách trong tay hắn lần này không hề có tên Đường Nhất, bởi vì Đường Nhất khi mới sinh ra đã là võ hồn yếu nhất, đẳng cấp cũng là thấp nhất. Võ hồn đê giai có sinh thành Hồn tướng thì tiềm lực tăng lên cũng không lớn. Đường Nhất có thể đạt đến trình độ như hiện tại cũng đã làm Binh giật mình, cảm thấy vô cùng bất ngờ rồi.

Nhưng Đường Nhất lại chủ động tìm đến Binh, kiên trì yêu cầu được tham gia vào lần thăng cấp lần này.

Hồn tướng tỏa ra khí tức hung lệ ập vào mặt khiến trên mặt Binh không khỏi hiện lên vẻ vui mừng. Dần dần, Hồn tướng trong vụ khí giãy dụa càng lúc càng yếu, từng sợi vụ khí nhè nhẹ bay ra rót vào trong cánh cửa đồng thau, bóng dáng Hồn tướng suy yếu nhanh chóng với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Từ tình huống này có thể thấy tất cả đều rất thuận lợi, điều cần làm lúc này chính là kiên nhẫn chờ đợi.

***

Tỉnh Hào đầy phong trần mệt mỏi, nhìn cái Hùng Trứng thật lớn trước mặt, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt. Cuối cùng hắn cũng đã xuất quan, lúc này khí tức của hắn đã hoàn toàn thu liễm nhìn qua chỉ giống như người thường mà thôi.

Hùng Trứng...

Hắn cố nín cười, cái danh tự quái đản này đúng là người ta phải cười nhạo. Thế nhưng cái này cũng đúng là phong cách của Đường thần kinh.

Khi A Đức Lý An trông thấy Tỉnh Hào thì trong lòng thấy ngưng trọng hẳn, Trên người Tỉnh Hào không ngờ lại không hề tỏa ra chút khí tức nào, loại này khống chế đến cực hạn làm người ta phải líu cả lưỡi. Chỉ bằng vào lực khống chế này cũng đã cực kỳ không đơn giản rồi.

A Đức Lý An đã từng nghiêm túc nghiên cứu qua Đường Thiên, đương nhiên đối với Tỉnh Hào cũng có chút hiểu biết. Trong một khoảng thời gian rất dài, thực lực của Tỉnh Hào cũng không hề được tính là xuất chúng, so với đám Diệp Triều Ca còn kém một mảng lớn, nhưng bên trong Quang Minh Võ Hội vẫn cứ được coi là một thiên tài kiếm pháp.

Hai điểm hoàn toàn tương phản này khiến lời đồn về Tỉnh Hào cũng có khác biệt rất lớn, có người cho rằng hắn chỉ là hư danh, có người thì cho rằng hắn tất có chỗ bất phàm.

A Đức Lý An rất hiểu về cạnh tranh tàn khốc bên trong Quang Minh Võ Hội ra sao, có thể được coi là thiếu niên thiên tài thì sao lại không có mấy phần bản lĩnh?

Nhưng khi hắn đứng ở trước mặt Tỉnh Hào, lòng vẫn cứ cảm thấy khiếp sợ. Bỗng nhiên hắn nhớ tới một tin đồn nói là từ nhỏ Tỉnh Hào đã lập chí sáng tạo ra kiếm pháp thuộc về mình, bây giờ chính thức nhìn thấy, hắn cảm thấy lời đồn đó chính là sự thật rồi.

A Đức Lý An biết rõ địa vị của Tỉnh Hào trong lòng Đường Thiên cao tới đâu nên đương nhiên sẽ không chậm trễ, liền tự mình dẫn Tỉnh Hào đi tới trung tâm Hùng Trứng.

Tỉnh Hào đứng ở trước mặt Đường Thiên, nhìn thấy kiếm qua (vòng xoáy kiếm) của Đường Thiên đạt tới độ dầy 20 trượng liền sách sách lấy làm kỳ: "Thực đúng là không nghĩ tới a, không ngờ ngươi lại dùng phương pháp của kiếm khách để rèn luyện võ hồn, hơn nữa còn là phương pháp cực đoan và bá đạo như vậy."

Nha Nha nhìn thấy Tỉnh Hào liền ngoan ngoãn dừng gõ trống. Không biết vì sao trong lòng nó luôn kính nể Tỉnh Hào.

"Nghe ngươi kêu, cái tiếng thảm thiết của ngươi nghe có vẻ manh mẽ a, xem ra ngươi đang rất hưởng thụ đó chứ!" Tỉnh Hào ha ha cười.

Trên mặt A Đức Lý An cũng hiện lên mấy phần tiếu ý, nhìn Đường Thiên đến nơi này ‘Tìm hạnh phúc’ đã trở thành hành vi quen thuộc hàng ngày của những người trong Hùng Trứng.

Chẳng qua khi hắn nhìn Tỉnh Hào, trong lòng chợt nảy ra một suy nghĩ: "Tỉnh tiên sinh."

Tỉnh Hào quay mặt lại, hơi bất ngờ nhìn A Đức Lý An. Danh tiếng của A Đức Lý An cũng có thể nói là khá nổi, đặc biệt là khả năng bồi dưỡng lớp thanh niên, hơn nữa đối phương đã rất lớn tuổi vì thế Tỉnh Hào lễ phép nói: "Liệp nhân tiền bối."

A Đức Lý An thản nhiên nói: "Ta muốn thỉnh Tỉnh tiên sinh trợ giúp một việc."

Tỉnh Hào vội vàng nói: "Liệp nhân tiên sinh có điều gì phân phó, thỉnh cứ việc mở miệng."

A Đức Lý An trầm ngâm nói: "Trong khoảng thời gian này ta vẫn luôn nghiên cứu xem làm cách nào để nâng cao hiệu suất tu luyện của mọi người. Nói vậy chắc Tỉnh tiên sinh cũng biết, tình huống như hiện tại không thể kéo dài. Hiện tại độ dầy tinh lực của Hùng Trứng đã đạt tới 43%. Nếu như bỏ lỡ khoảng thời gian này thì thật quá đáng tiếc rồi. Bởi vậy ta đã nghĩ ra một biện pháp, nhưng cần phải nhờ đến lực lượng của Tỉnh tiên sinh."

"Nguyện nghe tường tận." Tỉnh Hào hiếu kỳ, làm cách nào để đề cao hiệu suất tu luyện, đây chính là mục tiêu mà tất cả các chòm sao và thế lực đều mò mẫm truy cầu. A Đức Lý An lấy bồi dưỡng học viên mà nổi danh, hắn nói đã nghĩ ra một biện pháp có thể đề cao hiệu suất, điều này ắt hẳn chẳng phải hư ngôn.

"Cộng minh." A Đức Lý An giải thích: "Võ giả trong Hùng Trứng rất nhiều, có thể nói là nơi nhiều nhất mà ta đã từng gặp. Toàn bộ Hùng Trứng có thể dung nạp cỡ 52 vạn võ giả cùng lúc tu luyện, mà trên thực tế, nơi đây chẳng bao giờ có nổi một chỗ trống. Trong cái khu vực nhỏ

hẹp như thế này mà dung nạp nhiều võ giả cùng tu luyện như vậy, ta đã phát hiện ra nơi này có rất nhiều lần xảy ra hiện tượng năng lượng cộng minh. Hiện tượng công minh hiếm thấy này có thể tăng hiệu suất tu luyện chân lực lên với mức độ nhất định."

Tỉnh Hào nghe rất cẩn thận. Mỗi người đều có khả năng riêng, tạo nghệ về phương diện kiếm pháp của A Đức Lý An không phải là đối thủ của hắn, nhưng trình độ bồi dưỡng võ giả của A Đức Lý An thì cách Tỉnh Hào đến 18 con đường.

A Đức Lý An lại nói tiếp: "Loại năng lượng sinh ra trong hiện tượng cộng minh càng mạnh thì trợ giúp cho quá trình tu luyện chân lực càng lớn. Đây là ý nghĩ của ta, nếu như có thể làm mọi người cùng phát sinh ra hiện tượng cộng minh, vậy sẽ trợ giúp cho quá trình tu luyện chân lực sẽ cực lớn."

"Vậy ta phải làm gì?" Tỉnh Hào rất dứt khoát.

A Đức Lý An thở phào nhẹ nhõm: "Muốn làm hiện tượng cộng minh xảy ra trong một không gian lớn như thế này cần phải có một thứ để tham chiếu. Sau đó mọi người sẽ cùng đối chiếu vào thứ tham chiếu này."

"Tiền bối muốn ta đảm nhiệm vị trí tham chiếu này?" Tỉnh Hào hơi hiểu.

A Đức Lý An nghiêm nghị nói: "Đúng vậy! Vị trí này có yêu cầu cực kỳ cao, cần phải là người có ý chí cực kỳ kiên định, khả năng khống chế chân lực phải cực mạnh, hơn nữa cũng phải rất mẫn cảm với khí tức. Mấy chục vạn người sinh ra cộng minh sẽ lấy ngài làm trung tâm, có thể nói ngài chính là trung tâm của cơn bảo."

"Thoạt nghe có vẻ giống với Kiếm Qua Thối Hồn Pháp." Tỉnh Hào cũng có phần hiểu ra.

A Đức Lý An thừa nhận: "Không sai, chính Kiếm Qua Thối Hồn Pháp đã mang lại linh cảm cho ta. Nhưng cái này cũng có trợ giúp cho quá trình tu luyện của Tỉnh tiên sinh."

Tỉnh Hào cảm thấy hơi bất ngờ: "Xin tiền bối chỉ điểm."

A Đức Lý An nói: "Nếu như ta nhìn không lầm thì kiếm pháp của Tỉnh tiên sinh nghiêng về khống chế chính xác, khi dẫn dắt khí tức loạn lưu lên đến con số mười vạn cộng minh lại, đối với khả năng chính xác và khống chế của Tỉnh tiên sinh đúng là một khảo nghiệm hết sức khó khăn."

Tỉnh Hào khen: "Quả không hổ danh là tiền bối Liệp nhân. Người ta nói tiền bối rất giỏi về bồi dưỡng học viên, hôm nay mới chân chính được lĩnh giáo! Một cơ hội tốt như thế đương nhiên Tỉnh Hào sẽ không bỏ qua."

A Đức Lý An gật đầu: "Ta đi chuẩn bị."

"Được! Vậy ta ở chỗ này chờ tiền bối." Tỉnh Hào gật đầu nói.

Nhìn bóng lưng của A Đức Lý An xa dần, Tỉnh Hào xoay mặt về phía Đường Thiên cảm khái: "Huynh đệ của ta, xem ra chúng ta lại kề vai chiến đấu rồi!"

Đường Thiên bên trong Kiếm qua rơi lệ đầy mặt, quả nhiên Tỉnh Hào đại ca có nghĩa khí...

"Ngu huynh có một thỉnh cầu." Tỉnh Hào nói tiếp.

Đường Thiên trong kiếm qua vừa liên tục kêu lên thảm thiết vừa âm thầm quyết định quyết tâm, bất kể điều Tỉnh Hào đại ca thỉnh cầu có bao nhiêu trắc trở thì mình nhất định sẽ hoàn thành!

Trên mặt Tỉnh Hào đầy vẻ thành khẩn: "Đến lúc đó huynh đệ làm ơn gào lớn hơn một chút! Làm ơn gào thê thảm thêm một chút! Ta nghĩ, cho dù gặp phải khốn cảnh lớn lao cỡ nào chỉ cần nghĩ đến tình cảnh của

huynh đệ ngươi, nhất định dũng khí của ta sẽ dâng trào, nhất định có thể hoàn thành lần tu luyện này..."

Tiếng thảm thiết bên trong Kiếm qua tôi rèn hồn pháp đột nhiên dừng lại rồi sau đó phát ra càng thêm thê lương.

Đến cả Tỉnh Hào đại ca cũng như vậy... Thế giới này đã không còn ai có thể tin tưởng sao?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 452: Đường Nhất Xuất Quan

Phía sau cánh cửa đồng thau.

Toàn thân Đường Nhất đang run lẩy bẩy, khuôn mặt hắn vặn vẹo trông hết sức dữ tợn, từng đám khói đen liên tục rót vào thân thể hắn. Tuy hồn điện có thể rút võ hồn khỏi từ trong thẻ hồn tướng nhưng không thể nào giúp hắn hấp thu được. Mỗi khi Đường Nhất hấp thu một tia võ hồn thì đó cũng chính là lúc một trận chiến tàn khốc và thảm liệt khác được bắt đầu.

Địch nhân của hắn từng là kẻ hơn người, là thiên tài chói sáng trong thời đại của bọn họ, và từng được lưu lại tên tuổi trong suốt thời đại đó.

Còn hắn, hắn chỉ nhỏ bé như ngọn cỏ.

Đây vốn là một trận chiến không cân sức. Dù chỉ là một tia võ hồn được rút ra cũng đã mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần. Cấp bậc võ hồn của hắn quá kém, khởi điểm của hắn quá kém; đối với hắn, trận chiến này hoàn toàn không cân sức, giống như hắn không biết tự lượng sức mình mà muốn đi tìm chết vậy.

Hắn biết rõ rằng Binh đại nhân sẽ phản đối, rằng Binh đại nhân sẽ lo lắng.

Thế nhưng … hắn không muốn bỏ cuộc chút nào!

Làm sao ta có thể nhìn chính bản thân bị mọi người bỏ lại phía sau? Làm sao sự trợ giúp của ta lại ngày càng ít đi? Sao ta có thể nhìn địch nhân đang dần mạnh lên, còn đao của ta thì càng lúc càng mai một?

Sinh mạng vất vả lắm mới có được, sao có thể dễ dàng phụ bạc!

Ta đã trở thành vô song, ta đã có lòng kiêu ngạo! Trảm Mã Đao của ta đã được ma luyện như tuyết thì làm sao có thể chùn bước ? Sao có thể né tránh? Sao có thể ngại chiến?

Hừ.

Còn có binh đoàn Sài Lang …

Ta từng nói rằng ta sẽ dẫn dắt bọn họ rong ruổi suốt thời đại này, sẽ khiến cho chiến công của họ được truyền tụng đời đời, sẽ ngồi trên ngựa che chở cho bọn họ…

Dù cho linh hồn kém cỏi, ta vẫn muốn kề vai chiến đấu cùng mọi người!

Tiếng gầm câm lặng tiếp tục vang vọng sau cánh cửa đồng thau.

oOo

Căn cứ đồng thau, thành Tam Hồn.

Hoa Thần Vân đang viết báo cáo.

"... Không thể không thừa nhận, kĩ thuật máy móc tại nơi này vượt xa chúng ta. Dù chưa nhìn thấy đại sư Tái Lôi nhưng qua những biểu hiện của các cơ quan giáp trên sân huấn luyện, trình độ của họ có thể khiến người khác phải giật mình. Tuy nhiên, thứ khiến chúng ta phải cảnh giác chính việc là bọn họ đang bồi dưỡng cơ quan võ giả với quy mô lớn. Kĩ thuật máy móc đang dần trở thành nền tảng tại thành Tam Hồn, tất cả cơ quan võ giả từ khắp các chòm sao Thiên Lộ đang hướng về đây như thủy triều. Những người muốn tham gia huấn luyện tại đây cần phải đóng phí tương đối; đương nhiên, những đãi ngộ như học bổng có thể giúp người sở hữu thiên phú ưu tú tham gia huấn luyện hoàn chỉnh. Từng nhóm cơ quan võ giả hợp thành một hệ thống toàn diện, hệt như thành phần dự bị của binh đoàn. Vào lúc cần thiết, họ có thể nhanh chóng gia nhập vào

binh đoàn. Các học viên được tiếp thu huấn luyện đều mang phong cách mãnh liệt, khiến ta không khỏi nghĩ đến binh đoàn Nam Thập Tự từng có thời huy hoàng năm xưa."

Hắn dừng lại trong chốc lát rồi tiếp tục viết.

“Thành quả bồi dưỡng các cấp bậc đoàn đội của họ thật khiến lòng người thán phục. Tại sân huấn luyện, ta đã gặp được một vị cơ quan võ giả xuất sắc còn rất trẻ, chỉ ước chừng 14, 15 tuổi, là một trong những người có được học bổng. Cậu ta cực kì mong đợi việc có thể được vào binh đoàn máy móc trong tương lai. Không chỉ vậy, những học viên đồng lứa đều vô cùng khát khao được tham gia binh đoàn. Nguyên nhân chính chính là một khi gia nhập binh đoàn máy móc, họ mới có cơ hội điều khiển những loại cơ quan giáp tân tiến nhất, và đối với cơ quan võ giả, điều này có sức mê hoặc cực lớn… Người sáng tạo căn cứ đồng thau có quy hoạch cụ thể, hoàn toàn dựa theo pháo đài quân sự tiêu chuẩn…”

Sau khi lưu loát viết xong bản báo cáo, gã biết bản báo cáo này chắc chắn trở thành một quả bom nặng ký, nhưng những kiến thức thu được trong suốt khoảng thời gian này lại khiến hắn có một loại rung động rất mạnh.

Ngoại trừ một số địa phương được bảo mật ra, đại đa số bộ phận của căn cứ đều mở ra với hắn. Hoa Thần Vân không ngốc, gã biết đối phương đang biểu diễn thực lực cho hắn xem, nhưng điều này cũng đủ để cho thấy đối phương rất tự tin.

Còn về phần gia tộc Y Phàm, khóe miệng Hoa Thần Vân thoáng lộ vẻ xem thường.

Gã bỏ không ít công sức tìm hiểu về Tái Lôi. Sau khi hiểu được chút đầu đuôi câu chuyện, gã lại càng khinh bỉ gia tộc Y Phàm hơn. Chuyện của Tái Lôi cũng chẳng bí mật gì, chỉ là gia tộc của mẹ nàng đã suy tàn, sau đó bà bệnh nặng qua đời, sang năm thứ hai thì có mẹ kế vào nhà, còn Tái Lôi bị trục xuất khỏi gia tộc.

Không ngờ Tái Lôi lại trở thành cơ quan đại sư, Y Phàm liền tìm tới cửa. Vào thời kỳ này, cơ quan đại sư chính là nhân tài đứng đầu khan hiếm đến mức không thể khan hiếm hơn được, huống hồ nàng còn là nhân vật cấp đại sư khai sáng ra Cơ Quan Hồn Giáp, dẫn dắt kỹ thuật máy móc phục hưng lần nữa?

Hiện tại, trong lĩnh vực cơ quan giáp, thanh danh của Tái Lôi đã có thể sánh ngang với những đại sư thời viễn cổ.

Vào lúc này mà gia tộc Y Phàm còn muốn ăn sẵn? Đổi lại là mình cũng tuyệt không chỉ treo đánh…

Đối với hành động của Y Phàm, Hoa Thần Vân vô cùng khinh bỉ, hơn nữa gã cũng cảm thấy nguyên nhân cái chết của mẫu thân Tái Lôi tương đối khả nghi. Sự tình về gia tộc này gã gần như không biết; nhưng gã biết rõ, một khi gia tộc Y Phàm hợp tác với căn cứ đồng thau thì sẽ gây ảnh hưởng trực tiếp tới chiến lược phát truyển sau này của giới cao tầng. Mặc dù chúng có thế lực nhưng những vấn đề như thế này chắc chắn liên minh sẽ không nhượng bộ.

Huống chi, thành Tam Hồn thành và chòm sao Đại Hùng của Đường Thiên có mối quan hệ không rõ ràng. Tràng chiến tranh tại chòm sao Đại Hùng lại xuất hiện binh đoàn cơ quan giáp, bằng vào điểm này đã có liên hệ trực tiếp với thành Tam Hồn, bởi vì chỉ có thành Tam Hồn mới có khả năng chế tác và sản xuất ra nhiều giáp hồn máy như vậy.

Gia tộc Y Phàm làm người ta phải kiêng kỵ, nhưng Đường Thiên cũng không phải là một gã vô danh.

Đường Thiên xuất thế ngang trời, hiện tại đã hoàn toàn xứng đáng là Hùng vương. Bây giờ Đường Thiên đã trở thành đối tượng nghiên cứu trọng điểm của các chòm sao trên Thiên lộ, bất luận nhìn theo góc độ nào đều thấy hắn là hạng người cực kỳ tàn nhẫn quả quyết.

Người đứng đầu chòm sao nào cũng dám dùng Kiếm Qua Tôi Hồn pháp sao? Một tên gia hỏa đối xử với chính bản thân còn tàn khốc như

vậy sao có thể là kẻ dễ chọc vào? Vốn trong thập điện Xích có vài chòm sao rục rịch muốn động nhưng sau đó lại bị Kiếm Qua Tôi Hồn pháp của Đường Thiên dọa sợ mà không dám làm xằng.

Nghe đồn có một gã thánh giai đã chết trong tay hắn, không biết thật giả thế nào.

Hiện tại Đại Hùng tinh đã hợp nhất bốn chòm sao, đã trở thành cường hào một phương, hơn nữa có tiềm lực cực lớn.

Hắn kiên trì chờ đợi thảo luận của giới cao tầng kết thúc.

Hai bóng người xuất hiện tại thành Tam Hồn.

"Làm càn quá rồi!" Vị nữ tử lên tiếng nói chuyện ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, thần sắc đầy lão luyện, ánh mắt lạnh băng: "Gia tộc Y Phàm chúng ta đã bao giờ phải chịu khuất nhục như vậy ?"

"Không biết bọn họ đang nghĩ gì? Hừ, chỉ là một cơ quan sư mà thôi, đáng để huy động lực lượng thế này sao?" Ngôn ngữ ngả ngớn này là của một vị nam tử có bộ tóc màu bạc, trên lưng đeo một thanh kiếm bản rộng cực lớn bắt mắt.

Hai người đều là võ giả của gia tộc Y Phàm, nữ tử tên Tuyết Lỵ (Shirley), nam tử tên A Tể Cách, vị trí của bọn họ gần thành Tam Hồn nhất nên được gia tộc phái tới.

"Cấp trên muốn chúng ta giao thiệp, chậc, như vầy thì giao thiệp thế nào ?" A Tể Cách buông tay sang hai bên: "Mấy lão già đem việc đổ lên đầu chúng ta. Tỉ như Cách Lôi đại nhân, khà khà, lần này Cách Lôi đại nhân mất hết mặt mũi, đến lúc đó không biết hắn có trút giận lên đầu chúng ta không đây?"

Tuyết Lỵ hừ lạnh một tiếng: "Giao thiệp? Đơn giản thôi, phá hủy căn cứ đó rồi bắt trói con oắt kia mang về. Như vậy cơn giận của Cách Lôi đại nhân tự nhiên sẽ biến mất."

"Người ta có một gã võ giả cấp Hoàng Kim, hình như gọi là Xích Quang thì phải, còn có cả Đoan Mộc, nghe nói hắn rất lợi hại." A Tể Cách làm bộ làm tịch nói.

"Gã Hoàng Kim võ giả tại nơi lụn bại như chòm sao Xà Phu có tư cách sao?" Tuyết Lỵ khinh miệt nói.

A Tể Cách cũng lầm bầm trong miệng: "Cũng phải, chỉ vì chuyện đập phá như thế này mà phải đi xa như vậy, một mình cô đến cũng có thể giải quyết êm xuôi mà. Còn gọi ta đến, làm lỡ hết cả thời gian tán gái..."

"Đừng nhiều lời." Tuyết Lỵ lạnh lùng nói, chợt ả ngừng lại.

Hai người nhìn thấy đại môn của căn cứ đồng thau.

oOo

Binh doanh số 07, Hồn Điện.

Binh đang chờ ngoài cửa bỗng trong lòng sinh ra cảm ứng. Hắn chợt mở mắt, mặt hiện vẻ mong đợi.

Cánh cửa đồng thau mở ra, một bóng người hùng vĩ xuất hiện trước mặt ba người.

"Thiếu tá Đường Nhất, đến báo cáo!"

Thanh âm trầm thấp không giận mà uy như mang theo một thứ lực lượng kì dị nào đó làm chấn nhiếp lòng người.

Rầm rầm, rầm rầm.

Âm thanh linh giáp va chạm mang nặng sát ý, Đường Nhất toàn thân mặc giáp, tay cầm Trảm Mã Đao hệt như một vị dũng tướng thời cổ đại thân kinh bách chiến bước ra. Vẻ sáng bóng của linh giáp hoàn toàn bị thu lại, ẩn hiện trên đó chỉ là những vết tích chiến đấu loang lổ.

Trong lòng Binh vô cùng kích động.

Toàn thân Đường Nhất có sát ý lượn lờ như ngưng thành thực chất, những sát ý này tựa như làn sương màu đen. Cặp mắt không giận mà uy ẩn bên trong trung tâm làn sương thâm thúy mà nội liễm. Trên người hắn không còn chút khí tức Hồn tướng nào, bất cứ ai cũng không thể ngờ được hắn lại chính là một Hồn tướng.

Trảm Mã Đao của Đường Nhất cũng trở nên giản dị tự nhiên hơn trước, sống đao dầy cộp có mầu ngăm đen, chỉ có mũi đao là sáng ngời như tuyết.

Hai tấm thẻ Vô Song, Đường Nhất hấp thu cả hai! Tâm tình của Binh vô cùng kích động, hắn biết rõ muốn làm được như vậy không dễ dàng chút nào. Trong mắt hắn, tư chất của Đường Nhất luôn thấp nhất. Mỗi một bước tiến đều vô cùng gian nan. Quá trình hồn và hồn va chạm không có bất cứ một kĩ xảo nào bởi đó là ý chí, tín niệm trực tiếp va chạm tranh đấu với nhau, chỉ cần một bên hơi yếu hơn thì liền nhận kết quả tiêu tán không còn vết tích.

Thế nhưng liên tiếp hấp thu hai tấm vô song thẻ đúng là không thể tưởng tượng, đến tận bây giờ Binh vẫn còn không thể tin được.

Hắn nhìn chăm chú vào Đường Nhất ở trước mặt, tâm tình vẫn chưa thể khôi phục lại.

Bất kể ngươi đã từng thấp kém như thế nào, nhưng một khi ngươi đã bất chấp đổ máu để đi tới nơi đây, thì chắc chắn sau này ngươi sẽ trở nên phi thường.

Binh vỗ vỗ vai Đường Nhất, trịnh trọng nói: "Làm tốt lắm, thiếu tá!"

"Hiện tại, thiếu tá hãy đóng giữ căn cứ! Bất luận kẻ nào tùy ý xông vào đều giết chết ngay tại chỗ!"

"Vâng, đại nhân!"

Tiếng đáp trầm thấp xuyên thấu qua làn sát ý lượn lờ truyền đến, Đường Nhất toàn thân mặc giáp mang theo Trảm Mã Đao sáng như tuyết xoay người rời đi.

Rầm rầm, rầm rầm.

Âm thanh của linh giáp xuyên qua thông đạo, xuyên qua võ hồn điện vọng vào căn cứ. Đám người bên trong phòng đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc và ngưng trọng, sát ý quá dầy, trảm mã đao sáng như tuyết.

Đường Nhất giống như không nhìn thấy, ngẩng đầu nhấc đao chầm chậm bước lên mặt đất.

Dưới ánh đèn sáng ngời, tiếng va chạm ầm ầm của linh giáp xuyên qua vọng đến một sân huấn luyện. Những cơ quan võ giả đang huấn luyện tại đây đều không tự giác phải dừng lại.

"Là Đường Nhất đại nhân sao?" Có người thử thăm dò hỏi, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào trảm Mã Đao trên tay Đường Nhất.

Đường Nhất dừng chân lại một lúc rồi nói: "Phải."

Cơ quan võ giả xung quanh liên tục lộ ra vẻ yên tâm, vị võ giả vừa nãy lên tiếng hiếu kỳ hỏi: "Đường Nhất đại nhân, đây là..."

"Phụng mệnh đóng giữ."

Đường Nhất cũng không quay đầu lại mà tiếp thẳng bước đi tới cho đến khi đến trước đại môn mới dừng chân lại.

Phía dưới cánh của thanh đồng nguy nga cao hơn mười hai trượng, một vị dũng tướng mặc giáp chống đao đứng, một mình thủ cửa thành.

Tất cả cơ quan hồn giáp đang huấn luyện trên sân huấn luyện đều ngừng lại, dưới cửa thành tối đen một bóng người không được tính là cao to nhưng lại vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Trong đầu mọi người không hẹn mà cùng hiện lên một câu.

Một người giữ ải vạn người khó qua!

"Hừ?"

Phía sau làn hắc khí lượn lờ, đôi mắt đang khép hờ của Đường Nhất mở ra, quân lệnh trầm thấp mà trang nghiêm vang vọng toàn trường: "Mở rộng cửa."

Gã cơ quan sư phụ trách khống chế cửa thành như vừa tỉnh mộng, vội vàng luống cuống tay chân mở đại môn.

Cạc cạc cạc.

Cánh cửa đồng thau dày và nặng nề chậm rãi mở ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 453: Quái Vật Đường Nhất

Cánh cửa đồng xanh nặng nề chậm rãi mở ra. Một võ giả mặc giáp trụ khắp người đang cầm đao đứng cung kính đi ra sau cửa.

Ngoài cửa, Tuyết Lỵ và A Tể Cách sửng sốt.

Ánh mắt xuyên qua làn sát ý lượn lờ, đâm thẳng vào giữa hai người, một cảm giác nguy hiểm khó diễn tả bao phủ cả hai.

Tâm thần Tuyết Lỵ run lên như mèo bị đứt râu, thét lên một tiếng rồi bắn thẳng lên như một tia điện đâm thẳng tới Đường Nhất. A Tể Cách cũng nghiêm túc lại, lần đầu tiên gã gặp ánh mắt có sát ý nồng đặc như kia. Cầm cự kiếm bén nhọn trên lưng vào tay, tạp niệm trong lòng A Tể Cách mất hết, thần thái gã bình tĩnh kéo kiếm trên đất tiến lên.

Mũi kiếm ma sát với mặt đất tạo ra một đường hoa lửa.

Chân lực cả người gã phập phồng, toàn thân sáng lên chói mắt y như hoa lửa kia. Nữa thân trên không động, bước chân trầm trọng có lực đầy áp bách, mỗi bước tiến lên, khí thế cũng được tăng thêm một phần.

Trong mắt Tuyết Lỵ ở giữa không trung lóe lên một đạo hàn quang, soát~, thân hình ả bỗng mơ hồ rồi biến mất.

Thế mà ả lại có thể tăng tốc lần hai.

Đinh~!

Chủy thủ đánh lên Trảm Mã Đao, một đạo chân lực bén nhọn như kim châm chui vào Trảm Mã Đao.

Mặt Tuyết Lỵ hiện lên một tia mừng rỡ.

Đây là một trong những sát chiêu của ả: Phá Cương Châm. Tia chân lực ấy đã được áp súc hết mức, cứng hơn kim loại cả trăm lần, đúng là vô kiên bất tồi. Bình thường được kinh mạch ả ôn dưỡng, ngày ngày rèn luyện.

Đây là một chiêu vô thanh vô tức, ác độc dị thường. Đã có không biết bao nhiêu địch nhân chết vì chiêu này của ả, từng có một võ giả cấp Hoàng Kim bị chiêu này đánh thủng cả thân thể.

Khinh công của ả cực cao, có thể tùy ý gia tốc hoặc chuyển hướng trên không trung, dùng chung với Phá Cương Châm rất khó phòng bị nên ả chưa hề gặp địch thủ.

Nhưng nụ cười của ả liền cứng lại.

Cái Phá Cương Châm kia cứ như trâu đất xuống biển, một tí phản hồi cũng không có.

Cổ tay Đường Nhất đảo một cái, một cổ lực lực dồi dào đậm đặc tới nỗi như có thể chạm được bỗng nhiên bộc phát, người Tuyết Lỵ cứng đơ như một con chim én nhẹ đâm vào luồng sóng có thể phá nát tấm sắt.

Quá gấp, ả đã bất chấp, mái tóc đẹp không gió mà bay như một cuộn dây thép quỷ dị xoắn tới ngăn trước mặt.

Thét lên một tiếng đau đớn, ả chỉ cảm thấy như có một đầu cự thú đang bị điên đâm vào, tốc độ bay ngược trở về còn nhanh hơn tốc độ bay đến lúc nãy; máu bên trong thân sôi trào, cả người như muốn rã ra.

Mặt Tuyết Lỵ tái nhợt như tờ giấy, trong lòng chỉ còn hoảng sợ.

Lật tay giơ đao, Trảm Mã Đao trong tay Đường Nhất đã được nâng cao.

Lúc này khí thể của A Tể Cách vẫn còn tăng lên, thất bại của Tuyết Lỵ khiến mắt gã nheo lại, chỉ là gã đã như tên đã lên dây không thể không bắn. Lập tức bỏ qua tạp niệm, gầm lên một tiếng, chân lực toàn thân được vận dụng hết, hai mắt gã đỏ rực như dã thú khát máu, ầm ầm phóng tới chỗ Đường Nhất.

Mỗi bước của gã đều như làm cho đất rung núi chuyển, chân lực bắn tung tóe dưới mỗi bước chân, khí thế hãi nhân, mang theo vẻ quyết tuyệt chưa từng có vọt tới.

Cầm kiếm ngang người như cầm trường thương, kiếm quang phóng ra.

Mắt Đường Nhất sáng lên một vòng quang mang, tình hình chiến đấu kịch liệt trước mặt, vô cùng khẩn trương, kiếm quang của A Tể Cách, kéo theo không khí vặn vẹo, lòng hắn vẫn trầm tĩnh như mặt nước.

Lúc mình còn sống, hèn mọn mà bình thường, không lưu lại gì nhiều, tầm thường biết bao, hắn không tìm ra được tí dấu vết nào của mình.

Không biết lúc nào biến thành như vậy!

Không biết từ lúc nào, ta lại có khát vọng mãnh liệt như thế!

Không biết từ khi nào, ta không thể tha thứ cho việc chính mình nhát gan lùi bước.

Là các ngươi? Chắc chắn là các ngươi! Mới khiến ta từ tầm thường biến thành như vậy.

Là các ngươi? Là các ngươi đã giúp cho ta có dũng khí, mới khiến cho ta mạnh mẽ hát vang, mới khiến cho lòng ta rục rịnh, mới khiến cho ta không cam lòng chết đi.

Thấm thoát đã đi tới đây, bất tri bất giác, kẻ hèn mọn như ta đã có tín niệm của mình, đã có kiêu ngạo của mình.

Ta đã mạnh mẽ như vầy.

Những tín niệm kia, những dã tâm kia, những quyến luyến kia không phải là xa không thể với, không phải chôn trong lòng. TA MUỐN THỰC HIỆN CHÚNG!

Quang mang trong mắt Đường Nhất tăng vọt, hắn chém mạnh Trảm Mã Đao xuống.

"Sát!"

Tiếng quát trầm thấp khắc nghiệt vang đi làm kích động cả thành Tam Hồn.

Dân chúng vô thức quay đầu chứng kiến một cảnh cả đời khó quên. Một đường đao mang kinh khủng như nước lũ tràn ra, dễ dàng quét ngang cả thành Tam Hồn. Phòng ốc san sát cứ như giấy mà chia đôi.

Phía trước lũ đao mang tất cả đều biến mất trừ A Tể Cách, một cái rãnh sâu thẳng tắp cắt ngang cả thành Tam Hồn…

Thanh kiếm to bản lưỡi nhọn trong tay A Tể Cách đã biến mất, còn mỗi cái chuôi, gã té xuống cái rãnh kia, toàn thân đầy máu, bất tỉnh.

Vô cùng sợ hãi nhìn cái rãnh khủng bố không thấy cuối trước mắt, thân thể Tuyết Lỵ không tự chủ được mà run.

Quái vật!

Võ giả cầm đao này chính là một quái vật!

Thánh giai? Không, trên người gã không có khí tức Thánh giai, thực không phải là Thánh giai, nhưng sao có thể chém ra một đao kinh khủng như vậy?

Cái trụ sở này… rốt cuộc là chỗ quỷ nào?

Theo vô thức định xoay người chạy đi, chợt ả thấy tên kia… không biết từ lúc nào, cái tên quái vật mặc giáp kia đã đưa đao lên lần nữa, hơn nữa hắn còn đang nhắm vào mình!

Răng ả va vào nhau lộp cộp, gối run run, càng làm ả tuyệt vọng là mình đã bị khí cơ đối phương khóa lại.

Ả khá tự ngạo với khinh công của mình, nhưng… ả không chút tự tin sẽ chạy thoát khỏi nhát chém của con quái vật kia.

“Ta đầu hàng!”

Ả cắn răng nói, rồi chẳng biết tại sao sau khi nói xong lại cảm thấy tâm lý được lỏng ra một chút, cũng bớt khẩn trương. So với chuyện đối đầu trực tiếp với quái vật này thì việc nhận trừng phạt từ gia tộc hình như cũng không đáng sợ lắm.

Ả thả chủy thủ trong tay xuống.

Đường Nhất không hề thương hoa tiếc ngọc, gã trói Tuyết Lỵ thật chặc, cũng nhét luôn giẻ vào miệng, A Tể Cách đang hôn mê cũng bị trói như cái bánh tét.

“Đóng cửa.”

Đường Nhất lôi hai người vào rồi cũng không quay lại mà trầm giọng nói.

Cơ quan sư mặt tái ngắt vội vàng điều khiển cơ quan đóng cửa lại, nhưng tay họ vẫn rung rẩy.

Mỗi một sân huấn luyện đều thấy được cuộc chiến vừa rồi, tất cả các sân huấn luyện đánh số đều lâm vào tĩnh mịch, từng cái Cơ Quan Hồn Giáp cứ đứng im như tượng điêu khắc bằng kim loại.

Huala~, huala~.

Tiếng bộ giáp khua do Đường Nhất kéo hai tù binh vang lên rất là rõ ràng trong không gian tĩnh mịch.

Nhìn thoáng qua 2 người đang bị treo ngược gần đó, Đường Nhất không biết tại sao hai kẻ kia bị treo ngược, nhưng hắn cũng chả thèm để ý mà tiện tay ném hai kẻ đã bị buộc thành hai đòn bánh tét sang.

“Treo cùng một chỗ.”

Vứt xuống câu này xong Đường Nhất quay người trở lại cổng chính, cứ như không có gì, chống đao nhắm mắt đứng đó.

Sân huấn luyện sau lưng như nổ tung.

“Ta ta ta, ông trời ơi…!”

“Mới rồi là ta hoa mắt? Nhất định là ta hoa mắt! Kỳ thật mắt ta bị mù rồi ah…”

“Từ lúc nào Đường Nhất đại nhân đã mạnh đến vậy? Đây còn là người? Ah không, đại nhân vốn không phải người...”

…

Từ xa thấy trận chiến này Tái Lôi cũng thở ra nhẹ nhõm. Những ngày này nàng một mực lo lắng gia tộc Y Phàm trả thù, nàng biết rõ sự cường đại của gia tộc, nhưng biểu hiện của quái vật Đường Nhất hôm nay đã giúp nàng yên tâm.

Tên mặt bài tuy có chút bỉ ổi nhưng lúc quan trọng vẫn đáng tin lắm…

Tái Lôi là người suy nghĩ cẩn thận, nên cũng thấy biến hóa của Đường Nhất, có lẽ là kết quả nỗ lực của bọn Đường Nhất, nàng liền xiết chặt nắm tay.

Mọi người đang vì ngươi mà nỗ lực, đang chiến đấu vì ngươi, Tái Lôi, ngươi phải làm cho thật tốt!

Nàng thả lỏng nắm tay, sắc mặt cũng khôi phục như bình thường như không có chuyện gì xảy ra; trừng mắt sang những cơ quan sư đang xem náo nhiệt chung quanh: “Nhìn cái gì? A! Các ngươi còn rảnh đi xem náo nhiệt? Tất cả đều lên tinh thần cho ta, bây giờ ai mà dám gây trở ngại cho ta, bà cô đây sẽ cho hắn biết vì sao bông hoa lại hồng như vậy…”

Đám cơ quan sư liền giải tán, dưới dâm uy[SUP]*[/SUP] của đại tỷ thì chưa từng có kẻ nào dám cao ngạo hết.

DÂM UY: Lợi dụng quyền uy.

Tái Lôi trở lại bàn thí nghiệm của mình, chiến ý dâng trào, tiếng lòng gầm thét.

Tái Lôi! Ngươi chính là cơ quan sư mạnh nhất!

***

Hoa Thần Vân cũng thấy một đao của Đường Nhất, gã cũng trợn mắt há mồm. Một đao uy lực như thế không phải là gã chưa từng gặp; những đao thánh kia nếu phóng thích lực lượng rồi chém ra một đao hủy diệt cũng không phải khó.

Nhưng… người kia tuyệt đối không phải là Thánh giai.

Kể từ khi Hoa Thần Vân biết quan hệ giữa Đường Thiên với Tam Hồn Thành không bình thường, gã bèn sưu tập thật nhiều tình báo của cả hai. Khi thấy Đường Nhất từ sân huấn luyện gã đã nhận ra.

Mặc dù Đường Nhất có nhiều chỗ khác với tin tình báo nhưng gương mặt cùng thanh Trảm Mã Đao vẫn luôn dễ nhận ra.

Quan hệ giữa Tam Hồn thành và Đường Thiên quả nhiên không bình thường.

Nhưng ngay sau đó, Hoa Thần Vân bị thực lực của tên quái vật Đường Nhất làm rung động, hơn nữa cũng rất khác với tình báo.

Dần dần Hoa Thần Vân tỉnh lại từ trong mộng, rồi gã nghĩ tới vấn đề khác.

Chẳng lẽ… Đường Thiên đã bị đánh giá thấp?

Khi ánh mắt Thiên Lộ bị sự kiện Thánh Bảo chòm sao Thiên Hạt xuất thế hấp dẫn, khiến đa số mọi người quên chòm Đại Hùng. Một chòm sao cấp 3 tự nhiên chả là gì so với chòm sao cấp 1. Mặc dù chòm Đại Hùng có lịch sử huy hoàng, nhưng so với chòm Thiên Hạt thì cũng chẳng là gì.

Theo đồn đãi: Giết Thánh giai, Kiếm Qua Thối Hồn Pháp, Bắc Đẩu thức tỉnh, chòm sao Thiên Long thuần phục… đều ảm đạm vô quang trước Thiên Hạt Tọa.

Nhưng, binh đoàn Sài Lang của Đường Nhất là binh đoàn quan trọng nhất dưới trướng Đường Thiên, trước giờ Đường Nhất vẫn luôn là đối tượng được mọi nơi nghiên cứu cẩn thận, mọi người đã sớm biết rõ thực lực của Đường Nhất.

Lẽ nào lúc trước Đường Nhất cố ý ẩn dấu thực lực?

Tâm cơ Đường Thiên quả nhiên là quá sâu…

Nhưng tại sao bây giờ lại để lộ? Họ có ý đồ gì?

Nghi vấn liên tiếp, khiến đầu óc Hoa Thần Vân loạn cả lên. Rõ ràng những cơ quan võ giả này rất quen thuộc Đường Nhất. Cái loại quen thuộc này không thể do gặp mặt một hai lần mà có được.

Chẳng lẽ, Đường Thiên mới là chủ của Tam Hồn Thành?

Hoa Thần Vân sững sờ, bị chính ý nghĩ của mình hù sợ.

Thiếu Niên Như Thần… Rốt cuộc là ngươi che dấu bao nhiêu bí mật?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Khách Quý Đến

Hùng Trứng:

Toàn thân Tỉnh Hào như vừa được vớt từ nước ra, trên mặt khó nén vẻ mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại sáng như ánh sao.

Tiếng 50 vạn người thở dốc bên tai, ầm ầm như sấm. Mỗi người đều ướt đẫm mồ hôi, phương thức tu luyện này hoàn toàn mới, mỗi người đều phải giữ tập trung cao trong thời gian dài.

A Tú đứng cách Tỉnh Hào không xa, mặt tái nhợt, mồ hôi toàn thân gã bốc thành hơi bay lên, nhiệm vụ của gã là giúp đỡ Tỉnh Hào. Mặc dù phần lớn áp lực đều đổ lên người Tỉnh Hào, nhưng có đến 50 vạn người, dù áp lực chỉ có 10%, với gã cũng là một khảo nghiệm nặng nề.

Mỗi một lần đều là dày vò, nhưng A Tú vẫn cắn răng chịu. Gã biết, đây là khảo nghiệm tâm tính ý chí, nếu có thể qua ải này, thực lực sẽ tăng mạnh. Lão sư đem vị trí quan trọng này cho mình, có tin tưởng, cũng có ý tài bồi.

A Tú liếc qua Tỉnh Hào, lòng phục sát đất, áp lực Tỉnh Hào phải chịu, hơn gã nhiều lắm. Mỗi lần kết thúc tu luyện, Tỉnh Hào đều như vừa được vớt dưới nước lên. Nhưng biểu tình lại không chút biến hóa.

Đúng là người sắt.

Biểu hiện của Tỉnh Hào trở thành động lực rất lớn cho A Tú, giúp gã cắn răng kiên trì.

Võ giả trên dây thừng ào ào đứng lên, rất trật tự nối nhau ly khai. Tỉnh Hào nhắm mắt khôi phục thể lực, chuẩn bị cho lần tu luyện kế. Sự thật chứng minh, phương pháp của A Đức Lý An cực kỳ hữu hiệu, hắn có thể cảm nhận được lực khống chế và chân lực của mình tăng lên.

“Đồng bộ 72%.” Âm thanh An Đức Lý An bình tĩnh vang lên: “Hiệu suất tu luyện tăng chừng 8%, rất tốt.”

Hiệu suất tu luyện tăng 8%, Tỉnh Hào âm thầm hài lòng, tốc độ tiến triển như vậy là đã giỏi lắm rồi.

Quả không hổ từng là viện trưởng học viện đứng đầu chòm sao Liệp Hộ: “Liệp Nhân”, trình độ bồi dưỡng võ giả có thể nói là nhất lưu.

“Đồng bộ nếu có thể hơn 90%, hiệu suất tu luyện hắn có thể tới 15%.” Giọng An Đức Lý An lãnh tĩnh cực kỳ, tăng hiệu suất tu luyện, đây là một nan đề của cả thế giới. Mà 15% tuyệt đối là một thành tích chói mắt, có lẽ chỉ có ở vài tổ chức như 12 cung Hoàn Đạo và Quang Minh Võ Hội, Hắc Hồn mới có phương pháp cao cấp như thế.

Chỉ tiếc, biên độ tăng trưởng như vậy, không thể phổ biến. Không có Kiếm Qua Thối Hồn Pháp của Đường Thiên thì căn bản không thể thành lập khu vực có nồng độ tinh lực cao như vậy, mà nếu không có người sắt thép như Tỉnh Hào tọa trấn cũng vô pháp thực hiện.

Mà cả võ giả tham gia cũng chỉ ngộ chứ không thể cầu.

Tuy phương pháp tu luyện này rất tốt, nhưng cường độ tu luyện lại quá cao, mỗi lần tu luyện đều phải dốc hết sức, lại còn cần hoàn cảnh tu luyện cực đoan như vậy. Sài Lang võ giả vậy mà không ai phàn nàn, chỉ lặng yên tu luyện.

Lúc đầu võ giả hai chòm Tiên Nữ và Thiên Long, vừa phàn nàn lại bực bội, so sánh lại thì thấy Sài Lang võ giả như sao sáng. A Đức Lý An lập tức điều những võ giả phàn nàn ra phía sau, thế rồi võ giả hai chòm này câm miệng luôn. Mà sau đó võ giả Sài Lang tọa thể hiện kiên nhẫn

và phục tùng, cũng làm cho võ giả hai chòm sao kia cảm thấy áp lực. Lại thêm những gia tộc đằng sau các võ giả này, đã cảnh cáo họ nghiêm khắc những võ giả có biểu hiện không tốt. A Đức Lý An thấy chưa nơi nào có được không khí tu luyện như Hùng Trứng.

Dù là Đường Thiên hay Tỉnh Hào, hay những vỏ giả kia đều khiến người khen ngợi, khi họ cùng tập trung một chỗ mới tạo thành tràng cảnh trước mắt.

Rất nhanh, các võ giả lại vào vị trí của mình lần nữa. Tỉnh Hào đã khôi phục, tinh thần dồi dào. A Đức Lý An liếc A Tú một cái, mặt A Tú cũng hiện vẻ nghiêm nghị. A Đức Lý An cũng phải ghi nhận sự tiến bộ của A Tú.

Kiếm Qua Thối Hồn Pháp của Đường Thiên mà kéo dài hoài thì ngon rồi…

Ý nghĩ này vừa nổi lên trong đầu, A Đức Lý An chợt nhịn không được mà phì cười. Tới giờ, Đường Thiên đã chịu được 16 ngày. Nói chung Kiếm Qua Thối Hồn Pháp thường kéo dài hơn 30 ngày ít khi vượt 50 ngày. Trường hợp Đường Thiên có thể ngắn hơn vì kiếm qua chung quanh hắn có độ dày lớn nhất từ trước nay; nói cách khác, mức độ rèn luyện của hắn cũng mạnh nhất trước giờ, nên có lẽ việc rèn luyện võ hồn sẽ hoàn thành sớm hơn.

Thật tò mò, không biết khi Đường Thiên rèn luyện võ hồn xong sẽ ra sao?

Tâm thần A Đức Lý An ổn định lại, ném tạp niệm ra khỏi đầu, trầm giọng quát: “Bắt đầu!”

***

Hoa Thần Vân giữ ở cửa ra vào, gần đó là Đường Nhất đang chống đao đứng. Đường Nhất như không thấy, trầm mặc không nói. Thế nhưng Hoa Thần Vân lại cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình, sát ý lượn lờ xung

quanh Đường Nhất làm cho hắn hoang mang, không biết có phải Đường Nhất tính chém một đao giết mình luôn hay không.

Hoa Thần Vân nhìn sang cửa ra vào, có chút bất đắc dĩ, rõ ràng các trưởng lão bảo đến lúc này sẽ đến… hình như đại nhân vật đều thích đến trễ thì phải! Haiz!

Gã thấy hơi vô vị, cũng cảm thấy kiểu im lặng này hơi khó xử nên chủ động mở miệng, tám: "Đường Nhất tướng quân, ngài cần gì phải tự thân ở chỗ này?"

Đường Nhất cứ như không nghe, cả mí mắt cũng không động.

Bị phớt lờ…

Im lặng một hồi, Hoa Thần Vân không nhịn được lại nói tiếp: "Ngày đó, tướng quân thật oai phong! Không ngờ Đường Nhất tướng quân không chỉ là một vị võ tướng xuất sắc, mà đao pháp còn lăng lệ như vậy."

Đường Nhất tựa như đã ngủ.

Tiếp tục bị phớt lờ. . .

Hoa Thần Vân lén lườm Đường Nhất một cái, được rồi, mình đúng là rảnh rỗi nên đau trứng…

Bỗng nhiên mắt Đường Nhất bật mở ra.

Cuối cùng cũng phản ứng hả? Hoa Thần Vân thở phào, gã ngẩng đầu nhìn Đường Nhất.

Ơ?

Hoa Thần Vân phát hiện chỗ kỳ lạ, bàn tay vốn chống đao, giờ đã nắm chuôi. Hầu như trong nháy mắt, Đường Nhất từ một tòa điêu khắc trầm mặc biến thành một con dã thú chờ tấn công.

Ngay lúc đó, một đoàn người lọt vào tầm mắt gã, đang đi sang bên này.

Liền đó, Đường Nhất đã giơ thanh Trảm Mã Đao đáng sợ kia lên.

Đầu tiên là sửng sờ, sau đó Hoa Thần Vân mới kịp phản ứng, mặt biến sắc, hoảng sợ gào to: “Khoan đã…”

Dòng thác đao mang ầm ầm phóng ra, đao mang chói mắt, đã chiếm hết tầm mắt gã, đầu óc Hoa Thần Vân trống rỗng, mắt hiện vẻ không tin nổi.

Ôi, không!

Hoa Thần Vân không biết sau đó mình tỉnh lại như thế nào, lúc tỉnh, đao mang tan hết, một cái khe thẳng tắp từ dưới chân Đường Nhất đến…

Hoa Thần Vân gần như nín thở quay đầu lại, khi gã nhìn thấy cái khe kia chạy đến chân một đại hán, cả người buông lỏng, như từ địa ngục được lên thiên đàng.

Rầm~!

Đao mang hừng hực chói mắt lần nữa chắn hết tầm mắt gã, thân thể Hoa Thần Vân vừa được buông lỏng chợt cứng ngắc, hai tay ôm chặt đầu, mặt cương cứng, suy nghĩ cũng ngưng luôn.

Khi đao mang lần nữa tan đi, Hoa Thần Vân giật mình, gã chẳng quan tâm đến việc đón đám trưởng lão nữa, như vừa té vừa lăn tới trước mặt Đường Nhất, hét: “Khách! Họ là khách!”

Đao của Đường Nhất dừng giữa không trung.

“Đường Nhất, không được vô lễ!” Tiếng nói của Binh truyền đến.

Đường Nhất linh hoạt gọn gàng thu đao, nghiêng người nhường đường.

“Gần đây gặp nhiều phiền toái quá nên thủ hạ hơi căng thẳng. Việc vừa rồi, xin bỏ qua cho, tôi là Binh, hoan nghênh các vị.” Binh hơi cúi người tạ lỗi.

Đại hán đã chặn hai đao của Đường Nhất né sang một bên, lộ ra thân hình vị trưởng lão đằng sau. Ychăm chú nhìn Đường Nhất, không dám xem thường.

Đao mang thật mạnh… chỉ kém Thánh giai chỉ một chút, hồn tướng mà lại mạnh như thế thật khó tin.

Khuôn mặt lạnh lùng của vị trưởng lão cố nặn ra một nụ cười: “Mãnh tướng như thế, đúng là dũng mãnh vô song! Khó trách thần thiếu niên đánh đâu thắng đó, mạnh mẽ chiếm luôn chòm sao Đại Hùng!”

Binh cười nhẹ, khiêm tốn nói: “Cái chốn nông thôn như chòm Đại Hùng, thật làm trò cười cho các vị rồi. Trong tâm trí người thợ, Chòm sao Thiên Xứng mới thánh địa của những thợ thủ công trên khắp Thiên Lộ!”

“Binh đại nhân khiêm tốn quá!” Trưởng lão mặt lạnh nói giọng nghiêm túc: “Cơ quan thuật ở thành Tam Hồn đứng đầu Thiên Lộ, lần này chúng tôi đến chính là muốn học hỏi, xin Binh đại nhân với Tái Lôi đại sư vui lòng chỉ cho.”

“Lời này của Tiếu tiền bối khiến bọn vãn bối hổ thẹn lắm! Mời vào, mời vào.” Binh vội nói.

Tiếu trưởng lão nhìn thoáng qua Binh, khẽ mỉm cười; chỉ trong chốc lát thôi mà hắn đã có thể nói ra thân phận của lão, hắn là đã có sự chẩn bị, nhưng cũng chẳng mấy ngạc nhiên vì điều này lão cũng đã lường trước được.

Đoàn người vui vẻ tiến vào căn cứ.

Sự náo nhiệt ở khu huấn luyện đã hấp dẫn ánh mắt của đoàn người. Thấy mọi người hứng thú Binh biết là lần này có cơ kiếm một mẻ lớn, vì vậy nên lão nhiệt tình giới thiệu.

“Loại huấn luyện này, là để huấn luyện năng lực chạy nước rút cho cơ quan võ giả. Khi Cơ Quan Hồn Giáp bay chủ yếu dựa vào lực thân thể chứ không phải khinh công, làm sao để lợi dụng tốt sức lực từ cơ quan, điều này cần được huấn luyện…”

“Đây là huấn luyện năng lực phản ứng, mục đích nhằm tăng độ thuần thục cho võ giả với Cơ Quan Hồn Giáp. Cơ Quan Hồn Giáp khác với Cơ Quan Vũ Giáp. Cơ Quan Hồn Giáp có thể hiểu là một khối thân thể hoàn toàn mới, bản thân nó có võ hồn, việc cơ quan võ giả cần làm nhất chính là hoàn toàn câu thông với võ hồn của Cơ Quan Hồn Giáp, nó cũng cần trưởng thành…”

……

“À, đó là 4 con heo của gia tộc Y Phàm…”

Bước chân mọi người hơi bị chậm lại, rồi ngừng luôn mà không biết, họ ngẩng đầu nhìn lên 4 người cách gần chục trượng kia, không khí im ắng trong chốc lát.

“Là gia tộc Y Phàm trong chòm Kim Ngưu?” Hình như Tiếu trưởng lão nghĩ tới vấn đề gì đó rồi hỏi.

“Ah, đúng vậy!” Binh vừa sờ cằm vừa ngẩng thưởng thức cảnh 4 con heo bị treo trong chốc lát rồi cười nói: “Nghe nói gia tộc Y Phàm rất giàu, cũng không biết sẽ chuộc 4 con heo này bao nhiêu tinh tệ đây.”

Nhân cơ hội này, Hoa Thần Vân kể qua chuyện của Tái Lôi và Y Phàm gia tộc.

Túy trưởng lão đang đi cùng mọi người, bỗng trên mặt lão hiện vẻ xem thường. Tuy chuyện gia tộc lớn làm mấy cái chuyện ngu ngốc cũng

không ít, nhưng đến nỗi bị người bắt treo lên thế này thì mặt mũi coi như đi đứt rồi.

4 người bị treo trên cột xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng, chỉ muốn chết cho xong.

Tiếu trưởng lão cười cười đi qua, gia tộc Y Phàm tuy mạnh nhưng chưa đến mức lão phải kiêng kỵ gì.

Đoàn người tiếp tục đi tham quan.

Binh dẫn đoàn người tham quan khắp căn cứ một lần, mất hết 2 canh giờ mới xong. Cả quá trình, Tiếu trưởng lão luôn gặp bất ngờ.

Tham quan xong, Binh dẫn mọi người đại sảnh tiếp khách nghỉ ngơi.

Chủ khách đều đã ngồi xuống, sau khí nói vài câu khách sáo, Tiếu trưởng lão đề cập đến điểm chính: “Lần này ta đến đây là vì muốn nhờ quý phương vài việc.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 455: Buôn Bán Lớn

Chòm sao Thiên Xứng là một trong 12 cung Hoàng Đạo. Nhưng hiện tại nó không xuống dốc thê thảm như chòm sao Bò Cạp, cũng không hưng thịnh giống chòm Sư Tử, nó vẫn ở trong 12 cung Hoàng Đạo, lững thững ở giữa các chòm sao, không trên không dưới.

Nhưng mà bầu không khí nghiên cứu ở chòm sao Thiên Xứng là sáng chói trong 12 cung Hoàng Đạo, nơi có văn minh đứng đầu, nơi đó dù là loại lý luận nào cũng sẽ không bị coi là dị đoan. Rất nhiều đại sư Hắc Hồn đều thích ẩn cư ở chòm Thiên Xứng.

Chính vì có được bầu không khí tốt như thế, chòm sao Thiên Xứng mới trở thành chòm sao có nhiều công tượng nhất, tại nơi đó có nhiều võ giả các loại chức nghiệp. Hiệp hội ở chòm sao Thiên Xứng đông đảo, hiệp hội công tượng, hiệp hội võ giả vân vân, mà đứng đầu thế lực chính là Hiệp Hội Đại Sư. Chòm sao Thiên Xứng dường như có gần 8/10 trở lên là hiệp hội trung kiên, đều là hiệp hội thuộc hạ của Hiệp Hội Đại Sư.

Tư cách nhập Hiệp Hội Đại Sư cực kỳ nghiêm ngặt, chỉ có nhân tài số một trong mỗi nghề mới có khả năng gia nhập. Nhưng mà các đại sư thường thường trầm mê lĩnh vực bản thân nghiên cứu, chẳng có hứng thú đối với những chuyện khác, vì vậy hiệp hội có rất nhiều trưởng lão. Những trưởng lão này phụ trách công tác thông thường, bản thân ở trên kỹ thuật lại có tạo nghệ thâm hậu. Trong hiệp hội bọn họ có thực quyền cực lớn.

Tiếu trưởng lão là một trong số đó, sự vụ lão phụ trách bao quát cả cơ quan đại sư Quan Chi Mặc. Trước khi Tái Lôi được công nhận là đại sư

thì giới cơ quan có hai vị được công nhận đại sư, đó là lưỡng Mặc, Mặc gia Mặc Lãnh và Quan Chi Mặc.

Mặc Lãnh ru rú trong nhà, chuyên tâm mân mê cơ quan võ giáp tại Mặc gia.

Mà Quan Chi Mặc thì tới chòm sao Thiên Xứng, tiến hành nghiên cứu của bản thân. Nhưng mà, tuy rằng Quan Chi Mặc là cơ quan đại sư, nhưng ở bên trong Hiệp Hội Đại Sư, địa vị của lão không cao, đây là bởi cơ quan thuật đã xuống cấp về mọi mặt.

Tái Lôi khai sáng Cơ Quan Hồn Giáp, cũng không gây nổi một chút gió gì tại chòm Thiên Xứng, phải tới khi trận chiến Đại Hùng Tinh, cơ quan binh đoàn biểu hiện xuất sắc trong thực chiến, làm cho cơ quan thuật lập tức trở nên chạm tay có thể bỏng, địa vị Quan Chi Mặc nhanh chóng nước lên thì thuyền lên.

Đại sư trong Hiệp Hội Đại Sư đông đảo, tuy rằng tạo nghệ đối với lĩnh vực cơ quan hữu hạn, nhưng mà cảm giác của bọn họ đối với kỹ thuật đối với cải biến thế giới có lý giải rất sâu.

Rất nhiều trưởng lão đều nhạy cảm mà ý thức được, kết hợp võ hồn với cơ quan, kỹ thuật xa xưa đã suy thoái nhưng được nâng bởi đôi cánh mới, cho thấy tiềm năng tương lai thật lớn. Hơn nữa trưởng lão có kiến thức sẽ rất lo lắng đối với loạn thế, chòm sao Thiên Xứng còn có thể bảo trì trung lập tại trong loạn thế hay không? Dù cho gia nhập vào trận doanh một phương nào cũng làm sao bảo đảm được lợi ích bản thân? Chòm sao Thiên Xứng chỉ có kỹ thuật, dưới màn đao thương chỉ là một con bò sữa mập mạp.

Làm sao để tự bảo vệ mình là vấn đề đáng lo trong khoảng thời gian này, cao tầng Hiệp Hội Đại Sư thường hay cân nhắc. Truyền thừa của chòm sao Thiên Xứng chính là khống chế Tinh tế, cái này cũng dẫn đến chuyện bọn họ ở trong việc vận dụng và nghiên cứu vũ kỹ là việc sinh hoạt hàng ngày. Mà ở phương diện vũ kỹ chiến đấu lại tệ tới mức đáng thương.

Vào đúng vào lúc này, cơ quan binh đoàn xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, lập tức khiến cho bọn họ chú ý.

Cơ quan binh đoàn không còn nghi ngờ gì nữa chính là đơn vị chiến đấu thích hợp nhất cho chòm Thiên Xứng, bởi vì kỹ thuật cánh cửa tối cao của nó. Chòm sao Thiên Xứng có được một vị cơ quan đại sư, then chốt chính là tích lũy mỗi cái chức nghiệp kỹ thuật ở chòm sao Thiên Xứng phi thường hùng hậu, một khi bọn họ đột phá được cơ sở Cơ Quan Hồn Giáp, lấy kỹ thuật bọn họ đã từng nghiên cứu thì có thể nhanh chóng có đột phá.

Tam Hồn thành liền trở thành then chốt trong toàn bộ chiến lược.

Hiệp Hội Đại Sư hy vọng có thể trực tiếp đưa Tam Hồn thành vào trong hiệp hội, nhưng mà khi tin tình báo đưa về dần thì Đường Thiên sau Tam Hồn thành cũng trồi lên mặt nước, cao tầng liền rất lý trí dẹp cái ý nghĩ này.

Tuy Đại Hùng Tinh rằng chỉ là chòm sao cấp 3, nhưng Đường Thiên là nhân vật cực không dễ chọc. Thời kỳ này, có thể liên tiếp thắng lợi trên chiến trường, chỉ có vị Đường thiếu niên này, mặt ngoài giả ngây giả dại kì thực tâm cơ thâm trầm.

Từ Sài Lang Tọa đến Tiên Nữ Tọa, từ Tiên Nữ Tọa đến Đại Hùng Tinh, từ Đại Hùng Tinh đến Thiên Long Tọa, thành tích đáng kiêu ngạo như thế, ai cũng biết là một người cứng đầu.

12 cung Hoàng Đạo đúng là có binh đoàn rất mạnh, võ giả rất mạnh, thế nhưng thực lực này đều là trên mặt giấy. Võ tướng bao nhiêu năm không chinh chiến rồi? Gọi là thực chiến, đại khái cũng chỉ là tiễu phỉ thôi. Đúng là thực lực gia hỏa kia trên mặt giấy xác thực không mạnh, nhưng mà một đường bão táp như thế lại đánh bại một binh đoàn.

Danh tiếng của Đường thiếu niên toàn là từ chém giết mà ra.

Tuy rằng không có cảnh máu chảy thành sông, đồ thành diệt tinh, nhưng cũng tuyệt không phải người nhân từ cầu an, tính cách vô pháp vô thiên, chút thù cũng báo, một lời không hợp là đánh đập tàn nhẫn, tay muốn thò vào bát của hắn thì cái đứa gia hỏa này tất nhiên nhấc đao không hài lòng không buông tha.

Y Phàm gia tộc rốt cuộc ngu ngốc tới mức nào a...

Thả lỏng tâm tư, thái độ chòm sao Thiên Xứng rất khách khí, hợp tác, mọi người chính là hợp tác a. Ngươi báo giá đi, ta mua. Có thể mua bằng tiền thì vì cái gì phải đánh đánh giết giết?

Ta đại Thiên Xứng tuy rằng không có thổ hào như Thủy Bình kim, thế nhưng gia sản cũng tuyệt đối không chỉ là chút dầu mỡ thừa!

Song phương lập tức diễn ra đàm phán hữu hảo hòa hợp.

Ngươi muốn kỹ thuật Cơ Quan Hồn Giáp? Quá lợi hại thì chúng ta không thể bán cho các ngươi, nhưng nếu vài điểm cơ sở thì không có vấn đề.

Cơ sở? Cũng được, đại Thiên Xứng ta cái gì cũng có thể không nhiều nhưng đại sư thì nhiều, cơ sở vững chắc thì chỉ đảo mắt ta sẽ cao thâm thôi, đến lúc đó người nào cao thâm hơn cũng chưa chắc đâu.

Không có biện pháp a, giá cả cơ sở cũng không rẻ, năm rồi chúng ta cũng phí rất nhiều tâm huyết a. Đương nhiên, quan trọng nhất là, toàn bộ Thiên Lộ chỉ mỗi độc một cái nhà này, không có chi nhánh a.

Ngươi dẫn binh hạng nhất, làm sinh ý cũng gian xảo a, có tiền đồ có tiền đồ, ngươi nói như vậy rồi, ta cũng chỉ có nhận thức thôi. Nghe nói binh đoàn các ngươi đã giải tán, những Cơ Quan Hồn Giáp đã dùng qua thì đồng thời đóng gói bán cho ta được rồi.

Vậy không được, chúng ta còn phải huấn luyện, còn phải chuẩn bị đánh, còn phải...

Ôi, ngươi xem ta có thành ý như thế, tuổi nhiều cả xấp như thế rồi, miệng nói khô rồi, ngươi cứ báo một con số đi.

...

Song phương ngươi tới ta đi, nhanh chóng đạt thành hiệp nghị.

Kỹ thuật cơ sở Cơ Quan Hồn Giáp bán giá 200 ức Tinh tệ cho Hiệp Hội Đại Sư.

Thiên Võ Lang Viện tổng cộng 5600 bộ Cơ Quan Hồn Giáp, bán cho Hiệp Hội Đại Sư mỗi bộ giá 8000 tinh tệ, tổng cộng 4480 ức.

Ngắn ngủi mấy tiếng đồng hồ, một hợp đồng đã viết với tổng kim ngạch kếch xù đạt tới 4680 ức Tinh tệ.

Song phương đều thỏa mãn.

Binh đương nhiên thỏa mãn, nhất là 5600 bộ Cơ Quan Hồn Giáp đã dùng rồi mà có thể bán giá 4480 ức, tâm lý lão cũng nở hoa. Thế hệ mới dưới trướng Tái Lôi đã bắt đầu định hình, đã lên tiến độ đổi trang bị. Những bộ Cơ Quan Hồn Giáp cũ này, lão vốn là dự định cho quân dự bị làm huấn luyện, không ngờ là bán được.

Năm trước cái lão gian thương Mặc Vị Thiên kia, một bộ rách nát cũng bán được 2000 vạn, Binh cảm thấy bản thân bán được 8000 vạn đúng là trời đất phù hộ.

Mà Tiếu trưởng lão cũng rất thỏa mãn, tuy rằng trông qua cái giá 4480 ức bọn họ chịu thiệt không ít, nhưng mà đại chiến sắp sửa lan tới rồi, hiện tại đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất không phải tinh tệ, mà là thời gian. Mớ Cơ Quan Hồn Giáp này, không những là đối tượng nghiên cứu, hơn nữa có thể để bọn họ lập tức tổ chức võ giả cơ quan bắt đầu huấn luyện.

Bằng không mà nói, phải chờ tới lúc bọn họ tự chế ra cơ quan võ giáp thì mới bắt đầu huấn luyện, vậy thì mọi thứ cũng muộn màng rồi.

Tin tức Hiệp Hội Đại Sư chòm sao Thiên Xứng hợp tác với Tam Hồn thành nhanh chóng truyền ra.

Nhất là cuộc gặp mặt của ba vị cơ quan đại sư Tái Lôi, Mặc Lãnh và Quan Chi Mặc làm cho toàn bộ người yêu thích cơ quan hưng phấn không thôi. Đây là lần đầu ba vị cơ quan đại sư đương thời gặp mặt, tại trong mắt những người yêu thích cơ quan, đây là biểu tượng phục hưng cơ quan thuật a!

Tại Y Phàm gia.

"Ngươi là lợn hả? Sao ngu tới độ này? Hiện tại toàn bộ Thiên Lộ đều cười nhạo chúng ta, ngay cả Cát lão đầu hay tính toán cực keo kiệt cũng con mẹ nó cười nhạo chúng ta! Vì sao lại có chuyện không điều tra trước? Vì sao chuyện lớn như vậy, không xin chỉ thị trưởng lão hội?"

Y gia gia chủ Đạo Đốn Y Phàm, mặt đỏ bừng, tức giận đến run cả người.

Ở trước mặt y, một gã gã trung niên rũ cái đầu, mặt ủ rũ.

"Chủ nhân Tam Hồn thành ngươi biết là ai chăng? Là cái đứa điên khùng Đường Thiên, cái đứa điên khùng dùng Kiếm Qua Thối Hồn Pháp đối với bản thân! Cái đứa điên không có việc gì cũng muốn tới cắn ngươi một cái, ngươi còn dám tới trêu chọc hắn? Người ta đến mặt mũi Quang Minh võ hội với Hắc hồn đều không cho, ngươi đã là gì?" Đạo Đốn chửi ầm lên.

Gã trung niên lầm bầm: "Đại Hùng Tinh mà thôi..."

"Đại Hùng Tinh mà thôi?" Đạo Đốn cực giận thành cười: "Hiệp Hội Đại Sư ở chòm sao Thiên Xứng ngu đến mức phí gần 5000 ức đi mua những đồ rách nát hả? Ta nói cho ngươi, nhân gia muốn tỏ lòng với Đường Thiên! Ngươi khinh thường Đại Hùng Tinh, nhân gia đang suy nghĩ mọi cách giao hảo! Hiện tại ta nói cho ngươi biết, chuyện này, ngươi không xóa được, ta sẽ đề nghị trưởng lão hội khiển trách ngươi!"

Gã trung niên ngây người, y không thể tin được chính cái lỗ tai mình, một lát sau mới phản ứng lại đây, thét chói tai: "Người điên rồi! Ta là con trai của người! Người..."

Bốp!

Một cái tát tai vang dội.

Gã trung niên ôm mặt, ngây ra như phỗng.

Sắc mặt Đạo Đốn âm trầm, điềm nhiên nói: "Ngươi đúng là con trai ta, nhưng mà không ai được đặt trên Y Phàm gia tộc. Năm xưa ngươi bị cái con đàn bà ma quỷ ám ảnh làm sai quấy, ta không truy cứu. Nhưng mà ngươi phải đến trước mặt Tái Lôi chịu đòn nhận tội, chuyện này không thương lượng gì cả. Nếu như ngươi làm không được, ta sẽ trục xuất ngươi khỏi gia tộc!"

Gã trung niên hoàn toàn ngây dại.

"Ngươi nhớ cho kỹ, ta không chỉ có mỗi một mình ngươi là con."

Đạo Đốn nói những lời này thật băng lãnh, gã trung niên như rơi xuống hầm băng.

Khi gã trung niên thất hồn lạc phách rời khỏi đó, một lão giả giống như u linh xuất hiện, lão than nhẹ một tiếng: "Lão gia, Hà Tây thiếu gia chỉ là nhất thời hồ đồ, hắn sẽ suy nghĩ rõ ràng."

"Tốt nhất nó nên suy nghĩ rõ ràng." Ngữ khí Đạo Đốn băng lãnh: "Ta sẽ không để nó kéo mọi người chôn cùng. Chuyện năm xưa đã điều tra xong chưa? Phải có chứng cứ."

"Là Sở Thiến phu nhân làm." Lão giả nói: "Trên thi cốt mẫu thân Tái Lôi nghiệm ra một loại độc tố mạn tính, chính là Thanh Mạn Sở gia mất 2 năm làm ra, theo thời gian xem xét, năm xưa hắn là Thanh Mạn vừa mới chế tạo thử xong."

"Đố kị quả nhiên là nguồn gốc tội lỗi a!" Đạo Đốn cảm thán, chốc lát bỗng nhiên khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt: "Chỉ có khoan thứ mới có thể cứu vớt."

Trong lòng lão giả phát lạnh.

Theo lão gia vài chục năm, một câu nói không đầu không đuôi, y nghe liền hiểu. Nếu như Tái Lôi tha cho phụ thân, chuyện này tự nhiên sẽ được xóa, nếu như Tái Lôi không tha thứ, vậy thì Hà Tây thiếu gia và Sở Thiến phu nhân...

Trong đầu y bỗng nhiên hiện lên lên một tiểu cô nương lẻ loi hiu quạnh rời khỏi Y Phàm gia tộc với ánh mắt quật cường.

Tiểu cô nương không khóc.

Không biết vì sao, trong lòng y tự nhiên lành lạnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Khói Lửa Nổi Lên

Binh vội tới mức tối tăm mặt mũi.

Chỉ mỗi lão có thể đem những Cơ Quan Hồn Giáp kia từ Thiên Vũ Lang Viện tới Tam Hồn thành, 5600 Cơ Quan Hồn Giáp, dù cho vận dụng ngân bảo bình, Binh cũng phải mệt mỏi rã rời.

Đường Nhất chạy tới Đại Hùng Tọa, chuẩn bị tăng cường quân bị cho binh đoàn Sài Lang. Có tiền Đường Sửu cũng lập tức khai triển ý đồ tiến công chiếm đóng Thiên Lô Tọa, bắt đầu chọn võ giả cơ quan xuất sắc gia nhập binh đoàn.

Dưới sự kích thích của tiền tài, Binh bùng nổ tiềm năng vô cùng sau khi giao hết Cơ Quan Hồn Giáp xong xuôi.

Tam Hồn thành trở nên rối như canh hẹ, Mặc gia đưa tộc nhân đến gia nhập Tam Hồn thành, làm cho sự tình thêm phức tạp rườm rà, mấy người Tỳ Bà đều mệt quá chừng.

Chuyện hợp tác cùng Hiệp Hội Đại Sư thúc đẩy Mặc Vị Thiên quyết định đưa tộc nhân đến Tam Hồn thành. Tình thế xung quanh Mặc gia cũng không an toàn, liên tục có võ giả bất minh lui tới. Nhưng mà để hạ được quyết định này, Mặc Vị Thiên cũng đủ phải có dũng khí, cái này có nghĩa Mặc gia triệt để gia nhập vào hệ thống Đường Thiên chứ không phải cá thể độc lập như lúc trước.

Mặc Vị Thiên rất rõ ràng, hợp tác với Hiệp Hội Đại Sư thì hiển nhiên tài nguyên càng thêm phong phú, thực lực mạnh thêm vô số lần. Nếu

như để quan hệ giống như trước thì tác dụng Mặc gia đối với Tam Hồn thành sẽ càng ngày càng nhỏ, vậy thì tình cảnh Mặc gia bất lợi.

Thời điểm này gia nhập vào Tam Hồn thành, chính là tỏ thái độ.

Mặc gia đến làm cho thực lực Tam Hồn thành tăng lên rõ ràng, Mặc gia là một thế gia cơ quan, số lượng và trình độ cơ quan sư đều không tệ.

Huống chi còn có vị đại sư cơ quan Mặc Lãnh. Từ nay về sau, Tam Hồn thành có hai vị cơ quan đại sư tọa trấn, không còn nghi ngờ gì nữa Tam Hồn thành là cơ quan thành đệ nhất.

Mặc gia gia nhập cũng làm cho tiến độ sản xuất cơ quan kiểu mới của Tái Lôi đột nhiên tăng mạnh.

Trong lúc quan trọng này, một tờ chiến báo làm cho Binh vội vã chạy về Đại Hùng tinh.

Kình Ngư tọa bắt đầu tấn công Đại Hùng tinh!

Cái tin tức này đến rất bất ngờ, lập tức làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch của Binh, suốt đêm lão chạy về Đại Hùng tinh. Về rồi mới biết được tình huống càng tệ so với lão tưởng tượng.

"Ba vị Thánh giai Kình Ngư tọa đột nhiên thất tung rồi."

Trên mặt Long Thủ Tĩnh hiện lên vẻ xấu hổ, hắn biết rõ tại trạng thái chiến tranh, ba vị Thánh giai có thể hình thành lực phá hoại thế nào. Đột nhiên thất tung ba vị Thánh giai, chính là chủy thủ giấu ở trong bóng tối lúc nào cũng có khả năng tung ra một kích trí mạng.

"Thủ Cân không cần phải lo lắng, Thánh giai mà bị quản chế dễ dàng như vậy thì đã không phải Thánh giai rồi!" Binh an ủi Long Thủ Tĩnh, trên mặt lão nhìn không thấy chút hoang mang nào.

Bởi vì Đường Nhất đã suất lĩnh binh đoàn Sài Lang xuất phát.

Đường Nhất lần này được phong làm thiếu tá, chỉ huy cũng đột nhiên đề thăng tới 2500 người. Tam Hồn thành có Ma Địch tọa trấn, Binh liền phái Đường Nhất trở lại Đại Hùng tinh, chuẩn bị tăng cường quân bị cho Sài Lang binh đoàn.

Không ngờ là chó ngáp phải ruồi.

Dù là đối thủ, trong lòng Binh cũng thầm khen một tiếng đối với thời điểm mà Kình Ngư tọa lựa chọn. Đường Thiên còn chưa kết thúc Kiếm Qua Thối Hồn Pháp, còn có đặc huấn Hùng Trứng nữa. Nói vậy đối phương cũng đã sớm tra xét rõ ràng, hiện tại không thể nghi ngờ là cơ hội tốt nhất. Trang bị cơ quan binh đoàn cũng bán hết cho chòm sao Thiên xứng, các học viên Thiên Lang Võ Viện căn bản không thể chiến đấu.

Nếu chờ Đường Thiên rèn hồn xong, đặc huấn kết thúc, mà gần 5000 ức tinh tệ bị tiêu hóa, trang bị Cơ Quan Hồn Giáp kiểu mới xong xuôi thì mới là ác mộng của Kình Ngư tọa.

Mà đối với đám Đường Thiên, chỉ cần chịu đựng trong thời gian càng lâu thì ưu thế bọn họ lại càng nhiều.

"Đường Nhất đến đâu rồi?" Binh hỏi.

"Bắc An thành."

Bắc An thành đã từng là một trong trọng trấn của Đại Hùng tinh, mật độ tinh lực nơi đây khá tốt, bởi vậy có vài vị Vương Hùng võ giả sinh ra từ thành Bắc An. Nhưng khi Yến Vĩnh Liệt động viên đã làm cho võ giả hơi có chút thực lực ở cái tòa thành thị này cơ hồ đều đi chòm Liệp Hộ. Bây giờ Bắc An thành, tiêu điều quạnh quẽ đã không còn cảnh phồn hoa trước đây.

Đường Nhất không vào thành, binh đoàn của hắn là kỵ binh, vào thành thị cũng không thích hợp. Hơn nữa dân chúng cái tòa thành thị này cũng không hoan nghênh.

Dấu ấn mà Yến Vĩnh Liệt lưu lại Đại Hùng tinh trong khoảng thời gian ngắn căn bản chưa thể bị xóa nhòa.

Đường Nhất cũng không để ý, hắn là võ tướng, chỉ để ý chuyện cầm binh chiến tranh là được.

Không riêng gì Đường Nhất không thèm để ý, mà cả đám Hạc cũng không quá để ý, bởi vì bọn họ đều biết rõ Đường Thiên đối với chuyện thống trị một chòm sao cũng không có chút hứng thú nào. Hiện giờ việc mà cái con hàng loại hai này muốn làm nhất chính là một hơi đánh tới Nam Thập Tự tọa.

Nếu không phải con đường thông tới Nam Thập Tự tọa phía trước đã trở thành chiến cuộc, Đường Thiên chẳng chút hứng thú dừng lại tại nơi đây. Binh đại nhân cũng không có cái gì hứng thú đối với Đại Hùng tinh, tại trong mắt Binh đại nhân, Đại Hùng tinh chính là một cái tu luyện doanh tạm thời. Sở dĩ gọi là tạm thời, bởi vì Binh đại nhân ngại mật độ tinh lực Đại Hùng tinh không đủ cao.

Cho nên đối với việc Kình Ngư tọa chiếm lĩnh Bắc An thành, Đường Nhất không chút động lòng.

Chiếm lĩnh Bắc An thành chính là binh đoàn Lam Kình của Kình Ngư tọa, Đại Hùng tinh có ba binh đoàn, Bạch Kình, Huyền Kình và Lam Kình. Binh đoàn Lam Kình là yếu nhất trong ba binh đoàn, nhưng nhân số binh đoàn này cũng vượt xa Sài Lang binh đoàn.

Lam Kình binh đoàn đầy đủ là 3000 người, mà nhân số Sài Lang binh đoàn chỉ có 200 người. Thực lực song phương chênh lệch rõ ràng, nếu không phải trong khoảng thời gian này binh đoàn luôn luôn đặc huấn tại Hùng Trứng, trình độ chân lực tất cả đều đột phá thất giai làm cho thực lực Sài Lang binh đoàn tăng lên thật lớn.

Đường Nhất vài lần công kích thăm dò, nhưng mà võ tướng đối phương rất cẩn thận, không lộ kẽ hở. Trận hình đối phương quá dầy đặc, Đường Nhất cũng không dám xông vào quá sâu.

Đối phương có chuẩn bị!

Lam Kình binh đoàn cũng không có biện pháp bao vây binh đoàn Sài Lang, cái binh đoàn này đi lại như gió, Lam Kình binh đoàn không có tọa kỵ, căn bản là đuổi không kịp. Càng khó hơn là binh đoàn Sài Lang còn có thể ẩn thân, xung phong sắc bén vô cùng, người phái đi ít sẽ bị đối phương chén sạch.

Binh đoàn Sài Lang thoắt ẩn thoắt hiện làm cho binh đoàn Lam Kình căng hết thần kinh, tốc độ đi như rùa bò.

Cũng may chủ tướng binh đoàn Lam Kình cũng biết, gã có thể ngăn chặn binh đoàn Sài Lang cũng tính là đã hoàn thành nhiệm vụ. Toàn bộ Đại Hùng tinh bây giờ đã chỉ còn lại có mỗi binh đoàn này là có sức chiến đấu.

Còn Cao Nguyên binh đoàn của Tiên Nữ tọa, là một binh đoàn của cái chòm sao cấp 4 thì có tác dụng gì?

Giống như gã suy nghĩ, binh đoàn Bạch Kình và binh đoàn Huyền Kình thế như chẻ tre, công thành chiếm đất.

Trong nháy mắt, Đại Hùng tinh với thanh uy hiển hách, liền rơi vào nguy cảnh trước nay chưa từng có. Khói lửa nổi lên bốn phía, cận kề nguy hiểm.

"Cận kề nguy hiểm?" Binh cười nhạt, lão dương thân nghến lên.

Đặc huấn tại Hùng Trứng bị ép phải ngưng, Binh nghe A Đức Lý An tổng kết báo cáo.

"Tổng thể mà nói, hiệu quả rất không tệ. Hiệu quả tốt nhất chính là võ giả Sài Lang, bởi vì trình độ chân lực bình quân bọn họ đều rất thấp, trình độ bình quân chỉ hơn kém ngũ giai. Trải qua thời gian đặc huấn, trình độ chân lực bọn họ trung bình tăng lên một giai rưỡi, có số ít võ giả Sài Lang, nguyên bản thực lực chỉ có lục giai, thiên phú cũng không khá

mà bây giờ đã thất giai. Nếu như có thể hoàn thành đặc huấn, thậm chí bọn họ sẽ có người có thể đột phá bát giai." Giọng A Đức Lý An cực kỳ tiếc nuối.

Binh từ chối cho ý kiến, quay mặt hỏi Tháp Đốn: "Cao Nguyên binh đoàn thì sao?"

Tháp Đốn trầm giọng nói: "Đại bộ phận đột phá bát giai, nhưng mà còn khoảng ba phần binh sĩ dừng lại ở thất giai."

Trong lòng lão cực kỳ lo lắng, trước đây trình độ binh sĩ bình quân ở Cao Nguyên binh đoàn là thất giai, mà binh đoàn của chòm sao Kình Ngư, trình độ bình quân của binh sĩ đều bát giai. Đây là một khoảng cách cực lớn, tuy rằng chân lực cũng không thể trực tiếp quyết định thực lực, nhưng mà chênh lệch song phương có thể thấy rõ ràng.

Như Đường Nhất là vô song võ tướng, lại có chiến thuật chuyên môn, binh sĩ dưới trướng còn mở ra huyết mạch Sài Tộc cổ, mới có thể đủ chống lại binh đoàn trung giai.

Lão biết rõ trình độ bản thân, tuyệt đối không thể so sánh với Đường Nhất.

Binh cũng rất thỏa mãn, lão nhận được tin tức bản thân muốn. Sở dĩ lão dám đem toàn bộ các binh đoàn đều kéo trở về đặc huấn, dám bán hết 5600 bộ Cơ Quan Hồn Giáp tự nhiên là có chỗ ỷ lại. Người khác chỉ cho rằng lão thấy lợi tối mắt mà lại không biết rõ, lão là phần tử hiếu chiến tới nỗi thành bản năng, trên tay thế nào lại không có con bài tẩy?

Con bài Binh chưa lật đó là 100 vạn Sài Lang võ giả kia.

Binh bình thản nói: "Đương nhiên, chúng ta không thể liều mạng cùng 3 cái binh đoàn kia, người ta cũng không phải không có năng lực."

Lăng Húc liếc mắt nhìn Binh, uốn nắn: "Kình Ngư không phải cá."

Binh tựa như không nghe thấy, ho nhẹ một tiếng, tự nói với mình: "Chúng ta á, quan trọng nhất là kéo dài thời gian. Nếu là kéo dài thời gian, vậy là làm tốt rồi. Sài Lang tộc chúng ta ngoại trừ là pháo hôi ngoài chiến trường còn có bản lĩnh gì? Đạo phỉ mà, ai ya, 100 vạn đạo phỉ a, còn là 100 vạn đạo phỉ đề thăng tới lục giai thức tỉnh Sài Lang huyết mạch!"

Binh lẽ thẳng khí hùng nói: "Trận địa chiến? Ôi, không có hàm lượng kỹ thuật chiến pháp như thế, chúng ta sao lại làm thế chứ? Chúng ta cứ làm việc không vốn đi, đánh cướp!"

Trưởng lão Sài Lang tộc đưa mắt nhìn nhau, mọi người đều bị cái đề nghị của Binh hù dọa đổ rồi.

"Đương nhiên, ngươi không cần phải tất tả chạy đến trước mặt người ta đánh cướp, đó là muốn chết! Chúng ta làm sao? Xé chẵn ra lẻ, quấy rầy là chính, bọn họ có mạnh mấy cũng là người mà, cũng sẽ mệt mỏi rã rời mà, cái thời gian kia chính là cơ hội đó. Có cơ hội, chúng ta đâm cho mấy đao, không cơ hội, chúng ta cứ gào thét bên tai, bọn chúng truy bắt thì chúng ta chạy, rất đơn giản." Vẻ mặt Binh thản nhiên.

Một lát sau, một vị trưởng lão Sài Lang tộc lắp bắp hỏi: "Như vậy có tác dụng không?"

"Đương nhiên không!" Binh hoàn toàn không để ý ánh mắt như muốn giết người xung quanh mà vẫn bình thản nói: "Vì vậy ta đưa mọi người rất nhiều đồ chơi. Tất cả đồ vật của Huyết Mạch Thí Nghiệm Thất, cái loại độc gì đó a, mê dược a, tự bạo thú a, mọi người mang nhiều một chút. Yên tâm, cách dùng rất đơn giản, nguồn nước nè, chôn trong đất nè, ném độc trong mây nè..."

Mọi người nghe thấy vậy sắc mặt trắng bệch, không rét mà run.

"Biện pháp mọi người nghĩ ra được mà. Trong binh pháp có một cái chiến pháp gọi là vườn không nhà trống, chúng ta cái này là đạo phỉ độc dã." Khuôn mặt tú lơ khơ của Binh cười mị mị, ngón tay vẽ một cái vòng

thật to trên tinh đồ: "A, đạo phỉ độc dã quá nhỏ là không được rồi, muốn chơi đùa chứ chơi đùa lớn."

"Từ điểm này đến điểm này, là đường phải đi nếu muốn đến Hùng Trứng! Toàn bộ võ giả Sài Lang, chia nhỏ ra, tán nhập khu vực này, yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là biến nơi đây thành một ao đầm đạo phỉ thật lớn!"

Mọi người lúc này mới minh bạch ý nghĩ Binh, con mắt mỗi người đều sáng lên, biện pháp này tuy rằng hèn mọn nhưng mà để kéo dài thời gian thì lại không tệ.

Binh cười mị mị.

"Phải chào hỏi bọn chúng thật nhiệt tình nha!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Đạo Phi Độc Dã

Kình Ngư Tọa:

Trong vương cung múa hát ca ngợi thái bình, khách quý ngồi khắp, mỹ nữ tới lui. Nhưng vấn đề mọi người bàn đến nhiều nhất, lại là chiến tranh ở chòm sao Đại Hùng. Đây là lần đầu tiên họ phát động chiến tranh sau bao năm dài, mấy ngày trước mọi người còn thấp thỏm, nhưng rất nhanh, sự tiến triển của chiến cục đã làm cho họ hăng lên.

Trừ binh đoàn Lam Kình bị dây dưa nên còn ở bên ngoài, còn hai binh đoàn Bạch Kình và Huyền Kình thì thế như chẻ tre, liên tục chiếm được các tinh cầu. Chiến cuộc vô cùng thuận lợi, cả Kình Ngư Tọa vô cùng hưng phấn.

Tốp con cháu quý tộc trong hội trường không ngờ lại có một lần hiếm hoi là không khen chê các thiếu nữ mà háo hức thảo luận xem có nên đem hộ vệ tới chòm sao Đại Hùng để kiếm quân công?

Có quân công thì sau mới có tiền đồ, phát đạt lên thì lo gì thiếu gái đẹp?

Những đệ tử thế gia này mỗi tên đều có tai mắt thông thiên , biết rõ tin tức.

“Chúc mừng bệ hạ!” Một lão già mặc áo bào trắng mỉm cười chào Cung Khánh.

Cung Khánh mỉm cười, tuy lão đã 60 tuổi, nhưng nhìn qua chỉ như 40, không thấy già chỗ nào, cử chỉ vẫn nho nhã, lão khẽ khom người đáp lễ: “Còn phải cảm ơn Trương trưởng lão, nếu không có tình báo của các

vị, thì ai mà biết Đại Hùng Tọa chỉ hư trương thanh thế, còn thật sự đã rất suy yếu đâu?”

Trương trưởng lão khẻ mỉm cười: “Đường Thiên này, tuy hơi lớn lối, nhưng đúng là có chút bổn sự, chỉ là vật cực tất phản, một đường đi của gã đều suôn sẻ, hành vi chưa từng dè dặt, thế mới cho chúng ta cơ hội lợi dụng.”

Cung Khánh nhẹ nhẹ nhấp một miếng rượu đỏ: "Trương trưởng lão thấy sao về bên Tam Hồn thành? Ra tay bây giờ người khác hưởng lợi thì sao?”

Trương trưởng lão nói có chút sâu xa: “Tam Hồn thành là một cái bánh ngon, có người muốn ăn nó, cũng có kẻ nghĩ cách hủy nó.”

Cung Khánh hơi bất ngờ, lão ngẫm lại lời vừa nghe, một hồi sau mặt mày mới dãn ra cười nói: “Xem ra là ta đã quá lo lắng rồi.”

“Một nữa chòm sao Đại Hùng đã vào tay bệ hạ, chỉ đợi lấy được Thủy Hùng Hoang Cốt, rồi dung hợp hai chòm sao, khi ấy Kình Ngư Tọa tất biến thành cấp Hoàng Đạo.” Trương trưởng lão vuốt mông ngựa.

Tuy trong lòng Cung Khánh vui lắm nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói: “Bây giờ còn chưa đến lúc nói như vậy. Đúng rồi, tình hình ở Liệp Hộ Tọa ra sao rồi? Gần đây chòm Sư Tử có làm gì không?”

Thần tình Trương trưởng lão hơi ngưng trọng, cảm khái nói: “Một tấc sông núi một tấc máu ah. Vận khí Đường Thiên kia thật tốt, khi Yến Vĩnh Liệt dốc toàn bộ lực lượng vào chòm Liệp Hộ thì thằng này nhào tới chiếm nên không tốn tí sức nào. Cuộc chiến ở Liệp Hộ, chúng ta nào có vận khí như vậy? Chẳng qua cũng còn đỡ, chỉ là tổn thất hơi lớn. Nhưng chúng ta đã có viện binh mới!”

Cung Khách hơi ngạc nhiên: “Ồ, không biết là?”

Trương trưởng lão lắc đầu: “Xin bệ hạ thú tội, việc này không thể nói.”

Cung Khánh cũng không ép, chỉ cười cười nâng lý rượu ra hiệu: “Minh hữu càng nhiều, chứng tỏ Quang Minh Võ Hội rất được lòng người! Trưởng lão cứ an tâm đi, một khi chiếm được Đại Hùng, chúng ta sẽ lập tức chi viện không ngừng cho Võ Hội chiếm Liệp Hộ Tọa.”

Hai người nhìn nhau cười rồi cùng chạm ly cạn chén.

***

Tam Hồn Thành:

Binh đứng trên chỗ giảng của Phòng Thí Nghiệm Huyết Mạch nhiệt tình diễn thuyết:

“… Cho nên mấu chốt của trận chiến này, toàn bộ xin nhờ vào các vị rồi! Chỉ cần các vị chế ra thật nhiều các chất độc hiệu nghiệm là chúng ta có thể chiếm thế chủ động trên chiến trường…”

Máu của mỗi ông bà lão của Phòng Thí Nghiệm Huyết Mạch ở thành Tam Hồn đều sôi sùng sục như gà chọi. Tất cả các chuyên gia huyết mạch đều có một loại cảm giác hãnh diện!

Trong lòng mỗi chuyên gia huyết mạch đều như có một con dã thú đang gầm thét: Rốt cục cũng tới phiên chúng ta.

Dễ lắm sao?

"Đám cách vách đơn giản chính là một lũ súc sinh, một mớ đồng nát sắt vụn mà cũng bán đến 500 triệu (mình không nhớ rõ lắm về lượng tiền bán được, nếu bạn nào thấy mình để sai thì nhắc giúp nha!) nháy mắt đã ép thành tích của bên này xuống tuốt luốt."

Ở chung với một đám rèn sắt dưới trướng một bà nương, là bi phẫn cỡ nào, khuất nhục cỡ nào ah!

Thật vất vả mới có cơ hội biểu hiện, làm sao mọi người không bỏ sức được? Thế là các loại độc được moi ra chất như núi.

Đường Sửu đứng cạnh Binh, giọng thờ ơ: “Thân là một đại danh tướng, dùng cách hèn hạ bỉ ổi âm hiểm như thế, sẽ làm người ta phỉ nhổ.”

“Đóng vai xấu thì phải vậy chứ sao?” Binh cười hì hì vỗ vỗ bụi trên người: “Ngươi biết ta thích cái gì nhất ở thời đại này không? Chính là mọi người chả ai biết ta là đại danh tướng đó! Ha ha, rốt cuộc thì cũng được làm theo ý thích rồi!”

Đường Sửu lạnh lùng nói: “Danh tướng, không phải là kẻ có tâm kiêu ngạo và thành kính với chiến tranh sao? Xin đại nhân tự trọng!”

Binh cười ha hả, một tay khoát vai Đường Sửu, tay kia kẹp điếu thuốc lá huơ huơ: “Không cần cứng nhắc như zậy đâu, làm người á, quan trọng nhất là linh hoạt. Linh hoạt mới là cách giành thắng lợi chính xác nhất…”

Đường Sửu cắt ngang lời Binh: “Làm người? Đại nhân, xin ngài nhớ rõ ngài là hồn tướng.”

Binh bị cứng đờ trong giây lát rồi lại đùa tiếp: “A ha ha, tiểu Sửu Sửu càng lúc càng biết đùa rồi, đây là việc tốt! Yên tâm, yên tâm đi, chiến thắng sẽ đến rất nhanh.”

“Tuy thủ trưởng của ta đã thối nát sa đọa, nhưng ta vẫn truy cầu đối với con đường làm danh tướng, dù thế nào nữa cũng không thay đổi.” Đường Sửu vứt lời lạnh băng lại rồi rời đi.

“Thối nát sa đọa…” Binh mở to mắt, cơ hồ không dám tin vào tai mình, đến một lúc sau mới kịp phản ứng, hướng về phía Đường Sửu đi hét lớn: “Uây! Trở lại! Giải thích cho ta thế nào mới là thối nát sa đọa!”

Đường Sửu cũng không quay đầu lại, tiếng của gã theo gió truyền lại: “Nếu đại nhân không nắm chắc phần thắng thì có thể để thuộc hạ xuất chiến, thắng chắc!”

Nhìn bóng lưng Đường Sửu biến mất, Binh nhịn không được cười lên, hung hăng hít mạnh điếu thuốc trong tay một hơi, lầm bầm tự nói: “Đứa nhỏ phá phách hơi có bản lãnh chút liền phản, ai, làm gia trưởng không dễ mà! Loại người này chỉ có để Đường thần kinh tới mới trị nổi! Ai, biện pháp tốt này, ta quả thực là âm hiểm… à không, là quá thông minh chứ!”

***

100 vạn người là bao nhiêu?

Chưa có ai cảm thụ sâu sắc như Phù Yến, sắc mặt gã âm trầm như có thể vắt ra 3 cân nước. Trước kia không cho Đường Thiên tiến vào Kình Ngư Tọa chính là chủ ý của gã. Khi Đường Thiên đoạt được chòm sao Đại Hùng, gã khó chịu thế nào khỏi nói cũng biết. Lần xuất chinh này, gã tích cực nhất.

Nhưng…

Khi thấy bóng dáng rừng cây biến mất ở phía xa, đằng trước còn có đầm nước màu lục quỷ dị, lửa giận tự nhiên nổi lên thiêu đốt tâm can gã.

Không cần quay đầu lại gã cũng biết cái đám binh sĩ sau lưng, lòng mỗi tên cũng chả tốt hơn màu lục kia là bao.

Đây là ngày thứ mấy? Từ 5 ngày trước, họ gặp các kiểu làm phiền, công kích, hạ độc! Đối phương đi lại như gió, một đoàn 3 -5 trăm người, thiếu chút nữa Phù Yến đã cho rằng mình rơi vào vùng do bọn trộm kiểm soát, à nhầm, nơi đây hoàn toàn có thể xưng là thánh địa của bọn trộm!

Nhiều trộm cướp, mật độ hoạt động cao, quả thực khiến người giận sôi, mà thủ đoạn bọn trộm này càng khiến người ta tức lộn ruột!

Tất cả nguồn nước đều bị đầu độc, võ giả có thực lực đương nhiên có chân lực bảo vệ kinh mạch, nhưng binh sĩ thông thường thì khổ rồi! Trong binh đoàn có chuyên gia huyết mạch biết về độc, nhưng đối phương dùng nhiều loại quá, ngay cả chuyên gia huyết mạch kia cũng dính luôn, giờ còn đang rên rỉ trên xe.

Ngay từ đầu, Phù Yến còn tính một đường đi, sẵn tiện dẹp luôn đám trộm cướp kia. Nhưng, phái ít người thì đối phương nuốt luôn, phái nhiều người một chút thì đối phương chạy. Phái cao thủ trong quân đoàn đi đại khai sát giới một lần, lúc đầu thấy như chim ưng bắt gà, Phù Yến hưng phấn. Kết quả là vị cao thủ này bay lên không trung, vừa lọt vào mây lại bị rớt xuống như bao cát, vỡ đầu chết tươi.

Bây giờ, cao thủ cũng không chịu ra tay nữa.

Mọi người đều cẩn thận từng li từng tí; tại vì trong đất rất có thể sẽ có thứ gì đó, còn có cái gì thì phải coi vận khí. Đã có 20 người bị mất chân, có kẻ thì bị trúng độc phải cưa chân, có bị cơ quan xoắn đứt, có bị tạc đạn nổ đứt…

Tuy chết không nhiều, nhưng lại là một đả kích lớn với sĩ khí.

Phía trước có đầm nước màu xanh lục làm cho bước chân mọi người bị kiềm lại. Lúc đầu gặp đầm nước thế này mọi người đều bay qua, với khinh công của họ bay qua đầm nước cỡ này là chuyện nhỏ. Kết quả là, có một lần, một tiểu đội vừa bay ngang trên đầm, lại cứ như sủi cảo rớt xuống, qua nhiều lần khiến họ cảm thấy ngán tận xương.

Từ sau lần đó chả ai dám chơi trò bay vượt qua nữa.

Cái đầm nước này hơi lớn…

Phù Yến quay lại nhìn mọi người, mặt ai cũng mệt mỏi xám ngắt, ban đêm cái đám khốn kiếp kia nào có cho ai ngủ. Chỉ cần vừa hạ trại, thì sẽ có một đống mũi tên đuôi lông chim bay tới, lực bắn của những mũi tên này cũng không nhỏ, lại chính xác cực kỳ. Bị làm phiền mấy đêm liền

nên mọi người cũng quen, mỗi người dựng tấm chắn lên ngủ, coi như trời mưa đi.

Kết quả là bay chung với tên còn có mười mấy túi độc, tuy đã bị võ giả ngăn lại phần lớn nhưng vẫn có hai túi rớt vào nơi trú quân, chết… hơn 30 người.

Thế là chả ai dám ngủ nữa.

Mọi người đều là lính tinh nhuệ, đều có thực lực bát giai, vài ngày không ngủ, chút quà, ta nhẫn! Nhưng qua 5 ngày, rốt cuộc Phù Yến cũng hiểu thứ gì gọi là người là thiết, ngủ là thép rồi…

Mấu chốt là trong mệt mỏi cực hạn như thế, căng thẳng như thế, ngươi vẫn phải cố không chửi đám trộm cướp kia vào nửa đêm_chửi một đám lục giai.

Đã có 4 võ giả chịu không nổi mà sụp đổ, chém bị thương 6 kẻ khác.

Nói thiệt, Phù Yến muốn khóc lắm rồi, gã chưa bao giờ gặp phải đối thủ nào bỉ ổi, thâm hiểm, hèn hạ cũng lại khó nắm bắt như vậy.

Ngơ ngác nhìn xa xa phía trước, đột nhiên gã cảm thấy từ đây tới Hùng Trứng thật xa.

“Ngừng! Đóng quân ở đây, cách nước xa một chút! Chia 2 nhóm, một nhóm nghỉ, một nhóm thủ, dù tình huống nào cũng không xuất chiến!” Phù Yến biết rõ, nếu thủ hạ lại không được ngủ nghỉ thêm một đêm, rất có thể sẽ có kẻ làm phản. Chỗ này cũng tạm, cách rừng cây gần nhất cũng tới 10 dặm, có thể nhìn rõ 5, 6 dặm chung quanh, không chỗ nào để núp.

Tất cả binh sĩ đều thở ra nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được ngủ một giấc rồi.

Phù Yến cảm thấy phương pháp duy nhất mình có thể làm là cầu viện, hướng tới bệ hạ cầu viện, hướng Quang Minh Võ Hội cầu viện.

Bọn họ sẽ có biện pháp đối phó thôi…

Phù Yến cũng không chắc lắm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Từng Người Diễn Thuyết

Lời cầu viện của Phù Yến truyền tới Kình Ngư Tinh, đồng thời còn còn có lời cầu viên của Huyền kình binh đoàn.

Tin tức chiến báo kia tức thời làm cho mọi thứ rộ lên, mọi người không nghĩ được là Đại Hùng Tinh lại không biết xấu hổ là gì lại dùng thủ đoạn hạ lưu đê tiện như thế. Mỗi trận chiến trước đó của Đường Thiên đều thực sự là 1 trận khổ chiến ác liệt, làm cho mọi người bội phục sự vũ dũng của hắn mà trận chiến này lại làm cho hướng gió đang thổi thay đổi đột ngột với các thế lực.

Sự việc này đã nói rằng Đại Hùng Tinh đã là kẻ cùng đường mạt lộ, thúc thủ vô sách. Bọn họ đã không có biện pháp nào để ngăn chúng ta nữa, các dũng sĩ của Kình Ngư Tinh, thắng lợi đã nằm trước mắt rồi, chỉ cần lúc này đây chúng ta dồn hết sức lực đánh thêm 1 trận nữa thì Đại Hùng Tinh đó sẽ là của chúng ta rồi. Bất luận là ai vì Kình Ngư Tinh khai hoang mở rộng lãnh thổ đều sẽ được tưởng thưởng xứng đáng. Bọn chúng đang cố gắng dùng bọn đạo phỉ để ngăn chặn chúng ta, nhưng mà chúng không biết rằng những tên Sài Lang đạo phỉ thức ti tiện sẽ chỉ là oan hồn dưới đao của võ giả Kình Ngư Tinh chúng ta. Minh hữu của chúng ta, Quang Minh võ hội đã phái ra đoàn chuyên gia huyết mạch cường đại tới đây trợ giúp chúng thu hoạch thắng lợi này. ! . Ở nơi này đây ta ban bố huyền thưởng lệnh, bất kể là đầu là của 1 vị võ giả Sài Lang đều sẽ được thưởng 1 vạn tinh tệ. Các chiến sĩ Kình Ngư Tinh, các ngươi còn chờ gì nữa, tiền đồ đang ở trước mắt chờ các ngươi tới lấy đó, tiến lên giành lấy vinh quang của mình đi nào!"

Bài diễn thuyết của Cung Khánh thực sự là rung động lòng người, toàn bộ cặp mắt của các võ giả Kình Ngư Tinh lúc này sáng rực. Sài

Lang đạo phỉ sao? Nghe nói chỉ là những võ giả xuất thân từ nơi thâm sơn cùng cốc nơi có độ dày tinh lực chỉ đạt 1%, hơn nữa 1 vạn tinh tệ thưởng cho 1 tên.

Lời của Cung Khánh lập tức làm cho trái tim của rất nhiều võ giả nghèo rớt mồng tơi đập thình thịch, không sai, thực lực của chúng rất bình thường, nhưng mà nói thế nào thì so với pháo hôi của Sài Lang Tinh cũng mạnh hơn.

Hơn nữa còn có đoàn chuyên gia huyết mạch của Quang Minh võ hội phái tới hỗ trợ càng làm cho lòng quân của binh sĩ Kình Ngư Tinh tin tưởng hơn.

Cả Kình Ngư Tinh lúc này đang sôi sùng sục. Cung Khánh sau khi diễn thuyết xong cũng kịp thời làm uống vào một lon nước tăng lực chính hiệu "Con Bò Húc" để giữ sức.

Trương trưởng lão ở bên cạnh cảm thán không thôi :" Bài diễn thuyết vừa rồi của bệ hạ thật là cảm động lòng người. ! . Thật là 1 áng văn chương tuyệt luân, 1 đầu địch là 1 vạn tinh tệ, chủ ý thần diệu như thế thật là tuyệt vời, chỉ có người hùng tài đảm lượng như bệ hạ mới nghĩ được mà thôi. Chính là 100 ức tinh tệ cũng đủ để đè chết 100 vạn võ giả Sài Lang Tinh rồi, tại hạ thực sự là bội phục bò sát đất rồi."

Trong lòng Cung Khánh đang đắc ý không thôi, trên mặt hắn lộ ra nụ cười dè dặt :" Chúng muốn chơi chiến thuật biển người với ta, chúng ta chỉ có thể phụng bồi đón tiếp chúng mà thôi. Cũng không biết, Sài Lang tộc lần này có bị diệt vong hay không nữa, điều này làm cho trong lòng ta cảm thấy có chút bất an."

"Bệ hạ thật là nhân từ. ! ." Trương trưởng lão bên cạnh trổ tài vỗ mông ngựa 1 cách triệt để.

"Sự tình của đoàn chuyên gia huyết mạch cần thỉnh trưởng lão tổn thêm chút tâm trí!" Cung Khánh nói.

Trương trưởng lão vội vàng xun xoe hùng hồn đừng trước Cung Khánh :" Bệ hạ yên tâm, đoàn chuyên gia huyết mạch của Quang Minh võ hội đã xuất phát, đây là đoàn chuyên gia có thâm niên cao nhất của võ hội, thực sự là những chuyên gia đẳng cấp tuyệt đối."

Trên mặt Cung Khánh hiện lên vẻ tươi cười :" Như vậy là ta yên tâm rồi. ! ."

Ở Tam Hồn Thành.

"Ta chỉ chọn từng này người thôi." Đinh Đang có chút bất đắc dĩ chỉ vào vài người.

Đường Sửu quét ánh mắt qua những võ giả đứng sau Đinh Đang, ước chừng có 40 người, những người này tính khí lộ ra ngoài thực lực cũng không phải tầm thường. Bây giờ là thời điểm chiến loạn, thân phận võ giả theo thời chiến được tăng lên. Quan trọng là rất khó lựa chọn được người như vậy, thời điểm chiến loạn thế này nhiều kẻ lắm tiền nhiều của sẵn sàng bỏ ra 1 cái giá thật đắt để thuê người tài giỏi.

Phòng thủ căn cứ đây luôn là nan đề với nhiều người. Tuy rằng cơ quan đã bày ra tầng tầng lớp lớp phòng ngự, bên trong căn cứ còn có binh đoán trú đóng, nhưng mà để đối pho với thao thủ thì phi thường chật vật. Nếu như không phải Đường Nhất chạy tới kịp thời, không biết chừng lại có 1 trận khổ chiến nữa xảy ra.

Vì thế, đối với đệ trình đề án cải tổ lại sức phòng ngự của căn cứ của Đường Sửu nhanh chóng được thông qua. Bây giờ tầm quan trọng của Tam Hồn thành là điều không thể nghi ngờ, mà võ giả của Tam Hồn Thành tuy nhiều nhưng đa số đều là cơ quan võ giả. Thời kỳ này cơ quan võ giả có thực lực cá nhân tương đối thấp tuy hợp lại sẽ làm tăng lên sức chiến đấu nhưng nếu đối phó 1 với thao thủ di chuyển nhanh gọn thì tương đối là bị động.

Mọi người đều nhất trí cho rằng, cần phải tăng cường sự phòng hộ hơn nữa, công tác tuyển dụng nhân sự giao cho Đinh Đang. Đinh Đang

vốn là người chủ quản công tác tình báo nên có sức giao du quan hệ rất lớn, hơn nữa bản thân là người nắm giữ 1 tổ chức tình báo, nhưng mà dù cho là như vậy nàng cũng chỉ chọn ra 40 người.

"Đều là những võ giả nổi danh trên Thiên Lộ bảng, nhưng mà không có nổi 1 vị hoàng kim võ giả. Hoàng kim võ giả hiện tại rất là ít người chịu phục vụ dưới trướng kẻ khác. Mà trong 40 người này, bài danh ở Thiên Lộ bảng từ 4000 tới 6000 có 13 người, còn lại 27 người kia đều bài danh sau 6000. Đây là tư liệu về bọn họ, bây giờ giao hết cho ngươi đó."

Đinh Đang mang tư liệu và những vị võ giả giao cho Đường Sửu, Đường Sửu khách khí cảm ơn lại. Đinh Đang nhìn thoáng qua Đường Sửu 1 cách kỳ quái, bản thân là nhân viên tình báo, nàng cực kỳ nhạy cảm, nàng cảm giác được sự biến hóa trên người Đường Sửu, tuy rằng Đường Sửu trước sau như một, có chút gì đó khách khí.

Lẽ nào trên người tên gia hỏa này đã phát sinh cái gì đó.

Ý niệm này vừa lóe qua đầu nàng nhưng cũng không làm cho Đinh Đang suy nghĩ nhiều. Đường Sửu ở trong suy nghĩ của nàng đó là hình tượng của 1 con mọt sách không hơn không kém, hoàn toàn không có chút nào giống như 1 võ tướng, mỗi ngày đều đi giảng dạy cho các võ giả không phải là loại chuyện thường gặp ở các võ tướng.

Binh đại nhân từng nói Đường Sửu là loại võ tướng tham mưu chiến trận, lẽ nào tham mưu chiến tướng chính là kiểu như thế này ? Nhưng trái lại Tỳ Bà lại tán thưởng Đường Sửu nhiệt tình, bất quá 2 người này khắc khẩu nhau kịch liệt.

Nếu Đường Sửu thay đổi trở nên mạnh mẽ như vậy thì cũng là tốt thôi. Tuy rằng căn cứ từ trước tới này gặp phải chuyện nguy hiểm đều chỉ coi như là kinh vô hiểm, nhưng mà vẫn làm cho Đinh Đang đặc biệt lo lắn. Đặc biệt khi sự phát triển của Tam Hồn thành ngày càng thao thì sự hỗn độn trong động người du nhập vào Tam Hồn thành càng trở nên hỗn loạn.

Tam Hồn thành như một cái bánh ngon, rất nhiều người muốn dây máu chia phần nhưng mà nhìn khắp Thiên Lộ thì thực lực của thành Tam Hồn cũng không thực sự là mạnh mẽ.

Đinh Đang luôn quan tâm âm thầm tới sự phát triển của thành Tâm Hồn nên khi đề án của Đường Sửu được thông qua nàng đã lập tức hành động, chỉ trong 1 thời gian ngắn ngủi nàng đã chiêu nạp được 20 cường giả.

Vào lúc này có thể trong thời gian ngắn như vậy chiêu mộ đươc võ giả có tố chất thao như vậy có thể nói rằng năng lực của Đinh Đang rất xuất sắc. Đương nhiên tiền để thuê những thao thủ này cũng là 1 cái giá kinh người. Tiền thuê mỗi người đều không dưới 10 ức, 20 người tức là 200 ức. Bất quá tốt xấu gì thì bây giờ Tam Hồn thành cũng là 1 tay chơi mới nổi nên cũng không thiếu tiền.

"Mời đi theo ta."

Đường Sửu không nhìn tập tư liệu trong tay mà lại mà lại nhìn về phía trước. Đinh Đang đang rất hiếu kỳ nhìn về phía Đường Sửu sẽ dạy bảo những vị võ giả này như thế nào, sau đó đi về phía sau.

Đám võ giả không tỏ ra kiệt ngạo chút nào, công phu hàm dưỡng của bọn họ tương đối là tốt. Càng quan trọng hơn là trước lúc đó Đinh Đang đã cho bọn họ xem qua hình ảnh của Tam Hồn thành hạ gục Lưu Phong Đoàn như thế nào, đồng thời cũng nói cho bọn họ biết người chỉ huy binh đoàn đó chính là Đường Sửu.

Người có tên cây có bóng, hung danh của Lưu Phong đoàn ở bên ngoài đã làm ánh mắt xem trọng Đường Sửu của đám võ giả này tăng vượt bậc.

Đường Sửu đưa bọn họ tới tu luyện tràng, sau đó tiến hành những trắc thí đầy chặt chẽ và cũng cực kỳ rườm rà. Những bài trắc thí này có rất nhiều chủng loại, cũng có rất nhiều thứ chưa nghe bao giờ, chưa biết

bao giờ làm cho đám võ giả vì hiếu kỳ và cảm thấy rất thú vị, mọi người đều cảm thấy rất hứng thú mà hoàn thành những bài trắc thí này.

Rất nhanh, Đường Sửu đã để bọn họ cảm thụ trực quan thực lực của hắn.

"Hứa Lỗi, công kích khu vực là điều ngươi am hiểu nhất, trong khu vực ở bên phải ngươi hai mét tới 10 thước, ngươi phản kích đầu tiên có tới 75% công kích, sẽ có 1 thói quen là tấn công vào khu vực này. Chiêu thức ngươi sẽ đạt uy lực mạnh, đạt được xác suất đạt 83% khi công kích khu vực này. Mà phía dưới sườn trái của ngươi chính là nhược điểm."

"Vương Ba, côn pháp của ngươi phi thường sắc bén, nhưng mà vấn đề của người đơn giản chỉ là chỉ cần công kích của ngươi liên tục bị cản lại 6 lần, lúc đó tiết tấu của ngươi sẽ bắt đầu hỗn loạn. Hơn nữa trong lúc đó sự kết nối trong côn chiêu của ngươi sẽ dừng lại đôi chút, đây chính là kẽ hở của người, mà hạ bàn của ngươi quá thấp, tuy rằng có thể làm cho trọng tâm của ngươi đủ vững vàng, nhưng mà điều đó sẽ làm giảm khu vực công kích của ngươi."

Bla . . . Bla. . . . . Bla... . .

Đinh Đang lúc này đã thấy được rằng, ở trên tu luyện tràng trên mặt của mỗi vị võ giả đều không được tự nhiên chút nào, trên mặt mỗi người mồ hôi lạnh mang theo tư vị sợ hãi đang chảy ra như mưa, 2 tay thi đang nắm chặt vũ khí lại như đang lâm trận gặp đại địch. Lẽ nào trải qua những trắc thí này của Đường Sửu đối với những võ giả này chỉ mang tính thăm dò thôi sao?

Nàng cảm thấy không thể tin tưởng được, ở trong mắt nàng những trắc thí vụn vặt ngổn ngang kia, nàng hoàn toàn không rõ tác dụng của chúng.

Những lời bình luận này của Đường Sửu hoàn toàn chấn nhiếp những vị võ giả đang có mặt đương trường. Võ giả có thể tu luyện đến mức này há có phải là kẻ ngu chứ.

Đầu tiên bọn họ vừa kinh vừa giận, kinh chính là Đường Sửu vậy mà hoàn toàn nhìn thấu bọn họ, giận chính là Đường Sửu lại đem những điểm yếu của họ công khai nói ra cho người khác biết, làm cho bọn họ cảm giác được nguy hiểm.

Đường Sửu dường như đã hoàn toàn hiểu thấu những suy nghĩ của bọn họ liền nói ngay 1 câu nói để trấn tĩnh bọn họ.

"Mỗi người các người đều đã ký kết võ hồn khế ước với chúng ta, từ hôm nay trở đi các ngươi đều sẽ là đồng đội. Ngươi hiểu được điểm yếu của đồng đối so với biết được điểm mạnh của mình càng tốt hơn nhiều. Bởi vì người ở phía trước có thể giúp ngươi tránh được tử vong, mà người ở phía sau cũng có thể hỗ trợ ngươi đạt được thắng lợi."

Ký kết võ hồn khế ước, vậy sẽ tránh cho việc trốn tránh trách nhiệm, trong mắt của mọi người hiện lên sự hòa hoãn bình thường hơn.

"Vì có thể đạt được hiệu quả thực chiến tốt hơn, chúng ta phải thử những chiến thuật phối hợp bất đồng, đồng thời cũng phải định ra được chiến thuật tương ứng."

Âm thanh của Đường Sửu rất bình tĩnh, nhưng mà lại làm cho người khác cảm thấy 1 sự thán phục nhất định. Những vị cường giả thiên bảng này ở trước mặt hắn đều thành thành thật thật chăm chú lắng nghe rồi gật gù như gà mổ thóc.

Tên gia hỏa này. . từ lúc nào mà trở thành lợi hại như vậy. Đinh Đang nhìn Đường Sửu đăm chiêu, chăm chú.

Ở phòng thí nghiệm huyết mạch. Binh đang ngả ngớn trêu chỗ này chọc chỗ kia, âm thanh cười đùa vang lên khắp nơi, bên trong phòng thí nghiệm huyết mạch thỉnh thoảng còn vang lên tiếng cười ầm ĩ.

"Khà, khà, đoàn chuyên gia huyết mạch à. ! . Đoàn chuyên gia chuyên nghiệp nhất của Quang Minh võ hội, ta nghe tin dữ này chút nữa thì đã ngất vì sợ rồi. Sau đó ta vội vàng chạy tới đây, à hình như bọn

chúng là Quang Minh võ hội. . . Ừ đúng rồi, Quang Minh võ hội có chuyên gia huyết mạch sao. ? . Ừm, Quang Minh võ hội vậy mà lại muốn cùng so sánh với chuyên gia huyết mạch của chúng ta. . . Thật đáng sợ. ! ." . Binh vừa tay chém chân đá miêu tả hùng hồn đồng thời thỉnh thoảng lại tỏ ra run sợ.

"Ha ha ha há há há!"

Ở phía dưới đám lão ông, lão bà đang đấm chân đập tay cười ầm ĩ. Bọn họ đa số có xuất thân từ hắc hồn, hiện tại nghe được Quang Minh võ hội muốn đem chuyên gia huyết mạch ra đọ sức với bọn họ, tự nhiên là cười toe toét vì có chuyện vui.

"Ta đây không hề có kỳ thị Quang Minh võ hội chút nào nào, ta thề là ta nói thật. ! ." Một lão giả răng móm mém chân run run tay chống gậy vừa nói vừa cười khùng khục.

"Nhưng mà nếu để cho đoàn chuyên gia huyết mạch này của Quang Minh võ hội còn sống trở về thì thật là mất mặt à, này này, ta cũng không phải là người hay đi gây sự, bất quá, việc này ta phải cáng đáng, ta tuyệt đối nhẫn không được. . . hè hè hè."

"Giết chết bọn chúng!" Không biết người nào hô một tiếng nói.

Trong lòng mọi người sát khi bốc lên ngùn ngụt như dã thú thấy máu tươi, tất cả đều chạy ra ngoài, thi nhau rướn cổ họng mà gào mà thét, khuôn mặt dữ tợn, đằng đằng sát khí!

"Giết chết bọn chúng!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 459: Xin Đợi Các Hạ Kiệt Tác Giáng Lâm

Toàn bộ chuyên gia huyết mạch của Tam Hồn thành đều được phát động , tất cả đều bị phái đi tới các thành thị của Hắc Hồn .

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy đương nhiên rất khó có thể nghiên cứu ra tân độc, nhưng họ cũng chẳng còn cách nào khác. Làm huyết mạch chuyên gia mấy chục năm ai mà chẳng có vài hảo hữu?

Đám Phí lão đầu đều xuất thân từ Hắc Hồn , bản thân có quan hệ với Hắc Hồn cực sâu . Bọn họ cũng bởi vì nguyên nhân tính khí lên cuộc sống ở Hắc Hồn cũng có thể nói là bất đắc chí, nhưng dù vậy bọn họ vẫn giao du rất rộng .

Khi tất cả bọn họ đồng thời phát động thì lập tức toàn bộ hệ thống chuyên gia huyết mạch Hắc Hồn hệ đều bị kinh động.

Nhất là , nghe nói Quang Minh Võ Hội vô cùng tự tin nói cái gì mà "Quang Minh Võ Hội nắm giữ tài nguyên huyết mạch chuyên gia đoàn có thực lực hùng hậu ", nhất thời cả Hắc Hồn đều xôn xao

Chuyên gia huyết mạch của Quang Minh Võ Hội ?

Huyết mạch chuyên gia Hắc Hồn nghe được câu này đều cười khẩy.

Đừng nói hai bên là tử địch vẫn luôn minh tranh ám đấu, cơ hội tuyệt hảo như vậy mà bỏ qua sẽ bị thiên lôi đánh đấy . Chính vì câu nói này chuyên gia huyết mạch Hắc Hồn có nhẫn cũng không thể nhẫn.

Coi chúng ta đều chết hết cả rồi sao?

Tất cảc huyên gia huyết mạch Hắc Hồn đều nóng lòng muốn thử.

Mãi đến tận khi Binh vừa cười he he vung bút viết một đoạn tuyên truyền để đám Phí lão đầu dùng tiền trắng trợn tuyên truyền trong các thành Hắc Hồn thì lập tức cơn sóng ngầm vốn đã ẩn chứa trong các thành thuộc phạm vi Hắc Hồn nổ tung.

". . . Ngươi dốc hết tâm huyết, ngươi mất ăn mất ngủ, nhờ vào những ý tưởng thiên tài mà thành tựu được kiệt tác kinh thế ! Ngươi tin rằng nó có thể thay đổi cả thế giới, ngươi tin rằng nó có giá trị liên thành, ngươi tin rằng nó có thể được lưu danh trong sử sách . Nhưng nó vẫn yên tĩnh nằm trong một góc bị che khuất đầy tro bụi góc không ai biết đến , ngươi đau khổ khi không thể chứng thực nó trong thực chiến tính đến tột cùng sẽ ra sao, ngươi phiền não vì không biết phải làm sao để chứng minh nó vĩ đại! Đến đây đi, tới tham gia trận chiến vĩ đại này ! Một trận độc chiến duy nhất từ trước đến nay! Trận thực chiến tàn khốc nhất , trận quyết đấu cao cấp nhất sắp mở màn, lấy độc tạo lên sự vĩ đại , Đại Hùng Tọa xin đợi kiệt tác của các hạ giáng lâm!"

Sau khi những lời tuyên truyền không có giới hạn làm người phải trợn mắt ngoác mồm há mồm này được truyền ra lập tức toàn bộ chuyên gia huyết mạch Hắc Hồn đều điên rồi .

Vấn đề nghiên cứu độc dược trong cả phương diện nghiên cứu huyết mạch cũng không phải lưu phái làm chủ , bởi vậy tác dụng của độc thuật cũng không được đại đa số thừa nhận . Việc sử dụng độc tố thiếu đi thực chiến cũng làm cho tác dụng của độc không mang lại quá nhiều lực thuyết phục . Điều này làm cho giá cả của độc cao giai trên thị trường không cao lắm khiến cuộc sống của đại đa số chuyên gia huyết mạch nghiên cứu độc đều khá bần cùng.

Không tiếng tăm, không có tiền, không địa vị, đây là hiện trạng của các chuyên gia huyết mạch nghiên cứu các loại độc tố hiện nay.

Vì lẽ đó , khi lời tuyên truyền này công khai lan ra ở các thành Hắc Hồn thì lập tức đã đánh trúng trái tim của những chuyên huyết mạch này

. Ai mà chẳng muốn được thừa nhận ? Ai mà chẳng muốn giàu có đến mức nứt đố đổ vách? Ai không mà chả muốn được người ta tôn trọng ?

Cuộc chiến Đại Hùng Tọa hấp dẫn sự chú ý của toàn Thiên Lộ , nếu như có thể nắm được thời cơ này một lần thành danh thì tất nhiên giá trị của bản thân sẽ tăng vọt !

Hơn nữa đây là một cuộc chiến tranh đúng nghĩa , so với mọi thứ thì có lực thuyết phục hơn , còn có cơ hội nào tốt hơn cơ hội này sao ?

Phí lão đầu bội phục Binh đại nhân sát đất, nếu những lời này mà nói theo một cách khác thì hiệu quả lại hoàn toàn khác hẳn . Lập tức bọn họ bị vô số chuyên gia huyết mạch Hắc hồn vây quanh.

"Ta có thể lên chiến trường a, cách thức dùng loại độc tố này rất đặc biệt, ta tinh thông phối chế các loại độc tố ..."

"Ta muốn lên chiến trường! Phí dụng sao ? Miễn phí! Ta đảm bảo nhất định sẽ phục tùng chỉ huy! Chỉ cần các ngươi cho ta tham gia ..."

"Đây là ba mươi loại chất độc hóa học do ta tỉ mỉ phối chế , mà bản nhân ta cũng là chuyên gia huyết mạch độc tố có thâm niên , ta có kinh nghiệm thực chiến rất phong phú , có thể thích ứng với mọi loại hoàn cảnh khác nhau..."

...

Đám Phí lão đầu đều vội như sắp điên mất rồi , không thể không hao hết miệng lưỡi lần lượt từ chối khéo những chuyên gia huyết mạch nhiệt tình đến điên cuồng này . Cuối cùng những chuyên gia huyết mạch này đành phải mang theo vẻ mặt không cam lòng ly khai lưu lại một đống chất độc hóa học lớn .

Chỉ trong nháy mắt , chất độc hóa học ở tất cả điểm thu thập ở mỗi thành Hắc hồn đều chồng chất như núi. Hắc hồn có rất nhiều chuyên gia huyết mạch , tuy số người nghiên cứu độc tố không chiếm nhiều nhưng

ngay cả như vậy con số cũng vô cùng khổng lồ , số lượng cũng rất kinh người.

...

"Cái này gọi là hôi bào, bọn chúng nhỏ hơn bụi cả trăm lần , cách thức sử dụng nó cũng hết sức đơn giản. Có thể lẫn vào trong gió , có thể tung nó lên tầng mây. Số lượng một bình vừa vặn bao trùm phạm vi trăm dặm . Nơi này có hai trăm bình, thỉnh thu lại!"

...

"Đây là độc tố có khả năng tiềm phục mà chúng ta liên hợp nghiên cứu ra, tuy khi nó phát tác ra không quá mạnh nhưng bí bảo phát hiện độc loại phổ thông không thể nào phát hiện ra nó. Ta hy vọng trận chiến này có thể thử nghiệm nó..."

Cũng không phải tất cả mọi người đều vì danh lợi mà đến, còn có một vài người muốn kiểm nghiệm tính thực chiến của tác phẩm mà mình làm ra . Độc tố là một loại tác phẩm rất khó nghiệm chứng , nhất là một số ít những độc tố phạm vi lớn , bởi tình huống trên chiến trường thực chiến hết sức phức tạp, hơn nữa mỗi người đều có trình độ chân lực khác nhau , tu luyện tâm pháp cũng không giống nhau, rốt cục tác dụng của nó trong thực tế ra sao rất khó có thể kiểm định . Hơn nữa huyết mạch chuyên gia độc tố tuyệt đối không dám bắt người khác để làm thực nghiệm, nếu làm vậy sẽ chết không có chỗ chôn.

Chỉ có chiến trường chân thực như thế này mới có thể kiểm nghiệm chân thực nhất .

Rất nhiều chuyên gia huyết mạch có chí khí có truy cầu tiến lên đều hướng về nơi đây , gần như bọn họ đã xuất động toàn bộ lực lượng . Cơ hội như vậy , rất khó có lần thứ hai đấy!

"Binh đại thúc thật âm hiểm! Thật bỉ ổi!" Trên mặt Đinh Đang đầy vẻ tán thưởng : "Bỗng ta có cảm giác , có lẽ lần này chúng ta sẽ thắng."

Tỳ Bà nhanh chóng xem lướt qua những bản báo cáo, cũng không ngẩng đầu lên chỉ nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ rằng chúng ta sẽ thất bại."

"Di, sao ngươi lại có lòng tin như thế?" Đinh Đang hơi kinh ngạc.

"Bởi vì mọi người đều nỗ lực như vậy a!" Giọng nói Tỳ Bà đầy kiên định, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào những bản báo cáo đang mở trên tay , tháng này phòng thí nghiệm cơ quan đã tiêu hao số lượng tài liệu lên đến con số kinh người . Tỳ Bà biết rõ,đám cơ quan sư liều mạng đến cỡ nào , ai nấy đều làm việc không quản ngày đêm.

Vô số sự thật trong lịch sử đã nói cho nàng, bất kể thế lực nào , khi bọn họ đã trên dưới một lòng như vậy rất khó bị đánh bại!

Bỗng nhiên, từ phía phòng thí nghiệm cơ quan vang lên tiếng hoan hô rung trời , Tỳ Bà và Đinh Đang cùng ngẩng đầu lên , liếc nhìn nhau, sau đó nhanh chóng chạy tới phòng thí nghiệm cơ quan.

Tinh môn Đại Hùng tinh .

"Đây là Đại Hùng tinh "

Đám võ giả Kình Ngư tọa chen chúc đi tới , đầy hiếu kỳ đánh giá xung quanh, nhìn qua nơi này cũng không khác chỗ khác là mấy . Hiện tại con số võ giả Kình Ngư tọa tiến vào Đại Hùng tinh đã lên tới con số cực kinh người , bởi vì cách đây hai ngày Cung Khánh đã đưa ra tuyên bố tiếp theo , chỉ cần giết được mươi võ giả Sài Lang là có thể miễn phí sử dụng tinh lực trong ba năm .

Tuyên bố này làm toàn bộ võ giả của Kình Ngư tọa đứng ngồi không yên. Lúc trước treo giải thưởng là một gã Sài Lang võ giả đổi một vạn tinh tệ, phần thưởng này chỉ làm đám võ giả Kình Ngư có kinh tế tương đối túng quẫn động tâm mà thôi . Thế nhưng miễn ba năm phí sử dụng tinh lực , đó là phần thưởng khiến ngay cả đám Kình Ngư võ giả có chút thân gia cũng phải do dự động tâm , cái này so với năm mươi vạn tinh tệ còn giá trị hơn nhiều.

Bởi nhân số quá nhiều dẫn đến tình trạng tinh môn xuất hiện hiện tượng bị dồn kín .

Đại đa số bộ phận võ giả của Kình Ngư tọa đều chưa từng tới Đại Hùng tinh cho lên không tránh được bọn họ đều cảm thấy hiếu kì , dù sao lúc trước ,khi chiến báo truyền ra đã gây lên một trận oanh động .

Nhưng ánh mắt của rất nhiều người nhanh chóng rơi lên người đám chuyên gia huyết mạch mặc Quang Minh bào .

Bên cạnh mỗi vị chuyên gia huyết mạch đều có mấy tên võ giả cao giai , bọn họ cẩn thận phòng bị phòng ngừa gặp phải tập kích bất ngờ .

Những chuyên gia huyết mạch này đều trang bị bí bảo loại chuyên môn nhận biết , thường thường thì là bí bảo của Hiển Vi Kính tọa , gần như trên tay mỗi người đều có một kiện Hiển Vi chi nhãn bạch ngân giai . Hiển Vi chi nhãn có hình dạng giống như một cái kính lúp mầu bạc , khi rót chân lực vào đó mặt gương của hiển vi chi kính sẽ phóng là một làn sáng . Nơi nào làn sáng chiếu đến mà có dị tượng thì trên mặt gương sẽ hiện lên chữ nhỏ mầu đỏ thẫm .

Quang Minh võ hội không hề nuốt lời, đúng là bọn họ phái ra một đoàn chuyên gia huyết mạch rất khổng lồ đông tới hàng trăm người , cứ cách mấy trượng lại có một gã chuyên gia huyết mạch . Những chuyên gia huyết mạch này tiến hành kiểm tra theo phương thức kéo lưới , tất cả tạo thành một vòng dây xích mầu trắng tiến về phía trước .

Sắc mặt đám võ giả Kình Ngư tọa cũng an tâm không ít , cảnh tượng trước mắt làm bọn họ cảm thấy yên tâm . Kể cả đối phương có sử dụng độc gì lợi hại đi chăng nữa , dưới kiểm tra chặt chẽ như vậy sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Bỗng nhiên, một cơn gió mạnh thổi tới.

Lập tức mấy tên chuyên gia huyết mạch đi ở đầu đội ngũ gần như đồng thời ngã quỵ xuống đất, trên mặt võ giả bên cạnh bọn họ xanh đét

cả đám liều mạng thôi động chân lực khu độc. Đám võ giả bên cạnh đám chuyên gia huyết mạch còn lại thấy vậy vội vàng thôi động chân lực tráo đem chuyên gia huyết mạch của mình bảo hộ ở bên trong.

Ước chừng một lát sau, vẻ xanh đét trên mặt đám võ giả Quang minh bị trúng độc lúc trước mới rút đi ,khôi phục lại mầu sắc bình thường . Nhưng ba gã chuyên gia huyết mạch ngã trên mặt đất đã không còn thở nữa rồi.

Sắc mặt của cả đám võ giả Quang minh đều vô cùng khó coi

Mà phía sau bọn họ, những võ giả Kình Ngư đang tràn lên giống như thủy triều cũng bị lâm vào hỗn loạn . Trên mặt nhiều người lộ ra vẻ chần chừ muốn rút lui , bỗng nhiên bọn họ ý thức được, tình hình e rằng tàn khốc hơn dự tính của bọn họ .

Mỗi quảng trường trên các thành Hắc hồn đều có một màn hình cực lớn , có thể thấy rõ ràng chiến trường đang xảy ra tại Đại Hùng tinh. Trước mỗi quảng trường đều chật kín người, bất kể là chuyên gia huyết mạch hay là võ giả đều vô cùng hiếu kỳ với trận chiến này . Việc sử dụng chất độc hóa học đại quy mô giống như thế này chưa từng xảy ra trong những cuộc chiến tranh lúc trước .

Hơn nữa không ngờ rằng đám Đường Thiên lại chủ động phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình diễn ra ở hiện trường , điều này lập tức nhận được quan tâm cực lớn . Những chuyên gia huyết mạch đã đưa chất độc hóa học của mình đi lại càng chuyên chú, tận mắt nhìn thấy quá trình chiến tranh sẽ trợ giúp cực lớn cho bọn họ tiến thêm một bước ưu hóa thay đổi độc thuật của mình.

Trong đám người này có một vị năm tử trung niên , trên mặt đầy vẻ khẩn trương nhìn chằm chằm vào hình ảnh trước mặt, khi hắn nhìn thấy ba gã chuyên gia huyết mạch ngã quỵ xuống thì trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên. Nhưng ngay sau đó, khi những võ giả khác lợi dụng chân lực hùng hậu để hóa giải độc tố thì vẻ tươi cười của hắn lập tức cứng đờ .

Hắn ngây ra tại chỗ, một lát sau, bất giác thì thào tự nói.

"Xem ra nếu dùng để đối phó với võ giả cao giai hiệu quả vẫn chưa đủ mạnh a... Ngô, phải nghĩ biện pháp , làm cách nào để tăng độ tinh khiết lên đây? Thành phẩm quá cao, có lẽ cho thêm một vài thứ có tính ăn mòn chân lực ... Ý tưởng này không tồi ..."

Dường như vị trung niên nhân nghĩ đến cái gì đó , trên mặt lại lộ ra nụ cười đầy phấn khích sau đó chạy như bay về nhà .

Hắn muốn nhanh chóng thử nghiệm ý tưởng mới của mình , hơn nữa... Nhất định phải thừa dịp trước khi cuộc chiến này kết thúc, đem tác phẩm mới chế tạo thành công a...

Kỷ luật của Quang Minh võ hội cực sâm nghiêm, những võ giả Quang Minh chỉ liếc nhìn nhau nhưng không ai lùi bước . Bọn họ điều chỉnh lại vị trí rồi tiếp tục tiến về phía trước .

Trận chiến này, bên trên đã hạ tử lệnh.

Căn bản không cho phép bọn họ lùi bước.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 460: Bốn Tuần

Vương cung Kình Ngư tọa , bầu không khí cực kì ngưng trọng .

Trên mặt mỗi chiến báo phía trước đều có một chữ số đỏ tươi giống như những giọt máu chẩy đầm đìa làm người ta thấy phải giật mình.

Tuần đầu tiên đã có hơn bốn nghìn võ giả Kình Ngư tử vong, còn phía Quang Minh võ hội thì nhỏ hơn nhiều, nhất là võ giả cao giai chỉ có sáu mươi bảy người chết , nhưng chuyên gia huyết mạch đoàn thì tử vong gần bảy thành.

Tuần thứ 2, con số thương vong đã vượt qua một vạn hai ngàn người, đoàn chuyên gia huyết mạch mà Quang Minh võ hội vừa phái đến tiếp viện cũng bị giảm mạnh . Độc tố của đối phương có đủ loại , hơn nữa còn không ngừng thay đổi, đám chuyên gia huyết mạch của Quang Minh võ hội căn bản chẳng có biện pháp nào để ứng phó.

Tuần thứ 3, Quang Minh võ hội dùng một khoản tiền lớn mời vị đại sư huyết mạch trứ danh A Kim Sâm tới , nào biết được lại khiến cho các chuyên gia huyết mạch Hắc hồn lại càng nhiệt tình thêm , các loại độc tố mới nhất đều được đưa đến tận tay đám Phí lão đầu .

Có cái gì có thể so với chuyện đạp một đại sư xuống , đánh một trận thành danh đây ?

Anh hùng chịu sao nổi vây công , A Kim Sâm đại sư trang bị hoàng kim bí bảo cuối cùng cũng ngã xuống dưới một loại độc tố có cái tên hết sức xấu xí . Loại độc tố này có tên là "Đại sư chi môi" , cái tên buồn nôn không chịu nổi . Mà người phát minh ra nó là Hoắc Nhĩ cũng đúng là

một trận thành danh , lập tức được Hắc hồn thu nhận trở thành một vị trưởng lão, đồng thời giá cả một bình "Đại sư chi môi" cũng từ cái giá một vạn tinh tệ cũng chẳng ai thèm hỏi đến lên thẳng con số 15 ức tinh tệ.

Vô số người xoa tay than thở không thôi , vô số người đỏ cả mắt , vô số người nóng lòng muốn thử.

Nhưng đến lúc này, dù có mạnh như Quang Minh võ hội cũng chẳng thỉnh được đại sư huyết mạch nào. Không ai nguyện ý trở thành cái đích cho mọi người nhắm đến, A Kim Sâm đã dùng sinh mệnh của hắn thành toàn cho Hoắc Nhĩ thành danh. Bên trong bóng tối có vô số người đang chờ để trở thành một Hoắc Nhĩ mới , bọn họ tựa như một đám sói đói đang sáng mắt vì con mồi .

Những đại sư xuất sắc đến cỡ nào đi chăng nữa , vào thời điểm này nếu dám đi ra thì cũng sẽ trở thành con mồi cho đám sói đói này .

Chiến cuộc tại Đại Hùng tinh bị rơi vào thế giằng co, hơn tám phần số võ giả Kình Ngư quay trở lại Kình Ngư tọa. Phần thưởng ba năm phí sử dụng tinh lực tuy mê người nhưng so với cái mạng nhỏ thì đã tính là cái gì?

Chỉ trong khoảng thời gian hai tuần ngắn ngủi , số võ giả tử vong gần đạt tới con số hai vạn người, cái con số này làm đại đa số người thấy rét run , trong lòng bắt đầu sinh ra ý nghĩ muốn rút lui . Cho đến khi có một đám ước chừng một nghìn người đột nhiên ngã xuống như lúa mạch không chút tiếng động sau đó không còn đứng lên được , cảm giác sợ hãi bắt đầu lan tràn , trực tiếp tạo thành một cơn sóng phản đối.

Vô số người sau rất nhiều năm khi nói đến trận chiến này , trong ánh mắt vẫn ánh lên vẻ sợ hãi cực sâu.

Tình huống của Kình Ngư tọa không còn lạc quan , mọi người đều ý thức được, trận chiến này đã nằm ngoài tầm với của bọn họ . Lúc này

những người lúc trước có tâm lí muốn kiếm một khoản đều xám xịt trở về, bất giác Kình Ngư tọa bị rơi xuống thế hạ phong .

"Tam Hồn thành!" Trương trưởng lão nghiến răng nghiến lợi: "Trước tiên chúng ta cần phải làm sạch Tam Hồn thành! Không có Tam Hồn thành, Đại Hùng tinh sẽ không có điểm tựa, chúng ta có thể chuyên tâm đối phó với Đại Hùng tinh!"

Khuôn mặt của Cung Khánh đã già nua đi mấy phần.

Tuy vẫn chưa mất liên hệ với ba chi binh đoàn nhưng ba chi binh đoàn đã tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Không ai có thể ngờ được chiến pháp độc của Đại Hùng tinh lại có uy lực kinh người như thế . Hiện tại tại Hắc hồn, chuyên gia huyết mạch loại độc tố đã trở thành thứ chạm tay vào là có thể bỏng, giá trị thân phận gia tăng gấp bội, mỗi thế lực lớn đều dồn dập vươn cành ô-liu ra . Mọi người đều biết , muốn đánh một trận độc chiến như vậy thì không có khả năng, nhưng người nào cũng muốn trong tay có vài chuyên gia huyết mạch loại độc tố để đề phòng bất tri bất giác bị người ta giết chết.

Trong hình ảnh truyền về , những cái chết trong âm thầm lặng lẽ làm người ta phải chấn động và sợ hãi .

Mà trận chiến này cũng đã chứng minh giá trị của những chuyên gia huyết mạch loại độc tố đã tăng vọt đến mức làm người ta phải khiếp sợ .

Những thế lực đang quan tâm đến trận chiến này đều đang liều mạng suy nghĩ xem phải đối phó với tình huống này như thế nào . Thế giới này không thứ gì là vạn năng , tuy độc tố lợi hại nhưng khẳng định sẽ có biện pháp khắc chế.

Lúc này nội tình thâm hậu của Quang Minh võ hội đã thể hiện ra một cách rõ nét.

Kim Cương Bích(vách/tường), một loại vũ kỹ thiên môn tho thiển , có thể tạo thành một chân lực tráo kín không kẽ hở. Nó được phát hiện là có thể ngăn cản hữu hiệu hơn 90% các loại độc tố. Sau khi biện pháp này được một vị trưởng lão nói ra lập tức đã được hoàn thiện . Nhất là binh đoàn, dưới khống chế của võ tướng có thể dễ dàng hình thành lên Kim Cuong Bích với đại quy mô .

Mà kim cuong bích do binh đoàn hình thành lên , tuy chưa đủ để chống lại công kích nhưng dùng để phòng độc thì hiệu quả cực tốt .

Tuần thứ 4 , số lượng võ giả Kình Ngư thương vong giảm mạnh, đồng thời ba chi binh đoàn vốn chẳng hề nhúc nhích cuối cùng cũng bắt đầu về phía trước .

Chỉ một biện pháp nhỏ lại khiến tình thế trên chiến trường đột nhiên xoay chuyển , phát sinh ra thay đổi cực lớn .

Không có độc tố trợ giúp khiến uy lực phương thức quấy rầy kiểu thổ phỉ của Sài Lang võ giả giảm mạnh. Tuy ba chi binh đoàn vẫn có thương vong nhưng con số thương vong so với lúc mới khai chiến cũng đã nhỏ hơn nhiều .

Toàn bộ Kình Ngư tọa đều tràn đầy lòng tin một lần nữa .

Ba chi binh đoàn dứt khoát thoát khỏi toàn bộ thành thị, sau đó thiết lập thành ba góc hô ứng lẫn nhau , cuồn cuộn đi tới . Mục tiêu của bọn họ hết sức rõ ràng , đó là lao thẳng tới Hùng đản của Đường Thiên!

Căn cứ thanh đồng Tam Hồn thành .

Đám Phí lão đầu đều rầu rĩ không vui, chiến cuộc lúc trước bọn họ vẫn còn vững vàng chiếm cứ thế thượng phong, không ngờ trong nháy mắt đã bị người ta phá cục. Vũ kỹ Kim cương bích phá cục này chẳng hề cao thâm chút nào , nó chỉ hình thành một tầng chân lực tráo được áp súc xung quanh cơ thể người . So với những chân lực tráo khác thì nó thực chất hóa hơn.

Trừ khi tu luyện Kim cương bích đến cảnh giới cực kỳ thâm thuý bằng không tính phòng ngự cũng gần như là vô dụng. Tuy kim cương bích cũng cứng rắn, nhưng khuyết thiếu về độ dẻo khiến khi phòng ngự cứng đối cứng đúng là làm người ta phải thổ huyết . Nhưng cái tầng kim cương bích cứng rắn như đồ sứ này lại có tính ngăn cản độc tố rất tốt .

Binh còn cố ý chạy tới an ủi bọn họ.

"Nhiệm vụ mọi người đã hoàn thành rồi, bọn họ đã bị chúng ta ngăn chặn tròn bốn tuần, thời gian bốn tuần này tương đối quý giá với chúng ta a!"

"Hiện tại độc tố của đã vô dụng rồi." Phí lão đầu hơi uể oải.

"Trong chiến tranh đây chỉ là chuyện hết sức bình thường a, uy lực lớn nhưng chỉ có một thủ đoạn nhất định sẽ có biện pháp phá giải. Hơn nữa các ngươi đã hoàn thành mục tiêu vượt mức rồi , bốn tuần! Như vậy đã đủ rồi!" Trong mắt Binh lấp lóe hàn quang.

Phí lão đầu biết Binh nói đúng , nhưng tâm tình của hắn vẫn không tốt hơn được bao nhiêu , hắn rầu rĩ nói: "Ta đi nghiên cứu thử xem , xem có cách nào phá giải Kim cương bích hay không?"

Nói xong Phí lão đầu xoay người ly khai.

Binh không hề ngăn cản, có tâm khí là chuyện tốt. Chiến tranh cần phải đối chiến đường đường chính chính đồng thời cũng cần phải có các loại thủ đoạn kỳ lạ , ưu thế cục bộ thường là cơ sở của ưu thế chỉnh thể .

Ví dụ như thời gian bốn tuần này chẳng hạn.

Mặc gia được an bài bên trong căn cứ , thứ đầu tiên mà Mặc gia kiến tạo không phải là phòng ốc mà là Mặc gia xưởng. Mặc gia có thể trở thành cơ quan thế gia đương nhiên là có điểm độc đáo về phương diện cơ quan thuật rồi , Mặc gia xưởng chính là một trong số đó.

Mặc gia xưởng có một bộ phương pháp đặc biệt chế tác cơ quan , điều này làm cho thành phẩm của nó có thể khống chế ở trình độ rất thấp . Chính nhờ vào điểm này mà trong thời đại cơ quan thuật bị suy tàn , từng cơ quan thế gia điêu linh, nhưng Mặc gia thủy chung vẫn luôn bình yên vô sự.

Các tiên hiền của Mặc gia đã sớm hiểu ra , trong thời đại cơ quan suy tàn , những cơ quan võ giáp thấp kém và cơ quan thú mới là sản phẩm chủ lưu nhất , với sản phẩm thấp kém thì việc khống chế giá cả thành phẩm chính là thứ quan hệ đến sinh tử . Mặc gia trải qua mấy đời tích lũy và nghiên cứu cuối cùng đã hình thành lên phương thức sản xuất đặc biệt dành riêng cho chính mình , đó là Mặc gia xưởng.

Bên trong Mặc gia xưởng đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, tiếng cơ quan nổ vang, hỏa hoa văng tung tóe , nước thép đỏ đậm uốn lượn chảy , trong không khí tràn ngập khí tức nóng rực của kim chúc . Từng công tượng với bắp tay căng chặt , toàn thân sáng chói quang mang của chân lực , thiết chùy so với thân thể hắn còn lớn hơn , mỗi nhát chùy đều đập lên trên linh kiện ở một vị trí cực kỳ chính xác . Có công tượng sắc mặt đầy nghiêm túc và chuyên chú, lấy dụng cụ cắt gọt thật nhỏ cắt gọt linh kiện thanh đồng , sợi thanh đồng cuộn tròn giống như vụn bào , mỗi một đao xuất ra đều thẳng tắp giống như được kẻ bằng thước vậy ...

Những công tượng có kinh nghiệm phong phú này mới là tài phú lớn nhất của Mặc gia .

Mặc Vị Thiên tự mình đôn đốc, hắn để nửa người trần trụi, thần tình đầy nghiêm túc dò xét khắp nơi , kiểm tra tiến độ.

Mặc gia đã rất lâu rồi không vội vàng như thế này rồi , từ khi Mặc gia xưởng được xây dựng đến nay chưa bao giờ chân chính toàn lực vận chuyển . Nhưng người Mặc gia không hề nói một câu oán hận, đây là trận chiến đầu tiên từ khi bọn họ tới đây , cũng là trận chiến liên quan đến sinh tử . Hơn nữa, nhìn dòng nước thép đỏ đậm kia bọn họ như nhìn

thấy trước mắt là cảnh tượng khí thế ngất trời , trên mặt mỗi một người Mặc gia đều đầy ý chí chiến đấu đang dâng trào .

Khi Mặc Vị Thiên nhìn thấy trên bộ cơ quan hồn giáp mới nhất vừa mới thành hình được đánh lên tiêu ký của Mặc gia xưởng , suýt chút nữa thì nước mắt của hắn đã chẩy xuống .

Đã bao nhiêu đời rồi, cuối cùng Mặc gia xưởng cũng đã sản xuất ra cơ quan hồn giáp mạnh nhất trong thời đại này !

Ước mơ của bao nhiêu thế hệ Mặc gia !

Hắn vuốt ve cơ quan hồn giáp xanh đen và thô ráp , cơ quan hồn giáp vẫn còn lưu lại độ nóng khi mới ra lò , mặt ngoài gờ ráp cũng chưa kịp mài nhẵn , bề mặt chưa được sơn , chưa được tô điểm làm đẹp. Nhưng trong mắt Mặc Vị Thiên, nó giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất làm hắn chìm sâu vào si mê.

Cái bộ cơ quan hồn giáp có thể nói là xấu xí này , dưới cái thân thể kim chúc vẫn còn lưu lại nhiệt lượng , Mặc Vị Thiên cảm thấy được nhịp đập cường đại !

Phì phò, đây là mạch đập của thời đại này a!

Mặc Vị Thiên bỗng cảm thấy hào hùng vạn trượng, cho các ngươi lĩnh giáo một lần , lực lượng cường đại khi Mặc gia xưởng toàn lực vận chuyển !

Bốn tuần trôi qua, hai mươi võ giả bội phục Đường Sửu sát đất. Chỉ tốn thời gian ba ngày Đường Sửu đã xác định được bọn họ phải phối hợp ra sao , hai mươi người được chia ra làm năm tiểu tổ. Điều này cũng chẳng có gì , điều làm bọn họ cảm thấy không thể ngờ được chính là trong khoảng thời gian ngắn ngủi có hai ngày , Đường Sửu đã trang bị cho mỗi tiểu tổ một cuốn sổ tay huấn luyện chiến thuật dầy ít nhất sáu mươi trang .

Sổ tay huấn luyện chiến thuật của mỗi tiểu tổ lại hoàn toàn khác nhau.

Hai mươi người thiếu chút nữa thì bị hù dọa khóc.

Những người này đều có xuất thân từ võ giả cuối cùng cũng đã cảm thụ được cái gì gọi là chuyên nghiệp. Trước đây bọn họ gặp phải những vị được gọi là đại sư chiến thuật , chiến thuật mà bọn họ thiết kế ra so với Đường Sửu đúng là thô thiển đến không chịu nổi.

Mà ngay sau đó là huấn luyện, cảm giác của bọn họ càng thêm trực quan.

Thực lực của bọn họ đều tương đối xuất sắc, kinh nghiệm cũng khá phong phú, ngay từ đầu hợp luyện liền lập tức cảm thụ được chiến thuật mà Binh thiết kế ra cường hãn đến mức nào !

Mỗi một loại chiến thuật đều trải qua tính toán và thiết kế tỉ mỉ , ngay cả sơ hở và cạm bẫy bên trong cũng được bố trí trí mỉ .

Bởi chuyên vì bọn họ thiết kế lên trình độ hợp luyện tăng lên cực nhanh, khi huấn luyện mấy loại chiến thuật bọn họ đều cảm thấy thấy mình như cá gặp nước. Hiện tại còn muốn tăng cường, dần dần tất cả đều bắt đầu phối hợp ăn ý với nhau .

Bốn tuần trôi qua, cuối cùng bọn họ cũng đã thành lập lên khả năng ăn ý sơ bộ , tuy Đường Sửu vẫn cực kỳ bất mãn nhưng bọn họ lại nóng lòng muốn thử.

Đại Hùng tinh đánh đến hừng hực khí thế như vậy , trong khi nơi này chẳng có chút động tĩnh nào vậy?

Bỗng nhiên, Hứa Lỗi kẻ có lục thức tốt nhất giật mình một cái , lặng yên hướng về phía mọi người ra hiệu.

Mọi người sửng sốt, ngay sau đó ánh mắt mỗi người liền tỏa sáng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 461: Phải Chiến Đấu

“Cầu xin ngài! Ngài nhất định phải giết nàng!”

Lẫn với âm thanh mềm mại kia là chút đau lòng và hoảng sợ, gã có thể vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì.

Có thể lần này mình sẽ chết, nghe nói Tam Hồn thành rất mạnh.

Tuy cười khổ nhưng bước chân Văn Giang vẫn kiên định, gã không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng. Gã ở bên cạnh nàng để bảo vệ, nhìn nàng lớn, thành vợ người, sinh con nuôi cái; vốn gã cho rằng mình có thể ở bên cạnh đến lúc nàng qua đời. Đến lúc đó, gã trở thành người thủ mộ cho nàng.

Chỉ tiếc… Chuyện năm ấy bị phát hiện, tiểu nha đầu năm đó bị đuổi đi, trở mình thành đại sư nghành cơ quan. Lão già kia lại muốn dùng mạng của Thiến Thiến để đổi Tái Lôi, đây là việc khiến gã không thể ngồi làm ngơ. Gã biết mình không có cơ hội tiếp cận lão già kia, dù gã đã lên Thánh giai, nhưng nội tình gia tộc Y Phàm cũng sâu lắm.

Gã cảm nhận được từ căn phòng nhỏ rách nát kia toát ra vài luồng khí tức như có như không.

Vậy thì đi đến chỗ Tái Lôi thôi.

Ánh mắt băng lãnh, với gã mà nói, thế giới này chỉ có một người không thể chết, đó là Thiến Thiến. Gã nhớ tới chuyện cũ năm ấy, tướng mạo nữ nhân kia gần giống Sở Thiến, đó là nữ nhân mình yêu, trước khi chết đã giao đứa con gái còn trong tả cho mình, buộc mình lập lời thề sẽ thủ hộ cho con bé đến suốt đời.

Mà sự tàn nhẫn cũng tương tự người kia.

Tâm gã sớm đã như sắt đá, nhưng nhớ đến chuyện kia lòng vẫn rất đau.

Mình còn chưa quên nàng.

Thật tốt.

Tường thành bằng đồng xanh cao ngất, bên trong đèn đuốc sáng trưng, cách tường thành dầy đặc cũng nghe được tiếng huấn luyện ầm ĩ từ trong. Mặt gã khôi phục lại nét lạnh lùng, tường thành cao ngất này không thành vấn đề, gã như một làn khói nhẹ lướt lên tường thành.

Thân hình gã được bóng đêm che đi, khí tức cũng ẩn, không khí cũng không bị chấn động. Nương theo bóng đêm tiến lên, nhìn như vô lực nhưng tốc độ cực nhanh. Tình cảnh phía dưới đều được gã thu vào mắt, ánh mắt gã lợi hại vô cùng.

Không thấy Tái Lôi.

Chắc là ở trong nữa.

Hắn yên lặng bay từ tường thành xuống, thân thể gã cứ như không có trọng lượng, nhẹ nhàng tiếp đất tí đất cũng không xao động.

Gã vừa ngừng liền, phát hiện mình đã bị bao vây.

Độ cảnh giác rất tốt nha!

Gã khen thầm, xem ra phòng bị của thành Tam Hồn chặt chẽ hơn mình nghĩ nhiều lắm. Chỉ là cho dù bị 8 người vây quanh, gã vẫn rất bình tĩnh, vốn gã muốn lẻn vào để tiết kiệm chút sức. Không lẻn được thì xông vào thôi, cũng không khác nhau bao nhiêu.

Giết một người với giết một thành, với gã cũng không khác gì.

Ánh mắt càng lạnh rồi thân hình gã biến mất.

Tí sau gã hiện ra trước mặt một võ giả. Đây là võ giả mạnh nhất trong 8 người, chỉ còn kém Thánh giai một đường chỉ. Bất quá dù chỉ cách một đường chỉ lại là một trời một vực.

5 ngón tay gã giữ im như móc câu, nhanh như chớp.

Hiển nhiên đối phương phản ứng chậm mất nửa nhịp, nên chỉ còn cách dùng côn đồng chặn trước người, nhưng, năm ngón tay gã liền mềm đi, nhẹ nhàng lượt xuống thanh côn rồi đâm thẳng đến lồng ngực đối phương.

Một chiêu này gọn gàng liền mạch, cái khó là biến hóa nhanh, quả thực là tùy tâm sở dục, mạnh như võ giả Hoàng Kim cũng chỉ vừa chạm một chiêu là rơi vào nguy hiểm.

Đinh.

Không biết từ lúc nào một thanh thanh thứ kiếm đã đâm đến. Một võ giả cầm thứ kiếm bên cạnh vội vàng đưa kiếm sang giúp.

Văn Giang hơi kinh ngạc, tốc độ một kiếm này cũng được, chỉ có điều, không đủ sức.

5 ngón tay gã tùy ý mở ra, đầu ngón tay trượt ngay trên mũi kiếm, một búng.

Keng~!

Lực lượng cả ngàn cân như sóng dữ chợt bộc phát, lưỡi kiếm gãy đoạn, võ giả cầm thứ kiếm nặng nề bay ra ngoài.

Nhưng một chút trì hoãn như vậy cũng đã đủ để vài người khác tới.

Không hề hốt hoảng, Văn Giang dùng bàn tay hoặc ngón tay, khi búng khi cản, chiêu thức nhanh gọn vô cùng, lại có uy lực kinh người. Nhưng sau 5, 6 chiêu, Văn Giang cảm thấy không hợp lý.

Sự phối hợp của những người này, rõ ràng là đã được sắp xếp, hơn nữa cũng có trình độ lắm!

Chỉ qua thêm mấy chiêu, Văn Giang cảm thấy mình như rơi vào mạng nhện, chiêu thức càng khó thi triển, xung quanh như có một lực trói buộc vô hình.

Gã không biết ở gần đó đang có một đôi mắt đang xem họ đánh nhau. Đường Sửu nhìn rất nhập thần, rất chăm chú, Thánh giai là một loại binh lực đơn độc mà cường đại, có ảnh hưởng rất lớn tới cục diện chiến tranh, sau này mình phải chống lại họ.

Trước mặt Đường Sửu trãi một tấm giấy trắng, tiêu đề: “Chiến Thuật Chủ Yếu Khắc Chế Thánh Giai.”

Một tra cứu ghê gớm ah…

***

Hùng Trứng.

Đường Thiên có thể biết tất cả chuyện bên ngoài.

Vài chục vạn người đình chỉ tu luyện, vậy chỉ có một khả năng: có chuyện gì đó đang xảy ra. Lòng Đường Thiên nóng như có lửa đốt, nhưng kiếm qua vẫn không có xu thế ngưng.

Đáng giận!

Dù là đang thống khổ vì rèn luyện võ hồn vẫn không thể ngăn lòng lo lắng của hắn. Đường Thiên chỉ hận mình không thể lập tức ngưng rèn luyện để ra chiến đấu cùng mọi người.

Lúc mọi người chiến đấu, sao ta có thể thúc thủ bàng quang[1]?

4 tuần liên tiếp, Võ giả Sài Lang chưa có ai trở về, Đường Thiên biết, tình hình khá nguy cấp. Tâm tình đang xao động ngược lại đã bình tĩnh,

hắn nhìn kiếm quang chung quanh, trong mắt hiện lên vẻ quyết tâm.

Võ hồn bị tôi luyện, giống như có xúc tua quấn lên, như bàn tay nắm mũi kiếm, đau đớn cực kỳ đến như thủy triều làm hắn xuýt hôn mê. Loại đau khổ này không phải từ đâu truyền lại mà là thẳng vào nội tâm, tác động trực tiếp lên võ hồn.

Hắn dừng lại suy nghĩ trog vài giây, sau đó mới chậm rãi đi lại. Chỉ có thể thích ứng với đau đớn truyền đến từ võ hồn căn bản không thể giả bớt sức chú ý.

Mỗi lần đau đớn đều được cảm nhận rõ rang.

Thực sự là rất đau đớn…. Thực sự là cũng muốn để mọi người cùng thưởng thức xem sao…

"A a a a..."

Đường Thiên hét lên thảm thiết dị thường.

Ở cách đó không xa, Tỉnh hào đang đả tọa thủ hộ cho Đường Thiên bống dưng mở mắt, hắn hướng theo hướng Đường Thiên đang gào thét nhìn lại rồi tự hỏi đang xảy ra chuyện gì.?.

Rất nhanh sau đó hắn nhận thấy sư tình đang có biến và nó biến đổi rất nhanh.

Tình Hào bỗng dưng đứng dậy trên mặt hắn hiện lên sự kinh hãi, ngay lập tức ánh mắt hắn lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng trong giây lát, hắn đột nhiên hiểu được là Đường Thần Kinh.

"A a a a..."

Từ trước tới này chưa thấy hắn kêu gào thảm thiết như vậy, trong tiếng kêu gào ẩn chứa sự đau đớn vô cùng, nhưng mà trong đó lại có 1 phần thảm liệt không thể nói ra, bi tráng cùng kiên quyết.

Đường Thiên.

Kiếm quang xoay tròn với tốc độ không ngừng tăng lên, con số kiếm màng không ngừng lướt qua võ hồn của Đường Thiên, mỗi đạo kiếm mang vờn quanh võ hồn của Đường Thiên đều làm cho võ hồn của hắn run lên.

Ba, bỗng nhiên 1 đoàn hỏa hoa sang lên, võ hồn của Đường Thiên kịch liệt run lên chỉ trong nháy mắt sự thống khổ dâng trào trong đầu Đường Thiên làm cho hắn trống rỗng đầu óc.

Hỏa hoa chợt lóe lên.

Khi tốc độ của kiếm quang không ngừng tăng lên, từng chùm hỏa hoa chói mắt giống như pháo hoa nổ tùng bên cạnh võ hồn của hắn, than thể Đường Thiên còng xuống, cả người run rẩy kịch liệt.

Chỉ duy nhất có đôi mắt kia là đang thể hiện sự điên cuồng nhưng không kém phần kiên quyết.

Đường Thiên biết rõ rằng ở thời điểm này chỉ có chính mình hoàn toàn chờ đợi luyện hóa hoàn toàn. Hắn biết rõ tất cả mọi thứ ở thời điểm này thì lý trí là quan trong nhất, cái này mới là điều hợp lý.

Thế nhưng mà…

Ta ở nơi này an tâm thoải mái tu luyện mà nhìn các ngươi chiến đấu thì ta làm không được.!.

Trong lúc nguy hiểm kéo tới, nhìn các ngươi đứng chắn trước mặt ta làm ta không cam tâm.

Rất ngu ngốc…

Dù sao…. Dù sao thì ta là Đường Thần Kinh, các người cứ cười nhạo đi…!.

"A a a a..."

Tiếng kêu điên cuồng tùy ý phát ra thảm thiết làm kinh động tâm can.

Thủy hung hoang cốt bay lên đỉnh đầu Đường Thiên, tinh lực đột nhiên trở nên nồng nặc vô cùng. Thiên Lộ nhìn chăm chú vào thiên không võ giả, kinh ngạc phát hiện ra, ở trên trời cao cán thìa trong chòm sao Bắc Đẩu đang lặng lẽ chuyển dịch.

Tinh lực tăng vọt lên.

Kiếm quang ầm ầm vận chuyển.

Tỉnh Hào nhanh chóng lùi về phía sau, kiếm quang bành trướng về tứ phía, giống như 1 đoàn gió bão đang bùng phát, mọi nơi kiếm quang đi qua tất cả như bị cắt đứt hết. Hùng trứng đang ở bên trong dây thừng chỉ trong nháy mắt bị cắt nát, vô số sợi dây bị chém đứt bay tung toé trong không trung, ngay sau đó bị cắt vụn hơn nữa.

Bình đài bị đánh cho tan nát.

Bên trong hùng trứng có 1 cơn lốc siêu cấp kiếm quang đang hình thành cấp tốc.

Tỉnh Hào liền lùi lại mấy trượng, kiếm quang vẫn đang gào thét bên ngoài đang tiếp tục bành trướng với tốc độ nhanh chóng, tinh lực cuồn cuộn không ngừng được rót vào, độ đậm đặc tinh lực của Đại Hùng tinh nhanh chóng giảm xuống.

Tỉnh Hào tiếp tục lui lại.

Oành.!.

Kiếm quang như gió bão đem Hùng trứng hoàn toàn nuốt chửng vào bên trong, tất cả mọi thứ ở trong bão lốc kiếm quang bị đánh tan nát hoàn toàn.

Nhìn thấy đồ vật khổng lồ trước mặt mình, dù mạnh như Tỉnh Hào cũng không khỏi hít vào 1 ngụm lãnh khí.

Cư dân tân hùng thủ thanh ở xa xa bị tiếng vang làm kinh động, rầm rập chạy tới xem có làm gì được không.

Long Thủ Tĩnh nhìn kiếm quang xa xa giống như 1 đám mây lớn đang tích tụ lại mà trợn mắt há hốc mồm. Ở bên cạnh hắn, trên thần sắc của mỗi vị võ giả đều run rẩy, sự kính nể sâu sắc hiện ra trên mặt.

Ở trước Hùng trứng ước chừng 50 dặm ở trên sườn núi của 1 ngọn núi nhỏ có 3 vị thánh giai võ giả nhìn cơn bão kinh người được tạo thành từ kiếm quang kia mà sắc mặt đại biến.

“Tên gia hỏa này.. còn là người sao?” Quyền thánh Đâu Dũng lắp bắp, sắc mặt trắng bệch.

Bạch Tư Tư hoa dung thất sắc, nang quay lại hỏi Hà Du Minh :”Hà huynh, kiếm quang tôi luyện hồn pháp, lẽ nào còn có uy năng như thế này sao.?”

Trong mắt Hà Du Minh hiện lên vẻ kinh sợ, hắn chỉ cảm giác thấy đầu lưỡi khô cứng lại :” Cho tới giờ ta chưa từng nghe nói.. Không thể tưởng tượng được, quả thực là bất khả tư nghị.. Làm sao có khả năng thế được? Có cái này ở bên trong người không phải là sẽ làm cho bản thân bị thịt nát xương ta sao .?.”

Thể tích hùng trứng lớn kinh người, thể tích của cuồng phong kiếm quang hiện tại đã hoàn toàn thôn phệ hùng trứng vào bên trong.

Binh vừa mới mang về Tam Hồn thành 1 nhóm độc dược đã bị tràng diện trước mặt làm cho kinh hãi.

Giờ phút này đây, cảm giác của Đường Thiên với ngoại giới đã hoàn toàn bị ngăn cách, cuồng phong kiếm quang dày đặc vô cùng, trước mắt hắn có cái gì đi nữa hắn cũng không thể nhìn rõ được. Chỉ có trên đỉnh

đầu hắn quang mang của Thủy hùng hoang cốt như ánh nắng đâm thủng tầng mây, phóng ta ánh sáng xuống, làm cho hắn 1 cảm giác ấm áp.

Võ hồn của hắn đã hoàn toàn bị bao vây trong lửa.

Ý thức của hắn giờ là 1 mảnh mơ hồ, cảm giác đau đớn như 1 loại thủy triều tràn ngập tất cả, thân thể không ngừng run rẩy. Khuôn mặt hắn lúc này lại không có hề dữ tợn như khi nãy, 2 mắt nhắm chặt như đang thư giãn.

Đường Thiên cảm giác được chính mình như đang giãy dụa trong 1 vùng biển lớn, lúc chìm trong nước lúc lại ngoi lên mặt biển, cảm giác hít thở không được liên tục, lúc này chỉ còn bản năng sinh tồn.

Trong 1 khoảng hỗn độn trong đầu hắn lúc này chỉ có 1 âm thanh mơ hồ

"... Chiến đấu..."

"... Chiến đấu..."

Lông mi Đường Thiên khẽ rung lên, 1 lát sau, hắn mở mắt ra bên trong mắt hắn là 1 khoảng mờ mịt xa xăm.

Chiến đấu... Chiến đấu...

Thân thể hắn vẫn lay động liên tục, bỗng nhiên hắn tựa như 1 con dã thú đói khát tìm được con mồi yêu thích của mình, hắn ngẩng đầu lên, nghiêng nghiêng cái đầu.

Phương hướng hiện ra trước mắt hắn lúc này chính là vị trí mà 3 vị thánh giai võ giả đang đứng trên sườn núi

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 462: Chiến Đấu

Thanh âm mơ hồ như tiếng nỉ non trong gió

Thân thể run rẩy bước từng bước nhỏ về phía trước. Một thân ảnh lảo đảo trong gió lốc.

Tựa như một thân cây trong trải qua mưa giống gió lốc lung lay sắp ngã, đụng nhẹ một cái tùy thời có thể ầm ầm sụp đổ. Tỉnh Hào đứng gần đó là người thấy rõ ràng nhất vô số kiếm quang tầng tầng lớp lớp bao vây, tạo nên tiếng kiếm rít làm người da đầu tê dại.

Tên này…rốt cuộc muốn làm gì?

Tâm lý Tỉnh Hào như nhấc lên sóng to gió lớn.

Rầm rập.

Cơn lốc kiếm phong thoáng lung lay, giống như người thường uống rượu say ngả nghiêng về một hướng di động

Tỉnh Hào trợn tròn mắt, thứ này còn có thể di động…

Đây, cái này… Thật là Kiếm Qua Thối Hồn Pháp sao?

Hắn trợn mắt há mồm. Hắn khá là rõ Kiếm Qua Thối Hồn Pháp, thân là kiếm khách hắn tương đối hiểu rõ các lưu phái kiếm pháp. Kiếm Qua Thối Hồn Pháp được xưng là cách tôi hồn tàn khốc nhất hắn làm sao không biết? Hắn không chỉ biết rõ mà còn từng chuyên môn nghiên cứu một đoạn thời giam. Hắn lập chí khai sáng võ đạo của chính hắn nên đối với bất kỳ kiếm pháp ẩn chứa cực hạn kỹ xảo đều tràn đầy hứng thú.

Chưa từng nghe nói qua Kiếm Qua Thối Hồn Pháp có thể di động… Thứ này cho tới bây giờ đều được dùng để rèn luyện võ hồn… Không phải để uống rượu xong dùng để chạy loạn khắp nơi a.

Trải qua vài phút, Tỉnh Hào từ trong cơn khiếp sợ tỉnh lại. Được rồi, phàm là nhưng thứ gì có quan hệ với Đường Thiên mà không có biến hóa thay đổi hay là kỳ quái biến thái mới thực sự là kỳ quái a!

Giá trị tồn tại của thằng này có lẽ chính là để cho cái thế giới này đừng quá bình thường à nha.

Nhưng mà…Cái gì cũng có giới hạn chứ!

Tỉnh Hào trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng, nâng kiếm trong tay, thân hình như gió theo sát di động của cơn lốc kiếm phong.

Ba gã thánh giai trên sườn núi trợn tròn mắt.

“Nó đang hướng về phía chúng ta đúng không?” Đậu Dũng ngơ ngác hỏi.

“Hình như là vậy.” Hà Du Minh biểu tình ngốc trệ,

Bạch Tư Tư nghẹn họng nhìn chằm chằm cơn lốc kiếm phong cuồn cuồn tiến tới, sau một hồi mới quăng ra một câu: “Thằng này ruốt cuộc là dạng quái vật gì vậy?”

Câu nói này cũng giống lời trong bụng hai người còn lại.

Cơn lốc kiếm phong thể tích khổng lồ đến kinh người, rầm rập mà đến, thanh thế làm cho người ta vô cùng sợ hãi. Dù là ba người đã tiến nhập thánh giai nhưng trước uy thế khủng bố như thế cũng cảm thấy tim đập thình thịch

Đây mới thật sự là thiên địa chi uy.

“Làm sao bây giờ?” Đậu Dũng dứt khoát hỏi: “Quái vật kìa nhất định là hướng về phía chúng ta tới đây!”

“Chạy thôi!” Hà Du Minh đồng dạng dứt khoát trả lời.

“Chạy thôi!” Bạch Tư Tư cũng trả lời gọn gàng.

Đậu Dũng nhìn hai người: “Chúng ta như vậy hình như có chút mất mặt. Dù sao ba chúng ta cũng là thánh giai a!”

“Nếu không người thử tiến lên thử một chút?” Hà Du Minh ánh mắt đầy vẻ cổ vũ.

Đôi mắt đẹp của Bạch Tư Tư cũng nhìn Đậu Dũng.

“Chạy thôi!” Đậu Dũng dứt khoát quay đầu bỏ chạy.

Ba người chạy như điên, tốc độ cực nhanh, nhưng mà sau lưng cơn lốc kiếm phong cũng gia tăng tốc độ, đuổi theo âm ầm sau lưng. Khoảng cách không hề giãn xa mà ngược lại càng lúc càng gần.

Ba người đột nhiên cảm thấy áp lực gia tăng.

“Tư Tư, dụng cầm!” Hà Du Minh hô lớn.

Bạch Tư Tư lập tức tỉnh ra, vội vàng lấy ra Bạch Ngọc Cầm, không để ý tới hình tượng một tay ôm đàn vào trong ngược, năm ngón tay phải lướt qua dây đàn.

Bang Bang Tang!

Tiếng đàn như mang theo lực lượng an ủi lòng người, toàn bộ thế giới như đều bình tĩnh trở lại. Đây là “An Tự Khúc, là danh khúc của Bạch Tư Tư, là nàng dung hợp Phật xương cùng định hồn mà sáng tác ra, tác dụng làm dịu nhân tâm.

Cho dù là Tinh hồn thú cửu giai cuồng bạo khi nghe khúc nhạc này cũng bình yên mà ngủ.

Đáng giận là…cơn lốc kiếm phong lại đuổi đến nhanh hơn!

Bạch Tư Tư cắn răng một cái, tiếng đàn lập tức biến đổi. Mới vừa rồi một khúc "An Tư Khúc" làm dịu tâm thần lập tức trở nên tươi đẹp hấp dẫn, làm cho người ta khí huyết sôi trào. Đây là "Thiên Nữ Xá" sáng tác dựa theo "Thiên Ma ngâm xướng", mê hoặc lòng người khiến người ta sinh ra ảo giác.

Lắng nghe khúc này dù là hoàng kim võ giả nhẹ thì huyết mạch sôi sục, tâm tư thất thần, nặng thì bạo thể mà chết!

Đáng giận…cơn lốc kiếm phong lại lần nữa gia tốc.

Ba người đã có thể cảm nhân được sau lưng vô số kiếm quang tạo thành dòng xoáy, đang điên cuồng cắt xen không khí sinh ra chấn động. Uy lực đó dù bọn hắn là thánh giai cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

"Tách ra mà chạy!" Hà Du Minh vận khí hô lớn.

Ba người bỗng nhiên tách ra, phân biệt hướng về ba hướng bay đi.

Ba người rõ ràng cảm thấy cơn lốc kiếm phong sau lưng chợt dùng lại. Ha ha, để xem người làm gì bay giờ! Ba người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng con lốc kiếm phong chỉ dừng lại một giây, sau đó không chút do dự hướng chính giữa hướng về phía Hà Du Minh đuổi theo!

Hà Dù Minh mặt mày trắng bệch, da đầu tê rần. Lập tức thúc dục chân lực toàn thân vung chạn chạy như điên, chẳng quan tâm tới hình tượng tiêu sái phong lưu ngày thường.

Chứng kiến Hà Du Minh dẫn dụ cơn lốc kiếm phong biến mất tại đường chân trời. Đậu Dũng cùng Bạch Tư Tư lúc này đã bay ra thật xa bèn theo đường cũ trở về, hai người trên mặt biểu lộ cảm giác may mắn.

"Lão Hà liệu có chết hay không?" Bạch Tư Tư có chút lo lắng.

“Ta sẽ thắp cho hắn nén nhan!” Đậu Dũng tín thề

Bạch Tư Tư vẻ mặt muốn nói gì lại thôi.

“Ngươi muốn đi cứu hắn?” Đậu Dũng thấy thế liền hỏi.

Bạch Tư Tư lắc đầu: “Không phải, ta bây giờ đang nghĩ đến đầu để thắp nhan cho hắn.”

Hai người lại không nói gì.

Gió thổi qua, hai người đồng thời cảm giác một cỗ lạnh lẽo.

Đậu Dũng nhìn cảnh thê lương vắng vẻ, bỗng nhiên nói: “Ta có một loại dự cảm bất hảo.”

Bạch Tư Tư trầm mặc không nói.

“Quyết định lần này của bệ hạ có thể là sai lầm.” Đậu Dũng lầm bầm tự nói: “Ta chưa từng gặp qua gia hỏa nào cổ quái như vậy. Ta suy nghĩ, nếu như Đường Thiên lần này không chết, có thể hay không trở thành một Sư Tư Vương Lôi Ngang thứ hai.”

“Có khả năng.” Bạch Tư Tư mở miệng nói: “ Nếu như trải qua cơn lốc kiếm phong mạnh như vậy mà Đường Thiên vẫn không chết, võ hồn hắn nhất định sẽ được tôi luyện đến mức cực kỳ đáng sợ. Chuyện hắn tiến nhập thánh giai chỉ là vấn đề thời gian, thậm chí còn rất nhanh. Mà một khí hắn tiến nhập thánh giai, hắn so với người khác võ hồn cường đại hơn vô số lần, hắn sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.”

Đậu Dũng nhìn thoàng qua Bạch Tư Tư có chút ngoài ý muốn. Bạch Tư Tư tính cách có chút lạnh lùng ít nói, nhưng đây là lần đầu tiên Đậu Dũng thấy nàng một hơi nói một lời dài như vậy.

Nhưng lời nói của Bạch Tư Tư khiến hắn trầm mặc.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Tư Tư: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

Hai người lại lần nữa trầm mặc.

Nếu như Đường Thiên không chết như vậy Kình Ngư Tọa chắc chắn sẽ thua. Tuy rằng bọn họ là thánh giai nhưng không mang ý nghĩa bọn họ không cần lo lắng tương lai. Hành động khoan dung đối với kẻ thù sau khi đạt được chiến thắng, phong thái Vương giả như vậy chỉ tồn tại trong sách. Năm đó có ba gã thánh giai đối với binh đoàn của Lôi Ngang tạo nên thương vong khá lớn, về sau chiến bại, ba vị thánh giai muốn chạy trốn nhưng kết quả lại bị Lôi Ngang trực tiếp dùng binh đoàn áp chế đến chết.

Thánh giai cô độc số lượng rất ít, tuyệt đại đa số thánh giai sau lưng đều có gia tốc, dù không có gia tốc cũng có đệ tử kế thừa y bát.

Gió càng ngày càng lạnh.

Tam Hồn Thành

Chiến đấu trong góc làm kinh động tất cả mọi người, mọi người đều bị thực lực Văn Giang chấn trụ. Hai mươi tên võ giả cao giai vậy giết Văn Giang nhưng hắn lại thoải mái như không.

Nhìn vũ kỹ thông thương kia trong tay Văn Giang lại mạnh mẽ đến kinh người.

Hai mươi người vậy mà đối với Văn Giang không có biến pháp. Rất nhiều cơ quan võ giả học đồ chuẩn bị trợ giúp nhưng rất nhanh tất cả mọi người đều nhận được lệnh cấp trên, không được phép ra tay!

Mệnh lệnh này khiến bọn họ cảm thấy kỳ quái, nhưng bọn họ vẫn thành thành thật thật đứng một bên quan sát.

Vị trí Đường Sửu vô cùng tốt, có thể chứng kiến từng chi tiết trên chiến trường. Cặp mắt của hắn sáng lên tia sáng yêu dị, hết sức chăm

chú, bút trong tay ghi chép với tốc độ kinh người.

Thánh giai trong mắt hắn không ngừng bị bóc tách, phân tích. Trên chiến trường mỗi lần đối kháng, mỗi chi tiết đều bị biến thành một đám dữ liệu trong đầu hắn.

Những công kích ngoài sức tưởng tượng khiến người ta rung động liền giống như bị cắt từng tầng quần áo, biến thành trạng thái nguyên thủy nhất trong mắt hắn.

Tờ giấy trắng trước mắt hắn đã vẽ đủ loại đồ án, văn tư chi chit.

Ánh mắt yêu dị, ghi chép điên cuồng, lần lượt từng cái đồ hình cũng chú giải không ngừng hoàn thành dưới ngòi bút Đường Sửu.

Ma Địch vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Đường Sửu, cũng không có quấy rầy hắn.

“Đã xong?” Ma Địch hỏi

“Ừm, đã xong.” Đường Sửu duỗi lưng, ánh mắt yêu dị đã khôi phục vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Lần này lấy được số dữ liệu phi thường sung túc, ta muốn tập trung nghiên cứu chúng.”

“Chẳng lẽ người cùng thánh giai có cừu oán?” Ma Địch cười khẽ, nụ cười của hắn luôn làm người khác như được tắm gió xuân

“Ta nhất định sẽ trở thành danh tướng Hồn Tướng, thánh giai là đối tượng khắc chế trọng yếu của ta.” Đường Sửu đưa lời nhắc nhở: “Ngươi cũng nên cảnh giác một chút, chúng ta khiến Quang Minh Võ Hội chật vật như vậy, bọn chúng nhất định sẽ tìm cơ hội đối phó chúng ta. Cơ hội tốt như vậy, bọn chúng không bỏ qua đâu.”

Đường Sửu vừa dứt lời, một phương khác trong căn cứ cũng truyền ra tiếng đánh nhau kịch liệt.

“A Sửu đúng là liệu sự như thần.” Ma Địch vẻ mặt tán thưởng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 463: Tâm Vô Ưu

Sắc mặt Trương Minh Hách vẫn trầm ổn như thường , những võ giả bên cạnh đều là tinh nhuệ bên trong tộc. Lần này công chiếm Kình Ngư tọa đều do tộc thúc thôi động, ai cũng không ngờ đến lại rơi vào cục diện bế tắc như thế này .

Từ khi Đường Thiên ngang trời xuất thế nhận được cái danh xưng " Quang Minh võ hội mài đao thạch" , những thiên tài của Quang Minh võ hội cũng dần trở lên ảm đạm trong mắt mọi người . Những vị thiên tài này vốn vẫn luôn hài lòng thỏa dạ, sau khi gặp phải chấn động cực lớn thì tất cả lập tức lũ lượt về nhà chuyên tâm khổ tu.

Bọn họ có gia thế hiển hách , tài nguyên sung túc, hơn nữa bản thân bọn họ cũng có thiên phú rất tốt, bây giờ chịu hăng hái tích cực thì đương nhiên thực lực không khỏi đột nhiên tăng mạnh rồi.

Nhưng so với ngôi sao rực sỡ lóa mắt Đường Thiên thì bọn họ vẫn cứ ảm đạm không ánh sáng như cũ.

Trong lòng đám thiên chi kiêu tử này đều đang nghẹn một cổ uất hận , từ lúc nào bọn họ bị một tên tiểu tử đi ra từ cái vùng nông thôn đoạt mất danh tiếng? Nhưng chiến tích của Đường Thiên lại hiển hiện ra trước mắt , hào đoạt Đại Hùng tinh, bên ngoài vẫn luôn có lời đồn Đường Thiên đã đánh bại thánh giai . Nhưng đám Trương Minh Hách đều có con đường tin tức của chính mình lên biết rõ cái tin tức này là sự thật.

Chẳng qua , thánh giai thì đã làm sao !

Trong lòng Trương Minh Hách đầy tràn chiến ý , với thực lực của hắn bây giờ tuy đối diện với thánh giai thì vẫn còn hơi thiếu nhưng chưa chắc đã không có cơ hội thủ thắng . Mà theo hắn biết, tên võ sĩ thánh giai mà Đường Thiên đánh bại kia cũng chỉ là thánh giai sau khi phong thánh chưa có gì tiến bộ.

Lần công chiếm Kình Ngư tọa này Trương Minh Hách cho rằng hoàn toàn có thể đi, hắn cũng đã hỏi qua Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng cảm thấy kế hoạch này cũng không tồi , khả năng thành công rất lớn , hơn nữa sẽ trợ giúp cho chiến cuộc về sau cực nhiều .

Nhưng không ngờ tình hình chiến đấu lại rơi vào thế giằng co mà Trương gia không nguyện ý nhìn thấy nhất , Đại Hùng tinh dùng một trận độc chiến nói cho cả Thiên lộ biết , độc tố dùng trên chiến trường sẽ ra sao .

Thế nhưng Trương Minh Hách lại cho rằng đó chỉ là thủ đoạn nhỏ , từ trước đến nay chiến tranh đều là so đấu thực lực chân chính. Khi phuong pháp dùng kim cương bích đựoc mở rộng, cuối cùng bọn họ cũng giãy ra khỏi vũng bùn này .

Mà lời tuyên truyền của Tam Hồn thành tại Hắc hồn cũng truyền tới Quang Minh võ hội, mọi người đều cho rằng trước tiên phải đem cái đinh này nhổ đi. Phải đem Đại Hùng tinh bức đến tình cảnh phải so đấu thực lực với bọn họ , phải đem toàn bộ thủ đoạn bàng môn tả đạo của bọn họ chặt đứt.

Một khi Quang Minh võ hội đã nghiêm túc đối phó thì lập tức năng lực tình báo kinh khủng của nó được phát huy ra toàn bộ . Ân oán của Tái Lôi và Y Phàm gia cũng trồi lên mặt nước, thậm chí ngay cả chuyện Y Phàm tộc trưởng yêu cầu phụ thân Tái Lôi hướng về phía Tái Lôi nhận sai cũng được tìm hiểu chi li cặn kẽ. Kể cả chuyện Sở Thiến giận dữ ở nhà , và động tác về sau của Văn Giang cũng bị họ thu hết vào đáy mắt .

Vốn bọn họ cũng không coi trọng Văn Giang cho lắm , cho rằng hắn chỉ là loại người vô danh , không ngờ có một vị trưởng lão đã nhận ra

thân phận của Văn Giang .

Độc lang, Văn Nhất Giang.

Vị thánh giai đã từng nổi danh một thời sau đó lại đột nhiên biến mất , lập tức tinh thần của Quang Minh võ hội đại chấn.

Tiếp theo quả nhiên Văn Giang hành động giống như bọn họ dự liệu , đã lẻn vào Tam Hồn thành, Quang Minh võ hội cũng lập tức hành động. Trương Minh Hách không hề xuất thủ, bởi trong mắt hắn, đám nay chỉ là đám cá nhỏ không đáng cho hắn ra tay

Về cuộc chiến này , hắn tin tưởng mười phần.

Văn Giang là thánh giai, còn thực lực của Trương Minh Hách cũng tiếp cận thánh giai. Trương Minh Hách không tin, một Tam Hồn thành nho nhỏ lại có thể đồng thời chống lại một vị thánh giai và một vị chuẩn thánh giai. Huống chi, số hoàng kim võ giả bên người hắn nhiều đến bốn vị, tất cả đều là lực lượng tinh hoa nhất của Trương gia .

Tiếc là Đường Thiên không có mặt chứ bằng không cùng Đường Thiên tranh đấu một trận , như thế mới không uổng công đi lần này.

Trương Minh Hách lửng thững đi lại như đi dạo trong sân vắng , tiêu sái bất phàm.

Bỗng nhiên, có thanh âm của tiếng địch vang lên , bước chân hắn đột nhiên dừng lại sau đó ngẩng đầu lên , trên đỉnh tháp cao vút có một cái bóng bạch y tung bay lọt vào tầm mắt hắn!

Đó là... Công tử Ma Địch!

Trương Minh Hách nheo con mắt lại , tình báo về Tam Hồn thành của Quang Minh võ hội rất đầy đủ, cường giả của Tam Hồn thành ít đến thương cảm, nhưng âm võ giả lại có hai gã, Manh huyền lão nhân và Ma Địch công tử.

Trương Minh Hách không để Manh huyền lão nhân vào mắt, loại võ giả đứng cuối Thiên lộ bảng đương nhiên là không đủ để hắn chú ý. Lại thêm niên kỷ đã lớn, không có tiềm lực phát triển , làm thủ viện cũng chi miễn cưỡng làm được .

Người làm hắn tò mò nhất chính là Ma Địch công tử, đây chính là một đại sư âm luật cực kỳ trứ danh , cả cuộc đời của hắn có thể nói là một truyền kỳ. Thực lực của hắn mạnh như thế nào, không ai biết rõ .

Đáng tiếc là hắn không phải là một Hồn tướng trọn vẹn...

Trương Minh Hách âm thầm lắc đầu trong lòng , Đường Thiên thực quá phung phí của trời mà , theo hắn , vị Hồn tướng như Ma Địch công tử dùng để đối phó với kẻ địch thì quá không hợp , thực lực không mạnh mà dùng để xông pha chiến đấu thì chẳng phát huy được tác dụng gì . Vị hồn tướng như Ma Địch công tử thích hợp nhất là làm lão sư, nhiều cổ phúc phổ hiếm có như vậy , nhận thức âm luật độc đáo như thế , chỉ như vậy mới có thể đem vị Hồn tướng không trọn ven này phát huy ra một cách rực rỡ và chói sáng nhất.

Thật đúng là một nhân vật như tiên như họa !

Trương Minh Hách thầm tán thán, thậm chí trong lòng còn thầm tiếc hận, đáng tiếc, không phải là Hồn tướng của mình.

Ánh mắt đầy thưởng thức của Trương Minh Hách lập tức biến thành lạnh lẽo , hắn chẳng thèm để ý đến đám võ giả xung quanh , bay lên trời, bay nhanh về phía đỉnh tháp Ma Địch đang đứng.

Tiếng địch du dương, trên khuôn mặt thản nhiên của Ma Địch công tử mang theo vẻ vui sướng và thỏa mãn .

Một khúc thất sát hắn đã sớm hoàn thành lục sát chỉ còn đệ thất sát, hắn luôn cảm thấy không thỏa mãn, vì đệ thất sát mà hắn đã dốc hết tâm lực suýt tí nữa thì tẩu hỏa nhập ma, thẳng cho đến khi chết đi mới hoàn thiện được đệ thất sát chân chính .

Sở dĩ ta không tiêu tán chính vì thổi nó ra sao?

Ta cũng có chấp niệm của mình a...

Không nghĩ tới vẫn còn cơ hội được thổi nó lên , thật tốt.

Chư quân, xin lắng nghe đệ thất sát, Tâm Vô Ưu.

Âm phù (nốt nhạc) tuyệt diệu thoát ra từ thanh đồng địch của hắn , từng sợi quang hoa mềm mại giống như làn sương khói chậm rãi bay ra từ đồng địch . Làn quang hoa này có đủ loại mầu sắc giống như thải vụ (sương mù thất thải , bẩy mầu) trôi nổi giữa không trung giống như những hạt mầm đang đâm chồi nẩy lộc, dần lớn lớn lên thành một cây trưởng thành xanh tươi , mầu đỏ biến thành hoa tươi , lam sắc hóa thành bầu trời , kim sắc biến thành vầng thái dương...

Khi địch âm vừa vang lên Trương Minh Hách đã cảm thấy có điều gì đó bất thường , thẳng cho đến khi hắn bất chợt phát hiện ra không biết từ lúc nào bầu trời xám xịt phía sau Ma Địch công tử đã hóa thành một mảnh xanh thẳm thì giật mình một cái.

Quang ảnh xung quanh hắn biến hóa kịch liệt .

Cổ mộc cao chọc trời, bãi cỏ xanh tươi ướt át , nắng ấm dào dạt , mây trắng trôi nổi trên bầu trời xanh thẳm , hoa tươi đủ loại màu sắc nở rộ, hồ nước óng ả phía xa xa , bên tai quanh quẩn tiếng địch tuyệt diệu . Tiếng địch tuyệt diệu đến mức không thể diễn tả bằng lời, bất giác , Trương Minh Hách lâm vào ngây dại, toàn bộ phiền não trong lòng đều tan thành mây khói.

Hắn quên mất tất cả suy nghĩ lúc trước , hắn chỉ thấy có cảm giác thỏa mãn không thể diễn tả bằng lời , cảm thấy hạnh phúc không thể nói ra, hắn ngồi trên cỏ, hương thơm phát ra từ bãi cỏ mềm mại bên dưới càng làm hắn thấy thoải mái.

Thật mềm mại , thật muốn ngủ một giấc...

Hắn mang máng nhớ mình còn có chuyện gì đó chưa làm , nhưng bất kể hắn suy nghĩ thế nào cũng không ra . Rất nhanh, cái ấn tượng mơ hồ đó cũng biến mất , trên mặt hắn treo nụ cười đầy thỏa mãn tưởng chừng như sắp ngủ thiếp đi.

Bỗng nhiên, con chó nhỏ treo bên hông Trương Minh Hách như một kiện trang sức đột nhiên sáng lên quang mang chói mắt , một mạt quang mang kim sắc chui vào thân thể Trương Minh Hách.

Toàn thân Trương Minh Hách run lên, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, nhưng nhờ vậy hắn lập tức thoát ra khỏi ảo cảnh.

Đáng chết!

Trúng chiêu rồi...

Trong lòng hắn lạnh toát , nếu không phải có bí bảo hộ chủ thì vừa nãy hắn đã chết rồi . Hắn nắm chặt tiểu cẩu , con tiểu cẩu thoạt nhìn không chút bắt mắt này rất có lai lịch, nó chính là hoàng kim bí bảo của Tiểu Khuyển tọa , Như Ý khuyển . Tiểu Khuyển tọa chính là một trong mười điện Xích đạo , hoàng kim bí bảo của nó há có thể là phàm phẩm? Như Ý Khuyển , thật ra trong cái tên có ngụ ý tốt đẹp này có phong ấn võ hồn của một con viễn cổ âm vương khuyển. Hàng ngày luôn được tinh lực tẩm bổ, so với trước kia càng thêm hung lệ và cường hãn. Trương Minh Hách lại còn lấy máu huyết để nuôi dưỡng lên đã cùng hắn tâm ấn tương thông.

Nói về nghiên cứu bí báo thì chẳng ai sánh bằng Quang Minh võ hội , nhưng lấy máu huyết để nuôi dưỡng bí bảo lại là phương pháp cực kỳ khó khăn . Nhưng hiệu quả của phương pháp cực đoan và nguy hiểm này lại cực kỳ rõ rệt .

Địch âm lan tràn khắp nơi, bỗng trên mặt Trương Minh Hách lộ ra vẻ mờ mịt, một lát sau lại giật mình một cái , sau đó lại lâm vào mê mang lần thứ hai , cứ như thế lặp đi lặp lại, cực kỳ quỷ dị.

Khi tiếng địch vừa vang lên , dường như Văn Giang đã nhận thấy nguy hiểm, lông tóc toàn thân dựng đứng . Hắn là thánh giai, trực giác nhậy cảm hơn Trương Minh Hách không biết bao nhiêu lần.

Thánh giai!

Đối phương có thánh giai!

Nhưng khi hắn còn chưa kịp lui lại thì quang cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi , trước mắt hắn là cảnh tượng sinh cơ dào dạt , một không gian yên tĩnh bình an không hề có một chút sát cơ nào , điều này làm da đầu hắn tê dại .

Đây là hồn vực gì?

Xung quanh Văn Giang sáng lên một vòng quang mang màu đen , đó chính là hồn vực của hắn Song Nghich Luân ! Ở bên trong khu vực này , hắn có thể tùy tâm sở dục mọi loại công kích , có thể chuyện đổi đủ loại vũ kĩ mà không gặp chút trì trệ nào.

Có rất nhiều võ giả muốn làm như vậy đều gặp phải mâu thuẫn, xung đột lẫn nhau ,không thể sử dung cùng lúc được , nhưng hồn vực của hắn lại có thể đem tất cả vũ kỹ chuyển đổi một cách hoàn mỹ .

Tựa như hai cái bánh xe song song chạy ngược chiều hỗ trợ cho nhau , vì vậy hắn mới gọi nó là Song nghich luân .

Tác dụng của song nghịch luân chỉ có một nhưng uy lực lại cực kỳ kinh người. Phạm vi của nó bao trùm tất cả các vũ kỹ thường thức, kể cả các vũ kỹ có tính chất hoàn toàn tương phản nhau , quả thật nó thể mang đến cho địch nhân phiền phức mang tính chí mạng , nhất là khi cận chiến thì vô cùng cường hãn .

Song nghịch luân là một hồn vực công kích thuần túy , căn bản không thể phòng thủ .

Văn Giang cảm giác được rõ ràng , địch âm lan tràn khắp nơi kia đang điên cuồng ăn mòn hồn vực của hắn . Một khi mất đi hồn vực bảo hộ, hắn cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói mà thôi .

Trong mắt Văn Giang lóe lên hàn quang, hắn biết , cần phải lao tới trước mặt đối phương, chỉ có cận chiến mới có khả năng phát huy ra uy lực thuần túy của hồn vực !

Hắn nhanh chóng xuất thủ về khoảng trống phía trước .

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi , hắn đã sử ra bốn loại vũ kỹ hoàn toàn tương phản, bốn loại vũ kỹ có tính chất hoàn toàn tương phản bị cưỡng ép chồng lên cùng một chỗ.

Oanh!

Thanh âm nổ tung kịch liệt vang lên khiến thân hình hắn lung lay gần như đứng không vững , nhưng ảo cảnh trước mặt cũng bị đục thủng một lỗ xám xịt.

Khi thấy cái động này đang nhanh chóng thu nhỏ lại , Văn Giang bất chấp tất cả đột nhiên lao về phía động khẩu.

Bỗng quang mang sáng chói mắt của một đao một kiếm cùng lúc xuất hiện trước động khẩu.

Tuy thực lực của đối phương không bằng hắn, nhưng một chiêu này của hai người tuyệt đối là toàn lực ứng phó, không có chút lưu lực.

Bọn họ định đem hắn bức ngược trở lại !

Văn Giang huýt dài một tiếng, khi vẫn còn ở giữa không trung , hắn đồng thời phát động cả tứ chi , mười sáu đạo quang mang có mầu sắc khác nhau đánh lên thân đao kiếm cực kỳ chuẩn xác .

Hai gã võ giả cùng kêu lên thảm thiết, trực tiếp văng ra .

Còn Văn Giang toàn thân đầy bụi đất từ động khẩu lao ra , trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Loại hồn vực do các loại ảo giác kết thành mày cần phải có thời gian mới thi triển được, mình không thể để đối phương có thời gian, Văn Giang bỗng ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén như kiếm của hắn chiếu thẳng về phía bóng dáng bạch y bay bổng của Ma Địch trên đỉnh tháp .

Ma Địch vẫn nhắm mắt chuyên tâm bình thản thổi, chỉ thấy từng sợi quang hoa nhẹ nhàng bay về phía hắn.

Mấy tên võ giả theo xung quanh vô cùng hung hãn nhào tới.

Trong mắt Văn Giang hiện lên một tia tàn khốc, muốn chết!

Ngay khi hắn định xuất thủ đem đem mấy tên pháo hôi này giết chết thì đột nhiên sắc mặt đại biến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 464: Cọng Rơm Cứu Mạng Của Hà Du Minh

Một cảm giác làm cho tâm thần lâng lâng lan tràn trong tâm hồn Văn Giang. Một nữ tử xinh đẹp từ trong không trung hiện ta, nhìn về hắn rồi mỉm cười.

Tâm thần Văn Giang run rẩy dữ dội, khuôn mặt mà hắn ngày đêm mong nhớ chân thực là thế, sinh động là vậy. Hắn vươn tay lên, như muốn chạm vào khuôn mặt kiều diễm đã xuất hiện vô số lần trong mơ kia.

Không đúng!

Là tưởng tượng mà thôi!

Một tia lý trí sau cùng giúp Văn Giang chợt tỉnh, đột nhiên cắn mạnh đầu lưỡi. Sự đau đớn cùng mùi máu tươi trong miệng đã giúp hắn trở nên tỉnh táo. Nữ tử trước mặt kia liền hóa thành một làn khói. Nhưng không biết vì sao trong lòng hắn bỗng đau xót không thôi.

Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, cảm giác tê dại quỷ dị này truyền tới từ sâu thẳm trong cơ thể.

Sao có thể thế được!

Rõ ràng mình đã khu trừ thứ đang ăn mòn kia ra khỏi hồn vực mà...

Văn Giang bỗng dưng ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn về phía thân ảnh đang phiêu hốt trên đỉnh tháp kia, thân ảnh phảng phất như tùy thời có thể cưỡi gió đạp mây quay lại.

Trong mắt hắn, thân ảnh kia trở nên mơ hồ; mà làn khói vừa tản ra kia lại một lần nữa biến ảo thành thiếu nữ xinh đẹp. Sâu trong lòng Văn Giang gào thét không thôi. ”Nữ thần của ta, nữ thần của ta!” Nhưng làn khói lại tán nhập vào mỗi ngóc ngách của hồn vực trong cơ thể hắn.

Hồn vực thật là lợi hại.

Ý niệm sau cùng này của Văn Giang vừa thoáng qua, khuôn mặt của hắn lập tức tái nhợt, nhưng lại toát lên nụ cười mãn nguyện từ nội tâm hắn.

Chết dưới ảo giác như thế này thật tốt.

Ma Địch lẳng lặng nhìn sinh cơ Văn Giang từ từ biến mất, mặt không nở nụ cười vui mừng. Gió khẽ thổi qua, trên khuôn mặt hắn lẳng lặng chảy xuôi một dòng nước mắt, hòa theo cùng gió.

Đệ thất sát, Tâm Vô Ưu, sát chiêu được sáng tạo chuyên dùng để kích sát thánh giai. Địch âm giống như một mầm mống độc tốt, bay vào lòng người rồi sau đó từ sâu trong nội tâm mỗi người hướng tới khát vọng cùng cực mà nuôi dưỡng nó, độc tính từ đó sẽ lan tràn theo thân thể để tới hồn vực.

Sau khi sử dụng đệ thất sát, cho dù đây là lần thi triển nhưng trên mặt Ma Địch vẫn bình tĩnh vô cùng.

Lực lượng của âm ba công diễn tấu từ âm nhạc thực là một thứ lực lượng cường hãn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ma Địch bỗng cảm thấy có chút buồn bực vô cớ. Những người kia đều là con người có tình cảm, trong lòng tất cả đều sẽ có những điểm yếu giấu kín trong nội tâm, dù che giấu sâu sắc thế nào cũng sẽ là điểm yếu chí mạng của bản thân.

Ma Địch tự cười bản thân, chính mình lại đau buồn vì cái chết của địch nhân sao?

Thực sự là lừa người lừa mình mà... Cũng may là Đường Thần Kinh không có ở đây, không thì...

Quả nhiên, bản thân mình còn không chịu nổi còn nói gì người khác...

Ma Địch cười ha ha, lo lắng trong lòng dần tan biến, ánh mắt đảo về phía Trương Minh Hách. Trương Minh Hách còn đang khổ sở chống đỡ. Khi thấy Ma Địch quay sang thì đột nhiên rùng mình, cảm giác như bị quái thú nhìn chằm chằm vậy.

Tâm Vô Ưu là sát chiêu được sáng tạo chuyên dùng đối phó với thánh giai, lợi dụng điểm mạnh nhất của thánh giai để đánh bại họ. Thánh giai có ý chí kiên định so với võ giả bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, bọn họ khống chế bản thân cũng đạt tới được một trạng thái kinh người.

Người càng kiên cường, thì chỗ yếu đuối ở sâu trong lòng họ càng yếu ớt.

Mà những khát vọng trong lòng các thánh giai võ giả này thường được áp chế, bị áp chế càng mạnh thì khi bộc phát những khát vọng tối tăm này sẽ càng mãnh liệt. Mà những độc tính này sẽ lan tràn đến hồn vực của thánh giai thì đó là lại một chuyện then chốt khác nữa.

Đây mới là chỗ lợi hại của Tâm Vô Ưu, thực lực của đối phương càng mạnh thì uy lực của chiêu thức cũng sẽ càng mạnh.

Trương Minh Hách có thực lực không tồi, nhưng không phải là thánh giai võ giả, không có hồn vực nên tâm lực của bản thân cũng không mạnh mẽ; ảnh hưởng của Tâm Vô Ưu đối với hắn cũng không cường liệt như đối với Văn Giang, hơn nữa trong tay hắn còn có hoàng kim bí bảo Xích Đạo cấp Như Ý Khuyển.

Nhưng cho dù là vậy, hắn vẫn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được Tâm Vô Ưu mà thôi, mà mấy người khác đối với chiêu này đã thân đoạn khí tuyệt.

Bỗng nhiên, một ngân trảo từ đâu bay tới, nắm lấy Như Ý Khuyển trong tay Trương Minh Hách rồi đột nhiên kéo mạnh. Như Ý Khuyển đang trên tay Trương Minh Hách lập tức rơi xuống.

Quang mang của Như Ý Khuyển tăng vọt, nhưng mà ngân trảo gắt gao nắm chặt nó mặc cho Như Ý Khuyển giãy dụa như thế nào cũng không có ý buông ra.

Mất đi sự bảo hộ của Như Ý Khuyển, Trương Minh Hách không cố trụ được nữa, thân hình lảo đảo sau đó ngã lăn ra. Ma Địch thấy thế cũng không khỏi lắc đầu, bản thân hắn vốn xuất thân từ thế gia nên biết rõ những tên đệ tử thế gia kia thiếu sự lịch lãm giang hồ, không có kinh nghiệm trải nghiệm sự tàn nhẫn của cuộc sống, ý chí thì tương đối là yếu kém, khát vọng chiến đấu chiến thắng ở trong lòng bọn chúng cũng không đủ mạnh mẽ. Đây là bệnh chung của những tên công tử thế gia.

Đoan Mộc tò mò đánh giá Như Ý Khuyển , kẻ vừa dùng ngân trảo để tóm lấy Như Ý Khuyển chính là hắn. Đồ vật cao cấp như thế này nhìn xem một chút cũng có thể tăng thêm kiến thức lịch duyệt.

Xích Quang ở một bên thấy Như Ý Khuyển trong tay Đoan Mộc mà ao ước không thôi, tên gia hỏa này đồ vật tà môn ngoại đạo thật là nhiều.

Lúc này mọi người mới từ từ khôi phục lại từ trong chấn động, ánh mắt nhìn về phía Ma Địch đầy vẻ kính nể. Tuy rằng mọi người không biết Văn Giang nhưng mà hồn vực vừa rồi của Văn Giang hoàn toàn là sự thật.

Thánh giai, Ma Địch công tử vậy mà giết chết một tên võ giả thánh giai.

Hồn tướng lại có thể làm thịt thánh giai ngon lành như vậy là chuyện lần đầu tiên bọn họ chứng kiến.

Người quan tâm đến trận đấu này có rất nhiều, tin tức của Kình Ngư tinh thuộc Quang Minh võ hội liên tiếp chiến bại, với những người có

tâm tư linh hoạt sớm đã đoán được Quang Minh võ hội nhất định sẽ động thủ đối với Tam Hồn thành.

Lúc trước, Tam Hồn thành tuy rằng đã bắt đầu bộc lộ tài năng của mình nhưng mà trong mắt của rất nhiều người chỉ là một tiểu thể lực không đáng nhắc tới. Mãi tới khi Tam Hồn thành bắt tay hợp tác cùng hiệp hội đại sư chòm sao Thiên Xứng thì mới bước một bước dài trên con đường trở thành cường giả. Càng là khi quan hệ của Tam Hồn thành và Đường Thiên được mọi người biết đến thì càng đưa đến nhiều sự chú ý hơn.

Bây giờ Tam Hồn thành muốn lặng lẽ phát triển cũng không thể được.

Đêm nay, chiến đấu trong căn cứ mới chỉ vừa mới bắt đầu. Ngay khi các tuyến dò xét phòng thủ quanh căn cứ bị kinh động, Tâm Vô Ưu của Ma Địch đã làm toàn thành như chìm sâu vào mộng đẹp. Nhưng mà khi đến được tai những tên ruồi muỗi trinh sát quanh Tam Hồn thành thì lại giống như tiếng sét đánh ngang Thiên Lộ.

Trong tiếng địch du dương lại ẩn chứa sát cơ khôn cùng, làm cho người khác khó lòng mà phát hiện được.

Thực lực của Ma Địch thực sự lại mạnh mẽ cực kỳ.

Mỗi tên ruồi muỗi trinh sát cực kỳ hoảng sợ, khi bọn chúng đưa tin về trung tâm thẩm định đánh giá, bọn chúng đánh giá Ma Địch ngang với các thánh giai đương thời. Mỗi nhà thẩm định đều nhất trí rằng Ma Địch tuy rằng lúc còn sống thực lực sâu không lường được, nhưng mà thân là Hồn tướng, bây giờ thực lực không còn như trước. Thực lực của hắn là đứng vào khoảng hạng 7000 trên Thiên Lộ bảng.

Nhưng mà...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ở bên trong căn cứ, không có một chút âm thanh đánh đấm nào vang ra, mà đám người Văn Giang cùng Trương

Minh Hách không có một tên nào có thể đi ra ngoài. Toàn bộ ruồi muỗi trinh sát đều trợn tròn mắt kinh hãi, chỉ riêng điều này đã làm cho đám người kia cảm thấy kinh hãi vì những suy đoán hiện ra trong đầu mình.

Đám người xâm nhập đều đã bị làm thịt.

Thực lực của đám người Văn Giang và Trương Minh Hách nếu đem toàn thành Tam Hồn hủy diệt thì người không hề nghi ngờ, thế nhưng sao lại im hơi lặng tiếng thế này chứ, không có chút động tĩnh nào là sao. Điều này làm cho bao nhiêu người sởn hết tóc gáy.

Ở trong cái căn cứ đồng thau này, rốt cuộc là ẩn dấu bao nhiêu bí mật đây chứ?

Yêu cầu chấn nhiếp bọn đạo chích của Đường Sửu được hoàn thành một cách cực kỳ gọn gàng, toàn bộ tiểu thâu, trộm vặt, đạo tặc, cướp đêm, móc túi ở trong thành Tam Hồn đều lặn không sủi tăm. Nguyên bản là các võ giả còn ngang ngược rêu rao khắp nơi với thái độ bố láo thì bây giờ khi mua đồ vật để hỏi thăm tin tức thì mặt cười tươi như hoa, cẩn thận tưng li từng tí một.

Nhưng mà những cuộc thảo luận xoay quanh Ma Địch còn lâu mới có kết thúc. Ma Địch công tử đứng cô độc trên đỉnh tháp, bạch y tung bay, mang theo sắc thái như tranh vẽ, như dáng tiên thần, làm cho hắn nhanh chóng trở thành tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ; có nhiều thiếu phụ cũng đã mang tranh của Ma Địch mà đứng dưới đỉnh tháp ngóng lên, mong được nhìn thấy bóng dáng trong mơ nhưng lại không thành.

Mà Tâm Vô Ưu của hắn sau khi được mấy vị âm luật đại sư thưởng thức và khen ngợi thì càng nhanh chóng trở thành khúc nhạc được lưu hành rộng rãi. Người khác thổi Tâm Vô Ưu mang theo làn điệu ưu mỹ đến cực điểm, làm cho người khác như say trong mộng. Mà toàn bộ võ giả đi theo đường âm luật đều cố gắng nỗ lực từ khúc nhạc phổ hiểu ra chút đạo lý võ đạo trong đó. Thánh giai võ giả âm luật không phải là ít, nhưng âm võ giả có thể dùng một khúc nhạc kích sát thánh giai thì lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Mà Ma Địch lại là hồn tướng, điều đó lại càng làm cho truyền kỳ của hắn vang xa hơn. Chuyện cũ năm xưa của hắn không ngừng được khai thác để kinh doanh thông tin.

Mọi người sau chuyện này mới bừng tỉnh vì kinh sợ, mấy lời nói sơ sài trong sử sách có liên quan tới Ma Địch giờ cẩn thận suy nghĩ lại càng làm cho người khác mơ hồ thưởng thức hắn một cách mạnh mẽ sâu sắc hơn.

Đương nhiên là những chuyện này cùng Ma Địch không có quan hệ gì, nhưng làm cho hắn cảm thấy phiền phức là mỗi ngày ở cửa vào của căn cứ quân lính đều phải vây bắt một đám nữ tử xinh đẹp gióng trống mở cờ như tân lang đến đón tân nương, hướng vào trong căn cứ mà gào lớn.

“Ma Địch công tử, thiếp tới làm vợ chàng đây!”

“Ma Địch công tử, ta muốn được gả cho chàng!”

“Ma Địch công tử, ta muốn sinh cho chàng cả một đàn con”

"Ma Địch công tử! Xin hãy thu ta làm đồ đệ đi!"

…….

Vẻ mặt của Ma Địch như phong thoảng vân du an nhàn tĩnh tọa, Đường Sửu đi ngang qua mặt hắn vừa đúng lúc có một nữ tử bên ngoài hô to:” Ma Địch công tử! Ta yêu người!”

Đường Sửu dừng lại, hướng ra ngoài cửa lườm một cái rồi thu hồi ánh mắt lẩm bẩm: ”Thật đáng tiếc a, người và quỷ không đi cùng đường.”

Gương mặt Ma Địch co rúm lại, Đường Sửu thì cứ như thế ngênh ngang mà đi.

Nhìn bóng lưng Đường Sửu đang xa dần, Ma Địch thiếu chút nữa đã cầm địch đồng trong tay táng cho tên gia hỏa này vài cái lên đầu rồi.

Công tử đã nổi danh rồi!

Bất quá lúc này đây, tâm thần của mọi người ở trong căn cứ đều đặt trên chiến trường Đại Hùng Tinh.

Hà Du Minh cảm thấy mình như muốn điên thật rồi, mình là ai chứ? Sao mà các ngươi lại nhìn ta chằm chằm vậy, ta không phải người đánh đàn, lẽ nào người không thích người chơi đàn sao?

Ở phía sau cuồng phong kiếm quang âm thanh đáng sợ làm cho người khác rợn gáy, nơi mà nó đi qua cát bay đá chạy, tất cả mọi thứ đều bị nghiền nát.

Hà Du Minh tận mắt trông thấy một tòa tiểu sơn cao hơn một trăm trượng bị cuồng phong kiếm quang trực tiếp nghiền nát, đá rơi như mưa, xối xả bay theo phía sau hắn, bắn tới liên tục trên lưng hắn đau nhức không thôi. Tốc độ của cuồng phong kiếm quang không hạ thấp chút nào…

Thánh giai mà phải chật vật như vậy sao? Tốt xấu gì ta cũng là thánh giai cơ mà, Hà Du Minh lúc này đây đang rất tức giận với chính bản thân mình, vì mình lại đi tu luyện kiếm pháp? Vì cái gì mà mình lại không phải tu luyện khinh công mà phong thánh chứ?

Ai đó tới cứu ta với….

Bỗng nhiên tâm thần Hà Du Minh chợt động. Ở phía trước có rất nhiều người, mắt hắn sáng ngời như sao, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Lão thiên a lão thiên, người cuối cùng cũng mở mắt giúp ta rồi! Lão thiên à, người cuối cùng cũng không nỡ nhìn ta gặp nạn nha.

Trong tâm trí Hà Du Minh lúc này đang mừngnhư bắt được vàng, hắn hướng về đoàn người kia chạy hùng hục về hướng đó.

Bạch kình binh đoàn đang đi rất nhanh tới, ở 2 bên nó là Huyền kình binh đoàn và Lam kình binh đoàn bảo hộ 2 bên sườn. Phù Yến ở trong đội ngũ tiền phương xung phong, hắn rất tự tin đối với bản thân mình, dù cho đối mặt với thánh giai hắn cũng không sợ chút nào.

Binh đoàn di chuyển theo đội hình kim cương, đem cả binh đoàn thủ hộ vững vàng, để tránh không bị độc tố xâm nhập vào trong.

“Lệnh cho tam quân chuẩn bị tăng tốc!” Phù Yến trầm giọng nói :”Chúng ta cần phải đẩy nhanh tốc độ hành quân, nhanh chóng chạy tới hùng trứng, chỉ cần chiếm lĩnh được hùng trứng, tiêu diệt Đường Thiên, như vậy chúng ta mới có thể coi là chân chính thắng lợi.”

Nhớ tới mấy lần trước sa lầy trong chiến tranh, trong lòng hắn vẫn còn có chút sợ hãi, chiến đấu như vậy hắn tuyệt đối không muốn lặp lại lần nữa. Dù cho bây giờ nhớ lại hắn cũng cảm thấy đau khổ không thôi.

Quan trọng nhất là thời gian bọn họ không có nhiều, kéo dài càng lâu thì ưu thế của họ lại càng nhỏ đi.

Song Phù Yến cũng không buông lỏng cảnh giác, tam quân tiến tới nhưng vẫn bảo trì phòng thủ xung quanh. Sài Lang binh đoàn xuất quỷ nhập thần đến không ai hay đi không ai biết, còn có một chi Cao Nguyên binh đoàn, bọn họ càng như biến mất trong không khí vậy. Điều này càng làm cho Phù Yến cùng binh sĩ không dám thả lỏng chút nào, trái lại càng làm cho áp lực duy trì liên tục tăng lên gấp bội, trong vô thức thể lực tiêu hao càng lúc càng nhiều.

Bỗng nhiên Phù Yến quát lớn :”Dừng!”

Tam quân đột nhiên dừng lại, phòng bị xung quanh.

Tinh thần Phù Yến trở nên nghiêm trọng, dường như hắn nghe được một âm thanh kỳ quái. Là âm thanh của kỵ binh bôn tập? Không giống như vậy! Vậy là âm thanh gì?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Tiên Huyết Chi Hoa Bùng Nở

Thanh âm càng lúc càng gần, vọng ra từ phía sau vách núi, thanh thế khá đáng sợ. Kinh nghiệm chiến đấu của Phù Yến phong phú, vừa nghe đã biết số lượng chắc chắn không ít!

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Tinh hồn thú? Chẳng lẽ là một đám tinh hồn thú phi hành hay sao?

Trong khi Phù Yến còn đang cảm thấy suy đoán của mình chính xác tới chín phần thì bỗng nhiên có một bóng người từ sau vách núi lao ra.

Tốc độ thật nhanh!

Phù Yến giật mình, khóe mắt nheo lại, chậm rãi đánh giá. Thánh giai! Tốc độ của đối phương tuyệt đối là thánh giai. Chờ chút, hình như người này hơi quen mắt. Phù Yến tập trung quan sát thì nhận ra đó là Kiếm thánh Hà tiên sinh!

Thế nhưng... trông Hà tiên sinh cực kỳ chật vật, quần áo rách nát, toàn thân đầy bụi đất, ngay cả giày cũng bị rớt mất. Phù Yến gần như không thể tin được vào hai mắt mình nữa, đây chính là vị Hà tiên sinh mà mình vẫn luôn kính ngưỡng sao? Nếu như chưa từng gặp thì chắc hẳn đã cho rằng kia là tên ăn mày ngồi ven đường rồi. Mà so ra, khất cái Kình Ngư còn sạch sẽ hơn so với người kia.

Tên này ... Quả thật đúng là Hà tiên sinh!

Chờ chút, điều gì có thể khiến một vị Kiếm thánh trở lên chật vật như vậy? Bỗng nhiên, con mắt hắn trừng lớn.

Oanh!

Vách núi bất chợt nổ tung, vô số hòn đá bắn tới trước mặt bọn họ, dày đặc như mưa. Nhưng mọi người lại không hề né tránh bởi cả đám đều đang ngây ra như phỗng, mắt mở trừng trừng nhìn đám đen khổng lồ đang nhào về phía bọn họ!

Đám đen ấy do kiếm mang tạo thành, số lượng lên đến hàng ức, dày đặc chi chít như một cơn bão. Đứng trước cơn bão này bọn họ trở lên nhỏ bé, nỗi sợ không gì sánh bằng dấy lên. Cả đám biến sắc, run rẩy theo bản năng.

"Sát! "

Phù Yến theo bản năng hô lên câu này, chứng tỏ hắn là một võ tướng hợp cách.

Khẩu lệnh quen thuộc làm các võ giả theo bản năng xuất ra công kích của mình. Phía sau Phù Yến hiện lên vô số đao mang, kiếm mang dày đặc; tất cả tụ lại trở thành một dòng nước lũ, ầm ầm lao về phía cơn bão kiếm mang kia.

Nhưng kết quả lại khiến Phù Yến cảm thấy tuyệt vọng.

Công kích của bọn họ chìm vào trong cơn lốc, không tạo nên chút gợn sóng nào. Khắp nơi tràn ngập tiếng rít khiến cả bọn rợn tóc gáy, kiếm mang dày đặc chi chít xoay tròn với tốc độ cao tạo lên những luồng khí lưu khiến họ không thể trụ vững.

Lúc này bọn họ đã không kịp chạy trốn nữa rồi.

Hai mắt Phù Yến đỏ lên, thanh âm khàn khàn hét lớn: "Phòng thủ!"

Tiếng hét của hắn trong cuồng phong tuy có vẻ yếu đuối vô lực nhưng lại đưa đến hi vọng cho đám người đang lâm vào tuyệt vọng kia.

Chỉ trong nháy mắt, kim cương bích đang vây quanh binh đoàn trở nên vô cùng nồng đậm. Tất cả mọi người đều điên cuồng thôi động chân lực, hào quang của kim cương bích đại thịnh. Vô số Phạn văn, kim văn không ngừng lưu động trên bề mặt.

Khi tu luyện Kim cương bích đến trình độ cao thì trên bề mặt sẽ xuất hiện kim văn. Điều này làm dũng khí của mọi người tăng lên theo bội số, nói không chừng bọn họ có thể sống sót được.

Bởi vì Phù Yến muốn ba binh đoàn có thể hô ứng lẫn nhau lên cự li giữa các bên chỉ có ba mươi trượng, ba binh đoàn cùng lúc phòng ngự toàn lực. Đây cũng là lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Cơn lốc cuốn tới, kiếm mang liên tục đánh lên kim cương bích, thanh âm dày đặc khiến họ chẳng thể nghe thấy bất cứ thanh âm nào khác.

Đốm lửa lóe lên chói mắt, phủ kín đến từng ngóc ngách kim cương bích. Ánh sáng chói lòa khiến mọi người chẳng nhìn thấy thứ gì.

Dưới tuyệt cảnh, mỗi người đều điên cuồng rống lên như dã thú bị dồn vào đường cùng, điên cuồng thôi động chân lực. Đây chính là cơ hội sống sót duy nhất của bọn họ.

Kim cương bích rung kịch liệt, phảng phất như tùy thời có thể sụp đổ.

Bản năng cầu sinh của con người vốn cực kỳ cường đại, từng đạo quang mang sáng lên trên thân đám võ giả trong binh đoàn. Đúng lúc này bọn họ đột phá!

Trời không diệt ta!

Phù Yến là người đầu tiên cảm nhận được. Hắn là võ tướng, là người khống chế toàn bộ đội hình phòng ngự, chân lực vốn không ngừng truyền tới đột nhiên tăng vọt, kim cương bích vốn đang cận kề nguy hiểm vậy mà liền ổn định trở lại đầy kỳ tích.

Ba binh đoàn xếp theo hình chữ phẩm, giống như góc nhọn được điêu khắc, hung hăng đâm vào cơn lốc.

Kiếm mang đánh lên kim cương bích liên tục bị văng ngược. Khi kiếm mang bị văng ra càng lúc càng nhiều thì cơn lốc vốn đang ở trạng thái di chuyển bắt đầu xuất hiện dấu hiệu trì hoãn, dù rằng dấu hiệu ấy rất nhỏ.

Lực lượng của cơn lốc từ từ yếu bớt, thế nhưng kim cương bích của ba binh đoàn cũng đến tình trạng sơn cùng thủy tận. Tuy không ngừng có người đột phá nhưng không phải mỗi người trong thời điểm sinh tử đều có thể đột phá.

Khi thấy số người đột phá càng ngày càng ít, tâm Phù Yến không ngừng trầm xuống.

Kim cương bích rung động càng lúc càng kịch liệt, biên độ rung động càng lúc càng lớn, chân lực xung quanh truyền đến càng ngày càng yếu.

Bên tai truyền đến những tiếng vỡ vụn, Phù Yến tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hết rồi!

Gần như cùng lúc đó kim cương bích của hai binh đoàn còn lại cũng bị nghiền nát.

Nhưng đúng lúc này, cơn lốc kiếm qua vốn thưa thớt cũng ầm ầm bạo liệt, vô số kiếm mang ầm ầm quét ra bốn phía.

Những vết kiếm mang quét ngang tựa như một chiếc lược, đem tất cả ngóc ngách trên chiến trường chải qua một lần, không một ai còn có thể đứng vững.

Vô số huyết hoa cùng lúc bung ra, nếu lúc này đứng từ trên bầu trời nhìn xuống thì có thể thấy bên dưới là một đóa hoa máu đỏ tươi nở bùng ra.

Một bóng dáng cô linh phập phềnh trên đóa hoa này.

Không có tiếng động đinh tai nhức óc, không có hoa lửa chói lòa nhức mắt, chỉ có sự yên tĩnh đầy chết chóc bao trùm toàn bộ sơn cốc. Trên đóa hoa, một thiếu niên lẳng lặng phập phềnh. Một đôi mắt không có mục tiêu, khuôn mặt mờ mịt hoàn toàn tương phản với vẻ chết chóc dưới chân, mang đến cho người ta cảm giác đẹp đẽ và yêu dị đến cực điểm.

"... Chiến đấu..."

Thiếu niên thì thào, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Thân thể thiếu niên vô lực rơi xuống.

Con mắt Tỉnh Hào đỏ lên, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Đường Thiên, ôm cổ Đường Thiên.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này làm ngây cả người.

Sắc mặt Đậu Dũng tái nhợt như tờ giấy, hắn cố gắng nở nụ cười mà so với khóc còn khó coi hơn, nói với Bạch Tư Tư: "Xem ra chúng ta không cần phải cân nhắc giải thích với Kình Ngư tọa như thế nào rồi."

Trong thanh âm của hắn mang theo vẻ rung động, cánh tay khẽ run.

Hắn đã giết rất nhiều người, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến hắn chịu đả kích chưa từng có. Tính mệnh võ giả trở lên yếu đuối tựa như kiến hôi.

Đóa tiên huyết thật lớn nở bung thấm tràn khắp nơi, ướt sũng toàn bộ sơn cốc.

Đột nhiên Bạch Tư Tư khom lưng, nôn mửa một cái.

Sắc mặt Hà Du Minh tái nhợt, thất hồn lạc phách. Lúc trước hắn chỉ làm theo bản năng cầu sinh, nhưng khi tận mắt cảnh tượng máu tanh như

vậy, hắn không còn chút dũng khí, ngã ngồi xuống đất.

"Cái này phiền phức rồi." Binh vỗ vỗ trán, cảm thấy đau cả đầu.

Hắn căn bản chẳng để Tam kình binh đoàn vào mắt, hắn chuẩn bị đã lâu, lúc này chỉ việc thu lưới nhưng đúng là không ngờ tới Đường Thiên chỉ dùng lực lượng của bản thân đã đem cả Tam kình binh đoàn đồ diệt.

Nếu như nói chỉ là phá hủy còn đỡ, nhưng quả thật cảnh tượng trước mắt quá máu tanh và tàn khốc rồi. Binh thì ngược lại, vẫn còn tốt, hắn vốn là kẻ bò từ trong đống người chết đi ra. Nhớ lại đám người như hắn năm xưa chỉ nhìn tùy tiện một cái chiến hào cũng có khả năng thấy được cánh tượng máu tanh như thế này.

Nhưng còn những người khác thì sao?

Đại chiến mới chỉ vừa mở màn, đại đa số võ giả trên Thiên lộ đều lớn lên trong hoàn cảnh hòa bình. Tuy đối với võ giả việc chém giết chỉ là chuyện hàng ngày nhưng cảnh tượng như trước mắt này cũng không có bao nhiêu người gặp qua.

Vậy mà cảnh tượng này đã sớm thông qua bí bảo truyền tới mọi ngóc ngách trên Thiên lộ.

Sau khi trận chiến này trôi qua, mấy loại hung danh như "Nhân đồ" của Đường Thiên phỏng chừng là không thể thiếu được.

Binh phun ra một vòng khói thuốc, khóe miệng căng ra, như vậy cũng tốt, một người làm thịt cả ba binh đoàn, hành động vĩ đại như vậy ngay cả Sư Tử vương Lôi Ngang năm đó cũng không làm được nha. Sau trận chiến này thì kể cả Quang Minh võ hội cũng tuyệt đối không dám đánh chủ ý trong một thời gian ngắn.

Đối với bọn họ, thứ quan trọng nhất bây giờ là thời gian.

Bọn họ cần thời gian, chỉ như vậy mới giúp các võ giả phát triển lên thêm một bước, cần phải có thời gian để hoàn thành quá trình đổi mới cơ

quan hồn giáp, cần phải có thời gian để bồi dưỡng ra thánh giai của bản thân, chuẩn thánh giai đã có thể xếp thành một hàng rồi, trong khi thánh giai lại chẳng có nổi một mống.

Ồ, ba tên gia hỏa kia, có lẽ...

Binh lườm đám Đậu Dũng phía xa xa một cái.

Binh là người đầu tiên khôi phục lại, hắn bắt đầu suy nghĩ đến hành động kế tiếp. Kình Ngư tọa đã hết rồi, tam kình binh đoàn bị hủy diệt, Kình Ngư tọa đã được định trước là diệt vong, trong thời điểm này bọn họ đã chiếm cứ ưu thế thượng phong tuyệt đối.

Bóng dáng một đám người từ phía xa xa nhanh chóng tới gần, một binh đoàn hoàn toàn xa lạ, mọi người lập tức ngưng thần phòng bị.

A Đức Lý An (Adrian) mang theo một gã thiếu niên có cao ráo đi tới trước mặt Binh.

"Thuộc hạ Lô Địch, suất lĩnh Liệp Võng binh đoàn tới gia nhập!"

Con mắt Lô Địch sưng đỏ, mà không chỉ có riêng mình hắn, cả viền mắt của A Đức Lý An (Adrian) cũng sưng đỏ.

Binh thấy hơi bất ngờ, hắn bảo A Đức Lý An (Adrian) đi chiêu hàng Lô Địch, nhưng nhìn bộ dáng hai người này hiển nhiên là có chuyện gì đó đã phát sinh, hắn lieenf hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

A Đức Lý An (Adrian) khóc lớn, nghẹn ngào: "Orion rơi vào tay giặc, Vương đã chết!"

Binh sửng sốt, trên mặt hiện ra vẻ nghiêm trọng, vỗ vỗ vai A Đức Lý An (Adrian), quay mặt nói với Lô Địch : "Tướng quân tới rất đúng lúc, trước tiên chúng ta đi cứu người đã."

Đến lúc này Lô Địch và A Đức Lý An (Adrian) mới nhìn rõ tình hình chiến đấu trong sơn cốc, cảnh tượng này làm hai người không khỏi kinh

hãi.

"Cái này là?" Lô Địch run giọng hỏi, cảnh tượng trước mắt quả thật quá thảm liệt rồi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chiến trường thảm liệt như thế này.

"Đường thần kinh làm." Ngữ khí của Binh rất phức tạp.

"Một mình hắn?" A Đức Lý An (Adrian) mở to hai mắt, gần như không thể tin được: "Hắn... Hắn không phải vẫn đang thối hồn trong kiếm qua sao?"

"Thì chính là cái kiếm qua kia." Binh lắc lắc đầu: "Đến lúc đó ngươi sẽ biết, trước tiên cứu người đã, cũng không biết cứu sống được bao nhiêu nữa."

Tâm tình của Binh đang rất phức tạp.

Không có một danh võ tướng nào thích thú cái chuyện có thể phá vỡ cân đối này tồn tại, tuy nhiên thắng lợi cũng khiến tất cả bố trí của hắn chẳng còn chút ý nghĩa gì.

Thắng là tốt rồi, hắn cười tự giễu, dù sao mình cũng không phải là Đường Sửu, đối với cái gì mà danh tướng chẳng có chút hứng thú nào.

Đường thần kinh không sao, tuy đã rơi vào hôn mê nhưng khí tức vẫn ổn định, tần suất hô hấp giống như... đã ngủ rồi...

Cái con hàng loại hai này!

Chiến trường bên này vẫn còn chưa quét tước xong, thì Sài Lang binh đoàn vàCao Nguyên binh đoàn đã đánh chiếm xong tinh môn, cắt đứt đường lui của đám võ giả kình Ngư tọa.

Mà Hạc, Lăng Húc và đám A Mạc Lý Hàn Băng Ngưng, hoàng kim võ giả Thiên Long tọa, mỗi người suất lĩnh một chi Sài Lang đạo phỉ bắt

đầu đem đám thế gia đệ tử định đến Đại Hùng tinh kiếm công tích xua đuổi về phía tinh môn.

Tam đại binh đoàn bị hủy diệt, tinh môn bị chiếm, bọn họ đã trở thành cá trong chậu.

Những đệ tử này chỉ khi chiến trận thuận gió mới đi, khi vừa gặp phải nguy hiểm thì cả đám đều hoảng lên, tình huống nguy cấp đến tình huống như thế này đúng là làm lòng người phải hoảng sợ.

Không biết người nào bắt đầu đầu hàng, những người này cũng dồn dập đầu hàng.

Tại Thiên võ lang viện, các học viên vừa mới hoàn thành đổi trang bị chửi ầm cả lên, chưa đợi tới phiên bọn họ vào sân thì đám kia đã kinh sợ đầu hàng rồi!

Nhưng đúng lúc này, một mệnh lệnh hoả tốc truyền tới.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 466: Thế Cục Chi Biến

Thế cục phát triển đã ngoài dự liệu của mọi người!

Ba quân đoàn của Kình Ngư Tinh hoàn toàn bị tiêu diệt, tinh môn bị đoạt mất, ba vị thánh giai chủ động gia nhập quân địch, vô số võ giả của Kình Ngư Tinh đều đầu hàng, Kình Ngư Tinh đã cận kề nguy hiểm rồi.

Mà Thành Tam Hồn với một khúc Tâm Vô Ưu đã làm Trương Minh Hách bị bắt; Độc Lang Văn Giang chết thảm.

Danh tiếng của Đường Thiên đạt tới đỉnh cao mới, chiến công hiển hách. Từ sau khi Sư Tử Vương Lôi Ngang xuất thế đã không còn có ai có thể vượt qua được Đường Thiên nữa. Hơn nữa, Đường Thiên một mình đại chiến ba quân đoàn đã phát huy thực lực cá nhân võ giả tới mức tận cùng.

Mặc dù có rất nhiều hướng phân tích của các thánh giai võ giả nhưng thực sự thì Đường Thiên chỉ mượn nhờ sức mạnh thiên địa mà thôi, tuy nhiên sự việc chấn động ấy sẽ được vô số người trong Thiên Lộ nhớ kỹ.

Tiếc nuối nhất chính là Cung Khánh vừa thấy sự tình không ổn đã cầu xin Quang Minh võ hội trợ giúp, mang thánh bảo của Kình Ngư Tinh chuồn mất.

Độ dày tinh lực của Kình Ngư Tinh do thánh bảo biến mất mà giảm từ 33% xuống 22%.

Cung Khánh trốn mất đối với Đường Thiên cũng không phải là chuyện gì xấu cả. Địa bàn của Kình Ngư Tinh được bảo trì tương đối hoàn hảo. Trong thời gian Cung Khánh nắm quyền thì các võ giả đã

ngoan cường chống lại, khi hay tin Cung Khánh trốn thì sĩ khí quân đội giảm mạnh, tinh thần chống cự đã hoàn toàn biến mất.

Rất nhanh, Kình Ngư Tinh rơi vào tay Đường Thiên.

Kình Ngư Tinh thực sự quan trọng đối với Đường Thiên vì nó gần với Sài Lang Tinh, từ đó có thể kết hợp năm chòm sao thành một thể thống nhất.

Chỉ là tung tích Sài Lang Tinh không biết hiện tại ở đâu, thánh bảo của Kình Ngư Tinh cũng đã biến mất, chỉ có thánh bảo của Đại Hùng Tinh, Thiên Long Tinh và Tiên Nữ Tinh mà thôi.

Xây dựng bá nghiệp từ hai bàn tay trắng, lấy sức mạnh cá nhân nắm giữ năm chòm sao, Đường Thiên đã trở thành thiếu niên đệ nhất anh hào. Trong mắt các võ giả trên Thiên Lộ, Đường Thiên là người có suy nghĩ sâu sắc, một kẻ túc trí đa mưu, khí chất bá vương luôn sung mãn.

Khi nghe được mấy lời bình luận này của mọi người thì những người thân cận Đường Thiên đều cười đến méo mồm.

Toàn bộ Thiên Lộ đều bị sự cường hãn của Đường Thiên làm khiếp sợ, tuy nhiên ai cũng không nghĩ rằng, với Thiên Lộ thì đây chỉ là sự khởi đầu.

Ngay sau đó, chòm sao Orion rơi hoàn toàn vào tay giặc, thánh bảo của chòm sao Orion rơi vào tay của Quang Minh võ hội. Chòm sao Sư Tử rơi vào thế hai mặt thụ địch. Thiên Hạt Vương bắt đầu xuất hiện. Tư Mã Tiếu lên chức Hạt Vương, nhưng lại không có hành động gì với tình huống này. Cự Xà Tinh, một trong Xích Đạo Thập Điện, Thiên Ưng Tinh và Xà Phu Tinh tiến hành sát nhập tạo thành Xà Phu Tinh hoàn toàn mới, sau đó tuyên bố muốn tái lập sự huy hoàng trước đó của cung hoàng đạo thứ mười ba.

Thời cuộc của Thiên Lộ rung chuyển vì những điều đang xảy ra, điều này khiến mọi người cảm thấy khẩn trương và đầy bất an.

Mọi người không hề chú ý tới một chi binh đoàn đang yên lặng theo Kình Ngư Tinh tiến nhập Thiên Lô Tinh. Các Lang Ngạ của Thiên Võ Lang Viện giống như thủy triều ào ạt tiến về Thiên Lô Tinh.

Điều bọn họ khát khao là chiến đấu thì không được như mong muốn, vừa nghe tới chi binh đoàn này tựa như nghe danh Đường Thiên, trên dưới Thiên Lô Tinh không dám ho he ý kiến, tất cả nguyện ý gia nhập, khuôn mặt cười tươi như mùa thu tỏa nắng, xì xụp cúi lạy.

Các học viên Thiên Võ Lang Viện lúc này đây đang hí hửng chuẩn bị chiến lớn một trận để làm thiên hạ tròn mắt.

Thiên Lô Tinh là một trong Nam Thiên Tứ Thập Nhị túc, chòm sao Nam Thiên là chòm sao cấp năm, có thể tạo áp lực lên Đường Thiếu Niên như vậy thì còn do dự gì nữa?

Trên dưới Thiên Lô Tinh lúc này đang rối như tơ vò, Thiên Lô Tinh là nơi như thế nào mà đáng giá để xuất thủ cướp lấy chứ? Nơi này bí bảo cũng không có, nhưng mà bọn họ nghĩ tới Sài Lang Tinh nhỏ yếu thì mới hiểu ra một chút.

Lẽ nào Thần Thiếu Niên có sở thích thu giữ những chòm sao cấp thấp ?

Các võ giả ở Thiên Lô Tinh lúc này đang hoan hô nhảy múa mở tiệc ầm ĩ, bây giờ bọn họ cũng thuộc về một thế lực lớn rồi, hơn nữa Đường Thiếu Niên có danh tiếng cực kỳ nhân từ, chính là nhờ có hắn tiếp tay giúp đỡ cho Sài Lang Tinh mà bây giờ danh tiếng của võ giả Sài Lang Tinh tăng vùn vụt như diều gặp gió. Thiên Lô Tinh dù không tốt nhưng so với Sài Lang Tinh cũng mạnh hơn.

Đích thân hai vị đại sư Tái Lôi và Mặc Lãnh đi tới Thiên Lô Tinh.

“Nơi này thật tốt! Độ dày tinh lực ảnh hưởng tới việc tinh luyện kim loại của chúng ta cũng rất thấp, địa hỏa thiên nhiên cũng rất phong phú, hơn nữa nơi này có nghề rèn cơ sở cũng rất tốt, chỉ cần hơi bồi dưỡng

một chút sẽ nhanh chóng trở thành những thợ rèn có tay nghề khá.” Mặc Lãnh tương đối thỏa mãn với điều này, nơi này chính là địa phường cực kỳ thích hợp đối với Mặc Gia xưởng.

Khuôn mặt Tái Lôi bừng bừng hưng phấn: “Thảo nào nơi đây không có bí bảo, tinh lực nơi đây dùng để dựng dục võ hồn thì thấp vô cùng, nhưng mà đối với chúng ta mà nói thì đúng là bảo vật! Trên đời này còn có những địa phương kỳ quái như thế này đúng là đưa bảo vật vào tay chúng ta rồi!”

Rất nhanh sau đó, hai người bắt đầu thương lượng sẽ cải tạo Thiên Lô Tinh như thế nào.

Đường Thiên lúc này đang vắt vẻo trên giường, than thở: “Ai dà, Thần Thiếu Niên như ta đây mà phải nằm bẹp trên giường như thế này sao, xương cốt ta đều nhức mỏi cả rồi!”

Hắn đã nằm chết dí trên giường hơn một tháng rồi, đối với kẻ giết chết ba chi binh đoàn thì cái giá phải trả cũng phải tương xứng, kinh mạch đứt rời từng khúc, xương bên trong cơ thể hắn cũng gãy hết hai phần ba. Trong cơ thể hắn, chân lực vốn luôn luôn tràn đây thì mà hiện tại không có dư thừa chút nào. Trong một tháng dưỡng thương này may nhờ có thể chất của hắn mạnh mẽ nên xương cốt hắn đã từ từ nối lại. Toàn thân chỉ có thể lúc lắc cái cổ mà thôi.

Điều duy nhất an ủi hắn chính là võ hồn của hắn. Từ lời nói của Binh thì độ tinh thuần võ hồn của hắn đã đạt tới một trạng thái chưa từng có.

Tỳ Bà ở bên cạnh khẽ cười, vừa nhét quả táo đã gọt sạch vỏ vào mồm Đường Thiên vừa nhanh tay gọt tiếp quả khác cũng cười tinh quái: “Đại nhân cố gắng nhẫn nhịn”

Chỗ tốt của việc võ hồn đạt được độ tinh thuần chính là làm cho trực giác trở nên nhạy cảm vô cùng, quả táo trong tay Tỷ Bà còn chưa có bay vào mồm mà Đường Thiên đã biết được chính xác hướng mà Tỳ Bà định tống quả táo vào mồm mình, cổ hắn vươn dài một chút, mắt hắn chớp

chớp tập trung, mồm hắn liên tục chuyển động mở lớn hết cỡ, một phát nuốt chửng quả táo vào mồm.

Rộp rộp, ngay cả hạt táo cũng không thèm nhổ ra! Quả táo cứ như thế vào bụng Đường Thiên, bao nhiêu cặp mắt đều há hốc nhìn hắn chằm chằm.

Tỳ Bà lấy ra một quả táo nữa rồi lại gọt, trước mặt nàng nhanh chóng đầy ắp vỏ táo.

“Nhanh lên nào, ỳ à hú hú, nhanh lên Tỳ Bà!” Đường Thiên ở trên giường đang rướn cổ gào thét như đang xung trận, hung bạo vô cùng.

Tỳ Bà ở bên cạnh hắn không hề cử động, cứ cặm cụi gọt vỏ táo liên hồi.

Đường Thiên nằm trên giường nghỉ ngơi, cần phải có người giúp đỡ. Binh nhanh chóng điều Tỳ Bà tới chăm sóc Đường Thiên. Nhìn bề ngoài Tỳ Bà ăn nói nhẹ nhàng ôn nhu như một tiểu thư khuê các nhưng mà bên trong con người nàng tuyệt đối là một con người cứng rắn không dễ dàng thỏa hiệp chút nào. Có nàng giám sát Đường Thiên làm cho mọi người rất yên tâm.

“Thân là bệnh nhân thì phải chịu khó mà dưỡng bệnh chứ.” Giọng nói của Hạc truyền tới, trên tay hắn còn có một bó hoa to đùng. Thanh âm Hạc lại vang lên: “Tốt nhất là ngươi nằm yên dưỡng bệnh đi, đừng có làm người khác phiền não nữa!”

“Này Tiểu Hạc Tử, vào lúc này sao ngươi lại nói lời như vậy chứ, nhân lúc ta bệnh các ngươi bỏ đó xuống giếng à!” Đường Thiên cực kỳ bất mãn, hắn chú ý tới bó hoa trên tay Hạc cười khả ố: “Tiểu Hạc Tử à, ngươi còn biết mua hoa cho ta sao, ngươi có phải là nam nhân không thế, hố hố hố.”

Hạc bình tĩnh ném bó hoa lên đầu giường của Đường Thiên: “Ta mua hoa cho ngươi sao? Ngươi ngủ nhiều quá nên suy nghĩ nhiều quá đó, hoa

này là do Ma Địch tiên sinh nhờ ta chuyển tới cho ngươi. Những bó hoa này là do fan hâm mộ của hắn tặng đó, hắn cảm thấy vứt đi thì phí quá thế nên tặng cho tên bệnh nhân như ngươi coi như là chúc ngươi sớm khỏi bệnh!”

Đường Thiên: "Ma Địch sao..."

“Vì thể hiện sự chúc mừng của hắn, ta đã mang tất cả hoa tới đây rồi!” Hạc thản nhiên nói sau đó vung tay lên bay ra một đống ngân bảo bình.

Oành.

Vô số hoa từ trong đống ngân bảo bình bay ra rơi xuống giường của Đường Thiên, làm cho Đường Thiên hoàn toàn bị chôn vùi bị lấp kín.

Đường Thiên lúc này hoàn toàn chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn chính mình bị biến hoa nuốt chửng mà thôi.

“Tâm ý của Ma Địch tiên sinh ta đã chuyển tới rồi, còn có nhiều việc phải làm nên ta đi trước đây. Đường Thần Kinh, ngươi chú ý dưỡng thương cho tốt.”Hạc mỉm cười rồi cứ thế rời khỏi bệnh xá.

Trước khi đi Hạc còn múa trên sổ lưu bút một chữ “Khen” như rồng bay phượng múa.

Hạc vừa mới đi thì Lăng Húc đã tới, trên mặt đầy vẻ hối hận: “Ai dà, dạo này chú chăm chỉ tập luyện quá đó, Thần Thiếu Niên là kẻ phải đổ mồ hôi dưới nắng mới chịu được! Cảm giác chảy mồ hôi thật dễ chịu đúng không!”

Đường Thiên: "..."

Đám hỗn đản này, xương cốt ta ngứa quá rồi!

Lăng Húc trước khi đi cũng kịp nguệch ngoạc một chữ “Khen” to uỵch vào sổ lưu bút.

Mỗi ngày trên sổ lưu bút của Đường Thiên đều tràn ngập chữ "Khen", sau đó Tỳ Bà sẽ cẩn thận nâng niu từng cuốn lưu bút đó rồi thay thế một cuốn sở mới.

Các ngươi... đám gia hỏa này.....

Cuối cùng sau nhiều ngày chịu đựng trào phúng tầng tầng lớp lớp, thương thế của Đường Thiên nhìn chung đã khỏi hẳn, Đường Thiên đã có thể đi lại được rồi.

"Cảm giác được phơi nắng thật sảng khoáiẩ!"

Đường Thiên vươn người phơi mình trong nắng, cả người cảm nhận sự ấm áp đang tràn đầy trong cơ thể, cảm giác hết bệnh thật là thoải mái. Hắn nằm ườn trên ghế, thần người ra.

Đã bao lâu rồi hắn không được phơi nắng như thế này chứ? Hắn cũng không nhớ rõ nữa.

Hắn không thể nhớ được nữa, dù sao thì cũng thật lâu rồi. Rất nhiều chuyện cũ từ từ trôi ra từ quá khứ, suy nghĩ của hắn từ từ nâng nâng bay lên. Hắn nhớ tới ngày nhỏ ở cùng mẹ, hắn nhớ tới những ngày trước đây ở An Đức học viện, hắn nhớ tới những ngày tươi đẹp ở cùng với Thiên Huệ. Từng chút từng chút một, trên mặt Đường Thiên lộ ra dáng tươi cười.

Tuy rằng, Thiên Huệ còn cách hắn rất xa, tuy rằng mộng tưởng của chính mình còn chưa hoàn thành.

Thế nhưng chính mình vẫn đang nỗ lực tiến về phía trước, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng từ bỏ mục đích của mình.

Có nhiều đồng bọn giúp đỡ như vậy, có thể cùng bản thân mình vào sinh ra tử, có thể cùng mình kề vai chiến đấu như vậy còn có gì mà không thỏa mãn chứ? Mặc dù là có đủ loại vấn đề nhưng mà những điều này có đáng gì chứ? Mọi người đều cố gắng nỗ lực để làm hài lòng chính

mình, mọi người đều cố gắng nhận trách nhiệm của chính mình và hoàn thành nó.

Không có gì phải uể oải cả.

Không có chút nào nản lòng.

Chân lực không còn, tiếp tục luyện tập là được.

Dù cho không thể tiếp tục tập luyện nữa nhưng mà cũng có biện pháp khác nữa.

Không tìm đến Thiên Huệ, vậy thì luôn luôn chỉ là tụt xuống mà thôi. Ta là tiểu hài tử ngốc nghếch, không biết thế nào càng thông minh, chỉ biết là tiến về phía trước là tốt rồi. Bởi vì chỉ cần tiến về phía trước một bước là tiến gần hơn tới mộng tưởng của chính mình hơn một bước à.

Không có gì là ghê gớm hết.

Trên mặt Đường Thiên lộ ra nụ cười hớn hở, so với việc tu luyện võ kỹ cơ sở của mình trước đây thì việc tu luyện đã tốt hơn rất nhiều rồi. Tối thiểu mình còn có võ hồn thiên hạ vô song!

Trong cơ thể hắn, có một tiểu nhân trong suốt nhìn rất sống động, tướng mạo cùng với hắn giống nhau như đúc.

Đây là võ hồn của hắn, nguyên bản diễm hồn đã biến mất không còn nữa mà biến thành bộ dáng như thế này. Võ hồn của Đường Thiên làm cho mọi người gặp qua đều cảm thấy kỳ lạ.

Dù cho là thánh giai cũng chưa chắc đã gặp võ hồn đặc biệt thế này.

Tỉnh Hào cũng chưa gặp bao giờ. Nói về việc nghiên cứu võ hồn đương nhiên chính là Quang Minh võ hộ, chỉ tiếc hiện tại bọn hắn cùng Quang Minh võ hội như nước với lửa. Tỉnh Hào càng chuyên chú ở kiếm pháp, ở phương diện nghiên cứu võ hồn thì không hiểu biết nhiều, không thể đoán được nguyên nhân là gì.

Son đối với Đường Thiên mà nói thì vấn đề này không phải là chuyện gì to tát.

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, nếu như đã không hiểu vậy thì từ từ nghiên cứu là được.

Vì vậy hắn không thèm nói thêm lời nào nữa mà gọi hết Binh và ba gã thánh gia, Ma Địch, Tỉnh Hào, Lăng Húc và Hạc lại để bàn chuyện.

“Tình trạng này của ta, mọi người bảo ta nên làm gì bây giờ. Vậy dùng biện pháp ngu ngốc nhất đi, ta sẽ tình nguyện làm chuột bạch thí nghiệm, mọi người cùng nghiên cứu thảo luận đi, xem thử xem có thể nghĩ ra cái gì hay ho giúp đỡ ta hay không?”

Mọi người lập tức cảm thấy rất hứng thú với đề nghị của Đường Thiên. Mấy người thánh giai thì không nói làm gì bởi đến cảnh giới của bọn họ thì hồn vực chính là nghiên cứu hạch tâm. Võ hồn dạng tiểu nhân trong suốt trong cơ thể của Đường Thiên là cực kỳ hiếm thấy, là một đối tượng nghiên cứu hiếm có khó tìm mà bọn hắn mong muốn. Đối với Tỉnh Hào, Lăng Húc và Hạc thì cũng không cách thánh giai bao xa, vấn đề lớn nhất đối với bọn họ bây giờ là làm thế nào để thức tỉnh được hồn vực của mình.

Trong những người này, họ đều thuộc về các trường phái khác nhau, có viễn cổ hồn tướng, có thánh giai thực lực hùng hậu, có đại sư âm luật, có thiên tài trẻ tuổi, đội ngũ như thế hoàn toàn đánh vỡ quy tắc nghiên cứu thông thường, tuyệt đối sẽ cho ra thu hoạch to lớn.

Mắt mọi người lập tức sáng rực lên.

Đường Thiên bày ra phong thái đầu trộm đuôi cướp, lưu manh thượng hạng: “Mọi người cứ thoải mái đi, cứ chà đạp ta thoải mái, không có mấy khi các ngươi được làm điều này đâu!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 467: Năng Lượng Linh Thể

Kế hoạch lấy Đường Thiên làm trung tâm để triển khai được gọi là Bắc Đẩu

Từ lúc mới bắt đầu sinh ra Bắc Đẩu đã trở thành kế hoạch có đẳng cấp tuyệt mật cao nhất trong tất cả các kế hoạch ,.

Mọi người xung quanh Đường Thiên đều cực kỳ nhiệt tình với kế hoạch Bắc Đẩu .

Phí lão đầu ở Tam Hồn Thành còn chuyên môn phái huyết mạch do Vương Hiên dẫn đầu. Nếu đã không có chân lực thì rất có khả năng huyết mạch lực lượng sẽ trở thành phương thức chiến đấu chính của Đường Thiên , mà kết hợp huyết mạch và võ hồn lại chính là lĩnh vực mà Hắc hồn am hiểu nhất. Huống chi cái cảm giác phòng thí nghiệm huyết mạch cống hiến không đủ vẫn khắc sâu trong lòng Phí lão đầu, vì thế khi có cơ hội có thể nịnh bợ Đường Thiên thì đương nhiên là lão sẽ không buông tha rồi .

Kẻ tuấn kiệt biết thức thời đương nhiên không chỉ có mình Phí lão đầu .

Ba vị thánh giai vừa mới gia nhập vào thế lực của Đường Thiên cũng chưa lập chút công lao nào cũng biết đây chính là một cơ hội tuyệt vời . Nếu như có thể giúp Đường Thiên giải quyết khốn cảnh hiện tại thì sẽ trợ giúp cho bọn họ trong tương lai cực lớn . Bọn họ hiểu rất rõ , tình trạng cực đoan như Đường Thiên là cực hiếm thấy , đối với thánh giai , không thể nghi ngờ được đây chính là một đối tượng nghiên cứu cực tốt .

Chỉ trong nháy mắt đoàn đội ba vị thánh giai bành trướng lên đến chín người, trong trong sáu vị mới gia nhập này có hai vị thánh giai là Thương thánh Quế Tâm Ngân và Y thánh Đinh Mạn. Bốn người còn lại có hồn võ giả chuyên môn nghiên cứu võ hồn, có lão đầu trầm mê vào lý luận nghiên cứu , có tiên sinh có ý nghĩ đầy ngạc nhiên và cổ quái , còn có giảng sư vũ kỹ đến từ Lục phần nghi tọa vương bài.

Đương nhiên Lương Phong cũng không cam lòng lạc hậu,ba vị Đậu Dũng, Hà Du Minh, Bạch Tư Tư còn chưa lập được chút công trạng nào thì hắn cũng thế chưa có chút công trạng nào ! Lúc trước hắn còn có mấy phần đề cao giá trị bản thân nhưng hiện tại thánh giai thoáng cái đã nhiều thêm ba vị khiến áp lực của hắn đột nhiên tăng vọt . Hắn cắn răng đi mời đám tri kỉ bạn tốt của mình , Đao thánh Phong Nguyệt.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi thánh tinh của Đại Hùng tinh đã gia tăng đến 7 vị.

Đám người mới gia nhập Quế Tâm Ngân, Đinh Mạn và Phong Nguyệt đều có một điểm chung hết sức đặc biệt đó là bọn họ đều có xuất sứ từ một số ít chòm sao trung lập hoặc là thánh giai của những chòm sao nhỏ .

Liên tục chiến đấu làm Đường Thiên trở lên chói sáng như mặt trời giữa trưa. Tuy so với những người khác, địa bàn của hắn vẫn còn nhỏ còn có rất nhiều vị trí vẫn còn chưa hoàn thiện , nhưng dù những người không coi Đường Thiên vào mắt cũng không thể không thừa nhận trên Thiên lộ hiện nay vị Đường thiếu niên này cũng là nhân vật số 1 .

Hơn nữa trong mắt rất nhiều người tình trạng thiếu nhân tài của Đường Thiên lại có lực hấp dẫn rất lớn . Nhân thủ bên người không đủ vậy có nghĩa là có nhiều vị trí còn trống và càng nhiều cơ hội.

Ngược lại, hệ thống quyền lực của các thế lực khác đã rất ổn định việc chen vào vòng tròn quyền lực hạch tâm trở nên cực kì khó khăn . Mà vòng tròn quyền lực trung tâm quanh Đường Thiên vẫn còn chưa định hình, điều này mang tới lực hấp dẫn cực lớn tới đám nhân tài kia.

Việc Đường Thiên trở thành vị thủ lĩnh chạm tay có thể bỏng nhất Thiên lộ cũng chẳng có gì là lạ.

Trong đoàn đội khổng lồ này có một vị hết sức đặc thù, đó chính là Trần Tử Lâm đến từ Tiên võ . Vị đệ tử Tiên võ vô danh này trong toàn bộ đoàn đội cũng là một vị có danh tiếng không nổi cho lắm . Nhưng hắn lại liên tiếp thông qua khảo hạch của Long Thủ Tĩnh và Binh sau đó gia nhập vào đoàn đội bí mật này .

Bắc Đẩu trở thành kế hoạch tối cao của Đường tập đoàn cũng không có gì là lạ , một mình Đường Thiên đã làm thịt ba chi binh đoàn cấp Xích Đạo . Uy lực kinh người như vậy không chỉ chấn nhiếp toàn bộ Thiên lộ mà cũng khiến cả đám Binh nhìn thấy trên người Đường Thiên ẩn chứa tiềm lực cực lớn .

Kiếm qua phong bạo có tính ngẫu nhiên rất lớn , tuy bên trong có Thủy hùng hoang cốt trợ giúp nhưng uy lực mà Đường Thiên biểu hiện ra ngoài lại có thể lên đến cấp chiến lược . Dù loại lực lượng này có yếu bớt đi vài lần thì vẫn y nguyên là chiến lược cấp.

Huống chi, Đường Thiên vẫn còn chưa tiến vào thánh giai, nếu như tiến vào thánh giai thì lực lượng của hắn sẽ biến thành cái dạng gì đây ?

Bất kể một thế lực nào , đối với lực lượng cấp chiến lược đều chưa bao giờ tiếc nhân lực vật lực và tài lực.

Trước nay chưa từng có kiếm qua phong bạo nào có thể tạo lên võ hồn nhân hình có tinh thần cực hạn đến mức từ trước đến nay chưa từng có như vậy . Mọi người đều vô cùng to mò , nếu như Đường Thiên tiến nhập thánh giai vậy thì hồn vực của hắn sẽ có bộ dáng gì.

Toàn bộ Thiên lộ vẫn đang rung chuyển, chi binh đoàn thứ sáu của chòm Sư Tử tập kích phân hội hoàng kim thứ chín của Quang Minh võ hội , kết quả hoàng kim phân hội thứ chín đã hoàn toàn bị xóa bỏ , sau đó bọn họ giả vờ thối lui rồi bố trí mai phục đánh trọng thương phân hội hoàng kim đệ thất tới báo thù rồi thong dong rời đi.

Xưa nay binh đoàn trưởng binh đoàn thứ sáu Đoạn Thanh vốn ít tiếng nhưng sau khi chiến dịch này xảy ra danh tiếng của hắn tăng lên vùn vụt.

Đồng thời đệ tứ binh đoàn của chòm Sư Tử do A Cổ Đặc suất lĩnh cũng điên cuồng tiến công Tiểu Khuyển tọa, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi có mấy ngày Tiểu Khuyển tọa đã lâm vào tình huống cận kề với nguy hiểm. Quang Minh võ hội vội vàng điều quân tới tiếp viện nhưng không ngờ nửa đường lại gặp phải mai phục của binh đoàn thứ năm chặn giết, kết quả là toàn diệt.

Ngày thứ mười hai, Tiểu Khuyển tọa rơi vào tay giặc, người đứng đầu Tiểu Khuyển tọa bị bắt. A Cổ Đặc vốn lấy dũng mãnh mà thành danh cưỡng ép người đứng đầu Tiểu Khuyển tọa dẫn tinh lực oanh kích thánh bảo khiến toàn bộ tinh lực của Tiểu Khuyển tọa bị lâm vào hỗn loạn.

Sau khi hai đại binh đoàn rút lui thì tinh lực của Tiểu Khuyển tọa cũng triệt để sụp đổ, một ngày sau đó toàn bộ tinh môn của Tiểu Khuyển tọa đều bị biến mất.

Từ đó một trong Xích Đạo Thập Điện Tiểu Khuyển tọa đã bị xóa tên ra khỏi Thiên lộ.

Trong vòng nghìn năm trở lại , đây cũng là chòm sao đầu tiên bị biến mất khỏi Thiên lộ.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong một thời gian ngắn ngủi nhưng khiến cả Thiên lộ đều thất thanh.

Sau thất bại ở chòm O-ri-on, Sư Tử vương vừa ra tay đã là thế lôi đình vạn quân. Hắn dùng thủ đoạn thiết huyết lãnh khốc nói cho cả Thiên lộ biết , ngọn lửa trong máu của hắn cũng như toàn bộ chòm sao của hắn đang bùng cháy không sợ hãi bất kể khiêu khích nào.

Vốn những chòm sao bị Quang Minh võ hội đánh động rục rịch muốn ra tay thì lúc này không khỏi câm như hến.

Chẳng qua hỗn loạn bên ngoài cũng chẳng quan hệ gì đến Đại Hùng tinh, bọn họ vẫn âm thầm tiến hành Bắc Đẩu .

Đường Thiên mệt đến bở hơi tai , lúc trước hắn hào ngôn vạn trượng nói mọi người cứ thỏa thích chà đạp, đúng là mọi người "Chà đạp" đến thỏa thích.

Đường Thiên giống như một con chuột bạch bị yêu cầu tiến hành từng hạng từng hạng trắc thí rườm rà và kỳ quái.

Nhìn Đường Thiên bên trong tràng đang điên cuồng mồ hôi vã ra như tắm , Vương Hiên không nhịn được mà tán thán: "Đúng là một thân thể cường đại !"

Trên mặt mỗi chuyên gia huyết mạch đoàn bên cạnh hắn đều hiện lên vẻ không thể tin nổi , mà không chỉ có riêng bọn họ, biểu tình của những người khác cũng rất nghiêm trọng. Sau khi Đường Thiên khôi phục lại đến giờ, thân thể hắn đã thể hiện ra tố chất cực kỳ mạnh mẽ.

"Thực đúng là quái vật!" Lương Phong lẩm bẩm.

Vương Hiên nhìn thoáng qua ghi chép trên tay từ đáy lòng vô cùng đồng tình với cái danh từ "Quái vật" này nhưng đương nhiên là hắn không ngu gì mà phụ họa thêm vào , Lương Phong là thánh giai có thể nói như vậy, còn mình thì lên cẩn thận chút vẫn hơn.

"Tố chất thân thể của đại nhân hoàn toàn không thua kém bất cứ hoàng kim huyết mạch nào." Vương Hiên tổng kết: "Đây cũng là thân thể có tố chất mạnh nhất mà ta đã từng trắc thí . Một kích toàn lực phá hoại của đại nhân có thể đánh nát bia đỡ số 13 có độ dầy mười hai milimét. Về phương diện sức bật , đại nhân bứt tốc đến phạm vi năm mươi mét đã đột phá vận tốc âm thanh. Về phương diện chịu đựng , đại nhân đã vượt qua hơn 90% những tinh hồn thú lấy sự chịu đựng để thành danh."

Tuy tất cả bọn họ đều tận mắt nhìn thấy các hạng trắc thí này nhưng khi nghe thấy Vương Hiên tổng kết mọi người vẫn không thể kìm được mà tán thán.

Bia đỡ đồng thau số 13 do phòng thí nghiệm cơ quan sản xuất ra chính là bia đỡ kiên cố nhất, nó được dùng để làm bia ngắm, khi độ dầy vượt qua mười milimét thì chỉ có thánh giai mới có thể đánh nát.

Mà tốc độ vượt qua ngưỡng vận tốc âm thanh cũng chính là một trong những tiêu chuẩn để đánh giá thánh giai .

Quái vật!

Đây đúng là một quái vật không hơn không kém.

Chỉ có hai chữ này mới thích hợp với hắn.

Đây chính là kết quả mà mọi người không lường trước được. Mọi người đều cho rằng Đường Thiên chỉ rèn luyện võ hồn đến tình trạng vô cùng tinh thuần nhưng không ai có thể ngờ được thân thể của Đường Thiên lại trở lên mạnh mẽ một cách lạ thường đến vậy . Điều này làm mọi người cảm thấy quá bất ngờ , vì thế sau đó mới bắt đầu nhằm vào Đường Thiên để tiến hành một loạt các trắc thí cực kỳ nghiêm mật nhưng dù vậy cái kết quả này vẫn khiến người ta phải khiếp sợ.

Trên mặt Vương Hiên lộ ra vẻ kỳ quái: "Hơn nữa, thân thể đại nhân biến cường không hề liên quan gì đến huyết mạch, bởi vì trong cơ thể đại nhân đã không còn tồn tại huyết mạch."

Lập tức mọi người lại rộ lên .

"Sao lại có thể như vậy được ? Tuy chân lực cũng có thể rèn luyện thân thể nhưng chỉ đạt tới tình trạng đê giai , thân thể mạnh như vậy ngoại trừ huyết mạch ra ta nghĩ không còn phương pháp nào khác nữa." Người nói chính là Đinh Mạn , thân là một y thánh trong lĩnh vực này nàng đủ quyền lên tiếng.

Lúc này lão đầu bên người Vương Hiên Phí đứng ra nghiêm nghị nói: "Chúng ta đã kiểm tra qua, đúng là trong cơ thể đại nhân không có bất cứ huyết mạch nào."

Lời này vừa nói ra mọi người lập tức an tĩnh lại.

Lực lượng của chuyên gia huyết mạch đoàn tương đối hùng hậu, tuy những người này thất bại tại Hắc Hồn nhưng thực lực bản thân vẫn tương đối xuất sắc, hơn nữa Phí lão đầu chọn lựa chỉ là những tinh anh lên ai nấy đều có vài phần bản lĩnh. Một người còn có khả năng nhầm nhưng nhiều người như vậy thì tuyệt đối không có khả năng.

Bỗng nhiên Hạc mở miệng: "Trước đây ta có nghe nói qua , có một phương pháp rèn luyện thân thể rất thiên môn cũng tương tự như kiếm qua thối rèn hồn pháp."

Tỉnh Hào đầy kinh ngạc nhìn Hạc một cái, hắn không ngờ Hạc lại biết đến thứ hiếm có như vậy , gật đầu nói: "Đúng là có tồn tại phương pháp này . Nó được gọi là thối rèn kiếm thế , nhưng đó chỉ là vũ kỹ của một môn phái nhỏ đã bị thất truyền từ lâu lắm rồi."

Đinh Mạn mở miệng: "Để ta kiểm tra thử xem ."

Đường Thiên đang mệt muốn chết lại bị gọi tới để Đinh Mạn kiểm tra toàn bộ.

Kiểm tra xong Đường Thiên trực tiếp lăn ra ngủ .

Càng kiểm tra biểu tình của Đinh Mạn lại càng nghiêm trọng.

Kiểm tra xong Đinh Mạn đứng lên, trầm giọng nói: "Thân thể của hắn vô cùng kì quái , không những không có huyết mạchmà chân lực dung nhập vào huyết nhục do tu luyện trước đây cũng biến mất. Thân thể hắn còn tinh khiết hơn cả trẻ con có thể nói hắn là năng lượng linh thể chân chính !"

Năng lượng linh thể!

Mọi người nghe thấy vậy thì ngây cả người, năng lượng linh thể, mọi người chưa bao giờ nghe thấy danh từ này.

Cho tới tận bây giờ đại đa số mọi người đều cho rằng chân lực là nguyên nhân căn bản giúp võ giả cường đại cũng là căn cơ của vũ kỹ trong cơ thể . Kể cả huyết mạch cũng không nằm ngoài phạm trù này , huyết mạch có lực lượng cũng bởi vì nó ẩn chứa các loại vật chất chân lực cực kỳ phong phú bên trong.

Nội dung quan trọng nhất của hệ thống vũ kỹ là vận dụng năng lượng trong cơ thể, mà thân thể năng lượng hóa thì thiên nhiên lại có ưu thể hơn . Bởi vậy làm cách nào để năng lượng hóa thân thể đã trở thành tư tưởng chủ lưu nhất.

Vũ kỹ còn phân biệt ra môn phái , còn tư tưởng trọng tâm thì chẳng hề có gì khác biệt.

Đường Thiên chính là người đầu tiên có năng lượng linh thể trong lịch sử nhân loại.

Kể cả trẻ con cũng không phải chân lực linh thể chân chính , dù cho ngươi không tu luyện vũ kỹ thì trong quá trình sinh hoạt hàng ngày năng lượng trong không khí cũng thông qua sinh hoạt từ từ tích lũy trong cơ thể ngươi . Trong thời gian mẫu thân mang thai năng lượng dần thông qua cơ thể người mẹ thích lũy vào trong người đứa trẻ.

Chưa ai nghĩ tới , nếu như trong cơ thể con người không có năng lượng tồn tại thì sẽ có tình trạng gì.

Có thể nói năng lượng linh thể của Đường Thiên đã triệt để phá vỡ hệ thống vũ kỹ hiện tại.

Xung quanh chìm vào im lặng , ai nấy đều đang tiêu hóa rung động trong lòng , mọi người phát hiện ra trên khuôn mặt mỗi người đều là vẻ sợ hãi, mong đợi, mê man và kích động.

"Hình như chúng ta vừa phát hiện ra một thứ không thể lường được."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 468: Vòng Xoáy Cố Chấp

Thân thể Đường Thiên đã biến thành loại năng lượng thể hiếm thấy, nhưng võ hồn của hắn vẫn vô cùng tinh thuần. Chi tiết này trong mắt mọi người là khó có thể tưởng tượng nổi, là mâu thuẫn đến tột cùng.

Tuy cho đến tận bây giờ, các bậc võ giả không thể minh bạch rõ ràng bản chất của võ hồn là gì, nhưng không thể nghi ngờ là võ hồn cùng với năng lượng có mối liên hệ khăng khít, ví như hồn vực thánh giai, chính là hình thái do võ hồn tương tác với năng lượng một lần nữa mà sinh ra.

Càng làm cho mọi người thấy nghi hoặc là Đường Thiên chiến đấu như thế nào? Võ hồn được tinh thuần lại, không có năng lượng, căn bản là không có cách nào hình thành hồn vực, cái này có ích lợi gì không?

Thế nhưng, Đường Thiên đã rất nhanh dùng thực chiến nói cho bọn họ biết, hắn có được bản năng chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

Kẻ đầu tiên phải hứng chịu độc thủ chính là Hà Du Minh.

Bị truy đuổi lâu đến vậy, bộ dáng lại vô cùng chật vật, thể diện cũng bị mất hết, Hà Du Minh vừa nghe đến Đường Thiên muốn dùng thực chiến để bồi luyện, liền không nói nhiều chuyển thành kẻ đầu tiên xông tới.

Ngoại trừ tranh thủ được chút sức lực, Hà kiếm thánh còn có tính toán riêng của bản thân, nhiều thánh giai đến thế, sao có thể bộc lộ tài năng được, thật đúng là một nan đề khó nghĩ mà. Xem ra biện pháp đơn giản là nên cho tên Đường tiểu tử đó thấy rõ thực lực của mình.

Vừa báo được thù, lại có thể đạt chỗ tốt, từ tận đáy lòng Hà Du Minh đã muốn gấp rút bộc lộ năng lực ra.

Tuy Đường Thiên có rất nhiều điều cổ quái nhưng Hà Du Minh vẫn tin chắc rằng chỉ có thánh giai mới là võ giả đỉnh cao.

Hà Du Minh tu luyện kiếm pháp, hồn vực của hắn là Thính Phong, một khi mở ra hồn vực, hắn có thể nắm vững bất cứ biến hóa gì đến cả tia khí lưu nhỏ nhất trong năm trăm trượng xung quanh. Còn kiếm pháp của hắn, được gọi là Thính Phong kiếm. Có thể nương theo sự biến hóa rất nhỏ của khí lưu để tìm đến kẻ hỡ của đối phương.

Chỉ cần chỗ đó có không khí, kiếm pháp hắn dùng liền phát huy được uy lực kinh người.

Hắn không dám sơ ý, dùng toàn bộ hồn vực mà thi triển, kiếm chỉ thẳng vào Đường Thiên, tập trung tinh thần.

Đường Thiên cũng nóng lòng muốn thử, gần đây gã bị mấy tên gia hỏa này giày vò quá sức, hàng trăm loại trắc thí kỳ quái khiến gã cảm thấy tựa như mình là con vật của đoàn xiếc thú nào đó. Rất nhiều trắc thí, hết thẩy đều phi thường khô khan. Trọng yếu nhất là những thứ trắc thí này, đã giúp cho gã đối với thân thể càng ngày càng quen thuộc.

Dục vọng chiến đấu của gã cũng phát ra mãnh liệt hơn. Thật là muốn hưởng thụ cái cảm giác đánh một trận thống khoái đến tột cùng là gì mà…

Hai mắt gã đã tràn ngập sự cuồng nhiệt, nhìn chằm chằm vào Hà Du Minh, nắm tay xiết chặt lại tạo nên âm thanh ma sát rung động, gã bình thản nói: “Ta tới đây!”

Lời còn chưa dứt, vùng không khí trước mặt gã đột nhiên nổ tung, một vòng khí lưu tựa như khói trắng ầm ầm hướng đến bốn phía khuyết tán đi.

Âm Chướng Vân!

Mặc dù sớm biết Đường Thiên sẽ dùng tốc độ đột phá âm chướng, nhưng nhìn trực tiếp như vậy, cái cảm giác bị cỗ cường lực áp bách đến mãnh liệt khiến cho con mắt Hà Du Minh bất ngờ phải nheo lại.

Thật là nhanh!

Những luồng khí lưu cuồng bạo và hỗn loạn, ở trong mắt Hà Du Minh đã trở nên rõ ràng vô cùng, hắn có thể nắm chắc phán đoán chính xác điểm rơi của Đường Thiên, cổ tay liền run lên, muốn xuất một kiếm chém ra.

Đường Thiên tuy không có chân lực, đã làm gã không có cách nào sinh ra hồn vực, nhưng dùng võ hồn cực kỳ tinh thuần của bản thân cũng giúp trực giác cùng phán đoán của gã đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Cổ tay Hà Du Minh vừa mới run lên, kiếm còn chưa kịp đâm ra, ánh mắt Đường Thiên đã lóe lên, gã đồng dạng thấy được điểm rơi của một kiếm đó, lập tức bước tiến tới khẽ biến đổi, nửa người trên hơi co lại.

Biến hóa của Đường Thiên làm cho Hà Du Minh khó chịu không thể nói ra, một kiếm trong tay, thế mà lại không đâm ra được.

Bất quá, hắn đến tột cùng vẫn là thánh giai, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú và vững chắc. Chỗ sơ hở trên người Đường Thiên có rất nhiều, lại khiếm khuyết hồn vực, nên cả người gã đều là kẽ hở, cổ tay Hà Du Minh khẽ chuyển, mũi kiếm run lên, đã muốn đâm ra!

Ánh mắt Đường Thiên sáng thêm một phần, thân thể giống như lá cây trong gió, lay động một cái khoa trương.

Vô luận theo phương diện nào mà nói, kiểu này đều không tính là một cách ứng đối tốt, đang trong thực chiến động tác có biên độ dao

động càng lớn, thường có nghĩa là sơ hở càng cao, Đường Thiên lúc này lại cứ như vậy, thế nhưng là…

Chỗ sơ hở mà mũi kiếm của Hà Du Minh mới vừa rồi còn chỉ thẳng vào nay đã biến mất.

Hà Du Minh bực bội đến mức muốn phun máu ra, liền dứt khoát nâng nhẹ cánh tay lên, phương hướng mũi kiếm theo đó biến đổi lại.

Không ngờ thân thể Đường Thiên lại dẻo dai vô cùng, lại lần nữa khôi phục tư thế, đã thế còn phảng phất như sớm dự đoán được, mũi kiếm Hà Du Minh mới dừng, thân hình Đường Thiên ngay tức thì cải biến.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, song phương nhanh như thiểm điện, liên tực biến chiêu năm lần đến mắt thường còn khó lòng trông thấy, trên trán Hà Du Minh đã bắt đầu xuất hiện một tràng mồ hôi, kiếm nắm trong tay vậy mà lại lưỡng lữ không dám đâm ra.

Đường Thiên vọt tới trước mặt hắn, không có một điểm tinh xảo, vung một quyền đánh tới!

Sắc mặt Hà Du Minh khẽ biến, vội vã đưa kiếm dựng thẳng che tại trước mặt, dốc sức nắm tay đánh lên thân kiếm.

Rất nhanh, Hà Du Minh có cảm giác như mình bị một đầu dã thú cuồng bạo chạy đến đánh thẳng lên mặt, hắn cuối cùng đã biết rõ, lực lượng có thể đánh nát mười ba bia đồng dầy mười hai tấc, là cái khái niệm như thế nào.

Thân thể hắn bắn ngược ra ngoài.

Đường Thiên tiếp tục đạp mạnh xuống đất, lấy tốc độ nhanh nhất mà xông đến, oanh một tiếng, âm chướng vân lại một lần nữa nổ tung, Đường Thiên mang theo tàn ảnh, phút chốc đã xuất hiện ngay trước mặt Hà Du Minh.

Tay đấm chân đá!

Hết thảy đều là vũ kỹ cơ sở thô thiển nhưng với tần suất cực nhanh, con mắt Hà Du Minh cũng vô pháp thấy rõ. Điểm chết người chính là mỗi một kích đều có khí lực vô cùng lớn, Hà Du Minh chỉ thấy cơ thể mình giống như bị một đám dã thú cuồng loạn chạy qua giẫm đạp, giầy xéo!

Giẫm đạp…

Một cổ đau nhức từ dưới cằm truyền đến, ở trước lúc mất đi ý thức, Hà Du Minh lại không hiểu rõ, rốt cuộc bản thân thua như thế nào.

Phanh!

Hà Du Minh bắn ra ngoài như một bao cát, vẽ nên một vòng cung toàn mỹ vô khuyết, nặng nề rơi trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Xung quanh biến thành một vùng tĩnh mịch.

Mỗi một người đều mang biểu tình trợn mắt há mồm, bọn họ mở lớn miệng ra, ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên, tràng cảnh bên trong an tĩnh đến mức một cây kim rơi trên mặt đất đều có thể nghe rõ.

Đồng hồ bấm giây trên tay Vương Hiên rõ ràng đang biểu thị thời gian của trận chiến: 6.8 giây!

Không có người nào hiểu được, Đường Thiên sao có thể thắng, bọn họ chỉ biết nhìn vào cổ tay Hà Du Minh tựa như đang bị động kinh mà co giật một cách quỷ dị, sau một hồi không còn động đậy được nữa, thật giống như một cái cọc gỗ bị Đường Thiên dùng một quyền đánh bay.

6.8 giây đã giải quyết xông một gã thánh giai, loại chuyện như thế này, chưa từng nghe nói qua, nhất định là chính bản thân Hà Du Minh có vấn đề gì rồi.

Ánh mắt mọi người từ từ chuyển sang hai người Đậu Dũng cùng Bạch Tư Tư.

“Lão Hà…” Đậu Dũng nghĩ đến một loại khả năng, trên mặt không khỏi hiện lên biểu tình đồng cảm: “Khả năng lần trước đã lưu lại trong lòng bóng ma quá sâu đây…”

Mọi người bừng tỉnh, cảm thấy thuyết pháp của Đậu Dũng cũng rất thỏa đáng.

Ngẫm lại, nếu như chính mình cũng bị kiếm qua phong bạo cực kỳ khủng bố truy đuổi mấy ngày mấy đêm, sau đó mắt mở trừng trừng mà nhìn kiếm qua phong bạo càn quét ba cái binh đoàn như cắt dưa thái rau khiến cho máu chảy thành sông, con người dù cứng cỏi đến đâu, trong lòng cũng không khỏi có bóng ma.

Đường Thiên trái lại càng trở nên hưng phấn, gã bỗng nhiên phát hiện, bản thân mình vẫn giống lúc trước không có biến hóa gì thêm. Rồi đột ngột nhớ tới lần trước giết chết cái tên thánh giai kia – Cuồng Phong Bạo Vũ không rõ nguồn gốc!

Trong cơ thể gã tuy không có chân lực, nhưng tố chất thân thể trái lại càng trở nên lợi hại hơn, loại đấu pháp khờ khạo như vầy, uy lực trái lại càng lớn hơn nhiều.

Gã lập tức sôi trào nhiệt huyết: “Ai tới nữa?”

Một đạo thân ảnh lóe lên tiến vào bên trong tràng: “Ta tới!”

Là Đao Thánh Phong Nguyệt được Lương Phong nỗ lực mời đến, ngay tức khắc mọi người liền nảy sinh hứng thú, trong nhóm thánh giai thường thường cũng không quen thuộc mấy nên mọi người đối với hồn vực lẫn nhau đều tràn ngập lòng hiếu kỳ.

Phong Nguyệt đi vào bên trong tràng, dưới chân hắn vụt lên một quầng sáng chói mắt, trông như một vòng trăng tròn, từng cái bọt khí

nhỏ nhoi theo quầng trăng tròn đó mà toát ra, phập phồng chung quanh hắn, tựa như nước sôi đang phun trào.

Hồn vực của Phong Nguyệt phi thường đặc thù, có tên là Nguyệt Phí.

Những thánh giai khác không khỏi lộ nét kinh ngạc, không gian xung quanh Phong Nguyệt, năng lượng đã trở nên dầy đặc vô cùng, hơn nữa còn rất sinh động.

Thanh đao trong tay Phong Nguyệt xem ra rất ngắn, ước chừng chỉ khoảng năm xích, nét giống trăng khuyết.

Đường Thiên trông thấy phong Nguyệt đã chuẩn bị tốt, hô lớn một tiếng: “Bắt đầu!”

Âm chướng vân!

Thân hình Đường Thiên hóa thành mờ nhạt.

Phong Nguyệt không chút hoang mang, loan đao nắm trong tay nhẹ nhàng rung động, bọt khí xung quanh hắn lập tức bị thanh loan đao hấp dẫn, rồi theo loan đao nhắm đến hướng Đường Thiên!

Oanh!

Đao mang chói mắt tạo thành cơn hồng thủy, đột ngột từ Loan Nguyệt đao trong tay Phong Nguyệt phóng ra, cuốn thẳng tới Đường Thiên.

Mọi người khó tránh khỏi nhảy dựng lên, những luồng đao mang này mỗi cái chỉ cỡ nắm đấm bàn tay lớn nhỏ, nhiều vô số kể, sắc bén lạnh thấu xương.

Đường Thiên cũng bị dọa giật cả mình, nhưng ngay sau đó, gã lại phản ứng làm cho mọi người cảm thấy bất ngờ.

Giữa không trung Đường Thiên đột nhiên thu quyền về bên ngực, thân thể gã như một cái cung căng ra, ánh mắt gã sáng lấp lánh như muốn bốc cháy lên, không chút nào né tránh mà hiên ngang hướng đến đao mang hồng lưu.

Trong nháy mắt khi song phương tiếp xúc, Đường Thiên bạo phát ra một tiếng, phóng ra một quyền.

Oanh!

Hồng lưu đao mang giống như đánh lên đá ngầm, trong nháy mắt bắn ra mọi nơi.

Bang bang phanh!

Quyền pháp cơ sở đơn giản nhất lại nhanh đến cực hạn, hệt như cuồng phong bạo vũ, cương ngạnh đứng trước mặt Đường Thiên hình thành một đạo lá chắn vô hình. Hồng lưu đao mang đánh lên, ầm ầm văng tung tóe, không có cách nào lay động nó được một chút.

Phong Nguyệt cũng không thấy ngoài ý muốn, những đốm trăng dưới chân hắn càng phát chói thêm, đao mang càng biến hóa thêm lợi hại, chúng nó bắt đầu mang theo vòng xoáy cường liệt, tuôn trào mạnh mẽ đánh tới Đường Thiên.

Đường Thiên nhanh chóng cảm giác như cố sức, mỗi một luồng đao mang ập tới, đều mang theo vòng xoáy cường liệt, giúp cho lực lượng của nó đột nhiên tăng mạnh.

Đường Thiên vội điên cuồng huy động nắm tay, nhưng cũng giống lúc trước không cách nào ngăn cản thân mình đang bị từng luồng hồng lưu đao mang đẩy lùi về sau. Vô luận hắn cố gắng đến đâu, thân hình đều từ từ bị đẩy lùi.

Khốn khiếp!

Chỉ có ngươi mới biết vòng xoáy thôi sao?

Đường Thiên bất thình lình giận dữ , sôi sục cả người lên, gã năm đó còn niên thiếu cũng rất lão luyện và sở trường về vòng xoáy lực mà! Bất ngờ bị thủ đoạn vốn là mặt am hiểu làm cho cả người chật vật, tức giận cùng khó chịu trong lòng Đường Thiên, tức khắc bội tăng mấy lần. Năm đó khi gã sáng tạo ra vòng xoáy lực, đã đắc chí tự sướng một hồi thật lâu.

Không được! Ta cũng có vòng xoáy!

Ý nghĩ này vừa toát ra, những ý nghĩ khác trong đầu Đường Thiên tức thì bị quét sạch hết.

Nhưng hiện tại gã đang dùng năng lượng thể, trong cơ thể hoàn toàn không có một nửa điểm chân lực. Không có chân lực, như thế nào hình thành vòng xoáy lực đây?

Đường Thiên ngay từ đầu đã không nghĩ như vậy, loại ý nghĩ hiện tại này không có thực, có hay không có lý luận căn cứ, có thể hay không thể thực hiện, ý nghĩ duy nhất của gã chỉ có một, nhất định phải xoáy tròn.

Hơn nữa xoáy tròn so với Phong Nguyệt phải mạnh hơn!

Nếu như Phong Nguyệt biết rõ suy nghĩ lúc này của Đường Thiên, chắc hẳn sẽ dở khóc dở cười.

Thế nhưng , Đường Thiên đã bắt đầu thay đổi thực tiễn rồi, hắn bắt đầu thử lúc ra quyền, xoay tròn kèm theo, nhưng hiệu quả lại không tốt, bởi vì vậy sẽ làm cho tần suất gã xuất quyền trên diện rộng giảm đi. Gã tung thử thêm các thủ đoạn khác, rồi nhanh chóng phát hiện, không có chân lực, vòng xoáy lực căn bản là không thể hình thành được.

Không có chân lực… Không có chân lực…

Đường Thiên theo bản năng tiếp tục huy động nắm tay, chống lại hồng lưu đao mang, miệng vẫn lẩm bẩm một hồi, bỗng nhiên, ánh mắt hắn sửng sốt.

Toái mang…

Những tia toái mang rực rỡ xung quanh gã, như một loại vụ khí, đều là từ đao mang bị gã đánh nát mà hình thành. Toái mang, toái mang, …. Cũng là năng lượng…

Một ý nghĩ lớn mật xuất hiện, giống như tia chớp rọi sáng tâm trí gã.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 469: Ngươi Rốt Cuộc Có Hay Không Chuyển

Có lẽ, có thể dùng những năng lượng kia !

Đôi mắt của Đường Thiên lập tức sáng ngời như sao , ý nghĩ này làm hắn nhìn thấy một tia hy vọng . Bị nguyệt đao tràn tới như nước lũ của Phong Nguyệt áp chế khiến Đường Thiên cảm thấy vô cùng biệt khuất , vào thời điểm như thế này chỉ cần có biện pháp thì hắn nguyện ý làm thử.

Đường Thiên bắt đầu thử, hắn muốn lợi dụng những năng lượng đang ở trong trạng thái phân li kia , biện pháp duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra chính là dùng võ hồn của mình . Với những võ giả bình thường cho dù có là thánh giai cũng tuyệt đối không nghĩ tới chuyện dùng võ hồn để khống chế năng lượng bởi võ hồn không thể nào khống chế năng lượng, đó chính là thường thức.

Trước khi tiến vào thánh giai việc khống chế chân lực chính là khống chế trong hệ thống kinh mạch vô cùng phức tạp , còn sau khi tiến vào thành giai thì việc khống chế chân lực sẽ thông qua hồn vực.

Là hồn vực chứ không phải là võ hồn, bản chất của hai cái hoàn toàn khác biệt.

Võ hồn là tinh thần năng lượng hóa còn hồn vực là võ hồn trải qua quá trình bắt chước pháp tắc của tự nhiên hình thành lên một khu vực . Bên trong cái khu vực này việc điều hành chân lực hoàn toàn căn cứ theo quy tắc mà võ giả chế định.

Võ hồn lại không hề hình thành lên hồn vực , không có quy tắc lực lượng lên căn bản không thể khống chế chân lực.

Đó cũng là lí do tại sao đám thánh giai cảm thấy Đường Thiên chính là một tên quái thai . Trong cơ thể Đường Thiên không có chân lực, điều này các thánh giai cũng thấy chả có gì là ghê gớm bởi có rất nhiều hồn vực có thể mượn dùng năng lượng ngoại giới .

Ví dụ như đã từng có một vị thánh giai được xưng là Bom vương Vương Sơn chẳng hạn , hồn vực của hắn vô cùng kì quái , có thể khống chế năng lượng bên trong tinh thần thạch và cũng có thể làm nó nổ tung. Chẳng ai dám trêu chọc vị thánh giai này bởi năng lượng ẩn chứa trong tinh thần thạch cao giai tương đối kinh khủng ,nếu nổ tung thì uy lực sẽ cực kinh người, hơn nữa vị thánh giai này còn là một tên thổ hào tài đại khí thô vừa ra tay là trăm nghìn khỏa tinh thần thạch cái cảnh tượng liên tục nổ tung như thể này có thể phá hủy một tòa thành thị chỉ trong nháy mắt.

Nếu như Đường Thiên có thể lĩnh ngộ được chiêu này thì chắc chắn sẽ trở thành lợi khí công thành a, chiến tranh gì gì đó chỉ cần Đường Thiên mở rộng cửa phóng ra là có thể nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã)!

Thế nhưng tuy võ hồn của Đường Thiên vô cùng tinh thuần nhưng lại không hề hình thành lên hồn vực.

Điều này làm cho mọi người cảm thấy vô cùng kỳ quái, đối với người thường thì hồn vực có vẻ thần bí khó lường nhưng trong mắt đám thánh giai thì hồn vực cũng chẳng có gì là bí mật. Muốn hình thành lên hồn vực cần có hai điều kiện, một là độ tinh thuần của võ hồn cái còn lại là trình độ lí giải pháp tắc của vũ kỹ.

Nhưng hiển nhiên là trình độ nghiên cứu về hồn vực của thánh giai không chỉ có như vậy.

Bọn họ đã sớm phát hiện ra nếu như võ hồn tinh thuần đến trình độ nhất định thì việc hình thành lên hồn vực sẽ trở lên cực kỳ dễ dàng . Chẳng qua uy lực của hồn vực hình thành không đủ cường đại mà thôi. Hơn nữa khi võ hồn được rèn luyện đến trình độ nhất định thì tiến bộ so với lĩnh ngộ vũ kỹ còn khó hơn .

Võ hồn của Đường Thiên tinh thuần đến mức nào đây ?

Tinh thuần đến mức bọn họ không thể tưởng tượng nổi đấy!

Bấy lâu này các thánh giai đều biết võ hồn càng cường đại thì hình dáng của nó càng tiếp cận giống hình người . Điều này có thể thấy rõ sau khi chết đi , đám Hồn tướng là do võ hồn sinh ra chẳng phải toàn bộ Hồn tướng đều có hình người đó thôi.

Võ hồn của Đường Thiên không những có nhân hình mà ngũ quan còn cực kỳ tinh xảo trông rất sống động , tinh xảo đến mức từ trước đến nay chưa từng có . Hơn nữa trắc thí thực tế càng chứng minh suy đoán của bọn họ, võ hồn của Đường Thiên đã tiếp cận trạng thái hoàn mỹ.

Thế nhưng một võ hồn tình thuần đến vậy lại không thể hình thành lên hồn vực!

Năng lương linh thể mang đến cho người ta cảm giác nghi hoặc và đồng thời chính cái nghi hoặc này lại khiến các thánh giai cảm thấy phiền não. Dù sao thì từ trước đến nay mọi người cũng chưa bao giờ nhìn thấy năng lượng linh thể , rốt cuộc nó như thể nào thì đương nhiên là mọi người không biết rõ rồi . Thế nhưng hồn vực là thứ mà mỗi vị thánh giai đều phải tốn tinh lực để nghiên cứu suốt cả đời , thế nhưng tất cả thường thức hay định luật đặt ở trên người Đường thần kinh đều hoàn toàn vô dụng!

Ngoại trừ quái thai ra căn bản mọi người không hình dung ra nổi từ nào để miêu tả cái tên gia hỏa này.

Đường Thiên mất 6. 8 giây đánh xỉu Hà Du Minh khiến mỗi một vị thánh giai đều như phát điên rồi . Đùa cái kiểu gì vậy , vì tiến nhập thánh giai mà ai nấy đều phải nổ lực và trả giá rất nhiều, thế nhưng Đường Thiên lại lấy cái phương pháp man dại không chút nói lí như vậy dễ dàng đánh bại, điều này làm cho bọn khó có thể tiếp thu được .

Khi nhìn thấy Đường Thiên bị Phong Nguyệt áp chế thì các thánh giai mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt không khỏi nở ra nụ cười.

Lực lượng của thánh giai phải như thế chứ a!

Chắc chắn là trong lòng Hà Du Minh có điều gì đó hạn chế lên phát huy mới thất thường như vậy vì thế mới bị Đường Thiên dễ dàng đánh bại như thế.

Phong Nguyệt vững vàng nắm giữ thế chủ động trên tràng, chân lực cuồn cuộn phảng phất như vô cùng vô tận. Đây cũng là điểm cường đại của thánh giai, thông thường hồn vực có thể tự hấp thu năng lượng để bổ sung chân lực tổn hao. Vì vậy chỉ cần bước vào thánh giai thì tác dụng của chân lực cũng giảm mạnh.

Gần như toàn bộ tinh lực của thánh giai đều đặt lên việc xây dựng và hoàn thiện hồn vực của bọn họ.

Tất cả đám Lương Phong đã bắt đầu dự định chút nữa sẽ kiến nghị Đường Thiên hãy đem tinh lực đặt lên chuyện xây dựng hồn vực.

Bỗng nhiên, có người kêu nhẹ một tiếng di.

Người kêu di chính là Y thánh Đinh Mạn, nàng mẫn cảm nhận thấy được bên trong dòng nước lũ sáng chói mắt kia phảng phất như có cái gì đó đang dần thành hình .

Những người có mặt ở đây đâu có phải hạng xoàng , Đinh Mạn kêu di rất nhẹ nhưng lập tức khiến cho những người khác chú ý tới .

Đường Thiên bang bang phanh huy vũ nắm tay với tốc độ rất nhanh , vừa nghĩ biện pháp dùng võ hồn khống chế toái mang.

Làm thế nào mới có thể dùng võ hồn khống chế năng lượng không thuộc của mình? Không ai có thể nói cho hắn biết , Đường Thiên quyết định trước tiên đem đám năng lượng kia hấp dẫn đến đây rồi tính sau.

Hấp lại đây , hấp lại đây...

Đường Thiên thầm niệm với võ hồn tiểu nhân trong lòng.

Bỗng võ hồn tiểu nhân chợt động, chỉ thấy nó vung cánh tay phải lên rồi duỗi bàn tay ra.

Đường Thiên rất vui, tiểu gia hỏa rất thông minh a!

Một khỏa toái mang lớn cỡ hạt vừng chậm rãi hướng về phía hắn .

Một khỏa...

Biểu tình trên mặt Đường Thiên cứng đờ, tuy hắn không trông mong gì có thể hút cả trăm thứ thế nhưng một khỏa cũng quá keo kiệt đi...

Toái mang còn chưa bay tới người Đường Thiên thì đã biến mất giữa không trung .

Lại đến!

Trong lòng Đường Thiên thầm niệm , cứ hấp từng điểm từng điểm từng điểm...

Hai khỏa toái mang chậm rì rì bay tới.

Đường Thiên giận tím mặt, hỗn đản, đem tất cả khí lực của ta hấp ngươi tới!

Dường như cảm thấy được phẫn nộ trong lòng Đường Thiên hiệu suất của võ hồn tiểu nhân rõ ràng đã tăng lên không ít, một cái tay nhỏ bé

khác cũng nhấc lên , lập tức có bốn khỏa toái mang bay tới .

Bên trong nguyệt mang hồng lưu cuộn trào mãnh liệt , vô số toái mang giống như đám vụ khí bị dòng khí lưu thổi tới tản mát ra bốn phía nhưng có mấy khỏa toái mang lại phảng phất như không bị khí lưu ảnh hưởng vẫn chậm rì rì bay về phía Đường Thiên .

Mà lần này không cần Đường Thiên phải lảm nhảm niệm, cái tay của võ hồn tiểu nhân lại dương lên một lần nữa.

Lần này toái mang bay tới lại nhiều hai khỏa.

Làm tốt lắm! Chính là như vậy!

Trong lòng Đường Thiên rất vui, hắn đem tất cả lực chú ý đều đặt ở trên nguyệt mang hồng lưu trước mặt. Nguyệt mang hồng lưu cuộn trào vô cùng mãnh liệt , nhưng Đường Thiên liên tục đánh nhiều quyền như vậy cũng thể hiểu ra được một chút .

Mỗi một quyền của hắn đều đánh vào chỗ yếu ớt nhất của nguyệt mang hồng lưu.

Nguyệt mang mà Phong Nguyệt chém ra lên đến con số cực kỳ kinh người cuồn cuộn không ngừng lao ra , nó hoàn toàn có thể dùng số lượng để bù đắp vào kẽ hở , tuy biện pháp này nghe có vẻ rất ngốc nhưng không thể nghi ngờ được đây chính là một biện pháp cực hữu hiệu.

Những kẽ hở kia chỉ chợt lóe lên rồi biến mất tất cả chỉ là những kẽ hở rất nhỏ không những rất khó có thể nắm bắt được mà cho dù có nắm bắt được thì trong chiến cuộc cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng Đường Thiên lại giống như một dã thú miệt mài không biết mệt mỏi , hắn không hề buông tha một điểm hở nào trong nguyệt mang hồng lưu . Có lẽ điều này chỉ giúp một quyền của hắn có thể đánh nát vài đạo nguyệt mang, nhưng quyền pháp cơ sở mà hắn đánh ra lại có tần suất cực cao, số quyền mà hắn đánh ra cũng lên tới con số kinh người.

Những điểm ưu thế rất nhỏ này dần dần tích lũy lại và sản sinh ra tác dụng không thể khinh thường.

Đường Thiên ổn định lại thân hình, hắn tựa như một cây đinh vững vàng trụ vững trong nguyệt mang hồng lưu .

Nguyệt mang hồng lưu cuộn trào xông thẳng vào mặt hắn , toái mang ầm ầm vẩy ra tạo lên cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

Phong Nguyệt cũng bội phục Đường Thiên , cũng không phải hắn chưa gặp qua võ giả có tố chất thân thể như vậy , ví dụ như một số võ giả đi theo con đường hắc hồn chẳng hạn , chỉ cần bọn họ hấp thu huyết mạch đủ mạnh thì tố chất thân thể của bọn họ cũng không kém gì Đường Thiên.

Thế nhưng chỉ bằng vào quyền pháp cơ sở mà có thể chống lại Nguyệt Phí của mình thì đúng là hắn chưa từng gặp qua.

Quả nhiên không hổ là thần thiếu niên!

Thế nhưng nếu như ngươi cho rằng Nguyệt Phí của ta chỉ có như vậy thì ngươi đã quá coi thường ta rồi .

Sắc mặt Phong Nguyệt đầy nghiêm nghị, đôi mắt hắn sáng lên , những bọt sáng hiện ra ở nguyệt ban dưới chân chẳng mấy chốc đã trở lên dày đặc, đồng thời những bọt sáng lớn xung quanh hắn cũng đồng thời nổ tung. Nếu như nói lúc trước Nguyệt Phi chỉ là hơi sôi thì lúc này mới chính thức là sôi trào triệt để .

Bên trong khoảng không như đang sôi trào kia bóng dáng của Phong Nguyệt trở lên mơ hồ bất định.

Mấy người Hạc và Lăng Húc đều bị uy thế của Phong Nguyệt là cho rung động , năng lượng trong khoảng không gian quanh người Phong Nguyệt bỗng trở nên cực kỳ bất ổn , vô cùng nguy hiểm .

Sắc mặt mấy người Lương Phong cũng cực nghiêm trọng, bọn họ là những người cảm giác rõ ràng hơn , không gian quanh người Phong Nguyệt mơ hồ có dấu hiệu bất ổn . Chẳng ai có thể ngờ được một người luôn rất kín tiếng như Phong Nguyệt lại đạt tới cảnh giới như vậy .

Tên gia hỏa này...

Các thánh giai khác cực kỳ khiếp sợ trước thực lực mà Phong Nguyệt thể hiện ra . Trong mắt võ giả phổ thông thánh giai đã là trình độ cao không thể với , trong mắt bọn họ thánh giai đã là tồn tại mạnh nhất trong thế gian . Nhưng trong mắt thánh giai thì thánh giai cũng có phân chia cao thấp .

"Nhanh nhìn Đường thần kinh !"

Không biết người nào hô lên câu này , mọi người sửng sốt, lẽ nào Đường Thiên xảy ra tình huống gì ?

Khi ánh mắt mọi người rơi lên người Đường Thiên thì lập tức cả đám lại sửng sốt một lần nữa .

Cuối cùng một đạo đao mang đánh lên lá chắn của Đường Thiên nổ tung thành vô số toái mang thì thân hình của Đường Thiên mới lộ ra ngoài .

Xung quanh người hắn là những đạo quang mang sáng chói mắt lượn lờ !

Những mảnh toái mang vừa băng toái còn chưa kịp tan biến thì đã bị quang mang quanh người Đường Thiên hút lại một cách đầy quỷ dị . Từng đạo quang mang xoay quanh Đường Thiên ở những góc độ hoàn toàn khác nhau tựa như những ngôi sao trong vòng vệ tinh (vòng thiên thể bay quanh tinh cầu) vậy.

Mỗi đạo quang mang đều tự mình xoay tròn với tốc độ kinh người phát ra những tiếng xuy xuy .

Bên trong quang mang truyền đến tiếng chửi đầy tức giận như muốn bể cả phổi cả Đường Thiên .

"Ngu ngốc, là hình xoắn ốc! Không phải xoay tròn!"

"Không phải chuyển động như vậy ! Phải chuyển động như này !"

"Không phải chuyển động như vậy ... Rốt cuộc ngươi có biết chuyển động hay không ..."

...

Mọi người trợn mắt há mồm, bọn họ ngơ ngác đứng nhìn quang mang rực rỡ tức mắt , chờ chút, đó là thứ gì...

Phong Nguyệt cũng chú ý tới điểm khác thường của Đường Thiên nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều , để khống chế loại trạng thái này hắn cũng tương đối cật lực, hắn chậm rãi huy vũ loan đao trong tay.

Oanh!

Quang mang của dòng nước lũ đang gào thét bay ra đột nhiên ảm đạm đi thấy rõ , nhìn qua uy thế dường như không bằng được trước đây.

Đao mang hồng lưu vừa ra, toàn bộ thánh giai không khỏi phục hồi lại tinh thần, sắc mặt cả đám khẽ biến. Lần này bên trong nguyệt lưu hồng mang không phải là những hình loan nguyệt hoàn chỉnh mà là vô số mảnh đao mang bị nghiền nát tạo thành!

Đến cả đao mang cũng không thể thừa nhận được lực lượng đáng sợ mà bị tan nát...

Tất cả thánh giai đều sẵn sàng xuất thủ tránh tình huống Đường Thiên không chống đỡ nổi thì lập tức bọn họ sẽ xuất thủ cứu người.

Nguyệt mang hồng lưu ảm đạm nhưng đầy nguy hiểm ầm ầm lao về phía Đường Thiên đang đứng trong quang mang lượn lờ .

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 470: Bắc Đẩu Tinh Môn Khai Mở

Oành.

Nguyệt mang của nước lũ hung hăng đập mạnh lên cả người Đường Thiên, làm cho quanh người Đường Thiên quang mang lượn lờ không dứt.

Quang mang chói mắt như vầng thái dương vô cùng chói lọi tỏa sáng rực rỡ.

Dù cho là thánh giai cũng không thể nào nhìn trực tiếp vào quang mang đó, ở trong tầm mắt của mọi người là 1 mảnh trắng xóa không thể nhìn thấy gì. Ba động cường liệt đủ làm cho tinh thần của mọi người chịu dao động khiếp đảm giống như mọi người phải hứng chịu 1 cơn bão quét qua vậy. Sắc mặt mọi người đại biến, mấy tên thánh giai vội vàng mở chân lực hộ tráo rồi lao tới chắn trước mặt các chuyên gia huyết mạch. Âm thanh leng keng không ngừng vang lên, nghiền nát khí lưu xung quanh, đánh lên lớp hộ tráo mà các thánh giai vừa mở ra làm hỏa hoa bắn tung tóe khắp nơi như pháo hoa.

Chân lực hộ tróa chính là thủ đoạn phòng thủ thường được các thánh giai võ giả sử dụng, sau khi có được hồn vực, việc sử dụng chân lực hộ tráo trở nên đơn giản hơn như ăn cơm hàng ngày vậy.

Khi quang mang tan hết, 1 cái hố to kinh người xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Lúc này quần áo trên người Đường Thiên đã bị nghiền nát tơi tả, khói đen lượn lờ quanh người hắn, Đường Thiên đứng ở trong hố gào ầm lên

:”Rốt cuộc ngươi ngu như thế nào đây! Ta đã nói là không phải chuyển động như vậy! Nhưng mà ngươi còn cố đấm ăn xôi di chuyển như thế? Ngay cả chuyển động đơn giản như thế ngươi cũng không biết, ngươi còn biết cái gì nữa? Ngươi có ích lợi gì chứ...”

Cũng may là không có việc gì xảy ra....

Trong lòng mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút nghi hoặc.

Đường Thiên đang mắng chửi cái gì thế nhỉ .?.

Phành.

Phong Nguyệt cách đó không xa, đang cưỡng ép đánh ra 1 chiêu, thân hình dựng đứng tựa như cọc gỗ trên mặt bỗng giật giật sau đó lăn đùng ra đất ngất xỉu tại chỗ. Trong nháy mắt Đinh Mạn đã xuất hiện bên cạnh Phong Nguyệt kiểm tra cẩn thận rồi ngẩng đầu nói lớn :”Không có gì đâu, hắn chỉ bị xuất lực vì dùng sức quá mạnh thôi.!.”

Đường Thiên nghe được lời của Đinh Mạn thì trong lòng trở nên bình tĩnh hơn, sau đó lại tiếp tục giáo huấn tiểu nhân võ hồn :”Ngươi di chuyển như thế là không đúng, nếu ngươi làm đúng thì không chừng chúng ta đã chiến thắng rồi ...”

Đường Thiên vác theo khuôn mặt hằm hằm khó chịu của người thua trận nhảy ra khỏi hố.

"Ta đi tắm rửa đây."

Đường Thiên hằm hằm bực tức cứ như thế mà rời khỏi tầm mắt mọi người lao vào nhà tắm.

Nhìn bóng lưng của Đường Thiên, mọi người trở nên trầm mặc trong giây lát, liên tục 2 vị thánh giai gục ngã trong tay Đường Thiên, sự hiển nhiên này không phải là do ngẫu nhiên mà có. Dù có là vị thánh giai nào

có sự cố chấp như thế nào đi nữa, đều sẽ thông qua sự việc này mà suy đoán thực lực của Đường Thiên thâm sâu như thế nào.

Binh vừa ngập điếu thuốc trên mồm vừa nói :" Được rồi, nhân lúc Đường Thần Kinh không ở đây, mọi người có ý kiến gì cứ nói thoải mái đi." Ở đây vào lúc này thì chỉ có hắn chủ trì đại cục là thích hợp nhất.

Đinh Mạn nhìn thoáng qua tất cả rồi thầm nghĩ trong lòng, tên gia hỏa này còn có chút nào phong độ của thân sĩ chứ.

Nàng hắng giọng 1 tiếng nói :"Ta nói trước rồi mọi người cứ tiếp tục, theo như hiện thực trước mắt đây, thực lực của Đường Thiên hoàn toàn đủ để chống lại thánh giai bình thường, tố chất xuất sắc của thân thể lại còn có vỗ hồn mang theo trực giác cùng những dự phán kinh người thật sự là 1 sự kết hợp kinh khủng. Tổ hợp của những thứ kinh khủng này khi kết hợp lại mang lại uy lực thật là kinh người, vừa mới rồi khi Đường Thiên thể hiện ra sự kinh khủng võ hồn của hắn mọi người đều nhìn thấy. Ngoài ra còn có 1 tác dụng khác đó là khống chế năng lượng xung quanh. Ta thấy có 2 vấn đề, 1 là tố chất thân thể Đường Thiên tột cùng là do năng lượng linh thể của hắn mang lại cho bản thân, hay là bản thân hắn còn có 1 bí mật nào đó mà chúng ta không biết. Vấn đề thứ 2 chính là võ hồn của Đường Thiên làm thế nào có thể khống chế được năng lượng xung quanh."

Mọi người gật đầu như gà mổ thóc.

Lương Phong trầm ngâm :"Dường như bệ hạ chỉ có thể khống chế năng lượng, đao mang của đối phương chỉ có thể bị đánh tan chứ không thể khống chế được. Hơn nữa bệ hạ còn vô pháp khống chế nó 1 cách tùy tâm sở dụng."

Thực sự là 1 chiêu vỗ mông ngựa kinh người.

Trong lòng mọi người thầm oán hận, những vị võ giả thánh giai này rốt cuộc còn có mấy phần tự trọng của thân phận chứ, tuổi của bọn họ so với Đường Thiên thì lớn hơn rất nhiều, từ "Bệ hạ" nói ra từ miệng còn

thấy khó khăn không thuận miệng nữa là, Lương Phong vậy mà há mồm ra là 1 tiếng Bệ hạ, 2 tiếng Bệ hạ da mặt của vị thánh giai này thật dày như tuổi của lão mà.

Đinh Man gật đầu :"Tạm thời chúng ta hãy gọi năng lượng linh thể là Năng lượng Hóa Khứ. Cách mà Đường Thiên khống chế năng lượng hoàn toàn không có thông qua hồn vực, vậy cái này chúng ta có thể gọi là Khứ hồn vực hóa hay không nhỉ ?"

Mọi người nghe lời Đinh Mạn nói mà đều trầm ngâm trong suy nghĩ của riêng mình.

Năng lượng Khứ Hóa tuy rằng mang ý nghĩa là phá vỡ nhưng mà dù sao đối với võ giả phổ thông thì càng có tác dụng hơn, đối với chiến đấu cấp bậc thánh giai thì trừ phi là cận chiến với họ thì tố chất thân thể của "Năng lượng Khứ Hóa" cũng không làm cho bọn họ đỏ mắt thèm muốn vì chúng.

Mà Khứ Hóa hồn vực thì lại làm cho mọi người cảm thấy rét run lạnh lẽo vì uy lực của nó.

Thánh giai cường đại là bởi vì bọn họ có hồn vực của bản thân, nếu như không chế năng lượng xung quanh làm tán phát hồn lực như vậy sẽ làm cho ưu thế của họ giảm mạnh.

Mỗi người đều có 1 suy nghĩ riêng của mình, là kế hoạch 【 bắc đẩu 】và năng lượng Khứ Hóa là 2 phát hiện phi thường kinh người làm mọi người ngạc nhiên.

"Về vấn đề của năng lượng linh thể, ta cảm thấy chúng ta có thể tiến hành thử nghiệm chút ít." Giọng Binh vang lên " Theo như sự kinh lịch của Đường Thiên tới giờ, là kiếm qua rèn luyện hồn pháp, như vậy chúng ta có thể nhận định rằng, kiếm mang có công năng là năng lượng Khứ năng chứ ? Nếu đúng là như vậy, thì những thể mang khác thì như thế nào? Đao mang thì sao chứ ? Còn có điểm nữa là hiệu quả rèn luyện hồn pháp của kiếm qua tốt như thế, liệu chúng ta có thể tận dụng nó hạ

thấp cường độ của nó xuống ? Làm cho nó có tính phổ biến ? Ta cảm thấy chúng ta cần phải thử nghiệm 1 chút với những ý tưởng này."

Tỉnh Hào đứng dậy :" Ta muốn tới thử một chút xem thế nào, ta cũng thật là tò mò với điều này."

Lăng Húc cũng nhấc mông lên tiến lại gần :" Ta cũng thử nữa xem thế nào ."

Hạc cũng đứng dậy đi lại gần :" Ta cũng rất muốn thử xem thế nào ."

Binh đối với 2 vấn đề của năng lượng Khứ Hóa và hồn vực Khứ Hóa hiển nhiên là có hứng thú với vấn đề năng lượng Khứ Hóa. Binh tập trung ánh mắt vào kết cấu, hắn cùng với những người khác hoàn toàn khác nhau, thánh giai truy cầu lực lượng cá nhân đạt cực hạn, nhưng mà điều Binh quan tâm là làm thế nào để tăng được chỉnh thể thực lực của cả quân đoàn. Nếu như năng lượng Khứ Hóa thực sự mang lại tác dụng như mong đợi của hắn, thì hiển nhiên là tính phổ biến của nó sẽ được nhân rộng trong binh đoàn.

Vì vậy mọi người chia làm 2 bộ phận để nghiên cứu vấn đề Binh đưa ra, 1 bên nghiên cứu năng lượng Khứ Hóa là đa số các chuyên gia huyết mạch, 1 bên khác đi nghiên cứu hồn vực Khứ Hóa tất nhiên là tất cả các thánh giai và các đồng chí ham hố tăng sức mạnh bản thân.

Trong lúc này Đường Thiên đang trao đổi cùng với võ hồn tiểu nhân mà không biết được ngoài thiên đang là 1 mảng sôi sục vì chuyện của hắn.

Vì dạy bảo võ hồn tiểu nhân phải di chuyển như thế nào mà hắn đã cố gắng nghĩ ra mọi biện pháp dày vò chà đạp võ hồn tiểu nhân. Vì vậy, hắn đã có rất nhiều các phát hiện mới mẻ, như làm thế nào để võ hồn tiểu nhân bay ra khỏi thân thể hắn mà lại không bị tiêu thất.

Nhưng mà điều quan trọng nhất làm cho Đường Thiên cảm thấy khiếp sợ chính là : võ hồn tiểu nhân có thể ăn thẻ Hồn tướng.

Khi hắn nhìn thấy 2 bàn tay nhỏ bé của võ hồn tiểu nhân cầm thẻ Hồn tướng ăn như bánh quy từ từ ăn sống nuốt tươi từng cái thẻ Hồn tướng thì hắn lúc đó hoàn toàn chết đứng vì tên gia hỏa phá gia chi tử này.

Sau vài phút đứng hình, Đường Thiên mới chậm chạp phản ứng được.

Tên này có thể ăn thẻ Hồn tướng.!.

Hắn thử đưa tiếp cho võ hồn tiểu nhân 1 thẻ Hồn tướng khác, võ hồn tiểu nhân cầm thẻ trên tay ăn ngon lành sạch sẽ rồi vỗ vỗ cái bụng sau đó lại ngây ngốc nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên lại đưa cho nó 1 thẻ Hồn tướng khác.

Răng rắc răng rắc.

Đường Thiên tiếp tục đưa….

Sau khi chơi trò đưa – nhai – nuốt với võ hồn tiểu nhân nửa giờ, tên gia hỏa này đã nuốt của Đường Thiên không biết bao nhiêu thẻ Hồn tướng, Đường Thiên mới ngừng lại, sau đó lại quan sát khi không thấy có gì biến hóa, chỉ thấy 1 điều là võ hồn tiểu nhân này ăn mãi mà bụng không có chút nào to lên.

“Chỉ giỏi ăn thôi, sao lại giống như Nha Nha thế này chứ.?.” Đường Thiên nói thầm trong miệng.

Y y nha nha, âm thanh quen thuộc của Nha Nha từ phía sau Đường Thiên vang lên, Nha Nha đang vui vẻ chạy tới nhưng khi nhìn thấy võ hồn tiểu nhân bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Võ hồn tiểu nhân làm ra vẻ nghiêm mặt nhìn Nha Nha, Nha Nha ngây ngốc nhìn lại võ hồn tiểu nhân

Đường Thiên nhìn cảnh cười vui vẻ :”2 đứa các ngươi kết bái làm huynh đệ được đó.”

Cái đầu của Nha Nha cùng võ hồn tiểu nhân cũng to ngang nhau, tướng mạo của võ hồn tiểu nhân cùng Đường Thiên cực kỳ giống nhau, nhưng mà càng nhìn càng thấy có vẻ tinh tế đẹp zai, giống như là 1 búp bê sứ, biểu tình nét mặt cũng không có nhiêu, y phục ăn mặc chỉn chu gọn gàng. Nha Nha thì lôi thôi lếch thếch, quần thì ống cao ống thấp, tay áo thì vén tới vai, mông thì mặc 1 cái quần chi chit những miếng vá.

"Y..."

Con mắt Nha Nha lóe sáng, trong miệng không ngừng kéo dài "Y...", hiển nhiên là nó đang mừng rỡ vô cùng. Nha Nha móc ra trên người nó 1 khối tinh thạch rồi tay chân loạng quạng khua khoắng lung tung đưa tới trước mặt võ hồn tiểu nhân.

Võ hồn tiểu nhân cho tinh thạch vào trong miệng nhai rôm rốp, hắn móc từ đâu ra 1 tấm thẻ Hồn tướng rồi cũng đưa lại cho Nha Nha.

Nha Nha rạng rỡ mặt mày cũng ngon lành xơi gọn tấm thẻ Hồn tướng mà võ hồn tiểu nhân đưa cho

Đường Thiên càng thêm há hốc vì điều đang xảy ra trước mắt mình.

Đây là…. Chuyện quái gì đang diễn ra thế này..

Nha Nha càng thêm cao hứng vì chuyện này, rầm rầm rầm, Nha Nha rút từ đâu ra 1 dàn trống, rồi điên cuồng gõ lên mặt trống như 1 rocker thực thụ.

Trên mặt của võ hồn tiểu nhân có chút mơ hồ, bỗng nhiên 2 con mắt của nó sáng bừng lên, hai tay nho nhỏ nắm chặt lại như đang cố gắng làm gì đó, khí lưu xung quanh bắt đầu xoay tròn, trong khoảnh khắc xung quanh tiểu võ hồn đã hình thành 1 cái vòng sáng rực rỡ, vòng sáng càng lúc càng chuyển động nhanh hơn.

Vòng sáng xoay tròn cùng với tiết tấu của tiếng trống hoàn toàn giống nhau.

Đường Thiên lúc này hoàn toàn bị choàng ngợp bởi màn phối hợp của cả 2, mồm há hốc mắt mở lớn, cằm thì thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Cái này.... cái quái gì đang xảy ra thế này.

Nha Nha càng trở nên mạnh mẽ hơn, nhảy lên nhảy xuống hú hét liên tục, dàn trống dưới tay Nha Nha liên tục vang lên những tiết tấu điên đảo, tiểu kỳ cắm ở sau mông bay trong gió phần phật, phong tao vô cùng.

Võ hồn tiểu nhân chậm rãi trôi nổi ở trên mặt đất, mang theo vòng sáng đuổi theo Nha Nha cứ thế bay vòng quanh Nha Nha càng lúc càng nhanh hơn.

Nhịp trống quàng quạc mà ngừng lại.

Đường Thiên 1 tay tóm chân Nha Nha, 1 tay tóm chân võ hồn tiểu nhân dốc ngược cả 2 đứa lên đưa ra trước mặt ngắm nghía, trên mặt hiện lên thần sắc bất thiện vẻ mặt đầy nét gian xảo.

“Nha Nha, sự tình Hùng trứng hình như chúng ta vẫn còn 1 khoản nợ xấu chưa được xử lý thì phải nhỉ.”

“Tiểu nhân, ta nói ngươi không phải di chuyển như thế quả nhiên ngươi là kẻ đầu đất cắm tóc học mãi không thông, lại còn đi học theo Nha Nha làm mấy trò này.”

Khuôn mặt của Đường Thiên vặn vẹo, nhìn đầy vẻ hung thần ác sát, hắn nghiến răng rít từng lời :”2 đứa các ngươi tiếp tục chơi đùa cho ta.!”

Nha Nha cúi gằm đầu xuống, tiểu nhân thì không chút thay đổi mở to đôi mắt nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên cũng cảm thấy đau đầu khổ sở không thôi, làm thế nào để dạy được tiểu nhân biết được xoắn ốc lực là thế nào chứ? Tên gia hỏa này sao mà ngu lâu khó đào tạo thế.?.

Bỗng nhiên ánh mắt Đường Thiên sáng ngời lên, hắn cố bình tĩnh lại :"Nha Nha, ta cho ngươi thời gian 1 ngày, ngươi mau đem tên đần này, từ nay về sau ngươi gọi hắn là Tiểu Nhị, nhiệm vụ của ngươi là dạy dỗ Tiểu Nhị hiểu được cái gì gọi là hình xoắn ốc, cái gì gọi là xoắn ốc lực, ngươi đã rõ nhiệm vụ của mình chưa?"

Nha Nha nhìn khuôn mặt hầm hầm của Đường Thiên sau đó gật đầu liên tục, nó biết được Thông Quang thiết quyền, thì hình xoắn ốc lực đơn giản đương nhiên nó cũng biết.

"Vậy ta giao cái này cho ngươi.!. Này đây là bài tập cho ngươi, nếu ngày mai ta tới kiểm tra mà thấy Tiểu Nhị vẫn không học được thì 2 đứa các ngươi liệu mà chờ xử lý đi ."

Đường Thiên bị chính chủ ý thông minh bất chợt của mình làm cho chấn kinh, hắn hoàn toàn thỏa mãn với chính mình rồi đi khỏi đó. Để lại Tiểu Nhị đang mở to 2 mắt, còn Nha Nha mang 1 bộ mặt khổ não đang vò đầu bứt tai.

Đường Thiên lo lắng nhất về vấn đề thực lực đã không còn nữa rồi, sự lo lắng trong lòng hắn đã hoàn toàn bị quét sạch. Không có gì cao hứng hơn là việc thực lực của chính bản thân mình tiến thêm 1 bước nữa, chờ kế hoạch Bắc Đầu kết thúc, hắn quyết định sẽ tiếp tục đi tìm Thiên Huệ của hắn.

Mang theo 7 tên võ giả thánh giai, hắn là không còn ai dám ngăn bước hắn rồi.

Rời khỏi phòng, Đường Thiên ngừng lại 1 chút, có chút ngoài ý muốn của hắn là độ dày tinh lực của Đại Hùng Tinh hình như có tăng lên một chút.

2 người Long Thủ Tĩnh cùng An Đức Lệ Na (Andrew Lina) cùng sánh vai nhau đi tới, thần tình 2 người rất nghiêm túc hiển nhiên là có chuyện trọng yếu cần bàn.

Hai người mang đến là thánh bảo của chòm sao bọn họ sở hữu.

“Bệ hạ, đây là thánh bảo của chòm sao chúng ta sở hữu, cũng không thích hợp để ta sử dụng nữa rồi . Ta nghĩ bệ hạnên dụng hợp thánh bảo lại như thế mới có thể ổn định lòng người.”

Trong giọng nói của Long Thủ Tĩnh mang đầy vẻ thâm ý.

An Đức Lệ Na (Andrew Lina) dứt khoát nói :” Thủ Tĩnh đại nhân nói rất đúng thưa bệ hạ.”

Dung hợp các chòm sao cần phải đem từng thánh bảo của chòm sao dung hợp lại với nhau thì mới có thể hoàn thành việc dung hợp được.

Đường Thiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Được rồi!".

Ngày Thiên Long tinh cùng Tiên Nữ tinh dung hợp vào Đại Hùng Tinh, quang mang của Đại Hùng tinh đại thịnh, tân Đại Hùng tinh sinh ra làm cho độ dày tinh lực của mỗi chòm sao đều tăng lên chóng mặt.

Ở trong thời cuộc hỗn loạn rung chuyển Thiên Lộ, tin tức của Đại Hùng tinh cũng không có làm cho mấy người quan tâm.

Nhưng không ai biết rằng, Bắc Đẩu Thất Tinh đã phủ bụi nhiều năm này bây giờ tinh môn lại lần thứ 2 mở ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 471: Âm Thanh Run Rẩy

"Làm sạch toàn bộ chưa?" Thiên Huệ hỏi, nàng ngồi ngay ngắn lưng thẳng tắp trên người mặc quân trang lục sắc không nhiễm một hạt bụi mái tóc dài đen nhánh , trên khuôn mặt tuyệt mỹ thoảng hiện vẻ mệt mỏi rã rời.

"Làm sạch rồi." Tiểu Nhiên đáp lại hơi hưng phấn: "Chiến đấu cùng tướng quân là thống khoái rồi, đúng là như thái rau vậy thật là dễ chịu!"

Trên mặt Thiên Huệ lộ ra mấy phần tiếu ý: "Con gái không nên bạo lực như thế ."

Tiểu Nhiên nghe vậy thì bĩu môi: "Cái gì bạo lực với không bạo lực? Chúng ta hành quân chiến tranh không đánh đánh giết giết thì chẳng lẽ còn để chăm sóc kẻ khác sao ? Tướng quân, ngươi tha cho ta đi cái cuộc sống như vậy thì thà chết ở trên sa trường ngược lại còn thống khoái hơn ."

Thiên Huệ mỉm cười cũng không nói nhiều. Thứ mỗi người truy cầu đều khác nhau, yêu thích cũng bất đồng.

Sâu trong con mắt của nàng có ẩn hiện vẻ nhu hòa , hồi ức nhiều và thích nhất của nàng là quãng thời gian ở Tinh Phong thành. Về sau , khi quay về chòm sao Anh Tiên trọng chưởng Thượng Quan gia cũng chỉ là nhận trách nhiệm trong lúc nguy cấp , không đành lòng nhìn thấy mắt gia tộc của mình bị sụp đổ vì thế không thể không lộ mặt . Bây giờ mang theo đại quân đi chinh phạt khắp nơi cũng vì Đường Thiên mà thôi .

Nghĩ đến bí mật thân thế của Thiên ca ca sắc mặt Thiên Huệ trở nên lên ngưng trọng hẳn .

Trong vòng mấy năm trở lại đây nàng đã đem toàn bộ cổ chiến trường quét ngang một lần, nàng đã thu hoạch được rất nhiều các đầu mối mơ hồ như ẩn như hiện kia tựa hồ sắp trồi lên khỏi mặt nước.

Về thân phận của phụ thân Thiên ca ca , trong lòng nàng cũng mơ hồ có mấy phần suy đoán nhưng nàng vẫn cần phải có thêm đầu mối.

Thế nhưng việc cấp bách hiện tại là tìm cách liên hệ với Thiên ca ca .

Nghĩ tới đây trên mặt nàng không khỏi hiện lên vẻ ửng hồng, tâm xưa nay vốn bình tĩnh vậy mà lại khó có thể bình phục được .

Nàng hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại, trong lòng thầm cầu khẩn. Vị thiếu nữ vốn quả quyết kiên nghị lúc này cũng chỉ như người bình thường mà thôi .

Chỉ trong chốc lát nàng mở mắt ra, vẻ do dự trong mắt đã biến mất, một lần nữa lại khôi phục sắc bén lúc bình thường .

Nàng đứng lên trầm giọng hạ lệnh: "Lấy chỗ đó làm trung tâm trong vòng bán kính một trăm mét đều đào lên."

Trong lòng Tiểu Nhiên thầm rùng mình: "Vâng!"

Hồn tướng đông nghịt tụ tập trong phạm vi này bắt đầu đào xuống phía dưới.

Sau hai tiếng đồng hồ một tòa tinh môn đồng thau đã xuất hiện trước mắt Thượng Quan Thiên Huệ. Tinh môn đồng thau là phong cách điển hình của Nam Thập Tự binh đoàn , nếu Đường Thiên mà có mặt ở đây thì nhất định sẽ nhận ra được cái tòa tinh môn đồng thau này và tinh môn đồng thau của binh doanh 07 giống nhau như đúc.

Đây cũng là tòa tinh môn đồng thau của Nam Thập Tự binh đoàn thứ 62 mà Thượng Quan Thiên Huệ tìm được.

Điều này liên hệ với Đường Thiên thế nào , đó chính là vấn đề mà Thượng Quan Thiên Huệ hàng ngày đều suy nghĩ tới . Thẳng cho đến khi gặp được Tiểu Nhiên thì Thượng Quan Thiên Huệ mới lập tức nghĩ đến điều này . Lúc sinh tiền Tiểu Nhiên là võ giả Xà Phu binh đoàn ,nếu như hồn tướng của Xà Phu binh đoàn có linh trí vậy thì nhất định Hồn tướng của Nam Thập Tự binh đoàn cũng có linh trí như vậy .

Vì nơi này là nơi quyết chiến của tam đại binh đoàn lên số Hồn tướng phiêu đãng là vô số kể nhưng đại đa số đều là Hồn tướng đê giai không có linh trí. Vì để tìm được võ giả của của Nam Thập Tự binh đoàn lại còn là Hồn tướng có linh trí , Thượng Quan Thiên Huệ đã mang Tiểu Nhiên đi chinh chiến khắp nơi , cuối cùng cũng tìm được một vị Hồn tướng Nam Thập Tự binh đoàn có linh trí.

Vị Hồn tướng này tên là A Tín.

Tiểu Nhiên không hề thích A Tín một chút nào, bình thường vẫn hay nói thầm: "Nam Thập Tự binh đoàn sao lại có tên gia hỏa dầy dặc quỷ khí thế cơ chứ ? Chẳng lẽ tên gia hỏa này do Thiên Hạt binh đoàn phái tới nằm vùng sao ?"

Thế nhưng tên gia hỏa Hồn tướng này sau khi chết vẫn mặc nguyên trang phục của Nam Thập Tự binh đoàn , điều này tuyệt đối không lừa được người ta . Lúc sinh tiền ăn mặc như thế nào thì sau khi chết hóa thành Hồn tướng vĩnh viễn sẽ trong cái bộ dạng đó .

Thượng Quan Thiên Huệ biết rõ nhất định khi còn sống A Tín tương đối lợi hại. Bởi vì đội ngũ của A Tín đã khiến nàng lần đầu tiên cảm thấy vướng tay vướng chân , mà khi đó binh lực của nàng hơn gấp năm lần của A Tín .

Chiến pháp của A Tín hết sức âm quỷ khiến người ta khó lòng phòng bị được . Sau ba ngày khổ chiến Thượng Quan Thiên Huệ mới đánh bại

được chi đội ngũ này và bắt A Tín làm tù binh.

Ngay từ đầu A Tín căn bản không để ý tới Thượng Quan Thiên Huệ thẳng cho đến khi Thượng Quan Thiên Huệ hỏi đến chuyện về huy chương đồng thì thái độ của A Tín mới phát sinh biến hóa.

Theo trong miệng A Tín nói cuối cùng Thượng Quan Thiên Huệ mới biết rõ. Đồng bài trên người Đường Thiên thật ra cũng không phải là bí bảo của Nam Thập Tự tọa mà là binh đoàn trưởng của Nam Thập Tự binh đoàn vào lúc nguy cấp phong ấn tinh môn di động của Nam Thập Tự binh đoàn lại mà thành.

Chỉ cần có thể tìm đến một tòa tinh môn đồng thau Nam Thập Tự binh đoàn hoàn chỉnh thì có khả năng thành lập liên hệ với đồng bài .

Sau đó dưới sự trợ giúp của A Tín Thượng Quan Thiên Huệ đã chinh chiến càn quét khắp nơi để tìm kiếm đồng thau tinh môn. A Tín quỷ kế đa đoan Tiểu Nhiên thì dũng mãnh vô song vì vậy trong cái phiến chiến trường cổ này Thượng Quan Thiên Huệ đánh đâu thắng đó .

Tinh môn đồng thau cũng kiếm được một mảng nhưng do niên đại quá lâu dài khiến gần như toàn bộ tinh môn đồng thau đều bị gỉ sét ăn mòn hầu như không còn , cho dù còn có một số bộ phận cũng chẳng thể sử dụng được .

A Tín có tướng mạo tuấn tú hào hoa phong nhã , trên người không chỉ không hề có chút khí tức võ tướng nào mà trái lại còn giống như một vị thi nhân hoặc là họa sĩ.

Hắn kiểm tra tinh môn một lúc rồi ngẩng đầu nói: "Không thể truyền tống!"

Nghe vậy ánh mắt của Thượng Quan Thiên Huệ trở lên ảm đạm hẳn .

"Nhưng mà có thể liên lạc ngôn ngữ." A Tín mỉm cười nói.

Thân thể của Thượng Quan Thiên Huệ run lên , nàng ngẩng đầu lên một lần nữa , lạnh như băng nói: "Tiểu Nhiên, giáo dục cái tên Thiên Hạt nằm vùng này một trận đi ."

Tiểu Nhiên nghe vậy thì vô cùng hưng phấn , ngao ô một tiếng sau đó tiểu cô nương tóc ngắn kéo một thanh Đại Khảm đao như tấm ván cửa cất bước phóng về phía A Tín .

Sắc mặt A Tín soạt một cái trắng bệch , tuy hắn là võ tướng nhưng không phải loại võ tướng xung phong đánh trận vì thế vũ lực cá nhân so Tiểu Nhiên thì kém rất xa.

Không thể dùng vũ lực chống lại vậy chỉ có thể dùng trí đối phó rồi!

Thùm thụp, hai đầu gối A Tín quỳ sụp xuống đất , lệ rơi đầy mặt, trên mặt đầy vẻ sám hối.

"Tướng quân tha mạng, ta sai rồi! Ta sai rồi..."

Thượng Quan Thiên Huệ đưa lưng về phía hai người căn bản chẳng hề nghe thấy lời cầu xin tha thứ của A Tín , lúc này trên mặt nàng là một mảnh đỏ ửng , trái tim trong lồng ngực đập bang bang , sắp liên lạc với Thiên ca ca rồi , mình nên nói cái gì nha...

Năm phút đồng hồ sau, A Tín với ánh mắt tan rã do bị đại khảm đao vỗ một lần nữa bị Tiểu Nhiên xách tới trước mặt Thượng Quan Thiên Huệ như xách con gà con , vẻ mặt đầy thỏa mãn nói : "Tướng quân, lần sau cái tên Thiên Hạt nằm vùng này mà không thành thật thì cứ để cho ta tới!"

A Tín giật mình một cái rồi nhảy dựng lên: "Tướng quân, ta tới làm tinh môn!"

Sau một hồi loay hoay của A Tín cuối cùng tinh môn cũng sáng lên quang mang yếu ớt .

Đường Thiên rất phiền muộn, mọi người đều đang trầm mê vào kế hoạch Bắc Đẩu kể cả chuyện thánh bảo dung hợp khiến hiện trường trở lên vô cùng vắng vẻ . Sau khi trận rung động của Thủy hùng hoang cốt truyền đến bị Đường Thiên phát hiện ra ,hắn lập tức phái người tiến về phương hướng đó tìm tòi nhưng không ngờ vậy mà lại phát hiện ra một cái tân tinh môn.

Càng không nghĩ tới chính là cái tinh môn này lại thông tới nơi đã phủ bụi nhiều năm , Bắc Đẩu.

Suy nghĩ này làm tất cả mọi người đều thấy kích động, Bắc Đẩu chính là tinh hoa của Đại Hùng tinh nhưng tinh môn thông tới Bắc Đẩu đã biến mất rất nhiều năm, hiện tại lại mở ra một lần nữa đúng là khiến cho Đường Thiên không khỏi đầy tràn mong đợi .

Thế nhưng chẳng có ai để ý đến hắn.

Hắn chuẩn bị một mình xông pha Bắc Đẩu nhưng lại bị Thủ Cân gắt gao ngăn lại rất có tư thái bệ hạ ngươi mà cứ đi tới thì vi thần sẽ liều chết , thấy vậy trong lòng Đường Thiên cảm thấy hơi sợ hãi đành phải thôi.

Vì phòng ngừa tin tức bị tiết lộ , ở phụ cận tinh môn Thủ Cân cho xây dựng một doanh địa để giấu giếm tai mắt những người nhòm ngó xung quanh . Tuy Đường Nhất xung phong xin đi dò xét Bắc Đẩu nhưng lập tức bị Đường Thiên phủ quyết . Dò xét địa vực xa lạ , loại công việc này chưa bao giờ là công việc thích hợp cho binh đoàn đi làm . Mục tiêu của binh đoàn thường là những mục tiêu lớn , hành động cũng không tự nhiên dễ dàng như võ giả .

Nha Nha và Tiểu Nhị chơi đùa rất vui vẻ , dưới sự so sánh và hướng dẫn liên tục của Nha Nha cuối cùng Tiểu Nhị cũng học được hình xoắn ốc.

Thấy vậy Đường Thiên chỉ biết lắc đầu, sao võ hồn của thần thiếu niên lại vừa đần vừa ngốc như thế cơ chứ?

Được rồi, võ hồn ngu ngốc như vậy chỉ có học hình xoắn ốc đã không dễ dàng rồi, Đường Thiên cũng lười chẳng buồn quản đồng thời cũng cắt đứt ngay cái suy nghĩ cho tên gia hỏa này học tập vũ kỹ khác mà trực tiếp bảo Tiểu Nhị và Nha Nha quấn lấy nhau .

Thời gian tu luyện của hắn tương đối quý giá đấy.

Bắc Đẩu tinh môn xuất hiện , tinh lực cuộn trào mãnh liệt từ trong tinh môn ào ra cuồn cuộn không ngừng đưa vào Đại Hùng tinh, lập tức độ dầy tinh lực của Đại Hùng tinh bắt đầu không ngừng bay lên, nguyên lai độ dầy tinh lực của Tiên Nữ tọa và Thiên Long tọa hiện tại được gọi là Tiên nữ khu và Thiên Long khu cũng đang duy trì biên độ tăng lên liên tục , điều này làm dân chúng của hai chòm sao không khỏi hoan hô nhảy nhót.

Mà bây giờ Đại Hùng tinh lại trở lên hoang vắng vì thế Đường Thiên liền bảo Hỏa Mã Nhĩ tiếp tục di chuyển Sài Lang tộc tới Đại Hùng tinh .

Thủ Cân xử lý nội chính ngay ngắn rõ ràng hơn nữa còn có Tỳ Bà là phó thủ cho hắn vì thế căn bản không cần phải lo lắng. Bệnh của Tỳ Bà đã được Đinh Mạn chữa khỏi, sau khi Tỳ Bà khỏi hẳn đã có một chút thịt nhìn qua không còn gầy yếu giống như trước đây nữa.

Không có người nào dám coi thường Tỳ Bà, trong thời gian bệ hạ thụ thương nàng chính là người chiếu cố và giám sát bệ hạ trước giường đấy , một người như vậy thì ai dám đắc tội cơ chứ?

Không cần phải mình phải quan tâm , toàn bộ thời gian của Đường Thiên đều bỏ vào trong tu luyện. Bất kể là lúc nào, thực lực mới là điều quan trong và đáng tín nhiệm nhất .

Nội chính hoàn toàn không cần hắn phải quan tâm đến , gần đây lại không có chiến sự Đại Hùng tinh đang trong hoàn cảnh gió êm sóng lặng. Hiện tại Đường Thiên cũng có thể coi là hung danh hiển hách, mấy chòm sao bên cạnh nào dám trêu chọc hắn chứ?

Mà ở ngoài Đại Hùng tinh cũng đang đánh hừng hực khí thế. Cuộc chiến giữa Quang Minh võ hội và chòm Sư Tử đang tiếp tục nóng lên , song phương chiến đấu vô cùng thảm liệt hơn nữa chiến hỏa còn đang lan ra .

Xích Đạo mười điện Tiểu Mã tinh cũng đã bị cuốn vào trong đó, đất chết xuất hiện ở khắp nơi , máu chảy thành sông.

Tất cả mọi người đều biết trận chiến này đã cách giây phút cao trào không còn xa nữa, tuy các chòm sao khác trong 12 cung hoàng đạo cũng không lộ thanh sắc nhưng Quang Minh võ hội và chòm Sư Tử vẫn không hề buông tha cố gắng mượn hơi những cường hào này .

Xích đạo thập điện chỉ là món khai vị mà thôi.

Chẳng qua đối với Đường Thiên thì những điều này quá xa xôi.

Mọi người đều hoàn toàn trầm mê vào kế hoạch Bắc Đẩu , hắn thấy những tên gia hỏa này cũng nằm trong thế khó , càng không phải nói đến chuyện lôi kéo bọn họ đi Nam Thập Tự tọa rồi. Hắn còn chưa tự đại đến mức cho rằng chỉ lẻ loi một mình mình là có thể xông đến Nam Thập Tự tọa.

Bất kể hắn có nguyện ý hay không thì hiện tại hắn chính là người đứng đầu Đại Hùng tinh , nếu như dám đi ra như thế nhất định sẽ bị người ta vây công dùng hắn để đối phó với Đại Hùng tinh.

Trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy một đường đánh tới Nam Thập Tự tọa như vậy có vẻ đáng tin cậy hơn một chút .

Có dư thời gian tu luyện hắn liền nhớ tới những hạng mục huấn luyện trong binh doanh mà hắn vẫn chưa hoàn thành vì thế liền dứt khoát tới đi dạo qua.

Đã lâu chưa tới binh doanh khiến hắn có cảm giác vô cùng thân thiết.

Hiện tại , đối với hắn binh doanh huấn luyện quả thực chỉ giống như một bữa ăn sáng mà thôi . Cái cảm giác đem toàn bộ khoa mục thông quan một lần quả thực dễ chịu đến bất ngờ.

Toàn thân toát mồ hôi hắn lại cảm thấy thư sướng không thể tả được.

Trước đây những khoa mục tu luyện này đều là thứ hắn khó mà với tới được nhưng bây giờ bản thân hắn lại có thể dễ dàng hoàn thành.

Đường Thiên không khỏi có chút cảm khái, bất tri bất giác mình đã phát triển đến đến trình độ này rồi. Nhớ lại khi vẫn còn ở cùng với Thiên Huệ thì mình vẫn còn luyện vũ kỹ cơ sở đấy.

Bỗng nhiên, tinh môn đồng thau phía sau hắn sáng lên quang mang yếu ớt .

"Thiên ca ca..."

Một giọng nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc , thanh âm đã xuất hiện trong giấc mộng của hắn vô số lần , thanh âm mang theo sự rung động phảng phất như xuyên thấu qua vô số năm tháng vang lên phía sau lưng hắn.

Thân hình của Đường Thiên cứng đờ tại chỗ.

Trong cái khoảnh khắc này trái tim của hắn dường như đã ngừng đập.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 472: Hai Trái Tim

Là ảo giác sao?

Nhất định là ảo giác, ngày đêm mong nhớ nhiều quá sinh ra ảo giác rồi…

Trên mặt Đường Thiên hiện lên nụ cười tự giễu cay đắng, tâm thần khôi phục lại, trong lòng thầm thở dài rồi muốn cất bước đi.

“Thiên ca ca…”

Một tiếng nhẹ gọi này một lần nữa giống như tia chớp bắn trúng Đường Thiên, khiến thân thể hắn lại cứng đờ. Nhưng chỉ sau một giây, hắn đột nhiên xoay người, giọng run rẩy, lớn tiếng gọi:

“Thiên Huệ, là nàng sao? Thật là nàng sao?”

Ánh sáng từ cửa sao đồng thau yếu ớt lóe lên, tựa như ánh nắng trong đêm tối mịt mùng, xuyên qua màn đêm tăm tối.

“Thiên ca ca!”

Từ cửa sao đồng thau truyền ra âm thanh cực kỳ vui sướng và kích động. Đường Thiên thời điểm này đã xác định, chính là cửa sao đồng thau, âm thanh chính là từ cửa sao truyền tới.

Ngay lập tức, hắn vọt tới phía trước cửa sao đồng thau, trên mặt đầy vẻ kích động, lớn tiếng gọi: “Thiên Huệ, nàng ở đâu? Nàng ở phía sau cửa sao phải không? Có thể lại đây không?”

“Em đang ở một chiến trường cổ, cửa sao không hoàn chỉnh, không đi qua được, chỉ có thể nói chuyện mà thôi.”

Trên mặt Thiên Huệ hiện lên nụ cười ấm áp ngọt ngào. Chính là giọng nói này, chính là giọng nói dứt khoát rõ ràng này, chính là giọng nói mình nguyện dùng cả đời mà quý trọng. Thật tốt.

Tiểu Nhiên tay cầm Đại khảm đao, chém mạnh xuống đất, hừ giọng: “Tiểu tình lang của tướng quân không ngờ giọng lại lớn như vậy!”

A Tín gật đầu đầy đồng cảm, vuốt cằm: “Thì ra tướng quân lại thích cái loại nam nhi đầu đất này. Thật không hợp lý, một nữ nhân hoàn hảo như tướng quân phải thích người như ta mới đúng, rõ ràng ta so với hắn phải tốt hơn vạn lần…”

“Ngươi sao giống như một thằng Thiên Hạt nằm vùng vậy?” Tiểu Nhiên cười khinh bỉ.

A Tín giận tím mặt: “Con đàn bà thối, đừng tưởng rằng ta sợ ngươi…”

Tiểu Nhiên nghiêng đầu, vẻ mặt ngạo mạn giơ khảm đao trong tay lên, ánh sáng lạnh lẽo tràn bốn phía, khiến người khiếp sợ.

“Ặc, cái này là nam nhân tranh đấu công bằng nha!” A Tín giọng đầy chính khí lẫm liệt nhưng hai chân vô thức lui về sau hai bước.

“Theo ta, hắn chắc hắn là người thừa kế Nam Thập Tự binh đoàn”.

Lời Tiểu Nhiên vừa nói, thân thể A Tín như cứng đờ.

Người thừa kế binh đoàn Nam Thập Tự…

Con mắt A Tín thoáng cái trở nên thâm trầm nhướng lên, bỗng nhiên, khóe miệng của hắn cong lên, đá đểu Tiểu Nhiên: “Ngươi thì sao chứ? Không phải đi tìm Xà Phu binh đoàn sao?”

Tiểu Nhiên tiện tay cầm Đại khảm đao chặt xuống đất, hơn nửa thân đao chìm vào mặt đất. Nàng đứng lên, gió thổi qua khuôn mặt rạng ngời, tóc ngắn tung bay. Nàng chăm chú nhìn vào chiến trường cổ thê lương, miệng lẩm bẩm: “Ta đi theo tướng quân, Xà Phu binh đoàn đã không còn nữa. Nếu như tướng quân không cần ta nữa, ta mới lại cân nhắc đến chuyện này”.

Hai người lâm vào trầm mặc.

Nhưng lúc này, một giọng lớn theo cửa sao truyền đến.

“Thiên Huệ, là nàng sao? Ta rất nhớ nàng. Sau khi nàng rời đi, ta mỗi ngày đều nhớ nàng, muốn đi tìm nàng!” Đường Thiên rất kích động, hắn hoàn toàn không chú ý tới mình đang la to như thế nào. Nỗi nhớ nhung ngày đêm như làm hắn phát điên, hắn khẩn cấp muốn hét to những lời ấy với Thiên Huệ, niềm thương nhớ quá lâu khiến hắn một giây cũng không muốn trì hoãn. Hắn bức thiết, nôn nóng khó dằn nổi như vậy mà nói cho Thiên Huệ. Hắn không tự chủ nắm chặt nắm tay. Nhìn ánh sáng yếu ớt từ cửa sao đồng thau, hắn tựa như ở đỉnh núi ngoài Tinh Phong thành, đứng trước đèn đuốc sáng trưng Tinh Phong thành, dưới trời sao, giữa gió đêm mà dùng hết khí lực toàn thân lớn tiếng gọi:

“Thượng Quan Thiên Huệ, ta rất nhớ nàng, rất nhớ rất nhớ…”

Trong lòng hắn phảng phất như có tiếng lòng đang nói chuyện, chính là như vậy! Không sai, chính là như vậy! Yêu nàng, nhớ nàng, vậy thì lớn tiếng nói cho nàng nghe, dùng hết toàn lực mà nói cho nàng thấu!

Nói cho nàng, mình nhớ nàng biết bao nhiêu!

Nói cho nàng, mình yêu nàng biết bao nhiêu!

Do dự cái gì, che lấp cái gì, tất cả đều vứt sang một bên, ta chính là muốn như vậy, dùng hết sức lớn tiếng mà nói với nàng!

Càng lớn giọng, nàng có thể nghe được càng rõ ràng hơn…

Thẳng thắn không có chút mới mẻ, không có hoa ngôn xảo ngữ, những lời đơn giản lộn xộn lặp đi lặp lại kia, nhưng lại như vũ khí trí mạng, trong nháy mắt đánh tan vẻ ngoài cứng rắn của Thượng Quan Thiên Huệ, khiến nàng hai dòng lệ ướt mi. Nàng che miệng, không nghĩ đến chính mình vậy mà lại khóc thành tiếng, nước mắt không khống chế được mà tự chảy ra ngoài.

Mấy năm nay dù có gian khổ như thế nào, chịu ủy khuất ra sao, chịu những áp lực kinh người tưởng như không thể nào chịu nổi nhưng lúc nào đứng trước mặt người khác cũng phải nở nụ cười. Dù có yếu đuối, sợ hãi như thế nào đi nữa cũng phải biểu hiện như không có gì, cũng phải thể hiện vẻ trấn định tự nhiên trên khuôn mặt. Nàng đã sớm học được việc khống chế tâm tình cùng với ngụy trang, nàng là gia chủ Thượng Quan gia, nàng là nữ chiến thần vô địch. Thân bị vây trong chiến trường cổ cô tịch hoang vắng này mà không biết làm sao để rời khỏi, không biết hy vọng ở nơi nào, lòng nàng biết bao tịch mịch cùng với tuyệt vọng. Dù cho có chết đi cũng không thể rời khỏi nơi đây, khiến cho người ta cảm thấy run rẩy sợ hãi. Bên trong thân thể hoàn mỹ của nàng đã sớm phủ đầy bi ai. Điều giúp nàng có thể chống đỡ không buông bỏ chính là nỗi nhớ nhung mãnh liệt cái gã thiếu niên giản đơn, ngu đần nhưng đầy kiệt ngạo kia.

Chưa gặp lại hắn, sao có thể chết đi được?

Thượng Quang Thiên Huệ không biết chính mình vì cái gì mà nước mắt cứ tuôn trào. Nàng chỉ biết chính mình rất vui sướng, vô cùng vui sướng, một sự vui sướng trước giờ chưa từng có.

Đây là hạnh phúc thực sự sao?

Rất ưa thích…

Tiểu Nhiên cùng với A Tín bị những lời nói năng lộn xộn đơn giản của Đường Thiên chấn trụ. Tuy nhiên, hai người không ai cười, bởi vì những lời nói năng lộn xộn lặp đi lặp lại đó của Đường Thiên lại hừng

rực tình cảm không hề che lấp, dù không mới mẻ nhưng đầy chân thành, đầy dũng cảm!

“Thật đàn ông!” Tiểu Nhiên nhịn không được khen, rồi kìm lòng không nổi đá một cước vào chuôi thanh khảm đao.

Biểu tình A Tín không có biến hóa gì, chỉ có ánh mắt hắn toát ra mấy phần tiếu ý. Loại tính cách này của người thừa kế binh đoàn, trái lại cũng không làm cho người chán ghét a…

Đường Thiên không biết rốt cuộc mình đã hét to bao lâu, khi hắn dừng lại thì cảm thấy một cảm giác thật thống khoái.

Chỉ là…

Cửa sao tinh môn bên kia quá yên tĩnh…

Lẽ nào mình hù dọa Thiên Huệ chạy mất rồi? Đường Thiên có chút nhức đầu, thử thăm dò: “Thiên Huệ…”

“Em rất vui sướng! Thiên ca, em cũng rất nhớ chàng!” giọng nói thoải mái ôn nhu như nước của Thiên Huệ từ phía sau cửa sao đồng thau truyền đến, khiến Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm.

A ha ha, Thiên Huệ nói rất nhớ ta, haha…

Đường Thiên há miệng vẻ mặt cười khúc khích.

Phía sau cửa sao đồng thau, Vẻ mặt Thượng Quan Thiên Huệ hiện lên nét tươi cười, đầy hạnh phúc, nước mắt nàng đã sớm ngừng chảy. Đối với tiếng rít gào ngu đần vô cùng của Thiên ca, nàng hai tay che mặt, nhưng trong lòng thực sự vô cùng vui sướng. Có thật nhiều thật nhiều lời nói cần nói với Thiên ca. Bỗng nhiên nàng nhớ tới phía sau còn có người, khẽ khàng nói với Đường Thiên: “Thiên ca, chàng chờ em một chút.”

Lập tức nàng quay mặt, không nhìn tới vẻ mặt quái dị của hai người, ho nhẹ một tiếng: “ Tốt rồi, nơi đây không có chuyện gì của các ngươi nữa rồi, các ngươi dẫn người đem phạm vi năm mươi dặm lục soát một lần, để tránh khỏi có cá lọt lưới.”

A Tín nói thầm: “Năm mươi dặm này đã tẩy qua tẩy lại sạch sẽ rồi cơ mà…”

Tiểu Nhiên xoay người lên ngựa, một tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ hắn, tay kia ôm Đại Khảm Đao. Nàng thè lưỡi nghịch ngợm với Thượng Quan Thiên Huệ, rồi mang A Tín rời khỏi.

“Ặc ặc, mau buông ta ra”

Âm thanh của A Tín càng lúc càng xa.

Khuôn mặt đầy nước mắt của Thượng Quan Thiên Hệ lại hiện lên dáng vẻ tươi cười thoải mái.

Ánh sáng yếu ớt từ cửa sao đồng thau lại rọi sáng nội tâm hai tâm hồn. Những tưởng niệm, những tình cảm như vượt qua ngàn dặm xa xôi cách trở tụ hội về đây.

“Ta hiện tại là người đứng đầu Đại Hùng tinh, haha, ta rất là lợi hại nha! Thật ra ta cũng không hiểu, ta vốn chỉ là muốn đi tìm nàng, kết quả đánh đấm rốt cuộc lại biến thành như vậy. Thật là kỳ quái, đa số đều là công lao của Binh đại thúc, Binh đại thúc có khuôn mặt lá bài tú lơ khơ. Những người khác cũng rất tốt, tiểu Hạc tử cũng tốt, tiểu Húc Húc so với ta còn ngu ngốc hơn, a, còn có một tên so với ta càng ngu hơn nhiều, là A Mạc Lý, hahaha”

Gần như toàn bộ cuộc trò chuyện đều là Đường Thiên quang quác nói, còn Thượng Quan Thiên Huệ chỉ yên tĩnh lắng nghe. Càng nghe, trong lòng nàng càng lúc càng kinh ngạc, nhưng nhiều hơn chính là càng cảm động.

Theo những lời kể không rõ ràng, thường xuyên lạc đề của hắn, có thể nghe được Đường Thiên đã phải trải qua bao nhiêu hiểm nguy cùng khốn cảnh, không biết bao nhiêu lần tử thần lướt qua.

Thì ra không chỉ có mỗi mình ta chiến đấu.

Thượng Quan Thiên Huệ thấy lòng mình thâtấm áp, đôi mắt nàng trở nên trầm tĩnh, càng thêm nghiêm túc.

Vậy thì cùng chiến đấu đi!

Nàng bắt đầu không ngừng hỏi về thế cục Thiên lộ, phạm vi thế lực của Đường Thiên,… Đường Thiên nhiều lúc nói không đầu không đuôi, khiến nàng phải nhẹ nhàng hỏi đi hỏi lại.

Dần dần, khi chi tiết không ngừng phong phú hơn, trong đầu Thượng Quan Thiên Huệ cũng đã phác họa rõ ràng.

Tình huống so với dự đoán của chính mình tốt hơn rất nhiều. Thiên ca thực lực đã trở nên không tồi chút nào, bất quá vẫn còn chưa đủ! Nghĩ đến những đầu mối như ẩn như hiện mà mình đã tra ra được, Thượng Quan Thiên Huệ không khỏi cảm thấy rét lạnh, hiện tại Thiên ca thực lực còn xa lắm.

“Thiên ca ca, Lục Phân Nghi tọa có một kiện bí bảo gọi là Lục Phân Nhãn, đồ vật này với chúng ta rất quan trọng.” Thượng Quan Thiên Huệ nói.

Đường Thiên nghe giọng nghiêm chỉnh của Thiên Huệ, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc đứng lên: “Lục Phân Nhãn sao? Ta nhớ kỹ rồi!”

Thiên ca ca, chàng hiện tại cần thiết chính là dự trữ lực lượng. Chòm Sư Tử và Quang Minh võ hội sẽ đánh nhau càng lúc càng thêm kịch liệt. Về phần Kình Ngư tọa, Thiên ca không cần lo lắng. Thánh bảo rời khỏi chòm sao thì liên hệ sẽ giảm đi, Thiên ca chỉ cần tìm tinh lực nhãn của Kình Ngư tọa, dùng tinh lực nhãn bồi luyện bí bảo Kình Ngư tọa, có khả

năng quyết định thánh bảo lần nữa. Thiên ca phải nhớ kỹ, bí bảo càng mạnh càng tốt. Cần dò xét Bắc Đẩu sớm một chút, trước đây Bắc Đẩu rất có tiếng tăm."

"Ừ, ta nhớ kỹ!" Đường Thiên liên tục gật đầu, dù biết rõ Thiên Huệ không nhìn thấy. Những lời của Thiên Huệ, hắn sẽ ghi tạc trong lòng, đối với trí tuệ của Thiên Huệ, từ trước cho tới bây giờ hắn đều tín nhiệm một cách vô điều kiện.

"Thiên ca khổ cực rồi! Nỗ lực lên nha!" Thượng Quan Thiên Huệ đứng lên, nắm chặt tay, ý chí chiến đấu tràn đầy: "Thiên Huệ cũng muốn đi hoàn thành một ít nỗ lực. Tuy rằng rất luyến tiếc, nhưng mà chúng ta phải tận dụng thời gian, chúng ta càng nhanh hoàn thành thì về sau sẽ càng có lợi!"

Thật muốn thời gian ngừng trôi…

Không, Thượng Quan Thiên Huệ, vì tương lai tốt đẹp, ngươi phải càng thêm dũng cảm, người phải càng nỗ lực.

"Ta nhất định sẽ đem Lục Phân Nhãn tới!" Giọng Đường Thiên vô cùng nghiêm túc, nắm tay không tự chủ nắm chặt.

Cho dù nó có ở trên tay thánh giai, ta cũng nhất định đoạt lấy nó! Ai cũng không thể ngăn cản ta!

Cửa sao đồng thau ánh sáng yếu ớt, thiêu niên cùng thiếu nữ một lòng, cùng ăn ý, cùng hỗ trợ, tràn đầy ý chí chiến đấu, dù cho có chống lại cả thế giới này, bọn họ cũng không hề e sợ.

"Chúng ta ước hẹn ba tháng nữa ở nơi này, nhất định không trễ."

"Nhất định sẽ không!"

"Hì hì, không gặp không về."

"Tuyệt đối!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 473: Hình Ảnh Xám Trắng

"Hắn là tướng quân đã kết thúc rồi ." Trong giọng nói của Tiểu Nhiên có vẻ không dám chắc .

"Đã năm tiếng đồng hồ rồi, không chênh lệch lắm." A Tín lầm bầm: "Nếu như tướng quân còn chưa kết thúc thì ta đây phải hảo hảo giáo dục nàng một cái , thân là võ tướng há có thể nữ nhân tình trường như vậy ..."

Thấy hắn líu lo không ngừng Tiểu Nhiên liền dùng một tay nhấc bổng hắn lên .

"Uy uy uy, nữ nhân bạo lực , buông..."

Tiểu Nhiên bình thản nói : "Tướng quân cần tới ngươi phải giáo dục sao? Trước tiên ta sẽ thay tướng quân giáo dục ngươi!"

"Theo một cách mù quáng! Như thế này là ngươi đang tin tưởng mù quáng đấy !" A Tín vô cùng đau đớn: "Quả nhiên tất cả những nữ nhân có bộ ngực lớn đều ngốc nghếch..."

"Ta chính là mù quáng đấy!" Sắc mặt Tiểu Nhiên có vài điểm lạnh lẽo : "Ngực lớn ngốc nghếch... Phì, những lời này hắn là ngươi đã sớm muốn nói rồi !"

Trong lòng A Tín thầm hô không ổn lập tức biểu tình trên mặt biến đổi , trở lên nghiêm trang hắn : "Đây chính là khích lệ! Ngực lớn chính là ca ngợi a, ngốc nghếch đối với người khác thì có thể là vấn đề nhưng đối với ngươi thì đây chính là ca ngợi một cách trần trụi , đó cũng là từ

ngữ khắc họa chân thực nhất bản năng chiến đấu của ngươi , lẽ nào trong thời khắc ngươi chiến đấu với người khác còn phải động não sao?"

"Thời điểm chiến đấu mà còn động não thì sao kịp được ?" Sắc mặt của Tiểu Nhiên hơi dịu lại .

"Chính phải , chính phải , những thiếu nữ chiến đấu đầy nhiệt huyết đều là như vậy a, bản năng, võ giả cao cấp một chút đều chú ý đến bản năng!" A Tín liên tục phụ họa: "Dưới ưu thế như vậy mà vẫn còn có thể bảo trì bộ ngực lớn, thiếu nữ, ngươi hoàn mỹ quá!"

"Tướng quân mới hoàn mỹ!" Tiểu Nhiên không cho là đúng nói: "Ngực to có cái gì tốt ? Vướng víu ảnh hưởng đến chiến đấu."

"Ai nha, người đã bị đám man tử Xà Phu kia bóp méo giá trị quan rồi , ngực lớn rất là tốt ..." Dọc đường A Tín hết lừa lại dối cuối cùng cũng tránh thoát một kiếp.

Khi hai người cùng trở lại tinh môn đồng thau thì nhìn thấy Thượng Quan Thiên Huệ đã ngồi ngay ngắn ở đó chờ bọn họ.

Hai người liếc nhau đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Tướng quân, dường như không giống với lúc trước rồi ...

Hai người đều là những người chém giết từ trong núi đao biển máu đi ra , đối với một số thứ mẫn cảm hết sức đặc biệt . Tuy Thượng Quan Thiên Huệ vẫn ngồi ngay ngắn giống như trước không hề thay đổi nhưng khí thế toàn thân so với trước đây thì lãnh tĩnh lẫm liệt hơn nhiều .

Biến cường rồi...

Trong lòng A Tín vô cùng khiếp sợ. Thượng Quan Thiên Huệ là thiên tài xuất sắc nhất mà hắn đã từng gặp qua , có thể nhìn ra được nàng chưa từng được học tập võ tướng một cách có hệ thống nhưng dường như nàng sinh ra đã biết rõ chiến đấu như thế nào .

Trong lần đầu tiên A Tín chạm chán Thượng Quan Thiên Huệ, tuy binh lực trong tay chỉ bằng một phần năm đối phương nhưng dù vậy vẫn xém chút nữa thì lật bàn. Lúc đó ấn tượng của hắn về Thượng Quan Thiên Huệ chẳng qua chỉ là một gã võ tượng có chút ưu tú .

Nhưng trong quá trình chiến đấu sau đó hắn đã tận mắt chứng kiến Thượng Quan Thiên Huệ không ngừng học hỏi cách chiến đấu từ trong từng trận chiến như thế nào , không ngừng biến cường như thế nào , dù cho trận chiến có kịch liệt đến đâu thì nàng vẫn có thể bảo trì được bình tĩnh. Cái phiến cổ chiến trường có vô số chiến hồn du đãng này đã trở thành nơi học tập tốt nhất của nàng .

Vào thời điểm đó A Tín đã cho rằng ngoại trừ kinh nghiệm hơi thiếu ra nếu tính trên toàn phương diện thì Thượng Quan Thiên Huệ đã không hề kém hắn .

Nhưng lúc này...

Khí thế hào hùng trên người Thượng Quan Thiên Huệ lại khiến hắn cảm giác được nàng đã hoàn toàn lột xác! Trước đây tuy Thượng Quan Thiên Huệ cũng sắc bén và lãnh tĩnh cũng không thiếu tinh tế nhưng trong con mắt của A Tín nàng vẫn khuyết thiếu khí phách độc hữu (chỉ có riêng) của danh tướng , khí phách này là nguồn gốc võ tướng tin tưởng sự cường đại của bản thân đến cố chấp , là nguồn gốc quyết tâm thắng lợi quét ngang hết thẩy của võ tướng .

Hiện tại trên người Thượng Quan Thiên Huệ lại tản ra khí phách như vậy đấy.

Con mắt của nàng trở lên thâm thúy trầm tĩnh làm người thầm khiếp đảm, nàng chỉ ngồi yên nơi đó nhưng lại giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm lộ ra khỏi vỏ sắc bén thấu trời chấn nhiếp tứ phương.

Không ai có thể ngăn cản nàng!

Nữ nhân này thực sự đã cường đại đến kinh khủng...

Khi A Tín vẫn còn chưa tỉnh lại từ trong khiếp sợ thì nghe thấy Thượng Quan Thiên Huệ bình tĩnh nói.

"Lấy tinh môn đồng thau làm trung tâm, bố trí phòng ngự xung quanh với đẳng cấp cao nhất . Lưu lại phân nửa người đóng giữ còn những người khác chuẩn bị , chúng ta phải đi Hồng Cốc."

Giọng nói của nàng hết sức bình tĩnh nhưng lại đầy tính chân thật đáng tin và kiên quyết.

Bỗng A Tín ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hồng Cốc!

Đường Thiên vừa trở về từ binh doanh 07 , toàn thân hắn hăng máu tựa như đánh tiết gà vậy , mặt hổ nghiêm lại đằng đằng sát khí. Trong lồng ngực hắn phảng phất như có một ngọn lửa đang thiêu đốt , một ngọn lửa rực cháy từ trước đến nay chưa từng có gần như muốn đem hắn thiêu đốt thành tro bụi .

Mình đã hướng về phía Thiên Huệ cam đoan !

Hắn tìm tới Đinh Đang rồi bảo nàng lập tức đi điều tra chuyện về Lục Phân Nhãn và tinh lực nhãn của Kinh Ngư Tinh . Còn hắn thì vô cùng nóng vội lập tức phóng đi tìm Binh đại thúc .

Gần đây Binh đều chú tâm vào kế hoạch Bắc Đẩu , tuy tạo nghệ về phương diện vũ kỹ của hắn không sâu nhưng hắn biết rõ đối với một chi binh đoàn thì cái nào là cần thiết nhất . Những ý kiến mà hắn đề xuất thường đánh đúng vào trọng tâm, bất kể chuyên gia huyết mạch giỏi hay là những võ giả am hiểu lý luận đều vô cùng bội phục Binh .

Trong phòng thí nghiệm có ba cái kiếm qua phong bạo nhỏ đang xoay tròn cực nhanh , khiếu âm của kiếm mang vang lên dày đặc bao phủ toàn bộ gian phòng.

Mỗi người đều chăm chú nhìn kỹ rồi ghi lại.

Ba cái kiếm qua phong bạo nhỏ này thứ đã trải qua bọn họ thay đổi, cường độ của nó chỉ đạt tới phân nửa kiếm qua tôi rèn hồn pháp . Bọn họ có rất nhiều phát hiện trọng đại , ví dụ như bên trong toàn bộ mang thì năng lượng của kiếm mang khứ có hiệu quả tốt nhất. Hay , sau khi trải qua Khứ Hóa năng lượng thì tố chất của thân thể cùng đẳng cấp của khứ năng lượng hóa lúc trước có liên quan tới nhau . Trình độ chân lực càng cao thì hiệu quả khứ năng lượng hóa mang lại sẽ càng tốt từ đó tố chất thân thể của võ giả có thể càng thêm kinh người.

Nhằm vào loại tình huống này, Binh đã chỉnh sửa lại khoa mục tu luyện của binh đoàn , gần như tám phần mười thời gian đều dùng trên việc tu luyện chân lực. Hơn nữa tâm pháp được lựa chọn cũng vô cùng cực đoan , tâm pháp đó có tên là Huyết Luyện pháp , đây là tâm pháp do truyền nhân của lưu phái Giang Tĩnh cống hiến. Huyết luyện pháp là một loại tâm pháp nghiêng về chuyện mau chóng cầu thành, nó có con đường vận chuyển chân lực trong kinh mạch khác với các loại tâm pháp khác , nguyên lý của huyết luyện pháp là đem chân lực cưỡng ép dung nhập vào trong máu huyết rồi từ đó thông qua máu huyết vận chuyển dần dần đạt được hiệu quả năng lượng hóa toàn thân . Nó còn có một ưu điểm khác nữa đó chính là không có chướng ngại nào đáng kể , quá trình năng lượng hóa của nó vô cùng ổn định.

Huyết luyện pháp có hiệu quả cực nhanh, tuy không có chướng ngại nhưng cũng không thể che dấu được nhiều người bởi tệ đoan của nó cũng cực rõ ràng . Thứ nhất là khi vận chuyển toàn thân sẽ đau đớn như bị đao cắt , một thứ khác do chân lực không đủ tinh thuần vô cùng hỗn tạp lên sẽ lưu lại ám thương cho cơ thể .

Sở dĩ Binh dám lớn mật sử dụng loại tâm pháp cực đoan này chính vì trong lúc bọn họ thực nghiệm khứ năng lượng hóa đã có phát hiện cực lớn , đó là khứ năng lượng hóa sẽ đem ám thương trong cơ thể tiêu trừ.

Đến cả Y thánh Đinh Mạn đều sách sách lấy làm kỳ với điều này cũng dự định đem nó dung nhập trong vũ kỹ của mình .

Trước khi Sài Lang võ giả hoàn thành khứ năng lượng hóa chân lực thì tất cả đều đạt được bát giai còn sau khi khứ năng lượng hóa tố chất thân thể của bọn họ đã đạt được huyết mạch cấp bậc hoàng kim võ giả .

Hơn nữa, đám Binh còn phát hiện ra linh năng lượng thể tuy không có những uy năng thần kỳ như các loại huyết mạch nhưng cũng có một điểm đặc biệt đó chính là linh năng lượng thể có tính bài xích chân lực trời sinh . Vì vậy sau khi chân lực tiến vào linh năng lượng thể thì thương tổn tạo thành sẽ bị giảm mạnh.

Điều này làm Binh mừng rỡ như điên, hắn biết chỉ một điểm này thôi , linh năng lượng đã chân chính trở thành một hệ thống cực lớn không thua kém gì huyết mạch !

Khả năng sinh tồn trên chiến trường của những võ giả linh năng lượng thể sẽ tăng lên cực nhiều.

Hơn nữa so với giá cả đắt đỏ của những huyết mạch quý hiếm thì khứ năng lượng hóa quả thực là quá rẻ rồi, vì thế sẽ có tính phổ biến hơn .

Suy nghĩ đến chuyện cho sáu mươi vạn Sài Lang người dùng huyết luyện phá trong số này có thể có một phần mười đem chân lực tu luyện đến bát giai vậy cũng là sáu vạn người đấy ! Đại quân sáu vạn danh hoàng kim võ giả , con số này tuyệt đối có thể quét ngang cả Thiên lộ, đồ tinh diệt tọa dễ dàng như không a!

Ba người Tỉnh Hào cũng đang tiến hành đợt tôi rèn thứ hai, bọn họ đã hoàn thành quá trình khứ năng lượng hóa , hiện tại đang rèn luyện võ hồn. Tuy sau khi thay đổi kiếm qua phong bạo không có hiệu quả xuất sắc như kiếm qua thối rèn hồn pháp lúc trước nhưng vẫn giữ nguyên tác dụng rèn luyện võ hồn hơn nữa còn tốt hơn ở tính an toàn và trình độ thống khổ cũng giảm với biên độ lớn.

So với những phương pháp rèn luyện võ hồn khác thì hiệu quả vẫn xuất sắc hơn rất nhiều.

"Đại thúc đại thúc!"

Tiếng gào của Đường Thiên từ rất xa đã có thể nghe thấy , Binh căn dặn những người khác vài câu rồi cứ thế đi ra .

"Nhặt được tiền à?" Binh phun ra một vòng khói thuốc đầy tiêu sái nghiễm nhiên làm ra cái bộ dáng một lão đại xã hội đen .

"Ta tìm được Thiên Huệ rồi! Ha ha! Ta tìm được Thiên Huệ rồi!" Trên mặt Đường Thiên là vẻ mừng như điên, vô cùng kích động .

Binh ngây cả người, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Ngươi tìm được ở đâu thế ?"

"Không đúng!" Đường Thiên vỗ trán: "Ta không tìm ra nàng mà là ta liên hệ được với nàng rồi."

"Không phải ngươi nằm mộng đấy chứ ?" Binh làm bộ muốn đi tới sờ sờ trán Đường Thiên xem có bị nóng hay không .

"Thật!" Con mắt Đường Thiên trợn trừng: "Lúc đó ta đang ở binh doanh 07, cái tinh môn đồng thau kia!"

Binh đang chuẩn bị đưa điếu thuốc lên miệng thì chợt dừng lại, hắn đương nhiên biết rõ tinh môn đồng thau có thể liên lạc rồi , vẻ mặt của hắn lập tức trở nên ngưng trọng hẳn : "Nàng đang ở nơi nào?"

"Chiến trường cổ, vùng đất quyết chiến cuối cùng của tam đại binh đoàn ." Đường Thiên vò đầu trên mặt lộ ra vẻ nhớ lại : "Đúng rồi, Thiên Huệ nói nàng đã tìm được một hồn tướng của Nam Thập Tự binh đoàn tên là A Tín."

Điếu thuốc lá trên ngón tay Binh rơi xuống mặt đất.

Hắn như bị thiểm điện đánh trúng, đại não trở lên trống rỗng, vô số hình ảnh xám trắng lướt qua óc hắn giống như đèn kéo quân , toàn thân hắn không tự chủ được mà run rẩy.

Cái khuôn mặt bị khói hun đen thui lại trở lên rõ ràng như vậy .

"Ai nha nha, đúng là xuýt chút nữa bị bọn họ đắc thủ rồi."

Cửa khoang của cái cơ quan võ giáp nửa thân bị vùi dưới mặt đất mở ra, một tên gia hỏa gày còm vừa nhảy ra vừa thì thầm trong miệng.

Tên thiếu niên mở cửa khoang cơ quan võ giáp thở hổn hển, hắn mệt đến mức tưởng chừng như đến ngón tay cũng chẳng động đậy được nữa , trong không khí sặc sụa mùi khói thuốc súng .

"Tình huống đúng là không ổn a." A Tín nhảy lên đầu cơ quan võ giáp trông về phía xa xa lẩm bẩm.

Thiếu niên cố gắng vận chút sức lực còn lại giãy dụa đứng lên, vừa nghe thấy mấy lời này của A Tín hắn không khỏi ngẩng đầu: "A Tín, chúng ta có thể thắng lợi không?"

"Đương nhiên!" A Tín quay đầu lại , dùng cái vẻ mặt cói đó là lẽ đương nhìn chăm chú vào Binh trong chốc lát rồi sau đó bỗng nhiên nói: "Tiểu quỷ!"

"Ân?" Thiếu niên ngẩng đầu đáp lại.

"Có lẽ có biện pháp." A Tín lẩm bẩm: "Ngươi đi Lưu Vong chi hải đi tìm một thứ, nói không chừng có thể chuyển bại thành thắng!"

"Thứ gì?" Thiếu niên tinh thần rung lên.

"Ta cũng không biết, chỉ nghe đội trưởng nói qua." A Tín nói tiếp: "Tất cả trông chờ vào ngươi rồi, tiểu quỷ!"

"Thật sao?" Thiếu niên nhìn chằm chằm vào mặt A Tín , muốn nhìn xem A Tín có lừa gạt mình hay không bởi A Tín luôn luôn lừa gạt hắn.

Sắc mặt A Tín vẫn hết sức thản nhiên: "Không nhất định, có lẽ được , dù sao chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác đúng không, hoặc

có thể để sau này còn lại chút hy vọng đi."

Đúng vậy, đã không còn biện pháp nào khác nữa rồi...

"A Tín, ngươi nhất định phải kiên trì ! Chờ ta trở lại!" Thiếu niên lớn tiếng nói với A Tín .

A Tín lộ ra dáng vẻ tươi cười: "Yên tâm đi , yên tâm đi, ta sợ chết như thế cơ mà!"

Thiếu niên xoay người nhảy lên cơ quan võ giáp điên cuồng chạy dọc theo chiến hào hướng về phía Lưu vong chi hải đi tới , hắn lao như điên , hắn biết chiến cuộc đã lâm vào tính huống cực xấu .

Hắn điều khiển cơ quan võ giáp thoát ly chiến cuộc, như con dã thú bị ép đến tuyệt cảnh tay chân cùng sử dụng bò lên đỉnh núi.

"Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

Trong tiếng gió bỗng truyền đến một tiếng gào thét mơ hồ , nếu không phải thanh âm này quá quen thuộc thì ...

Động tác của vị thiếu niên đang thở hổn hển bỗng dừng lại, trên mặt mất đi vẻ huyết sắc.

Thiếu niên bỗng quay đầu nhìn lại, địch nhân tràn lên giống như thủy triều nhấn chìm phòng tuyến.

Trong nháy mắt nước mắt đã che mờ tầm mắt không thể phân biệt được đâu là quá khứ đâu là hiện tại.

A Tín...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 474: Xây Dựng Thành An Hảo

“Lục Phân Nhãn là bí bảo cấp bạch ngân của Lục Phân Nghi tinh, không rõ tác dụng cụ thể. Tên của nó đã từng xuất hiện qua, nhưng mà rất nhanh biến mất, chúng ta cần phải tiếp tục tìm kiếm. Vị trí tinh lực nhãn của Kình Ngư tinh thì lại dễ dàng tra ra được, là ở Lâm gia Kình Ngư tinh.” Đinh Đang nhìn thoáng qua mọi người, những người khác trái lại rất bình tĩnh, chỉ có Đường Thiên cùng với Binh hai người sắc mặt đều lạ thường giống nhau, đều nghiêm mặt, cả người tản ra sát ý nồng nặc.

Hai người kia làm sao vậy?

Đinh Đang thầm nghĩ, bộ dạng này của Đường Thiên nàng không thấy kỳ quái chút nào. Đường thần kinh vừa đốt thì bùng lên, không đốt cũng thỉnh thoảng bùng cháy lên, căn bản không rõ được lúc nào hắn bốc hỏa. Khuôn mặt bài tú lơ khơ hèn mọn thì trái lại rất ít khi thấy có bộ dáng đằng đằng sát khí này. Người nào trêu chọc hai người này? Hay là bọn hắn cãi nhau? Không đúng, hai tên gia hỏa này có mâu thuẫn liền trực tiếp đánh nhau ngay, chiến tranh lạnh không phải là phong cách của bọn họ…

“Hừ, Lục Phân Nhãn chắc chắn ở Lục Phân Nghi tinh, chúng ta trực tiếp đánh chiếm Lục Phân Nghi tinh là xong chuyện.” Đường Thiên mặt sa sầm vừa mở miệng chính là một câu đằng đằng sát khí, mọi người đều trong lòng như hít vào một ngụm lãnh khí.

Nhất là Sầm Ngữ, nghe được liền thất kinh, cái này mẹ nó rốt cuộc là phát sinh cái gì? Thế nào đột nhiên lại muốn đánh Lục Phân Nghi tinh chứ?

Sầm Ngữ là võ sư vương bài ở Lục Phân Nghi tinh. Võ sư chính là chỉ những võ giả chuyên môn chỉ điểm người khác tu luyện, bọn họ có chút tương tự lão sư học viện, nhưng mà đa số là chính mình lập võ trường, truyền thụ đệ tử. Lục phân nghi tọa có vô số võ trường tu luyện, lớn có nhỏ có, trình độ những võ trường tu luyện này có cao có thấp, trong đó võ trường của Sầm Ngữ ở Lục Phân Nghi tinh khá nổi danh. Lần này nếu không phải bạn hữu mời đến, lại thêm hắn cảm giác được thời loạn thế hỗn loạn, muốn tìm chỗ dựa thì hắn vẫn đang ở tại Lục Phân Nghi tinh tương đối dễ chịu.

"Đánh chiếm Lục Phân Nghi tinh thì đơn giản." Binh lạnh lùng nói: "Vấn đề là, đánh chiếm rồi thì có tìm được không?"

Sầm Ngữ càng nghe càng sợ hãi, nghĩ thầm quả nhiên cường hào chính là cường hào, Lục Phân Nghi tinh có yếu thế nào cũng là một trong Xích Đạo thập điện a, mấy tên này mở miệng muốn chiếm là chiếm. Nghe hình như đánh chiếm là vì một kiện bí bảo? Còn là một kiện bạch ngân bí bảo!

Hoàng kim bí bảo cũng được đi, tối thiểu nói ra cũng miễn cưỡng thông suốt, đằng này là bạch ngân bí bảo…Vì một kiện bạch ngân bí bảo, đánh một chòm sao…

Quá không nói đạo lý rồi!

Khốn kiếp! Quả thực là một đám khốn kiếp!

May là chính mình đã gia nhập vào đám khốn kiếp này…

Mọi người nhìn Đường Thiên cùng Binh, có chút kỳ quái trước biểu hiện của hai người, cả đại sảnh trở nên yên lặng.

Càng yên lặng, áp lực trong lòng Sầm Ngữ lại càng lớn. Cố nén khiếp sợ, hắn ho nhẹ một tiếng: "Bệ hạ cùng đại nhân vừa mới nói tới Lục Phân Nghi tinh cùng với Lục Phân Nhãn. Bí mật Lục Phân Nhãn này

thuộc hạ có ấn tượng như là đã nghe người ta nhắc tới, không bằng trước hết để thuộc hạ âm thầm hỏi thăm thử?”

Soạt, ánh mặt đồng loạt tụ tập trên người hắn.

Sầm Ngữ tức thì cảm giác như lưng nặng trĩu, càng thêm khẩn trương. Đặt biệt là ánh mắt Đường Thiên cùng với Binh, thật nặng nề.

Bỗng nhiên trên mặt Binh lộ ra nụ cười: “Thật quá tốt! Khổ cực Sầm tiên sinh rồi! Đinh Đang, người phải hỗ trợ Sầm tiên sinh cho tốt, chú ý công tác bảo mật.”

“Vâng!” Trong lòng Đinh Đang có chút hiếu kỳ, Lục Phân Nhãn này là cái gì mà lại có thể khiến cho hai người chuẩn bị tiến công Lục phân nghi tọa. Đường thần kinh đầu óc điên khùng thì không nói, đằng này lão mặt bài tú lơ khơ là danh võ tướng lợi hại, trong chiến tranh loại quyết định này tuyệt đối sẽ không đưa ra một cách xằng bậy.

“Chúng ta bây giờ đi gặp Lâm gia một chuyến!” Đường Thiên xoay tay, lại là một bộ dáng đằng đằng sát khí.

“Bệ hạ, bảo Lâm gia đến đây dò hỏi là được rồi.” Thủ Cân kiến nghị. Ý tứ Thủ Cân là ngươi hiện tại tốt xấu gì cũng là đứng đầu chòm sao, phải có dáng vẻ của người đứng đầu chòm sao.

Đường Thiên vung tay lên: “Phiền phức quá, chúng ta trực tiếp tới cửa! Đáp ứng thì tốt! Không đáp ứng thì…”

Trong lòng mọi người lại dấy lên một tràng rét lạnh.

“Ngươi có đi không?” Đường Thiên chuyển qua hỏi Binh. Hắn đã ước hẹn Thiên Huệ thời gian ba tháng, thời gian quý giá, hắn hận không thể ngay hôm nay lập tức đem chuyện này giải quyết.

Những người khác lại sửng sốt lần nữa. Lâm gia tuy rằng ở Kình Ngư tinh có chút thế lực, nhưng mà không cần phải hai đại sát thần đồng thời đến thăm như vậy chứ.

“Đi!” Binh lạnh giọng nói: “Vì cái gì không đi?”

Mọi người càng không dám hé răng, cùng nhìn nhau. Lâm gia họa ngập đầu đến rồi. Lâm gia rốt cuộc đối với hai vị đại nhân đã gây ra chuyện gì…

Kình Ngư tinh, Lâm gia.

A ha ha, không nghĩ tới Lâm gia lại gặp Lâm trưởng lão, đã lâu không gặp, Lâm trưởng lão tinh thần còn tốt như vậy, Võ hậu cùng tiểu công chúa bọn họ có khỏe không?

Đường Thiên đằng đằng sát khí vừa tiến vào Lâm gia thì trợn tròn mắt, Lâm gia này lại là Lâm trưởng lão gặp ở chỗ Võ hậu. Năm đó Lâm trưởng lão còn cho một khối ngọc bài cùng với một kiện bí bảo.

Từ lúc Đường Thiên làm chủ Kình Ngư tinh, Lâm trưởng lão cũng luôn luôn suy nghĩ cho tương lai Lâm gia. Theo lý thuyết, mọi người năm đó có một phần tình nghĩa, nhưng không sâu đậm. Lâm trưởng lão cũng không nghĩ tới việc dùng phần tình nghĩa này đi kiếm chỗ tốt gì, chỉ là muốn giữ cho Lâm gia khỏi bị đại tẩy trừ.

Nhưng mà hắn không có nghĩ đến chính là sau khi Đường Thiên làm chủ Kình Ngư tinh vậy mà lại không có tiến hành tẩy trừ. Lâm trưởng lão cũng không suy nghĩ nhiều, tại thời loạn thế này, hắn an tâm ở tại nhà thủ hộ gia tộc. Hắc Hồn có rất nhiều ngoại vi trưởng lão đều là như thế, thời loạn thế, họa diệt tộc lúc nào cũng có khả năng phát sinh, gia tộc có bọn họ trấn thủ thì an toàn hơn nhiều.

Lâm trưởng lão không nghĩ đến Đường Thiên đột nhiên đằng đằng sát khí mà đến đây, trái lại có chút giật mình. Bất quá khi hắn nhìn thấy mặt Đường Thiên đầy vẻ ngượng ngùng, liền không khỏi mỉm cười.

Đường Thiên ảo não sém chút đem đầu mình đập nát, đúng vậy, lúc Đinh Đang nói đến Lâm gia, sao mình không nghĩ đến Lâm trưởng lão chứ.

Đường Thiên là một người thành thực, người nào tốt với hắn, hắn liền đối tốt lại. Lâm trưởng lão tự cảm thấy năm đó cử chỉ không có gì, nhưng mà Đường Thiên lại phi thường cảm kích. Chỉ là trong quá trình chiến đấu hắn không rõ, hắn ở Kình Ngư t cũng không gặp phải phiền phức gì, vì vậy từ đầu không nghĩ đến Lâm trưởng lão, nhưng mà phần ân tình của Lâm trưởng lão, hắn vẫn nhớ kỹ trong lòng.

Đằng đằng sát khí như thế mà vọt tới nhà người ta, thực sự quá thất lễ!

Vẻ mặt Binh cũng trở nên chật vật. Loại sự tình bối rối này, chỉ có mỗi Đường thần kinh là gây ra đủ chuyện…

Toàn bộ các võ giả đều trợn mắt há mồm mà nhìn vẻ mặt hai vị đại sát thần kia đang bối rối cùng xấu hổ…

Lão già này lai lịch ra sao…

Cùng lúc đó, cảnh tượng này đám đệ tử Lâm gia cũng thấy được, đồng loạt há hốc mồm, hình ảnh tộc lão đột nhiên trở nên sâu không lường được. Đến bây giờ khắp Kình Ngư tọa đều lưu truyền hung danh Đường Thiên, là hung danh hiển hách “Diệt ba binh đoàn” a!

Lâm trưởng lão kinh nghiệm già đời, khẽ cười: “Bệ hạ đến nhà chơi, thật là vinh dự, mời vào!”

Đường Thiên cười ngây ngô theo sát phía sau.

Lâm trưởng lão là người từng trải, nhẹ nhàng xóa đi bối rối của Đường Thiên, rồi nhanh chóng hỏi rõ vì sao nhóm Đường Thiên lại đến.

“Thì ra bệ hạ là vì tinh lực nhãn.” Lâm trưởng lão tức thời hiểu rõ ý đồ của Đường Thiên, cũng không nhiều lời, đứng dậy nói: “Bệ hạ xin theo ta.”

Theo sau dẫn dắt của Lâm trưởng lão, rất nhanh tới một sơn cốc. Vừa vào sơn cốc liền có thể cảm thụ được tinh lực nồng nặc hơn rất nhiều.

“Nơi đây nồng độ tinh tực dày hơn bên ngoài đại khái 2%.” Lâm trưởng lão giải thích: “Tinh lực nhãn bình thường cũng không tác dụng lớn lắm, ngoại trừ tinh lực hơi nồng hơn bên ngoài, hơn nữa phạm vi rất nhỏ. Nếu không như thế, Lâm gia cũng không giữ được tinh lực nhãn”

Đường Thiên cùng Binh liên tục gật đầu.

“Đây là tinh lực nhãn.” Lâm trưởng lão chỉ vào chỗ con suối dưới chân nói.

Quả nhiên là tinh lực nhãn!

Trực giác Đường Thiên bây giờ cực kỳ nhạy cảm, có thể cảm thụ được rõ ràng con suối này có chỗ khác thường. Tinh lực của chòm sao có rất nhiều hình thái khác nhau, có cái giống như kinh mạch huyết quản, có cái giống như mây mù. Nhưng mà bất cứ hình thái nào đi nữa cũng đều sẽ có một điểm đặc thù, đó là tinh lực nhãn.

“Thật quá tốt!” Đường Thiên hưng phấn vỗ nắm tay.

Lâm trưởng lão nhìn thoáng qua Đường Thiên, nhắc nhở: “Nghe nói để dùng tinh lực nhãn công nhận thánh bảo, cần phải dùng bí bảo càng cao cấp càng tốt.”

Lâm gia ở Kình Ngư tọa căn cơ thâm hậu, hắn biết rõ khi Cung Khánh ra đi đã đem tất cả mấy món hoàng kim bí bảo của Kình Ngư tọa mang đi, Cung Khánh đã sớm đề phòng chuyện công nhận thánh bảo mới này.

Bạch ngân bí bảo không đủ để hoàn thành công nhận thánh bảo.

“Cao cấp hay không cao cấp ta không biết, nhưng ta biết rõ nó nhất định được!” Đường Thiên tràn đầy tự tin, trong tay rút ra một thanh kiếm.

Vẻ mặt Lâm trưởng lão chợt động: “Là An Hảo kiếm?”

Đường Thiên có chút bất ngờ: “Ánh mắt Lâm trưởng lão thực sự quá sắc sảo!”

“Ân oán giữa Bệ hạ và Cung Khánh lúc đó thế nào mọi người đều biết.” Lâm trưởng lão cười ha ha, trong lòng lại đang khẽ than thở. Cung Khánh tính ngàn lần vạn lần cũng không nghĩ đến An Hảo kiếm nằm trong tay Đường Thiên. An Hảo kiếm là ám bảo của chòm Kinh Ngư, bị thánh bảo lúc trước loại trừ, nhưng mà hiện tại thánh bảo đã không còn, An Hảo kiếm trái lại sẽ không bị tinh lực của Kình Ngư tọa bài xích. Hơn nữa An Hảo kiếm tuy rằng không phải là hoàng kim thánh bảo, nhưng là ám bảo ngôi sao, nó có tư cách tiến hành công nhận thánh bảo lần nữa.

Một mổ một nuốt, thực sự là trời định.

Cung Khánh đại khái thế nào cũng không có nghĩ đến, năm đó nhân mà hắn gieo xuống sẽ gặt quả như vậy.

“Ta biết rõ người nhất định có thể được!” Đường Thiên cầm An Hảo kiếm trong tay lớn tiếng nói, tựa như ở trước mặt hắn, là đồng bọn của hắn, hắn lớn tiếng cổ vũ đối phương.

Thần sắc Lâm trưởng lão chợt động.

Đường Thiên không hề do dự cầm An Hảo kiếm trong tay, ném vào bên trong tinh lực nhãn.

An Hảo kiếm trong nháy mắt biến mất không thấy.

Đường Thiên mở to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ. Hắn có thể cảm thụ được An Hảo kiếm theo tinh lực chòm sao vào chỗ sâu bên trong chòm sao.

Lâm trưởng lão thấy Đường Thiên không có ý rời đi, cũng đứng ở một bên, nhưng mà hắn biết rõ, công nhận thánh bảo cần thời gian rất dài.

Chừng một giờ, Đường Thiên vẫn không có ý rời đi.

Bỗng nhiên trên mặt Đường Thiên lộ vẻ vui mừng.

Một lát sau, Lâm trưởng lão mở choàng mắt, nhịn không được khẽ hô lên một tiếng. Ở sâu bên dưới nền đất truyền đến rung động, như có dòng nước chảy, rất nhanh, rung động càng ngày càng mãnh liệt.

Rầm rập!

Dưới nền đất phảng phất như có vạn ngựa đang lao nhanh, Lâm trưởng lão sắc mặt đại biến, hắn như không đứng thẳng nổi.

Mọi người không hẹn mà cùng bay lên, trong tầm mắt, mặt đất như cuộn sóng, phập phồng, mọi người không khỏi hoảng sợ.

Một cột sáng chói mắt từ dưới nền đất bắn ra, xông thẳng lên cao trăm trượng, như một loại suối phun, hình thành một mảnh quầng sáng thật lớn, tinh lực nồng nặc đang không ngừng tích lũy.

Đường Thiên lại phảng phất nhìn thấy dưới nền đất một con Kình Ngư thật lớn chậm rãi chuyển động, cột ánh sáng kia là vừa rồi con cự kình phun ra.

Đường Thiên trong lòng kích động, lớn tiếng gọi: “Ta biết ngươi nhất định làm được! Nàng nhất định sẽ hài lòng vì ngươi!”

Con mắt của cự kình chợt chảy xuống một giọt nước mắt.

Đường Thiên trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên chỉ vào quầng sáng, nhìn bốn phía hô lớn.

“Nơi này lập thành, tên là An Hảo thành”

Một đạo ánh sáng lan về phía chân trời, bay về phía Đại Hùng tinh, Kình Ngư tọa đã thể hiện sự thần phục.

Trên trời cao, Đại Hùng Tinh cùng Kình Ngư tọa hợp lại làm một, rọi sáng màn trời.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 475: Ba Người Phong Thánh

Kình Ngư tọa gia nhập khiến độ dầy tinh lực của Đại Hùng tinh được đề thăng với biên độ lớn , hiện tại độ dầy tinh lực của Đại Hùng tinh đã đạt đến con số kinh người 39%, con số này đã đạt bằng mức của những chòm sao Xích Đạo đỉnh cao .

Tuy độ dầy tinh lực không lập tức giúp Đại Hùng tinh được bao nhiêu lợi ích nhưng nếu tính về lâu dài thì sẽ tạo được căn cơ vững chắc . Tinh lực nồng đậm có thể hấp dẫn thêm nhiều võ giả, có thể rút ngắn chu kỳ tu luyện của võ giả bản địa cực lớn.

Tất cả đều là những lợi ích lâu dài vì vậy Đại Hùng tinh thôn tính Kình Ngư tọa cũng không mang đến gợn sóng quá lớn , mọi người chỉ cười nhạo Cung Khánh nuốt vào phải quả đắng do chính mình chôn xuống năm xưa.

Nhưng đối với Đại Hùng tinh thì cái nồng độ tinh lực nồng đậm từ trước đến nay chưa từng có này đã giúp nhanh chóng ổn định lòng người. Thậm chí có rất nhiều võ giả đều hy vọng tiếp tục khai thác lãnh thổ, khi độ dầy tinh lực đạt được Hoàng Đạo cấp cũng có nghĩa là 50% trở lên lúc đó có thể thành lập bảo thành.

Cái gọi là bảo thành là dùng để chỉ thành thị có bí bảo thủ hộ, thành thị như vậy bất kể là độ dầy tinh lực hay là độ an toàn phòng ngự đều sẽ tăng lên với biên độ lớn.

12 cung Hoàng đạo có thể sừng sững bất động cũng có liên quan mật thiết tới bảo thành. Tuy nói thánh bảo khống chế toàn bộ tinh lực của chòm sao nhưng trên thực tế thánh bảo của mỗi chòm sao đều là một hệ

thống cực kỳ khổng lồ. Mà bảo thành chính là lợi dụng điểm này. Thánh bảo chính là trung tâm đầu mối then chốt của tinh lực, hoàng kim bí bảo chính là thứ trọng yếu gần với thánh bảo nhất có thể nói nó là tiếp điểm cỡ lớn, còn bạch ngân bí bảo là từng tiếp điểm cỡ trung , đồng thau bí bảo là những chi nhánh.

Thành lập bảo thành có thể tận dụng tinh lực tới trạng thái lớn nhất , hơn nữa một khi gặp phải công kích thì bảo thành không những có thể lợi dụng tinh lực xung quanh mà còn có thể thông qua nguồn tinh lực khổng lồ này kiếm được sự trợ giúp nhất định.

Đó cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao 12 cung Hoàng đạo so với Thập điện Xích Đạo thì mạnh hơn nhiều như vậy.

Đương nhiên, cao tầng của Đại Hùng tinh vẫn còn rất tỉnh táo , thành quả chiến thắng nhiều như vậy cần phải có một khoảng thời gian rất dài mới có thể chậm rãi tiêu hóa được. Nếu như tiêu hóa không tốt sẽ lưu lại họa ngầm quá nhiều, như vậy thì phiền phức rồi. Cũng may Long Thủ Tĩnh cũng tốt, Tỳ Bà cũng tốt, cả hai đều là người có tính kiên trì lại tinh tế, dưới sự quản lí của bọn họ Đại Hùng tinh đang không ngừng mạnh lên.

Khi Đường Thiên trở lại Đại Hùng tinh thì bên cạnh có dẫn theo một tiểu hài tử cỡ bảy tuổi, nó chính là tôn tử của Lâm trưởng lão, A Thảo. Lâm trưởng lão cực kỳ thương yêu A Thảo, từ nhỏ A Thảo đã biểu hiện ra thiên phú cực cao vì thế Lâm trưởng lão mới để nó đi theo bên cạnh Đường Thiên để học tập.

Lâm trưởng lão thấy rất rõ ràng, lần này Lâm gia đã lập được đại công cho Đại Hùng tinh nhưng đồng thời cũng đã triệt để đắc tội với đám người Cung Khánh kia rồi.

Hắn được Đường Thiên chỉ mệnh làm thành chủ An Hảo thành, hắn cũng tự mình hiểu lấy bất kể là thực lực hay địa vị của hắn trong Hắc Hồn đều bé nhỏ không đáng kể, được như vậy cũng do Đường Thiên niệm tình cũ. Điều này đối với Lâm gia chính là một kì ngộ cực lớn lao .

Bên cạnh Đường Thiên có một đám thánh giai là danh sư, A Thảo đi theo Đường Thiên có thể học được nhiều thứ hơn so với ở lại Lâm gia .

An Hảo kiếm có một kết quả tốt, lại gặp được Lâm trưởng lão năm xưa, không những thế còn đem tôn tử của hắn kéo lại đây làm Đường Thiên cảm thấy rất hài lòng.

Thế nhưng thời gian cấp bách, vấn đề của Kình Ngư tọa đã được giải quyết vậy tiếp theo sẽ là dò xét Bắc Đẩu rồi.

Hắn nóng lòng muốn trở về nhà.

"Cảm giác thật kỳ quái." Tỉnh Hào hoạt động tứ chi, hắn cảm thấy toàn thân mang đến cảm giác xa lạ. Hắn chưa bao giờ là một kiếm khách lấy lực lượng làm sở trường, ngoại trừ cái tên điên Diệp Triều Ca ra rất ít kiếm khách lấy lực lượng làm sở trường.

Hắn cảm thụ lực lượng cường đại từ trước đến nay chưa từng có trong cơ thể , thanh kiếm trên tay dường như nhẹ như không có gì. Hắn nhẹ nhàng đâm thử ra một kiếm, xuy, kiếm quang bay như điện.

Rất nhanh!

Không hề dùng một chút chân lực nào, chỉ tiện tay đâm ra một kiếm vậy mà tốc độ so với lúc trước đây phải nhanh hơn rất nhiều. Nhưng Tỉnh Hào lại nhíu mày, kiếm pháp của hắn chú trọng chuẩn xác và khống chế, một kiếm này tuy có tốc độ cực nhanh nhưng hắn lại chẳng thể khống chế tốt được .

Xuy xuy xuy, hắn nhanh chóng chìm đắm vào trong tu luyện, hắn cần phải có thời gian để quen thuộc với cái thân thể hoàn toàn mới này.

Hắn lâm vào vong ngã.

Dần dần, trên kiếm của hắn sáng lên quang mang mênh mông, quang mang rất nhu hòa không hề chói mắt. Sau khi Khứ năng lượng hóa, thân thể của hắn không còn một chút chân lực nào, cái kiếm quang nhàn nhạt

này chính là tinh lực do bản thân thanh kiếm của hắn hấp thụ xung quanh tạo thành .

Kiếm quang thẳng tắp không một chút cong tựa như được dùng thước đo để vẽ ra vậy.

Kiếm quang càng ngày càng nhỏ đến sau cùng chỉ còn lưu lại giữa không trung một đạo quang ngân thẳng tắp nhỏ như sợi tóc. Kiếm quang thẳng tắp nhỏ như sợi tóc tồn tại trong không trung một lúc lâu không hề tiêu tán .

Kiếm quang càng ngày càng nhiều chúng đan xen tung hoành với nhau tựa như không gian trước mặt hắn đang bị cắt xén xé toạc ra tạo lên những vết thương.

Theo biến hóa của kiếm mang , võ hồn của Tỉnh Hào cũng không ngừng biến hóa.

Trên mặt tất cả những người đang chứng kiến không khỏi lộ ra vẻ động dung, không ngờ võ hồn của Tỉnh Hào lại đang liên tục co rút lại.

Một cổ khí tức sắc bén khó mà nói rõ bằng lời từ trong cơ thể Tỉnh Hào tỏa ra .

"Cái này là... Kiếm hồn!" Hà Du Minh thì thào tự nói, trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

"Kiếm hồn!" Đầu tiên các thánh giai khác sửng sốt sau đó lập tức tất cả đều biến sắc .

Kiếm hồn là một loại hồn vực cực đoan rất hiếm thấy , bởi vì Chủng hồn vực của nó chính là kiếm! Võ hồn hóa kiếm được gọi là kiếm hồn. Một khi hình thành nên kiếm hồn vậy cũng có nghĩa là võ giả đã bắt đầu chạm đến bản chất của kiếm. Chỉ có những kiếm khách thuần túy nhất mới có khả năng hình thành nên kiếm hồn. Kiếm hồn cũng là hồn vực mà toàn bộ kiếm khách đều vô cùng ước ao .

Xá kiếm chi vật, biệt vô tha vật!

Không ngờ Tỉnh Hào lại dựng dục ra kiếm hồn, sao có thể làm người ta không sợ hãi cơ chứ?

Trong lịch sử, tuy số lượng kiếm khách dựng dục ra kiếm hồn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng mỗi một vị đều là những tồn tại đỉnh cao nhất trong thời đại đó , tất cả đều là những kiếm thánh mạnh nhất dù trải qua mấy đời vẫn làm người ta phải e sợ.

Hà Du Minh là người gặp phải xung kích lớn nhất, hắn là kiếm khách cho nên trong tất cả những người có mặt ở đây không ai rõ hơn hắn việc hình thành nên kiếm hồn khó đến mức độ nào.

Tỉnh Hào mở mắt, con mắt của hắn hết sức tự nhiên nhưng không một ai dám khinh thường hắn. Từ khi hắn bắt đầu dựng dục ra kiếm hồn vậy cũng có nghĩa là chỉ cần hắn không chết thì nhất định hắn sẽ trở thành một trong những người mạnh nhất thời đại này.

Trong lòng Tỉnh Hào thầm mừng rỡ, hắn cũng không ngờ khứ năng lượng hóa lại có thể giúp hắn tu luyện ra kiếm hồn. Không có chân lực đương nhiên sẽ khiến hắn cảm thấy không quen nhưng cũng không làm hắn bị trói buộc , không có khuôn mẫu mới khiến hắn hạ quyết tâm từ đó mới suy nghĩ đến cái gì mới là bản chất của kiếm.

"Chúc mừng Tỉnh huynh!" Bạch Tư Tư là người chúc mừng đầu tiên sau đó những người khác cũng thay nhau chúc mừng, kiếm thánh tu luyện kiếm hồn có nhiều tôn trọng hơn nữa cũng không ngại nhiều.

Tỉnh Hào mỉm cười: "Đa tạ, đa tạ!"

"Cái gì là kiếm hồn?" Hà Du Minh đột nhiên hỏi.

Sắc mặt những người khác khẽ biến, câu hỏi này của Hà Du Minh đã phạm phải kiêng kị, lĩnh ngộ của người há có thể tùy ý dò hỏi sao?

Tỉnh Hào nhìn chăm chú vào Hà Du Minh, từ trong mắt Hà Du Minh hắn nhìn thấy vẻ cuồng nhiệt, vẻ cuồng nhiệt đối với kiếm, trong lòng hắn vẫn bình tĩnh không một tia gợn sóng , nhẹ giọng nói: "Năng lượng không phải kiếm, kiếm chính là kiếm."

Câu trả lời của Tỉnh Hào rất nông cạn nhưng tất cả thánh giai đang có mặt đều lộ ra biểu tình suy tư.

Bỗng nhiên lúc này ở hai phương hướng khác truyền đến hai cổ khí tức hoàn toàn bất đồng khiến mọi người giật nảy mình.

Tại tĩnh thất trên không của Hạc ráng màu bao phủ khắp không gian , hắc hạc xoay quanh không hề tiêu tan, tiếng hạc kêu trong trẻo gần xa đều có thể nghe thấy, mây mù lượn lờ, thần bí mà đạm bạc, giống như có ẩn sĩ đông phương cổ xưa và thần bí.

Tại tĩnh thất của Lăng Húc là cột sáng phóng thẳng lên cao, ngôi sao xoay quanh rực rỡ , trong không gian có tiếng phong linh , hành khúc lay động: "Ngân thương lạn tuyết, nhược vân bất nhiễm. Dương giác linh âm, thanh phong bất truyền..."

Mọi người ngây người.

Thánh giai!

Không ngờ hai tên gia hỏa này cũng tấn chức thánh giai!

Sao lại có thể như vậy được ?

Không thể như thế được!

Chẳng lẽ đúng là Thánh giai đã trở thành cải trắng trên đường hay sao? Trong vòng một ngày, ở cùng một chỗ có ba vị võ giả đồng thời phong thánh! Hơn nữa đám thánh giai ở đây đều là những người biết hàng, rốt cuộc hồn vực của Hạc ra sao bọn họ cũng không thể nhìn ra được nhưng chỉ từ khí tức phát ra bọn họ đã biết chắc chắn không phải là hồn vực phổ thông.

Còn hồn vực của Lăng Húc , sao bọn họ lại không nhận ra cơ chứ ? Truyền thừa chính thống nhất của Chòm Bạch Dương , Bạch Dương tinh thần thương!

Lúc trước cũng đã có lời đồn về thương pháp của Lăng Húc nhưng lúc này mọi người đều vạn phần khẳng định thứ Lăng Húc tu luyện chính là Bạch Dương tinh thần thương!

Bọn họ càng thấy được rõ ràng , mới vừa rồi chòm Bạch Dương trên đỉnh đầu đã có cảm ứng, nó đột nhiên sáng rực lên , lúc này chắc chắn chòm Bạch Dương đã nhận được tin tức.

Người nào tâm tư nhậy bén sẽ thắc mắc liệu phản ứng của chòm Bạch Dương sẽ ra sao ? Nhào tới giết? Đường thần kinh không phải là kẻ dễ chọc đâu, bây giờ Đại Hùng tinh lại càng không dễ chọc. Hơn nữa chòm Bạch Dương đã xuống dốc mấy trăm năm, hắc vũ kỵ cũng đã nát bươm thối rữa từ trong rồi, sẽ có bao nhiêu người hoài niệm đến phong thái của Ngân sương kỵ? Như thế thì có ý tứ rồi!

"A a a! Các ngươi đều thành thánh giai!" Đường Thiên như gió xoáy xuất hiện, trên mặt đầy kinh hỉ, hắn không ngờ vừa trở về đã gặp được tin tức tốt như vậy.

"Chuyến này đi bệ hạ có thuận lợi không ?" Đinh Mạn giành trước mở miệng, cười dài hỏi.

Lúc này các thánh giai khác mới bỗng nhiên phản ứng được, thầm nghĩ trong lòng đã bị nữ nhân này đoạt trước rồi. Tỉnh Hào, Hạc và Lăng Húc phong thánh, thực lực của Đại Hùng tinh tăng vọt, huống chi hồn vực của ba người đều không tầm thường.

Nếu như nói lúc trước mọi người còn có chút tự hào về cái thân phận thánh giai thì hiện tại sẽ không còn ai dám bày ra cái phong thái này nữa. Tuy bọn họ cũng là thánh giai nhưng trong thánh giai cũng có phân cao thấp . Thực lực của bọn họ có lẽ so với ba người thì mạnh hơn một chút

nhưng bọn họ đã không còn không gian nữa rồi trong khi ba người Tỉnh Hào lại có khả năng là vô hạn.

Mười năm sau, chắc chắn bọn họ sẽ không còn là đối thủ của ba người này, mà có lẽ không cần tới mười năm.

"Ha ha, gặp được một người quen, rất thuận lợi!" Đường Thiên không hề bởi vì chút náo loạn đại ô long mà xấu hổ mà ngược lại còn vô cùng đắc ý.

Hạc và Lăng Húc còn cần một lúc nữa mới ra được, còn Tỉnh Hào cũng cần phải ổn định cảnh giới vì thế Đường Thiên liền dứt khoát đi trước chuẩn bị.

Hắn dự định chờ Hạc và Lăng Húc vừa ra thì lập tức xuất phát đi tới Bắc Đẩu dò xét.

Thời gian khẩn cấp, hắn chẳng muốn lãng phí dù là nửa phút .

"Nha Nha! Tiểu Nhị!"

Khi còn chưa tới tiểu viện Đường Thiên liền gọi lớn, lần này đi Bắc Đẩu hắn chuẩn bị đem hai tiểu gia hỏa này theo.

Thôn quang thiết quyền của Nha Nha có uy lực không tầm thường, hơn nữa tên gia hỏa này còn là tặc nhân chính hiệu. Không có Tiểu Nhị trong cơ thể, Đường Thiên phát hiện ra trực giác của mình bị giảm đi rất nhiều. Ai biết được đi Bắc Đẩu sẽ gặp phải cái gì, tốt nhất là nên cẩn thận một chút thì hơn.

Mà quan trọng nhất là Đường Thiên không muốn lãng phí thời gian, mấy cái chuyện thụ thương gì gì đó đều là chuyện nhỏ, nếu như làm lỡ thời gian ước định với Thiên Huệ thì hắn chẳng muốn chút nào.

Khi hắn xông vào viện, nhìn thấy Tiểu Nhị thì lập tức trợn tròn mắt.

Lúc này Tiểu Nhị đang bồng bềnh giữa không trung, một thân trang phục đời Đường lam sắc kim tuyến tinh xả , hai cái giầy vải mầu đen, thêm nữa là cái khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhưng lại vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị, cái thân hình không đến mười milimét trông khả ái không thể tả nổi.

Nhưng lúc này ánh mắt của Đường Thiên đang bị cái ô nhỏ phủ đầy ngôi sao trên tay Tiểu Nhị hấp dẫn.

Đó là... Đại, Đại Hùng tinh thần tán!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 476: Ta Biết Như Vậy Là Không Tốt

Tiểu Nhị phiêu phiêu nhẹ nhàng bay tới trước mặt Đường Thiên.

Đường Thiên thấy được rõ ràng quả nhiên chính là Đại Hùng Tinh Tán, nhưng mà tại sao tên gia hỏa này học được Đại Hùng Tinh Tán từ bao giờ chứ.?. Đường Thiên hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì nữa.

Đường Thiên chụp lấy Tiểu Nhị đưa đến trước mặt mình, nhìn chăm chú tỉ mỉ cẩn thận.

Rất nhanh sau đó Đường Thiên phát hiện được chi tiết lạ, xunh quanh Tiểu Nhị có 1 vòng năng lượng nhàn nhạt đang xoay quanh, những năng lượng này cực kỳ tinh thuần, so với chân lực trong cơ thể của chính mình thì còn có phần tinh thuần hơn.

Hơn nữa năng lượng có ở trong không khí xung quanh cũng tự động hướng về phía Tiểu Nhị mà tụ tập xoay quanh nó, Tiểu Nhị lúc này tựa như 1 cái nam châm có thể hấp dẫn năng lượng xung quanh nó tụ tập lại quanh người nó.

Có chút ý tứ.

Đường Thiên lập tức cảm thấy hứng thú vơi việc đang xảy ra, rất hiển nhiên là Tiểu Nhị có rất nhiều chỗ thần kỳ mà hắn không thể nào giải thích được. Tâm niệm của hắn vừa động thì Tiểu Nhị đã tiến lại gần nhập vào trong cơ thể Đường Thiên.

Ông ông.!.

Tinh lực xunh quanh lấy tốc độ kinh người hướng về phía Đường Thiên tụ tập lại một cách nhanh chóng làm cho Đường Thiên giật nảy mình. Rất nhanh chóng các luồng tinh lực chạy dọc theo cổ tay Đường Thiên sau đó không ngừng biến ảo thành 1 dạng năng lượng trong suốt hình ô phủ đầy tinh mang xuất hiện ở trong tay Đường Thiên.

Đại Hùng Tinh Tán.

Đường Thiên hoa cả mắt, choáng váng vì không biết cái gì đang xảy ra nữa.

Hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được rõ ràng là Đại Hùng Tinh Tán đang ở trong tay mình ẩn chứa lực lượng kinh người, mỗi 1 ngôi sao ở trên mặt tinh tán đều mang theo 1 nguy hiểm trí mạng khôn cùng. Đường Thiên nhẹ nhàng chuyển động cán ô, những ngôi sao ở trên mặt tinh tán chớp sáng chớp tắt, giống như là hình thái giọt sương, dọc theo mặt ô chảy xuống dưới, xoay quanh thân thể Đường Thiên trông rất đẹp mắt.

Đường Thiên hiểu được chút ít, bỗng nhiên hắn tung ra 1 quyền về phía trước. Nắm tay Đường Thiên mới động một chùm sao phảng phất bị quyền phong của Đường Thiên tác động lên liền quấn lên nắm tay hắn, hóa thành 1 đạo quyền mang sặc sỡ rồi trong nháy mắt quyền mang đã chìm vào trong không khí.

Bộp.!.

Một tiếng vang nhỏ vang lên, toàn bộ ngôi sao có trong quyền mang đồng thời bạo liệt, 1 đoàn quang mang cũng không chói mắt sáng lên, lông tóc trên người Đường Thiên đồng loạt dựng đứng lên, hắn rõ ràng có thể cảm thụ được sự sụp đổ phát sinh trong quang mang, ngay cả ở trong không gian cũng phát sinh sự sụp đổ.

Thật đáng sợ.!.

Đường Thiên bị chính một quyền này của mình dọa cho ngây ngất.

Thật lâu sau đó hắn mới bình tĩnh trở lại được, tâm niệm của hắn chợt động đã thấy Tiểu Nhị chậm rãi bay ra ngoài cơ thể hắn. Tiểu Nhị đang đỡ lấy tinh tán, rồi như 1 vụ khí phập phềnh trôi nổi ở trước mặt Đường Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng không có chút biểu cảm nào cứ lừng lững bay đi bay lại.

“Tiểu Nhị, làm sao mà ngươi học được cái này thế.?.” Đường Thiên ngồi chồm hỗm chỉ vào tinh tán ở trong tay Tiểu Nhị hỏi.

Tiểu Nhị nhìn lại Đường Thiên vẻ mặt mờ mịt không hiểu.

Được rồi… Nghe nhạc hiệu đoán chương trình kiểu này đặt tên cho nó như vậy không sai chút nào.!.

Nhị hàng.(Con hàng lởm)

Đường Thiên chống cằm suy nghĩ đăm chiêu, uy lực của quyền vừa xuất ra vừa rồi thật là phi thường, nhưng Đường Thiên cũng không vì chuyện này mà hưng phấn. Bởi vì đó là uy lực của Đại Hùng Tinh Tán chứ không phải uy lực của hắn tạo ra, mà Đại Hùng Tinh Tán là do Tiểu Nhị triệu hồi ra. Tiểu Nhị chính là võ hồn của mình, Đường Thiên lại phát hiện ra rằng Tiểu Nhị có thể hoàn toàn hoạt động độc lập, tuy rằng Tiểu Nhị cùng Đường Thiên có được sự tương thông trong tâm thần nhưng mà Tiểu Nhị cũng không chịu quá nhiều sự khống chế của mình.

Ngay cả lực lượng của mình như thế nào còn không biết thì làm sao có thể coi là lực lượng của mình được.

Đường Thiên không cho vậy là đúng, đối với việc bọn người Tỉnh Hào đại ca lĩnh ngộ được hồn vực của chính mình làm cho Đường Thiên vô cùng sốt ruột, hắn tự hỏi bao giờ bản thân mình mới có hồn vực chứ .?.

Bỗng nhiên Đường Thiên cảm thấy chính mình phải suy nghĩ cẩn thận cho con đường tương lai của mình sắp đi, tạm thời việc sức mạnh không đủ cũng không quan hệ, nhưng nếu như ngay cả phương hướng

của mình sắp tới đi như thế nào cũng không có vậy thì xác định dần là vừa. Thực lực của bản thân mình bây giờ cũng không phải là kém nhưng mà sau này nên tu luyện như thế nào thì cũng không rõ ràng, quả nhiên là chính mình đã quá nóng ruột với bản thân mình rồi.

Đường Thiên nghĩ tới việc địch nhân tương lai của mình đều là cấp bậc thánh giai, mà bản thân mình đối với thánh giai thì hoàn toàn mù tịt, vậy thì làm sao mà pk thắng được người khác đây cơ chứ.?

Không được, ta phải biết rõ ràng chuyện này.

Đường Thiên tìm người triệu Lương Phong tới để hỏi chuyện, Lương Phong vừa tới nơi đã bị Đường Thiên vồ vập :"Ngươi mau nói cho ta biết thêm một chút về thế giới của thánh giai đi nào.!."

"Thế giới của thánh giai.?." Lương Phong lờ mờ hiểu được ý định của Đường Thiên, bất quá thật vất vả mới có được cơ hội thể hiện bản thân nên hắn phải cẩn thận cân nhắc biểu hiện làm sao cho thật tốt, sau một hồi cân nhắc ngược xuôi mới mở miệng chém nhiệt tình: "Ở trên Thiên Lộ, thánh giai là võ giả đỉnh cao, nhưng mà chỉ có sau khi phong thánh mới biết được thánh giai chỉ là 1 cánh cửa tu luyện, chỉ sau khi vượt qua cánh cửa này mới có thể nhìn rõ được chân chính bổn nguyên của thế giới này. Thế giới của thánh giai so với tưởng tượng của người bình thường lớn hơn rất nhiều....."

"Thánh giai là người thuyết pháp nơi thế tục, bình thường chúng ta đều được xưng tụng là thánh giả. Thánh giả cũng có phân biệt cao thấp, hơn nữa bệ hạ có điều không biết rằng đẳng cấp của thánh giả càng thêm sâm nghiêm. Thánh giả không tu luyện chân lực cùng vũ kỹ nữa các thánh giả chỉ tu luyện hồn vực. Độ mạnh yếu của hồn vực quyết định sự mạnh yếu của thánh giả. Hồn vực cũng phần chia làm nhiều cấp độ khác nhau như đồng thau, bạch ngân, hoàng kim. Toàn bộ hồn vực vừa được phong thánh đều là hồn vực cấp đồng thau, cũng đồng thời được gọi là đồng thau thánh giả. Mấy người chúng ta đều là đồng thau thánh giả."

Lương Phong có chút tự giễu bản thân mình :”Thánh giả ở các chòm sao nhỏ hầu như tất cả bọn họ đều là đồng thau thánh giả.”

“Vậy các thánh giả cấp bạch ngân cùng hoàng kim ở đâu chứ.?.” Đường Thiên tò mò hỏi Lương Phong.

“12 cung Hoàng đạo, Quang Minh võ hội cùng Hắc Hồn, ngoài ra còn có 1 ít môn phái cổ xưa mới có 1 vài người.” Lương Phong nói :”Đáng tiếc là ta chưa thấy qua 1 ai. Các Thánh giả không ai thích đi đến những nơi có độ dày tinh lực thấp hết, chỉ có những thánh giả cấp thấp chúng ta mới có những ràng buộc này, những võ giả không có dã tâm mới chịu ở những nơi như thế này .”

“Vì sao lại như thế.?.” Đường Thiên không giải thích được hỏi ngược lại.

“Bởi vì nơi có độ dày tinh lực càng cao thì bọn họ có thể thôi diễn pháp tắc càng tốt, bọn họ có thể lý giải pháp tắc thiên địa tốt nhất. Đây cũng là nguyên nhân giải thích tại sao mà 12 cung Hoàng Đạo có nhiều võ giả như thế, bởi vì tuyệt đại đa số tinh lực sẽ ưu tiên cung cấp cho những thánh giả cao cấp này. Các chòm sao cung cấp tinh lực để tu luyện các thánh giả tất nhiên sẽ hỗ trợ ngược lại bằng vũ lực.” Lương Phong giải thích.

“Vậy vì sao mà chòm sao Sư Tử không phái đi nhiều thánh giả hơn chứ.?.” Đường Thiên cảm thấy lạ lùng hỏi Lương Phong.

“Đại khái là không đáng đi.” Lương Phong cười ha hả. “Có lẽ ở trong mắt Lôi Ngang chòm sao Orion hay gì gì đó căn bản là không đáng để thánh giả xuất thủ. Hơn nữa các thánh giả cùng cấp của Quang Minh võ hội một khi thấy thánh giải của đối phương ra tay cũng động thủ, một khi song phương xuất động thánh giả khai chiến đại quy mô, như vậy chiến tranh sẽ chính thức tiến tới cao trào. Hiện tại các phương đều còn đang ở giai đoạn duy trì khắc chế lẫn nhau.”

Đường Thiên hiểu được điều gì đó, hắn hỏi tới vấn đề quan trọng nhất :"Vậy làm thế nào để có thể đối phó được với các thánh giả.?."

Lương Phong sửng sốt lắc đầu :"Có thể đối phó với thánh giá chỉ có thể là thánh giả mà thôi."

"Ta không phải là thánh giả.!."Đường Thiên trợn trừng mắt nhìn chằm chặp vào Lương Phong.

Lương Phong lúc này mới ngớ người ra nghĩ tới vấn đề đang lù lù trước mặt này, tên quái thai trước mặt này không có lĩnh ngộ hồn vực hắn cảm thấy nhức đầu vì vấn đề không có câu trả lời này. Võ hồn của Đường Thiên là 1 dạng trạng thái trước này chưa từng có, võ hồn như vậy rốt cuộc có thể lĩnh ngộ được hồn vực hay không thì không ai có thể trả lời thay cho hắn được.

Nếu như không thể, như vậy không phải là Đường Thiên vĩnh viễn không thể trở thành thánh giả hay sao.?.

"Lẽ nào các thánh giả không có nhược điểm hay sao chứ.?."Đường Thiên không tin lắm, việc trở thành thánh giả đối với hắn không đáng quan tâm lắm, điều hắn quan tâm nhất chính là có thể đánh bại được đối phương hay không mà thôi.!.

"Nhược điểm của thánh giả.?." Lương Phong lại bị câu hỏi của Đường Thiên làm cho ngẩn người. "Thánh giả có nhược điểm nào chứ.?."

Vẻ mặt Đường Thiên vô cùng ngạo nghễ không cho là đúng :"Đừng tưởng rằng có thể hù dọa ta, Thần Thiếu Niên ta đây đã từng làm thịt thánh giả rồi đó."

Đường Thiên nhìn Lương Phong đang run như cầy sấy mà lòng đầy chán nản, Đường Thiên đã chán tới tận cổ, hắn tự nhủ trong lòng chỉ có thể trông cậy vào bản thân mình thôi sao.?. Hắn nhìn Lương Phong

không có chút hảo ý nào:”Vậy chỉ có thể dùng biện pháp đơn giản nhất mà thôi .!.”

Đường Thiên hướng về phía Lương Phong lao tới.!.

7 tên thánh giả , không đúng, thêm vào cả bọn Tỉnh Hào đại ca nữa là có tất cả 10 vị thánh giả. 10 vị thánh giả dùng để bồi luyện bản thân, Đường Thiên không tin bản thân mình không thể tìm được biện pháp đối phó với các thánh giả.

Đường Thiên dã man khởi xướng chuyện kinh khủng này hoàn toàn là một quyết định dã man mang tính dã thú.

Trong vòng ba ngày, 7 tên thánh giả đều bị Đường Thiên cuốn lấy để tôi luyện bản thân vài lần, cái loại hình tiêu tốn điên cuồng này đã làm cho 7 vị thánh giả của chúng ta sống dở chết dở. Đường Thiên có tố chất thân thể biến thái hoàn toàn không thể dùng suy nghĩ bình thường để tưởng tượng, trung bình 2 giờ đánh 1 trận. 3 ngày chiến đấu liên tục không có nghỉ ngơi chút nào đã đánh tới 36 trận.

7 vị thánh giả mệt mỏi kêu khổ không thôi, thánh giả dù mạnh thế nào cũng là người cũng biết thế nào gọi là mệt mỏi.!.

Bình quân thời gian như vây, trong vòng 3 ngày mỗi vị thánh giả đều bị Đường Thiên củ hành với 5 trận kịch chiến với cường độ cao. Bọn người Lương Phong muốn khóc không nổi, bọn họ sau khi chiến đấu 15 trận cũng không khỏi kinh hãi sau 3 ngày kinh hoàng vừa trôi qua.

Biến thái! Quái thai! Bệnh tâm thần biến thái!

Càng làm cho bọn họ cảm thấy sụp đổ trong khủng hoảng chính là Nha Nha ở 1 bên nhân cơ hội thả đá xuống giếng.

“Ta biết rõ là không tốt rồi, cũng biết là ngươi ích kỷ, ta cũng không nghĩ tới việc là ngươi muốn từ bỏ...”

Chúng ta cũng nghĩ vậy...

Đáng tiếc là đối diện với họ là kẻ như sói như hổ, không đúng là 1 con hổ điên cuồng mang tên Đường Thiên, ai cũng không nghĩ tới việc nói không vào lúc này.

3 người Tỉnh Hào cuối cùng cũng xuất quan kịp thời 7 vị thánh giả đang khổ sở vì Đường Thiên, vì bọn họ muốn đi tới Bắc Đẩu.

Chỉ là sự không cam lòng Đường Thiên vẫn bừng lên mãnh liệt trong ánh mắt trước khi đi vẫn làm cho bọn họ không hẹn mà cùng cảm thấy run rẩy cùng ngán ngẩm ở trong lòng. Khi Đường Thiên đi khỏi, mọi người không hẹn mà cùng ngồi bịch xuống đất thở dài.

“Làm sao bây giờ.?.” Lương Phong vừa nói vừa khóc.

“Có chút nào gọi là tiền đồ không? Chúng ta tốt xấu gì cũng là thánh giả.!.” Vẻ mặt Đậu Dũng đầy khinh bỉ.

“Vậy ngươi cứ trở về phụ trách bồi luyện đi.?.” Hà Du Minh lập tức nói.

“Thánh giả cũng là người, làm sao ngươi lại đem ra so sánh với gia súc thế chứ.!.” Đậu Dũng trả lời chắc chắn như đinh đóng cột.

“Tư Tư cùng A Mạn thật là thoải mái rồi, ngươi theo các nàng trở về đi, trở về là có cớ để tránh khỏi việc bồi luyện rồi. Nếu như ta đoán không sai, các nàng chắc chắn vừa trở về là lập tức bế quan ngay! Dù sao là con gái cũng thật tuyệt.!.” Nét mặt Hà Du Minh đầy vẻ hâm mộ một cách đê mê, ánh mắt thì không khỏi lim dim tưởng tượng ra nhiều điều có thể xảy ra.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hà Du Minh với nhiều ý nghĩ khác nhau ở trong đầu kèm theo nhiều ánh mắt gian xảo.

Đậu Dũng xoa xoa tay nóng lòng muốn thử :” Biến thành nữ nhân so với việc biến thành thánh giai xem ra dễ dàng hơn nhiều, để chúng ta tới giúp ngươi hoàn thành nỗi niềm của ngươi.!. Các đạo hữu chúng ta mau

chóng giúp cho Hà thánh giả đạt được nguyện vọng nào. Lên nào các anh em.” Lời vừa nói ra mặt mũi đã hăm hở dẫn đầu một đoàn lao tới Hà Du Minh hai tay vừa nắm vừa vung.

Hà Du Minh nhìn thấy những người khác đang lao tới như hùm như sói ánh mắt thì bất thiện, mặt biến sắc :” Này này này, ta mà biến thành nữ nhân thì sẽ trống một vị trí đó, như vậy Đường Thần Kinh sẽ bắt một trong các ngươi thay cho ta đó.!.”. Trong lúc hoảng hốt Hà Du Minh vội lôi Đường Thiên ra làm bùa hộ mệnh.

Những người khác vừa nghe tới Đường Thần Kinh đã kinh hãi, tâm trí đã nguội lạnh không muốn động thủ nữa. 7 người cùng đối phó với Đường Thiên bọn họ đã mệt lử rồi, đến lúc Đường Thiên trở về chỉ còn 4 người đối phó...

Vừa nghĩ tới đây mà cả 4 người kia đều không rét mà run.

“Bế quan thì sao.?.” Lương Phong hỏi yếu ớt.

Không có ai quan tâm tới hắn, Bạch Tư Tử cùng Đinh Mạn thì mượn cớ kiểu đó được nhưng bọn họ thì không được.

Gió thổi qua cuốn theo lá cây rơi rụng xung quanh 5 bóng ảnh của các vị thánh giả đang tê liệt vì ám ảnh của Đường Thiên mang theo 1 vẻ tiêu điều khó diễn tả, trong đầu bọn họ không hẹn mà cùng vang lên giai điệu quen thuộc kia.

“Ta biết như vậy là không tốt, cũng biết là ngươi ích kỷ như vậy, ta chỉ không ngừng nghĩ tới việc ngươi từ bỏ à...”

Như vậy thật không tốt.

5 người cùng đồng thời thở dài, tất cả cùng ngã ra nằm trên mặt đất.

Một nhóm người Đường Thiên đi tới Bắc Đẩu tinh môn, sở dĩ hắn không mang theo nhóm người Lương Phong là do Đại Hùng Tinh cần có người trấn thủ. Mà về phương diện khác những người này hắn còn chưa

đủ quen thuộc, trong lúc phối hợp hỗ trợ lẫn nhau còn không đủ ăn ý. Mà hắn cùng với Tỉnh Hào, Hạc, Lăng Húc phối hợp với nhau tốt hơn nhiều. Về phần Bạch Tư Tư là do nàng âm hiểu âm luật, đối phó với tinh hồn thú thì tác dụng càng cao. Ma Địch so với Bạch Tư Tư càng mạnh hơn nhưng mà dù sao hắn cũng là Hồn tướng, nếu gặp phải 1 số nơi đặc thù dễ dàng bị suy yếu. Mà Y thánh Đinh Mạn tác dụng càng không cần phải nói tới.

“Đi vào thôi.!.”

Đường Thiên không nói lời thứ 2 là người đầu tiên lao vào tinh môn.

Đinh Mạn còn không kịp kêu lên đã thấy thân ảnh của Đường Thiên biến mất sau màn sáng tinh môn. 2 giây sau, trước tinh môn chỉ còn lại nàng và Bạch Tư Tư.

2 ngươi nhìn nhau không biết nói gì. (Liệu có phải bị bỏ rơi lại vì chậm chân không)

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 477: Dao Quang Thành

Đen kịt, xung quanh là một mảnh đen kịt, không khí mờ đục.

"Đây là nơi nào ?" Đường Thiên thì thầm trong miệng,cho dù thế nào thì hắn cũng không ngờ đến phía sau tinh môn lại là cảnh tượng đen kịt như thế này.

Tiểu Nhị bồng bềnh trên vai Đường Thiên nhẹ nhàng lay động tinh thần tán , chỉ thấy vô số điểm tinh quang từ trong cây tán bay ra giống như một đám vũ châu được vẫy ra bồng bềnh xung quanh,mỗi một điểm tinh quang đều tản ra ánh sáng nhu hòa khiến xung quanh biến thành một mảnh sáng như tuyết.

"Tiểu Nhị thật láu lỉnh(đáng yêu)!"

Đinh Mạn nhịn không được khen một câu, Tiểu Nhị vừa xuất hiện lập tức đã chinh phục trái tim của Đinh Mạn và Bạch Tư Tư. Tiểu Nhị mang đường phục lam sắc đứng yên thẳng tắp, khuôn mặt tinh xảo lại đáng yêu , cái khuôn mặt nhìn qua có vẻ ngơ ngác thỉnh thoảng lại nháy con mắt đúng là khiến người ta phải vui thích.Đối với điều này Nha Nha cực kỳ bất mãn,nó y y nha nha khoa tay múa chân chọc người ta phải cười.

"Là một mật thất." Hạc nhìn xung quanh , giọng nói đầy khẳng định.

Đây là một mật thất vô cùng lớn được xây dựng theo tiêu chuẩn hình vuông chiều dài rộng đều vượt qua con số hai mươi trượng, vách tường xung quanh đều được xây dựng từ những khối nham thạch lớn . Nói nó là mật thất nhưng thực ra giống như một cái thương khố vậy.

"Mật thất?" Đường Thiên lập tức hưng phấn hẳn lên : "Có bảo tàng hay không ?"

Hắn vội vàng lướt mắt nhìn xung quanh , mặt đất đầy bụi bặm, ở trong góc có chất đống một vài đồ vật, chẳng qua khi Đường Thiên thí điên thí điên chạy qua vừa nhẹ nhàng chạm một cái thì đống đồ kia lập tức hóa thành tro bụi hiển nhiên niên đại đã quá lâu dài khiến tất cả đều đã mục nát cả rồi.

Đường Thiên không cam lòng lại tìm xung quanh một lần nữa quả nhiên là cái gì cũng không có.

"Uy, lúc này hẳn chúng ta phải tìm cửa chứ không phải đi tìm bảo tàng !" Đinh Mạn nhịn không được mở miệng, nàng chưa bao giờ gặp phải một tên lão đại của cả một chòm sao lại không có nguyên tắc như vậy . Không hiểu cái gia hỏa này làm cách nào lăn lộn đến thành tựu như thế này cơ chứ ?

"Ở đây ." Bỗng Hạc nhẹ nhàng nhảy lên giống như một con hạc lớn linh hoạt bay lên trên một viên gạch nằm trên độ cao mười năm trượng trên vách tường ,sau đó hắn dùng sức nhấn một cái , chỉ thấy viên gạch chậm rãi chìm xuống.

Ca ca ca!

Tiếng cơ quan hoạt động nặng nề vang lên từ theo dưới nền đất , vách tường trước mặt bọn họ bỗng nhiên thụt vào trong biến thành những bậc thang nối tiếp nhau , phía trên bậc thang có lộ ra ánh sáng . Lăng Húc không nói hai lời lập tức tiên phong lao lên trước.

Những người khác thấy vậy cũng dồn dập đuổi theo.

Lăng Húc vừa mới ra khỏi cửa thì đã ngây cả người,chỉ thấy ở trước mặt hắn là một tiểu cô nương trên mặt đầy vẻ kinh hoàng ngơ ngác nhìn hắn. Tiểu cô nương ước mười một mười hai tuổi, trên đầu là mái tóc rối,

con ngươi mầu lam sắc , tuy vẫn còn nhỏ nhưng vẫn có thể nhìn ra nàng là một phôi thai mỹ nhân .

Ánh mắt của Lăng Húc nhìn về phía dưới tai thiếu nữ , ở đó có một cái ấn ký nguyệt hình mầu trắng cực nhỏ .

Hai người đối diện nhìn nhau , cả hai đều sửng sốt.

Bỗng nhiên ở phía sau tiểu cô nương truyền đến tiếng bước chân gấp gáp , lập tức vẻ kinh hoàng sợ hãi trên mặt tiểu cô nương càng đậm.

"Lục soát! Tất cả lục soát cẩn thận cho ta! Không được bỏ qua bất cứ chỗ nào!"

Bỗng nhiên một gã võ giả hô lớn: "Nơi này!"

Hô, một đám người xuất hiện phía sau tiểu cô nương, ánh mắt tên võ giả cầm đầu sáng ngời:

"Bắt nàng!"

Mấy tên võ giả cười gằn nhào lên .

Sắc mặt Lăng Húc lập tức trầm xuống , thân hình nhoáng lên, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên sau đó mấy tên võ giả bay ngược về sau giống như cái bao cát .

"Các ngươi là ai?"

Lăng Húc che ở trước người thiếu nữ , lạnh giọng hỏi.

Đầu tiên tên võ giả cầm đầu cả kinh rồi ngay sau đó lập tức giận dữ , nhưng mấy người trước mặt này đều hết sức xa lạ,hơn nữa mỗi người đều chẳng phải kẻ dễ chọc lên hắn thả chậm ngữ khí lại: "Tại hạ là thống lĩnh hộ vệ của Khai Dương thành phụng mệnh tróc nã phản nghịch làm bậy, thỉnh mấy vị đại nhân thông cảm cho."

"Ta không phải phản nghịch!" Bỗng tiểu cô nương lên tiếng , giọng nói giòn tan , sau đó trong tay nàng xuất hiện một chiếc ngọc bội trên bề mặt lưu chuyển quang mang: "Ta là thánh nữ Đại Hùng tộc Viviane, Bắc Đẩu đã phản bội minh ước!"

Khi tiểu nữ hài xuất ra ngọc bội thì sắc mặt tên võ giả thủ lĩnh liền thay đổi,hắn lớn tiếng quát lên: "Nếu dám che chở phản nghịch giết không cần luận tội!"

Toàn bộ võ giả ầm ầm xông lên.

Con mắt Lăng Húc lạnh tanh , sát cơ trong lòng chợt động , vốn hắn cũng chẳng phải loại người chỉ biết cầu an. Hắn không thèm lấy thương, hữu chưởng nắm lại giống như một ngọn thương vô hình, cất bước đâm thương!

Phốc phốc phốc!

Trên cổ mỗi tên võ giả cổ họng đều bung ra hoa huyết , mỗi lỗ thủng đều có kích cỡ quả trứng gà

Tên võ giả cầm đầu hốt hoảng , sắc mặt đại biến , nhưng Lăng Húc không có ý định buông tha cho hắn, thân hình chợt lóe, phốc, trên cổ họng tên võ giả liền bung ra một chùm huyết hoa, mềm nhũn ngã xuống đất.

Trên mặt Đinh Mạn lộ ra vẻ không hài lòng , sát ý của Lăng Húc quá nặng.

Viviane ngơ ngác nhìn Lăng Húc.

Một lát sau, nàng như ở trong mộng mới tỉnh, đầy lo lắng nói: "Chúng ta chạy mau! Sẽ có thánh giả khác nhanh chóng chạy tới đây!"

"Thánh giả? Còn có thánh giả khác?" Đinh Mạn hỏi.

"Ừ!" Viviane dùng sức gật đầu: "Mỗi một vị thành chủ Bắc Đẩu đều là thánh giả!"

Mọi người liếc nhau, tất cả đều nhìn thấy trong mắt nhau vẻ thận trọng , rất nhiều thánh giả, điều này đối với bọn họ tuyệt đối không phải là tin tức tốt đẹp gì.

Hạc ôn nhu nói: "Thỉnh không cần quá lo lắng, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi an toàn, xin hỏi đây là nơi nào?"

"Nơi này là Dao Quang thành." Viviane nghiêm mặt nói : "Là thành xa nhất trong bấy thành Bắc Đẩu , các ngươi không phải người nơi này sao?"

"Không phải." Hạc mỉm cười: "Có thể nói cho chúng ta biết Bắc Đẩu cung ở đâu không?"

Viviane nghe vậy sắc mặt thả lỏng hơn rất nhiều: "Bắc Đẩu cung là người thống trị nơi đây, có tất cả bảy thành, phân biệt là Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, Dao Quang thành là đệ thất thành. Mỗi một thành đều có một vị thành chủ tọa trấn, thành chủ Dao Quang thành là ca ca của ta , hắn vì cứu ta lên đã bị... Bị bọn họ hại chết rồi."

Nước mắt Viviane chẩy dài , khóc không thành tiếng.

Tất cả mọi người đều đồng cảm với nàng.

"Van cầu các ngươi đưa ta về Đại Hùng lĩnh! Bọn họ đã phản bội minh ước năm đó! Bọn họ muốn đi bắt gia gia của ta! Van cầu các ngươi!"

Bỗng Viviane quỳ xuống , liều mạng dập đầu với mọi người .

Mọi người cũng động dung, Lăng Húc ngăn Viviane lại trầm giọng hỏi: "Đại hùng lĩnh ở chỗ nào?"

"Rất xa, phải đi mất thời gian hai tháng !" Viviane khóc như đại hoa miêu (con mèo hoa).

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khó xử, thời gian hai tháng đúng là quá dài rồi. Ngay từ đầu Đường Thiên chỉ định bỏ ra nửa tháng thời gian để giải quyết Bắc Đẩu, hắn không ngờ tình hình ở Bắc Đẩu lại phức tạp như thế .

Thời gian hắn và Thiên Huệ đã ước định chỉ có ba tháng .

"Ta đưa nàng đi." Bỗng Lăng Húc mở miệng.

Mọi người đều thất kinh,tất cả đều dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Lăng Húc, Lăng Húc tuyệt đối không phải loại người thích làm chuyện tốt , nếu như đổi lại là Hạc thì mọi người đã không kinh ngạc như thế rồi.

Lăng Húc không hề giải thích mà chỉ hỏi Viviane: "Chỗ nào có tọa kỵ?"

Viviane nghiêm mặt nhìn Lăng Húc, nước mắt chảy dài, nàng cắn môi: "Nhất định bọn họ sẽ phái người tới giết ngươi..."

Lăng Húc lười đáp lại, hắn nhấc Viviane lên bỏ lên trên vai mình, rồi chẳng thèm quay đầu lại chỉ nói : "Ta đem nàng đưa về rồi đến tìm các ngươi."

Cứ như thế hắn đi để lại một đám người đang trợn mắt há hốc mồm .

"Tiểu Húc Húc làm thế là thế nào?" Đường Thiên thì thào tự nói.

"Lương tâm bộc phát sao?" Trên mặt Hạc cũng đầy vẻ khiếp sợ: "Sao hắn lại có lương tâm?"

"Chúng ta cũng giúp hắn một tí đi." Tỉnh Hào nói.

Đường Thiên liên tục gật đầu: "Nếu đã không đi Đại Hùng lĩnh thì chúng ta còn lại sáu thành! Đem cả sáu thành quẳng đi thì tiểu Húc Húc chẳng thể làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi!"

"Nơi đây cần phải người ở lại thủ." Đinh Mạn nhắc nhở Đường Thiên.

"Đem đám Lương Phong gọi qua đi." Đường Thiên dứt khoát nói: "Tốc chiến tốc thắng! Chúng ta phải đem tất cả mấy cái Bắc Đẩu cung gì gì đó san bằng, Bắc Đẩu là của chúng ta! Dám cùng chúng ta đoạt Bắc Đẩu , phải đem bọn họ đánh thành mảnh vụn!"

Một tồn tại như Bắc Đẩu cung đối với Đại Hùng tinh chính là đối tượng cần phải tiêu diệt.

Bỗng nhiên bên ngoài vọng đến tiếng gào thét giết rung trời .

Mọi người không hẹn mà cùng bay lên thành lâu, khi trông thấy sắc mặt cả đoàn người không khỏi biến sắc. Ở phía xa xa có vô số võ giả tràn tới giống như thủy triều i.

Sắc mặt Đường Thiên khẽ biến : "Không tốt! Tiểu Húc Húc còn chưa ra khỏi thành!"

Lúc này Lăng Húc đang khiêng Viviane hỏi : "Tọa kỵ ở đâu?"

Viviane đã dừng khóc, sắc mặt nàng hiện lên vẻ kiên cường , nàng chỉ về phía bên phải nói : "Ở bên kia, tọa kỵ của ca ca ra ở đó , nó tên là A Tuyết, là một con Đạp tuyết hồn mã."

Lăng Húc nhanh chóng lướt về phía trước giống như một con chim lớn , trên dọc đường đi tùy ý có thể thấy thi thể chứng tỏ lúc trước ở đây đã xảy ra chiến đấu kịch liệt .

Dưới chỉ dẫn của Viviane , Lăng Húc rất nhanh tìm ra con Đạp tuyết hồn mã kia.

"A Tuyết!" Viviane vừa nhìn thấy Đạp tuyết hồn mã con mắt đã đỏ lên, nàng nhớ tới người ca ca đã chết . Đạp tuyết hồn mã rên rỉ hí lên, dường như nó cũng biết chủ nhân mình đã chết.

"A Tuyết, đưa chúng ta về Đại Hùng lĩnh có được không?" Viviane vuốt ve cổ A Tuyết , trong giọng nói vẫn còn nức nở.

A Tuyết cọ cọ vào gương mặt Viviane , Viviane cố nén không để nước mắt chẩy xuống , nàng quay mặt lại nói với Lăng Húc : "A Tuyết đồng ý mang chúng ta..."

Nhưng khi nàng còn chưa nói xong thì đã bị Lăng Húc dùng một tay bắt lại rồi phóng về phía sau.

Lăng Húc lấy băng vải ra , sau khi thân thể hắn trải qua quá trình khứ năng lượng hóa tất cả ám thương trước đây đều đã biến mất lên không cần dùng đến băng vải . Không ngờ lúc này lại phát huy ra công dụng . Lăng Húc lắc đầu cười tự giễu rồi sau đó hắn cẩn thận đem Viviane cột lên trên lưng, hắn gần như đã đem Viviane trói thành cái bánh ú chỉ lộ ra cái đầu. Sau đó lẳng lặng đem nàng cột lên trên lưng.

"Không nên loạn động."

Hắn lấy ngân thương ra xoay người lên ngựa.

Từ đầu đến cuối Viviane vẫn rất an tĩnh, thẳng cho đến lúc này bỗng nàng mở miệng: "Vì sao ngươi lại giúp ta?"

"Không vì cái gì cả." Lăng Húc thuận miệng nói.

Tiếng hò hét bên ngoài đang nhanh chóng tới gần.

Bỗng nhiên, từ trên đầu vọng xuống thanh âm của Đường Thiên : "Tiểu Húc Húc, các ngươi muốn đi ra ngoài bằng cửa nào?"

"Cửa nào?" Lăng Húc không quay đầu lại hỏi Viviane.

Viviane nói: "Đông môn!"

"Tốt! Chúng ta yểm hộ ngươi!" Đường Thiên nói xong câu này liền biến mất không thấy.

Đinh Mạn gấp giọng hỏi Đường Thiên : "Vì sao không ngăn cản hắn?"

"Vì sao phải ngăn cản?" Đường Thiên nhìn lướt qua Đinh Mạn.

"Tiểu cô nương này có lai lịch bất minh ..."

Đường Thiên cắt đứt lời nói của Đinh Mạn: "Tuy ta không biết tiểu Húc Húc vì sao lại muốn làm như vậy nhưng ta biết rõ nhất định là hắn có lý do để làm như vậy. Ta tin hắn!"

Đinh Mạn nhìn vẻ mặt đầy kiên quyết của Đường Thiên, không nói nữa.

Sắc mặt Lăng Húc vẫn rất bình tĩnh, trên lưng buộc chặt Viviane ngồi trên lưng Đạp tuyết hồn mã ,hắn lẳng lặng đứng ở phía sau cửa thành đông môn .

"Chúng ta sẽ chết sao?" Viviane thì thào hỏi, tình huống đáng sợ thế này đối với một tuổi tiểu cô nương mới mười một tuổi đúng là một cơn ác mộng đáng sợ.

"Sẽ không." Lăng Húc nói,sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh, chỉ có ở sâu trong con người mầu quýt đang ánh lên một ngọn lửa cháy bập bùng.

"Thật sao?"

"Ừ."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 478: Độc Thủ Ở Phía Sau

Bạch Tư Tư nhìn kẻ địch giống như một dòng thủy triều, trận chiến đấu này nàng chưa chuẩn bị chút nào. Nàng liếc nhìn Đường Thiên, trong lòng có chút bối rối, như thế nào mà cái tên khốn này đến chỗ nào thì chỗ đó phát sinh chiến đấu?

Đường Thiên đứng trên cổng thành, đối với đám võ giả đang lướt vào như tia chớp kia nhìn như không thấy, ngoài miệng nói nhỏ: "Tiểu Hạc tử, người nói tiểu Húc Húc có phải là nhìn trúng tiểu cô nương rồi hay không?"

Hạc đáp lời: "Viviane lớn lên hẳn là rất đẹp."

"Ta cảm thấy là Thiên Huệ xinh đẹp!" Đường Thiên rất dứt khoát mà trả lời.

"Viviane lớn lên xinh đẹp thì hẳn sẽ không cùng ngươi tranh đoạt Thiên Huệ." Hạc đột ngột nói.

"Có đạo lý a!" Đường Thiên liên tục gật đầu, một lát sau chợt phản ứng, giận tím mặt:

"Tiểu Húc Húc cũng dám có ý với Thiên Huệ, chờ hắn trở về ta phải thu thập hắn…"

Đinh Mạn trong lòng thầm nhủ, về sau nhất định không thể đắc tội Hạc đại nhân, người này quá âm hiểm rồi.

Bỗng nhiên sắc mặt Tỉnh Hào khẽ biến, cao giọng nói: "Cẩn thận, có người của Quang Minh võ hội!"

Quang Minh võ hội!

Sắc mặt mọi người chợt đổi, người của Quang Minh võ hội sao lại xuất hiện ở đây. Mọi người tâm thần đều chấn động, liếc nhau, không hẹn mà cùng ngửi ra một tia khí tức âm mưu. Chỉ có Đường Thiên giận tím mặt: “Quang Minh võ hội cũng dám đem móng vuốt tới địa bàn của ta, giết chết bọn họ!”

Một giọng nói già nua cực lớn vang lên:

“Tỉnh Hào, Võ hội bồi dưỡng ngươi, không nghĩ tới, ngươi lại phản bội Võ hội.”

Tỉnh Hào sắc mặt lãnh đạm: “Đạo bất đồng không thể cùng chung chiến hào.”

“Hay cho đạo bất đồng không thể cùng chung chiến hào!” Một vị lão nhân áo bào trắng phập phềnh trong không trung, giọng lành lạnh: “Vậy xem thử ngươi có mấy phần bản lĩnh!”

Hạc bình tĩnh nhìn chăm chú vào đám võ giả đang chen chúc tiến đến, trong lòng rất nhanh suy tư. Quang Minh võ hội xuất hiện ở đây chắc chắn không phải là ngẫu nhiên. Rất hiển nhiên, ban đầu bảy thành Bắc Đẩu cùng với Đại Hùng tộc có minh ước, mà bây giờ sáu thành xé bỏ minh ước, Dao Quang thành chủ bị giết, nếu như nói bên trong không có Quang Minh võ hội giở trò quỷ, hắn tuyệt đối không tin.

Quang Minh võ hội vươn vòi bạch tuộc đến Bắc Đẩu, sẽ chỉ có một mục đích, đó là đối phó Đại Hùng Tinh.

Hơn nữa…

Độ dày tinh lực của Bắc Đẩu so với bên ngoài thì cao hơn nhiều. Như vậy nói cách khác, trình độ võ giả nơi đây không hề thấp. Bằng mắt, Hạc phát hiện có vài người có thực lực, đều có thực lực hoàng kim võ giả.

Quang Minh võ hội thực là giống như âm hồn không tan, lúc nào cũng muốn tiêu diệt chúng ta.

Tranh!

Tiếng đàn Bạch Tư Tư đột nhiên nổi lên, uy sát lẫm liệt.

Bầu trời đang hửng nắng chợt trở nên tối sầm, tiếng đàn bao phủ khắp nơi, những võ giả chân lực hơi yếu cảm thấy khí huyết trong cơ thể như bốc lên. Nhìn ra xa, có thể thấy biển người đột nhiên bị kiềm hãm lại.

Âm võ giả là võ giả chiến trường trời sinh, bọn họ tuy rằng lực công kích không mạnh, nhưng lại có phạm vi bao phủ rộng, là điểm khác biệt mà những võ giả khác không thể so bì. Âm võ giả là thủ đoạn đối phó pháo hôi hay nhất.

Bên trong biển người bị ngăn chặn lại không ngừng có thân người mạnh bắn ra, mấy tên cung thủ, nỏ thủ nhanh chóng phát tên liên tiếp, thanh âm không dứt bên tai, mấy trăm mũi tên vun vút gào rít hướng Bạch Tư Tư đánh tới.

Bạch Tư Tư thân là thánh giai đương nhiên sẽ không bị thủ đoạn như vậy quấy rầy, nhẹ đẩy tay, tiếng đàn tranh nhẹ nhàng vang lên, những mũi tên bắn tới trước mặt nàng đồng loạt nứt vỡ ra, giống như đánh lên một lá chắn vô hình, đồng loạt văng ra.

Hai bên cự ly càng lúc càng gần.

“Giết!”

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, như một viên đạn pháo bắn ra khỏi nòng, hung hãn nhảy vào trận địa địch.

Thân ảnh trên cửa thành còn chưa tan mất, hắn đột nhiên xuất hiện bên cạnh một gã võ giả, dùng một chiêu quyền pháp cơ sở giản dị nhất, đánh vào thuẫn bài đối phương.

Trong ánh mắt kinh hãi tột độ của đối phương, thuẫn bài vỡ tan làm bốn năm mảnh, tay kia của Đường Thiên đã ấn lên tim đối phương.

Tên võ giả này như bị con thú điên đập thẳng vào, bay ngược về phía sau. Ở phía sau, một võ giả khác không nghĩ đến đồng đội của mình không tiếp nổi một chiêu của Đường Thiên, vì vậy khi đồng đội bay đến trước mặt thì hắn phản ứng lại, vội vàng đưa tay định tiếp lấy đối phương. Tay vừa mới đặt lên thân thể đối phương, sắc mặt hắn đại biến, răng rắc, xương cổ tay bị gãy, thân thể tên đồng đội trực tiếp đập mạnh vào người hắn. Hắn như bị đánh mạnh, phun ra một búng máu, trực tiếp hôn mê.

Đường Thiên xung kích cực kỳ mãnh liệt, thêm nữa bên cạnh hắn, Thôn quang thiết quyền của Nha Nha, còn có Đại Hùng ngôi sao ô của Tiểu Nhị, một lớn hai nhỏ, như chỗ không người.

Hạc lại mang một phong cách khác, hắn giống như cánh hạc đen nhảy múa, linh hoạt không tả nổi, từng đạo tàn ảnh màu đen như ẩn như hiện, nhưng là một vũ điệu chết chóc, tàn ảnh màu đen hiện lên chỗ nào thì địch nhân như bị gió quét qua, ngã rạp xuống đất.

Trong nhát mắt, trước cửa Đông đã bị Đường Thiên quét dọn sạch sẽ.

“Tiểu Húc Húc!”

Đường Thiên mới hô lên một tiếng, cửa thành chợt mở, một thiếu niên áo trắng cầm ngân thương vọt tới.

Lăng Húc cưỡi con Đạp tuyết hồn mã thực lực phi phàm, tốc độ nhanh như tia chớp vọt lên trước, tốc độ này đã đột phá vận tốc âm thanh, nên thân ảnh phía sau cửa thành còn chưa tan, Lăng Húc đã lao ra thật xa.

“Không tốt! Thánh nữ trên lưng hắn”

“Ngăn cản hắn!” Không biết người nào hô lên, tức thì một đám võ giả hướng về phía Lăng Húc xông lại.

Ánh mắt Đường Thiên chợt chú ý một người, trực giác hắn nhạy cảm vô cùng, lập tức phát hiện gã thánh giả đang xen lẫn trong những người khác.

Tới gần.

Ban đầu định đánh lén đối phương, không nghĩ đến bị Đường Thiên nhận ra nên gã thánh giả bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức trở nên chật vật. Một khi để cho Đường Thiên ra tay trước, cho dù là thánh giai cũng phải luống cuống tay chân một trận.

Bang bang bang!

Tốc độ Đường Thiên ra quyền cực nhanh, giống như một loại cuồng phong bão táp, nắm tay hắn trực tiếp hướng đối phương công kích đánh tới. Vô số toái mang rơi xung quanh hắn. Không ai chú ý đến Tiểu Nhị đã lặng yên không một tiếng động bay vào thân thể Đường Thiên.

Tê!

Xung quanh thân ảnh Đường Thiên toái mang không ngừng tụ tập, rồi xoay tròn với tốc độ kinh người, bao phủ hoàn toàn Đường Thiên, năng lượng hình xoắn ốc hình thành. Hai tay Đường Thiên duỗi ra, lực trung tâm hình xoắn ốc phía trước bàn tay hắn tụ lại, hóa thành một mũi xoắn ốc bén nhọn xoay chuyển.

Hắn dùng lực lượng toàn thân, đẩy mũi xoắn ốc hướng đối phương ầm ầm đánh tới.

Sắc mặt đối phương đại biến, xung quanh hắn vô số hồng quang sáng lên, hồng quang như hạt mưa, chìm vào song quyền của hắn, mà trong nắm tay hắn hồng quang nồng nặc vô cùng, giống như hai đợt mặt trời đỏ.

Hồng nhật quyền!

Lực hình xoắn ốc quy mô kinh người mang theo gào thét bén nhọn đối mặt với Hồng nhật quyền của đối phương.

Oanh!

Ánh sáng chói mắt sáng rực lên, trên chiến trường giống như một mặt trời nhỏ bùng nổ, ánh sáng chói lòa cùng với sức mạnh kinh người đem toàn bộ võ giả trong phạm vi hai mươi trượng quét sạch.

Sắc mặt gã thánh giả kia trở nên tái nhợt, khóe miệng tràn ra một vệt máu. Bộ dáng Đường Thiên cũng tốt không kém, toàn thân quần áo rách bươm, hai tay tê dại. Lần liều mạng này Đường Thiên chiếm ưu thế, nhưng thắng lợi thì không có dễ dàng như vậy. Sức sống của thánh giả là cực kỳ ngoan cường, giết chết không dễ chút nào.

Nhưng một bóng đen lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh thánh giả đồng thau này, khiến hắn hoảng hốt bỏ chạy.

Hạc!

Hồng nhật thánh giả không nghĩ đến Hạc lại đánh lén, thân hình Hạc vừa động, hắn liền thấy không thích hợp, hắn cảm giác thân thể mình phảng phất như rơi vào trong nhựa cao su, càng ngày càng khó nhúc nhích.

Đây là hồn vực gì?

Hồng nhật thánh giả cực kỳ hoảng sợ, lần đầu tiên hắn gặp hồn vực quỷ dị như thế này. Không gian xung quanh hắn như cô đặc dính lại. Hắn nhìn kiếm trong tay Hạc, hồn vực tên này vậy mà không phải là hồn vực loại kiếm!

Thật âm hiểm!

Lúc này hắn căn bản không chú ý tới Nha Nha đang mò đến bên chân. Nha Nha thấy cơ hội, đột nhiên nhảy dựng lên, một hơi chém ra bảy tám quyền, Thôn quang thiết quyền!

Xung quanh nắm tay Nha Nha tia sáng phảng phất đều bị thôn phệ, Hồng nhật thánh giả căn bản không nghĩ đến sẽ gặp công kích, tuy rằng bản năng chống đỡ được, nhưng mà phải dùng gần như hết sức, khiến hắn lộ ra kẽ hở.

Vào nháy mắt Nha Nha phát động tấn công, Đường Thiên cũng đồng thời phát động, thời điểm đối phương vừa bị giội ra bởi Thôn quang thiết quyền của Nha Nha, sát chiêu của hắn đã lặng yên mà tới.

Dưới oanh kích với tần suất kinh khủng đến kinh người vào kẻ hở này, phòng tuyến của Hồng nhật thánh giả cuối cùng cũng thất thủ. Nắm tay Đường Thiên giống như hạt mưa đánh vào thân hắn, thân thể hắn giống như cái sàng kịch liệt lay động, trong nháy mắt liền đứt hơi mà chết.

Một gã thánh giả bị giải quyết nhanh như vậy, những võ giả xung quanh tức thì khiếp sợ hoàn toàn, trong nháy mắt như bầy chim táo tác bỏ trốn.

Lăng Húc nhân cơ hội này liền tăng tốc, rất nhanh biến mất.

Lăng Húc đã rời đi được, Đường Thiên càng tập trung chiến đấu. Người khác đối với trận chiến này không có tư tưởng chuẩn bị, nhưng Đường Thiên thì cầu còn không được.

Khoảng thời gian này hắn luôn nỗ lực phá vỡ khốn cảnh của chính mình, còn chưa tìm ra manh mối, đối với thực chiến cần phải rất cao. Giày vò được mấy người Lương Phong làm hắn cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Nhưng cảm giác trên chiến trường hoàn toàn khác biệt với lúc đối luyện.

Chỉ là, Đường Thiên thích ở trên chiến trường hơn! Thực sự là làm cho cả người nhiệt huyết sôi trào a!

Đường Thiên hú lên một tiếng, xông vào đoàn người.

“Kiếm hồn! Ngươi vậy mà lại sinh ra kiếm hồn!” Trưởng lão Quang Minh võ hội giọng không thể tin nổi, cánh tay phải hắn đã biến mất, vết thương như dùng thước vạch ra, vô cùng chỉnh tề. Vết thương đang chảy máu ào ạt, nhưng lão như vẫn chưa bừng tỉnh, mặt hắn vô cùng khiếp sợ trước kiếm mang của Tỉnh Hào.

Kiếm hồn đại biểu cho cái gì, hắn vô cùng rõ ràng.

Hồn vực đáng sợ như vậy lại xuất hiện ở một kẻ phản bội Quang Minh võ hội!

Không được!

Một kẻ như vậy, nhất định phải sớm giết chết hắn! Một khi chờ hắn phát triển vững chắc rồi, chắc chắn là một mối họa lớn cho Quang Minh võ hội.

Hắn đã từng nghe qua thiên phú của Tỉnh Hào, nhưng luôn cười khẩy. Bây giờ tận mắt nhìn thấy, hắn mới biết được thiên phú ấy so với lời đồn lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa, Tỉnh Hào, đám Đường Thiên bất cứ kẻ nào cũng không đơn giản.

Hắn lắc lắc đầu, đem toàn bộ tạp niệm ra khỏi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm kiếm của Tỉnh Hào.

Tuyệt đối không thể để Tỉnh Hào phát triển đi lên, đối với Quang Minh võ hội mà nói chính là tai ương ngập đầu.

Đinh Mạn đang chạy như điên, nàng là y thánh, lúc chiến đấu đem lại hiệu quả ít đến đáng thương. Nàng đang chạy về mật báo, từ khi Tỉnh Hào đối đáp với Quang Minh võ hội thì Hạc đã bảo Đinh Mạn lập tức đi xin cứu viện.

Tinh hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt, Lăng Húc đã phóng ngựa lao ra khỏi Dao Quang thành, nhưng vẫn có vô số võ giả hướng Dao Quang thành chen chúc mà tới.

Dao Quang Thành tuyệt đối không thể mất. Bởi vì tinh môn nằm ở bên trong Dao Quang thành, một khi mất đi tinh môn này, đả kích đối với Đại Hùng tinh thực sự quá trí mạng.

Cũng may tinh môn cách Tân hùng thủ thị chỉ có mấy chục dặm, đối với một thánh giai mà nói, cự ly như vậy không tính là gì, nhưng mà Đinh Mạn biết rõ, tình cảnh Dao Quang thành đang nguy hiểm đến độ nào, lòng nàng như lửa đốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 479: An Trưởng Lão

"Đường Thiên tới nhanh quá , vận khí của tên gia hỏa này luôn tốt như vậy."

Người lên tiếng nói chuyện là một vị ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, con người thâm thúy mang theo vẻ uy nghiêm nhàn nhạt, cho dù trên mặt đang mỉm cười nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Đám võ giả ngồi phía bên dưới đều câm như hến.

Hắn nhìn lướt qua đám người, thản nhiên nói: "Ai có thể nói cho ta biết, năm xưa vì sao Bắc Đẩu lại đóng lại?"

Thiên Xu thành chủ cung kính đáp: "Bẩm An trưởng lão, chừng tám nghìn năm trước mâu thuẫn của Đại Hùng tộc và võ giả ngoại lai càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng đã xảy ra kịch chiến tại Bắc Đẩu, tinh lực hỗn loạn khiến tinh môn biến mất, từ đó Bắc Đẩu bị phong bế. Sau khi hỗn chiến năm trăm năm song phương định ra minh ước đình chiến, Đại Hùng tộc cư trú ở phía đông Hùng lĩnh, còn phía tây Hùng lĩnh xây dựng nên Bắc Đẩu bảy thành."

"Đúng vậy, các ngươi đều là di dân viễn cổ, cuộc sống cũng không dễ dàng." An trưởng lão than nhẹ một tiếng: "Hơn nữa ta nghe nói tinh lực của phía đông Hùng lĩnh cũng nồng đậm hơn, một nơi tốt như vậy lại tiện nghi cho một đám man di thật đúng là lãng phí. Bắc đẩu phong bế, qua tám nghìn năm tích lũy khiến tinh lực của Bắc đẩu đã nồng đậm gần như có thể so sánh với hoàng đạo, đối với đồng thau thánh giả thì đây đúng là một khối phúc địa, với nhu cầu của các vị thì dư dả có thừa."

Tám người phía dưới ngoại trừ thành chủ Thiên Xu ra thì sáu người còn lại đều là thánh giả, bọn họ lặng yên không lên tiếng nhưng trái tim trong lồng ngực không khỏi đập nhanh thêm vài phần.

Đối với thánh giả, muốn thôi diễn pháp tắc hoàn thiện hồn vực cần phải có tinh lực, hơn nữa còn là cần rất nhiều tinh lực. Chòm sao bình thường căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu của bọn họ. Đây cũng là lí do vì sao thánh giả rất quan tâm đến chòm sao hoàng đạo và không nguyện ý lưu lại ở những chòm sao nhỏ, bởi tinh lực là nhu cầu cơ bản nhất của bọn họ.

"Vốn tưởng trước khi Đường Thiên đuổi tới các vị có thể ở cắm rễ ở chỗ này. Ai biết tên Đường tiểu tử lại tới nhanh như vậy, đúng là nằm ngoài dự tính của ta. Lúc này ta cấp cho mọi người một hạn cuối, chẳng bao lâu nữa Võ hội sẽ toàn diện rút khỏi Bắc Đẩu."

Lời này vừa nói ra phía dưới liền rộ lên, nhất là các Đại thành chủ, trên mặt tất cả lộ ra vẻ kinh hoàng. Bọn họ đã phản bội minh ước, chắc chắn sẽ nhận được trả thù vô cùng tàn khốc của Đại Hùng tộc, cái đám Man tử kia tuy không tiếp xúc với bên ngoài nhưng một khi đã phản công thì sẽ vô cùng cường liệt.

An trưởng lão mỉm cười, đám người lập tức an tĩnh trở lại.

"Vốn Võ hội cũng không muốn khai chiến toàn diện với Đường tiểu tử vào lúc này. Thực lực của Đường tiểu tử tuy bé nhỏ không đáng kể nhưng trình độ dây dưa của tên gia hỏa này cũng là nhất lưu, người Võ hội lo lắng không phải là Đường Thiên mà là đầu Sư Tử kia. Ta là trưởng lão Võ hội cần phải phục tùng chiến lược của Võ hội." An trưởng lão thản nhiên nói.

An trưởng lão nói càng thản nhiên thì mọi người lại càng yên tĩnh. Tuy tuổi của An trưởng lão vẫn còn trẻ nhưng thân phận lại cực kỳ cao quý, nắm trong tay quyền lực cực cao.

"Hiện tại, tuy chỉ có Thiên Xu thành chủ có mặt nhưng sáu vị thành chủ trên dưới một lòng, thêm 7 vị thánh giả vừa mới gia nhập nên thánh giả nơi này đã đạt được đến con số mười ba vị. Thực lực của Đường Thiên có mạnh hơn nữa thì nhất thời cũng không làm gì được các vị. Đường Thiên không thể khinh thường nhưng còn các vị há phải là người yếu? Chẳng qua cũng chỉ là cân sức ngang tài mà thôi, hơn nữa còn có thể lợi dụng đầu ngốc hùng kia nữa."

Thiên Xu thành chủ cung kính nói: "Thỉnh trưởng lão giải thích rõ hơn."

"Nghe nói Lăng Húc đã mang thánh nữ Đại Hùng tộc trốn về phía Hùng lĩnh." An trưởng lão mỉm cười: "Chúng ta chỉ cần chặn giết giữa đường thì làm gì có người nào biết chúng ta xé bỏ minh ước? Tại tinh môn Dao Quang thành, cái tên Đường Thiên đã phát rồ, Dao Quang thành chủ thì đã thề sống chết thủ vệ Bắc Đẩu, song phương phát sinh kịch chiến. Thánh nữ đào thoát lại bị Lăng Húc truy sát, khi bọn ta chạy tới thì thánh nữ đã gặp nạn, chỉ đành kích sát tặc tử vì thánh nữ báo thù!"

Con mắt mọi người lập tức sáng rực lên, nhất là Thiên Xu thành chủ thì càng nóng lòng muốn thử. Hắn biết tính cách của Đại Hùng tộc ra sao, nếu có thể kích sát Lăng Húc và thánh nữ thì chắc chắn Đại Hùng tộc sẽ liều chết đánh với Đường Thiên.

"Nói không chừng sẽ lưỡng bại câu thương, thậm chí các vị còn có khả năng đảo ngược tình thế đoạt lại Đại Hùng tinh." An trưởng lão nhẹ nhàng cười, vân đạm phong khinh.

Nhìn thấy có mấy tên thánh giả trên mặt vẫn có chút do dự, sắc mặt An trưởng lão dần nghiêm túc hẳn.

Những tiếng nghị luận từ từ bé đi, mọi người đều nhìn An trưởng lão.

"Tuy lúc này có chút sai lệch so với kế hoạch lúc trước, thế nhưng trên đời này có cái gì không phải là dựa vào hai tay mình tranh thủ? Đôi

khi đến cả cơ hội tranh thủ cũng chẳng có dễ dàng. Nếu không có chuyện Yến Vĩnh Liệt binh bại các vị sao có cơ hội đây?"

An trưởng lão vừa nói ra mấy lời này lập tức mấy tên thánh giả không khỏi động dung.

"Ngoại nhân đều là cho rằng Yến Vĩnh Liệt là vì chòm sao O-ri-on mà động thủ mà không biết rằng so với Bắc Đẩu thì chòm sao O-ri-on đã tính cái gì? Nếu không có Hùng vương binh bại bỏ mình thì cái chỗ tốt lớn này lại há có thể rơi vào tay các vị?" Thần sắc An trưởng lão lạnh tanh.

Một gã thánh giả đứng dậy nghiêm nghị cúi đầu: "Ân tình của trưởng lão chúng ta ghi nhớ trong lòng, ngày sau nếu như có gì cần sai phái xin trưởng lão cứ việc mở miệng."

Nghe vậy vẻ lạnh lẽo trên mặt An trưởng lão tan đi như tuyết mùa xuân nhoẻn miệng cười: "Các vị có thể giúp ta cuốn lấy Đường Thiên thì đã là trợ giúp rất lớn cho ta rồi. Đại Hùng tinh bất lợi cũng mang cho ta ta áp lực rất lớn a. Nếu các vị có thể đoạt được Đại Hùng tinh thì nhất định ta sẽ thay mọi người thỉnh công!"

Mọi người nghe vậy thì bừng tỉnh, thì ra là thế.

Trong lòng tất cả không khỏi thầm kinh ngạc, quả nhiên không thể khinh thường Đường Thiên, không ngờ lại làm cho An trưởng lão cảm thấy áp lực. Bọn họ không ai lại đi ngạnh kháng với Đường Thiên, mưu kế của An trưởng lão có chút cay độc, nếu như vận dụng tốt thì bọn họ rất có thể tọa sơn quan hổ đấu.

Hơn nữa với con số mười ba danh thánh giả thì kể cả Đường Thiên có mạnh đi nữa nhưng muốn động đến bọn họ cũng chẳng dễ dàng như vậy.

Trong lòng bọn họ thầm thở phào nhẹ nhõm, vốn bọn họ vẫn không thể hiểu nổi tại sao An trưởng lão lại trợ giúp bọn họ đoạt Bắc Đẩu.

Sắc mặt của mọi người đều bị An trưởng lão thu hết vào đáy mắt nhưng trên mặt hắn vẫn bất động thanh sắc.

Hội nghị giải tán, thánh giả và các thành chủ thay nhau rời đi, bọn họ cần phải thương lượng với nhau xem phải hành động như thế nào .

Thẳng đến lúc buổi tối Thiên Xu thành chủ mới vội vã trở về.

"Sĩ khí của mọi người thế nào?" An trưởng lão cười dài rót cho Thiên Xu thành chủ một ly trà.

Thiên Xu thành chủ cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ), vội vàng bẩm báo: "Tất cả những lời trưởng lão nói mọi người đều đặt ở trong lòng."

Sắc mặt An trưởng lão đầy thỏa mãn, thản nhiên nói: "Mười năm trước khi ta tìm đọc điển tịch thì vô ý phát hiện ra rất có khả năng Bắc Đẩu bị phong bế từ bên trong, sau đó phỏng đoán có khả năng Bắc Đẩu có viễn cổ di dân tồn tại. Sau đó có một lần ta bỗng nhớ lại bí văn của chòm Bạch Dương cũng có xuất hiện tương tự, cũng đã từng xuất hiện một vị Đại Hùng võ giả, thứ hắn dùng chính là vũ kỹ thất truyền của Đại Hùng tộc. Từ đó ta đi theo đầu mối này tìm đến vị trí người này xuất hiện lúc đầu, sau khi hao hết tâm tư mới tìm được cái khe này."

"Chủ ý của ta là tìm một đồ vật, khả năng rất lớn là đồ vật này đang nằm trong tay Đại Hùng tộc. Thế nhưng Đại Hùng tộc cũng không phải dễ đối phó, vừa đúng lúc có chiến tranh bạo phát lên ta định để Yến Vĩnh Liệt tới đây để làm thanh đao nhưng không ngờ tới Yến Vĩnh Liệt lại không tranh lại được. Bây giờ Đường Thiên tới rồi, như thế lại hợp ý ta bởi thanh đao này còn sắc bén hơn thanh trước. Nếu không sắc bén thì sao có thể chém cục xương cứng Đại Hùng tộc đây."

"Trưởng lão quả là thần cơ diệu toán!" Thiên Xu thành chủ vội vàng phụ họa.

"Tốt lắm, đợi việc ở nơi đây xong về sau ngươi đi theo bên người ta." An trưởng lão vỗ vỗ vai Thiên Xu thành chủ cổ vũ.

Thiên Xu thành chủ kích động không thôi chỉ hận không thể quỳ xuống, liên tục nói không ngừng: "Đa tạ đại nhân tài bồi!"

"Đường Thiên trông thấy Quang Minh Võ hội thì chắc chắn phản ứng sẽ rất kịch liệt." Trên khóe miệng An trưởng lão khẽ mỉm cười nhưng ánh mắt lại đầy lạnh lẽo: "Lúc này chỉ cần hơi khiêu khích Đại Hùng tộc một cái thì song phương sẽ khai chiến. Chỉ cần khai chiến thì song phương sẽ không còn con đường nào để cứu vãn. Cho nên điều quan trọng nhất là kích sát Lăng Húc!"

"Trưởng lão yên tâm!" Thiên Xu thành chủ vội vàng nói: "Ba vị thành chủ gần bọn họ nhất đều đã xuất phát, bất kể thế nào cũng không để cho bọn họ sống trở về Hùng lĩnh!"

"Ngươi làm việc thì ta yên tâm." An trưởng lão ha hả cười làm Thiên Xu thành chủ cảm thấy thoải mái gân cốt cũng dãn ra mấy phần.

"Tốt rồi, ta cũng phải đi rồi! Chờ tin tốt của các ngươi!" An trưởng lão đứng dậy.

Sau khi rời khỏi Thiên Xu thành vị Quang Minh võ giả cụt tay nhịn không được mở miệng: "Trưởng lão, chúng ta rút khỏi Bắc Đẩu thật sao?"

Hắn chính là thánh giả chiến đấu với Tỉnh Hào và bị Tỉnh Hào một kiếm chặt đứt cánh tay phải, trong giọng nói của hắn đầy vẻ không cam lòng.

"Không sai." An trưởng lão mỉm cười nói: "Chúng ta không những triệt thoái mà hơn nữa ta đã viết thư đem vị trí cái khe này cho Tỉnh Hào. Tuy nói hắn không thừa nhận võ hội nhưng dù sao cũng là đồng căn tương sinh, ta không muốn là địch nhân của hắn , thôi cứ nhìn hắn tự mình giải quyết vậy."

Trên mặt vị võ giả cụt tay đầy vẻ khiếp sợ: "Đại nhân vì sao..."

"Kiếm hồn, hắn đã tu luyện ra kiếm hồn, chỉ cần không chết thì chắc chắn sẽ trở thành một trong những thanh kiếm sắc bén nhất trên đời!" Trong ánh mắt của An trưởng lão có vẻ cuồng nhiệt bốc lên, miệng lẩm bẩm: "Đường Thiên thì không có khả năng thu phục nhưng Tỉnh Hào lại có thể. Bởi vì hắn là người trọng tình trọng nghĩa, mà phàm là người trọng tình trọng nghĩa thì cũng là đối tượng đối phó dễ nhất. Giả như vào thời điểm Đường Thiên gặp nạn sa sút thì ta tin rằng Tỉnh Hào sẽ nguyện ý dùng chính mình để đổi lấy bình an cho Đường Thiên. Bắc Đẩu thì đã tính là cái gì? Những tên thánh giả này đã tính là cái gì? Đại Hùng tộc chắc gì đã là đối thủ của Đường Thiên, tất cả đều không quan trọng, chỉ cần từ từ làm suy yếu hắn là được. Cho tới tận lúc này ta vẫn không tin với cái tài trí bình thường của đám người kia có thể tiêu diệt Đường Thiên, nhưng ta có đủ kiên trì."

Vị võ giả cụt tay thấy lòng lạnh toát.

An trưởng lão tiếp tục nói: "Ta có hứng thú với Bắc Đẩu cũng vì kiện đồ vật trên tay Đại Hùng tộc kia. Lần này ta đã biết mình đã bỏ gốc lấy ngọn rồi, đồ vật có lợi hại cỡ nào cũng sao có thể so lại với Tỉnh Hào mười năm sau? Nếu trên tay có thanh tuyệt thế vô song kiếm Tỉnh Hào thì ai có thể ngăn cản ta được chứ? Nhất mạch của lão sư Tỉnh Hào hiện tại đã sa sút vì thế chỉ cần hơi cấp cho bọn họ chút ích lợi thì chắc chắn bọn họ sẽ nhất quyết một lòng. Ngươi biết không, có đôi khi cảm tình người tựa như một tấm lưới, trói chặt không cho người ta thoát ra."

Hắn quay mặt nhìn võ giả cụt tay cười nói: "Liệu có bao nhiêu người có thể đem toàn bộ thân nhân bằng hữu của mình đều bỏ đi cơ chứ? Điều ta muốn làm là từ từ dệt nên một tấm lưới. Đến lúc đó cái tấm lưới này sẽ không ngừng trói lấy hắn, từ từ đưa hắn đến tay ta."

"Đại, đại nhân..." Vị võ giả cụt tay lắp bắp, sắc mặt đầy kinh sợ.

Ở trước ngực hắn có một đoàn quang mang sáng lên, quang mang không ngừng thôn phệ thân thể hắn, chẳng mấy chốc thân thể hắn giống

như băng tuyết không ngừng bị hòa tan, lúc này trên mặt hắn là vẻ vô cùng kinh sợ.

"A Tường, ngươi phải giúp ta, giúp ta nắm được thanh lợi khí tuyệt thế vô song này!" An trưởng lão nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy khiếp sợ của tên võ giả cụt tay với vẻ mặt năn nỉ.

Quang mang thôn phệ kia đã lan lên khuôn mặt đầy kinh sợ, sau đó chỉ trong nháy mắt nơi hắn tồn tại đã trống không không còn vật gì.

An trưởng lão thu hồi ánh mắt, trên miệng lẩm bẩm: "Tiếp theo nên nói bởi vì ta không đành lòng là địch nhân với Tỉnh Hào nên đã khen ngợi nó trọng tình trọng nghĩa nhưng A Tường lại giận dữ đấu khẩu với ta sau đó xung đột bị ta lỡ tay gây thương tích không trị kịp mà chết làm ta rất bi ưu rất tự trách. Nhớ kỹ, hậu táng hắn trợ cấp cho gia thuộc của hắn thật trọng."

Ở hư không bên người hắn có một cái bóng cực nhạt chợt lóe lên rồi biến mất.

"A Tường, ngày đưa tang ngươi ta sẽ vì ngươi thắp nén hương."

An trưởng lão lẩm bẩm, ánh mắt đầy thâm trầm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 480: Cứ Như Thế Mà Làm Đi

“Ta đi thật đây!” Đường Thiên lớn tiếng gọi.

“Cút nhanh một chút được không?” Hạc có chút bất đắc dĩ: “Không có ngươi cản trở, nhất định chúng ta sẽ càng thuận lợi.”

Tỉnh Hào cười lớn, khoát tay áo: “Đi thôi đi thôi.”

“Mọi người nhất định phải nỗ lực lên nhé!” Đường Thiên nhếch miệng cười, giơ tay hô lớn cổ vũ mọi người, sau đó mới xoay người rời đi. Đã có tin tức của Lục phân nhãn, thời gian khẩn cấp, hắn cần phải lập tức tới Lục phân nghi tọa.

Nhìn bóng lưng Đường Thiên rời đi, mọi người không tự chủ tươi cười. “Thật sự là một tên gia hỏa đơn giản!” Hạc cảm khái: “Một người như hắn, làm thế nào hôm nay lại ở tình trạng hỗn loạn như thế này?”

“Cứ gọi là tâm hồn thuần khiết đi.” Tỉnh Hào cười nói.

“Quang Minh võ hội cứ như thế bỏ chạy, có chút ngoài ý muốn nhỉ.” Ánh mắt Hạc nhìn xa xăm.

“Ngươi không cần thăm dò ta.” Tỉnh Hào thản nhiên nói: “Ta so với ngươi càng quen thuộc diễn xuất của bọn họ. Để mời chào địch nhân của ngươi mà đem thủ hạ của chính mình giết chết, loại chuyện như vậy bọn họ có thể làm được. Bọn họ rất tự tin vào việc khống chế, và lúc nào cũng luôn cho rằng có thể khống chế. Chắc hẳn khi trở về bọn họ sẽ cất nhắc sư phụ của ta lên, bọn họ thích nhất là biến người ta thành những con rối.”

Hạc khẽ cười một tiếng: “Chắc hẳn hắn sẽ lại phí công một phen rồi.”

“Hơn nữa, bọn họ chung quy lại thích coi thường người khác.” Tỉnh Hào cười lớn: “Nhất là Đường thần kinh con hàng phế phẩm như vậy!”

Hạc cũng lớn tiếng cười, rồi lập tức nghiêm trang: “Loại hàng phế phẩm này chính là nhìn tới liền bị coi khinh, vì vậy hắn luôn có thể hấp dẫn hỏa lực của kẻ địch, làm giảm chỉ số thông minh cũng như mức độ cảnh giác của địch, đây mới chính là nguyên nhân căn bản của thắng lợi lâu nay của chúng ta.”

Mọi người nhìn nhau cười.

“Ta nghi ngờ âm mưu của Quang Minh võ hội, là Lăng Húc.” Hạc khẽ than nhẹ: “Một con hàng loại hai thì chịu rồi, nếu như bên cạnh ngươi có tới hai con hàng loại hai, đó chính là mệt mỏi rã rời rồi.”

“Ngươi đi đi.” Tỉnh Hào trịnh trọng nói: Nơi đây nhân thủ đầy đủ, không cần lo lắng.”

Lực lượng Dao Quang thành quả thực rất đầy đủ, trai tráng tinh lực dồi dào chẳng lẽ làm ngơ trước em hot girl đang nằm ngủ trần truồng trước mặt? Bây giờ Đại Hùng Tinh không phải là c*t chó, sáu thành khác không có ý đầu hàng, biện pháp của Binh rất đơn giản, cho đại quân đập tới.

Trấn thủ Dao Quang thành chính là Đường Sửu, vị hồn tướng này lập chí trở thành danh tướng, đằng đằng sát khí. Khó có cơ hội một mình thống lãnh đại quân, Đường Sửu hiển nhiên muốn làm lớn một trận.

“Vậy phải nhờ cậy rồi!” Hạc hơi thi lễ, xoay người rồi bay lên trời, giống như một con hạc lớn màu đen, xa dần rồi biến mất.

Tỉnh Hào thu hồi ánh mắt, khinh công hắn không tốt, muốn đuổi theo Lăng Húc là không có khả năng.

Quay trở lại Đại Hùng tinh, Đường Thiên cùng Binh gặp nhau.

“Chỉ hai chúng ta?” Vẻ mặt Đường Thiên kinh ngạc: “Chúng ta không phải nên mang theo nhiều ít cũng vài người sao?”

“Không cần nhiều người như vậy.” Miệng Binh phì phèo một làn khói thuốc, nói: “Đinh Đang cùng với Sầm Ngữ ở Lục phân nghi tọa sẽ tiếp ứng chúng ta, ngươi là thần thiếu niên mà, phải đem lực lượng giao cho đám gia hỏa có chỉ số thông minh tương đối thấp kia, không phải ai cũng lợi hại như ngươi a.”

“Nói chí phải.” Đường Thiên tràn đầy tự tin, phất phất tay phóng khoáng nói: “Đem lực lượng để cho bọn họ đi.”

Nha Nha như một chú mèo nhỏ cuộn tròn thân thể ngồi trên vai trái của Đường Thiên, thỉnh thoảng ngáp dài. Tiểu Nhị thì cầm ô, ngơ ngác bay lơ lửng trên vai phải.

Tỳ Bà cùng với Thủ Cân liếc nhau, đều nhìn ra ý tứ trong ánh mắt đối phương.

Thật quá thông minh… Loại tự tin này…Hắn từ hành tinh nào đến vậy?

Bất quá cả hai đều thức thời không lên tiếng. Hai người có linh cảm là Lục phân nghi tọa sắp không may rồi...

Tốc độ Đạp tuyết hồn mã chậm lại, chạy hết tốc lực bất kể ngày đêm, dù là trâu bò như nó cũng có chút mệt mỏi rã rời. Trên lưng ngựa, Lăng Húc cảm giác được vẻ mệt mỏi rã rời của A Tuyết bèn nhảy xuống. Hắn đối với tuấn mã luôn có cảm tình trời sinh.

“Lăng đại ca, trước đây đại ca ở chỗ nào?”

“Lăng đại ca, trước đây người có lợi hại như vậy không?”

…

Chỉ lộ ra mỗi cái đầu, Viviane không ngừng ríu rít nói, nàng vừa thoát khỏi sợ hãi liền khôi phục vẻ hoạt bát thường ngày. Mặt Lăng Húc đen lại, Viviane nói thêm một lời, sắc mặt hắn lại càng đen thêm một phần.

Thật là ồn ào quá đi! Gân xanh trên trán Lăng Húc nhảy nhảy.

“Lăng đại ca…”

Lăng Húc cuối cùng không thể nhịn được nữa: “Ngậm miệng! Còn ồn ào ta một thương…”

“đâm chết” hai chữ còn lại rốt cuộc hắn cũng không có nói ra, hắn bỗng nhiên nhớ lại, cái con bé này không thể đâm chết. Khốn nạn, trên đời sao lại có loại người như thế này tồn tại chứ!

Yên tĩnh,chỉ được hai phút yên tĩnh, Viviane sợ hãi mở miệng: “Lăng đại ca, ngươi sao vậy?”

Lăng Húc đầu ong ong khó chịu, tiếp tục hướng về phía trước.

“Lẽ nào ta nói cái gì ngươi cũng đều không thích sao? Ta nói ngươi phải nói cho ta biết, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, ta thật không phải cố ý, Lăng đại ca ta…”

Lăng Húc lắc lắc đầu, coi như tiếng gà bay chó sủa không nghe thấy mà hướng bước chân về phía trước.

Bỗng nhiên, hắn ngừng lại.

“Ngậm miệng!”

Lần quở trách này của Lăng Húc khiến Viviane lập tức im lặng, nàng nghe thấy sát ý trong giọng nói Lăng Húc. Sau đó nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, Lăng Húc xoay người lên ngựa.

Trên ngọn cây cách đó phía trước không xa , một bóng đen đang đứng yên lặng.

“Khai…Khai Dương thành chủ!”

Viviane lắp bắp, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng toát lên vẻ kinh sợ. Thực lực mỗi một vị thành chủ đều sâu không lường được!

Khai Dương thành chủ trong bộ trang phục màu đen nhìn chăm chú vào hai người trước mặt, trong con mắt hờ hững hiện ra tia sát cơ, chỉ cần giết hai người này, mục đích mượn đao giết người sẽ hoàn thành, kế hoạch của bọn họ liền có thể hoàn thành hơn nửa.

Như vậy thì, đi chết đi!

Đầu gối khẽ nhún, hắn giống như hỏa tiễn bắn lên bầu trời, Khai Dương thành chủ giống như một cánh dơi màu đen, che ánh nắng mặt trời.

Thánh giả sao?

Lăng Húc nghiêm mặt, ánh mắt tóe lửa, hắn vỗ vỗ cổ A Tuyết, hắn cảm nhận được chiến ý của A Tuyết, khóe miệng nó phả ra một hơi thở cuồng đại.

Đột nhiên Lăng Húc kẹp bụng ngựa, bốn chân A Tuyết đột nhiên vọt mạnh, tầm mắt phía trước đột nhiên mơ hồ, cảnh vật rất nhanh trôi về phía sau, phảng phất như một dạng thoát khỏi trói buộc, cả người nhẹ nhàng.

Một tiếng vút mạnh cùng tàn ảnh trôi về phía sau, ngân thương ngang bằng, không chút động đậy.

Oanh!

A Tuyết bay lên trời, ngân thương trong tay xoáy tròn, hóa thành một điểm ngân mang, bay vọt về phía Khai Dương thành chủ.

Không gian xung quanh mũi thương đột nhiên hóa thành một mảnh hắc ám hư vô, điểm ngân mang càng trở nên chói mắt sáng ngời, giống

như một vì tinh tú.

Con mắt Khai Dương thành chủ đột nhiên co rút lại, rít lên một tiếng, toàn bộ thân thể hóa thành một đạo đao mang màu đen, một tia ánh sáng đỏ tía yêu dị từ trong đao mang như ẩn như hiện.

Mũi thương cùng đao mang hung hăng lao vào nhau.

Oanh!

Quang mang chói mắt trong nháy mắt bùng nổ, như mặt trời bùng cháy. Trong tiếng thét thê lương chói tai, Khai Dương thành chủ giống như một con dơi màu đen bị thương, hốt hoảng rời đi, nửa người hắn ướt sũng máu.

Lăng Húc không truy kích, hắn lau vệt máu ở khóe miệng, ánh lửa trong mắt dần dần tắt.

Trong lòng hắn đầy sung mãn kích động, đây là Bạch Dương tinh thần thương sao…

Thật sự là cường hãn!

Phốc, một cột máu theo cánh tay hắn chợt bùng lên, hắn kêu lên buồn bực, sắc mặt khẽ biến. Một tia ngân dịch xen lẫn máu của hắn, thật quỷ dị. Thứ kịch độc con người khó có thể chịu đựng từ bên trong cánh tay hắn lan tràn ra ngoài.

Ngươi quả nhiên đã không cam lòng ẩn dấu rồi sao?

Căn bệnh quỷ dị trong cơ thể hắn được năng lượng khứ hóa cùng với trợ giúp của Đinh Mạn đã ổn định lại, chỉ là ngân dịch ngưng tụ thành khi hắn tu luyện thương pháp thì không cách nào hay dùng biện pháp gì có thể trừ khử được. Đinh Mạn cũng không biết ngân dịch đến tột cùng là cái quái gì, nàng cũng chưa từng nghe qua ngân hóa. Nhưng bằng vào tay nghề của mình, nàng đã trợ giúp Lăng Húc đem ngân dịch áp chế giữ ở bên trong cánh tay phải.

Vốn tưởng rằng tối thiểu có thể quản tám năm mười năm, không nghĩ tới mới chiến đấu một lần thì cái thứ khốn kiếp này đã rục rịch muốn động.

Lăng Húc rất dứt khoát đem tay áo xé rách.

Viviane che miệng, ánh mắt kinh sợ nhìn cánh tay phải Lăng Húc. Toàn cánh tay đều là bạch ngân, trôi nổi ánh kim sáng bóng, phảng phất toàn bộ do bạch ngân tạo thành. Trên cánh tay bạch ngân, vết máu đỏ thẫm mang lại một vẻ đẹp yêu dị.

Nhìn đến băng vải mà lão sư đã đưa cho mình, thật giống như là dự kiến trước.

Lão sư, những ghi chép nhờ cậy kia không sai phải không

Nhận ký thác rồi, vậy cũng không có biện pháp rồi…

Ngài hãy an lòng, tâm nguyện của ngài tiểu Húc nhất định sẽ hoàn thành. Tiểu quỷ này tuy rằng vừa ầm ĩ vừa phiền, nhưng tiểu Húc nhất định sẽ đưa đến Đại Hùng lĩnh. Nhất định!

“Ta phải dùng băng vải rồi.”

Lăng Húc nói với Viviane, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của Viviane, hắn đem băng vải trên người nàng cởi xuống, rồi quấn từng chút lên cánh tay phải của mình.

Thật đau…

Khóe mắt Lăng Húc nhíu nhíu, toàn bộ cánh tay tựa như bị vô số ngân châm đâm thủng. Sự mạnh mẽ của ngân dịch đã vượt quá tưởng tượng của hắn, dù bị y thánh phong giữ cũng chỉ có thể bắt nó ẩn giấu nhất thời.

Ngân dịch này rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?

Lăng Húc thầm mắng trong lòng, quấn lên cánh tay từng chút. Động tác hắn thành thạo, băng vải quấn hết cánh tay, rồi đến năm ngón cũng hoàn toàn bao lại, sau cùng dùng hàm răng trợ giúp thắt cố định lại.

Đưa tay xem thử thế nào, tuy rằng bên trong vẫn như cũ đau đớn vô cùng, nhưng đã không ảnh hưởng đến hoạt động.

Về phần đau đớn, thực sự là cảm giác quen thuộc…

“Lăng, Lăng đại ca, cánh tay ngươi…”Trên mặt Viviane đầy vẻ lo lắng.

Thực sự là đau! Còn phải chịu đựng con tiểu quỷ này…

Lão sư, ngài báo đáp gì gì đó, sao không chọn người nào an tĩnh một chút a!

Bỗng nhiên, Lăng Húc tìm một sợi dây, đem Viviane trói lại.

“Lăng đại ca, sao, sao,…”

Viviane chưa nói hết câu, nàng mở to hai mắt, mặt đầy ngạc nhiên, trong miệng nàng bị tọng một miếng vải lớn.

Thế giới này, cuối cùng yên tĩnh rồi!

Lăng Húc vô cùng thỏa mãn việc mình có thể nghĩ biện pháp tốt như vậy, nữ nhân ồn ào, dù cho tuổi tác có ra sao đi nữa thì cũng đều đáng sợ hơn cả thánh giả!

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía phương xa, ở một nơi không xa quá, có cổ khí tức như có như không đang nhanh chóng tiến về phía này.

Ánh sáng của trận chiến đấu vừa rồi đã bộc lộ vị trí.

Không phải chỉ một người, cũng đúng, sao chỉ có một người được chứ?

Con đường phải đi này cũng không dễ đi như vậy.

Phải nhanh chóng rời khỏi mới được…

Thế nhưng là…Thật muốn quay đầu lại một thương đâm chết đám bọn họ, làm sao bây giờ?

Thật không có biện pháp, mang theo cái con tiểu quỷ này hành động quá bất tiện, trước hết đem con tiểu quỷ đến Đại Hùng lĩnh mới là quan trọng. Phải tỉnh táo, phải lý trí…

Phải…Được rồi, cứ như vậy đi!

Hừ! Một! Thương! Đâm! Chết!

Ý nghĩ điên cuồng này khiến máu huyết trong cơ thể hắn như bốc cháy lên, chiến ý khiến toàn thân hắn run rẩy, chống mũi thương đứng lên, ngọn thương quay cuồng trong gió, như ánh lửa sáng bạc đang cháy phần phật.

Hắn nghiến răng, trong ánh mắt như bùng lên ngọn lửa hoang dại.

Đây mới là ta, Lăng Húc, tìm kiếm võ đạo!

Xoay người lên ngựa, hắn vỗ vỗ vào cổ A Tuyết. Ngựa liền quay đầu, hướng tới vị trí cổ hơi thở kia mà phóng đến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 481: Thương Dương Võ Tràng

Suốt dọc đường đi Đường Thiên luôn cố gắng câu thông với Tiểu Nhị , hắn nhìn hồn vực mà thèm lắm rồi . Có được hồn vực cũng có nghĩa là có khả năng tiến thêm một bước , trừ điều đó ra Đường Thiên cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn.

Linh thể năng lượng của hắn đã không thể tiến bộ nữa , võ hồn cũng tinh thuần đến mức biến thành Tiểu Nhị rồi, tiếp theo phải tu luyện như thế nào hắn cũng chẳng có chút manh mối nào . Đối với phiền não này của Đường Thiên , Binh rất không chịu trách nhiệm mà nói cái gì mà cứ thuận theo tự nhiên.

Những ngày gần đây Tiểu Nhị đã trở thành món đồ chơi mới của Đường Thiên .

Cũng may Tiểu Nhị tương đối ngốc , nó cứ mặc cho Đường Thiên dày vò các kiểu mà chẳng hề có phản ứng nào quá lớn. Tiếc là tiến triển không lớn nhưng nhờ vậy số thủ đoạn nhỏ nghĩ ra cũng được không ít.

Tiểu Nhị am hiểu khống chế năng lượng, trời sinh nó đã có khả năng hấp dẫn và tụ tập năng lượng. Ví dụ như khi Đường Thiên phá vỡ một viên tinh thần thạch thì năng lượng tán ra sẽ bị Tiểu Nhị khống chế. Trình độ khống chế năng lượng của Tiểu Nhị khiến Đường Thiên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí nó còn có thể dẫn đạo năng lượng di chuyển như kinh mạch đan điền của Đường Thiên . Mà lúc Đường Thiên khua quyền nó còn có thể mò mẫm mô phỏng ra quyền mang.

Đương nhiên cái loại bắt chước này cũng chỉ là giả không hề có tính thực dụng nào.

Đường Thiên chơi một hồi thì hứng thú cũng hết rồi bắt đầu dày vò Tiểu Nhị bằng thủ đoạn khác . Tiểu Nhị rất ngốc, trình độ ngốc nghếch của nó đến mức khiến Đường Thiên cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Bình thường Đường Thiên có ý nghĩ nào đó hưng phấn liu líu lo lo nói một tràng dài thì Tiểu Nhị lại dùng cái vẻ mặt ngơ ngác nhìn hắn, hoàn toàn không hiểu được.

Ngoại trừ Tiểu Nhị ra linh năng lượng thể cũng có chút ưu điểm, ngoại trừ tố chất thân thể cường hãn ra thì khả năng khống chế của Đường Thiên đối với thân thể cũng vô cùng tinh tế.

"Uy, đại thúc, mau nhìn mau nhìn!"

Cơ nhục trên mặt Đường Thiên không ngừng biến hóa , chỉ trong nháy mắt đã biến thành một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ .

Binh lườm một cái phun ra một vòng khói , khen: "Kĩ xảo nhỏ rất thực dụng , tiếc là cái xấu của ngươi đã thâm nhập đến tận xương tủy rồi."

Đường Nhất thì trái lại , hắn vẫn hết sức trầm lặng , thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi Sầm Ngữ nhìn thấy hai người Đường Thiên và Binh lại gần thì trợn tròn mắt, hỏi dò: "Bệ hạ, ngài và Binh đại nhân đến đây trước sao ? Còn các đại nhân còn lại thì sao ?"

"Chỉ có hai người chúng ta thôi." Đường Thiên thấy Sầm Ngữ ấp úng muốn nói lại thôi liền trừng mắt một cái : "Ngươi cảm thấy chúng ta không được sao?"

Binh ở một bên nuốt vân thổ vụ, âm khí dày đặc.

Sầm Ngữ thấy sống lưng phát lạnh, vội vàng trưng ra cái vẻ mặt đầy chính khí nói: "Ý của thuộc hạ là giữa bệ hạ và Binh đại nhân thì chỉ cần tới một người là đủ rồi! Hai người cùng tới thì quá an toàn rồi !"

Thoáng cái đắc tội với hai người đứng đầu ,cái loại chuyện ngu xuẩn như thế này không phải là việc Sầm Ngữ sẽ làm.

"Ha ha, quả nhiên ngươi cũng là người có nhãn lực!" Đường Thiên càng thêm tán thưởng Sầm Ngữ .

"Giới thiệu tình huống đi." Binh phun ra một vòng khói , đến lúc này Sầm Ngữ mới cảm thấy cảm giác mát lạnh phía sau lưng biến mất , trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng là thực lực của Binh đại nhân hết sức bình thường sao lại làm cho mình khẩn trương như vậy?

Đinh Đang vẫn dùng cái vẻ mặt lạnh tanh không nói gì nhìn đám gia hỏa này , thực ra nàng đã sớm đã dưỡng thành thói quen không chút nguyên tắc của Đường Thiên so ra thì mấy cái việc chẳng đáng tin này nàng đều đã kiến thức qua.

"Tình huống tương đối phức tạp." Đinh Đang là một nhân viên tình báo chuyên nghiệp vì vậy lập tức nàng biểu hiện ra tác phong lão luyện: "【 Lục Phân Nhãn 】 đang nằm trên tay Thương Dương Vũ của Thương Dương võ tràng , hắn chính là người cất dấu. Thương Dương võ tràng là võ tràng đứng đầu Lục Phân Nghi tọa , phong cách hành động của Thương Dương Vũ cực kỳ kín tiếng, rốt cuộc thực lực của hắn đến mức độ nào thì không ai biết rõ. Về phương diện này thì Sầm đại nhân là người có khả năng lên tiếng nhất."

Sầm Ngữ trầm ngâm nói: "Bình thường thì cạnh tranh giữa các võ trường vô cùng kịch liệt. Mấy chuyện như đấu tràng (thích quán , xuất phát từ Quảng Châu ý nói giải quyết tranh chấp bằng võ lực) dương danh là chuyện thường ngày, duy chỉ có Thương Dương võ tràng là không ai dám tranh chấp. Sở dĩ Thương Dương võ tràng có thể xưng là đệ nhất Lục Phân Nghi tọa cũng bởi vì có ba gã đệ tử của Thương

Dương Vũ , đại đệ tử Phó Trọng Sơn, nhị đệ tử Dương Hạo Nhiên, tam đệ tử Lý Nhược. Cả ba người bọn họ đều là thánh giả."

"Đều là thánh giả? Lợi hại như vậy sao ?" Đường Thiên trừng lớn con mắt, có chút bất ngờ .

Sắc mặt Sầm Ngữ cực kỳ ngưng trọng gật đầu: "Nhất môn tam thánh, căn bản không có một võ tràng nào dám đến Thương Dương võ tràng đá quán, có ba gã thánh giả tọa trấn, thì ai mà không có mắt đây ? Không riêng gì giới võ tràng mà tính toàn bộ Lục Phân Nghi tọa ,tình huống có ba vị thánh giả tọa trấn tính cho tới nay cũng rất hiếm có , những võ giả từ nơi khác đến đây cũng không dám làm càn quá mức . Bởi vậy Thương Dương võ tràng ở Lục Phân Nghi tọa có danh vọng cực cao. Môn quy của Thương Dương võ tràng trong toàn bộ giới võ tràng cũng nghiêm ngặt nhất , từng có đệ tử phạm tội gian dâm sau đó đã bị Phó Trọng Sơn tự mình chặt đầu thị chúng."

"Thật là lợi hại!" Đường Thiên mở lớn miệng, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

"Không chỉ có như thế." Đinh Đang mở miệng nói: "Dưới điều tra của chúng ta đã phát hiện ra thực lực của Thương Dương võ tràng so trong bề ngoài còn mạnh hơn (trong dự tính hoài tớ để thành bề ngoài). Ngoại trừ ba vị thánh giả ra, số lượng hoàng kim võ giả của Thương Dương võ tràng đã đạt tới mười sáu người. Lực lượng như vậy so với rất nhiều chòm sao Xích Đạo chòm thậm chí còn mạnh hơn ."

"Khi chúng ta điều tra sâu hơn lại phát ra Thương Dương Vũ sâu không lường được." Đinh Đang liếc mắt nhìn Đường Thiên : "Hơn nữa, chúng ta còn phát hiện ra rất nhiều kẻ đồng hành (đồng nghiệp)."

"Đồng hành? Đó là đồ vật gì?" Đường Thiên không hiểu một chút nào .

"Người cũng điều tra như chúng ta ." Sắc mặt Đinh Đang trở lên ngưng trọng hẳn : "Có hắc hồn cũng có Quang Minh võ hội. Rất có khả năng mục tiêu của bọn họ cũng là 【 Lục phân nhãn 】bởi vì gần đây có

người đang âm thầm dò hỏi chuyện về【 Lục phân nhãn 】 . Nếu không phải có Sầm đại nhân thì việc này chúng ta rất khó có thể tra ra được."

Sầm Ngữ vội vàng nói: "Đây là việc thuộc hạ phải làm không dám tranh công. Hiện tại có thể tra được rất ít, chỉ biết Lục phân nhãn ở trong tay Thương Dương Vũ , thậm chí rốt cuộc bí bảo là cái gì vẫn không thể điều tra ra . Chỉ là có một việc rất kỳ quái, cứ cách thời gian đại khái chừng nửa tháng là bên trong Thương Dương võ tràng lại có một cổ ba động rất kỳ quái."

"Ba động rất kỳ quái ?" Bỗng Binh quay mặt lại .

"Đúng vậy." Sầm Ngữ giải thích: "Đại khái từ bốn tháng trước đã có. Đại nhân cũng biết, bí bảo loại dò xét đang tập trung vào Lục phân nghi tọa tương đối nhiều vì thế rất nhiều người đều tra ra được cổ ba động này .Khi đa số đều đang hoài nghi liệu Thương Dương võ tràng có người sắp phong thánh hay không thì lại chẳng thấy động tĩnh gì , nhưng sau đó cứ qua mỗi nửa tháng lại có một lần như vậy . Thuộc hạ có một suy nghĩ, liệu cái cỗ dao động kỳ quái này và Lục phân nhãn mà bệ hạ nói đến có liên quan hay không ?"

"Có khả năng." Binh chậm rãi gật đầu, trong mắt hắn hiện lên một tia dị sắc.

"Chúng ta có nên nhân lúc đêm tối lẻn vào không ?" Đường Thiên hưng phấn hẳn , ngày đầu tiên đến đã có nhiều đầu mối như vậy đúng là điềm báo tốt nha.

Sầm Ngữ lộ ra vẻ làm khó.

"Có vấn đề gì sao ?" Binh lập tức phát hiện ra biểu tình trên mặt Sầm Ngữ, trên miệng không khỏi phun ra vòng khói thuốc, hỏi.

"Đại nhân, phòng ngự của Thương Dương võ tràng cực kỳ sâm nghiêm, theo ta được biết bên trong Thương Dương võ tràng có vài người có bí bảo loại dò xét . Vài ngày trước chúng ta chuẩn bị cho ngươi

lẻn vào , có một vị trinh sát hắc hồn tưởng như sắp lẻn được vào nhưng kết quả chưa đi được nửa đường đã bị giết chết." Sầm Ngữ nhớ đến cảnh tượng đêm đó trong lòng vẫn còn sợ hãi .

"Đây cũng không phải là một ý kiến hay" Đinh Đang nói chuyện trực tiếp hơn nhiều: "Trinh sát xung quanh rất nhiều , một khi có động tĩnh thì chúng ta sẽ bị lộ. Hơn nữa đối phương có ba gã thánh giả, thực lực của Thương Dương Vũ như thế nào thì chúng ta vẫn chưa biết rõ . Số lượng hoàng kim võ giả cũng rất đông đảo , nếu mà động thủ thì chúng ta cũng không chiếm quá nhiều ưu thế."

"Đúng vậy, bệ hạ, không bằng ta phái một vị đệ tử trà trộn vào Thương Dương võ tràng." Sầm Ngữ vội vàng nói: "Hàng năm vào thời điểm này chính là lúc Thương Dương võ tràng mở rộng cửa tuyển chọn đồ đệ. Chỗ tốt của Thương Dương võ tràng là họ không phản đối đệ tử của võ tràng khác tiến nhập. Ví dụ như võ tràng của chúng ta hàng năm thậm chí còn có danh ngạch cử đi học nhất định nữa .Đối với nhiều võ tràng nhỏ thì những danh ngạch này cực kỳ đáng giá ."

Đinh Đang bổ sung: "Thương Dương võ tràng đã dùng phương thức như vậy tương đương với việc gián tiếp khống chế các võ tràng khác từ đó khống chế cả Lục phân nghi tọa."

"Thủ đoạn rất cao minh a." Binh không khỏi khen.

"Không cần những người khác, ta đi!" Đường Thiên không chút do dự nói.

Biểu tình trên mặt Sầm Ngữ lập tức cứng lại , một lát sau mới miễn cưỡng nói: "Bệ hạ nói giỡn rồi, bệ hạ thân phận tôn quý..."

"Không phải nói giỡn." Đường Thiên lắc đầu: "Hàng năm Thương Dương võ tràng mở cửa chọn đồ mấy lần?"

"Một lần." Sầm Ngữ vô ý thức đáp.

"Nếu như lần này thất bại vậy chẳng phải sẽ không còn cơ hội tiến vào nữa sao ?" Đầu Đường Thiên lắc lắc như trống bỏi: "Không cần, ta muốn vào !"

"Thế nhưng mà..." Sầm Ngữ định khuyên can tiếp .

"Cứ để hắn đi đi!"Bỗng Binh mở miệng: "Hắn có thủ đoạn tự bảo vệ mình."

"Hơn nữa, ta sẽ thay đổi khuôn mặt ." Lập tức cơ nhục trên mặt Đường Thiên chuyển động sau đó nhanh chóng biến thành một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ nhìn không ra chút sơ hở nào.

Nhưng cái vẻ đắc ý dào dạt kia nó đã thầm vào tận xương tủy .

Trong khi Đường Thiên chuẩn bị trà trộn vào Thương Dương võ tràng thì Lăng Húc đang đau khổ tìm kiếm khắp nơi trong rừng cây .

"Mới vừa rồi hình như đã đi qua nơi này?" Hắn có chút không xác định.

Nhìn xung quang chỉ thấy một thân cây, hai cây, cây cây và cây...

"Di, chạy đi đâu rồi?" Lăng Húc lẩm bẩm: "Sao lại chạy chứ , ta còn chưa đâm mà."

Viviane nằm trên lưng hắn miệng bị nhét một cục vải mang theo biểu tình vô cùng quỷ dị.

Thì ra Lăng đại ca là kẻ lộ si (mù đường)...

Nơi Lăng Húc và Khai Dương thành chủ chiến đấu lúc trước có hai bóng dáng hiện ra, một người trong đó chính là Khai Dương thành chủ , lúc này bộ quần áo hắn mặc trên người vẫn còn dính máu, sắc mặt thì tái nhợt.

"Không ngờ một thương đã làm ngươi bị thương , thực lực của tên gia hỏa này không kém a." Người lên tiếng là Ngọc Hành thành chủ, thoạt nhìn hắn chỉ ước chừng tầm ba mươi tuổi, làn da trắng nõn,khuôn mặt tuấn dật tiêu sái, khóe miệng treo một nụ cười tà .

Nghe vậy trong mắt Khai Dương thành chủ hiện lên vẻ tức giận, lạnh lùng nói : "Ngươi nếm thử thì sẽ biết."

"Di, sao theo dấu chân mà phán đoán thì hắn lại trở về?" Ngọc Hành thành chủ có chút kinh ngạc.

"Cố bố nghi trận." Khai Dương thành chủ lạnh lùng: "Hắn cũng bị thương lên định lấy thứ này để kéo dài thời gian."

Ngọc Hành thành chủ cười ha ha: "Xem ra tình huống của hắn hình như cũng không được tốt lắm a, đến cả cái mưu kế thô thiển ngu xuẩn này mà cũng dùng đến, ngây thơ đến mức làm người ta phải kinh hỉ, ta thấy có vẻ giống với cảnh cùng đồ mạt lộ ."

"Đừng nhiều lời, mau đuổi theo!" Khai Dương thành chủ lạnh giọng nói.

Hai người giống như hai làn khói nhẹ nhanh chóng bay về phía Đại Hùng lĩnh .

Lăng Húc không biết cái cảm giác cùng đường mạt lộ ra sao nhưng hắn lại biết cái cảm giác lạc đường như thế nào . Chỉ có tiếng rống giận ở trong khu rừng già trong thâm sơn vang lên làm vô số con quạ đen giật mình .

"Uy, các ngươi ở đâu!"

"Đi ra! Là nam nhân thì ra đánh một trận tử chiến đi !"

"Đồ nhút nhát! Người nhu nhược! Phế vật!"

"Các ngươi không phải tới để truy đuổi ta sao? Ở đây, ta đang ở đây, thánh nữ cũng đang ở đây!"

"Hỗn đản! Sao các ngươi có thể ngu xuẩn như thế!"

...

Hô cả nửa ngày chỉ thấy gió rồi lại gió , rừng tiếp nối rừng,à còn có cả đám quạ đen kia , Lăng Húc trợn tròn mắt.

Tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình , Viviane tuyệt vọng nhắm mắt lại, bỗng nàng thấy hoài nghi , có thật là mình sẽ quay về được Đại Hùng lĩnh không?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 482: Tất A Sửu

Phó Trọng Sơn khuôn mặt vuông vức, sắc mặt đỏ thẫm, lông mày rậm như đao, thân hình cao to, Thương Dương võ tràng cơ bản là do hắn coi sóc, vì vậy hắn có một khí thế uy nghiêm một cách tự nhiên.

Lý Nhược nhìn thoáng qua Phó Trọng Sơn, lo lắng nói: “Đại ca, sự tình lần này không đơn giản, rất nhiều người đang nhìn chằm chằm chúng ta. Năm nay chúng ta còn mở rộng cửa thu đệ tử không? Khẳng định sẽ có rất nhiều người trà trộn vào!”

“Tất cả như cũ.” Phó Trọng Sơn trầm ngâm: “Càng vào thời điểm này, chúng ta càng không thể loạn.” Dương Hạo Nhiên cũng gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Mấy tên gia hỏa có ý đồ riêng khẳng định sẽ tìm mọi cách tới gần phía sau núi, như vậy mà nói, chỉ có lẫn vào bên trong võ trường mới có thể đi. Chúng ta hãy chú ý những người này, mục tiêu sẽ thu nhỏ lại rất nhiều.”

“Hạo Nhiên nói đúng!” Phó Trọng Sơn gật đầu: “Mọi người đều cẩn thận một chút.”

Ba người tiếp tục thảo luận một hồi, sau đó từng người rời đi.

Từ trong dòng người đông nghịt mở ra một đường máu, tuy trâu bò như Đường Thiên mà nhìn qua cũng chật vật, kinh ngạc nói: “Oa, thật là nhiều người!”

“Bệ… A Sửu có điểm không biết.” Sầm Ngữ thiếu chút nữa tự đem đầu lưỡi cắn rớt, thiếu chút lộ tẩy rồi, nhưng mà gọi bệ hạ là “A Sửu” thật có không sao không vậy?

Trong lòng bồn chồn, hắn kiên trì giới thiệu: “Thương Dương võ trường là võ trường đứng đầu Lục Phân nghi tọa, lại có thánh giả trấn thủ, hàng năm chỉ tuyển chọn một lần, cho nên người nghe tiếng mà đến rất nhiều.”

“Tất A Sửu?” Một gã đệ tử võ tràng trố mắt nhìn Đường Thiên, buộc miệng nói: “Tên này nhìn đúng là tên sao người vậy”

“Sư đệ ngậm miệng!” Một vị đệ tử khác vội vàng quát bảo ngưng lại, hướng Sầm Ngữ hành lễ: “Không nghĩ tới Sầm trường chủ tự mình đưa người tới, thất lễ thất lễ, sư đệ không hiểu chuyện, mong trường chủ rộng lượng bỏ qua.”

Sầm Ngữ không dám nhìn sắc mặt Đường Thiên, nhưng trong lòng hận không thể chính tay đem cái tên khốn vừa mới nói “tên sao người vậy” giết chết, nhưng trên mặt lại chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “A Sửu là cháu trai bà con xa của ta, một lòng hướng võ, thiên phú cũng không tệ, ta không muốn hắn bị hoang phế nên đưa đến quý võ trường, thỉnh Lý sư phụ dạy bảo nhiều hơn.”

Đệ tử tuổi hơi lớn vội vàng nói: “Trường chủ đưa tới, vậy tự nhiên không cần nói gì rồi. Chỉ là, hiện tại võ trường rối ren, sư phụ không rảnh ra đây tiếp đón trường chủ, mong trường chủ bỏ quá cho.”

“Không có việc gì không có việc gì.” Sầm Ngữ vội vàng cười, nói.

“Chúng tôi bây giờ dẫn hắn vào, xin trường chủ yên tâm.” Đệ tử võ trường nói.

“Làm phiền rồi.” Sầm Ngữ lại nhìn thấy có dòng người đến đây, biết đối phương không thể rảnh rang tiếp đón mình.

Sầm Ngữ quay về không bao xa liền gặp Đinh Đang. Đinh Đang nhìn Sầm Ngữ rầu rĩ không vui, trong lòng cả kinh: “Có chuyện gì ngoài ý muốn à?”

Sầm Ngữ nhìn nàng, lắc đầu: “Không, rất thuật lợi.” Cái tên Tất A Sửu cùng với sự tình ‘người cũng như tên’, loại chuyện này sao có thể nói ra miệng?

“Nghe nói đệ tử phân chia thành nội võ trường và ngoại võ trường, không biết Ku nhóc có thể đi vào nội võ trường không?” Đinh Đang hỏi.

Sầm Ngữ tinh thần phấn khởi chút ít: “Yên tâm, tiêu chuẩn của đệ tử nội võ trường là thực lực chuẩn hoàng kim võ giả, nếu mà có thực lực hoàng kim võ giả tất nhiên liền có thể vào nội võ trường, lấy thực lực của Ku nhóc, vào nội võ trường là chuyện đương nhiên.”

Hắn cũng học láu lĩnh, theo Đinh Đang gọi là Ku nhóc.

Đinh Đang nghe vậy liền yên tâm, với Đường Thần kinh thì tiến vào nội võ trường tuyệt đối không có vấn đề gì…

“Sư đệ hôm nay vô cùng lỗ mãng!” Sư huynh lớn tuổi mặt nghiêm túc phê bình gã sư đệ đã mỉa mai Đường Thiên.

Gã sư đệ ngượng ngùng: “Hắn thực sự là quá xấu khiến đệ không kìm lòng được.”

“Nói bậy!” Sư huynh trừng mắt: “Sầm trường chủ cũng là danh sư, với giao tình của hắn và sư phụ, ngươi cẩn thận coi chừng bị trách phạt.”

“Tiểu đệ sai rồi!” Sư đệ vừa nhìn sư huynh nghiêm mặt lên, vội vàng xin tha, hắn hiện tại cũng biết đã nói ra lời không nên nói, vội vàng nói sang chuyện khác: “Sư huynh, Tất A Sửu này giờ bố trí như thế nào? Sầm trường chủ còn nói hắn có thiên phú tốt, thực lực như thế nào mà nói thiên phú tốt? Ta quét qua chân lực của hắn, không tới bát giai, chỉ có lục giai. Huyết mạch cũng không cảm ứng được, thiên phú này, ta không biết tốt cái gì nữa.”

Gã sư huynh mới vừa rồi cũng dùng bí bảo nhìn lướt qua Đường Thiên, biết rõ sư đệ nói không sai, cũng không khỏi nhíu mày: “Chỉ có

thể đưa đến ngoại võ trường rồi. Nếu là bát giai, dù cho không có thực lực chuẩn hoàng kim, chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp đem hắn đưa vào nội võ trường, lục giai, còn không có huyết mạch, vậy chỉ có thể là ngoại võ trường rồi."

"Có nên nói với sư phụ một tiếng hay không?" Sư đệ hỏi.

"Không cần, sư phụ gần đây rất bận rộn, chúng ta không nên làm phiền. Chúng ta phải tự mình quan sát nhiều chút, nếu Tất A Sửu quả thực có thiên phú tốt, chúng ta lại bồi dưỡng trọng điểm sau." Sư huynh suy nghĩ một chút rồi nói.

"Tốt, đệ trực tiếp đem hắn giao cho ngoại võ trường." Sư đệ nói.

Đường Thiên đứng giữa một đám người, rất thong dong, nơi đây có rất nhiều loại bí bảo dò xét, Binh lo lắng bị nhìn thấu nên cùng với Nha Nha ở bên trong Võ hồn điện.

Xung quanh đều là một đám thanh niên, mọi người sôi nổi trò chuyện, loại cảm giác này khiến Đường Thiên cảm thấy rất mới mẻ. Hắn không khỏi nhớ tới An Đức học viện, nhưng mà thời gian đó mình là trợ giảng, cũng không có mấy người chịu tiếp xúc với hắn, nên hắn cách ly với những người bên ngoài.

Mà bây giờ, hắn càng là bá chủ một phương, quyền sinh quyền sát trong tay, ngoại trừ đám mấy người Hạc thì những người khác trước mặt hắn đều không tự chủ mà khép nép, cẩn thận từng li từng tí, lại được Thủ Cân giảng cấp bậc lễ nghĩa nên càng nề nếp, khiến phiền chết đi được.

Trong khi ở đây không có ai nịnh bợ hắn, mọi người đều thảo luận những sự tình đơn giản.

"Khi ta trở thành võ giả hoàng kim rồi, ra sẽ trở lại cưới A Kiều."

"Thật không có tương lai, lý tưởng của ta là thánh giả!"

“Đừng có nằm mơ, như ngươi mà thành thánh giả. Ngươi chỉ cần trở thành hoàng kim võ giả thì cũng đã phước đức ông bà rồi.”

“Ngươi cũng dám coi thường ta…”

Nghe những lời tranh cãi này, nội tâm Đường Thiên xúc động, đây chính là hào khí thanh niên a!

Đột nhiên, một âm thanh vang lên: “Tốt rồi, đừng ầm ĩ nữa, đi theo ta!”

Đường Thiên nhìn thoáng qua, là một gã đệ tử võ trường. Mọi người đi theo hắn, Đường Thiên thấy thế cũng vội vàng đuổi theo. Rất nhanh, người đệ tử dẫn họ tới trước một toa xe, hô: “Lên xe, tự mình tìm chỗ ngồi xuống.”

Đường Thiên theo dòng người, lên toa xe, tùy tiện tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Thiến niên bên cạnh lườm Đường Thiên một cái, bị vẻ ngoài của Đường Thiên dọa khiếp, một lát sau hỏi: “Người anh em tên gì?”

“Ta?” Đường Thiên chỉ mặt mình, thấy đối phương gật đầu, liền trả lời: “Ta là Tất A Sửu.”

Thực sự là người giống như tên a…

Thiếu niên trong lòng quay cuồng, chỉ là trên mặt cố nén lại, tự giới thiệu “Hân hạnh, ta là Tiêu Minh Kỳ.”

Tiêu Minh Kỳ là một gã lắm mồm, miệng vừa mở là hoàn toàn không ngừng được. Nhưng mà trên đường có một người như vậy trái lại thoải mái rất nhiều.

Toa xe bay mấy tiếng đồng hồ còn chưa đến, Đường Thiên có chút kinh ngạc: “Chúng ta đi hướng nào vậy? Thương Dương võ trường lớn như vậy sao?”

Tiêu Minh Kỳ ưỡn ngực, tự hào nói: “Đúng vậy, Thương Dương võ trường của chúng là là võ trường mạnh nhất toàn bộ Lục Phân nghi tọa, quy mô tất nhiên cũng lớn nhất. Toàn bộ diện tích sân huấn luyện nếu gộp vào một chỗ thì diện tích còn lớn hơn một tinh cầu nhỏ, ngươi nói có lớn hay không?”

“Lợi hại như vậy?” Vẻ mặt Đường Thiên có chút ngạc nhiên.

Tiêu Minh Kỳ thấy vẻ ngạc nhiên của Đường Thiên, càng thêm hưng phấn: “Đúng vậy! Thương Dương võ trường chỉ mới thành lập mấy mươi năm, nhưng mà phát triển cực mạnh, tuyệt đối là vô tiền khoáng hậu. Toàn bộ Lục Phân nghi tọa đều là phạm vi thế lực của võ trường chúng ta. Về lai lịch trường chủ chúng ta lại có rất nhiều giả thuyết, có người nói hắn là truyền nhân cổ lưu phái, có người nói hắn là một người của cung nào đó trong 12 Cung Hoàng đạo, bối cảnh phía sau rất sâu. Võ trường chúng ta từ khi thành lập đến giờ không có người tới gây phiền phức, ngươi nói có kỳ quái hay không?”

Đề tài của Tiêu Minh Kỳ hấp dẫn một nhóm đệ tử, vẻ mặt ai nấy cũng hiếu kỳ.

Tiêu Minh Kỳ càng thêm hưng phấn, tiếp tục thao thao bất tuyệt, Đường Thiên thì ngược lại, ban đầu còn có hứng thú nghe, sau đó nghe, nghe rồi ngủ lúc nào không biết.

“Xuống xe xuống xe!” Võ trường đệ tử lớn giọng khiến Đường Thiên từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh giấc.

Hắn mờ mịt mở mắt, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ là một mảnh trắng xóa, một cánh đồng tuyết không biên giới.

Ra khỏi xe, không khí lạnh buốt khiến tinh thần Đường Thiên run lên.

Wow, chưa từng tới nơi nào có nhiều tuyết như vậy!

“Tất cả đuổi theo ta!” Võ trường đệ tử cao giọng quát: “Tu luyện trường cách đây chỉ còn hơn tám trăm dặm, chúng ta phải chạy bộ tới. Tất cả phải theo sát, nhớ kỹ, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì chân lực lưu thông. Nơi đây là bình nguyên tuyết lạnh cổ đại, khắp nơi không khí đều tràn ngập luồng khí lạnh, luồng khí lạnh có thể ăn mòn chân lực các ngươi, một khi chân lực của các ngươi hoàn toàn bị ăn mòn, các ngươi liền trực tiếp biến thành tượng băng, thần tiên cũng không cứu được.

Các đệ tử sắc mặt kinh hoảng, vội vàng vận chuyển chân lực.

Đường Thiên cũng giật nảy mình, bất quá hắn kiểm tra qua một lần, liền an tâm. Chân lực trong cơn thể hắn đều là do Tiểu Nhị bắt chước. Nhưng mà Đường Thiên cũng cảm nhận được luồng không khí lạnh mà võ trường đệ tử đã nói, đó là một tia năng lượng trong suốt cực nhỏ. Loại năng lượng này cùng với toàn bộ năng lượng mà trước đây Đường Thiên gặp qua đều không giống nhau, cực kỳ lạnh lẽo, hơn nữa còn có chút đặc tính độc.

Qủa thực nếu như tốc độ vận chuyển chân lực không đủ, nó liền sẽ quấn lên chân lực.

Nhưng mà điều Đường Thiên không nghĩ tới là Tiểu Nhị dường như phi thường vui thích luồng không khí lạnh này, nó cố ý đem chân lực vận động rất chậm, hấp dẫn luồng không khí lạnh ăn mòn, sau đó nó lại đem những luồng không khí lạnh này hút vào cơ thể.

Thằng khốn này có khi nào ăn hư bao tử luôn không?

Bất quá nhìn chằm chằm tiểu gia hỏa này nửa ngày, nó vẫn như cũ y chang không thay đổi xíu nào.

Quả nhiên chỉ biết ăn, ăn của mình nhiều thẻ Hồn tướng như vậy không có chút biến hóa nào, hút một mớ không khí lạnh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác của nó cũng không thay đổi gì.

Đường Thiên tức thì mất hứng thú với Tiểu Nhị, chỉ là một con hàng biết ăn không biết làm, vậy thì tồn tại làm gì?

Tiêu Minh Kỳ chú ý tới vẻ biểu hiện bất thường của Đường Thiên, nói: “Thân thể của ngươi thật tốt!”

Gã đệ tử võ trường cũng sớm chú ý tới sự dị thường của Đường Thiên, mọi người đều dùng khinh công, đề khí lướt đi, chỉ duy nhất Đường Thiên là dùng chân mà chạy, còn là dùng khinh công, nhưng mà là khinh công cơ sở…

Thế nhưng tốc độ Đường Thiên không chậm chút nào, lại còn có dáng vẻ nhàn nhã.

Thân thể mạnh quá!

Trong lòng gã đệ tử võ trường liền động, liền lặng im gia tăng chân lực, tốc độ dưới chân từ từ gia tăng. Đội ngũ dày đặc ban đầu lập tức được kéo giãn ra.

Nhưng mà Tất A Sửu cũng không chậm chút nào.

Trong mắt gã đệ tử võ trường hiện lên dáng vẻ vui mừng, ánh mắt hắn quét tới quét lui thân thể bé bỏng của Đường Thiên, đầy nóng bỏng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Ác Ôn

"Cái thời điểm này hàng năm luôn là thời gian làm cho ta mong đợi nhất ! Giáo dục người mới , đó cũng là nghĩa vụ mà chúng ta tận tình đáp lại các tiền bối a!" Người lên tiếng nói chuyện là vị nam tử có bộ tóc vàng, trên mặt treo nụ cười mang theo mấy phần tà khí, toàn thân áo trắng toát lên anh khí bức người.

"Tiểu Kim, ngươi chỉ có chừng đó tiền đồ thôi , chỉ biết dễ thái điểu(gà mờ) thật chẳng đáng truy cầu." Người nói chuyện có thân hình cao gầy, trên tay cầm một thanh loan đao dài nhỏ, trên mặt treo nụ cười mang theo vẻ xem thường .

"Thiết(tiếng chửi), Mộc lão tam, lẽ nào ngươi không thích? Sao ngươi không đi đi ?" Tiểu Kim phản vấn.

Mộc lão tam bình thản nói: "Không có ta sao các ngươi có thể khiến bọn họ khắc sâu giáo dục đây?"

"Thôi đi, Mộc lão tam!" Có người reo lên: "Có ngươi hay không có ngươi cũng giống nhau , cần gì ngươi tới để định Càn Khôn đây?"

Nhìn thấy bầu không khí sôi động của mọi người, khóe miệng vị thanh niên công tử dần đầu hiện lên nụ cười nhạt đầy ngạo nghễ , hắn tập trung vào việc đùa con sóc có bộ lông trắng trên tay . Hắn chính là lão đại của đoàn người này , Lý Lương Khâu. Thân phận của hắn tôn quý, là Lý Nhược chi tử (con trai Lý Nhược) một trong ba thánh , một thân thực lực cũng sâu không lường được.

Lý Lương Khâu vẫn còn trẻ , thực lực xuất chúng , hơn nữa hậu trường cũng đủ mạnh , trong cái cánh đồng tuyết này ít có người nào dám làm trái ý hắn.

Một bóng người lao nhanh như thiểm điện tới, giọng nói đầy hưng phấn : "Bọn họ tới rồi, cách chỗ này chừng hai mươi dặm!"

Mọi người dồn dập đứng dậy,sau đó ánh mắt tất cả đều nhìn sang lão đại đang đùa sóc tuyết .

"Tiền bối hay không tiền bối cũng không phải ngoài miệng nói ra là được , tất cả đều dùng nắm tay để giáo dục !" Lý Lương Khâu không hề ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Bọn họ tôn kính các người được bao nhiêu thì phải xem lần này các ngươi giáo dục bọn họ khắc sâu được bao nhiêu , đừng giống như năm ngoái thiếu chút nữa thì mất mặt."

Câu nói sau cùng lập tức làm vô số người đỏ mặt .

Để đón chào người mới hàng năm bọn họ đều chuẩn bị một lần tập kích để "Giáo dục giáo dục" người mới . Cánh đồng tuyết này chính là tu luyện doanh , nơi tổ chức tiết mục truyền thống . Bọn họ vốn đóng giữ nơi này , thường ngày đều cảm thấy buồn chán đến cực độ vì thế cơ hội để trêu đùa ngươi mới như thế này đương nhiên là khiến bọn họ cực kỳ nhiệt tình rồi . Hơn nữa vấn đề về hàn triều dịch luôn là vấn đề làm Lý Lương Khâu đau đầu nhất cũng nhờ có biện pháp này mà có thể giải quyết hết sức hoàn mỹ .

Do bối cảnh của Lý Lương Khâu khiến tu luyện doanh cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt với chuyện này.

Người mới phải đối diện đánh lén của đám đệ tử Thương Dương có thực lực thâm hậu phối hợp ăn ý đương nhiên là tan tác. Nhưng năm ngoái lại có ngoại lệ, bên trong đám người mới có một vị đệ tử rất mạnh tên là Văn Nhân Bạch Y. Kết quả bọn họ phải bỏ ra khí lực tương đối lớn mới vớt vát được tràng chiến đấu kia.

Trong tràng chiến đấu đó Lý Lương Khâu không đi, khi hắn trở về thì giận tím mặt, toàn bộ đám tiểu Kim đều bị hắn hung hăng "Giáo dục" một trận.

Lần này Lý Lương Khâu lại nhắc lại chuyện xưa lập tức làm đám người này cảm thấy xấu hổ.

"Xuất phát đi." Lý Lương Khâu làm như không nhìn thấy sắc mặt của đám người này , thần sắc vẫn lãnh đạm nói.

Đội ngũ dài dằng dặc , tiếng thở nặng nhọc vang lên không dứt bên tai, sắc mặt của cả đám võ giả đều không tốt. Một bên vận chuyển chân lực chống đỡ luồng không khí lạnh, một bên toàn lực thi triển khinh công, đối với bọn họ thì đây tuyệt đối chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

"Mọi người cố gắng lên a!"

"Kiên trì đến cùng chính là thắng lợi!"

"Không nên tụt lại phía sau a!"

"Thần thiếu niên, hừng hực xông lên về phía trước!"

Tiếng cổ động cả A Sửu thỉnh thoảng lại vang lên.

Tiêu Minh Kỳ cắn răng chống đỡ , lúc này đầu óc hắn đã bắt đầu biến mộc (ngây dại), chỉ có thanh âm của A Sửu khiến cái đầu đang ngây ra của hắn có một tiêu điểm, nhắc nhở hắn nỗ lực tiến lên.

Ngay từ lúc đầu , A Sửu bỗng kêu to cổ vũ mọi người đúng là khiến mọi người đều giật mình.

Lúc đó Tiêu Minh Kỳ còn nghĩ, xấu thì vẫn xấu mà thôi lại còn biểu hiện vui thích như thế , đã thế biểu hiện lại còn vụng về như thế nữa chứ . Cái gia hỏa này là nhị thiếu sao? Lúc đó những người khác đều nghĩ như thế , rất nhiều người đều không kìm lòng được mà trợn trắng mắt .

Tên gia hỏa này lớn lên không những xấu xí mà đầu óc cũng không quá tốt...

Nhưng theo thời gian qua đi mọi người không ai còn cười nhạo tên gia hỏa này nữa.

Bọn họ không có khí lực để cười nhạo, thanh âm khuyến khích của A Sửu không hề có chút kích động lòng người nào nhưng khi bọn họ bị rơi vào tình trạng kiệt sức thì lại có thể giúp bọn họ cắn răng kiên trì tiếp.

Hơn nữa...

Tiêu Minh Kỳ mệt mỏi nhìn Đường Thiên một cái , lúc này Đường Thiên trông giống như sợi xích , sau lưng kéo một bó dây lớn , cuối đầu mỗi sợi dây đầu đều cột một gã võ giả đã thoát lực lâm vào hôn mê.

Mồ hôi trên người hắn bốc hơi nghi ngút , cơ nhục vồng lên, số người mà hắn kéo theo đã lên tới hơn bẩy người.

Trong mắt Tiêu Minh Kỳ hiện lên một tia kính ý, vừa mới đối thoại giữa gã đệ tử Thương Dương dẫn đầu và Đường Thiên đã bị bọn họ nghe rõ ràng .

"Ngươi không cần giúp bọn hắn loại phế vật này không đủ tư cách tiến vào tu luyện doanh, cứ để bọn họ chết ở dọc đường đi."

A Sửu liếc mắt nhìn đối phương , chỉ nói hai chữ: "Không nên."

Sau đó hắn kéo đám võ giả hôn mê , một đường điên cuồng chạy.

Không còn ai có chút địch ý nào với A Sửu , hành động này của Đường Thiên đã khiến tất cả mọi người tại trong cái này phiến băng thiên tuyết địa cảm nhận thấy một chút ấm áp. Ở trong lòng mỗi người đều đang suy nghĩ , nếu chẳng may mình có bị hôn mê thì sẽ không bị buông bỏ.

Vị võ giả dẫn đầu khen cái thân thể như cầm thú của A Sửu không dứt miệng, tên gia hỏa này quả thực là chạy không chết mà.

Đường Thiên lại không nghĩ nhiều như vậy, đối với hắn mà nói cái hành động này là hết sức bình thường . Nếu những người này chết trên đường đi thì sẽ khiến hắn cảm thấy quá đáng tiếc .

Trên cái thân thể trần trụi của hắn mồ hôi uốn lượn chẩy xuống giống như dòng suối , mồ hôi bốc lên thành sương mù , mỗi khối cơ nhục giống như dây thép lay động, lúc này Đường Thiên tựa như một bức tượng điêu khắc lay động mang đến lực xung kích thị giác vô cùng mạnh mẽ và vẻ mỹ cảm ngập tràn lực lượng .

Liên tục kéo hai trăm dặm khiến thể lực của hắn bị tiêu hao cực lớn hơi thở cũng dần nặng nhọc nhưng hắn vẫn cao giọng cổ vũ: "Sắp đến rồi! Mọi người kiên trì tiếp nào!"

Vào thời điểm khó khăn của mọi người thì nhất định phải trợ giúp họ.

Bỗng nhiên, Đường Thiên phát hiệnra có điểm khác thường lập tức toàn thân tiến vào trạng thái cảnh giác , thân hình đột nhiên dừng lại lớn tiếng hô lớn: "Dừng! Phía trước có mai phục!"

Mọi người không khỏi dừng chân lại trên mặt mang theo vẻ mờ mịt. Còn vị đệ tử Thương Dương dẫn đường , trên mặt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, sao ten gia hỏa này lại phát hiện ra ? Thế nhưng hắn không hề hé răng cũng không lên tiếng đề tỉnh chỉ im lặng không nói câu nào bởi hắn không đắc tội nổi với Lý Lương Khâu .

"Uy, nếu các ngươi không ra ta sẽ không khách khí với các ngươi nữa!" Đường Thiên chỉ vào đỉnh núi trống không phía trước trừng lớn con mắt trầm giọng nói.

Đám người ở phía sau đỉnh núi quay mặt nhìn nhau, bọn họ hoàn toàn không hiểu nổi sao bọn họ lại bị phát hiện .

"Có ý tứ." Trong mắt Lý Lương Khâu hiện lên một tia quang mang, ngạo nghễ nói: "Vậy thì tất cả đi ra ngoài cấp cho đám thái điểu(gà mờ) này lời chào hỏi đi!"

Lập tức chiến ý của mọi người bốc lên , tất cả đều đứng lên.

Trên đỉnh núi hiện lên bóng người nghìn nghịt khiến tân binh vang lên một mảnh kinh hô, trên thân mỗi người kia đều tỏa ra khí thế cường đại mang đến cảm giác áp bách khiến người ta phải hít thở không thông , bầu trời phảng phất như thoắt cái đã tối sầm rồi.

Những người nhát gan thì hai chân mềm nhũn trực tiếp ngã ngồi xuống mặt đất.

"Không nên bộc lộ thực lực."

Binh nhỏ giọng nói thầm trong lòng Đường Thiên , ngạnh sinh chặn đứng bước chân chuẩn bị xông lên của Đường Thiên .

Đối phương có tổng cộng mười hai người, có hai người là hoàng kim võ giả còn lại đều có thực lực chuẩn hoàng kim võ giả . Lực lượng như vậy đối với người khác thì có lẽ có chút kiêng kỵ nhưng đối với Đường Thiên thì chỉ giống như một bữa ăn sáng mà thôi . Binh đại thúc nói đúng, giải quyết những người này không phải chuyện gì khó nhưng nếu giải quyết xong thì thực lực của mình cũng bị lộ ra khi đó đến thằng ngu cũng biết là mình trà trộn vào với mục đích khác.

Làm sao bây giờ?

Nếu làm bộ cái gì cũng không biết , bị đám gia hỏa này thu thập một trận thì sao ? Đây là cái suy nghĩ đầu tiên bị Đường Thiên vứt ra khỏi đầu , đám gia hỏa này vừa đã biết chẳng phải loại tốt đẹp rồi , năm đó khi hắn vẫn còn ở trường học những học viên cấp cao có thâm niên thường hay lấy khi dễ học sinh mới làm vui , nói dễ nghe là "Giáo dục giáo dục" .

Sắc mặt của đám người này giống một cách kỳ lạ a...

Đường Thiên nắm chặt tay, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm vào đám người Lý Lương Khâu , ngoài miệng nói: "Mọi người , ai còn có thể đánh?"

Tất cả những võ giả còn có thể đánh đều tập trung quanh người Đường Thiên, trên mặt mỗi người đều là vẻ cùng chung mối thù.

Tiểu Kim huýt sáo một cái : "Yêu, ngoan cố nha ! Đám thái điểu(gà mờ) , sao , không phục hả?"

Mộc lão tam ha ha cười: "Ngay từ đầu đã không phục rồi."

Đôi mắt Lý Lương Khâu nhìn lướt qua mọi người, thờ ơ nói: "Tiểu Kim, nói cho bọn họ biết quy củ."

Tiểu Kim cười hì hì, cầm trên tay một đống giấy lớn : "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, đến chỗ ta lĩnh một tờ nguyện ý phục hàn triều dịch áp dụng biểu, viết tên của mình vào , mọi người không lên làm tổn thương hòa khí."

"Mọi người không nên điền!" Sắc mặt Tiêu Minh Kỳ biến đổi , bất giác buột miệng nói ra chờ đến khi hắn phản ứng lại thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

Ánh mắt của Đường Thiên lập tức rơi lên người Tiêu Minh Kỳ: "Cái gì gọi là hàn triều dịch?"

Lúc này Tiêu Minh Kỳ đang hối hận đến ruột cũng xanh lét rồi, vốn đã hạ quyết tâm không nói bất cứ thứ gì thì ai ngờ vừa đụng phải ánh mắt lạnh băng của Đường Thiên không hiểu sao trái tim lại run nẩy bẩy miệng thốt lên: "Hàng năm cánh đồng tuyết có khi sẽ có hàn triều(luồng không khí lạnh) đại quy mô, vào thời điểm này một vài nơi đặc thù cần phải có người đóng quân, đây là hàn triều dịch. Hàn triều dịch, mười người thì năm chết."

Sắc mặt của toàn bộ đám võ giả đều biến sắc.

"Di, không ngờ lại có người biết nha ." Mộc lão tam cười dài nói: "Hàn triều dịch nghe thì là rất dọa người nhưng đó là chuyện về sau , nói không chừng không có đại hàn triều đâu . Không kí cũng được, phạm vi ba mươi dặm xung quanh tu luyện doanh đã không liên quan gì đến các vị rồi . Nga, nếu như hiện tại có người nguyện ý quay đầu trở lại thì chúng ta tuyệt đối sẽ không gây khó dễ."

Sắc mặt đám võ giả bên cạnh Đường Thiên đều biến thành mầu trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Không ngờ Thương Dương võ tràng lại như vậy." Ánh mắt của Đường Thiên càng ngày càng lạnh.

"Thương Dương võ tràng như vậy? Ha ha, chỗ nào cũng là như vậy đấy !"Trên mặt Tiểu Kim hiện lên vẻ xem thường: "Nắm tay người nào lớn thì người đó chính là vương, hiểu không? Xú quỷ!"

Vị võ giả dẫn đầu thấy dáng vẻ tươi cười trên mặt Đường Thiên trong lòng thấy phát lạnh, vội vàng nói: "Chỉ dụng quyền cước, không thể dùng binh khí, làm chết người phải chết!"

Ánh mắt Đường Thiên rơi vào lên người đám võ giả đã hôn mê lại nhìn thấy tên võ giả dẫn đầu chỉ biết bàng quang một bên trong lòng bỗng dấy lên tia lửa giận khó giải thích nổi. Bọn họ mang theo mộng tưởng ước mơ phí rất nhiều sức lực mới đến được nơi đây, nhưng các ngươi , những người này lại dùng mộng tưởng và ước mơ của bọn họ để bức hiếp bọn họ!

Đúng là một đám ác ôn không hơn không kém!

Các ngươi , những người này đến cả trái tim cũng đã biến thành mầu đen rồi .

Đường Thiên coi như không nghe thấy tên võ giả dẫn đầu , sát ý trong lồng ngực sôi trào, hắn tự gật đầu với chính mình : "Nói không hề sai."

"Thế nhưng " Đường Thiên nhếch miệng cười, dáng vẻ vô cùng xấu xí nhưng lại đằng đằng sát khí: "Sao ngươi biết là nắm tay ngươi lớn chứ ?"

Lời còn chưa dứt đột nhiên thân hình hắn biến mất khỏi chỗ cũ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 484: Cơn Giận Của Hùng Vương

Binh nhận ra vẻ khác lạ của Đường Thiên, hắn lo lắng nhắc nhở: "Thiếu niên, bình tĩnh một chút!"

Bóng người trước mặt biến mất khiến lông tóc Tiểu Kim đột nhiên dựng đứng, cực kỳ căng thẳng, cảm giác nguy hiểm trước giờ chưa từng có trong nháy mắt bao phủ hắn.

Vẻ mặt Đường Thiên không biểu lộ gì, nhưng trong mắt hắn lại bốc lửa.

Hắn nghĩ tới mình, nghĩ tới An Đức học viện của mình, nghĩ đến khi đó vì một hy vọng mờ ảo mà đi đánh bạc bỏ ra năm năm cực kỳ quý giá, hắn không hề hối hận, bởi vì đó chính là hy vọng, đó là lý tưởng!

Không có gì quan trọng hơn điều đó!

Bởi vì đó là tôn nghiêm sau cùng của cuộc đời, bởi vì đó là không khí hít thở khi sống trên đời, bởi vì đó là ánh nắng xua tan mọi lo âu, bởi vì đó là lý do duy nhất chứng minh mình còn sống. Dù cho ngươi có bị cả thế giới này thờ ơ, cười nhạo, dù cho vận mệnh ngươi có như thế nào, dù cho ngươi dãy dụa trong địa ngục, thứ có thể cho ngươi dũng khí, cho ngươi kiên trì không bị đánh bại chính là lý tưởng nho nhỏ trong nội tâm ngươi, chính là đám mây hy vọng mờ ảo phảng phất kia.

Vì cái gì mà cưỡng ép nó? Vì cái gì mà đùa giỡn nó?

Vì cái gì?

Nắm giữ lý tưởng của người khác, hy vọng của người khác, đùa giỡn sinh mệnh của người khác, không thể tha thứ!

Tuyệt đối KHÔNG! THỂ! THA! THỨ!

Căm hận dâng trào cùng với sát ý khiến con mắt Đường Thiên phủ đầy tơ máu, nhìn Tiểu Kim đang hoảng hồn, hắn không có nửa điểm đồng cảm. Hắn như tia chớp xông tới Tiểu Kim, tốc độ nhanh như quỷ mỵ. Tiểu Kiêm vô thức vươn cánh tay ra định ngăn lại, nhưng hai tay đột nhiên đau nhức, hắn giống như bị một con thú điên chạy trực tiếp đập vào.

Răng rắc, hai tay đứt gãy.

Thế tiến tới của Đường Thiên không chậm lại chút nào, mạnh mẽ đập vào người Tiểu Kim. Vào nháy mắt hai bên đụng nhau, thân thể Đường Thiên nhẹ nhàng run lên.

Băng tự quyết!

Thân thể Tiểu Kim run lên, hai mắt hắn bỗng dưng mở to, con ngươi bên trong lập tức phủ đầy vẻ kinh sợ cùng tuyệt vọng.

Chỉ một cái hoa mắt của mọi người, Tất A Sửu liền hóa thành một đạo tàn ảnh cực nhanh, xông thẳng vào người Tiểu Kim, thân thể Tiểu Kim giống như bị một cây chùy lớn đập lên, thình thịch, trực tiếp bay ra ngoài.

Một tiếng “Thình thịch” nặng nề kia khiến da đầu mọi người đều tê dại, có thể tưởng tượng lực va chạm vừa rồi đáng sợ đến bực nào.

Thân thể Tiểu Kim còn chưa rơi xuống, mọi người đã có thể thấy rõ ràng tròng mắt hắn đã mất đi sức sống, thân thể hắn mềm nhũn như rắn, góc độ cong lên quỷ dị, có thể thấy rõ ràng xương trong cơ thể hắn hầu như toàn bộ đều hóa thành bột mịn.

“Muốn chết…” Thanh âm kinh sợ của Mộc lão tam còn chưa hết, Đường Thiên nương theo lực phản hồi va chạm vừa rồi, đầu ngón chân điểm trên mặt đất, tuyết đọng dưới đất đột nhiên nổ tung, tung bay khắp trời.Thân hình Đường Thiên gập lại, mang theo vô số tàn ảnh đánh về phía Mộc lão tam.

Một ánh đao mang yêu dị chói mắt đột nhiên sáng lên trước mặt Đường Thiên.

Đao mang một phân hai, hai phân bốn, bốn phân tám…Trong nháy mắt, vô số đao mang giống như một tấm lưới lớn, còn Đường Thiên như con thiêu thân nhào vào lửa, lao vào tấm lưới lớn này.

Trên mặt Mộc lão tam lộ nụ cười tàn khốc, thực lực Đường Thiên khiến hắn giật nẩy mình, hắn vừa rồi ra tay chính là sát chiêu, không chủ quan chút nào.

Dệt Mộng Đao!

Một chiêu này hễ khi hắn đã xuất thủ thì chưa từng thất bại. Hơn nữa lần xuất thủ này không hề có chút do dự, đã dùng toàn bộ chân lực dũng mãnh cuộn trào vào loan đao.

Loan đao trên tay hắn tuy rằng không phải là hoàng kim bí bảo nhưng không phải vật phàm, nó là bí bảo cấp bạch ngân hoàng đạo, chòm song ngư Ngư Hồ Kỳ.

Bí bảo cấp bạch ngân hoàng đạo là bí bảo bạch ngân cao cấp nhất. Chân lực dũng mãnh mãnh liệt cuộn trào vào thân đao, thân đao liền run rẩy, giống như vây cá đong đưa trong nước.

Đao mang chi chít dày đặc thoáng cái đem Tất A Sửu bao trùm kín đáo chặt chẽ, những đao mang như cá bơi trong nước, linh hoạt vô cùng, tràn ra khắp nơi.

Ba ba ba!

Giống như rang đậu, một loại âm thanh theo lưới đao mang bùng nổ vang lên, bộ dáng đang tươi cười của Mộc lão tam chợt cứng lại.

“Không tốt…”

Lời hắn còn chưa dứt thì lưới ánh đao do đao mang dày đặc đang cuộn trào mãnh liệt tạo thành bị nổ tung như hoa tuyết. Khắp bầu trời toái mang cùng hoa tuyết tung bay, một bóng người mơ hồ như một loại quỷ mỵ xuất hiện trước mặt Mộc lão tam.

Trong ánh mắt kinh ngạc cùng sợ hãi của Mộc lão tam, Đường Thiên đơn giản bước tới rồi tung quyền, thân thể đột nhiên bung ra như lò xo, nắm tay dễ dàng bắn trúng loan đao trong tay Mộc lão tam!

Dù cho là bí bảo cấp bạch ngân hoàng đạo cũng không cách nào chống lại sức mạnh của một quyền này, một loại vết rạn như mạng nhện trong nháy mắt bò đầy toàn bộ thanh đao, phanh, thân đao hoàn toàn tan vở, những mảnh nhỏ lớn nhỏ như móng tay giống như một chùm hạt mưa chìm vào trong cơ thể Mộc lão tam.

Phốc!

Hơn trăm cột máu thật nhỏ cùng lúc từ trong thân thể Mộc lão tam mà bắn ra như gió bão.

“Đáng chết!”

Binh tức muốn bể phổi, vang giọng mắng. Đến lúc này, hắn biết rõ tình huống không thể vãn hồi, Binh cùng Nha Nha đồng thời từ trong cơ thể Đường Thiên bay ra.

Chống ô ngôi sao, Tiểu Nhị giống như một cơn lốc xoáy từ trong cơ thể Đường Thiên bay ra, ô ngôi sao trong tay chuyển động quay tròn, vô số ngôi sao dao động rơi ra, hóa thành một chùm cát chớp sáng chớp tối bay về phía mấy tên võ giả chuẩn bị thoát đi.

Nha Nha vừa té xuống đất, liều gào lên, giống như đạn pháo bắn ra khỏi nòng, biến mất trong không trung. Tức thời, nó xuất hiện phía sau một gã võ giả chạy trốn, nắm tay nhỏ tung ra một quyền.

Thôn quang thiết quyền!

Võ giả đang chạy trốn cuống lên, theo bản năng thi triển ra vũ kỹ phòng ngự, quang thuẫn màu xanh xuất hiện phía sau hắn.

Nắm tay nhỏ phủ sắc đen của Nha Nha bắn trúng quang thuẫn, không một tiếng động, nắm tay liền đem quang thuẫn thôn phệ xuyên thủng. Nắm tay nhìn đáng thương của Nha Nha bắn trúng lưng đối phương, nhìn qua thật buồn cười.

Thế nhưng ngay sau đó tiếng "thình thịch" nặng nề vang lên, như tiếng tấm thép dày bị đánh xuyên qua, thân thể võ giả cứng đờ, phía sau lưng hắn xuất hiện lỗ máu còn lớn hơn thân thể Nha Nha, xuyên từ sau tới trước ngực.

Khuôn mặt võ giả cứng đờ, thân thể cứng nguyên tại chỗ.

Chùm quang cát ngôi sao của Tiểu Nhị giống như một chùm lửa mỹ lệ, lặng yên không một tiếng động chìm vào cơ thể mấy tên võ giả, ba ba ba, thân thể mấy tên võ giả giống như một loại khí cầu nổ tung.

Ánh mắt Đường Thiên hung hăng nhìn chằm chằm Lý Lương Khâu, nhếch miệng cười, vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

Lý Lương Khâu tay chân lạnh lẽo, hắn biết rõ lần này đụng phải đá cứng rồi, hắn đè nén trấn định: "Các hạ, cái này là hiểu lầm, ta chịu bồi thường, bất cứ điều kiện gì!"

"Bồi thường?" Trên mặt Đường Thiên không giấu được vẻ xem thường cùng khinh miệt: "Ngươi có tư cách nói chuyện bồi thường với ta?"

Thân thể hắn khẽ động, tung ra một quyền đơn giản nhất!

Trong tay Lý Lương Khâu xuất hiện một thanh kiếm, hàn mang từ mũi kiếm lóe lên, tiếng xé gió bén nhọn, kiếm mang sắc bén bùng nổ như mưa bắn nhanh về phía Đường Thiên. Hắn không hề sử dụng sát chiêu, vừa rồi sát chiêu của Mộc lão tam đã cho hắn thấy thực lực của đối phương vượt quá xa tưởng tượng của mình.

Khi kiếm mang của hắn đánh lên nắm tay của Đường Thiên, hắn mới biết con quỷ này có sức mạnh đáng sợ như thế nào!

Đáng chết!

Hiện tại hắn đang hối hận vì cái gì mà vừa rồi không phát ra tín hiệu cầu viện…

Lực kiếm mang có thể xuyên thủng sắt thép, thế nhưng vừa đụng tới nắm tay đối phương liền giống như sóng biển vỗ lên đá ngầm, trong nháy mắt bị đánh tan. Lý Lương Khâu phát hiện mình căn bản không thể đối phó bèn tìm cách xin cầu viện!

Hắn biết rõ lần này nguy hiểm thật rồi, khóe mắt hắn thoáng thấy một bóng người, trong lòng vui vẻ, lớn tiếng quát: “Đinh Thần, nhanh cầu viện!”

Nới đây cách tu luyện doanh chỉ có ba mươi dặm, một khi phát ra tín hiệu cầu viện, trợ giúp rất nhanh sẽ tới!

Đinh Thần chính là võ giả dẫn đầu, sắc mặt hắn tái nhợt không có một tia huyết sắc, hắn biết rõ lần này sự tình rối loạn lớn rồi. Tất A Sửu tuyệt đối không phải nhân vật bình thường, hắn đến nơi này tất nhiên có mục đích khác. Mà nếu Lý Lương Khâu chết ở chỗ này thì căn bản hắn không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào, đối với toàn bộ Thương Dương võ trường thực sự sẽ là một trận động đất, tiểu nhân vật như mình khẳng định tan thành tro bụi.

Tay hắn run rẩy, liền muốn cầu viện…

“Người phải nghĩ rõ ràng nha!”

Một âm thanh lạnh lẽo mang theo mấy phần trêu chọc đột nhiên vang lên bên tai hắn.

Tay Đinh Thần run lên, hắn hoảng sợ ngẩng đầu, một gã Hồn tướng phập phềnh cách hắn không xa, đang cười chế giễu mà nhìn hắn.

Binh vừa thoát ra cũng không có gia nhập chiến đấu mà chỉ giám thị cái đám lính mới này, phòng ngừa có người chạy trốn. Lấy thực lực của Đường thần kinh thì đối phó một đám người như thế căn bản không cần hắn phải hỗ trợ.

Khuôn mặt Lý Lương Khâu vặn vẹo, hắn đang phải hứng chịu công kích như cuồng phong bão táp của Đường Thiên, cận kề nguy hiểm.

Đường Thiên hoàn toàn không có chút lưu tình nào, lồng ngực hắn tràn ngập lửa giận, hắn hoàn toàn giết đỏ cả mắt rồi, chiêu thức trong tay vô cùng đơn giản, tất cả đều là vũ kỹ cơ sở nhưng mỗi chiêu đều ẩn chứa sức mạnh kinh người, cùng với tốc độ cực nhanh, Lý Lương Khâu đã vận dụng toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Bản lĩnh vững chắc của Lý Lương Khâu lúc này được biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Nhưng mà hắn càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng sợ hãi, đối phương thậm chí còn không dùng chân lực, thế mà lại hoàn toàn áp chế hắn, trên đời này lại có gia hỏa kinh khủng như vậy?

Mình sẽ chết sao?

Nỗi sợ hãi cái chết không ngừng dày xéo tâm linh hắn, tiếng kêu thảm thiết của đồng bạn xung quanh càng khiến hắn tiến gần hơn tới sụp đổ. Khuôn mặt hắn vặn vẹo, hai mắt tóe máu hô lớn: “Đinh Thần, người không muốn sống hả, nếu ngươi không cầu viện, ta sẽ giết cả nhà ngươi…”

Đinh Thần run rẩy, nhưng mà Hồn tướng kia giống như một bóng râm đè lên, hoàn toàn bao phủ lấy hắn, hắn không thể nhúc nhích được dù chỉ động ngón tay một chút.

Đường Thiên giận tím mặt: “Ta xem ngươi giết được cả nhà ai!”

Sức mạnh mỗi một quyền càng lúc càng thêm kích động dâng trào, như thợ rèn vung búa tạ lên, như mưa đấm vào màn kiếm của Lý Lương Khâu.

Lý Lương Khâu phun ra một ngụm máu tươi, tử vong đã cận kề, hắn hoàn toàn rơi vào điên cuồng, tóc tai bù xù: “Ha ha ha, ta chết đi rồi thì kế hoạch của ngươi cũng xôi hỏng bỏng không, việc ngươi trả trộn vào nhất định sẽ bị phát hiện, haha!”

Kiếm mang của hắn điên cuồng bành trướng, hắn điên cuồng thôi động chân lực.

“Cha ta nhất định sẽ tìm ra hung phạm, ngươi trốn không thoát đâu! Kế hoạch ngươi xong đời rồi! Xong đời rồi…”

Một quyền một quyền, với tần suất kinh khủng nện trên màn kiếm, màn kiếm kịch liệt rung chuyển, thân thể Lý Lương Khâu như cái sàng lay động, từng ngụm từng ngụm máu tươi từ miệng mũi hắn tuôn ra, nhìn thật đáng sợ.

Phanh!

Thân kiếm đứt từng khúc, màn kiếm biến mất.

Nắm tay trực diện bắn trúng trái tim Lý Lương Khâu, sức mạnh dâng trào chìm vào trong cơ thể Lý Lương Khâu, thân thể hắn run lên, tóc tai bù xù, khuôn mặt đầy máu đen, hắn ngơ ngác nhìn Đường Thiên, hắn dường như không tin kết quả này.

Hắn như một cái cọc gỗ chậm rãi ngã về phía sau.

Đường Thiên chăm chú nhìn Lý Lương Khâu đổ nhào xuống, lửa giận trên mặt hắn đã mất, chỉ còn lại vẻ kiên quyết cùng cương nghị, hắn nhấn mạnh từng chữ, vang vọng bầu trời đầy gió tuyết.

“Ta sẽ mang đại quân san bằng Lục Phân Nghi tọa!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 485: Hàn Triều

"Vậy ta sẽ mang đại quân san bằng Lục Phân Nghi tọa!"

Binh nhại lại theo ngữ khí của Đường Thiên : "Sách sách, thật là khí phách a, người không biết còn tưởng rằng chúng ta là 12 cung hoàng đạo chứ, nghe thử đi , đây là quét ngang thiên hạ a, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!"

Đường Thiên cúi đầu ủ rũ nghe Binh đại thúc giáo huấn,lúc này khi đã tỉnh táo lại hắn phát hiện ra đúng là mình có chút xung động rồi.

"Kế hoạch như thế nào ? A, chúng ta phí nhiều tâm tư như vậy để xây dựng kế hoạch, lúc này tất cả đều bị ngâm nước nóng rồi! Bỏ nhiều công sức như vậy , kéo một cái vòng lớn, còn ngươi ngược lại thì tốt rồi,trực tiếp đem con trai người ta giết chết ! Sớm biết vậy chúng ta trực tiếp xuất binh đi, dù sao cái danh tiếng nhân đồ (kẻ tàn sát) của ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì..."

Binh nói đến mức nước bọt bay tung tóe , tức muốn bể phổi.

"Ngươi làm cho những tên gia hỏa đánh trận như chúng ta phải làm thế nào đây ? A,hay làm lớn chuyện lên một chút , giết cho máu chảy thành sông nhé ? Ngươi bực dọc cùng lắm thì dẫn người giết ngược trở về a, ngươi tưởng san bằng thì san bằng, tưởng nghiền nát là nghiền nát à! Hắn là nhi tử của một thánh giai , còn ngươi là người đứng đầu một chòm sao , Đại Hùng chi vương, uy, xin ngươi, ngươi chú ý một chút đến cái thân phận địa vị của mình được không? Hắn chỉ là con kiến hôi nho nhỏ ngươi có thời gian và cơ hội bóp chết hắn, ngươi giữ nhiều con bài

tẩy như vậy để show hàng a? Tùy tiện treo giải thưởng tìm người chơi hắn, thì quỷ biết là ngươi làm à?"

Đường Thiên dùng cái vẻ mặt đầy vô tội ngửa mặt lên nói: "Không nghĩ được nhiều như vậy a!"

Nha Nha ngồi trên vai trái Đường Thiên , cái tư thế ngồi giống Đường Thiên như đúc, cái khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trưng cái vẻ vô tội ngửa mặt lên.

Đối diện với hai khuôn mặt đầy vô tội một lớn một nhỏ , Binh chẳng thể nào đỡ nổi .

Tiểu Nhị đánh ô , cố gắng hết sức chuyển động cán ô, mỗi khi nó chuyển động cán ô một cái là có một đạo võ hồn khế ước được thành lập. Trước đây Đường Thiên ký kết võ hồn khế ước còn có chút lao lực còn hiện tại đã giao cho Tiểu Nhị giúp lên hắn không cần phí tinh thần.

Binh đúng là kẻ âm hiểm xảo trá, hắn nghĩ ra một biện pháp cực độc , yêu cầu mọi người đều ký kết võ hồn khế ước, kể từ đó chẳng ai dám tiết lộ tin tức.

Mọi người đã bị biểu hiện kinh khủng lúc nãy của Đường Thiên làm khiếp sợ , đành ngoan ngoãn ký kết võ hồn khế ước.

Binh bước đến trước mặt con nhị hàng này thả chậm ngữ khí: "Ngươi không thể cứ như vậy, đại trượng phu co được dãn được, hiện tại tốt xấu gì ngươi cũng là chúa tể một phương rồi, phải có chút khí độ này. Ngay cả chút ẩn nhẫn như vậy ngươi còn không có thì sau này sao có thể bình thiên hạ?"

"Vì sao phải bình thiên hạ ?" Đường Thiên dùng cái vẻ mặt đầy kỳ quái phản vấn.

Binh lập tức tắt tiếng , sau đó nhớ tới chuyện lý tưởng với bá nghiệp cùng con nhị hàng này chẳng chút liên quan gì đến nhau vì thế đành phải

đổi giọng: "Được rồi, dùng cái gì tìm Thiên Huệ!"

"Ngươi nói ta không tìm được Thiên Huệ sao ?" Đường Thiên giận tím mặt, ba một cái nhảy dựng lên: "Đại thúc, muốn đánh nhau sao?"

Nói sai lời rồi! Binh vừa nhìn thấy không ổn lập tức giơ hai tay lên dùng giọng nói cực kỳ chắc chắn như đinh đóng cột nói: "Thiên Huệ là của ngươi!"

Đường Thiên nghe vậy thì cười giãn cả mi mắt : "Ha ha, đại thúc, ngươi cũng nhìn ra a? Đường Sửu nói ngươi là danh tướng quả nhiên đúng là có ánh mắt."

Binh cảm thấy kế hoạch ban đầu đã nát bấy thành mảnh vụn vì thế định mang con nhị hàng này ẩn núp, sớm biết vậy thì để tên để tử mà Sầm Ngữ nói tới không chừng còn đáng tin cậy hơn một chút. Xem ra mình đã đánh giá cao con nhị hàng này lên mới làm cho toàn bộ kế hoạch hỏng ngay từ lúc đầu.

Binh vô cùng tự trách, thân là thống suất một phương vậy mà có thể phạm sai lần trên phương diện này đúng là không nên.

"Hiện tại phải làm gì bây giờ định?" Binh quyết đem vấn đề này ném cho Đường Thiên để cho con nhị hàng này biết muốn đắc thủ được Lục Phân nhãn là một chuyện tương đối chắc trở.

Đường Thiên nghiêng đầu suy nghĩ cả nửa ngày rồi nói: "Mang đại quân san bằng Lục Phân nghi tọa."

Binh: "..."

"Đại thúc , ngươi không cảm thấy phương pháp này rất là tốt sao?" Đường Thiên nóng lòng muốn thử: "Bọn họ chỉ có ba thánh giai, chúng ta nhiều người hơn , chỉ cần đem cái tên Thương Dương Vũ gì gì đó bắt lại thì chẳng phải là tìm được Lục Phân nhãn rồi hay sao?"

"Bắc Đẩu vẫn còn đang đánh, chỗ nào có binh đoàn, Lăng Húc, Hạc và Tỉnh Hào chẳng phải ở bên kia sao ? Chúng ta có đại quân rảnh rỗi sao?" Binh phản vấn.

"Hình như phải a." Vẻ mặt Đường Thiên đầy đau khổ.

Binh chậm rãi hướng dẫn từng bước một : "Vậy ngươi thử tưởng tượng xem , còn có biện pháp nào khác hay không?"

Đường Thiên suy nghĩ một chút rồi bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời: "Có rồi!"

Tinh thần Binh rung lên, thầm nghĩ trong lòng, cuối cùng ngươi cũng nghĩ ra kế hoạch ta định ra mới là kế hoạch có khả năng thực hiện nhất,cái khuôn mặt hình lá bài tú-lơ-khơ đầy vẻ mong đợi: "Ngươi nghĩ thông suốt rồi?"

Chiến ý Đường Thiên dâng trào, hai mắt tỏa sáng nói: "Chúng ta mang một ít quân đi san bằng Lục Phân nghi tọa!"

Binh: "..."

"Ta, ngươi, Nha Nha, tiểu Nhị, chúng ta còn có thể đem Ma Địch đại thúc kéo lại đây, đem đám Lương Phong kéo qua đây , chỉ cần có đám quân nhỏ này của chúng ta là có thể trực tiếp sát tới cửa, ba tên thánh giả đồng thau kia khẳng định không phải đối thủ của chúng ta !" Đường Thiên đếm đếm ngón tay hận không thể lập tức đi đại khai sát giới một phen.

"Còn đám người khác thì sao, rất nhiều người đang ở trong bóng tối nhìn chằm chằm vào đấy." Binh hữu khí vô lực nói.

"Đúng a!" Đường Thiên vò đầu bứt tai, một lát sau, con mắt hắn lại sáng ngời lần nữa : "Có rồi! Chúng ta đuổi hết đám người đó rồi mới động thủ , thế là xong a!"

Binh nhìn Đường Thiên, một lúc lâu không biết nói gì, cái con nhị hàng này ... , đúng là một kẻ ngoan cố chân chính a.

Đồ vật đang ở trong tay người khác thì làm sao bây giờ? Đoạt!

Người khác rất lợi hại thì làm sao bây giờ? Mang nhiều người cùng đoạt!

Còn có người khác nhìn chằm chằm vào đồ vật thì làm sao bây giờ? Mang rất nhiều người đuổi hết đám người đó trước rồi đoạt!

Thô bạo , đơn giản , không có một chút hàm lượng kỹ thuật nào, hoàn toàn không có bất cứ chút gì gọi là tính chiến lược ,toàn bộ vấn đề đều không cần cân nhắc.

Được rồi, cùng cái tên gia hỏa này vòng vo đúng là tự mình đi thụ tội .

"Ta thật ngu!" Binh lắc lắc đầu.

Cùng con nhị hàng này thảo luận vấn đề cần chỉ số thông minh thì đúng là mình tự rước lấy nhục.

Binh nghĩ sâu xa hơn Đường Thiên nhiều, cường ngạnh tranh đoạt là biện pháp gay go nhất , cũng là biên pháp cuối cùng khi lựa chọn . Hiện tại Đại Hùng tinh cần phải có thời gian để giải quyết vấn đề hậu hoạn trong Bắc Đẩu , cần phải có thời gian để tiêu hóa hấp thu, chỉ khi đã hoàn thành được tất cả điều này thì thực lực của Đại Hùng tinh mới thăng lên một bậc thang mới . Chứ không phải vào lúc này biểu hiện ra tính công kích cường liệt , như vậy sẽ khiến những chòm sao xung quanh cảm thấy vô cùng bất an điều đó sẽ khiến Đại Hùng tinh nhanh chóng bị mọi người cô lập .

Thôi tốt nhất cứ để mình làm cho xong...

Binh lắc lắc đầu, ánh mắt trở nên sâu xa đầy cơ trí.

Tổng cộng bảy mươi chín người đều đã kí kết võ hồn xong, sắc mặt của mọi người đều không giống nhau, có kinh sợ, có lo sợ bất an, cũng có sự mong đợi.

Hoàng kim võ giả bị Đường Thiên giết chết dễ dàng như cắt dưa thái rau chứng tỏ thực lực của Đường Thiên chắc chắn là thánh giai. Bị một gã thánh giai thu phục không những không phải là sỉ nhục mà đối với rất nhiều người đó chắc chắn là một cơ hội.

Bọn họ đều là đệ tử ngoài võ tràng , bất kể là thiên phú hay là bối cảnh đều không so nổi những đệ tử bên trong võ tràng , vì thế tiền đồ sau này cũng rất hữu hạn. Thế nhưng việc xảy ra ngày hôm nay lại khiến họ nhìn thấy một tia hy vọng.

"Hai vị đại nhân, làm gì với đám thi thể bây giờ?" Sắc mặt Đinh Thần trắng bệch , bên trên vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi, hắn yếu ớt hỏi. Hắn biết lần này đã lên thuyền giặc thì không còn khả năng rời thuyền nữa rồi.

Tuy hắn không biết lai lịch của hai vị đại nhân ra sao nhưng chắc chắn lai lịch của hai vị đại nhân rất lớn. Điều duy nhất làm hắn cảm thấy may mắn chính là tâm địa của A Sửu đại nhân so với Lý Lương Khâu thì thiện lương hơn nhiều. Hành động dọc đường đi của A Sửu đại nhân đều đã rơi vào trong mắt hắn , với thân phận và thực lực của A Sửu đại nhân căn bản không cần phải thu mua lòng người làm gì , mà sở dĩ hắn làm như vậy nhất định là do tâm địa thiện lương.

Binh nhìn thoáng qua thi thể đầy trên đất , đầu óc nhanh chóng xoay chuyển. Tuy kế hoạch xuất hiện biến cố rất lớn nhưng sau khi ký kết võ hồn khế ước thì coi như đã đem tất cả đám người này kéo về một chỗ vì thế nơi này sẽ không lộ ra kẽ hở.

Hiện tại vấn đề lớn nhấtchính là những thi thể này.

Hủy thi diệt tích là điều chắc chăn phải làm , nhưng cho dù có hủy thi diệt tích thì vẫn khiến người ta cảm thấy nghi ngờ. Một kế hoạch trà trộn vào như thế này một khi để đối phương sinh nghi thì sẽ khiến cho đối

phương phòng ngự chặt hơn , điều này sẽ gây bất lợi cho hành động của bọn họ.

Làm thế nào để tiêu trừ mới nghi ngờ này đây?

Lẽ nào chỉ còn cách như con nhị hàng đã nói , phải dùng đến đại quân để san bằng Lục Phân nghi tọa sao?

Đường Thiên không nghĩ quá nhiều, hắn cũng nhìn ra được hiển nhiên là Binh đại thúc rất chướng mứt với cái phương pháp mà hắn gọi là biện pháp ấy. Nói về âm hiểm xảo trá, Đường Thiên cũng biết mình có thúc ngựa cũng không theo kịp Binh đại thúc, đầu Binh đại thúc so với cái đầu của mình thì thông minh hơn nhiều.

Dù sao mình chỉ phụ trách đánh nhau là được , Đường Thiên an lòng thoải mái ngồi xuống, bỗng nhiên sắc mặt hắn chợt động, lập tức đứng lên quay đầu nhìn về phía núi.

Binh lập tức chú ý tới phản ứng của Đường Thiên: "Chuyện gì thế?"

"Hình như có thanh âm gì đó." Đường Thiên nói nhỏ một câu rồi bay lên trời, nhảy lên đỉnh núi.

Binh không nói hai lời cũng nhảy theo.

Sắc mặt Đinh Thần khẽ biến, chẳng lẽ là viện quân? Hắn do dự một lúc rồi cắn răng nhảy lên đỉnh núi.

"Đó là cái gì?" Đường Thiên chỉ vào đường lam tuyến phía xa xa, hiếu kỳ hỏi.

Đinh Thần vừa đến nơi nhìn theo ngón tay Đường Thiên chỉ , sắc mặt soạt một cái trắng toát , run giọng nói: "Hàn... Hàn triều..."

Đường Thiên và Binh cũng ngây dại, hàn triều? Đây là hàn triều khiến người ta nghe tên mà biến sắc sao?

Đừng có đúng lúc như vậy chứ...

Lam tuyến lao tới cực nhanh, chỉ trong nháy mắt từ mầu lam đầy tinh tế biến thành một mảnh sóng lam sắc cuộn trào dữ dội. Tất cả thành trấn trong phạm vi ba mươi dặm xung quanh tu luyện doanh đều biến thành một mảng rối ren hỗn loạn.

Đường Thiên và Binh trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng bọn họ cũng biết vì sao đám Đinh Thần lại sợ hãi hàn triều như thế!

Hàn triều lam sắc tựa như đang phẫn nộ rít gào , nó chạy dọc theo cánh đồng tuyết ào tới , phá hủy tất cả mọi thứ có trên mặt đất . Bên trong cơn sóng dữ lam sắc là những viên băng lăng lam sắc do hàn triều nồng đậm kết tinh mà thanh đang xoay tròn quay cuồng với tốc độ kinh người .

Tất cả cây cối hay nham thạch khi bị cơn sóng dữ lam sắc thôn phệ đều bị đông thành băng, sau đó bị tách rời, đánh tan, biến thành bột phấn lam sắc quay cuồng bên trong cơn sóng dữ khiến mầu lam của cơn sóng dữ cảm thêm nồng đậm.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn cơn sóng dữ lam sắc quỷ dị và kinh khủng kia đang tàn phá tất cả mọi thứ trên đường nó đi.

"Chạy!"

Đường Thiên là người đầu tiên phản ứng, lúc này bản năng dã thú đã phát huy ra tác dụng cực lớn , hắn xoay người lập tức nhảy xuống.

Binh cũng như ở trong mộng mới tỉnh.

Đinh Thần đã sớm sợ đến sắc mặt trắng bệch nhưng rốt cuộc hắn cũng không ngây ra được bao lậu , vừa lăn vừa bò nhảy xuống, cuống quýt nói: "Đại nhân, bên kia có một cái băng động!"

"Ngươi dẫn đường đi!" Tuy thân hình vẫn còn lơ lửng giữa không trung chưa rơi xuống nhưng Đường Thiên không chút do dự lập tức hạ

lệnh.

Trong nháy mắt khi vừa rơi xuống Đường Thiên lập tức cúi thấp người đem dây thừng trên mặt đất nắm vào trong tay: "Bên kia!"

Đinh Thần nhìn Đường Thiên, lời vừa nói định nói đến bên mép liền nuốt trở lại, chỉ về phía trước: "Bên kia!"

"Mọi người chạy về phía kia ! Nhanh!" Đường Thiên rống to, nộ mục trợn tròn, cơ nhục toàn thân toàn thân cuộn cuộn , hơi thở gấp gáp , từng sợi dây thừng được kéo căng , hắn kéo theo bảy người điên cuồng chạy.

Viền mắt bảy người đỏ bừng, tay nắm chặt lấy dây thừng.

Tiếng gàm rú của hàn triều cuồng nộ cách mọi người càng lúc càng gần, cái thanh âm đáng sợ nghe rợn cả tóc gáy kia tựa như tiếng gọi của tử vong vậy.

Tất cả mọi người đều biết đây chính là lúc cần phải liều mạng, tất cả đều vận hết sức lực điên cuồng lao về phía trước.

Hàn triều phía sau đang tới gần , cái bóng cực lớn của nó phủ xuống ,chậm rãi đem toàn bộ bọn họ bao phủ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 486: Tiểu Nhị Bung Dù Ra

Đằng sau thanh âm đáng sợ của hàn triều còn có âm thanh không ngừng thôn phệ lẫn nhau không ngừng vang lên. Đường Thiên tận mắt trong thấy mấy cỗ thi thể ngay sau đó những mảnh nhỏ bí bảo đều bị đánh tan biến thành lam phần nhỏ như bột mịt.

Đường Thiên thấy thế cảm giác như toàn bộ lông tóc của mình đã dựng đứng lên.

Bản thân chất liệu chế tạo bí bảo đều phi thường xuất sắc, thêm vào thời gian bồi luyện tẩm bộ của tinh lực trong thời gian dài, bị bảo rất khó bị phá hủy. Nhưng mà nhìn thấy hàn triều tụ tập lại thành sóng dữ như 1 con quái thú nuốt chửng mọi thứ trên đường nó đi, ngay cả bị bảo cũng bị nghiền nát dễ dàng thành lam phấn, Đường Thiên không nhịn được mà nuốt ực 1 cái.

Cái gì san bằng hào khí của Lục Phân Nghi Tinh rồi, thời điểm này xem chừng đã không còn chút tăm hơi nào gọi là hào khí rồi, nếu như ném chính thân thể nhỏ bé của mình mà bay vào đó thì chỉ trong giây lát sẽ bay ra 1 chùm làm phấn thôi, Đường Thiên lẩm bẩm.

Thật là đáng sợ.!.

Thiên Huệ tuyệt đối sẽ không thích 1 đống bụi lam phấn đâu.!.

Ý nghĩ này làm cho Đường Thiên không biết toát lên 1 cỗ lực lượng không tên không biết từ nơi nào kéo tinh thần hắn vụt lên, Đường Thiên vọt lên lao tới trước phía trước đội ngũ.

Hắn quay mặt lại hỏi Đinh Thân hô lớn :"Băng động ở đâu?"

“Ở ngay phía trước thôi !.” Đinh Thần không dám quay đầu lại, vừa nói vừa vùi đầu điên cuồng chạy tới.

Lam sắc hàn triều càng ngày càng lại gần bọn họ, phành, một hòn đá nhỏ bị hàn triều cuốn theo, như 1 mũi tên bắn trúng mông của Nha Nha. Nha Nha không có phòng bị lập tức bị bắn bay đi, Đường Thiên xuất thủ mau lẹ ra tay nhanh như chớp giật ôm lấy Nha Nha không thèm xem xét đem nó đặt lên phía trên.

Nha Nha bị choáng váng đến hồ đồ, chỉ biết nhắm mắt nhắm mũi tóm chặt lấy tóc Đường Thiên mà rên rỉ vì đau đớn vừa phải chịu.

Đường Thiên bị nắm tóc đau đến vặn vẹo mặt mũi, cái tên hỗn đản này, chờ chút nữa ngươi sẽ biết Đường Thiên ta thu thập ngươi thế nào.!.

Đinh Thân kinh hỉ gào điên cuồng :”Phía trước, chính là ở phía trước.”

1 hang động ước chừng có đường kính hơn 10m xuất hiện ở trước mặt của mọi người, gọi là băng động thực ra cũng không thích hợp lắm, thực ra đây chỉ là 1 cái khe do băng nguyên mở ra mà thôi, có thể nhìn vết rách 1 cách rõ ràng, dọc theo băng động 2 đầu kéo dài về phía sau.

Mọi người đang gặp tử môn gặp sinh địa nên trên mặt mỗi người đều mừng như điên, lập tức nhảy xuống băng động vừa nhìn thấy.

Oành.!.

Mọi người cảm thấy đỉnh đầu tối sầm lại, sóng hàn triều dữ dội tựa như thủy triều quét ngang qua băng động ở phía trên đỉnh đầu bọn họ.

Âm thanh làm cho mọi người rợn hết tóc gáy, băng động ở trên đầu mọi người không ngừng bị đánh tán loạn, các tầng băng dày đặc bị đánh vỡ tán loạn ầm ầm rơi xuống. Các tầng băng trên cao mấy chục trượng trên đầu Đường Thiên nhìn thấy ở trên đỉnh đầu mình đang rạn nứt với 1 tốc độ kinh người.

Nếu như các tầng băng này hoàn toàn sụp xuống thì bọn người Đường Thiên đang trốn ở dưới sẽ hoàn toàn bị chôn sống.

Dưới tình thế cấp bách trước mắt, trên tay Đường Thiên nhanh chóng xuất hiện 1 thạch tinh xanh nhạt, lúc này đây hắn không cần biết cấp độ của thạch tinh là bao nhiêu, bàn tay hắn đột nhiên dùng sức bóp mạnh toàn bộ thạch tinh ở trong tay mình.

Năng lượng nồng nặc trong giây lát tràn ra bốn phía.

Đường Thiên gào lớn lên :"Tiểu Nhị, bung dù.!."

Tiểu Nhị đang lơ lửng trên đỉnh đầu của Đường Thiên nghe vậy, tay phải nắm lấy cán tinh tán đưa ngang trước ngực, tả chưởng nho nhỏ huy vũ cán tinh tán, song chưởng hợp lại, nhẹ nhàng chà xát quanh tinh tán.

Hô.!.

Năng lượng đang phiêu dật ở xung quanh dường như bị 1 sức hấp dẫn nào đó lôi cuốn nhanh chóng tràn về tinh thần tán.

Quang mang chói mắt xoay tròn theo mặt tinh thần thán sau đó khuếch tán về 4 phía, Tiểu Nhị đột nhiên ngẩng đầu lên, con mắt đen bóng như diệu thạch sáng bừng lên kèm theo quang mang khó hình dung, nhìn thoáng qua thì khuôn mặt ngốc manh tinh xảo kia cực kỳ giống với Đường Thiên rồi, trên mặt Tiểu Nhị toát ra vể nghiêm túc hiếm thấy. Nó mở 2 tay ra, hai chân đứng thế trụ đứng thẳng phối hợp với thân thể tạ thành 1 hình chữ thập, trên đường phục lam sắc không gió mà lay động bay phấp phới trong gió, tỏa khí thế cường đại ra xung quanh.

Ở trong ánh mắt Tiểu Nhị, mặt của tinh thần tán nhanh chóng mở rộng ra.

Phanh.!.

Mặt của tinh thần tán mở rộng ra, giống như là lực lượng của 10 phần đao phong, nhanh chóng chìm vào bên trong vách băng ở 2 bên mọi

người.

Oành.

Băng tuyết từ trên rơi xuống, mang theo thanh thế kinh khủng đánh lên mặt của tinh thần tán, mặt của tinh thần tán quang tinh không ngừng sáng lên, mặt tinh tán không ngừng chớp sáng.

Đường Thiên vừa nhìn thấy tình thế không ổn đã bất chấp mọi thứ, lại 1 lần nữa bóp nát 1 thạch tinh ở trong tay mình, gào lớn 1 cách gấp gáp.

“Tiểu Nhị.”

Năng lượng tràn ra bốn phía.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nhị 1 lần nữa khôi phục lại vẻ ngơ ngác của mình, thân hình nó đột nhiên tiêu thất, dường như đồng thời lúc đó nó xuất hiện trước mặt Đường Thiên. Nó nhìn thoáng qua Đường Thiên, trên mặt không lộ ra chút cảm xúc nào, nhưng mà Đường Thiên dám khẳng định rằng tên gia hỏa này chắc chắn là đang nhìn mình rất chăm chú.

Ở trong không trung, cũng không biết được Tiểu Nhị mượn lực như thế nào, đầu gối nó hơi co lại ngay sau đó giống như hỏa tiễn phóng vụt lên cao, 2 tay mở ra thân hình Tiểu Nhị không ngừng xoay tròn như 1 mũi khoan.

Năng lượng không ngừng tán dật ra ở xung quanh điên cuồng hướng về song chưởng của Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị đang mãnh liệt bay lên theo hình xoắn ốc, 2 tay mở ra hết cỡ mang theo 2 đạo quang mang lượn lờ xung quanh. Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, khi bay nhanh qua gần với cán của tinh thần tán lúc đó Tiểu Nhị như 1 đạo quang tiễn thẳng tắp.

Phanh.!.

Quang tiễn chìm vào trong cán tinh tán, quang mang của tinh thần tán tăng vọt lên, ở trên mặt của tinh tán quang mang đột nhiên sáng bừng lên giống như tinh không mênh mông, làm cho mọi người thấy có thể thấy rõ cả tinh vân và các ngôi sao to nhỏ khác, hàng tỉ hàng tỉ ngôi sao làm cho ánh mắt mọi người không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Mặt của tinh tán chậm rãi chuyển động, quang mang trên mặt tinh tán đang từ mỏng manh lại bỗng dung sinh ra 1 cỗ dư vị thâm trầm dày nặng.

Tiểu Nhị cầm lấy cán tinh tán, an tĩnh phập phềnh ở trong không trung.

Trên khuôn mặt tinh xảo khả ái đang cũi đầu nhìn xuống có chút ngơ ngác.

Bang bang phanh!

Thân thể mọi người lúc này mới chạm vào mặt đất, nhưng mà mặc kệ tiếng kêu rên đau đớn của mọi người bọn họ đều bị biểu hiện cường hãn đến kinh hồn bạt vía của Tiểu Nhị làm cho kinh hãi ngẩn ngơ.

Tên tiểu nhi tử này…. Có chút lợi hại à…

Trước đây thế nào mà lại không phát hiện ra được chứ, hóa ra là Tiểu Nhị không phải là nhị hàng (con hàng lởm) như mình tưởng tượng.

So với Đường Thiên, trên mặt những người khác hiện lên vẻ khiếp sợ không thôi, bọn họ hoàn toàn kinh hãi vì việc vừa rồi. Lúc trước bọn họ gặp qua đâu có điên cuồng như thế, làm sao mà có vũ kỹ kinh khủng như thế được.

Phía trên băng tuyết vẫn đang ầm ầm rơi xuống khối lượng chỉ sợ lên tới vạn tấn, mà quang tán mỏng manh kia lại sừng sững bất động.

"Y y y!"

Tiếng hét chói tai lo lắng của Nha Nha cắt đứt sự yên tĩnh, Đường Thiên giật nẩy mình, Nha Nha vội vàng nắm chặt lấy tóc hắn, lúc Đường Thiên định thần nhìn lại tức thì ôm bụng cười to.

"Ha ha ha ha, Nha Nha, ngươi cũng quá thảm rồi!"

Một hòn đá nho nhỏ đang găm trên cặp mông hồng hồng mũm mĩm của Nha Nha. Cái mông của Nha Nha vốn là hồng hồng mũm mĩm như là quả đông, giờ xuất hiện 1 mảnh đá tựa như là gắn thêm 1 cái đinh mũ lên trên quả đông, xung quanh mảnh đá nhỏ găm trên mông của Nha Nha bị đè ép thành 1 vòng thịt có thể nhìn thấy rõ ràng, nhìn thấy rất khôi hài.

Nghe tiếng cười vô tâm của Đường Thiên, Nha Nha lại càng nôn nóng hơn, nó không ngừng đung đưa cái mông của mình trước mặt Đường Thiên, cố gắng năn nỉ Đường Thiên gỡ mảnh đá ở trên mông của nó xuống.

“Ha ha ha ha, Nha Nha à Nha Nha, cái này gọi là trong nhu có cương đó, cũng có tên gọi khác là mông nở đẹp như hoa, mông cơn xoáy, cái này gọi là mông cơn xoáy, người khác thì có cơn say rượu, Nha Nha ngươi thì có mông cơn xoáy, ha ha ha ha.!” Một vị đại húc khác cười lớn hả hả, sau đó càng cười đến mức khó có thể dừng lại được.

Đường Thiên cũng cười đến mức nước mắt nước mũi bắn tung tóe, bất quá hắn vẫn còn đứng dậy được sau 1 hồi bò lăn vì cười, sau khi đem Nha Nha tóm lại, hắn còn cảnh cáo Nha Nha :”Lúc này đây mà người muốn đánh rắm hây dám ho he gì đó, chắc chắn là ta sẽ làm thịt ngươi ngay tại trận.!.”

Cái mông của Nha Nha nhấp nhô lên xuống, tìm chỗ nào đẹp đẹp để hạ xuống, Đường Thiên nhanh chóng tìm thanh chủy thủ, rồi nhanh chóng móc mảnh đá đang vướng trong mông Nha Nha ra. Thanh chủy thủ này là 1 kiện bí bảo, bất quá lúc này trong tay Đường Thiên thì không khác gì 1 công cụ phẫu thuật, chỉ có thể sử dụng như dao phẫu thuật mà thôi.

Không nghĩ tới là vô luận Đường Thiên dùng lực như thế nào đi nữa thì mảnh đá nhỏ đó vẫn vững vàng găm chặt trên mong Nha Nha, dù hắn có moi móc đào bới thế nào cũng không suy suyển. Đường Thiên cảm thấy có chút tà môn ở đây, hắn phải sử dụng tới chút lực lượng, rắc rắc, chủy thủ trên tay hắn bị bẻ gãy trong nháy mắt.

Đường Thiên ngây ngẩn cả người, ngay cả Binh đang đứng hút thuốc nhả khói cũng ngẩn cả người.

Tuy rằng thanh chủy thủ này chỉ là 1 kiện đồng thau bí bảo nhưng mà nó vẫn là 1 kiện bí bảo. Đường Thiên có thể bẻ gãy nó rất bình thường nhưng mà dùng chủy thủ để cạy mảnh đá mà bị nó bẻ gãy thì đúng là có điểm không bình thường.

Binh đi lại gần, ánh mắt tỏ vẻ kỳ quái :"Đúng là không tầm thường, Nha Nha, vận khí của ngươi thực sự là tốt đến bất ngờ, mảnh đá này không giống như các mảnh đá tầm thường khác."

Đường Thiên gọi Đinh Thần lại hỏi chuyện :"Ngươi đã gặp phải loại đá này bao giờ chưa.?."

Đinh Thần nhìn kỹ trước sau, đây là 1 khối đá màu đen, mặt ngoài khối đá có từng đạo hoa văn lam sắc như sóng nước, khi sờ lên thấy phẩm chất phi thường cứng rắn, hắn lắc đầu :"Bẩm đại nhân, thuộc hạ chưa từng gặp qua."

Việc Nha Nha bị hòn đá bắn trúng hắn cũng tận mắt nhìn thấy, Đinh Thần suy nghĩ chốc lát rồi nói :"Đại nhân, khối đá này tuyệt không phải phàm vật, có thể ở trong hàn triều mà không bị đánh tan là điều mà thuộc hạ chưa từng nghe quá. Từ cấp hoàng kim bí bảo trở xuống, ở trong hàn triều chắc chắn sẽ bị đánh tan nát. Hòn đá này có thể chịu đựng sự nghiền áp ở trong hàn triều tuyệt không phải vật đơn giản."

Đường Thiên buông 1 tay :"Nha Nha, ngươi nhặt được bảo vật rồi! À mà không đúng, ngươi được bảo vật tuyển trúng mới đúng.!. Quả nhiên

không hỏ là Nha Nha nhà chúng ta, vận khí này của người không ai có thể so sánh được.”

Nha Nha há hốc mồm miệng, quỳ rạp trên mặt đất giống như sâu lông, chổng mông lên trời, nước mắt lưng tròng, nhìn Đường Thiên với ánh mắt van xin tội nghiệp.

Vừa nhìn thấy biểu tình này của Nha Nha, Đường Thiên cũng cảm thấy thương cảm cho tên gia hỏa này, tiện tay đem cái tiểu kì đang cắm ở mông Nha Nha gẩy gẩy mấy cái, ngăn trở mảnh đá nhỏ.

“Này, như vậy không phải là quá rõ ràng hay sao. Tốt rồi, tốt rồi, nam nhi đại trường phu, sao lại bởi vị chuyện có thêm 1 cái mông cơn xoáy mà ủ rũ thế chứ, Hồn tướng thần nha, chỉ là 1 mảnh đá nhỏ mà thôi, làm sao đánh bại ngươi được cơ chứ.?.”

Nha Nha chuyển từ khóc thành cười, nhảy dựng lên đứng thẳng trên mặt đất. Sau đó nó men theo vách băng nhảy về phía trước như 1 con sóc nhỏ, trong nháy mắt nó đã tới bên Tiểu Nhị ở 1 chỗ cao cao.

Nha Nha lắc lắc cái mông, xoay qua xoay lại, khoe với Tiểu Nhị về vật trang sức mới ở trên mông nó.

Tiểu Nhị làm ra vẻ cao ngạo lườm qua 1 cái, rồi lại khôi phục lại vẻ ngơ ngác ban đầu.

Mọi người dần dần bình tĩnh lại sau màn kinh khủng vừa rồi của Tiểu Nhị, ở trên đầu hàn triều vẫn đang gào thét không thôi nhưng mà bởi vì băng tuyết dày đặc phân tách nên không có đáng sợ như những gì nhìn thấy.

Quang mang của tinh thần tán hạ xuống giống như là 1 bầu trời đầy sao đang dần hạ xuống, trong như vậy nhưng thỉnh thoảng vẫn có quang mang lóe lên.

Binh gọi Đinh Thần lại hỏi chuyện :”Ta hỏi ngươi chút sự tình.”

Đinh Thần vội vàng nói :”Mời đại nhân hỏi .”

“Ta nghe nói ở võ tràng gần nhất có sự ba động của năng lượng, ngươi có biết không.?.” Binh thấp giọng hỏi.

“Đúng thế thưa ngài.” Đinh Thần bừng tỉnh trong lòng, hắn trịnh trọng nói :”Đó là ở nội võ tràng, qua một khoảng thời gian nhất định, nội võ tràng sẽ có những ba động năng lượng kỳ quái, mọi người đều nói rằng ở trên tay của tràng chủ đang nắm giữ 1 báu vật nào đó. Nhưng mà không có ai nhìn thấy hay gặp qua, nội võ tràng phòng thủ canh giữ nghiêm ngặt, chúng ta chỉ là ngoại võ tràng đệ tử, không thể di vào trong được.”

Binh ngây người 1 cai, trong lòng hiện lên dự cảm không tốt, hắn gấp giọng hỏi :”Chờ chút, ngươi vừa nói

cái gì mà nội võ tràng với ngoại võ tràng.?.”

Đinh Thần giải thích :”Đệ tử của võ tràng chia làm 3 loại, đệ tử thân truyền, đệ tử nội võ tràng và đệ tử ngoại võ tràng. Đệ tử của ngoại võ tràng đều tu luyện ở bên ngoài tu luyện doanh, tiến hành học tập cơ bản cùng tu luyện. Chúng ta thuộc về Hàn Cổ doanh, đó là 1 trong các ngoại võ tràng trọng yếu.”

“Nói cách khác ba động không có ở nơi này.?” Khuôn mặt tú lơ khơ của Binh ngẩn ra.

“Đúng rồi, ba động ở trong nội võ tràng cách nơi này rất xa, rất xa.” Đinh Thần giải thích.

Lạch cạch, điếu thuốc đang nằm trên tay Binh rơi xuống mặt đất, Binh trợn tròn mắt vì điều này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Suy Đoán Của Binh

Rốt cuộc tiếng rít trầm thấp phía trên đỉnh đầu cũng dần đi xa, thần kinh luôn căng chặt của mọi người cùng dần thả lỏng . Chờ cho đến khi không còn tiếng động nào mọi người mới đào tầng băng ra rồi bò ra khỏi băng động , lúc này băng nguyên đã hoàn toàn thay đổi, phàm những nơi mà ánh mắt có thể nhìn thấy , toàn bộ cây cối, nham thạch, tiểu sơn , sườn núi … tất cả đều đã biến mất không còn chút tăm tích . Cánh đồng tuyết vốn bằng phẳng vậy mà bây giờ lại đầy lỗ hổng.

Tâm tư của Binh rất kín đáo , hắn đánh sập băng động rồi đem toàn bộ vết tích của tinh thần tán xóa đi.

Bỗng nhiên, Tiểu Nhị đang đánh ô bay xuống mặt đất, nó nhặt từ trên mặt đất lên một khối băng tinh lam sắc rồi răng rắc răng rắc cắn vỡ .Lúc này Đường Thiên mới chú ý tới, trên cái nơi hoang tàn đầy tuyết phủ này có thể tùy ý thấy được những khối băng tinh lam sắc phủ đầy, băng tinh có hình dạng bất quy tắc giống như những khối băng lam sắc bị vỡ ra vậy , nếu không phải mầu sắc của nó khác với băng tuyết thì khi xen lẫn với băng tuyết căn bản khó có thể nhận ra được.

"Đây là thứ gì ?" Đường Thiên đưa tay muốn nhặt lên.

Đinh Thần thấy vậy sắc mặt liền đại biến, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Đại nhân không thể!"

Đường Thiên chững người lại rồi quay mặt hơi kinh ngạc hỏi: "Sao thế ?"

"Cái này là băng tinh hàn triều !" Đinh Thần gấp giọng nói : "Mỗi lần hàn triều qua đi , hàn triều sẽ ngưng tụ thành những viên băng tinh, khả năng ăn mòn năng lượng chân lực của những viên băng tinh này so với hàn triều trong không khí còn mạnh hơn mấy trăm lần. Những võ giả có tu vi hơi yếu một chút vừa đụng vào nó thì đan điền sẽ đông lại, nghìn vạn lần không đụng vào được, ngay cả đạp lên cũng không lên đạp."

Lời này vừa nói ra lập tức làm sắc mặt mọi người đại biến.

"Thời gian tồn tại của hàn triều băng tinh rất ngắn, chỉ một ngày sau là chúng nó bốc hơi tan vào không khí." Đinh Thần căn dặn: "Mọi người nghìn vạn lần không nên vì hiếu kỳ mà đụng vào nó."

Đinh Thần nhìn thoáng qua Tiểu Nhị trong lòng không thể hiểu nổi bởi đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hồn tướng có thể ăn hàn triều băng tinh. Tiểu Nhị là võ hồn nhưng khí tức của nó gần giống với Hồn tướng vì thế Đinh Thần mới nhận nhầm nó là Hồn tướng. Nhưng hắn không hề lên tiếng thắc mắc , biểu hiện cường thế của Tiểu Nhị lúc trước đã hoàn toàn chấn nhiếp hắn, Hồn tướng lợi hại như vậy tất nhiên không phải là phàm phẩm rồi.

Bỗng sắc mặt Binh khẽ động,hắn nhặt một khỏa hàn triều băng tinh lên sau đó không ngờ cũng học theo Tiểu Nhị , răng rắc răng rắc cắn vỡ . Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ, một lát sau mới mở mắt, khen: "Đồ vật tốt !"

"Ta có thể ăn không?" Đường Thiên thấy thế cũng nóng lòng muốn thử, Nha Nha ở một bên cũng có biểu hiện giống hắn như đúc .

"Không thể." Binh dứt khoát nói: "Thứ này là thuốc bổ cực tốt với Hồn tướng , chẳng qua nếu phẩm chất của Hồn tướng không cao thì không thể thừa nhận được."

Nha Nha hoan hô một tiếng cũng nhặt một mảnh băng tinh lên răng rắc răng rắc cắn vỡ , trên mặt đầy vẻ hưởng thụ.

Ánh mắt của Binh hướng về phía băng nguyên rộng lớn , trong mắt hiện lên một tia dị sắc, cái phiến cánh đồng tuyết này chẳng phải là dưỡng hồn chi địa trời sinh hay sao?

Đối với võ giả , Hàn triều chính là độc dược trí mạng nhưng đối với Hồn tướng thì nó lại chính là thuốc bổ cực tốt . Thay vì nói cái phiến cánh đồng tuyết này là một nơi chốn tu luyện tốt thì nói nơi đây là dưỡng hồn chi địa thì càng thích hợp hơn.

Trong lòng Binh rục rịch muốn động, phiến tuyết nguyên hàn cổ đại như này chính là dưỡng hồn chi địa tuyệt hảo , đối với Đại Hùng tinh thì nó chính là nguồn bổ xung cực lớn . Số lượng thủ hạ là Hồn tướng dưới tay Đường Thiên rất đông đảo, nếu như có thể đến nơi đây tẩm bổ thì có lẽ có thể tiến thêm một bước.

Có lên phái đại quân đến quét sạch nơi này hay không đây...

Úc không, mình nhất định không bị cái tên nhị hàng kia ảnh hưởng đến , lúc nào cũng nghĩ đến chuyện mang đại quân đến . Binh nhanh chóng đem cái phương pháp cường đạo đầy thô bạo không có một chút tính chiến thuật nào đáng nói trong đầu vứt khỏi não .

Người có chỉ số thông minh cao nhất định phải nghĩ đến vấn đề có chỉ số thông minh cao.

Theo ý nghĩ nào đó , cái phiến cánh đồng tuyết này hẳn phải là một nơi chiến lược yếu địa mới đúng .

Thương Dương Vũ không phát hiện ra điểm này sao?

Cái ý nghĩ này khiến mắt Binh sáng ngời nhưng ngay sau đó hắn lập tức đem cái suy đoán này phủ quyết.

Có lẽ hoàng kim võ giả sẽ không phát hiện ra diệu dụng của hàn triều nhưng nếu là thánh giả thì nhất định sẽ phát hiện ra được bởi vì thứ

thánh giả tu luyện chính là hồn vực, lý giải của bọn họ về Hồn tướng không phải những võ giả bình thường có thể so sánh được.

Nhất định Thương Dương Vũ sẽ nhìn ra điểm này , hắn có thể nhìn ra điểm này sao lại không muốn lợi dụng phiến cánh đồng tuyết này chứ?

Binh đột nhiên hỏi Đinh Thần: "Cái phiến đại tuyết nguyên này ngoại trừ tu luyện doanh ra còn có nơi khác đúng không?"

Đinh Thần gật đầu: "Ân, cách tu luyện doanh không xa có một tòa thành, tên là Hàn Cổ thành do nữ nhi của Phó sư Phó Tử Hồng tọa trấn, đám Lý Lương Khâu là lính trú quân nằm dưới sự quản hạt của Tử Hồng tiểu thư . Tử Hồng tiểu thư rất tốt, mọi người đều rất kính trọng."

"Nơi đó có gì sao ? Cần thiết phải trú quân à?" Binh phản vấn.

Đinh Thần sửng sốt một cái, lắc đầu nói: "Cái này thuộc hạ cũng không biết."

Ánh mắt Binh chợt lóe như có điều gì đó đăm chiêu.

Tiểu Nhị vẫn chuyển động tinh thần tán(ngôi sao ô) trong tay , băng tinh từ mặt đất liên tục bị hấp lên như hạt mưa bay về phía tinh thần tán đang chuyển động. Mỗi khi có một phiến băng tinh đánh lên mặt ô thì lập tức hóa thành một chùm lam phấn óng ánh thấm vào bên trong mặt ô.

Nha Nha thoáng sửng sốt trong giây lát rồi lập tức đẩy nhanh tốc độ lên nhưng so với Tiểu Nhị thì hiệu suất của nó không biết kém hơn biết bao nhiêu lần .

Bỗng nhiên tinh thần tán dừng lại , Tiểu Nhị ngơ ngác nhìn Nha Nha.

Nha Nha trừng lớn con mắt, trên mặt đầy vẻ khó chịu, trong lòng ước ao không biết bao nhiêu lần .

Bỗng Tiểu Nhị vẫy vẫy tay với Nha Nha .

Nha Nha thoáng sững người trong giây lát rồi ngay lập tức hoan hô một tiếng rồi sau đó cất bước khoan khoái đi về phía Tiểu Nhị tiếp đó nó dùng sức đạp một cái , nhảy lên cao ngất , khi vẫn còn ở giữa không trung nó liền lộn mấy vòng.

Tiểu Nhị cũng phối hợp xoay người rất đúng lúc .

Ba.

Nha Nha tựa như một quả đông nằm yên trên lưng Tiểu Nhị , hai tay ôm chặt cổ Tiểu Nhị trên miệng y y nha nha hoan hô.

Thân hình Tiểu Nhị không chút động đậy, khuôn mặt ngơ ngác không chút biểu tình, lại tiếp tục chuyển động tinh thần tán một lần nữa.

Vù vù vù, Tiểu Nhị tựa như một cơn gió xoáy lam sắc quét qua mặt đất , phàm những nơi mà nó đi qua ,toàn bộ băng tinh đều bị hút vào trong tinh thần tán của nó . Hàn triều nồng đậm giống như làn vụ khí lam sắc không ngừng bị hút vào trong cơ thể hai bọn nó .

Binh đỏ cả mắt, lập tức ngừng hút thuốc, vừa phóng về phía cơn gió xoáy vừa hô lớn : "Tiểu Nhị! Còn có ta, còn có ta..."

Hô, cơn gió xoáy lam sắc giống như bị chấn kinh vậy, thoáng một cái đã lướt ra xa .

"Hỗn đản! Không ngờ các ngươi lại không mang theo ta! Tốt nhất các ngươi đừng có rơi vào trong tay ta..." Binh tức muốn bể phổi tức giận mắng to , tiếng của hắn vọng ra xa xa.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cái biểu hiện không chút hình tượng của cái tên hồn tương đại thúc vô cùng hèn mọn cùng vị Hồn tướng quyết đoán khiến người ta hít thở không thông lúc nãy là một sao?

Đường Thiên quay mặt, không đành lòng nhìn.

Tiếc là mình không thể ăn, thoạt nhìn đám Tiểu Nhị dường như rất dễ chịu thì phải...

Ước chừng hơn mười phút sau Tiểu Nhị liền ngừng lại, băng tinh xung quanh đều đã bị bọn họ quét sạch không còn chút gì . Lúc này thân thể của Tiểu Nhị và Nha Nha đã biến hóa một cách rõ ràng , da trên người Nha Nha đã trở nên tinh tế trơn trượt hơn trước , cây tiểu kỳ cắm trên(sau) mông đã biến thành mầu lam . Còn đường trang trên người Tiểu Nhị lại trở nên tinh xảo hơn trước , khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã tinh xảo bây giờ quả thực trông giống như con búp bê sứ vậy , đôi mắt đen bóng hơn , phần cán của tinh thần ô trong tay hắn cũng óng ánh giống như được khắc từ băng vậy , không chỉ vậy , bề mặt của nó còn có rất nhiều phù điêu vô cùng tinh tế . Nan ô trong suốt như thủy tinh, trên mặt ô vốn đã có rất nhiều ngôi sao nay có nhiều thêm một tầng tinh vân lam nhạt mờ ảo như có như không .

Băng tinh xung quanh đều đã bị quét dọn sạch sẽ không còn chút gì , nếu như lúc này đứng từ trên không nhìn xuống thì sẽ thấy trên mặt đất đầy tuyết phủ có những lam điểm ánh lên nhưng chỉ duy nhất phạm vị xung quanh đám Đường Thiên đang đứng thì không còn một khối.

"Tiểu Nhị, đem xung băng tinh xung quanh mang một ít lại đây." Binh vội vàng nhắc nhở .

Lần này dường như Tiểu Nhị đã biến thành thông minh, hô một cái hóa thành một cơn gió xoáy đem băng tinh hàn triều xung quanh cuốn không ít lại đây, như thế khu vực này sẽ không đột ngột khác biệt với nơi khác .

Bỗng nhiên, thần sắc trên mặt Đường Thiên khẽ động, thấp giọng hô: "Có người tới !"

Tiểu Nhị, Nha Nha và Binh lập tức biến mất.

Đinh Thần thấp giọng quát lớn: "Ta tới ứng phó, mọi người trấn định ."

Từ phía xa xa xuất hiện mấy chấm đen nhỏ sau đó chỉ trong nháy mắt đã hiện ra trước mặt mọi người, người cầm đầu chính là một vị nam tử mặt đen .

Trên mặt Đinh Thần lộ ra vẻ sung sướng khi vừa sống sót sau tai nạn, trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc: "Đại nhân!"

Ánh mắt vị nam từ mặt đen lướt qua mọi người, ai nấy đều rất chật vật hiển nhiên vừa mới trải qua một hồi tai nạn, trên mặt tất cả vẫn còn lưu lại vẻ căng thẳng , hắn thả chậm thanh âm: "Đinh Thần, vận khí của tên tiểu tử ngươi không tồi đâu! Sống là tốt rồi! Ngươi dẫn bọn hắn trốn ở đâu thế ?"

Đinh Thần chỉ vào băng động đã sụp mất một nửa phía sau , thanh âm mang theo vẻ run rẩy: "Đại nhân còn nhớ cái băng động này không? May mà chúng ta cách băng động này không xa, bằng không..."

Vị nam tử mặt đen cho rằng Đinh Thần bị hù đến hỏng lên bùi ngùi nói : "Đúng là vận khí không tồi."

Hắn nhìn thoáng qua băng động đã sụp đổ , cái băng động này có không ít người biết đến bình thường thỉnh thoảng vẫn có người tuần tra chạy vào trong đó để tránh gió tuyết.

"Trông thấy Lý phó đội không?" Đột nhiên vị nam tử mặt đen hỏi.

"Không có." Đinh Thần lắc đầu, bỗng nhiên cả kinh rồi run giọng: "Lẽ nào Lý phó đội..."

"Hy vọng hắn cũng có vận khí tốt." Vị nam tử mặt đen lắc đầu than thở rồi lập tức nói: "Ngươi dẫn bọn họ tới tu luyện doanh đi, phỏng chừng xung quanh đây đều đã lâm vào rối ren, xung quanh đang hỗn loạn lên tốt nhất các ngươi cứ yên phận ở tu luyện doanh đi. Lần này quy mô của hàn triều lớn đến mức chưa từng có,ngày mai Phó sư và Lý sư sẽ đến. Mau trở về đi , ta tìm thêm xem thế nào."

Đinh Thần cảm kích nói: "Cảm tạ đại nhân!"

Thấy nhóm vị nam tử mặt đen nghênh ngang quay đầu đi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đinh Thần thấp giọng nói: "Vị đại nhân vừa nãy chính là người phòng thủ Hàn Cổ thành Vu Long Hải Vu đại nhân, hắn là đệ tử của Phó sư , cũng là sư huynh của tiểu thư , thực lực rất mạnh ."

Đường Thiên gật đầu: "So với Lý Lương Khâu thì mạnh hơn . Hơn nữa bên người hắn còn có bốn gã hoàng kim võ giả."

Binh nhẹ nhàng đi ra, nói: "Chúng ta đi tu luyện doanh."

"Vì sao? Chúng ta không đi nội võ tràng sao? Thời gian của chúng ta cũng không có nhiều a!" Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ khó hiểu.

Binh lắc đầu: "Cái phiến Hàn Cổ đại tuyết nguyên nhất định có chuyện. Hai vị thánh giả đều tới, ngươi không cảm thấy điều này rất kỳ quái hay sao? Chuyện Lý Nhược tới cũng rất bình thường, con của hắn đã xảy ra chuyện. thế còn Phó Trọng Sơn thì sao ? Đến thăm nữ nhi của hắn sao ? Nếu là lúc bình thường thì điều này còn có thể hiểu được nhưng lúc này là lúc mạch nước ngầm của Lục Phân nghi tọa đang dao động mạnh , nhiều người đang rục rịch muốn động , vào cái thời điểm như này sao hắn lại có thời gian ly khai?"

Binh đột nhiên hỏi Đinh Thần: "Trận hàn triều lần trước xảy ra lúc nào?"

"Hàng năm đều có nhưng quy mô không lớn, lần này quy mô là lớn nhất, trước đây cũng có một lần có quy mô khá lớn đó là thời gian sáu năm trước, lần đó ba vị thượng sư cũng tới ." Đinh Thần lộ ra vẻ hồi ức.

Binh cười nhạt: "Chỉ là một ngoại võ tràng, có chỗ nào đáng giá để ba vị thánh giả cùng chạy tới đây ? Bên trong chuyện này nếu nói là hợp lí thì mới là kỳ quái! Huống chi, một cái nơi khô cằn sỏi đá thế này mà

cũng cần nhiều cao thủ tới trấn thủ như vậy sao ? Cái gọi là trấn thủ này thực chất là gì ?"

Đường Thiên lắc đầu: "Tuy nghe rất có lí nhưng cũng chưa chắc đã liên quan tới..."

Binh cắt đứt lời hắn, hắn sợ cái con nhị hàng Đường Thiên này sẽ nói ra ba chữ【 Lục Phân nhãn 】, hắn khẳng định : "Không có việc gì, trong vòng hai ngày tới chúng ta không cần nóng vội , cứ từ từ xem tin tức sẽ biết."

Hắn vung tay lên đầy hăng hái : "Tiểu Nhị, Nha Nha, nhanh mang ta đi nhặt băng tinh!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Ít Nói , Ít Nói

Khi mới bắt đầu được kiến thiết , quy mô của Hàn Cổ tu luyện doanh rất lớn nhưng dù vậy sau khi vượt qua đợt hàn triều vừa nãy vẫn làm cho tu luyện doanh bị phá hư cực lớn . Khi Đinh Thần vừa mang mọi người trở về thì lập tức nhận được mệnh lệnh tiến vào trùng kiến.

Toàn bộ doanh trại của tu luyện doanh đều được xây dựng từ băng chuyên (gạch băng) tạo thành, những khối băng chuyên này có mật độ cực cao hơn nữa bên trong còn ẩn chứa hàn triều vì vậy khiến việc cắt xẻ vô cùng khó khăn , đối với võ giả thì đây cũng là một phương thức tu luyện hàng ngày không tồi chút nào.

Mà không riêng gì doanh địa, kể cả Hàn Cổ thành, tất cả kiến trúc đều do những khối băng chuyên lớn xây thành. Mỗi một khối băng chuyên lớn đều có độ dài đạt tới ba trượng rộng hơn một trượng và chiều cao cũng là một trượng, so với người thường còn cao hơn.

Muốn chế tác ra một khối băng chuyên lớn như thế này cũng không phải chuyện dễ dàng gì , mỗi một khối đều tiêu tốn rất nhiều nhân lực. Hàn Cổ thành và tu luyện doanh đều do một tay đám võ giả xây thành. Những khối băng chuyên lớn này có lực phòng hộ cực kỳ mạnh , có thể chống lại công kích của binh đoàn , so với những viên nham thạch đá tảng vốn lấy cứng rắn để thành danh thì đúng là xuất sắc hơn.

Binh là Hồn tướng, đối với mấy thứ như thế này cực kỳ mẫn cảm, điều này càng thêm xác minh suy đoán trong lòng của hắn.

Mỗi ngày hắn đều lượn lờ giữa tân binh doanh và Tam Hồn thành , từ Tam Hồn thành hắn có thể biết rõ tiến độ của kế hoạch Bắc đẩu. Đối với

Đại Hùng tinh lúc này , nếu như kế hoạch Bắc Đẩu có thể thành công thì sẽ giúp thực lực của Đại Hùng tinh tăng vọt về chất.

Tất cả tài nguyên chống đỡ cho cả hệ thống vũ kỹ đã sớm bị Quang Minh võ hội, Hắc hồn và chòm sao Hoàng Đạo chia nhau sạch sẽ. Đại Hùng tinh muốn quật khởi thì chỉ có hai cách , cách thứ nhất là không ngừng thôn tính để làm lớn mạnh mình , cách thứ hai chính là sáng tạo ra một hệ thống hoàn toàn mới.

Cơ nghiệp hiện tại của Đường Thiên có được chính nhờ một đường chiến đấu mà thành. Nhưng cũng trùng hợp vào lúc hai đại cự đầu là chòm Sư Tử và Quang Minh võ hội đang phân tranh mới giúp Đường Thiên có được cơ hội. Với thực lực lực hiện tại của Đại Hùng tinh nếu như có thể tiếp tục phát triển thì có thể trở thành một phương cường hào. Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn dừng lại ở mức độ đó thôi , mức phát truyển cao nhất của nó có lẽ có thể đạt được cấp độ Hoàng Đạo cấp.

12 cung Hoàng đạo chẳng phải là thế lực dễ chọc. Hắc hồn thì luôn ẩn nấp trong bóng tối lúc nào cũng giơ nanh múa vướt chực chờ. Đường Thiên có thể có được thành tựu như hiện tại cũng dựa vào vô số may mắn,nhưng Binh sao có thể đem hy vọng ký thác lên may mắn đây?

Trong mắt hắn , kế hoạch Bắc đẩu mới chân chính là trọng tâm , bởi vì kế hoạch Bắc Đẩu là kế hoạch rất có khả năng phá vỡ hệ thống vũ kỹ hiện giờ, Binh hiểu rất rõ sức mạnh có khả năng phá vỡ hệ thống là như thé nào.

Năm đó Nam Thập Tự binh đoàn cũng bị thua trên phương diện này.

Lúc này kế hoạch Bắc Đẩu đang ở trong thời điểm mấu chốt Binh tuyệt đối sẽ không điều động nhân thủ vào lúc này . Không những thế ngay cả đám thánh giả của Dao Quang thành cũng bị Binh triệu hồi để trợ giúp nghiên cứu.

Binh đem hạt giống gieo xuống và kiên trì chờ đợi.

Cũng may Đinh Thần vẫn tiếp tục phụ trách đám người Đường Thiên , cả đoàn người lặng lẽ không lên tiếng vùi đầu vào trong công tác , bọn họ cần phải có thời gian để tiêu hóa những thứ đã xảy ra trên đường. Băng chuyên mà bọn họ cần phải chế tác có quy cách nhỏ hơn nhiều, tất cả đều là những khối băng chuyên nhỏ chỉ có kích cỡ một thước vuông.

Đường Thiên không suy nghĩ nhiều như vậy, cắt băng chuyên với hắn đúng là một trải nghiệm hoàn toàn mới . hàn triều trong khối băng không hề ảnh hưởng tới hắn một chút nào, còn lực lượng của hắn lại mạnh đến mức thái quá, vung lưỡi dao lên là một trận chém điên cuồng.

Những khối băng bất quy tắc trước mặt hắn nhanh chóng được cắt tỉa hết sức vuông cắn , hắn cảm thấy thứ này rất thú vị lên chơi đùa đến hồ hởi, vụn băng bay loạn xạ. Chỉ trong nháy mắt trước mặt hắn đã có một đống băng chuyên lớn.

Hiệu suất kinh người của Đường Thiên lập tức làm cho không ít người chú ý tới .

"Lão Đinh, vận khí không tồi a, một tên rất mạnh đó a!" Một võ sư khác ban nói với Đinh Thần.

Đinh Thần lập tức cười ha ha: "Vẫn có mấy phần là cậy mạnh , còn phải luyện thêm a."

"Thế là không tồi rồi, một khuất phục mười, cậy mạnh rất tốt , hiệu quả cũng khá , cơ sở của tên tiểu tử này rất vững chắc, đúng là một hạt mầm tốt !" Trong mắt vị võ sư kia hiện lên vẻ khen ngợi.

Trên miệng Đinh Thần liền ứng phó: "Đến lúc đó ngươi nhớ chỉ điểm hết mình đừng có giữ lại a!"

"Được! Không thành vấn đề!" Đối phương lập tức đáp ứng cực kỳ sảng khoái.

Đinh Thần đi tới bên cạnh Đường Thiên , đúng lúc muốn nói lời gì đó thì bỗng nhiên một nữ tử ước chừng bốn mươi tuổi đi đến, nàng liếc nhìn xung quanh một lần khi nhìn thấy trước mặt Đường Thiên chồng chất một đống băng chuyên chất thành ngọn núi nhỏ thì con mắt chợt sáng lên, giương giọng nói: "Tiểu Đinh tử!"

Đinh Thần ngẩng đầu, vừa nhìn thấy vị nữ tử trung niên liền vội vàng chạy tới: "Anh tỉ, sao ngươi lại tới đây?"

Nữ tử được gọi là Anh tỉ mỉm cười: "Nhân thủ trong Phủ không đủ, ta đến tìm mấy người để hỗ trợ , trong ban ngươi có một người không tồi a."

Trong lòng Đinh Thần trong lòng thầm kêu khổ, thật đúng là sợ cái gì thì cái đó đến , vội vàng nói: "Tiểu tử này đúng là có mấy phần cậy mạnh, chẳng qua , ngài cũng thấy đó tương mạo của hắn có chút ... Không thích hợp ..."

Đinh Thần kiên trì, trong lòng thầm rơi lệ , trước mặt lão đại của mình nói xấu lão đại, cái chuyện như thế này sao lại để mình gặp phải chứ ? Đại nhân, ta nói ngài xấu cũng chỉ là bất đắc dĩ thân bất do kỷ thôi a...

Anh tỉ nhìn Đường Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ đồng cảm và thương hại, nàng trừng mắt với Đinh Thần: "Tướng mạo thì có quan hệ gì ? Tiểu tử có tinh thần như vậy chắc chắn về sau sẽ có tiền đồ!"

"Ta sợ ảnh hưởng tới tiểu thư..." Đinh Thần miễn cưỡng nói.

Nghe vậy thần sắc Anh tỉ càng thêm bất thiện, chỉ vào Đinh Thần mắng: "Thế nào? Trong lòng tiểu Đinh tử ngươi, tiểu thư lại là hạng ngươi nông cạn chỉ biết nhìn vào tướng mạo thôi sao ? Tiểu Đinh tử, xem ra ta đã nhìn sai ngươi rồi ! Thế nào? Ngươi không muốn bỏ người?"

Trong lòng Đinh Thần đầy tuyệt vọng, ông trời ơi , ta vô tội a...

Nhưng trên mặt hắn cũng không dám có chút biểu lộ, đành phải nói: "Anh tỉ có thể nhìn trúng hắn đó là phúc của hắn ta nào dám ngăn a! Để ta đi căn dặn hắn một hai câu, tính cách A Sửu tương đối lăng (ngốc/đần độn), Anh tỉ ngươi bỏ qua cho a!"

Nghe vậy sắc mặt Anh tỉ hơi nguôi đi một chút : "Đi đi, ta tự nhiên sẽ chiếu cố hắn. Cũng không mất bao nhiêu lâu đâu, ban ngày vào trong phủ giúp việc đến tối lại quay lại nơi này , đến lúc đó ngươi sẽ giúp hắn học bù như vậy sẽ không ảnh hưởng đến việc tu luyện của hắn."

Đinh Thần thấy thế đành phải đáp ứng.

Đinh Thần ủ rũ đem Đường Thiên kéo sang một bên: "Đại nhân, không còn biện pháp nào , chắc chắn ngài phải đi phủ thành chủ rồi."

"Đi thì đi a, ta cảm thấy Anh tỉ rất tốt a." Đường Thiên ngược lại không cảm thấy chút sợ hãi nào , đoạn đối thoại vừa này của hai người đã rơi vào tai hắn , hắn cảm thấy vị Anh tỉ kia rất tốt.

"Anh tỉ là người rất tốt." Đinh Thần nhìn Đường Thiên trong lòng trầm hắn , đại nhân , ngài không ý thức được là ngài đang ẩn núp hay sao? Điều nguy hiểm nhất của việc ẩn nấp là gì a?

"Ta đi đây !" Đường Thiên nhếch miệng cười.

Trong lòng Đinh Thần quýnh lên, vội vàng gọi lại, thần sắc thận trọng: "Đại nhân, phủ thành chủ là nơi ngọa hổ tàng long, không biết sẽ có bố trí gì , tiểu nhân cũng chua bao giờ đi vào cho lên không biết một chút gì. Nhưng mà đại nhân, bất kể như thế nào thỉnh ngài nhất định phải ít nói!"

"Ít nói ?" Đường Thiên phản vấn.

"Vâng!" Đinh Thần gật đầu đầy kiên quyết: "Ít nói thì ít sai , không nói thì không sai!"

Đường Thiên bất mãn nói thầm: "Như này là ngươi không tin ta..."

Tin ngươi thì toàn bộ chúng ta toi cả rồi!

Đinh Thần càng thêm kiên quyết: "Đại nhân, thỉnh đáp ứng ta! Thuộc hạ biết rõ tình huống nơi này hơn ngài a!"

"Được rồi được rồi." Đường Thiên đành phải đáp ứng , hắn cảm thấy Đinh Thần nói cũng rất có lí , Đinh Thần hiển nhiên là hiểu nơi này hơn mình rồi.

"Nhất định phải ít nói!" Đinh Thần nhịn không được dặn dò thêm một lần.

"Ít nói , ít nói!" Trong miệng Đường Thiên lẩm bẩm niệm cứ như muốn đem hai chữ này khắc sâu vào trong đầu. Thấy bộ dáng này của Đường Thiên, Đinh Thần cũng thấy hơi yên tâm một chút .

Mặc dù đại nhân có vẻ không đâu vào với đâu nhưng vẫn chấp nhận nghe ý kiến của người khác.

"Đại nhân phải cẩn thận."

Đinh Thần tiễn Đường Thiên và Anh tỉ ra khỏi doanh địa, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Khi đang đi trên đường , Anh tỉ thuận miệng hỏi vài câu, thấy Đường Thiên trầm mặc ít lời trong lòng càng thêm đồng cảm. Hài tử này không những lớn lên xấu xí, hơn nữa lại còn chất phác hướng nội, đúng là đáng thương a.

Quy mô của phủ thành chủ rất lớn , Anh tỉ mang theo Đường Thiên đi vào , những người gặp nàng dọc đường nđều dồn dập hướng nàng hành lễ vấn an.

"Phủ thành chủ có tất cả bốn viện , chủ viện nằm ở trung tâm, A Sửu , ngươi phải nhớ kỹ không được tới gần chủ viện. Còn ba viện còn lại

phân biệt là tiền viện, đông viện và tây viện. Lần này viện cần ngươi hỗ trợ là tây viện."

Nàng mang Đường Thiên đi tới tây viện của phủ thành chủ phủ , trong góc có một bức tường băng bị sụp phân nửa , xung quanh chất đầy những tảng băng lớn. Anh tỉ nhẹ nhàng nói với Đường Thiên : "A Sửu, ngươi đem những khối băng liệu này chế thành băng chuyên, cũng giống như ở tu luyện doanh vậy."

"Nga." Đường Thiên ngoài miệng đáp một câu, trong lòng vẫn tiếp tục thầm niệm: "Ít nói , it nói... Ít nói ,ít nói..."

"Ta có việc cần đi trước ." Anh tỉ nói.

"Hảo." Đường Thiên đáp lại rồi cúi đầu bắt đầu làm băng chuyên.

Binh lặng yên không một tiếng động đi ra , cảm thấy cực kỳ bất ngờ nói : "Về phương diện này ngươi rất có tiềm lực a, vậy mà lại có thể kìm nén lại!"

Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ đau khổ: "Đại thúc, như vậy quá thống khổ mà , liệu chúng ta có thể trực tiếp giết vào hay không?"

Dọc đường đi Anh tỉ hỏi đông hỏi tây trong lòng hắn thì liều mạng niệm "Ít nói , ít nói" mới lừa gạt được , vài lần thiếu chút nữa thì hắn đã bị lộ tẩy.

"Nhẫn , nhẫn, nhẫn nhẫn lại thì tốt hơn !" Binh lên tiếng an ủi sau đó cẩn thận quan sát rồi sách sách nói: "Ai ya, đây chính là cấu trúc cứ điểm tiêu chuẩn nha , ta đã nói cái Hàn Cổ thành này không đơn giản mà , phòng ngự nơi này tuyệt đối không thua kém Tam Hồn thành của chúng ta."

"Lợi hại như vậy sao?" Đường Thiên hơi kinh ngạc, Tam Hồn thành đã trải qua mấy lần chiến đấu vì vậy tiêu chuẩn phòng ngự của nó rất cao.

"Cũng tương đối lợi hại đấy!" Binh khen: "Ngươi nhìn bức tường này mà xem , ngươi không cảm thấy nó quá cao hay sao? Hơn nữa xem thử độ dày xem , nơi này cũng đã tính là nội viện, vì sao bức tường này lại cần độ dầy như vậy ?"

"Hình như phải a." Đường Thiên liên tục gật đầu.

"Di!" Binh di nhẹ một tiếng, dường như hắn cảm giác ra điều gì đó nhưng không thể xác định được rõ ràng , hắn thấp giọng nói: "Ngươi bảo Tiểu Nhị cẩn thận cảm giác thử xem, Tiểu Nhị rất mẫn cảm với ba động của năng lượng ."

"Có thứ gì sao ?" Đường Thiên sửng sốt, vội vàng hô lên: "Tiểu Nhị, tới thử xem!"

Tiểu Nhị từ trong cơ thể Đường Thiên nhẹ nhàng chui ra, nó nhắm mắt , một lát sau bỗng mở mắt thu tinh thần tán lại rồi soạt một cái chỉ thẳng về phía chủ viện phía bắc.

Đúng là có phản ứng, tinh thần Đường Thiên lập tức rung lên , vội vàng nói: "Tiểu nhị, nơi đó có cái gì?"

Tiểu nhị dùng cái vẻ mặt đầy mờ mịt nhìn Đường Thiên, biểu tình dại ra.

Đường Thiên vừa nhìn thấy cái biểu tình này là biết có hỏi cũng chẳng được cái gì . Bất quá, phương hướng mà Tiểu Nhị chỉ nhất định có thứ gì đó.

"Đợi đến đêm chúng ta âm thầm đi tra xét thử xem ." Binh trầm giọng nói, trong mắt hắn ánh lên ánh tinh quang.

Đề nghị này lập tức làm tinh thần Đường Thiên phấn khởi hẳn , so với ẩn núp gì gì đó, thì tiềm hành tìm tận cửa mới hợp khẩu vị của Đường Thiên a. Tốt nhất lúc đó đụng phải Thương Dương Vũ sau đó đem Lục Phân nhãn đoạt lấy chứ cứ mãi ẩn núp như thế này thật phiền!

Thần sắc Binh chợt động, thấp giọng nói: "Có người tới !"

Binh và Tiểu Nhị vội vàng chìm vào trong cơ thể Đường Thiên, Đường Thiên xoay người làm bộ làm tịch bắt đầu chặt băng chuyên.

Một lát sau từ đằng sau có tiếng bước chân truyền đến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 489: Vụ Quy Cùng Thức Hồn

Phốc phốc phốc.

Tiếng bước chân rất nhẹ nhưng rất nhanh nghe có vẻ không giống với tiếng bước chân của nhân loại , Đường Thiên bất giác xoay người lại . Khi hắn vừa xoay người thì đã thấy trước mắt tối sầm lại , một bóng dáng khổng lồ đang đứng trước mặt hắn.

Vóc dáng thật lớn nha !

Trong lòng Đường Thiên thầm khiếp sợ, đại gia hỏa trước mặt phải cao gấp hai gấp ba hắn , hắn phải ngửa đầu mới nhìn thấy gương mặt nó . Nó là một con tinh hồn quy mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua , mai rùa to lớn giống như một tòa tiểu sơn bên trên phủ đầy vết thương loang lổ đượm vẻ tang thương khó nói lên lời . Còn những bộ phận lộ ra đều phủ đầy lân phiến , tứ chi ngắn ngủi như thô to . Đặc biệt nhất là cái đầu của nó , không ngờ lại do những sợi hắc vụ cấu thành,thỉnh thoảng hắc vụ lại biến ảo liên tục điều này làm cho nó mang đầy cảm giác yêu dị .

Nó cúi đầu, đối diện với Đường Thiên ngửi ngửi.

"Cái này... Ngươi là ai?" Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ khiếp sợ buột miệng nói ra, lúc này hắn đã sớm đem mấy cái lời ít nói gì gì đó đáp lên chín tầng mây.

Đại gia hỏa hít ngửi xung quanh Đường Thiên một lát, cái đầu do hắc vụ hợp thành lộ ra vẻ nghi hoặc. Những cuộn vụ khí trôi nổi biến ảo bất định nhưng vẫn có thể giúp Đường Thiên phân biệt được rõ ràng biểu tình của nó .

Con rùa lớn nhìn chằm chằm vào Đường Thiên một hồi, Đường Thiên có thể nhìn ra được , rùa lớn có chút hiếu kỳ.

"Cái này, ta gọi là... A Sửu."

Thiếu chút nữa thì hắn phun ra hai chữ "Đường Thiên" nhưng tốt xấu gì thì hắn cũng nhớ ra nơi này không phải địa bàn của hắn .

Ít nói ít nói ...

Rùa lớn nhìn hắn một cái rồi xoay người rời đi ,lúc này Đường Thiên mới chú ý tới cả bốn bàn chân của rùa lớn đều có hắc vụ lượn lờ, cử động của nó còn nhanh hơn tưởng tượng của Đường Thiên , nó di chuyển không những không một chút chậm chạp cồng kềnh mà trái còn có vẻ linh hoạt.

Đường Thiên mở to mắt nhìn rùa lớn dần biến mất.

"Đúng là một con tinh hồn thú kỳ quái !" Trên mặt Binh vừa chui ra đầy vẻ kinh ngạc: "Không ngờ trên người nó ta lại không cảm giác được nửa điểm khí tức của vật sống . Chẳng lẽ nó là vật chết sao?"

"Di, đại thúc cũng cảm thấy như vậy sao?" Đường Thiên không khỏi gật đầu: "Ta cũng cảm thấy như vậy . Không nghĩ nữa, trước tiên ta đem việc làm hết đã!"

Đường Thiên xoay người rồi bắt đầu chặt lên băng chuyên.

Khi Anh tỉ trở về băng chuyên trước mặt Đường Thiên đã chồng chất cao như núi, Anh tỉ vô cùng cao hứng liền bảo Đường Thiên quay lại tu luyện doanh nghỉ ngơi.

Tu luyện doanh cách Hàn Cổ thành cũng không xa, trên đường Đường Thiên về doanh có mấy tên võ giả lướt qua trên đỉnh đầu hắn , đối phương không hề che dấu khí thế, trong đó có một người là thánh giả!

Trong lòng Đường Thiên thầm suy đoán hắn người này chính là Lý Nhược phụ thân của Lý Lương Khâu, nhưng hắn sợ làm cho đối phương cảnh giác lên không dám nhìn kỹ.

Vừa trở lại tu luyện doanh Đinh Thần đã vội vàng hỏi hôm nay phát sinh ra chuyện gì , Đường Thiên nói về con rùa lớn kia . Đinh Thần nói con rùa lớn kia gọi là Vụ quy, tính tình rất ôn hòa chưa từng gây ra chuyện đả thương người . Nhưng lai lịch của vụ quy thì không một ai biết rõ.

Tu luyện doanh đã tu bổ hoàn hảo, mỗi ban đều có doanh địa của riêng mình , mọi người nhanh chóng ổn định lại. Ban ngày làm việc mệt mỏi cộng thêm mấy ngày gần đây cũng sợ hãi quá độ đến lúc này trầm tĩnh lại mọi người đều chìm vào giấc ngủ.

Đường Thiên đang chờ đến lúc màn đêm buông xuống , vì thế hắn ở trong phòng yên nặng suy nghĩ vũ kỹ.

Thực lực hiện tại của hắn cũng không kém so với những thánh giả đồng thau bình thường thì mạnh hơn một chút nhưng hắn vẫn luôn không tìm được suy nghĩ mới . Đây cũng chính là khốn cục mà hắn gặp phải , căn nguyên của điều này nằm trên hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất là liệu linh năng lượng thể đã là đỉnh cao hay chưa , liệu có thể tăng cường nữa được không ? Đa phần thực lực hiện tại của thắn đều ỷ lại trên sự đặc thù của năng lượng linh năng lượng thể . Vấn đề còn lại là tác dụng của Tiểu Nhị , đến tận bây giờ lí giải của hắn về Tiểu Nhị quá ít , hầu hết toàn để Tiểu Nhị tự mình phát huy.

Đối với võ giả có cấp độ như Đường Thiên khuyết thiếu lực khống chế lực lượng điều là cực kỳ không nên.

Hắn cần phải tỉnh tâm lại để tìm biện pháp giải quyết. Thánh giả gia nhập vào trận doanh của hắn có không ít, bọn họ mang đến rất nhiều lý luận và quan niệm về lĩnh vực của thánh giai điều này cũng giúp Đường Thiên mở rộng nhãn giới.

Sau khi tiến vào thánh giai , có được hồn vực khiến phương thức chiến đấu của thánh giả cũng biến đổi về căn bản . Tất cả điều này do hồn vực có thể trực tiếp điều động chân lực. Phương thức chiến đấu của hồn vực thiên kì bách quái, có hồn vực có thể hình thành lên một không gian hoàn chỉnh có thể đem địch nhân vây khốn bên trong phiến hồn vực này , ví dụ kiếm thánh mà Đường Thiên gặp lúc ở Phong ma kiếm chẳng hạn . Mà có hồn vực có thể bắt chước tuyến vận chuyển chân lực để từ đó hình thành lên công kích cường đại hơn , ví dụ như thủ hạ của Đường Thiên - Phong Nguyệt chẳng hạn . Còn hồn vực do huyết mạch võ giả lĩnh ngộ ra cũng không giống với võ giả bình thường , hồn vực của bọn họ thường thường đều giúp thân thể cường hóa thêm . Ngoại trừ điều đó ra còn có rất nhiều hồn vực rất đặc thù , ví dụ như kiếm hồn của Tỉnh Hào , đó là một loại hồn vực cực kỳ đặc thù .

Nghĩ tới đây, bỗng lòng Đường Thiên chợt lóe lên suy nghĩ , chẳng lẽ Tiểu Nhị của mình cũng là một hồn vực loại cực kỳ đặc thù?

Ý nghĩ này vừa xuất hiến lập tức khiến Đường Thiên kích động hẳn.

Không sai!

Kiếm hồn của Tỉnh Hào đại ca có thể là hồn vực vì sao Tiểu Nhị lại không thể là hồn vực? Hơn nữa Tiểu Nhị có thể trực tiếp khống chế năng lượng, điểm đặc thù này cũng hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của hồn vực .

Càng nghĩ Đường Thiên càng cảm thấy có lý, hắn vội vàng gọi Binh ra rồi nói lên ý nghĩ này . Binh vừa nghe cũng cảm thấy có lý liền nhanh chóng trở lại Tam Hồn thành sau đó đem tin tức này truyền đến Đại Hùng tinh để bọn họ tìm kiếm xem có hồn vực tương tự như vậy hay không.

Rất nhanh sau đó , Đại Hùng tinh truyền đến phản hồi, đúng là có loại hồn vực này!

Đây là một loại hồn vực cực kỳ hiếm thấy , được gọi là Thức hồn. Thức hồn là một loại hồn vực cực kỳ xa xưa hiện tại cực kỳ ít thấy . Vào thời viễn cổ, hệ thống vũ kỹ không được tinh tế như bây giờ , khi đó hồn vực của thánh giả không thuần túy chỉ bao hàm pháp tắc như hiện tại , thường thường hồn vực của bọn họ bao hàm vài phương diện pháp tắc.

Thức hồn là một trong những hồn vực đặc thù như vậy , nó có linh trí nhất định , nó bao hàm không phải chỉ có một loại pháp tắc, nó tự thành nhất thể, nó có được thuộc tính phát triển . Nhưng cũng không phải là nó không có khuyết điểm. Nếu như nói hồn vực hiện tại tựa như một khu đất thì thánh giả sẽ xây dựng phòng ốc theo ý mình ở bên trên . Còn hồn thức thì giống như nuôi dưỡng một sủng vật, quá trình phát truyển của nó có quá nhiều nhân tố không thể khống chế được .

Đây cũng là nguyên nhân khiến thức hồn từ từ thất truyền .

Thánh giả trầm mê vào phương diện khống chế lực lượng , lực lượng là không thể khống chế , điều đã định trước là bọn họ sẽ không thu hoạch được gì.

Nhìn thấy điều này Đường Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ.

Chẳng qua so với loại hồn vực như kiếm hồn vừa mới ra đời đã là hồn vực đỉnh cấp , tuy thức hồn rất hi hữu hiếm thấy nhưng nó có cường đại hay không thì lại khó có thể

xác định được . Có loại thức hồn giai đoạn đầu thì rất cường đại nhưng sau đó lại dần nhỏ yếu bởi vì nó ẩn chứa pháp tắc không chỉ một loại khiến trọng tâm đi lệch so với bình thường và không thể khống chế được . Cũng có thức hồn giai đoạn đầu rất nhỏ yếu nhưng đến hậu kỳ lại rất mạnh.

Khi các thánh giả của Đại Hùng tinh biết được hồn vực của Đường Thiên là thức hồn thì đều có thái độ hết sức cẩn thận.

Đường Thiên lại không nghĩ nhiều như vậy, Tiểu Nhị có lợi hại hay không cũng không sao cả, quan trọng là tìm được phương hướng. Dù sao thì hiện tại mình cũng coi như phát truyển từ hệ thống vũ kỹ mà ra , coi như là thức hồn thì chắc gì đã giống thức hồn thời viễn cổ .

Biết rõ còn có loại hồn vực kỳ lạ như thế giúp suy nghĩ của Đường Thiên mở ra rất nhiều.

Chẳng qua sắc trời đã tối,đã đến lúc đi dò xét thành chủ phủ .

Đường Thiên lặng yên đứng lên cải biến tướng mạo và thân hình , cẩn thận không làm kinh động bất kì ai bay về phía Hàn Cổ thành . Vừa tới gần Hàn Cổ thành, Đường Thiên lập tức phát hiện ra một chỗ không hề bình thường , đó là vào buổi tối phòng vệ của Hàn Cổ thành trở lên cực kỳ sâm nghiêm.

"Có quỷ!" Binh cười nhạt: "Một cái mảnh đất khô cằn sỏi đó thế này có cái gì đáng giá để phòng vệ sâm nghiêm như thế ?"

Đường Thiên bĩu môi: "Ngươi đã nói rất nhiều lần rồi."

"Ngươi đoán bên trong sẽ có cái gì?" Binh có chút mong đợi hỏi.

"Không biết." Đường Thiên lắc đầu: "Tới nhìn thì sẽ biết."

Trực giác của hắn nhạy cảm có một không hai , hắn nhanh chóng tìm ra khe hở phòng vệ , giống như một cái bóng bay lướt qua thành tường. Nếu như nói về lực phá hoại, linh năng lượng thể chắc gì đã so được với đám huyết mạch thánh giả, nhưng linh năng lượng thể một chỗ tốt chính là không có năng lượng ba động,chỉ riêng một điểm này thôi đã đủ để Đường Thiên tránh thoát đại đa số bí bảo loại dò xét .

Động tác của hắn không hề gây ra một tiếng động nhỏ nào , khả năng khống chế cơ nhục toàn thân của hắn chuẩn xác một cách dị thường, mỗi khi rơi xuống đều nhẹ nhàng giống như con báo. Trực giác cường đại và khả năng phán đoán chính xác giúp hắn sớm phán đoán ra nguy hiểm.

Không hề kinh động bất cứ ai , cứ như thế hắn đi tới phủ thành chủ .

Phòng vệ của phủ thành chủ thoạt nhìn không được sâm nghiêm như vậy , nhưng Đường Thiên biết rõ cái biểu hiện này chỉ là giả dối, mối nguy hiểm của một vùng đất có hai vị thánh giả tọa trấn so với bên ngoài mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Binh lập tức biểu hiện ra tính chuyên nghiệp của hắn , vào lúc ban ngày hắn đã lặng yên đem tất cả hoàn cảnh và bố trí dọc đường nhớ rõ . Dưới chỉ dẫn của Binh , Đường Thiên nhanh chóng tìm được một ngóc ngách không người rồi lặng yên bò đi vào.

Dọc đường cẩn thận tránh né võ giả tuần tra và thủ vệ , cuối cùng Đường Thiên cũng mò đến bức tường vây quanh chủ viện ,khi vừa nhảy qua bức tường lập tức hắn trợn tròn mắt.

Đây là cái đại phương gì thế ?

Chỉ cách một bức tường ngăn vậy mà nơi đây phồn hoa như cẩm, thảm cỏ xanh biếc, xuân ý dạt dào.

Giang Dương đang đả tọa bên trong bụi hoa , hắn là đại đệ tử của Lý Nhược thường ngày vẫn luôn đi theo bên cạnh Lý Nhược , lần này tiểu sư đệ gặp phải chuyện trong hàn triều vì thế hắn cố ý đi theo sư phụ cùng đến đây.

Bỗng nhiên, hắn mở mắt.

Có người xông vào bên trong hoa viên.

Trong con mắt hắn lóng lánh một mạt lục mang xanh biếc như cỏ xanh, còn trong lòng hắn thì vô cùng kinh ngạc, thật to gan, dám chọn lúc sư phụ và đại sư bá không có mặt lẻn vào.

Nếu không có đối phương đi nhầm hoa viên của hắn thì đúng là hắn khó có thể phát hiện ra.

Thế nhưng cái hoa viên này chính là lãnh địa của ta .

Hắn đưa bàn tay ra , đặt lên trên mặt đất đầy cỏ xanh, lập tức quang mang lục sắc trong mắt hắn bùng phát hừng hực , ngay cả tóc cũng biến thành mầu lục sắc.

Trong bóng tối, vô số hoa cỏ phảng phất như bị một đạo kình khí vô hình cắt đứt, chậm rãi bồng bềnh rôi nổi trông giống như những ngọn ám khí . cảnh tượng đó quả thật quỷ dị khó nói lên lời.

Bỗng Đường Thiên lộ ra vẻ phòng bị , hắn cảm nhận thấy sự nguy hiểm cường liệt giống như đang bị một con dã thú hung mãnh nhìn chăm chăm vào vậy .

Bị phát hiện rồi!

Gần như chỉ trong nháy mắt Đường Thiên đã hiểu ra , lúc này phía trước truyền tới một giọng nói yếu ớt : "Người tới là khách, xin lưu lại đi !"

Vô số hư ảnh từ bốn phương tám hướng lao tới , Đường Thiên vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra mình đã bị vây quanh.

Có mai phục?

Đến khi hắn thấy rõ những bóng hư ảnh là những ngọn cỏ xanh thì trong lòng không những không cảm thấy một chút thả lỏng nào mà trái lại cảm giác nguy hiểm trong lòng cảm càng thêm cường liệt.

Ông!

Vô số cỏ xanh giống như ám khí ào ạt bay nhanh tới trước mặt hắn như những hạt mưa , tiếng xé gió bén nhọn tập trung lại khiến người ta phải tê dại da đầu. Trong lúc nhất thời, Đường Thiên phát hiện ra không ngờ mình không còn chỗ để trốn.

Đây là vũ kỹ gì?

Trong lòng Đường Thiên thầm hoảng sợ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 490: Thương Dương Vũ

Tiếng xé gió tụ lại như nước thủy triều, khắp bầu trời toàn lục mang lóng lánh của thảo ảnh , sát cơ lạnh toát .

Trước mặt Đường Thiên chợt lóe lên quang mang , Tiểu Nhị xuất hiện trên đỉnh đầu hắn , tinh thần tán lập tức mở ra rồi chuyển động quay tròn , chỉ thấy thảo ảnh đang bay đầy trời trong nháy mắt đã bị hút vào những ngôi sao mênh mông trên mặt ô .

Thảo ảnh bay đầy trời bị quét sạch không còn chút gì .

Đường Thiên hóa kinh thành sướng, ai nói Tiểu Nhị của chúng ta không lợi hại nào?

Nhưng đúng lúc này bỗng cách đó không xa truyền đến một tiếng hừ nặng nề : "Muốn chạy?"

Ngay sau đó là một tiếng oanh vang lên , tiếp đó ở phía tây viện có một đoàn quang mang sáng chói mắt giống như vầng thái dương bốc cháy , ba động năng lượng kinh khủng giống như một cơn lốc quét ngang hết thẩy .

Thánh giả!

Không ngờ ngoại trừ mình ra vẫn còn có người lẻn vào , hơn nữa còn là thánh giả!

Nhưng đúng vào lúc này một luồng ba động khó có thể diễn tả bằng lời từ sâu trong chủ viện truyền đến khiến tâm thần Đường Thiên không khỏi run lên. Phảng phất như hắn đang bị một thứ gì đó nhìn thẳng vào ,

cái loại cảm giác khiến toàn thân người ta khẩn trương này khiến cơ thể hắn cứng đờ trong nháy mắt .

Cỗ ba động kì quái này tới cũng nhanh mà biến mất cũng nhanh, nếu không phải trực giác của Đường Thiên nhạy cảm một cách dị thường thì thậm chí sẽ hoài nghi đây chỉ là ảo giác của mình . Nhưng hắn biết rõ, cảm giác vừa nãy không phải là ảo giác.

Phủ thành chủ được xây dựng dựa vào núi , từ sâu bên trong ngọn núi ...

Đường Thiên vừa nhìn ra điều này đã biết kế hoạch đêm nay đã xôi hỏng bỏng không rồi.

Quả nhiên, tiếng cảnh báo đồng thời rít lên từ mọi ngõ ngách của Hàn Cổ thành , sau đó một màn quang tráo chậm rãi hiện lên , đó là màn năng lượng tráo phòng thủ của Hàn Cổ thành.

Hỏng rồi!

Lúc này mà không thoát ra được thì chỉ có thể chém giết mới ra được ngoài ...

Gần như suy nghĩ này của hắn vừa mới hiện lên thì Tiểu Nhị bỗng nắm lấy y phục của Đường Thiên,sau đó tinh thần tán khẽ chuyển động, hô, Đường Thiên chỉ cảm thấy có một cổ lực lượng vô cùng lớn từ cổ áo hắn truyền đến, sau đó hắn thấy trước mắt hoa lên , sau đó thân thể hắn giống như một cái hỏa tiễn xông thẳng lên trời.

Cái này là...

Đường Thiên trợn mắt há mồm, Tiểu Nhị...

Càng bay càng cao,chỉ trong nháy mắt Tiểu Nhị đã mang Đường Thiên phá tan tầng mây. Trong khoảnh khắc nhảy lên biển mây , ánh trăng đem biển mây trước mắt chiếu rọi sáng như tuyết, biển mây mênh

mông vô bến vô bờ , một vòng trăng sáng treo ở xa tít trên cao , bên trên tầng mây yên tĩnh không một chút gió tựa như một thế giới khác vậy.

Đường Thiên bị cảnh tượng mỹ lệ trước mắt chấn trụ, trong lúc nhất thời không ngờ lại quên mất cả nói chuyện.

Binh nhẹ nhàng đi ra, khen: "Tiểu Nhị đúng là lợi hại! Loại nhân gian mỹ cảnh này lần trước nhìn thấy cũng là ... , ngô, tầm một vạn năm trước thì phải?"

Đường Thiên phản ứng lại , trên mặt soạt một cái trở lên trắng toát , cái độ cao này...

Trước đây hắn cũng đã tu luyện qua khinh công, cũng từng bay lên trời , cũng đã ngồi qua toa xe, từ trên bầu trời nhìn xuống cảm giác quả thực bay bổng khó có thể thốt lên lời . Thế nhưng ... Đường Thiên nuốt nuốt nước miếng, hiện tại cái độ cao này , có vẻ như ... Có điểm quá cao thì phải ...

Nếu từ đây mà ngã xuống thì...

Trong đầu Đường Thiên bất giác hiện lên cảnh tượng mình bị ngã xuống biến thành một đống thịt nát khiến hắn cảm thấy thân thể mơ hồ ngâm ngẩm đau. Bỗng thần sắc Binh khẽ biến , khẽ quát một tiếng: "Đi mau, lão gia hỏa truy đuổi lên đây rồi!"

Sau đó vù một cái hắn chui vào trong cơ thể Đường Thiên, còn Tiểu Nhị liền chuyển động cán ô, nó tựa như một con cá cực kỳ linh hoạt vẽ lên giữa không trung một đường vòng cung rồi nhảy vào trong biển mây. Đường Thiên lại cảm thấy trước mắt hoa lên một lần nữa , bỗng nhiên xung quanh chỉ toàn vụ khí trắng toát .

Một bóng người lao ra khỏi biển mây, rõ ràng đó chính là Lý Nhược, thần mục nhanh như điện của hắn chậm rãi đảo qua bốn phía.

Hắn giống như một con cá bơi trên tầng mây giữa không trung dò xét một vòng nhưng vẫn không chút thu hoạch vì thế liền quay đầu chui vào biển mây bay trở về Hàn Cổ thành.

Khi Đường Thiên trở lại tu luyện doanh thì tu luyện doanh đã đầy tiếng người ồn ào, mọi người đều bị tiếng nổ mạnh vừa nãy làm giật mình tỉnh lại, tất cả dồn dập bò lên nhìn về phía năng lượng tráo của Hàn Cổ thành đang dần hiện lên nghị luận dồn dập.

Đinh Thần nhìn thấy Đường Thiên trở về vẻ khẩn trương trên mặt liền trầm tĩnh trở lại, hắn không hỏi nhiều. Hắn biết có một số lời nói hắn không nên hỏi.

Đường Thiên cũng không nói gì liền vội vã tiến vào phòng. Cuộc chiến vừa nãy đã khiến Đường Thiên chịu chấn động và xung kích cực lớn . Trước đây hắn cảm thấy thánh giả chẳng qua chỉ có vậy , hắn cũng đã giết chết vài thánh giả . Hiện tại hắn mới biết sở dĩ hắn có thể có chiến quả như vậy chắc chắn là do chỉ số may mắn bạo phát , đối phương hiển nhiên là không ngờ tới hắn lại quái thai như thế.

Chỉ cần nhìn một điểm đó là khi thánh giả phi hành hoàn toàn khác với khinh công do võ giả thi triển . Khinh công của võ giả là quá trình đề khí lướt về phía trước một đoạn , vào thời điểm sức cùng lực kiệt thì có vẻ giống với lướt đi. Còn thánh giả phi hành thì mới chân chính là phi hành, có thể vượt qua tầng mây , tốc độ kinh người, linh hoạt như cá.

Riêng chỉ một điểm này thôi đã thể hiện rõ thánh giả vượt qua võ giả không biết bao nhiêu con đường. Hơn nữa đây chỉ là thánh giả phổ thông , còn những thánh giá dùng khinh công để phong thánh thì về về phương diện này sẽ càng thêm kinh người.

Nếu như không có Tiểu Nhị , đối phương chỉ cần một kích không trúng lập tức độn ra xa thì hắn cũng chẳng còn biện pháp nào.

Còn có, phải dùng Tiểu Nhị như thế nào đây?

Đêm nay biểu hiện của Tiểu Nhị đã khiến Đường Thiên cảm thấy rất bất ngờ , phải nói là kinh diễm mới đúng , nhưng đâu thể lần nào cũng để Tiểu Nhị đột nhiên bạo phát thể hiện . Thức hồn cũng là một loại hồn vực vậy thì nhất định sẽ có dụng pháp (phương pháp sử dụng).

Bầu không khí của Hàn Cổ thành vô cùng khẩn trương như lâm đại địch.

Phủ thành chủ sáng choang như ban ngày, phòng giữ cực kỳ sâm nghiêm.

Đám người Phó Trọng Sơn đang ở trong đại sảnh , lúc này bọn họ đang lắng nghe Giang Dương kể lại quá trình chiến đấu.

"Lúc đó đệ tử đang đả tọa bỗng nhiên cảm thấy trong bụi cỏ có người xông vào. Trong lòng đệ tử vô cùng khiếp sợ, trước khi người này đụng đến bụi cỏ đệ tử không hề phát hiện ra chút gì . Đệ tử quyết định lưu người này lại vì thế liền phát động 【 Thảo Phù châm ảnh 】. Vốn đệ tử chắc chắn rằng nếu đối phương bị bao phủ trong thảo quyển do【 Thảo phù châm ảnh 】phát động ra thì kể cả đối phương có là thánh giả thì đệ tử vẫn có lực để liều mạng nhưng không ngờ phương thức phá giải của đối phương lại khiến đệ tử cảm thấy vô cùng thất kinh, lúc đó chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn bỗng có một gã Hồn tướng cầm ô đi ra . Cái tên Hồn tướng này thoạt nhìn chỉ giống như một hài đống ba bốn tuổi , trên mặt ô có những ngôi sao bồng bềnh giữa mây mù , khi nó vừa chuyển động cái ô thì toàn bộ thảo châm của đệ tử đều bị hút vào bên trong ô sau đó hoàn toàn mất đi liên hệ với đệ tử . Sau đó vừa đúng lúc có tiếng nổ tung , dường như đối phương biết được ý đồ đã bại lộ, tên Hồn tướng kia lập tức mang theo hắn bay lên thiên không."

Sắc mặt Phó Trọng Sơn trở lên ngưng trọng hẳn , đột nhiên hỏi: "Ngươi nói vị Hồn tướng kia dẫn hắn bay lên thiên không?"

"Vâng!" Giang Dương lộ ra vẻ nhớ lại : " Hồn tướng kia nắm cổ áo hắn , chuyển động ô rồi xông thẳng lên trời , đệ tử đuổi theo nhưng không kịp."

Lý Nhược cũng trầm giọng nói: "Chờ đến lúc ta đến nơi cũng hoàn toàn mất đi tung tích . Từ diễn biến có thể thấy người này hẳn không phải là thánh giả, tất cả do Hồn tướng có cổ quái! Đứa bé cầm ô ? Sư huynh nhớ kỹ xem có cường giả nào như vậy không?"

Phó Trọng Sơn lắc đầu: "Chưa từng nghe qua."

Hẳn hơi ngập ngừng một chút rồi ngay sau đó nói: "Người giao chiến với ta là một gã huyết mạch thánh giả, hẳn là hẳn cũng bị thụ thương nhẹ."

"Huyết mạch thánh giả?" Sắc mặt Lý Nhược khẽ biến: "Hắc hồn!"

Hai chữ này vừa thốt ra lập tức sắc mặt những người có mặt trong đại sảnh đều biến sắc . Cái tên này đối với bọn họ không thể nghi ngờ được đó chính là tình huống gay go nhất, Thực lực của Hắc hồn sâu không lường được, một khi bọn họ đã quyết định quyết tâm tranh đoạt thì chắc chắn bọn họ không thể đỡ được.

"Xem ra có người đã nhìn thấy bố cục mà chúng ta bố trí ra " Phó Trọng Sơn trầm giọng nói: "Đêm nay bọn hắn thăm dò chứng tỏ chúng ta đã bị lộ."

"Chúng ta phải làm gì bây giờ?" Lý Nhược không khỏi hỏi lại.

Ánh mắt của Phó Trọng Sơn liếc nhìn về phía nữ nhi Phó Tử Hồng đang ngồi yên tĩnh bên cạnh : "Hồng nhi, ngươi luôn có nhiều biện pháp , nói thử cách nhìn xem."

Phó Tử Hồng nhã nhặn lịch sự ôn nhu đoan trang mà phóng khoáng, dung mạo nghiên lệ, nàng trầm ngâm nói: "Nếu Hắc Hồn nhúng tay vào thì tình cảnh của chúng ta sẽ trở lên rất không ổn. Nếu đã như vậy thì trái lại nữ nhi lại có một chủ ý, chúng ta sẽ công khai rao bán."

"Công khai rao bán?" Phó Trọng Sơn nhíu mày.

"Đúng vậy." Phó Tử Hồng không nhanh không chậm nói: "Từ tình hiện tại có thể thấy giấy đã không gói được lửa. Không bằng chúng ta ra vẻ sẽ công khái rao bán để thêm nhiều người mua nữa lên bàn ."

Lý Nhược bừng tỉnh đại ngộ: "Ý của Hồng nhi là để bọn họ tranh đoạt kiềm chế lẫn nhau sao ?"

"Không." Phó Tử Hồng lắc đầu: "Chúng ta làm vậy để kéo dài thời gian, chỉ cần sống sót qua khoảng thời gian này thì chúng ta có thể thành công. Vì vậy chúng ta cần công khai tuyên truyền khiến cho càng nhiều người chú ý, khi số người muốn mua càng đông thì ít ra Hắc hồn cũng phải kiêng kỵ ít nhiều . Chúng ta có thể nghĩ ra vài cách để kéo dài thời gian , ví dụ như nói chúng ta không thiếu tiền như thế cái giá mà đối phương báo ra cần phải khiến chúng ta động tâm ."

Phó Trọng Sơn và Lý Nhược liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu.

"Tốt! Vậy làm như thế đi !" Phó Trọng Sơn đánh nhịp ấn định .

Khi đoàn người rời đi hết chỉ còn lại Phó Trọng Sơn và Lý Nhược, hai người trầm mặc không nói. Một lúc lâu sau Phó Trọng Sơn nói: "Đi, chúng ta đi nhìn sư phụ xem sao ."

Thềm đá lạnh băng không ngừng vươn xuống bên dưới , một cỗ ba động khó có thể nói lên lời tràn trong ngập thông đạo . Tuy hai người là thánh giả nhưng vẫn không khỏi rùng mình một cái.

Thông đạo rất dài, hai người đi hết chừng một khắc mới đi đến phần cuối.

Bên dưới là một gian thạch thất cực lớn hiện ra trước mặt hai người. Bên trong thạch thất đầy ngập hàn khí bức người, bốn vách tường đều bị bao phủ bởi những tầng băng cực dầy , độ dầy của hàn triều nơi đây cực kỳ kinh người.

Một lão giả thân hình khô gầy đang khoanh chân ngồi, trên cái khuôn mặt đầy nết nhăn của lão là vẻ an tường thoải mái

"Các ngươi tới rồi."

Giọng nói ấm áp đầy nhu hòa vang lên , lão giả mở mắt.

"Lão sư!" Phó Trọng Sơn và Lý Nhược cùng kêu lên , đây chính là lão sư của bọn họ , Thương Dương Vũ.

"Khổ cực rồi." Thương Dương Vũ ôn hòa nói: "Sự tình bên ngoài ta đã biết rõ rồi. Các ngươi không cần quá lo lắng, có một số việc có muốn ngăn cũng không ngăn được. Chủ ý của Hồng nhi rất tốt, cứ làm theo lời nó nói đi ."

"Lão sư, đại khái ngài còn cần bao nhiêu lâu nữa ? Để trong lòng đồ nhi còn biết đại khái !" Lý Nhược cung kính hỏi.

Thương Dương Vũ đưa bàn tay ra , lập tức một kiện bí bảo xuất hiện trên tay hắn, nó có hình như bông hoa tuyết có sáu nhánh tõe ra , ở cuối mỗi nhánh đều có một con ngươi đang không ngừng cử động.

Đây chính là kiên đồ vật hiện tại đang rất hot , Lục Phân nhãn.

Cái bí bảo mà trước đây chưa từng ai nghe thấy chỉ là một kiện bạch ngân bí bảo.

Hiện tại cái Lục Phân nhãn này có tám phần mười đã biến thành mầu vàng , chỉ còn bộ phận trung tâm là vẫn còn mầu trắng bạc.

Lục Phân nhãn chuyển động xoay tròn giữa không trung tựa như một bông hoa tuyết, sáu con mắt nằm trên sáu nhánh ánh lên những mầu sắc khác nhau , một luồng áp lực khó có thể nói lên lời đột nhiên tràn ngập thạch thất, Phó Trọng Sơn và Lý Nhược chỉ cảm thấy cơ thể căng thẳng gần như chẳng thể nhúc nhích nổi .

"Một tháng." Giọng nói ôn hòa của Thương Dương Vũ lại vang lên "Chỉ cần một tháng Lục Phân nhãn sẽ trở thành hoàng kim bí bảo."

Lý Nhược hơi do dự một chút rồi cẩn thận hỏi: "Lão sư, lời đồn bên ngoài là sự thật sao ?"

Thương Dương Vũ nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt trở nên thâm thúy hẳn : "Các ngươi đã quá coi thường nó rồi. Bất giác thời gian trôi qua lâu như vậy . Có một số thứ các người không thể hiểu rõ ."

Trên mặt Phó Trọng Sơn và Lý Nhược không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên, câu nói sau cùng của Thương Dương Vũ "Các ngươi quá coi thường nó rồi" làm hai người không khỏi liếc nhìn nhau.

Lẽ nào... nó còn lợi hại hơn cả truyền thuyết đồn đãi bên ngoài ?

Hai người đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Thức Hồn

Đường Thiên biết buổi tối ngày hôm qua động tĩnh to lớn như vậy, hai ngày này không thích hợp lại đi làm sự tình bắt gà trộm chó. Rất nhanh, Đinh Đang truyền đến tin tức, để hắn trong lòng càng vô cùng quyết tâm.

Lục Phân Nhãn quả nhiên tại Hàn Cổ Thành.

Mà một ít tin tức cùng Lục Phân Nhãn tương quan, càng tùy theo nổi lên. Có người nói Lục Phân Nhãn chứa một cái bảo tàng to lớn, bên trong bí bảo vô số, mà quan trọng nhất chính là, bên trong có hồn điển.

Nếu như nói, còn có cái gì có thể đối với Thánh Giả có đủ lực hấp dẫn trí mạng, hồn điển tuyệt đối được tính một trong số đó. Cái gọi là hồn điển, đó là Thánh Giả lưu lại cảm ngộ, ở trong đó bao bọc Thánh Giả đối với pháp tắc bổn nguyên lĩnh ngộ cùng lý giải cùng cực. Không phải là hết thảy Thánh Giả đều có tư cách sáng tác hồn điển, chỉ có hoàng kim Thánh Giả mới có tư cách này, điều này đại biểu hắn lĩnh ngộ hồn vực, đã tương đối hoàn chỉnh, chạm đến bổn nguyên.

Hồn điển đối với Thánh Giả trợ giúp to lớn, hình dung làm sao cũng bất quá phần.

Sau khi phong thánh, mỗi một bước đều dị thường gian nan, loại gian nan này xa không phải võ giả dưới thánh giai có thể hiểu được. Mỗi một tên Thánh Giả, đều là từ vô số người trải qua gió tanh mưa máu, thiên phú, nghị lực cùng khí vận, thiếu một thứ cũng không được. Bọn họ chân chính là rồng trong loài người, là thiên tài bên trong thiên tài. Những

cường giả đứng đầu nhất này trong lúc đó cạnh tranh, cũng dị thường tàn khốc thảm liệt.

Hồn vực mỗi một tia tinh tiến, đều là cực kỳ khó khăn. Một cái hệ thống hồn vực hoàn chỉnh, đối với một tên Thánh Giả mà nói, đối với hắn dẫn dắt to lớn, tương đương với giúp cho cho hắn đẩy ra khác một cánh cửa sổ khác. Còn có, ngươi có thể trực tiếp học tập cùng noi theo con đường hồn điển, bởi vì con đường kia đã được chứng minh có thể.

Sự tình Lục Phân Nhãn, lúc bình thường giữa võ giả căn bản không có truyền lưu, chỉ có tại trong Thánh Giả lúc đó mới bị truyền ra rộng khắp. Ngay vài tên Thánh Giả Đại Hùng Tọa, cũng biết chuyện này. Đinh Đang cũng quang minh chính đại lấy tư cách đại biểu Đại Hùng Tọa đi tới Hàn Cổ Thành, mỗi cái đại biểu thế lực lớn, Thánh Giả, đều đang đi tới Hàn Cổ Thành.

Hàn Cổ Thành người ngoại lai tại tăng vọt, Hàn Cổ Thành thủ vệ mỗi người như gặp đại địch, ai cũng không biết rằng trên đường cái lão đầu không đáng chú ý nào, chính là Thánh Giả vươn tay liền có thể đem bọn họ tiêu diệt. Đồng dạng bọn họ cũng không nghĩ đến, vậy mà sẽ có một ngày, có thể nhìn thấy nhiều Thánh Giả như vậy. Ở tại trong lòng bọn hắn, tồn tại Thánh Giả bình thường giống như trên mây, đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy, này để bọn hắn có chút căng thẳng.

Duy nhất có thể làm cho bọn họ cảm thấy có chỗ an ủi, đó là phòng ngự Hàn Cổ Thành.

Thương Dương Vũ tựa hồ rất sớm liền dự liệu được tình huống như thế, nơi kiến tạo Hàn Cổ Thành, vừa vặn là dưới nền đất địa phương luồng khí lạnh nồng nặc nhất. Lại lợi dụng thiên nhiên ưu đãi luồng khí lạnh đông tuyết, đem luồng khí lạnh dưới nền đất chậm rãi dẫn vào, dần dà, tường thành đóng băng bên trong luồng khí lạnh độ dày kinh người, tính phòng hộ nó cũng cực kỳ kinh người. Lần này luồng khí lạnh bão táp, hư hao đại thể đều là bên trong tường thành nội, ngoại thành lớn đóng băng thành tường thành, xong thật không tổn hại.

Trừ thứ này ra, Hàn Cổ Thành bố trí mười hai cái bí bảo, vẫn bao quát trong đó một cái Thánh bảo! Lục Phân Nghi Tọa Thánh bảo, (Thiên Hành Lục Phân Nghi), ngay ở trong thành. Thương dương vũ tràng khống chế Lục Phân Nghi Tọa nhiều năm, nhưng chưa từng bại lộ ra, Thánh bảo ở tại trong tay bọn hắn. Điều này cũng làm cho phòng ngự Hàn Cổ Thành, đạt đến một mức độ làm người giận sôi. Thánh Giả đối với năng lượng cực kỳ mẫn cảm, Hàn Cổ Thành trong mắt bọn họ, cùng Hàn Cổ Thành trong mắt phổ thông võ giả tuyệt nhiên khác nhau, năng lượng nồng nặc làm lòng người sinh kiêng kỵ.

"Toà thành này, không phải công lao ngày một ngày hai, Thương Dương Vũ cân nhắc chuẩn bị kỹ đã lâu a!". Lão giả râu tóc bạc trắng nói chuyện, thần thái uy nghiêm, thân mang quang minh trưởng lão bào Quang Minh Võ Hội, khí chất ung dung. Thân phận của hắn tôn quý không gì sánh nổi, hắn là quang minh trưởng lão Vinh Ba, quang minh trưởng lão tại Quang Minh Võ Hội quyền cao chức trọng, hắn lần này tự mình đến đây, đủ thấy coi trọng nó.

Tại bên cạnh hắn, Diệp Triêu Ca tựa như không có nghe thấy, hắn ánh mắt nhìn chằm chằm bầu trời Hàn Cổ Thành bốc lên năng lượng, trong mắt loé ra một tia chiến ý.

Một Quang Minh Võ Hội Thánh Giả khác cũng gật đầu nói: "Như vậy xem ra, Thương Dương Vũ chỉ sợ dã tâm không nhỏ. Dưới trướng có ba tên đệ tử Thánh Giả, Lục Phân Nhãn là một lợi thế tốt, dùng để giao dịch, tuyệt đối có thể để đổi lấy giúp đỡ cực đại, đủ để hắn thành tựu một phen sự nghiệp."

Vinh Ba đột nhiên hỏi: "Thương Dương Vũ người này lai lịch điều tra rõ ràng chưa?"

"Không có." Người thủ hạ ngữ khí có chút xấu hổ: "Trước đó chúng ta điều tra hết thảy tin tức Lục Phân Nghi Tọa, đều không có tồn tại Thương Dương Vũ. Hơn nữa chúng ta không có tra được, Thương

Dương Vũ có bất kỳ bằng hữu, ba tên đệ tử hắn, đều là cô nhi. Là sau khi hắn tại Lục Phân Nghi Tọa mở vũ tràng nhặt được."

Vinh Ba nga một tiếng: "Vậy hành tung hắn những năm này thế nào đây?"

"Chưa bao giờ từng rời khỏi Lục Phân Nghi Tọa." Thủ hạ càng là xấu hổ, Quang Minh Võ Hội tình báo năng lực luôn luôn lợi hại, không nghĩ tới lần này vậy mà cái gì đều không tra ra.

"Thoạt nhìn là một nhân vật không đơn giản a." Vinh Ba cảm khái nói.

Diệp Triêu Ca đột nhiên hỏi: "Trưởng lão, Lục Phân Nhãn thật sự có bảo tàng sao?"

Vinh Ba nghe vậy bất giác cười nói: "Triêu Ca cũng động tâm? Cái này nghe đồn ngược lại là thật sự là rất có thể có, chúng ta tra xét một thoáng, Lục Phân Nhãn tại hơn hai mươi năm trước, đột nhiên biến mất, rơi vào tay một vị người thần bí. Chúng ta lúc đó nhìn chằm chằm hắn, là bởi vì hắn lúc ấy có quan hệ có vài nơi bảo tàng. Hắn cướp đi Lục Phân Nhãn, liền biến mất không thấy. Chúng ta rất tò mò, tại sao là Lục Phân Nhãn? Sau lại bên trong các trưởng lão nghiên cứu mới phát hiện, Lục Phân Nhãn có một loại công năng ẩn dấu rất đặc biệt."

"Cái công năng gì?" Diệp Triêu Ca bật thốt lên.

"Lục Phân Nhãn có thể tập trung phương vị." Vinh Ba sắc mặt nghiêm túc: " Thiên Lộ tinh thần bất cứ lúc nào cũng chuyển biến, ngay cả Tinh Môn đều sẽ biến hóa, bảo tàng nhiều như vậy sẽ phủ bụi mà không người tìm tới, là bởi vì năm đó ghi chép, bất cứ lúc nào giữa biến thiên đã xảy ra chếch đi. Mà Lục Phân Nhãn bên trong tập trung phương vị, tùy ý thời gian biến thiên, nó cũng có thể chuẩn xác biểu hiện phương vị năm đó ghi chép xuống, bây giờ ở nơi nào."

Diệp Triêu Ca giật mình động dung: "Vẫn còn có cỡ này diệu dụng?"

"Đúng vậy!" Vinh Ba cười nói: "Nếu không có người lưu lại đầu mối này, chúng ta cũng sẽ không đối với Lục Phân Nhãn cảm thấy hứng thú, cũng tuyệt đối không ngờ rằng, Lục Phân Nhãn không đáng chú ý, lại có chỗ thần kỳ như vậy. Điều này cũng bình thường, rất nhiều thiên môn bí bảo, cấp bậc không cao, nhưng vì không có người biết diệu dụng. Bất quá, lực lượng thời gian vẫn như thế rất cường đại, muốn hiển hiện phương vị ghi nhớ năm đó, nhất định phải đem Lục Phân Nhãn tăng lên làm hoàng kim bí bảo, khắc phương vị vào bên trong Lục Phân Nhãn, mới có thể có hiển hiện."

"Nguyên lai là như vậy." Diệp Triêu Ca bừng tỉnh hiểu ra, chợt có chút không rõ: "Vì sao Thương Dương Vũ sẽ đem nó công khai?"

"Công khai? Vạn bất đắc dĩ thôi." Vinh Ba bật cười: " Sự kiện năm đó, người biết cũng không nhiều, thế nhưng Hắc Hồn khẳng định biết. Hắc Hồn khả năng muốn ăn mảnh, Thương Dương Vũ cân nhắc chuẩn bị kỹ như vậy, sao lại cam tâm Hắc Hồn chiếm tiện nghi? Đơn giản lấy ra thông báo công khai, thứ nhất có thể chia sẻ chỗ tốt, thứ hai có thể để đổi lấy tài nguyên, Thương Dương Vũ suy tính ghê gớm a."

Diệp Triêu Ca gật đầu một cái, không có lên tiếng.

"Triêu Ca không cần lo lắng."

Vinh Ba âm thanh nhẹ nhàng nói: "An trưởng lão xem trọng Tỉnh Hào, đặt cược trên người Tỉnh Hào, nhưng ở trong mắt ta, ngươi mạnh hơn Tỉnh Hào nhiều lắm. Hai người bọn ta là nhà mấy đời thân nhau, ngươi không khác con cháu ta. Ngươi chỉ cần để ý tu luyện cho tốt, cái sự tình khác, ta tự sẽ giúp ngươi để mắt."

"Vâng!" Diệp Triêu Ca cúi người hành lễ.

Vinh Ba hơi nở nụ cười, phất tay nói: "Đi thôi, đây cũng là thịnh hội Thánh Giả hiếm thấy a, mở rộng tầm mắt, cũng không tính uổng công đi một chuyến."

Đã biết Lục Phân Nhãn tại Hàn Cổ Thành, Đường Thiên không sốt ruột làm gì, hắn đang lục lọi làm sao cùng Tiểu Nhị sóng vai tác chiến. Trong thời gian ngắn hạn, điểm ấy cực kì trọng yếu, linh năng lượng thể đang trên phi hành thiếu hụt, bại lộ không thể nghi ngờ, điểm ấy đối với hắn rất trí mạng.

Đường Thiên độc chiếm một gian phòng tu luyện.

Làm sao nhanh chóng nắm giữ phi hành, đây là việc gấp của hắn. Cũng may bây giờ hắn tốt xấu cũng là chủ nhân một tọa, thủ hạ nhân tài cũng có mấy người khá, rất nhanh liên quan với phương pháp làm sao tu luyện Thức Hồn, cũng được tìm ra cung cấp Đường Thiên lấy tham khảo.

Thế nhưng, Đường Thiên rất nhanh phát hiện, Tiểu Nhị hiển nhiên cùng những Thức Hồn trong tư liệu đó tuyệt nhiên không giống nhau.

Quanh thân vờn quanh năng lượng bỗng mạnh bỗng yếu, Đường Thiên cảm cảm giác mình tựa như ở trong nước bỗng chìm bỗng nổi, hắn xác thực bỗng chìm bỗng nổi. Hồn vực phi hành cảm giác cùng khinh công tuyệt nhiên khác nhau, dùng hồn vực phi hành là trực tiếp dùng năng lượng thúc đẩy. Chính mình chỉ nhìn một cách đơn thuần Tiểu Nhị khống chế năng lượng, vậy thì thật là tinh diệu tuyệt luân, làm người tán dương.

Chỉ khi nào người hồn hợp nhất, cái kia chồng chất sai lầm, thảm không đành lòng thấy.

Bỗng nhiên, năng lượng quanh thân vờn quanh, kịch liệt tăng thêm, Đường Thiên trong lòng sinh dự cảm không tốt, vội vã gọi: "Dừng dừng dừng..."

Thân thể hắn kịch liệt bị đẩy cao, từ nửa trượng, cấp tốc tăng lên tới một trượng, sau đó hai trượng, ba trượng...

Đường Thiên mặt xoạt trắng bệch, năng lượng chu vi đột nhiên hỗn loạn mất khống chế, không tốt!

Chỉ thấy Đường Thiên từ giữa không trung, bỗng nhiên tăng tốc một cái lên trên, vẽ ra một đạo ưu mỹ đường vòng cung, biến thành đầu hướng dưới, tiếp tục gia tốc, lấy tư thế lao xuống, mạnh mẽ va phải mặt đất.

Ầm!

Âm thanh thịt đất chạm vào nhau nặng nề, lực va đập to lớn, để trước mắt hắn đầy sao, đại não một mảnh trống không.

Đường Thiên co quắp trên mặt đất, tứ chi giật giật, không đợi hắn lấy lại tinh thần, năng lượng quanh thân vờn quanh, lần thứ hai để hắn thân thể bồng bềnh lên.

- Ặc không!

Đường Thiên tuyệt vọng nhắm mắt lại, thân hình lần thứ hai dũng mãnh lao xuống.

Ầm!

Hắn lấy tư thế ngã vật hoàn mỹ, mạnh mẽ đập lên sàn nhà, lực lượng to lớn, sàn nhà cứng rắn, bị đập ra một hố hình người.

Ầm ầm!

Ầm ầm Ầm!

Dày đặc tiếng va chạm, không ngừng vang lên, va trần nhà, va sàn nhà, gặp trở ngại, Đường Thiên bỗng nhiên cảm thấy, chính là mình một trái bóng.

Tiểu Nhị nhất định rất yêu thích chơi các loại bóng... Cùng Nha Nha đùa nhiều lắm sao... Tiểu hài tử giao du bạn bè quả nhiên phải nên cẩn

thận...

Nếu như chính mình không phải là là linh năng lượng thể, phỏng chừng ngày hôm nay hóa thành thịt nát, trét khắp cả giữa phòng tu luyện đi. Tuy rằng không có hóa thành thịt nát, nhưng nhìn thấy toàn bên trong bộ phòng tu luyện, loan lỗ thủng lỗ chỗ, tùy ý có thể thấy được nông sâu không đồng đều, hố to nhỏ khác nhau, Đường Thiên rơi lệ đầy mặt.

- Thiên Huệ, thiếu niên như thần nỗ lực như vậy, ngươi biết sao?

- Tư liệu đều là gạt người...

- Nói cái gì chính mình Thức Hồn cùng mình hiểu ý linh tương thông?

- Nói cái gì chính mình Thức Hồn cùng mình sẽ người hồn hợp nhất?

- Nói cái gì chính mình Thức Hồn cùng mình sẽ không khí không rời?

Đường Thiên lấy các loại tư thế tràn ngập trí tưởng tượng, trên không trung bay lượn đụng va, hưởng thụ tốc độ cùng cảm xúc mạnh mẽ, hưởng thụ lực lượng cùng va chạm, hắn đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Có một loại Thức Hồn, Gọi là Thức Hồn khác người...

Lĩnh ngộ đau cỡ nào.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 492: Thuấn Di Cùng Tiểu Nhị Chi Biến

Hoa mắt ròng rã ba ngày, Đường Thiên rốt cục học được làm sao phi hành, trả giá cũng cực kỳ nặng nề. Nếu như không phải linh năng lượng thể xác thực cường hãn, Đường Thiên rất hoài nghi mình còn sống không trên cõi đời này.

Bất quá, rốt cục học được phi hành a!

Đường Thiên nhất thời cảm thấy hãnh diện, thiếu niên cũng có thể ở trên trời ngao du. Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nóng lòng muốn thử, để sau khi trời tối đi ra bên ngoài thử xem.

Thánh Giả phi hành cũng không khó khăn, cái này lại như một tầng giấy cửa sổ, chưa từng thấy, tình huống không ai chỉ điểm, Thánh Giả thường thường sẽ đem kinh nghiệm làm trước, đi tiến tới mô phỏng khinh công.

Nói đến, cái này vẫn là công lao Tiểu Nhị, nếu như không phải Tiểu Nhị mang theo Đường Thiên bay một hồi, hắn cũng không biết Thánh Giả còn có thể bay như vậy.

Đối với tuyệt đại đa số Thánh Giả mới vừa bước vào thánh giai, thánh giai sau lĩnh vực, là mờ mịt. Liền ngay cả vài tên Thánh Giả thủ hạ Đường Thiên, lại không có một tên biết bay.

Từ một điểm này, liền có thể thấy được, Thánh Giả có truyền thừa cùng những Thánh Giả không có truyền thừa kia chênh lệch. Bất quá bây giờ Đại Hùng Tọa cũng coi như là tiểu hào cường, tài lực cũng hùng hậu,

bọn họ không biết thì thôi, một khi biết, phát động sức mạnh cũng không thể khinh thường.

Bây giờ Đại Hùng Tọa Thánh Giả ngày càng tăng nhanh, Đại Hùng Tọa liền bắt đầu thành lập Thánh bộ chuyên môn, thu thập thứ Thánh Giả sử dụng tu luyện. Lương Phong bọn họ mỗi người giống như uống thuốc lắc vậy, quả nhiên dựa lưng hóng gió đại thụ tốt a, cây Đại Hùng Tọa này tuy rằng không sánh được chòm sao Hoàng đạo, thế nhưng tuyệt đối không phải chòm sao nhỏ Thiên Long toà trước đây có thể sánh được. Ngay Thiên Long toà cũng không đủ sức thu thập, các Thánh Giả rải rác khác, làm sao lại có năng lực?

Cho nên khi Đường Thiên mệnh lệnh vừa đến, bọn họ mỗi người nhiệt tình tăng vọt. Bọn họ dù sao cũng hơi có phương pháp, chỉ bất quá trước đây ngượng ngùng tiền trong túi mua không nổi.

Thánh giai phi hành thuật đơn giản nhất, mức giá cao tới một trăm ức tinh tệ.

Một ngàn ức tinh tệ, nói tới đối với rất nhiều chòm sao, đều là một con số trên trời không thể với tới, thế nhưng tại Thánh vực, nhưng lại không tính là gì.

Cho nên khi Đường Thiên nhìn thấy mấy ngày ngắn ngủi, thánh bộ tiêu tốn trên giấy tờ, mặt lập tức liền tái rồi, 3400 ức!

Thủ Cân cùng Tỳ Ba mãnh liệt yêu cầu đình chỉ tiêu dùng của thánh bộ, 【 Bắc Đẩu kế hoạch 】 bản thân liền là một cái động không đáy, bây giờ trước mắt là cấp cho binh đoàn năng lượng hóa, tiêu dùng chính là một khoảng kinh người. Nếu như không phải Đại Hùng Tọa có Thiên Lô Tọa cái này quái thú nhả tiền, tuyệt đối không thể chịu đựng được, nhưng ngay cả như vậy, cũng làm cho quản gia Thủ Cân cùng Tỳ Ba cảm nhận được áp lực cực lớn.

Đường Thiên không chút do dự đồng ý thỉnh cầu của Thủ cân cùng Tỳ Ba, những lão gia hỏa thánh bộ kia, lúc này đã sớm mừng rỡ không

kìm được, thu hoạch nhiều như thế, bọn họ cực kỳ thỏa mãn.

Bất quá khi Đường Thiên làm rõ thu hoạch thì, lập tức rõ ràng, 3400 ức này không uổng phí.

Dưới Thánh giai, xưng là võ kỹ, sau khi tới thánh giai, chiến đấu phương thức xảy ra bản chất thay đổi, liền xưng là hồn thuật.

Phi hành hồn thuật nhìn như phổ thông, lại có phân chia cao thấp, không giống giá cả phi hành hồn thuật, tốc độ của nó, phương diện linh hoạt đều khác nhau một trời một vực. Lại tỷ như lồng năng lượng, cái này cũng là Thánh Giả dùng đến phòng ngự hồn thuật nhiều nhất, thế nhưng tính phòng hộ, tốc độ xuất thủ cũng đồng dạng có khác biệt cực lớn.

Nếu như nói, tu luyện võ kỹ là vì lĩnh ngộ hồn vực, nhưng như vậy hồn thuật là thôi diễn cùng kết quả lĩnh ngộ pháp tắc.

Đối với nhóm Thánh Giả dưới trướng Đường Thiên, đây tuyệt đối là một hồi thịnh yến. Dù cho một ít hồn thuật không tu luyện, cũng có thể cho bọn họ không ít dẫn dắt.

Hồn thuật bao hàm chính là pháp tắc, không thể dùng lời nói miêu tả, chỉ có thể lĩnh ngộ, vì lẽ đó được chế thành thẻ Hồn Thuật.

3400 ức, không cách nào để cho thánh bộ Nhóm Thánh Giả cảnh giới tăng lên một cấp, thế nhưng là có thể làm cho sức chiến đấu toàn bộ thánh bộ, bay vọt về chất.

Đương nhiên, có hai người ngoại trừ, một người là Đường Thiên, một người là Tỉnh Hào. Hai người một cái Thức hồn, một cái Kiếm hồn, đều cực kỳ hiếm thấy. Tỉnh Hào còn khá một chút, hắn theo con đường chuyên chú và tinh chuẩn, không có cái gì có thể tưởng tượng, cần chính là kiên trì. Mà Đường Thiên thì đau đầu, hắn cùng Tiểu Nhị trong lúc đó xác thực có thể giao lưu, nhưng loại giao lưu này, vô cùng gian nan.

Đến trên tay Đường Thiên thẻ Hồn Thuật chỉ có một tấm, cũng là tấm bọn họ duy nhất mua được vượt qua trăm tỉ thẻ Hồn Thuật, cái này đó là cực kỳ nổi danh [Thuấn Di]!

Đây là Lương Phong tinh ranh nịnh nọt, chuyên môn suốt đêm dùng tốc độ nhanh nhất cùng Đinh Đang hội hợp, sau đó mang tới.

Thuấn Di dính đến pháp tắc không gian, giá tiền của nó tự nhiên đắt vô cùng, huống chi tính thực dụng nó tuyệt hảo, nó có thể làm cho Thánh Giả trong phạm vi tại một dặm, hoàn thành Thuấn Di.

Đây tuyệt đối là cái đại sát chiêu!

Nhưng là, Tiểu Nhị như thế nào dùng thẻ Hồn Thuật?

Đường Thiên xem thẻ Hồn Thuật trong tay, có chút buồn rầu, chợt nhớ tới Tiểu Nhị ăn thẻ Hồn Tướng, liền tay cầm trong tay thẻ Hồn Thuật đưa cho Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị bắt được thẻ Hồn Thuật, không chút do dự hướng về trong miệng nhét.

Răng rắc răng rắc.

Gò má phồng lên, lại dùng sức mà nhai ngấu nghiến, Tiểu Nhị biểu hiện rất chăm chú, ánh mắt đen láy tỏa ra ánh sáng.

Đến lúc một khối nhỏ cuối cùng nhét vào trong miệng, Tiểu Nhị lẳng lặng mà ngừng lại.

Đường Thiên ngồi trước mặt Tiểu Nhị, không thể chờ đợi được nữa hỏi: "Thế nào, thế nào?"

Bỗng nhiên, trước mặt Tiểu Nhị đột nhiên biến mất, không sai, chính là đột nhiên biến mất, loại này biến mất không có nửa điểm dấu hiệu, không có khí lưu xẹt qua, hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi.

Gần như cùng lúc đó, sau cổ thổi tới một cơn gió, lông tơ Đường Thiên xoạt lập tức tất cả đều dựng thẳng lên.

Ngơ ngác quay đầu lại, Tiểu Nhị đánh vào ô, tung bay ở gáy hắn.

Đây chính là Thuấn Di ư. . . Thật là đáng sợ. . .

Đường Thiên đột nhiên ra tay, một phát bắt được Tiểu Nhị, ầm ầm ầm đập lên mặt đất loạn xị, chửi ầm lên: "Thổi cái gì tinh thần! Khốn nạn, đã sớm nhìn ngươi khó chịu rồi! Quăng ngã ta nhiều lần như vậy, ha ha ha ha, rốt cục rơi vào ta trên tay, hôm nay cũng muốn cho ngươi rõ ràng cái gì gọi là lĩnh ngộ đau đớn cỡ nào. . ."

Đáng thương Tiểu Nhị, bị Đường Thiên chà đạp loạn thất bát nháo, mắt nổ đom đóm, mặt vốn là ngơ ngác càng là xám xịt, mờ mịt.

Xả được cơn giận, Đường Thiên tâm tình nhất thời sảng khoái vô cùng, nâng cằm, liền bắt đầu bắt đầu cân nhắc, cái này nếu như sau đó chính mình gặp phải Thánh Giả Thuấn Di làm sao bây giờ?

A, quay đầu lại suy nghĩ một chút, Tiểu Nhị biến mất trong nháy mắt, kỳ thực mình còn có một điểm cảm giác.

Đường Thiên nhất thời bỗng cảm thấy phấn chấn, vừa nghĩ cũng đúng, cõi đời này cái nào có cái gì vô địch? Võ kỹ cũng tốt, hồn thuật cũng tốt, nhất định có phương pháp phá giải.

"Tiểu Nhị, Tiểu Nhị."

Đường Thiên hô hai câu, Tiểu Nhị nằm trên đất không có động tĩnh, Đường Thiên phẩy lông mày, hung ác nói: "Ngươi muốn không đứng lên ta lại liền tiếp tục đánh ngươi!"

Xoạt, Tiểu Nhị lập tức bồng bềnh lên, hiển nhiên vừa nãy Đường Thiên một trận đánh no đòn kia hiệu quả hiện ra.

"Lại Thuấn Di hai cái." Đường Thiên cổ họng hô.

Xoạt, xoạt, Tiểu Nhị ngoan ngoãn Thuấn Di hai lần.

"Ta không kêu ngừng không cho dừng lại!" Đường Thiên nói tiếp.

Xoạt xoạt xoạt. . .

Toàn gian phòng đều là bóng người Tiểu Nhị, hắn động tác nhanh chóng, không dám có chút sơ sẩy.

Đường Thiên tỉ mỉ mà cảm giác, a, quả nhiên có cảm giác, Tiểu Nhị biến mất trong nháy mắt, chính mình luôn có thể có một tia cảm ứng. Cái một tia cảm ứng này cùng sóng năng lượng tuyệt nhiên không giống, a, cái này là không gian ba động sao? Đúng! Thuấn Di cũng không thể thực hiện toàn bộ lặng yên không một tiếng động, bởi vì nó cũng không phải là biến mất không còn tăm hơi, mà là thông qua không gian biến hóa mới thực hiện.

Chỉ cần trực giác đạt đến trình độ nhất định, liền có thể cảm ứng được không gian biến hóa. Không chỉ có là trực giác, một số bí bảo loại dò xét, hoặc là hồn thuật loại dò xét, cũng nhất định có thể cảm giác được.

Thuấn Di lợi hại ở chỗ —— nhanh!

Một dặm phạm vi di động, mang ý nghĩa, chỉ cần đối phương tiến vào bên trong một dặm của hắn, liền đi vào khu vực công kích của hắn, hắn có thể bất cứ lúc nào đột nhiên phát động tấn công. Trừ thứ này ra, hắn có thể trong nháy mắt thoát ly cuộc chiến, thứ này đang thời điểm chạy trốn rất tiện dụng.

Hơn nữa Đường Thiên phát hiện, Tiểu Nhị không thể tiến hành hai lần liên tục Thuấn Di, phải dừng lại năm giây thời gian trung gian(delay skill game). Năm giây thời gian tại bình thường cũng không coi là nhiều, thế nhưng ở trong chiến đấu, đủ để đối phương giết chết ngươi vô số lần.

Đường Thiên chính đang suy nghĩ, bỗng nhiên Tiểu Nhị ngừng lại.

"Ồ, làm sao dừng lại?" Đường Thiên liếc mắt nhìn, bỗng nhiên bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Năng lượng không còn."

Đường Thiên rất nhanh phát hiện một vấn đề khác, là vấn đề năng lượng. Thánh Giả khác bản thân thì có năng lượng, hồn vực vận dụng cũng là năng lượng bên trong cơ thể của bọn họ. Mà Tiểu Nhị bản thân là không có năng lượng, không có nó, những hồn thuật này căn bản là không có cách sử dụng. Đường Thiên hiện tại dùng biện pháp, chính là biện pháp tại băng động lần trước hắn dùng qua, lợi dụng tinh thần thạch.

Tinh thần thạch Đường Thiên có rất nhiều, tốt xấu bây giờ cũng một toà chi chủ, làm sao sẽ bị chỉ là tinh thần thạch làm khó. Nhưng vấn đề là, tại trong chiến đấu kịch liệt, thường thường là hơn kém một phần trăm giây, lại há có bao nhiêu thời gian, để cho mình đi bóp nát tinh thần thạch?

Đường Thiên nhìn Tiểu Nhị có chút đờ người ra.

Bỗng nhiên, hắn móc ra một khối tinh thần thạch, đưa cho Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị tiếp nhận tinh thần thạch răng rắc răng rắc bắt đầu ăn, Đường Thiên thấy thế, tiếp tục đưa tinh thần thạch cho hắn. Tiểu Nhị ai đến cũng không cự tuyệt, răng rắc răng rắc ăn nhanh chóng.

Cái này tiếp theo cái kia, trong nháy mắt, Đường Thiên liền đút mấy chục viên, Tiểu Nhị không có nửa điểm dừng lại ý tứ.

Đường Thiên muốn há hốc mồm, trong bụng gia hoả này đi về một cái thế giới khác sao?

Thế nhưng Đường Thiên cũng thấy được, Tiểu Nhị ăn đi những tinh thần thạch này, liền không hề có một chút biến hóa sao?

Cái này, chính là một canh giờ.

Tiểu Nhị cuối cùng không có đón thêm tinh thần thạch trong tay Đường Thiên, Đường Thiên lập tức bỗng cảm thấy phấn chấn.

Ông!

Tiểu Nhị con mắt, bỗng nhiên sáng lên một vệt ánh sáng.

Tiểu Nhị trong mắt ánh sáng dần dần ảm đạm đi, cặp mắt kia đen láy, dị thường trong suốt, tràn ngập linh tính. Đột nhiên, khuôn mặt Tiểu Nhị kia tinh xảo nhưng có chút khô khan, đột nhiên nhiều hơn mấy phần vẻ mặt, thật giống như trước đây là điêu khắc, hiện tại sống lại.

Tiểu Nhị vốn là hình dáng vô cùng giống cùng Đường Thiên, ngũ quan cũng tinh xảo, thế nhưng tổng thể khuyết thiếu mấy phần sinh khí, khiến người ta vừa nhìn tưởng là hồn tướng.

Thế nhưng cặp mắt kia tràn ngập linh tính, lại làm cho Tiểu Nhị lập tức trở nên sinh động lên.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính mình cầm ô, sau đó cúi đầu nhìn thấy bàn tay của chính mình, đột nhiên nhìn mình trên người, sau đó cúi đầu xem chân của mình.

Ánh mắt của hắn, một lần nữa rơi xuống biểu hiện há to mồm ngạc nhiên trên mặt Đường Thiên, trong ánh mắt vô tận lửa giận đang nhảy nhót.

"Đây là ngươi giở trò quỷ?"

Tràn ngập phẫn nộ chất vấn, vừa mở miệng nhưng là âm thanh trẻ con bập bẹ.

Đường Thiên càng thêm ngây người.

Tiểu Nhị thân thể bỗng dưng cứng đờ, vẻ mặt đọng lại ở trên mặt, con mắt của hắn tràn đầy sợ hãi.

Chuyện này. . . Đây là thanh âm của mình.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 493: Tiểu Đậu Miêu

Lạnh, lạnh như tuyết tịch, không có nửa điểm âm thanh.

Bóng người một lớn một nhỏ hai, đối diện nhau ngây người như phỗng.

"Vì sao lại như vậy?" Tiểu Nhị tự lẩm bẩm, ánh mắt mờ mịt, thế nhưng âm thanh bập bẹ, làm câu nói này tràn ngập hồn nhiên trong sáng trẻ thơ, lại giống như người bạn nhỏ với cái thế giới này tràn ngập tò mò.

Đường Thiên phục hồi tinh thần lại, nhất thời xông tới, ngồi chồm hỗm xuống, hưng phấn một mặt oa oa kêu to: "Oa, Tiểu Nhị, ngươi đang nói a!"

"Tiểu. . . Nhị. . ."

Tiểu Nhị như vừa tỉnh giấc chiêm bao, hắn khóe mắt co rúm, trong lồng ngực lửa giận rục rịch nổi lên. Thế nhưng phối hợp âm thanh trẻ con bập bẹ, nhất thời đáng yêu không nên lời, lại như người bạn nhỏ tức giận, tức giận.

Hơn nữa. . . Chính mình còn bị một thằng ngu tài năng xóm nhà lá nhìn thẳng. . .

Cảm giác nhục nhã trước nay chưa từng có, làm hắn tức giận đến run cả người, trong kẽ răng không khỏi phun ra hai chữ: "Khốn nạn. . ."

Binh vừa vặn xuất hiện, nghe được Tiểu Nhị nói chuyện, sáng mắt lên, lại như phát hiện đại lục mới: "Tiểu Nhị có thể nói chuyện?"

Hắn bước một cái xa nhảy lại đây, ngồi chồm hỗm xuống, khều khều Tiểu Nhị nhìn hồi lâu, đến một hồi đem xoay tới chuyển lui, một hồi đem Tiểu Nhị nhấc lên thả xuống, nói thầm: "Thật giống là có một chút biến hóa a."

Tiểu Nhị hoàn toàn bối rối, nhất thời lại quên phản kháng.

Bỗng nhiên, đầu óc choáng váng Tiểu Nhị bỗng nhiên giác quần mát lạnh, một cái tay tà ác gỡ bỏ lưng quần Tiểu Nhị, Binh xem xét một chút, chà chà nói: "Ồ, tiểu đậu miêu(ku em) sao không lớn nhỉ!"

Tiểu Nhị lại như bị một đạo sét đánh trung, toàn thân cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

Tiểu đậu miêu. . .

Chính mình. . . Lại. . . Bị. . .

Hắn hoàn toàn không nghe được lời bọn Binh, nếu như hắn có thể nghe được, hắn nhất định sẽ hối hận tại sao mình nghe thấy.

Nha Nha cũng mò ra, Binh bất lương vội vã gọi: "Nha Nha, mau đến xem tiểu đậu miêu Tiểu Nhị ca ca ngươi."

Nha Nha sáng mắt lên, hô, xuất hiện tại trước mặt Tiểu Nhị, thò đầu ra liếc mắt nhìn, sau đó khuôn mặt lộ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó cúi đầu liếc mắt nhìn chính mình, không khỏi vò đầu.

"Y ê a nha!"

Nha Nha cái bụng đầy thịt, chạy tới hướng về Tiểu Nhị khoe khoang.

"Có vẻ tiểu đậu miêu Nha Nha muốn lớn một chút." Binh vuốt cằm, một mặt chuyên nghiệp bình phẩm.

"Thật đúng nha." Đường Thiên cũng một mặt tán thành, sau đó vuốt đầu Tiểu Nhị: "Tiểu Nhị không nên nản chí, chậm rãi lớn lên nha!"

Nha Nha nhất thời lộ ra biểu hiện hài lòng, y ê a nha ngay tại chỗ ngã lộn nhào.

Nản lòng. . . Tiểu đậu miêu. . . Khốn nạn. . .

"Ồ, tại sao Tiểu Nhị đang phát run?" Binh có chút kinh ngạc.

"Hắn vừa nãy cũng run, lẽ nào là ta trước đó đánh hắn quá nặng?" Đường Thiên nói thầm.

"Tiểu Nhị đáng yêu như thế ngươi tại sao đánh hắn?" Binh hỏi ngược lại.

"Không đánh sao hắn có thể nói chuyện?" Dòng suy nghĩ Đường Thiên hiển nhiên cùng người khác không giống nhau, lời lẽ hùng hồn nói: " Vừa nãy chính là ta đập lên mặt đất loạn xị, đem hắn đập ra khiếu rồi!"

"Thì ra là như vậy, vậy tại sao vẫn run?"

"A, có thể hay không là nơi nào còn chưa mở khiếu?" Đường Thiên nói thầm, động tác thật nhanh một tay tóm lấy một chân Tiểu Nhị, sau đó như bao cát cứ thế trên đất điên cuồng đập.

Ầm ầm ầm!

Nha Nha sợ đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, lập tức trốn mất. Tuy rằng không tệ, nhưng khi nhìn cũng đau đớn quá a. . .

Tiểu Nhị còn chưa từ trong xung kích phục hồi tinh thần lại, trời đất quay cuồng, sau đó cùng mặt đất chặt chẽ vững vàng tới một lần tiếp xúc thân mật, tại tiếp xúc trong nháy mắt, vung lên một đám tro bụi, trong đầu của hắn chỉ có sâu sắc tuyệt vọng.

Thế giới này đến cùng làm sao. . .

"Ngươi xem, không còn run lên!" Đường Thiên rất đắc ý biểu diễn Tiểu Nhị trong tay.

Tiểu Nhị đã đã hôn mê.

"Làm rất khá!" Binh đàng hoàng trịnh trọng than thở, ung dung rời đi, sau đó lưu câu tiếp theo: "Các ngươi tiếp tục chơi."

Chỉ quá ba mươi giây, Tiểu Nhị liền tỉnh lại. Hắn khuôn mặt nhỏ âm trầm, từ trong bụi đất giãy dụa dậy.

Đáng ghét!

Tuy rằng ngủ say tại bên trong cùng một cái thân thể, cái nhị hóa này (chỉ Đường Thiên), trong mắt hắn chỉ bất quá có mấy phần vận khí, có mấy phần sức mạnh vô cùng, mà mình mới là chân chính chúa tể thân thể này.

Chính mình ngủ đông chỉ là vì lấy đại cục làm trọng, chỉ là vì bố cục tương lai, chỉ là vì không khiến những gia hỏa đáng sợ kia chú ý. Hắn chưa từng có cảm thấy, cái nhị hóa này sẽ mạnh hơn chính mình, càng không nghĩ đến, cái nhị hóa này có thể có một ngày chân chính khống chế bộ thân thể này.

Hắn ngu xuẩn như vậy, làm sao có khả năng là đối thủ của mình?

Nhưng mà, khi hắn lần thứ hai tỉnh lại, hết thảy trước mắt, làm hắn hầu như không thể tin được con mắt mình. Sát theo đó phát sinh tất cả, liền liên tục từng cơn ác mộng, không, là một cơn so một cơn ác mộng đáng sợ hơn.

Vô cùng nhục nhã!

Hắn cao quý, trí tuệ, bình tĩnh, cường đại, kiêu ngạo, lúc nào trải qua sỉ nhục như vậy?

Trong lồng hắn ngực sát ý nắm dày đặc, hắn muốn đem những tên ghê tởm này, giết đến sạch sành sanh, mới có thể để hắn xóa hết những khuất nhục này! Sát ý mãnh liệt, làm hắn không để ý đến trên nhị hóa này cùng mình đồng nguyên đồng hòa (cùng sinh ra cùng chung cơ thể), làm hắn có thể không để ý kế hoạch sâu xa kéo dài phía sau kia, để hắn cái gì cũng có thể không để ý!

Nhưng là, khi trong lồng ngực hắn sát ý vừa lên. . .

Đường Thiên lập tức nhận ra được: "Ồ, sao giống như muốn phản kháng? Trước đây thật biết điều a!"

Không nói hai lời, Đường Thiên liền đưa tay hướng Tiểu Nhị nắm lên.

Tiểu Nhị trong lòng sát cơ uy nghiêm đáng sợ, tên ngu xuẩn, ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi một chút thực lực như vậy, cũng muốn đối địch với ta? Xuống địa ngục đi! Khốn nạn!

Sau đó. . .

Tiểu Nhị kinh hãi phát hiện, thân thể của hắn hoàn toàn không có cách nào khống chế, hắn mở to hai mắt, che kín sợ hãi, phản chiếu đầy mặt Đường Thiên cười gằn.

"Lại dám phản kháng, ặc ặc ặc ặc!"

Tiểu Nhị trời đất quay cuồng, hắn lần thứ hai như đống cát cứ thế bị vung lên, ầm ầm ầm, rất nhanh hắn lần thứ hai bị chôn bên trong ở tro bụi.

Hơn mười phút sau.

Tiểu Nhị đến lần thứ hai giẫy giụa đứng lên, mặt mày xám xịt, khuôn mặt nhỏ hiện lên nụ cười khinh bỉ khinh thường, lại muốn như liệt sĩ phải hùng hồn anh dũng hy sinh, bập bẹ nói: "Ngươi cho rằng như vậy liền có thể làm cho ta khuất phục?"

Đáng ghét. . . Thanh âm này. . .

"Thật sự không khuất phục?" Đường Thiên ngồi chồm hỗm xuống, tò mò hỏi.

"Tuyệt không khuất phục!" Tiểu Nhị bập bẹ trả lời.

"Vậy ta chỉ có thể để mọi người đến xem tiểu đậu miêu của ngươi." Đường Thiên nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra răng trắng uy nghiêm đáng sợ: "Há, có cái nữ lưu manh, gọi là Tái Lôi, ngươi khẳng định biết. Nàng thích nhất bé trai xinh đẹp lại vừa đáng yêu rồi!"

Tiểu Nhị ngơ ngác nhìn Đường Thiên, hắn lại như một lần nữa nhận thức Đường Thiên như thế.

Cái này nhị hóa lại. . . Lại như vậy. . .

"Đê tiện!" tiếng bập bẹ gầm lên từ trong hàm răng, Tiểu Nhị tức giận đến cả người run.

"Khà khà!" Đường Thiên dương dương tự đắc, hắn vừa liền phát hiện Tiểu Nhị đối với người khác quan sát tiểu đậu miêu phản ứng cực kỳ kịch liệt, nếu khó dùng bạo lực, vậy thì đổi một cái phương pháp đi: "Ây ya hủ hạ ta nữ lưu manh rất nhiều, Thủ Cân có cái muội muội gọi tiểu Quất Tử. . ."

"Ngươi ngươi ngươi. . . thằng nhỏ liền nhỏ như vậy người đều không buông tha. . ." Tiểu Nhị chỉ vào Đường Thiên, tức giận đến càng run cầm cập, chỉ là loại khiển trách này lời dùng như vậy âm thanh bập bẹ nói ra. . . Đáng ghét!

"Đúng rồi, suýt nữa quên mất một người." Đường Thiên vô cùng đắc ý nói: "An Đức Lệ Na! Tiên Nữ Tọa An Đức Lệ Na yêu, nàng thế mà là mỹ nữ. . ."

An. . . An Đức Lệ Na!

Tiểu Nhị trong đầu hiện lên bộ thân thể mỹ lệ kia, hiện lên thiếu nữ e thẹn, hắn không có chút nào ngu xuẩn, đương nhiên biết tình nghĩa An Đức Lệ Na đối với hắn, chỉ bất quá hắn trời sinh tính lãnh khốc, căn bản chưa hề đem An Đức Lệ Na để ở trong lòng, hắn chỉ là coi An Đức Lệ Na làm một con cờ mà thôi.

Khả. . . Nhưng mà. . .

Đương trong đầu của hắn hiện lên tràng cảnh An Đức Lệ Na một mặt hiếu kỳ tập hợp lại đây quan sát tiểu đậu miêu của hắn, hắn giác thế giới của mình trong nháy mắt sụp đổ, hắn không rét mà run, thật đáng sợ rồi! Hết thảy ý chí chống cự trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn trong lồng ngực dồi dào lửa giận phảng phất bị một chậu nước đá rót cái tắt ngóm.

Trong đầu của hắn chỉ có một cái ý nghĩ

—— tuyệt đối không thể để cho chuyện này phát sinh!

Tiểu Nhị vô cùng gắt gao nắm lấy nắm đấm, khuôn mặt nhỏ tức giận đến trắng bệch, tàn bạo mà nhìn chằm chằm Đường Thiên.

Kẻ khốn nạn! cặn bã! Lưu manh! Ác ôn!

Tiểu Nhị trước đây vẫn cảm thấy, chính mình là một tên không hề có nguyên tắc, không có ôn nhu, gia hỏa vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, thế nhưng cho tới hôm nay, hắn mới phát hiện, trước mặt tên nhị hóa này, so với mình còn tệ hơn.

"Tiểu Nhị, ngươi cần phải hiểu rõ, đến thời điểm tất cả mọi người đều biết tiểu đậu miêu ngươi không bằng Nha Nha, vậy thì tự tôn tổn thương cảm tình !"

Đường Thiên một mặt dương dương tự đắc, dưới cái nhìn của hắn, Tiểu Nhị chính là người bạn nhỏ hai ba tuổi. Những người bạn nhỏ mà,

chính là dễ dàng như vậy không đáng nói, không có ý nghĩa, thí to điểm sự tình mẫn cảm cực kỳ, đặc biệt để ý.

Hắn hoàn toàn không biết, Tiểu Nhị bên trong cái thân thể béo mập này , lại là một tên nguy hiểm mà ý thức âm u thành người.

"Ngươi thắng!" Tiểu Nhị thanh âm bập bẹ nói, thật giống như người bạn nhỏ, vì một quyển truyện tranh vì một viên kẹo mà từ bỏ một cuộc chiến tranh.

"Ha ha ha ha!" Đường Thiên lần này thực sự là vô cùng đắc ý, vẫn là người bạn nhỏ dễ dàng lừa nhất, ngay cả mình loại thông minh này. . . Phi phi phi, thiếu niên thông minh tinh thần như thế, vậy cũng là rất lợi hại, a, ít nhất so A Mạc Lý lợi hại hơn!

Đường Thiên mặt mày hớn hở mà đem tóc Tiểu Nhị vò thành một cái tổ chim: "Tiểu Nhị ngoan, để tu luyện xong, ta để Nha Nha chơi với ngươi."

Dưới bàn tay lớn kia, Tiểu Nhị khuôn mặt nhỏ tinh xảo banh quá chặt chẽ, trong con ngươi một mảnh mù mịt.

Thực sự là khuất nhục a. . .

Khốn nạn, ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ một lần nữa đoạt lại cái quyền khống chế thân thể này!

Tiểu Nhị ở trong lòng âm thầm thề.

Đường Thiên không hề có cảm giác, hắn hiện tại tâm tình vô cùng tốt, hắn cảm giác mình thực sự quá lợi hại, tới tấp liền đem Tiểu Nhị quyết định, rất có khí thế vung tay lên: "Đi! Tiểu Nhị, chúng ta đi bên ngoài tu luyện đi!"

Trong tuyết, dưới ánh trăng.

Vì sợ người nhận ra, Đường Thiên lại khống chế thân thể, thay đổi cái diện mạo, sau đó mang theo Tiểu Nhị lặng yên mang ra.

Đường Thiên tại bên trên Vân Hải phi hành, vui sướng không nói ra, hắn lại như một con Du Ngư không bị ràng buộc. Phi hành như vậy, hắn chưa từng có trải qua, quả thực quá sảng khoái!

"Oa oa oa oa oa, ta tới, a a a a a, xem ta bay. . ."

Bên tai nghe Đường Thiên bị bệnh thần kinh hò hét như thế, Tiểu Nhị khuôn mặt nhỏ âm trầm có thể nhỏ ra nước. Bởi vì hắn phát hiện, thân thể của hắn căn bản là không có cách vi phạm ý chí Đường Thiên, Đường Thiên tâm thần hơi động, muốn làm cái gì, thân thể của hắn sẽ làm ra hành vi đó.

Cái này phải nhị hóa quá nhiều, bệnh thần kinh như thế mới có thể phát ra tiếng la như vậy. . .

Lại nghĩ chính mình lại bị một tên nhị hóa bức đến hoàn cảnh như vậy, mà không thể không chịu đựng tên thần kinh ngu xuẩn ấu trĩ như vậy la lên.

Tiểu Nhị trái tim chảy máu.

Thực sự là, quá khuất nhục. . .

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 494: Bí Mật Của Ngân Hóa

"Chúng ta không đợi Lăng Húc và Hạc sao?" Tỉnh Hào cảm thấy hơi bất ngờ .

Đường Sửu lắc đầu: "Không cần phải đợi."Trải qua một quãng thời thời gian lâu như vậy, ở Dao Quang thành hắn đã hoàn thành việc bổ xung và chỉnh biên binh đoàn. Nhất là hắn đã đem thành viên sống sót của Tam Kình binh đoàn thu thập bổ sung cho binh đoàn. Những người này khi đau khổ chống đỡ cơn kiếm qua phong bạo của Đường Thiên, trong thời điểm sinh tử có rất nhiều người đã đột phá. Tuy sau đó cũng bị kiếm qua phong bạo gây thương tích nhưng sau khi trải qua cứu trị đã gần như khỏi hẳn , cái này phải nói công lao cực lớn của y thánh Đinh Mạn .

Những người này không đủ khiến Đại Hùng tinh chú ý tới, nhưng Đường Sửu lại tương đối coi trọng bọn họ. Đã trải qua chiến tranh tàn khốc mà vẫn còn tồn tại thì đều là lão binh, tuyệt không phải những võ giả bình thường có thể so lại. Hơn nữa có thể đột phá trong chiến đấu đã chứng tỏ ham muốn cầu sinh của bọn họ cực mạnh, đây là phẩm chất tương đối hiếm có đấy. Hiện tại Kình Ngư tọa đã sát nhập vào Đại Hùng tinh, Cung Khánh bỏ chạy, Đường Thiên cũng không có ý định huyết tẩy toàn bộ Kình Ngư tọa , người nhà có thể sống tốt cũng làm tâm tình mẫu thuẫn của đám võ giả Kình Ngư tọa giảm đi nhiều. Nếu như vẫn còn sống vậy thì đương nhiên phải cân nhắc một vài vấn đề hiện thực rồi, mọi người đều có gia đình phải nuôi, Đường Sửu mời chào cũng làm bọn họ thở phào nhẹ nhõm cũng có mấy phần mong đợi.

Bây giờ Đường Thiên như mặt trời ban trưa, danh tiếng cực thịnh, mặc dù thời gian quật khởi ngắn nhưng đã trở thành cường hào một

phương.

Sau khi được chữa trị gần như toàn bộ võ giả Kình Ngư tọa đều lựa chọn gia nhập vào.Những võ giả Kình Ngư tọa lựa chọn gia nhập khiến thực lực của binh đoàn tăng lên cực lớn . Thực lực của bọn họ vốn đã không hề tồi , mà sau khi trải qua cuộc chiến này tẩy lễ, thực lực cá nhân liền đột phá , hiện tại thực lực của bọn họ tiếp cận cực gần với hoàng kim võ giả, trong đó có hơn mười người đã đạt đến trình độ hoàng kim võ giả.Trong kế hoạch của Đường Sửu , phối trí binh đoàn trong thời gian tới sẽ lấy hoàng kim võ giả thành lực lượng nòng cốt trung kiên nhất.

Tỉnh Hào cũng tự hiểu , thực lực cá nhân của hắn rất mạnh mẽ nhưng về phương diện chỉ huy chiến đấu lại dốt đặc cán mai. Hắn gật đầu nói: "Ta cần phải làm gì ?"

Đường Sửu nhìn thoáng qua Tỉnh Hào, trong lòng có chút thưởng thức, quả nhiên là người đáng tín nhiệm a. Nhưng giọng nói của hắn vẫn cứ lạnh lùng như thường : "Ma Địch sẽ đồng hành với ta , Dao Quang thành phải giao cho các hạ rồi."

"Được !" Tỉnh Hào không nói thừa : "Dao Quang thành giao cho ta."

Đại quân ầm ầm đi tới.

Ma Địch lướt lại gần Đường Sửu , dùng thanh âm ôn hòa hỏi : "Vì sao lại nôn nóng như vậy chứ? Thánh giả cũng không dễ đối phó đâu , Đường danh tướng cũng nôn nóng không kìm được ."

"Ngươi nghĩ ta vì cái hư danh danh tướng sao ?" Đường Sửu cười nhạt: "Thánh giả lợi hại ra sao đương nhiên ta biết rõ nhưng chúng ta cần phải chiến thắng thánh giả. Bởi vì địch nhân trong tương lai của chúng ta đã định trước là thánh giả."

Ma Địch thông tuệ đến cực điểm, hắn hơi trầm ngâm liền hiểu được ý nghĩ trong lời nói của Đường Sửu , hắn kinh ngạc nói: "Ngươi định

thông qua trận chiến tranh này tìm ra phương pháp đối phó thánh giả sao?"

"Không sai." Đường Sửu lạnh lùng nói: "Tam Hồn thành chi chiến đã gợi ý cho ta rất nhiều nhưng ta muốn xác minh lại ý tưởng trong đầu. Toàn bộ chiến pháp đều phải trải quathực chiến mới có thể nghiệm chứng được ."

Ma Địch than nhẹ: "Thế nhưng như vậy thương vong..."

"Chỉ cần tìm được phương pháp đối phó với thánh giả thì cái giá bỏ ra có lớn thế nào cũng đáng."Giọng nói của Đường Sửu vẫn lạnh lẽo không chút nhiệt độ .

Ma Địch nhìn Đường Sửu, than thở: "A Sửu , ngươi quá lãnh khốc rồi."

Sắc mặt Đường Sửu vẫn lãnh khốc, không nói một lời.Lúc này chính là thời cơ tốt nhất a, dù cho thương vong có lớn đến mức nào thì với tình hình hiện tại của Đại Hùng tinh đều có thể thừa nhận nổi . Nếu như không thểtrong khoảng thời gian này hoàn thành quá trình tăng thực lực cho binh đoàn , không tìm được phương pháp đối phó thánh giả thì trong giai đoạn tiếp theo của cuộc chiến Đại Hùng tinh sẽ bị rơi vào thế bị động hoàn toàn, mất đi lực cạnh tranh.

Đây chính là điều Đường Sửu tuyệt đối không thể chấp nhận được , đại nhân thật vất vả mới sáng lập ra cơ nghiệp như thế này , há có thể vì vậy mà ngừng bước?

Biện pháp tăng thực lực cho binh đoàn trực tiếp nhất chính là chiến đấu, những võ giả còn sống sót của Kình Ngư binh đoàn chính là ví dụ điển hình nhất . Bởi vì chỉ vào thời điểm sinh tử tồn vong, mới dễ dàng bộc phát tiềm lực, mới dễ dàng đột phá, cầu sinh phải trở thành một loại bản năng. Nếu như không phải kiếm qua phong bạo thì những võ giả của Kình Ngư tọa chẳng biết phải tốn bao nhiêu thời gian nữa mới đột phá được , thậm chí tuyệt đại đa số bọn họ cả đời chẳng thể đột phá.

Đó cũng là lí do tại sao mà rất nhiều trận chiến đã qua đi nhưng số lượng cao thủ không nhưng không ít đi còn tăng lên rất nhiều.

Trong mắt Đường Sửu hiện lên một tia tàn khốc, tận chiến này đối với hắn rất quan trọng ,cho dù sau trận chiến chỉ còn lại một phần tư quân số . Nhưngchỉ cần có thể còn lại một phần tư thời đội quân thép trong tương lai đã có thể thành hình.

Toàn bộ binh đoàn có thể chân chính lưu danh trong lịch sử, không một binh đoàn nào do huấn luyện mà có được mà tất cả đều không ngừng rèn luyện tẩy lễ trong chiến đấu , mỗi một tràng thắng lợi đều dùng vô số thi cốt để xây lên .

Thậm chí Đường Sửu còn biết rõ , gặp phải thương vong lớn như vậy nhất định đại nhân sẽ giận tím mặt, mình cũng sẽ mất đi tín nhiệm của đại nhân , thậm chí còn bị trị tội.

Thế nhưng , từ không chưởng binh, vì đại nhân, viì binh đoàn thì tính mệnh của mình chỉ rất bé nhỏ không đáng kể gì.Mình vốn là một ác nhân vì thế không có ai thích hợp đảm nhiệm cái danh đao phủ hơn mình.

Những ý nghĩ này Đường Sửu không nói với Ma Địch . Ma Địch và hắn không giống nhau , mỗi người đều có sứ mệnh của mình.

Lăng Húc dựa vào thân cây, thân cây phủ đầy rêu xanh, không khí nhẹ nhàng thoải mái . Thân thể hắn đang run run, thở hổn hển, sắc mặt đầy thống khổ, khóe miệng vẫn còn lưu lại vết máu, cặp đồng tử mầu quýt không có tiêu cự nhưng lại có ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt .

Cánh tay phải nhức nhối đến tận tâm can làm đại não hắn trống rỗng.

Viviane nhìn tình trạng của Lăng Húc , nàng gắt gao cắn môi không nói một lời. Cái khuôn mặt bừng bừng đầy anh khí kia đang vặn vẹo đầy dữ tợn, bên trên phủ đầy mồ hôi, trong tiếng thở dốc thô mà nặngẩn chứa sự thống khổ vô tận .

Nàng hỏi Lăng Húc nhưng Lăng Húc lại không nói cho nàng.Viviane cẩn thận phát hiện ra tần suất phát tác của nó càng ngày càng cao. Từ đầu mấy ngày mới phát tác một lần nhưng lúc này thì mỗi ngày đều phát tác. Trong lòng nàng đang vô cùng lo lắng , sợ thân thể của Lăng Húc sẽ chuyển biến xấu.

Nàng biết rõ vì sao .

Bởi vì chiến đấu, chiến đấu làm chấn động tâm linh của nàng , nàng chưa bao giờ gặp võ giả điên cuồng và chấp nhất trong chiến đấu như thế. Những dũng sĩ trong tộc so với Lăng Húc thì còn kém rất xa .Trong phiến rừng rậm này đã bạo phát bảy tràng chiến đấu.

Bảy tràng chiến đấu, mỗi tràng chiến đấu Lăng Húc đều lấy một địch hai. Ngay từ đầu Viviane không thể hiểu nổi , bởi vì lấy một địch hai Lăng Húc căn bản không có một chút cơ hội thủ thắng nào. . Lăng Húc hoàn toàn bị áp chế không có bất cứ một cơ hội nào , vừa chật vật vừa nguy hiểm.

Lăng Húc phải bỏ ra cái giá cực lớn là trọng thương mới trốn thoát được .

Viviane cho rằng trận chiến này sẽ khiến Lăng Húc hiểu được thực lực hai bên chênh lệch ra sao , nhưng nàng không ngờ rằng chỉ vẻn vẹn nghỉ ngơi có một ngày Lăng Húc lại động thân giết ngược trước lại sau đó lại mang theo thương thế trầm trọng bỏ trốn !Sai lầm giống nhau mà phạm tới hai lần thì chính là ngu xuẩn a.

Thế nhưng cũng một sai lầm ấy lại vị phạm tới bảy lần thì sao ?

Dù thế nào Viviane cũng không thể nói ra hai từ ngu xuẩn , một chuyện ngu xuẩn khi nó đã điên cuồng như vậy sẽ trở thành kiên quyết, một chuyện chưa từng có từ trước đến nay,bất chấp tất cả như vậy .

Vì vậy, loại ngu xuẩn này nó có mạch đập cực lớn (sôi máu) , nó có sự nhiệt tình hừng hực điên cuồng , nó có sự kiệt ngạo không hợp với thế

giới này , nó có sự cố chấp nhưng bén nhọn giống như mũi thương đâm thẳng vào tín niệm của con người !

Trái tim Viviane mềm nhũn , nàng đã bị mũi mâu tin niệm sắc bén và chiến ý xuyên thủng.Con người này đúng là một ngọn lửa sắc bén a...

Tiếng thở dốc dần ngừng lại , khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn dần thả lỏng , thân hình buộc chặt đang run rẩy cũng dần thả lỏng và ổn định trở lại , cặp đồng tử mầu quýt kvốn không có tiêu cự cũng dần có tiêu cự .

"Đã trải qua bao lâu rồi ?"

Trong thanh âm của Lăng Húc lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời, hắn đem trọng lượng toàn thân hoàn toàn đè lên thân cây , không hề động đậy mặc cho mồ hôi trên mặt chảy xuôi xuống dưới .

"Một giờ." Viviane nói.

Lăng Húc không nói một lời, hắn đangkhôi phục lại thể lực. Những ngày chiến đấu vừa qua giúp thực lực của hắn tăng lên rất nhiều , ngoại trừ lĩnh ngộ về thương pháp dần thâm thúy hơn , còn có một phát hiện trọng đại nữa đó chính là bí mật về ngân hóa .

Chiến đấu sẽ khiến tần suất ngân hóa phát tác gia tăng cực nhanh đồng thời thống khổ do ngân hóa mang lại cũng lên rất nhiều , nhưng chỉ cần hắn có thể chịu đựng được qua cơn đau thì cánh tay hắn sẽ sinh ra một đoàn thanh lưu chìm vào trong hồn vực của hắn , hắn có thể cảm giác được rõ ràng hồn vực đang mạnh lên !

Trước đây do hắn chưa hình thành lên hồn vực lên bí mật về ngân hóa vẫn chưa bị hắn phát hiện ra .

Một giờ sau, thể lực của hắn đã hoàn toàn khôi phục.

Vị thiếu niên với bộ tóc bạc tung bay trong gió , trên cái khuôn mặt dương cương nhưng đầy anh khí khiến Viviane hoảng hốt đến thất thần.

Nàng đột nhiên hỏi: "Lăng đại ca, vì sao ngươi lại cứu ta r?"

Lăng Húc nhìn lướt qua Viviane, mấy ngày nay biểu hiện của tiểu cô nương khiến hắn vô cùng hài lòng , đúng là rất an tĩnh , hơn nữa cũng tương đối hiểu chuyện.

Lần này Lăng Húc không hề cự tuyệt trả lời , hắn trầm ngâm nói: "Ta thấy từ trong bút kí của lão sư có ghi , năm xưa lão sư được một người cứu, và người đó cũng có Nguyệt Nha ấn ký mầu trắng giống ngươi ."

Viviane thất kinh, nàng chỉ vào Nguyệt Nha ấn ký mầu trắng dưới vành tai nói : "Lăng đại ca, là cái này sao ?"

"Ừ." Lăng Húc gật đầu.

Viviane lộ ra vẻ suy tư biểu tình, bỗng nàng thất thanh kinh hô: "A, chẳng lẽ là gia gia?"

"Gia gia?" Lăng Húc sửng sốt.

"Ân!" Viviane gật mạnh đầu: "Năm xưa gia gia đã từng rời khỏi Bắc Đẩu, chúng ta cũng không biết gia gia đi chỗ nào chỉ là rất nhiều năm mới về, lúc đó gia gia còn mang mụ mụ của Tiểu Bạch trở về. Gia gia đã từng nói, gia gia có cứu một vị bằng hữu, tọa kỵ của bằng hữu để gia gia mang về đó chính là mụ mụ của Tiểu Bạch."

"Mụ mụ của tiểu Bạch ?" Hai mắt Lăng Húc đầy vẻ mờ mịt, cái tên gọi kì quái này lập tức đem cái chỉ số thông minh vốn ít ỏi của hắn quấy đến rối tinh rối mù .

"Tiểu Bạch là một con kiếm giác tuyết dương rất tuấn tú a." Viviane giải thích: "Ta cũng chưa gặp mụ mụ của tiểu Bạch , nhưng biết là sau khi Tiểu Bạch sinh ra không được bao lâu thì nó cũng bị chết ."

Kiếm giác tuyết dương!

Tâm thần Lăng Húc kịch chấn, con ngươi bỗng mở rộng ra . Kiếm giác tuyết dương, đó chính là tọa kỵ tiêu chuẩn của ngân sương kỵ, giống nòi này đã sớm tuyệt tích, hiện tại tọa kỵ hắc vũ kỵ pđược hân phối chính là hắc vũ linh dương.

Ngân sương kỵ!

Lão sư quả nhiên chính là ngân sương kỵ...

Lăng Húc không nhịn được mà nắm chặt ngân thương trong tay, lúc trước trong lòng hắn vẫn mơ hồ có suy đoán như vậy nhưng chưa từng có chứng cứ chứng minh . Nhưng lúc này, điều này cũng đã được chứng thực .

Bỗng Lăng Húc nghĩ tới một suy đoán khác khiến hô hấp của hắn bất chợt trở lên hỗn loạn, hắn cố nén cảm giác kích động trong lòng hỏi Viviane: "Gia gia của ngươi rơi khỏi Bắc Đẩu vào thời gian nào?"

"Gia gia là người trường thọ nhất trong tộc , hiện tại đã ba trăm ba mươi tuổi rồi." Viviane bắt đầu ngón tay tính toán : "Khi gia gia rờ đi là lúc gần ba mươi tuổi, vậy hắn phải là ba trăm năm trước Suy ."

Suy đoán của Lăng Húc lại được xác minh một lần nữa nhưng lúc này trái tim của hắn đã trở lại bình tĩnh như thường .

Lão sư, ngài chính là Cổ Nam đúng không?

"Ước chừng ba trăm năm trước, ngân sương kỵ xuất hiện hai vị thiên tài thương pháp , Cổ Nam và Liên Vũ... Cổ Nam thì mất tích , thi thể chưa tìm..."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 495: Oan Gia Ngõ Hẹp

Đường Thiên có chút tiếc nuối khi hạ xuống , cảm giác phi hành trên bầu trời quả thực quá tuyệt vời, nhanh như điện , biển mây mênh mông và ánh trăng lành lạnh , nếu như lúc này mình mang theo cả Thiên Huệ chơi đùa như vậy thì nhất định sẽ hài lòng đến bùng nổ nha !

Khi Đường Thiên vừa rơi xuống băng nguyên thì lập tức cảm thấy rất bất ngờ . Khắp nơi trên băng nguyên đều đày rẫy bóng người.

"Không ngờ hàn triều lại có tác dụng này !"

"Thương Dương Vũ sắp phát tài rồi ..."

"Tốt thì tốt, chỉ tiếc là hơi thưa thớt một chút "

Những lời này vọng vào tai khiến Đường Thiên cũng hiểu ra ít nhiều , thì ra mọi người đều đang đi tìm hàn triều. Nhớ tới lúc trước đám Tiểu Nhị ăn đến no, Đường Thiên cười hắc hắc đầy đắc ý .

Điều này làm Tiểu Nhị chẳng hề hài lòng một chút nào , trong cái tâm cơ thâm trầm của hắn đang ẩn dấu một âm mưu , hắn đang nghĩ xem làm cách nào mới có thể đoạt lại quyền khống chế thân thể .

Giết chết con nhị hàng này ?

Không có khả năng! Hai cái người là hai mặt trong một thể , chỉ có thể áp chế cái con nhị hàng này chứ không thể cho hắn đi luôn . Hiện tại hắn đang ước gì có người đem Đường Thiên đánh một trận nhừ tử , nếu như Đường Thiên trọng thương nói không chừng hắn còn có một chút cơ hội.

Thế nhưng , thực lực của cọn nhị hàng này tiến bộ có chút nhanh chóng ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Nhị trầm như nước tựa như một tiểu bằng hữu đang giận dỗi cha mẹ vậy .

"Di! Thức hồn!"

Tiếng la của một lão đầu khiến Đường Thiên sửng sốt, hắn quay mặt lại thì thấy có một vị lão giả và một vị võ giả có thần sắc lạnh lùng đang song song mà đứng. Lão giả nhìn Tiểu Nhị, hai mắt tỏa sáng.

Nhưng ánh mắt của Đường Thiên lại rơi lên người tên võ giả lạnh lùng đứng bên cạnh lão giả .

Con mắt Đường Thiên nheo lại , khóe môi nhếch lên , đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Diệp Triêu Ca!

Ánh mắt của Diệp Triêu Ca cũng rơi lên người Tiểu Nhị, thần sắc lạnh lùng như thường, nhưng trong con mắt lại hiện lên một tia kinh ngạc. Thức hồn, không ngờ lại có người tu luyện hồn vực cổ xưa như này ? Nhiều năm trước đây thức hồn đã bị đào thải, đã sớm không có người tu luyện.

Hồn vực hiện đại chú ý tới hiệu suất , dung lượng của hồn vực cũng chỉ hữu hạn chỉ có thể dung nạp số lượng hồn thuật nhất định , vì thế phải cách nào để tăng cao hiệu suất mới là mục tiêu chính của hồn vực hiện đại .

CÒn thức hồn là kết quả của tư tưởng hỗn độn thời cổ đại , các thánh giả viễn cổ cho rằng thiên địa vốn là một, cho rằng sinh mệnh vốn xuất sinh từ hỗn độn hư không . Thứ mà thức hồn dựng dục ra thường có tính tùy cơ rất lớn , bởi vì nó không thể khống chế tinh tế một cách trực tiếp được .

Đây là hai loại tư tưởng hoàn toàn bất đồng và cũng không phân chia cao thấp . Nhưng phong thánh đối với bất cứ kẻ nào đi nữa đều là chuyện cực kỳ gian nan, thật vất vả mới tiến nhập thánh giai, nếu lại phải mang nhân phẩm đi đánh cuộc thì đương nhiên là thánh giả chẳng ai nguyện ý rồi . Phần lớn bọn họ nguyện ý lựa chọn con đường chưa hẳn đã mạnh nhưng phải khống chế được.

Đây chính là nguồn gốc phát triển lên hồn vực hiện đại , theo quãng đường phát triển của hệ thống vũ kỹ hiện đại , quá trình tinh tế hóa cũng được phát triển đến cực hạn.

Ví dụ như , để có thể lượng hóa hồn vực lớn nhỏ bọn họ đã đề xuất ra khái niệm giá trị của một hồn. Không chỉ hồn vực có thể dùng giá trị hồn để tính toán mà mỗi một loại hồn thuật đều được dùng giá trị hồn để đánh giá . Cứ như vậy, bọn họ có thể đưa ra những phán đoán chính xác rốt cuộc bọn họ có thể tu luyện số lượng hồn thuật đến mức nào.

Cái loại hồn vực như thức hồn đã sớm bị đào thải rồi.

Vì vậy Diệp Triêu Ca mới cảm thấy hơi kinh ngạc, vào thời kỳ này còn có người dùng như phương thức tu luyện lạc hậu như vậy sao ?

Về phần lão đầu bên cạnh đang vui mừng , hắn cũng chẳng hề cảm thấy bất ngờ, lão đầu rất cổ quái rắc rối . Đối với điều này trong lòng Diệp Triêu Ca luôn cười nhạt , những. thứ gì gì đó đã sớm bị đào thải ,điều đó đã nói lên những thứ lạc hậu là thứ vô dụng, căn bản không đáng để tốn hao khí lực.

Nhưng thân phận của Dụ lão rất cao, được Vinh trưởng lão rất tín nhiệm, hơn nữa ngày thường thỉnh thoảng vẫn hay chỉ điểm cho hắn cho nên Diệp Triêu Ca vẫn cố đè nén tính tình. Dụ lão cảm thấy có hứng thú với hàn triều , thứ có thể tẩm bổ Hồn tướng không phải không có nhưng mỗi một thứ đều có giá trên trời. Một nơi như hàn cổ đại tuyết nguyên này có giá trị khó có thể lường được.

Hai người dạo qua một vòng nhưng mang chút thất vọng mà dùng lại . Thương Dương Vũ không cấp cơ hội nào cho người khác , suối nguồn của hàn triều nằm sâu dưới nền hàn cổ thành . CÒn số hàn triều trong không khí và trong khối băng có trước mắt bọn họ vô cùng thưa thớt, chẳng có chút giá trị nào với võ giả.

Nhưng không ngờ tới ở nơi này lại nhìn thấy thức hồn .

Tiểu Nhị cũng chú ý tới Diệp Triêu Ca, lần trước mọi người điều liều mạng đến ngươi chết ta sống vì thế khi gặp lại nhau thì đương nhiên là đỏ mắt rồi .

Thế nhưng thứ làm hắn thấy hiếu kỳ hơn lại chính là phản ứng của con nhị hàng kia

"Tiểu tử, vậy mà lại tu luyện ra thức hồn, không rồi không tồi ." Sắc mặt Dụ lão đầy vẻ tán thưởng: "Thế nào? Có hay hứng thú tới Quang Minh võ hội không ?"

"Quang Minh võ hội!" Đường Thiên cũng lộ ra vẻ hứng thú : "Nghe nói người của Quang Minh võ hội đều rất lợi hại a!"

Tiểu Nhị lệch mặt qua một bên không đành lòng nhìn,sắc mặt của ngươi có thể giả dối thêm chút nữa được không ?

Trái lại Dụ lão lại rất hưởng thụ: "Quang Minh võ hội có lịch sử lâu đời , các loại điển tịch cần cái gì là có cái đó , chỉ cần ngươi nỗ lực, vậy chắc chắn sẽ tốt hơn các thế lực khác nhiều."

Đường Thiên làm bộ làm tịch gật đầu: "Thế nhưng nói miệng không bằng chứng, người người đều nói Quang Minh võ hội rất lợi hại nhưng ta không tin."

Dụ lão cực kỳ hứng thú hỏi: "Vậy ngươi muốn thế nào mới có thể tin ?"

"Cùng hắn đánh một trận!" Đường Thiên chỉ vào Diệp Triêu Ca nói: "Chỉ cần hắn thắng thì ta sẽ gia nhập vào các ngươi ."

Dụ lão lập tức nở nụ cười: "Dũng khí rất đáng khen, Triêu Ca, đi bồi tiểu tử kia mấy chiêu đi, hạ thủ không nên quá ngoan (cố)."

Trong mắt Dụ lão , nhất định là tên tiểu tử trước mắt này nhận ra Diệp Triêu Ca định thông qua trận đánh với Diệp Triêu Ca để lộ rõ thực lực của mình từ đó kiếm được đãi ngộ tốt . Tiểu tử có tâm hiếu thắng là chuyện tốt a, Diệp Triêu Ca được công nhận là thiên tài đương nhiên không thể tránh được chuyện bị người khác mang ra so sánh rồi .

Chuyện như vậy, Dụ lão đã trải qua rất nhiều, còn về phần đối phương không muốn gia nhập vào Quang Minh võ hội, từ đầu lão đã không nghĩ tới điều đó rồi . Phía dưới cây đại thụ hóng gió rất tốt, Quang Minh võ hội hoàn toàn xứng với cái danh đệ nhất đại thụ, ai có thể cự tuyệt đây ? Còn về phần thực lực của tiểu tử này như thế nào , Dụ lão cũng cũng không thèm để ý, chẳng qua lão cảm thấy hứng thú với thức hồn . Nếu như không phải thức hồn là hồn vực của thánh giả thì hắn đã sớm xuất thủ cướp giật rồi .

Dù cho có đem đối phương đưa tới thì chẳng qua cũng chỉ là vật thí nghiệm mà thôi.

Diệp Triêu Ca lơ đểnh, chỉ đứng ra , chuyện như thế này hắn đã trải qua nhiều, hắn đã sớm tập thành thói quen bị khiêu chiến rồi .

Đường Thiên cùng hắn đánh một trận mà thành danh, thế nhưng trong trận chiến ấy danh tiếng của hắn cũng nổi lên không ít , lấy sức một người áp chế cả đám Đường Thiên, Tỉnh Hào . Bây giờ thanh danh của Đường Thiên tăng vọt khiến thanh danh của Diệp Triêu Ca cũng nước lên thì thuyền lên, vô số người muốn đạp lên bờ vai hắn để thành danh nhưng chưa người nào thành công .

"Chờ chút!" Tiếng Đường Thiên hô lên : "Nếu ta bại trong tay hắn thì ta gia nhập vào với các ngươi , nhưng nếu như ta thắng thì sao ?"

"Ngươi thắng rồi?" Dụ lão sửng sốt, ngay lập tức bật cười khanh khách, hắn căn bản không có nghĩ tới Diệp Triêu Ca thất bại, cười nói: "Tiểu tử rất có tự tin a. Đã như vậy, ta đây tựu áp lên tiền đặt cược, cái này thánh cốt, là của ta cất dấu một trong, đối với người khác không có tác dụng gì, nhưng mà đối với ngươi thức hồn, nhưng là rất có chỗ tốt. Cũng không cần ngươi thắng, chỉ cần ngươi có thể tại dưới tay hắn chống qua hai mươi chiêu."

Một khối không thu hút xương cốt, xuất hiện tại trong tay Dụ lão. Thứ này chỉ là hắn một kiện cất dấu, không đáng tiền.

Cái này khối xương chỉ so với đốt ngón tay hơi lớn, phủ đầy bụi bặm, nhìn qua tựa như một cục đất nhỏ, thập phần không thu hút.

Tiểu Nhị con mắt đột nhiên sáng lên lên tới, kia khối xương tỏa ra vị đạo...

Đường Thiên bất mãn nói: "Uy, lão đầu, không nên cầm một khối rách nát xương, tựu nói là cái gì thánh cốt. Ngươi thật là Quang Minh võ hội? Sẽ không là gạt người đi? Người của Quang Minh võ hội đều giàu được chảy mỡ!"

Gạt người...

Diệp Triêu Ca sắc mặt cổ quái.

Dụ lão khuôn mặt có chút khó coi, hắn cố nén tức giận trong lòng, nếu như không phải thức hồn tuyệt tích, chỉ bằng vừa mới rồi lời này, hắn sẽ không chút do dự đem cái gia hỏa này giết chết. Chờ ngươi rơi vào trong tay của ta, nhất định phải đem ngươi phơi nắng khô chế thành tiêu bản, trong ta cất dấu phẩm, lại nhiều ra một kiện. Hiện đại thức hồn, cũng là một kiện không sai cất dấu.

Nghĩ tới đây, Dụ lão kiên trì: "Cái này xác thực thánh cốt. Cổ đại thánh giả qua đời, cũng gọi mất đi, bọn họ hình thần đều sẽ câu diệt, không lưu bất luận cái gì vết tích tại trên đời. Chỉ có số rất ít thánh giả,

sau khi chết xương cốt không có triệt để tiêu thất, những .. này lưu lại xương cốt, chính là thánh cốt. Trong truyền thuyết thánh cốt đối với thức hồn, là bổ dưỡng cực phẩm."

Đường Thiên vẻ mặt không tin, trong miệng nói thầm: "Ta tại bãi tha ma tùy tiện nhặt khối xương cũng so cái này trông vẻ ngoài tốt hơn, còn thánh cốt, lừa gạt người nào chứ? Thánh ở đâu?"

"..." Dụ lão khuôn mặt má co rúm, hắn theo trong kẽ răng đẩy ra một câu nói: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

Nếu như không phải nơi đây nhiều người mắt tạp...

Không! Chỉ phơi nắng khô tuyệt đối vô pháp tiêu mối hận trong lòng của ta, chờ ngươi rơi xuống ta trên tay, xem ta thế nào hảo hảo mà ngâm chế ngươi...

"Hồn thuật thẻ, tái thêm một tấm hồn thuật thẻ." Đường Thiên dựng thẳng lên một căn đầu ngón tay: "Uy, ngươi thế nhưng là Quang Minh võ hội đại nhân vật, cái loại này hàng thông thường, tựu không nên lấy ra tới rồi!"

Cái này thời điểm, đã có không ít thánh giả, bị nơi đây động tĩnh hấp dẫn, xa xa mà nhìn chăm chú vào.

Đường Thiên ngay lập tức dùng một loại hoài nghi ánh mắt đánh giá Dụ lão: "Uy, ta hiện tại hoài nghi ngươi có đúng hay không Quang Minh võ hội rồi? Ngươi sẽ không là tên lừa đảo đi!"

Tên lừa đảo...

Dụ lão tức giận được trên mặt nếp nhăn đều tại run rẩy, như một tầng sóng nước nhộn nhạo, hắn cũng lười lời vô dụng, trực tiếp xuất ra một tấm hồn thuật thẻ: "Cái này tấm hồn thuật thẻ, 【 ánh rạng đông 】!"

Diệp Triêu Ca tủng nhiên động dung, 【 ánh rạng đông 】 là Quang Minh võ hội tối phụ nổi danh hồn thuật thẻ một trong, được ca tụng là

đồng thau thánh giai mạnh nhất hồn thuật thẻ một trong! Hắn đương nhiên biết rõ cái này trương hồn thuật thẻ giá trị, tựu tính tại Quang Minh võ hội bên trong, bán ra giá đều đạt tới hai nghìn ức! Còn không phải là tưởng mua là có thể mua được.

Dụ lão vậy mà lại xuất ra cái này tấm hồn thuật thẻ, Diệp Triêu Ca liền biết, cái này sự tình không phải chính mình tưởng tượng đơn giản như vậy.

Trước mắt cái này xa lạ gia hỏa, thế nào nhìn cũng không giá trị hai nghìn ức tinh tệ.

Hắn lập tức cảm thụ được một tia áp lực, nếu như nhượng Dụ lão thua trận cái này trương hồn thuật thẻ, tiếp cận hai nghìn ức tinh tệ tổn thất, đối với Dụ lão mà nói, cũng tuyệt đối sẽ cảm thấy đau lòng.

Hắn trong mắt hiện lên một tia thận trọng.

Xung quanh vang lên kinh hô lập tức nhượng Đường Thiên biết rõ, cái này trương hồn thuật thẻ, tuyệt đối là cái hảo đồ vật.

Đường Thiên không nói hai lời đáp ứng xuống tới: "Tốt! Bất quá, ngươi trước đem đồ vật cấp ta, miễn cho các ngươi một chút nữa chơi xấu. Dù sao các ngươi cũng không sợ ta chạy mất."

Dụ lão trong lòng sát ý chợt lóe mà qua, trên mặt hắn bất động thanh sắc, đem hồn thuật thẻ cùng thánh cốt ném đi qua: "Ha hả, đi! Tiểu tử tâm trí còn rất nhiều, bất quá, dùng thực lực nói chuyện là được, hiện tại nhưng không có đổi ý dư địa."

Hắn chính là muốn ngay tại mặt mọi người tọa thực chuyện này, hiện tại đối phương liền đổi ý cơ hội cũng không có, Quang Minh võ hội hối hận không phải tốt như vậy phản.

Nơi này là Lục Phân nghi tọa thì thế nào? Chỉ cần có lý, giết cái máu chảy thành sông hắn đều không hãi sợ.

Đường Thiên bình thản đem đồ vật thu đứng lên.

Người nghe tin mà động càng ngày càng nhiều, Diệp Triêu Ca cũng không phải là hạng người vô danh. Tuy rằng tại trong thánh giả, hắn tư lịch còn thấp, nhưng mà như thế tuổi còn trẻ, liền tiến nhập thánh giai, tuyệt đối là thiên tài!

Một trận chiến này, có đáng xem.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 496: Hắc Hồn Đồng Cách

Trước đây, trong số rất nhiều thiên tài của Quang Minh võ hội, Diệp Triêu Ca tuyệt đối không phải là một kẻ chói mắt, nhưng hắn là một trong những người phong thánh sớm nhất. Mà hắn cũng là võ giả duy nhất có thể áp chế Đường Thiên. Tề Sơn chết dưới tay Đường Thiên, Trương Minh Hách té ngã ở Tam Hồn thành, theo góc độ này mà nói thì Đường Thiên thật xứng là "Đá mài đao Quang Minh".

Sau khi phong thánh, khí chất Diệp Triêu Ca thay đổi lớn, giống như một loại dã thú điên cuồng đã thu lại nội liễm, tuy rằng khí chất vẫn lạnh lùng nghiêm nghị y như cũ nhưng không khiến người ta khó gần như trước. Dưới cái nhìn nhòm ngó của rất nhiều người, biểu hiện thành thục của Diệp Triêu Ca càng được hiển lộ.

Nhận những kích thích từ Diệp Triêu Ca, những người khác bắt đầu dồn dập đến tiền tuyến, gia nhập vào chiến đấu với chòm Sư Tử để từ đó ma luyện thực lực của mình.

Diệp Triêu Ca cũng không đắc ý, hắn biết rõ một thiên tài khác so với hắn còn khủng bố hơn, kẻ tu luyện ra kiếm hồn, Tỉnh Hào!

Tỉnh Hào tu luyện ra kiếm hồn, chuyện này khiến cho cao tầng của Quang Minh võ hội xuất hiện sóng to gió lớn. Tại Quang Minh võ hội, Kiếm thánh cũng không phải là chủ lưu, bên trong Quang Minh võ hội, những hồn thuật cao cấp nhất đều không phải là Kiếm thánh. Trong lịch sử Quang Minh võ hội, đây là lần đầu tiên xuất hiện kiếm hồn. Mà càng làm cho bọn họ bối rối chính là, đây còn là một kẻ phản bội.

Tuy rằng An trưởng lão vẫn luôn xây dựng thanh thế, nỗ lực một lần nữa đem Tỉnh Hào quay lại Quang Minh võ hội, nhưng tuyệt đại đa số trưởng lão đều bảo trì trầm mặc.

Truyền thống của Quang Minh võ hội là Quang hệ liệt hồn thuật, hồn thuật cao nhất của Quang Minh võ hội, bản chất hạch tâm nhất chính là Quang! Bắt đầu từ người sáng lập Quang Minh võ hội, sau đó mỗi đời đều sẽ xuất hiện thiên tài trong lĩnh vực này, từng đời kiên trì không ngừng mà hoàn thiện, hình thành một hệ thống quang hệ liệt hồn thuật hoàn chỉnh.

Vì vậy bên trong Quang Minh võ hội, võ giả tu luyện Quang hệ liệt hồn thuật mới được xem là chính thống.

Kiếm hồn tuy rằng hiếm thấy, nhưng mà vẫn như trước không cách nào đả động đến các Quang Minh trưởng lão khác. Quang Minh võ hội tồn tại nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ có không ít đệ tử vì thất bại mà rời bỏ võ hội. Điều đó cũng không có gì lạ, nhưng hành vi của Tỉnh Hào, với cái nhìn của đa số Quang Minh trưởng lão, không nghi ngờ gì chính là hành vi đại nghịch.

Trong lịch sử, những đệ tử thoát ly võ hội về sau tuy độc bá một phương nhưng vẫn luôn duy trì mối quan hệ tốt với Quang Minh võ hội. Quang Minh võ hội coi những hành vi này giống như là mở rộng ảnh hưởng. Nhưng sự kiện Tỉnh Hào là hoàn toàn bất đồng, vì Tỉnh Hào đã gia nhập vào chính địch nhân của Quang Minh võ hội.

Ngược lại, Diệp Triêu Ca càng được các trưởng lão Quang Minh yêu thích. Kiếm hồn tuy mạnh nhưng trong mắt các trưởng lão cũng chỉ đến giới hạn nào đó thôi. Kiếm hồn, so với bề dày tích lũy bên trong kinh người của Quang Minh võ hội, thì tính là cái gì?

Diệp Triêu Ca thu hồi tâm tư, Tỉnh Hào mới là đối thủ hắn mong đợi nhất.

Nam tử trước mặt hoàn toàn xa lạ, nhìn qua cũng không có chút khí thế nào, lại còn tu luyện thức hồn, thứ từ xưa đã bị đào thải, Diệp Triêu Ca có chút mất hứng. Nếu không phải Dụ lão lên tiếng, loại hàng này đến liếc mắt hắn cũng chẳng buồn nhìn.

Hơn nữa, tên gia hỏa này dường như lại đang đờ ra…

Diệp Triêu Ca nhíu mày, biểu hiện nghiệp dư thế này khiến hắn càng thêm xem thường.

“Cái thằng này không phải là sợ chết ngất rồi chứ.” Gã thanh niên nói, tóc xõa chân trần, con mắt đen bóng, khiến cho người ta có cảm giác yêu dị, than nhẹ: “Còn muốn nhìn xem thực lực của Diệp Triêu Ca, hy vọng thằng kia đừng có quá yếu a.”

Cạnh hắn, tên trung niên với thân hình cao gầy, viền mắt hãm sâu, thần tình hung ác nham hiểm: “Diệp Triêu Ca là đối thủ chủ yếu của ngươi.”

“Chòm Sư Tử sao chứ? Bọn họ sao lại không tới? Nếu không chúng ta còn có thể khiêu khích bọn họ một cái.” Gã thanh niên cười dài nói.

“Hồn điển bên trong bảo tàng này đẳng cấp không cao, đối với đồng thau thánh giả mới tương đối có lực mê hoặc. Lần này Vinh Ba cũng là vì tạo thế cho Diệp Triêu Ca.” Tên trung niên nói chuyện không nhanh không chậm, lại phảng phất lộ ra chút âm trầm.

“Vì sao không trực tiếp đoạt?” Gã thanh niên cất giọng: “Lấy thực lực sư phụ, đủ để quét ngang nơi này.”

“Vinh Ba cũng có thể quét ngang.” Tên trung niên liếc nhìn gã thanh niên: “Mọi người không động thủ, đây là giao kết ngầm. Ai phá cái giao kết ngầm này tức là châm ngòi chiến tranh toàn diện, cái hộp này không ai dám mở ra. Quang Minh võ hội dám đánh chòm Sư Tử, nhưng tuyệt đối không dám kích động chiến tranh toàn diện. Chòm Sư Tử dám đánh Quang Minh võ hội cũng không dám kích động toàn diện chiến tranh,

Hắc Hồn chúng ta cũng không dám. Vì vậy, Thương Dương Vũ rất thông minh.”

“Kỳ thực ta cảm thấy chiến tranh toàn diện cũng rất tốt.” Gã thanh niên không cho là đúng, nói: “Hắc Hồn chúng ta trong trận chiến này không thể phát huy gì, thật đáng thất vọng.”

Tên trung niên lạnh lùng nhìn gã thanh niên: “Đồng Cách, chiến tranh rất tàn khốc.”

“Thế nhưng sư phụ…” Dáng vẻ tươi cười trên mặt Đồng Cách biến mất, nghiêm mặt nói: “Không trải qua chiến tranh tẩy rửa, võ giả như chúng ta về sau sẽ tụt lại phía sau bọn họ. Đến lúc đó, chúng ta còn có thể đuổi kịp bước tiến của bọn họ sao?”

Tên trung niên chợt giật mình.

“Bọn họ đang trong máu lửa mà phát triển, còn chúng ta lại ở một bên nhìn.” Đồng Cách nhẹ giọng nói: “Bọn họ đang biến thành kền kền, trong khi chúng ta vẫn như cũ chỉ là gia cầm, chúng ta lại còn mơ mộng chờ đợi hai con kền kền kia lưỡng bại câu thương, chúng ta có thể trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Nhưng mà, sư phụ, hai con kền kền cùng bị thương, gia cầm có thể thắng sao?”

Tên trung niên nói không ra lời.

Bên trong, Đường Thiên đang tự ngẫm, không đúng, là đang người và hồn giao chiến. Đường Thiên cùng Tiểu Nhị tâm thần liên thông, căn bản không cần nói chuyện.

“Tiểu Nhị, chuẩn bị thuấn di cho tốt!” Đường Thiên nói.

“Thuấn di cũng trốn không thoát.” Tiểu Nhị bập bẹ cắt đứt tưởng tượng của Đường Thiên, trong lòng trợn mắt kinh ngạc, quả nhiên cái thằng này biểu hiện ra ngoài vừa tùy tiện vừa ngu xuẩn, nhưng thực tế lại là một tên ngoan tâm thủ lạt.

Then chốt là, thực sự quá không biết xấu hổ rồi…

Trước mắt bao nhiêu người lại có ý nghĩ cướp đồ chạy trốn, hành vi vô lại như vậy, người đứng đầu một tòa sao không biết xấu hổ hay sao? Thật không biết xấu hổ sao?

Tiểu Nhị tính tình kiêu ngạo, sao có thể khoan dung cho hành vi sỉ nhục như vậy!

Tâm địa đen tối của Đường Thiên vẫn chưa dứt: “Thật trốn không thoát?”

“Nhiều thánh giả như vậy. Hơn nữa, ngươi cảm thấy Quang Minh võ hội sẽ không có biện pháp đối phó với thuấn di?” Tiểu Nhị lạnh lùng nói, giọng nói vừa lạnh lùng vừa bập bà bập bẹ khiến cảm giác giống như hắn sẽ nhanh chóng sụp đổ, thật đáng hận! Nhưng mà để phòng ngừa con hàng này làm ra sự tình mất mặt trước nhiều người, Tiểu Nhị vẫn kiên trì nói: :Trước mắt bao người, nếu như ngươi có thể kiên trì hai mươi chiêu, mấy thứ này chính là của ngươi, Quang Minh võ hội tuyệt đối sẽ không đổi ý. Hay là ngươi chống đỡ hai mươi chiêu dưới tay Diệp Triêu Ca cũng không có lòng tin?”

“Đánh rắm!” Đường Thiên giận tím mặt: “Không cần nói hai mươi chiêu, hai trăm chiêu cũng không có vấn đề gì!”

Qủa nhiên đối phó với tên này đơn giản nhất chỉ cần phép khích tướng…

Tiểu Nhị trong lòng thầm khinh bỉ, ngoài miệng lại tiếp tục thổi gió châm lửa: “Ngươi lần trước bị hắn đánh như chó, trong lòng sợ hãi, cũng có thể lý giải.”

Đường Thiên tức thì thù mới hận cũ nảy lên trong lòng, tàn bạo nói: “Chỉ lấy của hắn hai món đồ rác rưởi, quả thực quá tiện nghi cho hắn, ta phải đem hắn đập như heo như chó!”

Qủa nhiên phép khích tướng phối hợp với thức tỉnh cừu hận, con hàng này tất nhiên sẽ xù lông!

Tiểu Nhị rất lý trí ngậm miệng không nói lời nào, trong lòng yếu ớt nghĩ nếu như thế giới này toàn bộ địch nhân đều giống con hàng lỡm này thì đối phó dễ dàng tốt biết bao…

Hắn hồn nhiên quên mất những chật vật đã trải qua lúc trước.

Diệp Triêu Ca cũng không thừa dịp đối phương đang thất thần để ra chiêu, hắn là người có thân phận có địa vị, nội tâm lại kiêu ngạo, chuyện như vậy hắn không làm được. Hơn nữa bây giờ hắn đang đại biểu cho Dụ lão, hắn làm tốt thì Dụ lão mới có mặt mũi, nếu biểu hiện của hắn không xong thì mặt mũi Dụ lão cũng mất mát nhiều.

Điều then chốt nhất chính là, hắn ngay từ đầu đã không đem đối phương để vào mắt, đối phương vừa nghiệp dư, hơn nữa biểu hiện vụng về khiến hắn càng không cho là đúng.

“Này, họ Diệp, ta muốn đem ngươi đánh như một con chó!”

Bỗng nhiên, đối phương vang lên rống giận, Diệp Triêu Ca giật nảy mình, đối phương đột nhiên trở nên đằng đằng sát khí, hai mắt đỏ bừng mà trừng nhìn hắn. Trong lòng Diệp Triêu Ca khó giải thích, phép khích tướng? Thực sự là kỳ quái…

Nhưng vào lúc này, đối phương đột nhiên bước về phía trước một bước, khi cước bộ hắn tiếp xúc trong nháy mắt, mặt đất khẽ run lên, bụi xung quanh bàn chân im hơi lặng tiếng tan vỡ.

Con ngươi Diệp Triêu Ca đột nhiên co rụt lại, lực lượng một cước này… Thật mạnh!

Tê!

Thân ảnh trước mặt đột nhiên trở nên mơ hồ, quanh thân ảnh mơ hồ, một chùm vụ khí nổ tung, âm chướng vân!

Gần như đồng thời, khuôn mặt xa lạ kia tựa hồ vọt tới trước mặt Diệp Triêu Ca.

Thật nhanh!

Diệp Triêu Ca thầm than, nhưng trên mặt vẫn không có nửa điểm biến hóa, một thanh kiếm xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng giơ lên.

Đang.

Nắm tay va chạm với thân kiếm, tiếng đập nặng nề, kình khí kích động lượt qua khuôn mặt Diệp Triêu Ca, hắn thần sắc vẫn lạnh lùng như trước, thân hình giống trên mặt băng trước về phía sau vài bước.

Tuy rằng Diệp Triêu Ca đã sớm đoán lực lượng của đối phương rất mạnh, nhưng không nghĩ đến lực lượng của đối phương lại mạnh đến như vậy.

Người của Hắc Hồn?

Tốc độ đối phương cực nhanh, tất suất xuất thủ cũng cực nhanh, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Chiêu pháp giản dị dứt khoát, không có bất luận biến hóa gì, lấy vũ kỹ cơ sở làm chính nhưng mà với lực lượng cường đại thì lực sát thương thật kinh khủng.

Diệp Triêu Ca có chút hưng phấn, thật lâu rồi không gặp đối thủ có lực lượng mạnh như thế. Bản thân huyết mạch của hắn cũng phi thường đặc thù, mà trong quá trình phong thánh, huyết mạch của hắn cũng phát sinh biến hóa.

So về lực lượng, hắn không sợ bất luận kẻ nào.

Kiếm trong tay Diệp Triêu Ca, với biên độ cực nhỏ, rất nhanh mà biến ảo, cũng không có biến hóa kiếm chiêu, nhưng mà mỗi một kiếm đều lực lượng sung mãn!

Đang đang đang!

Tiếng đánh đột nhiên vang lớn, Diệp Triêu Ca khua vẫy ra một màn kiếm, trong công kích như cuồng phong bão táp của Đường Thiên vẫn sừng sững bất động.

Ai cũng không nghĩ tới hai vị thánh giả trong lúc so đấu vậy mà lại so đấu về mặt sức mạnh. Nhưng mà bọn họ không thể không thừa nhận loại công kích giản dị tự nhiên này lại có lực sát thương cực lớn.

Đối với biểu hiện của Diệp Triêu Ca mọi người không lấy gì làm ngạc nhiên, nhưng mà cái tên gia hỏa tướng mạo xấu xí kia thực lực cũng không thể khinh thường.

Nhưng vào lúc này, Dụ lão trán đã nhíu lại, thản nhiên nói: “Triều Ca, không nên chơi, tốc chiến tốc thắng đi.”

Diệp Triêu Ca bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, bất tri bất giác, song phương đã liên tục liều mạng mười lăm chiêu, thuần túy so đấu lực lượng như vậy quả thực đã thỏa mãn đến cực điểm. Lẽ nào đây là sách lược của đối phương?

Nếu nói như vậy, đối phương nghiên cứu mình, thực sự rất ngoài dự đoán của mọi người a.

Diệp Triêu Ca phút chốc kéo dãn cự ly, nheo lại con mắt một lần nữa, còn lại năm chiêu, vậy là đủ rồi.

Thánh giả chiến đấu, hồn thuật mới chân chính là nhân vật chính.

Thân thể hắn sáng lên một luồng sáng trắng nhu hòa, luồng sáng trắng như một loại nước chảy, chảy xuôi dọc theo thân thể hắn, đem kiếm trong tay hắn vây vào bên trong.

Luồng sáng trắng càng phát lên sáng ngời, một luồng khí tức cuồn cuộn bá đạo bao phủ toàn trường.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Vi Quang

Băng nguyên dưới chân Diệp Triêu Ca bắt đầu hòa tan, bốc hơi, vụ khí dày đặc bay lượn khắp nơi, thân ảnh bị quang mang kia bao phủ như ẩn như hiện.

Xung quanh Diệp Triêu Ca phập phềnh vô số quang điểm sáng ngời. Những quang điểm này nhỏ như bụi, trôi nổi, như một đám sinh vật phù du biết phát quang phập phềnh trong không trung.

Đó là năng lượng bị đốt cháy trong không khí.

Vòng sáng với vô vàn đốm bụi sáng nhỏ đang không ngừng mở rộng, những thánh giả vây xem sắc mặt không khỏi đại biến dồn dập, đồng loạt thối lui về phía sau.

“Vi quang! Là Vi quang!”

Đoàn người rối loạn kinh hô, càng nhiều người vì vậy mà đại biến hơn, ánh mắt mọi người nhìn về phía Diệp Triêu Ca, đầy e sợ. Không phải ai cũng biết hết tất cả các loại hồn thuật, nhưng tuyệt đối không có thánh giả không biết thanh danh của Vi quang.

Bên trong Quang hệ liệt hồn thuật cấp đồng thau của Quang Minh võ hội, ba loại hồn thuật trứ danh nhất là Vi quang, Ánh rạng đông và Tinh quang. Vi quang xứng đáng với danh xưng Đệ nhất đồng thau Quang Minh hồn thuật, mà cùng nổi danh với nó chính là độ khó khi tu luyện.

Độ khó khi tu luyện Vi quang cực cao, vượt xa hai loại Quang Minh hồn thuật kia, vì vậy bên trong Quang Minh võ hội có rất ít thánh giả vừa tựu thành đã trực tiếp tu luyện Vi quang.

Vùng không gian Vi quang mở rộng ra ngoài mười lăm trượng liền dừng lại.

Trong mắt Dụ lão hiện lên một tia tán thưởng, thiên phú Diệp Triêu Ca quả thực tốt đến kinh người, thời gian ngắn như vậy đã sơ bộ lĩnh ngộ được Vi quang.

Đây cũng là cơ sở để hắn tin tưởng, thành tựu của Diệp Triêu Ca trên Vi quang chỉ mới là nhập môn, nhưng mà như vậy là đủ rồi, bởi vì nó là Vi quang.

Đồng Cách ở xa xa mặt đầy chấn động: "Diệp Triêu Ca vậy là lại tu luyện Vi quang!"

Gã trung niên bên cạnh sắc mặt cũng thay đổi.

Hắc Hồn cùng với Quang Minh võ hội ân oán đã lâu, Vi quang đại biểu cho cái gì, bên trong Hắc Hồn, mỗi một thánh giả Quang Minh có thể tu luyện Vi quang đều là mục tiêu mà Hắc Hồn đề cao cảnh giác cao độ. Trong lịch sử Quang Minh võ hội, vị thánh giả nào tu luyện ra Vi quang đều là cao thủ chân chính!

Có can đảm tu luyện Vi quang liền lập tức được rất nhiều Quang Minh thánh giả nhìn nhận là người có chí lớn.

Hồn thuật càng cường đại thì yêu cầu đối với thánh giả càng cao. Nếu như cưỡng ép tu luyện, hậu quả có thể gặp phải hủy diệt. Kinh mạch thụ thương còn có thể trị liệu, còn nếu như hồn vực thụ thương thì chẳng khác nào bị phế đi. Thực lực thánh giả gia tăng rất gian nan, mỗi một bước đều ngàn cân treo sợi tóc, cẩn thận từng li từng tí, chỉ cần sơ ý một chút là rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Diệp Triêu Ca vậy mà lại tu luyện Vi quang!

Vậy mà Hắc Hồn lại không có chút tin tình báo nào, hai người sao không sợ hãi? Điều này có nghĩa là Quang Minh võ hội lại sắp có một

hàng khủng nữa xuất hiện rồi.

Vào lúc quang mang sáng lên, Đường Thiên chợt cảm nhận một cảm giác vô cùng nguy hiểm, cảm giác nguy hiểm này chỗ nào cũng có, thậm chí khiến hắn sinh ra ảo giác hít thở không thông.

Thực sự là một hồn thuật xinh đẹp mà nguy hiểm…

Đường Thiên thực sự hoa mắt, loại hồn thuật này trước nay hắn chưa từng thấy qua, thực khiến hắn mở mang tầm mắt, trong lòng cảm thán khó giải thích. Nhìn nó như một dòng nước ánh sáng nồng nặc, vậy mà lại có thể đốt cháy năng lượng trong không khí…

Thanh thế này thực sự cường hãn đến kinh người!

Đường Thiên không có phát động tấn công ngay, một khi xông vào bên trong Vi quang quyền chi chít dày đặc kia, mình sẽ như thiêu thân lao vào lửa. Bên trong Vi quang quyền mê ly mộng ảo kia là một thế giới đầy sáng tạo khác rồi.

Một thế giới rừng rực bá đạo.

Sáng tạo sao… Đúng vậy, bản thân sáng tạo chính là một loại lực lượng cường đại a!

Trong lòng Đường Thiên bỗng nhiên hiện lên một tia minh ngộ, sáng tạo mới là thứ hồn vực mạnh nhất. Thế nhưng hồn vực của mình là thức hồn, muốn sáng tạo cũng phải là Tiểu Nhị sáng tạo, vậy lẽ nào chính mình không có một tia biện pháp nào sao?

Mình một điểm tác dụng cũng không có sao?

Không! Nhất định phải có biện pháp!

Mặt Đường Thiên đầy vẻ không cam lòng, hắn vắt hết óc, hắn đang suy nghĩ tất cả biện pháp có thể nghĩ.

Sáng tạo… Sáng tạo…

Dần dần, một ý nghĩ điên cuồng trong đầu hắn hình thành.

Có lẽ…

Tiểu Nhị cũng không nghĩ đến Diệp Triêu Ca lại khủng đến vậy, sắc mặt hắn cũng không khỏi biến sắc.

Đường Thiên không biết Vi quang lợi hại nhưng chẳng lẽ bản thân hắn không biết? Trình độ Diệp Triêu Ca cường đại đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

Sao xui xẻo vậy nhỉ?

Tùy tiện chọc vào một đứa liền đụng phải một thằng khủng như vậy? Nếu như là chính hắn khống chế thân thể, hắn tự nhận cũng có đủ năng lực đối phó Diệp Triêu Ca, thế nhưng hiện tại thân thể lại đang bị con hàng lỡm khống chế.

Khốn nạn!

“Tiểu Nhị!”

Vào lúc Tiểu Nhị đang ảo não, âm thanh Đường Thiên đột nhiên vang lên trong đầu hắn, âm thanh kia không hề có nửa điểm e sợ, trái lại lại có mấy phần nóng lòng muốn thử.

Ngu ngốc, ngươi biết cái gì gọi là Vi quang không?

“Đem năng lượng tụ tập lên tay ta, càng nhiều càng tốt!”

Giọng điệu Đường Thiên đầy sung mãn tự tin, Tiểu Nhị rất muốn nói đừng có phí khí lực nữa, nhưng mà miệng mở lớn cũng không có nói ra. Năng lượng mãnh liệt cuộn trào giống như một loại thủy triều hướng về nắm đấm Đường Thiên tụ tập.

Chỉ thấy vô số đoàn sáng như những hạt cát lớn nhỏ đủ mọi màu sắc, giống như những khỏa tinh cầu sặc sỡ xoay tròn quanh nắm đấm Đường Thiên.

“Tiếp tục nhiều thêm chút nữa!”

Đường Thiên tiếp tục nói.

“Cái này là khống chế cực hạn của ngươi.” Tiểu Nhị lạnh lùng nói: “Tiếp tục gia tăng năng lượng thì lực lượng sản sinh ra sẽ tạo thành thương tổn cho thân thể ngươi.”

Trước đây Tiểu Nhị dốt đặc cán mai đối với hồn vực, nhưng hiện tại Tiểu Nhị đã có thể nhìn thấy ảo diệu của Đại Hùng ngôi sao ô. Cho đến lúc này hắn mới hiểu được vì sao Đại Hùng tinh ở thời viễn cổ có thể trở thành cường hào không ai dám khinh thị. Vào thời kì võ giả, Đại Hùng ngôi sao ô giống như một cánh cửa trợ giúp võ giả tiến nhập thánh giai.

Sau khi tiến vào thánh giai, Đại Hùng ngôi sao ô trong mắt thánh giả lại là một trời đất khác. Tuy rằng Đại Hùng ngôi sao ô không ẩn chứa hồn thuật nhưng lại bao hàm hạch tâm bổn nguyên truyền thừa của chòm sao, là ngôi sao!

Bên trong Đại Hùng ngôi sao ô, ngôi sao mênh mông vận chuyển không ngừng, là đối tượng tìm hiểu tốt nhất, thánh giả theo đó có thể lĩnh ngộ hồn thuật của chính mình.

Tiểu Nhị thức tỉnh thì đã quá muộn, hắn đã không thể từ đó mà lĩnh ngộ hồn thuật cho chính mình, bất quá hắn không phải không có thu hoạch, đó chính là ngôi sao chi trọng!

Năng lượng trong cơ thể hắn đã mang theo một tia “Trọng” thuộc tính, vì vậy hắn mới có thể nói như vậy.

“Không có việc gì, tiếp tục, ta đã nghĩ ra cách đối phó hắn như thế nào!” Ngữ khí Đường Thiên đầy chắc chắn mà phấn khích.

Không có khả năng!

Bản năng Tiểu Nhị không tin, hiện tại hắn còn không nghĩ ra biện pháp nào để đối phó Diệp Triêu Ca, con hàng lởm này sao lại có thể có biện pháp?

“Nhanh!” Đường Thiên giục.

Tiểu Nhị xác định dứt khoát, năng lượng cuộn trào càng thêm mãnh liệt, điên cuồng tràn tới nắm tay Đường Thiên. Nuốt chửng nhiều đá ngôi sao như vậy, năng lượng trong cơ thể Tiểu Nhị lớn kinh người.

Đường Thiên chỉ cảm giác nắm tay đang bị buộc chặt.

Năng lượng lưu chuyển xung quanh nắm tay hắn truyền đến một lực lượng kinh người, Đường Thiên như cảm thấy minh đang bị đè dưới vô số vật nặng, vô tình bị nghiền áp.

Thậm chí hắn có thể cảm thấy nắm tay đang bị nghiến ép rung động.

“Không đủ, thêm chút nữa!”

Trong mắt Đường Thiên hiện lên tia điên cuồng, hắn thế nào không cảm thụ được sự cường đại của đối phương? Nhưng mà Diệp Triêu Ca lần trước bị hắn đánh chật vật như vậy, lần này sao có thể bị hắn đánh đổ một lần nữa?

Loại chuyện này quả thực quá mất mặt rồi!

Oan gia ngõ hẹp cũng không phải là đấu khẩu mà thôi…

Hơn nữa trong đầu hắn hiện lên ý nghĩ điên cuồng kia khiến hắn không tự chủ mà run rẩy, quá điên khùng, quá điên cuồng rồi!

Bang, nắm tay hắn bùng nổ, một chùm huyết vụ bắn như gió bão, năng lượng linh thể Đường Thiên cũng không thể thừa nhận nổi tinh lực cuộn trào mãnh liệt như vậy!

Cảm giác Đường Thiên vẫn chưa bừng tỉnh, hắn điên cuồng hướng ánh mắt rừng rực trừng mắt về phía Vi quang quyền không xa kia.

Hầu như ánh mắt mọi người đều bị Diệp Triêu Ca hấp dẫn, Vi quang quyền đại danh đỉnh đỉnh, chỉ sợ đây là cơ hội duy nhất có thể nhìn thấy tận mắt khiến không người nào rời khỏi mắt.

Ngược lại, thanh thế Đường Thiên kém quá xa, ảm đạm không ánh sáng.

Vụ khí sau tan hết, bên trong Vi quang mê ly, Diệp Triêu Ca với ánh sáng vạn trượng giống như chiến thần.

Đường Thiên như một loại dã thú, liếm liếm môi: “Tiểu Nhị, muốn lên rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nhị đầy vẻ khiếp sợ, hắn khiếp sợ con hàng lởm điên cuồng này rồi.

“Lên!”

Tê!

Thân hình Đường Thiên đột nhiên biến mất, thuấn di!

Đường Thiên đột nhiên xuất hiện bên trong vòng sáng của Vi quang khiến xung quanh kinh hô lên. So với Vi quang, thuấn di chẳng tính là cái gì. Chỉ là lúc trước mọi người luôn cảm thấy gia hỏa xa lạ này chắc chắn không có chút phản kháng nào. Thuấn di vừa xuất hiện, mọi người đều thấy họ đã đánh đánh giá thấp gia hỏa không chút thu hút này.

Nhưng mà xông thẳng vào Vi quang quyền vậy không phải tự chịu diệt vong sao?

Hai mắt Diệp Triêu Ca chợt lóe quang mang, vùng vòng sáng này là địa bàn của hắn, Đường Thiên vừa xông vào, hắn liền cảm nhận được.

Thực sự rất ngu xuẩn, bên trong vùng vòng sáng này, sức chiến đấu của hắn được gia tăng theo cấp số nhân!

Kiếm trong tay được quang mang bao quanh bỗng dưng vung lên, phảng phất như được dự liệu từ sớm, vọt đâm thẳng tới trước mặt Đường Thiên. Vô số Vi quang bị quấy nhiễu như lông trâu chìm vào thân kiếm của hắn, kiếm quang tăng vọt!

Đường Thiên nhếch miệng cười, không né tránh chút nào mà vung lên một quyền về hướng kiếm quang, năng lượng xoay quanh nắm tay hắn ầm ầm bốc cháy lên, nhưng Diệp Triêu Ca tất nhiên không coi năng lượng trên nắm tay Đường Thiên ra gì!

Nhưng hắn không nghĩ đến, năng lượng trên nắm tay Đường Thiên đột nhiên bùng nổ!

Ở trên nắm tay hắn bùng nổ!

Oanh!

Năng lượng bùng nổ khiến Đường Thiên cũng chịu không nổi dù cho hắn là năng lượng linh thể, nắm tay hắn da tróc thịt bong, máu me giàn giụa, hắn lại cảm giác chưa bừng tỉnh, một quyền khác lại vung tới.

Diệp Triêu Ca không kịp đề phòng, thân thể không tự chủ mà lui về phía sau năm bước, tới lúc này hắn mới chú ý tới sự điên cuồng giống như dã thú trong mắt Đường Thiên. Tên gia hỏa này…

Diệp Triêu Ca phản ứng cực nhanh, cùng với lúc bị đẩy ra, hắn dựa thế vung kiếm. Vi quang xung quanh lần thứ hai bị hấp dẫn chìm vào thân kiếm, kiếm mang lần nữa tăng vọt.

Oanh!

Lại là một lần bạo liệt, quyền trái Đường Thiên cũng da tróc thịt bong!

Diệp Triêu Ca lại lui.

“Tiểu Nhị!”

Đường Thiên rống giận, năng lượng ở quyền trái của hắn đột nhiên lại mãnh liệt cuộn trào, so với vừa rồi còn mạnh hơn mấy phần.

Không có chút biến hóa nào, chỉ có thuần túy năng lượng nhất, song phương lại một lần nữa va chạm kịch liệt trong nháy mắt.

Công kích mang tính tự sát? Diệp Triêu Ca nhíu mày, công kích như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa.

Một quyền này lộ ra xương trắng dày đặc của đối phương, hiển nhiên cánh tay phải đã không còn sức chiến đấu.

Đó chính là còn một quyền…

Qủa nhiên quyền trái đối phương lại tới, lại không có nửa điểm kỹ thuật mà chỉ thuần năng lượng bạo liệt!

Nhìn ngươi còn có thủ đoạn gì…chờ chút…

Mặt Diệp Triêu Ca bỗng nhiên biến sắc, Vi quang xung quanh hắn vậy mà toàn bộ đều biến mất, hắn đột nhiên ngẩng đầu, đối phướng nhìn hắn nhếch miệng cười.

Ngu ngốc, ta tuy rằng không biết sáng tạo nhưng ta có thể phá hư!

Thứ ta phá hư chính là không gian do hồn vực ngươi sáng tạo ra!

Còn có một chiêu…

“Tiểu Nhị!”

Thân hình Đường Thiên lần thứ hai thuấn di, mất đi Vi quang quyền, Diệp Triêu Ca rõ ràng chậm mất một nhịp.

Một cỗ năng lượng sản sinh phía sau bên trái hắn, Diệp Triêu Ca không chút nghĩ ngợi chém ra một kiếm, thất bại rồi!

Không tốt!

Sắc mặt Diệp Triêu Ca đại biến, một cái chân lặng yên không một tiếng động đánh trúng phía sau lưng hắn, lực lượng cường đại khiến hắn trực tiếp bay ngang ra ngoài hơn mười trượng mới ổn định thân hình.

Toàn trường yên tĩnh, mọi người ngơ ngác nhìn hai quyền nát bét bê bết máu thịt của Đường Thiên.

Hắn nhếch miệng cười, vẻ mặt đầy phúc hậu vô hại.

“Hai mươi chiêu rồi, đồ vật này ta vui lòng nhận lấy rồi, cảm tạ ngươi a!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 498: Hồn Giá Trị

Đường Thiên nắm giữ 1 cái vòng lớn nhỏ, sau đó phủi mông trở lại doanh địa của mình.

Các võ giả ở trong doanh địa ai cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm, năng lượng ba động trong lúc các thánh giả chiến đấu tỏa ra thật kinh khủng, võ giả phía dưới được xem tường thuật trực tiếp có nghĩ cũng không nghĩ tới nó kinh khủng như thế.

Đó là một đẳng cấp chiến đấu hoàn toàn khác biệt, ở trên không trung còn lưu lại dư ba của cuộc chiến, chỉ là một chút dư ba của cuộc chiến này đối với các võ giả không phải là thánh giả đều mang lại cho họ cảm giác khó chịu không được thoải mái.

Chỉ có Đinh Thần chú ý tới Đường Thiên vừa trở về, hiện tại chỉ cần có chút động tĩnh là Đinh Thần sẽ chú ý Đường Thiên có đó hay không. Cho nên khi thấy Đường Thiên xuất hiện trong doanh địa, Đinh Thần không khỏi nuốt nước miếng ừng ực. Trong đầu hiện lên một ý nghĩ lớn mật, không phải động tĩnh vừa rồi là do lão đại nhà mình gây ra đó chứ.?.

Lão đại tuy rằng lợi hại nhưng mà những thánh giả kia cũng lợi hại không kém à, còn có Quang Minh Võ Hội, Hắc Hồn nữa chứ.... toàn là những tổ chức khủng bố. Bọn tai to mặt lớn này nhất định là sẽ tới để xem náo nhiệt rồi.

Đường Thiên vừa trở lại doanh địa liền ngay lập tức chui vào trong phòng tu luyện, chỉ để lại một câu “không nên quấy rầy cậu.!.”

Hai tay Đường Thiên bị đánh cho thịt bay lả tả nhìn rõ cả xương trắng bên trong, máu chảy đầm đìa. Đường Thiên vừa cắn răng chịu đựng đau đớn, gào rú chửi bới ầm ĩ để xả bớt nỗi đau, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra đầy vẻ phấn khích.

Trận chiến này đã giải quyết được một vấn đề vô cùng trọng yếu đối với hắn, đó là phương hướng tiếp theo của hắn phải đi như thế nào.

Không sai, đó chính là con đường của Phá Hư.

Hồn vực là Tiểu Nhị, không do chính mình khống chế, nếu đã không thể sáng tạo vậy thì phá hư thôi. Người khác sẽ cảm thấy Phá Hư cảnh giới không cao, nhưng mà với Đường Thiên lại không cảm thấy gì cả, đường phải đi từng bước. Chính bản thân mình cũng không phải là tuyệt thế thiên tài, một bước lên trời Đường Thiên căn bản không bao giờ nghĩ tới. Có thể phát huy bản thân trong chiến đấu, đó mới là điều Đường Thiên mong muốn.

Chuyện tình sáng tạo cứ giao cho Tiểu Nhị là được rồi.

Về phần mình, chỉ cần chuyên môn nghiên cứu làm một Phá Hư nhân là được rồi. Nếu như có thể phá hư hồn vực của người khác thì rất lợi hại rồi.!.

Đường Thiên càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn, nhưng cảm giác đau đớn truyền tới từ hai tay làm hắn phải chú ý tới vấn đề trước mắt. Thương tổn này nhìn qua rất kinh khủng nhưng trên thực tế không nặng như trong tưởng tượng. Năng lượng linh thể của hắn đối với việc tạo thành thương tổn hay phá hư cũng không lớn, nhưng năng lực tự lành thì lại rất mạnh.

Bất quá cái năng lực tự lành này cũng cần phải có sự bổ sung, đó chính là cần phải ăn rất nhiều rất nhiều thức ăn để bù vào. Đường Thiên tự nghĩ tới tương lai sau này sẽ như một con lợn ra chiến trường mà ngán ngẩm.

Thân thể hắn không những vô pháp dùng năng lượng để trị liệu, thậm chí phi thường bài xích năng lượng, bỏi vậy quan trọng là phải ăn cơm để bổ sung thân thể. Cũng may Đương Thiên đã sớm có chuẩn bị, bọn Đinh Mạn đối với việc nghiên cứu linh năng lượng vốn đã có những nghiên cứu tương đối toàn diện.

Đường Thiên phi thường yêu thích linh năng lượng, tuy rằng những vũ kỹ kia không thể sử dụng được nữa, nhưng mà cũng không cần quá lo lắng vấn đề thụ thương, HP anh cao, defence anh tốt, da anh dầy máu anh trâu chỉ cần không dính phải vết thương trí mạng như vậy sẽ không có vấn đề gì quá to lớn.

Nghĩ tới năm đó Diệp Triều Ca có được thân thể bất tử, Đường Thiên cũng đã tưởng tượng tới đỏ mắt xem sau này ta sẽ củ hành đối phương ra sao.

Không cần lo lắng thương thế có thể mặc cho Đường Thiên càng chiếm được nhiều tiên cơ, quyền chủ động trong chiến đấu. Đối với tên cuồng nhân như hắn thì quả thật quá là tuyệt vời ông mặt trời rồi, lúc đó hắn chỉ cần cắm đầu tấn công dùng đòn lưỡng bại câu thương, dùng chiêu đổi chiêu.

“Thần thiếu niên, về sau lấy tấn công làm tuyên ngôn cho lối sống.!. Hề hề…”

“Tiểu Nhị, về sau vấn đề phòng thủ ta giao hết cho ngươi đó, hố hố hố….!”

"Aha, cứ quyết định như vậy đi”

Tiểu Nhị đang lơ lửng trước mặt Đường Thiên, nhìn lại con hàng lởm này rồi có chút trầm mặc. Trận chiến này vẫn còn loanh quanh trong đầu hắn, luận về mặt kỹ thuật chiến đấu thì trận chiến này trong mắt hắn cũng không quá mức phức tạp.

Chỉ là con hàng lởm Đường Thiên này trong lúc chiến đấu đã biểu hiện ra dũng khí thật kiên quyết khiến hắn cảm thấy kích động mãnh liệt. Dựa theo thực lực thì Đường Thiên hoàn toàn không có cơ hội nào cả.

Thế nhưng tên gia hỏa này lại chiến thắng một cách ngẫu nhiên rồi….

Ham muốn cầu thắng của tên gia hỏa này đã mạnh mẽ tới mức độ như thế sao…..

Tiểu Nhị trầm mặc, nếu là mình có thể thủ thắng không? Tiểu Nhị cảm thấy khả năng rất thấp, vào thời điểm đó hắn đã có suy nghĩ bỏ cuộc.

Hắn không thể nghĩ tới con hàng lởm này sẽ dùng phương thức như vậy để giải quyết trận chiến.

“Ngươi suy nghĩ như vậy không sai, con đường phá hư rất thích hợp với ngươi”. Âm thanh bập bẹ của Tiểu Nhị vang lên mang theo nhiều tâm tình phức tạp.

Đường Thiên đang điên cuồng ăn cơm, vừa nhồm nhoàm vừa hỏi :”Thánh cốt có tác dụng gì nhỉ.?.”

Hắn cùng Tiểu Nhị vốn là tâm thần tương thông, vào lúc lão đầu của Quang Minh Võ Hội xuất ra thánh cốt, hắn cảm giác được tâm tình ba động của Tiểu Nhị.

“Nó dùng để gia tăng hồn giá trị.” Tâm tình của Tiểu Nhị đã khôi phục bình tĩnh trở lại :”Nó có thể gia tăng hồn giá trị của ta trên biên độ lớn.”

“Hồn giá trị là đồ vật gì thế, có ăn được không, nó đáng giá bao nhiêu tiền?” Đường Thiên vừa nuốt thức ăn ngấu nghiến vừa liên tục hỏi.

“Nó khiến cho giá trị lượng hóa của hồn vực tăng lên.” Tiểu Nhị bập bẹ trả lời Đường Thiên, âm thanh nghe rất là khả ái, dễ thương :”Có thể đem hồn vực kiến giải thành một không gian đặc thù, hồn giá trị chính là

độ lớn nhỏ của không gian đó. Không gian càng lớn, hồn thuật có thể tu luyện lại càng nhiều hơn nữa. Hồn giá trị của ta không cao, chỉ có 10. Thánh cốt đến thật là đúng lúc."

"Hồn giá trị càng lớn càng tốt à.?." Đường Thiên vẫn vừa ngồm ngoàm vừa vùi đầu trong đống thức ăn vừa hỏi vọng ra.

"Đúng vậy". Tiểu Nhị chạy đến bên người Đường Thiên, cầm lấy thánh cốt nhai răng rắc răng rắc như nhai bánh quy. Bất quá hắn ăn rất chậm như thưởng thức 1 món ăn ngon lành, vừa ăn vừa thưởng thức như sợ nó tan biến mất, thần tình rất là chăm chú tập trung.

Hai thân ảnh một lớn một nhỏ ngồi song song bên cạnh nhau. Tư thế cũng giống nhau, cùng nhau thưởng thức món cao lương mĩ vị của riêng mình một cách nhất trí cao độ.

"Thỏa mãn rồi.!." Đường Thiên vung hai tay tung hai chân nằm thẳng cẳng gào lớn.

"Mùi vị cũng không tệ lắm.!." Tiểu Nhị liếm môi, trong mắt hiện lên quang mang kỳ dị. "Quả nhiên không hổ là thánh cốt, hồn giá trị đã tăng tới 15. Hơn nữa còn có một tia phong ấn, cần phải dành nhiều thời gian mới có thể cởi bỏ phong ấn. Phong ấn trong thánh cốt đều là đồ tốt."

"Đối với ngươi hữu dụng là tốt rồi." Đường Thiên bình thản:"Cái thẻ Trương Hồn thuật thế nào rồi.?."

Tiểu Nhị nhăn trán :"So với thuấn di còn tốt hơn, nhưng mà hồn giá trị của ta không đủ."

Bỗng nhiên, vòng cỏ hình tai thỏ màu bạc treo trên cổ Đường Thiên rung rung báo là Đinh Đang đang gọi tới.

Một lát sau, Đường Thiên nhếch miệng cười :"Nói không chừng chúng ta có thể đem nó bán với giá tốt."

Đường Thiên hoàn toàn không nghĩ tới tràng chiến đấu bất chợt lần này đã làm cho Hàn Cổ Thành dậy sóng.

Diệp Triêu Ca, Vi quang, hai mươi chiêu bị thua.

Tin tức này giống như một cơn lốc lớn nhanh chóng lan khắp Hàn Cổ Thành, tính oanh động của nó đã truyền bá nhanh hơn mong đợi của Đường Thiên. Sự xuất hiện của Vi quang đã làm cho người khác khiếp sợ, Diệp Triêu Ca thiên phú cùng thực lực của hắn so với lời đồn đãi càng mạnh hơn nữa. So sánh với những thánh giả đồng thau lâu năm, hồn giá trị của Diệp Triêu Ca không cao, lĩnh ngộ hồn thuật rất nông cạn, thủ đoạn công kích cũng rất đơn giản, vv… túm váy lại là còn rất nhiều nhược điểm.

Dù vậy nhưng sức chiến đấu của Diệp Triêu Ca cũng rất kinh người, tuyệt không phải thánh giả phổ thông có thể so sánh được.

Thánh giả có thể chiến thắng Diệp Triêu Ca tuyệt đối không phải là hạng vô danh tiểu tốt, thế nhưng khuôn mặt xa lạ kia với thức hồn kỳ lạ kia chưa ai gặp tới bao giờ, ngay cả tên cũng không lưu lại, vừa gây ra chấn động kinh thiên đã lập tức bỏ đi.

Có mấy người đang âm thầm theo dõi, nhưng lại bị đối phương lợi dụng vân hải mà trốn mất.

Nhưng trận đấu này đã làm nổi lên một hồi nghị luận sôi nổi không kết thúc.

“Thực lực của người này so với Diệp Triêu Ca có chênh lệch không nhỏ, Diệp Triêu Ca quá sơ suất rồi. Nếu như hắn ngay từ đầu đã sử dụng Vi quang thì kết quả của trận đấu đã là chuyện khác rồi. Thần bí nhân này phi thường thông minh, hắn biết rõ rằng so về sức sáng tạo hắn không phải là đối thủ của Diệp Triêu Ca. Vì vậy hắn dùng một phương thức khác đó chính là phá hư. Phá Hư so với Sáng Tạo thì độ khó thấp hơn nhiều, dù cảnh giới có thể kém xa nhưng trong chiến đấu khiến cho chênh lệch không lớn. Hắn thành công khi dùng năng lượng cực lớn để

trực tiếp kích nổ, do đó phá hư hồn vực Vi Quang quyển của đối phương sáng chế ra.”

“Tùy theo tâm thần biến hóa của đối phương, dùng thuấn di tới gia tăng áp lực, mà một kích sau cùng là tiểu xảo dùng năng lượng ba động dụ dỗ Diệp Triêu Ca tới, nhưng trên thực tế lại dùng cước pháp để giải quyết chiến đấu. Cái này cũng do phản ứng thực chiến mà có, thức hồn của hắn rất am hiểu khống chế năng lượng.”

“Làm cho đối phương không thể khống chế được tiết tấu chiến đấu, đây là điều trọng yếu mà Diệp Triêu Ca sơ ý. Tuy rằng sức chiến đấu của song phương có chút khoảng cách, nhưng mà Diệp Triêu Ca thua cũng không oan ức chút nào, đối phương vận dụng chiến thuật tốt hơn hắn rất nhiều, điều quan trọng nhất là, chiến ý của đối phương càng thêm kiên quyết, vì phá hư Vi quang quyển của Diệp Triêu Ca hắn không tiếc tổn thương thảm trọng đôi tay của mình. Dũng khí như thế không phải là người bình thường có thể có. Hơn nữa, đối phương còn có được thân thể cực kỳ mạnh mẽ, cường liệt bạo nổ cực lớn như thế cũng chỉ thụ thương hai tay, điều này có thể thấy thân thể hắn trâu bò như thế nào.”

Thánh giả có những lý giải trong chiến đấu so với người bình thường thì cao hơn rất nhiều, rất nhanh sau đó trên thị trường báo chí lá cải bán đầy trên Thiên Lộ đã có những bài phân tích rất chuyên nghiệp phân tích bình luận cuộc chiến vừa rồi.

“Ngươi nhìn nhận việc này như thế nào.?.” Gã trung niên hỏi Đồng Cách.

Đồng Cách mỉm cười :”Rất chuyên nghiệp, giải thích rất rõ ràng. Diệp Triêu Ca lĩnh ngộ được Vi Quang, hồn giá trị tối thiểu đạt tới 25, vừa mới tiến nhập vào thánh giả mà hồn giá trị đã mạnh như vậy đã là tương đối lợi hại rồi. Điều này cũng giải thích rằng địch nhân của hắn càng mạnh hơn.”

Gã trung niên từ chối cho ý kiến :”Nếu như ngươi chống lại hắn, ngươi có lòng tin không ?”

Vẻ tươi cười trên mặt Đồng Cách biến mất, lộ ra sắc mặt nghiêm chỉnh, hắn suy nghĩ một chút, khuôn mặt có chút phức tạp :" Không nhất định, đối phương là kẻ rất điên cuồng, lại am hiểu vận dụng ưu thế của chính mình, người như vậy là khó đối phó nhất, hơn nữa cũng rất khó đoán được đối phương còn tuyệt chiêu giấu kín nào. Thức hồn của đối phương dường như không được phát huy khi sử dụng. Ta hiện tại có chút hoài nghi có phải hắn đang bảo lưu thực lực của mình hay không.?"

Gã trung niên gật đầu :"Ngươi cũng có thể nhìn thấy điều này làm cho ta rất vui mừng. Hắn là vì Lục Phân Nhãn mà tới, ta có dự cảm rằng người này không đơn giản chút nào."

"Ừm" Đồng Cách thận trọng gật gù :"Ta sẽ cẩn thận.!."

Gã trung niên nói tiếp :"Ta đã kiểm tra qua bảo tàng của Lục Phân Nhân không phải là bảo tàng cao cấp nhất, hồn điển bên trong cũng chỉ thích hợp với đồng thau thánh giả, nếu như không tranh đoạt được ngươi cũng không nên tức giận."

"Sư phụ chỉ vì như vậy mà đã mất lòng tin đối với đệ tử rồi .?" Đồng Cách cười nói.

"Không phải không có lòng tin". Gã trung niên lắc đầu :"Lai lịch của đối phương tuy rằng không rõ ràng, nhưng đối phương dũng mãnh như thế, lại không tiếc hi sinh tính mạng, điều này cho thấy hắn không phải là một đệ tử của danh môn. Hồn điển tuy rằng khó có được, nhưng chỉ cần nghĩ ra biện pháp là có thể lấy được thôi."

Đồng Cách không phản bác, ngược lại hắn hỏi :"Hắn sẽ đến thật sao.?"

"Một chút nữa sẽ biết." Gã trung niên nói tiếp.

Khi Đường Thiên và Diệp Triêu Ca chiến đấu, tướng mạo đẹp trai tuấn tú, khôi ngô tuấn lãng, phong hoa tuyệt đại của hắn đã được ghi lại rõ ràng. Sự xuất hiện nghênh ngang của hắn giữa phố có chút làm cho

chị em phụ nữ từ nữ tử mới trổ mã tới thiếu phụ hai đời chồng đều rối loạn như cảnh đoàn làm game show Running Man xuất hiện ở Việt Nam làm cho thần tượng của chúng ta muốn trốn cũng không kịp. Khi mà hắn vừa mới chiến thắng Diệp Triêu Ca thì cũng là lúc mà hình tượng của hắn được đẩy lên đỉnh cao danh vọng. Lúc này đây một loạt các đại thế lực tìm đến Đường Thiên như kiểu các bà mẹ chồng tìm thấy một nàng dâu hiền thảo.

"Vị huynh đệ này không biết đang ở nơi nào? Tại hạ chòm sao Thiên Xứng..."

"Tại hạ chòm Cự Giải..."

"Tại hạ..."

Các thế lực khác có lẽ còn kiêng kỵ Quang Minh Võ Hội, nhưng mà 12 cung hoàng đạo thì căn bản không có lo lắng nhiều như vậy, dồn dập hướng về phía Đường Thiên mời chào như siêu sao sắp hết hạn hợp đồng cần tìm bến đỗ mới. Người có thể đánh bại Vi quang Diệp Triêu Ca, nhân tài như vậy không thu nhận thì khác gì thằng mù.

Đường Thiên tức thì cảm thấy khó bước đi nổi nửa bước.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 499: Bởi Vì Ngươi Nhiều Tiền

Đường Thiên phải tốn rất nhiều công sức mới thoát ra khỏi đám người nhiệt tình này. Trong lòng hắn dạt dào đắc ý, cái gì gọi là thiếu niên như thần chính là thế này đây, đi tới đâu cũng hấp dẫn chú ý tới đó nha.

Khi Đường Thiên xuất hiện ở quán rượu, cả quán rượu cũng đột ngột im phăng phắc.

Ánh mắt hắn đảo qua mọi người, rất nhanh tìm thấy mục tiêu của mình, hắn lập tức tiến về phía bàn có hai người họ.

“Hoan nghênh các hạ.” Thân thể Đồng Cách hơi cúi về phía trước hành lễ.

“Chính các ngươi là người muốn mua Thự quang (Ánh rạng đông) sao?”

Thanh âm của Đường Thiên vang khắp quán rượu đang tĩnh lặng. Mọi người lúc đầu thì cả kinh, sau thì hưng phấn, lập tức nhớ ra một trong những chiến lợi phẩm hắn có chính là Thự quang.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi đã khiến không biết bao kẻ động tâm tư.

Thự quang cũng là một kiệt tác của Quang Minh võ hội, trong những thẻ hồn thuật đồng thau, ngoại trừ Vi quang ra thì không có tấm thẻ nào vượt qua được nó nữa. Nó là thẻ hồn thuật đồng thau cao cấp nhất hiện tại, một thẻ hồn thuật như thế thì có ai không muốn đây? Loại thẻ hồn thuật như Thự quang căn bản không thể nào xuất hiện ngoài thị trường

được, mà ngay cả ở trong Quang Minh võ hội, không phải ai muốn cũng có thể có.

Hiện tại chính là một cơ hội cực lớn để có thể nắm giữ được thẻ hồn thuật trân quý này.

Thứ đồ như thế có ai mà không động tâm? Chỉ có một trở ngại duy nhất khiến người ta kiêng kỵ đó là Quang Minh võ hội, nếu như Quang Minh võ hội không chấp nhận điều này thì hậu quả không phải ai cũng có thể gánh nổi. Nhưng cũng lại có không ít người chẳng bao giờ kiêng dè Quang Minh võ hội.

“Đúng thế.” Đồng Cách trả lời một cách thống khoái.

“Chỉ đổi, không bán.” Đường Thiên đáp một cách dứt khoát: “Nếu là tinh tệ thì không cần nói chuyện nữa.”

Đồng Cách mỉm cười và lấy ra hai đồ vật: “Thánh cốt này không phải là loại mà thứ thánh cốt trong tay Dụ lão đầu có thể so sánh được. Cái này là xương đốt thứ hai trên ngón tay giữa bàn tay phải của bạch ngân kiếm thánh Triệu Chi Phi thuộc Thủy Bình tọa. Triệu Chi Phi khi còn sống được xưng là Thẩm Kiếm giả, bên trong đốt xương ngón tay này có dấu ấn của hắn. Ngoài ra, nó còn có thể giúp thức hồn của ngươi tăng ít nhất 10 điểm hồn trị.”

Thánh cốt tinh tế như đồ sứ, trắng như ngọc, mặt trên còn có hoa văn mờ ảo.

“Còn cán ô này cũng không phải vật phàm, vào thời xa xưa ở chòm sao Sư Tử, một vị Thánh giả đã lấy trường thương của Sư Tử làm cán, thanh đồng tiên của Thiên Xứng làm long cốt, đồng thau lăng của Thiên Hạt làm mặt ô để chế tác ra một kiện hồn bảo. Không ngờ vị thánh giả này vô ý gặp nạn, chỉ còn chừa lại cái cán ô được làm từ trường thương của chòm sao Sư Tử mà thôi, nhưng trải qua hai mươi năm được hồn vực tẩy luyện tẩm bổ nên có tạo hình tinh tế, phẩm chất phi phàm, chỉ có thể ngộ, không thể cầu.”

Cán ô đỏ như san hô, màu huyết hồng loang lổ, như một con sư tử đang giận dữ, khí tức bá đạo nóng cháy lập tức đập vào mặt.

Ánh mắt của đám người trong tửu lầu bị hai bảo vật hấp dẫn, thế nào cũng không rời mắt được, rồi vài người có thể nghe thấy cả những tiếng thở gấp gáp.

Đó là một kiện hồn bảo lấy bí bảo làm phôi, hồn vực làm lô mà thành.

Bí bảo sinh ra cùng các chòm sao, mang theo một ít pháp tắc nhỏ của thiên nhiên, nhờ tinh lực dựng dục mà sinh ra hồn, cao thủ dưới thánh giả chỉ có thể dùng mà không thể nào cải biến được hồn bảo. Sau khi đạt tới thánh giai, có được hồn vực thì bọn họ mới có thể cải biến được võ hồn lô đỉnh.

Luyện hóa hồn bảo cũng đòi hỏi pháp môn cực kỳ thâm ảo. Mỗi người có một hồn vực khác nhau nên cũng sẽ có những lô đỉnh hoàn toàn khác nhau, mà cách đem bí bảo luyện thành hồn bảo thế nào cũng rất không giống nhau.

Hiện tại hệ thống võ học phát triển rầm rộ, việc luyện hóa hồn bảo cũng được phát triển theo rất nhiều cách, hệ thống cực kỳ khổng lồ.

Đối với Đường Thiên mà nói, hắn rất xa lạ với những thứ này, mặc dù nghe không hiểu nhưng chỉ nghe giới thiệu thôi cũng biết là thứ rất cường hãn rồi.

“Đồng ý đi.”

Âm thanh bập bẹ của Tiểu Nhị vang lên trong lòng Đường Thiên, lộ ra vẻ kiên quyết xen lẫn kích động.

Đường Thiên vừa định mở miệng, ở phía sau lại truyền tới một thanh âm: “Từ từ đã.”

Toàn bộ ánh mắt trong tửu lầu bị âm thanh này hấp dẫn, không khỏi cùng nhìn về phía sau.

Đường Thiên cùng với tất cả đột nhiên an tĩnh lại.

Đúng là Vinh Ba mang theo Diệp Triều Ca!

“Trưởng lão của Hắc Hồn lại muốn mua Thự quang của chúng ta sao, rất không thích hợp rồi.” Vinh Ba ha hả cười, tựa như một lão giả hòa ái dễ gần.

Ánh mắt tham lam của mọi người vừa rồi như bị một chậu nước đá dội xuống, toàn bộ tiêu thất không còn, hai người kia không ngờ lại là trưởng lão Hắc hồn. Nghĩ lại thấy bản thân mình vừa rồi còn dám đánh chủ ý lên đồ vật của trưởng lão Hắc Hồn, tâm mỗi người đều không khỏi run rẩy.

Trong lòng Đường Thiên cũng rất bất ngờ, không nghĩ hai người này lại là Hắc hồn. Nhưng hắn cũng chẳng có nhiều cảm giác, người khác có thể kiêng kỵ Hắc hồn, còn hắn lại không có cảm giác gì ngoài chút cảm khái.

Quả nhiên là nhà giàu, tùy tùy tiện tiện mang tới hai đồ vật cũng đã là bảo bối.

Nhưng Vinh Ba và Diệp Triều Ca lại làm hắn có chút cảnh giác, trên mặt hiện vẻ phòng bị, hai gia hỏa này không phải muốn đoạt lại đồ vật đã thua cược đấy chứ?

Hắn đã chuẩn bị tốt, chỉ cần thấy không thích hợp sẽ lập tức đứng dậy chạy trốn.

“Hắc Hồn có hứng thú với Quang Minh võ hội đấy, thì sao nào? Nghiên cứu Thự quang xong, biết đâu bọn ta còn học được quang hồn thuật.” Người trung niên bên này không e dè, vênh mặt lên, cười nhạt: “Chẳng lẽ Vinh đại trưởng lão hối hận rồi sao?”

“Hối hận? Ha hả!” Vinh Ba nghe vậy thì cười ầm lên: “Mộc trưởng lão coi thường ta quá rồi. Thua thì là thua, có gì ghê gớm đâu. Lúc ta còn trẻ thua đến mức suýt phải cởi cả quần sịp.”

Rồi hắn lại quay sang Đường Thiên cười: “Tiểu ca cũng không cần quá khẩn trương, ta dù sao cũng là trưởng lão Quang Minh hội, ít nhiều cũng có mặt mũi, sẽ không ăn quỵt của ngươi đâu.”

“Vậy Vinh trưởng lão tới uống trà sao?” Mộc trưởng lão hỏi đầy mỉa mai.

“Ha ha, ta tới để ngăn cản thẻ hồn thuật của hội ta rơi vào tay địch nhân.” Vinh Ba cười với Đường Thiên: “Nếu Hắc Hồn trưởng lão có thể ra giá thì ta thân là trưởng lão Quang Minh hội cũng có thể ra giá chứ?”

Đường Thiên vô cùng vui vẻ: “Đương nhiên có thể.”

Đánh nhau đi nào… Đánh nhau đi…

Tiểu Nhị nghe thấy Đường Thiên thầm reo hò như thế thì không khỏi trợn trắng mắt, không ngờ cao quý như mình lại phải ở chung với một tên tư cách rách nát thế này.

Vinh Ba cười ha hả: “Mộc trưởng lão đã bỏ cả vốn gốc ra rồi, ta cũng không thể keo kiệt được.”

Ôi!

Ra giá cao… Ra giá cao nào!

Trong lòng Đường Thiên không ngừng gào rú, Tiểu Nhị lại lần nữa trợn mắt, hắn đã bắt đầu suy nghĩ, không biết trước đây mình đã sống thất đức cỡ nào mà lại phải sống trong cơ thể một kẻ như thế này.

“Ta chỉ có một thứ, một thánh hồn!” Vinh Ba trưởng lão chậm rãi phun ra một câu.

Vẻ mặt đầy hoang mang cũng như kiêu ngạo của Tiểu Nhị phút chốc bay biến cả, lập tức thét chói tai: “Đồng ý mau!”

Đường Thiên không bị Vinh Ba dọa giật nảy mình nhưng lại bị sốc bởi tiếng hét của Tiểu Nhị: “Này, Tiểu Nhị, ngươi hò hét cái gì?”

“Mau nói đồng ý đi! Đó là vật tốt!” Tiểu Nhị nôn nóng không dằn nổi, rống lên ông ổng.

Đường Thiên cười ha ha: “Tiểu Nhị láu lỉnh, nhìn ta đây này.”

Mộc trưởng lão nhìn Vinh Ba kinh ngạc, sau đó lạnh giọng nói: “Ngươi điên rồi, Thự quang làm sao có giá trị bằng một cái thánh hồn được.”

“Theo ý huynh không đáng, nhưng ta lại thấy đáng.” Vinh Ba ha ha cười, lấy đồ vật ra. “Không có cách nào cả, nhiều tiền quá biết tiêu ở đâu bây giờ.”

Ánh mắt Đường Thiên sáng ngời nhìn về phía Vinh Ba, đột nhiên trở nên nóng cháy, đúng, ngươi chính là loại khách nhân bổn thiếu gia ta thích a.

“Thế nào, tiểu ca?” Vinh Ba thấy ngay ánh mắt của Đường Thiên, trong lòng tự đắc, hắn không tin có ai có thể cự tuyệt được cái giá này.

“Ta rất thích, nhưng ngươi phải có thêm đồ vật!” Đường Thiên nói một cách thật thà. “Ta còn muốn cả hồn bảo nữa.”

Vinh Ba khẽ nhíu mày, hỏi: “Ngươi có biết tác dụng của thánh hồn không vậy?”

“Không biết, nhưng nghe thì có vẻ lợi hại lắm.” Đường Thiên thành thật lắc lắc đầu.

Thì ra là thế, thì ra chỉ là một tên không biết xem hàng. Không sao, chỉ cần hắn biết rõ giá trị của thánh hồn thì tuyệt đối không thể từ chối.

Vinh Ba cười vui vẻ, giải thích: “Thánh hồn này là hồn vực do thánh giả lưu lại, tác dụng lớn nhất của nó là làm tăng hồn trị. Thánh cốt kia chỉ giúp ngươi tăng 10 điểm hồn trị, nhưng thánh hồn thì có thể giúp ngươi tăng ít nhất 50 hồn trị. Nói thế đã hiểu chưa?”

“Thì ra là thế.” Đường Thiên bừng tỉnh, nhưng lại nhắc lại: “Nhưng ngươi vẫn phải thêm!”

Vinh Ba trầm mặt xuống quát: “Tiểu ca, lòng người không thể như rắn nuốt voi được, hãy cân nhắc cho kĩ để tránh tổn thương hòa khí.”

Đường Thiên chỉ vào cái cán ô hỏi Vinh Ba: “Giá trị của Thánh hồn so với cán ô này thì hơn bao nhiêu?”

“Gấp 10 lần có thừa!” Vinh Ba ngạo nghễ đáp.

“Gấp 10 ngươi cũng đã dám đưa ra rồi, thêm một cái thì có quan trọng gì lắm đâu?” Đường Thiên lẽ thẳng khí hùng, dường như đối phương thực sự đang thiếu nợ hắn vậy.

Tiểu Nhị trợn mắt há mồm… Còn… còn có thể mặc cả như vậy nữa sao?

“Vì một mà ngươi lại từ chối mười sao?” Sắc mặt Vinh Ba trầm xuống.

“Ngươi đã chịu xuất ra mười nên điều đó chứng minh nó đối với ngươi còn quan trọng hơn cả mười.” Đường Thiên lắc đầu: “Giờ ta không muốn thêm một nữa rồi, ta muốn ba.”

“Tiểu ca cảm thấy Quang Minh võ hội có thể dễ bắt nạt như vậy sao?” Vinh Ba lạnh giọng hỏi.

Đường Thiên giơ lên hai ngón tay: “Thêm năm.”

Vinh Ba nhìn chằm chằm vào Đường Thiên một hồi, bỗng nhiên ha hả cười: “Thành giao! Tiểu ca thực sự là người hiểu rõ lòng người, bội

phục, bội phục! Nhưng như thế với ta thật sự quá không công bằng đi.”

Đường Thiên không khách khí đáp: “Ai bảo ngươi nhiều tiền làm chi.”

Nụ cười rớt khỏi mặt Vinh Ba.

Mộc trưởng lão cất tiếng cười dài, tiếng cười tùy ý lại giống như đao đang lóc xương lóc thịt trong lòng Vinh Ba.

Diệp Triều Ca chỉ bình tĩnh nhìn Đường Thiên, hắn không có một chút tức giận. Hành vi của đối phương cũng không làm hắn bất ngờ.

Lần trước chiến đấu, đối phương đã biểu hiện ra lực khống chế siêu cường, hắn đã cảm thấy đối phương không phải hạng người dễ bắt nạt gì.

Mà tận mắt chứng kiến cuộc đàm phán, hắn càng thêm vững tin vào tâm cơ thâm trầm của đối phương. Trưởng lão xuất ra thánh hồn không những không làm đối phương thiệt thòi gì, trái lại còn bị đối phương nhìn rõ quyết tâm, từng bước lấn tới. Lần đầu tiên Diệp Triều Ca thấy trưởng lão tiến thoái không xong như thế, gã này đúng là đã đạt tới tình trạng không thể dò được lòng dạ nông sâu rồi.

Một đối thủ đáng sợ!

Tiểu Nhị đã hoàn toàn bị dọa phát ngốc, hắn ngơ ngác nhìn Vinh Ba móc ra một kiện hồn bảo, sau đó dẫn Diệp Triều Ca rời đi.

Bóng lưng Vinh Ba sao lại cho hắn có cảm giác như đang chạy trối chết vậy? Tiểu Nhị âm thầm lắc đầu, chắc mình đã nhìn nhầm rồi… Trưởng lão Quang Minh hội lòng sâu không lường được, mỗi kẻ đều có trí tuệ thông thiên, làm sao có thể chạy trối chết được…

Đường Thiên đang thưởng thức hồn bảo vừa tới tay, đó là một cái thương nhỏ rất tinh xảo, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, đen thùi lùi, cũ kỹ, không quá bóng bẩy như đồ trang sức, đúng là rất tự nhiên. Trên thương có hai chữ đỏ thẫm là “Hậu Phát.”

Một bên, Mộc trưởng lão bình thản nói: “Ngươi không lỗ đâu. Cái Hậu Phát thương này là một kiện hồn bảo hoàn chỉnh. Bí bảo mạnh nhất của Hậu Phát tọa là tơ Phát Như, tiên loại rất nhiều, phẩm chất đều không tồi. Mà chủ thể chế tác Hậu Phát thương này là một tiên tác bị đánh tan thành những sợi tơ nhỏ, sau đó rót vào trong nha thương của Ô Nha tọa, là một hồn bảo hoàn chỉnh. Vừa vặn ngươi có thể dùng tới nó. Tàn kiện kia của ta phẩm chất cũng không tệ, nhưng không phải ngay lập tức ngươi có thể sử dụng được.”

Trong giọng nói của Mộc trưởng lão lộ ra niềm vui sướng, có thể thấy đối thủ phải chịu nhiều thiệt thòi như thế làm sao hắn lại không hài lòng cho được.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 500: Tử Tù

So với tưởng tượng của Đường Thiên, sau cánh cổng thánh giai còn phong phú mênh mông hơn. Bỗng nhiên hắn có một loại cảm giác hắn vừa tiến vào một thế giới hoàn toàn mới với quá nhiều thứ mới mẻ mà hắn chưa biết.

Bất quá hắn không hề lo lắng hay e sợ gì mà trái lại tràn đầy hiếu kỳ.

Thế cục Hàn Cổ thành giống như đang trong tình trạng cân bằng xảo diệu, mọi người đều có cố kỵ nào đó, cho dù Mộc trưởng lão hay Vinh Ba trưởng lão cũng không làm xằng làm bậy. Không giống như lúc Diệp Triêu Ca ở Sài Lang tọa quét ngang không cố kỵ, giết người như cỏ rác.

Đường Thiên cũng không biết nguyên nhân tại sao, mà hắn cũng lười suy nghĩ.

Hắn đi một vòng lớn quay trở lại doanh địa, lần thắng lợi trở về này thu hoạch phong phú vượt xa tưởng tượng của hắn. Tiểu Nhị nuốt chửng thánh hồn, Đường Thiên thì lại ngấu nghiến xem hồn thư vừa mua về.

Đẳng cấp thánh giai có rất nhiều tri thức không thể dùng ngôn ngữ miêu tả, vì vậy hồn thư xuất hiện. Hồn thư mới là phương thức ghi chép chủ yếu của thánh giả.

Chế tạo hồn thư cũng không phức tạp, lấy hồn làm chất xúc tác, chủ yếu dùng những mảnh chiến hồn nhỏ. Những mảnh nhỏ này không có tác dụng bao nhiêu nhưng lại có thể chứa một lượng lớn tin tức.

Bản hồn thư này cũng không phải là hàng cao cấp mà chỉ là một ít kiến thức thánh giả thô thiển. Không thể không nói đồ vật thánh giả

không hề rẻ, một quyển thường thức hồn thư thế này giá lại tới một trăm ngàn tinh tệ.

Hiện tại đối với Đường Thiên mà nói những kiến thức này là cực kỳ cần thiết mà hắn phải biết.

Hắn có rất nhiều rất nhiều nghi hoặc tìm ra đáp án trong hồn thư này. Ví như hắn giờ mới biết rõ thánh hồn là cái gì, thánh giả chết đi bình thường sẽ không lưu lại võ hồn vì võ hồn của thánh giả đã hóa thành hồn vực. Chỉ có trong rất ít tình huống đặc thù thì thánh giả mới lưu lại võ hồn, đó là thánh hồn.

Tác dụng lớn nhất của thánh hồn là tăng hồn giá trị, mở rộng hồn vực.

Hồn vực giống như đồng ruộng của thánh giả, mà hồn thuật lại phảng phất như hoa màu trồng trên đó, diện tích đồng ruộng càng lớn thì càng có thể trồng được nhiều hoa màu.

Đến lúc này Đường Thiên mới hiểu được hồn giá trị quan trọng như thế nào, đây là địa bàn a!

Không những tu luyện hồn thuật cần phải có đủ hồn giá trị, mà khi lý giải đối với hồn thuật ngày càng thâm hậu thì hồn thuật cũng sẽ không ngừng tăng cấp, sẽ chiếm cứ càng nhiều hồn giá trị, Nếu như hồn giá trị không đủ thì hồn thuật rất khó phát triển.

Hồn giá trị của Tiểu Nhị lúc trước chỉ vừa mới đủ tu luyện thuấn di.

Mà hồn bảo ngoại trừ uy lực cực lớn ra thì chỗ tốt lớn nhất của nó chính là không chiếm dụng hồn giá trị. Đối với thánh giả, mỗi điểm hồn giá trị đều cực kỳ quý giá.

Trên mặt Tiểu Nhị hiện lên vẻ thống khổ, thân thể hắn đang run rẩy kịch liệt.

Đường Thiên giật nảy mình, hắn cùng với Tiểu Nhị tâm ý liên thông, hắn có thể cảm thụ rõ ràng đau đớn của Tiểu Nhị. Khuôn mặt tinh xảo khả ái của Tiểu Nhị lúc này đang vặn vẹo dữ tợn, giống như một loại vụ khí bốc lên, tựa như có quái vật muốn từ bên trong thoát ra, khuôn mặt biến ảo bất định.

"Giết…"

Âm thanh đầy thống khổ cùng phẫn nộ, khàn khàn trầm thấp, hoàn toàn là một người khác!

Thân thể Tiểu Nhị hòa tan thành một đoàn vụ khí, kịch liệt bốc lên.

Không tốt!

Đường Thiên không chút nghĩ ngợi đưa bàn tay vào bên trong vụ khí.

Quay lại nơi ở, Diệp Triêu Ca do dự một chút rồi nói: "Trưởng lão, chúng ta có nên hay không…"

Trên tay hắn làm một động tác chém giết, lúc nãy trưởng lão chật vật như vậy, chỉ sợ trong lòng đã phiền muộn muốn chết.

Vinh Ba cười ha hả, nói: "Triêu Ca, ngươi còn trẻ nên thích trực tiếp giết người. Nhưng mà ngươi phải nhớ cho kỹ, lúc có thể không dùng đao thì cố không nên dùng đao, nhất là trong những tình huống phức tạp."

Thần tình Diệp Triêu Ca ngẩn ra, hắn tỉ mỉ hồi tưởng lại toàn bộ chi tiết, rồi đăm chiêu nói: "Lẽ nào đại nhân ngài…"

"Ngàn vạn lần đừng chỉ dùng mắt mà nhìn." Vinh Ba cười ha hả: "Thự quang quan trọng đến vậy sao? Dù thế nào thì nó cũng không bằng một phần hai mươi của thánh hồn. Người khác cho rằng ta vì phòng ngừa nó rơi vào tay Hắc Hồn mà mất đi lý trí. Kỳ thực, khi ta biết rõ ngươi thua trên tay hắn, ta đã quyết định diệt trừ hắn."

Tâm thần Diệp Triêu Ca chấn động.

“Thất bại không có gì to tát, khi ta còn trẻ, ta cũng thất bại rất nhiều lần.” Vinh Ba thu hồi nét cười cợt, nghiêm mặt: “Thiên phú và nỗ lực của ngươi không thiếu, thực lực bây giờ so với ta năm đó còn mạnh hơn nhiều. Ngươi tuyệt đối không có khả năng tùy tùy tiện tiện bị đánh bại như thế, đối phương không hề đơn giản, hơn nữa ta có dự cảm hắn là địch nhân của chúng ta.”

“Một cái thánh hồn đổi lấy một địch nhân tiềm ẩn nguy hiểm, còn không khiến người khác chú ý, rất có lời.” Vinh Ba cười ha hả, vẻ mặt tưởng như ôn hòa vô hại: “Cái thánh hồn kia là tách từ trên người một tử tù.”

“Tử tù?” Diệp Triêu Ca lại một lần nữa ngẩn ra.

“Hắn tên là Uy Liêm!” Vinh Ba như nhớ lại sự tình hài lòng nào đó, cười ha hả.

Tâm thần Diệp Triêu Ca kịch chấn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bên ngoài thành Ngọc Hành đang kịch chiến không nghỉ.

Đại quân Đường Sử chiếm ưu thế rõ ràng, trải qua cuộc chiến thành Khai Dương, tuy rằng phải chịu tổn thất không nhỏ nhưng trong chiến tranh thảm liệt, binh sĩ đã có tiến bộ cực lớn.

Binh đoàn được mài dũa trong chiến đấu cũng sơ bộ hình thành. Võ giả Bắc Đẩu đối mặt với đại quân như vậy căn bản không thể chống lại.

Đường Sửu ngẩng đầu nhìn thoáng qua bốn điểm đen nhỏ trên bầu trời.

Trong trận chiến thành Khai Dương bọn họ đã đụng phải hai gã thánh giả. Tên thánh giả không biết bay rất nhanh bị bọn họ diệt gọn, nhưng thánh giả biết bay còn lại lại mang đến cho bọn hắn tổn thất tương đối lớn. Thánh giả biết bay có ưu thế chiến đấu thực sự quá mạnh mẽ, đi lại

như gió, khinh công căn bản không cách nào truy đuổi kịp, điều này lúc trước Đường Sửu chưa tính đến.

Hồn thuật này thực sự rất lợi hại, trong thời gian ngắn Đường Sửu đã tổn thất hơn năm mươi người, điều này khiến hắn cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng Đường Sửu rất nhanh phát hiện nhược điểm của thánh giả này, đó chính là cự ly công kích.

Đối phương không thể công kích hơn một trăm trượng, tìm thấy kẽ hở này, Đường Sửu lập tức đề ra biện pháp đối phó, điều chỉnh cự ly mỗi binh đoàn co rút lại.

Thánh giả này chỉ chiến đấu cá nhân nên uy hiếp đối với binh đoàn không quá lớn, nhưng điều này khiến Đường Sửu cảm thấy áp lực cực lớn.

Đường Sửu thầm kêu may mắn, loại thánh giả này là tương đối bình thường. Nghe nói Đại nhân tu luyện một loại hồn thuật có thể thuấn di, dưới cái nhìn của Đường Sửu, trong hỗn chiến còn khủng bố hơn nhiều.

Còn chưa gặp đến những loại hồn thuật đáng sợ trong truyền thuyết, ví dụ như có thể kích nổ đá ngôi sao a.

Đối với thánh giả phổ thông cũng có những cực hạn nhất định, chẳng hạn như chân lực, cho dù dùng loại hồn thuật nào cũng phải tiêu hao chân lực. Mà chân lực trong cơ thể thánh giả cũng không phải vô cùng vô tận.

Ưu thế binh đoàn chính là số lượng, kiến nhiều có thể cắn chết voi, thế nhưng làm thế nào lợi dụng tốt ưu thế của binh đoàn chính là bản lĩnh của võ tướng.

Đường Sửu lạnh lùng nhìn chăm chú vào những thánh giả trên bầu trời.

Chiến đấu dưới mặt đất bọn họ đã chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu như thánh giả không xuất thủ thì chiến cục càng nghiêng về phía bọn họ. Thánh giả trên bầu trời có thể quan sát toàn bộ chiến trường, chiến cuộc như thế nào bọn họ càng thêm rõ ràng.

Bốn điểm đen nhỏ bắt đầu động rồi.

Nhịn không được rồi sao? Con mắt Đường Sửu lạnh lẽo.

Không có gì rèn luyện võ tướng liên tục tốt hơn chiến tranh. Đường Sửu chỉ huy bốn chi binh đoàn: Đường Nhất – Sài Lang binh đoàn, Lô Địch – Liệp Võng binh đoàn, Tháp Đốn – Cao Nguyên binh đoàn và Hoàng Phủ Hoành – Thiết Quyền binh đoàn.

Ngoại trừ Hoàng Phủ Hoành – Thiết Quyền binh đoàn là hoàn toàn mới thành lập, ba chi binh đoàn kia đều bảo trì được tương đối hoàn chỉnh lại được bổ sung những nhân tố mới. Thực lực bốn binh đoàn càng không cần phải nói, Đường Nhất vĩnh viễn là thanh đao bén nhọn nhất, Lô Địch có cái nhìn đại cục tốt nhất, tuổi lại còn trẻ, thành tựu tương lai sẽ đạt tới đỉnh cao. Tháp Đốn tính cách kiên cường, tác phong thiết thực, phòng thủ cực kỳ vững vàng. Mà Hoàng Phủ Hoành lại chặt chẽ, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng nội tâm lại là một phần tử hiếu chiến, luôn thích đón thẳng đánh mạnh.

Thiết Quyền binh đoàn đa số là từ cơ quan võ giả ở căn cứ Tam Hồn thành tuyển chọn ra, bao gồm cả nhóm người trước kia Đường Sửu bồi dưỡng. Binh đoàn Hoàng Phủ Hoành trước đây là Trọng Trang binh đoàn, trên thực tế chính là một nhánh bán cơ quan binh đoàn. Hoàng Phủ Hoành luôn ở Tam Hồn thành vừa theo Binh học tập, lại vừa bồi dưỡng chiến đấu đoàn đội, tu luyện kế hoạch, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Binh dám buông tay theo Đường Thiên đi Lục Phân Nghi tọa đương nhiên là có đủ tự tin để dựa vào. Bốn chi binh đoàn này chính là niềm tin của hắn. Về sau Lô Địch có lẽ có tiềm lực trở thành danh tướng, ba người còn lại dù không có khả năng này, nhưng trình độ ba người này cũng xuất sắc không kém, vững chắc, đáng được tín nhiệm.

Liên tục chinh chiến khiến cho mặc dù có thương vong nhưng sự ăn ý của mọi người cũng từ từ tăng.

“Tiền tuyến lui lại, Mặc Tử Ngư!”

Giọng Hoàng Phủ Hoành đầy sung mãn vang lên trong chiến trường hỗn loạn, Mặc Tử Ngư giật mình một cái.

Đội cơ quan hồn giáp phía trước như cơn sóng lui về, tiếng hoan hô của đối phương ầm ầm vang lên, như sóng ập tới. Mặc Tử Ngư đứng trước đội của mình nghênh đón đội hình đang lui về, hắn rướn cổ họng hô lớn: "Chiến thuật số 5!"

Hai bên hắn, hai trăm cơ quan hồn giáp theo hắn dùng hết sức chạy như điên, gió gào thét bên tai, hơi thở mọi người đều không tự chủ trở nên gấp gáp cùng phấn khích. Thanh thế của hai trăm bộ cơ quan hồn giáp đồng thời xung phong không gì sánh được, bước tiến dày đặc mà mạnh mẽ tụ tập lại khiến cho đất rung núi chuyển.

Cự ly hai bên càng lúc càng gần, mắt thấy đối phương ngay trước mặt rồi.

Mặc Tử liếc mắt thấy Mặc Vô Úy phía trước đang khống chế cơ quan hồn giáp lùi về tới nơi, cười ha ha: “Lấy cứng chọi cứng phải dựa vào chúng ta rồi!”

Đội hình cơ quan hồn giáp đang cuồng chạy đồng thanh hét lớn.

Cự ly càng lúc càng gần, ba mươi trượng, hai mươi lăm trượng, hai mươi trượng…, mười lăm trượng!

Bỗng dưng Mặc Tử Ngư hiện lên vẻ hung ác độc địa, rống giận: “Sát!”

“Sát!”

Hai trăm đạo rống giận tụ lại như một dòng nước lũ.

Hai trăm chiến sĩ cơ quan hồn giáp toàn lực bứt lên trước, đồng thời bay lên trời, lướt sát bên những đồng đội mà vọt lên, bọn họ giống như đạn pháo bắn ra khỏi nòng bay lên trời cao, thanh thế đáng sợ hướng về mặt đất nện xuống tiếng gào thét!

Lớp phía sau giống như thủy triều đánh tới đám võ giả, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến, chỉ cảm giác bầu trời trên đỉnh đầu tối sầm, không đợi bọn họ kịp phản ứng, những luồng sáng đột nhiên sáng lên cực mạnh chiếu vào mắt khiến bọn họ không mở được con mắt.

Mỗi chiến sĩ cơ quan hồn giáp chém ra ba đao, sáu trăm đạo đao mang kéo dài về trước ba trượng, đan xen thành một lưới đao.

Lưới đao hung hăng đạp vào sóng người.

Trong nháy mắt huyết nhục tung tóe, vô số âm thanh kinh sợ tuyệt vọng thảm thiết không hẹn cùng cất lên.

Oanh!

Hai trăm cơ quan hồn giáp đồng thời rơi xuống, như một cái búa tạ nện vào lòng mọi người. Nhưng những võ giả Bắc Đẩu đang hoảng loạn kia không chú ý tới tư thế lúc rơi xuống của những cơ quan hồn giáp này.

Khụy gối, thân thể nghiêng về phía trước.

Hai trăm chiến sĩ cơ quan hồn giáp vừa mới rơi xuống lại giống như hai trăm quả cầu thép, đột nhiên bắn tới!

Đao mang lại như tấm lưới quăng ra, hung hăng đập vào biển người phía trước, vô số máu thịt bắn ra như gió bão, dòng người chi chít phía trước liền bị dọn sạch một mảng lớn.

Oanh!

Hai trăm cơ quan hồn giáp lại đồng thời rơi xuống lần nữa, bụi mù bay lên khắp trời.

Thời gian phảng phất như ngừng lại, võ giả Bắc Đầu kinh sợ nhìn đám cơ quan hồn giáp như con quái thú hung ác này. Dưới chân con quái thú là dòng sông máu tanh, thi thể tan nát… càng tôn lên vẻ hung tợn của nó.

Dữ tợn, băng lãnh, giết chóc!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 501: Mục Tiêu: Thánh Giả!

Trong không khí im lìm tĩnh mịch, Mặc Tử Ngư lườm những tên võ giả đang cả kinh ngây ra như phỗng một cách đầy khinh miệt, lạnh lùng nói: "Thay nhau lùi về phía sau thiết lập phòng tuyến. Tốc độ chậm một chút."

Hai trăm cơ quan hồn giáp yểm hộ cho nhau lùi dần về phía sau. Tuy tốc độ của bọn họ rất chậm nhưng làn sóng người bị ngăn chặn kia lại chẳng dám tiến lên nửa bước.

"Những người này đang sợ hãi!"

Một gã cơ quan võ giả lẩm bẩm.

"Bọn chúng chỉ là mấy con cá nhỏ." Mặc Tử Ngư bình thản nói: "Thánh giả mới là mục tiêu của chúng ta!"

Câu nói này lập tức làm tinh thần mọi người chấn động, thánh giả, đó chính là thần linh tuyệt thế cường giả ở độ cao mà bọn họ không thể với tới, vậy mà hiện tại đã trở thành mục tiêu của bọn họ rồi, còn gì có thể làm cho máu sôi trào hơn thế cơ chứ?

Nếu như chỉ nói suông vậy sẽ chẳng ai tin tưởng. Nhưng ở Khai Dương thành bọn họ đã giết chết một gã thánh giả!

Điều này cổ vũ lòng người hơn bất cứ thứ gì, lúc này bọn họ mới biết được thì ra thánh giả vẫn có thể bị giết chết. Lần trước tay thánh giả kia đã bị Sài Lang binh đoàn giết chết, sự kiện này đã làm ba binh đoàn còn lại vô cùng đỏ mắt.

Giết chết thánh giả, đó là vinh quang lớn đến cỡ nào a!

Cho dù có phải chết cũng đáng a...

Mỗi một chi binh đoàn đều mong chờ trận chiến này, người nào cũng biết rõ mục tiêu chủ yếu của trận chiến này chính là thánh giả. Vì cuộc chiến này bọn họ đã chuẩn bị từ rất lâu.

Có Thiết Quyền binh đoàn làm lá chắn, ba chi binh đoàn khác có thể chuyên tâm đối phó với bốn gã thánh giả.

Khoảng cách tới thánh giả đang dần kéo ngắn, ngay cả trong không khí cũng tản ra cỗ năng lượng ba động đầy đáng sợ, uy thế xung phong của bốn gã thánh giả cùng lúc phát ra phảng phất như thái sơn áp đỉnh khiến cảm giác hít thở không thông.

Quanh Cao Nguyên binh đoàn sáng lên một màn quang tráo thật lớn.

Cao Nguyên binh đoàn là binh đoàn được bổ sung nhiều võ giả Kình Ngư tọa nhất vì nó vốn yếu nhất. Tiên Nữ tọa chỉ là chòm sao cấp Bắc Thiên, trình độ chung của võ giả còn xa mới đáp ứng được yêu cầu của Đại Hùng tinh bây giờ. Cục diện này sẽ còn tồn tại trong vài năm tới, hiện tại độ dầy tinh lực của Tiên Nữ tọa cao hơn nhiều so với trước đây, nhưng thực lực của võ giả cần phải có thời gian để tích lũy.

Cấu trúc của Cao Nguyên binh đoàn vẫn giống như trước nhưng bên trong gần như đã thay máu toàn bộ, có rất nhiều võ giả cao cấp của Kình Ngư tọa đã gia nhập Cao Nguyên binh đoàn.

Võ giả Kình Ngư tọa mang đến Kim Cương Bích, đây chính là chiến thuật vì độc chiến mà sinh ra. Có thể trong kiếm qua phong bạo của Đường Thiên kiên trì lâu như vậy đã chứng tỏ giá trị của nó. Tháp Đốn cũng biết rõ trình độ của mình, hắn đã qua tuổi trung niên, cách làm người lại hết sức an phận không có quá nhiều những suy nghĩ không thực tế.

Hắn cũng nhìn ra được giá trị của Kim Cương Bích, vì vậy nội bộ Cao Nguyên binh đoàn đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để nghiên cứu Kim Cương Bích.

Kim Cương Bích hiện tại của Cao Nguyên binh đoàn so với Tam Kình binh đoàn năm đó đã thành thục hơn không ít!

Trên mặt quang tráo cực lớn phủ đầy kim sắc kinh văn.

"Khống chế tốt tiết tấu!"

"Chú ý hô hấp! Chú ý chân lực phát ra!"

"Không nên hoảng hốt ! Tốt, chính là như vậy! Làm rất tốt!"

Các võ tướng không ngừng cổ động lính dưới quyền uốn, nắn lại những sai lầm của bọn họ, đây là những võ giả may mắn còn tồn tại của Tam Kình binh đoàn, bọn họ đã trải qua tràng chiến đấu có kiếm qua phong bạo giống như ác mộng kia, sắc mặt của bọn họ vẫn trấn tĩnh đầy tự nhiên, điều này làm binh sĩ dưới tay họ cũng bị cảm nhiễm, nhanh chóng ổn định trở lại.

Tháp Đốn rất thỏa mãn, những lão binh này tồn tại đã trợ giúp bọn họ rất lớn, chân lực từ bốn phương tám hướng từ từ tụ lại, dần ổn định.

Kim Cương Bích vận chuyển càng lúc càng thuận lợi nhưng ngược lại quang mang lại dần thu lại, kinh văn kim sắc với ánh sáng vàng óng ả chói mắt đã biến thành màu ám kim đầy âm trầm.

Trên trời chụp xuống một quang tráo thật lớn đem binh đoàn của đối phương hoàn toàn bảo hộ. Muốn công kích được đối phương thì nhất định phải đập vỡ cái xác rùa này.

"Ta tới!"

Tiếng nói nổ vang như tiếng sét, một bóng người màu lửa hồng kéo theo một cái đuôi lửa thật dài kèm theo đó là tiếng rít trầm thấp thê lương

đánh về phía Kim Cương Bích! Vô số diễm lưu lượn lờ xoay tròn quanh thân hắn, số lượng càng lúc càng nhiều trông giống như quanh thân hắn có mấy chục con diễm xà uốn lượn xung quanh vậy.

Cho dù đã được ngăn cách bởi Kim Cương Bích đã được ngưng tụ nhưng uy lực của thánh giả vẫn khiến rất nhiều người biến sắc.

" Kim Cương!"

Tròng mắt Tháp Đốn trợn tròn, chân lực dồn lại, miệng hét lên như sấm mùa xuân!

Cương trực công chính, không giận mà uy, vì một tiếng phật xướng này mà hắn đã đặc biệt tới thỉnh giáo Ma Địch đại nhân, sau đó bỏ ra vô số tâm huyết mới luyện thành! Với kinh nghiệm chinh chiến hắn biết rõ sở đoản của mình là gì, trước đây hắn vẫn một mực ngây ngốc ở địa phương nhỏ bé Tiên Nữ tọa, vì thế tầm mắt cũng rất nông cạn, hiểu biết về lực lượng cấp cao cũng chỉ giới hạn, tuổi tác của hắn cũng đã lớn thành tựu sau này tuyệt đối không thể bằng Lô Địch.

Nhưng hắn cũng là một trong những người có kinh nghiệm chiến đấu dài nhất, kinh nghiệm võ tướng cực kỳ phong phú. Riêng điểm này Hoàng Phủ Hoành so với hắn còn lâu mới bằng.

Với kinh nghiệm phong phú của mình Tháp Đốn biết rõ thắng bại của một cuộc chiến thường được quyết định trong nháy mắt.

Toàn bộ võ giả của Cao Nguyên binh đoàn không khỏi cùng rùng mình, chỉ trong nháy mắt ma âm thê lương trên bầu trời phảng phất như biến mất không chút tăm tích, tạp niệm trong lòng nhờ đó cũng tan biến toàn bộ.

Toàn bộ võ giả của Kình Ngư tọa đều thất kinh.

Trong mắt Kình Ngư tọa, Tiên Nữ tọa chỉ là vùng nông thôn lạc hậu, võ tướng của cái nơi nhà quê như thế có gì đáng để nói tới đây? Binh yêu

cầu về quân kỷ cực kỳ nghiêm khắc khiến không ai vô phép mà gây rối, nhưng thực ra trong lòng bọn họ cũng có chút không phục. Hơn nữa thường ngày ở chung tính cách Tháp Đốn luôn giản dị kiên nhẫn, cũng rất để ý tới ý kiến của bọn họ, điều này khiến mọi người từ từ tiếp thu, dù sao một binh đoàn trưởng có thể lắng nghe ý kiến của quân sĩ bên dưới cũng không có nhiều. Nhưng điều này chỉ giới hạn về tính cách của Tháp Đốn chứ không phải tán thành về bản lĩnh của hắn.

Mãi cho đến lúc này một tiếng phật xướng kia mới khiến võ giả Kình Ngư tọa hiểu ra được bọn họ đã đánh giá thấp binh đoàn trưởng của mình rồi.

Nếu như luận về kĩ xảo phật xướng cũng không cao thâm bao nhiêu, nhưng đặt trong hoàn cảnh này thì cực kỳ xảo diệu, tác dụng đã hoàn toàn được phát huy toàn bộ.

Binh sĩ của Cao Nguyên binh đoàn đại chấn!

Mọi người cùng nhau quát lớn : "Kim Cương!"

Quang tráo đột nhiên sáng lên ánh sáng chói mắt, lúc này thân ảnh phủ đầy diễm lưu lượn lờ xung quanh cũng ầm ầm giết tới.

Oanh!

Ánh sáng chói mắt giống như mặt trời nổ tung .

Cú va chạm mạnh mẽ ẩn chứa lực lượng kinh người truyền tới Cao Nguyên binh đoàn khiến mỗi người trong Cao Nguyên binh đoàn đều run lên, miệng mũi tràn máu me. Ba ba ba, gần một phần ba binh sĩ như bị đánh mạnh trực tiếp văng ra ngoài té lăn trên đất, sắc mặt tái nhợt.

Uy lực một kích của thánh giả, kinh khủng như vậy!

Nhưng quang tráo chỉ bị dao động một lúc rồi ổn định trở lại.

Tên thánh giả này cũng không ngờ tới Kim Cương Bích lại có thể ngăn cản một kích toàn lực của hắn, công kích lần này hắn gần như đã vận dụng bảy thành chân lực trong cơ thể mới tạo nên thanh thế đáng sợ như vậy.

Vậy mà không đánh nát được cái mai rùa này...

Hắn gần như không tin nổi vào hai mắt mình , một kích vừa rồi hoàn toàn có thể đem một ngọn núi san thành bình địa, đem một thành thị xóa bỏ triệt để.

Hắn không chú ý tới mình đang cách quang tráo hơi gần chỉ không đến hai mươi trượng. Hắn đang chờ đợi lớp công kích thứ hai của đồng bạn , hắn tin rằng đợt công kích thứ hai nhất định có thể đánh nát cái mai rùa này.

Hô!

Tiếng gì vậy?

Bỗng hắn cảm thấy nguy hiểm, khi vừa cúi đầu xuống hắn vô cùng hoảng sợ khi phát hiện ra có vô số đao mang dày đặc chi chít giống như mưa rơi lắng lặng không chút tiếng động giống như u linh, giống như một bầy cá mập đang trồi lên mặt nước, lao nhanh về phía hắn.

Không tốt!

Sắc mặt hắn khẽ biến, nhưng hắn vốn là người tài cao lớn mật, tuy chỉ còn lại ba thành chân lực nhưng hắn không hề hoảng hốt. Một khiên chắn năng lượng xuất hiện trước mặt hắn trong nháy mắt.

Khiên năng lượng là hồn thuật mạnh nhất của thánh giả, chiếm dụng hồn giá trị cực kỳ nhỏ, tiêu hao chân lực nhỏ, phát động lại cực nhanh có thể nói là tương đối thực dụng. Nếu như đối phương là thánh giả thì chắc chắn hắn sẽ không dám sơ ý như thế, trình độ khiên năng lượng của hắn cũng chỉ bình thường. Còn đối phó với võ giả thì hắn lại cực kỳ yên tâm.

Đao mang của đối phương đánh lên khiên năng lượng.

Con ngươi trong mắt hắn đột nhiên co lại.

Khiên năng lượng bị đánh tan!

Sao có thể như thế...

Nhưng hắn phản ứng cực nhanh, không chút do dự lại thi triển ra khiên năng lượng một lần nữa, binh, khiên năng lượng lại bị đánh tan lần nữa!

Một đạo đao mang kinh người như ngưng thành thực chất xuất hiện trước mặt hắn, đao mang sáng như tuyết phản chiếu vẻ mặt đầy sợ hãi và không thể tin nổi của hắn. Phốc, thân thể hắn bị đao mang chém làm hai nửa.

Mặc Tử Ngư nghiến răng nghiến lợi nhìn vòng xung kích vừa mới hoàn thành của Sài Lang binh đoàn, đám gia hỏa này quả là quá nhanh rồi, vừa rồi hắn cũng nhìn ra cơ hội nhưng không đợi hắn kịp phát động Đường Nhất đã hoàn thành công kích!

Mắt mở trừng trừng mà nhìn miếng thịt mỡ đến miệng còn bị người đoạt đi, cái cảm giác này quả thực quá không xong mà.

Khứu giác chiến đấu của Đường Nhất quả là quá linh mẫn, hơn nữa trọng mâu xung phong của những tên gia hỏa kia cũng mạnh hơn rồi! Cự ly xung kích không tới mười trượng vậy mà vẫn có thể hoàn toàn bứt lên trước, giơ đao, hoàn thành trọng mâu xung phong...

Đáng ghét!

Chiến đấu không vì một gã thánh giả chết đi mà gián đoạn, ngược lại còn tiến vào lúc gay cấn nhất.

Chỉ trong chớp mắt, ba gã thánh giả còn lại cũng đã đánh tới, bọn họ thấy Kim Cương Bích lung lay như sắp đổ, chỉ cần một lần công kích là

có thể nghiền nát nó.

Một đạo kiếm mang lẫm liệt và một chùy mang rơi lên trên quang tráo.

Rầm rầm!

Quang tráo ầm ầm vỡ nát, Tháp Đốn phun ra một ngụm máu tươi trực tiếp văng thẳng ra ngoài. Tất cả võ giả xung quanh hắn như bị đánh mạnh, mềm oặt ngã xuống mặt đất. Nhưng trên mặt bọn họ không hề có chút chán nản nào mà tất cả đều gắt gao trừng lớn con mắt nhìn lên bầu trời, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành.

Trong khoảnh khắc sau khi quang tráo bị nghiền nát, ba đạo tàn ảnh có tốc độ vô cùng nhanh hướng về phía quân đoàn bên dưới lao tới.

Chỉ cần bọn họ xông vào binh đoàn thì có thể phát huy được ưu thế chiến đấu cận thân, hơn nữa ở giữa đội ngũ của đối phương sẽ khiến đối phương không thể tung ra công kích quy mô lớn.

Thánh giả ghét nhất là công kích quy mô lớn của binh đoàn, cảnh tượng công kích trời long đất lở này khiến khả năng né tránh gần như không có, chỉ còn cách ngạnh chống.

Nếu lao được vào trong binh đoàn của đối phương sẽ khiến đối phương ném chuột sợ vỡ đồ không dám vận dụng loại công kích tập thể này, còn thực lực cá nhân cường hãn của thánh giả lại có thể phát huy ra đầy đủ.

Kinh nghiệm chiến đấu của gã thánh giả rất phong phú, luồng sáng của Kim Cương Bích còn chưa biến mất bọn họ đã âm thầm lao xuống.

Thế nhưng ... Đó là cái gì?

Một quang cầu có đường kính cỡ một trượng bồng bềnh giữa không trung, tựa như đã sớm đứng đó chờ bọn họ.

Ba!

Không một dấu hiệu, quang cầu nổ tung.

Vô số tia sáng dầy đặc chi chít bắn ra đem toàn bộ phạm vi năm mươi trượng hoàn toàn bao phủ, ba gã thánh giả vừa vặn bị chụp hoàn toàn . Đây chính là thứ do Lô Địch sáng chế, cũng là chiến thuật mà Liệp Võng binh đoàn am hiểu nhất, thiên la địa võng!

Những tia sáng này không có chút lực sát thương nào nhưng lại cực kỳ cứng cỏi, điểm then chốt là tiêu hao chân lực không lớn, mỗi một sĩ binh đều có thể phát ra rất nhiều tia chân lực. Khuyết điểm duy nhất là cần thời gian chuẩn bị tương đối dài.

Sài Lang binh đoàn, Thiết Quyền binh đoàn giống như hai con dã thú vận sức chờ phát động, đồng thời phát động.

Đao mang trọng mâu xung phong , các loại công kích của cơ quan hồn giáp như mưa điên cuồng chìm vào lưới ánh sáng!

Lúc này Lô Địch cũng không dám chậm trễ, vội vàng chỉ huy Liệp Võng binh đoàn khởi xướng công kích.

Trong cái kế hoạch điên cuồng này suy tính của Đường Sửu đã nằm ngoài dự đoán của mọi người, hắn đem khoảng không bên dưới Kim Cương Bích của binh đoàn thiết kế thành bãi tha ma cho thánh giả.

Rầm rầm rầm!

Bên trong lưới phát ra tiếng nổ mạnh dày đặc không dứt bên tai, vào lúc này chẳng ai dám đánh cuộc xem thánh giả có chết hay không , mọi người đều đã lâm vào điên cuồng bất chấp tất cả, khởi xướng công kích!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 502: Hồng Ma Quỷ Uy Liêm

Công kích giằng co điên cuồng kéo dài tròn 5 phút mới dừng lại.

Tơ lưới sớm đã bị đánh tả tơi như xơ mướp, ba thi thể rách tả tơi tan nát từ từ rơi xuống từ trên lưới, lả tả rơi xuống mặt đất. Ba thi thể đã hoàn toàn thay đổi so với ban đầu, hoàn toàn cháy đen thui, không có một chút khí tức nào.

Chiến trường biến thành một mảnh an tĩnh đáng sợ, chỉ có những tiếng thở dốc nặng nhọc mang theo sự mệt mỏi, kinh hãi vang lên như thủy triều.

Năm phút vừa qua đối với mọi người làm cho họ hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, mọi người đều hiểu rõ rằng, nếu như binh đoàn bị thánh giả xông vào trung quân thì sẽ mang tới một kết cục hủy diệt không thể tưởng tượng. Khi mà Đường Sửu đề xuất ra ý tưởng thực hiện kế hoạch điên cuồng này thì hầu hết mọi người đều phản đối, vì tiếp cận thánh giả ở cự ly gần như thế này giống như là chơi với lửa.!. Bất luận chỉ cần có một sai lầm nhỏ nhất nào xảy ra đều sẽ dẫn tới kết quả toàn quân đoàn bị diệt.

Sau khi Đường Sửu trấn an bên trên, trấn áp bên dưới thì cái kế hoạch điên cuồng này vẫn được diễn ra như bình thường.

Thành công rồi……

Mỗi người đều trở nên ngây ngốc khi nhìn ba thi thể cháy đen thui trước mặt, đại não trở nên trống rỗng. Trên mặt Tháp Đốn đầy máu me, Lô Địch thì thở hổn hển như trâu, Hoàng Phủ Hoành đang ở trong cơ

quan hồn giáp cũng kinh ngạc, tất cả đều ngơ ngơ ngác ngác nhìn chằm chằm vào ba thi thể đen xì kia.

Thành công rồi…. thật sự thành công rồi.!.

Bọn họ đã thành công giết chết bốn gã thánh giả… Thật sự giết chết rồi.!.

Ỳ à hú hú, bốn gã thánh giả đi đời nhà ma, Ngọc Hành thành bị công phá, những người còn lại đều đầu hàng, Bắc Đẩu rung động rồi.

Đường Thiên vươn tay vào đoàn vụ khí, đoàn vụ khí kia lập tức bao phủ hoàn toàn lấy Đường Thiên. Đường Thiên cảm thấy trước mặt tối đen, giống như bị kéo vào một mảnh hư không sâu thẳm, xuất hiện trước mặt hắn là một thanh niên tóc hồng mắt đen, cằm gầy nhọn, khuôn mặt tái nhợt, khí chất đầy vẻ yêu dị.

“Ta là Uy Liêm”

Hắn lẳng lặng nói.

Đường Thiên à một tiếng:”Ta là Đường Thiên”.

“Ngươi cùng Quang Minh Võ Hội có thù oán gì à.?.” Uy Liêm đánh giá Đường Thiên một cách hứng thú.

“Này, sao ngươi biết rõ thế.?.” vẻ mặt Đường Thiên đầy vẻ kinh ngạc.

“Bởi vì hắn đem thánh hồn của ta cho ngươi.”Uy Liêm nhíu nhíu mày, vẻ mặt đầy vẻ trào phúng. “Bọn chúng đem thánh hồn của ta bóc khỏi thân thể, nhưng bọn chúng cũng không dám sử dụng, chỉ có thể mang theo để hại người thôi.!.”

“Đám gia hỏa này cũng dám chơi ta sao.!. Được rồi lần tới ông sẽ chơi chúng mày cả gốc lẫn lãi” Đường Thiên giận tím mặt, nghiến răng kèn kẹt.

“Kỳ thực thánh hồn của ta cũng tương đối ngon miệng.” Uy Liêm bình thản cười: “Đương nhiên, trước hết là chúng ta có thể hoàn thành giao dịch đã. Để cho bọn chó Quang Minh Võ Hội đạt được mục đích của mình, thực sự là làm nhục ta mà.”

“Giao dịch gì thế.?.” vẻ mặt Đường Thiên làm ra thế phòng thủ. “Ngươi sẽ không chơi ta đấy chứ.?.”

Uy Liêm bó tay với thằng ngốc này :”Này này này, Quang Minh ngốc hội mới là địch nhân chung của chúng ta. Ta dù cho có thể thôn phệ hồn vực của người, cũng không thể chiếm lấy thân thể của ngươi được.”

“Ngươi tưởng thôn phệ ai cũng được đó hả.!.” Một thân ảnh lạnh lùng bước ra, theo sau hắn là hắc ám hư vô. Thân phục tử sắc, thân hình cân đối săn chắc, cơ bắp rắn chắc như hun đúc trong tử chiến lâu ngày, tôn lên vẻ anh tuấn bất phàm, ngoại trừ khuôn mặt băng lãnh kia thì tất cả đều ngon zai.

Đường Thiên sửng sốt, người vừa đến nhìn qua lại giống hệt hắn như đúc từ một khuôn ra, điểm khác biệt duy nhất chính là thần tình trên khuôn mặt, băng lãnh hờ hững lạnh lùng. Nhưng Đường Thiên rất nhanh hiểu ra, gào to hét lớn :”Tiểu Nhị, Tiểu Nhị, ngươi đã lớn như vậy rồi sao.?. Cũng ngon zai tuấn tú đó, này này đừng có học theo vẻ tuấn lãng phong độ của ta chứ, lại còn học đâu ra cái trò làm ra vẻ mặt lạnh lùng đó nữa chứ….!?!”

Tiểu Nhị đứng hình…….

Ta có nên hay không nói cho hắn biết thân phận thực sự…?

Nhưng mà ta thực sự muốn đem con hàng lởm này đi đâm bị thóc chọc bị gạo đánh cho nhuyễn xay cho nhỏ mà…

Thiếu niên lạnh lùng cũng không thèm liếc mắt nhìn tới con hàng lởm Đường Thiên.

Uy Liêm huýt sáo liếm môi, nở nụ cười tươi như hoa :”Thoạt nhìn, Quang Minh ngốc hội đã chọc tới người không nên chọc rồi.”

Đường Thiên – Tiểu Nhị lạnh lùng nói :”Ngươi mới là tên khó lường đó Hồng Ma Quỷ Uy Liêm à”.

“Ố ồ ồ, Tiểu Nhị à Tiểu Nhị, người vậy mà lại biết hắn từ trước sao! Ngươi quả nhiên là nhận ra hắn sao! Ngươi làm thế nào lại nhận ra hắn nhỉ? Lẽ nào hắn rất có danh tiếng sao? Vì sao ta lại không biết về hắn mà ngươi lại biết chứ? Lẽ nào là ngươi và hắn trước đây có quan hệ với nhau.!.?.!.”

Đường Thiên – Tiểu Nhị thực sự không nhịn được nữa quát lớn :”Ngậm con mẹ nó miệng đi!”

Đường Thiên giận tím mặt :”Tiểu Nhị, ngươi đừng tưởng rằng trưởng thành rồi là có thể phất cờ khởi nghĩa tạo phản chống lại ta. Đi nào, sảng khoái cùng ta đánh một trận.!. Bây giờ nếu không đem ngươi đánh thành đầu heo đầu chó thì thật có lỗi với bản thân, nếu không thu thập nổi ngươi thì không phải ta giống như ngươi sao.

Uy Liêm cười hì hì đứng một bên cổ vũ đánh nhau:” Ta có thể vì hai ngươi mà làm trọng tài.”

Giống như ta……

Đường Thiên – Tiểu Nhị lúc này không biết nói gì nữa, lúc này hắn biết rõ là nếu như cùng thằng dở người kia tiếp tục đấu khẩu nữa thì không biết bao giờ mới xong. Dù sao hắn cũng không trông cậy vào con hàng lởm kia. Hắn chậm rãi rút ra Thánh Kiếm Ngục Hải từ trong hư không, ám viêm màu đen chạy dọc theo thân kiếm uốn lượn quanh lưỡi kiếm mang đến cảm giác tà dị lãnh khốc lại giống như một dạng sinh mệnh đặc thù đang di chuyển dọc theo lưỡi kiếm. Hắn lạnh lùng nói :”Toàn bộ phiền phức, giết hắn là được rồi.!.”

Đường Thiên nghe vậy mà hoàn toàn sửng sốt, quay mặt nhìn về phía Uy Liêm. Liên tục gật gù :"Tiểu Nhị nói như thế ta cảm thấy rất có đạo lý, vừa nhìn qua đã thấy ngươi là người xấu rồi."

Uy Liêm giơ tay phản đối: "Này này này, vì cái gì không nghe ta nói về giao dịch đã. Dù sao ta vẫn tương đối vô hại mà .!"

"Người xấu nói lời tốt thì vẫn là người xấu" Đường Thiên phản biện hùng hồn.

Uy Liêm có chút há hốc mồm, nhìn thấy hai người đang lừ lừ đi về phía hắn, lắp bắp: "Quả nhiên không hổ là…. Quang Minh ngốc hội quả nhiên lại đem ta giao cho các ngươi, ha ha, có ý tứ, quả là có ý tứ, ta có chút vội vàng rồi."

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, bình thản cười :"Đúng rồi, cơ thể của ta vẫn còn đang ở trong tay của Quang Minh Võ Hội, nhớ kỹ là tìm giúp ta, cũng không cần hạ thổ chôn cất mà trực tiếp đem hỏa thiêu là được rồi. Ta thật muốn nhìn xem khi mà Quang Minh Võ Hội biết được thân phận thực sự của các ngươi sẽ có thái độ như thế nào. Ha ha ha ha…."

Trong tiếng cười dài, Uy Liêm bỗng nhiên mở rộng hai tay, thân thể hắn hóa thành khói đen cuồn cuộn trong phút chốc chìm vào trong cơ thể của Đường Thiên và Tiểu Nhị.

Hư không xung quanh biến mất, sau đó Đường Thiên trừng trừng nhìn ra xung quanh, thấy Tiểu Nhị giống mình như đúc đang từ từ thu nhỏ lại với tốc độ nhanh chóng, lại lần nữa thu nhỏ thành Tiểu Nhị khả ái dễ thương giống như búp bê vậy.

"Oa oa, Tiểu Nhị à, ngươi lại thu nhỏ lại rồi! Thật lợi hại à nha!" Đường Thiên ha hả, mặt làm ra vẻ sợ lắm.

Tiểu Nhị mơ hồ không tự chủ được bản thân nắm tay lại, trán nổi gân xanh.

Vậy mà lại thu nhỏ lại trước mặt con hàng lởm này…

Hơn nữa vì sao mà… Cái cảm giác xấu hổ này là từ nơi nào chui ra chứ.

Tiểu Nhị nghiêm mặt lại, trực tiếp đi vào trong góc rồi bay vọt đi mất.

“Tiểu Nhị, Tiểu Nhị, thật thần kỳ quá, quả nhiên có thể biến to thu nhỏ à.!.” Đường Thiên ở phía sau vừa chạy theo vừa gọi với tới.

Tiểu Nhị đang bay trên không, suýt nữa té ngã lộn cổ. Trong nội tâm hắn cũng không khóc to gọi nhỏ, vốn dĩ cho rằng lần này có thể đánh một trận sảng khoái, sau đó thằng dở hơi này chắc chắn sẽ dính trọng thương, chính mình sẽ có thể nhân cơ hội đó mà cướp lấy quyền khống chế thân thể, nhưng nào biết được kết thúc lại như thế này chứ.!.

Ngươi thật là Hồng Ma Quỷ Uy Liêm sao.?.

Ngươi hắn là tên sát nhân như ma quỷ, tính tình bạo ngược giết người không gớm tay.!.

Ngươi sao lại dứt khoát đầu hàng đơn giản như thế chứ.?.

Ngươi còn xứng với hung danh hiển hách của bản thân hay sao.?.

Quả thực ngươi là tên hỗn đản mà… Ta lại còn bị thằng dở hơi kia cười nhạo vì biến lớn biến nhỏ… Ngươi là tên hỗn đản…..

Tiểu Nhị bay đi trong yên lặng, mang theo vẻ băng lãnh cùng ưu thương, dù cho hồn giá trị của hắn bây giờ đã đạt tới 80 nhưng cũng không làm cho hắn hài lòng chút nào cả.

Hồng Ma Quỷ Uy Liêm tuyệt đối là một tên ác đồ hung danh khét tiếng, suốt đời này hắn đã giết rất nhiều người, chỉ sợ bản thân hắn cũng không nhớ con số chính xác. Lý lịch của hắn vô cùng thần bí, không ai biết rõ là hắn phong thánh ở đâu, hắn đã làm những chuyện gì. Mà sau khi hắn phong thánh thì việc đầu tiên hắn làm đã làm Thiên Lộ khiếp sợ.

Hắn đơn thương độc mã tiến vào một phân bộ của Quang Minh Võ Hội, sau đó đem toàn bộ phân bộ đó của Quang Minh Võ Hộ tàn sát sạch sẽ.

Mà sau thời gian đó, dấu chân của hắn trải rộng trên các chòm sao lớn, võ giả của Quang Minh Võ Hội bị hắn tàn sát vô số. Nhưng mà hắn luôn xảo trá dị thường, Quang Minh Võ Hội điều vô số cao thủ ra tay lại bày ra thiên la địa võng nhưng nhiều lần hắn đều chạy thoát.

Điều làm cho mọi người chú ý tới Uy Liêm là mái tóc màu hồng của hắn, mà hắn càng giống như ma quỷ xảo trá, lãnh khốc, vô tình, hiếu sát, xưng danh Hồng Ma Quỷ là bắt đầu từ đây mà có.

Hung danh của hắn trong cấp thánh giả cực lớn, ngược lại ít võ giả phổ thông lại biết đến.

Đường Thiên thì hoàn toàn không biết gì về Hồng Ma Quỷ, cho nên hắn không có chút áp lực nào cả. Tiểu Nhị tuy có biểu hiện vô cùng trấn định nhưng mà trong lòng còn có áp lực tương đối lớn.

Quang Minh Võ Hội đem Uy Liêm thánh hồn tách ra, nhưng mà không dám sử dụng cho chính mình, có thể thấy được rằng trình độ hung ác của Uy Liêm làm cho Quang Minh Võ Hội cũng không dám thử thách bản thân. Tiểu Nhị đã làm tốt công tác chuẩn bị khổ chiến, nhưng trăm triệu lần hắn không có nghĩ tới là Uy Liêm đột nhiên buông tha ý định chống lại mà chủ động trợ giúp bọn họ.

Tiết tấu quỷ dị như vậy lẽ nào còn ẩn chứa âm mưu bên trong.?.

Tiểu Nhị có chút không hiểu thực hư ra sao, nhưng mà hắn tuyệt đối không dám coi thường Uy Liêm. Những cao thủ thành danh đã nhiều năm, nhất là ác danh kia đã nổi bật trong hàng ngũ thánh giả, có thể sống nhiều năm như vậy tuyệt đối không phải là người dễ đối phó.

“Ồ, đây là cái gì.?.”

Bỗng nhiên Đường Thiên ở phía sau phát hiện ra một cái gì đó kỳ lạ, trong giọng nói đầy vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt Tiểu Nhị không chút biểu tình quay lại, trong bụng thầm nghĩ :"con hàng lởm này định giở trò gì đây?" Nhưng khi ánh mắt hắn nhìn vào lòng bàn tay Đường Thiên thì sửng sốt.

Trong lòng bàn tay Đường Thiên xuất hiện một cái ấn ký màu đỏ như một đoàn hỏa diễm.

Ánh mắt Tiểu Nhị trở nên gấp gáp, đó là dấu ấn Uy Liêm.

Thân hình Tiểu Nhị vọt tới trước mặt Đường Thiên, khuôn mặt khả ái tinh xảo bỗng trở nên nghiêm trọng vô cùng, hắn tỉ mỉ xem xét tình trạng thân thể Đường Thiên, nhưng rất nhanh sau đó vẻ mặt hắn trở nên cổ quái.

Cái này đúng dấu ấn là Uy Liêm, nhưng bên trong đã hoàn toàn không còn khí tức của Uy Liêm, hoàn toàn sạch sẽ.

Cái này…. Không bình thường à.!.

Đường Thiên thích thú, hắn phát hiện ra rằng cái ấn ký này có chứa nhiều thông tin bên trong hết sức thâm ảo. Hắn mơ hồ có thể cảm thụ được một cỗ vị đạo dữ dằn mà băng lãnh nhưng rất khó hình dung, bởi vì nó không có bất kỳ khí tức năng lượng nào cả.

Đường Thiên như có vẻ đăm chiêu.

Bỗng nhiên, hắn mở hai tay ra, một đoàn hỏa diễm màu đỏ từ trong ấn ký bay ra, nhanh chóng lan trên tay hắn, trong nháy mắt bàn tay của Đường Thiên bị hỏa diễm bao bọc.

Ánh mắt Tiểu Nhị dựng đứng lên, buột miệng nói ra : "Ma quỷ hỏa!"

"Ma quỷ hỏa?" Vẻ mặt Đường Thiên đầy vẻ hiếu kỳ, tuy rằng bàn tay hắn bị hỏa diễm bao bọc nhưng hắn lại không cảm thụ được bất kỳ hơi

nóng nào cả.

“"Ma quỷ hỏa là hồn thuật trứ danh nhất mà Uy Liêm sáng tạo ra.” Tiểu Nhị giới thiệu qua: “Loại hỏa diễm này phi thường đặc biệt, cái gì cũng có thể thiêu đốt, nghe nói khi đạt tới trình độ tối cao còn có thể thiêu đốt cả không gian nữa.”

"Lợi hại như vậy sao!" Đường Thiên giật nảy mình.

“Hắn không phải loại người này..” thần sắc của Tiểu Nhị trở nên kỳ quái, lẩm bẩm:”Ngươi là thể linh năng lượng.”

Bỗng nhiên, Tiểu Nhị nghĩ tới cái gì đó, thì thào tự nói :”Không sai, ngươi là thể linh năng lượng.”

“Lẽ nào…” Con mắt hắn bỗng dưng sáng ngời :”Thử xem cái này đi!”

Lần trước nuốt chửng thánh cốt, bên trong ẩn chứa một tia phong ấn cực kỳ yếu ớt. Những phong ấn kia phi thường yếu ớt nhưng Tiểu Nhị lại phát hiện ra rằng đẳng cấp của nó phi thường cao, trong nhất thời nửa khắc hắn khó có thể lĩnh ngộ được.

Trong lòng hắn có một suy đoán lớn mật, nếu như chứng minh là đúng thì……

Tiểu Nhị không nói hai lời, bàn tay mũm mĩm ấn vào cánh tay Đường Thiên, đem tia phong ấn yếu ớt kia đánh vào trong cơ thể Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 503: Thế Cục Biến Đổi

Đoàn dấu ấn kia đánh vào trong cơ thể Đường Thiên khiến cho thân thể hắn chấn động, mặt nhăn nhúm lại, ôm bụng kêu: “Ối bụng ta…”

Lời còn chưa kịp thốt hết ra, hắn đã nhanh như một cơn gió, lao về phía WC.

Biểu tình Tiểu Nhị cứng đờ, hắn nghĩ tới vô số loại khả năng, nhưng mà phản ứng trước mắt của Đường Thiên hoàn toàn không nằm trong dự liệu của hắn.

Trong WC truyền ra những âm thanh đì đùng, bạo liệt, dù ở rất xa cũng có thể nghe thấy. Nhớ tới việc lần trước tên ngốc này đánh rắm còn khiến mặt đất nứt toạc thành một cái hố, lại nghe tới âm thanh như pháo nổ trong WC, Tiểu Nhị còn hoài nghi có phải WC sẽ bị hắn phá hoại thảm thương hay không.

À, mà WC thì có làm sao… dù sao hắn cũng đã ở cách rất xa rồi.

Tiểu Nhị lập tức bị thổi ra xa.

Qua rất lâu, Đường Thiên mới ôm bụng đi ra, vẻ mặt hằm hằm: “Tiểu Nhị, tên khốn nhà ngươi mau lăn tới đây.”

Tiểu Nhị lúc này nhớ lại địa vị của hai bên, thân thể của hắn không thể nào thương hại được Đường Thiên, ngược lại, còn không thể cưỡng lại được mệnh lệnh của hắn nữa.

Lần trước chịu nhục nhã đã đủ lắm rồi, chẳng lẽ cuộc đời hắn mãi mãi không thấy ánh mặt trời sao?

Tiểu Nhị quyết định để lộ thân phận của mình: “Kỳ thực ta là…”

Lời còn chưa dứt, Đường Thiên đã vung tay chụp lấy hắn. Tiểu Nhị chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mặt một lần nữa hôn vào mặt đất.

Thật… đáng ghét!

Tiểu Nhị cảm thấy mình như một cái khăn bông ướt bị vung lên đập xuống mặt đất vùn vụt. Vừa đập một cách tàn bạo, Đường Thiên vừa chửi ầm lên:

“Kỳ thực là ngươi vô ý chứ gì? Hay ngươi cố ý?”

“Vừa rồi trước mặt cái tên Uy Liêm kia còn cố tình sỉ nhục ta, khoản nợ này cũng tính luôn!”

“Có thể biến lớn biến nhỏ thì cứng đầu với ta sao, hừ, tưởng ta dễ dàng bỏ qua à?”

…

Binh biến mất nguyên ngày đột nhiên xuất hiện. Vị đại thúc vô sỉ này nhả ra một vòng khói, trêu chọc: “A, các ngươi chơi đùa gì mà vui vẻ thế?”

Đường Thiên nhìn thấy Nha Nha, tức thì nói: “Chỉ có Nha Nha là ngoan ngoãn. Nha Nha, mau lại đây dạy dỗ Tiểu Nhị cho ta!”

Dứt lời liền ném Tiểu Nhị cho Nha Nha. Nha Nha cõng Tiểu Nhị, nhanh như chớp biến khỏi tầm mắt Đường Thiên.

“Tiến độ kế hoạch Bắc Đẩu rất tốt.” Binh dựa vào vách tường, hút thuốc nhả khói: “Đường Sửu đã chiếm được thành Ngọc Hành, giết chết bốn thánh giả. Nhưng bọn họ cần nghỉ ngơi, chỉnh đốn mấy ngày. Cao Nguyên binh đoàn của Tháp Đốn tổn thất nghiêm trọng nhất, cần phải khôi phục nguyên khí.”

Đường Thiên há hốc mồm: “A Sửu lợi hại vậy sao?”

“Anh bạn nhỏ đó còn phải rèn luyện nhiều lắm.” Binh bình thản đáp, ánh mắt rơi xuống ấn ký trên tay Đường Thiên, thốt lên kinh ngạc: “Trên tay ngươi là cái gì thế?”

“Không biết nữa. Đại thúc có nhận ra không?” Đường Thiên cũng tỏ vẻ hiếu kỳ: “Ta bán Thự Quang được cái Thánh hồn này, gọi là Uy Liêm gì đó. Cái gia hỏa này nói muốn giao dịch với ta… Đúng rồi, Tiểu Nhị có thể biến lớn biến nhỏ…”

Binh bị những lời nói không đầu không cuối của Đường Thiên làm cho hoa mắt chóng mặt muốn hôn mê, vung tay lên: “Dừng!”

Đường Thiên lập tức ngập miệng.

Binh đi tới gần, nhìn chăm chú, lắc đầu: “Chưa từng thấy qua!”

Đường Thiên nói tiếp: “Vừa bị Tiểu Nhị chơi xỏ nên mới mọc ra cái này.”

Trong lòng bàn tay trái của Đường Thiên có ấn ký một tiểu đao. Tay phải vừa lật, một ngọn lửa đỏ rực lập tức bao vây lấy nắm tay hắn, mà tay trái vung lên không trung thì lập tức đao mang cực nhỏ bắn ra, lóe lên rồi biến mất.

“Không có dao động của năng lượng!” Binh nhíu mày: “Hình như ta đã thấy qua loại đồ vậy kỳ quái này ở đâu đó!”

Hắn suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng lắc đầu: “Bó tay!”

Đường Thiên nghe vậy, nói thêm: “Không sao, ta sẽ tự tìm hiểu.”

“Đúng rồi, gần đây Quang Minh võ hội và chòm Sư Tử giao chiến ngày một gay cấn rồi!”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Binh trở nên nghiêm trọng.

Quang Minh võ hội và chòm sao Sư Tử vừa mới giao chiến một trận, tổng số binh đoàn tham gia là sáu, mà thánh giả lên tới hơn sáu mươi người. Quy mô của trận chiến này đã vượt qua mọi trận xung đột trước đó.

Xung đột tăng lên làm cho cả Thiên lộ cảm thấy lo lắng. Mà thánh giả cũng mất đi hứng thú thường ngày. Hơn sáu mươi gã thánh giả tham gia chiến đấu, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây.

Chiến tranh, chẳng lẽ thời đại chiến tranh thánh giả sắp bắt đầu rồi sao?

Thánh giả có lực phá hoại mạnh mẽ, vì vậy cho tới nay thánh giả đều là chiến lực cao nhất, có tác dụng uy hiếp. Hơn sáu mươi thánh giả tham gia hỗn chiến là có đủ khả năng hủy hoàn toàn một tinh cầu rồi.

Tin tức này làm cho Vinh Ba cũng không dám nấn ná ở lại, lập tức quay về Quang Minh võ hội.

Vinh Ba nhìn Diệp Triêu Ca, nghiêm mặt nói: “Triêu Ca, ngươi muốn ở lại nơi đây ta không phản đối. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, tài nguyên của võ hội nhiều hơn so với bên ngoài rất nhiều, tốt nhất đừng bỏ gốc lấy ngọn.”

Diệp Triêu Ca cung kính nói: “Triêu Ca nhớ rõ!”

Hắn biết rõ ý tứ của trưởng lão. Một khi các trưởng lão rời đi thì cũng đồng nghĩa với việc hắn mất đi ô dù. Hắn vừa mới tiến nhập thánh giả không bao lâu, Vi quang cũng chưa nhập môn, ở thành Hàn Cổ bây giờ thánh giả mạnh hơn hắn có rất nhiều.

Những thánh giả tự do đã được phong thánh nhiều năm, thực lực thâm hậu, hắn hiện tại còn lâu mới có thể so bì được. Vinh Ba trưởng lão ở đây thì không có ai dám tìm hắn gây chuyện, nhưng bây giờ nhóm trưởng lão phải quay về võ hội, người khác tuy rằng kiêng kỵ thân phận

của hắn ở Quang Minh võ hội, nhưng nếu như có tranh chấp thì tầng thân phận này cũng chẳng giúp được gì nhiều.

Vinh Ba thấy Diệp Triêu Ca kiên quyết giữ ý định thì cũng không khuyên hắn nữa. Mặc dù lão xem trọng Diệp Triêu Ca nhưng hiện tại thực lực của hắn còn yếu, khó lòng mà trợ giúp lão cái gì, để hắn ở đây ma luyện cũng là một chuyện tốt.

Rời khỏi thành Cổ Hàn không chỉ có Vinh Ba mà trong cùng ngày hôm đó, Mộc trưởng lão cũng vội vàng rời đi. So với tràng chiến đấu đáng sợ này thì việc ở thành Cổ Hàn chẳng là gì.

Cũng có một nhóm thánh giả khác bỏ đi, trong bọn họ, có người bị chòm sao triệu hồi, có người lại cảm thấy đây đúng là một cái cơ hội tốt để tìm ô cao dù lớn cho mình.

Mặc dù có không ít người rời đi, nhưng bầu không khí ở thành Hàn Cổ cũng không vì thế mà kém náo nhiệt hơn. Không có Vinh Ba trưởng lão và Mộc trưởng lão như hai tòa núi lớn ép xuống nữa, các thánh giả khác cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tại phủ thành chủ.

Trước mặt Thương Dương Vũ và hai vị đệ tử là một hàng thi thể. Lão than nhẹ: “Bọn họ cuối cùng cũng không kiềm chế được rồi.”

Phó Trọng Sơn trầm giọng nói: “Đệ tử đã kiểm tra qua, một vài điểm quan trọng bên trong thành đã bị người khác động tay động chân. Bọn họ dùng mười hai kiện hồn bảo, tạm thời ngăn chặn hàn triều với bí bảo của chúng ta. Phòng hộ bên trong thành sẽ sớm mất đi hiệu lực.

“Trưởng lão của Quang Minh võ hội và Hắc hồn đã rời đi, những kẻ kia sẽ không cố kỵ nữa.” Thương Dương Vũ nhìn Phó Trọng Sơn: “Thương thế của ngươi thế nào rồi?”

Sự tình đã diễn biến đúng theo lo ngại của hắn. Lúc trước sách lược của hắn là dùng Quang Minh võ hội để áp chế những thánh giả tự do kia. Những thế lực lớn hắn không lo lắng lắm, họ đối với thực lực của mình rất tin tưởng, chỉ cần hai bên biết rõ nhau là có thể hợp tác. Nhưng những thánh giả tự do ngoài kia lại là rồng rắn lẫn lộn, nhiều kẻ liều mạng, làm việc không từ thủ đoạn, đây mới là điều làm Thương Dương Vũ lo lắng nhất.

Trong đám thánh giả tự do cũng không thiếu rồng, hổ, Thương Dương Vũ hao tốn hết tâm tư, bố trí tại thành Hàn Cổ vậy mà cũng bị bọn họ tìm ra phương pháp hóa giải. Càng làm cho Thương Dương Vũ lo lắng nhất chính là có không ít kẻ dường như còn bắt tay với nhau.

Tối hôm qua phủ thành chủ gặp phải tập kích, thủ hạ hộ vệ bị tử thương vô số, Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên trình độ hơn hắn mà cũng bị thương. Tràng rối loạn này không chỉ ở phủ thành chủ mà thủ vệ ở thành Hàn Cổ cũng bị tổn thất rất nhiều.

“Sư phụ yên tâm, đệ tử không sao.” Phó Trọng Sơn lắc đầu, trong mắt xuất hiện vẻ khổ sở. Vết thương trên người hắn là do tam đệ Lý Nhược ra tay. Hắn ngàn vạn lần không ngờ sẽ bị huynh đệ tình như thủ túc phản bội.

Dương Hạo Nhiên mặt đầy phẫn nộ: “Không ngờ Lý Nhược lại là người như thế!”

“Hắn đã câu kết với Hắc Hồn, ta đã thấy Đồng Cách.” Phó Trọng Sơn trong mắt tràn ra sát khí: “Giang Dương là một đứa nhỏ ngoan, đáng tiếc lại gặp phải độc thủ của hắn. Tràng diện tối qua quá hỗn loạn, người tới không chỉ có một nhóm.”

Thương Dương Vũ lẩm bẩm: “Không ngờ rằng sẽ xảy ra tình trạng này, đây là vận mệnh sao?”

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu: “Đem tất cả thủ vệ trong thành vào trong phủ, đệ tử bên ngoài trại huấn luyện cũng vào thành, đưa bọn họ tới đây

hết.”

Sư phụ bọn hắn định tử thủ hay sao?

Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nhau, hai người cũng không phản đối. Tối hôm qua bị tập kích, thủ vệ trong phủ thành chủ tử thương nghiêm trọng, nhân thủ hiện nay không đủ nữa. Bọn hắn chỉ lo lắng, những đệ tử ở ngoài trại huấn luyện kia thực lực quá thấp, nếu có xảy ra chiến đấu cũng chẳng có mấy tác dụng.”

Nhưng trước mắt, bọn họ cũng chẳng có biện pháp nào hơn.

Thành Hàn Cổ vào ban ngày nhìn rất bình thường, công phu Thương Dương Vũ bố trí ở thành này cũng không uổng phí. Đối phương mặc dù có thể làm phòng hộ của thành mất đi hiệu lực nhưng cũng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Trại huấn luyện được triệu tập vào phủ thành chủ không làm cho các thánh giả kiêng kỵ. Trong mắt bọn họ, điều này có nghĩa là đám người Thương Dương Vũ đã đường cùng mạt lộ. Với thực lực của những đệ tử này thì có tác dụng gì kia chứ?

Lúc vào thành, những đệ tử ngoại võ tràng sắc mặt nhợt nhạt và đầy sợ hãi làm người ta không khỏi cười váng lên.

“Nghe nói hôm qua phát sinh rối loạn, rất nhiều người đã chết.” Đinh Thần thấp giọng nói vào tai Đường Thiên. Hắn đối với đại nhân Tất A Sửu bội phục sát đất. Người khác còn đang suy nghĩ thế nào xông vào phủ thành chủ, đại nhân hắn lại đã người không biết, quỷ không hay trà trộn vào thành công rồi.

So với vẻ mặt hoảng hốt đầy thất thố của những đệ tử khác, chỗ Đinh Thần thì lại trấn định hơn nhiều. Ai cũng biết đại nhân Tất A Sửu có thực lực kinh người.

Có thể trở thành thánh giá há có thể là người dễ đối phó sao?

Hơn nữa nhiều thánh giả như vậy, đây thực sự là một trận cuồng phong lớn. Trong lòng Đường Thiên lẫm liệt, hắn quyết tâm phải có được Lục Phân Nhãn. Thánh giả nơi này tất cả đều là đối thủ cạnh tranh của hắn.

Trận chiến đấu này so với tưởng tượng càng thêm khốc liệt hơn rồi.

Đường Thiên nắm chặt tay, nhưng hắn không hề nổi giận. Những ngày này hắn đều tập trung tìm hiểu Ma quỷ hỏa, cuối cùng hắn cũng lờ mờ hiểu ra đoàn lửa kia là thứ gì.

Không phải là Ma quỷ hỏa.

Dấu ấn Uy Liêm chính là Ma quỷ hỏa, nhưng lại bị linh năng lượng thể của Đường Thiên bài trừ vô cùng hiệu quả. Đại bộ phận năng lượng trong dấu ấn đều bị cưỡng ép bài trừ hết ra bên ngoài cơ thể hắn, chỉ để lại pháp tắc thuần túy nhất.

Xác thực mà nói, đó là một đoàn Ma quỷ hỏa đã bị bài trừ năng lượng.

Phát hiện này đúng là vượt xa sự hiểu biết của hắn rồi.

Bình thường, pháp tắc và năng lượng không thể nào tách ra được. Pháp tắc là để khống chế năng lượng, làm cho năng lượng càng được vận dụng hữu hiệu hơn.

Nhưng hiện tại Đường Thiên lại phát hiện ra, trước mắt hắn là một đoàn pháp tắc đã loại trừ năng lượng, không, là hai đoàn. Cái ấn ký tiểu đao kia dường như còn cao cấp hơn.

Hắn cũng không rõ đám lửa này là cái gì, nhưng bản năng dự cảm mách bảo hắn, nó nhất định chứa một loại lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 504: Bố Phòng

Phó Tử Hồng nhìn thấy những đệ tử ngoại võ tràng thì vẻ lo lắng trong mắt càng nặng, chỉ sau khi nhìn thấy lớp của Đinh Thần thì sắc mặt mới giãn ra một chút. Tinh thần diện mạo của ban này có vẻ xuất sắc hơn một chút. Nàng lập tức phân công ban của Đinh Thần tới một vị trí trọng yếu, rõ ràng là tường bên trong nơi lần trước Đường Thiên đã sửa.

Phủ thành chủ hoàn toàn trở nên rối ren, để cho mọi người quen thuộc với từng khu vực cũng cần phải có thời gian. Đường Thiên rất kinh ngạc khi phát hiện ra Phó Tử Hồng làm việc cũng có chút lão luyện, chỉ huy ngay ngắn, rõ ràng.

Đường Thiên làm bộ làm tịch đi theo sát để quen thuộc hoàn cảnh. Đây không phải trại huấn luyện, hắn cũng không thể có riêng một cái tĩnh thất để tu luyện được. Điều này làm Đường Thiên cảm thấy rất khổ não. Những ngày này hắn luôn thử lĩnh ngộ cái thứ Ma quỷ hỏa cổ quái kia.

Đương nhiên, Ma quỷ hỏa này cùng với Uy Liêm Ma quỷ hỏa đã không còn là một nữa, nhưng Đường Thiên cũng lười đặt tên mới.

Nhưng Đường Thiên cũng không dám chủ quan. Mặc dù hắn đã trà trộn thành công vào phủ thành chủ, nhưng mà theo tình huống hiện tại, lúc nào nơi này cũng có thể bị thánh giả đánh lén. Những thánh giả kia sẽ chẳng tha cho ai cả, chỉ cần mình bất cẩn một chút thì đúng là đem tính mạng ra chơi đùa rồi, lúc ấy có muốn khóc cũng không được.

Phủ thành chủ kiến tạo hoàn toàn theo tiêu chuẩn của cứ điểm, khắp nơi đều có phương tiện phòng hộ. Thấy Phó Tử Hồng không ở đây, Binh

dứt khoát nắm quyền, chỉ huy Đinh Thần bố trí. Đối với Binh mà nói, chỉ cần liếc mắt qua những phương tiện này sẽ biết ngay tác dụng của chúng. Binh thậm chí còn rỗi rãi tới mức sai Đinh Thần bố trí đi bố trí lại tới vài lần công phòng cho quen. Nhưng mọi người đều biết lúc này nếu không khẩn trương, khi trời tối có người tấn công, không chừng sẽ bỏ mạng nên ai nấy đều tập trung hết sức.

Quá trình diễn luyện cũng chẳng có gì đáng để khen, qua hai lần diễn luyện mà đòi thuần thục như quân đội thì đúng là si tâm vọng tưởng rồi.

Phó Tử Hồng bận tối tăm mặt mũi, nàng phụ trách bố trí phòng thủ, nhưng khi nhìn tới lực lượng trong tay thì chỉ có thể âm thầm thở dài. Trước đây dù sao cũng có hoàng kim võ giả, hiện tại thì chỉ có một đám đệ tử ngoại võ tràng. Dùng một đám pháo hôi này để chống lại một đám thánh giả, nghe đúng như đang nghe truyện cười. Nhưng nàng cũng hiểu rõ đây là lực lượng cuối cùng của thành Hàn Cổ rồi, nàng cũng không còn có lựa chọn nào khác.

Cha và Nhị thúc mặc dù thực lực mạnh mẽ nhưng chỉ huy chiến tranh thì hoàn toàn như gà mờ.

Nàng đè nén tinh thần, vẫn biểu hiện ra vẻ trấn định và trầm ổn, đi tới đi lui kiểm tra. Tới mỗi một vị trí phòng thủ, trong lòng nàng đều không khỏi cười khổ, sau cùng là chết lặng.

Đã cố gắng hết sức rồi, tất cả đành nghe theo số trời vậy, nàng cũng không có khả năng thay đổi chuyện này. Nhiều năm trước, nàng được phái đến đây đóng giữ, phủ thành chủ là một tay nàng kiến tạo, nàng quen thuộc từng ngóc ngách nơi này.

Nàng từng cho rằng nơi này sẽ không bao giờ bị công phá. Nhưng qua một trận tập kích tối qua, nàng liền hiểu ý nghĩ đó của mình đúng là buồn cười và ngây thơ biết nhường nào. Thánh giả so với tưởng tượng của nàng còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, hoàng kim võ giả so với bọn họ khác biệt hoàn toàn về chất. Nếu không phải cha và Nhị thúc liều mạng

phản kích, phủ thành chủ mà nàng hao hết tâm tư xây dựng này đã rơi vào tay giặc rồi.

Không có ai trách cứ nàng, mọi người đều an ủi nàng, nhưng sâu trong tâm tư của nàng ẩn dưới nụ cười luôn trấn định như mọi khi là một sự cay đắng của thất bại, của suy nghĩ buồn bã. Tuy nhiên đối với cái chết nàng lại không có suy nghĩ nhiều hoặc quá sợ hãi, nếu như đó đã là vận mệnh như vậy thì chỉ cần tiếp nhận nó là được rồi.

Đi tới Tây viện, bước chân của nàng bỗng dừng lại, đôi mắt xinh đẹp của nàng lại tỏa ra những ánh sáng rạng rỡ.

Các đệ tử ở đây đang lần lượt thao luyện, tuy rằng khá lộn xộn nhưng mà có thể thấy được rõ ràng thao luyện rất có mục tiêu. Nàng càng xem kỹ càng thất kinh, mỗi cứ điểm ở đây đều được bố trí đầy đủ. Không những thế, Phó Tử Hồng thậm chí còn trông thấy ở mấy chỗ bố trí mơ hồ lộ ra mô phỏng chiến thuật.

Cao thủ!

Tuyệt đối là cao thủ!

“Đinh Thần!” Phó Tử Hồng quát.

Đinh Thần đang bị dày vò trong diễn luyện nghe thấy có người gọi thì vô ý thức dừng lại, mờ mịt quay đầu, mãi một hồi sau mới có phản ứng: “Tiểu thư!”

“Đây là người nào sắp xếp?” Ánh mắt của Phó Tử Hồng sắc như kiếm: “Đừng nói là ngươi, ngươi không có cái bản lĩnh này!”

Đinh Thần biến sắc, thầm kêu không xong.

Đương Thiên thấy đã bị phát hiện, lập tức đứng ra: “Là ta!”

Phó Tử Hồng thấy khuôn mặt xa lạ của Đường Thiên thì tỏ ra kinh ngạc: “Ngươi là ai?”

“Ta là Tất A Sửu.” Đường Thiên không hề e sợ, nghênh đón ánh mắt của Phó Tử Hồng.

Phó Tử Hồng gật đầu, nàng cũng không vì vẻ xấu xí của Đường Thiên mà có biểu tình gì, chỉ đưa tay chỉ vào một trạm gác ngầm hỏi: “Vì sao nơi này an bài tới bảy người, quá nhiều rồi?”

Đường Thiên sửng sốt, vừa đúng lúc này, thanh âm của Binh vang lên trong đầu hắn: “Tính toán mà ra!”

Đường Thiên còn đang bối rối, lập tức trở nên lẽ thẳng khí hùng, đáp: “Tính toán mà ra!”

“Tính toán ra…” Phó Tử Hồng trầm ngâm, không khỏi chậm rãi tính toán, sau một lát, trong mắt nàng sáng lên dị thường. Nàng vốn là đang khúc mắc với con đường này, nay được Đường Thiên nhắc nhở, trong lòng nàng nhanh chóng được khai thông, đáp án này hoàn toàn phù hợp.

Nàng rất quen thuộc phủ thành chủ đến từng đường ngang ngõ dọc, tất cả đều rõ ràng trong lòng bàn tay, Tây viện này càng được nàng chú trọng nghiên cứu. Bố trí thế nào, an bài lực lượng phòng thủ thế nào nàng đã tính toán vô số lần. Nàng vốn quên những trạm gác ngầm này, bây giờ thấy đối phương bố trí như thế, trong mắt nàng lập tức nảy sinh vô số biến hóa.

Kết hợp với lần diễn luyện vừa rồi, trong lòng nàng lập tức hiểu ra rất nhiều điều.

Cao thủ!

Đúng là cao thủ chân chính!

Đến lúc này, Phó Tử Hồng thực sự bội phục đối phương sát đất. Trình độ lợi dụng địa thế một cách tối ưu, tạo nghệ thâm hậu vượt xa sự tưởng tượng của nàng.

Trong lòng nàng nổi lên phòng bị, thời điểm này đối phương trà trộn vào phủ thành chủ chẳng lẽ có ý đồ gì khác? Là nội ứng?

Trên mặt của Phó Tử Hồng không chút biểu tình nàng âm thầm phát động bí bảo dò xét một lần, khi nàng phán đoán ra chân lực của Đường Thiên thì không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Trình độ chân lực của Tất A Sửu quá thấp, tu vi như thế căn bản không có khả năng trở thành nội ứng.

Hàng năm võ tràng sẽ thu nhận một nhóm đệ tử ngoại võ tràng, đa số đều là người có quan hệ này kia nên không tiện chối từ. Những đệ tử thế gia này thường thì trình độ rất kém, thiên phú bình thường, lại còn có tính khí của đại thiếu gia. Thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy người thực lực kém nhưng lại là đệ tử thiên tài ở lĩnh vực khác.

Phó Tử Hồng từng gặp qua một gã đệ tử ngoại võ tràng có thiên phú hội họa cực cao, khiến cho nàng không ngừng tán thán, tác phẩm hội họa của hắn vô cùng nhiều linh khí. Đệ tử ngoại võ tràng này không lay động được cha mẹ nên mới bị đưa tới nơi này tu luyện. Nhưng khi tới trại huấn luyện rồi, tên đó không tu luyện mà cả ngày chỉ cắm đầu trong hội họa.

Đệ tử như thế, võ tràng cũng chẳng muốn để tâm.

Trong mắt Phó Tử Hồng, Tất A Sửu xấu xí kia cũng là một gã đệ tử như thế.

Phó Tử Hồng dịu dàng thi lễ: “Không nghĩ tới A Sửu lại có tài lẻ như thế, Tử Hồng bội phục. A Sửu giỏi hơn ta gấp trăm lần. Ta muốn mời A Sửu tới bố trí toàn bộ phủ thành chủ, không biết A Sửu có đồng ý giúp đỡ.”

“Đồng ý với nàng ta đi!” Binh âm thầm hò hét trong đầu hắn.

“Tại sao? Ta phải tu luyện!” Đường Thiên bất mãn đáp lời hắn: “Lại nói, chúng ta tới đây vì Lục Phân Nhãn, sao ta phải giúp nàng ta?”

“Nếu ngươi không giúp nàng thì đêm nay phủ thành chủ sẽ bị phá!” Binh cười lạnh: “Ngươi cảm thấy ngươi có thể đoạt được trên tay thánh giả khác? Ngươi giờ ở trong phủ, bọn kia ở ngoài phủ, ngươi sợ cái gì? Ngươi đem những tên khác nhốt ở ngoài phủ, ngươi chính là người có nhiều cơ hội nhất. Mà nữa, ngươi có được sự tin tưởng của bọn chúng, khả năng đắc thủ có phải càng cao hơn không?”

“Oa, đại thúc, ngươi thật quá thâm hiểm!” Đường Thiên trong lòng kinh hô.

Phó Tử Hồng nhìn thấy Đường Thiên không nói gì thì lại thi lễ, thành khẩn nói: “Tổ chim rơi xuống đất, làm gì có quả trứng nào lành lặn. A Sửu, van cầu ngươi, nhất định ngươi phải giúp ta!”

“Cô gái này rất khá!” Binh bình luận: “Tối thiểu là ánh mắt rất khá!”

Đường Thiên cảm thấy Binh đại thúc đang vô cùng đắc ý, nhưng dù sao lời hắn nói cũng rất có đạo lý. Nếu thật sự sinh loạn chiến thì hy vọng chính mình có được Lục Phân Nhãn thực sự mù mịt.

Thực lực của Phó Trọng Sơn thì Đường Thiên đã thấy qua, tuyệt đối mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng y đã bị thương, Dương Hạo Nhiên cũng bị thương, có thể thấy tối qua đã gặp phải công kích mãnh liệt tới mức nào.

Ài, lại phải đèo bồng rồi.

Trong lòng Đường Thiên vô cùng hối hận, sớm biết như thế thì hắn đã mang hết người san bằng Lục Phân nghi tọa rồi…

Được rồi, Đường Thiên cũng cảm thấy mình đang nghĩ rất ngu xuẩn, hắn tùy tiện gật đầu, nói: “Ta phải cố gắng mà đáp ứng ngươi thôi!”

Phó Tử Hồng vô cùng vui vẻ: “Cảm tạ A Sửu!”

Đối với lời nói kiêu căng của Tất A Sửu, nàng cũng không để bụng. Nàng là người đứng đầu một thành, có kinh nghiệm quản lý phong phú,

biết rõ những người tài hoa hơn người cũng sẽ có tính khí kỳ quái.

Đường Thiên còn muốn tu luyện nên dứt khoát nói: “Nhân lúc trời chưa tối thì làm xong mọi việc đi.”

Tất nhiên Phó Tử Hồng sẽ không phản đối. Tự nàng đưa Đường Thiên đi các nơi.

Sau khi đi qua mấy điểm trọng yếu khác, Phó Tử Hồng hoàn toàn chịu phục rồi. Nếu không phải A Sửu còn trẻ thì nàng còn cho rằng đối phương là một lão tướng kinh nghiệm sa trường đầy mình. Mấy công sự trọng yếu chỉ cần biến hóa một chút là đã tăng được vẻ uy hiếp lên rồi. Vài chỗ bố trí nhìn như tùy ý, nhưng nếu tinh tế dò xét lại không khỏi phải mở miệng tán dương.

Phó Tử Hồng đi theo sau Tất A Sửu, tựa như một nữ hầu, thỉnh thoảng lại hỏi một vài vấn đề, vẻ mặt đầy sự sùng bái.

Đi qua vài nơi, các võ giả đều ngây người.

“Ta không hoa mắt chứ, đây không phải A Sửu ở lớp của Đinh Thần sao?”

“Đúng, chính là hắn, khuôn mặt kia chỉ nhìn thôi đã dễ dàng nhận ra rồi!”

“Không thể nào! Khẩu vị của tiểu thư chẳng lẽ kỳ quái như thế?”

“Trời ạ, ta không thể chịu được. Tiểu thư, nữ thần trong lòng ta…”

“Không ngờ A Sửu còn có bảnh lĩnh này. Ta cũng thấy hắn rất lợi hại, địa phương vừa được bố trí, chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy rất xảo diệu sao?”

…

Mất trọn hai canh giờ, cuối cùng đem toàn bộ hệ thống phòng ngự bố trí lại một lần, Đường Thiên đã nói tới khô rát cổ họng, miệng lưỡi khô khốc. Làm cái loại công việc này đúng là quá buồn chán. Vấn đề mà Phó Tử Hồng và Binh đại thúc thảo luận hắn hoàn toàn không hiểu, chỉ biết máy móc thuật lại mà thôi.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Đường Thiên như trút được gánh nặng.

Cuối cùng…

Ánh mắt Phó Tử Hồng khẽ đảo, chỉ mất hai canh giờ mà đã đem phòng thủ của phủ thành chủ một lần nữa sắp xếp lại và lợi hại hơn một tầng. Điều này làm cho nàng như bị choáng váng cực lớn. A Sửu đi tới chỗ nào, không cần nghĩ ngợi là đã lập tức chỉ điểm, những sơ hở trong bố trí, địa phương bị bỏ qua, tất cả rõ ràng từng ly từng tí.

Chỗ sai nào A Sửu chỉ ra đều làm người khác phải tán dương, thậm chí có vài chỗ Phó Tử Hồng chỉ có thể mơ hồ nắm được mà thôi.

“Được rồi, ta về đây.” Đường Thiên phất tay với Phó Tử Hồng, căn bản không đợi nàng giữ lại đã biến mất rất nhanh.

Thế giới này thật sự có thiên tài sao?

Phó Tử Hồng cảm thấy nhận thức đã hình thành bao năm nay của mình đã bị phá vỡ rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 505: Thét Lên Vạn Năm

Trên đường về Tây viện, dọc đường ánh mắt các đệ tử nhìn hắn cực kỳ cổ quái, tựa như nhìn thấy một con quái vật kỳ lạ.

Đường Thiên chẳng thèm để ý, hai canh giờ này đã dày vò hắn quá chừng. Nhưng nghĩ cũng thật kỳ diệu, chính mình cũng không có gì khác biệt với các thánh giả khác, cũng là mong muốn có Lục Phân Nhãn, giờ hóa ra lại giúp đỡ Thương Dương võ tràng chống những người kia.

Trở lại nơi ở trong Tây viện, Đường Thiên mới trầm tĩnh lại.

Đám Đinh Thần đã biết về sự lợi hại của lão đại đương nhiên không có gì nghi hoặc. Cũng không giống với các lớp khác, thái độ đám Đinh Thần luôn luôn nghiêm túc khi diễn luyện. Không mơ hồ như các đám đệ tử khác, Đám Đinh Thần tin tưởng chắc chắn rằng lão đại A Sửu nhất định có thể đưa bọn họ sống sót đi ra ngoài.

Cho nên Binh sắp đặt diễn luyện, mỗi người bọn họ đều rất kiên quyết chấp hành, không chút dây dưa mệnh lệnh.

"Tình thế thật rất nghiêm trọng a." Binh xông ra, ngữ khí lão có chút lo lắng: "Phòng thủ như thế khác gì bìa đậu, căn bản không thể nào ngăn cản được tập kích."

"Vậy làm sao bây giờ?" Đường Thiên buông tay.

"Ta cũng không có biện pháp." Binh suy nghĩ một chút rồi nói: "Không bằng chúng ta xuống tay trước? Vừa mới rồi thừa dịp bố phòng, ta đã tỉ mỉ thăm dò lại, Lục Phân Nhãn kia chắc là ở dưới đất."

Trước mắt Đường Thiên sáng ngời: "Trong lòng đất?"

“Ừm.”Thần tình Binh nghiêm túc: "Nhất định có cửa vào, chúng ta chỉ cần tìm ra cái cửa này. Đêm nay là một cơ hội, đúng rồi tối hôm qua động tĩnh lớn như vậy, đám ngu xuẩn bên ngoài kia chắc chắn trong hai ngày này không có động tĩnh gì. Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên thụ thương, vào lúc này chắc chắn đang khôi phục nguyên khí, thời gian này Thương Dương võ tràng cực suy yếu."

"Có đạo lý!" Đường Thiên nghe Binh nói thì tim đập thình thịch.

Cảnh đêm đọng trong mắt.

Đường Thiên lặng lẽ rời đi tìm tới chủ viện, ban ngày Binh đã rõ như lòng bàn tay đối với bố phòng toàn bộ phủ thành chủ. Bọn họ không kinh động bất luận kẻ nào đã đi tới chủ viện.

Sau đó Đường Thiên đứng khựng tại chỗ.

Cái đầu Vụ quy thật lớn, tiến đến trước mặt hắn vậy mà hắn lại không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Bộp!

Vụ quy đột nhiên hóa thành một đoàn vụ khí, kịch liệt thu nhỏ lại, biến thành một cánh cửa mờ ảo.

"Mời đi vào nào!"

Trong cửa vọng ra một thanh âm già nua.

Đường Thiên giật nảy mình, nhưng chỉ do dự một chút liền bước vào phía trong cửa. Mới vừa bước vào cánh cửa mờ ảo, hắn chỉ cảm giác cảnh sắc phía trước mắt biến hóa kịch liệt, không khí lạnh lẽo vô cùng.

Sau đó, hắn lại lần nữa lặng người. Khi nhìn thấy một hàng người phía trước, hắn trợn tròn mắt.

"Tất A Sửu!"

Phó Tử Hồng thấy rõ người đến, không kìm được thanh âm kinh hô, nàng trăm triệu lần không ngờ người đến buổi tối hóa ra là Tất A Sửu!

Cảm giác máu huyết toàn thân Đường Thiên thiếu chút đông cứng lại. Ở trước mặt hắn, Phó Trọng Sơn, Dương Hạo Nhiên đáng lẽ trọng thương thì đang lại như sinh long hoạt hổ, khí thế lẫm liệt kia làm cho da đầu hắn tê dại từng đợt.

Phó Trọng Sơn lợi hại, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ, cái khí thế này của Dương Hạo Nhiên cũng sâu không lường được.

Còn có lão đầu kia, rõ ràng toàn thân không chút khí thế, lại mờ ảo giống như không khí vậy, kiểu cảm giác dị thường này càng làm cho lông tóc toàn thân Đường Thiên dựng đứng.

Cạm bẫy? Mai phục?

"Cuối cùng đến lượt ngươi rồi!" Lão giả chậm rãi mở miệng, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, nở nụ cười tươi: "Mời khôi phục diện mạo vốn có đi."

Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên một trái một phải, tản mát ra khí tức lẫm liệt, Đường Thiên chỉ cảm thấy lưỡi khô miệng chát, cái tên Binh đại thúc chết tiệt, hiện tại căn bản không dám ló mặt ra, tên gia hỏa không có nghĩa khí, còn nói cái gì thời cơ tốt nhất, là thời cơ tốt nhất tự chui đầu vào lưới đi...

Càng làm cho Đường Thiên cảm thấy thâm tâm trầm xuống là món thuấn di không dùng được, bên trong cái đáy huyệt động này tràn ngập hàn triều, thuấn di của bản thân hoàn toàn không thể sử dụng.

Đáng chết thật!

Đã thật lâu rồi hắn không bị rơi vào cục diện bị động như thế.

"Làm ơn hãy tin tưởng chúng ta, chúng ta không có địch ý." Lão giả cười ha hả nói.

Không có địch ý...

Hai đứa môn thần kia bộ dạng đằng đằng sát khí, là lớn lên đã ra cái dạng này sao?

Đương nhiên, lời này Đường Thiên không dám nói, hắn tuy rằng ngờ nghệch nhưng không ngu, cái cục diện tuyệt đối không cựa nổi này mà còn càn quấy đó chính là muốn chết.

Lục Phân Nhãn còn chưa tìm được, còn chưa gặp được Thiên Huệ, hắn chưa muốn chết.

Cơ mặt hắn không ngừng biến hóa, chẳng mấy chốc hắn lộ ra diện mạo chân thực.

Phó Tử Hồng trợn mắt há mồm nhìn Đường Thiên, sắc mặt Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên khẽ biến, trong mắt bọn họ lộ sát ý nhàn nhạt, tên biến hóa dung mạo này trà trộn vào bên trong phủ chắc chắn chẳng có ý đồ tốt.

Lão giả quan sát chốc lát, thần tình kích động: "Thực sự là giống a, ngươi họ Đường rồi, tên gọi là gì?"

Thân hình Đường Thiên bỗng dưng chấn động, đột nhiên từ trong mắt hắn bắn ra quang mang kinh người. Tròng mắt Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, trong nháy mắt vừa rồi, thiếu niên trước mặt dường như là người khác, cả người tản ra khí tức kinh nhân.

"Ta tên là Đường Thiên." Đường Thiên trầm giọng đáp.

"Đường Thiên! Đứng đầu Đại Hùng tinh!" Phó Tử Hồng buột miệng thốt lên, nàng hoàn toàn choáng váng, nàng cho là Tất A Sửu rất có lai lịch, nhưng không ngờ lai lịch lại lớn như vậy.

Nếu đã ngả bài rồi, Đường Thiên liền không cố kỵ.

Binh nhẹ nhàng đi ra, Nha Nha nhảy lên vai trái Đường Thiên nhăn mặt với mọi người, Tiểu Nhị cầm ô vẻ mặt hờ hững bồng bềnh ở bên cạnh Đường Thiên.

Sắc mặt Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên đồng thời biến đổi, bọn họ sao lại không biết thanh danh Đường Thiên? Bây giờ Đường Thiên như mặt trời ban trưa, là cường hào một phương. Bọn họ nghĩ mãi không ra, đường đường đứng đầu Đại Hùng, vậy mà lại đích thân trà trộn vào phủ thành chủ.

Cái này... Quả thực quá lạ lùng khiến người ta không thể tin được.

Trong lòng Phó Tử Hồng khiếp sợ mạnh nhất, nàng ngơ ngác nhìn khuôn mặt thiếu niên bình tĩnh phía trước. Cái khuôn mặt còn đầy vẻ ngây thơ lúc này lại rất nghiêm túc, khí thế cường đại không chút thua kém so với phụ thân và Nhị thúc một điểm nào.

Chính là đứa thiếu niên phía trước này chỉ bằng lực của bản thân vậy mà kiên cường đưa Đại Hùng tinh cấp ba giờ đã trở thành thứ gần chạm tới Quang Minh võ hội, Hắc hồn và chòm sao Hoàng đạo.

Phó Tử Hồng chuyên môn nghiên cứu cái kỳ tích này, không sai, ở trong mắt nàng thì đây là một kỳ tích, hoàn toàn không thể nào thực hiện lần nữa!

Chính là thiếu niên trước mặt...

Tuổi tác đối phương còn nhỏ hơn cô, bỗng nhiên cô nhớ tới ý nghĩ của bản thân ban sáng nay, thế giới này thực sự có thiên tài sao?

Thực sự có...

"Đại Hùng tinh không phải tương lai của ngài."

Thương Dương Vũ mở miệng nói những lời này làm cả sảnh đường đều chấn kinh.

Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên ngây ngẩn cả người, Phó Tử Hồng phản ứng nhanh nhất, thiếu một chút nữa đã thất thanh kinh hô, nàng cuống quýt lấy tay che miệng lại, nhưng ánh mắt kia nhìn về phía Đường Thiên tỏ ra cực kỳ kinh hãi. Rất nhanh, Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên cũng phản ứng lại, sắc mặt hai người lại thay đổi.

Đường Thiên cũng bị những lời nói này của Thương Dương Vũ làm cho ngẩn ngơ, hắn không suy nghĩ nhiều, vô ý thức hỏi: "Vì cái gì?"

Thương Dương Vũ nhếch miệng cười, nhưng cũng không trả lời: "Ta chờ thật lâu ở đây rồi, cuối cùng đến lúc rồi. Ngày đó ngài tu bổ nội tường tại Tây viện, Vụ quy đã nhìn ra khí tức ngài."

" Khí tức của ta?" Đường Thiên không hiểu ra làm sao.

"Đúng vậy." Thương Dương Vũ bình tĩnh trả lời: "Nhưng mà Lục Phân Nhãn còn chưa luyện đến nơi, nơi đây nguy cơ tứ phía, ta cũng không nghĩ tới là làm cho ngài rơi vào trong vòng nguy hiểm sớm thế. Nhưng mà, tình huống nguy cấp, ta không xác định có thể chống đỡ đến ngày nào, vì vậy liền mời ngài tới. Tuy rằng cái này sẽ làm cho ngài rơi vào nguy hiểm, nhưng mà ta nghĩ, vận mệnh ngài, chỉ có ngài mới có tài năng và chịu đựng."

Đường Thiên nheo con mắt lại, nhấn mạnh từng chữ hỏi: "Ngươi biết ta là ai?"

"Ngài là nhi tử của hắn." Thương Dương Vũ mỉm cười.

Phó Trọng Sơn Dương Hạo Nhiên chỉ cảm giác thấy hoa mắt, liền mất đi tung tích Đường Thiên, hai người kinh hãi, định bụng che ở trước người Thương Dương Vũ, một cơn gió mạnh lướt qua bên người bọn họ.

Sao lại có thể... nhanh như vậy!

Sắc mặt Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên đại biến.

Tàn ảnh thiếu niên như gió xuất hiện ở trước mặt Thương Dương Vũ, tay hắn đã chạm vào người Thương Dương Vũ, túm được rồi bắt được!

Nhưng mà sau một khắc, con ngươi hắn đột nhiên co rút lại, tay hắn vậy mà lại xuyên qua thân thể đối phương!

Hô, thân thể hắn trực tiếp xuyên qua thân thể Thương Dương Vũ, giống như xuyên qua một đoàn vụ khí.

Cái này là...

Thân hình Đường Thiên điểm vào bức tường bằng băng, lại một lần nữa đối diện Thương Dương Vũ, khuôn mặt hắn bình tĩnh.

"Rất xin lỗi, ta cũng không biết hắn là ai." Thương Dương Vũ không quan tâm hơn thua: "Hắn đã cứu mệnh ta, lưu cho ta một môn truyền thừa, sau đó bảo ta giúp hắn bảo quản một ít đồ vật. Hắn nói, nếu như hắn không tới được thì con hắn sẽ đến. Ta đã đồng ý với hắn, mười sáu năm trôi qua rồi, ngươi tới rồi."

Đường Thiên ngơ ngác mà nhìn Thương Dương Vũ.

"Ngươi trưởng thành rất giống hắn." Thương Dương Vũ nhớ lại hồi ức: "Nga, bên người hắn cũng có Hồn tướng rất lợi hại. Ngoại trừ Lục Phân Nhãn, hắn còn mời ta bảo quản một quan tài băng, mời theo ta."

Thương Dương Vũ bay tới trước bức tường bằng băng, nói với Đường Thiên: "Mời nhỏ một giọt huyết bên trên."

Khuôn mặt Đường Thiên bình tĩnh không nói tiếng nào, cắt một vệt trên ngón tay rồi nhỏ vài giọt tiên huyết trên mặt băng. Vách băng hòa tan ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được, một cái quan tài băng trong suốt hiện ra trước mặt mọi người.

Quả nhiên là mình...

"Cái này là hắn giao phó cho ta một gã Hồn tướng, Hồn tướng không trọn vẹn. Nơi đây chính là nơi hắn lựa chọn, bởi vì có thể làm cho Hồn tướng không trọn vẹn này không tiêu tán. Hồn tướng rất xa xưa, hắn thường hay thét chói tai, mười sáu năm qua chẳng bao giờ ngừng lại, các ngươi đừng để bị hù dọa, nghe nói hắn đã hét tới vạn năm."

Ánh mắt Binh chạm vào Hồn tướng bên trong quan tài băng, giống như bị điện bắn trúng, đại não trống rỗng.

Hắn giống như bị điểm trúng huyệt đạo cứng đờ, điếu thuốc lá đầu ngón tay rơi xuống mặt đất mà vẫn hồn nhiên chưa cảm giác, hắn ngơ ngác mà nhìn quan tài băng.

Quan tài băng trong suốt dựng đứng, một gã Hồn tướng khô gầy, hai chân đã biến mất, hai tay khô gầy như củi, như muốn nhổ cái gì đó trên vách động, tựa như nắm lấy đồ vật nào đó, trên mặt khô gầy khi thì chuyên chú, khi thì điên cuồng, trong miệng nói lẩm bà lẩm bẩm như thần kinh vậy.

"Cờ lê, cờ lê, đưa ta cờ lê, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, con mẹ nó động tác nhanh lên một chút..."

"Khớp xương hư hao nghiêm trọng, cấp ta 3 hào linh kiện khớp xương, động tác tất cả đều nhanh lên một chút, giữ cho vững đừng để đổ..."

"Ta không đi! Ta không đi! Ta đi ai cho các ngươi tu!"

"Chiếc thứ hai trăm sáu mươi mốt, hỏng nhiều quá, đội trưởng không được chết a, A Tín không được chết a, tiểu gia hỏa không được chết..."

Hắn bỗng nhiên giơ hai tay lên, như bệnh tâm thần âm thanh khàn khàn hô to: "Nam Thập tự binh đoàn, tiến lên!"

Binh ngơ ngác nhìn Hồn tướng, nước mắt không chịu khống chế tràn ra, trung niên đại thúc chồm hổm trên mặt đất, gào khóc, khóc không

thành tiếng, như một đứa trẻ.

"Hắc, tiểu quỷ, ta tên là Đinh Ốc, chờ người trưởng thành ta làm cho ngươi một bộ cơ quan vũ giáp"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 506: Cứ Điểm Độc Phiệt

Một vạn năm trước, chúng ta kề vai chiến đấu, một vạn năm sau, chúng ta lại tương phùng lần nữa, ta vẫn còn mạnh khỏe còn ngươi lại tàn khuyết cả vạn năm.

Trận đánh cuối cùng không thể chết cùng các ngươi, ta không vui sướng, không vui tẹo nào cả. Ta sợ bỏ lại các ngươi hơn cả sợ chết.

Tiểu gia hỏa trưởng thành, hắn dũng cảm hơn nhiều rồi.

Trước đây, các ngươi tận hết sức lực mà bảo hộ ta, hiện tại cuối cùng ta có thể bảo hộ các ngươi.

Đinh Ốc, ta muốn dẫn ngươi về binh đoàn, ta muốn chữa trị cho ngươi, ta muốn dẫn ngươi đi gặp A Tín, chúng ta muốn dẫn ngươi đi tìm đội trưởng. Ngay cả chúng ta còn không chết thì quái vật như đội trưởng, sao chết được chứ?

Giống như một vạn năm trước đây.

Chúng ta tụ họp thỏa sức uống!

Chúng ta đồng xướng hành khúc!

Chúng ta sóng vai chiến đấu!

Không một ai có thể ngăn trở, không một ai, đến cả một vạn năm cũng không thể ngăn trở!

Binh lau nước mắt, lão nhìn chăm chú vào Đinh Ốc tàn khuyết nhiều chỗ bên trong quan tài băng, lúc hô to lúc gọi nhỏ như thần kinh nhưng

ánh mắt kiên định, chiến ý kích động thiêu đốt vô tận, như năm tháng đại chiến chiến hỏa khắp nơi.

Bốn phía đều lặng im, mọi người đều bị phản ứng của Binh làm cho kinh sợ, chỉ có Đường Thiên nghĩ tới cái gì, hắn ân cần hỏi: "Đại thúc..."

Thần tình Binh khôi phục bình thường, trên mặt nhìn không thấy một chút vết tích thất thố lúc trước.

"Ta không sao, làm mọi người chê cười, hắn là chiến hữu của ta, không ngờ còn có thể gặp lại hắn." Binh bình tĩnh nói.

Mọi người ngạc nhiên.

"Vì cái gì các ngươi không rời bỏ nơi đây?" Đột nhiên Binh hỏi: "Nếu như các ngươi không định rời bỏ thì nhất định có biện pháp khác."

"Bởi vì cần có tinh lực, tinh lực Lục Phân Nghi tọa." Thương Dương Vũ giải thích: "Chỉ có Tinh lực Lục Phân Nghi tọa mới có thể làm cho Lục Phân Nhãn lột xác thành công, cái này là chuyện hắn dặn dò ta phải làm cho tốt."

"Còn cần bao nhiêu ngày?" Binh hỏi.

"Hai mươi ngày." Thương Dương Vũ nói tiếp: "Một khi luyện hóa hoàn toàn, Lục Phân Nhãn liền có thêm một công năng là có thể sản sinh một tinh môn lâm thời có phạm vi ở bên trong Lục Phân Nghi tọa, chúng ta có thể mượn nhờ nó chạy đi."

"Có một biện pháp." Binh chậm rãi nói.

Tinh thần mọi người rung lên, tình huống nguy cấp đã làm cho mỗi người đều cảm thấy áp lực cực lớn. Mọi người đều cảm thấy cùng đường mạt lộ, không ngờ, vậy mà Binh lại còn có biện pháp.

"Cải tạo phủ thành chủ." Binh trầm giọng nói: "Ta theo Tử Hồng xem xét toàn bộ phủ thành chủ rồi, thời kỳ xây dựng ngày xưa đã tham khảo

cấu trúc của rất nhiều cứ điểm, nếu như vậy thì chúng ta có thể cải tạo nó thành cứ điểm Độc phiệt."

Cái tên này cực kỳ lạ lẫm làm cho mọi người không hiểu ra sao, chỉ có khuôn mặt Phó Tử Hồng lộ ra vẻ kinh ngạc: "Cứ điểm Độc phiệt à?"

"Thế nào là Cứ điểm Độc phiệt?" Dương Hạo Nhiên hỏi.

Phó Tử Hồng nhìn lướt qua Binh, ngay lập tức giải thích: "Cái gọi là cứ điểm Độc phiệt là một loại cứ điểm cực kỳ cực đoan, loại cứ điểm này kết cấu cực kỳ đặc biệt, dùng ám điêu đan xen xếp tầng mà thành, tính phòng ngự cực kỳ mạnh, nhưng mà, loại kết cấu này lại có một chỗ hổng rõ ràng, giống như một cái van. Cái chỗ hổng này sẽ trở thành điểm công kích duy nhất của đối phương, bởi vậy cần phải có một võ giả cường đại tọa trấn."

"Không sai." Binh trầm giọng nói: " Tư tưởng của cứ điểm Độc phiệt là cưỡng chế làm cho đối phương phân tán, do đó hình thành cục diện một đấu một. Nhưng mà, đó là cứ điểm phiệt khẩu (miệng van), cường độ chịu công kích sẽ cực kỳ mãnh liệt, chiến đấu sẽ rất dồn dập, cần một người cực mạnh trấn giữ."

"Ta nhận!" Phó Trọng Sơn trầm giọng nói, gã là người mạnh nhất trong đám, việc nặng nề nhất phải đứng ra.

"Không, Đường Thiên thủ quan." Binh trầm giọng nói: "Ta chỉ tin tưởng hắn."

Lời Binh nói làm cho khuôn mặt Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên mang vẻ giận, Dương Hạo Nhiên muốn nói cái gì, bị Phó Trọng Sơn ngăn cản lại, Phó Trọng Sơn trầm giọng bảo: "Nếu như không được, đến lúc đó sẽ đổi tướng."

"Không cần." Binh nói: "Cứ điểm Độc phiệt còn có một tác dụng là có thể tụ tập năng lượng do chiến đấu phát tán ra, khi năng lượng tụ tập

đạt đến điểm tới hạn thì có thể hình thành tầng năng lượng, khi đó van được phong tỏa, lúc đó có cơ hội nghỉ ngơi."

Phó Tử Hồng thấy bầu không khí mọi người có chút căng thẳng bèn vội vàng nói: "Tài liệu làm sao bây giờ?"

Binh chỉ chỉ dưới chân: "Hàn triều băng chuyên! Chúng ta dùng hàn triều băng chuyên để xây dựng, võ giả chúng ta chiến đấu không ổn lắm nhưng dùng để chế tác băng chuyên thì không thành vấn đề. Kết cấu cứ điểm cực kỳ thích hợp để chuyển thành cứ điểm Độc phiệt, nếu như tốc độ nhanh, chúng ta chỉ cần một buổi tối cũng có thể hoàn thành!"

Ánh mắt đám người Phó Trọng Sơn nhìn về phía Thương Dương Vũ, Thương Dương Vũ nhìn Đường Thiên: "Ngươi tự quyết định."

Đường Thiên có chút bất ngờ về sự tín nhiệm của Thương Dương Vũ đối với hắn: "Ta hả?"

"Đúng vậy." Thương Dương Vũ cười cười: "Về sau bọn họ đều theo ngươi, nên nhận không nên chối từ."

Đám người Phó Trọng Sơn bị những lời của sư phụ hù cho sắp ngã, mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không một ai hé răng.

Đường Thiên cũng không chối từ, tuy rằng trong lòng hắn còn có rất nhiều nghi hoặc, nhưng mà có thể nghe thấy Thương Dương Vũ và người kia tựa hồ quan hệ không ít, hắn gật đầu liên tục và nói: "Tốt, vậy cứ làm như vậy đi! Ta giữ cửa!"

Hiện tại tình huống nguy cấp, những người còn đang nghi hoặc kia không có thời gian thảo luận, trước mắt cứ vượt cửa này đã rồi nói tiếp. Địch nhân lúc nào cũng có khả năng phát động tập kích, việc cấp bách là lập tức cải tạo cứ điểm cho tốt.

Lập tức toàn bộ phủ thành chủ bắt đầu vận động, toàn bộ đệ tử đều được điều động hết. Băng chuyên dưới nền đất lấy không kịp dùng

không cạn, đặc biệt nghe nói tu sửa cứ điểm cho tốt là có thể tránh né chiến đấu, mọi người đều hởi dạ hoan hô, nhiệt tình mười phần.

Khi ánh bình minh hiện lên thì toàn bộ phủ thành chủ đã hoàn toàn thay đổi.

Phó Tử Hồng nhìn cứ điểm có hình dạng kỳ quái, bất giác nhìn lướt qua người trung niên miệng cắn thuốc lá kia, hiện tại nàng đã biết rõ bố phòng ngày trước là Binh. Nàng hiểu rõ cứ điểm Độc phiệt, nhưng mà không biết nên kiến tạo như thế nào, cứ điểm Độc phiệt đã thất truyền lâu rồi, không ngờ vậy mà lão lại biết rõ.

Bỗng nhiên nhớ lại Binh từng nói cái Hồn tướng tàn khuyết kia là chiến hữu, lẽ nào lão cũng đến từ vạn năm trước?

Trong đầu nàng hiện lên cảnh Binh chồm hổm trên mặt đất, thất thanh thống khổ, nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào khóc rống lên giống như vậy, trong nháy mắt kia làm cho nàng chấn động vô cùng mạnh.

Lão không tín nhiệm phụ thân, không chút tin tưởng nào, mà đối với Đường Thiên lại theo gần như mù quáng. Nàng thừa nhận thực lực của Đường Thiên, nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, thực lực Đường Thiên rõ ràng có chênh lệch so với phụ thân.

Binh không chú ý tới ánh mắt Phó Tử Hồng, nội tâm lão cũng không trấn định như lão biểu hiện được ra ngoài, lão và Đường Thiên đứng song song với nhau. Lão cắn thuốc: "Chuẩn bị tốt chưa?"

"Rồi!" Đường Thiên dùng sức gật đầu.

"Lẽ nào ngươi không muốn hỏi ta một chút vì sao chọn ngươi giữ cửa?" Binh đột nhiên hỏi.

"Vì sao hả?" Đường Thiên sửng sốt, hắn lắc đầu: "Không đâu, ta tin tưởng đại thúc a. Hơn nữa, đây vốn chính là chuyện của ta, vì sao muốn

người khác liều mạng thay ta? Ta muốn được bao nhiêu, ta nên nỗ lực bấy nhiêu, nếu đã là chuyện nhất định ta phải được, vậy nên liều mạng. Bằng không thì không phải gạt chính mình sao?"

Lời nói Đường Thiên dứt khoát lưu loát, không chút ngập ngừng.

Binh phun ra vòng khói, ha ha cười: "Ui ui ui, thần thiếu niên, thực sự là cảm xúc sung mãn mạnh mẽ!"

Lão dừng một chút, nghiêm nghị nói: "Nhưng mà, ta cũng không có nói láo. Thực lực Phó Trọng Sơn mạnh hơn ngươi, nhưng tiềm lực và sự chịu đựng của y còn lâu mới bằng ngươi. Ta tin sự chịu đựng và năng lực chấp nhận của ngươi, cái này là đánh bạc một trận, cũng là một cơ hội thật tốt."

Đường Thiên nghe rất chăm chút, Binh sẽ không nói dối với hắn, Binh chắc chắn có cân nhắc.

"Ngươi tu luyện hồn vực, là thức hồn hiếm thấy, hiện tại không một ai biết rõ nên thao túng nó như thế nào." Binh trầm giọng nói: "Nhưng mà ta tin rằng, chỉ cần ngươi không ngừng chiến đấu, nhất định có thể tìm ra phương pháp. Cái này là phải bồi luyện đặc thù, rất nguy hiểm, nhưng mà ta tin ngươi nhất định có thể làm được, bởi vì ngươi có bản năng chiến đấu vượt quá bình thường."

Mặt mày Đường Thiên rạng rỡ: "Thật, thật sao? Ha ha ha ha, thì ra ta mạnh mẽ như thế a! Nghe vậy thật dễ chịu! Ngươi nói như thế, ta cảm thấy rất có đạo lý!"

Binh hướng dẫn từng bước: "Ngươi suy nghĩ xem, lúc nào ngươi có thể tìm nhiều thánh giả tới làm bồi luyện cho ngươi như vậy? Đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp a, nếu như bỏ qua sẽ hối hận cả đời!"

Đường Thiên vỗ bộ ngực bình bình rung động, tự tin tràn đầy: "Yên tâm! Thần thiếu niên chắc chắn đánh cho bọn chúng răng rơi đầy đất!"

Binh bình thản: "Tuy nhiên, chúng ta còn phải thừa dịp những tên hỗn đản bên ngoài chưa kịp phản ứng chuẩn bị chút nữa."

"Chuẩn bị cái gì?" Đường Thiên có chút mờ mịt.

Binh cười thần bí: "Ngươi thua thì sẽ biết."

Phó Tử Hồng cách đó không xa nghe thấy hai người đối thoại thì trợn mắt há mồm. Đó không phải mưu sát sao? Kỳ thực cứ cho đại thúc là địch nhân phái tới nằm vùng đi, có thủ hạ nào đi xui khiến giựt giây thủ lĩnh chính mình chịu phong hiểm như vậy? Lại có thủ lĩnh nào dại dột vọt tới chỗ nguy hiểm nhất?

Phó Tử Hồng ngơ ngác mà nhìn thế nào cũng thấy hai người đó không bình thường.

Ở xa xa Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng trợn tròn mắt, hóa ra nguyên nhân để Đường Thiên đi thủ quan là cái động cơ này...

"Chúng ta có nên khuyên nhủ sư phụ hay không?" Thần tình Dương Hạo Nhiên dại ra thì thào tự nói, lão đại như vậy, nhìn thế nào cũng không phải là một đối tượng đáng giá để đầu nhập vào a.

Phó Trọng Sơn cũng có chút bất đắc dĩ, Binh nhìn qua trình độ không tệ, sao lại để cho Đường Thiên mạo hiểm như vậy, đáng giá sao? Nhưng mà y biết rõ lúc này y có nói đối phương chắc chắn không nghe, đành phải nói: "Chúng ta đều chuẩn bị tinh thần, khi thấy không ổn là lập tức xuất thủ."

Vẻ mặt Dương Hạo Nhiên cũng tỏ ra chẳng còn cách nào bèn gật đầu: "Chỉ có thể như vậy thôi!"

Võ Hồn điện, Tiểu Nhị ngơ ngác bay trên không trung, nghĩ đến nhập thần.

Sự tình hôm nay, đối với hắn mà nói, cũng gặp xung kích cực lớn. Thương Dương Vũ, Lục Phân Nhãn, hắn không biết rõ chút nào. Trước đây hắn cho rằng mình biết rất nhiều, nhưng mà hiện tại mới thấy rằng những gì hắn biết vẫn còn ít đến tội nghiệp. Trong lòng hắn có quá nhiều nghi hoặc, hắn rất muốn hỏi Thương Dương Vũ, tuy rằng hắn cũng biết Thương Dương Vũ chưa chắc đã biết rõ đáp án.

Nha Nha vây quanhTiểu Nhị nhảy tới nhảy lui.

Trong lòng nó lo lắng vô cùng, hiện tại Tiểu Nhị cũng không chơi đùa cùng nó, nó đào đào, móc ra một đống tinh thạch, hấp tấp mang đến trước mặt Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị bị thanh âm y y nha nha của Nha Nha kinh động, trong lòng bốc lên chút tức giận, nhưng mà khi bộ dáng nịnh nọt của Nha Nha rơi vào tầm mắt hắn, lửa giận ngập tràn dần dần tắt.

Tiểu Nhị mơ hồ còn nhớ rõ trước khi thức tỉnh mình là bạn với Nha Nha.

Nha Nha đưa tinh thạch đến trước mặt Tiểu Nhị, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn thịt tràn đầy vẻ mong đợi.

Tiểu Nhị do dự chốc lát, cầm lấy một khối tinh thạch, được rồi, vì không để tiểu gia hỏa này làm phiền bản thân vậy thì cố làm ra dáng đi.

Răng rắc, hắn bất đắc dĩ cắn tinh thạch một cái.`

Nha Nha hưng phấn té cái ngã, y y nha nha rồi lắc lắc cái mông, Tiểu Nhị lại cùng nó chơi rồi!

Nó hài lòng cầm tinh thạch gặm răng rắc răng rắc.

Thật khiến người ta chẳng có biện pháp a...

Tiểu Nhị vừa chậm rãi gặm tinh thạch, vừa trong lòng khinh bỉ, sinh hoạt như vậy thì lúc nào thành lão đại a.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 507: Tàn Kiện Hồn Bảo

Đường Thiên lặng yên ra khỏi phủ thành chủ.

Hắn nhìn lướt qua phủ thành chủ, nhếch miệng lên, hình dạng bên ngoài của phủ thành chủ đã hoàn toàn thay đổi. Trong Tiền viện, Tây viện và Đông viện có thêm rất nhiều băng chuyên ám điêu cài răng lược, điểm chết người chính là Binh dẫn hàn triều dưới nền đất ra tường ngoài, điều này làm cho sức phòng ngự của tường ngoài tức thì tăng lên mấy lần.

Binh lấy từ chỗ Phó Tử Hồng bản vẽ bố phòng toàn bộ Hàn Cổ thành, lại nối tiếp phủ thành chủ và Hàn Cổ thành với nhau. Đường Thiên còn nhớ rõ biểu cảm lúc đó trên mặt Phó Tử Hồng đúng là sợ ngây người.

Được rồi, Binh đại thúc còn có chút trình độ, thần thiếu niên không còn cách nào khác phải chấp nhận thôi.

Trong lòng Đường Thiên tự hứa với mình. Cùng lúc đó, Đường Thiên không ngờ mục tiêu lần này của Binh lại là lạc ấn.

"Ta đã từng thấy vật như vậy, nhìn thấy Đinh Ốc ta mới nghĩ đến, trước đây Đinh Ốc đã từng nghiên cứu thứ này. Nó có hai tác dụng, một chính là trợ giúp ngươi lý giải pháp tắc. Hơn nữa, rất thích hợp với ngươi, ngươi là linh năng lượng thể. Lạc ấn này dùng để loại trừ năng lượng nên được gọi là bổn nguyên ấn. Đinh Ốc cho rằng nó mới là bổn nguyên của pháp tắc, hắn luôn luôn nỗ lực phá giải nó, dung nhập vào trong cơ quan võ giáp, nhưng chưa từng thành công. Bởi vì những bổn nguyên ấn này có thể tự thành nhất thể, căn bản khó mà phá giải cấu trúc. Không những thế, chúng có tính ăn mòn rất lớn, phong giữ ở trong

kim loại rồi nhanh chóng ăn mòn thanh đồng. Sau này, hắn nghiên cứu ra thanh đồng 09, cuối cùng có thể phong giữ bổn nguyên ấn, hắn làm ra một thứ rất đặc thù gọi là Nguyên ấn binh hạp."

"Đương nhiên, Nam Thập Tự binh đoàn cường đại đương nhiên không dùng dụng cụ ấy. Không ngờ hiện tại ngươi có thể lợi dụng một chút."

Binh đại thúc chạy tới Tam Hồn thành lấy cái hộp. Tuy rằng đám Tái Lôi đều đã rời khỏi Tam Hồn thành, nhưng mà phòng thí nghiệm cơ quan còn để lại một bộ phận người cho căn cứ tu sửa cơ quan hồn giáp, chế một cái hộp này không thành vấn đề.

Hơn nữa bây giờ đám Tái Lôi có đột phá rất lớn trên phương diện pha trộn kim loại, các thông số kỹ thuật đều tiến thêm một bước so với cái thời đại bọn lão. Sau thời đại cơ quan thuật chỉnh thể với tam đại binh đoàn thoái trào, kim loại không còn được ứng dụng trên quy mô lớn, nhưng những cơ quan đại sư sau này vẫn tiếp tục nghiên cứu không ngừng, trong một vài lĩnh vực nhỏ vẫn có tiến bộ rất lớn, pha trộn kim loại chính là một trong số đó.

Mà Tái Lôi hấp thu các loại pha trộn thanh đồng của binh đoàn năm xưa, đột phá trong lĩnh vực này càng lớn, Tái Lôi đã bắt đầu thử nghiệm chế tác hồn kim và bí kim. Cái gọi là hồn kim chính là kết hợp võ hồn và kim loại, mà bí kim thì càng thêm kinh người, từ trong bí bảo trưởng thành lấy ra kim loại tinh khiết nhất.

Bây giờ phòng thí nghiệm cơ quan dư dả tài chính, lại thêm một đám người điên, bầu không khí sáng tạo cực kỳ cuồng nhiệt.

Năm xưa Nguyên ấn binh hạp chỉ giới hạn trong chất liệu kim loại, không thể phong giữ Bổn nguyên ấn cấp bậc cao. Hiện tại Binh rất mong đợi đối với Nguyên ấn binh hạp.

Về phần Đường Thiên thì muốn mua vật phẩm ẩn chứa lạc ấn, thánh cốt thì không dám mơ vì giá cả chắc chắn trên trời. Nhưng mà Binh nói

thời gian Đinh Ốc nghiên cứu năm xưa chắc chắn không dùng thánh cốt.

Hai người liều mạng lật hồn thư, tìm thấy rồi, hồn bảo tàn phiến. Khi luyện chế hồn bảo cần phải lưu lại lạc ấn của chính mình, trong những lạc ấn này bao hàm lý giải của người luyện chế đối với pháp tắc.

Tài liệu luyện chế hồn bảo chủ yếu là bí bảo, nhưng mà bất luận một kiện bí bảo nào đều là một thể thống nhất, cái này là trải qua tới mấy nghìn năm bồi dưỡng mới hình thành. Trạng thái ổn định này chính là thành lũy vô hình, đánh vỡ thành lũy bí bảo bản thân cần có lực lượng cực lớn. Mà mặt khác trong lúc dung hợp cải tổ bí bảo không những cần phải có lực lượng mà còn cần lý giải đối với pháp tắc càng cao.

Lý giải đối với pháp tắc quan trọng hơn so với lực lượng, lý giải càng cao đánh vỡ cái tầng thành lũy này càng dễ như nước chảy thành sông. Mà lý giải nông cạn, tốn hao lực lượng càng lớn nên thường thất bại. Dù cho thành công cũng không thể phát huy ra uy lực hồn bảo chân chính.

Trong quá trình luyện chế, lý giải này sẽ thuyết minh ở trong hồn bảo, đó là lạc ấn. Đương nhiên, những lạc ấn này kém hơn so với thánh hồn, nhưng mà đối với đám Đường Thiên hiện tại mà nói, vậy là đủ rồi.

Hồn bảo giá cả sang quý, giá cả tàn kiện hồn bảo bình dân hơn nhiều.

Đường Thiên khôi phục diện mạo lúc chiến đấu cùng Diệp Triêu Ca.

So với võ giả, thánh giả đương nhiên giàu tới chảy mỡ, thế nhưng khi chân chính tiến nhập thánh giai mới biết là địa chủ không có lương thực dư dả, cuộc sống thánh giả cũng không tốt lắm. Những thánh giả tự do mà phía sau không có chống lưng, kỳ thực cuộc sống trôi qua căng thẳng.

Hơn nữa con số thánh giả trong Hàn Cổ thành không ít, một vài người tâm tư lung lay cũng phải đi buôn bán. Bình thường mỗi người cát cứ một phương, khó gặp mặt được, bây giờ mọi người có thể ngồi cùng một chỗ, cầm đồ vật không cần đổi đồ vật đang cần.

Rất nhiều thánh giả rất cảm thấy hứng thú, có qua có lại, buôn bán vui vẻ.

Đường Thiên đi tới tửu lầu Hàn Cổ, nơi đây đã bị một vị thánh giả gọi là Tiền Sâm thuê làm chốn giao dịch. Đại sảnh tửu lầu treo rất nhiều mộc bài, mặt trên mộc bài viết tên vật phẩm cùng với vật phẩm muốn đổi, còn có địa chỉ chủ nhân. Lần đầu tiên Đường Thiên trông thấy thánh giả giao dịch, chợt thấy hứng thú.

Nhìn thấy Đường Thiên đến, phía trước Tiền Sâm sáng ngời, thổ hào!

Thự Quang bán với một cái giá kinh người, chuyện này đã được truyền lưu sôi sùng sục trong Hàn Cổ thành. Tại Hàn Cổ thành, một kiện hồn bảo hoàn chỉnh, dù cho thấp như hồn bảo thanh đồng hạ phẩm nhất giai giá cũng phải 50 tỷ tinh tệ. Kỹ xảo luyện chế hồn bảo cấp thấp cũng không cao thâm, nhưng độ khó lại không nhỏ, tiêu hao thời gian tiêu hao lực. Bình thường nếu thánh giả tự mình tìm bí bảo còn phải tốn hao hai đến ba năm luyện chế hồn bảo.

Giá cả thánh hồn càng làm người ta thêm líu lưỡi.

Mọi người tiếp cận đồng thời phân tích thời gian, đều cảm thấy người thần bí này cố ý bày trận lừa Quang Minh võ hội một vố. Lừa Quang Minh võ hội một vố này, mọi người vui vẻ xem, nhưng mà dầu mỡ tràn ra bốn phía như thế làm mọi người đỏ mắt rồi.

"Ôi, hiện tại sáng sớm ta có cảm giác đặc biệt thoải mái à nha, hóa ra là có quý khách tới a!" Mặt mày Tiền Sâm hồng hào: "Tiểu điếm nơi đây có không ít món hàng tốt, có một thanh hồn kiếm thanh đồng, phẩm chất tới trung phẩm, cực kỳ xuất sắc, chỉ cần 200 tỷ tinh tệ..."

Chỉ cần 200 tỷ tinh tệ...

Trong lòng Đường Thiên run rẩy, vừa mới rồi bỏ ra cho thánh bộ một khoản lớn tiền, hắn đã cảm thấy đã tởn quá rồi, hiện tại vừa nghe một kiện hồn bảo đã cần 200 tỷ tinh tệ, hắn chỉ có một cảm giá, lẽ nào tiền

của thánh giả không phải tiền sao? Trong nháy mắt như vậy, Đường Thiên có chút bi thương vì sao bản thân không có cái thủy bình thánh giả, nghe nói trong cái bình thủy bình thánh giả đầy ắp tinh tệ.

Đường Thiên ho nhẹ một tiếng: "Có tàn kiện hồn bảo hay không?"

Tiền Sâm sửng sốt, tàn kiện hồn bảo sao?

"Lẽ nào không có?" Đường Thiên nhíu mày, chỉ phản ứng theo bản năng, nhưng mà ở trong mắt người khác lại tự có một luồng khí thế không giận tự uy.

Trong lòng Tiền Sâm rùng mình. Gã hiểu cách xem sắc mặt, văn sĩ có khí văn sĩ, cường giả có uy cường giả, người khác nhau có khí chất khác nhau. Uy thế tương tự xuất hiện trên người khác thì chẳng có gì kỳ quái, ví như Vinh Ba trưởng lão, vậy mà cái người này lại cũng có...

Ảo giác rồi...

"Có có có!" Gã vội vàng nói, được rồi, thổ hào đều có chút tính khí cổ quái, chạy tới mua hàng rẻ.

Tàn kiện hồn bảo thật đúng là hàng rẻ, bình thường mà nói, những thánh giả không mua nổi hồn bảo mà dự định chính mình luyện chế hồn bảo mới sẽ mua. Bọn họ nghĩ thông qua tàn kiện hồn bảo sẽ nghiền ngẫm như thế nào luyện chế hồn bảo, dẫn dắt suy nghĩ chính mình.

Lẽ nào đứa khốn khiếp này thích luyện chế hồn bảo?

Trong lòng Tiền Sâm liền động, thánh giả am hiểu luyện chế hồn bảo là thánh giả mà thương nhân thích nhất. Hồn bảo rất sang quý, nhưng mà thị trường vẫn là cung không đủ cầu, thổ hào quá nhiều a.

Nghĩ tới đây, tức thì Tiền Sâm càng thêm nhiệt tình, vội vàng lật lật sổ ghi chép: "Vừa lúc có một nhóm tàn kiện hồn bảo đặt ở tệ điếm gửi bán, xin theo ta tới xem."

Tiền Sâm đưa Đường Thiên đến một phòng, sau đó lấy trong bảo bình ra một cái rương, trong rương để tàn kiện đủ mọi màu sắc, quang mang ảm đạm, mỗi cái hình thù kỳ quái.

"Tất cả bên trong này đều là tàn kiện hồn bảo, 100 triệu tinh tệ một kiện." Tiền Sâm giả vờ phóng khoáng hô lên: "Ngài nhất định đã biết giá trị rõ ràng rồi, tàn kiện hồn bảo bình thường là không cho phép lựa. Ta vừa nhìn thấy ngài đã cảm thấy đặc biệt hợp ý, ngài có thể tùy ý chọn lựa."

Đắt thế!

Đã là tàn kiện mà những một 100 triệu tinh tệ một kiện, quả thực thánh giả chính là đốt tinh tệ!

Đường Thiên âm thầm đau lòng, hắn nhìn lướt qua: "Tổng cộng bao nhiêu kiện?"

Tinh thần Tiền Sâm rung lên, quả nhiên là thổ hào!

Nhìn đi, thổ hào mua tàn kiện hồn bảo không giống mọi người, cái khí thế này, cái dáng vẻ này, gã không nói hai lời bèn giương lên năm đầu ngón tay: "510 kiện, ta coi là 500 kiện đi! 50 tỉ!"

Đường Thiên gật đầu bèn lấy Hậu Phát thương ra: "Cái Hậu Phát thương này giá trị được bao nhiêu?"

Tiền Sâm cầm lấy Hậu Phát thương, tỉ mỉ kiểm tra tất cả, bộ dạng chuyên nghiệp bảo: "Cái hồn bảo này phẩm giai không cao, thanh đồng hạ phẩm, nhưng mà thủ pháp lão luyện, chế tác hoàn mỹ, là tinh phẩm trong thanh đồng hạ phẩm, giá trị ước đoán đại khái tầm 80 tỷ tinh tệ."

"Bán cho ngươi 70 tỷ." Đường Thiên nói rất dứt khoát. Tiểu Nhị mới dùng Hậu Phát thương hai ngày đã xem thường. Nó không thèm nhìn bèn ném cho Đường Thiên bảo có thể bán đi.

Tiền Sâm không chút do dự đồng ý ngay: "Thành giao!"

Gã báo 80 tỷ, tương đối thấp, gã chắc chắn có thể đem bán cái Hậu Phát thương này được trên dưới 100 tỷ, hiện tại mua được 70 tỷ, đảo mắt đã có 30 tỷ lợi nhuận. Lợi nhuận của 50 tỷ tàn kiện hồn bảo không cao, nhưng cũng được 5 tỷ tinh tệ, thế coi như có 35 tỷ lợi nhuận!

Buôn bán với thổ hào quả nhiên dễ chịu a!

"Còn 20 tỷ ta đưa tinh tệ cho ngài nhé?" Tiền Sâm hỏi.

"Có hồn thư luyện chế hồn bảo hay không?" Đường Thiên hỏi.

Tức thì Tiền Sâm toát chút mồ hôi: "Lẽ nào ngài còn không biết..."

Lời vừa ra khỏi miệng, gã đã hối hận rồi, ôi, nghìn vạn lần đừng đắc tội với thổ hào, 350 tỷ lợi nhuận không khéo biến mất!

"A, cảm thấy rất có hứng thú, định thử nghiệm." Đường Thiên hồn nhiên thốt lên không để ý.

Tiền Sâm đã không còn cách nào khác rồi, nhìn xem, cái gì được gọi là thổ hào, tưởng chơi đùa luyện chế, còn không phải bắt đầu ném 70 tỷ đi. Gã càng thêm nhiệt tình: "Có có có! Đúng rồi, chơi đùa luyện chế, bồi dưỡng tình cảm sâu đậm, rất cao nhã! Ngài vừa mới bắt đầu, ta đề nghị ngài mua nguyên bộ, luyện chế hồn thư từ nhập môn đến thanh đồng thượng phẩm, tổng cộng tất cả rơi vào khoảng một 12 tỷ. Muốn luyện chế, vậy thì cần có hỏa hồn thuật, ở đây ta vừa lúc có tạp hỏa hồn thuật khá lắm, Ưu Nhã Lãnh Diễm của Thiên Nga tọa, vừa đúng 8 tỷ!"

"Thành giao!" Đường Thiên rất dứt khoát.

Tiền Sâm vui mừng cười toe tóe, vụ buôn bán này của gã tốt lắm, dù đều là đồ gửi bán, gã nhận được chút tiền từ đó chủ nhân mà thôi. Buôn bán gần trăm tỷ một lần, nhưng quan trọng nhất là lợi nhuận của vụ buôn bán này phần lớn có thể rơi vào hầu bao gã.

Đường Thiên nhanh chóng gói ghém đồ vật trực tiếp ném cho Tiểu Nhị trong võ hồn điện.

Luyện chế hồn bảo gì gì đó, đều phải dựa vào Tiểu Nhị.

Khi Tiền Sâm vui vẻ đưa tiễn ra ngoài, Đường Thiên rời Hàn Cổ tửu lầu, gã mới vừa đi ra tửu lầu đã dừng lại.

Nhìn thấy tên khốn cách đó không xa, gã nhếch miệng cười.

Thực sự là oan gia ngõ hẹp a!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 508: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sau khi Vinh Ba trưởng lão rời khỏi, Diệp Triêu Ca liền luôn giữ tác phong rất kín tiếng. Tuy rằng y là thiên tài của Quang Minh võ hội nhưng trong đám thánh giả y là thành viên mới không hơn không kém. Nếu y có thể lĩnh ngộ Vi Quang triệt để, trong thánh giả đồng thau y tuyệt đối đánh đâu thắng đó. Hiện tại thì sao, phải làm ra vẻ thu liễm lại mới là quan trọng nhất.Trái lại y không mong đợi quá nhiều vào hồn điển, lời trưởng lão nói không sai, tích lũy của võ hội hơn xa bên ngoài, chỉ cần y có thể giữ được tốc độ tiến bộ tương đối cao, võ hội nhất định sẽ không keo kiệt.

Thêm nữa lúc này đây y coi như có một cơ hội ma luyện. Đông đảo thánh giả tụ tập như thế, cơ hội thật khó có được.

Đóa hoa trong nhà kính chắc chắn không thể phát triển thành tài. Năm xưa ybằng vào sự hiếu chiến điên cuồng mà nổi danh, sau khi phong thánh, tuy rằng tính khí nóng nảy điên cuồng đã nội liễm nhưng chưa bao giờ e ngại cạnh tranh và chiến đấu.

Y đã cân nhắc, thời gian tới y sẽ lên tiền tuyến, trải qua rèn luyện máu lửa y mới có thể đẩy nhanh tốc độ tiến bộ.

Đối với Vinh Ba trưởng lão y rất bội phục, nhưng mà không phải đồng ý đối với toàn bộ quan niệm của trưởng lão, ví như giết người không cần đao. Trưởng lão thích quyền mưu, thế nhưng đó không phải là thứ y am hiểu, con đường tương lai của y là giết người phải dùng đao!

Đây mới là thuộc về y, con đường của Diệp Triêu Ca!

Vĩnh viễn truy cầu thực lực cá nhân, một điểm này, y tuyệt đối không bao giờ dao động.

Bỗng nhiên, y như phát giác điều gì bèn ngẩng đầu lên.Khi y thấy rõ một người cách đó không xa, tức thì cả người ngây ngẩn.

Y ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

Nó không chết! Đứa khốn khiếp này vậy mà lại không chết!

Không thể nào có chuyện đó... Không thể nào có chuyện đó!

Vẻ mặt của y giống như gặp quỷ.

Từ khi trưởng lão nói với y lạc ấn là Uy Liêm, trong lòng y đã phán thiếu niên thần bí đã từng chiến thắng y án tử hình. Đó là Uy Liêm, hung danh rõ ràng Hồng ma quỷ Uy Liêm!

Hai tay Uy Liêm dính đầy máu thịt Quang Minh võ hội, tinh anh võ hội chết ở trong tay lão đếm không xuể, tầm thánh giả là hơn mười người. Võ hội vận dụng lực lượng kinh ngườibắt lão lại, nhưng mà cho dù bất kỳ thủ đoạn nào cũng không thể moi từ trong miệng lão được vài câu có giá trị.

Giam giữ tròn mười lăm năm, vận dụng vô số cực hình, cái lão khốn tóc hồng giống như con ma quỷ, ánh mắt đầy vẻ cười nhạo và lạnh lùng.Cao tầng Võ hội tức giận, bóc tách thánh hồn lão, trong lúc bóc tách thánh hồn lão thì nụ cười nhạo và vẻ băng lãnh trong ánh mắt lão vẫn không chút biến hóa. Lão bị trói trên trụ phán xử vẫn không có dấu hiệu mục nát nào.

Bóc tách ra võ hồn, cường đại vô cùng, tinh thuần vô cùng, nhưng mà Quang Minh võ hội không một ai dám dùng, cái lão hung đồ này giống ma quỷ tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội báo thù nào. Dù cho sau khi chết, lão cũng sẽ không bỏ qua.

Cái lão này là một con ma quỷ bạo ngược hung ác độc địa, không có nhược điểm nào!

Cho nên Diệp Triêu Ca cho rằng cái đứa gia hỏa kia đã chết chắc rồi. Toàn bộ Quang Minh võ hội, không ai tin là nuốt chửng Uy Liêm thánh hồn sẽ bình yên vô sự.

Thế nhưng nó đã xuất hiện rồi!

Nó không chết!

Đường Thiên nhếch miệng mà cười với y, Diệp Triêu Ca chắc chắn trăm phần trăm bên trong nụ tươi cười kia tuyệt đối không chút thiện ý.

Đường Thiên đương nhiên không có chút thiện ý, vốn có cho rằng ‘chơi’ người khác, kết quả thiếu một chút bị người hại, cảm giác này tuyệt đối bực tức cực điểm. Khi Vinh Ba trưởng lão có mặt, Đường Thiên còn mặc kệ mà làm bậy, bây giờ Vinh Ba trưởng lão đi rồi, hắc, thực sự là... Cừu nhân gặp nhau đặc biệt đỏ mắt a!

Đường Thiên chả thèm chào hỏi, dưới chân phát lực, thân hình biến mất,đám mây âm chướng vân bùng nổ.

Diệp Triêu Ca chỉ cảm giác lông tóc toàn thân dựng thẳng, cảm giác nguy hiểm cực độ nổi lên trong lòng, đối phương định giết y!

Lần trước song phương tao ngộ, cái tên thần bí nhân này tuy rằng biểu hiện rõ ràng địch ý đối với y, nhưng sát ý cũng không nồng. Hiện tại, sát ý trần trụi, giống như thực chất.

Đối phương nhất định là biết rõ điều cổ quái bên trong thánh hồn!

Diệp Triêu Ca như lâm đại địch, kiếm trong tay phút chốc xoay nghiêng đâm ra, đinh, mũi kiếm phảng phất đâm trúng một đoàn hưảnh, thân kiếm bỗng dưng cong lại. Sức mạnh kinh người làm cho bàn tay nắm kiếm nóng lên, nhưng lúc này y không dám có tư tưởng phân thần mà hết sức chăm chú.

Leng keng keng!

Con mắt y lóe lên quang mang nhàn nhạt, những hưảnh kia ở trong mắt y trở nên chậm hơn hẳn. Nhưng mà, cũng chỉ là chậm lại một chút, y cần phải hết sức chăm chú, mới có thể miễn cưỡng theo được.

Kiếm ảnh hoàn toàn tiêu thất ở trong không khí.

Tốc độ song phương nhanh vô cùng.

Quyền kiếm va chạm phát ra kình khí nổ tung trong không trung, từng đạo không khí như sóng gợn sản sinh với tốc độ kinh người. Sóng gợn tiêu tán, tán dật tạo ra dưâm, nhưđao như kiếm và tiếng xé gió không dứt bên tai.

Nơi đi qua, không khí sóng gợn chạm đến vật nào làm cho chúng vỡ vụn bay loạn khắp nơi.

Trong lúc hai người chiến đấu liền kinh động các thánh giả Hàn Cổ thành. Tuy rằng năng lượng ba động không mạnh nhưng thanh thế rất dọa người. Nhất là khi mọi người nhìn thấy rõ ràng hai vị chiến đấu tức thì cảm thấy càng thêm hứng thú.Trận chiến lần trước bên ngoài thành làm cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Hai người giống như hai vị thánh giả huyết mạch, sử dụng phương thức công kích đơn giản nhất trực tiếp nhất, không chút kỹ thuật nào.

Rất nhanh chóng, Diệp Triêu Ca cảm thấy không ổn.

Thể lực y nhanh chóng tiêu hao, mặc dù y có huyết mạch, nhưng mà sau khi phong thánh y vẫn đi con đường Quang Minh võ hội, huyết mạch không tiến hóa.

Chẳng mấy chốc y cảm thấy mệt mỏi rã rời, y hiểu rõ ý đồ đối phương, đó là dùng loại tiết tấu nhanh này, công kích sắc bén làm cho bản thân mình không thể thôi động Vi Quang.

Không được, cứ mãi như thế thì thể lực chính mình sẽ tiêu hao hết, vậy thì đúng thật không ổn.

Trên thân y sáng lên quang mang mênh mông.

Vi Quang!

Cách đó không xa, mấy người đang nhìn chăm chú vào trận chiến đấu này, trong đó một gã là Đồng Cách, nam tử đứng cạnh gã trầm giọng nói: "Ngươi cảm thấy có thể mượn hơi người này không?"

Đồng Cách trầm ngâm: "Rất khó nói, nhưng mà người này hẳn là phải có bối cảnh, chỉ là chúng ta chưa biết rõ ràng."

"Diệp Triêu Ca hữu danh vô thực." Nam tử lắc đầu, trong ánh mắt có chút thất vọng: "Đây là Vi Quang sao?"

Đồng Cách giải thích: "Hắn còn chưa nhập môn. Vi Quang có thể trở thành hồn thuật thanh đồng đệ nhất ở Quang Minh võ hội, phải có chỗ độc đáo. Tu luyện tới sơ cấp hồn trị thấp nhất phải là 25 điểm, trong lịch sử Quang Minh võ hội, thánh giả tu luyện Vi Quang đến cảnh giới tối cao, sau cùng Vi quang chiếm cứ hồn trị những 544 điểm!"

"544 điểm!" Nam tử hít vào một ngụm lãnh khí, sắc mặt đại biến.

Ngay từ đầu đã cần phải chiếm cứ hồn thuật 25 điểm hồn trị, thế là rất cường hãn, mà có thể mở rộng đến 544 điểm, vậy đủ để thuyết minh môn hồn thuật này ẩn chứa pháp tắc tương đương cao cấp. Bởi vì chỉ có hồn thuật cao cấp, mới có thể mở rộng không gian kinh người như thế.

Gã vốn có chút coi thường Diệp Triêu Ca, gã đương nhiên là có vốn liếng, hắn có thể đạt tới 124 điểm hồn trị. Dù cho Hàn Cổ thành có nhiều như vậy thánh giả, nhưng hồn trị có thể vượt lên trước gã thì đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng mà hồn thuật gã tu luyện không thể đánh đồng với Vi Quang.

Gã có chút ước ao, chính như thế mới không hổ là hồn thuật thanh đồng đệ nhất của Quang Minh võ hội, gã hỏi tiếp: "Lực lượng cơ thể của bọn hắn như thế nào? Có đúng là con đường thánh giả huyết mạch?"

Đồng Cách lắc đầu: "Trong cơ thể Diệp Triêu Ca có huyết mạch, cái tên thần bí kia ta không biết được. Thần bí nhân mạnh hơn một chút, tuy thế có điểm kỳ quái, ta không cảm giác được ba động của thánh huyết. Không phải huyết mạch phong thánh."

Thánh giả huyết mạch phong thánh khác với thánh giả, huyết mạch bọn họ sẽ xảy ra biến hóa về chất. Loại huyết mạch này hoàn toàn mới, ẩn chứa lực lượng cực kỳ kinh người được gọi là thánh huyết, thánh huyết vốn bản thân là một loại hồn vực đặc thù.

Thánh giả huyết mạch muốn tăng thực lực lên thì phải tiến hóa không ngừng.

Nếu như nói, hồn vực thánh giả thăng cấp tức là cần phải mở rộng hồn vực, như vậy thánh giả huyết mạch thăng cấp đó là cần phải không ngừng làm cho thánh huyết tiến hóa. Thánh huyết tiến hóa có hai phương hướng, một là thuần hóa, hai là thôn phệ.

Thánh huyết là lực lượng cội nguồn huyết mạch thánh giả, lực lượng thánh huyết quán thông mỗi tế bào toàn bộ thân thể huyết mạch thánh giả. Thánh huyết bản chất cũng là một loại hồn vực, cho nên khi vận dụng, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có ba động, Đồng Cách mới có nghi hoặc như vậy.

"Nói không chừng là một loại thánh huyết tương đối đặc thù." Nam tử cười cười, gã chỉ giỡn chơi bởi thần bí nhân tu luyện chính là thức hồn.

Thánh huyết có trăm ngàn loại kỳ lạ, nhất là những thánh giả huyết mạch đi con đường thôn phệ, tu luyện thánh huyết như thế lại càng thêm kỳ quái.

Đồng Cách chỉ gật gật đầu, không phản bác, gã vốn xuất thân Hắc Hồn, lý giải đối với huyết mạch tự nhiên không phải nam tử có thể so được. Xác thực là có thánh huyết ba động hay không, nhưng mà gã lý giải mấy loại đều hoàn toàn không giống.

"Vi Quang!"

Tinh thần Đồng Cách rung lên, nam tử đứng cạnh cũng không cười nữa mà tỏ ra vẻ nghiêm túc.

Đường Thiên nhìn thấy Diệp Triêu Ca thôi động Vi Quang, càng thêm hưng phấn. Vi Quang lần trước hắn nỗ lực làm cho hai tay thụ thương rất nặng mới thủ thắng. Đường Thiên là cuồng nhân chiến đấu không hơn không kém, ở điểm này, hắn và Lăng Húc không chút khác biệt. Đối với phần lớn chuyện hắn đều không để trong đầu, nhưng màđối với chiến đấu hắn có độ chuyên chú rất cao, vượt xa võ giả bình thường.

Mà những người cho ăn vị đắng chiến đấu càng làm cho hắn không phục. Hắn căm hận thất bại, tính cách này đã thâm nhập cốt tủy.

Lần chiến đấu trước được suy tư lặp lại vô số lần ở trong đầu hắn.

Cuối cùng thiếu kiên nhẫn rồi sao...

Đường Thiên không triệu hoán Tiểu Nhị mà là hung hãn nhằm phía Diệp Triêu Ca.

Con mắt Diệp Triêu Ca băng lãnh, năng lượng trong không khí xung quanh y bị đốt thật nhanh.

Ở trạng thái Vi Quang, giác quan của Diệp Triêu Ca tăng lên toàn diện, chiêu thức Đường Thiên nhanh đến nỗi làm cho y có chút khó mà chống đỡ, lúc này ở trong tầm mắt y lại trở nên rõ ràng dị thường.

Thân kiếm lắc nhẹ, vô số quang điểm hóa thành xung điện, giống như một chùm quang vũ lông trâu, theo kiếm mà động.

Động tác củahắn cũng không nhanh, lại làm cho người ta cảm giác thoải mái đến cực điểm, không có chút thô bạo điên cuồng.

Đám người vây xem không ít người hiện vẻ kinh ngạc lên trên mặt, trong mắt Đồng Cách cũng đột nhiên sáng lên một đoàn tinh mang, Diệp Triêu Ca tiến bộ rồi!

Thiên phú thật đáng sợ!

Vi Quang như mưa chìm vào thân kiếm, quang mang không chói mắt, chỉ có quang mang nhàn nhạt nhu hòa.

Quang mang mặc dù yếu chỉ sáng trong một tấc vuông.

Khuôn mặt Diệp Triêu Ca không buồn không vui, thần thái bình thản, như cóđiều ngộ, đến kiếm quang cũng nhu hòa không gió.

Trong lòng Đường Thiên căng thẳng, nhận thấy khí tức cực kỳ nguy hiểm, ở trước mặt Diệp Triêu Ca dường như phảng phất một đoàn quang, tuy rằng nhu hòa lại tràn ra khắp nơi, trong nháy mắt này, y sinh ra cảm giác không chỗ nào ẩn giấu.

Thực sự là xinh đẹp a!

Thế nhưng là, ta cũng có chuẩn bị mà đến a!Ánh mắt Đường Thiên đột nhiên sáng quắc lên, không có bất luận chần chừ dao động, thân hình như tên, nắm tay vung lên, gào thét xông tới!

Một luồng hỏa diễm màu hồng băng lãnh yêu dị hô quấn lên nắm tay hắn.

Giống như thiên thạch hừng hực thiêu đốt từ trên trời giáng xuống, mang theo tiếng nổ làm người ta rung động, chợt lóe mà tới!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 509: Câu Hỏi Và Đáp Án

Bùm!

Tiếng nổ điếc tai nổ tung và quang mang lóa mắt trong tưởng tượng không xuất hiện, kiếm quang nhẹ hòa tan như bọt biển.

Diệp Triêu Ca sửng sốt, y đã chuẩn bị thật tốt xung kích nổ tung, tuy rằng nhìn qua Vi Quang có vẻ nhu hòa, nhưng khi nó bạo phát thì vô cùng dữ dội.

Kết quả trước mắt khiến y kiểu gì cũng không ngờ được.

Đối với Đường Thiên có trực giác kinh người mà nói, đối phương ngẩn người trong chiến đấu như vậy, sao hắn lại bỏ qua?

Thân hình quỷ mị tiêu thất, thuấn di, đồng thời một bàn tay từ sau đầu Diệp Triêu Ca vươn tới. Diệp Triêu Ca lúc này như trong mộng mới tỉnh, khiên năng lượng không kịp phóng xuất ra, cổ họng bỗng dưng cứng lại, lực lượng cường đại làm cho khí tức y rối loạn, khiên năng lượng còn chưa thành hình đã bị tiêu tán, y đã mất cơ hội phản kháng rồi.

Nhưng mà y không kịp e sợ, trên mặt y tỏ ra không thể tin nổi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Vừa mới rồi là cái gì...

Xung quanh yên lặng, lặng đến mức cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy. Với thánh giả dù cho núi lở trước mặt cũng không hề biến sắc, vẻ khiếp sợ trên mặt lúc này cho dù như thế nào cũng không giấu được.

Bọn họ vốn tưởng rằng là tràng long tranh hổ đấu, thậm chí trong mắt bọn họ thì khả năng Diệp Triêu Ca thủ thắng còn lớn hơn một ít. Lần trước Đường Thiên thắng lợi ở trong mắt tuyệt đại đa số người, cơ bản là do Diệp Triêu Ca khinh địch.

Lần này Diệp Triêu Ca tuyệt đối không khinh địch, không những thế một kiếm mới rồi thì rõ ràng Diệp Triêu Ca có tiến bộ! Loại thiên phú đáng sợ này làm cho mỗi người đều tán thán không thôi, cũng làm cho bọn họ càng thêm tin tưởng Diệp Triêu Ca sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Thế nhưng một màn mới phát sinh vừa rồi kia, mỗi người đều nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

"Đó là cái gì?" Đồng Cách thì thào tự nói.

Nam tử đứng cạnh gã cũng kinh hãi. Tuy rằng lúc trước gã cho rằng Diệp Triêu Ca hữu danh vô thực, nhưng một kiếm kia của Diệp Triêu Ca đã làm cho định kiến trong đầu gã thay đổi rất nhiều. Gã phong thánh đã được hai mươi năm, vì tài nguyên giới hạn nên khó tiến thêm một bước, nhưng mà trải nghiệm của gã nhiều hơn người bình thường rất nhiều.

Một kiếm Vi Quang của Diệp Triêu Ca, uy lực tuyệt đối không nhỏ.

Lúc đó trong lòng gã còn đang tán thán, quả nhiên không hổ là Vi Quang, thế nhưng sau đó đột ngột như vậy cho dù thế nào gã cũng nghĩ không ra.

Luồng hỏa diễm đỏ rực kia...

Gã không cảm thụ được một chút khí tức năng lượng, đó là cái gì...

Người hơi hiểu biết một chút đều biết rõ trong luồng hỏa diễm đỏ rực có sự cổ quái, thế nhưng chẳng ai hiểu nó là gì. Mọi người còn chưa hoàn hồn lại, bởi vì chiêu bị phá giải đó là Vi Quang, đó là Vi Quang hồn thuật đệ nhất cấp đồng thau của Quang Minh võ hội!

Đường Thiên hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt bốn phương tám hướng, lúc này trong lòng hắn đắc ý dào dạt.

Lúc trước hắn luôn tìm tòi làm thế nào vận dụng cái luồng hỏa diễm cổ quái này, về sau hắn phát hiện luồng hỏa diễm này cực kỳ đặc biệt, nó có thể làm tan năng lượng. Phát hiện này làm cho hắn như lấy được chí bảo, hắn liền bắt đầu suy nghĩ làm thế nào vận dụng vào trong chiến đấu.

Kỳ thực Đường Thiên cũng không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy, nhưng mà hắn vốn có dự định dùng nó làm cho người khác một sự kinh ngạc, sau đó nắm lấy kẽ hở nhỏ bé này.

Đường Thiên cũng trăm triệu lần không ngờ đến Vi Quang vậy mà lại cũng có thể tan biến, nhưng mà trực giác nhạy cảm làm cho hắn vào thời điểm xuất hiện cơ hội theo bản năng đã phản ứng.

Trước mắt bao người, một tay Đường Thiên nắm lấy cổ họng Diệp Triêu Ca, thân hình đột nhiên tiêu thất không thấy, là thuấn di!

Diệp Triêu Ca chỉ cảm thấy hoa mắt. Mới đi tới trong một gian phòng, không chờ y kịp phản ứng lại thì lại là thuấn di, liên tục mấy lần thuấn di, Diệp Triêu Ca đã hoàn toàn không biết bản thân mình đang ở phương nào. Đối phương tâm tư kín đáo, làm cho y cảm thấy âm thầm kinh hãi, như vậy thì lộ tuyến đào thoát chắc chắn phải suy nghĩ thật tỉ mỉ.

Mỗi một lần đối phương thuấn di đều chui vào một gian phòng. cự ly Thuấn di chỉ có một dặm, nhưng mà bên trong thành địa hình phức tạp như một sự trợ giúp tuyệt hảo. Đến cả bản thân mình cũng không biết thân ở phương nào, những người bên ngoài kia sao mà tìm được?

Chờ chút...

Đây là phủ thành chủ!

Tâm thần Diệp Triêu Ca rung mạnh, y thế nào cũng không ngờ mình được đưa vào phủ thành chủ. Cái tên thần bí này hóa ra là người của Thương DươngVõ trường!

"Diệp Triêu Ca!" Phó Tử Hồng giật nảy mình, Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên đứng gần đó cũng ngẩn cả người, bọn họ vừa mới nghe là ngoài phủ có động tĩnh, nhưng mà dù sao cũng không ngờ do Đường Thiên gây ra, hơn nữa còn bắt Diệp Triêu Ca trở về...

Bọn Phó Trọng Sơn luôn quan tâm tới thế cục Hàn Cổ thành, Diệp Triêu Ca nổi danh thiên tài như thế, sao bọn họ không biết? Chỉ là bọn họ không ngờ Đường Thiên đi ra ngoài một vòng, đem về thêm một tù binh, còn là thiên tài nổi danh như thế.

Phịch!

Đầu Diệp Triêu Ca bị đánh mạnh, tức thì phía trước chợt đen xì, rơi vào hôn mê luôn.

"Ngươi dự định xử lý hắn như thế nào? Giết chết?" Phó Tử Hồng chỉ vào Diệp Triêu Ca hôn mê dò hỏi Đường Thiên.

Đường Thiên đã hoàn toàn không để ý hình tượng mà bắt đầu cướp đoạt hết toàn bộ đồ vật đáng giá trên thân Diệp Triêu Ca, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên mà trả lời: "Giết chết? Không giết! Giết chết rất đáng tiếc, ta quyết định đòi Diệp gia tiền chuộc. Có thể giá trị hắn tối thiểu một 100 tỷ tinh tệ đi."

Đi loanh quanh ra ngoài một vòng, Đường Thiên lĩnh hội được giá trị rất cao của thế giới thánh giả, tinh tệ chỉ là nước biển thôi. Người đã lâu không thiếu tiền như Đường Thiên cũng đã cảm thấy áp lực.

Đạo lý đầu cơ kiếm lợi Đường Thiên chưa hiểu biết, thiên tài thánh giả, người như vậy thì thế nào cũng phải có chút giá tiền chứ.

Tài vật trên thân Diệp Triêu Ca làm cho Đường Thiên cực kỳ thất vọng, tốt xấu cũng là thiên tài số một số hai ở Quang Minh võ hội a, nghèo như vậy sao? Thật sự là thế sao?

Tiện tay vất Diệp Triêu Ca cho đám Phó Tử Hồng.

Chiến đấu sẽ không sớm xảy ra, Phó Tử Hồng nói, cứ điểm Độc phiệt đã thất truyền nhiều năm, đối phương nhất định sẽ không tùy tiện xông vào. Thừa dịp trong khoảng thời gian này, Đường Thiên có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Thương Dương Vũ.

Hắn đi xuống dưới đất.

Thương Dương Vũ mỉm cười: " Trong lòng ngươi có nghi vấn?"

"Đúng!" Đường Thiên gật đầu: "Lục Phân Nhãn rốt cuộc là cái gì?"

"Là một tọa độ." Thương Dương Vũ giải thích: "Nhưng mà cũng không phải tọa độ bảo tàng như bên ngoài lan truyền, mà là đồ vật mà người trước để lại cho ngươi, nơi đó chỉ có ngươi có thể khai mở."

"Đồ vật để lại cho ta..." Đường Thiên có chút thất thần: "Vì sao hắn không trực tiếp đưa cho ta?"

Thương Dương Vũ trầm ngâm: "Ta cũng không rõ chuyện của hắn, nhưng mà theo thời gian thì thấy hắn là hắn chuẩn bị hậu sự cho bản thân mình. Nguyên nhân không trực tiếp đưa cho ngươi ta đại khái cũng có thể lý giải. Nếu như ta có một đồ vật rất quan trọng cũng rất nguy hiểm, ta hy vọng con cháu ta có thể tiếp nhận, nhưng ta lại lo lắng năng lực hắn không đủ mà tìm cái chết vô nghĩa. Chuyện này giống như vậy, nếu như ngươi không đủ năng lực, vậy kệ nó biến mất. Nếu như ngươi có năng lực, ngươi mới có cơ hội tìm nó. Đương nhiên, cái này chỉ là suy đoán của ta."

Đường Thiên trầm mặc không nói, một lát sau, mới ngẩng đầu: "Hắn là người như thế nào?"

Thương Dương Vũ lộ ra vẻ suy tư: "Cái này ta rất khó hình dung, có người nói hắn là kiêu hùng, có người nói hắn có tấm lòng son, nhưng mà trong lòng ta, hắn là người đã cứu ta một mạng, cho ta sống tiếp, cho ta hy vọng."

"Có lẽ là hắn cố ý mua chuộc ngươi." Thanh âm Binh truyền đến.

Thương Dương Vũ ha hả cười: "Dù là người tuyệt vọng nào đi nữa, đều cam tâm tình nguyện bị mua chuộc như vậy."

"Hồn tướng của hắn có dạng gì?" Đột nhiên Binh hỏi.

"Không biết." Thương Dương Vũ nhớ lại: "Thân hắn bao trùm trong khói đen, rất ít nói, thực lực cực kỳ mạnh."

Binh có chút thất vọng, lão quay mặt hỏi Đường Thiên: "Ngươi còn có cái gì muốn hỏi?"

Đường Thiên bỗng dưng ngẩng đầu hỏi: "Hắn có nói gì liên quan tới mụ mụ nhà ta hay không?"

"Không." Thương Dương Vũ lắc đầu: "Lúc đó trạng thái của hắn thật không tốt, giống như bị thương. Hắn chỉ nói hắn đi làm một chuyện rất trọng yếu rồi không nói gì thêm. Chỉ là ta nghĩ, nếu thụ thương cũng phải đi thì mà an bài hậu sự rồi mới đi, vậy nhất định là chuyện nguy hiểm mà lại không thể không đi làm."

Lời Thương Dương Vũ nói giống như búa tạ đập trúng trong lòng Đường Thiên, hắn không tự chủ nắm chặt nắm tay.

Khốn kiếp! Ngươi rốt cuộc là ai?

Ngươi rốt cuộc phải đi làm cái gì...

Binh liếc mắt nhìn Đường Thiên, trong lòng than nhẹ, Thương Dương Vũ nói những lời này cũng là chuyện tốt, Đường thần kinh không dấu được chuyện gì.

"Thân thể của ngươi xảy ra chuyện gì?" Binh nhìn Thương Dương Vũ.

"Là hồn hóa." Thương Dương Vũ giải thích: "Nơi đây hàn triều quá nặng, đối với võ hồn rất có lợi, nhưng mà đối với con người lại cực kỳ bất lợi. Ta đã dứt khoát hồn hóa bản thân mình, sau khi hồn hóa sẽ biến thành thứ tương tự như Hồn tướng, ở đây lại có thể tu luyện."

Binh há miệng, một chữ cũng không nói ra được, một lát sau mới nói: "Đáng giá sao?"

Thương Dương Vũ ha ha cười: "Có cái gì không đáng? Giống như chiến hữu của ngươi, có rất nhiều sự tình ngươi cảm thấy đáng giá thì đáng giá, ngươi cảm thấy không đáng thì sẽ không đáng."

Binh bật cười khanh khách: "Nói thế cũng phải."

Lão quay mặt hỏi Đường Thiên: "Này, tiểu Đường Đường, đồ vật mua được chưa?"

Đường Thiên phục hồi lại tinh thần: "Mua được rồi!"

"Tốt, chúng ta đi thử xem!" Binh cũng nóng lòng muốn thử.

Võ Hồn điện, Tiểu Nhị vươn bàn tay đầy thịt ra, hô, một luồng bạch sắc hỏa diễm bốc lên, bạch sắc hỏa diễm tản ra hàn ý, đây là Lãnh Diễm Ưu Nhã Thiên Nga tọa.

Con ngươi trong đôi mắt nhỏ của Nha Nha thoáng cái trợn tròn, nhìn chằm chằm bạch sắc hỏa diễm.

Nó cẩn thận từng li từng tí đưa bàn tay đụng vào một ngọn lửa, một tầng băng sương nhanh chóng chạy dọc theo ngón tay nó lan tràn ra, Nha Nha run rẩy, tảng thịt run lên như sóng nước, bì bõm một tiếng, nhảy ra thật xa.

Vẻ mặt nó sùng bái mà nhìn Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị thật là lợi hại...

Tiểu Nhị đang chú tâm, Tiểu Nhị nhìn lướt qua mấy bản hồn thư luyện chế hồn bảo rồi ném sang một bên. Với chỉ số thông minh của hắn, những nội dung giản đơn kia quét mắt là đủ rồi.

Năm trăm kiện tàn kiện hồn bảo, hắn lướt qua một lần.

Tiểu Nhị đã xác định hắn cực kỳ thích luyện chế hồn bảo. Bởi hồn cực độ tinh thuần làm cho hắn đối với khống chế năng lượng đạt đến đẳng cấp không thể tưởng tượng nổi. Trong quá trình luyện chế hồn bảo, khống chế đối với hỏa diễm, điều chỉnh đối với kết cấu bên trong bí bảo đều cần có lực khống chế mạnh mẽ mà tinh tế, mà cái này vừa vặn là chỗ Tiểu Nhị am hiểu sâu sắc. Nếu như về sau hắn có thể lý giải đối với pháp tắc càng thêm sâu, hắn sẽ có thể trở thành một vị hồn bảo sư cường đại!

Lúc trước, Hậu Phát thương ở trong mắt hắn là món đồ tho lậu. Mà hiện tại trải qua một phen tổng kết nhìn lại, hắn càng thêm chướng mắt, kỳ thực đối với Ưu Nhã Lãnh Diễm hắn cũng chướng mắt, nhưng mà cũng may Ưu Nhã Lãnh Diễm chỉ chiếm 10 điểm hồn trị. Luyện chế hồn thuật nhập môn cần phải đạt được 10 điểm hồn trị, có thể thấy hồn bảo cũng không phải dễ luyện chế như vậy.

Tiểu Nhị quyết định bắt tay vào luyện chế kiện hồn bảo đầu tiên cho mình.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 510: Dù Nha Nha

Trong mắt Tiểu Nhị chớp động ánh sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện lên vẻ chuyên chú.

Bình thường hồn bảo cấp thanh đồng sẽ không xài quá ba kiện bí bảo, nhưng Tiểu Nhị xưa nay tự phụ đã quen rất chướng mắt những thứ bình thường.

Đầu tiên Hắn luyện chế cán dù, hắn chọn một kiện bí bảo Hạt Hổ tọa, cấp thanh đồng, Hạt Hổ Ám côn đồng. Ưu Nhã Lãnh Diễm nhanh chóng bao trùm lên côn đồng, cát băng màu trắng giống như chảy quanh, không ngừng mài cây côn đồng.

Tiểu Nhị tập trung tinh thần, chuyên chú khống chế Ưu Nhã Lãnh Diễm, võ hồn bí bảo cấp thanh đồng không đủ cường đại, tạp chất cũng nhiều nhất, cần phải kiên trì mà luyện chế tinh luyện mới có thể làm cho phẩm chất nó tăng lên cao.

Ưu Nhã Lãnh Diễm phát ra hàn ý, làm cho xung quanh đều phủ một tầng băng sương.

Tiểu Nhị giống như chưa thấy gì, thời gian trôi qua, hắn ném vào miệng mấy khỏa tinh thạch. Trong lòng hắn thất kinh, độ khó khi luyện chế hồn bảo còn lớn hơn so với hắn tưởng tượng, hiện tạihắn mới rõ vì sao hồn bảo sang quý như thế. Năng lượng trong cơ thể hắn tinh thuần thì đương nhiên không thể bằng thánh giả khác, nhưng nếu như luận số lượng thì thánh giả thúc ngựa cũng không theo kịp hắn.

Thế nhưng, năng lượng nhiều như của hắn cũng nhanh chóng cảm thấy có chút ăn không tiêu, vậy thì thánh giả khác không cần nghĩ cũng biết. Hơn nữa, Ưu Nhã Lãnh Diễm là hồn thuật luyện chế cấp nhập môn với hồn trị 10 điểm. Về sau hồn thuật luyện chế có hồn trị càng cao, tiêu hao năng lượng lại càng kinh khủng, hơn nữa loại tiêu hao này thường là kéo dài.

Nha Nha thấy thế vội vàng gấp gáp cầm tinh thạch phóng tới trước mặt Tiểu Nhị, trong nháy mắt tinh thạch trước mặt Tiểu Nhị chồng chất như núi.

Dời xong tinh thạch, nó liền hiếu kỳ đứng sang một bên.

Trong ánh sáng trắng của Ưu Nhã Lãnh Diễm, côn đồng chậm rãi biến nhỏ. Tiểu Nhị lại bổ sung hai lần tinh thạch, tạp chất từ thân côn không ngừng bị loại trừ, côn đồng trở nên nhẵn bóng có thể soi gương, quang mang lóng lánh say mê người, mấy phần giống thủy tinh.

Khi Tiểu Nhị dập tắt Ưu Nhã Lãnh Diễm, một thanh côn dài nhỏ vừa vặn tay nhỏ hắn có thể nắm. Chiếc côn trông thô hơn chiếc đũa, tay Tiểu Nhị quá nhỏ, hắn cũng có chút không biết làm thế nào. Thân côn gần giống như thủy tinh, màu đen lốm đốm như một con Bích Hổ (thằn lằn) băng lãnh chiếm giữa thân côn. Hai điểm đốm đỏ yêu dị, giống như huyết đồng băng lãnh.

Tiểu Nhị có chút thỏa mãn, Ưu Nhã Lãnh Diễm quả nhiên không hổ là lựa chọn không tệ trong hồn thuật luyện chế nhập môn, tối thiểu luyện chế ra được vẻ ngoài cực kỳ không tệ. Chỉ nhìn cái côn nhỏ này cũng có thể so với tác phẩm nghệ thuật.

Nếu như hồn thuật luyện chế lợi hại hơn chút, phẩm chất hắn là có thể nâng cao một bước. Được rồi, hồn trị Ưu Nhã Lãnh Diễm 10 điểm, có thể làm được như vậy là không tệ rồi.

Hồn trị Tiểu Nhị đạt tới 80 điểm, thuấn di chiếm 10 điểm, Ưu Nhã lãnh diễm chiếm 10 điểm, còn 60 điểm nữa. Ô hồn thuật Đại hùng tinh

cần chính hắn phải lĩnh ngộ, nhưng mà hồn trị cần dự trữ lại, Tiểu Nhị cảm thấy tiềm lực Đại hùng tinh thần tán rất lớn, hắn dự định lưu lại 30 điểm hồn trị.

Vậy có nghĩa hắn còn có 30 điểm hồn trị nữa.

Người khác không đủ hồn trị nên không thể tu luyện hồn thuật mới, mà hắn có một xấp dầy hồn trị còn thừa, nhưng không có hồn thuật để tu luyện.

Để lãng phí sao?

Tiểu Nhị thầm hạ quyết tâm, chờ chuyện lần này kết thúc, hắn sẽ tập trung luyện hồn bảo, kiếm một khoản béo bở. Nếu kế hoạch tương lai rơi vào trong tay cái con hàng loại hai kia quyết định thì sẽ càng lúc càng vứt đi thôi.

Tuyệt đối không thể như vậy!

Cục diện bị động như vậy không thể cứ duy trì liên tục mãi!

Đã xác định hướng suy nghĩ xong xuôi thì nhất định không thể buông tha!

Tiểu Nhị âm thầm nắm chặt nắm tay nung núc thịt, hắn buông nắm tay ra, đây chỉ là mới bắt đầu. Hắn lập tức lấy ra mười hai mũi tên, cái này là bí bảo thanh đồng Thiên Tiễn tọa, bộ tên bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, mỗi một hệ có ba cây tên đồng.

Mười hai mũi tên đồng bị hắn ném vào trong Ưu Nhã Lãnh Diễm.

Khí lạnh Ưu Nhã Lãnh Diễm quấn quanh lên mũi tên, mũi tiễn sắc bén bị mài tròn ôn thuận giống như giọt nước, thân mũi tên càng trở nên nhỏ, càng trong sáng. thân Xuân tiễn giống như phỉ thúy xanh nhạt ướt át, Hạ tiễn thì giống như thạch anh hồng sáng bóng, Thu tiễn thì giống như bông lúa mạch chín vàng trong vắt, Đông tiễn trong sáng giống như băng trụ thời đông.

Tiểu Nhị kiểm tra từng chiếc, thấy không chút vết tỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn mới lộ ra một nụ cười tươi thỏa mãn.

Hắn cũng khá kỹ tính.

Xương dù đã hoàn thành.

Tiếp theo chính là mặt ô, mặt ô mà Tiểu Nhị chọn lựa chính là bí bảo thanh đồng Thiên Nga tọa, áo choàng Hồ Ảnh. Ưu Nhã Lãnh Diễm luyện chế bí bảo Thiên Nga tọa có thể nói làm ít được nhiều, Tiểu Nhị có thể cảm thụ được rõ ràng, năng lượng tiêu hao nhỏ hơn rất nhiều.

Hoàn thành mặt ô làm cho Tiểu Nhị tương đối thỏa mãn, mặt ô tuyết trắng, bóng núi tuyết đảo ngược dưới hồ lại mơ hồ có thể thấy sóng nước xao động.

Hoàn thành ba kiện nguyên liệu, Tiểu Nhị không tiếp tục ngay mà trái lại hắn khoanh chân nhập định. độ khó luyện chế nguyên liệu cũng không tính là cao, chỉ tốn công phu mài dũa, hắn cũng đã khởi động làm nóng rồi, tuy rằng hắn tuyệt đối tự tin đối với bản thân mình, nhưng hắn chưa bao giờ khinh suất.

Vẻ mặt Nha Nha ước ao nhìn Tiểu Nhị, Tiểu Nhị thật lợi hại, đả tọa cũng có thể bay là là giữa không trung.

Khi Tiểu Nhị đang luyện chế hồn bảo, Đường Thiên và Binh đang chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Binh không dùng thanh đồng 09 mà sau khi liên lạc với Tái Lôi bèn sử dụng một loại kim loại mới mà Tái Lôi nghiên cứu, tinh đồng.

Lần này Binh mang đến là hộp tinh đồng, to bằng bánh đậu xanh, mặt ngoài trơn bóng, không nhàn nhạt giống như thanh đồng phổ thông mà sáng ngời. Nhưng nhìn bên ngoài cũng không thấy thu hút lắm.

Nhưng Đường Thiên nhìn cả một rương tàn kiện hồn bảo trước mặt, đột nhiên ý thức được một vấn đề trọng yếu, hắn lắp bắp hỏi: "Tên kia, ta

làm thế nào lấy lạc ấn ra?"

Binh sửng sốt, vuốt cằm, nói với vẻ không chắc chắn lắm: "Cái này xác thực là một vấn đề, ăn được không? Phải không, ngươi thử xem? Vị của Hồn bảo, ta cảm thấy hắn là không tệ, nói không chừng rất ngon lành đó!"

Mặt Đường Thiên tức thì xanh mét : "Ăn... Uy, đại thúc, ngươi có lầm lẫn không..."

"Nếu như ngươi có thể nghĩ ra biện pháp khác, ta sẽ không để ý." Binh nhún vai buông tay, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Lẽ nào ngươi dự định làm cho kế hoạch vĩ đại của chúng ta chết non như thế?"

"Các ngươi cần lạc ấn bên trong hồn bảo sao?" Đột nhiên Thương Dương Vũhỏi.

"Đúng rồi." Binh gật đầu: "Ngươi có biện pháp sao?"

"Có lẽ ta có thể thử xem." Thương Dương Vũ giải thích: " Sau khi ta hồn hóa, đối với thực thể thì bất lực, nhưng đối với năng lượng hóa gì đó, lực khống chế tăng lên rất nhiều."

Thương Dương Vũ giơ giơ tay lên với lấy một kiện tàn kiện hồn bảo, tàn kiện hồn bảo bay tới, hắn quay mặt hỏi Binh: "Vỏ ngoài có cần không?"

"Không!" Binh lắc đầu.

Thương Dương Vũ gật đầu, không nói thêm lời nào, một luồng vụ khí quấn lên hồn bảo, cấp tốc rót vào hồn bảo, con mắt ông đột nhiên sáng lên một đoàn tinh mang, vụ khí trùm lên một quang đoàn ảm đạm bay ra.

Tinh thần Binh rung lên, chỉ vào Đường Thiên: "Đưa lạc ấn đánh lên thân hắn."

Hô, quang đoàn bay vào thân thể Đường Thiên.

Con mắt Đường Thiên thoáng cái trợn tròn, không chờ hắn có phản ứng, vài sợi quang mang từ thân thể Đường Thiên bay ra, một cơn gió xoáy ấn ký xuất hiện trên bàn tay Đường Thiên.

"Phong ấn nó vào trong hộp tinh đồng!" Binh vội vàng nói.

Tâm niệm Đường Thiên liền động, chỉ cảm thấy một luồng chảy chạy dọc theo đầu ngón tay hắn rồi chìm vào hộp tinh đồng, mặt ngoài hộp tinh đồng hiện lên một cơn gió xoáy ấn ký.

Binh huýt sáo có chút hưng phấn: "Thành công rồi!"

Thương Dương Vũ từ từ tới, có chút hiếu kỳ hỏi: "Đây là cái gì?"

" Binh hộp nguyên ấn!" Binh đắc ý dào dạt chỉ vào Đường Thiên: "Đứa khốn khiếp này là linh năng lượng thể, thân thể hắn chuyên tu bài xích đồ vật năng lượng hóa. Sau khi những lạc ấn này bị mất năng lượng sẽ trở thành bổn nguyên ấn, phong ấn bổn nguyên vào hộp đồng là thành Binh hộpnguyên ấn."

"Có ý tứ, linh năng lượng thể..." Thương Dương Vũ như đăm chiêu: "Cũng đúng, nếu như nói hồn hóa chính là hóa thành năng lượng thể, như vậy nhất định sẽ có linh năng lượng thể. Bổn nguyên ấn, tên này hay lắm. Tuy rằng lĩnh ngộ pháp tắc sẽ gian nan hơn, nhưng lại càng trực tiếp, không có chỉnh sửa năng lượng càng tiếp cận bản chất pháp tắc."

Thương Dương Vũ lẩm bẩm.

"Ai biết được." Binh nhún nhún vai hy vọng: "Chúng ta đẩy nhanh tốc độ hơn, thời gian không nhiều."

Đường Thiên tiếp tục cầm lấy hộp đồng, hắn cũng muốn đem đao ấn phong vào, nhưng mà dòng chảy này khi mới tiếp xúc với hộp đồng, tê, thanh âm nhẹ như xé giấy, trong nháy mắt hộp đồngbị vặn tan.

Mọi người đều giật nảy mình.

Luồng chảy lập tức lùi vào trong cơ thể ĐườngThiên, lần nữa biến thành một đao ấn.

Đường Thiên không tin vào mắt, lại cầm lấy một hộp đồng, kết quả không sai biệt, hộp đồng bị đao mang sắc bén lại cắn nát lần nữa.

"Xem ra đao ấn này không phải mặt hàng bình thường." Binh có chút tán thán: "Vận khí của đứa khốn khiếp ngươi cũng tuyệt diệu nhỉ."

Đường Thiên còn muốn thử tiếp đã bị Binh ngăn cản: "Trước hết xử lý cho xong những tàn kiện hồn bảo này đã!"

Tiểu Nhị nhìn thành phẩm trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra vẻ mấy phần kiêu ngạo.

Cán ô tinh xảo yêu dị, Bích Hổ màu đen bám vào cán thân, hai điểm huyết đồng vừa đúng chỗ tay cầm. Mười hai nan dù ẩn chứa biến hóa của bốn mùa. Mặt ô như vẽ, sóng nước nhẹ xao động, mặt nước phản chiếu tuyết sơn khiến người tán dương, bầu trời trên đỉnh tuyết sơn kia cũng phản chiếu ở trong cái phiến hồ ảnh này.

Tiểu Nhị dung nhập một cách xảo diệu tinh thần vào trong cái hồn bảo này, nhìn thấy cái hồn bảo này tuyệt đối không một ai nghĩ đến Đại Hùng tinh thần tán. Thế nhưng Tiểu Nhị lại có thể sử dụng nhiều loại biến hóa Đại Hùng tinh thần tán.

Vừa luyện chế ra kiện hồn bảo đầu tiên, Tiểu Nhị cực kỳ tự tin, lẩm bẩm: "Đặt tên ngươi là gì chứ?"

Nha Nha nghe đến những lời này, tức thì lại gần, y y nha nha khoa tay múa chân không ngừng.

Tiểu Nhị minh bạch ý tứ Nha Nha bèn lắc đầu: "Không được!"

Dù Nha Nha? Kiệt tác như thế này sao có thể đặt một cái tên như thế?

Nha Nha tức thì bị chọc giận, nghiêm mặt, nhảy lên lủi xuống vây bắt Tiểu Nhị, y y nha nha gọi không ngừng.

Tiểu Nhị chẳng biết phải làm sao, Nha Nha phẫn nộ thì hắn hiểu rồi.

Tiểu Nhị ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi đến cái tên cũng luyến tiếc, chúng ta còn có thể chơi đùa thoải mái với nhau sao? Chúng ta còn là hảo huynh đệ sao? Tình cảm của chúng ta đến một cái tên cũng không bằng sao? Ta cho cả khẩu phần lương thực bản thân mình, vậy mà ngươi lại như vậy, quá không nghĩa khí, làm Hồn tướng sao có thể như vậy...

Tiểu Nhị nhớ tới đống tinh thạch vừa mới rồi kia, đây là bắt người ta bánh ít ném đi bánh quy ném lại sao...

"Được rồi được rồi, thì gọi là Dù Nha Nha đi."

Tiểu Nhị bất lực nói, trong thanh âm bập bà bập bẹ hiện lên bất đắc dĩ. Vì cái gì xung quanh cái con hàng lởm kia, Hồn tướng cũng lởm...

Nha Nha tức thì mặt mày rạng rỡ, nhảy đến bên cạnh Tiểu Nhị, nhấc Tiểu Nhị lên trên lưng, sau đó chạy loạn khắp nơi ở trong Võ Hồn điện, trong miệng phát ra tiếng hoan hô y y nha nha.

Cảm thụ được sự hài lòng của Nha Nha, tâm tình Tiểu Nhị cũng có phần khoái trá khó giải thích.

Được rồi, tuy rằng không xứng với kiệt tác bản thân mình tỉ mỉ làm vậy cứ tính là cái tên tài trợ đi.

Tốt xấu cũng có một đống tinh thạch tài trợ ra...

Chỉ có thể nghĩ như vậy thôi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Tâm Cơ Thâm Trầm

"Cứ điểm Độc phiệt là một loại cứ điểm xa xưa đã thất truyền, đã lâu lắm rồi không xuất hiện, không ngờ lại xuất hiện ở đây." ngữ khí Đồng Cách mang theo một tia kinh ngạc: " đặc điểm lớn nhất của cứ điểm Độc phiệt chính là cưỡng chế hình thành cục diện một đấu một."

"Một đấu một hả?" Nhâm Như Hải nhíu mày: "Điều này sao có thể làm được?"

"Trên thực tế thì ta cũng không rõ ràng lắm." Đồng Cách lắc đầu nói: " cứ điểm loại này đã thất truyền, không một ai biết rõ nguyên lý của nó. Lúc Lý huynh còn sống đã từng nghe nói đến chưa?"

Thương thế Lý Nhược đã khôi phục, hắn oán độc nói: "Chắc chắn là một thủ đoạn mà lão bất tử kia để lại, hừ, hắn đã sớm đề phòng ta rồi!"

Nhâm Như Hải có chút kỳ quái: "Thế nhưng một đấu một, lòng tin bọn họ từ đâu tới? Tuy rằng thực lực Phó Trọng Sơn không tệ nhưng trình độ còn lâu mới đối địch được với bọn ta."

"Có lẽ chúng ta chờ chút sẽ biết." Đồng Cách cười nói: "Ta tin, chắc chắn có rất nhiều người sẽ nhịn không được."

"Cái tên thần bí kia với Diệp Triêu Ca có động tĩnh gì không?" Nhâm Như Hải hỏi.

"Tạm thời không có tin tức, nhưng có thể chắc chắn Diệp Triêu Ca không chết!" Đồng Cách nói, hắn có tin tức riêng, tuy rằng Diệp Triêu Ca biến mất nhưng không chết.

"Chúng ta cứ xem điểm Độc phiệt đi đã." Nhâm Như Hải trầm giọng nói.

Bởi Đường Thiên với Diệp Triêu Ca đánh một trận làm oanh động nên khi mọi người phát hiện phủ thành chủ trở nên hoàn toàn thay đổi thì trời đã sang trưa. Từ hình dáng kỳ quái bên ngoài thì ai cũng hiểu đây là cố ý được kiến tạo nên, mà đám thánh giả tuyệt đối là một đám người học thức uyên thâm,chẳng mấy chốc cái tên cứ điểm Độc phiệt đã được bọn họ tìm ra, một vài đặc điểm cứ điểm Độc phiệt cũng được đọc lên vanh vách.

Một đấu một?

Điều này làm cho mọi người cực kỳ bất ngờ.

Bọn họ thực sự không rõ từ đâu mà Thương Dương Võ trườngcó lòng tin như vậy. Thực lực Phó Trọng Sơn trong đám thánh giả thanh đồng đúng là không tệ, nhưng chắc chắn không phải là cao thủ đứng đầu. Cửa khẩu như vậy hẳn là đặt ở đó một cường giả cực mạnh mới đúng a, Thương Dương Võ trường nào có võ giả cực mạnh? Chẳng lẽ Thương Dương Vũ định tự mình lên sàn?

Suy đoán này làm cho rất nhiều người hưng phấn và kích động hẳn.

Nhất môn tam thánh, quả thực là thành tựu xuất sắc. Thực lực Thương Dương Vũ đến tột cùng như thế nào, đến tận bây giờ cũng chưa từng thể hiện ra ngoài nên không một ai biết rõ, nhưng có thể bồi dưỡng ra ba gã đệ tử thánh giả thì tuyệt đối không đơn giản, không một ai dám coi thường.

Cứ điểm Độc phiệt đã thất truyền trong truyền thuyết, còn có Thương Dương Vũ sâu không lường được, liên tiếp mấy ngày này không một ai dám tiến đến xông quan.

Ai cũng không muốn làm chuột bạch.

Đến tận ngày thứ ba mới có người xông vào Cứ điểm Độc phiệt. Tức thì việc này hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Cứ điểm Độc phiệt sở dĩ có thể cưỡng chế địch nhân hình thành cục diện một đấu một, ngoại trừ những ám điêu trùng điệp đan xen ở ngoài kia, còn có một nơi rất trọng yếu, đó chính là chỗ Đường Thiên đóng giữ có lồng ánh sáng bao phủ!

Một kiện bí bảo hoàng kim, ba mươi sáu kiện bí bảo bạch ngân, bảy mươi hai bí bảo thanh đồng được Binh an bài trong khu vực này, do đó hình thành một lồng ánh sáng hình bán cầu đường kính ước chừng hơn ba mươi trượng. Bí bảo, hàn triều, tinh lực cùng hình thành một khu lồng ánh sáng hoàn mỹ phong tỏa. Bên trong khu phong tỏa này, chỉ cần hơn hai người sẽ cấm đi vào.

Lại phối hợp với những ám điêu bố trí tỉ mỉ kia thì dù là thánh giả cũng khó mà toàn thân thối lui.

Nhận thấy được có người đến, Đường Thiên mở mắt.

Hắn đóng giữ ở đây đã ba ngày, bắt đầu đã có chút không kiên nhẫn.

Cuối cùng cũng tới rồi sao?

Đường Thiên hít sâu một hơi, đứng lên.

Đồng thời, Tiểu Nhị trong Võ Hồn điện cũng mở mắt, đã tới rồi sao? Đối với trận chiến đấu này nó cũng có chút mong đợi, bản thân mình luyện chế kiện hồn bảo đầu tiên, cuối cùng sắp được khảo nghiệm thực chiến.

Những ngày này nó đã cố hạn chế xuất hiện trước mặt Đường Thiên. bỗng nhiên nó ý thức được một vấn đề, nếu như Đường Thiên biết rõ thân phận chân thực của nó, với tính cách đứa khốn khiếp này thì cuộc sống bản thân mình càng chật vật mất.

Thái độ đối đãi với địch nhân thì cái con hàng kia từ trước đến nay luôn cực kỳ tàn nhẫn. Mà mình lại là địch nhân tiềm ẩn trong lòng, đứa khốn khiếp này tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, tuy rằng không thể giết chết bản thân mình nhưng chắc chắn sẽ triệt để áp chế bản thân mình.

Trước khi cơ hội đến phải nỗ lực ngụy trang mới được.

Thạch Phong vốn không muốn làm chim đầu đàn, nhưng mà gã mải ôm tâm lý cầu may xem sao. Gã sinh ra ở Hải Đồn tọa, Hải Đồn tọa là một nhòm sao nhỏ trong Bắc Thiên thập cửu châu, lần này gã cũng muốn thử xem thế nào.

Gã hạ quyết tâm, nếu như manh mối không đúng, gã lập tức cao chạy về nhà.

Ám điêu cũng không khởi xướng công kích, gã thẳng đường đi tới trước lồng ánh sáng, gã có chút khẩn trương, nhưng suy nghĩ một chút, không có chút nguy hiểm thì làm sao có thu hoạch? Cắn răng một cái, gã liền bước vào lồng ánh sáng.

Vừa bước vào lồng ánh sáng, sắc mặt hắn hơi đổi, cái lồng ánh sángnày cổ quái!

Lập tức gã đưa tay lên thử xem thế nào, cho dù gã dùng sức như thế nào cũng không thể ra ngoài.

Thế thì, chỉ có thể liều mạng đánh một trận rồi! Hắn quyết tâm.

"Tiểu Nhị!"

Đối phương trầm quát một tiếng, làm cho Thạch Phong như chợt tỉnh từ trong mộng.

Đây là trận chiến đầu tiên, Đường Thiên không dám chậm trễ, khởi đầu tốt đẹp là chuyện quan trọng nhất. Tiểu Nhị, Nha Nha, tất cả đều ra, Đường Thiên muốn toàn lực ứng phó!

Khi Thạch Phong thấy rõ ràng mặt mũi địch nhân trước mặt, toàn thân giống như bị sét đánh trúng, mắt gã trợn tròn.

Đây... Đây không phải cái tên thần bí bắt Diệp Triêu Ca đi sao...

Tức thì Thạch Phong nghĩ tới cái chết, bản thân mình thế nào lại nhảy ra làm chim đầu đàn?

Đường Thiên hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Đi nào, quyết một trận sinh tử!"

Tâm can Thạch Phong run lên, thế là phải quyết chiến sinh tử... Diệp Triêu Ca cũng là bị xử quyết rồi cũng nên... Sống hay chết còn chưa biết...

Thân hình Đường Thiên hơi hơi nghiêng về phía trước, làm bộ muốn đánh.

"Ta đầu hàng!"

Thạch Phong đầu hàng rất dứt khoát lưu loát, làm cho Đường Thiên vừa mới chuẩn bị nhào tới phải khựng đứng cả thân hình, hắn kinh ngạc ngắm nghía nhìn Thạch Phong.

"Về sau xin vì đại nhân mà như thiên lôi sai đâu đánh đó, chỉ biết vâng lệnh làm theo!"

Thạch Phong tràn cả nụ cười nịnh nọt ra khắp nơi, câu nói cẩn thận từng li từng tí.

Người bên ngoài nhìn không thấy tình huống bên trong cứ điểm, nhưng ở trong hầm ngầm đám người Phó Trọng Sơn đang xem chiến đấu lại có thể thấy được rõ ràng chi tiết, nhưng bọn hắn hoàn toàn trợn tròn mắt. Đây là tình huống gì? Tại sao có thể như vậy?

Bọn họ không biết trận chiến Đường Thiên bắt Diệp Triêu Ca đi bây giờ là một trong số đề tài nóng hổi nhất khắp Hàn Cổ thành. hỏa diễm

trên nắm tay Đường Thiên rốt cuộc là cái gì, đến bây giờ mọi người đều chưa kết luận nổi. Có thể khắc chế Vi Quang, hồn thuật như vậy tuyệt đối không thể nào là hồn thuật phổ thông. Thế nhưng không một người nào có thể nói ra lai lịch nó, điều này cũng làm cho những thánh giả kinh nghi bất định.

Ngoại trừ bổn nguyên ấn Đường Thiên ra, phân tích đối với cuộc chiến đấu của Đường Thiên cũng rất nhiều.

Toàn bộ phân tích đều nhất trí kết luận, người này cực kỳ nguy hiểm!

Sát phạt quyết đoán, tàn nhẫn tàn khốc, vì hai mươi chiêu thắng lợi mà lại không tiếc tự hủy hai bàn tay, hạng người tàn nhẫn như thế tuyệt đối không nên trêu chọc. Lại xem xét trực giác chiến đấu kinh người của hắn thì bản năng chiến đấu đáng sợ, nhưng chân chính làm người ta sợ hãi là lòng dạ sâu không lường được của cái tên liều này.

Lần đầu tiên đánh lừa Diệp Triêu Ca thì kẻ liều này chỉ dùng thức hồn, hồng diễm cổ quái kia căn bản chưa xuất hiện. Mà để Diệp Triêu Ca mất cảnh giác lại dám không tiếc tự hủy hai bàn tay.

Mà lần này, Vinh Ba đi rồi thì cái gã liều này mới biểu hiện thực lực chân thực bản thân mình ra, cả thức hồn cũng vô dụng, dễ dàng bắt Diệp Triêu Ca lại.

Tâm cơ thâm sâu như thế, có thể thấy rõ.

Khi mọi người thảo luận, tất cả đều nhất trí với nhau không nên đối địch cùng cái gã này! Một vài thánh giả lắm chuyện còn liệt ra một danh sách nguy hiểm, trên đó là những người không thể trêu chọc, mà cái gã này nghiễm nhiên ở vị trí đệ nhất.

Lý do bọn họ đưa ra cũng rất đầy đủ, cái gã này không phải là lợi hại nhất, mà cái gã này đứng đầuở tâm cơ thâm trầm lãnh khốc tàn bạo, đắc tội hắn, ai cũng không biết lúc nào bị cắn một cái.

Cho nên khi Thạch Phong nhìn thấy Đường Thiên thì một tia may mắn mong mỏi trong lòng sau cùng hoàn toàn tắt. Mà khi gã nhìn thấy Tiểu Nhị cầm dù thì càng run rẩy, người này vậy mà lại còn có con bài chưa lật! Cây dù này cho tới bây giờ hắn cũng chưa lấy ra lần nào, Thạch Phong có nhiều nghiên cứu đối với hồn bảo, vừa nhìn Dù Nha Nha đã minh bạch, phẩm chất chiếc dù này cực kỳ xuất sắc.

Cái gã này tâm cơ thực sự... thâm trầm đến đáng sợ!

Gã càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, suy nghĩ thêm chút nữa, lẽ nào Hàn Cổ thành kỳ thực chính là một âm mưu mà cái gã này bày ra? Rất có khả năng! Bằng không mà nói, cái gã này sao lại xuất hiện tại phủ thành chủ? Lẽ nào hắn mới là người chân chính phía sau màn sân khấu này thúc đẩy âm mưu?

Loại kiêu hùng đáng sợ này, bản thân mình chỉ là một gã thánh giả phổ thông làm sao là đối thủ?

Vì vậy...

Thạch Phong đầu hàng không chút do dự.

Thánh giả quan chiến bên ngoài phủ thành chủ chỉ thấy lồng ánh sáng kiaánh sáng vừa mới biến hồng không bao lâu đã biến thành màu xanh, mọi người không khỏi đồng thời hít vào một hơi lãnh khí.

Thua cũng quá nhanh đi...

Một chiêu đã chiến thắng sao?

Một vài đặc điểm của cứ điểm Độc phiệt đã bị mọi người phao đồn lên, cửa vào lồng ánh sáng một khi biến hồng nghĩa là chiến đấu còn chưa kết thúc. Mà một khi lồng ánh sáng biến thành màu xanh có nghĩa chiến đấu đã kết thúc.

Tuy rằng Thạch Phong là thánh giả địa phương nhỏ nhưng cũng có mấy phần bản lĩnh. Không thể nào có chuyện bị giải quyết nhanh chóng

như thế?

Nhất là những thánh giả đã từng cùng Thạch Phong thảo luận càng khẽ biến sắc mặt.

Tuyệt đối không phải Phó Trọng Sơn!

Lẽ nào đúng là... Thương Dương Vũ?

Sắc mặt mấy người Đồng Cách cũng khó nhìn vô cùng, Lý Nhược như bệnh tâm thần: "Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Lão nhân đã hồn hóa, hắn có đến cũng không thể chiến đấu!"

"Vậy là ai?" Nhâm Như Hải trầm giọng hỏi.

Đồng Cách trấn định rất nhanh, mắt lập lòe dị quang: "Nhìn đi, chính chủ vào sân rồi!"

Ngay sau đó, lại có một gã thánh giả lá gan lớn, mặt đằng đằng sát khí, dứt khoát bước vào cứ điểm. Sau đó... Không đến mười giây đồng hồ, quang tráo trở lại sắc xanh lần thứ hai!

Lần này không có tiếng hít khí lạnh mà hoàn toàn tĩnh lặng, mọi người hoàn toàn bị chấn kinh rồi!

Bên trong rốt cuộc là ai?

Nhất định là một vị thánh giả vô cùng cường đại!

"Có hồn thuật cường đại đặc thù nào đó hay không?" Có người thì thầm dò hỏi.

Rất nhiều người sáng cặp mắt lên, không tệ, nói không chừng có hồn thuật đặc thù nào đó, bình thường loại hồn thuật này thường thường uy lực cường đại, nhưng mà tiêu hao cũng rất lớn!

Một gã thánh giả tiếp theo xông vào bên trong, mười giây, lồng ánh sáng biến màu xanh.

Lại thêm một gã, mười giây, lồng ánh sáng biến màu xanh.

Khi tên thánh giả thứ năm xông vào, lại mười giây lồng ánh sáng biến màu xanh, lần này không ai dám hé răng nữa. ở trong mắt mọi người, cứ điểm giống như một quái vật há miệng như lớn bồn máu ra, chờ chọn người mà cắn.

"Hừ, ta muốn xem là thần thánh phương nào đây!" Một gã đại hán hừ lạnh, vượt đám người xông ra.

Tinh thần mọi người không khỏi rung lên, người này tên là Mông Tháp, là một trong mấy thánh giả mạnh nhất Hàn Cổ thành. hồn trị gã đạt tới 136 điểm, thành danh đã nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu cũng cực phong phú!

Thần thái Mông Tháp tự nhiên, chậm rãi đi vào cứ điểm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 512: Kết Quả Tinh Diệu

Khi Mông Tháp đi vào lồng ánh sáng, thấy rõ người thủ quan bên trong thì ánh mắt hắn ngưng lại.

Là gã!

Lúc Đường Thiên và Diệp Triêu Ca chiến đấu gã cũng tận mắt nhìn thấy, phân tích truyền lưu trên phố về người này, trong lòng gã cũng đồng ý với nhận xét như vậy. Nhưng mà gã đối với thực lực của bản thân mình luôn tự tin, thật không chút sợ sệt gì cả chỉ là có chút kiêng kỵ.

Kinh nghiệm chiến đấu của Mông Tháp cực kỳ phong phú, biết rõ đánh nhau sinh tử không hoàn toàn nhìn vào thực lực cá nhân, mà những phần tử nguy hiểm kia thường thường sẽ phát huy ra thực lực hơn xa lúc thông thường. Dù cho người đó bị áp chế đến ngóc ngách cận kề nguy hiểm thì cũng vẫn giống như rắn độc vậy, lúc nào cũng có thể cho ngươi một kích trí mạng.

Trận chiến này không dễ dàng!

Thần thái Mông Tháp tự nhiên: "Không ngờ là các hạ thủ quan, thực sự là làm người ta bất ngờ."

Đường Thiên liếc Mông Tháp, lười biếng hỏi: "Ngươi cũng muốn đầu hàng sao?"

"Đầu hàng á?" Mông Tháp khẽ cười một tiếng: "Tuy rằng thực lực các hạ phi phàm, nhưng mà còn chưa đủ để bắt ta đầu hàng. Nhưng mà, ta thật hiếu kỳ thân phận chân thực các hạ."

Thái độ của đối phương làm cho Đường Thiên thu lại bộ dáng lười biếng.

Sơ sơ mấy lời nói Đường Thiên liền cảm thụ được đối phương tự tin vào thực lực bản thân, cao thủ!

Nghĩ trận chiến này phải đánh nhau sinh tử không cách nào cứu vãn, với sự tôn trọng đối với cường giả, Đường Thiên thản nhiên nói: "Ta là Đường Thiên, đứng đầu Đại Hùng tinh."

Sợi cơ trên mặt hắn không ngừng biến ảo để khôi phục khuôn mặt.

Sắc mặt Mông Tháp cuối cùng biến đổi.

Nhìn thiếu niên trước mặt, trong lòng gã cười khổ, cái này thì phiền phức rồi. Đối phương biểu lộ diện mạo thật có nghĩa song phương không còn cách nào thỏa hiệp.

Gã hối hận đã xông tới tranh cái bãi nước đục này.

Đương nhiên Gã biết rõ Đường Thiên là ai, Đại Hùng tinh như mặt trời ban trưa, liên tục thôn tính hai chòm sao Thiên Long, Kình Ngư, thực lực áp sát chòm sao Hoàng Đạo. Trấn giữ chòm sao loại này là vị bá chủ mà danh tiếng gần đây cực mạnh mẽ.

Nếu như đối phương chỉ là một gã thánh giả, dù cho lợi hại cỡ nào, Mông Tháp cũng không sợ hãi. Địa vị bá chủ lại khác, phía sau bá chủ là một chòm sao khổng lồ, là vô số nhân lực vật lực, là cao thủ như mây, là lợi ích tập đoàn khổng lồ.

Thực lực Đường Thiên, gã không để vào mắt. Thế nhưng nếu như giết chết Đường Thiên, không cần chờ ngày mai, Đại Hùng tinh sẽ dốc toàn bộ tinh lực cả chòm sao tới đối phó gã. Người nhà của gã, đệ tử của gã không một ai có thể thoát được. Tuyệt đối không chòm sao nào sẽ che chở gã, đến cả Quang Minh võ hội cũng tuyệt đối sẽ không. Đại Hùng

tinh đều là một đám người chiến đấu điên cuồng, có cả binh đoàn làm người ta sinh lòng e ngại, vậy có nghĩa chiến tranh ngay lập tức.

Thánh giả không phải là kẻ đơn độc lẻ loi a...

Mông Tháp cười khổ: "Ta có thể xem như chưa tới hay không?"

Đường Thiên sửng sốt: "Coi như chưa sao?"

Mông Tháp bình tĩnh trở lại: "Ta không muốn chiến đấu với ngài, cũng không muốn đầu hàng, làm sao bây giờ?"

"Nói rất hay a." Một thanh âm chen giữa đối thoại hai người, Binh từ trong cơ thể Đường Thiên nhẹ nhàng bước ra. Lão vẫn luôn chú tâm vào trận chiến, lúc trước năm tên liên tục đầu hàng làm cho lão trợn cả mắt há cả mồm, trong lòng suy nghĩ rất nhiều. Võ tướng là một đám người rất hay suy nghĩ, cục diện quỷ dị như vậy, một linh cảm ở trong đầu Binh như ẩn như hiện.

Đến tận lúc Đường Thiên bộc lộ thân phận, thái độ Mông Tháp tiến thoái lưỡng nan, lập tức làm cho trước mắt Binh sáng ngời.

Trong bất tri bất giác, bọn họ bày ra một thế cục tinh diệu vô cùng!

Nếu như dùng danh nghĩa Đại Hùng tinh mời chào những thánh giả ở bên ngoài, không mấy người sẽ nguyện ý gia nhập bọn họ. Tự do, thánh giả thích tự do, chính là không muốn gia nhập vào thế lực khác.

Không thế lực nào từ chối thánh giả gia nhập, ngược lại, mỗi chòm sao đều tận lực mời chào thánh giả.

Trong Hàn Cổ thành, người của Mười Hai cung Hoàng Đạo phải tận hết sức lực mời chào thánh giả, chỉ tiếc thành quả không mấy. Tự do, đa số thánh giả đều tôn thờ tự do, không nguyện ý bị câu thúc bó buộc, cho nên muốn mời chào những người này, độ khó cực lớn.

Thế nhưng những này thánh giả cũng không ngốc, bọn họ cũng rất rõ ràng, đắc tội một vị bá chủ như Đường Thiên sẽ nhận được kết quả như nào. nếu như Đường Thiên công nhiên thân phận chắc chắn sẽ bị quần công. Và sẽ khiến Quang Minh võ hội và Hắc hồn cảnh giác, gia tăng lực lượng.

Cục diện hiện tại đối với thánh giả mà nói chỉ có hai lựa chọn.

Một là giết chết Đường Thiên, sau đó bị Đại Hùng tinh truy sát.

Hai là đầu hàng.

Quá vô sỉ rồi!

Quả thực quá vô sỉ rồi!

Ở trong lòng Binh vui như hoa nở, hơn nữa đây là các thánh giả tự chui đầu vào lưới. Ngươi nhìn đi, chẳng trách được ta a, là bản thân các ngươi xông tới mà! Không biện pháp a, không phải ta muốn ngươi đầu hàng a, đều là cái cứ điểm này bức thôi a.

Tự do tự ngạo là đặc tính của thánh giả, nhưng tuyệt đối không ngu xuẩn, ngu xuẩn làm sao được phong thánh.

Đây là đe dọa và uy hiếp.

Nếu như Đường Thiên công nhiên đe dọa uy hiếp thánh giả, vậy sẽ bị thánh giả nhất trí công kích, cái khác không nói, chỉ cần toàn bộ thánh giả Hàn Cổ thành liên hợp lại thì có thể quét ngang Đại Hùng tinh mấy lần.

Binh càng nghía thì càng thấy thế cục trước mắt đúng là tinh diệu. đe dọa từng người, không thể thoát đi, thời gian lựa chọn giới hạn, tối diệu chính là, còn là thánh giả tự do tự đưa mình tới cửa, không oán người khác được.

Đương nhiên rồi, cao thủ chân chính luôn kiêu ngạo, là xương cứng, là uy vũ không khuất phục, sao có thể đầu hàng?

Chúng ta thay đổi cách nói vậy.

Binh cáo già ho nhẹ một tiếng: "Chúng ta có thể hợp tác!"

"Hợp tác?" Mông Tháp sửng sốt, vô thức hỏi: "hợp tác như thế nào?"

"Phương thức hợp tác rất đơn giản, ngươi lấy thân phận hợp tác đồng bọn gia nhập vào Đại Hùng tinh chúng ta. Chúng ta không cưỡng chế yêu cầu các ngươi tham gia chiến đấu, nhưng mà nếu như các ngươi lựa chọn tham gia chiến đấu, như vậy chiến lợi phẩm ngươi sẽ nhận được tương ứng bằng phần trăm. Cống hiến càng nhiều, ngươi có thể đạt được càng nhiều chỗ tốt. Đại Hùng tinh chúng ta coi như là một đại chòm sao đó, về phương diện thực lực, ta tin ngươi hẳn là yên tâm, tài nguyên có thể đạt được chắc chắn sẽ nhiều. Hơn nữa, ta tin tưởng là chí tiến thủ của Đại Hùng tinh, đại khái không một ai hoài nghi."

Binh cười tủm tỉm nói, binh pháp không chiến mà khuất người là cảnh giới binh pháp cao nhất a. Then chốt là, cảm giác này quả thực làm cho người ta thoải mái bùng nổ!

Kỳ thực bên trong này lão ẩn tàng cái bẫy.

Một khi gia nhập Đại Hùng tinh, có nghĩa bọn họ không thể gia nhập vào chòm sao khác.

Mông Tháp không ngờ, vậy mà đối phương lại có thể nghĩ ra biện pháp cổ quái như thế. Nghĩ lại một lát, gã đã hiểu ý tứ Binh.

Nếu Đường Thiên ở bên ngoài, giương lên chiêu bài Đại Hùng tinh, dùng phương án như vậy, Mông Tháp đến quan tâm cũng chả thèm. Nhưng dưới tình cảnh thế này, gã lại cảm thấy cái đề nghị này tương đối dễ chịu, tối thiểu có độ tự do nào đó.

Đây là chỗ cao minh của Binh.

Có kẻ đầu hàng lúc trước làm gương so sánh, phương án kia trái lại nhìn thì tốt hơn nhiều.

"Vậy thì hợp tác đi." Mông Tháp thỏa mãn nói, kết quả này so với gã tưởng tượng tốt hơn nhiều, gã cũng dễ dàng chấp nhận. Thậm chí trong lòng gã cũng không thể sinh ra ác cảm, đối phương cũng không phải cố ý như thế, đều là tình thế bức bách a.

Hai bên ký kết khế ước thánh hồn.

Đám người Phó Trọng Sơn lúc này đã khiếp sợ. Bọn họ hoàn toàn nói không nên lời. Khi Mông Tháp xuất hiện, tâm mọi người đều trầm xuống, danh tiếng Mông Tháp ở bên ngoài tuyệt đối là cao thủ, đến như là Phó Trọng Sơn cũng tự nhận không bằng.

Thế nhưng cái thế cục này... Sao lại biến thành như vậy...

Ánh mắt Phó Tử Hồng liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị, đại thúc thực sự am hiểu cách dựa thế, vậy mà lại phá cục thoải mái như thế.

Duy nhất không hài lòng chỉ có Tiểu Nhị, khuôn mặt nho nhỏ tinh xảo khả ái của nó âm trầm như nước. Lúc trước năm đứa đầu hàng đã làm cho nó có chút không thể nhịn được nữa.

Bổn nguyên ấn quái quỷ gì đó của con hàng loại hai kia, Tiểu Nhị xem thường đến cực điểm.

Nó đang chờ đợi cơ hội, chỉ khi con con hàng loại hai trọng thương, nó mới có khả năng trọng đoạt thân thể khống chế đại quyền. Tiểu Nhị sử dụng Dù Nha Nha, tuyệt đối tự tin vào thực lực của bản thân mình.

Đôi mắt nó trông mong mà hy vọng một cường giả tới, đánh ngã con hàng loại hai.

Kết quả cường giả tới rồi, sau đó kinh sợ rồi, tiếp tục sau đó kí một khế ước hợp tác.

Ánh mắt Tiểu Nhị nhìn về phía Mông Tháp, cực kỳ khinh bỉ xem thường căm hận...

Mông Tháp chú ý tới Dù Nha Nha trên tay Tiểu Nhị, hai mắt sáng ngời: "Cái hồn bảo này rất không tệ a!"

"Mới luyện chế thành a, còn chưa thử qua." Đường Thiên nói.

Mông Tháp sửng sốt, ngay sau đó gấp giọng nói: "Hóa ra đại nhân ngài còn tinh thông luyện chế hồn bảo!"

"Lần đầu tiên luyện, Tiểu Nhị dường như rất có thiên phú về phương diện này." Đường Thiên phản ứng lại, giải thích: "Tiểu Nhị là thức hồn của ta."

Tức thì Mông Tháp kích động hẳn lên, nếu như nói vừa mới rồi gã còn có một tia hối hận, hiện tại gã chỉ cảm giác kiếm được rồi! Hồn bảo sư! Đường Thiên hóa ra là một vị hồn bảo sư, đối với thánh giả tự do mà nói, được hoan nghênh nhất chính là hồn bảo sư.

Mông Tháp nở nụ cười tươi đầy đặn: " hồn bảo tại hạ thường dùng không thuận tay, không biết đại nhân có thể hay không..."

Đường Thiên vung tay lên hào khí vô cùng: "Việc nhỏ, đến lúc đó bảo Tiểu Nhị luyện một cái cho ngươi!"

Mông Tháp vui mừng quá đỗi: "Đa tạ đại nhân!"

Tiểu Nhị tức giận cành hông, ánh mắt cơ hồ có thể giết người, nó còn đang ghi hận Mông Tháp, ngươi một chiêu không ra, còn muốn bắt ta luyện chế hồn bảo cho ngươi?

Ha hả!

Âm thanh cười nhạt quanh quẩn ở trong lòng Tiểu Nhị.

Bỗng nhiên Mông Tháp run rẩy, giống như bị người nào đó theo dõi, hai mắt nhìn xung quanh mọi nơi, tức thì cảm thấy bản thân mình phỏng chừng là cao hứng quá đỗi rồi.

Tuy rằng Đường Thiên đã đồng ý, nhưng mà Mông Tháp biết rõ, nếu như không có cống hiến, về sau tới mở miệng với đại nhân, chưa chắc đại nhân đã nhớ.

Phải có công lao! Phải có cống hiến!

Mông Tháp hiến kế: "Đại nhân, lúc này mọi người bên ngoài đều đang dòm ngó, lúc này chính là cơ hội tuyệt hảo. Chúng ta chỉ cần cố ý oanh kích, xây dựng chút thanh thế, bọn họ tất nhiên cho rằng đại nhân ngài đã thế cùng lực kiệt, nhất định sẽ nôn nóng không dằn nổi mà tiến vào. Đại nhân mỗi lần có người đến thì thời gian chiến đấu kéo dài một chút, bên ngoài nhất định cho rằng đại nhân đang đau khổ chống đỡ. Đến lúc đó, đại nhân chỉ cần cứ y cách mà làm, tất nhiên có thể một lưới bắt hết!"

Vì hồn bảo, trong chớp mắt Mông Tháp đã đem mọi người ra bán sạch.

Cơ hội lập công tốt như vậy, nếu như bỏ lỡ, vậy bản thân mình chắc chắn hối hận đến chết đi được.

"Hay hay hay! Cái cách này tuyệt diệu!" Binh khen không dứt miệng: "Mông Tháp tiên sinh quả nhiên đúng thâm sâu như biển, cái này chính là lập một đại công a!"

Mông Tháp khiêm tốn cười: "Đại nhân quá khen!"

Bên ngoài mọi người ngay từ đầu thấy lồng ánh sáng cực kỳ bình tĩnh, không chút dấu hiệu tranh đấu, bỗng nhiên, tiếng nổ ầm ầm bên trong, lồng ánh sáng rung động, hiển nhiên bên trong đang sống mái với nhau.

"Quả nhiên không hổ là Mông Tháp! Cái thanh thế này, thực sự là kinh khủng!"

"Không sai, đối phương cũng rất mạnh a, kiên trì được một thời gian dài như thế!"

...

Đường Thiên ngồi dưới đất, thong dong gặm táo.

Cách đó không xa, Mông Tháp không ngừng oanh kích xuống mặt đất, thanh thế đáng sợ. Một lát sau, Mông Tháp ngừng lại, lau mồ hôi, nói với Đường Thiên: "Đại nhân, cũng tàm tạm được rồi!"

Đường Thiên đứng lên, cố gắng nói: "Khổ cực rồi!"

"Hẳn nên vậy hẳn nên vậy!" Mông Tháp vội nói không ngừng, gã rời đi theo cánh cửa phía sau Đường Thiên.

Bên ngoài cứ điểm, khi mọi người nhìn thấy lồng ánh sáng không vỡ mà lại khôi phục màu xanh, tức thì rộ lên rầm rĩ.

"Vậy mà Mông Tháp lại thất bại rồi?"

"Đối phương cũng tuyệt không dễ chịu gì, tình hình chiến đấu quá kịch liệt đấy!"

"Đúng vậy, thời gian dài như vậy, kịch liệt như thế, thánh giả làm bằng sắt cũng ăn không tiêu a."

"Không được, bị người ta đoạt trước rồi..."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 513: Sát Sinh Anh

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn quá từ bên trong lồng ánh sáng vọng ra, theo độ rung động của lồng ánh sáng, có thể thấy được uy lực của vụ nổ. Ánh sáng chói mắt xuyên thấu qua lồng ánh sáng, chiếu rọi khiến cho buổi tối sáng lên như ban ngày.

"Mấy người đi vào rồi?" Nhậm Như Hải trầm giọng hỏi.

"Chín người." Đồng Cách đưa ra con số chính xác.

"Ngươi cảm thấy hắn còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Nhậm Như Hải hỏi.

"Không chính xác được." Sắc mặt Đồng Cách nghiêm trọng, lắc đầu: "Kỳ thực sau Mông Tháp, ta đã cảm thấy hắn là hắn không còn bao nhiêu dư lực! Không ngờ, liên tụcvào thêm ba người nữa, vậy mà vẫn chưa tóm được, người này cường mãnh bền bỉ, thật đáng sợ!"

"Bền bỉ cường hãn tới mấy cũng có lúc suy sụp." Lý Nhược lạnh giọng nói.

"Không sai!" Đồng Cách gật đầu: "Vì thế chúng ta chờ thêm vài người nữa thôi, bằng không, đến lúc có cơ hội thì sẽ không tới lượt chúng ta."

Hai người kia đồng thời lộ ra vẻ tán đồng.

Tuy rằng những người trước đó đều thất bại nhưng các thánh giả vẫn nối bước tiến lên. Mỗi một trận chiến đấu bên trong đều là mạnh mẽ vững vàng, thậm chí có trận đánh tới hai canh giờ, chắn chắn là đối phương đau khổ chống đỡ.

Mọi người đều vô cùng kính nể đối với sự bền bỉ của người trấn thủ, nhưng mọi người lại nhất trí cho rằng dù cho là siêu nhân đi nữa thì dưới cường độ chiến đấu như vậy cũng tuyệt đối không thể nào chống đỡ được bao lâu, chắc chắn rồi sẽ sụp đổ.

Vì vậy dẫn đến mọi người đều đua tranh xông quan, mọi người đều thích tham gia đánh cuộc rằng bản thân mình sẽ thành công.

Vị trí cửa vào cứ điểm hỗn loạn cực độ, rất nhiều thánh giả ra sức tranh giành chỗ này. Hỗn loạn như vậy, đến cường giả như Nhâm Như Hải cũng không dám tùy tiện chen vào.

"Hơn nữa, chưa hẳn chúng ta cần phải làm người vượt ải đầu tiên." Trên mặt Đồng Cách tỏ ra đã tính trước mọi việc: "Đừng quên, bên trong còn có hai người Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên, thực lực hai người này cũng không thể coi khinh. Đến lúc sắp chết phản công chỉ sợ sẽ càng thêm mãnh liệt."

"Không tệ!" Nhậm Như Hải gật đầu, trầm giọng nói: "Chúng ta xác thực cần phải tìm thêm mấy vị cao thủ cùng chung chí hướng, mấy vụ xông pha chiến đấu cứ giao cho những tên ngu xuẩn này đi."

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên lồng ánh sáng bảo hộ phình lên, hoàn toàn bảo hộ phủ thành chủ.

"Đáng tiếc, người này lại có cơ hội nghỉ ngơi." Đồng Cách nói, bây giờ đặc điểm của cứ điểm Độc phiệt mọi người đã thuộc lòng trong đầu, hiện tượng này là do cứ điểm hấp thu năng lượng tán loạn sau những chiến đấu mà hình thành cái ô bảo vệ.

Xung quanh đồng loạt vang lên tiếng thở dài, mọi người cảm thấy thêm một phần lực nữa thôi người thủ quan chắc chắn sẽ không chống được, không ngờ mắt thấy sắp thắng lợi rồi thì vòng bảo hộ lại mở ra.

Cứ điểm Độc phiệt thực sự là một cứ điểm kỳ quái.

Bỗng nhiên, ánh mắt Đồng Cách bị một thân ảnh hấp dẫn.

Một vị thanh niên áo trắng, thần sắc lạnh lùng, đứng ở giữa đoàn người, cực kỳ lóa mắt. Con ngươi Đồng Cách co rụt lại, hắn biết vị thanh niên áo trắng này.

Đối phương nhận thấy ánh mắt hắn bèn quay mặt lại nhìn, nam tử áo trắng trực tiếp đi tớichỗ Đồng Cách.

Lúc này Đám Nhậm Như Hải cũng chú ý tới người này, khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy tiêu ký trước ngực nam tử áo trắng thì sắc mặt tự nhiên đại biến, Quang Minh võ hội.

Nam tử áo trắng đi tới trước mặt Đồng Cách, lạnh lùng hỏi: "Diệp Triêu Ca ở đâu?"

Sắc mặt Đồng Cách khôi phục như thường: "Không ngờ có thể trông thấy Phục Anh đại nhân ở đây, nhưng mà, vấn đề này Phục Anh đại nhân làm khó ta rồi, ngài sẽ không cho là ta ra tay chứ."

"Ngươi không có năng lực này." Phục Anh lạnh lùng nói.

"Xem ra Diệp Triêu Ca quả nhiên rất được Vinh Ba trưởng lão yêu thích, vậy mà lại phái Phục Anh đại nhân đến đây, ta cũng không dám có thủ đoạn chơi đùa trước mặt ngài. Nếu như ta có tin tức, nhất định sẽ báo ngay cho đại nhân." Đồng Cách nói.

Nhậm Như Hải và Lý Nhược câm như hến.

Phục Anh không nói một lời, xoay người rời đi.

"Không ngờ hắn lại tới rồi." Đồng Cách khẽ thở dài: "Cái này thiệt phiền phức rồi."

"Hắn tới là vì Diệp Triêu Ca." thanh âm Lý Nhược lẫn theo một tia kinh sợ.

Sắc mặt Nhậm Như Hải cũng có chút trắng bệch.

Phục Anh luôn ở tiền tuyến, hắn là đao nhọn của Quang Minh võ hội, được gọi là Sát Sinh Anh. Ở trong đám thánh giả thanh đồng, hắn tuyệt đối có thể nằm trong top 10, thánh giả thanh đồng chết ở trong tay hắn vô số kể.

Người dũng mãnh như thế xuất hiện ở Hàn Cổ thành, đối với mọi người mà nói đều không khác gì gánh nặng trên lưng.

Một lát sau, Phục Anh xuất hiện ở Hàn Cổ tửu lầu, khi hắn ra khỏi Hàn Cổ tửu lầu thì trên tay có thêm một kiện Hậu Phát thương.

Hắn cầm Hậu Phát thương, đi khắp nơi lung tung trong Hàn Cổ thành như không có mục đích.

Được nghỉ một ngày, Đường Thiên thừa dịp này len lén chuồn khỏi phủ thành chủ. Cứ điểm Độc phiệt tuy rằng kín không kẽ hở nhưng mà có Binh ở đây nên vẫn có cách để đi ra. Binh làm riêng cho Đường Thiên một cửa ngách, Đường Thiên có thể từ nơi này thuấn di ra ngoài. Đương nhiên cái này có nguy hiểm nhất định, nhưng mà bây giờ thực lực bên trong cứ điểm rất mạnh mẽ, căn bản không sợ người khác tìm tới cửa.

Ở vị trí thủ quan, ban đầu Đường Thiên còn có chút đắc ý, nhưng mà chả được mấy lúc hắn đã cảm thấy buồn chán.

Cái trò hãm hại lừa gạt thế này, tất cả đều giao cho Binh, Binh có thể hoàn thành xuất sắc. Cũng không phải toàn bộ thánh giả đều có gia đình phải nuôi, vẫn có kẻ đơn độc lẻ loi, gặp phải xương cứng như vậy, Binh liền xuất ra thủ đoạn dụ dỗ.

"Cái dù này rất đẹp đúng không, mới ra lò nữa, thanh đồng hạ phẩm hả? Không không, tuyệt đối là thanh đồng trung phẩm!"

"Nhìn xem, thức hồn đẹp đẽ nhường nào, tên nó là Tiểu Nhị, vị thức hồn hàng đầu thiên hạ có thể luyện chế hồn bảo!"

"Chỉ có ngươi nghĩ không ra chứ không có chuyện hắn không luyện được, là hồn bảo sư thiên tài!"

...

Tiểu Nhị mặt đen đến mức có thể nặn ra nước, nó như vật triển lãm được mọi người ngắm nghía.

Đáng ghét...

Vì sao không giống với bản thân mình tưởng tượng? Vì sao mỗi lần cục diện đều rẽ hướng hoàn toàn không thể dự đoán không khống chế được?

Vấn đề rốt cuộc là ở đâu?

Khuôn mặt Tiểu Nhị bình tĩnh, những ngày này đều yên lặng mà suy ngẫm.

Phó Tử Hồng cảm thấy những ngày này giống như đang nằm mơ vậy, nàng chưa từng nghĩ đến có một ngày, thánh giả bên trong phủ thành chủ sẽ dày đặc đến mức làm người ta giận sôi lên.

Trong vòng một ngày, chín tên thánh giả nhét vào dưới trướng, tốc độ bành trướng như vậy đáng sợ tới mức nào.

Ban đầu Phó Trọng Sơn và Dương Hạo Nhiên đối với Đường Thiên còn có điểm nghi ngờ, bây giờ hoàn toàn bị Đường Thiên thuyết phục. Tính tới bây giờ, thánh giả bên trong phủ thành chủ có những mười hai người.

Đây là một lực lượng cực mạnh.

Đi dạo trên đường phố, cảm thụ cảm giác mát lạnh buổi đêm, tinh thần Đường Thiên rung lên. Hắn vốn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nào biết được hiện tại đến một chiêu cũng không phải đánh, Binh hộp nguyên ấn chuẩn bị sẵn sàng cũng vô ích.

Vòng bảo hộ hiện lên, toàn bộ thánh giả cũng tản đi mất, đường phố được trả về yên tĩnh.

Đường Thiên đi khắp nơi không mục đích, nghĩ tâm sự của mình.

Tên hỗn đản này rốt cuộc sống hay chết? Tâm tình của hắn rất phức tạp, lúc trước chỉ có oán hận của hắn đối với tên hỗn đản này. Nhưng hiện tại biết được nhiều, hắn không hận nổi nữa. Tuy rằng còn chưa rõ, nhưng mà hắn đã mơ hồ nhìn thấy mặt sau tấm lớn lưới kia, chuyện năm xưa nhất định nguy hiểm và phức tạp hơn nhiều so với bản thân mình tưởng tượng.

Nhiều năm trôi qua như vậy, hắn đã chết hay còn sống?

Thiên Huệ hình như biết gì đó rõ hơn, nàng biết Lục Phân Nhãn, lần sau hỏi nàng thêm vậy.

Ánh mắt Đường Thiên, có chút mê man.

Một nam tử áo trắng đi thẳng tới. Khi y xuất hiện trên đường phố phía trước, Đường Thiên thoáng cái phản ứng ngay lập tức.

"Giao Diệp Triêu Ca ra đây." Phục Anh hờ hững nói.

Hóa ra là Quang Minh võ hội...

Đường Thiên bình thản nói: " hiện giờ Diệp Triêu Ca là tù binh của ta, chỉ cần ngươi trả tiền chuộc, ta sẽ giao người cho ngươi."

"Tiền chuộc?" sát cơ trong mắt Phục Anh chợt lóe, hữu chưởng vung lên: "Muốn chết."

Đột nhiên bàn tay y nở ra ánh sáng gai mắt, giống như một mặt trời nhỏ, làm người ta không thể nhìn lâu.

Một chưởng chém xuống!

Đao mang đáng sợ giống như một con mãng xà ánh sáng, bất chợt kéo dài qua toàn bộ đường phố, chém thẳng mặt Đường Thiên.

Trong nháy mắt Phục Anh vung bàn tay lên, Đường Thiên cảm thấy cực kỳ nguy hiểm bèn không chút nghĩ ngợi, quát lớn: "Tiểu Nhị!"

Một chiếc dù nhỏ xuất hiện tại trước mặt ánh đao.

Một tầng ánh sáng nhu hòa từ mặt dù sáng lên, hàn khí tràn bốn phía, sóng nước nhộn nhạo, dù Nha Nha chuyển động quay tròn.

Ầm!

Từ mặt dù truyền đến lực lượng làm cho sắc mặt Đường Thiên và Tiểu Nhị đồng thời đại biến, hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ giống như bị búa tạ đánh trúng, bay ngược ra ngoài.

Ánh đao bị dù Nha Nha chuyển lệch, bay xéo lên không trung.

Uỳnh!

Đao mang lướt qua bầu trời, gây ra rung động, giống như rồng gầm.

Trong nháy mắt kia toàn bộ Hàn Cổ thành yên ắng lặng lẽ, toàn bộ thánh giả hoảng sợ thất sắc.

Ánh sáng dù Nha Nha ảm đạm, núi tuyết trên mặt dù cũng bị chặt đứt một đoạn.

Khoảng cách lực lượng chênh lệch thế này lập tức làm cho Đường Thiên tỉnh táo lại, một tay hắn chụp lấy Tiểu Nhị thụ thương, phát động thuấn di, biến mất tăm tích.

Thuấn di? trong mắt Phục Anh hiện lên một tia sắc lạnh.

Thánh giả bình thường không có biện pháp đối phó thuấn di, nhưng mà đối với tinh anh trên chiến trường chém giết nhiều năm như Phục Anh mà nói, cái này không gây khó cho y mấy. Thuấn di hoạt động trong không gian không lớn, nơi chạy trốn hắn là không xa.

Y bay lên trời, nhắm mắt lại cẩn thận dò xét.

Bỗng dưng y mở mắt, vung bàn tay lên, chém tới hướng phòng ốc cách đó bảy mươi trượng!

Đao mang cuộn trào mãnh liệt từ bàn tay y chém ra, vừa thoát khỏi bàn tay liền xám lại, biến mất trong không trung, một khắc sau xuất hiện cách đó bảy mươi trượng, phảng phất như từ trong không trung chui ra, trong nháy mắt nuốt hết chỗ phòng ốc kia.

Ầm!

Bên trong phạm vi mười trượng, tất cả đều hóa thành bụi phấn, chỉ để lại một hố to cháy đen.

Phục Anh nhíu nhíu trán suy nghĩ, không bắn trúng.

Thân hình y nhẹ nhàng nhoáng lên, liền lướt qua trăm trượng, lao về phía trước. Bỗng nhiên y dừng lại, một trảm cách đó trăm trượng!

Ầm!

Đao mang cuộn trào mãnh liệt, giống như một cơn nước lũ, bên trong phạm vi mười trượng hóa thành đất khô cằn. Dư âm của nó phá hủy phòng ốc xung quanh, mấy tên thánh giả hốt hoảng từ bên trong bay ra,

bọn họ vừa định chửi ầm lên. Khi họ thấy rõ tiêu ký trên người Phục Anh thì sắc mặt không khỏi đại biến, không dám lắm miệng.

Phục Anh hờ hững quét qua những người này, y đang tìm kiếm, một kích vừa mới kia vẫn không bắn trúng.

Trực giác đối phương rất mạnh, trong lòng Phục Anh phán đoán như vậy, hơn nữa tên kia vừa mới đón đỡ một chém của y mà không thụ thương, thực lực so với y tưởng tượng mạnh hơn nhiều.

Y dừng lại chốc lát trên không trung, vẫn không có khí tức đối phương.

Không thể nào như vậy!

Y đã khóa được khí tức đối phương, chỉ cần đối phương vẫn ở trong Hàn Cổ thành sẽ tuyệt đối không thể nào thoát được sự tìm kiếm của bản thân mình.

Ánh mắt Phục Anh quét khắp mọi nơi, bỗng nhiên y chú ý tới lồng ánh sáng cách đó không xa, y nheo con mắt lại. Y phát hiện bản thân mình không thể nhận biết được bên trong lồng ánh sáng, nếu như là như vậy cũng chỉ có một loại khả năng!

Đối phương trốn ở bên trong lồng ánh sáng!

Phục Anh hừ lạnh một tiếng, cứ điểm phía trước mặc dù có chút cổ quái nhưng y đã phá tan vô số kể cứ điểm. Chỗ này y không để vào mắt.

Nếu ngươi đã trốn ở trong xác rùa, ta đập vỡ nó.

Y vung hữu chưởng lên, một chưởng chém xuống lồng ánh sáng!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Phục Anh

Binh đang chỉ huy tu bổ cứ điểm, tuy rằng tổn thương không có gì quá lớn, nhưng đối với chiến tranh, thái độ Binh luôn cẩn thận tỉ mỉ.

Bỗng nhiên sắc mặt lão khẽ biến, Đường Thiên bị tập kích!

Người nào dám tập kích Đường Thiên?

Lão nhanh chóng nhằm hướng chỗ cửa ngách lưu lại kia, một thân ảnh từ trong không khí xuất hiện, lảo đảo rơi xuống. Đã lâu rồi không nhìn thấy Đường thần kinh chật vật như thế, nhưng mà không biết vì sao trong lòng Binh rồi đột nhiên xông lên khí giận.

Nhưng mà, trên mặt lão nhanh chóng hiện lên nụ cười nhạt.

Công kích vòng bảo hộ?

Ha hả...

Trên bầu trời Phục Anh đối diện lồng ánh sáng, một chưởng chém xuống, đao mang bắn ra, hóa thành một cơn nước lũ chói mắt, lẫn theo tiếng gào thét làm người ta rung động, đánh lên lồng ánh sáng!

Lồng ánh sáng đang ảm đạm bỗng nhiên ánh sáng tăng vọt, lồng ánh sáng run rẩy kịch liệt. Thánh giả bên trong lồng ánh sáng hoảng sợ phát hiện, bên trong vách lồng ánh sáng hiện lên một tầng điện chớp dày đặc chi chít thật nhỏ. Điện chớp tinh tế tụ lại với tốc độ kinh người.

Mặt Phục Anh biến sắc, cực kỳ nguy hiểm, làm cho lông tóc cả người y dựng đứng. Trước tiên y phóng ra lồng năng lượng, lồng năng lượng

của y là Quang Chi Minh Hữu của Quang Minh võ hội!

Quả cầu năng lượng sáng trắng nhu hòa bảo vệ quanh thân, thế nhưng cảm giác nguy hiểm trong lòng không chút yếu bớt.

Tịch tịch!

Trong tầm mắt đột nhiên sáng ngời, một đạo điện chớp cỡ cánh tay rọi sáng đêm tối, với thế sét đánh không kịp bưng tai bắn trúng lồng năng lượng của y.

Lồng năng lượng bị một roi ánh sáng trực tiếp đánh trúng, biến mất trong nháy mắt giống như bọt khí. Vào thời điểm sinh tử, Phục Anh giận dữ trợn tròn mắt, y quát lên một tiếng lớn, chân lực toàn thân dũng mãnh tràn vào tả chưởng, điên cuồng chém tới hướng điện chớp.

Ầm!

Phục Anh chỉ cảm giác một luồng lực lượng hung mãnh đến cực điểm như nước lũ, ầm ầm nghiền áp mà tới, cánh tay trái y cháy đen mà mắt thường có thể thấy, hóa thành tro bụi, nhưng mà một kích liều mạng vừa rồi đã cho y kiếm được một tia sinh cơ, cố nén đau nhức, vận nốt dư lực, y vội vàng thối lui!

Thân hình Phục Anh như quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện cách đó trăm trượng, cánh tay trái y hoàn toàn biến mất, bộ áo trắng cũng một màu cháy đen.

Thánh giả bên trong Hàn Cổ thành, bị một kích kinh thế hãi tục như thế làm cho khiếp sợ. sức chiến đấu của Phục Anh quả là cường hãn, đã làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng được. Thanh danh Sát Sinh Anh quả nhiên danh bất hư truyền. Cường giả có thể đứng trong top 10 thánh giả thanh đồng là đối tượng bọn họ cần phải ngước nhìn.

Một vài thánh giả tu luyện loại hồn thuật đồng tử, lúc này càng thêm đáng sợ.

Hồn trị của Phục Anh, vậy mà lại đạt đến tình trạng đáng sợ 298 điểm!

Thế nhưng là...

Ánh mắt mọi người nhìn về phía cứ điểm lồng ánh sáng, trong ánh mắt tràn ngập nỗi e sợ. Cứ điểm Độc phiệt thất truyền nhiều năm, ở trong mắt mọi người, nó chỉ là một cứ điểm rất kỳ quái. Nhưng mà khi mọi người tận mắt nhìn thấy một kích long trời lở đất vừa mới rồi kia, tất cả những thánh giả tự do này đều bị chấn trụ.

Đến Sát Sinh Anh cũng bị thương nặng...

Bọn họ mới phát hiện vậy mà ban sáng bọn họ đều đua tranh xông quan, hiện tại suy nghĩ đều là nghĩ mà sợ.

Thân hình Phục Anh nhanh chóng biến mất ở chân trời, thanh âm chói tai cuồng bạo vang vọng khắp cánh đồng tuyết: "Các ngươi một đứa cũng trốn không thoát!"

Phục Anh bay một hơi mấy nghìn dặm mới ngừng lại. Tiện tay chém một kiếm xuống phía dưới, ầm, hố sâu đường kính hơn hai trượng xuất hiện dưới chân y, y phi thân xuống.

Rơi vào bên trong động, Quang Minh bài đột nhiên sáng lên ánh sáng, hóa thành quầng sáng, một gia hỏa khuôn mặt đầy nắng xuất hiện trên quầng sáng, hắn nhìn thấy Phục Anh bộ dáng chật vật tới mức này thì thất kinh: "Ngươi làm sao vậy?"

"Bị người khác chơi đểu rồi." sắc mặt Phục Anh tái mét: "Gặp phải một Cứ điểm Độc phiệt, Diệp Triêu Ca còn chưa cứu ra được."

"Cứ điểm Độc phiệt hả?" Đối phương sửng sốt, ngay lập tức hai mắt tỏa ánh sáng: "Ở chỗ nào?"

"Lục Phân Nghi tọa, Hàn Cổ thành!" Phục Anh rít ra mấy chữ từ trong kẽ răng.

"Ta sẽ dẫn người tới!" Đối phương nói không chút do dự.

Phục Anh tắt Quang Minh bài đi, khoanh chân ngồi xuống, ném vào trong miệng một hạt dược hoàn, bắt đầu nhập định.

Đường Thiên nhận tin tình báo từ Đinh Đang thì mới biết rõ lai lịch Phục Anh. Phục Anh là thành viên Phán Xử Đoàn của Quang Minh võ hội. Thành viên Phán Xử Đoàn mỗi một người đều là một máy chém, mà Phục Anh là phần tử cuồng nhiệt chiến đấu hơn hẳn. Y luôn luôn xông tới địa phương nguy hiểm nhất. Trong lúc chiến tranh bạo phát giữa Quang Minh võ hội và chòm Sư Tử, ngay từ đầu y liền tiến nhập chiến trường.

Thực lực Phục Anh rất mạnh, đúng là bình sinh Đường Thiên ít thấy.

Phục Anh sở dĩ xuất hiện ở Hàn Cổ thành là do y nhận nhờ cậy của Vinh Ba trưởng lão tới cứu viện Diệp Triêu Ca. vừa mới rồi y từ trên chiến trường lui về, dự định nghỉ ngơi thì đi chuyến đi nhàn rỗi này.

Đối phương tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ như thế.

Mà tinh tình báo khác càng thêm khiến cho Đường Thiên chú ý, cách Lục Phân Nghi tọa không xa có một binh đoàn Quang Minh võ hội đang tập kết. Quang Minh võ hội không phải lấy binh đoàn làm sở trường, nhưng mà khi chiến tranh xảy ra, Quang Minh võ hội phát hiện binh đoàn có rất nhiều ưu thế không phải thánh giả có thể so với, nên họ cũng bắt đầu phát triển mạnh binh đoàn.

Cái binh đoàn tập kết này tên là Hồng Diệp binh đoàn, võ tướng thống lĩnh nó tên là Jones. Jones không xuất thân từ Quang Minh võ hội, mà xuất thân từ Hải Đồn tọa. Trong một lần Phục Anh chấp hành nhiệm vụ thì phát hiện ra. Sau đó Jones biểu hiện tài hoa võ tướng cực kỳ xuất sắc, nên chịu trách nhiệm thành lập binh đoàn Hồng Diệp.

Tuy rằng Binh đoàn Hồng Diệp chỉ vừa mới thành lập nhưng mà tuyển binh tố chất cực kỳ cao. Phục Anh thuyết phục hoàng kim phân

điện thứ mười điều động phần lớn hoàng kim võ giả đảm nhiệm thành viên nòng cốt.

Sự việc này tạo thành tiền lệ hoàng kim phân điện thành lập binh đoàn, các phân điện khác dồn dập cùng theo, tạo ra binh đoàn.

Đường Thiên mặt không biểu tình nhìn tin tức tình báo trên tay.

Binh liếc nhìn Đường Thiên, trong lòng có chút lo lắng, Đường thần kinh cho tới giờ vẫn cứ tùy tiện, hiếm mà thấy được một bộ đằng đằng sát khí như vậy.

Đường Thiên mặt không biểu tình hỏi: "Thiên Võ Lang Viện đổi trang hết chưa?"

"Đã đổi trang xong." Binh trả lời có chút cẩn thận từng li từng tí, Đường thần kinh sắp điên lên rồi a.

"Báo bọn họ tập kết!"

"Được!" Binh vô ý thức nói, nhưng mà lão nhanh chóng phản ứng lại: "Không được! Chúng ta công nhiên phái binh đoàn sẽ khiến các chòm sao khác phản ứng! Hơn nữa chúng ta phát sinh xung đột với Binh đoàn Hồng Diệp, cái này với kế hoạch ban đầu của chúng ta không phù hợp..."

"Vậy thì đánh một trận!" Đường Thiên cắt đứt lão.

Đầu Binh đau như bị nện, Đường thần kinh đã bộc phát cơn điên, chính là cậy mạnh không nói lý.

Hiển nhiên Đường thần kinh đã không muốn nói lý rồi!

Đường Thiên nói tiếp: "Báo cho Đường Sửu bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết Bắc Đẩu đi!"

Nói xong xoay người rời đi, hắn tới quan sát Tiểu Nhị.

Binh há hốc mồm, nửa ngày không nói được câu nào. Đối với võ tướng tôn sùng kế hoạch mưu lược mà nói, chuyên quyền độc đoán như vậy, hành động theo cảm tính như vậy, quả thực là hoang đường đến cực điểm. Thế nhưng là, đối diện với Đường Thiên man rợ không nói lý mà quyết định như vậy, Binh lại căn bản không cách nào phản đối.

Một lát sau, bỗng nhiên Binh cười khẽ.

Đứa khốn khiếp này, quả nhiên cũng trở nên khí phách rồi a...

Lão chậm rãi nheo con mắt lại, ở chỗ sâu trong đáy mắt, sát ý dạt dào. Suy nghĩ kỹ, lần này Đường thần kinh thiếu chút nữa gặp chuyện không may, trái tim lão nghẹn lại, may mà Đường thần kinh không sao, nếu như xảy ra chuyện...

Kết quả này lão căn bản không dám tưởng tượng.

Không tệ, vậy cứ đánh một trận đi!

Binh đoàn Quang Minh võ hội, suy nghĩ thêm thì có chút làm cho người ta mong đợi a.

Binh lấy phòng thủ ưu tiên giao cho Phó Tử Hồng, thiên phú tiểu cô nương kỳ thực rất tốt, ma luyện một hồi nói không chừng có thể đứng ra ngăn cản một phương. Mà bản thân Binh lại theo Võ Hồn điện tiến vào Tam Hồn thành, từ Tam Hồn thành tiến nhập Đại Hùng tinh. Lão muốn sớm hội hợp với những con gà mờ Thiên Võ Lang Viện. Đây đều là nòng cốt mà lão tỉ mỉ bồi dưỡng, nên không muốn bọn họ gặp tổn thất như vậy.

Hiện tại những gia hỏa này cho tới lúc đứng ra ngăn chặn một phương thì còn kém rất nhiều.

Những thánh giả khác hoàn toàn bị biểu hiện vừa mới rồi của Đường Thiên chấn trụ. Nói mấy câu, cho bọn họ nhìn thấy, một trận chiến đấu thảm liệt diễn ra.

Tình huống Tiểu Nhị không được tốt lắm, thân hình nó có chút tan rã.

"Tiểu Nhị, ngươi không sao chứ." Đường Thiên ngồi xổm xuống, đầy mặt lo lắng.

Tiểu Nhị liếc mắt nhìn Đường Thiên, một điểm đều không cảm động, mặt đầy xúi quẩy, cảm thấy bản thân mình thực sự không may. Vì sao ngăn cản một kích kia lại là mình? Nếu như là cái con hàng lỡm này, phỏng chừng bản thân mình đã đoạt lại quyền khống chế thân thể rồi.

Càng làm cho nó cảm thấy phiền muộn chính là, nó cần phải tái tạo lại thân hình.

Mà tái tạo thân hình cần phải không ngừng mà sử dụng hồn thuật, dùng năng lượng để chậm rãi ổn định hồn vực... Mà hiện tại, hoạt động duy nhất thích hợp chỉ có một chuyện —— luyện chế hồn bảo!

Nó vừa mới lần nữa đại tu lại Dù Nha Nha một lần, quả nhiên thân thể muốn ngưng tụ lại một vài phần, trả giá đương nhiên là tiêu hao số lớn tinh thạch.

"Ta muốn luyện hồn bảo." Tiểu Nhị nghiêm mặt đen lại, thanh âm thều thào giống như đàn bà tức giận sau khi sinh (biên: vãi cả so sánh).

"Không luyện không luyện!" Đường Thiên lắc đầu liên tục, hỏi rất quan tâm: "Tiểu Nhị, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, bây giờ thì luyện hồn bảo gì nữa? Yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi."

Tiểu Nhị mặt co rúm lại: "Ta muốn luyện hồn bảo!"

Lòng nó đang rỉ máu, những tên đầu hàng đáng hận kia chính là đang mơ ước hồn bảo a, nó đã quyết định quyết tâm không luyện chế hồn bảo cho bọn họ rồi, thế nhưng không ngờ được, vậy mà lại bị thụ thương.

Càng làm cho nó không ngờ, nó cần phải dùng phương thức luyện chế hồn bảo này mới có thể khôi phục nguyên khí.

Nó thực muốn đâm đầu vào đâu đó để chết.

"Thật muốn luyện?" vẻ mặt Đường Thiên hồ nghi.

"Đúng rồi." Tiểu Nhị chả muốn nhìn Đường Thiên.

Lập tức Đường Thiên vội vội vàng vàng đi triệu tập đám thánh giả, vừa nghe thấy Tiểu Nhị muốn luyện chế hồn bảo, mọi người đều thoáng cái kích động hẳn lên. Nhưng hiển nhiên hồn bảo của Đường Thiên không phải dễ mà sờ được, chỉ ai quyết định tham gia chiến đấu với Quang Minh võ hội mới có thể đủ điều kiện ưu tiên có được hồn bảo.

Làm cho Đường Thiên không ngờ là không một ai do dự.

Những thánh giả này đều nghĩ thông suốt rồi, dù sao hiện tại cũng gia nhập vào Đại Hùng tinh rồi, làm sao tránh được cái tiếng đã gia nhập Đại Hùng tinh. Nếu như phát sinh xung đột với Quang Minh võ hội, Quang Minh võ hội cũng tuyệt đối sẽ không bởi vì bọn họ không tham gia chiến tranh mà buông tha bọn họ.

Nếu mà như thế, còn không bằng nhanh chóng cầm lấy hồn bảo sớm một chút, như vậy ở trong chiến tranh, có thể gia tăng xác suất sinh tồn.

Bọn họ đã âm thầm thông tri người nhà, báo bọn họ di chuyển tới Đại Hùng tinh.

Bởi động tĩnh tối hôm qua, trái lại không một ai dám xông quan, sự kiện Phục Anh bị thương gây cho bọn họ chấn động quá lớn, ở trong mắt mọi người, cái cứ điểm Độc phiệt này trở nên càng thêm cao thâm mạc trắc.

Trong nhất thời vậy mà Đường Thiên lại nhàn nhã.

Đường Thiên thấy thế dứt khoát tập kết một đám thánh giả, nhiều thánh giả như vậy, không lợi dụng cho tốt thì thực quá đáng tiếc.

Phục Anh ăn phải thiệt thòi lớn như vậy tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, mà điều động binh đoàn Hồng Diệp càng nói rõ là một trận đại chiến sắp tới.

Đường Thiên chẳng chút sợ hãi, trái lại chiến ý hắn dâng trào.

Ăn phải thiệt thòi lớn như thế mà không lấy lại danh dự thì hắn không phải là Đường Thiên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 515: Cùng Nghĩ Cách

Thực lực Phục Anh đúng là cao hơn quá nhiều so với mình, đối với cái điểm này, Đường Thiên không thể không thừa nhận. một chém kia trực tiếp đánh tan chiếc dù và làm thân hình Tiểu Nhị tan rã, công kích như vậy Đường Thiên chưa từng gặp phải.

Đã từng làm đại ca trong trường học, Đường Thiên rất hiểu trong chiến đấu không chỉ có một loại hình thức đơn đấu, mà đánh hội đồng cũng là một thủ đoạn cực kỳ hữu hiệu. Đương nhiên, trình độ đánh hội đồng cao thấp là có thể nhìn ra trình độ đại ca như thế nào.

Đường Thiên tuyệt đối là một gã đại ca xuất sắc.

Như Binh chỉ huy binh đoàn, khống mang phức tạp, Đường Thiên có thúc ngựa cũng không theo kịp. Nhưng mà nếu như mười mấy người quần ẩu, Binh cũng không phải đối thủ của Đường Thiên. Chiêu trò bẩn thỉu của Đường Thiên tầng tầng lớp lớp, những ý nghĩ kia xét qua thì hoang đường vô cùng nhưng thường rất có hiệu quả. Còn có rất nhiều chỗ xấu xa mà cứ sau mỗi lần thì Binh luôn trợn mắt há mồm.

Đương nhiên Binh sẽ không thừa nhận Đường Thiên mưu kế hơn người, lão cho rằng đó chính là bản năng chiến đấu của Đường Thiên.

Chuyện quan trọng trước khi đánh hội đồng là phải nghiên cứu địa hình, nói một cách chuyên nghiệp thì gọi là không chuẩn bị gậy thì không đánh.

Đường Thiên lấy tin tình báo từ Đinh Đang, bảo mọi người ngồi xuống rồi sau đó phát cho mỗi người một phần.

" Mục tiêu lần này của chúng ta chỉ có một, chính là Phục Anh. Đừng nghĩ dễ dàng nhé, chúng ta phải giết chết hắn!"

Đường Thiên vừa mở hội nghị đã cho luôn nội dung cần thảo luận.

Đám người không nói gì, sắc mặt tất cả đều nghiêm trọng mà nhìn tin tình báo trên tay, nếu như tin tình báo là thật, thực lực gã Phục Anh kia thật quá cường đại.

Hồn trị 298, công kích hồn thuật chỉ có một loại, Quang Minh Hồn Trảm!

Quang Minh Hồn Trảm trong mớ hồn thuật thanh đồng của Quang Minh võ hội chỉ thuộc về hàng thông thường, hồn trị mới bắt đầu chỉ có 8 điểm, còn chưa bằng thuấn di của Đường Thiên. Nhưng mà Phục Anh tu luyện môn hồn thuật nhìn như phổ thông này lại đầu tư vô hạn tinh lực, mà Quang Minh Hồn Trảm bây giờ đã đạt tới 210 điểm, cách cảnh giới cao kỷ lục Quang Minh Hồn Trảm của Quang Minh võ hội là 230 điểm chỉ có 20 điểm mà thôi.

Nhìn thấy như vậy, mọi người đều không khỏi cùng hít một hơi khí lạnh.

Chiếm cứ 210 điểm hồn trị, cái này nên là hồn thuật thuộc về thánh giả bạch ngân!

Thảo nào Phục Anh xuất thủ kinh khủng như vậy.

Trừ cái đó ra, Phục Anh tu luyện lồng năng lượng là Quang Minh Chi Bảo Hộ, y tốn hao tâm lực trên mặt này ít hơn nhiều, chỉ có 20 điểm hồn trị.

Mà một môn khác y chiếm cứ hồn trị cao hơn, là hồn thuật phi hành của y, là Đạp Ảnh. Đạp Ảnh không phải là hồn thuật chuyên môn của Quang Minh võ hội mà là hàng thông thường, nhưng mà y lại gắng gỏi đưa môn hàng thông thường này, lĩnh ngộ đến cảnh giới hồn trị 68 điểm.

" Đạp Ảnh 68 điểm hồn trị, thật làm cho người ta không thể tưởng tượng." Mông Tháp cảm khái thốt lên: " Tựa hồ trước đây cái gã Phục Anh này cũng không được coi trọng ở Quang Minh võ hội a, cũng không tu luyện hồn thuật lợi hại gì."

"Tính cách người này nhất định rất cực đoan cố chấp, có thể tu luyện Quang Minh Hồn Trảm đến 210 điểm hồn trị, điều này quả thực chưa từng nghe thấy."

Đường Thiên có chút khó chịu, trừng mắt nhìn mọi người: "Mời các ngươi tới là muốn các ngươi nghĩ biện pháp! Hiện tại mỗi người đều phải nghĩ ra một biện pháp, không quản tốt xấu, nếu ai không nghĩ ra được thì việc hồn bảo kia tạm thời quên đi."

Vừa nghe đến hồn bảo hai chữ, tức thì sĩ khí mọi người rung lên.

Mông Tháp gian xảo đứng đầu, nghe Đường Thiên nói như vậy lập tức ý thức được đây tuyệt đối là cơ hội biểu hiện cực tốt a, hơn nữa, hiển nhiên ai nói trước người đó chiếm tiện nghi, gã ho nhẹ một tiếng, nói trước tiên: "Thánh giả lợi hại tới đâu đi nữa đều có nhược điểm. tuy rằng Phục Anh lợi hại, nhưng trên bản chất mà xét mới chỉ là gà cao cấp mà thôi."

Mọi người đều bị lời nói của Mông Tháp hấp dẫn, Đường Thiên cũng tỏ ra muốn nghe, Mông Tháp càng ra sức.

"Hồn thuật hắn chỉ có ba loại. Tổng kết một lượt, công kích là cấp bạch ngân, di động là đỉnh cao cấp thanh đồng nhưng không phải đỉnh cấp, phòng hộ chỉ là cấp thanh đồng vứt đi. Vì vậy ta mới bảo hắn chỉ là gà cao cấp, còn không có hồn bảo, so với loại thổ hào như lão đại quả thực không thể so sánh nổi."

Mông Tháp còn không quên vỗ mông ngựa Đường Thiên một cái, nhưng không thể không nói, gã tổng kết khá đúng.

"Nói tiếp đi!" tinh thần Đường Thiên rung lên, quả nhiên không hổ là họ Mông, vỗ mông ngựa rất giỏi.

"Hắn đối phó thánh giả thanh đồng bình thường chắc chắn không gì vấn đề, một Quang Minh Hồn Trảm tiện tay, tuyệt đối không ai ngăn cản được rồi. phi hành hồn thuật của Hắn tương đối xuất sắc, cũng làm cho uy lực hắn tăng vọt, nhưng mà hắn còn có nhược điểm, phòng ngự quá kém, phi hành hồn thuật tuy rằng xuất sắc nhưng mà còn lâu mới đạt 100 điểm hồn trị. Chúng ta cứ nhằm vào nhược điểm của hắn."

Mông Tháp cũng cảm thấy có chút hưng phấn, nếu như có thể tiêu diệt Phục Anh, chỉ là suy nghĩ cũng làm cho người ta kích động. Không thể không nói, lưng dựa đại thụ thật mát mẻ a, mà đây là còn chưa bắt đầu đánh, thông số của địch nhân đã ở trên tay.

"Đạp Ảnh mới bắt đầu giá trị chỉ có 5 điểm hồn trị, hắn có thể tu luyện đến 68 điểm đúng là có lợi hại. Nhưng mà môn hồn thuật Đạp Ảnh này chú trọng về né tránh, né tránh phạm vi nhỏ chứ không phải tốc độ phi thẳng. Đã như vậy, chúng ta cần có công kích phạm vi lớn, bao phủ để hắn không thể chạy thoát công kích trong nháy mắt. Có ai tu luyện hồn thuật ảo ảnh phạm vi lớn?"

Mông Tháp quay mặt hỏi mọi người.

Một gã thánh giả giơ tay lên: "Ta, Vân Hải, hồn trị 70 điểm."

Mông Tháp trước mắt sáng ngời: "Tốt lắm!"

Các thánh giả khác lộ ra vẻ kinh ngạc, Vân Hải là một loại hồn thuật loại hình cực đại, nó có thể sinh thành tảng biển mây lớn để vây khốn địch nhân. Một khi thân hãm trong biển mây thường thường sẽ bị mất cảm giác về phương hướng, cho rằng bản thân mình đang phi hành thẳng tắp, kỳ thực đang chạy vòng.

Loại hồn thuật này bình thường đều là thánh giả thế lực lớn mới tu luyện, nó thích hợp với chiến tranh hơn. Thánh giả tự do độc lai độc

vãng rất ít người chọn tu luyện, bởi vì tuy rằng nó có thể vây khốn địch nhân nhưng khuyết thiếu thủ đoạn một kích tất diệt.

Nhìn ánh mắt mọi người, vị thánh giả này có chút xấu hổ: "Ta có kiện hồn bảo khác nữa."

Lần này mọi người bừng tỉnh đại ngộ, dùng Vân Hải vây khốn địch nhân, sau đó dùng hồn bảo một kích đánh chết, phương pháp này không sai. Một vài thánh giả lộ ra vẻ vẻ ước ao, Vân Hải đối với thánh giả tự do tác dụng không lớn, nhưng mà hiện tại mọi người gia nhập Đại Hùng tinh, tác dụng này lớn rồi, đứa khốn khiếp này nhất định sẽ được trọng dụng.

" Vân Hải 70 điểm hồn trị, Phục Anh chắc chắn không cách nào chạy thoát trong nháy mắt, chúng ta sẽ dùng Vân Hải vây khốn hắn, sau đó cho hắn một kích tàn bạo." Mông Tháp nói: "Mọi người phân tán một chút, như vậy hắn có thể phân tán công kích cái gã kia."

"Có thể thêm một vài đồ vật trong Vân Hải hay không, để hấp dẫn sự chú ý của Phục Anh? Ví như khôi lỗi, tốt nhất có khí tức thánh giả." Đường Thiên hỏi, hắn nhớ tới trận chiến đấu đêm qua, nói: " trực giác hắn cực kỳ mạnh, ta dùng thuấn di cũng khó tránh được hắn tìm kiếm."

Mông Tháp khen: "Quả nhiên không hổ là lão đại, cái ý nghĩ này không phải chúng ta có thể so sánh rồi!"

Trong bụng mọi người phía dưới chửi ầm lên, kiểu tâng bốc tinh tế này trước đây sao lại không nhìn ra chứ, ngoài miệng vẫn vội vàng tấm tắc theo đuôi.

"Đúng vậy, ý nghĩ lão đại thực sự là tuyệt diệu!"

"Khôi lỗi gì gì đó a, dùng trong Vân Hải, cái phối hợp này trước đây sao không một ai nghĩ đến nhỉ?"

"Lão đại đầu thực sự là trí tuệ như biển!"

...

Đường Thiên hoàn toàn không nghe đến những người này nói cái gì, hắn càng nghĩ càng cảm thấy ý tưởng sử dụng khôi lỗi không sai. Hắn có cảm giác nếu chỉ dựa vào Vân Hải đơn thuần thì rất khó vây khốn Phục Anh, phải thêm tý nguyên liệu vào mới được.

Ai, bản thân mình sao quên mất cái kia...

Đường Thiên ngẩng đầu: "Độc dược thì sao? Ta có rất nhiều độc dược a, các loại độc khói khói độc, xen lẫn bên trong Vân Hải, nhìn không ra đi. Cái ý nghĩ này hay, tốt nhất là bạch sắc yên vụ..."

Độc dược... Rất nhiều độc dược...

Lần này chẳng thấy ai nói gì.

Trong lòng mỗi người đều sợ hãi, lúc này bọn họ mới nhớ lại, trận độc chiến đầu tiên chính là vị lão đại này khơi mào ra. Toàn bộ Hắc Hồn đều vì đó rối loạn, Thiên Lộ lúc đó đều sợ hãi nó, khung cảnh đáng sợ kia bây giờ vẫn còn ám ánh trong đầu mỗi người.

"Ta phải đi nhìn xem, ai, lần trước hình như bọn họ có nói nghiên cứu ra loại độc mới rồi, có thể hữu hiệu đối với thánh giả..."

Đường Thiên lẩm bẩm.

Tâm thần mọi người run rẩy dữ dội, có thể hữu hiệu đối với thánh giả...

Sắc mặt mỗi người đều có chút trắng.

Đường Thiên quyết định đến Tam Hồn thành xem xét.

Bên trong động Phục Anh mở cặp mắt ra, hung quang lấp lánh, cánh tay trái hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một mẩu nhỏ cháy đen như than. Nhưng qua hai ngày tĩnh dưỡng, sức chiến đấu của hắn đã khôi phục.

Cánh tay kia thì chờ khi trở lại Võ hội tự nhiên sẽ có biện pháp khôi phục. Nhưng mà, vừa nghĩ đêm hôm đó, mắt hắn liền hiện lên sắc thô bạo. Hắn tung hoành chiến trường, giết người vô số, có khi nào từng ăn phải thiệt thòi như thế?

Hắn không dự định chờ binh đoàn Hồng Diệp, thân hình từ bên trong động bay lên trời, bay về hướng Hàn Cổ thành.

Tiến vào Hàn Cổ thành, nhìn thấy cứ điểm Độc phiệt, mắt Phục Anh hiện lên một tia hàn quang. Bởi tràng chiến đấu kia làm cho chẳng có thánh giả tự do nào dám xông quan.

Phục Anh hơi có chút cảm giác, liền bay thẳng hướng tây thành, một lát sau, hắn xuất hiện trước mặt ba người Nhâm Như Hải.

Sắc mặt ba người Nhâm Như Hải khẽ biến, mỗi người như lâm đại địch.

Lúc này khuôn mặt anh tuấn của Phục Anh lộ ra vẻ dữ tợn hung ác độc địa, sát khí tràn bốn phía không chút nào che lấp, cánh tay trái chỉ còn lại một mẩu cháy đen, ngữ khí hắn lành lạnh: "Các ngươi có hai lựa chọn, một là trở thành thuộc hạ của ta, nữa là đi chết. Chuyện này xong xuôi, cho các ngươi đường sống."

Da đầu ba người tê dại một trận, lúc này Phục Anh giống như ma thần, uy thế kinh khủng làm cho bọn họ căn bản không sinh ra lực phản kháng. Đến cả Đồng Cách cũng biết lúc này tuyệt đối không thể va chạm với đối phương.

Phục Anh căn bản không để ý tới bọn họ, lạnh lùng nói: "Bây giờ chúng ta tới thăm hỏi thân mật mấy người lợi hại nhất một chút."

Ở Tam Hồn thành, Phí lão đầu không ngờ Đường Thiên sẽ đến, tức thì vui mừng quá đỗi. Tuy rằng không có cái người đàn bà thối tha kinh khủng kia, nhưng mà bây giờ Tam Hồn thành là căn cứ bồi dưỡng phát triển cơ quan võ giả.

Nghe rõ ý đồ Đường Thiên, Phí lão đầu không chút do dự đưa ra một ống thủy tinh.

"Đại nhân, đây là độc tố mới nhất chúng ta nghiên cứu chế tạo ra, Bạch Huyễn, đặc điểm lớn nhất của nó chính là không phải thông qua hô hấp mà tiến vào thân thể mà là thông qua năng lượng thâm nhập thân thể. Chỉ cần năng lượng có một điểm bị Bạch Huyễn xâm nhập, khi tiến nhập trong cơ thể sẽ nhanh chóng khuếch tán lan tràn, nó sẽ trực tiếp tác dụng tới hồn vực, do đó sản sinh các loại ảo ảnh."

Tiếp theo Phí lão đầu cẩn thận dặn dò: "Các phương diện cơ năng của Thánh giả đều rất mạnh, thời gian tác dụng của Bạch Huyễn rất có hạn, chỉ tầm 10 phút, liền sẽ bị hồn vực đối phương đẩy lui."

"10 phút là đủ rồi!" tinh thần Đường Thiên rung lên.

Phí lão đầu lại cho Đường Thiên rất nhiều giải dược, dùng trước đó có thể tránh cho thời điểm chiến đấu bị ảnh hưởng của Bạch Huyễn. Nếu như phe mình bị ảnh hưởng thì vậy tuyệt đối là tai nạn.

Bạch Huyễn tới tay, lòng tin Đường Thiên càng thêm tràn đầy.

Hắn sẽ chuẩn bị cẩn thận một bữa tiệc lớn cho Phục Anh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 516: Đưa Tới Cửa

Dự định chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho Phục Anh thật cẩn thận không chỉ có Đường Thiên, còn có Tiểu Nhị.

Bản thân mình bị người đánh tới mức hình thần tan rã, thiếu một chút mạng nhỏ ô hô, loại chuyện như thế khiến cho một kẻ tâm cao khí ngạo bụng đầy khí đen âm lãnh như Tiểu Nhị làm sao chịu đựng nổi?

Tuyệt đối không thể chịu đựng được!

Tiểu Nhị không nói một tiếng mà khi nghe xong đám Đường Thiên với Mông Tháp thảo luận, nó cực kỳ để tâm buổi thảo luận. Nghe xong nó rất thỏa mãn, không thể không nói Mông Tháp rất giống cái tên của mình, tài năng vỗ mông ngựa luôn trúng chỗ yếu hại.

Diệu dụng của Vân Hải, dùng khôi lỗi mê hoặc đều được nó ghi nhớ trong lòng, mà từ trước đến nay Tiểu Nhị thâm độc không thể nào có chuyện chỉ vẻn vẹn những thứ này đã thỏa mãn? Trong mắt nó, suy nghĩ Mông Tháp là đúng, nhưng mà những thủ đoạn gia hỏa này thực sự chẳng có gì hay, đến độc dược mà con hàng loại hai nói nó cũng không cho là đúng.

Ngay từ đầu Tiểu Nhị không muốn con hàng loại hai giúp nó báo thù, từ lúc nào, bản thân mình phải lưu lạc đến tình trạng thù còn cần người khác báo giúp nó?

Ha hả!

Trong lòng Tiểu Nhị cười nhạt hai tiếng, sát cơ tràn bốn phía.

Dù cho hiện tại nó thụ thương tới mức chỉ có thể luyện chế hồn bảo nhưng không phải không có lực phản kích. Rất đơn giản, một kiện hồn bảo đủ trí mạng là có thể giải quyết toàn bộ vấn đề.

Suy nghĩ của Mông Tháp rất tốt, tính khả thi rất cao, chỉ là thủ đoạn quá đơn giản, tính lừa dối không cao. Không quan hệ, bản thân mình có thể giúp bọn hắn có phương thức công kích, thủ đoạn lừa dối phong phú lên hắn.

Vân Hải là ảo cảnh phạm vi lớn, cực kỳ thực dụng, nhưng đối phương là một chuyên gia chiến đấu có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, trình độ kia còn lâu mới đủ.

Ở ngoài Vân Hải lại thêm một tầng ảo cảnh nữa thì tính mê hoặc càng mạnh. Hơn nữa, Tiểu Nhị âm hiểm, đã nghĩ ảo cảnh nên bắt chước cái gì, hay là bắt chước Hàn Cổ thành, cả phương vị đều giống nhau như đúc.

Tưởng tượng một Phục Anh từ trong Vân Hải thoát ra, cho rằng bản thân mình đã thoát ra ảo cảnh, kết quả lại bị ảo cảnh tiếp tục đùa bỡn, Tiểu Nhị liền cảm thấy bên trong máu huyết có cái gì đang thiêu đốt.

Thật khiến cho người ta hưng phấn a!

Nếu lấy ảo cảnh làm chủ, vậy thì dùng bí bảo chòm Song Ngư, tính huyễn hoặc của bí bảo chòm Song Ngư xưa nay rất mạnh.

Chỉ có ảo cảnh không có sát chiêu thì không phù hợp phong cách của mình. Tiểu Nhị kiềm chế hưng phấn trong lòng, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nếu như Phục Anh phát hiện Hàn Cổ thành là giả mà nói, vậy phản ứng đầu tiên của hắn sẽ là cái gì?

Tiểu Nhị tầng tầng suy tính khả năng biến hóa của Phục Anh, con mắt băng lãnh lóng lánh điên cuồng phấn khích.

Một kiện hồn bảo ở trong đầu nó từ từ thành hình.

Ha hả!

Thực sự là làm cho người ta mong đợi a!

Hàn Cổ thành.

Tất cả thánh giả tự do khắp Hàn Cổ thành đều bị xua đến trước cứ điểm.

Phục Anh đằng đằng sát khí đứng ở phía sau, y rất thấu hiểu binh pháp, kinh nghiệm chiến tranh phong phú đến cực điểm. Được mấy người Nhậm Như Hải dẫn dắt, y tìm đến mấy vị thánh giả lợi hại nhất, ép buộc bọn họ trở thành thủ hạ của mình. Trên tay y tức thì có thêm đến bảy người, tất cả đều là thánh giả mạnh nhất Hàn Cổ thành.

Trong đó có hai người không chịu đồng ý, bị y kích sát tại chỗ.

Phục Anh phiêu du trên không trước Hàn Cổ thành, bảy người thủ hạ xua thánh giả toàn thành tụ tập lại. Không ít thánh giả nhìn tình thế không ổn, liền muốn chạy trốn, đều bị Phục Anh tọa trấn trên bầu trời chém giết.

Sau khi chém giết năm người thì không một ai dám trốn.

Thánh giả toàn thành đều tụ cả lại một chỗ.

"Từng người một xông quan! Chết, chính là bảo đảm bình an cho người nhà các ngươi! Nếu ai đầu hàng, ta giết cả nhà hắn!"

Thanh âm Phục Anh băng lãnh cuồng ngạo, từ trên bầu trời vọng xuống, tất cả thánh giả phía dưới đều biến sắc. Trên mặt mỗi người đều bi phẫn, tuy rằng bọn họ mơ hồ đoán được ý đồ Phục Anh, thế nhưng khi Phục Anh hung hăng hét lên những lời như vậy, cảm giác khuất nhục tự đáy lòng dâng lên làm mỗi người tức giận tới mức run rẩy toàn thân.

Bọn họ cũng biết, Phục Anh đưa bọn họ làm pháo hôi để tiêu hao lực lượng của đối phương. Chỉ là, bọn họ không ngờ Quang Minh võ hội cũng dám bá đạo như thế, không kiêng nể gì cả như thế.

Các thánh giả rối loạn cả lên, ánh mắt mọi người nhìn về phía Phục Anh chực chờ phun hỏa.

Nhưng mà năm thi thể máu chảy đầm đìa trên mặt đất lại làm cho mọi người tỉnh táo lại. Hơn nữa, thánh giả thủ tại các phương hướng đều là mấy người mạnh nhất trong bọn họ, tất cả đều thành nanh vuốt Phục Anh.

Các thánh giả lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bên trong cứ điểm, Đường Thiên cười nhạt, hắn nhớ câu nói Binh đại thúc từng nói trước đây, lúc sắp diệt vong là lúc điên cuồng nhất. Quả nhiên Binh đại thúc là người có văn hóa, lời nói nói ra đều có đạo lý như vậy.

Mông Tháp quả nhiên quá gian trá rồi!

Một đám thánh giả bên cạnh hắn, mỗi người đều tức giận vô cùng, thánh giả có kiêu ngạo của thánh giả, nhìn thấy thánh giả bên ngoài bị khi dễ như thế, tâm lý mọi người đều nổi cơn giận dữ.

Mông Tháp lớn tiếng nói: "Ghi lại, ghi rõ chi tiết từng chút một, cái thái độ bá đạo lớn lối rõ ràng trên mặt, nga nga nga, còn thi thể trên mặt đất, máu nhiều quá, quá máu tanh quá tàn bạo! Quá không nhân tính rồi! Quang Minh võ hội công nhiên giẫm đạp tôn nghiêm của thánh giả tự do chúng ta như thế, quả thực không thể tha thứ, toàn bộ thánh giả tự do chúng ta phải liên hợp lại, mới có thể phản kháng tổ chức bạo lực như Quang Minh võ hội!"

Gã hồn nhiên quên mất gã đã không còn là thánh giả tự do.

Mỗi thánh giả trên tay đều cầm một kiện bí bảo có thể ghi chép, ghi lại tất cả phát sinh nơi đây. Thiên Đàn tọa, Hội Giá tọa, phí rất nhiều khí lực, bọn họ mới kiếm đủ dụng cụ.

Cả Đường Thiên cũng không thể không thừa nhận, Mông Tháp gian trá và hèn mọn khá xuất chúng!

Những hình ảnh này một khi truyền bá ra ngoài, tất nhiên khiến cho sóng to gió lớn.

"Bọn họ sắp xông quan!" Đường Thiên bình thản xoa xoa tay, hắn đang lo các thánh giả tự do không đến xông quan, không ngờ Phục Anh lại trợ giúp đại ân.

Mọi người buột miệng phát ra tiếng cười hiểu ý.

Bên ngoài cứ điểm Độc phiệt.

Khuôn mặt Phục Anh lạnh tanh mà nhìn lồng năng lượng, thời gian công kích lồng năng lượng so với lần trước nhanh hơn rất nhiều. Bên trong lồng năng lượng, quang mang lúc sáng lúc tối, còn rung động ầm ầm, có thể thấy bên trong đang xảy ra chiến đấu kịch liệt.

Từng thánh giả thay phiên xông quan.

Uy hiếp của mình rất có lực, không một ai dám phản kháng, cũng không một ai dám đầu hàng, mỗi một thánh giả tiến vào đều ra sức chiến đấu. Nhưng mà người thủ quan của đối phương hiển nhiên cứng cỏi, vậy mà gắng gượng khổ đấu.

Nhưng mà Phục Anh biết rõ, khổ đấu như vậy tuyệt đối kiên trì không được bao nhiêu thời gian. Mỗi người đều có điểm tới hạn, chỉ cần qua cái điểm tới hạn này sẽ sụp đổ toàn diện.

Kinh nghiệm thụ thương lần vừa rồi làm cho y đối với cứ điểm Độc phiệt cực kỳ kiêng kỵ. Cái cứ điểm truyền thuyết đã thất truyền cực kỳ nguy hiểm, ai biết bên trong có sát chiêu gì đó hay không?

Không đáng lấy thân mạo hiểm!

Phục Anh nhìn xuống những pháo hôi phía dưới kia, có được những pháo hôi này, y hoàn toàn có thể san bằng cái cứ điểm này. Ba mươi sáu thánh giả, tuy rằng thực lực kém một chút, nhưng mà hội hợp cùng một chỗ, tuyệt đối là một lực lượng cường đại.

Đáng tiếc, chỉ là đám ô hợp.

Khóe miệng Phục Anh hiện lên một nụ cười nhạt khinh miệt.

Người bình thường tuyệt đối không dám làm nhiều người tức giận như vậy, thế nhưng Phục Anh trưởng thành từ trong chiến trường, y hiểu rất rõ nếu như không một ai thống lĩnh, những người này căn bản vô lực phản kháng. Vì vậy y vừa trở lại Hàn Cổ thành liền cấp tốc thu bảy tên thánh giả lợi hại nhất vào dưới trướng.

Bảy tên thánh giả mạnh nhất, tiêu diệt toàn bộ ba mươi sáu người rất khó, thế nhưng nếu như vây cả đám lại, cho bọn họ một hy vọng, những này người không có dũng khí phản kháng.

Đây là nhân tính, nhân tính ngu xuẩn!

Một đám cừu mà thôi.

Phục Anh không nhìn đám người nữa, y lạnh lùng nhìn chăm chú vào cứ điểm, y đang chờ đợi công phá cứ điểm, đến lúc đó, y muốn cho cả tòa cứ điểm đều ngâm trong biển máu và hoang tàn!

"Đây chính là Lục Phân Nghi tọa sao?" Sĩ quan phụ tá quét mắt nhìn xung quanh, có chút thất vọng: "Độ dày năng lượng cũng không được bao nhiêu."

"Đừng nói lời vô dụng, tốc độ nhanh lên một chút!" Jones cắt đứt lời nói sĩ quan phụ tá, nhíu mày: "Mục tiêu Chúng ta là Hàn Cổ thành!"

Binh đoàn Hồng Diệp dị động đã khiến cho các phương quan tâm. Là một phía trong đại chiến, Quang Minh võ hội điều động binh đoàn khiến cho địa phương nào cũng chú ý chằm chằm.

Y cần phải thừa dịp trước khi các phương kịp phản ứng, tiến nhập Hàn Cổ thành.

Y sở dĩ đồng ý xuất binh, một mặt, y đối với cứ điểm Độc phiệt cảm thấy cực kỳ hứng thú, dù là một vị võ tướng nào đối với loại cứ điểm đã thất truyền trong lịch sử, tim đều sẽ đập thình thịch. Về phương diện khác, y giao tình thâm hậu với Phục Anh, nếu như không phải Phục Anh nỗ lực cầm cự, y cũng tuyệt đối không ngồi lên được cái vị trí này.

Nhưng mà, y tuyệt không nghĩ rằng bởi vì bản thân mình mà mở ra một chiến tuyến nữa. trong lúc này Võ hội và chòm Sư Tử đánh nhau với khí thế hừng hực, nếu như ở hậu phương lại mở ra chiến tuyến mới, đó chính là hai mặt thụ địch.

Jones hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng, y muốn trước khi các phương kịp phản ứng đã kết thúc chiến đấu.

Chỉ có như vậy, mới có thể khống chế ảnh hưởng trong tại phạm vi nhỏ nhất.

"Vâng!" Sĩ quan phụ tá vội vàng trả lời, nhưng mà nhịn không được bổ sung một câu: "Nhưng mà ta cho rằng khi chúng ta chạy tới, Phục Anh đại nhân đã đồ sát Hàn Cổ thành rồi."

Jones bất đắc dĩ mà cười cười: "Chỉ hy vọng hắn đừng hủy mất cứ điểm khiến chúng ta lại đi một chuyến tay không."

Sát khí Phục Anh rất nặng làm người ta kinh tâm, hứng khởi giết chóc, loại chuyện đồ thành này y trải qua không chỉ một lần. Nhưng hễ là chiến trường có mặt y thì nhất định không có tù binh và người bệnh.

Jones không lo lắng cho Phục Anh, Phục Anh thụ thương trong mắt y chỉ là một bất ngờ. Sức chiến đấu của Phục Anh tuyệt đối không thể nghi ngờ, đó là cái luôn được tôn sùng, Jones cũng cảm thấy Phục Anh có năng lực đánh vỡ cân bằng.

Bỗng nhiên, bí bảo Tam Giác tọa trên người sĩ quan phụ tá ong ong rung động, sĩ quan phụ tá vội vàng nhận tin tình báo, một lát sau, mặt gã biến sắc: " binh đoàn cơ quan Đại Hùng tinh tiến nhập Lục Phân Nghi tọa!"

Tin tức thình lình này làm cho không khí xung quanh đột nhiên nghiêm trọng hẳn lên.

Jones nhíu mày: "Đại Hùng tinh có ý gì?"

"Không biết." sắc mặt Sĩ quan phụ tá không tốt, không riêng gì gã, sắc mặt những người khác cũng rất khó coi. Hiện giờ Đại Hùng tinh và Quang Minh võ hội là quan hệ đối địch, Quang Minh võ hội ăn vài lần thiệt thòi liên tiếp trên tay Đại Hùng tinh. Nhưng Quang Minh võ hội bị chòm Sư Tử níu kéo, căn bản không thể ra tay giáo huấn Đại Hùng tinh, trái lại làm cho thực lực Đại Hùng tinh bành trướng kịch liệt.

"Bọn chúng hướng về phía chúng ta." Jones lườm một sĩ quan phụ tá, nói: "Sắc mặt ngươi thật khó nhìn."

Sĩ quan phụ tá có chút xấu hổ, đúng là mình lại bị Đại Hùng tinh hù dọa, thực sự là không có tiền đồ.

"Là một cơ hội tốt." Jones bỗng nhiên nói: "Cấp trên đối với chúng ta luôn không có lòng tin, nếu như chúng ta có thể đánh bại binh đoàn cơ quan, đối với chúng ta tuyệt đối là chuyện tốt. Tinh lực hiện tại của Đại Hùng tinh bị kéo vào bên trong Bắc Đẩu, bên ngoài chỉ còn lại có mỗi binh đoàn cơ quan này thôi."

"Nếu như chúng ta thắng, Đại Hùng tinh khó chịu rồi."

Jones lườm sĩ quan phụ tá: "Đây chính là đại công lao!"

Hô hấp sĩ quan phụ tá đột nhiên nặng nề hẳn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 517: Cứ Điểm Bị Phá

Trinh sát túa đi, bộ đội dừng lại nghỉ ngơi. Các thiếu niên cũng từ trong cơ quan hồn giáp chui ra, khoảng không bên trong hồn giáp rất chật hẹp, ở bên trong thời gian dài rất dễ mệt nhọc. Thời gian nghỉ ngơi mọi người đều thích ra hóng gió.

Tốp năm tốp ba, mọi người vây thành một vòng nhỏ, cơ quan hồn giáp phía sau vây thành một vòng tròn lớn. Như vậy nếu bị tập kích cũng có thể trong thời gian ngắn nhất chui vào cơ quan hồn giáp ứng chiến.

Thiên Không Hổ hùng vĩ ngồi dưới đất, Binh ngồi trên vai Thiên Không Hổ, lưng dựa vào cái đầu lớn Thiên Không Hổ, rít từng ngụm khói thuốc.

Tiếng của các thiếu niên thỉnh thoảng theo cơn gió nhẹ vọng tới tai lão.

Binh im lặng rít khói, nhớ lại, điếu thuốc này là Đinh Ốc lưu lại, khóe miệng của lão tự nhiên hiện một nụ cười mỉm ấm áp khó thấy.

Trước đây khi lão mới vừa vào binh đoàn, mỗi một lần chuẩn bị đi chiến đấu, Đinh Ốc đều sẽ chạy tới cổ vũ lão.

Nhưng mà phương thức có điểm đặc biệt...

Đinh Ốc bình thản: "Hắc, tiểu quỷ, không nên thua a, thua khóc nhè thì mất mặt lắm đấy."

Đứa thiếu niên giận tím mặt: "Đinh Ốc, ngươi không nên coi thường ta!"

Đinh Ốc liếc mắt nhìn đứa thiếu niên: "Ta sợ ngươi làm hỏng cơ quan hồn giáp ta làm, làm hại ta lại phải sửa, lần trước ngươi thê thảm thế, quả nhiên chỉ là đứa trẻ trâu không làm nên cơm cháo gì a!"

Khuôn mặt đứa thiếu niên đỏ bừng nghẹn lời, một lát sau mới tức giận nói: "Lần này nhất định sẽ không thế!"

"Ha ha, có chí khí! Tuy thế, cái mạng mới quan trọng, tiểu quỷ, đừng chết a."

"Phi phi phi! Cái miệng đen đủi Đinh Ốc nhà ngươi!"

"Ha ha, ngươi chắc chắn sẽ không chết! nếu ngươi chết rồi, ta đem cơ quan võ giáp đưa cho người khác, chắc chắn ngươi phải tức giận đến sống lại..."

...

Những hình ảnh đen trắng xa xôi kia lại sống động vô cùng hiện lên trước mặt lão, bất tri bất giác, con mắt Binh có chút ướt át, khóe miệng mỉm cười lại há ra, trong khói thuốc , lão nhếch miệng nhìn bầu trời cười.

Yên tâm đi, Đinh Ốc, như những hơi khói này, ta sẽ đánh thắng một trận này. Còn nếu như thua, đến lúc đó ta gặp A Tín, chắc chắn bị y cười nhạo cho xấu hổ vô cùng.

A Tín chắc chắn sẽ nói, tiểu quỷ, qua một vạn năm vẫn không tiến bộ a...

Một vạn năm rồi, Đinh Ốc.

Rất nhớ đội trưởng, thật rất nhớ hắn, nhất định hắn còn sống, nhất định! Đứa khốn khiếp này nếu như chết rồi, sao xứng làm đội trưởng của bọn ta?

Binh kinh ngạc mà nhìn bầu trời.

Cách đó không xa âm thanh lũ thiếu niên sôi nổi thảo luận cắt đứt hoài niệm của Binh.

"Tiểu Ngũ, đến lúc đó ngươi phải phát huy cho tốt, Jones gì đó sao có thể là đối thủ của ngươi?"

"Nói không sai, Tiểu Ngũ gắng thêm một chút, ta ghét nhất đám Quang Minh võ hội, năm xưa diễu võ dương oai tại Sài Lang tọa chúng ta, lần này không đánh bọn nó như chó thì ta cùng họ với bọn nó!"

"Đại tỷ đầu Tái Lôi nói lần này ai lập công lao lớn sẽ cho người đó cơ quan hồn giáp chuyên môn đặc chế."

"A a a a, Tiểu Ngũ, lần này ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi đâu! Ta muốn cơ quan hồn giáp mới!"

...

Quay mặt lại, Binh nhìn các thiếu niên sức sống sung mãn, trên mặt tự nhiên nở nụ cười tươi. Những tiểu quỷ này đều rất không tệ, Đinh Ốc A Tín, các ngươi trông thấy bọn họ nhất định đều sẽ rất thích...

Từng điểm trong con mắt của Binh trở nên kiên định.

Đinh Ốc, ta còn muốn chữa trị cho ngươi, ta còn muốn đưa ngươi đi gặp A Tín, chúng ta còn phải đi tìm đội trưởng, chúng ta còn phải xây dựng mới lại Nam Thập Tự binh đoàn của chúng ta!

Quân kỳ chúng ta sao có thể đổ xuống? Hành khúc của chúng ta sao có thể biến mất?

Chúng ta có rất nhiều rất nhiều lính mới, chúng ta còn có rất nhiều rất nhiều tương lai.

Không nên coi thường ta a!

Binh đứng lên, lão đứng ở vai Thiên Không Hổ, ngậm điếu thuốc chợt sáng chợt tắt, nhìn xa xa, gió thổi vào khuôn mặt tú-lơ-khơ của lão.

Bỗng nhiên, bí bảo Tam Giác tọa của lão run lên, nga, có tin tình báo?

Đám Tiểu Ngũ chú ý tới động tĩnh của Binh bên này nên đều ngừng thảo luận, chúng chạy tới.

"Nga, bọn họ muốn tìm chúng ta quyết chiến?" Binh có chút vui rồi.

"Đại nhân, đây chính là cơ hội tốt! Đường đường chính chính đánh một trận, đánh cho bọn chúng tâm phục khẩu phục, Quang Minh võ hội chó má, tất cả đều bị chúng ta đánh tan thành mẩu vụn! Phải đánh đến mức về sau binh đoàn Quang Minh võ hội nhìn thấy chúng ta phải đi đường vòng!"

Người nói là Diệu, hắn có một mái tóc bạc chói mắt.

Tiểu Ngũ, Diệu và A Luân là ba thanh niên xuất sắc nhất trong Thiên Võ Lang Viện. Tiểu Ngũ lặng lẽ hướng nội, lãnh tĩnh kiên định, A Luân làm người trầm ổn, ngày một thể hiện khí phách, mà Diệu thì hoạt bát hướng ngoại lại có chút cố chấp.

Ba người này được coi là Thiên Võ Tam kiệt.

"Không phải ta không xem trọng các ngươi." Binh bình thản nói: "Binh đoàn Hồng Diệp tuy rằng mới xây dựng nhưng tốt xấu gì cũng có thành viên trong phân điện hoàng kim thứ mười của Quang Minh võ hội làm nòng cốt, các ngươi là lũ gà mờ, lấy cái gì quyết chiến với người khác?"

Tức thì Diệu khó chịu, oa oa kêu to: "Đại nhân, ngươi coi thường chúng ta sao?"

Binh ha ha cười, quay mặt hỏi hai người kia: "Hai người các ngươi nói gì?"

Tiểu Ngũ suy nghĩ một chút: "Có Võ trường Thương Dương trợ giúp, chúng ta chiếm địa lợi nhân hòa, quyết chiến với bọn họ là không cần thiết. Hơn nữa tố chất từng binh sĩ đối phương hơn hẳn chúng ta, nếu như quyết chiến, chúng ta bất lợi, ưu thế của chúng ta không phát huy nổi."

A Luân giản đơn nói: "Ta ủng hộ Tiểu Ngũ."

"Uy uy uy, hai đứa các ngươi..."

Diệu quàng quạc nửa câu rồi ngừng, Binh đập một cái vào đầu nó: "Tiểu quỷ, dùng chút đầu óc đi."

Diệu giơ tay lên sờ đầu, chu miệng, phẫn nộ đứng ở một bên.

"Được rồi, hết giờ nghỉ ngơi, xuất phát đi, chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm." Binh bình thản nói: "Ta đại khái minh bạch ý nghĩ võ tướng đối phương rồi. Chúng ta phải chiêu đãi khách thật tốt."

Tại Hàn Cổ thành.

Bên trong lồng ánh sáng của cứ điểm Độc phiệt, Đường Thiên một mình ở trong góc tu luyện. Mà thánh giả đứng tại chỗ oanh kích mặt đất đầy vẻ vui mừng. Bọn họ cực kỳ tuyệt vọng mà tiến vào, thế nào cũng không ngờ, bên trong thủ quan hóa ra là Đường Thiên!

Tuyệt cảnh thấy đường sống mừng như điên cùng lắm là như thế!

Không một gã thánh giả nào phản kháng, toàn bộ thánh giả vừa tiến vào liền không chút do dự lựa chọn gia nhập vào Đại Hùng tinh. Trong lòng mỗi người đều nghẹn một luồng khí, Phục Anh áp đặt trên đầu bọn họ khuất nhục và sợ hãi, lúc này toàn bộ chuyển hóa thành động lực báo thù.

Đại Hùng tinh không mạnh như Quang Minh võ hội, nhưng cũng tuyệt đối không phải là đối tượng để Quang Minh võ hội có thể tùy ý nghiền áp, vậy có nghĩa bọn họ có cơ hội.

Tất cả những thánh giả này đều gia nhập vào Sát Anh tiểu tổ. Xét thấy Mông Tháp biểu hiện ra ngoài vô cùng hèn mọn và âm hiểm, Đường Thiên thoải mái giao cái tiểu tổ này cho Mông Tháp, mà đến thời gian lồng năng lượng bảo hộ, Đường Thiên lập tức chạy tới cùng mọi người thảo luận. Nhanh chóng, hắn bị biện pháp mọi người nghĩ ra làm cho khiếp sợ rồi.

Những thánh giả này mỗi người đều hận Phục Anh thấu xương, các loại biện pháp thâm độc được nghĩ ra không ngừng. Những thủ đoạn bảo mệnh áp đáy hòm bình thường không lộ ra, lúc này đưa ra không chút do dự.

Có thể phong thánh, sao có thể có người yếu? Mỗi người đều có mấy cái bản lĩnh, mọi người cùng góp củi cho lửa bốc cao. Nếu không có tin tình báo về Phục Anh, bọn họ chưa hẳn có quá nhiều biện pháp, nếu đã có tin tình báo về Phục Anh, tự nhiên bọn họ có mục tiêu mà bố trí.

Đường Thiên đằng đằng sát khí, trong lòng dễ chịu, quả thực buồn ngủ thì gặp chiếu manh.

Phục Anh, ngươi may mắn quá a!

Sau trận chiến này, thực lực Đại Hùng tinh sẽ nhảy vọt về chất. Mấy chục danh thánh giả, lực lượng như vậy có thể nói kinh khủng. Thậm chí Đường Thiên còn tưởng tượng, về sau mỗi binh đoàn nhất định phải có mấy tên thánh giả.

Binh đoàn gà mờ lập tức trở thành binh đoàn thổ hào!

Quan trọng nhất, những thánh giả này không phí một tinh tệ, đều là được tặng không.

Còn có Thiên Huệ lợi hại, nếu không phải Thiên Huệ muốn bản thân mình tới Lục Phân Nghi tọa, bản thân mình sao có thể kiếm được nhiều thánh giả như vậy?

Phục Anh chăm chú nhìn vào lồng năng lượng, trên mặt y nhìn không ra vui mừng giận dữ.

Trong lòng y lại âm thầm lo ngại, quả nhiên không hổ là cứ điểm Độc phiệt, vậy mà lại có thể chống đỡ nhiều thánh giả luân phiên công kích như vậy. Trong lòng y cảm thấy có chút may mắn vì bản thân mình không lỗ mãng chạy đi vào, y tuyệt đối không tin, đây là thực lực cá nhân người thủ quan.

Không một thánh giả nào có thể chịu được cường độ chiến đấu cao như thế, đến cả y cũng không thể.

Vậy nhất định chính là lực lượng của cứ điểm!

Không sai!

Chỉ có chính lực lượng của cứ điểm mới có thể kiên trì thời gian dài như thế. lần đầu tiên y gặp phải cứ điểm lợi hại như thế, suy nghĩ tới tia điện chớp đêm kia, y vẫn còn có chút khiếp đảm, có chút dao động.

Công kích kinh khủng!

Thế nhưng, y chú ý tới lồng năng lượng càng ngày càng mỏng từ lâu, điều này làm cho y yên tâm hẳn lên. Giá trị pháo hôi không uổng phí, xem ra chiến thuật bản thân mình cực kỳ chính xác!

Mấy người khác cũng thấy nỗi sợ hãi ám ảnh trong lòng. Cái cứ điểm Độc phiệt này, vậy mà lại mạnh đến mức thái quá như thế!

Thảo nào nó bị thất truyền...

Cái này nếu không thất truyền, mọi người còn qua thế nào a!

Mà Đồng Cách thì động tâm tư, nếu có thể nghiên cứu ra kết cấu cái cứ điểm Độc phiệt này, tất nhiên là đại công lao. Nói thật thì gã cũng không tin người thủ quan chỉ bằng vào thực lực của bản thân mình có thể kiên trì lâu như vậy.

Có là người sắt cũng không thể hình dung...

Chỉ có lực lượng bản thân cứ điểm phát huy tác dụng mới có khả năng hình thành cục diện như vậy. Với lực lượng của cứ điểm mà kiên trì được như thế cũng đủ làm người ta chấn kinh rồi. cứ điểm cường hãn như thế quả thực chưa từng nghe thấy, nếu không phải cái cứ điểm Độc phiệt này xác thực là đã từng nổi danh một thời trong lịch sử, gã phải hoài nghi có bí ẩn khác hay không.

Cũng may lồng ánh sáng đang không ngừng mỏng...

Lồng ánh sáng của cứ điểm càng ngày càng mỏng, Phục Anh không chút do dự tống nốt lần lượt mấy tên thánh giả sau cùng đi vào. Khi một gã thánh giả sau cùng xông vào, ầm ầm tiếng nổ một trận, lồng ánh sáng cuối cùng bị phá vỡ.

Phục Anh ra lệnh cho bảy người không chút do dự: "Chạy vào đi!"

Đám người Đồng Cách biết rõ nếu vi phạm mệnh lệnh Phục Anh lúc này nhất định sẽ bị Phục Anh giết chết không chút do dự, bèn nhanh chóng bất chấp hết thảy, kiên trì phóng vào bên trong cứ điểm.

Tốc độ bảy người rất nhanh, chúng nhanh chóng tới cửa vào cứ điểm, nơi đây chính là vị trí người thủ quan.

Bảy người bị tràng cảnh phía trước làm cho cả kinh ngẩn cả người.

Mặt đất không còn chỗ nào hoàn chỉnh, lồi lõm gồ ghề, vô số kể hố to chồng hố nhỏ. bên trong các hố có cháy đen, có tuyết đọng, có nóng chảy, tàn dư năng lượng các loại thuộc tính bất đồng phập phềnh trong không khí. Mặt đất chẳng có một khối hoàn chỉnh nào, mà cũng chẳng có lấy một tảng đá nào lơn lớn, toàn những đá nhỏ rải rác chất thành một tầng dày đặc trên mặt đất. Những mẩu bột đá như bột mì trên mặt đất, có thể tưởng tượng, chúng nó gặp bao nhiêu lần oanh kích kinh khủng mới đánh tan triệt để như thế.

Cửa vào bị tàn phá bừa bộn, khắp nơi có thể thấy vết rạn như mạng nhện, có hơn một nửa đã sụp đổ, còn lại phân nửa đổ nát thê lương, khung cảnh nhìn thấy mà giật mình.

Bọn họ quả thực không thể tưởng tượng những phát sinh ở bên trong tràng chiến đấu này ngày qua là thảm liệt thế nào.

Khi Phục Anh vào được, y nhìn thấy tình trạng bên trong này, biểu tình tuy rằng trấn định nhưng trong lòng mừng như điên. Kinh nghiệm chiến đấu của y phong phú đến cực điểm, với tàn dư năng lượng tán dật trong không trung, y liền có thể đại khái tính ra ra nơi đây xảy ra chiến đấu mãnh liệt tới mức nào!

Loại cường độ này đến y cũng chưa từng gặp.

Hơn ba mươi tên thánh giả pháo hôi, quả nhiên uy lực cường đại!

Y càng thấy bản thân mình thêm may mắn đã không tùy tiện tiến đến, dưới công kích cường đại như thế, chống đỡ lâu như thế mới sắp thất thủ, cái cứ điểm Độc phiệt này thực sự là lợi hại vô cùng!

Nếu mà một khi toàn bộ cứ điểm bị công phá, đó chính là thiếu nữ xinh đẹp không chút phòng hộ thoải mái ôm ấp!

Trên mặt Phục Anh hiện lên một nụ cười gằn, lớn tiếng quát to: "Chạy vào đi! Giết sạch tất cả! Một cũng không lưu!"

Tinh thần bảy người rung lên, chạy vào như ong vỡ tổ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Mai Phục

Bảy người vừa mới xông qua cửa vào vừa sụp đổ thì bỗng chốc ngây người.

Cách bọn chúng chừng năm mươi trượng có một đám người đông nghịt. Mấy chục vị thánh giả mặt lạnh lùng nhìn chăm chú vào bọn chúng, những vị thánh giả này có người phiêu phù trên không trung, có người đứng trên mặt đất, nhưng vừa đúng tạo thành một vòng vây hình cung.

Những người này... Không thể nào có chuyện còn sống?

Mấy người Đồng Cách hoảng sợ nhìn đám thánh giả vốn đã phải chết rồi, vậy mà tất cả đều xuất hiện ở trước mặt. Một màn này có tính xung kích rất mạnh, làm cho bọn chúng thất thần một lúc.

Trong nháy mắt, Phục Anh từ phía sau vượt lên.

"Đánh!"

Một tiếng quát lớn như sấm sét ngang trời, làm đám Đồng Cách giật mình tỉnh lại. Nhưng mà người đầu tiên phản ứng lại chính là Phục Anh đầy kinh nghiệm sa trường, thậm chí Phục Anh không nhìn thấy người đứng cách đó không xa đã có phản ứng, mặt y biến sắc, không ổn, có mai phục!

Vô số mây trắng từ bốn phương tám hướng tụ lại, trong nháy mắt trắng xóa một mảng.

Vân Hải!

Phục Anh phản ứng nhanh nhất, y là người đầu tiên ý thức được không ổn, không chút nghĩ ngợi liền vội vàng thối lui. Nhưng mà Vân Hải nhanh hơn so với y tưởng tượng, cho dù gió gào thét bên tai, nhưng mà Vân Hải cấp tốc thôn phệ thân ảnh y.

Trong lòng Phục Anh trầm xuống, Vân Hải nhanh mạnh như thế, hồn trị chỉ sợ đã không dưới 60 điểm! Nếu như đặt ở trong quân, thánh giả như vậy chắc chắn là đại sát khí.

Vậy mà đối phương lại có được thánh giả như vậy...

Cần phải lập tức thoát ly Vân Hải, bằng không mà nói y đã gặp nguy hiểm rồi.

Xung quanh là một mảng trắng xóa, nhìn không thấy phần cuối. Phục Anh có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, biết rõ phương vị cảm giác trong Vân Hải thường thường là sai lệch. Nhưng mà ngồi chờ chết thì đó là tử lộ.

Y không chút do dự bốc lên, thân hình giống như hỏa tiễn, kịch liệt bay lên. Đây là kinh nghiệm chiến đấu phong phú của y, so với phương nằm ngang, ảnh hưởng đối với phương thẳng đứng nhỏ hơn.

Thân hình y mới động, một đạo công kích sắc nhọn lướt qua sát lòng bàn chân. trong lòng Phục Anh phát lạnh, một đao mang này hồn trị tuyệt đối hơn hẳn 50 điểm, Quang Minh Bảo Hộ của mình căn bản không thể ngăn cản được.

Càng đáng sợ chính là, công kích của đối phương, trước đó y không phát hiện ra. Vân Hải làm trực giác của y suy yếu, bỗng nhiên y cảm thấy hồn vực bản thân mình có chút không đúng lắm, Vân Hải xung quanh bỗng mờ dần.

Không ổn! Trúng độc!

Y có thể cảm giác khi hồn vực muốn thôi động chân lực thì không thuận buồm xuôi gió như thông thường, dường như luôn luôn chậm nửa nhịp. Trong lòng Phục Anh phát lạnh, đối phương lại có độc tố có thể sản sinh uy hiếp đối với thánh giả!

Y cưỡng ép thôi động chân lực, không ngừng biến ảo thân hình, tránh né hoàn toàn công kích không dự đoán trước được.

Bỗng nhiên, tâm thần y run lên, không chút nghĩ ngợi, Quang Minh Hồn Trảm trong tay y sáng lên, đột nhiên chém một trảm về phía sau.

Ầm!

Va chạm kịch liệt, kình khí tràn bốn phía, Vân Hải cuộn trào biến ảo nhưng không có chút dấu hiệu tiêu tán. đầu óc Phục Anh vốn có chút mơ hồ như ở trong mộng, nhưng mà bản năng cầu sinh cường đại vào lúc này cứu vớt y. Thân hình y biến ảo giống như quỷ mỵ, vài đạo công kích gào thét lướt sát thân.

Mà uy lực Quang Minh Hồn Trảm vừa mới rồi của Phục Anh trực tiếp làm cho vị thánh giả đón chiêu thổ huyết trọng thương, bay ngang ra ngoài.

Liên tục tránh thoát vài đạo công kích, Phục Anh phục hồi lại tinh thần, thân hình còn đang né tránh, rồi đột nhiên bốc lên cao. Y linh hoạt giống như một con cá bơi đến cực điểm, vừa cấp tốc bay lên vừa né tránh không theo quy tắc nào.

Hô, tầm mắt y bất chợt xanh rì, y đã nhảy ra khỏi Vân Hải.

Vân Hải cơ hồ nuốt hơn phân nửa Hàn Cổ thành, tràng diện đồ sộ đến cực điểm. Nhưng mà lúc này, y lại không kịp thưởng thức mỹ cảnh này, y không chút do dự bay ra ngoài thành.

Bay ra ngoài mấy chục trượng, y cảm thấy không đúng lắm, không biết vì sao một trận kinh hồn táng đảm, giống như ngoài tường thành có

cái gì nguy hiểm đang chờ bản thân mình tới vậy.

Không đúng lắm!

Y bỗng nhiên phát hiện bay mấy chục trượng nhưng tường thành kia lại không gần hơn chút nào.

Trong lòng y giật nảy mình, ảo cảnh!

Trải nghiệm chiến đấu vô số lần, nhưng chưa lần nào hung hiểm như vậy, đối phương cẩn thận bố trí. Ngay từ đầu, bản thân mình đã bị lừa, một vòng nối tiếp một vòng, tâm tư chủ mưu phía sau màn thật thâm trầm, thật là đáng sợ!

Nguy hiểm cũng không làm cho y thất kinh, nhưng mà lúc này chiến ý trong lòng y hoàn toàn không còn, trong đầu chỉ có một ý niệm, sớm rời bỏ nơi đây một chút!

Tiếp tục bay hướng về phía trước!

Trong nháy mắt Phục Anh quyết định, lúc này bầu trời càng thêm an toàn, chỉ cần bản thân mình bay đủ cao, tất nhiên có thể thoát ra vòng mai phục. Hơn nữa trên cao nhìn xuống, uy lực Quang Minh Hồn Trảm của mình cũng có thể phát huy triệt để.

Y vừa né tránh, vừa điên cuồng bay lên.

Bay lên trên thêm trăm trượng, bỗng nhiên Phục Anh lộ ra vẻ cảnh giác, không đúng, sao an tĩnh như thế.

Trên mặt đất, khuôn mặt Tiểu Nhị tinh xảo khả ái, bỗng nhiên toát ra một tia sát cơ, trong con mắt nó là một mảng dày đặc. Đã sớm đoán ngươi sẽ bay lên trên, đã sớm ở chỗ này chờ ngươi!

Trong tay nó cầm một sợi dây nhỏ, chỉ thấy được một đoạn, bộ phận còn lại biến mất trong không trung.

Y nhẹ nhàng kéo sợi dây nhỏ.

Xung quanh Phục Anh đột nhiên có vô số quang mang sáng lên, những quang mang này to nhỏ giống như con thoi, vô số luồng sáng giống như một bầy cá lớn, nhanh chóng bơi lội.

Quang Minh Bảo Hộ của Phục Anh trong nháy mắt tan nát.

Cảm giác cực kỳ nguy hiểm bao phủ trong lòng, Phục Anh giận dữ trợn tròn cặp mắt, nghênh đón luồng sáng trước mặt, bỗng nhiên chém tới!

Ầm!

Đao mang cuộn trào mãnh liệt giống như một cơn nước lũ, trong nháy mắt xông vào bầy cá, Phục Anh không dám có chút chậm trễ, thân hình nhoáng lên, từ lỗ hổng bỏ chạy ra phía ngoài. Luồng sáng lướt qua thân y tạo thành từng vết máu, nhưng mà lúc này, y lại không quan tâm tới đau đớn mà điên cuồng lao tới.

Độc tố ở trong cơ thể y lan tràn, cảnh vật trong tầm mắt y bắt đầu tan vỡ.

Đáng chết!

Phục Anh vừa mới phát hiện ra vài đạo khí tức ở xung quanh, sắc mặt lại biến đổi, không ổn, lại vào vòng vây rồi!

Tuy rằng tâm y bắt đầu sinh ra ảo giác, nhưng mà thần trí vẫn còn thanh tỉnh được mấy phần, y biết rõ lúc này bản thân mình đã rơi vào trong vòng nguy hiểm cực độ. sức lực trong cơ thể gắng gượng lưu động, cắn răng một cái, bỗng dưng thân hình trầm xuống phía dưới!

Vừa mới rồi y sợ có mai phục trong Vân Hải, hiện tại đây lại là cơ hội cuối cùng của y. Độc tố trong cơ thể tuy rằng có thể có tác dụng, nhưng gây ra ảo ảnh còn chưa đủ khiến y phán đoán sai lầm. Y phi hành vốn không phải lấy tốc độ làm sở trường, trạng thái trốn chạy như vậy

khó mà chạy ra khỏi. Hỗn chiến trong Vân Hải đối với y lại càng có lợi, chỉ cần chống đỡ qua thời gian chịu ảnh hưởng của độc tố, y có thể nắm giữ thế chủ động lần nữa.

Y không ngờ, xuất hiện xung quanh y vài đạo khí tức, đúng là mấy con khôi lỗi thanh đồng.

Nhưng mà lúc này, ở bên trong Vân Hải, Đường Thiên nín thở chờ Phục Anh.

Trong lòng hắn thầm khen, Hồn bảo Tiểu Nhị quả nhiên lợi hại!

Hắn không lập tức phát động, Đường Thiên trong chiến đấu giống như một người khác, rất kiên trì lão luyện như một lão thợ săn kinh nghiệm phong phú. Hắn trốn ở trong Vân Hải mà không lộ một chút kẽ hở, đang chờ đợi cơ hội một kích trí mạng.

Rầm rập!

Chiến đấu bên trong Vân Hải kịch liệt vô cùng.

Bảy người đám Đồng Cách đều là những người mạnh nhất trong đám thánh giả kia, thực lực mỗi người đều phi phàm. Nhưng trong nháy mắt ngắn ngủi đã có hai người đi đời nhà ma.

Công kích thực sự quá mãnh liệt!

Đám Đồng Cách chỉ cảm giác khắp nơi xung quanh đều có công kích, công kích như cuồng phong bão táp làm người ta hít thở không thông. Bọn họ hoàn toàn bị đánh cho hồ đồ.

Một bên chủ mưu chuẩn bị tỉ mỉ đã lâu, một bên là bất ngờ không kịp phòng bị, cục diện không nghĩ cũng biết. Hơn nữa những thánh giả này đối với đám Đồng Cách hận thấu xương, bình thường luyến tiếc dùng thủ đoạn áp đáy hòm thì lúc này lấy ra toàn bộ. Một đấu một, bọn họ không phải đối thủ của đám Đồng Cách, nhưng hiện tại bọn họ người đông thế mạnh lập tức đánh cho đám Đồng Cách không ngẩng nổi đầu.

Toàn thân Đồng Cách trôi nổi huyết quang, gã ở trong quang vũ giãy dụa, giống như một con quái thú bị vây khốn.

Trong mấy người bọn gã thì gã có tình trạng tốt nhất, gã là thánh giả huyết mạch, Bạch Huyễn ảnh hưởng lên gã thấp nhất. Nhưng xung quanh gã sinh ra vô số luồng sáng màu xanh, những luồng sáng này giống như cỏ nước cuốn chặt lấy mắt cá chân, giống như dây thép siết mắt cá chân. Huyết quang trên người chợt lóe, bộp, luồng sáng đứt đoạn.

Dạ Quang Đằng!

Hồn thuật lạ đời như thế vậy mà cũng có người tu luyện, nếu như chỉ là một đấu một, hồn thuật như vậy gã có đủ thủ đoạn đối phó. Thế nhưng trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế, chỉ hơi có một tia chần chừ, cũng đủ để trí mạng. Những Dạ Quang Đằng này làm cho gã phiền phức hết sức, giống như con ruồi con muỗi gây phiền phức cho người ta.

Gã có ngu cũng biết đã rơi vào trong mẹo đối phương tỉ mỉ tính kế, kinh nghiệm chiến đấu của gã không cường đại như Phục Anh, nhưng cũng hiểu rõ đối phương thế nào cũng có rất nhiều cạm bẫy.

Gã giống như một con trâu đất, chỉ biết chống đỡ công kích như mưa, điên cuồng đột phá ra phía ngoài, chỉ có đột phá ra phía ngoài mới có khả năng sống sót. Toàn thân gã nổi lên tầng huyết quang có tính phòng ngự cực mạnh, đao mang sắc bén có thể chém đứt ngọn núi mà chém vào nó, cũng chỉ là tóe ít máu. Cả người gã đẫm máu, huyết quang càng thịnh. Nhưng mà thân thể gã có sinh mệnh lực kinh người, phảng phất chẳng chịu chút ảnh hưởng nào.

Đưa vào chỗ chết sau đó hồi sinh, Đồng Cách chưa từng tưởng tượng sẽ có một ngày bản thân mình sẽ chật vật như thế.

Lúc này trong đầu gã chỉ có một ý niệm, xông lên!

Mỗi một bước đạp trên mặt đất, sức nặng làm cho mặt đất xuất hiện vết rạn như mạng nhện, tốc độ gã nhanh vô cùng, lóe lên một luồng

huyết quang.

Nhanh!

Cũng sắp lao ra rồi!

Trên mặt Đồng Cách lộ ra vẻ mừng như điên, chỉ cần lao ra cái phiến Vân Hải này, cơ hội đào sinh của gã tăng nhiều! Gã không chú ý tới, trong cái phiến Vân Hải này có những con trùng nhỏ màu trắng rất nhỏ đang phiêu phù. Mỗi bước xông tới, huyết quang bên ngoài thân hấp thụ rất nhiều loại trùng nhỏ màu trắng này.

Khi gã cảm ứng được thì những con trùng nhỏ màu trắng đã bị nhuộm một tầng huyết sắc, trở nên giống như hồng ngọc, tươi đẹp long lanh.

Sắc mặt Đồng Cách đại biến.

Tuyết Điệt!

Bên trong này lại có người tu luyện môn hồn thuật này! Cái này đúng là hồn thuật Quang Minh võ hội mới có thể tu luyện, hồn thuật này là chuyên môn nhằm vào thánh giả huyết mạch!

Hồng quang toàn thân gã ảm đạm với tốc độ mắt thường có thể thấy được, Đồng Cách cảm giác lực lượng của bản thân mình đang bị hút cạn giống như thủy triều vậy.

Mấy chục đao mang giống như đàn cá mập lặng lẽ không một tiếng động mà tiếp cận.

Cùng lúc đó, ba cây tên ánh sáng, mang theo tiếng rít, chợt lao tới.

Đất dưới chân Đồng Cách rạn nứt, một chùm Dạ Quang Đằng điên cuồng sinh trưởng, cuốn lấy hai chân gã.

Một điểm lưu quang, từ trên trời giáng xuống, giống như lưu tinh, bay tới hướng Đồng Cách.

"Không!"

Đồng Cách thét một tiếng thê lương chói tai, vang vọng toàn thành, ngay sau đó là tiếng nổ ầm ầm, một chùm huyết diễm rừng rực bốc lên cao.

Phục Anh đang nhanh chóng trầm xuống, thân hình đột nhiên biến mất, cơ hồ đồng thời y xuất hiện cách đó hơn mấy chục trượng, cấp tốc nhằm phía Vân Hải. Lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng Đồng Cách kêu thảm thiết, tâm thần run rẩy dữ dội, thân hình xuất hiện một ba động nhẹ khó thấy.

Nhưng vào lúc này, Đường Thiên thủy chung ẩn núp ở trong chỗ tối, trong mắt hắn đột nhiên lóe lên tia lạnh lẽo, binh hộp nguyên ấn lặng lẽ chìm vào trong Vân Hải.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 519: Cái Chết Của Phục Anh

Đường Thiên một hơi ném ba mươi cái Binh hộp nguyên ấn, thủ pháp hắn dùng cực kỳ xảo diệu, những Binh hộp nguyên ấn không nghe thấy tiếng xé gió.

Phục Anh đang rơi xuống, bỗng nhiên tâm thần giật nảy, nguy hiểm trước nay chưa từng có từ trong lòng y tuôn trào ra, trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân, trong tầm mắt mông lung phảng phất có thể nhìn thấy tử thần nhếch miệng cười với y, lông tóc toàn thân dựng đứng. Cái cảm giác nguy hiểm này làm cho đại não y trống rỗng.

Sợ hãi đối với tử vong làm cho y bạo phát toàn bộ tiềm lực, từ sâu trong cổ họng vọt ra tiếng rống giận, giống như dã thú gặp phải tuyệt cảnh rít gào theo bản năng, cực kỳ điên cuồng, tuyệt vọng và không cam lòng.

Quang mang trong nháy mắt đậm đặc trên tay phải tới cực điểm, uy lực làm người ta hít thở không thông, trong nháy mắt bao phủ toàn trường.

Trận chiến bên trong Vân Hải đã kết thúc, Đường Thiên và thánh giả đạt được thắng lợi toàn diện, nhưng lúc này mỗi người đều bị cái uy thế này làm tâm thần rung động, bị áp chế toàn diện, thần tình không khỏi đại biến, không sinh được tâm chống cự.

Bên trong ánh sáng trắng đậm đặc, máu thịt bàn tay Phục Anh như băng tuyết tan ra lộ cả xương xẩu. Phục Anh bừng tỉnh, hồn vực kịch liệt mở rộng, mà cùng lúc đó, pháp tắc Quang Minh Hồn Trảm bên trong hồn vực không ngừng sinh trưởng, pháp tắc sát biên giới ầm ầm mở rộng kéo

dài hướng ra phía ngoài, lúc này Quang Minh Hồn Trảm của y đạt được hồn trị kinh người 270 điểm!

Thế là vượt xa kỷ lục cao nhất Quang Minh Hồn Trảm của Quang Minh võ hội là 230 điểm!

"Chết! Các ngươi đều phải chết!"

Phục Anh như con bệnh tâm thần, thanh âm từ trong Vân Hải cuồn cuộn kích động, Phục Anh đang điên cuồng mà huy động tay phải.

Rầm rầm!

Từng đạo đao mang đậm đặc kinh người không đầu không đuôi bay vụt mọi nơi, Quang Minh Hồn Trảm đạt tới 270 điểm hồn trị, cả ngoại hình cũng phát sinh biến hóa rõ ràng.

Mỗi một đạo đao mang đều rất tròn như mặt trời, tản ra uy thế kinh người, tốc độ cực nhanh, chỉ thấy như một dải lụa màu trắng!

Toàn bộ thánh giả đều khiếp sợ, mọi người hốt hoảng né tránh.

Ánh đao tròn rơi xuống mặt đất như chém đậu hũ, trong nháy mắt vô tung vô ảnh. Nhưng sau một khắc, ầm, một tiếng nổ vang, bùn đất tung tóe lên trên trời mấy chục trượng.

Rầm rầm! Ầm!

Thương Dương Vũ tốn hao vô số tâm lực xây dựng Hàn Cổ thành, giờ nó đang lơ lửng trên không trung. Mặt đất căn bản rung rinh, một cơn lại một cơn bùn đất cao ngất, giống như hạt mưa vậy.

Một gã thánh giả chạy hơi chậm một chút, ánh đao bay đến trước mặt y, y căn bản không kịp phản ứng. Lồng năng lượng đạt tới 40 điểm hồn trị cũng không mảy may làm cho cái ánh đao này chậm lại.

Thân thể y hiện lên một đường máu cực nhỏ.

Y bị chặt thành hai nửa, đến tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Trong Vân Hải, tình trạng Phục Anh như điên cuồng bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm rất kỳ quái, y không cảm nhận được một chút năng lượng ba động. Y không nhìn thấy, ba mươi cái Binh hộp nguyên ấn xung quanh y bạo liệt toàn bộ.

Phốc phốc phốc!

Bổn nguyên ấn không có bất luận năng lượng ba động gì cả, kèm theo hoặc sắc nhọn, hoặc băng lãnh, hoặc rừng rực, hoặc tính chất hủy diệt, quang mang mỗi một đạo Bổn nguyên ấn đều cực nhạt, giống như hạt mưa chìm vào bên trong thân thể Phục Anh.

Động tác Phục Anh dừng lại, y mở to hai mắt tỏ vẻ không thể tin được, trong nháy mắt trên thân y phủ đầy những vết thương to to nhỏ nhỏ, nhưng mà quỷ dị chính là những vết thương này không có vết máu.

Hai giây sau.

Ánh sáng trắng chói mắt từ miệng vết thương bắn ra ngoài.

Ầm!

Phục Anh bị luồng sáng trắng cuộn trào mãnh liệt thôn phệ hoàn toàn, luồng sáng như lửa bốc lên cao. Trong nháy mắt, Phục Anh trong luồng sáng liền hóa thành tro bụi, biến mất không còn dấu vết.

Luồng sáng biến mất, một mảnh nhỏ xương cốt bất quy tắc cùng một Ngân Bảo bình từ trên trời rơi xuống.

Đường Thiên vô thức túm lấy, cái khối xương cốt này cầm trên tay thấy nóng hổi, giống như sắt được nung đỏ, Đường Thiên thiếu chút nữa ném nó ra ngoài, nhưng mà hắn nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng vứt nó vào bên trong Ngân Bảo bình.

Mà Ngân Bảo bình của Phục Anh đương nhiên Đường Thiên sẽ không bỏ qua.

Qua một lúc lâu Đường Thiên mới có phản ứng, bọn họ đã giết chết Phục Anh!

Phục Anh vô cùng cường đại bị bọn họ giết chết rồi!

Nói thật thì Đường Thiên bị Phục Anh phản công lúc sắp chết làm cho chấn động, đòn phản công của Phục Anh mạnh hơn tất cả các cường giả mà Đường Thiên đã từng gặp. Sau khi Quang Minh Hồn Trảm đột phá đương nhiên có uy thế kinh khủng, lúc này Đường Thiên nhớ lại thì lông tóc toàn thân dựng đứng. Quang Minh Hồn Trảm kinh khủng như thế, đừng nói là đón đỡ, dù cho có chọi đều nghìn vạn lần chọi không được, hồn trị quá cao, uy lực quá kinh người!

Ở đây không có kẻ nào có thể ngăn cản được một kích này.

Sắc mặt Tiểu Nhị cũng trắng bệch hoàn toàn, may mà lần trước chém không lợi hại như vậy, bằng không bản thân mình chỉ sợ đã chết rồi.

Vân Hải bị thu lại.

Toàn bộ thánh giả nhìn thấy Hàn Cổ thành dưới chân đã hoàn toàn bị phá hủy, bọn họ có thể động tay động chân với Hàn Cổ thành, nhưng không ai có thể đủ sức phá hủy Hàn Cổ thành.

Bây giờ, cái tòa thành dung hợp hàn triều và bí bảo này, thành trấn được sửa sang cẩn thận lại bị một người Phục Anh phá hủy.

Toàn Hàn Cổ thành gần như tìm không ra nơi nào hoàn chỉnh.

Bên phía Đường Thiên chết năm thánh giả, tất cả đều là chết trong chiêu phản công sau cùng của Phục Anh.

Hồn trị 270 điểm, một người có chỉ số này thì chắc chắn là công kích cấp bạch ngân. lúc trước Đường Thiên còn âm thầm đắc ý với tầng tầng

lớp lớp thủ đoạn của bản thân mình, nhưng mà dưới công kích tuyệt đối kia thì hắn mới phát hiện hắn không có sức chống cự.

Loại cảm giác này nản đến cực điểm niềm vui thắng lợi chẳng còn được mấy.

Sắc mặt Tiểu Nhị cũng rất kém, hồn trị của nó tổng cộng mới chỉ 80 điểm. Mà vẻn vẹn hồn trị của Quang Minh Hồn Trảm của Phục Anh đạt tới 270 điểm, thực lực song phương cách nhau không chỉ một chút.

Đây là cường giả chân chính...

Thánh giả bạch ngân chân chính sẽ mạnh đến mức thế nào đây?

Mà những thánh giả hoàng kim truyền kỳ kia thì sao chứ?

Đường Thiên cùng Tiểu Nhị đồng thời nắm chặt bàn tay, cho dù là tệ bạc cũng được, xảo trá cũng tốt, bọn họ chấp nhất để thắng lợi, trong lòng kiêu ngạo không chịu kém thế người.

Ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ! trong lòng Đường Thiên âm thầm phát thệ.

Ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ! trong lòng Tiểu Nhị âm thầm phát thệ.

Mọi người yên lặng thu thập chiến trường, bọn họ mất một khoảng thời gian mới có thể từ sau chiêu phản kích bạo phát của Phục Anh tỉnh táo được.

Nhưng mà, cho dù như thế nào cũng thắng rồi!

Cùng lúc Phục Anh chết, Quang Minh võ hội liền biết tin, Quang Minh võ hội cực kỳ hoảng sợ. Phục Anh thân là thành viên Phán xử đoàn, thực lực của y cực mạnh, kiên nhẫn thiện chiến, tuy rằng xuất thân hơi kém một chút nhưng mà có thể với nỗ lực cá nhân đạt được cảnh giới như thế cũng đủ để bất cứ kẻ nào cũng phải tôn kính.

Trên thực tế, Phục Anh luôn là thần tượng của những võ giả xuất thân bình thường ở trong Quang Minh võ hội. Quang Minh Hồn Trảm bình thường nhất, Đạp Ảnh bình thường nhất, Quang Minh Chi Bảo Hộ bình thường nhất, vậy mà lại có thể trở thành một gã cường giả cấp bậc Phán xử đoàn!

Phục Anh là một ví dụ rõ ràng với bọn họ, chỉ cần đủ nỗ lực thì xuất thân dù bình thường cũng có thể tiến thân thánh giả, thậm chí có thể gia nhập Phán xử đoàn!

Phục Anh giành hết thắng lợi này đến thắng lợi khác trên chiến trường, chiến tích kiêu ngạo không ngừng khích lệ những võ giả này. Y cũng là tấm gương, hình tượng mà Quang Minh võ hội cố ý dựng lên cho những đệ tử bình dân một vài hy vọng và hứa hẹn.

Thế nhưng, Phục Anh chết rồi.

Một vài cao tầng thậm chí chuyện Phục Anh chết ở chỗ nào cũng không biết, khi bọn họ biết được Phục Anh chết ở Hàn Cổ thành thì gần như không thể tin được. Toàn bộ trưởng lão có ý nghĩ đầu tiên là, chòm Sư Tử, nhất định là tên hỗn đản Lôi Ngang đang âm thầm giở trò quỷ! Bằng không Hàn Cổ thành không thể nào có chuyện có người giết chết được Phục Anh?

Nhưng còn chưa chờ bọn hắn phái người tới Hàn Cổ thành, trận chiến đấu này đã truyền khắp mỗi cái ngóc ngách Thiên Lộ với tốc độ kinh người.

Sát Sinh Anh bỏ mình ở Hàn Cổ thành!

Ngoại trừ bản thân cái tin tức này có đủ chấn động họ ra thì hình ảnh truyền bá càng khiến cho khắp nơi xao động. Phục Anh bá đạo, ngang ngược kiêu ngạo, nhìn mạng người như rơm rác hiện ra đầy đủ trong mắt mọi người.

Thánh giả tự do có cách nghĩ của họ, các thánh giả tự do không tiếp nhận lời mời chào, đối với các loại cường quyền gần như có tính phản cảm bản năng trời sinh. Cho nên khi đoạn hình ảnh này công khai ra, bọn họ cảm thụ sâu nhất, mà Phục Anh trần trụi lấy người nhà thánh giả tự do để uy hiếp càng khiến cho vô số người kịch liệt phản ứng.

"Người cặn bã như vậy, hóa ra là thành viên Phán xử đoàn Quang Minh võ hội, ta không biết hắn có cái tư cách gì để phán xử người khác? Lại còn nói không phục là giết cả nhà ngươi. Đây chính là cái gọi là phán xử của Quang Minh võ hội? Nhiều năm như vậy Quang Minh võ hội rốt cuộc âm thầm làm bao nhiêu lần phán xử như vậy rồi? Ai biết? Chỉ biết toàn gia đều đã chết rồi..."

Một vị thánh giả đức cao vọng trọng phát biểu mạnh mẽ.

"Đây là vì sao ta sẽ không gia nhập vào Quang Minh võ hội." A Bối Nhĩ, bài danh vị này cao hơn Phục Anh, thánh giả tự do thanh danh hiển hách đã nói như thế.

"Chúng ta có thể chết, nhưng chúng ta không thể chịu được hiếp bức như vậy." Một vị thánh giả tự do khác là Mộc Tử Hành cực ít lộ diện, cũng hiếm thấy mà biểu đạt sự bất mãn của bản thân mình.

Thánh giả khai sáng Thệ Thủy Lưu, Bùi Vịnh Kiếm thánh kiệt xuất đương đại càng không chút khách khí: "Một gã thánh giả lại suy bại đến mức phải dùng thủ đoạn như vậy để giành thắng lợi, vậy hắn đã không còn cái tâm thánh giả, hắn chỉ là thanh đao trong tay Quang Minh võ hội."

Chòm Sư Tử sao lại bỏ qua cơ hội như vậy: "Vì sao chúng ta lại lựa chọn chiến tranh cùng với Quang Minh võ hội? Bởi vì chúng ta đã không thể chịu đựng được kiểu tác phong này của Quang Minh võ hội, bọn họ tự xưng là phán xử. Bọn họ đã lạc lối, bọn họ đã cảm thấy bọn họ là thần, mà chúng ta, thành thành thật thật chờ đợi phán xử là được rồi."

Trong lúc nhất thời, Quang Minh võ hội trở thành chuột chạy qua đường, người người hô đánh.

Quang Minh võ hội trở tay không kịp, khi bọn hắn phản ứng lại, thế cục cũng đã mất khả năng khống chế.

Quang Minh võ hội không thể không tỏ thái độ, đây là hành vi cá nhân của Phục Anh, bọn họ sẽ tiến hành điều tra hành vi này.

Nhưng mà Quang Minh võ hội hoành hành đã nhiều năm, nợ nần khắp nơi, ân oán nhiều hơn bọn hắn tưởng tượng nhiều. Rất nhanh chóng, vài chuyện Quang Minh võ hội là kẻ thủ ác bị vạch trần, trong đó không thiếu thảm án toàn gia bị giết, nghe rợn cả người.

Danh vọng Quang Minh võ hội bị hạ xuống kịch liệt.

Quang Minh võ hội tức thì sứt đầu mẻ trán, kể cả nội bộ bên trong đối với hành vi Phục Anh cũng có thái độ hoàn toàn khác nhau. Một vài trưởng lão ghét ác như cừu nổi trận lôi đình. Mà càng thêm nguy hiểm chính là ảnh hưởng trực tiếp tới sĩ khí chiến đấu nơi tiền tuyến. Đối với binh lính mà nói, tinh thần trọng nghĩa vĩnh viễn là một bộ phận của sĩ khí. Khi cái đoạn hình ảnh này được truyền bá, võ tướng binh đoàn không có biện pháp hữu hiệu ngăn lại, vì vậy khiến cho binh sĩ binh đoàn và nòng cốt trung tầng rối loạn.

Ngược lại, sĩ khí binh đoàn chòm Sư Tử tăng vọt, bọn họ đều nhận định là đang phản kháng Quang Minh võ hội hung ác.

Cái này giảm cái kia tăng, thực lực võ tướng của mỗi binh đoàn Sư Tử đều cực kỳ xuất sắc, họ nhạy cảm mà ý thức được loại biến hóa này, thừa cơ tổ chức đợt tiến công cực kỳ dữ dội.

Trong lúc nhất thời, Quang Minh võ hội rơi vào khốn cảnh trước nay chưa từng có.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 520: Dịch Kiếm Và Thánh Kiếm Ngục Hải

ones bóp nát bí bảo thông tin.

Cấp trên lấy giọng điệu nghiêm khắc yêu cầu Binh đoàn Hồng Diệp quay về nơi đóng quân, cũng xử phạt đối với hành vi tự tiện xuất binh của gã. Phục Anh chết, chuyện này làm cho Quang Minh võ hội đang rơi vào trong một trận phong ba trước nay chưa từng có. Tràng phong ba này mạnh vô cùng, làm cho Quang Minh võ hội chưa kịp chuẩn bị đã rơi vào cục diện cực kỳ bị động, tiền tuyến liên tục bại trận, không thể không lựa chọn phương án thủ thế hoàn toàn.

Quang Minh võ hội cần phải có người chịu tội thay, Phục Anh đã chết, duy nhất người có tư cách trở thành dê thế tội chỉ còn có Binh đoàn Hồng Diệp.

Nhìn thấy động tác của Jones, sĩ quan phụ tá biến sắc: "Đại nhân..."

Jones lạnh lùng: " nếu như chúng ta trở lại như thế thì chắc chắn gánh tội thay người khác, chúng ta hết rồi, Binh đoàn Hồng Diệp cũng hết rồi. Ta vốn hai bàn tay trắng, cũng chẳng quan trọng, các ngươi thì sao chứ? Khả năng từ nay bị biếm lãnh cung? Thậm chí bị xử quyết?"

Sĩ quan phụ tá biến sắc.

Nòng cốt Binh đoàn Hồng Diệp đều thuộc phân hội hoàng kim thứ mười, sĩ quan phụ tá của y chính là võ giả hoàng kim của phân hội hoàng kim thứ mười. Jones rất rõ ràng, sĩ quan phụ tá bình thường sẽ nghe theo mệnh lệnh của y, nhưng vào thời điểm mấu chốt, đối phương chỉ để tâm tới lợi ích của phân hội hoàng kim thứ mười.

Nhưng gã biết rõ, lời nói Jones không quá chút nào.

Chuyện của Phục Anh tạo nên ảnh hưởng lớn tới như thế, bọn họ trở lại tất nhiên sẽ nhận xử phạt cực kỳ nghiêm khắc, chuyện như vậy ở trong Quang Minh võ hội tuyệt đối sẽ không nương tay. Quang Minh võ hội muốn dẹp nỗi tức giận của nhiều người, nghiêm phạt cũng sẽ dị thường nghiêm khắc, đối với Binh đoàn Hồng Diệp mà nói, đòn đánh này có tính hủy diệt.

Thậm chí bị xử quyết, gã cũng không ngạc nhiên.

Sĩ quan phụ tá trầm mặc chốc lát mới hỏi: "Vậy ngài định làm sao bây giờ?"

"Lao thẳng tới Hàn Cổ thành." Jones lạnh lùng nói: " lúc trước ta chỉ suy nghĩ vì sao binh đoàn Đại Hùng tinh tiến nhập Lục Phân Nghi tọa, hiện tại ta biết rõ đáp án rồi, bởi vì mục tiêu của Đại Hùng tinh chính là Lục Phân Nghi tọa, bọn họ có người ở Hàn Cổ thành."

Sĩ quan phụ tá phản vấn: "Cái này là thế nào?"

"Chúng ta chỉ cần giết đến Hàn Cổ thành là có thể minh bạch rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra." thần sắc Jones bình tĩnh nói: "Chỉ cần vạch trần đó là một âm mưu nhằm vào Quang Minh võ hội, chúng ta mới có khả năng tẩy hết tội danh."

Trước mắt sĩ quan phụ tá sáng ngời, Jones nói rất có đạo lý!

Nhận tội sẽ không làm cho tình cảnh bọn họ có bất luận cải thiện nào, trái lại không bằng buông tay đánh một trận. Cấp cao đối với chuyện này bực bội vô cùng, nhưng không có hành động phản kích nào. Nếu như có thể tìm dù chỉ một điểm chứng cứ chứng minh Hàn Cổ thành chính là một âm mưu nhằm vào Quang Minh võ hội, cao tầng nhất định sẽ nghĩ mọi cách chứng minh đây là một âm mưu, một âm mưu bôi nhọ Quang Minh võ hội.

Nếu như có thể tìm được chứng cứ thì Binh đoàn Hồng Diệp không những vô tội, trái lại còn lập được đại công.

Đây tuyệt đối là cơ hội một bước lên trời.

"Lúc này Hàn Cổ thành đang cực suy yếu." Jones phân tích: "Những thánh giả kia đều thành pháo hôi, hơn nữa, ta hiểu rõ cách nghĩ của Phục Anh đại nhân, muốn giết chết Phục Anh đại nhân không bỏ vốn lớn thì không được. Hàn Cổ thành lúc này tuyệt đối không còn bao nhiêu sinh lực."

"Không sai!" Sĩ quan phụ tá không do dự, làm bộ làm tịch thốt lên: "Đại nhân anh minh!"

Gã nghĩ nhiều lắm, nếu như có thể chiếm lĩnh Hàn Cổ thành, kể cả chưa tìm được chứng cứ cũng có thể tạo một vài chứng cứ giả tạo. Hiện tại cao tầng cần phải không phải là chứng cứ mà là bậc thang, là điểm tựa, chỉ cần cho cao tầng một điểm tựa, bản thân Quang Minh võ hội đủ khả năng làm cho những manh mối ngụy tạo trở nên càng như thật.

Gã bội phục Jones , trong tuyệt cảnh như thế lại có thể nghĩ ra phương pháp phá cục, thật lợi hại.

Lòng người trên dưới Binh đoàn Hồng Diệp hoảng sợ, một mảng mây đen sương mù phủ xuống. Xung quanh gã đều đã rối loạn, mỗi người đều tuyệt vọng vô cùng, chỉ có Jones còn giữ được trấn định.

Jones nói tiếp: "Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, cơ hội sau cùng, ngươi đi cổ động mọi người, trận chiến này chúng ta là vì bản thân mình mà chiến, chỉ có thể thắng, không thể bại, bại là chết."

"Thuộc hạ làm ngay!" Sĩ quan phụ tá không chút do dự nói, không gì phấn chấn bằng so với trong lúc tuyệt vọng như thế này lại có thể nhìn thấy hi vọng.

Nhìn thấy sĩ quan phụ tá vội vã ra ngoài, Jones có chút xuất thần.

Phục Anh, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi! Sát cơ trong mắt tràn ngập.

Không thể không nói chiêu thức lừa phỉnh của Đường Thiên rất đẹp, có mấy phần hèn mọn của Mông Tháp. Trước mắt, Quang Minh võ hội không quản nổi Lục Phân nghi tọa, tràng đại chiến này mạo hiểm và thảm liệt cũng làm cho tâm thần mọi người căng thẳng quá độ.

Thư giãn sau đại chiến là ý muốn đầu tiên của mọi người.

Đường Thiên lại nhìn giống như sầu khổ.

Thắng thì thắng rồi, nhưng mà Diệp Triêu Ca trên tay mình mất giá rồi. Vốn Đường Thiên dự định dùng Diệp Triêu Ca đổi lấy một khoản lớn từ Quang Minh võ hội, nhưng hiện tại nếu đã bôi nhọ Phục Anh, cái khoản buôn bán này coi như mất.

100 tỷ tinh tệ a, sao Đường Thiên không đau lòng?

Dù đau lòng thì đau lòng, trận chiến đấu này thu hoạch to lớn làm cho Đường Thiên kinh hỉ khó giải thích. Nhất là Ngân Bảo Bình trên người Phục Anh, tuy rằng tinh tệ chẳng được mấy nhưng đồ vật tốt rất nhiều. Phục Anh chinh chiến tứ phương, giết người vô số, chiến lợi phẩm qua tay tự nhiên cũng là vô số, lưu lại đều là tinh phẩm.

Trong đó có không ít là đồ Phục Anh chuẩn bị cho bản thân bước vào cấp bạch ngân.

Nói chung, định nghĩa về thánh giả bạch ngân là cần công kích hồn thuật 200 điểm hồn trị trở lên, phi hành hồn thuật 200 điểm hồn trị trở lên, phòng thủ hồn thuật 200 điểm hồn trị trở lên.

Nói cách khác, tổng cộng 600 điểm hồn trị trở lên mới có khả năng trở thành thánh giả bạch ngân. Phục Anh chỉ mới có được công kích cấp bạch ngân chứ chưa phải thánh giả bạch ngân.

Mọi người còn cách chuẩn kia xa lắm, hồn trị cao nhất trong đám thủ hạ của Đường Thiên mới 160 điểm, mà Đường Thiên mới chỉ có 80 điểm.

Vì vậy mốc 200 điểm là các thánh giả trong nghiên cứu và quan sát một thời gian dài tìm ra, bất luận một môn hồn thuật nào khi nó chiếm cứ hồn trị hơn 200 điểm thì sẽ thay đổi về chất, uy lực tăng trưởng với biên độ lớn.

Đường Thiên thưởng thức đồ Phục Anh cất giấu.

Một khỏa Âm Dương châu loang lổ vết máu, một kim khô đầu lâu hoàn chỉnh, một cây đàn cổ, còn có một thẻ hồn thuật.

Ngay từ đầu Đường Thiên đã bị thẻ hồn thuật hấp dẫn, thẻ hồn thuật này không phải là thẻ hồn thuật của Quang Minh võ hội. Thẻ hồn thuật ngày trên bề mặt không ghi cấp bậc, chỉ có hai chữ màu đen nét mực dày đậm ngay ngắn tinh tế, Dịch Kiếm.

Mà hồn trị sơ cấp làm Đường Thiên giật nảy mình, vậy mà lại đạt tới 40 điểm! Nói cách khác, muốn tu luyện nó tối thiểu cần có không gian 40 điểm hồn trị. Cần phải biết cái được gọi là hồn thuật thanh đồng đệ nhất Quang Minh võ hội Vi Quang, hồn trị sơ cấp cũng chỉ cần 20 điểm, cái này đã là đỉnh cao hồn thuật của toàn bộ cấp thanh đồng.

Lẽ nào cái này là hồn thuật cấp bạch ngân?

Đường Thiên có chút kinh ngạc, nhưng mà bên ngoài tấm thẻ này lại không có bất kỳ đặc thù nào.

Trong miệng hắn thì thầm: "Cái thẻ này không vấn đề đâu, bằng không Phục Anh giữ làm gì?"

Bỗng nhiên, bên cạnh vang lên tiếng Tiểu Nhị bập bà bập bẹ: "Ta muốn tấm thẻ này!"

Đường Thiên quay mặt, không khỏi vui vẻ. Tuy rằng Tiểu Nhị đang nỗ lực khắc chế bảo trì trấn định, nhưng mà vẻ kích động trong mắt bán đứng suy nghĩ của nó. Nhất là loại nỗ lực khắc chế này xuất hiện trên người một vị tiểu bằng hữu ba tuổi, nhìn qua đặc biệt khả ái.

Lần này công lao Tiểu Nhị thật lớn, Đường Thiên không chút do dự ném Dịch Kiếm cho Tiểu Nhị, còn dặn dò: "Cho ngươi, nhưng kiềm chế chút, cái thẻ này còn chưa biết có vấn đề hay không a..."

Lời hắn nói còn chưa nói xong đã trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tiểu Nhị dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, ăn Dịch Kiếm như ăn bánh quy, răng rắc răng rắc nuốt luôn.

Tiểu Nhị ăn xong thẻ hồn thuật, nhắm mắt lại, lẳng lặng phiêu phù giữa không trung.

Bỗng nhiên, Tiểu Nhị mở mắt, con mắt sáng lên tinh mang, nó vung bàn tay nhỏ bé đầy thịt lên, ngón tay thẳng tắp như kiếm, phút chốc vạch xuống.

Một chùm tia sáng thẳng tắp xuất hiện trước mặt nó.

Tiểu Nhị không nói một lời, cả người tản ra khí tức khó mà hình dung, nó chìm đắm trong một trạng thái kỳ diệu, ngón tay chĩa ra như kiếm, vẽ ra từng chùm tia sáng thẳng tắp. Những chùm tia sáng này hoặc dựng thẳng hoặc ngang bằng, đan xen tung hoành, cấu thành một tấm lưới ánh sáng thật lớn.

Đường Thiên thấy thế hai mắt đăm đăm.

Hắn vô ý thức mà đưa tay đi sờ những chùm tia sáng xuyên thấu kia thì lại như không, đây là cái đồ vật gì?

Trong nháy mắt, thân thể Tiểu Nhị liền phủ lưới ánh sáng.

Bỗng nhiên Tiểu Nhị hướng tới giao điểm nào đó của lưới ánh sáng bấm một điểm, coong, giao điểm đột nhiên sáng lên, hóa thành một

quầng sáng bằng đồng xu mờ ảo mà khí tức lành lạnh, rồi đột nhiên thẳng tới giữa mi Đường Thiên.

Đường Thiên trợn mắt há mồm.

Tia sáng trong mắt Tiểu Nhị kỳ dị liên miên, nó bấm tay liền búng, từng cái quầng sáng thành hình, giống như bố cục quân cờ.

Tức thì Đường Thiên giật nảy mình, khí tức mỗi quầng sáng này không giống nhau, có bá đạo, có mềm mại, có sắc nhọn bức người, có phong cách khiêm nhường cổ xưa, càng thêm kỳ diệu chính là những khí tức khác biệt vậy mà lại dung hợp tương giao, sinh ra vô số biến hóa, sắc sảo hoặc ẩn hoặc lộ, khí tức càng lúc càng mờ ảo khó dò.

Đường Thiên không khỏi hoảng sợ, cái này lẽ nào chính là Dịch Kiếm?

Chỉ là khí tức trước mắt lợi hại hơn nhiều so với Vi Quang của Diệp Triêu Ca.

Đường Thiên người ở trong lưới không thể giãy dụa, thậm chí không biết phải giãy dụa như thế nào. Những quầng sáng kia giống như quân cờ, tuyệt không phải vô hại như vậy, khí tức kia đan xen, hư hư thực thực, như gánh nặng trên lưng.

Tiểu Nhị như có điều ngộ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khả ái trong lúc nhất thời thậm chí hiện lên một vẻ yêu dị mỹ cảm.

Ngón tay song song thành kiếm, bàn tay nhỏ nhắn nung núc thịt co lại.

Xì xì xì!

Một thanh kiếm Hắc Viêm chảy xuôi, chậm rãi từ trong không trung rút ra.

Đường Thiên lộ ra vẻ kinh hãi, cái này là... Thánh Kiếm Ngục Hải!

Đúng là Thánh Kiếm Ngục Hải, Ngục Hải kiếm yêu dị hẹp dài bị Tiểu Nhị tinh xảo khả ái cầm càng có vẻ yêu dị, cực kỳ tương phản, làm cho loại cảm giác yêu dị này càng thêm nổi bật.

Tiểu Nhị nhắm mắt lại, thần sắc nghiêm nghị.

Nhẹ nhàng vung Thánh Kiếm Ngục Hải trong tay lên, vù, Ngục Hải kiếm liền giống như tan ra, hóa thành một chùm hắc viêm tán nhập trong những chùm tia sáng ngang dọc kia.

Hư không ám viêm rơi xuống chùm tia sáng liền giống như giọt nước rỏ trên dây, dọc theo chùm tia sáng chảy xuôi lan tràn ra.

Lưới ánh sáng sáng ngời trở nên đen kịt như mực với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Những quầng sáng kia ban đầu sáng ngời cũng biến thành đốm đen, giống như mực đen, giống như quân cờ vây đen treo trên lưới màu đen.

Một luồng khí tức mênh mông hư vô bao phủ toàn trường, Đường Thiên phảng phất đặt mình ở trong một mảng hư vô, mà những đốm đen kia có khí tức hư vô mà nguy hiểm.

Tiểu Nhị...

Khuôn mặt Đường Thiên khiếp sợ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 521: Quỷ Ngô

Tiểu Nhị nhắm mắt lại, chậm rãi thoát ra từ trong trạng thái kỳ diệu, trong lòng nó cực kỳ vui sướng. Dịch Kiếm không biết do ai sáng chế mà lợi hại như thế! Mà nó thông minh sáng suốt dung nhập Thánh Kiếm Ngục Hải vào trong Dịch Kiếm làm cho môn hồn thuật này trở nên cường đại hơn.

60 điểm hồn trị!

Hồn thuật 60 điểm hồn trị, uy lực đã khá là mạnh mẽ. Thông thường thánh giả cần phải tu luyện khoảng năm sáu năm trở lên mới có khả năng tu luyện một môn hồn thuật đến 60 điểm hồn trị.

Hồn trị không chỉ dùng để đánh giá uy lực của hồn thuật mà còn có thể đánh giá uy lực của hồn bảo. Hồn bảo không cần chiếm dụng hồn trị, lại có thể phát huy tác dụng giống như hồn thuật, thậm chí uy lực còn lớn hơn.

Dù Nha Nha của Tiểu Nhị hồn trị cũng là 60 điểm, con số này đã là hồn trị lớn nhất trong hồn bảo cấp thanh đồng hạ phẩm, cho nên nói Dù Nha Nha là tác phẩm đỉnh cao trong hồn bảo thanh đồng hạ phẩm tuyệt đối không khoa trương.

Tiểu Nhị có được Dù Nha Nha tương đương với có được hai loại hồn trị đều 60 điểm hồn thuật, tương đương với sức chiến đấu 120 điểm hồn trị, như vậy sức chiến đấu đã có thể so được tới đám Mông Tháp.

Hồn bảo sang quý có thể hiểu, tu luyện bất cứ một môn hồn thuật nào đều không dễ. Mà hồn bảo lại có thể sử dụng lập tức, đương nhiên hồn

bảo cũng có hạn chế, tuy rằng nó không chiếm hồn trị nhưng chịu giới hạn trong hồn trị lớn nhất của thánh giả.

Tiểu Nhị rất thỏa mãn, vừa mới tu luyện đã có thể đạt được 60 điểm hồn trị, tiềm lực phát triển sau này thật lớn. Hiện tại nó cần phải nhanh chóng tăng hồn trị của hồn vực của mình.

Bỗng nhiên, đầu nó bị vỗ mạnh, lực lượng cường đại làm cho Tiểu Nhị đang bồng bềnh giữa không trung té nhào, mặt đập xuống đất.

"Tiểu Nhị! Làm tốt lắm!"

Đường Thiên vỗ bàn tay lên đầu Tiểu Nhị, dường như...

Lực lượng dùng hơn lớn đấy...

Đường Thiên làm bộ không việc gì như người bình thường, xách Tiểu Nhị lên, còn đập đập trên đất liên tục mấy cái, giống như phủi bụi trên cái chổi, sau đó rất hòa ái bế Tiểu Nhị để lại vị trí vừa mới rồi.

Mặt Tiểu Nhị đen lại.

"Hồn thuật thật là lợi hại! Tiểu Nhị càng ngày càng lợi hại rồi! Nha Nha, ngươi cần học tập Tiểu Nhị cho tốt!" Đường Thiên cười ha ha.

Vẻ mặt Nha Nha mờ mịt thò ra, trên cái mông nó còn khảm tảng đá kia.

Nhẫn!

Cứ âm thầm làm tăng sức mạnh bản thân mình!

Khóe miệng Tiểu Nhị co rúm.

"Ta muốn Kim khô đầu lâu và xương cốt Phục Anh." Thanh âm bập bà bập bẹ như ông cụ non. Hai cái này đều là đồ tốt, Kim khô đầu lâu là thánh phẩm nổi danh của Quang Minh võ hội, Quang Minh Đỉnh. Khối xương cốt Phục Anh kia là thánh cốt.

Hai kiện này đều là vật tốt có thể gia tăng hồn trị hồn vực của thánh giả, mỗi cái đều là bảo bối muốn mua cũng không mua được. Thánh giả thông thường hấp thu bảo bối như vậy có rất nhiều hạn chế, hơn nữa cực kỳ chậm rãi. Thế nhưng Tiểu Nhị là thức hồn, nó hấp thu những cái này không chút trắc trở.

"Ha ha ha ha, cho ngươi cho ngươi!" Đường Thiên rất phóng khoáng nhét Kim khô đầu lâu và xương cốt Phục Anh vào tay Tiểu Nhị. Aaa, đàn cổ cho Ma Địch, đàn cổ trông phong cách hơn Đồng Địch nhiều, hạt châu này dùng làm gì?

Có thể thấy, Phục Anh coi trọng hạt châu này nhất.

Hạt châu này loang lổ vết máu, chẳng chút hấp dẫn. Nếu như không phải nó nặng dị thường thì Đường Thiên có lẽ sẽ coi nó là một hạt châu phổ thông.

Ánh mắt Tiểu Nhị cũng bị hạt châu trên tay Đường Thiên hấp dẫn. Nhưng nó không cho rằng hạt châu này phổ thông, hạt châu này làm cho nó cảm thấy nguy hiểm. Rõ ràng không có khí tức gì, thế nhưng không hiểu vì sao Tiểu Nhị cảm thấy bên trong ẩn chứa nguy hiểm kinh người.

Bỗng nhiên, hạt châu bỗng dưng lăn vào trong lòng bàn tay Đường Thiên, trong nháy mắt, phân nửa hạt châu chìm vào trong thịt.

Vết máu mờ mờ trở nên tươi đẹp yêu dị, nó như vật còn sống chui vào trong cơ thể Đường Thiên. Còn chưa chờ Đường Thiên phản ứng lại, luồng tiên huyết nhanh chóng rót vào bên trong huyết quản của Đường Thiên.

Ầm!

Một luồng khí tức ngoan lệ hung hãn xông thẳng lên trán, tâm thần Đường Thiên rung mạnh.

Máu huyết trong cơ thể Đường Thiên đột nhiên sôi trào, toàn thân Đường Thiên đỏ bừng giống như tôm luộc. Hắn cong người lên, khuôn mặt thống khổ.

Sắc mặt Tiểu Nhị đại biến.

Đoạt xá châu!

Đoạt xá châu trong truyền thuyết! Trong truyền thuyết, một vài thánh giả huyết mạch cực kỳ mạnh mẽ có thể phong giữ thánh hồn của mình trong tiên huyết, một khi gặp đối tượng có thể đoạt xá cướp lấy thân thể!

Theo đuổi trường sinh bất tử đều là mục tiêu cuối cùng của mỗi thánh giả mỗi thời đại. Những cường giả đứng đầu nắm giữ lực lượng hủy thiên diệt địa và quyền lực mạnh nhất toàn bộ Thiên Lộ, thứ duy nhất có thể làm cho bọn họ sợ hãi chỉ có tử vong!

Các loại ý tưởng kỳ quái thử nghiệm tầng tầng lớp lớp, thành công gần nhất trên phương diện này chính là đoạt xá của thánh giả huyết mạch trong truyền thuyết. Sở dĩ là truyền thuyết bởi vì chưa một ai từng bị.

Cái hạt châu không thu hút kia hóa ra là một viên đoạt xá châu!

Nhưng một màn kế tiếp, lại làm cho hắn trợn mắt há mồm.

Vù, bỗng nhiên thân thể Đường Thiên bốc lên hỏa diễm trong suốt, trong hỏa diễm một cái bóng cực kỳ sợ hãi thét lên chói tai: "Không! Không thể nào! Không có năng lượng... Không thể nào có chuyện không có năng lượng... Linh năng lượng thể, ha ha, hóa ra là thực sự có linh năng lượng thể..."

Hỏa diễm trong suốt phát ra khí tức đáng sợ, Tiểu Nhị hoảng sợ lui về phía sau. Đó là hỏa diễm do thánh hồn thiêu đốt hình thành, mình nếu nhiễm phải sẽ bị đốt cháy ra tro.

Khí tức hỏa diễm kinh khủng, tâm thần Tiểu Nhị run rẩy theo bản năng.

Rốt cuộc là ai?

Cháy được nửa giờ, cái thánh hồn này bị cháy sạch sẽ, Tiểu Nhị hoàn toàn bị chấn nhiếp. Thánh hồn của người này có thể thiêu đốt lâu như thế thì thánh hồn cường hãn tới độ nào...

"Phù!"

Đường Thiên phun ra một hơi dài, từ từ mở mắt, trên mặt tỏ ra kinh hãi: "Nguy hiểm thật!"

Linh năng lượng thể đã cứu hắn một mạng.

Nếu như không phải linh năng lượng thể, lần này hắn đã thành mục tiêu cho người khác đoạt xá. Hắn không biết đây có phải là Phục Anh lưu lại một sát chiêu hay không. Một lần ngẫu nhiên Phục Anh có được viên đoạt xá châu này, biết rõ lợi hại, y biết rõ nếu tiết lộ phong thanh thì sẽ không giữ được. Phục Anh đặt nó trong Ngân Bảo Bình với mấy món bảo vật quan trọng trân quý nhất của mình, nếu người nào giết chết y sẽ lấy Ngân Bảo Bình ra, nhất định sẽ cầm viên đoạt xá châu này để nghiên cứu.

Lúc đó cũng tương đương với việc báo thù cho mình.

Nhưng Phục Anh tuyệt không ngờ ở thế giới này lại tồn tại linh năng lượng thể cổ quái. Linh năng lượng thể của Đường Thiên bài xích năng lượng, mà thánh hồn thì hồn vực toàn là năng lượng, cho nên bị thân thể Đường Thiên bài xích theo bản năng.

Thế mới có một màn thánh hồn thiêu đốt.

Thánh hồn người này rất mạnh, mạnh tới mức không thể tưởng tượng nổi, nếu là thân thể bình thường thì đã bị hắn đắc thủ từ lâu.

Nhưng tuy rằng thánh hồn thiêu đốt hầu như không còn, một vài lạc ấn vẫn còn giữ lại. Làm cho Đường Thiên không ngờ là cái lạc ấn này hóa ra vẫn còn chút ký ức của vị thánh giả này!

"Đứa khốn khiếp này dường như gọi là Quỷ... Ngô?"

Tiểu Nhị sửng sốt, ngay lập tức ánh mắt tăng vọt, thất thanh hô lên kinh sợ: "Ngươi bảo hắn tên là Quỷ Ngô?"

"Hình như vậy." Đường Thiên nhắm mắt lại lần nữa, cẩn thận xem những ký ức tản mạn còn sót lại. Xem một hồi thì người này hắn tên là Quỷ Ngô.

" Quỷ Ngô, một trong Hắc Hồn tam huyết thánh!"

Tiểu Nhị kinh hô làm cho Đường Thiên cũng giật nảy mình, hắn mờ mịt mà mở mắt: "Đây là Quỷ Ngô cái gì... Rất lợi hại sao?"

Tiểu Nhị nhìn Đường Thiên như nhìn thằng ngốc: "Không phải rất lợi hại mà là cực kỳ lợi hại. Một trong ba gã thánh giả huyết mạch mạnh nhất trong lịch sử Hắc Hồn, ngươi nói xem lợi hại hay không?"

"Lợi hại như vậy!" Đường Thiên bị hù dọa, một trong ba gã thánh giả huyết mạch mạnh nhất từ trước tới nay của Hắc Hồn, tiếng tăm này tuyệt đối có thể dọa chết người.

Bỗng nhiên Đường Thiên nghĩ đến một vấn đề: "Vậy thứ này hắn là rất đáng giá?"

"Ngươi nói sao chứ?" Tiểu Nhị thốt lên không vui: "Vật báu vô giá!"

"Thật đáng tiếc!" Vẻ mặt Đường Thiên đau xót: "Sớm biết vậy thì bán nó cho xong, đồ vật lợi hại như vậy tối thiểu cũng có thể bán tới mấy trăm tỷ tinh tệ!"

Đường Thiên thấy lần này mình tổn thất thực sự quá thê thảm rồi, Diệp Triêu Ca trong tay không bán ra được, một viên châu xấu xí hóa ra là một vật báu vô giá, sau đó bị mình hủy hoại.

Tiểu Nhị chả thèm nói gì, nó không thèm để ý tới cái con hàng loại hai này. Bán ư? Nếu như Hắc Hồn biết thứ này đang ở trên tay bọn họ,

Hắc Hồn tuyệt đối dốc toàn bộ lực lượng, đến lúc đó bọn họ muốn chết cũng không dễ dàng.

Hơn nữa... Nghĩ đến một màn vừa mới rồi, trong lòng nó nhớ đến mà sợ, nếu như lần này không phải linh năng lượng thể, vậy thì...

Thánh nhân đãi kẻ khù khờ sao?

Đường Thiên nhắm mắt lại, tiếp tục lật xem từng mảnh ký ức của Quỷ Ngô. Có thể trở thành một trong ba vị thánh giả huyết mạch mạnh nhất lịch sử Hắc Hồn hắn là trí tuệ Quỷ Ngô sâu không lường được, nội dung mảnh vụn ký ức này đều cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, vô cùng thâm ảo.

Nếu như những nội dung này rơi vào trong tay bất kỳ một gã thánh giả huyết mạch nào thì đều là thứ hồn điển siêu việt, tuyệt đối coi trọng như thiên thư.

Chỉ tiếc Đường Thiên không tu luyện huyết mạch, đối với những thâm ảo khó hiểu gì đó đều không có hứng thú xem xét. Hắn lật lật lật, bỗng nhiên kêu á một tiếng, cuối cùng hắn tìm được một đoạn có thể hiểu được.

"Tồn tại Linh năng lượng thể, ta tin là có, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn chưa tìm ra. Ta làm vô số thực nghiệm vẫn còn chưa thể thực hiện hoàn toàn. Nhưng mà nếu như linh năng lượng thể quả thật có tồn tại vậy thì tất nhiên nó cực kỳ bài xích đối với năng lượng, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đủ bài trừ sự ăn mòn của năng lượng mà không chỗ nào trên thế giới này không có..."

...

"Ta đã nghĩ, nếu như quả thật có linh năng lượng thể, thì linh năng lượng thể phải như thế nào mới có thể tiến hóa? Đặc thù linh năng lượng thể là cực kỳ bài xích năng lượng, cái này có lẽ có thể coi như một năng lực. Bất kỳ loại năng lực gì đều có thể rèn luyện và tiến bộ, đây là tiến

hóa. Theo như suy nghĩ thì sự tiến hóa linh năng lượng thể nên là ứng với năng lực tiến hóa bài xích năng lượng. Ý nghĩ làm cho ta cảm thấy rất hứng thú..."

...

"Những ngày này ta luôn luôn suy nghĩ, nếu có linh năng lượng thể mà nói, vậy nếu như có thể tiến hóa, đây là một giả tưởng rất thú vị. Suy nghĩ thật lâu, nghĩ được một biện pháp cực kỳ ngu ngốc, chính là dùng rất nhiều năng lượng, từng bước không ngừng kích thích nó, từ làm cho linh năng lượng thể không ngừng tiến hóa. Ta suy đoán, năng lực bài xích của linh năng lượng thể gia tăng tới tình trạng nhất định sẽ hình thành một loại hồn vực đặc thù hoàn toàn khác biệt, ta gọi nó là Nguyên, nó sẽ trở thành bản chất của linh năng lượng thể..."

...

"Không thể không thừa nhận, đặc thù linh năng lượng thể có thể áp dụng rộng rãi. Năng lượng tạo nên thương tổn với nó quá thấp, nếu quả thật xuất hiện linh năng lượng thể, mà linh năng lượng thể tiến hóa đến cực hạn, tất nhiên sẽ trở thành công địch của toàn bộ thế giới..."

Đường Thiên và Tiểu Nhị hoàn toàn bị chấn động đến thuỗn cả mặt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 522: Trợ Giúp Lẫn Nhau

Công địch của cả thế giới gì đó Đường Thiên hoàn toàn bỏ ngoài tai, nghĩ tới chuyện Đại Hùng tinh sắp bắt đầu khứ năng lượng hóa quy mô lớn, ôi, công địch thế giới hình như hơi quá...

Nhưng Đường Thiên vẫn bị lý luận của Quỷ Ngô lôi cuốn mãnh liệt, vấn đề tu luyện luôn làm khó hắn. Nếu là hồn vực thì có thể lớn mạnh, có thể tăng hồn trị lên, có thể tu luyện hồn thuật mạnh mẽ hơn, còn linh năng lượng thể thì sao chứ? Linh năng lượng thể làm thế nào mới có thể tiến thêm một bước, đây là vấn đề Đường Thiên cực kỳ phiền não.

Nếu là người khác có lẽ sẽ đem tinh lực trợ giúp Tiểu Nhị. Nhưng theo lý giải của Đường Thiên, Tiểu Nhị là cá nhân độc lập, Tiểu Nhị là Tiểu Nhị, bản thân mình là bản thân mình. Lẽ nào cứ đánh một trận đấu là lôi Tiểu Nhị ra, còn mình lui ra sau Tiểu Nhị? Phương thức chiến đấu của Thần thiếu niên tuyệt đối không thể trốn sau lưng người khác như thế!

Lý luận của Quỷ Ngô làm cho trước mắt Đường Thiên tức thì sáng ngời, như mặt trời chân lý chói qua tim.

Lúc trước Đường Thiên suy nghĩ là phá hư hồn vực của đối thủ, nhưng làm thế nào mới có thể phá hư hồn vực đối thủ hữu hiệu thì hắn không nghĩ ra điều gì hơn. Mà ý tưởng của Quỷ Ngô lại trợ giúp hắn hoàn thiện ý tưởng phá hư. Linh năng lượng thể có đặc thù bài xích năng lượng, cái này cực kỳ thích hợp cho con đường phá hư. Nếu như loại năng lực này có thể tăng lên không ngừng, con đường này mới có thể thông suốt một cách chân chính.

Đường Thiên vuốt cằm, vẻ mặt khổ não: "Tiểu Nhị, thế nào gọi là dùng phần lớn năng lượng, từng bước không ngừng kích thích nó?"

Tiểu Nhị im lặng, khuôn mặt tỏ ra vô hại, bập bà bập bẹ nói: "Phần lớn năng lượng chính là hồn thuật đó."

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ: "Hiểu rồi! Chính là bị đánh mà! Không sai, chính là bị đánh, chỉ cần chịu đòn roi nhiều là da sẽ dầy. Phương pháp này rất cao minh a!"

Tiểu Nhị hờ hững, trong lòng thầm chửi, cao minh? phương pháp ngu ngốc như...

Được rồi, lý giải "cao minh" của mỗi người căn bản không cùng một cấp bậc. Nhưng mà, bị đánh...

Ha hả!

Trong lòng Tiểu Nhị cười nhạt, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, bập bà bập bẹ nói: "Hình như phải."

Đường Thiên bị kích động: "Tới, Tiểu Nhị, chúng ta tới thử xem!"

Trong lòng Tiểu Nhị càng muốn cười nhạt, cái này là ngươi tự tìm! Trong khoảng thời gian này nó đã bị cái con hàng loại hai này dày vò đến mức mất đi hi vọng cuộc sống, giờ cơ hội tốt như thế đưa tới cửa, nó sao lại bỏ qua?

Nhưng nó không lập tức đồng ý mà ngoài miệng nói: "Vạn nhất tổn thương đến ngươi thì làm sao bây giờ?"

Thanh âm bập bà bập bẹ làm cho những lời này trở nên cực kỳ ngây thơ chất phác.

Tức thì Đường Thiên vui vẻ vuốt ve cái đầu Tiểu Nhị, nói: "Tiểu Nhị thật láu lỉnh, không việc gì không việc gì, chắc chắn không thể gây thương tổn ta được, ngay từ đầu uy lực không nên lớn như vậy."

Tiểu Nhị bị sờ cái đầu, tỏ ra ngây thơ, chỉ có ở chỗ sâu trong đáy mắt là một mảng âm trầm.

Cuối cùng cơ hội báo thù đã đến...

Rầm rầm rầm!

Các thánh giả Hàn Cổ thành nghe được bên trong phòng tu luyện vọng ra âm thanh ầm ầm, không khỏi lộ ra vẻ kính nể, vừa mới đạt được một trận thắng lợi kinh người, mà đại nhân lại còn khắc khổ tu luyện như thế, thảo nào được gọi là "Thần thiếu niên"!

Bây giờ đông đảo thánh giả ở Hàn Cổ thành đoàn kết một cách dị thường. Nếu như lúc trước còn có người nghi ngờ lẫn nhau thì sau trận chiến này đã không còn một chút nghi ngờ nào hết. Giết chết Phục Anh là đã đắc tội với Quang Minh võ hội rồi; giết chết Đồng Cách cũng đắc tội Hắc Hồn rồi. Bọn họ hiểu rất rõ ràng bây giờ ngoại trừ Đường Thiên có thể bảo vệ bọn họ thì không một ai đi che chở bọn họ.

Kinh nghiệm những người này cũng giống như trận chiến đấu, đối mặt khốn cảnh giống nhau, mọi người càng thêm tín nhiệm, cũng càng thêm đoàn kết.

Mà chiến lợi phẩm từ đám Đồng Cách làm cho mọi người đều có thêm một khoản nho nhỏ.

Thánh giả tự do bình thường tu luyện cực kỳ gian khổ, không mấy khi giao lưu, thiếu thốn chỉ dẫn. Không biết người nào đề nghị mọi người giao lưu kinh nghiệm lẫn nhau, điều này được mọi người ủng hộ. Mấy người Mông Tháp không hề giấu giếm mà trình bày từng kinh nghiệm tu luyện, bầu không khí càng sôi động, mọi người dồn dập lấy thủ đoạn áp rương thường dấu kín ra.

Chẳng mấy chốc có thánh giả đưa ra vài nghi hoặc mà mình gặp phải khi tu luyện, điều này lập tức khiến cho không ít thánh giả hứng thú muốn trao đổi, mọi người liền tốp năm tốp ba thảo luận sôi động.

Mỗi vị thánh giả đều chìm đắm trong bầu không khí tuyệt hảo như vậy, bọn họ chưa từng trải qua việc thảo luận thuần túy như thế này. Thánh giả và thánh giả thường cực kỳ đề phòng lẫn nhau, mỗi người đều sợ người khác biết rõ thực lực chân chính của mình. Mỗi vị thánh giả đều thông minh thiên phú. Cuộc thảo luận cực kỳ sôi nổi.

Liên tục mấy ngày trôi qua, thỉnh thoảng có thánh giả đột phá, có điều lĩnh ngộ. Mỗi người đều tràn đầy vui sướng, rất nhiều đề tài thảo luận thành công vượt quá tưởng tượng.

Đường Thiên và Tiểu Nhị thì đang điên cuồng mà tàn hại lẫn nhau.

Tiểu Nhị không ngừng phóng thích hồn thuật, năng lượng đánh vào thân thể Đường Thiên, thân thể Đường Thiên run rẩy giống như cái sàng. Đường Thiên mở to hai mắt, mặt đầy thống khổ trừng mắt tàn bạo mà nhìn Tiểu Nhị.

"Đau hay không?" Thanh âm Tiểu Nhị giống như ma quỷ: "Có muốn ta giảm uy lực đi chút nữa hay không?"

"Đừng nói lời vô dụng!" Đường Thiên nhổ một miếng nước bọt.

"Thực sự là bản lĩnh đàn ông đích thực!" Tiểu Nhị vừa tán thán vừa gia tăng uy lực hồn thuật.

"A a a a..." Đường Thiên kêu thảm thiết không dứt.

Một vòng tu luyện kết thúc, toàn thân Đường Thiên tổn thương, mặt không biểu tình đi tới bên cạnh Tiểu Nhị, nhấc Tiểu Nhị lên, sau đó vung quyền đập cho một trận.

"Là ngươi bảo ta đánh ngươi, sao ngươi đánh ta?" Tiểu Nhị chất vấn.

Đường Thiên man rợ không nói lý: "Khó chịu! Cho hả giận! Sao chỉ có mình ta bị đánh?"

Tiểu Nhị ngậm miệng.

Rầm rầm rầm!

"Có muốn giảm lực lượng hay không?"

"Thực sự là bản lĩnh đàn ông đích thực!"

...

Tiểu Nhị không nói một lời bị đập cho mặt mũi bầm dập, nó tuyệt đối sẽ không cầu xin cái con hàng loại hai này tha thứ, vậy quả thực quá sỉ nhục, toàn bộ đau xót nó phải trả lại gấp đôi!

Cắn răng chờ Đường Thiên dừng lại, nó bay lên không trung lần nữa, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đường Thiên, từ trong kẽ răng đẩy ra một câu nói: "Đợt thứ hai tu luyện phải bắt đầu rồi."

Rầm rầm Ầm!

Ánh sáng hồn thuật giống như hạt mưa đánh vào người Đường Thiên, toàn thân Đường Thiên rung lên cầm cập.

Rầm rầm Ầm!

Tiểu Nhị bị Đường Thiên đập cho một trận cuồng bạo, đất rung núi chuyển, bụi bặm tung bay.

Vòng tuần hoàn lặp lại.

Cừu hận hai bên mỗi lúc một cao.

Nha Nha co ro ở trong góc, vẻ mặt kinh sợ nhìn hai người điên, nó hoàn toàn mờ mịt, bọn họ đang đùa giỡn sao? Trò chơi đáng sợ quá...

Hai bên vận hết sức lực. Đường Thiên vừa nhìn Tiểu Nhị như đang muốn thách thức, tức thì giận tím mặt. Mà Tiểu Nhị khinh bỉ cái con hàng loại hai này từ trong lòng mà ra, bắt hắn cúi đầu còn khó chịu hơn so với giết chết hắn.

Liên tục mấy ngày phương thức tu luyện xung đột kiểu này tăng dần theo từng cấp, làm cho Đường Thiên và Tiểu Nhị giống như kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt.

Mà linh năng lượng thể của Đường Thiên trong lúc tu luyện điên cuồng như vậy đã tiến bộ nhanh chóng, Thân hình Đường Thiên đã có thể chịu đựng hồn thuật 50 điểm hồn trị. công kích 30 điểm hồn trị trở xuống còn chưa bắn trúng người Đường Thiên đã bị cưỡng chế bài xích đi mất.

Nhưng nỗ lực như vậy phải trả giá là hầu như toàn thân Đường Thiên không một chỗ lành lặn.

Tiểu Nhị còn kỳ diệu hơn, Đường Thiên đánh đập trả thù lại làm cho Tiểu Nhị có tiến bộ rõ rệt. Thân thể Tiểu Nhị càng thêm ngưng thực, hồn trị nó lại tăng thêm 5 điểm.

Hiệu quả này làm cho Tiểu Nhị cũng hoàn toàn bất ngờ, nhưng nó tuyệt đối sẽ không cảm tạ con hàng này. Kỳ thực trong lòng nó đối với con hàng loại hai cũng có vài phần kính trọng, không được con hàng loại hai cho phép thì nó không thể công kích được.

Tuy rằng con hàng loại hai man rợ không nói lý, phát tiết lửa giận tu luyện vào nó, đánh nó cho hết giận, nhưng hắn chưa từng gián đoạn tu luyện giữa đường. Toàn bộ công kích trong tu luyện đứa khốn khiếp này đều chấp nhận chịu đựng, tuyệt đối không giảm bớt.

Thực sự là gia hỏa đủ tàn nhẫn với bản thân...

Trong lòng Tiểu Nhị cười nhạt, sau đó xuất thủ càng nặng.

Nhưng sau đó bị đập càng nặng...

Cho nên khi hai người Đường Thiên và Tiểu Nhị xuất hiện trước mặt mọi người thì làm mọi người đều giật nảy mình.

Toàn thân Đường Thiên tổn thương, y phục rách mướp tả tơi nhưng không một ai để ý. Toàn bộ thánh giả đều kinh ngạc nhìn Đường Thiên, quanh thân Đường Thiên tản ra một luồng khí tức làm cho bọn họ cảm thấy cực kỳ khó chịu, loại khó chịu này giống như bọn họ bị áp chế vậy.

Mấy tên thánh giả gần nhất dường như vô ý thức lui về phía sau vài bước mới cảm thấy loại cảm giác bị áp chế này giảm đi.

"Đại nhân, ngài tu luyện loại hồn thuật áp chế?" Hai mắt Mông Tháp tỏa ánh sáng, nhịn không được buột miệng hỏi.

Những lời này tức thì làm cho rất nhiều đôi mắt thánh giả sáng ngời, có rất nhiều loại hồn thuật có hiệu quả áp chế. Loại hồn thuật này rất được những thánh giả quyền cao chức trọng kia ưu ái, nó có thể gia tăng áp lực trên tinh thần và tâm lý người khác.

Không ngờ đại nhân lại tu luyện loại hồn thuật này...

Tức thì Đường Thiên đắc ý dào dạt, hắn lắc đầu: "Không phải hồn thuật."

Lần này mọi người càng thêm khó hiểu, không phải hồn thuật, vậy chẳng lẽ là hồn bảo? Mọi người liền kích động hẳn lên, Tiểu Nhị luyện chế hồn bảo lợi hại như thế sao? Đây tuyệt đối là hồn bảo cao cấp mới có khả năng có được hiệu quả như vậy!

Toàn bộ ánh mắt thánh giả nhìn về phía Tiểu Nhị, vô cùng nóng bỏng.

Sắc mặt Tiểu Nhị âm trầm như nước, nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của con hàng loại hai, trong lòng nó cực kỳ khó chịu.

Đường Thiên càng thêm đắc ý: "Cũng không phải hồn bảo!"

Mọi người càng thêm hiếu kỳ.

Vẻ mặt Đường Thiên khoe khoang: "Người nào có hồn thuật 30 điểm hồn trị?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, một gã thánh giả đứng ra: " Nguyệt Nhận của thuộc hạ vừa đúng tu luyện đến 30 điểm hồn trị."

"Cho một phát!" Đường Thiên bình thản nói.

Vị thánh giả giật nảy mình: "Thuộc hạ không dám!"

"Không việc gì không việc gì, bảo ngươi cho một phát thì cho một phát đi!" Đường Thiên nói.

Vị thánh giả do dự rồi chém ra một đạo đao mang hình Nguyệt Nha, mắt thấy đao mang càng ngày càng gần Đường Thiên nhưng Đường Thiên không có động tác gì, mọi người đều giật nảy mình.

Hồn thuật 30 điểm hồn trị uy lực cũng tương đối lớn, nếu như không có lồng năng lượng bảo hộ hoặc không có thánh huyết hộ thể chắc chắn sẽ bị cắt thành hai đoạn.

Nhưng một màn kế tiếp làm cho bọn họ trợn mắt há mồm, cả hàm răng tưởng chừng rơi bịch xuống đất.

Đao mang vô cùng mạnh mẽ, mắt thấy sắp chém vào người Đường Thiên bỗng nhiên vặn vẹo một trận trở nên cực kỳ không ổn định, bụp một tiếng vang nhỏ, đao mang Nguyệt Nhận kịch liệt lay động, vỡ tan, biến mất tăm tích.

Bốn phía yên lặng, mọi người hoàn toàn bị một màn vượt quá tưởng tượng chấn kinh rồi.

"Đại... Đại nhân, cái này là..." Mông Tháp lắp bắp hỏi, gã cũng bị kinh sợ rồi.

Đường Thiên đang muốn giải thích, bỗng nhiên hắn cảm giác được một luồng rung động cực mạnh, hắn sửng sốt, nhưng nhanh chóng phản

ứng lại, vội vàng vọt ra ngoài phòng.

Một cột sáng kim sắc từ dưới nền đất bắn lên, phóng lên cao, cao thẳng lên trời.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 523: Lục Phân Nhập Hùng

Cột sáng kim sắc xa xa xuyên thẳng tầng mây.

"Đó là..."

Tiếng hô kinh hãi của sĩ quan phụ tá bên tai, Jones cũng lộ vẻ khiếp sợ. Binh đoàn Hồng Diệp ngừng lại, tiếng kinh hô vang lên ầm ĩ, bọn họ kinh hãi nhìn cột sáng thẳng chiếu phía chân trời.

Dù cách rất xa nhưng mỗi người vẫn có thể cảm giác rõ ràng ở vị trí cột sáng có năng lượng ba động cuộn trào mãnh liệt giống như bão tố đang tụ lại.

"Đó là Hàn Cổ thành!" Jones là người đầu tiên có phản ứng, khuôn mặt khiếp sợ hóa thành mừng như điên: "Nhanh, quay hình ảnh này rồi truyền về Võ hội! Chỗ đó nhất định có đồ vật gì đó khó lường, chúng ta thành công rồi!"

Sĩ quan phụ tá giật thót mình, khuôn mặt mừng như điên. Jones nói không sai, tuy rằng cho đến bây giờ, bọn họ còn chưa tìm được chứng cứ có lợi, nhưng chỉ riêng cột sáng trước mắt là đủ để khiến cho cao tầng chú ý.

Khi cao tầng Quang Minh võ hội nhận được đoạn hình ảnh này thì rất khiếp sợ, là kiếm thần Vô Hạn Ngân Nhãn. Thanh thế như vậy chắc chắn không phải là biểu hiện của một bảo tàng phổ thông.

Rốt cuộc bên trong Lục Phân Nhãn là cái gì?

Lập tức Binh đoàn Hồng Diệp được cấp trên biểu dương, đồng thời nhận mệnh lệnh lập tức tới Hàn Cổ thành!

Ở Hàn Cổ thành.

Thương Dương Vũ si ngốc nhìn Lục Phân Nhãn bên trong cột sáng, giọng nói rung động lặp đi lặp lại: "Ta nói ta nhất định có thể làm được, ta nói ta nhất định có thể làm được..."

Nói thì nói thế nhưng nước mắt nhỏ xuống.

Lục Phân Nhãn màu vàng, nổi nổi chìm chìm trong cột sáng, giống như một đóa hoa tuyết sắc vàng, sáu con mắt trôi nổi nhìn lóa mắt. Dường như hiện lên ánh mắt của người năm xưa với thân ảnh thâm trầm như gió, người đã cứu mình, đã cho mình hi vọng sống sót.

Giao phó của ngươi, yêu cầu của ngươi, lời nói của ngươi, lời trêu chọc của ngươi, câu giỡn chơi của ngươi, ta làm được rồi.

Có lẽ ngươi đã chết rồi, cũng có thể ngươi còn sống, tuy nhiên ta đã có thể mãn nguyện chết đi. Lời thề năm xưa tuy rằng chỉ có mình ta nghe thấy, thế nhưng ta chẳng bao giờ buông tha.

Năm xưa ta không có tiếng tăm gì, năm xưa thân ta rơi vào tuyệt cảnh, năm xưa ta nhát gan, năm xưa ta khiếp nhược, năm xưa đã qua tuổi trung niên mà cái gì cũng tệ, đến bản thân mình cũng không biết nổi bản thân mình.

Thật rất hài lòng.

Bởi vì ta làm được rồi, làm được cái mà ngươi mong đợi kia, không phụ sự tín nhiệm của ngươi.

Nếu như ngươi có ở đây, nhất định ngươi sẽ cười nhạo ta không có chí khí, bởi vì ta vốn cũng rất phổ thông bình thường a.

"Vương của ta trên cao ơi!"

Năm xưa ta không có tư cách nói những lời này, bây giờ cuối cùng có thể nói ra không thẹn lòng.

Ông lau nước mắt, khẽ điểm tới Lục Phân Nhãn trong cột sáng, Lục Phân Nhãn từ trong cột sáng chậm rãi bay ra, rơi vào trong tay ông. Thương Dương Vũ đưa Lục Phân Nhãn cho Đường Thiên: "Ta đã giao nó cho ngươi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành."

Đường Thiên trịnh trọng cầm lấy Lục Phân Nhãn, hắn có thể cảm nhận Thương Dương Vũ coi trọng và tha thiết đối với Lục Phân Nhãn.

Thương Dương Vũ mỉm cười, ông như trút được gánh nặng. Những năm gần đây, toàn bộ sinh hoạt của ông, toàn bộ tâm lực đều dồn vào đây. Bây giờ ông đã hoàn thành lời thề, cảm giác thoải mái không thể nói ra.

"Bây giờ chỉ còn một chuyện."

Thương Dương Vũ bay về phía trước.

Thương Dương Vũ bay lên trên không Hàn Cổ thành, nhìn Hàn Cổ thành hỗn độn thì có chút than thở. Ông vì Lục Phân Nhãn mà xây dựng Hàn Cổ thành, từ lâu ông đã nghĩ đến khả năng Lục Phân Nhãn sẽ gặp phải phiền phức, vì vậy tốn hao tâm lực cực lớn vào Hàn Cổ thành, không ngờ Hàn Cổ thành suýt nữa bị phá hủy.

Trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn lần.

Ông là thống lãnh chân chính của Lục Phân Nghi tọa. Nhưng do tính cách ẩn dật nên Lục Phân Nghi tọa cũng do ông âm thầm thúc đẩy biến thành một chòm sao trung lập lấy võ tràng làm chủ.

Tất cả việc này đều đã đến lúc thay đổi rồi. Bỗng nhiên ông nghĩ nếu những gia hỏa này biết rõ lão đại của mình lại là một vương giả bá đạo cường thế như thế thì sẽ có cảm giác gì.

Thương Dương Vũ nở nụ cười tươi, bỗng nhiên ông có chút mong đợi.

Ông bay đến bên cạnh cột sáng, cột sáng này là thánh bảo Lục phân nghi tọa phóng ra. Thiên Hành Lục Phân Nghi rơi vào tay ông đã nhiều năm, nhưng ông chưa từng biểu hiện ra phía ngoài.

Thương Dương Vũ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cột sáng bắt đầu phát sinh biến hóa, trở nên càng thêm cuộn trào mãnh liệt. Bầu trời cũng trở tối, trên bầu trời ngôi sao hiện lên.

Tinh lực Lục Phân Nghi tọa trở nên sinh động trước nay chưa từng có, mọi người ở Lục Phân Nghi tọa đều chạy ra ngoài, khuôn mặt mọi người kinh hãi nhìn bóng tối đột nhiên phủ xuống và những ngôi sao khắp bầu trời.

"Ta, Thương Dương Vũ tuyên bố Lục Phân Nghi tọa nhập vào Đại Hùng tinh!"

Thanh âm rắn rỏi giống như tiếng sấm cuồn cuộn, vang vọng khắp bầu trời Lục Phân Nghi tọa.

Cột sáng hóa thành một luồng sáng bay về phía bầu trời Đại Hùng tinh.

Đột nhiên ánh sáng chói lọi trên bầu trời Đại Hùng tinh, Đường Thiên chỉ cảm giác có sự kích động to lớn trong lòng, hắn lấy lại bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

"Ta, Đường Thiên, đứng đầu Đại Hùng tinh, hoan nghênh Lục Phân Nghi tọa. Từ nay là một nhà, không rời không vứt bỏ!"

Âm thanh Đường Thiên đồng thời vang vọng khắp các ngóc ngách Đại Hùng tinh và Lục Phân Nghi tọa.

Ầm!

Luồng sáng kia chìm vào bên trong Đại Hùng tinh, biến mất trên bầu trời Lục Phân Nghi tọa, còn Đại Hùng tinh lại có thêm một khối.

Tinh lực cuộn trào mãnh liệt trong nháy mắt dũng mãnh rót vào Lục Phân Nghi tọa, mà những vị chủ võ tràng vẫn còn đang ngẫm nghĩ về việc gia nhập Đại Hùng tinh tức thì vừa mừng vừa sợ. Vui mừng là vì năng lượng nồng nặc như thế có thể thấy thực lực Đại Hùng Tinh mạnh mẽ hơn so với bọn hắn tưởng tượng. Sợ hãi là vì Đại Hùng tinh Đường Thiên xưa nay tâm cơ thâm trầm, nổi danh bá đạo cường thế, tuyệt đối không phải là một vị chủ nhân thống trị chòm sao tốt.

Còn chuyện thánh bảo Lục Phân Nghi tọa trong tay Thương Dương Vũ thì toàn bộ Lục Phân Nghi tọa không quá kỳ quái. Võ trườngThương Dương từ xưa tới nay đều là người thực tế khống chế Lục Phân Nghi tọa.

Biến hóa bất thình lình làm cho Jones thoáng cái trợn tròn mắt.

"Hóa ra Đại Hùng tinh âm thầm giở trò quỷ!" Con mắt Jones hiện lên một mảng âm trầm, sát cơ chợt lóe rồi biến mất.

"Làm sao bây giờ?" Sĩ quan phụ tá nhìn về phía Jones.

Jones do dự một chút: "Tiếp tục đi tới, vừa đi tới vừa chờ mệnh lệnh cấp trên."

Sĩ quan phụ tá gật đầu, trước mắt chỉ có thể như thế.

Bọn họ không biết Quang Minh võ hội đã lâm vào hỗn loạn.

Vừa nhận được hình ảnh từ Binh đoàn Hồng Diệp, Quang Minh võ hội vô cùng kích động, đang chuẩn bị phát biểu thanh minh. Họ sẽ thông báo là để điều tra trận chiến Hàn Cổ thành nên Quang Minh võ hội điều động Binh đoàn Hồng Diệp tới Hàn Cổ thành, rồi công bố chân tướng. Nhưng không ngờ bọn họ chưa kịp thanh minh thì Lục Phân Nghi tọa đã gia nhập Đại Hùng tinh rồi.

Lần này lập tức bọn họ cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Sóng gió Phục Anh gây ra đúng là ác liệt, bọn họ cũng biết mười phần tới chín là Đại Hùng tinh âm thầm giở trò quỷ. Nếu như chỉ mỗi Lục Phân Nghi tọa, bọn họ thích điều tra thì điều tra. Trực tiếp phái binh tuy rằng sẽ có tranh luận, nhưng chỉ cần sau cùng bọn họ có thể đưa ra cho mọi người giải thích nào đó thì bọn họ nói thế nào chẳng được.

Thế nhưng bây giờ Lục Phân Nghi tọa trở thành một bộ phận của Đại Hùng tinh, Quang Minh võ hội cảm thấy có chút khó xử rồi. So với Lục Phân Nghi tọa, Đại Hùng tinh không phải dễ chọc. Thằng khốn Đường Thiên khó chơi, Quang Minh võ hội đã rút kinh nghiệm xương máu, hơn nữa đám Đại Hùng tinh chính là một đám điên ham chiến đấu.

Nếu vào thời điểm khác thì Quang Minh võ hội cũng sẽ không kiêng kỵ như thế.

Nhưng thời gian này do sóng gió Phục Anh gây ra mà tiền tuyến liên tục gặp bất lợi, vì ổn định cục diện nên cao thủ Quang Minh võ hội hầu như tất cả đều gia nhập tiền tuyến. Nếu như lúc này lại khai chiến cùng Đại Hùng tinh thì thật không dễ dàng.

Lãnh đạo Quang Minh võ hội cũng vì chuyện này mà sinh ra bất đồng ý kiến.

Một số trưởng lão cho rằng lúc này tiền tuyến căng thẳng như thế, lại phải tập trung tinh lực giải quyết vụ Phục Anh, khai chiến cùng Đại Hùng tinh tuyệt đối không phải là cử chỉ sáng suốt, rất có khả năng làm cho Quang Minh võ hội rơi vào cục diện hai mặt giáp địch.

Mà một số trưởng lão khác thì cho rằng ảnh hưởng của vụ việc Phục Anh đối với Quang Minh võ hội quá lớn, nếu như không giải quyết chuyện này thì ảnh hưởng đối với Quang Minh võ hội sẽ rất rất lâu. Dù cho tiền tuyến có chút căng thẳng nhưng cũng đã ổn định thế cục, chỉ cần thủ thế thì chòm Sư Tử tuyệt đối cũng sẽ không dễ dàng đắc thủ được. So với Quang Minh võ hội, Đại Hùng tinh cũng đang lâm vào tình trạng cực kỳ suy yếu, binh đoàn chủ lực đang bị cầm chân tại Bắc Đẩu, chỉ có một binh đoàn cơ quan ở bên ngoài.

Lại thêm chiến đấu kịch liệt như thế ở Hàn Cổ thành, tuy rằng Đại Hùng tinh thành công nhưng tổn thất của Đại Hùng tinh nhất định cũng rất lớn. Nói cách khác, Hàn Cổ thành cực kỳ suy yếu.

Hơn nữa nếu như lúc này Quang Minh võ hội biểu hiện trạng thái suy yếu thì không những sẽ làm cho đồng minh không đủ lòng tin mà còn làm cho những địch nhân khác rục rịch ngóc đầu.

Quang Minh võ hội phải dùng một trận thắng lợi mạnh mẽ để biểu thị công khai bọn họ mới là người thống trị Thiên Lộ chân chính.

Sau một hồi tranh luận kịch liệt, cuối cùng ý kiến thứ hai chiếm thế thượng phong. Quang Minh võ hội thống trị Thiên Lộ lâu dài đã thành tính kiêu ngạo, tính cách đó đã thâm nhập đến cốt tủy các trưởng lão. Nhân tài mới xuất hiện như Đại Hùng tinh trong mắt bọn họ cũng chỉ là một gã nhà giàu mới nổi vừa mới từ nhà quê ra thành thị mà thôi.

Nếu chịu thỏa hiệp cúi đầu với gã nhà giàu mới nổi sẽ làm cho trưởng lão Quang Minh cao quý cảm thấy khó mà chấp nhận.

Mà tình thế Đại Hùng tinh phát triển hùng hổ dọa người cũng đã sớm làm cho Quang Minh võ hội cảm thấy uy hiếp. Quan hệ giữa Đại Hùng tinh và Quang Minh võ hội luôn ở vào thế đối địch, nếu như để Đại Hùng tinh phát triển tiếp thì sẽ trở thành tai họa to lớn của Quang Minh võ hội.

Nếu thế không bằng mượn cơ hội lần này bóp chết nó từ trong trứng nước.

Rất nhanh chóng, các trưởng lão Quang Minh nhất trí.

Hai tiếng đồng hồ sau, Quang Minh võ hội nghiêm túc công bố lời thanh minh, chỉ thẳng Đại Hùng tinh mới là độc thủ chân chính phía sau màn phong ba Phục Anh, đồng thời yêu cầu Đại Hùng tinh tiếp nhận sự điều tra của Quang Minh võ hội một cách vô điều kiện. Nếu không sẽ coi Đại Hùng tinh khiêu khích và tuyên chiến với Quang Minh võ hội.

Lập tức Quang Minh võ hội tuyên bố Binh đoàn Hồng Diệp đã đi tới Hàn Cổ thành điều tra sự kiện lần này.

Mệnh lệnh đến làm cho sĩ khí Binh đoàn Hồng Diệp tăng vọt, bọn họ đẩy tốc độ nhanh hơn về hướng Hàn Cổ thành. Cao tầng cho bọn họ quyền lực lựa chọn bất kỳ thời điểm nào để khởi xướng công kích.

Cùng lúc này, ba binh đoàn hoàng kim: binh đoàn Kiếm Quang, binh đoàn Liệt Hỏa, binh đoàn Ánh Rạng Đông nhổ trại từ nơi đóng quân, trong đó binh đoàn Kiếm Quang tiếp viện Binh đoàn Hồng Diệp, còn binh đoàn Liệt Hỏa và binh đoàn Ánh Rạng Đông làm quân tiên phong thẳng tới Đại Hùng tinh.

Cùng đồng thời xuất chiến còn có mười tên thánh giả.

Toàn bộ Thiên Lộ đều bị khí thế đằng đằng sát khí của Quang Minh võ hội chấn kinh, mọi người đều từ tuyên bố đó cảm nhận được quyết tâm của Quang Minh võ hội.

Điều động cùng lúc bốn binh đoàn hoàng kim cùng với mười tên thánh giả, Quang Minh võ hội vừa ra tay liền làm cho cả Thiên Lộ vì vậy mà khiếp sợ.

Lập tức Đại Hùng tinh cận kề nguy hiểm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 524: Mục Tiêu: Hồng Diệp

"Mọi người chuẩn bị xong chưa?"

Đường Thiên rướn cổ họng hô lên, thần sắc kích động.

"Chuẩn bị tốt rồi!"

"Vậy chờ xuất phát!"

"Các tiểu bằng hữu có bị hù dọa phát khóc hay không?"

Đoàn người trả lời rất loạn, so với nhịp nhàng đều đặn của binh đoàn thì thanh thế kém hơn quá nhiều. Tuy nhiên Đường Thiên không để ý chút nào, ở trước mặt hắn là tròn bốn mươi hai vị thánh giả.

Sĩ khí đoàn người tăng vọt, trên mặt mỗi người đều là vẻ vui tươi hớn hở, không chút lo lắng đối với chiến đấu sắp bắt đầu. Bốn mươi hai vị thánh giả, cho dù là thực lực thánh giả tự do thông thường nhưng vẫn là một thực lực cực kỳ đáng sợ.

Quang Minh võ hội gần như không biết gì trong cuộc chiến ở Hàn Cổ thành, mà đám Đường Thiên ghi lại hình ảnh chỉ là cảnh Phục Anh uy hiếp trước trận chiến. Trong mắt Quang Minh võ hội thì những thánh giả này nhất định đều đã trở thành pháo hôi, đã ra tro bụi rồi.

Không những Quang Minh võ hội mà những người khác cũng không ngờ những thánh giả ở Hàn Cổ thành này không mấy người bị hi sinh mà hoàn toàn bị Đường Thiên nhét vào dưới trướng.

Quang Minh võ hội hoàn toàn không biết gì cả, tuyên bố đằng đằng sát khí thế kia làm cho các thánh giả Hàn Cổ thành cười lớn không thôi. Bây giờ mọi người không còn lý do để cứu vãn quan hệ với Quang Minh võ hội, song phương không chết không thôi. Trong mắt mọi người Binh đoàn Hồng Diệp và Binh đoàn Kiếm Quang chính là hai cái bánh bao nhân thịt mỏng vỏ thơm ngào ngạt.

Thực tế thì thực lực Binh đoàn Hồng Diệp và Binh đoàn Kiếm Quang cực kỳ xuất sắc, dù sao cũng được xây dựng với phân hội hoàng kim làm nòng cốt, thực lực mạnh hơn nhiều so với binh đoàn thông thường.

Nhưng đặt ở trước mặt bốn mươi hai vị thánh giả thì tính là cái gì.

Đường Thiên vung tay lên: "Xuất phát!"

Mọi người ran dạ ầm ầm, bốn mươi ba đạo thân ảnh bay lên không trung, bọn họ gào thét bay về hướng Tây Bắc.

Một gã thánh giả tên là Trịnh Vũ bỗng nhiên hưng phấn hô lên: "Tìm ra bọn chúng rồi, ở bên kia!"

Trịnh Vũ vóc dáng nhỏ gầy, cực kỳ không bắt mắt, hắn là một gã thánh giả đặt mục tiêu hàng đầu ở phương diện tầm bảo, do đó tu luyện loại hồn thuật nhìn xa có thành tựu cực kỳ thâm hậu. Mục tiêu lớn như binh đoàn, năng lượng ba động trong không khí làm cho hắn rất dễ dàng xác định vị trí đối phương.

Mọi người thoáng cái hưng phấn hẳn lên.

Mọi người đồng thời tăng tốc!

Những thanh âm bén nhọn vang khắp không trung, mọi người đang thong thả chơi đùa với các loại hình, bay hình xoắn ốc, tàn ảnh hiện khắp không trung, lướt qua...

Lợi hại nhất chính là là một gã gia hỏa tên là Lý Đạt, hồn thuật hắn am hiểu nhất là lồng năng lượng, hắn điều chỉnh lồng năng lượng của

mình thành hình nón bén nhọn, sau đó gia tốc điên cuồng, lồng năng lượng ma sát với không khí sinh ra ánh lửa chói mắt, chỉ thấy hắn kéo một đuôi lửa dài, thanh thế cực kỳ hùng tráng.

Ý tưởng hay này tức thì nhận được tiếng vỗ tay của mọi người.

Đường Thiên cảm thấy biện pháp này rất hay, nếu như đoàn người đồng thời tới thì nhất định rất hùng tráng.

Thanh thế trước lúc đánh nhau rất trọng yếu a!

Mọi người nghe xong ý nghĩ của Đường Thiên thì đều cười ha ha, tuy rằng cảm thấy ý tưởng Đường Thiên có chút buồn nôn nhưng đều dồn dập phóng ra lồng năng lượng, điều chỉnh nó thành hình nón.

"Chậm chút! Sắp hàng chỉnh tề đi! Mông Tháp, ngươi bước vào trong một chút!"

"Này này, một chút nữa mọi người phải giữ tốc độ như nhau, không nên nhanh, cũng không nên chậm!"

Đường Thiên chỉ huy lung tung một trận, cuối cùng tốt xấu gì cũng bày ra một trận hình công kích cơ bản nhất. Nếu như Binh có ở đây nhất định sẽ cười nhạt, cái trận hình công kích này sắp đặt xấu quá.

Đường Thiên lại hồn nhiên không thèm để ý, hắn hứng thú bừng bừng.

"Xông lên!"

Đường Thiên ra lệnh một tiếng, bốn mươi ba người ầm ầm xông lên phía trước!

Binh đoàn Hồng Diệp hành quân nhanh chóng, bọn chúng đã cực kỳ gần Hàn Cổ thành.Thắng lợi phía trước là điều mà mỗi người đều tin tưởng vững chắc, không gì lay động. Một Hàn Cổ thành bị Phục Anh

giẫm qua thì còn lại cái gì? Phản công của Phục Anh lúc sắp chết đủ để san Hàn Cổ thành làm bình địa rồi.

Chỉ cần chiếm lĩnh Hàn Cổ thành thì công lao này cũng đủ làm cho bọn chúng thăng chức nhanh chóng.

Trên dưới binh đoàn Hồng Diệp mỗi người đều nóng ruột như đánh tiết gà.

Bỗng nhiên phía trước có một điểm đen, là trinh sát phe mình, nhưng...

Thân hình trinh sát chật vật hốt hoảng, thần tình trên mặt hình như... Là sợ hãi?

Trong lòng Jones máy động, sinh ra dự cảm mấy phần lo lắng, nhưng vào lúc này ở xa xa sáng lên một Luồng sáng.

Đó là cái gì...

Luồng sáng tới vô cùng nhanh, trinh sát còn chưa hạ xuống thì cái Luồng sáng này nhanh chóng lao tới. Con ngươi Jones đột nhiên co rút lại, đó là...

Bên trong luồng lửa sáng mơ hồ có thể thấy bóng người.

Tốc độ ánh lửa cực nhanh, bọn chúng cũng không nghe thấy âm thanh nào, trong nháy mắt ánh lửa liền vọt tới gần, lúc này Jones mới thấy rõ ràng, bên trong ánh lửa hóa ra là một đám người!

Không, mỗi người trong đám này đều bốc lên lửa đỏ rừng rực cả người.

Đầu Jones trong nháy mắt tê dại, thánh... Thánh giả!

Không thể nào có chuyện đó...

Đột nhiên gã giật mình, rướn cổ họng hét vang tới mức vỡ cả giọng: "Có địch!"

Tiếng của Jones hoàn toàn lạc giọng, thê lương mà cực kỳ kinh sợ, lập tức đem cả đám binh sĩ đang ngây người tỉnh ra. Mọi người đều kinh sợ nhìn lên bầu trời, toàn thân địch nhân bốc hỏa đang lao tới với tốc độ kinh người.

Thanh âm rú rít đáng sợ thong thả đập vào màng nhĩ, đó là một cảnh làm người ta run rẩy, âm rung động như nước lũ.

Đối phương bắt đầu lao xuống!

Giống như mưa thiên thạch từ trên trời giáng xuống, đuôi lửa kéo dài kèm theo uy thế hủy thiên diệt địa, không một gã binh sĩ nào có thể bảo trì trấn định trên khuôn mặt, thần sắc trên mặt mỗi người đều tái mét, hai chân run rẩy.

Thánh giả!

Nhiều thánh giả như vậy...

Toàn bộ Binh đoàn Hồng Diệp duy nhất vẫn duy trì được một tia lãnh tĩnh và trấn định là Jones. Gã biết rõ lần này cơ hội còn sống đã cực kỳ xa vời, lúc này chính là tuyệt cảnh. Nhưng trải qua sợ hãi ban đầu, hai mắt gã sung huyết, trong lòng là quyết tuyệt!

Thành tựu hôm nay có được đều nhờ đại nhân Phục Anh dẫn dắt. Vậy lấy tính mạng ra báo đáp ơn của đại nhân!

Lòng gã tĩnh lặng: "Chuẩn bị công kích!"

Âm thanh gã vang lên trong dòng nước lũ cuồn cuộn rung động khắp bầu trời. Âm thanh giống như lá cây lay động trong gió, yếu ớt vật vờ, nhưng rơi vào trong tai những binh sĩ mờ mịt luống cuống kia là một cọng rơm cứu mạng.

"Sát!"

Jones giơ cánh tay rống giận, lúc này gã đã quên mất sợ hãi, trong lòng chỉ có sát ý.

Ý chí của chủ tướng lây sang binh sĩ xung quanh, huấn luyện lâu dài hình thành bản năng, gần như làm cho bọn chúng đồng thời rống giận: "Sát!"

Toàn bộ Binh đoàn Hồng Diệp đột nhiên sáng lên một quầng sáng, quầng sáng tụ tập lên người Jones với tốc độ kinh người.

Quầng sáng quanh thân Jones đã sáng chói đến trình độ cực kỳ đáng sợ, giống như một biển ánh sáng. Cánh tay vung lên cao ngất, giống như quyết tâm của Jones, nghênh đón các thánh giả đang gào thét mà tới, ầm ầm chém xuống!

Mưa ánh sáng cuộn trào mãnh liệt, ầm ầm phun trào!

Đường Thiên lao xuống với tốc độ cao, hoàn toàn không có vẻ vui cười và chơi đùa như bình thường, con mắt hắn lành lạnh. Chủ tướng đối phương trấn định không làm cho hắn quá kinh ngạc, trong mắt hắn thì đây mới là phản ứng bình thường. Bởi dưới trướng hắn bất cứ binh đoàn nào cũng sẽ không vì địch nhân quá cường đại mà mất đi ý chí chống lại.

"Tản ra!"

Mệnh lệnh Đường Thiên dứt khoát lưu loát.

Ầm!

Chùm lửa trên bầu trời đột nhiên tóe ra giống như pháo hoa nổ tung, hóa thành bốn mươi ba luồng lửa, vạch thành bốn mươi ba đường vòng cung trên không trung!

Cột sáng công kích thất bại.

Quả nhiên không hổ là thánh giả...

Trong lòng Jones cảm thán, thực lực thánh giả thực sự mạnh hơn võ giả hoàng kim bình thường rất nhiều. Lao xuống với tốc độ cao như thế mà còn có thể tự do khống chế phương hướng như vậy, chỉ có thánh giả mới có khả năng làm được.

Trên bầu trời thánh giả không còn vẻ vui đùa chút nào, năng lượng đậm đặc vừa rồi nếu như bị bắn trúng thì dù là mạnh như thánh giả cũng tuyệt đối hóa khói bay về trời. Đến như Lý Đạt am hiểu lồng năng lượng nhất, sắc mặt cũng hơi đổi, dù cho lồng năng lượng của hắn toàn lực chống đỡ cũng không thể còn sống sót dưới công kích kinh khủng như thế.

Đối với thánh giả thanh đồng mà nói, bọn họ có thể vận dụng chân lực bản thân. Điều này nghĩa là công kích của bọn họ có hạn mức nhất định. Tuy rằng hồn thuật làm tăng hiệu suất của võ kỹ, uy lực càng lớn, nhưng không phải có thể tăng vô hạn.

Một kích thất bại, Jones không chút giận dữ, gã gầm lên một tiếng: "Hồng Diệp!"

Trên thân binh lính dồn dập sáng lên luồng sáng đỏ, từ trên bầu trời nhìn xuống, luồng sáng đỏ của binh đoàn phía dưới rực lên, giống như một cây phong lá đỏ. Chùm tia sáng chói mắt trong lúc nối liền binh sĩ nhìn qua giống như gân lá cây phong.

Võ tướng rất lợi hại!

Đương nhiên thánh giả đều có mấy phần nhãn lực, Binh đoàn Hồng Diệp phía dưới lúc này như một khối chỉnh thể, đây là một loại chiến thuật cực kỳ lợi hại. tần suất ba động năng lượng của cả Binh đoàn Hồng Diệp gần như đồng bộ, phía dưới giống như một mảng dung nham lửa đỏ, ẩn chứa năng lượng kinh người.

Đường Thiên cũng có chút kinh ngạc, loại chiến thuật này của đối phương quả thực rất lợi hại.

Trực giác của hắn cực kỳ kinh người, ba động năng lượng phía dưới ẩn chứa khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Thông qua khống chế của võ tướng, đưa toàn bộ binh đoàn thành một chỉnh thể, có thể nói gần như không có góc chết. Cho dù chỗ nào gặp công kích, năng lượng toàn bộ binh đoàn liền sẽ tự nhiên tụ tập vào chỗ bị công kích, đồng thời chống lại công kích, sau đó tiến hành phản kích.

Trận hình hoàn mỹ!

Đáng tiếc trước thực lực tuyệt đối thì chiến thuật cũng không thể cứu vãn.

"Chia ra công kích! Chú ý tránh né!"

Mệnh lệnh của Đường Thiên vang lên trong không trung, mọi người liền rõ ý đồ của Đường Thiên.

Bốn mươi ba đạo thân ảnh, giống như cánh hoa mở ra trên không trung, đuôi lửa kéo dài, ầm ầm bay về phía các hướng của Hồng Diệp. Bọn họ giống như một đàn chim nhỏ linh hoạt, cùng lúc tranh ăn cái lá phong này.

Mặt Jones biến sắc.

Đối phương không bị lừa chút nào, lúc này đã không đủ thời gian để gã thay đổi gì nữa. Tiếng gào thét bén nhọn rung động làm rợn tóc gáy lại một lần nữa tụ tập thành nước lũ, theo bốn phương tám hướng mà đến nghiền áp bọn chúng.

Bốn mươi ba vị thánh giả đồng thời phóng ra hồn thuật công kích của mình!

Màu sắc hồn thuật khác nhau cùng lúc rơi vào các cái ngóc ngách của chiếc lá, bọn họ vừa đụng vào liền đi.

Trận hình Phong Diệp đột nhiên nổi lên quầng sáng dày đặc chi chít, năng lượng xung quanh mỗi quầng sáng nổ ầm ầm.

Chùm tia sáng chi chít dày đặc giống như hạt mưa bay loạn trên bầu trời, giống như pháo hoa chất đống bị đốt cháy. sắc mặt Jones lần này triệt để thay đổi. Trận hình Phong Diệp không kẽ hở, gặp công kích của địch nhân đầu tiên sẽ hình thành phản kích. Đây là ưu điểm nhưng lúc này lại trở thành kẽ hở trí mạng.

Nhiều điểm công kích như vậy sẽ trở thành toàn diện phản kích.

Nếu như là võ giả phổ thông thì những này phản kích có thể nói là sắc bén, nhưng thánh giả lại có thể thong dong tránh thoát.

Vẻn vẹn mới một lần đối mặt mà toàn bộ năng lượng của binh đoàn đã tiêu hao một phần. Bùm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 525: Thảm Sát

Thực sự Binh đoàn Hồng Diệp mạnh hơn so với Đường Thiên tưởng tượng. Ban đầu Đường Thiên cho rằng khi Binh đoàn Hồng Diệp đối mặt liền sẽ sụp đổ, nhưng không ngờ đối phương vẫn còn ổn định.

Quả nhiên không hổ là binh đoàn Hoàng kim!

Võ tướng đối phương cũng cực kỳ xuất sắc, đối mặt với trận xung kích của hơn bốn mươi vị thánh giả, không những có thể giữ được trấn định mà còn có thể đối phó chính xác, có nghĩa là trình độ rất giỏi.

Tuy bình thường Đường Thiên không theo nguyên tắc nào nhưng một khi bước vào chiến đấu, hắn như một người khác, bản năng chiến đấu nhạy cảm, cơ biến, quả quyết, mạnh mẽ, bất cứ người nào quen hắn đều sẽ tán thán vô cùng, thậm chí cả tên cuồng nhân chiến đấu Lăng Húc cũng tự than thở không bằng. Lăng Húc mà chiến đấu thì đầu óc sẽ nóng nảy mất đi lý trí, nhưng Đường Thiên sẽ không như thế.

Thời điểm chiến đấu là thời điểm chỉ số thông minh Đường Thiên cực cao.

Thời điểm chiến đấu cũng là thời điểm Đường Thiên cực kỳ lãnh khốc.

Tuy rằng trong lòng tán thưởng nhưng Đường Thiên không chút thả lỏng, hô lớn: "Lên cao!"

Hô!

Toàn bộ thánh giả đồng loạt bốc lên, giống như hỏa tiễn vùn vụt bay lên cao.

Tốc độ, cao độ, đây là ưu thế trực tiếp nhất của thánh giả, ưu thế biết bay, Đường Thiên vận dụng hoàn toàn triệt để. Hắn không hiểu chiến thuật quá phức tạp, nhưng bản năng chiến đấu xuất sắc cho hắn biết phải làm thế nào để vận dụng ưu thế của mình.

Bốn mươi ba người bay trong không trung, mọi người đều nhìn Đường Thiên. Tuy rằng chiến đấu chỉ vừa mới bắt đầu nhưng biểu hiện vừa rồi của Đường Thiên đã chiếm được tín phục của mọi người.

Đường Thiên đã có chủ ý, bình thản nói: "Một chút nữa chúng ta lao xuống giống như mới vừa rồi. Nhưng lần này ném Vân Hải ra trước, sau đó mọi người ném hồn thuật vào, loại hồn thuật nổ tung là tốt nhất. Vừa ném xong lập tức bay lên cao."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có mấy người muốn hỏi lại thôi.

Mọi người cảm thấy đại nhân thực sự cẩn thận quá mức rồi, nhiều thánh giả như vậy đối phó một binh đoàn không dễ như trở bàn tay sao? Hơn nữa nhiều thánh giả đánh một binh đoàn như vậy đã đủ khi dễ người, đại nhân lại không cần mặt mũi mà còn phải dùng thủ đoạn nhỏ...

Đương nhiên, đây chỉ là bọn hắn oán thầm trong bụng, chẳng ai dám nói ra.

"Ý nghĩ này của đại nhân thực sự tuyệt diệu!" Mông Tháp tán thán liên tục.

Những người khác trong lòng khinh bỉ vô cùng, trước đây nghe nói Mông Tháp là một vị nam tử kiên cường như sắt, không ngờ hóa ra là vỗ mông ngựa thô thiển như thế.

Mà Mông Tháp đã biết sự coi thường trong mắt người khác, trong lòng cười nhạt, đám ngu xuẩn! Đến lúc luyện hồn bảo xem các ngươi

còn được bao nhiêu kiên cường!

Mà một vài thánh giả lợi hại thì có nhận xét riêng. Xem ra Đại nhân quan tâm nhất đến lợi ích thực tế, không thèm hư danh, không thích phô trương, phải cụ thể!

Đường Thiên không ngờ người khác nghĩ ngợi nhiều như thế, đương nhiên, dù có biết hắn cũng không để ý.

Chỉ cần nghe lời thì tốt rồi a, nếu như không nghe lời vậy thì đánh tới khi nghe lời, Đường Thiên luôn suy nghĩ giản đơn, hắn không quan tâm những người này nghĩ cái gì trong lòng, dù sao đám gia hỏa này đã kí giấy bán thân.

"Chuẩn bị tốt chưa?" Đường Thiên hô một tiếng, đợi thêm một hồi, miệng hô lớn: "Xung phong!"

Bốn mươi ba đạo thân ảnh lại nhanh chóng lao xuống lần nữa.

Tiếng rít thê lương lại bao phủ bầu trời lần nữa.

Tuy rằng năng lượng của Binh đoàn đã tiêu hao một phần ba nhưng nhìn chung không tan tác, điều này làm cho trên dưới Binh đoàn Hồng Diệp thở phào nhẹ nhõm, lòng tin cũng gia tăng không ít.

Hóa ra thánh giả cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng! Rất nhiều binh sĩ nghĩ như thế, mà một vài võ giả hoàng kim thực lực cao siêu càng nóng lòng muốn thử.

Mặt Jones trầm như nước, trong lòng không mừng rỡ chút nào, ngược lại dự cảm xấu trong lòng y càng lúc càng xấu. Sự mạnh mẽ của thánh giả chưa đủ để làm y cảm thấy e sợ, nhưng nếu như thánh giả biết được cách lợi dụng ưu thế của bọn họ như thế nào thì không ổn rồi.

Là võ tướng, y sao không nghiên cứu đối với vũ lực cấp cao mang tính chiến lược như thánh giả? Theo tình thế hiện tại, việc sử dụng thánh giả ở khắp Thiên Lộ còn đang ở mức thấp.

Một mặt là thời gian hòa bình quá dài, mặt khác là địa vị thánh giả quá cao. Võ tướng căn bản không thể điều động thánh giả, dù cho đi theo đoàn thì thánh giả thường đảm nhiệm nhiệm vụ bảo tiêu cao cấp. Trong binh đoàn họ có địa vị cao cả, võ tướng rất khó sai khiến bọn họ.

Thời này thánh giả chiến đấu thực chất không khác gì kéo bè kéo lũ đánh nhau, mọi người tìm đến từng đối thủ, sau đó chém giết lẫn nhau.

Chuyện mới vừa rồi bốn mươi ba thánh giả đồng thời lao xuống, đồng thời công kích, sau đó bay lên thật cao, kiểu chiến thuật kỳ quái này làm cho Jones ngửi được khí tức nguy hiểm.

Bởi vì y thấy căn bản y không thể đối phó chiến thuật như vậy.

Đối phương lại lao xuống lần nữa, Jones phấn chấn tinh thần, ngưng thần chờ đợi. Lần này đối phương lại đổi chiến thuật, từ các phương hướng lao xuống, trong lòng Jones gượng cười, ngoại trừ phòng thủ ra thì y không thể nghĩ ra chiêu phản kích.

Lần này y không lựa chọn Hồng Diệp, Hồng Diệp là một loại trận hình lấy thủ thay công. Nhưng đối phó với thánh giả thì công kích của Hồng Diệp rất khó có hiệu quả, làm như vậy trở lên toi cơm, lãng phí chân lực binh sĩ.

"Khung Thuẫn!"

Jones quát lớn, đột nhiên Binh đoàn Hồng Diệp sáng lên, lồng sáng hình cánh cung xuất hiện trên đỉnh đầu Binh đoàn Hồng Diệp. Lồng sáng giống như một vòm thủy tinh thật lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Binh đoàn Hồng Diệp.

Khung Thuẫn chính là trận hình chuyên dùng để đối phó công kích từ bầu trời, tuy nó không có năng lực phản kích nhưng tính phòng ngự không yếu hơn Hồng Diệp, quan trọng là nó tiêu hao chân lực ít hơn nhiều.

Bỗng nhiên trước mắt Jones có một tia sương trắng thổi qua, đột nhiên y cảnh giác hẳn lên.

"Cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt thì những sương trắng này tới cực nhanh, trong nháy mắt trước mắt y trắng xóa một màu, tất cả xung quanh đều là không khí trắng xóa, ngưng tụ mà không tiêu tan.

Không ổn!

Vân Hải!

Khi liên hệ với người xung quanh trong nháy mắt bị cắt đứt thì đa số người sẽ cảm thấy khủng hoảng. Đây là vấn đề bản năng, chỉ có trải qua tu luyện nghiêm ngặt, mới có thể khắc phục được. Binh đoàn Hồng Diệp mới thành lập không được bao lâu, tất nhiên chưa thể huấn luyện tới mức này.

Từ trên không trung, những tiếng rít thê lương không ngừng tới gần, làm cho mỗi người đều cảm thấy tử thần đang vọt tới mình.

Lập tức Binh đoàn Hồng Diệp hỗn loạn, hỗn loạn làm cho Khung Thuẫn lập tức xuất hiện ba động kịch liệt.

"Ổn định!"

Tiếng Jones khàn khàn hô lớn, lời còn chưa dứt thì những tiếng nổ kịch liệt liên tiếp nổ trên Khung Thuẫn!

Rầm rầm Ầm!

Những tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên làm cho Khung thuẫn vốn ba động kịch liệt ầm ầm vỡ nát, Jones như bị đánh mạnh, miệng phun máu.

Rất nhiều hồn thuật có tính nổ được ném vào trong trận.

Rầm rầm Ầm!

Binh đoàn Hồng Diệp hoàn toàn sụp đổ, những binh sĩ rơi vào sợ hãi, giống như bị điên rồi, chúng cuống cuồng xông ra ngoài. Mà những võ giả hoàng kim lúc này cũng thất kinh, liều mạng chạy trốn. Hơn nữa trong Vân Hải, khó phân địch ta, nỗi sợ hãi làm cho mọi người mất đi lý trí, có người bởi vì bị cản trở mà động thủ, tức thì trở nên khung cách hỗn chiến.

Bên trong Vân Hải trở thành địa ngục.

Jones nhắm mắt lại tuyệt vọng, y biết là hết rồi, y không ngờ một Vân Hải lại làm cho bọn chúng hoàn toàn sụp đổ. Máu tươi từ trong miệng y bắn ra làm vạt áo trước mặt y ướt sũng, những hồn thuật vừa rồi y phải nhận xung kích nặng nhất. Võ tướng là đầu mối phân chia và tụ tập chân lực, vì thế khi công kích đến, lực lượng cũng truyền tới y đầu tiên. Nếu như trận hình bảo trì hoàn chỉnh, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng thì những xung kích này sẽ chia sẻ ra từng ngóc ngách xuống làm cho cả binh đoàn cùng chịu những xung kích này, bởi thế mọi người đều sẽ không bị thương.

Nhưng vừa mới rồi binh đoàn đã rối loạn, những xung kích này không thể phân tán xuống, vì vậy y là người thứ nhất bị trọng thương.

Thật tiếc nuối a... Không thể báo thù cho ngươi...

Nếu như bản thân mình huấn luyện binh đoàn nghiêm ngặt hơn nữa thì...

Y biết rõ ý nghĩ này của mình quá hoang đường, tuy rằng y là chủ tướng nhưng y chưa từng chân chính nắm giữ binh đoàn. tuy rằng Phân hội hoàng kim cho binh đoàn này binh sĩ có tố chất xuất chúng, nhưng cũng làm cho binh đoàn này không tin tưởng hoàn toàn vị chủ tướng.

Chỉ huy binh đoàn như vậy thực sự đáng buồn...

Ánh mắt y càng lúc càng tan rã, y nhắm mắt lại vô lực, y không muốn nhìn vụ đại tàn sát kế tiếp.

Phán đoán trước khi Jones chết không sai, tình hình nhanh chóng biến thành một trận tàn sát.

Mỗi vị thánh giả đều từ biển máu, từ vô số tranh đấu chém giết xông ra, không phải hạng người nương tay. Hơn nữa bọn họ rất rõ ràng đây là chiến tranh, trận chiến tranh này không có chỗ cho thương xót, hòa bình.

Bốn mươi ba vị thánh giả, Vân Hải phong tỏa bốn phía, mỗi một võ giả từ trong Vân Hải lao ra đều sẽ bị tóm.

Theo thời gian trôi qua, tiếng động bên trong Vân Hải dần dần ngừng, không còn người lao ra.

Lúc này Vân Hải bị nhuộm huyết sắc nhàn nhạt, nhìn qua dị thường đáng sợ và yêu dị.

Các thánh giả vội vàng xua tan Vân Hải, bên trong đã không một bóng người, thi thể khắp mặt đất. Cả binh đoàn cứ như vậy ngã ở đây, máu chảy thành sông, không khí tràn ngập mùi máu tươi sặc mũi.

Trên mặt đám người Mông Tháp không có vẻ vui sướng vì thắng lợi mà chỉ có trầm mặc và chấn động.

Đây là chiến tranh!

Trận chiến đấu vừa xong không giống với tất cả những trận chiến mà bọn họ đã trải qua. Khi chiến tranh hiện ra trước mặt mọi người thì dù cho các thánh giả đã nhìn quen sinh tử cũng bị sự thảm liệt của chiến tranh làm khiếp sợ.

"Thu thập chiến trường!"

Tiếng Đường Thiên đánh tan không khí yên tĩnh, chỉ có hắn bình tĩnh như thường. Ở đây hắn nhỏ tuổi nhất nhưng xem ra hắn từng trải chiến

tranh nhiều hơn.

Thần tình hắn vẫn như thường, động tác nhanh nhẹn dọn dẹp chiến trường.

Mọi người nhìn theo Đường Thiên với ánh mắt khác với lúc trước.

Tuyệt đại đa số trong bọn họ đều không phục Đường Thiên, kể cả Đại Hùng tinh cũng không làm cho bọn họ cảm thấy quá cường đại. Nếu không phải Phục Anh bức bách làm cho họ nhục nhã như thế, bọn họ chắc chắn không lựa chọn gia nhập Đại Hùng tinh.

Chỉ là thế cục bức bách, trong lòng đa số bọn họ đều nghĩ như thế. Cũng chính vì vậy nên bọn họ đối với Đường Thiên cũng không quá tín phục. Thực lực Đường Thiên so với bọn họ cũng không được coi là mạnh nhất.

Trong lòng rất nhiều người bọn họ thậm chí cảm thấy Đường Thiên là một tiểu bằng hữu gặp may thôi. Tuổi hắn nhỏ như thế, nhỏ đến mức mọi người khó mà tin được là hắn dựa vào thực lực của bản thân dựng nên cơ nghiệp Đại Hùng tinh to lớn.

Chỉ đến vừa mới rồi.

Trong lúc mọi người đều bị chiến tranh thảm liệt làm cho khiếp sợ thì Đường Thiên lại biểu hiện rất lãnh đạm, lãnh đạm giống như chuyện thường ngày. Bọn họ mới ý thức được cái đứa trẻ tuổi dường như là thiếu niên này không phải đơn giản như bọn họ nhìn thấy.

Hồi tưởng quá trình chiến đấu vừa mới rồi, chiến thuật Đường Thiên chỉ huy không quá phức tạp, chẳng quá cao siêu, nhưng chiến quả sau cùng hình như cũng không đáng để nói, tựa như là điều tất nhiên.

Nhưng những người kia vốn thông minh lại phát hiện bọn họ không chịu chút thương vong, thậm chí trong toàn bộ quá trình chiến đấu bọn họ không phải chịu chút nguy hiểm nào.

Bỗng nhiên bọn họ mới thấy kinh sợ.

Đứa thiếu niên này không đơn giản!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 526: Áp Lực Của Quang Minh Võ Hội

Mọi người lặng lẽ thu thập chiến trường.

Bỗng nhiên Mông Tháp hỏi: "Đại nhân, ngài đã trải qua rất nhiều trận chiến tranh sao?"

Câu hỏi của Mông Tháp khiến mọi người hứng thú.

"Không tính là nhiều." Đường Thiên nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, xòe bàn tay ra đếm đi đếm lại, nhưng số lượng cụ thể dường như lung tung lắm nên nói: "Dù sao cũng là một đường đánh tới."

Lời này lập tức làm cho mọi người dâng lên lòng kính trọng. "Một đường đánh tới", thật khí phách bức người.

"Thảo nào đại nhân thành thạo điêu luyện như thế." Mông Tháp không bỏ lỡ cơ hội vuốt mông ngựa một cái.

Tức thì Đường Thiên đắc ý dào dạt, mở miệng khoe khoang: "Kỳ thực trình độ chủ tướng Binh đoàn Hồng Diệp rất lợi hại, thực lực võ giả cũng mạnh, nhưng trình độ huấn luyện quá kém. Binh sĩ không đủ tín nhiệm với võ tướng, miệng hùm gan sứa, ý chí quá bạc nhược, đó là điểm trí mạng. Ý chí bạc nhược làm cho binh đoàn tan tác rất dễ dàng, thật không ngờ ý chí võ giả của binh đoàn Quang Minh võ hội lại bạc nhược như thế. Ý chí quan trọng hơn thực lực cá nhân."

Tuy Đường Thiên chưa từng chỉ huy binh đoàn, nhưng ở cùng đám Binh lâu nên mưa dầm thấm đất, thỉnh thoảng cũng học được vài câu cao thâm. Cái câu có vẻ chuyên nghiệp vừa được thốt lên tức thì làm cho

đám Mông Tháp cảm thấy trình độ của đại nhân quả nhiên không thể khinh thường a.

Đường Thiên phất phất tay, thờ ờ nói: "Nếu như thủ hạ trong binh đoàn của ta ai dám tan tác như thế, chắc chắn ta đánh cho thành chó!"

Thiếu niên hồn nhiên quên mất hắn chưa từng chỉ huy binh đoàn, binh đoàn ra làm sao, như thế nào hắn đều chẳng biết.

Đám Mông Tháp lập tức bị hù dọa, trên mặt mỗi người đều nghiêm nghị.

Tuy vậy lời nói của Đường Thiên cũng không phải là mạnh miệng, vì phụ trách binh đoàn chính là Binh. Binh đã trải qua những chiến dịch cực kỳ thảm liệt, lý giải với chiến tranh sâu sắc hơn bất kỳ một ai ở hiện tại. Hơn nữa đã từng làm huấn luyện viên trưởng của Nam Thập Tự binh đoàn nên lão đối với cách làm sao thành lập binh đoàn mới thì cực kỳ quen thuộc.

Mỗi binh đoàn ở Đại Hùng tinh đều được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, kể cả Cao Nguyên binh đoàn của Tháp Đốn cũng được xây dựng huấn luyện lại nên đều rực rỡ hẳn lên. Nếu nói về thực lực cá nhân từng võ giả thì không một binh đoàn nào của Đường Thiên có thể so được với Binh đoàn Hồng Diệp. Nhưng về mặt ý chí chiến đấu thì Binh đoàn Hồng diệp không thể so với bất cứ binh đoàn nào.

Đường Thiên cực kỳ xem thường Binh đoàn Hồng Diệp, bất kỳ binh đoàn nào của hắn đều tuyệt đối sẽ không tan tác như thế. Xem ra Binh đoàn Hồng Diệp chẳng khác đám trứng thối.

Xưa nay Đường Thiên thực lực đều không bằng người khác, chỉ hơn mỗi khổ luyện. Nếu như cả ý chí đều thua người ta thì quả thực hắn còn khó chịu hơn cả bị giết chết.

"Đi, chúng ta đi tìm Binh đoàn Kiếm Quang!"

Đường Thiên vung tay lên, lần này nhất định phải đánh cho Quang Minh võ hội thủng bụng. Trận chiến vừa qua tuy rằng không quá nhiều điều để nói, nhưng tự nhiên thái độ của đám thánh giả đối với Đường Thiên cũng lặng lẽ thay đổi.

Việc hủy diệt Binh đoàn Hồng Diệp Đường Thiên cũng không để ở trong lòng quá. Bốn mươi ba vị thánh giả, lực lượng mạnh như thế thì thắng lợi là lẽ đương nhiên.

Nhưng hắn không biết rõ Binh đoàn Hồng Diệp đột nhiên bị hủy diệt sẽ gây ra sóng to gió lớn như thế nào.

Tại phân hội hoàng kim thứ mười của Quang Minh võ hội.

Phân hội hoàng kim thứ mười là một trong rất nhiều phân hội hoàng kim, thực lực luôn ở trình độ trung bình. Một năm qua đối với mỗi phân hội hoàng kim ở Quang Minh võ hội là thời gian thay đổi mạnh nhất từ trước đến nay. Phân hội hoàng kim tu luyện cực kỳ nghiêm khắc. Lúc trước địa vị của bọn họ cực kỳ siêu nhiên, nhưng chiến tranh ngày càng leo thang, võ giả hoàng kim lại không thể trở thành lực lượng có tính quyết định trong chiến tranh nên địa vị phân hội hoàng kim liền nhanh chóng giảm xuống.

Việc thành lập binh đoàn cũng là tất yếu, vì binh đoàn mới thích hợp với võ giả hoàng kim hơn.

Phân hội hoàng kim cũng không thể không cải tổ, những phân hội trở thành những trung tâm huấn luyện võ giả hoàng kim. Phân hội hoàng kim có lịch sử cực kỳ lâu đời, gần như có từ lúc ban sơ lúc Quang Minh võ hội mới thành lập. Các phân hội hoàng kim đều độc lập với nhau, mỗi phân hội hoàng kim đều có bí pháp riêng của mình.

Bọn họ từ các phân hội tuyển chọn thiếu niên thích hợp, dùng bí pháp bồi dưỡng những võ giả này trở thành võ giả hoàng kim trong thời gian ngắn.

Những võ giả hoàng kim được sản xuất ra như vậy tuy khó có thể tiến bộ hơn nữa, đồng thời yếu hơn không ít so với võ giả hoàng kim tự nhiên. Nhưng điều này có thể giúp bổ sung số lượng lớn cho binh đoàn trong thời gian ngắn.

Mà từ lúc binh đoàn hoàng kim ra đời thì địa vị phân hội hoàng kim lại ổn định lần nữa. Thánh giả đương nhiên mạnh mẽ, nhưng chiến lực cấp cao như thánh giả không cách nào trở thành chủ lực trên chiến trường. Có thể đoán tốc độ sản xuất võ giả hoàng kim như vậy mới trở thành nòng cốt trên chiến trường.

Tích lũy của Quang Minh võ hội có thể thấy rõ ràng.

Shawn là hội trưởng của phân hội hoàng kim thứ mười, hai ngày này tâm tình của y rất tệ. Khi cao tầng dự định mặc kệ Binh đoàn Hồng Diệp thì tâm tình y cực kỳ khó chịu, biểu hiện của Binh đoàn Hồng Diệp ảnh hưởng trực tiếp tới địa vị của phân hội hoàng kim thứ mười.

Shawn năm nay mới 45 tuổi, đây là lúc trẻ trung khỏe mạnh nên y có nhiều dã tâm. Cũng vì vậy mà y bỏ qua ý kiến mọi người, tự mình đưa Jones do Phục Anh đề cử lên vị trí binh đoàn trưởng. Jones không làm hắn thất vọng, trong mấy lần so đấu binh đoàn hoàng kim, thành tích của Binh đoàn Hồng Diệp tương đối xuất sắc, làm cho Shawn vênh vang mặt mũi.

Đang lúc y thỏa thuê mãn nguyện thì nào ngờ sóng gió Phục Anh lại làm cho cả Quang Minh võ hội chật vật như thế, cao tầng không chút lưu tình đưa Binh đoàn Hồng Diệp làm con dê thế tội, điều này làm cho y gần như tuyệt vọng.

Nhưng làm cho y vạn lần không ngờ là tình thế về sau lại có cơ hội xoay chuyển.

Cục diện bây giờ đối với Binh đoàn Hồng Diệp tương đối có lợi, chỉ cần trước hết chiếm lĩnh Hàn Cổ thành thì tên đầu sỏ chạy không thoát.

Tâm tình Shawn không tệ, nghiên cứu gần nhất bọn chúng cũng có tiến triển mới.

Phó hội trưởng báo cáo với y: "Đây là một loại bí pháp hoàn toàn mới, nó gọi là Ánh Sáng Hồng Diệp, nó có thể kích phát tiềm năng võ giả, có thể trong thời gian ngắn ngủi trợ giúp võ giả hình thành đan điền mạnh mẽ hơn. Đương nhiên, võ giả hoàng kim như vậy thì tuổi thọ rất ngắn."

Shawn hỏi: "Ngắn như thế nào?"

"Nhiều nhất chỉ có năm năm thôi." Phó hội trưởng lập tức nói: "Chúng ta sẽ tiến thêm một bước hoàn thiện bí pháp, kéo dài tuổi thọ bọn chúng."

"Năm năm là đủ rồi." Shawn phất phất tay, không cho là đúng: "Chiếu theo tình hình chiến tranh hiện tại thì năm năm không biết đánh bao nhiêu trận. Bọn họ không cần phải có tuổi thọ dài, các phân hội khác tiến triển thế nào?"

"Kém rất xa so với chúng ta, bọn họ cần võ giả bát giai trở lên, còn chúng ta chỉ cần võ giả thất giai." Trên mặt Phó hội trưởng lộ ra vẻ đắc ý: "Tuy rằng xác xuất thành công chỉ có phân nửa, nhưng ưu thế của chúng ta rất lớn. Số lượng võ giả thất giai nhiều hơn võ giả bát giai rất nhiều, cho dù chết phân nửa thì ưu thế chúng ta vẫn lớn hơn nhiều!"

"Ha ha, làm tốt lắm!" Shawn lộ vẻ thỏa mãn: "Chờ tốp võ giả hoàng kim này xong thì chúng ta có thể thành lập binh đoàn hoàng kim thứ hai, rồi thứ ba. Toàn bộ binh đoàn hoàng kim đều tiến ra tiền tuyến, để cho chúng ta kiếm đủ công lao trước khi bọn chúng chết! Ha ha, chòm Sư Tử sẽ chờ bị binh đoàn hoàng kim của chúng ta nhấn chìm đi!"

"Hội trưởng anh minh!" Phó hội trưởng vội vàng nói.

Shawn hài lòng thỏa dạ: "Chỉ là tìm võ tướng không dễ, có mấy người khá tốt, bồi dưỡng thật tốt, sau này võ tướng là nhân tài khan

hiếm, đổi binh không đổi tướng..."

Bỗng nhiên, một gã võ giả lảo đảo xông vào: "Hội trưởng! Không tốt rồi! Không tốt rồi!"

Shawn nhíu mày, vị thuộc hạ này thường ngày rất trầm ổn, rất hiếm thấy hắn hốt hoảng như thế, y trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Kêu gào gì vậy!"

"Hồng Diệp... toàn quân Binh đoàn Hồng Diệp bại, bại vong rồi..."

Shawn sửng sốt, một lát sau y mới phản ứng, sắc mặt đại biến: "Ngươi nói cái gì? Binh đoàn Hồng Diệp sao mà bại vong?"

"Không biết." Tên thủ hạ khó khăn lắm mới nuốt nước miếng được, sắc mặt gã tái nhợt: "Nhưng toàn bộ quang minh bài đã mất..."

"Toàn bộ, toàn bộ diệt..." con ngươi Shawn tròn xoe, trong ánh mắt toàn là nỗi niềm kinh sợ.

Mỗi một võ giả Quang Minh đều có quang minh bài, mà quang minh bài của binh đoàn võ giả càng cao cấp hơn, nó có rất nhiều công năng ít người biết. Tại phân hội hoàng kim thứ mười, trên các bức tường đều có gắn quang minh bài của mỗi binh sĩ Binh đoàn Hồng Diệp. Nếu như võ giả chết thì nó sẽ biến mất.

Mọi người đều gọi bức tường này là tường sinh tử.

Thân hình Shawn biến mất, y như điên dại vọt tới trước tường sinh tử, mặt tường to như vậy mà lại trống không, chẳng còn gì cả.

"Sao, sao có thể như vậy..."

Môi Shawn run rẩy, khuôn mặt kinh sợ nhìn tường sinh tử trống không, lẩm bẩm lạc giọng. Cảnh tượng trước mắt chỉ có một kết quả —— toàn quân hủy diệt!

Không thể nào như vậy...

Tuyệt đối không thể nào như vậy!

Shawn cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, đó là một binh đoàn hoàng kim hoàn chỉnh! Binh đoàn hoàng kim như vậy thì không thể nào có chuyện toàn quân bị hủy diệt không chút động tĩnh?

Binh đoàn Hồng Diệp... rốt cuộc bọn chúng gặp phải cái gì...

Bên trong Hàn Cổ thành rốt cuộc là cái gì...

Sắc mặt Shawn xám xịt, đại não trống rỗng. Phó hội trưởng theo sát đằng sau, y cũng bị tường sinh tử trống không làm cho cả kinh ngây người, sắc mặt trắng bệch.

"Bẩm báo lên trên."

Shawn dùng nốt một tia khí lực sau cùng, nói mãi mới hết câu.

Toàn bộ cao tầng Quang Minh võ hội bị tin tức bất ngờ này làm cho hoàn toàn kinh sợ. Binh đoàn hoàng kim, đây là một binh đoàn hoàng kim hoàn chỉnh. Vậy mà lại bị tiêu diệt lặng lẽ không một tiếng động.

"Có phải là hàn triều hay không ?" Một vị trưởng lão Quang Minh trầm giọng hỏi.

"Không thể như thế!" Vị mở miệng chính là Vinh Ba, sắc mặt lão nghiêm trọng: "Nơi đó vừa mới xảy ra một trận hàn triều, trong thời gian ngắn như thế không thể xảy ra đợt hàn triều thứ hai ."

"Đó là ai làm? Đường Thiên? Hay là binh đoàn cơ quan kia?" Một vị trưởng lão Quang Minh khác hỏi.

"Cũng không có khả năng đó, Binh đoàn Hồng Diệp không truyền hay quay lại được bất cứ tin tình báo nào, vậy chỉ có một khả năng là đột nhiên chúng gặp phải tập kích, hơn nữa là bị tập kích cực kỳ mãnh liệt,

bọn họ chưa kịp phát ra bất cứ tin tức gì thì đã toàn quân đã bị diệt. Binh đoàn cơ quan tuyệt đối không có thực lực như vậy ." Nói chuyện chính là một gã Quang Minh trưởng lão thần sắc hung ác nham hiểm .

"Vậy hiện tại vấn đề là lực lượng nào mới có thể làm được chuyện này?" Vấn đề của trưởng lão Vinh Ba làm cho mọi người đều trầm mặc không nói.

Các trưởng lão ở đây đều hiểu độ khó của việc tiêu diệt cả một binh đoàn hoàng kim trong thời gian ngắn như thế lớn đến bao nhiêu.

"Thánh giả, chỉ có thánh giả! Hơn nữa, phải số đông thánh giả!"

Vinh Ba tự hỏi tự trả lời, ánh mắt lão đảo qua toàn trường.

"Đại Hùng tinh tuyệt đối không có thực lực như vậy, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là cần biết rõ xem rốt cuộc là ai đã tham gia trận chiến tranh này!"

Áp lực đè nặng trong lòng mỗi một vị trưởng lão Quang Minh .

Nhiều thánh giả như vậy thì chỉ có chòm sao hoàng đạo mới có khả năng có được. Đối với Quang Minh võ hội mà nói thì đây là việc bọn họ không muốn nhìn thấy nhất!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 527: Cứ Điểm Bí Bảo

Cũng khó trách Quang Minh võ hội nghi thần nghi quỷ, thật sự chuyện Lục Phân nghi tọa lần này quá bí ẩn. Cứ điểm Độc phiệt thất truyền nhiều năm tự nhiên xuất hiện ở Hàn Cổ thành, người chế tạo là ai? Phục Anh bị người nào giết chết? Lục Phân Nhãn rốt cuộc liên quan tới bảo tàng gì?

Cái nào cũng là bí ẩn, bí ẩn tầng tầng như sương mù dày đặc.

Mà bây giờ Binh đoàn Hồng Diệp không có tín hiệu gì lại toàn quân bị diệt càng làm cho cao tầng Quang Minh võ hội vô cùng khẩn trương. Ban đầu tưởng rằng Đại Hùng tinh là trái hồng mềm, phải hai mặt thọ địch, không ngờ bây giờ người chịu áp lực lại là Quang Minh võ hội.

Là Xạ Thủ tọa? Hay là chòm sao Thiên Xứng?

Người đầu tiên Quang Minh võ hội nghĩ đến là hai chòm sao này. quan hệ giữa Xạ Thủ Thiên Hậu và Hạc không nhỏ, mà giao lưu cơ quan thuật giữa chòm sao Thiên Xứng và Đại Hùng Tinh lại rất mật thiết.

Cho dù là suy đoán nào thì cũng có một điểm không thể nghi ngờ, đó là Quang Minh võ hội tuyệt đối không thể để chiến cuộc ở Lục Phân Nghi tọa rơi vào thế bị động.

Nếu như chưa có chuyện công khai thanh minh thì riêng cái vụ bị thiệt thòi lần này cũng đã không thể bỏ qua được. Bây giờ những lời đe dọa hứa hẹn đã tuyên bố rồi, vậy tự nhiên không thể cứ vậy mà bỏ qua. Dù cho phía sau Đại Hùng tinh đúng là có chòm sao Hoàng đạo nào đó

đi chăng nữa thì giờ đây Quang Minh võ hội cũng không thể không tuyên chiến.

Khắp Thiên Lộ hướng cái nhìn về phía Lục Phân Nghi tọa, nếu như Quang Minh võ hội chán nản bỏ qua thì khác gì cú đánh trí mạng vào danh vọng của Quang Minh võ hội, cái đồng minh lỏng lẻo rất có khả năng đứt gánh giữa đường.

Lập tức Quang Minh võ hội phản ứng lại, hơn 15 tên thánh giả đồng loạt ra tay. So về binh đoàn thì sức lực của Quang Minh võ hội còn có chút yếu hơn, binh đoàn là thế mạnh của chòm Sư Tử; nhưng so về thánh giả thì chỉ có Hắc Hồn mới có thể làm cho Quang Minh võ hội hơi kiêng kỵ.

Nhưng lần này khả năng Hắc Hồn sẽ quấy rối không cao, ái đồ Đồng Cách của Mộc trưởng lão chết ở Hàn Cổ thành, giữa Mộc trưởng lão và Đường Thiên là cừu hận, cừu hận không thể hóa giải. Mộc trưởng lão có địa vị cực cao trong Hắc Hồn, dù cho Đại Hùng tinh có chỗ dựa cũng ái ngại Mộc trưởng lão.

Về phần 12 cung Hoàng đạo, số lượng thánh giả không thể so được với Quang Minh võ hội.

Tuy rằng phần lớn thánh giả bị phái ra tiền tuyến, nhưng tích lũy thâm hậu của Quang Minh võ hội lúc này được thể hiện ra hoàn toàn. Trong một ngày ngắn ngủi đã động viên được 15 vị thánh giả. Những thánh giả này đều ít giao thiệp với bên ngoài, một lòng nghiên cứu hồn thuật của mình. Khi Quang Minh võ hội triệu tập, bọn họ lại sẵn sàng không chút do dự.

Quang Minh võ hội là thế lực am hiểu bồi dưỡng thánh giả nhất ở khắp Thiên Lộ, không thế lực nào có thể so bì. Điều này đến đối thủ một mất một còn của Quang Minh võ hội là Hắc Hồn cũng phải thừa nhận.

Trong bóng tối có kẻ địch mạnh mẽ như Hắc Hồn rình rập nhưng Quang Minh võ hội vẫn có thể áp chế 12 cung Hoàng đạo chặt chẽ, biểu

hiện thực lực thống trị tuyệt đối khắp Thiên Lộ. Cái để Quang Minh võ hội dựa vào chính là số lượng thánh giả rất lớn.

Không một ai biết rõ rốt cuộc Quang Minh võ hội có bao nhiêu thánh giả. Chỉ biết rằng khi võ hội muốn là sẽ có thánh giả xuất chiến.

Trước Sư Tử vương Lôi Ngang không một ai dám khiêu chiến quyền uy của Quang Minh võ hội.

15 tên thánh giả trong một đêm đã tập trung lại. Do Lục Phân Nghi tọa đã quy về Đại Hùng tinh, bị tinh lực quấy rối nên bọn chúng không thể trực tiếp truyền tống đến Lục Phân Nghi tọa mà được truyền tống đến nơi Binh đoàn Hồng Diệp đóng quân.

Mà Đường Thiên lúc này đang đi tìm Binh đoàn Kiếm Quang.

Binh đoàn Kiếm Quang đã biết được tin tức toàn quân Binh đoàn Hồng Diệp bị hủy diệt, vì vậy thường xuyên duy trì cảnh giác. Khi Đám Đường Thiên tới gần, Binh đoàn Kiếm Quang bày trận địa sẵn sàng đón địch.

Chủ tướng Binh đoàn Kiếm Quang là Diệp Thủ Tâm, y ngửa mặt lên nhìn những thân ảnh trên bầu trời thì hít một hơi lãnh khí. Tuy đã biết đối phương có một nhóm thánh giả, nhưng khi đối phương xuất hiện vẫn làm cho y cảm thấy chấn động.

43 vị thánh giả!

Thảo nào Binh đoàn Hồng Diệp bị diệt toàn bộ không kịp thông báo một câu...

Diệp Thủ Tâm biết lần này chỉ sợ dữ nhiều lành ít, nếu như đối phương chỉ có 10 tên thánh giả thì y còn cảm thấy có mấy phần hi vọng. Thế nhưng là 43 vị thánh giả, bọn họ phiêu bồng giữa không trung, uy thế đáng sợ tỏa ra cũng đủ làm cho người ta hít thở không thông.

Diệp Thủ Tâm biết đây là trận đánh khó khăn nhất từ trước tới nay.

"Mọi người không nên hoảng, thánh giả chúng ta đã lên đường, mọi người chuyên tâm phòng thủ cho tốt!"

Y lớn tiếng cổ vũ sĩ khí dù biết rõ tác dụng không lớn. Trên khuôn mặt binh lính chỉ có sợ hãi và tuyệt vọng, kỳ thực bọn chúng đã chuẩn bị khổ chiến, từ lúc nhận được tin tức, Binh đoàn Kiếm Quang cũng đã ngưng hành quân mà đóng quân và xây dựng công sự.

Mỗi binh sĩ đều cống kiến tất cả bí bảo bản thân cất kỹ, bốn phía doanh địa và trên không bồng bềnh từng kiện bí bảo. Những bí bảo này đã được bố trí cẩn thận, có chủ ý, tạo thành cứ điểm bí bảo cài răng lược.

Công sự bí bảo là thủ đoạn phòng ngự thường dùng nhất khi hành quan dã ngoại, mà cứ điểm bí bảo, là một loại công sự bí bảo mạnh nhất .

Mỗi một kiện bí bảo đều ẩn chứa năng lượng cường đại, chúng có thuộc tính khác nhau, uy lực lớn nhỏ không đồng đều, giống như từng khối hình xếp khác nhau. Mà những võ tướng xuất sắc kia có thể vận dụng và tổ chức bí bảo để xây dựng công sự, đây gọi là cứ điểm bí bảo .

Bí bảo với những hình dạng khác nhau, hoặc cao hoặc thấp bồng bềnh trong không trung, mắt thường nhìn thấy thì giống như từng bọt khí đang bay. Chúng tản ra ánh sáng có màu sắc khác nhau, những quầng sáng này giống như thực chất, tầng tầng xây đắp rồi lại kết hợp thành một thể, cấu thành một cứ điểm hình bán cầu trong suốt.

"Vào vị trí phòng thủ!"

Diệp Thủ Tâm ra lệnh, toàn bộ võ giả tốp năm tốp ba tiến vào những vòng sáng khác nhau. Mỗi một kiện bí bảo đều có người thủ.

Trong lòng Diệp Thủ Tâm hơi yên tâm, y hy vọng mình đã tính toán tới tình huống xấu nhất. Vì sợ cứ điểm bí bảo cũng không thể chống lại đối phương nên y dồn hết vào khả năng phòng thủ, y quyết tâm dựa vào cứ điểm bí bảo để phòng thủ. Y còn có chút lòng tin vào cứ điểm bí bảo,

gần 2000 kiện bí bảo, toàn bộ binh đoàn mất tròn hai ngày mới xây dựng xong.

Đây là cứ điểm bí bảo quy mô lớn nhất từ lúc y chào đời tới nay .

Ầm ầm Uỳnh!

Từng kiện bí bảo càng thêm rực sáng, ánh sáng ngưng thực di chuyển khắp cứ điểm, dần dần, đủ mọi màu sắc sắc thái biến mất, một cứ điểm bán cầu trắng như băng tuyết thành hình, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Cứ điểm bí bảo!"

"Cái này có chút phiền phức rồi!"

"Ai ya, Quang Minh võ hội thực sự là giàu nứt đố đổ vách, cái này phải phí bao nhiêu bí bảo a!"

"Đây tuyệt đối là hạ vốn gốc, nếu như đổi thành tiền thì cái cứ điểm này chính là cứ điểm tinh tệ rồi."

Các thánh giả ồn ào nghị luận.

Mông Tháp đứng bên cạnh Đường Thiên hạ giọng thì thầm: "Đại nhân, cẩn thận, cái cứ điểm bí bảo này quy mô to lớn như thế, khả năng phòng ngự chắc chắn rất kinh người. Cái mai rùa này rắn đấy."

Đường Thiên cũng bị đối phương làm cho hoảng sợ.

Lần đầu tiên hắn trông thấy cứ điểm bí bảo, cảm giác vô cùng hiếu kỳ. Hóa ra bí bảo còn có tác dụng như vậy, thực sự là mở rộng tầm mắt. Đường Thiên nhìn một hồi, hắn đã hiểu có chuyện gì với cái cứ điểm bí bảo này. Khi Đường Thiên tỉnh táo lại, hắn thấy đau lòng vô cùng.

Bí bảo dày đặc chi chít như thế kia là bao nhiêu tinh tệ a!

Chiến tranh quả nhiên chính là ném tiền!

Một tòa cứ điểm bí bảo như thế, giá trị chế tạo chắc chắn hơn 100 tỷ tinh tệ.

Một binh đoàn bày ra cứ điểm đã tốn hơn 100 tỷ tinh tệ, Quang Minh võ hội, ngươi có cần phá gia như thế hay không?

Ngươi cứ gửi thẳng tiền cho ta, bảo ta dừng đánh ngươi, ta nhất định sẽ đồng ý a!

Cần vậy không... Có cần vậy không...

"Mai rùa cũng mạnh đấy." Đường Thiên vừa hận vừa tức lại cảm thấy có chút khó khăn rồi, thể hiện của đối phương như định tử thủ, mai rùa chứa nhiều bí bảo như vậy thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là xương cứng vô cùng.

Suy nghĩ một hồi, Đường Thiên cũng không có biện pháp gì, dứt khoát nói: "Ai có thể nghĩ ra biện pháp phá giải thì khen thưởng một kiện hồn bảo!"

Lời Đường Thiên vừa thốt ra khiến con mắt 42 vị thánh giả soạt cái thành đỏ, hai mắt sung huyết nhìn chằm chằm cứ điểm bí bảo phía dưới, đôi mắt kia giống như một đám sói đói nhìn chằm chằm vào một con dê nhỏ tươi ngon vô cùng.

Đường Thiên rất thỏa mãn, quả nhiên là trọng thưởng là tất có dũng phu, không đúng, là gian phu!

42 người nghiêm mặt, trầm tư suy nghĩ.

Binh đoàn Kiếm Quang phía dưới thở phào nhẹ nhõm.

"Lão đại, bọn họ đang làm cái gì?"

"Hắc, chắc là nghĩ làm thế nào phá giải cứ điểm bí bảo của chúng ta đó!"

"Ha ha, thánh giả cũng chỉ có như thế a. Là đại nhân lợi hại, cái cứ điểm bí bảo này tuyệt đối không thể phá vỡ. Lão đại, thánh giả chúng ta chỉ có 15 người, có thiếu hay không?"

"Thiếu hả? Ngươi quá đề cao những thánh giả tự do này rồi. Thánh giả một là dựa vào hồn thuật, hai là dựa vào hồn bảo, đám quỷ nghèo này có thể có cái gì? Đến lúc đó ngươi sẽ biết những thánh giả tự do bên ngoài so với thánh giả Quang Minh võ hội chúng ta quả thực nghèo chẳng khác những tên ăn mày."

"Thật quá tốt! Đến lúc đó giết hết đám thánh giả này..."

Còn đám người Mông Tháp trên bầu trời đang thảo luận kịch liệt.

"Độc tố? Không khả thi, năng lượng dày thế này ăn mòn kiểu gì?"

"Hồn thuật công kích tập thể? Quá sức, chỗ bí bảo này phải có tới 2000 kiện, đủ đè chết chúng ta đấy."

...

Thảo luận nửa ngày, mọi người cũng vô kế khả thi, quy mô cứ điểm bí bảo này trước nay chưa từng có, phòng ngự cũng trước nay chưa từng có.

Tiểu Nhị cũng âm thầm suy nghĩ, cửa ải này phương pháp bình thường căn bản không thể tạo thành thương tổn cho nó. Vấn đề này cũng làm nó hứng thú, nó đổi vị trí suy nghĩ, nếu như bản thân mình đối diện cái cứ điểm này thì phải dùng biện pháp gì mới có thể công phá.

Nghĩ nghĩ, nó nghĩ tới nhập thần.

Đường Thiên có chút không kiên nhẫn: "Rốt cuộc dùng cái phương pháp gì đây?"

Tiểu Nhị đương nghĩ đến nhập thần buột miệng nói ra: "Dùng hồn bảo!"

Trước mắt Đường Thiên sáng ngời: "Tiểu Nhị, ngươi có biện pháp sao?"

Tiểu Nhị vừa nói ra miệng liền hối hận, lúc này mình đáng lý nên thành người nhàn rỗi xem cái con hàng loại hai tự làm trò cười mới đúng, mình tự nhiên nghĩ cái gì mà nghĩ a...

Tiểu Nhị bực mình quá đỗi, nhưng bị Đường Thiên phát hiện khiến thân thể nó hoàn toàn không chịu khống chế, đảo như rang đậu: "Có thể luyện chế hồn bảo đặc thù, năng lượng bộc phát của hồn bảo còn mãnh liệt hơn bí bảo."

Đường Thiên vui mừng quá đỗi: "Vẫn là Tiểu Nhị thông minh! Luyện, chúng ta luyện, bí bảo có cái gì hay ho, cho bọn chúng thử nghiệm hồn bảo của chúng ta!"

Tiểu Nhị chán nản quá đỗi. Nó rất muốn nhắc nhở con hàng loại hai, uy, chúng ta là cừu nhân a, chúng ta đã đánh nhau tới mức như thế, không nên chớp mắt giống cho rằng chẳng xảy ra chuyện gì...

Tiểu Nhị trong lòng phẫn nộ, nghiêm mặt đen xì, không nói một lời bắt đầu luyện chế hồn bảo.

Đây cũng là lần đầu tiên nó luyện chế hồn bảo trước mặt thánh giả khác, hai mắt đám người Mông Tháp tỏa sáng nhìn Tiểu Nhị, khi nhìn thấy Tiểu Nhị thoải mái khống chế Ưu Nhã Lãnh Diễm, bọn họ hoàn toàn bị chấn nhiếp.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 528: Phục Kích

Bầu không khí ở phân hội hoàng kim thứ ba căng thẳng nghiêm trọng.

Binh đoàn Kiếm Quang được thành lập với nòng cốt là phân hội hoàng kim thứ ba, tin tức Binh đoàn Hồng Diệp toàn quân bị diệt đã lan truyền. Phân hội hoàng kim thứ ba càng khẩn trương, chắc chắn mục tiêu kế tiếp không nghi ngờ gì sẽ là Binh đoàn Kiếm Quang.

"Sao?" Vưu Lý trầm giọng hỏi.

So với phân hội hoàng kim thứ mười, phân hội hoàng kim thứ ba mạnh hơn nhiều. Bây giờ phân hội hoàng kim đã không giống trước đây, phân hội hoàng kim thứ chín bị diệt, phân hội hoàng kim thứ bảy bị tổn thất nặng, chỉ còn thở thoi thóp. Tuy rằng cao tầng quyết định lập lại phân hội hoàng kim thứ chín, hỗ trợ rất lớn cho phân hội thứ bảy, nhưng đến bây giờ bọn họ vẫn chưa thấy khởi sắc chút nào.

Không những thế, trên tiền tuyến tổn hao võ giả hoàng kim cực kỳ kinh người, thực lực mỗi phân hội khác nhau nên tổn thất cũng khác nhau, thành lập binh đoàn cũng là lựa chọn bất đắc dĩ của mỗi phân hội.

"Thủ Tâm thành lập cứ điểm bí bảo." Phó hội trưởng thở phào nhẹ nhõm: "Hắn đem toàn bộ bí bảo tất cả đều dùng để thành lập cứ điểm bí bảo."

"Vậy là tốt rồi!" Vưu Lý cũng trầm tĩnh lại, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Xây dựng công sự là sở trường của Thủ Tâm, nếu Thủ Tâm đã

quyết tâm tử thủ thì người khác muốn công phá phòng tuyến của hắn cũng chẳng dễ dàng gì."

"Đúng vậy, bản lĩnh xây dựng công sự của Thủ Tâm chưa thấy ai hơn hắn." Phó hội trưởng cũng cười tán đồng: "Huống chi lần này Thủ Tâm xây dựng một cứ điểm bí bảo với quy mô lớn chưa từng có!"

"Hả, quy mô lớn ra sao?" Vưu Lý hiếu kỳ hỏi.

Phó hội trưởng giơ hai ngón tay lên, ngữ khí cực kỳ tán thán: "Hơn 2000 kiện bí bảo! Thủ Tâm thực sự bỏ hết vốn liếng!"

"2000 kiện!" Vưu Lý sửng sốt, ngay lập tức cười ha ha: "Đúng là phòng thủ kiên cố! Thật muốn nhìn xem những thánh giả kia nhai phải đá, hừ, Đường Thiên cho rằng mang theo một đám thánh giả tự do là có thể muốn làm gì thì làm, thực là ngây thơ! Chờ khi giao thủ với thánh giả của chúng ta, bọn chúng sẽ biết thế nào mới là thánh giả chân chính."

Phó hội trưởng rất đồng cảm, trong cảm nhận của bọn họ thánh giả tự do vừa nghèo, trình độ lại kém, ngoại trừ hồn vực ra thì chỉ có hai bàn tay trắng. Hắn đồng ý bảo: "Đúng vậy, nếu như thánh giả không đến Thánh Điện thì chỉ cần thánh giả của phân hội chúng ta cũng đủ diệt sạch bọn chúng!"

Phân hội hoàng kim có đông đảo võ giả hoàng kim, do đó thường xuyên có võ giả phong thánh. Nhưng võ hội quy định hễ là Quang Minh võ giả phong thánh thì cần phải vào Thánh Điện.

Thánh Điện là mục tiêu lớn nhất mà mỗi võ giả phấn đấu, chỉ cần vào được Thánh Điện là đã hoàn thành ước mơ cả đời.

Thánh Điện thần bí mà cao quý, dù là bọn họ cũng chưa có tư cách đi vào. Dù là Quang Minh trưởng lão quyền cao chức trọng nhưng nếu chưa có thánh vực cũng không được vào Thánh Điện. Chỉ có thánh giả mới có tư cách bước vào Thánh Điện, đây là luật trăm nghìn năm qua của Thánh Điện.

"Chúng ta cứ thoải mái xem Đường Thiên mẻ đầu sứt trán thế nào trên tay Thủ Tâm!" Vưu Lý cười ha ha: "Thủ Tâm đánh trận này xong chắc chắn danh tiếng vang rền!"

Trên dưới phân hội thứ ba đều mừng húm.

Trước đây Quang Minh võ hội có rất nhiều khuôn sáo, lên chức rất khó, nhưng chiến sự càng ngày càng nghiêm trọng khiến cho hiện nay chiến công đạt được trước giờ chưa từng có. Binh đoàn Kiếm Quang lập đại công, với căn cứ đó thì địa vị phân hội thứ ba chắc chắn sẽ nước lên thì thuyền lên.

"Nghe nói Hồng Diệp Ánh Sáng của phân hội thứ mười có bước tiến lớn." Phó hội trưởng tiết lộ.

Vưu Lý gật đầu, tỏ vẻ ngầm hiểu. Binh đoàn Hồng Diệp bị hủy diệt với phân hội thứ mười mà nói là cú giáng mạnh. Nếu như Diệp Thủ Tâm có thể thắng trận này thì bọn họ có lẽ có thể thừa cơ thôn tính phân hội thứ mười, kể từ đó thực lực của bọn họ liền tăng vọt về chất.

Diệp Thủ Tâm, phải trông vào ngươi rồi!

Vưu Lý thầm nghĩ trong lòng, hắn biết rõ tầm quan trọng của trận chiến này, lúc này ánh mắt mấy vị Quang Minh trưởng lão đều nhìn chằm chằm vào trận chiến này.

Giấy không thể gói được lửa, hơn nữa Quang Minh võ hội không dấu diếm tin tức này, khi bọn họ tuyên bố tin này thì lập tức Thiên Lộ rộ lên một mảng.

Đường Thiên chỉ huy hơn 40 vị thánh giả tàn sát Binh đoàn Hồng Diệp!

Tin tức chấn động này giống như cơn lốc truyền khắp khắp Thiên Lộ. Quang Minh võ hội càng nghiêm khắc chỉ trích Đường Thiên bố trí âm mưu mưu hại Phục Anh, mà những thánh giả bị ép buộc trong vụ phong

ba Phục Anh đều trở thành đồng lõa, bọn họ trợ giúp Đường Thiên hãm hại Phục Anh và Quang Minh võ hội.

Quang Minh võ hội đồng thời công bố bất chấp tất cả thủ đoạn trừng phạt Đại Hùng tinh.

Đầu tiên Chòm Sư Tử biểu thị hoan nghênh Đại Hùng tinh, đồng thời công bố có khả năng sẽ trợ giúp Đại Hùng tinh. Tuyên bố này tức thì làm cho Quang Minh võ hội như lâm đại địch, so với Đại Hùng tinh thì chòm Sư Tử là một địch nhân ở cấp bậc khác.

Trong lúc nhất thời, Thiên Lộ náo nhiệt vô cùng, gió nổi mây bay.

Ánh mắt mọi người tất nhiên đều chăm chú nhìn vào Đường Thiên và 42 vị thánh giả do hắn chỉ huy. Ai cũng không ngờ ở một nơi khác có một trận chiến đấu lại sắp bắt đầu. Lúc Binh đoàn Kiếm Quang còn đang tìm kiếm binh đoàn cơ quan thì Binh đã suất lĩnh binh đoàn cơ quan thần không biết quỷ không hay lộn trở lại Đại Hùng tinh.

Một đội ngũ cơ quan hồn giáp di chuyển với tốc độ cao gần sát dãy sơn mạch.

"Đuổi theo! Đừng để tụt lại phía sau!"

A Luân cổ vũ đoàn người, hắn cảm thấy toàn thân đã chết lặng, trong phổi giống như có lửa nóng thiêu đốt. Ba ngày ba đêm một đường cấp tốc không ngưng nghỉ dù chỉ để uống nước, dù kiên nhẫn như hắn cũng cảm thấy sắp đến cực hạn.

Bỗng nhiên, trong tầm mắt có đạo tàn ảnh chợt lóe, A Luân giật mình, cơ quan hồn giáp rơi xuống, một chiêu liền tóm được cơ quan hồn giáp mất khống chế.

Võ giả bên trong cơ quan hồn giáp đã thoát lực hôn mê, A Luân không nói lời nào liền vác cơ quan hồn giáp này trên vai cơ quan hồn giáp của mình.

Hắn nhìn lướt qua Thiên Không Hổ phía trước nhưng không nói gì, 1/5 quân số không còn chiến đấu được, họ đều bị thoát lực hôn mê.

"Đến rồi!"

Thanh âm Binh hơi mệt mỏi vọng vào tai mọi người. Giống như được đại xá, toàn bộ cơ quan hồn giáp rơi trên mặt đất, ngã trái ngã phải.

"Các ngươi có cả đêm nghỉ ngơi."

Binh nói xong, Thiên Không Hổ cũng không chút động đậy, an tĩnh lại. Mọi người đều đã đến cực hạn, chưa tới một phút đồng hồ thì tiếng ngáy đã vang lên liên tục không ngừng.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi làm A Luân giật mình tỉnh lại, hắn vội vàng bò lên thì đã thấy Thiên Không Hổ đang quan sát.

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Binh ra lệnh làm cho binh đoàn lập tức khẩn trương, mọi người đều bắt đầu chuẩn bị tác chiến.

Binh nhìn chăm chú vào Binh đoàn Ánh Rạng Đông xuất hiện ở xa xa, Binh đoàn Ánh Rạng Đông cách nơi này khá xa, cả binh đoàn chỉ như một chấm đen nhỏ.

Cuối cùng bắt được các ngươi rồi!

Binh đoàn Ánh Rạng Đông tiến nhanh không kiêng nể gì cả, do đó tốc độ đi tới của bọn chúng cực nhanh.

Khóe miệng Binh hiện lên nụ cười nhạt, đối phương hiển nhiên không coi Đại Hùng tinh ra gì, mấy ngày liền di chuyển suốt đêm, không cần trinh sát, không có chút kiêng kỵ nào, toàn lực tiến vào trung tâm Đại Hùng tinh, thẳng tiến về Hùng Thủ thành!

Binh chẳng có chút kỳ quái, đối phương mạnh mẽ như vậy mà.

Lấy võ giả hoàng kim làm nòng cốt, từ trên cho đến tiểu đội trưởng đều là võ giả hoàng kim, toàn bộ binh đoàn xứng đáng với cái tên binh đoàn hoàng kim. Nhưng các ngươi cho rằng binh đoàn chính là lấy một đám võ giả xuất sắc lắp ráp lại sao? Các ngươi cũng quá coi thường binh đoàn, quá coi thường chiến tranh rồi!

Khi Binh từ hẻm núi bay trở về, đội ngũ đã ngay hàng thẳng lối.

Nhìn binh đoàn cơ quan lành lạnh chỉnh tề trước mặt, Binh có chút vui mừng. Ba ngày ba đêm dùng tốc độ cao tới điên cuồng, bọn họ đã chiếm được quyền chủ động trong trận chiến này. Đối phương tuyệt đối không ngờ bọn họ đã vòng ra phía trước đối phương.

Điều này Binh không nói cho bọn họ, lão nhìn chăm chú những người này, là một tay lão dựng lên binh đoàn. Binh chậm rãi mở miệng.

"Ta không muốn nói nhiều về việc trận chiến này đối với các ngươi, đối với Đại Hùng tinh quan trọng lớn ra sao. Ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, các ngươi không có đường lui, đất dưới chân bọn chúng là lãnh địa các ngươi! Nơi này là Đại Hùng tinh, là nhà các ngươi, là tương lai người nhà các ngươi, tất cả cùng với mảnh đất này có liên quan. Các ngươi còn nhớ Sài Lang tọa chứ, ai muốn trở về? Về cái nơi Sài Lang tọa cằn cỗi hoang vắng chẳng có cái gì?"

Tiếng Binh rất bình thản nhưng lại làm cho đoàn người cảm thấy trang nghiêm, hô hấp nghiêm chỉnh lên hẳn, cặp mắt của lão sung huyết. Ai cũng không quên Sài Lang tọa, không quên cái bần cùng tuyệt vọng lúc đó, quên cái mạng hèn mọn như rơm rác lúc đó. Bây giờ tộc nhân bọn họ đã có cuộc sống như ước mơ, bọn họ có tương lai rạng rỡ.

Trở lại? Bây giờ bắt bọn họ trở lại quá khứ ư, nhất định không thể nào như vậy!

Bên trong cơ quan hồn giáp, thân thể A Luân không tự chủ mà run rẩy. Hắn nghĩ đến cuộc sống trước đây, cuộc sống chẳng lúc nào no bụng, cuộc sống không có hy vọng, u ám như bầu trời kia.

Hiện tại chính là sống ở thiên đường a.

Bỗng nhiên hắn nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, trong lòng thề đừng hòng cướp đi tất cả!

"Đại vương của các ngươi cho các ngươi đánh lấy vùng đất dồi dào như thế, vậy thì giờ đã đến lúc các ngươi cần phải bảo vệ nó!"

"Các ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?".

"Dùng máu và sinh mệnh của các ngươi để bảo vệ gia đình các ngươi, thân nhân các ngươi, tôn nghiêm các ngươi!"

Trên mặt Binh không chút cười cợt, vẻ mặt của lão nghiêm trang, lạnh lùng, gai góc, khí thế sắc bén, ánh sáng cơ quan hồn giáp thâm trầm lành lạnh phản chiếu trước mặt lão .

Không có tiếng thét giận dữ long trời lở đất, nhưng nhịp thở to rõ như nhịp trống dần dần sục sôi, như gió tụ lại trước khi bùng nổ, trong lòng mỗi người đều lrống giận điên cuồng gào thét, máu nóng sôi trào, thiêu cháy từng tấc da thịt!

Không đường quay lui!

Binh lạnh lùng nhìn chăm chú vào những binh sĩ non nớt, so với võ giả hoàng kim của đối phương thì bọn họ kém xa. Thế nhưng lão lại rất có lòng tin, vì những thiếu niên này có tín niệm, có dũng cảm, bọn họ chiến đấu vì niềm tin vào bản thân.

Lão bỗng nhiên nghĩ đến A Tín, nghĩ đến Đinh ốc, nghĩ đến bọn họ ngày xưa khác gì những thiếu niên trước mặt này.

Chính là vì những lý do hư vô mờ ảo kia, chính là vì những niềm tin buồn cười ngu xuẩn kia, chính là vì ngọn lửa trong lòng kia, chính là vì những người thân cần được bảo vệ không thể buông bỏ!

Trong trí nhớ đen trắng lẫn lộn, cái binh đoàn vô địch như cơn đại hồng thủy thanh đồng uy chấn thiên hạ, phảng phất giống với từng phiến thanh đồng chi chít ở đây.

Thiên Không Hổ vung cánh tay màu lam lên.

"Xuất phát!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 529: Toàn Thắng

Đoạn Vân Sơn là dãy núi cao nhất ở Đại Hùng tinh, nó có độ cao hơn 12.000 mét so với mực nước biển, vì thế nó có gần phân nửa vươn qua các đám mây.

Bên trái của Đoạn Vân Sơn được vách núi yểm hộ, binh đoàn cơ quan cứ dọc theo vách núi mà leo lên.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã chui vào tầng mây.

Tiếp tục leo lên, mượn nhờ tầng mây yểm hộ, bọn họ bay qua lưng núi. Bay qua lưng núi binh đoàn liền trở nên cẩn thận từng li từng tí, tốc độ bọn họ lập tức chậm lại, để tránh cho ba động năng lượng quy mô lớn nên tốc độ binh đoàn rất chậm. Khi phi hành với tốc độ chậm thì ba động năng lượng sẽ nhỏ rất nhiều.

Lúc này bầu trời có nhiều mây, lọc bớt ba động năng lượng của binh đoàn cơ quan.

Binh đoàn cơ quan nhanh chóng tiến vào vị trí dự định công kích mà Binh đoàn Ánh Rạng Đông vẫn chưa phát hiện ra.

Bầu trời thuộc về thánh giả.

Những lời này truyền lưu vạn năm, khuôn mặt bài tú-lơ-khơ của Binh vẫn lạnh lùng như trước, thế nhưng tâm tình lão kích động, như có một ngọn lửa thiêu đốt trong lòng. Lão muốn nói cho thế giới này rằng bầu trời ngoại trừ thuộc về thánh giả còn thuộc về một đám người.

Cơ quan võ giả đã bị thế giới này quên quá lâu.

Chúng ta tới rồi, tới để lấy bầu trời cũng từng thuộc về chúng ta!

Binh cố nén kích động trong lòng, con mắt chợt trang nghiêm, trầm quát: "Toàn thể chuẩn bị, xông lên!"

Binh đoàn cơ quan đã hình thành xong đội ngũ từ lâu, giống như đàn cá bay tới.

Binh đoàn Ánh Rạng Đông trực thuộc phân hội hoàng kim thứ mười một. Trong Quang Minh võ hội, phân hội hoàng kim thứ mười một cũng không được coi là phân hội mạnh mẽ, nhưng bọn chúng cũng có chỗ độc đáo. Phân hội hoàng kim thứ mười một có y vũ kỹ cao thâm nhất, đa số võ giả hoàng kim đều tinh thông y vũ kỹ. Y vũ kỹ không thích hợp trong chiến đấu, vì theo đuổi sức chiến đấu mạnh hơn nên bọn chúng đi theo một con đường đặc biệt.

Dùng y vũ kỹ tiến hành cải tạo nâng cấp thân thể.

Điều này làm cho võ giả hoàng kim của phân hội hoàng kim thứ mười một có đặc thù cực kỳ khác lạ. Khi so đấu binh đoàn trong nội bộ Quang Minh võ hội, Binh đoàn Ánh Rạng Đông là đối thủ mà bất cứ binh đoàn nào đều không mong gặp phải, sức chiến đấu của chúng không phải mạnh nhưng sức sống rất mạnh. Trên chiến trường, đây là ưu thế lớn. Ví dụ như tổn thương nhỏ thì chỉ cần tạm thời xử lý một chút là có thể tiếp tục chiến đấu như người bình thường.

Có y vũ kỹ mạnh mẽ bảo đảm nên binh sĩ chỉ cần không chết ngay thì sẽ không việc gì. Điều này cũng làm cho binh lính hoàn toàn không sợ bị thương lúc chiến đấu, thậm chí bọn chúng còn chuyên nghiên cứu ra chiến thuật lấy tổn thương đổi tổn thương.

Binh đoàn Ánh Rạng Đông thích nhất là triền đấu, chỉ cần chiến đấu rơi vào thế giằng co thì thường bọn chúng có thể thu được thắng lợi cuối cùng. Nhìn địch nhân cụt tay cụt chân mà vẫn hung hãn xông tới không sợ chết, cảnh tượng như vậy là ác mộng của đối thủ.

"Cách Hùng Thủ thành bao xa?" Lester hỏi.

"Dựa theo tốc độ hiện tại của chúng ta thì đại khái buổi chiều sẽ đến Hùng Thủ thành." Sĩ quan phụ tá đưa ra dự đoán chuẩn xác.

Lester nhíu mày: "Phải đến buổi chiều cơ à?"

"Đúng vậy." Sĩ quan phụ tá cẩn thận lướt nhìn binh đoàn trưởng thì thấy thái độ binh đoàn trưởng không tốt lắm bèn vội vàng giải thích: "Chúng ta đã đi con đường gần nhất, nếu như muốn đến sớm thì cần phải gia tốc."

Lester không phải là võ tướngchuyên nghiệp nhưng có nghiên cứu về chiến thuật. Nhất là phối hợp đoàn đội nhỏ trước đây của hắn luôn làm người khác lóa mắt. Khi phân hội hoàng kim thứ mười một chuẩn bị thành lập Binh đoàn Ánh Rạng Đông, hắn đã tự đề cử mình. Mặc khác hi vọng của mọi người khá lớn nên hắn thuận lợi ngồi vào vị trí này.

Tính khí Lester táo bạo, nóng như lửa, mà làm cho toàn bộ binh đoàn đều đau đầu vô cùng là chiến thuật tự sát bắt nguồn từ tay hắn.

Lester nhìn lướt qua khuôn mặt mỏi mệt của binh sĩ, lắc đầu: "Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, để ba tiểu đội cảnh giới, người khác dùng Ánh Rạng Đông."

Ánh Rạng Đông là một loại y vũ kỹ quan trọng nhất của Binh đoàn Ánh Rạng Đông, nó có thể làm cho binh sĩ trong thời gian ngắn khôi phục thể lực và chân lực, hiệu quả của nó vượt xa các loại y vũ kỹ mà các binh đoàn thông thường sử dụng. Chỉ cần 3 giờ đồng hồ, binh sĩ lập tức có thể khôi phục thể lực, khuyết điểm duy nhất đó là khi sử dụng Ánh Rạng Đông thì binh đoàn không có lực phòng hộ.

Khi được Ánh Rạng Đông trị liệu, võ giả sẽ giống như ở trạng thái nửa gây tê, nếu như không trị liệu xong thì rất khó thoát khỏi trạng thái này.

"Ba tiểu đội có ít quá hay không?" Sĩ quan phụ tá cẩn thận mà hỏi.

"Chỉ ba tiểu đội!" Lester dứt khoát nói: "Toàn bộ là võ giả hoàng kim, 30 tên võ giả hoàng kim, ta không tin Đại Hùng tinh còn có ai có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng ta."

Sĩ quan phụ tá nhắc nhở: "Đối phương còn có một binh đoàn cơ quan..."

Lester cười ha ha: "Bọn họ đã bị chúng ta bỏ rơi lại đằng sau lâu rồi. Khi chúng ta di chuyển, bọn chúng còn đang ở Lục Phân Nghi tọa. Chúng ta có Ánh Rạng Đông, dùng tốc độ cao nhất di chuyển như thế thì bọn chúng có khả năng nhanh hơn chúng ta sao? Cho bọn chúng thêm hai cái chân cũng không thể!"

Sĩ quan phụ tá nghĩ cũng thấy đúng vậy, bọn họ tận dụng thời gian chạy như điên, ngoại trừ sử dụng Ánh Rạng Đông khôi phục thể lực thì không lãng phí một chút thời gian nào. Không thể nào có chuyện đối phương nhanh hơn bọn hắn được? Tuyệt đối không thể!

Quân doanh nhanh chóng sáng lên quầng sáng nhu hòa, khuôn mặt binh sĩ trong quầng sáng tỏ ra thỏa mãn. Lester cũng tiến vào quầng sáng, liên tục đi vào, hắn cũng mệt mỏi quá chừng. Sĩ quan phụ tá cũng cùng tiến vào theo, hắn biết rõ lộ trình tiếp theo còn rất xa, nếu như không có Ánh Rạng Đông trị liệu, hắn không xác định có thể đuổi theo binh đoàn hay không nữa.

30 võ giả hoàng kim được chọn lựa ra đứng rải rác xung quanh doanh địa.

"Đúng là số khổ, ta cũng mệt mỏi chết a, đám nhóc này thật hưởng thụ, lần nghỉ ngơi tiếp theo ta nhất định phải hưởng thụ Ánh Rạng Đông."

"Đừng oán giận nữa, nếu như bị đại nhân nghe thấy ngươi sẽ trông đẹp lắm."

"Ha ha, ta cũng chỉ nói trước mặt ngươi thôi. Thực sự mong đợi việc chúng ta đột nhiên xuất hiện ở Hùng Thủ thành, đám dế nhũi kia tỏ ra hoàn toàn khiếp sợ, ha ha, chuyện này nhất định rất đặc sắc!"

"Ha ha, ngươi nói vậy làm ta cũng cảm thấy rất mong đợi... Ơ, tiếng gì nhỉ?"

"Tiếng động hả? Ngươi mơ rồi, cái chỗ chim không thèm ỉa này mà có tiếng động gì?"

"Không đúng, ngươi nghe đi!"

"Ớ! Đúng là có... Chờ chút, đó là cái gì?"

Mấy tên võ giả hoàng kim ngơ ngác nhìn lên bầu trời trên đầu, có một điểm đen từ trong tầng mây rơi xuống với tốc độ kinh người. Tốc độ rơi xuống của điểm đen cực nhanh, trong nháy mắt đã phóng đại vài lần, cuối cùng bọn chúng cũng thấy rõ ràng.

Cơ quan hồn giáp!

Một loại cơ quan hồn giáp bọn chúng chưa từng nhìn thấy!

Địch tập kích!

Sắc mặt 30 tên võ giả hoàng kim cùng biến, tiếng rít thê lương trên không trung đột nhiên rú lên, đối phương gia tốc!

1000 cơ quan hồn giáp giống như mây đen bao phủ bầu trời, cảnh tượng khi 1000 cỗ cơ quan hồn giáp đồng thời lao xuống giống như thái sơn áp đỉnh, làm người ta hít thở không thông.

30 tên võ giả hoàng kim gặp công kích như vậy chợt yếu đuối như cành khô trong gió bão, mỗi người đều tái nhợt sắc mặt, đầu óc trống rỗng, ánh mắt tan rã, hoàn toàn kinh sợ.

Trong tầm mắt bọn họ tất cả đều là cơ quan hồn giáp đen đặc.

Cơ quan hồn giáp lạnh lùng, mỗi khuôn mặt dữ tợn, kim loại lạnh lẽo sáng bóng trong không khí như ẩn như hiện làm cho bọn chúng như chui vào hầm băng.

Nếu có một gã võ tướngxuất sắc tận mắt thấy đám đông xung phong như thế nhất định sẽ xoay người mà chạy không chút do dự.

1000 cỗ cơ quan hồn giáp đang lao xuống rất nhanh mà đội hình vẫn duy trì hoàn mỹ, cảm giác đều hoàn hảo. Nếu như võ tướng đủ xuất sắc sẽ ý thức được Binh muốn làm cái gì tiếp theo.

"Giết!"

Âm thanh lạnh lẽo từ trong đội hình cơ quan hồn giáp lạnh lùng vang lên, dù cho tiếng rít vang vọng khắp bầu trời cũng không thể áp chế tiếng quát lạnh lùng thấu xương.

Như mây đen trên bầu trời hạ xuống, rồi đột nhiên sáng ngời.

Toàn bộ cơ quan hồn giáp đồng thời sáng chói.

"Giết!"

Võ giả bên trong 1000 cơ quan hồn giáp đồng thời rống giận, bầu trời phảng phất có một tiếng sấm rền nổ, các võ giả hoàng kim phía dưới khiếp sợ, lỗ tai tê rần.

1000 cơ quan hồn giáp đồng thời chém ra đao mang.

Vô số đao mang giống như bầy cá khổng lồ, điên cuồng tràn tới.

Mặt võ giả hoàng kim không còn chút máu nhìn lên bầu trời đầy những quang mang, quang mang lóe lên làm cho trước mắt bọn chúng trắng xóa một mảng, không còn nhìn thấy được gì.

Nhưng chỉ trong chớp mát quang mang ảm đạm đi, tầm mắt các võ giả hoàng kim mới khôi phục như thường. Nhưng khi bọn chúng thấy rõ

ràng thì lại hoảng sợ thất sắc, tia ý chí chống cự cuối cùng biến mất không còn bóng dáng, đám người đều không chút do dự xoay người bỏ trốn!

Một quả cầu ánh sáng đường kính hơn mười trượng xuất hiện trước mặt những cơ quan hồn giáp tinh xảo đẹp đẽ.

Quả cầu ánh sáng không chói mắt, trái lại có chút ảm đạm, nhưng nó tỏa ra khí tức đáng sợ, dù là những võ giả hoàng kim cũng không thể sinh ra một chút dũng khí chống lại.

Trong quả cầu ánh sáng nhìn qua ảm đạm kia là tụ tập đao mang của cả 1000 cơ quan hồn giáp!

Cơ quan hồn giáp phóng ra đao mang uy lực còn lớn hơn võ giả cùng cảnh giới vì nó được năng lượng tinh thạch bổ sung, phóng đại. Chỉ có tính linh hoạt của cơ quan hồn giáp là không thể so được với võ giả, điều này làm cho khi chiến đấu tay đôi, cơ quan võ giả không thể chiếm được ưu thế.

Thế nhưng khi 1000 đao mang được khuếch đại, tụ tập, ép thành một quả cầu ánh sáng mười trượng ...

Quả cầu ánh sáng ẩn chứa uy lực đáng sợ tới mức nào!

Đao mang được cơ quan hồn giáp phóng đại, uy lực tăng lên nhưng đồng thời cũng trở nên khó khống chế hơn, vị võ tướng này lại có thể khống mang hoàn mỹ như thế...

Cỗ cơ quan hồn giáp màu lam biểu hiện khống mang ra ngoài quả thực không thể tưởng tượng nổi, dù là những danh tướng thuộc hàng cao cấp nhất cũng tuyệt đối không thể làm được...

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn chúng tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng lúc này trong đầu bọn chúng chỉ có một ý niệm: trốn!

Rời bỏ nơi đây, nhanh chóng rời bỏ nơi đây...

Ầm!

Quầng sáng lớn từ phía sau bọn chúng bốc lên, năng lượng ba động kinh khủng như ngày tận thế làm cho bọn chúng quên cả thở. Mấy tên võ giả hoàng kim chạy chậm đã bị quầng sáng thôn phệ, cái gì cũng không còn.

Sóng xung kích kinh khủng đột nhiên khuếch tán, giống như một tấm thép ép vào lưng những võ giả hoàng kim.

Bọn chúng như bị đánh mạnh, gần như đồng thời miệng phun máu, thân thể bị đánh bay!

Đầu óc bọn chúng trống rỗng, sau khi rơi xuống chúng lại giãy dụa bò lên, miệng hét lên điên cuồng như bệnh tâm thần, điên cuồng chạy về phía trước. Vì đã ở trạng thái điên cuồng nên căn bản chúng không chú ý tới, những cơ quan hồn giáp kia lặng lẽ lướt tới phía sau bọn chúng.

Những cơ quan hồn giáp với lớp kim loại sáng bóng lạnh lẽo thâm trầm, thân hình khổng lồ nhưng lại linh hoạt lạ thường, như người thợ săn từ bóng tối đi ra, im hơi lặng tiếng tới gần mục tiêu.

Tay nâng, đao rơi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 530: Tạc Đạn

Đám A Luân nhìn những thi thể khắp mặt đất, thần tình các võ giả cơ quan trẻ tuổi có chút hoảng hốt kèm theo ánh mắt không thể tin nổi.

Đây là … thắng rồi sao? Đó là binh đoàn hoàng kim cơ mà?

Bọn họ ngơ ngác nhìn chiến trường im ắng, thi thể vương vãi khắp mặt đất, còn có hố sâu cháy đen ngòm có đường kính hơn ba dặm, nhìn vào mà giật mình. Nó là minh chứng trận chiến này đã thắng lợi rồi.

Hóa ra công kích của bọn họ mãnh liệt đến thế!

Hóa ra bọn họ mạnh mẽ đến thế.

Khi sự hoảng hốt qua đi, nụ cười thắng lợi và sự tự tin dần hiện lên trên khuôn mặt các thiếu niên. Thiên Không Hổ bồng bềnh bên trên chỗ hố sâu, trong hố sâu có những thi thể không hoàn chỉnh, chỉ thỉnh thoảng có mảnh y phục lẫn trong bùn đất cháy đen, trong chỗ cháy đen bốc lên từng đợt khói.

Nhìn chăm chú vào cái hố thật lớn bên dưới, vô số hình ảnh ký ức hiện trong đầu của Binh, những lời hùng hồn như còn đang rõ ràng.

“Tiểu quỷ, ngươi phải nhớ kỹ, võ giả cơ quan chúng ta thuộc về bầu trời!”

“Chỉ cần chúng ta giữ được bầu trời, chúng ta sẽ giữ được phần thắng!”

Đội trưởng…

Ngươi nhìn xem, ta có thể khống mang của cả ngàn người công kích, đội trưởng, ta còn có thể khống mang công kích mạnh hơn nữa, tiểu quỷ đã rất lợi hại, rất lợi hại, đội trưởng, người xem đi…

Binh nghĩ tới Đinh Ốc, trong lòng càng khổ sở. Lão quật cường ngẩng mặt lên để nước mắt không chảy xuôi.

Đinh Ốc, ngươi thấy không, ta sẽ thắng, ta sẽ đưa ngươi đi tìm A Tín, chúng ta nhất định tìm được đội trưởng.

Tiểu quỷ năm xưa đã mạnh mẽ hơn nhiều!

Vạn năm ngủ say không làm cho ngọn lửa trong lòng ta tắt đi!

Binh đoàn chúng ta đương nhiên tiến bước!

Trong lòng lão kích động, lão không kiềm chế được bỗng ngửa mặt lên trời gào lớn!

Đám A Luân, Tiểu Ngũ bị hành động của Binh đại nhân làm cho kinh sợ, bọn họ ngơ ngác nhìn Thiên Không Hổ huýt dài điên cuồng. Trong lòng họ Binh đại nhân mãi mãi lạnh lùng, mãi mãi tiêu sái không phép tắc; Thiên Không Hổ tinh xảo mỹ lệ, toàn thân lạnh lẽo sáng bóng, mãi mãi lạnh lùng nguy hiểm trong chiến tranh, không ai địch lại. Từ trước tới nay luôn lạnh lùng như vậy.

Bọn họ chưa bao giờ thấy Binh đại nhân điên cuồng như thế, Thiên Không Hổ dữ tợn như thế.

Tiếng gào rú ngừng bặt, Thiên Không Hổ cúi đầu nhìn xuống những hậu bối trẻ tuổi. Binh lớn tiếng quát: “Các ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta là bá chủ của bầu trời! Thánh giả đã cướp bầu trời cả vạn năm, chúng ta cần tự mình đoạt lại!”

Mỗi một binh sĩ đều bị tuyên ngôn khí phách tuyệt luân của Binh đại nhân chấn động.

Người người há miệng nhìn bầu trời có cái thân ảnh lạnh lẽo mà điên cuồng. Một hạt mầm lặng lẽ nảy mầm trong lòng bọn họ.

Lục Phân Nghi tọa!

Quang Minh võ hội công bố phái 15 thánh giả tới trợ giúp. Tin tức này làm cho bầu không khí đột nhiên căng lên, Tiểu Nhị cũng trở nên chuyên chú dị thường.

Đoạt xá châu bồng bềnh trên đỉnh đầu Tiểu Nhị, phát ra quầng sáng nhàn nhạt bao phủ thân hình của nó.

Quỷ Ngô là một trong ba huyết thánh của Hắc Hồn, đoạt xá châu do lão luyện chế sao có thể là vật thường? Huống chi đoạt xá châu chính là mục đích cuối cùng của nhân loại, trường sinh. Nó bao hàm lý giải của Quỷ Ngô về sinh mệnh, về pháp tắc thâm ảo. Tiểu Nhị còn lâu mới có thể lý giải được.

Đoạt xá châu là một thể độc lập, nó có thế giới riêng.

Sau khi nghiên cứu thì Tiểu Nhị liền phát hiện Đoạt xá châu vô cùng thần kỳ. Đoạt xá châu tỏa ra quầng sáng giống như sương, không ngừng tẩm bổ hồn vực của nó. Tẩm bổ không nhanh như thánh cốt nhưng trợ giúp hồn vực còn lớn hơn thánh cốt nhiều.

Sau khi nuốt chửng thánh cốt của Phục Anh, hồn trị Tiểu Nhị đã đột phá từ 100 điểm lên 102 điểm, hơn nữa hồn trị vẫn không ngừng tăng lên. Làm nó bất ngờ nhất là khi luyện chế hồn bảo có thể làm cho hồn trị của nó tăng trưởng nhanh hơn.

Kim khô lâu bay lơ lửng trước mặt Tiểu Nhị, Ưu Nhã Lãnh Diễm màu trắng từ trong Kim khô lâu bốc lên. Kim khô lâu cũng là thánh phẩm hiếm thấy trong Quang Minh võ hội, nó được gọi là Quang Minh đỉnh, là công cụ luyện chế hồn bảo. Toàn bộ cống hiến của Phục Anh không dùng để đổi lấy hồn thuật, cũng không đổi một hồn bảo nào mà lại

đổi lấy Quang Minh đỉnh, lão nào biết tự dưng mang tiện nghi đến cho Đường Thiên.

Tác dụng lớn nhất của Quang Minh đỉnh là có thể ký sinh và ưu hóa hồn hỏa, từ đó không những có thể dọn dẹp hồn trị quý giá của hồn vực mà còn có thể làm cho hồn hỏa không ngừng tiến hóa.

Ưu Nhã Lãnh Diễm bên trong Quang Minh đỉnh đã đạt được tới 50 điểm hồn trị!

Ưu Nhã Lãnh Diễm bây giờ trắng như tuyết, như vô số băng cát tụ lại, hỏa diễm bay múa uyển chuyển như thân ảnh nhảy múa tung tăng, hơi lạnh thấu xương tản ra bốn phía theo mỗi lần nhảy múa. Nó trùm lên bí bảo, ma sát xung quanh với tốc độ kinh người. Bí bảo hòa tan rất nhanh, trở nên tròn xoe.

Lãnh Diễm màu trắng từ từ giảm xuống, một viên cầu kim loại bằng quả trứng gà rơi vào trong Quang Minh đỉnh, lơ lửng trước mặt Tiểu Nhị. Cầu kim loại có màu như thanh đồng nhưng mặt ngoài có vô số ngân hoa văn phức tạp, trông rất đẹp đẽ.

Tiểu Nhị vẫy tay, viên cầu bị thu lại. Nó lại ném hai kiện bí bảo vào trong Ưu Nhã Lãnh Diễm.

Ưu Nhã Lãnh Diễm đạt tới 50 điểm hồn trị có uy lực kinh người, bí bảo thông thường không thể chống lại.

Ý tưởng của Tiểu Nhị cực kỳ đơn giản, đơn giản tới mức thô thiển. Đối phương có thể mượn lực lượng bí bảo thì bọn họ cũng thế, sức mạnh của bí bảo không chỉ có mỗi phòng ngự.

Tiểu Nhị bắt đầu bước vào ngưỡng cửa của hồn bảo, lý giải đối với bí bảo hiển nhiên sâu hơn đối phương. Võ tướng đối phương vốn không phải thánh giả nên lý giải đối với lực lượng còn ở mức thấp kém. Cứ điểm bí bảo trong mắt Tiểu Nhị chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Võ tướng đối phương chỉ đơn giản lắp ráp những bí bảo này lại, chỉ mỗi cái là số lượng nhiều quá nên mới có lực phòng ngự như thế.

Nhưng với Tiểu Nhị thì sức mạnh không chỉ do riêng số lượng tạo nên.

Nó chọn những bí bảo có tính chất hoàn toàn tương phản, sau đó lấy hồn hỏa đánh vỡ kết cấu của chúng, khiến cho hai cái này hoàn toàn dung hợp lại. Những tạc đạn mới luyện chế không được tính là hồn bảo, nhưng không phải chắp vá như cứ điểm bí bảo của đối phương. Đây là một loại lực lượng bán cao cấp.

Nó tìm được kỹ xảo này trong trí nhớ của Quỷ Ngô. Những ký ức này vụn vặt, nội dung ngắt quãng tối nghĩa khó hiểu, đa số lấy tu luyện huyết mạch làm chủ nhưng nội dung hỗn tạp rối tinh.

Tiểu Nhị biết rõ giá trị của những ký ức này, chưa nói đến cái danh một trong ba vị huyết thánh, chỉ riêng việc là một vị cường giả có thể luyện chế ra Đoạt xá châu có thể chạm tới cõi vĩnh hằng thì cũng đã mạnh tới mức nào.

Dù là vụn vặt cũng là báu vật vô giá.

Đến con hàng loại hai kia cũng biết rõ đây là đồ tốt, hàng ngày đều phí rất nhiều thời gian tìm tòi.

Một ngày một đêm Tiểu Nhị không chút ngừng nghỉ. Luyện chế tạc đạn như thế là một chuyện tương đối đơn giản với Tiểu Nhị.

Sau khi luyện chế quả tạc đạn cuối cùng, Đường Thiên đứng lên.

Trên tầng mây, tất cả thánh giả đều đứng lên.

Diệp Thủ Tâm nhìn lướt lên trời, một ngày một đêm đã trôi qua mà đối phương không thèm động đậy. Điều này không khiến y thả lỏng mà càng khiến áp lực càng lúc càng lớn. Đối phương không có ý buông tha,

trong hai ngày này lúc nào cũng có thánh giả tuần tra bốn phía nên chúng không dám thả lỏng.

Diệp Thủ Tâm không hy vọng xa vời là cứ điểm bí bảo này có thể chống lại công kích của nhiều thánh giả như thế. Hơn nữa 43 vị thánh giả tụ tập với nhau rồi cũng sẽ nghĩ ra được biện pháp. Y chỉ hy vọng kéo dài thời gian.

Chỉ cần kéo dài thời gian thêm chút nữa thì thánh giả ở Thánh Điện có thể sẽ tới tiếp viện. Đó là lúc phản công.

Bỗng nhiên một đám điểm đen từ trên mây rơi xuống, Diệp Thủ Tâm giật mình. Đối phương muốn tấn công rồi.

Y rướn cổ hét lớn, giọng khàn khàn: “Địch tập kích! Tất cả phấn chấn lên…”

Âm thanh thê lương phá tan yên tĩnh. Binh sĩ trong cứ điểm nhìn thấy những điểm đen nhanh chóng rơi xuống thì người nào người nấy biến sắc. Ai cũng biết vậy là đối phương tới rồi!

Đám người gào thét trên không trung nhanh chóng bay tới gần cứ điểm.

Tiểu Nhị theo sau Đường Thiên, nó có chút mong đợi. Mình chế tạo lung tung lại nặn ra hồn bảo tạc đạn, không biết uy lực sẽ thế nào đây. Mắt nó đảo qua cứ điểm, nó xốc lại tinh thần, nếu cứ điểm bí bảo là lắp ráp của các bí bảo thì nhất định có một điểm nút. Chỉ cần tìm được, phá hủy được điểm nút thì sẽ phá được hoàn toàn cứ điểm.

Từng kiện bí bảo trong mắt nó không ngừng phân giải, hư hóa. Bỗng nhiên trước mắt nó sáng ngời, chờ chút…

Đột nhiên bên tai nghe thấy tiếng của Đường Thiên rướn họng hô lớn: “Cùng đồng loạt ném tạc đạn vào cái hình tam giác lồi lên kia nhé!”

Tiểu Nhị ngẩn người, mắt nó nhìn Đường Thiên như gặp phải quỷ.

Sao… không thể nào có chuyện đó!

Đứa khốn khiếp này không thể nào có chuyện tìm ra được…

Hắn không hiểu luyện chế hồn bảo chút nào. Cứ điểm là một khối, nếu như gần đây không phải do trình độ luyện chế tăng lên thì chính Tiểu Nhị cũng chẳng tìm được. Thế mà con hàng loại hai còn tìm ra nhanh hơn cả mình.

Đứa khốn khiếp này… Bản năng chiến đấu lại mạnh thái quá như vậy sao?

“Đại nhân, có cần ném thử hai viên trước không?” Mông Tháp vội vàng hỏi, lão là người biết hàng, Đường Thiên không biết rõ giá trị quả cầu trong tay nhưng lão biết lắm. Bên trong quả cầu mơ hồ có năng lượng lưu động, hai loại võ hồn hoàn toàn tương phải lại có được sự cân bằng xảo diệu!

Nghĩ tới việc ném đi cả đống đồ tốt như thế, Mông Tháp thấy đau lòng vô cùng.

“Không! Phải ném đồng loạt!” Đường Thiên lắc đầu quầy quậy: “Nếu không phá được thì nghĩ biện pháp khác!”

Mọi người đều thấy đau lòng, nhưng Đường Thiên đã nói vậy thì chỉ có cách ném đồng loạt thôi.

Không ai chú ý rằng Tiểu Nhị phía sau Đường Thiên bị chấn động lớn nhất. Nó dám chắc Đường Thiên không hiểu chút chiến thuật nào, nhưng Tiểu Nhị lại hiểu Đường Thiên biết chiến thuật công thành, làm liều một lần còn hiệu quả hơn chiến thuật từ từ.

Được rồi, thằng này chắc chỉ gặp may thôi...

Mỗi người cầm hai quả tạc đạn, đây là thành quả một ngày một đêm của Tiểu Nhị. Lúc này cứ điểm sáng lên quầng sáng chói mắt, mỗi binh sĩ đều hiểu thời điểm sinh tử đã đến. Chân lực điên cuồng rót vào trong

bí bảo, toàn bộ cứ điểm tản ra ba động năng lượng kinh người, lồng năng lượng ngưng thực kinh người.

Cứ điểm to dần, Đường Thiên giận dữ hét lớn: “Giết!”

Toàn bộ thánh giả đồng loạt ném tạc đạn không chút do dự.

Gần trăm quả cầu được ném ra với đủ loại thủ pháp, với nhiều quỹ đạo khác nhau. Chúng như đám ong vò vẽ thèm máu, rít lên bén nhọn lao thẳng tới mục tiêu hình tam giác.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 531: Phệ Hồn Diễm

Dù chưa phối hợp nhiều nhưng đám người này đều là thánh giả, lúc xuất thủ không khác nhau nhiều, gần như toàn bộ tạc đạn đều đánh trúng mục tiêu hình tam giác.

Bùm bùm bùm!

Cảnh tượng như mưa đập vào lá chuối, những quả cầu đồng vỡ vụn. Nhưng không có tiếng nổ như trong dự tính, cả chút ánh sáng cũng không xuất hiện, điều này làm cho mọi người ngẩn ra.

Giác quan của thánh giả cực kỳ nhạy cảm, họ cảm nhận được năng lượng ba động bên trong quả cầu nguy hiểm tới cực điểm. Chẳng ngờ một tiếng nổ gây thanh thế cũng không có. Lẽ nào mình bị ảo giác?

Mông Tháp không kiềm chế được bèn hô to: “Mau nhìn, ngọn lửa nhỏ kìa!”

Tinh thần mọi người rung lên, cẩn thận nhìn kỹ thì quả nhiên mỗi quả cầu bị vỡ đều bốc lên một ngọn lửa. Nhưng mọi người nhanh chóng thất vọng. Những ngọn lửa này gần như trong suốt, rất ảm đạm, mỗi ngọn chỉ bé như ngọn nến. Đúng là ngọn lửa nhỏ, thảo nào không ai chú ý cả.

Có tí lửa như thế mà muốn thiêu hủy toàn bộ cứ điểm khổng lồ thì phải đốt tới tháng nào năm nào đây?

Ai cũng nghĩ đến khả năng có sai lầm khi luyện chế tạc đạn. Cũng không ai ngạc nhiên, đại nhân mới bước vào thánh giai không lâu, có sai lầm cũng là rất bình thường.

Bỗng nhiên có người chú ý tới sắc mặt kỳ quái của Trịnh Vũ. Khuôn mặt đó vừa như là hưng phấn lại như kinh sợ, toàn thân run nhẹ. Người đó ngạc nhiên hỏi: “Lão Trịnh, ngươi làm sao vậy?”

“Kìa, những ngọn lửa kia rất đáng sợ!”

Trong tiếng của Trịnh Vũ hiện lên run rẩy. Y tu luyện hồn thuật loại đồng tử. Lúc nhìn thấy ngọn lửa nhỏ, y bất ngờ. Y vẫn theo thói quen dùng hồn thuật loại đồng tử liếc nhìn, lập tức ngây dại.

Trong mắt y, những ngọn lửa nhỏ giống như con côn trùng yêu dị đang điên cuồng gặm cứ điểm.

Rất lợi hại á?

Mọi người sửng sốt rồi quay lại nhìn thật kỹ cứ điểm lần nữa.

Vù!

Ngọn lửa yêu dị đột nhiên bốc cao, lúc này đã có chút rực rỡ hơn, trông như cầu vồng. Mà mục tiêu bọn họ công kích là khối hình tam giác đã lẳng lặng biến mất.

Tiểu Nhị mở cái dù ra, bỗng dưng trong mắt lóe lên tia mừng rỡ, hắn bỗng nhiên nhớ đến một đoạn trong ký ức vụn vặt của Quỷ Ngô.

Phía trên cứ điểm bí bảo có một lỗ thủng không có quy luật, trên mặt hình cầu hoàn chỉnh trơn nhẵn lại có một lỗ thủng bắt mắt, xấu xí tới đáng sợ.

Các thánh giả trên trời đều biến đổi sắc mặt.

Độ dày lồng năng lượng của cứ điểm hơn xa bọn họ tưởng tượng. Bọn họ đã làm rất tốt và cứ ngỡ sẽ có năng lượng kinh khủng bùng nổ, phải vậy mới có khả năng phá cái lồng năng lượng cực kỳ dày ra một lỗ hổng.

Thậm chí bọn họ còn không cảm nhận được chút năng lượng ba động nào…

Ngọn lửa kia rốt cuộc là cái gì…

Một vài vị có đầu óc thông minh hơn như Mông Tháp bắt đầu nghĩ rộng ra, nếu như ngọn lửa này dính vào hồn bảo thì…

Bọn họ không rét mà run khi nghĩ đến ý này.

Bên trong cứ điểm đã loạn rồi.

Diệp Thủ Tâm nhìn vết nứt đang không ngừng mở rộng, đầu óc thất hồn lạc phách, trên khuôn mặt không chút huyết sắc. Sĩ quan phụ tá đang điên cuồng tru lên: “Mau dập tắt ngọn lửa kia! Mau dập tắt ngọn lửa kia!”

Các loại công kích khác nhau đang điên cuồn đập vào ngọn lửa nhàn nhạt kia.

Trong lòng mọi người cực kỳ sợ hãi. Cứ điểm không bị phá vỡ mà lại tan nhanh như băng tuyết. Ngọn lửa kia không biết tên gì đang cháy lên rừng rực như một con quái vật đang cắn nuốt cứ điểm này.

Cho dù công kích thuộc tính gì mà đánh vào ngọn lửa đều như ném cát xuống biển, không còn tăm tích.

Sợ hãi cùng cực, bọn họ hoàn toàn mất đi khống chế, chỉ biết liều mạng công kích cho đến lúc chân lực tiêu hao sạch sẽ mới ngồi phệt xuống đất.

Phòng tuyến cuối cùng trong lòng một gã võ giả Quang Minh cũng sụp đổ. Gã thét lên chói tai bay thẳng ra ngoài. Gã phải bỏ nơi đây, bỏ cái địa ngục này.

Nhìn thấy gã đang bay khỏi lỗ thủng, một ngọn lửa yêu dị, đạm bạc đột nhiên lùi lại, thôn phệ tên võ giả Quang Minh. Trong nháy mắt, tên

võ giả không kịp kêu lên thảm thiết đã biến mất không còn vết tích nào.

Bên trong cứ điểm, toàn bộ võ giả Quang Minh đều khiếp sợ.

Mặt không còn chút máu, chúng ngơ ngác nhìn ngọn lửa nhiều màu bốc lên trên đỉnh đầu. Đó là một con quái vật không nể nang gì, mãi mãi ăn không no!

Thánh giả trên bầu trời cũng bị một màn bên dưới làm cho sợ hãi, mặt cắt không chút máu.

Bọn họ không phải chưa từng giết người, không phải chưa nhìn thấy máu, nhưng thấy một màn đáng sợ vừa rồi làm cho tay lạnh chân run.

Võ giả binh đoàn Kiếm Quang giống như con thú nhốt trong lồng, bọn chúng hốt hoảng trốn vào các vị trí phòng thủ.

“Làm thế nào bây giờ?” Sĩ quan phụ tá hỏi Diệp Thủ Tâm, hàm răng của gã va vào nhau lập cập.

Cứ điểm bị thôn phệ với tốc độ kinh người. Toàn bộ binh đoàn Kiếm Quang dồn lại thành một đống, giống như con thú đợi làm thịt. Trên khuôn mặt mỗi tên đều là sợ hãi và tuyệt vọng. Bọn chúng biết khi cứ điểm bị thôn phệ xong là đến phiên mình. Ngọn lửa nhiều màu sẽ thôn phệ chúng sạch sẽ.

“Đầu hàng!” Sắc mặt Diệp Thủ Tâm tuy tái nhợt nhưng thần tình vẫn là một trong những người trấn định nhất.

“Đầu hàng hả?” Gã sĩ quan sửng sốt, ngay lập tức giận dữ hỏi dồn: “Sao lại đầu hàng? Chúng ta là Quang Minh võ hội…”

Diệp Thủ Tâm bình tĩnh nhìn gã, chẳng nói câu nào.

Gã sĩ quan nổi trận lôi đình, gã gào thét nhưng dần dà tiếng hét của gã càng nhỏ, cuối cùng lặng im, chán nản. Các binh sĩ xung quanh tuyệt vọng, không một ai còn ý chí chiến đấu, cả gã cũng không còn.

Hơn nữa, gã cũng không có biện pháp gì.

“Quyết định này là của ta, Thẩm Phán Chi Quang ta sẽ chịu.” Diệp Thủ Tâm thản nhiên nói.

Nòng cốt cao cấp đều phải tuyên thệ với Quang Minh võ hội, cái này giống như khế ước võ hồn. Nếu như phản bội sẽ bị Thẩm Phán Chi Quang nghiêm trị.

“Không, không đạo lý nào bắt một mình ông phải chịu hình phạt đó.” Sĩ quan phụ tá ngọ nguậy bật dậy, sinh khí đã trở lại trên khuôn mặt gã: “Trận này chúng ta đã thua, không có chút năng lực phản kháng. Tuy ta không phải là võ tướng cũng biết đây là sự sỉ nhục. Nếu như cả dũng khí đầu hàng vì binh sĩ cũng không có thì ta cũng chẳng thể tha thứ cho bản thân mình.”

Diệp Thủ Tâm nhìn sĩ quan phụ tá dưới quyền. Gã là con người rắn rỏi có tiếng trong phân hội hoàng kim thứ ba. Kỳ thực y không thích vị này, bởi y biết đối phương mới là người chân chính nắm quyền trong binh đoàn. Trên danh nghĩa y là binh đoàn trưởng nhưng kỳ thực chỉ là quản lý cấp cao hơn. May mà thông thường gã là người khiêm tốn, không tranh đấu, có chút tôn trọng với y.

Nhưng lúc này bản thân y có chút cảm phục với vị phó chỉ huy này.

Vì sinh mệnh thuộc hạ mà chịu sỉ nhục và nghiêm trị, dũng khí và nhiệt huyết này không phải ai cũng có.

Diệp Thủ Tâm gật đầu với gã, y lớn tiếng hét vang.

“Ta, Diệp Thủ Tâm, binh đoàn trưởng binh đoàn Kiếm Quang, đại biểu cho binh đoàn Kiếm Quang, xin đầu hàng!”

Gã chỉ huy phó cũng trầm giọng hét lên: “Ta, Mạc Lôi, phó đoàn trưởng binh đoàn Kiếm Quang, thay binh đoàn Kiếm Quang, xin đầu hàng!”

Ầm!

Ánh sáng màu trắng từ trong người phóng lên, bao phủ toàn thân hai người, đây là Thẩm Phán Chi Quang của Quang Minh võ hội. Khi võ giả Quang Minh vi phạm lời thề, Thẩm Phán Chi Quang sẽ xuất hiện. Khuôn mặt hai người vặn vẹo thống khổ. Võ hồn hai người bị thiêu đốt trong mảng ánh sáng kia.

"Đội trưởng!"

"Phó đoàn trưởng!"

Binh sĩ kinh hô, nhao nhao cả lên.

Các thánh giả trên không trung như từ trong mộng tỉnh lại. Bọn họ đều nhìn sang Đường Thiên.

“Đầu hàng hả?”

Đường Thiên cũng sửng sốt, hắn không thể ngờ binh đoàn của Quang Minh võ hội lại đầu hàng. Trong ý nghĩ của hắn, Quang Minh võ hội cực kỳ khó chơi, trong hoàn cảnh nào cũng tử chiến đến cùng. Không ngờ đối phương lại đầu hàng…

Khi Thẩm Phán Chi Quang trong cơ thể hai người kia phóng lên, Đường Thiên hiểu rõ đối phương đầu hàng thật sự, tình nguyện chịu hình phạt. Trong ánh sáng màu trắng kia, Đường Thiên cảm thấy được vị của khế ước võ hồn.

"Tiểu Nhị!"

Đường Thiên hô lên.

Trong lòng Tiểu Nhị rất không tình nguyện, lúc trước nó không ngờ hồn hỏa này có uy lực lớn như thế. Khi hồn hỏa biến thành ngọn lửa nhiều màu thì nó bỗng nhớ tới một ghi chép của Quỷ Ngô về loại hồn bảo kỳ lạ này.

Thôn phệ toàn bộ cứ điểm bí bảo, những hơn 2000 kiện bí bảo đã xảy ra tiến hóa.

Bây giờ ngọn lửa nhiều màu này có tên là Phệ Hồn Diễm.

Đây là một loại hồn bảo cực kỳ lạ lùng. Chỉ có Huyết Thánh giả mới tạo ra được hồn bảo cổ quái yêu dị như thế. Âm dương sinh hồn hỏa, hồn hỏa không ngừng tiến hóa phát triển là có thể luyện chế thành Phệ Hồn Diễm. Điểm quan trọng trong luyện chế Phệ Hồn Diễm là cần dùng bí bảo không ngừng nuôi nó để nó không ngừng tiến hóa.

Hấp thụ hơn 2000 kiện bí bảo khiến cho hồn trị Phệ Hồn Diễm đang tăng lên không ngừng, bây giờ đã được 180 điểm hồn trị, một chút nữa thôi là đạt 200 điểm.

Nếu như đột phát chướng ngại 200 điểm hồn trị thì Phệ Hồn Diễm sẽ tiến hóa một lần nữa.

Phệ Hồn Diễm thôn phệ võ hồn của võ giả cũng khiến nó có thể phát triển. Nếu như thôn phệ toàn bộ binh đoàn này thì chắc chắn nó sẽ tiến hóa.

Tiếc là đám binh sĩ này đã đầu hàng rồi…

Tiểu Nhị tặc lưỡi đáng tiếc. Đoạt xá châu từ trong người nó bay ra, từ từ chuyển động. Mới vừa rồi nó nhờ đoạt xá châu để khống chế Phệ Hồn Diễm, thôn phệ hết đám binh sĩ trốn đi kia.

Phệ Hồn Diễm bỗng dưng bị kiềm chế, ngay sau đó nó nhanh chóng thu nhỏ lại, màu sắc của nó càng thêm rực rỡ.

Những khuôn mặt hoảng hốt của binh sĩ binh đoàn Kiếm Quang cũng như hai luồng sáng trắng đang bao phủ Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi hiện ra trước mặt mọi người. Thẩm Phán Chi Quang không đoạt mạng người, nó đáng sợ nhất là làm cho người phản bội sống không bằng chết.

Tiểu Nhị khó chịu lắm, nó thấy Thẩm Phán Chi Quang đang diễu võ dương oai, trong lòng lại càng thêm khó chịu. Trong lòng Tiểu Nhị căn bản không chịu tiếp nhận mấy tên đầu hàng này, nhưng nó không thể cãi lại lệnh của Đường Thiên.

Đáng ghét thật!

Hai luồng Thẩm Phán Chi Quang càng lúc càng chói mắt, càng lúc càng làm cho Tiểu Nhị cảm thấy khó chịu. Nó hầm hừ, Đoạt xá châu phía trước nhẹ nhàng xoay động.

Bỗng nhiên Phệ Hồn Diễm lao về phía hai người kia, thôn phệ họ. Màn này làm cho đám người kinh hô ầm ĩ. Khi Phệ Hồn Diễm rời khỏi hai người kia thì họ đang hôn mê.

Phệ Hồn Diễm hóa thành ánh sáng bay vào bên trong Đoạt xá châu, Thẩm Phán Chi Quang trong cơ thể hai người đều bị Phệ Hồn Diễm thôn phệ hết.

Sắc mặt Tiểu Nhị sa sầm vô cùng, vẻ âm trầm càng lúc càng lớn. Tâm niệm vừa động, Đoạt xá châu liền biến mất.

Quang Minh võ hội đáng ghét, Thẩm Phán Chi Quang thật quái dị.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 532: Bên Trong Đoạt Xá Châu

Toàn quân binh đoàn Ánh Rạng Đông bị diệt!

Toàn quân binh đoàn Kiếm Quang làm phản!

Tin tức truyền về lập tức gây nên sóng to gió lớn trong Quang Minh Võ hội. Cộng với binh đoàn Hồng Diệp thì Quang Minh Võ hội đã có hai binh đoàn bị diệt hoàn toàn. Việc toàn quân bị diệt trên chiến trường hiếm khi xảy ra, chỉ khi chênh lệch thực lực hai bên quá lớn. Chiến tranh với chòm Sư Tử lâu như thế mà số lần toàn quân bị diệt cũng không nhiều như với Đại Hùng Tinh.

Nhưng chuyện làm cho Quang Minh võ hội cảm thấy khiếp sợ không phải chuyện toàn quân bị diệt mà là chuyện binh đoàn Kiếm Quang làm phản.

Để khống chế binh đoàn, đảm bảo trên dưới trung thành tuyệt đối với Quang Minh võ hội, qua mấy vị đại tiên hiền, Quang Minh võ hội mới nghiên cứu ra Thẩm Phán Chi Quang.

Mỗi vị thánh giả, mỗi trưởng lão, mỗi nhân vật trọng yếu của binh đoàn, nhân vật nòng cốt của mỗi phân hội đều bị yêu cầu phải tuyên thệ tuyệt đối trung thành với võ hội. Trong nghi thức tuyên thệ luôn có nghi thức gieo Thẩm Phán Chi Quang vào võ hồn.

Một khi phản bội võ hội, Thẩm Phán Chi Quang sẽ được kích hoạt để thiêu cháy võ hồn người đó, bắt phải chịu nỗi thống khổ như địa ngục. Để trừng phạt hiệu quả, Thẩm Phán Chi Quang không cho người phản bội chết ngay mà sẽ không ngừng thiêu đốt, muốn sống không được

muốn chết chẳng xong. Quá trình này duy trì rất lâu, liên tục hơn 72 năm. Trong 72 năm đó, người phản bội không thể thực hiện nổi việc tự sát, chỉ có thể rên xiết hàng ngày hàng đêm, sau 72 năm thì hình thần hoàn toàn câu diệt.

Thẩm Phán Chi Quang được sáng tạo ra liền trở thành lợi khí củng cố sự thống trị của Quang Minh võ hội. Sau đó, việc phản bội rất hiếm khi diễn ra, rất nhiều thành viên Quang Minh võ hội tình nguyện tự sát hoặc cùng chết với địch chứ hoàn toàn không có chuyện nguyện ý đầu hàng. Điều này làm cho võ giả Quang Minh cực kỳ anh dũng, điên cuồng trong chiến đấu, chòm sao lớn nào cũng đều không muốn gây chiến.

Quang Minh võ hội đã có lịch sử hơn 300 năm không có sự kiện phản bội, đặc biệt lại là sự kiện có tới hai nhân vật trọng yếu nhất binh đoàn tuyên bố phản bội.

Nỗi tức giận của Quang Minh võ hội có thể hiểu được.

Phân hội hoàng kim thứ ba bị đứng mũi chịu sào, Vưu Lý bị cách chức tạm thời, phó hội trưởng bị cách chức tạm thời, toàn bộ võ giả hoàng kim bị giam lại để thẩm tra. Chẳng mấy chốc những tài liệu liên quan tới Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi được gửi tới từng vị trưởng lão Quang Minh. Từ tài liệu thì Diệp Thủ Tâm phản còn dễ hiểu, xuất thân của y không phải chính thống từ Quang Minh võ hội. Tuy nhiên Mạc Lôi lại là một vị võ giả Quang Minh chân chính, dòng máu của gã là huyết thống Quang Minh thực sự, cha gã là nguyên lão của phân hội hoàng kim thứ ba, đã hy sinh trong chiến đấu.

Mạc Lôi thực hiện đúng nguyện vọng của cha, gã gia nhập phân hội hoàng kim thứ ba và nhanh chóng thể hiện thiên phú và sự anh dũng kinh người, trong chiến đấu liên tục có biểu hiện cực kỳ xuất sắc. Gã là võ giả hoàng kim có nhiều chiến công nhất trong phân hội hoàng kim thứ ba, cũng chính vì những công lao và biểu hiện đó mà khi thành lập binh đoàn Kiếm Quang, gã được đề cử làm phó cho Diệp Thủ Tâm.

Trong quan niệm của các vị trưởng lão Quang Minh, Mạc Lôi chính là võ giả Quang Minh rất chính thống, là võ giả Quang Minh đáng tin cậy nhất, lòng trung thành không thể nghi ngờ. Nếu mà đến Mạc Lôi có dòng máu Quang Minh chảy trong huyết quản còn phản bội thì có ai sẽ không phản bội đây?

Phân hội hoàng kim thứ ba bị giam cầm cách ly khiến các phân hội hoàng kim khác chú ý. Chẳng mấy chốc tin tức Mạc Lôi phản bội truyền ra như một quả bom vang khắp Quang Minh võ hội. Những võ giả từng biết Mạc Lôi không ai tin điều này. Với họ nếu Quang Minh võ hội đánh tới người cuối cùng thì chưa chắc đó là Mạc Lôi, nhưng trong một nghìn người vì Quang Minh võ hội chiến tới cuối cùng thì nhất định có Mạc Lôi!

Người như vậy không thể nào lại làm chuyện phản bội được?

Trong thời gian ngắn ngủi liên tiếp biến mất ba binh đoàn, có nghĩa là ba phân hội hoàng kim tổn thất nặng nề. Binh đoàn Hồng Diệp thuộc phân hội hoàng kim thứ mười, binh đoàn Ánh Rạng Đông thuộc phân hội hoàng kim thứ mười một, binh đoàn Kiếm Quang thuộc phân hội hoàng kim thứ ba. Ngoài ra phân hội hoàng kim thứ chín bị chòm Sư Tử tiêu diệt khi trước, cũng như phân hội hoàng kim thứ bảy bị tổn thất nặng nề. 12 phân hội hoàng kim của Quang Minh võ hội thì đã có 5 phân hội bị tổn thất nặng nề.

Năm xưa, Quang Minh võ hội lập 12 phân hội hoàng kim với dã tâm bừng bừng. Số 12 này có nghĩa là phát triển từng đó phân hội hoàng kim để chống lại 12 cung Hoàng Đạo. Về sau, dù có lập Thánh Điện thì 12 phân hội hoàng kim vẫn được các trưởng lão Quang Minh ký thác hy vọng. Võ hội hoàng kim vẫn duy trì tình trạng cạnh tranh cực kỳ tàn khốc, họ bồi dưỡng võ giả hoàng kim có sức chiến đấu mạnh mẽ. Điều này làm cho trưởng lão Quang Minh cực kỳ yên tâm.

Nhưng 12 phân hội hoàng kim trong nháy mắt chỉ còn lại 7 phân hội hoàn chỉnh.

Đây mà là kỳ vọng được ký thác của phân hội hoàng kim?

Trong 7 phân hội hoàng kim còn lại, khẩn trương nhất là binh đoàn Liệt Hỏa thuộc phân hội hoàng kim thứ năm. Bốn binh đoàn giao chiến với Đại Hùng tinh chỉ còn lại binh đoàn Liệt Hỏa. Mà binh đoàn Liệt Hỏa đã nhận được yêu cầu ngừng hành quân để chờ thánh giả từ hậu phương hội quân.

Người ta cho rằng một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Binh đoàn Ánh Rạng đông bị tiêu diệt hoàn toàn là vì họ đột tiến, đơn độc thâm nhập không ngừng nghỉ, không có thánh giá bảo hộ nên mới bị binh đoàn cơ quan nuốt trọn. Kết luận này được nhiều người tán đồng.

Trong chiến tranh, quan hệ giữa thánh giả và binh đoàn không đối lập mà càng trở nên chặt chẽ thêm.

Chiến tranh thường làm thay đổi suy nghĩ của mọi người.

Quang Minh võ hội không tiến nữa, chúng đang chờ, chờ sự tụ họp của binh đoàn Liệt Hỏa và 10 vị thánh giả, chờ 15 thánh giả từ Thánh Điện ra chiến đấu với đám thánh giả tự do được Đường Thiên suất lĩnh.

Việc thành lập binh đoàn hoàng kim chưa thể coi là thất bại, nhưng rõ ràng nó không làm cho cao tầng của Quang Minh võ hội yên tâm được nữa.

Cuộc chiến thánh giả mới là trọng tâm.

Tại Võ Hồn điện, bên trong Đoạt Xá châu có một cuộc chiến kịch liệt khác.

Phệ Hồn Diễm trùm lên Thẩm Phán Chi Quang, nhưng Phệ Hồn Diễm không những không áp chế được nó mà còn đang bị nó ăn mòn không ngừng.

Tuy rằng Tiểu Nhị không biết tột cùng Thẩm Phán Chi Quang là cái gì nhưng nó cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Quang mang Phệ Hồn Diễm càng lúc càng yếu, trong khi Thẩm Phán Chi Quang càng lúc càng nhu hòa thuần khiết, cảm giác càng thấy cực kỳ nguy hiểm. Sự nguy hiểm bảo phủ trong lòng Tiểu Nhị, nó biết rõ không còn thời gian để đợi.

Nó không chút do dự thâm nhập vào bên trong Đoạt Xá châu.

Đây là lần đầu tiên nó xông vào Đoạt Xá châu. Nó cảm thấy phía trước tối sầm lại, dường như bị kéo vào hư không vô tận, nhưng…

Nó ngơ ngác nhìn từng đoàn sáng bồng bềnh ở xung quanh. Những luồng sáng kia như những ngôi sao, phiêu bồng trong không gian này. Bên trong các luồng sáng dường như có những mảnh điển tịch, những mảnh ống nghiệm, những mảnh đầy sắc màu, những tàn chi tinh hồn thú không biết tên…

Kho báu!

Bên trong Đoạt Xá châu lại ẩn chứa một kho báu kinh người như vậy!

Tiểu Nhị trợn mắt há mồm, khuôn mặt chấn động.

Nó chẳng biết rằng thời đại của Quỷ Ngô dài đằng đẵng, chưa biết lúc đoạt xá được là năm nào tháng nào, thánh hồn của lão chờ đợi mòn mỏi trong Đoạt Xá châu thật lâu. Năm dài tháng dài thì sự cô đơn tĩnh mịch là kẻ địch lớn nhất. Nếu như không làm chuyện gì đó thì chẳng mấy chốc sẽ phát điên, điều này không liên quan nhiều tới ý chí.

Quỷ Ngô đã chuẩn bị cực kỳ cẩn thận.

Không gian bên trong Đoạt Xá châu rất lớn, trong không gian này Quỷ Ngô lại mở ra một không gian độc lập. Không gian độc lập này cất giấu tất cả những gì sinh thời lão sưu tầm được như vô số kể các loại điển tịch. Hơn nữa vì câu kéo thời gian, Quỷ Ngô còn dời cả phòng thí nghiệm huyết mạch của mình vào, để những khi buồn chán thì có thể thực nghiệm.

Chính vì chuẩn bị chu đáo cẩn thận nên lão không bị điên. Cũng vì có tháng dài năm dài, những ý tưởng kỳ quái được lão thí nghiệm rất nhiều nên không ít tác phẩm được lưu lại.

Nhưng không thể chống lại sức mạnh của thời gian. Tuy rằng Đoạt Xá châu có thể tẩm bổ thánh hồn liên tục nhưng nó vẫn suy giảm không ngừng. Cũng như những bảo tàng và tác phẩm lão tàng trữ cũng dần mai một, đây chính là sức mạnh của thời gian, âm thầm lặng lẽ, từ từ trôi trôi nhưng lãnh khốc vô tình không cách nào xoay chuyển được.

Từ xưa tới nay lão là vị huyết thánh giả duy nhất đoạt xá sắp thành. Tiếc là gặp phải linh năng lượng thể của Đường Thiên, chỉ trách thời vận không tốt thôi.

Tiểu Nhị phục hồi lại như thường, cố nén những kích động trong lòng. Nó biết rõ nếu không thể chiến thắng được Thẩm Phán Chi Quang thì nơi đây cũng nguy hiểm.

Con mắt Tiểu Nhị bỗng sáng lên quang mang yêu dị.

Từ trong ký ức ngắt quãng của Quỷ Ngô, nó đã biết phải làm như thế nào mới vận hành được Đoạt Xá châu. Dù biết Đoạt Xá châu chắc chắn không chỉ là nơi chứa thánh hồn nhưng không ngờ bên trong lại đồ sộ như thế. Mỗi quang cầu là một không gian độc lập, mặc dù tuyệt đại đa số đã mai một rồi nhưng những gì còn lưu lại vẫn là một bảo tàng siêu cấp vượt quá sức tưởng tượng!

Nhưng đầu tiên phải chiến thắng Thẩm Phán Chi Quang đã!

Nếu như chỉ có một mình Tiểu Nhị, nó tuyệt đối sẽ không đối chọi với Thẩm Phán Chi Quang, dù phải bỏ qua Phệ Hồn Diễm nó cũng không thấy đáng tiếc. Tuy 2000 kiện bí bảo có giá trị kinh người nhưng bây giờ nó đã biết luyện chế. Với tài lực Đường Thiên bây giờ thì có thể luyện chế Phệ Hồn Diễm mới.

Nhưng trong tình cảnh này thì Tiểu Nhị phải ném ý niệm đó đi.

Quanh Tiểu Nhị sáng lên quang mang mênh mông, triệu hoán tận sâu trong hư không. Một quả cầu ánh sáng trong suốt màu xám từ bên trong vọt tới trước mặt Tiểu Nhị, nó không do dự xông vào bên trong.

Cảnh tượng phía trước lại biến hóa.

Trong không trung bồng bềnh vô cùng vô tận những phù văn màu vàng kim, hoặc kết thành từng chuỗi, hoặc tụ thành quả cầu ánh sáng và các hình dạng khác nhau như dòng sông hoặc như tảo trên biển. Chúng lặng lẽ trôi nổi khắp chốn trong không trung, không nhìn được điểm đầu điểm cuối.

Tiểu Nhị bị cảnh tượng đồ sộ trước mắt làm cho chấn động lần nữa, đây là một trong ba Huyết thánh Hắc Hồn sao…

Nó cũng lĩnh ngộ được một chút pháp tắc…

Nhưng lúc này nó không chú ý tới gì khác ngoài quả cầu ánh sáng màu xám, chính là nơi ẩn thân sau cùng của Đoạt Xá châu, cũng là chỗ then chốt để khống chế Đoạt Xá châu.

Bỗng Tiểu Nhị rất có lòng tin.

Dùng trận chiến thắng này làm vật tế cho Quỷ Ngô tiền bối đi!

Vừa quyết tâm trong lòng, quả cầu ánh sáng màu xám bỗng dưng sáng ngời, Rắc rắc rắc… dây xích phù văn màu vàng kim buông xuống, dòng lưu sa vàng kim từ từ chuyển động, quả cầu ánh sáng phù văn hoạt động, pháp tắc mênh mông vốn tĩnh lặng bỗng chấn động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 533: Biến Hóa Của Phệ Hồn Diễm

Hàng tỷ pháp tắc phù văn lững lờ trôi như biển cả mênh mông.

Tâm thần Tiểu Nhị chấn động mạnh. Lúc này nó như con thuyền độc mộc trong đại dương, lạc trong biển rộng mênh mông, bản thân nó nhỏ bé như hạt bụi.

Mỗi một con sóng vỗ của biển pháp tắc đều không tiếng động, nhưng trong lòng Tiểu Nhị giống như sấm sét trào lên, nổ vang.

Những đốm sáng như chấm đom đóm từ biển pháp tắc từ từ hiện lên với số lượng lên tới hàng tỉ. Chúng từ trong đại dương pháp tắc vàng kim bay lên, tụ thành một mảng đại dương ánh sáng.

Ánh sáng từ biển đốm sáng phản chiếu lên khuôn mặt Tiểu Nhị, khuôn mặt nó hiện rõ nỗi kinh hãi và hoảng sợ.

Thẩm Phán Chi Quang dường như cảm nhận được nguy hiểm nên ánh sáng tăng vọt, điên cuồng ăn mòn Phệ Hồn Diễm.

Nhưng biển đốm sáng trước mặt làm cho Thẩm Phán Chi Quang trở nên nhỏ bé, ảm đạm, không còn đáng kể. Những đốm sáng bé li ti từ bốn phương tám hướng bay về phía Phệ Hồn Diễm.

Chúng thong thả, thản nhiên càng làm cho Thẩm Phán Chi Quang kinh sợ. Bỗng nhiên ánh sáng của Thẩm Phán Chi Quang vụt tắt rồi tụ lại thành một luồng phù văn màu trắng từ bên trong Phệ Hồn Diễm bay ra.

Tốc độ luồng phù văn màu trắng này cực nhanh. Nó điên cuồng tả xung hữu đột, muốn tìm cách rời đi.

Nhưng dù nó tả xung hữu đột như thế nào thì không gian vẫn vô tận không có giới hạn.

Những đốm sáng tụ lại quanh nó càng lúc càng nhiều, còn nó thì càng lúc càng kinh sợ, càng lúc càng điên cuồng.Nhưng dù nó bay tới phương nào thì xung quanh cũng là những đốm sáng. Nó đã bị vây chặt rồi.

Những đốm sáng vô cùng vô tận như thủy triều từ bốn phương từ từ gần lại.

Phù văn màu trắng chẳng có chỗ để trốn, những đốm sáng đến gần nó không ngừng biến mất nhưng số lượng đốm sáng quả thực quá mức kinh người, chúng cứ từ từ tiến tới, không ngừng đè nén phạm vi phù văn màu trắng lại.

Phù văn bị đốm sáng như thủy triều nhấn chìm, ánh sáng trắng càng lúc càng nhạt dần, rồi biến mất.

Một lát sau, hàng tỷ đốm sáng từ từ lặn xuống, chúng chìm xuống đại dương pháp tắc mênh mông kia, biển pháp tắc lại tĩnh lặng như thường.

Trong không trung chỉ còn lại một ngọn lửa màu trắng bằng móng tay. Ngọn lửa không có thuộc tính gì nhưng tản ra uy thế lẫm liệt. Phệ Hồn Diễm dường như ngửi thấy mùi món ngon, nó đột nhiên hóa thành một luồng lửa chụp xuống ngọn lửa màu trắng.

Ầm!

Ánh sáng Phệ Hồn Diễm tăng vọt, quầng sáng sặc sỡ lấp lánh. Lệ khí và sát ý của Phệ Hồn Diễm dần dần biến mất, thay bằng sự hiên ngang hào hùng hướng thẳng lòng người.

Trong mắt Tiểu Nhị hiện ra một tia dị sắc, nó nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận Phệ Hồn Diễm. Khuôn mặt múp míp của nó hiện ra vẻ cực kỳ mừng rỡ.

Màu sắc Phệ Hồn Diễm từ từ nhạt dần, gần trong suốt như cũ. Nó lắng lặng lơ lửng giữa không trung, không còn khí tức nguy hiểm.

Tiểu Nhị vẫy một cái, Phệ Hồn Diễm bay vào lòng bàn tay, khóe miệng nó càng lúc càng cong lên rồi bật lên tiếng cười lớn.

"Ha ha ha ha..."

Tiếng cười bập bà bập bẹ đầy điên cuồng và tà ý.

Hồn trị Phệ Hồn Diễm đã đạt tới 260 điểm!

Đột phá giới hạn 200 điểm có nghĩ là Phệ Hồn Diễm đã là hồn bảo cấp bạch ngân! Hơn nữa do thôn phệ Thẩm Phán Chi Quang nên Phệ Hồn Diễm có lực phá hoại kinh người với hồn thuật Quang Minh võ hội. Không phải ai cũng có tư cách nhận Thẩm Phán Chi Quang, nó dùng để khống chế cao tầng và thánh giả Quang Minh võ hội. Võ giả hoàng kim thông thường không có tư cách được gieo. Chẳng hạn như Tỉnh Hào, lúc hắn trốn thì còn chưa phải là võ giả hoàng kim.

Cũng chính vì nhắm tới thánh giả và nhân vật cao tầng nên Thẩm Phán Chi Quang có sức phá hoại kinh người đối với hồn thuật hệ quang và chân lực hệ quang.

Chẳng trách sao Tiểu Nhị mừng rỡ điên cuồng như thế!

Phệ Hồn Diễm tuy lợi hại nhưng trong ghi chép của Quỷ Ngô thì khi nó tới 190 điểm, dù có thôn phệ bí bảo cũng khó mà tăng điểm lên, chỉ có thôn phệ võ hồn, thánh hồn đặc thù mới có khả năng thăng cấp bạch ngân.

Không thể không công nhận Thẩm Phán Chi Quang thực sự lợi hại. nếu như không phải Quỷ Ngô lưu lại Đoạt Xá châu thì Tiểu Nhị căn bản không thể thắng được Thẩm Phán Chi Quang. Qua quá trình bóc tách của Đoạt Xá châu, Thẩm Phán Chi Quang chỉ còn lại pháp tắc nội hạch nguyên thủy nhất, trở thành vật đại bổ cho Phệ Hồn Diễm.

Đối với Phệ Hồn Diễm, pháp tắc nội hạch của Thẩm Phán Chi Quang cao cấp hơn nhiều, chỉ có thế mới có thể làm cho đẳng cấp của nó bay vọt về chất.

Uy lực Phệ Hồn Diễm hiện có thể so được với một kích toàn lực của Phục Anh. Nếu như kẻ địch tới từ Quang Minh võ hội thì uy lực lại càng tăng gấp bội. Nói cách khác từ giờ trở đi, Tiểu Nhị có Phệ Hồn Diễm đã trở thành thiên địch của các thánh giả Quang Minh.

Đường Thiên chẳng có thời gian quan tâm tới Tiểu Nhị, hắn đang luống cuống chân tay. Binh đoàn Kiếm Quang đầu hàng là một chuyện phiền phức.

Sĩ khí binh đoàn Kiếm Quang xuống cực thấp, hai vị đại nhân còn hôn mê, cả đám như rắn mất đầu. Vấn đề lớn nhất là bọn chúng vẫn chưa chấp nhận được hiện thực này. Quang Minh võ hội cho họ sự kiêu ngạo ăn vào xương tủy. Trong mắt chúng, đám Đường Thiên là đám ăn mày.

Bọn chúng bị một lũ ăn mày đánh bại, bọn chúng đầu hàng.

Kết cục này là một đòn giáng mạnh vào bọn chúng. Không một ai oán hận hai vị đại nhân vì Thẩm Phán Chi Quang đã mở ra phía trước. Hai vị đại nhân chấp nhận chịu đựng nó vì bọn chúng.

Đường Thiên không ngờ binh đoàn Kiếm Quang đầu hàng nên không hề chuẩn bị gì,do đó trở tay không kịp. Nếu đối phương đã đầu hàng thì không thể giết chết tất cả tù binh được,nhưng làm thế nào để bố trí cả binh đoàn là một vấn đề lớn.

Thực lực cá nhân binh đoàn Kiếm Quang đều không kém, hơi vô ý sẽ rất dễ trở thành đại họa.

Nếu như có Binh đại thúc ở đây thì tốt quá!

Đường Thiên nghĩ vậy nhưng giờ không có Binh đại thúc. Đám Mông Tháp cũng không có ai rành chuyện này nên Đường Thiên phải

kiên trì mà làm thôi.

Trong lúc Đường Thiên phiền não thì Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi tỉnh lại. Sĩ khí binh đoàn Kiếm Quang phấn chấn lên không ít. Rất nhiều võ giả còn đang mờ mịt thấy chủ tướng tỉnh lại đều an lòng lại. Chấp nhận vì giữ lại mạng của thuộc hạ mà chịu đựng Thẩm Phán Chi Quang, Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi đã dùng hành động thực tế làm cho trên dưới binh đoàn Kiếm Quang phục từ sâu trong tim.

Đường Thiên vui mừng quá đỗi. Thực sự hắn rất bội phục hai người này.

Hai người là nam tử chân chính!

Hắn vỗ vỗ vào vai hai người, chân thành thốt lên: “Về sau mọi người đều là huynh đệ!”

Vẻ mặt Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi rất phức tạp, hai người đã chuẩn bị mất mạng, vậy mà không ngờ vẫn còn sống. Diệp Thủ Tâm nhanh chóng bình tĩnh lại, xuất thân y không phải từ võ hội chính thống nên quan hệ không sâu sắc với Quang Minh võ hội. Mạc Lôi thì ngược lại, tinh thần của gã ảm đạm hơn nhiều.

Bình tĩnh trở lại, Diệp Thủ Tâm nhắc nhở Đường Thiên: “15 thánh giả của Thánh Điện sẽ nhanh chóng tới đây, thỉnh sớm chuẩn bị.”

Thánh Điện! 15 thánh giả!

Sắc mặt mọi người cùng biến. Mông Tháp kiềm không được bèn hỏi: “Đại khái còn bao lâu?”

“Nhiều là nửa ngày.” Người nói là Mạc Lôi, tuy trong lòng thống khổ nhưng lúc này gã biết nếu như đám Đường Thiên bại trận thì vận mệnh của binh đoàn Kiếm Quang là bị tàn sát.

Giết một người răn trăm người!

Cao tầng nhất định sẽ trừng phạt cực kỳ hà khắc binh đoàn Kiếm Quang. Mạc Lôi cho rằng trong mắt cao tầng thậm chí cái chết cũng không đủ để chuộc được tội. Gã không biết vì cái gì mà đồng ý với quyết định của Diệp Thủ Tâm. Là sợ chết chăng? Gã biết không phải. Cái chết nhẹ nhàng hơn Thẩm Phán Chi Quang nhiều.

Uy danh của Thánh Điện thì Đường Thiên không biết nhưng người khác lại biết khá rõ. Mọi người nghe vậy đều biến sắc.

“Lợi hại lắm sao?” Đường Thiên tỏ ra bất mãn: “Này, này, chúng ta đông như thế, 43 so với 15, sợ cái gì!”

Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi ngẩn người, họ nhìn Đường Thiên với thần sắc quái dị.

Tên khốn này nhìn lướt qua có vẻ vớ vẩn, có đúng là vị thần thiếu niên ngang trời xuất thế kia không?

Hay là ngụy trang? Có khả năng…

Người có thể dựng nên một cơ nghiệp như thế sao lại có thể vớ vẩn như con hàng loại hai? Không thể nào có chuyện không biết xử thế như thế?

Mông Tháp thấy Đường Thiên lạc quan mù quáng như thế đành phải vạch cho hắn thấy những yếu kém: “Đại nhân, thánh giả tự do chúng ta không thể so với thánh giả ở Thánh Điện, chưa nói tới trang bị, chỉ riêng thực lực đã kém hơn rất nhiều.”

Đường Thiên sửng sốt kêu a một tiếng: “Vậy à.”

Trong đám người này Mông Tháp cũng được tính là một trong mấy người lợi hại nhất, đến y cũng nói không nắm chắc thì người khác càng không xong. Thánh giả nào cũng có sĩ diện, nếu không phải chênh lệch quả thực lớn thì chắc chắn sẽ không thừa nhận thực lực kém hơn.

Đường Thiên vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Bỗng Diệp Thủ Tâm mở miệng: “Đồng cầu đại nhân mới dùng là một vũ khí vô song.”

Mọi người gật gù, Mông Tháp cũng nó: “Không sai, ngọn lửa kia đối với thánh giả cũng có lực sát thương cực lớn.”

Đường Thiên vỗ đùi. Đúng rồi, Phệ Hồn Diễm là loại bán hồn bảo, vì vậy có thể tạo ra thương tổn với thánh giả. Đường Thiên không nói gì mà gọi Tiểu Nhị ra: “Tiểu Nhị, nếu giờ ngươi bắt đầu luyện chế tạc đạn thì nửa ngày có thể luyện chế được bao nhiêu?”

“Khoảng 100.” Tiểu Nhị trả lời. Lúc trước nó luyện chế hơn 100 viên đã có chút thuần thục, lý giải lúc này đối với Phệ Hồn Diễm cũng càng sâu sắc nên luyện chế càng dễ.

“Tốt rồi, thế thì mỗi người 2 quả.” Đường Thiên cảm thấy như thế cũng tốt rồi.

“Mỗi người một quả là đủ.” Tiểu Nhị có hơi không tình nguyện, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu như cho những người này Phệ Hồn Diễm thì sẽ không phải luyện chế hồn bảo cho họ nữa.

Tiểu Nhị nhắc nhở: “Nó tên là Phệ Hồn Diễm, nhưng tốt nhất các ngươi cho nó ăn một vài bí bảo, cho nó ăn càng nhiều thì uy lực nó càng lớn. Nếu như mới luyện chế, do hồn trị quá thấp nên khó tạo thành thương tổn với thánh giả.”

"Phệ hồn diễm hả?"

Bỗng nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi, người kinh hô là thánh giả tên là Điển Cốc, gã là thánh giả huyết mạch duy nhất, trong mắt gã đầy kích động.

“Lợi hại lắm hả?” Mông Tháp tò mò.

Tuy Điển Cốc kích động nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Nhị, chưa trả lời.

“Ngươi nói xem.” Tiểu Nhị bập bẹ thốt lên, khuôn mặt búp bê tinh xảo xinh xắn làm bộ làm dáng chọc cười người ta.

Điển Cốc nói: “Phệ Hồn Diễm là do một thánh giả huyết mạch sáng chế ra, là Từ Chi Tốn.Vị thánh giả huyết mạch này xuất thân không phải từ Hắc Hồn mà là một thánh giả tự do. Vì đắc tội với Quang Minh võ hội nên bị truy sát. Người này tìm đám thánh giả tự do, dạy họ Phệ Hồn Diễm, yêu cầu họ thánh thệ không được truyền ra ngoài. Nhóm người này là Phệ Hồn Huyết Đoàn.”

"Phệ Hồn Huyết Đoàn!" Sắc mặt Mạc Lôi đại biến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 534: Phệ Hồn Huyết Đoàn

Không riêng gì Mạc Lôi, đám người Mông Tháp đều đại biến. Nói tới Phệ Hồn Diễm thì bọn họ không rõ lắm nhưng nói tới hung danh hiển hách của Phệ Hồn Huyết Đoàn thì không ai không biết.

Không ai biết rõ khởi nguồn của Phệ Hồn Huyết Đoàn, đó là tổ chức rất thần bí. Liên quan tới nó là giết chóc, là phệ hồn. Trong ấn tượng của mọi người thì đó là một tổ chức cực kỳ nguy hiểm, hung tàn, huyết tính.

Mạc Lôi bình tĩnh: "Tổ chức đó cực kỳ tàn ác…"

Điển Cốc lạnh lùng cắt ngang: "Thế nào là tàn ác?"

Mạc Lôi không lui bước, gã trừng mắt nhìn Điển Cốc: "Phệ Hồn Huyết Đoàn chuyên thôn phệ thánh hồn của thánh giả, thánh giả chết trên tay chúng vô số kể, chúng lấy giết người làm vui, thế còn chưa tàn ác?"

"Ta biết không giống ngươi." Mặt Điển Cốc nở nụ cười nhạo: "Ta chỉ biết Quang Minh võ hội thèm Phệ Hồn Diễm nhưng bị Từ Chi Tốn cự tuyệt liền gán cho ông tội danh rồi truy sát không ngừng. Cả nhà Từ Chi Tốn chết bởi tay Quang Minh võ hội. Từ Chi Tốn cực kỳ bi thương nên bắt đầu tìm những thánh giả tự do bị Quang Minh võ hội truy sát để thành lập Phệ Hồn Huyết Đoàn. Mục đích chỉ có một, đó chính là tìm Quang Minh võ hội để báo thù."

"Bậy bạ!" Mạc Lôi trợn mắt nhìn.

Khuôn mặt Điển Cốc lạnh lùng: "Ta chính là hậu nhân một thành viên Phệ Hồn Huyết Đoàn năm xưa, ta có giữ nhật ký họ lưu lại, ở đó có

ghi chép những người bị giết, ngươi muốn xem không?”

Mạc Lôi sửng sốt.

Điển Cốc móc ra một quyển sách cũ rồi đưa cho Mạc Lôi

Mạc Lôi vô thức cầm lấy rồi giở ra, lật xem từng tờ một, sắc mặt gã tái mét.

“ … A Hạnh, bây giờ chúng ta lại giết chết một thánh giả Quang Minh võ hội. Trong khi mọi người ăn cơm có nói tới những lời đồn về chúng ta, ai cũng hiểu là do Quang Minh võ hội giở trò quỷ. Người ngoài coi chúng ta sao? Ai thèm để ý? Thế nhưng làm cho Quang Minh võ hội căng thẳng như thế thật làm cho mọi người vui. Ta đã tra được một vài manh mối đứa đả thương nàng, ta nhất định sẽ báo thù. Tối hôm qua ta mơ thấy nàng, nàng vẫn còn xinh đẹp lắm! Một thời gian nữa ta sẽ gặp nàng, nàng thích hoa gì? Là hoa Diên Vĩ à? À à, còn cả Dương Thông Quyển, là nàng thích nhất…”

“… A Hạnh, chiến đấu bây giờ thật thảm liệt. Thành Myrdal sém bị chúng ta hủy diệt, Quang Minh võ hội lấy dân chúng làm mồi dụ, chúng ta biết bọn chúng có thể sẽ làm vậy, chỉ không ngờ chúng nhanh chóng phát hiện ra chúng ta không động thủ với dân chúng. A Tường bị thương, hắn bị dụ tới Bệnh việntrẻ em, bị phục kích. Hắn không ra tay bởi hắn nhớ tới đứa con bị mất. Hắn bị thương rất nặng. Hiểu Bạc đang cứu hắn, nhờ trời phù hộ mà hắn còn sống sót. A Hạnh, ta nhớ nàng lắm. Ta đã uống rất nhiều rượu mà sao còn chưa say…”

“… A Tường chết rồi, hắn muốn trước lúc chết chúng ta thôn phệ thánh hồn của hắn, hắn nói rằng muốn cùng chiến đấu với chúng ta. Hắn nói rằng hắn muốn gặp con rồi, hắn vui lắm. Hắn bảo chúng ta đừng khóc nhưng sao nước mắt ta không ngừng rơi được? Vì sao ta vẫn thiếu can đảm đến thế? A Hạnh, nếu chết ta cũng rất vui, khi đó có thể tới chỗ của nàng. Lão Từ bảo chúng ta liều mạng tới người cuối cùng mới thôi. A Hạnh, có lẽ chẳng mấy chốc nữa ta sẽ gặp nàng, nhưng nàng phải phù

hộ cho ta giết thật nhiều thánh giả Quang Minh võ hội. Nếu không phải do chúng thì chúng ta nhất định rất hạnh phúc…”

Đoạn ghi chú sau cùng bút tích xiêu xiêu vẹo vẹo và gián đoạn.

“… A Hạnh, ta muốn gặp nàng rồi. Ta vui lắm. A Hạnh, ta đã giết 26 thánh giả Quang Minh võ hội, không giết nhầm người khác, một người cũng không. A Hạnh, ta biết nàng rất nhát, ta chỉ muốn báo thù thôi. Mọi người đều chết hết, lần này lão Từ cũng rất thảm, không biết hắn có chống đỡ nổi hay không, chết cũng hay…”

Sắc mặt Mạc Lôi trắng bệch, gã thất hồn lạc phách đứng như trời trồng.

Những dòng nhật ký này không thể ngụy tạo được, tờ giấy đã ố vàng, đã trải qua thời gian rất lâu.

Mọi người truyền tay đọc nhật ký, ai cũng trầm mặc.

Vẻ mặt Điển Cốc không có nhiều biến hóa, nhật ký y đã đọc nhiều lần. Tâm trạng y không tệ, xòe đôi bàn tay: “Các người đừng nhìn ta như thế. Đã qua nhiều đời rồi, Phệ Hồn Huyết Đoàn đã như khói mây trôi qua nhiều năm quá rồi, thù hận đã tan thành mây khói từ lâu. Ta chỉ muốn nói cho các ngươi là Phệ Hồn Diễm không tàn ác.”

Y lườm Mạc Lôi một cái, trong lòng có chút thông cảm, không gì làm cho người ta khổ sở bằng sụp đổ tín ngưỡng. Với y, những cừu hận kia quá đỗi xa xôi.

Cuốn nhật ký kia hiệu quả tốt hơn mọi lời nói, mọi người không những không ghét bỏ Phệ Hồn Diễm mà rất mong đợi. Hung danh Phệ Hồn Huyết Đoàn vang mãi tới tận bây giờ, thế thì uy lực Phệ Hồn Diễm cũng có thể tưởng tượng được. Trong nhật ký cũng có viết, bằng sức một người giết chết 26 vị thánh giả Thánh Điện. Chiến tích như thế thật huy hoàng.

Ánh mắt mọi người nhìn Tiểu Nhị nóng bỏng vô cùng.

Tiểu Nhị không ngờ Phệ Hồn Diễm lại có danh tiếng lớn như thế. Nhưng nghĩ lại thấy cũng phải, nếu là hàng bình thường thì sao có thể vừa mắt cường giả siêu cấp như Quỷ Ngô tiền bối được.

Tâm tư Tiểu Nhị đều đặt ở những bảo tàng bên trong Đoạt Xá châu, nó chẳng thèm lằng nhằng với đám người này. Nó nhanh chóng luyện chế cho mỗi người một đồng cầu rồi nói cho mọi người cách dùng, sau đó nhanh chóng lỉnh vào bên trong Đoạt Xá châu.

Mỗi người cầm một kiện bí bảo, vẻ mặt thận trọng từng chút một nhìn ngọn lửa nhỏ phía trước giống như nâng hứng sủng vật vậy.

“Ngọn lửa này nhỏ quá, sẽ không tắt đấy chứ?”

“Cái của quý này là Phệ Hồn Diễm ư!”

“Nếu như tắt có thể châm lại hay không?”

“Tiểu Nhị đại nhân sẽ cho ngươi một cú sút!”

…

Mọi người vừa cẩn thận vừa trêu nhau, dù sao đại nhân cũng không ở đây.

Đường Thiên và Tiểu Nhị cùng đi vào bên trong Đoạt xá châu.

“Nói không chừng có thể tìm được không ít đồ ngon!” Đường Thiên nhỏ dãi ròng ròng nhìn một phiến quang cầu. Cái gì mà một trong ba Huyết Thánh hắn hoàn toàn chẳng để trong lòng, cho đến khi trông thấy những thứ Quỷ Ngô lưu lại thì mới sáng mắt ra, Quỷ Ngô năm xưa lợi hại thế nào, sâu tới mức không thể tưởng tượng… Đại gia!

“Đại gia là như thế nào, đây mới là đại gia chân chính nè!” Khuôn mặt Đường Thiên tỏ ra ước ao, đỏ mắt vô cùng. Tục ngữ đã nói, không

trở thành thánh giả thì không biết thế nào là nghèo. Hắn vẫn cho rằng bản thân vất vả xông pha được chút thành tích, bò lên được tầm nhất định, tài sản cuối cùng cũng giàu có rồi. Nhưng khi hắn tiến lên thánh giai thì mới biết suy nghĩ ngày xưa buồn cườithế nào.

Mình quả thực nghèo rớt mùng tơi!

“Đúng vậy!” Tiểu Nhị không kiềm chế được cũng thốt lên câu cảm khái.

Một lớn một nhỏ, một người một hồn chia quân ra làm hai đườngtự tìm lấy đồ mình hứng thú.

Tiểu Nhị hứng thú với những điển tịch, còn Đường Thiên thì hứng thú với những bảo bối còn lưu lại.

Nhất là khi Đường Thiên nghĩ đến vài trận kịch chiến sắp tới, phải có một kiện hồn bảo vừa tay mới là chuyện quan trọng nhất. Đầu tiên Đường Thiên tới gian binh khí, Quỷ Ngô cất giấu không ít đồ. Dù nhiều thứ đã thành tro bụi nhưng vẫn còn không ít thứ vẫn được bảo tồn.

Hồn bảo nằmlộn xộn rải rác trên mặt đất. Đa số đã mục nát hỏng rồi, chỉ còn một số ít còn bảo tồn hoàn hảo, trong đó bắt mắt nhất là một cái đại thuẫn màu bạc.

Trước tiên Đường Thiên ngắm cái đại thuẫn màu bạc.

Cái thuẫn rất lớn, cao hơn một trượng. Nó giống lá cây khổng lồ, mặt thuẫn phủ đầy phù điêu cây cỏ tinh tế, ánh sáng bạc lòe lòe. Chỉ mỗi tội thân thuẫn trông cực kỳ thô mộc như một mảnh sắt mỏng, nhìn ngang nhìn dọc đều giống với đồ trang trí chứ không phải là hồn bảo.

Đường Thiên liếc mắt đã nhìn trúng đại thuẫn này. Trực giác hắn cực kỳ nhạy cảm, cái thuẫn bạc nhìn qua không chỉ cực kỳ bắt mắt, mà hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức như có như không.

Một tay hắn nắm lấy đại thuẫn, không kiềm được thốt lên a một tiếng. Đại thuẫn nhìn như tấm sắt mỏng nhưng cầm lên mới thấy nặng kinh người. Nếu không phải linh năng lượng thể với sức mạnh xuất sắc thì chắc hắn không thể xách lên nổi.

Với học thức ít đến đáng thương, Đường Thiên không biết chất liệu của cái đại thuẫn này.

Hắn thử đập một quyền lên mặt thuẫn, rầm, một tiếng nổ, đại thuẫn rung lên, một luồng gợn sóng chợt lóe. Đường Thiên chỉ cảm giác thấy một quyền như đánh lên một vật trơn trượt, sức mạnh bị chệch đi.

Có chút lạ lùng!

Hai mắt Đường Thiên sáng ngời, kéo đại thuẫn ra trước mặt cẩn thận tra xét thì thấy đại thuẫn vẫn hoàn hảo, không chút tổn hao. Đồ ngon! Lập tức Đường Thiên vui mừng, sức một đấm vừa rồi không nhỏ. Múa may vài cái cảm thấy rất vừa tay, Đường Thiên liền thu nó lại.

Chọn được binh khí vừa tay, Đường Thiên không còn lưu luyến vì dù sao những bảo bối này không chạy mất.

Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi ngồi dưới đất.

Diệp Thủ Tâm nhìn Mạc Lôi thất hồn lạc phách: “Sao? Bị chấn động rồi hả? Thực ra có quan hệ gì đâu, dù sao chúng ta cũng đã là kẻ phản bội Quang Minh võ hội.”

Tuy rằng y không muốn lột trần vết sẹo của Mạc Lôi nhưng nghĩ tới chuyện sắp chiến đấu nên đành quyết định lật bài nói thẳng.

“Ta hiểu.” Mạc Lôi cúi đầu trầm giọng thốt lên.

“Bộ dạng của ngươi sẽ làm cho binh sĩ rất kinh hoàng.” Diệp Thủ Tâm nhắc nhở.

Mạc Lôi hất đầu lên, cười gượng: “Lẽ nào ngươi cảm thấy chúng ta còn có cơ hội sinh tồn sao? Đó là Thánh Điện.”

Diệp Thủ Tâm không nói gì.

“Nói với ta về Thánh Điện đi.”

Một giọng nói từ phía sau vọng tới, Đường Thiên cầm một thuẫn bạc lớn đi tới trước mặt hai người. Tiện tay Đường Thiên ném thuẫn bạc xuống đất, phịch, bùn đất bắn lên, mặt đất rung rinh.

“Thuẫn nặng thế!” Mạc Lôi giật mình, gã bèn đứng dậy đi tới trước thuẫn bạc rồi thử nhấc nó lên nhưng không nhấc được, vẻ kinh dị trên mặt càng đậm.

Diệp Thủ Tâm cũng cả kinh.

Mạc Lôi là người nổi bật trong đám võ giả hoàng kim, cách phong thánh không bao xa mà không thể nhấc nổi chiếc thuẫn này.

Tuy Mạc Lôi không phải là thánh giả huyết mạch nhưng sức vóc không nhỏ.

Mạc Lôi không tin là thật bèn lấy hai tay nắm lấy thuẫn, vận chân lực toàn thân, thở ra một hơi dài, quát lên một tiếng lớn. Cái thuẫn từ từ được nhấc lên,khi nó cách mặt đất ba tấc thì dừng lại. Mặt Mạc Lôi đỏ bừng tới tận mang tai, gân xanh gồ lên, hiển nhiên đã dùng tất cả sức lực.

Ầm!

Thuẫn bạccắm phập vào đất, một tiếng trầm đục như cắm vào đậu hũ. Mạc Lôi cũng lảo đảo .

Khuôn mặt gã kinh ngạc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 535: Trang Bị Tận Răng

Sức nặng của thuẫn bạc khiến mọi người phải hít một hơi lạnh.

Diệp Thủ Tâm xem xét kỹ một lúc lâu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó bỗng buột miệng hô: “Ngân Văn Trọng Thuẫn! Đây là Ngân Văn Trọng Thuẫn!”

"Ngân Văn Trọng Thuẫn hả?" lần đầu tiên Đường Thiên nghe thấy cái tên này.

Mạc Lôi bừng tỉnh, gục gặc cái đầu: “Nếu là Ngân Văn Trọng Thuẫn thì cũng có khả năng.”

Diệp Thủ Tâm nhìn Đường Thiên thộn ra với vẻ mặt không hiểu nổi bèn giải thích: “Ngân Văn Trọng Thuẫn là một kiện hồn bảo khá nổi danh. Khoảng 6000 năm trước, lúc đó có một đoàn thánh giả gọi là Thánh Thuẫn, họ hiểu nhất là luyện chế và sử dụng loại hồn bảo dạng thuẫn. Ngân Văn Trọng Thuẫn là hồn bảo trứ danh nhất của họ, cũng là hệ thống trang bị của đoàn. Bề ngoài như chiếc lá, tinh xảo vô song, mặt thuẫn lớn nhưng không dày, rất nặng nề. Ngân Văn Trọng Thuẫn nổi danh thiên hạ là vật mà các thuẫn thánh giả mơ ước. Ta chỉ nghe nói nhưng chưa từng thấy, không ngờ bây giờ được tận mắt, bảo tồn hơn 6000 năm mà vẫn hoàn hảo như mới. Quả nhiên lợi hại.”

“Thì ra là thế!” Đường Thiên vô cùng vui vẻ. Hiển nhiên nghe Diệp Thủ Tâm kể như thế thì Ngân Văn Trọng Thuẫn là vật có lai lịch, rất bất phàm.

Nhưng Đường Thiên không quên vấn đề quan trọng hơn, hắn hỏi: “Nói về Thánh Điện đi, tốp thánh giả sắp tới thực lực thế nào?”

“Thánh Điện là cơ cấu mạnh nhất Quang Minh võ hội. Tất cả bọn họ đều là Thánh giả, địa vị cao cả. Không ai có thể ra lệnh cho bọn họ, kể cả trưởng lão Quang Minh. Khi cần Thánh Điện trợ giúp họ phải tới thỉnh cầu Thánh Điện.”

Tận đáy lòng Mạc Lôi than thở một tiếng. Vào Thánh Điện đã từng là lý tưởng của gã. Không ngờ sẽ có một ngày gã trở thành đối tượng để Thánh Điện tiêu diệt.

“Thánh giả Thánh Điện lợi hại như thế nào?” Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

Mạc Lôi nhìn Đường Thiên như nhìn thằng ngu vậy, đứa khốn khiếp này sao hỏi cái câu ấu trĩ thế, nhưng gã vẫn trả lời theo phận sự: “Thánh giả Thánh Điện cũng phân chia thành cấp hoàng kim, bạch ngân, thanh đồng. Lần này là 15 vị thánh giả thanh đồng được phái tới đây.”

Đường Thiên trợn mắt, nhăn trán, vẻ mặt khó chịu: “Thánh giả thanh đồng hả? Hừ, khinh thường bọn ta như vậy hả?”

Khuôn mặt Mạc Lôi và Diệp Thủ Tâm dại ra nhìn về phía Đường Thiên.

Đứa khốn khiếp này không phải là đầu bị chập đấy chứ…

“Thánh giả thanh đồng từ Thánh Điện lợi hại hơn nhiều so với thánh giả tự do thông thường!” Mạc Lôi liếc nhìn đám Mông Tháp.

Tiếng hai người nói tuy nhỏ nhưng khả năng nghe của thánh giả tất nhiên không tầm thường. Đám Mông Tháp đều nghe thấy hết, rất nhiều người ngừng hoạt động.

Mông Tháp đi tới: “Lợi hại thế nào?”

Mạc Lôi nghe thấy giọng không bằng lòng của Mông Tháp nhưng gã không cử động gì mà chỉ trầm giọng nói: “Thánh giả thanh đồng của Thánh Điện có tiêu chuẩn là hồn trị tối thiểu 300 điểm, hồn thuật công kích không được thấp hơn 120 điểm hồn trị. Thánh giả không đạt tiêu chuẩn này chỉ được coi là thánh giả thực tập. Một khi trở thành thánh giả thanh đồng, ít nhất sẽ được phân cho một kiện hồn bảo có hồn trị đạt 100 điểm. Thực tế thì trừ người mới vào thánh điện, còn lại những người khác đều có hồn trị hồn bảo từ 150 điểm trở lên.”

Mông Tháp không nói gì.

Tiêu chuẩn như thế đúng là giết chết cả đám rồi. Trong những thánh giả ở đây không có vị nào hồn trị vượt 300 điểm, có hồn bảo đạt hồn trị hơn 160 điểm. Trời đẹp thật…!

“Rất lợi hại!” Đường Thiên chống cằm đăm chiêu suy nghĩ.

Đúng là rất lợi hại, Hồn trị của Tiểu Nhị chỉ mới đột phá 100 điểm, nhưng có thêm Dịch Kiếm và Phệ Hồn Diễm cũng có lực để liều mạng.

Thế nhưng những người khác thì quá sức rồi.

Ánh mắt Đường Thiên nhìn lướt qua Phệ Hồn Diễm trên tay mọi người. Hắn ngẩng lên hỏi Mông Tháp: “Phệ Hồn Diễm có hồn trị bao nhiêu?”

Mông Tháp phẫn nộ: “80 điểm hồn trị, bí bảo dùng hết rồi.”

Đường Thiên nhìn các thánh giả đứng kia: “Các ngươi cũng dùng hết rồi?”

“Đúng vậy!” “Đã hết rồi!” “Không còn nổi một kiện!”

Cả đám ồn lên, bọn họ đều là thánh giả tự do, rất nghèo khổ, bí bảo trong người cũng chẳng có mấy món.

Đường Thiên không nói thêm gì, lấy ra tất cả bí bảo mình có, ném cho bọn họ: “Dùng hết đi.”

Một ngọn núi nhỏ chồng đống trước mặt mọi người.

Há, mọi người kiềm không được đều nhất tề hút một hơi khí lạnh. Ngọn núi bí bảo cao hơn năm trượng, quang mang các loại bất định làm cho người ta đỏ mắt hỗn loạn.

Thế này … thế này là bao nhiêu kiện đây…

Cặp mắt đám Mông Tháp sáng rực, cả Diệp Thủ Tâm luôn lạnh lùng cũng phải há miệng, khuôn mặt tỏ ra không tin nổi nhìn ngọn núi bí bảo phía trước.

“Không biết có đủ hay không, sớm biết thế này thì mang nhiều chút nữa.” Giọng Đường Thiên ảo não. Những bí bảo này đều là chiến lợi phẩm của Đường Thiên, dù đã cho Thủ Cân, Tỳ Bà không ít nhưng hắn vẫn giữ không ít.

Đám Mông Tháp đều bị câu nói của tên nhà giàu mới nổi chấn nhiếp. Bọn họ đột nhiên hiểu đã vớ được chĩnh gạo to.

Diệp Thủ Tâm và Mông Tháp đưa mắt nhìn nhau.

Ngọn núi bí bảo nhỏ kia ít nhất cũng phải hơn 10.000 kiện. Người này làm sao đút trong túi tới 10.000 kiện bí bảo…

Toàn bộ binh đoàn Kiếm Quang gom góp lại mới có 2000 kiện bí bảo để tạo nên một cứ điểm bí bảo. Bây giờ thấy Đường Thiên một lần ra tay là một ngọn núi bí bảo, cảnh tượng gây cảm giác cực kỳ phấn kích, làm cho cả binh đoàn Kiếm Quang câm nín.

Đại Hùng tinh giàu có tới mức này sao?

Rốt cuộc ai mới là nhà giàu đây…

Binh đoàn Quang Minh võ hội lại so tiền cũng không bằng người… Đứa khốn khiếp này chắc hẳn là người đứng đầu Thủy Bình tọa giả mạo thành rồi…

Lại còn "Sớm biết vậy mang nhiều hơn chút" câu nói này vốn bình thường nhưng trước núi bí bảo kinh người thì thực quá khí phách rồi đấy.

"Nhanh lên đi, tiết kiệm thời gian!" Đường Thiên giục giã.

Đám Mông Tháp hoan hô rồi nhào về núi bí bảo.

Cái núi bí bảo này có thể cho mỗi người ít nhất là 500 kiện bí bảo, tuy rằng cao nhất cũng chỉ là cấp bạch ngân nhưng cũng rất bổ dưỡng với Phệ Hồn Diễm. (Biên: sao 10k/43 lại được ~500 nhỉ, lão tác giả không biết tính à, chỉ khoảng hơn 200 thôi chứ?)

Phệ Hồn Diễm của mỗi người đều tăng lên kịch liệt.

Diệp Thủ Tâm thấy kinh hồn táng đởm, y bỗng cảm thấy những thánh giả thanh đồng ở Thánh Điện mà gặp phải đám ô hợp này, chỉ hơi chút sơ ý sẽ chịu phiền toái lớn.

Không ai chú ý là trong thời gian này Đường Thiên lại biến mất.

Phệ Hồn Diễm mạnh mẽ vô cùng nhưng kể cả như thế thì nuốt 500 kiện bí bảo cũng tốn mất một canh giờ. Trên mặt mỗi người là niềm vui rạo rực. Phệ Hồn Diễm của họ giờ đây đã đạt được 160 điểm hồn trị, người thấp lắm cũng phải hơn 110 điểm.

Mông Tháp thu Phệ Hồn Diễm của mình lại, thốt lên đầy cảm khái: "Cuộc đời có một lần thoải mái dễ chịuthế này thì chết cũng không đáng tiếc a!"

Lão dùng rất nhiều bí bảo, phải tới 1000 kiện.

"Phệ Hồn Diễm này thực kỳ lạ, không phải chịu hạn chế của hồn trị hồn vực!" Khuôn mặt Trịnh Vũ tỏ ra mừng rỡ.

Điển Cốc mở mắt, giải thích: “Vì Phệ Hồn Diễm không có hình thể, âm dương sinh hồn hỏa, hồn hỏa đã có chút đặc thù sinh mệnh đơn giản. Mà sau khi thôn phệ bí bảo, hồn hỏa không ngừng tiến hóa, tới một trình độ nào đó, sinh mệnh đặc thù lại càng rõ ràng, nó sẽ có linh trí. Phệ Hồn Diễm của mỗi người đều khác nhau.”

Mọi người tỏ ra bừng tỉnh.

Mông Tháp cười ha hả: “Từ nay trở đi súng đã thành pháo!”

Không ít người ở binh đoàn Kiếm Quang hâm mộ nhìn đám Mông Tháp, hồn bảo có hồn trị từ 100 điểm trở lên có giá rất cao, là một con số cực lớn, chưa kể đây lại là hồn bảo nổi danh thực dụng như Phệ Hồn Diễm, không chịu hạn chế hồn trị. Nếu bán nó đi thì cái giá phải trên trời.

Diệp Thủ Tâm nghĩ ngợi càng xa hơn, y nhanh chóng ý thức được rằng chỉ cần có đủ bí bảo thì có thể cường hóa Phệ Hồn Diễm biên độ lớn. Bây giờ đám Mông Tháp đã có sức chiến đấu đột nhiên tăng mạnh về chất.

Nhưng đúng lúc này Đường Thiên lại xuất hiện trở lại. Hắn đang khiêng một cái túi lớn.

“Đến đây xem có thế sử dụng cái gì đi!”

Bốn phía thoáng cái yên lặng, đến cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Vẻ mặt mọi người cứng đờ, phản chiếu nhiều sắc mặt thảng thốt khác nhau. Dường như người nào cũng hít thở không nổi.

Trời ơi!

Không ít người ôm đầu, túm chặt tóc của mình. Khuôn mặt kinh sợ như nhìn phải quái vật.

Chỉ nghe thấy những hơi thở gián đoạn như sắp tắt hơi.

Khuôn mặt một thánh giả đột nhiên đỏ bừng bừng, đỏ như quả hồng chín quá, khuôn mặt kinh sợ mồm lẩm bẩm: “Ta bị trúng tà rồi sao? Ảo giác như thế cũng có. Nhiều hồn bảo quá, tâm ma là thế sao… đáng sợ thật…”

Bên cạnh người này là một vị thánh giả run rẩy toàn thân, vừa run lẩy bẩy vừa giữ ngực: “Là là là vì sao mà tim ta đập nhanh thế… Ta ta ta không chịu nổi nữa, ai tới tát cho ta một cái…”

Mông Tháp cũng run rẩy bàn tay, lão lẩm bẩm giọng run run: “Bình tĩnh, bình tĩnh. Ta sao như người chưa trải đời, không phải chỉ là một đống hồn bảo thôi, cả đời chưa nhìn thấy hồn bảo sao, con mẹ nó ta không phải đã chết lên thiên đường rồi…”

Mạc Lôi cũng muốn điên rồi.

Gã ngơ ngác nhìn đống hồn bảo muôn màu muôn vẻ, lắp bắp không chút biểu cảm: “Thu Diệp Thương... Thiên Không Luân... Kiện kiahình như là Thiên Nga Hắc Kính... Tam Giác Xa Tinh Phiêu... Hậu Phát Chi Thanh... Cái hình dạng này rất kỳ quái, dường như có chút ấn tượng..."

Gã nói mỗi cái tên thì thân hình Diệp Thủ Tâm đứng cạnh lại giật một cái.

Vẻ mặt Diệp Thủ Tâm dại ra nhìn hồn bảo rơi đầy đất, đầu óc trống rỗng, trong đầu y chỉ lặp lại có mỗi một câu, đây không phải là thật đây không phải là thật đây không phải là thật…

Mạc Lôi nói từng cái tên, có cái Diệp Thủ Tâm biết, có cái không biết, dần dần Diệp Thủ Tâm đã chết lặng. Cảm giác như ở bảo tàng cấp cao nhất nghe người có kinh nghiệm giảng giải, giới thiệu những đồ vật có giá trị liên thành…

Oa, thật là lợi hại!

A, dù sao không phải ta…

Khoan đã!

Diệp Thủ Tâm giật mình một cái, đột nhiên tỉnh táo trở lại.

Từng kiện bảo vật, ánh sáng hoa lệ, chiếu rọi không giống nhau. Nếu như sức chiến đấu được biểu diễn qua con số thì con số của đám thánh giả Mông Tháp sẽ lên điên cuồng, đỏ cả mắt.

Bỗng nhiên trước mắt Diệp Thủ Tâm hiện lên cảnh những thánh giả này toàn thân giáp trụ bằng những bảo vật này, chất chồng lớp lớp.

Trong đầu y chỉ còn một ý nghĩ, hóa ra lời nói khoa trương kia cũng có khả năng thành hiện thực.

Trang bị tới tận răng!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 536: Nghênh Địch

Trong không trung, một chùm điểm đen rít lên vọt tới.

“Tô Dị, trận lớn như vậy thì khi thắng chắc công lao chúng ta không nhỏ nhỉ.” Người nói là một gã trung nhiên da trắng sáng, vẻ cợt nhả.

“Đúng rồi, binh đoàn hoàng kim cái mẹ gì, dùng được cái rắm. Gặp lúc mấu chốt thì thê thảm, lại chúng ta đi chùi đít.” Một thánh giả khác gay gắt nói.

Chính giữa đoàn người là một vị nam tử thần thái nhàn nhã, ống tay áo dài thượt bay bay. Hắn cười bảo: “Công lao chắc chắn không ít, trước khi xuất phát ta đã cố ý thăm dò rồi. Nếu như lần này hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ nhận được 100 điểm cống hiến.

Tức thì rộ lên tiếng hoan hô.

Ở Thánh Điện, giá trị điểm cống hiến ngang với hồn trị. 100 điểm cống hiến có thể đổi lấy hồn bảo 100 điểm hồn trị, hoặc đổi lấy hồn thuật hay vật phẩm khác.

Hồn trị là tất cả với thánh giả.

100 điểm cống hiến là một khoản thù lao lớn. Những nhiệm vụ như thế không dễ dàng nhận được, dù có thì cũng rất nguy hiểm.

Nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ 100 điểm đơn giản nhất từ trước tới nay.

43 gã thánh giả tự do trong mắt những thánh giả thanh đồng chính thức của Thánh Điện chỉ là đám pháo hôi. Đến Tô Dị cẩn thận nhất cũng cảm thấy thế. Thánh giả tự do là lũ nghèo mạt rệp, so với bọn họ thì đúng là đứa ăn mày so với quân chính quy.

Mà thánh giả của Thánh Điện là ai chứ, một khi có tư cách thánh giả thanh đồng thì Thánh Điện sẽ phát cho một kiện hồn bảo có hồn trị 100 điểm. Chỉ riêng điểm này cũng đủ làm cho đám quỷ đói kia ước ao tới đỏ mắt.

Trừ cái đó ra thì Thánh Điện còn cung cấp miễn phí những hồn thuật hỗn tạp, trong đó có cả đống loại khác nhau.

Hàng tháng, thánh giả bạch ngân chuyên trách sẽ đăng đàn giảng giải kinh nghiệm của họ với pháp tắc. Chỉ cần trả điểm cống hiến nhất định là có thể mua được vé vào cửa. Chỉ cần chịu khó một chút, kiếm vài nhiệm vụ để lĩnh điểm cống hiến thì cái gì cũng có thể mua được ở Thánh Điện. Nếu kiếm được nhiều điểm cống hiến thậm chí có thể thuê phòng tinh lực để thôi diễn hồn thuật.

Thánh giả phát triển ở Thánh Điện như thế so với đám thánh giả tự do kia thì mạnh mẽ hơn đâu chỉ một chút.

Ở Thánh Điện có một vị thánh giả thanh đồng lập được kỷ lục trong một trận chiến kích sát 16 tên thánh giả thanh đồng tự do. Chênh lệch như thế thì hơi khác thường nhưng một thánh giả thanh đồng của thánh điện đối phó với 3-5 thánh giả tự do cũng dư sức.

Huống chi lần này dẫn đội lại là Tô Dị.

Hồn trị của Tô Dị đạt tới 446 điểm, trình độ chiến đấu của hắn cao siêu. Lại thêm tính khí cẩn trọng nên cơ duyên vô cùng tốt. Hắn rất có danh tiếng trong đám thánh giả thanh đồng. Thánh Điện rất coi trọng nhiệm vụ lần này nên phái Tô Dị ra mặt.

“Hoàn thành nhanh còn về Thánh Điện! Cuối tuần có giảng giải của Tần Lập đại nhân, nếu lỡ mất thì quá đáng tiếc!” Một gã thánh giả reo lên.

“Không biết Tần Lập đại nhân lúc nào thì đột phá cấp hoàng kim, Tần Lập đại nhân được coi là người có hy vọng đột phá thánh giả hoàng kim nhất!”

“Nói bậy! Lam Đông Y đại nhân mới có hy vọng nhất, lý giải pháp tắc của Lam Đông Y đại nhân đã vượt khá xa thánh giả cấp bạch ngân!”

“Theo lời ngươi thì Đông Y đại nhân đã là thánh giả hoàng kim rồi ấy chứ!”

…

Liên tiếp có người tham gia tranh luận, bọn họ rất hứng thú với vấn đề này.

Tô Dị lắc đầu, bật cười nhưng không ngăn cản. Hắn đang suy nghĩ cẩn thận nhiệm vụ lần này. Hành động này là một thói quen vì dù chiến đấu dạng gì thì hắn chưa bao giờ khinh thường kẻ địch. Đối phương có thể kinh động tới Thánh Điện thì chứng tỏ bản thân có thực lực.

Tuy vậy, thực lực thực sự của binh đoàn hoàng kim quả thật không cao.

Xem ra binh đoàn không thích hợp với Võ hội. Võ hội không có hệ thống bồi dưỡng võ tướng, gặp kết cục như vậy Tô Dị chẳng thấy kỳ lạ chút nào. Tuy nhiên thử nghiệm mà thất bại sớm cũng là chuyện tốt, đỡ cho người ta phải ảo tưởng thêm nữa.

Đối với Võ hội thì có Thánh Điện là đủ rồi. Tô Dị tin chắc vào điều này.

Hắn quyết tâm thực hiện thật tốt nhiệm vụ. Hắn muốn cho khắp Thiên Lộ khi đối mặt với Thánh Điện phải run rẩy. Một đám thánh giả tự

do cũng dám đối địch với Thánh Điện, một tên nhà giàu mới nổi vừa quật khởi đã dám không tự lượng sức mình mà khiêu chiến quyền uy của Thánh Điện. Quá buồn cười! Chỉ có máu mới làm cho chúng tỉnh lại, mới đủ để bọn chúng hiểu là đã phạm sai lầm ngu xuẩn cỡ nào.

Bỗng nhiên, ánh sáng thánh bài rung lên.

“Dừng!”

Tô Dị bỗng khẽ quát lên một tiếng, hắn dừng lại. Một quầng sáng phóng ra trước mặt, một lão giả uy nghiêm xuất hiện trên quầng sáng (Biên: video call à :D)

“Hà lão!”

Mọi người rùng mình, nhất tề làm lễ.

Khuôn mặt Hà lão cau lại, mặt hắn âm trầm: “Binh đoàn Kiếm Quang phản bội tập thể, binh đoàn trưởng Diệp Thủ Tâm, phó đoàn trưởng Mạc Lôi đã phát động Thẩm Phán Chi Quang.”

Đám Tô Dị biến sắc, những vụ phản bội Quang Minh võ hội rất hiếm khi xảy ra, cả binh đoàn làm phản thì trước nay chưa từng có.

“Nhiệm vụ các ngươi có thay đổi. Trừ nhiệm vụ đang tiến hành còn phải diệt hoàn toàn binh đoàn Kiếm Quang, một đứa cũng không để lại! Bắt Diệp Thủ Tâm và Mạc Lôi về võ hội, trói ở trụ đình thị chúng, để cảnh tỉnh những tên võ giả phản bội Võ hội về sau!”

Hà lão đằng đằng sát khí.

Trong lòng mọi người càng nghiêm nghị, ầm ầm hô: “Vâng!”

“Giá trị cống hiến của nhiệm vụ lần này sẽ được nhận thêm 50 điểm.

Hà lão lạnh lùng bổ sung một câu rồi cắt liên lạc.

Thêm điểm cống hiến nhưng không ai cảm thấy vui vẻ, sắc mặt cả đám đều xám xịt. Họ đều hiểu rằng sự kiện làm phản lần này nghiêm trọng tới mức nào.

“Hừ, quả nhiên binh đoàn không đáng tin!” Một thánh giả hừ lạnh.

“Đừng nói lời vô dụng, tăng tốc độ đi!” Sắc mặt Tô Dị âm trầm, không chút cợt nhả, toàn thân tản ra sát khí đáng sợ.

Làm phản!

Cái chữ sỉ nhục như thế lại có ở Quang Minh võ hội, hơn nữa còn là binh đoàn hoàng kim còn được ký thác kỳ vọng cao. Đây chính là một cú đấm vào danh vọng của Quang Minh võ hội.

Bọn mày một đứa cũng không thoát!

Trong con mắt Tô Dị chỉ có một mảng băng sương.

Các thánh giả khác cũng không hứng thú thảo luận chuyện khác nữa, ai cũng bình tĩnh tăng tốc.

Bay hơn nửa ngày, bỗng nhiên một đội viên hô lớn: “Chúng ở đằng trước!"

Tinh thần mọi người rung lên, Tô Dị nheo con mắt lại, quát khẽ: “Tiến lên!”

Tốc độ mỗi người đột nhiên tăng lên, như thanh kiếm bén cắt ngang bầu trời.

Đám Đường Thiên chờ đối phương đã lâu. Tiểu Nhị khuôn mặt đen sì bay sau lưng Đường Thiên. Nó chuyên tâm sưu tầm điển tịch, trăm triệu lần không ngờ là con hàng loại hai này mang nhiều đồ tốt như thế đi cho đám pháo hôi kia.

Từng kiện hồn bảo trong truyền thuyết Tiểu Nhị nhìn thấy mà thèm thuồng, trong lòng quằn quại đau đớn.

Thu Diệp Thương, Thiên Không Luân, Thiên Nga Hắc Kính, Tam Giác Xa Tinh Phiêu...

Mỗi một kiện đều là một truyền kỳ!

Có thể rơi vào mắt Quỷ Ngô thì sao là đồ bình thường? Bảo vật như vậy mà lại cho đám pháo hôi có hồn trị chưa vượt qua nổi 200 điểm. Hơn nữa mỗi đứa không chỉ treo một kiện mà đủ mọi màu sắc, rực rõ muôn màu. Tiểu Nhị thấy thế trong lòng bốc lên lửa giận như cao 3000 trượng, giống như vô số quái thú rít gào tàn sát bừa bãi.

Phung phí của trời!

Hỗn đản! Đáng chết!

Tiểu Nhị nắm chặt tay tới trắng bệch, trong lòng nó đầy sát cơ không hóa giải nổi. Lúc này Tiểu Nhị như một thùng thuốc nổ khô cong, chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng đủ kích nổ nó.

Đường Thiên không thấy dị dạng của Tiểu Nhị, lực chú ý của hắn đặt hết vào những thánh giả đang vọt tới, trước nay chưa từng tập trung như vậy. Hắn hiểu là chỉ hơi sơ sẩy trong trận chiến này chính là toàn quân hủy diệt.

Ánh mắt hắn long lên, hít một hơi thật sau, đột nhiên quát lên: “Giết!”

Mọi người đã vận sức sẵn sàng chờ đợi nên ầm ầm phát động.

Phản ứng của đối phương vào hết trong mắt Tô Dị, đối phương đã dàn trận địa sẵn sàng nghênh chiến.

Con mắt Tô Dị lạnh lẽo, bày trận địa sẵn sàng thì sao? Thực lực chênh lệch tuyệt đối làm cho cái gọi là ý chí chỉ là nụ cười khẩy mĩ lệ.

Vù!

Một chùm mưa lửa bay tới đón đầu, những hỏa diễm kia mỗi một vệt chỉ bằng nắm tay, gần như trong suốt.

“Ta tới đây!” Một đội viên hét lên hưng phấn. Gã đột nhiên tăng tốc vọt tới đội ngũ gần nhất.

Hai bàn tay vốn xòe ra bỗng dưng hợp lại, trầm giọng quát lên: “Hồng Liên Tán!”

Vô số ngọn lửa quanh người gã hiện ra, chúng bay theo hình xoắn ốc và nhanh chóng tụ lại trước mặt thành một cái dù đỏ rực đường kính hơn mười trượng.

Mặt dù thật lớn che kín thân hình. Đây là hồn thuật do gã tu luyện, hồn thuật phòng ngự có hồn trị cực kỳ mạnh mẽ! Xông về phía trước, đón công kích của đối phương là sở trường của gã.

Hồng Liên Tán đỡ hết, tốc độ đám người không giảm xuống mà trở thành một tuyến tàn ảnh đỏ lòm, rít lên phóng tới đám Đường Thiên.

Phù phù phù!

Mưa lửa đánh keng keng lên mặt Hồng Liên Tán, khóe miệng nhếch lên cười khinh thường.

Nhưng ngay sau đó nụ cười cứng đơ.

Mưa lửa như rơi vào tờ giấy mỏng, trong nháy mắt đã xuyên thủng Hồng Liên Tán. Đang đẩy Hồng Liên Tán ra trước mặt, gã không ngờ tới kết quả này nên không kịp phản ứng gì cả, hai luồng hỏa diễm đã bay tới trước mặt.

Sắc mặt gã đại biến, trong tình thế cấp bách, hồn bản bảo mệnh Cực Quang Tráo được phát động trong nháy mắt.

Một tầng lồng năng lượng sáng rực như cực quang bảo hộ gã cẩn thận.

Nguy hiểm thật!

Tâm thần gã hơi vững lại, Cực Quang Tráo là hồn bảo phòng ngực có hồn trị đạt 160 điểm. Hơn nữa Cực Quang Tráo có điểm thần kỳ là một khi hồn thuật đối phương tới gần thì giống như nam châm cùng dấu, nó sẽ sinh ra một sức đẩy cực mạnh, đẩy người và tráo ra xa.

Gã đã chuẩn bị tinh thần khi chúng va vào nhau!

Phù phù!

Hai luồng hỏa diễm bắn trúng Cực Quang Tráo, nhưng trăm triệu lần không ngờ là Cực Quang Tráo không bị va chạm mà hai luồng hỏa diễm trong suốt dính chặt trên quang tráo, không ngừng bốc cháy.

Cực Quang Tráo bị đốt thủng hai lỗ rồi nhánh chóng to dần.

Ngực gã bỗng dưng đau nhói, khuôn mặt cứng lại. Gã cúi đầu nhìn xuống ngực thì thấy một phi tiêu hình tam giác cắm trên ngực, năng lượng sắc bén ầm ầm chảy vào trong cơ thể.

Cái này là…

Trên phi tiêu hình tam giác có khắc từng đường vòng cung uyển chuyển, những đường vòng cung này có độ cong khác nhau, đan xen vào nhau, mỗi một đường vòng cung đều rất tự nhiên mà vòng cung ở đầu tiên bén nhọn nhất, nó như một ngôi sao như ẩn như hiện.

Trong đầu gã liên tưởng tới một bảo vật trong truyền thuyết.

Tam Giác Xa Tinh Phiêu… Quả nhiên là sắc bén như truyền thuyết…

Đó là ý niệm cuối cùng của gã, bóng tối vô biên đã nuốt lấy gã.

Quả nhiên sắc bén như truyền thuyết!

Tiểu Nhị thấy tam giác xa tinh phiêu phát uy, khóe mắt nảy lửa, trái tim như bị xuyên một lỗ, máu chảy ròng ròng!

Đó là của ta! Của ta! Của ta!

Trong lòng nó rít gào không ra tiếng.

Tiểu Nhị quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ tinh xảo hiện lên sát cơ nồng đậm, như sắp chảy ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 537: Bá Vương Trảm Phong

Hồng Liên Tán bị xuyên thủng dễ dàng khiến các thánh giả của Thánh Điện bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức có ba người bị Phệ Hồn Diễm bắn trúng. Những người này ngay từ đầu đã khinh thường, bề ngoài của Phệ Hồn Diễm dễ lừa người khác làm cho người nhìn đánh giá thấp lực sát thương của nó.

Tô Dị phản ứng lại nhanh nhất, hắn là người lưu ý tới cảnh tượng đó, Phệ Hồn Diễm thiêu đốt lồng năng lượng làm mặt hắn biến sắc, cao giọng nhắc nhở: “Né tránh hỏa diễm!”

Mấy tên thánh giả đang tính dùng lồng năng lượng chống lại thì giật thót, vội vã xoay người thật nhanh.

Nhưng phương hướng Phệ Hồn Diễm đã được sắp đặt cẩn thận để ra oai phủ đầu đối phương nên Đường Thiên sắp xếp Phệ Hồn Diễm rất chặt chẽ, không cho chúng quá nhiều không gian để né tránh.

Đặc biệt đám Tô Dị lại còn đang tăng tốc.

Chúng đã rơi vào màn mưa lửa, tốc độ của cả đám đã tăng tới mức cực hạn nên khó mà tránh né được. Vù vù, lại có hai người bị Phệ Hồn Diễm bắn trúng.

Thực lực mạnh mẽ của Tô Dị không thể nghi ngờ, cho dù tốc độ cao như thế nhưng hắn vẫn linh hoạt như con cá. Hắn xuyên qua tầng mưa lửa. Mặc dù có 5 người bị Phệ Hồn Diễm bắn trúng nhưng những thánh giả khác đều xông qua được tầng mưa lửa này.

Đám Tô Dị nén giận trong lòng. Từ trước tới giờ bọn chúng toàn tập kích người ta, đã bao giờ chịu thiệt lớn như thế? Sát cơ dàn dụa trên mặt Tô Dị, hắn huýt dài một tiếng, thân hình vươn tới, cả người phóng ra ánh sáng rực sáng chói mắt, giống như chiến thần! Tốc độ đột nhiên tăng lên, xé rách bầu trời, giống như một đạo kiếm quang kinh người hung hãn chém về phía trận địa địch!

Đối phương trước mặt lùi về phía sau như thủy triều.

Lúc này nghĩ rút lui được hay sao? Ngây thơ quá đó!

Tô Dị cười nhạt, bỗng nhiên tầm mắt gã tập trung vào một gã nam tử cầm thuẫn xuyên qua cả một phòng tuyến, ngược với sóng người đang lui về sau. Hắn tiến lên phía trước, đám người rẽ ra hai bên cánh rồi nhanh chóng co lại sau lưng hắn.

Trận hình hình thùy bình thường dùng để xung phong, võ giả ở đầu mũi nhọn là người mạnh nhất. Mũi nhọn phải sắc bén nhất thì trận hình hình trùy mới có thể xuyên thủng phòng tuyến đối phương.

Nhưng đối phương đang phòng thủ!

Tô Dị hiểu ngay ý tưởng của đối phương là đưa chỗ phòng thủ mạnh nhất tới mũi trùy. Như vậy có thể hình thành khu phòng ngự hình cánh quạt, có thể bảo hộ mọi người. Đây là một ý tưởng tốt trên lý thuyết, chỉ cần người đầu tiên có đủ lực phòng ngự thì thế phòng thủ sẽ đủ, hoàn toàn có thể bằng vào sức một người bảo hộ cho cả đám.

Hơn nữa Tô Dị thậm chí nhìn ra được hai cánh nép lại giống như hai thanh đao giấu kỹ, một khi ngăn lại được thì thế xung kích của chúng lập tức sẽ phóng ra!

Nhưng chống lại công kích của ta hả? Phì, không biết các ngươi lấy tự tin ở đâu ra!

Chân lực toàn thân Tô Dị được vận lên, ánh sáng càng thịnh, hắn cũng tu luyện Vi Quang nhưng cảnh giới mạnh hơn Diệp Triêu Ca không biết bao nhiêu lần! Toàn bộ ánh sáng đều ngưng tụ trên người hắn, Vi Quang như châm rực sáng chói mắt. Toàn bộ thân hình hắn được quầng sáng bao phủ, hoàn toàn không nhìn thấy thân hình. Hắn giống như mặt trời chói mắt vô cùng! Vi Quang không phải sở trường về bá đạo nhưng trên tay của Tô Dị lại tỏa ra vẻ bá đạo hung hãn khó tả được bằng lời!

Mặt trời huy hoàng chói chang!

Mặt trời chói chang phá không, quang mang chói lòa gai mắt mơ hồ có quang ảnh ở bên trong, Tô Dị giơ bàn tay lên cao giống như bá vương giơ đao!

Chiến ý của các thánh giả Thánh Điện đều bị thế xung phong bá đạo man rợ không tình lý của Tô Dị kích động. Thanh danh Tô Dị bọn chúng đã biết từ lâu nhưng không ít người lần đầu tiên hợp tác với Tô Dị, lúc này người nhìn thấy tận mắt cảm thấy huyết mạch tự nhiên sôi sùng sục. Sĩ khí bởi mới rồi gặp phải tập kích mưa lửa của đối phương nên xuống thấp bèn lập tức bốc cao.

Những thánh giả đã từng hợp tác với Tô Dị thì trong lòng càng kích động. Mỗi khi xung kích của Tô Dị hung hãn sắc bén như thế xuất hiện trên chiến trường thì tất nhiên là cành khô gỗ mục.

Tô Dị xung phong không phải chỉ một hồn thuật mà là dung hợp giữa phát lực của Vi Quang và tốc độ của Lưu Quang, từ đó sáng tạo ra chiêu thức công kích độc đáo này.

Bản thân Vi Quang không có lực công kích, nhưng nó có thể được coi là một trong các hồn thuật thanh đồng mạnh nhất ở Quang Minh võ hội vì nó có thể thiêu đốt chân lực. Chân lực bị thiêu đốt thì uy lực sẽ tăng lên theo cấp số nhân, cho dù là công kích đơn giản nhất cũng sẽ có uy lực cực kỳ kinh người.

Còn Lưu Quang là hồn thuật di chuyển chủ tu của Tô Dị, nó nhanh như lưu quang, mau lẹ vô song. Tô Dị phát hiện trong lúc tu luyện Lưu Quang có rất nhiều kỹ xảo rất có lợi cho việc tụ tập lực lượng. Lợi dụng lực lượng ẩn dấu trong lúc xung kích cao tốc kết hợp với Vi Quang thì có thể làm cho đao mang tăng vọt về chất.

Phương thức công kích của riêng hắn có một cái tên cực kỳ bá đạo.

Bá Vương Trảm Phong! (Biên: vua chém gió :D)

Thuẫn bạc đối đầu với cú chém hùng hồn bá đạo, ánh sáng bức người nhìn thật yếu đuối. Yếu đuối tới mức không chút nghi ngờ là chỉ cần cột sáng tiếp xúc với thuẫn bạc thì thuẫn bạc sẽ nát vụn như giấy bị xé.

Đám người phía sau Đường Thiên cũng bị xung kích kinh hãi thế tục của Tô Dị chấn nhiếp, sắc mặt biến đổi. Bọn họ chưa bao giờ gặp một chém bá đạo sắc bén tới thế. Bọn họ còn cảm thấy một chém này đủ làm cho đội ngũ của họ một phân thành hai!

Trong lòng Tiểu Nhị nghiêm nghị, nơi khóe mắt thoáng nhìn vẻ kinh sợ của đám Mông Tháp. Nỗi niềm xem thường hóa thành tức giận vô bờ bến. Những bảo vật truyền kỳ cho đám rác rưởi này thì thật là nhục cho truyền kỳ, là bất kính với tổ tiên. Đó là … của ta! Của ta! Của ta!

Đường Thiên cũng bị xung kích của Tô Dị làm cho giật nảy người, tốc độ nhanh quá!

Hắn vừa mới tới trước trận thì người nọ đã vọt tới mặt hắn, tốc độc cực nhanh thậm chí hắn không thấy rõ mà chỉ cảm giác được một luồng khí tức sắc bén bá đạo tới cực điểm, ầm ầm lao tới!

Đường Thiên không kịp suy nghĩ, theo bản năng nắm lấy trọng thuẫn giương lên.

Tô Dị vung tay, cú chém ầm ầm rung động trầm thấp rợn tóc gáy, va rầm lên thuẫn bạc.

Ầm!

Ánh sáng chói mắt đột nhiên nổ tung.

Sóng xung kích cực mạnh như cơn lốc quét ngang qua, thánh giả gần đó như giãy giụa trong cuồng phong bão táp, không giữ vững được thân hình, thần tình hoảng hốt.

Đường Thiên chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể khống chế từ thuẫn bạc cuộn trào truyền tới. Sức mạnh quá lớn suýt làm hắn buông tay. Trong nháy mắt đó hắn phản ứng theo bản năng khom người trầm eo, giơ đầu vai giữ thuẫn lại. Hai cánh tay cầm thuẫn thì lại thành thế ôm lấy, cả người giống như con trâu rừng vận sức toàn thân, cố gắng đỡ lấy thuẫn.

Thanh âm bùng nổ đinh tai nhức óc nổ tung ở thân thuẫn. Màng tai Đường Thiên rung lên ong ong, hắn không nghe thấy bản thân rống giận. Vào thời điểm sinh tử, hắn giãy giụa liều mạng như dã thú sắp chết.

Trọng thuẫn rung lên kịch liệt, Đường Thiên sống chết ôm chặt lấy thuẫn, khuôn mặt vặn vẹo hoàn toàn biến dạng.

Da thịt toàn thân Đường Thiên phồng lên, hai mắt trợn như sắp rách, miệng hò hét rống giận như dã thú: “Ô … ô… ô”

Ánh sáng tan đi.

Mọi người không thể tin nhìn cái đứa ôm thuẫn bạc đang như uống rượu say. Đường Thiên đong đưa chậm chạp.

Sao…. Không thể nào có chuyện đó…

Tô Dị không tin vào mắt mình, lực phá hoại của Bá Vương Trảm Phong mạnh ra sao không ai hiểu rõ hơn hắn. Nếu lấy điểm hồn trị mà xét thì Bá Vương Trảm Phong phải hơn 400 hồn trị! Đến những tiền bối bạch ngân cũng phải khen không dứt miệng chiêu này của hắn, đồng thời cho là dưới tu vi bạch ngân tuyệt không thể nào đỡ nổi chiêu này!

Các chiến tích thực tế cũng chứng minh đánh giá của vị tiền bối bạch ngân, từ lúc Bá Vương Trảm Phong được sáng tạo ra chưa có ai đỡ được.

Đến tận bây giờ!

Nó đã bị người đỡ được!

Tròng mắt Tô Dị nhìn Đường Thiên như nhìn con quái vật, cho dù con quái vật đó đang cử động rất buồn cười.

Đường Thiên bị chấn động thành mơ ngủ rồi, đầu óc trống rỗng, toàn thân sung huyết đỏ như con tôm luộc, người ngợm như kẻ say. Hắn ôm trọng thuẫn ngân hoa văn quay quay nghiêng ngả.

Tất cả diễn ra quá nhanh, nhanh đến hắn chẳng còn thời gian mà nghĩ.

Các thánh giả Thánh Điện đang chuẩn bị thừa cơ đánh lén, chúng đều cho rằng một kích của Tô Dị như thế chẻ tre, làm tan trận hình của đối phương.

Nhiệt huyết của chúng sôi trào theo cú chém sắc bén vô cùng, vọt tới trước trận. Mặt chúng ngơ ra khi thấy đối phương đỡ được rồi!

Chúng nghĩ tới các trường hợp nhưng loại trừ trường hợp đối phương đỡ được nên khi cả đám vọt tới trước trận thì tròn mắt không thể tin nổi.

Ngược lại, đám Mông Tháp bị Bá Vương Trảm Phong của Tô Dị làm cho ngơ ngẩn thì tận mắt thấy Đường Thiên đỡ được một kích kinh khủng tuyệt luân như thế thì lòng tin lại tràn đầy, ai nấy nhiệt huyết cũng sôi trào, cuồng nhiệt trước nay chưa từng thấy.

Đều là khiếp sợ nhưng sĩ khí hai bên lại hoàn toàn đối lập.

Tô Dị ngơ ngác nhìn thuẫn bạc của Đường Thiên, hoa văn trên mặt vô cùng tinh tế, thân thuẫn có màu sáng bạc lòe lòe rất đơn điệu, một cái

tên trong truyền thuyết nảy ra trong đầu hắn, con ngươi hắn co rụt lại, toàn thân giật giật.

Ngân Văn Trọng Thuẫn!

Ngăn Văn Trọng Thuẫn trong truyền thuyết!

Cái này, tương truyền hồn thuật từ loại hoàng kim trở xuống không thể phá hủy được!

Đáng chết thật!

Tại sao chúng lại có bảo vật như thế!

Tô Dị bỗng nhiên nhớ tới phi tiêu tam giác vừa rồi chợt lóe rồi biến mất như lưu tinh. Một cái tên trong truyền thuyết khác như chớp nảy nở trong đầu hắn, tâm thần hắn lại run rẩy dữ dội.

Tam Giác Xa Tinh Phiêu!

Hung danh của Tam Giác Xa Tinh Phiêu rất hiển hách!

Hắn nhớ rõ phi tiêu tam giác từ trong tay kẻ địch chẳng chút đáng lưu ý bay ra. Không thể thế được! Hắn lập tức phủ định suy đoán của mình, nếu như có một kiện Ngân Văn Trọng Thuẫn thì hắn thấy còn có thể.

Cả Ngân Văn Trọng Thuẫn và Tam Giác Xa Tinh Phiêu cùng xuất hiện thì hắn cảm thấy khả năng này không thể… đừng giỡn thế chứ!

Hắn lại đảo mắt sang một kẻ địch khác.

Thanh thương trên tay gã kia hình như có chút kỳ quái, thân thương có từng phiến lá khô trùm lên, trông thật xấu xí. Hình dáng có chút giống với Thu Diệp Thương trong truyền thuyết. Tâm thần Tô Dị run lên.

Hồn bảo trên tay gã bên cạnh lại càng kỳ lạ, là một chiếc roi màu xanh, phía đuôi roi có một chùm màu xanh như mái tóc. Hình như đâu

đó đã được miêu tả, há, có điểm giống với Hậu Phát Chi Thanh trong truyền thuyết. Tâm thần Tô Dị lại run lên.

Gã bên cạnh nữa, quanh người có cái gì xoay tròn. Con mắt Tô Dị cực kỳ lợi hại, hắn lập tức nhìn kỹ. Đó là một phi luân trong suốt màu lam nên khó mà phát hiện. Không hiểu sao Tô Dị nhớ tới một bảo vật uy danh hiển hách. Thiên Không Luân, tâm thần lại run lên.

Tô Dị vô thức quét qua một vòng. Tâm thần hắn không còn run nữa. Mắt hắn lòi ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 538: Giáp Lá Cà

Từng kiện bảo vật trong lịch sử xuất hiện làm cho Tô Dị há mồm nhưng cuối cùng làm cho tim hắn bình tĩnh trở lại. Nếu chỉ 1-2 kiện còn tin đối phương có vận khí tốt, nhưng có một đống như thế này làm cho hắn dở khóc dở cười.

Trên đời này vẫn còn đám người ham phỏng chế bảo vật.

Thật ra không phải hắn chưa từng gặp người như thế. Trước đây có một vị hồn bảo sự cực kỳ thích phỏng chế những bảo vật nổi danh. Hắn cũng biết có một vài cao thủ có thể phỏng chế giống tới 7-8 phần. Có một lần ở một hội đấu giá, có món Ô Long gây xôn xao, có người bỏ ra số tiền lớn tưởng mua được bảo vật hóa ra là đồ dỏm mà giám định sư có thâm niên của chỗ đấu giá cũng không phát hiện ra.

Nếu là người khác thì chắc chắn bị cái đội hình này hù dọa chạy mất.

Nương theo lực phản chấn, Tô Dị kéo giãn cự ly. Ánh mắt hắn nhìn vào tên thiếu niên cầm thuẫn, tên thiếu niên đó chính là Đường Thiên. Trong lòng Tô Dị thầm than, thật ra tới giờ làm cho hắn kinh ngạc nhất là Đường Thiên.

Hắn đã nghe vài tin đồn về Đường Thiên, thậm chí còn biết Đường Thiên gây ra rất nhiều phiền phức cho Quang Minh võ hội. Nhưng với Tô Dị thì đây chả là chuyện gì ghê gớm cả. Thánh giả Thánh Điện không màng thế sự, chuyện thế tục đều là do Quang Minh võ hội quản lý. Nếu như không có phiền toái thì nuôi một đống phế vật đó làm gì?

Tô Dị ngầm nghía có mấy phần tán thưởng.

Nghe nói Đường Thiên tu luyện thức hồn. Thật không ngờ lại mạnh mẽ đến thế, có thể đỡ được Bá Vương Trảm Phong, thật khó tin được.

Toàn thân Đường Thiên sung huyết, da đỏ như con tôm luộc, giờ hắn mới tỉnh lại từ một kích kia.

Đầu hắn trống rỗng, lực lượng Bá Vương Trảm Phong lớn hơn hắn khả năng chịu được của hắn. Tuy hắn ngăn lại được nhưng sức mạnh của đối phương đã tràn vào người hắn.

Thân hình hắn run rẩy không cưỡng được, đó là biểu hiện thoát lực. Thần tình hắn mờ mịt, vẫn như say lắm.

Chiến thuật của Tô Dị gọn gàng nhanh chóng, một kích không thành liền nương theo sức phản chấn kéo giãn cự ly, thậm chí không cho đối phương có cơ hội đánh lén.

Những thánh giả khác phản ứng chậm hơn nhiều. Cả đám ùa lên liền dính phải Phệ Hồn Diễm, nhất thời còn chưa thấy được sự lợi hại của Phệ Hồn Dễm nên vẫn hung hãn xông tới.

Sắc mặt Tiểu Nhị khẽ biến, con hàng loại hai bị đánh cho mơ ngủ rồi, cứ đứng lì ra không động đậy gì.

Theo kế hoạch đây là lúc hắn phải lùi lại, hai cánh bung ra. Thế nhưng vì con hàng kia không động đậy nên trở thành sơ hở của bọn họ.

Mỗi tên thánh giá Thánh Điện đều kinh nghiệm đầy mình, chúng thấy thần tình Đường Thiên mờ mịt liền coi Đường Thiên thành nơi đột phá.

Đáng chết thật!

Trong lòng Tiểu Nhị mắng to, nó biết tình cảnh Đường Thiên không ổn, lúc này chỉ cần hồn thuật kém cỏi nhất cũng đủ để cho con hàng này tạch.

Nếu như con hàng loại hai này chết thì bản thân mình cũng hết sống.

Tình huống nguy cấp, con mắt Tiểu Nhị bỗng sáng lên ánh sáng yêu dị, hai tay như ấn vào không trung. Một chùm sáng chói mắt hóa thành một bàn cờ lớn.

Chỉ thấy chùm tia sáng trên bàn cờ nhanh chóng sáng lên từng quân cờ màu đen. Mười ngón tay Tiểu Nhị liền búng như mưa.

Vù vù vù!

Kiếm mang màu đen lượn lờ chảy xuôi trong Hư không Ám Viêm, nó giống như mưa chắn không gian trước mặt Đường Thiên.

Mắt Tô Dị sáng rực, thức hồn của Đường Thiên dùng môn hồn thuật này tuy uy lực nhỏ nhưng ý tưởng rất hay, tiềm lực trở thành hồn thuật cực kỳ xuất sắc rất lớn.

Nhưng đối với thánh giả thanh đồng ở Thánh Điện thì Dịch Kiếm hiện giờ chưa đủ lực sát thương.

Hồn trị của hồn thuật phòng ngự cả đám thánh giả thanh đồng này đều hơn 100 điểm. Chúng chủ động xông lên, kiếm mang Hư Không Ám Viêm đánh lên lồng năng lượng làm cho nó rung rinh ầm ầm.

Đối phương hung hãn đâm đầu vào trong màn mưa kiếm.

Cùng lúc đó, đám Mông Tháp như trong mộng tỉnh lại. Vù, cả đám như thủy triều từ hai bên cánh ùa ra trước mặt Đường Thiên. Họ không du đấu mà như rào dậu xung quanh Đường Thiên.

Lúc này đã không một ai tính toán chiến đấu gì nữa, không một ai suy tính tiếp theo làm gì mà trong đầu chỉ cho rằng.

Bảo hộ đại nhân!

Rầm rầm rầm!

Mấy người vừa mới lao ra lại giống như bị dã thú đón đầu húc cho, bị bay ngược trở lại. Thậm chí họ còn chưa kịp phóng ra hồn thuật bởi chênh lệch hai bên quá lớn.

Có không ít người trong bọn họ hồn trị mới chỉ 40-50 điểm. Chênh lệch hai bên quá lớn tới mức không thể vượt được bởi điểm hồn trị thấp nhất của thánh giả thanh đồng là 300 điểm.

Với va chạm mãnh liệt như vậy, bọn họ gần như vừa đối mặt đã bị thương.

Trịnh Vũ là một trong số đó, y có sở thích tìm bảo vật, am hiểu hồn thuật loại đồng tử, am hiểu chạy trốn, sức chiến đấu cực thấp. Khi song phương đối đầu cơ bắp thì y chính là người chịu thương tích đầu tiên. Y đối đầu phải một vị quyền thánh, chiêu thức đối phương ẩn chứa sức mạnh cường đại làm cho hồn thuật của y như bọ ngựa đá xe, nháy mắt đã bị nghiền nát.

Y bay ngược ra ngoài, nhìn thấy đối phương càng lúc càng xa nhưng y nhìn thấy rõ sự khinh miệt trên mặt đối phương.

Chân lực đối phương phá phách bên trong người hắn.

Chiến đấu thật đáng ghét… Đau quá…

Mắt y đeo Thiên Nga Hắc Kính, đột nhiên sáng lên một vòng sáng màu đen, chiến trường hỗn loạn chợt trở nên sáng tỏ, kẽ hở của đối phương hiện ra trong mắt y.

Thời gian tựa như thong thả chậm rãi.

Chân lực còn lại trong cơ thể đang gắng gượng chống lại sự phá hoại của chân lực đối phương, bảo hộ mạng của y.

Lỗ vốn rồi…

Y khó nhọc nhếch miệng, không biết vì sao y nhớ tới cảnh Đường Thiên dốc ra một núi bí bảo, khuôn mặt ảo não bảo "Biết thế mang theo nhiều một chút", y nhớ khi Đường Thiên nhét Thiên Nga Hắc Kính vào tay mình còn mình thì kích động tới mức run rẩy.

Thật không có tiền đồ a…

Y tự giễu bản thân, y đam mê tìm bỏ vật sao lại quên mất giá trị của Thiên Nga Hắc Kính được nhỉ? Y dầm mình trong giang hồ, đã quen chuyện ngươi lừa ta gạt, đã ăn sâu chuyện cõi đời lượn lẹo trơn tuột, nhưng một khắc kia làm y dao động.

Thực biết mua lòng người a!

Lúc đó y còn tự nói với lòng như thế, tay nắm chặt Thiên Nga Hắc Kính. Đó là món hồn bảo tốt nhất y sờ được, là bảo bối cả đời y không dám mơ có thể có. Một khắc kia y cảm thấy mình chết đi cũng có giá trị.

Lúc đó y lại nghĩ bảo bối tốt như thế tự nhiên tặng cho người, đứa khốn khiếp này sao lại ngu ngốc như thế?

Ngươi cho rằng ta sẽ thực bán mạng cho ngươi sao? Ngây thơ thế…

Y nhớ rõ lúc đó y cười nhạo tên kia rớt nước mắt, nhiều lắm là mũi có chút cay. Thế giới trong mắt y là lạnh lùng tàn khốc. Y thấy nhiều rồi cảnh dùng bất cứ mánh khóe nào để hạ độc thủ, lừa gạt, vơ vét lấy những tấm thẻ hồn thuật, hồn bảo bình thường nhất.

Y chỉ là nhân vật nhỏ, nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn, chả đáng mua lòng.

Thực là biết mua lòng người a…

Trong lòng Trịnh Vũ tự giễu, màu đen trong tầm mắt là kẽ hở rõ ràng của địch nhân.

Được rồi, cái bảo bối này cũng đủ mua cái mạng nhỏ của mình rồi.

Y hít sâu một hơi, khuôn mặt lõi đời chuyên chú, con mắt vô cùng kiên định. Chân lực trong cơ thể được vận hết lên, dũng mãnh tiến vào hồn vực.

Thậm chí y còn vơ vẩn nghĩ.

Tên khốn ngây thơ mà chết thì rất đáng tiếc!

Bầu trời phía sau kẻ địch, đóa Phệ Hồn Diễm lặng lẽ bồng bềnh trong không trung, tự nhiên nó tung bay như bị gió thổi.

Nó vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ, lặng lẽ bay tới phía sau gã quyền thánh.

Gã quyền thánh dường như phát giác ra, gã bỗng dưng quay người ra quyền. Ầm, chân lực cuộn trào bắn ra mãnh liệt, sắc mặt gã đột nhiên biến đổi. Không đánh trúng!

Vai trái bỗng đau đớn, gã ngoái nhìn thì thấy một đóa hỏa diễm bằng nắm tay ở đầu vai, sau đó nhanh chóng rót vào trong cơ thể.

Sắc mặt gã quyền thánh khẽ biến, chân lực kích động muốn khu trừ đóa hỏa diễm. Nhưng dù gã thôi động chân lực thế nào thì đóa hỏa diễm vẫn lan xuống từng chút từng chút.

Sắc mặt gã cuối cùng thay đổi hoàn toàn.

Gã giận dữ quay mặt nhìn cái thân ảnh nhỏ gầy bay ngược ra xa. Tên kia đã hôn mê, khuôn mặt xương xẩu tỏa ra nét vui vẻ khó tả, thân hình rơi dần xuống.

Tô Dị đang quan sát chiến đấu ở xa xa, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Nếu như bảo Đường Thiên đỡ được Bá Vương Trảm Phong làm cho hắn thấy bất ngờ thì cuộc chiến thảm liệt đang diễn ra càng làm hắn cảm thấy khó tin được.

Đường Thiên không còn sức chiến đấu là mục tiêu dễ dàng không thể nghi ngờ. Thánh giả Thánh Điện mà không nhìn ra thì thật tệ hại.

Thức hồn Đường Thiên không thể ngăn trở chúng, hai bên trực tiếp đánh giáp lá cà. Chiến đấu đến đây thì Tô Dị cho rằng trận chiến này đã thắng lợi rồi. Một đám thánh giả tự do có điểm hồn trị bình quân chưa tới 100 điểm, trong thế trận cận chiến với thánh giả thanh đồng có hồn trị thấp nhất là 300 điểm, Tô Dị không nghĩ được đối phương có thủ đoạn gì lật ngược thế cờ.

Tình hình giống như hắn dự liệu, cứ mỗi một va chạm là đối phương người ngã ngựa đổ, một vài người bay ra ngoài.

Nhưng màn kế tiếp làm cho Tô Dị thất kinh.

Cho dù đã bay ra ngoài nhưng những thánh giả tự do vẫn bất chấp tất cả mà ném hết những hồn thuật, hồn bảo có trong tay ra.

Tô Dị như không tin vào mắt mình.

Đây là thánh giả tự do sao? Thánh giả tự do nhu nhược không kết nhóm cơ mà?

Ý chí chiến đấu kiên quyết như thế làm cho Tô Dị thiếu chút cho rằng bản thân mình gặp phải quân cảm tử của chòm sao nào đó.

Lúc này, thánh giả đã nhiễm phải Phệ Hồn Diễm cũng phát hiện tình huống không ổn, hỏa diễm này lại thôn phệ hồn vực chúng.

“Phệ Hồn Diễm!”

“Trời ơi, là Phệ Hồn Diễm, cứu mạng! Cứu ta nhanh lên!”

“Chúng là Phệ Hồn Huyết Đoàn!”

Những tiếng thét chói tai kinh hoàng, những tiếng thét từ miệng thánh giả thiết huyết của Thánh Điện vang khắp. Khuôn mặt chúng sợ hãi và

tuyệt vọng. Những hỏa diễm đơn giản kia lan khắp thân thể chúng, đang điên cuồng thôn phệ hồn vực bọn chúng.

Phệ Hồn Huyết Đoàn!

Tô Dị nghe thấy bốn chữ này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đối với Thánh Điện, Phệ Hồn Huyết Đoàn là một điều kiêng kị. Tô Dị biết năm xưa Thánh Điện vì bốn chữ này đã phải bỏ ra cái giá lớn thế nào.

Phệ Hồn Huyết Đoàn thành tro lại bùng lên!

Tô Dị rùng mình, hắn nhìn đám người Đường Thiên, trong nháy mắt trở nên lạnh thấu xương.

Chết hết cả đi!

Hắn lại thôi động Vi Quang lần nữa, chân lực trong cơ thể điên cuồng thiêu đốt. Thân hình hắn đột nhiên biến mất giữa không trung.

Gần như đồng thời, hắn xuất hiện trước mặt Đường Thiên, bàn tay giương lên quá đỉnh đầu, gai ánh sáng chi chít vô cùng, chúng giống như ánh đao tử vong!

Phía sau Đường Thiên, con mắt Tiểu Nhị cũng đồng thời sáng lên ánh sáng lạnh lẽo.

Cuối cùng ngươi cũng động thủ rồi!

Khuôn mặt Tiểu Nhị nhỏ nhắn lạnh lẽo, vô cùng trang nghiêm, mười ngón trên hai bàn tay chậm rãi múa may.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 539: Luôn Luôn Có Lý Do

"Thiên Huệ, ngươi yên tâm! Ta nhất định sẽ đi tìm ngươi!"

Trên đỉnh núi có hai người ngồi đối diện nhau, thằng bé lớn tiếng nói với tiểu cô nương, lời thề của hắn truyền rất xa, rất xa trong gió.

“Mẹ ơi, tiểu Thiên đã rất lợi hại rồi, người có thấy chăng?”

Dưới trời sao, thiếu niên giàn giụa nước mắt tự thì thào với chính mình.

“Quỷ Trảo tiền bối, nhất định ta sẽ phát dương quang đại truyền thừa của ngươi!”

Nhìn thân hình gầy còm nghiêm nghị với tấm lưng còng còng, vị thiếu niên nắm chặt tay.

…

Vô số hình ảnh hiện lên, vô số khuôn mặt xẹt qua, vô số lời hứa kích động trong lòng.

Tai của Đường Thiên ong ong chẳng nghe thấy điều gì, trước mắt hắn là một mảng trắng xóa chẳng thấy gì. Toàn thân hắn nóng lên, máu chảy như sôi trong huyết quản, toàn thân như đứng trong lửa đỏ, hắn chẳng cảm thấy điều gì, đến ngón tay cũng không động đậy nổi.

Thế là thua sao… Thế là chết sao… Chết ở đây sao?

Không được!

Ta không muốn chết ở đây!

Ta còn chưa gặp Thiên Huệ, ta còn chưa thực hiện được mộng ước, ta còn chưa làm tròn lời hứa, ta còn nhiều bí ẩn chưa tìm ra, trong lòng ta còn nhiều ngờ vực. Đối với thế giới này ta còn rất hiếu kỳ, còn nhiệt tâm vĩnh viễn chưa tắt… Ta không muốn chết ở đây…

Vất vả lắm mới tới được đây… Vất vả lắm!

Ta nhận nhiều đau khổ, ta chịu đủ mỉa mai, ta vuốt bao nhiêu mồ hôi, ta ám nhiều khói thuốc súng, ta đạp lên bao nhiêu là đất, mình ta đầy thương tích mới tới được đây!

Có người kiên định đến chết không sờn chờ ta, có bao nhiêu người bỏ qua sống chết kề vai chiến đấu với ta, có bao nhiêu người kính ngưỡng đưa mạng sống và thời gian giao cho ta, ánh mặt trời chưa bao giờ thôi chiếu ta, hi vọng chẳng bao giờ rời ta, bao điều tốt đẹp cùng ta tới đây!

Vất vả lắm mới tới đây, sao lại buông bỏ?

Sao có thể chết ở đây? Không thể!

Ngươi đã nói, ngươi phải tìm Thiên Huệ!

Ngươi từng nói, ngươi phải kề vai chiến đấu với bọn họ!

Ngươi từng nói, ngươi dẫn bọn họ đánh chiếm chòm sao thật lớn!

Ngươi từng nhận ngươi là thần thiếu niên mà!

Mỗi thớ thịt của Đường Thiên đều run lên, toàn thân nóng lên, máu huyết rần rật. Tất cả nổ vang trong tai, tất cả đều là những tiếng thét giận dữ điên cuồng từ trong tâm khảm!

Đường Thiên, ngươi từng nói!

Đều là những thứ ngươi từng nói!

Ngươi quên rồi hả? Lùi bước hả? Nhát rồi hả? Mất tinh thần rồi hả? Muốn đầu hàng ư?

Dòng máu rậm rịch trong huyết quản giống như dung nham trào trong ngọn núi lửa, chúng điên cuồng rót vào xương cốt hắn, vào thớ thịt thớ gân hắn. Lực lượng làm người ra run rẩy, kích thích từng đầu dây thần kinh, sâu thẳm trong thân hình kia run rẩy không cưỡng lại được.

Không, là rung động!

Như từ tận địa tâm chứa năng lượng đáng sợ...

Chiến đấu bên ngoài đang tới hồi gay go. Tô Dị hiện ra trước mặt Đường Thiên, một chưởng chém xuống! Bỗng một lưới ánh sáng như bàn cờ hiện ra trước Đường Thiên.

Dịch Kiếm!

Tô Dị tỏ ra xem thường, vừa rồi hắn đã biết uy lực của Dịch Kiếm, chỉ là giãy chết khi hấp hối, hồn trị chưa tới 100 điểm, thứ như vậy mà dám đưa ra ngăn cản công kích của ta sao?

Tô Dị không biến chiêu. Hắn chém, chém thật mạnh vào lưới ánh sáng. Tiểu Nhị kêu lên thảm thiết, nó bị đập mạnh, văng cả ra ngoài.

Như dự liệu của Tô Dị, lưới ánh sáng dạng bàn cờ tan vỡ. Nhưng hắn không thể ngờ vô số hỏa diễm nửa trong suốt trong lúc lưới ánh sáng tan vỡ bắn vào hắn. Quá bất ngờ, Tô Dị không kịp phòng bị nên trúng chiêu.

Phệ Hồn Diễm!

Đây mới là sát chiêu chân chính của Tiểu Nhị. Từ lúc bắt đầu chiến đấu Tiểu Nhị đã chuẩn bị sẵn sát chiêu. Phệ Hồn Diễm của nó có công kích mạnh nhất trong đám người, cũng là sát chiêu duy nhất có thể uy hiếp Tô Dị. Vì thế dù đám Mông Tháp chiến đấu thảm liệt lắm rồi nhưng nó vẫn kềm chế bản thân để ra một chiêu này.

Nó đang đợi Tô Dị!

Phệ Hồn Diễm đạt tới 260 điểm hồn trị, lập tức nó cuốn lên cánh tay phải của Tô Dị, giống như thủy ngân đọng trên cánh tay.

Sắc mặt Tô Dị thoáng cái trắng bệch như tờ giấy, tia tàn khốc lóe lên, tay trái vung lên hướng về vai phải chặt xuống một chưởng.

“A a a a…”

Tiếng thét tê tâm phế liệt vang khắp chiến trường, thân hình Tô Dị nhoáng lên biến khỏi lưới ánh sáng. Một lát sau, một luồng hỏa diễm bốc lên trên cánh tay cụt, đảo mắt nó bùng lên trùm cả cánh tay, mấy giây sau chỉ còn tro bụi.

Tô Dị hiện ra cách đó mấy chục trượng, cánh tay phải biến mất, vai phải có một vết thương đáng sợ, máu đang trào ra không ngừng, một nửa y phục đã bị sũng máu.

Sắc mặt hắn tái nhợt, hắn nhìn chằm chằm Tiểu Nhị như con dã thú.

Luồng Phệ Hồn Diễm thôn phệ cánh tay phải của hắn đang lặng lẽ trôi trong không trung.

Thân thế Tiểu Nhị hơi trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tái nhợt, trên tay có thêm một chiếc dù. Năng lượng trong cơ thể nó lúc này đã không thể thôi động Phệ Hồn Diễm.

Tô Dị nhe răng cười lạnh lẽo, : “Hay, hay lắm! Một thức hồn mà dám hủy một cánh tay của ta!”

Khuôn mặt anh tuấn nhăn nhó dữ tợn, điên cuồng. Hắn vung tay trái lên.

“Đi chết đi!”

Tay trái chém xuống điên cuồng, vô số đao mang gào thét bay tới Tiểu Nhị. Thân hình Tiểu Nhị nhoáng lên, một đạo đao mang lướt sát sạt nó, một đạo khác bay đến trước mặt nó. Tiểu Nhị nghiến răng giương dù lên che chắn.

Ầm!

Dưới lực lượng mạnh mẽ Dù Nha Nha tan tành trong nháy mắt, Tiểu Nhị hung hăng ném lên.

Tô Dị cười gằn, tay trái vung lên tạo ra luồng sáng long lanh. Phải chết ở chỗ này sao? Tiểu Nhị bải hoải thầm nghĩ. Lúc này nó đã bên bờ vực buông xuôi.

“Chết!”

Tô Dị chém mạnh, đao mang gào thét nhắm vào chỗ Tiểu Nhị đang lơ lửng.

Y y nha nha!

Một tàn ảnh đột nhiên hiện ra phía trước đao mang làm Tiểu Nhị giật mình tỉnh lại. Đó là … Nha Nha!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nung núc thịt của Nha Nha lẫn theo vẻ kinh sợ, nhưng nắm tay nhỏ nhắn của nó đột nhiên hấp thu ánh sáng xung quanh, Thôn Quang Thiết Quyền!

“Không!” Tiểu Nhị thét lên tiếng thê lương chói tai.

Luồng sáng Thôn Quang Thiết Quyền đối đầu với cú chém Vi Quang có hồn trị hơn 200 điểm sao. Nó yếu như tờ giấy, không cản nổi một giây đã tan vỡ. Toàn bộ đao mang chìm vào trong cơ thể Nha Nha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nung núc thịt của Nha Nha bị căng đến biến dạng. Đôi mắt trợn tròn tràn đầy vẻ kinh dị, ánh sáng chói mắt như châm xuyên qua làn da nó trông rất yêu dị đáng sợ.

Uỳnh!

Tiếng nổ như sấm sét, Nha Nha biến khỏi tầm mắt Tiểu Nhị. Lực lượng kinh khủng không lưu lại cả tàn ảnh, như một quả đạn pháo bắn xuống đất, giờ chỉ còn một lỗ nhỏ sâu không thấy đáy.

Không…

Tiểu Nhị ngơ ngác nhìn chỗ nãy giờ có Nha Nha, nó như bị mất hồn, vô số hình ảnh mơ hồ xa xôi hiện trước mắt nó…

Võ hồn nhỏ bé đờ đẫn phiêu phù giữa không trung, âm thanh y y nha nha vang ra từ sau lưng Đường Thiên. Nha hồn tướng vui vẻ nhảy ra, nhìn thấy nó thoáng sửng sốt.

Hai đứa ngơ ngác đối diện nhau.

“Y…”

Con mắt Nha Nha lóe lên tia sáng, nó móc từ trong người ra một khối tinh thạch đưa đến trước mặt đờ ra như khúc gỗ.

Võ hồn nhỏ bé đờ đẫn khẽ rung động trong lòng, nó cầm lấy tinh thạch, đút vào mồm, nhai răng rắc răng rắc. Sau đó nó móc một thẻ Hồn tướng đưa cho Nha Nha. Mặt mày Nha Nha rạng rỡ cho luôn vào mồm.

Nha Nha hưng phấn đập đập tay.

Võ hồn nhỏ bé có chút mơ hồ, dần dà nó có suy nghĩ, xung quanh nó hình thành một vòng sáng không ngừng lưu chuyển.

Nha Nha càng hưng phấn trong lòng, đập tay càng sung.

Võ hồn nhỏ bé được lây niềm hưng phấn, nó bắt đầu bay từng vòng vây bắt Nha Nha, càng lúc càng nhanh.

Thoải mái quá…

Đây là sung sướng sao?

Võ hồn nhỏ bé hiểu ra điều gì đó.

Nha Nha vò đầu, vẻ mặt khổ não dạy nó Loa Toàn Kình…

Sung sướng quá.

Đến lúc Tiểu Nhị chiếm lấy thân thể võ hồn bé nhỏ, tất cả đều thay đổi.

Hàng ngày Nha Nha đều xun xoe chạy tới, y y nha nha làm cho nó thấy phiền toái khó chịu, lần nào cũng tung tẩy tung tẩy tinh thạch ở trước mặt nó, y y nha nha khoa tay múa chân. Khi nó ăn tươi tinh thạch thì Nha Nha mới rạng rỡ mặt mày.

Bản thân luôn thấy phiền phức, cảm thấy khó chịu. Ăn tươi tinh thạch vì sợ Nha Nha làm phiền thôi.

Vì sao mình lại khổ sở thế?

Nó chỉ là Nha hồn tướng mà thôi, chẳng có giá trị gì, chẳng có tác dụng gì? Bản thân mình là linh hồn cao quý hàng ngày phải tiếp đãi một Nha hồn tướng, phiền ơi là phiền. Tình hữu nghị cùng một Nha hồn tướng, đáng cười chết mất!

Thế nhưng vì sao mình lại khổ sở thế? Trước mắt nó hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh sợ của Nha Nha, nắm tay nhỏ bé đỡ ánh đao Vi Quang, nhất định nó rất sợ…

Khuôn mặt Tiểu Nhị nhìn Tô Dị không chút biểu cảm, nó muốn giết chết người này.

Dù chết.

Bỗng nhiên nó cảm thấy gì đó, đột nhiên ngoái đầu lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Đường Thiên.

Phì, ngươi cũng không cam tâm sao?

Phì, ngươi cũng có ý chí quyết tử sao?

Tiểu Nhị quay mặt lại, hờ hững nhìn Tô Dị. Thân hình nó đột nhiên biến mất trong không trung.

Thế giới chiến hỏa nóng bỏng, Đường Thiên đang chất vấn bản thân không ngừng.

Ngươi quên à? Lùi bước hả? Nhát rồi sao? Chán nản á? Muốn đầu hàng à?

Không!

Tự đáy lòng thiếu niên hét lên kích động, điên cuồng, rống giận bất chấp tất cả.

Ta không quên! Ta sẽ không lùi bước! Chẳng bao giờ nhát gan! Không bao giờ chán nản!

Tuyệt! Không! Đầu! Hàng!

Hắn vận hết sức, nhấn mạnh từng chữ để nói cho bản thân nghe.

Trong cơ thể hắn dường như có vật gì nổ tung.

Bốp bốp bùm!

Những âm thanh bạo liệt không ngừng không ngừng vang lên trong cơ thể hắn như rang đậu, thân hình hắn run rẩy kịch liệt. Mỗi tiếng bùng nổ thì cơ thể Đường Thiên sẽ phình lên một ít, như có vật gì trong cơ thể hắn nổ tung.

Những tiếng nổ không dứt bên tai, cơ thể Đường Thiên như nồi nước sôi phình lên hình tròn nhỏ, rồi lại biến mất.

Tiểu Nhị xuất hiện phía trước Đường Thiên, nó nhìn chăm chú, thần tình phức tạp vô cùng. Tiếng thì thào của nó nhẹ bẫng khó nghe: “Ngươi cũng đi tới bước này thật làm cho người khác bất ngờ, ngươi chấp nhất với thắng lợi tới tình trạng này sao? Dù rơi vào tuyệt cảnh như thế vẫn không cam lòng buông bỏ sao?”

“Tỏa (khóa) đã mở rồi sao? Thật khiến cho người ta giật mình.” (Biên: tỏa như khái niệm cơ nhân tỏa trong Vô Hạn Khủng Bố chăng? Có lẽ là khóa gen/huyết mạch hay đại loại tương tự như thế)

“Đã như thế, như thế…”

Nó vươn tay điểm lên mi tâm Đường Thiên.

“Ta sẽ giúp ngươi một lần, vì Nha Nha.”

Đầu ngón tay Tiểu Nhị nở ra ánh sáng chói mắt rồi chìm vào mi tâm Đường Thiên. Thân thể Tiểu Nhị càng thêm ảm đạm, nó chìm vào trong cơ thể Đường Thiên rồi biến mất tăm mất tích.

Ánh sáng chìm vào mi tâm Đường Thiên, thân hình Đường Thiên đột nhiên yên ắng trở lại.

Những tiếng nổ không dứt đột ngột dừng lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 540: Song Tử Lô

Cả bầu trời tối sầm, không biết là mây đen giăng kín trời từ khi nào. Mây đen không đầu không cuối, đen kịt như mực.

Năng lượng phân ly trong không khí đột nhiên yên ắng. Năng lượng kích động tán loạn trong trận chiến đấu mới rồi cũng biến mất tăm mất tích, trời đất chỉ còn sự tĩnh lặng.

Hai bên đang kịch chiến đồng thời dừng lại. Trên mặt mỗi người đều là vẻ nghi hoặc. Yên lặng quá! Yên lặng khác thường này diễn ra đột ngột trên chiến trường thật quỷ dị, khó thốt thành lời. Trên chiến trường phải là năng lượng bùng nổ, bay tán loạn tung hoành tàn sát bừa bãi mới phải, đột nhiên tĩnh lặng, bình hòa như thế làm người ta sởn tóc gáy.

Sự việc khác thường quỷ dị!

Ở đây đều là thánh giả, họ rất mẫn cảm với biến hóa của năng lượng, của không khí. Tất cả đột nhiên yên ắng làm cho những thánh giả kinh nghiệm phong phú thấy nghi hoặc.

Giống như… giống như có một con quái vật đáng sợ đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, tất cả đều khiếp sợ uy thế của nó nên lặng tiếng.

Tô Dị cảm thấy buồn cười cho liên tưởng của mình, năng lượng đâu phải dã thú, nó không có sinh mệnh.

Con mắt hắn nhìn chăm chú vào Đường Thiên. Dị dạng của Đường Thiên và động tác của thức hồn hắn đều nhìn thấy hết. Tuy hắn không tin Đường Thiên nảy ra được thủ đoạn gì nhưng dị tượng bất thình lình làm

cho hắn nâng cao tinh thần cảnh giác phòng bị. Chẳng lẽ bên trong cơ thể Đường Thiên còn dấu vật gì đó?

Bỗng nhiên Tô Dị nhớ tin tình báo nói về Đường Thiên. Đến tận bây giờ thân thế của Đường Thiên vẫn còn là ẩn số. Lai lịch của Đường Thiên chỉ tra được tới Tinh Phong thành, mẫu thân đã qua đời, lai lịch không rõ ràng, phụ thân hắn là ai cũng không ai biết rõ. Hơn nữa năng khiếu thể hiện tại học viện An Đức cũng chẳng có gì. Còn nữa, mấy tên A Mạc Lý bị Đường Thiên cho hít khói, thiên phú lúc đó lại vượt xa hắn.

Cứ như thể một thiếu niên phổ thông tầm thường thì giờ đây lại là cường hào một phương thống lĩnh Đại Hùng tinh, tới Quang Minh võ hội cũng phải cực kỳ kiêng kị. Tốc độ phát triển kinh người như thế thì đến Tô Dị được gọi là thiên tài thiên phú hơn người từ nhỏ cũng tự than không bằng.

Thân thế đứa này nhất định có bí mật!

Tim Tô Dị đập thình thịch, hắn bỗng ý thức được đây là cơ hội tuyệt hảo. Vốn dĩ hắn luôn cho rằng đây là hành động thường thôi nhưng bây giờ hắn bỗng thấy có lẽ bản thân có thu hoạch trong lần hành động này.

Phán đoán này lập tức làm cho lòng hắn cháy bỏng.

Đường Thiên từ từ hé mắt.

Con ngươi Tô Dị đột nhiên rụt lại, trong lòng chấn động kịch liệt. Con mắt thằng này lại hóa ra màu vàng kim!

Đứa khốn khiếp này…

Tô Dị nhăn trán cố nhớ lại các miêu tả đã sưu tầm về con mắt màu vàng kim, hắn nhớ đã đọc ở đâu đó, hắn có ấn tượng lắm nhưng lúc này không thể nhớ ra. Tuy là nhớ không ra xuất xứ con mắt vàng kim nhưng hắn đại khái có chút phán đoán.

Lai lịch Đường Thiên quả nhiên không đơn giản!

Tô Dị tinh tế chú ý tới một chi tiết, con mắt của Đường Thiên dường như không có tiêu cự.

Trong lòng hắn chợt nảy lên, lẽ nào…

Trong tầm mắt Đường Thiên vẫn là một mảng trắng xóa, dường như hắn đặt mình vào trong trung tâm gió bão, toàn những tiếng gào thét rống giận bên tai.

“Ngươi quên rồi hả? Muốn lùi sao? Nhát chưa? Chán nản chưa? Muốn đầu hàng rồi à?”

Từng lượt từng lượt.

“Không!”

Đường Thiên nhẹ nhàng nói với bản thân mình.

Gào thét đột nhiên ngừng lại, rống giận đột nhiên ngừng lại, tầm mắt trắng xóa khôi phục từng điểm. Hắn thấy Tô Dị cụt tay cách đó không xa. Khóa huyết mạch đã được mở như trở nên biển sâu vạn trượng, như hư không cao vời vô tận. Sức mạnh chảy lặng lẽ, mỗi một gợn sóng đều làm cho tâm hắn rung động một hồi.

Sức mạnh từ mỗi một tấc da thịt, mỗi một giọt máu, mỗi một mẩu xương mà ra. Nó chạy dọc tứ chi rồi tụ vào trái tim.

Khóa phong tỏa huyết mạch được mở rồi…

Năng lượng trong trời đất đang yên tĩnh bỗng nhiên linh hoạt dị thường.

Hí hí hí!

Năng lượng khắp bầu trời hóa thành từng đạo nhỏ đánh tới Đường Thiên. Khắp nơi trong không trung đều là những đạo năng lượng nhỏ, giống như mũi kiếm chém xuống nước tạo thành những gợn sóng.

Cái này là…

Tô Dị cảm thấy chần chừ bất định. Có thể quấy nhiễu năng lượng trong phạm vi lớn thì sao có thể tầm thường! Thế nhưng năng lượng hỗn độn trong không khí muốn được thánh giả trực tiếp đưa vào chiến đấu không phải là chuyện đơn giản, càng không phải là việc mà thánh giả thanh đồng có thể làm được.

Vị trí Đường Thiên giống như trung tâm gió bão, năng lượng khắp trời điên cuồng tràn tới, tràn vào cơ thể hắn.

Tô Dị nhìn không rõ thân hình đối phương nhưng hắn có thể cảm nhận một luồng khí tức nguy hiểm đang hình thành trong trung tâm gió bão.

Đứa khốn khiếp này… rốt cuộc có lai lịch gì?

Trong gió bão, thần tình Đường Thiên bình tĩnh. Hắn là linh năng lượng thể, không thể cản trở năng lượng chen chúc tới. Những năng lượng điên cuồng kia dũng mạnh chạy dọc cơ thể hắn, tụ cả vào trái tim.

Đường Thiên cảm nhận được khác biệt. Năng lượng dũng mãnh tràn vào cơ thể là luồng năng lượng xanh thẫm, còn lực lượng từ trong huyết nhục hắn tuôn ra lại đỏ đậm nhu máu.

Vô số những sợi màu xanh thẫm và sợi màu đỏ đậm kịch liệt tụ vào trái tim.

Trái tim của Đường Thiên nửa bị năng lượng xanh thẫm ăn mòn, nửa kia bị lực lượng đỏ đậm ăn mòn. Dần dần, trái tim Đường Thiên biến thành nửa xanh nửa đỏ. Nửa màu xanh trong suốt óng ánh, nửa màu đỏ thì đỏ tươi như máu.

Song Tử Lô!

Ba chữ này như tia chớp lóe lên trong đầu Đường Thiên, dường như hắn biết từ lúc sinh ra.

Khoan đã! Song Tử Lô… chòm Song Nam…

Đường Thiên ngây cả người, hắn từng suy đoán đủ kiểu về huyết mạch trong người mình nhưng chưa từng liên hệ gì với chòm Song Nam. Với hắn, chòm sao này cực kỳ xa lạ.

Hóa ra tên khốn khiếp này là từ chòm Song Nam…

Hắn bỗng dưng phát hiện, chẳng biết từ lúc nào đã Tiểu Nhị thu nhỏ nằm cuộn tròn bên trong lô năng lượng màu xanh long lanh, nó đang ngủ say. Sắc mặt Tiểu Nhị tái nhợt, điều này làm cho Đường Thiên từ trong hư vô mờ mịt tỉnh táo lại. Khung cảnh chiến đấu mới vừa rồi hiện lên trong đầu hắn.

Tiểu Nhị!

Nha Nha!

Mọi người!

Vẫn còn đang chiến đấu, chòm Song Nam gì đó không phải chuyện cần suy nghĩ lúc này.

Đường Thiên bỗng nắm chặt bàn tay. Song Tử Lô đang bắt đầu thành hình trong cơ thể, lô năng lượng xanh lam yên tĩnh vô cùng, còn nửa màu đỏ là huyết lô lại rất náo động. Máu huyết toàn thân dũng mãnh chảy vào huyết lô, không ngừng được huyết lô cường hóa rồi chảy ngược trở lại.

Đường Thiên có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng của mình đang tăng cường từng chút, hắn có thể cảm nhận được biên độ tăng trưởng.

Bỗng nhiên Đường Thiên chú ý tới một chuyện, Ma Quỷ Hỏa không biết tự lúc nào cũng bị hút vào trong huyết lô, ánh sáng của huyết lô trở nên cực kỳ sáng chói.

Tô Dị cảm giác khí tức trung tâm gió bão càng lúc càng kinh khủng, phảng phất như có một con quái vật đang sinh ra, hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, hắn biết không thể kéo dài thời gian nữa.

Hắn nghiến răng, thân hình đột nhiên biến mất.

Cùng lúc đó hắn xuất hiện ở sát bên ngoài vùng gió bão, cả người toát ra luồng sáng chói mắt như mặt trời, tay trái vung lên rồi chém mạnh xuống.

Tô Dị hành động đột ngột,những thánh giả xung quanh không kịp phản ứng.

Những tiếng kinh hô rộ lên, cú chém dễ dàng phá vỡ vùng gió bão, hung hăng chém về phía Đường Thiên.

Đường Thiên không cảm thấy gì, đao mang cuộn trào mãnh liệt. Lúc sắp chạm vào trán Đường Thiên thì thuẫn bạc bất thình lình hiện ra trước đao mang.

Ầm!

Đao mang cuộn trào mãnh liệt như sóng dữ đánh lên đá ngầm, ầm ầm tan ra, quang mang vẩy ra khắp nơi.

Ngân Văn Trọng Thuẫn không chút động đậy.

Con ngươi Tô Dị đột nhiên trợn tròn, hắn không tin vào mắt mình, không thể như thế được…

Bá Vương Trảm Phong lúc trước khiến Đường Thiên gần như phải vận hết sức lực mới miễn cưỡng cản lại được. Nhưng vừa rồi Đường Thiên chỉ dùng một tay giương thuẫn, thân hình lay động một chút, chẳng lùi một bước nào.

Không thể nào có chuyện đó...

Bỏ Ngân Văn Trọng Thuẫn xuống, khuôn mặt Đường Thiên in vào trong tầm mắt Tô Dị, hắn sửng sốt, con mắt kia…

Con mắt vàng kim đã hóa thành đỏ rực như lửa.

Đường Thiên nhìn chăm chú Tô Dị, hắn thấy vẻ kinh nghi bất định trong mắt Tô Dị. Hắn nhếch miệng lên cười.

Ý chí của ta, dã tâm của ta, lời hứa của ta.

Người yêu ta, bạn bè ta, thế giới của ta.

Tất cả đều là lý do ta chiến đấu, tất cả là lý do ta tuyệt đối không thể buông tay. Ta tham lam thế đó, bất trị thế đó!

Trong lòng hắn như có một ngọn lửa thiêu đốt, tựa như vì cảm nhận được ngọn lửa này nên huyết quang của huyết lô càng chói lòa. Dòng máu chảy từ huyết lô ra nóng như dung nham, kích thích toàn thân hắn run rẩy không kiềm chế được.

Ta muốn chiến đấu! Ta muốn thắng lợi!

Màu máu trong mắt Đường Thiên càng lúc càng đậm, đậm đặc một mảng. Hắn cầm Ngân Văn Trọng Thuẫn, thân hơi chùng thấp xuống giống như dã thú thèm máu.

Tô Dị thoáng cái cảnh giác nhưng bỗng trong tầm mắt hắn tung tích Đường Thiên đã mất hút.

Không ổn!

Khuôn mặt Tô Dị biến sắc, không chút suy nghĩ hắn mở lồng năng lượng.

Một nắm tay có hỏa diễm quấn quanh đang đánh lên lồng năng lượng.

Thịch thịch!

Một tiếng trầm đục, thân hình Tô Dị run lên, ánh sáng bắn ra như mưa, như bị gió thổi, như mộng như ảo phản chiếu khuôn mặt hoảng sợ của hắn.

Không thể nào có chuyện đó... hỏa diễm kia... Là Ma Quỷ Hỏa!

Uy Liêm!

Ma Quỷ Hỏa của Hồng ma quỷ Uy Liêm!

Tô Dị cảm thấy bản thân mình điên mất, Phệ Hồn Diễm của Phệ Hồn Huyết Đoàn, Uy Liêm Ma Quỷ Hỏa. Lực lượng nào Đường Thiên sử dụng cũng làm hắn cực kỳ sợ hãi, bất kỳ cái tên nào cũng là cấm kỵ của Thánh Điện!

Thế nhưng sao lại cùng lúc xuất hiện trên một người…

Tô Dị gặp nhiều kẻ địch của Thánh Điện, nhưng không ai giống như gã Đường Thiên làm hắn cảm thấy sợ hãi thật sâu như thế này! Đứa khốn khiếp này nhất định sẽ trở thành đại họa của Quang Minh võ hội, của Thánh Điện! Ý nghĩ vô cớ này như tia chớp rọi sáng đầu óc hắn.

Bỗng nhiên trước mặt hắn tối sầm lại, thuẫn bạc đã bao phủ toàn bộ tầm mắt hắn. Hoa văn tinh tế trên mặt thuẫn hiện rõ chi tiết trước mặt hắn.

Nhanh quá…

Phịch!

Mặt thuẫn va mạnh vào mặt hắn. Lực lượng thật lớn làm cho trước mắt hắn chợt tối, ý thức mất luôn. Thân thể không khống chế được, như viên đá bị ném mạnh vào bùn đất.

Ầm, mặt đất bụi bay mịt mù. Xung quanh Tô Dị hiện ra những vết nứt như mạng nhện.

Thắng lợi! Ta muốn thắng lợi!

Tuy Tiểu Nhị ngủ say trong lô năng lượng làm cho hắn không thể sử dụng thuấn di nhưng tốc độ của Đường Thiên lúc này không kém hơn thuấn di bao nhiêu.

Lực lượng của hắn không ngừng tăng cường, Ma Quỷ Hỏa rót vào từng giọt máu trong cơ thể hắn.

Thân thể hắn có biến hóa kinh người.

Đường Thiên chưa vội kiểm tra, lúc này hắn chỉ có chiến đấu!

Lúc này Đường Thiên đã để toàn bộ vấn đề ra sau, hai mắt hắn đỏ rực giống như một con trâu điên. Hắn điên cuồng nhào tới từng tên địch hắn nhìn thấy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 541: Khai Trương Bảo Thành

Trong một cái lỗ to cỡ nắm tay sâu thẳm dưới lòng đất.

Thân hình nho nhỏ của Nha Nha cuộn thành một cục, lúc sáng lúc tối như đang thở. Thân hình bụ bẫm của Nha Nha lúc này như viên cầu thịt phát sáng, cây cờ nhỏ đằng sau nó đã bị gãy.

Luồng sáng như luồng kim châm là Vi Quang, nó đang phá hoại thân thể Nha Nha.

Vi Quang có thể trở thành hồn thuật thanh đồng mạnh nhất Quang Minh võ hội đương nhiên có chỗ độc đáo riêng. Dù thánh giả nào thì chân lực ẩn chứa trong cơ thể cũng có hạn. Hồn vực phát triển chỉ là dung nạp pháp tắc, dù là loại pháp tắc nào thì cũng phải vận dụng chân lực, cũng chính là năng lượng.

Nói cách khác, năng lượng của thánh giả cũng có hạn, khi hồn vực phát triển không ngừng khiến cho thánh giả phát triển về chất. Họ sẽ thấy chân lực không đủ cho hồn thuật dùng.

Lý giải của thánh giả về năng lượng không ngừng được nâng cao, thánh giả thấy năng lượng dưới một vài pháp tắc đặc biệt khi đối đầu nhau, triệt tiêu nhau sẽ sinh ra một loại năng lượng hoàn toàn mới, cường độ năng lượng mới sẽ bành trướng với cấp số nhân.

Khác biệt cơ bản giữa thánh giả thanh đồng và thánh giả bạch ngân là hồn lô, thứ chỉ có thánh giả bạch ngân mới có. Chân lực trong cơ thể thánh giả bạch ngân dũng mãnh tiến vào hồn lô, chuyển hóa thành loại năng lượng mới bạo phát uy lực theo cấp số nhân.

Tác dụng của Vi Quang cũng giống như hồn lô, đây là nguyên nhân chính nó được xem là hồn thuật thanh đồng đệ nhất ở Quang Minh võ hội. Nhưng nó không thể chuyển hóa thành loại năng lượng mới như hồn lô mà chỉ dùng phương thức đặc thù thiêu đốt để đề cao uy lực của chân lực.

Vi Quang có thể dùng cho bất cứ loại vũ kỹ nào, về mặt hồn thuật đây cũng là một điểm mạnh. Dù kiếm pháp do Diệp Triêu Ca tu luyện hay đao pháp do Tô Dị tu luyện thì khi hành động đều có uy lực kinh người dị thường. Do quá trình thiêu đốt chân lực nên sẽ hình thành hiệu ứng như xung điện, làm cho lực phá hoại với cơ thể càng thêm kinh người.

Vi Quang kích động không ngừng nghỉ trong cơ thể Nha Nha, bỗng nhiên tảng đá khảm trên mông Nha Nha sáng lên ánh sáng xanh yếu ớt.

Phụp!

Tảng đá như tan ra, chui vào cơ thể Nha Nha.

Tảng đá chui vào cơ thể Nha Nha bỗng sinh ra một sức hút rất mạnh. Vi Quang vốn đang tàn phá khắp nơi trong cơ thể Nha Nha bỗng bị tảng đá hút đi. Càng lúc tảng đá càng sáng bừng lên ánh sáng xanh. Ánh sáng xanh dần chiếu sáng khắp thân thể Nha Nha.

Nha Nha chép chép miệng như đang trong mộng đẹp, tựa như nó đang ăn cái gì ngon lắm, khuôn mặt nung núc thịt tỏ ra thỏa mãn. Nha Nha đang ngủ say sưa thì trên lưng bỗng sáng lên hai luồng sáng xanh nhỏ dài. Ngay sau đó từ trong hai luồng sáng đùn ra hai mầm thịt, cái mầm đó nảy nở với tốc độ thật nhanh.

Thế giới dưới lòng đất yên tĩnh, bình hòa.

Trận chiến đấu trên mặt đất nghiêng hẳn về một phía.

Đường Thiên đã thức tỉnh hoàn toàn huyết mạch trở nên cực kỳ đáng sợ. Máu huyết toàn thân không ngừng chảy vào huyết lô, tiến hóa trong

huyết lô rồi lại chảy khắp cơ thể. Vốn tưởng rằng linh năng lượng thể không thể tiến bộ nữa thì nó lại tiến hóa tiếp.

Tốc độ Đường Thiên càng lúc càng nhanh, lực lượng càng ngày càng kinh khủng.

Với Ngân Văn Trọng Thuẫn cầm trên tay, hắn như quỷ mị xuất hiện sau những thánh giả Thánh Điện đang chạy trốn. Ngân Văn Trọng Thuẫn kèm theo lực lượng đáng sợ phá vỡ lồng năng lượng như va phải thủy tinh yếu ớt.

Dưới Ngân Văn Trọng Thuẫn, ánh sáng vỡ nát như mưa.

Ngân Văn Trọng Thuẫn có sức phòng ngự kinh người là vũ khí tốt nhất trong tay Đường Thiên, thế lớn lực mạnh như cái vợt diệt muỗi đập ruồi.

Thịch thịch thịch!

Thân hình từ trên trời rớt xuống không ngừng, như đạn pháo bắn xuống dưới đất.

Thánh giả Thánh Điện không phải là thánh giả huyết mạch, cơ thể chúng tuy mạnh hơn thánh giả bình thường nhiều nhưng đối mặt với lực lượng kinh người như thế thì không có chút sức phản kháng.

Trong nháy mắt không còn thánh giả Thánh Điện nào bay trên trời, chỉ còn Đường Thiên cầm Ngân Văn Trọng Thuẫn. Hắn thở ồ ề, hai mắt trợn tròn vươn cổ lên như hung thần ác sát quét nhìn xung quanh.

Mọi người thấy vậy đều trợn mắt há mồm, họ chắc rằng cả đời chưa từng nhìn thấy cảnh như cảnh chiến đấu vừa rồi. Tất cả sẽ in sâu trong đầu họ.

Chiến trường lớn như thế nhưng im ắng lạ thường, chỉ có tiếng thở ồ ề của Đường Thiên vang lên.

Hai mắt Đường Thiên đỏ lòm, hắn thở hổn hển, gân xanh ở cổ phình lên. Những kẻ địch cao cao tại thượng đều ngã dưới chân hắn. Hỏa diễm trong lòng càng cháy tợn, thiêu đốt toàn thân hắn nóng như rang.

Đây là trận chiến của ta!

Đây là thắng lợi của ta!

Đường Thiên bỗng nhăn lại dữ tợn, không kiềm chế được huýt dài!

Chiến ý của thiếu niên rừng rực và nóng bỏng. Quyết tâm và ý chí như sắt của thiếu niên lẫn trong tiếng huýt giận dữ không ngưng nghỉ vọng khắp tầng mây.

Thân thể Đường Thiên chợt mềm nhũn, chân nhẹ bẫng, thân hình rơi xuống.

Nhưng lúc này bỗng có một luồng sáng xanh cực nhanh từ dưới đất bắn lên như chớp giật. Luồng sáng cuốn theo Đường Thiên bay lên cao ngất trời mây.

Đám Mông Tháp cực kỳ hoảng hốt, họ tưởng rằng kẻ địch phản kích lúc gần chết. Luồng sáng xanh nhanh như chớp, vẽ một hình vòng cung đẹp đẽ trong không trung rồi đưa Đường Thiên trở về trước mặt mọi người và Tiểu Nhị.

Đúng là Nha Nha!

Trên lưng Nha Nha có một đôi cánh màu xanh, ở mi tâm cũng có một tảng đá màu xanh.

Tình huống ra sao thì Nha Nha không rõ ràng, nhưng có thêm một đôi cánh nghênh ngang khiến Nha Nha quả thực vui muốn chết. Nó đắc ý lượn lờ trước mặt mọi người, cái đầu tí xíu ngọ nguậy muốn tìm Tiểu Nhị. Nó huyênh hoang tinh tướng như thế đương nhiên muốn Tiểu Nhị nhìn thấy.

“Y y nha nha!”

Tiểu Nhị đang ngủ say trong năng lượng lô, bỗng khóe miệng nhếch lên cười cợt.

Màu máu trong mắt Đường Thiên giảm dần rồi khôi phục như thường. Chiến đấu kết thúc, hắn thầm nghĩ vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa mất hết mặt mũi rồi. Với cơ thể bây giờ thì khi ngã xuống chắc không chết được, có thể tạo ra một hố to nữa là đằng khác, nhưng thế thì làm trò cười cho thiên hạ quá.

Lại nhớ tới đám Trịnh Vũ bị thương, hắn vội nói: “Chúng ta xuống xem sao.”

Mọi người hạ xuống đất.

Đám Trịnh Vũ đã được Binh đoàn Kiếm Quang đỡ ở bên dưới, tuy bị thương tới hôn mê nhưng tính mệnh không đáng ngại. Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, sau này có Đinh Mạn thì chắc không có vấn đề.

Đám Diệp Thủ Tâm, Mạc Lôi và Binh đoàn Kiếm Quang đã bị cảnh chiến đấu chấn nhiếp hoàn toàn, con mắt nhìn về phía Đường Thiên vô cùng kính nể. Ngoại trừ mấy người chết vì Phệ Hồn Diễm thì toàn bộ chết trong tay Đường Thiên, kể cả Tô Dị đại danh đỉnh đỉnh.

Sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy đã vượt quá sự tưởng tượng cao nhất của bọn họ, Đường Thiên nghiễm nhiên trở thành một hình tượng như chiến thần.

Bỗng Đường Thiên cảm thấy tinh lực có dao động dị thường, hắn bỗng ngẩng đầu lên.

Nhưng lúc này bầu trời chợt vang lên những tiếng ầm ầm, vô số điểm sáng vụt lướt trên trời giống như tia chớp. Mọi người bị biến cố đột ngột này cả kinh, chưa ai gặp phải dị tượng như thế.

Bỗng có người hô to: “Nhìn bên kia nhanh!”

Mọi người vội nhìn theo, Hàn Cổ thành ở xa xa có một luồng sáng chói mắt hạ xuống rồi chìm vào trong đó.

Bên trong Hàn Cổ thành dường như có vật gì hô ứng, nó rung động nổ vang, tường băng cao vút hòa tan với tốc độ chóng mặt, vòng sáng chói mắt bao trùm Hàn Cổ Thành.

Vô số quang mang bắn ra tạo thành một lồng sáng vô cùng lớn, bảo hộ toàn bộ Hàn cổ thành bên trong.

“Bảo thành!”

“Trời ạ, Hàn Cổ thành biến thành Bảo thành!”

Những tiếng kinh hô vang dội liên tục không ngừng. Đám Mông Tháp là thánh giả nên kiến thức rộng rãi hơn võ giả bình thường. Trong bọn họ có người đã từng tới Hoàng Đạo mười hai cung, đã từng trông thấy Bảo thành.

Khuôn mặt mọi người đều cực kỳ mừng rỡ, chỉ có Hoàng Đạo mười hai cung mới có tư cách hình thành Bảo thành. Hình thành Bảo thành cần độ dày tinh lực nhất định. Bảo thành được cho là căn cơ của cường hào đỉnh cấp, vì Bảo thành có sức phòng ngự cực kỳ xuất sắc, mỗi Bảo thành như một tiếp điểm, nó tụ tinh lực toàn bộ chòm sao lại để sử dụng. Giống như tinh lực ở nơi không có người ở có thể được rút đi rồi tập trung vào Bảo thành làm cho tinh lực Bảo thành càng thêm nồng đậm, càng có lợi cho võ giả tu luyện.

Lồng năng lượng của Bảo thành có thể điều động quy mô tinh lực tương ứng, sức phòng ngự của nó mạnh hơn lồng năng lượng thành thị tự sinh ra nhiều.

Bọn họ tuy gia nhập Đại Hùng tinh nhưng không thể ngờ được thực lực Đại Hùng lại mạnh mẽ như thế.

Chỉ có Đường Thiên hiểu, điều này cho thấy cuộc chiến đấu ở Bắc Đẩu đã kết thúc.

Đúng lúc này Đinh Đang truyền tin chiến báo mới nhất, Binh thống lĩnh binh đoàn cơ quan hành quân xuyên qua hơn phân nửa Đại Hùng Tinh, đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Binh đoàn Liệt Hỏa. Họ tập kích binh đoàn và đánh cho Binh đoàn Liệt Hỏa trọng thương.

Thu phục Bắc Đẩu, thôn tính Lục Phân Nghi Tọa, Đại Hùng tinh khai trương Bảo thành.

15 vị thánh giả Thánh Điện chết sạch, 4 binh đoàn hoàng kim của Quang Minh võ hội thì 2 diệt, 1 đầu hàng 1 bị tổn thất nặng nề!

Khắp Thiên Lộ đều bị sức mạnh của Đại Hùng tinh dọa cho chết khiếp.

Đại gia mới nổi!

Không còn ai nghi ngờ Đại Hùng tinh là đại gia nữa, có người gọi Đại Hùng tinh là Hoàng Đạo mười ba cung. Trước đây, tuy Đại Hùng tinh được gọi là cường hào nhưng còn lâu mới giàu mạnh tới cấp bậc Hoàng Đạo chân chính.

Nhưng giờ đây Đại Hùng tinh đã khai trương Bảo thành, đã chính thức bước vào hàng ngũ hào môn cấp cao.

Mà sự việc xảy ra với Quang Minh võ hội chiến tích kiêu người càng làm cho Thiên Lộ than thở. Đến cả Hoàng Đạo mười hai cung, trừ chòm Sư Tử ra không chòm sao nào dám khẳng định mình chống lại Quang Minh võ hội mà có chiến tích huy hoàng như vậy.

Quang Minh võ hội lúc này cũng đình chỉ tất cả mọi hành động nhằm vào Đại Hùng tinh.

Đại Hùng tinh khai trương Bảo thành thì càng khó công chiếm, trừ phi phải huy động thật nhiều thánh giả. Nếu vậy thì khác gì Quang Minh

võ hội cùng đánh với cả hai chòm sao cấp Hoàng Đạo, Thánh Điện chắc chắn không đồng ý.

Ưu điểm của Bảo thành là đi lại từng thành càng thêm thuận lợi. Đường Thiên có thể tiêu hao thêm tinh lực mở ra cửa sao ở từng thành. So với ưu điểm của cửa sao thì chút tiêu hao tinh lực ấy không cần để ý tới. Cửa sao của mỗi Bảo thành làm cho thị trường Đại Hùng tinh càng thêm phồn vinh, giàu có.

Thời gian ước hẹn với Thiên Huệ chỉ còn mấy ngày nên Đường Thiên định giải quyết cho xong một việc khác.

Nguyện vọng mà Thiên Thủ Ma Quân tiền bối cậy nhờ hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 542: Khắp Nơi Bàn Tính

Ở Đại Hùng tinh.

Nhìn dòng người như đưa thoi, An Đức Liệt cảm khái thốt lên: “Năm xưa ta đã từng đến Đại Hùng tinh rồi, đến cả Yến Vĩnh Liệt cũng không ngờ sẽ có một ngày Đại Hùng tinh trở nên phồn vinh như thế này.”

“Hơn nữa còn là sau khi hắn chết nữa.” Nữ tử xinh đẹp đứng bên cạnh hắn cười hì hì đế thêm: “Còn là trong tay kẻ thù của hắn nữa.”

An Đức Liệt mỉm cười: “Đường Thiên thật không tầm thường!”

“Kể nghe xem nào!” Nữ tử tỏ ra tò mò hiếu kỳ.

An Đức Liệt trầm ngâm bảo: “Ta đã gặp hắn ở Tiên Nữ tọa. Thực lực của hắn lúc đó cũng không mạnh, nhưng hắn nhiều lần có thể biến nguy thành an. Cũng là do gã quả quyết tàn nhẫn, cực kỳ chấp nhất với thắng lợi. Bề ngoài ngây thơ nhưng kỳ thực tâm cơ thâm trầm, ngàn vạn lần đừng để vẻ bề ngoài của hắn lừa. An Đức Lệ Na lúc đầu là minh hữu thế mà bây giờ lại thành thuộc hạ, cả tên Liệp Nhân A Đức Lý An cũng gia nhập hắn. Lúc đó ta thấy sao người này vận khí tốt thế, bây giờ cẩn thận nghĩ thì thấy người này không tầm thường chút nào.”

“Không ngờ tiểu ca đánh giá hắn cao thế.” Nữ tử thản nhiên cười.

An Đức Liệt gượng cười: “Đương nhiên là thế, thành tựu của Đường Thiên cao hơn ta nhiều. Lịch sử vĩnh viễn là do kẻ thắng viết, nếu như hai tay hắn trống trơn thì thần thiếu niên lại thành truyện cười. Tuy nhiên với chiến tích huy hoàng như thế này thì thần thiếu niên là thương hiệu

vàng chóe. Thành tựu của hắn quả thực phi phàm, so với phụ hoàng cũng chỉ kém hơn chút đỉnh thôi."

"Hắn sao thể so sánh được với phụ hoàng!" Nữ tử chép miệng, không tán đồng.

An Đức Liệt trầm giọng bảo: "Scarlett, ngươi đừng coi thường hắn. Bây giờ Đại Hùng tinh đã vươn mình vượt qua tất cả các thời kỳ của nó trong lịch sử. Dù ngươi có nhìn nhận hay không thì ngươi cũng phải thừa nhận bây giờ Đại Hùng tinh đã vươn tới hàng ngũ cao cấp nhất Thiên Lộ."

Scarlett còn định nói gì thì An Đức Liệt nhìn sâu vào cô nàng rồi bảo: "Nếu Đại Hùng tinh không có thực lực như vậy thì sao chúng ta phải đi như thế này?"

Scarlett trầm mặc, trước khi lên đường cô nàng đã hiểu rõ sứ mạng của mình.

Sư Tử vương Lôi Ngang hi vọng có thể liên kết với Đại Hùng tinh. Hai bên đều đối địch với Quang Minh võ hội, đây có thể nói là đồng minh trời sinh. Lôi Ngang hi vọng tình đồng minh giữa hai bên càng thêm vững chắc, tất nhiên thủ đoạn thông gia từ xưa là một cách hữu hiệu nhất.

Scarlett không phản đối, dung mạo cô nàng xinh đẹp vô song được ngàn vạn sủng ái. Cô nàng lại là người thông tuệ, đương nhiên con mắt treo lên đỉnh đầu, nam tử bình thường sao lọt được vào mắt xanh của cô?

Đường Thiên tuổi còn trẻ đã tạo ra cơ nghiệp kinh người như thế, thay đổi kết cấu Thiên Lộ. Nếu được gả cho cường giả như vậy là nhân duyên tốt rồi.

"Tuy nhiên ta phải nhắc nhở ngươi." An Đức Liệt lướt nhìn Scarlett rồi bảo: "Ngươi phải cẩn trọng với đối thủ cạnh tranh."

“Ngươi nói tới Thượng Quan Thiên Huệ sao?” Scarlett mỉm cười, nụ cười tự tin: “Không phải cô nàng đã biến mất hút rồi sao? Một cô nàng đã không còn tung tích mà ta không đấu nổi ư, ngươi quá coi thường ta.”

“Ta không nói tới Thượng Quan Thiên Huệ.” An Đức Liệt lắc đầu: “Ta nhắc tới Kiếm Vực.”

“Kiếm Vực ư!” Scarlett khẽ biến sắc: “Họ cũng dính dáng vào đây hả?”

“Không phải chỉ có chúng ta mới nhìn ra tiềm lực Đường Thiên.” An Đức Liệt buông tay nhún vai: “Sai rồi, là năng lực. Đại Hùng tinh đã có tư cách trở thành chòm sao Hoàng Đạo thứ mười ba. Một thế lực mới phất luôn được Kiếm Vực thích nhất. Hơn nữa đối thủ không chỉ có mỗi Kiếm Vực.”

“Còn ai nữa?” Sắc mặt Scarlett trở lại bình thường, cô nàng nhíu mày: “Nói cả ra đi.”

An Đức Liệt kể ra như đã thuộc lòng: “Lần này binh đoàn cơ quan của Đại Hùng tinh đánh bại hai binh đoàn hoàng kim, chòm sao Thiên Xứng chẳng phải kẻ mù, kiểu gì bọn chúng cũng đã phái người rồi. Chòm sao Kim Ngưu vì chuyện của Tái Lôi nên quan hệ song phương nước sôi lửa bỏng, lần này vì làm dịu mối quan hệ nhất định phải tới. Còn nữa, chòm Thủy Bình, chòm Song Ngư và chòm Cự Giải đều phái người tới. Ta phỏng đoán các chòm sao khác cũng không ngồi yên đâu, thực lòng mà nói thì lâu lắm rồi không có cảnh cướp đoạt nam nhân như thế. Cạnh tranh kịch liệt lắm đấy!”

Scarlett giương bờ mi, nét tự tin tràn đầy trên khuôn mặt, nói rất kiêu: “Cuối cùng hắn chỉ thuộc về ta!”

Không những cô nàng không thấy chán nản mà trái lại ý chí chiến đấu càng cao. Chiến dịch như thế này mà thắng lợi thì cô nàng mới xứng với cái danh nữ thần đệ nhất Thiên Lộ!

Đúng là cô nàng có vốn để kiêu ngạo, mái tóc dài vàng kim bồng bềnh cuộn sóng, làn da trắng nõn tinh mịn như sữa, đôi mắt xanh sâu thẳm như biển rộng. Vóc người cao thon, bộ ngực căng tròn, đường eo uốn lượn, hai chân thon dài, vẻ bề ngoài quả thật hoàn mỹ.

Cho dù ở đâu thì cô đều là trung tâm khiến vô số người điên đảo thần hồn.

Từ bé cô nàng đã tin rằng mình có thể chinh phục bất cứ một nam nhân nào!

Minh Nguyệt nhìn kỹ Bảo thành phía trước, nhìn tới mức có chút xuất thần. Tuy cô đã cho rằng sớm muộn gì Đại Hùng tinh cũng khai trương Bảo thành, nhưng khi bước chân tới mảnh đất Đại Hùng tinh, nhìn thấy tinh lực lồng bảo hộ thành trấn cũng bị thất thần.

Trước đây cô đã từng tới nơi này, cảnh tượng trước mắt phồn vinh hơn nhiều so với lúc trước.

Dòng người như thoi đưa, cảnh buôn bán phồn vinh. Rất nhiều cường giả tới như thủy triều.

Đại Hùng tinh đột nhiên quật khởi làm cho không ai kịp trở tay, kể cả Kiếm Vực.

“Trước đây Minh Nguyệt tỷ tỷ đã từng tới Đại Hùng tinh rồi à?” Một câu hỏi dịu dàng kéo cô trở về hiện thực.

Minh Nguyệt nhìn khuôn mặt đáng yêu mịn màng của Dư Cơ bèn gật đầu: “Đã từng tới.”

Trên toa xe, hai cô làm mọi người rất chú ý. Dung mạo hai cô đều xinh đẹp, Minh Nguyệt như mỹ nhân băng sơn, Dư Cơ thì trời sinh mị cốt, mỗi nụ cười đều thấm tận tâm can, dung mạo ngọt ngào trong sáng làm người ta không nỡ rời mắt.

Ánh mắt tất cả nam tử trên toa xe đều bị hai người hấp dẫn.

“Dương huynh, nói thế nào thì lần này cũng phải chiếm một chỗ thành chủ nhé! Đến lúc đó đừng quên đỡ cho tiểu đệ đấy!”

“Lý huynh quá khiêm tốn! Bản thân Đại Hùng tinh không nhiều cường giả, với trình độ của ngươi thì một vị trí thành chủ là chuyện tất nhiên!”

Hai gã võ giả cố ý ba hoa khoác lác trước mặt Minh Nguyệt, Dư Cơ hòng gây sự chú ý.

Minh Nguyệt thản nhiên thốt lên: “Bên ngoài gió to quá, chúng ta vào trong thôi.”

Dư Cơ ừ một tiếng rồi nói giọng êm ái: “Được!”

Minh Nguyệt cảm khái trong lòng! Đại Hùng tinh khai trương Bảo thành thì cường giả các nơi sẽ bị hấp dẫn kéo đến như thủy triều. Thành chủ mỗi Bảo thành đều có thể điều động tinh lực trong một phạm vi nhất định, đối với nhiều võ giả thì đó là lực mê hoặc không thể chống lại, kể cả với nhiều thánh giả. Điều đó giải thích vì sao Hoàng Đạo mười hai cung cứ kéo dài mãi không suy yếu.

Chỉ cần có Bảo thành thì sẽ không thiếu cao thủ.

Vị trí ở Hoàng Đạo mười hai cung đã đủ rồi, Đại Hùng tinh mới phất có lực hấp dẫn không gì sánh bằng.

Đại Hùng tinh sẽ càng ngày càng mạnh.

Minh Nguyệt than nhẹ trong lòng, ở Tiên Nữ tọa cô đã từng gặp Đường Thiên, thực ra cô cũng không xem trọng hắn lắm, nhưng vị võ giả lãnh khốc cõng An Đức Lệ Na chạy từ trong nước ra mới lưu lại ấn tượng thật sâu.

Không ngờ Đường Thiên không được cô xem trọng lại thành bá nghiệp, còn cái tên khốn khiếp kiếm kỹ cao siêu lãnh khốc tàn nhẫn kia lại mai danh ẩn tích.

Ở Lục Phân Nghi Tọa, tháp thành Meilin.

Nhờ sự trợ giúp của võ trường Thương Dương mà Đường Thiên nhanh chóng tìm được người nhà họ Phùng mà Thiên Thủ Ma Quân tiền bối từng nói. Phùng Yên Nhi đã qua đời nhiều năm rồi, Đường Thiên theo dặn dò của Thiên Thủ Ma Quân tiền bối truyền thụ Thiên Sách Phá Ma Thủ cho nhà này.

Hoàn thành tâm nguyện này, Đường Thiên trở lại Hùng Thủ thành.

Đám Hạc và Lăng Húc đã trở về từ lâu, nhưng ánh mắt Đường Thiên đảo qua tiểu cô nương bên cạnh Lăng Húc rồi quét tới quét lui trên mặt y.

Mặt Lăng Húc đỏ lên, nhanh chóng thẹn quá hóa giận: “Nhìn cái gì! Muốn đánh hả?”

Đường Thiên xua tay liên tục, cười ha hả: “Tiểu Húc Húc, làm giỏi đấy!”

Viviane tỏ ra ngượng ngùng, nam tử trẻ tuổi bên cạnh cô ho nhẹ rồi trầm giọng hành lễ: “Vivian Hui, Đại Hùng tộc bái kiến Hùng vương!"

Đường Thiên ho nhẹ một tiếng: "Tốt tốt tốt, về sau mọi người chính là người một nhà rồi!"

Ba chữ "Người một nhà", hắn đặc biệt nhấn mạnh từng chữ, mọi người cười rộ một trận.

Thấy mọi người đều bình yên vô sự, Đường Thiên hoàn toàn trầm tĩnh lại, trên mặt mọi người đều nở nụ cười tươi. Khoảng thời gian khổ chiến này là thời khắc Đại Hùng tinh gian nan nhất, mỗi một chiến tuyến đều cực kỳ khẩn trương, mỗi người đều nỗ lực rất lớn.

Thắng lợi không dễ dàng, mỗi người phải tận tâm tận lực chiến đấu mới có Đại Hùng tinh bây giờ.

Trên mặt Đường Thiên hiện nụ cười sáng lạn. Mọi người cùng chiến đấu với nhau quả thực đáng mừng.

Đại Hùng tinh bước vào thời kỳ bình ổn. Sau khi khai trương Bảo thành thì hàng ngày đều có rất nhiều võ giả gia nhập, đến thánh giả cũng có không ít. Mỗi thành thị đều phải có một vị thành chủ tọa trấn. Thành chủ có thể điều động tinh lực trong phạm vi nhất định, vì vậy vị trí này trở nên rất nóng, đối với những cường giả thực lực cao siêu thì vị trí này rất hấp dẫn.

Đây không phải việc Đường Thiên hiểu nên cứ giao cho Thủ Cân và Tỳ Bà làm, còn hắn thì tranh thủ thời gian chờ đợi Thiên Huệ để tiêu hóa hết những thu hoạch có được.

Sau khi trở về, hắn dặn Đinh Đang thu thập tin tức chòm sao Song Nam. Việc mình mang huyết mạch chòm Song Nam làm hắn cực kỳ kinh ngạc.

Tên khốn kia lại đến từ chòm Song Nam…

Nghi ngờ này được giải thì lại càng có nhiều nghi vấn khác. Từ nhỏ mẹ chưa từng nói gì về việc này, nhưng Đường Thiên cũng đành gượng cười, có lẽ đã từng nhưng do mình không nhớ được. Nhưng mà đồng bài Nam Thập Tự chắc không phải ngẫu nhiên. Tên khốn này đưa Đinh Ốc ở nhờ chỗ Thương Dương Vũ, đeo đồng bài trên cổ mình từ nhỏ. Điều này cho thấy tên khốn này có quan hệ không cạn với Nam Thập Tự binh đoàn.

Chòm Song Nam…

Có lẽ Thiên Huệ sẽ là lời giải cho bí ẩn. Đường Thiên thầm nghĩ, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Binh đại thúc.

Binh đại thúc bỏ tin tình báo xuống, lắc đầu: “Trên đó chỉ nói là 20 năm trước đột nhiên chòm Song Nam đóng lại, không thấy nói nguyên nhân. Lúc đó Thiên Lộ đều rất kinh hoàng, đóng cửa chòm sao Hoàng

Đạo là chuyện hiếm thấy. Nguyên nhân đóng chòm Song Nam thì tạm thời chưa rõ, nhưng từ Lục Phân Nhãn và đồng bài Nam Thập Tự thì có thể thấy đây là sắp xếp hậu sự rồi. Nghĩa là việc này nhất định rất nguy hiểm, hắn không biết mình có còn sống sót được hay không. Mà Thương Dương Vũ nói lúc đó lão bị thương, bị thương mà vẫn cố làm tức là chuyện này không thể không làm."

"Ông ta cho là làm thế ta sẽ tha thứ sao?" Đường Thiên sạm mặt lại.

Binh nhìn Đường Thiên: "Nếu ông ta đã chết thì sao?"

Đường Thiên im lặng không nói gì.

"Rất có thể ông ta đã chết." Bĩnh bình tĩnh bảo: "Những chuyện ông ta sắp xếp đủ để nói rằng ông biết phần thắng của mình rất nhỏ. Nhiều năm trôi qua quá rồi, khả năng sống không được mấy…"

"Ta sẽ làm rõ tất cả chuyện này." Đường Thiên nghiêm mặt lại cắt lời Binh.

Binh thấy sắc mặt Đường Thiên không tốt vội vàng cười ha hả lảng sang chuyện khác: "Tiểu Nhị sao rồi? Song Tử Lô của ngươi thế nào?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 543: Ý Tưởng Lớn Mật

Song Tử Lô thật không tầm thường.

Huyết mạch mỗi chòm sao trong Hoàng Đạo mười hai cung đều có chỗ độc đáo riêng. Song Tử Lô là thiên phú mạnh nhất của huyết mạch Song Tử sau khi thức tỉnh. Song Tử Lô do năng lượng lô và huyết lô hợp thành, nó đại biểu cho hai phương thức tu luyện hoàn toàn khác nhau. Võ giả có huyết mạch chòm Song Nam có thể tu luyện đồng thời hai hệ thống vũ kỹ huyết mạch và năng lượng.

Chỗ lợi hại của Song Tử Lô không chỉ có thế. Năng lượng lô giống như cái xoáy lớn hấp thu năng lượng xung quanh, hơn nữa nó có thể thuần hóa năng lượng. Việc này có trợ giúp rất lớn cho việc tu luyện chân lực.

Còn huyết lô cũng rất cường đại, nó có thể tiến hóa qua hệ thống mạch máu để cải tạo thân thể võ giả không ngừng, do đó cơ thể võ giả không ngừng tiến hóa.

Chỉ có thức tỉnh hoàn toàn huyết mạch Song Tử mới có khả năng sinh ra Song Tử Lô, khi đó chỗ lợi hại này mới có thể thấy rõ.

Nhưng Đường Thiên rất bất ngờ vì thân thể hắn là linh năng lượng thể.

Linh năng lượng thể luôn bài xích năng lượng rất mạnh, làm cho năng lượng lô luôn trong thế bị áp chế mạnh mẽ. Năng lượng lô hấp thụ năng lượng rất mạnh, năng lượng được hút vào trong nhưng không thể

dễ dàng truyền vào cơ thể Đường Thiên nên được tích lũy không ngừng trong năng lượng lô.

Mật độ năng lượng bên trong năng lượng lô không ngừng được tích lũy, không ngừng được thuần hóa.

Tiểu Nhị như được ngâm trong năng lượng đậm đặc kinh người, với Tiểu Nhị đây là thánh địa dưỡng thương tuyệt hảo.

Nhưng đối với Đường Thiên, việc không thể phát tiết năng lượng là họa ngầm cực lớn rất kinh khủng. Đường Thiên cảm giác trong cơ thể mình có một quả bom lúc nào cũng có thể nổ tan tành.

Huyết lô cũng là thứ Đường Thiên luôn muốn hiểu rõ.

Thánh giả huyết mạch trong đám Đường Thiên toàn là loại thông thường, họ không hiểu những thứ này. May mà Quỷ Ngô tiền bối để lại rất nhiều hiểu biết tâm đắc, Đường Thiên kiên trì lật xem những điển tịch đến nhức cả đầu, cuối cùng cũng có chút thu hoạch.

Huyết lô là hồn vực mà chỉ thánh giả huyết mạch mới có, nó có thể tiến hóa làm cho huyết mạch không ngừng tốt lên. Đây là cơ sở để thánh giả huyết mạch ngày càng mạnh mẽ.

Đấu tranh sinh tồn, thích nghi để sinh tồn là một trong những pháp tắc cao nhất. Huyết lô chính là minh chứng của điều này rõ nhất, nó giống như giác đấu trường với sự tham gia là các thành phần bên trong huyết mạch. Bất kể là loại huyết mạch gì đều có thành phần cực kỳ phức tạp, được cấu thành từ hàng tỉ những phần tử cực nhỏ. Các thành phần cạnh tranh với nhau, kẻ thắng là tồn tại.

Tiên huyết trong cơ thể thánh giả huyết mạch cuồn cuộn chảy vào huyết lô, không ngừng tiến hóa ở đây rồi lại cuồn cuộn chảy vào từng ngóc ngách của cơ thể, tác động cường hóa cơ thể toàn diện.

Đây mới chính là chỗ lợi hại của huyết lô.

Những huyết thánh cường đại thì cơ thể họ có thay đổi rất lớn. Có người mọc cánh để bay lượn linh hoạt, có người sinh ra lân phiến để có lực phòng ngự mạnh, có người tiến hóa cặp mắt, có người sức mạnh trở nên kinh khủng dị thường.

Con đường sinh mệnh mãi là thiên biến vạn hóa muôn màu muôn vẻ.

Bản thân sinh mệnh là một trong những pháp tắc thiên địa cao nhất.

Huyết mạch có thể duy trì nhiều năm, qua thời gian dài tiến hóa cũng đủ nói lên nó phù hợp với pháp tắc thiên địa. Huyết thánh cường đại sáng ngời cùng nhật nguyệt, ngạo nghễ với đất trời, dời sông lấp bể.

Về phương diện tuổi thọ thì huyết thánh càng có ưu thế vì pháp tắc của họ là sinh mệnh, là tiến hóa.

Trước đây Đường Thiên không có cảm giác gì với huyết thánh, nhưng càng đọc hắn càng kinh hồn táng đởm, huyết thánh mạnh hơn tưởng tượng của hắn nhiều. Nếu không phải Quỷ Ngô tiền bối lưu lại điển tịch tâm đắc thì hắn cảm thấy cả đời cũng không biết những thứ này.

Giờ đã hiểu rồi thì Đường Thiên cũng có suy nghĩ.

Thánh giả huyết mạch không thể không có năng lượng, đó là bởi vì huyết mạch được năng lượng kích thích dễ biến hóa hơn. Sinh ra biến hóa mới tức là sự cạnh tranh càng thêm kịch liệt, cũng càng dễ tiến hóa ra huyết mạch cường đại hơn.

Thân thể Đường Thiên rất đặc thù là linh năng lượng thể. Không có năng lượng kích thích cho huyết mạch tiến hóa, chẳng phải là không có trợ lực sao?

Đường Thiên nhớ đến phương pháp tu luyện linh năng lượng thể mà Quỷ Ngô tiền bối lưu lại. Biện pháp là không ngừng kích thích linh năng lượng thể, khiến cho hiệu quả bài xích năng lượng của nó càng tăng. Hắn

đánh với Tiểu Nhị vài ngày đã chứng minh suy đoán của Quỷ Ngô tiền bối là chính xác.

Bây giờ Đường Thiên đã có biện pháp tốt hơn nữa, đó là huyết lô. Hắn không cần sinh ra thành phần mới trong huyết mạch mà chỉ cần những thành phần bài xích năng lượng trong linh năng lượng thể.

Huyết mạch tiến hóa bên trong huyết lô rồi lại hướng chúng tới chỗ năng lượng đậm đặc để kích thích chúng tăng trưởng. Cái này không khác việc bị Tiểu Nhị dập cho một trận làm cho huyết mạch bị năng lượng tẩn cho một trận ra trò, như vậy hắn là làm cho linh năng lượng thể càng dễ tiến hóa hơn.

Về mặt năng lượng thì còn có chỗ nào tốt hơn năng lượng lô nữa đây?

Năng lượng bên trong năng lượng lô đậm đặc kinh người, Tiểu Nhị còn lâu mới hấp thụ được nhiều. Biện pháp đó cũng làm cho huyết mạch mất đi chút năng lượng, từ đó cũng không sợ năng lượng lô bị nổ tung.

Nhất cử lưỡng tiện rồi!

Đường Thiên tự tán thưởng ý nghĩ thiên tài của mình mãi. Khuôn mặt cực kỳ đắc ý, thần thiếu niên quả thực quá lợi hại đó! A, Thiên Huệ mà biết nhất định sẽ khen mình thông minh.

Nghĩ là làm ngay, đó là phong cách của Đường Thiên.

Đường Thiên không biết trong lịch sử chòm Song Nam chưa từng có ai đả thông được Song Tử Lô. Có thể kiêm tu hai loại lực lượng chính là chỗ mạnh nhất của chòm Song Nam, nhưng chưa ai nghĩ tới việc đả thông năng lượng lô và huyết lô.

Trong lúc vô tình hắn làm một chuyện trước đây chưa từng có ai làm. Điểm này thì Binh đã quen lắm rồi, những vũ kỹ lợi hại vô cùng khi vào tay Đường thần kinh thường thay đổi hoàn toàn. Cái thể linh năng lượng

thể cổ quái cũng có thể vắt ra thì Đường thần kinh có nặn ra cái thứ gì Binh cũng không ngạc nhiên chút nào.

Đúng thôi, dùng hai chữ thần kinh để hình dung quả thật đúng chỗ, hành vi tuổi trẻ luôn hấp dẫn khó dò như thế. Lão cũng không ngăn cản mà chỉ phủi mông bỏ đi.

Đường Thiên làm Tiểu Nhị giật mình tỉnh lại.

Quả thật Tiểu Nhị đang được chăm sóc rất tốt. Năng lượng trong năng lượng lô rất đậm đặc, nó ở bên trong đó thoải mái nằm ỳ ra. Nó vốn rất tinh khiết và cực độ hòa đồng với năng lượng. Ngủ trong năng lượng lô thật giống như đang hưởng thụ.

Năng lượng lô trợ giúp Tiểu Nhị rất nhiều, làm cho hồn trị của nó bay cao.

Hồn vực của Thánh giả cần phải tu luyện, cái gọi là võ hồn về cơ bản chính là năng lượng hóa tinh thần. Hồn vực do võ hồn thể nghiệm, muốn làm cho hồn vực mạnh mẽ hơn thì cần phải tu luyện tinh thần.

Lại trở lại điểm cơ bản nhất là sinh mệnh.

Trong pháp tắc về sinh mệnh, tinh thần là chỗ thần kỳ nhất, vi diệu nhất. Khi đến thánh giai sẽ thấy toàn bộ tu luyện là trăm sông đổ về một biển, đều là để thăm dò sinh mệnh.

Vì vậy trong giới thánh giả được phân loại ra, ví dụ như huyết thánh thì gọi thánh giả tu luyện tinh thần là hồn thánh.

Hồn thánh nghiên cứu mảng tu luyện tinh thần rất cao. Ngay từ đầu mọi người đều hoang mang là hồn sinh ra như thế nào, nghi vấn này là trăn trở bao nhiêu năm của nhân loại. Khi nghi vấn này được giải thì lại dẫn tới võ giả cấp bí bảo.

Bí bảo hơi mạnh một chút sẽ nảy ra võ hồn. Sự phát triển của bí bảo cũng trải qua rất lâu.

Khi chòm sao thành hình, năng lượng của chòm sao, hay còn gọi là tinh lực, sẽ ổn định. Một vài loại thiên tài địa bảo của chòm sao rất gần gũi với tinh lực, chúng hấp thu tinh lực không ngừng. Khoảng mấy nghìn hay mấy vạn năm sau, năng lượng tích lũy trong chúng lớn vô cùng thì chúng bắt đầu hình thành võ hồn.

Hồn cũng từ năng lượng mà ra. Năng lượng càng đậm đặc càng dễ sinh hồn. Khi thánh giả liên tục thôi diễn nghiên cứu thì phát hiện khi mật độ năng lượng tới một mức nhất định thì sẽ sinh ra thể tinh thần cực kỳ nhỏ, đó là hồn nguyên.

Cho nên bên trong năng lượng lô đậm đặc năng lượng rất có lợi cho hồn nguyên trưởng thành, đây cũng là nguyên nhân khiến Tiểu Nhị cảm thấy thoải mái.

Nhưng khi Đường Thiên dẫn huyết mạch tới năng lượng lô thì Tiểu Nhị bị giật mình tỉnh lại, đột nhiên nó rất giận dữ. Huyết mạch Đường Thiên có hiệu quả làm mất năng lượng cực mạnh, mật độ năng lượng bên trong năng lượng lô giảm thật nhanh.

Tiểu Nhị giật mình tỉnh lại, vội vàng chui ra, vẻ mặt bất thiện trừng mắt nhìn Đường Thiên.

“Ơ, Tiểu Nhị, ngươi khỏe rồi!” Vẻ mặt Đường Thiên rất vui mừng.

“Sao lại dẫn huyết mạch vào năng lượng lô hả?” Tiểu Nhị lạnh lùng hỏi.

“A, ta nghĩ thế này.” Đường Thiên nói lại suy nghĩ của mình một lần nữa.

Tiểu Nhị sửng sốt, cái con hàng loại hai này cũng biết động não rồi!

Nó không thể không công nhận ý nghĩ của Đường Thiên về phương diện lý luận không có vấn đề gì. Nhưng do vậy nên mật độ trong năng lượng lô giảm với biên độ lớn, đối với Tiểu Nhị đây là một chuyện rất tệ.

Cái thằng khốn khiếp này bị đánh ê người, chả lẽ đánh thông cả óc rồi sao?

Trong lòng Tiểu Nhị thầm nghĩ nhưng nó vẫn giải thích với Đường Thiên. Phương pháp này tất nhiên có lợi cho huyết mạch, nhưng đối với hắn vẫn có tổn thương nhất định.

Tiểu Nhị định khuyên Đường Thiên bỏ ý nghĩ này đi, bởi theo bất cứ góc độ nào thì phương án này vẫn là lợi không bằng hại. Tiềm năng của linh năng lượng thể sao có thể so được với nó?

“Cái này đúng nhỉ.” Đường Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chốc, bỗng phát biểu: “Ai, đơn giản nhé, ta cho ít huyết mạch vào là được. Huyết mạch có thể bài xích năng lượng, nếu ta khống chế lượng huyết mạch, chỉ để nó bài xích năng lượng nhưng không làm cho năng lượng mất đi, dồn năng lượng thành một đống thì mật độ sẽ có thể tăng lên rồi!”

Tiểu Nhị phản bác trong vô thức, nhưng lời đến miệng thì bỗng khựng lại.

Phương pháp con hàng loại hai này có thể thực hiện được!

Nó nhìn con hàng lỗi này như nhìn quái vật, đứa khốn khiếp này bị ai nhập vào rồi sao?

Sao tự nhiên lại thông minh đến thế?

Nhìn hồi lâu, Tiểu Nhị không phát hiện thấy gì, trên người con hàng lỗi này có điều gì biến hóa ư.

“Chúng ta thử xem!” Đường Thiên cũng bị ý nghĩ thiên tài của mình kích động. Nếu có thể thực hiện được như thế, oa oa oa thần thiếu niên sau này chẳng phải nên được gọi là thần đại sư tu luyện sao?

Cái danh xưng này có phong cách đấy chứ!

Đường Thiên nhanh chóng thử nghiệm.

Tuy năng lượng lô và huyết tô áp sát nhau nhưng làm thế nào phá vỡ hàng rào là một vấn đề làm Đường Thiên đau hết cả đầu. Năng lượng lô có một vách năng lượng mà huyết lô cũng có một màng huyết, hai cái này dính sát nhau.

Tiểu Nhị cũng suy nghĩ, làm thế nào mới dẫn được huyết mạch nhập vào năng lượng lô đây?

Dù màng huyết của huyết lô hay vách năng lượng của năng lượng lô đều ổn định và cứng rắn.

Đứa khốn này có biện pháp nào đây…

Tiểu Nhị hiếu kỳ, nhưng sau một giây vẻ mặt của nó đờ đẫn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 544: Cân Bằng

Phương pháp của Đường Thiên đơn giản thô bạo tới cực điểm.

Hắn không khống chế tốt năng lượng lô, nhưng huyết lô thì hắn có thể khống chế ở một mức nhất định. Đường Thiên khống chế huyết lô cho nó tràn lên đánh vào năng lượng lô, bịch, vách năng lượng bị vỡ, màng huyết tóe cả máu huyết. Song Tử Lô chia đôi giờ hợp làm một.

Đường Thiên kêu lên đau đớn. Quá trình va chạm không dễ chịu gì, một cơn đau đớn kịch liệt từ ngực hắn truyền ra. Còn chưa kịp than thở thì Tiểu Nhị tức giận đùng đùng thét lên chói tai.

“Ngươi điên rồi hả! Ngươi định hại chết cả hai chúng ta! Ngươi điên rồi! Song Tử Lô, ngươi biết sao gọi là Song Tử Lô không! Ngươi chẳng hiểu cái chó má gì cả, chỉ có làm bừa! Quả thực ta chết vì ngu rồi, vậy mà lại đi tin cái con hàng lỗi nhà ngươi, đồ ngu ngốc không có óc, đồ bệnh tâm thần! Ngươi ngu thế, làm hỏng hết rồi! Hỏng hết rồi! Biết chưa hả? Ngươi hại chết chúng ta rồi!”

Tiểu Nhị run lên vì tức giận, vẻ lạnh lùng quắng hết ra sau. Nó thấy mình điên mất rồi, mình lại đi ký thác hy vọng vào một gã khùng không nguyên tắc thì chết cũng đáng đời!

Trong cách sử dụng Song Tử Lô làm gì có chuyện hợp nhất hai lô lại. Vốn nó tưởng Đường Thiên có biện pháp gì xảo diệu…

Mình đã nói rõ ràng tất cả những gì liên quan tới Song Tử Lô cho con hàng lỗi này. Kết quả thì sao chứ, con hàng lỗi này chẳng hiểu cái gì hết. Chăm chăm vào phán đoán riêng của cá nhân, làm càn quấy xằng bậy,

mà mình thì… sao lại hồn nhiên tới mức thế. Tiểu Nhị quả thực tức bể phổi rồi.

À à, thức hồn không có phổi… Mình quả thực tức bể óc.

Sắc mặt Đường Thiên hơi trắng bệch, một đòn ngoan lạt kia chính hắn cũng ăn không tiêu. Nghe thấy tiếng Tiểu Nhị thét lên chói tai, hắn bình thản khoát khoát tay: “Đừng quá căng thẳng.”

Tiểu Nhị âm trầm đến mức có thể nặn ra nước, lời nói của nó như rít ra từ trong kẽ răng: “Đừng quá căng thẳng há? Ha ha, chúc mừng ngươi, ngươi trở thành thánh giả Song Tử đầu tiên từ trước tới nay kết hợp Song Tử Lô thành một thể!”

“Thế cơ à?” Sắc mặt Đường Thiên vốn hơi tái, khi nghe Tiểu Nhị nói vậy liền sáng lên, cao hứng dạt dào: “Ha ha, đừng sùng bái ta nữa, kỳ thực chẳng có gì ghê gớm cả. Với thần thiếu niên thì sáng tạo này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ!”

Tiểu Nhị vốn tiêu tan lửa giận được mấy phần bị thái độ hờ hững của con hàng lỗi này chọc giận, nó rít gào: “Ngươi thích chết thì tự tìm đi, đừng kéo theo ta! Ta quả thực xui rủi nên mới cùng tên khốn khiếp nhà ngươi một xác hai hồn!”

“Hóa ra Tiểu Nhị nhà ngươi là một mặt khác của ta!” Đường Thiên đang hờ hững, hắn vuốt cằm bừng tỉnh hiểu ra: “Khó trách ta đã từng cảm thấy Tiểu Nhị có chút lợi hại! Một mặt khác của thần thiếu niên mà không lợi hại mới lạ? Nói đến cùng ta rất lợi hại mà! Ái dà dà, thật là, sao ta lại lợi hại thế chứ…”

Tiểu Nhị tròn mắt nhìn Đường Thiên, nó chẳng biết nên nói gì nữa. Phản ứng như thế… ngoại trừ gã thiếu niên bệnh tâm thần ra thì nó thực không tưởng nổi ai giống như thế.

Những kẻ khác biết mình có nhân cách thứ hai mà không căng thẳng cảnh giác sao? Cái khuôn mặt dương dương đắc ý kia như thể công lao là

của hắn hết vậy, là cái kiểu thần kinh thế nào đây…

Chờ chút, vấn đề bị chuyển hướng rồi. Mới rồi còn đang bàn về Song Tử Lô!

Chả thèm xem Tiểu Nhị phản ứng lại thế nào, Đường Thiên bắt đầu vừa khoác lác vừa vần vò Song Tử Lô, miệng lẩm bẩm: “Yên tâm yên tâm đi, ý tưởng thiên tài như thế chỉ thần thiếu niên nghĩ ra được thôi, chả cái gì mà thần thiếu niên không làm nổi? Nhưng mà a, Tiểu Nhị nghe ta nói này, tốt xấu gì ngươi cũng là một mặt khác của thần thiếu niên, hãy biểu hiện ra ngoài chút khí thế được không? Đừng làm mất mặt ta, chút việc bé tí ti mà cũng kêu gào thảm vậy. Thần thiếu niên thông minh cơ trí, trầm ổn phóng khoáng, sao ngươi không học lấy một chút, một mặt khác của ta không thể biểu hiện như thế…”

Tiểu Nhị há mồm, cứng họng hồi lâu chẳng biết nên nói thế nào.

Mình lại bị con hàng lỗi dạy bảo…

Lần đầu tiên Tiểu Nhị thấy cái đầu của mình không đủ để dùng. Nó ngơ ngác nhìn Đường Thiên như chưa bao giờ hiểu được con hàng lỗi. Lòng nó giống như bị đàn dã thú giày xéo.

Nó ôm đầu, không thể tưởng tượng nổi.

Lại còn thông minh cơ trí, trầm ổn phóng khoáng…

Mi tự tin vô lối thế, rốt cuộc là lấy ở chỗ quỷ quái nào mà phách lối thế!

“Xong phim!” Đường Thiên đập tay vào nhau, mặt đắc ý, giọng bình thản: “Quả nhiên đối với thần thiếu niên thì không khó tẹo nào. Ầy, Tiểu Nhị ngươi phải học tập ta, khi nào học được một nửa của ta, hức, không, chỉ ba phần công lực thôi thì ngươi sẽ thấy thế giới hoàn toàn khác đấy!”

“Mi nói đúng lắm.” Tiểu Nhị bình tĩnh trở lại. Nó gật đầu nhưng trong lòng thì cười nhạt. Thế giới bệnh tâm thần mà có thể nhìn thấu

sao?

Nó lại bay vào trong cơ thể Đường Thiên. Song Tử Lô vốn cực kỳ đẹp giờ thật thê thảm, ở giữa mất vách chắn thông với nhau.

Lòng nó lạnh mất một nửa. Song Tử Lô là kết quả của huyết mạch Song Tử thức tỉnh. Huyết mạch mỗi cung trong Hoàng Đạo mười hai cung khi thức tỉnh đều khác nhau, đều có năng lực độc nhất vô nhị. Huyết mạch chòm Hoàng Đạo muốn thức tỉnh hoàn toàn cực kỳ khó khăn.

Thực lòng, việc Đường Thiên có thể thức tỉnh hoàn toàn là bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của Tiểu Nhị. Nếu là chính nó, nó cũng khó tính được mình thức tỉnh sớm đến thế.

Nghĩ tới đây thì lòng Tiểu Nhị quặn đau. Vốn vất vả thức tỉnh, vốn có một đại sát chiêu, giờ thì bị con hàng lỗi mốt kia làm hỏng rồi. Lòng Tiểu Nhị rớm máu.

Lòng đầy bi thương và hối hận, Tiểu Nhị bay vào năng lượng lô. Sau đó nó ngơ ngẩn hoàn toàn.

Biển máu màu đỏ và năng lượng màu xanh vẫn phân biệt rõ ràng, nhưng giữa hai thứ có một khu vực trống. Cảnh tượng thật kỳ quái, năng lượng màu xanh bị nén vào góc năng lượng lô, còn biển máu đỏ sậm bị dồn về phía huyết lô.

Giữa màu xanh và đỏ có một lực đẩy rất mạnh mẽ, chúng giống như nam châm bài xích lẫn nhau.

Ban đầu vốn năng lượng màu xanh bị lực đẩy này ép sát vách năng lượng lô, chỉ còn chiếm phân nửa năng lượng lô thôi. Nhưng năng lượng màu xanh lại càng đậm đặc, chúng bị nén chặt phân nửa, màu xanh càng đậm. Với Tiểu Nhị đây là một món ăn ngon không thể cưỡng lại.

Nó không do dự nhảy vào bể năng lượng.

Trước giờ nó chưa từng thoải mái như thế, sung sướng tới rên rỉ. Mật độ tăng gấp đôi nên hiệu quả cực rõ ràng. Tiểu Nhị có thể cảm nhận được hồn nguyên đang cuồn cuộn sản sinh không ngừng.

Nhưng Tiểu Nhị vốn lạnh lùng không bị khoái cảm làm choáng váng đầu óc. Trong lòng nó cảm thấy cực kỳ quặc.

Con hàng lỗi này… vậy mà lại thành công thật mới lạ!

Làm xằng làm bậy mà cũng thành công… vận khí tên khốn nạn này cũng quá rùa…

Ây?

Bỗng Tiểu Nhị chú ý tới mật độ năng lượng tăng lên không ngừng, biển máu đối diện không ngừng tăng thêm lực đẩy. Biển máu màu đỏ bừng kia khiến Tiểu Nhị không thích từ trong bản năng.

Nó có thể thấy huyết lô giống như con tim, co vào giãn ra có quy luật. Mỗi lần co lại là làm cho máu trong huyết lô sóng sánh. Trong tầm mắt Tiểu Nhị thì biển máu kia như biển rộng mênh mông, cuồng phong gào rít giận dữ, kích động không ngừng, ẩn chứa lực lượng cuồng dã không gì sánh nổi.

Cảm giác nóng nực như thiêu đập vào mặt.

Tiểu Nhị chìm vào biển năng lượng màu xanh.

Nếu như bảo trong huyết lô là một mặt biển cuồng phong rít gào giận dữ thì biển năng lượng trong năng lượng lô lại lạnh lùng yên tĩnh.

Một bên động một bên tĩnh, một bên nóng một bên lạnh. Đường Thiên đánh tan chướng ngại rồi tạo cho chúng một thế cân bằng xảo diệu.

Lập tức Tiểu Nhị ý thức được ưu điểm của nó.

Đối diện với huyết mạch đang từ từ tiến hóa thì lực đẩy truyền tới càng lúc càng mạnh, có nghĩa là biển năng lượng màu xanh mà nó đang ngâm mình cũng liều mạng hấp thu năng lượng. Điều này làm cho biển năng lượng càng trở nên mạnh, từ đó lại kích thích cho huyết mạch tiến hóa.

Thế cân bằng vi diệu thần kỳ làm cho Tiểu Nhị nhất thời thất thần.

Nếu không phải nhìn thấy tận mắt thì nó không thể tin nổi sự cân bằng kỳ diệu như thế. Việc này hóa ra do con hàng lỗi tạo nên…

Cân bằng chính là thiên phú của chòm Thiên Xứng, thiên phú của chòm Song Nam là một thể hai mặt. Ánh sáng và bóng tối, âm và dương, đen và trắng,v.v... chính là pháp tắc cường đại cực kỳ cao thâm. Chòm Song Nam rất điêu luyện, thành thạo một thể hai mặt, nhưng chẳng ai ngờ là hợp hai mặt thành một lại có cân bằng kỳ quái như thế.

Hơn nữa còn được tạo bằng cách cực thô bạo…

Lẽ là thế giới bệnh tâm thần lại kỳ diệu như thế…

Tiểu Nhị giật thót vội vàng dừng ngay ý nghĩ nguy hiểm, nó vội cảnh giác.

Chỉ số thông minh của mình tuyệt đối không để con hàng lỗi kia kéo tụt! Giữa mình và con hàng lỗi kia là đối thủ sinh tử. Đây chắc chắn là âm mưu của con hàng lỗi, nó chắc muốn dùng cách thức này kéo tụt chỉ số thông minh của mình rồi lấy kinh nghiệm phong phú đả bại ta!

Không sai được, nhất định là vậy!

Đường Thiên dương dương tự đắc với thiên tài của mình, thế nhưng hắn nghiêm trang nhắc nhở Tiểu Nhị: “Này, Tiểu Nhị, thân là một mặt của thần thiếu niên không nên làm mất tiếng tăm oai phong vang dội của ta đấy!”

Đang ngâm mình trong biển năng lượng, khuôn mặt Tiểu Nhị xanh lè như nước biển xung quanh.

Cái tên khốn khiếp này!

Lúc này Nha Nha bay ra, nó y y nha nha đánh về phía Đường Thiên. Từ lúc tiểu gia hỏa này có cánh, nó bay tới bay lui cả ngày không ngừng nghỉ.

Đường Thiên ôm Nha Nha lại, đưa tới trước mặt, véo véo cái mông tròn thịt của Nha Nha, tặc lưỡi lấy làm kỳ: "Thậm chí cả dấu vết cũng chẳng có, cục thịt đàn hồi thế này ăn vào chắc dai nhách!"

Định đánh chén…

Thân hình Nha Nha cứng đờ, khuôn mặt nhỏ bị hù cho xanh lét.

"Tự chơi đi, ta có việc."

Đường Thiên buông tay, Nha Nha như được đại xá, chớp mắt đã biến mất.

Cải tạo Song Tử Lô thành công khiến tâm tình Đường Thiên tuyệt hảo, hắn cũng nếm được lợi hại. Quỷ Ngô tiền bối quả không hổ là một trong ba Huyết thánh Hắc Hồn, có trình độ đấy.

Hắn quyết định bỏ thời gian ra xem xét cho thật tốt những di vật lưu lại trong Đoạt Xá châu của Quỷ Ngô tiền bối. Hơn nữa hắn cũng định tìm hiểu tảng đá trong cơ thể Nha Nha rốt cuộc là cái gì.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 545: Đại Hội Chia Của

Lăng Húc nhìn hai người trước mặt, híp mắt lại hỏi: “Các ngươi muốn học thương pháp của ta?”

Hai người Âu Dương Thạch và Trác Ngạn đứng thật thẳng.

Lăng Húc giờ không còn là tên thiếu niên non nớt năm xưa rồi. Chinh chiến liên tục, nhất là đơn thương độc mã tại Bắc Đẩu, bền bỉ chém giết với mấy tên thánh giả đã làm cho hắn mạnh mẽ hơn nhiều. Hai tên Âu Dương Thạch và Trác Ngạn đứng trước mặt hắn đều cảm thấy tim gan run rẩy. Lăng Húc như sát thần từ địa ngục ra, sát khí quanh người tràn ra bốn phía.

Trên mặt hai người tràn ngập vẻ sùng kính, sát ý trên người Lăng Húc đậm như rượu nhưng không có vị thô bạo khát máu.

Bị ánh mắt Lăng Húc đảo qua, hai người cảm thấy chột dạ nhưng vẫn không lùi bước. Trải qua nhiều khó khăn gian khổ mài dũa ý chí làm nội tâm họ kiên định.

Âu Dương Thạch thẳng lưng, lớn tiếng hô: “Xin đại nhân nhận chúng ta!”

“Tại sao ta phải dạy các ngươi?” Mặt Lăng Húc lạnh tanh.

Âu Dương Thạch có tính cách thành thật chợt sửng sốt, sao lại hỏi cái này. Ừ đúng, sao Lăng Húc đại nhân phải dạy bọn họ? Bọn họ với Lăng Húc một không quan hệ họ hàng hai không gốc gác, thậm chí còn là đệ tử thế lực đối đầu, sao Lăng Húc đại nhân phải dạy bọn họ?

Trác Ngạn im lặng nãy giờ bỗng mở miệng: “Vì Ngân Sương Kỵ không thể chỉ có một!”

Ngân Sương Kỵ...

Lăng Húc nheo mắt lại, khí thế đột nhiên trở nên sắc bén. Hai người thở nặng nề, thân thể hơi hơi run rẩy. Thực lực của bọn họ khi đứng trước Lăng Húc thật bé nhỏ, không đáng kể.

Sắc mặt Trác Ngạn mặc dù có chút trắng bệch, nhưng y cố lấy dũng khí: "Đại nhân, chỉ có Ngân Sương Kỵ mới có thể chấn hưng Bạch Dương! Chỉ có Ngân Sương Kỵ mới có thể lấy lại vinh quang mà Bạch Dương đã mất lâu rồi! Đại nhân, thời cơ xây dựng lại Ngân Sương Kỵ đã đến rồi!"

"Xây dựng lại Ngân Sương Kỵ hả?" Lăng Húc nhìn hai người, cười nhạo: "Chỉ với hai người các ngươi mà đòi xây dựng lại Ngân Sương Kỵ?"

Sắc mặt Âu Dương Thạch và Trác Ngạn liền đỏ bừng.

"Đại nhân, xin đừng nên coi thường người!"

"Đại nhân, cho dù khảo nghiệm gì đi nữa chúng ta cũng nhận!"

Lăng Húc từ chối: “Chờ các ngươi vượt qua huấn luyện tân binh rồi hẵng nói. A, quên không nói cho các ngươi, huấn luyện tân binh Đại Hùng tinh là tàn khốc nhất, chuyện chết là bình thường, không làm được thì đừng nên miễn cưỡng.”

Thấy vẻ mặt hai người kích động, Lăng Húc không cho hai người có cơ hội phản bác bèn gọi hộ vệ đưa hai người tới trại tân binh.

"Lăng đại ca, ca muốn thành lập Ngân Sương Kỵ thật sao?" Viviane tò mò dò hỏi.

"Không biết." Lăng Húc nghĩ một, lẩm bẩm: "Lão sư đại khái hi vọng ta sẽ làm như vậy, nhưng với chòm Bạch Dương ta không cảm giác quyến luyến quê hương, ta không nguyện ý thủ hộ chòm Bạch Dương. Ai, ta đi tìm Đường thần kinh đã, dứt khoát phải bảo hắn đánh chiếm cho được chòm Bạch Dương, nếu được thế thì nhất cử lưỡng tiện."

Nhưng lúc này bí bảo thông tin rung lên.

"Đường thần kinh kêu mọi người tập hợp." Lăng Húc hừ một tiếng: "Tên khốn khiếp này lại muốn nảy ra thủ đoạn nực cười nào đây? Đi thôi, vừa lúc tìm hắn đánh một trận."

Chiến ý trong hắn dâng trào.

Bên trong viện, ý xuân nảy nở, cành hoa rung động, chiếu trúc, chén trà, bàn đá. Hạc ngồi ngay ngắn, miệng nở nụ cười: “Lâu rồi không gặp Tiểu Đóa, Tiểu Đóa càng ngày càng đẹp."

Tiểu Đóa tươi cười: "Cảm tạ điện hạ khích lệ!"

Mấy cô gái dung mạo diễm lệ ngồi quanh Tiểu Đóa. Các cô ngồi với Hạc điện hạ nho nhã ôn hòa thì cảm thấy sung sướng, một cô lên tiếng: “Trước lúc xuất hành, bệ hạ đã dặn dò chúng ta phải đưa lời với điện hạ, hình như có chỗ khó xử, Xạ Thủ tọa mãi mãi hậu thuẫn cho điện hạ.”

Cô gái này tên là Nghê Vũ Hồng, là nhân vật có thực quyền ở Xạ Thủ tọa, rất được Thiên Hậu tin tưởng.

Hạc hơi hơi khom người biểu hiện biết ơn: "Thay ta cảm tạ di mẫu!”

*di mẫu: chị em gái của mẹ.

Giờ Hạc ngày càng thành thục, tâm tính ôn hoà, lòng dạ rộng rãi hơn trước rất nhiều. Được dì tỏ thiện ý, hắn cũng không biểu hiện lạnh lùng cự tuyệt mà chỉ mỉm cười cảm tạ.

Đệ tử Hạc phái đang cuồn cuộn tiến vào Đại Hùng tinh, thậm chí đại trưởng lão còn đang tính chuyện đưa Hạc phái dời đến Đại Hùng Tinh. Hoàn cảnh tu luyện ở Đại Hùng tinh tốt hơn Thiên Hạc tọa không biết bao nhiêu lần. Không chỉ mỗi Hạc phái mà Thượng Quan gia chòm sao Anh Tiên cũng đã di chuyển sang Đại Hùng tinh.

Danh vọng của Hạc trong Hạc phái đã không có ai sánh bằng. Hắn là vị thánh giả thứ hai sau Hạc chân nhân của Hạc phái, hơn nữa tuổi còn trẻ như thế đã là nhân vật hạch tâm của Đại Hùng tinh. Trước đây chẳng ai dám tưởng tượng như thế cả.

Sự tán thưởng trong mắt Nghê Vũ Hồng càng đậm, biểu hiện khí độ phong phạm ra ngoài của Hạc điện hạ quả thực không thể chê. Cô theo Thiên Hậu đã lâu nên hiểu ý nghĩ của Thiên Hậu một chút. Thiên Hậu cả đời không gả cho nhà nào, không con nối dõi nên rất chăm chút cho đứa cháu này. Hai năm qua biểu hiện của Hạc đủ để chứng minh năng lực kế thừa Xạ Thủ tọa.

Cô cười bảo:”Bệ hạ từng nói Điện hạ là đại diện cho tương lai. Ta từng vấn vương mãi trong lòng, giờ tận mắt thấy Điện hạ mới biết bệ hạ anh minh. Tương lai Xạ Thủ tọa trong tay Điện hạ nhất định sẽ rực rỡ hơn hẳn.”

Mấy người xung quanh tỏ ra kinh sợ, tuy lời đồn Hạc điện hạ nắm lấy Xạ Thủ tọa không phải là tin gì mới, nhưng chính từ miệng Nghê Vũ Hồng nói thì khác một trời một vực.

“Dì đề cao chất nhi quá rồi.” Nụ cười vẫn còn trên mặt Hạc, khéo léo đáp lại: “Dì còn khỏe mạnh trẻ trung, chuyện này hẳng còn sớm lắm. Hơn nữa ta đang rất thoải mái ở Đại Hùng tinh, chưa nghĩ đến nơi khác.”

Nghê Vũ Hồng nhìn thật sâu vào mắt Hạc, ý vị sâu xa: “Dù Đại Hùng có tốt thì Điện hạ vẫn không phải là người đứng đầu. Còn ở Xạ Thủ tọa chỉ vài ba năm nữa thì Điện hạ có thể một tay chuyển càn khôn.”

Hạc mỉm cười: “Sao cứ phải đứng đầu làm chi? Ý nguyện bình sinh của Hạc chỉ là chấn hưng Hạc phái, tìm một chỗ tốt để Hạc phái sinh tồn. Hiện đã được như mong, thậm chí còn vượt quá cả tưởng tượng, sao ta còn chưa thỏa mãn?”

Nghê Vũ Hồng còn muốn thuyết phục nữa thì Hạc đã khoát khoát tay: “Nghê di không cần khuyên nữa. Lòng Hạc không nuôi chí lớn, không có chí khí nhân vương. Một bước tới Đại Hùng bây giờ rất không dễ, có thể nói tấc đất tấc máu. Mọi người kề vai chiến đấu, đồng tâm hiệp lực, sức như thành đồng mới được như bây giờ. Ở đó Hạc cùng mọi người cùng chiến đấu, cùng bị thương, chưa từng có ý nghĩ bỏ đi. Xạ Thủ tọa dù tốt nhưng không phải vùng đất để Hạc thủ hộ.

Chúng nữ yên lặng.

Bí bảo thông tin trên người Hạc rung lên. Hạc liếc qua bèn ngẩng đầu nói với chúng nữ: “Xin lỗi, Đường thần kinh tìm ta nghị sự, xin lỗi không tiếp được nữa.”

Nghê Vũ Hồng gượng cười bảo: “Chính sự quan trọng!”

Hạc thi lễ với mọi người, nhanh chóng đi ra.

Trong phòng họp, Hạc, Lăng Húc, Tỉnh Hào, Ma Địch, Đinh Mạn dẫn đầu Thánh Bộ (Biên:tác giả chia ra các Bộ giống như cơ quan đầu ngành nhà nước, như Bộ Giáo dục, Bộ Công Thương…), rồi tới A Mạc Lý, Hàn Băng Ngưng từng người nối đuôi nhau vào, nhưng ai đi vào phòng họp, nhìn vào giữa gian phòng đều sững cả lại.

Giữa phòng họp chất đống một đống hồn bảo.

Thần tình mọi người có chút hoảng hốt, Tỉnh Hào trấn định nhất cũng thoáng thất hồn lạc phách. Từ lúc bước vào phòng họp, ánh mắt hắn dính chặt không rời hồn bảo ở chính giữa là cây hắc kiếm kia.

“Gọi mọi người tới đây là để chia của… Không không, là chia chiến lợi phẩm!”

Tiếng Đường Thiên đập vào tai mọi người có vẻ xa xôi, như từ trên mây vọng xuống. Ai ai cũng như đang dẫm phải chăn bông, chân cứ nặng trình trịch.

Đường Thiên đứng bên cạnh đống hồn bảo như gian hàng đồ cũ.

“Tỉnh Hào đại ca, thanh Thánh Huyết Ẩm này cho ngươi!” Đường Thiên ném thanh hắc kiếm cho Tỉnh Hào không chút do dự. Tỉnh Hào vô thức cầm lấy, kiếm vừa tới tay thì một luồng kiếm ý chạy thẳng vào tim. Hắn giật thót như mùa đông bị dội một gáo nước làm cho tinh thần tỉnh táo lại.

Kiếm ý mạnh thật!

Trên mặt Tỉnh Hào hiện lên vẻ vui mừng như điên không kiềm chế được. Với bất cứ một kiếm khách nào thì niềm yêu bảo kiếm đều phát ra từ tận đáy lòng.

Thanh kiếm này là thanh kiếm duy nhất Quỷ Ngô tiền bối giữ lại.

Thân kiếm ngăm đen có phong cách cổ xưa, nặng nề không có mũi kiếm, trên thân khắc hai hàng chữ nhỏ: “Thánh huyết bão ẩm, phương tri vị*”

*Uống no thánh huyết mới cảm nhận được.

“Thanh Thánh Huyết Ẩm này rất có lai lịch. Xa xưa có một vị kiếm si ngang trời xuất thế, tung hoành Thiên Lộ, đi khắp nơi khiêu chiến thánh giả chưa ai đỡ được quá mười chiêu, danh tiếng vang dội. Những thánh giả bại trong tay ông âm thầm liên kết với nhau bố trí cạm bẫy phục kích, kết quả bị ông chém một lúc 30 người rồi thong dong bỏ đi, chẳng ai dám truy kích. Thanh kiếm này chính là nó, uống no máu thánh giả, từ đó về sau được gọi là Thánh Huyết Ẩm tức là chỉ uống máu Thánh giả.”

Tỉnh Hào cực kỳ kích động, hắn vuốt ve thân kiếm, trong lòng tự dưng hiện lên bóng lưng cao ngạo của người kiếm khách tuyệt thế kia. Hắn biết chuyện này, vị tiền bối kia không để lại tên mà chuyện này cũng là đề tài cấm kỵ không được rõ ràng. Lúc đó Quang Minh võ hội cũng có tham dự, chỉ cần đôi câu đã làm cho hắn có thể lãnh hội phong thái vị kiếm khách tuyệt thế kia rồi.

Đường Thiên nói một hơi xong liền cầm đôi cánh như thủy tinh ném cho Hạc.

Cầm trên tay nhẹ như không, mỗi một cái lông đều trong suốt như nước, bên ngoài trôi nổi một tầng ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt. Cánh tỏa ra ba động năng lượng không mạnh, nhưng nhịp điệu đặc biệt kích thích trực tiếp tiếng lòng của Hạc.

‘Đôi cánh này hình như tên là Thiên Ma Vũ, là hồn bảo từ phương Đông xa xôi truyền lưu, chuyện khác ta không biết. Tiểu Hạc tử, Hạc phái truyền thừa có xuất xứ từ phương Đông, ta thấy Thiên Ma Vũ chắc thích hợp với ngươi. Phương Đông mà cũng có hồn bảo, thật làm cho người ta tò mò.”

Trong lòng Đường Thiên âm hiểm nghĩ Tiểu Hạc tử mà đeo đôi cánh vào hắn đẹp tới mức nữ nhân đố kị.

Sau này đá thằng Tiểu Hạc vào hàng ngũ nữ nhân thì không một ai đẹp trai hơn thần thiếu niên được!

Hạc đã hoàn toàn trầm mê vào Thiên Ma Vũ sâu thẳm thâm thúy với vận luật cực kỳ thần bí. Chân lực trong cơ thể Hạc tự nhiên lưu chuyển theo vận luật này.

“Tiểu Húc Húc, cái khối Ngân Sương Dương Giác Ấn chắc chắn là của ngươi. Nghe đồn chỉ thủ lĩnh Ngân Sương Kỵ mới có thể nắm giữ, khẩu vị Quỷ Ngô tiền bối cũng tạp nham, sao cái gì cũng giữ…”

Đường Thiên tự nói với mình, ném cho Lăng Húc một con dấu.

Ngân Sương Dương Giác Ấn...

Đầu Lăng Húc trống rỗng, vô thức cầm lấy Ngân Sương Dương Giác Ấn Đường Thiên ném tới. Cái con dấu này nhìn qua không có gì đặc biệt, dương giác thẳng tắp như kiếm, mặt ấn hình tròn có khắc huy chương Ngân Sương Kỵ.

Lăng Húc biết nó trân quý, Ngân Sương Dương Giác Ấn, binh phù của Ngân Sương Kỵ, là tượng trưng quyền lực Ngân Sương Kỵ, chỉ có thủ lĩnh Ngân Sương Kỵ mới có tư cách chấp chưởng.

Ngân Sương Dương Giác Ấn bỗng nhiên sáng lên ánh sáng yếu ớt, bỗng dưng hóa thành một luồng sáng bạc chìm vào trong cơ thể Lăng Húc.

Đường Thiên chẳng thèm nhìn, tiếp tục đại hội chia của.

Bên trong năng lượng lô, Tiểu Nhị rơi lệ, lòng như đao cắt...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 546: Sứ Đoàn Nhà Giàu

Tiểu Nhị chưa từng gặp phải đứa nào phá của như thế. Của nả Quỷ Ngô tiền bối cất giấu không kém gì một bảo tàng lớn, nhưng tất cả đều bị con hàng lỗi mốt kia chia chác chẳng còn chút nào.

Hồn bảo có thể vừa mắt Quỷ Ngô tiền bối, lại thắng được sức mạnh thời gian còn bảo tồn được thì chắc chắn là bảo vật vang danh thiên hạ.

Với những gì cầm trên tay, tinh thần cả đám người đều hoảng hốt. Đinh Mạn cắn răng bấm sâu vào lòng bàn tay để xem đang mơ hay thật. Khuôn mặt Lương Phong hốt hoảng vô cùng, bỗng òa lên khóc. Tiếng khóc vừa cất lên tức thì thành phản ứng dây chuyền, trong phòng họp tiếng khóc rầm rĩ.

Lên đến thánh giai, trong mắt võ giả thì thánh giả rất oai phong hiển hách, nhưng có bước được qua cái cửa hẹp này mới biết thế giới đó không tốt đẹp như trong tưởng tượng. Ngược lại là đằng khác, thế giới thánh giai tàn khốc hơn, kịch liệt hơn. Bọn họ đang ở tầng thấp nhất của thánh giả, vì thế càng phải cẩn thận từng li từng tý, càng thêm thận trọng đối nhân xử thế, những thẻ hồn thuật đều làm họ thèm chảy nước miếng, một kiện hồn bảo cấp thanh đồng là mộng ước cả đời.

Trong tay bọn họ là bảo vật cả đời không dám mơ tưởng. Mỗi một bảo bối đều là những vật nổi danh trong lịch sử, sau mỗi cái tên là một truyền kỳ.

Nỗi chua chát và khổ sở trôi nổi ngổn ngang trăm mối làm họ cất tiếng khóc rống lên.

So với bảo bối kia, họ quá hèn mọn.

Tiểu Nhị không cử động, nó cực kỳ giận dữ hành vi phá hoại của Đường Thiên. Bảo vật kém nhất trong đó cũng có thể đổi lấy cống hiến toàn tâm của thánh giả mạnh mẽ hơn, xuất sắc hơn. Trong mắt nó những thánh giả này chẳng có giá trị gì để mua chuộc.

Lại nói mấy người Hạc, Lăng Húc và Tỉnh Hào chẳng ai thấy kinh dị với màn này. Đôi khi Đường thần kinh keo kiệt, bủn xỉn tham lam đến nỗi làm người ta giận sôi lên, nhưng đôi đi Đường thần kinh lại phóng khoáng như địa chủ. Lúc nào xuất hiện trạng thái gì thì cần phải xem thời điểm thần kinh của Đường thần kinh như thế nào đã.

Khuôn mặt Đường Thiên ngờ nghệch, hắn chẳng hiểu sao mọi người lại khóc, hắn cho bọn họ đồ tốt mà…

Hạc nhìn sâu vào khuôn mặt dại ra của Đường Thiên, khóe miệng nhếch lên cười tỏ ra hiểu ý. Với góc độ lợi ích mà nói thì hành vi của Đường thần kinh không một người hơi có lý trí nào đi làm. Thế nhưng suy nghĩ của đứa khốn khiếp này đôi khi rất đơn giản.

Đó cũng là nguyên nhân mình không muốn rời đây, sự ấm áp đơn giản là có phúc cùng hưởng, chính là thứ ở thế giới này khó nhận được nhất.

Binh cũng nhìn chăm chú vào khung cảnh này, khóe miệng cũng toát nụ cười nhàn nhạt, lão nhớ tới đội trưởng. Thực ra đến lúc này đám đồng bọn của Đường Thiên không phải là ưu tú nhất, xuất sắc nhất. Lăng Húc chỉ là một tay thương lưu lạc, là tay đấm của trưởng lão gia tộc; Hạc là đệ tử của một môn phái suy vi; Tỉnh Hào là một trong những thiên tài Quang Minh võ hội không chút thu hút; Tái Lôi là một chủ quán nho nhỏ ở Tam Hồn Thành; Phí lão đầu thì sao, toàn là thất bại; Đinh Đang chỉ là một tên Hắc Hồn mã bình thường tới không thể bình thường hơn; Tỳ Bà là thiếu nữ bệnh tật; Long Thủ Tĩnh là người chịu tội thay cho Thiên Long tọa…

Cái đám này trong mắt thế lực khác chẳng có chút giá trị nào thì bây giờ lại là thành tựu của Đại Hùng tinh.

Lăng Húc bây giờ là Thương thánh hàng đầu chạm tay vào là bỏng, được coi là lá cờ đầu phục hưng Ngân Sương Kỵ; Hạc trở thành thánh giả thứ hai của Hạc phái đã chinh phục được trên dưới Xạ Thủ tọa, chỉ cần hắn đồng ý là trở thành Xạ Thủ chi vương; Tỉnh Hào tu luyện được Kiếm hồn hiếm thấy, chỉ cần hắn không chết là có tư cách trở thành kiếm thánh mạnh nhất; Tái Lôi giờ đây là đại sư cơ quan xuất sắc nhất; Phí lão đầu giờ cũng thành chuyên gia huyết mạch nổi bật, quản lý phòng thí nghiệm huyết mạch trứ danh; Đinh Đang thành đầu lĩnh tình báo Đại Hùng tinh; Tỳ Bà và Long Thủ Tĩnh là trụ cột nội bộ Đại Hùng tinh mà bất kỳ một thế lực nào cũng mong muốn đổi với một giá lớn để đưa họ đi.

Trước đây đều là những người vô danh thì hiện giờ đều có danh tiếng vang xa.

Binh hiểu rõ trung tâm chân chính của đám này, cái hồn chân chính là cái đứa khốn khiếp đang nghệt mặt ra kia.

Chích là tên chạy trốn xuất sắc kia!

Binh than thở trong lòng, luận tài hoa thì đếm không hết người vượt trội hơn, nhưng có mấy ai đạt được thành tựu như Đường Thiên? Chuyện ngu xuẩn này thì chỉ cần người hơi có chỉ số thông minh cũng sẽ không làm, chưa nói tới những kẻ kiêu hùng khôn khéo. Thế mà Đường Thiên lại làm, ánh sáng lóe lên trong mắt những thánh giả kia Binh quen lắm, giống như binh đoàn ngày xưa của lão.

Ánh sáng này khiến người người tiến tới mãi không biết mệt mỏi, từ từ lên men.

Binh xuất thân từ Binh đoàn Nam Thập Tự nên biết lắm, người càng bình thường thì ánh hào quang phát ra khi lột xác càng chói mắt.

Đi trên đường phố Hùng Thủ thành, nhìn những người trên đường hăng hái phấn chấn, Tiếu trưởng lão dừng chân lại, cảm khái: “Ta đã từng đến Đại Hùng tinh thời Yến Vĩnh Liệt, Hùng Thủ thành lúc đó phồn hoa hơn bây giờ, nhưng phong cách và diện mạo so với bây giờ thì kém rất xa. Thời Yến Vĩnh Liệt mọi người toàn bàn tán tới hưởng thụ, tới mỹ sắc. Giờ ngươi nhìn đi, ở đây đầy chí tiến thủ, họ toàn bàn chuyện tu luyện.”

Hoa trưởng lão đi bên cạnh gật đầu tán thành: “Đúng vậy, thật làm cho người khác xúc động. Đại Hùng tinh quật khởi đúng là không thể cản lại. Thật mong gặp được Đường Thiên để xem rốt cuộc hắn có ma lực gì mà có thể biến đổi diện mạo Đại Hùng tinh hoàn toàn như thế này. Đại Hùng tinh như có khí bá chủ rồi.”

Bỗng nhiên một đoàn cơ quan hồn giáp gào thét bay qua đỉnh đầu bọn họ.

Một trưởng lão khác vội hỏi: “Đây là loại cơ quan hồn giáp gì, hình như trước đây chưa từng thấy.”

Ánh mắt Tiếu trưởng lão cũng bị tạo hình đẹp mắt của cơ quan hồn giáp này hấp dẫn, nhưng trước lúc tới đây lão đã xem nhiều thông tin nên bảo: “Hẳn là thế hệ mới nhất Lăng Giáp Bạo Hùng của Đại Hùng tinh! Nghe nói còn trong giai đoạn nghiên cứu, không ngờ đã xuất xưởng rồi.”

Những trưởng lão đều đỏ mắt nhìn những thân ảnh trên bầu trời cho đến khi biến mất.

Binh đoàn cơ quan chiến thắng hai đại binh đoàn Liệt Hỏa và Ánh Rạng Đông đã đưa sức chiến đấu của cơ quan hồn giáp lên một tầm cao mới. Cơ quan võ giả mới là binh đoàn thích hợp nhất với võ giả, cơ quan hồn giáp có thể sản xuất quy mô lớn, ưu thế này thì không một loại bí bảo nào có thể thay thế được. Chỉ vì kỹ thuật cơ quan hồn giáp đã suy vi quá lâu, các thế lực không đủ lòng tin vào kỹ thuật cơ quan hồn giáp, kể cả chòm sao Thiên xứng là người đi theo con đường này cũng cảm thấy cơ sở không vững vàng.

Đến tận khi thắng lợi của binh đoàn cơ quan mới thực sự thúc giục cao tầng chòm sao Thiên Xứng quyết tâm.

Cho nên phái đoàn của chòm sao Thiên Xứng có quy mô chưa từng có, số lượng tới hơn 500 người, trưởng lão tới tận 7 người. Trong 100 năm ngoại giao, qui mô này chưa từng có, đủ thấy bọn họ rất coi trọng chuyến đi tới Đại Hùng tinh lần này.

“Nghe đồn Sư Tử vương Lôi Ngang cũng nảy ra ý nghĩ thông gia.” Hoa trưởng lão cười bảo.

Nụ cười của Tiếu trưởng lão tan ngay, sắc mặt âm trầm gật đầu đồng ý: “Ừ, Scarlett và An Đức Liệt cùng tới.”

Hoa trưởng lão có chút bất ngờ: “Có phải là đệ nhất mỹ nhân Scarlett ở chòm Sư tử? Lôi Ngang cam lòng sao!”

“Còn tiếc nuối gì chứ!” Tiếu trưởng lão tức bể phổi: “Nếu như ta có con gái xinh đẹp như thế thì nhất định cũng đem gả! Gả cho Hùng chủ quả thực là nằm mơ cũng sướng. Lúc này Lôi Ngang hẳn đang hận không thể lập tức Scarlett quyến rũ Đường Thiên.”

“Chúng ta nhất định không được cho chúng thành công!” Lời Hoa trưởng lão vừa nói lập tức khiến cho các trưởng lão khác hưởng ứng.

Tiếu trưởng lão bình thản bảo: “Không dễ dàng thế đâu. Đường Thiên một lòng kiên định với Thượng Quan Thiên Huệ, người của Thượng Quan gia đều dời cả đến Đại Hùng tinh. Hơn nữa, Thượng Quan Thiên Huệ chưa chết, chẳng mấy người biết rõ tin này. Lần này Lôi Ngang sai rồi, tưởng lấy sắc dụ hả, ha ha, ông ta tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng ta.”

“Lẽ nào chúng ta có đòn sát thủ?” Một trưởng lão buột miệng hỏi.

“Đòn sát thủ?” Tiếu trưởng lão cười đáp: “Không sai, chỉ là một chữ lợi. Mọi người thấy Hùng Thủ thành tuy chí tiến thủ mạnh mẽ nhưng

chưa biết là nội tình chưa đủ sao? Đại Hùng tinh vừa tái lập, tên Đường Thiên cũng không có chống lưng. Đại chiến vừa qua chắc đang nghèo rớt mồng tơi. Với của cải của chòm sao Thiên Xứng ta không tin Đường Thiên không động tâm!”

“Ha ha! Nói đúng lắm!” Hoa trưởng lão cười to: “Những gã quê mùa nhìn thấy những bảo bối này chắc nhỏ dãi.”

“Ha ha, bọn nó sẽ không nuốt sống những bảo bối kia hay sao!”

Cả đám trưởng lão cười ha hả.

Đại Hùng tinh lâu đời nhưng so giàu có với chòm sao Thiên Xứng đại gia có thương hiệu thì còn cách xa vạn dặm. Lịch sử Đại Hùng tinh chưa từng đạt tới cấp Hoàng Đạo bao giờ.

Những trưởng lão này tuy đỏ mắt thèm thuồng cơ quan thuật của Đại Hùng tinh nhưng vẫn cảm thấy Đại Hùng tinh chỉ là đám quê kệch có vận may mà thôi. Những bảo bối quý hiếm không mua được trên thị trường đủ làm chấn động cả đám chưa từng ra phố lớn đó.

Trên dưới sứ đoàn liền rất hy vọng vào nhiệm vụ lần này.

“Là sứ đoàn sao?”

Một thánh giả bay trên trời đánh giá bọn họ.

“Bọn ta là sứ đoàn chòm sao Thiên Xứng.” Tiếu trưởng lão khách khí trả lời. Vị thánh giả kia khí tức bất phàm, thực lực không thể khinh thường.

“Chòm sao Thiên Xứng à!” Lương Phong bừng tỉnh: "Mời đi theo ta!"

Hắn đi đầu dẫn đường. Sứ đoàn đến bất ngờ, Thủ Cân và Tỳ Bà giờ mới nhận được tin. Hai người không có kinh nghiệm tiếp đón làm cho mọi thứ loạn cào cào lên.

Vì không thể sơ sót được nên tất cả thánh giả đều được phái tới tiếp đãi sứ đoàn.

Ánh mắt Tiếu trưởng lão vô thức đảo qua Lương Phong, đột nhiên sửng sốt. Ánh mắt bị một kiện ngọc bội hình thù quái dị bên hông Lương Phong hấp dẫn. Kiện ngọc bội kia có hai con cá quấn quanh, một con mắt bạc trắng, một con mắt đen kịt, ánh sáng ngọc bội lưu chuyển, giữa chỗ hai con cá quấn quanh là la bàn đỏ tươi có khắc đầy những vạch chia tinh tế.

Tiếu trưởng lão có kiến thức uyên bác nên giật nảy mình, trong đầu lão hiện ra một cái tên.

Song Ngư Sinh Tử Bàn!

Sắc mặt lão nhanh chóng trở lại như thường, trong lòng tự cười nhạo. Mình thực sự càng sống càng hồ đồ, Song Ngư Sinh Tử Bàn trong truyền thuyết không thể nào có chuyện xuất hiện ở đây được?

Đó chắc là vật phỏng chế.

Nhưng kể cả phỏng chế phẩm đi nữa, khí tức có thể giống đến như thế thì chắc giá cả không thể rẻ được.

Đường Thiên dám bỏ tiền mua cho những thánh giả này sao, Tiếu trưởng lão thầm nghĩ.

Lương Phong đưa sứ đoàn tới nơi tiếp khác, hắn thấy Đinh Mạn ở đây thì thở phào nhẹ nhõm: “Còn lại giao cho ngươi đấy!”

Đinh Mạn cười nói: "Không thành vấn đề!"

Cô quay mặt lại thì thấy Tiếu trưởng lão ngơ ngác đang nhìn chằm chằm vào cái vòng cổ màu đỏ tươi ướt át trên cổ mình.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 547: Trùng Kích

Đinh Mạn tươi cười.

Vòng cổ ướt át đỏ tươi trên cổ cô có cái tên rất đẹp là Đan Nhân Tâm.

…

Tuyệt đối không phải hồn bảo bình thường. Đan Nhân Tâm không nổi danh trong lớp thánh giả thông thường, nhưng những thánh giả y võ thì không ai không biết.

Đan Nhân Tâm có thể đề cao biên độ khống chế năng lượng cho thánh giả y võ, hơn nữa bản thân nó ẩn chứa pháp tắc hệ sinh (dịch: sinh trong sinh tử), có thể làm cho năng lượng thánh giả y võ nhuốm sinh chi pháp tắc. Sinh chi pháp tắc là một trong những pháp tắc cao cấp nhất, là mục tiêu theo đuổi của tất cả thánh giả y võ. Tuy rằng Đan Nhân Tâm ẩn chứa sinh chi pháp tắc không hoàn chỉnh nhưng nó vẫn là hồn bảo đáng ước mơ tha thiết của tất cả các thánh giả y võ.

Khi Đường Thiên nhét Đan Nhân Tâm vào tay cô, cô chẳng hiểu gì cả. Đến khi biết vòng cổ ướt át đỏ tươi kia chính là Đan Nhân Tâm đại danh đỉnh đỉnh thì cô choáng váng hoàn toàn, đầu óc trống rỗng, không biết là đứa nào đang gào khóc ở đâu mà nước mắt cô cũng không kiềm chế được, cũng ô ô khóc.

Khi trở lại bình thường thì thấy ánh mắt mọi người cứ nhìn chằm chằm vào cổ cô, lúc đó cô chỉ hận không có cái lỗ nẻ mà chui vào, lớn như vậy rồi mà chưa từng mất mặt như thế!

Mấy ngày rồi, ngày nào cô cũng nắm chặt Đan Nhân Tâm rồi ngủ, lúc tỉnh dậy thì việc đầu tiên là xác định đây không phải là giấc mộng chứ…

Đến lúc nhìn thấy Đan Nhân Tâm còn ở trong bàn tay thì cô mới bình tĩnh được.

Không riêng gì cô mà tất cả mọi người đều ngơ ngẩn như thế. Đây là khoảng thời gian mà Thánh Bộ đều trong thời kỳ không bình thường, có người tự nhiên ngẩn ra cười, có người đột nhiên khóc. Phải mấy ngày sau mọi người mới thoát khỏi tình trạng này.

Vốn công việc tiếp tân này Đinh Mạn đã sống chết từ chối, nhưng khi Thủ Cân tìm tới thì cô đồng ý ngay lập tức. Không riêng gì cô, mọi người trong Thánh Bộ đều như thế cả. Sâu trong mắt mọi ngươi như có ngọn lửa bốc lên cao, trong ngọn lửa rực sáng mà màn đêm cũng không che lấp được. Tinh thần diện mạo họ rực rỡ hẳn lên, bọn họ vô cùng sung mãn, trong lòng mỗi người dường như có tiếng hô vang, làm lớn một trận đi! Làm lớn một trận đi! Chỉ có thể làm lớn một trận mới xứng đáng với đãi ngộ như vậy!

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, đại để là như thế.

Tiếu trưởng lão nhìn chằm chằm không làm cho Đinh Mạn khó chịu. Bây giờ phòng bị của Hùng Thủ thành đã tăng vọt, không ai dám cưỡng đoạt ở đây, bản thân cô cũng không phải tệ. Đinh Mạn dẫn sứ đoàn đi, dọc đường thỉnh thoảng có đôi câu giới thiệu, thỉnh thoảng lại có thánh giả nào đó vội vã lướt qua.

Lúc đầu sứ đoàn còn cao giọng nói chuyện vài câu không coi ai ra gì, nhưng dần dần tiếng cũng nhỏ dần. Bởi vì mọi người thấy sắc mặt của mấy vị trưởng lão đều âm trầm cả. Đoàn người đưa mắt nhìn nhau, các trưởng lão làm sao vậy…

Đinh Mạn dẫn sứ đoàn tới vị trí rồi bỏ đi, công tác tiếp theo là việc của Tỳ Bà và Thủ Cân. Đinh Mạn vừa đi khỏi, cả sứ đoàn yên lặng lạ kỳ.

“Nhất định là vật phỏng chế!” Hoa trưởng lão nói như đinh đóng cột: “Nhiều đồ tốt như vậy, xuất hiện một kiện còn có thể, mỗi người có một kiện? Đến Quang Minh võ hội cũng không thể xa xỉ như thế!”

Dọc đường họ thấy mấy vị thánh giả mà mỗi người đều có đeo một kiện bảo vật nổi danh. Song Ngư Sinh Tử Bàn, Đan Nhân Tâm…

Mỗi vị trưởng lão đều là người học thức uyên bác, kiến thức rộng rãi, kẻ dưới không nhận ra nhưng họ sao không biết? Sau từng cái tên kia đều là một truyền thuyết.

Mỗi khi trông thấy một kiện thì lòng họ lại chìm xuống một chút.

“Có là phỏng chế phẩm thì giá trị cũng không nhỏ!’ Một vị trưởng lão khác trầm giọng nói: “Xem ra tình trạng Đại Hùng tinh tốt hơn nhiều so với chúng ta tưởng. Bọn họ có tiền đấy!”

Các trưởng lão khác gật đầu lia lịa, phỏng chế phẩm của vật nổi tiếng trong thiên hạ có giá không phải hồn bảo bình thường có thể so được. Mỗi người một kiện, đây là cần bỏ ra bao nhiêu tinh tệ đây!

Một vị trưởng lão khác bổ sung: “Chỉ sợ đối phương còn có hồn bảo sư cực kỳ lợi hại truyền thừa từ xa xưa, bằng không thì không thể luyện được những phỏng chế phẩm danh tiếng này.”

Các vị trưởng lão khác cũng liên tục gật đầu. Không sai, không có vị hồn bảo sư thấu hiểu lịch sử mà đòi luyện chế ra phỏng chế phẩm coi được thì chỉ là truyện cười.

“Nhiệm vụ không dễ rồi!” Hoa trưởng lão than thở. “Con bài tẩy của chúng ta chưa lật là tiền mà nhìn qua thì Đại Hùng tinh dường như còn nhiều tiền hơn chúng ta.’

Chúng trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, không thốt lên lời. Lúc trước bọn họ còn cảm thấy nắm được thứ gì, dù sao Đại Hùng tinh mới thành lập, tên Đường Thiên chẳng có bối cảnh gì thì ắt hẳn Đại Hùng tinh phải

nghèo rớt mồng tơi mới đúng. Chỉ cần Đại Hùng tinh thiếu tiền thì dễ rồi. Những chòm sao có tiền như Thiên Xứng, chẳng hạn như Thủy Bình tọa lại không hứng thú gì với cơ quan thuật, nên đối thủ cạnh tranh của chòm Thiên Xứng không nhiều.

Giờ lại thấy người ta có vẻ còn có nhiều tiền hơn mình làm cho trưởng lão sứ đoàn ngơ ngẩn như mơ.

Ánh mắt mọi người nhất tề tập trung vào Tiếu trưởng lão, hiện lão là thủ lĩnh sứ đoàn. Mọi người mới nhớ là từ lúc vào nhà đến giờ Tiếu trưởng lão không nói một lời.

Tiếu trưởng lão ngẩng đầu lên, sắc mặt lão rất kém, miệng thốt lên lời cay đắng: “Những thứ kia không phải là phỏng chế phẩm đâu, là đồ xịn đấy.”

Một không khí im lặng đáng sợ, vài giây sau đột nhiên nổ tung.

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!"

"Không thể nào có nhiều đồ xịn như vậy?"

...

Toàn bộ các trưởng lão như đồng thời buột miệng phản bác, khuôn mặt mỗi vị đều đỏ bừng, kích động quá đỗi, khung cảnh vô cùng hỗn loạn. Các võ giả khác bị cảnh tượng làm cho sợ ngây ra, bọn họ chưa từng nhìn thấy các trưởng lão quyền cao chức trọng lại thất thố như thế này!

Tiếu trưởng lão không tranh cãi, nụ cười càng lúc càng trở nên gượng gạo.

Tiếng tranh cãi ồn ào dần lắng xuống, dường như có một bàn tay vô hình xua tan.

Vẻ kích động trên mặt các trưởng lão giảm xuống, trong phòng lại rơi vào nỗi im lặng quỷ dị tĩnh lặng như tờ.

Hoa trưởng lão run run hỏi: “Có thật đều là hàng thật?”

Tiếu trưởng lão gật đầu thật khó khăn.

“Trời ơi!” Hoa trưởng lão lầm rầm rồi im bặt, khuôn mặt không chút máu.

Các trưởng lão khác có người há miệng không ngậm được, có người hồn xiêu phách lạc, có người khiếp sợ đầy mặt. Nỗi yên lặng như tờ lại bao phủ bọn họ.

Khoảng nửa giờ qua đi vẫn không ai nói với ai câu nào.

Hoa trưởng lão phá tan bầu không khí yên lặng, lão phục hồi tinh thần từ nỗi kích động kia: “Giờ chúng ta phải làm sao?

Tiếu trưởng lão cũng bình tĩnh trở lại, trong mắt lão hiện lên một tia quả quyết: “Chúng ta cần phải báo lên trên để tranh thủ quyền hạn tối đa, lúc này mức giá của chúng ta chuẩn bị không đủ dùng rồi!”

“Ta đồng ý!” Hoa trưởng lão gật đầu.

"Tán thành!"

"Tán thành!"

...

Minh Nguyệt dẫn Dư Cơ tản bộ tại Hùng Thủ thành. Hai cô đã bố trí ổn thỏa, Minh Nguyệt nhớ nỗi kinh ngạc trong mắt cô gái tên là Tỳ Bà kia. Đối phương hiển nhiên không ngờ Kiếm Vực cũng tới. Nhưng từ sự bình tĩnh trầm ổn của Tỳ Bà thì hẳn đối phương biết rõ sự tồn tại của Kiếm Vực.

Đại Hùng tinh quả nhiên không đơn giản!

Minh Nguyệt vốn tưởng sẽ được gặp Đường Thiên ngay, nhưng Tỳ Bà bảo Đường Thiên đang bế quan, phải mấy ngày nữa mới có thể xong.

Minh Nguyệt không sốt ruột liền cùng Dư Cơ ở lại. Trong đầu cô hiện lên nụ cười như không của Tỳ Bà khi nhìn thấy Dư Cơ, như có hàm ý nào đó, nhưng nhất thời cô không đoán được đành vứt ra sau.

Ngoại trừ một vài nơi đặc biệt thì các cô có thể thoải mái đi dạo khắp Hùng Thủ thành.

Bầu không khí trên dưới Đại Hùng tinh thật hăng hái, đúng là có tình cảm thuở ban đầu bá nghiệp. Tình cảnh này cô chỉ nhìn thấy ở Đại Hùng tinh, thảo nào Kiếm Vực coi trọng Đường Thiên như thế. Điều này cũng làm cô cực kỳ tò mò. Ở Tiên Nữ tọa, cô không giao tiếp nhiều với Đường Thiên nên hiểu về Đường Thiên cực kỳ ít.

Nhiều nhất ở Hùng Thủ thành là tu luyện tràng, tu luyện tràng to to nhỏ nhỏ, nơi nào cũng thấy võ giả túa ra mồ hôi như mưa. Minh Nguyệt quan sát thì thấy thiên phú những võ giả này đều bình thường, thực lực bình thường, cái duy nhất đáng giá chỉ có mỗi nỗ lực thôi.

Ánh mắt cô bỗng rơi vào một vị nam tử bên trong tu luyện tràng.

Tỉnh Hào!

Cô liếc mắt liền nhận ra thân phận người này, cô dừng chân lại. Kiếm hồn! Trong lòng Minh Nguyệt bình sinh chỉ có bình tĩnh không dao động bỗng gợn sóng. Kiếm Vực tôn thờ kiếm nhưng có thể tu luyện ra Kiếm hồn đã ít lại càng ít. Minh Nguyệt trời sinh kiếm thể là một trong những thể chất có thiên phú cao nhất để tu luyện kiếm pháp, nhưng hy vọng tu luyện ra Kiếm hồn vẫn cực kỳ xa vời.

Tỉnh Hào là mục tiêu số hai của Kiếm Vực.

Nhưng xem ra chắc phí công vô ích, Tỉnh Hào là người rất trọng tình nghĩa, cách tiếp cận thông thường chắc chắn không thể đả động người

này, cửa đột phá duy nhất là Đường Thiên.

Minh Nguyệt không kinh động Tỉnh Hào mà chỉ dừng ở khán đài xa xa để xem Tỉnh Hào chỉ điểm những võ giả khác tu luyện kiếm pháp.

Nhưng chẳng mấy chốc Minh Nguyệt có chút kinh ngạc vì võ giả nhận được chỉ điểm thực lực kém quá. Thực lực võ giả thấp kém như thế hoàn toàn không có giá trị chỉ điểm. Nhưng Tỉnh Hào không chút mất kiên nhẫn mà lại dốc lòng chỉ điểm, không vì thực lực võ giả thấp kém mà không kiên nhẫn.

Minh Nguyệt thầm dao động trong lòng, một kiếm thánh lãng phí thời gian với võ giả vô dụng thì chẳng có chút giá trị nào.

Nhưng cô không bỏ đi, cơ hội có thể quan sát Tỉnh Hào ở gần như thế này không nhiều.

Một lúc sau, võ giả tản ra tự tu luyện, đây chắc không phải là lần đầu. Tỉnh Hào cũng bắt đầu tự tu luyện. Mắt Minh Nguyệt sáng ngời, kiếm pháp cơ sở.

Vậy mà Tỉnh Hào lúc này lại tu luyện kiếm pháp cơ sở lặp đi lặp lại, chiêu nào ra chiêu ấy rõ ràng, đây hoàn toàn ngoài dự liệu Minh Nguyệt.

Một kiếm thánh mà lại tu luyện kiếm pháp cơ sở!

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì Minh Nguyệt tuyệt đối không tin. Thế nhưng Tỉnh Hào cực kỳ chuyện chú, từng kiếm từng kiếm một. Minh Nguyệt tròn con mắt, cô muốn nhìn xem trong đó có huyền diệu gì.

Kiếm thánh tu luyện thành Kiếm hồn khi luyện tập thường ngày rất hấp dẫn ,bất kể một kiếm khách nào đi nữa.

Chẳng lẽ trong kiếm pháp cơ sở có huyền diệu gì không ai biết?

Trong lòng Minh Nguyệt thầm đánh giá, cô nhìn chằm chằm vào từng kiếm của Tỉnh Hào.

Bỗng nhiên cô chú ý tới thanh hắc kiếm Tỉnh Hào đang cầm trên tay. Kiếm khách có trực giác trời sinh với kiếm. Minh Nguyệt lần đầu chú ý tới thanh kiếm đã có trực giác, kiếm tốt!

"Thánh Huyết Ẩm!"

Tiếng kinh hô cách đó không xa làm cho trong lòng Minh Nguyệt run lên, con mắt đột nhiên co lại, ba chữ này làm cho lông tóc dựng đứng.

Thánh Huyết Ẩm!

"Thánh huyết no nê mới biết vị" Thánh Huyết Ẩm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 548: Yến Hội

Thánh Huyết Ẩm!

Kiếm khách ở Kiếm Vực rõ như lòng bàn tay với danh kiếm trong thiên hạ, huống chi Thánh Huyết Ẩm từng gây ra gió tanh mưa máu!

Theo góc độ tiến hóa thì dù là hồn hệ hay huyết hệ đều đã tiến hóa đến mức cao độ, phương thức tiến hóa của hai cái này khác nhau. Nhưng là hồn hệ cũng tốt mà huyết hệ cũng được. Tiên huyết thánh giả đều ẩn chức lực lượng cường đại. Cho dù một khối sắt thường uống nhiều máu thánh giả cũng sẽ sinh hồn phách, huống hồ bản thân nó vốn đã phi phàm. Lai lịch Thánh Huyết Ẩm hiếm người biết rõ, nhưng Kiếm Vực thì rất hứng thú với nó, hao hết khí lực đã tra ra được xuất xứ của nó, nó được luyện từ một khối kim loại thiên thạch.

Khi thanh kiếm này được luyện thành, nó đã tản ra dao động cực kỳ yêu dị. Luồng dao động yêu dị này hấp dẫn tinh hồn thú trong phạm vi ngàn dặm xông tới như điên dại. Nếu không phải thực lực vị kiếm thánh này phi phàm thì đã phải chết trong đám thú triều như thủy triều rồi.

Chém giết liên tục ba ngày ba đêm, thanh kiếm đã ăn no máu huyết mấy vạn tinh hồn thú, dao động yêu dị dần dần tan, thân kiếm sáng bóng như sắt thường.

Nó theo vị kiếm thánh khiêu chiến khắp nơi, uống no máu thánh giả. Truyền thuyết lưu truyền bên ngoài không chuẩn xác, Minh Nguyệt nhớ ở Kiếm Vực có người chuyên tìm kiếm thông tin, cuối cùng có kết luận là thanh kiếm này đã uống máu của tối thiểu 56 vị thánh giả!

Kiếm Vực vẫn cho người tìm thanh kiếm này, họ hiểu rõ kiếm tính, biết rõ sự cường đại của thanh kiếm.

Tổn hao vô số nhân lực vật lực mà chẳng có chút kết quả, Minh Nguyệt trăm triệu lần không ngờ thanh kiếm này lại ở trên tay Tỉnh Hào!

Hơn nữa…

Làm cho Minh Nguyệt cảm thấy càng thêm chấn động là Thánh Huyết Ẩm trong tay Tỉnh Hào không có chút khí hung dữ mà lại ôn hoà hào sảng, khí thế hào hùng. Thanh kiếm này hung hãn, tuyệt đối kiệt ngạo bất tuân, hơi vô ý liền sẽ phản phệ chủ. Lúc này nó lại giống như con mèo nhỏ nhu thuận ngoan ngoãn, tất cả móng vuốt sắc bén đều đã thu hồi.

Danh kiếm chọn chủ!

Trong đầu Minh Nguyệt tự nhiên hiện lên bốn chữ này, quả nhiên không hổ là cường giả tu luyện ra Kiếm hồn a!

Cô không nhìn Tỉnh Hào mà lườm người vừa mới rồi kinh hô. Một gã nam tử khôi ngô, tóc ngắn dựng ngược màu đỏ quạch, da sậm, mặc áo ngắn tay màu trắng phổ thông, quần trông cực kỳ cổ quái, như một áo giáp sáng bạc lòe lòe.

Hắc Hồn!

Minh Nguyệt lập tức nhận ra lai lịch đối phương, người Hắc Hồn có thể nhận ra lai lịch Thánh Huyết Ẩm thì không làm cho ai giật mình, vì Hắc Hồn đã ngã cắm đầu với thanh kiếm này.

Như nhận thấy cái nhìn của Minh Nguyệt, đối phương quay đầu lại lướt nhìn Minh Nguyệt, nam tử nhếch miệng cười sáng ngời với Minh Nguyệt, lộ ra hàm răng tuyết trắng.

Tỉnh Hào không cảm giác thấy, hắn vẫn còn đang chìm đắm trong tu luyện.

Nhưng nhanh chóng Minh Nguyệt và nam tử Hắc Hồn đồng loạt quay đầu, trên mặt hai người không hẹn mà cùng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tỉnh Hào vẫn thi triển kiếm pháp cơ sở, mỗi kiếm không chút kỹ xảo, những kiếm chiêu đơn giản lại tỏa ra dao động khó nói thành lời, Thánh Huyết Ẩm vẽ lên những nét trong không trung dao động như sóng nước, yên lặng như tờ.

Pháp tắc!

Kiếm chiêu cơ sở giản dị tự nhiên mang theo lực lượng pháp tắc như lời cảnh cáo không tiếng động.

Vẻ tham lam trong mắt nam tử Hắc Hồn như bị một chậu nước đá dội lên đầu lạnh buốt, trong mắt hiện lên nỗi hoảng sợ, vẻ mặt như thể gặp quỷ vậy. Mà Minh Nguyệt lúc này cũng không còn giữ được bình tĩnh, cô ngơ ngác nhìn Tỉnh Hào, khuôn mặt tỏ ra không tin là thật.

Không thể nào...

Nửa giờ sau, Tỉnh Hào thu kiếm, xoay người rời đi, trước khi đi nhàn nhạt liếc hai người một cái.

Sắc mặt nam tử Hắc Hồn liền tái nhợt như tờ giấy.

Minh Nguyệt như bị sét đánh, trong nháy mắt đó đầu óc cô trống rỗng, thân thể cứng đờ, đến ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Khi cô phục hồi tinh thần thì thân ảnh Tỉnh Hào đã biến mất. Trong lòng cô kinh hãi vô cùng, ánh mắt Tỉnh Hào cũng có kiếm ý!

Thật đáng sợ…

Kiếm Vực đã đánh giá thấp thực lực Tỉnh Hào một cách nghiêm trọng!

Trong lòng Minh Nguyệt sinh ra xung động, muốn lập tức trở về Kiếm Vực, nhưng cô cố gắng kiềm chế lại. Một người tiến gần tới cạnh cô, là tên Hắc Hồn nọ.

“Bị chấn động rồi hả? Một kiếm thánh tuyệt thế như vậy mà lại xuất thân từ Quang minh võ hội, thực sự là lãng phí nhỉ, Kiếm Vực các người sẽ không có ý đồ gì chứ?”

Lời nói kèm theo mấy phần trêu chọc vang vào tai Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt lạnh lùng nói: "Hắc Hồn sao lại cảm thấy hứng thú với kiếm thánh. Điều này làm cho ta phải suy nghĩ đấy."

Đối phương cười ha hả: "Ta không chút hứng thú với Tỉnh Hào, cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng ta cảm thấy hứng thú với Thánh Huyết Ẩm trên tay hắn."

"Hắn xứng với thanh kiếm kia." Minh Nguyệt thản nhiên nói, xuất thân từ Kiếm Vực, cô cực kỳ thành kính với thanh kiếm.

"Ác ác ác, phải rồi, có thể tu luyện ra Kiếm hồn mà không theo con đường hồn thuật, chỉ đi thẳng hướng pháp tắc kiếm thánh, đương nhiên là có tư cách!" nam tử Hắc Hồn gật đầu liên tục : "Nhưng thanh kiếm kia là được một vị tiền bối Hắc Hồn chúng ta cất dấu."

Trong lòng Minh Nguyệt chấn động nhẹ, nhưng giọng không đổi sắc: "Hắc Hồn định chiến tranh với Đại Hùng tinh sao?"

Nam tử Hắc Hồn ngơ ngẩn, mặt gượng cười: "Ngươi nói như đúng rồi, giờ ai lại muốn đi đánh nhau với Đại Hùng tinh chứ? Ít nhất thì Hắc Hồn không muốn!"

Đại Hùng tinh nổi danh bằng một trận chiến, đây cũng là nguyên nhân sứ đoàn các phe tụ lại.

Từ khi Quang Minh võ hội mở màn chiến tranh với chòm Sư Tử , hai bên đều có thắng có thua, chiến đấu giằng co. Ai cũng không ngờ Quang

Minh võ hội ngã một cú đau, lại không ngờ ngã ở Đại Hùng tinh. Cú ngã này làm cho trong thời gian này Quang Minh võ hội cực kỳ yên tĩnh.

Tuy rằng 15 tên thánh giả Thánh Điện toàn quân bị diệt, nhưng trong khoảng thời gian này quan sát, mọi người phát hiện cao thủ của Đại Hùng tinh đúng là không nhiều. Nhưng bọn họ cũng phát hiện, tinh lực Đại Hùng ngưng tụ cực kỳ mạnh, võ giả trung cấp tu luyện khắc khổ, tuyệt đối vượt hơn bất một chòm sao nào.

Mà Đại Hùng tinh không hướng tinh lực cho những cao thủ mà cực kỳ rộng rãi với những võ giả trung cấp. Võ giả trung cấp hưởng thủ đãi ngộ của Đại Hùng tinh là tốt nhất trong các chòm sao. Chỉ cần ngươi tu luyện khắc khổ, ngươi có thể hưởng tinh lực đậm đặc ở Đại Hùng tinh mà không cần phải nộp thuế tinh lực nhiều.

Chính sách Đại Hùng tinh không tốt cho cường giả nhưng có thể hy vọng vào sự phát triển của võ giả trung cấp, khi đó thì Đại Hùng tinh càng thêm đáng sợ.

Khi trình độ của tất cả tăng lên thì với nhân khẩu khổng lồ của Sài Lang tộc, binh đoàn của Đại Hùng tinh sau này sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

Ngoại trừ Quang Minh võ hội sẽ lại gây hấn thì các chòm sao khác không ai dại gì trêu vào Đại Hùng tinh. Những câu này của Minh Nguyệt là cảnh cáo đối phương, dù là khiêu khích gì cũng sẽ có thể bị Đại Hùng tinh phản công. Đại Hùng tinh lớn mạnh qua từng trận chiến tranh, đám điên này không sợ chiến tranh.

Minh Nguyệt không muốn vì tham vọng của đối phương mà xáo trộn kế hoạch của mình.

“Chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi.” Đối phương lắc lắc đầu vẻ bất đắc dĩ rồi xoay người rời đi, trước khi bỏ đi vọng lại một câu: “Ta tên Cam Hào.”

“Gào khan à…” (Dịch: Cam Hào âm đọc giống như gào khan)

Cam Hào vừa mới bay lên trời thì ngực như bị đập mạnh, thân hình lung lay lắc lắc như diều gãy cánh. Khuôn mặt y đỏ bừng, gân trán phình lên.

Quả nhiên tên này không xứng với vẻ tiêu sái và tự tin nãy giờ...

Y nghĩ đến mới vừa rồi lúc Tỉnh Hào bỏ đi nhìn thật cao thâm mạc trắc, trong lòng rơi lệ, đều là Hào... Vì sao chênh lệch lớn như vậy...

An Đức Liệt đứng cạnh cửa sổ, nhìn chăm chú đội ngũ tuần tra xa xa.

Scarlett biếng nhác vươn người vặn lưng: "Ngươi nhìn lâu như vậy, dọc theo đường đều nhìn chằm chằm người khác, nhìn ra cái gì không?"

"Huấn luyện có tố chất, kỷ luật sâm nghiêm, chỉ huy cứng rắn." An Đức Liệt trả lời mà không quay đầu lại.

"Ai, có thể được ngươi khích lệ như vậy thật hiếm thấy." Scarlett khẽ cười, trong lòng có chút bất ngờ. An Đức Liệt là võ tướng học viện tốt nghiệp loại giỏi, con mắt tới bây giờ vẫn rất cao, có thể được hắn đánh giá như thế là cực kỳ không dễ dàng.

"Trình độ rất cao." An Đức Liệt trầm giọng nói: "Ngoại trừ binh sĩ có tố chất kém hơn binh đoàn chúng ta ra thì ở phương diện khác không kém hơn chút nào. Với tu luyện khắc khổ, lại thêm tinh lực Đại Hùng tinh bù vào thì chỉ cần mấy năm thôi thì cái yếu hơn này cũng sẽ biến mất, bọn họ sẽ trở thành một trong những binh đoàn mạnh nhất thiên hạ."

"Nói như vậy bọn họ có giá trị mượn hơi." Mắt Scarlett sáng lên, có thể gả cho cường giả như vậy, đối với một cô gái có dã tâm là một lựa chọn rất tốt không nghi ngờ.

"Nói không sai! Nếu như Đại Hùng tinh liên minh cùng chòm Sư Tử chúng ta thì nhất định có thể đánh bại Quang Minh võ hội!" An Đức Liệt cười tỏa nắng, hắn không chút nghi ngờ đối với mị lực của Scarlett: "Ta

muốn chúc mừng ngươi, thông gia như vậy mới xứng đôi với tuyệt thế dung nhan của ngươi."

"Đúng rồi, yến hội đêm nay ta nên mặc y phục gì cho thích hợp?" Scarlett đã bắt đầu suy nghĩ tới yến hội buổi đêm, cô nàng đang nghĩ nên biểu hiện thế nào cho chấn động thì mới có thể hấp dẫn Đường Thiên.

Yến hội đêm nay các sứ đoàn đều sẽ tham gia, nàng cần phải bộc lộ tài năng sao cho chấn động toàn trường, đấy mới là phong cách của cô nàng.

“Đừng hỏi ta điều này!” tức thì An Đức Liệt cảm thấy nhức đầu, hắn giơ tay đầu hàng.

Màn đêm buông xuống, hội trường nhộn nhịp.

"Lộn xộn thế!" Một gã nam tử hạ giọng nhỏ nhất nói với vẻ cực kỳ xem thường: "Một đám quê mùa. So với yến hội đơn sơ nhất ta từng tham gia thì những người này đều là đám nhà quê."

Đồng bọn đi theo y cũng cười nói: "Tinh cầu ngoài rìa khác gì nơi nông thôn hẻo lánh? Đây mới là phong cách của người ta!"

Cách đó không xa, Scarlett nhẹ giọng trao đổi với An Đức Liệt, cô cười nói: "Yến hội thật quá đơn sơ."

An Đức Liệt lườm một huy chương trước ngực hai người, khinh miệt bảo: "Đám quý tộc lâu đời chỉ biết hưởng thụ. dao nĩa Yến hội sẽ chỉ làm người ta mê muội, chỉ có chiến thắng bằng đao kiếm trên chiến trường mới có thể được tôn trọng."

Lịch sử chòm Sư Tử không lâu đời, mùi vị máu và thép còn chưa tan, phong cách xa xỉ hoang phí còn chưa thành hình.

Ở một góc khác là sứ đoàn chòm sao Thiên xứng.

Hoa trưởng lão đang thưởng thức bảo vật trên người những thánh giả đóng giữ bốn phía hội trường, nghe thấy hai người thảo luận, hừ lạnh: "Vô tri! Nếu bọn chúng biết rõ giá trị bảo vật trên thân thủ vệ thì sẽ biết bọn họ đang ngâm trong đại dương tinh tệ mênh mông thế nào! Đơn sơ hả? Đây chắc chắn là yến hội xa hoa nhất từ trước tới nay !"

Tiếu trưởng lão nói giọng hài hước thường ngày khó gặp: "Có cho bọn chúng biết rõ cũng sẽ không cảm thấy hạnh phúc mà chỉ có thống khổ, vì bọn chúng chẳng có một tinh tệ nào dính người."

Chúng trưởng lão ồ lên cười khẽ.

Bỗng nhiên, toàn bộ hội trường yên lặng.

Đường Thiên lên bục rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 549: Xúc Động Là Ma Quỷ

“Thực sự ta không có thời gian mà!” Đường Thiên liều mạng giải thích với Thủ Cân: “Ta phải đi ngay lập tức…”

Vẻ mặt Thủ Cân dứt khoát: “Chỉ 10 phút, 10 phút thôi! Hôm nay nếu bệ hạ ngài không ra mặt thì thực quá kỳ cục! Một buổi yến quan trọng, với nhiều sứ đoàn thế này, họ lại đều là nhân vật trọng yếu của những chòm sao, sau này cực kỳ quan trọng với sự phát triển của Đại Hùng tinh. Nếu bệ hạ không xuất hiện thì không cách nào giải thích nổi!”

Vẻ mặt Thủ Cân nhìn như “Nếu đại nhân quyết ý như thế, thần sẽ lấy cái chết để tỏ thái độ”, việc này làm cho Đường Thiên đau đầu. Thủ Cân cái gì cũng tốt, nhưng một khi đã bướng thì chín con trâu cũng không kéo lại nổi.

Thủ Cân tóm chặt lấy Đường Thiên, cho dù thế nào cũng không buông tay, Tỳ Bà ở bên cạnh che miệng cười trộm.

Nếu là một người khác thì Đường Thiên đã đánh vỡ mồm, nhưng cơ thể Thủ Cân yếu đuối, bình thường Đường Thiên không dám động chân tay, vạn nhất không cẩn thận Thủ Cân thiếu cái tay cụt cái chân thì thật phiền phức.

Bị Thủ Cân tóm chặt khiến toàn thân Đường Thiên cứng đờ, hắn không dám dùng sức, đành phải nói: "10 phút, chỉ 10 phút, không hơn một giây! Chúng ta thỏa thuận trước nhé, chỉ có 10 phút!"

Thủ Cân dứt khoát nói: "Chỉ cần 10 phút của bệ hạ!"

Hoàn hảo hoàn hảo...

Trong lòng Đường Thiên thầm hô may mắn, thời gian cách ước định với Thiên Huệ còn tới 15 phút. Nếu như trễ thời gian ước định thì có đánh chết Đường Thiên cũng sẽ mặc kệ, dù là sứ đoàn chòm sao thì so với Thiên Huệ cũng đều là chuyện vặt vãnh thôi!

Dưới sự lôi kéo của Thủ Cân, Đường Thiên mang theo khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, xuất hiện trong hội trường.

"A ha, chào mọi người!"

"Ngươi, chào ngươi nhé!"

"Là là là, hạnh ngộ hạnh ngộ!"

...

Đường Thiên ứng phó máy móc, hàng loạt khuôn mặt loang loáng, từng gương mặt chợt xa chợt gần, nhìn hoa cả mắt, tiếng nói không dứt bên tai làm cho Đường Thiên đầu to như cái đấu, mệt mỏi ứng phó. Chỉ một hồi, cái đầu Đường Thiên kêu ong ong, choáng váng, tinh thần có chút hoảng hốt, tựa như thân bị vây trong chiến trận, bốn phía đều là kẻ địch vây quanh.

Thật muốn dùng sát chiêu quét sạch tầm mắt quá...

Cũng may Đường Thiên không mất hết lý trí, hắn biết rõ đây là yến hội.

Xung động là ma quỷ, xung động là ma quỷ... Nhưng ma quỷ thật lợi hại, làm sao bây giờ...

Trên mặt Đường Thiên là nụ cười nhăn nhúm, trong lòng thầm đếm thời gian, sát chiêu đổi thành tính thời gian... Phải chịu đựng tới 10 phút...

Hạc bên cạnh thì hoàn toàn ngược lại, nụ cười mỉm ôn hòa nho nhã như gió nhẹ mùa xuân, phong độ ưu nhã hấp dẫn ánh mắt xung quanh.

Còn Lăng Húc, hắn vận một thân áo bào trắng kim tuyến Ngân Sương Kỵ thẳng tắp như thương, mặt nghiêm nghị lạnh lùng toát lên vẻ đẹp trai lãnh khốc, làm cho Viviane đứng gần đó ngập tràn tình tứ.

Thương cho Đường Thiên bị đoàn người dồn tới dồn lui, cánh tay bị Thủ Cân nắm chặt vì sợ hắn nửa đường chạy mất.

"Chào, Đường Thiên!"

An Đức Liệt tóc vàng bắt mắt rơi vào tầm mắt Đường Thiên, thật vất vả mới thấy một người quen, Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm: "An Đức Liệt, ngươi cũng tới à!"

"Cái mặt của ngươi không giống đang hưởng thụ chút nào!" An Đức Liệt cười sang sảng, trong những tiếng hô “bệ hạ” rộ lên thì hắn là người đầu tiên gọi thẳng họ tên Đường Thiên. Song phương đã gặp mặt một lần, hiển nhiên có quen biết chút ít.

"Kỳ thực ta thích đi đánh nhau hơn!" Đường Thiên cười gượng gạo.

Tính thời gian, 8 phút...

"Không sai, chiến đấu mới là chỗ của đàn ông!" An Đức Liệt tỏ ra đầy kinh nghiệm, tiếp theo đẩy Scarlett từ phía sau lên: "Đây là xá muội Scarlett."

Scarlett vừa xuất hiện liền hấp dẫn vô số ánh mắt, vòng vây xung quanh Đường Thiên nhất thời yên tĩnh.

Đêm nay Scarlett xinh đẹp đến cực điểm, được trang điểm tỉ mỉ, mái tóc vàng cuộn sóng kết hợp với lễ phục bằng gấm xanh lục tự tôn nhau lên, giống như ánh nắng chiếu xuống mặt nước làm lóng lánh ánh vàng, bờ vai trần trắng mịn nõn nà, xương quai xanh tinh xảo phía trên bộ ngực sữa căng tròn thật gợi cảm mê hoặc. Eo bó chặt để lộ đường cong như ma quỷ làm người ta không thể rời mắt.

"Chào, thần thiếu niên!"

Giọng nói ôn nhu khêu gợi, hơi thở như lan, câu hồn người khác.

Dưới ánh đèn rực rỡ, mái tóc vàng và lễ phục dạ hội trở nên sáng bóng dị thường, Đường Thiên hơi có chút nhìn không rõ. Xung quanh đột nhiên an tĩnh, giọng Scarlett vang lên khiến cho Đường Thiên đang mặc niệm trong lòng "Xung động là ma quỷ" giật nảy mình.

Cái khí thế này!

Đại ma quỷ ra rồi sao...

Con mắt Đường Thiên sáng lên một đám quang mang, suýt nữa thì một sát chiêu đánh lên khuôn mặt sáng lòe lòe trước mặt. Khi tinh thần Đường Thiên bớt hoảng hốt, thấy rõ khuôn mặt cô gái thì đột nhiên phản ứng lại, hiểm địa rất hiểm, hắn gắng đè nén ma quỷ trong lòng…

Chiến trường thật đáng sợ…

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên sống lưng Đường Thiên. Trong mắt hắn, cái hội trường này là một chiến trường đáng sợ hàng đầu. Nơi này có rất nhiều địch nhân kỳ kỳ quái quái làm mình phải chống lại "Tâm ma" của mình!

Mới vừa rồi suýt nữa bị ma quỷ đánh bại... Nguy hiểm thật nguy hiểm thật...

Đường Thiên còn đang sợ hãi nhưng cười ngoác miệng với Scarlett chào hỏi: "Chào ngươi, Scarlett."

Lại tính thời gian, 7 phút rưỡi.

Thời gian sao trôi chậm thế...

Đã lâu rồi Đường Thiên không cảm nhận được cái gọi là "Sống một ngày dài như một năm" rồi, cái nơi lộn xộn này quả thực giày vò người. Hắn hạ quyết tâm về sau tuyệt đối không tham gia bất cứ yến hội gì gì

đó. Hắn tình nguyện tu luyện hoặc đi chiến đấu chứ tuyệt đối không muốn tới địa phương đáng sợ như thế này.

"Thân thể thần thiếu niên khó chịu sao?" Scarlett quan tâm tha thiết hỏi: "Hình như sắc mặt hơi kém."

Giọng cô nàng cực kỳ ôn nhu mê hoặc, lúc này cực kỳ quan tâm, trên mặt rất nhiều nam nhân đứng xung quanh lộ ra vẻ say mê.

Ta thiếu một chút giết chết ngươi rồi đấy...

Đường Thiên suýt nữa buột miệng nói ra, được rồi, Scarlett vô tội... Trên mặt hắn nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc : "Ha ha, có chút khó chịu, các ngươi vui vẻ đi, ta đi bắt chuyện một vòng đã."

Chỉ còn lại có 7 phút!

Không chờ hai người trả lời, Đường Thiên dùng một tay túm lấy Thủ Cân đang tóm chặt mình, còn tay kia rẽ đám người nhanh chóng lách đi, đồng thời ghé tai nói nhỏ với Thủ Cân: “Còn 7 phút, nói đi còn cần nói chuyện với ai?”

Nhìn bóng lưng Đường Thiên, Scarlett xụ mặt, lạnh lùng cự tuyệt mấy tên nam tử nỗ lực gợi chuyện, cô cùng An Đức Liệt lùi vào một góc.

Ánh mắt cô vẫn không rời Đường Thiên.

“Sao? Thua rồi nhé.” An Đức Liệt cầm lấy chén rượu, nhìn dáng Đường Thiên chật vật thì khẽ cười nói: "Lâu lắm không nhìn thấy vẻ mặt này của ngươi rồi."

Scarlett cắn chặt môi, cô không thể tin vào kết quả này. Từ đầu đến cuối Đường Thiên chưa liếc cô lấy một cái, tình huống như vậy cô chưa từng gặp phải.

Cô hao hết tâm tư trang điểm, còn phải nghĩ thật lâu nên chào hỏi thế nào, không ngờ Đường Thiên không chút động lòng. Cô làm gì không

nhìn ra được cái nụ cười Đường Thiên giành cho cô là nặn ra, miễn cưỡng vô cùng.

Bao lâu rồi cô mới bị lạnh nhạt như thế này?

Chưa từng xảy ra!

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô tươi cười thì có vô số người nguyện ý nỗ lực tất cả vì mình. Dung mạo mỹ lệ làm cho cô trở thành người đặc biệt nhất thế giới này, cô có thể chinh phục cả thế giới này.

Nhưng giờ đã thất bại rồi!

Vậy mà lại thất bại rồi!

Đây là một cú đánh mạnh vào cô, cô bóp chặt chén rượu, vì dùng quá sức nên khớp ngón tay có chút trắng bệch.

Một màn vừa rồi đã rơi vào trong mắt rất nhiều người. Minh Nguyệt khẽ nhíu mày, thực sự thì đêm nay Scarlett đúng là sặc sỡ lóa mắt, mỹ lệ tới phụ nữ cũng cảm thấy tuyệt vời, nhưng Đường Thiên chẳng thèm liếc mắt. Cô đưa mắt liếc nhìn Dư Cơ bên cạnh, tuy rằng Dư Cơ khác Scarlett nhưng Minh Nguyệt đoán khả năng thành công với ý tưởng giống Scarlett là không cao.

Đường Thiên đã di chuyển tới choáng váng rồi, chẳng còn nhận ra ai là ai nữa. Duy chỉ có mỗi việc tính thời gian là không loạn.

Còn có 2 phút.

Bỗng nhiên một giọng nói truyền vào tai hắn.

"Không biết bệ hạ có biết Quỷ Ngô tiền bối?" Nam tử tóc đỏ thấy ánh mắt Đường Thiên nhìn mình bèn khom người nói: "Tại hạ là Cam Hào ở Hắc Hồn."

Quỷ Ngô tiền bối!

Đầu óc Đường Thiên đang căng thẳng thoáng cái tỉnh táo hơn nhiều.

Cam Hào cố ý không nói nhỏ, người xung quanh nghe thấy thì rộ lên tiếng xì xào. Quỷ Ngô được coi là một trong ba huyết thánh Hắc Hồn, Cam Hào đột nhiên đặt câu hỏi này giống như ném một quả bom vào hội trường.

Thân phận Quỷ Ngô cực kỳ cao thượng, có thể xếp trong top 3 lịch sử Hắc Hồn, cường giả như thế hiện tại không thể tưởng tượng.

Mọi người suy đoán lung tung, lẽ nào Đường Thiên có quan hệ gì với Quỷ Ngô tiền bối?

Các trưởng lão sứ đoàn chòm sao Thiên Xứng chợt sáng tỏ. Lúc trước họ mãi suy đoán vì sao Đại Hùng tinh có nhiều bảo bối như thế, giờ Cam Hào đặt vấn đề làm cho bọn họ cảm thấy rất có khả năng.

Hội trường dần trở nên yên tĩnh.

Rất nhiều người âm thầm kích động, đến tận bây giờ thân phận lai lịch của Đường Thiên vẫn cực kỳ thần bí, không ai biết được. Nhưng Đường Thiên ngang trời xuất thế, tốc độ quật khởi cực nhanh khiến người người dòm ngó. Rất nhiều người thầm suy đoán bối cảnh Đường Thiên nhất định rất có lai lịch, bằng không thì sao có chuyện thành bá nghiệp như thế.

"Quỷ Ngô tiền bối?" Đường Thiên vô thức hỏi lại.

Tuy hắn đã hết hoa mắt nhưng trong lòng vẫn mải đếm thời gian, còn 1 phút 45 giây...

"Không sai!" Cam Hào bình tĩnh không sợ, ánh mắt sáng quắc: "danh kiếm thiên hạ Thánh Huyết Ẩm trong tay Quỷ Ngô tiền bối, ghi chép của Hắc Hồn nhất định không sai, xin bệ hạ giải thích vì sao Thánh Huyết Ẩm ở trong tay Tỉnh Hào?"

"Giải thích?" Đường Thiên có chút kỳ quái nhìn Cam Hào: "Sao ta phải giải thích?"

Cam Hào nheo mắt: "Bệ hạ, Quỷ Ngô tiền bối có địa vị thần thánh trong Hắc Hồn chúng ta! Hắc Hồn chúng ta chắc chắn không ngồi nhìn đồ của Quỷ Ngô tiền bối lưu lạc bên ngoài."

Còn có 1 phút 20 giây...

Đường Thiên còn chưa nói gì, Long Thủ Tĩnh nghe vậy đứng bật dậy không chút do dự, lạnh lùng nói: "Thứ nhất, ngươi có tư cách đại biểu cho Hắc Hồn hay không? Thứ hai, Hắc Hồn đang đe dọa Đại Hùng tinh chúng ta hả?"

Cam Hào cười ha hả: "Thủ Tĩnh đại nhân cần gì nói lời ấy, tại hạ chỉ là muốn làm rõ, nếu có mạo phạm xin được lượng thứ."

Còn có 1 phút đồng hồ...

Tâm tình Đường Thiên đã không còn ở đây nữa mà muốn bỏ đi lắm rồi.

Cam Hào nhanh mắt, thấy Đường Thiên xoay người định bỏ đi bèn hô lớn: "Bệ hạ chậm đã! Tại hạ..."

Sát ý trong lòng Đường Thiên cuối cùng đã không thể kiềm chế!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 550: Đây Là Đại Hùng Tinh

Đường Thiên bỗng dừng bước, xoay người, sát ý như hồng thủy vỡ đê đánh ầm ầm về phía Cam Hào.

Sát ý mạnh mẽ trong nháy mắt bao phủ Cam Hào, sắc mặt Cam Hào đại biến!

Sở dĩ y đặt câu hỏi trong yến hội vì cho rằng ở yến hội Đường Thiên sẽ cố kỵ. Nhưng y vạn lần không ngờ Đường Thiên dám ở trước mắt bao người, trước nhiều sứ đoàn lại làm khó dễ với hắn.

Đứa khốn khiếp này... Chẳng lẽ không biết làm vậy sẽ khiến các sứ đoàn phản cảm? Chẳng lẽ không biết không nhịn được chuyện nhỏ sẽ làm hỏng chuyện lớn sao? Đứa khốn khiếp này làm sao lại thành bá nghiệp này chứ?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sát ý mạnh mẽ giống như bóng râm bao phủ lấy y.

Cam Hào cố gắng trấn định, trong lòng thầm nhủ: "Hắn không dám động thủ... Hắn nhất định không dám động thủ, hắn chỉ làm dáng thôi..."

Mọi người đều bị cử động của Đường Thiên chấn kinh, không ai nghĩ Đường Thiên dám công nhiên động thủ trong yến hội.

Cam Hào nghĩ vậy nên cố già mồm: "Lẽ nào bệ hạ chột dạ..."

Thân ảnh phía trước chợt lóa lên, y liền mất đi tung tích của Đường Thiên, cuối cùng sắc mặt Cam Hào hoàn toàn biến sắc, Đường Thiên dám động thủ thật!

Y vừa định hành động thì bỗng dưng gáy căng ra, một bàn tay như thiết trảo nắm lấy cổ y, nhanh quá...

Khuôn mặt Cam Hào tỏ ra không thể tin nổi, y bị Đường Thiên tóm bằng một tay.

Sắc mặt An Đức Liệt khẽ biến, trong lòng hoảng sợ, nhanh quá! Mới vừa rồi y không thể nhìn kịp động tác của Đường Thiên, Đường Thiên mạnh hơn rất nhiều so với lúc ở Tiên Nữ tọa, cứ như một người khác.

Scarlett bên cạnh y ngạc nhiên lắm, từ nhỏ đến lớn cô dự vô số yến hội, trong yến hội minh tranh ám đấu cũng từng thấy vô số. Nhưng cô chưa từng thấy vị chủ nhân yến hội, lại còn là một vị quân chủ, động thủ với khách! Kể cả phụ thân cô có tiếng táo bạo đi nữa, dù có cực kỳ tức giận cũng không trở mặt với khách ngay trong yến hội.

Đây là lệ bất thành văn ở thượng tầng xã hội, để bảo đảm an toàn cho sứ đoàn đối phương, cũng là lễ nghi cơ bản nhất của bất kỳ một chòm sao nào!

Thế nhưng mình đang thấy cái gì...

Scarlett không dám không tin hai mắt mình, Đường Thiên đang giương một tay túm cổ Cam Hào, nhấc Cam Hào giữa không trung!

Ông trời ơi!

Lại có vị quân vương thô lỗ, dã man như thế này!

Trong nháy mắt lúc Đường Thiên hành động, khí tức trong người Minh Nguyệt vô thức động đậy, cô ngạc nhiên trong lòng! Cô ả là kiếm thể trời sinh, trực giác với nguy hiểm rất mạnh, đây là lần đầu tiên cô gặp phải phản ứng kiểu bản năng khiến cô không thể khống chế như thế này. Tức là trong nháy mắt lúc Đường Thiên động thủ, bản năng cô cảm thấy cực kỳ nguy hiểm!

Ngày hôm kia khi thấy Tỉnh Hào tu luyện kiếm pháp cơ sở, cô đã chịu chấn động mạnh, kiếm pháp đơn giản nhất ẩn chứa pháp tắc trực chỉ lòng người làm Minh Nguyệt gai người động lòng. Còn Đường Thiên lại hoàn toàn khác, hắn giống như một con dã thú nguy hiểm đến cực điểm đã dẫn động khí trong cơ thể cô. Đường Thiên phóng xuất ra sát cơ nồng nặc như thực chất!

Đứa khốn khiếp này đã động sát tâm hoàn toàn ...

Gia hỏa thật đáng sợ !

Minh Nguyệt tái nhợt nhìn hắn giương Cam Hào lên, lãnh khốc thô bạo khác hẳn vẻ nhiệt tình thoải mái trong ấn tượng của cô ở Tiên Nữ tọa, như hai người khác hẳn nhau.

Toàn bộ ánh mắt tràn tới, một luồng máu nóng xông thẳng lên trán, cảm giác nhục nhã thật sâu trước nay chưa từng có bao phủ lấy Cam Hào!

Không! Hắn nhất định không dám động thủ!

"Bệ hạ, đây là ý tứ gì?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, một lão giả thần sắc lạnh lẽo lách khỏi đám người đi ra: "Tuy rằng giọng điệu Cam Hào có điểm không đúng, nhưng bệ hạ làm nhục Hắc Hồn ta như thế này, chẳng lẽ thật cho rằng Hắc Hồn ta sợ Đại Hùng tinh hay sao!"

Cam Hào nhìn thấy Phục trưởng lão ra, tức thì thêm can đảm, không sai, Đường Thiên tuyệt đối không dám!

"Đường Thiên! Hôm nay việc này không xong..."

Răng rắc, Cam Hào đang líu lo chợt im bặt, con mắt y trợn trừng, y chết cũng không tin Đường Thiên dám động thủ thật.

"Còn có 18 giây."

Đường Thiên lạnh lùng phun ra một câu mà mọi người không ai hiểu. Hắn tiện tay ném Cam Hào đã tuyệt khí vứt trên mặt đất, rồi xoay người rời đi không coi ai ra gì .

Phục trưởng lão Hắc Hồn nổi giận: "Muốn chết!"

Thân hình lão nhún lên đánh tới hướng Đường Thiên.

Một điểm ngân mang bỗng nhiên sáng lên trước mặt lão, khiến lão giật nảy mình, vô thức xoay người bứt ra rồi vội vàng thối lui.

Mặt Lăng Húc lạnh lùng chắn trước mặt lão, mũi thương chỉ thẳng vào Phục trưởng lão.

"Hoàn hảo, hay hay!" Phục trưởng lão phẫn nộ cười gằn: "Yến hội sát khách, các vị, đây là Đại Hùng tinh!"

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm Đường Thiên đang bỏ đi không thèm quay đầu lại, hắn nghe những lời của Phục trưởng lão cũng không thèm quay đầu lại, phất phất tay ra ý cáo biệt.

Mọi người còn chưa hồi phục tinh thần, những lời này của Phục trưởng lão đúng là ý bọn họ đang nghĩ. Chuyện như vậy chưa từng nghe thấy.

"Không sai, đây là Đại Hùng tinh."

Một giọng nói vang lên, Hạc chậm rãi lách đám người đi ra, bình thường khuôn mặt hắn ôn hòa thân thiết thì lúc này lại đằng đằng sát khí, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Đại Hùng tinh không chấp nhận bất cứ khiêu khích nào, Đại Hùng tinh cũng không cần phải giải thích bất cứ chuyện gì trước bất kỳ ai." ánh mắt Hạc mờ ảo: "Di vật của Quỷ Ngô tiền bối quả thật trên tay chúng ta, nếu như Hắc Hồn muốn, rất đơn giản, hãy cướp lại trên thi thể chúng ta."

Toàn bộ hội trường vang lên những tiếng hít hơi lạnh.

Nghê Vũ Hồng nhìn Hạc không thể tin được, nàng giống như không biết Hạc vậy. Thật sự nàng cũng cảm thấy hành vi Đường Thiên đúng là quá phận, nàng đương nhiên có thể nhìn thấy Cam Hào không có ý tốt, nhưng trong mắt nàng thì có nhiều biện pháp và thủ đoạn để hóa giải, hoàn toàn không cần phải dùng thủ đoạn thô bạo kịch liệt như thế.

Giết chết Cam Hào vô hình trung đã đắc tội với toàn bộ khách khứa, sẽ chỉ làm mọi người cảm thấy Đại Hùng tinh hung hăng ương ngạnh, đẩy Đại Hùng tinh vào thế đối lập với mọi người. Hành động của Đường Thiên được nàng nhìn nhận là hoàn toàn thiếu kiến thức chính trị cơ bản.

Một mãng phu!

Đây là đánh giá thờ ơ lạnh nhạt trong lòng Nghê Vũ Hồng. Nhưng khi Hạc cũng đứng ra, nói ra lời nói quyết tuyệt bá đạo như thế thì nàng mới ngây người. Đường Thiên là đứa mãng phu nàng chẳng chút kỳ quái, nhưng Hạc thông tuệ, nàng biết chứ, sao Hạc lại phạm sai lầm như thế.

"Khách ư? Ta không nhớ chúng ta mời Hắc Hồn tới Đại Hùng tinh làm khách lúc nào ? Khoản nợ Đồng Cách ở Hàn Cổ thành chúng ta còn chưa tính, các ngươi lại còn nâng mặt mình lên thành khách!" ngữ khí Hạc càng lạnh, khí tức trở nên sâu thẳm khó dò.

Xung quanh là thánh giả đóng giữ, sắc mặt tất cả đều âm trầm, nhất là những thánh giả từng trải qua trận chiến Hàn Cổ thành như Mông Tháp thì sắc mặt lại càng sa sầm.

Nhiều thánh giả cùng lúc phóng ra khí thế như vậy khiến cho bầu không khí toàn bộ hội trường hít thở không thông.

Lúc này Nghê Vũ Hồng bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tán thưởng. Lời Hạc nói là kim trong bông, vừa nói cho Phục trưởng lão nghe,cũng là nói cho mọi người ở đây cùng nghe.

Ý tứ Hạc rất đơn giản, các ngươi không phải ta mời tới, các ngươi tự tìm tới cửa cầu ta, đừng có cho bản thân mình là khách quý!

Quả nhiên những vị khách kia có vẻ không chấp nhận, tất cả đều trầm mặc.

"Ngươi đã đại biểu cho Hắc Hồn, vậy giờ chúng ta tính khoản nợ này luôn cho gọn!" Hạc lạnh lùng nói.

Lúc này Phục trưởng lão cũng biết không ổn, nếu quả thật làm cho Hắc Hồn chiến đấu với Đại Hùng tinh , khi đó mình muốn chết cũng còn không được, lão muốn giảm nhiệt cuộc tranh luận: "Ta là ta, Hắc Hồn là Hắc Hồn!"

"Ngồi ở đây đều là quý khách, đều là đại biểu cho các thế lực. Ngươi không thể đại biểu cho Hắc Hồn, ai xui ngươi vào đây? Lẻn vào yến hội, khiêu khích bệ hạ, không biết sống chết!" Hạc lạnh lùng nói: "Thúc thủ chịu trói đi, ta không muốn kinh động các vị khách quý, chúng ta tự tìm tới Hắc Hồn ."

Nghê Vũ Hồng cảm thán, nếu như nói biểu hiện của Đường Thiên không có chút trí tuệ chính trị, vậy thì biểu hiện của Hạc điện hạ quả thực là một cực đoan khác.

Lời nói Hạc điện hạ không những gán tội cho Phục trưởng lão mà cũng để chuyện này xuôi xuôi, đồng thời lại âm thầm nhắc nhở mọi người ở đây: "các ngươi phải nghĩ cho kỹ, các ngươi là đại biểu của chòm sao các ngươi."

Địa vị Phục trưởng lão coi như mất rồi.

Nếu như lão dám đại biểu cho Hắc Hồn thì đó chính là đánh cuộc Đại Hùng tinh không dám tuyên chiến với Hắc hồn, lão không dám đánh cuộc. Còn đứng trên phương diện cá nhân thì hành động lúc này của lão là đuối lý.

Lão biết nếu lúc này mình lựa chọn phản kháng thì Đại Hùng tinh sẽ không chút do dự giết chết mình. Lão thậm chí biết rõ Hắc Hồn tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà trở mặt thành kẻ thù với Đại Hùng tinh.

Tên Cam Hào đáng ghét!

Nếu như không phải đứa khốn khiếp này thì sự tình cũng sẽ không biến thành tình trạng như vậy. Cam Hào tham lam di vật của Quỷ Ngô tiền bối quả không biết lượng sức rồi.

Nhiệm vụ lần này hoàn toàn thất bại, trở về chịu nghiêm phạt thì sống còn khó chịu hơn chết.

"Được được hay lắm!" Phục trưởng lão cười thảm: "Ta bị vấp ngã rồi! Toàn bộ chuyện này đều là hành vi cá nhân ta và Cam Hào, không quan hệ với Hắc Hồn!"

Nói hết câu, máu trong huyết quản lão phun tóe, phun đầy trời. Lão ngửa mặt ngã xuống, đứt hơi mà chết.

"Là nam tử!"

Lăng Húc bỏ lại một câu rồi xoay người bỏ đi.

Nhanh chóng có người tới quét dọn, yến hội lại bắt đầu, nhưng mọi người đã không còn tâm tình ăn uống. Những chuyện xảy ra tại yến hội chứa quá nhiều tin tức, bọn họ cần thời gian tiêu hóa.

Nhưng có một điểm chắc chắn.

Không ai còn dám có một chút khinh thị đối với Đại Hùng tinh.

Đại Hùng tinh biểu hiện mạnh mẽ; Đường Thiên quả quyết lãnh khốc và điên cuồng; thủ đoạn Hạc cao siêu tuyệt luân; một thương Lăng Húc kinh diễm; cả Long Thủ Tĩnh gầy yếu cũng rất kiên cường, khi đối diện với khiêu khích của Hắc Hồn cũng không lùi bước chút nào, tất cả đều lưu lại ấn tượng cực sâu cho mọi người.

Yến hội này làm cho mọi người đều nhìn ra thực lực và ý chí của Đại Hùng tinh.

Đường Thiên vừa rời khỏi yến hội, liền trực tiếp tiến vào Võ Hồn điện, hắn như điên hướng về phía cửa sao đồng thau, ở gần hắn, Binh đang cõng quan tài băng trong suốt, bên trong là Đinh Ốc tàn tật.

Khi Đường Thiên đến cửa sao đồng thau thì sát ý sôi trào trong lòng nháy mắt biến mất không còn thấy tăm hơi, khuôn mặt lãnh khốc giống như khối băng hòa tan trở nên nhu hòa hẳn.

"Cũng may cũng may, còn 2 phút!"

Đường Thiên vỗ ngực, khuôn mặt còn sợ hãi.

Binh ở một bên không lên tiếng, lão bỏ quan tài băng trên lưng xuống, khuôn mặt tú lơ khơ không biểu tình kia chợt hiện lên vẻ khẩn trương hiếm thấy.

Lão ngồi dưới đất, cạnh quan tài băng, dựa vào cơ quan võ giáp nói chuyện phiếm cùng Đinh Ốc như một vạn năm trước .

Bên trong quan tài băng, Đinh Ốc không hề có cảm giác, lão khoa tay múa chân không biết mệt mỏi, miệng lẩm bẩm.

Binh nhìn chăm chú vào cửa sao đồng thau, nhẹ giọng nói: "Đinh Ốc, chúng ta sắp gặp được A Tín rồi."

Cửa sao đồng thau sáng lên yếu ớt, rọi sáng thiếu niên si tình, rọi sáng đại thúc với ký ức xa xăm...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 551: A Tín

“Thiên Huệ!”

Đường Thiên vừa nhìn thấy ánh sáng sáng lên liền gấp gáp vội vã rướn giọng gọi.

“Thiên ca ca!”

Giọng nói nhẹ nhàng thoải mái như nước của thiếu nữ thật tuyệt vời.

Trong nháy mắt Đường Thiên quên đi tất cả, Thiên Lộ, chiến tranh hay bất cứ thứ gì đi nữa đều quên đi sạch sẽ. Hắn cười ngây ngốc kể cho Thiên Huệ sạch sành sanh tất cả những sự việc phát sinh trong khoảng thời gian vừa qua.

Ở cách đó không xa, Binh mỉm cười khi nghe Đường Thiên miêu tả sinh động mình lợi hại ra sao, đại sát tứ phương thế nào. Thật là một gia hỏa thuần phác.

Bên kia cửa sao đồng thau, Thiên Huệ chống cằm, vẻ mặt đầy sùng bái. Không còn chút sắc bén nào của nữ chiến thần vô địch, chỉ còn một thiếu nữ đang si mê trong tình ái mà thôi.

Cách đó không xa, A Tín cùng với Tiểu Nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất. A Tín hừ lạnh: “Khí thế đâu chứ! Khí thế của đại nhân đâu chứ! Sao vừa cùng tiểu tử kia nói chuyện thì đại nhân đã không còn chút khí thế nào! Thật quá mất mặt!”

Tiểu Nhiên liếc mắt nhìn hắn: “Nếu ngươi còn tiếp tục nói xấu đại nhân, ta lập tức đem ngươi băm cho chó ăn!”

“Lại là câu này…” A Tín lẩm bẩm.

Tiểu Nhiên trừng mắt nhìn hắn, A Tín lập tức ngậm miệng. Con mẹ bạo lực này chuyện gì cũng dám làm nha.

Mặt trước cửa sao đồng thau, Đường Thiên đang có rất nhiều nghi hoặc.

“Thiên Huệ, trong cái Lục Phân Nhãn này rốt cuộc là thứ gì? Tiền bối Thương Dương Vũ nói bên trong là tọa độ. Còn nữa, tên hỗn đản đó rốt cuộc là ai?” Đường Thiên hỏi những nghi hoặc chất chứa trong lòng đã lâu.

Thượng Quan Thiên Huệ ừ một tiếng: “Thứ được ghi lại bên trong Lục Phân Nhãn là tọa độ cửa sao thông tới Thánh vực. Cha của Thiên ca ca là người đứng đầu chòm Song Nam.”

“Thánh vực? Đó là địa phương gì?” Đường Thiên sửng sốt. Việc người kia là người đứng đầu chòm Song Nam không làm hắn bất ngờ. Khi Thương Dương Vũ nói trong Lục Phân Nhãn là một tọa độ, hắn đã nghĩ phải chăng tọa độ này là cửa vào chòm Song Nam? Nhưng không nghĩ tới đó lại là một nơi hắn chưa từng nghe qua.

“Ta cũng không biết nhiều về Thánh vực. Ta chỉ biết truyền thừa của Hoàng Đạo mười hai cung có cội nguồn từ Thánh vực. Thánh vực và Thiên Lộ không quấy rầy lẫn nhau, vào thời xa xưa, có một lần có 13 danh thánh giả trong vô ý bị cuốn vào một cửa sao, tiến vào Thiên Lộ. Lúc đó chòm sao vẫn chưa thành hình, 12 vị thánh giả quá đỗi vui mừng, mỗi người lựa chọn một chỗ tinh lực nồng nặc nhất, chải vuốt tinh lực, vận chuyển ngôi sao. Nguyên thủy của Hoàng Đạo mười hai cung mới từ từ hình thành, sau đó mới từ từ hình thành kết cấu Hoàng Đạo mười hai cung.” Thiên Huệ giải thích.

Đường Thiên há miệng, hắn bị tin tức này làm cho kinh ngạc đến ngây người. Hoàng Đạo mười hai cung hóa ra lại thành hình như thế.

“Chờ chút, còn một người nữa đâu?” Hắn thoáng phản ứng lại.

“Người kia thấy sinh linh Thiên Lộ phồn thịnh, hoàn toàn khác với Thánh vực. Hắn cảm thấy rất hứng thú nên chuyên tâm nghiên cứu huyết mạch, đó chính là khởi nguồn của Hắc Hồn.” Thượng Quan Thiên Huệ giải thích.

Hắc Hồn cũng là do…

Đường Thiên cảm thấy hiểu biết của mình hoàn toàn bị phá vỡ, Binh vốn đang mỉm cười bên cạnh cũng đang khiếp sợ.

“Qua rất nhiều năm, Thiên Lộ có diện mạo rực rỡ hẳn lên, cũng đã phát triển ra truyền thừa của chính mình. Khoảng 900 năm trước lại có một gã thánh giả Thánh vực từ một cửa sao cực kỳ nhỏ hẹp bước vào Thiên Lộ. Hoàn toàn khác so với 13 vị thánh giả nọ, vị thánh giả này có bối cảnh cực sâu. Thiên Lộ có hàng tỉ người khiến hắn vô cùng khiếp sợ. Hắn vốn tưởng có thể dễ dàng đem Thiên Lộ nhét vào túi, nhưng cửa sao kia cực kỳ nhỏ hẹp, mỗi 1000 năm mới mở ra một lần, vì vậy hắn dựng nên Thánh điện.” Giọng Thượng Quan Thiên Huệ có chút thâm trầm.

“Thánh… Thánh điện!” Lần này Đường Thiên hoàn toàn ngây người, Thánh điện, vậy chẳng phải là Quang Minh võ hội sao?

“Thánh điện được thành lập cụ thể như thế nào cũng không rõ ràng lắm. Tuy rằng Thánh điện không có cách nào mở cửa sao, nhưng họ luôn có liên hệ với Thánh vực. Bọn họ sáng lập Quang Minh võ hội, đối phó với Hắc Hồn đã thành danh, nhanh chóng thâm nhập vào từng ngóc ngách của mọi chòm sao. Hoàng Đạo mười hai cung là hậu nhân của 12 vị thánh giả năm xưa, bọn họ điều tra ra rõ ràng lai lịch của Quang Minh võ hội. Họ cảm thấy nguy hiểm rất lớn vì lúc này đã gần tới lúc cửa sao mở ra một lần nữa.

Miêu tả của Thượng Quan Thiên Huệ như vén lên bức màn lịch sử.

“Do đó Hoàng Đạo kết minh lại, dốc hết sức tìm kiếm cửa sao năm xưa tổ tiên bọn họ bị cuốn vào. Theo như ghi chép của tổ tiên thì Thánh vực rất rộng lớn, có rất nhiều thế lực. Bọn họ muốn tiến vào Thánh vực, sau đó tìm kiếm kẻ địch của Thánh vực nhờ trợ giúp.”

“Sao không giết chết Thánh điện trước?” Đường Thiên hỏi.

Thượng Quan Thiên Huệ nói: “Có hai nguyên nhân. Thứ nhất là vì cửa sao đã được đánh dấu, khi thời gian đến, đại quân thánh giả của đối phương sẽ như cơn lũ cuốn vào Thiên Lộ. Nguyên nhân thứ hai là trải qua 900 năm phát triển, Thánh điện với thế lực phía sau hỗ trợ đã phát triển lớn mạnh, thực lực của Hoàng Đạo liên minh lại cũng không cách nào chiếm được ưu thế.”

Đường Thiên bị câu “Đại quân thánh giả” của Thiên Huệ hù dọa, hắn bối rối hỏi: “Vì sao Thánh vực có nhiều thánh giả như vậy?”

Thiên Huệ lắc đầu: “Cụ thể thì ta cũng không rõ, chỉ biết thế giới Thánh vực hoàn toàn khác so với thế giới chúng ta, ở đó thánh giả rất phổ biến.”

“Sau đó thì sao?” Đường Thiên hoàn toàn bị hấp dẫn.

“Cha của Thiên ca ca tìm tới cửa sao kia, nhưng liên minh Hoàng Đạo có kẻ phản bội, ông bị Thánh điện tập kích, bị thương phá vòng vây. Ông không về liên minh Hoàng Đạo mà đóng chòm Song Nam, trốn dưỡng thương ở chỗ không ai biết, chờ thương thế tốt hơn liền mang theo Hồn tướng tới Thánh vực.”

“Khốn kiếp!” Đường Thiên nện một đấm thật mạnh xuống đất, hắn nghiến răng nghiến lợi, trong lòng tràn ngập lửa giận.

Thánh điện! Nhất định phải san bằng Thánh điện!

Lồng ngực Đường Thiên sôi trào, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ: hắn phải đi Thánh vực!

“Thiên Huệ, khi nào chúng ta mới có thể gặp nhau? Chúng ta cùng đi Thánh vực!” Đường Thiên trầm giọng nói.

“Thiên ca ca, chúng ta hãy gặp nhau ở Thánh vực, ở chỗ này cũng có cửa sao đi Thánh vực!” Lời Thượng Quang Thiên Huệ nói ra thật kinh người.

“A!” Đường Thiên ngây ngẩn cả người.

“Do đội trưởng Binh đoàn Nam Thập Tự cũng đến từ Thánh vực, hắn cũng là Hồn tướng của bá phụ! Năm đó sứ mệnh trọng yếu của Binh đoàn Nam Thập Tự là thủ hộ cửa sao kia. Bá phụ đã gặp hắn trong lúc tìm kiếm đầu mối cửa sao. Đồng bài Nam Thập Tự của Thiên ca ca cũng có từ trong tay hắn.”

Những lời của Thượng Quan Thiên Huệ khiến Binh trợn mắt đứng lên, mặt đầy khiếp sợ.

Đội trưởng…

Cùng lúc đó A Tín phía sau Thượng Quan Thiên Huệ cũng trợn mắt đứng dậy, cũng mang vẻ mặt khiếp sợ tương tự.

“Thì ra là vậy!” Đường Thiên vuốt đầu, chợt hiểu, hắn vẫn luôn kỳ quái vì sao đồng bài Nam Thập Tự nằm trong tay mình.

“Thật tốt! Chúng ta có thể gặp nhau ở Thánh vực!” Đường Thiên thân thiết nói: “Thiên Huệ, nếu nàng gặp nguy hiểm thì nghìn vạn lần không nên ỷ mạnh nha!”

"Thiên ca ca yên tâm!” Thượng Quan Thiên Huệ điềm nhiên nói: “Lần này chúng ta tìm thấy một cửa sao đồng thau hoàn chỉnh ở Hồng cốc, sau này dù ở chỗ nào cũng có thể liên lạc với nhau.”

Tiểu Nhiên phía sau nhướng mắt lên, trận chiến đấu ở Hồng cốc kia hao tổn hơn ba phần đại quân chiến hồn, thật là một trận chiến vô cùng

thảm liệt. Ánhh mắt Tiểu Nhiên nhìn vào vết máu đỏ tươi trên cánh tay phải của Thượng Quan Thiên Huệ.

Đại nhân bị thương rồi…

Chỉ vì một cửa sao đồng thau!

Nàng lắc đầu, nữ nhân đã rơi vào lưới tình rồi thì không thể nói đạo lý nữa.

“Tiểu Nhiên ngươi lại nhớ người yêu rồi sao?” Một khuôn mặt xuất hiện trước mặt nàng, rõ ràng là A Tín.

Phanh!

Mặt của A Tín tiếp đất một cách đẹp đẽ, hắn bị Tiểu Nhiên quăng ngã, miệng đầy bùn.

Đau quá…

“Thiên Huệ, có phải nàng có thủ hạ Hồn tướng tên là A Tín? Hình như hắn là chiến hữu của Binh đại thúc a!”

Tiếng Đường Thiên truyền đến, A Tín đang quỳ rạp trên mặt đất sửng sốt, chiến hữu…

“A Tín, ta là Binh!”, một giọng nói run rẩy từ cửa sao đồng thau truyền đến.

Giọng nói run rẩy trải dài qua năm tháng, nhuốm đầy tang thương, nhưng giọng nói quen thuộc kia không thay đổi chút nào. Những mảng ký ức đen trắng đột nhiên kéo hắn vào những ngày tháng vĩnh viễn không quên.

A Tín quỳ rạp trên mặt đất, ngơ ngác nhìn bùn đất, đầu óc trống rỗng.

Tiểu quỷ…

Từ cửa sao truyền đến giọng điệu quen thuộc, trong ký ức hắn mở ra khuôn mặt ngây thơ non nớt kia.

“Ta không chết, A Tín, ngươi gạt ta, ta tìm khắp Lưu vong chi hải mà không có cái gì hết! Vì sao ngươi muốn một mình ta không chết? Mọi người thì tốt rồi, cùng xung phong, cùng chiến đấu, cùng chết trên chiến trường, các ngươi đã nói sẽ không bỏ lại ta…”

“Ta không muốn chạy trốn!”

Sau cửa sao, Binh khóc không thành tiếng.

A Tín quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy như cái sàng, hai tay móc lấy bùn đất, con mắt trong nháy mắt ngấn lệ, nước mắt như sông vỡ đê rơi trên bùn đất, tưới ướt bùn đất trước mặt. Mặt hắn nhem nhuốc bùn đất và nước mắt, vừa xấu vừa bẩn thỉu nhưng hắn không hề nhận ra.

“Ta tìm Đinh Ốc, ta nói muốn hắn tới thấy ngươi, không phải, tới nghe tiếng của ngươi.”

“Đinh Ốc, Đinh Ốc, A Tín đang ở bên kia, hắn ở bên kia, nhất định hắn có thể nghe tiếng của ngươi.”

Đinh Ốc…

A Tín mắt đẫm lệ, hắn như bị sét đánh liều mạng bò về hướng cửa sao, cả người hắn đều là bùn đất, nước mắt không thể kiềm được rơi xuống bùn đất trước mặt, bùn đất ướt nhẹp dính vào người hắn.

Hắn quên mất hắn có thể đứng lên, quên mất có thể bay, hắn quên mất thế giới này, hắn phảng phất như trở lại chiến hào nơi lửa đạn bay tán loạn, nơi những tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, khắp bầu trời những luồng sáng đan xen, từng mảnh từng mảnh bùn nhão, bò về phía trước theo bản năng.

Binh… Đinh Ốc…

Mắt đẫm lệ, phía trước có hai bóng dáng quen thuộc.

Hắn liều mạng bò về hướng hai bóng dáng kia.

Tiểu Nhiên viền mắt ửng đỏ muốn giúp hắn, nhưng Thiên Huệ hai mắt rưng rưng đưa tay ngăn cản nàng. Trong lòng Tiểu Nhiên vô cùng hối hận, mình vừa rồi sao lại đánh ngã hắn?

Từ cửa sao vang lên tiếng lẩm bẩm vụn vặt gián đoạn nhưng quen thuộc, Đinh Ốc!

“Cờ lê, cờ lê, đưa ta cờ lê, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, con mẹ nó động tác nhanh lên một chút…”

“Khớp nối hư hao nghiêm trọng, đưa cho ta 3 linh kiện khớp nối, động tác nhanh lên một chút, ráng giữ, không nên đổ…”

“Ta không đi! Ta không đi! Ta đi rồi ai tu sửa cho các ngươi…”

“Cái thứ 261 rồi, hư nhiều quá, đội trưởng không nên chết a, A Tín không nên chết a, tiểu gia hỏa không nên chết…”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 552: Kéo Vào Thuyền Cướp

Ánh sáng cửa sao dần tắt.

Đường Thiên nhìn chằm chằm vào khóe mắt đỏ bừng, vào khuôn mặt bài tú lơ khơ đầy nước mắt của Binh đại thúc, quan tâm hỏi: "Đại thúc, ngươi không sao chứ?"

"Không việc gì, ta về trước, cần trù tính cho tốt." Giọng Binh đại thúc vẫn còn khàn khàn, khuôn mặt bài tú lơ khơ lộ ra chiến ý mạnh mẽ, hắn nâng quan tài băng cõng lên lưng, không quay đầu lại nói: "Đinh Ốc, chúng ta cùng đi Thánh vực! Tên tiện nhân A Tín kia nếu còn cho chúng ta leo cây, chúng ta cùng đánh hắn!"

Nhìn bóng lưng Binh dần khuất, Đường Thiên lòng đầy xúc cảm. Một màn hôm nay khiến hắn vô cùng chấn động, đây mới là huynh đệ chân chính!

Khóe miệng Đường Thiên bỗng nhiên nhếch lên, hắn nghĩ đến tiểu Hạc Tử, tiểu Húc Húc, Tỉnh Hào đại ca, còn có mọi người, mình cũng thật may mắn, tình huynh đệ của mình cũng không kém so với Binh đại thúc chút nào.

Mọi người có thể kề vai chiến đấu, có thể đem sau lưng giao cho đồng đội, có thể cùng chịu chết!

Thánh vực!

Trong mắt Đường Thiên dâng trào chiến ý, hắn không có chút sợ hãi nào.

Tên hỗn đản này…Không nên chết, ta còn muốn trói ngươi tới trước mộ mẹ…

Đường Thiên vô thức nắm chặt nắm tay.

Trong phòng họp bí mật của Đại Hùng tinh, đám Hạc, Lăng Húc, Tỳ Bà, Đinh Đang, Thủ Cân, Đường Sửu, Tái Lôi, những thành viên cốt cán nhất của Đại Hùng tinh tất cả đều ở đây. Tất cả đều có chút ngoài ý muốn. Yến hội vừa mới kết thúc, Đường Thiên bỗng nhiên tổ chức hội nghị với quy cách cao thế này khiến mọi người cảm thấy vẻ bất thường.

“Đại khái tình huống là như thế.” Đường Thiên đem tin tức nhận được từ chỗ Thiên Huệ thuật lại hoàn chỉnh.

Trên mặt mọi người đều tràn ngập khiếp sợ. Chuyện Thánh vực hoàn toàn không lưu truyền chút nào bên ngoài, bọn họ chưa từng nghe đến. Nếu như Đường Thiên nói là thật thì tồn tại của Quang Minh võ hội cùng với Thánh điện mỗi thứ đều khiến người ta sởn tóc gáy.

Nếu như khi cửa sao mở ra thật…

Mỗi người không rét mà run.

“Nếu như quả thật ở Thánh vực tất cả đều là thánh giả, phía sau Thánh điện lại có núi dựa, chúng ta tuyệt đối đỡ không được.” Giọng Đường Sửu lạnh lùng: “Ta đã tính toán qua, khi số lượng thánh giả chênh lệch hơn 5000 người thì chiến tranh sẽ hoàn toàn khác, chúng ta không có bất cứ phần thắng nào. Quân đội như vậy, không, không cần phải quân đội, chỉ cần đội ngũ 5000 thánh giả hợp thành thì toàn bộ Thiên Lộ không ai có thể ngăn cản.”

Lời Đường Sửu nói không ai nghi ngờ.

Danh từ thánh giả từ lúc ra đời chưa bao giờ có thể được liên hệ với con số 5000 này. Mọi người ở đây không thể tưởng tượng nổi đại quân do 5000 thánh giả hợp thành sẽ đáng sợ đến bực nào.

Bầu không khí nghiêm trọng.

“Vì vậy chúng ta phải đi Thánh vực.” Đường Thiên nói: “Chỉ có đi Thánh vực thì chúng ta mới có thể làm rõ ràng, mới có thể tìm biện pháp đối phó với Thánh điện.”

“Không nghĩ tới ngoài Thiên Lộ còn có một nơi thần kỳ như thế.” Hạc thản nhiên nói: “Chỉ mới miêu tả đã khiến người ta muốn tới rồi.”

“Không quản Thánh vực là cái gì, một thương đâm chết!” Lăng Húc hừ lạnh bổ sung một câu: “Thánh giả nhiều thì sao? Không có thánh giả nào bị đâm không chết!”

Lời Lăng Húc vô cùng khí phách, lập tức được mọi người tán đồng.

“Ta cũng muốn đi!”

“Ta cũng đi!”

…….

Binh vung tay lên, có ý bảo mọi người yên tĩnh.

“Cần phải phòng thủ Đại Hùng tinh.” Hắn trầm giọng nói: “Nếu như Quang Minh võ hội thật muốn chiếm lĩnh Thiên Lộ, bọn họ chắc chắn sẽ tìm mọi cách ngăn cản chúng ta. Đại Hùng tinh là căn cơ của chúng ta, nhất định bọn họ sẽ tấn công Đại Hùng tinh toàn lực. Lần này chúng ta đi Thánh vực chủ yếu là để dò đường, chúng ta cần làm rõ Thánh vực tột cùng là cái dạng gì, có những thế lực nào, thế lực phía sau Thánh điện là ai? Vì vậy người đi cần tinh chứ không cần nhiều. Đường Thiên, Lăng Húc, Hạc là được rồi.”

“Ta cũng đi.” Sắc mặt Tỉnh Hào tái mét, hắn vẫn còn cảm tình với Quang Minh võ hội, nhưng trên tất cả là người Thiên Lộ. Nếu như lời Đường Thiên là thật thì mục đích cuối cùng của Quang Minh võ hội chính là hủy diệt Thiên Lộ, hắn tuyệt đối không để chuyện đó phát sinh.

Hắn trầm giọng, nói: “ Nếu như Quang Minh võ hội muốn xâm chiếm Thiên Lộ, ta muốn chính tay hủy diệt nó!”

Binh nhìn về phía Đường Thiên, Đường Thiên gật đầu không chút do dự: “Tốt, Tỉnh Hào đại ca đi cùng chúng ta.”

Binh cũng không phản đối, nói tiếp: “Những người khác vẫn như cũ. Đường Sửu thống lĩnh binh đoàn, hoàn thành bổ sung và thăng cấp binh đoàn, mỗi binh đoàn đều phải có thánh giả. Cụ thể mỗi binh đoàn có bao nhiêu thánh giả thì A Sửu ngươi phải tính toán, sau đó nghiên cứu chiến thuật. Tỳ Bà cùng với Thủ Cân quản lý nội chính, về phía Đinh Mạn tiếp tục kế hoạch Bắc Đẩu. Trong thời gian này sách lược của chúng ta là không chủ động khiêu khích nhưng cũng không cần phải lùi bước. Bây giờ binh đoàn của chúng ta đã không kém. Chỉ có điều kẻ địch cuối cùng của chúng ta là Quang Minh võ hội, đó cũng là kẻ địch của tất cả các chòm sao, chúng ta cần phải liên hợp thực lực các bên lại.

Ý chí chiến đấu của Binh đại thúc thật tràn đầy nha.

Đường Thiên như đăm chiêu.

Theo chỉ dẫn của Binh đại thúc, Đường Thiên bắt đầu lần lượt bái phỏng sứ đoàn các phương.

Đầu tiên Đường Thiên tới bái phỏng sứ đoàn chòm Thiên Xứng, hắn mang theo Tái Lôi.

“Chòm Thiên Xứng cùng với Đại Hùng tinh chúng ta có chung mục tiêu, đây là cơ sở thật tốt để hợp tác. Chúng ta nguyện ý chia sẻ thành quả trong lĩnh vực cơ quan thuật với chòm sao Thiên Xứng.”

Lời Tái Lôi lập tức khiến cho các vị trưởng lão vui vẻ ra mặt, biểu hiện của Đại Hùng tinh trên yến hội vô cùng ngang ngạnh khiến cho bọn họ thực sự lo lắng. Nếu như Đại Hùng tinh không muốn bán cơ quan thuật ra thì bọn họ cũng không có cách nào. Ngay cả Hắc Hồn cũng

không dám khai chiến với Đại Hùng tinh thì chòm Thiên Xứng sao đủ can đảm.

“Không biết quý phương có yêu cầu gì?” Lão hồ ly Tiếu trưởng lão thầm kiềm nén vui sướng trong lòng, hỏi ra vấn đề người ta quan tâm nhất.

“Yêu cầu?” Tái Lôi khẽ cười đầy phong tình vạn chủng khiến các trưởng lão đều ngẩn ngơ, nàng nói tiếp: “Đầu tiên để ta nói một ít cái nhìn của ta về cơ quan thuật. Bây giờ mọi người đã có thừa nhận đối với cơ quan về giả cũng như binh đoàn cơ quan, nhưng đây đều chỉ là thực lực cấp trung. Cho tới giờ vẫn chưa xuất hiện một vị cơ quan thánh giả nào!”

“Cơ…quan thánh giả…” Tiếu trưởng lão hoàn toàn bị chấn động bởi thuyết pháp của Tái Lôi, không riêng hắn, toàn bộ trưởng lão đều cực kỳ chấn động.

Thần tình Tái Lôi trở nên nghiêm nghị: “Cơ quan võ giáp có được võ hồn, vì vậy bây giờ chúng ta có cơ quan hồn giáp, võ hồn cơ quan sao không thể thăng cấp làm hồn vực chứ?”

Quan điểm của Tái Lôi long trời lở đất, tất cả trưởng lão đều trợn mắt há mồm cả kinh. Nhưng suy nghĩ kỹ thì luận điểm của Tái Lôi không có chút sai lầm nào.

“Với ý nghĩ này chúng ta đã bỏ ra rất nhiều công sức.” Khuôn mặt xinh đẹp của Tái Lôi trở nên nghiêm trang, nàng hoàn toàn đang mở miệng nói bừa, nhưng không ai có chút nghi ngờ nào. Bây giờ nàng là đại sư cơ quan nổi danh nhất, trong lĩnh vực cơ quan thuật không ai có quyền lên tiếng hơn nàng.

“Lẽ nào đại sư có đột phá?” Hoa trưởng lão không nhịn được run giọng hỏi, nếu như quan điểm Tái Lôi có thể thật sự được thực hiện thì chắn chắn sẽ thay đổi kết cấu của thế giới.

“Có một chút đầu mối.”

Tái Lôi khiêm tốn khiến cho cho mọi người ở đây không khỏi có chút kích động đứng lên, bọn họ như phảng phất nhìn thấy một thời đại hoàn toàn mới, từ từ chậm rãi mở ra trước mặt họ.

“Chúng ta muốn mời quý phương cùng tham gia nghiên cứu này, thành quả cuối cùng hai bên sẽ cùng chia sẻ.”

Tái Lôi đột nhiên quăng ra một cái bánh lớn khiến tất cả trưởng lão chòm Thiên Xứng đều gần như hôn mê, bọn họ đều hiểu giá trị của nghiên cứu này không gì có thể sánh được.

Tiếu trưởng lão đè nén để ổn định tâm thần lại, hỏi: “Vì cái gì?”

Vẻ mặt Tái Lôi nghiêm nghị: “Vì thánh giả, trong lúc nghiên cứu chúng ta phát hiện ra rằng muốn khiến cho võ hồn cơ quan hồn giáp chuyển hóa thành hồn vực cần phải có thánh giả tham dự. Chúng ta muốn nghiên cứu cái này cần có nhiều thánh giả tham gia. Các vị cũng biết Đại Hùng tinh chúng ta không phải nhiều thánh giả lắm, hơn nữa đa số bọn họ đều phải phân phối tới các binh đoàn, số khác cũng có nhiệm vụ bên người. Ta đã cùng thương lượng với bệ hạ, chúng ta cho rằng chòm Thiên Xứng là một đối tác đáng giá, đáng tin cậy, đây là một hợp tác hai bên cùng có lợi. Đương nhiên nếu như quý phương có nghi ngờ thì không sao, chúng ta có thể tìm chòm sao khác hợp tác, tới lúc đó quý phương có thể xem tiến độ rồi lựa chọn thời gian thích hợp để gia nhập cũng không muộn.”

Ở bên cạnh, Đường Thiên hoàn toàn bị biểu diễn đặc sắc của Tái Lôi thuyết phục, người phụ nữ này lừa người không chớp mắt.

Binh đã nói với Tái Lôi muốn đem chòm Thiên Xứng kéo vào thuyền cướp, à không, là kéo vào chiến xa!

Tái Lôi liền trình diễn…

Cơ quan thánh giả cái gì, bọn Tái Lôi chưa hề bắt đầu…

Nhìn biểu tình của những trưởng lão kia, Đường Thiên liền biết chòm Thiên Xưng không thể cự tuyệt đề xuất của Tái Lôi. Chỉ cần người hơi có kiến thức về cơ quan thuật liền thấy rõ giá trị của nghiên cứu này. Nếu như quan điểm này do một người bình thường đề cập đến thì chỉ sợ bị người khác coi là thằng ngu. Nhưng người đề xuất lại là Tái Lôi, là người đứng đầu cơ quan thuật, do đó phương án này lập tức trở nên vô cùng hấp dẫn mê người.

Hơn nữa Tái Lôi đưa ra lý do cũng rất hợp lý, chúng ta không có nhiều thánh giả a, nếu như chúng ta có nhiều thánh giả thì sẽ không tới lượt các ngươi nha.

Sứ đoàn chòm Thiên Xứng hoàn toàn không thể cự tuyệt, tuy rằng Tái Lôi nói bọn họ có thể gia nhập lúc nào cũng được, nhưng đám lão gia hỏa này đều rõ ràng chỉ có Đại Hùng tinh là có năng lực nghiên cứu hạng mục này, còn việc cung cấp thánh giả thì nhiều người có thể làm được. Không chỉ chòm Thiên Xứng trong Hoàng Đạo mười hai cung là có nhiều thánh giả.

Nếu như là gã nhà giàu Thủy Bình tọa kia, không chỉ thánh giả, chỉ sợ họ cũng lập tức thuận tay đưa thêm một đống kinh phí để nghiên cứu.

Nghĩ tới đó Tiếu trưởng lão thầm quyết định: “Được! Đại sư có hùng tâm tráng chí như vậy, chòm Thiên Xứng chúng ta đồng ý làm trợ thủ, cùng tham gia với đại sư, tuyệt không hai lời!”

Những trưởng lão khác đều vui vẻ ra mặt.

Ngàn vạn lần không nên đắc tội với Tái Lôi…

Đường Thiên đầu đất cũng hiểu chòm sao Thiên Xứng đã bị kéo vào chung thuyền cướp với Đại Hùng tinh, ha ha, lại sai rồi, là chiến xa…

Bất kể chòm sao gì đi nữa thì thánh giả cũng vĩnh viễn là lực lượng và tài nguyên quan trọng nhất, thánh giả gia nhập càng nhiều thì chòm Thiên Xứng và Đại Hùng tinh càng kéo lại gần hơn.

Đường Thiên dám khẳng định chắc chắn Tái Lôi sẽ ép sạch sẽ chòm Thiên Xứng.

Các trưởng lão của sứ đoàn chòm sao Thiên Xứng đều vui vẻ ra mặt như nhặt được bảo bối. Thủ đoạn chơi đùa này của Tái Lôi thật quá đẹp, dù cho chòm Thiên Xứng biết rõ đây là một cái hố thì cũng không thể không nhảy vào, hắn không nhảy thì tự nhiên sẽ có người khác tình nguyện nhảy vào.

Bỗng Đường Thiên thấy thật bội phục mình.

Nhớ lại mình thật lợi hại nha, năm đó thu được Tái Lôi với cái giá rẻ như vậy. Mà lại là Tái Lôi khóc lóc tự đưa tới cửa, từ đó trong tay mình có một đại sư cơ quan.

Quả thực là một vốn bốn lời!

Lẽ nào thần thiếu niên cũng có tố chất làm gian thương? Ai nha, chờ sau khi đi Thánh vực trở về nhất định phải khai phá tốt nha.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 553: Linh Vực

Khi chòm sao Thiên xứng và Đại Hùng tinh đồng thời tuyên bố song phương cùng chung nghiên cứu cơ quan hồn giáp mới nhất, toàn bộ Thiên lộ lại lần nữa rung động. Hai thế lực hàng đầu kết minh, chính thức tuyên cáo Đại Hùng tinh đã tiến thân vào hàng ngũ cường hào cao cấp nhất .

Mà làm cho mọi người cảm thấy bất ngờ nhất là tin Đại Hùng tinh không kết minh với chòm Sư Tử, điều này cũng làm cho Quang Minh võ hội thở phào nhẹ nhõm. Nguyên bản kế hoạch chinh phạt Đại Hùng tinh đã được cao tầng Quang Minh võ hội lập tức gác lại, chuyển qua toàn lực tiến công chòm Sư Tử. Đồng thời đối địch với hai chòm sao cấp hoàng đạo, Quang Minh võ hội đã hết sức vất vả, mà đồng thời chiến đấu với ba chòm sao cấp hoàng đạo chiến đấu thì thực ngu xuẩn quá đỗi.

Khi Thiên lộ còn đang tiêu hóa cái tin kết minh thì đám Đường Thiên đột ngột biến mất vô tung.

"Ngươi không vào mà nhìn xem?" Hạc nhìn thoáng qua Đường Thiên.

Đường Thiên lắc đầu: "Không nhìn, nếu như thắng lợi nhìn cũng không muộn."

Bây giờ quang cảnh Tinh Phong thành phồn vinh vô cùng. Nhất là Học viện Sa Kỳ Mã trở thành học viện nổi danh nhất trong các tinh cầu, trình độ lão sư rõ ràng cao hơn nhiều so với học viện khác, vô số học sinh khắp nơi mộ danh tìm đến.

Đường Thiên chẳng thể nào ngờ được, tọa độ Lục phân nhãn hóa ra là Võ An tinh. Ở Tinh Phong thành hắn có quá nhiều người quen, vạn nhất bị nhận ra thì hỏng mất đại sự.

Tuy rằng Võ An tinh nằm trong phạm vi thế lực Đại Hùng tinh, Võ An tinh cảm thấy tự hào vì có vị cường giả bản địa cỡ Đường Thiên. Mà đây chính là cố hương của vị Hùng vương, vì vậy võ giả Đại Hùng tinh đóng ở đây rất nhiều. mộ phần mẫu thân Đường Thiên có võ giả đóng giữ.

Nhưng số lượng thám tử tại đây cũng chẳng ít, mỗi thế lực lớn đều rất hiếu kỳ với lai lịch của Đường Thiên.

Bốn người không phi hành, nơi đây là sát biên giới tinh cầu, biết phi hành tại nơi đây chắc chắn là cao thủ. Bọn họ cưỡi một chiếc toa xe phi thường không thu hút, phi hành dưới tầng trời thấp.

Tốc độ toa xe không nhanh, phi hành ba ngày ba đêm theo chỉ dẫn của Lục phân nhãn thì đi tới một sơn cốc cực kỳ hẻo lánh. Sơn cốc này chẳng có gì đặc biệt cả, sơn cốc nào cũng giống như vậy, cây cối rậm rạp mọc thành bờ thành bụi, dây leo chằng chịt, nhìn cũng biết là nơi hoang vu lâu lắm chẳng có người tới.

Vào bên trong sơn cốc, Lục phân nhãn trong tay Đường Thiên đột nhiên sáng lên.

Nó bỗng nhiên bay ra khỏi bàn tay Đường Thiên, sáu con mắt lúc sáng lúc tối, bỗng nhiên nó xoay tròn rất nhanh bay vào sâu trong sơn cốc. Tinh thần cả bốn người rung lên, theo sát đằng sau. Tuy rằng tốc độ Lục phân nhãn rất nhanh, nhưng mà đối với bốn người cũng chẳng đáng kể gì. Cây côi xung quanh to cao dị thường, ánh nắng không thể xuyên qua tán cây rậm rạp chiếu xuống. Bởi thế mà không khí tràn ngập mùi vị lá mục.

Sơn cốc dài hơn nhiều bọn họ dự đoán.

Ước chừng bay được mấy chục dặm thì có tiếng nước chảy xiết vọng tới, nước từ trong nham thạch chảy ra, dòng nước cực kỳ xiết, hiển nhiên trong lòng đất có dòng chảy ngầm.

Lục phân nhãn ở dưới sông ngầm, bốn người không có do dự, đồng thời nhảy xuống.

Lục phân nhãn linh hoạt như một con cá, bốn người du tẩu theo sát Lục phân nhãn, chẳng mấy chốc trước mắt tối sầm, dòng chảy đã ở trong lòng đất.

Đường Thiên có thể cảm thụ được, bọn họ đang không ngừng đi xuống.

Ước chừng khoảng hai mươi phút, Lục phân nhãn bỗng nhiên nổi lên mặt nước, Đường Thiên cũng vội vàng nhảy lên trên mặt nước. Xung quanh tối om om, nhưng mà đối với đám Đường Thiên không gian vẫn sáng như ban ngày.

Ở chỗ đáy động này thực rộng rãi, quang mang Lục phân nhãn lấp lánh lại bay về phía trước, bảy ngoặt tám chui.

"Cái chỗ thế này mà cha ngươi cũng tìm được thì thực lợi hại quá!" Lăng Húc bội phục sát đất, hắn đã hoàn toàn mất phương hướng.

Hạc và Tỉnh Hào cũng tỏ ra đồng tình, bọn họ cũng mất phương hướng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên Lục phân nhãn chìm vào bên trong thạch bích, biến mất vô tung!

Bốn người sửng sốt, ngay sau đó không chút do dự tiến vào thạch bích. Chẳng có cảm giác trở ngại gì, bọn họ tựa như lướt qua không khí. Bốn người chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay lập tức cả đám bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ.

Xung quanh bọn họ là hư không vô tận, biển đá mênh mông hiện ra tại trước mặt bọn họ. Mỗi một tảng đá đều có hình dạng thiên kì bách quái, lớn nhỏ không đồng nhất, dày đặc chi chít, bồng bềnh trôi nổi trong phiến hư không.

"Cái này là..."

Bốn người trợn mắt há hốc mồm.

Đường Thiên là người đầu tiên phản ứng lại: "Đuổi theo Lục phân nhãn!"

Mọi người như mộng như tỉnh, Lục phân nhãn ở xa xa chỉ còn thấy một chấm nhỏ, bốn người vội vàng thôi động thân hình đuổi theo. Tốc độ bốn người cực nhanh, nhanh chóng đuổi tới Lục phân nhãn. Lúc này cả đám xoay người nhìn lại, ở phía sau bọn họ, cái chỗ vừa mới xuyên qua là một tinh môn yếu ớt bồng bềnh trong hư không.

"Cảnh tượng này thực sự là đồ sộ!" Tỉnh Hào nhịn không được cảm khái thốt lên.

Đột nhiên Hạc trở nên cực kỳ kích động: "Ta biết rõ rồi! Cái chỗ chúng ta xuyên qua vừa mới rồi, chính là phần cuối Thiên lộ! Võ An tinh đã là giới hạn chân trời!"

Cả đám trở lên hưng phấn bừng bừng.

Từ xưa đến nay, ai cũng suy đoán, điểm cuối của Thiên lộ là cái gì, trong mắt mọi người đều nghĩ Thiên lộ khác cơ. Tiểu Nhị cũng nhẹ nhàng đi ra, trên mặt nó tràn đầy chấn động. Thế giới mênh mông bao la hùng vĩ như thế ở trước mặt thì ai cũng sẽ cảm khái bản thân nhỏ bé, giống như bụi.

Binh từ trong cơ thể Đường Thiên phập phềnh đi ra: "Không phải thánh giả, xuyên không qua cái phiến hư không này."

Trong những người này, lão phục hồi lại tinh thần sớm nhất, bắt đầu suy nghĩ một vài vấn đề thực tế.

"Không sai, cái này đối với chúng ta rất không có lợi." Hạc trầm giọng bảo: "Thánh vực thánh giả nhiều như vậy, hư không như vậy đối với bọn họ mà nói, hoàn toàn không là vấn đề. Mà chúng ta không có nhiều thánh giả như vậy."

Trong hư không, năng lượng cực kỳ ít ỏi, lại không có không khí. Hơn nữa nếu như không có phi hành thuật, căn bản nửa bước khó đi.

"Chính là thánh giả cũng không dễ dàng." Tỉnh Hào nói: "Nơi đây năng lượng thưa thớt, chân lực thánh giả tiêu hao rất lớn. Hơn nữa bọn họ còn cần phòng ngừa chân lực chảy ra ngoài."

Đường Thiên bỗng nhiên nói: "Kỳ thực nơi đây rất thích hợp linh năng lượng thể chúng ta a."

Các người khác sửng sốt.

"Chúng ta tiêu hao chẳng mấy năng lượng, các ngươi lĩnh ngộ đều là pháp tắc, ta có một cảm giác, hư không là chiến trường rất thích hợp chúng ta." Đường Thiên nói.

Mọi người gật đầu, Đường Thiên nói không sai, bọn họ đều đi theo lộ số linh năng lượng thể mà tu thành hồn vực, khác hoàn toàn các thánh giả khác.

Thánh giả bình thường, hồn vực phụ trách điều hành năng lượng, mà chứa đựng năng lượng lại vẫn là thân thể.

Thế nhưng thân thể Đường Thiên không có năng lượng, năng lượng trực tiếp chứa tại trong hồn vực. Trước bọn họ không có ai dùng hồn vực chứa năng lượng, bởi vì năng lượng sẽ ăn mòn hồn vực. Thế nhưng đám Đường Thiên trải qua việc khứ năng lượng hóa võ hồn làm cho thân thể

không chịu sự ăn mòn của năng lượng mà lại trở thành chỗ chứa năng lượng.

Thân thể kinh mạch, đan điền dung nạp có hạn, nhưng hồn vực có thể dung nạp năng lượng lớn hơn rất nhiều.

"Ta cảm thấy chúng ta đi theo con đường này không biết có phải là trèo lên điểm cuối Thiên thê(thang trời) hay không, cái gọi là thượng đan điền?" Hạc nói ra vấn đề suy tư đã lâu: "Trước đây chúng ta tu luyện, nhất giai nhất giai đan điền kết thành, đích cuối cùng chính là mi tâm thượng đan điền."

"Thuyết của Hạc rất có đạo lý!" Tỉnh Hào liên tục gật đầu: "Nhưng mà thang trời chưa từng có ai tu luyện thành công. Theo lý luận lên trên, ta cảm thấy sắp tiếp cận, dung lượng hồn vực lớn hơn nhiều so với kinh mạch và đan điền trì, nó tương đương với một không gian. Năng lượng bên trong kiếm hồn của ta gấp năm lần trước đây."

"Ta cũng lớn hơn năm sáu lần trước đây." Hạc nói: "Nhưng mà năng lượng bên trong không tinh thuần bằng chân lực, dù sao do không trải qua tinh luyện với rèn luyện của kinh mạch."

"Không sai." Lăng Húc luôn bưng kín miệng cũng nhíu mày: "Năng lượng không đủ tinh thuần, sử dụng ra có điểm kỳ quặc, uy lực nhỏ đi rất nhiều, khống chế cũng tương đối khó chịu."

Lấy hồn thuật Hồn vực khống chế năng lượng, nếu như năng lượng không đủ tinh thuần, độ khó khống chế trở lên rất lớn, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng tới uy lực hồn thuật.

Đường Thiên chợt nghĩ: "Nếu như trong hồn vực có thêm một cái hồn thuật tinh luyện và rèn luyện chân lực thì sao nhỉ?"

Cặp mắt Tỉnh Hào sáng ngời: "Biện pháp này có ý tứ!"

Hai người kia cũng bị ý tưởng của Đường Thiên hấp dẫn, hai mắt Hạc liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị: "Tuy rằng sẽ chiếm hồn giá trị, nhưng mà nếu như có thể đạt được chân lực có năng lượng tinh thuần như vậy thì vẫn đáng giá."

"Có hồn thuật như vậy hả?" Lăng Húc nhịn không được buột miệng hỏi.

Hạc cười khổ: "Hình như không có."

Đường Thiên chẳng hề để ý bảo: "Chúng ta cứ tạo một cái là được."

Tỉnh Hào gật đầu: "Chúng ta đi một con đường hoàn toàn mới, tất cả đều cần phải tìm tòi, tiên hiền chính là đau khổ dò xét như vậy, bây giờ đến phiên chúng ta rồi."

"Đúng vậy đúng vậy!" Đường Thiên liên tục gật đầu, tiếp theo hứng thú bừng bừng hô vang: "Nếu đã hồn vực chúng ta, tức là hồn vực hoàn toàn mới, chúng ta có nên đặt cho một cái tên mới không?"

"Huênh hoang quá!" Lăng Húc hừ lạnh một tiếng, bĩu môi xem thường.

"Tiểu Húc Húc ngươi đã nói như vậy, ta tính ngươi tự động bỏ quyền lợi." Đường Thiên đắc ý dào dạt.

"Dựa vào cái gì? Muốn đánh nhau hả?" Lăng Húc trừng mắt.

Hạc vừa thấy hai người lại muốn đánh nhau bèn vội vàng nói: "Vậy đặt tên là gì?"

Đường Thiên vội vàng nhấc tay: "Đương nhiên gọi là Đường vực!"

Lăng Húc dứt khoát bảo: "Đánh một trận trước đã!"

Hạc nhíu mày: "Tên chung cho cả đám đi."

Tỉnh Hào ha ha cười: "Ta cảm thấy, chún ta đều từ linh năng lượng thể tu luyện thì cứ gọi là Linh vực đi."

Đường Thiên vô tình bị trấn áp, đề nghị của Tỉnh Hào được mọi gnười nhất trí đồng ý.

Trong hư không, khái niệm thời gian và không gian trở nên rất mơ hồ.

Phiến thạch hải làm cho bọn họ cảm giác gần ngay trước mắt, không ngờ phải bay tròn sáu ngày, mới bay đến sát biên giới. Hư không không có không khí, phi hành không có trở lực, tốc độ trở nên cực nhanh, nhanh đến mức trước đây bọn họ cũng không dám tưởng tượng. Bay tròn sáu ngày, cái cự ly này có thể tưởng tượng lớn nhường nào.

Bay đến một hồi, phiến thạch hải đồ sộ và mênh mông càng thêm chấn động lòng người.

Hòn đá lớn tựa như một ngọn núi, mà hòn đá nhỏ chỉ như hạt đậu xanh, chúng nó lặng lẽ bồng bềnh trong hư không, tựa như lá chắn lớn ngăn trở lối đi.

"Mọi người cẩn thận nhé!" Tỉnh Hào trầm giọng nói.

Liên tục bay sáu ngày, bốn người cũng có chút mệt mỏi rã rời, bọn họ dồn dập lấy tinh thạch ra bổ sung năng lượng. Phương thức cả đám bổ sung năng lượng phi thường khác lạ, chỉ cần bóp vỡ tinh thạch, những năng lượng phân li liền bị hút vào mi tâm, trực tiếp nhập hồn vực.

Thánh giả bình thường cần phải dùng kinh mạch hấp thu thì cách này thuận lợi hữu hiệu hơn nhiều.

Chẳng mấy chốc, bốn người liền khôi phục tinh thần, cái phiến thạch hải mênh mông khiến thần tình mọi người đều có chút nghiêm trọng. Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy chỗ nào như vậy, ai cũng không biết bên trong sẽ có nguy hiểm gì hay không.

Lục phân nhãn chìm vào biển đá, bốn người theo sát sau mà không chút do dự đồng thời bay vào biển đá.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 554: Thạch Tổ [Viên Đá Lỗ Chỗ Lỗ Thủng]

Bay vào biển đá, mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, Đường Thiên khống chế Lục phân nhãn, khiến nó không bay quá nhanh.

Trong tầm mắt có thể thấy được, tất cả đều là tảng đá, không gian yên tĩnh hoàn toàn.

"Cẩn thận, có điều cổ quái!" Trực giác Đường Thiên nhạy cảm hàng đầu, phảng phất có cái gì đó đang âm thầm rình mò, hắn vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Cả đám càng thêm cảnh giác, bọn họ cực kỳ tin tưởng vào trực giác của Đường Thiên . Tuy rằng bình thường Đường thần kinh nhìn thế nào cũng chẳng đâu vào đâu, nhưng mà trên chiến trường, Đường Thiên phán đoán lại cực ít sai lầm. Đến cái tên Tiểu Nhị kiêu ngạo cũng cẩn thận hơn hẳn, đối với trực giác loại dã thú của con hàng loại hai, nó cũng đã được trải nghiệm.

"Nhìn tảng đá kia kìa!" Hạc thở nhẹ, khiến cho mọi người chú ý.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Hạc chỉ, đó là một khối tảng đá không bắt mắt. Trên tảng đá dày đặc chi chít lỗ thủng, giống như tổ ong, khiến mỗi người đều không khỏi có chút sợ hãi trong lòng.

"Cẩn thận!" Bỗng nhiên mặt Đường Thiên biến sắc.

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên một chùm tàn ảnh đen thùi từ trong cái lỗ dày đặc chi chít bắn nhanh ra, bao phủ bọn họ giống như hạt mưa rơi xuống.

Cái chùm ô ảnh này tốc độ kỳ nhanh, nhanh đến mắt thường khó mà chụp bắt.

Tiểu Nhị phản ứng nhanh nhất, Nha Nha ô bỗng nhiên che ở trước mặt bốn người. Thăm thẳm quang mang từ mặt ô sáng lên, hóa thành một mảng quang tráo. Nha Nha ô đã bị hủy hoại trong chiến đấu với thánh giả Thánh điện, hơn nữa với hồn giá trị của Nha Nha bây giờ, Nha Nha ô đã chẳng có tác dụng gì. Đổi là Tiểu Nhị trước đây, đã quảng đống rách nát đi từ lâu rồi, nhưng mà Nha Nha cứu nó nên cố mà giữ lại vậy.

Đối với Tiểu Nhị cầu kì kỹ tính, luôn tôn sùng chủ nghĩa hoàn mỹ, bắt nó lưu lại một kiện vật phẩm vẻn vẹn có ý nghĩa kỷ niệm mà không có giá trị thực dụng thì thực sự khó mà chịu đựng.

Vì vậy Tiểu Nhị tốn hao nhiều khí lực, lần nữa luyện chế Nha Nha ô.

Tân Nha Nha ô, chuyên chú ở tính năng phòng hộ, mà Tiểu Nhị không tiếc giá trị mà chế tạo, thêm hảo lô đỉnh như Quang minh đỉnh nên tân Nha Nha ô có phòng hộ tính năng cực kỳ xuất sắc.

Leng keng keng!

Những tiếng thánh thót va vào như giọt mưa vang lên, đồng thời truyền đến còn có lực lượng cực kỳ kinh người.

Sắc mặt Tiểu Nhị khẽ biến.

Nha Nha ô liên tiếp lui về phía sau, lực lượng cường đại đánh lên mặt ô tạo những tia lửa văng ra khắp nơi rọi sáng cả vùng hư không hắc ám.

Tiểu Nhị hít sâu một hơi, bỗng nhiên chuyển động cán ô.

Hô!

Mặt ô xoay tròn, xoay tròn kịch liệt, tức thì khiến lực lượng công kích mặt ô bắn ra xung quanh.

Phốc phốc phốc!

Những hắc ảnh giống như nước mưa bị ô vẫy ra, chìm vào nham thạch xung quanh, tức thì một trận phốc phốc âm thanh nho nhỏ không dứt bên tai.

Tảng nham thạch rắn chắc bị hắc ảnh xuyên qua tựa như đậu phụ bị xuyên thủng dễ dàng thành những cái lỗ chừng đầu ngón tay cái. Sắc mặt cả đám Đường Thiên cùng nhau biến đổi, bọn họ mới hiểu những lỗ thủng chi chít kia được tạo ra như thế nào.

Hắc ảnh văng ra bốn phía lại lần nữa dồn dập từ bốn phương tám hướng nhào tới đám Đường Thiên.

Nhanh như thiểm điện!

Nhưng mà đám Đường Thiên ai cũng thân kinh bách chiến, lúc ban đầu khiếp sợ nhưng phục hồi tinh thần rất nhanh. Phản kích đầu tiên chính là Lăng Húc, nhẹ nhàng chà xát bàn tay, không trung bạo nở ra vô số ngân mang.

Hắc ảnh chìm vào trong ngân mang, ba ba ba, bị đánh tan.

Lăng Húc có chút phấn khích, lực lượng những hắc ảnh này lớn hơn tưởng tượng của hắn, thân hình bị cái luồng lực lượng cường đại đẩy về phía sau rung rinh một chặp.

Nhưng mà lực lượng như vậy chỉ khiến hắn càng thêm hưng phấn.

Cứng đối cứng, là phương thức chiến đấu hắn thích nhất, hắn không chút chần chừ, thân theo thương, lại là một chùm ngân mang như hạt mưa ở trước mặt hắn nổ tung, đón đầu hắc ảnh bay tới bao phủ.

Ba ba ba!

Thương mang bùng nổ tung tóe giống như ngân vũ vang rền.

Hạc kiếm trong tay Hạc ra khỏi vỏ, từng tiếng hạc kêu vang lên khiến tinh thần người người phấn chấn.

Thân hình xê dịch, giống như hắc hạc nhảy múa, trường kiếm vũ không triển khai một tư thế kỳ quái, một luồng sóng gợn vô hình lấy Hạc làm trung tâm, ầm ầm tán dật ra. Những hắc ảnh bị sóng gợn vô hình quét trúng, thân ảnh bị kiềm hãm.

Bấy giờ mọi người mới thấy rõ ràng, những hắc ảnh hóa ra là một vài côn trùng màu đen.

Những côn trùng màu đen dài hơn ngón tay một chút, toàn thân đen kịt sáng bóng, trôi nổi quầng sáng kim chúc, từng đoạn cơ thể uốn lượn. Khi chúng uốn lượn cứ như lò xo bị cong lên, lực lượng sung mãn kinh người. Trong nháy mắt, chúng nó tiếp xúc nham thạch, thân thể liền cong lên, như lò xo quật vào tảng đá, nương theo cổ lực lượng này, thân hình bắn nhanh, mà ở trên tảng đá sẽ lưu lại một lỗ thủng to chừng ngón tay.

Loại hắc trùng này Hạc chưa bao giờ nhìn thấy trong bất luận điển tịch nào, cái râu phía trước hình cái kìm, tựa như hai lưỡi dao sắc bén đến cực điểm. Mà khiến người sợ hãi chính là cái phiến dao sắc có thể rung động với tần suất cực cao. Nham thạch rắn đanh như thế mà bị cái lợi khí này xuyên như cắt đậu phụ.

Lúc này Hạc thần tình mê ly, như huyễn mà không phải huyễn, vũ động thân hình, như khói như huyễn, mơ hồ không rõ.

Nếu như nói, hồn vực Tỉnh Hào là kiếm hồn hiếm thấy đến cực điểm, thì hồn vực Hạc lại càng thêm thần bí khó lường. Đến cả bản thân Hạc cũng không ngờ bản thân căn cứ 【 thiên hạc kiếm cương 】 tu luyện tới sau này, tu luyện không ra kiếm pháp mà là một loại tế tự.

Căn nguyên là đông phương tế tự vu giả chi vũ(vũ điệu của thầy mo/thầy tế Phư ng đông).

Cái này làm hắn dở khóc dở cười, nhưng mà điệu vũ(múa) thần bí khó lường này, lẫn theo khí tức mãng hoang nguyên thủy lại có uy lực kinh người. Đến lúc đó hắn mới hiểu được, Hạc phái rất nhiều kỹ xảo, tỷ như 【 hạc vũ 】kỳ thực đã có thể thấy được manh mối từ trước.

Sư môn truyền thừa căn nguyên tại Đông Phương xa xôi, khi sư tổ qua đời không ai có thể thuyết minh huyền cơ trong đó.

Kiếm pháp Hạc phái không phải là kỹ thuật về kiếm, mà là pháp khí tế tự, lĩnh ngộ điều này khiến Hạc càng thêm dở khóc dở cười. Mà hắn cũng không thể tu tập hồn thuật khác được mà chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ.

Đến lúc đó hắn mới hiểu thấu, truyền thừa Hạc phái bác đại tinh thâm, không phải tầm thường. Dù cho đến thánh giai, vốn tưởng rằng lý giải với năng lượng, lý giải với pháp tắc hắn là có thể khiến chính mình càng thêm hiểu rõ tuyệt học môn phái.

Nhưng mà khiến hắn không ngờ được, hắn vẫn còn có nhiều chỗ không thể hiểu rõ được.

Hồn vực của hắn không chỉ có một mà là có hai cái, một ở mi tâm, còn một tại Hạc kiếm trong tay hắn. Trước đây hắn luôn cho rằng, Hạc kiếm là thánh bảo của Thiên Hạc tọa, đến lúc này hắn mới minh bạch, nó là pháp khí sư tổ mang về từ Đông Phương, mà sư tổ dùng vô thượng lực lượng đưa Thiên hạc vào trong kiếm này.

Hai hồn vực một nhỏ một lớn phát ra biến hóa thực vô số.

Đương nhiên, đối với hiện tại mà nói, những điều này quá cao thâm, thân ảnh không linh thỉnh thoảng hiện lên ở trước mặt hắn khiến hắn bị hấp dẫn thật sâu.

Những tư thế cổ quái sung mãn lực lượng khiến người khiếp đảm.

Những ba động vô hình quấy rầy tâm thần, Hạc đã thử nó và hồn thuật thể huyễn khác hoàn toàn bất đồng, mà tác dụng trực tiếp vào tâm thần, càng khó chống đỡ.

Những con hắc trùng này linh trí cũng không cao, bị đạo sóng gợn vô hình quét trúng, tức thì thân thể cứng ngắc, mất đi khống chế.

Hạc trong tay Hạc kiếm, như gió phất qua.

Hắc trùng giống như phong hóa, nhanh chóng băng tán phân giải.

Khác với Hạc không linh và thần bí, Tỉnh Hào kiếm, một chiêu một thức rõ ràng tựa như thước đo vạch. Rõ ràng kiếm chiêu không nhanh, không nhanh không chậm, nhưng mà những hắc ảnh nhanh như thiểm điện kia, lại căn bản vô pháp thoát khỏi kiếm ảnh.

Thánh huyết ẩm ở trong tay hắn, thuần phục ngoan ngoãn, quang hoa nội liễm, không có chút gì khát máu.

Kiếm chiêu giản dị tự nhiên đâm trúng hắc trùng, hắc trùng cứng rắn vô cùng, từ một phân thành hai, mặt cắt cực kỳ trơn trượt. Tỉnh Hào một kiếm lại một kiếm đâu vào đấy cắt đôi hắc trùng.

Trong nháy mắt, xung quanh hắn là vô số trùng thi bị cắt thành hai nửa nhấp nhô.

Đường Thiên ra quyền như gió, nắm tay hắn bao phủ trong Ma quỷ hỏa hồng sắc. Uy liêm lưu lại Ma quỷ hỏa không bị Tiểu Nhị lợi dụng, mà lưu lại trong cơ thể Đường Thiên, trở thành vũ khí tốt nhất của Đường Thiên.

Đường Thiên phí rất nhiều thời gian thể ngộ dấu ấn Uy Liêm, những dấu ấn là một ít mảnh nhỏ pháp tắc. Nó không có năng lượng, chỉ là mảnh nhỏ đơn thuần. Theo một nghĩa nào đó thì Ma quỷ hỏa lưu lại trên thân Đường Thiên đã không phải Ma quỷ hỏa hoàn chỉnh, nó thiếu mất năng lượng.

Nhưng mà đại khái Uy Liêm cũng không ngờ, Ma quỷ hỏa sau khi loại trừ năng lượng lại trở nên càng thêm lợi hại. Nó trở thành loại diễm với pháp tắc đặc biệt mà khác lạ.

Đường Thiên còn lâu mới lĩnh ngộ Ma quỷ hỏa chân chính, nhưng hắn đã có thể khống chế ở trình độ nhất định.

Hắn xuất thủ cực nhanh, Ma quỷ hỏa chỉ cần vừa đụng đến hắc trùng, liền sẽ giống như giòi bám vào xương, không ngừng bám vào vào bốc cháy không ngừng đến lúc hắc trùng không còn một mảnh.

Đường Thiên dứt khoát bố trí một tầng lửa xung quanh cơ thể.

Phốc phốc phốc!

Hắc trùng giống như phi trùng thiêu thân mà đâm đầu vào màn lửa.

Kỳ quái nhất là chẳng có một con hắc trùng đánh về phía Tiểu Nhị. Một hạt châu tại chậm rãi chuyển động trên đầu Tiểu Nhị, tỏa ra quầng sáng bọc nó lại.

Đoạt xá châu!

Khí tức Đoạt xá châu cường đại, đến cả những con hắc trùng không có linh trí chỉ biết giết chóc cũng không dám tới gần.

Rất nhanh, đám hắc trùng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Bốn người ngừng lại, thắng lợi cũng không khiến trên mặt mọi người có chút đắc ý, mà ngược lại sắc mặt mọi người đều rất nghiêm trọng. Con hắc trùng thực lực không thấp, chỉ vừa mới tiến nhập biển đá đã gặp phải hắc trùng, cái này khiến trong lòng mọi người nặng một nỗi lo.

Chứng tỏ là thạch hải vô biên không an toàn.

Con đường tiếp theo còn rất dài, sẽ gặp phải nguy hiểm gì, trong lòng mọi người không nắm chắc.

"Loại hắc trùng này, chưa bao giờ thấy điển tịch ghi chép." Hạc chụp một thi trùng, giơ tới trước mắt, tỉ mỉ kiểm tra. Vỏ ngoài Hắc trùng cực kỳ cứng rắn, với lực lượng Hạc, vậy mà lại vô pháp bóp nát lớp vỏ kim chúc.

"Ơ!" Bỗng nhiên Đường Thiên than nhẹ một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Bốn phía quanh Đường Thiên phập phềnh rất nhiều kim loại đen cỡ hạt gạo, Đường Thiên với lấy một hạt, kinh ngạc thốt lên: "Cứng quá, Ma quỷ hỏa ta còn cho rằng không gì không có thể hỏa táng chứ, không ngờ đốt không tan."

Những người khác nghe thế bị động dung, kinh ngạc.

Ma quỷ hỏa của Đường Thiên có uy lực không phải tầm thường, tuy rằng Đường Thiên còn chưa rõ nó thuộc loại diễm gì nhưng chắc chắn là một loại diễm pháp tắc. Uy lực của bất luận loại pháp diễm nào đều lợi hại hơn hỏa diễm phổ thông nhiều, thứ mà pháp tắc diễm thiêu đốt không tan...

Câu nói của Đường Thiên lập tức nhắc nhở Hạc. Hạc tỉ mỉ kiểm tra xung quanh, trước mắt sáng ngời, những con hắc trung mà hắn cho rằng đã phong hóa mai một vẫn còn là rất nhiều hắc cát rất nhỏ như bụi, nếu không có Đường Thiên nhắc nhở hắn, hắn cũng sẽ không chú ý tới những hắc cát này.

"Ở đây cũng có, bất quá không phải kim chúc hạt, mà là một ít hắc cát."

Nghe thấy lời Hạc nói, Tỉnh Hào và Lăng Húc liếc nhau, không nói hai lời, liền thu hết tất cả những trùng thi vương vãi. Tuy rằng không rõ tác dụng của hắc kim nhưng mà hiển nhiên là...

Cái này tuyệt đối là một hảo đồ vật!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 555: Tiến Hóa

Trên tay Đường Thiên có một chuỗi hắc kim , kích thước mỗi hạt chỉ lớn cỡ hạt gạo . Thi thể hắc trùng chỉ dài cỡ ngón tay sau khi trải qua Ma quỷ hỏa luyện hóa chỉ lưu lại hạt hắc kim nhỏ như thế mà thôi.

Đường Thiên cũng đã để Tiểu Nhị thử qua , dùng Quang minh đỉnh cũng không thể đốt được loại hắc kim kì quái này.

Nhưng đúng lúc này, Huyết lô trong cơ thể Đường Thiên bỗng nhảy lên kịch liệt , trong đó mơ hồ có cái cảm giác khó có thể giải thích được .

Cái này là...

Đường Thiên hơi sửng sốt, nhưng khi hắn vẫn còn chưa phản ứng thì hạt hắc kim trong tay bỗng tan như khối băng rồi thấm vào làn da hắn .Dịch hắc kim nhanh chóng thấm vào kinh mạch của hắn hòa lẫn với máu huyết của hắn rồi chạy dọc theo đường kinh mạch tiến vào Huyết lô.

"Ngươi không sao chứ?" Hạc nhìn Đường Thiên đầy lo lắng.

Mọi người đều bị biến cố bất ngờ này làm giật nảy mình , trong cái phiến thạch hải này có quá nhiều mối nguy hiểm không thể lường trước được . Liên tục xảy ra biến cố đã nhắc nhở bọn họ, cho dù bọn họ có là thánh giả đi chăng nữa thì tại cái thế giới mênh mông này vẫn phải cẩn thận từng li từng tí một.

Đường Thiên mang theo vẻ mặt đầy kỳ quái nói : "Dường như huyết lô đang hấp thu nó."

Lúc này Tiểu Nhị mới đủng đỉnh đi tới : "Nhiệm vụ của huyết lô là trợ giúp huyết nhục ngươi tiến hóa , chắc là vừa nãy loại hắc kim này có thể trợ giúp ngươi tiến hóa."

Đường Thiên giật nảy mình: "Ta sẽ không tiến hóa thành con trùng chứ!"

Tiểu Nhị rất muốn nói là rất có khả năng sẽ như thế nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của con nhị hàng là biết nếu như mình nói như vậy thì chắc chắn sẽ là một trận hành hung.

Đại trượng phu không bị phú quý cám dỗ, uy vũ không khuất phục... Nhưng bị đánh trước mặt nhiều người như vậy thì cũng quá mất mặt!

Tiểu Nhị trợn mắt nói dối, trên mặt đầy vẻ chắc chắn: "Chắc chắn sẽ không."

Nghe vậy Đường Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả đám đi tới khối nham thạch vừa nãy đám hắc trùng chiếm giữ, khối nham thạch này lớn cỡ chiếc thuyền nhỏ , bề ngoài trông giống như một cái tổ ong lớn trên mặt có đầy lỗ thủng. Bỗng Nha Nha chui ra, vừa nhìn thấy nham thạch thì cái mũi nó giật giật , chỉ vào nham thạch, y y nha nha khoa tay múa chân cực kì kích động.

Lẽ nào bên trong có cái gì sao?

Mấy người liếc nhìn nhau, không nói hai lời, bắt đầu động thủ.

Vừa động thủ bọn họ lập tức nhận ra điểm khác thường , cái khối nham thạch thoạt nhìn không bắt mắt này cứng hơn xa bọn họ dự tính . Một quyền của Đường Thiên chỉ để lại một cái lỗ nông . Điều này khiến tinh thần mọi người đại chấn, xem ra rất có khả năng là bên trong có thứ tốt.

Rất nhanh, dưới hợp lực của bốn người tốn tròn một giờ (thế mà rất nhanh) khối nham thạch cũng bị bốn người tách ra từng chút một , lộ ra

nội hạch bên trong.

Bên trong là một hắc cầu lớn cỡ giỏ trúc , mặt ngoài phủ đầy những điểm sáng sen kẽ chi chít , những điểm sáng này liên tục chớp lóe lúc sáng lúc tối . Nhìn kỹ lại mọi người mới nhận ra những điểm sáng này chính là trứng hắc trùng , những quả trứng hắc trùng này tản ra một loại dao động khó có thể nói rõ bằng lời.

Tất cả mọi người cùng sửng sốt và sau đó trên mặt tất cả đều hiện lên vẻ mừng như điên.

Hồn nguyên!

Cỗ năng lượng có dao động thuần túy này là dao động của hồn nguyên.

Ở nơi có năng lượng nồng đậm thì dễ sinh ra hồn nguyên, nhưng tất cả những hồn nguyên này đều cực kỳ nhạt , chỉ là một tia hay một dòng nhỏ mà thôi. Bọn họ chưa bao giờ cảm thụ thấy hồn nguyên thuần túy nồng đậm như thế này.

Ngay cả Binh cũng bị dao động nồng đậm của hồn nguyên hấp dẫn, nhẹ nhàng đi ra.

Trước khi mọi người kịp ra tay , hắn đã vội vàng hô lên : "Lưu một ít làm giống cấp cho phòng thí nghiệm huyết mạch ."

Bên trong những con trùng này đầy tràn hồn nguyên thuần túy nhất , đối với mọi người thì nó chẳng khác thì thứ đại bổ , có thể khiến hồn giá trị của bọn họ tăng lên rõ ràng nhất.

Điều này làm mọi người vui ra mặt. Nếu như không có các loại thuốc giống như thánh cốt thì muốn tăng hồn giá trị cực kỳ khó khăn . Ngay cả khi bản thân ở chỗ có năng lượng nồng đậm thì tốc độ tăng trưởng hồn giá trị vẫn cực kỳ chậm chạp.

Ngoại trừ số bị Binh mang đi , bốn người chia nhau số trứng trùng còn lại , lập tức số hồn giá trị tăng lên thật rõ ràng.

Đối với linh vực thì hồn giá trị tăng lên cũng có nghĩa là khả năng dung nạp năng lượng cũng tăng lên.

Phần của Đường Thiên thì đương nhiên là rơi vào miệng Tiểu Nhị rồi , sau khi ăn no nê Tiểu Nhị cảm thấy rất là mỹ mãn, hồn giá trị của hắn gia tăng 10 điểm. Thế nhưng sau đó ánh mắt của hắn lại rơi lên khối thạch cầu mầu đen đã bị mọi người tiêu diệt sạch trứng trùng không còn gì.

Trong lòng hắn khẽ động , sau đó bỗng xuất Quang Minh đỉnh ra , dùng Đoạt xá châu gia trì rồi bắt đầu thiêu đốt tảng đá đen lớn cỡ giỏ trúc này.

Ngọn Quang Minh diễm trắng phau xanh thẳm an hòa bao phủ hắc thạch, dần dần, hắc thạch bắt đầu thu nhỏ lại. Sau hai tiếng nó co nhỏ lại chỉ còn lớn cỡ nắm tay .

"Không được, hồn giá trị của ta không đủ, không thể nào luyện hóa nó, nhưng chắc chắn nó là thứ tốt." Tiểu Nhị lắc đầu nói.

Nhưng đúng lúc này, Nha Nha chạy lại gần , trên mặt đầy vẻ thèm thuồng gần như chẩy cả nước miếng . Tiểu Nhị liếc nhìn nó rồi đưa ra : "Ngươi muốn à?"

Nha Nha liên tục gật đầu, vừa đoạt lấy tảng đá đã mở lớn miệng, trước mặt đám người đang trợn mắt há mồm, nuốt chửng hắc thạch lớn cỡ nắm tay vào bụng.

Cái này...

Trên cái trán sáng bóng của Nha Nha bỗng có quang mang yếu ớt sáng lên , sau đó khối đá đen kia bị hòa tan ra giống như tảng băng tan vậy , cái bụng của Nha Nha nhanh chóng xẹp đi.

Sau đó thân thể của Nha Nha bắt đầu nổi lên một tầng kim chúc sáng bóng.

Tiểu Nhị gần như không thể tin được vào mắt của mình nữa, hắn dùng Quang Minh đỉnh mà vẫn không thể luyện hóa được khối hắc thạch này vậy mà lại bị Nha Nha luyện hóa luyện hóa như thế sao?

Quang mang trên thân Nha Nha dần nhạt đi nhưng thân thể kim chúc sáng bóng của nó càng thêm trầm lắng . Nha Nha hoan hô một tiếng rồi bỗng dậm chân một cái lao đi giống như viên đạn bắn ra khỏi nòng pháo , lao về phí một khối nham thạch .

"Nha Nha..." Đường Thiên giật nảy mình, vô ý thức chuẩn bị quát ngưng lại.

Nhưng cảnh tượng kế tiếp lại khiến lời vừa chuẩn bị rời mép Đường Thiên thì dừng lại.

Oanh!

Tảng nham thạch lớn cỡ năm sáu tầng nhà ầm ầm tan nát , mảnh vụn bắn tung tóe, một bóng dáng mang theo quang manh trầm lắng xuyên qua mưa đá , rõ ràng đó là Nha Nha.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Nha Nha nhảy tới nhảy lui dọc theo tảng đá nhanh chóng trở lại trước mặt Đường Thiên, nó dương cái khuôn mặt nhỏ nhắn lên , trên mặt đầy vẻ đắc ý. Trên người nó không hề có chút thương tổn nào , va chạm vừa nãy mạnh như vậy vậy mà không lưu lại trên người nó một vết tích nào.

Nha Nha đang đợi biểu dương bỗng thấy thân thể cứng đờ , thì ra nó đã bị Đường Thiên chộp vào trong tay .

Đường Thiên dùng sức nhéo nhéo, ngoài miệng nói: "Di, vẫn co dãn mà , nhưng đúng là cứng hơn so với trước đây một chút .."

Lời nói còn chưa dứt đột nhiên Đường Thiên dùng sức ném Nha Nha, trên miệng hô lớn: "Đạn thịt công kích!"

Oanh!

Lại một khối nham thạch nữa bị xuyên thủng.

Trên mặt Tiểu Nhị đầy vẻ đồng tình nhìn Nha Nha, cái đồ ngu xuẩn này không ngờ lại chạy đến trước mặt con nhị hàng lên mặt. Chẳng lẽ nó không biết lòng dạ của con nhị hàng là thứ hẹp hòi nhất , rất dễ đỏ mắt trước đồ của người khác hay sao ? Thật đáng thương cảm a!

Biến hóa của Nha Nha lập tức khơi lên hứng thú của Đường Thiên .

Đạn thịt công kích!

Chiêu thức quái đản này sẽ khiến địch nhân không thể dự đoán được.

Đúng lúc này Đường Thiên bỗng cảm thấy huyết lô bên trong người nóng lên rồi sau đó một luồng tiên huyết nóng hổi từ trong huyết lô lao ra tiến vào kinh mạch của hắn rồi sau đó chạy dọc theo thân thể . Phàm những nơi mà nó đi qua Đường Thiên chỉ cảm thấy tê ngứa giống như cảm giác ngứa khi làn da mới sinh ra vậy .

Ba ba ba!

Tiếng nổ cực nhỏ liên tục vang lên trong người hắn .

Hắn cảm thấy huyết nhục gân cốt của hắn đang không ngừng phát ra những tiếng nổ cực nhỏ , liên miên vô tận không dứt bên tai . Từng dòng nhiệt lưu nhỏ không ngừng nổ tung ở những vị trí khác nhau , chỉ trong nháy mắt toàn thân Đường Thiên đỏ lừ tựa như một con tôm bị nấu chín .

Nhưng ngay sau đó, một dòng khí tức hung hãn đến cực điểm theo từ bên cơ thể Đường Thiên đột nhiên bùng lên !

Cỗ khí tức này bạo phát cực kỳ bất ngờ mà biến mất cũng cực nhanh. Chỉ trong vòng một hơi thở , thân thể đỏ lừ của Đường Thiên đã khôi phục lại như bình thường ,đồng thời luồng khí tức đáng sợ kia cũng biến mất không còn tăm tích cứ như những thứ vừa xảy ra chỉ là ảo giác mà thôi.

Đám Hạc biết rõ đó không phải là ảo giác mà là trong cơ thể Đường Thiên có biến hóa.

Đường Thiên ngơ ngác nhìn bàn tay của mình, hắn có thể cảm thụ được lực lượng dâng trào đang ẩn chứa trong cơ thể mình một cách hết sức rõ ràng .Nó thuần túy chỉ là lực lượng của cơ thể , hiện tại huyết nhục của hắn còn cứng rắn hơn sắt thép , phảng phất như lúc nào chúng cũng có thể tụ lại thành một dòng nước lũ.

"Cơ thể của ta, hình như đã trở lên mạnh lên rồi."

Đường Thiên thì thào tự nói, cảm thấy hơi không thể tin nổi .

"Thử một lần xem." Tỉnh Hào cẩn thận nói.

Đường Thiên không nói một lời, đi tới trước mặt một khối nham thạch lớn như tòa núi nhỏ . Đây cũng là tảng nham thạch lớn nhất trong tầm mắt mọi người , thân thể của Đường Thiên đứng trước tảng nham thạch này lại trở lên quá nhỏ bé.

Bỗng Đường Thiên quát lớn một tiếng , đánh một quyền về phía nham thạch!

Trong khoảnh khắc khi nắm tay của Đường Thiên xuất ra , con ngươi của Tỉnh Hào, Hạc, Lăng Húc không hẹn mà cùng co lại!

Bình thường bọn họ đối luyện với Đường Thiên rất nhiều vì thế bọn họ rất hiểu thực lực của Đường Thiên ra sao , một quyền này của Đường Thiên mang đến cho bọn họ cảm thụ hoàn toàn khác biệt.

Ca!

Một tiếng giòn giã vang lên , mọi người tập trung nhìn một lần nữa , chỉ thấy trên khối đá lớn như tòa núi nhỏ kia trong nháy mắt đã phủ đầy những vết rạn chằng chịt như mạng nhện rồi sau đó ầm ầm vỡ nát , vô số mảnh đá vụn bắn tung ra bốn phía như hạt mưa rơi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Một quyền lúc nãy của Đường Thiên không hề dùng đến Ma quỷ hỏa mà chỉ thuần túy dùng lực lượng cơ thể.

Tên gia hỏa này ...

Người có sắc mặt phức tạp nhất chính là Tiểu Nhị. Trong mắt hắn, tiên huyết trong thân thể Đường Thiên đầy ngập lực lượng kinh người , nóng hổi như dòng dung nham đang hừng hực cháy. Lúc này năng lượng hải bên trong Song tử lô hoàn toàn bị biển máu áp chế. Phiến biển máu mênh mông này tỏa ra lực lượng đáng sợ, năng lượng hải bị áp chế ép vào một góc .

Dòng máu nóng rực làm Tiểu Nhị chẳng thích nổi .

"Quả nhiên là tiến hóa rồi!" Hạc nhẹ nhàng lại gần, có chút hiếu kỳ nói: "Cũng không biết đến lúc ngươi mọc cách thì có mọc thêm đuôi không nhỉ ?"

Vốn trong lòng Đường Thiên đang cực kỳ vui mừng nghe thấy vậy thì lập tức thì chột dạ : "Không thể nào..."

Khi huyết thánh tiến hóa đến cảnh giới nhất định thì thân thể sẽ phát sinh biến hóa, chuyện mọc ra mấy thứ như cánh cũng rất bình thường.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng trên người mình có thêm một đôi cánh, sau mông có thêm một cái đuôi , lập tức không rét mà run. Nếu như vậy thì nhất định Thiên Huệ sẽ không thích!

Thế nhưng có một người hoàn toàn không hề để ý đến cái sắc mặt vàng như đất của Đường Thiên.

"Xem ra cái khu thạch hải này là địa phương tốt a, bảo vật ở khắp nơi, vừa có thể tăng trưởng hồn giá trị lại có thể làm thân thể tiến hóa, đây chính là bảo địa." Kể cả con người vốn nội liễm trầm ổn như Tỉnh Hào, lúc này cũng không khỏi hơi mất bình tĩnh .

"Còn có thể trợ giúp các ngươi cường hóa hồn bảo nữa." Tiểu Nhị bổ sung thêm một câu.

Nghe thấy vậy con mắt của Hạc và Lăng Húc cùng lóe lên quang mang xanh nhạt.

"Quả nhiên là bảo địa!" Hạc liếm liếm miệng: "Ông trời cho chúng ta cơ hội tuyệt hảo như thế này , nếu mà không lấy thì thế nào cũng bị thiên lôi đánh chết a."

"Của chúng ta! Tất cả đều là của chúng ta! Ai dám cùng chúng ta tranh đoạt, một thương đâm chết hắn!"

Lăng Húc đầy hưng phấn rống to, mũi thương chỉ thẳng vào biển đá trước mặt, đã sớm quên mất lúc nãy nguy hiểm thế nào.

"Hừng hực xông!"

Ba người đồng thanh hét lớn rồi lao vào biển đá.

"Uy uy uy, các ngươi chờ ta!"

Đường Thiên ở phía sau ba người liều mạng gọi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 556: Thần Thiếu Niên Hừng Hực Xông Lên

Ở bên trong phiến thạch hải , bốn người mang theo hứng thú cực cao , một đường quét sạch , chiến lợi phẩm cực kỳ phong phú .

Số lượng hắc trùng cực đông , số lượng hắc kim thu được cũng không ít, nhưng Huyết lô trong cơ thể Đường Thiên lại chẳng hứng thú gì với hắc kim nữa. Bất kể Đường Thiên khu động kiểu gì Huyết lô vẫn không hề hấp thu hắc kim. Đường Thiên đoán rằng thân thể của chính mình đã hấp thu đủ hắc kim vì thế không thể hấp thu thêm hắc kim được nữa.

Đường Thiên chỉ đành mở trừng mắt nhìn Tiểu Nhị trợ giúp ba người Tỉnh Hào, Hạc, Lăng Húc cường hóa hồn bảo.

Hắc kim có tính tương thích cực kỳ xuất sắc , có thể trộn lẫn với các loại kim chúc, Thánh huyết ẩm của Tỉnh Hào, Thiên Ma vũ của Hạc, Ngân thương của Lăng Húc, tất cả đều được cường hóa một lần.

Sau khi cường hóa , phẩm chất tăng lên cực rõ ràng , toàn bộ hồn bảo đều trở nên vô cùng cứng rắn.

Mà càng làm cho Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm chính là ngay cả Binh đại thúc cũng lôi Thiên Không Hổ ra để Tiểu Nhị giúp hắn cường hóa. Đường Thiên còn nhớ rõ cái khuôn mặt của Tiểu Nhị hoàn toàn dại ra trước Thiên Không Hổ khổng lồ phía trước mặt , khuôn mặt nó co quắp, mầu thì chuyển sang xanh lét.

Không đợi hắn kịp phản đối,đại thủ của Đường Thiên đã vung lên, đập xuống.

Thương cảm cho Tiểu Nhị, hắn nhìn ngọn 【 Quang Minh diễm 】 nhỏ bé trong tay lệ rơi đầy mặt.

Quang Minh đỉnh là danh bảo luyện khí của Quang Minh võ hội , đúng là có chỗ độc đáo. Lãnh diễm ưu nhã lúc trước đã không còn thích hợp với Tiểu Nhị. Vì muốn phối hợp với Quang Minh đỉnh, Tiểu Nhị đặc biệt đổi sang dùng hồn thẻ 【 Quang Minh diễm 】 .

【 Quang Minh diễm 】 là Hồn thuật thẻ chuyên môn của Quang Minh võ hội , nhưng nếu so với mấy loại như 【 Vi quang】 thì vẫn còn kém quá nhiều. Chỉ cần nguyện ý ra giá cao thì thế nào cũng mua được trên thị trường. Mà cái tấm thẻ này lại chính là thứ Mạc Lôi cống hiến ra, tuy bọn họ tránh được Thẩm phán chi quang nhưng đã không thể tu luyện hồn thuật quang minh hệ được nữa.

Về sau bọn họ phải đi theo con đường linh năng lượng thể , vì thế những hồn thuật thẻ này đối với bọn họ cũng chẳng có chút giá trị gì.

Khi 【 kế hoạch Bắc Đẩu 】 không ngừng phát truyền sâu hơn, hơn nữa nhóm thực nghiệm đầu tiên là Lăng Húc, Hạc và Tỉnh Hào đã thành công, tương lai Đại Hùng tinh sẽ có thêm nhiều người đi theo con đường này.

Quang Minh diễm không hề bá đạo mà ngược lại nó ôn hoà trong xanh phẳng lặng, nhưng hiệu quả so với lãnh diễm ưu nhã thì xuất sắc hơn nhiều. Hơn nữa vì cùng sinh ra từ một mạch nên uy lực của Quang minh diễm trong Quang minh đỉnh tăng vọt.

Quang minh diễm của Tiểu Nhị so với Ma quỷ hỏa của Đường Thiên Ma thì vẫn còn hơi kém hơn một chút . Sau khi hòa tan hắc kim rồi dung nhập trong hồn bảo, đối với Tiểu Nhị thì quá trình này cũng không phải là chuyện dễ. Nhất là cường hóa Thiên Không Hổ, chưa từng có ai đem cơ quan hồn giáp luyện chế như hồn bảo cả, hơn nữa trình độ 【 Quang minh diễm 】 của Tiểu Nhị vẫn còn thấp, cái ngọn Quang minh diễm trước mặt Thiên Không Hổ khổng lồ trở lên vô cùng nhỏ bé khiến Tỉnh Hào cảm thấy thương cảm vô cùng.

Tiểu Nhị không thể không cường hóa từng khối nhỏ một , để cường hóa xong Thiên Không Hổ Tiểu Nhị phải tốn thời gian tròn hai mươi ngày , hơn xa tổng thời gian lúc cường hóa cho đám Tỉnh Hào .

Mầu trạm lam trên Thiên Không Hổ bị nhiễm thêm một tầng màu đen, biến thành mầu xanh nước biển, tuy không còn gọn gàng như lúc trước nhưng lại nhiều thêm một chút uy thế nhiếp người.

Sau khi được trộn thêm hắc kim , độ cứng của Thiên Không Hổ trở nên cực kỳ kinh người, nếu không sử dụng hồn thuật thì kể cả Đường Thiên cũng chẳng thể lưu lại trên người Thiên Không Hổ một vết thương nào.

Binh đại thúc quả thực vô cùng vui sướng , yêu thích không nỡ buông tay.

Công trình lớn cũng giúp trình độ 【 Quang minh diễm 】của Tiểu Nhị tiến bộ nhanh chóng , chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi hai mươi ngày mà hồn giá trị của 【 Quang minh diễm 】 đã tăng lên đến 120 điểm hồn giá trị, Quang minh diễm cũng từ ngọn lửa nhỏ biến thành một chùm lửa lớn cỡ nắm tay.

Trong vòng một tháng sau đó , mọi người vừa đi về phía trước vừa cướp đoạt.

Thế nhưng không hề gặp được hắc thạch và trùng trứng, điều này làm mọi người vô cùng thất vọng.

Cái phiến thạch hải này dường như không có điểm cuối, mặc dù đám Đường Thiên vẫn để ý đến chuyện cướp đoạt hắc trùng nhưng tốc độ lại không hề chậm đi một chút nào ấy vậy mà đi liên tục tròn một tháng cảnh sắc vẫn không hề thay đổi chút gì.

Nếu không phải có Lục phân nhãn thì bọn họ đã sớm mê thất (lạc đường) trong cái phiến thạch hải này rồi . Nhưng ngay cả như vậy , cái cảm giác đi mãi không thấy cuối này vẫn ảnh hưởng đến sĩ khí của mọi

người , cũng may bốn người đều là hạng người có ý chí kiên định không dễ dàng nóng vội như vậy.

Tuy hắc kim không còn hiệu quả gì với bọn họ nhưng dọc đường gặp được thì mọi người vẫn cứ thu thập theo thói quen.

Không thể không nói không có gì có thể làm người ta tiến bộ nhanh chóng hơn thực chiến , chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi có một tháng, cho dù địch nhân chỉ là đám trùng quần nhưng thực lực của mọi người vẫn tiến bộ tương đối lớn.

Vô số bóng đen như hạt mưa, nhào về phía bọn họ như những ngọn nộ tiễn.

Lăng Húc tiện tay đâm ra một thương , ở đầu mũi thương đột nhiên nở bung ra thành vô số ngân mang bao phủ toàn bộ trùng quần . Lăng Húc nhẹ nhàng rung động thân thương, chỉ thấy những tia ngân mang như hạt mưa bỗng cùng lúc đổi hướng giữa không trung , giống như những đạo ngân tiên thật nhỏ , ngân tiên quất lên người hắc trùng, ba, hắc trùng cứng đờ.

Ba ba ba, âm thanh nổ tung vang lên dầy đặc , trùng quần lập tức cùng cứng đờ . Lăng Húc rót kình khí rót vào trong cơ thể hắc trùng, tuy nhìn bề ngoài hắc trùng không hề bị thụ thương nhưng thực ra cơ quan nội tạng bên trong cơ thể đã hoàn toàn biến thành bùn nhão rồi .

Lăng Húc khẽ xoay cán thương một cái , trong miệng hô lên: "Tiểu Nhị!"

Hô, toàn bộ hắc trùng đông nghịt giống như một cơn mây đen bay về phía Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị không nhanh không chậm lấy Quang minh đỉnh ra , trên đầu kim sắc khô lâu phun ra một đạo hỏa diễm bạch sắc, cuốn toàn bộ những con trùng kia vào trong kim khô đầu lâu.

Tiểu Nhị nhắm mắt lại, thủ quyết trên tay không ngừng biến ảo .

Một lát sau, trên cái viền mắt trống rỗng của kim sắc khô lâu bỗng nhiên có hai luồng bạch quang sáng lên , một đoàn hắc kim nhỏ từ bên trong bay ra rơi vào bàn tay Tiểu Nhị.

Tuy thứ này không còn mấy tác dụng với mọi người nhưng từ nguyên tắc không lãng phí, tất cả trùng quần gặp trên đường đều bị luyện thành hắc kim.

"Thật buồn chán!" Lăng Húc có chút chán nản : "Ngày nào cũng là côn trùng với côn trùng, hiện tại ta cứ nhìn thấy côn trùng là muốn ói rồi."

Hạc lười biếng nói: "Thế nhưng lần nào ngươi cũng là người động thủ đầu tiên , ngươi nhìn xem , chúng ta cũng lười chẳng muốn động thủ rồi."

"Động thủ rất buồn chán, không động thủ còn buồn chán hơn!" Lăng Húc căm giận nói, tiện tay xuất ra một thương đâm vỡ tảng nham thạch chắn đường : "Hiện tại tốt nhất là chạy ra một tên gia hỏa lợi hại có thể cùng ta đánh một trận thì tốt !"

Tỉnh Hào cười khổ: "Ngươi đúng là đồ có miệng quạ đen."

Lập tức mọi người nhận ra có điểm khác thường , vốn bọn họ luôn đi tới trong cái không gian tăm tối xung quanh không có một tia sáng , tuy trong mắt đám Đường Thiên xung quanh sáng như ban ngày nhưng thực tế bên ngoài là cảnh tượng đen kịt.

Thẳng cho đến lúc này bỗng bọn họ phát hiện ra phía trước có ánh sáng lờ mờ.

Điều này làm cho bốn người không khỏi liếc nhìn nhau, tất cả đều lộ ra vẻ mặt cẩn thận phòng bị.

Bọn họ thả chậm tốc độ, chậm rãi phi hành về phía trước,khi bọn họ không ngừng tiến lên thì phía trước cũng càng lúc càng sáng.

Khi bọn họ lướt qua tảng đá cuối cùng thì tất cả đều bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh . Lam quang, toàn bộ những thứ nhìn thấy trong tầm mắt đều là một vùng quang mang lam sắc .

Cái phiến quang mang lam sắc phân biệt với thạch hải một cách rõ ràng nhưng có một điểm đồng nhất chính là nhìn thấy vô biên vô hạn như nhau .

"Đây là cái gì?" Đường Thiên thì thào tự nói.

"Là một loại năng lượng!" Khuôn mặt xưa nay vốn trầm ổn của Tỉnh Hào lúc này cũng đầy vẻ vô cùng chấn động : "Nhiều năng lượng như vậy..."

"Trên đời này có biển năng lượng thật ..." Hạc thất thanh kêu.

Lăng Húc ngơ ngác nhìn phiến lam quang vô biên vô hạn trước mặt : "Thứ này... Đánh nhau kiểu gì..."

Tiểu Nhị và Binh cũng bị cảnh tượng kia làm khiếp sợ nói không lên lời.

Một lúc lâu sau tất cả mọi người mới phục hồi lại tinh thần, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ cẩn trọng.

"Loại năng lượng này rất kỳ quái, ta chưa bao giờ gặp phải , cũng không phải là rất cuồng bạo mà ngược lại rất ổn định."Trong tay Hạc là một luồng lam mang, đây là thứ hắn vừa lấy xuống từ biển lam quang .

"Ừ, rất ổn định." Tỉnh Hào cũng cẩn thận cảm thụ loại năng lượng kì dị này : "Nhưng cũng bị thân thể chúng ta bài xích . Đây đúng là kỳ tích, hải dương năng lượng mênh mông như vậy thì rốt cuộc bên trong là cái gì đây , thật khiến người ta hiếu kỳ a."

"Hiếu kỳ cái gì, dù sao thì cũng phải xông vào !" Lăng Húc vẫn là cái bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Đường Thiên gật đầu liên tục: "Tiểu Húc Húc nói đúng, kể cả có chưa thấy qua thì vẫn cứ phải tiến lên, nghĩ nhiều cũng vô dụng mà thôi!"

Tỉnh Hào và Hạc liếc nhìn nhau, cả hai đều cười khổ , hai tên gia hỏa đầu óc đơn giản . Rốt cuộc loại năng lượng có kết cấu kì quái này có tính chất như thế nào , điều này chẳng ai biết. Và bên trong cái phiến hải dương năng lượng nồng đậm mênh mông vô tận này sẽ có cái gì? Chỉ nghĩ qua đã khiến trong lòng người ta sinh ra cảm giác kinh sợ

"Nói cũng phải , chẳng quản thế nào , cứ xông vào đi đã!" Tỉnh Hào dứt khoát nói. Mục đích của chuyến đi này là Thánh vực, bọn họ đã không còn đường lui nữa rồi, cho dù trong cái phiến lam quang này có nguy cơ khắp nơi thì bọn họ vẫn cứ phải tiến lên.

Hạc buông tay sang hai bên , cố tìm vui trong nổi khổ : "Thực ra ta luôn bị dụ dỗ."

"Đi thôi!" Đường Thiên hô to một tiếng, cả đoàn người bay về phía lam quang không chút do dự.

Cái vùng lam quang này tựa như một bức tường ánh sáng cực lớn kéo dài đến tận cuối tầm mắt của bọn họ , vừa giống như hải dương lam quang , lại mênh mông như thạch hải vậy.

Khi càng bay đến gần lam quang thì đám Đường Thiên càng phát hiện ra bọn họ nhỏ bé như thế nào.

Tuy mọi người không do dự nhiều nắm nhưng ngay cả Đường Thiên cũng xốc lại tinh thần cảnh giác thêm vài phần . Tiểu Nhị và Binh đều giấu trong thân thể hắn, loại lam quang này là một loại năng lượng , mà thân thể hắn có thể bài xích năng lượng cho nên nguy hiểm không lớn

cho lắm nhưng đối với Tiểu Nhị và Binh đại thúc thì lại nguy hiểm rất nhiều.

"Mọi người nối với nhau ."

Đường Thiên lấy ra một cái dây dài , cái dây dài này là một kiện trường tiên bạch ngân , tính chất cực kỳ bền bỉ , Đường Thiên đã giật thử nhưng hắn không thể kéo đứt. Đường Thiên lo mọi người bị lạc nhau .

"Ta đi đầu !" Tỉnh Hào nói.

Đường Thiên lắc đầu, giọng nói đầy kiên quyết: "Mọi người đều theo ta vì thế đương nhiên ta là người đi đầu , hơn nữa còn phải dùng Lục phân nhãn để tìm đường nữa."

"Cẩn thận." Tỉnh Hào trầm giọng nói: "Gặp phải nguy hiểm thì kéo sợi dây."

Bản thân hải dương năng lượng mênh mông như vậy đã mang đầy lực chấn nhiếp, kể cả cường đại như thánh giả trước mặt nó cũng chỉ có thể tái mặt mà thôi.

"Ừ!" Đường Thiên lộ ra dáng vẻ tươi cười sáng lạng như ánh mặt trời: "Yên tâm, nhất định chúng ta sẽ xông qua , thần thiếu niên, không có gì có thể ngăn cản!"

"Nói không sai chút nào !" Hạc bình thản nói: "Có cái gì có thể ngăn cản được tên thiếu niên bệnh tâm thần cơ chứ ? Tuyệt đối không có thứ gì có thể kháng cự được!"

"Sai!" Lăng Húc đắc ý nói: "Vẫn còn có thứ có thể kháng cự!"

Hạc rất kinh ngạc: "Thứ gì đó có thể ngăn cản thiếu niên bệnh tâm thần ?"

"Thiên Huệ!" Lăng Húc đắc ý cười to: "Tiểu Hạc tử, quả nhiên ngươi không thông minh được như ta..."

Hạc á khẩu không trả lời được.

Tỉnh Hào không khỏi mỉm cười, cảm giác khẩn trương trong lòng cũng bị đánh tan đi phân nửa, cùng đám gia hỏa không đầu óc này ở một chỗ đôi khi cũng rất tốt a.

Bốn người dùng trường tiên kết với nhau thành một chuỗi, Đường Thiên giơ cánh tay lên , mặt hướng về phía quang hải lam sắc , tiếng nói thở ra : "Uy, thần thiếu niên, phải bắt đầu xông rồi!"

Lăng Húc: "Sát sát sát!"

Hạc: "Nói thừa nhiều như vậy còn có thể làm thần thiếu niên sao?"

Tỉnh Hào: "Thực ra chúng ta có thể nghĩ ra khẩu hiệu tương đối có ý nghĩa..."

Đường Thiên cười ha ha, đột nhiên lao về phía quang hải, bốn người lao đi như một mũi tên nhọn , đầu mũi tên đâm về phía quang hải lam sắc mênh mông .

"Thần thiếu niên, hừng hực xông lên!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 557: Lam Chu Nho (Người Lùn)

Năng lượng lam sắc nồng đậm phát ra dao động xung quanh bốn người , bọn họ giống như hòn đá khi ném xuống mặt nước làm gợn lên vô số rung động.

Đám Đường Thiên cẩn thận từng li từng tí một , lam quang xung quanh bọn họ đã bị ngăn cách với bọn họ . Bốn người đều là linh năng lượng thể, linh năng lượng thể của Đường Thiên đứng đầu về trình độ , lam quang bị ngăn cách với thân hình hắn chừng nửa trượng , hiệu ứng của ba người còn lại vẫn kém Đường Thiên rất nhiều.

Việc tiến lên trở lên khó khăn hơn , giống như bọn họ đang đi lại trong dòng nước , vì thế về sau mọi người dứt khoát dùng luôn cái động tác bơi để di chuyển.

Sau khi tiến vào vùng lam quang thì trái lại không còn chói mắt giống lúc nãy bên ngoài nhìn thấy , xung quanh là mầu trạm lam trong sáng giống như ở dưới đáy biển vậy.

Đi về phía trước ước chừng vài dặm cảnh sắc xung quanh dần có những thay đổi, đôi mắt sắc của Đường Thiên thoáng nhìn thấy có thứ gì đó phía trước: "Đó là cái gì?"

Tinh thần mọi người khẽ rúng động , trở lực trong nước lam quang cực lớn khiến thể lực của mọi người bị tiêu hao rất nhiều , mà trong cảnh lạ lẫm này phải luôn giữ nguyên tinh thần cảnh giác và khẩn trương cao độ làm cho thể lực bất tri bất giác bị trôi mất.

Bốn người vội vàng hướng về phía đó bơi đi, chỉ thấy đó là một gốc "San hô" lam sắc có hình dáng bất quy tắc giống như cành cây , trên thân phát ra ánh sáng óng ánh . Đám Đường Thiên vây quanh "San hô" băng lam này sách sách lấy làm kỳ, cái cây "Lam san hô" này cao cỡ ba người.

"Là năng lượng kết tinh hình thành nên ." Hạc cẩn thận quan sát, hắn phát hiện ra thân thể lam "San hô" đang không ngừng sinh trưởng nhưng loại sinh trưởng này cũng cực kỳ chậm chạp.

"Cao được đến thế này ít nhất cũng phải sinh trưởng vài vạn năm rồi." Đây cũng là lần đầu tiên Tỉnh Hào nhìn thấy thứ như thế này : "Có muốn lấy xuống xem nó là thứ gì không?"

Đề nghị của Tỉnh Hào được mọi người tán đồng.

Đường Thiên đưa bàn tay ra nhẹ nhàng cắt rồi bẻ từ trên cây "Lam san hô" ra một đoạn. Những người còn lại thấy thế cũng thay nhau động thủ.

"Tinh thể năng lượng thật kì quái ." Đường Thiên cẩn thận cảm thụ, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Hạc miêu tả chuẩn xác hơn nhiều: "Đúng là rất đặc biệt, độ tinh khiết của tinh thể năng lượng này so với tinh thần thạch thì cao hơn nhiều. Thế nhưng kết cấu của loại năng lượng này cũng quá ổn định , chúng ta khó có thể sử dụng được ."

"Nếu kết cấu năng lượng ổn định thì có thể dùng để luyện chế hồn bảo." Tỉnh Hào ở bên cạnh bổ sung, hắn và Hạc là hai người có học thức rất uyên bác.

Bỗng Đường Thiên vô cùng vui mừng: "Ta biết đây là cái gì rồi! Thiên không băng thụ! Đây chính là Thiên không băng thụ! Cái này đã được Quỷ Ngô tiền bối nhắc qua, thảo nào ta lại cảm thấy quen mắt thế cơ chứ ."

Hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức đem điển tich mà Quỷ Ngô tiền bối cất kỹ quét sạch một lần, không ngờ đến lúc này lại phát huy tác dụng.

"Thiên không băng thụ!"

Hạc và Tỉnh Hào sửng sốt, ngay sau đó không hẹn mà cùng lộ ra mừng vẻ như điên, hai người cũng đã nghe nói tới Thiên không băng thụ.

"Trong truyền thuyết có nói Hoàng kim hồn bảo 【 Thánh Nữ trượng 】của Xử Nữ tọa chính là do Thiên không băng thụ dùng tinh lực làm hồ (ngâm trong hồ tinh lực ấy) trải qua cả nghìn năm từ đó mới luyện chế thành. Lẽ nào đây là Thiên không băng thụ?" Hạc nhìn cây Thiên không băng thụ cao bằng ba người trước mặt, có chút thất thần: "Cái cây này cũng quá lớn nha "

Tỉnh Hào có chút không xác định được : "Liệu có phải thứ gì đó tương tự hay không ? Ta cũng cảm thấy hắn Thiên không băng thụ sẽ không lớn như vậy đâu."

Đường Thiên bị lời nói của hai người làm dao động không dám chắc . Địa vị của【 Thánh nữ trượng 】 tại Xử Nữ tọa cực kỳ cao , nó chính là thánh trượng của một đời Thánh nữ Lý Trinh sử dụng , cũng là một trong những hoàng kim hồn bảo nổi danh và cao cấp nhất Thánh nữ tọa.

"Quản nó là cái gì, cứ thu vào rồi nói tiếp." Lăng Húc có vẻ mất kiên nhẫn.

Đường Thiên suy nghĩ thấy cũng đúng, liền đem cái cây Thiên không băng thụ gì gì đó này thu lấy.

Bọn họ tiếp tục trước đi, rất nhanh sau đó lại phát hiện ra một gốc cây Thiên không băng thụ, rồi cách đó không xa lại gặp được một gốc cây khác.

"Hắn không phải là Thiên không băng thụ đâu ." Tỉnh Hào nói như vậy đấy.

"Ân cáp, nhiều Thiên không băng thụ như vậy sao , lắm Thiên không thế cơ à ?" Hạc cười nhạt nói.

Sắc mặt của Đường Thiên trở lên ngượng ngùng, hắn cũng cảm thấy chắc chắn mình đã lầm rồi , sao có thể có nhiều Thiên không băng thụ như thế được chữ , phải nhớ đó chính là thiên tai địa bảo rất hiếm có đấy . Nhưng căn cứ theo tinh thần không lãng phí , hắn thu thập tất cả những thứ gặp ở dọc đường.

Sau khi tiến lên được vài dặm , cảnh tượng trước mắt khiến Đường Thiên bỏ luôn cái ý định gom góp nhặt nhạnh.

Lọt vào tầm mắt có thể nhìn thấy được là cảnh tượng rừng Thiên không băng thụ to có nhỏ có, dày đặc chi chít, nhìn không phần cuối.

Thiên không băng thụ (sao ?)

Được rồi, chắc chắn là lầm rồi .

"Ha ha ha ha! Đường thần kinh , ngươi mau nhìn cái rừng Thiên không băng thụ kia đi !" Lăng Húc không thể không cười lớn , vào lúc này mà sát muối vào miệng vết thương của Đường Thiên thì đúng là một chuyện hết sức có ý nghĩa .

Đường Thiên trợn mắt nhìn Lăng Húc : "Muốn đánh nhau sao? Ngu ngốc!"

Lăng Húc liên tục lắc đầu, bơi tới trước mặt Đường Thiên, giọng nói đầy vẻ thâm sâu : "Đường thần kinh nói hắn muốn một gốc cây Thiên không băng thụ thế là lão Thiên cho hắn cả một khu rừng Thiên không băng thụ! Ha ha ha ha ha ha "

Bỗng nhiên, khóe mắt Đường Thiên thoáng nhìn thấy bên trong rừng cây phảng phất như có thứ gì đó lóe lên , trong lòng hắn cả kinh, vội vàng hô lớn: "Cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy có vô số lam tiễn bỗng nhiên lao ra từ trong rừng Thiên không băng thụ .

Xuy xuy xuy!

Lam tiễn bay nhanh như thiểm điện,chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt mọi người.

Khi Đường Thiên vừa nhắc nhở thì Lăng Húc là người đầu tiên đưa ra phản ứng, hắn không chút nghĩ ngợi, ngân thương trong tay lập tức đâm ra, ngân vũ dày đặc như mưa, nghiêng chéo vẩy ra , đem toàn bộ mọi người bảo hộ vào trong.

Đinh!

Vụn băng bay tán loạn , lúc này Đường Thiên mới nhìn thấy rõ ràng, những cây lam tiễn bay tới này rõ ràng là những cành cây băng lam (băng lam thụ chi).

Lăng Húc kêu lên đầy đau đớn, thân thể hắn run lên.

Vừa rồi hắn vẫn còn cười nhạo băng lam thụ chi nhưng hiện tại có một lực lượng cực kỳ quỷ dị đang chạy dọc theo thân thương tiến vào kinh mạch trong người hắn . Hàn ý vô hình rót vào thân thể hắn mang theo cảm giác tê liệt đang liên tục lan tràn trong cơ thể hắn .

Nhưng hắn không hề có ý lui lại nửa bước, tình thế lúc này không cho phép hắn lui về phía sau, một khi hắn lui về phía sau thì mọi người sẽ hoàn toàn bị lộ ra trước cơn mưa tạo thành từ vô số mảnh tiễn lam sắc , như vậy bọn họ sẽ bị rơi vào thế bị động

Hắn không lùi mà tiến tới, ngọn lửa trong cặp đồng tử mầu quýt bốc lên , hắn gầm lên một tiếng nộ hống , nhân thương hợp nhất, giống như một chùm ngân vũ nổ tung mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay nghênh đón băng lam thụ chi đang đánh tới.

Leng keng keng!

Vô số vụn băng bay tán loạn , Lăng Húc kêu lên đầy đau đớn rồi sau đó bay ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn trước , trường tiên vốn buộc bên hông mọi người truyền đến lực kéo khiến thân thể mọi người rung động.

Lăng Húc đã mất đi ý thức, trên mặt hắn hiện lên một tầng lam sắc đầy quỷ dị , trên tóc và lông mi cũng kết một tầng băng sương.

"Tiểu Húc Húc!"

Con mắt của mọi người lập tức đỏ lừ.

Đường Thiên gầm lên một tiếng đầy giận dữ rồi bỗng nhiên xé rách ngân tiên buộc bên eo , lực lượng khi Đường Thiên nén giận xuất thủ so bình thường thì lớn hơn rất nhiều, ngân tiên cứng rắn như thế không ngờ bị hắn kéo một cái đứt luôn.

Song chỉ của Tỉnh Hào cũng ẩn hàm sương, một kiếm đem trường tiên buộc bên eo chém đứt rồi xông ra ngoài.

Hạc chậm nửa nhịp, hắn ổn định lại thân hình rồi ôm Lăng Húc lên rồi đem hắn cột lên trên lưng.

Trong rừng cây lại bay ra vô số lam tiễn, Đường Thiên cũng không chọi cứng , hắn né tránh giống như quỷ mỵ , liên tục di động trong cơn mưa lam tiễn , chỉ trong nháy mắt đã đánh tới sát biên giới của rừng cây .

Lúc này hắn mới nhìn thấy rõ ràng thứ tập kích bọn họ chính là cái gì, đó là một đám người có thân thể mầu lam vóc dáng chỉ có chừng trên dưới một thước , mầu da của bọn họ ánh lên vẻ lam sắc đầy quỷ dị , gương mặt hình tam giác ngược, con mắt hẹp dài có mầu hồng giống như tiên huyết , khuôn mặt đầy dữ tợn.

Đường Thiên nghe không hiểu ngôn ngữ của bọn chúng , bọn chúng đang liên tục kêu những tiếng quái khiếu , cánh tay huy vũ lên đằng đằng

sát khí. Bên hông bọn họ có cắm những cành băng lam thụ chi mầu lam nhạt , hiển nhiên đây chính là vũ khí của bọn chúng.

"Tiểu Nhị!"

Đường Thiên rống giận, Ma quỷ hỏa đỏ tươi bốc lên từ trong bàn tay hắn lan ra , Lăng Húc thụ thương khiến cảm giác phẫn nộ trong lòng hắn bốc lên đến cực điểm.

Tiểu Nhị bay ra,khi nhìn thấy những tiểu nhân có màu da lam sắc đầy quỷ dị này hắn không khỏi kinh hô: "Lam chu nho!"

Hạc ở đằng sau nghe thấy Tiểu Nhị kêu lên , con ngươi cũng không khỏi co lại.

Lam chu nho là một loại sinh vật cực đáng sợ, tuy bọn chúng lớn lên có thân hình giống nhân thu nhỏ nhưng linh trí chưa mở, tính cách thì lãnh khốc hiếu sát , hoàn toàn không sợ hãi tử vong. Mà điều đáng sợ nhất chính là Lam chu nho có lực sinh sản siêu cường , chúng nó có thể trong khoảng thời gian rất ngắn sinh sôi nẩy nở đến mấy đời. Chính điều này khiến tộc quần của bọn chúng có quy mô cực kỳ khổng lồ, cảnh tượng bọn chúng tràn về phía địch nhân như thủy triều khiến bất kể kẻ nào cũng phải cảm thấy da đầu tê dại, đây cũng chính là "Lam hải" đầy đáng sợ .

May là loại sinh vật cực đáng sợ này vô cùng hiếm thấy, chỉ có thoáng xuất hiện trong truyền thuyết mà thôi , thậm chí có rất nhiều thánh giả cũng đã hoài nghi, liệu trên thế giới này có thật là tồn tại sinh vật đáng sợ như thế thật không .

Không ngờ đến nơi này lại gặp phải Lam chu nho trong truyền thuyết.

Đường Thiên đã hoàn toàn rơi vào trạng thái bạo tẩu , sao có thể quản Lam chu nho là cái thá gì , cho dù cho hiện tại trước mặt hắn có là thần trong truyền thuyết thì hắn vẫn cứ dùng nắm đấm đánh nát như thường !

Hắn đánh về phía một tên Lam chu nho gần mình nhất , con Lam chu nho này không hề sợ hãi chút nào, nó hú lên quái dị, cầm lấy một ngọn băng lam thụ chi bên hông rồi nhào về phía Đường Thiên nhanh như chớp.

Đường Thiên có thể thấy hết sức rõ ràng , trên cái khuôn mặt tam giác kia đầy sát ý và điên cuồng.

Đi tìm chết!

Thân thể Đường Thiên nhoáng lên, bóng dáng như quỷ mỵ , bất chợt xuất hiện bên cạnh người con Lam chu nho , nắm tay được bao phủ trong Ma quỷ hỏa trực tiếp đánh trúng phần eo của Lam chu nho .

Lực lượng cường đại khiến thân thể Lam chu nho biến dạng một cách mãnh liệt , thân thể bị biến thành hình dáng uốn lượn như cây cung. Khuôn mặt vốn đầy hung hãn lúc này chỉ lại vẻ vô cùng sợ hãi.

Oanh!

Lam chu nho giống như bị một con dã thú điên cuồng lao lên đụng trúng đến cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra đã bị văng đi.

Sau một kích đắc thủ bỗng Đường Thiên khom lưng, nhìn cũng không nhìn, thân thể lấy vị trí hiện tại làm trục, trở tay tung một quyền về phía sau, nắm tay trúng trán một gã Lam chu nho vừa nhào tới khiến tên Lam chu nho này mềm nhũn ngã xuống.

Phệ hồn diễm của Tiểu Nhị âm thầm bốc lên phía sau một gã Lam chu nho, thân thể tên Lam chu nho này lập tức cứng đờ, phệ hồn diễm ngấm vào thân thể nó tựa như giọt nước rồi sau đó chỉ trong nháy mắt đã bay ra phía trước ngực nó , sau đó thân thể tên Lam chu nho này cứng đờ tại chỗ , khí tức đã tuyệt.

Thánh huyết ẩm trong tay Tỉnh Hào vỗ nhẹ lên thân cây băng lam thụ chi đang lao tới , trên mặt tên Lam chu nho ném băng lam thụ chi cách

đó không xa lộ ra vẻ mừng như điên, nhưng ngay sau đó vẻ vui mừng ấy của nó cũng cứng đờ trên nét mặt .

Cành băng lam thụ chi giòn như vậy mà lại hề vỡ ra !

Mà phương hướng chỉ lệch đi bay về hướng khác .

Sao lại có thể như thế được

Nhưng khi nó còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ thì kiếm của tên gia hòa vừa đánh chệch băng lam thụ chi kia đứng ở phía xa xa đâm về phía nó một cái . Không có quang hoa phát ra , không có thanh âm nào vang lên , cái gì cũng không có, nhưng bỗng nó cảm thấy ngực mình đau đớn , trong mắt chỉ còn lại bóng tối.

Hạc cõng Lăng Húc, thân hình nhẹ nhàng chuyển động giống như một làn khói nhẹ, băng lam thụ chi lấp lóe gào thét lao tới , cổ tay hắn khẽ run lên, hoàng kim hạc kiếm bỗng phun ra một đạo kiếm mang bạch sắc chìm vào bên trong thân thể đối phương.

Đối phương kêu lên đau đớn sau đó trên người không còn chút khí tức nào.

Hạc thở phào nhẹ nhõm, những tên Lam chu nho có thực lực rất bình thường nhưng những cành băng lam thụ chi lại rất cổ quái . Không cần hắn phải nhắc nhở, Đường Thiên và Tỉnh Hào cũng nhìn ra điểm này , công kích của hai người hoàn toàn là né tránh cành cây.

Trận chiến này không phải vấn đề gì quá lớn , thế nhưng tại sao nơi này lại có Lam chu nho

Bỗng nhiên, Hạc nhớ ra điều gì đó , bỗng hắn ngẩng đầu khi nhìn sâu vào trong rừng cây , ngay sau đó sắc mặt hắn không khỏi biến đổi.

Vô số Lam chu nho giống như cơn thủy triều vậy , bọn chúng vừa gào lên những tiếng quái dị vừa nhào về phía này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 558: Gió Bão

Sắc mặt mọi người tự nhiên biến đổi.

Lam chu nho nhìn thấy mấy người đám Đường Thiên thì giống như thủy triều vậy, nó hú lên quái dị, nhất tề ném cành cây trong tay ra. Cành cây băng lam thẳng tắp như lao.

Ô!

Đầy trời lam tiễn, giống như đám mây đen chụp xuống cả bốn người.

Tiếng rít nghe rợn người khiến ong hết cả đầu, Đường Thiên nộ mục trợn tròn: "Tiểu Nhị đâu!"

Tiểu Nhị nhăn nhó, bị con hàng loại hai gọi tới gọi lui, trong lòng nó cực kỳ bực bội, nhưng vậy mà không thể phát tác bèn hừ lạnh một tiếng, mũi ô Nha Nha ô giương về phía trước, đột nhiên chà xát cán ô, quang mang Nha Nha ô tăng vọt, giống như một quang thuẫn thật lớn, xoay tròn xông thẳng về phía trước.

Đường Thiên biết rõ Nha Nha ô tuyệt đối không chống được liền hô lớn: "Tiến lên!"

Ba người theo sát phía sau Nha Nha ô, bọn họ muốn mượn cơ hội nhảy vào trong quần thể Lam chu nho, chỉ có như vậy bọn họ mới có cơ hội. Những cành cây băng lam quỷ dị đến cực điểm, uy hiếp rất lớn với cả đám.

Tiểu Nhị cũng mặc kệ Nha Nha ô, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lạnh lùng, không nói một lời tiến lên trước, thuận thế rút Ngục Hải kiếm hư

không ám viêm.

Ngục Hải kiếm hẹp dài hung lệ, ở trong bàn tay bé xíu béo mập, ám viêm đen sì chảy xuôi, hình dáng tinh xảo đẹp đẽ, quái dị không thể mô tả thành câu.

Tiểu Nhị nhẹ nhàng rung thân kiếm, phệ hồn diễm lặng yên không một tiếng động bay vào trong Ngục Hải kiếm, ở biên giới hư không ám viêm bừng lên một tầng thải mang nhàn nhạt.

Oanh!

Cành cây giống như hạt mưa đánh vào Nha Nha ô, vô số vụn băng văng tứ tung, Nha Nha ô ầm ầm nổ tung, sóng xung kích cường liệt quét ngang, cành cây băng lam bị đảo qua thì lập tức chấn động thành vụn băng.

Mấy người đám Đường Thiên thừa cơ sát nhập trong quần thể Lam chu nho.

Lam chu nho dồn dập giơ cành cây băng lam lên hướng tới mấy người đám Đường Thiên xông lại.

Tốc độ Đường Thiên nhanh lắm, trở lực lam quang hải lúc này phảng phất không chút ảnh hưởng, trong lòng hắn chỉ cảm thấy có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, toàn thân vận hết khí lực.

Hắn vọt tới thô bạo không chút biến hóa, lực lượng mạnh mẽ tức thì lật tung vài tên Lam chu nho dọc theo đường. Tại trong cái phiến lam quang hải này, hắn chỉ dùng lực lượng cơ thể thuần túy, thế mà uy lực lớn nhất.

Thân hình Đường Thiên chợt dịch, trong ánh mắt kinh ngạc kinh sợ của đối phương có xen lẫn một mạt tàn ảnh, nắm tay lặng yên không một tiếng động khắc ở ngực đối phương, lực lượng mạnh mẽ bắn ra.

Cái tên Lam chu nho tựa như bóng cao su bị đánh bay, va thẳng vào người đồng bạn phía sau hắn, tên đồng bạn né tránh không kịp, phun ra một ngụm tiên huyết lam sắc, đồng thời bay ngang ra ngoài, lại va đổ một tảng đá lớn.

Đỉnh đầu truyền đến khiếu âm ô ô, Đường Thiên không thèm ngẩng đầu lên, thân hình rùn xuống xâm nhập vào trong đám người phía dưới.

Thình thịch!

Vang lên tiếng va đập của cơ thể, bảy tám thân hình như nổ tung bay ngang ra ngoài.

Tốc độ chớp giật, lực lượng cuồng bạo, khiến mỗi một lần Đường Thiên xung kích, đều cảm thấy sung mãn lực lượng, chiêu thức không chút biến hóa, ngắn gọn, dứt khoát, lưu loát, giống như mãnh thú tàn sát bừa bãi.

Cách Đường Thiên không xa, Tiểu Nhị huy vũ Ngục Hải kiếm trong tay, mỗi một lần huy vũ là vất đi vài sinh mệnh, tuy rằng lực sát thương Phệ hồn diễm rất mạnh, nhưng mà hiệu suất sát nhân còn lâu mới bằng Ngục Hải kiếm.

Đáng tiếc nơi đây mật độ năng lượng quá kinh người khiến dùng hồn thuật không thích hợp, nếu không thì phối hợp thuấn di, hắn chính là một cái máy móc đi gặt hình người.

Tuy rằng về phương diện kiếm, hắn so ra kém Tỉnh Hào, nhưng mà sát khí chi trọng, nhiếp phách tâm thân hơn Tỉnh Hào nhiều. Thân ảnh quỷ mị, thần tình băng lãnh hờ hững, Ngục Hải kiếm như hắc vụ lượn lờ, lạnh tới thấm cốt.

Tỉnh Hào lửng thửng như sân vắng, mỗi một kiếm rõ rành nhưng khiến người ta căn bản vô pháp né tránh, tựa như đối phương đờ người hứng kiếm hắn.

Khác với Tỉnh Hào giản dị cổ sơ, Hạc hết sức tiêu sái không linh, giống như hắc hạc tung tăng nhảy múa, dù cho cõng thêm Lăng Húc xoay ngang xoay dọc cũng không thấy vướng víu tẹo nào.

Trong nháy mắt, bốn người đánh cho thi thể đầy mặt đất, nhưng mà Lam chu nho chẳng chút sợ hãi lui bước.

Không gian chỉ còn những tiếng thét chói tai giận dữ vô tận, chúng cuồn cuộn không ngừng từ các phương hướng vọt tới.

Ai cũng không chú ý, lam quang hải yên tĩnh lúc này đang chuẩn bị một trận gió bão đáng sợ.

Đường Thiên chỉ cảm giác xung quanh khắp nơi đều là khuôn mặt tam giác Lam chu nho hung ác độc địa, Lam chu nho giống như vĩnh viễn giết không hết, điên cuồng chiến đấu, đã duy trì liên tục tròn nửa giờ. Bản thân Đường Thiên cũng không nhớ rõ đã giết bao nhiêu Lam chu nho. Hắn cả người nhuốm đầy tiên huyết lam sắc Lam chu nho quỷ dị, thể lực hắn tiêu hao kịch liệt, hai tay bủn rủn.

Hắn nhìn lướt mấy người kia, tình trạng mọi người đều không tốt, nơi đây năng lượng rất nồng nặc, hơn nữa còn là một loại năng lượng tính chất rất đặc biệt kết cấu rất ổn định, hồn thuật bọn họ đều không thể sử dụng.

Thân thể Đường Thiên mạnh mẽ nhất, lại hấp thu hắc kim nên được cường hóa ở biên độ lớn, nhưng kéo dài lâu như thế cũng cảm thấy lực lượng đứt quãng thì ba người kia còn ở tình trạng tồi tệ hơn.

Tốc độ tiến lên đã chậm lại, tần suất công kích cũng giảm nhiều.

Cứ như vậy thì không ổn...

Đường Thiên không còn là chú gà non trên chiến trường từ lâu, từng trận từng trận chiến đấu khiến hắn phát triển. Cần phải tìm được thủ lĩnh

của quần thể Lam chu nho, chỉ có như vậy mới có thể kết thúc trường chiến đấu liên miên không dứt này.

Hắn quét mắt quan sát khắp chiến trường, cầm tặc tiên cầm vương!

Nhìn khắp mọi chỗ, Lam chu nho phảng phất giống như một phiến hải dương khôn nhìn thấy điểm cuối, những khuôn mặt tam giác đáng ghét kia, Đường Thiên nhìn nó mà cảm thấy buồn nôn.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn tỏa định vào một con Lam chu nho hình dạng có chút khác thường, con Lam chu nho kia có màu lam đậm hơn các con khác một ít, lại có vương chút kim chúc.

Chính là nó đây rồi!

Tinh thần Đường Thiên rung lên phóng tới con Lam chu nho nọ.

Nhưng vào lúc này, con Lam chu nho kia bỗng nhiên phát ra tiếng thét chói tai kinh sợ, toàn bộ chiến trường điên cuồng bị cái âm thanh kinh sợ kia nhất thời trở nên an tĩnh. Những con Lam chu nho kia vốn như điên cuồng nhào tới bốn người bỗng khựng lại, trên mặt chúng đồng thời hiện lên vẻ kinh sợ.

Một màn tiếp theo, khiến Đường Thiên trợn mắt há mồm.

Lam chu nho liều mạng mà quay đầu bỏ chạy, luồn qua sát người bọn hắn như thể không nhận ra.

Đường Thiên trợn tròn mắt, uy, chúng ta vừa mới rồi còn đánh sống đánh chết a...

Lam chu nho tựa như thủy triều rút đi, bỏ lại một vùng thi thể, vừa thét chói tai vừa chạy trốn.

Bốn người thở phào nhẹ nhõm, bọn họ cũng đến tình trạng sơn cùng thủy tận, mỗi người đều tinh bì tận lực. Ngoại trừ Đường Thiên, mấy

người kia quen dùng hồn thuật, đơn thuần sử dụng chân tay không phải là sở trường.

"Không ổn!"

Sắc mặt Đường Thiên bỗng dưng đại biến, cảm giác rất rất nguy hiểm bao phủ tâm thần hắn, lông tóc toàn thân hắn dựng thẳng lên. Hắn chỉ kịp thét kinh hãi, liền nhìn thấy lam quang hải trước mặt, giống như quái vật đang ngủ say giật mình tỉnh lại, nó trở nên dị thường táo bạo.

Năng lượng màu lam ngưng thực như nước đang xoay tròn kích động.

Ca ca ca!

Trong ánh mắt hoảng sợ của bốn người, rừng cây băng lam vô biên vô tận tựa như bị một bàn tay vô hình, vô tình xoa nắn, trong tầm mắt bọn họ tất cả đều là bị đánh tan thành vụn băng.

Tiểu Nhị phản ứng nhanh nhất, phút chốc hóa thành một đạo lưu quang chìm vào bên trong năng lượng lô.

Oanh!

Lực lượng mạnh mẽ, đột nhiên từ phía sau mọi người kéo tới như bài sơn đảo hải, mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, dưới lực lượng mênh mông bọn họ vô pháp ổn định thân hình.

Bọn họ tựa như chiếc thuyền gỗ nhỏ phiêu diêu giãy dụa trong biển rộng sóng trào, thân bất do kỷ, trong nháy mắt bị đánh cho tán loạn.

Đường Thiên không kịp phản ứng thì mấy người kia đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Không..."

Khóe mắt Đường Thiên như nứt ra.

Một cơn sóng cả hình thành phía sau Đường Thiên đập mạnh vào lưng hắn, Đường Thiên oa cái phun ra một ngụm tiên huyết, mắt chỉ còn màu đen, mất đi ý thức.

Lam quang hải to lớn, tựa như dã thú phẫn nộ, vô số vòng xoáy, sóng gợn vặn vẹo kích động không ngừng trong lam quang hải.

Năng lượng lam sắc vốn ổn định vậy mà lúc này lại dị thường nguy hiểm cuồng bạo.

Tại Tam Hồn thành, trong phòng thí nghiệm huyết mạch.

"Thế nào?" Binh nhịn không được hỏi Phí lão đầu, lão chuyên môn đưa trùng trứng đến phòng thí nghiệm huyết mạch tại Tam Hồn thành. Lão chưa từng có thấy vật thần kỳ như thế, lão thật hiếu kỳ loại trùng trứng này có thể đào tạo được hay không.

Lão có một loại dự cảm, những con trùng trứng này giá trị liên thành.

Ngoại trừ trùng trứng, lão còn mang theo đại lượng hắc kim, một bộ phận giao cho Tái Lôi, mà một bộ phận thì giao cho Phí lão đầu. Đường Thiên hấp thu hắc kim, có nghĩa là hắc kim cũng có thể dùng cường hóa thân thể.

Để an toàn, trước tiên lão yêu cầu gia tăng lực lượng đóng giữ Tam Hồn thành. Trước khi lực lượng tiếp viện tới, lão đóng tại nơi đây, cả Nha Nha cũng bị lão lừa ở lại.

"Lần đầu tiên ta nhìn thấy thứ thần kỳ như thế." Phí lão đầu luôn mồm tán thán: "Hồn nguyên ẩn chứa bên trong phong phú vượt qua bất kỳ thứ gì, hơn nữa, hồn nguyên ẩn chứa sinh pháp tắc, có khả năng chữa trị thật tốt, có thể dùng để chữa trị hồn vực bị thương tổn."

Binh run lên: "Có thể trị liệu Hồn tướng thụ thương sao?"

"Ừ, trên lý luận là có thể." Phí lão đầu gật xác nhận: "Nhưng chúng ta cần phải thực nghiệm đã, mới có thể ra kết luận chuẩn xác."

Khuôn mặt tú lơ khơ của Binh cũng không giấu được nỗi vui mừng như điên, nếu như Phí lão đầu kết luận đúng như thế thì có nghĩa là Đinh Ốc có thể trị liệu được.

Phí lão đầu lại hưng phấn nói: "Loại hắc kim này cũng rất kỳ lạ, nó có trợ giúp rất lớn đối với tiến hóa huyết mạch, nhưng chúng ta còn đang nghiên cứu."

Đường Thiên không để ý Tiểu Nhị cường liệt phản đối, lấy nhiều điển tịch của Quỷ Ngô đưa cho phòng thí nghiệm huyết mạch. Điển tịch Quỷ Ngô làm cho thực lực của phòng thí nghiệm huyết mạch phát triển lên một tầm cao mới, bây giờ thực lực phòng thí nghiệm huyết mạch viễn siêu hơn cả dự báo. Lâu nay đám Phí lão đầu không có thành tựu gì đáng kể mà Đường Thiên còn đối đãi như thế nên bọn họ cảm động lắm muốn cống hiến một phen công sức.

Cho nên khi tiếp nhận trùng trứng và hắc kim thì toàn bộ phòng thí nghiệm huyết mạch khẩn trương vội vã.

"Ta đi làm việc đã." Phí lão đầu thả lại một câu rồi vội vã bỏ đi, ý chí chiến đấu của lão sục sôi, nói một hai câu cũng cảm thấy lãng phí thời gian, cảm thấy khó dằn nổi mà bỏ đi.

Binh tuyệt không tức giận, mà cực kỳ mong đợi và ước mơ.

Sau rồi Binh cũng chờ đến lúc lực lượng tiếp viện đến, lần này lực lượng tiếp viện cực kỳ đầy đủ, Tam Hồn thành trở thành đầu mối then chốt nối giữa Đường Thiên và Đại Hùng tinh , địa vị chiến lược không cần nói cũng biết.

Đường Sửu, Tái Lôi, Đinh Đang đều tự mình tọa trấn, thêm cả mười sáu vị thánh giả với binh đoàn cơ quan đồng thời đóng quân.

Tam Hồn thành cũng khởi động kế hoạch xây dựng thêm.

Binh cuối cùng phóng tâm chuẩn bị trở lại, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên sắc mặt lão đại biến, Đường Thiên đã xảy ra chuyện!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 559: Bãi Hồng Thảo

"Này, tỉnh tỉnh đi! Ngươi không sao chứ?"

"Tỉnh tỉnh đi, mau tỉnh lại, nghìn vạn lần đừng ngủ..."

Trong lúc mơ mơ màng màng, Đường Thiên phảng phất nghe được có người kề sát lỗ tai đang gọi hắn, thanh âm xa lạ khiến hắn mờ mịt mông lung tâm thần tìm được một tiêu điểm, phảng phất trong bóng tối có một chùm sáng chiếu rọi.

Ý thức trở lại thân thể, thanh âm trên đỉnh đầu cũng trở nên rõ ràng, đó là thanh âm của đứa nhỏ. Đường Thiên gắng gượng mở mắt. Trong tầm mắt hắn có mấy cái gai cỏ mềm mềm màu hồng, tựa như răng cưa, cào vào mặt khiến hắn đau nhói. Phía dưới là vũng bùn dậy mùi hôi thối. Đường Thiên cảm thấy trán mình đau đau bèn rên rỉ một tiếng, vô thức giãy dụa thân thể một cái. Haizz, gương mặt nhăn nhúm, toàn thân hắn chỗ nào cũng đều đau nhức.

"Thật quá tốt! Ngươi tỉnh rồi!" Thanh âm mừng rỡ từ trên đỉnh đầu, hai cánh tay nhỏ gầy kéo Đường Thiên, muốn kéo hắn đi nhưng đưa nhỏ yếu quá.

Cái đầu Đường Thiên hỗn loạn nhưng hắn lồm cồm gắng gượng bò dậy. Động tác này mạnh quá, động chạm vết thương, đau đến mức vặn vẹo cả gương mặt.

Cảnh vật mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng. Trong tầm mắt của hắn là một bãi bùn hoang vắng, cỏ tranh ám hồng sắc hẹp dài như đao kiếm mọc đầy. Nhìn từ xa như kiếm giương lên san sát.

Ngồi trong bùn nhão, cặp mắt Đường Thiên đương mờ mịt dần dần tìm thấy tiêu cự, tiểu nam hài trước mặt ước chừng mười một, mười hai tuổi, vóc người gầy yếu nhỏ bé có cái đầu trơn bóng, con mắt đen bóng trong suốt nhìn qua rất thông minh, nó cõng sọt cỏ lớn không tương xứng với thể hình tý nào.

"Là ngươi đã cứu ta hả?"

Vừa mở miệng, Đường Thiên bị chính cái thanh âm khô khốc khàn khàn của bản thân làm cho giật nảy mình.

"Không phải." Tiểu nam hài lắc đầu quầy quậy: "Ta chỉ vừa mới phát hiện ngươi, ngươi nằm ở chỗ đó."

"Đây là đâu?" Thần tình mờ mịt trên mặt Đường Thiên dần dần tiêu thất, hắn giãy dụa đứng lên, mấy người kia đâu?

"Bãi hồng thảo." Tiểu nam hài nghiêm mặt hồi đáp.

"Có tìm được người khác không?" Đường Thiên hỏi, trong lòng hắn nhớ tới ba người kia.

"Không thấy ai." Tiểu nam hài lắc đầu: "Ngươi còn bạn hữu nữa sao? Ta không nhìn thấy ai khác a."

Trong lòng Đường Thiên có chút thất vọng, hắn vận dư lực, đột nhiên đạp xuống mặt đất, cả người giống như hỏa tiễn bắn lên bầu trời. Bãi hồng thảo không lớn, vừa nhìn qua đã thấy không có tung tích người khác ở đây làm cho trong lòng hắn càng thêm thất vọng. Lực lượng mất hết, hắn hạ xuống mặt đất, Tiểu Nhị đang ngủ say, hắn vô pháp phi hành.

Tiểu nam hài nhìn thấy Đường Thiên bắn lên bầu trời, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc.

Đường Thiên rớt xuống, hắn nhìn thấy tiểu nam hài kinh ngạc thì mỉm cười, hắn đến ngồi bên cạnh tiểu nam hài hỏi thăm tin tức.

Nơi đây đã là Thánh vực, nhưng mà Đường Thiên không thể ngờ Thánh vực lớn hơn so với hắn tưởng tượng nhiều thế. Thánh vực phân chia ra từng châu, Thánh vực vạn châu, mỗi một châu lớn nhỏ khác nhau, châu lớn bao trọn hơn một nghìn tinh cầu, còn châu nhỏ có khi chỉ có một tinh cầu.

Hiện giờ Đường Thiên ở cái châu gọi là Thương châu. Thương châu phi thường nhỏ, chỉ có ba tinh cầu, là gồm Thanh cốc, Huệ Lý, Hồng thảo tam tinh. Đường Thiên ở tại Hồng thảo tinh, Hồng thảo tinh bởi vì có nhiều Hồng mao kiếm thảo mà thành tên gọi. Hồng mao kiếm thảo như trường kiếm, toàn thân đỏ sậm, cứng cỏi như sắt thép, nó có mỗi một công dụng ở chô gốc rễ.

"Đây là Hồng mao tủy căn." Tiểu nam hài nghiêm mặt, xòe chiến lợi phẩm ra: "Cái này có thể bán với giá không thấp, nhưng phải đỏ như máu mới được, rất khó đào."

"Cũng hơi giống huyết tủy đấy." Đường Thiên hiếu kỳ quan sát, cầm lên cảm thấy ấm áp, đỏ rực như ngọc, hắn có thể cảm giác nó không tầm thường. Đường Thiên nảy lên mấy phần hứng thú, tiện tay bứt mấy cây Hồng mao kiếm thảo lên, tất cả đều có màu hồng nhạt : "Hình như có điểm lợi hại đấy."

Tiểu nam hài ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý nói: "Đúng vậy! Ta là người lấy Hồng mao tủy căn lợi hại nhất trong thôn! Hồng mao kiếm thảo phải hai trăm năm trở lên mới hình thành Hồng mao tủy căn. Nhìn bề ngoài không thấy được. Hồng mao tủy căn hai trăm năm trở lên, mới có thể đủ dùng để luyện chế thảo kiếm."

"Thảo kiếm là cái thứ gì?" Đường Thiên tò mò hỏi.

"Đương nhiên là kiếm lạc!" Vẻ mặt tiểu nam hài ra vẻ tiểu đại nhân nói: "Nó gọi là Hồng mao kiếm thảo a, trời sinh đã có ẩn chứa kiếm ý, dùng nó để luyện chế thảo kiếm thì phi thường lợi hại!"

"Thảo kiếm?" Gương mặt Đường Thiên co rúm một cái: "Thảo kiếm có ích lợi gì? Vậy chẳng phải là một chém là đứt sao?"

Tiểu nam hài khinh bỉ nhìn Đường Thiên: "Vừa nhìn tưởng ngươi có kiến thức thế mà thường thức cũng không biết, thảo kiếm mà để chém sao? Lẽ nào ngươi là dã nhân của Dã nhân châu?"

"Dã nhân..." Gương mặt Đường Thiên càng thêm co quắp.

Tiểu nam hài càng nhìn Đường Thiên càng cảm thấy giống, nó như bừng tỉnh đại ngộ: "Nguyên lai ngươi thật là Dã nhân a, nghe nói Dã nhân cả người đồng da thiết cốt, lực lớn vô cùng ai, ngươi nhìn qua cũng không cường tráng lắm nhưng cú nhảy vừa mới rồi có thể lên trời, xem ra khí lực xác thực rất lớn."

"Ta không phải Dã nhân..." Đường Thiên biện giải.

"Được rồi được rồi." Tiểu nam hài vỗ vỗ vai Đường Thiên, dùng giọng điệu tiểu đại nhân nói: "Yên tâm yên tâm, ngươi có là dã nhân ta cũng sẽ không kỳ thị ngươi."

Đường Thiên: "..."

"Dã nhân đại ca, ngươi tên là gì?" Tiểu nam hài hiếu kỳ hỏi, nó không đợi Đường Thiên trả lời liền vỗ vỗ bộ ngực nói: "Ta tên là Tiểu Vũ."

Nếu đã là Thánh vực, Đường Thiên cũng không dám bộc lộ tên thật, vạn nhất thánh điện loan truyền danh tự bản thân tới Thánh vực thì nguy hiểm rồi. Hắn quyết định lấy một danh tự có phong cách, lấy cái gì chứ? Thần thiếu niên? Thiếu thần? Thần nam? Mãnh nam? Mạnh nhất chi mãnh nam?

Có nên lấy cái ít thu hút một chút...

Đường Thiên suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Ngươi gọi ta là Mãnh Nam đại ca đi!"

"Mãnh Nam..." Biểu tình Tiểu Vũ cứng đờ, bĩu môi: "Mãnh Nam đại ca, ngươi nhìn qua chả thấy mạnh chỗ nào."

Đường Thiên vỗ vỗ lồng ngực, biểu hiện bản thân cường tráng, kết quả không cẩn thận động tới vết thương, tức thì nhe cả răng ra, đau đến mặt co rúm lại. Tiểu Vũ lắc đầu, nhặt được quả nhiên là dã nhân a, sớm đã nghe nói dã nhân thích dùng mấy chữ "Mãnh" "Phách" "Thiết" "Đồng" làm tên, nhưng mà đặt tên là "Mãnh Nam" thì thật là quê mùa mất thẩm mỹ quá...

Vừa tán gẫu với Tiểu Vũ, Đường Thiên vừa kiểm tra thân thể và thương thế.

Mật độ năng lượng nơi này khiến Đường Thiên có chút kinh hồn táng đảm. Đường Thiên dám khẳng định, kể cả là Hoàng đạo 12 cung, mật độ năng lượng cũng tuyệt đối không có tình trạng kinh khủng như thế, dường như hắn có thể nhìn thấy năng lượng lưu động trong không khí.

Hai trăm phần trăm ? Ba trăm phần trăm?

Đường Thiên không xác định được.

Mật độ năng lượng kinh khủng như thế, đối với bất luận một võ giả nào tuyệt đối sẽ mừng rỡ như điên.

Lúc trước Đường Thiên từng nghĩ điều kiện Thánh vực sẽ tương đối ưu việt, nhưng mà không ngờ vậy mà lại ưu việt đến tình trạng như thế. Thảo nào Thiên Huệ nói, thánh giả ở Thánh vực rất nhiều, năng lượng đậm đặc như vậy, độ khó phong thánh hạ xuống nhiều lần. Nếu như căn cứ lý luận của Quỷ Ngô tiền bối, trẻ con sinh ra trong hoàn cảnh như vậy thì tính tương hợp đối với năng lượng hơn rất nhiều lần người Thiên lộ.

Hoàn cảnh như vậy đối với linh năng lượng thể Đường Thiên cũng không lợi, nhưng mà đối với Tiểu Nhị lại rất lợi.

Tiện nghi cho Tiểu Nhị!

Nhưng mà nhìn thấy Tiểu Nhị an tĩnh ngủ say ở bên trong Song tử lô, Đường Thiên cảm thấy như vậy rất tốt, tối thiểu Tiểu Nhị có thể nhanh tỉnh dậy một chút.

Bây giờ thất tán với đám tiểu Húc Húc thì nhiệm vụ quan trọng nhất là nhanh tìm ra bọn họ.

Muốn tìm đến bọn họ, Đường Thiên nghĩ đến Lam chu nho.

"Tiểu Vũ, ngươi biết Lam chu nho không?" Đường Thiên hỏi.

"Lam chu nho? Biết chứ, bọn họ sinh hoạt ở bên trong lam ao đầm, là sinh vật mọi người ghét nhất." Tiểu Vũ ra vẻ mặt tên tiểu quỷ: "Rất nhiều châu đều có Lam ao đầm, chúng nó thực lực không mạnh, nhưng mà số lượng quá nhiều, giết không xuể. Cũng may chúng nó không ra khỏi lam ao đầm, bằng không chính là phiền toái lớn."

Đường Thiên nghe thấy Tiểu Vũ dùng ngữ khí tiểu đại nhân nói chuyện thì cảm thấy rất có ý tứ: "Vậy Lam ao đầm gần đây nhất ở chỗ nào?"

Tiểu Vũ gãi cái đầu trơn bóng: "Cái này phải hỏi người lớn."

Bỗng nhiên, Đường Thiên ngẩng đầu, bụi cỏ xa xa có một cái tiểu cô nương đang lo lắng hô to: "Tiểu Vũ! Ca ca ngươi bị thương!"

Sắc mặt Tiểu Vũ đại biến, liền muốn chạy trở về. Nó vốn gầy còm bé tí nên cũng sợt cỏ tức thì lảo đảo.

Đường Thiên thấy thế, đứng dậy không chút do dự, chụp lấy Tiểu Vũ: "Bên kia?"

Vô luận như thế nào, Tiểu Vũ cứu hắn, hiện tại Tiểu Vũ gặp phiền phức, hắn không thể thúc thủ bàng quan.

Tiểu Vũ vội vàng chỉ vào phương hướng thôn trang: "Bên kia!"

Đường Thiên ừ một tiếng đồng thời thân hình như tiễn vọt tới bên cạnh tiểu cô nương, một tay chụp lấy tiểu cô nương, một bên vác lên vai cuồng chạy.

Tiểu Vũ và tiểu cô nương sắc mặt trở nên trắng bệch, tốc độ Đường Thiên quá nhanh, gió thổi vào mặt đau như đao cắt vậy, hơn nữa làm cho bọn họ cảm thấy hô hấp không thông suốt, con mắt không mở ra được.

Trong lòng hai người hoảng hốt, lần đầu tiên bọn họ thấy có người có thể chạy nhanh như vậy, nhanh hơn cả người trong làng.

Tiểu Vũ trong lòng kết luận Mãnh Nam đại ca thân phận dã nhân, dã nhân ở Dã Nhân châu có một sở trường nổi danh thiên hạ nữa đó là chạy nhanh. Nếu như Mãnh Nam đại ca không sở trường về chạy nhanh, vậy cái gì mới tính là am hiểu chạy nhanh?

Đường Thiên tạo ra tàn ảnh, giống như một trận gió lướt qua vùng hoang dã.

Rất nhanh, cảnh sắc trở nên càng hoang vắng, mặt đất đầy đá sỏi màu đen như mực, có thể thấy đó là một lòng sông khô cạn, nhưng mà nhìn bề rộng thì cái con sông này năm xưa không biết là hùng vĩ bao la nhường nào.

Trên lòng sông bằng phẳng hoang vắng màu đen đá sỏi , thôn trang trơ trọi xa xa ngay trước mắt.

Tiểu Vũ nhếch miệng, nó rất lo lắng.

Đường Thiên không nói lời vô dụng, trực tiếp nhằm phía thôn trang, có thôn dân nhận thấy được dị dạng, vội vàng vọt ra, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Tiểu Vũ trên vai Đường Thiên, liền tỏ ra bừng tỉnh đại ngộ và biểu tình đồng cảm, chỉ là nhìn Đường Thiên thêm chút nữa.

Đường Thiên biểu hiện thực lực khiến người ta kinh dị.

Nhưng mà càng thêm kinh dị chính là Đường Thiên, trực giác hắn rất nhạy cảm, lần đầu tiên nhìn thấy những thôn dân trong lòng hắn liền chấn động mãnh liệt. Trên người những thôn dân này hắn ngửi thấy được mùi vị thánh giả.

Cơ hồ mỗi một thôn dân là một thánh giả!

Tuy rằng Thiên Huệ đã sớm nói, thánh giả Thánh vực rất nhiều, nhưng mà tận mắt trông thấy vẫn tâm thần kịch chấn.

"Đó là nhà ta!" Tiểu Vũ lo lắng chỉ vào phòng ốc nhiều người tụ tập nhất.

Phòng ốc là chế bằng thạch có diện tích khá lớn, do từng khối hắc gạch xây thành, trên hắc gạch có vết đao rõ ràng.

Đường Thiên thấy thế, không giảm tốc độ mà há mồm rống to: "Tránh cả ra!"

Gian phòng vốn chật như nêm, tức thì giống như vỡ tổ ầm ầm mà tán.

Đường Thiên giống như một mũi tên nhọn bắn vào trong phòng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 560: Lam Triều

Hai mắt Tiểu Vũ đỏ bừng , cẩn thận đắp chăn cho ca ca.

"Hắn không việc gì chứ." Đường Thiên quan tâm hỏi han Tiểu Vũ, dù hắn có ngu xuẩn thì vẫn nhìn ra được hiện tại Tiểu Vũ đang gặp phải phiền phức. Chẳng qua điều làm hắn cảm thấy kinh ngạc chính là dường như Tiểu Vũ rất am hiểu trị liệu, dùng mấy loại tài liệu không biết tên mài nát thành phấn rồi hòa với nước ,

"Chỉ cần chống chịu được mấy ngày là có thể sống sót." Thanh âm Tiểu Vũ khàn khàn, viền mắt đỏ ửng.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy ?" Đường Thiên vỗ vỗ bộ ngực: "Có chỗ nào cần hỗ trợ cứ việc nói."

"Cảm tạ Mãnh Nam đại ca!" Tiểu Vũ cảm kích nói, hắn nhìn lướt qua ca ca trên giường, trên khuôn mặt non nớt hiện ra vẻ thành thục không phù hợp với tuổi, hắn lắc đầu: "Vết thương trên người ca ca do Lam chu nho lưu lại. Ta đã hỏi qua bọn họ, bọn họ không hề tới Lam chiểu trạch, vậy sao có thể gặp phải Lam chu nho? Ta nghi rằng Lam triều sắp bắt đầu rồi?"

"Lam chu nho!" Đột nhiên hai mắt Đường Thiên sáng lên hai luồng quang mang, nhưng hắn nhanh chóng bị một từ khác của Tiểu Vũ hấp dẫn: "Lam triều?"

"Ừ." Trên mặt Tiểu Vũ phủ đầy vẻ lo lắng: "Năng lực sinh sản của Lam Chu Nho cực kỳ đáng sợ, theo truyền thuyết thì cố hương của bọn chúng ở hư không, bọn chúng thông qua khe hở hư không thâm nhập vào

các châu. Những nơi bị Lam chu nho ăn mòn sẽ hình thành lên vùng gọi là Lam chiểu trạch , cứ qua một khoảng thời gian , khi thời kỳ sinh sản đỉnh cao của Lam chu nho kết thúc , do số lượng Lam chu nho bành trướng quá nhanh lên không thể không mở rộng ra bên ngoài , đến lúc đó bọn chúng sẽ từ Lam chiểu trạch lao ra ngoài thôn phệ các châu xung quanh , đây chính là Lam triều."

Nghe thấy đại bản doanh của Lam Chu nho nằm trong hư không, Đường Thiên như có điều gì đó đăm chiêu.

Nếu như Lam chiểu trạch có khe thông tới hư không thì như vậy chẳng phải có thể thông Lam chiểu trạch đánh tới tận đại bản doanh của Lam chu nho hay sao?

Đường Thiên đoán là đám người tiểu Húc Húc rất có khả năng bị rơi vào tay Lam chu nho.

Hắn vừa định hỏi Tiểu Vũ xem Lam chiểu trạch gần nhất ở chỗ nào thì bỗng bên ngoài vọng lên tiếng hỗn loạn , rất nhiều thanh âm đầy vẻ khiếp sợ vang không dứt bên tai .

"Lam chu nho!"

"Trời ạ, Lam triều!"

Sắc mặt Tiểu Vũ đại biến, Đường Thiên dung một tay chụp lấy hắn rồi xông ra ngoài.

Khi hắn vừa nhảy lên bức tường vây bên ngoài thôn trang nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài thì không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí. Chỉ thấy ở phía cuối lòng sông rộng lớn đen nhánh có một đạo lam tuyến đang lao về phía bên này ! Đạo lam tuyến kéo sát nơi chân trời kia chính là vô số Lam chu nho dầy đặc chi chít nhìn không thấy cuối.

Sắc mặt Tiểu Vũ tái nhợt, thân thể run lên cầm cập.

Sắc mặt đám thôn dân xung quanh cũng trắng bệch không một chút máu , trên mặt ai nấy đều là vẻ sợ hãi không thể che dấu được.

Chạy mau!

Tiểu Vũ quay mặt định nhắc nhở Đường Thiên nhanh chóng chạy trốn , thế nhưng khi hắn nhìn thấy biểu tình trên mặt Mãnh Nam đại ca thì không khỏi sửng sốt. Khuôn mặt Mãnh Nam đại ca đầy dữ tợn ánh lên vẻ hung ác và hiếu sát , trong miệng thì thào những tiếng trầm thấp tựa như nói một mình nhưng trong đó lại ẩn chứa sát ý khiến trong lòng hắn hoảng sợ không thôi.

"Thật quá tốt , đang muốn đi tìm các ngươi..."

Lời nói mơ hồ của Đường Thiên khiến Tiểu Vũ cảm thấy chắc chắn Mãnh Nam đại ca và Lam chu nho có huyết hải thâm cừu.

Trên Thiên lộ, có một nơi gọi là Lam hải, tại Thánh vực cũng có cái gọi là Lam triều, bất kể ở địa phương nào khi cảnh tượng trước mắt kia xuất hiện thì nó đều đại biểu cho tử vong, đại biểu cho cảnh tượng đất cằn ngàn dặm!

Nhưng trong hai con mắt đỏ bừng của Đường Thiên, điều đó chỉ làm hắn nhớ tới tràng chiến đấu tại Lam quang hải kia , khiến hắn nhớ tới đồng bạn mất tung tích, khiến sát ý trong lòng hắn sôi trào.

"Ra đi, Binh đại thúc!"

Tiểu Vũ nghe thấy Mãnh Nam đại ca nói chuyện với không khí nên không khỏi sửng sốt.

Bỗng nhiên hắn thấy trước mặt tối sầm lại , thật cái bóng cực lớn bao phủ toàn bộ thân hình nhỏ yếu của hắn, sau đó là một cự nhân kim chúc đầy tinh xảo và cổ quái xuất hiện trước mặt hắn.

"Cơ quan cự nhân!" Tiểu Vũ buột miệng nói ra, trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh hỉ mà không chỉ có riêng mình hắn, ánh mắt của tất cả các thôn

dân còn lại đều nhìn Đường Thiên với vẻ không bình thường.

Tất cả mọi người đều bị ngoại hình đẹp đẽ và tinh xảo của Thiên Không Hổ chấn trụ chẳng ai để ý thấy Nha Nha đang ở trên đỉnh đầu Thiên Không Hổ.

Nha Nha đứng trên đỉnh đầu Thiên Không Hổ ngoảnh mặt nhìn bốn phía , thoạt nhìn thật oai phong.

Tốt xấu gì cũng đã đánh nhiều trận như vậy , hiện tại tuy Đường Thiên không thể xưng là danh tướng nhưng tuyệt đối chẳng phải thái điểu trên chiến trường. Hiện tại Lam chu nho đang lao tới với khi thế cao ngất , sĩ khí cực vượng, vào thời điểm này mà xông lên thì đúng là đi tìm chết.

"Chuẩn bị tổ chức phòng thủ!" Đường Thiên nhảy lên đỉnh phòng cao nhất trong thôn trang , hô lên với đám thôn dân vẫn còn đang kinh nghi bất định : "Không muốn chết thì tất cả tập hợp lại chỗ ta !"

Đường Thiên không chút khách khí, giọng nói đầy chân thật đáng tin , hắn tựa như vị thủ lĩnh đám người này , đứng ở nóc nhà cao nhất trong thôn ra lệnh.

Trên mặt đám thôn dân vẫn còn chút chần chừ nhưng bất giác mọi người đều tập trung trước mặt Đường Thiên. Thiên Không Hổ trôi nổi bên cạnh Đường Thiên cũng làm rất nhiều người đưa ra suy đoán , chắc chắn Đường Thiên là đại nhân vật ở thành phố lớn.

Số người trong thôn trang không nhiều, chỉ có một trăm bốn mươi sáu người, nhưng điều làm tâm trạng của Đường Thiên cảm thấy an tâm hơn một chút chính là những người này không ngờ đều là thánh giả.

Tuy khí thế không mạnh như thánh giả Thiên lộ , nhưng không thể có chuyện Đường Thiên chẳng thể cảm giác được vị đạo của thánh giả. Trong lòng hắn cũng hơi nghi hoặc, tuy tất cả đều là thánh giả nhưng

hiển nhiên Thánh vực thánh giả và Thiên lộ thánh giả không giống nhau chút nào.

Thế nhưng lúc này chẳng thể quan tâm nhiều như vậy , Đường Thiên nói với Binh: "Binh đại thúc, ngươi tới bố phòng."

"Được!" Binh không từ chối bắt đầu bắt tay vào bố trí phòng thủ. Lúc trước cảm ứng thấy Đường Thiên thụ thương đã khiến hắn cực kỳ suốt ruột , thế nhưng Đường Thiên hôn mê làm hắn chẳng có biện pháp nào để đi ra ngoài .

Lúc nào hắn cũng sẵn sàng đợi lệnh , trong lòng hối hận vô cùng. Thân là một gã võ tướng xuất sắc tầm mắt của hắn nhìn sâu xa hơn người bình thường rất nhiều.

Đường thần kinh mới là căn cơ chân chính của bọn họ, nếu như Đường thần kinh bình yên vô sự thì bất kể gặp phải vấn đề gì đều có chút cơ hội. Nhưng nếu Đường thần kinh xảy ra vấn đề gì , thì đối với Nam Thập Tự binh đoàn cũng tốt mà Đại Hùng tinh cũng được, tất cả đều trúng phải đả kích mang tính hủy diệt.

Vì vậy khi nghe thấy Đường Thiên triệu hoán hắn đi ra, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chiến không làm hắn lo lắng , số trận chiến mà hắn trải qua quả thật đã quá nhiều . Cho dù chiến tranh có tàn khốc thì trong mắt hắn kể cả không thể thủ thắng thì việc bảo hộ Đường Thiên an toàn chẳng phải vấn đề gì quá lớn.

Nhưng nếu như hắn không ở cạnh Đường Thiên và nếu như Đường Thiên gặp phải nguy hiểm...

Bất tri bất giác, cái tên thiếu niên bệnh tâm thần này đã trở thành lãnh tụ của toàn bộ đoàn đội, địa vị của hắn không người nào có thể thay thế được.

Hành gia vừa ra tay đã biết như thế nào, Binh nhanh chóng dựa vào phòng ngự có sẵn của thôn trang bố trí phòng tuyến đâu vào đấy. Thôn dân nhìn thấy hi vọng, tính tích cực của mỗi người đều tăng lên nhiều.

Vào thời điểm này nơi hoang dã không thể so với thôn trang về độ an toàn, hơn nữa thoát ly đại đội ngũ thì khả năng sống sót sẽ rất thấp.

"Mãnh Nam đại ca, cơ quan cự nhân của ngươi thật là lợi hại! Nó là tướng quân sao?" Tiểu Vũ nhìn Thiên Không Hổ, trên mặt đầy vẻ tán thán.

"Ừ, hắn chính là danh tướng." Khuôn mặt Đường Thiên đầy vẻ đắc ý, Binh tuyệt đối là danh tướng.

"Là 【 Hành hỏa giả 】? Hay là 【 A cổ tư thông 】" Hai mắt Tiểu Vũ tỏa sáng, nhưng sau đó hắn lập tức lắc đầu lẩm bẩm: "Không đúng, 【 hành hỏa giả 】 là hồng sắc, A Cổ Tư Thông là hôi sắc."

Đường Thiên nghe thấy vậy trong đầu đầy mờ mịt , cái gì mà Hành Hỏa giả với cả A Cổ Tư Thông, thế nhưng lúc này hắn chú tới một sự kiện khác . trong tất cả những người có mặt ở đây chỉ duy nhất có mình Tiểu Vũ không phải là thánh giả.

"Tiểu Vũ, hình như ngươi không giống với bọn họ." Đường Thiên do dự một chút rồi hỏi.

"Ừ, từ khi ta sinh ra đến giờ không có Thánh vực, cũng không biết tại vì sao ." Tiểu Vũ thản nhiên nói nhưng trong mắt hiện lên một tia buồn bã.

Ngay sau đó hắn ưỡn ngực kiêu ngạo nói: "Nhưng ta biết rất nhiều thứ."

Nói xong hắn lấy ra một thanh thảo kiếm đỏ tươi đưa cho Đường Thiên: "Mãnh Nam đại ca, cho ngươi một thanh thảo kiếm, đây là binh khí do ta luyện chế."

Thảo kiếm?

Đường Thiên mang theo vẻ mặt đầy hiếu kỳ tiếp nhận thảo kiếm hồng sắc dài cỡ bàn tay , thảo kiếm dùng rễ Hồng mao kiếm thảo bện lại mà thành, cầm lên tay có cảm giác ấm áp.

Một bàn tay nhỏ bé béo mập vươn ra cướp lấy thảo kiếm trong tay hắn .

Tiểu Nhị vừa mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ , khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Mãnh Nam đại ca! Đây là hồn sao..." Trên mặt Tiểu Vũ đầy vẻ kích động, nói năng trở lên lộn xộn.

Đường Thiên vừa định lên tiếng trả lời thì bị Tiểu Nhị cắt ngang: "Không sai."

Trên mặt Tiểu Vũ trên lộ ra vẻ xấu hổ , hắn cảm thấy mình đúng là múa rìu qua mắt thợ, cây thảo kiếm thô sơ như vậy trước mặt những đại nhân vật này đúng là không đáng nhắc tới.

Bỗng Tiểu Nhị nắm thảo kiếm chỉ thẳng về phía trước.

Hô!

Một chùm sáng mầu hồng nhạt bất chợt lóe lên trước mặt Đường Thiên rồi biến mất.

Chỉ thấy chùm sáng chìm vào vách tường để lại ba lỗ nhỏ lớn cỡ ngón tay , xỏ xuyên qua toàn bộ phòng ốc. May mà gian phòng không có người chứ nếu không vừa nãy đã gặp phải nguy hiểm rồi.

Đường Thiên cũng thấy động dung, trong luồng hồng quang nhàn nhạt kia hắn cảm nhận được một cỗ kiếm ý sắc nhọn.

Tiểu Nhị lẩm bẩm: "Lợi dụng bản thân ẩn chứa kiếm ý của nó , ý tưởng thật hoàn hảo chỉ tiếc là thủ pháp quá thô ráp, lại không được trải qua hỏa diễm luyện chế nên tạp chất quá nhiều, uy lực quá nhỏ..."

Tiểu Vũ nghe thấy lời nói của Tiểu Nhị , khuôn mặt liền đỏ bừng.

Nhưng rất nhanh sau đó hắn lại thả lỏng tâm tư, cũng biết đây là một cơ hội khó có được , hắn cẩn thận hành lễ với Tiểu Nhị : "Thỉnh xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Tài liệu." Tiểu Nhị lạnh lùng nói.

Tiểu Vũ mừng như điên, vội vàng lấy Hồng mao tủy căn mới đào được ra.

Tiểu Nhị gọi Quang minh đỉnh ra, Quang minh diễm bao bọc Hồng mao tủy căn chầm chậm thiêu đốt, ước chừng sau bảy tám phút Hồng mao tủy căn lớn cỡ ngón tay biến nhỏ chỉ còn phân nửa tính chất cũng trở lên cực kỳ mềm mại , bề ngoài óng ánh trong sáng, trông cực kỳ đẹp, kiếm ý vốn nhàn nhạt cũng trở nên rõ ràng hơn trước , bộc lộ hắn ra ngoài.

Tiểu Nhị luyện chế hai căn rồi sau đó bắt đầu bện thừng, động tác của hắn rất chậm, chậm đến mức Tiểu Vũ có thể nhìn thấy rõ ràng. Tiểu Vũ cũng biết đối phương cố ý chỉ điểm cho mình lên hết sức dụng tâm ghi nhớ trong lòng.

Mấy phút sau, một thanh thảo kiếm dài ba tấc tinh xảo óng ánh giống như huyết lưu ly bện lại mà thành hiện ra trước mắt mọi người.

Khi Tiểu Nhị hoàn thành kết lần cuối cùng thì đột nhiên kiếm ý bỗng ngưng tụ, thảo kiếm chậm rãi thoát khỏi mặt đất bồng bềnh giữa không trung.

Trên mặt Tiểu Vũ đầy vẻ sùng bái và kính nể, hắn đã bện vô số thảo kiếm, nhưng không một thanh thảo kiếm nào có thể so lại thanh thảo

kiếm này.

"Cho ngươi." Tiểu Nhị vung tay lên , thảo kiếm rơi vào trong tay Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ như lấy được chí bảo, liên tục dập đầu lạy ba cái: "Cảm tạ tiền bối!"

Tiểu Nhị thản nhiên nói: "Ngươi không có Thánh vực nên khó có thể khống chế hỏa diễm thế nhưng không phải là không có cách , ta cần phải suy nghĩ đã , trước tiên ngươi cứ đi suy ngẫm những thứ vừa nãy đã thu hoạch đi."

"Vâng, tiền bối!" Tiểu Vũ mang theo vẻ mặt đầy thành kính cầm thảo kiếm ly khai, đám thôn dân dọc đường ai nấy đều mang vẻ mặt đầy hâm mộ nhìn Tiểu Vũ.

Hắn dùng hai tay cẩn thận nâng, thanh thảo kiếm đỏ sậm bồng bềnh trong lòng bàn tay hắn tản ra kiếm ý hết sức tinh thuần.

Đường Thiên dùng cái vẻ mặt đầy cổ quái nhìn Tiểu Nhị, hạ giọng: "Uy, Tiểu Nhị, ngươi đang làm cái quỷ gì thế ? Giả bộ tiền bối? Loại chuyện tốt thế này không giống với ngươi nha ."

Từ khi biết Tiểu Nhị là một mặt khác của chính mình, đương nhiên là Đường Thiên cho rằng Tiểu Nhị mà mặt tà ác hắc ám.

Tiểu Nhị liếc mắt nhìn Đường Thiên nói: "Thánh vực, có cổ quái."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 561

"Cổ quái? Có cái gì cổ quái ?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

"Năng lượng của Thánh Vực so với Thiên lộ thì nồng đậm hơn nhiều , nhưng rất kỳ quái là tài liệu nơi đây lại không có hồn. Ở trên Thiên lộ, chỉ cần thứ gì hơi có chút năng lượng thì sẽ dễ dàng sinh ra hồn . Mặc dù rất nhiều võ hồn có phẩm giai rất thấp , nhưng võ hồn lại là thứ thường thấy nhất . Bí bảo có võ hồn, võ giả có võ hồn, đến cả nững tài liệu cao giai cũng ẩn chứa mảnh nhỏ võ hồn . Thế nhưng trong toàn bộ đồ vật ở đây ta không hề nhìn thấy võ hồn."

Nghe xong cái thanh âm bập bà bập bẹ của Tiểu Nhị nói , khuôn mặt Đường Thiên đầy ngập sự khiếp sợ, hắn thì thào tự nói: "Sao lại không có võ hồn chứ?"

"Ví dụ như Hồng mao tủy căn, năng lượng mà nó ẩn chứa bên trong có độ tinh khiết cực cao ngay cả trên Thiên lộ cũng rất hiếm thấy . Trước đây chúng ta luôn nói năng lượng sinh hồn, nơi có năng lượng nồng đậm thì dễ dàng sinh ra võ hồn. Nhưng Thánh vực lại không như vậy , bên trong Hồng mao tủy căn không hề có chút võ hồn nào đến cả mảnh nhỏ cũng không có. Hơn nữa, càng kỳ lạ hơn chính là bên trong nó không ngờ lại ẩn chứa kiếm ý. Ta chưa bao giờ nghe nói qua có loại thực vật gì lại có thể ẩn chứa kiếm ý."

"Nghe tới nghe lui có vẻ rất có ý tứ a." Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng, bỗng hắn nghĩ tới một vấn đề: "Nếu chúng ta mang những thứ này chuyển tới Thiên lộ thì chẳng phải là kiếm được lợi lớn rồi sao?"

Tiểu Nhị không nói gì mà chỉ nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên thấy ánh mắt Tiểu Nhị có vẻ gì đó khác thường, hắn kỳ quái hỏi : "Tiểu Nhị , ánh mắt của ngươi là thế nào thế ?"

Giọng nói của Tiểu Nhị đầy ngập sự trách cứ : "Thiên Huệ của ngươi thì sao ? Lý tưởng của ngươi thì sao ? Hành trình của ngươi thì sao ? Sao ngươi lại nghĩ đến tinh tệ ? Dã tâm ở đâu rồi ? Ánh mắt nhìn đi đâu thế ? Bố cục của ngươi thì sao ? Ngươi là thương nhân à? Van ngươi đấy ! Hiện tại ngươi đang là bá chủ một phương đấy ! Cả ngày chỉ nghĩ đến mấy cái chuyện thấp kém , chẳng một chút suy nghĩ cầu tiến , toàn những việc bất nhập lưu như thế quả là quá mất thân phận rồi!"

Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ vô tội: "Lẽ nào ngươi không cảm thấy kiếm tiền là một việc hết sức lợi hại sao ?"

Tiểu Nhị đã triệt để không biết nói gì nữa rồi , được rồi, mình mà đi thảo luận với con nhị hàng này về vấn đề thâm ảo như vậy thì đúng là đầu mình cũng thần kinh mất rồi .

Cuối cùng, Tiểu Nhị rất bất đắc dĩ nói: "Lẽ nào ngươi không lo lắng về Lam chu nho sao?"

"Lo lắng?" Đường Thiên nhếch miệng cười, lộ hàm răng trắng như tuyết với những chiếc răng nanh lởm chởm như dã thú , một luồng khí tức hung ác độc địa và khát máu xộc lên : "Điều ta lo lắng chính là không tìm ra bọn chúng!"

Tiểu Nhị hoàn toàn bị rung động.

Đường Thiên đứng dậy ly khai lưu lại một bóng lưng thật dài.

Trên thực tế, không riêng gì Tiểu Nhị phát hiện ra Thánh vực và Thiên lộ có sự khác biệt, mà Binh vốn là người chu đáo tỉ mĩ cũng rất nhanh nhận ra hiện tượng này . Chẳng qua đối tượng mà Binh nghiên cứu lại là đám thôn dân, vì để bố trí phòng tuyến tốt hơn hắn cần phải hiểu biết về thực lực của đám thôn dân .

"Thế nào?" Đường Thiên hỏi Binh.

Sắc mặt Binh nặng trĩu : "Không tốt như trong dự tính. Đám người nơi này tuy trời sinh đã là thánh giả nhưng bọn họ lại không có hồn vực."

"Không có hồn vực?" Đường Thiên giật nảy mình, không có hồn vực sao lại có thể trở thành thánh giả?

"Ân, hồn vực của chúng ta do võ hồn hóa thành , có thể giúp việc vận chuyển năng lượng thoát khỏi sự trói buộc của kinh mạch , do đó có thể trực tiếp bắt chước pháp tắc thiên địa. Thế nhưng vấn đề là căn bản bọn họ không có kinh mạch . Thân thể của bọn họ tựa như một đồ chứa thật lớn có thể trực tiếp dung nạp năng lượng. Bọn họ được sinh ra trong hoàn cảnh như thế này lên khả năng tương hợp với năng lượng còn mạnh hơn võ giả Thiên lộ . Bọn họ căn bản không cần phải dùng kinh mạch để hấp thu và luyện hóa năng lượng, phương thức vận dụng năng lượng của bọn họ chính là phương thức của thánh giả ."

Binh để ý thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Đường Thiên hắn chỉ biết cười khổ nói: "Rất kỳ quái phải không , nhưng sự thực chính là như vậy, ta đã kiểm tra thân thể của bọn họ, tất cả đều như vậy. Nhưng thánh giả của bọn họ so với thánh giả của chúng ta thì yếu hơn rất nhiều."

"Vì sao?" Đường Thiên lại thấy kinh ngạc lần nữa.

Binh giải thích: "Bọn họ vừa ra đời đã có thể trực tiếp điều động năng lượng. Bọn họ không cần phải lo lắng về số lượng năng lượng , vốn dĩ trời sinh bọn họ đã có thể dung nạp rất nhiều năng lượng , việc bổ xung cũng rất thuận lợi,chính điều này làm bọn họ căn bản không cần phải cân nhắc vấn đề về hiệu suất của năng lượng. Khả năng lợi dụng hiệu suất của năng lượng trong công kích của bọn họ cực kỳ thấp. Hồn thuật của chúng ta vốn được phát truyển từ vô số vũ kỹ tầng tầng mà thành , vì thế chúng ta rất hiểu việc dùng số ít năng lượng để đạt được kết quả đáng thỏa mãn . Nhưng còn bọn họ thì hoàn toàn là lãng phí năng lượng, cho tới tận bây giờ ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy võ giả nào lại có hiệu suất lợi dụng năng lượng thấp như thế ."

Đường Thiên mở lớn miệng, những điều vừa nghe thấy khiến hắn phải trợn mắt há hốc mồm, hiện tượng này của Thánh vực đã hoàn toàn phá vỡ thường thức của hắn.

"Vì vậy, tốt nhất ngươi không nên trông cậy vào cái gọi là sức chiến đấu của bọn họ." Binh rất bất đắc dĩ nói.

"Tình huống không có kém như vậy chứ ? Tốt xấu gì thì nhân gia cũng là thánh giả." Đường Thiên bị kết luận của Binh làm cho giật nảy mình, lúc trước hắn định trông cậy vào đám người này để cố thủ sau đó phản công tiến vào Lam triều rồi trực tiếp tấn công hoàng tuyền.

Binh nhìn thấy vẻ mặt của Đường Thiên rốt cuộc cũng cười ha hả : "Ha ha, hù dọa được ngươi rồi. Tuy những tên gia hỏa công kích quá lãng phí nhưng khống chế năng lượng gần như đã thành bản năng hơn nữa mỗi người trong bọn họ tựa như một cái bao năng lượng hình người , quả đúng là vì tuyệt thế danh tướng như ta mà chuẩn bị."

"Các ngươi định giết vào hư không?" Tiểu Nhị nhẹ nhàng đi tới : "Lẽ nào các ngươi cho rằng chỉ dựa vào thực lực của mấy người chúng ta có thể chống lại toàn bộ Lam chu nho tộc quần?"

Những lời này của Tiểu Nhị là nói với Binh , cái tên nhị hàng kia là tên tâm thần, việc lại lập lại sai lầm đã mắc phải có thể xảy ra , nhưng Binh vốn là một gã võ tướng xuất sắc vào những thời điểm mấu chốt luôn giữ được cái đầu lạnh.

"Đương nhiên!" Chiến ý của Đường Thiên dâng trào: "Ta cùng Hạc, tiểu Húc Húc có võ hồn khế ước, bọn họ không chết! Nhất định bọn họ đang chờ ta cứu bọn họ!"

Giọng nói của hắn chắc nịch như đinh đóng cột.

Tiểu Nhị nhìn Thiên Không Hổ.

Trầm mặc trong chốc lát, một thanh âm trầm thấp vọng ra từ bên trong Thiên Không Hổ : "Một vạn năm trước ta rời khỏi chiến hữu của ta, bọn họ đã chết còn ta sống, vô số năm tháng qua ta sống trong hối hận, ta tự nói với mình tuyệt đối không bao giờ tái hiện sai lầm đó lần nữa."

"Dù chết sao ?" Tiểu Nhị nhướng nhướng bờ mi.

Binh cười khẽ , tiếng nói từ trong Thiên Không Hổ vọng ra: "Ta là võ tướng, không có mộ địa nào thích hợp hơn chiến trường . Có người sống có kẻ chết , có người thắng lợi có kẻ thất bại, ngươi cũng là ngươi, vì sao lại sinh ra , vì sao lại chết đi , tất cả đều trong lòng ngươi."

"Thật đúng là... khiến người bất đắc dĩ a." Tiểu Nhị lạnh lùng nhìn hai con nhị hàng, hắn cũng lười chẳng muốn khuyên bảo nữa, dù sao quyền chủ đạo cũng chẳng nằm trong tay mình.

"Nếu như muốn đối phó Lam chu nho ." Tiểu Nhị lấy ra một đồ vật ném cho Đường Thiên: "Loại vũ khí này tương đối hợp tay."

Đường Thiên tiếp nhận, đồ vật này một một sợi xích to cỡ cánh tay , hai đầu sợi xích là hai khỏa đồng cầu phủ đầy những mũi nhọn có hình thù kỳ lạ .

"Đồ tốt !"

Hai mắt Đường Thiên tỏa sáng , từ từ căng sợi xích ra, sợi xích có độ dài tới mười thước, hai đồng cầu hai bên lớn cỡ cái thớt cực kỳ nặng nề .Cứ cách ba tấc lại đan một thanh đoản kiếm , chỉ cần rung lên , là vô số đoản kiếm dầy đặc chi chít khua động giống như con rết vậy . Hung khí như này chỉ cần nhìn qua cũng khiến người ta cảm thấy run sợ da đầu tê dại rồi.

"Ta cũng lười đặt tên , cứ gọi là 【 rết chùy 】 đi. Đồng chùy là bí bảo Sơn án tọa , 【 toái sơn chùy 】bạch ngân giai. Cũng chỉ là mặt hàng phổ thông , ưu điểm duy nhất là nặng. Những thanh đoản kiếm này

thì hỗn tạp chòm sao nào cũng có , phẩm giai đều rất thấp, thuộc tính mỗi cái không giống nhau. Ta cảm thấy binh khí như này đối phó với Lam chu nho rất không tồi . Rết chùy cần người dùng có lực lượng rất lớn, nhưng ta tin là chút ít sức lực này thì ngươi vẫn có."

Tiểu Nhị dùng cái giọng nói đầy lãnh đạm giới thiệu.

Đường Thiên vô cùng vui mừng, không thể không nói thanh binh khí này cực thích hợp để đối phó với Lam chu nho. Số lượng Lam chu nho có rất nhiều , thể hình mỗi con lại nhỏ , khả năng phòng ngự năng lượng tương đối cao nhưng thân thể lại yếu ớt.

Về phần khí lực, Đường Thiên cảm thấy toàn thân đầy lực lượng không có chỗ phát tiết !

Lúc này hắn hận không thể xông vào trong đám Lam chu nho đại sát tứ phương.

"Một thanh hung khí tốt !" Binh không khỏi tán thán, thể hình Lam chu nho nhỏ bé , cơ quan hồn giáp lại lớn như vậy ngược lại trông giống dùng nắm tay đi đánh con kiến. Còn cái rết chùy này quả giống như một cái lược lớn , có thể tưởng tượng ra một khi thi triển thì cảnh tượng đó tuyệt đối là huyết nhục tung tóe khắp nơi.

Bỗng hắn phát hiện ra điều gì đó liền quay mặt, trong tầm mắt hắn là cảnh tượng Lam triều đã lướt qua tuyến cảnh giới .

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Hắn quát lớn một tiếng rồi bay lên thiên không.

Đám thôn dân phía dưới cũng đứng hỗn loạn khắp nơi, bọn họ được an bài trên nóc nhà, sau tường đất, tuy chằng chịt đan xen vào nhau nhưng tất cả đều có mục đích , vị trí của mỗi người đều đã trải qua an bài tỉ mỉ . Tiếc là những thôn dân đều là tay mới nhưng cũng may tuy bọn họ không phải là chiến sĩ xuất sắc nhưng đại đa số đều là thợ săn hợp cách .

Thương châu nằm ở nơi hẻo lánh , mà Hồng thảo thôn lại càng hẻo lánh thêm , hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, đại đa số thôn dân đều lấy việc đi săn là thu nhập chính để sống.

"Chú ý vị trí của mình, không nên rời khỏi vị trí của mình ."

Binh liếc mắt nhìn Lam triều phía xa xa, địch nhân đã tiến vào phạm vi cách bọn họ hai mươi dặm. Tuy rằng đám thôn dân đã kiệt lực khắc chế nhưng Binh vẫn có thể nhìn thấy rõ vẻ kinh sợ trên mặt bọn họ.

Binh rất hiểu tân binh, sự thật là trong chiến đấu cường độ cao như vậy tân binh không có không gian để sinh tồn . Nhưng bây giờ trên tay chỉ có những lá bài này hắn không còn lựa chọn nào khác.

Viễn chiến trở thành lựa chọn duy nhất .

Một khi để Lam chu nho áp sát thì chắc chắn đám thôn dân này sẽ sụp đổ.

Bên trong Thiên Không Hổ , Binh âm thầm lắc đầu, từ khi đi theo Đường thần kinh dường như mình chưa bao giờ được đánh một trận chiến nhẹ nhàng vui vẻ thoải mái , mỗi lần chiến đấu đều vô cùng biệt khuất .

Tân binh, tân binh, tân binh, mỗi lần đều là tân binh, chẳng lẽ bởi vì trước đây mình là huấn luyện viên tân binh hay sao ? Lần này thì càng không xong rồi , ít ra tân binh còn hoàn thành được huấn luyện hằng ngày còn những thôn dân này thì đến thứ thường thức cơ bản nhất cũng không có.

Đến lúc nào mình mới có thể suất lĩnh đại quân vô địch đại sát tứ phương a...

Nhớ lại năm đó...

Được rồi, làm người vẫn phải hiện thực một chút, không đúng, làm Hồn tướng cũng phải hiện thực chút.

Nhìn Lam triều phía xa xa, Binh hít sâu một hơi, ánh mắt bỗng trở lên sắc bén hẳn , hắn vung cánh tay lên cao giọng quát: "Nhớ kỹ nội dung ta vừa mới nói lúc trước ? Tới, trước tiên chúng ta thử một lần!"

"Chuẩn bị!"

Binh ra lệnh một tiếng.

Trên người các thôn dân bố trí ở các vị trí liên tục sáng lên quang mang sáng ngời có mầu sắc khác nhau. Chỉ thấy ở các ngóc ngách của thôn trang có những quang đoàn liên tục sáng lên .

Ba động năng lượng mạnh mẽ khiến Đường Thiên không khỏi ghé mắt nhìn qua .

Cho dù những thôn dân này không có hồn vực nhưng mà ba động năng lượng mạnh mẽ như vậy thật sự quá cường hãn đủ để người cảm thấy kinh hãi a. Nếu chỉ luận cường độ năng lượng thì thánh giả Thiên lộ chắc chắn có thúc ngựa cũng đuổi không kịp .

"Rất tốt, đúng là như vậy! Chú ý khống chế năng lượng phát ra, phải đều đều, rất dễ ." Binh lớn tiếng cổ vũ đám tên thái điểu(gà mờ) này , hắn nói tiếp: "Chú ý khẩu lệnh của ta."

"Một, hai... Ba!"

Mỗi một quang đoàn liền bay ra tạo thành một đạo cột sáng bay về phía Thiên Không Hổ trên bầu trời. Đứng từ trên bầu trời nhìn xuống sẽ thấy có hơn trăm đạo cột sáng có mầu sắc khác nhau, cùng tụ lên thân Thiên Không Hổ,cảnh tượng vô cùng đồ sộ .

Vào khoảnh khắc khi năng lượng truyền đến thân thể sắc mặt Binh đột nhiên biến đổi !

Không tốt! Chơi đùa lớn quá rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 562: Chiến Thuật Con Ếch Nhảy

Khống mang, đó chính là kỹ thuật mà bất kỳ một võ tướng nào cũng đều phải học tập và nắm giữ thuần thục và đương nhiên trình độ cũng có phân chia cao thấp khác nhau . Đại đa số võ tướng hiện nay đều được học tập có hệ thống trong các học viện , Binh thì không phải , hắn lăn lộn trải qua những chiến dịch thảm khốc nhất trong cái thời đại được xưng là loạn thế , trình độ khống mang của hắn , những võ tương bình thường còn xa mới sánh được.

Độ khó khi Cơ quan võ giáp khống mang lại càng lớn , Thiên giáp cấp khống mang thì kể cả trong thời đại của hắn cũng là phải là người có trình độ cực kỳ kinh người mới làm được.

Đối với trình độ khống mang của mình , Binh cực kỳ tự tin, một trăm bốn mươi sáu tên thôn dân sao ? Khống mang số lượng chừng đó thì có tính là bao đây ?

Khi năng lượng tụ lại , Binh đang mang theo lòng tự tin tràn ngập lập tức cảm thấy không ổn.

Số lượng năng lượng kinh người khiến hắn cảm thấy như bản thân bị vứt vào một phiến biển rộng đang sôi trào mãnh liệt ,thậm chí hắn còn cảm thấy mờ mịt không biết phải hạ thủ như thế nào . Trái tim hắn thoáng đập loạn nhịp , kinh nghiệm già dặn giúp hắn hiểu được mối nguy trước mắt .

Cái gọi là khống mang chính là khống chế năng lượng, một khi số lượng năng lượng vượt qua mức nhất định thì việc không mang gần như

là vô lực. Hắn vạn lần không tới năng lượng mà những thôn dân này phát ra lại kinh khủng như thế!

Quả nhiên không hổ là bao năng lượng hình người a...

Võ hồn của Thiên Không Hổ sáng lên quang mang chói mắt đây chính là hiện tượng khi nó toàn lực vận chuyển. Còn Binh lúc này cũng đã vứt hết toàn bộ tạp niệm, hết sức tập trung , toàn bộ tinh thần giống như vô số xúc tua vươn ra nhập vào trong vùng biển năng lượng đang cuộn trào mãnh liệt xung quanh .

"Tiểu quỷ, nếu như ngươi phát hiện khống mang thất bại thì đem nó đá văng ra!"

Lời nói của A Tín như tia chớp lóe lên trong đầu hắn.

Không sai, ném ra!

Con mắt của Binh bỗng sáng quang mang khác lạ , Thiên Không Hổ cùng hắn tâm ý tương thông cũng đột nhiên sáng lên vô số quang mang, quang đoàn năng lượng đang bao vây lấy Thiên Không Hổ bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Hô, hô, hô...

Quang đoàn chuyển động càng lúc càng nhanh, từng đạo hỏa tuyến sáng chói mắt tóe ra , đó chính là hoa lửa sinh ra khi năng lượng xoay tròn với tốc độ cao tạo thành.

Hỏa tuyến xoay tròn tạo thành thứ giống như một chiếc kén ánh sáng hình thoi!

Đông!

Tiếng nổ trầm thấp như trọng chùy cổ khiến trái tim người ta phải nhảy dựng .Quang kén xoay tròn với tốc độ nhanh giống như viên đạn bay ra khỏi nòng pháo kéo theo một cái đuôi ánh sáng thật dài , vẽ lên

không trung một đường vòng cung cực ưu nhã bay về phía Lam chu nho quần đang dày đặc chi chít .

Toàn bộ thôn dân đều vươn dài cái cổ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vệt ánh sáng hình cung sáng chói và hoa lệ.

Số lượng Lam chu nho quả thực quá nhiều, tuy Binh không thể khống chế tấn công mục tiêu chính xác nhưng vẫn cứ rơi vào phiến lam sắc hải dương đầy quỷ dị.

Oanh!

Một hỏa cầu mầu vỏ quýt bốc lên giống như vầng mặt trời nổ tung chỉ trong nháy mắt đã thôn phệ vô số Lam chu nho. Sóng khí kinh khủng giống như một cơn lốc chỉ trong phút chốc đã quét ngang tất cả , những con Lam chu nho có vận khí tốt không có bị hỏa cầu thôn phệ thì lập tức bị sóng khí đảo qua,tất cả giống như bị dã thú đánh trúng , vô số thân thể nhỏ bé bị tung bay toán loạn, tiên huyết phun ra mãnh liệt.

Đất rung núi chuyển, cảnh tượng giống như ngày tận thế!

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, đến cả bản thân Binh cũng trợn tròn mắt càng không nói đến những thôn dân kia, ai nấy đều mở lớn miệng, trợn mắt há hốc mồm trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Một cái nấm mây lớn và chói mắt xuất hiện , phiến Lam triều đang cuộn trào mãnh liệt giống như bị định thân pháp vậy mà không ngờ lại xuất hiện cảnh tượng bất động trong chốc lát.

Ở trong phiến hải dương lam sắc xuất hiện một lỗ tròn cháy đen đầy đáng sợ, diện tích lỗ đen này có thể so với toàn bộ thôn trang.

Lấy lỗ tròn cháy đen làm trung tâm hướng ra bốn phía xung quanh trong phạm vi vài dặm là vô số thi thể lam sắc ngả dài trông giống như

cắt lúa mạch vậy , những con Lam chu nho này đều là những con bị sóng xung kích phá vỡ nội tạng mà chết.

Uy lực cường đại như vậy đã khiến Đường Thiên chấn động , hắn ngẩn ngơ trong chốc lát rồi bỗng nhiên lớn tiếng hoan hô: "Binh đại thúc làm tốt lắm!"

Tiếng hoan hô của Đường Thiên đã đem tâm thần mọi người kéo trở về, ánh mắt của các thôn dân nhìn về phía Binh lập tức trở nên khác lạ hẳn.

"Đúng vậy!" Binh vô cùng đắc ý: "Cái này gọi là phong thái của danh tướng !"

Thực ra bên trong Thiên Không Hổ , Binh đang lau mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ , vừa rồi thật nguy hiểm nha.

Chẳng qua một kích kinh thiên động địa vừa nãy cũng đã cấp cho đám thôn dân lòng tin cực lớn , ít ra thì vẻ kinh sợ trên mặt bọn họ cũng bị đánh tan hơn phân nửa. Đối với tân binh thì thắng lợi chính là thuốc bổ tốt nhất, có thể giúp ổn định tâm tình của bọn họ cực nhiều , điều này làm bọn họ có thể thích nghi với chiến trường tốt hơn.

"Tốt, chúng ta tiếp tục! Giống như vừa lúc nãy mới đã nói vậy , lại đến một lần." Binh không quên bổ sung thêm một câu: "Cường độ giảm bớt đi phân nửa! Nhớ kỹ, giảm bớt phân nửa!"

Rất nhanh, trên thân từng người lại sáng lên quang đoàn , từng đạo cột sáng chìm vào Thiên Không Hổ.

Năng lượng gảm bớt đi phân nửa khiến khả năng khống chế của Binh được tái hiện , một quả quang đạn cao cỡ nửa người lại lần nữa vẽ lên một đường vòng cung đầy ưu mỹ bay về phía đám Lam chu nho .

Đám Lam chu nho lâm vào rối loạn, thảm cảnh nổ tung vừa lúc nãy đã bị bọn chúng thu hết vào đáy mắt.

Quang đạn càng ngày càng gần, đám Lam chu nho phía dưới liều mạng chạy trốn sang bốn phía nhưng điều khiến chúng nó trăm triệu lần không nghĩ tới chính là quang đạn không ngờ lại nổ tung ngay phía trên bầu trời cách chúng nó năm trượng !

Oanh!

Cầu lửa mầu vỏ quýt lại lần nữa bốc lên , lần này do nổ giữa không trung lên hiệu quả đả kích lại càng thêm xuất sắc, sóng xung kích tàn sát bừa bãi quét ngang khắp nơi dễ dàng cuốn bay tất cả giống như cành khô gỗ mục.

Nhưng qua một kích này Binh liền nhận ra thương tổn do sóng xung kích đem đến cho Lam chu nho so với thương tổn do bản thân năng lượng nổ tung thì lớn hơn .

Công kích của Lam chu nho rất cường hãn, động tác thi linh hoạt mẫn tiệp, phòng ngự đối với năng lượng cũng rất mạnh nhưng thân hình của bọn chúng nhỏ yếu , cường độ sóng xung kích không lớn lắm đã có thể gây ra cho chúng nó tổn thương trí mạng. Tìm được nhược điểm thì có thể tìm được biện pháp hữu hiệu để sát thương đối phương.

Lam chu nho như ở trong mộng mới tỉnh, thanh âm sắc nhọn từ hậu phương truyền tới , phiến hải dương lam sắc choàng tỉnh, bọn chúng bắt đầu điên cuồng lao về phía thôn trang giống như thủy triều !

Lam triều cuốn bay tất cả mang theo khí thế khiến người ta phải tuyệt vọng, sắc mặt đám thôn dân trắng bệch , nếu không phải vừa rồi mới thắng lợi khiến bọn họ tin tưởng vào Binh thêm mấy phần thì bọn họ đã sớm sụp đổ xoay người chạy trốn tìm cách giữ tính mạng rồi.

"Uy, Mãnh Nam, nội tuyến giao cho ngươi !"

Giọng nói của Binh mang theo mấy phần trêu chọc nói với Đường Thiên nói, mặt Tiểu Nhị đen thui,cái tên này khiến hắn .. một mặt khác cũng cảm thấy xấu hổ...

Đường Thiên nắm rết chùy nhảy xuống tường đất, cũng không thèm quay đầu lại nói: "Giao cho ta!"

"Đúng là ý chí chiến đấu tràn đầy a!" Binh bên trong Thiên Không Hổ thầm lẩm bẩm, tiếp đó hắn đề cao thanh âm cổ vũ thôn dân: "Làm tốt lắm, cứ như vậy, chúng ta lại làm lại một lần! Chuẩn bị..."

Thiên Không Hổ trên bầu trời lại sáng lên một lần nữa , lần này nó công kích thành ba khỏa quang đạn. Ba quả quang đạn giống nhau xếp thành một hàng cùng tiến lên một lúc bay đến khoảng không giữa đội hình Lam triều rồi đồng thời nổ tung.

"Lại đến!"

Tiếng quát của Binh ở phía sau lại vang lên một lần nữa , Đường Thiên cũng không quay đầu mà kéo rết chùy theo lao về phía Lam triều trước mặt .

Lam chu nho ào tới như thủy triều , vô số khuôn mặt hình tam giác âm lãnh hiếu sát , làn da lam sắc đầy quỷ dị hiện ra trước mặt hắn , cảnh sắc hai bên nhanh chóng trôi đi, tâm của Đường Thiên lại bình tĩnh một cách dị thường.

Hạc, tiểu Húc Húc, Tỉnh Hào đại ca, các ngươi nhất định phải kiên trì tiếp!

Ta, nhất định sẽ đến cứu các ngươi!

Nhất định!

Bỗng trong con mắt của Đường Thiên hiện lên một tầng huyết sắc, chiến ý trong cơ thể tựa như một ngọn lửa sáng chói thiêu cháy hừng hực .

Không ai có thể ngăn cản ta!

Tiếng gào thét trong im lặng tựa như sấm sét nổ tung trong lòng hắn , Đường Thiên giống như một con gấu đang lâm vào phẫn nộ, rít gào lao về phía Lam triều.

Tiểu Vũ cố hết sức bò lên tường đất vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này , hắn giống như bị thiểm điện đánh trúng. Lam triều mênh mông không thấy cuối tựa như một cơn hồng thủy cuốn tới , Mãnh Nam đại ca gầm rú xung phong , chỉ có cái bóng lẻ loi cô tịch , giống như không biết tự lượng sức mình.

Nhưng không biết tại sao trong lòng Tiểu Vũ lại sinh ra một cảm giác cực kỳ oanh liệt , rất nhiều năm sau đó hắn vẫn không thể quên đi cảnh tượng này.

Song phương đều toàn lực xung phong!

Chỉ trong nháy mắt liền ầm ầm va chạm , bỗng Đường Thiên vung rết chùy lên , rết chùy dài mười thước hóa thành một cơn gió xoáy. Thân hình của Đường Thiên hoàn toàn được bao phủ bên trong cơn gió xoáy này.

Người ngã ngựa đổ, huyết nhục bay tung tóe, dễ dàng như bẻ cành cây .

Đồng chùy nặng nề lướt qua không khí với tốc độ cao sinh ra khiếu âm (tiếng rít) trầm thấp, còn những thanh đoản kiếm được buộc trên trên xiềng xích lướt qua không khí lại tạo ra khiếu âm cao vút bén nhọn, hai loại thanh âm hoàn toàn bất đồng xen lẫn với nhau tạo lên thanh thế đáng sợ đến cực điểm.

Đường Thiên hoàn toàn vứt bỏ hồn thuật, thứ hắn dùng chính là đấu pháp chỉ thuần về thân thể , đấu pháp đơn giản và thô bạo này đến huyết thánh cũng rất ít khi dùng đến, nhưng lúc này hiệu quả mang lại lại tốt đến dị thường.

Thân thể nhỏ yếu của Lam chu nho trước công kích giống như cuồng bạo này tựa như những chiếc bánh quy giòn xốp , chẳng thể nào ngăn cản được.

Đường Thiên căn bản không cần phải lo lắng vấn đề về ngộ thương bởi xung quanh hắn đều là địch nhân cả . Rết chùy vốn cực kỳ nặng nề trên tay hắn lại trở lên vô cùng nhẹ nhàng , sau khi trải qua quá trình không ngừng cường hóa thân thể đã khiến thân thể hắn mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Hắn không những không cảm thấy mệt mỏi mà trái lại còn cảm thấy trong cơ thể ấm áp thoải mái phảng phất như lực lượng đang ngủ say trong cơ thể dần thức tỉnh. Nếu như lúc này hắn nhìn thấy làn da của mình thì nhất định sẽ giật nảy mình, bởi hiện tại làn da đen như mực của hắn đang hiện lên ánh sáng của kim chúc.

Huyết lô hấp thu hắc kim rót vào các bộ phận trên thân thể Đường Thiên nhưng tuyệt đại đa số vẫn chưa được hấp thu. Lúc này Đường Thiên đang hết sức tập trung , mỗi phân lực lượng trong thân thể đều được hắn điều động ra , hắc kim vốn trầm tích trong cơ thể hắn cũng từ từ sôi sục .

Khí lưu của đồng trùy nặng nề đã đủ đánh tan thân thể nhỏ bé của Lam chu nho , còn những thanh đoản kiếm được buộc ngang chỉ cần đụng tới bộ phận nào trên thân thể thì bộ phận đó sẽ bị cắt rời.

Bản năng chiến đấu của Đường Thiên cường hãn đến mức làm người khác phải giận sôi, một khi lâm vào khổ chiến Đường Thiên sẽ trở lên cực kỳ tập trung , bản năng chiến đấu lại càng thêm đáng sợ.

Những con Lam chu nho này so với đám bọn họ gặp ở Lam quang hải thì yếu hơn rất nhiều, hơn nữa đoản mâu mầu đen trong tay bọn chúng so với nhánh cây băng lam thì quả thực chẳng khác gì cây tăm , uy lực cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Đường Thiên nhanh chóng phát hiện ra một mình mình trực tiếp xông vào cắt ngang cả đám như này thì hiệu suất cũng không cao lắm , nhất là uy lực của những thanh đoản kiếm không được phát huy ra toàn bộ .

Linh cơ trong đầu hắn khẽ động, một ý nghĩ cổ quái hiện ra trong đầu hắn.

Bỗng Đường Thiên nhẩy bắn lên , hắn giống như một con ếch, bỗng nhảy đến nơi cách chỗ cũ năm trượng . Nhìn Lam chu nho dày đặc chi chít phía dưới, hắn nhếch miệng cười, múa may rết chùy trong tay biến thành một đoàn hư ảnh.

Đám Lam chu nho trong khu vực này hoàn toàn không ngờ đến Đường Thiên lại đột nhiên xuất hiện, khi những hư ảnh kia chụp xuống đầu thì bọn chúng đã chẳng còn cơ hội để chạy thoát.

Trong phạm vi Rết chùy bao phủ đã hoàn toàn trở thành một cái cối xay thịt, huyết nhục bay tung tóe , đoản kiếm dày đặc chi chít tựa như chiếc lược nhỏ mịn , đem toàn bộ khu vực chải tới chải lui, chải tới mấy lần.

Thình thịch!

Huyết nhục tung tóe khắp nơi , thân thể của đám Lam chu nho gần như nổ tung cùng một lúc , không còn một con Lam chu nho nào còn đứng vững. Cảnh tượng huyết tinh này khiến sắc mặt của những người nhìn thấy trở lên trắng bệch.

Lam chu nho ở xung quanh cũng sợ ngây người nhưng không đợi bọn chúng kịp phản ứng , Đường Thiên đã nhảy lên một lần nữa.

Lao nhanh như tia chớp vào khu vực đông đảo Lam chu nho khác, lại một trận huyết nhục tung tóe.

Binh ở phía xa xa vẫn luôn quan tâm đến Đường Thiên, khi hắn nhìn thấy cái đấu pháp đầy cổ quái của Đường Thiên thì không khỏi buột

miệng thốt lên: "Chiến thuật Con ếch nhảy!"

Sắc mặt Binh giống như gặp quỷ vậy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 563: Tiểu Nhị Và Nha Nha

Chiến thuật Con ếch nhảy không phải chiến thuật hay được dùng tới , trên thực tế điều kiện sử dụng nó rất hà khắc , cần phải thỏa mãn rất nhiều điều kiện riêng biệt. Cho dù thời Nam Thập Tự binh đoàn vẫn còn tồn tại , Binh cũng không dùng tới nhiều lắm . Bởi vì đây là chiến thuật không nằm trong chính quy nên Binh không dạy cho Đường Thiên.

Vì vậy khi Binh nhìn thấy Đường Thiên vô sự tự thông sử dụng chiến thuật Con ếch nhảy hơn nữa còn dùng trong hoàn cảnh này mang lại hiệu quả cực kỳ xuất sắc thì đương nhiên là sắc mặt hắn như gặp quỷ rồi.

Bản năng chiến đấu thật đáng sợ!

Binh thu hồi tâm thần, hắn cao giọng hô to: "Lại đến một lần!"

Vẻ khẩn trương và sợ hãi trên mặt đám thôn dân bị đánh tan đi không ít, hơn nữa , sau nhiều lần phối hợp mọi người cũng nhanh chóng lĩnh ngộ ra bí quyết trong đó. Những thôn dân này từ nhỏ đã giao tiếp cùng với năng lượng nên đương nhiên là vận dụng năng lượng rất thành thạo, hơn nữa đặc thù thể chất của bọn họ cũng giúp bọn họ trên phương diện điều động năng lượng có ưu thế cực lớn.

Khắc phục được tâm lý sợ hãi khiến biểu hiện của bọn họ làm Binh vô cùng vui mừng.

Năng lượng mà mọi người phát ra cực kỳ cân bằng và vô cùng chuẩn xác, đối với võ tướng am hiểu khống mang thì binh sĩ như vậy có thể đem thực lực của họ tăng lên đến vài cấp.

Hiện tại Binh đang ở trong hoàn cảnh như vậy.

Hắn mang theo một đám thôn dân hương dã điên cuồng oanh tạc Lam triều đáng sợ .

Không sai, chính là liên tục oanh tạc!

Theo sự phối hợp càng lúc càng ăn ý khoảng cách giữa các lần công kích được rút ngắn đi rất nhiều từ đó mới hình thành nên cục diện liên tục oanh tạc như vậy .

Sau khi liên tục công kích , Binh đã tìm ra cách đối phó Lam chu nho tốt nhất . Mỗi lớp công kích đều được hắn chia ra làm tám khỏa quang đạn, tuy uy lực của mỗi khỏa quang đạn rút nhỏ đi rất nhiều nhưng tám khỏa quang đạn lại có thể che phủ cả một khu vực hình chữ nhật dài chừng năm trăm mét rộng chừng một trăm mét.

Đối với Lam triều đông đảo nhìn không thấy cuối thì mỗi một lần oanh tạc cũng chẳng đáng là bao , nhưng Binh lại luôn đem khu vực nổ tung khống chế ở trung tâm Lam triều .

Vì vậy đại quân Lam chu nho đã bị Binh chặt đứt làm hai . Binh cũng hiểu rất rõ , chút hỏa lực ấy của hắn đối với cả phiến Lam triều thì chẳng khác gì muối bỏ biển nhưng chỉ cần lợi dụng tốt thì có thể cắt đứt liên hệ giữa đầu và đuôi .

Ở tiền quân có Đường Thiên với chiến thuật con ếch nhẩy đầy tàn bạo đang không ngừng nhảy tới nhảy lui, cứ mỗi lần nhảy xuống thì lập tức lưu lại một khoảng trống hình tròn .

Chẳng bao lâu sau tiền quân không được bổ sung và trợ giúp lập tức xuất hiện vô số lỗ hổng, cục diện hoàn toàn thay đổi.

Mà lúc này chẳng ai để ý tới, Tiểu Nhị đang mang theo Nha Nha di chuyển trong đại quân đi tìm bóng dáng thủ lĩnh của địch nhân .

Nha Nha nói, một đội ngũ khổng lồ như thế này nhất định sẽ có thủ lĩnh.

Khả năng thuấn di của Tiểu Nhị đúng là xuất quỷ nhập thần. Cứ mỗi lần xuất hiện lại gây ra một trận rối loạn nhưng không chờ Lam chu nho xung quanh kịp phản ứng bọn họ liền biến mất không chút tăm tích.

"Ở đâu?" Tiểu Nhị cố gắng kiềm chế trái tim đang đập liên hồi của mình.

Bản thân mình lại có thể tin tưởng Nha Nha...

Được rồi, khi Tiểu Nhị chuẩn bị xuất kích thì Nha Nha không biết từ nơi nào chạy tới , trước ánh mắt đầy tội nghiệp Tiểu Nhị phát hiện ra mình chẳng thể nào cự tuyệt. Được rồi, ai kêu cái tên gia hỏa này đã cứu mình một mạng chứ...

Tiểu Nhị cắn răng một cái rồi mang theo Nha Nha.

Sau đó Nha Nha y y nha nha khoa tay múa chân nói có thể tìm được thủ lĩnh của Lam chu nho , không ngờ mình vậy mà lại cứ tin tưởng một cách không rõ ràng như vậy.

Sao mình lại biến thành như vậy a...

Tiểu Nhị khó hiểu muốn chết, hắn cảm thấy chắc chắn dây thần kinh nào đó của mình bị sai lệch mới hồ đồ theo Nha Nha như vậy . So ra thì cái chiến thuật con ếch nhẩy do tên nhị hàng kia chơi đùa thoạt nhìn cũng rất có trình độ nha ,Tiểu Nhị có một loại ảo giác rằng chỉ số thông minh của mình trong nháy mắt đã bị miểu sát.

Ngục Hải kiếm trong tay mình đến bây giờ vẫn chưa khai trương...

Mình nghĩ bao nhiêu cũng chẳng thể nghĩ ra , thế mới khiến bản thân lưu lạc đến tình trạng này a.

Cũng may năng lượng nơi này vô cùng nồng đậm ,hắn không cần phải lo lắng về vấn đề năng lượng để thuấn di không đủ.

Bỗng nhiên Nha Nha hướng về phía trước khoa tay múa chân cực kỳ kích động , trong miệng gọi y y nha nha không ngừng, trên mặt Tiểu Nhị đầy vẻ hồ nghi: "Ngươi xác định? Lần này sẽ không gạt ta nữa!"

Tình huống như vậy hắn đã trải qua vài lần rồi , sau vài lần liên tục vồ hụt đương nhiên là hắn không tránh được phải đánh cái dấu hỏi hồ nghi.

Nha Nha liên tục gật đầu đầy khẳng định , thậm chí còn nắm tay lại đưa lên cổ khoa chân múa tay , nghiễm nhiên làm ra cái bộ dạng "Nếu là lần này mà vồ hụt ta sẽ tự vẫn để tạ tội" ...

Được rồi,cái bộ dáng này cũng đã dùng vài lần rồi, dù sao mình cũng đã lên thuyền giặc , Tiểu Nhị bất đắc dĩ nghĩ, sau đó nhìn theo phương hướng Nha Nha chỉ, thân hình lập tức biến mất.

Khi Tiểu Nhị xuất hiện lần nữa , con mắt hắn đột nhiên co rút lại. Lam chu nho ở xung quanh rõ ràng khác hắn đám pháo hôi lúc trước , khí thế mạnh hơn nhiều, áp lực của hắn đột nhiên tăng mạnh .

Gần như chỉ trong nháy mắt, Tiểu Nhị đã tiến vào trạng thái chuẩn bị đối phó với địch.

Nhưng phản ứng của địch nhân so với hắn dự tính còn nhanh hơn, hoàn toàn không chút chậm chạp như đám Lam chu nho lúc trước.

Tiếng kêu bén nhọn đầy ngập lỗ tai.

Lam chu nho xung quanh cầm mộc mâu trong tay điên cuồng đánh về phía Tiểu Nhị, động tác của bọn chúng nhanh nhẹn , tốc độ cực nhanh.

Thế nhưng không đợi Tiểu Nhị kịp phản ứng , Nha Nha đã bì bô thét lên một tiếng chói tai rồi lao thẳng về phía đám Lam chu nho. Tiểu Nhị chỉ thấy trước mắt hoa lên , sau đó liền mất đi tung tích của Nha Nha , khóe mắt Tiểu Nhị nhảy lên một cái , thật nhanh!

Thật ra tốc độ của đám Lam chu nho này trong mắt Tiểu Nhị đã không chậm nhưng nếu so sánh với Nha Nha thì hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp. Nha Nha chỉ để lại một tàn ảnh cực nhạt, rồi sau đó biến mất không thấy tăm hơi .

Phốc phốc phốc!

Tiểu Nhị vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra đám Lam chu nho đang điên cuồng lao về phía hắn đột nhiên nổ tung đầu giống như dưa hấu vỡ vậy , Tiểu Nhị mơ hồ nhìn thấy có một bóng hư ảnh mờ nhạt như làn khói chợt lóe lên rồi biến mất.

Nha Nha... Không ngờ lại lợi hại như thế!

Tròng mắt của Tiểu Nhị thiếu chút nữa thì rơi xuống đất.

Nha Nha nhảy tới nhảy lui cực kỳ linh hoạt , nếu như nói Đường Thiên như con ếch tàn bạo thì Nha Nha tựa như một con sóc linh xảo mau lẹ với nắm đấm sắt . Cái đầu của nó so Lam chu nho còn nhỏ hơn , điều này giúp nó càng thong dong thoải mái hơn .

Nha Nha bất chợt xuất hiện trên vai một gã Lam chu nho, nắm tay nhỏ đánh lên đầu con Lam chu nho này , phanh, cái đầu vỡ tung tựa như dưa hấu vỡ , vô số nước mầu lam bắn tung tóe .

Khóe mắt Tiểu Nhị nhảy nhảy , thật tàn bạo! Bỗng hắn nhớ ra Nha Nha cũng đã từng học tập Thôn quang thiết quyền, nắm tay của nó tuy nhỏ nhưng lại vừa cứng và độc a.

Khi nước mầu lam còn chưa bắn ra Nha Nha đã nhảy sang vai một Lam chu nho khác , rồi làm y như cũ.

Bang bang phanh!

Lam chu nho bên trong tầm mắt Tiểu Nhị liên tục bị vỡ nát đầu với tốc độ kinh người.

Đối với Tiểu Nhị , cảnh tượng trước mắt cũng không huyết tinh cho lắm nhưng vẫn khiến hắn bị chấn động cực lớn. Thực lực mà Nha Nha biểu hiện ra đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Bỗng nhiên, một tiếng thét bi bô vang lên .

Theo thanh âm, Tiểu Nhị mới chú ý tới có một đám Lam chu nho đang hốt hoảng lui về phía sau. Điều này lập tức làm Tiểu Nhị chú ý, thực lực của Lam chu nho không tính là mạnh nhưng lại cực kỳ hung hãn không sợ chết , trước ngã sau lên, Tiểu Nhị gần như chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng bọn chúng trốn tránh.

Biểu hiện khác thường của đám Lam chu nho này khiến Tiểu Nhị lập tức hiểu ra, bắt được cá lớn rồi!

Hắn lập tức lao tới không chút do dự.

Cái tên nhị hàng kia có lợi hại , những Lam chu nho có là pháo hôi đi chăng nữa thì chỉ bằng lực lượng con nhị hàng chắc chắn không thể nào giết sạch đám Lam chu nho này. Đây mới là nguyên nhân chính Tiểu Nhị đồng ý đề nghị của Nha Nha , bắt giặc trước bắt vương, đó chính là biện pháp tốt nhất để đối phó với chiến thuật biển người !

Tiểu Nhị khóa định tên Lam chu nho già đứng giữa đám Lam chu nho.

Lam chu nho rất ít khi có người có dung mạo già nua, gần như tất cả bọn chúng đều được đúc từ một khuôn mà ra, tên Lam chu nho trước mặt này có dung mạo già nua, vừa nhìn qua là biết đó là đại nhân vật rồi .

Ngục Hải kiếm trong tay thoải mái giải quyết mấy tên Lam chu nho lao lên , Tiểu Nhị tiếp tục truy kích. Không có băng lam thụ chi uy hiếp, thực lực của Lam chu nho trong mắt Tiểu Nhị chẳng đáng một đồng.

Nhưng đúng vào lúc này, bảy tám cây lao bắn về phía Tiểu Nhị.

Cây lao đen sì cũng do cành cây chế tác mà thành, Tiểu Nhị không biết vì sao trên cây lao đen sì này dường như có một ba động cổ mờ ảo khiến tinh thần Tiểu Nhị rung động.

Gần như không chút nghĩ ngợi, thân hình của hắn trở lên mờ ảo khẽ lay động như quỷ mỵ né tránh những cây lao này mà không đón đỡ.

Trong khoảnh khắc khi hắc lao sượt qua , cổ ba động mờ ảo kia trở lên rõ ràng khiến trong lòng Tiểu Nhị dấy lên cảm giác sợ hãi. Gần như hắn có thể khẳng định chắc chắn hắc lao rất nguy hiểm.

Thái độ coi thường vừa mới sinh ra lập tức bị quét sạch không còn chút gì , Thánh vực có quá nhiều nguy hiểm trí mạng không biết .

Cổ tay nắm Ngục Hải kiếm khẽ rung lên , một làn sóng gợn vô hình tỏa ra , không có ba động của năng lượng , tất cả chỉ do thân kiếm phá không hình thành nên vệt không khí ở mũi kiếm.

Tuy Tiểu Nhị biết không thể làm được như Tỉnh Hào , kiếm xuất pháp tắc, nhưng dù sao hắn cũng đã nghiêm chỉnh tu luyện kiếm pháp, kiếm pháp của hắn thậm chí so với Hạc còn xuất sắc hơn. Nếu đã biết rõ phòng ngự năng lượng của Lam chu nho rất tốt trong khi phòng ngự lực lượng lại tệ hại thì đương nhiên là hắn có biện pháp ứng phó rồi.

Phốc phốc phốc!

Hắn lướt qua thân mấy tên Lam chu nho , huyết hoa lam sắc đầy yêu dị nở bừng , khác hắn với Nha Nha chỉ thích đánh vỡ đầu , vị trí mỗi kiếm mà hắn đâm xuống đều là yếu điểm trí mạng , nhưng kết quả thì lại giống nhau.

Nhưng Nha Nha so với hắn còn nhanh hơn , Nha Nha đạp lên vai đám Lam chu nho lướt đi, thân hình của nó nhỏ xinh nhưng tốc độ lại nhanh như thiểm điện, những cây hắc lao muốn đâm trúng nó thì cực kỳ khó khăn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nha Nha hưng phấn đến cực điểm, tên Lam chu nho già nua kia cách nó càng lúc càng gần.

Nếu như có thể bắt được thủ lĩnh của đối phương thì chắc chắn đó sẽ là công lao cực lớn , chủ nhân nhất định sẽ khen thưởng cho mình nha!

Trước mắt Nha Nha hiện lên vô số mỹ thực lướt qua , nước bọt gần như chảy ra ngoài khóe miệng...

Của ta , của ta , của ta...

Trong lòng nó thầm hoan hô, dùng sức đạp vai tên Lam chu nho dưới chân, thân hình lao về phía đối phương nhanh như điện.

Tê!

Một điểm đen bé nhỏ đó chính là mũi của một cây hắc lao đột nhiên xuất hiện trước mắt nó . Đối phương tựa như con độc xà ẩn núp trong bóng tối đang chờ thời cơ xuất ra một kích trí mạng, và thời cơ lúc này vừa hợp đúng lúc !

Thật âm hiểm...

Con ngươi trong đôi mắt nhỏ của Nha Nha bỗng trợn tròn, một thương này của đối phương súc thế đã lâu, thế tới nhanh như thiểm điện, Nha Nha không kịp đưa ra bất cứ phản ứng gì , gì biết mở mắt trừng trừng nhìn thân thể của mình đụng vào mũi mâu của đối phương.

Nha Nha hồn phi phách tán, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh sợ.

Sắc mặt củaTiểu Nhị cách đó không xa đại biến, tay chân lạnh lẽo, không...

Trên mặt tên Lam chu nho đâm thương lộ ra vẻ mừng như điên, Nha Nha xuất quỷ nhập thần , thân hình nhanh như thiểm điện đã sớm làm hắn phải e sợ trong lòng . Hắn vừa hộ tống thủ lĩnh lui về phía sau vừa thầm mưu tính trong lòng . Hắn đang chờ cơ hội tốt nhất, hắn biết hắn

chỉ có duy nhất một cơ hội xuất thủ , nếu như không đâm trúng thì chắc chắn không còn cơ hội thứ hai.

Cuối cùng hắn cũng đợi được đến lúc đó rồi!

Chết đi!

Hắn cực kỳ tự tin , vô số chiến tích trong dĩ vãng đã chứng minh chỉ cần địch nhân bị mộc mâu của hắn đâm trúng thì chưa từng có người còn sống.

Thế nhưng , diễn biến tiếp theo lại khiến vẻ mừng như điên trên mặt hắn cứng lại .

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 564: Thạch Dũng

Mũi mâu đâm trúng bụng Nha Nha.

Một đâm này đã được tính toán từ trước , lực lượng đủ mười phần, chỉ trong chớp mắt mũi mâu bén nhọn đã chìm vào cái bụng tròn vo của Nha Nha nhưng dường như cảm giác truyền đến từ đầu mũi thường có vẻ khác khác.

Khoan đã... đây là...

Đông!

Một tiếng trầm đục vang lên , cái bụng tròn vo của Nha Nha tựa như quả bóng cao su cực kỳ co dãn,mộc côn hung hăng đâm trúng mang theo lực lượng bạo phát cực lớn , vẻ kinh sợ trên mặt Nha Nha vẫn chưa biến mất , nó chỉ cảm thấy hoa cả mắt .

Vù!

Nha Nha hóa thành một điểm đen, càng bay càng cao.

Cái này , cái này , cái này...

Tên Lam Chu nho đâm mâu trợn mắt há hốc mồm nhìn cái chấm đen nhỏ trên bầu trời đang dần biến mất , một thương này của hắn là hắn dùng tất cả khí lực đấy , vậy mà ... Vậy mà không đâm thủng nổi cái bụng của vật nhỏ kia ...

Cái này , cái này , cái này... Đây còn là bụng nữa sao... Vật nhỏ kia là con quái vật gì vậy?

Biểu tình trên khuôn mặt đầy sát khí của Tiểu Nhị cũng trở nên đầy cổ quái , trong suy nghĩ của hắn , với lực lượng của một đâm lúc nãy ắt hẳn Nha Nha sẽ bị xuyên thủng vậy mà không ngờ đến cả da cũng không thủng được , hơn nữa...

Tiểu Nhị ngẩng đầu liếc mắt nhìn chấm đen nhỏ càng bay càng xa , trong lòng cảm thấy vui mừng không thể nói lên lời , tên gia hỏa này tới thế giới đúng khôi hài a...

Vẻ tiếu ý trên khóe miệng chợt lóe lên rồi biến mất , ánh mắt của Tiểu Nhị khóa chặt tên Lam chu nho già nua , Nha Nha dùng đường pâbon tỏa hồn tuyệt diệu của nó để chứng minh rằng cho dù có tìm được mục tiêu thì muốn đắc thủ cũng không hề dễ dàng .

Chẳng qua định dựa vào chút thực lực ấy mà đòi ngăn cản mình sao , đúng là si tâm vọng tưởng!

Ánh mắt Tiểu Nhị trở lên lạnh hắn , thân hình bỗng nhiên biến mất, thuấn di!

Một khắc sau đó hắn đã xuất hiện ở phía sau tên Lam Chu nho vừa mới đâm mâu kia . Tên Lam chu nho này có thực lực không hề tầm thường, vừa cảm thấy nguy hiểm liền xoay hắc mâu về phía sau , thân theo mâu đi, đột nhiên đâm Tiểu Nhị ở phía đằng sau hắn.

Đinh!

Mũi kiếm và mũi mâu trực tiếp va chạm nhau , hoa lửa bắn tung toé, Tiểu Nhị không chút động đậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, trong lòng tên Lam chu nho cảm thấy phát lạnh thầm kêu không ổn, từ ngực truyền đến cảm giác đau nhức , hắn ngẩn ngơ cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy có đầu mũi kiếm màu đen sì từ trong lồng ngực ló ra.

Mũi kiếm đột nhiên biến mất, hắn chỉ cảm thấy khí lực toàn thân mất sạch, mềm oặt đổ nhào xuống, ý thức biến mất.

Thật nhanh...

Tiểu Nhị cũng không hề thoải mái như bề ngoài thể hiện , vừa nãy khi Ngục Hải kiếm và hắc mâu giao nhau đã có một đoàn hắc khí âm quỷ theo mũi mâu chui vào Ngục Hải kiếm, không ngờ ám viêm hư không không thể luyện hóa được nó, cũng may lúc này trên Ngục hải kiếm ngoại trừ ám viêm hư không ra còn có Phệ hồn diễm quấn xung quanh.

Thải mang mờ ảo của Phệ hồn diễm như ngửi được mùi mỹ thực lập tức nhào tới.

Trong lòng Tiểu Nhị ngưng trọng hẳn , Thánh vực quả nhiên là cổ quái!

Theo như tin tức mà hắn nhận được cho đến lúc này , tuy Thánh vực dư thừa năng lượng đến kinh người nhưng gần như không hề có hồn tồn tại. Có thể khiến Phệ hồn diễm cảm thấy hứng thú như vậy thì rốt cuộc đoàn hắc khí kia là cái gì?

Nhưng lúc này không phải lúc suy nghĩ đến vấn đề này , trước đem phải đem tên gia hỏa kia bắt lấy rồi nói tiếp!

Trong mắt Tiểu Nhị hiện lên vẻ tàn khốc!

Thân hình lại biến mất một lần nữa.

Nhóm Thạch Dũng vẫn đang toàn lực phi hành, trên mặt ai nấy đều phủ đầy vẻ lo lắng .Chẳng ai ngờ được Lam triều bạo phát lần này lại mãnh liệt đến như vậy ,chỉ ngắn ngủi có mấy ngày mà đã có vài thôn trang bị Lam triều nhấn chìm.

Thương châu vốn chỉ là một châu nhỏ , Hồng Thảo tinh lại càng là một tinh cầu nhỏ đến mức chẳng thể nhỏ hơn được nữa , nhân khẩu của toàn bộ tinh cầu cũng chỉ có sáu vạn người , phân bố phân tán khắp nơi . Hồng thảo tinh chỉ có duy nhất một tòa thành thị , quả thật là ít đến thương cảm , đó là Bảo Quang thành.

Nói là thành thị cho oai chứ đổi lại ở tinh cầu khác nó chẳng qua cũng chỉ là một cái trấn nhỏ.

Hồng thảo tinh thực sự quá cằn cỗi, ngoại trừ một vài tài liệu đê giai ra cái gì cũng không có, không có một thế lực để mắt đến nơi này nói gì đến chuyện chiếm lĩnh nơi đây. Đến cả đạo phỉ còn chẳng để nơi này vào mắt như thế là đủ biết thế nào rồi .

Bảo Quang hương đoàn của Thạch Dũng được coi là đội vũ trang duy nhất của Hồng Thảo tinh , thường ngày vẫn hay làm nhiệm vụ duy trì trị an , thỉnh thoảng cũng tiếp vài ba nhiệm vụ kiếm chút tiền sinh sống qua ngày . Bảo Quang đoàn là hương đoàn có đẳng cấp thấp nhất , thực lực cực thấp kém, nhưng toàn bộ thành viên trong đoàn đều là người địa phương, cũng có thể nói là hương thân quê nhà vì thế đối với chuyện bảo vệ quê nhà chưa bao giờ cau mày.

Thạch Dũng là tiểu đội trưởng Bảo Quang hương đoàn , hắn đã ra ngoài lang bạt hai năm, tuy vì thực lực không tốt nên phải hồi hương nhưng bên trong Bảo Quang hương đoàn cũng là một hảo thủ chân chính.

"Thạch đội, lần này tệ như thế sao ?" Một vị đội viên không nhịn được lên tiếng hỏi , trên mặt hắn đầy vẻ kinh sợ.

"Ừ." Thạch Dũng đáp lại trầm giọng nói: "Không riêng gì Hồng Thảo tinh chúng ta mà Hạ châu cũng bạo phát Lam triều, hơn nữa vài tinh cầu cùng lúc bạo phát. Thương châu thì chỉ có Hồng Thảo tinh chúng ta , còn hai tinh cầu khác thì không có."

"Không thể nào, chúng ta quả là xui xẻo !" Trên mặt đám đội viên mang theo vẻ khổ sở .

"Không có việc gì. Cùng lắm thì tổ chức mọi người cùng nhau di chuyển đến Thanh cốc hoặc là Huệ Lý." Thạch Dũng than thở: "Lần này chỉ sợ Hạ châu xong rồi , bọn họ có ba cái tinh cầu bạo phát Lam triều, e rằng lành ít dữ nhiều."

Quan hệ của Hạ châu và Thương châu đối nghịch lẫn nhau , hai bên đụng độ nhau rất nhiều lần , thực lực của Hạ châu so với Thương châu cường đại hơn không ít, mấy năm gần đây đám Thạch Dũng bị đám Hạ châu kia cho ăn không ít vị đắng nhưng vào lúc này không ai nghe thấy cái tin tức kia lại cảm thấy hả hê chút nào.

Mỗi lần Lam triều bạo phát đều là cảnh máu chảy thành sông, những lục địa kia thì tốt hơn , do tổ chức thỏa đáng nên thường có thể chống lại Lam triều. Nhưng đối với những tiểu châu thì thường đều bị lâm vào cảnh tai ương ngập đầu.

Lần này Lam triều bạo phát không hề có chút dấu hiệu , hơn nữa tình hình còn cực kỳ dữ dội.

Với chút thực lực của Bảo Quang hương đoàn thì chẳng đủ cho đám Lam chu nho nhét kẽ răng chứ nói gì đến chuyện ngăn cản Lam triều.

"Chúng ta chỉ còn biết nghe theo thiên mệnh thôi , báo cho người của đoàn , có thể chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu ." Thạch Dũng than thở.

Những người còn lại lâm vào trầm mặc.

Bỗng nhiên, Sắc mặt Thạch Dũng chợt biến đổi : "Nghe thử đi , có thanh âm gì đó ?"

Đám đối viên khác sửng sốt vội vàng ngưng thần lắng nghe.

"Hình như là tiếng nổ mạnh."

"Phía trước là Hồng Thảo thôn, lẽ nào..."

Sắc mặt mọi người biến đổi , sắc mặt Thạch Dũng cũng thoáng thay đổi , khẽ quát một tiếng: "Đi xem!"

Rất nhanh sau đó bọn họ đã nhìn thấy Hồng Thảo thôn, và cảnh tượng trước mắt đã làm tất cả không khỏi ngây người.

Ở phía trên Hồng thảo thôn có một cơ quan cự nhân đang lơ lửng. Vô số cột sáng từ mọi ngóc ngách của thôn trang tập trung lên người cơ quan cự nhân này , năng lượng cực kỳ nồng đậm hình thành lên một vòng sáng chói mắt xung quanh nó .Cho dù còn cách rất xa nhưng bọn họ vẫn có thể cảm nhận thấy một cổ uy thế đầy đáng sợ, khí phách tuyệt luân, giống như chiến thần vậy!

Cơ quan cự nhân vung tay lên, một hàng quang đạn kéo theo một cái đuôi ánh sáng thật dài bay về phía xa xa !

Một lát sau đó từ phía xa xa truyền đến tiếng nổ ầm ầm .

Thật mạnh!

Thạch Dũng trợn mắt há mồm, thực lực mà cái cơ quan cự nhân này thể hiện ra thật quá cường hãn khiến hắn phải sùng bái không thôi . Hắn đã đi ra ngoài lang bạt, cũng đã gặp những tướng lĩnh của những đoàn đội có phẩm giai cao. Nhưng không một ai có thực lực có thể so với vị chiến thần này!

Quang đạn dần được ném ra , quầng sáng xung quanh cơ quan cự nhân cũng ảm đạm đi rất nhiều điều này giúp Thạch Dũng thấy rõ ràng , nhưng chính như vậy lại khiến sắc mặt hắn không khỏi biến đổi.

Đại nhân vật!

Những cơ quan cự nhân xa hoa mà trước đây hắn gặp trước mặt cơ quan cự nhân mầu lam giống như một tác phẩm nghệ thuật này thì chẳng khác gì một cái hộp sắt vô cùng xấu xí.

Hắn không thể tưởng tượng ra nổi, nhân vật phải lớn đến cỡ nào mới có tư cách sở hữu cơ quan cự nhân hoàn mỹ như thế làm vật cưỡi.

"Làm rất tốt, tiếp tục."

"Giữ vững tiết tấu vừa nãy."

Giọng nói của đại nhân vật kia từ phía xa xa truyền tới khiến Thạch Dũng choàng tỉnh , lúc này hắn mới có thời gian để ý thấy những bóng người được bao phủ trong quang đoàn kia không ngờ lại chính là thôn dân của Hồng Thảo thôn !

Không thể nào...

Thạch Dũng cảm thấy dường như toàn bộ thường thức của hắn đều bị phá bỏ , những thôn phu hương dã này , sao lại có thể kết trận ? Đây là ảo giác rồi ... Sao lại có thể như thế được...

Chờ chút!

Nơi đây đang có chiến đấu...

Thạch Dũng giật mình một cái , đối phương khiến hắn bị chấn động quá mạnh mẽ làm hắn quên mất luôn chuyện quan trọng đang xảy ra . Lam triều! Hiện tại khả năng lớn nhất khi xảy ra chiến đấu là Lam triều! Lẽ nào Hồng Thảo thôn gặp phải Lam triều sao?

Thạch Dũng hít sâu một hơi cố gắng trấn tĩnh lại , khẽ quát một tiếng: "Chúng ta qua đó nhìn xem!"

Sắc mặt đám đội viên xung quanh hắn đang trắng bệch , hai chân như nhũn ra. Thạch Dũng thấy thế cũng chẳng buồn quản đến bọn họ, cố gắng lấy hết dũng khí tiến gần Hồng Thảo thôn .

Nhưng con đường mà hắn lựa chọn không phải là trực tiếp tiến vào Hồng Thảo thôn mà là đi vòng sang bên cạnh Hồng Thảo thôn .

Vào thời điểm khi hắn vừa tiếp cận Hồng Thảo thôn bỗng hắn có cảm giác vị đại nhân bên trong cơ quan cự nhân trên bầu trời dường như liếc mắt nhìn hắn một cái , Thạch Dũng cảm thấy thân thể cứng đờ, đại não trở lên trống rỗng.

Sau hơn mười giây hắn mới phục hồi lại tinh thần, trong lòng vô cùng hoảng sợ .

Chỉ một ánh mắt đã mang theo áp lực kinh khủng như vậy...

Thạch Dũng nuốt nước miếng đầy khó khăn , hắn không dám ngẩng đầu lên nhìn cơ quan cự nhân trên bầu trời , hắn cẩn thận từng li từng tí một từ cạnh Hồng Thảo thôn đi qua. Vì phòng ngừa khiến đối phương hiểu lầm, hắn đứng cách Hồng Thảo thôn xa xa.

Và cảnh tượng tiếp theo đã khiến tay chân hắn lạnh cóng , sắc mặt trắng bệch không một chút huyết sắc.

Lam triều!

Phiến hải dương lam sắc nhìn không thấy cuối làm người ta phải tuyệt vọng , thực lực cá nhân có xuất sắc cỡ nào trước mặt số lượng bao la như vậy đều chẳng chút đáng kể , trở lên vô cùng nhỏ bé .

Xuýt chút nữa hắn đã quay đầu bỏ chạy , Lam triều cuồn trào mãnh liệt như vậy thì đến cả Bảo Quang thành cũng chẳng thể chống lại.

Trốn!

Trong đầu Thạch Dũng chỉ còn lại một chữ này , nhưng ngay sau đó cảm giác vô cùng xấu hổ nảy sinh trong lòng , người khác vẫn đang chiến đấu bên trong Lam triều vậy mà ý nghĩ đầu tiên của mình lại là chạy trốn ... Quá mất mặt rồi!

Thạch Dũng nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu , sau khi tâm tình đã bình phục lại hắn liền mở mắt ra một lần nữa quan sát toàn bộ chiến trường.

Hắn muốn thử một chút xem người kia làm cách nào để đối phó với Lam triều, nói không chừng đến lúc thủ vệ Bảo Quang thành còn có thể dùng tới. Bảo vệ gia viên là nhiệm vụ quan trọng nhất của Bảo Quang hương đoàn , nếu như không thể chống lại mà rời đi , vậy về sau trước mặt các hương thân sao có thể thẳng lưng làm người đây?

Hắn nhìn rất kỹ .

Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn thấy bóng dáng trong Lam triều thì trên miệng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Tên gia hỏa thật hung tàn !

Lưu tinh chùy cực kỳ nặng nề trên tay người này lại nhẹ nhàng tựa như một món đồ chơi, những thanh đoản kiếm tựa như những lưỡi dao của máy xay thịt . Mà phương thức chiến đấu của người này lại càng thêm kỳ quái trông giống như con ếch vừa đi vừa nhảy , cứ mỗi lần hạ xuống là lại một mảng kêu rên vang lên, huyết nhục bay tung tóe.

Không có một tên Lam chu nho nào có thể áp sát hắn , những cây lao đen thui lao tới dày đặc như hạt mưa nhưng trước mặt cơn gió xay thịt này lại trở lên yếu ớt tựa như những cành cây, liên tục bị đập vỡ nát.

Phàm những nơi mà hắn đi qua thì người ngã ngựa đổ, không một người sống sót.

Tiền quân của đám Lam chu nho bị người này quậy cho tán loạn, khắp nơi đầy lỗ hổng. Những tiếng nổ mạnh vang không dứt bên tai vừa khớp là lời giải thích cho tên nam tử như dã thú , có thể nói là như vào chỗ không người.

Thật mạnh...

Thạch Dũng ngây ra như phỗng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 565: Bất Vương

Đại Hùng tinh.

Hàn Băng Ngưng lau mồ hôi, sau khi nghỉ ngơi chừng mười phút nàng bắt đầu tu luyện một vòng mới . Liên tục tu luyện khiến thể lực của nàng gần như đã đạt tới cực hạn nhưng nàng vẫn cắn răng kiên trì, kiếm chiêu không hề loạn chút nào .

Tiếng thở càng lúc càng nặng nhọc , khi nàng gần như không thể kiên trì được tiếp thì bỗng nhiên có một cổ cảm giác từ bên trong cơ thể bất chợt dâng lên , cái này cảm giác ấm áp này cực nhỏ nhưng nó lại khiến tinh thần Hàn Băng Ngưng phải rung lên.

Thùm thụp , nàng ngã lăn ra đất .

Nàng không còn sức để bò dậy mặc kệ thân thể nằm yên trên mặt đất , cảm thụ từng giọt mồ hôi chảy dọc theo khuôn mặt xuống , cảm thụ tiếng thở dốc nặng nhọc như tiếng kéo ống bễ của mình , nàng ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Tuy thiên phú của ta rất bình thường nhưng ta không muốn đứng nhìn bóng lưng của ngươi càng lúc càng xa.

Nhớ tới cái cảm giác ấm áp vừa nãy , trên cái khuôn mặt lạnh lẽo đầy mồ hôi của nàng bỗng hiện lên vẻ tươi cười.

Nửa giờ sau, nàng cố gắng đứng dậy đi tắm rửa, sau khi đổi bộ quần áo khác vẻ mệt mỏi rã rời lúc nãy cũng đã bị quét sạch nàng liền đi tới nhà ăn. Vì giúp mọi người có thể an tâm tu luyện , nơi này chuyên môn thiết kế một nhà ăn. Thức ăn trong nhà ăn đều là những thứ đã trải qua

lựa chọn hết sức cẩn thận, bọn chúng có thể điều trị thân thể tương đối hữu hiệu.

Ba người A Mạc Lý, Lương Thu và Tư Mã Hương Sơn đã sớm ở chỗ này chờ nàng , bốn người đến từ cùng một nơi , phối hợp với nhau hết sức ăn ý và sự tín nhiệm lẫn nhau cũng đủ.

"Băng Băng lần này có vẻ hơi muộn a." Tư Mã Hương Sơn cười hì hì nói.

Cả khuôn mặt của A Mạc Lý gần như đã vùi trong khay cơm , khay cơm của hắn so với người khác thì lớn hơn rất nhiều , hắn ăn ngấu nghiến, Lương Thu hướng về phía Hàn Băng Ngưng cười cười.

Hàn Băng Ngưng bưng khay thức ăn đi tới trước bàn rồi ngồi xuống, không nói một lời , ăn mấy miếng rồi bỗng nhiên mở miệng: "Ta tìm thấy một số manh mối rồi."

Tư Mã Hương Sơn sửng sốt,động tác của Lương Thu cũng dừng lại rồi lập tức bỏ đũa xuống , A Mạc Lý từ trong bồn cơm ngước mặt lên hồn nhiên không để ý đến chuyện trên mặt mình dính đầy cơm nước.

"Ngươi thành công rồi?"

Ba người trăm miệng cùng nói một lời.

Bốn người bọn họ cũng tham gia khứ năng lượng hóa cũng đã đi lên con đường linh năng lượng thể . Linh năng lượng thể hiện tại hầu hết đều là phương pháp kích thích năng lượng của Đường Thiên . Đó chính là phương pháp dùng năng lượng kích thích linh năng lượng thể từ đó tăng cường khả năng bài xích năng lượng của linh năng lượng thể .

Bình thường bốn người vẫn thảo luận với nhau, kết quả có một ngày, cái tên có suy nghĩ cổ quái nhiều nhất là Tư Mã Hương Sơn bỗng đề xuất một suy đoán cực lớn mật: bản thân linh năng lượng thể có năng lực đặc thù.

Thực ra suy nghĩ của Tư Mã Hương Sơn cũng rất bình thường, gần như toàn bộ huyết mạch đều có năng lực đặc thù .

Mặc dù linh năng lượng thể có hiệu ứng bài xích năng lượng và cường hóa thân thể nhưng so với các huyết mạch khác thì những điểm tăng cường này cũng không được tính là năng lực đặc thù .

Tư Mã Hương Sơn có một suy nghĩ hết sức khác thường , hắn cảm thấy về bản chất thì linh năng lượng thể và những huyết mạch khác không hề khác nhau, nhất định nó có năng lực đặc thù nào đó , chẳng qua là vẫn chưa tìm thấy mà thôi . Cũng giống như phương pháp thức tỉnh năng lực của huyết mạch , rất có khả năng là linh năng lượng thể cũng cần cách thức tỉnh đặc thù nào đó.

Suy nghĩ này của Tư Mã Hương Sơn khiến mọi người thấy rất hứng thú, ý tưởng thì là của Đường Thiên nhưng hiện tại nghiên cứu phương hướng chủ yếu vẫn dựa vào thánh bộ.

Dù sao thì một con đường mà có nhiều thánh giả tại nghiên cứu như vậy thì thiên môn kiểu gì cũng bị mỗi người sờ một cái , dù sao thì cũng không tổn thất gì . Mấy ngày gần đây cả bốn người đều đi theo hướng suy nghĩ này và thời gian ăn cơm mỗi ngày là lúc mọi người tập trung thảo luận.

Mặc dù tiến triển hết sức chậm chạp nhưng mọi người cũng không nóng vội , bọn họ cũng biết suy nghĩ của bọn họ là cực kỳ lớn mật .

Thực ra trong lòng mọi người vẫn xem trọng Hàn Băng Ngưng nhất . Tính cách của bốn người khác nhau , A Mạc Lý thì cực kỳ dũng mãnh gan dạ, Tư Mã Hương Sơn thì lắm mưu ma chước quỷ , Lương Thu ổn trọng, còn Hàn Băng Ngưng là người có tâm tĩnh nhất , mà người có tâm tĩnh thì thường phát hiện ra .

Thế nhưng khi nghe thấy Hàn Băng Ngưng phát hiện ra vì vẫn khiến bọn họ kích động không thôi.

"Là một loại lực lượng rất kỳ quái, các ngươi nhìn xem."

Hàn Băng Ngưng lấy đũa làm kiếm, sắc mặt nghiêm túc, một mạt hỏa diễm mầu xám âm thầm không một tiếng động lan dọc theo chiếc đũa.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

--- oOo ---

Vĩnh viễn là một cảnh tượng chẳng hề thay đổi , hoang vắng tịch liêu, thanh âm sát phạt từ thời cổ đại tựa hồ không hề tán đi vẫn thì thầm trong gió những tiếng bi hào.

Một chi đội ngũ đang chậm rãi bước về phía trước.

Ngoại trừ ở phía trên cùng có một vị thiếu nữ mặc một thân quân trang lục sắc vô cùng bắt mắt ra những người khác đều thuần một sắc xám.

Liên tục chiến đấu khiến mọi người vô cùng mệt mỏi , đội ngũ âm thầm đi về phía trước.

Cuối cùng cũng dừng lại trước một dòng sông mầu đỏ sậm , nước sông cuộn trào , huyết lãng quay cuồng trên mặt sông rộng rãi khiến người ta cảm thấy giống như một biển máu đang không ngừng nhúc nhích .

Nếu như nói cái phiến cổ chiến trường này là một thế giới toàn mầu xám thì lấy Huyết hà làm ranh giới , phía bên kia lại là một thế giới toàn mầu đen. Mặt đất mầu đen kịt nhìn không thấy điểm cuối khiến cảnh tượng trở lên đầy âm trầm và đáng sợ.

"Qua con sông này , rồi vượt qua phần tuẫn hoang thổ là đến nơi rồi." Tiểu Nhiên đưa tay lên trán dõi mắt nhìn vết phía xa xa.

"Đúng vậy đúng vậy, đến Thánh vực là có thể đem Tiểu Nhiên của chúng ta trang điểm thành tiên nữ rồi ." A Tín cợt nhả, không chút

nghiêm chỉnh.

Tiểu Nhiên nhìn lướt qua A Tín.

Từ lần trước về sau dường như A Tín đã biến thành một con người khác , tuy vẫn cợt nhả như vậy nhưng Tiểu Nhiên lại nhạy cảm nhận ra được A Tín không còn giống với trước đây nữa rồi . Đúng, con mắt, trong mắt của A Tín không còn mù mờ giống như màn sương mờ mịt nữa, mà lóe sáng giống như đốm nhỏ , lại giống như một ngọn hỏa diễm, như có thứ gì đó đang thiêu đốt vậy.

"Ngươi có tiền không?" Tiểu Nhiên ném một cái nhìn đầy khinh bỉ .

A Tín sửng sốt một cái, vào thời điểm như thế này chẳng phải có một cái chân sẽ bay tới hay sao ? Hoặc là kia cái thanh kiếm đen lớn như cánh cửa kia sẽ vỗ mình bay đi sao ? Chẳng lẽ đứa con gái này đã đổi tính rồi ?

A ha ha ha ha, sư tử cái đổi tính biến thành cừu sao ? Sao mình lại có cái suy nghĩ như vậy cơ chứ , chắc chắn là đầu mình bị cửa kẹp rồi , không đúng, chắc chắn do mấy cuộc chiến vừa qua đã làm mình quá mệt mỏi ...

Phanh!

Thanh đại kiếm lớn như ván cửa vỗ qua , A Tín đang bay ngược ra ngoài thở phào nhẹ nhõm, như này mới là bình thường...

Suốt dọc đường đi tới , gần như ngày nào cũng có chiến đấu , đại quân Hồn tướng mà bọn họ thu nạp cũng liên tục giảm đi . Quy mô lúc này chỉ còn bằng một phần tư lúc đầu , từ đó có thể tưởng tượng ra được quãng đường này thảm liệt cỡ nào.

Chẳng qua cũng may là tuy chỉ còn lại có một phần tư nhưng thực lực của đám Hồn tướng lại tiến bộ cực lớn.

Chiến lợi phẩm chính là dưỡng phần tốt nhất cho chúng nó .

Thiên Huệ nhìn chăm chăm vào bên kia bờ sông , trong đôi mắt đẹp lóe lên quang mang như ánh nắng chói chang khiến người ta khó có thể nhìn thẳng vào . Chiến tranh ở phần tẫn hoang thổ sẽ thảm khốc hơn nhưng nàng không hề sợ hãi, thần sắc đầy trang nghiêm: "Qua sông!"

A Tín và Tiểu Nhiên thu hồi vẻ đùa cợt trên mặt , trong lòng khẽ rùng mình, cùng kêu lên : "Vâng!"

Thánh điện.

"Hành động gần đây của Đại Hùng tinh rất kỳ quái, bọn họ đang củng cố Tam Hồn thành, chúng ta phải chú ý tới hành động của bọn họ ." Một gã ngốc đầu trưởng lão trầm giọng nói.

"Rất kỳ quái? Vì sao ?" Một vị trưởng lão khác phản bác: "Tam Hồn thành vốn là căn cứ của bọn họ, tuy hiện tại Thiên Lô tọa cũng nằm trong tay bọn họ nhưng Tam Hồn thành có hồn khu vì vậy tới lui với chòm sao Thiên xứng càng thêm thuận lợi, bọn họ có hợp tác."

"Vậy vì sao bọn họ lại chiếm lĩnh Võ An tinh?" Ngốc đầu trưởng lão chất vấn: "Nơi đó có cái gì đáng để chiếm lĩnh chứ ? Còn tuyên bố quyền sở hữu?Thậm chí bọn họ còn không tiếc phái binh đoàn đi, bên trong chuyện này này khẳng định là có điều gì đó kỳ hoặc..."

Lần này thì đến cả đại trưởng lão chủ trì hội nghị cũng thấy chẳng vừa mắt liền lên tiếng cắt đứt lời hắn: "Có lẽ hắn niệm tình cũ , có lẽ hắn muốn chiếu cố mộ mụ mụ hắn, có lẽ hắn muốn chiếu cố đến hiệu trưởng trước đây của hắn , có lẽ phái binh đoàn sẽ khiến Đường Thiên cảm thấy phong quang hơn , được rồi, có rất nhiều khả năng có thể xảy ra , nhưng như vậy thì có gì là kỳ quái đâu ? Áo gấm về nhà mà thôi."

Các trưởng lão khác cũng liên tục gật đầu đồng ý.

Đem cố hương nhét vào Đại Hùng tinh, điều này thì có gì là kỳ quái chứ? Hùng vương có làm ra chuyện kỳ quái hơn nữa cũng không có gì là kì lạ.

Ngốc đầu trưởng lão mặt đỏ tới mang tai, hắn vẫn muốn tranh luận tiếp .

Đại trưởng lão đưa thủ thế ngăn cản hắn: "Có lẽ ngươi đúng! Nhưng chúng ta chẳng thể đối phó với hai chòm sao hoàng đạo , thậm chí có khả năng là ba cái, vào thời điểm này mà đi trêu chọc con gấu điên kia thì đúng là không chút lý trí . Ta tin là điều này ngươi cũng hiểu."

Ngốc lão đầu tức giận ngồi xuống, không nói một lời. Không sai, hành động của Đường Thiên tại Võ An tinh hết sức kì quái , nhưng kì quái ở điểm nào đây ?

Lẽ nào vào thời điểm này lại tuyên chiến với Đại Hùng tinh hay sao?

Đại trưởng lão thỏa mãn nói: "Hiện tại chúng ta thảo luận vấn đề về chòm Sư Tử . Ta cho rằng chúng ta không thể để mặc chiến cuộc kéo dài như vậy được. Ta đề nghị, tuyên bố lệnh tổng động viên toàn điện (toàn điện động viên lệnh) !"Tổng động viên toàn điện!

Xung quanh lập tức rộ lên , tiếng ghế đổ xuống đất vang lên không dứt , vài vị trưởng lão hoắc mắt đứng lên, nhưng có càng nhiều trưởng lão mang theo vẻ hoảng sợ trên nét mặt. Số lần lệnh tổng động viên toàn điện trong lịch sử của thánh điện xuất hiện cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay . Lần xuất hiện gần nhất phải ngược dòng về hai mươi năm trước.

Đại trưởng lão như không hề nhìn thấy vẻ hỗn loạn xung quanh , hắn tự nói với chính mình .

"Trận chiến tranh này đã kéo dài quá lâu rồi, chúng ta không nên bảo lưu nữa. Đừng quên mục đích tồn tại của Thánh điện chúng ta , thời gian càng lúc càng tới gần rồi. Cừu hận giữa chúng ta và chòm sao Hoàng đạo đã không thể hóa giải . Bọn họ không động thủ chẳng qua chỉ vì hai mươi năm trước chúng ta đã đánh bại bọn họ khiến trong lòng bọn họ vẫn còn e sợ chúng ta, vẫn nghi hoặc về thực lực của chúng ta . Nếu như chúng ta cứ mặc kệ chiến cuộc giằng co như thế này thì sự e ngại của

những chòm sao khác cũng càng lúc càng ít đi . Cho đến lúc đó bọn họ sẽ giống như đám sài lang điên cuồng đem chúng ta ăn đến xương cốt cũng chẳng còn , vậy kế hoạch chinh phục Thiên lộ cũng triệt để phá sản."

"Vào thời điểm này thương vong không còn ý nghĩa gì nữa."

"Chúng ta chỉ cần thắng lợi!"

"Chỉ có chiến thắng cuộc chiến này, chúng ta mới có thể chờ được đến khi có đại quân trợ giúp, mà trước khi đại quân đến chúng ta chỉ có thể một mình cố gắng chiến đấu ."

"Các vị, chúng ta đã định trước là công địch của toàn Thiên lộ, Thiên lộ và Thánh vực, chỉ có một người có thể chiến thắng !"

Ánh mắt của Đại trưởng lão chậm rãi đảo khắp nơi , ánh mắt sắc bén, không ai dám đối diện với hắn.

Hỗn loạn biến mất, khắp nơi rơi vào tĩnh mịch.

--- oOo ---

Chiến trường biến thành một vùng đầy hỗn loạn, tên lam chu nho già nua kia dưới sự bảo vệ của rất nhiều hộ vệ đang hốt hoảng lùi về phía sau. Tên lam chu nho đâm hắc mâu kia bị giết đã khiến bọn chúng cảm thấy nguy hiểm.

Đáng tiếc là bọn chúng lại gặp phải Tiểu Nhị, một Tiểu Nhị biết thuấn di .

Khi nhìn thân hình đang đan xen lẫn nhau của đám hộ vệ bỗng con người trong mắt Tiểu Nhị co lại , chỗ trống!

Thân hình của hắn lập tức biến mất , ngay sau đó, hắn giống như quỷ mỵ đột nhiên xuất hiện phía sau tên Lam chu nho già nua , nơi hắn đứng

chỉ là một khoảng không cực kỳ nhỏ hẹp , chỉ vừa vặn có thể dung nạp Tiểu Nhị mà thôi.

Không ai để ý tới chỗ trống kia.

Khi toàn bộ Lam chu nho còn chưa phục hồi lại tinh thần thì Tiểu Nhị đã đem kiếm gác lên cổ tên lam chu nho già nua, một tay nắm lấy nó rồi cùng nhau biến mất , thuấn di.

Sau một khắc, Tiểu Nhị dẫn theo lão Lam chu nho xuất hiện trên bầu trời.

Phía dưới lâm vào hỗn loạn, lam chu nho xung quanh lão giả cực kỳ hoảng sợ, khi một gã lam chu nho nhìn thấy Tiểu Nhị đang nắm thủ lĩnh trên tay lơ lửng trên bầu trời thì hắn rên lên một tiếng rồi quỳ rạp xuống mặt đất.

Càng lúc càng có nhiều người nhìn thấy Tiểu Nhị và lão giả trên bầu trời, tiếng kêu vang lên không dứt rồi tất cả liên tục quỳ rạp xuống mặt đất.

Chiến trường lớn như vậy mà sau khi trải qua một loạt nhưng tiếng kêu lại rơi vào rơi vào tĩnh mịch.

Đường Thiên đang giết đến hứng khởi bỗng phát hiện ra đám Lam chu nho xung quanh không còn chống cự, bất giác hắn cũng ngừng lại , khi hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiểu Nhị đang nắm thủ lĩnh của đối phương lơ lửng trên bầu trời thì thoáng sửng sốt một cái rồi ngay sau đó liền lộ ra vẻ mừng như điên.

Nha Nha từ bên trong một cái hố sâu trên mặt đất bò ra , trên người đầy bụi đất, cái khuôn mặt nhỏ núng nính thịt đầy phẫn nộ, nó xoa xoa cái bụng nhỏ, khi nó nhìn thấy trên bầu trời Tiểu Nhị đã đắc thủ thì lập tức quên cả đau đớn, y y nha nha liều mạng mà huy vũ cái nắm tay nhỏ bé.

Thôn trang ở phía xa xa cũng phát ra tiếng hoan hô rung trời .

Thạch Dũng đang quan chiến gần như không thể tin được vào hai mắt của mình nữa, cái này là... Thắng lợi rồi?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 566: Trợn Tròn Mắt

Cho đến tận khi tiến vào Hồng Thảo thôn, tinh thần của Thạch Dũng và các đội hữu của hắn vẫn còn đang hoảng hốt.

Thắng lợi rồi?

Thật sự là thắng lợi rồi?

Thạch Dũng có chút mê man. Lam triều cũng thỉnh thoảng phát sinh ở vạn châu Thánh vực , thế tới cực nhanh , thậm chí so với địa chấn , lở đất, hồng thủy thì bọn chúng cũng không khác nhau là mấy. Có thể chống đỡ Lam triều chỉ có thể là những thành phố lớn, Hồng Thảo tinh đã trải qua bốn lần Lam triều đại quy mô , kết quả cuối cùng của mỗi lần đều là mọi người rút lui rời khỏi.

Hồng Thảo thôn... Đây chỉ là một thôn trang bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa , tại Hồng Thảo tinh những thôn trang có cái tên như thế này quá nhiều. Thôn trang này nằm ở vị trí vô cùng hẻo lánh, cực kỳ phổ thông, không có bất cứ điểm đặc sắc nào.

Những .. đại nhân vật này ...

Thạch Dũng cũng không biết cái gọi đại nhân vật là như thế nào, nhưng những người này làm cho hắn cảm thấy kính nể, sự kính nể này phát ra từ nội tâm. Chỉ bằng mấy người mà có thể đẩy lùi Lam triều... Không, bên ngoài thôn trang là cảnh tượng xác chết Lam Chu nho đông nghịt nhìn không thấy cuối , Thạch Dũng cảm thấy dưới chân như đạp lên bông vải hơi mềm mềm.

Đến cả Lam chu nho cũng phải thần phục dưới chân bọn họ, rốt cuộc đại nhân vật này phải lớn đến cỡ nào , Thạch Dũng cũng không dám nghĩ đến . Dù sao hắn có thể khẳng định rằng tuyệt đối không phải nhân vật mà đám người bọn hắn có thể chọc tới được , cũng tuyệt đối không phải nhân vật mà cả Thương châu có thể chọc tới được , a, Hạ châu cũng tuyệt đối không thể trêu vào...

Bệnh tâm thần! Tự dưng mình lại muốn tìm người để chọc vào nhân gia...

Mồ hôi lạnh trên người Thạch Dũng chảy ròng ròng, lão Thiên, không ngờ mình lại có cái suy nghĩ nguy hiểm đến vậy , thật là đáng sợ, ngừng ngay , ngừng ngay !

"Thạch đội! Sao ngài lại tới đây ?" Một gã thôn dân thấy gã có chút co quắp liền lên tiếng hỏi.

Bảo Quang hương đoàn là lực lượng vũ trang duy nhất của Hồng Thảo tinh , tất cả mọi chuyện đều do Bảo Quang hương đoàn quản lí , tuy thực ra cũng không có sự tình gì cả . Trong mắt các thôn dân, Bảo Quang hương đoàn mới là người thống trị chân chính của Hồng Thảo tinh , Thạch Dũng là thành viên nòng cốt nên trong mắt các thôn dân hắn chính là đại nhân vật.

"Chúng ta tới để báo tin cho các ngươi không ngờ lại được chứng kiến một trận thắng trận lớn a." Vẻ tươi cười trên mặt Thạch Dũng có vẻ hơi mất tự nhiên, hắn vẫn luôn cảm thấy gáy mình lành lạnh , sau lưng đổ mồ hôi không thể khống chế được , lẽ nào ý nghĩ vừa nãy của mình đã bị đối phương đoán ra rồi ?

Thạch Dũng nghi thần nghi quỷ còn đám đồng đội xung quanh cũng chẳng dám phát ra tiếng thở mạnh , trước đây tới Hồng Thảo thôn đâu có cảm thấy nghẹt thở như vậy a?

"Đa tạ Thạch đội, lần này chúng ta gặp được quý nhân! Ha ha, trận chiến này đánh thật dễ dàng , cả cuộc đời của lão chỉ cần một trận này là

đủ rồi!" Thôn dân mở cờ trong bụng.

"Phải phải phải." Thạch Dũng liên tục gật đầu: "Chiến tích này mà lộ ra ngoài tuyệt đối có thể hù chết người ! Ai, đến cả ta dù đã nhìn qua cũng hận không thể đi tới giết hộ một tay."

Đám đội viên còn lại cũng dồn dập gật đầu, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, điều này đúng là thật đáng ước ao. Đừng xem Bảo Quang hương đoàn là lực lượng vũ trang duy nhất của Hồng Thảo tinh mà lầm tưởng , chiến tích đáng giá để nói đến cũng chỉ là chuyện khi đánh nhau với đám gia hỏa Hạ châu không hề lưu lại mà thôi. So với chiến tích huy hoàng của Hồng Thảo thôn thì quả thực quá kém , quá xấu hổ mà.

Thôn dân vô cùng đắc ý cười toe toét.

Thạch Dũng nhân cơ hội hạ giọng nói : "Những quý nhân này có lai lịch như nào?"

Thôn dân lắc đầu: "Ta cũng không biết, là người do Tiểu Vũ mang đến."

"Tiểu Vũ?" Thạch Dũng sửng sốt , hắn biết Tiểu Vũ. Ở Hồng Thảo tinh , Tiểu Vũ cũng khá nổi danh, hắn trời sinh đã có tật chướng không thể vận dụng năng lượng, đây là trường hợp cực kỳ hiếm thấy. Lại thêm chuyện tuy Tiểu Vũ không thể vận dụng năng lượng nhưng rất cầu tiến, những thủ đoạn thượng vàng hạ cám học được không ít, hơn nữa còn tự mình đi đào Hồng mao tủy căn để trợ giúp chi phí trong nhà, tiểu hài tử mười hai tuổi có thể làm được đến mức độ này khiến trong lòng ai nấy đều cảm thấy thương tiếc .

"Có muốn ta vào thông báo một tiếng hay không ?" Thôn dân suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Thạch Dũng giật mình một cái rồi liên tục lắc đầu: "Không cần không cần, chúng ta chờ ở chỗ này là được, chờ là được rồi."

Bên trong một gian phòng của thôn trang , đám Đường Thiên đang gặp phải phiền phức.

"Người nào biết bức cung?"

Mấy người hai mặt nhìn nhau, kỹ năng chuyên nghiệp như vậy , những người có mặt ở đây lại chẳng ai biết .

Khi lão giả Lam Chu nho vừa nhìn thấy mặt Đường Thiên thì bỗng sắc mặt đại biến, toàn thân run rẩy, phát ra tiếng thét chói tai như người bệnh tâm thần: "Xâm nhập giả! Xâm nhập giả..."

Tuy ngữ điệu rất kỳ quái nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe hiểu được. Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ ngoài ý muốn, chỉ vào cái mũi của mình: "Ngươi biết ta sao?"

Trong mắt lão giả Lam chu nho đầy vẻ khiếp sợ , run nẩy bẩy không thể nói ra lời , sắc mặt hắn càng ngày càng trắng.

"Uy uy uy, hắn sẽ không bị hù đến phát bệnh chứ..." Đường Thiên cuống quýt nói: "Ta không hỏi bất cứ cái gì a..."

Đầu lão giả Lam chu nho lệch sang một bên, khí tức đã tuyệt, trên mặt vẫn lưu lại vẻ sợ hãi không gì sánh bằng .

Đường Thiên trợn tròn mắt.

Những người còn lại cũng trợn tròn mắt.

Đường Thiên... Vậy mà không ngờ lại có thể đem tên thủ lĩnh của đội Lam Chu nho hù chết rồi...

"Ta có làm gì hắn đâu?" Trên mặt Đường Thiên đầy vẻ mờ mịt quay mặt hỏi mọi người, hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

Mọi người trầm mặc nhìn hắn.

"Quá xấu." Tiểu Nhị thình lình nói.

"Đó là giải thích duy nhất hợp lí." Binh gật gật đầu tán đồng .

Nha Nha cũng vô ý thức mà gật đầu, chờ đến khi nó kịp phản ứng lại , cái khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch, cái đầu lắc qua lắc lại trống bỏi khiến mỡ ở hai bầu má núng ních cuộn trào.

"Giờ phải làm sao đây?" Đường Thiên buông tay, hắn ít khi mờ mịt như thế này.

"Trước tiên nghĩ cách sử lí đám Lam chu nho bên ngoài đã ." Binh cảm thấy đầu đau đau , thật vất vả mới bắt được thủ lĩnh của đối phương , định thẩm vấn kiếm chút tin tức , ví dụ như có thấy đám Tỉnh Hào hay không , hay bản đồ phân bố của Lam chu nhi thế nào a, kết quả thì sao , còn chưa mở kịp miệng nhân gia đã bị hù chết rồi.

Rõ ràng là bị hù chết đấy nhé...

Binh lườm Đường Thiên một cái , trong lòng nói thầm, lẽ nào Đường thần kinh xấu đến mức độ như vậy sao ? Hay chúng ta nhìn quen rồi nên không cảm thấy gì?

Thủ lĩnh của Lam chu nho chết lưu lại một vấn đề hết sức là vướng víu , đó chính là phải sử lí đám Lam Chu nho đang quỳ rạp bên ngoài ra sao bây giờ? Lúc trước vấn đề này Binh đã cảm thấy vướng tay giờ thủ lĩnh của đối phương chết rồi thì lại càng vướng tay hơn.

Bỗng nhiên, bên ngoài vọng vào những tiếng kêu rên.

Mọi người cả kinh vội vàng xông ra ngoài, và cảnh tượng trước mắt khiến sắc mặt mọi người đều không kìm lòng được mà khẽ biến, sau lưng cảm thấy lạnh toát .

Đám Lam chu nho vốn đang quỳ trên mặt đất đồng thời kêu lên thảm thiết , thân thể bọn chúng giống như khối băng lam sắc bị phơi dưới ánh

nắng chói chang, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được hòa tan nhanh chóng.

Chỉ trong nháy mắt tất cả Lam chu nho đều hóa thành một bãi dịch thể lam sắc , lam dịch nhanh chóng thấm xuống mặt đất .

Phóng nhãn nhìn lại, toàn bộ mặt đất bên ngoài thôn trang đều bị nhuộm một mầu lam sắc đầy quỷ dị . Chỉ có rải rác những cây lao và mộc mâu mầu đen chứng minh cho cảnh tượng quỷ dị kia mới vừa phát sinh chứ không phải là nằm mơ.

Cảnh tượng này quá quỷ dị mà!

Quỷ dị đến mức cả Đường Thiên cũng cảm thấy lưng lạnh toát , Lam chu nho vốn đầy rẫy khắp núi đồi hoàn toàn biến mất giống như tuyết tan.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tất cả đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương .

Rốt cuộc Lam chu nho là cái giống kì quái gì a...

Đám thôn dân và Thạch Dũng càng sợ đến mặt không còn chút máu, tay chân lẫn dạ dầy cảm thấy run nẩy bẩy .

Bỗng nhiên, Đường Thiên ánh mắt ngưng lại , ở phía xa xa xuất hiện một điểm đen. Tốc độ của điểm đen này cực kỳ nhanh,chỉ trong nháy mắt đã bay đến gần chỗ bọn họ , khi thấy rõ ràng người đến là ai Đường Thiên lập tức kích động thoáng cái đã xông ra ngoài.

Đám Tiểu Húc Húc !

Ba người nhìn qua vô cùng chật vật , quần áo toàn thân rách nát tả tơi , sắc mặt vô cùng mệt mỏi , hiển nhiên là bọn họ đã trải qua khổ chiến. Ba người nhìn thấy đám người Đường Thiên trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng rất nhanh sau đó vẻ vui mừng trên mặt bọn họ liền biến mất.

"Cẩn thận! Mặt sau có Lam chu nho !" Lăng Húc hô to, thân thể hắn vẫn còn hơi suy yếu.

Từ phía xa xa truyền tới thanh âm khiến sắc mặt mọi người đều biến đổi, chỉ duy có Đường Thiên phảng phất như không chút động lòng.

Ở phía cuối tầm mắt có một dải lam sắc lại hiện lên một lần nữa , quần thể Lam chu nho này có số lượng cực kỳ kinh người , tràn lan khắp núi đồi xông xuống giống như thủy triều . Mà sắc mặt của Tiểu Nhị và Binh không khỏi đại biến, chi quân đội Lam chu nho này so với đội quân lúc trước họ tiêu diệt có đẳng cấp cao hơn!

Đáng chết!

Khổ chiến vừa rồi tuy đạt được thắng lợi nhưng thể lực mọi người đều đã đến cực hạn. Nếu như không phải có kỳ chiêu của Tiểu Nhị mà để trận chiến lâm vào thế giằng co thì cuối cùng người kiên trì không được chắc chắn là đám thôn dân. Bởi vì số lượng Lam chu nho quả thật quá nhiều, giết không xuể.

Vậy mà không ngờ rằng vừa mới thắng lợi xong lại tới thêm một lớp Lam triều.

Rất nhiều thôn dân sợ đến tê liệt , ngồi bệt xuống dưới đất.

Đường Thiên không hề thấy ' chùn ' mà ngược lại trong lòng hắn đang đầy vui sướng. Mọi người có thể hội hợp, như thế là quá tốt rồi ! Lúc trước hắn định tiến vào đại bản doanh của Lam chu nho để tìm tung tích của đám người tiểu Húc Húc , bây giờ mọi người đều bình yên vô sự, còn gì hài lòng hơn nữa?

So với chuyện tiến vào đại bản doanh Lam chu nho thì cái lớp Lam triều trước mặt này đã được tính là cái gì!

Đánh không thắng thì quay đầu té là được ...

Đường Thiên không quên bổ sung thêm một câu ở trong lòng , ngoài miệng hô to: "Các ngươi nhanh ra đằng sau đi! Ta tới ngăn cản !"

Trên mặt ba người Tiểu Húc Húc hiện lên vẻ cảm động, không nói nhiều , nhanh chóng bay về phía sau . Mà lúc này trong Hồng Thảo thôn Binh đã tổ chức đám thôn dân chuẩn bị triệt thoái.

Đường Thiên kéo theo cái rết chùy dài dặc nhìn chằm chằm vào Lam triều trước mặt.

Đến thật nhanh !

Quả nhiên còn mạnh hơn hồi nãy!

Đội hình của chi đội ngũ Lam chu nho này nghiêm ngặt hơn nhiều , không ngờ có mấy phần giống quân đội . Khi ánh mắt của Đường Thiên rơi lên cành cây trong tay những tên Lam chu nho kia thì trong lòng liền nhảy lên một cái , không ngờ lại là cành cây băng lam mà bọn họ đã gặp ở Lam quang hải .

Chịu một nhát đập của cành cây băng lam này thì sống cũng chẳng dễ chịu chút nào ... Thảo nào đám tiểu Húc Húc lại chật vật như vậy , Đường Thiên quay quay tiêu chùy trong tay.

Lam chu nho cũng không ngờ tới lại có người dám ngăn cản bọn họ, khi bọn họ lao nhanh đến trước mặt Đường Thiên thì bỗng nhiên dừng lại.

Cái cảm giác này tựa như một cơn sóng biển điên cuồng nhào tới rồi không hề có chút dấu hiệu nào chợt đứng ở trước mặt hắn , điều này khiến trái tim nhỏ bé của Đường Thiên đập mạnh một cái.

Sắc mặt Binh ở phía xa xa cũng đại biến, chỉnh tề như vậy thì tuyệt đối chỉ có thể do binh đoàn có kỷ luật nghiêm ngặt và thành thạo chiến trận mới có khả năng thực hiện được. Chiêu thức ấy hoàn mỹ đến cực

điểm, đồng dạng, cũng khiến Binh hiểu ra e là lần này gặp phải đại phiền toái rồi.

Sát khí của chi đại quân phía trước mặt này giống như ngưng thành thực chất, giống như sóng dữ tràn tới vậy.

Trong lòng Đường Thiên giật nảy mình, trực giác của hắn rất mẫn cảm, sát ý nồng đậm như thế kích thích làm cho lông tóc trên người hắn dựng thẳng lên , mồ hôi ở lưng túa ra . Hắn cố gắng ổn định lại tinh thần , trong lòng đã chuẩn bị tốt , vừa thấy không đúng là nhanh chân chuồn thẳng.

Trước cứ giả vờ xem , kéo dài được chút nào hay chút nấy.

Đường Thiên cảm thấy trong cả cuộc đời của hắn chưa từng có lúc lại có áp lực lớn như bây giờ . Tuy rằng vẻ mặt hắn vẫn trấn định nhưng tinh thần vẫn tập trung lên đám tiểu Húc Húc , chỉ cần bọn họ hội hợp được với Binh thì cũng là lúc bọn họ lui lại.

Hắn đã âm thầm phân phó tốt cho Tiểu Nhị, chuẩn bị thuấn di cho tốt.

Chẳng qua việc quan trọng trước mắt là phải ngăn chặn những tên Lam chu nho này , Đường Thiên chậm rãi huy động rết chùy, mắt híp lại , nghiễm nhiên ra vẻ một cao thủ .

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên thủ lĩnh của đám Lam Chu nho này nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Đường Thiên rồi sau đó sắc mặt kịch biến, buột miệng nói : "Xâm nhập giả!"

Đây là lần thứ hai Đường Thiên nghe được cái từ này , vốn thần kinh hắn đang khẩn trương cao độ lên buột miệng nói ra: "Đó là cái gì?"

Lời nói vừa nói ra miệng, Đường Thiên thầm kêu không tốt, đây chẳng phải tự mình làm lộ hay sao ? Vào thời điểm này điều quan trọng nhất là kéo dài thời gian a, bất cứ cái gì hữu dụng đều phải dùng tới a...

Còn không đợi hắn kịp phản ứng lại , đại quân Lam chu nho đầy sâm nghiêm trước mặt đột nhiên rút lui với tốc độ còn nhanh hơn lúc đến đến mấy lần !

Cái này , cái này , cái này...

Đường Thiên mở lớn miệng, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên nhìn khoảng đất trống trước mặt , nhìn Lam triều chỉ trong nháy mắt đã biến mất phía xa xa. Binh đang tổ chức chuẩn bị rút lui phía sau hắn cũng trợn tròn mắt, Tiểu Nhị đang chuẩn bị thuấn di để cứu cái mạng nhỏ của Đường Thiên cũng trợn tròn mắt, tiểu Húc Húc trợn tròn mắt, Hạc trợn tròn mắt, Tỉnh Hào cũng trợn tròn mắt và tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Đường Thiên đứng cô đơn trong gió , trên mặt đầy vẻ mờ mịt.

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra a?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 567: Ba Ba Lạp

Ba Ba Lạp là một gã Lam chu nho hết sức bình thường không có chỗ gì hơn người, ở trong đội ngũ hắn chẳng có điểm nào đáng chú ý . Thực lực của hắn thấp kém lên dễ bị người khác bắt nạt , nhưng hắn khéo đưa đẩy , hiểu cách nịnh bợ lên cuộc sống cũng không tồi lắm .

Vốn dĩ hắn cho rằng cuộc sống cứ thể mà đần độn trôi qua , thỉnh thoảng đi Thánh vực đánh vài cái địa bàn, dù sao mỗi lần chỉ cần đi theo đại đội là ổn rồi .

Thẳng đến lần này,bỗng hắn nghe thấy lão đại kêu lên "Xâm nhập giả" thì cái đầu đần độn của hắn như bị sét đánh trúng , vô số chuyện cũ đã phủ đầy bụi thời gian trong nháy mắt đã ùa tới đem hắn nhấn chìm.

Năm đó hắn bị đại nhân bắt như thế nào , rồi dùng cách nào để trợ giúp đại nhân vượt qua lam hải tiến vào Thánh vực. Vốn hắn cho rằng chắc chắn mình sẽ bị giết người diệt khẩu, không ngờ cuối cùng đại nhân lại thả hắn ra .

Không ai biết,vị đại nhân mà hắn đã từng tận hiến lại chính là "Xâm nhập giả" làm cho cả thế giới Lam chu nho run rẩy!

Trong lich sử của Lam chu nho chưa từng có một người nào có thể mang đến cho bọn họ bi thương và sợ hãi đến vậy . Cho dù nhiều năm đã trôi qua nhưng vết thương ấy vẫn rõ ràng y nguyên như cũ . Lam chu nho sùng bái cường giả, Ba Ba Lạp biết rõ, bên trong thế giới của Lam chu nho cũng có rất nhiều tinh anh cao cao tại thượng đang âm thầm sùng bái đại nhân.

Điều này làm cho Ba Ba Lạp thầm đắc ý không thôi , chắc chắn những tên gia hỏa kia không hề biết mình đã trợ giúp qua đại nhân, là người hầu trung thành nhất của của đại nhân.

Thực ra đại nhân là người rất tốt , Ba Ba Lạp có chút hoài niệm.

Điều duy nhất làm Ba Ba Lạp cảm thấy bất mãn chính là lúc đó hắn đã cầu xin đại nhân dẫn hắn ly khai, nhưng kết quả lại bị cự tuyệt , người kia không hề dẫn hắn ly khai mà một mình rời đi .

Chuyện này làm Ba Ba Lạp thương tâm thật lâu, mười năm dài đã trôi qua , lúc nào trong mắt hắn cũng là vẻ chán nản , bất cứ thứ gì cũng không mang lại chút hứng thú nào .

Vốn hắn cũng chẳng phải hạng người chăm chỉ gì , sau khi trải qua cái cuộc sống kinh tâm động phách kia khiến trong mắt hắn đám lam chu nho còn lại chỉ là mấy mẩu vụn chẳng đáng tồn tại .

Đối với quãng thời gian ấy hắn cực kỳ hoài niệm.

Mỗi lần có Lam chu nho khác nói đến đại nhân thì hắn đều cảm thấy kiêu ngạo và tự hào.

Cho nên khi lão đại kinh hô lên hắn liền giật mình, vội vàng nhìn thoáng qua. Mười năm mười sáu năm trôi qua rồi , lẽ nào đại nhân lại trở về rồi?

Khi hắn vươn dài cái cổ ra ,lần đầu tiên nhìn thấy cũng không khỏi cả kinh, đúng là đại nhân! Nhưng khi hắn cẩn thận xem kỹ thì phát hiện ra một số điểm không đúng , tuổi còn trẻ, quá trẻ tuổi rồi... Giống như đại nhân tre đi rất nhiều tuổi ...

Chờ chút!

Ba Ba Lạp bỗng nhớ lại, có một lần trong lúc vô ý đại nhân có nói qua, hắn có con trai!

Lẽ nào...

Ba Ba Lạp cảm thấy vô cùng kích động , càng xem hắn càng cảm thấy rất giống, chỉ khác là anh khí trên trán vị thiếu niên phía đối diện kia hơn vài phần , càng kiệt ngạo bất tuân hơn .

Càng xem Ba Ba Lạp càng cảm thấy giống, hắn vô cùng kích động , đời sau của đại nhân , thiếu chủ!

Không biết vì sao trái tim vẫn luôn yên lặng của hắn bỗng nhiên động đậy , cuộc sống vốn đang nhàm chán tựa như đột nhiên được rót vào sắc mầu mới , toàn bộ thế giới không còn giống như trước nữa.

Bản thân hình không thể nào quên được cuộc sống đã trải qua đúng không ?

Cuộc sống nhàm chán như này đã chịu đủ rồi đúng không?

Ba Ba Lạp gầy còm gắt gao nắm chặt nắm tay, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy, trong cơ thể phảng phất như có thứ gì đó đang thức tỉnh, là lòng hiếu kỳ đối với thế giới này sao? Là khát vọng và mong chờ vốn chôn sâu trong nội tâm sao? Là bóng lưng trong trí nhớ chẳng thể xóa nhòa sao ? Là những tiếng cổ vũ thỉnh thoảng vẫn vang lên trong đầu sao?

"Ba Ba Lạp, xốc lại tinh thần đi ! Tuy ngươi chỉ là người hầu tạm thời của ta nhưng ta không cần một phế vật suốt ngày mặt ủ mày chau!"

"Không nên coi thường mình, Ba Ba Lạp."

"Ngươi không phải đồ nhút nhát, Ba Ba Lạp."

"Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, bị thương không nặng lắm , không đến mức lãng phí thuốc trị thương của ta , cái này rất đắt tiền a."

"Làm tốt lắm, Ba Ba Lạp!"

"Trở về đi, Ba Ba Lạp, ngươi nhất định có thể trở thành anh hùng trong đám Lam Chu nho..."

Ba Ba Lạp bỗng cảm thấy mũi xót xa , nước mắt lưng tròng , đại nhân, làm ngài thất vọng rồi, ta không trở thành người hùng của Lam chu nho...

Đám đồng bạn xung quanh đều liều mạng chạy trở về , Ba Ba Lạp vươn dài cái cổ, ngoái đầu nhìn lại .

Trong tầm mắt đầy mơ hồ , cái bóng dáng kia trùng với hình ảnh mơ hồ trong quá khứ , nước mắt Ba Ba Lạp không kìm được tràn my.

Hồng Thảo thôn.

Tuy thắng lợi tới có vẻ không hiểu ra sao, nhưng mà tốt xấu gì thì cũng là thắng lợi ,lúc này thần kinh căng đến cực hạn của mọi người mới hoàn toàn thả lỏng , tất cả đều mềm nhũn ngồi bệt xuống mặt đất .

Trong cả đám người mềm nhũn ngồi xuống thì mấy người đám Đường Thiên đặc biệt bắt mắt.

Lúc này đại não trống rỗng của Thạch Dũng mới chậm rãi khôi phục trở lại, hắn tham lam hit một luồng không khí mới , người mới đi dạo qua quỷ môn quan về , cái cảm giác ấy quả thật là khó có thể tả nổi .

"Xâm nhập giả..." Đường Thiên thì thào tự nói.

Tiểu Nhị lại bay đến chỗ đám Lam Chu nho bị tan vào đất lúc nãy , nơi đó có rất nhiều mộc mâu và lao nằm rải rác . Tiểu Nhị cầm một cây lao màu đen lên, loại lao màu đen này khiến hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Cây lao đen sì , hiển nhiên là dùng cành cây nào đó chế tác mà thành, trên lao mơ hồ có một cỗ khí tức cực nhạt.

Loại khí tức này ...

Bỗng Tiểu Nhị nghĩ tới Hạc,đôi khi trên người Hạc đôi khi cũng sinh ra khí tức tương tự.

Chẳng qua .... , Tiểu Nhị nhíu mày, phóng xuất Phệ hồn diễm, Phệ hồn diễm tựa như cá mập ngửi thấy mùi tanh lập tức lao về phía hắc mâu. Phệ hồn diễm tựa như một con rắn cực kỳ linh hoạt , quấn lên lao, chỉ sau một lát vẻ sáng bóng trên cây lao đã hoàn toàn mất hết, ba, rơi xuống mặt đất, vỡ tan tành.

Trên Phệ hồn diễm có thêm một tia màu đen mờ ảo đến mức khó có thể nhìn thấy , chỉ có nhắm mắt cẩn thận cảm ứng thì mới có thể thấy , trên mặt Tiểu Nhị hiện lên vẻ mừng rỡ hiếm có.

Năng lực thôn phệ võ hồn của Phệ hồn diễm cực kỳ xuất sắc nhưng luồng hắc mang bị hút vào Phệ hồn diễm lại không hoàn toàn bị tiêu hóa . Luồng hắc mang này khác hẳn với các loại võ hồn mà Tiểu Nhị đã gặp qua nhưng nó bao hàm một luồng khí tức viễn cổ cực kỳ tối nghĩa .

Tuy luồng khí tức này chỉ mỏng manh như tơ nhện nhưng đẳng cấp lại cực kỳ cao, với năng lực hiện tại của Phệ hồn diễm vậy mà không ngờ lại không thể lập tức hoàn toàn hấp thu. Nhưng Tiểu Nhị biết những luồng hắc mang này chính là thuốc bổ cực tốt cho Phệ hồn diễm .

Tiểu Nhị lập tức thôi động Phệ hồn diễm càn quét cả quãng đường.

Bên trong thôn trang , Thạch Dũng cẩn thận từng li từng tí đứng ở một bên nghe các đại nhân vật tranh luận.

"Đây là cơ hội cực kỳ tốt! Thương châu còn có rất nhiều địa phương đang phát sinh Lam triều, ta đã hỏi bọn hắn, lực lượng của bọn họ căn bản không đủ để chống lại, vào thời điểm này cần phải có một anh hùng động thân bước ra ngăn cơn sóng dữ..."

Binh hùng hồn diễn thuyết.

Trong lòng Thạch Dũng cũng liên tục gật đầu, nói thật đúng a, trong khoảng thời gian này không có thứ gì có thể dựa dẫm tốt hơn anh hùng a. Anh hùng, ngài nhanh gật đầu một chút đi.

Hắn len lén nhìn Đường Thiên, người thanh niên này được gọi là thiếu chủ thì ắt hẳn chính là thủ lĩnh của đoàn người này . Muốn lam thủ lĩnh của cả một chi đội ngũ không hề dễ , nếu không phải người có năng lực xuất chúng thì cũng phải là người có xuất thân cao quý . Đương nhiên là Thạch Dũng có khuynh hướng nghiêng về khả năng thứ hai , thân phận tôn quý... Chẳng lẽ là con trai tộc trưởng Dã Nhân châu ?

Mãnh Nam, cái tên này rất phù hợp với phong cách của Dã Nhân châu nha.

Tuy các châu đều không coi trọng Dã Nhân châu,đều khinh nó là dã man, nhưng sự cường đại của Dã Nhân châu thì không ai có dám hoài nghi. Diện tích của Dã Nhân châu lớn , tinh cầu cực nhiều, tuy rằng đa số đều cằn cỗi, hoàn cảnh sinh sống ác liệt nhưng chính điều này đã rèn luyện ra sức chiến đấu cường đại của Dã Nhân .

Đại đa số dã nhân đều lấy bộ lạc quần cư sinh sống làm chủ, và đây cũng là một trong những nguyên nhân các châu khác cho rằng Dã Nhân châu là nơi hoang dã nguyên thủy.

Thạch Dũng nghe được hai câu thì bị Binh tìm cớ đá sang một bên.

Sau đó Binh hạ giọng giật dây Đường Thiên: "Đây chính là cơ hội rất tốt đấy , bất kể như thế nào chúng ta cũng phải nắm được Thương châu trong tay. Chúng ta chỉ cần tích lũy được lực lượng nhất định là có thể đả thông thông đạo Thiên lộ và Thánh vực. Chỉ cần chúng ta đẩy lùi lần Lam triều này vậy chắc chắn danh vọng của ngươi trong vùng này sẽ chẳng ai so được , chẳng ai có thể lay động được . Nếu như nói lúc trước Lam triều còn làm người ta lo lắng , nhưng hiện tại ngươi chẳng phải là cái tên gì gì đó Xâm nhập giả đứng đầu hay sao? Đây chính là chuyện một vốn bốn lời đó!"

Lam triều kinh khủng trong trong mắt cái người khác, tránh còn không kịp, nhưng trong mắt Binh đó lại là một cơ hội trời cho. Hơn nữa, biến cố của đám Lam chu nho kia khiến hắn cảm thấy có chỗ có thể lợi dụng.

Liên tục hai gã thủ lĩnh Lam chu nho hô lên "Xâm nhập giả", như vậy tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Trái tim Đường Thiên đập thình thịch: "Ngươi nói là đem binh đoàn của Đại Hùng tọa kéo qua đây?"

"Không sai." Binh thấp giọng nói: "Nơi này thánh giả rất phổ biến nhưng so với thánh giả Thiên lộ thì ai cũng có sở trường riêng. Thánh giả thiên lộ khống chế năng lượng còn xa không bằng thánh giả nơi đây , nhưng trình độ lí giải pháp tắc của thánh giả Thiên lộ lại mạnh hơn một ít . Năng lượng nơi này quá dư thừa , dư thừa đến mức bọn họ hoàn toàn không cần phải lý giải sâu đến như vậy làm gì. Nhưng về phương diện năng lượng thì bọn họ lại mạnh hơn nhiều, hơn nữa, tuy bọn họ khống chế không tinh tế giống thánh giả Thiên lộ , nhưng bọn họ lại quen thuộc với năng lượng hơn nhiều , chỉ cần yêu cầu khống chế không cần tinh chuẩn quá , bọn họ có thể hoàn thành rất tốt ,đó là tố chất cực tốt cho binh đoàn . Đương nhiên, chúng ta còn chưa gặp cường giả chân chính của vực này , phán đoán chưa chắc đã chuẩn xác."

"Hơn nữa còn một điểm quan trọng nữa , đó là tài liệu nơi này không có võ hồn tồn tại. Đối với cơ quan binh đoàn thì điều này cực kỳ quan trọng . Công trình nghiên cứu hồn kim của Tái Lôi không quá thuận lợi, tính dẫn năng lượng của hồn kim rất cao nhưng lại quá mềm, Tái Lôi dự tính đem nó dùng để chế tác kinh mạch của cơ quan hồn giáp . Kim chúc nơi này không có võ hồn rất thích hợp để tinh luyện và rèn kim loại , rất có khả năng sẽ nghiên cứu ra phối phương phát triển ra loại kim chúc mới. Tái Lôi khẳng định có thể chế tạo ra cơ quan hồn giáp mạnh hơn , loại cơ quan hồn giáp hoàn toàn mới này sẽ hoàn toàn phá vỡ tất cả lý luận trước đây. Cơ quan hồn giáp sẽ trở thành thân thể có kinh mạch bên ngoài cơ thể , có phụ trợ của võ hồn hồn giáp thì thời gian tu luyện có thể

hình thành một vòng tuần hoàn mới . Kể từ đó, cũng có nghĩa là cơ quan hồn giáp có thể tiến hóa!"

Đường Thiên thấy vậy thì rất mong chờ , Binh cũng rất mong chờ , hắn không thể nào tưởng tượng ra nổi cơ quan hồn giáp như vậy sẽ cường đại đến mức nào!

Binh lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp: "Nếu như có thể đả thông thông đạo giữa hai bên thì chúng ta sẽ nắm ở thế bất bại, bởi vì lúc nào chúng ta cũng có thể tập kích sau lưng địch nhân ."

Đường Thiên cảm thấy Binh đại thúc nói không hề sai, nếu như có thể thiết lập ở thánh vực một cái cứ điểm vậy đúng là cực kỳ có lợi.

Nhưng đúng vào lúc này bỗng bên ngoài rộ lên tiếng ầm ỹ.

"Đó là Lam chu nho..."

"Lão Thiên, ta nhìn thấy cái gì đây , Lam chu nho giơ cờ hàng ?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi xông ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài có một tên Lam chu nho gầy gò đang huy vũ cây mộc bổng trên tay , trên cây mộc bổng có treo một mảnh vải trắng .

"Không nên động thủ!"

"Ta không có ác ý!"

...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng đúng là không có ai động thủ , xung quanh nhiều người như vậy cơ mà , chỉ có một gã Lam chu nho lên mọi người không để vào mắt.

Tên lam chu nho đi tới trước mặt Đường Thiên, cung kính hành lễ: "Thiếu chủ anh dũng , ta tên là Ba Ba Lạp, là người hầu của đại nhân, cũng chính là phụ thân ngài!"

Mọi người đều sửng sốt.

Người hầu Lam chu nho...

"Lại đây nói chuyện." Trên mặt Đường Thiên vẫn không chút biểu tình, trước tiên đi vào đã, tên hỗn đản này...

Trái tim trong lòng ngực Ba Ba Lạp chợt nhảy, xem ra tâm tình của thiếu chủ có vẻ không tốt a.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 568: Bãi Hắc Thạch Hoang Vắng

"Sở dĩ chủ nhân được gọi là xâm nhập giả, nguyên nhân là do năm xưa ngài đã xâm nhập Lam hải. Trận chiến đầu tiên của chủ nhân đã làm cả Lam hải khiếp sợ , ngài chỉ bằng lực lượng bản thân đối kháng với cả Bạch lệnh binh đoàn lúc đó có danh xưng là【 lam thủ 】 . Bạch lệnh binh đoàn chính là một trong những binh đoàn tinh nhuệ nhất bên trong tộc , mỗi lần tiến hành Lam triều đều đạt được chiến công hiển hách, đã từng công hãm thủ phủ của Đạt Tây châu , phải nói là vô cùng lợi hại. Nhưng trước mặt chủ nhân, bọn họ căn bản chẳng đáng vào đâu , cái cảnh tượng chủ nhân chém giết như cắt dưa, thái rau, thật đúng là máu chảy thành sông a! Binh đoàn trưởng của Bạch Lệnh binh đoàn cũng bị chủ nhân một kiếm chặt đầu..."

"Lúc đó đoàn trưởng của Bạch Lệnh binh cũng là nhân vật rất lợi hại đó. Chuyện này lập tức làm cả Lam thế giới oanh động, nơi ở của chúng ta tên là Lam thế giới, Lam hải chỉ là một bộ phận mà thôi . Lúc đó bên trong tộc có sáu vị cao thủ cường đại nhất cùng nhau ra tay , sáu người còn định chiêu hàng nhưng không ngờ chủ nhân lười chẳng muốn bắt chuyện , không nói hai lời, trực tiếp đấu võ. Song phương kịch chiến tròn một ngày một đêm, trong sáu vị cao thủ thì có bốn vị bị đại nhân bị trảm ngã ngựa, còn hai người còn lại cũng trọng thương đào thoát, lần này thì toàn bộ Lam thế giới đều chấn kinh triệt để rồi..."

"Vô số cao thủ trước ngã sau lên nhưng dường như chỉ giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, tất cả đều bị chủ nhân giết chết. Cho đến tận bây giờ,đã hơn mười năm trôi qua nhưng nguyên khí của Lam thế giới vẫn chưa thể khôi phục như cũ . Mọi người cảm thấy cần phải dùng binh đoàn mới có thể đối phó được đại nhân, vì vậy phái ra bốn chi binh đoàn

tiến hành bao vây tiễu trừ đại nhân , nhưng kết quả lại bị đại nhân không ngừng du đấu cho thất điên bát đảo , đương nhiên, bên trong chuyện này có công lao của Ba Ba Lạp..."

"Toàn bộ Lam thế giới run rẩy phủ phục dưới chân ngài , lúc đó có người ở trong thành đột nhiên la lên xâm nhập giả tới rồi thế là già trẻ toàn thành kinh hoảng chạy trối chết chỉ còn lại cái thành trống ! Toàn bộ anh hùng đều kêu lên , ai có thể ngăn cản hắn đây?"

Ba Ba Lạp nói như mở cờ trong bụng, thần sắc đầy kích động.

Đường Thiên thì lại hơi thất thần, hắn không biết tâm tình lúc này của mình là gì nũa , hình ảnh của người kia trong đầu hắn chỉ là một cái bóng mơ hồ .

Nhưng khi càng biết nhiều hơn thì hắn cũng từ từ hiểu được một số thứ.

Người kia cũng vì lý tưởng của mình mà chiến đấu , nhất định hắn cũng có lý do khiến hắn không thể không chiến đấu , trong lòng hắn cũng vô cùng nhớ nhung , nhất định hắn cũng khát vọng thắng lợi , khát vọng được về nhà ...

Bỗng hắn hiểu ra vì sao mụ mụ chưa bao giờ có một lời nào nói xấu về người kia trước mặt hắn.

Hắn nhớ tới Thiên Huệ, nhớ tới mọi người, nhớ tới Đại Hùng tọa, con ngươi mờ mịt từ từ khôi phục lại tiêu cự. Đúng vậy, người kia có lý do hắn không thể không chiến đấu và bản thân mình cũng thế , cũng có lý do không thể không chiến đấu.

Bất kể như thế nào cũng không thể ngồi xem Thiên lộ bị thánh vực chinh phục, bởi vì đó là gia viên bọn hắn, là nơi bọn hắn sinh sống , là tương lai của bọn hắn .

Đi tới nơi đây, đi tới lúc này, hắn phải chiến vì chính mình , vì người hắn yêu quý mà chiến .

Người kia đã không làm được điều đó vậy mình sẽ thay đổi tất cả những điều này, Đường Thiên thầm nắm chặt tay.

Toàn bộ vẻ lo lắng đều bị quét sạch không còn chút gì , Đường Thiên cảm thấy toàn thân đầy tràn lực lượng.

"Đã như vậy ngươi đi theo ta đi ." Đường Thiên cắt đứt lời nói của Ba Ba Lạp .

Ba Ba Lạp vui mừng quá đỗi: "Đa tạ thiếu chủ!"

Đường Thiên ra khỏi phòng thì nhìn thấy Thạch Dũng đang bị Binh dắt mũi chạy vòng quanh , trên mặt đầy kích động.

Tâm tình của Thạch Dũng đúng là rất kích động, nhất là khi vị đại nhân này nói có khả năng sẽ lưu lại Thương châu thì lập tức hắn vô cùng kích động , điều này đối với Thương châu chính là cơ hội tuyệt hảo !

Thương châu cằn cỗi hoang vắng, không có bất cứ sản vật nào có thể cầm ra , nhân khẩu rhif ít ỏi, mọi người nghèo đến rớt mồng tơi. nếu các đại nhân đã nguyện ý ở lại chỗ này thì nhất định Thương châu sẽ phát triển a.

Về phần quyền khống chế gì gì đó, người nào để ý đến chứ ?

Địa phương đến cả đạo phỉ còn chẳng thèm nhìn đến , nói vậy là biết là thế nào rồi .

Tiền lương của Bảo Quang hương đoàn ít đến thương cảm, nếu như có người nào cấp cho bọn họ một phần tiền lương cỡ hai trăm vân tệ thì phỏng chừng toàn bộ đoàn đều như ong vỡ tổ chạy đến phục vụ rồi.

Không được! Nhất định phải đem các đại nhân lưu lại!

Tiểu Nhị bay đến trước mặt Đường Thiên, thấp giọng nói: "Trong cái phiến đá đen nơi hoang dã có hắc kim!"

Khi hắn thu thập chiến lợi phẩm bỗng phát hiện ra những tảng đá đen như mực này vậy mà không ngờ không bị vỡ ra nhiều lắm . Nhất là quanh cái hố do nhát công kích đầu tiên của Binh tạo lên , tuy hình dáng của những tảng đá kia hơi sứt mẻ , nhưng chẳng có mấy khỏa bị nghiền nát.

Lực xung kích cường đại kinh khủng đến vậy mà lại không làm bọn chúng bị nghiền nát , điều này lập tức hấp dẫn chú ý của Tiểu Nhị .

Tiểu Nhị liền xuất Quang Minh đỉnh ra tinh luyện một viên đá đen , cuối cùng thứ thu được chính là hắc kim mà bọn họ thu thập được ở thạch hải .

Đường Thiên sửng sốt, vội vàng triệu tập mọi người rồi chạy đến bãi đá.

"Đúng là hắc kim!" Trong giọng nói của Binh đầy vẻ kinh hỉ: "Thảo nào lại cứng như thế , nhất định Tái Lôi sẽ cao hứng đến phát điên mất!"

Không cần nhiều lời, mọi người lập tức hiểu ra giá trị của cái nơi hoang dã này. Tính năng của hắc kim cực kỳ xuất sắc, chỉ tiếc là số lượng quá ít, cái bãi hoang trước mắt này rộng nhìn không thấy cuối, hắc thạch nhiều vô số kể, đủ để tinh luyện ra đủ hắc kim, điều này có nghĩa là bọn họ có thể chế tạo hắc kim hệ liệt cơ quan hồn giáp!

Suy nghĩ này khiến người ta điên cuồng.

Vào thời điểm này đã không cần phải suy nghĩ đến vấn đề có chiếm hay không chiếm lĩnh Thương châu nữa rồi, tài nguyên quý giá như thế tuyệt đối không thể chắp tay nhường cho người khác.

Đường Thiên quyết định thật nhanh: "Thương châu rất trọng yếu với chúng ta , chúng ta cần kiến lập thành ở nơi này , nhưng trước tiên chúng

ta phải đem vấn đề Lam triều giải quyết trước đi đã ."

Khi Thạch Dũng nghe nửa câu trước trong lòng mừng như điên, hắn có một loại dự cảm, Thương châu sắp nghênh đón tân sinh! Nửa sau câu nói càng làm trong lòng hắn kính nể . Nghe thử xem , thật là khí phách nha ! Thời kỳ này ai dám nói đem vấn đề Lam triều giải quyết chứ ? Cái đám gia hỏa Hạ châu lỗ mũi hướng lên trời kia đã bao giờ dám buông lời khoác lác như vậy đâu ? Đây mới là khí phách a!

Cái bắp đùi này có thể so với đùi voi đấy , Thương châu nếu như buông tha thì chắc chắn sẽ bị thiên lôi đánh !

"Ba Ba Lạp, ngươi tới nói về Lam triều." Đường Thiên quay mặt hỏi.

Tinh thần Ba Ba Lạp lập tức run lên, hắn biết đây là lúc mình biểu hiện rồi , hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Nơi đây quá nghèo, không có chất béo gì lên binh đoàn lợi hại cũng chướng mắt, vì vậy không có đội ngũ nào lớn cả . Hơn nữa, tin tức thiếu chủ đang ở đây rất nhanh sẽ truyền đến các đội ngũ xung quanh, phỏng chừng không có người nào còn dám quay lại đây. Nhưng một khoảng thời gian nữa , những cao thủ sẽ nhận được tin tức, chỉ sợ lúc đó sẽ tới khiêu chiến thiếu chủ. Lam thế giới cũng có rất nhiều người có dã tâm, nếu như chiến thắng thiếu chủ, có thể nói là đánh một trận thành danh, điều này có lực hấp dẫn với rất nhiều người ."

Cùng Lam chu nho đơn đả độc đấu thì Đường Thiên không hề sợ hãi , hắn phất phất tay: "Nga, vậy thì không cần quản chúng nó làm gì. Ba Ba Lạp vừa đến cùng với một binh đoàn,đó là binh đoàn gì ? Binh đoàn như thế tại Lam thế giới có bao nhiêu cái?"

Ba Ba Lạp kiêu ngạo nói: "Hắc lệnh binh đoàn là một trong những binh đoàn tinh nhuệ nhất Lam thế giới , Lam thế giới có tổng cộng sáu đại lệnh, cũng là sáu chi binh đoàn tinh nhuệ nhất ."

Đường Thiên hỏi Binh: "Ngươi cũng đã nhìn qua Hắc lệnh binh đoàn , liệu việc đánh bại nó có khó khăn gì không?"

Binh trầm ngâm nói: "Với trình độ của đám thôn dân , tầm hai nghìn người bồi dưỡng chừng một năm thì hẳn không phải là vấn đề gì quá lớn."

Ba Ba Lạp không phục: "Hắc lệnh binh đoàn có hai vạn người!"

Binh liếc mắt nhìn Ba Ba Lạp : "Ta biết a."

"Thái độ khoác lác của ngươi với thiếu chủ là cực kỳ vô trách nhiệm!" Ba Ba Lạp nổi trận lôi đình: "Đến cả những binh đoàn tinh nhuệ cũng không đối phó được Hắc Lệnh binh đoàn, hai nghìn thôn dân, cái khuôn mặt lá bài tú-lơ-khơ của ngươi là diễn hài hay sao?"

Mặt Binh lập tức đen sì, cúi rạp xuống, lạnh lùng nói: "Tiểu Ải Tử, trận chiến mà ca đã đánh qua còn nhiều hơn cơm ngươi ăn đấy , còn cần phải ngươi tới để dạy ta về chiến tranh sao?"

"Không biết tự lượng sức mình , đồ cuồng vọng , đến dong tướng cũng không bằng!"

"Tên gia hỏa ếch ngồi đáy giếng , không đủ tư cách vung tay múa chân!"

"Tên mặt lá bài tú-lơ-khơ tê liệt !"

" Tiểu Ải Tử da lam!"

...

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người tranh cãi kịch liệt, tình thế phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người . Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người bắt đầu trầm tĩnh lại, Hạc tìm ghế ngồi xuống thấy được mùi ngon, Tỉnh Hào cầm thánh huyết ẩm ba ba ba đánh nhịp, Lăng Húc thì đi đến bên cạnh hai người tự mình khoa tay múa chân dùng chiêu thức...

"Dừng!" Đường Thiên hét lớn một tiếng, lúc này hai người mới ngừng lại, nhưng vẫn trợn mắt nhìn nhau như hai con gà chọi .

"Sáu chi, cũng có nghĩa là ít nhất phải một vạn hai ngàn người, nếu như thực lực cao một chút thì hắn chỉ cần một vạn người là đủ rồi." Đường Thiên lẩm bẩm: "Để phản công Lam thế giới thì cần nhiều hơn một chút , hai vạn người, tầm này chắc không sai biệt rồi ."

Thạch Dũng gần như đã cho rằng lỗ tai mình đã nghe lầm, chờ chút, đại nhân nói cái gì... Phản công Lam thế giới?

Đại nhân điên rồi sao?

Trên mặt Thạch Dũng đầy vẻ không thể tin nổi, Lam triều bạo phát nhiều năm như vậy nhưng chưa từng có người nào nghĩ tới chuyện phản công Lam thế giới! Số lượng Lam chu nho quả thực quá khổng lồ ,nhiều đến mức khiến người ta phải tuyệt vọng.

Vậy mà đại nhân lại định phản công Lam thế giới... trò đùa này cũng quá lớn rồi ...

Thạch Dũng cảm thấy cơ mặt mình hơi giật giật.

"Thương châu có bao nhiêu người?" Đường Thiên hỏi Thạch Dũng.

Thạch Dũng giật mình một cái rồi phục hồi lại tinh thần: "Ba tinh cầu, tổng cộng 30 vạn người!"

"Ít! Thật ít!" Binh vuốt cằm, chép chép miệng.

"Vì sao lại ít như vậy?" Hạc cảm thấy rất là kỳ quái, tại Thiên lộ chỉ tùy tiện một tinh cầu cũng có hơn một nghìn vạn nhân khẩu, con số này quả thực quá bình thường. Nơi đây cả một tinh cầu mới có mấy vạn người điều này đúng là khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

"Nơi này quá hẻo lánh , không có ai nguyện ý tới." Thạch Dũng giải thích: "Nhân khẩu của Hạ châu thì nhiều hơn không ít, có tới 120 vạn

người."

Mấy người Hạc liếc nhìn nhau, con số này vẫn rất ít. Một vài người có tâm tư linh hoạt như Tiểu Nhị đang suy nghĩ, nhân khẩu của Thánh vực ít ỏi như vậy nhất định là có nguyên nhân sâu xa nào đó.

"Trong 30 vạn người chọn ra 2 vạn người chắc cũng không khó." Đường Thiên lẩm bẩm.

"Tốt nhất đem Hạ châu chiếm luôn ." Binh kiến nghị: "Nếu như vậy có thể từ 150 vạn người chọn lựa 2 vạn người, như thế mới là không tệ."

"Có đạo lý!" Hạc gật đầu tán đồng.

Trong lòng Thạch Dũng run lên, mồ hôi lạnh không thể khống chế mà toát ra liên tục , hai chân có cảm giác như nhũn ra. Đại nhân quả nhiên chính là đại nhân a, cái khí độ này , đúng là trong lúc đàm tiếu diệt địch thành tro bụi a , trong mắt bọn họ Hạ châu chẳng khác gì hậu hoa viên nhà mình vậy.

"Vậy thì đem Hạ châu nhập vào Thương châu đi." Đường Thiên gật đầu: "Trước tiên cứ chọn ra một số người đã ."

Thạch Dũng lập tức kích động hẳn lên, đem Hạ châu nhập vào Thương châu... đó chính là chuyện mà người Thương châu dù có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến!

Hắn chẳng qua chỉ là một tiểu đội trưởng của Bảo Quang hương đoàn , đã bao giờ trải qua chuyện này đâu ? Nhưng tiểu nhân vật cũng có cái thông minh của tiểu nhân vật , hắn thử hỏi thăm dò : "Đại nhân, tiêu chuẩn chọn lựa là gi ? Còn có cái kia... , tiền lương đại khái là bao nhiêu?"

Trong lòng Thạch Dũng vô cùng mong đợi, nếu như tiền lương vượt qua hai trăm vân tệ thì nhất định mình sẽ đi!

Chờ chút, tiền lương?

Đường Thiên ngây cả người, Binh ngây cả người, Hạc cũng ngây cả người, gian phòng đột nhiên rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng bọn họ cũng ý thức được là bọn họ đã bỏ qua một vấn đề cực kỳ quan trọng , đó chính là tiền, bọn họ không có tiền...

Không có tiền nửa bước khó đi!

Thánh vực cũng như thế a...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 569: Hắc Kiếm Thạch Bảo

Kiếm tiền luôn là nan đề của cả thế giới , ngay cả tân thế giới cũng không ngoại lệ . Hơn nữa Thương châu vốn là nơi hẻo lánh lạc hậu, nơi này rất bần cùng, có muốn kiếm tiền thì trước tiên phải rời khỏi nơi này đã .

Đám Đường Thiên cũng không dám tùy tiện ly khai, bọn họ cần phải có thời gian để thích nghi với Thánh vực.

Mỗi ngày trôi qua đám Đường Thiên đều có những phát hiện mới , nơi này có quá nhiều thứ xa lạ với bọn họ .

Thánh vực và Thiên lộ tựa như hai thế giới hoàn toàn khác nhau . Tuy Thánh vực không có võ hồn nhưng tài liệu ở nơi đây phong phú vượt xa Thiên lộ. Bí bảo của Thiên lộ đã tự thành hệ thống, nhưng luyện binh của Thánh vực cũng đã có từ rất lâu thậm chí lịch sử của nó so với Thiên lộ thì còn dài hơn nhiều.

Hai thế giới với hai hệ thống hoàn toàn khác biệt đã khiến đám Đường Thiên được tầm mắt rất nhiều .

Tiểu Nhị lại trở thành người bận rộn nhất, hắn phải không ngừng thử nghiệm những tài liệu hoàn toàn xa lạ , từ đó sàng lọc ra tài liệu có thể dùng cuối cùng đám tài liệu này sẽ được đưa đến chỗ Tái Lôi để tiến hành phân tích thêm một lần nữa .

Thứ làm hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là phương pháp luyện binh của Thánh vực , chỉ tiếc là Tiểu Vũ cũng chỉ biết được một số thứ cơ bản không sâu xa cho lắm . Hiện tại Tiểu Vũ đã trở thành trợ thủ của

Tiểu Nhị, giúp đỡ Tiểu Nhị tiến hành phân loại tài liệu , quy nạp. Về phương diện này , hắn đã thể hiện ra thiên phú xuất sắc của mình.

Mấy ngày gần đây đám Đường Thiên đều bận đến tối tăm mặt mũi, nguyên nhân chính là bãi hắc thạch , bởi trước khi rời khỏi đây đám Đường Thiên cần phải thành lập nên một cứ điểm.

Hồng Thảo thôn quả thực quá nhỏ bé, hơn nữa lực phòng thủ cũng quá yếu ớt.

Đám Đường Thiên quyết định xây dựng một Hồng Thảo thôn hoàn toàn mới , trong tình huống không có tiền bọn họ đành phải cắn răng tự mình động thủ .

Vì sợ có người nhìn ra lai lịch của bọn họ , tân Hồng Thảo thôn được quyết định sẽ dùng cơ quan thuật với quy mô lớn . Cơ quan thuật của Thánh vực phát truyển cực cao khiến Binh hoài nghi rất có khả năng là cơ quan thuật của Nam Thập Tự binh đoàn do đội trưởng mang ra từ Thánh vực .

Thạch Dũng cũng giúp được không ít việc, hắn tìm được rất nhiều bản vẽ cứ điểm, tuy tất cả chỉ là mặt hàng phổ thông nhưng đối với một người tinh thông chiến tranh như Binh và một cơ quan đại sư như Tái Lôi thì như vậy đã là quá đủ rồi.

Hai người căn cứ vào những bản vẽ này để định ra phương án mở rộng.

Còn về phần tài liệu thì dùng luôn hắc thạch lấy không hết trên bãi hoang. Bất kể về độ cứng hay tính chống năng lượng thì hắc thạch đều cực kỳ xuất sắc. Chỉ có vấn đề duy nhất là muốn đem đám hắc thạc này hòa lẫn vào với nhau thành một thể thì cực kỳ khó khăn.

Đường Thiên cũng đã hỏi qua Tiểu Vũ, Tiểu Vũ cũng không biết những tảng đá đen này được gọi là gì chỉ biết rất khó luyện hóa nó . Chẳng qua cũng do thực lực của hắn quá yếu , hiểu được cũng ít mà suy

nghĩ cũng không được nhiều. Toàn bộ Thương châu chẳng có mấy vị am hiểu luyện binh,nếu không có việc gì thì chẳng ai chạy đến cái nơi chim không thèm ỉa này làm cái gì . Thôn dân của Hồng thảo thôn thấy hắc thạch cứng chắc liền dùng nó để kiến tạo phòng ốc.

Tiểu Vũ cực kỳ hiếu kỳ với chuyện làm thế nào để hòa đám hắc thạch vào với nhau.

Trong kế hoạch mở rộng , điểm quan trọng nhất là sáu cây trụ lớn có đường kính năm trượng dài chừng năm mươi lăm trượng. Dựa theo yêu cầu của Binh và Tái Lôi thì sáu cây trụ lớn này đều phải dùng hắc thạch đúc thành một thể.

Hồng mao kiếm thảo bền chắc được bện thành một thảo lâu hình khối trụ bên trong được lấp đầy hắc thạch. Độ dài của thảo lâu này vượt qua năm mươi lăm trượng, đường kính hơn năm trượng.

Tiểu Nhị lấy ra một thùng dịch thể trong suốt , đây chính là tài liệu chuyên môn của phòng thí nghiệm huyết mạch .

Đối với Tiểu Nhị thì hiện tại việc luyện chế hắc thạch vẫn tốn rất nhiều công sức nói gì đến cây trụ lớn như vậy cơ chứ . Vì thế khi Tái Lôi và Binh đề xuất kế hoạch, Tiểu Nhị thiếu chút nữa thì bị bức đến phát điên , rơi vào đường cùng, hắn đành cắm đầu vào điển tịch mà Quỷ Ngô tiền bối lưu lại để tìm biện pháp.

Có thể luyện chế Đoạt xá châu chứng tỏ trình độ luyện chế hồn bảo của Quỷ Ngô tiền bối đã đạt đến mức đăng phong tạo cực. Hơn nữa Quỷ Ngô tiền bối có xuất thân từ huyết thánh lên những phương pháp thiên môn có rất nhiều, quả nhiên Tiểu Nhị đã tìm ra được cách có thể làm được.

Rất nhiều kim chúc có thể chịu được hỏa thiêu dung luyện nhưng lại không thể chịu được sự ăn mòn của huyết mạch .

Sau khi đến phòng thí nghiệm huyết mạch của Phí lão đầu vứt một đám hắc thạch rồi bỏ lại một câu thúc dục làm nhanh chóng , Tiểu Nhị liền vung tay rời đi chẳng thèm quản nữa.

Phí lão đầu vừa nghe thấy cần nhanh chóng , không nói hai lời, lập tức triệu tập toàn bộ tinh anh của phòng thí nghiệm huyết mạch tới để khắc phục khó khăn.Tuy Tiểu Nhị am hiểu luyện chế hồn bảo, nhưng hiểu biết về huyết mạch còn kém xa đám chuyên gia huyết mạch này . Nếu như chỉ có một đôi mắt tìm tòi thì sẽ mất rất nhiều thời gian , có chỉ dẫn của Quỷ Ngô tiền bối , đám Phí lão đầu nhanh chóng tìm ra huyết mạch thích hợp .

A tư đinh thủy, đây là một loại yếu độc, là tác phẩm do Mộc phu nhân nghiên cứu ra . Độc tính của nó vô cùng yếu nhưng mọi người phát hiện ra dưới dạng dịch thể khả năng hòa tan hắc kim của nó là xuất sắc nhất .

Tiểu Nhị cầm trong tay một cái thùng tưới ngân sắc , thùng tưới có hình dáng cực kỳ đặc biệt, thân bình do đuôi hai con cá quấn lại mà thành , còn hai cái miệng cá vừa đúng là hai cái miệng bình mỗi con ngóc đầu ra một hướng.

Bạch ngân bí bảo Chòm Song Ngư , thùng tưới Song Ngư (song ngư phún hồ) !

Từ khi cái bí bảo này tới tay , Đường Thiên luôn không biết sẽ dùng nó vào việc gì , chẳng lẽ khi đang chiến đấu lại dùng thùng tưới để địch nhân tắm rửa hay sao ?

Sau này mới biết , thùng tưới Song Ngư là một kiện bí bảo loại sinh hoạt .

Nó có thể khống chế dịch thể rất tốt , thích hợp với chuyên gia huyết mạch , trù nghệ, trà nghệ, nghề làm vườn, nếu như dùng để chiến đấu thì thích hợp với võ giả thủy hệ tinh thông vũ kỹ ảo giác .

Hiện tại Tiểu Nhị dùng nó để luyện chế, cái phương pháp cổ quái thủy luyện này rất thích hợp để bí bảo phát huy.

Sắc mặt Tiểu Nhị đầy nghiêm túc, miệng bình thùng tưới Song Ngư trong tay đè thấp , xuy, A tư đinh thủy bị chấn thành vụ khí sau đó hóa thành một đoàn vụ khí chìm vào bên trong thảo lâu hình trụ .

Từ đó có thể thấy sự lợi hại của thùng tưới Song Ngư , nếu như chỉ bằng lực khống chế của bản thân Tiểu Nhị thì việc đem vụ khí chấn đến nhỏ như vậy rồi sau đó lại rót đều như thế đúng là không tưởng .

Vậy mà có thể làm một cách hoàn mỹ như vậy .

Tiểu Vũ đầy hiếu kỳ nhìn thùng tưới Song Ngư trong tay Tiểu Nhị, thùng tưới lấp lánh ngân quang vừa xinh đẹp lại vừa lợi hại!

Hắc thạch hòa tan với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được , không ngừng dung hợp với nhau , trong khi A tư đinh thủy không hề gây ra cho Hồng mao kiếm thảo bất cứ thương tổn nào.

Hai mươi phút sau, một cây trụ lớn đã được hình thành.

Đám Đường Thiên bắt đầu gỡ bỏ Hồng mao kiếm thảo bện bên ngoài , bề mặt thạch trụ phủ đầy những hoa văn hình thảo lâu.

Tiểu Nhị nhíu nhíu trán, hắc thạch trụ lưu lại ấn ký của thảo lâu khiến hắn cảm thấy rất chướng mắt, chẳng đẹp đẽ chút nào. Nhưng hắn biết rõ hiện tại mà dùng hỏa diễm để rèn thì đã vượt xa năng lực của hắn.

Từng sợi dây thừng thô được buộc lên cây trụ hắc thạch.

"Chuẩn bị tốt chưa? Tất cả người khác đều tản ra!"

Đường Thiên lơ lửng trên bầu trời lớn tiếng chỉ huy, hắn kéo một sợi thừng thô to, đầu kia của sợi thừng được buộc trên cây trụ hắc thạch . Xung quanh hắn có Binh khống chế Thiên Không Hổ, Tỉnh Hào, Lăng Húc, mỗi người kéo một sợi thừng.

Hắc thạch có mật độ cực cao, cực kỳ nặng nề , từ đó chỉ cần nghĩ là biết trọng lượng của cây trụ hắc thạch là bao nhiêu , tuy Đường Thiên vốn là người được ca ngợi về lực lượng vậy mà vẫn không thể lay động nổi nó.

"Người phía dưới tản ra, chú ý an toàn!"

"Một hai ba!"

Đường Thiên hô khẩu hiệu , sợi thừng bền chắc căng chặt , cây trụ hắc thạch có đường kính năm trượng, dài năm mươi lăm trượng hắc từ từ dựng đứng lên. Mỗi người trong đám thôn dân xung quanh vừa hiếu kỳ lại vừa chấn động , cây hắc trụ trước mắt này chính là một khối đấy , tuy trên bề mặt phủ đầy hoa văn nhưng khi cái thứ khổng lồ này dần dựng đứng trước mặt bọn họ vẫn khiến lòng người rung động không thôi .

"Tốt rồi, thắng rồi thắng rồi." Đường Thiên hô lớn.

"Phiền chết , quỷ cũng biết nó thắng rồi." Lăng Húc không kiên nhẫn nói.

Bọn họ đều là cao thủ, trình độ khống chế lực đạo cực kì chuẩn xác , cảm giác cân bằng gần như đã thành bản năng .

Đường Thiên cũng không tức giận, ha ha cười, rướn cổ họng hô lớn: "Chuẩn bị tốt chưa?"

Trên tay mấy người còn lại đều xách theo một cái búa tạ (búa tạ mà táng thì ăn thua gì nhỉ ?), cái đồng trùy trên tay Thiên Không Hổ của Binh đứng đầu về độ đáng sợ, nó cao ngang đầu Thiên Không Hổ , chỉ nhìn qua đã khiến lòng người ta lạnh toát .

"Bắt đầu!"

Đường Thiên quát lớn một tiếng , thân hình mấy người như điện, vận dụng lực lượng toàn thân , mấy cái búa tạ đồng thời đánh lên đỉnh hắc trụ cực kỳ chuẩn xác.

Oanh!

Trong tiếng nổ khiến tai người ta phải nhức nhối , trụ hắc thạch từ từ trầm xuống.

Rầm rầm oanh!

Trụ hắc thạch liên tục trầm xuống giống như một cái đinh đang bị đóng xuống mặt đất.

Cảnh tượng chấn động lòng người như vậy khiến đám thôn dân trợn mắt há mồm.

Sau khi trụ hắc thạch chìm xuống mười trượng đám người mới dừng lại , trên thân mỗi người đầm đìa mồ hôi , công việc tiêu hao thể lực như thế này tuyệt đối không phải những thánh giả bình thường có thể làm được.

Sau khi sáu cây trụ hắc thạch hình thành nên một hình sáu cạnh hoàn chỉnh , đám Đường Thiên cũng vô cùng mệt mỏi ngồi bệt xuống mặt đất , toàn thân mỗi người cứ như được vớt ra từ trong nước vậy.

Đám thôn dân dưới sự tổ chức của Hạc cũng bắt đầu hành động , từng bó từng bó hồng mao kiếm thảo được phân phát xuống dưới , bọn họ lấy trụ hắc thạch làm chính bắt đầu đan thành một tấm lưới cỏ , đem toàn bộ thôn trang vây lại.

Một bộ phận thôn dân khác bắt đầu đổ hắc thạch vào bên trong lưới , hắc thạch không ngừng chất cao , khi đã chất đống đến độ cao bốn mươi trượng thì ngừng lại . Trên mặt đất cũng rải một tầng hắc thạch dầy .

Tiểu Nhị bắt đầu phun A tư đinh thủy, hắc thạch ở bên trong lưới cỏ và mặt đất nhanh chóng hòa tan rồi kết thành một thể . sáu cây hắc trụ lớn cứ thế bắt đầu tuần tự làm như trước . Trên đỉnh sáu cây hắc trụ xuất hiện sáu mũi nhọn trông giống như sáu thanh lợi kiếm đâm thẳng lên trời cao .

"Phía trước chính là Hồng Thảo thôn, Mãnh Nam đại nhân tạm cư ở nơi đó." Vương Hoài Tiên cung kính nói.

Bên cạnh hắn là một vị nam tử có khuôn mặt âm lãnh, toàn thân hắn bao trùm trong giáp, hai con mắt hẹp dài lấp lánh hàn quang . Trên thân đám hộ vệ đi cùng hắn tràn đầy chân lực, khí tức cực kỳ sắc bén.

"Ta ngược lại , lại muốn nhìn xem là thần thánh phương nào !" Thạch Sâm thản nhiên nói, hắn lườm Vương Hoài Tiên một cái : "Đừng để đến lúc đó Vương đội trưởng lại tìm cái cớ khác , như vậy chớ trách ta không khách khí".

"Hoài Tiên không dám!"Trong lòng Vương Hoài Tiên thầm kêu khổ, lai lịch của đối phương cực lớn căn bản hắn không dám cự tuyệt, nghĩ đến Thạch Dũng đã nói qua về Dã nhân Mãnh Nam, nên hắn muốn dùng đối phương làm tấm khiên.

Thạch Sâm chẳng thèm nhìn Vương Hoài Tiên mà trực tiếp nói: "Vương đội trưởng cũng chớ trách, Lam triều lần này, trong ba vạn dặm quang hải phù kiều nơi bị hủy đã vượt quá con số hai trăm. Phù kiều một ngày không chữa trị đều mang lại tổn thất kinh người vì thế đại nhân mới hạ lệnh thu thập dân phu. Trên vai tại hạ gánh vác trách nhiệm tuyển hai mươi vạn người , Vương đội trưởng đừng làm ta khó nghĩ."

"Vâng vâng vâng." Vương Hoài Tiên liên tục gật đầu.

Lúc này Thạch Sâm mới vừa cười vừa nói: "Thương châu cằn cỗi, mấy năm nay Vương đội trưởng chịu khổ rồi. Nếu là lần này phù kiều có thể sớm tu bổ tốt thì đó chính là đại công, tại hạ nhất định sẽ bẩm báo đại nhân thỉnh công cho Vương đội trưởng . Phồn tinh châu ta trong toàn bộ Nam vực cũng là trọng trấn thương nghiệp hàng đầu , rất phồn hoa, đến lúc đó Vương đội trưởng sẽ biết thế nào là kì diệu , ha ha."

Trong lòng Vương Hoài Tiên thầm than một tiếng, trên mặt bất đắc dĩ nở ra vẻ tươi cười: "Còn thỉnh Thạch tiên sinh dẫn dắt nhiều hơn !"

Từ xưa đến nay Quang hải phù kiều luôn là thứ dùng mạng người để đắp lên , cứ mỗi một lần tu kiến mười dân phu được điều động thì kẻ sống không được một người. Hơn nữa, bọn họ không hề điều động dân cư ở bản địa Phồn tinh châu mà lại chạy đến Thương châu , hiển nhiên là không quản sống chết củaThương châu rồi.

Đây chính là quê hương của Vương Hoài Tiên , tất cả mọi người đều là hương thân phụ mẫu , sao có thể nhẫn tâm nhìn mọi người đi chịu chết.

Nhưng nếu cự tuyệt... thì tất nhiên Thương châu sẽ lâm vào cảnh máu chảy thành sông.

Vương Hoài Tiên cảm thấy trong miệng cay đắng thêm mấy phần, hắn nhìn thoáng qua Thạch Dũng, hiện tại tất cả hy vọng đều gửi gắm trên người vị Dã nhân công tử kia rồi.

Bỗng nhiên, Thạch Sâm bên cạnh hắn đột nhiên dừng lại , hô hấp cũng mờ hồ trở nên hỗn loạn.

Vương Hoài Tiên lập tức phục hồi lại tinh thần, vội vàng ngẩng đầu, khi hắn thấy rõ cảnh tượng trước mắt con ngươi trong mắt không khỏi trợn tròn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 570: Thạch Sâm

Bốn phía tòa thành, mặt đất bằng phẳng màu đen, như quảng trường, làm người ta cảm thấy kỳ quái hơn là vì, chúng nó làm thành một khối với tường thành. Nhìn từ xa, giống như một con mãnh thú màu đen, âm thầm náu mình trên bãi đá sỏi đen nhẻm rộng lớn.

Mặt Thạch Sâm hiện vẻ kinh sợ, hắn đột nhiên phải đứng khựng lại, nheo mắt lại.

Tường thành cao bốn mươi trượng, dù cho nhìn từ nơi xa, vẫn có thể cảm thụ được sự nguy nga. Quy mô tường thành này, không nên xuất hiện tại nơi nhỏ bé như Thương châu, phải là những trọng trấn phồn vinh mới phải. Lục giác cổ quái, sáu mũi tháp, như kiếm trực chỉ thiên không, làm cái tòa thành màu đen này trang nghiêm có thêm mấy phần lợi hại.

Thạch Sâm biết rõ sáu ngọn tiêm tháp kia, tuyệt không phải đồ trang sức, kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, khả năng quan sát nhạy cảm, hắn có thể cảm giác được đỉnh tháp tụ tập năng lượng như ẩn như hiện.

Mục đích chế tạo Tiêm tháp hẳn phải là dùng cho công kích!

Hắn bỗng nhiên có chút tin tưởng vào lời nói của Vương Hoài Tiên, cái nhóm người này có thể đẩy lùi Lam triều. Có một tòa bảo thành như thế, sắp xếp nhân thủ chiến đấu hợp lý, việc đánh bại Lam triều cũng có khả năng.

Thạch Sâm từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, tự tiếu phi tiếu đối với Vương Hoài Tiên, bàn rằng: "Vương đội trưởng thế mà không

bảo ta ở đây có tòa thành này a."

Vương Hoài Tiên nghe trong giọng nói Thạch Sâm có chứa niềm bất mãn và lãnh ý, hắn cười gượng đáp: "Thực không dám dấu diếm, mấy ngày hôm trước nơi đây chỉ là một mảnh hoang vu."

Thạch Dũng trợn tròn mắt, lúc trước mấy vị đại nhân đòi hắn bản vẽ cứ điểm, nhưng ai mà tưởng tượng được, hắn cho rằng các đại nhân chỉ định tại nơi đây kiến lập một tiểu cứ điểm.

Cái này mới mấy ngày thôi...

Thạch Sâm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Vương Hoài Tiên, nhìn thần tình đối phương không giống giả bộ, hắn cũng chú ý tới các đội viên Bảo Quang hương đoàn khác, vẻ mặt ai nấy đều khiếp sợ, liền tin tưởng thêm mấy phần.

Nếu nói như vậy, cái nhóm người này e rằng lai lịch không nhỏ.

Hơn nữa, tại cái nơi hẻo lánh như thế, không tiếc của cải kiến lập một tòa thành đồ sộ như thế, tất có ý đồ! Nơi đây chẳng lẽ có đồ ngon lành gì không ai biết?

Mấy ý tưởng hiện lên trong lòng, Thạch Sâm đăm chiêu, nói không chừng, lần này phát tài rồi.

Nghĩ đến điều này, trong mắt hắn hiện lên một tia tham lam.

Thực lực bản thân hắn xuất chúng, quân công cũng đủ, thế nhưng gia tộc không bối cảnh, mãi không lên được chức, thế cho nên hắn đến bây giờ vẫn không có đất phong. Nếu như có thể kiếm một khoản của nả trời cho, khơi thông khơi thông, nói không chừng có thể vọt lên một tầng.

Ý nghĩ này mới nảy ra, muốn dứt cũng không dứt nổi.

Hắn liếm liếm môi, nheo mắt lại, quang mang lóe sáng như con sói. Xưa nay thủ đoạn hắn độc ác, sát nhân không cố kỵ. Có lai lịch ư? Chỉ

cần không lưu lại người sống, ai làm khó dễ được ta? Cùng lắm thì đổ trách nhiệm cho đạo phỉ, chỗ tốt mới là thực tại! Huống hồ Dã nhân châu, đối với Phồn tinh châu mà nói, thực sự quá xa xôi.

Xa xôi đến mức Thạch Sâm căn bản không cần để ý tới.

Về phần có bí mật gì, chỉ cần rơi vào trong tay hắn, hắn có đủ thủ đoạn, khiến đối phương mở miệng.

Hơn nữa, phòng thủ tòa hắc thành, thực sự rất lỏng lẻo, dòng người ra ra vào vào, trên tường thành chẳng có bóng người. Quá mất cảnh giác đó, điều cơ bản nhất phải có thủ vệ.

Xung quanh Thạch Sâm là thiếp thân hộ vệ, nhân số không nhiều, chỉ năm mươi người, nhưng mà thực lực mỗi người mạnh mẽ. Quan trọng nhất là theo hắn nhiều năm, ai cũng thành thạo chiến trận, phối hợp ăn ý.

Một tòa thành không bố trí phòng vệ, còn không hạ được?

Hắn cầm vỏ đao, vỗ nhè nhẹ vào áo giáp, binh lính liếc nhau, lập tức hiểu ra. Đây là ám hiệu của bọn họ, ý tứ là lập tức động thủ, bọn họ bất động thanh sắc điều chỉnh vị trí của nhau.

Thạch Sâm cười hỏi Vương Hoài Tiên: "Không biết bọn họ, biết nhất là ai?"

Vương Hoài Tiên không nghi ngờ đáp lại: "Đội trưởng Thạch Dũng trong đoàn ta."

"Không ngờ lại là ngươi." Nụ cười nở trên gương mặt Thạch Sâm càng thêm hòa ái: "Thỉnh Thạch đội đi trước dẫn đường."

Thạch Dũng có chút nghi hoặc, đến chỗ nàà rồi, còn phải dẫn đường gì nữa? Nhưng mà hắn không nói lời thừa, gật đầu đáp: "Được!"

Thạch Dũng dẫn đầu đội ngũ, đoàn người bay về phía hắc bảo.

Thôn dân phía dưới nhìn thấy dẫn đầu là Thạch Dũng hai ngày trước vừa tới, lại nhìn thấy trong đám người có Vương Hoài Tiên, còn vẫy tay thăm hỏi.

Thạch Sâm nghe thôn dân phía dưới đang thảo luận khẳng định là đại nhân vật, tới đây tìm Mãnh đại nhân vân vân, khóe miệng tự dưng nảy tiếu ý, trong lòng có chút xem thường, những người này thực sự quá buông lỏng rồi.

Chỉ cần gần chút nữa thôi, hắn liền chắc mười phần, khi đối phương chưa kịp phản ứng, nhất cử đoạt lấy hắc bảo.

Quả nhiên xuất thân là Dã nhân châu, nếu như quả thật là xuất thân trong những thế gia đại tộc, tất nhiên sẽ có hạng người tinh thông chiến trận. Thế gia làm việc quan trọng nhất quy củ, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm ngu xuẩn đến thế.

Hắn nhấc đao ở trong tay, mũi kiếm hơi hơi vung lên, đây chính là ám hiệu chuẩn bị xung kích.

Ánh mắt hắn, nhìn chòng chọc vào hắc bảo, còn những thôn dân đứng dưới mặt đất, hắn chẳng buồn liếc mắt.

"Hơn vài ngày rồi, còn chưa xong! Đường thần kinh và bản mặt bài tú-lơ-khơ, ở bên trong thần bí hề hề mà làm cái quỷ gì!" Lăng Húc vừa lầm bầm, vừa nhắm mắt lại diễn tập tu luyện lạ lùng. Trong tay hắn cầm một hòn đá nhỏ, nó tựa như dính vào tay hắn, quay cuồng không nghỉ, tựa như dịch thể dính sền sệt, dính trong bàn tay Lăng Húc, làm thế nào cũng không rơi.

Đây chính là để rèn luyện xúc cảm, cảm giác ở bàn tay, hắn cần phải trong nháy mắt tiếp xúc, thông qua biến hóa xúc cảm, để phán đoán được lực lượng, phương hướng vân vân. Trước đây thương pháp Lăng Húc, thường ỷ lại vào chân lực, nhưng mà bây giờ đi trên con đường linh năng lượng thể, những phương pháp kia đều mất hiệu lực, trái lại trở về bổn nguyên.

Hoạt động ở bàn tay chạm đến bộ vị tối trọng yếu thân thương, bản năng ấy cực kỳ quan trọng.

Không riêng gì hắn, mấy người kia đều rèn luyện giống như thế, nhưng khác nhau ở điểm, Tỉnh Hào cũng chơi đùa với hòn đá, mà Hạc cực kỳ vụng về di chuyển xuôi ngược hàng người, nhảy tới nhảy lui. Trên bãi hắc thạch vắng vẻ to nhỏ không đều, hình dạng bất quy tắc, phong bế trực giác, sau khi nhắm mắt, trong nháy mắt khi hắn tiếp xúc với tảng đá, muốn thông qua cảm giác dưới chân truyền, nhanh chóng phán đoán được.

"Lần này Tái Lôi định ra phương án, nghe nói rất lợi hại. Lấy cơ quan thuật làm chủ, dung hợp bảo thành một ít tư tưởng, nàng sáng chế một loại cứ điểm hoàn toàn mới. Binh đại thúc cảm thấy rất hứng thú, Đường thần kinh đã bị kéo đi làm cu-li."

Hạc thở hồng hộc, tu luyện như vậy, cực kỳ gian nan, thể lực tiêu hao rất lớn. Hơn mười năm tu luyện, hắn đã thành thói quen lợi dùng chân lực, bây giờ lại phải tìm về bản năng, điều này đối với hắn mà nói, như là bắt đầu lại.

Phương pháp tu luyện cổ quái như này, chẳng biết Đường thần kinh vớ được ở đâu ra.

"Ái chà đạp là chà đạp, chỉ cần tu luyện thất và diễn võ trường, làm tốt một chút là được rồi." Lăng Húc lơ đễnh, vừa thoáng phân tâm, bộp, hòn đá nhỏ trong tay thoáng cái tản ra, rơi xuống mặt đất.

Bị điều này gây ảnh hưởng, cảm giác dưới chân Hạc tức thì bị sai lệch ngay, ngã úp sấp trong đống loạn thạch.

"Có sát khí." Bỗng nhiên Tỉnh Hào mở mắt, nhìn lên bầu trời.

Hai người sửng sốt, vội vàng mở mắt.

"Kia không phải Thạch Dũng sao?" Lăng Húc có chút kỳ quái: "Mấy người hắn dẫn theo là ai? Đó đó là Hương đoàn sao?"

Hạc đứng dậy, phủi phủi bụi trên thân, nhìn lướt qua bầu trời, có chút kỳ quái: "Không giống, thực lực nhìn qua không kém, đi, chúng ta lên hỏi một chút."

"Bọn họ đang gia tốc!" Lăng Húc giơ giơ tay lên mi, nóng lòng muốn thử.

"Quả nhiên lai giả bất thiện a?" Vẻ mặt Hạc thâm trầm: "Suy đoán lai lịch họ đi."

Lai lịch? Lăng Húc cau mày, đau khổ suy tư, khi hắn phát hiện Tỉnh Hào đứng bên cạnh đã biến mất, lập tức ảo não vô cùng, tức giận giơ chân đá phát: "Bị giành trước rồi! Tiểu Hạc tử, ngươi quá phiền rồi!"

"Nga, ta cố ý đấy." Vẻ mặt Hạc bình tĩnh.

Lăng Húc giận tím mặt: "Đáng ghét, đi nào, thống thống khoái khoái đánh một trận! Ta nhịn ngươi lâu rồi..."

Thanh âm líu lo của hắn ngừng lại, soạt cái ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời không thể tin được.

"Binh đoàn!" Sắc mặt Hạc đại biến, thân hình đột nhiên tiêu thất.

Bỗng nhiên Vương Hoài Tiên phát hiện, đám người Thạch Sâm đột nhiên gia tốc, mà cùng lúc ấy, hộ vệ của Thạch Sâm, đột nhiên gia tốc! Chỉ trong nháy mắt, bọn chúng vọt được một quãng lớn.

Sắc mặt Vương Hoài Tiên đại biến, tuy rằng hắn chỉ là một đội trưởng hương đoàn, nhưng còn có thể nhận ra, đây là... Xung phong!

Thạch Sâm muốn đánh hắc bảo!

Phán đoán giống như như tia chớp lóe lên trong đầu hắn, sắc mặt hắn xám trắng. Lập tức hắn hiểu ngay ra, vừa mới rồi Thạch Sâm vì sao bảo Thạch Dũng đi ở phía trước, hắn muốn lợi dụng Thạch Dũng để địch nhân mất cảnh giác.

Tăng tốc trong thời gian ngắn ngủi, Thạch Sâm và đội ngũ của hắn, đã xếp xong trận hình tập kết.

Gió gào thét, hắc bảo kịch liệt được kéo gần, hắn có thể thấy rõ khuôn mặt kinh hoảng và sợ hãi của thôn dân, thực sự là một đám sơn dương đợi làm thịt a!

Tựa như hắc bảo vậy.

Thạch Sâm vô cùng hưng phấn, nhiệt huyết toàn thân sôi trào, chiến ý dâng trào đến cực điểm, trường đao ra khỏi vỏ, vung lên cao ngất!

Đám hộ vệ xung quanh hắn, trường đao đồng thời ra khỏi vỏ, giống như sói tru!

Bỗng nhiên, một đạo kiếm mang, bỗng nhiên từ phía dưới bay tới chỗ bọn chúng.

Kiếm mang không chói mắt, nhưng mà Thạch Sâm đột nhiên nheo mắt lại, trong lòng run run. Chiêu kiếm này, hắn ngửi được vị pháp tắc, dư quang nơi khóe mắt, thoáng nhìn ra tướng mạo phổ thông một gã kiếm khách từ phía dưới, không ngờ Dã Nhân châu vậy mà có kiếm khách lợi hại như vậy!

Một đấu một, Thạch Sâm không có lòng tin có thể thắng đối phương, nhưng mà hiện tại, hắn đã hoàn thành tập kết và gia tốc. Cả đội ngũ xung phong trạng thái quan trọng nhất là khí thế, cả đội như nhất thể, chỉ là một gã kiếm khách, khóe miệng Thạch Sâm tự dưng nở nụ cười nhạt

—— không biết tự lượng sức mình!

Pháp tắc thì sao? Cái đạo kiếm mang này tuy rằng khí tức pháp tắc thuần khiết, nhưng không cường đại!

Nhãn thần biến lệ, Thạch Sâm bạo quát: "Trảm!"

Trường đao cùng trảm xuống!

Trong thiên địa năng lượng, phảng phất đột nhiên đọng lại, nhưng mà sau một giây, lại trong nháy mắt sôi trào, ầm ầm bùng nổ.

Năng lượng toàn bộ đội ngũ, cuộn trào mãnh liệt như sóng dữ, năm mươi mốt thanh trường đao, tác động phiến năng lượng hải cuộn trào mãnh liệt, chúng nó điên cuồng tràn tới Thạch Sâm.

Chói mắt như mặt trời chói chang đao mang, khiến thiên địa trắng xóa một màu.

Kiếm mang của Tỉnh Hào, bộp, yếu đuối giống như thủy tinh, hóa thành bột mịn. chỗ kiếm mang của Tỉnh Hào bị đánh tan, không gian rung động giống như mặt nước, từng vòng sóng gợn yếu ớt, đang vặn vẹo dưới đạo đao mang rừng rực như nắng gắt.

Ba!

Một tiếng vang nhỏ, đao mang lắc lư xuyên qua sóng gợn, bay thẳng tới chỗ Tỉnh Hào!

Sắc mặt Hạc và Lăng húc đại biến, trong lòng khẩn trương, hai người cơ hồ đồng thời xuất hiện ở bên cạnh Tỉnh Hào, đồng thời xuất thủ.

Trong mắt Thạch Sâm hiện lên một tia giảo hoạt, đao mang rừng rực như nắng gắt, không hề có dấu hiệu bạo liệt!

Ba người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, đao mang như tơ, vô số tơ nhỏ, giống như tấm lưới mở ra, bao phủ bọn họ trong đó.

Ánh mắt Thạch Sâm từ trong ti đao lồng thu hồi, ánh mắt hắn, rơi vào hắc bảo mở rộng, ánh mắt nóng cháy vô cùng, kia mới là mục tiêu!

Thực lực ba người này không tầm thường, triền đấu chỉ sẽ làm hỏng chiến cơ.

"Sát!"

Lúc này hắc bảo, tựa như thiếu nữ xinh đẹp mở rộng vòng tay, ánh mắt mỗi người đều trở nên nóng cháy lên hắn.

Nhưng vào lúc này, biến cố chợt sinh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 571: Bảy Bộ Cụ Trang

"Thế nào?"

Đường Thiên chống tay lên đầu gối, mồ hôi như suối chảy thành dòng trên gương mặt hắn, đọng thành giọt rơi xuống sàn nhà. Hắn như mới từ dưới nước đi lên, y phục ướt sũng mồ hôi, sắc mặt trở nên trắng bệch, hơi thở hổn hển như ống bễ, hắn cảm thấy thân thể mình một ngón tay cũng khó mà cử động được.

Chỉ hai chữ thôi mà tưởng như hắn đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, âm thanh khàn khàn khô khốc.

Binh nhìn số liệu trước mặt, cắn điếu thuốc lá: "Cũng được. Phương diện năng lượng không cần lo lắng, cao thủ bản địa nơi đây hoàn toàn có thể đảm nhiệm được. Nhưng mà muốn đưa uy lực của nó chân chính phát huy, trừ phi là linh năng lượng thể, bằng không mà nói phải cần thân thể thật mạnh mẽ, ta rất hoài nghi võ giả nơi đây liệu có thể đảm nhiệm được hay không, Thánh vực dường như không có huyết mạch. Đến lúc đó phải xem có thể nhổ hệ thống huyết mạch đi trồng lại hay không đây, hay là mang chút huyết mạch lại đây thử xem. À, phải thảo luận với Phí lão đầu cái đã."

Trên đỉnh đầu hai người, trôi nổi bảy bộ cụ trang màu bạc hình dáng khác nhau.

Binh thở ra khói thuốc, tiếp tục nói: "Lại nói đến cụ trang. Tin tức tốt là, nơi đây năng lượng nồng đậm, cụ trang rất có khả năng tiến giai nếu như được tẩm bổ không ngừng. Theo tình hình hiện tại, có khả năng tiến giai xong xuôi chính là cái này, 【 Đại Hùng ô y 】Đại Hùng tọa."

Binh vẫy tay, một kiện cụ trang hình dáng đặc biệt bay đến trước mặt hắn, cụ trang màu bạc giống một con gấu bạc lặng yên ngồi chồm hổm, hùng tráng uy vũ, khiến người ta chú ý nhất chính là ô bạc nặng nề cắm trên lưng nó.

Đại hùng ô y trong bảy kiện cụ trang cực kỳ bắt mắt, bởi vì nó có màu vàng nhàn nhạt trôi nổi.

"Một tin tức không tốt không xấu, theo thời gian trôi tính chất những cụ trang này sẽ phát sinh biến hóa. Tính chất năng lượng nơi đây khác xa Thiên lộ, chẳng ai biết sau này chúng nó sẽ biến thành cái dạng gì."

"Phương án kia rốt cuộc có hiệu quả hay không?" Đường Thiên cảm giác thể lực đã khôi phục một ít bèn ngẩng đầu hỏi.

"Hiệu quả!" Binh thổi ra một vòng khói: "Đối với tình huống hiện tại khuyết thiếu binh đoàn của chúng ta, phương án thế này có thể nói là thích hợp nhất, chỉ cần có vài nhân viên chiến đấu là có thể cố thủ pháo đài đen. Đương nhiên, phải dạy bọn họ cách dùng cụ trang mới được."

"Vậy là tốt rồi!" Đường Thiên lầm bầm một câu, những ngày này hắn quả thực chính là con chuột bạch, bị dày vò chết đi sống lại.

Sáu kiện cụ trang, hóa thành sáu luồng ánh sáng bạc khác nhau, chìm vào bên trong sáu đỉnh tháp. Mà 【 Đại Hùng ô y 】 thì được đưa tới vị trí trung tâm pháo đài đen, cùng sáu kiện cụ trang hình thành thế hô ứng.

Đừng thấy bảy kiện cụ trang cấp bậc không cao, đều chỉ là cấp bạc, Đại Hùng tọa tốn hao không ít khí lực mới sưu tập được. Cụ trang trong bí bảo luôn là thứ vô cùng khan hiếm.

Bảo thành* là một thành thị độc đáo ở Thiên lộ, dùng bí bảo cao giai làm hạch tâm, chải vuốt tinh lực xung quanh thành thị, do đó có thể hình thành một tấm lưới tinh lực khổng lồ, vô luận là phòng thủ hay là công kích hay là tu luyện hằng ngày, đều cực có lợi.

(*Có thể hiểu là một thành thị được pháo đài bao quanh bảo vệ với sự hỗ trợ của tinh lực khổng lồ. Những pháo đài khác không có nguồn tinh lực lớn hỗ trợ sẽ không được tính là bảo thành)

Mật độ năng lượng ở Hồng thảo thôn khá cao, cao hơn cả 12 cung hoàng đạo, nơi đây hoàn toàn có đủ điều kiện để xây dựng bảo thành.

Nhưng mà hiển nhiên Tái Lôi không phải một kẻ chịu tuân theo khuôn phép cũ, mà Binh cũng cảm thấy, bảo thành phổ thông chẳng có ý nghĩa lớn.

Thân là danh tướng, sự sáng suốt của Binh không phải ai cũng so được, việc âm thầm quan sát trong những ngày qua đã khiến hắn hiểu biết về Thánh vực khá nhiều.

Năng lượng dư thừa vô cùng, thánh giả nơi này không có hồn vực, khống chế thành thạo năng lượng nhưng lại không đủ tinh tế...

Tổng hợp tất cả các đặc điểm thu được, phán đoán của Binh cũng dần thành hình. Khác với Thiên lộ tôn sùng thực lực cá nhân của thánh giả, Thánh vực tôn sùng binh đoàn.

Thánh vực là mảnh đất màu mỡ để phát triển binh đoàn, nơi đây thôn dân bình thường nhất đều có thực lực không tệ, chỉ cần thêm chút huấn luyện liền có thể tạm chiến đấu. Mà bởi vì năng lượng quá dư thừa, thánh giả là trời sinh nên phương thức chiến đấu ở nơi đây có thiên hướng mạnh mẽ dứt khoát, không tinh tế và biến hóa. Ngược lại, bởi vì năng lượng của Thiên lộ cằn cỗi, trái lại khiến cho hệ thống vũ kỹ Thiên lộ được phát triển thâm sâu vô cùng.

Binh đã lấy vấn đề này hỏi Thạch Dũng, Thạch Dũng cho hắn đáp án giống hệt như hắn phán đoán. Thánh vực vạn châu, lưu hành nhất đó là binh đoàn, không có quá nhiều không gian sinh tồn cho sức mạnh cá nhân.

Binh đoàn chủ đạo tuyệt đối không phải tin tức tốt đối với bọn họ.

Bây giờ có thể tiến nhập thánh vực cũng chỉ có mấy người bọn họ, mà trong đó chỉ có Binh có thể lĩnh binh chinh chiến. Trong ngắn hạn, bọn họ không cách nào mở được đường thông tới Đại Hùng tọa, điều này cũng ý nghĩa binh đoàn Đại Hùng tọa, căn bản không thể tiến nhập thánh vực.

Đám Đường Thiên không được trợ giúp.

Ba Ba Lạp về Lam thế giới, nói là mang đến cho Đường Thiên một gã võ tướng Lam người lùn rất lợi hại.

Phòng thủ pháo đài đen như thế nào, liền trở thành nan đề lớn nhất đặt ra cho Binh, bảo thành phổ thông tuyệt đối không đối phó được binh đoàn do thánh giả hợp thành, vì vậy mới dùng phương án sáng tạo này.

Ở Thiên lộ, mọi người đều tôn sùng thực lực cá nhân, còn binh đoàn bị người ta đánh giá thấp. Ngược lại, Thánh vực do binh đoàn thống lĩnh, như vậy vũ lực cá nhân sẽ bị đánh giá thấp.

Binh là người rất biết tìm ra cơ hội cho phe mình trước những kẻ địch mạnh mẽ.

Binh đoàn có thể điều động phạm vi năng lượng lớn, bảo thành cũng có khả năng như vậy. Bảy bộ cụ trang tham lam hấp thu năng lượng xung quanh, tựa như bảy cái vòng xoáy năng lượng. Theo thời gian trôi đi, bảy bộ cụ trang sẽ không ngừng tiến hóa, uy lực sẽ trở nên mạnh hơn.

Điểm tốt hơn còn ở chỗ bảy bộ cụ trang cấu thành một lưới năng lượng ổn định, năng lượng trong phạm vi trăm dặm đều bị chúng nó khống chế.

Mỗi một bộ cụ trang, đều có thể điều động năng lượng kinh người.

Nhưng, những cụ trang này có yêu cầu cực cao đối với người sử dụng. Năng lượng kinh người như thế, gánh nặng và ăn mòn cũng cực kỳ mạnh mẽ. Không có thân thể cường đại thì căn bản không thể chịu nổi.

Ba người Tỉnh Hào đều bị Đường Thiên bức phải tu luyện thân thể, tuy bọn họ đều là linh năng lượng thể, nhưng mà thân thể cũng không được xem là mạnh mẽ, nên cần nâng cực hạn.

Những ngày này Đường Thiên liên tục thử nghiệm xem cái cụ trang này, rốt cuộc cần độ mạnh thân thể bao nhiêu mới có thể gánh chịu được. Trừ điều đó ra, Binh còn phải lý giải để mỗi một bộ cụ trang có phát huy sức mạnh tốt nhất ở Thánh vực..

Sáu bộ cụ trang chìm vào sáu đỉnh tháp, chỉ còn lại có 【Đại Hùng ô y】phập phềnh ở trước mặt Đường Thiên.

"Xét theo hiện tại, cụ trang ở Thánh vực có thể phát uy lực gấp mười hai lần ở Thiên lộ, có thể điều động năng lượng gấp hai mươi lăm lần. Chỉ không biết thực lực binh đoàn thật sự ở đây sẽ như thế nào? Đáng tiếc, phải chăng có một binh đoàn thử một lần sẽ biết ngay..."

Binh lầm bầm, bỗng nhiên, sáu tọa đỉnh tháp đột nhiên sáng lên quang mang chói mắt, Binh tức thì sửng sốt.

Có người công kích!

Không đợi hắn có phản ứng, oanh, một tiếng nổ khiến toàn bộ pháo đài đen rung động kịch liệt.

Binh giật thót mình, cường độ thế này, là binh đoàn!

Đường Thiên phản ứng nhanh hơn cả Binh, trong mắt sáng lên hàn mang, gần như trong nháy mắt, hắn liền tiến vào trạng thái chiến đấu, cố nén nhức mỏi trong cơ thể, hắn nhảy vọt lên đánh về phía Đại Hùng ô y phập phềnh trên đỉnh đầu.

Ba ba ba.

Vô số vảy bạc của Đại Hùng ô y chuyển động bao lấy Đường Thiên, những mảnh giáp bạc nhẹ nhàng đắp dọc theo mặt ngoài thân thể Đường Thiên. Lúc rơi xuống Đường Thiên đã trang bị hoàn tất.

Đại Hùng khép hai mắt, lộ ra vẻ lãnh khốc không thể nói ra, cõng ô đứng thẳng, lặng im lành lạnh. Cả người toàn là giáp bạc, như cơ nhục căng lên, ẩn chứa lực lượng kinh người.

Cảm giác mệt mỏi rã rời như thể thủy triều rút đi, Đường Thiên cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, bên ngoài thân thể năng lượng cuộn trào mãnh liệt đang chậm rãi chảy xuôi.

Đường Thiên ở trong trạng thái vô cùng kỳ dị, Tiểu Nhị trong cơ thể ẩn chứa năng lượng kinh người, bên ngoài cơ thể cũng là năng lượng cuộn trào mãnh liệt, linh năng lượng thể bị kẹp vào chính giữa. Mà làm cho Đường Thiên càng bất ngờ chính là với cái tầng ngăn cách này, trái lại khiến lực khống chế của Tiểu Nhị gia tăng lên rất nhiều, loại hiệu ứng kỳ lạ thế này chưa từng được ghi lại trong bất kỳ điển tịch nào.

"Đường thần kinh, vùi dập bọn chúng đi!"

Phía sau vọng đến tiếng hét vô cùng phấn khích của Binh.

Đường Thiên không để ý, từ trạng thái cực độ mệt mỏi rã rời trực tiếp tiến vào trạng thái chiến đấu, không phải thân thể mệt mỏi đã khôi phục, mà là hắn đặt toàn bộ chú ý vào chiến đấu, hắn cần phải tốc chiến tốc thắng.

Không cần chú ý mượn lực, nhún nhẹ người nhảy lên.

Trong tầm mắt Binh, chỉ thấy một đường sáng bạc bắn thẳng lên cao, như thể ánh đao băng lãnh, trong không trung chợt lóe rồi biến mất.

Nhanh thế!

Dù cho không phải lần đầu tiên trông thấy, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy cảnh Đường Thiên khi chiến dấu luôn bứt lên trước một cách sắc bén như ánh đao, Binh đều không tự chủ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đường Thiên xuất hiện trên tường thành.

Hắn có thể cảm thụ được cụ trang bên trong sáu tòa đỉnh tháp hô ứng, hắn có thể điều động toàn bộ năng lượng của pháo đài đen, cho kẻ địch một kích chí mạng. Nhưng hắn không làm như vậy, ánh mắt hắn vững vàng khóa chặt kẻ địch.

Pháo đài đen đột nhiên sáng lên khiến Thạch Sâm giật nảy mình, nhưng mà ngay sau đó, hắn tận mắt nhìn tiểu đội toàn lực chém ra đao mang(ánh đao) rừng rực, mạnh mẽ đánh lên thành tường đen đúa.

Hắn không kịp mừng rỡ, khi quang mang chói mắt lần nữa vừa lóe lên thành tường, lập tức đã có một quang tráo ngưng thực che ở phía trước đao mang. Đao mang vô cùng mạnh mẽ, chỉ vừa chìm vào thành tường ba tấc, liền dừng lại không cách nào tiến thêm!

Oanh!

Đao mang do năng lượng áp sức mật độ cao dưới lực ép mạnh mẽ bị phá hỏng kết cấu, liền nổ tung tan tành!

Một luồng ánh sáng chói mắt bao phủ cả đoạn tường thành kia.

Ánh sáng tan hết, trên thành tường màu đen hiện ra một vết đao dài sáu bảy trượng. Thạch Sâm vừa nhìn độ nông của vết đao, liền xác định đao mang không có khả năng uy hiếp thành tường dày đặc này.

Hắn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn đã dám khẳng định, tòa pháo đài đen này kết cấu so với cứ điểm bình thường vững chãi hơn nhiều! Cái này thuyết minh điều gì? Thuyết minh đối phương đối với nơi đây rất trọng thị, cũng chứng minh được nơi đây ẩn chứa tài phú nhất định cực kỳ kinh người.

Xem kỹ vết đao nhạt nhòa trên thành tường màu đen, bỗng nhiên, khóe mắt thoáng nhìn trên bãi đất trống tùy ý có thể thấy những viên đá đen, con ngươi Thạch Sâm đột nhiên tỏa ra ánh sáng nóng rực!

Đá đen!

Không sai, chính là những .. viên đá màu đen này, đối phương là hướng về phía những .. đá đen này mà tới!

Nghĩ đến toàn đội của mình chém ra đao mang cũng chỉ có thể lưu lại một vết đao nhạt trên thành tường, trong lòng Thạch Sâm tức thì vô cùng nóng bỏng!

Một loại tài liệu hoàn toàn mới, tính năng cường hãn, số lượng kinh người...

Với kiến thức rộng rãi của mình, Thạch Sâm lập tức ý thức được trong đó ẩn chứa tài phú kinh người. Trong mắt hắn, bãi đất trống đầy những điểm đen, tựa như một biển tiền vàng.

Phát rồi!

Lần này là thật sự phát rồi!

Bỗng nhiên, con người Thạch Sâm co rụt lại.

Trên tường thành, một vị võ giả thân mặc giáp bạc lạnh lùng đứng đó. Thạch Sâm cũng không để ý đối phương xuất hiện lúc nào.

Áo giáp tạo hình khá kỳ lạ, phong cách không hề giống thế lực nào hắn biết lại đang tản ra khí tức đáng sợ, lạnh lùng nhìn hắn chăm chú.

Đối phương đầu gối hơi gập, thân hình hơi khuynh về phía trước.

Chờ chút... Cái động tác này...

Con ngươi Thạch Sâm đột nhiên mở rộng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 572: Ngư Long Biến

Thân thể Đường Thiên hơi hơi nghiêng tới trước, hắn tựa như một con gấu dữ màu bạc vận sức chờ phát động, chuẩn bị tấn công. Đôi mắt vốn khép hờ bỗng nhiên bừng mở, ánh sáng lãnh liệt như đâm xuyên lòng người, như ánh đao phản chiếu sáng như tuyết.

Có lẽ bởi vì vừa rồi vô cùng mệt nhọc nên tâm thần Đường Thiên bình tĩnh lạ thường, không hề có chút dao động.

Gương mặt kẻ địch dữ tợn, ánh mắt tham lam nóng bỏng, tất cả đều phản chiếu trong đáy mắt hắn, đầu óc gần như trống không, chỉ còn lại một ý nghĩ bản năng. Không phải gào thét, không phải rống giận, chỉ là tiếng nỉ non theo gió nhẹ, chỉ là một lời thề của thiếu niên dưới bầu trời đầy sao.

Ta muốn thắng.

Ta muốn thắng lợi.

Ta muốn đánh bại bọn họ.

Người đầu tiên nhận ra Đường Thiên bất thường là Tiểu Nhị.

Nguy hiểm! Cả người Đường Thiên tản ra khí tức nguy hiểm cực độ, bình thường Đường Thiên thỉnh thoảng sẽ toát ra khí tức như dã thú, nhưng mà đa số chỉ là khí phách, cũng chẳng có bao nhiêu nguy hiểm.

"Trước đây ẩn dưới bộ dạng của một kẻ tâm thần, đây mới thực sự là ngươi sao?"

Tiểu Nhị thì thào tự nói, không biết vì sao, hắn vô cùng hưng phấn, chưa bao giờ từng hưng phấn như lúc này. Tên hàng loại hai này tuy rằng có rất nhiều ưu điểm, nhưng mà vừa khùng lại vừa ngu, chưa bao khiến cho Tiểu Nhị cảm thấy thỏa mãn. Tên hàng loại hai này cường đại, nhưng lại chẳng ổn định, thỉnh thoảng khí phách lộ ra ngoài, nhưng mà phần lớn thời gian đều sẽ phạm đủ những sai lầm cấp thấp.

Đối với một kẻ cực kỳ kiêu ngạo như Tiểu Nhị mà nói, giả như phần khác của chính mình là ánh nắng là nhiệt tình, vậy cũng phải là ánh nắng hoàn mỹ, thiện lương hoàn mỹ, mà không phải là khùng, không phải là ngu.

Đến tận lúc này, tên hàng loại hai bộc lộ ra trạng thái chiến đấu bản năng này, Tiểu Nhị lập tức trở nên phấn khích rồi. Hắn cuối cùng tìm được điểm chung của hai bên, chiến đấu là phải như vậy, phải nguy hiểm đến mức sát khí tràn ra bốn phía, phải máu chảy thành sông, phải lãnh khốc vô tình, phải một bầu máu nóng, đó mới là đóa hoa kiều diễm mỹ lệ nhất trên đời.

"Giết đi, giết đi!" Tiểu Nhị con mắt đỏ bừng như máu, thấp giọng rống giận.

Đường Thiên hoàn toàn không nghe thấy nỗi lòng của Tiểu Nhị.

Hai chân đột nhiên phát lực, hắn tựa như đạn pháo rời nòng, đánh về phía Thạch Sâm.

Khóe miệng Thạch Sâm nhếch lên lộ ra nụ cười gằn, đã lâu không gặp một kẻ ngu ngốc dám lẻ loi một mình xông tới đối mặt với đội ngũ của hắn.

Ngươi đã muốn tìm đến cái chết, vậy sẽ như ý nguyện của ngươi!

"Giết!"

Thạch Sâm điên cuồng mà huy động trường đao trong tay, binh sĩ bên người hắn, cũng đồng dạng nhanh chóng khua đao. Khắp bầu trời đầy ánh đao, như quần điệp(bầy bướm) bay lượn, đan xen giữa không trung, linh động vô cùng.

Quỹ tích mỗi một ánh đao đều phiêu hốt đến cực điểm, khó mà nắm bắt. Chúng nó tung bay xoay quanh Đường Thiên, chợt xa chợt gần.

Binh vừa mới bay lên thành tường cũng vừa đúng lúc thấy một màn như vậy, con ngươi đột nhiên mở rộng, những .. ánh đao này...

Nhưng vào lúc này, trường đao trong tay Thạch Sâm bỗng nhiên dựng thẳng trước mặt, âm thanh mang theo mấy phần tà mị than nhẹ trong gió: "Điệp vũ!"

Xuy xuy xuy!

Mỗi một ánh đao lướt qua không khí, tựa như hồ điệp vỗ cánh, mang theo sóng gợn, đột nhiên, không khí xung quanh Đường Thiên kịch liệt hỗn loạn, vô số sóng gợn đan xen chồng chất giữa không trung, mỗi một đạo sóng gợn có sức xoắn không lớn, trong nháy mắt đan xen tạo thành một trường lực khổng lồ mà phức tạp, tựa như một tấm lưới lớn, chụp xuống Đường Thiên.

Đường Thiên không hề né tránh, hắn tựa như không hề để ý, một đường lao thẳng vào bên trong tấm lưới lớn ẩn chứa vô số lực lượng kia.

Khuôn mặt Thạch Sâm lộ vẻ đắc ý, một chiêu Điệp Vũ này từng mai táng vô số anh hùng. Những trường lực ẩn giấu kia sát cơ bốn phía, khi trường lực chồng chất lẫn nhau sẽ đạt được một trạng thái lực lượng kinh người . Trong một lần đánh lén, hắn từng mạnh mẽ vặn xoắn đến chết hai mươi tên người máy khổng lồ.

Chiếc áo giáp này thật sự chế tạo vô cùng tốt a!

Thạch Sâm có chút tiếc hận.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên sau lưng người kia xuất hiện một đường sáng bạc bay thẳng lên cao, một chiếc ô bạc dày nặng hiển hiện trước tầm mắt Thạch Sâm.

Ô?

Thạch Sâm đầu tiên là sửng sốt, ngay lập tức không khỏi bật cười. Giáp bạc như gấu dữ, cơ nhục gồng lên, uy vũ hùng tráng, bỗng nhiên xuất ra một cái ô, nhìn qua buồn cười không thể nói ra.

Gấu nhỏ bung dù? Ha ha ha ha...

Đường Thiên như chưa phát giác, hắn tựa như không hề nhìn thấy chiếc ô bạc.

Đại Hùng ô y là một kiện cụ trang vốn không được ưa thích của Đại Hùng tọa. Võ giả Đại Hùng tọa đại đa số thuộc loại nhanh nhẹn dũng mãnh cường tráng, một vũ khí thanh tú như ô, hoàn toàn không khiến bọn họ vui thích.

Thế nhưng mà Đại Hùng tọa truyền thừa lại là 【Đại Hùng ngôi sao ô】!

Càng quan trọng hơn là Tiểu Nhị tu luyện 【Đại Hùng ngôi sao ô】, Đại Hùng ô y được hắn phát huy uy lực vô cùng nhuần nhuyễn. Mỗi khi Tiểu Nhị vận chuyển tâm pháp Đại Hùng ngôi sao ô, Đại Hùng ô y võ hồn đều sẽ không tự chủ mà hoan hô nhảy nhót.

Bảy bộ cụ trang, Đại Hùng ô y tiến hóa nhanh nhất cũng là vì nguyên nhân này.

Không thể không nói, Thạch Sâm điều động năng lượng của năm mươi mốt người để xây dựng vặn xoắn trường lực cường đại vô cùng. Hợp nhất lực lượng của binh đoàn, lại có thể thiết kế phương thức tiến công vô cùng tinh tế, thực lực của Thạch Sâm thể hiện ra là không thể

nghi ngờ. Ngay cả Binh, trong mắt cũng nhịn không được hiện lên vẻ ngạc nhiên cùng tán thưởng.

Rơi vào trạng thái phấn khích khiến Tiểu Nhị rất kích động, hắn lần đầu tiên điều động số năng lượng kinh người như vậy, từ pháo đài đen ở phía sau cuồn cuộn không ngừng mà cung cấp tới.

Năng lượng hùng hồn thuần túy nhanh chóng tụ tập đến trên thân Đường Thiên, chúng nó tựa như một lớp dịch thể sền sệt, hấp thụ tới bên ngoài thân thể Đường Thiên, rồi lại bị thể chất linh năng lượng thể của hắn ngăn cách.

Lúc trước Tiểu Nhị đã phát hiện, linh năng lượng thể ngăn cách trái lại càng gia tăng khả năng khống chế năng lượng của hắn. Hắn tin tưởng hoàn toàn có thể phá hủy lực lượng vặn xoắn có cấu trúc như thể hồ điệp kia.

Đi nào!

Nếm thử uy lực của Đại Hùng ngôi sao ô đi...

Chờ chút!

Tiểu Nhị vốn đang vô cùng phấn khích đột nhiên ngẩn cả người.

Chỉ thấy giữa không trung, Đường Thiên người mang trọng giáp, vặn eo co quyền.

Cái gia hỏa này... Muốn làm gì...

Trường lực do năng lượng đắp nặn nhất định cần phải dùng năng lượng mới có thể phá hư, đây chính là cơ hội thuộc về Tiểu Nhị, cái tên hàng loại hai này là đang muốn làm gì? Tựa như một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu, cảm giác phấn khích của Tiểu Nhị biến mất hoàn toàn, trong lòng hắn tràn trề thất vọng, lại bắt đầu ngớ ngẩn rồi, vậy mà mình vừa đánh giá cao tên gia hỏa này cơ đấy.

Đường Thiên thân thể như cánh cung mở căng, ánh mắt bừng sáng, thở ra một tiếng, một quyền giội ra!

Khoan đã!

Con ngươi Tiểu Nhị bỗng dưng trợn trừng, dùng ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn một quyền kia của Đường Thiên..

Một quyền nhanh như thiểm điện.

Đường Thiên am hiểu nhất là cơ sở quyền pháp, ngoại trừ nhanh, không có bất kỳ ưu điểm gì hơn!

Một quyền tốc độ cực nhanh này, thậm chí xuyên thủng lớp năng lượng đang hấp thu bên ngoài cơ thể hắn.

Linh giáp trên tay từng mảnh từng mảnh dựng thẳng lên, chúng nó lấy tốc độ kinh người lướt qua năng lượng nồng nặc bên ngoài, như thể đang xuyên qua làn nước, linh giáp đồng loạt rung động, tạo thành những tiếng ông ông trầm thấp, như gấu dữ rống lớn bên trong chốn rừng sâu.

Lực lượng thân thể thuần túy được Đường Thiên phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, một quyền này xuyên qua không gian, bất kể là năng lượng hay lực lượng, tất cả đều bị phai mờ.

Mạnh mẽ phai mờ tất cả, trên đường đi hình thành một khoảng hư không, năng lượng bên ngoài thân thể bị điên cuồng xé tan, lấy tốc độ kinh người tụ tập về nắm tay Đường Thiên.

Còn có thể như vậy?... Cái này không phải là nguyên lý vòng xoáy sao?

Không đúng, đây chính là hình thái xoắn ốc lực!

Tiểu Nhị trợn mắt há mồm, càng làm cho hắn cảm thấy không thể hiểu được chính là toàn bộ năng lượng bên ngoài thân thể Đường Thiên,

tất cả đều bị cái vòng xoáy nho nhỏ này xé tan!

Nắm tay Đường Thiên đột nhiên bừng lên quang mang vạn trượng, sáng tựa mặt trời!

Những lực lượng yêu dị như thể dây leo trước uy lực một quyền hung hãn tuyệt luân, hết thảy đều tan thành mây khói!

Thạch Sâm sắc mặt đại biến, hắn gần như không thể tin được vào hai mắt của mình, thế nào lại có người có thể giội ra một quyền kinh khủng như thế? Hắn trơ mắt nhìn những ánh đao như hồ điệp bay lượn khắp bầu trời đang dần bị hòa tan.

Một đạo quyền mang chói mắt, xuyên thấu trường lực hỗn loạn phức tạp, dần dần phóng đại trong mắt hắn.

Đối mặt với nguy hiểm trước nay chưa từng có, Thạch Sâm cả người lông tóc dựng thẳng, không chút nghĩ ngợi hoành đao trước ngực, mở miệng quát lớn: "Chặn!"

Toàn bộ đội ngũ xung quanh lập tức hiện lên một tầng ánh đao dày đặc, màn đao xoay tròn cao tốc, như thể gió xoáy do ánh đao hợp thành, đem toàn bộ tiểu đội bảo vệ chặt chẽ bên trong đó.

Đông!

Hình thái xoắn ốc lực do ánh quyền tụ tập cũng không phải là ánh quyền của quyền ấn bình thường, mà do xoay tròn cao tốc không hề có quy tắc tạo thành hình mũi nhọn, âm thanh nổ vang trầm thấp như thể đạn pháo rời nòng, một đầu mũi nhọn tiến thẳng vào màn đao.

Màn đao trong nháy mắt bị xuyên thủng.

Thạch Sâm tê dại nhìn ánh quyền xẹt qua bên người hắn không đến hai thước, liên tục xuyên thủng thân thể hai gã hộ vệ, mới một lần nữa đánh lên màn đao phía sau, xuyên thủng tan tành.

Đao mang tuy rằng bị xuyên thủng, nhưng phần còn lại vẫn che lấp tầm mắt đối phương, ánh quyền chỉ lướt qua sát bên người Thạch Sâm.

Thùng thùng!

Lại tiếp tục tới hai cái ánh quyền lần nữa xuyên thủng màn đao, lấy đi tính mệnh ba người, trong nháy mắt đội ngũ của hắn đã tổn thất mất một phần mười quân số.

Thạch Sâm khóe mắt muốn nứt ra, nguy hiểm cường liệt cũng triệt để kích động hung tính của hắn.

"Giết!"

Thạch Sâm làm gương cho binh sĩ, thân theo đao đi, các binh sĩ không khỏi tinh thần rung lên, bọn họ cũng đều biết đại nhân đây chính là muốn liều mạng rồi! Bọn họ không chút do dự, đồng thời theo sát sau đó.

Bọn họ tựa như một đoàn cá bơi, điên cuồng mà đánh về phía địch nhân.

Quanh thân mỗi người bọn họ đều sáng lên ánh sáng sương mù, tựa như từng con cá ánh sáng. Nhưng mà vào lúc này, mọi người không hẹn mà cùng tản đi năng lượng ngoài thân, hoàn toàn mở ra cho đồng đội, không có chút nào giữ lại.

Từng đoàn ánh sáng không ngừng khuếch tán, chúng nó ở giữa không trung nhanh chóng dung hợp, khi bốn mươi sáu đoàn ánh sáng hoàn toàn dung hợp, một cổ khí tức hung lệ đến cực điểm, phảng phất từ đáy biển sâu bốc lên, đột nhiên lao tới.

Ngư long biến!

Đây chính là sát chiêu áp đáy hòm của Thạch Sâm, quần ngư hóa long, một chiêu này cần điều kiện vô cùng trắc trở, cần phải tin tưởng lẫn

nhau vô điều kiện, bất kỳ một người nào lòng còn phòng bị đều sẽ khiến uy lực một chiêu này giảm đi.

Thạch Sâm tóc tai bù xù, tình trạng như điên cuồng, khuôn mặt hiện lên một tia thống khổ. Hiện tại một chiêu này đối với hắn mà nói, gánh nặng cực lớn.

Suy nghĩ của hắn chợt thoáng ngược dòng cực xa, năm đó hãm sâu trong trận địa địch, đối mặt với tuyệt cảnh, chính là bằng vào chiêu Ngư Long biến này ở trong thiên quân vạn mã giết ra ngoài, năm trăm binh sĩ dưới trướng cũng chỉ còn lại có một trăm người.

Phiêu bạt nhiều năm trời, năm trăm người cũ năm đó, chỉ còn lại bốn mươi sáu người như bây giờ.

Bọn họ nhìn hắn như anh hùng, đi theo hắn, liên tục chiến đấu ở khắp các chiến trường, phiêu bạt tứ phương, năm trăm giáp sĩ, hy sinh không hối hận.

Nghĩ tới đây, lòng hắn như đao cắt, hắn muốn một khối đất phong, hắn muốn cho mọi người đều được hưởng vinh hoa phú quý, hắn muốn xây dựng từ đường, hắn muốn ngày lễ ngày tết, được thắp hương hóa vàng mã cho bọn họ, hắn muốn cho bốn trăm năm mươi bốn anh linh đã mất có nơi trở về, hắn muốn an trí cho người nhà bọn họ, đó là bàn tay của hắn trước khi bọn họ hy sinh từng siết chặt, lặng yên ở trong lòng thốt ra lời thề linh thiêng.

Ta muốn một khối đất phong!

Thạch Sâm bỗng dưng ngước mặt, trong mắt sáng lên ngọn lửa hừng hực.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 573: Thắng Lợi Tàn Khốc

Bốn mươi sáu người, thân hình biến ảo, năng lượng cuồng bạo, ẩn hiện hình rồng.

Bọn họ liền thành một khối, ánh sáng bao phủ bọn họ, như rồng giương thân, đánh về phía Đường Thiên.

Đường Thiên tuy rằng trong đầu có chút ngốc, nhưng mà cũng chính vì như thế, bản năng chiến đấu được hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Hắn nhanh chóng cảm nhận được biến hóa của Thạch Sâm, đó là một cỗ quyết tuyệt chiến ý!

Còn có một thứ khiến Đường Thiên cảm thấy rất quen thuộc, tín niệm.

Đường Thiên bỗng giật mình, rồi đột nhiên từ trong trạng thái đần độn giật mình tỉnh lại, cảm giác nhức mỏi như thủy triều ập tới, khuôn mặt hắn tức thì đau đến vặn vẹo.

Hắn bỗng dưng không khống chế được ánh quyền đang chém ra, vốn nguyên bản năng lượng vô cùng ngưng tụ đã có chút dấu hiệu buông lỏng.

Ngư Long biến của đội Thạch Sâm vừa đúng lúc đánh tới.

Oanh!

Vô số năng lượng như hoa tuyết bay tán loạn, quyền ấn của Đường Thiên trong nháy mắt bị tách ra, mà Thạch Sâm Ngư Long biến, ánh

sáng cũng trở nên ảm đạm, khuôn mặt Thạch Sâm đỏ bừng, đất phong đã ở ngay trước mắt!

Ngay trước mắt rồi!

Các ngươi nhất định là đang ở trên trời phù hộ ta đúng không? Các ngươi nhất định là ở trên trời lặng yên dõi theo bước ta đi đúng không? Các ngươi nhất định là chưa bao giờ rời đi đúng không?

Các ngươi có thấy được không...

Trong lòng hắn đang không ngừng gào thét, viền mắt Thạch Sâm đỏ bừng, toàn bộ năng lượng liều mạng mà dồn về trường đao trong tay hắn, ánh sáng hình rồng bao phủ tiểu đội dần lộ ra móng vuốt sắc bén của nó!

Cảm thụ được chiến ý của Thạch Sâm, bốn mươi lăm binh sĩ đồng thời khàn khàn rống giận.

Đi tìm chết đi!

Hình rồng ảm đạm, trường đao trong tay Thạch Sâm lấp lóe ánh sáng đầy vẻ yêu dị, âm thanh khắp trời đột nhiên biến mất, thời gian tưởng như ngừng trôi, ánh sáng khắp đất trời, đều đọng lại trên thanh trường đao yêu dị mỹ lệ kia!

Võ giả giáp bạc càng lúc càng gần, vẻ mặt Thạch Sâm đã mất đi sự dữ tợn, chỉ còn lại nghiêm túc thành kính.

Hắn nhớ năm đó bọn họ vừa mới thành lập thì phấn chấn hăng hái, bọn họ uống rượu, tán dóc tương lai, cưới vợ sinh con, ước mơ tràn trề. Hắn nhớ lúc bọn họ bị quân đội đồng minh hãm hại, thân hãm trùng vây, huyết nhiễm sa trường, bọn họ tâm sinh tuyệt vọng. Hắn nhớ lúc bọn họ trở thành đạo phỉ, gào thét sơn lâm, bọn họ mê man không rõ.

Hành khúc cổ xưa đầy thê lương vang vọng trong lòng hắn.

Há nói không có quần áo? Cùng từ đồng bào. Vương tại khởi binh, tu ta thương mâu. Cùng tử đồng cừu.

Há nói không có quần áo? Cùng tử đồng trạch. Vương tại khởi binh, tu ta thương mâu, cùng tử giai làm.

Há nói không có quần áo? Cùng tử đồng thường, vương tại khởi binh, tu ta thương mâu, cùng tử giai đi.

Sau cùng một câu "Cùng tử giai đi", khóe mắt hắn bỗng đẫm lệ mơ hồ.**

Ta biết rõ, các ngươi nhất định chưa từng rời đi, chẳng bao giờ rời đi...

Ta muốn thắng trận này, các ngươi thấy được không?

Đinh!

Từng âm thanh va chạm vang lên, tàn khốc đủ khiến người ta run rẩy.

Một chiếc ô bạc căng phồng ngăn cản trường đao!

Ánh mắt Tiểu Nhị băng lãnh, tuy rằng tên hàng loại hai kia vừa ngu vừa ngốc, tuy rằng tín niệm của ngươi khiến ta bội phục, thế nhưng mà người thắng chỉ có một!

Đó sẽ chỉ là ta.

Lúc này hắn không dám giữ lại chút nào nữa, sáu đỉnh tháp tâm sinh cảm ứng, năng lượng được chuyển đến chiếc ô bạc tăng vọt mấy lần.

Mặt chiếc ô dâng trào năng lượng, như hóa thành biển sao vô tận, Tiểu Nhị chuyển nhẹ cán ô, những ngôi sao chậm rãi chuyển động, càng chuyển càng nhanh, trường đao tiếp xúc với mũi ô bỗng hơi hơi rung động, tựa như bị vặn xoắn trong một viên đá mài.

Vô số mảng sáng bay tán loạn, đẹp đến kinh ngạc, nhưng cũng đồng dạng tàn khốc đủ làm người hít thở không thông.

Thạch Sâm giật mình ngây người nhìn trường đao trong tay, ánh sáng cấp tốc ảm đạm, mất đi mỹ lệ, mất đi yêu dị, hóa thành sắt thường, phanh một tiếng mà tan vỡ thành vô số hạt cát, nổ tung ngay trong lòng bàn tay hắn.

Trước lúc hắn mất đi ý thức, lạ thường, hắn bình tĩnh đến lạ thường.

Thất bại rồi sao? Có lỗi với mọi người...

Sắp chết rồi sao? Thật tốt, có thể trông thấy mọi người rồi...

Bốn mươi sáu thân thể đồng thời mất khống chế, đồng loạt rơi xuống. Lực lượng một kích của Tiểu Nhị là do bốn mươi sáu người đồng thời thừa nhận, bốn mươi sáu người đều bị thương nặng.

Đường Thiên đã hoàn toàn thoát lực, thân thể cũng mất đi khống chế rơi xuống, nhưng mà hắn chuyện khác không làm, lại rướn cổ họng hô lớn: "Cứu người!"

Tiểu Nhị rất bất đắc dĩ mà nhìn tên hàng loại hai này, tự thân khó bảo toàn còn muốn cái gì cứu người? Hắn hận không thể cho tên gia hỏa này ngã chết được rồi, nếu như tên gia hỏa này không phải là một mặt khác của mình, hắn nhất định sẽ khiến tên gia hỏa này thật sự ngã chết, nhất định sẽ, nhất định sẽ...

Tiểu Nhị nghiến răng nghiến lợi, lại bất đắc dĩ mà huy động ô bạc, bốn mươi sáu thân thể phảng phất như có bàn tay vô hình nâng lên, trạng thái rơi tự do tức thì dừng lại. Bốn mươi sáu người bình ổn đáp xuống mặt đất, Đường Thiên lại như một ngôi sao bạc, đập thẳng lên mặt đất.

Sự thực thì ngôi sao có cao cấp hơn cũng chỉ là một ngôi sao.

Phanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất đầy những viên đá đen không thể phá vỡ, vậy mà lại bị đụng thành một cái hố nhỏ, Đường Thiên nằm giữa hố nhỏ, không chút động đậy.

Một lát sau, tiếng ngáy rất có quy luật vang lên từ trong hố nhỏ.

Cái tên hàng loại hai này vậy mà lại ngủ rồi... Hắn vậy mà lại ngủ rồi...

Tiểu Nhị quả thực sắp tức chết rồi.

Trên tường thành, Binh liên tục lẩm bẩm, thỉnh thoảng lại ghi ghi chép chép một ít chi tiết trong trận đánh vừa rồi, cực kỳ tập trung, mặc kệ Đường Thiên đang ngủ phía dưới cũng chẳng thèm để ý.

Tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình chiến đấu khiến Vương Hoài Tiên ngây ra như phỗng, nhưng mà khi hắn phục hồi lại tinh thần, gương mặt dần trở nên trắng bệch, Thạch Sâm là đại nhân vật của Phồn Tinh châu, nếu như xảy ra chuyện gì ở Thương châu, vậy Phồn Tinh châu nhất định sẽ đem Thương châu san thành bình địa, hoang tàn đi...

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

Vương Hoài Tiên đầy mặt tuyệt vọng, hắn vốn chỉ là muốn dùng Mãnh Nam đại nhân làm giá đỡ, không ngờ Thạch Sâm đại nhân vậy mà lại đột nhiên động thủ! Nhưng mà càng làm cho Vương Hoài Tiên kinh hãi là, Thạch Sâm đại nhân vậy mà lại bị thua rồi.

Thạch Sâm biểu hiện ra thực lực cường đại, tuyệt không thể nghi ngờ, những hộ vệ bên cạnh hắn không có người nào mà không phải là tinh nhuệ lão binh trong trăm có một, thực lực mỗi người đều nhanh nhẹn dũng mãnh vô cùng.

Những lão binh tinh nhuệ này, tùy tiện chọn một người cũng đủ đánh cho Vương Hoài Tiên khóc cha gọi mẹ. Vương Hoài Tiên có thể làm hội trưởng của bảo quang hương đoàn, chút sức phán đoán ấy vẫn phải có.

Những lão binh tinh nhuệ này, bản thân chính là tài phú cực lớn, đối với những thế lực muốn phát triển binh đoàn mà nói, tuyệt đối không phải có tiền là có thể mua được.

Năng lực chỉ huy của Thạch Sâm, cũng khiến Vương Hoài Tiên mở rộng tầm mắt, trong lòng thầm khen quả nhiên không hổ là đại nhân vật của thương nghiệp đại châu, toàn bộ quá trình chiến đấu, Vương Hoài Tiên nhìn đến hoa mắt mê ly, Thạch Sâm tuyệt đối là một vị võ tướng tiêu chuẩn khá cao! Càng không phải nói đến đoạn sau 【 Điệp vũ 】 cùng 【 Ngư long biến 】, Vương Hoài Tiên liền không nhận ra không hiểu nổi, bội phục Thạch Sâm sát đất.

Thế nhưng mà, Thạch Sâm lợi hại như thế, vậy mà lại thua.

Điều này làm cho Vương Hoài Tiên cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, võ tướng mạnh mẽ như thế, đội ngũ mạnh mẽ như thế, vậy mà lại thua, hơn nữa là thua triệt để, toàn đội trên dưới, đều rơi vào hôn mê.

Áo giáp màu bạc rốt cuộc là loại áo giáp gì?

Thực lực của Mãnh nam đại nhân, vậy mà lại kinh khủng như thế!

Còn có đứa nhỏ bung dù kia...

Vương Hoài Tiên cảm giác đầu óc chính mình khá hỗn loạn, tựa như một đám bột nhão, hoàn toàn không hiểu rõ. Trận chiến đấu này, hoàn toàn vượt qua kiến thức của hắn.

Vương Hoài Tiên không dám rời khỏi, Phồn Tinh châu thì đã triệt để đắc tội rồi, hắn giờ có quy hàng thì Phồn Tinh châu cũng sẽ không buông tha Thương châu, toàn bộ Thương châu đều phải bị Phồn Tinh châu san thành bình địa. Vương Hoài Tiên không muốn đồng bào bị bắt làm dân phu, sao có thể nguyện ý nhìn thấy Thương châu bị san thành bình địa?

Hiện tại bọn họ chỉ có cọng rơm cứu mạng duy nhất, chính là Mãnh Nam đại nhân.

Mãnh Nam đại nhân thực lực mạnh đến đáng sợ, tòa pháo đài đen này cũng vững chắc đến nỗi khiến người ta kinh hãi.

Vương Hoài Tiên vào nam ra bắc, kiến thức rộng rãi, khi Thạch Sâm động thủ, hắn cũng thất kinh, nhưng mà đầu óc hắn so với Thạch Sâm xoay chuyển còn nhanh hơn. Ngay khi nhìn thấy tòa pháo đài đen bóng nguy nga, lập tức hắn nhận ra pháo đài đen cùng những viên đá đen trên bãi vắng vô cùng tương tự, lập tức hắn ý thức được bãi đất trống này có giá trị vô cùng.

Chỉ là hắn không ngờ rằng Thạch Sâm vậy mà lại lập tức động thủ, không hề bắt chuyện đã đánh một trận, trực tiếp xung phong tiến lên, sau đó thua.

Vương Hoài Tiên chậm rãi suy nghĩ, dần dần đã hiểu ra mấy phần.

Trước mắt, cần phải phong tỏa tin tức Thạch Sâm bị bắt, nhất định không thể tiết lộ ra ngoài. Bảo Quang thành còn có một binh đoàn đóng quân, phải nghĩ biện pháp mới được.

Vương Hoài Tiên chuẩn bị bẩm báo với Mãnh Nam đại nhân, nào ngờ Mãnh Nam đại nhân đang ngủ say. Hắn lại không dám quấy rầy, đành phải ở một bên kiên trì chờ đợi.

Trong bãi vắng xuất hiện ba người nhóm Tỉnh Hào đang giãy dụa đứng dậy, sắc mặt đều trở nên rất khó nhìn.

"Chúng ta phải nỗ lực hơn mới được." Hạc trầm giọng nói, hắn đã thật lâu không có trải nghiệm qua cảm giác thất bại đau như vậy. Tuy rằng mọi người đều biết binh đoàn Thánh vực rất lợi hại, nhưng mà thực lực của binh đoàn Thánh vực biểu hiện, thật sự khiến cho bọn họ thất kinh.

Thánh vực thánh giả tại dưới cách nhìn của bọn họ, tài năng không đủ, nhưng chính là những thánh giả tài năng không đủ này, khi bọn họ

hợp thành binh đoàn thì lập tức biểu hiện ra sức chiến đấu vượt xa khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Lăng Húc hung hăng mà nắm cán thương, trong lòng phẫn nộ bước tới. Hắn cũng mặc kệ binh đoàn hay không binh đoàn, hắn đối với thất bại của chính mìn, phẫn nộ đến cực điểm.

"Ta đi tu luyện."

Bỏ lại những lời này, Lăng Húc liền nổi giận đùng đùng rời đi.

Tỉnh Hào trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười tự giễu: "Ta lúc trước cảm thấy chính mình tu luyện ra kiếm hồn đã là rất giỏi, không ngờ hiện tại lại phải chịu đựng một thất bại cay đắng thế này. Nhưng mà, lần sau gặp lại binh đoàn..."

Lời nói còn lại, hắn không có nhiều lời, mà là xoay người rời khỏi, đi luyện kiếm rồi.

Hạc cũng không có nhiều lời, tuy rằng bọn họ ba người đánh không lại binh đoàn, là sự việc vô cùng bình thường, nhưng mà đối với Hạc mà nói, cái này y nguyên chính là sỉ nhục.

Khuôn mặt bình tĩnh, hắn cũng bắt đầu khổ luyện rồi.

Mãi cho đến ngày thứ hai, Đường Thiên mới từ trong mộng đẹp tỉnh lại. Ngủ một giấc sung sướng, Đường Thiên vừa thức dậy chỉ cảm giác trong cơ thể tinh lực vô cùng dư thừa, có sức lực tràn đầy chẳng biết phải dùng cho việc gì.

Vương Hoài Tiên đã sớm túc trực một bên, vội vàng đem tình báo và suy nghĩ của chính mình tỉ mỉ mà nói một lần.

Vương Hoài Tiên bẩm báo sự tình vô cùng trọng đại, Đường Thiên lập tức triệu tập mọi người, sau khi nghe xong, mọi người lần này trợn tròn mắt. Không ngờ Thạch Sâm vậy mà lại còn để lại chuẩn bị phía sau, đã sắp xếp một binh đoàn đóng tại Bảo Quang thành. Nếu như thời gian

kéo dài quá lâu, binh đoàn bên kia tất nhiên sẽ nảy sinh hoài nghi, đến lúc đó đó chính là phiền toái lớn.

Phồn Tinh châu tuyệt đối sẽ không ngồi yên xem chuyện này, đến lúc sau cùng rất có khả năng chính là đại quân tiếp cận. Tới lúc đó, Thương châu sẽ triệt để trở thành Tử châu rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ một người nào sống sót ở Thương châu.

Đường Thiên suy nghĩ một chút: "Chờ bọn Thạch Sâm tỉnh lại, lại tiếp tục nghĩ biện pháp."

Thạch Sâm buổi trưa đã tỉnh lại, hắn tổn thương cũng không nặng, nhưng mà, đôi mắt hắn vô hồn, ảm đạm không ánh sáng, điệu bộ cực kỳ sa sút.

Chính mình rốt cuộc còn thua sao?

Có lỗi với mọi người rồi...

Thạch Sâm ngồi dưới đất, không nói một lời, tựa như mất hồn. Năng lượng trong cơ thể bị hắn khóa lại, hiện tại tay chân vụng về chẳng khác nào trẻ con.

Đường Thiên đặt mông ngồi xuống bên cạnh hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 574: Người Nhu Nhược! Tên Lừa Đảo!

Thạch Sâm ngẩng đầu, đánh giá vị thiếu niên đã đánh bại chính mình
.

Cảm nhận đầu tiên của hắn là tuổi còn trẻ, thực sự quá trẻ tuổi! Trừ cái đó ra, hắn không còn tìm thấy bất kỳ ưu điểm gì, không loại khí chất tự tin của đệ tử thế gia, không có sự thong dong như mọi sự đều nằm trong lòng bàn tay, cũng không có loại khí thế to lớn lặng yên toát ra qua từ điệu bộ cử chỉ.

Chính mình vậy mà lại bị một đứa con nít đánh bại rồi?

Thạch Sâm trong lòng cay đắng khôn nguôi, càng thêm buồn bã, xem ra chính mình thật sự già rồi, thật đáng bỏ đi rồi, mình đã không còn là bản thân năm đó nữa rồi.

Đường Thiên cũng chú ý quan sát hắn, Thạch Sâm viền mắt sâu hoắm, râu ria xồm xàm, bộ dáng sa sút, tuổi trên bốn mươi, khuôn mặt hắn gầy gò, góc cạnh rõ ràng. Chỉ qua một đêm vậy mà trên thái dương hắn tóc đã có chút hoa râm, lộ vẻ già nua.

"Ngươi vì cái gì tấn công chúng ta?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

Nghe câu hỏi thật ngây thơ này, Thạch Sâm lười để ý tới.

"Ngươi tốt nhất nên thành thật trả lời." Binh bỗng nhiên ngắt lời: "Tất cả quân sĩ của ngươi đều nằm trong tay chúng ta."

Thạch Sâm trong lòng hoảng sợ, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, không ngờ mọi người đều bị bắt làm tù binh rồi, ý tứ uy hiếp trong

lời nói đối phương biểu lộ vô cùng rõ ràng, Thạch Sâm không muốn mọi người bị ngược đãi, thản nhiên nói: "Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, có gì đặc biệt hơn người? Thua trên tay các ngươi cũng là một loại kết cục, cho ta một nhát đao xong chuyện đi."

"Binh đoàn đóng tại Bảo Quang thành có nghe lệnh của ngươi hay không?" Binh tiếp tục hỏi, hắn ném cho Thạch Sâm một điếu thuốc.

Thạch Sâm biết rõ đối phương muốn làm gì, hắn nhận điếu thuốc, châm lửa, hung hăng rít một hơi, mới tự mình nói: "Tôn Chính là phó tướng của ta, hắn là người của Tôn gia, đến chỗ ta chỉ là kiếm chút quân công. Người trẻ tuổi tiền đồ vô lượng như thế mới là minh chủ. Giống như ta tuổi già sức yếu, người nào sẽ để ý tới?"

Binh nhíu mày, hắn cảm nhận được Thạch Sâm cũng không hề nói dối, nhưng ý nghĩa những lời này, cũng có nghĩa kế hoạch bọn họ dự định thông qua Thạch Sâm mà khống chế binh đoàn đã thất bại, sự tình trở nên càng thêm phiền phức.

"Nhiệm vụ lần này của các ngươi hạn chót là bao nhiêu thời gian?" Binh tiếp tục hỏi.

"Hai tháng, 20 vạn dân phu."

Binh: "Tôn Chính không sốt ruột?"

"Sốt ruột? Vì cái gì phải sốt ruột? Dù sao chưa hoàn thành nhiệm vụ, người bị hỏi tội cũng chỉ là ta." Thạch Sâm lộ ra mấy phần vẻ châm chọc.

Đường Thiên bỗng nhiên nói: "Chiến thuật của ngươi, uy lực không chỉ giới hạn trong một chút này đi."

Thạch Sâm cả người chấn động, không có hé răng.

Binh có chút kinh ngạc mà nhìn thoáng qua Đường Thiên, bằng ánh mắt của hắn, có thể nhìn ra chiến thuật của Thạch Sâm cao cấp vô cùng,

hiển nhiên đã chịu rất nhiều hạn chế, không thể phát huy ra toàn bộ trình độ. Nhưng mà Binh không ngờ rằng Đường Thiên vậy mà lại có thể nhìn ra.

Hiểu biết về chiến thuật của Đường thần kinh... Ơ mà hắn có thứ này sao?

Là bản năng chiến đấu sao? Cái gia hỏa này bản năng chiến đấu đã cường hãn đến tình trạng này rồi sao?

Binh trong lòng âm thầm kinh ngạc, cho tới nay, Đường Thiên đều có bản năng chiến đấu rất xuất sắc, trực giác không thua gì dã thú. Nhưng mà, hiện tại xem ra, bản năng chiến đấu của tên này hình như lại tiếp tục tiến bộ.

"Đại thúc, loại chiến thuật này phải thế nào mới có thể phát huy toàn bộ uy lực?" Đường Thiên hỏi Binh.

Binh nhìn thoáng qua Thạch Sâm, nói: "Loại chiến thuật này xác thực cần phải có đủ những điều kiện nhất định. Nếu như ta đoán không sai thì lần đầu sáng tạo chiến thuật này, đội ngũ nó nhằm vào, hẳn là quân số khoảng năm trăm."

Thạch Sâm hai tay run lên, hắn không hề hé răng, chỉ lặng yên hút thuốc. Đúng vậy, năm trăm người a, năm đó lúc bọn họ thành lập, chính là năm trăm người a, đều là những binh sĩ cao cấp nhất...

Khói thuốc lượn lờ, trong trí nhớ sâu thẳm xuất hiện từng gương mặt, cứ như đèn kéo quân lướt qua trước mắt hắn. Ta có lỗi với các ngươi...

Lưng hắn không tự chủ mà còng xuống, cảm giác thất bại chán chường bao phủ thân hình hắn.

"Quân số quá nhiều hoặc là quân số quá ít đều sẽ khiến uy lực của chiến thuật này giảm mạnh. Số lượng bốn mươi người không chống đỡ được loại chiến thuật này. Thứ hai, chiến thuật này đối với trang bị có

yêu cầu khá cao, tốt nhất là thống nhất trang bị, điều này giúp bọn họ có thêm hiệu quả chấn động năng lượng, càng thêm đồng bộ. Mà trang bị có yêu cầu cao nhất trong toàn đội ngũ là trường đao của hắn, phải thừa nhận được lực lượng vô cùng cường đại."

Nghe Binh chậm rãi phân tích, Thạch Sâm trong lòng càng thêm cay đắng, đối phương là chuyên gia, trình độ cao vô cùng, vừa đối mặt một lần liền mổ xẻ toàn bộ chiến thuật của chính mình, thực lực như vậy tuyệt đối không phải loại người vô danh.

Thua dưới tay người như vậy, cũng không tính bôi nhọ đi.

"Vì sao ngươi không phân phối trang bị thích hợp cho bọn họ?" Đường Thiên có chút bối rối hỏi.

Thạch Sâm đã lười nói chuyện.

"Này này này, ngươi cứ không trả lời như vậy rất không lễ phép a!" Đường Thiên lớn tiếng hỏi: "Ngươi không phải có một binh đoàn sao? Vì sao không phân phối đủ trang bị cho mọi người? Lẽ nào ngươi không biết công tác chuẩn bị trước trận chiến rất quan trọng sao..."

Thật ầm ĩ...

Thạch Sâm nổi gân xanh đầy trán, nắm tay không tự chủ siết chặt.

Thế nhưng mà …Vì sao mình lại khổ sở? Thực sự là ấu trĩ, dùng ngôn ngữ kích thích như vậy có thể có tác dụng sao? Thế nhưng mà... Vì sao chính mình lại đau lòng như vậy?

Là vì chính mình vô năng mà khổ sở sao?

Đúng vậy, ngay cả binh khí của thuộc hạ, cũng không thể cung cấp đầy đủ, còn có ai vô năng hơn chính mình sao?

Thế nhưng mà...

"Là cung cấp không nổi đi." Binh không nóng không lạnh nói.

Thạch Sâm cuối cùng nổi khùng, khuôn mặt hắn vặn vẹo dữ tợn: "Ngươi nghĩ là ai cũng được như các ngươi? Ngồi ở trong nhà, cái gì cũng có? Các ngươi thì biết cái gì! Ta chỉ biết giết người, hiểu không? Ta chỉ biết giết người! Ta không biết nịnh bợ, không hiểu cách lấy lòng, ta chỉ biết xông lên chiến trường, giết chết quân thù! Ngươi muốn nói quân công sao? Ngươi cho là ngươi lập quân công, là có thể có được điều ngươi muốn? Đừng con mẹ nó ngây thơ quá! Các ngươi có từng bị chính quân đồng đội đâm lén một đao từ phía sau? Quân công do ngươi lập biến thành của người khác? Ngươi muốn tân trang binh khí, không có tiền, ai thèm quan tâm tới ngươi! Chúng ta càng đánh càng ít, chúng ta rời đi, chẳng có chút thức ăn lót dạ, chúng ta đi làm giặc cướp, làm được một chút liền buông tha, chúng ta không muốn làm giặc cướp, chúng ta tình nguyện chết trên chiến trường cũng không muốn sống cuộc sống hèn nhát lén lút như vậy. Khi đó ta thực sự là quá ngu ngốc!"

"Vì cái gì tấn công các ngươi? Vì tiền!"

Thạch Sâm lạnh lẽo nở nụ cười đầy châm chọc: "Ta muốn tiền, ta muốn rất nhiều tiền, ta hiểu rõ rồi, có tiền chính là đại gia! Năm đó ta quá ngu ngốc, sớm biết vậy làm mấy vụ lớn, cái gì cũng có rồi! Dù sao cũng là giết người, giết người nào thì chả như nhau? Cái gì lý tưởng, đều là chó má!"

Đường Thiên hoàn toàn không hề bị hù dọa, gương mặt hắn đầy vẻ hiếu kỳ mà tiếp cận lại gần: "Ngươi muốn tiền làm gì?"

Thạch Sâm chợt ngẩn người, nhưng ngay lập tức càng thêm nổi giận: "Ngươi là kẻ ngu ngốc sao? Cần tiền làm gì? Không phải, một tên công tử bột như ngươi, thừa thãi nhất là tiền, ngươi cái gì cũng không hiểu! Ta cần tiền, ta muốn mua một khối đất phong thật to, ta muốn cho mọi người cùng về hưu, cho bọn hắn những căn nhà tốt nhất, cho bọn hắn mỗi một người đều có thể lấy mấy người vợ, xây một từ đường thật to lớn, rất buồn cười nhỉ, ngu ngốc!"

Rít gào xong Thạch Sâm tựa như mất đi tia sức lực cuối cùng, té ngã trên mặt đất, nhìn bầu trời, suy nghĩ hắn bay đến nơi rất xa: "Động thủ cũng nhanh chút, cũng đừng ngược đãi bọn hắn, cho chúng ta một lần sảng khoái đi."

"Này, ta cho ngươi một khối đất phong."

Âm thanh từ trên đỉnh đầu truyền đến, Thạch Sâm khóe miệng bỗng co rúm, không rõ là khóc hay cười: "Muốn mời chào chúng ta? Lời này có ba người nói với ta, ta như tên ngu ngốc đi tin tưởng. Một kẻ sau khi thăng chức đi rồi, ta ngay cả người ở đâu cũng tìm không được. Một kẻ hãm hại chúng ta, chết rất nhiều huynh đệ. Một kẻ chờ chúng ta chỉ còn một ít người, đuổi chúng ta như đuổi chó ra khỏi nhà. Ta già rồi, chúng ta đều già rồi, vung đao không nổi nữa. Ta điều gì cũng không muốn, chỉ muốn một lần sảng khoái cho xong đời."

"Ngay cả chết còn không sợ, ngươi còn sợ cái gì?" Đường Thiên nhìn Thạch Sâm nằm trên đất như một khối bùn nhão, một luồng lửa nóng từ đâu xông tới, hắn giận tím mặt, một tay nắm lấy cổ áo Thạch Sâm, đem hắn từ trên mặt đất nhấc lên, chửi ầm ĩ: "Sợ bị lừa gạt sao? Sợ sau khi mình nỗ lực chỉ trở thành công dã tràng? Nỗ lực không phải là nghĩa vụ ngươi phải làm sao? Bọn họ cùng theo ngươi, tin tưởng ngươi, đem mạng sống giao cho ngươi, người càng ngày càng ít, bọn họ cũng không từ bỏ ngươi! Bởi vì ngươi đang chiến đấu, cùng bọn họ đồng thời chiến đấu, bởi vì bọn họ biết rõ ngươi rất nỗ lực, tuy rằng ngươi rất ngu! Ngu ngốc! Ngươi còn có cái gì lý do gì để không nỗ lực? Sợ bị lừa gạt? Đây chính là lý do sao? Thất bại cũng đã thất bại rồi, ngươi còn chưa có chết, ngươi con mẹ nó phải nên nói, dù cho phải chết, ngươi cũng tuyệt đối không bao giờ bỏ cuộc!"

"Vung không nổi đao rồi sao? Già rồi sao? Đừng lừa gạt chính mình, lừa gạt bọn họ nữa. Hiện tại bọn họ nhất định thất vọng vì ngươi vô cùng! Ta dám cùng ngươi đánh cuộc! Bọn họ tình nguyện chết trên chiến trường, cũng không nguyện ý nhìn ngươi như kẻ đáng thương liên tục dập đầu cầu xin tha thứ, còn muốn chết nữa! Quả thực tức chết ta rồi!

Ngươi gánh vác tất cả lý tưởng cùng hy vọng của bọn họ, ngay cả bọn họ còn không bỏ cuộc, ngươi có tư cách gì để bỏ cuộc?"

"Đừng nói các ngươi chỉ còn lại bốn mươi sáu người, dù sau bên cạnh ngươi chỉ còn một người, ngươi cũng tuyệt đối không được ngừng chiến đấu! Đừng nói hiện tại ngươi chỉ mới bạc chút tóc, cho dù tóc ngươi rụng sạch, hàm răng rớt sạch, bước đi ngã sấp xuống, ngươi cũng phải bò lên chiến đấu đến cùng!"

"Người nhu nhược! Tên lừa đảo!"

Thạch Sâm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh truyền đến, thân thể hắn bị vứt thẳng xuống mặt đất, Đường Thiên nổi giận đùng đùng xoay người rời khỏi. Cảm giác đau nhức trên lưng truyền tới, Thạch Sâm hồn nhiên không cảm giác, hắn ngơ ngác mà nhìn bầu trời, đầy đầu óc đều là những lời nói vừa rồi của Đường Thiên.

"... Nỗ lực không phải là nghĩa vụ ngươi phải làm sao..."

"... Bởi vì bọn họ biết rõ ngươi rất nỗ lực, tuy rằng ngươi rất ngu..."

"... Ngươi gánh vác tất cả lý tưởng cùng hi vọng của bọn họ, ngay cả bọn họ còn không bỏ cuộc, ngươi có tư cách gì để bỏ cuộc..."

"Người nhu nhược! Tên lừa đảo!"

Không biết vì sao, nước mắt hắn tràn mi chảy ra, trên gương mặt phủ đầy phong sương bỗng chốc giàn giụa nước mắt.

"Tuy rằng ta rất muốn an ủi ngươi, nhưng mà ta cảm thấy lời nói của Đường thần kinh không hề sai." Binh chăm chú nhìn Thạch Sâm đang cuộn mình dưới đất gào khóc, nói: "Ngươi tự mình suy nghĩ cho tốt đi."

Nói xong, Binh cũng rời đi.

Đường Thiên nổi giận đùng đùng tìm đến Lăng Húc: "Tiểu Húc Húc, tới đánh nhau!"

"Đừng làm phiền ta!" Lăng Húc luôn luôn canh cánh trong lòng thất bại hai ngày trước, vừa mở miệng liền vô cùng táo bạo.

Phanh!

Hai người trực tiếp đấu võ.

Đường Thiên vừa đánh vừa chửi ầm lên: "Tức chết ta rồi, cái tên ngu ngốc này, hỗn đản! Quả thực không thể tha thứ, ta cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua tên nào nhu nhược hỗn đản đến thế..."

Lăng Húc sát khí đầy mặt, thương ra như mưa, tiếng gầm gừ từ trong kẽ răng bật ra: "Một thương đâm chết! Một thương đâm chết! Lần sau ta nhất định phải đem bọn họ tất cả một thương đâm chết..."

Hai người binh binh bang bang đánh nhau hừng hực khí thế, vừa đánh vừa mắng, hoàn toàn không để ý tới nội dung lời nói của đối phương.

Binh xuất hiện bên người Hạc cùng Tỉnh Hào, chỉ vào Đường Thiên cùng Lăng Húc, vẻ mặt trêu chọc: "Bệnh tâm thần cùng bệnh tâm thần mỗi lần va chạm, đều đem lại cảm xúc tràn trề như thế..."

Hạc quay mặt, nói với Tỉnh Hào: "Chúng ta cũng tới đánh một trận đi!"

Tỉnh Hào trầm giọng nói: "Chính hợp ý ta."

Hai người kéo giãn khoảng cách, cũng bắt đầu xông tới đánh nhau.

Gương mặt như lá bài tú-lơ-khơ của Binh ngẩn ra, ấp úng: "Mọi người ...đây là chuyện gì vậy?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 575: Đề Nghị Của Ba Ba Lạp

Đường Thiên mệt mỏi nằm như một bãi bùn nhão trên bãi đất.

Hắn xuất thần nhìn bầu trời, thở hổn hển, mặc cho mồ hôi trên mặt mình tùy ý giàn giụa. Hắn không biết vì sao mình lại tức giận như thế, nhưng lúc đó hắn thực sự rất tức giận.

Sau một trận phát tiết, tâm tình của hắn cũng bình tĩnh trở lại.

Có lẽ là bởi vì chính mình kỳ thực cũng giống như Thạch Sâm, đã bắt đầu gánh vác lý tưởng cùng hi vọng của mọi người đi.

Hiện tại hắn đã không thể tùy ý làm bậy như trước, hắn đã không thể chỉ biết mỗi bản thân, không biết từ lúc nào, hắn đã trở thành thủ lĩnh những người này, chưa hắn là ý muốn của hắn, nhưng mà bây giờ sự thực đã là như vậy.

Giống như trước đây hắn có thể chỉ cần một mình xông lên phía trước là được rồi, thế nhưng hiện tại, hắn lại muốn dẫn mọi người cùng nhau xông thẳng về phía trước.

Hắn chưa từng mở lời, điều này cũng không tiện nói, mọi người tin tưởng ngươi, vậy ngươi nỗ lực hơn nữa là được rồi. Cho đến lúc này, khi hắn nhìn thấy Thạch Sâm chán chường tới mức lòng như tro tàn như vậy, lửa giận trong lòng hắn lập tức bạo phát.

Những ngày gần đây, áp lực của hắn cũng không ngừng gia tăng.

Hắn nhìn bầu trời xanh thăm thẳm xa xôi kia, bầu trời của Thánh vực cùng Thiên lộ cũng không có gì khác biệt.

Nhưng mà Thánh vực khác xa Thiên Lộ.

Ba người Tỉnh Hào, Hạc cùng Lăng Húc liên thủ vậy mà lại không ngăn được một tiểu đội năm mươi người, điều này ở Thiên lộ cơ hồ là không thể tưởng tượng.

Đường Thiên từng nghĩ Thánh vực sẽ là một hoàn cảnh hoàn toàn mới, nhưng chưa hề nghĩ đến Thánh vực và Thiên lộ lại có sự khác biệt quá lớn như vậy. Vương Hoài Tiên nói Phồn Tinh châu có ba mươi sáu binh đoàn lớn nhỏ, mà ở Nam vực, Phồn Tinh châu còn không phải là châu mạnh nhất. Những số liệu này khiến Đường Thiên thiếu chút nữa không tin nổi những gì mình nghe thấy, cũng khiến hắn cảm nhận được áp lực cực lớn.

Ngay cả ở Thiên lộ, binh đoàn dù kém cũng vẫn là binh đoàn.

Huống chi đây là Thánh vực, hệ thống binh đoàn đã có lịch sử lâu đời. Nghe xong miêu tả của Vương Hoài Tiên, Đường Thiên mới hiểu được, bọn họ đang đối mặt với loại khiêu chiến cường đại như thế nào.

Nếu như nói hệ thống vũ kỹ cá nhân của Thiên lộ phát triển đến đỉnh cao, như vậy hệ thống binh đoàn của Thánh vực cũng phát triển đến cực hạn. Thiếu niên ở Thánh vực vừa đến độ tuổi sẽ tiến vào trường học, sẽ lập tức được huấn luyện đoàn thể cơ sở nhất. Bọn họ cần phải hiểu được cách phối hợp cơ sở nhất, chiến thuật cơ sở nhất. Như vậy học sinh ngay sau khi tốt nghiệp có thể xác định được vị trí của mình trong các hình thức binh đoàn một cách nhanh chóng, ví dụ như hương đoàn, binh đoàn đánh thuê, quân tinh nhuệ trấn thủ đất phong vân vân.

Nơi đây bất kỳ một công tác nghề nghiệp nào, đều vô cùng chú ý tới hợp tác đoàn đội.

Thương châu là một vùng đất nghèo khó, nơi đây chỉ có một khu nhà trường học, hơn nữa trình độ tương đối thấp, thấp hơn rất nhiều so với trình độ bình quân ở Thánh vực.

Ở Thiên lộ, Đại Hùng tọa của Đường Thiên sở dĩ có thể chống lại thế lực khác, chính là bởi vì bọn họ có được binh đoàn rất mạnh mẽ. Thế nhưng mà Đường Thiên dù vô cùng tự tin cũng tuyệt đối sẽ không cho rằng binh đoàn mà bọn họ đào tạo vài năm có thể cùng sánh vai cùng hệ thống binh đoàn của Thánh vực đã phát triển mấy vạn năm.

Điểm mạnh nhất của mình, vậy mà lại trở thành điểm yếu, Đường Thiên cảm giác bọn họ bị áp chế mọi mặt.

Loại cảm giác này tệ hại đến cực điểm.

Không, nhất định sẽ có cách!

Đường Thiên đầy kiên quyết nhìn bầu trời, vững tin mình nhất định sẽ tìm ra cách nào đấy.

Phồn Tinh châu, một gã mập gương mặt hiền lành, dùng ánh mắt đảo qua tấu trình trong tay, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Cầu nổi Quang Hải tiến độ thế nào?"

Ở trước bàn làm việc, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí nói: "Tiến triển không quá lớn, dân phu thiếu quá nhiều."

"Năm tháng có thể hoàn thành hay không?" Gã mập thuận miệng hỏi.

Dương Tử Thanh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cắn răng kiên trì nói: "Không thể."

Phanh!

Chén trà trên bàn trực tiếp nện xuống mặt hắn, hắn cúi đầu, không dám cử động. Trên trán máu đỏ giàn giụa, uốn lượn chảy xuống, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Gã mập ngẩng đầu như không có chuyện gì, khuôn mặt nhìn không ra vui giận: "Ngươi có biết cầu nổi Quang Hải một ngày không thông, tổn

thất của ta là bao nhiêu không?"

Dương Tử Thanh biết rõ đại nhân đã cực kỳ giận dữ, không dám hé răng, cũng không dám lau máu trên khuôn mặt.

"Ngươi có biết mỗi ngày ta vì các ngươi mà tiêu tốn bao nhiêu tiền? Nuôi các ngươi dễ dàng lắm sao?" Gã mập than nhẹ: "Hiện tại giá cả thì đắt đỏ, tiền lại trôi như nước. Phồn Tinh châu chúng ta dựa vào cái gì? Chính là thương mại, cầu nổi Quang Hải đứt một ngày, ta phải chịu tổn thất một ngày, nôn nóng vô cùng. Tử Thanh, ngươi theo ta đã bao nhiêu năm?"

"Bẩm đại nhân, mười hai năm." Dương Tử Thanh nói.

"Mười hai năm rồi." Gã mập thổn thức: "Ngươi đã già rồi, không có các ngươi, cũng không có Phồn Tinh châu như bây giờ. Ta biết rõ, rất nhiều người đối với hiện tại đã rất thỏa mãn, Phồn Tinh châu bây giờ so với mười hai năm trước đã giàu mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Mọi người cũng đều có gia có nghiệp rồi, cảm thấy đến thời gian hưởng thụ rồi. Thế nhưng mà, Tử Thanh ngươi nhìn xem."

Gã mập bước tới trước bản đồ quần sao, bản đồ quần sao này lớn vô cùng, vị trí mỗi ngôi sao của Thánh vực đều được đánh dấu.

"Phồn Tinh châu chúng ta vị trí địa lý trọng yếu, thành tựu của chúng ta dẫu có nhìn khắp toàn bộ Nam vực, Phồn Tinh châu bây giờ cũng có thể xếp hạng trên nhóm mười châu thương nghiệp hàng đầu." Giọng nói của gã mập mang theo mấy phần ngạo nghễ: "Thế nhưng mà, điều này cũng có nghĩa chúng ta đang nằm trong vùng nguy hiểm. Chúng ta giống như một khối thịt mỡ, không biết có bao nhiêu người muốn nhào lên cắn một miếng."

"Ta biết rõ bên dưới có rất nhiều người có ý kiến với ta. Bọn họ cảm thấy Phồn Tinh châu chúng ta có quá nhiều binh đoàn, nhưng mà bọn họ lại không nghĩ thấu, nếu như không có nhiều binh đoàn như vậy, chúng

ta sao có thể tiếp tục tồn tại? Chúng ta sao có thể giữ vững một vùng đất màu mỡ như Phồn Tinh châu này?"

"Đại nhân anh minh!" Dương Tử Thanh nói.

"Anh minh?" Gã mập đột nhiên cao giọng: "Có kẻ nảo khen ta anh minh? Bọn họ chỉ oán giận ta, vì cái gì không đem tiền chia cho bọn họ nhiều hơn, bọn họ càng vất vả công lao càng lớn, đáng được hưởng thụ rồi! Ha hả!"

Khuôn mặt gã mập đầy vẻ trào phúng, nhưng hắn rất nhanh bình tĩnh trở lại: "Nhưng mà, cho dù bọn họ nghĩ như thế nào, ta cũng không thèm để ý."

Giọng nói của hắn thoải mái vô cùng, tựa như còn mang theo chút ý cười.

Dương Tử Thanh cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, hắn biết rõ, đại nhân chuẩn bị thanh lọc đã lâu, giờ sắp bắt đầu rồi.

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng Dương Tử Thanh, gã mập cười nói: "Con người mà, quá lâu không có vận động, trong cơ thể sẽ có chút độc tố rác rưởi a, làm sạch dạ dày, bài trừ độc tố, sẽ lại có tinh thần thôi. Ngươi làm việc ta rất yên tâm. Ba tháng, cầu nổi phải sửa cho tốt, buông tay mà làm đi."

Gã mập vỗ vỗ vai Dương Tử Thanh.

Dương Tử Thanh ra khỏi gian phòng của đại nhân, tinh thần còn có chút hoảng hốt. Hắn lấy lại bình tĩnh, quyết định không nghĩ nhiều như vậy nữa, trước tiên phải xử lý vụ cầu nổi cho tốt.

Đại nhân nói buông tay đi làm, đây vừa là ủng hộ nhưng cũng là cảnh cáo, nếu như buông tay đi làm mà còn không xử lý tốt, vậy nghĩa là thực lực của mình có vấn đề rồi. Dương Tử Thanh rất hiểu đại nhân của mình, đại nhân chỉ nhìn kết quả.

Dương Tử Thanh lộ ra nụ cười khổ, xem ra mình cũng phải cho gia tăng chút áp lực cho .

Lam thế giới.

Ba Ba Lạp trở về không hề kinh động bất kỳ kẻ nào, so với lam người lùn bình thường, hắn thông minh hơn nhiều. Hắn đi tới núi A Bỉ Địch Lạp (Abbey Indira), núi A Bỉ Địch Lạp (Abbey Indira) là một khối đá cực lớn trên không trung, thể tích của nó vô cùng khổng lồ, chiều dài hơn hai trăm bốn mươi dặm, mà nơi rộng nhất, cũng hơn một trăm bảy mươi dặm, hình dạng của nó như cái châm sắt.

Lam người lùn ở mặt trên thành lập thành thị của chính mình, thành phố A Bỉ Địch Á.

Thành phố A Bỉ Địch Á bị làn sương nhàn nhạt màu lam bao phủ, đây chính là sương mê lam rất độc đáo do bộ tộc lam người lùn sở hữu, ở mỗi địa điểm lam người lùn tụ tập đều sẽ xuất hiện. Đây chính là một loại sương khí do lam đằng* phân bố, có thể bảo vệ lam người lùn không bị hư không ăn mòn.

(*Biên cũng khá thắc mắc, có lẽ là cây cổ thụ trong lam thế giới lúc bọn Đường Thiên gặp phải)

Ngược lại bên trong thành không hề có loại sương mê lam kia.

Ba Ba Lạp tuy là lần đầu tiên tới thành phố A Bỉ Địch Á, nhưng mà hắn rất nhanh tìm được nơi cần đến, đây là một sơn cốc(thung lũng) bị lõm xuống, vị trí rất dốc, có thể thấy bạn cũ của hắn có cuộc sống cũng không được như ý cho lắm.

Ở bất kỳ một thành thị nào của lam người lùn, đều sẽ có một chiếc rễ của cây mẹ, càng gần nơi có rễ cây mẹ thì càng có giá.

Thung lũng nơi này, thật là rất dốc.

Rất nhanh, Ba Ba Lạp tìm đến phòng ở của bạn cũ, thật ra là một sơn động rất nhỏ.

Hắn gõ gõ cửa.

"Người nào vậy?" Một giọng nói bất mãn từ bên trong truyền ra.

"Là ta, Ba Ba Lạp." Ba Ba Lạp đáp một câu.

Cửa gỗ nhỏ cọt kẹt mở ra, một gã lam người lùn xuất hiện, vẻ mặt vui mừng: "Ba Ba Lạp, sao ngươi lại tới đây?"

"Địch Địch Tùng, đã lâu không gặp!" Ba Ba Lạp mở ra hai tay.

"Đúng là đã lâu không gặp!" Địch Địch Tùng mở ra hai tay, nhiệt tình cùng Ba Ba Lạp ôm chầm một cái: "Mau mau vào đây."

Địch Địch Tùng cao hơn Ba Ba Lạp nửa cái đầu, cơ thể càng mạnh mẽ cường tráng, mũi ưng, đôi mắt màu xanh nước biển, ánh mắt nhìn người luôn có vẻ đánh giá kỹ lưỡng khiến người khác khó chịu.

"Ta thấy cuộc sống của ngươi có vẻ cũng không tốt lắm." Ba Ba Lạp nhìn lướt qua gian phòng, vô cùng đơn sơ.

"Đúng hơn là vô cùng không tốt." Địch Địch Tùng rót một chén nước, đưa cho Ba Ba Lạp: "Chỗ này của ta chỉ có nước, cũng may ngươi cũng không phải là người xem nặng tiểu tiết."

"Lần trước nhận được thư của ngươi, ta rất giật mình." Ba Ba Lạp uống một ngụm, liền đặt chén xuống: "Ta cảm thấy dùng tài năng của ngươi, hoàn toàn có thể ở lại binh đoàn Xích Lệnh."

"Ta không muốn tận hiến cho lam hải." Địch Địch Tùng không có lảng tránh, hắn nhìn thoáng qua Ba Ba Lạp: "Chúng ta là cùng một chủng tộc, Ba Ba Lạp, chúng ta đã thức tỉnh rồi. Tuy rằng ngươi ngụy trang rất khá, nhưng ta đã sớm phát hiện."

Ba Ba Lạp không có phản bác, chỉ là nhíu mày: "Vì sao không muốn? Chỉ cần ngươi tận hiến cho lam hải, ta tin tưởng bằng tài hoa của ngươi, ở lại binh đoàn Xích Lệnh nhất định sẽ lên như diều gặp gió."

"Tuy rằng chúng ta do lam hải sinh ra, nhưng mà ta không muốn làm một con rối. Ta đã thức tỉnh, ta có ý thức của chính mình, thêm vài chục năm nữa ta cũng chết. Dù sau khi chết luôn luôn quay về lam hải, nhưng mà trước đó ta chỉ nghĩ tới cuộc sống của chính mình." Địch Địch Tùng buông tay: "Ba Ba Lạp, lẽ nào ngươi tới tìm ta để bàn luận cuộc sống sao?"

"Đương nhiên không phải." Ba Ba Lạp trịnh trọng nói: "Nếu như bây giờ có một cơ hội để ngươi chỉ huy một binh đoàn thì sao?"

"Đừng có nằm mơ." Địch Địch Tùng lắc đầu: "Lam hải tuyệt đối không để một gã lam người lùn đã thức tỉnh đến chỉ huy bất kỳ binh đoàn nào hết, đây chính là thiết luật!"

"Nếu như chúng ta tự mình dựng xây một binh đoàn thì sao?" Ba Ba Lạp hỏi lại.

"Binh sĩ từ đâu tới đây? Ta và ngươi?" Địch Địch Tùng chế giễu: "Binh sĩ tốt nhất vĩnh viễn chỉ sản sinh ở lam hải."

"Chúng ta có thể tìm những lam người lùn thức tỉnh giống như chúng ta." Ba Ba Lạp chỉ vào chính mình.

"Cái này cũng không phải là ý kiến hay." Địch Địch Tùng lắc đầu: "Lam người lùn một khi thức tỉnh, liền sẽ có ý nghĩ của chính mình, liền sẽ tản mạn. Bọn họ sẽ đi nghiên cứu cơ quan, nghiên cứu những loại đồ vật kỳ quái, nhưng bọn hắn tuyệt đối không phải một gã binh sĩ hợp cách, ví dụ như ngươi."

Ba Ba Lạp ngượng ngùng, hắn đúng là không phải một binh sĩ tốt, nhưng hắn không định buông tha: "Có lẽ lời ngươi nói không sai, nhưng mà Địch Địch Tùng, ngươi là một người có học vấn, có từng lý giải vì

sao loài người đều có ý thức bản thân nhưng binh đoàn của bọn họ lại y nguyên lợi hại như thế?"

Địch Địch Tùng sửng sốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 576: Trang Bị

Địch Địch Tùng lộ vẻ suy tư, lời thuyết phục của Ba Ba Lạp khiến hắn bất ngờ. Đối với những kiến thức liên quan tới binh đoàn, hắn đều được học trong Phân Cách học viện. Phân Cách học viện là một trong ba học viện hàng đầu lam thế giới, nhưng khác với hai học viện còn lại, Phân Cách học viện là trường học do một nhóm những lam người lùn thức tỉnh sáng tạo, chỉ nhận học viên là những lam người lùn thức tỉnh.

Lam người lùn là một chủng tộc vô cùng đặc biệt, chúng do lam hải sản sinh, mà trong số chúng, 90% trở lên đều bị lam hải khống chế tư duy. Chỉ có rất ít lam người lùn thức tỉnh, sinh ra ý thức của bản thân.

Lam người lùn sau khi thức tỉnh sẽ trở nên thông minh hơn, nếu như đồng ý phục vụ cho lam hải, vậy nhất định sẽ được lam hải yêu thích và trọng dụng.

Địch Địch Tùng sau khi tốt nghiệp Phân Cách học viện, muốn thực hành những gì đã học nên gia nhập binh đoàn Xích Lệnh trong Lục đại lệnh, nhưng vì hắn không đồng ý phục vụ cho lam hải, vì vậy luôn luôn là một kẻ ngoài lề. Tính cách hắn không tốt, thường phát sinh tranh chấp với người khác, khó mà chịu nhẫn nhục ở lại, sau đó trở về thành A Bỉ Địch Á.

Nơi đây cách xa Lam hải, là nơi sát biên giới Lam thế giới, cư dân địa phương đa số cũng là số ít những Lam người lùn thức tỉnh.

"Ba Ba Lạp, ngươi phục vụ cho ai?" Địch Địch Tùng ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chằm chằm vào Ba Ba Lạp.

Ba Ba Lạp cũng không lảng tránh, ngạo nghễ nói: "Đương nhiên là một nhân vật lớn!"

"Nhân vật lớn?" Địch Địch Tùng bĩu môi, mang theo mấy phần xem thường nói: "Lam thế giới có thể có nhân vật lớn nào chứ? Ta nhớ rõ ngươi thuộc Bạch Lệnh binh đoàn..."

"Người xâm nhập!" Ba Ba Lạp ngước cằm, trong thần sắc tràn đầy tự hào nói: "Ta vì Người xâm nhập mà phục vụ!"

"Người xâm nhập!" Địch Địch Tùng ngơ ngác nhìn Ba Ba Lạp "Người xâm nhập hơn mười năm trước?"

"Chẳng lẽ chúng ta còn có người xâm nhập nào khác?" Ba Ba Lạp giơ hai tay, giả vờ hài hước.

Địch Địch Tùng đang ngồi bỗng nhảy dựng lên như bị lửa đốt mông: "Ba Ba Lạp, ngươi điên rồi! Ngươi vậy mà phục vụ cho người xâm nhập! Lẽ nào ngươi không biết người xâm nhập là tử địch của Lam người lùn chúng ta..."

"Hơn mười năm trước, chính là ta dẫn đường cho hắn." Ba Ba Lạp nhìn chăm chú vào Địch Địch Tùng, ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo: "Địch Địch Tùng, ngươi không phải luôn luôn muốn biết ta thức tỉnh lúc nào sao? Chính là năm đó gặp được chủ nhân vĩ đại, Ba Ba Lạp này mới mở mắt nhìn ngắm thế giới này, mà không phải vùng đất màu lam chẳng bao giờ đổi thay kia."

"Trời ạ ..." Địch Địch Tùng dùng ánh mắt khó tin nhìn Ba Ba Lạp, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, bạn tốt của mình vậy mà lại ẩn dấu một hành trình truyền kỳ như thế.

"Cuộc sống chính là kỳ diệu như thế." Ba Ba Lạp mỉm cười: "Ta đúng là không phải một binh sĩ tốt, nhưng là một người dẫn đường đạt chuẩn."

Một lúc lâu, Địch Địch Tùng mới đè nén kích động trong lòng: "Hắn vì sao lại trở về?"

"Không, là con trai của hắn." Ba Ba Lạp vẻ mặt nghiêm túc.

"Hả, ta nhớ không lầm thì người xâm nhập tuổi cũng không lớn, vậy con hắn mới bao nhiêu tuổi? Mười lăm? Mười sáu?"

"Mười tám tuổi." Ba Ba Lạp uốn nắn nói.

"Được rồi được rồi, mười tám tuổi, một thằng nhóc mười tám tuổi, hắn có thể làm được gì?" Địch Địch Tùng đầy mặt cười nhạo nhìn Ba Ba Lạp.

"Truyền kỳ đã định trước chính là truyền kỳ." Ba Ba Lạp rất bình thản nói: "Lúc trước, bão Lam hải là do bọn họ tạo thành."

Địch Địch Tùng ngẩn người, bão Lam hải thời gian trước đã khiến lam người lùn tử thương vô số.

Trầm mặc một lúc lâu, Địch Địch Tùng mở miệng: "Ta sẽ không phục vụ cho tử địch , hơn nữa còn chỉ là một thằng nhóc."

"Vậy thực sự là đáng tiếc." Ba Ba Lạp nhìn chăm chú Địch Địch Tùng, hắn bỗng nhiên cao giọng: "Tỉnh lại đi! Địch Địch Tùng! Chúng ta là ngoại tộc, từ phút giây đầu tiên chúng ta thức tỉnh kia bắt đầu, chúng ta đã là ngoại tộc rồi. Nơi đây vĩnh viễn không cho ngươi cơ hội, ngươi sẽ chỉ yên lặng chết đi, mang theo những thành quả của ngươi vào phần mộ."

Ba Ba Lạp tức giận vô cùng, hắn không biết chính mình vì sao lại tức giận như vậy, hắn xé rách cổ áo, giọng nói sắc bén mang theo vô vàn phẫn nộ: "Đừng quá coi trọng chính mình! Địch Địch Tùng! Hắn là truyền kỳ, mà ngươi, là ai? Ngươi chỉ là kẻ đáng thương bị cô lập! Chỉ cần ta nói ta là thuộc hạ của người xâm nhập, ta hoàn toàn có thể mời chào một đám ở thành A Bỉ Địch Á này! Duy La, Hương Tùng Tán, Tác

Tát, có kẻ nào kém hơn ngươi? Ngươi căn bản chưa từng chứng minh thực lực của chính mình! Toàn bộ Lam người lùn, chẳng ai có thể chứng minh thực lực của chính mình! Ngoại trừ người xâm nhập, còn có ai có thể tập hợp những kẻ ngoại tộc như chúng ta? Địch Địch Tùng! Nói cho ta biết còn có ai không? Chẳng lẽ ngươi muốn mãi mãi lén lút sống ở đây?"

Địch Địch Tùng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Ba Ba Lạp, Ba Ba Lạp trước mặt khác xa một Ba Ba Lạp nhát gan đần độn mà hắn từng biết, tựa như hai người hoàn toàn khác nhau.

"Ta đối với cuộc sống như vậy chán ngấy rồi!" Ba Ba Lạp rít gào: "Chẳng có chút hi vọng! Mỗi ngày đều phải giả ngu ngơ, ngươi biết ta xem bọn họ như cái gì không? Tựa như một đám những con rối di động vậy, mỗi ngày ta đều phải sống chung với một đống con rối, ta con mẹ nó chịu đựng quá đủ rồi!"

Ba Ba Lạp đạp cửa bước ra.

"Ngươi nói ngươi còn có thể vung được đao?" Đường Thiên nhìn chằm chằm Thạch Sâm trước mặt, vẻ mặt không chút cảm xúc.

"Phải!" Thạch Sâm trầm giọng nói, hắn đứng thẳng tắp, ngẩng cao đầu.

"Già đến vậy rồi, còn có thể vung được đao?" Đường Thiên cười nhạt.

Binh rất tự giác mà cách xa Đường Thiên một chút, hiện tại Đường thần kinh biểu hiện rất không thích hợp a, thời điểm này tuyệt đối không thể trêu chọc hắn. Nhớ hôm qua Đường thần kinh bị Thạch Sâm chọc tức không nhẹ, Đường thần kinh chắc chắn đang rất tức giận.

"Có thể!" Thạch Sâm lớn tiếng nói.

Đường Thiên nhoẻn miệng cười, mặt mày hớn hở: "Đây mới đúng là anh hùng a! Ta nói rồi, lão già cứng đầu nhà ngươi chắc chắn không phải dạng hèn nhát, đại thúc, trang bị của bọn họ chuẩn bị tốt chưa?"

Thạch Sâm thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại vượt ải dễ dàng như vậy, nghe được Đường Thiên nói trang bị đều đã chuẩn bị tốt, càng vui mừng hơn nữa.

Binh nhìn thoáng qua Thạch Sâm đang mừng rỡ như điên, trong lòng tràn đầy đồng cảm, hiện tại ngươi cứ cố mà cười nhiều một chút, chờ lát nữa ngươi muốn cười cũng không nổi.

Mỗi một tên cho rằng Đường Thiên là người tốt, sau cùng đều phải chát lòng vì nhận định ngu ngốc của mình.

Tin tưởng ta, ngươi không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải kẻ cuối cùng đâu...

"Đại thúc!"

Binh lập tức phục hồi lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng: "Đã chuẩn bị tốt rồi. Sau khi tỉ mỉ nghiên cứu chiến thuật của Thạch Sâm, ta cho rằng, loại chiến thuật này mạnh nhất ở chỗ biến hóa trạng thái cộng hưởng năng lượng. Khó nhất là ở hai điểm, một là trường đao, cần phải thừa nhận năng lượng cường độ cao, vì thế, chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị một loại trường đao, Hắc Phong đao."

Hắn lấy ra một thanh trường đao màu đen, ném cho Thạch Sâm.

Thạch Sâm tiếp nhận, chém sơ hai cái, khuôn mặt lộ ra vẻ mừng rỡ. Trường đao màu đen, dài khoảng một thước năm, lưng dày lưỡi mỏng, thân đao rộng hơn bàn tay, mang theo vài đường vòng cung tròn bóng nhìn như lá cây, thân đao phủ đầy những vệt đỏ sậm rõ ràng. Đao vừa vào tay, Thạch Sâm đã nhịn không được cười toe toét, xúc cảm tuyệt vời, cũng không biết là dùng vật liệu gì chế thành, hắn tuyệt đối chưa từng gặp qua.

Thạch Sâm truyền năng lượng vào, lập tức ánh đao kéo dài hơn trượng, tựa như một mũi ánh sáng cực lớn, tức thì khóe miệng hắn ngoác đến tận mang tai.

Vương Hoài Tiên cùng Thạch Dũng đứng một bên vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Chỉ có Binh càng lúc càng đồng cảm, một chút nữa ngươi sẽ biết cái gì gọi là vui quá hóa buồn.

Đường thần kinh đa số thời gian đều rất ngốc, nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng ngay lúc hắn không ngu mà gặp hắn...

Nhóm những thanh đao đen này là sản phẩm phụ khi Tái Lôi nghiên cứu việc dùng đá đen tinh luyện ra kim loại đen, cách chế tạo hợp kim còn xa mới được hoàn mỹ, căn cứ nguyên tắc lợi dụng đồ phế thải, Tái Lôi lệnh cho thủ hạ đem bọn nó phát triển thành đao. Vệt đỏ trên thân đao là hồn kim, chỉ là những hồn kim này chỉ số không đủ đạt chuẩn, đám nhân viên học tập "Nguyên tắc lợi dụng đồ phế thải" của Tái Lôi, tiện tay thêm vào. Thanh đao này ngay cả cái tên cũng có thể nhận ra nó là kết quả của biết bao sự tùy ý.

"Đây còn chưa phải là đao của ngươi!" Binh nhắc nhở.

"Vì sao?" Thạch Sâm như thể mèo giẫm phải đuôi, liền nhảy dựng lên, ôm chặt hắc phong đao, cả râu tóc hoa râm đều muốn dựng thẳng, trợn mắt nhìn Binh.

"Nó là trang bị cho đội viên của ngươi, mà trường đao của ngươi càng cần phải xuất sắc hơn nữa, vì vậy chúng ta vì ngươi chuẩn bị một thanh trường đao khác." Binh lấy ra một thanh trường đao xanh thẳm nửa trong suốt, cắm trước mặt Thạch Sâm.

Thạch Sâm ngơ ngác mà nhìn thanh trường đao xanh thẳm, ánh mắt chẳng thể di dời.

So với hắc phong đao, thanh đao này còn hẹp dài hơn nhiều, thân đao tựa như một đại dương sâu rộng, óng ánh trong sáng, có thể nhìn xuyên thân đao thấy rõ mặt đất. Chuôi đao như tuyết trắng không tì vết, tựa như tuyết đọng trên đỉnh núi, lộ ra hàn ý nhè nhẹ.

Trường đao cắm trước mặt hắn, năng lượng xung quanh hình thành một cái vòng xoáy, bị nó hấp dẫn.

Thanh đao này, có linh hồn...

"Nó gọi là Tuyết Mộ Hải." Binh nói: "Từ hôm nay trở đi, nó sẽ thuộc về ngươi. Nó là một thanh đao truyền kỳ, có chiến tích huy hoàng, hi vọng ngươi sẽ không bôi nhọ nó."

Binh nói dối không chớp mắt, Tuyết Mộ Hải là do Tiểu Nhị đêm qua suốt đêm làm không nghỉ, luyện chế ra một kiện hồn bảo. Nhưng mà bây giờ trình độ luyện chế hồn bảo của Tiểu Nhị tăng cao, tuy rằng vội vã chế tạo nhưng cũng là tinh phẩm khó có được.

Thạch Sâm đưa ra bàn tay, mang theo chút run rẩy, trong nháy mắt hắn nắm chặt chuôi đao, cảm nhận được ý thức của thanh đao, hắn bỗng rơi nước mắt.

Lệ già giàn dụa.

Binh không ngừng lại, tiếp tục nói: "Áo giáp của các ngươi chúng ta đã nghiên cứu, đồng thời dựa vào phương án trước đây tiến hành cải tiến. Ý kiến cải tiến chủ yếu là của ta, ta cho rằng sự linh hoạt của áo giáp cùng với khả năng liên kết năng lượng quan trọn hơn so với hiệu quả phòng hộ. Vì vậy chúng ta đặc biệt thiết kế năng lượng cánh cho áo giáp, nó có thể giúp các ngươi càng thêm linh hoạt, đồng thời trong trình độ nhất định có thể hỗ trợ các ngươi khống chế năng lượng."

Thạch Sâm cuối cùng nhịn không được, thất thanh khóc lớn.

Qua năm sáu phút, hắn hắn mới bình tĩnh trở lại, hắn nhấc lên Tuyết Mộ hải, đi tới trước mặt Đường Thiên, quì một gối, trầm giọng nói: "U châu quỷ kỵ, thề sống chết vì đại nhân phục vụ!"

"U... U châu quỷ kỵ..." Sắc mặt Vương Hoài Tiên thoạt cái trắng bệch, lắp bắp, ánh mắt nhìn về phía Thạch Sâm, tựa như gặp quỷ.

Mà Thạch Dũng bên cạnh càng mất khống chế, hàm răng trên dưới đánh nhau lách cách, môi run lẩy bẩy, mặt không còn chút máu, ngao ô một tiếng, trực tiếp bị hù đến ngất xỉu.

"U châu quỷ kỵ..." Đường Thiên lẩm bẩm, tựa hồ rất có lai lịch a... Ngô, đến lúc đó lại hỏi thăm một cái, hiện tại a...

Hắn nhìn về phía Thạch Sâm: "Các ngươi cần thời gian bao lâu để khôi phục sức chiến đấu?"

"Hiện tại đã có thể chiến!" Thạch Sâm hung hãn.

Đường Thiên nhe răng cười: "Rất tốt."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 577: Tinh Ngộ

"Nhiệm vụ đầu tiên của các ngươi, chính là bồi luyện."

Khi Thạch Sâm nghe thấy nhiệm vụ này, tâm tình rất thoải mái, đấu luyện thôi mà, nhiệm vụ này là thoải mái biết bao nha. Vừa hay đang muốn thích ứng với trang bị mới, tuy rằng đây là lần đầu tiên bọn họ trở thành kẻ bồi luyện, nhưng mà Thạch Sâm không hề khó chịu.

"Trước tiên năm người một tổ, tới thử một chút."

Thạch Sâm rất nhanh thỏa mãn ý nghĩ của Đường Thiên, lúc trước Đường Thiên như thiên thần hạ phàm, đến lúc này hồi tưởng lại, hắn vẫn còn cảm thấy khiếp sợ. Hắn biết rõ luồng sức mạnh kia phần lớn là của pháo đài đen, nhưng hắn cũng vô cùng hiếu kỳ với thực lực chân chính của đại nhân.

Thạch Sâm tùy tiện chọn năm người, những người khác đều thành thật chờ ở một bên. Tâm lý hắn khá thoải mái, tuy rằng trong lòng cảm thấy thực lực đại nhân hắn là rất mạnh mẽ, năm người có lẽ rất khó đối phó, nhưng mà bọn họ có tới bốn mươi sáu người, nếu để bốn mươi sáu người so với một mình đại nhân, không thấy mất mặt sao? Tuyệt đối không thể nào làm vậy.

Hửm, ánh mắt của cái tên mặt như lá bài tú-lơ-khơ kia sao trông cứ thấy quái quái...

Thạch Sâm không nghĩ ngợi thêm nữa, một tiểu đội bồi luyện một người, tuy rằng hành vi như thế này có chút xa xỉ, nhưng mà là đại nhân thì chút đặc quyền ấy vẫn phải có. Điều này cũng chứng minh đại nhân

là người một lòng cầu tiến, không cam lòng tụt hậu, đây chính là chuyện tốt a, phải cổ vũ a!

Thạch Sâm lấy tâm tính người từng trải tán thán.

Sau đó trong bồi luyện, Thạch Sâm lập tức chứng minh sự thành thạo điêu luyện của mình. Tuy đầu tiên liên tục bị Đường Thiên đánh bại, nhưng mà sau đó tiểu đội bồi luyện được Thạch Sâm hướng dẫn rất nhanh đã khắc chế Đường Thiên, nhưng lúc này số người bồi luyện đã tăng lên 10 người.

Chà, thực lực đại nhân quả thực không tồi, nhưng mà cách chiến đấu lại khác xa phương pháp chủ lưu hiện nay. Thầy của đại nhân hình như trình độ không được tốt lắm, nhưng mà đại nhân chỉ cần tiếp tục nỗ lực không ngừng, những thói quen chiến đấu kỳ cục kia vẫn có thể thay đổi.

Thạch Sâm vừa lão hoài an lòng (tuổi già an lòng), nhìn thoáng qua thời gian, hả, đã hơn mười tiếng đồng hồ trôi qua, đại nhân thực sự là chăm chỉ a, hắn mở miệng nói: "Đại nhân, không bằng nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ rồi chúng ta lại tiếp tục?"

"Các ngươi đã mệt lắm rồi à?" Đường Thiên nhìn bọn họ.

"Chúng ta? Chúng ta không mệt chút nào, chúng ta là lo lắng đại nhân ngài..." Thạch Sâm giải thích.

"À, vậy thì tiếp tục, ta không mệt." Đường Thiên cũng không ngẩng đầu lên nói.

Thạch Sâm không cho là đúng, trong lòng thầm suy nghĩ, đại nhân đúng là có ý chí chiến đấu, nhưng mà dường như hơi tham chút lợi trước mắt, chính mình phải tìm cơ hội khuyên bảo một chút. Mệt? Cường độ bồi luyện như vậy đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện nhỏ, vì bọn họ là U Châu quỷ kỵ, U Châu quỷ kỵ khiến cho ai nghe tên cũng phải biến sắc.

U Châu không lớn, thanh danh lại lan xa, nó là nơi sản sinh những binh sĩ ưu tú nhất. Ở U Châu, có đầy đủ những phương thức tu luyện nghiêm khắc nhất, trẻ em nơi này sau khi sinh ra, vừa lên năm tuổi đã phải tham gia khóa huấn luyện đặc biệt. Kéo dài đến sau hai mươi tuổi mới có thể hoàn thành.

Người U Châu vốn gan dạ hiếu chiến, sùng bái kẻ mạnh, mà trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, chiến sĩ được đào tạo ra đương nhiên có trình độ cực cao. Ở U Châu, chỉ có binh sĩ mạnh nhất mới có thể được xưng là Quỷ kỵ, trong toàn bộ những binh sĩ hoàn thành huấn luyện, chỉ có hai phần trăm là có thể được gọi là Quỷ kỵ.

Binh sĩ U Châu ở bất kỳ đâu cũng là người khiến các châu giành mua, mà U Châu quỷ kỵ càng là kẻ chạm tay có thể bỏng. Thực sự khiến U Châu quỷ kỵ danh chấn thiên hạ là bởi một chiến dịch ở vùng phía Bắc hơn sáu trăm năm trước, danh tướng Đồ Qua mang theo chín mươi sáu gã Quỷ kỵ, dùng tốc độ nhanh nhất lặng lẽ vượt qua mười chín châu, ngay thời điểm quyết định bất ngờ tấn công hậu cần của đại quân Bắc địa, đốt trụi liên tiếp năm căn cứ vật tư, một lần hành động táo bạo xoay chuyển cả chiến cuộc.

Chín mươi sáu gã U Châu Quỷ kỵ, không một người bị thương.

Một trận chiến này khiến cho Đồ Qua thành danh, xác định địa vị Nam vực đệ nhất châu của Nguyên châu, cũng khiến U Châu quỷ kỵ khẳng định danh xưng "Nam vực binh vương" của mình.

Từ sau trận chiến này, U Châu quỷ kỵ trở thành binh sĩ mà mỗi thế lực đều tha thiết ước mơ, vì vậy vô số kẻ giả mạo U Châu quỷ kỵ bắt đầu xuất hiện, lẫn vào các thế lực. Liên tục những vụ án giết chủ đoạt tài sản vô cùng ác độc khiến thanh danh U Châu quỷ kỵ nhanh chóng tụt dốc.

Trong thời gian ngắn, U Châu quỷ kỵ có tiếng xấu khiến cho hoàn cảnh sống của bọn họ nhanh chóng chuyển biến xấu, rất nhiều U Châu quỷ kỵ buộc phải trở thành giặc cướp.

Dần dần, U Châu quỷ kỵ trở thành cái tên ám chỉ giặc cướp đáng sợ nhất, phong bình nhật ác.

Trải qua sáu trăm năm mưa gió, U Châu binh sĩ càng ngày càng có ít người tham gia kiểm tra quỷ kỵ. Kiểm tra quỷ kỵ dần trở thành một phong tục địa phương đã xuống dốc, chỉ có những thôn làng truyền thống nhất còn duy trì. Hơn nữa cho dù bọn hắn thông qua kiểm tra quỷ kỵ, cũng sẽ giấu diếm thân phận U Châu quỷ kỵ của bọn họ.

Cho nên khi Vương Hoài Tiên cùng Thạch Dũng nghe được Thạch Sâm khẳng định thân phận U Châu quỷ kỵ thì vẻ mặt kinh sợ kia tuyệt đối không phải giả tạo.

Bốn mươi sáu người trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhất của U Châu quỷ kỵ, bồi luyện một người mà lại cảm thấy mệt? Vậy quá buồn cười rồi!

Thạch Sâm không cho là đúng.

Chớp mắt đã qua ngày thứ ba.

Số người bồi luyện cùng Đường Thiên đã tăng lên đến mười lăm người, hắn tỉ mỉ quan sát mười lăm người trước mặt, mười lăm người đứng thành hình thoi, vẫn duy trì khoảng cách tương ứng lẫn nhau.

"Bắt đầu."

Thạch Sâm vừa dứt lời, thân thể mười lăm người lập tức xuất hiện ánh sáng, năm cơ thể ánh sáng nhanh chóng dung hợp, hóa thành một thể. Đường Thiên thầm kinh ngạc, nếu như lúc này hắn nhắm mắt lại, hắn nhất định sẽ cho rằng trước mặt là một người, chứ không phải mười lăm người.

Binh đứng một bên vẻ mặt cũng lộ ra mấy phần nghiêm trọng, đây chính là năng lượng đồng bộ. Đối với binh đoàn mà nói, năng lượng

càng đồng bộ, nghĩa là tiêu tốn năng lượng càng ít, năng lượng có thể thuyên chuyển càng nhiều.

Hiệu suất đồng bộ 80%.

Binh âm thầm phán đoán, sắc mặt hơi khó coi, lúc trước năm người có hiệu suất đồng bộ 80% cũng không khiến hắn động lòng. Nhưng mà sau đó, dù là mười người, mười lăm người, hiệu suất đồng bộ vẫn như cũ giữ ở mức 80%, điều này tạo thành rung động khá lớn đối với Binh. Số lượng càng nhiều, hiệu suất đồng bộ thường thường sẽ giảm xuống, nhưng đội ngũ của Thạch Sâm không có.

80%, Đại Hùng tọa không có một chi binh đoàn nào có thể thực hiện đồng bộ năng lượng hoàn mỹ đến thế. Mà tiểu đội Thạch Sâm tùy tiện lấy ra mười lăm người liền có thể thực hiện đồng bộ năng lượng hoàn mỹ tới vậy, Binh thậm chí hoài nghi, dù cho bốn mươi sáu người đồng thời xuất chiến, Thạch Sâm cũng có thể khiến hiệu suất đồng bộ năng lượng đạt được 80%.

Lẽ nào thánh vực binh đoàn đã mạnh đến thái quá như vậy sao?

Đột nhiên, Binh cảm nhận được áp lực cực lớn.

Đường Thiên không nghĩ nhiều như vậy, hắn tiến vào trạng thái chiến đấu, tập trung vô cùng. Hắn như một con dã thú, đang liều mạng tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Hắn quyết định thử công kích thăm dò.

Lắc mình một cái, hắn như một vệt tàn ảnh xuất hiện bên trái tiểu đội.

Mười lăm người cùng nhau vung đao, năng lượng mạnh mẽ dao động khiến Đường Thiên giật mình. Nhiều hơn năm người khiến áp lực của Đường Thiên lập tức tăng mạnh.

Chỉ thấy quanh thân tiểu đội sáng ngời ánh sáng, ngay sau đó một đường ánh đao rộng hơn trượng gào thét phóng tới trước mặt Đường

Thiên.

Đường Thiên không hề né tránh, hắn muốn thử xem uy lực một đao này như thế nào.

Trầm eo xoay người, hít sâu một hơi, nghênh đón đường ánh đao kia, một quyền đánh tới.

Nắm tay cùng ánh đao tiếp xúc trong nháy mắt, Đường Thiên chỉ cảm giác một cổ lực lượng kinh người theo cánh tay phản chấn về cơ thể, lực lượng mạnh mẽ tới nỗi hắn dám khẳng định nếu như hắn không thu quyền, xương cánh tay nhất định sẽ gãy.

Áp lực mạnh mẽ cũng khiến Đường Thiên bộc phát tiềm năng, không hề do dự, hữu quyền thu hồi, tả quyền xuất kích, liên tục ra quyền nhanh như tia chớp, trong thời gian cực ngắn đã có mười quyền chuẩn xác bắn trúng cùng một vị trí trên thân ánh đao.

Phanh!

Ánh đao vỡ tan.

Thạch Sâm kìm lòng không được mà đứng lên, mười quyền này tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn. Hắn chưa từng gặp qua tốc độ ra quyền nhanh như vậy, giống như sấm rền chớp giật, hắn thậm chí khó mà thấy rõ ràng mỗi một quyền của Đường Thiên.

Hơn nữa hắn không nhìn thấy một chút ánh quyền, nói cách khác, đại nhân ra quyền, không hề vận dụng năng lượng.

Thuần túy lực lượng cơ thể?

Quan sát suốt mấy ngày qua, nhưng Thạch Sâm vẫn cảm thấy khó mà tưởng tượng.

Hai tay Đường Thiên có chút tê dại, nhưng mà hắn đầy vẻ phấn chấn, lo lắng trong lòng bị quét sạch không còn. Bồi luyện qua mấy ngày nay,

khiến hắn minh bạch, thánh vực tuy rằng cường đại, nhưng cũng không phải không thể chiến thắng. Tất cả mọi hệ thống, cũng không hề phân chia cao thấp, chúng chỉ là những con đường khác nhau. Mạnh mẽ hay không, không phải do ngươi lựa chọn con đường nào, mà là trên con đường của chính mình đi được bao xa.

Đột nhiên tỉnh ngộ, khiến lòng Đường Thiên bỗng trở nên yên tĩnh. Xao động cùng nôn nóng trong những ngày qua đã bị quét sạch không còn.

Bỗng nhiên, khắp bầu trời đầy những ánh đao tinh mịn, từ trong ánh sáng của mười lăm người bay ra, như một đám ong vò vẽ nhào tới Đường Thiên. Mỗi một chùm ánh đao lớn bằng bàn tay, mang theo khiếu âm khiếp người.

Đường Thiên trầm tâm tĩnh khí, nửa thân dưới không chút động đậy, thân hình hơi hơi trầm xuống, nghênh đón những ánh đao này.

Chưa bao giờ lòng hắn bình tĩnh phẳng lặng như lúc này. Toàn bộ vũ kỹ đã từng học tập lướt nhanh trong lòng hắn. Những vũ kỹ muôn hình vạn trạng kia bỗng trở nên thật rõ ràng trong mắt hắn.

Những kỹ xảo vận dụng chân lực của vũ kỹ bỗng nhẹ nhàng biến mất như khói mây, tinh hoa của vũ kỹ, ở trong lòng hắn lặng yên trồi lên mặt nước.

Vũ kỹ ỷ lại năng lượng, đó là bởi thân thể võ giả không cách nào đạt được loại tình trạng này.

Đôi mắt Đường Thiên đột nhiên lóe lên tia sáng sắc lạnh, quát lớn một tiếng, hữu chưởng quỷ dị lật nhẹ, năm ngón tay như móc, một trảo lộ ra, nghênh đón ánh đao.

Tê lạp lạp!

Hoa lửa chói mắt, theo đầu ngón tay Đường Thiên nở ra.

Binh ngây ngẩn cả người, đây chính là... Hỏa Liêm quỷ trảo? Nhưng mà uy lực chiêu này, hình như mạnh hơn Hỏa Liêm quỷ trảo nhiều a...

Năm ngón tay Đường Thiên rung động với biên độ cực nhỏ, ma sát không khí, nhiệt độ hoa lửa nhanh chóng tăng cao, nguyên bản ánh sáng màu hồng biến thành bạc trắng, nó vẫn tiếp tục tăng nhiệt.

Năng lượng dư thừa trong không trung nhanh chóng bị đốt cháy, ánh sáng bạc chói mắt nhanh chóng co rút, biến thành điểm sáng nhỏ như ngôi sao.

Hô!

Bên trong phương viên ba trượng quanh thân Đường Thiên phập phềnh những đốm lửa cháy sáng như thể vô số đom đóm giữa trời đêm. Chúng tụ tập về đầu ngón tay của Đường Thiên, hình thành năm vòng xoáy ánh sáng vô cùng diễm lệ.

Ánh đao tinh mịn vừa đụng tới những điểm sáng này, liền dồn dập băng vỡ.

Mười lăm người cực kỳ hoảng sợ, những điểm sáng như đom đóm đang bay đến trước mặt bọn họ.

Nhìn chăm chú vào những điểm sáng bay đi, Đường Thiên trong lòng yên tĩnh, Quỷ vương hỏa lưu huỳnh, vẫn luôn mỹ lệ như thế. Trước đây Quỷ vương hỏa lưu huỳnh một lần chỉ có năm con, nhưng mà trước mắt dày đặc chi chít, lại có thành trăm nghìn.

Chính mình lại tiến bộ a.

Quỷ trảo tiền bối, người có thấy không? Hỏa Liêm quỷ trảo ở trên tay ta đã trở nên mạnh hơn, ngài nhất định rất hài lòng đi...

Đường Thiên lòng tràn đầy kiêu ngạo, pha lẫn nhàn nhạt đau thương.

Oanh, ánh sáng quanh mười lăm người, băng vỡ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 578: Ác Mộng Bồi Luyện

Thạch Sâm đối với tốc độ tiến bộ của Mãnh Nam đại nhân cảm thấy khiếp sợ, trải qua mấy ngày ngắn ngủi, số người bồi luyện đã tăng lên hai mươi lăm người. Thuộc hạ của hắn đều là U Châu quỷ kỵ, là tinh nhuệ chân chính, thực lực của bọn họ như thế nào, không có người nào rõ ràng hơn chính Thạch Sâm.

Thạch Sâm đối với lai lịch của Mãnh Nam đại nhân không chút hoài nghi, thân thể cường hãn như sắt thép, ngoại trừ dã nhân, hắn thực sự không cho là nơi khác có người nào lại sở hữu thân thể mạnh mẽ đến vậy.

Mãnh Nam…Mãnh Nam, thực sự là người cũng như tên.

Nhưng mà khiến hắn cảm thấy không thể tưởng tượng chính là, chiêu thức của Mãnh Nam đại nhân vô cùng tinh diệu, lẽ nào vũ kỹ của Dã Nhân châu đã phát triển đến tình trạng lợi hại như vậy rồi sao?

Hơn nữa Mãnh Nam đại nhân vô cùng am hiểu lợi dụng ưu điểm bản thân, đối với chiến đấu có trực giác vô cùng nhạy bén, mỗi khi quan chiến, hắn đều tâm sinh tán thán. Những chuyển động biến hóa khó lường kia, hắn đều không thể dự liệu.

Nhưng mà, nếu đánh giá chỉnh thể, hắn lại không xem trọng. Trong thời đại binh đoàn mới là chủ lưu này, phương thức chiến đấu của Mãnh Nam đại nhân đơn thương độc mã, đã định trước là thành không thể thành tựu. Nhưng hắn nghĩ lại một chút, nếu như phải phiền tới Mãnh Nam đại nhân xông pha chiến đấu, vậy bọn họ cũng quá thất bại rồi. Huống chi, Mãnh Nam đại nhân còn có Binh đại nhân phụ trợ.

Mấy ngày trôi qua, Binh đại nhân đã khiến Thạch Sâm tâm phục khẩu phục, Binh đại nhân trình độ tuyệt đối phi phàm. Binh đại nhân cho Ngư Long biến của hắn vài cái kiến nghị nho nhỏ, không cái nào không đánh trúng yếu điểm. Thạch Sâm thử qua một chú, trải qua thay đổi, uy lực Ngư Long biến tăng lên hai mươi phần trăm.

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ chân chính, hơn nữa là người lợi hại nhất từ trước tới nay Thạch Sâm từng gặp!

Ngư long biến là lúc Thạch Sâm tuổi còn trẻ sáng chế, sau mấy chục năm liên tục chiến đấu ở các chiến trường, loại chiến thuật này không ngừng được thay đổi cải tiến, từ sau lần cải tiến cuối cùng vào năm năm trước, Thạch Sâm cho rằng Ngư Long biến đã đạt tới hoàn mỹ.

Hai mươi phần trăm, cái này gần như khác biệt hai cấp bậc, cũng khiến Thạch Sâm nhận rõ hắn cùng Binh đại nhân chênh lệch như thế nào.

Mãnh Nam đại nhân có võ tướng xuất sắc như vậy phụ tá, vậy lai lịch tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Ba ngày đầy khiếp sợ đã qua, khi ngày thứ tư bắt đầu, tình huống bắt đầu phát sinh biến hóa. Mãnh Nam đại nhân y nguyên duy trì liên tục bồi luyện cường độ cao, khiến Thạch Sâm lại một lần nữa tán thán thể lực Mãnh Nam đại nhân thực là chẳng kém dã thú.

Tỉnh Hào dùng tên giả là Kiếm Ngô, cũng hi vọng tham gia đối luyện.

Thạch Sâm đối với Kiếm Ngô đại nhân ấn tượng vô cùng khắc sâu, một kiếm lần trước, năng lượng ba động tuy rằng cũng không mạnh, lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc. Điều này nghĩa là Kiếm Ngô đại nhân, đăng đường nhập thất là chân chính kiếm khách. Cao thủ như vậy là thiên kim khó cầu, duy nhất đáng tiếc là hình như hắn không hiểu chiến trận, bằng không mà nói đây tuyệt đối là một mũi nhọn sắc bén nhất.

Thạch Sâm đương nhiên lập tức đáp ứng.

Một lát sau, Lăng Húc dùng tên giả Trát Tử (đâm chết), à không, là Tra Tư, cũng chạy tới đây yêu cầu tham gia bồi luyện, Thạch Sâm cũng đáp ứng.

Sau đó Hạc dùng tên giả là Điểm Nhất Tán, à không, là Điển Y Tán, muốn thỉnh cầu tham gia bồi luyện, Thạch Sâm cũng thoải mái đáp ứng luôn.

Ba người này thực lực tất cả đều rõ ràng, nếu như có thể đem bọn họ dẫn vào binh đoàn, đó tuyệt đối là một trợ lực cực lớn. Theo cách nhìn của Thạch Sâm, những cao thủ này sở dĩ không đồng ý gia nhập vào binh đoàn, chính là đối với thực lực của bản thân vô cùng tự tin, nếu như bọn họ hiểu rõ thực lực cá nhân, vĩnh viễn không cách nào cùng binh đoàn chống lại, vậy tất nhiên sẽ đi lên con đường binh đoàn.

Mãnh Nam đại nhân thì hắn không nghĩ nữa rồi, còn ba cao thủ này, trái lại có thể nghĩ cách.

Vì vậy Thạch Sâm đặc biệt căn dặn thủ hạ, không cần giữ lực. Hắn cùng thuộc hạ, tất cả đều gia nhập nhóm bồi luyện.

Nhưng mà hắn vạn lần không ngờ, một trận ác mộng chỉ vừa mới bắt đầu.

Thể lực ba người không xuất sắc như Mãnh Nam đại nhân, nhưng cũng vẫn tương đương không kém lắm. Thời gian đầu, ba người đối với cách chống lại binh đoàn hiển nhiên không có chút kinh nghiệm. Bị thuộc hạ của Thạch Sâm áp chế vô cùng chật vật, điều này khiến Thạch Sâm rất thỏa mãn.

Những tên này hắn là biết rõ lợi hại rồi đi...

Nhưng mà sau đó, ba người rất nhanh biểu hiện ra năng lực học tập cực cao, bọn họ tiến bộ thần tốc, bởi vì đại đa số U Châu quỷ kỵ đều

phải bồi luyện cùng Đường Thiên, không cách nào, Thạch Sâm tự mình vào trận.

Thạch Sâm vào trận hiệu quả liền tăng vọt, ba tiểu đội đầu đuôi gắn kết, hắn ở vị trí trung tâm, đồng thời khống chế ba tiểu đội, thành thạo điêu luyện.

Ba người lần thứ hai bị áp chế đến chật vật vô cùng.

Nhưng mà khiến Thạch Sâm không thể ngờ chính là, sự bền bỉ cùng chịu đựng của ba người lần thứ hai vượt khỏi dự tính của hắn. Một trận ác mộng, cứ như thế bắt đầu.

Hắn bắt đầu cảm thấy mệt nhọc.

Cũng may ngay thời điểm này, ba người cuối cùng mệt mỏi nằm úp sấp xuống, Thạch Sâm thở dài nhẹ nhõm. Mọi người đều ngồi dưới đất nghỉ ngơi, Thạch Sâm nhẹ thở gấp nói: "Thể lực các ngươi, thực sự là rất tốt."

Tỉnh Hào gật đầu: "Còn được."

Lăng Húc trợn mắt nhìn: "Ngươi là đang khoe khoang sao?"

Hạc mang theo áy náy: "Ngươi không cần để ý hắn."

Thạch Sâm: "..."

Mười phút sau, Lăng Húc nhảy ra, Tỉnh Hào đứng lên, Hạc cũng vươn thân đứng dậy.

"Lại đến!" Ba người đồng thanh, bọn họ là linh năng lượng thể, khả năng khôi phục vô cùng xuất sắc.

Thạch Sâm: "..."

Năm tiếng đồng hồ sau, ba người lần thứ hai mệt nằm úp sấp xuống. Lần này Thạch Sâm cùng những đội viên khác cũng cực kỳ mệt mỏi, rất

nhiều người đặt mông ngồi xuống đất, cả người mồ hôi như mưa.

Thạch Sâm mồ hôi đầy mặt thở hổn hển: "Tthể lực các ngươi quả thực thật quá tốt!"

Tỉnh Hào gật đầu: "Còn được."

Lăng Húc trợn mắt nhìn: "Ngươi lại đang khoe khoang sao?"

Hạc rất bình tĩnh: "Ta nghĩ ngươi hẳn là không để ý hắn rồi."

Thạch Sâm: "..."

Mười phút sau, nhìn thấy Lăng Húc nhảy dựng lên, Thạch Sâm sắc mặt thay đổi, quả nhiên, Tỉnh Hào cùng Hạc cũng đồng thời đứng lên.

"Lại đến!" Ba người đồng thanh.

Thạch Sâm: "..."

Năm tiếng đồng hồ sau.

Bắp chân Thạch Sâm thậm chí đã run lên, các đội viên xung quanh hắn tất cả đều ngã trái ngã phải, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch. Thạch Sâm đã không có khí lực để tiếp tục cảm thán đám súc sinh này thể lực tốt đến bao nhiêu rồi.

Tỉnh Hào gật đầu: "Các ngươi nghỉ ngơi nhiều một chút đi."

Lăng Húc trợn mắt nhìn: "Sao không khen thể lực chúng ta tốt như lúc nãy nữa rồi?"

Hạc bình tĩnh: "Ngươi ngậm miệng."

Mười phút sau, ba người bộ dáng sinh long hoạt hổ tinh lực vô hạn đứng dậy, khiến bọn Thạch Sâm sắc mặt mỗi người đều biến đen. Hạc thấy thế, nhân tiện nói: "Lần này nghỉ ngơi nhiều một chút đi."

Thạch Sâm thở dài nhẹ nhõm, sau đó chỉ thấy ba người tiến đến cùng nhau, ba người thảo luận vô cùng sôi nổi.

"Nhược điểm của bọn họ là ngay sau chớp mắt ra chiêu, nhất là liên tục ra chiêu, phòng ngự của họ sẽ xuất hiện một kẽ hở cực ngắn. Chỉ cần xuất kiếm thật nhanh sẽ có thể xuyên thủng phòng tuyến." Tỉnh Hào nói.

"Bọn họ còn có nhược điểm là trong khoảnh khắc điểm bị công kích cao hơn chín mươi sáu phát, phòng tuyến lập tức sẽ xuất hiện kẽ hở. Chỉ cần ta xuất thương đủ nhiều, phòng tuyến bọn họ sẽ sụp đổ ngay." Lăng Húc nói.

"Nhược điểm của bọn họ là tinh thần ba động, tấn công vào góc độ nhất định sẽ có thể quấy rầy hiệu suất đồng bộ của họ. Chỉ cần tìm được góc độ vàng để công kích, phòng tuyến của bọn họ sẽ lập tức bị xé rách." Hạc nói.

Nghe vậy, Thạch Sâm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tay chân một mảnh lạnh lẽo. Bản thân hắn đối với những chiến trận quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn, thậm chí rõ ràng hơn so với bản thân mình, vì vậy ba người thảo luận làm cho trong lòng hắn như có ba vụ nổ khiến đại não hắn trống rỗng.

Mười phút sau.

"Đi nào!" Ba người đồng thanh nói.

Thạch Sâm cũng không biết chính mình thế nào bò dậy, nhưng mà hắn làm người tuy rằng không đủ khéo đưa đẩy, nhưng nội tâm lại cực kỳ kiêu ngạo. Không riêng gì hắn, thủ hạ của hắn U Châu quỷ kỵ cũng vậy, không người nào mà không phải dạng mắt cao hơn đầu, sao lại chịu thua.

Bọn họ giãy dụa bò dậy.

Tỉnh Hào ba người lúc trước biểu hiện sở dĩ không tốt như vậy, chính là bởi bọn họ đối với chiến pháp của thánh vực thực sự quá xa lạ, đối với hoàn cảnh năng lượng cao của thánh vực cũng quá xa lạ. Dần dần bọn họ đối với binh đoàn chiến pháp quen thuộc, đối với thánh vực quen thuộc, bọn họ từ từ tìm được biện pháp.

Đường Thiên biểu hiện càng thêm xuất sắc, hắn chỉ một người đã có thể kiềm chế hai mươi lăm tên U Châu quỷ kỵ. Đương nhiên, đây chỉ là kiềm chế, nếu như là chính diện xung phong đối kháng, Đường Thiên tuyệt đối không phải đối thủ.

Uy lực của binh đoàn, luôn đạt cực hạn khi xung phong.

Bởi vì khi xung phong thì năng lượng có thể điều động sẽ đạt tới một mức độ cực kỳ kinh khủng. Lượng biến đạt được chất biến, khi trị số năng lượng cao đến một tình trạng nhất định, kẽ hở, sơ hở đều trở nên không trọng yếu.

Đường Thiên từ từ tìm đến bí quyết, cùng binh đoàn chiến đấu không thể đối cứng, mà cần phải không ngừng biến ảo vị trí, không ngừng dây dưa, không ngừng tiêu diệt từng bộ phận, tối kỵ nhất chính là cứng đối cứng hoặc bị bao vây.

Trong khoảng thời gian này thực lực Đường Thiên tiến bộ cực nhanh, lần trước giác ngộ, tựa như đẩy ra một ô cửa sổ, Hỏa Liêm quỷ trảo trên tay hắn được tân sinh, cũng khiến hắn có nhiều thêm một thủ đoạn công kích trọng yếu. Đường Thiên lúc này mới nhớ lại, trong thân thể mình có rất nhiều thứ kỳ quái, như là Ma quỷ hỏa, như đao ấn, hắn luôn bỏ mặc chưa từng chân chính khai quật uy lực của chúng.

Vừa nghĩ như thế, Đường Thiên cảm thấy tiềm năng của bản thân có thể khai thác là rất nhiều, điều này làm cho hắn có chút hưng phấn.

Thánh vực quả nhiên không hổ là thánh vực a, thực sự là lợi hại, chính mình cũng chỉ có thể kiềm chế hai mươi lăm người.

Tạm thời trắc trở cũng không hề khiến Đường Thiên cảm thấy uể oải, trái lại khiến hắn có chút hưng phấn, khiêu chiến như vậy mới khiến người ta tràn đầy nhiệt tình!

Đường Thiên hoàn toàn không biết, Thạch Sâm cùng đám thủ hạ U Châu quỷ kỵ, là loại binh sĩ nhanh nhẹn dũng mãnh tới mức nào. Hai mươi lăm tên U Châu quỷ kỵ, dù là ở thánh vực, cũng là một cổ lực lượng không được phép xem thường.

Hơn nữa còn là U Châu quỷ kỵ được vũ trang đầy đủ, tuy rằng trong mắt Binh, những trang bị này vẫn chưa thể khiến bọn Thạch Sâm phát huy sức chiến đấu chân chính, nhưng mà những thứ này đã là trang bị mà Thạch Sâm nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Nhưng mà hiện tại, toàn bộ U Châu quỷ kỵ, tất cả đều như một bãi bùn nhão.

Binh ở một bên yên lặng mà quan sát, làm các loại phân tích, hắn đối với chiến pháp của binh đoàn Thánh vực cũng vô cùng hiếu kỳ.

Lợi hại là lợi hại, chỉ là... hình như chưa từng trải qua đại chiến trường kỳ a...

Binh vuốt cằm, nhìn bọn Thạch Sâm vô cùng mệt mỏi, nghĩ thầm có nên tăng thêm cho đám gia hỏa này chút sự huấn luyện độ bền a.

Mà vào lúc này, Bảo Quang thành Tôn Chính, cũng nhận được mệnh lệnh thúc giục của cấp trên.

"Thạch Sâm này cũng quá lề mề rồi đi, đã là bao nhiêu ngày rồi?" Tôn chính bất mãn nói.

Một gã thủ hạ cười nói: "Đại nhân hà tất sốt ruột?"

Tôn Chính trừng hắn liếc mắt: "Sao có thể không sốt ruột? Mặt trên thế nhưng là hạ tử lệnh rồi. Ta vừa nghe nói, hai mươi hai binh đoàn

nhiệm vụ chưa hoàn thành, kết quả sao chứ, đội trưởng tạm thời bị cách chức, Phó đoàn trưởng bị xử quyết rồi."

Thủ hạ không khỏi cực kỳ hoảng sợ: "Không thể nào!"

Tôn Chính càng nghĩ càng sợ, khuôn mặt có chút vặn vẹo: "Lẽ nào Thạch Sâm cũng nghe được tin tức? Muốn khiến ta chết? Không được! Các ngươi tất cả đều phải đứng lên cho ta, bắt người! Ai dám phản kháng, giết ngay tại chỗ! Hai mươi vạn dân phu, chúng ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ!"

Những người khác liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh sợ trong mắt từng người, lập tức chạy về phía quân doanh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 579: Lựa Chọn Ngu Ngốc

"Thành thật chút!"

Thạch Dũng trên lưng đau xót, máu tươi tung toé, một vết roi hằn sâu trên lưng hắn. Thạch Dũng không có hé răng, trong mắt hắn hiện lên vẻ căm hận. Dây thừng màu xanh thẫm siết chặt vào thịt hắn, khiến hắn hoàn toàn mất cảm ứng với năng lượng, trong cơ thể hư thoát dập dờn, một chút sức lực cũng không có.

Dây thừng màu xanh thẫm gọi là tù tác, chuyên sử dụng để trói tù nhân, nó sẽ siết thật chặt cơ nhục tù nhân, tác dụng lớn nhất của nó là ngăn cách cảm ứng của tù binh với năng lượng bên ngoài.

Tù binh không cách nào điều động năng lượng, không chút uy hiếp.

Tù tác dài dặc trói hơn hai trăm người, bọn họ tựa như súc vật, bị trói thành một chuỗi.

"Nhẹ chút, không được để chết." Một tên sĩ quan cấp uý quở trách. Chiến quả của bọn họ cũng không nhiều, dân chúng bên trong Bảo Quang thành chưa đến tám ngàn người, cách mục tiêu nhiệm vụ của bọn họ còn kém quá xa. Bọn họ đột nhiên ý thức được nhiệm vụ lần này không thể dễ dàng hoàn thành, mà những hình phạt tàn khốc kia khiến bọn họ vô cùng sợ hãi, bọn họ bất chấp tất cả, bắt luôn người già và trẻ em để góp cho đủ số lượng.

Còn một đội ngũ khác thì đi tìm Thạch Sâm.

Ánh mắt Thạch Dũng có chút lạnh, khóe miệng còn hiện lên vẻ cười nhạt. Nếu là những người này biết được Thạch Sâm đã bị Mãnh Nam đại

nhân thu phục, sẽ cảm thấy như thế nào?

Mãnh Nam đại nhân tạm thời không nói, chỉ riêng Thạch Sâm đại nhân thống lĩnh U Châu quỷ kỵ cũng đủ tiêu diệt những kẻ này. Khi hắn biết được Thạch Sâm đại nhân thống lĩnh không ngờ lại là U Châu quỷ kỵ thì suýt chút nữa đã dọa hắn tè ra quần rồi.

Nhưng mà thực sự hung mãnh mới là Mãnh Nam đại nhân a, dùng sức một mình đánh bại năm mươi mốt tên U Châu quỷ kỵ, chiến tích như vậy nếu như truyền ra ngoài, người khác khẳng định đều không tin đi.

Hắn xung phong nhận việc quay trở về cũng vì muốn dò xét động thái của những người này. Ngay lúc binh đoàn này động thủ thì hắn đã truyền tin tức ra ngoài, Mãnh Nam đại nhân nhất định sẽ nhận được tin. Thậm chí vì tránh khỏi những tổn thất không cần thiết, hắn thậm chí ra lệnh Bảo Quang hương đoàn đầu hàng.

Bỗng nhiên, tiếng hai người nghị luận lọt vào tai Thạch Dũng, Thạch Dũng thoáng cái ngây người.

"Tôn Chính đại nhân mặt mũi thực sự là lớn, một cái nhiệm vụ điều động dân phu, ngay cả Tôn Kiệt đại nhân thống lĩnh binh đoàn thứ tám cũng tới hỗ trợ."

"Ngươi thật thiếu hiểu biết, Tôn Kiệt đại nhân là biểu ca của đại nhân chúng ta, hai nhà quan hệ rất gần!"

"Tôn gia quả nhiên không hổ là Tôn gia a!"

"Đúng vậy..."

Thạch Dũng sắc mặt đại biến, tên của Tôn Chính hắn chưa từng nghe nói. Nhưng mà một trong Phồn Tinh tam tinh Tôn Kiệt, hắn sao có thể không biết? Binh đoàn thứ tám cũng là một trong ba binh đoàn tinh nhuệ nhất Phồn Tinh châu, Tôn gia đã đầu tư cho binh đoàn này vô số tâm

huyết, dù là trang bị hay trình độ binh sĩ đều vượt xa so với binh đoàn phổ thông của Phồn Tinh châu.

Thạch Dũng tràn đầy hối hận, tin tức trọng yếu như thế mà chính mình lại không có tìm hiểu đến.

Hết rồi... Hắn thần tình suy sụp.

"Binh đoàn thứ ba trong mười hai binh đoàn tổng cộng quân số khoảng một ngàn năm trăm người, binh đoàn này xếp hạng gần cuối ở Phồn Tinh châu cho nên trang bị rất tệ. Lúc Tôn Chính không chưa tới, thường ngày chiến thuật và huấn luyện do ta quản lý chặt chẽ, sau khi Tôn Chính tới, binh lính đi theo hắn sống phóng túng, không còn chấp hành kỷ luật nữa."

Lúc Thạch Sâm đang giới thiệu vắn tắt binh đoàn, có chút xấu hổ, hắn thân là binh đoàn trưởng nhưng không cách nào khống chế binh đoàn, đó chẳng phải việc vinh quang gì.

Hắn nói tiếp: "Tôn Chính người này không có bản lĩnh gì, so với biểu ca Tôn Kiệt của hắn kém đến xa, là một cái giá áo túi cơm. Thực lực Tôn Kiệt rất mạnh, hắn là vô song võ tướng."

"Vô song võ tướng?" Đường Thiên sửng sốt, danh từ quen thuộc này khiến hắn có chút kinh ngạc.

Binh cũng kinh ngạc không kém, nhưng hắn nhanh chóng lộ vẻ bừng tỉnh, nơi đây vốn là cố hương của đoàn trưởng.

"Ừ, vô song là 【 Nhận lưới 】." Thạch Sâm sắc mặt có chút nghiêm trọng.

"【 Nhận lưới 】? Đó là cái gì?" Binh không khỏi hỏi.

"Không biết." Thạch Sâm lắc đầu: "Ta chưa từng gặp qua, nhưng mà hắn đã từng lập được chiến tích dùng một trăm hai mươi người vây giết bảy trăm người."

"Lão Thạch, ngươi là vô song võ tướng sao?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi Thạch Sâm.

Thạch Sâm hai mắt bừng sáng, nhếch miệng cười, lộ ra một chiếc răng vàng: "Ta chỉ huy chỉ có 500, quân hàm chỉ có thể là trung úy, khó tránh khỏi bị người khinh thường. Nhưng ngoại trừ những huynh đệ này, không có người biết được ta là vô song võ tướng, vô song của ta là 【Quỷ kỵ】."

"Quỷ kỵ?" Đường Thiên càng cảm thấy khó hiểu, nhận lưới cái này ngược lại có thể giải thích, mà Quỷ kỵ khiến người ta có chút không lý giải được.

"Chỉ có đội viên đều là U Châu quỷ kỵ mới có thể sử dụng, nhưng mà uy lực cũng không tệ." Thạch Sâm trong giọng nói lộ vẻ ngạo nghễ.

"Không thể chỉ huy nhiều hơn à?" Binh hỏi, đối với võ tướng mà nói, khả năng chỉ huy so với sức mạnh cá nhân quan trọng hơn nhiều. Chỉ huy 500 quả thực quá thấp, chỉ có thể đủ một đội tiên phong, mà không cách nào khống chế một binh đoàn. Binh đoàn loại nhỏ cũng có hơn ngàn người. Không thể chỉ huy nhiều hơn, cũng nghĩa là tiềm lực của võ tướng không lớn.

"Không thể nhiều hơn." Thạch Sâm trái lại không quá để ý: "Có thể là bởi phương thức tu luyện của chúng ta đi, U Châu chưa từng có danh tướng."

Binh gật đầu không nói, hắn có chút thất thần, hắn nghĩ tới đoàn trưởng. Binh đoàn từ không thành có, mỗi người trong số bọn họ vốn đều từng là người thường, mà Nam Thập Tự binh đoàn thành hình, đều là do đoàn trưởng một tay chế tạo.

Đây là cố hương của đoàn trưởng, rất nhiều thứ như thể đã từng quen biết, khiến Binh không tự chủ nhớ tới kỷ niệm trước kia.

Đoàn trưởng, ngươi ở nơi nào?

"Châu nào có cơ quan thuật nổi danh nhất?" Binh đột nhiên hỏi.

"Cơ quan thuật?" Thạch Sâm sửng sốt một cái: "Vậy đương nhiên là Đông vực Kim châu."

"Đông vực Kim châu sao?" Binh thì thào tự nói.

"Đúng vậy, Đông vực mạnh nhất chính là Kim châu, cơ quan thuật của bọn họ độc nhất vô nhị, nghe nói đã có lịch sử hơn ba vạn năm." Thạch Sâm nhìn thoáng qua Thiên Không Hổ, cơ quan cự nhân này khiến hắn ấn tượng sâu sắc.

"Uy uy uy, Binh đại thúc, mau nói kế hoạch chiến đấu của ngươi!" Đường Thiên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Binh phục hồi lại tinh thần, đôi mắt khôi phục sự tỉnh táo: "Kế hoạch của chúng ta rất đơn giản, lão Thạch các ngươi đi từng thôn quấy rối, tốt nhất là thu hút tất cả những đội ngũ kia đến pháo đài Đen, đây là nơi chúng ta quyết chiến cùng bọn họ."

"Kế hoạch này không sai." Thạch Sâm gật đầu, quân số hai bên chênh lệch quá nhiều, nếu như không mượn nhờ khả năng phòng ngự của pháo đài Đen, muốn thủ thắng cũng không phải sự tình đơn giản.

Đường Thiên giơ cao lên hai tay, lên tiếng hô to: "Lão Thạch như thần, mạnh mẽ xông lên!"

Vẻ mặt Thạch Sâm bỗng chốc cứng đờ, hắn ngây ngây quay mặt, ngơ ngác mà nhìn Mãnh Nam đại nhân, tựa như nhìn bệnh nhân tâm thần.

Binh an ủi vỗ vỗ Thạch Sâm: "Sau này ngươi sẽ quen dần thôi."

Nhìn Thạch Sâm chỉ huy bốn mươi lăm tên U Châu quỷ kỵ lặng yên rời đi, Đường Thiên bỗng nhiên nói: "Binh đại thúc, ta có một ý tưởng."

"Ý tưởng gì?" Binh có chút ngoài ý muốn, quay mặt qua.

"Ta cùng mấy người Lăng Húc đi Bảo Quang thành giải cứu mọi người." Đường Thiên giải thích: "Lão Thạch hành động còn cần một khoảng thời gian, chúng ta đi gấp khẳng định có thể kịp trở về. Nếu như chúng ta tới chậm, bọn Thạch Dũng bị chuyển đi vậy thì phiền phức rồi."

Binh không ngờ Đường Thiên sẽ đề xuất ý tưởng lớn mật như vậy, hắn đã sớm chú ý tới Vương Hoài Tiên một bên đang lo lắng. Thạch Dũng phái người truyền về tình báo, có thể hiểu được tình huống Bảo Quang thành chỉ e là bất lợi.

Tròng mắt Vương Hoài Tiên thoáng đỏ, hắn kích động khó giải thích, hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, cung kính hành đại lễ với Đường Thiên: "Hoài Tiên nguyện làm hướng đạo! Chúng tiểu nhân bản lĩnh thấp kém, chưa chắc có thể giúp đỡ được công tử, nhưng công tử cứ việc sai phái, bọn ta tuyệt không cau mày!"

Ánh mắt Đường Thiên chân thành thản nhiên, Binh phát hiện chính mình căn bản không cách nào phản đối, hắn trầm ngâm nói: "Vậy các ngươi tốc độ phải nhanh!"

"Yên tâm đi, đại thúc!" Đường Thiên phất phất tay, cũng không quay đầu lại lớn tiếng nói: "Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về!"

Một đoàn người bay lên trời.

Binh nhìn chăm chú vào bóng lưng Đường thần kinh, dùng góc độ của một võ tướng để nhận xét, hành vi của Đường Thiên ngu xuẩn. Vì mục tiêu giá trị rất thấp mà chấp nhận mạo hiểm lớn, đó hoàn toàn là làm sai nguyên tắc chiến thuật.

Cũng may việc phòng thủ pháo đài Đen, Binh còn có lòng tin. Thôn dân trải qua mấy ngày liền thao luyện, tiến bộ rất nhanh, để cho bọn họ tiến công thì khẳng định phải chết, nhưng nếu là dựa vào pháo đài để phòng thủ thì vẫn còn mấy phần lực có thể tự bảo vệ mình.

Khuôn mặt như bài tú-lơ-khơ của Binh lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, ai bảo hắn là một thiếu niên bệnh tâm thần cơ chứ.

Cái tên này chuyện ngu xuẩn từng làm chẳng lẽ ít? Ngu thì ngu thôi...

Tôn Kiệt lần này tới cũng không mang quá nhiều người, chỉ dẫn theo năm trăm người tinh nhuệ. Hắn đứng trên đám mây, nhìn binh sĩ phía dưới như sói như hổ, xua đuổi thôn dân, thần tình thản nhiên: "A Chính, ngươi về sau đừng nên chen làm võ tướng nữa, dứt khoát làm nội chính, không thì đi kinh doanh, cũng đỡ cho ta phải lo lắng."

Tôn Kiệt không mặc giáp, trên thân là một bộ áo trắng, vóc người thon dài, tướng mạo tuấn tú, nhìn qua tựa như sĩ tử phong lưu, không có chút khí tức sát phạt. Hắn tuổi còn trẻ đã một mình nắm quân, vô luận đi đến nơi nào đều vô cùng chói mắt.

"Ngươi nghĩ là ta muốn sao?" Tôn Chính cùng biểu ca hắn so sánh, dù là khí chất hay là tướng mạo đều kém rất nhiều, hắn buông hai tay: "Dù sao ta lăn lộn ở đây xong một năm sẽ đủ tư lịch rồi, đến lúc đó đến một tinh cầu cấp dưới kiếm một công việc béo bở, ăn chơi đàng điếm là được."

"Ngươi có dự định này là tốt rồi." Tôn Kiệt cười nói.

"A Kiệt ngươi lần này đặc biệt chạy tới thật sự là quá tốt, miễn cho ta phải đi tìm Thạch Sâm, chờ hắn trở lại thì trực tiếp định tội luôn." Tôn Chính bình thản nói.

Tôn Kiệt có chút bất đắc dĩ: "Đại nhân lần này là giận dữ thật rồi, nghe nói trong thư phòng nện thẳng chén trà vào mặt Tử Thanh đại nhân, lúc Tử Thanh đại nhân đi ra khiến mọi người đều giật nảy mình. Nhiệm vụ lần này ai không hoàn thành được, đó chính là đứng trước họng súng, ta sợ ngươi ra xảy ra việc ngoài ý muốn, nên mới đến xem."

"Vì vậy vẫn là a Kiệt ngươi tốt nhất a!" Tôn Chính cợt nhả.

Bỗng nhiên, trinh sát báo cáo: "Đại nhân, phương hướng tây nam có năm người di chuyển tới gần chúng ta!"

Tôn Kiệt mỉm cười nói với Tôn Chính: "Có lẽ là kẻ nào đó nghe tiếng gió thổi, hiện tại muốn chạy. Đi, phái một tiểu đội bắt bọn họ lại."

"Vâng!" Sĩ quan phụ tá tuân mệnh.

Rất nhanh, mười tên tinh nhuệ thoát ly trận hình bay về hướng tây nam.

"Mấy con cá lọt lưới vận khí cũng thật là kém, vậy mà lại chui thẳng đến đội ngũ của ngươi, thực sự là tới số chết." Tôn Chính cười ha ha: "Đáng tiếc số lượng quá ít, nếu như thật xấp xỉ một nghìn, nhiệm vụ của ta có thể thoải mái rồi."

Tôn Kiệt cười cười: "Không quan hệ, nếu như đến lúc đó số lượng không đủ, ta giúp ngươi đi đánh chiếm Hạ châu."

Hắn nói được hời hợt, trong lời nói tràn đầy tự tin.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn từ hướng tây nam vọng lại, ánh lửa tàn đi lọt vào tầm mắt hắn, con ngươi hắn đột nhiên co rụt lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 580: Bào Thương Và Bản Tâm

Một nhóm Đường Thiên tốc độ rất nhanh, kẻ tốc độ không quá nhanh như Tỉnh Hào cũng được Hạc mang theo. Bây giờ trong nhóm này, Hạc có được Thiên Ma vũ tốc độ là nhanh nhất.

Thứ nhì là Đường Thiên, đúng hơn mà nói, là Tiểu Nhị. Tiểu Nhị một người đem theo Đường Thiên, Vương Hoài Tiên cùng với Nha Nha, có thể nói là nhân vật đại biểu cho cu-li. Mà khiến người kinh ngạc nhất chính là Lăng Húc, không chỉ bởi tốc độ của hắn, còn bởi phương thức hắn di chuyển.

Tiểu Bạch tuy rằng là Kiếm giác linh dương, nhưng mà huyết thống chiến đấu vẫn chưa mở ra, muốn khiến nó đạt được trình độ của tiền bối, cần chiến đấu không ngừng để nuôi dưỡng.

Lăng Húc đối với Kiếm giác linh dương không có chấp niệm, tựa như hắn đối với Ngân Sương kỵ không có chấp niệm vậy. Hắn tuy tuân theo truyền thống, nhưng đó là kính ý và tưởng niệm của hắn đối với Vu lão sư, theo bản chất mà nói, hắn xem thường truyền thống Ngân Sương kỵ.

Thời gian thay đổi thế giới, tiêu tán thì tiêu tán, mai một cũng đã mai một, cái gọi là vinh quang, đó là của người khác, có liên quan gì tới hắn đâu?

Chỉ có hướng về bản tâm, mới là phương hướng mũi thương hắn chỉ dẫn.

Hắn vốn là dự định khiến Tái Lôi chế tạo lại cho hắn một tọa kỵ, nhưng mà Tái Lôi trầm mê trong nghiên cứu, không có thời gian đáp lại

hắn. Lăng Húc bản thân đối với chuyện này cũng không quá để tâm, liền quẳng lại phía sau.

Lăng Húc rất nhanh đã tìm được một biện pháp khiến người trợn mắt há mồm.

Bá, thương bạc như tia chớp đâm ra, thân theo thương đi, ánh bạc trên không trung chợt lóe rồi biến mất, bóng dáng hắn xuất hiện cách đó hơn hai mươi trượng. Ngay sau đó lại là một thương đâm ra, bá, lại là một đường sáng bạc, ra thương không ngừng, ánh bạc liên miên không dứt, nhanh như thiểm điện.

Loại này phương thức đột tiến đặc biệt này được Lăng Húc gọi là 【 Bào thương 】.

Người khác cảm thấy cái này quá tiêu hao khí lực, nhưng mà tên cuồng cố chấp Lăng Húc đối với Bào thương lại rất có cảm tình, có thể vừa đi vừa tu luyện, loại chuyện tốt này chỗ nào có?

Hắn tính toán một chút, hai mươi trượng một thương, hai trăm trượng chính là mười thương, hai nghìn trượng chính là một trăm thương...

Mệt?

Sợ mệt thì tu luyện làm quái gì? Lại có thể rèn luyện sức bền, Lăng Húc nghĩ như thế.

【 Bào thương 】của Lăng Húc khiến Đường Thiên nhìn đến chảy ròng nước bọt, thiếu niên bệnh tâm thần rất xấu hổ, phương thức di chuyển có phong cách như thế, chính mình vậy mà không có, cái này về sau trước mặt tiểu Húc Húc sao có thể ngẩng đầu được a? Không được không được, nhất định phải tìm biện pháp, thần thiếu niên phải mạnh mẽ ở mọi phương diện!

Thiếu niên bệnh tâm thần canh cánh trong lòng, một đường vắt hết óc.

Kỳ thực ngay cả Tỉnh Hào cũng có chút trông thấy mà thèm, Tỉnh Hào biết bay, nhưng mà tốc độ không nhanh, kiếm pháp của hắn trong giai đoạn hiện tại cùng tốc độ chẳng có gì quan hệ. Nhưng mà hắn cũng không phí thời gian tìm hiểu thân pháp, lý giải của hắn đối với pháp tắc đạt tới trình độ cao nhất trong nhóm, hắn biết rõ hiện tại cảnh giới của chính mình còn thấp, khi pháp tắc kiếm ý của hắn leo lên một bậc thang mới, vấn đề tốc độ sẽ được giải quyết dễ dàng.

So với việc đem thời gian lãng phí trên phương diện khác, không bằng chuyên chú vào kiếm.

Trong mấy người, Hạc nhẹ nhàng nhất, hắn vốn đi trên con đường mềm mại linh động, sau khi có được Thiên Ma vũ càng là như hổ thêm cánh, ngay cả Tiểu Nhị cũng không theo kịp hắn.

"Phía trước có kẻ địch." Đường Thiên rướn cổ họng hô một tiếng nói, hắn xoa tay, vẻ mặt hưng phấn, hắn đã sớm mong chờ rồi.

Nha Nha trên vai Đường Thiên liên tục gào thét, nắm tay nhỏ liều mạng vỗ đấm trên lồng ngực, bang bang rung động. Một bên Tiểu Nhị trợn trắng mắt, tiết tấu đấm ngực của Nha Nha nghe thực sự là quen tai, ngươi cho là ngực mình chính là bộ trống sao, ngu ngốc!

Đồng dạng hưng phấn còn có một phần tử hiếu chiến là Lăng Húc, hắn thét vang một tiếng: "Một thương đâm chết! Ta tới trước!"

Soạt, ánh bạc nổ tung rực rỡ, như một đạo thiểm điện, hắn lập tức vọt tới trước mặt đội ngũ quân địch.

Những điểm đen nhỏ rất nhanh bay tới gần, nghênh tiếp bọn họ là một Lăng Húc như dã thú đang cười rất dữ tợn.

Hai bên cũng không có ý định giảm tốc độ, xông thẳng vào phía đối diện.

Áo bào trắng cùng tóc bạc như tuyết, trên không trung tùy ý bay lượn, nét mặt đường hoàng mà điên cuồng, đồng tử cam hơi hơi nheo lại chẳng thể giấu được ngọn lửa đỏ hừng hực, thương bạc trong tay không chút động đậy, ổn định trong đôi bàn tay bạc như một khối thép lạnh lẽo. Rừng rực cùng băng lãnh, ngoại phóng cùng nội liễm, đan xen tạo thành một bức tranh vô cùng xung đột mà mỹ lệ.

Cảm thụ lực lượng đang dâng trào trong cơ thể, thân thể hắn bỗng cong lại như dã thú trước khi tấn công. Những ngày qua liên tục rèn luyện khiến lực lượng của hắn tăng cao vô cùng. Hồn vực của hắn mạnh nhất trong nhóm, so vớ Tỉnh Hào còn mạnh hơn, bởi vì hắn có ngân hóa. Tràng chiến đấu thảm liệt ở Bắc đẩu khiến tiềm lực của hắn không ngừng được kích phát, ngân hóa nhiều lần phát tác, hồn vực của hắn đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Con đường của hắn, đã sớm bất đồng.

Linh năng lượng thể khiến thân thể hắn mất đi tác dụng chứa đựng năng lượng, năng lượng bị ép chứa tại hồn vực, lại mở ra một con đường hoàn toàn mới. Theo hiện tại đến xem, hồn vực chứa đựng năng lượng chỉ bằng một nửa so với bọn họ chứa đựng năng lượng ở đan điền trong cơ thể. Nhìn qua tưởng như bọn họ yếu hơn, nhưng mà Lăng Húc lại biết, chỉ bọn họ có được không gian rộng hơn.

Bởi vì không gian đan điền không cách nào mở rộng, mà hồn vực lại có thể không ngừng cường hóa.

Con đường hoàn toàn mới, nghĩa là hắn cần phải nghiêm ngặt tuân theo truyền thừa, nhưng hắn một chút cũng không thèm để ý, lực lượng của hắn cũng không phải là bắt nguồn toàn bộ bởi truyền thừa. Mà là mồ hôi, mỗi một tia lĩnh ngộ của hắn đều ướt sũng mồ hôi.

Mồ hôi sẽ không gạt người.

Đi nào!

Tiểu đội đối diện trong tốc độ cao xông tới nhanh chóng biến ảo vị trí, mười người nhanh chóng co rút lại, hóa thành hình thoi, hô, ánh sáng quanh thân mỗi người hòa thành một thể, hóa thành một con thoi ánh sáng to lớn.

Tiểu đội trưởng đi trước nhất bỗng dưng hô lớn: "Giết!"

Tiểu đội trưởng này đã sớm chú ý tới Lăng Húc, sát ý của đối phương khiến hắn trong lòng có chút run sợ, lúc này vừa ra tay không hề có chút nương tay.

Vô số ánh kiếm hình yến, đột nhiên từ trong thoi ánh sáng tràn ra ngoài, dày đặc như mưa, đánh về phía Lăng Húc.

Ánh kiếm quang yến rọi sáng gương mặt đường hoàng mà điên cuồng của Lăng Húc, mà đôi đồng tử cam vốn nheo lại nội liễm bỗng nhiên bừng sáng, ngọn lửa hừng hực như thể phá tan tầng nham thạch mỏng manh trên miệng núi lửa, ầm ầm bộc phát, chiếm cứ toàn bộ tầm mắt.

Lúc này Lăng Húc, tựa như một ngọn lửa rừng rực cháy, một ngọn lửa vô cùng sắc bén!

"Chết!"

Điên cuồng rống giận, ngón tay chà động thương bạc, năng lượng cuộn trào mãnh liệt cùng lực lượng hùng hổ dâng trào, cùng lúc bùng nổ trên thương bạc của hắn.

Ánh bạc như mưa xối xả đập vào quần yến.

Năng lượng tàn phá bay tán loạn, như tuyết lay động.

Tiểu đội trưởng bên trong con thoi ánh sáng cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, sao có thể?

Cơ hồ trong nháy mắt, ánh kiếm liền biến mất hơn một nửa, đối phương chỉ một người, nhưng mà số lần ra thương còn nhiều hơn toàn bộ

bọn họ cộng lại, sao có thể...

Chỉ trong nháy mắt, cự ly hai bên được kéo gần năm sáu trượng, phía sau màn sáng bạc mưa xối xả kia hiện ra một khuôn mặt tùy ý ẩn hiện vẻ điên cuồng.

Tiểu đội trưởng kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, tuy vô cùng khiếp sợ, nhưng lập tức ra quyết định thay đổi chiến thuật, thu hồi đoản kiếm vũ yến trong tay, dẫn dắt khí cơ, đoản kiếm vũ yến trong tay chín tên đội viên phía sau hắn cùng lúc thu lại.

"Yến sát!"

Tiểu đội trưởng huy động toàn lực, ánh mắt trợn tròn, đoản kiếm vũ yến bỗng dưng đâm ra.

Mười kiếm cùng đâm!

Ánh sáng con thoi bỗng ảm đạm, một con vũ yến khoảng nửa trượng ngâm lớn một tiếng, từ trong thoi ánh sáng bay ra, như thể một đạo thiểm điện, lao thẳng tới Lăng Húc.

Ngọn lửa trong đôi đồng tử cam của Lăng Húc càng thêm rừng rực, vẻ mặt của hắn càng thêm điên cuồng. Nếu như lần đầu tiên hắn gặp phải loại phương thức công kích này, hắn sẽ luống cuống tay chân, nhưng mà cùng Thạch Sâm giày vò nhiều ngày như vậy, sao có thể một chút tiến bộ cũng không có?

Hơn nữa các ngươi... So với Thạch Sâm, còn kém rất xa...

Khắp bầu trời đầy ánh bạc, biến phức tạp thành đơn giản, ngưng tụ thành một luồn sáng lạnh. Luồng sáng lạnh này không kéo theo đuôi ánh sáng như thể mưa bạc, mà rất tròn như hình cầu, ánh sáng lưu chuyển như thể ngôi sao.

Ánh thương đúc ánh sao.

Bản tâm diệt quỷ thần.

Bản tâm thứ, lúc đầu đã từng là sát chiêu của Lăng Húc, trải qua nhiều lần diễn biến cùng tìm tòi, bây giờ sáng lập nên 【 Ngôi sao bản tâm thứ(đâm) 】!

Phốc!

Vũ yến trong nháy mắt bị xuyên thủng, thế tới Ngôi sao bản tâm thứ chưa dừng lại, chìm vào trong thoi ánh sáng.

Ngôi sao bạo liệt, vô số ánh thương như vô số hạt mưa bắn nhanh về bốn phía. Đội viên trong thoi ánh sáng không kịp phản ứng đã bị đâm thành cái sàng.

Năng lượng trong cơ thể bọn họ không khống chế được.

Oanh!

Toàn bộ thoi ánh sáng lập tức nổ tung, cùng lúc nổ tung còn có ánh kiếm vũ yến vừa mới bay ra.

Một quả cầu lửa thật lớn bao phủ không trung, toàn bộ tiểu đội bị hủy diệt, không một ai tồn tại.

Cái này cũng là khác biệt của Thánh vực cùng Thiên lộ, người Thiên lộ chứa đựng năng lượng trong đan điền, tuy rằng không bằng số lượng năng lượng của người ở Thánh vực, nhưng mà trải qua kinh mạch thuần hóa, càng thêm ổn định, rất hiếm khi nổ tung. Mà người thánh vực chính là một cái bao chứa đầy năng lượng, ngược lại rất dễ dàng hình thành tràng diện nổ tung như vậy.

Toàn bộ quá trình chiến đấu, Đường Thiên bọn họ không dừng lại chút nào, y nguyên vẫn duy trì tốc độ cao đi tới.

Biểu hiện của Tiểu Húc Húc khiến Đường Thiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hắn giơ cao hai tay, rướn cổ họng, nhấn mạnh từng chữ

ngửa mặt lên trời huýt dài: "Tiểu! Húc! Húc!"

Lăng Húc vừa mới rồi còn dũng mãnh vô song thân hình bỗng run lên, thiếu chút nữa đâm đầu té xuống đi.

Cái tên bệnh tâm thần này...

Hạc chú ý tới đội ngũ ở phía, hơi nhíu trán: "Chúng ta tiến lên."

Bằng thực lực mấy người bọn họ, rất khó lay động một binh đoàn năm trăm người, bây giờ nhiệm vụ của bọn họ là Bảo Quang thành. Về phần binh đoàn, vẫn nên giao cho kẻ già đời Thạch Sâm mới thích hợp. Cũng may vị trí đối phương ở bên phải bọn họ, lại có chút khoảng cách, mà không phải cản phía trước bọn họ.

Tôn Kiệt không có nghĩ đến một cái tiểu đội vậy mà lại vừa đối mặt đã bị người giết chết, đối phương mạnh mẽ vượt khỏi dự tính của hắn, cao thủ!

Hắn trong lòng có chút kinh ngạc, năm trăm người của hắn đều là tinh nhuệ trong binh đoàn, trải qua tầng tầng tuyển chọn, lại trải qua thực chiến rèn luyện, ở địa phương như Thương châu đáng lẽ tuyệt đối không có địch thủ. Huống chi, còn là vừa đối mặt đã tiêu diệt toàn bộ mười người?

Cường giả như vậy, tuyệt không phải hạng người vô danh.

Không riêng gì hắn, những thủ hạ khác của hắn cũng lộ ra vẻ kinh sợ. Nếu là một tên mạnh mẽ như vậy ở trong quân, chắc chắn sẽ đảm nhiệm trọng trách tiên phong.

Tôn Kiệt có chút hối hận lần này không mang người của Tiên phong doanh tới, sắc mặt hắn trầm xuống, trong miệng ra lệnh rất nhanh: "Hai trung đội, ngăn cản bọn họ."

"Vâng!"

Một chi trung đội năm mươi người, lập tức thoát ly đội ngũ, nhằm phía bọn họ.

Tỉnh Hào lườm qua trung đội đang xông tới, khẽ quát một tiếng: "Hạc, chúng ta lên."

"Tốt!"

Lời còn chưa dứt, Thiên Ma vũ rung động, Hạc mang theo Tỉnh Hào, thân hình liền đột nhiên tiêu thất.

Sau một khắc, bọn họ xuất hiện ngay bên sườn của trung đội này, hai bóng người chợt tách ra.

Hai trung đội thế nào cũng không có nghĩ đến, kẻ địch không những không lùi, ngược lại chủ động công kích bọn họ.

Giữa không trung, Hạc cầm kiếm múa nhẹ, dưới chân đạp bước tiến huyền ảo khó dò, y phục màu đen rộng thùng thình phiêu dật linh động, như thể hạc đen nhảy múa, vẻ mặt của hắn thành kính, ánh mắt trong suốt như nước, Hạc kiếm trong tay, kiếm chiêu hoàn toàn tự nhiên. Một cổ khí tức phảng phất xuyên qua thời gian, từ hoang dã viễn cổ lặng yên mà yếu ớt xuất hiện, theo thân kiếm chìm vào trong cơ thể hắn.

Cảm nhận luồng khí tức này, thân hình Hạc khai triển, như hạc đen ngẩng đầu ngâm dài.

Dao động vô hình lấy hắn làm trung tâm, như gợn sóng rung động, lặng yên khuếch tán.

Hai tên trung đội trưởng cực kỳ hoảng sợ, đây là vũ kỹ gì? Hắn chưa từng gặp qua tình huống như vậy, năng lượng của toàn bộ trung đội lưu chuyển lại xuất hiện hiện tượng trì trệ!

Mà Tỉnh Hào đang đứng trên, ánh mắt không hề bận tâm, đại kiếm trong tay run rẩy ông minh, nó đã sớm đói khát khó nhịn từ lâu.

Kiếm tên Thánh huyết ẩm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 581: Kiếm Khách, Sóng Kiếm Vô Hình, Nương Pháo

Lăng Húc tùy ý điên cuồng, Hạc mờ ảo không linh, nhưng cũng không khiến cho Tôn Kiệt ngỡ ngàng như Tỉnh Hào.

Tỉnh Hào nhìn qua chẳng khác gì người thường, nhưng mà lúc này hắn lại vô cùng tự nhiên mà trở thành tâm điểm của chiến trường. Hắn mặc quần áo mộc mạc, lẳng lặng mà phập phềnh trên không trung, thanh kiếm đen tuyền tùy ý nắm chặt trong tay, mỗi một động tác đều hào hiệp tùy ý, không có nửa điểm sát ý.

Thế nhưng sắc mặt Tôn Kiệt, lại thay đổi.

Kiếm khách!

Đây chính là một gã kiếm khách chân chính!

Kiếm khách là một loại nghề nghiệp xưa, xưa đến nỗi chúng đã theo không kịp thời đại, bọn họ cũng không quan tâm thắng lợi, bọn họ chỉ chú ý thanh kiếm trong tay, chỉ chú ý những lý giải đối với kiếm đạt được đến mức nào. Bọn họ ăn gió uống sương, lẻ loi một mình, đuổi theo lý tưởng hư vô mờ mịt kia, bọn họ đã theo không kịp thời đại này.

Đây chính là một thời đại đoàn đội hợp tác, là binh đoàn nắm giữ xu hướng của thời đại.

Lực lượng cá nhân cũng sẽ có giới hạn, trí tuệ tập thể mới có thể thực sự thay trời đổi đất. Bọn họ cùng thời đại này không hợp nhau, toàn thân bọn họ bốc mùi mốc meo cũ kỹ, bướng bỉnh cố chấp mà ôm những thứ đã lỗi thời ấy, thế nào cũng không chịu buông tay.

Thế nhưng đối với một người đã từng gặp qua kiếm khách chân chính, Tôn Kiệt so với người bình thường càng hiểu rõ sự nguy hiểm của những tên điên ấy. Có lẽ ngươi có thể sử dụng hai trăm người thoải mái giết chết bọn họ, nhưng nếu như ngươi không có phòng bị, bọn họ sẽ như một mũi nhọn cứng rắn lặng yên chọc thủng phòng tuyến của ngươi, mũi kiếm gỉ sét loang lổ sẽ chẳng biết lúc nào mà đặt trên yết hầu của ngươi.

Chàng trai trước mặt kia, trên thân tản ra mùi vị của kiếm khách.

Nhưng vào lúc này, người kia chém ra một kiếm.

Không cách nào hình dung vẻ đẹp của một kiếm kia, rõ ràng không có bao nhiêu ánh sáng, nhưng mà tầm mắt của Tôn Kiệt bị một đường thẳng, một đường ánh kiếm thẳng như thước kẻ, chia đôi.

Toàn bộ trung đội, cũng bởi một kiếm này mà một phân thành hai.

Yên tĩnh như chết.

Hai giây sau, ngay mi tâm trên trán của mười tên binh sĩ chính giữa đội ngũ đều có một đường máu cực nhỏ, vết máu chậm rãi chảy lan ra.

Mười tên binh sĩ mất đi khống chế, từ trên bầu trời rơi xuống.

Thân kiếm đen tuyền của Thánh huyết ẩm hiện lên màu đỏ sậm yêu dị, như thanh sắt nung đỏ, lòng bàn tay Tỉnh Hào bị thiêu đốt xèo xèo, Tỉnh Hào sắc mặt vẫn như thường, hồn nhiên như không cảm giác.

Ngươi có hung tàn, có thô bạo, cũng chỉ là kiếm trong tay ta.

Ta đối với kiếm một lòng thành kính, đối với kiếm một lòng chuyên chú, nhưng sẽ không lạc lối trong kiếm.

Ta theo đuổi không phải lực lượng, mà là kiếm trong lòng ta.

Tỉnh Hào hồn nhiên không thèm để ý, lại lần nữa nâng lên Thánh huyết ẩm trong tay.

Trong tíc tắc mười tên binh sĩ chết đi, hai trung đội trưởng kinh hãi tuyệt luân, trên đỉnh đầu Tỉnh Hào bỗng tỏa ra chiến ý lẫm liệt, khiến bọn hắn nhất thời giận dữ quát vang: "Yến hộ!"

Còn lại bốn mươi người, ánh sáng quanh thân dung hợp thành một thể, trong đội ngũ bay ra hơn trăm con quang yến to nhỏ, chúng bay lượn xung quanh đội ngũ, kín không kẽ hở.

Sắc mặt tái mét Tôn Kiệt cuối cùng cũng khôi phục chút ít, phản ứng của hai trung đội trưởng không chậm, chứng minh không có rối loạn tâm tình. 【Yến hộ 】 là một loại chiến thuật phòng thủ đặc biệt của bọn họ, dùng khi chiến cuộc xuất hiện tình huống vô cùng bất lợi, thường thường có thể tranh thủ cho bọn hắn cơ hội thở dốc. Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên thân của mỗi một con quang yến đều có một mặt thuẫn trong suốt.

Hàng trăm quang yến tung bay, hình thành một lồng phòng ngự cực kỳ dày đặc. 【 yến hộ 】 khác với loại phòng hộ tráo cứng đối cứng, những quang yến này linh hoạt đa dạng, có thể co dãn phòng ngự, quang yến sẽ tự động lựa chọn nơi nguy hiểm nhất tụ tập.

Linh hoạt, thông minh, lồng phòng ngự đầy tính co dãn, đó là điểm mạnh nhất của 【 yến hộ 】.

Đáng tiếc, chậm chút.

Một trung đội hoàn chỉnh thực hiện 【 yến hộ 】sẽ rất khó bị đánh nát. Bớt đi mười người sẽ ảnh hưởng đến tính năng của nó, ít nhất cũng phải hư tổn hai mươi lăm phần trăm.

Tôn Kiệt âm thầm tính toán thật nhanh, nhưng mà hắn cũng không quá lo lắng, dù chỉ hoàn thành 75% 【 yến hộ 】 thì cũng không phải lực lượng cá nhân có thể đánh nát.

Ánh kiếm thẳng tắp lại lần nữa xuất hiện giữa không trung, nó cũng không chợt lóe rồi biến mất, mà như một đường kẻ vạch lên trên đá quý, cứ như vậy hằn lên không trung.

Những kiếm khách này, luôn luôn sẽ sự khác biệt.

Kiếm ý pháp tắc, một kiếm này tuy rằng nhìn thấy chẳng mạnh mấy, nhưng mà lại ẩn chứa kiếm ý pháp tắc, không hổ là kiếm khách.

Tôn Kiệt trong lòng âm thầm tán thán, hắn trái lại có chút mong đợi, một kiếm này chém lên trên 【 yến hộ 】 sẽ có kết quả như thế nào. Vốn tưởng rằng hành trình đến Thương châu lần này sẽ rất buồn chán, không ngờ lại gặp một vài tên thực lực không tồi.

Hắn đã suy nghĩ lai lịch cái nhóm người này, có thể mời chào để làm phong phú Tiên phong doanh của mình hay không. Tuy rằng Tôn Kiệt tôn sùng chính là chỉnh thể khống chế, nhưng mà cái này cũng không nghĩa là hắn sẽ bỏ qua tác dụng của Tiên phong doanh. Vô luận là đột kích cục bộ, hay là loạn chiến cài răng lược, hoặc như loại tiềm hành tập kích quấy rối thông thường nhất, đều là sở trường của những tên kiệt ngạo bất tuân kia.

Giả dụ như tên kiếm khách làm mũi tên, bên cạnh hắn bổ sung hai trung đội, năng lực đột phá tuyệt đối sắc bén.

Nhưng mà, trước nhìn xem rồi nói tiếp...

Chậm đã!

Con ngươi Tôn Kiệt đột nhiên mở rộng, vẻ mặt như đang gặp quỷ.

Quang yến linh hoạt dường như không cảm nhận được nguy hiểm đang tới, ánh kiếm từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp như thước, như cắt đậu hủ. Yến quần bị một phân thành hai, bảy tên binh sĩ không kịp né tránh, mắt mở trừng trừng mà nhìn kiếm quang xuyên qua thân thể bọn họ.

Hoa máu nở rộ trên không trung.

Khuôn mặt bọn họ còn chưa hết kinh ngạc, năng lượng trong cơ thể đã không khống chế được.

Oanh!

Năng lượng nổ tung đầy ánh lửa, bao phủ toàn bộ trung đội.

Ai cũng không có nghĩ đến, Yến hộ vậy mà lại không thể ngăn trở một kiếm này, xung quanh đều là lửa đỏ bốc lên, trong tai một mảnh nổ vang, binh lính mộng rồi, bọn họ theo bản năng hốt hoảng từ trong vụ nổ lao ra.

Trong tình huống như vậy mà bọn họ còn có thể bảo trì đội hình đại khái, có thể thấy bọn họ được huấn luyện rất tốt.

Nhưng mà bây giờ Hạc cùng Tỉnh Hào đã không phải lần đầu tiên chiến đấu cùng binh đoàn Thánh vực rồi. Cùng Thạch Sâm đối luyện, bọn họ cũng tìm tòi ra một ít đặc điểm của chiến pháp binh đoàn, mà điểm trọng yếu nhất, chính là trận hình.

Thạch sâm cũng cùng bọn họ nói qua, đối với bất kỳ mỗi một binh đoàn mà nói, trận hình là cơ sở của tuyệt đại bộ phận chiến thuật, bằng không mà nói, năng lượng cũng sẽ không thể đồng bộ.

Cơ hội!

Những binh sĩ vừa mới lao ra vụ nổ, chỉ cảm giác thấy hoa mắt, một bóng dáng như quỷ mỵ, xâm nhập tầm mắt bọn họ.

Hạc đột nhiên xuất hiện, khiến binh lính một trận kinh hoảng, bọn họ chỉ có thể theo bản năng chống lại.

Khuôn mặt của binh sĩ đứng đầu đội ngũ bỗng nhiên xuất hiện dại ra một cách kỳ lạ, thân thể hắn cứng đờ, chỉ trong tíc tắc hắn đã thoát khỏi trạng thái này, nhưng mà hắn cổ họng đau xót, một chùm hoa máu bắn ra

ngoài, hắn trợn to hai mắt, kinh sợ vô cùng, chùm hoa máu bắn mạnh ra ngoài trong mắt hắn như một màn sương máu.

Bóng dáng màu đen quỷ mị ấy, đã biến mất không thấy.

Thân thể hắn nhanh chóng rơi xuống, ý thức bắt đầu tan rã, một kiếm kia vì cái gì nhìn không thấy...

Phốc phốc phốc.

Trong nháy mắt, lại có mấy người rơi xuống, mỗi người đều không ngoại lệ, đều bị đánh trúng nơi yếu hại.

Thấy tận mắt một màn này, sắc mặt từ võ tướng tới binh sĩ trắng bệch, những binh sĩ vừa chết đi kia, cổ họng bỗng như là bị mũi kiếm vô hình lướt qua, đột nhiên bạo liệt.

Tôn Kiệt cũng kiềm chế không được, thất thanh kinh hô: "Sóng kiếm vô hình!"

Nghe đến bốn chữ này, sắc mặt Tôn Chính soạt một cái trắng bệch.

Tôn Kiệt gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng màu đen đang thoắt ẩn thoắt hiện đầy quỷ mị trên không trung, không sai, chính là sóng kiếm vô hình! Bóng dáng màu đen kia, mỗi lần biến ảo vị trí đều nổi lên một vòng sóng gợn vô sắc vô hình.

Cả trung đội đã sớm bị từng vòng sóng gợn vô hình nhìn như hỗn độn này bao phủ. Nhìn như uyển chuyển không linh kiếm vũ, lại giấu diếm sát cơ, nhìn như những đường sóng gợn sẽ chỉ nhiễu loạn tâm thần con người, lại lặng yên chồng lên, như thể từng đạo thủy triều tụ tập thành sóng dữ, hình thành sóng kiếm vô hình.

Những sóng kiếm này uy lực cũng không lớn, thậm chí thời gian tồn tại chỉ vài giây, vài giây sau nó lại tiêu tán giữa những sóng gợn vô hình hỗn độn kia.

Vài giây, vậy cũng đã đủ.

Tôn Kiệt trong lòng có chút lạnh lẽo.

Những xao động kia tạo ra sóng gợn, bản thân đủ sức quấy nhiễu lòng người, những sóng kiếm này tới vô ảnh đi vô tung, căn bản khó lòng phòng bị.

Kiếm vũ không linh uyển chuyển, đã không còn ai cảm thấy cảnh đẹp ý vui, chỉ sẽ khiến người sợ hãi, sợ hãi tận đáy lòng.

Phảng phất tử thần thân mặc đồ đen, nhanh nhẹn nhảy múa, mỗi một lần vũ động, đều sẽ thu gặt đi một sinh mệnh. Ngươi không biết khi nào đến phiên ngươi, ngươi không biết sóng kiếm từ nơi nào xuất hiện, sẽ công kích nơi nào trên người ngươi, khi ngươi biết, ngươi đã chết rồi.

Không có gì khiến người ta sợ hãi như việc kề cận tử vong.

Hai đường ánh kiếm tràn đầy kiếm ý pháp tắc của Tỉnh Hào chẳng thể khiến trung đội này sụp đổ, đồng đội đột nhiên nổ tung, cũng không hền khiến trung đội này sụp đổ.

Mà Hạc dùng phong thái im hơi lặng tiếng thu gặt sinh mệnh, lại khiến một trung đội dũng mãnh thiện chiến như vậy xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Trong nháy mắt chỉ còn lại có không đến hai mươi người, trung đội trưởng trong lòng lộ vẻ sầu thảm, bất chấp tất cả, âm thanh khàn khàn hô lớn: "Rút lui! Rút về bản trận!"

Hắn biết rõ dù cho còn sống trở về cũng sẽ bị đại nhân trách phạt. Nhưng mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hai trung đội chỉ còn lại có từng ấy người, hắn đau lòng đến cực điểm, dù cho đại nhân trách phạt, cũng cố không được rồi.

Toàn bộ binh sĩ như được đại xá, cuống quýt mà chạy.

Hạc cùng Tỉnh Hào đồng thời ý thức được, đây chính là cơ hội tuyệt hảo, hai người không hẹn mà cùng mạnh mẽ xuất thủ.

Tỉnh Hào vung nhẹ Thánh huyết ẩm, bảy đường ánh kiếm thẳng tắp đột nhiên từ thân kiếm nở ra, như bảy chùm tia sáng cực nhỏ, chìm vào ót bảy tên binh sĩ.

Hạc dưới chân lệch bước, đạp liền thất tinh, kiếm như du long, trên không trung lướt qua, biến hóa hoa cả mắt, lại cảm giác như nước chảy mây trôi. Phốc phốc phốc, cổ họng sáu gã binh sĩ đồng thời bắn ra hoa máu.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại có trung đội trưởng cùng bốn gã binh sĩ.

Tàn sát!

Đây chính là một trận tàn sát chân chính, tàn sát nghiêng về một bên. Từ đầu đến cuối, hai trung đội không có bất kỳ công kích uy hiếp nào, bọn họ mới tới đã rơi vào tình trạng bị áp chế.

Thủ đoạn công kích của đối phương tầng tầng lớp lớp, khó lòng phòng bị.

Ngắn ngủi vài hiệp, hai trung đội tinh nhuệ chỉ còn lại có bốn người, bị tàn sát hầu như không còn, cái này cũng chứng minh chênh lệch thực lực của hai bên.

"Thật là lợi hại!" Đường Thiên hai mắt nhìn đăm đăm, biểu hiện của Tỉnh Hào cùng Hạc khiến hắn thật vui mừng và mong mỏi.

Hóa ra, mọi người đều đang tiến bộ a!

Hóa ra, mọi người đều chẳng bao giờ buông tha a!

Thực sự là, thật quá tốt!

Đường Thiên chỉ cảm giác nhiệt huyết sôi trào, chiến ý của hắn bị những biểu hiện kinh người của ba người triệt để khiêu khích lên. Hắn sớm quên cần sớm đến Bảo Quang thực hiện nhiệm vụ giải cứu, trong đầu óc hắn hiện tại chỉ có một ý nghĩ, đánh một trận! Hung hăng đánh một trận!

Ánh mắt hắn đảo qua những kẻ địch kia, rất nhanh, hắn liền tỏa định kẻ dễ thấy nhất trong đoàn người.

Không sai, chính là hắn!

Đường Thiên hai mắt tỏa ánh sáng, cái tên này vừa nhìn đã biết là người đứng đầu của đội ngũ kia.

Hai tay hắn khép lại tại bên mép, rướn cổ họng, dùng hết toàn lực cao giọng hô to.

"Này, nương pháo (pêđê) mặc đồ trắng, đi ra đánh một trận nào!"

Toàn trường thoáng cái an tĩnh lại, không khí đều phảng phất đọng lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 582: Cảnh Giới Bạch Ngân

Yểu điệu...

Soạt, vô luận là địch nhân hay là một nhóm của Đường Thiên, ánh mắt mọi người đều theo bản năng nhìn phía Tôn Kiệt, không khí gần như đọng lại, bầu không khí kiềm chế đến kinh người.

Khuôn mặt Tôn Kiệt, đỏ lại xanh, xanh rồi lại đen, đen chuyển thành trắng.

Hạc bất đắc dĩ quay sang thấp giọng nói thầm: "Này, kế hoạch của chúng ta là phải đi Bảo Quang thành..."

Nhưng trong lòng Hắn lại cười thầm có chút hả hê, Đường thần kinh thực sự quá đả thương người rồi... Nhưng mà... Hắn lườm một cái Tôn Kiệt, trong lòng yên lặng gật đầu khen thầm.

Tỉnh Hào có chút đồng cảm: "Sĩ có thể chết không thể nhục..."

"Nhục rồi sao?" Lăng Húc nhìn có chút hả hê, hắn bỗng nhiên nhớ lại chính mình cũng mặc đồ trắng, sắc mặt khẽ biến, vội vàng nghiêm trang tự thanh minh chính mình: "Nói chung mặc quần áo thế nào không quan trọng, ta thấy chủ yếu là tên kia thật sự rất yểu điệu!"

Tôn Chính cũng trợn tròn mắt, yểu điệu...

Hắn tuy rằng chỉ là tên giá áo túi cơm, nhưng mà đối với vị biểu ca này của mình hiểu rõ vô cùng. Vị này biểu ca này thường ngày nhìn qua thì tao nhã, gặp ai cũng đều khiêm tốn đủ lễ nghi. Nhưng mà Tôn Chính

lại biết, phía dưới lớp ngụy trang ấy là một tính cách lãnh khốc tàn bạo tới mức nào.

Chín tuổi liền tự tay đâm chết nha hoàn mẹ kế phái tới giám thị mình, sau đó ngụy tạo hiện trường giả.

Mẹ kế liên tục phái ra sáu nha hoàn, không ai có thể sống quá ba tháng bên cạnh hắn, càng làm cho người cảm thấy kinh khủng chính là, biểu ca không có để lại bất kỳ chứng cứ gì.

Toàn bộ gia tộc đều bị biểu ca chấn nhiếp, ngay cả mẹ kế của biểu ca cũng cảm thấy không rét mà run, chủ động thu tay lại. Mà nàng vào ngày thứ ba sau khi biểu ca trở thành binh đoàn trưởng, gặp tai nạn trong lúc đi thuyền mà vô ý bỏ mạng.

Biểu ca cường hãn như thế, vậy mà lại bị nói thành yểu điệu...

Biểu ca ở bên cạnh đã bình tĩnh trở lại, mà cẳng chân Tôn Chính cẳng cũng hơi hơi run rẩy. Lúc nhỏ, hắn từng thấy biểu ca sau khi giải quyết một nha hoàn, vẻ mặt bình tĩnh đến nỗi dọa hắn tiểu ra quần tại chỗ. Cũng chính là từ khi đó, khuôn mặt bình tĩnh đến đáng sợ của biểu ca đã khắc ghi thật sâu trong đầu hắn.

Biểu ca tức giận.

Trên dưới binh đoàn số tám ai cũng lộ vẻ sợ hãi, cả chi đội ngũ câm như hến, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Đại nhân tính khí như thế nào.

"Tự ý rút lui, chém."

Tôn Kiệt vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng nói.

Sĩ quan phụ tá bên cạnh hắn trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo, đồng ý quát lớn: "Chém tại chỗ!"

Trong chiến trận, bốn con quang yến lớn cỡ bàn tay như tia chớp lướt ra, trong nháy mắt xuyên qua lồng ngực bốn gã binh sĩ còn sống, thân hình bốn người cứng đờ tại chỗ.

Oanh!

Bốn luồng lửa nóng nở ra trên không trung, đem thân thể bốn người nuốt chửng.

"Yểu điệu?" Tôn Kiệt nheo mắt lại, mỉm cười: "Không ngờ, vậy mà lại có người dám nói với ta lời này."

"Vì sao không dám? Lẽ nào ngươi rất lợi hại sao?" Đường Thiên vẻ mặt hiếu kỳ: "Thế nhưng là, cái này cùng lợi hại hay không chả liên quan nha, đây chính là... A, khí chất! Đúng! Không sai, chính là khí chất!"

Khí chất... Thật đả thương người...

Hạc che mặt, Lăng Húc che mặt, Tiểu Nhị che mặt, Nha Nha che mặt, ngay cả người xưa nay ổn trọng như Tỉnh Hào, cũng có xúc động muốn che mặt.

Tuy rằng mọi người là kẻ địch, nhưng... Thật là đồng cảm a...

Tôn Chính cẩn thận từng li từng tí nhìn gân xanh sau lỗ tai biểu ca nhảy một cái, hắn lặng lẽ không lên tiếng dịch sang một bên.

Tôn Kiệt đè nén nhịn xuống lửa giận trong lòng mình, dùng hết khả năng khắc chế tâm tình, chậm rãi phun ra một ngụm khí dài, đè nén bình tĩnh hỏi: "Các ngươi mục tiêu là Bảo Quang thành? Lẽ nào các ngươi là người Thương châu? Các ngươi..."

Đường Thiên không kiên nhẫn mà cắt đứt: "Khỏi, không cần nhiều lời! Đánh hay không đánh? Bạch yểu điệu!"

Bạch... Bạch yểu điệu...

Tôn Kiệt cố nén lửa giận, cuối cùng triệt để bạo phát, hắn nổi trận lôi đình: "Ngươi đã muốn chết, ta đây thành toàn ngươi!"

"Đại nhân..." Sĩ quan phụ tá vừa nhìn không ổn, vội vàng khuyên nhủ.

"Câm miệng!" Tôn Kiệt quay mặt, tức giận rít gào, hắn giận dữ lao ra khỏi đám người, hiện tại nếu không lột da tróc thịt kẻ này, chính mình thề không bỏ qua.

Phía sau Đường Thiên, Lăng Húc lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, vươn ra ngón tay cái, hạ giọng nói: "Đường thần kinh thật thông minh, chọc tức lão đại đối phương, sau đó một thương đâm chết, bắt giặc trước bắt vương!"

"Ngươi đang cả nghĩ đấy." Mấy người đồng thanh phản bác, không ai tin tưởng Đường thần kinh có chỉ số thông minh như vậy.

Nhưng mà, cái này nhưng là cái cơ hội tốt a...

Hạc thấp giọng nói: "Thừa dịp những người này bị Đường Thiên thu hút, chúng ta đi Bảo Quang thành trước, đem những người khác giải cứu ra."

Tỉnh Hào gật đầu: "Tốt."

Lăng Húc có chút do dự, thế thì sẽ bỏ lỡ một trận đại chiến rất đáng tiếc, hắn nói: "Bằng không các ngươi đi trước đi, ta ở lại giúp Đường thần kinh?"

Hạc liếc nhìn Lăng Húc: "À, ta hiểu, ngươi mặc đồ trắng..."

Lăng Húc vội vàng cười ha ha lảng tránh, vỗ vỗ bộ ngực, nghĩa bất dung từ: "Không có ta, các ngươi chẳng phải là sẽ gặp nguy hiểm sao? Đường thần kinh là tiểu cường đánh không chết, không cần phải xen vào chuyện của hắn."

Lăng Húc bỗng nhiên hướng về phía Đường Thiên quơ quơ cánh tay, lớn tiếng gọi: "Này, Mãnh Nam, nơi đây giao cho ngươi, chúng ta đi Bảo Quang thành đây!"

Những người khác thiếu chút nữa đâm đầu té xuống đất, ý đồ cứ như thế bộc lộ rồi... Tên ngu ngốc này!

Đường Thiên cũng không quay đầu lại mà huy vũ cánh tay, ý chí chiến đấu sục sôi: "Đi thôi đi thôi, nơi đây cứ giao cho ta!"

Hạc nghiến răng nghiến lợi, trong lòng vô cùng hối hận chính mình vậy mà lại đem ý đồ chiến đấu nói cho Lăng Húc, được rồi, chính mình mới là đồ ngốc.

Lăng Húc hồn nhiên chưa cảm giác, vô cùng hưng phấn vung lên ngân thương trong tay, trước tiên hóa thành một đường sáng bạc: "Xông thẳng đến Bảo Quang thành nào!"

Những người khác vẻ mặt sắc bất đắc dĩ theo sát, chỉ có Tiểu Nhị cùng Nha Nha ở lại.

"Đại nhân, chúng ta có nên hay không phái người đi Bảo Quang thành?" Thủ hạ tiếp cận lại hỏi Tôn Chính.

Tôn Chính nhìn bóng lưng biểu ca như thể Ma thần, liên tục lắc đầu: "Cái này khẳng định là thủ đoạn đối phương cố ý mê hoặc chúng ta, có người nào sẽ ngu đến mức đem ý đồ chính mình lớn tiếng nói ra? Bọn họ khẳng định là muốn khiến chúng ta chia ra, âm mưu, bên trong này nhất định có âm mưu!"

Thủ hạ vừa nghĩ rất có đạo lý, vội vàng nói: "Đại nhân anh minh!"

Tôn Chính đắc ý dào dạt, nhưng mà ngay sau đó, ánh mắt hắn bị khí thế đáng sợ từ bóng lưng của biểu ca chấn trụ.

Khi Tôn Kiệt bay ra chiến trận, đứng cách mười trượng trước mặt Đường Thiên, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Hắn là một gã võ tướng xuất

sắc, chính mình vậy mà lại bị vài câu nói của một người, liền buông tha ưu thế chính mình, lập tức hắn tỉnh ngộ lại, không khỏi kinh sợ.

Tâm cơ thật thâm trầm!

Đầy mặt vô tội cùng việc giả vờ ngây thơ, ngụy trang đến không hề có kẽ hở, phối hợp ngôn ngữ đả kích, ngay cả chính mình cũng bị lừa, có thể thấy hắn thủ đoạn cao siêu. Lại phối hợp cùng đồng bạn chính mình giả vờ không cẩn thận bộc lộ "Ý đồ", một âm mưu liên hoàn, ở trong đầu Tôn Kiệt nhanh chóng phác họa thành hình.

Gần đây chính mình có lẽ quá thuận buồm xuôi gió, có chút mất cảnh giác sơ ý rồi, phải nhanh chóng tỉnh lại.

Tôn Kiệt trong lòng càng cảnh giác.

"Này, ta động thủ đây!" Đường Thiên reo lên, cơ hồ lời còn chưa dứt, hắn liền trước tiên động thủ.

Một cái lắc mình, hắn xuất hiện bên cạnh người Tôn Kiệt, một quyền đánh về phía Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt nhẹ nhàng né tránh, công kích như vậy đối với hắn chẳng có chút uy hiếp. Tôn Kiệt thân là một trong Phồn tinh tam tinh, thực lực cá nhân tương đối xuất sắc, chưa đến ba mươi tuổi đã đạt tới bạch ngân giai, trong vô số võ tướng của Phồn Tinh châu, là độc nhất.

Người Thánh vực vừa sinh ra đã là thánh giả, trời sinh đã biết điều động năng lượng, cái này cũng để cho bọn họ tại phương diện tu luyện, được trời ưu ái. Nhưng mà, cái này cũng không ý nghĩa mọi người đều là cao thủ.

Người thường sau khi sinh ra cũng không có phẩm giai. Mà trải qua hệ thống tu luyện, thực lực cá nhân tăng lên, đối với năng lượng có lý giải sơ bộ, thông qua khảo hạch chuyên nghiệp, sẽ có thể được chứng nhận thân phận đồng thau thánh giả.

Đồng thau thánh giả liền ý nghĩa cùng người thường bắt đầu phân chia, bọn họ cũng là tiêu chuẩn để tuyển chọn binh sĩ của binh đoàn tinh nhuệ, mà những người ưu tú sẽ đảm nhiệm những chức vụ như tiểu đội trưởng trong binh đoàn tương tự sĩ quan cấp thấp.

Trên đồng thau, đó là bạch ngân. Thánh giả muốn thăng cấp thành bạch ngân cực kỳ trắc trở. Nếu như nói, đồng thau thánh giả là thánh giả cần phải có lý giải sơ bộ đối với năng lượng, sở trường của bọn họ là có thể khống chế một cách chuẩn xác năng lượng trong cơ thể.

Mà bạch ngân giai, nhưng là một bầu trời mới, khác biệt lớn nhất của nó là ở chỗ Năng biến(năng lượng biến đổi)!

Thông qua việc phá hư kết cấu vi mô của năng lượng, từ đó thu được năng lượng mới lớn gấp mười, thậm chí là gấp mấy chục lần, cái này gọi là Năng biến. Có thể lĩnh ngộ Năng biến, là đánh dấu trở thành bạch ngân thánh giả.

Tối thiểu chênh lệch năng lượng gấp mười lần khiến đồng thau thánh giả cùng bạch ngân thánh giả có khoảng cách không cách nào vượt qua.

Đây là chỗ Tôn Kiệt tự tin nhất, tuy rằng đối phương tâm cơ thâm trầm, lai lịch khó lường, nhưng mà không hề nghi ngờ, đối phương không có lĩnh ngộ Năng biến. Vô luận đối phương có chiêu thức màu mè đến đâu, chỉ cần không có lĩnh ngộ Năng biến, vậy tuyệt đối không có khả năng chiến thắng mình.

Nhưng mà, đối phương tâm cơ đã thâm trầm như thế, vậy tuyệt đối sẽ không chịu chết, nhất định có sát chiêu ngoài dự đoán mọi người.

Tôn Kiệt quyết định trước nhìn xem rồi nói tiếp.

Đường Thiên liên tục mấy quyền thất bại, không hề nổi giận, trái lại càng thêm hưng phấn, không ngừng gào thét, hóa quyền thành trảo, bỗng dung chộp về hướng Tôn Kiệt.

Hoa lửa chói mắt lướt trên không trung.

Tôn Kiệt hơi hơi nheo mắt lại, có điểm ý tứ, loại chiêu thức này hắn chưa từng gặp qua, đối với việc vận dụng năng lượng có chút tinh diệu. Nhưng mà, loại công kích trình độ này thì đánh bại không được ta.

Tôn Kiệt khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt.

Tiểu Nhị trong lòng lẫm liệt, Tôn Kiệt là đối thủ cá nhân đầu tiên Đường Thiên gặp được từ khi đến Thánh vực. Đối với binh đoàn chế phách Thánh vực, Tiểu Nhị vốn tưởng rằng bọn họ thực lực cá nhân sẽ rất tệ, nhưng mà Tiểu Nhị lúc này mới biết rõ chính mình nghĩ sai rồi.

Tôn Kiệt thân pháp linh động vô cùng tinh diệu, hoàn toàn tự nhiên, so sánh với những phi hành hồn thuật ở Thiên lộ ra tinh tế hơn nhiều. Nghĩ lại một chút, Tiểu Nhị liền hiểu được, người Thánh vực vừa ra đời đã biết phi hành, đối với bọn họ mà nói, phi hành tựa như bản năng.

Phi hành thuật như vậy là do hàng ngày hàng đêm rèn luyện ra, ở Thiên lộ tuyệt đối không cách nào so với.

Kẻ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như Tiểu Nhị rất rõ ràng, ở trong chiến đấu, một môn phi hành thuật xuất sắc có bao nhiêu trọng yếu. Trên không trung hai đạo thân ảnh đan xen truy đuổi, nhanh như thiểm điện, nhưng mà xác minh phán đoán trong lòng Tiểu Nhị, Đường Thiên không thể sờ đến góc áo đối phương.

Đường Thiên huýt dài một tiếng, trảo pháp biến đổi.

Quỷ vương hỏa lưu huỳnh(đom đóm)!

Thiêu đốt năng lượng, như thể khắp bầu trời lưu huỳnh, bay lả tả, không bờ bến.

Con ngươi Tôn Kiệt ngưng tụ, những điểm sáng này như thể lưu huỳnh, là năng lượng đang thiêu đốt, hắn ngửi được một loại mùi vị quen thuộc.

Năng biến!

Tuy rằng chỉ là rất thấp giai, cũng không hoàn toàn Năng biến, nhưng mà cái này cũng ý nghĩa, đối phương đã đến sát biên giới bạch ngân võ giả. Chỉ cần thêm chút thời gian, hắn nhất định có thể bước vào bạch ngân chi cảnh!

Đây là ngươi con bài chưa lật sao?

Thật đáng tiếc...

Tôn Kiệt ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, trong tay lộ ra một thanh đoản kiếm hình như vũ yến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 583: Quyết Tâm Dưới Đêm Vắng

Người sáng tạo Hoàng đạo 12 cung đã đem Thánh vực vũ kỹ đưa đến Thiên lộ, đồng thời phát triển chúng trong hoàn cảnh hồn lực phong phú năng lượng kém ở Thiên lộ, nay những loại vũ kỹ ấy đã hoàn toàn bất đồng cùng Thánh vực vũ kỹ.

Hậu bối của bọn họ có suy nghĩ khác biệt, trong lòng tuyệt đại đa số võ giả Thiên lộ tuyệt, thánh giả ý nghĩa đỉnh cao nhất. Nhưng mà trong lúc đó, ở trong mắt những người sáng tạo 12 cung Hoàng đạo đến từ Thánh vực, thánh giả chỉ là vừa mới bắt đầu.

Ngay cả danh từ Thánh giả, cũng là bởi bọn họ hoài niệm cố hương mà đặt tên.

Nhưng mà vô luận thánh vực hay là Thiên lộ, đối với phân chia cảnh giới thánh giả cũng không có bản chất khác biệt.

Bạch ngân chi cảnh!

Đoản kiếm Vũ Yến đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, năng lượng trong cơ thể Tôn Kiệt, sau khi năng biến uy lực bạo tăng gấp mười lần.

Từng tiếng yến minh vang lên.

Ánh sáng nơi thân kiếm ảm đạm, một con yến màu bạc lớn cỡ bàn tay sáng lên như thể điêu khắc từ bạc theo thân kiếm bay ra, đứng ở vai Tôn Kiệt. Yến bạc rất sống động, con ngươi trong đôi mắt nhỏ linh động vô cùng, nó nhảy nhót trên vai Tôn Kiệt, thỉnh thoảng dùng mỏ mổ vai Tôn Kiệt, vô cùng thân thiết vô cùng.

Yến bạc khéo léo, tản ra cực độ nguy hiểm khí tức!

Đường Thiên gắt gao nhìn chằm chằm ngân yến, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin tưởng. Tiểu Nhị phía sau Đường Thiên, cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thân thể vũ yến bằng bạc là năng lượng trải qua cực hạn áp súc, do đó ngưng kết mà thành tinh thể màu bạc. Trên bản chất, kết cấu loại tinh thể màu bạc này cùng ngôi sao thạch không có khác biệt quá lớn, song phương duy nhất khác biệt, chính là mật độ.

Mật độ năng lượng của tinh thể màu bạc kia đã gấp bốn mươi sáu lần mật độ năng lượng của đá ngôi sao cao cấp nhất!

Nếu như năng lượng trong cơ thể ngân yến hoàn toàn nổ tung, có thể tạc nổ một phần ba mươi thể tích Hồng Thảo tinh. Đây mới là sát chiêu lớn nhất của Tôn Kiệt, hắn khẽ cười một tiếng, mang theo vẻ kiêu ngạo vô cùng.

Sức mạnh của Bạch ngân chi cảnh, đối với đồng thau thánh giả mà nói, là không thể tưởng tượng.

Ngân vũ yến nhìn quang đoàn bay lượn khắp bầu trời như thể lưu huỳnh(đom đóm), trong đôi mắt nhỏ lộ ra vẻ xem thường, nó bỗng dưng mở ra chiếc mỏ tinh xảo, ngâm vang một tiếng!

Oanh!

Gió bão năng lượng cuộn trào mãnh liệt, như một cơn lốc, đột nhiên từ trong chiếc mỏ tinh xảo của vũ yến màu bạc bắn ra.

Ba ba ba!

Toàn bộ những điểm thiêu đốt năng lượng, dồn dập bạo liệt như pháo hoa, tràng diện đông đảo vô số lưu huỳnh cùng lúc bạo liệt, đồ sộ đến cực điểm.

Vũ yến màu bạc phun ra bão năng lượng phạm vi cực lớn, hắn căn bản không kịp né tránh, thân thể cong lại, hai tay giữ trước mặt. Một cổ đại lực truyền đến, Đường Thiên cảm giác chính mình như bị một con thú lớn điên cuồng húc tới trước mặt, hắn liền hiểu tuyệt đối không thể ngạnh chống, theo cổ lực lượng mãnh liệt kia, hắn tựa như một chiếc lò xo, nương theo cổ lực lượng này bắn thẳng về phía sau.

Tuy là như thế, hai tay hắn cũng gần như muốn bẻ gẫy, hắn nhịn không được lại lần nữa kêu lên buồn bực.

Vù!

Đường Thiên bị sóng khí kinh người bắn bay, như mũi tên rời cung, chìm vào giữa tầng mây dày đặc.

Vũ yến màu bạc biểu hiện chiến lực siêu mạnh, làm cho cả chiến trận vọng tới tiếng hoan hô sấm dậy. Mỗi người đều chỉ cảm giác nhiệt huyết sôi sục, đây mới là không trận nào không thắng, được ca tụng là người tương lai có thể trở thành danh tướng nổi danh thiên hạ!

Vũ yến màu bạc bỗng nhiên giương cánh, hóa thành một đường sáng bạc, như thể một mũi tên bạc phóng thẳng về phía tầng mây.

Tiểu Nhị thầm hô không ổn, hắn biết rõ tình huống nguy cấp, thân hình vọt tới trước, tay phải vòng qua hông trái nắm hờ hư không, nương theo thế xông tới, trong không trung rút ra Ngục Hải kiếm!

Hư không làm bao, ám viêm làm thân, ý niệm làm cán.

Thánh kiếm Ngục hải!

Tiểu Nhị chưa bao giờ chăm chú đến thế, bởi vì hắn chưa từng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế. Cái vũ yến màu bạc linh động này sức mạnh đã vượt qua tất cả những kẻ địch mình từng gặp.

Khác với tên hàng loại hai kia, thân là mặt tối của chòm Song Tử, từ khi ra đời hắn đã mất đi quyền điều khiển thân thể này, hắn sinh hoạt ở

một nơi khác.

Đường Thiên có Nam Thập Tự căn cứ, mà hắn có cung điện Song Tử. Đường Thiên đối với tương lai ngây thơ vô tri, hắn lại được giao cho sứ mệnh trầm trọng.

Cung điện trống trải tịch liêu phủ đầy bụi, mỗi ngóc ngách đều có thể thấy rõ vô số mạng nhện. Tường gạch khe hở, cỏ dại mọc thành bụi, phòng sập tường thấp, tùy ý có thể thấy.

Đã từng là chòm Song Tử, nhưng nay huy hoàng đã sớm mất đi.

Chòm Song Tử phong bế hai mươi năm, cung điện này cũng đồng dạng phong bế hai mươi năm.

Con dân ngoài Cung điện, vẫn còn tưởng nhớ vị vua của bọn họ, hàng năm con dân tới ngoài cung điện triều bái nối liền không dứt. Tiểu Nhị nghe những bước chân đầy thành kính kia, nghe trong trong gió truyền đến tiếng cầu khẩn nỉ non, hai mươi năm thời gian, vẫn không đủ để khiến những người đã từng kiêu ngạo mất đi tín ngưỡng. Hi vọng có lẽ xa vời, nhưng trước lúc hóa thành cát bụi, ai cũng không cách nào xóa đi.

Thỉnh thoảng Tiểu Nhị cũng muốn ra ngoài.

Nhưng mà hắn ra không được, cửa lớn cung điện không cách nào mở. Phụ thân hắn là đã sớm tại an bài chuẩn bị tiếp sau, cung điện được cải tạo thành một nơi thích hợp cho linh hồn sinh hoạt, lối ra vào cung điện nằm trên thân thể hắn. Bên trong cung điện có điển tịch phong phú, đều do phụ thân trăm phương ngàn kế thu thập, hắn đã sớm an bài tất cả.

Trừ cái đó ra, còn có sư phụ của hắn, sáu gã kiếm thánh Hồn tướng. Có Ngục hải kiếm thánh Vu Vương Hải, Tỳ Bà kiếm thánh, Thượng Vãn Đình vân vân. Điều này làm cho hắn cũng không cô đơn, tuy rằng các sư phụ yêu cầu rất nghiêm ngặt, tu luyện rất khô khan thống khổ, nhưng mà tính tình hắn kiêu ngạo, tự mình yêu cầu cao, bất luận cái gì tu luyện đều

có thể hoàn thành cực kỳ xuất sắc, toàn bộ các sư phụ đối với hắn đều khen không dứt miệng.

Hắn thông tuệ, kiên nhẫn, thành thục, lãnh tĩnh, thậm chí ngay cả khi hắn trầm mặc, đều khiến những Hồn tướng sư phụ cảm thấy hoàn mỹ không sứt mẻ.

Hắn cũng có thời gian thả lòng, tỷ như xa xa nhìn chăm chú cái tên hàng loại hai kia làm ra chuyện ngu xuẩn.

Nhưng thời gian càng lâu, hắn tựa như trở thành tòa cung điện phủ đầy bụi lại nguy nga đứng sừng sững này, gánh vác hy vọng của con dân, gánh vác hy vọng của phụ thân. Hắn có thể im lặng, lại cần phải đứng thẳng, hắn có thể cô đơn, nhưng cần phải trước đi.

Được rồi, nói chung không thể bị tên hàng loại hai kia kéo thấp được.

Năm năm tu luyện cơ sở, phần kiên trì này, có thể khiến người ta vì nó ghé mắt. Dù cho xa xa nhìn kỹ, hắn đều có thể cảm thụ được con hàng loại hai này tỏa ra ánh sáng cuồng nhiệt, thực sự là một tên vô ý làm người khác chói mắt!

Bỗng nhiên, khóe miệng Tiểu Nhị lộ ra nụ cười như có như không, khuôn mặt non nớt khả ái kia vậy mà lợi hại như kiếm, tỏa ra khí thế lẫm liệt. Ký ức mười sáu năm sinh hoạt lướt qua trong lòng hắn.

Ngươi dũng cảm không sợ hãi, ngươi tỏa nắng ấm áp, luôn luôn khích lệ bạn bè bên cạnh.

Thế nhưng mà.

Ta cũng ở trong tòa cung điện lạnh lẽo ấy, trải qua mười sáu năm giam cầm yên lặng chưa từng lãng phí.

Ta ở trong tòa cung điện hiu quạnh kia , suốt mười sáu năm cô đơn lạnh lẽo, nhìn về phía hi vọng.

Không phải là để thất bại!

Tay trái nắm Đoạt xá châu, biển pháp tắc bên trong Đoạt xá châu, một xiềng xích phù văn màu vàng như rong rêu bay ra, lặng yên quấn lên Ngục hải kiếm trong tay hắn, chìm vào trong phệ hồn diễm.

Năng lượng trong cơ thể Tiểu Nhị trong nháy mắt bị phù văn màu vàng lấy đi. Hắn không hề kinh hoảng, lấy thực lực của hắn, đối diện bạch ngân thánh giả, không có khả năng chiến thắng.

Tên hàng loại hai kia không rõ ràng chênh lệch giữa bạch ngân cùng đồng thau, nhưng hắn rất hiểu.

Các sư phụ kiếm thánh của hắn đã tỉ mỉ giảng giải cho hắn cái gì gọi là bạch ngân.

Hắn không chút do dự dùng tới biện pháp tốt nhất hắn có thể nghĩ đến, mượn nhờ lực lượng của Đoạt xá châu!

Ngục hải kiếm lập tức phát sinh biến hóa, Phệ hồn diễm tuy rằng cũng quấn quanh thân kiếm, nhưng hư không ám viêm cùng phệ hồn diễm trong lúc đó vẫn chưa dung hợp. Mà lần này, có phù văn màu vàng gia nhập vào, hai cái triệt để mà dung hợp cùng một chỗ.

Phệ hồn diễm màu sắc rực rỡ triệt để biến mất, trở nên trong suốt, mà hư không ám viêm vốn đen kịt như mực, cũng phai nhạt đi rất nhiều, như hòa vào bóng tối.

Tiểu Nhị không chút do dự chém ra một kiếm.

Một đường ánh kiếm trong suốt hòa làm một cùng bóng tối, xuất hiện trước mặt vũ yến màu bạc.

Vũ yến màu bạc ý thức được nguy hiểm, hét lên một tiếng, cả bộ lông màu bạc của nó dựng thẳng lên, hô, lông vũ yến như một chùm tên bạc, đánh vào kiếm quang.

Phốc phốc phốc!

Lông bạc tan vỡ bay loạn, ánh kiếm không giảm.

Tôn Kiệt sắc mặt thay đổi, hắn chưa từng gặp qua ánh kiếm cổ quái như thế, cường liệt nguy hiểm bao phủ trong lòng hắn.

Sao có thể... Lông bạc vỡ vụn tiêu tán giữa không trung lại không có nổ tung! Sao có thể... Bất luận một mảnh nhỏ lông bạc nào vỡ ra cũng đủ để tạo ra một trận nổ tung.

Chờ chút!

Đó là hồn ngẫu (cách gọi hồn tướng)!

Tôn Kiệt mở to hai mắt, trong lòng giật nảy mình, hồn ngẫu hình thành điều kiện cực kỳ hà khắc, có được hồn ngẫu nhất định không phải người thường. Hơn nữa, hồn ngẫu mạnh như vậy hắn cũng chưa từng nghe thấy, lai lịch đối phương e rằng không phải tầm thường.

Hắn trong lòng đối với một trận chiến này có chút hối hận.

Thương châu với hắn mà nói hoàn toàn không có giá trị gì. Vấn đề điều động dân phu cũng không phải là vấn đề lớn, không có Thương châu có thể đi Hạ châu. Cho dù là sau cùng Tôn Chính không có hoàn thành, bằng vào mặt mũi chính mình cùng Tôn gia, tới cầu tình Tử Thanh đại nhân, Tử Thanh đại nhân cũng sẽ không làm khó quá mức.

Vì việc nhỏ như vậy, lại kết thù với một kẻ có bối cảnh có lai lịch, một điểm đều không sáng suốt.

Nhưng lúc này đã chậm rồi, thế cục trước mắt căn bản không cho phép hắn lui về phía sau.

Vũ yến màu bạc ánh sáng tăng vọt, hóa thành một đường sáng bạc đánh về phía ánh kiếm.

Hai đường ánh sáng, không hề hoa xảo mà đánh lên.

Oanh!

Cường liệt nổ tung, nở ra ánh sáng chói mắt, trong trời đất trắng xóa một mảnh, âm thanh nổ vang ầm ầm chấn động khiến cho lỗ tai mọi người ong ong.

Khi ánh sáng tan hết, vũ yến màu bạc vừa rồi con rất linh động xinh đẹp, giờ đây toàn bộ cánh phải đều bị chặt đứt, vết thương nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Tiểu Nhị tình trạng càng kém, Ngục Hải kiếm trong tay hắn, từng mảnh từng mạnh đứt vỡ, thình thịch, hóa thành một chùm sáng vụn tiêu tán trong không trung.

Sắc mặt Tiểu Nhị tái nhợt đến cực điểm, thân hình lung lay sắp đổ.

Biển Pháp tắc bên trong Đoạt xá châu, mênh mông vô biên, nếu là ở trong Đoạt xá châu chiến đấu, hắn thành thạo điêu luyện. Nhưng mà đem lực lượng của biển pháp tắc từ bên trong hạt châu dẫn đến trên kiếm, độ khó gia tăng đến hơn mấy chục lần.

Nếu không nhờ trong khoảng thời gian này, Tiểu Nhị cơ hồ đem toàn bộ tâm huyết, tất cả đều dồn vào bên trong Đoạt xá châu, đối với Đoạt xá châu lý giải cũng ngày càng khắc sâu, thêm nữa bản thân hắn trên kiếm đạo tạo nghệ tương đối xuất sắc, trong nhóm là người gần với Tỉnh Hào nhất, mới miễn cưỡng làm được.

Nhưng một kiếm này, đã hao hết toàn bộ năng lượng của hắn, năng lượng trong cơ thể không chút dư thừa.

"Y y nha nha!" Tiếng thét chói tai của Nha Nha không dứt bên tai,nó đang rơi xuống đất rất nhanh, nó không biết phi hành, toàn bộ đều dựa vào Tiểu Nhị trợ giúp mới nổi trên không, lúc này Tiểu Nhị năng lượng tiêu hao hầu như không còn, nó tức thì như cái quả cân, nhanh chóng rơi xuống.

"Tiểu Nhị! Tiểu Nhị!"

Đường Thiên hét vang liên tục, hắn cũng giống như Nha Nha. Càng bi thảm chính là, hắn vừa mới bị đẩy đi rất cao, vốn cho rằng Tiểu Nhị sẽ đỡ được chính mình, nào biết được tình cảnh rơi xuống không có chút nào yếu bớt, gió gào thét bên tai, mặt đất cách hắn càng ngày càng gần, Đường Thiên bất chấp cái khác, oa oa kêu to.

Dù sao hai người các ngươi cũng quăng không chết...

Tiểu Nhị lộ ra vẻ bất đắc dĩ mà nhếch khóe miệng, thế giới trước mắt hắn trời đất quay cuồng, ý thức từ từ mơ hồ, phải chết rồi sao...

Đường Thiên lập tức nhận thấy điểm lạ của Tiểu Nhị, tức thì lòng nóng như lửa đốt. Mặt đất trong tầm mắt hắn phóng đại kịch liệt, mắt thấy sắp va vào mặt đất, Đường Thiên cắn răng một cái, bỗng dưng làm ra một động tác khiến người không tưởng được.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 584: Nha Nha Hung Tàn

Đường Thiên như con ếch, hai tay cùng hai chân vỗ xuống phía dưới, cố gắng giảm tốc độ rơi xuống của mình.

Tốc độ hơi hơi bị kiềm hãm, tuy rằng hiệu quả này cực nhỏ bé, nhưng mà tinh thần Đường Thiên bỗng rung lên, hắn trong đầu hiện lên một cái ý nghĩ cực kỳ lớn mật.

Vấn đề lớn nhất trên không trung của mình là không chỗ mượn lực. Thế nhưng là, nếu như chính mình có thể tạo một điểm mượn lực thì sao chứ?

Đường Thiên lập tức nghĩ ngay đến đèn nén không khí, hình thành tường không khí.

Đường Thiên đang nhanh chóng rơi xuống, đột nhiên hít một hơi, toàn thân lực lượng kích động, bỗng dưng một chưởng vỗ xuống.

Khác với lực lượng ngưng tụ bình thường, lần này xuất chưởng, lực lượng phân tán, nhưng mà lại phân bố đều đều, như cái bàn tròn lớn.

Một tầng không khí được hình thành ở dưới bàn tay Đường Thiên, cảm thụ được tầng không khí cứng rắn, Đường Thiên trong lòng vui vẻ, lập tức thuận thế mượn lực, thân hình đột nhiên bắn thẳng lên cao.

Ba!

Tầng không khí bị nghiền nát, thân hình Đường Thiên đột nhiên bay cao lên một đoạn.

Thành công rồi!

Đường Thiên vui mừng quá đỗi, không chút do dự, lại lần nữa vỗ một chưởng xuống dưới, thân thể lại bay cao thêm một đoạn.

Ba ba ba!

Đường Thiên tựa như hỏa tiễn lung la lung lay, không ngừng nhảy để bay lên, một hồi nhảy trái nhảy phải, hoàn toàn không có chút tiêu sái linh động, trái lại có chút chật vật.

Tựa như hình ảnh truyền hình xuất hiện đứng phim, giựt giựt.

Binh đoàn phía sau Tôn Kiệt, ầm ầm cười to, bọn họ vừa ra đời đã biết điều động năng lượng, phi hành đối với bọn họ mà nói thậm chí so với đi bộ còn thuần thục hơn, đã sớm trở thành bản năng. Bây giờ nhìn thấy Đường Thiên vậy mà lại như con ếch, một đoạn lại một đoạn nhảy lên trên cao, tự nhiên cảm thấy buồn cười không chịu nổi.

Tôn Kiệt khuôn mặt cũng lộ ra mấy phần tiếu ý, trong lòng lại đang tại nghĩ, chẳng lẽ cái này người trời sinh năng chướng?

Tuy rằng người thánh vực trời sinh liền biết điều động năng lượng, nhưng mà cũng có một số rất ít người hoàn toàn không cách nào điều động năng lượng. Tại thánh vực, cái này gọi là năng chướng, ý chỉ việc điều động năng lượng gặp phải chướng ngại. Năng chướng là tàn tật nghiêm trọng nhất, so với đứt tay đứt chân còn nghiêm trọng hơn. Không chân không tay, nhưng miễn là có được thiên phú điều động năng lượng, sinh hoạt không ngại. Năng lượng cơ hồ có thể làm được bất kỳ hành động gì mà tay chân có khả năng làm được, thậm chí có rất nhiều vị đại sư, chính là bởi vì trời sinh thân thể tàn tật, đối với việc khống chế năng lượng càng thêm chuyên chú, làm cho bọn họ tại từng cái lĩnh vực, càng thêm xuất sắc.

Thánh vực bất kỳ một lĩnh vực nào, đều không thể tách rời việc khống chế năng lượng.

Tôn Kiệt vốn có có chút kiêng kỵ, lúc này đã hoàn toàn không có bất kỳ e ngại nào. Dù cho đối phương xuất thân đại tộc, dù cho được sủng ái đến đâu, năng chướng cũng đã định trước một cuộc đời bi kịch cho hắn.

Càng là đại tộc, bên trong nó cạnh tranh càng kịch liệt, tên này đã định trước là phế vật, căn bản không có không gian sinh tồn. Bọn họ chỉ có thể phụ thuộc vào người khác, sinh hoạt dưới bóng râm, kéo dài hơi tàn.

Cho nên mới rời xa cố hương, đi tới Thương châu đi.

Thực sự là đáng tiếc, một phế vật như vậy, ngay cả một điểm giá trị lợi dụng cũng không có.

Nhìn Đường Thiên từng chút "gian nan" mà bay cao, Tôn Kiệt cảm thấy chính mình thực sự là chuyện bé xé ra to, vì một tên phế vật, chính mình cư nhiên lãng phí nhiều thời gian như vậy. Vũ yến màu bạc đang bị thương nhảy lên đoản kiếm vũ yến, năng lượng cuồn cuộn không ngừng tu bổ thân thể đầy thương tích của nó.

Trong nháy mắt, vũ yến màu bạc liền hoàn hảo như lúc đầu, nó linh hoạt nhảy lên vai Tôn Kiệt.

Bỗng nhiên, hắn A một tiếng.

Một đường bóng mờ mang theo tàn ảnh màu lam, bỗng bay đến trước mặt hắn.

Nha Nha đầy mặt phẫn nộ, khuôn mặt nhỏ đầy thịt nhìn Tôn Kiệt nhe răng khóe miệng. Thường ngày quá mức tự tại hưởng thụ, tuy rằng mọc ra cánh, nhưng mà bình thường đều là Tiểu Nhị mang theo nó phi hành. Tính cách nó quấn người không buông, cũng coi đây là biểu hiện thân mật với Tiểu Nhị, nếu là một ngày Tiểu Nhị không mang theo nó chơi đùa, nó liền sẽ đầy mặt mất mát, làm ra vẻ đáng thương bị bỏ rơi.

Tiểu Nhị đối với cái này cũng không biết làm sao, từ lúc Nha Nha liều mình giúp hắn ngăn cản công kích trở đi, mỗi khi nhìn thấy Nha Nha vẻ mặt mất mát, hắn liền không tự chủ nghĩ đến ngày kia, cho nên đối với Nha Nha vẫn khá dung túng.

Cùng một nha Hồn tướng tính toán cái gì chứ...

Vừa mới rồi Nha Nha đột nhiên rơi xuống, nó sợ đến nỗi liều mạng vẫy cánh, cuối cùng ngay lúc cách mặt đất khoảng mười trượng thì ngừng được. Khi nó nhìn thấy Tiểu Nhị thụ thương hôn mê, tức thì nổi giận, không chút do dự bay tới báo thù cho Tiểu Nhị!

Thân thể đầy thịt như hồ lô, đôi cánh màu lam, trên trán lộ ra một nửa khối tảng đá màu lam.

Đây là thứ gì thế này?

Tôn Kiệt có chút kinh nghi bất định, hồn ngẫu sao? Không quá giống.

Nha Nha thân thể mập mạp đầy đặn, nhìn qua khác xa những Hồn tướng bình thường.

Ánh lam chợt lóe, Tôn Kiệt thấy hoa mắt, cảm giác nguy hiểm cường liệt bỗng dâng lên trong lòng, sắc mặt hắn khẽ biến, vũ yến bạc trên vai hóa thành một đường sáng bạc nghênh đón ánh lam.

Một lam một bạc, hai đường sáng thẳng tắp không hề hoa xảo mà va chạm.

Nhưng mà một màn kế tiếp, lại khiến mỗi người đều trợn mắt há mồm.

Trong nháy mắt hai bên sắp va chạm, thân thể Nha Nha đột nhiên trầm xuống, xuất hiện ngay dưới vũ yến bạc, hai tay như tia chớp vươn ra, đột nhiên ôm lấy vũ yến bạc.

Hai đường sáng một lam một bạc, đan xen trên không trung.

Vũ yến bạc phảng phất cảm thấy nguy hiểm đến, liều mạng giãy dụa, không ngừng há mồm phun ra từng luồng gió bão năng lượng kinh khủng.

Rầm rầm rầm!

Gió bão năng lượng cuộn trào mãnh liệt tàn sát bừa bãi, không khí phương viên mấy chục dặm bị quấy nhiễu.

Nhưng mà Nha Nha đã nhân cơ hội xoay người ngồi lên trên lưng vũ yến bạc, gió bão năng lượng không có một cái nào phun trúng nó. Nha Nha nhếch miệng lộ ra hàm răng tuyết trắng, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ hung ác độc địa. Vừa mới rồi chính là cái tên này khiến Tiểu Nhị thụ thương, Nha Nha nổi xung trong lòng, đột nhiên cúi đầu, cắn một phát lên trên cổ vũ yến bạc.

Răng rắc!

Vũ yến bạc thân thể cứng đờ, Tôn Kiệt sắc mặt đại biến.

Răng rắc răng rắc!

Vũ yến bạc tựa như bánh bích quy, bị Nha Nha từng miếng từng miếng gặm hết, hơn mười giây sau, vũ yến bạc tất cả đều rơi vào trong bụng Nha Nha.

Mỗi người đều chỉ cảm thấy một cổ hàn ý từ lòng bàn chân lủi thẳng lên trán.

Vũ yến bạc hoàn toàn là do năng lượng cấu thành, vũ yến bạc ẩn chứa năng lượng cực kỳ đáng sợ! Nếu như nó nổ tung, trong phương viên năm mươi dặm tuyệt đối sẽ bị san thành bình địa.

Nó... Vậy mà lại bị ăn tươi rồi...

Tôn Kiệt nhận đến xung kích mạnh nhất, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn con vật nhỏ đầy thịt trước mắt, hắn cơ hồ không thể tin được hai

mắt của mình.

Kia thế nhưng là năng lượng sau khi trải qua năng biến!

Ách.

Nha Nha vẻ mặt thỏa mãn mà ợ một tiếng thật to, tảng đá trên trán nó bỗng nhiên sáng lên ánh lam nhàn nhạt. Từng sợi ánh lam nhè nhẹ, từ trong tảng đá chảy xuôi ra, di chuyển dọc theo thân thể Nha Nha. Tia sáng màu lam mảnh mai như tơ lụa chia thành hai luồng, một luồng chảy vào cánh sáng sau lưng, đôi cánh ánh sáng không ngừng sinh trưởng, lại lớn lên mấy phần. Mà một luồng khác thì chảy tới trên nắm tay Nha Nha, tụ tập thành một cặp giáp tay màu lam.

Cặp giáp tay tinh xảo mê người, vừa vặn bọc kín hai nắm tay nhỏ của Nha Nha.

Nha Nha cảm thấy rất mới lạ, hai nắm tay nhỏ đấm nhau nghe bang bang khiến ánh lam văng tung tóe, Nha Nha lập tức cảm thấy hưng phấn, con ngươi trong đôi mắt nhỏ bừng sáng, hai tay đấm ngực bang bang liên hồi, trong miệng y y nha nha những âm thanh lạ kỳ.

Tôn Kiệt sắc mặt có chút khó coi, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên thân thể hắn cứng đờ.

Nha Nha đột nhiên ngừng lại, hai tay giơ lên cao, đôi mắt chăm chăm nhìn hắn.

Nha Nha hét lớn một tiếng, xông thẳng về phía Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt biến sắc mặt, đường ánh lam này tốc độ nhanh vô cùng, không chút nghĩ ngợi, Vũ yến đoản kiếm trong tay lại lần nữa vung lên.

Một nắm đấm đầy ánh lam đánh thẳng vào mũi kiếm của hắn, Tôn Kiệt cắn răng điều động năng lượng trong cơ thể, điên cuồng mà dũng mãnh dồn vào Vũ yến đoản kiếm trong tay!

Nhưng mà, khiến hắn vạn lần không ngờ chính là, nắm đấm ánh lam của Nha Nha lại bất ngờ hóa cương làm nhu, xoay cổ tay nắm lấy thân Vũ yến đoản kiếm, ngay sau đó thân thể thừa cơ rung động, như một con bạch tuộc ôm chặt lấy Vũ yến đoản kiếm.

Thân thể nhỏ bé xinh xắn của nó như treo trên thân kiếm, đầu của nó chỉ cách mũi kiếm một chút.

Nha Nha ngẩng đầu nhếch miệng cười với Tôn Kiệt, lộ ra hai hàm răng nhỏ trắng như tuyết, nó bỗng dưng cúi đầu, há mồm táp vào mũi kiếm.

Răng rắc răng rắc!

Thân kiếm vốn vô cùng cứng rắng lúc này lại xốp giòn như bánh bích quy, Nha Nha dùng kinh người tần suất mà gặm.

Tôn Kiệt khiếp sợ rồi, hàm răng tuyết trắng tựa như hai lưỡi đao bén, không, đao có bén hơn nữa cũng không thể hung tàn được như vậy, hắn thậm chí nhìn thấy trong lúc Nha Nha khép mở hai hàng hàm răng, vụn sắt bay tung tóe.

Càng khiến Tôn Kiệt choáng váng chính là, năng lượng hắn rót vào thân kiếm vậy mà lại như bùn đất vào biển, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhìn Vũ yến đoản kiếm trong tay nhanh chóng rút ngắn, Tôn Kiệt giật mình, lập tức ném nửa đoạn Vũ yến đoản kiếm còn lại đi, cuống quýt lui về phía sau.

Răng rắc răng rắc!

Âm thanh cũng không lớn, lại như một luồng không khí lạnh cuốn khắp toàn trường.

Toàn bộ ánh mắt, tất cả đều tụ tập tới bóng dáng đang ôm kiếm gặm liên tục kia.

Thân kiếm không thấy... Ngay cả chuôi kiếm cũng không buông tha...

Cái này rốt cuộc quái vật gì vậy?

Đáy lòng mỗi người không hẹn mà cùng hiện lên một câu hỏi như nhau. Tôn Kiệt chỉ cảm thấy lạnh giá thấu xương, Vũ yến đoản kiếm theo hắn nhiều năm, là năm đó hắn tốn hao số tiền lớn, mời một vị luyện binh đại sư luyện chế mà thành. Nó theo hắn trải qua mấy chục trận chiến lớn nhỏ, chưa bao giờ bị hao tổn mảy may, cho dù là năng lượng trải qua năng biến cũng không cách nào tổn thương nó.

Thế nhưng mà... Trước hai hàm răng nhỏ trắng như tuyết kia, nó lại trở nên yếu đuối như vậy.

Nhưng mà càng làm hắn cảm thấy không thể tưởng tượng là thứ quái vật này lại có thể hấp thu năng lượng của hắn! Đây mới là điều thực sự khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Phải biết rõ, sau khi bước vào cảnh giới bạch ngân, năng lượng trải qua năng biến, không những số lượng kịch liệt bành trướng, tính phá hoại của nó cũng lớn hơn vô số.

Năng lượng như vậy, cơ bản không có khả năng bị hấp thu!

Thế nhưng mà... Trong khoảnh khắc ngắn ngủi lúc nãy, trong cơ thể Tôn Kiệt có gần một nửa năng lượng bị rút đi. Đây mới là nguyên nhân thật sự khiến Tôn Kiệt hoang mang quăng kiếm, hắn có một loại dự cảm, nếu như hắn không quăng kiếm, năng lượng trong cơ thể chính mình sẽ bị thứ kia hoàn toàn lấy đi.

Mà thân thể của chính mình, tuyệt không khả năng cứng hơn Vũ yến đoản kiếm!

Toàn bộ chiến trường yên lặng cực kỳ, chỉ có âm thanh răng rắc răng rắc, còn có âm thanh thở dốc "Hô quát" "Hô quát" của Đường Thiên.

Phía sau Nha Nha, Đường Thiên đang "gian nan" từng đoạn từng đoạn bay lên phía trên, Đường Thiên đã ngay cả tên gọi cũng đã nghĩ

xong, gọi là "Kiền bạt" . Tiểu húc húc có 【 Bào thương 】, chính mình có 【 Kiền bạt 】, nhưng mà... Mệt mỏi quá a...

Hơn nữa, hình như chẳng ai để ý mình a...

Đến khi gặm xong mảnh chuôi kiếm cuối cùng, Nha Nha lắc lắc đầu nhỏ, đôi mắt màu lam cong thành hai đường vòng cung như ánh trăng, khuôn mặt nhỏ đầy thịt vô cùng thỏa mãn, nó nhếch miệng cười ngây ngô, nhưng hành động này ở trong mắt đoàn người kia, lại là hình ảnh đáng sợ nhất.

Hai hàm răng nhỏ trắng tinh như tuyết vẫn còn vướng lại vài mảnh sắt, như một con dã thú tàn bạo nhất sau khi ăn no nê, giữa răng nanh còn vướng lại vài mảnh thịt đầy máu.

Quá... Quá hung tàn rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 585: Biến Hóa Của Ma Quỷ Hỏa

Nha Nha hung tàn, đồng dạng khiến Đường Thiên giật mình, nhưng mà suy nghĩ đầu tiên của hắn là, cái tên này cái gì cũng ăn, sẽ không tiêu chảy đi? Nhưng mà nhìn thấy Nha Nha vẻ mặt thỏa mãn, hiển nhiên không giống như xảy ra vấn đề gì, nhưng mà kia vẻ mặt vừa đần vừa ngốc kia, ngược lại hình như là ăn được quá no, bụng căng đến nỗi choáng váng.

Thấy Nha Nha không có việc gì, Đường Thiên đã khá an tâm, hắn chuyển lực chú ý lần nữa trở về trên người Tôn Kiệt.

Bạch ngân cảnh giới!

Đây chính là lần đầu tiên Đường Thiên gặp bạch ngân thánh giả chân chính, không ngờ lại ở Thánh vực. Thánh vực bạch ngân thánh giả có chút khác với Thiên lộ, Thiên lộ bạch ngân thánh giả có hồn lô, năng biến hoàn thành bên trong hồn lô. Thế nhưng Tôn Kiệt lại khác, Tôn Kiệt không có hồn lô, mà là trực tiếp khiến năng lượng va chạm, hoàn thành năng biến.

Nếu luận kỹ xảo khống chế năng lượng, Thánh vực bạch ngân thánh giả mạnh hơn, dù sao Thiên lộ bạch ngân thánh phải còn phải mượn nhờ hồn lô mới có thể đủ hoàn thành năng biến. Nhưng mà, nhìn trên phương diện hiệu suất, Đường Thiên lại cảm thấy Thiên lộ bạch ngân thánh giả mạnh hơn, bởi vì hồn lô.

Hồn vực hóa lô, lúc trước chưa có tới thánh vực, Đường Thiên cảm thấy rồi tập mãi cũng sẽ thành thói quen. Nhưng mà giờ tới Thánh vực,

Đường Thiên mới biết được, nguyên lai không phải nơi nào cũng có thể sinh hồn.

So sánh với Thánh vực, hồn là độc hữu của Thiên lộ. Thiên lộ bất kỳ loại vũ kỹ, tu luyện, cơ quan thuật nào cũng gần như cùng hồn có gắn bó mật thiết.

So cảnh giới, Thiên lộ cùng Thánh vực vừa sinh ra đã là thánh giả, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Vậy Thiên lộ ưu thế rốt cuộc ở đâu? Đây chính là vấn đề Đường Thiên nghĩ đến nhiều nhất, cùng Binh đại thúc lăn lộn đã lâu, chiến lược, hệ thống các loại gì đó, Đường Thiên dần dần cũng có một chút khái niệm mơ hồ. Cái khác hắn hiểu cũng không nhiều, ý nghĩ của hắn tương đối giản đơn, nếu như bọn họ cùng Thánh vực chênh lệch lớn đến nỗi không cách nào vượt qua, vậy bọn họ căn bản không có khả năng có cơ hội thủ thắng.

Ai lại quan tâm đến những ý nghĩ nhỏ nhặt chứ?

Quang Minh võ hội cũng tốt, Thánh điện cũng được, bao quát thế lực phía sau Thánh điện, muốn đánh bại bọn họ, căn bản là phải mạnh hơn bọn hắn!

Vấn đề trở về nơi cơ bản nhất, Thiên lộ ưu thế rốt cuộc là cái gì?

Hồn!

Đây chính là ý nghĩ của Đường Thiên. Về bản chất của hồn, có rất nhiều thuyết pháp, mà theo quan điểm thịnh hành nhất, hồn là tinh thần năng lượng hóa. Nhưng phòng thí nghiệm bên kia đã chứng minh, khi độ dày năng lượng vượt qua điểm giới hạn, sự ăn mòn năng lượng sẽ đột nhiên xuất hiện, tinh thần không những không cách nào hoàn thành năng lượng hóa, thậm chí sẽ bị ăn mòn, triệt để biến thành năng lượng.

Thiên lộ tuy hoàn cảnh năng lực kém hơn, khiến bọn họ tại phương diện cảnh giới thua ngay ở vạch xuất phát, nhưng cũng chính bởi hoàn cảnh năng lực kém hơn này mà con người đã tạo ra một thế giới hồn muôn màu muôn vẻ.

Ưu điểm của Hồn là cái gì?

Sinh hồn có linh, nói cách khác, nó rất thông minh. Càng là cao giai võ hồn, Hồn tướng, đều sẽ càng thông minh hơn. Một điểm này ở phương diện cơ quan thuật thể hiện rất rõ ràng, Tái Lôi khai sáng cơ quan hồn giáp, so với cơ quan võ giáp càng thông minh hơn, nó có thể phụ trợ cho cơ quan võ giả còn tốt hơn trước kia.

Thông minh, chính là đặc điểm lớn nhất của mình!

Chờ chút! Cái đặc điểm này thì liên quan gì tới mình...

Cái ý niệm này vừa mới hiện ra, ngay lập tức đã bị Đường Thiên phủ quyết, thần thiếu niên, đương nhiên là thông minh nhất!

Thế nhưng là, loại cảm giác chột dạ khó giải thích, là từ nơi nào xuất hiện...

Tạp niệm tạp niệm, cái này hoàn toàn là tạp niệm!

Đường Thiên lắc lắc cái đầu, quẳng tất cả những "Tạp niệm" kia ra đằng sau. Hắn liếm liếm môi, ánh mắt trở nên nóng rực, có Kiền bạt, hắn cuối cùng có thể tự do chiến đấu trên không trung.

Như vậy, để cho ta chân chính lĩnh giáo cái gọi là năng biến, cái gọi là bạch ngân cảnh giới đi!

Đường Thiên bỗng nhiên đạp chân xuống dưới một phát, một mặt thuẫn không khí hình tròn thành hình. Liên tục thử nghiệm Kiền bạt lâu như vậy, Đường Thiên phát hiện suy nghĩ lúc trước của mình quá phức tạp, chỉ cần hình thành thuẫn không khí, vậy liền có thể lập tức mượn lực. Đạp xuống mặt thuẫn, hắn bắn lên, thân hình đột nhiên cất cao.

Giữa không trung, thân thể hắn xoay tròn một vòng, chân đá mạnh sang trái, một mặt thuẫn không khí lập tức xuất hiện vuông góc với thân thể, đạp xuống mặt thuẫn, Đường Thiên thân hình gập lại, tốc độ lại lập tức bùng nổ!

Trên không trung đột nhiên xuất hiện rất nhiều thuẫn không khí, chúng phân bố không đồng đều, ngang bằng, vuông góc, đan xen đều có. Đường Thiên tựa như một quả bóng da, không ngừng nhún đạp biến hướng giữa những chiếc thuẫn không khí đi tới. Mỗi một mặt thuẫn không khí bị nghiền nát, đều sẽ hình thành một đường sóng gợn không khí lan tràn.

Mỗi một bước đạp, tốc độ của Đường Thiên liền nhanh hơn một phần, thân thể sau khi được cường hóa bởi hắc kim giờ đây đã có sức chịu đựng kinh người.

Nhưng mà, khuôn mặt Đường Thiên không có chút vẻ đau đớn, chỉ có vô tận cuồng nhiệt cùng chiến ý.

Bầu trời, ngay dưới chân ta!

Bạch ngân, ở trước mặt ta!

Vậy, hãy chiến đấu đi, chiến đấu cho thật thỏa thích đi!

Nha Nha ngốc sau khi ăn xong vũ yến bạc cùng vũ yến đoản kiếm, ngồi trên không trung nở nụ cười ngây ngô, Đường Thiên như thiểm điện lướt qua cạnh người nó, khí lưu cường liệt hất tung cả Nha Nha. Nha Nha bị quẳng đi, thậm chí vẻ mặt cười ngây ngô cùng tư thế cũng không chút thay đổi, hoàn toàn không chút khí phách hung tàn như vừa rồi.

Thực sự quá no rồi... No căng bụng tới nỗi mệt rã rời rồi...

Nha Nha vừa lật người té ngã trên không trung, vừa ngơ ngác cười ngây ngô mà ngáp dài, con mắt mơ hồ mông lung chẳng mở nổi.

Đường Thiên đột nhiên phát lực, khiến Tôn Kiệt thất kinh, hắn chưa từng gặp qua phương thức di chuyển cổ quái lạ kỳ như thế. Âm thanh thuẫn không khí dày đặc bị nghiền nát trên không trung, như tiếng trống trận gấp gáp, như sóng lớn dồn dập, chiến ý cất cao, bóng người kia cứ mỗi lần bật lên là khí thế tại tăng mạnh một lần!

Không được!

Tôn Kiệt là hãn tướng dày dạn kinh nghiệm sa trường, sự nhạy cảm đối với biến đổi trên chiến trường hơn xa người thường. Hắn biết rõ, nếu là chờ cho khí thế đối phương tiếp tục theo cách này tăng đến đủ biên độ, khi đó, dù cho thực lực của chính mình hơn hắn một bậc, trận chiến cũng sẽ rất gian nan.

Kẻ điên, là kẻ đứng đầu trong vài loại kẻ địch mà mỗi một võ tướng đều không thích gặp phải nhất. Mấy tên thuộc dạng này, dị thường khó chơi, dù cho cuối cùng có thắng lợi, cũng sẽ phải trả giá cực lớn.

Đối với Nha Nha, Tôn Kiệt trong lòng sợ hãi khó giải thích, thứ không biết luôn khiến người sợ hãi. Nhưng mà đối với Đường Thiên, Tôn Kiệt lại không chút sợ hãi, loại phương thức bứt tốc này đúng là đặc biệt khác người, khiến hắn trước mắt sáng ngời, nhưng mà loại sức mạnh này cũng không có vượt khỏi kiến thức của hắn, thậm chí càng thêm chứng minh suy đoán đối thủ bị năng chướng của hắn.

Năng chướng dù mạnh hơn nữa, lại có thể như thế nào?

Chỉ cần không để khí thế đối phương tăng lên, Tôn Kiệt tin tưởng chính mình rất nhanh liền sẽ thắng lợi. Mà đối với thế tới xung kích như sấm sét của Đường Thiên, Tôn Kiệt trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, không lùi mà tiến tới, trong tay nhiều ra một thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm này phẩm chất so với Vũ yến đoản kiếm còn kém rất nhiều, nhưng mà lúc này đối phó một gã năng chướng, như là vậy là đủ rồi!

Đoản kiếm giơ ngang hông, thân hình như cung, đúng chuẩn động tác đâm kiếm!

Ánh sáng chói lòa, từ thân thể hắn truyền tới bao vây lấy đoản kiếm trong tay, chậm rãi chảy xuôi.

Tôn Kiệt trong lúc phi hành cao tốc, một kiếm đâm ra!

Quanh thân toàn bộ ánh sáng, hóa thành một đường ánh kiếm hình như con yến, đập cánh hót vang, nhanh như thiểm điện bắn về phía Đường Thiên.

Bứt lên trước, Đường Thiên trong lúc toàn lực bứt lên trước, chỉ cảm thấy niềm vui thích thoải mái chẳng thốt nên lời, bản thân hắn chính là thích kiểu xung kích mạnh mẽ như vậy, nhưng mà sau khi tiến nhập thánh giai, chiến đấu thay đổi. Phi hành, thứ này hắn không làm được, khiến hắn không thể không càng lúc ỷ lại Tiểu Nhị hơn.

Tiểu Nhị thủ đoạn xuất thần nhập hóa khiến Đường Thiên tán thán không thôi, nhưng mà kiểu chiến đấu như vậy, cũng không phải là kiểu hắn thích, gã chán ghét cảm giác ức chế đó.

Hắn thích cận chiến!

Đánh cận chiến, đánh giáp lá cà, từng quyền va chạm, đây mới là phương thức chiến đấu chân chính của đàn ông!

Thẳng đến hiện tại, lĩnh ngộ kiền bạt, hắn rốt cuộc chinh phục bầu trời, cuối cùng tìm đến phương thức chiến đấu thuộc về chính mình.

Đi nào, đánh một trận thật đã ghiền!

Đường ánh kiếm lẫm liệt kia, tràn đầy khí tức nguy hiểm đến cực điểm, nhưng mà lần này, Đường Thiên chẳng có chút ý muốn lùi bước. Dưới chân thuẫn không khí vừa đụng đã nhẹ nhàng nghiền nát, hắn không tự chủ tăng nhanh tần suất kiền bạt, hắn cảm thấy chính mình

trước nay chưa từng nhanh đến thế, nhanh đến nỗi hắn muốn dùng hết sức lực toàn thân mới có thể miễn cưỡng khống chế.

Âm thanh gào thét của gió tràn ngập màng tai, trước mặt khí lưu thổi mạnh đến mức không mở ra được con mắt, mỗi một tấc da thịt đều đau như dao cắt. Bầu trời đang bùng nổ, mặt đất như tận thế, ánh lửa nơi nơi, biển lửa hừng hực, không biết là máu tươi đang thiêu đốt chiến ý, hay là chiến ý thiêu đốt máu tươi, mỗi một sợi dây thần kinh đều bị thiêu đốt đến đỏ bừng, cháy bỏng đến nỗi cả người hắn run rẩy, hắn càng thêm phấn khích điên cuồng.

Tới đây nào!

Bạch ngân!

Tiếng thét như sấm dậy, dang ra hai tay, mười ngón như móc, Hỏa Liêm quỷ trảo, vận sức chờ phát động!

Bỗng nhiên, Đường Thiên thân thể run lên, hắn bỗng dưng mở to hai mắt.

Viu, ánh lửa tươi đẹp, đột nhiên từ hai bàn tay hắn thoát ra, Ma quỷ hỏa!

Ma quỷ hỏa là hồn thuật độc đáo do Uy Liêm sáng tạo, nhưng mà phần Ma quỷ hỏa này, vốn đã bị Đường Thiên loại trừ năng lượng, còn lại chỉ ẩn chứa bộ phận pháp tắc.

Như dây đàn bị kích thích, khí tức lạnh lẽo mà bao liệt của Ma quỷ hỏa, từ trong ánh lửa đỏ tươi không ngừng lan tỏa.

Đường Thiên bị kéo đến một thế giới đỏ tươi, một thiếu niên tóc đỏ mắt đen, sắc mặt tái nhợt yêu dị bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Ta là Uy Liêm."

Thiếu niên thanh âm lành lạnh an tĩnh.

Ngắn ngủi tiếp xúc, Uy Liêm cho Đường Thiên một ấn tượng sâu sắc, xem chết như sống, bất cần đời, vô cùng điên cuồng nhưng ý chí sắt đá. Trải qua vô số cực hình, vẫn nói cười như trước, thánh hồn dù bị tách mất, thi thể vẫn bất hủ.

"Trong lòng mỗi người đều có ma quỷ, chỉ chính ngươi mới hiểu nó."

Thiếu niên tóc đổ khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng, dưới con mắt điên cuồng đó, Đường Thiên như nhìn thấy vô tận băng nguyên.

"Tuy rằng chúng ta có chung một kẻ địch, ta cũng rất xem trọng ngươi, nhưng mà, ta càng thích tự tay báo thù hơn."

Thiếu niên tóc đỏ yêu dị cười, ánh mắt băng lãnh, ngọn lửa bốc lên, thân hình hắn từng chút một dung nhập vào trong hỏa diễm.

Đường Thiên tâm thần kịch chấn, thế nào khả năng! Trong Ma quỷ hỏa, thế nào lại còn lưu lại một tia Uy Liêm ý thức? Chính mình không phải đã loại trừ tất cả sạch sẽ rồi sao?

Hắn chợt tỉnh ngộ.

Ngụy trang hoàn mỹ! Lần trước Uy Liêm diễn kịch khiến Đường Thiên cùng Tiểu Nhị không chút nghi ngờ.

Thẳng đến lúc này, Tiểu Nhị rơi vào hôn mê, đối diện cơ hội tuyệt hảo như thế, Uy Liêm lập tức xé rách ngụy trang, lộ ra bộ mặt thật sự.

"Ngươi gạt ta?" Đường Thiên trừng lớn con mắt, đầy mặt phẫn nộ.

"Ta chỉ tin tưởng chính mình mà thôi." Uy liêm khẽ cười một tiếng, nheo mắt lại, nghiền ngẫm nói: "Chiến đấu cho thật công bằng. Đi nào, ta sẽ cho ngươi thấy Ma quỷ hỏa chân chính, cũng để cho ta xem thử, thần thiếu niên, ngươi rốt cuộc tư cách gì."

Vừa dứt lời, Ma quỷ hỏa nổ tung, tán nhập vào mỗi ngóc ngách trong cơ thể Đường Thiên.

"Ta có tư cách gì?" Đường Thiên triệt để bị chọc giận: "Được thôi, để cho ta cho ngươi thấy, ta có tư cách gì!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 586: Lão Binh Bất Tử

Ma quỷ hỏa trong cơ thể Đường Thiên tàn sát bừa bãi.

Đường Thiên cuối cùng đã hiểu rõ, chân chính Ma quỷ hỏa là hình thái như thế nào. Ngọn lửa dữ dằn mà lãnh lẽo rót vào từng tấc máu thịt của hắn. Cảm giác đau đớn kịch liệt từ mỗi bộ phân trong thân thể, không ngừng tập kích Đường Thiên.

Nhưng mà lúc này chiến ý của Đường Thiên đang rừng rực dâng trào, những cảm giác đau đớn này, không những không khiến hắn muốn lùi bước, trái lại khiến hắn càng thêm phẫn nộ điên cuồng.

Ma quỷ hỏa sao...

Trong cơ thể mỗi một tấc da thịt, đều phảng phất muốn bị xé rách, ngọn lửa yêu dị lạnh lẽo kia truyền thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn.

Một luồng ý thức sau cùng của Uy Liêm, ẩn núp bên trong ngọn lửa, hắn lãnh tĩnh mà nhìn chăm chú vào Đường Thiên. Ma quỷ hỏa mà hắn sáng tạo là độc đáo hồn thuật, không có gì không đốt, nhưng mà chỗ nó cường đại nhất, là ở chỗ ăn mòn tâm thần.

Hắn đang chờ đợi cơ hội.

Nếu không phải Tiểu Nhị hôn mê, hắn tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trạng thái thức hồn của Tiểu Nhị là thiên địch của hắn. Nhưng mà một tên Đường Thiên thuần thân thể loại này tuyệt đối không cách nào chống lại Ma quỷ hỏa. Ma quỷ hỏa thiêu đốt chính là

chỗ sâu nhất lòng người tiềm tàng những mặt trái dục vọng, cái này cũng là vì sao Quang Minh võ hội lại căm thù hắn đến tận xương tuỷ.

Ngay cả một nơi thành kính như Quang Minh võ hội cũng không cách nào chịu được Ma quỷ hỏa tra khảo.

Chỉ cần tâm thần Đường Thiên lộ ra kẽ hở, Ma quỷ hỏa sẽ nhân lúc yếu nhược mà vào, mà Uy Liêm cũng có thể mượn cơ hội ẩn thân sâu trong tâm thần Đường Thiên, lặng yên khống chế tâm thần Đường Thiên, cho đến lúc này, Tiểu Nhị muốn bắt hắn cũng không biết làm sao.

Đây là Ma quỷ hỏa sao?

Đường Thiên nhếch miệng cười, vẻ mặt dữ tợn, phản ứng của hắn hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Uy Liêm.

Đường Thiên căn bản không hề để ý tới Uy Liêm, mà là trực tiếp nhằm phía Tôn Kiệt.

Không sai, Ma quỷ hỏa hắn phá giải không được, nhưng mà, vì cái gì phải phá giải?

Ma quỷ hỏa hiện tại là sát chiêu mạnh nhất trên tay hắn!

Đường Thiên không hề có chút chần chừ nào, hắn phảng phất hoàn toàn không thèm để ý Uy Liêm, mà là vững vàng khóa chặt Tôn Kiệt. Hắn nở nụ cười gằn, thiết trảo như bị thiêu đỏ, hung hãn chém ra!

Hỏa Liêm quỷ trảo!

Hỏa Liêm quỷ trảo quán chú Ma quỷ hỏa, uy lực biến hóa kinh người.

Đom đóm đầy trời lại nổi lên, mà những đom đóm nhỏ lại có thêm vô số ngọn lửa nhỏ như cát, mang theo vẻ đẹp kiều diễm đỏ rực.

Tôn Kiệt sắc mặt tức thì đại biến.

Một mảnh rừng rậm, tiểu đội của Thạch Sâm yên lặng ẩn giấu.

Đối với những người ở Thánh vực sinh ra liền biết phi hành mà nói, bọn họ thích bầu trời hơn. Tựa như thành thị của bọn họ, thường thường thành lập trên bầu trời. Mà bình thường hành quân, tuyệt đại đa số người, đều thích ẩn thân tại trong biển mây.

Nhưng mà Thạch Sâm lại biết, hang động, rừng sâu, rong biển ngược lại càng lợi cho việc ẩn nấp.

Hắn vận khí rất tốt, đi ra không bao lâu liền gặp một tiểu đội, sau đó biết được tin tức Tôn Kiệt suất binh đến đây. Hắn tức thì cực kỳ hoảng sợ, hắn biết sự lợi hại của Tôn Kiệt. Mãnh Nam đại nhân bọn họ cứ tiến lên như thế, chẳng phải là vừa vặn chạm mặt?

Thạch Sâm rất rõ ràng, bảo vệ Mãnh Nam đại nhân an toàn mới là quan trọng nhất.

Hắn không chút do dự thay đổi kế hoạch, quay lại trợ giúp Mãnh Nam đại nhân.

Rất nhanh, phía trước ước chừng ba mươi dặm, năng lượng dao động kịch liệt, chứng minh nơi đó đang phát sinh chiến đấu. Thạch Sâm suy đoán liệu có phải Mãnh Nam đại nhân đã gặp Tôn Kiệt hay không, liền phái ra trinh sát.

Thạch Sâm tỉ mỉ mà nghe trinh sát báo cáo, quả nhiên, phía trước chính là Mãnh Nam đại nhân, Thạch Sâm cuối cùng thở phào. Hắn cũng không muốn vừa mới gia nhập vào, chủ công liền bị người khác giết chết, như vậy thì quá thảm rồi.

Nhưng mà khi hắn nghe đến Tôn Kiệt đang cùng Mãnh Nam đại nhân một đấu một, hắn sửng sốt, con mắt đột nhiên bừng sáng.

Lập tức hắn ý thức được, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo!

Tuy rằng không biết rốt cuộc phát hiện cái gì, nhưng mà Tôn Kiệt muốn một đấu một, theo cách nhìn của Thạch Sâm chính là bỏ đi ưu thế

lớn nhất của chính mình. Hơn nữa nghe đến binh đoàn tinh nhuệ đang ở một bên quan chiến, một kế hoạch lớn mật ở trong đầu Thạch Sâm thành hình.

Theo Thạch Sâm, Tôn Chính căn bản không quá đáng sợ, duy nhất có thể đối với bọn họ cấu thành uy hiếp, chính là Tôn Kiệt cùng năm trăm tinh nhuệ của hắn.

Đổi lại lúc bình thường, Thạch Sâm tuyệt đối không dám đối mặt với Tôn Kiệt nắm giữ năm trăm tinh nhuệ. Nhưng mà Tôn Kiệt bị cuốn lấy, như vậy năm trăm tên tinh nhuệ đối với Thạch Sâm chẳng có gì hãi sợ. Hơn nữa, bọn Thạch Sâm vừa mới đổi trang bị, thực lực tăng nhiều, cũng khiến lòng tin của hắn tăng nhiều.

"Mọi người nhanh chóng chuẩn bị, nửa giờ sau xuất phát."

Thạch Sâm trực tiếp ngồi xuống, liên tục chiến đấu, hắn cũng có chút mệt mỏi rã rời. Bên cạnh hắn, mọi người yên lặng chữa trị thân thể, khi chiến đấu rất dễ dàng lưu lại ám thương, nếu như xử lý trễ, năng lượng ăn mòn sẽ chỉ làm thương thế càng thêm nghiêm trọng. Làm là một gã lão binh, chữa trị thân thể như thế nào là kỹ năng cần phải nắm giữ.

Đương nhiên, như nói về kỹ xảo chữa trị, các bác sĩ tự nhiên xuất sắc hơn nhiều, nhưng mà tình huống thực tế thay đổi trong nháy mắt, nếu như xử lý trễ, nếu như gặp phải tình huống bất ngờ, vậy liền không xong.

Một gã lão binh đúng nghĩa sẽ không ôm tâm lý may mắn.

"Tướng quân." A Lãnh do dự một chút, còn là mở miệng hỏi: "Cái kế hoạch này, quá mạo hiểm rồi."

Thạch Sâm có chút kỳ quái, cười nói: "Từ khi nào A Lãnh lại cảm thấy kế hoạch mạo hiểm rồi?"

Xung quanh vang lên một trận cười khẽ, A Lãnh tính tình lỗ mãng, rất thích mạo hiểm, vì vậy nghe đến A Lãnh nói kế hoạch mạo hiểm, mọi

người đều cảm thấy buồn cười.

A Lãnh phản bác: "Đó là Tôn Kiệt, chỉ cần Tôn Kiệt không bị cuốn lấy, chúng ta đây sẽ nguy hiểm rồi."

Tiếng cười biến mất, mọi người đều biết rõ A Lãnh nói không sai, Tôn Kiệt lợi hại, mọi người đều rất rõ ràng. Tuổi còn trẻ đã có thể nắm một binh đoàn, còn được khen là võ tướng Phồn Tinh châu có tiền đồ tươi sáng nhất. Mà binh đoàn thứ tám của hắn, càng là được Tôn gia dốc toàn lực trong tộc trang bị thật tinh nhuệ.

Theo lý trí mà nói, mọi người đều cảm thấy kế hoạch này của tướng quân có chút mạo hiểm.

Thạch Sâm nhìn chăm chú vào A Lãnh, hắn đối với mỗi người bọn họ đều quá quen thuộc, hắn nói thẳng: "A Lãnh, muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi."

A Lãnh không có né tránh, mà là nhìn thẳng Thạch Sâm ánh mắt, trầm giọng nói: "Tướng quân! Chúng ta về sau sẽ phải cùng theo đồ con nít kia sao?"

"Cái gì là đồ con nít?" Thạch Sâm sắc mặt trầm xuống: "Đó là Mãnh Nam đại nhân!"

"Nhưng hắn giết người của chúng ta." A Lãnh có chút quật cường.

Xung quanh mọi người tất cả đều ngừng lại, ánh mắt bọn họ hướng tới Thạch Sâm, rất nhiều người có vẻ mặt như A Lãnh. Mãnh Nam đại nhân vừa mới giết chết năm huynh đệ của bọn họ, trong nháy mắt liền đầu nhập làm thủ hạ cho đối phương, trong lòng bọn họ có chút kỳ quặc.

"Hắn dùng thủ đoạn ám muội?" Thạch Sâm ngồi thẳng thân thể: "Chỉ một người đã đánh bại chúng ta, đây chính là lần đầu tiên."

Nhìn thấy A Lãnh há mồm muốn nói, hắn ngắt lời nói: "Đừng cố mượn cớ, chúng ta đều là người lính trên chiến trường. Thua chính là

thua, không có cần phải viện cớ. Bằng vào thực lực bản thân, quang minh chính đại đánh bại chúng ta, ta chịu phục. Không sai, năm vị huynh đệ chết ở trên tay hắn. Nếu như là hắn hại chết, ta có liều mạng này cũng phải báo thù. Thế nhưng là, chiến trường chém giết không nói đạo lý. Chúng ta là quỷ kỵ, đã định trước thân tử chiến trường."

Mọi người đều trầm mặc xuống tới.

"Đừng quên, chúng ta là tù binh. Nói cách khác, lúc này đây chúng ta hắn là chết rồi. Nhưng chúng ta còn sống, đổi một thân trang bị mới." Thạch Sâm lành lạnh nói: "Nếu đã đầu hàng rồi, cũng đừng chần chừ, tâm lý không thoải mái. Chúng ta không có tư cách không thoải mái, đầu hàng rồi, lại âm mưu làm hại chủ công, Thạch Sâm ta làm không được."

A Lãnh mặt tăng được đỏ bừng, biện luận: "Ta không phải muốn mưu hại chủ công, ta chỉ là cảm thấy..."

"Cảm thấy mất mặt?" Khuôn mặt Thạch Sâm vốn phủ đầy phong sương lộ vẻ phức tạp, một lúc lâu, hắn mới cảm khái nói: "Tên kia nói đúng. Sỉ nhục cũng tốt, giày vò cũng được, ta không có lý do gì để viện cớ lùi bước. Ta chính là một gã tướng thất trận, một kẻ thất bại, sỉ nhục còn ít sao? Ta trước đây chỉ là đang lừa gạt chính mình. Chỉ cần còn có một tia hi vọng, ta sẽ không buông bỏ."

"Tướng quân..." Không ít binh sĩ dồn dập đứng lên, A Lãnh mở lớn miệng, trong lòng hắn có chút hối hận. Bọn họ trong lòng đối với Thạch Sâm, là thật tâm kính yêu.

Thạch Sâm quay đầu tóc đã hoa râm nhìn quanh bốn phía, từng khuôn mặt đã không còn trẻ thu hết vào đáy mắt hắn. Từng khuôn mặt chằng chịt vết tang thương của thời gian đọng lại, như đang kể rõ gian khổ trong mấy năm qua.

"Ta già rồi, các ngươi cũng già rồi."

Bỗng nhiên, suy nghĩ của hắn trở lại thời điểm hơn mười năm trước, những gương mặt trẻ tuổi năm ấy, phảng phất đang ở ngay trước mắt.

Mộng tưởng còn chưa thực hiện, đã phải héo rũ rồi sao?

Nhiệt huyết còn chưa thiêu đốt, đã bị băng lạnh rồi sao?

Thiếu niên còn chưa huy hoàng, đã trở nên già cỗi rồi sao?

Hắn miệng đầy đắng cay.

Không biết, gió mùa U Châu có còn như năm đó trộn lẫn màu hy vọng cùng ánh nắng mai?

"Ta là một tên tướng lĩnh thất bại, thời tuổi trẻ đã luôn luôn thất bại."

Hắn đưa tay ngăn cản những huynh đệ muốn khuyên giải an ủi hắn, âm thanh tang thương phiêu đãng giữa không trung.

"Hiện tại già rồi, không còn trẻ rồi, có lẽ rất nhanh sẽ chẳng thể chém giết. Nhưng ta không muốn chết trên giường bệnh. Ta cuối cùng sẽ nhớ tới thời gian ở U Châu, ừm, dưới góc cây năm đó, chúng ta vừa uống rượu vừa gào khan thổi da trâu. A Trụ nói hắn muốn lấy sáu người vợ, A Hỗn nói hắn muốn mua một cửa hàng mặt tiền. Ta cuối cùng sẽ nhớ a Đức hắn trước khi chết, ở trong lòng ta run rẩy, hắn nói hắn rất sợ hãi. Hắn nói với ta, đừng vứt bỏ hắn. Ta đáp lời, ta sẽ không vứt bỏ hắn, ta sẽ xây một cái từ đường thật lớn cho các huynh đệ, ta còn nói với hắn, ngươi phải ở trên trời phù hộ chúng ta thật tốt."

Âm thanh nức nở kiềm chế trong cổ họng, rất nhiều người quay mặt đi, không muốn cho người khác thấy viền mắt bọn họ ửng đỏ.

"Chỉ cần ta còn có thể nhấc được đao, ta liền muốn đi liều, dù phải mất mặt lần nữa, dù phải tiếp tục chịu nhục, dù phải ăn nói khép nép, ta cũng tuyệt đối không buông tha!"

Thạch Sâm tự giễu cười: "Người già rồi, không để ý được nhiều chuyện như trước, còn quan trọng gì mặt mũi nữa?"

A Lãnh khóc bù lu bù loa: "Tướng quân, đừng nói nữa..."

"Đều thua đến nơi đây, còn lý do gì sợ tiếp tục thua nữa? Đều thất bại đến cái tuổi này rồi, còn muốn buông tha điều gì? Nếu như đã định trước thất bại, ta đây muốn xem đến thất bại kết cục!"

Thạch Sâm đột nhiên như bệnh nhân tâm thần rít gào, xung quanh mọi người giật mình tỉnh lại. Bọn họ cũng đứng lên, xóa đi nước mắt, yên lặng mà thu thập trang bị.

"U Châu quỷ kỵ chúng ta, đã định trước chiến tử sa trường!"

Thạch Sâm thả chậm ngữ khí, âm thanh lại không tự chủ run rẩy. Hắn nhớ tới những khuôn mặt đã mất đi, nhớ tới những năm tháng đã từng chinh chiến, nhớ tới rất nhiều rất nhiều những thứ bị lãng quên gì đó.

Niềm kiêu hãnh của bọn họ, niềm tin của bọn họ, tình cảm của bọn họ...

Bọn họ đang già đi...

Thạch Sâm nhìn quanh bốn phía, nhìn những nếp nhăn trên mặt mọi người, nhìn những vết tích trên cơ thể mọi người, nhìn thấy những đôi mắt ảm đạm, nay lại như củi khô bị một ngọn lửa đốt cháy.

Một cổ nhiệt huyết khó tả đã lâu không thấy bỗng thiêu đốt thân thể Thạch Sâm.

Chúng ta dù tàn nhưng chưa phế!

Chúng ta dù già nhưng chưa bại!

Hắn bỗng dưng rút đao, râu tóc dựng thẳng, rống lớn một tiếng: "Các ngươi có thể chiến không!"

"Chiến! Chiến! Chiến!"

Bốn mươi lăm U Châu quỷ kỵ, khàn cả giọng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 587: Hắc, Ma Quỷ Đỏ, Tạm Biệt

Đom đóm màu trắng, cát lửa đỏ tươi bay lượn khắp bầu trời.

Tôn Kiệt trước tiên tạo ra năng lượng tráo, hắn ý thức được nguy hiểm, nhất những hạt cát lửa đỏ tươi xinh đẹp ướt át kia tản ra khí tức xa lạ mà nguy hiểm, đó hiển nhiên là một loại lực lượng hắn không thể lý giải.

Năng lượng tráo là vũ kỹ thường dùng nhất, Tôn Kiệt tuyệt đối xuất sắc.

【 Yến hộ 】 ở trên tay hắn, so với hai trung đội vừa mới rồi, không hề kém hơn. Yến sáng tung bay, đuổi hết đom đóm cùng những hạt cát lửa kia đi. Những đom đóm cùng cát lửa bị đuổi ra vẫn chưa thổi xa, chúng quay xung quanh vòng sáng hình thành một vầng sáng dày đặc.

Thế giới yên tĩnh, khuôn mặt Đường Thiên vặn vẹo trong miệng rít gào vô ý thức, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt thống khổ do Ma quỷ hỏa thiêu cháy, ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi Tôn Kiệt.

Uy Liêm thực sự là một thiên tài!

Uy Liêm trước đây có bao nhiêu lợi hại, Đường Thiên không rõ ràng lắm, nhưng mà Ma quỷ hỏa khiến bạch ngân cảnh giới như Tôn Kiệt cũng cảm thấy kiêng kỵ, khá lợi hại.

Đạp bầu trời, theo đường gãy khúc phóng đi, nhanh như quang điện, cuồng phong lướt qua khuôn mặt Đường Thiên, nhưng không cách nào khiến thân thể nóng hổi của hắn có chút hạ nhiệt.

Thế giới thực sự là yên tĩnh a, Đường Thiên cảm khái, hoàn toàn bỏ qua việc chính mình chưa từng dừng rít gào. Thân thể cùng tâm thần, tựa hồ tách lẻ, Đường Thiên cảm thấy tư duy của mình như bị hút ra.

Đom đóm cùng cát lửa bay lượn khắp bầu trời, như thể mộng ảo.

Mà ở trong thế giới mê ly mộng ảo này, Đường Thiên không theo quy tắc phóng tới, vung lên nắm tay cao ngất, toàn bộ thân thể tựa như dây cung căng ra, nắm tay trùng điệp đánh lên trên vòng sáng.

Hô, mấy con yến sáng linh xảo ngăn trở nắm tay Đường Thiên.

Oanh!

Năng lượng cuộn trào mãnh liệt đột nhiên bạo phát, Đường Thiên chỉ cảm thấy ngay mặt bị một con dã thú húc tới, kêu lên buồn bực, không kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì, như quả bóng cao su bị hung hăng đá bay.

Bay ra mấy chục trượng, Đường Thiên mới bình thường trở lại, dưới chân Kiền bạt liền đạp, cuối cùng ổn định thân hình. Con mắt của hắn lóe lên tia sáng kỳ dị liên tục, đây là năng lượng sau năng biến sao?

Hắn tỉ mỉ mà ngẫm lại cảm giác vừa mới rồi bắn trúng yến sáng.

Năng lượng của yến sáng, hắn cảm giác có một chút giống như Quỷ vương hỏa lưu huỳnh. Lẽ nào… Cái gọi là năng biến, kỳ thực chính là thiêu đốt năng lượng sao? Mà Quỷ vương hỏa lưu huỳnh của mình, chỉ là thiêu đốt không đầy đủ?

Ý niệm này đột nhiên xuất hiện, hắn như hơi đăm chiêu, lại không chút do dự phóng người tới, trong lòng hắn có quá nhiều ý tưởng muốn xác minh, đây thực sự là cơ hội thực chiến không thể tốt hơn a!

Yến hộ ngăn cản một quyền kia của đối phương, Tôn Kiệt không hề cảm thấy ngạc nhiên, hắn là bạch ngân thánh giả, nếu là dễ dàng bị người đục xuyên năng lượng tráo, vậy mới là cái để cười nhạo! Huống chi, còn là một kẻ năng chướng, một quyền kia không hề có chút năng lượng.

Bỗng nhiên, ánh mắt Tôn Kiệt bị kiềm hãm.

Con yến sáng vừa bị nắm tay đánh trúng kia, bỗng nhiên như tuyết lở tan vỡ, tiêu tán trong không trung. Tôn Kiệt trừng lớn con mắt, khuôn mặt đầy vẻ không thể tin tưởng, không có khả năng!

Đường Thiên lần thứ hai đạp không mà tới, tốc độ của hắn nhanh như thiểm điện, tràn đầy lực xung kích!

Lại là một quyền!

Tôn Kiệt lần này đã lên tinh thần, trong nháy mắt khi yến sáng cùng nắm tay đối phương va chạm, hắn đột nhiên mở to hai mắt. Một quyền này của đối phương vậy mà lại ẩn chứa tần suất chấn động kình khí kinh người, trong thời gian nháy mắt ngắn ngủi đã vượt qua hai trăm lần chấn động, trực tiếp đánh tan rã yến sáng!

Tôn Kiệt ngơ ngác nhìn Đường Thiên, hắn là thế nào làm được?

Tần suất chấn động như vậy đối với Tôn Kiệt mà nói, cũng là dễ làm. Thế nhưng là, đó là dùng năng lượng, nếu như không sử dụng năng lượng, hắn làm không được.

Đối phương là người bị năng chướng, chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể mà không mượn nhờ bất kỳ loại năng lượng nào lại có thể làm đến điểm này, hắn chưa từng nghe thấy.

Tôn Kiệt cảm nhận không sai, quyền pháp Đường Thiên đang dùng chính là đại tuyết băng.

Hắn được Hỏa Liêm quỷ trảo dẫn dắt, nếu đã không cần phải dựa vào lực lượng thân thể cũng có thể thực hiện Hỏa Liêm quỷ trảo, như vậy vũ kỹ khác cũng đồng dạng có khả năng thực hiện.

Tỷ như đại tuyết băng.

Đệ nhất quyền thành công, khiến Đường Thiên rất nhanh nắm giữ được bí quyết, đệ nhị quyền tần suất chấn động kịch liệt tăng lên.

Con yến sáng thứ hai, dưới nắm tay của hắn trực tiếp yên lặng hóa thành bột mịn.

Tuy rằng Đường Thiên vẫn bị đánh bay, nhưng trong lòng hắn chỉ có mừng rỡ. Đơn thuần dùng thân thể thi triển Đại tuyết băng, so với hắn trước đây Đại cốt tuyết, uy lực lớn hơn rất nhiều. Hắn còn chưa hiểu lý do, nhưng chỉ cần biết nó hữu dụng là được!

Trong lúc bay ngược, đầu ngón chân Đường Thiên trong không trung đạp liên tục, bang bang bang, liên tục đạp vỡ vài cái thuẫn không khí, hắn mới lần nữa ổn định thân hình.

Vừa mới ổn định thân hình, Đường Thiên thân hình lại lần nữa bắt đầu xung phong!

Uy Liêm giấu bên trong Ma quỷ hỏa, vô cùng quan tâm trận chiến đấu này, Đường Thiên biểu hiện tài năng chiến đấu ra ngoài khiến hắn tràn đầy tán thưởng. Trong chiến đấu, Đường Thiên nhạy cảm đến kinh người, luôn luôn có thể nghĩ đến những loại phương pháp chiến đấu thiên kỳ bách quái.

Đương nhiên, càng làm cho Uy Liêm tán thán, là thân thể Đường Thiên. Thực sự là một thân thể hoàn mỹ a. Hắn thậm chí tin tưởng, nếu như Quỷ Ngô trông thấy cái cơ thể này, cũng sẽ tim đập thình thịch mà xuất thủ đem đoạt đi.

Như Đại tuyết băng một vũ kỹ cấp thấp kia, hạch tâm của nó không hề cao minh, nhưng mà lại có cực ít người sẽ đơn thuần dùng thân thể tới vận dụng, rất đơn giản, bởi vì thân thể bọn họ căn bản không cách nào thừa nhận tần suất chấn động cao như thế, nắm tay còn chưa đấm trúng kẻ địch, thân thể bọn họ đã sụp đổ trước một bước.

Cái thân thể này, thực sự quá hung hãn rồi!

Hơn nữa, khác với thánh giả huyết mạch, Đường Thiên ngoại hình cũng không có thay đổi gì. Uy Liêm học thức cực kỳ uyên bác, đã sớm đối với loại tình huống này cho ra vài loại suy đoán.

Thân thể Đường Thiên tiến hóa cũng không ỷ lại năng lượng, nó cường hóa chính là lực lượng cơ thịt. Thuần túy lực lượng cơ thể, cũng có thể cường hóa đến tình trạng kinh người như thế sao?

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, Đường Thiên liên tục thử chiến pháp mới, mà Tôn Kiệt thì dần dần quen thuộc với công kích của Đường Thiên.

Bỗng nhiên, Uy Liêm nhíu mày, hắn đột nhiên phát hiện một điều không hợp với lẽ thường.

Đường Thiên đem hắn xem như không khí, hoàn toàn không quan tâm tới việc hắn tồn tại.

Không thích hợp!

Như so về độ nguy hiểm, chính mình hơn xa Tôn Kiệt, Uy Liêm tin tưởng Đường Thiên sẽ xác định được điều đó. Vĩnh viễn không nên đánh giá thấp Đường thần kinh trong chiến đấu, trong chiến đấu, Đường Thiên đối với nguy hiểm có trực giác chẳng thua gì dã thú, một điểm này Uy Liêm cũng tự than thở không bằng.

Vì sao Đường Thiên sẽ không nhìn hắn?

Lẽ nào hắn đã tìm được biện pháp đối phó chính mình?

Uy Liêm nheo mắt lại, có chút mong đợi, dù chính hắn đổi vị trí cho Đường Thiên, cũng nghĩ không được có biện pháp nào có thể phá giải cục diện hiện tại.

Thần thiếu niên, cũng đừng làm cho ta thất vọng a.

Bang bang bang!

Đom đóm cùng cát lửa phong tỏa chiến trường, song phương va chạm kịch liệt.

Tôn Kiệt phòng thủ không chút kẽ hở, đối diện với tầng tầng lớp lớp công kích của Đường Thiên, hắn rất nhanh đã có phản ứng. Vũ yến băng vỡ còn chưa tiêu tán, liền sẽ được những vũ yến khác chia ra ăn, như vậy giúp giảm bớt rất nhiều năng lượng tiêu hao.

Tôn Kiệt kiểm tra lại năng lượng trong cơ thể chính mình, trong lòng đại định.

Đường Thiên công kích tuy rằng hung hãn, nhưng mà cảnh giới quá thấp, chính mình tiêu hao cũng không phải quá lớn. Theo như số năng lượng còn lại của mình, Tôn Kiệt có đủ lòng tin, chiến đấu nếu tiến nhập trạng thái giằng co, đối với hắn mà nói trái lại càng thêm có lợi.

Hắn cũng không sốt ruột phản công, chiêu thức của đối phương đang không ngừng biến ảo, tầng tầng lớp lớp, cũng khiến Tôn Kiệt mở rộng tầm mắt. Đối với những vũ kỹ không biết kia, Tôn Kiệt tương đối cẩn thận, lại có chút mong đợi, cơ hội như vậy vốn không thường có.

Thân là võ tướng, cơ hội hắn một mình chiến đấu rất ít, gặp được đối thủ thú vị như thế rất khó được. Có thể ma luyện một chút thực lực của chính mình, cũng tính chuyến đi này không tệ.

Đường Thiên đang không ngừng mà biến ảo vũ kỹ, thiểm quyền, đại tuyết băng, thiên long lực...

Vũ kỹ đã từng tập luyện đang không ngừng biến hóa trong tay hắn, hắn không ngừng có phát hiện mới. Thời gian trước đây , hắn cho rằng bản chất những vũ kỹ này là ở việc vận dụng năng lượng, nhưng mà bây giờ hắn dùng lực lượng thân thể, khi lần nữa phân tích những vũ kỹ này, hắn bỗng nhiên phát hiện, uy lực vũ kỹ không giảm lại tăng.

Hắn bỗng nhiên ý thức được, kiến giải năm đó của mình có sự sai lệch rất lớn.

Thể lực của hắn đang nhanh chóng tiêu hao, tuy rằng bây giờ thân thể hắn mạnh mẽ, nhưng mà cùng bạch ngân thánh giả va chạm, tiêu hao cực kỳ kinh người, hắn rất nhanh đã mồ hôi đầm đìa thở hồng hộc.

Nhưng mà hắn không dừng lại, giữ tình trạng như vậy điên cuồng mà công kích.

Tôn Kiệt có chút kinh ngạc, hắn nhìn ra Đường Thiên đã là nỏ mạnh hết đà. Theo thời gian trôi qua, phần thắng của đối phương càng ngày càng nhỏ, thế nhưng là vì cái gì hắn còn bất chấp tất cả mà điên cuồng tiến công như thế?

Mà lúc này, luồng ý thức của Uy Liêm kịch liệt dao động, hắn cuối cùng hiểu rõ ý đồ của Đường Thiên.

Thế nhưng là, đã muộn rồi.

Thể lực Đường Thiên đã triệt để khô kiệt, biển máu bên trong Song tử lô cực độ héo rút, bị năng lượng hải áp chế đến từng ngóc ngách. Càng muốn mạng chính là, Đường Thiên còn đang liều mạng mà công kích, bản năng tự bảo hộ ủa Huyết lô lập tức được kích hoạt, Huyết lô điên cuồng vận chuyển, bắt đầu theo bản năng hấp thu tất cả mọi thứ có thể hấp thu.

Tỷ như, Ma quỷ hỏa!

Ma quỷ hỏa vốn tán nhập mỗi ngóc ngách trong thân Đường Thiên, đối với Huyết lô hiện tại mà nói, không khác gì thuốc đại bổ.

Đường Thiên trải rộng toàn thân huyết quản, tạo thành một hố đen không đáy, điên cuồng tham lam hấp thu Ma quỷ hỏa. Toàn bộ Ma quỷ hỏa, bị không ngừng bị hút vào trong máu huyết.

Uy Liêm cảm thụ được hấp lực cường đại không khỏi cười khổ, hắn cũng không ngờ, Đường Thiên vậy mà lại nghĩ ra một biện pháp như thế. Thực sự là biện pháp rất tốt. Luồng ý thức này của Uy Liêm chỉ có thể

sinh tồn trong Ma quỷ hỏa, trước khi ngọn lửa này ăn mòn tâm thần Đường Thiên, nếu có thể để Huyết lô hấp thu hết Ma quỷ hỏa, ý thức của hắn cùng Ma quỷ hỏa sẽ bị Huyết lô tiêu hóa hấp thu.

Thế nhưng là, tên kia thế nào lại khẳng định được mình nhất định có thể trước lúc bị Ma quỷ hỏa ăn mòn mà hoàn thành kế hoạch này?

Hơn nữa, cái tên này lẽ nào không dự doán hậu quả khi làm như vậy sao? Sau khi hấp thu Ma quỷ hỏa sẽ khiến thân thể thay đổi như thế nào?

Thậm chí bản thân Uy Liêm cũng không thể dự liệu, hắn tin tưởng Đường Thiên cũng không biết.

Kỳ thực Uy Liêm hiểu rõ.

Chỉ là Đường thần kinh đã quyết tâm, bất chấp tất cả muốn tiêu diệt hắn mà thôi. Thực sự là tàn nhẫn quyết tuyệt, vì tiêu diệt địch nhân ngay cả đường lui của chính mình cũng không giữ lại.

Uy Liêm khôi phục bình tĩnh, hắn đối với Đường thần kinh càng thêm thưởng thức. Hắn không quan tâm sinh tử diệt vong, hắn không quan tâm danh tiếng địa vị, hắn không quan tâm Đường Thiên đối với hắn căm hận chán ghét.

Chỉ cần hắn cảm thấy Đường Thiên có đủ thực lực đi làm thịt những tên khốn kia là được.

Hắn chỉ cần kết quả này, vô luận chính mình sống hay chết, là tiêu tán hay là tồn tại, vô luận là ai động thủ, vô luận thế giới này như thế nào, hắn chỉ cần một kết quả.

Chúc ngươi may mắn.

Uy Liêm bình tĩnh bị kéo vào trong máu huyết, trong máu huyết nóng cháy, luồng ý thức này nhanh chóng tan rã, trước lúc triệt để tan biến, hắn lãnh đạm tự giễu, có lẽ chính mình chẳng khác gì một phần chất dinh dưỡng.

Toàn bộ Ma quỷ hỏa trong cơ thể Đường Thiên bị quét sạch không còn, tất cả đều bị hút vào trong huyết quản. Mỗi một mạch máu đều mở rộng ra đo tươi như có ánh lửa chảy xuôi, Đường Thiên cả người như thể phủ đầy từng sợi thép thiêu đỏ.

Khuôn mặt Đường Thiên càng trở nên vặn vẹo, hắn hít vào một hơi lạnh, kế hoạch của hắn cuối cùng cũng thành công! Nhưng mà trong đáy mắt, ẩn dưới chiến ý rừng rực là vẻ hờ hững lạnh lẽo đến thấu xương.

Hắc, Ma quỷ đỏ, tạm biệt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 588: Linh Diễm

Đường Thiên cảm thấy đau đớn đến cực điểm, trong cơ thể mỗi một mạch máu đều phảng phất muốn bạo liệt, đồng thời còn kèm theo cảm giác thiêu cháy cường liệt.

Chính mình có phải là đang bốc khói hay không?

Đường Thiên trong óc toát ra một ý niệm không ý nghĩa như thế, hắn bị chính mình chọc cười rồi, hắn mới nhếch khóe miệng muốn cười, nhưng mà so với khóc còn khó coi hơn.

Bên trong Song tử lô, biển máu mênh mông vô biên, rít gào bốc lên những cơn sóng lớn màu đỏ yêu dị, phun ra nuốt vào ánh lửa.

Biển máu tỏa ra áp lực cường đại, đem năng lượng hải ép về một góc, áp súc thành một đoàn nhỏ.

Biển máu mỗi một lần phun ra nuốt vào ánh lửa, đều sẽ phun ra một chùm mảnh nhỏ màu đen, trong nháy mắt, màu đen toái mang, liền trải rộng biển máu, hóa thành sương đen vô biên vô hạn. Những mảnh nhỏ màu đen này là pháp tắc ẩn chứa bên trong Ma quỷ hỏa, đại biểu cho mặt dục vọng hắc ám pháp tắc.

Sương đen cuồn cuộn, gào rít giận dữ không ngừng, chúng kịch liệt co rút, một lát sau hóa thành một vị ma quỷ hình dạng cổ quái, lạnh lùng mà đứng. Thân người nhỏ gầy do vô số ám trùng thật nhỏ vô cùng tham lam tụ tập mà thành. Tham lam ám trùng cũng không có bản thể, chúng đều là một bộ phận của dục vọng pháp tắc.

Dục vọng tham lam hắc ma.

Đây mới là nguyên nhân Ma quỷ hỏa chân chính cường đại, tham lam hắc ma, phân tán trong Ma quỷ hỏa, chỉ cần bất kỳ một con tham lam ám trùng dò nhập vào tâm thần đối phương, hoặc tiềm tàng vô hình, hoặc thiêu đốt không ngừng.

Đáng tiếc, nó gặp đến huyết lô, nơi đây chỉ có lực lượng huyết mạch thuần túy nhất, chỉ có pháp tắc có thể dung nhập trong huyết mạch nó mới sẽ lựa chọn. Tham lam hắc ma gần như bất tử nhưng đối diện vớ lực lượng huyết nhục thuần túy nhất lại chẳng có chút năng lực chống cự, bị đánh tan hoàn toàn.

Tham lam hắc ma như thể tượng tuyết bị hòa tan.

Ma quỷ hỏa được tinh lọc, không ngừng bị biển máu hấp thu, biển máu trở nên càng thêm tươi đẹp, nhưng mà nhiệt độ lại nhanh chóng giảm xuống, biển máu bình tĩnh trở lại.

Ngoại trừ màu sắc biển máu trở nên càng thêm tươi đẹp ở ngoài, tựa hồ không có biến đổi gì khác.

Trong nháy mắt khi tham lam hắc ma biến mất, thân thể Đường Thiên chấn động, những mạch máu kia như thể thép đỏ muốn bạo liệt lại nhanh chóng tiêu tán. Máu huyết bên trong Huyết lô bắt đầu theo huyết quản, ồ ồ chảy vào từng ngóc ngách trong thân thể Đường Thiên.

Ca ca ca!

Âm thanh bùng nổ như rang đậu không ngừng vang lên từ trong thân thể Đường Thiên. Thân thể Đường Thiên run rẩy kịch liệt như cái sàng. Nhiệt lưu tán nhập toàn thân hắn, toàn thân hắn đều như bị bao vây ở trong nước biển ấm áp, thoải mái không thể nói ra.

Hắn có thể cảm thụ được thân thể của chính mình đang phát sinh kịch biến kinh người, xương cốt trở nên càng thêm tinh mịn cứng rắn, cơ nhục trở nên thêm cứng cỏi chắc đặc, tràn đầy sức bật, ngay cả da dẻ hắn cũng giống như một lớp kim loại.

Hắn cảm giác chính mình mạnh nhất từ trước đến nay.

Đom đóm cùng cát lửa khắp bầu trời tiêu tán vô hình, thân hình Đường Thiên hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn qua, Đường Thiên không hề thay đổi gì.

Tôn Kiệt cẩn thận không có khởi xướng công kích, vừa mới rồi bộ dáng đối phương thực sự quá dọa người, hắn không biết trên thân đối phương rốt cuộc phát sinh cái gì. Hắn không có quá lo lắng, dù cho vừa mới rồi đối phương đột phá, cũng tuyệt đối không có khả năng từ năng chướng nhảy lên thành bạch ngân thánh giả.

Nhưng mà, ngược lại có điều thú vị...

Tôn Kiệt cảm thấy lần này đến không uổng, người này tuy rằng là năng chướng, nhưng mà các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp khiến hắn mở rộng tầm mắt. Bỗng nhiên con ngươi hắn co rụt lại, Đường Thiên ở đối diện nhìn hắn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng.

Hả?

Không đúng, sắc mặt hắn đột nhiên biến, cảm giác nguy hiểm cường liệt khiến lông tóc cả người hắn đột nhiên dựng đứng, một nắm tay đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn!

Con ngươi hắn phút chốc mở rộng, gần như không thể tin tưởng, trong lúc nhất thời vậy mà lại mất đi phản ứng.

Nắm tay đối phương cách mặt hắn không đến nửa thước, bị ba con yến sáng chặn lại!

Phanh!

Ánh sáng do ba con yến sáng bị đánh nát như một chùm mây sáng đánh lên trên mặt hắn, vẻ mặt Tôn Kiệt mờ mịt.

Sao có khả năng? Hắn hoàn toàn không biết đối phương vừa mới rồi làm cách nào đột phá phạm vi biên giới yến hộ? Yến hộ của hắn hoàn toàn không có bất kỳ góc chết nào, mỗi một con yến sáng đều có thể dự phán công kích cực kỳ chuẩn xác.

Nếu như một quyền vừa rồi kia hắn bị đánh trúng, cái đầu hắn liền sẽ như dưa hấu bị đánh nát.

Cảm giác sợ hãi cường liệt bao phủ toàn thân hắn, không có gì tệ hơn việc kẻ địch bỗng đột nhiên trở nên xa lạ!

Đường Thiên lúc này nhưng là sung sướng vô cùng, lực lượng cuộn trào mãnh liệt tràn ngập toàn thân, hắn cảm giác trong cơ thể chính mình như chứa đựng cả một mảnh hải dương, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều tràn đầy lực lượng dời non lấp bể.

Càng làm cho hắn mừng rỡ như điên là trên nắm tay hắn lượn lờ ngọn lửa xám.

Sau khi hấp thu Ma quỷ hỏa, linh năng lượng thể của hắn cuối cùng đã phát sinh sự tăng vọt về chất, ngọn lửa xám này chính là năng lực của linh năng lượng thể!

Bất kỳ huyết mạch gì, đều sẽ có năng lực độc hữu thuộc về nó, khi huyết mạch tiến hóa đến cảnh giới nhất định, những năng lực này liền sẽ mở ra. Linh năng lượng thể của Đường Thiên vẫn luôn chưa có biểu hiện ra năng lực đặc biệt. Ngoại trừ thân thể trở nên mạnh mẽ ở ngoài, tựa hồ cũng không có lợi ích nào khác.

Nhưng mà hiện tại, năng lực của linh năng lượng thể cuối cùng đã xuất hiện!

Lửa xám rất nhạt, xoay xung quanh nắm tay của Đường Thiên, cũng không tiêu tán.

Đường Thiên quyết định đem nó đặt tên là Linh diễm, hắn chưa từng gặp qua ngọn lửa cổ quái như thế. Linh diễm không lạnh cũng không nóng, nếu như vật thể không có năng lượng tiếp xúc nó sẽ chẳng có bất kỳ phản ứng gì. Nó duy chỉ đối với năng lượng có lực phá hoại kinh người, năng lượng tiếp xúc nó sẽ ở trong nháy mắt mai một. Vừa mới rồi hắn có thể thoải mái xuyên thủng tầng phòng ngự ngoài của yến hộ như thế, chính là được lợi bởi hiệu ứng ăn mòn năng lượng của linh diễm.

Đường Thiên trước tiên chú ý tới vẻ kinh hoảng của Tôn Kiệt, hắn không chút do dự lại lần nữa tấn công.

Ba ba ba!

Giữa những tiếng nổ dày đặc mà thanh thúy, Đường Thiên tựa như một tia chớp uốn lượn, gợn sóng rung động đan xen trên không trung còn chưa lan ra, hắn đã vọt tới trước mặt Tôn Kiệt.

Phanh!

Nắm tay đánh trúng một con yến sáng, thình thịch, yến sáng bị đánh thành một chùm toái mang.

Tôn Kiệt hồn phi phách tán, hắn thế nào cũng không có nghĩ đến, Đường Thiên vậy mà lại sẽ đột nhiên trở nên cường hãn như thế!

Bang bang phanh!

Yến sáng bay lượn Tôn Kiệt quanh người không ngừng bị nổ nát, trong nháy mắt, số lượng yến sáng giảm mạnh, yến hộ của hắn trở nên lác đác, toái mang do yến sáng bị đánh nát không ngừng hóa thành từng chùm vụ khí.

Tốc độ của đối phương đột nhiên trở nên nhanh vô cùng, Tôn Kiệt hoảng sợ phát hiện chính mình vậy mà lại theo không kịp tốc độ đối phương.

Tốc độ theo không kịp đối phương, vậy có ý nghĩa hắn đã mất đi chủ động, ý nghĩa hắn không cách nào thoát khỏi đối phương để trở về đội hình. Trong lòng hắn tràn đầy hối hận, vốn có cho rằng nắm chắc chiến thắng, vậy mà lại rơi vào tuyệt cảnh như thế!

Sợ hãi đối với tử vong khiến Tôn Kiệt thoát khỏi toàn bộ tạp niệm, điên cuồng mà chống lại công kích của Đường Thiên.

Hắn cắn chặt răng, hoàn toàn không tiếc năng lượng trong cơ thể, đoản kiếm trong tay không ngừng huy vũ, từng con yến sáng theo thân kiếm bay ra, đầu nhập trong vòng sáng. Thời điểm sinh tử tồn vong bộc phát tiềm năng, khiến hắn đột phá cực hạn của bản thân, yến sáng như vô số hạt mưa gia nhập vào vòng sáng.

Bang bang bang!

Âm thanh bùng nổ không dứt khiến hắn tập trung chưa từng có, hắn bất chấp cái khác, chỉ biết điên cuồng mà huy vũ đoản kiếm trong tay.

Sĩ quan phụ tá của Tôn Kiệt vừa nhìn thấy tình huống không ổn, bất chấp cái khác, kiệt lực hô to: "Trợ giúp đại nhân!"

Mọi người đều tỉnh lại, cuống quýt cùng theo sĩ quan phụ tá, bay về phía hai người đang kịch chiến.

Động tĩnh lớn như vậy, Đường Thiên sao có thể không phát hiện được? Tâm tình của hắn tức thì tệ vô cùng.

Đáng chết! Nếu lại cho mình một chút thời gian, chỉ cần một chút thời gian, Tôn Kiệt sẽ kiên trì không được rồi! Hắn nhạy cảm mà nhận thấy được, tần suất Tôn Kiệt huy vũ đoản kiếm đang nhanh chóng giảm xuống, chứng minh năng lượng trong cơ thể hắn cũng tiêu hao đến cực hạn.

Chỉ cần cho ta một chút thời gian...

Trong lòng Đường Thiên tràn đầy cảm giác không cam lòng, nhưng mà hắn cũng biết, nếu như hắn bị hơn bốn trăm tên tinh nhuệ này vây kín, dù cho hắn vừa mới đột phá, vậy cũng phải nằm lại nơi đây!

Đáng ghét...

Đường Thiên cắn răng một cái, đang muốn bứt ra thối lui, bỗng nhiên khóe mắt hắn liếc thấy một điểm đen nhỏ, tức thì vô cùng kinh ngạc, lại lập tức mừng rỡ như điên, đó là U Châu quỷ kỵ do Thạch Sâm suất lĩnh!

Tới quá đúng lúc!

Đường Thiên quyết định thật nhanh, ngăn chặn kẻ địch. Trọng yếu nhất là không thể được để cho Tôn Kiệt cùng thủ hạ của hắn hội hợp. Một khi Tôn Kiệt cùng binh đoàn của hắn hội hợp, vậy chính mình cộng thêm tiểu đội của Thạch Sâm cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Đường Thiên biết rõ sự lợi hại của binh đoàn, huống chi Tôn Kiệt còn là một vị võ tướng xuất sắc.

Hít sâu một hơi, trong tay Đường Thiên bỗng nhiên nhiều thêm một bó đầy những cành cây màu xanh lam!

Đây chính là chiến lợi phẩm hắn thu hoạch được trong lam sắc quang hải, Lam người lùn dùng thứ này làm lao, uy lực của nó Đường Thiên vô cùng hiểu rõ. Ngay cả tiểu Húc Húc trong lúc không kịp đề phòng cũng phải nếm trái đắng.

Đột nhiên quát lên một tiếng lớn, Đường Thiên cổ động khí lực toàn thân, ném cành cây băng lam trong tay ra ngoài.

Một chùm ánh lam từ trong tay Đường Thiên nở ra.

Sĩ quan phụ tá sắc mặt đại biến, gấp giọng nhắc nhở: "Cẩn thận!"

Nhưng mà đã muộn rồi, bọn họ lo lắng tính mệnh đại nhân, đều là dùng tốc độ cao nhất bứt lên trước. Mà Đường Thiên ném cành cây băng

lam, cũng là dùng hết toàn lực.

Chỉ thấy mấy chục đường sáng ánh lam, phút chốc chìm vào trong đội ngũ.

Ba!

Toàn bộ cành cây băng lam cùng lúc tan vỡ, năng lượng xanh lam như luồng khí lạnh lan tràn bao trùm hơn một nửa đội ngũ, năng lượng quỷ dị rót vào trong cơ thể bọn họ.

Một ít binh sĩ thực lực hơi yếu, một tiếng la cũng không kịp phát ra đã từ trên bầu trời rớt xuống.

"Băng lam chi thương!"

Sĩ quan phụ tá thất thanh hô lớn, sắc mặt hắn đại biến, băng lam chi thương chỉ có Lam người lùn mới có, hơn nữa chỉ có cao giai lam người lùn mới được sở hữu, tên khốn này sao lại có nhiều băng lam chi thương như vậy?

Sĩ quan phụ tá kinh hô, khiến đội ngũ rối loạn một trận, binh lính dồn dập biến sắc. Uy danh của Băng lam chi thương có thể dọa người ta sợ mất mật, nó là vũ khí đáng sợ nhất của bộ tộc Lam người lùn.

Thế nhưng là, Lam người lùn chưa bao giờ đem băng lam chi thương bán ra bên ngoài. Vô số đại sư đối với loại lợi khí trong truyền thuyết này tràn đầy hiếu kỳ, nhưng mà trên thị trường căn bản mua không được băng lam chi thương.

Cái tên này... Cùng Lam người lùn có quan hệ gì?

Nếu như không phải vẻ ngoài Đường Thiên cùng Lam người lùn thực sự chẳng chút nào tương đồng, bọn họ nhất định sẽ cho rằng Đường Thiên là Lam người lùn!

Nhưng mà, niềm vui dành cho bọn hắn Đường Thiên còn chưa kết thúc.

Đường Thiên vì ngăn chặn những người này sao có thể nương tay? Vừa ném hết một bó cành cây băng lam, trong tay Đường Thiên lại nhiều ra một cái rương gỗ.

Rương gỗ như một cái bàn khá lớn, được một tay Đường Thiên xách cao lên, hung hăng ném vọt về phía đám người.

Đó là cái gì?

Sĩ quan phụ tá ánh mắt ngưng tụ, không tự chủ chậm lại tốc độ.

Mộc rương ầm ầm nghiền nát, bên trong nó như một cơn mưa đen bắn nhanh về phía bọn họ.

Sĩ quan phụ tá lúc này mới thấy rõ ràng, những thứ bay về phía bọn họ, tất cả đều là từng hộp đồng nhỏ ngay ngắn.

Đây chính là...

Tình huống căn bản không cho phép hắn do dự, hắn cắn răng quát lớn: "Hàng trước phòng thủ!"

Phía trước binh sĩ dồn dập sáng lên thuẫn năng lượng, chuẩn bị chống đỡ xung kích!

Nhưng vào lúc này, đồng thau tiểu hạp bay đến trước mặt bọn họ, toàn bộ cùng lúc nổ tung.

Ánh sáng lãnh liệt đột nhiên từ trong những hộp đồng nhỏ bắn ra!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 589: Sụp Đổ

Hộp binh nguyên ấn là thứ Đường Thiên dày vò làm ra trong lúc ở Hàn Cổ thành trước kia, lúc đó là chuẩn bị dùng để đối phó cái thánh giả khác, chỉ là sau đó lại bị Binh dùng cứ điểm Độc phiệt giải quyết khốn cảnh, những Hộp binh nguyên ấn này luôn luôn nằm ở trong bảo bình của Đường Thiên. Sau đó, Đường Thiên lại tìm đến một đống mảnh vỡ hồn bảo trong thương khố, Đường thần kinh sao có thể ngồi yên trước hành vi lãng phí? Toàn bộ bọn nó đều đem ra làm hộp binh nguyên ấn.

Đến lúc này, đã không ra tay thì thôi, Đường thiếu niên đã ra tay là trực tiếp quẳng ra một rương!

Toàn bộ Hộp binh nguyên ấn trên tay Đường Thiên, tổng cộng có ba rương, mỗi một rương còn y nguyên ba trăm hộp binh nguyên ấn.

Ba trăm hộp binh nguyên ấn, ầm ầm nổ tung!

Ánh sáng âm lạnh cũng không quá cường liệt, rất nhiều đoàn sáng thậm chí nhỏ như sợi tóc.

Sĩ quan phụ tá trong lòng nhẹ nhõm, hắn cảm thấy dao động năng lượng không đủ khiến hắn bất an, hô lớn: "Tiến lên!"

Đại nhân đang cận kề nguy hiểm, tùy thời có khả năng bị thua, lòng hắn nóng như lửa đốt. Binh đoàn thứ tám là do chính tay Tôn Kiệt chế tạo, hơn nữa trong đó có hơn phân nửa binh sĩ đều cùng Tôn gia đều có quan hệ vô cùng mật thiết.

Đại nhân nếu như xuất hiện cái gì ngoài ý muốn...

Sĩ quan phụ tá tâm thần run lên, vậy binh đoàn thứ tám, Tôn gia... Chính mình cũng tuyệt đối khó thoát quân pháp!

Lần này năm trăm người cùng Tôn Kiệt đồng hành đều là từ trong binh đoàn thứ tám chọn lựa ra tinh nhuệ, thực lực ai cũng cường hãn, thân kinh bách chiến. Bọn họ không hề e sợ đối diện với những ánh sáng lãnh liệt kia, những luồng ánh sáng này cũng không mạnh, dao động năng lượng cũng gần như bằng không.

Bọn họ chưa từng gặp qua hộp đồng nhỏ như vậy, có lẽ là cơ quan thuật của Kim châu đi. Bọn họ hiểu rõ hiện tại thứ quan trọng nhất hai bên cần tranh đoạt chính là thời gian, những hộp đồng nhỏ này có lẽ chỉ là đối phương dùng để quấy rầy bọn họ.

Chỉ cần cùng đại nhân hội hợp, đối phương nhất định phải chết.

Khác với sĩ quan phụ tá lòng nóng như lửa đốt, những người khác kỳ thật không có quá mức lo lắng, cự ly hai bên chỉ có không đến năm trăm trượng, toàn lực bứt lên trước chỉ là trong nháy mắt.

Bọn họ trên phương diện thực lực chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, chỉ cần không phạm phải sai lầm trí mạng, nhất định sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn.

Bọn họ không hề giảm tốc độ, ngược lại tiến lên phía trước, trận hình bọn họ tản ra, binh sĩ hai bên cánh tản ra hai bên, mà binh sĩ phía sau thì di chuyển trên dưới, bọn họ chuẩn bị bọc đánh.

Bất kể như thế nào, cũng không được để tên này chạy trốn!

Những binh sĩ đi đầu tạo ra tráo năng lượng, gào thét xung phong về phía trước, bọn họ đầy vẻ nóng lòng muốn thử. Theo cách nhìn của bọn họ, đại nhân lần này chẳng qua là một lần chơi đùa thất bại mà thôi.

Được rồi, kỳ thực đại nhân rất ít khi chơi đùa thất bại, thỉnh thoảng có một lần, cũng không có gì ghê gớm.

Một ít người trong lòng đã nghĩ về cảnh kết thúc chiến đấu trở về doanh trại, bọn họ lại có thêm một cái đề tài. Bọn họ tràn đầy mong đợi, đại nhân trong lòng bọn họ luôn như quỷ thần, đến lúc đó mọi người thảo luận nhất định sẽ rất sôi động đi...

Cự ly hai bên tại nhanh chóng thu hẹp, ánh sáng nhỏ như sợi tóc như lá liễu bị gió thổi lên, bay xuống đáp nhẹ trên tráo năng lượng hàng binh sĩ đi đầu.

Xuy xuy xuy!

Như lưỡi dao mỏng xẹt qua giấy trắng.

Năng lượng tráo dày đặc vô cùng có thể chống đỡ cả binh đoàn xung kích, ở trước mặt những sợi sáng dài nhỏ này không ngờ lại vô cùng yếu nhược, có mà như không.

Ánh sáng yếu ớt đan xen tung hoành, như từng phiến từng phiến lưỡi dao lặng yên mà trí mạng, trong nháy mắt chìm vào trong trận.

Không có máu tươi vẩy ra, không có tiếng kêu rên kêu thảm thiết, trong sự im hơi lặng tiếng, trên thân rất nhiều binh sĩ đã xuất hiện vô số vết máu nhỏ như sợi tóc.

Mảnh vỡ Pháp tắc!

Những sợi sáng nhỏ như sợi tóc này, là pháp tắc thuần túy, chúng tuy rằng chỉ là vụn nhỏ pháp tắc, nhưng mà pháp tắc vẫn là pháp tắc, uy lực của nó vào lúc này được chứng minh một cách rõ ràng nhất.

Đoàn người như sóng triều cuộn trào mãnh liệt đi tới, đột nhiên bị kiềm hãm.

Đồng đội phía trước đội ngũ đột nhiên mất đi khống chế, binh sĩ phía sau đứng quá gần, căn bản không kịp trốn tránh, cực kỳ hoảng sợ, vội vàng giảm tốc độ.

Nguyên bản trận hình ngay ngắn có trật tự, lúc này một mảnh hỗn loạn.

"Cẩn thận!"

"Chuyện gì xảy ra?"

Âm thanh tức giận mắng không dứt bên tai, đội ngũ hỗn loạn vô cùng, phía trước đột nhiên hỗn loạn, khiến binh sĩ phía sau chửi ầm lên. Bỗng nhiên, toàn bộ tiếng mắng bỗng nhiên ngừng lại.

Vô số cột máu đột nhiên từ đội ngũ tiền phương trong lúc gió lớn bắn ra, cột máu đan xen tung hoành, bị phun lên cao ngất trên không trung lại bị gió thổi tan thành sương máu tràn ngập khắp toàn bộ đội ngũ. Những binh sĩ kia cả người đều là máu, khí tức hoàn toàn mất đi, bọn họ như hạt mưa rơi xuống.

Mọi người đều bị một màn kinh khủng này dọa sợ, đội ngũ phía trước chỉ còn lại lác đác mấy người, bởi vì may mắn không bị một hộp binh nguyên ấn nào bắn trúng. Nhưng mà, khuôn mặt mỗi người bọn họ đều kinh hãi gần chết, môi run lẩy bẩy, mặt như giấy trắng, bọn họ đã mất đi một chút ý chí chiến đấu cuối cùng.

Ba trăm hộp binh nguyên ấn, tạo thành thương vong hơn bảy mươi người, loại vũ khí xa xưa này, bộc phát ra uy lực kinh người.

Sĩ quan phụ tá cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho dại cả người, hắn trải qua số lần chiến đấu rất nhiều, nhưng mà chưa từng gặp qua tràng diện kinh khủng như thế. Binh sĩ mất đi sinh mệnh đều đã rơi xuống mặt đất, nhưng mà sương máu trên không trung lại chưa từng tán đi, mùi máu tươi sặc mũi khiến nơi đây như Tu La địa ngục.

Bỗng nhiên, phía sau có người kinh hoảng thét chói tai: "Địch tập! Mặt sau có kẻ địch!"

Sĩ quan phụ tá giật mình một cái, vội vàng quay đầu nhìn lại, một tiểu đội vũ trang hạng nặng, không biết lúc nào lặng yên không tiếng động mà xuất hiện phía sau bọn họ, cách bọn họ chưa đến trăm trượng.

"Người mình! Là người một nhà! Đó là Thạch Sâm! Là Thạch Sâm!"

Bên cạnh Tôn Chính có người hô lớn, tuy rằng Thạch Sâm biến mất nhiều ngày, áo giáp trên thân như thể đổi khác, nhưng mà bọn Tôn Chính vừa liếc mắt đã nhận ra Thạch Sâm. Ai cũng không nghĩ đến Thạch Sâm sẽ làm phản. Như trên danh nghĩa, Thạch Sâm vốn là quân đoàn trưởng của binh đoàn ba mươi sáu, tuy rằng mọi người đều không coi trọng hắn, nhưng mà chức vụ quân đoàn trưởng, cũng không phải người nào muốn là có thể có được.

Theo cách nhìn của bọn họ, Thạch Sâm không hề có lý do làm phản, cho nên khi Thạch Sâm lại lần nữa xuất hiện thì đám người Tôn Chính lập tức đem hắn xem là cứu tinh. Tính khí Thạch Sâm vừa xấu lại vừa cứng, nhưng mà dù sao cũng là lão quân lữ, chiến đấu rất hung hãn, những lão gia hỏa bên người hắn cũng chẳng chút khác biệt.

Khi Thạch Sâm từ hậu phương xuất hiện trên chiến trường, đám người Tôn Chính một trận hoan hô.

Bọn Tôn Chính hoan hô, binh sĩ binh đoàn thứ tám cũng mất cảnh giác, bọn họ cho rằng binh đoàn huynh đệ đến đây trợ giúp, thở phào nhẹ nhõm. Đả kích vừa mới rồi kia đột nhiên tới, khiến cho sĩ khí bọn họ rơi xuống thấp nhất, lúc này có người trợ giúp, khiến cho sĩ khí bọn họ trở nên phấn chấn.

Nếu là bình thường, binh đoàn rơm rác như binh đoàn ba mươi sáu tới trợ giúp bọn họ? Bọn họ tuyệt đối sẽ cười nhạt, không cho là đúng, nhưng mà lúc này, vừa mới trải qua trọng thương vô cùng tàn khốc, bất kỳ một chút lực lượng trợ giúp não cũng sẽ khiến cho cảm giác bọn họ tốt một chút.

Sĩ quan phụ tá bỗng nhiên con ngươi co rụt lại, đội hình của tiểu đội Thạch Sâm là đội hình xung phong!

Bọn họ không hề có ý đồ giảm tốc độ, cự ly hai bên chỉ có năm mươi trượng, cự ly ngắn như thế, bọn họ đã không kịp đổi hướng!

Không kịp đổi hướng... Xung phong...

Một cổ hàn ý rồi đột nhiên từ sau lưng hắn xông lên não, cả người lông tốc dựng thẳng, sắc mặt đại biến: "Địch tập..."

Hắn còn chưa nói xong, tiểu đội Thạch Sâm đã nhất tề nâng cao hắc phong đao trong tay.

"GIẾT!"

Trong mắt Thạch Sâm tràn đầy lạnh lẽo, không chút nhiệt độ, chòm râu hoa râm thô ngắn như dây thép, những nếp nhăn cứng cáp từng trải qua phong sương ma luyện, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nắm trong tay Tuyết mộ hải băng lam trong suốt, mạnh mẽ chém xuống xuống!

"GIẾT!"

Bốn mươi lăm tên U Châu quỷ kỵ phía sau đồng thanh hét lớn, Hắc phong đao cùng chém một lượt.

Đoàn sáng chói mắt bao phủ cả tiểu đội, ánh đao như nước lũ, theo Tuyết mộ hải trong tay Thạch Sâm chém xuống, cuộn trào mãnh liệt mà tràn ra ngoài. Mỗi một mảnh ánh đao cùng lắm chỉ lớn cỡ bàn tay nhỏ, nhưng mà dòng lũ này là do sáu trăm ánh đao cấu thành!

Sáu trăm ánh đao, từ phía sau đội ngũ, không hề hoa xảo mà xông vào trong chiến trận.

Con ngươi sĩ quan phụ tá mở rộng, ánh đao cuộn trào mãnh liệt chiếm hết tầm mắt hắn, hắn mờ mịt thất thần, đại não trống rỗng.

Người ngã ngựa đổ, huyết nhục bay ngang.

Binh đoàn thứ tám tinh nhuệ không chút phòng bị, lúc này trở thành sơn dương đợi làm thịt, từng tiếng kêu thảm thiết, từng âm thanh tức giận mắng hoặc tiếng thét chói tai, tất cả đều bị dòng lũ mạnh mẽ này nhấn chìm.

Nếu như nói, Đường Thiên vừa rồi quẳng ra hộp binh nguyên ấn tựa như chủy thủ thích khách, lặng yên không một tiếng động gặt hái sinh mệnh, vậy thì Thạch Sâm suất lĩnh U Châu quỷ kỵ xung kích chính là một thanh búa tạ công thành, tràn đầy lực lượng.

Dòng lũ ánh đao quét ra một lỗ hổng cực lớn, Thạch Sâm rất rõ ràng, binh đoàn này đã sát đến biên giới sụp đổ, chỉ cần cho bọn hắn một kích trí mạng, bọn họ liền sẽ triệt để sụp đổ.

"Ngư long biến!"

Âm thanh ngâm khẽ đầy sát khí, ở trong hỗn loạn lại khiến người ta tâm thần rung động.

Vị trí các U Châu quỷ kỵ biến ảo, ánh sáng bao phủ toàn đội cũng lắc lư biến hóa, hóa thành một con rồng sáng, đầu rồng từ lỗ hổng giết vào trong chiến trận.

Năng lượng của bốn mươi sáu người hình thành quầng sáng hình rồng, ẩn chứa lực lượng kinh người, thế tới như lôi đình vạn quân, hễ là binh sĩ bị quầng sáng quét trúng đều như bị đánh mạnh, miệng phun máu tươi, kêu la thảm thiết bị hung hăng đánh bay.

Ngay vị trí đầu rồng, Thạch Sâm khua nhẹ Tuyết mộ hải, quầng sáng vặn vẹo, như một cây chổi, bắn trúng sĩ quan phụ tá thần tình dại ra ở trước mặt, sĩ quan phụ tá oa một tiếng miệng hộc máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Chướng ngại trong tầm mắt quét sạch không còn, Thạch Sâm biết rõ bọn họ đã xuyên thủng chiến trận của đối phương.

Thạch Sâm trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, Tuyết mộ hải dựng đứng trước mũi, khẽ quát một tiếng.

"Bùng nổ!"

Quầng sáng hình rồng, ầm ầm bạo liệt thành vô số ánh đao bất quy tắc, xen lẫn trong sóng khí tràn đầy lực sát thương, vẩy ra bốn phía.

Đầu rồng vừa mới đột phá trận hình, thân rồng còn trong đội ngũ, lần này cùng nhau bùng nổ, tức thì trong đội ngũ trung gian dọn ra một khu vực rộng rãi trống rỗng.

U Châu quỷ kỵ tốc độ không giảm, thong dong lao ra khỏi chiến trận của đối phương.

Từ lúc Thạch Sâm bắt đầu xung kích, Đường Thiên liền đem toàn bộ lực chú ý đặt trên thân Tôn Kiệt đã nỏ mạnh hết đà. Đường Thiên vừa mới đột phá, cả người tràn đầy lực lượng vô cùng vô tận.

Cái này giảm cái kia tăng, công kích Đường Thiên như cuồng phong bão táp, yến sáng xung quanh Tôn Kiệt con số càng ngày càng ít.

Tôn Kiệt càng ngày càng tuyệt vọng, đối phương phảng phất vĩnh viễn sẽ không mệt mỏi, nắm tay đối phương càng ngày càng nặng, còn có cái loại lửa xám cổ quái này khiến hắn cảm thấy nguy hiểm cực độ.

Năng chướng... Sao có thể mạnh như vậy...

Khi đội ngũ Thạch Sâm hoàn toàn đột phá chiến trận phe mình, phòng tuyến tâm lý của Tôn Kiệt cuối cùng sụp đổ.

Hắn như bệnh tâm thần thét chói tai: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Phanh!

Thân thể hắn cứng đờ, biểu tình trên mặt đọng lại.

Một nắm tay bắn trúng sau lưng hắn, đồng thời một cảm giác mát lạnh chui vào thân thể hắn.

Trước lúc ý thức mơ hồ, hắn nghĩ tới nắm tay đối phương lượn lờ một loại lửa xám, đó là cái gì...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 590: Nghĩ Không Ra

Tôn Kiệt chiến tử trở thành một cọng rơm rạ cuối cùng đè chết lạc đà, toàn bộ chiến trường hoàn toàn sụp đổ, tuy rằng còn có chút sĩ quan nỗ lực tập hợp binh sĩ chiến đấu, nhưng mà đả kích của Thạch Sâm cùng U Châu quỷ kỵ, luôn luôn ngay thời điểm mấu chốt đem ý đồ bọn họ đánh tan. Liên tục mấy tên sĩ quan bị giết, liền không còn có người đi làm việc ngu xuẩn này.

Đám này lão gia hỏa rốt cuộc là ai?

Các binh sĩ còn sống của binh đoàn thứ tám trong mắt toàn là sợ hãi. Đối phương chỉ có bốn mươi sáu người, thế nhưng là giết cho bọn họ tan rã. Rất nhiều người trong lòng bi phẫn, nếu như đại nhân còn đủ mà nói, nhất định có thể làm thịt đối phương. Nhưng mà bọn họ cũng biết, thực lực của đối phương cực mạnh, mạnh đến nỗi vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Bất kể là nắm giữ thời cơ, phương thức lợi dụng công kích, năng lượng đồng bộ suất, đều đạt đến tiêu chuẩn kinh người.

Nếu như là binh đoàn phổ thông, dù cho không có đại nhân chỉ huy, hơn bốn mươi người muốn lay động bọn họ, đó là lời nói bốc phét. Dù cho là hai binh đoàn khác cùng bọn họ nổi danh ở Phồn Tinh Châu, cũng tuyệt đối không làm được điều này.

Tinh nhuệ hung hãn như thế, bọn họ vậy mà lại hoàn toàn chưa hề nghe nói qua, hơn nữa còn ẩn thân trong binh đoàn ba mươi sáu? Đó không phải binh đoàn rơm rác sao?

Chẳng lẽ...

Một ít người tâm tư cơ trí, nghĩ đến Thạch Sâm có hay không là nội ứng của phương thế lực nào, cố ý mai phục tại Phồn Tinh Châu? Cái này có vẻ mới là giải thích hợp lý nhất. Nếu là đem tin tức này truyền trở về, hắn là có thể lập công chuộc tội đi...

Nghĩ đến điểm này, bọn họ tinh thần rung lên, liều mạng chạy trối chết. Bọn họ đều là tinh nhuệ, đối với việc đối phó kẻ địch truy kích cũng có nhiều biện pháp. Bọn họ ăn ý mà tản ra, hốt hoảng chạy trốn về nhiều hướng. Về phần đối phương sẽ lựa chọn hướng nào, vậy cứ giao cho thiên mệnh đi.

Thạch Sâm bọn họ chỉ có bốn mươi sáu người, nhược điểm của việc ít người vào lúc này thể hiện ra.

Đường Thiên xách theo thi thể Tôn Kiệt đáp xuống mặt đất. Hắn đối với chiến đấu tràn đầy cảm xúc mạnh mẽ, nhưng mà đối với tàn sát đơn phương lại không có nhiều hứng thú.

Khi hắn chú ý tới những binh sĩ còn sót lại phân tán thoát đi, hắn hét về phía Thạch Sâm: "Không cần đuổi!"

Thạch Sâm nghe vậy liền dừng truy kích, may mắn số lượng binh sĩ còn tồn tại cực ít, chỉ có mấy chục người.

Một trận chiến này chiến đấu có thể nói là nhẹ nhàng vui vẻ, uy lực của trang bị mới trong một trận chiến này thể hiện hoàn toàn. Nếu như đổi lại trước đây, muốn đạt được thành tích kiêu người như thế, thương vong bọn họ cũng tuyệt đối hơn một nửa.

Lần đầu tiên Thạch Sâm cảm được chỗ tốt khi ôm được một bắp đùi to, hắn nhìn thoáng qua Tôn Kiệt trong tay Mãnh Nam đại nhân, trong mắt hiện lên vẻ tiếc hận. Võ tướng ưu tú như thế, không chết trên chiến trường mà lại chết khi đơn đấu, thực sự đáng tiếc.

Mà trải qua lần này, Thạch Sâm mới chân chính hiểu rõ thực lực Mãnh Nam đại nhân mạnh đến loại nào.

Tôn Kiệt tuy rằng không lấy vũ dũng cá nhân nổi danh, nhưng dù sao hắn cũng là bạch ngân thánh giả, lại chết trong tay đại nhân. Toàn bộ quá trình chiến đấu, đại nhân không hề sử dụng bất kỳ thủ đoạn gì, quang minh chính đại mà giết chế Tôn Kiệt, vậy đủ để chứng minh thực lực đại nhân nằm ở bạch ngân cảnh giới!

Kết luận khiến Thạch Sâm cảm thấy khiếp sợ.

Tôn Kiệt đã là bạch ngân thánh giả trẻ tuổi nhất ở Phồn Tinh Châu, mà Mãnh Nam đại nhân so với Tôn Kiệt còn trẻ hơn, là loại tồn tại yêu nghiệt gì đây.

U Châu quỷ kỵ tôn trọng nhất là cường giả, đám thủ hạ Thạch Sâm, tận mắt nhìn thấy một trận chiến này, lúc này đối với Đường Thiên cũng là tâm phục khẩu phục. Thạch Sâm khóe miệng cũng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, những huynh đệ này theo hắn nhiều năm, hắn cũng không hi vọng trong lòng mọi người có vướng mắc.

Chiến đấu đã kết thúc, ngoại trừ mấy chục người thoát được, một nhóm Tôn Chính tất cả đều bị bắt giữ. So với tinh nhuệ của binh đoàn thứ tám, binh đoàn ba mươi sáu mục nát đều kém xa. Khi mấy tên U Châu quỷ kỵ xuất hiện trước mặt bọn họ, bọn họ lập tức lựa chọn đầu hàng.

"Đại nhân, hộp đồng nhỏ kia có thể cấp cho thuộc hạ một kiện không?"

Uy lực của hộp binh nguyên ấn vừa mới rồi cũng khiến hắn giật nảy mình, nếu như bọn họ đối mặt với thứ này, hắn cũng không có chắc chắn có thể toàn thân rút lui, chẳng lẽ là phát minh mới nhất của Kim châu?

Nếu như sử dụng thỏa đáng, tuyệt đối là một kiện lợi khí a.

"Hộp binh nguyên ấn?" Đường Thiên không ngờ Thạch Sâm nhìn trúng thứ này, tức thì có chút đắc ý, cái trò này thế nhưng là do hắn tốn hao rất nhiều khí lực mới làm được, nằm ở góc bảo bình tích bụi, bây giờ được người nhìn trúng, hắn hài lòng vô cùng, không chút do dự ném cho Thạch Sâm một cái rương gỗ: "Này, mỗi người đều tự phân mấy cái đi."

Thạch Sâm trợn tròn mắt, thứ này uy lực mạnh mẽ như thế, giá cả nhất định rất sang quý, hắn chỉ là định khẩn cầu Đường Thiên cho mấy cái, nào biết được Đường Thiên vậy mà lại trực tiếp ném cho hắn một rương.

Hắn luống cuống tay chân tiếp lấy, đầu óc còn có chút phát mộng, hạnh phúc tới quá đột nhiên.

"Một rương này là ba trăm cái. Cách sử dụng hộp binh nguyên ấn rất đơn giản, cứ quẳng ra là được rồi, bên trong nó là một ít mảnh vỡ pháp tắc, pháp tắc bên trong mỗi hộp đều không giống nhau, nhưng mà uy lực cũng là đủ dùng, thế nhưng là phí khí lực không ít của ta." Đường Thiên đắc ý dào dạt nói.

Pháp tắc!

Thạch Sâm giật mình một cái, liên tục nói: "Đại nhân, không cần nhiều như vậy, đồ vật đắt tiền như thế vẫn nên dùng tiết kiệm một chút..."

Thời kỳ này bất kỳ đồ vật nào chỉ cần liên quan đến pháp tắc, giá cả đủ để hù chết người. Hiểu rõ Hộp binh nguyên ấn làm như thế nào, Thạch Sâm liền cảm thấy rương gỗ trong tay nặng vô cùng.

Những U Châu quỷ kỵ khác đều là vẻ mặt u oán mà nhìn Thạch Sâm, bọn họ hận không thể trực tiếp từ trên tay Thạch Sâm đoạt lấy rương gỗ, lão đại cũng thực sự là thành thực, còn muốn đẩy trở lại.

Ba trăm cái, bọn họ chưa đến năm mươi người, mỗi người tối thiểu có thể phân đến sáu cái. Đại sát khí như vậy, mỗi người đều giấu sáu cái,

đoàn người tức thì cảm thấy sống lưng cứng như sắt. Đoàn người nhìn về phía rương gỗ trong tay Thạch Sâm, ánh mắt nóng cháy vô cùng.

"Vì cái gì phải tiết kiệm?" Đường Thiên vẻ mặt bối rối.

"Còn nhiều thời gian, kế hoạch lâu dài, đại nhân, nuôi binh đoàn là rất tốn tiền!" Thạch Sâm tận tình khuyên bảo khuyên nhủ, hắn là nghèo quen rồi, biết không dễ dàng. Nếu như năm đó không phải trang bị kém như vậy, bọn họ khi chiến đấu tổn hại sẽ không cao như vậy.

Đường Thiên vung lên cánh tay: "Không có việc gì, tuy rằng ta không nhiều tiền, nhưng loại đồ vật này còn rất nhiều. Ta trong này còn có một rương, có muốn hay không?"

Còn có một rương...

Lần này, những U Châu quỷ kỵ trông thấy mà thèm cũng trợn tròn mắt. Bọn họ đều là lão quân lữ, cùng thương nhân trang bị giao tiếp vô số, đồ vật gì tốt đồ vật gì quý, rất chi li rõ ràng. Thứ này tuyệt đối không rẻ, một rương đã đủ để cho bọn họ cảm thấy chấn kinh rồi, lại nghe được đại nhân nói còn có một rương.

Trời già a, lẽ nào lần này thật sự ôm đến một bắp đùi vàng rồi sao...

Thạch Sâm như ở trong mộng mới tỉnh, gian nan vô cùng mà nuốt nuốt nước miếng, hắn liên tục lắc đầu: "Một rương là đủ rồi, được rồi!"

Soạt, một bên U Châu quỷ kỵ ánh mắt chuyển qua hận không thể đem lão đại đánh tơi bời một trận, hai rương a, vậy mỗi người tối thiểu cầm mười hai cái a, giấu trong người mười hai cái đại sát khí như vậy, bọn họ bây giờ trực tiếp giết vào Phồn Tinh Châu luôn.

"Thật đủ rồi?" Đường Thiên tận tình khuyên bảo khuyên nhủ: "Thứ này ta còn rất nhiều."

"Được rồi được rồi!" Thạch Sâm ngây ngốc mà gật đầu, di, vì cái gì chân có cảm giác như nhũn ra chứ? Hình như trời còn có chúy xoay

chuyển...

Một bên những U Châu quỷ kỵ khuôn mặt người người thống khổ, có người dùng sức mà kéo tóc, có người bụm mặt, có người liều mạng vỗ trán, lão đại đây chính là sợi thần kinh nào bị chạm vậy, nghĩ đến ít ít đi một nửa hộp binh nguyên ấn, bọn họ đau lòng vô cùng.

Một rương khác không thể đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài, Đường Thiên có chút khó chịu, hắn không có chú ý tới những người này vẻ mặt bối rối thống khổ, bỗng nhiên hắn vỗ trán: "Đúng rồi, thứ này cũng dùng rất tốt."

Hắn lấy ra một cành cây băng lam.

Thạch Sâm ánh mắt ngây người, lắp bắp nói: "Băng, băng lam chi thương..."

Xung quanh những U Châu quỷ kỵ đầy mặt thống khổ như thể bị cứng người, ánh mắt mọi người bị cành cây băng lam vững vàng trong tay Đường Thiên hấp dẫn, không thể di chuyển.

Trong truyền thuyết, vũ khí mạnh nhất của bộ tộc Lam người lùn chính là băng lam chi thương. Nó là dấu hiệu của cao giai Lam người lùn, là tượng trưng cho thân phận cùng địa vị của Lam người lùn, ở trên thị trường một thương cũng khó cầu.

Đường Thiên như người từng trải có kinh nghiệm phong phú nói cho Thạch Sâm: "Cái này dùng tốt lắm."

Thạch Sâm từ trong khiếp sợ khôi phục lại, loại cực phẩm này, có thể tận mắt nhìn thấy cũng đã khó có được. Hắn cảm thấy không biết nói gì chính là câu kia của đại nhân "Dùng rất tốt", băng lam chi thương, có thể dùng không tốt sao?

Đồng dạng không nói gì, còn có những U Châu quỷ kỵ một bên, trong bọn họ có mấy người trợn mắt nhìn Đường Thiên, Mãnh Nam đại

nhân đây chính là đang trêu chọc sao?

Nhìn Thạch Sâm không nói lời nào, Đường Thiên tức thì nôn nóng : "Dùng rất tốt mà! Không tin ngươi thử xem!"

Thạch Sâm là người thành thật, vừa nghe thì càng nôn nóng rồi, đồ vật sang quý cực phẩm như thế, nếu như lãng phí rồi, hắn tuyệt đối không cách nào tha thứ chính mình, hắn không biết phải cự tuyệt đại nhân thế nào, trong lòng vừa nôn nóng, mặt căng đến nỗi đỏ bừng, liên tục lắc đầu, trong miệng vô ý thức nói: "Không thử không thử! Tuyệt đối không thử!"

Một gã U Châu quỷ kỵ cũng nhìn ra, bước lên khuyên nhủ: "Đại nhân, uy lực cây băng lam chi thương này bọn ta tự nhiên đã nghe qua, nếu là dùng tới thí nghiệm, vậy thì quá lãng phí rồi."

Đường Thiên bị đám này gia hỏa chọc cho có chút nổi giận: "Ta chính là muốn hỏi một chút, thứ này đối với các ngươi có hữu dụng hay không?"

Tên U Châu quỷ kỵ này cũng triệt để hết chỗ nói rồi, cái này không phải lời vô dụng sao? Băng lam chi thương sao có thể không hữu dụng? Ai dám nói Băng lam chi thương không hữu dụng? Thứ này trên thị trường một thương khó cầu a? Đem bán toàn bộ bọn họ cũng đổi không được một căn, vật như vậy, có thể vô dụng sao?

Lạnh tanh.

Liên tiếp tình trạng như vậy khiến Đường Thiên vốn cũng đã có chút táo bạo, triệt để giận tím mặt: "Rốt cuộc có hữu dụng hay không?"

Mọi người đều bị lửa giận Đường Thiên làm giật nảy mình, Đường Thiên một trận chiến này đã dựng lên uy tín của mình, đoàn người đồng thanh lớn tiếng nói: "Hữu dụng!"

Đám gia hỏa này đều là tính cách quỷ quái gì vậy! Lao lực, dây dưa không rõ, quả thực quá phiền! Nhất định phải tìm thời gian đem các ngươi từng người dạy dỗ lại một lần!

Cùng đám lao lực các ngươi dây dưa, ta rốt cuộc có vấn đề gì vậy!

Đường Thiên trong lòng chửi ầm lên, lửa giận đầy mặt chưa tiêu, trực tiếp từ trong ngân bảo bình lấy ra một bó lớn cành cây băng lam, hung hăng ném trên mặt đất: "Tự chia!"

Không thể cùng đám lao lực này dây dưa hơn nữa, tức chết mình rồi, Đường Thiên căm giận xoay người rời đi.

cành cây băng lam chất thành bó, nện trên mặt đất văng lên bụi bặm, âm thanh va chạm thanh thúy của cành cây băng lam khiến thời gian phảng phất đình trệ.

Cành cây băng lam óng ánh trong sáng như thể thủy tinh xanh lam.

Mọi người mở lớn miệng, ánh mắt bọn họ dại ra nhìn cái bó cành cây băng lam trước mặt này, hô hấp dừng lại, tư duy dừng lại.

Băng, băng lam chi thương...

Một bó...

Một bó cao nửa người...

Thùm thụp thùm thụp, chân mọi người đều mềm như mì sợi, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, kinh sợ đầy mặt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 591: Ta Nói Rồi Ta Không Có Tiền

Đám người Tôn Chính đầu hàng, khiến chiến đấu kế tiếp, thoải mái vô cùng.

Binh đoàn thứ ba mươi sáu vốn có chính là một binh đoàn cá thịt*, trình độ binh sĩ kém cỏi, trước đây khi Thạch Sâm quản sự, hằng ngày thao luyện kỷ luật còn tương đối chặt chẽ, sau khi Tôn Chính giành lấy quyền lực từ tay hắn, toàn bộ binh đoàn đã triệt để mục nát rồi. Ý chí chiến đấu của bọn họ rất bạc nhược, thêm nữa Tôn Chính cùng Thạch Sâm đứng ra, những gia hỏa này liền dồn dập đầu hàng.

*Ý là binh đoàn lên chiến trường cũng chỉ làm cá thịt cho người chặt chém

Thương châu không bị hư tổn gì, đám người Vương Hoài Tiên triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, động tĩnh lần này quá lớn, Phồn Tinh châu tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Đả kích sẽ lập tức mà đến, thế tới tất mãnh liệt vô cùng, đoàn người đều tràn đầy sầu lo. Sầu lo thì sầu lo, nhưng đã đến nước này, cũng không còn đường lui lại. Điều động dân phu vốn đã mười không được một, hiện ở binh đoàn thứ tám hủy diệt, Phồn Tinh châu đồ sát Thương châu cho hả giận, cũng không có gì kỳ quái.

Toàn bộ người của Hồng thảo tinh đều hiểu rõ một điểm này, một ít nhân tuyển chọn thoát đi, mà một vài người khác thì quyết định ở lại, những người này được an trí bên bên trong hắc bảo. May mà lúc trước quy mổ hắc bảo kiến lập khá lớn, vừa vặn có thể an trí những người này.

Khác với người khác đầy lo lắng, cái tên già đời Binh lại phấn khích vô cùng.

Kinh doanh địa bàn gì gì đó, hắn vừa nghĩ đến đã đầu đau vô cùng, mà hắn không sợ nhất chính là chiến tranh.

Binh đoàn thực lực kém? Không có việc gì, binh đoàn thực lực kém có đấu pháp của binh đoàn thực lực kém. Đối với môn đạo bên trong chiến tranh, không ai có thể so với hắn rõ ràng hơn, đây chính là sự tình hắn am hiểu nhất.

Hắn đã tăng cường quân bị chuẩn bị chiến tranh, binh đoàn thứ ba mươi sáu hắn liếc hai cái, chỉ lĩnh hai cái người liền đi rồi. Hai người này là Thạch Sâm đề cử, trình độ không sai, làm người cũng ngay thẳng, không được Tôn Chính yêu thích, Binh khảo sát một cái, xác thực có chút thực tài.

Trái lại Bảo Quang hương đoàn, tuy rằng đội viên thực lực phổ thông, nhưng mà hằng ngày tu luyện cũng tính chịu khó, thái độ còn là khá đoan chính.

Đây chính là ưu điểm duy nhất.

"Cứt chó! kế hoạch huấn luyện như vậy chính là một đống cứt chó!"

Binh không lưu tình chút nào mà chửi ầm lên. Ở trước mặt hắn, đám người Vương Hoài Tiên Thạch Dũng cúi đầu nhu thuận tựa như học sinh gặp giáo viên. Bọn họ không có nửa điểm không phục, Binh đại nhân loại võ tướng cấp danh tướng này, có thể được đến đại nhân lên án kịch liệt, vậy thế nhưng là vinh quang vô thượng.

Binh cũng rất bất đắc dĩ, hắn phát hiện nếu nói nhẹ với đám này gia hỏa này, bọn họ vẻ mặt đều sợ hãi co quắp bất an, trái lại chửi ầm lên, bọn họ lại mang vẻ hưởng thụ.

Hắn ở trong lòng yên lặng chửi rủa, đây đều là cái đức tính gì a!

Bất quá những kế hoạch tu luyện này ở trong mắt hắn, xác thực rất nghiệp dư, Vương Hoài Tiên tuy rằng làm việc cần cù, nhưng mà trình độ thực sự quá kém cỏi. Được rồi, cần cù cũng được, vừa lúc phụ trách tu luyện, nếu như những nội dung tu luyện giản đơn chán nản hằng ngày cũng phải do chính mình quản lý, Binh cảm thấy mình khẳng định sẽ phát điên.

"Từ hôm nay trở đi, toàn bộ nội dung tu luyện khác tất cả đều thủ tiêu, chỉ luyện một thứ, đồng bộ suất! Ta chỉ muốn đồng bộ suất, đồng bộ suất 50% là tiêu chuẩn thấp nhất! Từ hôm nay trở đi tới, chết sống cũng phải tu luyện cho ta!"

Binh vung lên cánh tay, đằng đằng sát khí nói. Đồng bộ suất 32%, đây chính là ở giỡn chơi sao?

"Đúng!"

"Nhất định chết sống luyện!"

"Đại nhân nói cái gì chính là cái đó!"

Tiếng trả lời ồn ào, khiến Binh có chút xung động che mặt, quả nhiên là đám ô hợp a. Bất quá, có cái gì gạo hạ cái gì nồi, Binh trái lại cũng không có bao nhiêu nghiêm khắc, không kiên nhẫn mà phất phất tay: "Đi! Giải tán đi!"

Một đám người hóa thành điểu tán.

Binh quyết định đi tìm Đường thần kinh thương lượng một cái kế hoạch kế tiếp, hắn mới vừa đi ra khỏi phòng, đã nghe đến Đường thần kinh rít gào.

"Ta không có tiền! Ta đã nói với ngươi rồi ta không có tiền!" Đường Thiên đang rất tức giận, bị đám này gia hỏa này quấn lấy, phiền vô cùng!

"Đại nhân, cái này không cần bao nhiêu tiền, hiện tại U Châu quỷ kỵ giá trị không cao, rất rẻ, 200 vạn vân tệ, tuyệt đối có thể tuyển đến một

vị. Thuộc hạ biết rõ ở đâu mới có thể tuyển đến quỷ kỵ chân chính. Chúng ta chỉ cần tuyển thêm sáu mươi, không, năm mươi người, dù cho ba mươi người cũng được, mài luyện một đoạn thời gian, sức chiến đấu của chúng ta nhất định..." Thạch Sâm đau khổ khuyên bảo.

Một trận chiến này, hắn suất lĩnh U Châu quỷ kỵ có thể nói đánh ra danh tiếng. Nhưng rất nhanh, hắn liền từ trong vui sướng thắng lợi tỉnh táo lại. Tôn kiệt chết cùng binh đoàn thứ tám hủy diệt, sẽ ở Phồn Tinh châu nhấc lên sóng to gió lớn dạng gì, hắn biết rõ.

Sự cường đại của Phồn Tinh châu, Thương châu tuyệt đối không cách nào chống lại.

Hắn ngay từ đầu khuyên đại nhân, rời khỏi Thương châu, thời điểm này tạm lánh mũi nhọn, là lựa chọn lý trí nhất. Phồn Tinh châu thực lực mạnh mẽ, nhưng dù cho ở Nam vực, châu không kém nó cũng có vài cái.

Đề nghị của hắn bị đại nhân không chút do dự phủ quyết.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng không kỳ quái, đại nhân ở nơi đây tu kiến Hắc bảo, cũng đã có thể thấy mấy phần mánh khóe.

Nếu đã chiến tranh không thể tránh né, vậy liền nghĩ biện pháp tăng cường thực lực phe mình, hắn đối với Mãnh Nam đại nhân lòng tin mười phần, bởi vì hắn rất hiểu uy lực của kim tiền.

Hộp binh nguyên ấn ẩn chứa mảnh nhỏ pháp tắc lấy rương để tính, vũ khí mạnh nhất của Lam người lùn Băng lam chi thương lấy bó để tính, Mãnh Nam đại nhân tài lực hùng hậu, ngay cả Phồn Tinh châu lấy thương nghiệp mà trứ danh, cũng không cách nào chống lại đi. Bất quá, Dã Nhân châu không phải lấy hoang dã lạc hậu mà trứ danh sao? Lời đồn đãi quả nhiên không thể tin.

Nếu như có thể bổ sung một ít U Châu quỷ kỵ, lại thêm trang bị xa hoa như thế, đối với chiến tranh sắp tới, Thạch Sâm lòng tin mười phần.

Hắn cảm thấy đề nghị chính mình quả thực nắm chắc, bây giờ trên thị trường U Châu quỷ kỵ thực giả khó phân biệt, uy tín lại kém, dẫn đến giá cả giảm mạnh. Đối với Mãnh Nam đại nhân đại thổ hào như vậy mà nói, điểm ấy tiêu dùng, còn không bằng trang bị trên thân bọn họ.

Nhưng mà hắn vạn lần không ngờ, đại nhân vậy mà lại nói hắn không có tiền!

Khi Thạch Sâm nghe đến những lời này, thiếu chút nữa thổ huyết. Hắn ngơ ngác mà trừng mắt Đường Thiên, cho rằng chính mình nghe lầm rồi.

Không có tiền...

Đường Thiên bị Thạch Sâm trừng mắt rất khó chịu, dùng sức lặp lại cái sự thực chính mình không có tiền này. Các ngươi những người này thật phiền, thiếu niên đã sớm phiền đến chết việc kiếm tiền a? Suy nghĩ nửa ngày cũng không có đầu mối, đã đủ phiền rồi! Này, cái biểu tình này của ngươi là ý gì? Vẻ mặt dại ra kia là đang cười nhạo ca rất nghèo sao?

Muốn đánh lộn sao? Quả thực đủ rồi!

Người thành thật, cạn hết hy vọng, Thạch Sâm hoàn toàn ngổn ngang. Không có tiền? Hai chữ này cùng đại nhân ngài có chút xíu quan hệ nào sao? Hai chữ này thế nào có thể từ trong miệng đại nhân ngài nói ra? Đại nhân ngài thật không phải giỡn chơi? Vẻ mặt vô tội tức giận của ngài tính giỡn gì đây?

Thạch Sâm nỗ lực hít sâu một hơi, thành khẩn: "Đại nhân, ngài nếu như đối với ta có ý kiến, thỉnh ngài nói thẳng! Xin đừng dùng lời nói như vậy tới lừa gạt thuộc hạ, cái này thực sự quá đả thương lòng người rồi!"

Mười ngón tay Đường Thiên trên không trung khua loạn một trận, trừng con mắt há miệng, hắn cảm thấy chính mình muốn điên cuồng rồi...

Bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi muốn ta nói thế nào mới có thể chứng minh ta không có tiền?"

"Đại nhân chứng minh không được." Thạch Sâm vẻ mặt như muốn nói "Ta rất tỉnh táo, xin ngài cũng tỉnh táo".

Đường Thiên triệt để không biết nói gì, hắn trừng mắt nhìn Thạch Sâm, nửa ngày nói không ra lời.

" Vũ khí đáng giá như Băng lam chi thương, đại nhân đều có thể trực tiếp xuất ra một bó, không có khả năng không có tiền." Thạch Sâm cho đầy đủ luận cứ.

"Ngươi nói đồ vật kia rất đáng giá?" Đường Thiên đột nhiên hỏi.

"Vô cùng đáng giá!" Thạch Sâm trả lời rất khẳng định.

"Thật?" Đường Thiên hỏi tiếp.

"Tuyệt đối!" Thạch Sâm kiên quyết như thiết.

Đường Thiên lười nói chuyện rồi, phanh, hắn ném ra một bó cành cây băng lam, cao nửa người. Phanh, hắn lại ném ra một bó cành cây băng lam, cao nửa người.

Bang bang phanh...

Một bó lại một bó cao cành cây băng lam nửa người, xếp thành một tòa núi nhỏ.

Đường Thiên nhìn Thạch Sâm liếc mắt, vẻ mặt không tin: "Ngươi xác định chúng thật rất đáng giá?"

Nếu như thứ này thật rất đáng giá, vậy vấn đề tiền bạc là giải quyết tốt rồi, trực tiếp bán cành cây. Ở trong lòng Đường Thiên, mấy bó cành cây này, chẳng khác gì bó củi.

Ngày hôm qua bó băng lam chi thương kia khiến Thạch Sâm chấn động, hắn phí cả một đêm tiêu hóa, hiện giờ hắn cho rằng hắn không bao giờ sẽ giống ngày hôm qua thất thố như vậy nữa, nhưng mà hiện thực vậy mà lại tàn khốc như thế...

Quá tàn khốc rồi!

Tràng diện trước mắt, là không chân thực như thế, không chân thực đến nỗi Thạch Sâm cảm thấy cõi mộng của mình cũng tuyệt đối sẽ không xuất hiện tràng cảnh trước mắt.

Ngây người tròn mấy phút, Thạch Sâm máy móc mà quay mặt, lộ ra biểu tình so với khóc còn khó coi hơn: "Đại nhân, ta hiện tại cũng không xác định, chúng có đáng giá hay không rồi."

Băng lam chi thương, ở trong cảm nhận Thạch Sâm, quả thực chính là thần khí. Thần khí như vậy, xuất hiện một kiện cũng đã rất khó được, xuất hiện một bó... Xuất hiện mấy chục bó...

Thạch Sâm cảm thấy chính mình tám chín phần mười nhận sai rồi, thứ này căn bản không phải băng lam chi thương, chỉ là nhìn giống mà thôi, chỉ có như vậy mới hợp lý.

Ta nói mà, thứ này sao có thể đáng giá? Ngay từ đầu Đường Thiên đã không tin thứ này sẽ đáng giá. Phiến quang hải kia cành cây băng lam dày đặc chi chít, tươi tốt đến nỗi làm người giận sôi, thứ không quý giá như thế mà lại đáng giá mới ra quỷ rồi...

Đường Thiên cảm thấy đã thành công chứng minh chính mình không có tiền, tâm tình có chút dễ chịu, phải biết rõ, thuyết phục những gia hỏa tính cách dây dưa này, độ khó tuyệt đối còn hơn đánh một trận trên chiến trường.

Đường Thiên giống như thắng được một trận chiến, tâm tình tự nhiên là rất sung sướng.

Hắn vỗ vỗ vai Thạch Sâm, tình ý sâu xa mà an ủi: "Không nên nản lòng, chúng ta còn ở giai đoạn khởi bước, tuy rằng hiện tại rất nghèo, về sau tất cả sẽ tốt lên."

Thạch Sâm biểu tình so với khóc còn khó coi hơn.

Đường Thiên trong lòng tràn đầy cảm thông, khi một cái mộng thổ hào bị nghiền nát, đều sẽ là như thế này.

Đây là cuộc sống a đại thúc, Đường Thiên vừa cảm khái, vừa cảm thấy mỹ mãn mà ly khai.

Binh vừa đi ra thấy được một màn này, cũng đối với Thạch Sâm tràn đầy đồng cảm.

Hắn suy nghĩ một chút, vấn đề tiền bạc xác thực là cần gấp muốn giải quyết. Hắn đi tới trước mặt Thạch Sâm, trầm ngâm nói: "Bằng không, ngươi mang mấy món đồ vật đi bán thử, nhìn thử đồ vật gì bán được, tỷ như hắc phong đao a, loại đồ vật này chúng ta có rất nhiều. Các ngươi kinh nghiệm phong phú, nhân số không nhiều, mục tiêu nhỏ, cơ động linh hoạt, vừa lúc làm một đội quân tiền tiêu. Loại chuyện chạy đi kinh doanh này, vốn cũng không nên để các ngươi tới làm, nhưng mà hiện tại nhân thủ ngươi cũng thấy đấy, chỉ có thể ủy khuất các ngươi. Nhưng mà tốc độ nhất định phải nhanh, Phồn Tinh châu có lẽ rất nhanh sẽ có phản ứng!"

Thạch Sâm đã từ trong mất mát phục hồi lại tinh thần, nghèo quen rồi, đột nhiên chợt giàu hắn trái lại cảm thấy không được tự nhiên. Hiện tại đột nhiên trở lại nguyên điểm, hắn trái lại cảm thấy như trút được gánh nặng.

Chính mình cũng là lòng tham không đáy, tình trạng hiện tại, thế nào cũng so với trước đây tốt hơn nhiều. Tuyết mộ hải, hắc phong đao, áo giáp cánh sáng, Hộp binh nguyên ấn, 【 Ngụy băng lam chi thương 】 vân vân, đây đều là những thứ trước đây nằm mơ cũng không dám mơ thấy.

Hơn nữa phần tín nhiệm đại nhân dành cho bọn họ, mới là chân chính trân quý vô cùng.

Thạch Sâm nhanh chóng gật đầu, dứt khoát nói: "Hàng mẫu chỉ cần chuẩn bị tốt, chúng ta lập tức xuất phát."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 592: Vào Cửa Biển

Cuối cùng đồng hành vời Thạch Sâm là Đường Thiên, vấn đề nảy sinh trên việc chọn lựa hàng mẫu. Khi chọn lựa hàng mẫu, Binh trợn tròn mắt, đồ vật trên thân Đường Thiên, chồng chất như núi, chủng loại càng là tầng tầng lớp lớp, thiên kì bách quái. Chọn cái gì tốt? Hỏi Thạch Sâm, Thạch Sâm vẻ mặt bất lực. Mấy thứ này, Thạch Sâm cũng không có gặp qua, càng không nói đến việc ước lượng giá trị của chúng.

Binh dự định tìm Hạc tới cùng nhau tham mưu, nhìn thấy Hạc đang điên cuồng mà tu luyện, hắn không nhẫn tâm quấy rầy. Lăng Húc cùng Tỉnh Hào cũng ở điên cuồng tu luyện, mọi người bị thất bại lần trước kích thích không nhẹ.

Binh đành phải thông qua Vương Hoài Tiên tìm đến một vị thương nhân địa phương, nhưng mà vị thương nhân này cũng liên tục lắc đầu, đồ vật chưa thấy qua, hắn nào dám nói giá cả.

Binh rất nhanh nghĩ đến một cái biện pháp nhất lao vĩnh dật, dứt khoát đuổi Đường Thiên cùng đi theo Thạch Sâm, ném cho Đường thần kinh một câu ‘tuỳ cơ ứng biến’, liền không chịu trách nhiệm mà ly khai.

Binh phán đoán động tác Phồn Tinh châu không thể nhanh như vậy, Phồn Tinh châu thế cục vi diệu, mà Tôn Kiệt hủy diệt, cũng làm những người khác không dám khinh thường thực lực của bọn họ, hơn nữa sẽ đối với lai lịch bối cảnh bọn họ nghi thần nghi quỷ.

Trong khoảng thời gian hòa hoãn này, đối với Thương châu cực kì quan trọng, hắn có sự tình quan trọng hơn muốn làm.

Thông qua Vương Hoài Tiên, hai ngôi sao khác của Thương châu đã bắt đầu sơ tán dân chúng, mà ai không đồng ý rời khỏi Thương châu, thì phải di chuyển cả gia đình phải đến Hắc bảo. Tuy rằng chỉ là một bộ phận của Thương châu, nhưng nhân khẩu Hắc bảo rất nhanh đạt được sáu vạn người. Hắc bảo không cách nào dung nạp nhân khẩu đông đảo như thế, nhờ sự trợ giúp của Tái Lôi, khái niệm quần thể pháo đài được đề xuất ra.

Lấy hắc bảo làm trung tâm, mười hai cái tháp bảo cao vút kéo dài ra phía ngoài, lại dùng kỹ thuật bảo thành, cộng hưởng cùng chải vuốt năng lượng, cùng chung hợp thành một quần thể cứ điểm khổng lồ.

Thân là danh tướng, Binh nhìn thấy kế hoạch của Tái Lôi thì hít vào một ngụm lãnh khí.

Căn cứ Tái Lôi tính toán, nếu như quần thể cứ điểm này xây dựng hoàn thành, liền có thể khống chế ước chừng một phần tư năng lượng của toàn bộ Hồng thảo tinh, cái này đủ để cho bọn họ chiếm hết lợi ích sân nhà. Tái Lôi đem quần thể cứ điểm này mệnh danh là "Sâm Lâm Kiếm bảo", đồng thời tính toán ra, nếu là số lượng tháp bảo đạt đủ ba mươi sáu cái, bởi tác dụng của hiệu ứng chồng chất, có thể khống chế năng lượng toàn bộ Hồng thảo tinh.

Đến lúc đó, Hồng thảo tinh liền trở thành một cứ điểm tinh cầu không gì phá nổi.

Binh thử thôi diễn mấy lần, phát hiện muốn công phá quần thể cứ điểm như vậy, cần phải nỗ lực đại giới cực kỳ vang dội.

Hắn không chút do dự bắt đầu đẩy mạnh kế hoạch "Sâm Lâm Kiếm bảo", trên tay hắn có nhân lực sung túc. Nhưng mà đồng thời, hai vị lão nhân Trầm Vinh cùng Hạ An đã từng thuộc binh đoàn thứ ba mươi sáu này lại tính ra dự toán chiến tranh sắp tới. Dù cho nhân lực miễn phí, chiến lực miễn phí, nhưng mà thực vật, dược phẩm, đồ dùng tu luyện tiêu hao vân vân, y nguyên đạt tới một ức hai nghìn vạn vân tệ.

Thiếu tiền, trở thành vấn đề trọng yếu nhất.

Đường thần kinh tức giận đến oa oa kêu to, hắn đối với kế hoạch tu luyện của mình bị cắt đứt đã rất bất mãn. Nhưng mà một câu của Binh "Ngươi là lão đại, ngươi không nghĩ biện pháp ai nghĩ biện pháp" liền đem Đường Thiên chặn lại.

Được rồi, ai kêu chính mình là lão đại chứ, Đường Thiên ủ rũ theo Thạch Sâm đồng hành.

Bất quá khởi hành không bao lâu, Đường Thiên liền khôi phục sức mạnh.

Ba ba ba, Đường Thiên đạp thuẫn không khí, oa oa kêu to xông về phía trước, ở trong không trung lưu lại một một loạt âm thanh bùng nổ.

Thạch Sâm nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt, hắn liếc nhìn đội viên, quát khẽ: "Bảo trì đội hình, chú ý phòng bị."

Những người khác hiểu ý, toàn bộ đội ngũ mở rộng, tựa như mở ra hai cánh chim to, hai cánh trinh sát thỉnh thoảng vọt tới trước đi tới đi lui, cảnh giới xung quanh.

So với thanh thế to lớn của Đường Thiên, Thạch Sâm cùng U Châu quỷ kỵ lặng yên không một tiếng động, tựa như một đám dơi màu đen an tĩnh mà xẹt qua không trung. Thực lực cá nhân xuất sắc cùng kỷ luật chiến thuật của U Châu quỷ kỵ được biểu hiện ra toàn bộ, trên đường chưa từng có người bàn luận, thủy chung vẫn duy trì an tĩnh đến mức ngột ngạt.

Đường Thiên chơi đùa vô cùng thoải mái, vừa mới lĩnh ngộ 【Kiền bạt】, hắn đối với loại kỹ xảo này cực kỳ say mê. Hắn thử nghiệm các loại kình lực bất đồng cùng biến hóa của hó, hành trình khô khan, nghiễm nhiên trở thành hành trình tu luyện của hắn. Kiên trì không ngừng tu luyện, sẽ luôn thu được thành quả, Kiền bạt của Đường Thiên, âm thanh bùng nổ so với trước, đã nhỏ hơn rất nhiều.

Phi hành rất lâu, Thạch Sâm bỗng nhiên nói: "Đại nhân, phía trước chúng ta cần phải bay lên rồi, tiến vào cửa biển."

"Bay lên? Vào cửa biển? Đó là cái gì?" Đường Thiên sửng sốt một cái.

Thạch Sâm trong lòng có chút kinh ngạc, đại nhân ngay cả vào cửa biển cũng không biết? Dã Nhân châu lẽ nào cùng Nam vực bất đồng? Hắn giải thích: "Chúng ta cần lên tới năm mươi dặm trên cao, xuyên qua cửa biển, tiến vào biển năng lượng."

"Biển năng lượng? Lẽ nào các ngươi không phải dùng cửa sao sao?" Đường Thiên rất kinh ngạc.

"Cửa sao?" Thạch Sâm suy nghĩ một cái, đại khái hiểu rõ là ý tứ gì, lắc đầu: "Nam vực không có cửa sao, thuộc hạ cũng chưa từng nghe nói chỗ nào có cửa sao. Chẳng lẽ là kỹ thuật mới khai phá của Dã Nhân châu sao?"

Đường Thiên còn không kịp trả lời, một luồng ánh sáng xâm nhập tầm mắt hắn, Đường Thiên ngây ngẩn cả người.

Đường kính đoàn ánh sáng ước năm mươi trượng, do từng đạo lưu quang cực nhỏ hợp thành, tựa như dòng sông ánh sáng chảy xuôi, một chỗ khác của nó kéo dài đến chỗ sâu trong bầu trời.

"Đây là cửa biển sao?" Đường Thiên hoàn toàn bị đoàn sáng trước mắt hấp dẫn, tràn đầy hiếu kỳ.

"Đúng." Thạch Sâm lúc này biết rõ đại nhân thật chưa thấy qua cửa biển, hắn nhìn thoáng qua đoàn sáng, cảm khái nói: "May là cái cửa biển này quá nhỏ, chiến thuyền không cách nào đi vào, bằng không mà nói, chúng ta gặp phải phiền phức thật rồi."

"Chiến thuyền?" Đường Thiên lại lần nữa bị một từ kỳ lạ khác hấp dẫn.

Đại nhân hình như trước đây rất ít xuất môn a...

Thạch Sâm giải thích: "Ra vào cửa biển, chính là biển năng lượng. Biển năng lượng là nơi chứa năng lượng vô biên vô hạn, hơn nữa chứa đựng rất nhiều tạp chất, có sự ăn mòn rất mạnh, thực lực không đủ là không cách nào rời bến. Nếu như cự ly rất xa, vậy sẽ phải ngồi thuyền rồi, những chiếc thuyền này sẽ có cường giả thay phiên ngăn cản ăn mòn. Chiến thuyền là chuyên môn dùng để vượt biển chiến đấu, uy lực rất mạnh. Có chiến thuyền có thể dung nạp toàn bộ binh đoàn, nó có thể tăng thực lực binh đoàn rất lớn."

"Lợi hại như vậy!" Đường Thiên hai mắt tỏa ánh sáng: "Chúng ta có tiền rồi sẽ mua chiến thuyền!"

Thạch Sâm nghe đến những lời này, trong mắt hiện lên một vẻ kích động, hắn luôn luôn khát vọng có thể có được một chiếc chiến thuyền, nhưng mà dù cho chiến thuyền loại nhỏ, cũng xa xa không phải hắn có thể gánh vác. Mỗi một lần ở trong biển năng lượng phi hành, thân thể bọn họ, đều sẽ bị ăn mòn rất nhiều. Những vết thương do bị ăn mòn này một khi xử lý không tốt, rất dễ dàng biến thành ám thương khó mà khỏi hẳn.

Chữa trị thân thể sau chiến đấu, là một khoản chi tiêu rất lớn.

Tiến vào đoàn sáng, Thạch Sâm lập tức nhắc nhở: "Đại nhân, bay về phía trước."

"Được!" Đường Thiên nóng lòng muốn thử, đạp thuẫn không khí, từng đoạn Kiền bạt. Hắn bay lên tốc độ rất nhanh, thoáng cái đem mọi người bỏ xa. Kiền bạt khi lao bằng những phương vị khác, xa xa không nhanh bằng phương vị vuông góc.

Năm mươi dặm trên cao, Đường Thiên chưa từng thử bay như thế, thời gian trước đây, nhiều nhất bay đến trên tầng mây.

Càng bay lên cao, ánh sáng liền càng dày đặc, bọn họ tựa như dọc theo một cái ống lớn bay về phía trước.

Liên tục Kiền bạt đến độ cao năm mươi dặm, tuy là thể lực Đường Thiên như quái thú cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu. Thạch Sâm bọn họ cũng không khá hơn là bao, khuôn mặt ai cũng lộ ra mấy phần vẻ mệt mỏi, tiêu hao năng lượng khi bay lên theo hướng vuông góc là gấp mấy lần phi hành bình thường.

Lúc này độ dày năng lượng xung quanh bọn họ đã trở nên cực kỳ nồng nặc, ánh sáng trở nên có mấy phần chói mắt. Đám người Thạch Sâm dồn dập mở ra năng lượng tráo, khi ánh mắt bọn họ rơi vào trên thân Đường Thiên, lập tức bị cảnh tượng xung quanh Đường Thiên làm cho kinh sợ rồi.

Nhữngnăng lượng kia tràn đầy tính ăn mòn, phảng phất bị một cổ lực lượng vô hình đẩy ra ngoài ba thước quanh thân thể Đường Thiên, không cách nào tiến thêm. Xung quanh Đường Thiên, hình thành một khu vực trống rỗng.

Dù là đám người Thạch Sâm kiến thức rộng rãi, thấy một màn như vậy, cũng không khỏi ngây dại.

Đây là hiện tượng gì?

Hoàn toàn chưa có nghe nói qua!

Bọn A Lãnh càng thêm kính nể, hiện nay kỳ nghệ vũ kỹ, đều bị lũng đoạn ở trong tay đại tộc. Môn công pháp này của Mãnh Nam đại nhân, bọn họ chưa bao giờ gặp qua, nhưng mà tuyệt đối không phải tầm thường.

Thạch Sâm biểu hiện tương đối bình tĩnh, hắn đã lười suy nghĩ, bởi vì hắn phát hiện không quản hắn suy nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra. Thời gian trước đây, cả chi đội ngũ, cái gì cũng đều do hắn quyết định, hắn

cảm thấy mất công vô cùng, bây giờ chỉ cần nghe mệnh lệnh là tốt rồi, trái lại không cần suy nghĩ nhiều.

Mãnh Nam đại nhân có lai lịch gì, hắn không quan tâm.

Hô, Đường Thiên chỉ cảm giác phá tan một tầng chắn vô hình, bỗng nhiên, ánh sáng chói mắt trở nên tối sầm, trước tầm mắt khôi phục thanh minh.

Đường Thiên cuối cùng hiểu rõ, Thạch Sâm nói biển năng lượng là ý tứ gì.

Hư không trước mặt, tràn ngập vô cùng vô tận năng lượng loạn lưu, dày đặc vô cùng. Những năng lượng loạn lưu này, không có bất kỳ quy luật gì, có hình thành vòng xoáy, có như bầy cá du tẩu, có kéo kéo dài quang vĩ như lưu tinh xẹt qua, có hình thành quầng sáng, phập phềnh bất định...

Chúng màu sắc khác nhau, sắc thái sặc sỡ.

Khi cả phiến hư không đều là loạn lưu như vậy thì, tràng diện mỹ lệ đồ sộ khiến Đường Thiên hoàn toàn chấn động. Hồi lâu, hắn mới phục hồi lại tinh thần, tán thán: "Thật đồ sộ!"

Thạch Sâm vừa nghe lời này, liền biết Mãnh Nam đại nhân thật chưa có tới qua biển năng lượng, hắn nhắc nhở: "Nhưng không chỉ có đồ sộ."

"Vậy còn có cái gì?" Đường Thiên không khỏi buột miệng nói ra.

"Nguy hiểm." Thạch Sâm giải thích "Có năng lượng loạn lưu, lớn như ngôi sao, nếu nếu không cẩn thận bay gần, sẽ lập tức bị nó thôn phệ. Loại này cũng còn may, tương đối dễ dàng phát hiện, đáng sợ nhất là một ít năng lượng loạn lưu tính chất đặc biệt. Những năng lượng loạn lưu này vô cùng nguy hiểm, nhưng lại ẩn nấp, xen lẫn trong những loạn lưu khác, không dễ dàng bị phát hiện. Nếu như đánh lên rồi, vậy sẽ chỉ có thể tự nhận không may thôi."

Đường Thiên nghe đến trợn mắt há mồm: "Cái này chẳng phải là khó lòng phòng bị?"

"Ân." Thạch Sâm gật đầu: "Vì vậy ngồi thuyền là tốt nhất, thuyền phòng ngự đều tương đối tốt, tương đối an toàn. Cho dù là thương thuyền, cũng an toàn hơn rất nhiều. Hiện tại đã rất ít có người sẽ phi hành qua biển, sẽ có nguy hiểm nhất định."

"Chúng ta về sau phải mua thuyền!" Đường Thiên dứt khoát nói, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một cái vấn đề, hiếu kỳ hỏi: "Chúng ta khi trở về, thế nào tìm được Hồng thảo tinh?"

"Hải đồ cùng Năng cực châm." Thạch Sâm nói tiếp: "Một chút nữa bay ra ngoài, đại nhân liền sẽ phát hiện, cửa biển rất rõ ràng. Cửa biển của Hồng thảo tinh không tính lớn, nhưng miễn là tiến nhập trong phạm vi năm trăm dặm, vẫn rất dễ dàng phát hiện."

"Xuất phát xuất phát!" Đường Thiên khẩn cấp, khiến hắn cảm thấy cao hứng chính là, phiến hư không này có không khí.

Có không khí thì Kiền bạt của hắn sẽ có đất dụng võ.

"Đi thôi, một đường này không ngắn!" Thạch Sâm nhắc nhở, phía trước xuất phát.

Một đoàn người xuất phát tiến về chỗ sâu trong biển năng lượng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 593: Lên Thuyền

"Chọn nơi này đi."

Thạch Sâm liếc mắt quan sát xung quanh, phụ cận không có năng lượng loạn lưu quá nguy hiểm, là một nơi có thể đóng quân được. Mọi người trên mặt lộ ra biểu tình thở phào nhẹ nhõm, sau đó mấy người tản ra, bàn tay ai cũng có thêm một cái ngân sắc kim chúc cầu.

"Chuẩn bị." A Lãnh hô một tiếng nói.

Mấy người kia xác nhận chuẩn bị tốt.

"Khởi động!"

Mấy người đồng thời đem năng lượng rót vào kim chúc cầu, kim chúc cầu đồng thời sáng lên ánh sáng trắng, tư, chùm tia sáng trắng đồng thời theo cầu bạc bắn ra, chùm tia sáng liên thông lẫn nhau, chùm tia sáng liên thông cấu thành một cái cái giá, ngay sau đó mặt ngoài cái giá sáng lên quầng sáng. Từng phiến quầng sáng hiện lên, chúng cấu thành một cái không gian phong bế hoàn chỉnh.

Cái này gọi là cầu liên trướng bồng (lều), cầu bạc làm điểm tựa, dùng năng lượng quầng sáng hợp thành trướng bồng.

Bên trong cầu liên trướng bồng, mọi người chỉ cảm giác áp lực nhẹ nhàng, dồn dập ngồi xuống.

Bên ngoài trướng bồng, năng lượng loạn lưu đánh lên trướng bồng, trướng bồng không chút động đậy. Không có năng lượng loạn lưu ăn mòn, mọi người cuối cùng cũng có thể trầm tĩnh lại. Mọi người bắt đầu

từng người chữa trị thân thể của chính mình, Đường Thiên không cần phải chữa trị, nhưng mà hắn cũng mệt mỏi quá chừng.

Trong biển năng lượng đi tới, gian nan vô cùng. Thân thể hắn bài xích năng lượng, vậy cũng ý nghĩa là biển năng lượng cũng bài xích thân thể hắn, lực cản khi hắn di chuyển so với người khác càng lớn. Mỗi một bước đều gian nan vô cùng, thể lực tiêu hao rất nhanh.

Cả người đã sớm bị ướt đẫm mồ hôi, Đường Thiên ngồi xuống, thở hổn hển. Hắn tiến bộ rõ ràng, liên tục đi tới, thể lực hắn được rèn luyện đầy đủ.

Bên trong cầu liên trướng bồng là một nơi tránh gió an tĩnh. Bên ngoài năng lượng loạn lưu gào thét đã biến mất không còn. Không có người nói chuyện, thời gian nghỉ ngơi rất quý giá, cầu liên trướng bồng chống đỡ thời gian càng lâu, tiêu hao càng lớn. Nếu là năng lượng bên trong cầu bạc tiêu hao gần như không còn, trướng bồng cũng sẽ biến mất.

Không có cầu liên trướng bồng, ở trong biển năng lượng không có nơi nghỉ ngơi, chỉ có một đường chết.

Không phải mọi người đều có thể nghỉ ngơi, năm tên U Châu quỷ kỵ phân biệt ngồi ở năm góc. Cầu bạc phía sau bọn họ, nối liền với một tia sáng cực nhỏ, một đầu khác của tia sáng này vài đĩa ánh sáng đong đưa trong năng lượng loạn lưu. Những đĩa sáng này linh mẫn dị thường, dùng để dò xét những nguy hiểm trí mạng bởi loạn lưu ẩn nấp trong biển năng lượng kia.

Thạch Sâm bọn họ sớm đã thành thói quen, không có người than mệt.

Bọn họ ở nơi đây nghỉ ngơi mười tiếng đồng hồ, sau đó lần thứ hai khởi hành.

Một chiếc chiến thuyền, lướt nhanh trong biển năng lượng.

"Còn ba ngày nữa là có thể đến Bạch Sa châu, ta đến lúc đó nhất định phải đi dạo thật thoải mái." Tần Ngữ Nhiên vươn thân vặn lưng, thân thể đẫy đà no đủ như thể bùng nở đóa hoa, thêm nữa vẻ mặt biếng nhác khẽ cáu, phong tình vạn chủng.

Con mắt Bạch Hiểu hiện lên vẻ thưởng thức, cười nói: "Bạch Sa châu là trọng trấn thương nghiệp của Nam vực, muốn đi dạo một lần, tiểu thư e rằng phải tốn chút thời gian chứ. Con thương nghiệp nổi danh nhất gọi là đường Bạch Sa Hạ, nơi phồn hoa đó thế nhưng là một trong mười sáu con đường hoàng kim của Thánh vực."

Tần Ngữ Nhiên nhảy nhót: "Oa oa, ta muốn đi dạo!"

"Tiểu thư, chúng ta còn phải tập luyện chứ." Một trung niên nữ tử bên cạnh vội vàng nhắc nhở, nàng họ Thu, mọi người đều gọi nàng Thu di, cũng là người đại diện của Tần Ngữ Nhiên.

Tần Ngữ Nhiên dáng vẻ thương cảm: "Tập luyện một lần là đủ rồi đi."

"Không được!" Thu di liếc mắt trừng Tần Ngữ Nhiên: "Lần diễn xuất này là quan trọng nhất trong năm nay, Nam vực mỗi châu, phân nửa châu thế gia quý tộc đều có người đến. Nếu là diễn xuất xảy ra sơ suất gì, đối với danh dự tiểu thư đả kích quá lớn. Bình chọn năm nay sắp bắt đầu, thời điểm này, thanh thế trọng yếu vô cùng, trăm triệu không được sơ ý."

Tần Ngữ Nhiên chẹp cái miệng nhỏ, rũ con mắt, dáng vẻ ủ rũ.

Bạch Hiểu cười ha ha.

Bỗng nhiên, có người xông vào, bẩm báo: "Tiểu thư, phía trước phát hiện cầu liên trướng bồng, đối phương hi vọng có thể lên thuyền."

Tần Ngữ Nhiên cùng Thu di ánh mắt đều chuyển hướng Bạch Hiểu, Bạch Hiểu gật đầu: "Đem hình ảnh truyền tới."

"Vâng!"

Trên vách tường sáng lên một tầng quầng sáng, một tòa cầu liên trướng bồng hiện ra ở trên quầng sáng, Bạch Hiểu nhìn kỹ vài lần, có chút ngoài ý muốn: "Ồ, rất có tiêu chuẩn quân đội a, đối phương có lai lịch gì?"

"Bọn họ nói là thương nhân, đi tới Bạch Sa châu." Thủ hạ vội vàng nói.

"Thương nhân?" Bạch Hiểu từ chối cho ý kiến, đối với Tần Ngữ Nhiên cùng Thu di nói: "Không giống giặc cướp."

"Giặc cướp cũng không sợ!" Tần Ngữ Nhiên huy vũ nắm tay nhỏ tuyết trắng, đầy mặt hưng phấn: "Tốt nhất là giặc cướp, như vậy Tiểu Bạch có thể đánh bọn họ tè ra quần."

Thu di quở trách: "Nữ hài tử sao có thể nói lời thô tục!"

Tần Ngữ Nhiên cái đầu co rụt lại, thè lưỡi.

Thu di trầm ngâm: "Nếu đã không giống giặc cướp, vậy để cho bọn họ lên trên đi, tạo chút thuận lợi, kết cái thiện duyên."

Bạch Hiểu cười nói: "Thu di yên tâm, ta sẽ theo dõi bọn hắn thật kỹ."

Giọng hắn bình thản, lại tràn đầy sự tự tin mạnh mẽ.

Bên trong cầu liên trướng bồng, Đường Thiên vẻ mặt hiếu kỳ: "Bọn họ sẽ đồng ý cho chúng ta lên thuyền sao?"

Ánh mắt hắn đánh giá chiếc chiến hạm to lớn kia. Chiến hạm cao hơn hai trăm trượng, do từng khối ván gỗ dài hơn ba trượng màu đỏ thẫm kết nối mà thành, Thạch Sâm nói đây chính là một loại vật liệu gỗ gọi là Hồng huyết mộc, vô cùng quý báu, tính phòng ngự cực kỳ xuất sắc. Trên chiến hạm mơ hồ có thể thấy đình đài lầu các, bóng người lướt động, cả chiếc chiến hạm được một tầng năng lượng tráo dày đặc bao vây lấy.

Đường Thiên lần đầu tiên trông thấy năng lượng tráo dày đặc như thế, tối thiểu dày hơn ba trượng, Đường Thiên líu lưỡi không thôi. Cá nhân ở trước mặt chiến hạm như vậy, nhỏ bé vô cùng.

"Cũng không chắc lắm. Cái này phải nhìn vận khí, có người lo lắng an toàn, có người ngại phiền phức, bất quá đây chính là một chiếc chiến hạm, lực lượng thủ vệ e rằng rất mạnh, đối phương khẳng định không sợ chúng ta là giặc cướp." Thạch Sâm lắc đầu, hắn quay đầu nói với những người khác: "Tất cả đem những thứ chướng mắt trên thân gì đó đều thu hồi đi."

Mọi người dồn dập cởi bỏ áo giáp, thu hồi Hắc phong đao.

Rất nhanh, truyền đến thanh âm: "Chủ nhân thỉnh các vị lên thuyền."

"Đa tạ quý chủ!" Thạch Sâm cảm tạ nói, bọn họ động tác nhanh nhẹn mà thu hồi cầu liên trướng bồng, hướng chiến hạm bay đi.

Năng lượng tráo của chiến hạm bỗng nhiên lộ ra một thông đạo hình tròn đường kính khoảng một trượng, Thạch Sâm đi đầu chui vào thông đạo. Bước lên chiến hạm, Đường Thiên mới chân chính cảm thụ được sự hùng vĩ của chiếc chiến hạm này, hắn đầy mặt chấn động, Thiên lộ chưa từng có cơ quan chiến đấu lớn như thế.

Cứ điểm!

Đây là một tòa cứ điểm, một tòa cứ điểm di động!

Hắn đối với năng lượng cảm ứng linh mẫn dị thường, có thể cảm ứng rõ ràng, năng lượng của cả chiếc chiến hạm trọn vẹn một khối, hắn không dám tưởng tượng, khi chiếc chiến hạm này rống giận thì uy lực của nó bạo phát sẽ kinh khủng ra sao.

Một gã quản sự đem bọn họ đưa đến một chỗ khoang thuyền, sau khi dàn xếp xong nói: "Chỉ có khoang chứa hàng thôi, các vị tạm thời chịu

ủy khuất một cái. Thỉnh không nên tùy ý đi lại. Ba ngày sau, chúng ta đưa các ngươi đến Bạch Sa châu."

"Tốt!" Thạch Sâm vội vàng đáp ứng: "Thỉnh lần nữa thay mặt mọi người cảm ơn quý chủ."

Thấy bọn Thạch Sâm thái độ rất tốt, sắc mặt quản sự cũng tốt hơn nhiều: "Có cái gì cần nhờ, có thể trực tiếp tìm ta, ta ở phòng số 13 phía trước."

"Cảm tạ!"

Cảm giác có được nơi nghỉ ngơi đúng nghĩa tuyệt diệu vô cùng, mọi người đều ngồi xuống. Chỗ an bài cho bọn hắn là khoang chứa hàng, không có giường cùng bàn, nhưng mọi người đều rất thỏa mãn, năng lượng bên trong chiến hạm rất dư thừa, không cần phải thời khắc chống đỡ năng lượng loạn lưu.

Mọi người ngồi trên chiếu, bọn họ rất tự giác mà bảo trì cảnh giới trận hình, Đường Thiên được bảo vệ ở chính giữa.

"Chiến hạm như vậy, cần bao nhiêu tiền?" Đường Thiên đột nhiên hỏi.

Thạch Sâm cười khổ: "Không biết, thuộc hạ cũng là lần đầu tiên được đi chiến hạm cao giai như thế, khẳng định là cái giá trên trời."

Đường Thiên chảy nước miếng, lúc trước hắn đối với miêu tả của Thạch Sâm về chiến thuyền, hoàn toàn không có khái niệm, hiện tại tận mắt nhìn thấy, mới biết được chiến hạm là loại nào cường đại.

Quái thú khổng lồ hơn hai trăm trượng, một cứ điểm có thể di động khiến Đường Thiên sao có thể không tim đập thình thịch. Thánh vực quả nhiên là có chỗ độc đáo của nó a, vậy mà lại có thể chế tạo ra thứ kinh khủng như thế, độ dày năng lượng tráo hơn ba trượng, khiến cho Đường

Thiên khắc sâu ấn tượng, hắn không cách nào tưởng tượng công kích dạng gì mới có thể xuyên thủng được năng lượng tráo dày đặc như thế.

Ở trên rất nhiều chuyện, Đường Thiên đều rất hồ đồ, nhưng mà một khi liên quan đến đến chiến đấu, trực giác nhạy cảm như dã thú của Đường Thiên lập tức sẽ biểu hiện ra.

Đường Thiên nghĩ thật lâu, cảm thấy chỉ có hai loại phương thức.

Một loại đó là tập trung năng lượng càng cường đại hơn tới oanh kích, Đường Thiên suy đoán trên chiếc chiến hạm này, nhất định có phương thức công kích tương tự.

Trừ cái đó ra, đó là mượn nhờ pháp tắc lực lượng.

Pháp tắc lực lượng, càng là lực lượng cao giai, theo như trên lý luận, năng lượng tráo dù thêm nhiều năng lượng cấu thành hơn nữacũng không thể ngăn trở pháp tắc lực lượng. Nhưng mà Đường Thiên rất rõ ràng, muốn phá vỡ năng lượng tráo dày đặc như thế, lĩnh ngộ đối với pháp tắc, e rằng phải sâu đến tình trạng cực kỳ kinh người mới được.

Hoàng kim thánh giả trong truyền thuyết sao?

Đường Thiên cười khổ.

Hoàng kim thánh giả ở Thiên lộ vô cùng ít ỏi, bây giờ còn có hay không đều không ai biết rõ. Thế nhưng là chiến hạm như vậy, ở Thánh vực lại tựa hồ cũng không phải là vật hiếm.

Những U Châu quỷ kỵ nắm chặt thời gian khôi phục thể lực, xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Thạch Sâm chú ý tới vẻ lo lắng trên mặt Đường Thiên, không khỏi mở miệng: "Đại nhân có điều gì phiền não sao?"

"Là có điểm phiền não." Đường Thiên vò đầu, có chút bất đắc dĩ, hắn bỗng nhiên nói: "Lão Thạch, nói cho ta nói một chút thế cục ở Thánh

vực đi."

Thế cục Thánh vực?

Thạch Sâm có chút ngoài ý muốn, hắn không có nghĩ đến Đường Thiên quăng ra một cái mệnh đề lớn như vậy, hắn cẩn thận nói: "Thuộc hạ biết rõ cũng không nhiều."

"Biết rõ bao nhiêu nói bấy nhiêu." Đường Thiên không quá để ý: "Tỷ như thế lực chủ yếu các loại, không tỉ mỉ cũng không có gì quan hệ."

"Như vậy a." Thạch Sâm có chút hiểu rõ, nghĩ đến đại nhân biểu hiện khuyết thiếu thường thức, có lẽ đại nhân trước đây chưa từng ra khỏi cửa, hắn trầm ngâm chốc lát: "Vậy thuộc hạ tùy tiện nói rồi. Thánh vực lấy phương hướng phân chia, vị trí của chúng ta hiện tại là Nam vực, Nam vực phồn hoa nhất, thương nghiệp mạnh nhất. Chư cường Nam vực cùng tồn tại, không có người nào đặc biệt mạnh, nhưng mà bầu không khí thương nghiệp ở Nam vực rất tốt, chinh chiến trái lại giảm rất nhiều. Cố hương Dã Nhân châu của đại nhân là ở Bắc vực, là thế lực lớn nhất Bắc vực. Dã Nhân châu là cái tên chung, phía dưới có rất nhiều Châu, hỗn chiến lẫn nhau, đại nhân có lẽ rõ ràng hơn. Đông vực mạnh nhất chính là Kim châu, Kim châu am hiểu cơ quan thuật, toàn bộ đông vực cũng bị nó ảnh hưởng, thịnh hành phong cách cơ quan. Mà Tây Vực mạnh nhất, là quang minh châu..."

"Quang minh châu!" Ba chữ này lập tức khiến Đường Thiên lông tóc dựng thẳng, hắn thất thanh kinh hô, bỗng nhiên hai mắt mở to hiện lên hàn quang lấp lánh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 594: Kiếm Pháo Tổ Ong

Phản ứng của Đường Thiên khiến Thạch Sâm có chút giật mình, lẽ nào Mãnh Nam đại nhân cùng Quang Minh châu từng có khúc mắc?

"Quang Minh châu thế nào?" Đường Thiên trầm giọng hỏi.

Quả nhiên là từng có khúc mắc! Thạch Sâm xác định suy đoán này của chính mình, không hề ngạc nhiên, thời kỳ này người nào không có mấy cái cừu nhân chứ? Bất quá, cừu địch là Quang Minh châu, thật đúng là đủ phân lượng a. Cảm khái mấy cái, Thạch Sâm trái lại có chút mong đợi, lẽ nào đại nhân về sau muốn đi Tây Vực?

Hắn ho nhẹ một tiếng, sắp xếp lời nói: "Quang Minh châu là châu mạnh nhất ở Tây Vực, bọn họ là bá chủ mới quật khởi trong mấy trăm năm nay. Nhất là vũ kỹ bọn họ, hiện tại thành một phái riêng, tinh tế tỉ mỉ, hơn nữa biểu hiện ở cái gọi là Quang hệ vũ kỹ. Nhưng mà chân chính để cho bọn họ quật khởi, là bởi nghiên cứu của bọn hắn đối với hồn, phương diện này bọn họ đi trước mọi người. Bọn họ tìm được phương pháp nhân công dưỡng hồn, đồng thời đem nó dung nhập trong vũ kỹ. Bọn họ tuy rằng thời gian quật khởi không có bao lâu, nhưng mọi người đều rất xem trọng bọn họ, mấy năm nay đã có dấu hiệu nhất thống Tây Vực."

Nghe đến điều này, Đường Thiên liền biết, Quang Minh châu chính là mục tiêu hắn muốn tìm.

Vũ kỹ tinh tế, nhân công dưỡng hồn, thời gian quật khởi, không cái nào không phù hợp. Bởi thánh vực dư thừa năng lượng, không cần phải

quá mức cố chấp lợi dụng hiệu suất năng lượng, cái này cũng làm cho vũ kỹ thánh vực hình thành phong cách kiên quyết dứt khoát.

Mà phân công dưỡng hồn, Thánh vực vốn không có võ hồn, hoàn cảnh năng lượng cao khiến hiệu quả ăn mòn năng lượng nổi bật, không có không gian cho hồn sinh tồn. Nếu có Thánh điện cùng Quang Minh võ hội, như vậy Đường Thiên một chút cũng không kỳ quái.

Thời gian càng là ăn khớp.

"Thuộc hạ biết rõ chính là từng đó." Thạch Sâm nói, hắn nhìn liếc thấy sắc mặt đại nhân có chút âm trầm, trong lòng nghĩ thầm thù hận này cũng không nhỏ a. Vì vậy bổ sung: "Đại nhân nếu như đối với Quang Minh châu cảm thấy hứng thú, khi chúng ta đến Bạch Sa châu, đại nhân có thể mua một ít tư liệu về Quang Minh châu, sẽ tương đối tỉ mỉ. Việc Quang Minh châu quật khởi khiến mọi người cảm thấy rất hứng thú, rất nhiều người nghiên cứu ở phương diện này."

"Ừ." Đường Thiên gật đầu, không có nhiều lời lời nói.

Thạch Sâm thấy Đường Thiên đang suy nghĩ, cũng không có quấy rầy, nhắm mắt lại khôi phục thể lực.

Khoang chứa hàng an tĩnh, dưới ánh đèn hôn ám, U Châu quỷ kỵ như bứctượng điêu khắc bất động. Đường Thiên không có hình tượng mà nằm trên mặt đất, thả lỏng thân thể, đầu óc lại không dừng được mà suy nghĩ.

Quang Minh châu dĩ nhiên là một phương bá chủ của Thánh vực, cái này đối với bọn họ cũng không phải là tin tức gì tốt. Thánh vực bá chủ, vậy nhất định có rất nhiều binh đoàn, có rất nhiều chiến hạm.

Đại hùng tọa binh đoàn cùng Thánh vực binh đoàn, hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Tuy rằng theo cách nhìn của Đường Thiên, xét về Thánh giả cùng giai, Thánh vực hiển nhiên không mạnh bằng Thiên lộ.

Nhưng mà thánh giả y nguyên là thánh giả, không phải vũ kỹ phổ thông có thể so sánh.

Bỗng nhiên, thân thuyền đột nhiên run lên, tiếng cảnh báo sắc nhọn chói tai, đột nhiên vang lên.

Rầm rầm oanh!

Tiếng nổ tung cường liệt, thân thuyền bị nghiêng với biên độ lớn, không ngừng mà lắc lư, hàng hóa từ trên quầy hàng liên tục rơi xuống sàn khoang chứa hàng, rải rác đầy đất, ánh đèn hôn ám trong khoang chứa hàng lúc này lúc sáng lúc tối.

Không cần mệnh lệnh của Thạch Sâm, các U Châu quỷ kỵ quắc mắt đứng dậy, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ phòng bị.

Chiến hạm nội loạn thành một mảnh.

Ánh sáng nổ tung, thỉnh thoảng phá tan màn đêm.

"Hải tặc!" Thạch Sâm chú ý tới ánh mắt Đường Thiên liếc qua, lãnh tĩnh nói: "Trên biển năng lượng hải tặc luôn luôn hoạt động rất mạnh, năng lượng loạn lưu mang đến yểm hộ tốt nhất cho bọn hắn. Quy mô đoàn hải tặc này e rằng không nhỏ, tối thiểu có mười chiếc chiến thuyền, một chiếc chiến hạm."

"Nghe có vẻ không quá trùng hợp." Đường Thiên nói thầm.

"Xác thực không quá trùng hợp." Thạch Sâm kinh nghiệm phong phú: "Trừ phi chiếc chiếc chiến hạm này có một cái binh đoàn, theo tần suất pháo kích mà nói, lực lượng phòng thủ của chiếc thuyền này không đủ lắm."

"Chúng ta đi giúp bọn hắn!" Đường Thiên dứt khoát nói, đi nhờ thuyền người khác, nhận ân tình của người khác, sao có thể gặp nguy hiểm liền chạy?

Thần thiếu niên cũng không phải là người như vậy!

Ánh sáng của năng lượng loạn lưu cũng không cách nào che giấu ánh sáng pháo kích cùng lúc của hơn mười chiếc chiến thuyền. Năng lượng pháo uy thế kinh người, vẽ ra từng đường hình cung rực sáng, như thể hạt mưa bắn về phía chiến hạm.

Năng lượng đoàn đường kính hơn ba thước trùng điệp nện lên trên năng lượng tráo dày đặc của chiến hạm, từng đoàn ánh sáng chói mắt đột nhiên từ trong năng lượng tráo nở ra, quầng sáng trắng vô cùng chói mắt, gần như bao phủ cả chiếc chiến hạm.

Trong hơn mười chiếc chiến thuyền, một chiếc chiến hạm màu đen đứng đầu vô cùng bắt mắt, độ dài hơn ba trăm trượng khiến nó như một con thú vương màu đen. Từng đoàn năng lượng chói mắt như hạt mưa từ trên mặt nó bốc lên, bắn về phía chiếc chiến hạm màu hồng cô độc đối diện kia.

Trong phòng hạm trưởng của chiến hạm, Liêm Bách Quân nhìn kỹ chiến trường, chiến hạm đối phương lắc lư phiêu diêu ở trong lửa đạn, con mồi này đã không cách nào từ trong bàn tay hắn thoát ra.

"Lần này kiếm lớn rồi!" Hắn phó thủ phấn khích vô cùng: "Một chiếc huyết mộc chiến hạm, còn có Tần Ngữ Nhiên! Nghe nói Tần Ngữ Nhiên khuôn mặt đẹp vô song, lão đại..."

Liêm Bách Quân cũng không quay đầu lại nói: "Không cần vọng tưởng, nàng ta chuẩn bị dùng để đổi tiền."

"Vậy thực sự là đáng tiếc rồi." Phó thủ táp miệng, vẻ mặt tiếc nuối, nhưng mà hắn rất nhanh quăng vấn đề này lại đằng sau, càng trở nên hưng phấn: "Nếu chuộc mà nói, tối thiểu có thể đổi lấy hai chiếc huyết mộc chiến hạm đi. Oa oa oa, một chiếc hắc long chiến hạm, ba chiếc huyết mộc chiến hạm, mười chiếc chiến thuyền, chúng ta sắp xưng bá giới hải tặc!"

Liêm Bách Quân ngữ khí không có chút nào dao động: "Bạch Hiểu còn không có xuất chiến."

"Một người Bạch Hiểu cũng không cách nào xoay chuyển chiến cuộc đi." Phó thủ có chút không xác định.

"Khiến đoàn người đả khởi tinh thần." Liêm Bách Quân trầm giọng nói, hai mắt hàn quang lấp lánh: "Công tử Bạch Hiểu, cũng không phải là nhân vật tùy tiện có thể đối phó."

Bên trong huyết mộc chiến hạm, Bạch Hiểu đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú thanh nhã luôn ôn hòa mỉm cười, hắn quay mặt, đối với Tần Ngữ Nhiên đang kinh hoảng sợ hãi nói: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Âm thanh của hắn phảng phất có ma lực khiến người an tĩnh, sợ hãi trong lòng Tần Ngữ Nhiên giảm đi.

Bạch Hiểu bước ra ngoài.

Thạch Sâm thế nào cũng không ngờ, thật vất vả đi nhờ một chiếc chiến hạm, vốn tưởng rằng sẽ một đường thông suốt không trở ngại, không ngờ vậy mà lại ngặp phải hải tặc. Hắn mặt ngoài trấn định, nhưng mà trong lòng lại có chút lo lắng, ở trong quy mô chiến đấu như vậy, lực lượng cá nhân không có tác dụng quá lớn.

Hắn dự định vừa thấy tình huống không đúng, sẽ lập tức mang theo đại nhân chạy trốn. Ở cục diện như vậy chạy trốn, không có gì cảm thấy thẹn.

Hắn nhìn đại nhân liếc mắt, dưới chân bị kiềm hãm.

Cái vẻ mặt đầy hưng phấn này, nóng lòng muốn thử này... Lẽ nào đại nhân không biết, hiện tại cục diện rất nguy hiểm sao?

Đường Thiên xác thực rất hưng phấn, hắn chưa từng trải qua chiến hạm chiến, ánh sáng chói mắt, tiếng nổ mạnh ầm ầm chấn động màng tai

đến đau nhức, khiến những trận chiến trước đây Đường Thiên tham gia đều quá yếu rồi!

"Thế nào mới có thể hỗ trợ?" Đường Thiên có chút khẩn cấp.

Thạch Sâm có chút mồ hôi lạnh, đại nhân vậy mà lại hiếu chiến như thế...

Huyết mộc chiến hạm này Thạch Sâm cũng là lần đầu tiên được lên, vị trí vũ khí phía trên, Thạch Sâm cũng không rõ ràng. Cũng may vận khí bọn họ không sai, gặp được tên quản sự dẫn bọn hắn lên hạm kia, nghe nói bọn họ đồng ý hỗ trợ thì quản sự vội vàng đem bọn họ đưa đến một khu chiến đấu.

Khu chiến đấu cũng không lớn, nhưng mà hoàn toàn có thể dung nạp cả bọn Đường Thiên.

U Châu quỷ kỵ rất điêu luyện mà tìm đến vị trí chiến đấu của chính mình, bọn họ tuy rằng chưa từng lên chiến hạm cao giai như thế, nhưng mà chiến thuyền bình thường, lại rất tinh thông.

Thạch Sâm nói: "Cái kiếm pháo tổ ong này giao cho đại nhân."

Đường Thiên hiếu kỳ mà đánh giá vũ khí chiến đấu trước mặt, xung quanh một cái ghế dựa, phập phềnh dày đặc chi chít trường kiếm, số lượng những trường kiếm này vô cùng kinh người, tối thiểu nhiều hơn trăm thanh, chúng tựa như một bầy cá, chợt tụ chợt tán, chậm rãi trôi nổi.

"Đại nhân mời ngồi xuống." Thạch Sâm chỉ dẫn cho Đường Thiên: "Nắm tay trên ghế là cơ quan. Đại nhân không cần phải đưa năng lượng vào, chỉ cần khống chế phương hướng, đại nhân phải chú ý, không nên kích hoạt quá nhiều năng lượng, bằng không sẽ đối với thân thể sẽ sản sinh quá nhiều sức ép."

Đường Thiên khẩn cấp nhảy ghế trên ghế dựa, nắm lấy nắm tay.

Ông!

Những trường kiếm phập phềnh xung quanh hắn, thoáng cái tất cả đều sáng lên, chúng nhắm thẳng phía trước.

Năng lượng cuộn trào mãnh liệt, từ chiếc chiến hạm không ngừng mà rót vào trường kiếm phía sau Đường Thiên, thân kiếm sáng lên ánh sáng chói mắt, phát ra tiếng ong ong mà run rẩy.

Đường Thiên phát hiện phòng hộ tráo trước mặt trở nên trong suốt, chiến trường bên ngoài càng thêm rõ ràng. Đạn sáng chói mắt, khói lửa ầm ầm, đồ sộ vô cùng.

Tuy rằng không giống ẩu đả trực tiếp trong thường ngày như vậy, nhưng mà tràng diện trước mắt, y nguyên khiến Đường Thiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Thực sự là đại tràng diện a!

Cảm thụ được chiến ý của hắn, kiếm pháo tổ ong phía sau càng thêm rực sáng.

Đường Thiên không kịp cảm khái, hắn bỗng nhiên phát hiện một đoàn ánh sáng chói mắt, lấy tốc độ kinh người bay về phía hắn!

Cảm giác nguy cơ cường liệt trong nháy mắt bao phủ toàn thân, Đường Thiên tựa như thỏ xù lông, từng sợi lông tóc dựng thẳng, cơ hồ không cần nghĩ, ánh mắt hắn vững vàng khóa chặt đoàn sáng!

Vù vù vù!

Từng đường ánh kiếm chói mắt, lấy tốc độ kinh người, từ phía sau hắn bay ra. Ánh kiếm vừa bay ra quầng sáng, ánh kiếm dài đến hơn nửa trượng.

Một chùm lớn ánh kiếm, một tổ ong vò vẽ, đánh về phía đoàn sáng!

Thân thể Đường Thiên chấn động, năng lượng cuộn trào mãnh liệt mà tới, trong nháy mắt đem kiếm pháo tổ ong điền đầy, Đường Thiên vui

mừng quá đỗi, không chút do dự oanh kích lần nữa!

Vù vù vù!

Kiếm quang không ngừng mà đánh lên trên năng lượng đoàn, năng lượng đoàn mặt ngoài như thể nổi lên rung động, cứng rắn chịu đựng mấy chục kiếm, ầm ầm bùng nổ thành một đoàn ánh lửa.

Một kích đắc thủ khiến Đường Thiên triệt để hưng phấn, hoàn toàn rơi vào trạng thái cuồng bạo, vừa rống giận rít gào, vừa điên cuồng mà thôi động kiếm pháo tổ ong.

Sức ép năng lượng với hắn mà nói, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng, năng lượng cuộn trào mãnh liệt, như thể thủy triều cuồn cuộn không ngừng mà rót vào kiếm pháo tổ ong. Ánh kiếm bay ra từ phía sau hắn, không có bất kỳ đình trệ, kéo dài không dứt.

Ánh kiếm ở không trung lôi ra một đường sáng trắng liên miên!

Âm thanh vù vù vù khiến người rợn tóc gáy, tựa như cơn mưa xối xả không chút đình chỉ.

Trên Hắc long chiến hạm, bỗng nhiên phó thủ hai tay ôm đầu, không thể tin tưởng mà kinh hô: "Trời ơi! Đó là cái gì..."

Liêm Bách Quân tinh thần rung lên, Bạch Hiểu xuất kích rồi sao?

Hắn xoay đầu lại, theo ánh mắt phó thủ nhìn lại, thoáng cái sửng sốt.

Huyết mộc chiến hạm có một chỗ chiến đấu đang ở điên cuồng mà phun ra ánh kiếm, số lượng ánh kiếm kinh người, tựa như bão tố gào thét. Số lượng của chúng thực sự quá nhiều, nhiều đến nỗi gần như hình thành một màn kiếm lớn, điên cuồng mà quét ngang cả chiến trường.

Pháo kích của bọn họ, vậy mà lại bị áp chế!

Mấy chiếc chiến thuyền đứng gần, bị đánh đến nỗi quang mang văng khắp nơi, vụn gỗ bay ngang, chúng hốt hoảng lui về phía sau.

Toàn bộ chiến trường, đều bị cơn thủy triều âm thanh vù vù vù bao phủ, toàn bộ âm thanh khác hoàn toàn bị áp chế. Năng lượng đoàn pháo kích, thậm chí không cách nào lướt qua nửa cự ly.

Ánh sáng bắn ra đối với Liêm Bách Quân rất quen thuộc, đó là công kích kiếm pháo tổ ong, hắn đối với loại vũ khí này rất quen thuộc, thao tác giản đơn, công kích tần suất cao, ánh kiếm tốc độ kinh người. Đây chính là một loại vũ khí ưu tú, nhưng mà nó có một khuyết điểm, sức ép đối với pháo thủ quá lớn, mỗi một đợt công kích, pháo thủ cần phải nghỉ ngơi mười giây trở lên.

Thế nhưng là...

Liêm Bách Quân ngơ ngác mà nhìn ánh kiếm điên cuồng bắn ra, ngây ngẩn cả người, bọn họ xếp bao nhiêu ổ kiếm pháo tổ ong a?

Thạch Sâm ở bên cạnh Đường Thiên hoàn toàn trợn tròn mắt, hắn chưa từng gặp qua có người có thể thôi động kiếm pháo tổ ong như vậy! Những sức ép năng lượng kia, ở trên thân đại nhân hoàn toàn nhìn không thấy.

Phanh!

Bỗng nhiên, kiếm pháo tổ ong trước mặt nổ được đánh tan, khói bụi bao phủ thân hình Đường Thiên, Thạch Sâm cực kỳ hoảng sợ: "Đại nhân!"

"Phi phi phi!"

Đường Thiên phun ra mảnh vụn sắt trong miệng, từ trong khói bụi lao ra, chửi ầm lên: "Người nào tạo pháo! Tại sao lại hư rồi!"

Kiếm pháo tổ ong ở lúc thiết kế, chưa từng có nghĩ tới có một ngày nó sẽ thừa thụ năng lượng cuộn trào mãnh liệt như thế.

Vượt qua cực hạn sử dụng, kiếm pháo tổ ong bị nổ tan tành.

Thạch Sâm cùng toàn bộ U Châu quỷ kỵ mỗi người đều trợn mắt há mồm, bọn họ lần đầu tiên trông thấy có người có thể cứng rắn đem kiếm pháo tổ ong dùng đến tự bạo!

Biến thái!

Trong đầu mọi người không khỏi mà cùng nhảy ra hai chữ này.

Thạch Sâm phản ứng nhanh nhất, không nói hai lời, một tay đem một gã huynh đệ từ trên chỗ ngồi kéo xuống, đem Đường Thiên đẩy lên: "Đại nhân, tới thử cái này!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 595: Lại Nổ

Liêm Bách Quân có chút sững sờ mà nhìn chằm chằm chiến trường an tĩnh.

Kiếm pháo tổ ong của đối phương đột nhiên tắt lửa khiến chiến trường rơi vào một trận yên tĩnh quỷ dị. Vừa mới rồi kiếm pháo tổ ong như thể bão tố, chấn kinh tất cả mọi người, hỏa lực mãnh liệt như thế, tối thiểu có hơn mười tổ kiếm pháo tổ ong, thay nhau nổ súng.

Những chiếc chiến thuyền lặng yên tới gần, không có nghĩ đến, sẽ gặp phải công kích mãnh liệt như thế, thương vong thảm trọng, không thể không thối lui đến đội ngũ hậu phương nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Toàn bộ chiến trường đều bị kiếm pháo tổ ong dày đặc như thế chấn trụ, ngay cả những chủ pháo thủ kia, đều vô ý thức mà dừng lại, ngơ ngác nhìn ngọn lửa điên cuồng bắn ra.

Thẳng đến khi nó đột nhiên tắt lửa, không biết vì sao, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cái này nhưng là một loại cải trang rất thú vị.

Liêm Bách Quân khôi phục bình tĩnh, không khỏi suy nghĩ về loại cải trang này, ở hắn nhìn đến, dày đặc kiếm pháo tổ ong như thế, khẳng định là đối phương đối với chiến hạm đặc biệt cải trang. Hắn phải thừa nhận, đối phương cải trang vô cùng thích hợp. Đối phương tuy rằng là chiến hạm, nhưng mà cũng sẽ không tham gia chiến tranh chính quy, đối phó địch nhân đa số là hải tặc.

Mà hải tặc đa số trang bị kém, bình thường dựa vào chính là chiến thuật biển người. Hỏa lực gần người mãnh liệt như thế, dùng ở trên thân hải tặc, tuyệt đối là có tính chất đả kích hủy diệt.

Chỉ tiếc, các ngươi gặp đến cũng không phải hải tặc bình thường.

Chỉ bằng kiếm pháo tổ ong đã muốn đối phó ta? Các ngươi cũng quá ngây thơ rồi! Liêm Bách Quân trong lòng cười nhạt, thần tình trấn định tự nhiên: "Lui về phía sau, bảo trì cự ly năm nghìn mét."

Kiếm pháo tổ ong tuy rằng hỏa lực mãnh, lại có một cái nhược điểm trí mạng, đó chính là tầm bắn. Ánh kiếm mà Kiếm pháo tổ ong phóng ra chỉ có ba nghìn mét, cho nên nó mới được định nghĩa làm vũ khí cận chiến.

Cự ly năm nghìn mét, liền đủ để cho kiếm pháo tổ ong mất đi uy lực, mà ở cự ly như vậy, vô luận là Hắc long chiến hạm của hắn, còn là chiến thuyền khác có thể phát huy rất nhiều tác dụng của vũ khí.

Phó thủ cũng phản ứng lại, có chút xấu hổ, chính mình thế nào liền biện pháp đơn giản như vậy cũng không có nghĩ đến? Đại nhân quả nhiên không hổ là đại nhân, hắn vội vàng đem mệnh lệnh truyền đạt xuống.

Thừa dịp kiếm pháo tổ ong tắt lửa, đội thuyền hải tặc nhanh chóng kéo mở cự ly.

"Đây là cái gì?" Đường Thiên vừa là hưng phấn vừa là hiếu kỳ, hắn chỗ ngồi ở trên một nơi dẹp hình tròn, phía trước chỗ ngồi, là một cái miệng hình cung rộng hơn ba thước.

"Máy chém xoắn ốc." Thạch Sâm biết rõ tình huống khẩn cấp, lời nói rất nhanh: "Đây chính là cơ quan khống chế, giống với kiếm pháo tổ ong, đại nhân phải chú ý một điểm, sức ép của nó là gấp ba kiếm pháo tổ ong..."

Hắn còn chưa có nói xong, miệng hình cung phía trước chỗ ngồi Đường Thiên liền sáng lên ánh sáng, khiến Thạch Sâm sợ đến nỗi vừa lăn vừa bò lui về phía sau.

Ánh sáng miệng hình cung, trong nháy mắt trở nên chói mắt vô cùng.

Đông!

Một tiếng muộn âm, lực xung kích cường đại khiến thân thể Đường Thiên chấn động, con mắt hắn đột nhiên trợn tròn.

Giết, đường kính quang trảm hình tròn ba thước, lấy tốc độ kinh người từ miệng hình cung phun bắn ra!

Quang trảm xoay tròn cường liệt, hóa thành một đường sáng trắng, bay về phía đội tàu đỉnh đầu đối phương. Đường Thiên căn bản không có chú ý nhắm kỹ, nó lệch đến cách xa vạn dặm.

"Đánh cao rồi!" Thạch Sâm tràn đầy tiếc hận, hắn nhịn không được nhắc nhở: "Đại nhân, chú ý nhắm bắn!"

Khi ánh mắt hắn chuyển hướng Đường Thiên, ánh mắt bị kiềm hãm. Đại nhân đầy mặt phấn khích mà từ trên chỗ ngồi đứng lên, hoạt động hai tay, ngồi chồm hổm, khom lưng, áp chân, miệng lẩm bẩm: "Thật thú vị! Thực sự là thật thú vị!"

Những U Châu quỷ kỵ ngơ ngác mà nhìn đại nhân, một màn trước mắt xuất hiện ở chiến trường kịch liệt như thế, tràn đầy cảm giác vui thích.

Nhưng mà không có người cười, không biết vì sao, bọn họ có một loại dự cảm, hành vi kế tiếp của đại nhân, khẳng định sẽ không phải tầm thường.

Đường Thiên cảm thấy toàn thân đều hoạt động, cả người tràn đầy lực lượng vô cùng, liếm liếm môi, ở trong ánh mắt mọi người, hắn cởi

áo, hai tay nắm lấy chỗ nắm tay, trung bình tấn hơi chồm hổm, như cây đinh đóng trên mặt đất, cơ nhục cả người căng lên.

Hắn bỗng nhiên nộ mục trợn tròn, bạo quát: "Giết!"

Thùng thùng thùng!

Âm thanh nặng nề bùng nổ như sấm, lấy tần suất kinh người, nổ tung bên tai mọi người, nổ đến nỗi lỗ tai bọn họ đầy tiếng ông ông.

Miệng hình cung soàn soạt soàn soạt từng đạo quang trảm lướt qua, tốc độ cực nhanh, bọn họ dùng mắt thường căn bản khó mà nhìn kỹ. Thân thể Đường Thiên như cái sàng lay động, hắn nộ mục trợn tròn, cả người cổ động cơ nhục, không ngừng mà rung động, nhưng hai chân hắn lại thủy chung vững vàng đóng ở trên chỗ ngồi.

Đạo thứ nhất bay ra xoắn ốc trảm, từ trên Hắc long chiến hạm Liêm Bách Quân thoáng nhìn, chỉ là độ chính xác này, quá kém. Máy chém xoắn ốc là một vũ khí loại cường lực, cao tốc xoay tròn cùng dị thường sắc bén, dù cho năng lượng thuẫn của chiến hạm, cũng khó mà chống lại.

Đương nhiên, nó cũng có khuyết điểm của mình, đó là sức ép năng lượng của nó càng thêm kinh người. Cái gọi là sức ép năng lượng, ngoại trừ đối với lực xung kích thân thể ở ngoài, càng đáng sợ là đối với năng lượng trong cơ thể tạo thành hiệu ứng cộng minh. Hiệu ứng cộng minh quá độ, vô cùng có khả năng sẽ khiến năng lượng trong cơ thể võ giả không khống chế được mà bạo động.

Mà một nhược điểm khác là ở chỗ, nó rất khó nhắm chuẩn, nhất là ở trong biển năng lượng. Biển năng lượng đầy năng lượng loạn lưu, đối với đường bay của nó quấy rầy cực lớn. Tuy rằng tầm bắn của nó đạt tới mười ngàn mét, nhưng mà hơn ba nghìn mét, nó thường thường sẽ phát sinh sự di chuyển vị trí rõ ràng.

Trừ cái đó ra, nó tuy rằng lực xuyên thấu cực mạnh, nhưng mà không cách nào nổ tung. Xoắn ốc trảm đường kính ba thước, đối với chiến hạm

độ dài hơn hai trăm trượng mà nói, thực sự nhỏ đến thương cảm. Trừ phi chém trúng phần quan trọng nhất của thuyền, bằng không lực sát thương nhỏ đến thương cảm.

Vì vậy loại vũ khí này, bình thường mà nói mỗi chiếc chiến hạm sẽ phân phối một hai khẩu, nhưng mà nó rốt cuộc có thể phát huy bao nhiêu tác dụng, không có mấy người sẽ trông cậy vào. Máy chém xoắn ốc còn có cái biệt danh, "Pháo trúng thưởng", có thể bắn trúng kẻ địch hay không, có thể phát huy bao nhiêu tác dụng, tựa như xoay số trúng thưởng, toàn bộ dựa vào thiên ý.

Nhìn đến kiếm pháo tổ ong vừa mới rồi chính là đòn sát thủ của đối thủ rồi, hắn lắc đầu, hạ lệnh: "Mỗi chiến hạm tự do công kích, cẩn thận công tử Bạch Hiểu..."

Âm thanh hắn đột nhiên ngừng lại, hắn bỗng dưng mở to hai mắt, cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình.

Ánh sáng chói mắt, từ chiến hạm đối phương lần thứ hai bắn ra mà ra.

Từng phiến xoắn ốc trảm cao tốc xoay tròn, cùng năng lượng loạn lưu ma sát hình thành hoa lửa, tựa như một đám bạch điểu tốc độ nhanh như như tia chớp, khua vẫy hoa lửa, ở trong không trung dùng quỹ tích quỷ dị phiêu hốt xẹt qua, chen chúc mà tới.

Tê tê tê!

Liêm Bách Quân lần đầu tiên biết rõ, như khiếu âm rắn rít, tụ thành một mảnh thì khiến người rợn tóc gáy tới mức nào.

Một mảnh xoắn ốc trảm trùng hợp cùng một quả năng lượng đạn trên không trung va chạm, năng lượng đạn tựa như đậu hủ một phân thành hai, xoắn ốc trảm dư thế chưa tuyệt, tiếp tục như gió bão bắn về phía trước.

Oanh!

Hai luồng ánh lửa ở phía sau nó nở ra.

"Chú ý lẩn tránh..."

Thuyền trưởng của mỗi một chiếc chiến thuyền, đồng thời phát ra tiếng thét kinh sợ chói tai. Cự ly năm nghìn mét, đối với tốc độ phi hành hơn xa hơn năng lượng đạn của xoắn ốc trảm mà nói, chỉ bất quá là nháy mắt công phu.

Xoắn ốc trảm số lượng quá nhiều, quỹ tích phi hành của chúng hoàn toàn phiêu hốt không cách nào dự đoán.

Xoắn ốc trảm như hạt mưa xối xả, mang theo tiếng rít, một đầu đâm vào năng lượng tráo, mang theo từng chùm toái mang, ở trên năng lượng tráo lưu lại vết tích một đường lại một đường nhỏ như sợi tóc.

Đoá đoá đoá!

Vụn gỗ bay ngang, thân tàu vốn so sắt thép còn cứng rắn hớn, ở trước mặt xoắn ốc trảm sắc bén, không có bất kỳ sức chống cự gì, trên thân tàu nhanh chóng lưu lại từng đường từng đường chém bạc cực nhỏ lại giăng khắp nơi.

Da đầu mỗi người đều muốn phát nổ, tuy rằng đối với thân tàu mà nói, xoắn ốc trảm tạo thành thương tổn rất có hạn. Nhưng mà nếu ai vận khí không tốt bị thứ này đụng tới, vậy tràng diện máu thịt bắn tứ tung tuyệt đối khiến người ta mất đi dũng khí.

Ngay cả năng lượng tráo của chiến hạm, đều không thể chống lại, năng lượng cá nhân ở trước mặt nó, sẽ không so với giấy cứng hơn bao nhiêu.

Không ai thích được trúng thưởng, đặc biệt số lần xổ số còn nhiều như vậy...

Thét chói tai cùng hỗn loạn, tức thì tràn ngập chiến trường, mà pháo thủ vốn đang liều mạng công kích, lúc này cũng tè ra quần từ trên chỗ ngồi lăn xuống, quỳ rạp trên mặt đất.

Bá!

Một đường sáng bạc từ trước mặt Liêm Bách Quân lướt qua, hắn còn không kịp có bất kỳ phản ứng gì, cái bàn hắn bên người đã bị chẻ đôi, xôn xao mà ngã xuống đất.

Phó thủ trên mặt không có nửa điểm huyết sắc, hắn quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng rít gào: "Người điên! Đám này là những kẻ điên! Bọn họ rốt cuộc xếp bao nhiêu khẩu pháo trúng thưởng? Hai mươi khẩu hay là ba mươi khẩu?"

Liêm Bách Quân rất lãnh tĩnh, ở trước lúc cái bàn đổ rớt, hắn cầm lấy chén nước, uống một ngụm, thân hình không chút động đậy. Trận chiến đấu này đã không cần phải tiến hành nữa, sĩ khí phe mình đã bị bầy quang trảm cực độ hung tàn của đối phương đả kích đến tận đáy cốc.

Cho dù biết rõ bị bắn trúng là xác suất rất thấp, nhưng mà cảm giác không có bất kỳ bảo hộ gì, cảm giác không cách nào lẩn tránh, sẽ chỉ làm cho sợ hãi trong lòng mọi người càng thêm tràn ngập.

Phó thủ tính toán sai rồi, tối thiểu bốn mươi đài xoắn ốc trảm, đoàn đội hơn một trăm hai mươi người thay nhau thay phiên, mới có khả năng hình thành hỏa lực như vậy.

Liêm Bách Quân đã bắt đầu suy nghĩ tính thực dụng của loại chiến thuật này.

Ba!

Khóe mắt hắn thoáng thấy một chiếc chiến thuyền từ một phân thành hai. Chiếc chiến thuyền này xui xẻo tới cực điểm, long cốt (xương sống) của nó vậy mà lại bị năm đường hình xoắn ốc chém trúng, long cốt đứt

gãy, có thể nói là trúng giải độc đắc. Dưới năng lượng loạn lưu xung kích, thân tàu nhanh chóng bị tách rời. Bọn hải đạo trên thuyền thét chói tai từ bên trong trốn ra, nhưng còn không có chờ bọn hắn trốn xa, thuyền nổ lớn, ngọn lửa dần đem bọn họ thôn phệ.

Liêm Bách Quân thần tình không có nửa điểm biến hóa, hoa lửa chói sáng đem mặt hắn phản chiếu lúc sáng lúc tối.

Đầu tiên là kiếm pháo tổ ong, ngay sau đó là máy chém xoắn ốc, dùng chiến thuật biển người đem hỏa lực phát huy đến cực hạn, có vẻ bên cạnh Tần Ngữ Nhiên có cao nhân a.

Thực sự là đáng tiếc rồi, kế hoạch lần này phải thất bại rồi.

Bất quá... Khiến người có mấy phần mong đợi...

Khi công tử Bạch Hiểu mở cửa khoang thuyền chuẩn bị xuất kích, hắn bị xoắn ốc trảm phô thiên cái địa chiếu vào tầm mắt hù dọa rồi. Xoắn ốc trảm trên đỉnh đầu tựa như bầy chim đen ngòm. Chiến trường bị ánh sáng của xoắn ốc trảm rọi sáng, từ lúc nào mà ánh sáng yếu ớt của xoắn ốc trảm lại có thể rọi sáng chiến trường?

Đồ sộ như thế, tràng diện tràn đầy tính xung kích như thế, đem Bạch Hiểu chấn trụ.

Chiến thuyền hải tặc ầm ầm nổ tung, hoa lửa bay tứ phía, khiến hắn thoáng cái tỉnh táo lại, vẻ mặt của hắn càng trở nên cổ quái. Chờ chút, trên chiếc chiến hạm này, chỉ có một khẩu máy chém xoắn ốc!

Bạch Hiểu cảm thấy thường thức của chính mình hoàn toàn bị phá vỡ, hắn bức thiết muốn biết rốt cuộc phát sinh cái gì.

Đội tàu hải tặc nhanh chóng rút lui.

Tràng thắng lợi này bỗng nhiên tới như thế không hiểu ra sao, Bạch Hiểu không chút do dự xoay người hướng về phía khẩu máy chém xoắn ốc phóng đi.

Thùng thùng thùng, trong sự kinh ngạc của bọn Thạch Sâm, trong ánh mắt chết lặng của bọn họ, oanh, máy chém xoắn ốc chịu không nổi sức ép, triệt để bạo liệt băng vỡ, bụi bặm bốc lên, đem Đường Thiên bao phủ trong đó.

"Lại nổ! Lại nổ! Hỗn đản! Tự nhiên lại nổ rồi!"

Đường Thiên phẫn nộ rít gào từ trong bụi bặm truyền đến, khí thế của hắn rào rạt mà từ trong khói bụi lao tới, mặt đầy khói thuốc, nửa người trên trần trụi của hắn bốc hơi như sương, mồ hôi theo từng bắp thịt góc cạnh phân minh cứng như sắt thép chảy xuôi, trông như thể chiến thần.

Quá hỗn đản!

Bắn cả buổi, chỉ bắn nổ một chiếc chiến thuyền, vừa định thừa thắng truy kích, kết quả máy chém xoắn ốc cư nhiên lại nổ rồi!

Đường Thiên tức giận đến nổi trận lôi đình.

Thạch Sâm bọn họ ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên, tắt tiếng tập thể.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 596: Xung Kích

Không vui! Thiếu niên không vui!

Vịt đã đun sôi còn bay mất! Thịt đến miệng còn rơi! Thiếu niên không vui!

Đường Thiên một tiếng không phát, thở phì phì cầm bình nước tu ừng ực, một bình tiếp một bình, ở phía sau hắn, Thạch Sâm dẫn đầu U Châu quỷ kỵ như bốn mươi sáu bức tượng điêu khắc lặng im đứng sừng sững.

Thực sự là tinh nhuệ a!

Bạch Hiểu mặt ngoài bất động thanh sắc, trong lòng tán thán, không ngờ, ở nơi đây vậy mà lại có thể gặp đến tinh nhuệ như thế. Từ lúc tiến nhập đại sảnh đến bây giờ, bốn mươi sáu người ngay cả đầu ngón tay cũng không có động một cái. Hắn hiện giờ cảm thấy Ngữ Nhiên vận khí thật tốt, trên đường gặp được một đội ngũ đi nhờ lại có thể gặp được một tổ tiểu đội tinh nhuệ như thế.

Xoắn ốc trảm phô thiên cái địa vừa rồi, chính là xuất từ trong tay những người này, ngay cả máy chém xoắn ốc cũng bị dùng đến nổ tung.

Căn cứ suy tính, vừa mới rồi dày đặc xoắn ốc trảm như vậy, tương đương với hỏa lực của bốn mươi tổ máy chém xoắn ốc, nhìn thấy tiểu đội phía sau Đường Thiên, vừa đúng hơn bốn mươi người. Nói vậy bọn họ có một bí pháp có thể đem sức ép năng lượng phân tán đến trên thân mỗi người, như vậy mới có thể gánh vác sức ép năng lượng đủ để thực hiện công kích dày đặc như thế.

"Cảm tạ công tử cùng quý thuộc hạ xuất thủ tương trợ, cứu vớt Ngữ Nhiên từ nguy nan. Nếu là rơi vào tay hải tặc, Ngữ Nhiên sống không bằng chết, xin nhận một lễ của Ngữ Nhiên." Tần Ngữ Nhiên dịu dàng cúi đầu, biểu đạt ý cảm kích, ngay lập tức thản nhiên cười: "Công tử anh hùng như thế, còn chưa thỉnh giáo đại danh."

"Không cần khách khí, ta gọi Mãnh Nam." Đường Thiên rầu rĩ không vui, trong lòng như có dã thú đang rít gào, thiếu niên không vui!

Tần Ngữ Nhiên sửng sốt một cái, khen: "Quả nhiên người cũng như tên, chỉ có cái tên khí phách loại này, mới xứng với Mãnh đại ca dũng mãnh vô song!"

Nàng làm người thông tuệ, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, tâm tư linh lung, vừa nghe tên này, tựu đoán được tám chín phần mười là giả danh, nhưng mà trên mặt lại không có nửa điểm biểu lộ ra, trái lại thuận thế tán thưởng Đường Thiên một cái.

Đối phương dùng giả danh, nói vậy có điều cố kỵ, hành tẩu giang hồ, loại tình huống này rất thông thường.

Bạch Hiểu một bên trên mặt treo vẻ ôn hòa mỉm cười, ba, trong tay quạt giấy thu lại, đầy mặt tán thán: "Mãnh huynh dũng mãnh, thật là khiến Bạch Hiểu mở rộng nhãn giới. Nói thật đi, tiểu đệ thật vất vả cố lấy dũng khí, chuẩn bị cùng hải tặc quyết một trận tử chiến, đẩy ra cửa khoang thuyền, kết quả nhìn thấy xoắn ốc trảm phô thiên cái địa, chút xíu dũng khí kia thoáng cái biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, đến bây giờ hai chân tiểu đệ còn có chút như nhũn ra."

Bạch Hiểu cũng cho rằng Đường Thiên dùng chính là giả danh, hơn nữa cái gì mà thương nhân, sẽ có hộ vệ tinh nhuệ như vậy? Bạch Hiểu vân du thiên hạ, những binh đoàn trứ danh kia gặp qua vô số kể, hơn bốn mươi tên hộ vệ sắc bén trước mắt, tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Bất quá, từ phản ứng của đối phương đến xem, tựa hồ cũng không thường ở hành tẩu giang hồ. Bởi vì đối phương đối với tên hắn cùng Tần

Ngữ Nhiên không có nửa điểm phản ứng, chỉ cần người hơi có điểm tinh thông thời sự, chắc chắn sẽ không có chuyện chưa từng nghe qua "Công tử Bạch Hiểu" cùng "Linh hồn nữ ca sĩ Tần Ngữ Nhiên" .

Đáng tiếc kém một chút!

Đường Thiên trong lòng căm giận, cái chiếc chiến hạm này chế tác thực sự ẩu, liền nổ mất nổ hai cái, còn có thể dùng? Uy, đồ dùng chiến tranh, thế nào có thể làm ẩu như thế?

Còn phải làm nhắc nhở bọn họ một chút.

Đường Thiên tình ý sâu xa mà đối với hai người nói: "Đồ dùng chiến tranh trên chiến hạm như vậy, nhất định kiên trì chất cao phẩm, nhất định phải tìm người thạo nghề, hảo hảo mà kiểm tra một cái, bình thường sơ sẩy, ở trong chiến đấu, sẽ vô cùng có khả năng biến thành kẽ hở trí mạng."

Bạch Hiểu cùng Tần Ngữ Nhiên bị Đường Thiên đột nhiên tình ý sâu xa khuyên bảo nói cho ngây ngẩn cả người.

"Lẽ nào chiếc chiến hạm này có chỗ nào thiếu thỏa đáng sao?" Tần Ngữ Nhiên vội vàng hỏi.

Bạch Hiểu cũng nhìn Đường Thiên, hắn thế nhưng là biết rõ cái này chiếc chiến hạm, là Minh châu châu chủ biếu tặng cho Tần Ngữ Nhiên, là một chiếc xứng đáng với tên Huyết mộc chiến hạm.

"Dù sao các ngươi cẩn thận một chút là được." Đường Thiên vung tay lên.

Tần Ngữ Nhiên cùng Bạch Hiểu liếc nhau, bọn họ quyết định một khi đến Bạch Sa châu, tiến hành toàn diện kiểm tu lại chiếc chiến hạm này một lần.

Tần Ngữ Nhiên tiếp tục câu chuyện, chân thành nói: "Mãnh đại ca đi Bạch Sa châu, nếu có chuyện gì, xin nhất định phải tìm đến tiểu muội.

Tiểu muội ở Bạch Sa châu muốn dừng lại một đoạn thời gian, tiểu muội ở Bạch Sa châu còn là có chút biện pháp, Mãnh đại ca nghìn vạn lần không nên quá khách khí."

Bạch Hiểu phát hiện, Tần Ngữ Nhiên cũng đồng dạng phát hiện, nàng cảm thấy Mãnh Nam đại ca tám chín phần mười là người bình thường không nghe thấy sự tình ngoài cửa sổ. Nàng nhìn quen thế sự thế gian, Mãnh Nam đại ca khí chất ngây thơ không làm bộ, không có nửa điểm giang hồ khéo đưa đẩy, khiến nàng cảm giác rất thoải mái.

"À, gần nhất trong tay tương đối thiếu thốn, chúng ta muốn đi bán chút đồ vật." Đường Thiên cũng không cất dấu thủ đoạn.

Bạch Hiểu cùng Tần Ngữ Nhiên hai người có chút kinh ngạc, Mãnh Nam biểu tình không giống giả bộ, chẳng lẽ thực sự là chạy đi kinh doanh? Tần Ngữ Nhiên nhiều ra một cái tâm tư, nàng chú ý tới nửa câu đầu của Đường Thiên "Trong tay có chút khẩn cấp", lập tức trong đầu hiện ra cảnh một cái gia tộc gặp phải khốn cảnh, thiếu gia trong nhà đã lâu không nghe thế sự cùng hộ vệ trung thành và tận tâm làm bạn, cầm cố một vài thứ cất kỹ trong nhà, dùng để vượt qua cửa ải khó khăn.

Tâm địa thiện lương Tần Ngữ Nhiên ngữ khí nhu hòa: "Không biết Mãnh đại ca bán cái gì chứ?"

Nàng quyết định một chút nữa sẽ dùng giá cao mua lấy mấy món đồ Mãnh đại ca cất giữ, trợ giúp Mãnh đại ca vượt qua cửa ải khó khăn. Nếu không phải lo lắng lòng tự trọng của Mãnh đại ca, nàng rất muốn đồng ý trực tiếp giúp tiền tương trợ, so với ân cứu mạng, tiền tính cái gì?

Đường Thiên cảm thấy trước mắt hai người một bộ rất chu đáo, tức thì có chút hài lòng: "Có thể hay không làm phiền các ngươi giúp ta nhìn xem, mấy thứ này đáng giá bao nhiêu?"

Tần Ngữ Nhiên càng thêm xác minh suy đoán trong lòng.

Bạch Hiểu không nghĩ nhiều như vậy, mặc dù có chút kinh ngạc Mãnh Nam không quen thuộc giá trị lại chạy đi kinh doanh, chắc là đi ra lịch lãm, rất thống khoái mà đáp ứng tới nói: "Không thành vấn đề!"

Hắn cười nói: "Tiểu đệ học nghệ không tinh, nhưng chắc cũng biết được một số thứ thường dùng, cái gì cũng hiểu biết một chút."

Đường Thiên nhớ tới Binh đã nói chuyện, trước lấy ra một thanh hắc phong đao, đưa qua.

Bạch Hiểu tiếp nhận tới, tỉ mỉ xem kỹ chốc lát, có chút kinh ngạc: "Loại chất liệu này, tiểu đệ trái lại lần đầu tiên trông thấy. Chế tác hoàn mỹ, xúc cảm rất tốt, độ cứng rất cao a, sức ép năng lượng phải được qua trắc thí, nhưng nói vậy, một thanh bán được năm sáu vạn vân tệ hắn là không có gì vấn đề."

Một bên Thạch Sâm ngạo nghễ nói: "Đao này có thể thừa nhận mười người hợp lực."

Thời gian bọn họ huấn luyện đã từng làm qua thí nghiệm, năng lượng mười người đồng thời rót vào bên trong hắc phong đao, hắc phong đao không hề băng vỡ.

Bạch Hiểu động dung: "Vậy giá cả phải thêm gấp đôi rồi, tối thiểu mười vạn vân tệ. Đáng tiếc không có đao ý, nếu là có đao ý, vậy giá cả lại là một chuyện khác rồi."

Thạch Sâm cũng có chút bội phục, hắn nhiều năm cùng binh khí giao tiếp, không thể không thừa nhận Bạch Hiểu định giá rất chuẩn xác.

Đường Thiên lấy ra hắc kim áo giáp: "Cái này thì sao chứ?"

Bạch Hiểu thử xem thế nào, nói: "Chế tác hoàn mỹ, giá cả so với đao phải quý hơn, có thể bán mười lăm vạn vân tệ."

Buôn bán vũ khí?

Bạch Hiểu có chút ngoài ý muốn, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy là lẽ đương nhiên. Nếu như là buôn bán vũ khí mà nói, có được hộ vệ tinh nhuệ như thế, trái lại cũng không kỳ quái. Loại vũ khí hắc kim này, hắn lần đầu tiên trông thấy, gặp phải Đường Thiên biểu hiện gà mờ này, có chút hiểu rõ.

Tám chín phần mười chính là gia tộc nào đó, phát hiện một loại kim chúc hoàn toàn mới, thích hợp chế tác vũ khí, tựu bắt đầu đi lên con đường buôn bán vũ khí. Bất quá không có danh tiếng lớn, không có phương pháp, căn bản khó mà tìm đến người mua.

Đường Thiên lấy ra một quả Hộp binh nguyên ấn, đưa cho Bạch Hiểu: "Cái này thì sao chứ?"

"Đây là cái gì?" Bạch Hiểu đánh giá hộp đồng nhỏ trong tay, tràn đầy hiếu kỳ.

"Hộp binh nguyên ấn." Đường Thiên nói cho Bạch Hiểu như thế nào sử dụng: "Đem nó ném ra bên ngoài là được."

Bạch Hiểu nghe vậy, liền cầm Hộp binh nguyên ấn trong tay ném đi ra ngoài, hộp đồng nghiền nát, một đạo ánh sáng u hồng, ở không trung chợt lóe rồi biến mất.

Bạch Hiểu hoắc mắt đứng dậy, hắn đầy mặt không thể tin tưởng: "Vừa mới rồi đó là..."

"Mảnh nhỏ Pháp tắc." Đường Thiên giải thích: "Bên trong mỗi một quả Hộp binh nguyên ấn, phong ấn một sợi mảnh nhỏ pháp tắc, uy lực cũng không tệ lắm."

"Mảnh nhỏ pháp tắc, vậy mà là mảnh nhỏ pháp tắc!" Bạch Hiểu thì thào tự nói, hắn bỗng nhiên gấp giọng nói: "Cái Hộp binh nguyên ấn này còn có hay không? Ta muốn toàn bộ rồi! Giá cả ngươi tùy tiện nói!"

"Còn có một rương." Đường Thiên nói.

"Bao nhiêu?" Bạch Hiểu trợn tròn mắt.

"Một rương a." Đường Thiên bổ sung nói: "À, một rương chỉ có ba trăm cái."

"Chỉ có ba trăm cái..." Ánh mắt Bạch Hiểu nhìn Đường Thiên tựa như ở nhìn quái vật, hồi lâu hắn mới tự giễu nói: "Xin huynh đừng dùng từ chỉ có như vậy khiến tiểu đệ ăn không tiêu. Các ngươi từ nơi nào cầm tới nhiều mảnh nhỏ pháp tắc như vậy?"

Lời nói ra miệng, hắn thoáng cái tỉnh ngộ lại, áy náy nói: "Xin lỗi xin lỗi, tại hạ tuyệt không có ý hỏi thăm. Mãnh huynh cứ nói giá cái giá, một rương này, tiểu đệ tất cả đều muốn rồi!"

Đường Thiên lắc đầu: "Ngươi tới định giá, thứ này có thể bán bao nhiêu, ta cũng không rõ ràng."

Bạch Hiểu trầm ngâm: "Hai trăm vạn một cái, Mãnh huynh ngươi xem coi thế nào?"

Những U Châu quỷ kỵ phía sau Đường Thiên thủy chung như bức tượng điêu khắc, thân thể mỗi người run lên, có vài người hô hấp đều trở nên gấp gáp lên. Bọn họ trong lòng mỗi người, đều dấu sáu cái, ôi uy má ơi, vậy chẳng phải là dấu một nghìn hai trăm vạn vân tệ?

Chân có chút mềm là xảy ra chuyện gì?

Miệng khô lưỡi khô là xảy ra chuyện gì?

Trái tim nhỏ thùm thụp thùm thụp nhảy loạn là xảy ra chuyện gì?

"Tốt!" Đường Thiên vui mừng quá đỗi, hắn không ngờ Hộp binh nguyên ấn đáng giá như thế. Nhưng mà nghĩ lại một cái, hồn bảo tàn kiện cũng không rẻ. Bất quá đã có phương thức có thể kiếm tiền, những cái khác đều không là vấn đề.

Hai trăm vạn một cái, ba trăm cái, đó chính là sáu ức vân tệ.

Bạch Hiểu nhanh chóng thể hiện bản sắc công tử, thiếu tiền vậy có thể gọi là công tử sao? Không nói hai lời, lấy ra một cái thẻ tiền, đưa cho Đường Thiên: "Bên trong cái thẻ tiền không ký tên này, có sáu ức vân tệ, Mãnh huynh thỉnh xem xét một cái."

Đường Thiên tiếp lấy thẻ trả tiền, thẻ tiền tử sắc cao quý trang nhã, chứa sáu ức rồi, có thể không cao quý trang nhã sao?

Như thể kiếm tiền cũng không quá khó khăn a!

Đường Thiên vui tươi hớn hở, một bên Tần Ngữ Nhiên thấy được con mắt đều đăm đăm, trợn mắt há mồm. Vừa mới rồi nàng còn muốn thế nào giúp Mãnh đại ca, trong nháy mắt, Mãnh đại ca đã kiếm được sáu ức vân tệ.

Đường Thiên lấy ra một cành cây băng lam, đưa cho Bạch Hiểu: "Cái này sao chứ?"

Bạch Hiểu con mắt thoáng cái trừng được rất tròn, thất thanh kinh hô: "Băng lam chi thương!"

Thạch Sâm thoáng cái được đến an ủi, cuối cùng không phải chỉ có một mình ta nhận sai rồi, ngay cả Bạch Hiểu nhìn qua rất lợi hại cũng nhận sai rồi a. Hắn nhịn không được ho nhẹ một tiếng, có chút đắc ý nhắc nhở: "Bạch công tử còn thỉnh nhìn kỹ, vật ấy tuy rằng cùng băng lam chi thương rất tương tự, nhưng mà cũng không phải là băng lam chi thương."

Bạch Hiểu lật qua lật lại, rót vào năng lượng, quan sát nửa ngày, ngẩng đầu, dùng ngữ khí dị thường khẳng định nói: "Thầy giáo của ta ở học viện gọi là Joseph, gần mười năm qua, hắn là đại sư duy nhất đối với Băng lam chi thương từng phát biểu luận văn. Mà ta, may mắn tham gia qua thực nghiệm của hắn, tại hạ có thể chịu trách nhiệm mà nói, đây là băng lam chi thương, băng lam chi thương không giả."

Thạch Sâm dáng tươi cười cứng ở trên mặt, ngây ra như phỗng.

Trước mắt hắn bỗng nhiên hiện lên cảnh lúc đó bị từng bó từng bó cành cây băng lam cao nửa người phủ kín sân huấn luyện...

Hai mắt chợt đen, hắn rất dứt khoát mà mê muội đi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 597: Mùi Vị Của Vân Tệ

"Băng lam chi thương là đặc sản của bộ tộc Lam người lùn, nó sản sinh từ lam hải, do năng lượng kết tinh mà thành. Điểm đặc biệt nhất của nó là ẩn chứa một loại độc tố năng lượng, chúng ta gọi nó làm lam độc. Loại độc tố năng lượng này nếu không phát hiện sớm, nó có thể nhanh chóng ăn mòn vào năng lượng, tốc độ cực nhanh, độc tính bá đạo, khiến người ta khiếp sợ."

Bạch Hiểu trầm giọng nói, hắn đã từng tiếp xúc với băng lam chi thương, đối với đặc điểm của nó rõ như lòng bàn tay.

"Ở Lam thế giới, chỉ có cao giai lam người lùn đồng ý tận hiến với lam hải, mới có tư cách phân phối băng lam chi thương."

"Lam thế giới chỉ có Lam người lùn sao? Rất lớn sao?" Tần Ngữ Nhiên hiếu kỳ hỏi.

"Vô cùng rộng lớn, bọn họ có thành thị của họ, có văn hóa của riêng họ." Bạch Hiểu nói: " Cái chủng tộc Lam người lùn này, so với kiến thức của chúng ta khổng lồ hơn rất nhiều, chúng ta mới chỉ thấy được bề nổi của tảng băng mà thôi. Chủ thể Lam thế giới trải rộng khắp hư không, thông qua hư không, xúc tu của chúng vươn đến mỗi châu, vì vậy lam triều mới sẽ ở xuất hiện khắp nơi."

Tần Ngữ Nhiên có chút giật mình: "Ta còn cho rằng bọn họ đều rất vụng về, linh trí chưa mở chứ."

"Tuyệt đại bộ phận là vậy." Bạch Hiểu nói: "Nhưng mà số lượng bọn họ quá nhiều, sẽ xuất hiện một ít hạng người mở ra linh trí, chúng tự

xưng là người thức tỉnh. Lam người lùn thức tỉnh vô cùng thông minh, nếu như đồng ý tận hiến Lam hải, lập tức có thể được đến địa vị cao thượng. Nhưng mà cũng có rất nhiều Lam người lùn thức tỉnh có ý nghĩ của chính mình, bọn họ tập trung sống cùng một chỗ. Văn hóa hiện tại của Lam người lùn, có rất nhiều đều là cây nguyên ở những ngoại tộc này."

"Bạch đại ca biết thật nhiều." Tần Ngữ Nhiên đầy mặt sùng bái, nàng chỉ chỉ băng lam chi thương: "Vậy băng lam chi thương chẳng phải là rất đáng giá?"

"Xác thực rất đáng giá." Bạch Hiểu gật đầu: "Nó có hai tác dụng, một cái là nghiên cứu, một cái khác là tinh luyện lam độc. Nếu như là bán đấu giá mà nói, một cây này hắn là khoảng nghìn vạn vân tệ trở lên."

Tần Ngữ Nhiên sóng mắt lưu chuyển: "Bạch đại ca không nên đoạt của tiểu muội nha, hai nghìn vạn, tiểu muội cũng có thể cất giấu một kiện."

Nàng cố tình giúp Mãnh Nam đại ca, gia sản của nàng tuy rằng không tính thâm hậu, nhưng mà hai nghìn vạn vẫn có thể bỏ ra được. Tuy rằng kỳ thực nàng cũng biết, Mãnh Nam đại ca vừa rồi đã kiếm được sáu ức, cũng không thiếu hai nghìn vạn, nhưng nàng muốn biểu đạt tâm ý của mình, ân cứu mạng nặng tựa núi cao.

Không đợi Bạch Hiểu nói chuyện, Đường Thiên vung tay lên, phóng khoáng nói: "Cây này tặng cho ngươi."

Hoàn toàn không để ý Tần Ngữ Nhiên đầy mặt kinh ngạc, hắn quay mặt hỏi Bạch Hiểu: "Ngươi thật muốn mua sao?"

Bạch Hiểu tức thì hiểu ý, cũng rất là giật mình: "Lẽ nào Mãnh huynh còn có?"

"Ngươi muốn bao nhiêu?" Đường Thiên hỏi.

Bạch Hiểu càng thêm giật mình, nhưng ngay lập tức mừng rỡ vô cùng: "Mãnh huynh có bao nhiêu ta muốn bấy nhiêu!"

"Ngươi xác định?" Đường Thiên vẻ mặt hồ nghi.

Bạch Hiểu trong lòng chợt nhảy, lẽ nào cái tên này thật có rất nhiều? Nhưng mà vừa nghĩ đến thẻ tiền trong túi chính mình, hắn tức thì không còn lo lắng, nhưng mà vẫn tương đối cẩn thận: "Nếu như con số quá nhiều thì cũng không thể dùng giá bán đấu giá được. Tám trăm vạn vân tệ một cây, thế nào?"

"Không thành vấn đề!"

Lời còn chưa dứt, phanh, một bó băng lam chi thương rơi ngay trước mặt Bạch Hiểu, bụi bay lên cũng có thể ngửi ra mùi vị của vân tệ.

Bạch Hiểu trợn tròn mắt, con mắt hắn nhìn chằm chằm Băng lam chi thương dày đặc chi chít trước mặt, vẻ mặt dại ra.

Tần Ngữ Nhiên hai tay che miệng, cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình.

Một bó băng lam chi thương cao nửa người...

Tỉnh lại, Thạch Sâm cảm thấy thế giới này thực sự là công bình, trong lòng không khỏi hiện lên cảm giác tuyệt diệu của sự ưu việt, nếu như Bạch Hiểu biết rõ băng lam chi thương của đại nhân có thể phủ kín toàn bộ sân huấn luyện, vậy biểu tình không biết sẽ là cái dạng gì?

Nhưng mà cảm giác mừng như điên qua đi, Thạch Sâm bình tĩnh trở lại, cảm thấy khiếp sợ nhiều đến nỗi chết lặng rồi?

Được rồi, lần này thật sự ôm được bắp đùi vàng rồi!

Vấn đề tuyển người, hắn tin tưởng lần này đại nhân nhất định sẽ không ngăn cản. Một gã U Châu quỷ kỵ chỉ cần hai trăm vạn vân tệ,

mười vị hai nghìn vạn, một trăm người hai ức, năm trăm người, mới chỉ mười ức.

Trời thấy mà thương, đơn vị mười ức như vậy mà ta cũng có thể dùng từ "Mới", cảm giác này thật bay bổng...

Bổ sung năm trăm người, cái này có thể thêm ra bốn mươi lăm người dùng làm quân dự bị, cứ làm như thế đi!

Đại nhân hắn là sẽ không phản đối, hắn là vậy nhỉ, thấp thỏm quá làm sao bây giờ?

Một mảnh tĩnh mịch, một lát sau, Bạch Hiểu cười khổ: "Mãnh huynh thực sự là người cũng như tên a, quá mãnh rồi! Ta thậm chí hoài nghi các ngươi là có phải phải cướp sạch thành thị Lam người lùn hay không nữa?"

Trong lời nói của hắn cũng ngầm thăm dò lai lịch những băng lam chi thương này. Xuất hiện số lượng lớn băng lam chi thương như thế chính là lần đầu tiên, hắn đối với bối cảnh phía sau Mãnh Nam nảy sinh sự tò mò vô cùng.

"Ngươi có bao nhiêu tiền?" Đường Thiên trừng mắt Bạch Hiểu, trực tiếp hỏi, trên tay đã cởi ra sợi dây buộc bó băng lam chi thương.

Ánh mắt thật là có tính xâm lược a, cường thế đến kinh người, Bạch Hiểu trong lòng cười khổ: "Còn có 8 ức vân tệ."

"Tám trăm vạn một cây, mười cây tám nghìn vạn, một trăm cây tám ức, ừm, một trăm cây! À, ngươi là người mở hàng, vậy tặng ngươi mười cây." Đường Thiên miệng lẩm bẩm.

Đường Thiên đếm đủ một trăm mười cây, đẩy đến trước mặt Bạch Hiểu, đồng thời vươn mở bàn tay.

Bạch Hiểu thống khoái mà vỗ tiền thẻ vào lòng bàn tay Đường Thiên, cười khổ nói: "Tiền đến lúc cần mới hận ít, hôm nay mới cảm thấy

đúng!"

Hắn lưu luyến mà nhìn Đường Thiên lần nữa đem băng lam chi thương buộc lại, một trăm cây băng lam chi thương, chỉ khiến bó băng lam chi thương này ít đi một mẩu nhỏ.

"Không có việc gì, chờ khi ngươi có tiền thì lại tìm ta là được." Đường Thiên vỗ vỗ bộ ngực, rất là hào khí.

Bạch Hiểu biểu tình nghiêm túc: "Đến Bạch Sa châu, ta sẽ thuyết phục gia tộc tụ tiền lại đây, còn xin Mãnh huynh giữ lạ cho tiểu đệ một ít."

Hắn biết rõ thứ này trên thị trường có bao nhiêu người muốn đoạt mua.

"Được!" Đường Thiên thống khoái mà đáp ứng xuống tới.

Thấy Đường Thiên trong nháy mắt đã kiếm được mười bốn ức, Tần Ngữ Nhiên vừa hài lòng vừa cảm thấy mất mát. Hài lòng chính là Mãnh Nam đại ca có tiền rồi, mất mát chính là mình chẳng thể giúp chút gì. Nàng trong lòng âm thầm đem chuyện này nhớ kỹ, đến Bạch Sa châu, nói không chừng có thể trợ giúp Mãnh đại ca.

Đường Thiên thu hồi băng lam chi thương, nói chuyện phiếm vài câu, thấy Tần Ngữ Nhiên lộ ra trạng thái mệt mỏi, mọi người liền tan cuộc.

Vừa mới trải qua một trận chiến cực kỳ nguy hiểm, thể xác và tinh thần mỗi người đều cảm thấy mệt mỏi.

Đường Thiên đương nhiên sẽ không về khoang chứa hàng, Thu di đặc biệt dành ra những gian phòng tốt nhất mời nhóm người Đường Thiên tới ở.

Vừa trở lại gian phòng, Thạch Sâm đã khẩn cấp nói: "Đại nhân, phương án bổ sung U Châu quỷ kỵ..."

"Không thành vấn đề!" Đường Thiên vung lên, rất phóng khoáng nói, cảm giác có tiền thật là khác biệt.

Gương mặt Thạch Sâm lộ ra vẻ mừng như điên, bao nhiêu năm rồi, đây chính là lần đầu tiên đội ngũ của hắn có khả năng bổ sung nguồn nhân lực mới.

Đường Thiên đột nhiên hỏi: "Lão Thạch, chiến hạm như thế này bao nhiêu tiền một chiếc a?"

"Không biết." Thạch Sâm lộ ra vẻ xấu hổ: " Đồ vật cao giai như thế, thuộc hạ chưa từng tiếp xúc qua. Nhưng mà Bạch Sa châu vốn có xưởng đóng tàu chuyên môn, đại nhân khi đến nơi có thể đi hỏi một chút."

Đường Thiên ngáp dài, mơ hồ không rõ nói: "Nghỉ ngơi đi."

Vừa nằm xuống giường, mệt mỏi tựa như thủy triều lập tức nhấn chìm Đường Thiên. Trận chiến hôm nay, thân thể hắn bị năng lượng xung kích liên tục, thể lực tiêu hao cực đại, thời điểm chiến đấu vô cùng phấn khích nên không có cảm giác. Bây giờ vừa nghỉ ngơi thì kiên trì không được nữa, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đường Thiên trong lúc ngủ say, hít mạnh thở dài, thân thể hắn phập phồng rất có quy luật.

Ngọn lửa xám bỗng nhiên từ da dẻ hắn toát ra, lặng yên thiêu đốt. Ban ngày bị năng lượng không ngừng xung kích, có một bộ phận nhỏ tạp chất năng lượng xông vào thân thể hắn. Dưới sự thiêu đốt của Linh diễm, những tạp chất năng lượng này nhanh chóng biến mất.

Linh diễm dần biến nhỏ, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Khi Đường Thiên tỉnh lại, cả người thoải mái không thể nói ra, hắn vô ý thức mà vươn thân vặn lưng.

Ba ba ba!

Trong cơ thể liên tiếp phát ra âm thanh bùng nổ khiến hắn giật nảy mình. Hắn vội vàng kiểm tra tỉ mỉ lại thân thể, một lát sau, trên mặt hắn lộ ra một phần vẻ vui mừng.

Thân thể hắn vậy mà lại lại có tăng cường!

Tâm tình bình phục, hắn ngồi xuống tỉ mỉ suy nghĩ lại. Thân thể tiến bộ sẽ không phải vô duyên vô cớ, cẩn thận suy nghĩ, nguyên nhân duy nhất tương đối có khả năng là tràng chiến đấu ngày hôm qua kia.

Nhớ kỹ lại những chi tiết phát sinh trong ngày hôm qua, hắn rất nhanh liền tìm ra đầu mối.

Ngày hôm qua điên cuồng mà khống chế vũ khí trên chiến hạm, thân thể hắn không ngừng thừa thụ sức ép năng lượng xung kích. Sức ép năng lượng xung kích cảm giác cũng không dễ chịu, nhưng mà lúc đó hắn quá phấn khích, nén đau dùng lực lượng thân thể để thừa nhận sức ép năng lượng cường đại.

Hiện tại xem lại, sức ép năng lượng tuy rằng đối với thân thể có thể tạo thành xung kích cùng tổn hại nhất định, nhưng mà đối với linh năng lượng thể mà nói, lại có ích lợi rất lớn.

Hử, cái này không phải là một loại phương thức tu luyện rất tốt sao?

Đường Thiên trước mắt sáng ngời, hắn bỗng nhiên ý thức được, linh năng lượng thể cùng chiến hạm quả thực chính là tuyệt phối a! Nếu như trên chiến hạm, tất cả đều là linh năng lượng thể, sức chiến sẽ mạnh đến mức nào?

Hơn nữa còn có thể trợ giúp linh năng lượng thể tiến hóa!

Cái này không phải phối hợp hoàn mỹ sao?

Nghĩ đến từng chiếc từng chiếc chiến hạm che phủ bầu trời, lửa đạn dày đặc như mưa, áp chế kẻ địch đến nỗi bản không cách nào ngẩng đầu. Đường Thiên tức thì kích động đứng lên, làm thế nào để phát huy ưu thế

của linh năng lượng thể, luôn luôn là vấn đề nan giải khiến Đại Hùng tọa đau đầu nhất. Nếu như cái phương án này thật có thể thành công, vậy khoảng cách chênh lệch thực lực của Đại Hùng tọa cùng Thánh vực khi đó sẽ rút ngắn rất nhiều!

Chiến hạm! Nhất định phải mua chiến hạm!

Đường Thiên hạ quyết tâm, đến Bạch Sa châu, nhất định phải đi xưởng đóng tàu đặt mấy chiếc chiến hạm.

Nhưng mà hiện tại trước hết phải tiêu hóa thật tốt thu hoạch lần này mới được.

Đường Thiên từ trên giường nhảy dựng lên, đẩy cửa ra, hỏi rõ đường đến sân huấn luyện xong liền trực tiếp đi đến. Một đơn vị tác chiến trên huyết mộc chiến hạm như vậy, thường thường cần phải ở trong biển năng lượng di chuyển thời gian rất dài, sân huấn luyện là phương tiện cần thiết. Thực lực thuyền viên trực tiếp quan hệ đến uy lực chiến hạm.

Dùng võ kỹ làm ví dụ, pháo thủ có kiếm pháp cao thâm khi điều khiển kiếm pháo tổ ong có thể phát huy uy lực của kiếm pháo tổ ong đến một tầm cao mới. Cao thủ chân chính, thậm chí có thể điều khiển một khẩu kiếm pháo tổ ong đánh nổ một chiếc chiến hạm.

Lượng biến đương nhiên có thể khiến cho chất biến, nhưng mà chất biến vĩnh viễn mạnh hơn lượng biến!

Đẩy cửa sân huấn luyện ra, bên trong không một bóng người. Trải qua chiến đấu ngày hôm qua, bây giờ mọi người cần nhất chính là nghỉ ngơi, bất kể là thân thể hay là tâm lý đều cần phải nghỉ ngơi.

Chỉ có loại biến thái như Đường Thiên mới có thể bắt đầu tu luyện ngay ngày thứ hai sau trận chiến.

Thiết bị bên trong sân huấn luyện đều là thứ Đường Thiên chưa từng gặp qua, nhưng mà hắn cùng theo Binh lăn lộn lâu như vậy, các loại thiết

bị kỳ quái đã thấy nhiều rồi, rất nhanh đã tìm được phương pháp sử dụng cùng tác dụng của những thiết bị này.

Hắn tu luyện một hồi cơ sở vũ kỹ, đây chính là nội dung khởi động làm nóng thân thể của hắn.

Cơ sở vũ kỹ là thước đo tốt nhất, hắn đối với chúng quá quen thuộc, bất kỳ một điểm biến hóa rất nhỏ nào cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn. Thông qua cơ sở vũ kỹ, hắn có thể cảm thụ rõ ràng được biến hóa của thân thể mình.

Mạnh hơn rồi!

Tuy rằng chỉ có một tia, nhưng mà một tia cường hóa này cũng là cực kỳ không dễ.

Hắn bình tĩnh lại, bắt đầu chìm đắm ở trong tu luyện của chính mình.

Linh diễm lượn lờ ở nắm tay hắn, trong lúc khua vẫy, hắn tỉ mỉ mà cảm nhận mỗi một tia biến hóa của linh diễm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 598: Đến Bạch Sa Châu

Tần Ngữ Nhiên mở mắt, chăn gối mềm mại ấm áp, trong không khí phảng phất mùi hương nàng yêu thích, phòng ngủ yên tĩnh thăm thẳm, dường như đã trải qua mấy đời. Nàng biếng nhác mà vươn thân vặn lưng, rời giường, rửa mặt hoàn tất liền thong dong bắt đầu ăn bữa sáng uống trà, nghe thị nữ líu ríu mà nói, Mãnh Nam đại ca sáng sớm đã đến sân huấn luyện, nàng sửng sốt, vô ý thức mà bỏ xuống bánh ngọt trong tay.

Sân huấn luyện?

Nàng rất giật mình, tràng chiến tranh ngày hôm qua kia nàng nhất định không muốn nhớ lại. Cảm giác tuyệt vọng cùng sợ hãi lúc đó, cơ hồ chiếm cứ thân thể và tinh thần của nàng, khiến nàng không cách nào giãy dụa.

Không riêng gì nàng, ngay cả Bạch Hiểu cũng chịu đựng áp lực tâm lý vô cùng kinh người, tới bây giờ mà hắn vẫn còn chưa có rời giường là có thể hiểu được. Những hộ vệ tinh nhuệ được dùng giá cao để thuê tới kia, hiện tại cũng uể oải chưa có tinh thần.

Mà thời điểm này, Mãnh Nam đại ca vậy mà lại chạy đến sân huấn luyện rồi...

Trận chiến ngày hôm qua, theo lý thuyết thì người mệt nhất chính là hắn a, thế nào lại như chẳng có gì vậy? Lẽ nào ở trong mắt hắn, chiến đấu như vậy bé nhỏ không đáng kể?

Tần Ngữ Nhiên quyết định đi xem.

Nàng ăn xong bữa sáng, liền vội vã đi đến sân huấn luyện phương hướng. Khi nàng đến sân huấn luyện, thì phát hiện bên ngoài sân huấn luyện đã đầy người.

"Những gia hỏa này quá biến thái quá đi! Phối hợp như vậy sao có thể làm được?"

" Đồng bộ suất thật cao... Tuyệt đối hơn 80%! Trời ạ! Ta thấy cái gì thế này!"

"Bọn họ rốt cuộc là ai?"

Vây quanh ở bên ngoài đều là hộ vệ đội tàu. Bọn họ đều là được Thu di dùng giá cao thuê tới, mỗi người đều từng tòng quân năm năm trở lên, chiến trận thành thạo, thực lực cá nhân xuất chúng, là tinh nhuệ của mỗi châu.

Nhưng mà lúc này, những tinh nhuệ này mỗi người đầy mặt khiếp sợ, biểu tình trên mặt tựa như gặp quỷ, thỉnh thoảng thốt lời tán thán.

Tần Ngữ Nhiên càng thêm hiếu kỳ, nàng không kinh động những người khác, cũng sáp lại gần. Xuyên qua lăng kính thủy tinh, tình cảnh bên trong sân huấn luyện thu hết vào đáy mắt, nàng tức thì bừng tỉnh, hóa ra là đám hộ vệ thủ hạ của Mãnh Nam đại ca.

Thạch Sâm khi tỉnh lại, biết được Đường Thiên đã ở sân huấn luyện, xấu hổ vô cùng. Từ khi nào mà thủ lĩnh đang ở tu luyện, còn thủ hạ lại có thể lười biếng? Sự tình buồn cười như vậy, sao lại phát sinh trên U Châu quỷ kỵ lấy tinh nhuệ mà nổi danh?

Những U Châu quỷ kỵ khác cũng xấu hổ khó giải thích, thực lực không bằng đại nhân cũng thôi, cả chăm chỉ cũng so ra kém đại nhân, vậy thực sự là đáng chết! Hơn nữa chiến đấu ngày hôm qua, hoàn toàn là đại nhân một mình tác chiến, bọn họ cũng không phát huy được tác dụng gì. Đối với những kẻ tự xưng là tinh anh U Châu quỷ kỵ mà nói, được lão bản che chở an toàn, hoàn toàn là nhục nhã vô cùng.

Huống chi người lão bản này, đối với bọn họ vô cùng tốt.

Bọn họ không nói hai lời, tất cả vọt tới sân huấn luyện, bắt đầu huấn luyện.

Thạch Sâm trong lòng ngoan cố, nếu như chiến tranh về sau đều phải phiền lão bản vọt tới tiền phương, vậy còn cần cả đám bọn họ làm gì? Chiến tranh đã là việc duy nhất một đám già lớn bọn hắn có thể làm, tuyệt đối không thể lưu lạc đến cái loại tình trạng đó!

Cùng theo hắn đều là lão binh, mỗi người tâm cao khí ngạo, đồng dạng không cách nào khoan dung, thẳng thắn yêu cầu đề cao cường độ huấn luyện thông thường. Yêu cầu này, đều được mọi người nhất trí đồng ý.

Thạch Sâm suy nghĩ sâu xa, nếu đại nhân đã đáp ứng bọn họ bổ sung nguồn nhân lực mới, như vậy phải sớm làm chuẩn bị, bọn họ đã có rất lâu không có đủ thành viên chỉnh tề rồi.

Vì vậy, liền có một màn trước mắt này.

"Thật không có nghĩ đến, vậy mà lại ở chỗ này nhìn thấy U Châu quỷ kỵ chân chính."

Bên người vang lên giọng nói tràn đầy cảm khái cùng tán thán của Bạch Hiểu, Tần Ngữ Nhiên lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào Bạch Hiểu đã đi tới bên cạnh nàng. Nhưng mà nàng bị lời nói của Bạch Hiểu hấp dẫn: "U Châu quỷ kỵ? Chính là cái U Châu quỷ kỵ thối nát kia?"

"U Châu quỷ kỵ đúng là xuống dốc đã lâu, bây giờ U Châu quỷ kỵ trên thị trường, sợ rằng chín giả cũng không được một thật, ngay cả dân bản địa U Châu bây giờ cũng rất ít người đồng ý tham gia kiểm tra quỷ kỵ. Nhưng mà những người này, lại là U Châu quỷ kỵ chân chính." Bạch Hiểu nghiêm mặt nói.

" U Châu quỷ kỵ chân chính?" Tần Ngữ Nhiên bị những lời này thu hút.

" U Châu quỷ kỵ chân chính, dũng mãnh thiện chiến, bền gan vững chí, kỷ luật sâm nghiêm, chiến trận thành thạo, là một trong những tinh binh mạnh nhất thiên hạ, đã từng là binh vương." Bạch Hiểu nhìn chăm chú bên trong tràng khua vẫy mồ hôi Thạch Sâm đám người, tán thán nói: "Hơn nữa, những người này không có người nào mà không phải là lão binh hơn mười năm. Có một điều tiếc nuối chính là tuổi bọn họ đã không còn trẻ. Nếu như bọn họ trẻ hơn mười tuổi, chỉ bốn mươi sáu người này tuyệt đối là một cổ lực lượng không cho phép coi thường."

Tần Ngữ Nhiên lúc này mới chú ý tới, râu tóc đã hoa râm của Thạch Sâm bị mồ hôi ướt sũng, trong lòng có chút không đành lòng: "Bọn họ vì cái gì còn liều mạng mà huấn luyện như thế? Tuổi tác đều lớn như vậy rồi!"

Bạch Hiểu ngẩn ra, nói: "Có thể là thói quen đi, quân lữ lâu dài hình thành thói quen, cũng không phải là một ngày hai ngày có thể thay đổi. Ta đã từng thấy một số lão binh luôn luôn bảo trì thói quen huấn luyện, hơn nữa phải huấn luyện tới bất động mới thôi."

Hắn tiếp theo như có ý chỉ nói: " Lai lịch Mãnh huynh thực sự là khiến người hiếu kỳ. Hộp binh nguyên ấn chưa từng nghe nói, còn có số lượng băng lam chi thương kinh người như thế, hộ vệ bên người dĩ nhiên là U Châu quỷ kỵ chân chính, gia tộc Mãnh huynh e rằng so tưởng tượng càng thêm kinh người đi."

Tần Ngữ Nhiên nhìn thoáng qua Bạch Hiểu, tiếp theo thu hồi ánh mắt: "Liên quan gì đến ta chứ? Ta chỉ biết rõ Mãnh đại ca đã cứu ta một mạng, hơn nữa, nếu quả thật là như vậy, làm bằng hữu vẫn hơn là trở thành kẻ địch."

Bạch Hiểu sáng tỏ thông suốt, khen: "Vẫn là Ngữ Nhiên suy nghĩ rõ ràng! Là ngu huynh nghĩ nhiều rồi."

Tần Ngữ Nhiên thản nhiên cười: "Bạch Hiểu đại ca cũng giúp ta rất nhiều a."

Nàng đối với Bạch Hiểu cũng tràn đầy cảm kích, có thể ở trong lúc nguy cấp như vậy có dũng khí động thân mà ra, một điểm cái này không phải ai cũng có thể làm được. Nàng không muốn nhìn thấy hai người trở mặt thành thù, làm bằng hữu là tốt nhất rồi, Bạch Hiểu đại ca con đường rộng mở, lại khôn khéo, nếu có hắn trợ giúp, Mãnh Nam đại ca nhất định sẽ kiếm rất nhiều tiền.

Có bọn Thạch Sâm hấp dẫn ánh mắt nên Đường Thiên tu luyện cũng không có bắt mắt như vậy.

Đường Thiên tu luyện tròn bốn tiếng đồng hồ mới ngừng lại, chuẩn bị trở về phòng tắm. Mới bước ra sân huấn luyện liền gặp Bạch Hiểu cùng Tần Ngữ Nhiên, Bạch Hiểu cười nói: "Mãnh huynh thực sự là chăm chỉ, thảo nào lợi hại như vậy, tiểu đệ bội phục."

Đường Thiên một chút cũng không có ý tứ khiêm tốn, mà là thản nhiên nhiên gật đầu: "Đương nhiên, bởi vì ta muốn trở nên lợi hại hơn nữa, ta còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, không thể lãng phí thời gian."

Bạch Hiểu giật mình tỉnh lại, hắn không có nghĩ đến Đường Thiên vậy mà lại sẽ nói ra lời như vậy. Có thể thấy vẻ mặt Đường Thiên khi nói chuyện chuyên chú vô cùng, đây là ý nghĩ thật ở trong lòng hắn.

Đường Thiên vỗ vỗ vai Bạch Hiểu, khuyên bảo: "Tiểu Bạch, ngươi cũng nên chăm chỉ! Mồ hôi sẽ không gạt người! Ta đi tắm rồi!"

Để lại Bạch Hiểu trên mặt lúc xanh lúc đỏ, đột nhiên, trong lòng hắn tràn đầy xấu hổ. Hắn xuất thân cao quý, thiên phú kinh người, tuổi còn trẻ liền nổi tiếng như vậy, vân du thiên hạ, kết giao bạn tốt, đàm luận chuyện thiên hạ, hắn luôn luôn đối với cuộc sống thong dong như vậy rất tự đắc. Mọi người đối với hắn đều là khen không dứt miệng, mọi người đều nói, hắn tương lai tiền đồ vô lượng.

Thế nhưng là, lời nói vừa rồi của Mãnh Nam kia, giản dị tự nhiên, lại như chuông lớn sóng dữ, làm hắn chấn động sâu sắc. Một người mạnh hơn hắn, lại nói với hắn nói, không thể lãng phí thời gian, mồ hôi sẽ không gạt người.

Tần Ngữ Nhiên che miệng, nàng thiếu một chút thất thanh kinh hô, nàng không có nghĩ đến, Mãnh đại ca vậy mà lại sẽ có hành động như vậy. Nàng trong lòng tràn đầy lo lắng, Bạch Hiểu vốn tâm cao khí ngạo, sao có thể bỏ qua nhục nhã như vậy?

Hơn nữa, Tiểu Bạch...

Bạch Hiểu trên mặt xanh đỏ vẻ dần dần khôi phục bình tĩnh, hắn ngẩng đầu, cười khổ nói: "Ta không bằng Mãnh huynh!"

Hắn đối với Mãnh Nam vừa là bội phục vừa là ước ao, bội phục chính là ý chí chiến đấu cùng sự chăm chỉ của hắn, mà ước ao là hắn đã rất rõ ràng mục tiêu của chính mình, gương mặt kia rừng rực ý chí chiến đấu, có thể rõ ràng mà cảm thụ những giọt mồ hôi kia chẳng thể giấu được khát vọng cường liệt.

Bởi vì còn có việc phải hoàn thành.

Việc mình thật sự muốn làm là cái gì?

Hắn có chút mờ mịt, đột nhiên, hắn bỗng tỉnh táo lại, đây mới là việc hắn hiện tại cần phải đi suy nghĩ cùng xác minh. Trong lòng hắn đối với Mãnh Nam tràn đầy cảm tạ, nếu như không phải Mãnh Nam, e rằng mình còn tiếp tục cuộc sống mà bản thân tự cho là tiêu sái, trên thực tế, lại là một cuộc sống ngu ngốc.

Hôm nay, nhận được tin tức hạm đội Bạch Sa châu tự mình đến nghênh tiếp hộ tống, khi Huyết mộc chiến hạm đến Bạch Sa châu thì nhận được hoan nghênh mãnh liệt của Bạch Sa châu.

Tần Ngữ Nhiên được ca tụng là "Ca sĩ có giọng hát linh hồn", ở Thánh vực vạn châu có danh vọng cực cao. Nơi nàng đến đều được những người có địa vị quyền quý ở mỗi cái châu sôi động tung hô.

"Wào, nhiều người như vậy!" Đường Thiên nhìn dòng người phía dưới dày đặc chi chít, líu lưỡi không thôi.

"Mãnh đại ca, ngươi thật không đi cùng chúng ta sao?" Đôi mắt đẹp của Tần Ngữ Nhiên nhìn chằm chằm Đường Thiên, vẻ mặt cầu xin.

"Không đi không đi." Đường Thiên liên tục lắc đầu: "Ta muốn đi mua đồ a."

Bạch Hiểu hiển nhiên suy nghĩ càng chu đáo, hắn cười nói: "Mãnh huynh thích an tĩnh, vậy bọn ta không miễn cưỡng rồi, ta ở khách sạn Bạch Sa đặt sẵn phòng cho các ngươi, các ngươi trực tiếp đi tới là có thể vào ở. Mãnh huynh cũng đừng chê ta đa sự, ta thực ra là muốn Băng lam chi thương trên tay Mãnh huynh, nghìn vạn lần xin hãy giữ cho ta một phần."

Đường Thiên cười ha ha: "Yên tâm, ngươi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Bạch Hiểu trong lòng run lên, lẽ nào cái tên này ngoại trừ ngoài một bó kia còn có trữ hàng? Bỗng nhiên, hắn cảm thấy nghi ngờ sức mua của chính mình. Hắn đã gửi thư cho sư phụ, hắn quyết định đến lúc đó liên lạc thêm mấy nhà, đem tốp băng lam chi thương này thu tới.

Thấy Bạch Hiểu đã có an bài, Tần Ngữ Nhiên cũng cảm thấy yên tâm.

Rất nhanh, chiến hạm cập cảng, làn sóng âm thanh bên ngoài ầm ầm vang lên.

Đường Thiên vuốt cằm, lẩm bẩm: "Ôi, thảo nào ta nói cái cảnh tượng này sao lại quen thuộc như thế, cái này không phải là sự tình Ma Địch

thường gây ra sao? Ừm, có thể đem Ma Địch kéo tới bán nghệ a, nhất định rất sôi động đi, không biết có thể kiếm tiền hay không..."

Tần Ngữ Nhiên trước mắt sáng ngời: "Ma Địch?"

Hai chữ này, hiển nhiên cùng âm nhạc có liên quan.

"Tiểu thư, chúng ta phải đi ra ngoài rồi." Thu di ở một bên nhắc nhở.

Tần Ngữ Nhiên âm thầm ghi tạc trong lòng, thu thập hành lý một chút, nhìn Đường Thiên thản nhiên cười: "Mãnh đại ca, ta đi trước."

Khi Tần Ngữ Nhiên đi ra chiến hạm, đám người bên ngoài thoáng cái bùng nổ rồi.

"Tần tiểu thư hình như rất được hoan nghênh." Xuyên thấu qua cửa sổ, Thạch Sâm nói.

Đường Thiên vuốt cằm, hắn càng phát hiện được việc kéo Ma Địch tới kiếm tiền, là một ý tưởng cực hay!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 599: Từ Ký

"Cái khách sạn này thực sự là xa hoa, một đêm chắc tốn không ít tiền đi." Thạch Sâm có chút do dự, nhìn xung quanh mọi nơi, khách sạn lắp đặt thiết bị hết sức xa hoa, vô cùng tinh tế.

Bọn họ đều là nông dân lên tỉnh, chưa từng gặp qua loại khách sạn xa hoa đến vậy.

"Một đêm năm mươi vạn vân tệ." A Lãnh tán thán, hắn vừa mới hỏi thăm qua. Lúc Bạch Hiểu đặt khách sạn, đặc biệt vì bọn hắn mà bao nguyên một tầng để bọn hắn vào ở.

Thạch Sâm giật nảy mình, vẻ mặt đau lòng: "Đắt vậy sao? Quá lãng phí! Năm mươi vạn a, bọn họ sao không đi ăn cướp luôn đi?"

Hai người đang ở nói thầm, cửa bị đẩy ra, Đường Thiên bước tới: "Đi, làm chính sự!"

Hai người tinh thần rung lên, vì không muốn gây sự chú ý, Thạch Sâm chỉ mang theo mười người.

Đường thần kinh vẫn không quên nhiệm vụ chính yếu lần này chính là đi buôn bán. Trong tương lai, Sâm Lâm kiếm bảo tất nhiên lấy sản vật hắc kim làm chủ, tìm nguồn tiêu thụ là nhiệm vụ cấp thiết nhất của bọn hắn. Mà hai việc khác cần nhớ, một cái là mua bản báo cáo về tình hình Quang minh châu quật khởi, một cái khác thì là mua chiến hạm.

Ba sự kiện, đều rất trọng yếu.

Bởi Bạch Hiểu duyên cớ, Đường Thiên bọn họ hưởng thụ đãi ngộ Bạch Sa khách sạn đành cho quý khách, khách sạn cung cấp chất lượng tốt phục vụ, một vị quản lí toàn bộ hành trình đảm nhiệm bọn họ hướng đạo.

"Đây là con đường buôn bán vũ khí lớn nhất thành Bạch Sa, toàn bộ con đường đều là thương hội buôn bán vũ khí, hàng tốt nhất của mỗi châu tất cả đều có trên các quầy hàng. Chỉ cần ngươi có tiền, ngươi có thể mua được bất kỳ vũ khí gì, kể cả chiến hạm." Quản lý khách sạn ngạo nghễ giới thiệu.

Thạch Sâm bọn họ nhìn một dãy những cửa hàng nhìn không thấy đuôi, mỗi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ta muốn đi thương hội lớn nhất!" Đường Thiên không chút do dự nói.

"Thương hội lớn nhất?" Quản lý khách sạn liếc mắt nhìn Đường Thiên: "Thương hội vũ khí lớn nhất nơi đây là Từ Ký, cửa hiệu đã có lịch sử mấy nghìn năm lâu đời, hàng hóa chủng loại đầy đủ hết. Nhưng bọn hắn có quy định, tiến vào thương hội mua hàng thì giá trị cần phải từ một ức trở lên."

"Ở đây có Từ Ký?" Thạch Sâm đột nhiên kích động đứng lên, U Châu quỷ kỵ bên người hắn, tất cả đều kích động vô cùng.

"Rất nổi tiếng sao?" Đường Thiên rất kinh ngạc.

"Rất nổi tiếng! Bọn họ chỉ bán tinh phẩm, vô cùng nổi tiếng!" Thạch Sâm vô cùng kích động không biết phải hình dung như thế nào.

Phương diện này hiển nhiên quản lý khách sạn càng thêm chuyên nghiệp, hắn thao thao bất tuyệt: "Từ Ký là thương hội chuyên môn làm vũ khí cao cấp nhất, trong toàn bộ thương hội vũ khí ở Thánh vực, Từ Ký có thể xếp hạng trước năm. Bọn họ có một đặc điểm là không chỉ bán vũ khí của mình, chỉ cần bọn họ cảm thấy vũ khí nào có tính năng xuất

sắc, họ sẽ chủ động đưa lên kệ hàng của Từ Ký. Rất nhiều cửa hàng vũ khí đều lấy tiêu chí sản phẩm nhà mình có thể tiến nhập Từ Ký làm vinh dự."

"Có vẻ rất lợi hại a!" Đường Thiên hai mắt tỏa ánh sáng: "Vậy đi Từ Ký!"

Quản lý khách sạn trong lòng mừng thầm, hắn dẫn người tới, có thể nhận được 5% tiền boa. Vốn hắn cho rằng cái nhóm người này là một đám nhà quê, cả người đầy mùi bùn đất chẳng giấu được sự quê mùa, nhưng mà xuất phát từ chức trách nghề nghiệp thường ngày, hắn vẫn phục vụ rất chuyên nghiệp, không ngờ, người ta là đại gia!

Một ức vân tệ mà chẳng chút do dự, tuyệt đối là đại gia a!

Trên mặt hắn càng tỏ vẻ cung kính, mang theo nhóm người Đường Thiên, đi đến chỗ thương hội Từ Ký. Vị trí thương hội Từ Ký ở trọng tâm của cả con đường, cửa hàng to lớn, làm những thương hội khác có cảm giác thua chị kém em.

Bọn họ mới vừa đi vào thương hội, một gã quản sự liền tiến lên nghênh đón: "Hoan nghênh quang lâm Từ Ký, chúng ta có thể phục vụ cho các vị những gì?"

Quản sự ngữ khí thân thiết mà cũng không nịnh nọt, hắn nhận ra quản lý khách sạn Bạch Sa, là khách sạn cao cấp nhất thành phố, khách sạn Bạch Sa rất được các phú hào yêu thích.

"Ngươi dẫn chúng ta nhìn xem một vòng đi." Đường Thiên tùy tiện nói.

"Được ạ." Quản sự biểu hiện rất chuyên nghiệp, hắn không hỏi vì sao, khách đến thăm nơi đây mỗi người đều có tài sản phong hậu, tính khí đa số thường thường rất cổ quái, bọn họ đã sớm tập mãi thành thói quen.

"Hàng hóa của cửa hiệu chúng ta chủ yếu chia làm hai loại lớn là vũ khí cá nhân cùng vũ khí binh đoàn. Mời đi theo ta, bên này, là khu giáp, liệt kê là toàn bộ vũ khí cá nhân của cửa hiệu. Trong đó bao gồm binh khí, phòng ngự, phụ trợ, chữa bệnh vân vân."

"Chữa bệnh?" Đường Thiên có chút ngoài ý muốn.

"Đúng vậy. Người độc hành cần phải đối diện những tình huống thường sẽ rất phức tạp đa dạng, cái này cũng có nghĩa cần phải có nhiều thủ đoạn ứng biến hơn. Công tác thống kê của chúng ta đã chứng minh được tầm quan trọng của đồ dùng chữa bệnh gần tương đương với binh khí cùng dụng cụ phòng ngự, chúng ta đều sẽ kiến nghị loại khách này cần đề cao sự đầu tư vào nó. Công tác thống kê của chúng ta cho biết, người độc hành mang theo đồ dùng chữa bệnh giá trị hai trăm vạn vân tệ trở lên có thời gian sinh tồn bình quân là gấp năm lần những người đầu tư cho phương diện chữa bệnh ít hơn một trăm vạn."

Quản sự đưa ra số liệu vô cùng tỉ mỉ xác thực, rất có lực thuyết phục.

"Mà ở phương diện đồ dùng chữa bệnh, chúng ta đề cử đầu tiên là tới Hòa Thiện đường Khu tà cao, tác dụng của nó là tiêu trừ ám thương trong cơ thể bởi sự ăn mòn năng lượng trong thời gian dài mà lưu lại. Trong hai nghìn bốn trăm sản phẩm đồng loại, chúng ta trải qua thực nghiệm cùng so sánh tỉ mỉ, cuối cùng chọn lựa ra Hòa Thiện đường Khu tà cao, bởi vì nó có hiệu quả xuất sắc nhất, nó thậm chí có thể tiêu trừ ám thương ẩn tật từ mấy chục năm trước. Mỗi một bình Khu tà cao giá bán là bốn mươi vạn vân tệ, tuy rằng giá cả đắt đỏ, nhưng mà chúng ta vẫn dành cho nó đề cử cấp năm sao."

Đường Thiên không chút do dự nói: "Trước tiên mua năm mươi phần, lão Thạch các ngươi đến lúc đó một người một phần."

Thạch Sâm trong lòng cảm động, nhưng trên mặt lại không biểu hiện, chỉ là gật đầu: "Vâng."

"Năm mươi phần Khu tà cao." Quản sự ghi chép lại, hắn không hề ngạc nhiên, giao dịch hai nghìn vạn vân tệ chỉ là làm ăn nhỏ.

Theo giới thiệu của quản sự, vũ khí trên kệ hàng rực rỡ muôn màu khiến Đường Thiên nhìn đến hoa cả mắt. Binh khí Thánh vực so với hồn bảo của Thiên lộ, cơ hồ không linh tính gì, nhưng mà chúng lại tràn đầy khí tức sát phạt, kỳ diệu nhất chính là, rất nhiều binh khí bên trong đều ẩn chứa các loại kiếm ý.

Mà cao giai binh khí thì ẩn chứa pháp tắc, nhưng mà những pháp tắc này đa số đều không trọn vẹn không được đầy đủ.

Ở giá binh khí cao nhất là một thanh trường kiếm đỏ đậm, tản ra khí tức kinh người, năng lượng xung quanh bị nó cuồn cuộn không ngừng mà hút vào. Đường Thiên hiếu kỳ mà xin quản sự cầm đến xem, quản sự không có cự tuyệt, đem kiếm đưa đến trong tay Đường Thiên. Đường Thiên mới phát hiện, thanh bảo kiếm này tên là 【 Xích xà 】, bên trong vậy mà lại có một quả pháp tắc hoàn chỉnh!

Nhưng mà giá của thanh kiếm này lên tới hai trăm ức vân tệ giá trên trời, khiến vẻ mặt mọi người đều cứng ngắc rồi. Đường Thiên vừa mới mới cảm thấy chính mình rất giàu có, thoáng cái lại cảm thấy mình thiếu thốn rồi.

Rất nhanh, theo cấp bậc gia tăng, đơn giá những vũ khí này đều khiến người sắc mặt như đất.

Binh khí năm mươi ức vân tệ, chỉ là cao giai mà thôi.

Nhìn thấy những số lẻ liên tiếp khiến người váng đầu hoa mắt, Đường Thiên bỗng nhiên nghĩ đến một cái vấn đề không ổn: "Cho hỏi chiến hạm bao nhiêu tiền?"

Quản sự nói: "Cái này phải xem cấp bậc. Chiến thuyền thì năm mươi ức khởi điểm, chiến hạm mà nói thì hai trăm ức khởi điểm, không có giá cuối."

Bọn Thạch Sâm trong lòng mát lạnh, mỗi người mặt mang vẻ cười khổ, vừa nãy còn mộng đẹp làm đại gia, đột nhiên phát hiện chính mình ngay cả một chiếc chiến thuyền cũng mua không nổi.

Đường Thiên lại không để ý, mà là hỏi: "Các ngươi ở đây có thu mua vũ khí không?"

"Chỉ cần phù hợp tiêu chuẩn cửa hiệu, chúng ta có thể thu mua." Quản sự nói.

Đường Thiên hiếu kỳ hỏi: "Tiêu chuẩn gì?"

"Xét trong những sản phẩm đồng loại có thể xếp hạng trước năm, chính là tiêu chuẩn của cửa hiệu chúng ta." Giọng nó quản sự bình tĩnh, nhưng lại lộ ra vẻ ngạo nghễ.

"Vậy Băng lam chi thương các ngươi có mua không?" Đường Thiên rất trực tiếp hỏi.

Bất kể như thế nào, hắn cũng muốn mua một chiếc chiến hạm trở lại!

"Băng lam chi thương?" Quản sự trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn cẩn thận hỏi: "Cái này tại hạ phải hỏi qua chưởng quỹ, xin hỏi ngài là muốn bán ra băng lam chi thương sao?"

"Đúng!" Đường Thiên sảng khoái nói.

"Xin chờ một chút." Quản sự vội vã rời đi, một lát sau, một người trung niên thân mặc áo lam đi tới trước mặt một nhóm Đường Thiên, ôm quyền nói: "Tại hạ Từ Tấn, là chưởng quỹ của cửa hàng, xin hỏi vị nào muốn bán ra Băng lam chi thương?"

"Ta." Đường Thiên nhấc tay.

"Không biết con số có bao nhiêu?" Từ Tấn hỏi.

"Rất nhiều." Đường Thiên nói.

Từ Tấn trong lòng có chút kinh ngạc, trên mặt vẫn mỉm cười, hắn đưa một tay dẫn: "Mời đi theo ta."

Đến phòng khách quý, Từ Tấn hỏi: "Các hạ chuẩn bị bán ra Băng lam chi thương, chẳng biết có thể cho tại hạ xem qua?"

"Được!" Đường Thiên sảng khoái vô cùng, phanh, một bó băng lam chi thương ném xuống thảm.

Phòng khách quý bỗng an tĩnh lại, mọi người đều bị bó Băng lam chi thương cao nửa người trước mắt này chấn trụ, quản sự cùng quản lý khách sạn đồng thời lộ ra vẻ hoảng sợ.

Từ Tấn cũng ngây người ngẩn ngơ, nhưng hắn đã trải việc đời nhiều, tuy rằng trong lòng vô cùng kinh ngạc hoảng sợ, nhưng mà trên mặt vẫn rất bình tĩnh: "Có thể để tại hạ giám định một chút không?"

"Không thành vấn đề." Đường Thiên vung tay lên.

Từ Tấn cơ hồ tay vừa sờ lên liền biết là hàng thật, Băng lam chi thương, Băng lam chi thương chân chính. Trong lòng hắn âm thầm kích động, số lượng Băng lam chi thương trước mắt kinh người như thế, tuyệt đối là khoản giao dịch Băng lam chi thương lớn nhất từ trước tới nay.

Hắn còn kiểm tra tỉ mỉ lại một lần, e sợ bị nhầm lẫn, hồi lâu, hắn lần nữa đứng thẳng lên, thở dài ra một hơi: "Không biết các hạ chuẩn bị dùng cái giá gì để bán ra những Băng lam chi thương này?"

"Tám trăm vạn vân tệ một cây." Đường Thiên nói.

Từ Tấn trong lòng âm thầm gật đầu, đây chính là một cái giá rất phù hợp, đối phương hiển nhiên đã sớm điều tra qua, hắn sảng khoái nói: "Thành giao!"

"Cái này có bao nhiêu cây?" Đường Thiên hỏi.

Thời gian kiểm tra vừa rồi cũng đã kiểm kê qua, Từ Tấn phóng khoáng nói: "Tổng cộng một nghìn lẻ sáu cây, tám mươi ức bốn ngàn tám trăm vạn, vậy tính tám mươi mốt ức đi."

"Mới tám mươi mốt ức?" Đường Thiên có chút bất mãn, cách giá trị chiến hạm còn rất xa a.

"Các hạ đối với cái giá này không hài lòng?" Từ Tấn có chút ngoài ý muốn.

"Không phải." Đường Thiên lắc đầu, hắn nhìn Từ Tấn: "Các ngươi còn có thể thu mua bao nhiêu?"

Từ Tấn giật nảy mình một cái, những lời này ý là trong tay người này có lượng lớn Băng lam chi thương! Hắn cố giữ bình tĩnh, cười nói: " Vốn lưu động trên sổ sách Từ Ký là bảy trăm ức! Chỉ cần không hơn số này, sẽ không có vấn đề, nếu như hơn, vậy thì tại hạ có thể đi áp dụng quyền hạn, trong khoảng ngàn ức hắn là không có vấn đề quá lớn."

Từ Tấn trong giọng nói tràn đầy tự tin, có lúc nào Từ Ký vì tiền mà phiền não?

Bên trong phòng khách quý đồng thời vang lên âm thanh hít khí lạnh, mọi người đều đối với tài lực hùng hậu của Từ Ký làm cho khiếp sợ.

Chỉ có Đường Thiên không bị chấn động, hắn vui vẻ ra mặt: "Thật quá tốt!"

Bang bang phanh!

Đường Thiên liên tiếp ném ra mười bó băng lam chi thương.

Phòng khách quý lớn như vậy đột nhiên an tĩnh lại, mười bó Băng lam chi thương cơ hồ chiếm cứ hơn phân nửa gian phòng. Dưới ánh đèn, ánh sáng băng lam tựa như lam sắc bảo thạch cực kỳ mê người, dao động liên tục khiến người hoa mắt.

Từ Tấn trước đây chưa bao giờ thất thố, lúc này lại mở lớn miệng, tựa như một kẻ ngu si, ngây ra như phỗng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 600: Chiến Hạm Hắc Tiễn

Mười một bó, chín trăm ức.

Thu mua kếch xù như thế, cho dù là Từ Tấn cũng không phải bình thường có thể gặp đến, nhưng mà ở sau khi trải qua khiếp sợ lúc ban đầu, hắn biểu hiện quả quyết dị thường. Nếu là thu mua vũ khí khác, hắn còn sẽ lo lắng vấn đề có đáng giá hay không, nhưng mà Băng lam chi thương tuyệt đối sẽ không tồn tại vấn đề này. Mười một bó Băng lam chi thương, cũng chỉ hơn một vạn cây mà thôi.

Từ Ký với mạng lưới tiêu thụ khổng lồ, hơn một vạn cây Băng lam chi thương ném vào cũng hoàn toàn không tồn tại vấn đề tiêu thụ. Mà khiến hắn cảm thấy hưng phấn chính là, khi Băng lam chi thương xuất hiện ở trên quầy hàng Từ Ký thì sẽ gây ra oanh động dạng gì.

Khách hàng trong người giấu chín trăm ức vân tệ, có tư cách hưởng thụ đãi ngộ khách quý của Từ Ký.

"Tấm thẻ khách quý Từ Ký cấp bạc này là một điểm tâm ý của tại hạ, có tấm thẻ này, ở bất kỳ một cửa hiệu nào của Từ Ký đều có thể hưởng thụ chiết khấu lớn nhất. Ngài còn có thể dùng cái thẻ này, ở bất kỳ một cửa hiệu nào của Từ Ký rút ra tối đa một ức tiền mặt."

Quản lý khách sạn tràn đầy ước ao mà nhìn tấm thẻ khách quý cấp bạc trong tay Từ Tấn kia, thẻ khách quý Từ Ký rất khó lấy được, cũng không phải là cứ có tiền là có thể nhận được, danh vọng, uy tín vân vân, đều ở trong phạm vi khảo sát.

Đây là lần đầu tiên hắn trông thấy tấm thẻ khách quý Từ Ký cấp bạc.

Kỳ thực lấy tiêu chuẩn của Đường Thiên lần này cũng không đủ để nhận được tấm thẻ khách quý cấp bạc, thẻ khách quý cấp bạc ít nhất cần phải có giao dịch giá trị trên một nghìn ức. Không phải nói Đường Thiên còn chưa tiêu tiền, dù có tiêu phí thì cũng chỉ có chín trăm ức, vẫn còn kém tiêu chuẩn thấp nhất một chút.

Nhưng mà Băng lam chi thương lại là loại hàng hiếm từ trước đến nay cũng chỉ có hắn có khả năng cung cấp số lượng lớn, Đường Thiên biểu hiện tiềm lực rất lớn đáng giá Từ Tấn mượn hơi như thế.

"Ta muốn mua chiến hạm!" Đường Thiên lớn tiếng nói.

Từ Tấn trong lòng vui vẻ, vừa mới móc ra chín trăm ức, rất nhanh đã muốn chảy trở về lại trong cửa hiệu, còn gì có thể khiến người hài lòng hơn? Hắn cười nói: "Mãnh tiên sinh cần chiến hạm dạng gì?"

"Ta muốn chiến hạm tốt nhất!" Đường Thiên không chút do dự nói.

Từ Tấn vừa nghe lời nói của Đường Thiên liền biết là một tên gà mờ chính hiệu, nhưng hắn cũng không bởi vì đối phương không có kinh nghiệm mà trắng trợn lừa dối, trái lại, hắn nêu ra kiến nghị rất đúng trọng tâm: "Chiến hạm cũng không có thứ tốt nhất, chúng bởi vì công dụng bất đồng, mà ai cũng có sở trường riêng. Tỷ như có chiến hạm truy cầu tốc độ, mà có chiến hạm truy cầu hỏa lực, có chiến hạm truy cầu phòng ngự, trong đó chúng cũng không phân chia cao thấp. Mãnh tiên sinh không bằng đem yêu cầu cụ thể nói một chút, tại hạ có thể cho kiến nghị thích hợp."

Lời nói Từ Tấn khiến Đường Thiên liên tục gật đầu.

Hắn nghĩ tới cửa biển Thương châu nhỏ đến thương cảm, vội vàng nói: "Thân hạm cần hẹp, nhưng mà hỏa lực phải mạnh, thao tác cần đơn giản, cần linh hoạt một ít."

Từ Tấn nói: "Chiến hạm loại nhỏ, hẹp thân, vừa có hỏa lực cùng tính linh hoạt, thao tác đơn giản tiện dụng. Ngài là muốn hàng hiện có hay là

cần phải chuyên môn chế tạo? Đặt chế tạo thời gian tương đối lâu, nhưng mà yêu cầu sẽ càng phù hợp tâm ý ngài."

"Muốn hàng hiện có!" Đường Thiên nói.

"Không thành vấn đề. Ta đề cử cho ngài chiến hạm hệ liệt Hắc tiễn. Nó là chiến hạm loại nhỏ cấp bạc, chỗ rộng nhất là hai mươi trượng, độ dài là một trăm hai mươi trượng, tốc độ cùng tính linh hoạt của nó trong chiến hạm cùng loại có thể xếp hạng trước ba. Thân tàu sử dụng chính là gỗ Sương đen, phẩm chất vô cùng cứng rắn, hiệu quả ẩn thân xuất sắc. Lồng năng lượng của nó cũng không quá mạnh, độ dày khoảng hai thước, nhưng mà nó độc hữu 【huyễn hình】, có thể khiến hình dạng lồng năng lượng biến đổi, do đó có thể khiến tính linh hoạt của chiến hạm càng thêm xuất sắc. Ở phương diện hỏa lực cũng là vô cùng xuất sắc, ba khẩu chủ pháo cấp bạc, uy lực mạnh mẽ. Sáu khẩu kiếm pháo tổ ong cấp bạc, ba khẩu thương tụ tinh cấp bạc, sáu thanh Thiên thúc quỷ đao."

Thạch Sâm bỗng nhiên chen vào nói: "Xin giới thiệu Thiên thúc quỷ đao một chút."

"Được." Từ Tấn cũng không vì Thạch Sâm chen vào nói mà bất mãn: "Thiên thúc quỷ đao là vũ khí chiến hạm cấp bạc, cự ly công kích xa nhất là một vạn năm nghìn mét, nếu chỉ có một người điều khiển mà nói, cần phải là thánh giả cấp bạc trở lên. Mà nếu nhiều người điều khiển, cần phải hai mươi tên võ giả tinh thông loại đao trở lên. Sức ép năng lượng của nó cũng không lớn, nhưng mà đối với đồng bộ suất yêu cầu rất cao, đồng bộ suất thấp hơn 70% không cách nào sử dụng. Đồng bộ suất đạt trên 70% trở lên mới có thể phát huy uy lực tiêu chuẩn của nó. Mà đồng bộ suất càng cao thì uy lực của nó sẽ càng tăng mạnh."

Đường Thiên cũng nghe hiểu rõ rồi, vũ khí này không phải trời sinh thích hợp những U Châu quỷ kỵ như Thạch Sâm sao?

"Chúng ta muốn gia tăng số lượng Thiên thúc quỷ đao." Đường Thiên suy nghĩ một chút nói: "Tăng đến mười hai cái đi."

Biên chế đầy đủ của U Châu quỷ kỵ cũng là năm trăm người, mười hai cái, vừa lúc thay phiên.

"Không thành vấn đề." Từ Tấn một ngụm đáp ứng xuống tới: "Loại tân trang này rất đơn giản, chỉ cần hai ngày có thể hoàn thành. Trừ cái đó ra, ta kiến nghị phối thêm một bộ 【Đôi mắt cầu vồng】, nó có thể nhìn thấu đại đa số ẩn thân cùng ngụy trang, là sản phẩm trong cùng cấp bậc nổi bật nhất. Đối với đồng thau thánh giả mà nói, cần mười lăm người, năng lượng tiêu hao rất nhỏ."

"Được!" Đường Thiên đáp ứng xuống tới.

Từ Tấn cúi đầu tính toán đứng lên: "Toàn bộ thêm vào, tổng cộng sáu trăm năm mươi ba ức, sau chiết khấu là sáu trăm hai mươi ức, bỏ qua ba trăm năm mươi vạn số lẻ."

Thạch Sâm hít một ngụm khí lạnh, một chiếc chiến hạm vậy mà lại tốn hao sáu trăm hai mươi ức!

Nhiều tiền như vậy, có thể kiến lập bao nhiêu binh đoàn a!

Người bình thường, sao có khả năng xây dựng hạm đội?

"Mua!" Đường Thiên vung cánh tay.

Kiến thức uy lực chiến hạm, Đường Thiên đã sớm có quyết tâm, vô luận như thế nào, nhất định phải có một chiếc chiến hạm tốt. Hắn từ đầu không dự định tiết kiệm tiền trên phương diện này.

Đường Thiên thanh toán tiền tại chỗ, trừ cái đó ra, gần như dược phẩm cùng toàn bộ trang bị trên quầy hàng, hắn đều mua một kiện. Đến lúc đó ném cho Tái Lôi nghiên cứu một cái, đáng tiếc là chiến hạm quá lớn, bằng không gửi một chiếc về cho Tái Lôi nghiên cứu. Đến lúc đó chính mình có thể chế tạo chiến hạm, thật là bao nhiêu dễ chịu.

Sau cùng tổng kim ngạch đạt tới tám trăm ba mươi ức.

Mọi người đều bị khí thế vung tiền như rác của Đường Thiên chấn trụ rồi, vừa mới kiếm được chín trăm ức đã tiêu hết tám trăm ba mươi ức!

Kiếm tiền tốc độ rất nhanh, tốc độ dùng tiền cũng đồng dạng không thua kém.

Mục đích của Đường Thiên muốn đi buôn bán là để kiến thức những trang bị nhất lưu này, hắn cũng cảm thụ được trang bị của bọn họ còn có không gian tiến bộ rất lớn. Nhưng mà hắn biết rõ thu nhập ổn định đối với Sâm lâm kiếm bảo mà nói có bao nhiêu trọng yếu. Băng lam chi thương rất đáng giá, nhưng mà rồi cũng có một ngày bán hết. Trên thực tế, thoáng cái bán mười một bó, trên tay hắn chỉ còn lại có mười lăm bó.

Hắn lấy ra một khối hắc kim, ném cho Từ Tấn: "Các ngươi lấy cái tài liệu này đi, nhìn xem loại tài liệu này thế nào?"

Từ Tấn kế tiếp nói: "Chúng ta nhận tài liệu, nhưng mà loại tài liệu này tính năng như thế nào cũng cần phải làm phân tích tỉ mỉ mới có thể cho ra kết luận."

"Đại khái phải bao lâu?" Đường Thiên hỏi.

Từ Tấn cho ra thời gian: "Ba ngày."

Đường Thiên nói: "Ba ngày sau ta quay lại đây lấy chiến hạm, vừa lúc có kết quả rồi."

"Không thành vấn đề." Từ Tấn lập tức đáp ứng.

Kim loại đen trong tay, phẩm chất rất cứng rắn, kinh nghiệm nói cho hắn đây chính là một loại kim chúc tài liệu vô cùng xuất sắc. Đồ vật tốt trên tay Mãnh Nam có nhiều khiến Từ Tấn rất cảm thấy ngoài ý muốn.

Mối hàng có tiềm lực như vậy, nhất định phải mượn hơi thật tốt.

Đi ra Từ Ký, gió lạnh bên ngoài, khiến Thạch Sâm thanh tỉnh một ít, vừa mới rồi hắn thấy tận mắt giao dịch mấy trăm ức, cả người ở trong

một loại trạng thái phấn khích dị thường. Cho đến lúc này hắn mới hoàn toàn tỉnh táo lại, không khỏi thở dài một hơi.

Nghe thấy xung quanh đều vang lên âm thanh đồng dạng, mọi người mới phát hiện tâm trạng cả đoàn người đều là một dạng a.

Mọi người không khỏi hiểu ý cười, mỗi người trong mắt đều chớp động ánh sáng hi vọng, cuộc sống sắp tới, chiến đấu sắp tới, thật khiến cho người ta mong đợi a.

Quản lý khách sạn hoàn toàn bị hạnh phúc đập đến hôn mê, năm phần trăm tiền boa hắn không có cầm đến, bởi vì hắn đã đạt được mức tiền boa cao nhất, hai nghìn vạn!

Hắn trước đây cũng nghe nói về hạn ngạch này, nhưng mà từ đầu không có nghĩ đến, chính mình có một ngày cũng sẽ gặp phải.

Hắn không hề cảm thấy không thỏa mãn, hai nghìn vạn a, hắn phải kiếm bao nhiêu năm mới có thể kiếm được hai nghìn vạn này? Cái này quả thực là bầu trời rớt xuống chiếc bánh, giúp cho hắn một đêm phất nhanh.

Khối hắc kim còn phải chờ kết quả, chiến hạm bán xong rồi, như vậy chỉ còn lại có một sự kiện, nghiên cứu báo cáo về việc Quang Minh châu quật khởi.

Nghe Đường Thiên nói đối với Quang Minh châu quật khởi rất cảm thấy hứng thú, địa đầu xà quản lý khách sạn lập tức vỗ bộ ngực, nói hắn biết rõ chỗ nào có.

Học viện Bạch Sa là học viện có quy mô lớn nhất Bạch Sa châu, cũng là học viện mạnh nhất, quản lí khách sạn đem quan hệ của hắn phát huy đến cực hạn, đưa bọn Đường Thiên đến học viện Bạch Sa.

Lý Tra Đức hiếu kỳ mà nhìn đoàn người trước mặt này, có chút ngoài ý muốn: "Các ngươi muốn mua nghiên cứu báo cáo về Quang Minh

châu?"

"Đúng vậy." Quản lý khách sạn cung kính nói: "Nghe nói ngài ở phương diện này rất am hiểu, chúng ta đặc biệt tới là hi vọng có thể được ngài trợ giúp, đương nhiên, chúng ta đồng ý trả thù lao tương ứng."

Lý Tra Đức từ chối cho ý kiến: "Nghiên cứu của ta không rẻ."

"Xin hãy tin tưởng thành ý của chúng ta." Quản lý khách sạn sức lực rất đủ, hắn thế nhưng là biết rõ trong tay gia hỏa phía sau còn một khoản hơn bảy mươi ức. Không có một phần báo cáo nào có thể sang quý đến loại trình độ này.

Lý Tra Đức lập tức ý thức được mình gặp được đại gia, thái độ của hắn nhanh chóng trở nên nhiệt tình lên: "Mời ngồi mời ngồi, báo cáo mà, miễn phí cho các ngươi cũng không có vấn đề, nhưng mà ta có một cái yêu cầu nho nhỏ."

"Mời nói." Quản lý khách sạn nói.

"Là như vậy, con trai ta, có một cái hạng mục rất hay, hiện nay chính cần có một cái người tài trợ. Nếu như các ngươi đồng ý tài trợ cái hạng mục này, ta đồng ý đem cái phần báo cáo đó đưa cho các ngươi. Đương nhiên, là người tài trợ, các ngươi sẽ được hồi báo." Lý Tra Đức nói.

"Hạng mục gì?" Quản lý khách sạn khôn khéo loại nào, hắn vừa nghe đã hiểu rõ, e rằng không phải cái hạng mục gì tốt, bằng không mà nói, thế nào đến bây giờ còn không có người tài trợ.

Lý Tra Đức trong lòng có chút chột dạ, nhưng mà vừa nghĩ đến con trai, liền không đếm xỉa đến : "Hắn đang nghiên cứu hồn."

Quản lý khách sạn sắc mặt đại biến: "Nghiên cứu hồn là một cái động không đáy , là một cái động nhìn không thấy hi vọng!"

"Thế nhưng là có người thành công rồi!" Lý Tra Đức phản bác.

"Không sai, Quang Minh châu thành công rồi, thế nhưng là có bao nhiêu người học theo bọn họ có thể thành công? Không có một ai! Là một cái động không đáy, nhiều tiền hơn nữa cũng không đủ điền." Quản lý khách sạn thái độ kịch liệt.

Lý Tra Đức mạnh miệng: "Trừ phi các ngươi tài trợ, ta mới đem nghiên cứu đưa cho các ngươi!"

"Không có khả năng..." Quản lý khách sạn lớn tiếng rít gào.

"Chờ chút." Đường Thiên bỗng nhiên chen vào nói: "Hắn đang nghiên cứu hồn?"

"Đúng vậy!" Thấy Đường Thiên tựa hồ tương đối cảm thấy hứng thú, Lý Tra Đức tinh thần rung lên: "Chúng ta đã tìm đến điểm quan trọng nhất, chỉ cần có tài chính, mấy lần thực nghiệm là có thể thành công!"

"Đừng thổi phồng! Ngươi biết thứ cùng hồn tương quan sang quý bao nhiêu không?" Quản lý khách sạn trả lời lại một cách mỉa mai: "Tốn hao mấy trăm ức múc nước trôi sông để nghiên cứu hồn, quá nhiều..."

"Ta tài trợ." Đường Thiên rất dứt khoát nói.

Gian phòng thoáng cái yên tĩnh lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 601: Lý Tra Đức

Có thể tồn tại sau thời điểm tất cả mọi người đều thất bại, còn có thể kiên trì, hoặc là ngu xuẩn, hoặc là dũng cảm.

Vô luận (cho dù) là ngu xuẩn hay là dũng cảm, Đường Thiên đều cảm thấy rất tốt, hắn chính là người như vậy.

Quản lý tửu điếm tuy rằng cảm thấy khó mà lý giải (giải thích) lựa chọn của Đường Thiên, nhưng hắn rất lý giải (giải thích) thổ hào, thiên hạ thổ hào, thiên kì bách quái. Một cái người biến thành thổ hào, tự nhiên cũng sẽ khó hình dung mà đứng lên. Có lẽ cái này là một loại yêu thích, hoặc là có cái gì đồ vật nhượng thổ hào cảm thấy hứng thú, nói ngắn lại, ái trách trách địa (ta muốn vậy đó/ta thích thì làm).

Ký kết tài trợ hiệp nghị, lần đầu đã hai ức vân tệ tài trợ, Lý Tra Đức cũng thở phào nhẹ nhõm. Kỳ thực nhi tử lựa chọn, hắn cũng không tán đồng, nhưng ai kêu hắn là nhi tử của chính mình chứ? Có thể dành cho nhi tử trợ giúp, là niềm an ủi lớn nhất của Lý Tra Đức.

"Đây là nghiên cứu báo cáo về Quang Minh châu, toàn bộ Thánh vực, không có người so với ta càng quyền uy. Không có người so với ta càng lý giải (giải thích) Quang Minh châu."

Lý Tra Đức nói chuyện ngữ khí tự đại vô cùng, lỗ mũi hướng lên trời.

Đường Thiên nhận báo cáo, ngồi xuống, bắt đầu cẩn thận xem.

Quang Minh châu quật khởi là mới mấy trăm năm gần đây, so với Kim châu có được lịch vạn niên sử truyền thống nhà giàu có mà nói, bọn họ là tân quý mới được không thể mới hơn. Nhưng thế giới này, cũng

không lấy tư cách và lịch sử để phân cao thấp, thực lực mới là thước đo chính xác nhất.

Quang Minh châu đã tiến thân thánh vực cao cấp nhất cường hào, lịch sử quật khởi của nó chính là một bộ lịch sử thôn tính.

Thánh vực vạn châu, Tây Vực nhiều nhất, có hơn bốn ngàn châu cả lớn cả nhỏ, nhưng mà hiện tại chỉ còn lại có hai nghìn châu. Mấy trăm năm thời gian, Quang Minh châu không ngừng lớn mạnh, thôn tính, bọn họ từ Tây Vực một cái trung đẳng châu, nhanh chóng trở thành Tây Vực cường hào, sau đó lại trở cường hào cao cấp nhất thành toàn bộ Thánh vực.

Bây giờ Quang Minh châu, đã là một thế lực lớn nhất Tây Vực.

Toàn bộ Tây Vực đều bị ánh sáng chói mắt của Quang Minh châu bao phủ.

Càng khiến người kinh dị chính là, trong mấy trăm năm thời gian Quang Minh châu quật khởi, cũng không có hiện lên kinh tài tuyệt diễm thiên tài. Bọn họ lặng yên không một tiếng động mà cải tiến Quang Minh hệ vũ kỹ, bọn họ lặng yên không một tiếng động tiến hành hồn nghiên cứu, bọn họ lặng yên không một tiếng động mà tổ kiến Quang Minh binh đoàn, lặng yên không một tiếng động mà thôn tính cái khác châu.

Rất nhiều người đem Quang Minh châu cái này đặc thù xưng là "Mạch nước ngầm thức đi tới" .

Bọn họ khen ngợi Quang Minh châu đoàn đội tinh thần, cho rằng bọn họ tuy rằng không có lãnh tụ cấp nhân vật, bọn họ phối hợp đoàn đội rất xuất sắc, lại cho bọn họ ở trình độ cao trước giờ chưa từng có.

Nhìn thấy nơi đây, Đường Thiên đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Quang Minh châu vì cái gì có thể nghiên cứu hồn thành công, bởi vì bọn họ có Quang Minh võ hội cùng Thánh điện, bọn họ có thể đồng thời hấp thu ưu điểm của hai cái thế giới.

Hiện tại, một cái người khác có thể đồng thời hấp thu hai cái thế giới ưu điểm xuất hiện, đó chính là Đường Thiên. Hơn nữa, Quang Minh châu còn không biết Đường Thiên đã đến Thánh vực.

Vậy mà thời gian lại không ủng hộ Đường Thiên.

Không có nhiều thời gian như vậy để cho Đường Thiên chậm rãi phát triển. Một khi tinh môn khai mở, Quang Minh châu binh đoàn tiến nhập Thiên lộ, vậy tuyệt đối là một trận tai nạn.

Hiểu rõ chiến hạm uy lực, Đường Thiên rất rõ ràng, Thiên lộ binh đoàn tuyệt đối chống lại không đươc Thánh vực binh đoàn, song phương thực lực không cùng trên một cấp bậc.

Theo ngay từ đầu, Quang Minh châu đã đánh chủ ý chinh phục Thiên lộ.

Đường Thiên tuyệt đối không cho phép chuyện này, Thiên lộ là cố hương của hắn, hắn không cách nào tha thứ khi nhìn Thiên lộ bị giẫm đạp. Hắn hạ quyết tâm, một chút nữa nhất định đi Tam Hồn thành, nhượng Đại Hùng tọa cũng gia nhập vào đến trong đối với Quang Minh võ hội chiến đấu. Quang Minh võ hội cùng Thánh điện, chính là nanh vuốt của Quang Minh châu.

Bỗng nhiên, hắn chú ý tới một đoạn nội dung.

"Mười ba gia tộc? Có thể hay không nói một chút?" Đường Thiên hỏi.

"Mười ba cái gia tộc, ta cho bọn hắn lên danh tự, mười ba cái gia tộc gặp Quang Minh châu tấn công." Lý Tra Đức nhún nhún vai: "Gia tộc gặp Quang Minh châu đả kích rất nhiều, mấy trăm năm thời gian, châu chỉ riêng bọn họ trực tiếp thôn tính, tựu không dưới năm trăm cái. Bình quân, một năm muốn thôn tính một cái châu. Cái này còn là trực tiếp thôn tính, gián tiếp thôn tính chữ số tựu càng cao rồi. Nhưng mà cái này mười ba cái gia tộc, nhưng cũng không tại Tây châu, mà tại Nam vực."

Thấy Đường Thiên nghe được rất nhập thần, Lý Tra Đức càng là hưng phấn: "Ta trong nghiên cứu lịch sử Quang Minh châu quật khởi, phát hiện bọn họ rất ít đi ra Tây châu, trực tiếp công kích gia tộc cái khác châu. Mà mười ba cái gia tộc này lại là đối tượng bọn họ toàn lực đối phó. Ta thật hiếu kỳ, vì cái gì Quang Minh châu phải như thế nỗ lực mà đối phó bọn họ. Cho đến tại ta tại nghiên cứu bọn họ gia tộc sử thì, phát hiện một kiện chuyện thú vị. Cái này mười ba cái gia tộc, tại xa xôi cổ đại, đồng thời xuất hiện tại trong sự kiện thất lạc. Có thể đây chính là sự kiện có liên quan tới việc trên."

Đường Thiên nghe đến đó tựu hiểu rõ rồi, hoàng đạo 12 cung cùng Hắc hồn.

"Quang Minh châu dùng rất nhiều thủ đoạn thầm lén đối phó bọn họ, hơn nữa là mấy trăm năm, duy trì liên tục không ngừng mà công kích. Việc này cũng không làm người biết, ta là tại nghiên cứu hắc ám thế giới tư liệu thì, theo trên một quyển lão cũ nhật ký bản phát hiện. Chúng ta những .. này nghiên cứu, luôn luôn sẽ tiếp xúc đến một ít thứ kỳ quái. Vì vậy, ta hoài nghi nguyên nhân Quang Minh châu đối phó mười ba gia tộc, chính là lần này thất tung sự kiện. Ta tựu tại suy nghĩ, đến tột cùng sẽ là cái dạng gì nguyên nhân, mới sẽ nhượng Quang Minh châu đối với những .. này gia tộc kiên trì không ngừng mà công kích chứ? Chú ý, là công kích, lấy hủy diệt làm mục tiêu công kích! Vậy chỉ có một loại khả năng, Quang Minh châu nhận chủ cái này mười ba cái gia tộc, có khả năng đối với bọn họ cấu thành uy hiếp..."

Đường Thiên chen ngăng hắn: "Cái này mười ba cái gia tộc còn tồn tại hay không?"

Đường Thiên đương nhiên biết rõ Quang Minh châu vì cái gì sẽ công kích mười ba cái gia tộc này, hoàng đạo 12 cung cùng Hắc hồn, là địch nhân Quang Minh võ hội và Thánh điện ghét nhất.

Nếu như có thể tìm đến cái này mười ba cái gia tộc tự nhiên có thể làm đồng minh.

"Còn có một ít người." Lý Tra Đức nói: "Nơi đây dù sao cũng là Nam vực, Quang Minh châu thực lực tái cường, cũng vươn không đến nơi đây. Bọn họ chỉ có thể dùng tiền thỉnh người xuất thủ, nhưng mà ngươi biết, không có người sẽ cho phép hắc ám thế lực làm được quá mức nóng, đó là khiêu chiến đối với trật tự. Nam vực các thế gia cường hào, là sẽ không cho phép. Hơn nữa những .. này hắc ám thế lực so với ai khác đều thông minh, bọn họ nhưng không nguyện ý vì tiền, rước lấy họa sát thân."

"Ta muốn tìm đến bọn họ, có biện pháp nào?" Đường Thiên trực tiếp hỏi.

Lý Tra Đức bỗng nhiên ý thức được không ổn, chính mình tựa hồ sắp cuốn vào trong một trận vòng xoáy, hắn thế nhưng là so với ai khác đều rõ ràng bên trong này nước có bao nhiêu sâu, hắn từ chối: "Á … ta chỉ là một cái học viện lão sư, cái này chỉ là ta nghiên cứu đầu đề..."

"Năm ức." Đường Thiên nhìn chằm chằm Lý Tra Đức: "Nhiều như vậy cơ mật tư liệu, cũng không phải là một cái phổ thông lão sư có thể được đến."

"Kia chỉ là nghiên cứu, hơn nữa vài thứ kia, rất nhiều đều là theo trong đống phế giấy nhảy ra tới..." Lý Tra Đức đầu lắc được như trống bỏi.

"Mười ức." Đường Thiên cắt đứt hắn, nhìn Lý Tra Đức còn muốn lắc đầu, hắn bổ sung: "Cho ngươi nhi tử tái gia tăng mười ức dự toán."

Hai mươi ức...

Quản lý tửu điếm ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên, hai mươi ức a, đây chính là hai mươi ức! Vì cái gì chính mình năm đó không cố gắng đọc sách? Vì cái gì chính mình không có đi nghiên cứu Quang Minh châu? Vì cái gì...

Còn có, biết hay không biết đàm phán? Hiểu hay không hiểu định giá? Hiểu hay không hiểu vòng quanh...

Quả thực thô bạo đủ làm người giận sôi!

Có hai cái tiền dơ bẩn có thể như vậy tự cho là đúng sao... Được rồi, xác thực có thể...

Quản lý tửu điếm đối với Lý Tra Đức vô cùng ước ao.

Một bên Thạch Sâm không có ước ao, mà là lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Lý Tra Đức, chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng, hắn liền sẽ không chút do dự nhào đi tới, đem cái cổ cái gia hỏa này vắt đứt!

Lý Tra Đức do dự rồi, hắn nội tâm mạnh mẽ giãy dụa: "Thế nhưng là..."

Đường Thiên cho tới bây giờ vốn không phải người lấy đức thu phục người, hắn nhìn chằm chằm Lý Tra Đức, hô một tiếng: "Thạch Sâm!"

Thạch Sâm mấy người soạt đem Lý Tra Đức vây quanh đứng lên.

Quản lý tửu điếm sắc mặt soạt thay đổi, nơi đây là Bạch Sa học viện, nếu như tại nơi đây phát sinh hung án. Vậy chính mình cái này người giật dây bắc cầu, cũng tuyệt không khả năng thoát thân. Không được, nhất định phải ngăn cản cái này tất cả!

"Các ngươi muốn làm gì? Nơi này là Bạch Sa học viện! Các ngươi dám ở nơi đây động thủ, Bạch Sa học viện nhất định sẽ không bỏ qua các ngươi..." Lý Tra Đức lớn tiếng quát lớn.

"Vậy tựu đem nơi đây san làm bình địa!" Đường Thiên triệt để mất đi kiên trì, cả người sát khí đột nhiên bừng bừng phấn chấn. Quang Minh châu tựa như một ngọn núi, đặt ở trong lòng Đường Thiên, mà thời gian lại là như thế khẩn cấp, Đường Thiên áp lực càng ngày càng tăng.

"Đại nhân, ta có thể khuyên hắn một cái không?" Quản lý tửu điếm yếu yếu mà mở miệng.

Soạt, ánh mắt mọi người nhất tề rơi vào trên thân hắn.

"Cho ngươi hai phút." Đường Thiên lạnh lùng nói.

Quản lý tửu điếm lời nói tốc độ rất nhanh: "Giáo thụ, ta không rõ ngươi vì cái gì cự tuyệt? Ngươi sợ bị liên lụy sao? Lẽ nào cái này phần báo cáo không đủ sao? Ngươi đã đem Quang Minh châu bí mật tìm ra, chúng ta chỉ cần công khai cái này phần báo cáo, Quang Minh châu nhất định sẽ không bỏ qua ngươi. Ngươi cho rằng, ngươi có thể cùng Quang Minh châu chống lại sao? Bọn họ tiêu diệt không được mười ba gia tộc, nhưng dùng tiền mua mạng của ngươi dễ dàng, a, còn bao quát ngươi nhi tử."

Lý Tra Đức sắc mặt soạt một mảnh trắng bệch.

Đối phương nói được không sai.

Nếu như cái này phần báo cáo bị công khai, như vậy Quang Minh châu nhất định sẽ đem hắn đưa vào chỗ chết, hắn đối với Quang minh châu tác phong lý giải (giải thích), vượt lên trước bất luận cái gì một cái người.

Trầm mặc, trắng bệch trầm mặc.

Một lúc lâu, Lý Tra Đức ngẩng đầu, hắn sắc mặt y nguyên tái nhợt: "Ta có thể đáp ứng các ngươi, nhưng các ngươi phải bảo chứng con ta an toàn."

"Không có vấn đề!" Đường Thiên vui mừng quá đỗi: "Chúng ta cũng là rất lợi hại!"

Đường Thiên quay mặt, đối với Quản lý tửu điếm, tán thưởng vô cùng: "Ngươi biểu hiện rất tốt, cái này là thù lao của ngươi!"

Quản lý tửu điếm tiếp nhận tiền thẻ, nhìn thoáng qua chữ số mặt trên, thiếu một chút ngất xỉu đi, một ức vân tệ!

"Ta tại Bạch Sa khuyết thiếu một người đại diện, ngươi có hứng thú hay không?" Đường Thiên đột nhiên hỏi, hắn cảm thấy cái này Quản lý tửu điếm đầu óc rất linh hoạt, làm việc cũng tương đối đáng tin.

"Thuộc hạ nguyện ý! Lão bản có điều sai phái, Hán Sâm xông pha khói lửa, không chối từ!" Hắn không chút do dự nói.

Cùng theo thổ hào lăn lội, so với làm Quản lý tửu điếm càng có tiền đồ, chỉ là hiện tại một ngày thu nhập, để cho hắn về sau sinh hoạt không phải lo.

Lý Tra Đức một khi làm ra quyết định, động tác rất quả quyết, hắn lập tức từ chức công tác. Khi trở lại tửu điếm, hắn bên người còn nhiều ra một vị thiếu niên, tiểu Lý Tra Đức. Tiểu Lý Tra Đức nghe nói Đường Thiên nguyện ý tài trợ hắn tiến hành hồn nghiên cứu, không có bất luận cái gì nghi vấn, mà Đường Thiên ném cấp hắn một kiện bí bảo, lập tức hấp dẫn tiểu Lý Tra Đức toàn bộ tâm thần, một đường đều ngơ ngác ngây ngốc.

Mà Lý Tra Đức lúc này đối với Đường Thiên, đã không có nửa điểm hoài nghi, loại này bảo vật có chứa hồn, giá cả cực kỳ vang dội. Đường Thiên vậy mà lại tiện tay tựu cấp tiểu Lý Tra Đức một cái, phảng phất vật rất phổ thông.

Lý Tra Đức trong lòng âm thầm suy đoán lai lịch Đường Thiên.

Đường Thiên đối với hôm nay thu hoạch thỏa mãn cực kỳ, nhưng hắn biết rõ, cái này mới vừa mới bắt đầu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 602: Tuyển Binh Đoàn

Địch nhân so với tưởng tượng càng mạnh mẽ hơn.

Vẫn còn may mắn là bọn họ đã tìm được mục tiêu, địch nhân cũng không biết bọn họ tồn tại. Điều này làm cho bọn họ chiếm cứ ưu thế nhất định, ngoại trừ thời gian khẩn cấp, Đường Thiên cảm thấy bọn họ phần thắng là rất lớn.

Hắn tự tin cũng không phải là không có lý do, bọn họ một đường thẳng tiến, đã đánh bại rất nhiều đối thủ nhìn cường đại. Với đối thủ cường đại, Đường Thiên cho tới bây giờ một điểm đều không ngại.

Lý Tra Đức tìm Đường Thiên muốn kiếm một chút tiền, sau đó tựu xuất môn rồi.

Đường Thiên cũng không có ngây ngô tại tửu điếm.

"Đại nhân, nơi này là Bạch Sa thị lớn nhất đích dong binh trung tâm. Phụ cận toàn bộ dong binh trình độ không sai, đều sẽ đến nơi đây tìm công việc. Bạch Sa thương hội nhiều, thương đội cũng nhiều, bình thường cần phải bổ sung nhân viên. Còn có chút phụ cận thổ tài chủ, cũng sẽ mộ danh mà đến." Hán Sâm lộ ra vẻ nịnh nọt: "Bọn họ nếu có thể được lão bản người xem trúng, vậy thật đúng là phúc khí kiếp trước tu tới a."

Thạch Sâm trên mặt lộ ra khinh thường, Hán Sâm loại này bộ dáng "Gian thần", hắn rất phản cảm.

Càng làm cho hắn khó chịu chính là, bởi vì danh tự hai người đều có chữ "Sâm" , lão bản gọi hắn làm đại Sâm, gọi Hán Sâm làm nhị Sâm.

Cùng kẻ không có cốt khí như vậy làm bạn, thực sự là một loại sỉ nhục.

Nhưng vừa bước vào dong binh trung tâm, vẻ mặt của hắn liền nghiêm túc đứng lên.

"Xin hỏi có cái gì cần phó?" Một vị nữ tử đầy mặt dáng tươi cười chào đón.

Thạch Sâm hỏi: "Có hay không có U Châu quỷ kỵ?"

"U Châu quỷ kỵ?" Phụ trách tiếp đãi nữ tử, gật đầu: "Có, Đinh khu, mời theo ta tới."

Cùng theo sau nữ tử, một đám người đi tới Đinh khu, Đinh khu chật ních dong binh chờ đợi chọn lựa. Bọn họ đa số đến từ khu vực xa xôi khốn cùng, ngoại trừ sát nhân, không có bản lĩnh gì khác. Không có bất cứ kỹ năng sinh hoạt gì, bọn họ chỉ có thể mỗi ngày ngồi chờ chỗ này, đợi được tuyển trúng.

Cạnh tranh ở nơi đây, kịch liệt vô cùng.

"Vị tiên sinh này hi vọng thông báo tuyển dụng U Châu quỷ kỵ, thỉnh phù hợp người điều kiện, tự động tiến lên, tiếp thu phỏng vấn." Nữ tử cao giọng nói.

Đoàn người phát ra một trận cười vang.

"U Châu quỷ kỵ? Ha ha, tới cái thái điểu(gà mờ)!"

"Thái điểu(gà mờ) hảo a, dễ lừa gạt a! Không thể nói hiện tại muốn khai trương rồi."

"Vừa nhìn chính là người ngốc tiền nhiều, ta muốn lên rồi."

"Ta cũng lên!"

...

Nhiệm vụ chọn lựa U Châu quỷ kỵ, Đường Thiên đã sớm giao cho Thạch Sâm, Đường Thiên cũng thật hiếu kỳ Thạch Sâm thế nào theo trong cái này đoàn người, chọn lựa đi ra U Châu quỷ kỵ chân chính. Vốn có Thạch Sâm là dự định đi tới U Châu thông báo tuyển dụng, nhưng mà trước mắt bọn họ chỗ hổng nhân thủ quá lớn, hắn mới đề nghị đến bản thị dong binh trung tâm tới đụng đụng vận khí.

Thạch Sâm sắc mặt như thường, chỉ có lãnh ý trong mắt, càng phát lẫm liệt.

Có hơn nửa người, hỉ hả mà đứng ra đây, một số khác thì chuẩn bị xem náo nhiệt. Thời kỳ này, U Châu quỷ kỵ danh tiếng đã sớm thối rồi, chỉ có thái điểu(gà mờ) cái gì cũng đều không hiểu, mới sẽ tới chọn lựa U Châu quỷ kỵ.

"Còn có muốn đi ra không?" Thạch Sâm thản nhiên hỏi.

"Không có rồi!" Phía dưới có người gọi, lại là một trận cười khẽ.

"Hảo." Thạch Sâm sắc mặt bình tĩnh: "Có thể kiên trì ba mươi giây, chính là hợp cách."

Dứt lời, hắn về phía trước bước ra một bước, mà mười người phía sau hắn, đồng thời thân hình nhẹ ẩn phục, phù đao, về phía trước bước ra một bước, vẻn vẹn một cái cất bước, bọn họ quang mang kết hợp nhất thể.

Oanh!

Một cổ kinh người khí thế, không hề dấu hiệu bạo phát, cuộn trào mãnh liệt sát khí, nhượng nhiệt độ gian phòng đột nhiên giảm xuống đến 0 độ trở xuống. Không có phòng bị phía dưới, đại bộ phận thánh giả giống như ngực chịu đựng một cái đánh mạnh, đạp đạp đạp liền lui bảy tám bước, mới đầy mặt hoảng sợ mà dừng lại.

Tại tràng bên trong còn có thể kiên trì bất động, chỉ còn lại có hai mươi người.

Thạch Sâm trong miệng thờ ơ mà hô: "Bảy, tám, chín..."

Hắn tay phải, vẫn thờ ơ mà nắm lấy Tuyết mộ hải chuôi đao, khí thế đột nhiên lần thứ hai bay lên.

Lại có sáu người, kiên trì không được, đạp đạp đạp về phía sau lui, có ba người hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi dưới đất. Lúc này không có người cười nhạo bọn họ, mọi người đều đầy mặt kinh sợ mà nhìn Thạch Sâm đám người.

Mười một người khí thế, trọn vẹn một khối, không có nửa điểm kẽ hở, giống như sóng dữ một loại, một lớp mạnh hơn một lớp, một sóng cao hơn một sóng.

Còn lại mười bốn người tại đau khổ chống đỡ, bọn họ mỗi người cắn chặt răng, gân xanh tất lộ, cả người năng lượng thôi động đến cực hạn, mỗi cái người quanh thân đều bao phủ dày đặc quang mang.

Khác với bọn họ, đám người Thạch Sâm quanh thân quang mang, nhu hòa vô cùng.

Nhưng mà mười người quang mang, lại hòa hợp nhất thể.

Mọi người đều bị chấn động rồi, đồng bộ suất tuyệt đối vượt lên trước 80%. Càng làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi chính là, mười một người này, vậy mà lại không một cái rút đao ra khỏi vỏ!

"Mười tám, mười chín..."

Thạch Sâm khóe miệng xả ra một mạt đường vòng cung, bộ dáng tươi cười, nhưng không có một chút ấm áp ngược lại lạnh được như băng. Vừa mới rồi những kẻ này cười nhạo, đã sớm để trong bụng hắn nghẹn một đống lửa giận.

U Châu quỷ kỵ, các ngươi gặp qua chân chính U Châu quỷ kỵ sao?

Hắn trong mắt quang mang càng lạnh, Tuyết mộ hải trong tay chậm rãi vung lên.

Hắn tỏa ra khí thế, càng phát kinh người, năng lượng trong gian phòng, trở nên càng ngày càng sinh động. Rất nhiều người đều phát hiện, năng lượng trong cơ thể bọn họ, mơ hồ có mất khống chế dấu hiệu.

U Châu quỷ kỵ phía sau Thạch Sâm, cùng theo chậm rãi đưa lên trong tay liền bao Hắc phong đao.

Oanh!

Năng lượng dọc theo xung quanh Thạch Sâm bọn họ điên cuồng lướt động, từng cái chói mắt rực sáng quang ngân, giống như gió xoáy khí lưu một loại cấp tốc xoay tròn bay lên.

Bang bang!

Liên tiếp thân ảnh bay ngược đi ra ngoài, bọn họ đập mạnh vào vách tường, có hai người còn bị thương nhẹ, khóe miệng tràn đầy huyết, mỗi người đều là vẻ mặt hoảng sợ.

Trong nháy mắt, bên trong tràng chỉ còn lại có ba người.

Mà lúc này, Tuyết mộ hải trong tay Thạch Sâm đã dương tới tối cao điểm, khí thế cũng kéo lên đến cực hạn, tựa như một cái đập chứa nước nước đã đầy đến sắp tràn đầy tình trạng!

Mọi người đều không tự giác nín thở, bọn họ có một loại dự cảm, kế tiếp một kích, tất nhiên là long trời lở đất. Còn lại ba người, cổ túc toàn thân lực lượng, chuẩn bị gánh chịu kế tiếp một kích.

Thời gian nhảy đến 26 giây!

Thạch Sâm khóe miệng bỗng nhiên toát ra một tia trào phúng dáng tươi cười, mười người phía sau hắn, đồng thời lộ ra sung mãn trào phúng dáng tươi cười.

Không hề dấu hiệu, bay lên cực hạn đã đến bạo phát sát biên giới khí tức, đột nhiên tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tựa như lúc trước đến bạo phát sát biên giới kia một màn, như ảo giác một dạng.

Tràng bên trong còn đứng ba người, oa mà đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, ba người mệt mỏi tại đất.

"29, 30."

Sau cùng hai cái chữ số, theo trong miệng Thạch Sâm nhổ ra, hắn không chút do dự che lấp đầy mặt khinh miệt, xem thường mà phun ra bốn chữ: "Đám ô hợp."

Hắn thanh âm không lớn, nhưng trong hoàn cảnh lặng ngắt như tờ, toàn trường đều có thể nghe.

Mọi người như gặp quỷ, cùng nhìn đám người Thạch Sâm. Mới vừa rồi cùng ngay sau khi toàn bộ khí thế biến mất một cái, hoàn toàn khác với lẽ thường. Đã chứa đầy lực chuẩn bị đánh ra đi nắm tay, sao có khả năng đột nhiên buông tay?

Hành động xóa bot hoàn toàn năng lượng sau cùng, mới là chân chính hóa mục nát làm thần kỳ biến hóa, cũng là một kích vượt qua mọi người tưởng tượng cực hạn.

Sau cùng kiên trì ba người, chính là bởi vì cái này vô hình một kích, mà đồng thời thụ thương.

Đám ô hợp, cái này chói tai vô cùng bốn chữ truyền vào trong tai mọi người, nhưng mà những kẻ này tính khí táo bạo, một lời không hợp tựu

đánh đập tàn nhẫn đồ liều mạng, lúc này lại mỗi cái người ngơ ngác mà đứng ở tại chỗ.

Cùng đối phương so sánh, bọn họ thật là đám ô hợp.

Tựu liền sau cùng ba người, cũng đầy mặt xấu hổ.

Ba ba ba.

Vỗ tay âm thanh theo phía sau truyền đến, một vị tóc ngắn nam tử, khen không dứt miệng: "Không nghĩ tới hiện tại có thể trông thấy chân chính U Châu quỷ kỵ, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh. Bất quá, chỉ tiếc, các ngươi đều già rồi, không phải đối thủ của chúng ta. Không có cách nào trông thấy toàn thịnh thời gian U Châu quỷ kỵ, bằng không, trái lại có tư cách cùng chúng ta Thanh Châu phách kỵ, luận bàn mấy cái."

Tóc ngắn nam tử được một đám thể trạng nhanh nhẹn dũng mãnh đồng bạn vây quanh, những .. này gia hỏa mỗi cái người đều là thần tình xốc vác, lộ hung quang.

"Thanh Châu phách kỵ?" Thạch Sâm nheo lại con mắt.

Thanh Châu phách kỵ là hiện nay tinh nhuệ nhất binh sĩ, trong hai năm chiến đấu lớn có nhỏ có, đều có thể nhìn thấy bọn họ thân ảnh. Bọn họ cực có lực xung kích, dũng mãnh vô song, hơn nữa bọn họ hiểu được U Châu quỷ kỵ năm đó phạm xuống sai lầm, Thanh Châu đối với phách kỵ quản lý thập phần nghiêm ngặt, một khi phát hiện có người giả mạo, thường thường truy sát đến cùng.

Bây giờ Thanh Châu phách kỵ, hưởng khen Thánh vực, là Thánh vực công nhận Thập đại tinh binh một trong.

"Đao không sai!" Tóc ngắn nam tử lườm một cái Tuyết mộ hải trong tay Thạch Sâm, nói tiếp: "Nếu là về sau chúng ta tại chiến trường gặp nhau, cũng sẽ không bởi vì ngươi niên kỷ lớn, mà có lưu thủ. Đi rồi, các đại thúc, sớm một chút lui đi."

Hắn bắt chuyện đồng bạn phía sau, nghênh ngang mà đi.

Trước khi đi, mấy tên Thanh Châu phách kỵ, không chút nào che giấu địch ý đối với Thạch Sâm bọn họ.

Một nhóm người đi ra dong binh trung tâm, trong đó một người hỏi: "A Tang, chúng ta vì cái gì không động thủ? Thanh đao kia thực sự rất được a, tuy rằng không có ra khỏi vỏ, nhưng ta có thể cảm thụ được nó rất cường!"

"Đúng vậy đúng vậy! Như vậy một thanh hảo đao, tại trên tay một cái lão đầu, quá đạp hư đồ vật rồi! Còn không bằng cấp chúng ta, còn có thể phát huy nó uy lực."

"Hừ, chúng ta nhìn trúng hắn đao, là phúc khí bọn hắn. Một đám lão gia hỏa già đến đều sắp đi không động, không có tư cách có được tốt như vậy đao!"

Một nhóm người ồn ào, mỗi người đầy mặt không giải được, A Tang cũng không phải là người dễ nói chuyện.

A Tang biểu tình nghiêm trọng, vừa đi vừa nói: "Các ngươi không có chú ý tới cái kia thanh niên nhân phía sau kia nhóm lão nhân, hắn rất nguy hiểm."

"Rất nguy hiểm?" Đoàn người có chút khó có thể tin, A Tang thế nhưng là trong bọn họ, tối nhanh nhẹn dũng mãnh gia hỏa, cho tới bây giờ đều là không sợ trời không sợ đất, vậy mà lại sẽ bởi vì đối phương rất nguy hiểm mà kiêng kỵ?

Cái này còn là A Tang sao?

Mọi người cơ hồ không thể tin được cái lỗ tai của mình.

"Ừ." A Tang mắt trung có một tia lòng còn sợ hãi: "Khi ta chú ý tới lão đầu trong tay kia thanh đao, cái kia thanh niên nhân nhìn ta liếc mắt,

lúc đó ta cả người lông đều dựng thẳng lên tới rồi! Tên kia chỉ là rất tùy ý mà nhìn ta liếc mắt."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ không có hoài nghi A Tang là ảo giác.

A Tang trực giác là trong mọi người mạnh nhất, bằng vào cái này một điểm, hắn đã tại chiến trường tại cứu vớt bọn họ vài lần vận mệnh, bọn họ đối với A Tang trực giác thâm tín không nghi ngờ.

"Tên kia là ai?"

"Không nhận ra tới, bình thường, Tần Ngữ Nhiên tiểu thư tới rồi, bao nhiêu người mộ danh mà đến? Ta phỏng chừng hắn chính là hướng về phía Tần Ngữ Nhiên tiểu thư mà tới!"

"Có khả năng!"

"Đoàn người gần nhất đều ít tiếng chút, gần nhất cao thủ tương đối nhiều, đừng gây chuyện."

A Tang nghe mọi người thảo luận, lại tại ngẫm lại vừa mới rồi tràng cảnh, hắn cũng nghĩ không rõ, vì cái gì cái kia nhìn qua rất phổ thông người tuổi trẻ, vậy mà lại sẽ cấp hắn như thế nguy hiểm cảm giác.

Tên kia rốt cuộc là ai?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 603: Hải Tặc, Vay Tiền, Hắc Kim

"Lão đại, đã điều tra ra!" Phó thủ cực kỳ hưng phấn: "Là một tốp, bọn họ có hơn bốn mươi người, đầu lĩnh là đứa trẻ con nít ranh. Bọn họ nửa đường gặp Tần Ngữ Nhiên lên thuyền, nghe nói ở tại khoang chứa hàng gặp chúng ta mới ra tay. Ta nghe nói Chiến hạm Huyết mộc bị đưa vào Vĩnh Quang xưởng đóng tàu chữa trị và bảo dưỡng. Ta phí chút món tiền nhỏ mua được người của xưởng đóng tàu lẻn vào ngó nghiêng, một khẩu Tổ ong kiếm pháo và Quang trảm cơ bị bọn họ dùng phát nổ, tan tành mất rồi, hẳn phải chịu áp lực lớn, nên bị nổ tung."

"Hơn bốn mươi người." Liêm Bách Quân trầm ngâm, đúng là ăn khớp, xem ra trong tiểu đội đối phương có khả năng có một gã võ tướng xuất sắc có khả năng đồng bộ suất rất cao mới có thể khiến bốn mươi người đồng thời thừa thụ năng lượng.

Tinh nhuệ!

Có thể làm được điểm này chính được xem là tinh nhuệ.

Huống chi, chỉ với hơn bốn mươi người liền có thể cải biến chiến cuộc lúc đó, đội ngũ đó không phải tinh nhuệ thì là cái gì?

"Bọn họ về phía nào?" Liêm Bách Quân tiếp tục hỏi.

"Bọn họ và Bạch Hiểu Tần Ngữ Nhiên mỗi người đi một ngả rồi, hiện tại hạ lạc bất minh." Phó thủ nói tiếp: "Người thân cận xung quanh Tần Ngữ Nhiên thật không dễ thu mua."

"Xem ra bất ngờ nảy sinh." Liêm Bách Quân nói, chiến trường đầy các loại bất ngờ, huống chi bọn họ chỉ là một đám hải tặc, tức là gia tăng

tính bất ngờ lên nhiều lần.

Phó thủ do dự mà liếc nhìn Liêm Bách Quân: "Lão đại, bên kia đối với hành động của chúng ta rất phẫn nộ, bọn họ cho rằng chúng ta phá hiệp nghị, không có chữ tín."

"Há, mặc bọn họ phẫn nộ đi." Liêm Bách Quân không ngẩng đầu nói ngắn gọn: "Chúng ta là hải tặc, hải tặc cần chữ tín?"

Phó thủ nhe răng cười, mười phần đểu giả: "Ha ha, ta trả lời bọn họ thế đó! Cái gì mà nuốt lời, dám vung tay múa chân đối với chúng ta! Chán sống rồi chăng?"

"Bọn họ mưu đồ quá lớn." Liêm Bách Quân khó chịu: "Lần này chúng ta không nên hãm quá sâu. Đáng tiếc, Tần Ngữ Nhiên không rơi vào tay chúng ta, bằng không, lần này có thể kiếm được một hạm đội."

"Một... Một hạm đội?" Phó thủ lắp bắp, khuôn mặt dại ra.

"Bọn họ có tiền." Liêm Bách Quân bình thản, nhưng mà trong mắt hiện lên một đạo hàn quang: "Tần Ngữ Nhiên là một mắt xích không thể khuyết thiếu trong kế hoạch bọn hắn."

"Chúng ta hiện giờ cần xử lí làm sao?" Phó thủ có chút mờ mịt hỏi lại, lão đại nói vài thứ kia, bản thân thế mà nghe không hiểu? Nhưng vừa nghĩ đến một hạm đội vậy mà trốn theo kẽ hở, hắn hít một hơi lãnh khí, méo miệng, vẻ mặt đau lòng.

Một nữ nhân có thể đổi một hạm đội, không lẽ nữ nhân này làm bằng vàng? Vàng cũng không đáng giá như thế a!

"Rau trộn." Liêm Bách Quân không ngẩng đầu lên.

Tại một tòa trang viên xa hoa.

"Cái gì? Ngài thế mà đụng hải tặc tập kích? Còn là một hạm đội hải tặc! Trời ạ! Hải vực gần Bạch Sa châu chúng ta vậy mà lại có hải tặc

thường xuyên lui tới!" Một vị mỹ phụ dùng quạt lông che khóe miệng, khuôn mặt kinh sợ.

Các vị phu nhân khác ngồi vòng quanh lúc này khuôn mặt ai nấy khiếp sợ.

"Đúng vậy, lúc đó tình huống rất nguy hiểm." Tần Ngữ Nhiên mỉm cười nói: "Nhưng mà chúng ta vận khí không tệ, thương nhân đi nhờ thuyền trợ giúp chúng ta nhiều, cuối cùng chúng ta đẩy lùi hải tặc."

Nàng biết rõ đám Mãnh Nam đại ca không muốn ngoại nhân biết, nàng hàm hồ nói tránh.

"Ngài thiện lương nhân từ, trân quý như vàng, thời điểm này chứng minh ngài đúng." Một vị mỹ phụ khác ca ngợi.

"Bọn họ rất lợi hại sao?"

"Ngữ Nhiên tiểu thư lần này có thể nán lại Bạch Sa bao lâu?"

...

Mọi người ồn ào, cũng may Tần Ngữ Nhiên am hiểu việc này, ứng phó tự nhiên.

Mà tại một góc đại sảnh, Bạch Hiểu và một vị trung niên nhân bưng chén rượu, đàm tiếu tin tức.

"Nghe nói các ngươi đụng độ hải tặc, làm ta giật nảy mình." Trung niên nhân cười nói: "Nhưng mà sau lại nghĩ, với thực lực của ngươi, nếu không đánh được cũng có thể trốn nên không nóng nảy nữa."

"Nhị thúc, người chẳng quan tâm đến cháu rồi." Bạch Hiểu oán giận nói, nhưng trên mặt không có chút bất mãn.

Nhị thúc Bạch Việt, là thần tượng của hắn khi còn bé, mười sáu tuổi trở thành binh đoàn trưởng một binh đoàn, lý lịch như thế đặt ở bất luận

một châu nào đều khiến người khác trợn mắt há mồm. Sau hai mươi năm, liên tục đè ép cường địch, trở thành võ tướng đệ nhất nhân Bạch gia hiện nay, là nhân vật Bạch gia có thực quyền.

Lần này hắn tới Bạch Sa châu làm việc công, không ngờ thúc cháu gặp nhau.

Bạch Việt ha ha cười: "Dù sao ngươi cũng là loại sống dai, không dễ dàng chết đâu."

"Nhị thúc, có thể cho cháu mượn chút tiền." Bạch Hiểu nghiêm túc ghé sát.

"Thế nào? Thiếu tiền rồi?" Bạch Việt lườm Tần Ngữ Nhiên, chế nhạo: "Có đúng tán gái tiêu sạch tiền rồi không? Thế nhưng, Tiểu Bạch a, nếu ngươi có thể ôm được mỹ nhân về, Nhị thúc nhất định ở nhà chống đỡ cho ngươi! Ba ngươi để ta đi làm công tác tư tưởng, thế nào? Không dám đứng lên thừa nhận, sợ a!"

Bạch Hiểu tỏ ra bất đắc dĩ nói: "Nhị thúc chú nghĩ đi đâu thế. Tuy rằng cháu rất thích Ngữ Nhiên, nhưng không phải tình yêu nam nữ. Cháu tìm người vay tiền là cho việc khác."

"Không cho mượn!" Bạch Việt tuyệt đối lắc đầu: "Không phải tán gái, tuyệt đối không cho mượn!"

Bạch Hiểu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Bạch Việt, trong lúc nhất thời vậy mà lại nói không ra hơi.

"Thế nào? Cân nhắc cân nhắc đi?" Bạch Việt nháy nháy mắt.

"Nhị thúc, cháu có thể mua được Băng lam chi thương." Bạch Hiểu bỗng nhiên nói.

"Băng lam chi thương?" Bạch Việt sửng sốt chốc lát, tiếu ý tiêu thất: "Băng lam chi thương? Ngươi vay tiền là vì mua Băng lam chi thương?"

"Đúng vậy." Bạch Hiểu hạ giọng: "Lần này đụng độ hải tặc, chính là do thế mới đẩy lùi. Bốn mươi sáu người, đầu tiên là một khẩu tổ ong kiếm pháo, nữa là một khẩu Quang trảm cơ đẩy lùi hải tặc."

"Thật?" Bạch Việt thành thạo chiến đấu, nhanh chóng tính nhẩm, bỗng nhiên ngẩng đầu: "Khó khăn!"

Bốn mươi sáu người điều khiển một khẩu Tổ ong kiếm pháo và một khẩu Quang trảm cơ đẩy lùi một đội hải tặc, có thể nghĩ mà biết vậy cần tần suất công kích cao tốc thế nào.

Bạch Hiểu bổ sung."Cái đội hải tặc này có một chiếc Hắc long chiến hạm, mười chiếc chiến thuyền."

"Không thể nào như vậy!" ánh mắt Bạch Việt tăng vọt, cơ hồ buột miệng nói.

"Cháu cũng cảm thấy không thể nào như vậy được." Bạch Hiểu trầm giọng nói: "Nhưng mà cháu tận mắt thấy. Tổ ong kiếm pháo và Quang trảm cơ, tất cả đều băng vỡ, không thừa thụ được năng lượng mà băng vỡ. Lúc đó cháu đã chuẩn bị lao ra liều mạng rồi, nhưng cháu nhìn thấy trảm hình xoắn ốc phô thiên cái địa, cháu trợn tròn cả mắt."

"Những .. này người đang ở đâu?" Bạch Việt thoáng cái hưng phấn: "Ta muốn gặp bọn họ!"

Bạch Hiểu không đáp, tiếp tục nói "Băng lam chi thương có thể mua trên tay hắn. Nhưng mà tiền của cháu không đủ, chỉ mua được hơn một trăm chiếc."

"Khoan đã!" Bạch Việt ngẩn ngơ: "Ngươi nói hơn một trăm Băng lam chi thương? Ngươi không lầm chứ! Sao lại có nhiều Băng lam chi thương đến thế?"

"Nhị thúc, cháu tính sai sao được, chú quên đạo sư của cháu là ai rồi?" Bạch Hiểu phản bác.

"Cũng đúng." Bạch Việt gật đầu: "Đưa ngươi mười ức, được chưa. Cái trò kia không sai, cũng rất bảo đảm giá trị tiền, lấy lòng đạo sư ngươi cũng được, năm xưa không phải hắn làm ra một cái hạng mục Lam độc sao? Chính là bởi vì số lượng Băng lam chi thương không đủ mà."

"Không đủ!" Bạch Hiểu lắc đầu.

"Còn nhiều như vậy?" Bạch Việt giật nảy mình: "Ngươi không lầm chứ?"

"Thật không lầm!" Bạch Hiểu nịnh bợ nói: "Nhị thúc, chú đưa cháu đi, ta đã đem tin tức thông tri đạo sư, cũng bảo nhà gửi tiền tới rồi."

"Hai mươi ức, thế chắc đủ, nghèo rớt rồi." Bạch Việt bất đắc dĩ nói.

"Không đủ!" Bạch Hiểu rất kiên quyết mà lắc đầu.

"Trên tay tên kia rốt cuộc có bao nhiêu?" Bạch Việt trợn tròn mắt.

"Tối thiểu một nghìn chiếc trở lên." Bạch Hiểu kết luận.

"Uy, Tiểu Bạch, ngươi không bị sốt đấy chứ." Bạch Việt đưa tay sờ trán Bạch Hiểu, khuôn mặt không tin: "Ngươi muốn nói một hai trăm chiếc, ta còn tin, ngươi bảo một nghìn chiếc? Ha ha, ngươi bị lừa rồi! Quá non rồi đó chàng trai! Chỉ có Lam người lùn cao giai mới có băng lam chi thương, hơn nữa một khi là bọn họ thì tuyệt đối sẽ không xuất ra bán. Người ta khẳng định đã lừa ngươi."

"Cháu đã kiểm tra." Bạch Hiểu rất dứt khoát mà phun ra bốn chữ.

"Thật?" tiếu ý trên mặt Bạch Việt từng điểm tiêu thất.

"Thật!" Bạch Hiểu không do dự.

Bạch Việt quắc mắt đứng dậy.

Bạch Hiểu vội vàng giữ lại: "Nhị thúc, chú đi đâu?"

"Vay tiền a!" Bạch Việt đằng đằng sát khí: "Chúng ta tuyệt đối không thể để Băng lam chi thương rơi vể tay người khác. Cái lão nhân kia vận khí thật tốt, lần này tiện nghi hắn rồi, hi vọng hắn thật có thể nghiên cứu ra Băng lam."

Từ Ký, Ninh Hải vừa mới đi vào phòng thí nghiệm, một gã quản sự bước tới chào đón: "Ninh Hải, có khối kim chúc đĩnh đặt ở trên bàn ngươi, lão bản bảo ngươi tiến hành ước định phương vị. Mau mau."

"Được!" Ninh Hải không cò kè mặc cả, cái này là công tác của hắn.

Hắn ngồi xuống, chú ý tới khối kim chúc đĩnh trên bàn, kim chúc đĩnh màu đen, bằng phẳng trơn trượt. Hắn cầm lấy, chợt có chút bất ngờ, kim chúc đĩnh nặng hơn nhiều so với hắn tưởng. Cái này làm hắn mơ hồ có chút mong đợi, từ cái này có thể thấy, mật độ nó sẽ khá lớn.

Ninh Hải là ước định sư tài liệu nổi tiếng nhất Bạch Sa Từ Ký, phụ trách đánh giá giá trị tài liệu. Đây là chức nghiệp khá là khiến người khác đỏ mắt, có tiền lương cao, công tác cũng khá thoải mái.

Công tác này đối với Ninh Hải đã đường quen xe nhanh.

Làm thế nào đánh giá giá trị một kiện tài liệu, có một bộ quy trình khá thành thục. Chỉ cần căn cứ quy trình mà làm, sẽ không có vấn đề lớn.

Ninh Hải thong dong uống trà, ăn điểm tâm. Chờ kết quả ra cần hơn nửa ngày thời gian.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, hắn lại đến giờ ngủ trưa.

Khi mặt trời chiều chạng vạng xuất hiện bên ngoài cửa sổ, báo cáo ước định về hắc kim đĩnh đã ra rồi.

Ninh Hải thờ ơ cầm lấy báo cáo, nhưng mà hắn chỉ nhìn vài lần, toàn thân thoáng cái nhảy dựng lên, miệng nói năng lộn xộn: "Sao lại thế này, sao lại thế này?"

Mặt nhìn từng đống số liệu chói mắt, chỉ có những kim chúc đen sì thế gia đưa tới hàng mẫu mới có khả năng xuất hiện.

Lẽ nào hôm nay có chỗ nào sai lầm? Hắn thống khổ kéo tóc, cái này hàm ý rằng hắn cần phải làm lần nữa. Lần sau nhất định không thể để sai lầm, đây là Từ Ký, yêu cầu cực nghiêm ngặt. Nếu lão bản biết trong công tác có sai lầm lớn thế thì mình không cần làm nữa.

Hắn không còn thong dong nữa, bắt đầu nghiêm chỉnh ước định. Đêm nay không trở về, mà lưu lại Từ Ký, tỉ mỉ mà lặp lại thực nghiệm ban ngày, toàn bộ tinh thần chăm chú.

Ngày thứ hai, khi kết quả đi ra.

Khi báo cáo lần hai ở trước mặt Ninh Hải, hắn hoàn toàn trợn tròn mắt: "Trời!"

Phải mất mười giây, hắn mới kịp phản ứng, lảo đảo lảo đảo chạy ra bên ngoài, hắn muốn nói cho đại nhân phát hiện vô cùng trọng đại này.

Vô luận như thế nào, nhất định phải mua sạch hắc kim đĩnh!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 604: Lăng Hạ

Trong doanh binh, động tĩnh của Đinh khu, khiến cho toàn bộ trung tâm oanh động. Đám người Thạch Sâm thể hiện ra cường hãn thực lực, khiến cho kinh hô liên tục.

Mà khi Thanh châu phách kỵ xuất hiện, nói ra thân phận thực sự của bọn người Thạch Sâm: U Châu quỷ kỵ, tức thì mọi người đều kích động đứng lên. U Châu quỷ kỵ đi xuống là căn nguyên tại ngư long hỗn tạp chân giả khó phân biệt, chân chính U Châu quỷ kỵ, thực lực như thế nào, đã sớm trở thành một điều bí ấn.

Đây mới là chân chính U Châu quỷ kỵ sao?

Rất nhiều người không nhịn được kích động đứng lên. Bất luận một truyền thuyết nào, đều khiến người ta tim đập thình thịch, U Châu quỷ kỵ quật khởi đầy màu sắc truyền kỳ, bây giờ hiểu rõ Thạch Sâm thực lực bọn họ, mọi người mới hiểu được, chân chính U Châu quỷ kỵ lợi hại.

Thanh Châu phách kỵ cùng U Châu quỷ kỵ giằng co, thoáng cái đem mọi người nhiệt tình đốt cháy.

Một cái tinh nhuệ nhất hiện nay như mặt trời buổi trưa, một cái là năm đó đã từng vô cùng huy hoàng vương giả, bọn họ va chạm, nhất định hỏa hoa văng khắp nơi. Nhưng ai cũng không có nghĩ đến, Thanh châu phách kỵ vậy mà lại quay đầu liền đi, không có nửa điểm ý định động thủ.

Cái này làm rất nhiều người thất vọng.

Xung quanh Đinh khu đã sớm chật ních người, mà tại trong xó xỉnh, mấy người đang thấp giọng thảo luận.

"Thì ra là U Châu quỷ kỵ, thảo nào." Người này mặc lục y phục, sắc mặt hung ác nham hiểm, hai mắt trong lúc khép mở, hàn quang bắn ra bốn phía.

"Có phải hay không hướng về phía chúng ta mà tới?" Người nói chuyện thân hình gầy, thanh âm trầm thấp khàn khàn, thần tình hờ hững.

"Hắn là không phải, bọn họ tựa hồ là muốn bổ sung nhân lực." Lục y nam lắc đầu: "Nga, bọn họ đã đi rồi."

Gầy nam tử gật đầu, không có nói chuyện, ánh mắt hắn rơi vào trên người Đường Thiên.

Từ trung tâm dong binh đi ra, Thạch Sâm sắc mặt như thường nhưng trong lòng lại nghẹn một cổ hỏa. Hắn âm thầm quyết tâm, nhất định phải đem U Châu quỷ kỵ danh tiếng, trọng tân tạo đứng lên.

Đường Thiên không có khuyên Thạch Sâm không nên để ý các loại, thế nào sẽ không thèm để ý chứ? Làm sao có thể không thèm để ý chứ? Thạch Sâm đã tính là khắc chế, nếu như đổi lại chính mình, khẳng định phải đem kia đám cái gì Thanh châu phách kỵ đánh một trận.

Để ý tựu đi làm, mới là chân chính nam nhân, nói cái gì không tức giận khoan dung đại lượng, vậy đều là lừa gạt chính mình.

"Đại nhân, thuộc hạ muốn đi U Châu!" Thạch Sâm bỗng nhiên mở miệng.

"Hiện tại sao?" Đường Thiên có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, đại nhân!" Thạch Sâm trầm giọng nói: "U Châu cách Bạch Sa cũng không xa, nếu như nhanh mà nói, chỉ cần mười hai ngày liền có thể chạy tới, thêm nữa chiêu mộ thời gian, một tháng lấy bên trong, thuộc hạ nhất định có thể mang về năm trăm U Châu quỷ kỵ."

Đường Thiên nhìn Thạch Sâm, tang thương phủ đầy phong sương khuôn mặt, hoa râm thái dương cùng chòm râu y nguyên cứng rắn như thiết, khàn khàn con mắt ở chỗ sâu trong sáng lên quang mang, giống như đống lửa tro tàn bị gió nhấc lên màn tro, đột nhiên sáng ngời lên tinh điểm hồng sắc than củi lửa.

Rồi đột nhiên, Đường Thiên cảm động không thể nói ra, hắn lấy ra thẻ tiền: "Hảo, trên đường cẩn thận!"

Thạch Sâm tiếp nhận thẻ tiền, lại cuống quýt nói: "Đại nhân, không cần phải nhiều như vậy!"

Một gã U Châu quỷ kỵ hai trăm vạn, năm trăm danh, mười ức, đại nhân đưa qua mười lăm ức vân tệ.

"Không có việc gì, trên thân nhiều mang chút tiền, nếu như tố chất tốt, có thể tuyển nhiều một chút, Bảo Quang hương đoàn còn thiếu không ít sĩ quan." Đường Thiên nói.

Thạch Sâm viền mắt ửng đỏ, như vậy một bút cự khoản, là đại nhân đối với hắn tín nhiệm. Nhiều năm lăn lội rồi, hắn chưa từng có thể hội qua mười lăm ức tín nhiệm.

"Ngươi đem bọn họ đều mang đi, trên đường cẩn thận chút." Đường Thiên căn dặn.

Thạch Sâm có chút không yên tâm: "Vậy đại nhân an toàn..."

"Cái này cách tửu điếm lại không bao xa, chúng ta đi dạo tựu đi trở về, ngươi không cần lo lắng cho ta, nói tiếp ta cũng không phải không có tự bảo vệ mình chi lực." Đường Thiên phất phất tay, không thèm để ý nói.

Thạch Sâm vừa nghĩ cũng đúng, bằng vào đại nhân thực lực, thật đúng là không phải người nào tùy tùy tiện tiện có thể xuất thủ, hắn nghiêm nghị hướng Đường Thiên hành lễ: "Đại nhân, ta đây xuất phát!"

Hán Sâm vội vàng nói: "Nếu đi U Châu mà nói, thuộc hạ nhận thức một lão bản, chuyên môn làm U Châu cùng Bạch Sa trong lúc đó sinh ý, các ngươi có thể đi nhờ hắn thuyền hàng, như vậy nhanh nhất mà nói, chỉ cần bảy tám ngày, có thể đến U Châu."

Thạch Sâm rất vui: "Vậy thật quá tốt!"

Đường Thiên đối với Hán Sâm nói: "Nhị Sâm ngươi dẫn bọn hắn đi tìm ngươi bằng hữu, sau đó trực tiếp về tửu điếm."

Hán Sâm thái độ ninh nọt vỗ vỗ bộ ngực: "Thuộc hạ nhất định đem nó làm tốt."

Hán Sâm mang theo nhóm Thạch Sâm xuất phát.

Đường Thiên đảo mắt liền còn lại một cái người, trên đường phố người tới lui như thoi đưa, bầu trời cũng là đông nghịt vô cùng. Nhưng mà bởi vì thành chủ không hy vọng bầu trời bị che chắn, Bạch Sa thị trên không, không cho phép có kiến trúc. Toàn bộ bầu trời kiến trúc, tất cả đều bị an bài ở ngoài thành.

Bạch Sa thành đủ mọi màu sắc nhà gỗ, thành thị sát biên giới nhìn lại, luôn luôn kéo dài đến xa xa, hình thành một cái thật lớn thải hoàn mê cung. Bạch Sa nội thị tấc đất tấc vàng, ngoài thành giá cả tựu muốn rẻ tiền hơn nhiều. Đối với phi hành tựa như bản năng một dạng Thánh vực người đến nói, điểm ấy cự ly, cũng không tính cái gì. Dần dần hình thành thành bên trong là thương bao đại thương hội làm chủ, mà thành ngoài thì lấy tiểu thương sẽ làm chủ thương bao.

Những thứ kia phập phềnh trên không trung, dày đặc chi chít, lại đủ mọi màu sắc nhà gỗ nhỏ, khiến cho Đường Thiên hứng thú.

Hắn đạn mà dựng lên, đặc biệt vô cùng Kiền bạt, lập tức khiến cho bầu trời người đi đường ghé mắt.

"Thật kỳ quái phi hành phương thức!"

"Không hề sử dụng năng lượng ai!"

...

Các loại tán thán nghị luận âm thanh, Đường Thiên làm lơ không nghe, không ngừng gia tốc. Liên tiếp rất nhỏ bùng nổ âm thanh, tựa như bọt khí vỡ tan thanh âm, Đường Thiên liên tiếp gia tốc.

"Thật nhanh!"

"Cái này là bí kỹ sao?"

Loại này không có nửa điểm năng lượng ba động phi hành phương thức, chưa từng nghe thấy, tốc độ còn có thể nhanh như vậy, như thế nào nhượng người không sợ hãi tán thán?

Đường Thiên không có để ý tới nhiều như vậy, hắn tinh thần tập trung cao độ, đây là lần đầu tiên hắn phi hành tốc độ cao như vậy. Tuy rằng hắn 【 Kiền bạt 】 trình độ đại tăng, nhưng mà như thế cao tốc phi hành, thêm nữa thỉnh thoảng phải lẩn tránh cái khác người đi đường, hắn cần phải đả khởi hoàn toàn tinh thần. Hơi có vô ý, thân hình không khống chế được, trực tiếp té đi ra ngoài, lấy Đường Thiên biến thái thân thể, cũng tuyệt đối không dễ chịu. Nếu như đánh lên người khác, chính mình khẳng định không có quá lớn vấn đề, mà đối phương nếu như không kịp hiện lên năng lượng tráo mà nói, vậy chính là lấy một mạng người rồi.

Lăng Hạ vừa mới theo thành chủ phủ đi ra, trên mặt nàng còn lưu lại hưng phấn đỏ ửng, cuối cùng trông thấy Ngữ Nhiên tiểu thư, còn cùng Ngữ Nhiên tiểu thư nói nói mấy câu, nàng còn chìm đắm tại trong phấn khích.

Bỗng nhiên, một đạo hư ảnh theo bên người nàng một lướt mà qua, mang theo cuồng phong, thổi được nàng tóc dài có chút hỗn độn.

Lăng Hạ ngẩn người, ngay lập tức có chút tức giận.

Người nào a, như thế không có lễ phép!

Nghĩ đến chính mình vừa mới rồi vậy mà lại không có nhận thấy được có người tới gần, Lăng Hạ càng thêm nổi giận, tại Bạch Sa thị lúc nào, nàng ăn qua như vậy lỗ? Hừ lạnh một tiếng, Lăng Hạ rồi đột nhiên gia tốc, hướng đối phương phóng đi.

Lăng Hạ vừa gia tốc, bên người tức thì sáng lên lưỡng đạo chói mắt hoả tuyến, vây bắt thân hình nàng du tẩu.

"Lăng tiểu thư!"

"Hỏa bạo(Nóng nảy) Lăng!"

Trên đường người đi đường kinh hô, bọn họ dồn dập tránh ra đường. Lăng tiểu thư tính khí tựa như nàng tên hiệu một dạng, ghét ác như cừu, là Bạch Sa đứng đầu đại tỷ đầu. Bạch Sa những.. kia trẻ hư, trông thấy Lăng tiểu thư, không khỏi cúp đuôi, ngoan ngoãn nhu thuận.

Lăng Hạ chỗ đó Lăng gia, tại Bạch Sa cũng không tính giàu có, nhưng nó đã có lịch sử lâu đời. Lăng gia phong bình thật tốt, mỗi một đời Lăng gia gia chủ, đều có được cao quý phẩm chất, lệnh người tôn kính. Từng đời tích lũy, nhượng Lăng gia trở thành Bạch Sa thị tối không thể bỏ qua gia tộc.

Lăng Hạ từ nhỏ biểu hiện ra ngoài cực cường thiên phú, từ nhỏ chính là trong Bạch Sa thanh niên nhân tối lóng lánh một người. Nàng tính khí hào sảng thẳng thắn, không đủ trầm ổn, nhưng có khuyết điểm cũng không trốn tránh trách nhiệm, mọi người đều rất chịu phục, nhanh chonhs trở thành Bạch Sa trẻ tuổi đại tỷ đầu. Hơn nữa, nàng có khả năng trở thành trong Bạch Sa châu lịch sử đầu tiên một vị nữ binh đoàn trưởng.

Thị dân tuy rằng kinh hô, mà đối với Lăng Hạ cũng không sợ hãi, Lăng gia gia giáo rất nghiêm, Lăng tiểu thư từ nhỏ cũng là ghét ác như cừu, không biết sửa trị bao nhiêu kẻ quần áo lụa là, đối với phổ thông dân chúng vô cùng hòa ái.

Mọi người đều có mấy phần xem náo nhiệt tâm tình.

Bỗng nhiên, một gã nhiễm tóc vàng người tuổi trẻ, vô cùng chán mà tại bầu trời lắc lư, bỗng nhiên, hắn ánh mắt bị một đạo chợt lóe rồi biến mất hỏa quang hấp dẫn.

Khi hắn thấy rõ ràng hỏa tuyến phóng tới, thoáng cái phấn khích đứng lên.

Đại tỷ đầu!

Hắn bắt đầu liều mạng mà gia tốc, hướng kia đạo hoả tuyến đuổi theo, khi hắn thấy rõ ràng đại tỷ phía trước, còn có một cái người thì, tức thì càng thêm phấn khích. Trong tay hắn nhiều ra một khối kim chúc bài, năng lượng rót vào kim chúc bài, hắn hướng bên trong rống to: "Uy, a Bân, mau tới thành bắc, có trò hay! Đại tỷ đầu tại cùng người khác gió bão tốc!"

"Cái gì! Cùng đại tỷ đầu gió bão tốc? ôi trời! Cái nào mạnh như vậy? Ta cái này tựu tới!"

Hoàng mao lại lần nữa rót vào năng lượng, đem lời nói mới rồi nói tiếp lần.

"Ôi má ơi, dám cùng đại tỷ đầu chơi đùa, cái này phải có bao nhiêu mãnh a! Như vậy trò hay, tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Hoàng mao một hơi thông tri toàn bộ người quen.

Toàn bộ Bạch Sa quần áo lụa là giới triệt để oanh động, bọn họ dốc toàn bộ lực lượng.

Nam nhân dám cùng đại tỷ đầu thách thức, nhất định là thiết huyết chân nam nhân!

Rất nhanh, Đường Thiên tựu chú ý tại phía sau chính mình có một nữ nhân đuổi theo không chịu bỏ cuộc, hắn còn quay đầu lại nhìn liếc mắt,

xác định không nhận thức, liền không dự định để ý tới. Nhưng một lát sau, đối phương còn cắn tại chính mình phía sau, Đường Thiên nhướng mày, đột nhiên thân hình gập lại, cắm vào giữa nhà gỗ trong hẻm nhỏ.

Một lát sau, đối phương thân hình lần thứ hai xuất hiện.

Lần này, Đường Thiên còn không hiểu rõ đối phương hướng về phía chính mình tới, vậy hắn tựu quá xuẩn rồi.

Hừ lạnh một tiếng, Đường Thiên lấy eo làm trục, thân thể một lật, nguyên bản đầu trước chân sau, biến thành chân trước đầu sau. Song đùi lấy tốc độ kinh người, tại không trung liền đạp.

Ba ba ba!

Dày đặc bùng nổ âm, Đường Thiên co thành một đoàn, tựa như bị áp đến cực hạn lò xo, quỷ dị mà dừng lại tại giữa không trung, tựu y nguyên phía trước có một mặt vô hình chi tường.

Hai chân đột nhiên phát lực, Đường Thiên giống như rời dây cung chi tiễn, nhằm mặt Lăng Hạ phóng đi.

Lăng Hạ con ngươi bỗng nhiên co rụt lại, nàng trong lòng hoảng hốt, thế nào khả năng!

Thế nào khả năng có loại này trực tiếp quay đầu lại phản thân?

Đối phương thân hình giống như một mạt hư ảnh, lấy tốc độ kinh người hướng nàng vọt tới, Lăng Hạ vốn có tựu toàn lực phi hành, mắt mở trừng trừng mà nhìn đối phương vọt tới trước mặt chính mình.

Sắc mặt nàng đại biến, không tốt!

Như thế cao tốc ngay mặt đánh lên, vậy hậu quả...

Cơ hồ không chút nghĩ ngợi, nàng cuống quýt chống lên năng lượng tráo.

Kẻ này điên rồi sao?

Không riêng gì Lăng Hạ, toàn bộ chạy tới đây xem náo nhiệt quần áo lụa là môn, lúc này sắc mặt đại biến, lộ ra kinh sợ biểu tình, như thế cao tốc đối đụng, dù cho có năng lượng tráo bảo hộ, cũng nhất định sẽ thụ thương.

Càng làm cho bọn họ cảm thấy bất khả tư nghị chính là, đối phương vậy mà lại không có chống năng lượng tráo!

Cái gia hỏa này muốn chết sao?

Song phương cự ly cấp tốc kéo gần, Lăng Hạ từ trong kinh sợ khôi phục lại, cắn răng một cái, nàng làm tốt thừa thụ xung kích chuẩn bị. Song phương cự ly, đã không đến hai mươi mét, nàng thậm chí có thể thấy rõ biểu tình trên mặt đối phương.

Chờ chút!

Lăng Hạ bỗng nhiên phát hiện, đối phương trên mặt lộ ra một tia đắc ý, còn hướng nàng làm cái mặt quỷ.

Mặt quỷ...

Nàng chưa kịp phản ứng, song phương không hề hoa xảo mà đánh lên, làm hảo thừa thụ xung kích Lăng Hạ, nhưng không có cảm thụ được nửa điểm lực lượng.

Có chút mờ mịt nàng, lao ra thật xa, đụng hướng một tòa nhà gỗ. Nhà gỗ rồi đột nhiên sáng lên năng lượng tráo, phanh, Lăng Hạ có chút phát mộng.

Chuyện gì xảy ra...

Mà tại trên cao quan chiến quần áo lụa là môn, kinh lịch vài giây tĩnh mịch, thoáng cái tất cả đều vỡ tổ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 605: Vì Sao Lại Truy Ta?

Đám quần áo lụa là bị biểu hiện điên cuồng của Đường Thiên vừa mới rồi làm cho nổ tung.

Đột nhiên phản thân rồi phóng ngược, khi cách đại tỷ đầu không đến ba thước hoành ngang chếch đi, lợi dụng tàn ảnh mê hoặc đại tỷ đầu, đại tỷ đầu mất khống chế húc phải căn nhà gỗ.

Trời ạ, sao lại thế này...

Đám quần áo lụa là cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, ngắn ngủi trong nháy mắt, biểu hiện quá nhiều chi tiết bất khả tư nghị. Cái loại này hoàn toàn vi phạm lẽ thường, đột nhiên dừng lại, sức bật kinh người ngược hướng bứt lên trước, trong nháy mắt trước lúc song phương đụng nhau, hoàn mỹ chếch đi góc vuông chín mươi độ, về phần tàn ảnh chẳng có tẹo hàm lượng kỹ thuật nào. Nhưng cái tàn ảnh chẳng có hàm lượng kỹ thuật trông rất hay ho.

Thật là lợi hại!

Cao thủ!

Ai cũng cảm thấy được khó có thể tin được đại tỷ đầu lại chịu thiệt! Nhìn thấy năng lượng tráo đại tỷ đầu húc thẳng vào năng lượng tráo của nhà gỗ, bọn họ tựa như gặp quỷ vậy.

Kia là đại tỷ đầu đấy, đám quần áo lụa là tại Bạch Sa châu trước mặt đại tỷ đầu, chưa từng có ai có thể khiến đại tỷ đầu thiệt thòi như vậy.

Tên kia là ai?

Trong đầu ai nấy đều hiện lên cùng một câu hỏi.

Lăng Hạ lung lay lắc lắc ổn định thân hình, mặc dù có năng lượng tráo bảo hộ, nhưng mà cú va vừa mới rồi không nhẹ. Mất hơn mười giây, nàng mới thanh tỉnh lại.

Khuôn mặt Lăng Hạ đột nhiên đỏ bừng.

Bản thân bị đùa giỡn rồi!

Bản thân vậy mà lại bị tàn ảnh phổ thông đùa giỡn rồi! Láo lếu thật!

Nàng nắm chặt bàn tay, gân xanh lộ ra, tư thế oai hùng hiên ngang, cực kỳ phẫn nộ. Nàng xông tới ngõ nhỏ đối phương vừa mới nhảy vào, tìm khắp, chẳng còn thấy thân ảnh đối phương đâu nữa.

Ngoài thành bị dày đặc chi chít nhà gỗ chiếm cứ, mọi người cần phải xuyên toa qua, nơi đây tựa như một cái mê cung khổng lồ màu sắc rất sặc sỡ, hơi vô ý liền lạc đường. địa hình phức tạp khiến nơi đây trở thành thiên đường phạm tội, dễ dàng cắt đuôi, dễ dàng phục kích, ám sát.

Láo lếu thật

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên kim chúc bài trên người nàng khẽ rung, năng lượng rót vào kim chúc bài, kim chúc bài lập tức sáng lên quang mang nhu hòa, một thanh âm quen thuộc vang lên.

"Đại tỷ đầu, hướng tây! Vừa mới rồi người kia ở phòng 7 nhà sau phía tây!"

Đường Thiên tựa như con cá linh hoạt, du tẩu trong quần thể nhà gỗ hỗn loạn. Nghĩ tới chuyện vừa mới rồi thành công lừa bịp đối phương một cái, Đường Thiên cảm thấy rất đắc ý. Muốn dây dưa lằng nhằng với thần thiếu niên ư? Không có cửa đâu!

Hiếu kỳ đảo qua những căn nhà gỗ hình thức khác nhau, trước mỗi một gian nhà gỗ đều treo chiêu bài, phía trên viết phạm vi kinh doanh,

còn có một vài chiêu bài thương phẩm.

Mỗi một gian nhà gỗ chính là một nhà cửa hàng, phóng nhãn nhìn thấy dày đặc chi chít, cái này phải là bao nhiêu nhà cửa hàng a, Đường Thiên âm thầm líu lưỡi.

Hắn đang chuẩn bị tùy tiện vào đi xem, bỗng nhiên dư quang khóe mắt thoáng nhìn một đạo hỏa quang.

Vừa mới rồi đứa điên khùng nổi giận đùng đùng đang xông tới chỗ bản thân.

Đường Thiên giật nảy mình, không chút nghĩ ngợi bèn quay đầu cuồng chạy.

Địa hình này thực sự rất thích hợp chạy trốn, Kiền Bạt của Đường Thiên không có chút dao động năng lượng, lại dễ biến tuyến làm cho hắn tựa như cá chạch trơn trượt chui tới chui lui giữa đám nhà gỗ, trong nháy mắt đã cắt đuôi đối phương không thấy tung tích.

Đường Thiên trầm tĩnh lại, khôi phục vẻ mặt thích ý thong dong. Cùng ca đấu, còn non nớt lắm!

Hắn đảo mắt liền vất chuyện này ra đằng sau, cái này chỉ là khúc tiểu nhạc đệm trên đường, đối với chuyện như vậy, hắn chẳng để tâm.

Lăng Hạ không ngờ, đối phương trơn trượt như thế, trong nháy mắt lại mất tung tích. Tuy nhiên, nàng sớm có an bài, kim chúc bài lại inh ỏi.

"Đại tỷ đầu, hắn ở bên phải cô ba mươi trượng, cửa vào cửa hàng rừng già!"

Một gã quần áo lụa là kích động chỉ ra vị trí Đường Thiên.

Lăng Hạ chẳng nói năng gì, thân hình cong lên bay về bên phải, nàng là người Bạch Sa, từ nhỏ đã ở nơi đây chơi trò trốn tìm không biết bao nhiêu lần, nơi đây thuộc làu làu nhắm mắt cũng biết đường.

Tên hỗn đản này lại ở trong tầm mắt nàng.

Lần này nàng không vội, mà là lặng yên không một tiếng động tới gần đối phương, nhưng mà Đường Thiên cảnh giác hơn nàng tưởng tượng nhiều lắm. Cơ hồ cách Đường Thiên còn mười trượng, Đường Thiên đã phát hiện ra.

Đường Thiên giật nảy mình, lại lần nữa cất bước chạy.

Lăng Hạ cắn răng một cái, không chút do dự nhấc chân điên cuồng đuổi theo.

Đối phương có phương thức phi hành rất cổ quái, cái loại vi phạm lẽ thường này chuyển ngoặt đột ngột, hơn nữa tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt, Lăng Hạ lại mất thân ảnh.

Trên thân kim chúc bài lại ông minh, vị trí Đường Thiên lại bị lộ.

khóe miệng Lăng Hạ lộ ra một tia tự tin, đám quần áo lụa là xem náo nhiệt đều bị nàng dùng làm đồn quan sát, rải khắp các ngóc ngách. Vô luận đối phương trốn phương nào đều không thể thoát khỏi thiên la địa võng.

Thân hình cong lên, nàng lại tiêu thất.

Song phương truy đuổi khắp quần thể nhà gỗ khổng lồ. Rõ ràng Đường Thiên cắt đuôi thành công thế mà một lát sau, cái đồ điên kia lại theo sát.

Cái đứa này có bệnh rồi!

Bản thân không trêu chọc nàng ta, mà cứ như âm hồn không tiêu tan.

Đường Thiên cảm thấy không thể thuyết phục, chẳng lẽ phải đánh lộn sao? Hắn chẳng muốn chạy nữa, cứ liên miên không dứt truy truy chạy chạy chẳng bằng đánh nhau giải quyết dứt điểm.

Chậm chút, hắn bỗng nhiên nghĩ ra, vì sao bản thân phải chạy? Hắn ảo não vỗ cái đầu.

Hắn dừng lại chờ đợi đối phương xuất hiện.

Hỏa quang đột nhiên từ phía tđầu ngõ sáng lên, thần sắc Đường Thiên lạnh lẽo, hung hãn tiến đến.

hoả khí trong lòng Lăng Hạ tan hơn phân nửa, không thể không thừa nhận, nếu như không có đồng bạn hỗ trợ, nàng căn bản đuổi không kịp đối phương. Cái gã này khá trẻ tuổi, chạy trốn có tạo nghệ kinh người. Người có thực lực, tự nhiên dễ được tôn trọng.

Nàng đã nghĩ nam tử rốt cuộc là ai? Phi hành quỷ dị như thế theo lý thuyết hắn phải rất hiển hách đặc thù mới đúng, thế nhưng nàng sưu tràng quát bụng cũng không nghĩ ra đối tượng phù hợp.

Bỗng nhiên, dư quang khóe mắt phía trước có một thân ảnh.

Đối phương không trốn, mà lẳng lặng phập phềnh giữa không trung.

Nàng đột nhiên mất tung tích đối phương!

sắc mặt Lăng Hạ khẽ biến, nàng bỗng nhiên ý thức hành vi giận dỗi bản thân đã phạm kiêng kị. Nàng vừa định mở miệng, một đạo hư ảnh đã vọt tới trước mặt nàng, nàng không kịp nói lời nào, chỉ có thể hốt hoảng chống đỡ.

Phanh!

Một nắm tay không hề hoa xảo mà đánh vào năng lượng tráo, năng lượng tráo trong nháy mắt nghiền nát, một chùm toái mang mai một.

sắc mặt Lăng Hạ lúc này mới triệt để đại biến, đối phương động sát cơ!

Nàng phản ứng cực nhanh, biết rõ lúc này nói cái gì đều muộn rồi, trọng yếu nhất là ngăn trở công kích đối phương.

Một luồng hỏa quang đột nhiên sáng lên, giống như hỏa xà đánh về phía Đường Thiên.

Đường Thiên hừ lạnh một tiếng, một quyền đánh trúng đạo hỏa quang, linh diễm quấn quanh, hỏa quang quỷ dị mai một, tựa như rót nước vậy.

vong hồn Lăng Hạ đều bốc lên, nàng biết rõ lần này đá phải thiết bản.

Trong nháy mắt Đường Thiên động thủ với Lăng Hạ, đám quần áo lụa là sửng sốt rồi tất cả đều ồn ào cười to. Cái đứa này chẳng lẽ còn muốn ganh đua cao thấp cùng đại tỷ đầu sao?

Trong mắt bọn họ thì đứa này chính là một con chuột nhỏ, ngoại trừ chạy trốn thì chẳng có bản lĩnh gì. Chính diện tranh đấu, sao là đối thủ của đại tỷ đầu? Trong mắt bọn họ, lần hành động này tựa như trò chơi, việc vui vẻ mà thôi.

Thế nhưng khi Đường Thiên một quyền nổ nát Lăng Hạ năng lượng tráo sau, đám quần áo lụa là sắc mặt ai nấy đại biến, chúng đều là người tinh, đánh nhau ẩu đả là chuyện thường ngày, thật giả thế nào liếc mắt là có thể nhận ra.

Mấy tên quần áo lụa là đứng gần nhất, liều mạng nhằm phía hai người, vô luận như thế nào cũng không thể khiến đại tỷ đầu bị thụ thương.

Đến giờ Đường Thiên không còn nhẫn nại, cảm thấy rất phiền phức. Những người khác có lẽ còn sẽ cố kỵ Lăng Hạ là nữ nhân, nhưng trong mắt Đường Thiên, không bao giờ có khác biệt nam nữ.

Nữ nhân nhỏ yếu? Nói đùa gì vậy! Khi Thiên Huệ độc bá An Đức từng đánh cho bao nhiêu nam nhân hô trời gọi đất ôm đầu khóc rống.

Hơn nữa, nữ nhân dám gây chuyện ở bên ngoài, ai mà chẳng ghê gớm.

Đường Thiên phóng mở tay chân, không chút lưu thủ.

Lăng Hạ giống như đặt mình trong một mảnh kinh đào hãi lãng, đối phương công kích tần suất cao, trước giờ chưa nghe thấy. Công kích như cuồng phong bão táp khiến nàng căn bản không có cơ hội thở dốc. Đại não trống rỗng, nàng chỉ có thể chống đỡ theo bản năng.

Bang bang phanh!

Cú đấm của đối phương nặng nề, hơn xa tưởng tượng, nàng chống đỡ bằng năng lượng tráo, đối mặt với thiết quyền này tỏ ra yếu đuối như giấy. Khiến Lăng Hạ cảm thấy khó hơn nữa, đó là hôi sắc hỏa diễm quấn quanh trên nắm tay, loạihôi diễm không rõ tên tuổi này, tán ra khí tức khiến cho người ta khiếp đảm, vô luận năng lượng lợi hai nào chỉ cần bị nó đánh trúng, liền sẽ mai một.

Khó giải thích hơn nữa trong lòng Lăng Hạ bị nỗi sợ hãi cường liệt chiếm cứ, nàng hối hận bản thân càn rỡ.

"Đại tỷ đầu!"

"Chúng ta tới đây!"

tinh thần Lăng Hạ rung lên, vài đạo thân ảnh, đồng thời đánh về phía Đường Thiên.

Vây công?

ánh mắt Đường Thiên biến lệ.

Hoàng Mao thấy hoa mắt, một đạo thân ảnh giống như quỷ mỵ xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn giật mình, vô thức vận toàn lực chống đỡ bằng năng lượng tráo.

Phanh!

Hắn giống như bị một quả búa tạ đánh trúng, năng lượng tráo băng vỡ, nó vô pháp thừa thụ lực lượng cường đại như thế. Hoàng Mao giống như bị dã thú cuồng chạy húc thẳng vào người!

Không chút dừng lại, đầu ngón chân Đường Thiên điểm nhẹ, thân hình xòe ra, tựa như phản loan cung, vẽ ra một đường vòng cung uyển chuyển, trùng hợp ngăn cản một gã mập mạp lại.

Lấy eo làm tựa, chân như tiên, lực lượng đột nhiên bộc phát.

Phanh!

toái mang Năng lượng tráo bắn tung như mưa, lại là một đạo thân ảnh bay ngược ra ngoài.

Nương theo luồng lực lượng này, Đường Thiên thuận thế đạp xuống, xuất hiện tại phía sau Lăng Hạ, lại một quyền xuất ra!

Vừa mới rồi Lăng Hạ cảm thấy có một cơ hội nhỏ thở dốc, rơi vào đường cùng, chỉ biết vận toàn lực chống lại, hỏa hoa văng khắp nơi, thân hình nàng chấn động, khống chế không nổi thân hình, xông về phía trước hai bước.

Đường Thiên thừa cơ hoàn thành việc chuyển hướng, ngăn cản một viện binh, một quyền đánh bay.

Ba ba ba, âm thanh rất nhỏ mà dày đặc bùng nổ, giống như trống trận đập vang.

Đường Thiên giống như một đạo thiểm điện không ngừng phản xạ, di chuyển xung quanh Lăng Hạ, tốc độ cực kinh người, không ngừng có kẻ bắn ra. Không ai, có thể đột phá cái đạo phòng tuyến này, toàn bộ người nỗ lực tiếp cận đều bị trực tiếp đánh bay.

Thiên la địa võng.

dân chúng đứng xem náo nhiệt, trong đầu không hẹn mà cùng hiện lên bốn chữ.

Lăng Hạ tựa như một con chim con rơi vào trong lưới, vô luận nàng giãy dụa thế nào đều không xông ra khỏi cái tấm lưới.

Liên tiếp bị đánh cho bay ngược thân ảnh, nương theo âm thanh bùng nổ và tiếng kêu thảm thiết, nhưng thiếu niên bằng vào bản thân chi lực dệt ra cái tấm lưới này lại quỷ mị vô thanh.

Đứa này là ai?

Một người đối diện nhiều người vậy mà lại không ở thế hạ phong!

Lăng Hạ đã bị áp chế đến sát biên giới sụp đổ, cuối cùng lộ ra kẽ hở, đôi mắt Đường Thiên sáng lên một đạo hàn mang, thân ảnh phút chốc xuất hiện ở phía sau Lăng Hạ.

Cái cổ thon dài tuyết trắng bị một bàn tay tóm gọn.

Bàn tay như thiết trảo, Lăng Hạ chỉ cảm giác gáy căng cứng, cảm giác hít thở không thông khiến đại não nàng trống rỗng.

"Vì sao truy ta?"

Thanh âm thiếu niên đầy đe dọa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 606: Không Đánh Không Quen

"Vì sao cứ đuổi theo ta?"

Âm thanh nghiêm túc đầy lạnh lùng.

Lăng Hạ bị thiết chưởng nắm lấy cổ, tóc ngắn hỗn độn, sắc mặt tái nhợt, trong mắt mờ mịt đầy sợ hãi, yêu đuối làm người thương tiếc.

Toàn bộ đám người xem náo nhiệt, lúc này mỗi người trợn mắt há mồm, ai cũng không có nghĩ đến, cục diện sẽ diễn biến theo hướng này.

Đường Thiên chất vấn, người pử xa một chút, nghe không rõ ràng lắm, nhưng mà bọn họ vẫn hướng Lăng gia báo tin, Lăng gia tại Bạch Sa châu danh tiếng thật tốt, người nhận qua ân huệ Lăng gia rất nhiều, mà người cùng Lăng gia có quan hệ hợp tác càng nhiều.

Nơi này là Bạch Sa thị.

Bỗng dưng phía sau vang lên một tiếng gầm giận dữ: "Nhanh buông Lăng Hạ tiểu thư ra!"

Không cần quay đầu lại, Đường Thiên liền có thể nhận thấy được, phía sau phần phật tới một đám người. Hơn nữa, một nhóm người đang hướng bốn phía tản ra, cùng Thạch Sâm bọn họ đối luyện đã lâu, Đường Thiên lập tức phán đoán ra ý đồ đối phương.

Đối phương dự định bao vây hắn!

Đường Thiên rất rõ ràng, đối diện một binh đoàn, tối kỵ là rơi vào bao vây. Một khi rơi vào bao vây, mất đi không gian, đó là nguy hiểm

nhất.

Không cần nhìn, Đường Thiên dẫn theo Lăng Hạ, đột nhiên hướng phía trước xông tới.

"Ngăn cản hắn!"

Nam tử phía sau Đường Thiên hét lên đầy giận dữ, binh sĩ tản ra chuẩn bị bọc đánh, liều mạng mà hướng Đường Thiên bay đi.

Đám người trước mặt, bỗng nhiên lao ra, chuẩn bị chặn lại Đường Thiên. Đường Thiên ánh mắt có chút lạnh lẽo, không hiểu ra sao bị truy, không hiểu sao bị tử triền lạn đả, sau đó không hiểu ra sao bị vây.

Thần thiếu niên rất dễ bị bắt nạt sao?

Đường Thiên nheo lại con mắt, không có chút ý định né tránh, thẳng hướng đoàn người phóng đi.

Đối phương cả người sáng lên quang mang, tụ tập thành một bức tường ánh sáng, che ở trước mặt Đường Thiên. Đường Thiên hừ lạnh một tiếng, vung lên Lăng Hạ trong tay, làm bộ đập lên bức tường ánh sáng! (Như ném củ cà rốt vậy!)

Đê tiện!

Hiện lên bức tường ánh sáng mọi người sắc mặt đại biến, cầm đầu nam tử cuống quýt hô lớn: "Tất cả đều tản ra!"

Bức tường ánh sáng băng vỡ, mọi người hốt hoảng rất nhanh mà lao về bốn phía tán đi, tránh ra con đường.

Đường Thiên như một cơn gió, từ những người này thổi qua. Lắc mình mấy cái, đi men theo nhà gỗ, Đường Thiên dẫn theo Lăng Hạ, biến mất không thấy đâu.

Đường Thiên thần tình chuyên chú, hắn cảnh giác mà quan sát xung quanh. Hắn tuy rằng không rõ thân phận con gái điên trong tay, nhưng mà thoạt nhìn có vẻ có lai lịch.

Nơi đây cũng không phải là Đại Hùng tọa.

"Buông!"

Lăng Hạ cuối cùng phục hồi lại tinh thần, nàng nhịn không được nói.

"Vì cái gì truy ta?" Đường Thiên ánh mắt nhìn quét xung quanh, dưới chân không có nửa điểm dừng lại.

Lăng Hạ cứng lại, vì cái gì truy hắn? Cẩn thận suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy có chút khó mà mở miệng. Hiếu kỳ? Còn là bị vượt qua thẹn quá thành giận? Giống như chẳng có một lý do gì.

Nhưng phong cách của Lăng Hạ là dám làm dám chịu, nàng cắn răng nói: "Có lỗi rồi, ta chỉ là có điểm hiếu kỳ."

Hiếu kỳ?

Đường Thiên sửng sốt một cái, suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ tới một lý do kỳ quái như thế, hắn không tự chủ được hỏi: "Hiếu kỳ cái gì?"

Lăng Hạ thản nhiên nói: "Phương thức ngươi phi hành."

"A ha ha!" Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, hắn buông ra Lăng Hạ, đắc ý dào dạt khoe khoang: "Thế nào? Rất lợi hại đi! Đây chính là ta sáng tạo độc đáo a, gọi là Kiền bạt, thiếu nữ bị chấn kinh rồi đi?”

Lăng Hạ không nghĩ tới đối phương nói thả liền thả, càng không nghĩ tới Đường Thiên sẽ vẻ mặt vô cùng đắc ý, nàng trong lúc nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

"Có thể nhìn ra Kiền bạt lợi hại, uy, thiếu nữ, ngươi ánh mắt không sai mà!"

Đường Thiên bày ra một bộ "Tiền bối tình ý sâu xa" biểu tình.

Lăng Hạ ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên, trong lúc nhất thời, vậy mà lại không biết nên nói cái gì.

Đám người đuổi theo hết sức, chạy tới hiện trường, nhìn thấy một màn trước mắt, cơ hồ không thể tin được con mắt. Vừa mới rồi song phương còn giương cung bạt kiếm, đằng đằng sát khí, thế nào đột nhiên như thế giảng hòa rồi?

Lăng Hạ phục hồi lại tinh thần, nàng đối với mọi người nói một câu: "Hiểu lầm! Cái này là hiểu lầm!"

Mọi người thần tình trên mặt trầm tĩnh lại, nếu đã Lăng tiểu thư nói là hiểu lầm, vậy sẽ không có chuyện gì rồi. Vừa mới rồi Đường Thiên biểu hiện ra ngoài thực lực, cũng khiến mọi người kiêng kỵ. Thật muốn cùng như vậy cao thủ chiến đấu, tử thương chỉ sợ rất khốc liệt.

So với những người này, tại trên tay Đường Thiên ăn thiệt thòi lớn đám quần áo lụa là, phần phật thoáng cái xông tới. Bọn họ chơi đùa tâm trọng, tính cách có chút ngây thơ, người bình thường bọn họ căn bản chướng mắt, nhưng đối với người mạnh hơn mình lại càng kính nể.

Đại tỷ đầu đều bị thuyết phục, nam nhân mạnh mẽ như vậy, đây chính là đầu một cái!

"Huynh đệ ngươi quá sinh mãnh rồi!"

"Vừa mới rồi ngươi kia một cước, má ơi, tốc độ quá nhanh rồi! Ta hiện tại ngực còn khó chịu!"

"Ca môn, đi uống một cái?"

Bọn họ vây quanh ở Đường Thiên xung quanh, mỗi người hưng phấn khó giải thích.

Đường Thiên tuy rằng bình thường được tâng bốc cũng không ít, nhưng tập thể tán thưởng giống như vậy lại lần đầu tiên a, hắn lập tức phấn khích đứng lên. Nếu ai đối với Đường Thiên lòng dạ ác ý, Đường Thiên khẳng định không nói hai lời, làm đổ đối phương. Nếu như đối phương biểu thị thiện ý, Đường Thiên rất dễ nói chuyện, mà nếu như đối phương đối với Đường Thiên đại thêm tán thưởng, Đường Thiên mở cờ trong bụng, cái gì cũng dễ nói.

Không đánh không quen mà!

"Đúng vậy, nam nhân phải mạnh mẽ như vậy a!"

"Kiền bạt, đó là Kiền bạt, lợi hại đi, sáng tạo độc đáo của ta!"

"Về sau mọi người chính là huynh đệ rồi!"

...

Lăng Hạ trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Thiên cứ như thế cùng mọi người hòa mình, xưng huynh gọi đệ.

Đám quần áo lụa là càng thêm cảm thấy Đường Thiên hợp khẩu vị, thực lực mạnh, được mọi người kính nể, tính tình lại dễ gần, vậy nhưng tựu khó có được rồi! Cái loại này giả vờ khiêm tốn ngụy quân tử, tối bị bọn họ chán ghét. Đường Thiên đắc ý dào dạt, tại bọn họ nhìn đến, cái này là thẳng thắn, không làm bộ.

Đúng khẩu vị, đáng giá gặp gỡ!

"Cái gì? Mãnh ca tới chạy thương(buôn bán)? Không phải nói! Tiểu đệ trong nhà có như vậy vài toà cửa hàng, chỉ cần một câu nói mà thôi!"

"Điểm ấy việc nhỏ, Mãnh ca ngươi muốn nói cảm tạ, chính là chế nhạo chúng ta rồi!"

"Mãnh ca chuyện của ngươi, chính là chuyện chúng ta! Tại Bạch Sa cái này địa phương, ta ca mấy người còn là có điểm gương mặt!"

...

Đoàn người đã quên đi sự tồn tại của Lăng Hạ, có thể kết giao một cao thủ như thế, đoàn người còn có thể ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, không đúng, là thông minh lưu luyến, đây là duyên phận!

Nhìn đám này người càng đàm luận càng hưng phấn, Lăng Hạ bất đắc dĩ đẩy ra đoàn người, nghiêm chỉnh thi lễ: "Mãnh huynh, hôm nay là tiểu muội không đúng, tiểu muội hơi chuẩn bị yến tiệc, coi như hướng Mãnh huynh chịu nhận lỗi, còn thỉnh Mãnh huynh nhận cho!"

Đoàn người thoáng cái an tĩnh lại, lúc nào, đại tỷ đầu hướng người khác nói tạ tội?

Đường Thiên vừa lúc cũng đói bụng, gật đầu: "Hảo! Đoàn người cùng đi!"

"Đó là tất phải a!"

"Đại tỷ đầu, hiện tại tiểu đệ không có công lao cũng có khổ lao oa!"

...

Lăng Hạ gật đầu: "Mọi người cùng đi, các ngươi chờ ta một hồi."

Nàng tiếp theo bay tới trước mặt những người nhận tin đến hỗ trợ, hướng đối phương nói lời cảm tạ. Làm xong cái này tất cả, mới bay đến bên người bọn Đường Thiên.

Phần phật, một đám người vây quanh Đường Thiên, hướng tửu lầu phóng đi.

Bản thân là công tử nhà giàu ai không phóng túng, căn bản là không thể làm được.

Bạch lâu, Bạch Sa tửu lầu cao cấp nhất.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp tiến vào bạch lâu, bọn họ đều là nơi đây khách hang thân thiết, Quản lý tửu điếm vội vàng đi ra đón. Lăng Hạ rất có khả năng đảm nhiệm Bạch Sa thứ năm binh đoàn binh đoàn trưởng, nhân vật như vậy, đương nhiên phải nịnh bợ thật tốt mới đúng. Bạch Sa châu theo đuổi chính là con đường tinh binh, so với Phồn Tinh châu ba mươi sáu cái binh đoàn, chỉ là năm chi binh đoàn, nhìn qua muốn yếu thế rất nhiều.

Nhưng năm chi binh đoàn, đều là tinh nhuệ, trải qua ngàn chọn vạn tuyển mới lưu lại. Bạch Sa châu binh đoàn trưởng, so với Phồn Tinh châu binh đoàn trưởng, quyền thế lớn hơn rất nhiều. Tay cầm thực quyền, năm chi binh đoàn binh đoàn trưởng, đều là một phương chư hầu.

Đối với một rất có khả năng trở thành một phương chư hầu, coi trọng thế nào đều không quá đáng.

Đường Thiên hiếu kỳ nhìn xung quanh, tửu lầu đại sảnh cơ hồ toàn bộ đầy, mê người hương vị, khiến Đường Thiên bao tử càng đói bụng.

Lại bị bọn người kia ngăn lại.

" Đây không phải Lăng tiểu thư sao? Không nghĩ tới tại nơi đây có thể gặp đến Lăng tiểu thư, thực sự là may mắn a." Một vị nam tử cười dài nói, nam tử ước hai mươi bảy hai mươi tám, vóc người khá cao, tướng mạo tuấn nhã, trên mặt treo ôn hòa mỉm cười, trên tay giơ chén rượu, hướng Lăng Hạ thăm hỏi.

Đường Thiên nhíu nhíu trán, khí tức cái này người tỏa ra, hắn không thích.

Lăng Hạ mặt không biểu tình: "Không nghĩ tới Hà đại nhân cũng tại cái này dùng cơm, hạnh ngộ. Lăng Hạ có việc tại thân, tựu không bồi đại nhân, đại nhân thỉnh tự tiện."

Nàng trong giọng nói, không có nửa điểm hạnh ngộ ý tứ.

Hà Anh không có tránh ra con đường, hắn cúi đầu chuyển chén rượu trong tay, nghiền ngẫm nói: "Đem thỉnh không bằng gặp nhau, khó có được gặp đến Lăng tiểu thư, không bằng cùng uống mấy chén? Lăng tiểu thư đối thủ cạnh tranh, nhưng không yếu a, mọi người uống chút rượu, giao lưu một cái cảm tình mà."

Lăng Hạ sắc mặt tái mét, trong lời nói Hà Anh uy hiếp chi ý, rất rõ ràng.

"Cái này người là ai a?" Đường Thiên kều khều bên người một gã quần áo lụa là.

Hà đại nhân nghe vậy, ha hả cười: "Tại hạ Hà Anh. Vị này chính là cao thủ thuyết phục Lăng tiểu thư đi, quả nhiên là thiếu niên anh hùng! Nghe nói bên ngoài hôm nay một vị thần bí cao thủ, khiếp sợ Bạch Sa thành a."

Đối phương âm dương quái khí lời nói nhượng Đường Thiên nhíu nhíu trán, không chút khách khí nói: "Uy, ta đói bụng, nhường một cái!"

Hắn đưa tay liền chuẩn bị đem Hà Anh đẩy đến một bên.

"Làm càn!" Một gã thần sắc nhanh nhẹn dũng mãnh thân hình thấp tráng nam tử, vượt đám người mà ra, che ở trước mặt Hà Anh, híp mắt, lạnh lùng nói: "Dám can đảm đối với đại nhân vô lễ, chán sống rồi!"

"Cái gia hỏa này thì là ai?" Đường Thiên nghiêng đầu hỏi Lăng Hạ.

"Hộ vệ của hắn, họ Hoành tên Sơn, Vĩnh Lâm châu cao thủ..." Lăng Hạ lời nói còn không có nói xong, thấy hoa mắt.

Đường Thiên bàn chân rắn chắc đạp tại trên mặt Hoành Sơn.

Phanh!

Hoành Sơn mở to hai mắt, ngay sau đó, hắn cảm thấy một cổ bài sơn đảo hải lực lượng truyền đến, cả người tựa như bóng cao su bị hung hăng quất bay, bay ngược đi ra ngoài.

Thân thể như tòa núi nhỏ, hung hăng nện tại trên bàn cơm, tức thì bàn ăn tứ phân ngũ liệt, tửu nước vẩy ra. Hoành Sơn ngã vào trong một mảnh đống hỗn độn, đầy mặt tiên huyết, không chút động đậy.

Ai cũng không có nghĩ đến Đường Thiên liền bắt chuyện đều không đánh, tựu trực tiếp động thủ.

Hà Anh sắc mặt tái mét, hắn thân là đệ nhị binh đoàn binh đoàn trưởng, lúc nào có người dám ở trước mặt hắn như thế làm càn?

Không cần hạ lệnh, hộ vệ bên người Hà Anh rống giận hướng Đường Thiên nhào tới.

Lăng Hạ sắc mặt đại biến, hộ vệ bên người Hà Anh, mỗi người đều là một phương cao thủ, cá nhân thực lực cực mạnh mẽ. Đường Thiên đột nhiên xuất thủ, cũng ngoài nàng dự tính, trong nháy mắt, tình huống tựu trở nên cực kỳ không ổn.

Nàng thực ra cũng không muốn đắc tội với Hà Anh, đối phương dù gì cũng là đệ nhị binh đoàn binh đoàn trưởng, dù cho nàng trở thành thứ năm binh đoàn binh đoàn trưởng, xếp hạng cũng tại sau Hà Anh.

Nhưng lúc này Đường Thiên đã động thủ, không cpmf đường lui, nàng cắn răng một cái, liền chuẩn bị xuất thủ.

Đường Thiên động tác so nàng càng nhanh.

Tại trong từ điển của hắn, nhưng cho tới bây giờ không có bốn chữ: hậu phát chế nhân, hắn cho tới bây giờ thờ phụng đều là

—— tiên hạ thủ vi cường!

Huống chi, dám ngăn cản ca ăn cơm, chán sống rồi! (Đúng là chán sống mà, ngăn ta ăn cơm cũng vậy)

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 607: Quyền Của Thiết Thủy

"Có manh mối gì không?"

Tác Bỉ trầm giọng hỏi, tóc y như đám dây thép, lông mày rậm như đao, mặt vuông như dùng dao chém rìu xẻ, môi nở da đen, dù đang ngồi cũng làm người khác cảm thấy vững vàng như quả núi.

Binh đoàn trưởng binh đoàn mạnh nhất Bạch Sa, cũng là phụ tá mà châu chủ tín nhiệm nhất, một trong những người quyền thế nhất Bạch Sa châu.

"Là Liêm Bách Quân." Thủ hạ cung kính bẩm báo: "Bọn thuộc hạ tốn rất nhiều công sức mới mua được tin mật từ hải tặc, bọn chúng biết được tin từ một thuyền tiếp tế. Bọn họ có vài chiến thuyền bị hư hỏng, đang được sửa chữa tại đó, lần này bọn họ chịu tổn thất không nhỏ."

"Liêm Bách Quân?" Tác Bỉ nhíu mày, đa số đám hải tặc đều là ô hợp, kỷ luật lỏng lẻo, không chịu nổi một kích. Nhưng bọn hải tặc tinh nhuệ này lại có kỷ luật rất nghiêm khắc, dù so với quân chính quy cũng không kém hơn chút nào. Hải tặc như vậy không dễ trêu vào, đã là bá chủ trong đám hải tặc.

Hắc Sơn hải tặc do Liêm Bách Quân chỉ huy là một trong số đó.

Tác Bỉ là một trong ít người biết rõ lai lịch của Liêm Bách Quân. Y là một trong ba thiên tài đã tốt nghiệp hệ võ tướng của học viện Thiên Lâm, bất luận là mưu lược hay dũng khí, quả quyết đều làm Tác Bỉ bội phục.

Hắc Sơn hải tặc, từ không đến có, từ khi nhỏ yếu đến khi lớn mạnh đều do một tay vị học đệ này gây dựng. Hơn nữa Hắc Sơn hải tặc tuy là

cướp nhưng không lạm sát người vô tội, có thể thấy vị học đệ này vẫn còn giữ lấy giới hạn làm người.

Thế nhưng, người có thể đẩy lùi học đệ, còn tạo ra tổn thất như thế, trình độ không thể thấp đi.

"Người xuất thủ là ai?" Tác Bỉ hỏi.

"Là một tiểu đội, tất cả có bốn mươi sáu người, kẻ cầm đầu được gọi là Mãnh Nam, bọn họ lên thuyền giữa đường, nghe nói là đến Bạch Sa buôn bán." Tên thủ hạ cung kính nói.

"Buôn bán?" Tác Bỉ cười cười rồi trầm giọng: "Tìm đám người này ngay."

Đùa kiểu gì đây, cho dù là thân chinh y cũng không thể dùng bốn mươi sáu người đẩy lùi được Liêm Bách Quân, kẻ lợi hại như thế mà lại đi buôn?

"Vâng!" Tên thủ hạ vội vàng đáp.

Tác Bỉ gật đầu, căn dặn tiếp: "Chú ý trị an trong thành, gần đây có rất nhiều người ngoài đến, rồng rắn lẫn lộn, mọi người cảnh giác một chút."

"Vâng, đại nhân!"

"Đi đi."

Chờ tên thuộc hạ đi mất, Tác Bỉ trầm ngâm, chuyện này có liên quan tới Liêm Bách Quân, chắc chắn không đơn giản. Y lấy ra thông tin bài, rót năng lượng vào, mấy giây sau, một giọng trầm tĩnh vang lên: "Tác Bỉ học trưởng."

"Bách Quân, vì sao ngươi tập kích Tần Ngữ Nhiên?" Tác Bỉ trầm giọng hỏi.

"Học trưởng hỏi thế là muốn hưng binh vấn tội sao?" Liêm Bách Quân tựa như không ngoài ý muốn, ngữ khí rất bình tĩnh.

"Không, ta chỉ cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế." Tác Bỉ nói.

Liêm Bách Quân lặng lẽ.

"Nếu ta đoán không sai..." Giọng Tác Bỉ vẫn như thường nhưng ánh mắt trở nên lạnh lẽo: "Có người muốn động thủ với Bạch Sa châu?"

"Quả nhiên không hổ là học trưởng." Liêm Bách Quân khen.

"Bọn họ đưa ra điều kiện gì với ngươi?" Tác Bỉ trầm giọng hỏi.

Liêm Bách Quân hơi nghiền ngẫm: "Học trưởng định mua chuộc ta sao?"

"Không sai." Tác Bỉ dứt khoát thừa nhận: "Tại sao lại không chứ? Ta tin tưởng Bạch Sa cũng có thể đưa ra đủ điều kiện. Hơn nữa ta tin rằng so với người khác thì uy tín của bọn ta càng tốt hơn."

Liêm Bách Quân trầm mặc một lúc rồi nói: "Xin lỗi."

Tác Bỉ không tức giận, y gật đầu nói: "A, vậy vấn đề không là phải tiền. Không phải tiền mà lại khiến Bách Quân động lòng, thật thú vị."

"Học trưởng cần cẩn thận." Giọng Liêm Bách Quân trầm tĩnh, không chút gợn sóng.

"Cảm tạ Bách Quân." Tác Bỉ cũng khách khí nói.

Nói chuyện xong, Tác Bỉ lại trở nên trâm tư, trong bóng tối, hai mắt y chớp động quang mang.

Hộ vệ của Hà Anh đều là cường giả phải tốn một đống tiền mới có, không có người nào là vô danh. Bọn họ không giỏi chiến trận, nhưng thực lực cá nhân lại rất mạnh. Cho dù là võ tướng như Hà Anh cũng

khen không dứt lời. Mấy năm nay, bọn họ lấy cho Hà Anh vô số thể diện, làm mấy vị binh đoàn trưởng khác phải ước ao mãi. Lúc cần thiết, bọn họ đảm nhiệm việc tiên phong, lúc đó họ như trọng phủ, không gì có thể cản được, đây cũng là một trong những sát chiêu của binh đoàn số hai.

Bạch Sa là một thị trấn quan trọng, buôn bán phát triển mạnh mẽ, rất nhiều cường giả đến đây tìm vàng.

Tiền bạc, địa vị, quyền lực, không phải cường giả nào cũng thoát được nhu cầu của người thường.

Chết chôn sống nuôi, đám hộ vệ bên người Hà Anh liên tục được đổi mới, thực lực cũng không ngừng được nâng cao. Tại Bạch Sa châu, không ai không biết Phong doanh của binh đoàn số hai.

Ỷ vào sức mạnh của Phong doanh, Hà Anh nhiều năm hoành hành không cố kỵ.

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm mọi người thất kinh.

Đường Thiên không nghĩ nhiều thế, loại hàng chợ như Hà Anh nhìn đã thấy ngứa mắt, trước giờ thần thiếu niên cứ đánh rồi hẵng nói. Suy nghĩ trước hậu quả, rồi nắm bắt điều kiện, thời cơ, loại việc yêu cầu kỹ thuật cao này với thần thiếu niên mà nói, đúng là khó đến mức hắn phải ngước mắt mà trông, à, mà ngước mắt không chắc đã trông được.

Nghĩ lại, hắn lại biết cách dùng đánh nhau để giải quyết vấn đề.

Đường Thiên động thủ trước, cơ hồ bước một bước làm mọi người hoa mắt, hắn đi đến trước mặt một gã đang lao đến hắn.

Tên nam tử này rất vạm vỡ, mặc dù hoảng mà không loạn, vẫn giữ nguyên thế lao tới, hai tay rung lên, nương theo thế tới, thở mạnh một cái, phát ra pháo chùy không chút hoa mỹ.

Ánh sáng đỏ đậm bừng lên trên thân thể gã, ngưng thực như nước thép hòa tan, nhẹ nhàng chuyển động khắp toàn thân gã tựa như áo giáp bằng nước thép. Nhiệt độ trong không khí đột ngột tăng cao, sàn nhà dưới chân gã hóa thành tro, khí thế của gã cũng dâng cao đến cực hạn.

Quyền này đấm ra tựa như đạn pháo bắn khỏi nòng.

Hai mắt Đường Thiên sáng ngời, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người dùng quyền pháp tại Thánh vực.

Hắn cũng vung hữu quyền lên.

Linh diễm quấn quanh nắm tay, xoay tròn rất nhanh, vù vù, càng xoay càng nhanh, hóa thành một vòng xoáy màu xám.

Linh diễm xoắn ốc!

Thiếu niên cũng không bỏ phí thời gian đâu.

Cất bước vọt tới, thân hình như cung, quyền ra như tiễn.

Linh diễm trên nắm tay và năng lượng đỏ đậm trên quyền mang va chạm không chút hoa xảo.

Oanh!

Đường Thiên đạp lui ba bước mới ổn định được thân hình, cánh tay run rẩy bất kham, cơ hồ không giơ lên được, nhưng mặt lại lộ vẻ phấn khích. Thánh giả của Thánh vực, tuy rằng không có hồn thuật tinh xảo nhưng cách sử dụng năng lượng lại trực tiếp hơn, cũng đơn giản thô bạo hơn.

Thiên lộ quyền thánh có kỹ xảo tốt hơn, nhưng năng lượng ẩn chứa trong quyền vừa rồi lại hơn bất kể quyền pháp gì Đường Thiên đã từng thấy.

Tuy thân thể Đường Thiên mạnh mẽ nhưng cũng thấy khó nuốt.

Hắn vừa vung vẩy cánh tay vừa hít hà: "Aaa, tê rần rồi, ai ya, thật lợi hại! Đã tay, quá đã tay luôn!"

Tráng hán gắt gao nhìn hắn, ánh mắt hoang mang, vừa cảnh giác vừa kinh sợ, hồng quang như nước thép quanh thế mà đã mất đi một miếng lớn, từ tay phải đến tận ngực phơi cả ra ngoài.

Đây là quyền kình gì?

Năng lượng của mình lại bị phá hủy! Cưỡng chế phá hủy!

Loại lực lượng cổ quái này như cái dùi, chui vào tay phải gã, thế đi không thể đỡ, nơi nó đi qua, tất cả năng lượng đều bị phá. Càng làm cho gã cảm thấy kinh sợ chính là những nơi năng lượng bị phá hủy giống như đất đai bị thấm độc, năng lượng của bản thân lại không cách nào tiến vào lại.

Gã biết rõ cái này đáng sợ thế nào!

Khí lưu mạnh mẽ khi hai nắm đấm đập vào nhau như một cơn lốc quét qua.

Nhưng mà đám đông cao thủ tại hiện trường cũng không cần ra vẻ gì, chỉ nhẹ tay đưa là những khí lưu loạn xạ kia trở thành vô hình.

Bạch lâu là tửu lâu cao cấp nhất Bạch Sa thị, khách nhân ở đây đều là nhân vật có danh dự, có uy tín ở Bạch Sa châu. Mà giờ vì Tần Ngữ Nhiên, các nhân vật quyền quý nổi tiếng đều dồn dập đổ về Bạch Sa châu cũng làm Bạch lâu ngày nào cũng chật cứng khách.

Lão bản Bạch lâu đương nhiên có người nâng đỡ, nếu là người khác sinh sự đã sớm bị lão ta ném ra ngoài. Nhưng một bên là Lăng Hạ, một bên là Hà Anh, quả thật gã không dám ra mặt. Lăng Hạ sắp nhận chức binh đoàn trưởng binh đoàn số năm, mà Lăng gia đã thâm căn cố đế tại đây. Hà Anh cũng quyền thế ngập trời, lại là người nhỏ nhen, nếu như bị

người này ghi hận thì không chỉ tửu lâu khó buôn bán mà còn có nguy cơ tan cửa nát nhà.

Lai lịch hai bên đều quá lớn, mọi người tại trận đều không dám bước lên ngăn cản.

Một quyền hai người kia liều mạng với nhau lại càng làm mọi người kinh sợ biến sắc.

"Người này là ai? Sao lại mạnh mẽ như thế!" Minh Công mặt vẫn đầy khiếp sợ, bản thân là lão làng ở Bạch Sa, cái ghế châu chủ đang ngồi bây giờ có đóng góp quan trọng của lão. Lão ở Bạch Sa đã lâu, tự nhiên hiểu rõ đám người Phong doanh của Hà Anh, thấy mọi người không biết bèn giải thích: "Quyền thủ kia là Tây Áo."

"Thiết thủy chi quyền Tây Áo!" Có người kinh hô.

Mấy người còn chưa tin thì lúc này cùng sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Bạch Việt trầm giọng: "Người ta đồn rằng quyền mang của Tây Áo ngưng thực như nước thép đỏ hồng, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền."

Minh Công gật đầu khen: "Quyền mang Tây Áo tu luyện ra quả thực đã mở ra con đường mới, lúc đầu hắn tu luyện trong dung nham núi lửa, sau lại tu luyện trong nước thép nóng chảy mới đến đại thành, rồi mới có danh xưng "một quyền đốt mười bốn châu". Hắn chắc chắn nằm trong top năm danh tướng Phong doanh, không ngờ lại rơi vào hạ phong. Lão phu rất hiếu kỳ, người này là ai?"

Bạch Hiểu trợn mắt há hốc mồm, danh tiếng Tây Áo không bằng hắn, nhưng thực lực tuyệt đối không kém hơn bao nhiêu. Tây Áo leo từng bước từng bước từ tầng thấp nhất lên, danh xưng "nhất quyền đốt mười bốn châu" là sự tích hắn dành ba năm khiêu chiến cao thủ mười bốn châu, chấn động một thời.

Ấy vậy mà Tây Áo lại đang ở thế hạ phong!

Bạch Hiểu không tin được vào mắt mình. Dù cho Đường Thiên đang vung tay miệng lầm bầm như ngớ ngẩn, không có tí phong phạm cao thủ nào, nhưng nhìn Tây Áo thì mắt hắn vẫn dại ra, áo giáp năng lượng như nước thép bị cắn mất một miếng to.

Dù cho Tây Áo vẫn giữ được trấn định, nhưng ngươi hơi có nhãn lực đều thấy rõ Tây Áo rơi xuống hạ phong.

Nghe thấy Minh Công hỏi "Người này là ai", hắn mới phản ứng, đang định trả lời thì Đường Thiên đã kêu oa oa, lao về phía Tây Áo.

"Đến nữa đi!"

Đường Thiên gào to, toàn trường đều nghe rõ.

Ánh mắt Tây Áo hơi lộ ra sự sợ hãi, nhưng đúng lúc này, một âm thanh hừ lạnh từ phía sau truyền đến: "Không biết sống chết!"

Gánh nặng trong lòng Tây Áo liền được giải phóng, hắn biết rõ thực lực của bạn mình, lập tức nghiêng người nhường lối, một đạo kiếm quang lướt sát thân thể hắn, lao thẳng về phía Đường Thiên.

Kiếm mang màu bạc bập bùng giữa không trung, trong nháy mắt, kiếm ý lạnh ngắt bao trùm Đường Thiên.

Khí tức vừa quen thuộc vừa xa lạ làm lông tơ trên người Đường Thiên dựng cả lên, pháp tắc!

Kiếm này lại có vị đạo của pháp tắc.

Con ngươi Đường Thiên co lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 608: Ngân Dực Kiếm Khách

Pháp tắc!

Đường Thiên kinh hãi.

Kiếm quang kia tuy không chói mắt, nhưng một kiếm này chém ra, toàn bộ người trong đại sảnh đều biến sắc. Thánh giả không đủ thực lực không biết nó gọi là gì, mà chỉ cảm thấy tâm thần bị kiếm này thu hút cả tâm hồn, thân thể cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, không có tí sức chống cự nào.

Mà những kẻ biết nhìn hàng cũng không thể giữ nổi trấn định, bật cả dậy.

Bên phía Hà Anh thế mà có kiếm khách lĩnh ngộ ra pháp tắc!

Kẻ vốn tưởng mình rất hiểu Hà Anh như Minh công mà lúc này cũng đầy vẻ khiếp sợ. Lĩnh ngộ pháp tắc, dù ở bất kỳ lĩnh vực nào, đều có nghĩa là đã đăng đường nhập thất.

Thánh giả bạch ngân có cột mốc là năng biến, nó biểu thị khả năng vận dụng năng lượng đến đâu. Nhưng thánh giả lại có một cột mốc khác biểu thị tạo nghệ thâm hậu trong lĩnh vực của mình, đấy là pháp tắc.

Đường Thiên cũng giật nảy mình.

Hắn hiểu rõ độ khó khi lĩnh ngộ pháp tắc tại thánh vực lớn hơn Thiên lộ rất nhiều. Năng lượng ở thánh vực quá nhiều, tựa như tuyết đọng dày đặc, chôn giấu pháp tắc rất sâu. Những người có thể lĩnh ngộ pháp tắc trong thánh vực đều là nhân vật rất lợi hại!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là vị thánh giả lĩnh ngộ pháp tắc đầu tiên Đường Thiên gặp tại Thánh vực.

Kiếm quang màu bạc mang theo cảm giác lành lạnh như gió thu thổi qua, đại sảnh vừa bị Thiết thủy chi quyền của Tây Áo hun nóng như hỏa lò, nay trở nên mát rượi như trời thu.

Con ngươi co lại, Đường Thiên lập tức trấn định, xông tới.

Người khác có thể kính nể pháp tắc, nhưng với Đường Thiên thì nó lại là thứ cực kỳ quen thuộc. Tỉnh Hào, Hạc, Lăng Húc, ai cũng đã lĩnh ngộ pháp tắc, tại Thiên lộ, lĩnh ngộ pháp tắc là điều kiện cần để phong thánh.

Dù cho tại Thánh vực, pháp tắc biểu hiện ra uy lực cực lớn, nhưng pháp tắc vẫn là pháp tắc.

Đột nhiên, Đường Thiên tìm ra một ưu thế khác của Thiên lộ, chính là pháp tắc!

Thế nhưng, giờ không là lúc nghĩ mấy cái này.

Đường Thiên hít sâu một hơi, đối mặt với kiếm mang màu bạc đang bay đến, chân hơi nghiêng, hai tay xòe ra, linh diễm màu xám quấn quanh cánh tay, bò lên cả mười ngón tay.

Thần tình nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén chớp động.

Mười ngón xuất ra, một đám hoa lửa nở ra theo đầu ngón tay Đường Thiên. Trong nháy mắt, không khí như bị đốt cháy, đùng đùng đoàng đoàng, vô số đốm lửa tung tóe, chậm rãi bồng bềnh, bay lượn trong không trung, giống như đom đóm mùa hè, như mộng như ảo, phủ đầy cả đại sảnh.

Đây là cái gì?

Nếu nói pháp tắc trong kiếm quang màu bạc làm người ta sợ hãi, thì vũ kỹ kỳ lạ kia lại làm mọi người đắm chìm trong đó. Bọn họ chưa bao giờ thấy vũ kỹ tinh tế như thế?

Mỹ lệ như tác phẩm nghệ thuật.

Khuôn mặt Bạch Hiểu như vừa gặp quỷ, nếu không tận mắt nhìn thấy, đánh chết hắn ta cũng không tin vũ kỹ đẹp long lanh, tinh tế làm người ta phát bực kia lại xuất ra từ tay Mãnh Nam.

Thằng đần này không phải đống thịt kêu ma gọi quỷ, mồm như bồn máu, toàn thân gân xanh vạm vỡ, hùng hục như trâu, đi một bước là đất rung núi chuyển sao?

Đường Thiên bên trong trường đấu không có tí dữ tợn nào, cũng không gào thét, thần tình lãnh đạm, lại cẩn thận tỉ mỉ, bình tĩnh như nước, cứ như vừa đổi một người khác vào đấy.

Ẩn dưới vẻ mỹ lệ của đám đom đóm bay lượn đầy trời đấy là sát cơ trí mạng.

Bạch Việt nhìn chằm chằm đám sáng bập bềnh trước mặt. Chúng chỉ bé như hạt đậu, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, cũng không có ánh sáng hay nhiệt độ làm người khác ngạc nhiên gì cả.

Nhưng sắc mặt Bạch Việt vô thức tái đi, trong đám sáng nhu hòa ấy, y ngửi được hơi hướm năng biến.

Năng biến, là tiêu chí của thánh giả bạch ngân.

Không chỉ mỗi Bạch Việt tái mặt, con mắt Hà Anh cũng mang vẻ kinh sợ. Tuy Hà Anh ương ngạnh, nhưng thực lực của y thì không phải bàn cãi, y chính là cảnh giới bạch ngân.

Võ tướng cảnh giới bạch ngân, có năng lực chỉ huy xuất sắc, như vậy có thể tăng thực lực binh đoàn lên rất nhiều.

Mà thánh giả bạch ngân chính là cỗ máy giết chóc đáng sợ, bọn họ cực kỳ nguy hiểm, là thanh đao sắc bén nhất.

Đom đóm đầy trời vù vù bay về phía kiếm mang màu bạc, vô số quang ngân sáng bừng trong không trung, đom đóm như mưa như tuyết, quang ngân như tơ như dệt, ánh sáng rực rỡ mê ly và mỹ lệ.

*quang ngân: vệt sáng như kiểu vệt đao í

Cơn mưa ánh sáng chìm vào trong kiếm mang, kiếm mang ông ông nho nhỏ, tựa như dã thú kiệt ngạo bị chọc giận, phát ra tiếng rít phẫn nộ. Đom đóm lại không hề cử động, vẫn bay lượn ưu nhã, nhưng vẫn đánh về kiếm mang liên tục.

Trong tiếng ông ông khiến người khác run sợ đấy, kiếm mang tan rã thấy rõ, chỉ còn lại một đám quang ngân nhàn nhạt bé xíu, giãy dụa trong không trung.

Càng giãy dụa, nó càng lôi kéo thêm đom đóm đến, con trước ngã con sau lên, bùm, nó nổ tung thành một gợn sóng vô hình, tan biến trong không khí.

Trong đại sảnh chỉ còn lại đám đom đóm chậm rãi bồng bềnh, không có chút xíu hơi hám khói lửa.

Một nam tử cao lớn, tướng mạo tuấn dật xuất trần rẽ đám đông bước ra, nhẹ giọng hỏi: "Tại hạ Kiều Diệc An, xin hỏi đại danh của các hạ?"

Đại sảnh lại rộ lên tiếng ồn, mọi người đều chấn động, Ngân dực kiếm khách!

Ngân dực kiếm khách Kiều Diệc An!

Lăng Hạ hơi biến sắc, nàng không nghĩ Hà Anh có thể mời chào được Ngân dực kiếm khách. Ngân dực kiếm khách là một trong những kiếm khách trứ danh của Nam vực, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, ba mươi tuổi

bước vào cảnh giới bạch ngân, giờ gã mới ba mươi lăm tuổi, đúng là lúc đỉnh cao.

Đã có nhiều kinh nghiệm bị sốc, hầu hết những đại gia bừng tỉnh. Lúc trước mọi người còn đang đoán già đoán non xem kiếm khách nào mà lợi hại thế, nhưng không ai nghĩ tới Kiều Diệc An.

Chặn đứng kiếm của Kiều Diệc An, đám đông phải nhìn Đường Thiên với ánh mắt khác hẳn.

"Ta tên là Mãnh Nam!" Đường Thiên thuận miệng nói, hắn hơi nóng lòng muốn thử: "Này, đánh nữa hay thôi đây?"

Tuy rằng không biết Kiều Diệc An là thần thánh phương nào, nhưng hắn có thể cảm thụ rõ ràng, nhát kiếm vừa nãy của đối phương cũng chỉ là hời hợt, chưa xuất ra toàn lực. Chiến ý Đường Thiên đang mạnh, chưa muốn dừng tay lúc này.

Kiều Diệc An ngẩn ra, rồi cười tự giễu: "Không đánh không quen, hôm nay gặp Mãnh huynh thật là may mắn. Đây không phải là nơi tốt để luận bàn, chi bằng tương tai chúng ta tái chiến? Nếu không lại làm mọi người mất đi hứng thú."

Đường Thiên nghĩ một chút, cũng phải, đánh nhau chỗ này hơi bó tay bó chân, còn phải lo lắng chuyện làm hỏng tửu lâu. Then chốt là chiến ý vừa giảm thì cảm giác bụng đói meo đã ập đến như sét đánh vang trời, làm tay chân hắn nhũn cả ra.

Hắn gian nan nuốt nước bọt: "Tốt! Ăn cơm đã!"

Bạch Hiểu giơ cao tay, hô to: "Mãnh huynh!"

Đường Thiên nhìn về phía tiếng gọi, hai mắt sáng ngời: "A ha, Tiểu Bạch!"

Tiểu Bạch...

Bỗng nhiên Bạch Hiểu thấy cực kỳ hối hận, sao mình lại thuận mồm gọi tên kia chứ, ánh mắt mọi người trong sảnh đều quét cả lên người hắn. Không ít nữ khách che miệng cười khúc khích, công tử Bạch Hiểu phong lưu tiêu sái như vậy, thế mà bị gọi thành Tiểu Bạch, không khác gì tiểu sủng vật trong nhà.

Lăng Hạ nhìn thấy bàn Bạch Hiểu đang ngồi, vội vàng đi đến, hành lễ với từng người: "Minh công, Bạch tướng quân, Hiểu công tử."

Đám quần là áo lụa phía sau nàng đều im như tờ, hành lễ theo đúng quy củ.

Đường Thiên thấy bàn đầy thức ăn, tay chân hắn đã nhũn ra vì đói, hô luôn: "Tiểu Bạch, ta ăn trước nhé, chết đói rồi!"

Nói xong, không hề khách khí ngồi xuống cắm mặt ăn.

Hành động của Đường Thiên lại một lần nữa làm mọi người chết đứng, đám quần là áo lượt kia chỉ thiếu tí nữa là lôi Đường Thiên lên đỉnh cao sùng bái, đại ca à, rốt cuộc ngươi mạnh mẽ đến mức nào vậy, ngươi có biết những ai đang ngồi bàn này không?

Lăng Hạ cũng hơi tái mặt, Minh công coi trọng quy củ lễ nghĩa cấp bậc nhất, mấy nhi tử của châu chủ cũng không có người nào dám suồng sã trước mặt ông. Mà Bạch Việt tướng quân cũng là chư hầu một phương, không phải mấy chi binh đoàn ở Bạch Sa có thể so sánh được. Với thực lực của Bạch gia, dù bọn họ đi tới bất kỳ chỗ nào cũng được tôn làm khách quý.

"Đúng là tuổi ăn tuổi lớn, ăn nhiều chút đi!" Mặt Minh công đầy nét tươi cười, hòa ái dễ gần, quay mặt gọi: "Tiểu nhị, mang thêm thịt lên đi!"

Bộ mặt tươi cười ấy làm hai mắt Lăng Hạ suýt rơi xuống đất, đám quần áo lượt là phía sau nàng mặt ai cũng như thấy quỷ.

Mồm Đường Thiên đang nhét đầy đủ thứ, phát ra âm thanh ngồm ngoàm không biết gọi là gì.

"Người là sắt, cơm là thép, ăn cơm thiện nghệ như thế, vừa nhìn đã thấy là nam tử chân chính!" Bạch Việt khen.

Bạch Hiểu im lặng, mấy vị biểu ca của mình mà nghe được cha bọn hắn nói thế, nhất định sẽ thổ huyết ngay.

"Rốt cuộc ngươi đói đến mức nào thế." Bạch Hiểu tiện tay rót cho Đường Thiên chén nước: "Mới hai ngày không gặp, ngươi đã chật vật như thế, nếu Ngữ Nhiên nhìn thấy lại mắng ta rồi."

"Ngoàm ngoàm ngoàm!" Đường Thiên vẫn cắm mặt xuống mâm.

Hai ngày không gặp...

Thần sắc Minh công khẽ động, kinh ngạc hỏi: "Lẽ nào các ngươi đi cùng thuyền? Chẳng lẽ người đẩy lùi hải tặc trong lời đồn là vị Mãnh tiểu huynh đệ này."

"Minh công mắt sáng như đuốc!" Bạch Hiểu vỗ tay khen: "Mãnh huynh thân thủ phi phàm, thuộc hạ của hắn không ai không phải là nam tử mấy một địch trăm. Nếu lần này không có Mãnh huynh tương trợ, ta và Ngữ Nhiên đã gặp nguy hiểm rồi."

"Ngoàm ngoàm ngoàm!" Đường Thiên tiếp tục ăn.

Bạch Việt động dung: "Lấy bốn mươi sáu người đẩy lùi đám hải tặc có mười chiến thuyền và một chiến hạm, thực không thể tưởng tượng nổi. Cho dù tại hạ tự mình chỉ huy, cũng không dám chắc có thể thắng."

"Ngoàm ngoàm ngoàm!" Đương Thiên không hề có ý định dừng lại, vẫn cắm mặt ăn lấy ăn để.

Nhưng lúc này, mấy người Hà Anh, Kiều Diệc An bưng chén rượu đi lại.

"Không nghĩ tới Minh công và Bạch tướng quân lại ở đây, thực sự là quấy rầy nhã hứng của hai vị. Hà Anh xin hướng hai vị bồi tội."

Minh công cười nói: "Hà tướng quân nói gì vậy, có thể tận mắt thấy trận đánh đặc sắc thế, là bọn ta kiếm lời rồi."

Bạch Việt cũng cười nói: "Đúng vậy, chỉ riêng cuộc chiến ban nãy đã làm chuyến đi này không tệ rồi."

Mọi người từ từ đàm đạo, chỉ mỗi Đường Thiên vẫn hùng hục ăn, mọi người cũng làm như quên mất hắn, không ai hỏi gì hắn cả.

Hà Anh cùng Kiều Diệc An quay trở lại bàn mình, sắc mặt sầm hẳn xuống.

"Thực lực hắn thế nào? Ngươi có nắm chắc?" Hà Anh thấp giọng hỏi.

"Thực lực không mạnh lắm, nhưng có nhiều điểm cổ quái. Rõ ràng chỉ vừa mới chạm đến ngưỡng bạch ngân cảnh, nhưng lộ số chiêu thức lại khá lạ, tinh tế mà biến hóa phong phú. Điểm làm thuộc hạ khó hiểu nhất là khi hắn chiến đấu lại không có năng lượng ba động. Thuộc hạ vừa kiểm tra thương thế của Tây Áo, loại lửa xám này thâm độc vô cùng, có khả năng mài mòn năng lượng cực mạnh, không biết Hứa ý sinh có biện pháp trị không. Loại hôi diễm không biết tên này mới là nguy hiểm nhất." Kiều Diệc An cười khổ nói.

Hứa y sinh là bác sĩ giỏi nhất binh đoàn số hai, y thuật của ông cực kỳ cao siêu.

"Ăn mòn năng lượng?" Hà Anh cả kinh, y là bạch ngân võ tướng nên bản thân hiểu rõ, ăn mòn năng lượng sẽ mang lại tổn thương lớn thế nào cho thánh giả. Tổn thương như thế rất khó hồi phục, y chưa từng nghe nói có ai hay võ kỹ nào có khả năng ăn mòn năng lượng.

Thần tình y trở nên buồn bã thất thường.

Y bỗng có dự cảm, thằng đần kia chính là đại phiền toái.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 609: Hắc Kim Giao Dịch

Chỉ sau một đêm, tin tức về cuộc chiến tại Bạch Lâu đã lan ra khắp thành Bạch Sa.

Hà Anh chiêu mộ được Ngân Dực kiếm khách Kiều Diệc An về dưới trướng làm danh vọng tăng lên nhiều. Đồng thời Mãnh Nam vừa có thể làm trọng thương Thiết Thủy chi quyền Tây Áo, lại ngăn được một kiếm của Kiều Diệc An làm Lăng Hạ, kẻ sắp đảm nhiệm chức vị Binh đoàn trưởng Binh đoàn số năm càng thêm uy vọng.

Trong lúc nhất thời, mạch nước ngầm tại thành Bạch Sa khuấy động mãnh liệt.

Trên sân huấn luyện, Đường Thiên mồ hôi đầm đìa, mắt nhìn thẳng phía trước, từ từ thu lại nắm đấm.

Bạch Hiểu, Bạch Việt và Tần Ngữ Nhiên đều hiểu ý, không ai liên tiếng quấy rầy hắn cả.

Trong mắt Tần Ngữ Nhiên hoàn toàn là sự thưởng thức mị lực khôn cùng của một nam nhân khi tập trung cao độ, thân thể của Đường Thiên lại cường tráng, lúc này lấm tấm mồ hôi, càng toát lên vẻ đẹp mạnh mẽ. Còn Bạch Hiểu thì cảm khái và bội phục, y không ngờ gia hỏa này lại chăm chỉ như thế, bất kỳ lúc nào y tới tìm cũng thấy hắn đang hăng say luyện tập, giống như chưa bao giờ biết mệt mỏi. Bạch Việt lại đơn thuần hiếu kỳ mà thôi, gã nhìn cách Đường Thiên tu luyện, không khỏi dậy lên chút nghi ngờ, bởi theo gã thấy thì những chiêu thức mà Đường Thiên tu luyện chỉ là cơ sở, hoàn toàn không thấy cái gì gọi là ly kỳ cả. Nếu là người khác tu luyện, chắc gã sẽ chỉ cười nhạt, thế nhưng đối phương lại

là một cường giả có thể làm Tây Áo bị trọng thương, chống lại Kiều Diệc An thì nhất định là do gã không hiểu kỹ mà thôi.

Vù vù vù, Đường Thiên kết thúc động tác sau cùng, mệt tới mức sắp thoát lực tới nơi. Tuy rằng vũ kỹ cơ sở của hắn không tiêu hao nhiều thể lực lắm, nhưng việc khống chế linh diễm lại cực kỳ tốn thể lực và tinh thần.

"Sao mới sáng sớm mà mọi người đã tới vậy?" Đường Thiên uể oải hỏi.

Tần Ngữ Nhiên cười: "Ngữ Nhiên đã nghe sự tích quang vinh của Mãnh đại ca tối qua tới mức lỗ tai sắp chai ra rồi, nhưng tiếc là không được tận mắt chứng kiến, nên đành phải tới từ sớm để chúc mừng Mãnh đại ca!"

"Ha ha ha ha! Thế à? Mọi người đều biết rồi à? Ta lợi hại chứ?" Vừa nghe thế, Đường Thiên đã hào hứng trả lời, nhưng vừa nói xong hắn đã chép miệng lẩm bẩm: "Tiếc là chỉ đánh được một chiêu với Kiều Diệc An. Gã khốn này còn mạnh hơn ta, nhưng ta đã nghĩ ra cách đối phó với hắn rồi."

Bên kia, Bạch Hiểu và Bạch Việt liếc nhau, không nhịn được sự sợ hãi.

Đôi mắt Tần Ngữ Nhiên sáng lên: "Ta biết nhất định Mãnh đại ca sẽ có biện pháp mà!"

"Đương nhiên!" Đường Thiên chẳng thèm khiêm tốn, đắc ý tới mức lỗ mũi sắp nghếch lên tận trời, hắn quay mặt sang hỏi Bạch Hiểu: "Thế còn Tiểu Bạch đến đây vì chuyện gì?"

Bạch Hiểu sờ mũi: "Ta tới vì Băng Lam chi thương, nghe nói ngươi bán cho Từ Ký rất nhiều nên ta thấy lo lắng nên mới tới. Từ Ký quá mạnh mẽ, ta kém hơn hắn một chút nên cũng không dám yêu cầu cao,

người khác ăn thịt còn ta chỉ húp canh cũng được. Ngươi bán cho ta một chút nhé!"

"Không thành vấn đề!" Đường Thiên vui vẻ nói: "Ngươi muốn lấy bao nhiêu?"

"Không cần nhiều, cứ bốn tỷ vân tệ là được." Bạch Hiểu nghiêm mặt.

"Năm trăm cân ư? Được!"

Đường Thiên đồng ý ngay làm Bạch Hiểu cảm giác không tin được lỗ tai của mình. Gã chỉ nghe một tiếng "Phanh" vang lên, một bó Băng Lam chi thương to bay vèo xuống trước mặt Bạch Hiểu. Đường Thiên khí phách nói: "Ngươi đếm đi."

Bạch Hiểu trợn mắt nhìn, một lát sau mới cười khổ nói: "Quả nhiên khi cần dùng đến tiền mới hận là quá ít."

Bạch Việt chỉ nhìn qua một cái rồi quay đi. Gã thấy hứng thú với vấn đề khác hơn, bèn ôn hòa hỏi: "Tiểu Mãnh à, vừa nãy ta nhìn ngươi tu luyện, tất cả đều là các chiêu thức cơ bản. Bá bá đầu óc hồ đồ, ngươi hãy nói về đạo lý của chuyện này được không?"

Tần Ngữ Nhiên nghe thế thì ngạc nhiên vô cùng, Bạch Việt là ai chứ? Rõ ràng là một danh tướng nổi tiếng!

Thế mà y lại đi hỏi Mãnh đại ca về vấn đề tu luyện!

Còn Đường Thiên lại chẳng thấy có gì lạ, hắn trả lời rất hiển nhiên: "Bởi gì chúng đơn giản đấy!"

"Đơn giản?" Bạch Việt sửng sốt: "Nhưng ngươi không thấy uy lực của chúng quá nhỏ à?"

"Uy lực nhỏ?" Đường Thiên liếc mắt nhìn Bạch Việt, lắc đầu: "Đâu phải cứ đơn giản là uy lực nhỏ chứ?"

Đơn giản nhưng uy lực lại không nhỏ ư?

Bạch Việt nghe thế thì sững sờ, y định phản bác nhưng lại cảm thấy những lời này có ý gì đó. Thế nên trong lúc nhất thời, y cứ ngơ ngác đứng như vậy một hồi.

Bạch Hiểu chọn xong rồi mới lưu luyến nhìn số Băng Lam chi thương còn lại.

Đường Thiên thấy vẻ mặt tiếc nuối của Bạch Hiểu, chỉ cười ha ha, tay đẩy số Băng Lam chi thương còn lại tới trước mặt Bạch Hiểu: "Đây, tất cả đều cho ngươi!"

Mọi người đều bị hành động của Đường Thiên làm giật nảy mình, nửa bó còn lại cũng phải bốn năm trăm cân mà...

Bạch Hiểu ngẩng phắt lên. Chỉ thấy đôi mắt Đường Thiên vô cùng chân thành nhìn y. Y nhìn Đường Thiên vài giây rồi cười: "Ta sẽ không khách khí với đám giàu có đâu."

Nói xong, gã cất cả bó Băng Lam chi thương vào túi.

Đường Thiên cũng cười, vẻ mặt vẫn như cũ. Tính cách của tên Tiểu Bạch này cũng tạm được, còn Băng Lam chi thương thì không là vấn đề, bởi hắn có nhiều lắm rồi.

Tần Ngữ Nhiên cũng bị Đường Thiên làm hoảng sợ, kể cả kẻ từng trải sự đời như Bạch Việt cũng giật mình. Y nhìn chằm chằm Đường Thiên, nhưng lại chẳng thấy chút miễn cưỡng nào, không khỏi thầm than, một người tiện tay quẳng bốn tỷ đi mà không thèm chớp mắt, phong thái này quả không phải ai cũng có.

Nhưng đúng lúc này, chợt Hán Sâm vào thông báo: "Đại nhân, Từ lão bản tới."

Từ Tấn đi vào, thấy đám người Tần Ngữ Nhiên đứng đó thì cảm thấy bất ngờ: "Không ngờ lại có thể gặp Ngữ Nhiên tiểu thư, Bạch tướng

quân và Bạch công tử, tại hạ Từ Ký Từ Tấn, kính chào chư vị."

Từ Ký là một trong số vũ khí thương* nổi tiếng trong thiên hạ, thế lực to lớn, người thường có thể không biết nhưng đám Bạch Việt thì đương nhiên đã từng nghe tiếng.

*tay lái súng

Vốn dĩ Từ Tấn đang đoán già đoán non về thân phận của Đường Thiên, nhưng khi thấy đám người Tần Ngữ Nhiên vẫn không khỏi giật mình. Tiểu thư Ngữ Nhiên nổi tiếng kiêu ngạo, rất ít khi thấy nàng tỏ vẻ kính trọng như thế với ai, còn thế lực Bạch gia bên kia cũng chẳng thua Từ gia bọn họ bao nhiêu.

Từ Tấn gã chỉ là một chưởng quỹ nho nhỏ của phân nhánh Bạch Sa, còn Bạch Việt là võ tướng đệ nhất của Bạch gia, thế nên trước mặt Bạch Việt, gã chỉ có thể hành lễ vãn bối.

Chào hỏi xong, Từ Tấn nói với Đường Thiên: "Mãnh tiên sinh, tại hạ tới vì hắc kim. Tệ điếm mong rằng có thể mua hắc kim đồng thời mong muốn Mãnh tiên sinh trở thành nhà cung cấp ổn định loại nguyên liệu này, dù là bao nhiêu chúng ta cũng mua."

"Ồ, vật mà có thể lọt vào mắt Từ Ký thì không thể coi thường được, không biết có thể cho ta xem không?" Bạch Việt hiếu kỳ hỏi.

Thực ra khi thấy nhóm người Bạch Việt, Từ Tấn đã biết hôm nay mình có nguy cơ mua bán không thuận lợi. Mặc dù hắc kim là đồ tốt, thế nhưng Từ Tấn lại là thương nhân, đương nhiên muốn mua thấp bán cao. Lần trước gã dò ý Đường Thiên thì có vẻ đối phương vẫn chưa biết giá trị chân chính của hắc kim.

Đường Thiên đưa một khối hắc kim cho Bạch Việt.

Bạch Việt nhận hắc kim, xem xét một cách tỉ mỉ, sắc mặt không chút biến hóa, nhưng khi y vừa đưa chút năng lượng vào thì chợt biến sắc.

Mãi nửa phút sau, y mới bình tĩnh nói: "Thứ tốt! Nếu ta không đoán sai thì nó có thể nhận được một lượng năng lượng khá lớn."

Từ Tấn nghe vậy không khỏi cảm thán một tiếng. Gã xác định chuyến đi này của mình thất bại rồi. Song gã vẫn thấy bội phục Bạch Việt, điều vừa rồi gã phải mất bao công sức trong phòng thí nghiệm mới biết được, còn Bạch Việt thì chỉ qua loa một lúc cũng phát hiện ra, phần kinh nghiệm và ánh mắt này quả là không phải ai cũng có.

"Tướng quân tuệ nhãn như đuốc!" Từ Tấn đành kiên trì nói: "Qua sự kiểm tra và đo lường của chúng ta, nó có khả năng chịu tải còn mạnh hơn đá hoa cương, nhưng hơi kém hơn năng ngọc!"

Bạch Việt giật mình, đôi mắt sáng lên, y nói nhanh: "Những... hắc kim này chúng ta bao hết!"

Từ Tấn không chút thoái nhượng: "Sao ngài có thể cậy già bắt nạt trẻ như vậy? Việc đoạt đồ trong bát vãn bối này không phải phong cách mà một trưởng bối nên có!"

"Trong bát ngươi ư? Trong bát ngươi từ khi nào?" Bạch Việt lắc đầu.

Từ Tấn lạnh lùng: "Ý của ngài là gì?"

Bên kia, Đường Thiên ngơ ngác nhìn vẻ giương cung bạt kiếm của hai người.

Bạch Hiểu thấy vậy vội giải thích: "Vật có thể thừa nhận càng nhiều năng lượng thì càng thích hợp chế tác vũ khí chiến hạm. Mà thứ quý nhất trên chiến hạm là vũ khí, mà năng ngọc lại là loại tài liệu tốt nhất để chế tác vũ khí chiến hạm cấp bạch ngân, song giá cả lại quá đắt, mỗi mét khối tới tận hơn năm trăm triệu, mà sản lượng lại ít. Một chiếc chiến hạm chứa nhiều vũ khí như thế cơ mà, xem ra lần này ngươi kiếm lớn rồi."

Đường Thiên tỏ vẻ đã hiểu: "Thế rốt cuộc cái này giá bao nhiêu?"

Từ Tấn nói nhanh: "Từ Ký đồng ý lấy giá mỗi khối là ba trăm triệu, có bao nhiêu mua bấy nhiêu. Bạch tướng quân, theo vãn bối thì ngài không có nhiều tiền như vậy."

Bạch Việt vẫn cười: "Đúng thế, nhưng giao tình giữa tiểu Mãnh và tiểu Bạch đâu thể lấy tiền ra đong đếm được?"

Từ Tấn tái mặt.

Vừa nói tới đây, chợt Bạch Việt đổi hướng: "Muốn ta buông tha cho việc mua bán này cũng dễ thôi, vốn dĩ Bạch gia chúng ta không có nhiều hứng thú lắm với việc chế tạo vũ khí. Thế nên chỉ cần Từ Ký có thể bán chiến hạm hắc kim với giá ưu đãi cho chúng ta thì ta sẽ cân nhắc."

Từ Tấn nói ngay: "Giảm giá còn tám mươi lăm phần trăm."

Bạch Việt lạnh lùng cười: "Tiểu Từ không có thành ý rồi. Lợi nhuận chế tạo vũ khí đâu có ít như vậy chứ?"

"Tám mươi phần trăm!" Từ Tấn đau lòng nói.

Bạch Việt vẫn cười: "Bạch gia có thể đảm bảo những chiến hạm hắc kim được mua từ Từ gia sẽ chỉ để dùng, không bán lại."

"Bảy mươi lăm phần trăm!" Từ Tấn cắn răng.

Bạch Việt lắc đầu: "Lấy năm phần trăm, hàng năm số bán ra phải để cho Bạch giá trên một tỷ chiếc và năm trăm tỷ vũ khí chiến hạm."

Từ Tấn suýt nữa không kìm được chửi bậy: "Ta muốn độc quyền thu mua!"

"Được!" Bạch Việt cười gian, quay sang nói với Đường Thiên: "Bán cho Từ Ký cũng tốt, đỡ phiền phức, mà giá cả cũng tốt nữa. Ngươi cứ cho họ tự tới vận chuyển là được. À, có yêu cầu gì cứ nói, Từ Ký không gì không có."

Từ Tấn nghe thế, thiếu chút nữa đã xông tới tẩn cho lão già này một quyền, vụ mua bán này gã đã lỗ rất nặng rồi.

Còn Bạch Việt thì thấy dễ chịu vô cùng. Lần này đi quả là may mắn, không làm gì mà có nhiều ích lợi tới vậy. Mà mấu chốt là lão còn giúp Đường Thiên một việc lớn. Vừa nãy lão đã cầm đi bốn mươi tỷ Băng lam chi thương, phần nhân tình này không nhỏ, nên lão mới giúp Đường Thiên một chút. Lão muốn Đường Thiên kiếm được thật nhiều nên mới nói mấy câu cảnh tỉnh hắn.

"Cái gì cũng mua được ư?" Đường Thiên hiếu kỳ nói.

"Chắc thế!" Bạch Việt cười.

Từ Tấn chửi thầm trong bụng, gã không hề muốn làm khó bản thân, song hắc kim quá quan trọng với Từ Ký, là thứ buộc phải có, nên gã đành trả lời: "Chỉ cần Từ Ký làm được!"

Đường Thiên nghe thế, đôi mắt sáng lên: "Ta muốn mua binh đoàn! Một binh đoàn hoàn chỉnh!"

Mọi người giật mình!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 610: Thổ Hào Mua Binh Đoàn

Chẳng ai ngờ tới chuyện Đường Thiên muốn mua binh đoàn, trước giờ bọn họ còn chưa nghe nói có người mua binh đoàn.

Ngay cả kẻ luôn bình tĩnh như Từ Tấn cũng phải cười khổ: "Mãnh tiên sinh làm khó ta rồi, ta chưa từng nghe thấy chuyện có thể mua binh đoàn."

Bạch Việt vuốt cằm lẩm bẩm: "Ồ, ý nghĩ này của ngươi tuy hơi khó thực hiện nhưng vẫn là một ý kiến thông minh. Ngươi nắm giữ nhiều thứ như vậy, không có binh đoàn đúng là không được."

Nụ cười trên mặt Từ Tấn càng khó coi hơn: "Nếu Mãnh tiên sinh muốn thứ gì như vũ khí chẳng hạn, thì dù có là cấp Hoàng Kim, ta cũng có cách. Nhưng ngài muốn binh đoàn..."

"Không được ư?" Đường Thiên thấy thất vọng. Ý nghĩ này của hắn vốn chỉ vừa mới nghĩ ra, song hiện giờ thứ hắn thiếu nhất không phải vũ khí, không phải tiền bạc mà là thiếu người. Nguồn gốc của hương đoàn Bảo Quang quá kém, mà quỷ kỵ U Châu mà Thạch Sâm đi tuyển chọn lại chỉ có năm trăm người. Thế nên nếu có thể mua một binh đoàn, dù thực lực có kém một chút, chỉ cần đưa cho Binh là có thể nâng cấp lên nhiều.

"Không phải là không mua được mà là cần nghĩ cách." Bạch Việt trầm ngâm: "Binh đoàn... chỉ có những châu chủ mới có, thế nên có thể hỏi thăm xem gần đây có châu nào tình hình tài chính không tốt không. Bởi nuôi quân rất tốn kém, tài chính kém thì không nuôi nổi, nhưng những châu trên lục địa thì chắc là không được, phải đi tìm ở những châu

nhỏ. Ai, còn có thể hỏi thăm rồi lôi kéo dần dần, bắt đầu từ đoàn trưởng, ngươi có tiền mà. Chỉ cần tìm những binh đoàn trưởng không được trọng dụng ấy."

Nghe thế, đôi mắt Từ Tấn sáng lên, Bạch Hiểu thì toát mồ hôi, gã không ngờ nhị thúc của mình lại có thể gian tà như vậy!

"Vậy những binh đoàn trưởng của châu nhỏ thì bao nhiêu tiền?" Bạch Việt cười lạnh: "Hai ngàn vạn vân tệ là được. Những sĩ quan bên dưới, mỗi người năm trăm vạn. Binh sĩ thì ít hơn, tốt nhất là lôi kéo cả gia tộc, mua toàn gia khoảng một trăm vạn. Một ngàn người, mười hai ức là đủ. Hiện giờ ngươi là kẻ có tiền, có tiền sẽ chơi theo kiểu có tiền."

"Như thế thì lại dễ nói thôi." Chỉ là Từ Tấn chưa từng làm qua những vụ mua bán như vậy nên thấy hơi lạ lẫm, nhưng sau khi nghe Bạch Việt nói, gã mau chóng lấy lại tinh thần. Có Từ Ký đứng sau, vậy việc thâu tóm những binh đoàn nhỏ sẽ dễ hơn nhiều, mà những châu chủ kia cũng chẳng dám làm gì cả. Chỉ cần tốn thêm chút tiền, chúng sẽ nhắm một con mắt mở một con mắt thôi."

Từ Tấn nghĩ tới đây, lại thấy một điểm lợi ích, đó là khi có binh đoàn thì cần trang bị, đó chính là món làm ăn lớn.

"Binh đoàn trưởng phải có thực lực." Đường Thiên bổ sung.

"Tiểu Mãnh hiểu rõ vấn đề rồi đấy." Bạch Việt khen: "Tố chất những binh sĩ binh đoàn nhỏ này chắc sẽ không bằng binh đoàn lớn, vì thế nhất định phải chú ý thực lực binh đoàn trưởng. Binh đoàn trưởng thực lực mạnh, trình độ cao, vậy thực lực cả binh đoàn sẽ không quá kém, trình độ huấn luyện tối thiểu sẽ không thấp, hiệu suất đồng bộ cũng được, chỉ là không dùng được chiến hạm, còn điều khiển chiến thuyền thì thoải mái."

Chợt Đường Thiên nghĩ tới vừa rồi Tiểu Bạch nói hắc kim thích hợp chế tạo vũ khí, hắn liền nghĩ tới Sâm Lâm kiếm bảo, tất cả đều chế tác từ

hắc kim, vậy có thể đổi chúng thành vũ khí chiến hạm không? Nếu vậy thì Sâm Lâm kiếm bảo sẽ có lực công kích rồi?

"Ta còn muốn chuyên gia về vũ khí chiến hạm." Đường Thiên nói.

Từ Tấn hơi biến sắc: "Mãnh tiên sinh muốn kinh doanh cả về vũ khí ư?"

"Không phải, ta muốn cải tiến cứ điểm của ta thôi." Đường Thiên khoa tay múa chân: "Ta muốn chế tạo một tòa thành bằng hắc kim."

Nghe thế, xung quanh chợt yên tĩnh lại, mọi người há miệng thật to, tròn mắt nhìn Đường Thiên.

"Hắc... hắc kim chế tạo thành tòa thành ư?" Từ Tấn lắp bắp, gương mặt gã như vừa trông thấy quỷ.

Hắc kim, một mét khối trị giá ba ức vân tệ mà đem xây thành...

Vừa nghĩ tới điều này, Từ Tấn đã không dám tưởng tượng tiếp.

Bạch Việt cũng đờ người, ngây ra nhìn Đường Thiên.

"Đúng thế, nhưng tòa thành này hơi nhỏ, chúng ta cần xây thêm." Đường Thiên vò đầu: "Nếu hắc kim có thể chế tạo vũ khí chiến hạm, vậy có thể biến tòa thành thành vũ khí chiến hạm không? Như thế chắc chắn rất lợi hại."

Từ Tấn cuối cùng cũng phản ứng kịp, y vội lắp bắp: "Hắc kim! Đó là hắc kim! Ngài lại đem nó đi xây thành! Ngài điên rồi! Tiền nhiều quá không có chỗ tiêu à? Bỏ đi! Đừng nghĩ tới nữa! Hãy bán cho ta đi! Bán cho ta! Ngài muốn lập cứ điểm, ta chuyển nguyên liệu tới cho ngài, còn miễn phí vận chuyển, có được không?"

Bạch Việt cũng chửi ầm lên: "Lão tử chịu không nổi rồi!"

Tần Ngữ Nhiên và Bạch Hiểu đứng chết lặng một bên.

Đường Thiên bị dáng vẻ như động kinh của Từ Tấn dọa: "Này... những thứ này còn tốt hơn so với hắc kim ư?"

Nghe thế, sức lực của Từ Tấn như bị rút cạn đi, thứ gì còn tốt hơn hắc kim chứ? Được rồi, nếu lão nói thiết lập cứ điểm không cần tài liệu tốt như thế thì có được không?

Haizzz, thế giới trong mắt kẻ giàu có đúng là khó hiểu....

Lão chán không muốn nói nữa: "Chuyên gia vũ khí chiến hạm rất khó tìm, lại còn muốn tìm người tài giỏi, lại còn cần ngay, vậy ngài muốn bao nhiêu?"

"Rất đắt ư?" Đường Thiên rụt rè hỏi.

Từ Tấn khẽ thở phào, cuối cùng ngươi cũng biết đắt rẻ rồi.

"Không rẻ, một ngàn vạn thôi."

Quả nhiên không rẻ!

Đường Thiên nghĩ ngợi một hồi: "Vậy tuyển cho ta một trăm đi."

Từ Tấn chán nản: "Ngài muốn nhiều chuyên gia vũ khí chiến hạm thế làm gì? Một trăm tên chuyên gia vũ khí chiến hạm, ngài nuôi cho vui à? Mười thôi! Mười người cũng đủ để ngài thiết kế thoải mái rồi!"

Đường Thiên nói: "Thôi thì mười tên cũng được, số còn lại chuyển thành chuyên gia lĩnh vực khác đi. Cần cả chiến hạm, nguyên liệu, vũ khí, áo giáp... nữa, ta còn muốn tạo phòng thí nghiệm nữa."

Từ Tấn yếu ớt nói: "Phòng thí nghiệm ngốn tiền không biết chán đâu."

Bạch Việt cũng khuyên: "Đúng thế, tiểu Mãnh à, phòng thí nghiệm là thứ đốt tiền đó, hiện giờ các cửa hiệu tích lũy tài phú thật nhiều mới dám nghĩ tới đó."

"Không sao, dù sao cũng không mất nhiều lắm." Đường Thiên vung tay, hắn có ý nghĩ riêng của bản thân. Hắn không trông chờ những người này sáng chế ra vũ khí mới, song sắp tới hai hệ thống Thiên lộ và Thánh vực dung hợp lại rất cần những nhân viên chuyên nghiệp như vậy.

Tuy rằng hắn có Tái Lôi, mà Tái Lôi cần trợ thủ, nên đây là những người sẽ giúp đỡ Tái Lôi.

"Chỉ cần ngài muốn." Từ Tấn định khuyên, nhưng người ta còn không coi tiền là thứ gì nên lão cũng hết cách: "Binh đoàn ư? Muốn bao nhiêu? Còn nữa, binh đoàn mới còn cần trang bị."

"Vậy cần bao nhiêu tiền?" Đường Thiên hỏi.

"Nếu chỉ bình thường thì mỗi người khoảng năm mươi vạn tệ trang bị là đủ. Còn nếu muốn tốt một chút thì phải ba trăm vạn tinh tệ một người, tốt hơn nữa thì không cần, tố chất binh sĩ không cần đến mức như thế. Nên tóm lại một binh đoàn cần khoảng mười ức."

Bạch Việt nhảy lên: "Định tính trang bị Bạch Ngân ư? Họ dùng được trang bị tốt thế chắc? Từ Ký các người là hắc điếm à?"

Thấy Đường Thiên không phản ứng, Bạch Việt không khỏi thầm mắng một tiếng thổ hào, song lão vẫn kiên trì giải thích: "Tiểu Mãnh ngươi đừng nghĩ chỉ cần hơn bốn mươi ức thì đủ một binh đoàn, đây chỉ là ban đầu thôi. Tiếp theo còn cần nuôi quân đoàn, tiền lương, tiền trợ cấp, tiền huấn luyện, tiền bảo trì và thay mới trang bị nữa... nếu cứ tính như vậy, một binh đoàn sẽ tốn khoảng trên hai mươi ức một năm. Ngươi biết đây là đãi ngộ cấp gì không? Là cấp bạch ngân đó!"

Quân lính tinh nhuệ là do vân tệ tạo thành. Như là huấn luyện hàng ngày, mỗi đợt cũng tốn chi phí không nhỏ, những binh đoàn tinh nhuệ chỉ cần huấn luyện cũng là một con số kinh người.

Một năm hai mươi ức, bảo sao những châu nhỏ không thể nuôi quân nổi.

"Hai mươi thì hai mươi, nếu trình độ đủ cao thì ba mươi cũng được." Đường Thiên nói rất tự nhiên, những người xung quanh chết đứng tại chỗ.

Bạch Việt không biết phải nói gì nữa, lão đành chịu phục: "Chuyện này để ta. Điều kiện này thì không cần đi chiêu mộ làm gì, đãi ngộ cấp bạch ngân như thế thì những gia hỏa kia có đụng phá đầu cũng muốn đến. Thế nhưng tiểu Mãnh ngươi phải có đủ hai mươi ức mỗi năm đó."

Từ Tấn lập tức nôn nóng: "Bá phụ, đây là mối làm ăn của Từ Ký! Chút việc này Từ Ký vẫn làm được."

Nhưng chuyện này không chỉ nói về lợi ích, Bạch Việt nói đúng, những điều kiện này mà đưa ra thì những võ tướng có chí khí sẽ nhao nhao đến ngay.

Mắt thấy hai người lại sắp ầm ĩ, Đường Thiên nói: "Hai người mỗi người chọn một danh ngạch binh đoàn là được. Ta muốn trình độ cao nhất."

"Không thành vấn đề! Ta lăn lộn ở binh đoàn nhiều năm như thế, trình độ ai thế nào, chỉ cần liếc mắt một cái là thấy ngay. Những bạn bè cũ của ta cũng có nhiều kẻ khá lợi hại." Bạch Việt vỗ ngực nói.

Bạch Việt vốn chỉ huy một binh đoàn, đãi ngộ tốt hơn một chút, nhưng do tài lực Bạch gia hùng hậu nên mới làm được như thế. Còn những võ tướng không có gia thế, thì dù có tài hoa nữa cũng chỉ có thể cai quản binh đoàn thanh đồng, không thể thi triển sở trường được.

Ở bất kỳ đâu, tài nguyên cũng là thứ có hạn.

Bạch Việt biết rõ điều kiện như thế sẽ có sức mê hoặc như thế nào với những gã khốn khiếp kia. Các binh đoàn thanh đồng quá nhiều, sẽ không thiếu đối tượng lựa chọn. Có điều hiện giờ bọn họ cũng chỉ có thể dụ dỗ binh đoàn cấp này mà thôi, còn những binh đoàn cấp bạch ngân, đó không còn chỉ là vấn đề tiền bạc nữa.

"Từ Ký cũng có chút nhân mạch trong quân giới, lần này nhất định sẽ giúp Mãnh tiên sinh lựa ra những binh sĩ xuất sắc nhất." Từ Tấn trầm giọng nói, gã thầm quyết tâm, sẽ chọn ra một binh đoàn mạnh hơn so với Bạch Việt.

Đường Thiên vô cùng vui vẻ.

Bạch Việt và Từ Tấn thấy đắt, song hắn lại thấy giá đó quá rẻ, một chiếc chiến hạm đã hơn sáu trăm ức, như thế tương đương với bao nhiêu binh đoàn đây?

Nghe xong lời Đường Thiên nói, Bạch Việt cười to: "Không phải như thế. Hiện giờ đãi ngộ mà ngươi cung cấp là cấp bạch ngân, nhưng lại không phải binh đoàn bạch ngân chính thức. Bọn họ vốn là binh đoàn thanh đồng, muốn phát triển lên mức bạch ngân không dễ đâu. Không phải tất cả binh đoàn thanh đồng đều có thể phát triển thành bạch ngân. Hơn nữa ai cũng không biết quá trình này cần tốn bao nhiêu tiền, năm trăm? Sáu trăm? Những binh đoàn bạch ngân này, giá trị không chỉ sáu trăm ức thôi đâu, chúng còn quý hơn một chiến hạm nhiều. Ngươi có biết trước kia có một tên khốn khiếp tìm tới Bạch gia muốn nhờ một chi binh đoàn bạch ngân tới trợ trận cần tốn bao nhiêu không?"

Đường Thiên tò mò: "Bao nhiêu?"

"Năm trăm ức!" Bạch Việt vô cùng đắc ý: "Đối thủ của y vừa thấy ta đã tè ra quần, lão tử không cần tốn chút sức lực nào đã lấy được hai châu rồi. Năm trăm ức này thu lấy cũng thoải mái. Có điều món làm ăn như thế không phải là dễ gặp. Dù sao thì sau này ngươi sẽ biết, cái gì là binh đoàn, binh đoàn là dùng tiền đập vào, nhưng cái này chỉ có tác dụng với thế lực mới thôi, còn với những thế lực lớn thì phức tạp hơn nhiều. Giống như Bạch Sa châu, ngươi cấp bao nhiêu tiền cũng không ai dám nhận."

Đường Thiên bừng tỉnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 611: Kim Sắc Vi

Sự tình binh đoàn giao cho hai người, Đường Thiên tính một chút, trên tay đang cầm một trăm linh ba ức vân tệ, đủ tiền mua hai binh đoàn. Hắn vì ý nghĩ chợ búa nảy ra của chính mình cảm thấy rất đắc ý, phải thiếu niên thiên tài thế nào mới có thể nghĩ ra ý nghĩ thiên tài như thế ?

Nhưng vào lúc này, Lăng Hạ dẫn một vị trung niên đến bái phỏng,

Lăng Hạ giới thiệu rất đơn giản: "Đây là cha ta, Lăng Nguyên Hoành."

Mấy người dồn dập chào, Lăng Nguyên Hoành không những là phụ thân Lăng Hạ, mà còn là đương đại gia chủ Lăng gia, tại Bạch Sa châu có lực ảnh hưởng cực lớn.

Nghe Lăng Hạ giới thiệu, Đường Thiên mới biết, tin tức bên ngoài về Lăng gia được cường viện đến, đã sôi sùng sục.

"Ta cũng không ngờ được sẽ là tình huống như vậy." Khuôn mặt Lăng Hạ rất áy náy, nghe lời đồn đãi chuyện nhảm, nàng vội vàng chạy tới Bạch Sa tửu điếm xin lỗi Đường Thiên.

Nàng có thể tiếp nhận binh đoàn thứ năm, ngoại trừ gia thế, thực lực cá nhân, đầu óc, đều xuất sắc. Ngày nọ, Hà Anh biểu hiện địch ý đã làm nàng cảnh giác.

Nàng suy nghĩ, bởi vì do nàng, Đường Thiên bất ngờ bị cuốn vào vòng xoáy đấu tranh quyền lực . Lai lịch của cao thủ thần bí, đã được ngoại giới cho là liên quan tới Lăng gia. Đối với Lăng gia mà nói, đây

đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu như bởi vậy mà đắc tội với Đường Thiên, vậy thì lợi bất cập hại.

Thời điểm này, Lăng Nguyên Hoành tự mình tới cửa xin lỗi, cũng biểu lộ thái độ của Lăng gia. Lăng Nguyên Hoành không những là phụ thân Lăng Hạ, cũng là Lăng gia gia chủ.Thái độ như vậy đủ nể mặt mũi cho Đường Thiên.

"Mãnh tiên sinh cần chúng ta làm điều gì, thỉnh cứ việc mở miệng, Lăng gia tuyệt đối không chối từ."

Trong lòng Lăng Nguyên Hoành thầm hô may mắn, hiện tại đã làm đúng rồi. Nhìn xem thái độ mọi người tại đây đối với Đường Thiên, đủ biết người này tuyệt không phải hạng người không có bối cảnh.

"Lăng bá bá khách khí rồi, ta cùng Lăng Hạ là bằng hữu, cái này là tiện tay thôi." Đường Thiên hồn nhiên thoải mái đáp lời. Ngày hôm qua ăn uống hòa đồng cùng những quần áo lụa là kia, về phần âm mưu gì gì đó, đó là cái gì?

Lăng Nguyên Hoành thở phào nhẹ nhõm.

Khóe mắt Đường Thiên lóe lên dư quang, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, bỗng nhiên bắt được một thân ảnh, con ngươi đột nhiên co rút lại.

Ngoài tửu điếm, một nam tử lảo lảo đảo đảo toàn thân là máu, đang hốt hoảng chạy như bay về phía tửu điếm bên này, sau lưng là một đám tiểu hắc điểm đang theo đuổi không bỏ.

Lý Tra Đức!

Nam tử toàn thân là máu, là Lý Tra Đức!

Đột nhiên bừng bừng sát ý, lúc mọi người đang ngạc nhiên, trong ánh mắt kinh ngạc mọi người, Đường Thiên tựa như con báo săn mẫn tiệp, thoáng cái nhảy lên. Phanh, cửa sổ thủy tinh vỡ, Đường Thiên giữa không trung , trên tay cầm một thanh Băng lam chi thương.

Vắt eo vẫy tay, băng lam chi thương trong tay hóa thành một chùm lam quang, vút, bắn về phía bóng đen truy sát Lý Tra Đức như chớp.

Mấy tên hắc y nhân dồn dập dùng vũ khí ngăn cản.

Bộp, lam quang yếu đuối như băng, trong nháy mắt bị đánh tan, nhưng mà một lũ lam mang mỏng nhẹ khó nhìn thấy nhân cơ hội chìm vào trong cơ thể bọn họ.

Thân hình mấy người bị kiềm hãm, ngay sau đó giống như bánh chẻo rơi xuống. Người bị lam quang bắn trúng, trên mặt hiện ra băng lam sắc mỹ lệ mà yêu dị.

"Băng lam chi thương!"

Có người kinh hô, những tên hắc y nhân kia dồn dập ngừng lại, đứng xa xa trông chừng Đường Thiên.

Lý Tra Đức nỏ mạnh hết đà từ lâu rồi, nhìn thấy Đường Thiên, tâm thần buông lỏng, gục xuống mặt đất.

Một bàn tay vững vàng đỡ lấy Lý Tra Đức.

Đường Thiên như quỷ mị xuất hiện bên người Lý Tra Đức, hắn đưa Lý Tra Đức cho người phía sau, kinh động U Châu quỷ kỵ đang đuổi tới : "Đưa hắn tới bác sĩ."

Hắc y nhân ở đối diện rõ ràng không phải loại lương thiện, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung ác độc địa, một thân hắc y bó sát người, ngực thêu huy chương kim sắc tường vi.

Hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng nói: "Người này trộm lấy cơ mật của Kim Tường vi ta, chẳng lẽ các hạ chính là chủ mưu?"

Kim Tường vi ba chữ, phảng phất có một loại lực lượng dị thường, nguyên bản đám hộ vệ tửu điếm lao tới, thoáng cái lui trở lại.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một đám mặc chế phục Trị an thành viên từ mặt sau cao lầu xông lại, vây chặt Bạch Sa tửu điếm. Thống lĩnh trị an cầm đầu kia lớn tiếng quát to: "Đừng để cho đào phạm chạy!"

Một vị quản sự Bạch Sa tửu điếm, sắc mặt tái mét từ trong tửu điếm lao tới, chất vấn, "Điền đại nhân, ngài có ý tứ gì?"

Điền thống lĩnh mặt không biểu tình: "Giải quyết việc công! Sự tình quan trọng, thỉnh giúp ta nói với Hứa lão bản một câu, tiểu đệ là bất đắc dĩ."

Miệng lão nói bất đắc dĩ, trên mặt lại chẳng có chút động đậy.

Sắc mặt vị quản sự đại biến, cuối cùng đã minh bạch sự tình bất thường.

Mấy chiếc chiến thuyền cũng đến, vũ khí trên thuyền, chỉ thẳng tới chỗ Đường Thiên lẫn Bạch Sa tửu điếm.

Điền thống lĩnh không để ý đến quản sự Bạch Sa tửu điếm, lão híp mắt, đối với Đường Thiên lạnh lùng nói: "Ngươi không những bao che đào phạm, vậy mà lại còn sát nhân, ta khuyên ngươi thúc thủ chịu trói! Dám can đảm ngoan cố chống lại, giết chết ngay tại chỗ!"

Bầu không khí toàn trường nghiêm trọng, toàn bộ chiến thuyền, sáng lên quang mang yếu ớt .

"Giết ngay tại chỗ? Điền thống lĩnh khẩu khí thật lớn!" Lăng Hạ bay ra khỏi cửa sổ, khuôn mặt lạnh lẽo: "Điền thống lĩnh, muốn giết ai?"

Điền thống lĩnh thấy rõ người đến, sắc mặt khẽ biến, Lăng Hạ!

"Lăng đại nhân!" Điền thống lĩnh vội vàng hành lễ: "Trọng phạm tội ác tày trời, Điền mỗ chức trách tại thân, ngữ khí nếu có chỗ va chạm, thỉnh Lăng đại nhân thứ lỗi."

Lăng Hạ nhìn chằm chằm Điền thống lĩnh, đối phương nói lời này trông thì khách khí, thực tế là nhắc nhở nàng không nên xen vào việc của người khác. Nàng ngửi ra một tia bất thường, Trị An thự cường thế như thế từ bao giờ?

Trị An thự chỉ phụ trách trị an bên trong Bạch Sa thành, trong mắt những binh đoàn trưởng bọn họ thì không đáng nhắc đến. Thường ngày tên họ Điền trông thấy nàng, tựa như con chuột trông thấy mèo, hiện tại lại thái độ khác thường, tất nhiên có chỗ ỷ vào.

"Điền thống lĩnh nói hắn là trọng phạm?" Lăng Hạ bỗng nhiên hỏi.

"Không sai!" Điền thống lĩnh trầm giọng nói: "Người này dính dáng một đại án, sợ tội lẩn trốn, bọn ta một đường đuổi bắt. Không ngờ đồng bọn ở đây, hơn nữa dám can đảm sát nhân giữa đường. Lăng đại nhân có mặt, thực là quá tốt, thuộc hạ thỉnh Lăng đại nhân hiệp trợ bọn ta bắt tên ác tặc này lại!"

Lăng Hạ không ngờ, Điền thống lĩnh vậy mà dám đánh rắn trên côn*, biết đường kéo nàng vào vụ này.

*khéo léo đưa đẩy, ngụy biện

Khuôn mặt nàng bất động thanh sắc: "Mãnh tiên sinh là quý khách của Châu chủ, không trong phạm vi Trị An thự quản hạt. Ta sẽ thỉnh Minh công tổ kiến điều tra đoàn, điều tra chuyện này rõ ràng. Điền thống lĩnh nếu có chứng cứ, điều tra đoàn sẽ tới Trị An thự."

Trong lòng Điền thống lĩnh trầm xuống, sắc mặt bất động thanh sắc: "Sao dám làm phiền Minh công? Lăng đại nhân không nên làm khó Trị An thự chúng ta, chuyện này chắc có hiểu lầm gì đó, tại hạ chỉ thỉnh bọn họ đến Trị An thự đi một chuyến, có hiểu lầm giải thích một chút là rõ ràng mà."

Điền thống lĩnh có chủ ý gì, Lăng Hạ sao không rõ: "Mãnh tiên sinh thân phận tôn quý, chuyện này Minh công sẽ tự mình hỏi, Điền thống

lĩnh mời trở về đi."

Điền thống lĩnh minh bạch sự tình không cứu vãn được, thần tình lạnh lẽo: "Lăng đại nhân khư khư cố chấp, vậy đừng trách tại hạ không tốt! Bắt tất cả lại cho ta!"

"Bạch Sa Trị An thự, thực sự là quá oai phong, hôm nay làm ta khai nhãn giới."

Mấy người bay ra khỏi cửa sổ, Bạch Việt tự tiếu phi tiếu. Bên cạnh lão là công tử Bạch Hiểu, tiếp nữa là Từ Tấn, Lăng Nguyên Hoành và Tần Ngữ Nhiên.

Lăng Nguyên Hoành cười nhạt: "Nhìn bọn ta cũng giống kẻ cắp! Điền thống lĩnh muốn đồng thời bắt hết chúng ta lại sao!"

Từ Tấn mặt không biểu tình: "Không biết Điền thống lĩnh có cần phải đi Từ Ký lục soát một chút hay không?"

Tần Ngữ Nhiên không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Điền thống lĩnh.

Mấy người vào sân, đám người vây xem náo nhiệt, tức thì rộ lên một mảnh. Nhất là khi Tần Ngữ Nhiên xuất hiện, dân chúng vây xem rối loạn cả lên.

Sắc mặt Điền thống lĩnh đại biến, sự tình không khống chế được rồi, da đầu tê dại. Dai người Bạch gia thúc chất đại biểu cho Bạch gia, cho lão mười cái mật, cũng không dám động thủ. Từ Ký cũng không dễ chọc, đến cả Châu chủ cũng phải rất khách khí đối với Từ Tấn.

Lăng gia gia chủ, Lăng Nguyên Hoành tuy rằng không có chức quan, nhưng mà Lăng gia thanh quý vô cùng, lịch đại lương thiện, Lăng Nguyên Hoành mấy chục năm nay dùng toàn bộ tinh lực đặt vào chuyện cứu tế nhược bần, rất được dân chúng tôn kính.

Lão dám động thủ đối với Lăng Hạ, nhưng tuyệt đối không dám ra tay với Lăng Nguyên Hoành.

Tần Ngữ Nhiên càng không cần đề cập tới, khách nhân của Châu chủ, chỉ cần lão ta dám động thủ, chả tới ngày mai, Trị An thự lập tức sẽ bị đạp thành bình địa.

"Hiểu lầm hiểu lầm!" Sắc mặt Điền thống lĩnh biến cực nhanh, trên mặt lập tức nở nụ cười tươi: "Chút việc nhỏ vậy mà lại quấy nhiễu các vị đại nhân, hổ thẹn hổ thẹn, tại hạ đã cảm thấy bên trong có vấn đề, tại hạ lập tức đi thăm dò điều tra lần nữa."

Dứt lời, lão liền dẫn cả đám xám xịt ly khai.

Hắc y nhân đã mất tăm mất tích.

Lăng Hạ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nàng không lo lắng Điền thống lĩnh đánh, nàng lo lắng Mãnh đại ca động thủ. Trước mắt bao người, động thủ với Trị An thự sẽ khiến bọn họ rơi vào thế bị động.

Điều làm nàng bất ngờ là Mãnh đại ca luôn luôn lỗ mãng , vậy mà lần này lại lãnh tĩnh ngoài dự đoán mọi người.

"Đa tạ các vị tương trợ!" Đường Thiên nói lời cảm tạ.

Lăng Nguyên Hoành nói: "Tửu điếm có chút không tiện, hàn gia tại thành tây có cái thôn trang tương đối u tĩnh, để trống đã lâu, Mãnh tiên sinh nếu không ghét bỏ, không bằng dời đến đó ở tạm."

Đường Thiên cũng không lắm lời: "Đa tạ Lăng bá bá!"

Tần Ngữ Nhiên thủy chung quan tâm Đường Thiên, nàng thấy Đường Thiên sắc mặt trầm tĩnh, nhưng sâu trong ánh mắt , lại có hàn quang hiện lên, biết rõ Mãnh đại ca lần này e rằng đã động chân nộ.

Nàng bắt đầu suy tư, làm thế nào mới có thể giúp Mãnh đại ca nghe được tin tức hữu dụng.

Đường Thiên quan tâm thương thế của Lý Tra Đức, đi tra xét thì biết được Lý Tra Đức tuy thoạt nhìn toàn thân là máu, nhưng chỉ là tổn thương da thịt, không đáng lo ngại.

Lăng Nguyên Hoành lo lắng trên đường xảy ra biến cố, bèn tự mình đưa nhóm người của Đường Thiên đến Lăng gia trang viện. Nơi đây dù để không thời gian khá dài nhưng thường ngày có mấy người hầu quét tước nên có thể trực tiếp vào ở. An trí tốt cho tất cả, Lăng Nguyên Hoành mới cùng Lăng Hạ rời đi.

"Giúp ta điều tra tên họ Điền." Đường Thiên nói.

Lăng Hạ hiểu ý gật đầu.

U châu quỷ kỵ nhanh chóng an bài trạm gác ngầm phòng ngự.

Lý Tra Đức yếu ớt tỉnh lại, thấy trước mặt là Đường Thiên thì thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Đường Thiên trầm giọng hỏi.

"Là chuyện mười ba gia tộc, có người nhìn chằm chằm chuyện này, ta đi hỏi thăm làm kinh động chúng." Lý Tra Đức cười khổ: "May mà ta tìm tới người quen, người quen nhận thấy không ổn bèn cảnh báo. Bằng không hiện tại ta không về được nữa."

"Có người đang quan sát chuyện này?" Khóe mắt Đường Thiên hiện lên một tia hàn quang: "Ai?"

"Không biết." Lý Tra Đức lắc đầu.

"Đám truy sát ngươi là ai?" Đường Thiên hỏi.

"Bọn họ là người của Kim Tường vi, Kim Tường vi là tổ chức sát thủ nổi danh Bạch Sa, chúng ta phải cẩn thận chút, chúng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ." Lý Tra Đức căn dặn.

"Từ bỏ ý đồ? Cái này phải hỏi ta mới được!"

Dưới ánh đèn, Đường Thiên cười gằn, đằng đằng sát khí.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 612: Đường Thiên Phản Kích

Chương 612: Đường Thiên phản kích

Dịch giả: Sakura_kudo

"Mãnh Nam?"

Trong bóng tối, thanh âm nam tử nghe không ra vui giận.

Kim Tường vi lão đại, Lôi Nhĩ Phu, là hung đồ có danh xưng Độc nhãn ám xà. Lúc này, hắn lại quỳ rạp trên mặt đất, đầu cũng không dám nhấc, âm thanh mang theo một tia rung động bẩm báo: "Đây là một nhóm bốn mươi bảy người, thập phần tinh nhuệ, giữa đường lên thuyền Tần Ngữ Nhiên. Chính bọn họ đẩy lùi hải tặc hạm đội."

"Hắn cùng Từ Ký quan hệ gì?"

Thanh âm truyền ra trong bóng tối, trán Lôi Nhĩ Phu toát mồ hôi lạnh, thân thể hắn ẩn phục càng thấp: "Còn không biết."

Một tiếng hừ lạnh trên đỉnh đầu , trong nháy mắt mồ hôi Lôi Nhĩ Phulạnh ướt đẫm quần áo, hắn vội vàng nói: "Thuộc hạ lập tức đi điều tra rõ ràng!"

"Mười ba gia tộc, thế nhưng muốn điều tra rõ ràng?"

Lôi Nhĩ Phu vội vàng nói: "Thuộc hạ mấy năm nay luôn luôn âm thầm điều tra việc này, có chút đầu mối. Mười ba gia tộc, có sáu cái đã chạy trốn tới Kim châu, tựa hồ bên kia có người tiếp ứng. Còn lại bảy tộc, có bộ tộc đi xa Tây Vực, sáu tộc còn lại, tất cả đều tại Nam vực."

"Vị trí sáu tộc đã điều tra xong chưa?"

"Tất cả đều điều tra rõ ràng, ngài muốn động thủ chăng?" Lôi Nhĩ Phu có chút hưng phấn.

"Chờ một chút." Trong bóng tối, thanh âm băng lãnh vô cùng: "Phái người nhìn giám sát bọn hắn, lần này, phải đem bọn họ một lưới bắt hết."

"Vâng!" Lôi Nhĩ Phu vội vàng tuân mệnh. Hắn do dự một chút, cố lấy dũng khí hỏi: "Vậy Mãnh Nam, người này..."

"Trước điều tra rõ ràng, không nên khiến cho hắn cảnh giác." Thanh âm trong bóng tối, lộ ra một tia đắc ý: "Phía dưới tổ lật, há có trứng lành?"

Lôi Nhĩ Phu thân hình run lên, đầu thấp lại càng thấp: "Vâng!"

Từ Tấn nhìn Đường Thiên vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng có chút không rét mà run. Một gia hỏa lỗ mãng, xung động, khi hắn trầm tĩnh, không có lửa giận, không có rít gào, thậm chí không có nửa điểm ba động, phảng phất cái gì cũng không có phát sinh qua, đứng ở trước mặt ngươi, cảm giác lạnh thấu xương, không khí nhiệt độ xung quanh lạnh đến có thể kết băng sương.

"Không có vấn đề."

Từ Tấn không có nửa điểm do dự, hắn cơ hồ tại chỗ biểu đạt sự ủng hộ đối với Đường Thiên. Dùng chiến hạm làm thế chấp, mượn sáu trăm ức, đối với Từ Ký không có bất luận áp lực gì. Bản thân chiến hạm giá trị vượt lên trước sáu trăm ức.Huống chi, Đường Thiên còn là khách hàng lớn nắm giữ hắc kim. Từ Tấn lăn lộn thương trường nhiều năm, tiềm lực của Đường Thiên, hắn biết rõ.

Nắm giữ hắc kim, lại có Bạch gia làm minh hữu, Đường Thiên tương lai chỉ sợ sẽ giàu chảy mỡ.

"Có đủ hay không? Quyền hạn tối cao của ta là một nghìn ức!" Từ Tấn quan tâm mà bổ sung một câu. Mấy ngày naygiao lưu, hắn có thể thấy, Mãnh Nam là người rất giảng tình nghĩa. Thời điểm giúp một chút, chính là kết cái thiện duyên.

"Cảm tạ lão Từ." Đường Thiên không có chối từ: "Vậy đều cho ta đi."

Từ Tấn không nói lời vô dụng, trực tiếp đem thẻ tiền điểm rõ giao cho Đường Thiên.

Theo Từ Ký đi ra, Đường Thiên đáp lên phương tiện giao thông mà Lăng gia chuyên môn chuẩn bị cho hắn, Tiểu lâu thuyền. Cái này chiếc thuyền nhỏ dài không đến mười sáu mét, có thể dung nạp không vượt quá năm mươi người. Tính phòng hộ của nó phi thường xuất sắc, cũng rất linh hoạt. Hình dạng cũng phi thường đặc biệt. Bên ngoài như được chạm rỗng, tựa như một vòng trúc lâu, những.. chỗ trống kia tất cả đều là chuẩn bị vì các hộ vệ.

Ba mươi lăm U Châu quỷ kỵ, vững vàng trấn giữ chỗ trống, duy trì phòng bị cao độ. Thạch Sâm mang đi mười U Châu quỷ kỵ, còn lại ba mươi lăm U Châu quỷ kỵ, như lâm đại địch.

Bên trong tiểu lâu thuyền, ngoại trừ Đường Thiên, còn có Hán Sâmvẻ mặt khẩn trương , Lý Tra Đứcthương thế chưa khỏi hẳn .

Lý Tra Đức cũng có chút hiếu kỳ, đại nhân sẽ phản kíchnhư thế nào. Tuy rằng cùng Đường Thiên tiếp xúc thời gian ngắn ngủi, nhưnghắn biết rõ, đại nhân tuyệt đối không phải người tính khí tốt. Vốn có hắn cho rằng đại nhân sẽ mang theo người, trực tiếp giết tới cửa. Không nghĩ tới, đại nhân lại không có làm như vậy.

Mà sáng sớm, ngài ấy mang theo bọn họ tới chỗ Từ Ký, điều này làm cho Lý Tra Đức có chút hồ đồ.

"Kim Tường vi đại khái có bao nhiêu người?" Đường Thiên đột nhiên hỏi.

"Nếu Bạch Sa thị mà nói, đại khái có hơn một trăm người, toàn bộ Bạch Sa châu, hẳn là có trên dưới một nghìn người." Lý Tra Đức nói.

"Cũng không phải rất nhiều a." Đường Thiên cười nhạt: "Một nghìn vạn một người thì thế nào?"

Lý Tra Đức sửng sốt: "A?"

Hắn không minh bạch ý tứ Đường Thiên.

"Treo giải thưởng, người của Kim Tường vi, một mệnh một nghìn vạn." Đường Thiên trong mắt hàn quang lấp lánh, bình thản nói: "Lần này tới Bạch Sa, ta cuối cùng biết rõ tiêu tiền như thế nào rồi!"

Đường Thiên nghĩ biện pháp cả đêm qua, chiến hạm có thể mua, binh đoàn có thể mua, Kim Tường vi kia vì sao không thể? Cũng có thể dùng tiền mua a!

"Một mệnh một nghìn vạn!" Lý Tra Đức khiếp sợ rồi.

"Không sai, còn tặng một căn băng lam chi thương." Đường Thiên đắc ý dào dạt nói: "Tinh nhuệ sát thủ một ức, tặng mười căn Lam Băng chi thương, tiểu đầu lĩnh mười ức, tặng một trăm căn băng lam chi thương! Đại đầu lĩnh một trăm ức, tặng một nghìn căn băng lam chi thương!"

Hán Sâm toàn thân hoàn toàn chết lặng rồi, Lý Tra Đức cũng mở lớn miệng, nửa ngày nói không ra lời.

Đường Thiên hiếu kỳ hỏi Lý Tra Đức: "Cái này giá cả có hay không có lực hấp dẫn?"

Lý Tra Đức cảm thấy, hoàn toàn bị dọa đến nói không ra lời.

"Lẽ nào giá cả quá thấp? Vậy gấp đôi, hai nghìn vạn, hai căn băng lam chi thương!" Đường Thiên tài đại khí thô.

"Không thấp không thấp!" Lý Tra Đức thoáng cái phản ứng lại, vội vàng khuyên can: "Phổ thông sát thủ, một nghìn vạn quá nhiều rồi, bọn họ giá chỉ hai trăm vạn."

"Không có việc gì, thủ vệ cũng tính! Người không nhiều bằng bọn họ, vậy chúng ta dùng tiền!" Đường Thiên nhếch miệng, lộ ra hàm răng sáng bóng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tốn tiền ta không quan tâm, dùng nhiều chút cũng không quan hệ. Nhưng mà lần này, ta muốn đem Kim Tường vi trảm cả gốc rễ! Còn có, mua tin tức, hướng toàn bộ người báo tin định giá, ta muốn biết rõ, người phía sau Tường Vi là ai. Ta vì bọn họ chuẩn bị một nghìn ức!"

Một nghìn ức!

Lý Tra Đức bị chấn cho đại não trống rỗng, một nghìn ức một cái tin tức, quả thật đã vượt quatrí tưởng tượng cực hạn của hắn!

Như quả bom, ném xuống sẽ là phản ứng gì, chỉ nghĩ thôi hắn cũng không dám.

Lý Tra Đức vừa đi vừa run rẩy, đem từng phần từng phần báo giá, thông báo ra ngoài.

Cách Luân kinh doanh một cái dong binh đoàn nhỏ, gọi là Bạch Tượng dong binh đoàn, tổng nhân số khoảng ba trăm người. Tại Bạch Sa châu phồn hoa, Bạch Tượng dong binh đoàn không có nửa điểm ưu thế, bọn họ bình thường chỉ có thể nhận một ít sinh ý hộ vệ.

Cách Luân nhìn doanh địalụi bại, đội viênbuồn bã ỉu xìu, trong lòng đầy sầu lo. Nếu như cuối năm lại không có sinh ý, sang năm bọn họ chỉ sợ ngay cả tiền thuê doanh địa cũng trả không nổi, chỉ có thể ly khai Bạch Sa thị.

Bỗng nhiên, một gã đội viên xông tới như điên: "Đội trưởng! Đội trưởng!"

Cách Luân nhíu mày, quở trách nói: "Cái mông ngươi bị lửa đốt rồi hả? Hay lại đánh cuộc thiếu nợ? Ta không phải kêu ngươi đến nghiệp đoàn ngồi chờ sinh ý sao? Thế nào chạy về đây?"

"Đội trưởng! Sinh ý! Là sinh ý!" Đội viên ngữ khí đầy phấn khích.

"Sinh ý" hai chữ này, lập tức như rót vào động lựcvô cùng, đội viên vừa mới chán nản, uể oải, thoáng cái xông tới.

"Tiểu Cửu ngươi cuối cùng tiếp đến sinh ý rồi!"

"Có sinh ý! Thật quá tốt! Cái mông lão tử cũng sắp gỉ sét rồi!"

"Ngu ngốc, ngươi dự định dùng cái mông đi làm gì?"

...

Đoàn người kích động vô cùng, có sinh ý là ý nghĩa là có thu nhập, đoàn người nghèo moi không ra được một cắc, chút sinh ý nhỏ cũng là cứu mạng.

Cách Luân trong lòng cũngvô cùng kích động, nhưng hắn rốt cuộc là đội trưởng, trong lòng đè nén trấn định: "Tiểu Cửu, rốt cuộc là sinh ý gì? Đối phương là ai?"

"Đội trưởng, ngươi nhìn!" Tiểu Cửu đưa qua một tờ giấy.

Cách Luân có chút ngoài ý muốn tiếp nhận tới, khi hắn thấy rõ rang nội dung trên giấy, sắc mặt tức thì biến đổi. Từ giá cả, hắn thấy được kinh hồn khiếp đảm, chữ màu đỏ, máu chảy đầm đìa.

"Kim Tường vi đã đắc tội với ai?" Cách Luân thì thào tự nói, thất thần.

"Kim Tường vi" ba chữ, dập tắt kích động vô cùng các đội viên, như rót một chậu nước đá, đột nhiên an tĩnh lại. Tại Bạch Sa thảo, ai mà lại sẽ không biết Kim Tường vi lợi hại? Người dám cùng Kim Tường vi đối nghịch, không ai có thể sống trông thấy ngày mai.

"Một cái gia hỏa gọi là Mãnh Nam!" Tiểu Cửu hiển nhiên đã đem tất cả hỏi thăm rõ ràng, nhanh chóng nói: "Ngày hôm qua Kim Tường vitruy sát thủ hạ của Mãnh Nam, lúc đó Trị An thự cũng gia nhập, không nghĩ tới Mãnh Nam hậu trường rất sâu, một đoàn đại nhân vật đi ra cùng giữ thể diện cho hắn, Trị An thự xám xịt thoái lui. Sáng sớm, hắn phát treo giải thưởng tại toàn bộ nghiệp đoàn!"

"Toàn bộ nghiệp đoàn?" Cách Luân giật mình một cái.

"Ừ, toàn bộ nghiệp đoàn, hắc ám nghiệp đoàn, dong binh đoàn nghiệp đoàn, toàn bộ nghiệp đoàn, tất cả đều thu được bảng treo giải thưởng. Hắn đã giao bốn trăm ức tiền ký quỹ! Còn có ba nghìn căn băng lam chi thương!" Tiểu Cửu kích động vô cùng.

Cách Luân ngây người ngẩn ngơ, buột miệng nói ra: "Kim Tường vi hết rồi!"

Tiểu Cửu nhìn Cách Luân: "Đội trưởng, chúng ta có làm hay không?"

"Làm! Vì cái gì không làm?" Cách Luân lập tức phản ứng lại đây, đằng đằng sát khí: "Đường bên cạnh có một cái cứ điểm của Kim Tường vi, người biết rõ không nhiều, chúng ta trước đem nó bắt lại! Mẹ nó, tối thiểu mấy ức a! Mọi người, nhấc mông lên, làm thịt nó!"

Vừa nghe tối thiểu mấy ức, con mắt mọi người lập tức đỏ.

Toàn bộ Bạch Sa thành đã sôi trào.

Điền Khải Quang như ngày thường tiến nhập Trị An thự. Nhớ tới tối hôm qua, đại nhân đồng ý cùng an ủi, hắn trong lòng an tâm một chút.

Sự tình ngày hôm qua không thể làm, đại nhân cũng không có trách cứ hắn.

Thế nhưng, Điền Khải Quang cũng không có dự định buông thanhư thế.

Hắn không tin những đại nhân vật kia, sẽ luôn luôn bảo vệ bên cạnh tên Mãnh Nam. Chỉ cần bị hắn chộp lấy cơ hội, tiền trảm hậu tấu, đem tên kia tới Trị An thự, đến lúc đó, có thể lập được đại công.

Điền Khải Quang khứu giác rất linh mẫn, hắn có thể cảm thụ được đại nhân đối vớiMãnh Nam phi thường để ý.

Việc này phải tính toán cẩn thận, Điền Khải Quang biết rõ chính mình chỉ là một con chó săn, kiên trì so hàm răng càng trọng yếu.

Nhưng vào lúc này, tiếng đập cửa vang lên, suy nghĩ Điền Khải Quang bị cắt đứt. Hắn không chấp nhận mà nhíu mày: "Tiến đến."

Một gã thuộc hạ, co đầu rụt cổ tiến đến, giao lên một phần đơn xin từ chức: "Đại nhân, thuộc hạ mẫu thân sinh bệnh, thuộc hạ phải chiếu cố lão nhân gia, việc này khó mà làm được, đây là đơn xin từ chức của thuộc hạ."

Điền Khải Quang hừ lạnh một tiếng: "Đi thôi."

Người tới như được đại xá, lập tức xô cửa mà chạy.

Chẳng mấy chốc, lại có mấy người từ chức, Điền Khải Quang cũng không quan tâm, đối tượngtranh đấu hôm qua là những đại nhân vật, có mấy người nhát gan sợ rước lấy họa trên thân, từ chức rất bình thường.

Nhưng mà, khi toàn bộ Trị An thự, người từ chức vượt lên hơn phân nửa , Điền Khải Quang cuối cùng nhận thấy không thích hợp. Hắn giữ lại một gã thuộc hạ, mà thường ngày tương đối trung tâm: "Các ngươi rốt cuộc là xảy rachuyện gì?"

Thuộc hạ một tiếng cũng không nói, đút một cái huyền thưởng lệnh vàotay Điền Khải Quang, chạy trối chết.

Điền Khải Quang vẻ mặt nghi hoặc, mở huyền thưởng lệnh. Từng hàng chữ số huyết hồng, làm con mắt hắn trong nháy mắt trợn tròn, máu dồn lên não.

Khi hắn xem hết toàn bộ huyền thưởng lệnh , vẻ mặt không còn một chút máu, sợ hãi bao phủ toàn thân hắn. Hắn cảm giác hô hấp không nổi, tựa như cá trên bờ, hít thở không thông.

Thân thể hắn không tự chủ mà run rẩy, hắn rốt cuộc cũng minh bạch, thuộc hạ vì sao từ chức. Chữ số một nghìn ức chói mắt đã rút đi khí lực toàn thân hắn.

Hắn như bùn nhão, tê liệt ngồi dưới đất.

****
****

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 613: Nội Tình

Thức dậy lúc sáng sớm, vừa mới rửa mặt xong, Lăng Hạ đã bị phụ thân gọi đến. Vừa nhìn thấy nàng, lão liền đưa ra một tờ giấy.

Lăng Hạ mang vẻ mặt nghi hoặc nhận lấy. Khi xem rõ nội dung bên trên, vẻ ngái ngủ còn sót lại trên gương mặt nàng lập tức không cánh mà bay, bàn tay có chút run rẩy giống như tờ giấy đang cầm có sức nặng nghìn cân. Cổ họng khô khốc, nàng hỏi: “Cái này… Cái này là thật?”

“Đúng vậy.” Lăng Nguyên Hoành thừa nhận khi lão vừa nhận tin tức, bản thân không thể trấn tĩnh bằng nữ chi của mình thế nhưng lúc này, lão đã tỉnh táo trở lại.

“Thật quá điên cuồng.” Lặng Hạ thì thào tự nói.

Lăng Nguyên Hoành gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Cực kỳ điên cuồng.”

Lão chợt đổi chủ đề: “Ngươi hiểu về hắn bao nhiêu?”

Lăng Hạ nghe vậy, tuy rằng trên mặt còn lại đôi chút giật mình hoảng hốt nhưng vẫn cười khổ: “Gần như không có. Nữ nhi không biết gì về gia thế, lai lịch, thế lực của hắn.”

“Gần nhất không phải rất bình tĩnh.” Lăng Nguyên Hoành trầm ngâm.

Gia tộc có lịch sử lâu đời như Lăng gia, có thể nói là thâm căn cố đế tại Bạch Sa, mạng lưới rộng khắp, ngoại nhân rất khó tưởng tượng.

Lăng Hạ chấn động trong lòng, nàng biết rõ phụ thân nhất định đã nghe ngóng được gì đó.

Lăng Nguyên Hành cười khổ: “Hiện tại xuất hiện một gia hỏa điên cuồng như thế, cũng không biết là chuyện tốt hay xấu nữa.”

Lăng Hạ ít khi nhìn thấy thần sắc do dự, phức tạp như vậy trên mặt phụ thân. Cha nàng mặc dù ôn hòa nhưng mà ngoài mềm trong rắn, làm việc quả quyết, cực có chủ kiến.

“Tình huống thật sự hỏng bét sao?” Lăng Hạ thử thăm dò.

“Có chút không tốt.” Lăng Nguyên Hoành than thở: “Từ ba năm trước, Hà Anh dâng tặng Nhu phu nhân cho châu phủ liền khiến châu phủ lơ là chính sự. Hai năm trước, ta nghe nói rất nhiều sự tình đều do Nhu phu nhân quyết sách, liền biết không ổn. Thủ đoạn của nàng ta cực kỳ cao minh. Chỉ qua hai năm, nội chính viện còn lại bao nhiêu gương mặt cũ? Tháng trước, đại công tử gặp nạn, nếu không có Bỉ So đại nhân vẫn luôn âm thầm phái người bảo hộ, chỉ sợ…”

Lăng Hạ trợn tròn hai mắt, vẻ mặt tỏ ra vô cùng khó tin: “Lẽ nào bọn họ…”

“Bọn họ cũng sắp bắt đầu ra tay rồi.” Lăng Nguyên Hoành trả lời một cách nghiêm túc: “Đệ tam cùng đệ tứ binh đoàn đã nghiêng về phía Hà Anh. Nhu phu nhân nắm giữ nội chính viện, liên tục đánh đấm lôi kéo mấy năm nay. Bạch Sa châu đã có phân nửa gia tộc bị nàng mượn hơi.”

“Lẽ nào châu phủ không phát hiện điểm gì bất thường sao?” Lăng Hạ không dám tin tưởng.

“Châu phủ hoàn toàn trầm mê trong nữ sắc, chịu sự khống chế của Nhu phu nhân. Chúng ta mấy lần muốn gặp đều gặp khó khăn. Tất cả gia nhân trong phủ đều đổi thành thị nữ của Nhu phu nhân. Bọn ta từng nghĩ đến việc lẻn vào chủ phủ. Nào ngờ, thực lực của đám thị nữ đó sâu không lường được. Bên ta tổn thất rất nhiều người. Lai lịch của Nhu phu

nhân tuyệt đối không đơn giản!” Lăng Nguyên Hoành nghiến răng nghiến lợi.

Lăng Hạ thế nào cũng không nghĩ đến tình huống lại không hay đến tình trạng như thế, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

“Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?” Lăng Hạ có chút bối rối, dù có tài hoa đến đâu nhưng dù sao nàng vẫn còn trẻ.

Lăng Nguyên Hoành gật đầu: “Đây cũng là nguyên nhân cha gọi con đến đây. Ngươi có chuyện cần làm. Thứ nhất, lập tức tiếp quản đệ ngũ binh đoàn.”

“Thế nhưng, mệnh lệnh chính thức còn chưa xuống tới…” Lăng Hạ có chút không đồng tình.

“Đã xuống tới rồi, mới chuyển đến lúc sáng sớm.” Lăng Nguyên Hoành đưa cho Lăng Hạ một bản điều lệnh, bên trên đóng dấu đỏ tươi, là công hàm chính thức.

“Đây là kết quả do Bỉ So đại nhân tự mình thôi động, không nên có điều cố kỵ. Ngươi hãy nắm giữ đệ ngũ binh đoàn trong thời gian ngắn nhất.”

“Đã rõ.” Lăng Hạ gật đầu.

“Chuyện thứ hai, hãy tạo quan hệ thật tốt với Mãnh Nam.” Câu tiếp theo của Lăng Nguyên Hoành khiến người ta giật mình.

“Vì sao chứ?” Lăng Hạ ngây người.

Lăng Nguyên Hoành ánh mắt thâm thúy: “Chúng ta suy tính đủ đường. Hà Anh và Nhu phu nhân đã hoàn thành bố cục. Tình huống vô cùng bất lợi với chúng ta. Nếu mọi chuyện cứ phát triển như thế, phần thắng của bên ta sẽ càng ngày càng nhỏ, cần có một người đứng ra làm loạn bố cục, đấu đá lung tung.”

“Phụ thân nói đến Mãnh Nam?” Lăng Hạ cho rằng mình nghe lầm rồi.

“Không sai, ta mới vừa nghĩ đến.” Lăng Nguyên trả lời không chút do dự.

“Điên cuồng như thế, không nói quy củ như thế, to gan lớn mật như thế, còn có ai thích hợp làm loạn hơn hắn hay sao?”

“Thế nhưng…” Lăng Hạ ngập ngừng.

“Ngươi cảm thấy ta lợi dụng hắn?” Lăng Nguyên Hoành cười ha ha: “Yên tâm, không cần ngươi làm gì, chỉ cần quan tâm đến hắn, đợi khi hắn gặp phiền phức, giúp hắn một tay. Ta có dự cảm, gia hỏa này tuyệt đối là người gây rối trời sinh!”

Lăng Hạ thở phào nhẹ nhõm, vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng lời của phụ thân. Tuy rằng quen biết Mãnh Nam chưa được bao lâu nhưng nàng cảm thấy người này hành sự thẳng thắn, lại còn hay giảng đạo lý, hoàn toàn không giống kẻ chuyên sinh sự như phụ thân đã nói.

Lăng Nguyên Hoành nhìn thấy vẻ mặt của Lăng Hạ, lập tức hiểu được ý nghĩ của nữ nhi thế nhưng chỉ cười ha ha chứ không giải thích.

Tiếng nổ mạnh cùng âm thanh kêu rên thảm thiết không dứt bên tai xuyên qua đại môn dày nặng. Toàn thân Lôi Nhĩ Phu không ngừng run rẩy, trên người gã không có chút phong thái nào của độc nhãn ám xà. Mỗi lần tiếng gào thét ngoài cửa vang lên đều khiến cơ thể của gã run rẩy, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi cùng hôi bại.

Nơi này là cứ điểm lớn nhất của Kim Tường Vi, hiện đã trở thành một khối thịt mỡ lớn nhất.

Gã thậm chí có thể nhận ra một vài giọng nói quen thuộc. Đám tiểu nhân trước kia khúm núm với gã lại đang mang theo đao kiếm, áp tới sát cửa. Bọn họ từng run rẩy dưới quang mang của Kim Tường Vi thế nhưng

hiện tại Thiên Văn sổ tự treo giải thưởng đã khiến bọn họ dẹp bỏ lo sợ, liên hợp với nhau, dự định kiếm chác no béo trên bại cục của Kim Tường Vi.

Nhưng khiến Lôi Nhĩ Phu sợ hãi chính là, những người này muốn mạng của gã.

Một trăm ức vân tệ, một nghìn căn băng lam chi thương, Lôi Nhĩ Phu cảm thấy tràn đầy tuyệt vọng.

Càng khiến gã tuyệt vọng chính là vị đại nhân kia lại bặt vô âm tín. Gã biết rõ vị kia có bao nhiêu thế lực. Nếu đối phương nguyện ý trợ giúp, gã còn khả năng sốt sót.

Thế nhưng, vị đại nhân kia vẫn không xuất hiện.

Lẽ nào y không lo lắng mình sẽ nói ra tất cả sự việc trước đây sao?

Bên ngoài, tiếng bước chân càng ngày càng gần. Lôi Nhĩ Phu không dám đợi tiếp. Gã tới trước lò sưởi trong góc, mở mật đạo ra. Đây là lá bùa hộ mệnh cuối cùng của gã.

Ánh mắt Lôi Nhĩ Phu hiện vẻ tàn khốc. Tường đá mật đạo này có một cơ quan kích hoạt năng lượng kinh người bày bố bên dưới tọa phòng. Chỉ cần gã nhấn cơ quan, bên trên sẽ nổ thành mảnh vụn trong chớp mắt, nghiền nát đám người tham lam đê tiện kia thành bột phấn!

Bỗng nhiên, lồng ngực Lôi Nhĩ Phu truyền đến cảm giác đau đớn. Mặt gã nhăn nhó, một mũi kiếm từ từ lộ ra trước ngực.

Một bóng đen đã lặng yên xuất hiện phía sau gã từ lúc nào không biết.

“Mấy năm nay, ngươi đã làm rất tốt. Ai, ngươi chết đi khiến ta tổn thất rất lớn, thật sự đáng tiếc.”

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Quả nhiên là giết người diệt khẩu…

Lôi Nhĩ Phu mang theo điệu cười quỷ dị trên khuôn mặt đổ nhào xuống đất.

Bóng đen kia cũng không men theo mật đạo để thoát đi mà đóng mật đạo lại sau đó dời thi thể của Lôi Nhĩ Phu đến trước bàn học.

Sau chừng hơn mười giây, nghe "Phanh" một tiếng, cửa phòng bị dòng người điên cuồng phá mở.

Vô số người nhìn thấy Lôi Nhĩ Phu ngồi trên ghế, hai mắt tỏa sáng. Mọi người rống giận đánh về phía thi thể của gã, tranh cãi, mắng chửi, đánh nhau sống chết khiến gian phòng trở nên hỗn loạn.

Không ai chú ý đến một người vô cùng bình thường lặng lẽ rời đi.

Oanh!

Một vệt lửa thật lớn bay lên trời, nổ văng tung tóe khiến cho cả thành Bạch Sa cũng theo đó rung chuyển.

Đám đông lũ lượt trong nhà đi ra, ngắm nhìn hỏa đoàn đẹp đẽ. Mỗi người đều mang thần tình phức tạp.

Kim Tường Vi hết rồi. Tổ chức từng là thế lực hắc ám cường đại nhất Bạch Sa châu đã hoàn toàn sụp đổ.

Kim Tường Vi đã hết thật rồi.

Lượng lớn Kim Ngạch lệnh đã khiến vô số người bí quá hóa liều. Nỗi sợ của họ đối với Kim Tường Vi trước kia lúc này đã bị vân tệ như biển cuốn đi. Trên khắp Bạch Sa châu, ba mươi hai cứ điểm của Kim Tường Vi đều bị huyết tẩy. Thế lực hắc ám nổi danh nhất nơi này cứ thế bị nhổ tận gốc chỉ trong một đêm.

Một đêm máu tanh.

Bạch Sa châu không thiếu phù hào. Số người giàu có hơn Đường Thiên cũng không ít thế nhưng chưa từng có ai dùng phương thức báo thù quyết tiệt cùng thảm liệt đến vậy.

Đường Thiên nổi danh rồi, thật sư nổi danh rồi.

Tuy rằng danh tiếng này cũng không hay ho gì ngoài những từ như điên cuồng, tàn bạo, ngu xuẩn… Nhưng đã không còn ai dại dột trêu chọc hắn, cũng không có người nào dám coi thường hắn. Nghe nói binh đoàn trưởng Hà Anh của đệ nhị binh đoàn nghe được tin tức, lập tức nổi giận lôi đình, liên tiếp giết chết ba ả vũ cơ mà gã yêu thích cho hả giận.

Trị An thự cửa nhà vắng vẻ. Hơn bảy phần viên chức từ quan khiến cơ quan này lập tức tê liệt. Trị An thự trước kia hoành hành không cố kỵ vậy mà lại bị hù dọa đến tình trạng này. Danh vọng Đường Thiên càng được đẩy đến vị trí trước nay chưa từng có.

Chỉ dùng một ngày, toàn bộ Bạch Sa châu đều biết có một bị thổ hào bá đạo, điên cuồng, người cũng như tên.

Khi Điền Khải Quang như cha mẹ chết chạy đến trước mặt Hà Anh xin giúp đỡ. Hà Anh từ trong phẫn nộ tỉnh táo lại. Gã nhanh chóng nghĩ ra biện pháp bèn cười nhạt:

“Không sai, nếu Trị An thự đã tê liệt vậy cứ để như thế đi. Ngươi nghĩ xem, ngay đến Trị An thự cũng e sợ sự hung tàn của hắn vậy ai tới bảo hộ dân chúng Bạch Sa? Bảo hộ các gia tộc? Như vậy hành vi tàn bạo chỉ khiến Bạch Sa thị máu chảy thành sông. Chỉ khi máu tanh chảy xuống đủ nhiều, bọn họ mới nghĩ đến tầm quan trọng của Trị An thự, mới hiểu ra được ai mới là địch nhân thật sự.”

Điền Khải Quang đại chấn tinh thần, gã cảm thấy chủ ý của đại nhân quả thực tuyệt diệu.

Gia hỏa này chỉ là người bên ngoài đến, lại hung hăng ương ngạnh như thế, khẳng định có rất nhiều người không vừa mắt với hắn. Trị An

thự chỉ cần bày ra phong thái của người yếu, lại âm thầm thúc đẩy sóng ngầm, khiến Bạch Sa thị càng thêm hỗn loạn. Ám sát, bắt cóc, khiến mỗi đại gia tộc đau như cắt thịt, bọn họ sẽ tự nhiên trút toàn bộ lửa giận lên người tên hỗn đản kia.

“Thuộc hạ biết phải làm sao rồi!” Điền Khải Quang trả lời một cách cung kính.

Điền Khải Quang vừa rời đi, trong bóng tối liền vang lên một giọng nói: “Biên pháp của ngươi không tệ.”

Hà Anh không hề tỏ vẻ vui mừng, lạnh lùng đáp lời: “Ngươi không cần gây sự với ta! Tìm ngươi tới là muốn ngươi giải quyết đại công tử. Nào ngờ ngươi lại thất bại rồi, bây giờ còn gặp phải phiền phức như vậy. Đừng bỏ gốc lấy ngọn, đại công tử chết, Bạch Sa châu chính là của chúng ta. Đến lúc đó, ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó. Nhưng trước đó, ngươi phải ra tay thành công! Nếu không phải người của ta và phu nhân bị chú ý rất kỹ, cần ngươi xuất thủ hay sao?”

“Yên tâm, hắn sẽ chết nhanh thôi.” Giọng nói trong bóng râm vẫn bình thản như cũ.

Sau khi rời khỏi phủ Hà Anh, Điền Khải Quang lập tức cho mọi người ở Trị An thự nghỉ ngơi. Chính gã cũng tuyên bố dưỡng bệnh tại gia. Không khí vốn đã hỗn loạn càng thêm khẩn trương. Huyết án xảy ra liên tục.

Trong lúc nhất thời, người người cảm thấy bất an.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 614: Ưu Thế

Đường thiếu niên vô cùng hung tợn ném thẳng một quả đại bom như thế vào Bạch Sa thị, chớp mắt sau đó cũng đã quên mất chuyện tình này.

Ai nha, không phải đã giao tiền rồi sao?

Không phải các ngươi đã nói cái giá này là rất cao rồi sao? Phương pháp này rất có hiệu quả sao? Ha, có hiệu quả là được rồi. Được rồi, được rồi, thiếu niên rất bận rộn, rất giàu có, rất nhiều chuyện quấn thân, các ngươi không hiểu được phiền não của thiếu niên đâu!

Hiện tại, phiền não của Đường Thiên chính là, trả tiền!

Có tiền tiêuxài thoải mái như thế rất dễ chịu, cũng rất có khí phách. Mấy trăm ức bỏ ra trong nháy mắt, thế nhưng đều là mượn mà có. Đường Thiên đành liều mạng thúc dục Binh luyện chế hắc kim nhanh thêm một chút, nhanh chóng đem hắc kim tới trả nợ a. Binh nghe thấy Đường Thiên đang thiếu nợ tới mấy trăm ức, tức giận đến thiếu chút nữa là thổ huyết.

Đường Thiên lo lắng chuyện trả tiền, thế nhưng Từ Tấn lại không chút lo nghĩ. Đường Thiên có cả một quặng mỏ hắc kim, còn lo thiếu tiền? Chẳng qua Đường Thiên treo giải thưởng cũng khiến hai mắt gã sáng ngời, rất là hưng phấn.

Thương gia vũ khí, ghét nhất chính là hòa bình!

Thủ đoạn của Đường Thiên đơn giản thô bạo khiến người khác phải giận điên, đánh nát hết tất cả mọi quy củ, cứ vậy mà hô mưa gọi gió. Nhờ Đường Thiên ban tặng mà thị trường hoàn toàn không yên ổn, hỗn

loạn cực độ, người người mua vũ khí trang bị, sinh ý của Từ Ký vô cùng sôi động.

Có thêm vài người như vậy nữa thì thật tốt. Nói không chừng năm nay y còn có thể sớm hoàn thành chỉ tiêu nhiệm vụ được đặt ra.

Trong lòng Từ Tấn rất phấn chấn, nhàn rỗi vô sự, bèn chạy đến chỗ Đường Thiên lắc lư. Bản thân y cũng rất hiếu kỳ đối với thân thế của Đường Thiên đấy.

Từ khi vào biệt viện của Lăng gia, vì thu thập tin tức của mười ba gia tộc mà Lý Tra Đức bận rộn vô cùng. Hiện tại người nào cũng biết sau lưng Lý Tra Đức là một tên thổ hào, cho nên toàn bộ giới buôn lậu tinh tình báo Bạch Sa đều trở nên sôi động hẳn lên. Rất nhiều kẻ cảm thấy Đường Thiên người ngốc tiền nhiều, định đục nước béo cò, bèn tìm đến gặp Lý Tra Đức.

Lý Tra Đức còn chưa hợp cách làm một gã nhân viên tình báo thông thường, thế nhưng bản thân y lại có lý giải về mười ba gia tộc còn thâm sâu hơn rất nhiều người. Cho nên, tin tức gì đáng giá, tin tức gì không đáng, y chớp mắt là phân biệt được.

Sau một lượng lớn người gặp trắc trở, thì danh tiếng của Lý Tra Đức cũng vang dội khắp giới này.

Từ Tấn luôn chú ý quan tâm đến mọi chuyện nên tất nhiên cũng rõ ràng hết thảy. Y rất khách khí chào hỏi Lý Tra Đức. Người có năng lực luôn luôn giành được sự tôn trọng.

Từ Tấn chuẩn bị đi tìm Đường Thiên thì nghe nói tên gia hỏa này lại đang tu luyện. Thật sự là hắn vẫn giữ được bình tĩnh a, đến lúc này mà còn có tâm tình tu luyện!

Mới quẹo vào nội viện thì y đột nhiên nhìn thấy một tiểu tử trẻ tuổi đang lẩm bẩm một bên. Gã nói năng lẩm bẩm, hồn nhiên vong ngã.

Từ Tấn thấy tiểu tử này tương đối quen mắt, một lúc sau mới phản ứng ra, tiểu tử này lại rất giống Lý Tra Đức. Lúc này y mới nhớ ra trong đội ngũ của Đường Thiên còn có một tên tiểu Lý Tra Đức.

Vốn Từ Tấn không dự định quấy rầy tiểu Lý Tra Đức, nhưng lúc y vô ý nghe thấy trong lời của tiểu tử này có đề cập đến chữ "hồn" thì y không khỏi ngừng chân, tỉ mỉ lắng nghe.

Nghe một hồi, y cũng hiểu ra vài phần, hắn tên tiểu Lý Tra Đức này đang nghiên cứu về hồn.

Y không khỏi cười, trong lòng cũng không cho là phải. Từ sau khi Quang Minh châu quật khởi, nghiên cứu về hồn gần như trở thành loại nghiên cứu thịnh hành nhất, thế nhưng Từ Tấn lại biết cái hố sâu này lớn như thế nào đấy. Vô số người lao đầu vào, nhưng đến giờ không có người nào bò lên qua.

Rất đơn giản, hồn vật rất đắt đỏ, còn rất hiếm có.

Tuy không biết Quang Minh châu làm sao giải quyết được vấn đề này, nhưng hiển nhiên người khác không thể giải quyết được đấy.

Chẳng qua Lý Tra Đức con lẩm bẩm vài điều khiến Từ Tấn có chút hứng thú. Lý giải của y về hồn thâm sâu hơn người bình thường rất nhiều, vì vậy mà hai người rất vui vẻ mà thảo luận cùng nhau.

Tiểu Lý Tra Đức gặp được đồng đạo thì vô cùng kích động. Lập tức gã mời Từ Tấn tới tham quan phòng thí nghiệm của mình.

Từ Tấn vui vẻ đi theo, nói chuyện với nhau một lúc nhưng tiểu Lý Tra Đức có rất nhiều ý tưởng khiến hai mắt y sáng ngời, thậm chí y còn động tâm dự định giúp đỡ gã nghiên cứu.

Nhưng khi y tiến vào phòng thí nghiệm của tiểu Lý Tra Đức, nhìn thấy hồn vật đầy ngăn tủ, hai mắt lập tức trợn tròn cả lên.

Hồn vật!

Trong thời kỳ này, cục gạch có hồn cũng trở thành bảo vật. Quang Minh Châu dựa vào cái gì quật khởi? Chính là hồn, hồn có rất nhiều chỗ tốt. Trực tiếp nhất chính là thông minh. Nếu Thánh giả có thể sinh hồn thì hoàn toàn có thể thành Thánh hồn, tự mình có thể thôi diễn pháp tắc! Cơ quan có hồn, sẽ trở nên càng cường đại, nó sẽ càng thông minh hơn, thậm chí còn tự mình cường hóa.

Từ Tấn phục hồi lại tinh thần, nhưng hai mắt y thì lại đỏ lên rồi.

Sau khi biết được…hồn vật này là do Đường Thiên cấp thì Từ Tấn co cẳng mà chạy đi, nhào tới trước mặt Đường Thiên, yêu cầu mua hồn vật.

Đường Thiên giật nảy người. Hắn không có ý định bán hồn vật, vì nếu có hồn vật xuất hiện trên thị trường thì khác nào nói cho Quang Minh châu biết có người từ Thiên Lộ đến hay sao? Hiện tại khiến Quang Minh Châu chú ý, tuyệt đối chính là hành vi đi tìm chết.

Đối với yêu cầu bảo mật của Đường Thiên, Từ Tấn rất sảng khoái đồng ý. Hơn nữa, sau khi biết Đường Thiên cự tuyệt bán hồn vật ra ngoài, thì y đã bày tỏ nguyện vọng có thể gia nhập vào nghiên cứu của tiểu Lý Tra Đức.

Đường Thiên suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Mặt mũi của chủ nợ, ít nhiều cũng nên cấp cho người ta một chút a.

Từ Tấn mừng rỡ như điên. Y biết rõ nghiên cứu của tiểu Lý Tra Đức này có tương lai rộng lớn đến mức độ thế nào, đây cũng chính là khoản đầu tư quan trọng nhất trong cuộc đời y. Rồi y đóng gói toàn bộ phòng thí nghiệm của Từ Ký, chuyển đến đây hết. Sau đó y còn đem tích trữ của bản thân trong nhiều năm này, toàn bộ đầu tư vào phòng thí nghiệm của tiểu Lý Tra Đức.

Y còn lưu tâm đến chuyện không nói tin tức này cho Từ Ký, mà chỉ là khoản đầu tư của chỉ cá nhân y.

Y càng thêm hiếu kỳ về thân phận của Đường Thiên. Có nhiều hồn vật như vậy khiến y không thể phủ nhận những suy đoán lúc ban đầu về hắn được.

Những biểu hiện khác thường trong những ngày này của Từ Tấn lập tức khiến bọn người Bạch Việt đầy quan tâm.

Tam Hồn thành.

“Cái này là vũ khí chiến hạm, chỉ chuyên dùng trên chiến hạm. Chiến hạm của bọn họ có uy lực phi thường cường đại. Nếu chúng ta không có chiến hạm, nhất định sẽ phải chịu thiệt. Hơn nữa ta còn phát hiện Linh năng lượng thể và chiến hạm như tuyệt phối của nhau vậy. Ta không cách nào kéo được một chiến hạm về đây, nhưng cũng mua được một vài bản vẽ. Còn có thêm…mấy vũ khí chiến hạm này, ngươi cũng cần tập trung nghiên cứu vào chúng nó.”

Đường Thiên nói với Tái Lôi.

Ánh mắt Tái Lôi đã bị vũ khí chiến hạm hoàn toàn hấp dẫn. Loại vũ khí này có phong cách hoàn toàn khác biệt với ở Thiên Lộ, tản ra một lực mê hoặc trí mạng.

Đường Thiên dứt khoát biểu diễn kiếm pháo Tổ ong một lần. Uy lực khủng bố của nó khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Sắc mặt mọi người cũng chuyển sang vẻ không thật tốt lành gì, nếu bọn họ bị những binh đoàn công kích như vậy. Dường như hoàn toàn không có lực chống trả.

“Công kích thật mạnh!” Đường Sửu thì thào tự nói. Đột nhiên hắn nghĩ ra một vấn đề: “Quang Minh võ hội có loại chiến hạm này hay không?”

“Không có. Nếu như bọn họ có thì còn ai chống đỡ được bọn họ?” Đinh Đang trả lời đầy chắc chắn. Sau đó nàng lập tức trầm ngâm: “Điều

đó cho thấy giữa Thánh điện và Quang Minh châu hẳn là có thể liên lạc được với nhau nhưng không thể qua lại hai bên được. Nếu vậy mà nói, cái gọi là phòng thí nghiệm về hồn của Quang Minh châu chắc hẳn là ở Thánh Điện!"

"Không sai." Đường Sửu nhanh chóng phục hồi tinh thần: "Ngược lại thì chúng ta có ưu thế lớn hơn nhiều. Chúng ta có thể đem phòng thí nghiệm về hồn đặt tại Thánh Vực, đem bí bảo hồn bảo đưa đến Thánh Vực, lại có thể đưa tài liệu đến Thiên Lộ, chế tạo thuyền chiến tại Thiên Lộ. Chỉ cần chúng ta nghiên cứu ra chiến hạm là có thể trực tiếp giết chết Quang Minh võ hội và Thánh điện, cộng thêm Linh năng lượng thể của chúng ta, không ai có thể ngăn cản được chúng ta. Có bí bảo hồn bảo, đại nhân cũng chiếm được hết ưu thế tại Thánh vực"

Lời nói của Đường Sửu khiến tâm thần mọi người đều rung động.

"Thời gian, quan trọng nhất là thời gian. Chúng ta phải tranh thủ trước khi Tinh môn mở ra mới có ý nghĩa. Một khi tinh môn đã mở ra thì ưu thế của chúng ta cũng lập tức biến thành số không."

Bầu không khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Đột nhiên Tái Lôi nở một nụ cười bình thản, nhưng lời nói lại vô cùng khí phách: "Không phải liều sao? Chẳng phải chúng ta là một đường liều mạng mà đi tới đây sao? Mà nói thêm, ưu thế chúng ta lúc này lớn như vậy, so với trước đây đã tốt hơn không biết bao nhiêu rồi!"

Lo lắng trong lòng mọi người cũng bị quét sách không còn sót lại, sĩ khí đại chấn.

"Không sai! Điều kiện của chúng ta quá tốt so với trước đây rồi!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

….

Nhìn mọi người ai nấy đều đầy phấn chấn, Đường Thiên bỗng nhiên cảm thấy thiếu niên không có phiền não rồi.

Tại một trà lâu cách không xa biệt viện của Lăng gia, Từ Tấn bị chú cháu Bạch gia lôi tới uống trà.

Bạch Việt cười khổ: "Tên gia hỏa này cũng quá điên cuồng rồi! Nếu như ta đem binh đoàn bán cho hắn xong, với tính khí của gia hỏa này, nếu ai đến gây chuyện với hắn, phỏng chừng hắn trực tiếp dẫn người tới san bằng đối phương mất."

Vẻ mặt Bạch Hiểu cũng thể hiện rõ sự băn khoăn. Đường Thiên treo giải thưởng, hoàn toàn phá vỡ nhận thức của y. Làm thịt đối phương là đúng, nhưng mà phải mưu kế ra sao chứ? Thủ đoạn ra sao? Bố cục thế nào? Không có bất kì cái gì cả, trực tiếp dùng tiền đập chết đối phương…

Đây là cái kiểu chơi gì vậy?

Vừa nghĩ tới sau này nếu có người nào lại chọc tên gia hỏa này, hắn không nói hai lời mà chỉ ném ra mấy trăm ức treo giải thưởng. Chờ đợi địch nhân của hắn chính là từng tràng ám sát liên miên không dứt, mãi mãi không nhìn thấy ánh mặt trời.

Mấu chốt chính là, hỏng quy củ a. Thế gia chúng ta không thể chơi như thế a. Tiền thì mọi người đều có a, nhưng làm vậy thì sẽ chỉ trở thành công địch của tất cả mọi người.

"Vậy thì có liên quan gì tới chúng ta?" Mấy chuyện lo lắng Đường Thiên phá tan gì đó, Từ Tấn lại không cho là đúng: "Dù sao chỉ cần trả thù lao, ta sẽ bán cho hắn, có xảy ra chiến tranh ta cũng không sợ."

"Ngươi là kẻ buôn bán súng ống đạn dược!" Vẻ mặt Bạch Việt khinh bỉ nói.

“Không sai! Ta làm cái nghề này mà!” Tinh thần Từ Tấn rung lên: “Bá phụ lo lắng hắn gây họa sao? Không việc gì, bá phụ cứ đem danh ngạch binh đoàn giao cho ta. Ta đi mua.”

Từ Tấn đang vắt hết óc tìm mưu kế nhằm lấy lòng Đường Thiên. Trong đầu y lúc này, chỉ toàn là những hồn vật kia. Thế nhưng y cũng thừa hiểu đây là một trận đánh cuộc lớn. Nếu thắng, có thể mong chờ nửa đời sau của y, mà không phải, mấy đời gia tộc y được thịnh vượng. Một cái bắp đùi to như vậy, nếu bỏ lỡ, tuyệt đối sẽ phải hối tiếc cả đời.

Không thích hợp!

Phi thường không thích hợp!

Hai người Bạch Việt và Bạch Hiểu liếc nhìn nhau. Bạch Hiểu bật cười ha ha: “Rước lấy họa là chuyện chắc chắn rồi. Chẳng qua muốn lấy được thứ tốt trong tay Mãnh lão đệ thì cũng không dễ dàng. Không phải mãnh long không vượt nổi sông, thế nhưng mà Mãnh lão đệ lại chính là mãnh long mạnh đến không thể mạnh hơn được a! Binh đoàn ta cấp cho Mãnh lão đệ đang trên đường tới đây rồi.”

Từ Tấn thế nhưng lại là một kẻ thành tinh, hắn nhanh chóng thu lại sắc mặt, rồi cười ha hả nói: “Quả nhiên Bạch bá bá giao thiệp rộng rãi.”

Từ Tấn quanh co, trơn trượt không nắm bắt được, căn bản không lộ ra lấy nửa điểm bên trong. Hai chú cháu Bạch gia cũng hết cách.

“Tin tức gần đây nhất cũng không phải tốt lắm.” Bạch Hiểu trầm giọng nói: “Thị trường quá loạn, có đủ loại tin đồn. Mấy ngày này còn có nhiều vụ án mạng nghiêm trọng xảy ra, rất nhiều người chĩa mũi giáo vào Mãnh huynh, cho rằng hắn làm hỏng quy củ.”

“Có người muốn đối phó hắn.” Kinh nghiệm của Từ Tấn dày dạn, không chút do dự nói: “Chắc là Hà Anh, tên đó có hiềm nghi lớn nhất.”

“Đúng vậy.” Bạch Việt than thở: “Bạch Sa châu gần đây luôn không yên tĩnh, hi vọng Mãnh lão đệ sẽ không bị kéo vào.”

Từ Tấn lộ ra vẻ cười khổ: "Bá phụ ngài nói trúng rồi."

Hai chú cháu Bạch gia sửng sốt, vội nhìn theo ánh mắt của Từ Tấn. Lập tức sắc mặt hai chú cháu cùng đại biến.

"Đại công tử!"

"Lăng Hạ!"

Lăng Hạ và đại công tử, xuất hiện ngay cửa vào biệt viện của Lăng gia.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 615: Chặn Giết Ở Hải Khẩu

Bộ Tử Phi cẩn thận xem lại tổng hợp về trận chiến của Tôn Kiệt.

Phần tổng hợp này được những người sống sót trở về biên soạn lại, chi tiết cả quá trình chiến đấu được phục hồi như cũ… những thứ này chính là một căn cứ trọng yếu để phán đoán được thực lực của đối phương.

Bộ Tử Phi đã gần như thuộc làu nội dung tổng hợp trong đó bởi hắn đã xem đi xem lại rất nhiều lần. Thực lực của Tôn Kiệt không hề kém hơn hắn, vậy mà lại chết trận, điều này làm cho hắn không dám có chút tư tưởng khinh thường nào với địch nhân tương lai nữa. Tuy rằng trong bản tổng hợp giải thích rằng "phần nhiều do khinh địch", "Thạch Sâm phản chiến" vân vân, nhưng Bộ Tử Phi không tin những điều đó. Tôn Kiệt dù có khinh địch bao nhiêu, Thạch Sâm phản chiến cũng làm cho thế cục thay đổi, nhưng điều đó không có nghĩa là sức chiến đấu của đối phương kém, ngược lại tương đối mạnh mẽ.

Chuyện Thạch Sâm phản chiến đã từng làm Châu chủ giận tím mặt. Châu chủ giận không phải vì hắn phản chiến, mà là vì một nhân tài mạnh mẽ như thế mà lại để mai một ở Phồn Tinh Châu, đây thật sự chẳng khác nào cái tát vào Phồn Tinh Châu cả. Những suy đoán về Thạch Sâm không ngừng được điều tra, sau đó tất cả đều bị phủ quyết. Biến đổi của binh đoàn số ba mươi sáu từ đó cũng dần hiển hiện, Tôn Chính là kẻ bình thường, đoạt quyền chính là nguyên nhân căn bản dẫn đến việc binh đoàn ba mươi sáu bị hủ hóa.

Những điều tra này khiến cho Phồn Tinh Châu không dám xuất binh. Ngày nào còn chưa làm rõ những nguyên nhân này, Phồn Tinh Châu

chẳng khác nào như đang mang gánh nặng trên lưng, việc sớm bị người ta nhìn chằm chằm vào mà bản thân lại không hề hay biết là rất nguy hiểm.

Mà trong trận chiến đó, bên chịu tổn thất lớn nhất chính là Tôn gia. Tầm quan trọng của Tôn Kiệt đối với Tôn gia là không thể nào thay thế được. Tôn Kiệt chết rồi, rất có thể Tôn gia sẽ chuyển từ thịnh sang suy. Huống chi, Tôn Chính còn đang nằm trong tay nhóm người thần bí ở Thương Châu, nếu Tôn gia muốn chuộc người về thì phải bỏ ra không ít.

Việc sống chết của Tôn gia chẳng liên quan gì tới Bộ Tử Phi, cái hắn quan tâm chính là sức chiến đấu của đối phương đã được thể hiện ra sau trận đấu đó. Đầu tiên là cao thủ, mấy tên cao thủ đó đều có thực lực phi phàm. Thứ hai là những vũ khí cổ quái kia, hắn hoài nghi những cây thương màu lam kia chính là Băng Lam Thương, còn những đồng hạp nhỏ thì hắn chưa nghe hay thấy qua bao giờ. Tiểu đội Thạch Sâm còn cường hãn, tinh nhuệ hơn hắn so với tưởng tượng, đội ngũ này sau khi thay đổi trang bị càng làm cho Bộ Tử Phi đau đầu không thôi.

Phồn Tinh Châu có tổng cộng tám binh đoàn bạch ngân, ngoài trừ binh đoàn số tám của Tôn Kiệt còn có bảy binh đoàn khác. Nhưng điều cần ưu tiên lớn nhất bây giờ là chữa trị cầu nổi, vì người lùn tiểu cổ Lam (?) có thể xuất hiện biết cứ lúc nào nên luôn cần phải có hai binh đoàn bạch ngân đóng giữ.

Bốn phương của Phồn Tinh Châu thông suốt, Phồn Tinh Châu vốn nặng về buôn bán nên cũng có nghĩa nơi này là vùng đất luôn nổi lên tranh chấp, nơi cần phải trấn giữ có quá nhiều. Một vài nơi không trọng yếu thì chỉ cần binh đoàn phổ thông đóng giữ là đủ. Nhưng một vài địa điểm then chốt cần phải có binh đoàn bạch ngân đóng giữ, không thể điều động đi nơi khác được.

Bình thường, binh đoàn số tám của Tôn Kiệt và binh đoàn số bảy của Bộ Tử Phi luôn hoạt động linh hoạt, cơ động, thành thạo và điêu luyện. Nhưng tự nhiên biến cố xuất hiện, binh đoàn số tám bị hủy diệt, điều này

khiến cho Bộ Tử Phi không thể không dẫn binh đoàn của mình xuất chiến.

Bộ Tử Phi có thực lực xuất sắc, cũng là người cẩn trọng, binh đoàn số bảy lại là binh đoàn bạch ngân, trên dưới Phồn Tinh Châu đều vô cùng coi trọng bọn hắn.

Bộ Tử Phi cười khổ, thực ra hắn không hề muốn đánh trận này chút nào.

Thương Châu vốn chẳng có chút lợi ích nào đối với Phồn Tinh Châu, nơi khỉ ho cò gáy đó mà chiếm được cũng chẳng thu lại lợi ích gì? Vì mấy chục vạn dân phu sao? Thế thì càng buồn cười.

Nhưng trận này hắn không thể không đánh.

Vì Tôn Kiệt đã chết rồi, binh đoàn số tám và binh đoàn số ba mươi sáu đã cạn sức, nếu Phồn Tinh Châu còn không có động tác thì những thế lực đang rình mò sự giàu có của nơi này sẽ nhào tới mà cắn xé như sài lang.

Vì vậy, trận này, Bộ Tử Phi không những phải thắng, mà còn phải thắng thật vang dội. Phồn Tinh Châu cần một trận thắng áp đảo không thể hoài nghi, để nói cho các châu ở Nam Vực này rằng bọn họ có khả năng bảo vệ sự giàu có của mình.

Điều này làm cho Bộ Tử Phi càng thêm cẩn trọng.

Xung quanh vùng hải khẩu không có cứ điểm, không có điểm tựa nào để phòng thủ. Có thể thấy lực lượng trên tay đối phương có hạn, đối với bất kỳ châu nào, phòng ngự cơ bản nhất ở hải khẩu là phải có pháp đài. Nhưng ở hải khẩu Thương châu lại trống không, không có bất cứ thứ gì.

Trong lòng Bộ Tử Phi bớt căng thẳng hơn, nhưng khi hắn nhìn thấy hải khẩu này thì không khỏi lắc đầu. Hải khẩu này có độ rộng chỉ năm mươi trượng, chiến hạm của binh đoàn số bảy không thể nào đi qua nổi.

Hải khẩu nhỏ thế này thật quá mức nghèo khó rồi, ngay cả thương thuyền lớn một chút cũng không thể vượt qua được.

“Hai trăm người thủ thuyền, những người khác rời thuyền, tiến vào.”

Bộ Tử Phi quả quyết hạ mệnh lệnh.

Binh đoàn số bảy cấp tốc tạo thành đội hình, bay về phía hải khẩu.

“Phồn Tinh Châu đúng là bọn ốc sên, nhiều ngày thế rồi mà còn chưa tới sao?” Lăng Húc vô cùng bực bội, mỗi ngày phải phòng thủ ở cửa biển này đã làm lỡ bao nhiêu thời gian tu luyện của hắn.

Gần đây tâm trạng hắn tốt cực kỳ, thương pháp đã tịnh tiến không ít, nhưng vì không thể toàn tâm toàn ý tu luyện nên hắn cũng rất khó chịu trong lòng.

Ở cách đó không xa, Hạc và Tĩnh Hào khoanh chân lơ lửng trên không trung, nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ khác ở chỗ, Hạc Kiếm trôi nổi ngay bên cạnh Hạc, còn Thánh Huyết Ẩm của Tĩnh Hào lại gác trên đùi hắn.

Sau trận chiến lần trước, Thánh Huyết Ẩm được uống máu no nê, sát ý càng phát ra kinh người, không ngừng xao động. Thế nhưng Tĩnh Hào vẫn bất động như sơn, vững vàng áp chế nó.

Hạc Kiếm lúc thì tỏa ra khí tức mờ ảo không linh, lúc lại trang nghiêm nghiêm túc. Đối diện với khí thế hung ác như sóng dữ của Thánh Huyết Ẩm, nó chẳng hề bị ảnh hưởng gì.

“Đâm chết! Đâm chết! Đâm chết!”

Lăng Húc táo bạo rít gào, thân hình như điện, chỉ thấy thương mang không ngừng sáng khắp một vùng hải khẩu. Hắn đang luyện tập Bào Thương.

Bào Thương được hắn dung nhập vào thương pháp, rất nhanh hắn đã phát hiện ra Bào thương không chỉ có thể dùng cho việc chạy trốn, mà ở trong chiến đấu cũng có tác dụng rất lớn.

Mặc dù hắn đang sôi lên sùng sục, động tác không ngừng, dường như hắn đã nhẫn nại tới cực hạn rồi, thế nhưng thương pháp của hắn vẫn không hề bị suy chuyển, một thương lại tiếp một thương, dù tu luyện khô khan như thế nhưng hắn chưa từng thấy buồn chán.

Bỗng nhiên, hắn dừng lại.

Cách đó không xa, Hạc và Tĩnh Hào cũng đồng thời mở mắt ra.

“Tới rồi!”

Ba người liếc nhau, Hạc đứng thẳng người lên, Hạc Kiếm thon dài bay vào tay hắn. Tĩnh Hào cũng cầm Thánh Huyết Ẩm, lẳng lặng đứng dậy. Lăng Húc táo bạo cũng thu lại toàn bộ khí tức, yên lặng lướt sang ngang mấy trượng không một tiếng động.

Ba người giống như thợ săn đang vận sức chờ phát động, yên lặng ẩn giấu mình.

“Tiên phong doanh tiến vào trước, cẩn thận phòng bị, đề phòng địch đánh lén.” Bộ Tử Phi trầm giọng ra lệnh, lúc nhập châu luôn là thời điểm dễ bị đánh lén nhất.

“Vâng!” Tướng linh Tiên phong doanh Long Nam nhận lệnh, hắn quét mắt nhìn xung quanh, trầm giọng nói: “Tiên phong doanh, xuất phát!”

Tiên phong doanh có năm mươi người, không người nào khong phải cao thủ. Long Nam trước đây nổi tiếng là đạo tặc độc hành, một thân thực lực cực kỳ xuất sắc, sau được Bộ Tử Phi mờ chào nên cải danh, trở thành thống lĩnh của Tiên phong doanh tại binh đoàn số bảy.

Long Nam thấy Bộ Tử Phi cẩn trọng như thế thì không cho là đúng, hắn chỉ ước đối phương tập kích, đánh một trận.

Năm mươi người đội hình tưởng như tán loạn nhưng trong lúc di chuyển luôn giữ vững cự ly thích hợp, một khi có biến cố thì tất cả đều có thể phản ứng kịp thời. Chiến pháp của Tiên phong doanh khác với chiến pháp của binh đoàn mà giống với dong binh hơn, thực lực của mỗi cá nhân đều rất cường hãn, đảm bảo cho lực xung kích của cả đoàn thể có thể lớn đến kinh người.

Bốn phía sáng ngời màu xanh ngọc bích, dưới mặt đất cơ hồ còn có thể thấy mây trắng và rừng tùng trải rộng.

Mỗi người trong đám đều tài cao lớn mật, không để mình rơi tự do xuống mà tăng tốc lao xuống mặt đất như tên nhọn, tốc độ cực nhanh.

Hô!

Thông đạo hải khẩu nhanh chóng hiện ra trong tầm mắt của Long Nam, mắt thấy đã tới phần cuối của thông đạo, bỗng nhiên hắn như phát giác điều gì, sắc mặt đại biến, lớn tiếng quát lên: “Cẩn thận!”

Đội viên vừa mới bay ra khỏi thông đạo ở trước mặt đột nhiên như người uống say, cả thân hình mất đi khống chế.

Công kích tinh thần!

Long Nam không ngờ ở nơi hẻo lánh này lại có thể đụng độ công kích tinh thần. Thánh giả am hiểu công kích tinh thần ít ỏi đến không tưởng, là thứ khiến người ta vô cùng chán ghét, mà bản thân người có khả năng này bản thân cao quý vô cùng. Lúc này đã không còn kịp giảm tốc độ nữa, nhưng vì có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nên hắn lập tức cắn răng, thôi động năng lượng toàn thân, năng lượng lập tức trải rộng bao quanh hắn.

Năng lượng nồng nặc có thể quấy rầy công kích tinh thần trong một phạm vi nhất định.

Quả nhiên, ngay khi lao ra khỏi cửa thông đạo, tâm thần hắn chấn động, giống như va phải một tấm lưới vô hình vậy.

Hắn cắn đầu lưỡi, sự đau đớn và mùi máu làm hắn tạm thời thoát khỏi công kích tinh thần, ánh mắt hắn nhanh chóng tìm tới người phát ra thứ công kích đáng sợ này.

Thiếu niên hắc y cầm kiếm đứng đó, như hạc nhảy múa, không linh nhanh nhẹn.

Nhưng hắn lại không nghĩ đến, lưới trước mặt bọn họ không phải chỉ có một mà có tới ba tấm.

Ngân mang đột nhiên sáng lên tràn ngập trong mắt hắn, khí tức sắc nhọn đánh thẳng vào giữa trán Long Nam. Hắn rùng mình một cái khi nhận ra đó là thương mang.

Những thương mang này số lượng vô số, diện tích che phủ cực lớn, uy lực không mạnh nhưng lực sát thương rất sung mãn.

Phốc phốc phốc!

Các đội viên của Tiên phong doanh mất đi khống chế, trên thân xuất hiện vô số lỗ máu, trong nháy mắt đã có hơn mười người bị xuyên thủng.

Khóe mắt Long Nam muốn nứt ra, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải đánh ra một quyền.

Quyền mang chói mắt, lưu tinh rừng rực mang theo khí tức hủy thiên diệt địa bao phủ toàn trường.

Hắn mặc kệ mình bị thương, muốn phá hủy tầng lưới thương này.

Công kích tinh thần dù khó lòng phòng bị nhưng lực sát thương của nó không lớn, tác dụng lớn nhất là quấy rầy tâm thần. Chỉ cần ra khỏi khu vực ảnh hưởng của nó, đội viên của hắn sẽ khôi phục lại được sức chiến đấu.

Một quyền này là sát chiêu của hắn, sử dụng một phần ba năng lượng trong cơ thể, hóa thành hỏa diễm rừng rực, xoay tròn cấp tốc, tụ tập thành một vòng xoáy lửa đường kính lên tới hai mươi trượng, như một cái đĩa lửa hồng lớn.

Chiếc đĩa lửa lốc xoáy.

Một quyền này có thể tạo thành một thông đạo trong thương vũ.

Bỗng nhiên, một cảm giác nguy hiểm cực độ lướt qua trong lòng hắn, hắn còn chưa kịp phản ứng thì chiếc đĩa lửa lốc xoáy đã bị một cây đao cắt đôi ra như chém lên đậu hũ.

Ở giữa khe hở rừng rực đó, hắn nhìn thấy một gã nam tử tay xách kiếm lớn đứng đó.

Sao… Sao lại có thể?

Binh nhìn Sâm lâm kiếm bảo vừa hoàn thành, trong mắt lộ rõ vẻ thỏa mãn. Sâm lâm kiếm bảo hoàn thành có thể chống lại lực xung kích cực lớn cho dù trên tay hắn chỉ còn một con bài là hương đoàn Bảo Quang.

Nghe nói Đường thần kinh mua hai binh đoàn, Binh rất ngạc nhiên, hắn chưa từng nghe nói binh đoàn cũng có thể mua đấy.

Thế nhưng Đường thần kinh có thể bán hắc kim với cái giá tốt cũng làm cho hắn nhẹ nhõm đi rất nhiều. Tiền là một vấn đề lớn, nói thật, trình độ kiếm tiền của Binh cũng chẳng có gì đặc biệt. Thế nhưng gia hỏa Đường thần kinh kia thật sự là không biết an phận thủ thường, đi tới nơi nào cũng đều hô phong hoán vũ tới đó.

Bỗng nhiên, bí bảo trên thân hắn phát ra cảnh báo, trong lòng Binh rùng mình một cái, đám Tĩnh Hào đã phát hiện địch nhân rồi.

Hắn không dám trông cậy vào trình độ trinh sát của hương đoàn Bảo Quang, cũng may còn có ba người Tĩnh Hào, thực lực của ba người họ rất lớn, dùng làm trinh sát thì có hơi hoang phí nhân tài nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm như thế.

Cuối cùng cũng tới rồi sao?

Tính toán thời gian, hắn là Phồn Tinh Châu cũng nên xuất thủ rồi mới đúng.

Cảnh báo vang vọng khắp bãi sông. Sắc mặt mọi người đều biến lớn, không nhịn được bỏ dở công việc trên tay, sau đó ùn ùn kéo vào trong sâm lâm kiếm bảo như thủy triều.

Ở trung tâm của kiếm bảo, quang mang sáng lên, ngay sau đó quang mang như nước chảy tràn ra bên ngoài. Ba mươi sáu tọa kiếm bảo như cùng cộng hưởng, quang mang như kiếm phóng lên trời cao.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 616: Cụm Cứ Điểm Sâm Lâm Kiếm Bảo

Đại công tử đăng môn bái phỏng, rất nhiều người không khỏi im tiếng.

Thế cục của Bạch Sa châu ai nấy đều hiểu rõ trong lòng, đại công tử kia tới đây để cầu viện. Tuy rằng không biết Đại công tử và Mãnh Nam nói chuyện gì, nhưng mọi người đều có thể suy đoán đại khái. Mãnh Nam có cái gì? Tiền! Tuy rằng bên cạnh Mãnh Nam cũng có mấy tên tinh nhuệ nhưng mà với ngần ấy người thì chẳng ảnh hưởng được gì tới đại thế cục cả, chỉ duy nhất khiến đại công tử có thể nhớ đến chính là tiền.

Giải thưởng treo giá trên trời kia khiến ai nấy đều nhìn ra, gia hỏa kia là một tên nhà giàu, hơn nữa không phải nhà giàu bình thường.

Không thấy cái dáng điệu cả ngày nịnh nọt của tên Từ Tấn kia sao? Ngay cả chưởng quỹ của Từ Ký đều phải lấy lòng như thế, ai dám hoài nghi tài lực của hắn?

Nhưng mọi người cũng biết, trải qua chuyện này, sợ là Mãnh Nam đã triệt để đắc tội với Hà Anh, song phương không còn cách nào giảng hòa được nữa.

Đường Thiên tiễn đại công tử và Lăng Hạ ra cửa, quay đầu nhìn thấy Hán Sâm vẻ mặt sầu lo, không khỏi kỳ quái: “Ngươi bày ra cái biểu tình gì thế?”

Hán Sâm do dự một chút mới trả lời: “Đại nhân có điều không biết, Hà Anh và Nhu phu nhân liên hợp mấy năm, thực lực của đại công tử bị

chia cắt cực kỳ khủng khiếp. Mọi người đều nói chỉ sợ đại công tử không thể chống đỡ được bao lâu nữa. Hiện tại bảy phần thế gia trong châu đã đầu phục Hà Anh hết rồi.”

Hắn lăn lộn ở Bạch Sa thị nhiều năm, các loại tin tức nắm rất nhiều, tranh đấu của hai bên mấy năm nay sao hắn lại không biết gì được cơ chứ.

Đường Thiên ồ lên một tiếng: “Vậy sao?”

“Đại nhân minh giám!” Hán Sâm vội vàng nói: “Nếu như không phải đại nhân Tác Bỉ luôn giúp đại công tử cầm cự, chỉ e là đại công tử sớm đã…”

Đường Thiên bình thản hỏi lại: “Ngươi cảm thấy Hà Anh sẽ bỏ qua chúng ta sao?”

Hán Sâm im lặng. Hắn chưa từng gặp qua Hà Anh, nhưng tin tức lưu truyền về Hà Anh trên thị trường mấy năm qua thì nhiều vô số kể. Lòng dạ hẹp hòi, tàn bạo vô độ, vân vân, không người nào không biết. Nghĩ đến mâu thuẫn giữa đại nhân và Hà Anh, Hán Sâm cảm thấy mình đúng là lo lắng tới phát ngốc rồi.

“Không sao, chỉ là tham gia một cái yến hội thôi mà.” Đường Thiên chẳng lấy làm quan trọng.

Đại công tử lần này tới đây để mời Đường Thiên tham gia yến hội do Châu chủ tổ chức. Bởi vì gần đây Bạch Sa Châu tụ tập những người quyền quý của các châu lại, quyết định tổ chức một yến hội cực lớn.

Để bày tỏ long trọng, địa điểm tổ chức yến hội lần này đặt ở lâm viên Sa Châu, cái này là lâm viên tư gia của Châu chủ.

Đường Thiên cũng chẳng quan tâm lắm cái yến hội này.

Trong lòng hắn đang nghĩ tới một vấn đề khác, Lý Tra Đức điều tra sự tình của mười ba gia tộc đã có đầu mối. Mười ba gia tộc, ngoại trừ bộ

tộc tới Tây Vực, bảy bộ tộc tới Kim Châu, năm tộc khác đều ở Bạch Sa Châu.

Mà khiến Đường Thiên bất ngờ chính là địa vị của năm tộc này ở Bạch Sa châu rất lớn. Lúc bọn họ tới Bạch Sa châu thì gặp phải tràng cảnh hải tặc đang vây công. Bọn họ ra tay hiệp trợ Bạch Sa châu đánh lui hải tặc, năm tộc được châu chủ ban thưởng. Mà năm đó năm tộc mai danh ẩn tích, tuy rằng mình mang công lớn nhưng cũng không đường hoàng , trái lại còn mượn nhờ quyền thế, thanh lý sạch sẽ tất cả các đầu mối liên quan.

Đường Thiên vung kim tiền ra đúng là không uổng phí, Lý Tra Đức còn tìm thêm được một số đầu mối quan trọng. Những đầu mối này nếu ở trong tay người khác là vô dụng, nhưng ở trong tay kẻ ưa tìm tòi như Lý Tra Đức lại làm tinh thần hắn rung lên, cấp tốc đi xác định thân phận của năm tộc đó.

Năm tộc này nhiều năm ẩn giấu tài năng, thực lực đến bây giờ thật sự không thể coi thường.

Đường Thiên đau đầu nhất ở chỗ làm thế nào để tiếp xúc với năm tộc này đây? Năm tộc có biết sự tồn tại của Thiên Lộ hay không? Nếu không biết thì hắn phải giải thích thế nào với họ? Như vậy có làm lộ thân phận của hắn hay không?

Một loạt vấn đề này khiến cho Đường Thiên đau đầu vô cùng.

Mà làm hắn lo lắng nhất chính là việc hắn bị lộ thân phận. Nếu Quang Minh Châu biết hắn tới từ Thiên Lộ, chỉ sợ bọn chúng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bắt cả đám. Bây giờ bọn hắn còn rất nhỏ yếu, nếu rơi vào tình cảnh như vậy thì hết sức nguy hiểm.

Năm tộc này liệu có ủng hộ Thiên Lộ hay không?

Ngay từ đầu, hắn chỉ muốn hai bên cùng có chung địch nhân, nhưng hiện tại hắn cảm thấy mình suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Hắn lắc đầu, vấn đề phức tạp này thôi bỏ đi, để Binh đại thúc, để Hạ, để những tên đầu óc tốt một chút động não là được rồi. Hắn chỉ cần căn dặn Lý Tra Đức không nên để lộ ra điều gì là được.

Cũng không biết Binh đại thúc ở Thương châu thế nào rồi nữa? Đường Thiên thầm nghĩ.

Bộ Tử Phi nhìn tiên phong doanh trước mặt chỉ còn hơn mười người, sắc mặt không khỏi tái mét. Hắn chưa từng có ý nghĩ khinh địch, không nghĩ rằng lên chiến trường rồi mới phát hiện ra kẻ địch còn đáng sợ hơn mình tưởng rất nhiều.

Chỉ có ba người mà có thể gần như diệt toàn bộ Tiên phong doanh, Long Nam thì bị trọng thương ngay khi một đối một, điều này làm cho sĩ khí của Tiên phong doanh như rơi xuống vực sâu.

Thực lực của Long Nam mạnh mẽ vô song, chỉ còn cách Bạch ngân cảnh nửa bước mà thôi, ở trên chiến trường hắn luôn là một hãn tướng không ai áp chế nổi, thế mà đối phương chỉ đánh một kiếm đã khiến hắn thụ thương trầm trọng rồi.

Nếu không có Bộ Tử Phi thấy tình huống không thích hợp, lao tới khẩn cấp, Long Nam có thể sống sót hay không cũng không thể nào nói trước được.

Nhưng dù vậy, tổn thất của Tiên phong doanh vẫn vô cùng thảm trọng. Hắn nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy vẻ mặt của binh sĩ vẫn tràn đầy vẻ kinh sợ. Tiên phong doanh là nhóm người hung hăng, ương ngạnh nhất trong binh đoàn, cũng là nhóm có thực lực cá nhân mạnh nhất, bọn họ là mũi nhọn tấn công của cả binh đoàn, chiến công hiển hách vô song.

Thế nhưng, bây giờ đối phương chỉ có ba người đã có thể giết cho nhóm này hoa rơi nước chảy.

Sắc mặt Long Nam tái nhợt, trong lòng vẫn còn rất khiếp sợ, hãi hùng. Không người nào có thể rõ ràng hơn hắn về tình thế nguy hiểm lúc

đó. Công kích tinh thần quỷ dị, kiếm khách lĩnh ngộ pháp tắc khác người, thương mang giống như mưa xối xả không thể nào kháng cự, ba người này đều là cao thủ trong cao thủ, so với hắn chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Cao thủ như thế mà có thể xuất hiện tới ba người, hơn nữa còn phối hợp vô cùng ăn ý với nhau, rốt cuộc đối phương có lai lịch gì?

Trong lòng hắn chần chừ bất định.

Bộ Tử Phi hít sâu một hơi, khôi phục trấn định trên mặt, hắn bỗng nhiên có dự cảm rằng trận chiến sắp tới đây sẽ không dễ dàng. Thế nhưng ý nghĩ đó không làm hắn nổi giận, trái lại còn kích thích ý chí chiến đấu của hắn. Tôn Kiệt có Tôn gia làm hậu thuẫn, hắn không có. Bộ Tử Phi biết rõ xuất thân của mình, hắn có thể ngồi tới vị trí ngày hôm nay chính là nhờ một thân quân công của mình.

“Xuất phát!”

Binh đoàn số bảy bày trận hình giữa không trung, giống như một đám mây đen hướng về sâm lâm kiếm bảo. Bộ Tử Phi làm việc rất bài bản, cũng đã tra rõ vị trí sào huyệt của đối phương, tuy nhiên hắn vẫn không hiểu tại sao đối phương lại kiến lập cứ điểm ở bãi sông chim không thèm ỉa kia.

Dọc đường đi, mọi người vô cùng cẩn thận, trinh sát không ngừng tra xét vị trí xung quanh, thuần thục như nước chảy.

Đánh lén không phát sinh như trong dự đoán, trên dưới binh đoàn số bảy đều thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng, đến khi thấy được địa phương cần tới, nhìn thấy sâm lâm kiếm bảo nguy nga, mọi người không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí.

Kiếm bảo cao vút, quang mang chói mắt tỏa ra xung quanh giống như kiếm xông thẳng trời cao, kiếm khí dày đặc, sát ý lẫm liệt.

Binh đoàn số bảy to như vậy mà đồng loạt rơi vào yên tĩnh tới quỷ dị.

Bộ Tử Phi thấn thần một trận, quy mô của cứ điểm trước mặt hoàn toàn không giống với tình báo. Đây đâu phải cứ điểm, là một cụm cứ điểm mới đúng, tất cả như liền thành một mảnh, hô ứng lẫn nhau.

Quy mô cụm cứ điểm như thế này sao có thể chỉ thi công trong ngày một ngày hai là xong được. Bộ Tử Phi hận không thể chém chết tên làm nhiệm vụ tình báo bên phe mình ngay tại chỗ. Một cụm cứ điểm lớn thế này, chẳng lẽ tự nhiên mọc lên được sao?

Biến hóa của chiến tranh làm hắn thật sự không dám cường công. Binh đoàn số bảy tuy thực lực mạnh mẽ nhưng nếu công thành thì bọn họ sẽ không chiếm được ưu thế. Nếu là cứ điểm bình thường, hắn cũng không tới mức lo lắng như thế, nhưng đây là cụm cứ điểm, hắn thật sự cảm thấy vướng tay.

“Hạ trại!”

Bộ Tử Phi nhanh chóng làm ra quyết định, cụm cứ điểm trước mắt hắn chưa từng gặp qua nên cứ phải thăm dò trước đã, chỉ sợ cụm cứ điểm này chỉ là vẻ bên ngoài, e là bên trong còn có càn khôn.

Hắn không thể lùi về sau được, nhưng hắn là người kiên trì. Trình độ của đối phương hiển nhiên là làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

Bên trong Sâm lâm kiếm bảo, đám người Binh đều đang quan sát địch nhân.

“Là binh đoàn số bảy.” Người lên tiếng là một lão nhân Binh chọn lựa ra từ trong binh đoàn số ba mươi sáu mang theo vẻ mặt nghiêm trọng giải thích. “Chủ tướng của binh đoàn số bảy là Bộ Tử Phi, tính cách người này cẩn thận, kỷ luật sâm nghiêm, trình độ cực cao, binh đoàn số bảy là binh đoàn bạch ngân, rất được coi trọng. Bộ Tử Phi không có bối cảnh gì, là dựa vào quân công mà thăng tới cấp này. Trước đây, thuộc hạ

từng nghe qua rằng, nếu Bộ Tử Phi không bị chuyện gia thế kéo xuống thì thực lực của hắn có thể đứng vào hạng ba.”

Mọi người không khỏi gật đầu, thực lực của Bộ Tử Phi không biết mạnh mẽ thế nào, nhưng đi tới một bước này cũng có thể thấy thật sự là một đội quân tinh nhuệ.

Hạc quay sang nói với Binh: “Thật sự không cần nói với Đường thần kinh một tiếng sao?”

“Nói rồi thì hắn có thể trở về ngay sao?” Binh không quay đầu đáp. “Hắn ở bên kia cũng có chuyện quan trọng. Hương đoàn Bảo Quang thực lực không bằng đối phương, nhưng nếu như sâm lâm kiếm bảo có thể bị cái binh đoàn kia phá dễ như thế thì ta đập đầu chết được rồi.”

Ngữ khí của Binh cực kỳ hung hăng, nhưng không người nào cảm thấy hắn mạnh miệng. Bản thân hắn là danh tướng, hễ ra tay thì chưa từng thất thủ. Trình độ cao như thế ngay cả gia hỏa ngạo mạn như Đường Sửu kia cũng phải tự nhận không bằng.

Huống chi, còn có Sâm lâm kiếm bảo.

Sâm lâm kiếm bảo là cụm cứ điểm tâm huyết của Tái Lôi, tạo thành từ hắc kim, được trấn giữ bởi bí bảo, tường thành làm từ bảo vật. Ngay cả Binh vốn mắt cao hơn đầu cũng chưa từng muốn đâm đầu vào một cứ điểm thế này.

Nếu húc đầu vào đây, tuyệt đối là đầu rơi máu chảy.

Hơn nữa, bên trong sâm lâm kiếm bảo có nhân lực sung túc, hắn cũng không lo lắng việc bị vây khốn. Những ngày này, hắn luôn khẩn trương huấn luyện hương đoàn Bảo Quang, đồng bộ suất cuối cùng cũng đạt tới tình trạng vừa mắt Binh rồi.

Hiện tại hắn cũng không có nhiều trông cậy vào binh lực của hương đoàn Bảo Quang này, nhưng dùng để thủ thành thì hắn vẫn yên tâm

được.

Hắn đang suy nghĩ tới một vấn đề rất sâu. Hắn đã từng hỏi qua, Phồn Tinh Châu chỉ có tám binh đoàn bạch ngân, binh đoàn số tám của Tôn Kiệt bị hủy diệt chỉ làm cho Phồn Tinh Châu đau lòng một chút. Nhưng nếu binh đoàn của Bộ Tử Phi kia cũng bị diệt thì chắc chắn là thương cân động cốt rồi. Thoáng một cái mất đi một phần tư binh đoàn bạch ngân, cái này đâu chỉ có thể dùng từ "đau lòng" mà miêu tả được.

Tới lúc đó, Phồn Tinh Chậu sợ là không còn rảnh rang để quan tâm tới bọn hắn nữa vì người nhân lúc nhà cháy tới hôi của sẽ không ít. Sâm lâm kiếm bảo nếu thắng trận này sẽ có cơ hội thở dốc, hắc kim quý giá có thể cho bọn hắn đủ tài phú cần thiết, cộng với hai binh đoành Đường Thiên mua về, Quỷ kỵ ở Thạch sâm U châu được bổ sung đầy đủ, lúc đó thực lực của bọn họ sẽ tăng lên đáng kể.

Trong khoảng thời gian này, đối với sâm lâm kiếm bảo mà nói, là thời gian cực kỳ quan trọng.

Phải nghĩ ra biện pháp tiêu diệt toàn bộ binh đoàn số bảy ở nơi này.

Binh vuốt cằm, mặt đầy vẻ đăm chiêu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 617: Ta Mới Là Ông Lớn!

Đường Thiên không biết, ở Thương châu đang chuẩn bị đánh với khí thế hừng hực. Hiện tại hắn mặc Âu phục, đi giày da, nhìn tới nhìn lui một cách kỳ quái.

"Ngươi xác định là phải mặc cái này hả?" Đường Thiên cảm thấy rất không tự nhiên.

Hán Sâm gật đầu khẳng định chắc nịch: "Đúng vậy, đại nhân! Cần phải như thế! Không hề nghi ngờ, ngài sẽ là một trong những nhân vật chính được chú ý nhiều nhất đêm nay, lễ nghi là không thể thiếu được!"

Đường Thiên thấy Hán Sâm vẻ mặt đầy kiên trì như thế thì bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nhập thành tùy tục."

"Đại nhân, là nhập gia tùy tục!" Hán Sâm uốn nắn, hắn làm người khôn khéo, nhưng mà làm quản lý ở tửu điếm đã lâu nên rất chấp nhất với lễ nghi, gần như đã trở thành bản năng.

"Ngươi không cảm thấy nhập thành nghe sẽ lợi hại hơn một chút sao?" Đường Thiên hỏi ngược.

Lợi hại hơn một chút…

Hán Sâm cảm thấy nếu mình cứ cùng đại nhân dây dưa vấn đề này thì đúng là quá ngu rồi.

Lăng Hạ chứng kiến ở bên cạnh đã cười đến đau cả bụng.

“Được rồi.” Hán Sâm thở phào nhẹ nhõm. “Đại nhân, mong ngài ngàn lần, vạn lần nhớ kỹ, biên độ động tác phải nhỏ, động tác phải chậm, lực lượng nhẹ nhàng thôi…”

Đường Thiên tùy tiện đáp: “Yên tâm, yên tâm, chuyện nhỏ như thế với thiếu niên như thần ta đây khác nào một bữa ăn sáng đâu.”

“Ngươi có thể mang theo hai mươi lính hộ vệ.” Lăng Hạ bổ sung. “Đương nhiên, những hộ vệ này không thể vào lâm viên, chỉ có thể đứng ở bên ngoài.”

“Thế thì ở nhà đi.” Đường Thiên vung tay, quyết định dứt khoát.

Biệt viện cũng cần có người canh giữ, những ngày này, rất nhiều người thập thò, lén lút bên ngoài viện. Nếu không cẩn thận bị người ta đột nhập vào sào huyệt thì vui rồi, cái khác không nói, chỉ riêng phòng thí nghiệm của Lý Tra Đức thôi đã không thể dùng tiền mua được rồi.

Lăng Hạ cũng không phản đối. “Được!”

Nàng không hề lo lắng chút nào cho an toàn của Đường Thiên. Dọc đường đã có hộ vệ của Lăng gia, mà trong yến hội thì phòng vệ càng thêm sâm nghiêm, thực lực của Mãnh Nam thì khỏi phải bản, đánh chủ ý lên người hắn không phải chuyện đơn giản.

Ngồi ở trong tiểu lâu thuyền của Lăng gia, Đường Thiên cảm thấy mình sắp bị trói thành bánh chưng, chỗ nào cũng khó chịu. Với người quen mặc quần áo chiến đấu như Đường Thiên, việc mặc âu phục thật sự là toàn thân hắn phát ngứa lên được.

Thế nhưng Lăng Hạ ngồi đối diện hắn thì hai mắt bừng sáng. Thân thể Đường Thiên mạnh mẽ nhưng khổ người không lớn, thể hình cân xứng, bình thường không cho người ta nhiều ấn tượng. Thế nhưng mặc âu phục vào rồi, nhìn người hắn cao lớn dị thường, anh khí bất phàm. Biểu tình của Đường Thiên hơi cứng ngắc, nếu đặt ở trên thân người khác thì sẽ vô cùng không hài hòa, nhưng dưới sự hỗ trợ của khí thế sát

phạt hình thành từ chiến đấu sa trường, trên người Đường Thiên lại hình thành một vị lãnh khốc khó mà hình dung được.

“Người phát minh ra loại y phục này cần phải một thương đâm chết!” Đường Thiên oán hận không thôi, thậm chí phun luôn ra cả câu cửa miệng của Tiểu Húc Húc.

“Thực ra ta thấy không tệ mà!” Lăng Hạ cười nói. “Ít nhất ta thấy rất đẹp trai, xem ra đêm nay ngươi sẽ làm không ít nữ nhân điêu đứng.”

Đường Thiên ngồi cứng ngắc tại chỗ như con rối, hắn sợ mình sẽ không cẩn thận mà làm rách y phục này. Hán Sâm căn dặn hắn, vải vóc làm ra y phục này không chắc chắn lắm, Đường Thiên đã không cẩn thận làm hỏng mất ba bộ, từ đó mới rút ra được kết luận là loại y phục này mỏng manh tới cỡ nào. Điều này làm cho hắn có một chút ấn tượng không tốt về kẻ làm ra loại trang phục này, chắc phải ăn bớt vật liệu không ít đi?

Được rồi, căn bản là hắn cũng không có đồ dự bị, hắn đành phải hạ quyết tâm không loạn động mới được.

Nhưng nghe tới câu nói kia của Lăng Hạ, hắn tỏ ra xem thường: “Loại sự tình dựa vào khuôn mặt ăn tiền đó, cho trước nay đều nhường cho Tiểu Hạc Tử và Ma Địch đi, thiếu niên như thần ta cho tới bây giờ đều dùng nắm tay mình nói chuyện.”

Hắn bôi đen Hạc và Ma Địch không chớp mắt, không có việc gì thì nói mình đẹp trai làm quái gì?

Tuy không biết Tiểu Hạc Tử và Ma Địch trong miệng Đường Thiên là ai nhưng Lăng Hạ có thể đoán đại khái, nàng không nhịn được dặn dò Đường Thiên:

“Lần đầu ngươi tới địa phương như vậy, nhớ kỹ cho ta, dù phát sinh phân tranh gì thì cũng không được dùng quyền cước để giải quyết vấn đề!”

“Vậy dùng cái gì?” Đường Thiên nhíu mày: “Ta không am hiểu vũ khí gì hết!”

Lăng Hạ xoa xoa trán, nàng bỗng nhiên hoang mang nghĩ không biết lần này mời Đường Thiên tới dự yến hội có phải là quyết định đúng đắn hay không nữa? Nhưng lúc này tên đã lên dây, không thể không phát, nàng cũng không có còn đường để lui.

“Là không nên động võ.” Lăng Hạ kiên trì giải thích: “Ở đó có rất nhiều người có máu mặt, chúng ta nên cố kỵ một chút.”

Đường Thiên liếc nhìn Lăng Hạ, ngữ khí cực kỳ không vui: “Ta mới là đại nhân vật!”

Lăng Hạ yên lặng, nhất thời không biết phải trả lời ra làm sao.

Nếu nói Đường Thiên không phải đại nhân vật, Lăng Hạ sẽ hoài nghi con hàng hồn nhiên vô số tội này sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn gì nữa? Tìm một ông lớn nào đó đánh một trận để chứng minh mình cũng là ông lớn? Loại chuyện này, Lăng Hạ nghĩ tên này rất có thể dám làm ra lắm!

Ôi không, chắc chắn hắn sẽ làm như thế!

Lăng Hạ bỗng cảm thấy áp lực đè lên người mình lớn chưa từng thấy, trọng trách này nặng nề tới mức khó lòng thở nổi. Tuy rằng không biết tại sao phụ thân và đại công tử lại coi trọng Mãnh Nam này như thế, nhưng nàng vẫn là người biết nặng nhẹ!

“Không sai, ngươi cũng là đại nhân vật!” Lăng Hạ nghe ngữ khí chắc như đinh đóng cột của mình mà tự thấy buồn nôn, nhưng vẫn phải làm ra biểu tình chân thành. “Nhưng ngươi nhìn xem, đại nhân vật đều là những người có khí độ, chú ý phong phạm, dù cho kẻ trước mặt có huyết hải thâm cừu gì thì vẫn phải ra vẻ hòa hòa khí khí. Một lời bất hòa, rút đao đối mặt, đây là hành vi của kẻ mãng phu!”

Lăng Hạ ngừng lại, nàng chú ý tới ánh mắt kỳ quái của Đường Thiên đang nhìn mình, vô ý thức hỏi lại: “Sao?”

Đường Thiên hoài nghi hỏi lại: “Rốt cuộc ngươi đã thực sự từng gặp một đại nhân vật nào chưa?”

Lăng Hạ sửng sốt.

Đường Thiên cảm thấy Lăng Hạ hoàn toàn nói điêu. Sư tử vương Lôi Ngang, Thánh điện, 12 cung Hoàng đạo, làm gì có bên nào gặp mà không phải rút đao đối mặt? Đường Thiên hắn đánh đánh giết giết nhiều năm như thế rồi, cái gì gọi là hòa hòa khí khí còn chưa từng nghe nói qua.

“Biết rõ thế nào là đại nhân vật không?” Đường Thiên vươn ra một ngón tay, bình thản nói: “Chính là khoái ý ân cừu, thù không để qua đêm, có thù oán thì phải báo, thù oán nhỏ càng phải báo lớn, không thù thì tìm thù!”

Lăng Hạ trợn mắt há mồm.

“Ngươi suy nghĩ xem, đại nhân vật đều rất lợi hại. Nhẫn nhịn, co đầu rút cổ là chuyện đại nhân vật có thể làm ra sao?” Đường Thiên mặt ngạo nghễ, vỗ ngực bôm bốp. “Đại nhân vật chúng ta giải quyết mọi việc chính là: ai dám chọc chúng ta, chúng ta một quyền đánh ngã, một cước đạp chết, giết một người răn trăm người, giết khỉ dọa gà!”

Lăng Hạ không tự chủ được nghĩ ngợi trong đầu, hình như gia hỏa này nói không sai, mà khoan đã, sao mình lại bị hắn tẩy não rồi?

Lăng Hạ vô ý thức sửa lại lời hắn: “Là giết gà dọa khỉ.”

“Ngươi quả nhiên chưa gặp qua đại nhân vật.” Đường Thiên đắc ý dạt dào: “Giết gà dọa khỉ nào có lợi hại bằng giết khỉ dọa gà? Khỉ cũng dám giết rồi, gà còn dám gây chuyện sao?”

Một lần nữa, Lăng Hạ lại cạn lời. Trong lòng nàng có vô số thanh âm rít gào, tất cả chỉ là ngụy biện, tà thuyết! Nhưng làm sao để phản bác hắn đây? Lăng Hạ bỗng nhiên phát hiện mình không có cách nào để phản bác hắn, điều này khiến nàng sắp tức phát điên rồi.

Ngay cả nói lý cũng không thắng được tên này.

Nếu trong yến hội, gia hỏa này thật sự một lời bất hòa liền ra tay đánh đập tàn nhẫn…

Suy nghĩ tới tình huống đó, Lăng Hạ chỉ cảm thấy không rét mà run. Không được! Nhất định không thể để chuyện này xảy ra! Nàng hít sâu một hơi, đè nén tâm tình của mình, đồng thời quyết định phải dính chặt lấy gia hỏa này, miễn cho có chuyện không hay phát sinh.

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?” Đường Thiên trưng ra vẻ mặt vô tội hỏi.

Lăng Hạ âm thầm quyết tâm, trong yến hội sẽ một tấc không rời hắn.

“Hoan nghênh Mãnh tiên sinh!”

Khúc tổng quản của phủ châu chủ cung kính hành lễ, hắn biết rõ gia hỏa quá phận tuổi còn trẻ này là một nhân vật tàn nhẫn tới mức độ nào. Trên mặt hắn vội vàng treo lên dáng tươi cười, bộ dáng đầy vẻ lấy lòng: “Với dáng vẻ của Mãnh tiên sinh, chắc chắn đêm nay sẽ làm mọi người kinh ngạc không thôi, không biết có bao nhiêu mỹ nữ sẽ bị Mãnh tiên sinh hấp dẫn đây.”

Tuy rằng không thể dựa vào khuôn mặt đẹp để ăn cơm được, nhưng được người ta khen đẹp trai thì Đường Thiên vẫn đắc ý vạn phần. Bản chất nhị hàng lập tức bộc lộ, hơi nghiêng người về phía Khúc tổng quản: “Phải không, phải không? Rất đẹp trai đúng không?”

Ặc, trời ơi!

Lăng Hạ che mặt, hận không thể tìm một cái khe để chui vào.

Thị nữ đứng cách đó không xa không nhịn được cười khẽ, trong mắt Khúc tổng quản hiện lên một tia dị sắc, nhưng chẳng mấy chốc lại lộ ra vẻ tươi cười: “Ta tin chắc đêm nay mọi người sẽ có nhận thức mới về Mãnh tiên sinh. Hai vị, xin mời!”

Đây là một bữa tiệc ngoài trời.

Màn đêm vừa buông, đèn hoa rực rỡ, bãi cỏ, đình đài, lầu các, nhà tủy tạ, khắp nơi đều bày đầy mỹ thực, mỹ tửu, thị nữ mặc trang phục lộng lấy đi tới đi lui.

Hội trường chỉnh là một mảnh sân cỏ rộng, bày đầy bàn ghế, ánh đèn sáng ngời như ban ngày. Lúc này, đã có không ít người tới, mọi người đứng tốp ba tốp năm, cầm chén rượu trong tay, đàm tiếu to nhỏ.

Trong nháy mắt khi Đường Thiên xuất hiện, ở nơi này xuất hiện một tiếng thất thanh ngắn.

Nhưng chẳng mấy chốc, mọi người đều nhận ra vẻ thất thố của mình, vì vậy vội vàng lớn tiếng che giấu đi vẻ bối rối. Nhưng đồng thời có nhiều tiếng nói chuyện lớn như thế khiến cho âm thanh cũng huyên náo hẳn lên, làm cho ai nấy đều giật mình.

“Đây chính là tên nhà giàu mới nổi họ Mãnh kia?”

“Ừ, chính là hắn! Nếu không phải hắn thì hiện tại thị trường sẽ không loạn như thế!”

“Hắn làm gì mà nhiều tiền đến vậy nhỉ?”

“Quá tàn bạo rồi!”

…

Tiếng nghị luận xung quanh đầy e sợ và kiêng kỵ. Thế nhưng đám nữ nhân bàn tán dễ nghe hơn nhiều. Tuy tướng mạo Đường Thiên không

anh tuấn nhưng thân hình cao ráo, khí thế sát phạt áp đảo khiến cho hắn không khác gì hạc giữa bầy gà khi đứng giữa đám quyền quý ở đây.

Đường Thiên nhìn thức ăn trên bàn, hai mắt sáng ngời, không hề do dự liền đặt mông ngồi xuống, bắt đầu cắm mặt vào ăn.

Xung quanh tức thì xuất hiện vô số ánh mắt khinh bỉ, Đường Thiên ăn uống không có hình tượng như thế, thật sự là biểu hiện không có giáo dưỡng chút nào.

Lăng Hạ như đứng đống lửa, như ngồi đống than. Nàng xuất thân ở danh môn thế gia, vô cùng tuân thủ lễ nghi phép tắc. Trước mắt bao nhiêu người mà Đường Thiên lại hành xử như thế, những ánh mắt khinh bỉ, xem thường, cười nhạo thi nhau chiếu tới khiến cho mặt nàng đỏ bừng.

Nhưng Đường Thiên vẫn chẳng thèm để ý.

So với những người đó, thức ăn trước mặt càng hợp với tâm ý của hắn hơn.

Khi châu chủ và Nhu phu nhân đi vào hội trường thì tận mắt thấy tràng cảnh này. Trên mặt châu chủ lộ vẻ không vui, mà Nhu phu nhân ở bên cạnh ngoài một chút kinh ngạc trong đáy mắt, cũng không có biến hóa gì lớn khác.

Lăng Hạ cực kỳ hoảng sợ, vội vàng kéo Đường Thiên.

Đường Thiên trong miệng nhồi đầy bánh kem, trừng lớn mắt nhìn Lăng Hạ, không hiểu lý do.

Thứ này ăn ngon như thế, hôm nay hắn mới được ăn lần đầu đó…

Lăng Hạ hướng về phía châu chủ ý bảo, Đường Thiên nhìn theo mắt nàng, lập tức hiểu ra, liên tục gật đầu.

Lăng Hạ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy, chuẩn bị mang Đường Thiên tới chào châu chủ.

Đợi một hồi, phía sau vẫn không có động tĩnh gì, gia hỏa này đang làm gì thế? Lăng Hạ hơi tức giận quay đầu lại, sau đó nàng trợn tròn hai mắt.

Đường Thiên vẫn cắm mặt vào ăn.

“Lớn mật!”

“Lớn mật!”

Hai tiếng rống giận vang lên liên tiếp, Lăng Hạ giật nảy mình, nàng quay đầu nhìn, thấy rõ hai người tới quấy rầy thì sắc mặt không khỏi biến đổi.

Đường Thiên đang chuyên tâm ăn bánh kem nên không kịp đề phòng, tay run lên, bánh kem rớt xuống hơn nửa. Hắn ngơ ngác nhìn bánh kem lúc này đang rơi trên mặt cỏ.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt trầm xuống.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 618: Cung Thần

Nếu nói chuyện Đường Thiên ghét nhất là gì, thì việc bị quấy rầy trong lúc ăn chính là một trong số đó.

Đường Thiên mang theo thần tình bất thiện nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Lăng Hạ đã nghĩ tới việc xảy ra chuyện, nhưng không nghĩ lại xảy ra sớm thế này, nhất là khi nàng nhìn rõ hai người vừa lên tiếng thì trong lòng càng cảnh báo dữ dội.

Nam tử đứng bên trái khoảng trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo tuấn dật, tên là Cung Thần, là người rất được châu chủ tín nhiệm, là cận vệ thiếp thân của hắn. Nữ tử dung mạo nghiên lệ bên phải tên là An Huyên, là thị nữ của Nhu phu nhân.

Lăng Hạ cảm thấy phụ thân đã tính sai to rồi. Đại công tử và Nhu phu nhân, Hà Anh có quan hệ đối địch, nhưng tuyệt đối không thể đối đầu với châu chủ. Chọc giận châu chủ, người giữ thân phận thừa kế là đại công tử sẽ bị dồn vào thế nguy hiểm.

Vẻ không vui trên mặt châu chủ lóe lên rồi biến mất.

Cung Thần tiến lên một bước, lạnh lùng nói: “Mãnh tiên sinh quậy cho Bạch Sa thị chó gà không yên, máu chảy thành sông, làm cho Trị An thự không dám mở rộng cửa. Vốn Cung mỗ còn tưởng ngươi là nhân vật thế nào, không ngờ lại là kẻ thô bỉ bất kham, thật sự làm người ta thất vọng.”

Châu chủ nghe nói vậy thì hơi ngoài ý muốn, cúi đầu thấp giọng dò hỏi Nhu phu nhân, Nhu phu nhân cũng nhẹ nhàng đáp lời.

Trong lòng Lăng Hạ gấp gắp chết rồi. Nếu bị tên Cung Thần này chụp cái mũ bẩn xuống, chỉ sợ châu chủ sẽ có ấn tượng xấu với Mãnh Nam. Nàng không nhịn được, đáp: “Cung thị vệ sao có thể nói bừa như thế? Mãnh tiên sinh chỉ tự vệ mà thôi!”

“Tự bảo vệ mình?” Cung Thần hừ lạnh: “Phí mất trăm ức để tự bảo vệ mình thôi sao? Làm cho Trị An thự không dám mở rộng cửa mà gọi là tự bảo vệ mình? Chẳng lẽ Lăng tiểu thư cảm thấy Mãnh tiên sinh là người yếu đuối như hoa?”

Xung quanh nổi lên những trận cười khẽ.

Đường Thiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn còn chưa gặp tên kia bao giờ. Vì sao vừa xuất hiện đã coi hắn như kẻ địch thế? Tuy rằng đầu óc hắn không đủ linh hoạt nhưng trực giác lại cực kỳ sắc bén, hắn có thể cảm nhận được địch ý mãnh liệt của đối phương.

Lăng Hạ đang định phản bác thì Đường Thiên đã không kiên nhẫn nổi nữa, đứng bật dậy: “Này, muốn đánh nhau sao?”

Cung Thần ngây ngẩn toàn thân, Lăng Hạ cũng đờ ra, tất cả đám người xung quanh cũng im phăng phắc. Có thể tới đây dự yến hội đều là những người có thân phận, địa vị, chưa từng gặp qua tên côn đồ nào chủ động mời chiến thế này.

Thấy đối phương đứng đực ra như cây gỗ, Đường Thiên khinh bỉ bĩu môi: “Thì ra chỉ được cái to mồm!”

Cung Thần đỏ bừng cả mặt. Hắn đã bao giờ phải chịu nhục nhã trước mặt nhiều người như thế đâu? Mắt hắn như sắp nhỏ máu đến nơi, hướng về phía châu chủ xin lệnh: “Mãnh tiên sinh mời chiến, chẳng lẽ coi Bạch Sa ta lại không có người hay sao? Thuộc hạ xin được đứng ra ứng chiến.”

Châu chủ trầm ngâm: “Người tới là khách, nhưng nếu các ngươi muốn luận bàn một chút thì cũng được, nhưng phải biết điểm dừng, không được làm tổn thương hòa khí.”

“Vâng!” Cung Thần khom người tuân mệnh, ngẩng đầu nhìn Đường Thiên, sát khí tràn ngập xung quanh: “Mãnh tiên sinh, mời!”

Hắn phi thân về phía khoảng không bên trên mặt hồ, nơi này đủ rộng rãi để chiến đấu, hơn nữa cũng sẽ không làm cho cuộc chiến lan tới gần nơi tổ chức yến hội. Trên mặt hắn làm bộ tức giận vì bị nhục nhã, thế nhưng trong lòng lại lạnh như băng.

Tần Ngữ Nhiên mấy lần tới chỗ ở của Mãnh Nam, tin tức này ở Bạch Sa thị không còn mới nữa. Cung Thần tự nhận bản thân đi tới bất cứ chỗ nào cũng đều là nhân vật phong quang vô hạn, nghĩ khi Tần Ngữ Nhiên nghe thấy tên hắn cũng phải cấp cho mấy phần mặt mũi. Không ngờ, mấy lần hắn mời Tần Ngữ Nhiên đều bị nàng từ chối khéo.

Khi hắn vừa nhìn thấy Mãnh Nam, trong lòng không khỏi dâng lên tức giận. Hắn cố ý dùng ngôn ngữ công kích cũng vì muốn hình thành nên cục diện trước mắt này. Trong mắt người khác, hắn vì không chịu nổi nhục nhã nên mới phản kích. Hơn nữa, với dụng tâm hiểm ác, hắn vừa mở lời là chỉ ra thân phận của Mãnh Nam là kẻ bên ngoài tới, khiến cho người Bạch Sa cảm thấy như có chung một mối thù.

Kế hoạch của hắn cực kỳ thành công, đối phương còn ngu xuẩn hơn so với hắn từng tưởng tượng, dễ dàng chui vào cái bẫy do hắn giăng ra. Hơn nữa, bây giờ mọi người trong này đều đứng về phe hắn, nếu hắn “không cẩn thận” giết chết Mãnh Nam, sẽ không ai trách tội hắn cả.

Khóe miệng Cung Thần nhếch lên một nụ cười âm hiểm, hơn nữa hắn còn nhớ tới hứa hẹn của Hà Anh, trong lòng không khỏi khô nóng.

Đường Thiên mặt không biểu tình, dùng “Kiền bạt” đặc biệt của mình cũng phi thân lên trời.

Âm thanh châm chọc lập tức nổi lên bốn phía. Tư thế phi thân lên trời của Cung Thần tiêu sái, không linh, ưu mỹ bao nhiêu thì tư thế của Đường Thiên lại xấu xí, bất kham bấy nhiêu. Mà một vài kẻ tinh mắt có thể nhận ra Mãnh Nam không dùng tới năng lượng mà là nén khí thì thầm đoán, lẽ nào người này là năng chướng?"

Khi hai người bay lên mặt hồ, toàn trường đều tập trung lại để theo dõi.

Tần Ngữ Nhiên đã sớm tới đây, nhưng nàng ở một góc trong hoa viên cùng một đám tiểu thư, phu nhân. Nàng cũng không thích tiếp xúc cùng đám đàn ông, những kẻ đó lúc nào cũng nhìn nàng bằng ánh mắt vừa dâm vẫ tục, khiến cho nàng cực kỳ không ưa. Lúc này, thấy Mãnh Nam và Cung Thần đang giằng co trên bầu trời, sắc mặt nàng không khỏi biến đổi.

Đám nữ nhân bên cạnh nàng đã sớm nổ tung rồi.

"Oa! Cung thị vệ thật đẹp trai!"

"Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Cung thị vệ ra tay rồi, thật mong đợi!"

Tần Ngữ Nhiên dù không thích Cung Thần nhưng nàng biết thực lực của hắn không thể coi thường. Có thể trở thành cận vệ được tín nhiệm của châu chủ sao có thể là kẻ yếu được?

Mãnh đại ca…

Ở một chỗ khác trong hội trường, chú cháu nhà Bạch gia cũng mang một vẻ mặt ưu tư.

Bạch Việt than nhẹ: "Mãnh Nam còn trẻ quá, vừa bị kích động một chút đã mắc mưu. Ta thấy đêm nay không thể không làm gì rồi, hy vọng mặt mũi của Trương lão còn có thể dùng được."

Thần tình của Bạch Hiểu cũng nghiêm trọng, nhìn chằm chằm vào hai người trên bầu trời, lắc đầu nói: “Nhị thúc nói như thể Mãnh huynh sẽ thua ngay ấy. Cháu lại rất xem trọng Mãnh huynh.”

Bạch Việt kinh ngạc, đứa cháu trai này của hắn nhìn bề ngoài thì tưởng là người khiêm tốn, thế nhưng nó lại là kẻ ngạo khí từ trong xương cốt, không ngờ lại có niềm tin như vậy với Mãnh Nam, thật khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Thấy ánh mắt của nhị thúc mình, Bạch Hiểu thấp giọng nói: “Thúc đừng quên, hắn có thể chống lại Liêm Bách Quân đấy!”

Với trình độ tình báo của Bạch gia thì đã sớm biết hải tặc lần trước có lai lịch thế nào. Liêm Bách Quân đại danh đỉnh đỉnh trong giới hải tặc, loại nhân vật kiêu hùng cỡ đó Bạch gia cũng không muốn dây dưa vào.

“Điều này cũng đúng!” Bạch Việt gật đầu, lý do của Bạch Hiểu đúng là rất đầy đủ và chuẩn xác.

Bạch Hiểu cười khổ, đáp: “Cháu có lòng tin với Mãnh huynh, cũng không chỉ vì điều này. Trong tất cả những người cháu đã gặp thì Mãnh huynh là người chuyên cần số một, không ai có thể vượt qua huynh ấy. Thúc có biết, sáng sớm ngày thứ hai sau khi đẩy lùi Liêm Bách Quân, cháu tìm thấy hắn ở đâu không?”

“Ở đâu?” Bách Việt vô ý thức hỏi.

“Sân huấn luyện!” Bạch Hiểu chăm chú nhìn lên Đường Thiên ở trên không trung, lẩm bẩm. “Trận chiến ấy gian khổ cỡ nào chứ. Ngay cả vũ khí chiến hạm đều không chịu nổi mà vỡ tan, chúng ta có thể may mắn sống sót sau tai nạn, thế nhưng Mãnh huynh và các hộ vệ của huynh ấy lại có thể dắt nhau ra sân tiếp tục tập luyện, mồ hôi chảy như mưa. Nói thật, lúc đó cháu không có ý nghĩ nào khác ngoài xấu hổ và bội phục.”

Bạch Việt không khỏi động dung. Hắn am hiểu quân sự, biết rõ rằng, sau khổ chiến, người ta cần phải nới lỏng tâm thần một cách tốt nhất. Ở

thời điểm đó mà còn có thể kiên trì tu luyện chứng tỏ ý chí của người đó cực kỳ kiên cường, thật là hiếm thấy.

“Huynh ấy nói với cháu hai câu mà cháu nhớ mãi.” Bạch Hiểu lại nói. “Câu đầu tiên là: mồ hôi sẽ không gạt người. Câu thứ hai là: hắn còn có rất nhiều sự tình phải làm. Cung Thần tuy mạnh nhưng cháu không tin Mãnh huynh không thể đấu lại hắn.”

Bạch Việt mặt vốn còn có chút ưu tư, lúc này không khỏi cười ha ha: “Nghe cháu nói như thế, ta thực sự rất mong đợi trận đấu này.”

Trên bầu trời, hai mắt Đường Thiên nhìn trừng trừng Cung Thần ở phía đối diện. Trong đầu hắn không hề có ý nghĩ dư thừa nào, càng lười nghĩ xem tên kia sao lại có địch ý với mình.

Trực giác của hắn vô cùng nhạy cảm. Ánh mắt Cung Thần lạnh lùng, toàn thân tản ra sát ý như một con rắn độc núp trong bóng tối. Đường Thiên cũng không hề e sợ, hắn đang nóng lòng muốn thử.

Thời gian gần đây hắn không ngừng khổ luyện, lần trước từng giao thủ với Kiều Diệc An nhưng hắn vẫn chưa được thỏa mãn, hiện tại khí thế của Cung Thần cũng không kém hơn Kiều Diệc An là bao.

Đường Thiên đã vứt hết đống bánh ngọt ra sau đầu, chiến ý trong cơ thể sôi trào, tập trung toàn bộ tinh thần vào một trận chiến này.

Cung Thần lãnh tĩnh vô cùng. Mãnh Nam trước mặt hắn như một con dã thú đầy cảm giác áp bách. Hắn híp mắt, nâng chuôi kiếm bên hông lên. Để chuẩn bị cho trận chiến này, hắn đã chuẩn bị rất chu đáo, cũng đã âm thầm thảo luận với Kiều Diệc An. Hắn đã sớm có cách đối phó với phương thức công kích của Mãnh Nam.

Hôm nay, ngươi xác định sẽ phải chết tại đây!

Mắt Cung Thần mỗi lúc một lạnh hơn, trường kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ. Sàn sạt, âm thanh thân kiếm ma sát lên vỏ không khác nào tiếng do

vô số con côn trùng đang bò phát ra.

Ồ, Đường Thiên hơi rùng mình, trong lòng hắn nổi lên cảnh giác cao độ, âm thanh này thực có chút quỷ dị. Lập tức, hắn không do dự thêm nữa, Kiền bạt phát động, thân hình như điện liền biến mất trong không khí.

Cung Thần hơi cong người xuống, mắt hắn nhìn chằm chằm về phía trước.

Thật nhanh!

Đã sớm nghe Kiều Diệc An nói qua việc Mãnh Nam này có phương thức thay đổi hình vị rất đặc biệt, nhanh như chớp giật nên trong lòng hắn đã có chuẩn bị rất kỹ, không ngờ tốc độ đối phương còn nhanh hơn hắn tưởng.

Kiều Diệc An quan chiến bên dưới không khỏi biến sắc, trong lòng hoảng sợ. Tốc độ của tên gia hỏa này sao còn nhanh hơn so với trước đây? Chẳng lẽ lần trước hắn chưa dùng hết sức? Kiều Diệc An cảm thấy không giống lắm, nhưng mà nếu không phải thì chẳng lẽ chỉ qua mấy ngày mà công phu của tên kia đã tịnh tiến tới mức này. Nếu suy đoán này là thật thì sau này hắn sẽ khó sống rồi!

Đương Thiên như một tia sét giáng xuống, không ngừng va chạm trên không trung, tốc độ kinh người, làm cho Cung Thần cảm thấy áp lực đè lên mình cực lớn.

Trong lòng cố kiềm chế sự khiếp sợ, Cung Thần tiếp tục rút kiếm bằng thái độ thong thả cực điểm.

Mà Đường Thiên cũng cẩn thận vô cùng, phòng thủ xung quanh Cung Thần không hề có một chút khe hở, dù hắn tiếp cận theo góc nào cũng đều nằm trong tầm kiếm ra khỏi vỏ của Cung Thần.

Lần đầu tiên Đường Thiên gặp phải tình huống này, sắc mặt không khỏi hiện lên vẻ trầm trọng.

Âm thanh sàn sạt như tiếng côn trùng phát ra càng làm cho cảm giác nguy hiểm trong lòng Đường Thiên tăng cao.

Đường Thiên biết rõ rằng hắn phải tấn công.

Hắn hít sâu một hơi, ngươi đã không có kẽ hở thì ta tự tạo ra khe hở thôi.

Mười ngón tay xòe ra, một lũ hỏa hoa từ trong hư không bùng lên, sinh trưởng với tốc độ kinh người, sáng rực lên như một cây đuốc.

Ngọn lửa dần dần tách nhỏ ra, phập phềnh bay lượn giữa không trung giống như đom đóm giữa đêm hè, như mộng như ảo, những đốm lửa vây quanh người Đường Thiên không có nửa điểm sát ý mà ngoan ngoãn, ôn hòa như một đứa trẻ.

Rất nhiều người đã được nghe nói về vũ kỹ hoa mỹ của Mãnh Nam, lúc này tận mắt thấy thì ai nấy không khỏi sững sờ.

Trường kiếm của Cung Thần cũng đã được tuốt ra khỏi vỏ. Lúc này Đường Thiên mới nhìn rõ lưỡi kiếm được hình thành bởi vô số con côn trùng nhỏ li ti.

Trường kiếm của Cung Thần rung lên, thân kiếm hóa thành một cơn mưa côn trùng, mang theo âm thanh sàn sạt rợn tóc gáy nhào về phía Đường Thiên.

Ánh mắt Đường Thiên trang nghiêm, nhẹ nhàng vung tay, những đốm lửa đang bay lượn trên trời cũng bắn về phía đám côn trùng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 619: Lĩnh Ngộ Mới Về Quỷ Vương Hỏa Diễm

Từng quang cầu cỡ giỏ trúc hiện lên trong tòa thành với tần suất kinh người, vẽ ra một đường vòng cung, kèm theo thanh âm làm người ta khiếp đảm, như lưu tinh bắn thẳng về phía đội ngũ.

Đội ngũ của Bộ Tử Phi đều là tinh nhuệ, không ai tỏ ra hoảng hốt, tất cả linh hoạt như bầy ong đi tới đi lui tuần tra quanh cụm cứ điểm, thỉnh thoảng lại đánh lên vòng phòng hộ của cứ điểm.

Quang cầu khó mà bắn trúng nhưng tiểu đội linh hoạt kiểu này, nhưng công kích của một tiểu đội đối với cả một cụm cứ điểm cũng chẳng khác nào gãi ngứa, ngay cả một tia gợn sóng cũng không thể nổi lên trên vòng phòng hộ.

“Cường độ công kích không đủ, phòng ngự của đối phương không có góc chết, người tu kiến cụm cứ điểm này tuyệt đối là cao thủ, chờ chúng ta công phá xong nhất định phải nghiên cứu thật kỹ.”

Mặt của Sĩ quan phụ tá đã nhăn thành một đoàn, cục diện trước mắt so với hắn tưởng tượng còn vướng víu hơn nhiều.

Đây là lần thứ năm bọn họ tấn công thăm dò, bốn lần trước công kích giúp bọn họ nhận ra công kích của cứ điểm này cũng không quá linh hoạt, bọn họ chỉ cần gia tăng rồi chuyển sang tấn công lực lượng là xong.

Tròn ba trăm người tham gia tiến công, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thể nào lay động được cứ điểm này.

“Ừm, phải thử nhiều loại phương an, xem xem dùng vũ kỹ công kích nào là hữu hiệu nhất.” Bộ Tử Phi bình tĩnh nói. Hắn cũng không cảm

thấy làm kỳ quái, có thể giết chết Tôn Kiệt, đối phương sao lại không có mấy phần bản lĩnh chứ?

Nhưng cứ điểm cổ quái này đúng là phải làm hắn kinh ngạc không thôi. Hắn đã gặp qua không ít cụm cứ điểm, nhưng cụm cứ điểm làm cho người ta không biết hạ thủ ở đâu thì đúng là mới gặp lần đầu.

Hắn hỏi tiếp: “Thuyền công thành bao lâu nữa sẽ tới?”

“Hai ngày!” Sĩ quan phụ tá vội trả lời.

Vũ khí thích hợp nhất để tấn công cứ điểm là chiến hạm. Vũ khí của chiến hạm có huy lực rất lớn, đáng tiếc hải khẩu Thương châu quá nhỏ nên chiếm hạm không thể nào đi qua được. Hắn chưa từng nghĩ tới tình huống này trước đây. Tôn Kiệt là một trận chiến tao ngộ, không ngờ tới lượt hắn lại là một trận công thành chiến. Hắn chỉ có thể gửi tin về hậu phương yêu cầu thuyền công thành mà thôi.

Thuyền công thành là chiến thuyền chuyên dùng để công thành, nó có đủ loại thể tích lớn nhỏ, chở được vũ khí của chiến hạm, do một hoặc vài tiểu đội chiến đấu điều khiển, có tính linh hoạt cao, khả năng phòng hộ cũng tốt, đây là khắc tinh của các cứ điểm.

Bộ Tử Phi an tâm trong lòng hơn một chút, nhưng đúng lúc này, trên không trung bỗng vang lên khiếu âm dày đặc. Hắn giật thót mình, vội vàng ngẩng đầu, sắc mặt đại biến.

Từ trong cụm cứ điểm bay ra vô số quang cầu, ít nhất gấp ba lúc trước.

Thình thịch!

Âm thanh bùng nổ trầm thấp như tiếng trống trận đập ầm ầm vào tâm mọi người.

Bay đến giữa không trung, quang cầu đồng loạt nổ tung thành nhưng gai ánh sáng. Gai ánh sáng đầy trời, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cụm

cứ điểm.

Biến hóa đột ngột này làm cho các tiểu đội đang tuần tra bốn phía không kịp phòng bị, hơn phân nửa đã bị những gai ánh sáng kia thôn phệ.

Hộ tráo của tiểu đội rung rắc dữ dội, nhưng chỉ kiên trì được trong một giây là vỡ tan nát.

Phốc phốc phốc!

Gai ánh sáng sắc nhọn tập trung bắn lên thân thể binh lính của binh đoàn số bảy, vô số đóa hoa máu nở tung trên bầu trời.

Mấy tiểu đội khác vận khí tốt hơn khi ở cách cụm cứ điểm một quãng khá xa nên tránh được một kiếp, nhưng ai nấy đều bị một màn trước mắt kia làm cho ngây người.

Con mắt của Bộ Tử Phi tràn ngập tơ máu, hắn cất cao giọng quát: “Rút!”

Nhưng đêm tối đã sập xuống nhanh như gió bão. Vài giây sau, ánh sáng trên bầu trời đã biến mất không còn, chỉ còn lại những tiểu đội tuần tra kia mà thôi.

Trong binh đoàn số bảy một trận yên lặng, mỗi người đều bị một màn vừa rồi chấn trụ.

Sắc mặt Bộ Tử Phi tái nhợt, hắn cắn chặt môi, máu đã bật ra mà cũng không hề biết.

Bị lừa rồi!

Đối phương ranh ma như hồ ly, để cho bọn hắn liên tục thăm dò, sau khi thăm dò chán chê sẽ sinh ra tâm lý vững tin, không còn đề phòng nữa, đến lúc này bọn chúng mới tung ra đòn sát thủ. Bị đánh một gậy

này, trong lòng Bộ Tử Phi ứa máu. Một lúc mất đi hai trăm người, đây là tổn thất thảm trọng nhất của binh đoàn số bảy từ này thành lập đến nay.

Các tiểu đội còn sống sót vội vàng quay về đơn vị, vẫn còn hồn bay phách lạc, sĩ khí thấp cực điểm.

Trong Sâm lâm kiếm bảo, tiếng hoan hô rung trời. Địch nhân bị thương nặng vô số đã làm sĩ khí tăng cao. Đám binh sĩ phẩm giai thấp nhất của hương đoàn Bảo Quang lúc đầu còn nơm nớp lo sợ, sau vài ngày liên tục đã đần thích hợp với tiết tấu của chiến trường.

Ba người quan chiến lúc này mới thở phào nhẹ nhõm!

“Tiểu nhân âm hiểm!” Lăng Húc phun ra bốn chữ. Hắn quyết định sau này phải giữ khoảng cách với lão mặt tú lơ khơ kia, bằng không bị bán lúc nào cũng không biết.

Hạc khen: “Thật sự là một công kích ẩn nhẫn đầy hoa lệ!”

Tĩnh Hào cũng rất tán thưởng: “Phong phạm danh tướng, tiêu chuẩn khống mang, đăng phong tạo cực.”

Nhìn binh sĩ đang reo hò, Binh không muốn dội cho bọn họ gáo nước lạnh. Tràng thắng lợi này cũng có một chút ích lợi đối với đám gà mờ này. Nhưng hắn hiểu rõ, cuộc chiến chỉ vừa mới bắt đầu, kế tiếp sẽ còn tàn khốc hơn nữa, sẽ không bao giờ có cơ hội như thế này lần hai.

Đám gà mờ này hiệu quả đồng bộ hiệu suất thấp đến đáng thương…

Bằng không, một trăm tên còn sống sót kia chắc chắn không có cơ hội trở về. Thật là đáng tiếc.

May mà chủ tướng địch nhân vô cùng cẩn thận, trong lòng Binh thầm thấy may mắn cho đối phương. Ngay từ đầu khi bắt đầu cuộc chiến đấu, biểu hiện của hương đoàn Bảo Quang này thực thê thảm vô cùng, hiệu quả đồng bộ chỉ đạt được ba mươi phần trăm. Cũng may việc chiến đấu

liên tục đã giúp bọn họ thích nghi dần với chiến trường, hiệu quả đồng bộ cũng bắt đầu ổn định hơn.

Yêu cầu thấp nhất cũng phải đạt tới hiệu quả đồng bộ là 10%.

Nhìn chung, vận khí cũng không tệ, Binh nhả ra một vòng khói, nhìn thoáng qua địch nhân bên ngoài thành, lần này đối phương chắc sẽ yên tĩnh hai ngày.

“Nghỉ nửa ngày.”

Sau câu mệnh lệnh, tiếng hoan hô càng lớn hơn mấy phần.

Khói thuốc lượn lờ, Binh cười nhạt trong lòng, đám gà mờ này còn không biết bữa tiệc lớn vẫn đang đợi phía sau.

Hắn lại nghĩ tới một đám gà mờ khác, không biết mấy tên cơ quan binh thế nào rồi? Vừa nghĩ tới việc để bọn họ làm thủ hạ của tên cuồng chiến tranh Đường Sửu, trong lòng Binh sung sướng lên mấy phần.

Hắn lại nghĩ tới A Tín, cũng không biết hiện tại A Tín ra sao rồi? Tiện nhân đó lúc nào cũng vô pháp vô thiên như trước đây. Hắn lại nghĩ tới Đinh Ốc, quyết định chờ trận chiến này kết thúc sẽ về Tam Hồn thành một chuyến, xem việc nghiên cứu quang trứng đến đâu rồi. Việc khôi phục nó phải trông cậy nhiều vào Đinh Ốc.

“Thực sự là mệnh khổ, không bớt lo được chuyện gì hết!” Binh lầm bầm, búng mẩu thuốc lá trong tay văng đi theo hình vòng cung, sau đó hắn chậm rãi rời đi.

Khoảng không trên mặt hồ, âm thanh bùng nổ dày đặc kèm theo ánh sáng lập lòe khi lửa và đám bạch trùng va chạm vào nhau, mỗi một lần va chạm đều làm hỏa tinh bắn lên. Trong màn đêm, có tới hàng tỷ mảnh lửa nhỏ rơi xuông như mưa, làm cho mặt hồ giống như mộng ảo vậy.

Hai thân ảnh trong màn mưa lửa đó lúc hiện lúc ẩn, đang truy đuổi nhau bằng tốc độ và tần suất kinh người, làm cho người bên dưới khẩn

trương không thở nổi.

Cung Thần gắt gao nhìn chằm chằm vào Mãnh Nam ở đối diện, khuôn mặt tuấn dật lúc này trở nên dữ tợn và đầy sát ý.

Thế nhưng trong lòng hắn lại như đang có kinh đào hải lãng.

Thực lực của tên gia hỏa này mạnh hơn nhiều so với trong tin tình báo.

Một kiếm kia của Kiều Diệc An dù Mãnh Nam tiếp được nhưng vẫn còn chật vật. Cung Thần và Kiều Diệc An đã từng âm thầm thảo luận về thực lực của Mãnh Nam, cuối cùng cho ra kết luận là chuẩn bạch ngân. Kết luận này của Kiều Diệc An được mọi người tán thành, kỹ xảo chiến đấu cấp bạch ngân nhưng không lĩnh ngộ được năng biến, vậy thực lực chỉ có thể là chuẩn bạch ngân mà thôi.

Cung Thần tự tin vô cùng, chuẩn bạch ngân so với bạch ngân tuy chỉ nhiều hơn một chữ nhưng khoảng cách lại là một trời một vực.

Chẳng mấy chốc, phán đoán của Kiều Diệc An được xác minh.

Đúng thế, tên gia hỏa này đúng là chuẩn bạch ngân. Những hỏa diễm trên bầu trời này kỳ thực là năng lượng thiêu đốt, loại thiêu đốt này đã tiếp cận năng biến nhưng còn kém một chút.

Đây là bằng chứng hùng hồn nhất về thực lực chuẩn bạch ngân.

Cung Thần khẳng định trong lòng, kỹ xảo chiến đấu của Mãnh Nam quả thực xuất sắc, với thực lực chuẩn bạch ngân mà có thể thi triển ra vũ kỹ như thế cũng là hiếm thấy rồi. Thế nhưng nếu muốn dựa vào những thứ đó để thắng hắn thì đúng là người si nói mộng.

Thế nhưng, tràng chiến đấu kế tiếp lại hoàn toàn phá vỡ nhận biết của Cung Thần.

Ngoại trừ những hỏa diễm kia, gia hỏa này hoàn toàn không cần năng lượng.

Khí nén thay hình đổi vị, lực lượng thân thể sao có thể kinh người tới mức này, tên này đến từ Dã Nhân châu thật sao?

Cung Thần nhìn chằm chằm vào hai nắm tay của Đường Thiên, hỏa diễm hôi sắc lượn lờ lập lòe. Loại hỏa diễm cổ quái này hắn cũng chưa từng nghe nói có ở Dã Nhân châu.

Chỉ cần bị hôi diễm chạm phải thì năng lượng sẽ lập tức bị ăn mòn.

Đáng ghét!

Chờ chút, Cung Thàn đột nhiên giật mình, ánh mắt hắn rời khỏi thân Đường Thiên, nhìn quanh bốn phía, sắc mặt đại biến.

Hắn hoảng hốt phát hiện, theo thời gian trôi qua, những đốm lửa trên không trung không hề ít đi mà càng lúc càng nhiều thêm.

Không có khả năng!

Mặt Cung Thần nháy mắt trắng bệch như tro tàn.

Đường Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Cung Thần, linh diễm im hơi lặng tiếng đã từ cổ tay kéo dài thêm ba tấc lên cánh tay. Trong khoảng thời gian này, hằng ngày hắn đều khổ luyện, hắc kim tích lũy trong huyết mạch cũng bị hấp thu triệt để, vậy nên linh diễm cũng mạnh hơn rất nhiều.

Đối phương vẫn còn đang nghi ngờ không thôi, cứ đứng đó tiêu tốn thời gian, đây chính là điều mà Đường Thiên muốn.

Nếu không năng biến Quỷ Vương hỏa diễm triệt để thì hắn sẽ không thắng nổi bạch trùng của đối phương. Tuy rằng số lượng bạch trùng không nhiều bằng hỏa diễm, nhưng mà vẫn cứ chiếm thế thượng phong.

Nhưng Đường Thiên dốc hết tâm tư vào Quỷ Vương hỏa diễm sao có thể uổng phí được?

Hỏa Liêm quỷ trảo giai đoạn cao nhất là thiêu đốt năng lượng trong không khí, còn Đường Thiên lại tìm ra cách thiêu đốt năng lượng trong cơ thể mình, hình thành Quỷ Vương hỏa diễm. Khi Đường Thiên trở thành linh lượng thể, Quỷ Vương hỏa diễm lại một lần nữa trở về dạng thiêu đốt năng lượng trong không khí.

Cho tới hôm nay, Đường Thiên đã đem loại thiêu đốt này lên một tầm cao mới.

Năng lượng trong không khí trở thành nguồn củi đốt cuồn cuộn, hỏa diễm sẽ không ngừng đốt cháy đám củi này.

Quỷ Vương hỏa diễm biết lan tràn…

… Đây mới là lĩnh ngộ chân chính mới mà Đường Thiên đạt được.

Quỷ Vương hỏa diễm yên lặng lan tỏa, thể tích của nó đã che phủ khắp mặt hồ. Mà càng làm cho người ta kinh sợ chính là tốc độ sinh trưởng của nó vô cùng điên cuồng, không khác gì một con quái vật không ngừng biến thân khổng lồ vậy.

Mặt hồ in bóng đám hỏa diễm trên không trung giống như sao sa mặt nước. Các đốm lửa quá nhiều, không khí cũng nóng thêm vài phần, sóng nhiệt làm cho mặt hồ bắt đầu bốc hơi.

Cây cối trong lâm viên nhanh chóng mất nước và héo rũ.

Mọi người không còn thấy rõ thân ảnh Đường Thiên và Cung Thần nữa, lửa ngập đầy trời, mỹ lệ nhưng làm người ta run sợ, một cảm giác hít thở không thông áp bách tràn ngập khắp cơ thể.

Giống như một đám mây lửa khổng lồ dần buông xuống, chậm rãi chuyển động.

Ánh lửa không yếu ớt, chúng thắp sáng toàn bộ bầu trời, phản chiếu từng khuôn mặt tái nhợt bên dưới.

Mọi âm thanh đều lặng ngắt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 620: Binh Đoàn Sắp Tới.

Trong biển đom đóm mênh mông đó, Đường Thiên lại thấy lòng mình đầy yên tĩnh.

Sau ngày hôm nay, chiêu thức này sẽ mang tên là Lưu Huỳnh Hải.

Bỗng nhiên, Đường Thiên chợt nhớ tới một bóng dáng thấp bé lưng còng, nhớ tới bàn tay khô gầy như que củi, nhớ tới ánh mắt kiêu ngạo không cam lòng, nhớ tới sự ngạo mạn yên lặng nhưng vĩnh viễn không bao giờ nhận thua của người đó.

Hắc, Quỷ Trảo, ta đã nói rồi a.

Ta sẽ làm rạng rỡ uy danh của Hỏa Liêm Quỷ Trảo, hào quang rực rỡ của Hỏa Liêm Quỷ Trảo chắc chắn sẽ thiêu cháy mọi ánh mắt trên thế giới này!

Hắc, Quỷ Trảo, ta đã nói rồi a.

Không nên coi thường ta a. Ta mạnh mẽ thế này, mạnh mẽ đến mức không thể tưởng được. Ngươi giao Hỏa Liêm quỷ trảo cho ta chắc chắn không sai lầm đấy!

Hắc, Quỷ Trảo, ngươi có nhìn thấy không?

Hắc, Quỷ Trảo, ngươi ở thiên đường có khỏe không?

Dường như cảm ứng được tâm tình nỉ non trong lòng Đường Thiên, những ánh đom đóm khắp bầu trời như đồng loạt run rẩy, phát ra thanh âm rung động ong ong.

Hàng tỷ thanh âm rung động được tụ tập lại thành một cỗ sóng âm kinh người, đột nhiên bộc phát. Sóng âm vô hình dùng một tốc độ kinh người quét ngang toàn bộ Bạch Sa thị.

Những nơi sóng âm quét qua, toàn bộ phòng ốc bằng thủy tinh vỡ vụn, những căn nhà gỗ nhỏ lơ lửng trên không trung rung lắc như muốn đổ ngã.

Toàn bộ dân chúng trong Bạch Sa thị đều bị kinh động, tất cả dồn dập lao ra khỏi phòng ốc mà bay lên không trung. Khi bọn họ nhìn thấy đám hỏa vân đáng sợ đang nhúc nhích giãn nở ra thêm nữa, vẻ mặt cả đám chợt biến hóa không còn một giọt máu.

“Trời ơi, đó là cái gì?”

"Ma quỷ! Trời ạ, đó là ma quỷ!"

“Chết tiệt! Hắn muốn hủy diệt luôn cả tòa thành thị này luôn sao?”

…..

Trên mặt tất cả mọi người chỉ còn lại vẻ hoảng sợ. Cho dù chỉ đứng xa xa nhìn lại, thế nhưng cũng đủ để họ cảm nhận được đoàn hỏa vân kia như một con quái thú ẩn chứa năng lượng kinh người.

Bên trong đoàn hỏa vân này, cả người Cung Thần run rẩy. Gã đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Mãnh Nam, xung quanh gã lúc này đều là chi chít dày đặc những ánh đom đóm.

Rốt cuộc thì đây là vũ kỹ gì vậy?

Lúc này đám bạch trùng đang di chuyển điên cuồng quanh người gã, quét sạch hết ánh đom đóm. Nhưng ánh đom đóm càng lúc càng nhiều, do đó mà phạm vi hoạt động của đám bạch trùng không ngừng thu hẹp lại. Gã gần như phát điên lên, cảm thấy bản thân tựa như một con dã thú bị vây khốn trong lồng, còn cái lồng lại đang không ngừng thu nhỏ lại. Nỗi sợ hãi trong lòng gã không ngừng bị phóng đại lên.

Ô..ô…ông…toàn bộ ánh đom đóm nơi này đột nhiên đồng loạt run lên. Vẻ mặt Cung Thần đang ở trung tâm của vùng đom đóm này trì trệ lại. Một khắc sau, toàn thân gã có vô số vết cắt nhỏ xuất hiện, rồi hơn một trăm tia máu từ đó mà phun ra ngoài. Còn đám bạch trùng vốn đang bay nhanh quanh người gã thì chợt bành lên một tiếng giòn vang, tựa như thủy tinh mà vỡ vụn mất.

Vết cắt nhỏ khắp người đầy đau đớn lại khiến Cung Thần tỉnh táo lại.

Tuy thân thể gã gầy yếu kém xa so với những người Dã Nhân châu, thế nhưng dù gì gã cũng là một thánh giả Bạch Ngân, cứng cỏi hơn đám thánh giả phổ thông rất nhiều. Thời điểm sinh tử, toàn bộ tiềm năng bị kích phát, hung tính trong cơ thể cũng chiến thắng được nỗi sợ.

Khuôn mặt Cung Thần vặn vẹo, gã quát lên một tiếng chói tai, đem toàn bộ năng lượng còn sót lại trong cơ thể vào năng biến.

Ầm!

Năng lượng màu trắng hừng hực từ vết thương trên người gã bắn ra ngoài. Năng lượng cuộn trào quá mãnh liệt mà không gian quanh gã như biến hóa vặn vẹo, trở nên cực kỳ bất ổn.

Chuôi kiếm trong tay gã nhanh chóng dần kéo dài ra, rồi vỡ nát hình thành nên một đám bạch trùng.

Bạch trùng vốn chỉ to cỡ hạt cát nhỏ, nhưng lúc này lại như từng hạt đậu, toàn thân như ngọc, trắng sáng lóng lánh. Chúng nó như một chùm sương trắng bay lượn dọc quanh người Cung Thần. Những nơi chúng đi qua, ánh đom đóm lần lượt bị tan vỡ mà biến mất.

Số lượng bạch trùng quanh người Cung Thân càng ngày càng nhiều, lan rộng ra một phạm vi hơn năm trượng. Năng lượng màu trắng hừng hực tản ra trong người Cung Thần cũng dần ảm đạm. Gã nhếch môi, lộ ra một bộ dáng tươi cười đầy vẻ điên cuồng.

“Đi chết đi!”

Cánh tay Cung Thần giơ chuôi kiếm trơ trọi kia lên cao.

Xuy…Bầy trùng như hóa thành vô số dòng lưu chuyển, tràn về phía chuôi kiếm.

Một thanh kiếm quang lớn hơn mười trượng, nhanh chóng hình thành trên đỉnh đầu Cung Thần.

Kiếm quang ầm ầm chém xuống.

Ánh kiếm chói mắt, chìm vào trong đám hỏa vân trước mặt.

Hỏa vân được vô vàn ánh đom đóm hình thành tựa như không chút lực lượng chống cự lại một kiếm chém xuống này. Cung Thần thừa biết có thể chạy thoát giữ mạng được hay không chỉ trong chờ vào một chiêu này, do đó hắn cố nén đau nhức từ vô số vết thương trên người, liều mạng chạy dọc theo hướng kiếm quang chém xuống.

Kiếm quang nghiền nát mọi thứ, tâm tình Cung Thần cũng bình phục lại. Trong nháy mắt, gã đã vọt ra ngoài được một dặm.

Điều này khiến cho gã vững tâm lại.

Dọc đường, ánh đom đóm không ngừng đánh vào kiếm quang, tia lửa tung tóe, tiếng nổ vang liên hồi thành từng tràng, tình huống vô cùng gay cấn. Cung Thần không chút phân tâm, thu mình trong kiếm quang, cắm đầu điên cuồng chạy về phía trước.

Hai dặm, ba dặm…

Khí thế lao về phía trước của kiếm quang dần chậm lại, tâm tình Cung Thần bắt đầu bất an. Chuyện gì xảy ra thế này? Sao vẫn còn chưa lao ra ngoài được?

Hiện tại, gã đã chạy tới hơn năm dặm, thế nhưng xung quanh vẫn cứ là biển đom đóm mênh mông, làm sao có thể thế được?

Tên gia hỏa này còn chưa phải là Bạch Ngân, sao lại có khả năng tạo thành công kích đại quy mô như thế này được?

Tuyệt đối không thể nào!

Chẳng lẽ đây là ảo giác?

Đùng đùng đùng!

Thế lao tới của kiếm quang dần chậm chạp, ánh đom đóm vọt tới càng nhiều. Chúng nó tựa như nhưng hạt mưa đánh lên trên kiếm quang. Tia lửa dày đặc bao phủ lấy toàn bộ kiếm quang, lập lòe bất định.

Kiếm quang ngày càng chậm chạp. Cuối cùng, ngừng lại, không chịu nổi ánh đom đóm bao vây mà ầm ầm tan nát!

Sóng khí nổ tung, trực tiếp thổi tung cả Cung Thần.

Cung Thần ngơ ngác nhìn biển đom đóm vô biên vô tận trong tầm mắt, vẻ mặt dại đi.

Gã đã lao về phía trước hơn bảy dặm rồi, nhưng vẫn chưa ra khỏi vòng vây của biển đom đóm này. Rút cuộc thì phạm vi của đám đom đóm này lớn đến bao nhiêu chứ…

Gã không biết, biển đom đóm lúc này đã lan rộng, gần như bao trùm khắp cả lâm viên của Châu Chủ. Mọi người trong hội trường đều ngơ ngác nhìn ánh đom đóm lượn lờ khắp không gian trên đỉnh đầu, hỏa vân đông nghịt phủ khắp phía trên mang đến cảm giác đè nén không thua gì như có một ngọn núi ép xuống. Khiến tất cả mọi người trở nên yên tĩnh đến không một tiếng động.

Những Thánh giả thực lực cường đại thì vội vàng đứng dậy, bày ra màn chắn ngăn từng lớp sóng nhiệt ập tới.

Trong hỏa vân, thỉnh thoảng có từng âm thanh bạo tạc vang lên, rồi ánh sáng trắng hừng hực bộc phát khiến mọi người đều có chung suy đoán. Hắn là Cung Thần là đang chống cự lại.

Nhưng đến lúc này thì không ai cho rằng Cung Thần sẽ thắng lợi.

“Mãnh tiên sinh, hạ thủ lưu tình!” Sắc mặt Châu chủ tái nhợt, đột nhiên hô lớn.

Hỏa vân dần yên lặng lại.

Tâm tình mọi người trầm xuống. Tất cả đều hai mặt nhìn nhau, người nào người nấy đều thấy được sợ hãi và bất an trong mắt đối phương.

Hỏa vân bắt đầu tiêu tán, tựa như băng tuyết tan rã với tốc độ cực kỳ kinh người.

Chỉ khoảng nửa phút ngắn ngủi, đám hỏa vân tựa như một ngọn núi kia biến mất không còn chút tăm hơi. Chỉ còn lại hai bóng người hiện ra giữa không trung, cả người Cung Thần bê bết máu, cách gã không xa là Mãnh Nam lại không có nửa điểm tổn thương.

Cung Thần đột nhiên cắm đầu rơi thẳng xuống bên dưới.

Sắc mặt An Huyên đại biến, bay lên trời chụp lấy Cung Thần. Nàng ta cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy khí tức của Cung Thần đã không còn, sinh cơ đã tuyệt. Vẻ mặt An Huyên tái mét, nhìn Đường Thiên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tốt! Rất tốt! Thủ đoạn của các hạ quả nhiên đủ độc ác!”

Đường Thiên cũng lười để tâm đến nàng ta. Lúc này hắn còn chìm đắm trong cảm ngộ.

Hắn không muốn lãng phí thời gian với đám người này. Thân hình hắn khựng lại, rồi bay về phía Bạch Sa tửu điếm. Tất cả mọi người chỉ đưa mắt nhìn nhau, không người nào dám lên tiếng ngăn lại.

Châu chủ biết Cung Thần đã chết rồi thì sắc mặt trở nên đen như đáy nồi, phất tay áo rời đi. Mọi người trong hội trường cũng không còn tâm trạng nào nữa, dồn dập cáo từ rời đi.

Hai chú cháu Bạch gia đều cười khổ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

“Chúng ta vẫn còn xem thường hắn.” Bạch Việt cười khổ. Trận chiến vừa rồi hoàn toàn chấn trụ y. Trên mặt y vẫn còn lưu lại vẻ không tin tưởng nổi: “Rốt cuộc kia là vũ kỹ gì vậy? Ta chưa từng nghe nói qua, thật sự quá khủng bố rồi! Vũ kỹ như vậy dư giả đối phó với cả một binh đoàn. Ta thật sự tò mò, không biết nhà ai có thể bồi dưỡng ra được một quái thai như vậy.”

Bạch Hiểu cũng cười khổ: “Ta cũng chưa từng nghe nói qua có loại vũ kỹ đáng sợ như vậy. Đến giờ ta còn chưa biết rõ ràng về lai lịch gia hỏa này a.”

“Hơn nữa, hắn ra tay cũng đủ tàn nhẫn a.” Bạch Việt có chút líu lưỡi: “Ngay trên địa bàn người khác mà dám hung hăng như vậy! Ta còn tưởng cùng lắm hắn chỉ giáo huấn Cung Thần một trận, không nghĩ tới hắn giết luôn cả tên đó. Hắn không sợ đắc tội với cả Bạch Sa sao?”

“Ai biết?” Bạch Hiểu không cho là phải: “Tự Bạch Sa đến tìm hắn gây chuyện, lại không cho Mãnh huynh được phản kích sao?”

“Nói vậy cũng đúng.” Bạch Việt nhún nhún vai: “Dù sao cũng không cần chúng ta quan tâm nhiều làm gì. Ai, gia hỏa này nhìn qua tiền đồ thật rộng lớn a. Tiểu Đĩnh Hảo, tiểu Tạ đi theo hắn, ngày sau chắc hắn cũng không quá khổ sở.”

Bạch Việt sửng sốt, ngay lập tức phản ứng: “Binh đoàn nhị thúc ngươi mua cho hắn, không phải là binh đoàn Tạ Vũ An chứ?”

“Chính nó a.” Bạch Việt gật đầu: “Bản lĩnh tiểu Tạ không tệ, đáng tiếc hắn không gặp được một ông chủ tốt. Năm đó ta thiếu hắn một cái nhân tình, lần này vừa dịp trả đủ.”

Câu nói sau cùng của Bạch Việt, lộ rõ bản chất gian xảo của lão.

"Song Phi Yến, Tạ Vũ An." Bạch Hiểu nhịn không được nói: “Lần này Mãnh huynh kiếm lời to rồi! Đây chính là tướng lĩnh có thể xếp vào hàng một trăm tướng lĩnh hàng đầu Nam Vực đấy.”

“Hàng một trăm?” Bạch Việt lắc đầu: “Bản lĩnh của hắn đâu chỉ như vậy. Chẳng qua vận số hắn không tốt, xuất thân tiểu môn nhà nghèo, tuy có tài hoa xuất chúng nhưng cũng chỉ đến tình trạng như vậy. Chẳng qua lần này cũng là một cơ hội tốt, hắn cũng không cam tâm cứ như thế sống mòn đợi đi.”

Bạch Hiểu rõ ràng suy nghĩ của Bạch Việt, Binh đoàn Vũ Yến của Tạ Vũ An đã là binh đoàn Đồng thau đỉnh phong, thế nhưng hướng đi tiếp lên trên là khó khăn trắc trở muôn trùng. Căn bản một tiểu châu bình thường không thể nào dưỡng ra được một binh đoàn Bạch Ngân. Đối với một châu có tài lực hùng hậu, Binh đoàn Bạch ngân chính là binh đoàn trọng yếu nhất của nó. Thế nhưng điều quan trọng nhất không phải là bản lĩnh của binh đoàn đó, mà lại là sự trung thành.

Bạch Hiểu đột nhiên cảm thấy hiếu kỳ: “Vậy Binh đoàn mà Từ Tấn mua sẽ là chi gì đây?”

Bạch Việt hừ lạnh: “Ai quan tâm gã mua cái chi gì, ta không tin gã có thể mua được chi binh đoàn nào mạnh hơn được binh đoàn Song Phi Yến của Tạ Vũ An.”

Bạch Hiểu ngẫm nghĩ cũng thấy phải. Vì có liên quan với Nhị thúc nên hắn cũng có những hiểu biết rất rõ về binh đoàn Vũ Yến. Đây tuyệt đối là một chi binh đoàn bị người khác đánh giá quá thấp.

Lúc này, trên thuyền vận tải của Từ Ký, một đám gia hỏa như dân chạy nạn bị dồn thành cục dưới đáy khoang thuyền, đang ngập trong ồn ào hỗn loạn.

Tất cả làm thành một mớ lộn xộn không ra hình thù gì cả. Có người đang khò khè say sưa ngủ, có người đánh bài, có người lại đang ngồi thiền, người thì vẽ vẽ, người lại đang mài đao…

“Đâm chết cái con heo đang ngủ ngáy kia đi! Ồn muốn chết đi được!”

“Khụ khụ, tên nào đang hút thuốc? Muốn làm ta sặc chết à!”

“Là tên nào cởi con mẹ giày ra hả?”

“Đừng che ánh sáng, ánh sáng chính là cội nguồn của nghệ thuật, hiểu không?”

……

“Lão đại, lão bản của chúng ta là cái dạng gì a?” Nói câu đó là một nam tử đầu trọc bóng loáng, mặt mày hung dữ, thân thể cường tráng như một ngọn núi nhỏ.

“Đúng vậy, hắn có tiền để trả như vậy sao?” Một tên thấp lùn mắt tam giác, đang dùng con dao ngắn cắt lấy móng tay, miệng hừ lạnh.

“Không trả thì chịu chết đi!” Thanh âm lười biếng phát ra khiến mấy người nghe được gật đầu liên tục.

Một nữ nhân tóc đỏ, trên mặt còn đắp đầy lát dưa chuột màu vàng.

“Tiểu Tam, thêm vài lát dưa chuột nữa đi.”

“Lão đại, trên mặt kín hết rồi, còn đắp vào đâu nữa?” Tên thấp lùn mắt tam giác kia kinh ngạc hỏi.

Nữ tử tóc đỏ uể oải đáp: “Có hơi đói bụng.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 621: Di Tích

Một trận chiến của Đường Thiên, oanh động toàn bộ Bạch Sa thị.

Vẻ mặt của người nào nói về trận chiến tối hôm qua cũng đầy sợ hãi, còn có cả kính nể. Tuy nhiều người không thực sự hiểu rõ nội tình của trận chiến này, nhưng chỉ với đám hỏa vân như ngọn núi lớn kia cũng đủ để người thường tưởng tượng ra rồi.

Cung Thần chết trong tràng chiến đấu kinh thế hãi tục này lại không khiến người khác chú ý. Mọi người đang mải đàm luận xem lai lịch sư thừa thần bí của Mãnh Nam, đàm luận về đám hỏa vân phủ kín phương viên trăm mẫu kia nếu như thật sự rơi xuống mặt đất thì sẽ xảy ra tràng cảnh gì? Đám hỏa vân có thể tự mình bành trướng ra bên ngoài là thần kỹ vũ kỹ gì?

Toàn bộ cơ sở trinh sát ngầm xung quanh biệt viện Lăng gia cũng trong một đêm mà hoàn toàn bốc hơi, không chừa lại chút dấu vết. Không chỉ như thế, toàn bộ dân chúng ở lân cận biệt viện Lăng gia cũng bị dọa hoảng sợ, suốt đêm đó đã tranh thủ dọn đi nơi khác.

Lấy trung tâm là biệt viện Lăng gia, xung quanh trong phạm vi ba dặm, không một bóng người.

Vốn bên ngoài thành thị có rất nhiều ý kiến công khai lên án Đường Thiên, lúc này cũng đồng loạt mai danh ẩn tích. Không ai dám trêu chọc đến ma đầu như vậy. Không sai, trong mắt đám quyền quý Bạch Sa thì Mãnh Nam được miêu tả thành một ma đầu hung tàn bạo ngược, một lời bất hòa liền ra tay giết người diệt khẩu. Ngay trước mặt Châu chủ, dám bỏ qua, không thèm để ý đến thỉnh cầu của Châu Chủ mà ra tay sát hại

Cung Thần. Thậm chí đến Châu chủ đều phải nổi giận nhưng cũng không dám nói gì. Tên gia hỏa như vậy mà không phải ma đầu thì là thứ gì?

Ma đầu hung tính đầy người, Nhu phu nhân không dám hé răng, Hà Anh đại nhân cũng không dám hé răng. Trong lúc nhất thời, người người trong Bạch Sa thị lại có thêm vài phần cảm giác bất an.

Thậm chí đến cả một vài người muốn phát ngôn giáo huấn Mãnh Nam cũng bị đám người thân bạn bè của mình kềm giữ lại, chật vật khuyên bảo. Loại ma đầu này ngàn vạn lần không thể trêu chọc vào được, cũng không nên vì vậy mà khiến Bạch Sa thị rước lấy tai ương ngập đầu, vân vân…

Trị An Thự Điền Khải Quang sợ đến mức hoang mang lo lắng, nhanh chóng chấm dứt toàn bộ những thủ đoạn nhỏ lén lút vừa rồi. Trị an Bạch Sa thị lại lần nữa trở nên trật tự ngay ngắn trởlại.

Dù là đám người đại công tử từ lúc đầu đã hi vọng có thể kết minh với Đường Thiên, trong lúc này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thậm chí chính bọn họ cùng không biết chuyện này đối với bọn họ mà nói là tốt hay là chuyện xấu nữa.

Chẳng qua, những chuyện này thì có quan hệ gì đến Đường Thiên?

Hắn vẫn ngây người cả ngày tại biệt viện Lăng gia, toàn tâm chìm đắm vào cảm ngộ mới có được.

Uy lực của Lưu huỳnh Hải vượt xa so với dự liệu của hắn. Chuyện này khiến Đường Thiên rất kinh ngạc, cũng mang đến cho hắn có một tia cảm ngộ. Mà cảm ngộ mới mà hắn đạt được, chính là đòn phản công thiêu đốt năng lượng lúc sau cùng của Cung Thần.

Năng biến!

Ánh đom đóm của Đường Thiên đã có một chút vị đạo của năng biến, nhưng cách năng biến chân chính thực sự còn một khoảng cách xa. Chiêu cuối, Cung Thần không chút cố kỵ thiêu đốt giúp hắn tham khảo được không ít. Nếu hắn có thể nghiền ngẫm rõ ràng, hoàn toàn lĩnh ngộ được năng biến, thì thực lực của hắn sẽ không nghi ngờ gì mà bước lên một độ cao mới.

Hoàn thành năng biến Lưu Huỳnh Hải, chỉ mới nghĩ tới đã khiến Đường Thiên kích động không sao hiểu nổi.

Đến lúc đó, thiếu niên như thần, thật sự là mạnh mẽ đến bùng nổ a!

Nếu như nói năng biến chính là then chốt khiến Lưu Huỳnh hải lột xác, thì Linh diễm chính là thứ trời sinh dành cho chuyên gia cận chiến. Linh năng lượng thể tuy cũng tương tự như một loại cường hóa thân thể, phương diện năng lực cường hóa cũng không tính là mạnh mẽ hơn những huyết mạch khác ở Thiên Lộ. Do đó mà khiến Đường Thiên trong khó mà phát huy được uy lực mạnh nhất quá trình cận chiến. Thế nhưng khi thiên phú của Linh năng lượng thể được thức tỉnh, hình thành Linh diễm thì lại khiến uy lực cận chiến của Đường Thiên vọt lên thẳng tắp.

Linh diễm chính là vũ khí tốt nhất của một chuyên gia đánh giáp lá cà.

Có điều bây giờ Linh diễm vẫn chỉ có thể phát triển trên hai tay Đường Thiên, còn một khoảng cách xa mới tiến tới thời điểm có thể che phủ toàn thân hắn. Con đường trở thành chuyên gia cận chiến của Đường Thiên vẫn còn rất mênh mông.

Tất nhiên Đường thiếu niên không nghĩ nhiều như vậy. Không tính đến hoàn thành năng biến Lưu Huỳnh hải, Linh diễm chỉ trên hai quyền trong cận chiến giáp lá cà đã khiến thực lực của hắn nhảy vọt về chất rồi. Quan trọng hơn cả, chính là con đường hắn đi đã trở nên vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi chuyện dường như đều đang phát triển theo hướng rất tốt. Chỉ có một chuyện khiến hắn lo lắng, chính là Thiên Huệ.

Hai người vốn có ước định chuyện trò mỗi tháng, thế nhưng mỗi lần Đường Thiên mở tinh môn đồng thau ra đều không có hồi đáp. Điều này khiến hắn hơi lo lắng.

“Đây là cái địa phương gì vậy?” A Tín lẩm bẩm.

Một nơi hoang dã cằn cỗi, không một ngọn cỏ, mênh mông không có phần cuối. Bọn họ đã đi hơn mấy tháng nhưng màn đêm cũng chưa từng lui xuống. May là bầu trời có rất nhiều sao sáng, ánh sao nhàn nhạt khiến phiến thiên địa hoang dã này không tới mức trở thành một mảnh đen kịt.

Bọn họ từ một tinh môn khác đi vào trong mảnh đất tĩnh mịch này. Sau vài ngày, ý thức được tình thế không ổn, bọn họ ngược trở lại chỗ cũ thì tinh môn đã biến mất không còn ở chỗ đó nữa.

Tiểu Nhiên mang theo đại khảm đao, cẩn trọng hộ vệ bên cạnh Thiên Huệ, vẻ mặt đầy phòng bị hừ lạnh: “Tập trung tinh thần một chút đi, nơi này rất tà môn.”

Đi tới hơn hai trăm dặm, Thượng Quan Thiên Huệ nói: “Nghỉ ngơi một chút.”

"Vâng!" Tiểu Nhiên cùng A Tín lĩnh mệnh.Đại đội đóng quân, mấy chục trinh sát cũng bắt đầu tản ra khắp nơi, biến mất tại chân trời. Nhiệm vụ của bọn họ là dò xét xung quanh xem có nơi nào khả nghi hay không.

Thượng Quan Thiên Huệ thử mở một tinh môn đồng thau, có chút thất vọng trong lòng khi thấy không có phản ứng nào. Nhưng vẻ mặt lại không chút biến hóa nào.

“Vẫn không được sao?” Tiểu Nhiên có chút lo lắng.

“Ừ.” Giọng nói của Thượng Quan Thiên Huệ vẫn trấn định: “Yên tâm, tinh cầu này không lớn, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được.”

Tiểu Nhiên gật đầu. Bọn họ đi vào tinh cầu này không bao lâu thì nhanh chóng phát hiện chuyện dị thường này. Chính là chuyện nơi này có một lực lượng thần bí vô hình ngăn cách mọi liên hệ với các tinh môn Đồng thau. Do đó mà Thượng Quan Thiên Huệ đã mất đi liên hệ với Đường Thiên.

Cũng may tinh cầu không lớn lắm. Bọn họ đang tìm kiếm tinh môn đi ra ngoài, đồng thời còn tìm kiếm nơi phát ra cái lực lượng thần bí kia. Nhưng mãi đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa phát hiện ra, nơi này tựa như chỉ là một tinh cầu vô cùng bình thường, hoang vắng, tĩnh mịch, không có nửa điểm của sự sống.

A Tín đến cạnh bên Tiểu Nhiên, ánh mắt len lén liếc qua nhìn qua bộ ngực cỡ đại căng tròn của nàng này. Lập tức mặt gã soát đỏ ửng lên.

Tiểu Nhiên vươn người vặn lưng, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của A Tín. Hai tay của A Tín không tự chủ mà đưa lên, mười ngón tay vô ý thức mà đụng chạm đến.

Phanh!

Tiểu Nhiên vung đại khảm đao như tấm ván cửa, như đập vào một con ruồi, mạnh mẽ phang thẳng vào mặt A Tín. Gã bị quất bay thẳng đi, như một quả bóng cao su.

“Lưu manh!”

Tiểu Nhiên hừ lạnh một tiếng, cắm thanh đại đao như tấm ván cửa trên mặt đất, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Đột nhiên tiếng vó ngựa gấp gáp xuất hiện khiến Tiểu Nhiên ngước đầu lên nhìn. Từ xa xa, trinh sát đang điên cuồng chạy đến.

“Bẩm báo đại nhân, phát hiện một tòa thành phía trước!”

Thượng Quan Thiên Huệ quắc mắt đứng dậy: “Toàn quân chuẩn bị.”

Tinh thần Tiểu Nhiên rung lên, lập tức xách đại khảm đao, nhảy lên lưng ngựa. Sau nhiều ngày trời tìm tòi không chút thu hoạch, tính tình nàng cũng nôn nóng, trong lòng đầy ủ rủ. Nàng không sợ có địch nhân tiến đến, chỉ sợ không phát hiện ra được cái gì cả.

A Tín giãy dụa trong bùn đất đứng dậy, trong miệng lẩm bẩm: “Bá vương long này, thật uổng cho một thân vóc dáng ngon lành!”

Tiểu Nhiên hừ một tiếng, vênh váo tự đắc mà lướt qua người A Tín, trong lòng có chút đắc ý. Hóa ra vóc dáng của mình cũng được như vậy a.

Đại quân bắt đầu xuất động.

Đi tới phía trước chừng hai mươi dặm, Thượng Quan Thiên Huệ nhìn thấy được tòa thành mà trinh sát đã nói.

Trên ngọn núi cao vút, một tòa thành lẻ loi trơ trọi đứng đó. Một tòa thành đen kịt, không có chút ánh sáng ở nơi ngọn núi hoang vắng tĩnh mịch. Nếu không nhờ có ánh sao, thì người có nhãn lực xuất sắc thế nào đi nữa cũng khó mà phát hiện ra được tòa thành này.

Tinh thần mọi người đồng loạt rung lên.

Đây chính là vết tích nhân loại duy nhất mà rất nhiều ngày trôi qua bọn họ phát hiện ra được.

Toàn quân lập tức tăng tốc đến gần tòa thành. Đến nơi thì mới thấy, hình dạng của tòa thành này có chút kì quái.

“Rất không giống tòa thành.” A Tín cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Quả thật không giống như tòa thành, không có tháp bắn cao vút, không có chút kiến trúc mang tính công kích. Chỉ là kiến trúc thẳng tắp cao vút, từng tầng từng tầng. Nhưng nhìn qua có thể nhận ra, đây chỉ còn là một di tích, đã lâu không có dấu vết con người ở đây, cửa sổ và vách tường bên ngoài đều vỡ nát đến tơi tả.

Tiểu Nhiên nhìn gã một cái, tên lưu manh này thỉnh thoảng nghiêm túc lại có chút khí thế a. Thế nhưng lời ra đến miệng nàng lại là: “Vậy giống cái gì?”

“Như một tòa đại lâu.” Người nói là Thượng Quan Thiên Huệ, khuôn mặt tinh xảo không tì vết của nàng ngẩng lên, nhìn chăm chú vào tòa kiến trúc trên đỉnh núi kia: “Đó là một tòa lầu cao.”

Nghe tiểu thư nói vậy, Tiểu Nhiên cũng cảm thấy nó giống một tòa lầu cao, nhưng có chút khó hiểu: “Người nào lại xây dựng một tòa lầu cao tại đây chứ?”

“Đi tới sẽ biết.” Thượng Quan Thiên Huệ thu ánh mắt lại, thản nhiên đáp.

Bọn họ nhanh chóng đi tới đỉnh núi. Nơi này là một tòa lầu cao mang theo phong cách hiện đại với mười ba tầng, không có nhiều trang trí. Thứ kiến trúc này có thể nhìn thấy tại bất kỳ một học viện thông thường nào.

Mọi người càng thêm cẩn thận. Không ai biết được nơi này có thể sẽ có cái gì nguy hiểm. A Tín và Tiểu Nhiên, hai người đứng hai bên phải trái, sát sao bảo vệ Thượng Quan Thiên Huệ.

Đi tới trước đại lâu, đập vào tầm mắt mọi người là một cánh cổng màu xám nhạt.

Tiểu Nhiên không nói một lời, mang theo đại khảm đao đi tới trước cổng. Đột nhiên nàng chú ý tới trên cổng tựa hồ như có chữ viết bèn đưa tay ra xóa đi đám bụi đất phía trên. Kim loại sáng loáng hiện ra, đồng thời còn hiện ra một dãy kí tự.

“Hướng về Hải Nạp – Phạm Sâm Đặc (HeinerVan Gogh) gửi lời chào.”

Tiểu Nhiên thấp giọng thì thầm, nàng quay đầu hỏi: “Tiểu thư, Hải Nạp - Phạm Sâm Đặc(HeinerVan Gogh) là ai?"

"Hải Nạp - Phạm Sâm Đặc(HeinerVan Gogh)?" Thượng Quan Thiên Huệ tỉ mỉ hồi tưởng. Một lúc sau mới lắc đầu: “Không nghe qua.”

Ánh mắt Tiểu Nhiên chuyển qua A Tín, gã cũng buông thõng hai tay: “Nghe như tên một đại nhân vật.”

Vẻ mặt vô lại, lưu manh của A Tín khiến Tiểu Nhiên hừ lạnh một tiếng, nàng tiện tay cắm thanh đại khảm đao xuống mặt đất dưới chân. Cổng kim loại không có nắm đấm tay cầm để mở cửa gì cả, hai tay Tiểu Nhiên đành đặt trên cánh cổng, eo trầm xuống, quát khẽ một tiếng, lực lượng toàn thân bộc phát.

Két két két!

Một âm thanh ma sát khiến người khác ê cả răng truyền ra, bụi trên cánh cổng rơi rớt xuống, lộ ra một chất liệu kim loại sáng bóng. Trải qua bao nhiêu năm tháng, nhưng cánh cửa này lại không có chút dấu hiệu gỉ sét ăn mòn nào cả.

A Tín vuốt cằm nói thầm: “Quả nhiên không hổ Bá Vương Long! Chất liệu cửa này nhìn qua cũng có điểm được a. Nói không chừng là đồ vật tốt. À, lúc đi, nhất định phải tiện tay cầm theo luôn, không nên lãng phí…

Cánh cửa kim loại bị Tiểu Nhiên cường hành đẩy ra, một luồng bụi bặm đập vào mặt, cho thấy bên trong hẳn là đã lâu không có người ở.

Mấy tên Hồn tướng giơ cao gậy Tinh quang bước vào đại lâu. Gậy Tinh Quang tỏa ra ánh sáng sáng ngời, chiếu sáng rõ ràng khắp mọi chỗ trong đại lâu.

Không nhìn thấy vật sống nào cả.

Mọi người có chút thất vọng, lại có cả thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong đại lâu phủ một tầng bụi bặm cho thấy rõ một khoảng thời gian rất rất dài, không có bất kì sinh vật gì ghé đến.

Tiểu Nhiên không dám sơ ý, chỉ huy mấy tên Hồn tướng kiểm tra, dò xét mọi nơi. Một lát sau, xác định an toàn mới thả lỏng người.

Thượng Quan Thiên Huệ hít sâu một hơi. Nàng có dự cảm mạnh mẽ rằng, tại di tích được bảo tồn hoàn hảo này chắc chắn có cất giấu một bí mật kinh người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 622: Ngươi Hảo, Ta Là Tạ Vũ An!

"Vũ An!" Bạch Việt nhìn Tạ Vũ An, đáy mắt hiện lên một tia ấm áp, mặt không khỏi lộ nét cười: "Tất cả dàn xếp tốt rồi chứ?"

Hai người từng là bạn học, tình cảm sâu đậm, nhưng vận mệnh lại hoàn toàn trái ngược. Bạch Việt là một trong những danh tướng của thiên hạ, còn Tạ Vũ An chỉ phụ trách một cái binh đoàn nho nhỏ, nằm ở một nơi hẻo lánh.

Bạch Việt rất khâm phục người bạn học này của mình, thời còn ở học viện thành tích của Tạ Vũ An xuất sắc hơn hẳn gã, năm đó cũng đến chín phần bài tập của gã là đi chép của Tạ Vũ An. Nếu không vậy vào năm cuối của Bạch Việt, với thành tích học tập quá mức tệ hại của mình, lúc về nhà khẳng định sẽ bị bố cắt chân, một năm nỗ lực vươn lên mới miễn cưỡng có thể tốt nghiệp.

Nếu Bạch Hiếu biết cái chuyện cũ không hay như vậy của nhị thúc mình, nhất định sẽ trợn mắt há mồm.

Không phải Bạch Việt không nghĩ đến chuyện trợ giúp Tạ Vũ An, dù Bạch gia nhân tài như nước cũng không thể nào đưa ra một cái vị trí binh đoàn trưởng hạch tâm được. Hơn nữa Bạch Việt hiểu tuy Tạ Vũ An tính tình ôn hòa nhưng bên trong cũng không kém phần kiêu ngạo, những lời nói này hắn đến mở miệng cũng không dám.

Thực ra mỗi lần trông thấy Tạ Vũ An, Bạch Việt đều có chút cảm giác chột dạ, chẳng lẽ tại năm đó chép bài quá nhiều sao?

Hắn luống cuống rót cho Tạ Vũ An một chén trà: "Tới đây nếm thử trà này đi, trà mới năm nay đó."

"Tất cả đều dàn xếp ổn thỏa rồi." Tạ Vũ An ngồi xuống bên cạnh Bạch Việt, không khách khí cầm lấy chén trà, uống cạn một hơi rồi liền đặt chén xuống, mắt sáng quắc nhìn Bạch Việt: "Tốt rồi, nói đi."

Tạ Vũ An tướng mạo vốn anh tuấn, mặc quần áo mộc mạc, phong độ lại còn hòa nhã, vừa nhìn đã thấy là một người ôn hòa rồi.

Bạch Việt ngập ngừng đôi chút, ho nhẹ một tiếng: "Ta không có lừa ngươi, nhưng đối phương chính xác là một tên thổ hào đó."

"Cái này thì ta tin." Tạ Vũ An trả lời không chút do dự: "Có thể trực tiếp mua vào một binh đoàn, khẳng định là người có tiền."

"Không sai." Bạch Việt nói: "Hắn là đối tác của ta. ."

"Ngươi? Hay Bạch gia?" Tạ Vũ An hỏi.

"Bạch gia." BẠch Việt giải thích: "Gia đình hắn kinh doanh khoáng sản, họ mới phát hiện một loại kim loại hoàn toàn mới, gọi là hắc kim, thích hợp để làm vũ khí cho chiến hạm, tốt hơn hồng ngọc nhưng hơi kém hơn ngọc bích, then chốt ở đây là sản lượng, vô cùng kinh người. Đây là một cái cơ sở nha, khẳng định là không thiếu tiền. Bọn họ đang cân nhắc là có nên bảo vệ cho khoản tài phú này hay không, nên mới có ý mua một binh đoàn."

Tạ Vũ An gật đầu, đương nhiên là hắn biết rõ giá trị của hắc kim, từ đó có thể thấy đối phương xác thực là loại tài đại khí thô, thực lực hùng mạnh.

Bách Việt trầm ngâm: "Ta cũng không lo lắng nhiều về đãi ngộ với ngươi cùng binh đoàn Vũ Yến. Ta và tiểu Mãnh đã tiếp xúc qua, hắn tuyệt đối không phải loại keo kiệt, mà ngược lại vô cùng phóng khoáng. Dưới trướng hắn có một đám quỷ kỵ U Châu, cơ mà số lượng không

nhiều. Từ Ký cũng là đồng bọn hợp tác, trang bị thì càng không thiếu. Tiền và trang bị đều không thành vấn đề. Nhưng ta lo lắng tiểu Mãnh cung không phải chui ra từ một cái gia tộc to lớn gì cho cam, áp lực cho ngươi sẽ rất lớn."

"Ta hiểu ý ngươi." Vẻ mặt Tạ Vũ An trở nên trầm tĩnh, vươn vai: "Các người quá bận, cái gì cũng phải tranh thủ. Ta nhàn hạ quá lâu rồi,c cảm giác cả người đều gỉ sét, hận không thể nhanh hành động."

Hắn hiểu ngụ ý của Bạch Việt, ông chủ này của mình tuy có tiền nhưng lại không có thế lực. Giá trị của hắc kim đối với bât kỳ vị tướng nào mà nói, rõ ràng ẩn chứa một khoản tài phú kếch xù. Lúc đó không biết bao nhiêu người sẽ đỏ mắt nữa, ngoài sáng trong tối mà công kích, xem ra tình trạng của binh đoàn Vũ Yến sẽ rất nghiêm trọng.

Nhưng những lời hắn nói cũng không phải giỡn, đối với một vị tướng lĩnh, không có chiến tranh, không có kẻ địch, chỉ có thể túc vào một góc mà uống trà, là một việc còn tàn khốc hơn nữa.

"Vậy ta yên tâm rồi!" Bạch Việt cười ha ha, vỗ vai Tạ Vũ An: "Đến lúc đó đám gia hỏa kia, sẽ được nếm sự lợi hại của ngươi rồi!"

Chiến tích của Tạ Vũ An không tệ, nếu không đã không có danh tiếng tại Nam vực rồi. Nhưng chiến tích của Tạ Vũ An luôn dừng ở một điểm không đột phá, giống tình cảnh của hắn. Châu chủ đối xử không tệ với hắn, nhưng đáng tiếc thực lực bản thân có hạn, mà. . . Những kẻ mời chào hắn, một là có tiền nhưng không chịu thuê binh đoàn hạch tâm, hoặc là muốn nhưng thực lực có hạn.

Lão Châu chủ vô cùng tín nhiệm hắn, chỉ cần trong phạm vi tài lực cho phép, đề xuất của Tạ Vũ An thường xẽ được chấp nhận, lão châu chủ có ơn tri ngộ với hắn, đây cũng là nguyên nhân hắn vẫn ở lại.

Qua nhiều năm như vậy, hắn không có chút động tĩnh, nêú không phải lão châu chủ qua đời, châu chủ mười lên ngôi, hắn cũng sẽ không kiên quyết rời khỏi đến vậy.

Châu chủ mới vốn muốn cất nhắc cho thân tín của mình, chỉ là danh tiếng Tạ Vũ An cực nổi, nếu như làm quá rất dễ có hậu quả lớn. Cùng lúc Tạ Vũ An chủ động xin từ chức, châu chủ mới không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không những không ngăn cản mà không ngần ngại biếu tặng chút lộ phí.

Đến binh đoàn của hắn cũng nhất định không níu giữ chút nào.

Binh đoàn Vũ Yến là do một tay Tạ Vũ An gây dựng, đều là đồng đảng của hắn, nếu giữ lại sẽ có không ít phiền phức, cho mang đi cả lại là lựa chọn tốt nhất.

Biết rõ thách thức trong tương lai rất nghiêm trọng, Tạ Vũ An cảm thấy thời gian của mình không nhiều, không dám tiêu phí một chút nào, đứng dậy nói: "Dẫn ta đi gặp lão bản đi."

"Tốt, ta sẽ cho người đi truyền tin." Bạch Việt cũng đứng dậy: "Chúng ta đi gặp hắn, hắn sẽ trực tiếp đến binh doanh."

"Tốt!" Tạ Vũ An biết đây là đối phương muốn thấy chất lượng của binh đoàn Vũ Yến, cái ý tưởng này lại trùng hợp với hắn, liền không do dự đáp ứng, hắn vô cùng tự tin về binh đoàn của mình.

Bình thường tuy cuộc sống an nhàn, nhưng về huấn luyện thì hắn chưa một giây nơi lỏng, hắn luôn dựa theo tiêu chuẩn của Bạch Ngân binh đoàn mà huấn luyện. Mặc dù có nhiều phần do thiếu vật tư, dược phẩm nên không thể huấn luyện, nhưng nhiều nội dung vượt xa tiêu chuẩn của binh đoàn Thanh Đồng.

"Đi, đi xem binh đoàn của ta." Tạ Vũ An cười nói.

Bạch Việt vui vẻ đi cùng, hắn rất hiếu kỳ về binh đoàn của vị bạn học mình.

Tuy chỉ là một cái binh doanh tạm thời, nhưng với tính cách tỉ mỉ của Tạ Vũ An, không thể nghi ngờ khắp nơi sáng tối alf các tốp canh gác, kỷ

luật sâm nghiêm, trong binh doanh, tuy binh sĩ không có trang bị vũ khí, nhưng vẫn y nguyên sát khí.

Đi tới sân huấn luyện, tiếng người ồn ào, tập luyện vô cùng khí thế, dù tại thời điểm này nhưng độ huấn luyện vẫn như cũ không có chút lơi lỏng.

"Vũ An huynh thật là giỏi!" Bạch Việt không khỏi thốt ra lời khen: "Đội quân thép như vậy, tiểu Mãnh cuối cùng cũng tìm được rồi! Chỉ cần thêm trang bị, bổ sung dược phẩm, không bao lâu đây sẽ là một binh đoàn bạch ngân! ."

Nhìn từng bóng người mồ hôi ướt đẫm trong kia. Tạ Vũ An không khỏi cảm khái, chi binh đoàn này là hắn từng chút một gây dựng, toàn bộ tâm huyết của hắn. Hắn vắt kiệt óc, dùng mọi biện pháp, vì binh đoàn này tìm từng chút tài nguyên dù là nhỏ nhất, mới có tình cảnh hiện tại.

Bạch Việt chợt nhìn thấy nhóm Đường Thiên tới, không khỏi cười nói: "Ông chủ mới của ngươi tới rồi đó."

Tạ Vũ An khẽ giựt mình, nhìn theo hướng mắt Bạch Việt, trong lòng hắn cũng không khỏi hiếu kỳ về ông chủ mới của mình. Nhưng khi nhìn đến bộ dạng của Đường Thiên thì không khỏi thất vọng.

Hắn không nghĩ đến, vậy mà lại là một thằng nhóc!

Nói thằng nhóc có chút thái quá, nhưng tuổi tác của Đường Thiên phải nói là quá trẻ.

Bạch Việt thấy điểm thất vọng trên mắt Tạ Vũ An, không khỏi mừng thầm, tên nào giám vì tuổi tác mà coi thường Mãnh Nam, cuối cùng đều hối hận đến ruột đen xì rồi. Bạch Việt không nghĩ lão bằng hữu của mình lại phạm phải sai lầm như vây, hắn hồn nhiên quên mất lần đầu gặp Đường Thiên, thái độ của hắn cũng không khá hơn bao nhiêu.

"Tiểu Mãnh!" Bạch Việt cười ha ha: "Tới tới tới, ta giới thiệu cho ngươi, vị này chính là trưởng binh đoàn Vũ Yến, thế nào? Tới xem đi? Bạch thúc đảm bảo, binh đoàn Vũ Yến tuyệt đối là rất tinh nhuệ, Bạch thúc vừa nhìn, tim đã đập thình thịch rồi!"

Tạ Vũ An hành lễ, không kiêu ngạo cũng không tự ti: "Chào ngươi, ta là Tạ Vũ An"

"Chào ngươim ta là Mãnh Nam" Đường Thiên đáp lễ.

Tạ Vũ An thầm gật đầu, tuy rất trẻ tuổi nhưng xem ra không phải dạng cuồng vọng vô lễ.

Đường Thiên quay lại nhìn Bạch Việt nói: "Bạch thúc thúc, về binh đoàn gì gì đó, ta không hiểu nhiều."

Tạ Vũ An không nghĩ tới Đường Thiên lại thản nhiên thừa nhận mình không hiểu, à, không sai, còn hơn là dù không hiểu mà vẫn ra vẻ chỉ huy tốt, gia hỏa loại đấy hoàn toàn là điềm gở đối với binh đoàn, cơ mà xem ra nhiệm vụ của mình sẽ càng gian khổ. .

Không nghĩ tới Đường Thiên chợt đổi giọng: "Vì vậy ta mời người có chuyên môn đến."

Hắn bước sang một bên, Đường Sửu vẻ mặt nghiêm nghị xuất hiện.

Bach Việt và Tạ Vũ An thấy Đường Sửu thì không khỏi sửng sốt, hồn ngẫu! Hơn nữa còn không phải một tên bình thương, hai người nhìn qua nhau, thấy mắt đối phương cũng đồng thời hiện lên vẻ khiếp sợ, không phải vì đây là hồn ngẫu, mà trên thân tên Hồn Ngẫu này tỏa ra một cảm giác thân thuộc.

Trong nháy mắt, hai người đều đoán ra, tên hồn ngẫu này là một gã tướng lĩnh!

Cả hai đều thấy có chút không tưởng tượng nổi, tại thánh vực, hồn ngẫu vô cùng hiếm thấy, mà về hồn ngẫu tướng lĩnh càng là chưa nghe

nói.

Bạch Việt ngơ ngác nhìn đường thiên, bản thân gia hỏa này là quái thai, chả nhẽ quanh hắn toàn quái thai sao?

Đường Sửu hoàn toàn không nhìn tới sự khiếp sợ trong mắt hai người, hắn dùng giọng nói lạnh giá, cực kỳ bất thiện, ngạo mạn nói: "Ta là Đường Sửu, tạm thoic coi như tướng lĩnh thứ ba dưới trướng đại nhân, ta tới đây là muốn khảo hạch binh đoàn của ngươi.

Vì muốn sớm có ngày trở thành danh tiếng siêu việt như Binh đại nhân, Đường Sửu liền đặt ra kế hoạch điên cuồng chỉnh đốn binh đoàn của Đại Hùng tinh.

Toàn bộ binh đoàn của Đại Hùng đều do hắn chỉ huy, bị kế hoạch điên cuồng dày vò dở sống dở chết, toàn bộ nhiệt huyết của hắn đều đặt lên kế hoạch này. Bị đường thiên đột nhiên kéo tới đánh giá binh đoàn trước giờ không nghe tới, lại còn mua nữa chứ!

Danh tướng Đường Sửu đại nhân như ta nhìn rảnh vậy sao?

Đường Sửu vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không có cách nào cãi lời Đường Thiên, người thì tới rồi, nhưng tâm đình tuyệt đối không tốt đến cực điểm.

Về phàn vị trí thống soái thứ ba, dù cho Đường sửu cho rằng thành tựu tương lai mình chắc chắn không dưới Binh đại nhân, hắn cũng tuyệt đối không dám tranh quyền cùng vợ lão bản, hừ, đến Binh đại nhân cũng không dám!

Tạ Vũ An và Bạch Việt hai mặt nhìn nhau.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 623: Đường Sửu Biến Thái.

Chương 623: Đường Sửu biến thái.

Sắc mặt Đường Sửu không chút biểu tình, hai mắt cũng không thể hiện chút tình cảm nào cả.

Tạ Vũ An chợt hơi khẩn trương khó giải thích được, tựa như y đã trở về học viện, đang nhận lấy bài thi học kỳ. Sau lưng y, binh đoàn Vũ Yến lặng ngắt như tờ.

Đường Sửu không chút chú ý đến tâm tình của Tạ Vũ An. Hắn đang hận không thể đuổi hết đám lính đánh thuê này đi được. Hừ, tương lai của đại nhân, tất nhiên là phải do danh tướng Đường Sửu đại nhân chỉ huy lấy quân đoàn Đại Hùng rồi!

Cho dù trong lòng có phẫn nộ và không tình nguyện đến thế nào, thì mệnh lệnh của Đường Thiên chính là chỉ thị tối cao đối với Đường Sửu. Tuyệt đối không có chuyện làm trái lại.

Tâm tình là tâm tình, còn công việc là công việc.

Đường Sửu làm việc cực kỳ nghiêm túc, chuẩn bị cực kỳ đầy đủ.

Đặc điểm và phương thức tác chiến của binh đoàn Thánh Vực đã được Binh gửi báo cáo về từ rất sớm rồi. Mục đích chính của Binh là có thể để binh đoàn Đại Hùng tọa tranh thủ tham khảo. Đường Sửu luôn lấy Binh đại nhân làm đối tượng vượt qua thì làm sao có thể bỏ qua phần báo cáo này. Hắn không những tỉ mỉ lật xem đến mức thuộc làu, mà còn làm một tính toán phân tích quy mô, thứ mà hắn am hiểu nhất nữa.

Hắn đã có lý giải đối với binh đoàn Thánh Vực đến một trình độ sâu sắc.

Với một tướng lĩnh có kinh nghiệm phong phú, lý luận vững chắc mà nói, chỉ cần cấp cho hắn một khoảng thời gian phù hợp thì hắn tất nhiên sẽ có được lý giải riêng phần mình đối với một loại hình chiến đấu hoàn toàn mới khác. Đây chính là điểm cường đại của danh tướng.

Vẻ mặt Đường Sửu không chút biểu tình mở cuốn sổ tay mang theo người ra.

“Trắc thí lần thứ nhất, là đồng bộ suất.”

Tạ Vũ An thở phào nhẹ nhõm. Y xuất thân từ học viện chính quy, cho nên hiểu rõ đồng bộ suất chính là sinh mạng của một chi binh đoàn. Trong quá trình huấn luyện hàng ngày, đồng bộ suất cũng là phương diện được coi trọng huấn luyện nhất.

Thế nhưng câu tiếp theo của Đường Sửu lại khiến sắc mặt y hoàn toàn đại biến.

“Lần trắc thí này là đồng bộ suất trong điều kiện ác liệt. Hoàn cảnh trắc thí, năng lượng dao động cấp bảy.”

Trước sau vẫn là khuôn mặt không chút biểu tình, Đường Sửu vừa tuyên bố xong hoàn cảnh trắc thí thì binh đoàn Vũ Yến cũng xôn xao cả lên.

Sĩ quan phụ tá của Tạ Vũ An nhịn không được cười nhạo nói: “Cái này là cố tình làm khó người khác thì phải? Năng lượng dao động cấp bảy, ngươi biết nghĩa là thế nào không?”

Sắc mặt Tạ Vũ An cũng khó coi không kém. Năng lượng dao động cấp bảy, chính là tiêu chuẩn năng lượng được đánh giá sau khi có một cuộc bạo tạc cỡ lớn xảy ra, năng lượng giao động hỗn loạn kịch liệt. Hoàn cảnh như vậy, muốn hoàn thành đồng bộ suất là vô cùng trắc trở.

Bạch Việt há to miệng, vừa định nói chuyện, lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo không chút tình cảm của Đường Sửu: “Căn cứ vào báo cáo được đệ trình, nếu ta không hiểu sai cái gì đó mà nói, thì chúng ta mua là một chi tinh nhuệ, đúng không?”

Bạch Việt ngậm chặt miệng lại.

Lời của Đường Sửu vừa rồi không sai lệch chút nào so với trên bản báo cáo đó. Chính mình vỗ ngực hứa hẹn với Mãnh Nam, cấp cho hắn một chi binh đoàn lợi hại. Tiêu tiền, chuẩn bị trang bị, đem binh đoàn đạt gần tới tiêu chuẩn Bạch ngân mua được lại dựa trên tiêu chuẩn nghiêm khắc chọn ra lần nữa, tất cả đều không có gì để nói được hết cả.

Chỉ là…

Bạch Việt không tự chủ liếc nhìn Đường Thiên, quả nhiên lai lịch của Tiểu Mãnh không đơn giản như mình tưởng tượng như vậy a! Người trong nghề vừa ra tay, có thể biết được tốt xấu. Trình độ Đường Sửu vừa thể hiện ra, tuyệt đối không phải thuộc hạng tướng lĩnh phổ thông.

Tạ Vũ An ngăn tên sĩ quan phụ tá còn đang muốn nói thêm nữa, bình tĩnh nói: “Được!”

Người thật sư muốn mua binh đoàn mới có thể hà khắc tỉ mỉ như vậy. Ban đầu trong lòng Tạ Vũ An còn hơi lo lắng đối phương đưa ra hứa hẹn suông, nhưng nhìn dáng dấp đao thật thương thật thế này, y cũng cảm thấy tin tưởng vào thành ý của đối phương hơn. Hơn nữa, Đường Sửu nói không sai, nếu không phải tinh nhuệ thì sao có tư cách hưởng thụ đãi ngộ như vậy?

Lịch sử binh đoàn Thánh Vực tồn tại từ rất lâu, các loại trang bị trắc thí cũng rất đầy đủ. Trang bị mô phỏng năng lượng dao động cấp bảy đã được Đường Sửu chuẩn bị sẵn sàng từ trước.

Bốn cọc năng lượng được đóng xuống dưới mặt đất sâu gần mười trượng, vây toàn bộ binh đoàn bên trong. Năng lượng từ bốn cột sáng

này phóng xuất ra, dần nối liền với nhau hình thành một quầng sáng kín kẽ hình lập phương, bao phủ toàn bộ binh đoàn vào bên trong.

Trong quầng sáng, năng lượng dao động dần kịch liệt, không khí cũng trở nên không ổn định, không ngừng khuấy động, tựa như hình thành gió bão.

“Bắt đầu!”

Đường Sửu không chút biểu cảm, tuyên bố bắt đầu.

Tạ Vũ An bắt đầu chỉ huy binh đoàn tiến nhập đồng bộ năng lượng. Binh đoàn Vũ Yến vốn chưa từng tiến nhập đồng bộ trong hoàn cảnh năng lượng cuồng bạo như thế này bao giờ. Lúc này bọn họ cảm giác như gieo mình vào trong sóng dữ. Thậm chí có nhiều người xiêu vẹo cả thân mình, chật vật giữ cho người ổn định.

Vẻ mặt Đường Sửu không chút biểu cảm bắt đầu mở sổ tay, tiến hành ghi chép.

Sắc mặt Bạch Việt không tốt chút nào. Biểu hiện của Tạ Vũ An có vẻ không suôn xẻ lắm, đồng bộ suất chỉ đạt tới ba mươi phần trăm. Thế nhưng y nghĩ lại, nếu thay bằng bản thân, đột nhiên gặp phải trắc thí như vậy thì thành tích cũng sẽ không tốt hơn đâu.

Chỉ có thể nói, Đường Sửu này thực sự quá biến thái!

Đồng bộ suất chỉ gần đạt được ba mươi phần trăm, thành tích tương đối thê thảm này nói lên được sức chiến đấu của binh đoàn Vũ Yến, chỉ có thể phát huy được tối đa ba mươi phần trăm uy lực. Cần nói rõ, đây chỉ là mức cao nhất trong lý luận, mà sức chiến đấu được phát huy trong chiến đấu thực tế tất nhiên sẽ còn thấp hơn rất nhiều so với lý luận thông thường nữa.

Nhưng lúc này, đột nhiên có một đám người tiến đến nơi này. Bạch Việt liếc mắt nhìn qua, bắt gặp Từ Tấn đang dẫn đầu đoàn này.

Đám gia hỏa sau lưng Từ Tấn lại như một đám dân chạy nạn. Bạch Việt lập tức hiểu ra, đây chính là binh đoàn mà Từ Ký hỗ trợ mua về. Nhưng nhìn cái đám nhếch nhác trước mắt, Bạch Việt khẽ coi thường, gia hỏa Từ Tấn này bình thường rất đáng tin a, làm sao lại mang về một đám hỗn tạp thế này.

Ánh mắt Bạch Việt chợt rơi xuống người một cô gái có mái tóc đỏ, một mái tóc dài màu đỏ lửa, thân hình thon thả, tay cầm đại kiếm, tư thế hiên ngang oai hùng. Đột nhiên, một cái danh xưng lóe lên trong đầu y, hai mắt y lóe sáng ngời, sắc mặt khẽ biến một cái.

Chẳng lẽ là…

Từ Tấn hấp tấp chạy tới bắt chuyện với Đường Thiên, còn đám người theo sau cô gái tóc đỏ kia lại nhìn chằm chằm vào tràng trắc thí trước mặt. Vẻ mặt của đám người cũng không tốt chút nào.

Mắt tam giác nuốt lấy một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Lão đại, trắc thí kia có điểm biến thái a.”

Người khác gật gật đầu đồng tình.

Cô gái tóc đỏ hừ lạnh: “Thật không có tiền đồ!”

Thật ra trong lòng nàng cũng có vài dự cảm chẳng lành.

Đường Sửu căn bản không chú ý tới đám người vừa đến. Hắn đang hết sức chăm chú nhìn vào binh đoàn Vũ Yến. Thành tích vô cùng thê thảm không nằm ngoài dự liệu của hắn, thế nhưng hắn cũng không kêu dừng lại. Tràng trắc thí nghiêm khắc được hắn sắp đặt lần này không những chỉ có tác dụng nhìn ra được thực lực binh đoàn Vũ Yến thế nào, mà còn có thêm… dụng ý khác. Chính là đánh giá xem năng lực điều tiết và tính bền bỉ của chi binh đoàn này.

Đối với tinh nhuệ mà nói, yêu cầu sau còn quan trọng hơn cả cái yêu cầu trước đó.

Nhìn đám người Tạ Vũ An đau khổ chống đỡ ở bên trong, Đường Sửu không có nửa điểm thương tiếc. Ngược lại, hắn còn đóng quyển sổ tay lại, bước vài bước lên trước, lạnh lùng nói: “Đồng bộ suất ba mươi phần trăm. Thành tích vô cùng thê thảm thế này mà là tinh nhuệ sao? Không nên làm nhục hai từ tinh nhuệ này. Đây chỉ là trắc thí đầu tiên, tám hạng trắc thí phía sau, mỗi hạng đều nghiêm khắc hơn hạng này rất nhiều. Nếu cảm thấy không được nữa, các ngươi có thể từ bỏ. Chuyện này cũng không có gì mất mặt, có thể nhận ra được thực lực của mình, thì mới có khả năng bảo mệnh cao nhất trên chiến trường được.”

Mặt mày đám tráng hán cạnh cô nàng tóc đỏ đều tái nhợt lại. Bà mẹ nhà nó a, cái trắc thí biến thái như thế này mà mới chỉ là cái hạng đầu? Sau đó còn có tám hạng trắc thí rất biến thái nữa? Bà mẹ nhà nó a, tên biến thái này sao có thể biến thái đến như vậy chứ?

Đường Sửu nhục mạ khiến hai mắt của Tạ Vũ An đỏ lên. Tính tình y vốn ôn hòa, nhưng bên trong lại rất kiêu ngạo, vô cùng tin tưởng vào binh đoàn của mình.

Bị lạnh nhạt ngồi không còn chưa đủ sao? Phí phạm thời gian trong cái xó xỉnh chết tiệt kia còn chưa đủ sao? Cứ yên lặng buông bỏ, yên lặng chịu thất bại, không ai biết tới, không ai quan tâm, ngày qua ngày cứ như một vũng nước tù thế kia còn chưa chịu đựng đủ sao?

Trong lòng Tạ Vũ An, tựa như có một luồng hỏa diễm thiêu đốt.

“Không nên chống cự lại năng lượng dao động!”

“Thả lỏng người ra, tin vào đội hữu!”

“Tập trung tinh thần vào tiết tấu đồng bộ, tiết tấu!”

“Làm như bình thường đi, một hai ba, chính là như vậy!”

“Làm tốt lắm!”

...

Bạch Việt ngơ ngác nhìn bóng dáng xa lạ trong quầng sáng kia. Âm giọng khàn khàn quát vang của Tạ Vũ An, tóc tai được chải chuốt gọn gàng lúc này tán loạn không ra nề nếp, khắp người đầy bùn đất. Hắn vẫn cứ liều mạng đưa cao tay ra hiệu, năng lượng ba động xô đẩy thân hình hắn xiêu xiêu vẹo vẹo, tới tới lui lui.

Bịch, khí lưu hỗn loạn dập thẳng người Tạ Vũ An xuống mặt đất vốn đã bị nứt toác ra.

Nhưng Tạ Vũ An không kêu rên lấy một tiếng, chỉ gắng gượng bò lên, tiếp tục vung tay lên, rống giận chỉ huy binh sĩ.

Trong lòng Bạch Việt nảy sinh một chấn động khó giải thích được. Y chưa từng nhìn thấy Tạ Vũ An như vậy. Trong lòng y, Tạ Vũ An luôn luôn nho nhã, luôn luôn ôn hòa.

Bạch Việt không tự chủ mà quay lại nhìn về Đường Sửu. Hắn vẫn không chút biểu cảm trên khuôn mặt, không có chút thay đổi nào.

“Bốn mươi phần trăm, một giá trị bết bát! Ba mươi phút, phí phạm mất ba mươi phút chỉ đề cao thêm được mười phần trăm? Có biết ba mươi phút ở chiến trường thì làm được gì không? Đủ để cho các ngươi chết được ba trăm lần! Các ngươi chết ba trăm lần mới đề thăng được đồng bộ suất lên thêm mười phần trăm, hi sinh với cái giá rẻ mạt. Năm mươi lăm phần trăm mới đủ chuẩn, các người còn cách rất xa so với mức đó. Hơn nữa, làm ơn chú ý, tiêu chuẩn của tinh nhuệ là bảy mươi phần trăm. Có thấy bắt đầu tuyệt vọng chưa?”

Giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm khiến lòng Bạch Việt chợt sinh ra vô số xung động mãnh liệt, muốn tặng cho gia hỏa này một quyền vào giữa mặt!

Tên biến thái chết tiệt!

Tạ Vũ An làm lơ không nghe, vẫn cứ rít gào rống giận chỉ huy binh sĩ.

Trình độ huấn luyện nghiêm khắc của Vũ Yến binh đoàn ngày thường lúc này bắt đầu phát huy hiệu quả, đồng bộ suất dần tăng lên. Binh lính cũng bắt đầu thích nghi được với hoàn cảnh dao động năng lượng kịch liệt này, mà Tạ Vũ An cũng đã tìm ra được điểm then chốt. Cổ họng y vì không ngừng hô lớn mà đã bắt đầu khàn đi.

Toàn binh đoàn Vũ Yến, từ trên xuống dưới đều chưa từng nhìn thấy đại nhân có lúc nào liều mạng như vậy? Tròng mắt của mỗi kẻ đều đỏ lên, bất chấp tất cả.

Năng lượng dao động kịch liệt, khí lưu hỗn loạn cứng rắn cắt nát hoàn toàn mấy mét lớp đất trên bề mặt trong quầng sáng thành tro bụi. Trong đống bụi mù bùn đất đó, bọn họ bị ngã sấp xuống, va chạm vào nhau, kêu rên…

Tình cảnh thảm liệt, khiến toàn bộ người quan sát đều lặng ngắt như tờ.

Sắc mặt Từ Tấn tái nhợt. Nghĩ đến lát nữa, binh đoàn mình mang tới cũng phải chịu đựng trắc thí như vậy, da đầu gã tê dại đi.

Sau hai tiếng đồng hồ, đồng bộ suất đạt được năm mươi sáu phần trăm.

Đường Sửu liếc nhìn số liệu, sau đó ghi chép lên cuốn sổ tay.

Bộp! Hắn gấp cuốn sổ tay lại.

“Trắc thí kết thúc. Rất xin lỗi, thỉnh sau này không nên vũ nhục hai chữ tinh nhuệ này.” Giọng nói lạnh băng của Đường Sửu lại vang lên: “May mắn chính là, vừa đạt được hợp cách, có tư cách tiến vào vòng trắc thí thứ hai.”

Quầng sáng ảm đạm xuống, năng lượng dao động kịch liệt biến mất. Bùn đất tựa như những hạt mưa, thi nhau rơi xuống đất.

Trong mưa bùn đó, toàn bộ binh đoàn Vũ Yến đều nằm ngang ngửa hỗn loạn thành một đống, không kẻ nào đứng nổi. Bọn họ liều mạng hít thở hổn hển, người ngợm bẩn thỉu kinh khủng, mồ hôi trộn lẫn với bùn đất, nhưng không ai còn quan tâm tới mấy thứ này. Giãy dụa trong năng lượng ba động mãnh liệt như sóng dữ suốt hai tiếng đồng hồ đã vắt kiệt tất cả thể lực của bọn họ, không còn sót lại chút gì.

Đến như Tạ Vũ An còn nằm dài trong đống bùn nhão, để mặc cho mồ học dọc theo gò má chảy dài, tẩy rửa cả vết bùn đất trên mặt.

Khiến họ càng thêm nổi bật, chính là hình ảnh một cô gái với mái tóc đỏ lửa và hàng loạt những khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trắng bên cạnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 624: Phấn Hồng Khô Lâu

Chương 624: Phấn Hồng khô Lâu

"Phế vật!"

"Rác rưởi!"

"Du binh tán dũng!"

"Đám ô hợp!"

Mấy ngày này, đối với đám binh đoàn Vũ Yến mà nói thì chính là một cơn ác mộng trước nay chưa từng có. Trắc thí có ban ngày, có ban đêm, đủ loại nội dung kì quái khiến toàn bộ trên dưới binh đoàn Vũ Yến đều chật vật không kham nổi. Từng tràng mắng chửi, đủ loại châm chọc khiêu khích, giày vò thần kinh bọn họ, thế nhưng toàn bộ binh đoàn Vũ Yến, không người nào rời đi.

Trong lòng bọn họ uất nghẹn một đống lửa.

Binh đoàn này do chính tay Tạ Vũ An chế tạo ra, do đó dấu ấn của y cũng được khắc sâu trong chi này. Theo một trình độ nào đó, thì khí chất của binh đoàn này cùng với người sáng lập là Tạ Vũ An không khác biệt nhau cho lắm, đều có tính phục tùng tốt, kỉ luật sâm nghiêm, không cứng đầu mà luôn thành thật nghe lời. Thế nhưng sự tự ngạo của Tạ Vũ An cũng tương tự, đã trở thành một bộ phận trong cái khí chất của chi binh đoàn này.

Không phục, đoàn người đều không phục. Từ lúc nào, bọn họ lại thua người khác về mặt huấn luyện?

Không biết đến ngày đêm, lăn lộn đánh đấm.

Bọn họ gồng hết sức lực, mặt đen lại, hoàn toàn không nhìn những gương mặt không chút huyết sắc của đám người đứng xem. Ý nghĩ của bọn họ rất đơn giản, trắc khí không qua được thì chấp nhận là không qua được, thế nhưng không thể kinh sợ, không thể lùi bước, không thể để cho cái tên biến thái kia đạt được ý đồ.

Bọn họ hận Đường Sửu thấu xương.

Ngoại trừ Tạ Vũ An.

Nhìn Đường Sửu trước mặt, Tạ Vũ An chỉ có kính nể từ tận đáy lòng. Loại kính nể này không phải bắt nguồn từ chuyện đối phương là người có quyền quyết định vận mệnh của mình, mà chính là từ thực lực của đối phương biểu hiện.

Mỗi một hạng trắc thí đều được đối phương tỉ mỉ thiết kế ra. Trong trắc thí nghiêm khắc đó, toàn bộ sở đoản và nhược điểm của binh đoàn Vũ Yến hoàn toàn bị bộc lộ ra hết. Tạ Vũ An cũng hoàn toàn chịu phục.

Chín hạng trắc thí, binh đoàn Vũ Yến không có lấy một hạng đạt chuẩn tinh nhuệ, thậm chí chỉ có bốn hạng đạt chuẩn mà thôi. Đây chính là thành tích tệ hại nhất từ trước tới nay của binh đoàn Vũ Yến. Nếu không được tuyển chọn, Tạ Vũ An sẽ không có bất kì câu oán hận nào cả. Bản thân y tài hoa xuất chúng, trong mấy ngày này cũng đã lĩnh ngộ được thâm ý ẩn chứa bên trong những trắc thí biến thái khiến người khác giận sôi này.

Nếu như binh đoàn nào có thể hoàn thành những…trắc thí này…

Vậy chi binh đoàn đó sẽ đáng sợ đến mức độ thế nào!

Tạ Vũ An đã quyết định, cho dù lần này không được người ta mướn thì y cũng muốn đem những hạng mục trắc thí này thành… huấn luyện thường ngày. Y có chút xuất thần, nhưng giọng nói của Đường Sửu đã

kéo y trở về. Lúc này, Đường Sửu đang đứng báo cáo trước mặt Đường Thiên.

“Thành tích trắc thí lần này rất không được.” Ngữ khí của Đường Sửu vẫn lạnh lùng như trước: “Binh đoàn như vậy tuyệt đối không thể gọi là tinh nhuệ được. Ta cho rằng có sự chênh lệch rất lớn so với báo cáo.”

Tuy rằng đã sớm dự đoán kết quả, nhưng lòng Tạ Vũ An vẫn đầy cay đắng. Bạch Việt đứng một bên há mồm muốn nói. Y rất muốn nói rằng, chính binh đoàn của mình cũng không thể nào hoàn thành được những trắc thí biến thái kia. Nhưng lời vừa tới mép thì không cách nào phát ra âm thanh được.

Ánh mắt của Bạch Việt rất tinh tế, trình độ Đường Sửu biểu hiện ra khiến y cảm thấy khiếp sợ. Đường Sửu tuyệt đối là danh tướng có cấp bậc. Lúc trước y còn cho rằng Mãnh Nam có tiền, nhưng chỉ là một tên nhà giàu mới nổi thông thường. Gia tộc hắn chắc chắn không có bối cảnh gì, có thể chiêu mộ được binh đoàn và tướng lĩnh cấp bậc như Tạ Vũ An đã coi như đã kiếm được rồi.

Thế nhưng lúc này, y mới hiểu ra, nội tình gia tộc Mãnh Nam còn thâm sâu vô cùng, vượt quá sự tưởng tượng của y.

Danh tướng cường hãn đến như thế chỉ đứng vị trí thống suất thứ ba. Có nghĩa là còn có hai vị danh tướng cấp bậc nữa đứng trước Đường Sửu …

Bạch Việt rợn tóc gáy. Cái dạng gia tộc gì có thể mạnh mẽ và xa xỉ đến như vậy?

Y có thể nói gì? Không lời nào để nói cả. Đối với một gã nam tử lưu lạc sắp chết đói mà nói, một cái bánh bao nóng có thể là món ngon nhất thiên hạ. Thế nhưng đối với những kẻ phú hào ngày ngày ăn sơn hào hải vị thì bánh bao tính là cái gì?

“Chẳng qua, có khả năng phát triển, nếu như mài giũa thêm thì có thể tạm đủ dùng.”

Lời này của Đường Sửu khiến ánh mắt đang ảm đạm của Tạ Vũ An đột nhiên sáng ngời. Thế nhưng trong lòng y lập tức cười khổ, từ lúc nào mà bản thân y lại lưu lạc đến mức “tạm đủ dùng”? Nhưng y cũng không có thắc mắc gì, không chút cự tuyệt nào, trong lòng lại có chút vui sướng…

Vẻ mặt Đường Sửu không chút biểu cảm, thế nhưng những biểu hiện trên mặt Tạ Vũ An lại được hắn thu hết vào trong đáy mắt. Những trắc thí này, đa phần vì hắn cố tình như vậy đấy. Nếu như đã mua đám lính đánh thuê, thì hắn cũng tự quyết định thay đại nhân xóa sạch hết những ngạo khí của đám gia hỏa này. Hắn lựa chọn một phương pháp vô cùng quang minh chính đại, hắn muốn cho đám gia hỏa này nghẹn lời không nói được gì, phải hoàn toàn chịu phục.

Hiện tại xem ra, hiệu quả không tồi.

Kỳ thực trong lòng Đường Sửu đánh giá Tạ Vũ An cũng không tệ. Có tính phục tùng rất tốt, ngộ tính cao, có bền bỉ, thái độ nghiêm cẩn. Nhược điểm duy nhất là ánh mắt đánh giá cục diện hạn hẹp, nhưng nghĩ đến thì chuyện này liên quan nhiều tới việc y chỉ luôn sinh hoạt tại một khu vực xa xôi, không có kinh nghiệm chiến tranh ở cường độ ác liệt.

Chẳng qua nếu chỉ dùng để bảo vệ và hộ hàng cho đại nhân thì coi như hợp cách.

“Các ngươi được thuê.” Đường Thiên rất dứt khoát. Hắn tuyệt đối tín nhiệm Đường Sửu, những biểu hiện bền bỉ mà binh đoàn Vũ Yến biểu hiện mấy ngày nay cũng khiến hắn hài lòng, mỉm cười nói: “Mấy ngày nay các ngươi khổ cực rồi. Ngươi tự lập ra một danh sách các trang bị cần thiết của các ngươi, ta sẽ nhờ Từ Ký cấp cho các ngươi đầy đủ.”

Tạ Vũ An thở phào nhẹ nhõm: “Vâng!”

“Vậy tiến hành trắc thí binh đoàn kia luôn đi.” Đường Thiên rất tự nhiên nói tiếp.

Từ Tấn đang đứng một bên, mặt chợt chuyển sang trắng bệch, bối rối cười nói: “Cái này, tiểu Mãnh a, chi binh đoàn này không cùng loại với binh đoàn Vũ Yến bên kia a. Thế nhưng lão Từ ta tuyệt đối bảo đảm đây là một chi tinh nhuệ, tuyệt đối không phải hạng vô danh. Bọn họ chính là quân đoàn Phấn Hồng Khô Lâu.”

“Nghe như tên của một đám Hải tặc.” Đường Sửu lạnh lùng nói.

“Là binh đoàn đánh thuê.” Từ Tấn vội sửa sang lại. Nếu như để Đường Thiên hiểu lầm gã tìm về cho hắn một đám hải tặc, với tính tình nóng nảy của gia hỏa này, bản thân chắc chắn không ăn quả ngọt được đấy. Hơn nữa Từ Tấn còn định nhờ cậy đi theo Đường Thiên kiếm thêm khoản lớn hơn nữa, làm sao dám đắc tội Đường Thiên vào lúc này? Đương nhiên gã cũng không dám đắc tội với Đường Sửu. Mấy ngày nay tận mắt nhìn thấy mọi chuyện, gã biết rõ người này là một tên điên biến thái, cũng không thể nào trêu chọc vào được.

“Bọn họ là binh đoàn đánh thuê chân chính đến từ Bỉ Lô châu. Lính đánh thuê Bỉ Lô châu khá nổi danh, mà Phấn Hồng Khô Lâu mà một chi binh đoàn đánh thuê lâu đời, được sáng lập từ hơn hai trăm năm trước, phát triển tới nay đã là đời thứ ba. Aya chính là người quản lý Phấn Hồng Khô Lâu bây giờ. Mấy năm nay, cho dù là danh tiếng hay số lượng nhiệm vụ hoàn thành của Phấn Hồng Khô Lâu đều rất xuất sắc.”

Từ Tấn hận không thể vỗ ngực chứng minh mình không nói ngoa: “Ta tuyệt đối không dám dối gạt đại nhân. Nếu đại nhân không tin có thể hỏi Tạ đại nhân và Bạch huynh.”

Thấy Đường Thiên đưa mắt nhìn về y, Tạ Vũ An cẩn thận đáp lời: “Nếu như là Phấn Hồng Khô Lâu, thì quả thật rất có danh tiếng.”

“Danh tiếng của Phấn Hồng Khô Lâu, ta có nghe qua.” Bạch Việt vuốt cằm, nhưng giọng điệu cũng chợt chuyển: “Chẳng qua tai nghe chỉ

là hư, mắt thấy mới là thực. Cũng phải nhìn thấy tài năng mới được."

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì ánh mắt Từ Tấn đã chọc thủng vô số lỗ trên người Bạch Việt.

Bạch Việt đưa mắt lơ đãng nhìn khắp nơi, trò cười gì vậy chứ! Tạ Vũ An do y mang tới bị dày vò tới lên bờ xuống ruộng, Phấn Hồng Khô Lâu thì không dính lấy một hạt bụi, như vậy không công bằng.

Đường Thiên cảm thấy có rất có đạo lý: "Đường Sửu, ngươi tới kiểm tra bọn họ."

Soạt! Sắc mặt cả đám binh đoàn Phấn Hồng Khô Lâu đều biến đổi.

Vẻ mặt Từ Tấn đầy đau khổ: "Bọn họ là binh đoàn đánh thuê, mấy thứ am hiểu của bọn họ không giống đám binh đoàn Vũ Yến kia."

Lần này Bạch Việt cũng không chơi xấu Từ Tấn, mà ngược lại cũng đồng ý: "Chuyện này lão Từ nói không sai, binh đoàn đánh thuê kia quả thực khác hẳn với binh đoàn chính quy. Bọn họ thường là am hiểu mấy thứ như thâm nhập quy mô nhỏ, bảo hộ nhân vật trọng yếu, xác định địa điểm thanh trừ…"

Trong lòng y lại cười nhạt. Ngươi cho như vậy thì tên biến thái kia sẽ không tiến hành trắc thí sao? Lão Từ, ngươi quá ngây thơ rồi!

Biến thái thật sự là cái dạng gì, ngươi sẽ nhanh chóng biết được thôi!

"Binh đoàn đánh thuê?" Vẻ mặt Đường Sửu không chút biểu cảm, nhưng sâu trong ánh mắt lại lóe sáng. Nếu có người quen ở đây, nhất định sẽ biết rõ đó là dấu hiệu cho thấy đại nhân Đường Sửu đã tìm được thứ gì đó rất hứng thú.

Không sai! Quả thật Đường Sửu tìm thấy được thứ khiến hắn hứng thú. Binh đoàn đánh thuê, thế nhưng hắn chưa từng tiếp xúc qua a. Hắn là kết quả từ binh đoàn Nam Thập Tự, đều là dựa theo bộ hệ thống cực kỳ chặt chẽ của binh đoàn Nam Thập Tự.

Binh đoàn đánh thuê, đối với Đường Sửu mà nói, thì chính là vô cùng xa lạ.

“Nếu đã là binh đoàn đánh thuê thì không cần đến bộ trắc thí này.”

Lời Đường Sửu nói ra khiến trên dưới toàn bộ Hồng Phấn Khô Lâu đều mừng rỡ như điên. Thật quá tốt! Nhưng bộ trắc thí kia chỉ nhìn thôi đã thấy đau đớn cả người, bọn họ vậy mà không phải chịu nếm thử chút nào.

Đến Aya luôn biểu hiện trấn tĩnh, ngón tay nắm chặt lấy chuôi kiếm mà cũng không tự chủ buông tay ra.

“Bây giờ mời các ngươi diễn luyện qua một lần toàn bộ nội dung mà các ngươi am hiểu nhất đi.” Đường Sửu nói.

Trên mặt của toàn bộ đám người Phấn Hồng Khô Lâu không tự chủ mà treo lên vẻ tươi cười. Con mẹ nó a, lão biến thái này nói chuyện thật tốt đẹp a! Đoán chừng gã họ Tạ lúc trước đã đắc tội với hắn rồi, cho nên lão biến thái đó mới dùng trò chơi biến thái đó dày vò bọn họ như thế.

Vẻ mặt Aya cũng lộ ra vài phần tươi cười. Diễn luyện như vậy chính là sở trường nhất của bọn họ. Làm binh đoàn đánh thuê, những người chủ trước khi đến tham quan đặt yêu cầu đều thường sẽ được nhìn thấy cảnh này. Phải thể hiện ra binh đoàn cường đại đến thế nào, khiến cho các người chủ trước động tâm, chính là nội dung mà tất cả bọn họ đều vô cùng thành thạo.

“Được!”

Aya quát lên từng tiếng, đi vào trong tràng đầu tiên.

Diễn luyện đại quy mô nhanh chóng được triển khai. Những phối hợp trong phạm vi nhỏ khiến người khác phải hoa mắt, lại có che đậy tập kích ngầm bên trong cực kỳ chuyên nghiệp. Trận hình nhìn như rời rạc nhưng lại có sát cơ tràn khắp bốn phía. Đám người như dân chạy nạn kia

lúc này như hoàn toàn biến đổi thành người khác, biểu hiện vô cùng chuyên nghiệp.

Toàn bộ quá trình diễn luyện, khí thế ngút trời.

Aya nhìn thấy Đường Sửu thỉnh thoảng lại gật đầu, biểu tình có vẻ khá hài lòng thì trong lòng cô cũng mừng thầm. Mấy nội dung bọn họ đang diễn luyện này, đều được bố trí rất tỉ mỉ, nhìn qua có thể hoàn toàn khiến người khác chấn động.

Không nghĩ tới, một bộ này bây giờ lại có thể phát huy tác dụng.

Vì để đạt được hiệu quả tốt nhất, đám người Aya còn lôi hết tất cả khí lực, dồn dập lấy ra tất cả tuyệt chiêu đáy hòm ngày thường không bao giờ thể hiện.

Bạch Việt và Tạ Vũ An thỉnh thoảng gật đầu. Hai người đều là người biết hàng, Phấn Hồng Khô Lâu có thể truyền thừa được hơn hai trăm năm, hoàn toàn có phần bản lĩnh của bọn họ trong đó. Tại chiến trường, cứng đối cứng thì Phấn Hồng Khô Lâu hoàn toàn không phải là đối thủ của binh đoàn Vũ Yến. Thế nhưng nếu như chiến đấu trên đường phố, truy tung và phản truy tung, cạm bẫy, tập kích quấy rối, Phấn Hồng Khô Lâu tuyệt đối bỏ xa binh đoàn Vũ Yến tới mấy con đường.

Chẳng qua, hai người đều xuất thân từ trong học viện chính thống, cho nên cũng không đánh giá quá cao đối với bộ nội dung của binh đoàn đánh thuê này.

Đường Sửu lại không nghiêng về phe phái nào, nhìn thấy được mùi ngon. Nhìn qua thì thấy binh đoàn này dứt khoát sẽ bị sát thương mười phần trên chiến trường, thế nhưng nếu công kích trong phạm vi nhỏ, dày đặc, vận dụng thỏa đáng thì uy lực của binh đoàn này lại không nhỏ đấy.

Hơn nữa, ở đây đã có sẵn người để thí nghiệm…

Ánh mắt Đường Sửu nhìn về phía Hồng Phấn Khô Lâu, tựa như sói đói nhìn thấy từng cái bánh bao nóng hổi, con mắt cũng lập lòe ánh sáng xanh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 625: Hậu Thủ Của Binh

Chương 625: Hậu thủ của Binh

Trở thành tiêu bản thí nghiệm của Đường Sửu, tuyệt đối không phải là chuyện đáng để vui mừng.

“Chậm, tốc độ các ngươi quá chậm! Chưa ăn cơm sao? Đây không phải là sở trường của các ngươi hay sao? Chậm rì như thế, các ngươi là một đám già cả hả?”

“Thu vào một chút! Thu vào một chút! Muốn chết nhanh như vậy hay sao? Thời cơ, phải hiểu được thời cơ, cái cô tóc đỏ kia, bản thân là chủ tướng lại không thể nắm được thời cơ. Cô là đồ đần sao?”

….

Aya siết chặt lấy chuôi kiếm trong tay, hận không thể đem tên điên này xẻ làm tám mảnh. Đám người bên cạnh nàng kẻ nào cũng đều giận sôi lên nhưng không dám nói gì. Những tên này đã bị giày vò tới mức chết đi sống lại, thế nhưng không người nào dám chống trả đấy.

Bởi vì binh đoàn Vũ Yến do Tạ Vũ An chỉ huy vẫn luôn chằm chằm áp trận bên cạnh. Có mấy gia hỏa không hợp tác đã bị kéo ra ngoài hành hung một trận, còn đang bị treo trên cọc gỗ, hơi thở thoi thóp.

Đám gia hỏa Phấn Hồng Khô Lâu đều là những kẻ lõi đời, cực giỏi lèo lái theo chiều gió. Bị một đám binh đoàn vũ trang hạng nặng chính quy vây quanh, nào dám có chuyện nhúc nhích? Nhóm trang bị vũ khí đầu tiên đã được Từ Ký đưa tới, súng bắn chim của binh đoàn Vũ Yến cũng đều đã đổi sang đại pháo hết cả, sĩ khí vang dội.

Trên dưới binh đoàn Vũ Yến nhìn đám đánh thuê Phấn Hồng Khô Lâu bị Đường Sửu đại nhân giày vò tới mức chết đi sống lại, trong lòng cả bọn đều thầm dễ chịu. Nhớ đến đoạn thời gian bản thân bị giày vò, những gia hỏa này đứng bên cạnh nhìn vô cùng hăng say, hiện tại phong thủy luân chuyển, đến phiên từng người bọn họ đều cảm thấy càng ngày càng hứng thú dạt dào.

Đường Sửu đại nhân giao cho bọn họ nhiệm vụ, chính là đàn áp. Bọn họ còn hận không có nhiều tên không nghe lời hơn nữa. Bọn họ nào biết đám Phấn Hồng Khô Lâu đều là những kẻ ma cao, vừa nhìn thấy chút dấu vết lộ ra thì cả bọn đều trở nên rất kiên cường, cắn răng khổ sở chống đỡ.

Hiển nhiên đám Phấn Hồng Khô Lâu này rất rõ ràng tình thế. Dù sao cũng là chịu đau khổ, chịu khổ dưới tay Đường Sửu đại nhân còn có thể được chỗ tốt, còn rơi vào tay đám Binh đoàn Vũ Yến đang đầy hả hê bên kia, chỉ phí công sức chịu đựng đòn đau mà thôi.

Đến Aya tính khí nóng nảy như thế, cũng không dám đối nghịch với Đường Sửu đại nhân.

Yêu cầu của người điên này, quá biến thái!

Nàng chưa từng nghĩ tới phối hợp vô cùng thành thạo của Phấn Hồng Khô Lâu qua bàn tay chơi đùa của người điên này lại có thể phát triển thành một thủ đoạn mới. Chỉ là yêu cầu của người điên này cực cao, khiến người người giận sôi lên.

Khốn nạn! Tên gia hỏa này cho rằng các nàng là một đám máy móc hay sao?

Sai lệch trong quá trình phối hợp lẫn nhau không được quá một phần mười giây, đến chạy vị trí, cự ly, tốc độ di chuyển…đều được quy định cực kỳ nghiêm khắc. Cho dù có chút xíu sai biệt cũng sẽ khiến người điên này tuôn ra một trận rít gào.

Aya chưa từng nghĩ tới, có một ngày, phương thức chiến đấu mà bọn họ quen thuộc lại thay đổi hoàn toàn như vậy.

Mà khiến cho cô muốn thổ huyết chính là, căn bản đối phương đang coi bọn họ như là một vật thí nghiệm.

“Ồ…chỗ này ta tính toán có chút sai lệch, còn không đạt được tối ưu.”

“Thiết kế nơi này sai lầm rồi. Làm lại lần nữa, lần này chúng ta làm như vậy…”

“Làm lại!”

….

Nhưng mà, nếu như nói có câu nào Aya thấy là câu nói vô lý nhất thì khẳng định đó là:

“Ta có thể tính toán sai lầm, nhưng các ngươi thì không thể lười biếng được.”

Khi Đường Sửu thẳng thắn hùng hồn nói ra mấy lời này, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Không chỉ binh đoàn Phấn Hồng Khô Lâu, mà còn cả Tạ Vũ An và binh đoàn Vũ Yến bên cạnh cũng bị câu nói vô sỉ của Đường Sửu dọa cho khiếp sợ.

Người đứng dưới mái hiên….

(Câu này đầy đủ là: Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu: ý nói dưới quyền của kẻ khác thì phải dằn lòng cam chịu.*ND)

Vốn lúc đầu binh đoàn Vũ Yến có chút hả hê đứng bên cạnh quan sát, lúc này cũng mất sạch tâm tình xem chuyện vui. Bọn họ bắt đầu đồng cảm với binh đoàn Phấn Hống Khô Lâu, đặc biệt là khi nghĩ đến sau này phải ở dưới tay một người điên biến thái như thế, mọi người bỗng cảm thấy nhân sinh chỉ còn là một mảnh u ám.

Thế giới này vốn là đen tối như thế.

Chuyện tình binh doanh được Đường Thiên ném thẳng cho Đường Sửu, sau đó hắn không quan tâm tới nữa. Không thể lãng phí thời gian được, hắn còn nhiều tu luyện chưa xong.

Thương Châu.

Từng chiếc chiến thuyền công thành lui tới tuần tra quanh Sâm Lâm Kiếm Bảo, không ngừng bắn ra từng cột sáng to lớn chói mắt. Cột sáng này đánh thẳng vào màn phòng hộ của Sâm Lâm kiếm bảo, khiến màn phòng hộ xuất hiện từng trận run rẩy lóe sáng.

Quang cầu trong Sâm Lâm kiếm bảo cũng như mưa rơi, bắn nhanh ra bên ngoài.

Thỉnh thoảng còn có vài chiếc thuyền công thành nổ tung, hình thành nên một đám tia lửa nổ tung như một đóa hoa mỹ lệ xuất hiện giữa không trung.

Sắc mặt Bộ Tử Phi đầy nghiêm trọng. Đây có thể coi là trận công chiến thảm liệt hàng đầu. Đối diện với một cứ điểm phòng thủ sâm nghiêm, ngoại trừ cường công, hoàn toàn không còn biện pháp tốt hơn. Cứng đối cứng như vậy, chính là chất đống vô số mạng người mà đi lên. Cho dù là gã thì cũng không thể nào làm tốt hơn được.

Mỗi một danh tướng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không bao giờ nguyện ý lựa chọn lấy phương thức chiến đấu như vậy.

Thế nhưng, đó chính là một trong những điều tàn khốc của chiến tranh. Nhiều khi, ngươi cũng không có nhiều cách để lựa chọn.

“Cứ tiếp tục như vậy thêm ba giờ nữa, lồng năng lượng của đối phương sẽ bị đánh nát.” Sĩ quan phụ tá đưa ra một đáp án chính xác.

Bộ Tử Phi rất hài lòng đối với vị phó thủ này của mình. Tuy nhiều khi hắn rất cứng nhắc, bảo thủ nhưng tính cách trời sinh nghiêm cẩn.

Cho nên số liệu của vị phó thủ này, Bộ Tử Phi chưa từng nghi ngờ gì qua.

Chỉ là…

Gã ngẩng đầu nhìn về chiến trường hỗn loạn, than nhẹ: “Thương vong ngày hôm nay là bao nhiêu?”

“Trên sáu trăm người, là binh đoàn thứ mười hai và binh đoàn thứ mười lăm.”

Lúc Bộ Tử Phi phát cầu viện về Phồn Tinh châu. Biết được đối phương đã lập cứ điểm tại đây, đích thân Châu chủ đã hạ lệnh đưa chiến thuyền công thành đến, cùng với binh đoàn mười hai và binh đoàn mười lăm. Châu chủ cũng thừa hiểu, để binh đoàn thứ bảy tiêu hao mạng người tại một địa phương như vậy quả thực rất lãng phí, lỗ quá lớn.

Nếu trận công đồn này cần có mạng người lấp vào, thì binh đoàn pháo hôi là thích hợp nhất. Nuôi quân ngàn ngày, dùng trong chốc lát. Phồn Tinh Châu có nhiều binh đoàn pháo hôi như vậy không phải là vì để những lúc như thế này hay sao?

Hai binh đoàn pháo hôi gia nhập vào, lực lượng vây công thảm liệt của binh đoàn thứ bảy lập tức được rút ra ngoài. Binh đoàn thứ mười hai và binh đoàn thứ mười lăm nhận được tử lệnh của Châu chủ cũng không dám tiếc mạng.

Về phần thương vong, chỉ cần thắng trận này, toàn quân bọn họ không bị hủy diệt thì Châu chủ đại nhân cũng không bạc đãi bọn họ, mà sẽ bổ sung lại đầy đủ biên chế đấy. Còn nếu bọn họ sợ hãi co vòi lại, chờ bọn họ chính là lửa giận của Châu chủ. Đến lúc đó người nhà của bọn họ cũng không cách nào may mắn thoát khỏi.

Chẳng qua, thực lực của binh đoàn thứ mười hai và binh đoàn thứ mười lăm cũng không được như binh đoàn thứ bảy, cho nên thương vong cũng thoáng chốc mà tăng vọt.

“Công phá được lồng phòng vệ của đối phương, sẽ mất bao nhiêu thương vong?” Bộ Tử Phi hỏi.

“Ít nhất cũng một ngàn hai trăm người, thậm chí có khả năng mất khoảng một ngàn năm trăm người.” Sĩ quan phụ tá đáp.

“Hai chi binh đoàn này coi như phế rồi.” Bộ Tử Phi khẽ thở dài.

“Đây là sứ mệnh của bọn họ.” Biểu hiện của sĩ quan phụ tá vẫn như thường. Tác dụng của pháo hôi, chính là dùng ở chỗ này. Bằng không mà nói, hàng năm Châu chủ phí nhiều tiền của, nuôi dưỡng nhiều binh đoàn pháo hôi vậy làm gì? Binh đoàn pháo hôi chính là để làm những việc bẩn thỉu, khó nhọc, hay mạng đổi mạng thế này đấy.

Quyết định thắng bại, lại hoàn toàn dựa vào những tinh nhuệ như binh đoàn thứ bảy. Những tinh nhuệ được tạo ra bởi vô số kim tiền này, mới chính là vương giả của chiến trường.

Bộ Tử Phi cũng không dây dưa ở vấn đề này, chỉ hỏi thêm: “Mọi người nghỉ ngơi thế nào rồi?”

“Hoàn toàn khôi phục!” Tinh thần sĩ quan phụ tá rung lên: “Chúng ta đã thảo luận xong xuôi lộ tuyến tiến công. Chỉ cần chờ lồng năng lượng bị phá thì chúng ta sẽ thừa cơ tiến vào, nhanh chóng đoạt lấy quyền chủ động.”

“Ồ…Lộ tuyến tiến công của các ngươi, quyết định ra sao?” Bộ Tử Phi cười hỏi. Mấy vấn đề này gã thường ném lại cho đám sĩ quan cấp dưới giải quyết. Như vậy có thể giúp gã giải quyết một vài chuyện vụn vặn, mặt khác cũng là một cách tốt để rèn luyện đám sĩ quan tầng trung này.

“Chúng ta tiến hành quan sát và tính toán các cứ điểm hỏa lực, rồi cuối cùng lập ra bản đồ phân bố hỏa lực của bọn họ. Phát hiện ra bọn họ có ba chỗ có hỏa lực yếu hơn mấy chỗ khác. Hơn nữa, khi chúng ta thôi diễn lại thì phát hiện bọn họ chỉ có thể phát huy được không tới sáu

thành uy lực của quần cứ điểm này. Còn thêm một điều đặc biệt nữa, là sức chiến đấu của bọn họ đang ngày được tăng lên. Căn cứ vào những đặc điểm này, kết quả chúng ta tính toán thì, thứ nhất là trong đám cứ điểm này vô cùng có khả năng chỉ là một đám lính mới, hoặc là có khá nhiều người là lính mới. Thứ hai, nhân thủ bọn họ không đủ, kết quả này có được từ công tác thống kê số lần công kích của bọn họ trên mỗi khu vực, từ đó chúng ta đưa ra được kết luận này."

Vẻ mặt của tay sĩ quan phụ tá kích động. Binh đoàn thứ bảy đã gặp phải tổn thất lớn chưa từng có từ trước tới nay, mấy người bọn họ đều ôm một bụng uất nghẹn. Để tìm được kẽ hở của đối phương, bọn họ đã phải áp dụng một phương pháp vô cùng ngu ngốc là sắp xếp từng người thực hiện công tác thống kê tại từng khu vực một.

"Làm không sai." Bộ Tử Phi vỗ vai tên sĩ quan phụ tá, vẻ mặt vui mừng. Đám gia hỏa này cuối cùng cũng phát triển đến mức này.

Hai suy đoán này gã đã phát hiện từ trước. Đối phương có rất nhiều tay lính mới, điểm này gã gần như phát hiện được trong lần thăm dò thứ hai, đến lần phát động tấn công thăm dò thứ ba, gã mới chắc chắn được. Còn vấn đề đối phương không có đủ nhân thủ là do gã nghiên cứu quần cứ điểm mà kết luận ra. Rất hiển nhiên, đối phương phát huy uy lực kém quá xa so với uy lực thực sự của quần cứ điểm trên lý luận.

Gã gần như có thể tưởng tượng ra mọi chuyện trong quần cứ điểm đó. Một gã tướng lĩnh xuất sắc, chỉ huy một đám gà mờ.

Rầm rầm rầm!

Từng đợt công kích, đủ loại ánh sáng lóe lên, không ngừng rơi vào màn sáng phòng hộ, ánh sáng chói mắt đan xen với từng chùm tia lửa nở ra trên không trung.

Mặt trời chiều như bị nhuộm một màu máu.

Đến tối thì cũng là lúc chiến đấu thảm liệt nhất. Màn phòng hộ của quần cứ điểm đã mỏng như tờ giấy, đám chiến thuyền công thành dày đặc chi chít lúc đầu cũng chỉ còn lác đác vài cái.

Hai bên tựa như hai kẻ võ giả khắp người nhuộm đầy máu, ngươi chém ta một đao, ta đâm ngươi lại một kiếm. Không lảng tránh, không tránh né, chỉ có máu me bắn tung tóe ra.

Binh đoàn thứ bảy đang đứng quan chiến cũng bị tràng cảnh thảm liệt của chiến trường dọa chấn động.

“Chỉ còn lại hai trăm người.” Giọng nói của sĩ quan phụ tá khô khốc. Con số thương vong đã vượt qua dự tính của hắn rất nhiều, còn trên bầu trời cũng chỉ còn lại bốn chiếc chiến thuyền công thành như cô linh, lảo đảo tựa như tùy thời có thể rơi xuống.

Một viên đạn uể oải yếu ớt rơi xuống màn phòng hộ trên không.

Ầm!

Màn sáng phòng hộ của quần cứ điểm ầm ầm tan vỡ. Sau một khoảnh khắc tĩnh lặng thì tiếng hoan hô vang lên rung trời.

"Đệ thất binh đoàn, đi tới!"

Bộ Tử Phi không chút do dự, quyết đoán hạ lệnh. Sau lưng hắn, toàn bộ binh đoàn bay lên trời. Bọn họ hoàn toàn không lưu lại bất kì lực lượng dự phòng gì cả!

Bên trong Sâm Lâm bảo kiếm, hương đoàn Bảo Quang ngả trái nghiêng phải, tiêu hao quá độ khiến tất cả đều rơi vào hôn mê.

"Đến lượt các ngươi rồi!" Binh nhả ra một vòng khói ra khoảng không trước mắt, mặt mũi có chút mệt mỏi rã rời.

"Tất thắng!" Tỉnh Hào nâng Thánh Huyết ẩm trong tay lên, trịnh trọng thi lễ với Binh. Một luồng hỏa diễm tươi đẹp từ đỉnh tháp gào thét

bay ra, ầm ầm lao đến Tỉnh Hào, hóa thành diễm hỏa phủ kín khắp bầu trời. Rồi tích tắc đó, hỏa diễm hóa thành một bộ giáp đỏ tươi, đại kiếm nộ giáp, anh hào trọng ca.

“Xin yên tâm.” Hạc mỉm cười khom người. Một luồng khói đen bay ra khỏi đỉnh tháp, quấn quanh người Hạc, hóa thành một áo choàng màu đen, phần phật trong gió. Cẩm y bội kiếm, công tử dạ hành.

“Tất cả một thương đâm chết!” Lăng Húc hừ lạnh. Một luồng sáng bạc từ không trung bay tới, đâm sầm vào người hắn. Ánh bạc biến ảo bên ngoài thân hình hắn, chốc lát đã hóa thành một bộ lân giáp màu bạc. Ngân giáp ngân thương, áo bào trắng dũng nghĩa.

Trong tiếng giết rung trời. Ba người từ từ đi ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 626: Nhật Ký

Chương 626: Nhật ký

Binh đang đứng trên không trung, nhả ra từng ngụm khói. Trận chiến hừng hực khí thế bên dưới không khiến hắn liếc mắt nhìn lấy một lần.

Hắn cố tình để lộ ra kẽ hở kia nhằm lưu lại cho ba người kia đủ không gian để chiến đấu. Bảo thành trong Sâm Lâm kiếm bảo mở ra, cụ trang trải qua một khoảng thời gian được năng lượng rèn luyện cũng mạnh mẽ lên rất nhiều.

Toàn bộ năng lượng trong phạm vi của bảo thành này đều nằm trong sự khống chế của Sâm Lâm kiếm bảo, có nghĩa là phòng thủ cũng sẽ nhận được lực lượng bổ sung mạnh mẽ.

Từ trước đến nay, mười hai cung hoàng đạo trải qua rất ít chiến hỏa cũng là nhờ công lao của bảo thành này.

Đây chính là lần va chạm đầu tiên giữa hệ thống phòng thủ Thiên lộ và binh đoàn Thánh vực.

Vừa xông vào Sâm Lâm kiếm bảo, Bộ Tử Phi đã nhận thấy khác thường, năng lượng lưu động ở đây rất không thích hợp. Quần cứ điểm này có quá nhiều chỗ không giống như những cứ điểm thông thường, cần phải nghiên cứu kĩ lưỡng.

Gã vô cùng hiếu kỳ về quần cứ điểm này.

Cho dù không thích hợp, nhưng Bộ Tử Phi không cho là đối phương có thể lật bàn được, bởi vì nhân lực trên tay đối phương đã bị ép ra sạch

sẽ hết rồi. Tướng lĩnh cũng có thể được coi như là một vị đầu bếp, chế tác nguyên liệu thành những món ăn. Danh tướng như một vị đầu bếp bậc thầy, có thể biến món ăn trở thành mỹ vị, có thể lợi dụng nguyên liệu nấu nướng một cách độc đáo. Thế nhưng nếu không có nguyên liệu nấu ăn, thì cũng chỉ đành đứng đó giương mắt nhìn mà thôi.

Hi sinh hai binh đoàn pháp hôi, hầu như đã làm tiêu hao hết sạch toàn bộ lực lượng của đối phương. Nếu đối phương còn có quân dự bị thì tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn màn sáng phòng hộ bị phá tan nát như thế kia. Bây giờ màn phòng hộ đã bị nghiền nát, cũng có nghĩa là lực lượng của đối phương đã đến tình trạng cùng kiệt rồi.

Bộ Tử Phi thật sự rất tán thưởng chủ tướng cứ điểm bên kia. Đối phương có thể cầm những quân bài nát trên tay, đánh tới mức độ này có thể coi là cực hạn rồi. Đổi lại là chính bản thân gã, chỉ sợ không làm được như vậy.

Bọn họ không gặp phải chống cự gì cả, Bộ Tử Phi cũng không dây dưa với những kiếm bảo kia nhiều, mà ra lệnh cho toàn đội ngũ lao thẳng tới chủ bảo. Hạch tâm của quần cứ điểm này chính là chủ bảo nằm ở trung tâm kia, chỉ cần công phá thành công chủ bảo này, quần cứ điểm coi như hoàn toàn tan rã. Mà đối phương, cũng chắc chắn đem toàn bộ lực lượng cuối cùng tập trung tại chủ bảo, làm một cuộc kháng cự cuối cùng.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một trận rối loạn, tốc độ của đội ngũ giảm xuống.

Trước mặt, một thân ảnh đỏ tươi khôi ngô đứng đó, ngay giữa con đường.

Nộ khải trọng kiếm, nguy nga như núi.

Không hiểu sao, trong đầu Bộ Tử Phi chợt nảy ra một câu nói: một người đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông.(*Nguyên văn: Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai.)

Nhưng gã không khỏi bật cười, bản thân thế nào mà lại xuất hiện cái ý nghĩa khó tin như thế được chứ. Coi như đây chính là con bài cuối chưa lật của đối phương đi, nhưng trước mắt Bộ Tử Phi cũng chỉ như ý chí cuối cùng của một con mãnh thú đã bị vây khốn mà thôi.

Bộ Tử Phi chưa từng coi thường tác dụng của cao thủ, nếu không gã cũng không hao hết tâm tư xây dựng Tiên phong doanh. Những cao thủ kiệt ngạo bất tuân này, chính là một lưỡi dao mỏng và sắc bén, nếu vận dụng tốt thì sẽ có uy lực rất lớn. Thế nhưng nếu cứng đối cứng như vậy, sự yếu ớt của bọn họ lộ ra rất rõ ràng.

“Tiến lên!”

Bộ Tử Phi quyết đoán ra lệnh. Lúc này, thời gian chính là trọng yếu nhất, không thể để cho đối phương có thời gian hồi sức lại. Đối phương phái cao thủ ra, mục đích cũng là chặn bước tiến của bọn họ, kéo dài thời gian cho đám binh sĩ trong cứ điểm tranh thủ nghỉ ngơi hồi phục sức lực.

Đối phương giơ đại kiếm trong tay lên.

Một khắc sau, sắc mặt Bộ Tử Phi biến đổi. Năng lượng cuộn trào mãnh liệt tựa như một cơn thủy triều, đột ngột từ hướng vung cao nhất của đại kiếm lao đi.

Thánh Huyết Ẩm run rẩy, thân kiếm vốn ảm đạm lúc này đã tản ra một lớp ánh sáng màu đỏ yêu dị. Năng lượng cuộn trào đang chen chúc lao đến, bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, chúng nó quay quanh người Tỉnh Hào, hình thành nên một vòng xoáy màu đỏ vô cùng lớn. Năng lượng tụ lại quanh người Tỉnh Hào thực sự quá kinh khủng. Bởi vì đó là năng lượng phong bạo màu đỏ máu yêu dị, do nồng độ năng lượng quá dày đến mức nhìn qua như bị nhiệt độ cao thiêu đốt mà vặn vẹo biến hóa, khiến người khác nhìn vào đều rợn cả tóc gáy.

“Cẩn thận!”

Bộ Tử Phi với sắc mặt đại biến vừa cảnh báo xong, thì Thánh Huyết Ẩm được Tỉnh Hào vung lên cao, đột nhiên chém xuống!

Năng lượng màu đỏ yêu dị tựa như dòng thác lũ vỡ đập tràn xuống. Kèm theo cơn sóng đỏ dữ tợn đó là tiếng rít gào trầm thấp đáng sợ, chạy dọc con đường, ào ào nghiền ép mọi thứ trước mặt!

Bộ Tử Phi lập tức chống màn năng lượng phòng hộ lên, nhưng đã chậm một bước. Mấy tên binh sĩ ở hàng đầu đã bị thác lũ dữ tợn nhanh chóng nuốt lấy.

Dư thế còn lại của thác lũ vẫn tiếp tục tràn đến, đánh thẳng lên màn năng lượng phòng hộ.

Đang!

Gương mặt của Bộ Tử Phi đỏ lựng lên, thân hình đám binh sĩ xung quanh gã cũng run rẩy, nghiêng ngả tựa như những kẻ say rượu.

Lồng năng lượng phòng hộ bị nghiền nát. Mà thác lũ dữ tợn kia cũng như sóng đánh vào đá ngầm, vỡ tung ra thành từng mảnh nhỏ.

Trong lòng Bộ Tử Phi hoảng sợ. Làm sao mà…lực lượng của một người lại có thể mạnh mẽ đến mức này?

Vô số dòng năng lượng nhỏ xẹt ra từ đỉnh tháp. Bầu trời tựa như bị nước sông tràn qua, bao phủ lấy, từng dòng năng lượng nhỏ cuồn cuộn khắp môi nơi.

Đột nhiên Bộ Tử Phi nhớ đến cảm giác dị thường khi nãy, khuôn mặt soạt trở nên trắng bệch. Năng lượng, quần cứ điểm này, có thể khống chế được năng lượng!

Ầm!

Đột nhiên vang lên hai tiếng nổ ầm cùng một lúc. Ánh sáng chói lòa xuất hiện từ hai hướng khác nhau bùng lên, loáng thoáng nghe được

trong đó còn có tiếng kêu thảm thiết, tâm tình Bộ Tử Phi không ngừng trầm xuống.

Gã không biết kẻ nào có thể thiết kế ra quần cứ điểm này. Nhưng nếu đúng như gã suy đoán, thì muốn phá quần cứ điểm này, trước hết phải phá hết toàn bộ cứ điểm riêng lẻ đã.

Khống chế năng lượng, khống chế năng lượng một khu vực, chính là mục tiêu cuối cùng nhất của bất cứ một đơn vị phòng ngự nào.

Thế nhưng nếu một quần cứ điểm có thể khống chế được năng lượng của một khu vực, thì quần cứ điểm này gần như rất khó công phá nổi. Chỉ với hai chi binh đoàn pháo hôi thì tuyệt đối không cách nào công phá được đấy.

Một suy đoán lớn mật như một tia chớp xẹt ngang qua lòng gã, rồi một luồng hơi lạnh thấu xương chạy dọc theo sống lưng gã.

Trừ phi…trừ phi mục tiêu của đối phương, ngay từ đầu đã không phải là ngăn cản bọn họ tấn công, mà chính là tiêu diệt binh đoàn thứ bảy bọn họ!

Không có khả năng...

Chủ tướng đối phương, cuối cùng có điên cuồng thế nào mới nghĩ như vậy?

Bên trên chủ bảo, Binh đang vắt chéo chân ngồi, điếu thuốc lá ngậm trên miệng lạp lòe lúc sáng lúc tối, tay chống cằm nhìn xa xăm có chút xuất thần. Hắn không để tâm tới tình hình chiến đấu bên dưới, bởi mục tiêu ban đầu của hắn, chính là tiêu diệt toàn bộ binh đoàn thứ bảy này. Nếu như nói binh đoàn thứ tám là một cái điểm tựa thứ nhất, thì binh đoàn thứ bảy là cái điểm tựa thứ hai.

Thoáng cái đã bị mất hai cái điểm tựa, Phồn Tinh châu sẽ nhanh chóng gặp phiền toái lớn. Lực lượng bảo vệ cho nguồn tài phú bị suy

yếu, tài phú kia tất nhiên sẽ trở thành niềm ao ước của các phương. Rất nhanh thôi, Phồn Tinh châu sẽ rơi vào cảnh ốc còn không mang nổi mình ốc.

Làm bộ làm tịch chỉ huy hương đoàn Bảo Quang đánh lâu như vậy, ai…trình độ diễn xuất của bản thân còn chưa đến mức tệ lắm. Có thể nói cực hạn của hương đoàn Bảo Quang lần này bị Binh ép ra sạch sẽ, dự kiến sau khi trải qua một trận rèn luyện lần này, thực lực của hương đoàn sẽ nhảy vọt toàn diện.

Còn với ba người, thì đây là một cơ hội khó kiếm được. Năng lượng tích tụ trong Sâm Lâm kiếm bảo bây giờ vượt trội so với lúc Đường Thiên còn ở đó, thậm chí còn vượt qua tất cả những tòa bảo thành mà mười hai cung Hoàng đạo từng có.

Bọn họ là người khống chế năng lương phong bạo, còn là năng lượng phong bạo mạnh mẽ chưa từng có từ trước tới này. Phần kinh nghiệm này, tuyệt đối quý giá đối với mỗi người.

Vừa rèn luyện được đội ngũ, vừa giành được thắng lợi. Thực hiện được mục tiêu hoàn mỹ như vậy, bản thân phải thấy rất hài lòng mới đúng.

Không biết vì sao, lại có một cảm giác cô tịch, trỗi lên trong lòng.

Tịch mịch sao?

Binh thất thần rồi cười tự chế giễu. Mới thắng được một trận chiến chẳng ra gì mà mình lại bắt đầu tự thấy thương cảm rồi. Ai cha cha, mà nói tiếp, cái khí chất độc cô cầu bại trên đỉnh cao mới phù hợp với thân phận, địa vị của một danh tướng như mình a. Nếu đội trưởng ở đây, hắn là sẽ thấy rất kinh ngạc đi.

Binh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy suy nghĩ của mình lạc quan quá rồi. Đoán chừng chắc hắn sẽ phải nhận lấy một tát của đội

trưởng, sau đó còn bị giáo huấn “Tiểu quỷ, chỉ chút thành tựu đó đã kiêu ngạo? Thật sự làm mất mặt ta!” đại loại như vậy mới đúng.

Vẻ mặt Binh phủ lên một nụ cười nhạt.

Nếu có thể nghe được mấy lời giáo huấn đó, thật tốt biết bao a…

Binh nhả thêm một vòng khói ra, thản nhiên đắm chìm trong suy nghĩ.

Thượng Quan Thiên Huệ yên lặng nhìn quanh. Đại lâu trống rỗng không có gì, chỉ có vài nhật kí vụn vặt.

"... Hải Nạp Phạm Sâm Đặc(HeinerVan Gogh) là đại biểu của hệ thống tạp phiến lưu phái cổ điển, huy hoàng kéo dài không tới ba trăm năm. Thay vào đó là hệ thống tạp phiến hiện đại do Trần Mộ khai sáng. Căn nguyên của lưu phái hiện đại dựa trên lưu phái cực cổ điển nữa của La Sâm Bác Cách (Rosenberg), đồng thời nó còn hấp thu đầy đủ những tinh hoa của lưu phái cổ điển mà càng có hiệu suất cao hơn, có sinh mệnh lực nhiều hơn. Đưa tạp giới thời kỳ đó phát triển rực rỡ tới đỉnh cao nhất. Hệ thống tạp phiến hiện đại như một con cự thú tham lam, vững vàng tiến đến chiếm lấy toàn bộ thời đại. Từng đời nối tiếp nhau trôi qua, không người nào còn nhớ đến lưu phái cổ điển từng vinh quang, nhớ đã từng xuất hiện Hải Nạp Phạm Sâm Đặc (HeinerVan Gogh), nhớ đến từng có Tinh Viện. Ảnh hưởng của Trần Mộ đã vượt trên tất cả các thời đại đại sư trong lịch sử. Bóng lưng trầm mặc của hắn tựa như một bóng râm thật rộng lớn bao phủ từng đời từng đời tân sinh chế tạp sư. Hắn là huy hoàng, nhưng hậu thế nối tiếp hắn là bi ai. Tròn hai trăm năm qua nhưng tạp phiến không còn sáng tạo mang tính đột phá nào nữa. Trong lòng toàn bộ chế tạp sư đều có một nghi vấn chung, đó là phải chăng tạp phiến đã phát triển đến đỉnh cao nhất rồi sao?”

“…Ta và lão sư phát sinh tranh chấp. Từ trong lưu phái cổ điển, ta tìm thấy một tia hi vọng phá vỡ lấy màn đêm này, thế nhưng lão sư lại

cho rằng ta điên rồi. Người là tín đồ của Trần Mộ, do đó chúng ta tranh cãi kịch liệt với nhau, ta bị trục xuất ra khỏi chế tạp sở…”

“…Ta quyết định tìm kiếm chân lý của lưu phái cổ điển lần nữa. Ta tin tưởng vững chắc rằng nơi đó có đáp án mình cần tìm. Ta bèn đi dọc theo dấu vết năm xưa của Hải Nạp Phạm Sâm Đặc (HeinerVan Gogh), tìm lấy từng câu nói mà hắn từng lưu lại….”

“…Ta cần có một biến đổi về lượng. Chỉ cần có lượng biến đổi, thì ta có thể cải biến được tất cả…”

“…Nơi này rốt cuộc là địa phương quỷ quái nào? Quả thực cực độ không xong…”

“…Ha ha ha, thu được tân học sinh này, giúp ta tìm ra cái biến đổi về lượng này! Quá kỳ diệu rồi! Hồn, dĩ nhiên là hồn. Nơi này vậy mà lại có hồn…”

“…Đúng vậy, đây chính là một loại tạp phiến hoàn toàn mới, hoàn toàn khác hẳn với những thứ trước kia. Không cần có độ nghi, không cần có thẻ năng lượng, không cần có gì cả. Nó tự hình thành một thể, độc nhất vô nhị tựa như sinh mệnh, khiến người người kính nể…”

“….Hắn và ta phát sinh tranh luận kịch liệt, hệt như tranh luận năm đó của ta và lão sư vậy. Thẻ hồn tướng, đúng vậy, rất tuyệt. Thế nhưng mà, nó không phải là thứ ta muốn. Nó là lực lượng của sinh mệnh và tín niệm, không phải là nghệ thuật của tạp phiến. Ta là một gã chế tạp sư, trước đây là vậy, hiện tại là vậy, chết đi cũng vẫn là vậy…”

“Tinh môn bị phong bế. Ta biết chắc chắn là do hắn làm. Hắn mong muốn trở thành một người thống trị cái thế giới bên kia, tương tự như Trần Mộ. Thế nhưng đáng tiếc, hắn không biết vì sao Trần Mộ cường đại.”

“Thân thể ta suy yếu từng ngày, chắc là sắp chết rồi. Đêm qua mơ về tới chế tạp sở, mơ thấy lão sư. Đáng tiếc, ta không tìm ra đường trở về.”

Trong lòng của Thượng Quan Thiên Huệ chấn động dữ dội. Nàng không hề nghĩ tới, lai lịch của thẻ hồn tướng lại là đến từ một địa phương thần bí khác. Nàng như nhìn thấy được sự cố chấp quật cường của lão nhân này khi còn sống.

Trang cuối cùng của tờ nhật ký, là bốn chữ với nét bút xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Cổ điển bất tử!”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 627: Kinh Biến

Chương 627: Kinh biến

“Đêm qua, đột nhiên thương đoàn Hứa gia gặp phải hải tặc, lộ trình cách Bạch sa không tới nửa ngày đường, chỉ có sáu người chạy thoát. Tác Bỉ đại nhân tại binh đoàn thứ nhất đã chuẩn bị suốt đêm, thế nhưng trước khi đi, Tác Bỉ đại nhân hi vọng ngài có thể bảo vệ đại công tử một thời gian.”

Lăng Hạ cung kính nói. Lúc này nàng đại biểu cho Tác Bỉ đại nhân, cho nên không dám dùng thái độ thường ngày. Đại công tử ở bên cạnh cũng vội khom người cúi chào Đường Thiên.

“Ta?” Đường Thiên đầy vẻ kinh ngạc trên mặt, rồi tiếp đó đưa ngón tay chỉ vào đại công tử: “Bảo vệ hắn?”

“Đúng vậy!” Lăng Hạ lập tức giải thích: “Ta vừa mới tiếp nhận binh đoàn thứ năm, còn cần có thời gian mới hoàn toàn nắm giữ được. Đại nhân bên này, có hai chi binh đoàn, còn có tướng lĩnh xuất sắc như tướng quân Tạ Vũ An đây, Tác Bỉ đại nhân tin rằng đại nhân ngài thừa khả năng bảo vệ cho đại công tử.”

Đường Thiên vẫn bị cái thuyết pháp sai lầm này khiến cho hắn dở khóc dở cười: “Ta rất bận rộn, làm sao có thời giờ chiếu cố hắn nữa?”

“Không việc gì, không việc gì. Mãnh tiên sinh ngài đi đâu, ta đi theo đến đó là được.” Đại công tử vội vàng tỏ thái độ.

Đường Thiên nhìn chằm chằm hai người nửa ngày, cảm thấy hai người này quả thật không phải tới đây đùa giỡn với mình, bèn vỗ đùi:

“Được!”

Một đoàn người Đại công tử và Lăng Hạ không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Không nghĩ tới Đường Thiên chợt chuyển đề tài: “Vậy chúng ta bàn về vấn đề thù lao.”

Nhìn vẻ mặt đầy ngạc nhiên của hai người, vẻ mặt Đường Thiên bất thiện: “Các ngươi không nên nói với ta, là muốn ta phụ giúp không công đấy chứ?”

Đại công tử phản ứng nhanh nhạy, vội vàng nói: “Mãnh tiên sinh có kiến nghị gì, thỉnh cứ nói ra.”

Thấy đại công tử thức thời như vậy, Đường Thiên cũng thấy hài lòng, ho nhẹ một tiếng: “Đại công tử là người có thân phận địa vị, bảo hộ một nhân vật trọng yếu như vậy thì giá cả chắc chắn không thể thấp được. Chúng ta là người quang minh không nói vòng vèo, dám động thủ với đại công tử thì chắc cũng chỉ là Hà Anh và Nhu phu nhân đi. Ta vì đại công tử mà tạo ra tử địch mạnh mẽ như thế. Các ngươi nói xem, ta hi sinh có lớn hay không?”

Lăng Hạ nhịn không được nói: “Ngươi đã là tử địch của bọn họ rồi!”

Đường Thiên bình thản nói: "Tiểu Lăng Hạ, chúng ta giao tình thì giao tình, nhưng mà với đại công tử này là làm ăn a. Làm ăn là làm ăn. Ngươi muốn nói đám người Hà Anh nhìn ta không vừa mắt, cái này thì ta thừa nhận. Thế nhưng nếu lúc này ta chủ động rời khỏi Bạch Sa châu, đám Hà Anh bọn họ tuyệt đối không tìm ta gây phiền phức, nói không chừng còn cấp cho ta thêm một ít chỗ tốt.”

Sắc mặt Lăng Hạ cực kỳ kém.

Ngược lại, đại công tử lại lộ ra vẻ thưởng thức: “Thái độ này của Mãnh tiên sinh khiến ta rất thích! Giao tình là giao tình, làm ăn là làm

ăn, nói thật quá đúng! Nhưng mà hoàn cảnh của ta, Mãnh tiên sinh cũng biết, thật ra ta là nghèo rớt mồng tơi. Đại khái ngoại trừ thân phận là người thừa kế ra, thì ta cũng không còn cái gì đáng giá khác."

Đại công tử chợt hiện ra vẻ tự giễu cợt, thái độ lại thẳng thắn khiến người khác rất dễ có thiện cảm.

Đường Thiên nghĩ qua cũng thấy đúng. Nhìn đại công tử tuy rằng có danh phận là người thừa kế, nhưng bị Hà Anh và Nhu phu nhân áp chế gắt gao mấy năm nay, qua được đã đủ thê thảm rồi. Tiền không có tiền, người cũng không có người, nếu không nhờ có Lăng gia và cựu thần như Tác Bỉ đại nhân che chở, thì đã bị giết hại từ lâu rồi.

Đường Thiên không khỏi cắn răng. Gia hỏa này nghèo rớt mồng tơi, không dễ dàng gì ép ra được hai lạng dầu đấy.

"Đã là thân phận thừa kế của ngươi đáng giá nhất, vậy chúng ta đành đánh chủ ý đến cái này vậy." Đột nhiên Đường Thiên cảm thấy, Bạch Sa trở thành minh hữu cũng không tệ. Nơi này cách Thương châu không xa, thương nghiệp phồn hoa phát đạt. Hơn nữa địa hình Bạch Sa châu có lợi cho phòng thủ, không có kẽ hở khắp nơi như ở Phồn Tinh châu.

Tại Bạch Sa châu, muốn mua hay bán thứ gì đều vô cùng thuận lợi, là một trợ giúp vô cùng to lớn đối với Thương Châu. Từ Ký chỉ bán vũ khí, còn có rất nhiều thứ cần mua vào bằng nhiều cách khác nhau. Địa vị Bạch Sa châu tại Nam Vực hết sức quan trọng, so với nhà giàu mới nổi như Phồn Tinh châu thì lực ảnh hưởng của Bạch Sa châu tại Nam Vực cũng mạnh mẽ hơn nhiều.

Đối thủ của mình chính là một con quái vật khổng lồ Quang Minh Châu, cho nên hắn cần phải cố gắng lôi kéo mọi sự trợ giúp có thể.

Về phần Hà Anh và Nhu phu nhân, Đường Thiên cũng không chân chính để vào trong mắt, bởi mâu thuẫn giữa hai bên đã kết xuống từ sớm rồi. Còn về lời Đường Thiên vừa mới nói, chính là lời nói nhảm mà thôi. Thần thiếu niên mà cúi đầu trước Hà Anh sao?

Như thế so với giết chết Đường Thiên còn khiến hắn khó chịu hơn.

Đường Thiên suy nghĩ một chút, nghiêm trang nói: “Nếu như đại công tử có thể trở thành tân châu chủ, ta hi vọng có thể đạt được hữu nghị với Bạch Sa.”

Vẻ cười cười trên mặt đại công tử biến mất, mà thay vào đó là sự nghiêm túc: “Với tiền đề là không tổn hại tới lợi ích của Bạch Sa châu. Cho dù mai sau ta có là châu chủ Bạch Sa châu hay chỉ là một cái xác, thì ta cũng sẽ không làm tổn hại đến lợi ích của Bạch Sa.”

Đường Thiên nhìn đại công tử chằm chằm. Y cũng không tránh né ánh mắt của hắn mà thản nhiên nghênh đón cái nhìn ấy.

Trong mắt Đường Thiên ánh lên vẻ thưởng thức. Nói thật là từ trước tới nay, hắn gần như không có ấn tượng nào đối với vị đại công tử của Châu chủ này. Nhưng lúc này, hắn phải nhìn lại vị đại công tử không có chút cảm giác tồn tại này lần nữa.

Ánh mắt đại công tử trong suốt, nhìn qua có vẻ hào hoa phong nhã như một vị lão sư, không có vẻ gì giống với một người thừa kế của Châu chủ. Đường Thiên vuốt cằm, gia hỏa này nếu như không có một bao tử chứa đầy ý nghĩ xấu như Hạc hay Binh, thì chắc chắn không thể nào là đối thủ của Nhu phu nhân được.

“Minh hữu, làm một minh hữu tại Nam Vực này, đơn giản vậy thôi.” Đường Thiên suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Có lẽ thông qua các ngươi bán chút ít đồ vật, cũng có lẽ thông qua các ngươi mua chút đồ vật khác.”

Đại công tử thở phào nhẹ nhõm. Y lo lắng Mãnh Nam nhân cơ hội này đề cập đến điều kiện nào đó khiến y không cách nào chấp nhận được. Thật ra Tác Bỉ đại nhân đã từng mật đàm qua với y, y đã rất bất ngờ là Tác Bỉ đại nhân lại có đến mười phần lòng tin với Mãnh Nam này.

Minh hữu và mượn nhờ con đường thương nghiệp ở Bạch Sa, cái giá này được định ra không cao. Mà thật ra lại quá thấp đi.

“Chỉ mấy thứ này thôi sao?” Đại công tử có chút không tin vào tai mình.

Đường Thiên liếc mắt nhìn y: “Ngươi không tiền không quyền, mấy thứ này…bây giờ ngươi cũng chưa đổi được đấy.”

Đại công tử lập tức ngượng ngùng.

Thở phào ra một hơi nhẹ nhõm còn có cả Lăng Hạ. Lúc này nàng hoàn toàn không còn hiểu gì về Mãnh Nam cả. Bất kì hành động gì do hắn làm ra đều vô cùng kỳ quái, cho dù có đề xuất thêm yêu cầu kì quái gì thì nàng cũng không còn cảm giác giật mình được nữa.

Là một tên quái thai mà.

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng quát lớn truyền tới: “Là ai? Đi ra!”

Ngay sau đó, âm thanh chiến đấu kịch liệt từ ngoài viện vang lên. Sắc mặt mọi người khẽ biến, liếc mắt nhìn nhau. Đường Thiên đừng dậy, trầm giọng nói: “Đi, đi ra xem!”

Khi Đường Thiên chạy tới thì cuộc chiến bên ngoài viện đã kết thúc, trên mặt đất chỉ còn lưu lại vài thi thể và đầy vết máu trên mặt đất.

Nghe thủ hạ báo cáo tình hình, vẻ mặt Đường Thiên không chút biến đổi.

Nhóm người nay đột nhiên xuất hiện, không chút dấu hiệu mà đột ngột công kích U Châu quỷ kỵ. May mà trong khoảng thời gian này, cư dân gần đây đã rời đi hết, tính cảnh giác của U Châu quỷ kỵ rất cao, nhóm người này vừa đến gần đã lập tức bị phát hiện.

“Thương vong thế nào? Thực lực đối phương ra sao?” Đường Thiên hỏi.

“Có hai người bị thương. Một đấu một không yếu hơn chúng ta.” Trả lời hắn là A Lãnh, người đang tạm phụ trách nơi này. Sắc mặt y không quá tốt: “Hắn là đám đánh thuê, lão luyện.”

Trong lòng y thầm thấy may mắn. Là bởi vốn cẩn thận, nên phòng ngự tại biệt viện Lăng gia vô cùng sâm nghiêm, hoàn toàn dựa vào yêu cầu tiêu chuẩn của chiến địa mà bố trí ra. Những trạm canh gác ngầm tỉ mỉ này vừa rồi đã phát huy được tác dụng to lớn. Bằng không mà nói, vừa rồi bọn họ sẽ phải trả một cái giá lớn hơn nhiều, không chỉ có hai người bị thương mà thôi.

Xa xa, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng nổ lớn, xen lẫn là đôi chỗ nổi lên khói đen dày đặc. Bạch Sa thị rơi vào tình cảnh hỗn loạn. Sắc mặt đại công tử tái mét: “Bọn họ muốn làm gì? Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?”

Đường Thiên thương hại liếc nhìn đại công tử một cái. Đối phương muốn làm gì sao, là muốn giết chết ngươi a.

Chẳng qua lúc này hắn không kích thích đại công tử thêm nữa, mà nhanh chóng quyết định: “Ra khỏi thành, chúng ta tới binh doanh!”

Mọi người ai cũng biết tình huống nguy cấp, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Bọn họ cũng nghĩ đối phương sẽ có vài thủ đoạn nhỏ, thế nhưng không ai nghĩ đến Hà Anh dám to gan làm thế này.

Trang viên Nguyệt Chi là nơi mà Tần Ngữ Yên ngủ lại. Nơi này bây giờ đã là phòng khách cao cấp nhất của toàn bộ Bạch Sa châu, mỗi ngày đều có vô số phu nhân danh tiếng đặc biệt tới đây để gặp gỡ Tần Ngữ Nhiên. Tất nhiên những nhân vật có bối cảnh thâm hậu kia, cũng dứt khoát ở trong phòng dành cho khách.

May là trang viên Nguyệt Chi là một trang viên có diện tích lớn nhất, hoa lệ nhất Bạch Sa thị, cho nên phòng dành cho khách cũng tạm đủ dùng. Hàng ngày, những phòng dành cho khách nơi đây đều có cử hành

các loại ca hội, là thiên đường của nữ nhân, cũng là nơi nghiêm cấm sự có mặt của nam nhân.

Có người từng nói đùa rằng, nếu ai chiếm được trang viên Nguyệt Chi, thì có thể đao không dính máu mà khống chế được toàn bộ Bạch Sa châu.

Trong lúc Tần Ngữ Nhiên đang chỉ điểm các nữ sĩ ca xướng, đột nhiên bên ngoài chợt xuất hiện tình cảnh rối loạn lên. Nàng đi ra đại sảnh, ra tới sân viện thì nhìn thấy có rất nhiều căn nhà gỗ trên bầu trời ngập trong ngọn lửa hừng hực, khói đen cuồn cuộn.

Mấy vị phu nhân, tiểu thư đều biến sắc mặt, trong lòng Tần Ngữ Nhiên chợt nảy lên, vội lấy thông tin bài ra. Thế nhưng thông tin bài lại không có chút phản ứng nào.

Nàng ngửi thấy được mùi vị nồng đậm của một âm mưu.

Lập tức nàng gọi vị hộ vệ tín nhiệm nhất đến, thấp giọng nói: “Ngươi lập tức chạy đến biệt viện Lăng gia, cầu cứu Mãnh Nam tiên sinh.”

Nhìn bóng lưng người hậu vệ rời đi, Tần Ngữ Nhiên có chút giật mình. Nàng không nghĩ tới, ngay trong giờ phút nguy cấp nhất, mình lại nghĩ tới Mãnh Nam đại ca đầu tiên.

“Chuyện gì xảy ra?” Vẻ mặt Thu di đầy kinh sợ.

Quanh đây, một vài nữ nhân nhát gan đã bắt đầu thút thít bật khóc, khủng hoảng tràn ra.

Tần Ngữ Nhiên hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Đi ra sảnh! Tất cả đều đi ra sảnh!”

Đám nữ nhân lúc này tựa như nhìn thấy được người tin cây, tựa như bầy chim hoảng hốt chạy túa ra ngoài đại sảnh.

Tần Ngữ Nhiên gọi thống lĩnh đám hộ vệ tới, lạnh lùng nói: “Từ giờ trở đi, tất cả hộ vệ, người hầu đều do ngươi chỉ huy. Các ngươi chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là thủ chặt ở bên ngoài, không cho bất kì kẻ nào tiến đến gần! Bất kì kẻ nào cố gắng xâm nhập vào trang viên, giết không cần hỏi.”

Sắc mặt thống lĩnh hộ vệ khẽ biến, đáp: “Vâng!”

Tần Ngữ Nhiên lần này nghiêm nghị nói tiếp: “Lần này lành ít dữ nhiều. Nhưng ngươi nói với mọi người, kẻ nào chết trong lúc chiến đấu, ta sẽ phụ trách cấp dưỡng cho cả nhà hắn.”

Thống lĩnh hộ vệ này đã đi theo Tần Ngữ Nhiên nhiều năm, biết rõ nàng là nữ nhân nhưng nhất ngôn cửu đỉnh, cực kỳ trọng tình nghĩa. Mấy năm nay mọi người đều nhận được rất nhiều ân huệ của tiểu thư, bàn thân hắn cũng bị thương nơi chiến trường, lưu lạc đầu đường rồi được Tần Ngữ Nhiên cứu. Tần Ngữ Nhiên thấy hắn có tài bèn để hắn chỉ huy đám hộ vệ.

“Bọn họ dám đến, chỉ có thể bước qua thi thể thuộc hạ.”

Vị thống lĩnh hộ vệ trịnh trọng thi lễ với Tần Ngữ Yên, nói xong câu đó rồi xoay người mạnh mẽ bước đi, bắt đầu chỉ huy hộ vệ bố trí phòng thủ.

Tần Ngữ Yên cắn chặt môi, Nàng thừa biết, nếu đây là một âm mưu, vậy người bày ra âm mưu này nhất định sẽ không bỏ qua trang viên Nguyệt Chi. Có thể bắt gọn toàn bộ nữ quyến của gần như tất cả đại tộc bạch Sa châu, hốt trọn một mẻ mới đạt được lợi thế tốt nhất.

Bạch Sa châu này hoàn toàn xa lạ đối với nàng. Nàng không biết ai đáng tin cậy được.

Chỉ hi vọng duy nhất, chính là Mãnh đại ca.

Mãnh đại ca, ngươi phải tới nhanh một chút a!

Lúc này, trong lòng Tần Ngữ Yên nóng như lửa đốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 628: Thanh Châu Phách Kỵ

Chương 628: Thanh châu phách kỵ

Nhìn Bạch Sa thị đang chìm trong khói lửa nơi xa xa, đám binh sĩ đang liều mạng tu luyện trong binh doanh không tự chủ mà ngừng lại.

Binh doanh ở ngoài thành, nếu phi hành mà đi thì cũng mất khoảng một giờ. Trước kia, nơi này là thương khố của Từ Ký, nay được cải tạo tạm dùng làm binh doanh.

Nhìn từ xa, Bạch Sa thị chỉ còn là hình ảnh mờ ảo.

Thế nhưng khói đen nồng đậm từ đó khiến cho ai nấy đều phải khiếp sợ, bọn họ đều đã trải qua chiến đấu, cho nên biết rõ như thế là gì rồi.

Chuyện gì xảy ra? Bạch Sa thị đã xảy ra chuyện gì? Rối loạn sao?

“Tập hợp!”

Thanh âm lạnh lùng của Đường Sửu, lộ thêm sát khí bên trong vang lên. Vẻ mặt hắn không chút biểu cảm nhìn thoáng qua Bạch Sa thị, đại nhân còn ở trong thành!

Tạ Vũ An và Aya đưa mắt liếc nhìn nhau, trong lòng hai người đều dâng lên dự cảm bất thường. Tạ Vũ An do dự nói: “Đại nhân, chúng ta có nên phái trinh sát thăm dò tin tức trước hay không?”

Aya liên tục gật đầu. Cô cảm thấy phương pháp của Tạ Vũ An khá lão luyện, thành thục. Tình hình hiện tại của Bạch Sa thị còn chưa rõ, nếu hai binh đoàn đột nhiên xâm nhập, không biết sẽ tạo ra hậu quả khó

lường gì nữa. Bạch Sa châu cũng không phải là một châu nhỏ bé gì, tùy tiện gia nhập vào, chính là tự tìm diệt vong.

Binh đoàn Vũ Yến của Tạ Vũ An chỉ là một binh đoàn chuẩn bạch nhân, còn Phấn Hồng Khô Lâu của Aya chỉ là một binh đoàn đánh thuê. Thực lực như vậy mà nhảy vào một cái đại vòng xoáy này, chỉ sợ bị nghiền nát không còn một mẩu vụn. Đến cả một binh đoàn bạch ngân thật sự, lúc này chắc chắn cũng không dám nhảy vào.

Vẻ mặt Đường Sửu không chút biểu cảm, lạnh lùng nhìn Tạ Vũ An chằm chằm: "Ngươi định kháng mệnh?"

Tạ Vũ An giật mình một cái. Gã biết vừa rồi mình do dự, đã khiến Đường Sửu đại nhân không vừa ý. Sự tín nhiệm giữa hai bên còn rất mỏng manh, lúc này chần chừ thì chỉ có chôn vùi tương lai của binh đoàn Vũ Yến. Tạ Vũ An cũng hiểu bản thân mình đã phạm vào đại sai lầm. Binh đoàn Vũ Yến nếu đã lựa chọn Mãnh Nam đại nhân, thì theo ý nghĩa nào đó, binh đoàn Vũ Yến không còn thuộc về gã nữa. Không những thế, gã và cả binh đoàn Vũ Yến đều đã phụ thuộc vào Mãnh Nam đại nhân.

Thời điểm này, mình lại có ý nghĩ mang nặng tính cá nhân, chính là tối kỵ.

"Thuộc hạ biết sai!" Tạ Vũ An không chút do dự nhận sai lầm, rồi lập tức chạy vôi đi tập hợp binh đoàn.

Vẻ mặt Aya cũng biến đổi. Một lát sau, cô cũng cắn răng đáp: "Vâng!"

Vẻ mặt Đường Sửu không biểu hiện gì nhưng trong lòng lại khẽ buông lỏng một cái. Hai chi binh đoàn này là mới mua tới, thời gian ngắn ngủi, bản thân hắn cũng không có nhiều tin tưởng đối với hai chi binh đoàn được mua này. Nếu hai người này thật sự chống lại mệnh lệnh thì hắn cũng không biết làm cách nào khác. Thế nhưng hắn biết rõ, nếu

lúc nãy chỉ cần hắn hơi chút do dự và chần chừ thôi, thì hai chi binh đoàn này càng ngày sẽ càng không nghe hắn chỉ huy nữa.

Hắn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Bạch Sa thị đã bị khói đen bao trùm phía xa xa kia, ánh mắt càng băng lạnh.

Đám người Tạ Vũ An lo lắng bị liên lụy, thế nhưng hắn không chút quan tâm. Bạch Sa châu thì có liên quan gì tới hắn? Chọc giận hắn, hắn hủy không được Bạch Sa châu, thế nhưng cướp bóc sạch sẽ nơi này qua một lần thì hắn lại dễ dàng làm được đấy.

Kèn lệnh binh doanh nức nở, sát khí tận trời.

“Mục tiêu, Bạch Sa thị. Tốc độ cao nhất, đi tới!”

Một nhóm người bên Đường Thiên như mật ngọt hấp dẫn vô số thợ săn. Khi bọn họ nhìn thấy Đường Thiên, thì cũng xuất hiện một tia do sự và e sợ. Thế nhưng cảm giác này nhanh chóng bị tham lam và cuồng nhiệt thay thế.

Bọn họ như một bầy sói, không ngừng nhào về phía trước.

Rất nhanh, đội ngũ xuất hiện thương vong. Chủ yếu là hộ vệ của Lăng gia và đại công tử.

Sắc mặt đại công tử tái mét. Chỉ khi y nhìn về phía đám người U Châu quỷ kỵ bên cạnh Đường Thiên mới xuất hiện thêm một vẻ cuồng nhiệt.

Bình thường, hộ vệ của y đều có thực lực mạnh mẽ, hùng tráng uy vũ, còn đám người U Châu quỷ kỵ bên cạnh Đường Thiên lại có tướng mạo xấu xí, già nua, nhìn qua không có chút tinh nhuệ, thua xa đám hộ vệ của y.

Thế nhưng thực chiến mới có thể kiểm nghiệm được phẩm chất. Hộ vệ của y đã dần xuất hiện thương vong, quân số giảm đến một phần năm, đám gia hỏa già nua này lại không có thương vong nào cả. Quan sát quá

trình chiến đấu của bọn họ, trong lòng y càng thêm tán thán. Đám gia hỏa già nua này vậy mà rất tinh tế, phối hợp cực kỳ thành thạo với nhau.

Trước tiến, sau lui, xen kẽ, cắt xéo. Bọn họ có thể bình thản ung dung mà làm tan rã thế tiến công của đối phương, toàn bộ quá trình tựa như cảnh đẹp ý vui, như một dạng nghệ thuật vậy.

Bọn họ chưa bao giờ đơn độc đấu với địch nhân cả, chưa bao giờ cứng đối cứng với đối phương. Bọn họ như một giọt thủy ngân đen không ngừng biến đổi hình thù, tuy nhiên vẫn cứ luôn vây quanh bảo hộ cho Đường Thiên.

Đám hộ vệ còn lại không ngừng giải quyết đám địch nhân bị thụ thương kia. Đến lúc này, gần như mọi người đã giết đến đỏ mắt rồi, con phố bọn họ đi qua, vô số thi thể sõng soài, máu me vương đầy mặt đất.

Lúc này bay lên không trung không phải là một ý hay.

Đột nhiên Đường Thiên ngừng lại. Thấy Đường Thiên khác lạ, đám U Châu quỷ kỵ lập tức lộ ra vẻ phòng bị.

Còn các hộ vệ khác lại phản ứng chậm một nhịp.

“Kêu bọn họ quay về.” Đường Thiên nhìn chằm chằm vào cuối con đường phố không một bóng người, không quay đầu lại mà nói.

Lăng Hạ chợt hiểu, sắc mặt biến đổi. Vội vàng ra lệnh cho đám hộ vệ trở về.

Đám hộ vệ đầy bối rối quay trở lại.

“Các ngươi bảo hộ đại công tử cho tốt.”

Buông mấy lời này xong, Đường Thiên bước ra trước, vượt khỏi đám người. Mà phần cuối của con phố, một đoàn người xuất hiện.

Liếc mắt qua Đường Thiên đã nhận ra được, mấy kẻ cầm đầu đám người này chính là đám người mà hắn và Thạch Sâm đã từng gặp khi đến trung tâm Lính đánh thuê.

“Thanh Châu phách kỵ.”

Đường Thiên phun ra bốn chữ này, sắc mặt đám người đại công tử và Lăng Hạ sau lưng hắn đại biến. Uy danh Thanh Châu phách kỵ như mặt trời ban trưa, chính là một trong những tinh nhuệ mạnh nhất hiện nay.

Đám người U Châu quỷ kỵ bên cạnh Đường Thiên đột nhiên tản ra sát ý mãnh liệt. U Châu quỷ kỵ không còn là một đám lão đầu giản dị như lúc nãy nữa, mà cả người bọn họ phát ra sát ý đáng sợ, tựa như một thanh kiếm sắc bén được rút ra khỏi vỏ, không chút che lấp vẻ sắc bén lẫm liệt.

Đây chính là đối thủ cùng cấp bậc với bọn họ. Không, U Châu quỷ kỵ xuống dốc đã lâu, nhưng mà Thanh Châu phách kỵ lúc này uy danh chấn khắp thiên hạ!

Gần một trăm tên Thanh Châu phách kỵ đi dọc theo con phố, chậm rãi tiến tới. Một cảm giác áp bức không nói rõ bằng lời, ập tới trước mặt.

Đám Lăng Hạ đều biến sắc. Chỉ một trăm người, khí thế lại có thể hung hãn áp bức người khác đến như thế.

Thanh Châu phách kỵ, khí phách vô song!

Cầm đầu đám người là một tên nam tử tóc ngắn, gã vượt khỏi đám người, thi lễ với Đường Thiên. Không kiêu ngạo, không tự ti mà nói: “Bái kiến Mãnh Nam tiên sinh, tại hạ A Tang. Lần trước gặp gỡ, phong thái của đại nhân, bọn ta khó mà quên được. Bọn ta vô ý là địch nhân với đại nhân, không biết đại nhân có thể cấp cho chúng ta một chút thể diện? Không nên nhúng tay vào chuyện này. Bọn ta nguyện tặng một chiến hạm đen, kèm theo đó một trăm tên phách kỵ tinh nhuệ.”

Sắc mặt Lăng Hạ và đại công tử chợt thoắt cái trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Một chiến hạm thông thường đã khoảng hơn một trăm ức vân tệ, nhưng quý hơn nữa là một trăm tên Thanh Châu Phách kỵ. Theo uy danh chấn động khắp các châu, một kỵ binh này thôi cũng đã khó cầu được rồi. Chiến hạm có thể mua được bằng tiền, thế nhưng Thanh Châu phách kỵ, là không phải có tiền là mua được đấy. Một trăm tên Thanh Châu Phách kỵ mới chân chính là một cái giá vô cùng lớn.

Vẻ mặt tái nhợt của đại công tử nở ra một nụ cười khổ sở. Tình cảnh hiện giờ như đã đến đường cùng lại khiến y bình tĩnh trở lại. Thực lực đối phương vượt rất xa y, thế nhưng chỉ một cái giá đưa ra cũng đã vượt xa cái giá lớn nhất mà y có thể chi được. Mà thật ra, cái giá mà y đưa ra, thật sự lại quá thấp đến mức phải xấu hổ.

Đối phương cấp cho Đường Thiên đã đủ thể diện, hơn nữa hơn hai trăm Thanh Châu phách kỵ nơi này hoàn toàn có đủ khả năng bắt được hết tất cả bọn họ lại.

Gương mặt Lăng Hạ trắng như một tờ giấy. Nàng cũng không thể nghĩ ra, Đường Thiên có lý do gì để từ chối.

“Rất xin lỗi, ta đã đồng ý bảo toàn cho đại công tử rồi.”

Thanh âm vang lên phía trước khiến đại công tử và Lăng Hạ sững sờ tại chỗ. Bọn họ còn cho rằng tai mình nghe nhầm.

A Tang cũng không nghĩ Đường Thiên vậy mà lại từ chối, gã ngây người ra, rồi mới nói: “Nếu như đại nhân không hài lòng với điều kiện này, có thể thương lượng lại.”

Đường Thiên lắc đầu: "Không cần thương lượng nữa."

A Tang ngơ ngác nhìn Đường Thiên. Đầu tên gia hỏa này hỏng rồi hay sao. Gã không nghĩ tới chuyện Đường Thiên từ chối, hơn nữa còn từ

chối một cách dứt khoát như vậy.

“Nếu Mãnh tiên sinh đã muốn ganh đua vào vũng nước đục này, vậy đắc tội rồi.” Vẻ mặt A Tang không chút biểu tình, ánh mắt lạnh đi.

Lần yến hội trước, Mãnh Nam gây ra động tĩnh lớn như vậy, gã cũng cảm thấy kinh hãi khó giải thích được. Đây chính là nguyên nhân mà gã bày ra phong thái khiêm nhường thế này. Cường giả như vậy, cho dù có thủ thắng thì thương vong nhận lấy cũng không ít.

Thế nhưng không có nghĩa là gã e sợ Mãnh Nam. Tại thời đại binh đoàn như hiện nay, Thanh Châu phách kỵ đã sớm bước lên đỉnh cao của chuỗi thức ăn này. Có hai trăm Thanh Châu phách kỵ ở đây, gã đủ tự tin đánh bại được Mãnh Nam này.

Nếu như đã nỗ lực như vậy rồi vẫn không tránh được phải trả giá. Vậy thì cứ bỏ ra cái giá lớn đó, chỉ cần có thể thắng lợi, toàn bộ nỗ lực đều sẽ trở nên có ý nghĩa.

“Lui về phía sau!”

Đường Thiên ra lệnh cho đám U Châu quỷ kỵ bên cạnh mình.

Đám người A Lãnh cực kỳ hoảng sợ: “Đại nhân…”

“Lui ra phía sau!” Đường Thiên hừ lạnh.

Đám A Lãnh không cam lòng, trừng mắt nhìn Thanh Châu phách kỵ nơi xa rồi chậm rãi lùi ra sau.

Chiến ý trong lòng Đường Thiên bốc lên hừng hực. Đám U Châu Quỷ kỵ này của hắn chính là những lão binh tinh nhuệ chân chính, bọn họ chính là những nòng cốt trong đám quân đoàn Quỷ kỵ mới của Thạch Sâm trong tương lai. Chết tại trận chém giết này, quá không đáng. Hơn nữa không có Thạch Sâm, sức chiến đấu của đám U Châu quỷ kỵ này giảm đi rất nhiều.

Ba mươi tên U Châu Quỷ kỵ chống lại hai trăm tên Thanh Châu phách kỵ có chủ tướng, là không có phần thắng.

Hi sinh như vậy, là hi sinh vô nghĩa.

Hơn nữa…

Đường Thiên nhìn chăm chú vào đám Thanh Châu phách kỵ đối diện, nhiệt huyết sôi trào. Thanh Châu phách kỵ, không dễ dàng gì mới gặp được địch nhân mạnh mẽ như vậy!

Địch nhân càng mạnh mẽ, chiến đấu càng tàn khốc mới có thể ma luyện Thiếu niên ngày càng mạnh mẽ hơn được!

Thiếu niên như thần, trận chiến này đã định trước là dành cho ngươi! Hàng ngày hàng đêm ngươi vẫn tuôn mồ hôi đầm đìa, không phải là vì chuẩn bị để đối đầu với địch nhân như vậy hay sao?

Trong lòng Đường Thiên dường như đang có một giọng nói thét to lên: đánh bại bọn họ, đánh bại bọn họ…

Hưng phấn, hưng phấn chưa từng có từ trước tới nay.

Không gì có thể khiến người ta hưng phấn hơn là chuyện có một đối thủ mạnh mẽ.

"Thanh Châu phách kỵ, a..."

Gió thổi trên mặt không khiến hắn lãnh tĩnh chút nào, mà còn như thổi bùng lên ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng hắn, càng cháy lên hừng hực!

Thanh Châu phách kỵ phía trước động rồi.

Bất động như núi, vừa động lại như sấm sét.

Hai trăm thân ảnh hòa vào nhau như thành một thể, ánh sáng lóe lên như lửa cháy mạnh mẽ phun trào, phun ra nuốt vào bất định. Bóng người

xẹt qua với tốc độ cực nhanh, tiếng rung động trầm thấp truyền xuống mặt đất, vào phòng ốc, trên tất cả đường phố, mọi thứ đều run rẩy. Tựa như một tiếng sấm rền nổ tung tại tầng mây thấp mà không có chút dấu hiệu báo trước, trời long đất lở.

Khí thế như sấm động, đè nén như núi cao khiến tất cả mọi người đều biến sắc mặt.

Chỉ duy nhất, vẻ mặt của Đường Thiên là vẫn giữ được yên tĩnh.

Vô số ánh đom đóm không biết từ nơi nào tràn ra, trong nháy mắt đã phủ kín khắp đường phố, khói lửa tạo thành một mảnh hỗn độn tràn ngập khắp con phố. Trong từng điểm từng điểm sáng đom đóm chiếu rọi đó, còn có thêm một phần yên tĩnh và nhu hòa.

Đến đi, chiến!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 629: Thiên Thanh Phách Thương

Ngươi luôn muốn ôm chầm lấy thế giới này, ngươi chưa từng quên mất tinh thần ấy.

Đom đóm rực lửa tràn ngập khắp nơi mang theo sự im lặng làm người ta phát cuồng. Phòng ốc đường phố, đều xuất hiện từng lỗ thủng, trong phút chốc chúng đã dày đặc như tổ ong.

Đặt mình vào biển cả rực máu này sẽ không tự chủ mà lạc lối.

Trong hải dương mênh mông, gương mặt kiên nghị phản chiếu màu đom đóm lẫn với màu đại dương, biểu tình của thiếu niên bình tĩnh đến lạ lùng, tựa như đã xuyên thủng cả cõi hư vô.

Vô số đom đóm bị kích động. Phách kỵ Thanh Châu xung phong, dư âm quét ngang những tòa kiến trúc sớm đã đầy lỗ thủng, làm chúng lập tức sập xuống.

Hào quang bắn ra làm đám đom đóm trên trời cũng không thể tới gần.

Giống như mãnh thú, giống như nước lũ, không có gì có thể kháng cự. Chỉ cần một lần xung phong, phách kỵ Thanh Châu đã có thể cho Đường Thiên một bài học về một binh đoàn chấn nhiếp thiên hạ, phách danh lan xa.

Mỗi khi một phách kỵ Thanh Châu thiêu đốt năng lượng đều vô cùng bá đạo, làm người ta phải kính sợ hơn cả là dù có thế thì năng lượng của họ vẫn cộng hưởng với nhau, không chút lỗi nhỏ nào.

Hào quang tỏa ra chói mắt, mau chóng hình thành một cột năng lượng xanh.

Đây chính là "Thiên thanh diễm" độc môn thiên hạ của phách kỵ Thanh Châu.

Ngay cả kẻ luôn bình tĩnh thong dong như A Tang, lúc này râu tóc cũng dựng đứng lên, đôi mắt mở lớn. Gã là đoàn thanh diễm cháy sáng nhất, các đóa thanh diễm còn lại đuổi theo hô ứng cho gã.

Thân vắt như cung, cất bước hư nắm.

Bàn tay gã khẽ nắm, tựa như một vòng xoáy, quang mang mau chóng bay vào trong đó. Đột nhiên, một tiếng "Tê" vang lên, là tiếng năng lượng lưu động cực nhanh, giống như một chiếc lược mỏng, chỉ chải qua một lượt đã làm ánh sáng xanh đang dâng lên lại mờ đi trông thấy.

Thanh quang ngưng kết thành mũi thương, khí tức cực kỳ bá đạo tựa một làn sóng quét tan xung quanh.

Ba ba ba!

Những con đom đóm xung quanh lập tức nổ tan tành, tựa một bầu trời pháo hoa mỹ lệ.

Thiên thanh phách thương, ba trượng có bảy.

Sau đám đom đóm, đôi mắt Đường Thiên chợt ánh lên hai đạo hàn quang. Khí tức hung hãn phía trước chợt biến ảo, khí thế hung ác nội liễm. Dường như chỉ trong phút chốc đó, từng sợi lông trên người Đường Thiên cũng dựng đứng lên, hắn cảm giác giữa biển đom đóm kia có một con mãnh thú viễn cổ đang dần thức tỉnh. Cảm giác nguy hiểm phủ kín toàn thân làm bản năng cầu sinh trỗi dậy, làm Đường Thiên hoàn toàn không suy nghĩ, chỉ theo bản năng hành động.

Hai chân bước lệch ra, eo trầm xuống, chậm rãi vung linh diễm lên.

Linh diễm chợt xoay tròn cực nhanh.

Những con đom đóm xung quanh đều bị kéo vào vòng xoáy linh diễm. Chỉ trong nháy mắt, linh diễm vốn thuần màu xám nay lại nhiễm thêm màu đỏ của đom đóm. Những con đom đóm càng ngày càng bị hấp dẫn tới, nếu nhìn từ trên xuống, sẽ thấy dường như cả đám đom đóm đang lao về phía Đường Thiên, tựa như lao vào một cái động không đáy.

Vô số đom đóm tựa như một đóa hoa lửa đẹp đẽ, chúng vây quanh nắm tay Đường Thiên, đồng thời xoay tròn một cách điên cuồng. Cái đuôi lửa còn kéo dài tới bảy tám trượng, nhìn qua tựa như đuôi của một đầu Phượng Hoàng xinh đẹp. Mà trong màn lửa này, vẫn xen lẫn một chút màu xám mà mắt thường khó nhìn thấy.

Kình khí xoắn ốc!

Sát chiêu này được Đường Thiên dùng để dung hợp linh diễm và biển đom đóm làm một thể.

Nếu đổi lại là một thánh giả bình thường khác, vậy thì kỹ thuật xoắn ốc đơn giản này đã sớm bị xếp xó. Nhưng trong quan niệm của Đường Thiên thì không có cái gì là cao thâm hay nông cạn cả, chỉ có hợp hay không mà thôi, đây có lẽ là do thói quen tu luyện vũ kỹ cơ sở nhiều năm mà ra.

Còn Tỉnh Hào lại là một trường phái khác, cái gã truy cầu là chân lý của thiên địa, là quy tắc cơ bản nhất của thế gian.

Ngọn lửa đỏ rực do vô số đom đóm hợp thành đang xoay tròn, liên tục phun ra nuốt vào.

Lúc này, một cây thương ánh sáng màu xanh chợt xuyên thấu qua màn đom đóm kia, phá không bay tới.

Không cỏ cả một tiếng gió thổi, một tiếng rít khẽ, tất cả đều diễn ra trong im lặng, tựa như một đầu mãnh thú đang phục mình trước lúc bắt

mồi, toàn bộ khí tức đều cực kỳ nội liễm. Thiên Thanh phách thương của A Tang đã được tu luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, tới mức ngay cả một chút khí tức cũng không lộ ra, điều này cho thấy khả năng khống chế của gã lớn tới mức nào.

Con ngươi của Đường Thiên chợt co lại.

Nhưng trên mặt hắn lại chẳng có nửa điểm sợ hãi. Việc trải qua ngần ấy trận chiến đã làm thần kinh của gã trở nên cứng rắn vô cùng. Hơn nữa hắn lại có tính tranh cường háo thắng, làm hiện giờ hắn chỉ cảm thấy chiến ý trong lòng mình đang dâng cao như ngọn lửa kia.

Rõ ràng là trong hư không, vậy mà hắn lại như đang đi trên đất bằng. Lực lượng từ hai chân dọc theo eo lên trên, Đường Thiên tựa như một cây roi, dẻo dai và chắc chắn, nắm tay của hắn chính là ngọn roi, khi lực lượng truyền tới thì lập tức phát ra mạnh mẽ như nước lũ.

Không cần biến hóa, chỉ là một quyền đơn giản, vậy mà trong nháy mắt đó, một làn sóng khí vô hình lan ra rồi nổ tung. Uy lực của quyền này làm cả không gian cũng phải run rẩy. Màn sóng gợn kia còn tạo thành một màn hơi mỏng trong suốt, bao vây lấy nắm tay Đường Thiên và ngọn lửa kia. Mỗi khi ngọn lửa đong đưa thì cỗ khí tức sâu xa kia đều sẽ tản ra, làm đám đom đóm xung quanh hơi ngưng lại.

Cây thương ánh sáng kia lập tức va vào nắm tay Đường Thiên.

Khí tức vô cùng nội liễm của nó lập tức bạo phát.

Oanh!

Trước mắt Đường Thiên, hào quang chói mắt bùng lên tựa một đầu mãnh thú qua thời gian tiềm hành, dùng hàm răng bén nhọn và móng vuốt sắc bén chồm lên chụp lấy con mồi.

Đuôi của Thiên thanh phách thương lần lượt nổ tung, làm tốc độ và khí thế của nó càng tăng lên. Khi đầu thương cũng nổ, uy lực của nó tăng

tới cực hạn. Sắc xanh mang theo khí tức hung hãn, như một thanh búa tạ ập tới Đường Thiên.

A Tang khẽ cười một tiếng, lợi hại của Thiên thanh phách thương này, nếu không trải qua thì không thể biết được. Thế mà Mãnh Nam lại dùng cách lấy cứng đối cứng, theo gã thì điều này so với việc đi tìm chết cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.

Bản thân thanh diễm đã vô cùng bá đạo, lại bị nén lại thành một cây thương, giống như trói chặt một đám dã thú hung tàn, chờ khi tấm lưới bị đứt, vậy thì hung tính của đám dã thú này sẽ mạnh hơn mấy lần. Hơn nữa là mỗi khi nổ tung, lại đồng nghĩa với một lần thiêu đốt. Đây chính là chỗ lợi hại thực sự của Thiên thanh phách thương, đó là sự bá đạo và hung tàn không thể kháng cự được.

Bất luận là dùng cách gì, nhưng chỉ cần là cứng đối cứng, vậy đều sẽ xác định uy danh của nó.

Nhưng đúng lúc này, chợt nụ cười của gã cứng lại.

Sự hung hãn của Thiên thanh phách thương còn hơn cả tưởng tượng của Đường Thiên, đột nhiên nó xuất kích, làm Đường Thiên cảm thấy đang phải đối mặt với một đầu mãnh thú hồng hoang. Dưới áp lực cực lớn này, hắn lại vô cùng bình tĩnh, khẽ thở dốc.

"Khai!"

Vòng xoáy đỏ rực bao lấy nắm tay Đường Thiên, tạo ra biến hóa khó lường, nó biến thành một cái ô đỏ rực, lập tức căng ra.

Đuôi lửa đỏ kéo ra thành một màn sáng đỏ thẫm.

Mắt thấy sắc xanh sắp nổ tung, chợt hoa văn màu xám bên trong ngọn lửa sáng lên, tạo thành một tấm lưới mềm mại, áp chế hoàn toàn sắc xanh kia.

Song Thiên thanh phách thương dù đã bị bọc bởi những tia sáng xám nhưng dư lực vẫn đủ để chạm phải Đường Thiên.

Không tốt!

Đường Thiên không ngờ mình lại đánh giá thấp uy lực của một thương này. Ngay khi chúng sắp đánh tới lồng ngực mình, Đường Thiên không còn kịp để ý cái khác, tay phải của gã thu lại, tiếp đó tay trái giơ ra, ngăn lấy một đoàn lửa, tiếp đó hóa quyền thành trưởng, lập tức nâng ngọn lửa lên.

Màn sáng xám trong ngọn lửa dao động kích liệt, làm mồ hôi lạnh của gã cũng chảy theo.

Dựa theo ba động năng lượng, Đường Thiên có thể dám chắc rằng nếu cái của này nổ tung, chắc chắn gã sẽ chẳng còn mảnh xương. Mà lúc này tia sáng xám áp chế Thiên thanh phách thương lại đang dần yếu bớt, mà càng nguy hiểm là một quyền kia của gã không chừa lại chút khí lực nào, nên hiện giờ đang là thời điểm lực cũ mới đi mà lực mới còn chưa kịp sinh ra.

Đáng chết!

Hắn bất chấp hàn ý đang dâng lên, lúc này hắn đang giống một con mèo bị đạp xù lông, đang vô cùng căng thẳng.

Theo màn lửa xám mờ dần, cỗ năng lượng bên trong cũng càng cuồng bạo hơn. Đường Thiên chỉ thấy mình như đang ôm một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào vậy.

"A a a a..."

Hắn gào thét trong vô thức, liều mạng điều động chút lực lượng còn sót lại làm cho những cơ bắp vốn đã thả lỏng lại tiếp tục căng lên. Lực lượng! Hiện giờ hắn cần lực lượng!

Đường Thiên chưa bao giờ thấy mình gần với tử vong như thế. Hắn cảm giác như mình đang thấy tử thần với gương mặt trắng bệch đang nhìn mình.

Ba ba ba!

Chợt trong cơ thể Đường Thiên truyền ra những âm thanh bùng nổ kịch liệt như rang đậu phộng, đồng thời gã cảm thấy cơ bắp, cân cốt của mình đang nổ tung ra tới nơi. Mỗi một lần nổ là nước ấm lại bắn ra, chỉ một lát đã tràn ngập toàn thân Đường Thiên. Thân thể của Đường Thiên tựa như đất đai khô cằn gặp phải cơn mưa, y điên cuồng hấp thu những chi thức này.

Lực lượng! Thân thể lần nữa sung mãn lực lượng!

Đường Thiên không biết cổ lực lượng này đến từ chỗ nào, nhưng thởi điểm này, gã sao có thời gian đi quan tâm cái khác.

"A a a a a...!"

Hắn dùng toàn bộ sức mạnh còn lại, cố gắng đẩy trái bom ra ngoài. Đồng thời, hắn lại mau chóng chuyển động, từng cái không khí thuẫn dưới chân hắn nổ tung. Hắn tựa một đầu trâu liều mạng đào, dùng toàn bộ sức mạnh đẩy quả bom ra trước.

Khi thấy quả bom bay thêm mấy mét nữa thì Đường Thiên dùng chút sức lực của mình, song chưởng gắng đẩy nó về hướng Thanh Châu phách kỵ.

Bom dần chìm vào biển đom đóm.

Thiên thanh phách thương không nổ tung làm A Tang cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng hiện giờ điều làm gã an tâm chính là lực lượng áp chế Phách thương đang dần yếu bớt. Hắn gần như không còn chút sức lực nào nữa, một thương vừa rồi đã mang đi kha khá năng lượng.

Hung danh của Mãnh Nam thực sự quá thịnh!

Đám hỏa vân này làm người nghe cũng phải biến sắc. Điều này giải thích cho việc tại sao A Tang phải hạ thấp mình mong Mãnh Nam rời chiến trường. Song kế hoạch thu mua của gã thất bại, thế nên một khi phải đối đầu với cường giả như Mãnh Nam thì A Tang phải thể hiện sự quả quyết hơn thường ngày. Nhất là khi hỏa vân lại xuất hiện, tình huống này buộc A Tang phải sử dụng chiêu thức mạnh nhất của mình.

Một thương, chỉ có một thương!

A Tang tin tưởng hoàn toàn vào thương này.

Gã tin rằng dù có mạnh như Mãnh Nam thì cũng không thể làm gì trước Thiên thanh phách thương cả.

Nhưng gã chưa bao giờ nghĩ tới việc Đường Thiên có thể áp chế phách thương, điều này làm gã phải nhíu mày.

Từ giữa biển đom đóm, Đường Thiên rống lên một tiếng. Sắc mặt A Tang tái đi, gã cảm giác được Thiên thanh phách thương đang bay về phía họ.

"Tản ra..."

Lời của A Tang còn chưa dứt, gâ đã thấy trong tầm mắt mình xuất hiện một chùm lửa nỏ từ trong lưu huỳnh hải phá không bắn ra.

Chợt con ngươi của hắn giãn ra, gương mặt tái mét.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 630: Tham Vọng Của Hà Anh

"Khi nào Tác Bỉ mới về đây?"

Bên cạnh Hà Anh, một nam tử gầy, gương mặt tái nhợt, âm lãnh nói. Nếu Lôi Nhĩ Phu ở đây, hắn sẽ nhận ra giọng nói của người này giống hệt với người thần bí trong bóng râm kia.

Tiếc là Lôi Nhĩ Phu chết rồi.

"Trở về?" Hà Anh cười: "Hắn về được ư? Tác Bỉ đối đầu với ta lâu như thế, sao ta lại cho hắn cơ hội chứ? Bản lĩnh của hắn cũng khá đấy, tiếc là tính khí vừa thối vừa cứng, tốt nhất là giết quách đi, đỡ tốn thời gian."

"Chắc ngươi cũng giở trò với binh đoàn số năm rồi?" Nam tử cao gầy nói.

"Đúng là chỉ ngươi hiểu ta, ta chỉ giở chút thủ đoạn thôi." Hà Anh cười nhạt: "Tiểu nha đầu Lăng Hạ kia còn non lắm. Ta chỉ gây chút chuyện, nó muốn xử lý xong xuôi cũng phải mất kha khá thời gian. Có điều nó không còn cơ hội nữa, bởi ta không tính lưu người sống."

Kiều Diệc An đứng cạnh Hà Anh cũng hơi run.

"Nhổ cỏ phải trừ tận gốc, ngươi làm đúng." Nam tử cao gầy gật đầu: "Còn Mãnh Nam kia thì sao? Hắn là một biến số, không được sơ ý."

"Sơ ý?" Trong đôi mắt Hà Anh hiện lên chút thâm độc: "Ta đã chuẩn bị một phần đại lễ cho hắn rồi. Hai trăm phách kỵ tinh nhuệ Thanh Châu, chủ tướng là A Tang. Hừ, ta không tin không bắt được hắn."

"Phách kỵ Thanh Châu?" Nam tử cao gầy cảm thấy ngoài ý muốn.

"Là tinh nhuệ phách kỵ Thanh Châu." Hà Anh sửa lại, đau lòng nói: "Ta phải mất số tiền lớn mới thuê được chúng đó. Giờ ta đã giấu chúng vào trung tâm binh đoàn. Hừ, phách kỵ Thanh Châu còn lâu mới là quỷ kỵ U Châu. Tên kia chết chắc rồi."

Bên kia, Kiều Diệc An không nói gì, song trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tiếc hận. Thực lực Mãnh Nam xuất trúng, là một cường giả khó gặp, nhưng trong thời đại binh đoàn này thì cường giả không thể thắng nổi binh đoàn. Dù có là Mãnh Nam thì trước phách kỵ tinh nhuệ Thanh Châu cũng không có tỷ lệ sống sót nào."

"Khó trách ngươi tin tưởng đến thế." Nam tử cao gầy gật đầu tán thưởng: "Hành sự của ngươi càng chặt chẽ hơn rồi, xem ra mấy năm nay tiến bộ không nhỏ."

Hai trăm tên phách kỵ Thanh Châu, lại thêm chủ tướng A Tang cũng chẳng phải dạng vô danh. Thực lực này thì tuyệt đối không có cường giả nào chống lại được.

"Ta đâu thể để đầu tư của các ngươi trôi sông chứ?" Hà Anh tự đắc nói.

"Vậy là tốt rồi." Nam tử cao gầy thỏa mãn nói.

Oanh!

Chợt, phía xa có một chùm sáng phóng thẳng lên trời rồi nổ tung, làm rung động hầu hết Bạch Sa thị.

Hà Anh giật mình, lập tức ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ha ha ha ha! Thiên thanh phách thương! Thanh Châu phách kỵ Thiên thanh phách thương, thế nào? Rất mạnh phải không? Uy lực như thế, tinh nhuệ như thế, ai có thể ngăn được đây!"

Thiên thanh phách thương!

Nam tử cao gầy hơi biến sắc. Gã nhìn chằm chằm vào màn sáng dưới kia. Dao động năng lượng mạnh mẽ vừa rồi làm tinh thần của gã cũng phải chấn động.

Thiên thanh phách thương là sát chiêu nổi tiếng của phách kỵ Thanh Châu, uy chấn tứ phương. Giờ tận mắt nhìn thấy, quả là danh bất hư truyền. Chợt gã nảy ra một ý tưởng, nếu bản chân cũng có tuyệt kỹ như vậy, chẳng phải là...

Từ trước tới giờ, gã luôn là kẻ kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu, chưa bao giờ coi tuyệt kỹ của các châu khác vào mắt, nhưng giờ này, ngay cả gã cũng không khỏi động tâm.

Kiều Diệc An tái mặt, dao động năng lượng kinh khủng như thế thì dù là hắn cũng chẳng còn mảnh xương để lại.

Thực sự đáng tiếc, giờ phút này, gã chợt có cảm giác thỏ tử hồ bi.

"Chờ khi Tác Bỉ chết, cho ta mượn đám hải tặc đi." Nam tử cao gầy nói.

Hà Anh nhíu mày: "Ta không biết các ngươi e sợ gì mấy gia tộc kia. Những năm gần đây ta đã thăm dò vài lần nhưng đều không thấy họ có gì đặc biệt cả."

Nam tử cao gầy lạnh lùng nói: "Ngươi điều tra bọn họ?"

Hà Anh chẳng chút sợ hãi, cười lạnh một tiếng: "Ta phải rõ ràng mình đang làm cái gì, miễn cho việc không cẩn thận lại bị người ta tính kế."

Ánh mắt nam tử cao gầy càng lạnh hơn, gã châm chọc: "Quá thông minh chưa chắc đã là chuyện tốt. Đừng quên rằng chúng ta có thể nâng ngươi lên cũng có thể đạp ngươi xuống."

Hà Anh hơi khó chịu nhưng vẫn cười nói: "Ngươi quá căng thẳng rồi. Chút việc nhỏ như thế đương nhiên không thành vấn đề. Chờ sau khi Tác Bỉ chết, ta sẽ cho binh đoàn số ba và số bốn cùng rút về. Lúc đó hải tặc

có thể xông vào cướp mấy gia tộc kia một lần. Còn lúc đó sống hay chết thì sẽ dựa vào tâm tình của ngươi. Có điều phải chờ khi Tác Bỉ thật sự chết mới được, bằng không, không có hai binh đoàn kia bảo vệ, không may bị Tác Bỉ chơi lại, chúng ta sẽ gặp phiền phức."

Nam tử cao gầy bình tĩnh gật đầu: "Cho tới giờ thì hợp tác giữa chúng ta vẫn là ổn định. Hy vọng tình thế này vẫn có thể tiếp tục về lâu dài. Đến lúc đó Bạch Sa châu chính là thiên hạ của ngươi."

Nghe câu này của đối phương, đôi mắt Hà Anh sáng lên, hắn cười dài: "Yên tâm, hiện giờ chúng ta đi xem tiểu thư Ngữ Nhiên xinh đẹp ra sao rồi, cảm giác độc bá mỹ nhân thật sự rất tuyệt vời."

Nam tử cao gầy cũng cười: "Đặc biệt là còn có nhiều tặng phẩm như thế."

"Tặng phẩm?" Hà Anh đắc ý cười nói: "Ta thích cách nói này. Có điều những tặng phẩm này, mỗi món đều là vật báu vô giá đó. Mưu này của ngươi quả là khéo, có hiệu quả tuyệt vời. Ha ha, có đám gia quyến này ở đây, ta không tin còn ai dám phản đối ta."

"Đây chính là sức hút của tiểu thư Ngữ Nhiên." Nam tử cao gầy khẽ cười: "Nhưng mà từ giờ trở đi, nàng thuộc về ngươi. Nếu như ngươi không thích, ta tin tưởng, dùng nàng có thể mời chào bất kỳ ai, chỉ cần hắn là nam."

"Có lẽ nữ nhân cũng được." Hà Anh hèn mọn cười: "Nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không tặng nàng cho người khác. Say nằm gối mỹ nhân, tay nắm quyền thiên hạ, đó mới là thú vui."

Nam tử cao gầy vỗ tay cười to: "Nói đúng!"

Hà Anh phấn chấn: "Đi! Thời cuộc hỗn loạn như thế, chúng ta phải đi bảo vệ các tiểu mỹ nhân, đừng để họ bị quấy nhiễu."

Nam tử cao gầy khen: "Ta thích vẻ chính nghĩa này của ngươi."

Hai người nhìn nhau cười.

Đường Thiên tê liệt ngồi bệt dưới đất, cả người đầy bùn đất. Hiện giờ toàn thân hắn mềm nhũn, không còn chút khí lực nào cả. Mà ở nơi cuối phố, có một cái hố to, đường kính trên một km, còn đang bốc khói. Phạm vi năm dặm xung quanh, toàn bộ kiến trúc đều sụp đổ.

Nhìn từ trên trời xuống thì cái hố to kia càng đáng sợ hơn.

Vừa nghĩ lại cảnh vừa rồi, Đường Thiên vừa thấy sợ hãi, quả là vô cùng hiểm ác. Chỉ cần chậm chút nữa, chắc gã cũng táng thân trong vụ nổ. Tuy rằng sau khi ném bom, hắn cũng kịp thời rời đi, song dư âm vụ nổ vẫn đánh bay hắn ra xa khoảng hơn ba trăm mét.

Những người khác cũng thê thảm như thế. Mọi người ngã trái ngã phải trên đất, cả người be bét máu. Ngay đại công tử cũng không ngoại lệ, có hai hộ vệ vì bảo vệ y mà ngăn lại sóng xung kích, kết quả đã đi đời nhà ma mới giữ lại được một mạng của y.

Đám người sống sót sau tai nạn, ai nấy đều lộ vẻ sầu thảm.

Phách kỵ Thanh Châu ở ngay giữa vụ nổ, đã biến mất hoàn toàn, một chút vết tích cũng không để lại.

Đám người lồm cồm bò dậy, lắc lư bước đi.

Nhưng đúng lúc này, chợt phía trước truyền tới một tiếng xé gió, đám người Đường Thiên không khỏi tái mặt. Giờ này bọn họ đã hoàn toàn không còn sức chiến đấu, chỉ cần một tên côn đồ cũng đủ để giết sạch cả đám rồi.

Khi Đường Thiên thấy rõ người đến mới thở phào một hơi.

Là Đường Sửu!

Đường Sửu nhìn thấy bộ dáng thê thảm này của Đường Thiên, giật mình hỏi: "Đại nhân, chuyện gì xảy ra?"

"Đụng tới hai trăm Thanh Châu phách kỵ." Đường Thiên định cười, nhưng giờ này vẻ cười của hắn cũng khá thê thảm: "Đám gia hỏa này quả là mạnh thật. May mà vận khí của ngươi khá tốt. Ôi, mau tới đỡ ta một cái..."

Phách kỵ Thanh Châu! Sắc mặt Tạ Vũ An và Aya đại biến. Hai người liếc nhau, đều nhận thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Aya nhịn không được hỏi: "Đại nhân, các ngươi giết chết hai trăm Thanh Châu phách kỵ?"

"Đại nhân đơn thương độc mã!" A Lãnh cũng toàn thân đầy máu, hừ một tiếng nói: "Là tinh nhuệ của phách kỵ Thanh Châu, chủ tướng là A Tang."

Hiện giờ hắn đã bội phục Đường Thiên. Giờ này dù Đường Thiên có bảo hắn đi chết, hắn cũng không chút do dự thực hiện. Một người lại có thể giết chết hai trăm tinh nhuệ phách kỵ Thanh Châu do A Tang chỉ huy. Thực lực biến thái như vậy, gã chưa từng nghe qua bao giờ.

Vừa nghe thế, Tạ Vũ An và Aya lập tức đứng hình.

Danh xưng tinh nhuệ này không phải để nói một cách tùy tiện. Đã mang danh tinh nhuệ, vậy chắc chắn còn cao hơn phách kỵ Thanh Châu bình thường một bậc, hơn nữa chủ tướng A Tang kia cũng chẳng phải kẻ vô danh, y vốn là một mãnh tướng thực sự.

"Đương nhiên thiếu niên như thần phải lợi hại như thế rồi... ôi."

Gương mặt đắc ý của Đường Thiên làm đau vết thương, hắn lập tức nghiến răng, hít một hơi khí lạnh.

Không thèm nhìn vẻ ngạc nhiên của Tạ Vũ An và Aya, Đường Sửu sớm đã quen với thói diễn xuất của Đường Thiên, chỉ bình tĩnh hỏi: "Đại nhân, hiện giờ chúng ta đi hướng nào?"

Đường Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Đi, chúng ta đi Từ Ký, lên chiến hạm, về nhà!"

Sắc mặt Lăng Hạ và đại công tử khẽ biến, đại công tử vội vàng nói: "Mãnh tiên sinh, vừa rồi chúng ta mới có hiệp nghị..."

"Đúng thế." Đường Thiên nói với giọng hiển nhiên: "Ta chỉ nói là bảo vệ ngươi an toàn chứ có nói là phải ở trong Bạch Sa châu đâu?"

Nghe lời này, đại công tử và Lăng Hạ lập tức ngây ra.

"Hơn nữa, giờ này các ngươi có còn gì ở Bạch Sa châu đâu?" Đường Thiên nghiêm túc nói: "Trên tay các ngươi chẳng có bất kỳ con bài nào cả, các ngươi không phải là đối thủ của đối phương. Còn nữa, đừng tính kế lên hai binh đoàn của ta, bọn họ còn chưa huấn luyện xong. Nhìn Hà Anh kìa, lão có tới ba nhóm binh đoàn."

Đại công tử như người mất hồn, mấy lời này của Mãnh Nam như một thanh kiếm, đang không ngừng đâm lên ngực hắn.

Thế nhưng hắn biết, lời của Mãnh Nam đều chính xác.

Lúc này, một bóng người đang cẩn thận bay qua cái hố to kia. Khi vừa bay qua hố, gã thấy một đám người đen ngòm đang đứng, không khỏi biến sắc. Nhưng ngay sau đó, gã thấy bóng Đường Thiên đứng giữa mấy người này, lập tức vui tới phát khóc, lảo đảo chạy tới.

"Mãnh đại nhân! Mãnh đại nhân! Nhanh cứu tiểu thư! Van cầu ngài, mau cứu tiểu thư!"

Đường Thiên sửng sốt, nhưng khi thấy người tới là hộ vệ bên người Tần Ngữ Nhiên thì chợt trong lòng hiện lên một dự cảm bất tường, lẽ nào Tần Ngữ Nhiên gặp nguy hiểm?

Đáng chết!

Hắn trầm mặt xuống.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 631: Lý Nhiên - Con Người Rắn Rỏi

"Cố thủ ở đó, ba người nữa lại đến!"

"A Tường, đóng tại kia, hữu quân giao cho Tiểu Lâm!"

...

Lý Nhiên khập khiễng bước về phía trước. Khi còn trẻ gã từng bị thương trong lúc chiến đấu, do không được cứu kịp thời nên đùi phải bị tàn phế. Sau khi mất sức chiến đấu, gã bị đuổi khỏi binh đoàn, lưu lạc khắp nơi, sau này được Tần Ngữ Nhiên cứu. Tần Ngữ Nhiên từng cười nói rằng, tên của hai người đều có chữ Nhiên, nên sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn được.

Lý Nhiên la lớn một tiếng, gương mặt đầy mồ hôi và bụi bặm tuy không có biểu tình gì, nhưng lúc này lại như tỏa sáng. Thực ra rất nhiều hộ vệ xem thường gã. Ở cái thế giới cường giả vi tôn này thì một phế vật sao có thể được kẻ khác tôn trọng? Nhưng do tiểu thư kiên trì, lại thêm việc tuy Lý Nhiên không thể tự lĩnh đội chiến đấu nhưng quản lý công việc cực kỳ tốt, thế nên sau này cũng không ai nói câu gì nữa.

Trong lòng mọi người thì Lý Nhiên chính là quan hậu cần, chuyên chuẩn bị sinh hoạt hàng ngày cho quân đội.

Mãi đến lần này.

Nhìn Lý Nhiên khập khiễng đi về phía trước, khàn giọng chỉ huy mọi người, ai nấy đều thấy bội phục. Ở chung lâu dài với gã nên họ biết chân của Lý Nhiên bị thương rất nặng. Chỉ cần đứng một lúc là đùi phải của gã sẽ vô cùng đau đớn, nếu nặng còn có thể sưng tấy lên nữa.

Hiện giờ chân của Lý Nhiên đã sưng tướng như củ cải, các mạch máu phồng lên như những con giun bò lồm ngồm, nhìn rất đáng sợ. Song gã vẫn như không cảm giác được, vẫn khập khiễng bước tới bước lui. Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn về phía gã không tự chủ được mà mang theo chút kính ý.

Thực lực có thể làm người ta sợ hãi. Còn dũng khí và tín niệm mới làm người ta tôn trọng.

Gia hỏa này quả thực đang liều mạng...

Mọi người thầm nghĩ như thế, không một ai phản cảm với mệnh lệnh của Lý Nhiên cả. Con người rắn rỏi như thế càng làm cho người ta có tinh thần hơn.

Nhưng phải qua mấy lần đẩy lùi công kích của địch, mọi người mới thực sự bội phục gã. Có lời đồn nói Lý Nhiên từng là sĩ quan một binh đoàn chính quy, tuy gã chưa từng tỏ ý gì về việc này, mọi người cũng chỉ nghĩ là lời đồn. Nhưng hiện giờ, họ mới dần nghĩ rằng có lẽ đó không chỉ là tin vịt mà thôi.

Lý Nhiên chỉ huy cực có bài bản.

Tuy Tần Ngữ Nhiên không tính là quá giàu có, nhưng lại có danh vọng, hơn nữa tiền bạc trong tay cũng tương đối dư dả nên hộ vệ bên người nàng đều có thực lực, mà trong đó đa phần là do các quyền quý tặng nên trình độ chắc chắn là không kém. Bọn họ là người tinh mắt nên hiểu việc kẻ địch tấn công trang viên Nguyệt Chi ngoài việc lưu lại nhiều thi thể ra thì chẳng ảnh hưởng gì tới nó cả.

Trình độ của Lý Nhiên rất cao!

Kết luận này làm bọn họ giật mình và mừng rỡ. Mấy năm vào nam ra bắc, kinh nghiệm của họ đều không kém nên hiểu ải này quả là khó qua. Nhưng hiện giờ có một cao thủ chiến thuật ở bên thì lại khác. Tuy rằng

thực lực mỗi người đều khá, nhưng chỉ am hiểu chiến đấu cá nhân, còn tấn công tập thể lại không rõ chút nào.

Niềm tin vào Lý Nhiên làm binh đoàn có phần ổn định hơn. Lúc này gã mới bắt đầu ra lệnh cho những hộ vệ này tham gia công tác chuẩn bị, ví như tu kiến vài công trình đơn giản. Sự bình tĩnh của gã làm mọi người như được uống thuốc an thần, ai nấy đều tin rằng mọi chuyện đều trong tay Lý Nhiên.

Nhưng thực ra Lý Nhiên lại không bình tĩnh như biểu hiện ra ngoài của gã mà ngược lại, hiện giờ gã đang khá là lo sợ. Cường độ tấn công của địch đang không ngừng tăng lên. Lúc đầu chỉ là ba năm tên tiểu tặc tính cháy nhà đi hôi của, còn hiện giờ đã bắt đầu xuất hiện những binh đoàn nhỏ lẻ.

Trang viên Nguyệt Chi không thích hợp cho phòng thủ. Nơi này địa hình rộng, hơn nữa còn nằm trong nội thị Bạch Sa. Xem ra khi xây dựng, người thiết kế ra nó cũng chẳng thèm quan tâm tới vấn đề phòng ngự, điều này làm Lý Nhiên thấy hơi đau đầu. Không có công trình phòng ngự, thủ hạ lại là một đám ô hợp, lại thêm một gã quan chỉ huy phế vật. Lý Nhiên thầm cười khổ, xem ra họ vẫn sống tới giờ quả là nhờ may mắn.

Sao giờ này đại nhân Mãnh Nam còn chưa tới?

Hiện giờ Lý Nhiên chỉ mong đại nhân Mãnh Nam có thể tới sớm một chút, như vậy gã cũng có thể sớm được nghỉ ngơi. Giờ này đùi phải của gã đã hoàn toàn mất cảm giác, cũng may mà như thế nên không còn thấy đau nữa.

Chợt phía xa xuất hiện một vùng đen kịt.

Lý Nhiên căng thẳng hô lớn: "Chuẩn bị nghênh địch!"

Tất cả hộ vệ đều chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng đón địch. Nhưng khi đối phương tới gần, họ lại lâm vào rối loạn. Bởi người đi đầu tiên kia là

người mà không ai không biết, chính là kẻ có quyền thế tối cao ở Bạch Sa thị, Binh đoàn trưởng binh đoàn số hai, Hà Anh.

Hà Anh ngạo mạn phất tay, một tên tướng lao ra, lớn tiếng quát: "Từ giờ trở đi, binh đoàn số hai sẽ tiếp quản nơi đây! Mọi người bỏ hết vũ khí xuống! Nếu có ai kháng lệnh, giết không luận tội!"

Sắc mặt Lý Nhiên tái đi. Giờ gã mới biết kẻ địch thực sự của mình chính là Hà Anh. Gã vốn nghĩ rằng vụ nổi loạn lần này chỉ do đạo tặc gây nên, không ngờ lại là chính biến. Mà tác giả của tất cả vô cùng có khả năng là Hà Anh.

Bang bang bang! Tiếng binh khí rơi xuống đất không ngừng vang lên, các hộ vệ gia tộc địa phương vô cùng mừng rỡ.

"Thật quá tốt!"

"Hà đại nhân tới rồi, mọi người được an toàn rồi!"

"Chúng ta được cứu rồi!"

...

Các hộ vệ của Tần Ngữ Nhiên nhìn nhau rồi cùng quay sang nhìn Lý Nhiên.

Cổ họng Lý Nhiên khô khốc. Gã hiểu lúc này đã đến thời khắc sinh tử. Gã nghĩ đến những nữ quyến trong trang viên và tiểu thư. Chắc chắn Hà Anh sẽ không bỏ qua tiểu thư, một khi tiểu thư rơi vào tay lão, nhất định sẽ chỉ còn nước trở thành đồ chơi của lão mà thôi.

Không!

Lý Nhiên vô cùng kích động. Gã tuyệt đối không đáp ứng! Gã ném hết nỗi sợ hãi ra phía sau, thân thể tàn tạ của gã là do tiểu thư cứu, giờ lại chết vì tiểu thư thì không còn gì tốt hơn.

Sau phút kích động, Lý Nhiên bình tĩnh lại. Gã rút bội kiếm bên hông ra, vung lên thật cao như lá cờ.

"Chúng ta hãy vỗ ngực tự hỏi xem ngày thường tiểu thư đối xử với chúng ta ra sao? Nuôi quân ngàn ngày, chỉ dùng một lúc! Bọn ta nhận ân huệ của tiểu thư, giờ đã đến lúc báo đáp. Bất luận kẻ nào muốn mưu đồ với tiểu thư thì chỉ còn cách bước qua thi thể của chúng ta!"

Những hộ vệ dần nghiêm túc lên. Ai nấy đều tỏ vẻ kiên quyết, họ đều là những kẻ có kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn vẻ hùng hổ của đối phương đã biết mục đích của chúng không có gì tốt.

"Mẹ nó, tên đầu heo kia cũng dám tưởng?"

"Lý đầu nói đúng! Tiểu thư với chúng ta ân trọng như núi. Mệnh này vì tiểu thư mà chết, có giá trị!"

...

Hà Anh nghe các hộ vệ chửi, gương mặt tối sầm lại. Hiện giờ binh đoàn số hai cũng không đi với lão mà là tiên phong doanh. Bất quá nếu chỉ đối phó với mấy kẻ này thì tiên phong doanh là quá đủ rồi.

"Diệc An! Lần này giao cho ngươi, không cần để lại người sống!" Hà Anh thản nhiên nói. Vẻ trào phúng trong mắt nam tử cao gầy đứng cạnh làm Hà Anh vô cùng tức giận, sát tâm nổi lên. Giờ này lão chẳng thèm quan tâm mỹ nhân có tức giận hay không nữa.

Kiều Diệc An giật mình, khom người tuân mệnh: "Vâng!"

Dứt lời, y khẽ bay lên, dùng tốc độ cực nhanh lao tới trước trận địa. Trên không trung, trường kiếm của y rời vỏ, lóe ra những tia sáng rực rỡ.

Các hộ vệ bên dưới cũng đồng loạt vung vũ khí, làm cả con đường sáng rực lên.

Kiều Diệc An chém ra một kiếm, kiếm này như dao sắc cắt qua đậu hũ, lập tức có mấy cái đầu lâu bay lên, máu bắn tung tóe. Toàn bộ quá trình cực kỳ lưu loát, lại thêm động tác tiêu sái của Kiều Diệc An không mang theo chút mùi vị khói lửa, làm khung cảnh hiện lên như một bức tranh.

Sắc mặt Lý Nhiên đại biến. Không phải gã không biết sự lợi hại của Ngân Dực kiếm khách, gã đã từng đi theo tiểu thư chứng kiến vài lần thể hiện của người này, giờ là địch với nó mới thấy nó kinh khủng ra sao.

Áp lực ập đến, không thể trốn được, làm cho người ta tuyệt vọng!

Kiếm chiêu đẹp như thế, lại vô tình tước đi những sinh mạng như thế. Bất kỳ phản kháng nào trước kiếm mang chói mắt kia cũng trở thành vô cùng yếu ớt.

Song, họ đã không còn đường lui nữa rồi.

Máu nóng bốc lên mặt Lý Nhiên, giờ gã như con bạc thua toàn trận, chỉ biết phản kháng trong vô vọng.

"A Tường, chuyên tâm thủ hộ!"

"Tiểu Lâm, dùng..."

Phốc phốc!

Đầu của A Bình và Tiểu Lâm bay lên, máu phun ra, phản chiếu lên thân ảnh đẹp mắt đang bay tới.

Giờ khắc này Lý Nhiên thật sự mong thủ hạ của mình là một binh đoàn được huấn luyện. Gã hy vọng mình còn được như năm đó, có thể liều mạng đánh bạc tất cả.

Hắn già rồi, phế rồi, sắp chết rồi.

Đôi mắt Lý Nhiên đỏ rực lên, gã khàn giọng rống: "Kết trận! Viên trận!"

Chết thì chết đi!

Các hộ vệ lập tức bảo vệ Lý Nhiên đứng giữa. Đôi mắt Lý Nhiên đã phủ đầy tơ máu, gã như một con sói già nua đứng trước tuyệt cảnh.

"Quả nhiên không hổ là Ngân dực kiếm khách, thực lực rất mạnh." Nam tử cao gầy tán thưởng.

Hà Anh đắc ý: "Thực lực rất tốt, lại càng tốt là biết nghe lời. Ngươi cũng biết mà, thời buổi bây giờ tính khí của đám cao thủ đều không tốt lắm."

Nam tử cao gầy gật đầu: "Lời ấy rất phải!"

"Chờ ta trở thành Bạch Sa châu chủ, ta có thể chiêu mộ thiên hạ anh hào!" Hà Anh hài lòng nói.

Lý Nhiên không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Kiều Diệc An đang bình tĩnh thu gặt sinh mệnh. Kiều Diệc An vô cùng bình tĩnh, y nhẹ nhàng tới lui giữa vòng địch, mỗi lần tới gần là vài sinh mệnh ra đi.

Lý Nhiên liếm môi, thầm tính nhẩm.

Kiều Diệc An lại lùi lại một lần. Lý Nhiên chợt nói khẽ: "Lát nữa nghe ta nói tên ai thì mọi người liền công kích về hướng người đó, đừng lưu lực."

Tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng. Giờ họ chỉ còn khoảng hai mươi người. Lúc này họ đã gần như chắc chắn mình sẽ khó thoát được, khí thế tăng vọt lên, dù sao thì cũng là chết!

Lý Nhiên nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang bay tới bay lui của Kiều Diệc An. Người này hay dùng động tác ảo, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Lý Nhiên lại phong phú, gã hiểu con người luôn có thói

quen, mà thói quen này sẽ bộc lộ trong chiến đấu, mà đặc biệt là khi chiến đấu không có áp lực, vậy thì kẻ chiến thắng sẽ thể hiện một phần thói quen của mình. Hơn nữa gã lại dùng tên người để nói phương vị, đây cũng là một kế. Bởi họ rất quen thuộc nhau, còn Kiều Diệc An thì không.

Thân hình Kiều Diệc An lúc trái lúc phải, phiêu hốt như tiên.

Những cái bóng đối thủ phản chiếu lên đồng tử phủ đầy tơ máu của Lý Nhiên.

Lý Nhiên chợt gầm lên: "Đổng Ba!"

Các hộ vệ đã sớm vận sức chờ đợi, vừa nghe lời này lập tức vung binh khí chém tới!

Con ngươi Kiều Diệc An giãn ra, y chỉ thấy một màn sáng chói xuất hiện trước mặt.

Đáng chết!

Không ngờ đối phương lại có thể đoán được vị trí của mình, y chỉ kịp giờ trường kiếm ra đỡ đòn.

Kiếm mang liên tục bắn ra, mãi mới tiêu diệt được thế công của đối thủ.

Cả người Kiều Diệc An hiện lên một màn sáng, y vung tay trái đánh ra, đồng thời kêu rên một tiếng, toàn thân bay ngược lại chừng mười trượng mới lảo đảo rơi xuống. Giờ phút này tóc tai của gã đã rối rung, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Y nhìn chằm chằm vào đối thủ, dường như không thể tin được mình lại bị những kẻ này làm tổn thương.

Các hộ vệ đồng loạt hoan hô, đây là lần đầu tiên họ gây được thương tích cho Kiều Diệc An. Song trong mắt Lý Nhiên lại là vẻ thất vọng, gã

hiểu, bọn họ đã không còn cơ hội rồi.

Chợt gã hơi giật mình, đôi mắt nhìn chằm chằm vào phía sau Hà Anh, đó là một cơn lũ đen ngòm đang ầm ầm lao tới.

Đó là...

Rầm rập.

Mặt đất đang rung động, phòng ốc đang rung động, không khí đang rung động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 632: Chiến Thuật Số 5

Hà Anh trợn mắt nhìn cơn bão người màu đen đang tràn tới.

Binh đoàn này tới từ đâu? Sao trong Bạch Sa thị lại có một binh đoàn mà mình không biết? Hà Anh thấy hơi sợ, đây là lần đầu tiên lão có cảm giác mất khống chế.

"Người tới là ai?" Hà Anh quát lớn: "Dám liều lĩnh xông vào yếu địa của binh đoàn số hai!"

Những binh lính trong tiên phong doanh phản ứng cực nhanh, ai nấy như lâm đại địch. Kiều Diệc An cũng mặc kệ đám người Lý Nhiên, vội bay xuống cạnh Hà Anh.

Đường Sửu nhìn Đường Thiên. Gã không rõ lắm về chuyện ở đây, cũng không rõ quan hệ giữa Hà Anh và Đường Thiên là địch hay bạn.

Đường Thiên sớm đã nhìn Hà Anh không vừa mắt, hắn vung tay: "Kẻ địch!"

Địch nhân! Với Đường Sửu thì hai từ này đã rõ ràng tới mức không có gì cần hỏi lại nữa. Hễ là địch thì trong mắt gã chỉ có một kết quả, đó là tiêu diệt cả về mặt thân thể và tinh thần.

Khi đã xác định lập trường, Đường Sửu lập tức nhập vai vào nhân vật.

Đôi mắt gã sáng lên, tản ra sát khí lạnh lẽo và chuyên chú. Gã chỉ khẽ đảo mắt đã nắm rõ thế cục hiện tại.

Tiên phong doanh đã vào trạng thái cảnh giới, Kiều Diệc An nghiêng người cầm kiếm.

Gã lập tức đoán được đây là một đám gia hỏa am hiểu chiến đấu một chọi một. Gã đã nghiên cứu qua báo cáo và phân tích của Binh về binh đoàn Thánh Vực nên biết rõ tiểu đội như thế này có tên là Tiên phong doanh. Từ khi nhìn thấy bản báo cáo kia, gã đã suy nghĩ kỹ xem phải đối phó với binh đoàn Thánh Vực ra sao, nên loại đơn vị chiến đấu Tiên phong doanh này sao gã lại bỏ qua chứ?

"Binh đoàn Khô Lâu, chiến thuật số 5!"

Đường Sửu nói ngắn gọn. Đối với một võ tướng cứng nhắc như gã thì cái tên Phấn Hồng Khô Lâu này chính là một loại đại nghịch bất đạo. Đến như tên binh đoàn Khô Lâu thì theo gã cũng giống tên đạo tặc hơn là một binh đoàn chính quy. Song Aya lại không chịu nhường bước, bởi binh đoàn này do tổ tiên cô sáng lập nên, giờ lại đổi thành một cái tên chẳng liên quan gì thì bảo sao cô chịu được. Và sự thực đã chứng minh, một khi phụ nữ nổi khùng lên thì danh tướng cũng phải chịu thua.

Aya vừa nghe tới "Chiến thuật số 5" đã hơi giật mình rồi. Chiến thuật này được phát triển từ "Đạn hoàng quyển nhận" của Phấn Hồng Khô Lâu khi xưa, nay được Đường Sửu cải tiến và hoàn thiện lại.

Cả binh đoàn của cô đã phải chịu nhiều đau khổ vì chiến thuật này rồi.

Trước giờ Aya luôn tự hào với lượng huấn luyện của Phấn Hồng Khô Lâu. Cần phải biết là với đa số các binh đoàn nhỏ thì lượng huấn luyện cũng chỉ bình thường. Còn Phấn Hồng Khô Lâu nhờ có lượng huấn luyện nghiêm khắc nên đã duy trì được tới nay là ba đời rồi. Trước giờ bất cứ huấn luyện viên nào cũng phải khen ngợi họ vì mức huấn luyện, thậm chí có vài người còn khen Phấn Hồng Khô Lâu xuất sắc hơn nhiều binh đoàn chính quy khác.

Aya cũng nghĩ như thế, cho tới khi gặp Đường Sửu.

Huấn luyện chết tiệt!

Đây là lần đầu tiên nàng ghét huấn luyện như thế. Mà không riêng nàng, bất kỳ ai của Phấn Hồng Khô Lâu cũng như vậy, đều cảm giác mình bị đày xuống địa ngục, nhận đủ mọi khổ hình. Lúc đó họ mới biết, thì ra huấn luyện lại có thể làm người ta sợ hãi tới mức thế.

Nếu không phải binh đoàn Vũ Yến cũng tập luyện tương tự thì Aya đã nghĩ Đường Sửu có thù oán với họ. Nếu không phải Phấn Hồng Khô Lâu chọc phải một đối thủ lợi hại, lại rơi vào tình cảnh khó khăn, nếu không phải...

Đám Aya còn kiên trì được tới cuối cùng.

Chiến thuật số 5!

Giống như bản năng, tất cả các thành viên của Khô lâu đều như được gắn lò xo, gầm khẽ một tiếng rồi lao lên.

Biến cố tới đột nhiên này lập tức làm mọi người giật mình. Hà Anh cũng như thế, nhưng ngay sau đó gã lại cười khẽ. Chức binh đoàn trưởng binh đoàn số Hai cũng chẳng phải gã kiếm được nhờ quan hệ mà do trình độ chỉ huy tác chiến của gã vào loại xuất sắc. Vì thế nên khi thấy đối phương ào ào chạy tới thì gã khẽ cười, thì ra chỉ là một con cọp giấy.

Mỗi một động tác của một binh đoàn đều được chú ý. Xuất kích như thế nào, phối hợp ra sao, đồng bộ năng lượng thế nào vân vân, nhưng đầu tiên vẫn là chủ tướng. Chủ tướng chính là trung tâm của toàn bộ binh đoàn, song với binh đoàn trước mắt thì cô gái kia lại chẳng có điểm nào giống chủ tướng cả.

Không phối hợp thì còn có thể là ngụy trang, còn chủ tướng không ra gì thì binh đoàn sẽ chỉ là pháo hôi mà thôi.

Pháo hôi!

Hà Anh cười nhạt. Tuy rằng tiên phong doanh của gã không đông quân lắm nhưng mỗi người đều là cao thủ, sức chiến đấu không thua một binh đoàn chính quy là bao, đối phó với binh đoàn như thế này chắc chắn chỉ nhẹ nhàng như cắt dưa thái rau mà thôi.

"Giết chết bọn họ!"

Hà Anh quát lên. Mọi người trong tiên phong doanh lập tức hưng phấn cực kỳ, mau chóng lao về phía địch nhân.

Đối phương quả nhiên chỉ là pháo hôi, bởi khi thấy hai bên sắp tiếp xúc thì họ lại dần lùi về.

Hèn nhát!

Hà Anh không khỏi thấy khinh bỉ. Tiên phong doanh của gã ai nấy đều như lang như hổ, địch nhân không lùi lại còn không sao, một khi đã lùi, vậy chắc chắn hung tính của mấy kẻ này sẽ bốc lên.

Quả nhiên, gã vừa nghĩ xong thì sĩ khí Tiên phong doanh đã bốc lên cao chưa từng có, ai nấy đều như bị kích thích, đôi mắt đỏ rực, tấn công đối phương giống như đã cảm thấy mùi máu tươi bắn ra.

Aya cắn chặt răng. Gương mặt đỏ rực lên, suất lĩnh đội ngũ chạy thẳng về phía sau. Tới giờ cô mới phát hiện ra một động tác mà mình không chú ý tới khi huấn luyện, đó là chạy trốn!

Cô vừa xấu hổ vừa giận, muốn chửi ầm lên. Trong suốt ngần ấy năm chinh chiến thì đây là lần đầu tiên bỏ chạy. Từ ông cho tới cha luôn dạy cô rằng phải dũng cảm, phải làm gương cho binh sĩ. Nếu họ mà biết cô làm gương cho binh sĩ chạy trốn, không biết có tức tới mức trèo từ quan tài ra không nữa.

Quả là sỉ nhục!

Nước mắt cô sắp trào ra tới nơi. Trước nay cô đều chém giết địch tại nơi tiền phương. Thế mà lần này.... không biết gã điên kia đã biến Đạn

Hoàng quyển nhận thành cái gì rồi.

Song dù có xấu hổ và giận dữ bao nhiêu nhưng những huấn luyện bao ngày qua vẫn in sâu vào trong lòng cô. Tiểu đội của cô là mắt xích quan trọng nhất trong chiến thuật lần này, mà cô lại là trung tâm của tiểu đội. Không sai, cô chỉ là trung tâm của tiểu đội mà thôi, gã điên kia nói cô không phải là một chủ tướng hợp cách, bởi cô còn thiếu một chút nhiệt huyết để đốt cháy binh đoàn Khô Lâu.

Aya đã thống lĩnh Phấn Hồng Khô Lâu ngần ấy năm, mọi người đều rất tín nhiệm cô. Song tuy rằng không phục, cô vẫn ngăn cản những kẻ khác. Bởi cô nghĩ binh đoàn này không có chủ tướng là do gã điên kia cố ý dày vò, nhưng giờ họ đã như cá nằm trên thớt, sao còn dám phản đối nữa.

Cô thầm đếm giây.

... Bốn, năm...

Bảy, tám!

Chính là hiện tại!

Dừng lại, xoay người, kết trận!

Một trăm người đều hoàn thành động tác như nhau. Mỗi một bước đi đều hoàn hảo, toàn bộ quá trình mau chóng hoàn thành xuất sắc.

Aya ngẩng đầu nhìn những kẻ địch đang lao tới, đúng lúc này, năng lượng đồng bộ hoàn thành!

Màn phòng hộ ngưng thực lập tức hiện lên, bảo vệ họ vào chính giữa.

Trong tầm mắt cô, kẻ địch đang nhào lên. Cô vội giơ vũ khí khống chế năng lượng của tiểu đội. Ở đây có một điểm mà cô phải thừa nhận, đó là gã điên đó có lý, tuy rằng cô có thể chỉ huy toàn bộ binh đoàn Khô

lâu, nhưng lại không tốt lắm. Còn khi đối mặt với một trăm người thì cô lại khá xuất sắc.

Rầm rầm rầm!

Công kích của đối phương trút như mưa xuống màn năng lượng làm quang cầu dao động mạnh mẽ, ai nấy đều thấy khó chịu, năng lượng trong cơ thể sôi trào. Công kích này vượt quá khả năng chịu đựng của Aya làm cô tái mặt. Cao thủ! Tất cả đều là cao thủ! Công kích của mỗi người đối phương đều như một tiểu đội, vô cùng bá đạo.

Cô chưa từng gặp nhiều cao thủ như thế.

Aya đau khổ chống đỡ, kiệt lực khống chế mỗi một tia năng lượng. Tuy rằng màn năng lượng rung động kịch liệt, nhưng vẫn không có chút dấu hiệu bị phá vỡ nào. Những tiếng ầm ầm vang lên, lại thêm xung kích từ màn sáng làm Aya ngây ra. Nàng cảm thấy như mình đang nằm mơ. Mỗi người phe đối phương đều là cao thủ, thậm chí còn có hai người cấp bạch ngân. Nàng không rõ vì sao lại nhiều cao thủ như thế. Quá kinh khủng, địch nhân như vậy chắc chắn bọn họ không thể đấu lại được.

Suy nghĩ một lúc, Aya cảm thấy thực sự tuyệt vọng. Những thành viên bên cô đã sắp kiệt sức tới nơi, họ mặt đỏ tía tai, gồng mình chặn công kích của địch.

Nhiều nhất là mười giây nữa thì màn phòng hộ sẽ bị nghiền nát.

Phải chết tại nơi đây sao?

Bị đau khổ áp chế nên Aya không để ý rằng hai tiểu đội khác đang lao tới quấn giết kẻ thù.

Vây kín hoàn thành!

Hai tiểu đội như hai lưỡi dao bắn ra từ không khí, lập tức cắt đứt Tiên phong doanh. Ngay sau đó, sáu tiểu đội khác lại dùng phương pháp đan xen chia nhỏ kẻ địch ra.

Chỉ khoảng mười giây, toàn bộ Tiên phong doanh đã bị chia ra thành nhóm nhỏ.

Hơn mươi giây sau, Aya phục hồi lại tinh thần, bởi công kích đến màn phòng hộ yếu đi hẳn. Cô vội vã ngẩng đầu, tình huống trên chiến trường làm cô giật mình sợ hãi.

Trên mặt đất đã có thi thể vài kẻ địch.

Mấy tên địch thấy chuyện không ổn, vội tấn công về phía Aya. Aya định nhào tới thì chợt bên cạnh có một tiểu đội khác lao ra, cắt ngang nhóm người kia.

Hai tên địch ngã lăn ra, máu me vung vãi khắp nơi, may mắn còn mấy kẻ lui về sau kịp thời.

"Lão đại, đừng đờ ra!" Mắt tam giác thét lên một tiếng rồi mau chóng dẫn tiểu đội chạy thật nhanh.

Aya giật nảy mình. Giờ không phải là lúc để cô nghĩ vẩn vơ mà là dẫn tiểu đội bao vây và xâm nhập lòng địch, hoàn thành chiến thuật này.

Chợt Aya nghĩ tới gương mặt Đường Sửu đen kịt như đáy nồi, vội run run hô lớn: "Xung phong!"

Đáng chết!

Xem ra khi chiến đấu kết thúc mình sẽ bị phạt huấn luyện thêm rồi...

Hà Anh trợn mắt nhìn chiến trường kia. Tiên phong doanh của gã đang không ngừng bị tách rời thành từng nhóm nhỏ. Đối phương như một con dao sắc bén, mỗi dao đều hạ chuẩn tới mức làm người ta phải sôi máu, vô cùng dứt khoát.

Tiên phong doanh của gã vốn luôn gan dạ dũng cảm, không gì không địch được nên luôn coi trọng thực lực cá nhân chứ chưa bao giờ để ý tới điểm mạnh yếu của ngoại cảnh. Hà Anh hiểu vì sao họ không phát huy

được sở trường còn đối phương luôn chiếm ưu thế. Thế trận của họ quá mềm dẻo, lại chính xác, nhanh gọn. Nên dù Tiên phong doanh chỉ còn ba năm người họ cũng sẽ xen vào cắt xén, không thèm dao động, tựa như một cỗ máy hoàn mỹ.

Loại phương thức chiến đấu cần chính xác tới độ này làm Hà Anh lạnh sống lưng. Giờ gã đã hiểu vì sao đối phương không có chủ tướng, bởi trận hình này vốn không cần chủ tướng!

Trên đời này còn loại chiến thuật cổ quái như vậy ư?

Mà lạnh người không phải chỉ mỗi Hà Anh. Bất cứ ai thấy trận chiến này đều cảm thấy lạnh lẽo. Họ như đang tận mắt thấy một máy xay thịt khổng lồ đang không ngừng chặn giết đối thủ. Không đồng cảm, không thương hại, chỉ toàn là chán nản và khô khan, không có chút cảm giác mạnh nào.

Bên ngoài trang viên, những tiếng gầm gừ ít dần, tiếng rên rỉ dần yếu đi...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 633: Chân Thân Hiện

Phù phù phù!

Aya thở hổn hển. Việc liên tục lao tới chém giết làm thể lực của cô tiêu hao cực nhanh, còn nhanh hơn khi huấn luyện khoảng ba mươi phần trăm nữa. Dưới hoàn cảnh khắp nơi vung vãi đầy máu me lẫn các mảnh thi thể này thì riêng việc giữ vững ý chí đã cực kỳ hao sức rồi. Mà không riêng gì nàng, gần như tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng làm sức chiến đấu giảm đi nhiều. Nếu như trong huấn luyện mà như thế này, hẳn sẽ bị Đường Sửu mắng té tát, lại còn bị phạt tăng lượng luyện tập nữa.

Những người khác cũng đang thở phì phò, có người còn chống tay vào đầu gối. Toàn bộ đoàn quân Khô Lâu đều đang thở dốc. Đây là lần đầu tiên họ vận dụng chiến thuật này trong thực chiến, những tiêu hao không cần thiết quá nhiều, mà điểm yếu cũng nhiều. Nhưng rất nhanh sau đó, những tiếng thở dốc chợt dừng lại, không ai thèm để ý đến nữa mà đều ngơ ngác nhìn chằm chằm vào trong tràng chiến.

Họ ngạc nhiên tới mức quên cả thở dốc.

Chỉ thấy bên trong khu vực hình tròn, ngoài những mảnh thi thể không toàn vẹn, máu me đầy đất ra thì không còn bất kỳ vật gì còn sống sót nữa.

Thời gian như ngừng lại một lúc, chợt một người bắt đầu nôn khan. Âm thanh này như ngòi nổ, nhanh chóng lan ra xung quanh, làm khắp nơi đều vang lên tiếng nôn khan.

Aya tái mặt, cảm thấy lợm giọng, nhưng cô vẫn cố kìm nén. Tuy rằng đã trải qua nhiều trận chiến, cũng từng giết qua không biết bao nhiêu người, song cảnh trước mắt vẫn làm cô thấy khó chịu.

Đây là chiến trường ư?

Aya cảm thấy mờ mịt, nhưng ngay sau đó, cô đã khôi phục lại, đột nhiên ý thức được một chuyện vô cùng trọng đại, đó là đối phương là tiên phong của binh đoàn số 2.

Điều đó không có khả năng!

Gương mặt nàng cứng lại. Tuy rằng Phấn Hồng Khô Lâu rất nổi tiếng trong binh đoàn, nhưng nàng hiểu thực lực của họ. Có lẽ họ có thể chống lại binh đoàn cấp đồng, nhưng nếu đối mặt với một binh đoàn cấp bạch ngân thì chắc chắn không có chút cơ hội nào, cho dù đối phương chỉ là tiên phong.

Mà theo tính toán thì binh đoàn Vũ Yến còn có tiềm lực hơn, bởi vì từ đầu Tạ Vũ An đã dùng phương thức đào tạo chính quy để đào tạo họ.

Đừng thấy Aya đanh đá, thực ra suy nghĩ của cô rất sâu sắc.

Khi Đường Sửu dành nhiều thời gian cho binh đoàn Khô Lâu, tuy Aya không hiểu nhưng cũng biết là chuyện tốt. Kẻ kia tuy là điên cuồng, nhưng lại là cấp danh tướng. Thời gian của một danh tướng còn quý giá hơn toàn bộ thời gian của tụi binh lính bọn hắn cộng lại. Chắc chắn đối phương sẽ không lãng phí thời gian của mình để huấn luyện những kẻ vô dụng, tuy rằng huấn luyện đáng sợ như thế.

Kẻ điên đó chắc là đã lấy binh đoàn Khô Lâu làm đối tượng thực nghiệm, việc nghiên cứu này mới hợp với thân phận một danh tướng như y. Nên dù cho huấn luyện có tàn khốc ra sao, dù suy nghĩ của kẻ điên đó có kinh khủng ra sao thì cô vẫn cố gắng làm gương cho binh sĩ nỗ lực luyện tập. Bởi nếu đã chấp nhận làm vật thí nghiệm thì đương nhiên phải

làm tốt trách nhiệm của một vật thí nghiệm. Aya luôn tin tưởng một điều, đó là địa vị của binh đoàn Khô Lâu thấp hơn binh đoàn Vũ Yến.

Nhưng mà...

Tuy trận chiến kia còn chưa làm cho nàng hoàn toàn thay đổi suy nghĩ, nhưng cũng làm nàng hiểu ra rằng quan niệm trước đây có vẻ không chính xác lắm.

Đường Sửu là người duy nhất biểu hiện bình tĩnh, thực tế y đúng là rất bình tĩnh. Từ khi xem chiến thuật mà binh đoàn Khô Lâu am hiểu, y đã biết cách đào tạo binh đoàn này hoàn toàn không giống với binh đoàn Vũ Yến. Binh đoàn Vũ Yến là binh đoàn xây dựng theo lối chính quy, mạnh mẽ và dứt khoát. Còn binh đoàn Khô Lâu lại am hiểu phối hợp ở phạm vi nhỏ. Họ quen tập kích quấy rối, quen truy tung, đúng là thích hợp để đánh trận trong thành thị. Trong thành thị khắp nơi đều có chướng ngại, lại thêm các loại kiến trúc sát nhau, làm binh đoàn khó tấn công, nhưng lại là sân khấu dành riêng cho binh đoàn Khô Lâu. Song chiến thuật của họ lại quá non nớt, thế nên Đường Sửu mới quyết định thiết kế một chiến thuật mới hoàn toàn cho họ. Nhưng trước giờ y cũng chưa từng tìm hiểu về chiến thuật này nên cũng mất kha khá công sức tìm hiểu.

Hiện giờ kết quả mang lại khá ổn.

Đường Sửu khá thỏa mãn với chiến quả này. Tuy thực lực của tiên phong doanh khá tốt nhưng lại không am hiểu phối hợp, đúng là phí một đám binh lính tốt. Họ không phải danh tướng, chẳng có chút uy hiếp nào với y cả. Thế nên dù trận chiến này thắng lợi, y vẫn thấy chưa đủ. Toàn bộ cuộc chiến, tiên phong doanh đều không tạo được áp lực cho binh đoàn Khô Lâu. Nói cách khác thì Đường Sửu cảm thấy đối thủ quá yếu nên còn chưa đủ để kiểm nghiệm xem chiến thuật của y có hiệu quả hay không.

Mục tiêu của danh tướng Đường Sửu đại nhân là mạnh hơn Binh đại nhân, nên sao y có thể mừng rỡ trước thắng lợi cỏn con như thế?

Thế nên thần sắc Đường Sửu vẫn lạnh lùng như trước, giống như kẻ thắng không phải y mà là đối phương.

"Tạ Vũ An, chiếm lĩnh trang viên, bắt đầu bố phòng!"

Tạ Vũ An tuân lệnh. Binh đoàn Vũ Yến lập tức tràn xuống đường phố. Nếu như nói binh đoàn Khô Lâu xen kẽ xung quanh làm mọi người hoa mắt thì binh đoàn Vũ Yến lại mang tới một không khí khác..

Nghiêm chỉnh tới mức đáng sợ!

Rầm rầm rầm rầm.

Ngoài tiếng bước chân và tiếng áo giáp ra thì không có bất cứ một tạp âm nào. Cả binh đoàn tựa một đầu cự thú nhẹ nhàng bước tới, bước chân nhịp nhàng như chỉ của một người phát ra. Không khí nghiêm túc như thế đã đủ chấn nhiếp lòng người rồi.

Sắc mặt Hà Anh trắng bệch. Gã sợ hãi nhìn binh đoàn trước mắt, dường như không thể tin Bạch Sa châu có thể có binh đoàn tinh nhuệ như thế.

Đứng xem từ xa, hai chú cháu Bạch gia trợn tròn mắt.

Bạch Việt than nhẹ: "Hiện giờ ta không biết việc giới thiệu Tạ Vũ An cho hắn là đúng hay sai đây. Không ngờ mới có mấy ngày mà binh đoàn Vũ Yến đã đổi mới như vậy. Điều này ngay cả một danh tướng như ta cũng không làm nổi."

Bạch Hiểu cũng trầm mặc, không nói một tiếng. Trong mắt gã, Mãnh Nam càng trở nên cao thâm khó lường hơn. Tuy rằng trước kia, thực lực của Mãnh Nam đã đủ làm gã kính nể, song lúc đó hai người còn ở cùng một cấp độ, Bạch Hiểu lại tin tưởng vào thiên phú của mình nên cho rằng chỉ cần mình nỗ lực là có thể mạnh hơn Mãnh Nam. Song thời gian trôi qua, gã mới ngạc nhiên phát hiện ra chênh lệch giữa mình là Mãnh

Nam càng lúc càng lớn. Tên biến thái đó đang tiến bộ nhanh tới mức người khác nhìn cũng thấy sợ rồi.

Mà sau này, Đường Sửu xuất hiện hé lộ ra một phần về Mãnh Nam, nhưng chỉ một góc đó đã đủ làm người sợ hãi.

Khi gã tận mắt chứng kiến trận chiến này, nhìn thấy binh đoàn Vũ Yến và Khô Lâu lột xác trong tay hắn, kể cả kẻ quyền thế ngập trời ở Bạch Sa châu là Hà Anh cũng bị áp chế thì mới hiểu rằng, khoảng cách giữa hai người lại bị kéo ra rồi.

Kẻ biến thái nào cũng làm cho người ta tuyệt vọng như vậy ư?

Bạch Hiểu cười khổ một tiếng, chút hiếu thắng trong lòng lại giảm đi. Gã thả lỏng, cười nói: "Ít nhất thì hắn là bạn của chúng ta mà không phải địch."

Những lời này trúng ý Bạch Việt làm lão gật đầu theo bản năng: "Đúng thế, may mà hắn là bạn của chúng ta mà không phải kẻ địch. Ai lại muốn đi trêu chọc gia hỏa này chắc nửa đời sau sẽ khó sống đấy. Xem ra Hà Anh này xui xẻo rồi."

Ánh mắt Kiều Diệc An nhìn qua những binh sĩ binh đoàn Vũ Yến bước qua trước mặt. Gã đỡ vai đại nhân Hà Anh, cảm giác được đại nhân khẽ run. Điều này làm gã thấy vô cùng kinh hãi, tuy đại nhân hơi nóng tính, nhưng quả thực trị quân cực nghiêm.

Binh sĩ binh đoàn Vũ Yến không hề nhìn họ một cái, ầm ầm bước qua trước mặt họ, vây chặt lấy trang viên.

Kiều Diệc An hơi nheo mắt.

Khi gã binh sĩ cuối cùng của binh đoàn Vũ Yến bước qua, Kiều Diệc An thấy cơ hội tới. Gã nắm chặt cánh tay Hà Anh đại nhân, huýt dài một tiếng rồi bay lên.

Biến cố này làm mọi người bất ngờ.

"Ngăn cản gã!" Người đầu tiên phản ứng kịp là Lăng Hạ, gã thét lên.

Lúc này, kiếm khách Ngân Dực đã biểu hiện thực lực cá nhân mạnh mẽ của mình. Thân kiếm theo gió, vô số kiếm dực xuất hiện sau lưng làm tăng tốc độ của gã, gã như một mũi tên lao vút đi.

Tạ Vũ An cũng phản ứng kịp, mặt biến sắc, quát lên: "Giết!"

"Giết!"

Tuy rằng tiếng Sát này tới đột ngột, nhưng binh đoàn Vũ Yến đã trải qua huấn luyện lâu dài, lúc này mới biểu hiện thực lực chân chính. Toàn bộ binh sĩ đều điều động năng lượng tạo thành một cột sáng ở chính giữa binh đoàn.

Kiều Diệc An giật mình, lông tóc trên người như dựng đứng lên, gã hiểu mình đã bị nhắm trúng.

Đáng chết!

Theo một âm thanh trong trẻo, mọt bóng bạc bay vút ra như mũi tên. Trong ánh bạc là một con Vũ Yến sáng chói. Chỉ là bây giờ Kiều Diệc An không còn tâm sức đâu mà thưởng thức nữa, cảm giác nguy hiểm như bóp nghẹt xuống làm gã hiểu con Vũ Yến nhỏ trước mắt này vô cùng đáng sợ.

Đôi cánh Vũ Yến đập liên tục, chợt nơi đầu cánh cháy lên hai ngọn lửa bạc, làm tốc độ của Vũ Yến tăng lên nhanh chóng.

Kiều Diệc An vô cùng sợ hãi. Vì tăng tốc độ, gã đang tiêu hao lượng năng lượng cực lớn. Nhưng tốc độ của Vũ Yến lại còn nhanh hơn gã nhiều.

Cự ly hai bên mau chóng được rút ngắn.

Hết rồi!

Kiều Diệc An lặng người đi. Nhưng đúng lúc này, bỗng một nam tử cao gầy xuất hiện giữa gã và con yến kia.

"Ta nói, ánh sáng xuất hiện!"

Giọng nói uy nghiêm vang ra khắp Bach Sa thị.

Một tấm thuẫn xuất hiện trước mặt Vũ Yến.

Đầu yến này đập thẳng vào tấm thuẫn, không có tiếng nổ tung, chỉ thấy bọt khí bị nát bấy, mau chóng biến mất.

Nam tử cao gầy phun ra một bãi máu tươi, bay ngược ra ngoài, được Kiều Diệc An đỡ lấy.

Trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Sắc mặt mọi người cực kỳ kém. Tình thế đảo ngược làm Hà Anh thoát được. Nhất là Lăng Hạ và đại công tử, mắt thấy con vịt đã chín còn bay mất, gương mặt đầy nét chán nản.

"Vì sao không bắt gã trước? Ngươi lại để gã chạy rồi!" Đại công tử chất vấn.

"Câm miệng!" Đường Sửu hừ lạnh, lạnh lùng nhìn Đại công tử. Đại công tử sợ hãi, chỉ cảm thấy như bị một chậu nước lạnh tưới từ đầu xuống chân, lạnh lẽo cực kỳ. Lúc này gã mới nhớ rằng kẻ kia không phải là người bình có thể chọc.

Đường Sửu quay đi, không thèm quan tâm Đại công tử. Gã không biết Hà Anh, nên nhiệm vụ tiếp theo chắc là Tần Ngữ Nhiên. Hơn nữa gã biết lúc này đại nhân cũng không quan tâm Hà Anh lắm.

Gã nhìn Đường Thiên.

Không phải chỉ mình Đường Sửu, những người khác đều nhìn Đường Thiên. Nhưng khi thấy sắc mặt hắn thì đều giật mình. Trước giờ họ đều

chưa từng thấy Đường Thiên lạnh lùng như vậy.

Đường Thiên nghiến răng nghiến lợi phun ra bốn chữ: "Quang minh thánh điện!"

Quả nhiên...

Đôi mắt Đường Sửu sáng lên.

Cuối cùng cũng bắt đầu ư?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 634: Cuối Cùng, Muốn Bắt Đầu Rồi

"Thành công rồi!"

"Chúng ta thành công rồi!"

Phí lão đầu vui đến phát khóc, phòng thí nghiệm huyết mạch gần như bùng nổ, những lão đầu lão thái ngồi dưới đất, cười ngây ngô, còn những người khác ôm chầm lấy nhau, vừa khóc vừa cười vừa nhảy.

Từ trước tới giờ, phòng thí nghiệm đã tốn lượng tài chính khá lớn, song lại chưa mang lại thành quả gì nhiều. Còn bên kia, phòng thí nghiệm về cơ quan đã trở thành trung tâm của cả Đại Hùng tọa. Bên trong Đại Hùng tọa, mọi người đã có những phê bình kín đáo với phòng thí nghiệm huyết mạch, nếu không phải Đường Thiên vẫn kiên trì thì có lẽ bọn họ đã bị cắt giảm nhiều kinh phí rồi. Điều này làm phòng thí nghiệm của họ phải chịu áp lực rất lớn. Nhưng hiện giờ thành quả này sẽ trở thành thành quả quan trọng nhất của Đại Hùng tọa. May mà đại nhân đã phát hiện một loại trứng phát sáng thần kỳ. Loại trứng này ẩn chứa nhiều hồn nguyên, mà hồn nguyên lại có thể trị liệu hồn lực bị tổn thương.

Bọn họ gọi trứng này là hồn quang trứng. Trong thời gian này, họ đã nghiên cứu kỹ càng về nó. Vừa nghiên cứu vừa phát hiện tuy rằng trứng này có thể chữa trị tổn thương, song lượng hồn nguyên chứa trong mỗi quả lại quá ít, mà một khi trứng nở thì những hồn nguyên này sẽ mất đi. Vì thế nên phòng thí nghiệm mới bắt đầu tìm phương pháp đào tạo Hồn Quang Trứng. Đó là một quá trình lâu dài và phức tạp. Bọn họ chưa từng gặp loại sinh vật nào như thế, tuy rằng nuôi không khó, nhưng khi nuôi một thời gian, họ mới phát hiện rằng loại trùng này không đẻ trứng. Do

đó, Phí lão đầu mới phát cho mỗi người một con hắc trùng để cùng đào tạo theo nhiều phương pháp. Cũng may mà loại trùng này có sức sống khá mãnh liệt nên không lo lắng bị chết lắm.

Mọi người dùng hết các phương pháp có thể nghĩ tới, song không thấy chút hiệu quả nào. Mãi tới một ngày, Mộc phu nhân vô tình phun nước hoa xuống thân một con trùng, kết quả ngày hôm sau nó bắt đầu đẻ trứng. Lúc này, mọi người như thấy một tia hy vọng, bắt đầu phân tích thành phần nước hoa, nghiên cứu loại dung dịch hiệu quả nhất. Kết quả là một thời gian sau, mọi người lại phát hiện rằng những quả trứng được sinh ra lại không có hồn nguyên. Phát hiện này như dìm tất cả mọi người xuống đáy vực. Lẽ nào Hồn Quang Trứng nhân tạo không có hồn nguyên ư? Mặc dù như thế, nhưng mọi người vẫn chưa chịu thất bại, cắn răng kiên trì. Mãi sau này họ mới tìm được nguyên nhân. Thế nên ngày thứ sau sau khi trứng sinh ra, họ bắt đầu dùng tàn hồn tẩm bổ thêm từ bảy tới mười hai ngày để hình thành hồn nguyên, tiếp đó lại nghiên cứu cách kích thích hắc trùng đẻ trứng.

Đây là nhóm Hồn Quang Trứng thực nghiệm đầu tiên được đào tạo theo quy mô lớn. Nhìn từng hàng từng hàng trứng tản ra tia sáng nhạt, hồn nguyên bao phủ cả căn phòng, mỗi người đều vui mừng như điên.

Chờ mọi người bình tĩnh lại, Phí lão đầu mới vỗ vỗ tay hấp dẫn lực chú ý của mọi người, căn phòng mới dần yên tĩnh lại.

Phí lão đầu lớn tiếng nói: "Mọi người còn nhớ lời Binh đại nhân nói không?"

Mọi người sửng sốt.

"Ta nhớ ra rồi, đại băng quan!" Bỗng nhiên có người kêu to.

Nghe thế, nhiều người đều nhớ ra.

"Đúng rồi! Đúng rồi! Là cỗ quan tài băng kia!"

"Hình như là chiến hữu cũ của Binh đại nhân. Thật tò mò, không biết chiến hữu cũ của ngài trông như thế nào nhỉ?"

"Chữa trị hắn!" Có người hô một tiếng nói.

"Chữa trị hắn!" Càng nhiều người hưởng ứng.

"Lỡ làm hỏng hắn thì sao?" Có người phản đối.

"Không thể! Hồn nguyên không có hại với hồn tướng!" Lập tức có người phản bác.

"Mà Binh đại nhân cũng từng nói thế mà." Lời này lập tức dập tắt nghi ngờ trong mắt mọi người.

"Đi đi đi, đi khiêng băng quan!"

Mọi người hăng hái hành động.

Vì muốn Đinh Ốc sớm được chữa trị nên Binh cố tình để băng quan trong phòng thí nghiệm huyết mạch. Mà để đặt băng quan, hắn còn đem khá nhiều khối băng từ băng nguyên về, tạo thành một căn phòng toàn bằng băng.

Khi mọi người mở phòng, thấy Binh Ốc trong băng quan vẫn đang lẩm bẩm thì lập tức trật tự lại. Họ đều đã nghe về chuyện của Đinh Ốc, thế nhưng khi đối diện với gã vẫn thấy vô cùng xúc động. Đặc biệt là khi giọng nói khàn khàn không ngừng đọc "Nam Thập Tự binh đoàn, tiến lên!" vang khắp phòng thí nghiệm, vành mắt ai nấy đều đỏ hoe.

"Không được, nhất định phải cứu hắn." Mộc phu nhân lau nước mắt, nghẹn ngào nói.

Một chiến sĩ như vậy đáng giá nhận được sự tôn kính của tất cả mọi người.

"Đúng thế! Nhất định phải chữa trị cho hắn!"

Đây cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người. Họ nhìn nhau, trong mắt tất cả đều là sự tin tưởng và lòng kiên quyết.

"Ta nhận phần kiểm tra hồn nguyên!" Một cánh tay giơ lên.

"Ta nhận phần kiểm tra tàn hồn!" Một cánh tay khác giơ lên.

"Ta nhận xây dựng phương án." Một người hô lớn.

"Ta xử lý nước thuốc."

"Ta nhận cường hóa trứng!"

...

Từng cánh tay giơ lên, trong chốc lát tất cả mọi người đã phân chia công việc xong. Ai nấy đều vô cùng kích động. Mỗi gương mặt đều tràn đầy ý chí và quyết tâm.

"Vì Đinh Ốc!" Không biết người nào hô lên một tiếng.

"Vì Đinh Ốc!" Mọi người cùng kêu lên đáp lại.

Trong băng quan, thân thể Đinh Ốc hơi cứng lại, dường như nghe thấy có người đang gọi tên mình.

Phí lão đầu cũng thấy kích động.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Dưới màn mây xám, tòa lầu cao đã bị bỏ lại xa xa. Chỉ là tòa lầu đã thay đổi hoàn toàn, cánh cửa lớn không cánh mà bay, ngay cả cửa sổ cũng bị tháo xuống, tòa nhà sạch sẽ tới mức còn không thấy một mảnh giấy nào.

Tiểu Nhiên khinh bỉ: "Không ngờ ngươi là người như thế! Ngay những thứ rách nát cũng không buông tha! Ta thấy không khí trong binh

đoàn Nam Thập Tự không tốt lắm, chắc là trước đã làm nhiều việc trộm gà bắt chó rồi."

A Tín cũng không thấy xấu hổ, còn tự thấy vinh quang, đắc ý nói: "Tuy rằng Tiểu Nhiên ngươi ngực hơi lớn chút nhưng ánh mắt vẫn còn tốt. Cánh cửa kia vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, nhiều năm như thế vẫn không gỉ sét chút nào. Ta chém một đao mà cả dấu cũng không để lại. Thứ tốt như thế, để ở đây sẽ phí phạm."

"Thế còn cửa sổ kia thì sao? Cửa sổ ngươi cũng tháo xuống! Nếu không phải tiểu thư ngăn cản, chắc ngay cả gạch ngươi cũng không tha." Tiểu Nhiên khinh bỉ nói.

"Lãng phí không phải thói quen tốt, khụ khụ khụ!" A Tín ho nhẹ, vội vàng nói sang chuyện khác: "Tiểu thư đã nhìn ta như thế mà Tiểu Nhiên ngươi cũng vậy ư? Ngươi nghĩ đi! Ta làm vì ai?"

"Vì ai?" Tiểu Nhiên nghi ngờ nhìn.

A Tín vội vàng vỗ ngực: "Đương nhiên là vì Tiểu Nhiên!"

Tiểu Nhiên lập tức xách Trảm Mã Đao lên, cười nhạt: "Tiện nghi của cô nãi nãi đây dễ chiếm thế sao? Ăn một đao của ta đã!"

A Tín thấy thanh đao lóe lên tia sáng lạnh lùng, mặt tái mét: "Từ từ, bình tĩnh đã! Ta có thứ này!"

Nói xong, gã vội ném một thứ ra. Oành một tiếng, thứ vừa đập xuống làm cho bụi đất bay tứ tung kia chính là cánh cửa gã vừa tháo xuống.

Tiểu Nhiên lạnh lùng: "Thì ra ngươi trêu ta!"

Vừa nói, Trảm Mã Đao đã bổ xuống, đao phong chỉ thẳng mặt A Tín.

A Tín nhìn chằm chằm đao phong, cả người cứng ngắc, hắn giơ lên hai tay, lấy lòng: "Cho ta mười lá gan ta cũng không dám trêu người vừa xinh đẹp vừa có tài như Tiểu Nhiên."

Gã liếc Tiểu Nhiên một cái, thấy nàng bình tĩnh hơn mới vội nói: "Ta phải mất bao công sức mới lấy được cánh cửa này, rất thích hợp với Tiểu Nhiên đấy. Ngươi nhìn đi, cánh cửa này đao kiếm không tổn thương được, đây không phải là một tấm thuẫn tuyệt vời ư? Tuy rằng hơi lớn chút, cũng hơi nặng chút, song với Tiểu Thiên thì đâu phải là vấn đề gì?"

Sắc mặt Tiểu Nhiên hơi dịu đi, thấy A Tín nói cũng có lý, cánh cửa này quả thật là một tấm thuẫn tốt.

Thế nhưng kéo một cánh cửa tham gia chiến trường có kỳ quặc quá không?

"Hiện giờ Tiểu Nhiên chỉ phát huy được một nửa thực lực của bản thân. Tiểu Nhiên xuất thân từ binh đoàn Xà Phù, không có thuẫn thì không phát huy được nhiều tác dụng. Nếu có tấm thuẫn không thể phá vỡ này hẳn sẽ như hổ thêm cánh, ngươi có thể bảo vệ tiểu thư tốt hơn."

"Bảo vệ tiểu thư tốt hơn" những lời này lập tức đánh động Tiểu Nhiên, nàng chỉ hơi do dự rồi cầm cánh cửa lên.

Cánh cửa nặng trịch trong tay Tiểu Nhiên như không có gì.

A Tín khó khăn nuốt nước miếng. Gã phải mất bao công sức mới tháo được cánh cửa này nên đương nhiên biết nó nặng bao nhiêu, thế mà không ngờ Tiểu Nhiên cầm nó lại nhẹ như thế.

Song gã cũng hiểu bây giờ không phải lúc khua môi múa mép: "Ngươi nhìn đi. Mặt sau còn có tay cầm. Tuy rằng nó vuông một chút, nhưng thuẫn vuông cũng không hiếm thấy đâu. À, xem ra tấm thuẫn này trời sinh để dành cho Tiểu Nhiên đấy, ngực to với thuẫn lớn, khụ khụ..."

Tiểu Nhiên hươ hươ tấm thuẫn, thấy rất thuận tay, lòng cũng thấy thích, nhưng khi thấy chữ ghi trên cửa lại chần chừ: "Chữ bên trên làm sao bây giờ?"

"Giữ lại!" A Tín kiên quyết: "Đương nhiên phải giữ lại! Ngươi nghĩ mà xem, chủ nhân của cái cổng này là người sáng lập ra thẻ hồn tướng. Đây là một đại nhân vật đấy, thế nhưng hắn cũng phải chào Heiner Vincent này. Truyền kỳ! Đây mới là chân chính truyền kỳ! Cái cổng này, à không, cái phương thuẫn này chính là bảo vật truyền kỳ. Heiner Vincent đã là đại sư cổ điển, ta đã nghĩ cả tên của thuẫn rồi, gọi là Cổ Điển Bất Tử đi. Nghe qua đã thấy có văn hóa rồi, cái tên lộ ra phong phạm của thế gia, sau này sẽ là trấn gia chi bảo của nhà chúng ta..."

"Nhà chúng ta?" Tiểu Nhiên trầm mặt xuống.

A Tín cười ha ha: "A ha ha ha ha, binh doanh là nhà ta, chúng ta là một gia đình mà... Ôi ôi, đánh thật à? Ta tặng bảo bối cho ngươi mà ngươi còn đánh ta?"

"Không thử uy lực của thuẫn này không phải là lãng phí khổ tâm của A Tín ngươi sao?" Tiêu Nhiên cười thật tươi, vung thuẫn vù vù theo gió.

"Ai ui... Má ơi! Ta đầu hàng! Nữ hiệp tha mạng! A ui, sao ta đầu hàng rồi mà ngươi còn đánh..."

"Ta muốn tốt cho ngươi mà! Phải thực chiến nhiều mới được! Ngươi làm gì đó! Đánh không thắng liền quỳ xuống ư?"

"Đầu gối đau!"

"Dưới gối nam nhi có hoàng kim! Sao ngươi lại vô dụng thế? Ta nhìn nhầm ngươi rồi!"

"Có cốt khí thì phải chịu đòn..."

"Ha hả, không có cốt khí càng phải chịu đòn!"

"A a a..."

Nghe tiếng kêu thảm thiết và tiếng truy đuổi, Thượng Quan Thiên Huệ đang mải tính toán cũng ngẩng đầu, gương mặt tràn ngập ý cười.

Ba ngày sau, bọn họ đi tới một hẻm núi. Gần đi tới cuối cùng, chợt một khe sáng màu lam xuất hiện.

"Phong ấn đã buông lỏng, mở chỗ này là có thể ra ngoài rồi!"

Thiếu nữ nhìn chăm chú vào khe hở, thì thào tự nói:

"Cuối cùng, sắp bắt đầu rồi."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 635: Hậu Chiêu Của Binh

Bộ Tử Phi chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình lại bị địch bắt làm tù binh. Mãi ba ngày sau gã mới dần hồi phục tinh thần, cảm thấy sợ hãi. Liệu đối phương có giết mình không? Hay định giày vò mình? Khi đối mặt với tình cảnh như vậy gã mới biết thì ra mình không dũng cảm như mình vẫn nghĩ.

"Đại nhân muốn gặp ngươi." Binh sĩ phụ trách trông coi gã mở cửa phòng.

Tia nắng chói mắt xuyên qua cửa chiếu vào mặt gã làm kẻ mấy ngày liền không thấy ánh sáng không thích ứng kịp, nhưng bây giờ, tự nhiên nỗi sợ hãi trong lòng gã dần dần biến mất, thay thế cho sự bình tĩnh vì sắp được giải thoát.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi ư?

Lúc này, gã vô cùng bình tĩnh. Gã chẳng có chút không cam lòng nào với kết cục của trận chiến cả, thực lực của đối phương lớn hơn gã nhiều lắm. Mà nếu không nói tới chênh lệch thực lực cá nhân thì ngay khi trận chiến bắt đầu, gã đã mất quyền chủ động rồi. Sau này rơi vào bẫy của đối phương, nghệ thuật chỉ huy của người đó cũng xuất sắc hơn hẳn rất nhiều.

Trận chiến này, gã thua tâm phục khẩu phục, cũng vô cùng hiếu kỳ về đối thủ lần này của mình, đặc biệt là khi nghe nói chủ tướng của đối phương là một hồn ngẫu, gã càng tò mò hơn.

Khi Bộ Tử Phi trông thấy Binh, quả thực gã thấy kinh ngạc, hồn ngẫu cũng biết hút thuốc ư...

Binh lại chẳng thèm để ý, miệng vẫn cắn thuốc, tùy tiện nói: "Mời ngồi. Mấy ngày qua Bộ tiên sinh thế nào?"

"Cũng bình thường." Bộ Tử Phi bình tĩnh: "Dù phải mất thời gian thích nghi."

"Sau này Bộ tiên sinh có tính toán gì không?" Binh phun một vòng khói ra rồi lại tùy tiện hỏi.

Nghe tới đây, Bộ Tử Phi hơi giật mình, gã biết giờ phút quyết định nhân sinh của mình đã tới. Có thể sống, cũng có thể chết, tuy rằng đã bình tĩnh hơn nhiều, song gã vẫn thấy hồi hộp, cố trấn định: "Tướng bên thua, không có quyền lợi lựa chọn."

"Xem ra Bộ tiên sinh còn chưa quyết định được." Binh nghĩ ngợi một hồi: "Không biết ta có may mắn mời Bộ tiên sinh đảm nhiệm tham mưu được không?"

Bộ Tử Phi thở phào một hơi, xem ra lần này mạng nhỏ của mình đã được bảo vệ. Song ngay sau đó, gã chợt cảm thấy hơi là lạ, không ngờ có ngày mình lại đi làm trợ thủ cho hồn ngẫu.

Từ trước tới giờ đều chỉ có hồn ngẫu làm trợ thủ cho con người, còn chuyện ngược lại thì không biết gã có phải người đầu tiên không, nhưng nếu lấy địa vị tướng lĩnh Bạch ngân làm trợ thủ thì gã đúng là đầu tiên.

Sau làn khói thuốc lượn lờ, đôi mắt kia như xuyên thấu tâm tư của Bộ Tử Phi, Binh thản nhiên nói: "Từ xưa đạt giả làm sư, ta đánh bại ngươi, ta mạnh hơn ngươi, nên việc ngươi học ta không phải là chuyện hiển nhiên ư?"

Bộ Tử Phi giật mình, suy nghĩ cũng sáng hẳn ra. Không sai, mình bại bởi đối phương, những kiêu ngạo khoe khoang kia còn ý nghĩa gì nữa?

Vừa nghĩ thông, đôi mắt gã sáng lên: "Thuộc hạ nguyện ý!"

Lời này vừa nói ra miệng, gã cảm thấy cả người thoải mái, càng thấy mong đợi ở tương lai. Tất cả những gì ở đây đều làm gã hiếu kỳ. Cứ điểm cổ quái, những cường giả cổ quái, hơn nữa hình như tất cả mọi việc ở đây đều do vị thủ trưởng này của mình quyết định. Gã chưa từng nghe qua ở đâu có vị hồn ngẫu nào lại tự do và nhiều trách nhiệm như thế.

"Người đã lựa chọn chính xác." Bính nói: "Hiện giờ nhiệm vụ của ngươi là chiêu hàng."

"Vâng!" Bộ Tử Phi tuân mệnh, một khi đã nhận mệnh, gã không suy nghĩ nhiều nữa: "Nếu bọn họ không đầu hàng thì sao? Họ có rất nhiều người, còn gia quyến đều ở Phồn Tinh châu cả rồi."

"Không đầu hàng thì cứ giam lại. À, có thể bắt họ làm cu li được." Binh nghĩ một hồi rồi nói: "Những ai có gia quyến thì đừng chiêu hàng vội. Chờ một thời gian nữa, chúng ta phái người đi Phồn Tinh châu đón người nhà họ về đã."

Bộ Tử Phi do dự một chút mới nói: "Chúng ta có cần phòng bị Phồn Tinh châu tiến công không? Phồn Tinh châu sẽ không buông tha dễ dàng như thế."

"Không, họ sẽ buông tha thôi." Binh nhẹ nhàng nói: "Tin tức ba chi binh đoàn của Phồn Tinh châu bị hủy đã truyền đi khắp nơi. Hiện giờ họ còn đang ốc còn không mang nổi mình ốc, sao có thời gian đi tìm chúng ta. À không, giờ họ sẽ lo lắng chúng ta có tìm họ gây phiền toái không mới phải."

Bộ Tử Phi thấy lạnh sống lưng, không ngờ đối phương lại nghĩ ra chiêu này.

Đối phương có mục tiêu và chiến lược cụ thể, còn Phồn Tinh châu lại không, lần này đúng là thua cũng không oan. Song điều làm hắn giật

mình là từ lúc đó đối phương đã chắc chắn thắng Phồn Tinh châu cường đại rồi sao?"

Đối thủ như vậy quả là đáng sợ!

Chờ chút... Vừa rồi đại nhân bảo tìm Phồn Tinh châu gây phiền toái ư?

Nghĩ tới đây, Bộ Tử Phi thấy ngoài ý muốn: "Lẽ nào chúng ta còn binh đoàn khác."

Lấy Bảo Quang hương đoàn hiện giờ thì chỉ có thể phòng thủ, chắc chắn không thể tiến công được. Mà ba cường giả kia cũng cần trợ giúp nếu không chiến lực cũng chỉ ở mức hữu hạn mà thôi.

Binh thản nhiên phun một vòng khói, ánh mắt lạnh lẽo.

"Đến lúc bắt đầu rồi."

Thế giới Lam.

Địch Địch Tùng khó tin nhìn chiến báo trước mặt, tay vò tóc: "Hắn thắng rồi ư?"

"Đúng vậy!" Ba Ba Lạp cũng giật mình: "Người bạn truyền kỳ tạo nên những truyền kỳ. Chờ khi nào chúng ta chết đi cũng sẽ trở thành truyền kỳ."

Mãi một lúc lâu sau, Địch Địch Tùng mới dần khôi phục tâm lý, hiện giờ gã quả thực thấy bội phục vị chủ tướng của Sâm lâm kiếm bảo kia.

Cuối cùng hắn cũng bị Ba Ba Lạp thuyết phục. Hai người nghĩ cách kéo một đôi ngũ Lam người lùn đã thức tỉnh. Ba Ba Lạp vui vẻ phái người đi Sâm lâm kiếm bảo truyền tin, song hồi âm lại khiến họ giật mình. Binh từ chối đề nghị trợ giúp từ họ, lại cho họ một mệnh lệnh nhìn khó hiểu vô cùng.

Đến cầu nổi đi Quang hải đợi lệnh.

Địch Địch Tùng nhận được mệnh lệnh này, chợt nghĩ đầu óc vị chủ tướng Sâm lâm kiếm bảo này chắc hỏng rồi. Không lẽ hắn cho rằng chỉ bằng một hương đoàn là có thể ngăn được một chi binh đoàn Bạch Ngân ư? Một kẻ đã được đào tạo bài bản như gã đương nhiên biết khoảng cách giữa Hương đoàn và binh đoàn Bạch Ngân lớn bao nhiêu.

Nếu không phải những huấn luyện cho người lùn mà đối phương viết làm Địch Địch Tùng thấy đúng trọng tâm thì nhất định gã sẽ cho rằng đối phương là kẻ không học vấn không nghề nghiệp.

Người lùn Lam vóc dáng thấp bé, lực lượng lại yếu, vận chuyển năng lực cũng không có gì đặc biệt. Song họ lại có tốc độ kinh người, sau khi trải qua huấn luyện còn nhanh nhẹn hơn. Họ am hiểu về ám khí, các loại tiêu thương làm uy lực tăng lên nhiều.

Địch Địch Tùng đương nhiên biết đối phương am hiểu khinh kỵ binh, nhưng gã không thể không thừa nhận rằng đây chính là con đường tốt nhất cho người lùn phát triển.

Gã căn cứ kiến nghị của Binh, liên tục chỉnh đốn chi đội ngũ này. Hiện giờ tại thế giới Lam, còn chưa có đội ngũ nào được huấn luyện bài bản, làm cho chiến thuật của người lùn Lam không có gì đặc sắc ngoài biển người.

Những chiến thuật mới này lập tức làm những người lùn hứng thú, sĩ khí tăng lên nhiều. Có gì hạnh phúc hơn khi được tham gia khai sáng lịch sử, đặc biệt là với những người lùn Lam kia.

Giờ phút này Địch Địch Tùng mới hiểu Sâm Lâm kiếm báo đã sớm cho rằng bọn họ có thể giành thắng lợi, mà nhiệm vụ của họ chỉ là thu gặt đằng sau mà thôi.

"Toàn quân tập hợp, chuẩn bị xuất phát!"

Gặp phải chiến tướng đứng đầu, Địch Địch Tùng thấy kích động.

Mấy ngày nay Dương Tử Thanh như kẻ ngủ mê, phần chiến báo kia như cơn ác mộng của lão. Chưa bao giờ lão nghĩ tới binh đoàn thứ bảy Bộ Tử Phi lại chiến bại. Mà Tôn Kiệt thất bại thì mọi người còn cho là khinh địch, còn Bộ Tử Phi là kẻ tính cách cẩn thận, chắc chắn không thể có chuyện đó.

Vậy xem ra đối phương rất mạnh, mạnh tới mắc khó tin.

"Cái gì? Các châu khác đã nhận được tin?" Dương Tử Thanh hơi run rẩy.

"Vâng!" Thủ hạ nuốt nướng miếng: "Lần này chúng ta bắt được một vài trinh sát từ Tần châu, Thạch Hoa châu, Lý châu, Mạnh châu."

Dương Tử Thanh như bị nện một quyền vào đầu, đang ngơ ngác. Những châu lục này đều là mấy châu gần Phồn Tinh. Mãi một lúc sau gã mới hoàn hồn. Những châu này đã phái người tới, chứng tỏ họ đã biết tin tức, mà mình mới thu được chiến báo có ba ngày, nghĩ tới đây, chợt lão như bị sét đánh, ngây ra như phỗng.

Đối phương sớm có chuẩn bị!

Đối phương sớm biết sẽ thắng lợi!

Liên tục hai binh đoàn Bạch ngân bị hủy diệt làm Phồn Tinh châu mau chóng rơi vào nguy hiểm. Một khi các châu khác biết, nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng.

Bỗng một thuộc hạ vội vàng xông tới.

Trong lòng Dương Tử Thanh chợt xuất hiện một dự cảm không lành, liệu có phải tin tức xấu không....

"Đại nhân, cầu nổi Quang hải bị người lùn tấn công, binh đoàn thứ hai mươi hai tổn thất thảm trọng."

Gương mặt Dương Tử Thanh tối sầm lại, xém chút đã ngã xuống. Mãi sau gã mới lấy lại tinh thần, gấp gáp nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại có Lam triều?"

Đôi khi ở đây cũng có người lùn xuất hiện, song chỉ có vài tên mà thôi. Sức chiến đấu kém, số lượng cũng ít, điều này cũng giải thích cho việc người trông cầu nổi là một binh đoàn phổ thông.

"Bẩm đại nhân, không phải Lam triều, số người lùn chỉ có hơn một ngàn, nhưng lại cực kỳ giảo hoạt. Họ trèo ra từ quang hải, làm tổn thất thảm trọng binh đoàn số hai mươi hai. Sau khi đắc thủ, bọn họ đã biến mất không còn dấu vết."

Nhưng đúng lúc này, chợt một thủ vệ lo lắng xông tới: "Đại nhân, không tốt! Quang hải cầu bị công kích, đã hư hại bảy vị trí!"

Trong lúc nhất thời, Dương Tử Thanh cảm thấy chao đảo.

Gã bắt mình phải tỉnh táo lại, đây là công kích có dự mưu. Ý nghĩ đầu tiên của gã là Sâm lâm kiếm bảo, hắn như đang thấy một tấm lưới ẩn ẩn hiện hiện phủ xuống.

Nếu như... Nếu như những thứ này thật tất cả đều là Sâm lâm kiếm bảo làm...

Dương Tử Thanh lạnh cả sống lưng.

Gã cố gượng dậy, trầm giọng nói: "Ta muốn đi Sâm lâm kiếm bảo."

Mọi người cực kỳ hoảng sợ.

"Đại nhân không thể!"

"Đại nhân, thế khác nào dê vào hang cọp chứ?"

Dương Tử Thanh bình tĩnh lại, kiên định nói: "Ta muốn đi."

Hắn hiểu rằng hiện Phồn Tinh châu đã đến lúc sống còn. Những châu khác một khi phát hiện ra chuyện này, tất sẽ có động tĩnh. Mà lúc đó sau lưng còn Sâm lâm kiếm bảo quấy nhiễu.

"Sâm Lâm kiếm bảo..."

Dương Tử Thanh thì thào tự nói, ánh mắt mang theo một tia hiếu kỳ và rung động..

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 636: Kim Đường

Cuối cùng Quang Minh Thánh Điện cũng đã xuất hiện.

Thuật pháp nam tử cao gầy đang dùng quả thật là hồn thuật, mặc dù có một chút không giống lắm nhưng rõ ràng có đặc điểm của Quang Minh Thánh Điện, Đường Thiên liếc mắt đã nhận ra.

Nam tử cao gầy là do Quang Minh Châu phái tới, không ngờ chỗ dựa của Hà Anh lại là của tổ chức này.

Đường Thiên nhớ tới Lý Tra Đức, đã mấy ngày rồi không có tin tức của hắn. Nhưng nghĩ lại thì thế cục lúc này đang rất hỗn loạn, Lý Tra Đức muốn tìm đến bọn hắn cũng không phải là việc dễ dàng.

Nhất định Hà Anh sẽ nhanh chóng hành động.

Đường Thiên cũng đang hoài nghi không biết nam tử cao gầy có nhận ra lai lịch bọn họ không? Chắc chắn Quang Minh Châu và Thánh Điện có phương thức liên lạc đặc biệt nào đó, có lẽ Quang minh châu sẽ có tin tình báo về hắn thông qua Thánh Điện.

Có điều Đường Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, lúc này có nghi thần nghi quỷ thì cũng không có tác dụng gì, đánh tốt một trận sắp tới mới là chuyện quan trọng nhất.

Ý đồ của Quang Minh Châu không rõ ràng nhưng Hà Anh đã không còn đường lui. Một khi chính biến thất bại, hắn chỉ có đường chết.

Hà Anh không có đường lui, lẽ nào bọn hắn lại có?

Chiến ý trong người Đường Thiên dâng lên, hắn chưa từng nghĩ đến sẽ giao thủ với Quang Minh Châu sớm như vậy. Bước vào trạng thái chiến đấu, đầu óc Đường Thiên trở nên vô cùng lạnh lùng, bình tĩnh, nhạy cảm.

Rất nhanh, suy nghĩ của hắn liên tục xoay chuyển.

Đối thủ bọn hắn sắp đối diện là Binh đoàn số hai do Hà Anh chỉ huy, một binh đoàn Bạch Ngân thứ thiệt.

Tuy rằng tiểu đoàn tiên phong bị diệt, đối với Binh đoàn số hai chuyện này là một sự đả kích rất lớn, nhưng bất luận là trong binh đoàn nào, tiểu đoàn tiên phong là vũ khí lợi hại nhưng tuyệt đối không phải bộ phận nòng cốt.

Nếu như binh đoàn Vũ Yến và Khô Lâu đoàn giao chiến với Binh đoàn số hai ở chỗ trống trải thì tuyệt đối không có cơ hội thủ thắng. Đừng tưởng Khô Lâu đoàn mới đánh thắng một trận giòn dã mà hiểu lầm, lý do là bởi Đường Sửu mới nắm Binh đoàn Vũ Yến và Khô Lâu đoàn trong thời gian quá ngắn.

Nếu đổi lại là trước kia, Hà Anh rất vui mừng khi bọn họ rời đi. Nhưng mà hiện tại, Hà Anh tuyệt đối sẽ không buông tha để mặc bọn hắn đi như vậy, song phương đã lâm vào thế ngươi sống thì ta chết.

May mắn một điều là binh đoàn số ba, binh đoàn số bốn không ở đây, bằng không mà nói, tình thế của bọn hắn càng thêm nghiêm trọng.

Tin tức về binh đoàn số một hoàn toàn không có, đâykhông phải là chuyện tốt. Đường Thiênchợt nhớ lại,lầnĐại Công Tử đến nhà gặp mặt,là do đề nghị của Tác Bỉ, nói như vậy,hắn Tác Bỉ đã sớm nhận ra cái gì.

Nếu chạy trốn,thì chỉ cho binh đoàn số hai có cơ hội tiêu diệt bọn hắn. Chỉ có phòng thủ mới có thể có một tia hy vọng để vãn hồi trận chiến này.

"Đại nhân, nếu chọn phòng thủ thì nơi đây thực sự không thích hợp." Đường Sửu nói thẳng.Tuy hắn không để binh đoàn Bạch ngân binh đoàn vào mắt nhưng hiện tại thì khoảng cách giữa hai bên là có thực, nếu cho hắn thêm thời gian, hắn tin tưởng tuyệt đối có thể làm hai chi binh đoàn tiến cấp thành Bạch Ngân binh đoàn.

Tuy rằng hắn vừa hạ lệnh bố trí phòng thủ, nhưng sau khi nghĩ lại,hắn sắp phải đối mặt với một chi binh đoàn Bạch Ngân, hắn lập tức có một số điều chỉnh.

"Chúng ta đi Kim đường."Nghĩ hồi lâu bỗng Đường Thiên nhanh trí nghĩ ra điều này. Binh không có bên cạnh, Đường Sửu lại không hiểu rõ thành phố Bạch Sa,đây là lúc hắn cần đứng ra lãnh đạo.

"Kim đường?" Đường Sửu không biết đây là nơi nào,mặt Đại Công Tử và Lăng Hạ lộ vẻ ngạc nhiên.

"Kim đường có nhiều cao ốc, điều kiện môi trường càng phức tạp, đối với chúng ta càng có lợi."Bước vào trạng thái chiến đấu, Đường Thiên như biến thành một người khác, ý chí chiến đấu trở nên nhạy bén làm hắn nhận ra nhiều chi tiết có lợi mà bình thường hắn không chú ý đến.

Hắn nói tiếp: "Hơn nữa, những cửa hàng kia vì để bảo vệ,đề phòng trộm cướp, lực phòng ngự cũng không tệ,nên chỉ cần cải tạo qua loa,thì có thể biến thành trận địa phòng thủ rất tốt."

"Nếu nói như vậy, đấy là một nơi thích hợp để phòng thủ." Đường Sửu gật đầu.

"Nhưng mà những cửa hàng kia đều là nơi có chủ..." Lăng Hạ có chút do dự.

Ngoài dự đoán mọi người, người lên tiếng lại là Đại Công Tử: "Đến thời điểm này,cần gì phải để ý nhiều chuyện như vậy."

Sắc mặt hắn hiện lên vẻ quả quyết,hôm nay phát sinh rất nhiều chuyện khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ tình cảnh của mình. Nếu như không có Đường Thiên che chở thì lúc này hắn đã bị Hà Anh giết chết đến hài cốt cũng không còn.

"Vậy những người này?" Lăng Hạ nhìn thoáng qua những nữ nhân của Nguyệt chi trang viên.

Nghe được câu này, Tần Ngữ Nhiên liền bước đến, lo lắng nói: "Mãnh đại ca, ngươi nhất định phải cứu bọn họ!"

Đường Thiên suy nghĩ một chút, nói: "Lăng Hạ, ngươi đi gọi mọi người, nếu nguyện ý theo chúng ta thì cùng đi, còn không ngược lại thì tùy các nàng. Cho quyết định trong thời gian một phút."

Lăng Hạ không do dự nữa, tuy vì những nữ quyến này mà bị chút liên lụy,nhưng Lăng Hạ hiểu rất rõ giá trị của các nàng. Nếu như lúc này không cứu các nàng, không hề nghi ngờ đây chính là việc đẩy các nàng về phía Hà Anh, cái này cũng có nghĩa là đẩy gia tộc phía sau các nàng cho Hà Anh.

"Ta và ngươi cùng đi." Tần Ngữ Nhiên dứt khoát nói.

Rất nhanh,tất cả nữ quyến đều theo đi ra,sắc mặtTần Ngữ Nhiên lộ vẻ tỉnh táo trấn định, khiến mọi người rất tín nhiệm,nhưng nguyên nhân quan trọng là không có người nào dám ở lại đây.Cục diện nơi này đang rất hỗn loạn, nếu rời khỏi đại đội thì chỉ còn đường chết. Dùnhững gia tộc kia có một lòng vì Hà Anh thì lúc này cũng không dám ở lại. Trước khi Hà Anh tới,rất có thể những tên côn đồ nhân lúc cháy nhà mà hôi của sẽ tìm ra các nàng.

"Nói cho các nàng biết phải bám sát đội ngũ, ai tụt lại phía sau, chết ráng chịu.

Lời của Đường Thiên lạnh như băng khiến Tần Ngữ Nhiên cũng phải run lên, Mãnh đại ca trước mắt có chút xa lạ, có lẽ phải như vậy thì mới

giống với biệt hiệu Mãnh đại ca.

Nàng biết rõ Mãnh đại ca không phải đang hù dọa, nàng bay lẫn vào trong đám nữ quyến, nhắc nhở,động viên mọi người, thỉnh thoảng ra tay giúp đỡ.

Đường Thiên có chút kinh ngạc, biểu hiện Tần Ngữ Nhiên xuất sắc hơn rất nhiều nam nhân. Nhưng mà hắn rất nhanh chuyển đi sự chú ý đến trận chiến sắp tới.

Hắn tận dụng từng phút một để khôi phục thể lực, vừa mới rồi nếu không phải thể lực của hắn đều bị Thanh Châu phách kỵ hút cạn gần như không còn, Hà Anh cũng trốn không thoát. Kế tiếp chiến đấu, chỉ sợ càng thêm thảm thiết.

Một đám người trùng trùng điệp điệp, đám thổ phỉ tuy nhân lúc cháy nhà mà đuổi theo nhưng cũng không dám lỗ mãng, tự thân biết khó mà rút lui.

Nhưng mà bọn họ không thể tàng hình, tin tưởng một lúc sau bọn Hà Anh sẽ tìm đến.

Kim Đường phồn hoa, lúc này trống không, tiêu điều quạnh quẽ, thỉnh thoảng nhìn thấy mấy cái kẻ có chủ ý xấu nhưng khi nhìn thấy một đoàn người như thế, tức thì sợ mất mật, quay đầu bỏ chạy.

Cửa hàng phòng ngự rất mạnh, nhưng mà nhân viên của cửa hàng đã sớm chạy trốn, không có người điều khiển, đối phó với bọn trộm gà trộm chó thì còn được, nhưng mà để đối phó với binh đoàn thì quá không thực tế rồi.

Bọn họ cường thế phá cửa từng cửa hàng một.

Bỗng nhiên, cửa của cửa hàng Từ Ký mở ra, lộ ra Từ Tấn, hắn vội vàng ngoắc tay với Đường Thiên: "Bên này!"

Đường Thiên nhìn thấy Từ Tấn, chợt vui vẻ, vội vàng chạy tới.

Từ Tấn làm bộ làm tịch ho nhẹ một tiếng: "Các ngươi thế nào lại có thể phá cửa mà vào? Chúng ta Từ Ký chính là thương gia nghiêm chỉnh? Mấy thứ này có thể cho các ngươi trưng dụng, nhưng mà các ngươi cần phải bảo vệ nhân viên của cửa hàng chúng ta an toàn, các ngươi tranh đấu cùng Từ Ký chúng ta không có bất cứ quan hệ gì."

Đường Thiên ngạc nhiên đến nghệt mặt ra, cửa này không phải rất tốt sao? Liền cái khe nứt cũng không có...

Đại công tử phản ứng nhanh nhất, vội vàng cười ha ha: "Nhất định nhất định! Đây là ân oán của chúng ta với Hà Anh, chúng ta cũng là mượn tạm của hàng Từ Ký dùng một lát. Cùng Từ Ký lập trường không quan hệ."

Từ Tấn bình thản cười, hạ giọng nói với Đường Thiên: "Các ngươi tới vừa đúng lúc, trong thương khố còn có một nhóm hàng, chưa kịp vận chuyển ra ngoài, có không ít đồ vật tốt. Đúng rồi, chiến hạm của ngươi cũng nằm trong đó luôn."

Trên mặt Đường Thiên hiện và vẻ mừng như điên: "Chiến hạm!"

"Hàng hóa của khách hàng, sao chúng ta có thể tùy tiện động vào?" Từ Tấn làm bộ làm tịch buông một câu, tiếp theo bình thản nói: "Đã cải tạo hết rồi."

Hắn tiếp theo hạ giọng: "Sát vách cửa hàng của nhà họ Tôn, đối diện với Vinh Ký, đều có không ít đồ tốt. Đồ vật trên quầy hàng khẳng định đều được chuyển đi rồi, nhưng mỗi nhà nhất định đều có nhà kho, chắc hẳn là không kịp di dời, có lẽ bên trong có không ít đồ tốt a. Các ngươi tay chân phải nhanh."

Đường Sửu nhìn thoáng qua Aya, Aya hiểu ý, chạy vội mà đi.

Loại này trộm cướp, đây đúng là sở trường của Khô Lâu đoàn. Aya kích động vô cùng, có thể đánh cướp một cách quang minh chính đại, đúng là lần đầu tiên gặp được chuyện tốt như thế.

Đường Sửu thì mang theo Tạ Vũ An, đi tới nhà kho của Từ Ký, bọn họ muốn xem một chút, có cái gì có thể hữu ích hay không.

Khi nhà kho của Từ Ký mở ra, làm cho mọi người hoa cả mắt, vũ khí chồng chất như núi chớp động sáng bóng,.

Mọi người trợn mắt há mồm.

Đường Sửu ánh mắt rồi đột nhiên sáng lên như đèn pha, nhiều như vậy chủng loại đa dạng vũ khí, có thể đem toàn bộ Kim đường, biến thành một cái cái pháo đài!

Mà ánh mắt của Đường Thiên lại dính ở trên chiếc chiến hạm đang nằm ở góc nhà kia.

Nhu phu nhân bình tĩnh mà uống trà.

"Ta nghi ngờ, bọn chúng đến từ Thiên lộ." Cao gầy nam tử trầm giọng nói.

Nhu phu nhân chỉ là lắng nghe, cũng không nói chuyện.

"Ta muốn người của ngươi toàn bộ xuất phát." Cao gầy nam tử thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị: "Nếu như bọn hắn thật sự đến từ Thiên lộ, vậy bọn họ mới là uy hiếp chân chính!"

"Ngươi không có quyền hạn." Thanh âm của Như phu nhân mền mại đáng yêu : "Hơn nữa, đó cũng chỉ là suy đoán của ngươi."

Cao gầy nam tử bị kiềm hãm.

"Nhiệm vụ của ta là đoạt lấy Bạch Sa, khơi dậy Nam vực nội loạn." Nhu phu nhân nhẹ giọng nói: "Thực sự bọn hắn đến từ Thiên lộ, cùng ta có quan hệ gì chứ?"

"Ngươi!" Cao gầy nam tử giận dữ.

"Ngươi cũng quá sốt ruột." Nhu phu nhân vân đạm phong khinh, tuyệt mỹ khuôn mặt, đoan trang ôn nhu, nàng khẽ nhấp một ngụm thanh trà: "Bọn họ đến từ Thiên lộ có sao đâu, một khi binh sĩ đã qua sông thì cũng là cô nhi mà thôi. Phân hóa Nam vực là đại thế, đại thế tại tay, cô nhi cũng chỉ là con kiến hôi. Những cô nhi năm đó , nay còn đâu?"

Cao gầy nam tử trong lòng chấn động nhẹ, hắn biết rõ lòng mình chính là đang rối loạn, còn không hiểu thế cục bằng một nữ nhân.

Hắn hít sâu một hơi: "Ngươi nói rất đúng. Nhưng mà Hà Anh quan hệ đến thành bại của ngươi, nếu như hắn thua, vậy ngươi tất nhiên là thất bại rồi."

"Cái này ngươi nói không sai." Nhu phu nhân cười khẽ, bỏ xuống chén trà: "Vì vậy, người của ta đã đi rồi."

Cao gầy nam tử thở phào nhẹ nhõm: "Ngươi nói sớm một chút có phải tốt không?."

Nhu phu nhân thản nhiên nói: "Ta chỉ là đang nhắc nhở ngươi, đừng quên nhiệm vụ của chính ngươi. Mấy gia tộc kia mới là mối họa lớn của chúng ta."

Cao gầy nam tử gật đầu: "Ta tất nhiên hiểu rõ bên nào nặng bên nào nhẹ ."

"Ngươi có bao giời nghĩ, nếu thực sự Hà Anh bại, thì ngươi làm như thế nào bây giờ ?" Nhu phu nhân bỗng nhiên hỏi.

"Hà Anh thất bại? Hắn làm sao có thể thất bại?" Cao gầy nam tử kinh ngạc, đầy mặt vẻ không tin, bọn họ tuy rằng vừa rồi mới rơi vào hạ phong, nhưng mà Hà Anh có được ba chi bạch ngân binh đoàn, đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Thế nào có khả năng thất bại?

"Ta là nói nếu như." Nhu phu nhân cười cười, mềm mại đáng yêu thấu xương, thanh âm cũng ngọt như đường: "Nếu như hắn thua, vậy thì dẫn hải tặc vào châu."

Cao gầy nam tử trong lòng giật mình, đầy mặt hoảng sợ.

"Không chiếm được Bạch Sa châu, vậy đem nó biến thành một mảnh loạn chiến cũng được." Nhu phu nhân ôn nhu cười: "Loạn chiến dấy lên phân tranh, tuy không tính là thượng sách, nhưng cũng không tính là hạ sách."

Nhìn trước mắt ôn nhu giai nhân, cao gầy nam tử chỉ cảm thấy cả người phát lạnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 637: Đánh Lén

“ Dọc theo nơi này, đả thông, mau. “

“ Chú ý!! Không được phá hỏng năng lượng tráo, phóng kiếm pháo hình tổ ong, tiến hành xây dựng trận địa phòng ngự từ trong thương khố ra bên ngoài. “

“ Gia cố! Gia cố! Tiếp tục gia cố! “

…

Tạ Vũ An vừa dò xét bốn phía, đồng thời gào thét chỉ huy. Lúc này, trên mặt hắn không hề có một điểm sợ sệt nào. Hắn, không hề kinh hoảng mà bình tĩnh một cách đáng sợ. Hắn, chốc lát nữa thôi sẽ được chiến đấu với bạch ngân binh đoàn. Hắn, tại sao phải sợ, đây chẳng phải là mong ước bấy lâu nay của hắn sao ???

Khi giao chiến nơi hoang dã hay khi chỉ huy trận chiến một cách liều mạng, Tạ Vũ An không phải là đối thủ của Hà Anh. Thế nhưng khí bố trí trận địa phòng thủ, hắn….tuyệt..đối..tự..tin. Khi còn tại vị trên ghế nhà trường, đây chính là môn học mà hắn giỏi nhất. Trải qua ba năm nhất ròng rã, cho đến tận bây giờ, luận văn của hắn vẫn là tài liệu giảng dạy kinh điển của học viện.

Vật tư dồi dào, nhân lực đông đảo, địa hình hiểm trở. Đây quả là ba điều kiện vô cùng hoàn mỹ.

Đến đi! Đến nhanh lên nào! Đến với đại gia nào!

Trong lòng Hạ Vũ An, chiến ý dâng trào như bão tố phong ba. Hắn không nề hà vất vả mà bôn ba khắp nơi, miệng thì lớn tiếng ra lệnh.

Đường Sửu không quấy rầy hắn. Trận địa mà Tạ Vũ An bố trí thật sự rất xuất sắc và không hề có sơ hở. Có một vài điểm đến hắn cũng không hiểu ra làm sao. Ài…Hai thế hệ, hai hệ thống bất đồng. Càng làm cho hắn hâm mộ hơn cả là chiến ý của Tạ Vũ An. Đối mặt đại chiến tàn khốc trước mặt nhưng hắn không hề e sợ, trái lại ý chí chiến đấu của hắn lại sục sôi. Đây là một phẩm chất cực kỳ hiếm thấy và cũng là một phẩm chất cực kì quan trọng.

Chuyện này có một ý nghĩa duy nhất: Tạ Vũ An có tiềm chất để trở thành một danh tướng tài ban nha.

Chiến tranh…như một quy luật, nó không bao giờ thay đổi, không bao giờ đảo ngược, nó….diễn ra và cứ thế tiếp diễn. Khi chiến tranh diễn ra, có rất nhiều nhân tố làm con người ta không thể nắm bắt hay làm chủ. Những tướng lĩnh dũng cảm sẽ nhận được sự may mắn và ưu ái. Trong đại chiến của các tướng lĩnh, ý chí chiến đấu càng cao thì họ càng thêm nhạy cảm, quả quyết và lòng dung cảm vô cùng vô tận.

Cái phẩm chất này là loại có thể học tập được, nó chả liên quan sất gì tới chiến thuật tu dưỡng. Mấy tên tướng lĩnh loại này thì hơi bị đáng tin đó nha.

Đợt kiểm tra trước, Tạ Vũ An đã thể hiện ra một ít phẩm chất này những quan trọng hơn cả là sự cứng cỏi (DG: như tường đồng vách sắt B52 bắn không lủng). Ngoài sự cứng cỏi, tướng lĩnh còn phải có lòng dũng cảm và sự tu dưỡng xuất sắc. Một tương lại sáng rực rỡ đang đón chờ nha.

Đường Sửu không nhúng tay. Hắn nhận thấy thiên phú tiềm ẩn của Tạ Vũ An vô cùng xuất sắc vì thế…hắn…cần phải được ma luyện trong thực chiến. Trận chiến sắp tới quả là một cơ hội quá ư là tốt đi.

Đối tượng mà Đường Sửu cần chỉ đạo là Khô Lâu đoàn. Những dong binh này đã thu thập được số lượng vật tư vô cùng kinh khủng. Những vật tư này nhiều đến mức đủ cho bọn họ tiêu xài tới hai tuần. Tuy nhiên, trận chiến này đối với bọn Aya tương đối là xa lạ. Huấn luyện trận địa phòng thủ chỉ dành cho binh đoàn chính quy.

Đường Sửu lại không nghỉ như vậy.

Khô Lâu đoàn càng am hiểu phối hợp tác chiến trong phạm vi nhỏ. Một khi trận chiến tiến vào trạng thái quyết liệt, song phương bắt đầu tiếp xúc với nhau thì lúc đó, uy lực của Khô Lâu binh đoàn sẽ được phát huy.

Bỗng nhiên, tại một cửa hàng nào đó vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt.

Ánh mắt Đường Sửu phát lạnh. Đã có kẻ xâm lấn.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy đối tượng. Những hắc ảnh như quỷ mị xẹt qua xẹt lại để lại hàng đống tàn ảnh. Bởi vì cự ly quá ngắn, binh sĩ của Vũ Yến binh đoàn hầu như không có biện pháp để phát động công kích.Những hắc này này thân thủ cực kỳ lợi hại, đã có vài binh sĩ ngã xuống.

Cao thủ!

Rốt cuộc đã tới rồi sao!

Lúc này, Đường Thiên đang tìm tòi, sờ mó chiến hạm. Dường như con hàng này cực kì yêu thích tên đại gia hỏa đang nằm một đống để hắn nghiên cứu. Những tên am hiểu điều khiển chiến hạm hầu như đều bị hắn lôi tới đây. Chiếc chiến hạm này tuy thể this không lớn nhưng bù lại, tốc độ của nó vô cùng nhanh và rất linh hoạt.

Có Đường Sửu tọa trấn nên hắn chả cần bận tậm đến trận chiến, hơn nữa quy mô binh đoàn tham gia tác chiến rất lớn và trên hết, Đường

thiếu niên hoàn toàn mù tịt về mấy thứ đại loại như vậy.

Một nữ tử vội vã chạy tới mang vẻ mặt sầu lo: “ Mãnh tiên sinh, Ngữ Nhiên tiểu thư có chút khó chịu, ngài có thể đi xem thử được không?"

Tần Ngữ Nhiên khó chịu?

Đường Thiên sửng sốt một cái, vội vàng đứng dậy: "Hảo."

Đường Thiên đi về phía nữ tử, bỗng nhiên, một cẩm giác nguy hiểm mơ hồ xuất hiện. Cảm giác nguy hiểm này đột nhiên xuất hiện không hề báo trước lại như có như không. Đường Thiên thân kinh bách chiến nên rất tự tin về trực giác của mình.

Trong nháy mặt, hắn liền âm thầm phòng bị.

"Mãnh tiên sinh xin theo ta tới!"

Nữ tử làm bộ muốn xoay người về phía trước để dẫn đường, bỗng nhiên, khi nàng ta xoay người, trong nháy mắt thân hình trở nên mơ hồ.

Đường Thiên chỉ cảm thấy hoa mắt. Trong mơ hồ, một ngón tay ngọc nhẹ điểm tới mang theo một vòng bạch sắc ngân quang, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, không hề lưu một điểm khí tức.

Cảm giác nguy hiểm như có như không đột nhiên tăng vọt. Đường Thiên lông tóc dựng đựng (DG: giống bị điện giật nhỉ). Ngón tay ngọc tinh tế trắng như tuyết lại ẩn chứa bên trong là năng lược hủy diệt thiên địa.

Không chút nghĩ ngợi, hữu quyền của Đường lập tức oanh kích, linh diễm gào thét!

Phốc!

Không có sự bạo tác kịch liệt. Đường Thiên chỉ cảm thấy nắm tay đau đớn. Ngón tay ngọc ngà vậy mà có thể xuyên thủng linh diễm. Nắm

tay Đường Thiên xuất hiện một lỗ máu.

Đường Thiên vô cũng hoảng sợ.Từ khi linh diễm khai mở, cơ hồ hắn đánh đâu thắng đó. Hắn cưỡng chế để năng lượng đặc tính mai một đi rồi biến linh diễm trở thành sát chiêu mạnh nhất. Chưa từng có bất cứ công kích nào có thể xuyên thủng linh diễm được. Hơn nữa, huyết nhục Đường Thiên đã được cải tạo đến cực điểm, đao kiếm cũng khó có thể tổn thương được hắn. Vậy mà trước ngón tay này lại như thùng rỗng kêu to.

Trong lúc hốt hoảng, chân trái Đường Thiên đạp mạnh trên mặt đất rồi nương theo cỗ lực lượng kia, thân hình vội vàng thối lui.

Không nghĩ tới, hắn đã nhanh đối phương càng nhanh hơn. Lần thứ hai ngọc chỉ dần phóng đại tiến tới trước mắt hắn.

Chết tiệt!

Khí tức đáng sợ ép tới giữa mi tâm Đường Thiên. Đường Thiên kêu lên buồn bực, thân thể quỷ dị xoay chuyển. Đột nhiên, hắn trùn chân xuống, thân thể như bánh quai chèo khẽ vặn chuyển, đùi phải như đao phút chỗ bắn lên.

Nhận thấy sự uy hiếp đến sinh mạng, chân của Đường Thiên không hề lưu thủ, dị thường sắc bén.

Đối phương nhận ra thấy sự lợi hại trong đòn phản công này nên cũng không dám ngạnh kháng. Thân hình lóe lên, ngọc chỉ sẵn sang nghênh đón chân Đường Thiên.

Ầm! Ầm!

Hai bóng người chợt tách ra.

Đùi Đường Thiên bị xuyên thủng một lỗ, máu chảy dữ dội. Hắn hồn nhiên không them quan tâm thương thế chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương, trầm giọng nói: “Quang Minh Châu! ”.

"Hảo nhãn lực." Nữ tử có chút kinh ngạc: "Có thể liếc mắt liền nhận ra tiểu nữ tử đi ra từ Quang Minh Châu, Mãnh tiên sinh lai lịch quả nhiên không đơn giản."

Không nghĩ tới, hắn chưa có ý định đi tìm Quang Minh Châu thế nhưng Quang Minh Châu lại tự đi tìm hắn.

Người phụ nữ trước mắt này thực lực sâu không lường được, một ngón tay quỷ dị kia là hồn thuật, Đường Thiên từ trong đó phát hiện ra khí tức thuộc về Quang minh thánh điện. Nhưng thực sự uy lực của nó quá lớn, vượt xa nhưng hồn thuật của Thánh điện mà hắn biết.

Nữ nhân này đã trà trộn vào trong nữ quyến..

"Ngươi là người của Nhu phu nhân." Đường Thiên bỗng hiểu ra.

"Mọi người đồn rằng Mãnh tiên sinh là kẻ mãng phu ngu xuẩn, bây giờ được tận mắt chứng kiến, quả thật lời đồn chỉ là lời đồn mà thôi." Nữ tử thản nhiên nói.

Đường Thiên nội tâm trầm xuống, Nhu phu nhân đem người trà trộn vào Nguyệt chị trang viên. Nữ nhân này thực lực kinh người, là kẻ manh nhất Đường Thiên gặp phải từ khi tiến vào Thánh vực tới nay, so Kiều Diệc An còn mạnh hơn.

Hắn không biết đối phương còn kinh ngạc hơn hắn.

Tạ Phỉ là vương bài của Ảnh bộ Quang minh châu, lần này bởi nhiệm vụ phi thường quan trọng,Như phu nhân mới đem nàng phái ra.

Có ánh sáng liền có bóng, Ảnh bộ là một trong những bộ mạnh nhất của Quang minh châu, thành viên sở trường về ám sát. Mà với thân phận là nữ tử, sẽ không khiến người khác chú ý, càng thuận tiện hơn cho việc ám sát. Nếu sự thất bại của Hà Anh không ảnh hưởng đến nhiệm vụ lần này, Tạ Phỉ nhất định sẽ không ra tay.

Trong lòng Tạ Phỉ tồn tại khiếp sợ khó giải thích, nàng đánh lén lại thất thủ.

Nàng lần đầu tiên gặp phải trường hợp này.

Binh đoàn của Quang minh châu chưa chắc đã là binh đoàn mạnh nhất, nhưng mà sự phát triển của Quang minh hệ đã vượt lên trước bất kỳ một châu nào. Quang minh châu có độc hữu * hồn thuật, khác hẳn với hiện nay hệ thống tu luyện hiện nay, uy lực lớn vô cùng. Tạ Phỉ tin tưởng cường giả mà Ảnh bộ có được đều mạnh hơn cường giả của các châu khác.

Nhu phu nhân sắp xếp nàng lẫn vào trong nữ quyến, nàng còn có vài phần không đồng tình.

Vì Hà Anh không có bất cứ lí do gì để thất bại cả ,Nhu phu nhân sắp xếp như vậy hoàn toàn là lo bò trắng răng. Nhưng mà nàng vẫn là nghe theo phu nhân sắp xếp, đảm bảo không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra cả. Đây là một môn các nàng đã quen thuộc từ lâu lắm rồi, Quang minh châu thôn tính mỗi châu của Tây vực đều có hơn nửa là công lao của Ảnh bộ.

Khi Hà Anh xuất hiện tại ngoài Nguyệt Chi trang viên, nàng cho rằng đại cục đã định. Không nghĩ tới nửa đường giết ra một cái Mãnh Nam, thiếu một tí là Hà Anh bây giờ đã là một cái xác không hồn. Nhưng điều làm nàng khiếp sợ hơn là Khô Lâu đoàn như một cỗ máy giết chóc, chuẩn xác và lạnh lùng, càn quét tất cả mọi thứ trên đường đi của nó.

So với những chiến công hiểm hách của Ảnh bộ, Quang minh binh đoàn còn cần có thời gian để chứng minh chính mình.

Tạ Phỉ đứng thứ 23 trong ảnh bộ, nhiệm vụ của nàng chưa bao giờ thất bại.

Tạ Phỉ không chút do dự khi tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Mãnh Nam, vì nàng có thể cảm nhận người này có khả năng sẽ trở thành kẻ địch của

Quang minh châu. Nàng đã chuẩn bị đầy đủ cho nhiệm vụ này, không một chút nào khinh địch, dù không cho là đúng nhưng sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực.

Đoàn mây lửa ở yến hội đã cho nàng một ấn tượng khó phai, vì vậy nàng lựa chọn phương thức cận chiến, mục đích chính là để đoàn mây lửa không thể phát huy uy lực của nó.

Trong mắt nàng, lần đánh lén vừa rồi quả thực là hoàn mỹ, không chút tỳ vết. Nàng không có chút nào lưu thủ, nhưng dù thể cũng chỉ tạo ra một vết thương nhẹ cho đối thủ. Kinh nghiệm chiến đấu của nàng rất phong phú, vết thương của đối phương nhìn như rất khủng bố, nhưng thực tế nó lại không gây nhiều thiệt hại cho đối phương.

Hơn nữa, đoàn lửa màu xám vừa rồi, rất quỷ dị...

Phía bên ngoài, mơ hồ truyền vào tiếng chém giết.

"Tinh nhuệ binh đoàn của Mãnh tiên sinh hình như đang bị đồ sát a." Tạ Phỉ tủm tỉm cười: "Tiểu nữ cũng không phải đơn thương độc mã tới nha."

Tâm thần Đường Thiên khẽ run, ngay tại lúc đó, thân ảnh của Tạ Phỉ bỗng nhiên biến mất.

Một đạo chỉ mang sáng lên, nhanh như sao xẹt, vọt thẳng tới chỗ Đường Thiên.

Đường Thiên nhếch miệng cười nhạt: "Ngu ngốc!"

Hắn không có chút nào né tránh, một quyền vung ra đón ngay đầu đoạn chỉ mang này !

Một quyền tiếp một chỉ?

Mỗi quyền vung ra đều chỉ để lại từng đạo tàn ảnh màu xám, quyền ảnh như mưa đón đầu đoạn chỉ mang.

Tạ Phỉ chưa từng nghĩ Đường Thiên sẽ liều mạng cứng đối cứng, chưa kịp phản ứng thì đã bị Đường Thiên giáng cho vài quyền. Nàng biết rõ lúc này tuyệt đối không thể lui về phía sau, như vậy cứng đối cứng, bất cứ vì điều gì mà lui lại phía sau, sẽ làm mình càng gặp phải nguy hiểm lớn hơn.

Không thể lui lại, người nào gan người ấy thắng!

Nàng điều động năng lượng toàn thân, đoàn ánh sáng ở đầu ngón tay nàng càng thêm chói mắt.

Phốc phốc phốc!

Tiên huyết bay ngang, Đường Thiên dường như không cảm thấy đau, điên cuồng đánh lên ngón tay ngọc của Tạ Phỉ.

Thân thể Tạ Phỉ khẽ run lên, đầu ngón tay ngưng tụ năng lượng vậy mà tan vỡ, nàng kêu lên một tiếng rồi phun ra máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Đường Thiên thở dốc, hai nắm tay của hắn tràn đầy máu, máu thịt lẫn lộn, máu tươi không ngừng nhỏ ở trên mặt đất. Hôi diễm bao phủ nắm tay, lúc này ảm đạm rất nhiều. Khuôn mặt hắn mang theo một tia dữ tợn, đạo chỉ mang của Tạ Phỉ rót vào trong thân thể hắn đang hoành hành bá đạo, tiến hành phá hoại từ trong ra.

Nhưng Tạ Phỉ cũng không khá hơn .

Linh diễm có tính phá hư...

Không thể nói là hắn khát máu nhưng hiện tại đúng là hắn đang nhếch miệng cười. Tuy rằng hắn thụ thương càng nặng hơn một ít, nhưng mà lòng tin của hắn lại tăng vọt chưa từng có.

Sai lầm lớn nhất của đối phương chính là lựa chọn cận chiến cùng hắn!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 638: Cận Chiến

Từ trước tới nay, trực giác đều là một trong những thứ sức mạnh thần bí nhất .Ví dụ như lão binh có thể dự báo trước nguy hiểm, ví như trước một sự việc sắp sửa xảy ra thì mọi người thường phát sinh ra dự cảm.

Loại sức mạnh thần bí mà mạnh mẽ này cũng là mục tiêu của rất nhiều người theo đuổi. Rất nhiều tiền bối đã nghiên cứu nó cả đời với hy vọng ngày nào đó có thể nhìn rõ thiên cơ nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa có ai có thể hoàn toàn nắm giữ loại sức mạnh này.

Cảm giác của Tạ Phỉ hiện tại không được gọi là tốt.

Thực lực cận chiến của Mãnh nam khiến nàng rất kinh ngạc. Nàng tưởng ráng hắn không giỏi về cận chiến không ngờ kỹ thuật cận chiến của Mãnh nam cũng dũng mãnh như vậy.

Sức lực mạnh mẽ, xuất chiêu cực nhanh, dứt khoát lưu loát không một chút do dự, tràn đầy tính xâm lược cùng cảm giác áp bức. Nếu như không tận mắt chứng kiến đám mây lửa đáng sợ kia thì Tạ Phỉ nhất định sẽ cho rằng mình đang cùng đối kháng với một vị cao thủ cận chiến.

Nhưng dù thế Tạ Phỉ vẫn tràn đầy niềm tin với chính mình, thứ nàng am hiểu nhất chính là ám sát cận chiến. Mai phục tại chỗ khuất, lợi dụng hồn thuật tấn công từ xa, nhất kích tất sát đây chỉ là thủ đoạn của đồ nhát gan, nàng khác bọn họ, nàng thích ẩn nấp đến gần địch nhân rồi mới tiêu diệt. Thứ nàng am hiểu nhất chính là cận chiến.

Thánh giả cận chiến có đặc điểm dễ nhận đó là nhanh như chớp giật, khác với thánh giả viễn chiến đi lại như gió, thánh giả cận chiến khi di

chuyển trong một phạm vi nhỏ đã đạt đến một cảnh giới đáng sợ. Mắt thường khó có thể bắt kịp, thậm chí nếu gặp cao thủ về tốc độ thì dao động năng lượng cũng không thể bắt kịp tốc độ của hắn.

Không chỉ có vậy, nếu bọn họ ra tay đủ nhanh liền chỉ trong chớp mắt có thể tung ra mười lần tấn công. Mà với bình thường thánh giả viễn chiến thời gian này không đủ chuẩn bị hoàn thành một cái hồn thuật.

Thánh giả cận chiến một khi bị áp sát, kết quả thường rất bi thảm.

Đây cũng chính là cá tính của Tạ Phỉ, Mãnh nam trong yến hội đã biểu hiện ra sức chiến đấu mạnh mẽ, có thiên hướng về tấn công tầm xa. Có một chút thánh giả muốn xem vào giữa hai người trong lúc có ví dụ như kiếm khách, nhưng để một người có thể am hiểu cả tấn công gần và xa thì rất hiếm thấy. Tuy Mãnh nam tại cận chiến cũng có vài phần bản lĩnh nhưng Tạ Phỉ tràn đầy tin tưởng chỉ cần gây áp lực đủ lớn cho hắn, đối phương tất sẽ lộ ra nguyên hình.

Sức người có hạn.

Cả hai người biến thành hai đạo tàn ảnh qua lại dây dưa với nhau.

Nắm đấm của Đường Thiên đánh mạnh lên một tấm chắn năng lượng, phanh, tấm chắn năng lượng bị đánh tan, toái mang bay toán loạn, ba đạo chỉ mang ẩn trong toái mang lặng lẽ đánh tới.

Đường Thiên dường như đã biết trước, lắc mình một cái đã lách qua ba đạo chỉ mang, thuận nước đẩy thuyền, đùi phải dường như hóa thành đao bổ về phía Tạ Phỉ.

Tạ Phỉ lâm nguy không loạn, vung tay lên tạo ra một tấm chắn năng lượng chắn ở trước người.

Dưới chân đao của Đường Thiên, tấm chắn năng lượng lại một lần nữa tan vỡ, nhưng chỉ chậm lại một chút, hình bóng của Tạ Phỉ đã biến mất.

Tạ Phỉ như từ hư vô đi ra, xuất hiện ngay phía sau của Đường Thiên, còn chưa kịp tấn công, một đạo sóng gợn không khí đã in vào trong mắt của nàng cùng lúc đó nàng cũng thấy được tàn ảnh thủ đao của Đường Thiên.

Tê!

Từng đạo khí lưu sát gương mặt nàng lướt qua để lại từng trận đau nhức trên má của nàng.

Thật nhanh !

Tạ Phỉ có chút chật vật, động tác vừa rồi của Mãnh nam lại nhanh hơn nàng một phần hơn nữa đường như mỗi phán đoán của nàng đều được hắn tính toán tất cả rồi.

Nàng đối với phán đoán của mình sản sinh một chút dao động. Đối thủ khó chơi vượt qua tưởng tượng của nàng, Mãnh nam dường như có thể dự đoán được hướng nàng tấn công nên hắn rất thành thạo né tránh hoặc công kích nàng. Nàng có hồn thuật uy lực mạnh mẽ vậy mà chéo áo của đối phương nàng vẫn chưa đụng tới được. Có vài lần nàng đã nghĩ rằng đòn tấn công của mình đã trúng địch nhân vậy mà đến thời điểm đó đối phương với một cách không thể tin nổi mà tránh được đi công kích của nàng.

Nàng lần đầu tiên gặp phải loại địch nhân như thến này, năng lực dự đoán mạnh mẽ cùng với đó động tác lưu loát đứt khoát không có nửa điểm chần chờ thêm nữa là tràn đầy sức sát thương.

Lẽ nào phán đoán của mình, thật sự sai rồi sao?

Sau liên tục mấy chục chiêu cuối cùng Tạ Phỉ phải thừa nhận phán đoán của mình sai rồi. Mãnh nam tuyệt đối là một cao thủ chân chính về cận chiến, hơn nữa trải qua lúc luống cuống ban đầu, nàng đã dần nhận ra con đường mà Mãnh nam đang đi.

Phương thức cận chiến của Mãnh nam vô cùng kỳ lạ, trừ ngọn lửa màu xám quỷ dị kia vậy mà không có lấy một chút dao động năng lượng nào, vậy hắn ra đòn hoàn toàn dựa vào sức mạnh của bản thân.

Thật cổ quái, Tạ Phỉ trong lòng vừa nghĩ đến đó bỗng lóe lên một ý nghĩ, dường như nàng đã tìm được nhược điểm của hắn.

Tấn công cự ly !

Nàng đột nhiên kéo dãn khoảng cách giữa hai người ra, đến khi cự ly đến tầm bảy trượng, tuy cự ly này vẫn thuộc dạng gần nhưng lại đủ để phương thức đánh cận chiến mất đi hiệu dụng mà hồn thuật của nàng vẫn có thể tấn công đối phương.

Quả nhiên khi kéo dãn khoảng cách ra, áp lực nàng phải chịu nhỏ hơn nhiều.

Mười ngón tay được bao phủ trong ánh sáng nhạt, vẩy nhẹ nhàng, chỉ mang tuôn ra như mưa bắn về phía Đường Thiên.

Đối diện với cơn mưa chỉ mang này, sắc mặt của Đường Thiên chuyển thành nghiêm trọng, … những chỉ mang này có âm thanh cực nhỏ nhưng nếu vì vậy mà coi thường nó, vậy chắc chắn sẽ chết rất thảm. Chỉ mang trình độ ngưng thực đã vượt qua hồn thuật của Thiên Lộ. Trong cơ thể của thánh giả Thánh Vực đã tích lũy năng lượng vượt xa thánh giả của Thiên lộ.

Tạ Phỉ trước mặt Đường Thiên là một vị bạch ngân thánh giả, bạch ngân thánh giả đã hiểu rõ sự biến hóa của năng lượng và tinh thông hồn thuật.

Hồn thuật tiêu hao cực lớn trong tay nàng phát ra lại rất nhẹ nhàng, giống như một dạng không tiếc tiền tùy ý có thể ném ra hơn nữa nếu so với Thiên lộ thì uy lực của nó còn lớn hơn nhiều.

Nhưng thế trong mắt Đường Thiên lại không có một tí ý nghĩ lùi bước nào, chỉ có hai luồng hỏa diễm hừng hực cháy. Nếu như nói Đường Thiên khiến cho Tạ Phỉ kinh ngạc thì Tạ Phỉ lại khiến cho Đường Thiên hưng phấn.

Đây là một đối thủ mạnh mẽ, Cung thần nếu đứng trước mặt nàng dường như chỉ như trẻ con mà thôi.

Thánh vực là thiên hạ của binh đoàn, tại phương diện tu luyện cá nhân thì bọn họ lạc hậu rất nhiều so với Thiên Lộ. Tu luyện tại Thiên Lộ không thể nghi ngờ đã có trụ cột hơn xa Thánh vực, có được Thiên lộ hồn thuật cùng Thánh vực năng lượng nên thánh giả của Quang Minh Châu có sức mạnh cá nhân là cực mạnh.

Cho dù là Đường Thiên có muốn không thừa nhận cũng không được, đây là một tổ hợp hoàn mỹ.

Dù thế thì sao nào? Quang Minh Châu là tử địch của hắn cũng là tử địch của toàn bộ Thiên Lộ.

Vì vậy nên hắn phải chiến thắng, cần phải đánh bại, không còn đường nào khác nữa.

“ Giết “

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, nghênh đón chỉ mang như mưa, hung hãn phóng đi.

Tạ Phỉ sửng sốt,…hắn…hắn muốn chết sao?

Nhưng mà với kinh nghiệm chiến đấu phong phú của mình ngay khi nhìn thấy Đường Thiên phạm sai lầm, không sai, chính là cuối cùng cũng phạm phải sai lầm ! Quan trọng nhất trong lúc này là phải nắm lấy cơ hội.

Từng tiếng ngâm phát ra, toàn thân nàng toát ra bạch diễm, đây là hiện tượng sinh ra khi năng lượng của nàng đã đạt đến cực hạn.

Cánh tay mềm mại không xương, được bao phủ bởi lửa trắng, trong lúc uyển chuyển vẫy ra vô số đạo chỉ mang đạm bạch bay ra…..những chỉ mang này còn mang theo nhàn nhạt bạch diễm.

Chỉ mang ngay mặt bắn tới, lộ ra sát cơ mạnh mẽ, với người có trực giác nhạy cảm như Đường Thiên giống như bị đao phong kề cổ, mũi kiếm đụng họng.

Dù thế nhưng hắn làm sao có thể lùi bước, làm sao có thể chạy trốn.

Thật vất vả đi qua vùng biển lam sắc kia, thật vất vả khi đi được tới đây, thật vất cả khi tìm được các ngươi.

Ý chí của thiếu niên, quyết tâm của thiếu niên, lời thề của thiếu niên chưa từng có một giây phút nào xao động.

Ngươi đã định trước là địch nhân của thiếu niên, vậy hãy chờ bị thiếu niên đánh bại đi.

Đi nào, buông tay đánh một trận đi.

Trong đầu Đường Thiên bỗng nhiên hiện lên một đoạn hình ảnh, là hình ảnh về chuyên gia cận chiến mà hắn đã từng xem. Thực lực của hắn bây giờ đã hơn vị chuyên gia cận chiến kia rất nhiều nhưng khi hắn nghĩ đến đoạn hình ảnh kia thì khí thế tấn công lại đốt cháy lên chiến ý của hắn.

Khí thế của lần vọt lên trước chưa tan hắn lại một lần nữa tăng tốc cùng lúc đó hai tay bao phủ bởi linh diễm đang đao động với tần suất khó mà nắm bắt được bởi bằng mắt thường.

Vũ kỹ cơ sở không có bất cứ gì biến hóa, trừ nhanh cũng chỉ có nhanh mà thôi.

Mục tiêu của hắn là chỉ mang cực kỳ nguy hiểm kia.

Tạ Phỉ dường như không tin vào hai mắt của mình nữa, thằng này điên rồi? Nàng tưởng hắn sẽ dựa vào khả năng phán đoán xuất sắc của mình để tránh né chỉ mang, không thể nghĩ tới rằng đối phương không có chút ý nào muốn né tránh mà lựa chọn phương thức thô bạo mà trực tiếp nhất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 639: Khốn Cảnh

Trong rất nhiều vũ kỹ mà Đường Thiên tu luyện thì vũ kỹ trụ cột là ra tay nhanh nhất. Mặc dù có nhiều loại vũ kỹ được thêm vào rất nhiều kỹ xảo để tăng tốc độ ra đòn. Nhưng mà theo hắn mấy thứ đó chỉ toàn là vẽ rắn thêm chân mà thôi.

Đường Thiên tu luyện võ kỹ trụ cột đã tới mức đỉnh phong rồi, thậm chí trước đó chưa có ai làm được như vậy, đơn giản chỉ vì chẳng có ai lại tiêu phí thời gian kinh người ở mấy võ kỹ trụ cột cả.

Vũ kỹ trụ cột không có nhiều biến hoá, vì không dùng chân lực để vận hành nên uy lực nhỏ, sử dụng trong thực chiến thật sự không chút tác dụng nào cả. Nhưng cũng vì không có chút biến hoá nào nên tốc độ ra đòn của chúng là nhanh nhất.

Đường Thiên tấn công với tuần suất cực cao, như vượt qua tốc độ ánh sáng vậy. Trong nhiều trận chiến, Đường Thiên đã gặp rất nhiều tình huống, nhưng mà đây là lần đầu hắn phát hiện tần suất ra chiêu của mình vẫn không kịp đối phương.

Trong lòng Đường Thiên chấn động mãnh liệt. Đối với bất kì Thánh giả nào mà nói, lúc mà mình đang mạnh mẽ nhất lại bị người ta đánh bại thì loại đả kích này chính là mang tính chất huỷ diệt.

Ngay cả một tên có thần kinh kiên cường, dẻo dai như Đường Thiên cũng bị thất thần, mờ mịt trong chốc lát.

Làm sao bây giờ?

Chỉ mang trước mặt nhanh như mưa rơi, chiếm trọn tầm mắt của hắn, hơn nữa chúng quá nhiều, thật sự không có chỗ nào để tránh né cả.

Phốc! Phốc! Phốc!

Trong khoảnh khắc này, thời gian như đóng băng lại, chầm chậm trôi qua.

Chỉ mang bắn vào bức tường sau lưng, mặt đất, chiến hạm như đang cắm vào đậu hũ vậy, chẳng tốn chút công sức nào cả, rồi để lại những lỗ thủng rậm rạp chằng chịt như một tổ ong. Trước sức mạnh của chỉ mang, ngay cả chiến hạm có lực phòng ngự kinh người cũng không có chút chống cự nào, gỗ vụn bay tứ tung, boong tàu bị xuyên thủng, mà chỉ mang bắn xuống đất thì lưu lại mấy lỗ nhỏ sâu hoắm chẳng thấy đáy.

Trong chùm sáng như mưa kia, thân hình Đường Thiên phiêu hốt, quỷ dị như lá khô, gầy gò bất lực.

Toàn thân Tạ Phỉ bao phủ một tầng ánh sáng trắng, thần thái nghiêm nghị, uy phong lẫm liệt như một vị Thần minh. Đôi mắt nàng chẳng có chút tình cảm nào, hờ hững, uy nghiêm; nàng như tiến vào một cảnh giới mới khi thi triển một kích toàn lực kia.

Chỉ mang trước mặt đang bắn đến, Đường Thiên tiến vào một trạng thái kỳ dị, hắn cực kỳ rõ kết cục của mình, lúc bảy đạo chỉ mang đến thì cuối cùng hắn vẫn không theo kịp tốc độ của chỉ mang mà suýt bị đánh trúng.

Đường Thiên mạnh mẽ tỉnh táo lại, chẳng biết sao một cổ lửa giận từ trong lồng ngực hắn dâng lên.

Chẳng lẽ ta bỏ nhiều công sức, trải qua biết bao hiểm huy, đi đến chỗ này, chỉ để té một cái ở đây sao?

Không được!

Ta đã nói, nhất định không bao giờ buông tay, nhất định phải chiến đấu đến cùng, tuyệt đối không bỏ qua một chút hi vọng nào cả! Ta đã nói là phải tới nơi đó! Dù cho phải chịu nhiều thương tích, dù phải chịu đau thương, tàn tạ, dù là kéo dài hơi tàn, cho dù phải bò, cho dù phải chết…

Cũng phải chết ở điểm cuối cùng!

Máu huyết toàn thân của hắn như nham thạch nóng chảy, đột nhiên bùng nổ mạnh liệt, mỗi tế bào toàn thân như bị thiêu đốt lên, đúng, chính là bị vật gì đó thiêu đốt, dường như có cái gì đó đang gầm thét thể hiện ra ý chí kiêu ngạo của nó!

Nhất định mình có thể nhanh hơn!

Nhất định có thể!

Niềm tin như hoả diễm đang trui rèn thân thể của Đường Thiên, hắn như người sắt bước ra từ lò lửa, toàn thân đỏ bừng rồi tấn công điên cuồng, không lưu lại tí sức lực, không có chút ý định lùi bước nào cả, vũ kỹ trụ cột mang theo ý chí đang thiêu đốt mà nổ vang trên không trung.

Hắn đã tu luyện vũ kỹ trụ cột không biết bao nhiêu lần, mỗi động tác đều không thể quen thuộc hơn được nữa, cứ như đã trở thành bản năng rồi. Chưa đủ! Cái này còn chưa đủ nhanh! Nhất định phải có cái gì đó có thể làm cho nó nhanh hơn!

Chắc chắn là có…

Đường Thiên giống như một con cá không thở được, điên cuồng tìm kiếm ti hi vọng sống sót mong manh.

Chắc chắn có!

Trong lòng hắn gào thét điên cuồng, như điên loạn tự nhủ với bản thân. Tất cả tâm ý, trực giác, ý thức, xúc cảm, tất cả… tất cả đều tập trung vào vũ kỹ trụ cột.

Từng cái tiểu tiết, mỗi một tia biến hoá, những gì trước kia không rõ thì giờ đây đang được phóng đại lên trong mắt hắn.

Tu luyện lâu dài thì sẽ hình một cảm giác quen thuộc giống như một tầng băng dày, lúc băng dần tan thì có một chút thứ gì đó mới mẻ dần hiện ra.

Chỉ là thời gian không đủ…

Ba ba ba!

Khi chín đạo chỉ mang đánh tới, thì cuối cùng Đường Thiên cũng bị đánh trúng. Phốc! Máu tươi bay tứ tung, trên đùi hắn lộ ra một lỗ máu.

Tạ Phỉ buông lõng một hơi, cuối cùng thì đối phương cũng bị thương, đã không còn sống bao lâu nữa!

Nhưng mà lúc ánh mắt nàng liếc trên mặt Đường Thiên thì liền giận mình, tên kia… vậy mà đang cười sao…

Đường Thiên đang nhếch miệng cười.

So với dự đoán của hắn là bảy đạo chỉ mang thì chín đạo chỉ mang kia nhiều hơn hai cái, khi hai đạo chỉ mang này bị đánh thì hắn đã nhìn thấy hi vọng, hi vọng chiến thắng!

Hắn vô cùng tập trung, vũ kỹ trụ cột tụ lại trong tay, giữa chỉ mang đầy trời, giống như hắn chẳng có tí cảm giác nào. Lại đánh nát ba đạo chỉ mang, khi hắn thấy không thể tránh khỏi đạo thứ tư thì lại nghiêng người đón đỡ.

Phốc!

Giữa ngực hắn, một cột máu bắn lên, rồi xuyên ra một cái lỗ thủng.

Đường Thiên không phát ra tiếng kêu than nào cả, hắn nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng tinh, lần bị thương này đã cho hắn một chút thời

gian quý báu.

Rầm, rầm, rầm… Phốc!

Tiếng chỉ mang nổ tung trầm thấp trong thân thể, máu tươi bắn mạnh ra, một đoá hoa máu đỏ tươi nở rộ đầy trời, khuôn mặt thiếu niên kia cứng cỏi giống như một tượng đá.

Dù phải chết, cũng chỉ có thể chết khi đến đích!

Sự ương ngạnh của Đường Thiên vượt xa những gì Tạ Phỉ có thể tưởng tượng, hắn đã trúng mười hai chỉ mang, tuy rằng không chạm vào những chỗ yếu hiểm nhưng máu từ trên người hắn vẫn chảy ra không ngừng, Đường Thiên giống như một người máu vậy.

Đúng là một kẻ cứng cỏi.

Trong lòng Tạ Phỉ có chút bội phục, chẳng qua sắc mặt nàng liền lạnh lẽo, đối phương đã bị thương nặng như thế thì tất nhiên đã là nỏ mạnh hết đà.

Xong, một chiến sĩ dũng cảm dùng phương thức đầy vẻ vang như vậy để kết thúc.

Ánh sáng toàn thân Tả Phỉ như nước, chảy tới đôi tay nàng, ánh mắt nàng nghiêm túc, chậm rãi giơ hai tay lên, ở giữa chợt hình thành một quả cầu ánh sáng bị nàng nâng lên quá đỉnh đầu.

“Ánh sáng, không phải chỉ để tẩy rữa vạn vật!”

Nàng ngâm khẽ, năng lượng xung quanh cùng nhau nảy lên như sấm sét.

Một chùm sáng nhỏ từ trong quả cầu ánh sáng bắn, trên trán Đường Thiên xuất hiện một vệt nhỏ như cây kim.

Đường Thiên bị toả định lại.

Chiến đấu trên mặt đất cũng vô cùng kịch liệt.

Giữa những toà nhà kia, một đám thân ảnh hắc y nhân thoáng ẩn thoáng hiện, động tác của bọn chúng vô cùng nhanh, giống như u linh đi gặt sinh mệnh trong đêm đen. Tạ Phỉ không nói dối, nhiệm vụ của nàng là đánh chết Đường Thiên, còn những sát thủ tinh nhuệ kia lại làm tình hình đảo lộn, không cho Đường Sửu có chút cơ hội nào để bày trận phòng ngự.

Trước lực lượng tinh nhuệ như vậy, binh đoàn Vũ Yến không có một chút lực kháng cự nào cả, chỉ mười giây ngắn ngủi đã tổn thất hai mươi mấy người rồi.

Mặt Đường Sửu vẫn không có chút biểu tình nào, hắn cao giọng hừ lạnh: “Binh đoàn Vũ Yến lưu ý không nên dây dưa cùng đối phương, binh đoàn Khô Lâu, lên!”

Mệnh lệnh của Đường Sửu được chấp hành ngay, binh đoãn Vũ Yến liền rút ra khỏi trận địa mà binh đoàn Khô Lâu đã xông tới ngay rồi.

“Chiến thuật số bảy!”

Binh đoàn Khô Lâu như một khối tuyết vỡ vụn, nhanh chóng tán ra, bảy người một tiểu đội, bọn hắn giống như một con rắn dài, đang từ nhiều hướng khác nhau tiến tới gần những sát thủ tinh nhuệ kia.

Đây chính là chiến thuật mà Dong Binh đoàn hay dùng đến, bảy người một đội, tuy rằng sức chiến đấu không quá mạnh nhưng lại đảm bảo an toàn cho từng người hơn, hơn nữa năng lực hành động của từng đội vẫn rất linh hoạt.

Nhưng mà, đối phương cũng là những tinh nhuệ của Quang Minh Châu, thực lực mạnh mẽ và kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Bọn chúng thay đổi cách công kích đơn lẻ, bắt đầu tụ lại yểm trợ cho nhau.

Rất nhanh đã phát sinh thương vong, là binh đoàn Khô Lâu.

Đường Sửu hiểu rằng trận chiến không dễ dàng kết thúc như vậy, hắn quay sang nói với Tạ Vũ An: “Nắm chặt thời gian đi bố trí trận địa đi.”

Sắc mặt Tạ Vũ An ngưng trọng, gật đầu rồi quay người chạy đi. Hắn cũng nhìn ra ý đồ của đối phương, nếu như hai binh đoàn của họ đến đây trước, bố trí tốt phòng tuyết thì đối phương sẽ không có chút cơ hội nào cả.

Hơn nữa, mỗi thời khắc trôi qua, đều do binh đoàn Khô Lâu đang dùng mạng đổi lấy.

Tạ Vũ An âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Aya mang theo đại kiếm xông tới, làm gương cho binh sĩ đã là thói quen của nàng. Trong binh đoàn Khô Lâu, thực lực cá nhân của nàng là mạnh nhất, nàng chính là người chủ định trong Khô Lâu đoàn.

Mỗi khi thấy đồng đội hi sinh thì trong lòng Aya đều đang nhỏ máu. Bây giờ nàng mới hiểu, so với những lần giao thủ bình thường của bọn hắn thì chiến trường là một nơi vô cùng tàn khốc!

Với địa hình như thế này, đội trưởng đội năm chỉ làm tăng thêm cơ hội để đối phương công kích mà thôi. Không thể tăng thêm binh sĩ tham gia chiến đấu nữa, quy mô cuộc chiến ở đây hông lớn nhưng lại vô cùng thê thảm, làm cho sắc mặt những người đứng ngoài cũng không tốt chút nào cả.

Thương vong của binh đoàn Khô Lâu đã tăng lên đến sáu mươi người rồi, bên đối phương cũng bị giết sáu ngươi. Dù cho bọn Aya chiếm ưu thế tuyệt đối về quân số cũng phải trả giá thật lớn, dùng mạng của mười chiến sĩ chỉ để đổi một mạng của một gã sát thủ mà thôi.

Aya đã giết đỏ mắt rồi, cả binh đoàn Khô Lâu cũng điên cuông rồi.

Chẳng qua điều quan trọng nhất là nàng đã thành công khi ép những tên sát thủ này đến chỗ đường chính.

Điều ày vô cùng quan trọng, bởi những kiến trúc kia là chỗ quan trọng để bố trí trận địa. Chỉ cần dồn những tên sát thủ trơn tuột như lươn này ra khỏi đó thì Tạ Vũ An mới có thể bố trí trận địa được.

Phải trả cái giá là tám mươi mạng binh sinh sĩ thì Aya mới có thể chém tên sát thủ cuối cùng nằm tre6nb mặt đất.

Nằm trong vũng máu tươi, tên sát thủ kia vẫn còn ho ra máu.

Nhưng lúc này, chợt mộng âm thanh như sấm sét vang vọng trên không trung.

“Ánh sáng, không phải chỉ để tẩy rữa vạn vật!”

Năng lượng trong toàn khi vực đều đồng loạt chấn động, bọn Aya đều hoảng sợ không thôi. Tên sát thủ đang thoi thóp trong vũng máu chợt cuồng nhiệt hơn, hai mắt hắn như toát ra ánh sáng rực rỡ rồi chết đi.

Không tốt!

Ông chủ!

Tâm thần Aya cùng Tạ Vũ An đều chấn động mạnh mẽ, khuôn mặt họ chẳng còn chút máu nào, nếu như ông chủ bị chuyện gì ngoài ý muốn thì mọi nỗ lực của bọn họ đều tan thành bọt biển, đó chính là thất bại hoàn toàn.

Bọn hắn đang định xông tới thì mệnh lệnh của Đường Sửu vang lên không trung: “Binh đoàn Khô Lâu rút về trong trận địa, tất cả chuẩn bị chiến đấu!”

Hai người Aya và Tạ Vũ An cùng sửng sốt, ánh mắt hai người hướng về phía không trung.

Xa xa kia, từng tia sáng đang xua tan bóng đen.

Là binh đoàn số hai!

“Tiến vào trận địa!”

“Tất cả đều tiến vào trận địa cho ta!”

Tạ Vũ An rống lên một tiếng truyền khắp Kim phố, hắn hiểu rằng, thời khắc quan trọng đã đến. Cuộc chiến kế tiếp chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm và tàn khốc! Toàn bộ phòng tuyến của trận địa đều do binh đoàn Vũ Yến đảm nhiệm. Nói cách khách, binh đoàn Vũ Yến phải một mình đối mặt với sự công kích của binh đoàn Số hai.

Thời gian quá khẩn cấp, phòng thủ của trận địa không được kiên cố, thậm chí còn không được tính là hoàn chỉnh nữa.

Khi những chiến thuyền của binh đoàn Số hai ào ạt đến gần thì sắc mặt Tạ Vũ An cũng thay đổi.

Chiến thuyền! Vậy mà binh đoàn Số hai lại mang chiến thuyền đến đây!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 640: Chỉ Có Chiến Đấu!

Vệt sáng nhỏ như đầu kim đâm trên trán Đường Thiên.

Bỗng nhiên Đường Thiên nở một nụ cười, trong mắt Tạ Phỉ, nụ cười này vô cùng yêu dị. Nàng chợt rùng mình, mở to mắt, tên Mãnh Nam trước mặt này mạnh mẽ vô cùng nhưng sao lại nở một nụ cười yêu dị như vậy?

Ánh sáng xuyên thẳng vào trán Đường Thiên.

Tâm Tạ Phỉ chợt trầm xuống, chẳng có chút cảm giác vui mừng nào cả; ánh sáng kia xuyên qua trán hắn nhưng chẳng có cảm giác chân thật nào cả. Điều này làm cho nàng có dự cảm không tốt nhưng mà "Bất thứ tử quang" chưa từng thất bại lần nào, chẳng lẽ mình bị ảo giác sao?

Dù là ở Quang Minh châu thì "Bất thứ tử quang" cũng là loại hồng thuật cường đại vô song, tuy rằng nó dựa theo hồn thuật trên Thiên Lộ nhưng uy lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Chờ chút!

Ánh sáng trong khoé mắt nàng loé lên, thân thể nàng đông cứng, đó là…

Bỗng nhiên thân ảnh Đường Thiên xuất hiện ở phải nàng.

Thuấn di sao!

Là thuấn di, Mãnh Nam này…

Tạ Phỉ cực kỳ hoảng sợ, loại hồn thuật Thuấn Di này chỉ có ở Thánh Vực – Quang Minh châu mà thôi. Chắc chắn tên này không phải người của Quang Minh châu, vậy thì hồn thuật này chỉ có thể đến từ một nơi, chính là Thiện Lộ! Bởi vì hồn thuật Thuấn Di ở Quang Minh châu cũng xuất phát từ nơi đó!

Kẻ này đến từ Thiên Lộ sao? Trong lòng nàng có một chút btối rối, hoảng loạn.

Nhưng mà trên người hắn không có một chút ba động năng lượng nào cả, làm sao hắn có thể biết hồn thuật được?

Lúc này nàng mới chú ý đến bên vai Mãnh Nam, không biết từ lúc nào lại có một cái hồn ngẫu giống như đứa bé. Nó mặc y phục màu lam, mặt không biểu tình, giống với vẻ mặt của Mãnh Nam, trắn nõn đáng yêu. Chẳng qua khuôn mặt dễ thương làm người ta chỉ muốn bẹo một phát lại cứng đờ, không chút biểu tình nào.

Thật không ngờ, mình mới vừa tỉnh dậy lại trong tình cảnh như thế này…

Cái tên ngu ngốc này luôn thích làm hỏng việc thôi…

Thật sự là phiền phức quá mà!

Tiểu Nhị lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, trên người nàng tản ra một loại khí tức làm nó cực kì chán ghét.

Hắc án và quang minh đâu có ưa gì nhau a….

Không khí tràn ngập mùi máu tươi, là máu của tên ngốc kia! Thật không nghĩ tới nữ tử này lại bức tên ngốc đến tình trạng này, trong lòng Tiểu Nhị cũng có chút kinh ngạc. Nhưng mà sau khi kinh ngạc thì trong lòng nó dâng lên sát cơ nồng đậm.

Nếu như tên ngốc này chết rồi thì mình cũng phải chết theo mà thôi.

Khuôn mặt nó vẫn cứng đờ, tay bấm kiếm quyết rồi vạch trên không trung một cái.

Vô số tia sáng ở xung quanh chợt rực lên, những tia sáng này ngang dọc đang xen nhau, trở thành một bàn cờ nằm ngang, lấy Tiểu Nhị làm tâm mà kéo dài ra.

“Dịch kiếm!”

Tả Phỉ chợt thấy nguy hiểm, một chùm tia sáng từ quả cầu ánh sáng bắn về phía Tiểu Nhị.

Thân hình Tiểu Nhị chợt nhoáng lên rồi biến mất không thấy đâu, một kích này thất bại. Không một chút dấu hiệu nào, Tiểu Nhị chợt xuất hiện ở một chỗ trong bàn cờ, tay phải nắm lại, ‘tư tư tư’, hoa lửa bay khắp nơi, thánh kiếm Ngục Hải màu đen tuyền được rút ra trên không trung, ngọn lửa hắc ám phiêu hốt trong hư không. Tiểu Nhị lật tay cắm thánh kiếm Ngục Hải Xuống bàn cờ dưới chân.

Kiếm nhập bàn cờ, tất cả tia sáng đều run rẩy.

Hô!

Ngọn lửa hắc ám lay động trong hư không như những con rắn rồi lại chảy xuôi theo từng đường nét trên bàn cờ. Nếu như nhìn kỹ sẽ thấy ở xung quanh ngọc lửa này còn được bao bọc bởi một tầng hoả diễm trong suốt nữa, đó chính là Phệ hồn diễm.

Tia sáng giăng khắp nơi trên bàn cờ, tạo thành một tấm lưới lửa.

Sắc mặt Tạ Phỉ thay đổi mãnh liệt, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm chợt xuất hiện trong lòng nàng. Mỗi lần báo động như vậy xuất hiện, nàng luôn không do dự mà quay người bỏ chạy.

Nàng ném quả cầu ánh sáng trong tay về phía Tiểu Nhị, rồi liền quay người muốn trốn.

Sắc mặt Tiểu Nhị khẽ biến, năng lượng trong quả cầu này rất kinh khủng. Hắn lật tay, một hạt châu xuất hiện, đó là Đoạt xá châu!

Bàn tay nhỏ xinh cầm Đoạt xá châu như cầm một quân cờ, nhẹ nhàng đặt xuống.

Trong nháy mắt, khi Đoạt xá châu rơi vào bàn cờ thì cả bàn cờ loé lên một ngọn lửa rồi tắt ngúm. Nhưng mà sau một khắc, ngọn lửa lại bùng lên. Bàn cờ như chợt sống dậy, toả ra một cỗ lực lượng yêu dị.

Hô!án

Bàn cờ dựng lên như một tấm lưới chụp về phía quả cầu.

Lưới lửa vô cùng linh hoạt, khi mới chạm vào quả cầu thì liền bao rồi cuốn nó lại thật chặt chẽ.

Tạ Phỉ quay đầu lại, không có chút kinh sợ nào mà còn mừng thầm, nàng quát lên chói tai: “Nổ!”

Ngay tức thì quả cầu trong lưới lửa bạo tạc nhưng mà lưới lửa lại rực lên ánh sáng chói loà, vụ nổ bị áp chế hoàn toàn.

Tạ Phỉ hoảng hốt, một chút may mắn trong nàng đã tan thành mây khói, cũng không quản địch nhân ở phía sau nữa, dùng hết sức mà chạy.

Bỗng nhiên, một thân ảnh đầy máu xuất hiện trước mặt nàng.

Đường Thiên nhếch miệng cười cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Ta đã chờ người từ sớm rồi!”

Một quyền.

Đơn giản, tự nhiên, một quyền cơ sở không có biến hoá gì cả.

Tả Phỉ kinh sợ không thôi, toàn bô năng lượng trong không gian đã bị một quyền này tác động.

Pháp tắc!

Một quyền mang theo lực lượng của pháp tắc…

Nắm tay Đường Thiên ánh lên một chút ánh sáng yếu ớt, ánh sáng này không giống với khi thiêu đốt năng lượng, mỗi lầdn nó chớp lên thì năng lượng xung quanh cũng dao động theo.

Quyền quang yếu ớt bắn ra, không có lưu lại chút vết tích gì trong không gian, dường như nó chợt xé không xuất hiện trước mặt Tả Phỉ, rồi chìm vào cơ thể nàng ta.

Thân hình Tạ Phỉ đang vọt tới thì giống như bị định thân mà đứng nguyên tại chỗ.

Hai mắt nàng mở to, không chút di động, không còn chút sự sống nào.

Tiểu Nhị ngạc nhiên nhìn Đường Thiên, hắn không thể tin vào mắt mình được. Lúc Đường Thiên đánh ra một quyền kia thì Đoạt xá châu chợt sáng ngời. Pháp tắc, Đường Thiên vừa thi triển một quyền chứa pháp lực lượng pháp tắc!

Càng làm cho nó kinh hãi hơn là chính nó cũng không biết pháp tắc kia là loại nào cả!

Một biển pháp chứa trong Đoạt xá châu kia nhiều đến mức nào chứ? Hằng ngày Tiểu Nhị đều chìm đắm trong đó, lý giải của nó đối với lực lượng pháp tắc đã vượt qua rất nhiều người rồi. Thế nhưng, nó lại không nhân ra trong quyền mang của Đường Thiên chứ loại pháp tắc gì.

Vậy mà vũ kỹ cơ sở cũng có thể lĩnh ngộ pháp tắc…….

Tiểu Nhị cảm thấy những thường thức của mình đang bị phá vỡ hoàn toàn, khoé miệng nó không khỏi dâng lên một nụ cười khổ, cái tên ngu ngốc này là loại quái thai gì đây, lại có thể lĩnh ngộ pháp tắc trong vũ kỹ cơ sở chứ.

Sau này thì nó không biết nhưng từ trước đến giờ chắc chắn là chưa có ai như vậy.

Thì ra mình vẫn còn xem thường hắn a…

Trong nội tâm Tiểu Nhị vô cùng phức tạp. Tuy rằng hai người là một thể hai hồn, khó phân biệt rõ ràng như trong lòng Tiểu Nhị vẫn luôn xem thường Đường Thiên, mặc dù thỉnh thoảng nó cũng bội phục lòng dũng cảm và sự kiên trì của hắn nhưng ở phương diện thiên phú thì tên ngốc này còn khôn bằng một xíu xiu của mình.

Vậy mà…

Cái tên ngu ngốc này lại có thể lĩnh ngộ pháp tắc trong vũ kỹ cơ sở, còn là loại pháo tắc mà mình cũng không biết!

Mặc dù nhìn thoáng qua nhưng Tiểu Nhị dám chắc rằng loại pháp tắc không biết tên kia không phải cấp thấp (không phải dạng vừa vừa vừa vừa đâu).

Sau khi đánh ra một quyền, Đường Thiên lại nhoáng lên, lung lay sắp ngã.

Cả người hắn nhuộm đầy máu, trông rất đáng sợ.

Tiểu Nhị bình tâm lại, nhíu mày nói: “Ngươi định làm gì vậy hả?”

“Chiến đấu.” Đường Thiên lắc lư đi về phía chiến hạm.

Tiểu Nhị cười nhạt: “Ngươi đã bị thương đến vậy còn chiến đấu được sao?”

Đường Thiên cũng không quay đầu lại: “Ta còn khí lực mà.”

Tiểu Nhị khẽ vẫy tay, quả cầu năng lượng bị lưới lửa bao vây bay tới tay hắn. Qủa cầu ánh ánh không còn Tạ Phỉ chỉ huy nên ngưng tụ thành một cái tinh thể màu trắng cỡ nắm tay.

“Ngươi không nên tạo thêm gánh nặng cho người khác nữa.” Tiểu Nhị không khách khí mà nói: “Việc ngươi cần làm bây giờ là dưỡng thương.”

“Ta còn khí lực.” Đường Thiên chợt quay sang, trừng mắt nhìn Tiểu Nhị.

Nói xong hắn quay đầu bước đi về phía chiến hạm, để lại một hàng dấu chân máu đỏ tươi. Hắn siết chặt nắm tay, mặc cho máu tươi cứ chảy xuống, trong lồng ngực như có một ngọn lửa đang âm ỉ, thiêu đốt hắn.

Khi dối diện với tử vong, nhìn thấy thất bại ngay trước mắt thì hắn vẫn không có chút cảm giác thất bại nào, hắn chưa từng tuyệt vọng…

Không!

Tuyệt đối không!

Bị thương thì tính là cái quái gì? Mệt nhọc thì sao chứ? Đau đớn còn không là cái đinh gì cả!?

Trong khoảnh khắc này, hắn như bừng tỉnh.

Nếu ngươi thật sự tuyệt vọng thì cũng không có cơ hội để phản kích nào nữa, cơ hội để ngươi liều mạng cũng không có đâu!

Ngươi bị tổn thương, ngươi mệt mõi rã rời, ngươi đau đớn muốn chết nhưng ngươi còn sống, còn thở được, còn thể suy nghĩ, còn có thể thét lên… ngươi còn một cơ hội mà những kẻ gần chết và đã chết đi đang khát vọng, chính là cơ hội chiến đấu!

Dù cho ngươi ra sao thì ít nhất ngươi còn có thể chiến đâu!

Có lẽ ngày mai ngươi sẽ chết đi, toàn bộ ước mơ, khát vọng đều an táng theo ngươi trong màu xám chết chóc.

Vậy thì sao không chiến đấu đi? Bởi vì những mấy cái lý do buồn cười, những hối hận chẳng ra sao ư?

Không! Thiếu niên chỉ muốn chiến đấu, sẽ mãi chiến đấu, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng của mình.

Cuối cùng thì thiếu niên cũng thở ra một hơi dài, hương vị của sự bùng nổ, hương vị của ước mơ, vị của sự vĩ đại!

Thân ảnh Đường Thiên đầy máu, quật cường lảo đảo đi về phía chiến hạm.

Ahhh, thiếu niên như Thần, mạnh mẽ xông lên!

Tiếng rống giận của Hà Anh quanh quẩn như mây đen bao phủ bầu trời.

“Giết cho ta!”

“Không chừa lại một tên nào!”

“Ta muốn nghiền xương bọn chúng thành tro!”

“Ta muốn bọn hắn chết không có chỗ chôn! Ha ha ha ha ha!”

Bầu trời đầy các loại ánh sáng, chiến thuyền nổ vang như đang hát lên một khúc quân hành hùng tráng. Quang tráo đủ màu từ các cửa hàng trên Kim đường toả ra. Tuy rằng phải bỏ ra số tiền lớn để kiến tạo nhưng lúc ban đầu chẳng ai sẽ nghĩ đến phải đối phó với loại chiến tranh tàn khóc này cả.

Oanh, quang tráo của một cửa hàng vừa bị nghiền nát, một viên đạn ánh sáng như một vì sao băng rơi vào trong đó rồi nổ mạnh, san bằng cửa hàng thành bình địa.

Điều này làm cho toàn bộ binh đoàn Số hai hoan hô như sấm động. Bọn chúng điên cuồng thôi động năng lượng, công kích nơi phồn hoa

này.

“Đại nhân, sao chúng ta không phải kích…” Sĩ quan phụ tá vô cùng kích động nói.

“Chờ một chút!” Tạ Vũ An trầm giọng nói.

“Đại nhân…” Sĩ quan phụ như sắp khóc, vừa rồi những binh sinh ẩn trong những cửa hàng kia đều bị chôn sống cả. Mỗi một người trong binh đoàn Vũ Yến đều do chính tay hắn hướng dẫn. Thường ngày hắn phụ trách sinh hoạt của những binh sĩ này, tình cảm giữa mọi người cực kỳ sâu đậm, khi nhìn thấy thảm trạng như vậy, khoé mắt hắn như bị nứt ra.

“Chờ một chút!” giọng Tạ Vũ An chắc như đinh đóng cột.

Sĩ quan phụ tá ngây người ra.

“Nói cho mọi người biết, chờ nghe mệnh lệnh của ta, một khi công kích không được giữa lại chút khí lực nào cả!”

Giọng điệu Ta Vũ An âm trầm, giống như đang phát ra từng sâu trong cổ họng hắn.

Viên sĩ quan phụ tá cắn răng nói: “Tuân lệnh!”

Hắn vội xoay người chạy đi.

Hắn không để ý rằng hai nắm tay của Tạ Vũ An đã rũ xuống bên người, các ngón tay bị siết đến trắng bệch.

Ánh mắt hắn không phút nào rời khỏi những thân ảnh trên không trung, gắt gao nhìn chằm chằm kẻ địch, tính toán cự ly của đôi bên. Mà Đường Sửu đứng cạnh hắn lại không nói một lời nào, giống như một hình nhân gỗ vậy.

Một đợt công kích ùn ùn kéo đến, che lấp cả bầu trời, không còn thấy điểm cuối ở đâu nữa, chiếu rọi bầu trời đêm ở Bạch Sa thị.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 641: Thạch Sâm Hành Động

"Đường đến Bạch Sa châu đã bị phong tỏa."Người thương nhân sắc mặt tràn đầy lo lắng nói:"Một đoàn hải tặc không biết từ đâu tới đây, hiện nay xung quanh Bạch Sa châu đều là hải tặc.Đã có 1 vài thương đội gặp nạn rồi, các ngươi hãy nghe lời khuyên của ta,lúc này nghìn vạn lần không nên đi Bạch Sa châu, đợi cơn sóng gió này qua rồi tính sau.Ài, hiện tại các vụ làm ăn buôn bán cũng khó mà làm a."

Thấy đối phương cũng không còn hứng nói chuyện, Thạch Sâm cũng nhân tiện cáo từ.

"Lão đại, bay giờ làm sao? Nếu không thì chúng ta thay đổi tuyến đường đi Thương Châu..."

Thạch Sâm sắc mặt âm trầm,hắn thật không ngờ con đường trở lại Bạch Sa châu lại bị phong tỏa.Hắn tuyển đủ U Châu Quỷ Kỵ, đang cực kỳ hào hứng trở về Bạch Sa châu, không ngờ con đường phía trước lại bị chặn khiến hàng loạt thương đội phải dừng lại tại chổ này.

"Đi Thương châu làm gì ?"Thạch Sâm không vui mà ngắt lời:"Đám người đại nhân khẳng định còn chưa kịp ly khai Bạch Sa Châu, chẳng lẽ ta lại ngồi nhìn mà không cần biết đến sự an toàn của đại nhân?"

Hắn lẩm bẩm : "Cũng không biết Bạch Sa châu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì ?"

Thạch Sâm có kinh nghiệm giang hồ phong phú , hải tặc tụ tập với số lượng lớn như vậy thì chắc chắn có người âm thầm thao túng. Bằng không chính là có đại tài phú đã hấp dẫn đám hải tặc này.

Mọi người đều tập trung ánh mắt vào Thạch Sâm, bọn họ đang chờ đợi Thạch Sâm đưa ra quyết định.

" Vì đại nhân, chúng ta phải trở lại!".Thạch Sâm trầm giọng nói:" Đại nhân đối đãi với chúng ta không tệ, bây giờ bản thân đại nhân đang rơi vào tình thế nguy cấp, nếu chúng ta không đến giúp thì sau này cũng đừng mong ngẩng mặt nhìn người!"

"Lão đại nói đúng!"

"Không sai! Cái mạng này cứ giao cho lão bản là được !"

Đám lão binh của Thạch Sâm nhao nhao hưởng ứng, còn đám tân binh mới gia nhập U Châu Quỷ Kỵ lại ngơ nhác nhìn nhau.Nếu không vì Thạch Sâm có uy tín khá cao, bọn họ sớm đã xoay người rời đi.

Thạch Sâm nhìn chăm chú đám tân binh này,trầm giọng nói:"Danh tiếng của U Châu Quỷ Kỵ ở bên ngoài thế nào , các ngươi rõ ràng hơn so với ta.Mấy năm nay bọn họ nhìn các ngươi với ánh mắt như thế nào ? Hiện tại đây chính là cơ hội dương danh cho bản thân mỗi chúng ta,cho U Châu Quỷ Kỵ,ta nghĩ điều sỉ nhục này các ngươi đã chịu đủ rồi.

Một người trẻ tuổi trang nghiêm thi lễ, trầm giọng nói:" Đại nhân dạy bảo đúng!Lần này chúng ta ra đi đã không nghĩ tới còn sống trở về.Chúng ta tuyệt đối không làm ô danh 4 chữ U châu Quỷ Ky.

Người thanh niên này tên là Hoắc Thanh, là một trong những người mạnh nhất trong đám người này , cũng là người mạnh nhất trong những năm gần đây của U Châu Quỷ Kỵ, trong những người mới của U Châu Quỷ kỵ có danh vọng cao nhất.

Thạch Sâm cũng vô cùng tán thưởng đối với Hoắc Thanh, U châu cuối cùng cũng xuất hiện một người có tài.

"Ngươi nói 1 chút cách nghĩ của ngươi xem?" Thạch Sâm nói.

"Chúng ta cần có 1 ít trang bị."Hoắc Thanh bình tĩnh lãnh đạm nói:"Như vậy chúng ta mới sức lực tự bảo vệ mình"

"Không sai, ta còn có chút tiền trong tay, vừa vặn có thể mua 1 vài trang bị."Thạch Sâm gật đầu nói.

Không nghĩ tới Hoắc Thanh lại lắc đầu:"có lẽ đi cướp thì tốt hơn."

"Cướp?"Thạch Sâm nhíu mày, hắn đối với việc làm trộm cướp cực kỳ bài xích,nghe được những lời này thì có chút mất hứng, chẳng lẽ hiện nay người mới của U Châu Quỷ Kỵ đã biến chất đến cái tình trạng này?

"Thuộc hạ không phải là ham muốn những món lợi nhỏ này."Hoắc Thanh vội vàng giải thích:"Nếu như chúng ta cần cướp lấy 1 ít trang bị thì có thể đóng giả làm 1 nhóm hải tặc, chúng ta có thể nương theo đối phương truy kích yểm hộ tới gần Bạch Sa châu."

Trán Thạch Sâm cũng từ từ giãn ra.

Hoắc Thanh nói tiếp :"Xung quanh Bạch Sa châu có nhiều hải tặc như vậy, ta tin tưởng chắc chắn sẽ có 1 vài nhóm nhỏ có tư tưởng đục nước béo cò.Hơn nữa , dù cho có người âm thầm thao túng nhưng số lượng hải tặc đông như thế, bọn chúng không thể nào quen biết hết lẫn nhau được.Hải tặc xưa nay chân lý vốn dựa vào nắm đấm , cho dù 2 bên có hiệp nghị thì nếu có cơ hội thôn tính lẫn nhau thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.Có lẽ khu vực xung quanh Bạch Sa Châu chỉ sợ hiện tại đã thành 1 mảnh hỗn loạn, đối với chúng ta thì đây chính là cơ hội tốt!"

"Ý kiến không tệ."Thạch Sâm gật đầu, dứt khoát nói:"Cứ như thế mà làm!"

Một ngày sau.

Một chiếc chiến thuyền có chút rách nát xuất hiện ở Năng lượng Hải.Đêm qua bọn Thạch Sâm bất ngờ lẻn vào một chiếc chiến thuyền bỏ neo tại Cai Địa, thuận lợi lấy được chiếc chiến thuyền này.Chiếc chiến

thuyền này vốn được một thương đội mua dùng để đi theo bảo vệ thương đội.

Lúc đoạt chiến thuyền phát sinh một chút ngoài ý muốn, hai bên đã xảy ra chiến đấu kịch liệt.

Cuối cùng bọn Thạch Sâm hữu kinh vô hiểm đoạt được chiến thuyền , nhưng mà chiến thuyền cũng bị hư hại nhất định, nhìn qua có chút tổn hại.Chẳng qua có điểm may mắn là trên chiến thuyền hàng hóa vô cùng phong phú, có số lượng lớn trang bị, tuy chỉ là mặt hàng thông thường nhưng có thể tạm thời trang bị cho bọn họ.

Trái lại quá trình chạy trốn còn nguy hiểm hơn nhiều.

Lúc đó xảy ra động tĩnh quá lớn khiến bảy tám chiến chiến thuyền ở phía sau truy kích, nếu không vì Thạch Sâm kinh nghiệm phong phú, lợi dụng địa hình Năng lượng hải phức tạp mà trốn thoát được đám người truy kích thì bọn họ e rằng phải nằm lại tại Năng lượng hải rồi.

Nhưng trải qua trận đánh này, dù là người tâm cao khí ngạo nhưng Hoắc Thanh cũng thực lòng tin phục Thạch Sâm.Đám người Hoắc Thanh tuy răng thực lực không thấp nhưng kinh nghiệm chiến trường thì không có,là gà con trong đám gà con, trước mặt 1 người dày dặn kinh nghiệm như Thạch Sâm căn bản là không đủ nhìn.

Thạch Sâm cũng mượn cơ hội này bắt đầu huấn luyện đám tân binh.

Khả năng chiến đấu của đám tân binh chưa bao giờ đáng tin cậy, thế nhưng những gã này đã vượt qua được thử thách trong kỳ huấn luyện, để có được danh hiệu binh sĩ U Châu Quỷ Kỵ thì thực thực lực của từng người tuyệt đối không có vấn đề.

Chỉ cần trải qua vài trận chiến, gặp qua máu thì những người có thực lực gà mờ này rất nhanh sẽ trở thành chiến sĩ hợp cách.

Về phần trở thành chiến sĩ ưu tú, bọn họ cần phải có thời gian và chiến đấu nhiều hơn.

Vùng Năng Lượng hải hỗn loạn này là điểm thí luyện tuyệt hảo, khắp nơi đều là hả tặc,tùy thời đều có thể gặp được nguy hiểm.

Phía trước có 3 chiếc chiến thuyền xông về phía bọn họ.

Đó là 3 chiếc thuyền của nhóm hải tặc nhỏ, nhưng mà cá nhỏ thì phải ăn tôm con.Nhìn thấy một chiếc thuyền đơn độc khiến đám hải tặc này nổi lên tâm niệm mơ ước.

Ba đánh một, nhìn thế nào thì bọn họ đều chiếm ưu thế.

Nhìn đám hải tặc trước mắt đang xông lại gần, Thạch Sâm cười nhạt.Hắn không nhìn đám Hoắc Thanh nóng lòng muốn thử thách bên cạnh mà ra lệnh chạy trối chết.

Trong quá trình chạy trốn, hắn thành công kéo dài đội ngũ đối phương.Hắn không chút do dự hạ lệnh xoay thuyền nhắm vào chiếc chiến thuyền gần nhất.

Trận chiến sau đó không còn nhiều pha hồi hộp.

Đám lính mới Hoắc Thanh lúc đầu còn có chút hoảng loạn, sau dưới sự chỉ huy của Thạch Sâm bắt đầu biến hóa có trật tự.Chiến đấu với cường độ không cao đối với đám lính mới này chính là cơ hội diễn luyện tốt nhất.

Khắc phục được chướng ngại tâm lý lúc đầu, đám tân binh biểu hiện bắt đầu có chiều hướng tốt hơn.

Liên tục tiêu diệt hai chiếc chiến thuyền, còn 1 chiếc cảm thấy tình huống không ổn liền quay đầu bỏ chạy.Thạch Sâm không có hạ lệnh truy kích mà đoạt lấy vật tư, trang bị đám hải tặc này thật ra cũng không tệ.

Bọn họ 1 đường chém giết đi tới, gặp hải tặc nhỏ lẻ liền xông lên, nhìn thấy nhóm lớn hải tặc thì chuồn mất.Bởi bọn họ chỉ có một chiếc chiến thuyền khiến nhóm lớn hải tặc không có hứng thú truy kích.Cá lớn nuốt cá bé, đám tôm nhỏ Thạch Sâm không đủ cho bọn chúng nhét kẽ răng.

Một đường chém giết này khiến đám tân binh U Châu Quỷ Kỵ rất nhanh trở nên lão luyện.Bọn họ bắt đầu hiểu được thế nào là lợi dụng lực lượng của bản thân, hiểu được cách phối hợp như thế nào, như thế nào thì có thể phát huy hết những gì ngày thường được huấn luyện.

Thành quả chiến đấu của bọn họ khá tốt, chiến lợi phẩm không ít, trong lúc bất tri bất giác tình hình ngày càng tốt, trang bị càng tốt hơn so với trước.Trong nhóm hải tặc bậc trung tuyệt đối thuộc loại trang bị tinh nhuệ.

Thạch Sâm cực kỳ khéo léo tự như 1 con cá chạch, tại những khe hở của đám hải tặc lặng lẽ tiến tới.

Càng đến gần Bạch Sa Châu,Thạch Sâm lại càng cẩn thận, bởi vì hắn có thể cảm giác được phòng vệ ở đây nghiêm chặt hơn nhiều.Thạch Sâm lúc này khẳng định trăm phần trăm giữa đám hải tặc nhất định có hiệp nghị nào đó.

Nơi đây đều là các đoàn hải tặc lớn, mỗi đoàn hải tặc ở 1 vị trí cố định, bọn chúng không chạy loạn mà mỗi đoàn hải tặc đều cố thủ 1 khu vực.

Bọn chúng cơ hồ hoàn toàn phong tỏa Bạch Sa Châu.

Không có binh đoàn nào có thể xuyên qua phòng tuyến phong tỏa này.

Thạch Sâm trong lòng thất kinh, người nào có thể làm ra đại thủ bút kinh người ,huy động được lượng lớn hải tặc như thế.Mỗi đoàn hải tặc

phụ trách phong tỏa vòng trong đều có tiếng tăm lừng lẫy trong giới hải tặc, mỗi đoàn đều là anh hào chiếm cứ 1 phương.

Có thể đem lực lượng khổng lồ như thế tụ hợp cùng 1 chỗ,thực lực của người đứng phía sau quả thực là đáng sợ!

Chẳng qua Thạch Sâm dị thường tinh tế, phong tỏa tuy rằng nghiêm mật nhưng đối với binh đoàn đại quy mô vẫn còn có chút sơ hở nhỏ.Thạch Sâm quay lại khu vực bên ngoài, chém giết 1 nhóm hải tặc nhỏ, chọn 1 chiếc chiến thuyền nhỏ cực kỳ không bắt mắt.

Chiến thuyền loại nhỏ này về lý thuyết chỉ có chỗ cho 40 người.

Nhưng Thạch Sâm lại đưa tất cả mọi người lên thuyền, đem mọi chỗ trống lấp trên thuyền đều lấp đầy.Sau đó Thạch Sâm điều khiển chiếc chiến thuyền nhỏ này tiến vào khu vực bên trong.

Mãi đến lúc này bọn Hoắc Thanh mới giật mình kinh ngạc phát hiện, Thạch Sâm đến tột cùng là có bao nhiêu lợi hại !

Thạch Sâm có thể phát hiện tung tích đối phương từ rất xa, sau đó tại lúc đối phương chưa kịp phát hiện liền trốn đi.Hắn đi lại trong Năng Lượng hải giống như ở nhà, những vòng xoáy nguy hiểm , loạn lưu,năng lượng đoàn trở thành yểm hộ tốt nhất đối với hắn.

Có 1 lần bọn họ trốn dưới 1 cái năng lượng dòng xoáy thật lớn khiến mỗi người đều kinh hồn táng đảm.

Trên đỉnh đầu, năng lượng dòng xoáy phát ra tiếng rít khiếp người khiến bọn họ dựng tóc gáy, không cần nói đến tiểu chiến thuyền như bọn họ, đến cả chiến hạm khổng lồ nhìn thấy vòng xoáy sợ bị cuốn vào trong đó mà tránh ra xa.

Thế nhưng Thạch Sâm lại có thể ở phía dưới năng lượng dòng xoáy cuồng bạo tìm được 1 khu vực gió êm sóng lặng.

Dưới năng lượng dòng xoáy khổng lồ có đường kính đến hơn mấy chục dặm, Thạch Sâm thần sắc bình tĩnh uống nước ăn cơm, nói chuyện cười đùa.Chỉ riêng phần khí độ này đủ để cho bọn Hoắc Thanh kính phục.Thủ doạn của Thạch Sâm không chỉ có từng này, hắn để cho bọn Hoắc Thanh theo dõi thời gian đội tuần tra tàu xuất hiện, sau đó dạy bọn họ tính toán ra bảng giờ giấc phiên trực của đội tuần tra đối phương.

Bọn họ hữu kinh vô hiểm mà xuyên qua phòng tuyến tuần tra đối phương, giờ đây đám người Hoắc Thanh đã đem Thạch Sâm tôn sùng như thần nhân.

Thế nhưng ngẫu nhiên nhắc đến Binh đại nhân, nhìn thấy Thạch Sâm đại nhân kia mặt đầy sùng kính,ngay cả những lão tiền bối kia cũng bội phục không thôi khiến đám người Hoắc Thanh trong lòng tràn ngập hiếu kỳ.

Đối với bọn họ, Thạch Sâm đại nhân đã vô cùng lợi hại, Binh đại nhân kia còn lợi hại hơn so với Thạch Sâm đại nhân thì không biết lợi hại đến cái tình trạng gì a.

Danh tướng không nhỉ ?

Thật khiến cho người ta mong đợi!

Dưới sự chỉ huy thủ hạ của Thạch Sâm, chiếc chiến thuyền loại nhỏ không có chút thu hút này cuối cùng cũng xuyên qua tầng tầng phong tỏa đến được Bạch Sa châu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 642: Phản Kích

Oanh!

Lại một cửa hàng hóa thành bột mịn, binh sĩ bên trong đã có kinh nghiệm rồi, tại trước lúc năng lượng tráo bị nghiền nát, triệt thoái về phía sau trước một bước. Nhưng mà vẫn có mười tên binh sĩ không kịp, đã bị mai táng.

Toàn bộ cửa hàng Kim đường mười phần tan bảy tám, chỉ còn lại có lẻ loi vài toà, bị nổ tung lắc lư trong gió. Mấy cái cửa hàng này chính là thược mấy nhà thương gia lớn nhất ở Kim đường, tỷ như Từ Ký, đại thương gia bọn họ tài đại khí thô, giá trị hóa hàng bên trong cửa hàng cực kinh nhân, riêng việc cửa hàng đã không tiếc chi phí rồi.

Nụ cười gắn hiện trên khuôn mặt Hà Anh, trong lòng hắn sung mãn khoái cảm chà đạp, ở bên ngoài Nguyệt Chi trang viên nhận phải chịu khuất nhục nên niềm khoái cảm này còn mãnh liệt hơn. Mỗi một cửa hàng sụp đổ tan tành, đều khiến cho toàn thân hắn là hưng phấn đến run rẩy. Những gia hỏa này như con kiến hôi vậy, tất cả đều phải chết, hết thảy đều phải chết!

"Tiến tới!"

"Tất cả đều xông tới!"

"Đánh nát mấy cái này cho ta!"

Hà Anh rít gào, gần xa có thể nghe thấy.

Chiến thuyền và binh sĩ sôi cả tiết, tiến gần oanh kích. Đánh tới hiện tại, đối phương chưa một lần được coi là tiến công. Nghe nói hai binh đoàn phía dưới là vừa mới dùng tiền mua được. Bọn họ chưa từng nghe thấy tên tuổi, vậy mà binh đoàn lại cũng có thể buôn bán. Là binh đoàn số hai đấy, đối với địch nhân như vậy, ai cũng rất khinh miệt và xem thường.

Thế cục chiến trường hoàn toàn phù hợp với suy đoán.

Đối diện với thực lực tuyệt đối, phía dưới chính là một đám kiến hôi.

Đối phó với kiến hôi, cần gì chiến thuật? Chà đạp, chỉ cần chà đạp là đủ rồi!

Nhìn địch nhân không ngừng tới gần, thậm chí có một chiếc chiến thuyền chỉ cách bọn họ chưa tới ba mươi mét, chúng địch nhân cuồng tiếu vươn ngón giữa trên chiến thuyền, Tạ Vũ An nhìn thấy mồn một. Chiến thuyền đen ngòm và đoàn người, ở đỉnh đầu bọn họ thoải mái xoay quanh.

Chờ tới bây giờ, cuối cùng đến lúc...

Cuối cùng đến phiên các ngươi nếm thử lợi hại!

Tạ Vũ An dùng hết khí lực toàn thân rống giận: "Công kích!"

Binh đoàn Vũ Yến đã chịu tới cực hạn từ lâu, toàn bộ lửa giận, đều phát tiết cả ra. Vô số cột sáng chói mắt, quang đạn giống như hạt mưa vậy, kiếm vũ dày đặc như mưa, không hề có dấu hiệu từ đống đổ nát nhừ Kim đường hướng lên trời không đen ngòm địch nhân.

Biến cố tới cực kỳ đột nhiên.

Cả đám bao gồm cả Hà Anh đều cho rằng địch nhân phía dưới đã không còn sức phản kháng, từ đầu vốn chưa từng nghĩ, sẽ tao ngộ đòn đánh lén kinh khủng như thế.

Ngay từ đầu bọn họ còn có tâm phòng bị, dù sao Tiên phong doanh bị hủy diệt khiến cho Hà Anh không dám quá mức sơ ý. Nhưng mà thế cục nghiêng về một bên, cừu hận lúc trước bị nhục nhã nảy lên trong lòng, khiến cho hắn cuối cùng mất sạch một tia cố kỵ, hắn muốn bóp bẹp dí con kiến hôi. Binh sĩ binh đoàn số hai là một đám kiêu binh hãn tướng, toàn bộ Kim đường đều bị bọn họ đánh nát bét, vậy mà đối phương lại còn co đầu rút cổ, bọn họ tạo tâm lý khinh bỉ địch nhân, cái này so với một trận chiến đấu là một màn biểu diễn, biểu diễn trước toàn bộ Bạch Sa thị.

Có vài chiến thuyền thậm chí bỏ cả năng lượng tráo để biểu thị bản thân mình dũng mãnh.

Khi công kích mãnh liệt chợt thúc tới, cái đầu bọn họ thoáng cái to uỳnh.

Rầm rầm rầm!

Mấy chiếc chiến thuyền ở tầng trời thấp lập tức bị hỏa đoàn thôn phệ, kịch liệt nổ tung. Vô số vụn gỗ và gãy chi tàn thể bay loạn. Kiếm quang dày đặc lẫn với những tiếng rít khiếp hồn cơ hồ phủ đầy bầu trời. Ở trước đòn đánh phủ đầu như thế, cá nhân võ dũng có vẻ cực kỳ nhỏ bé, vô số tiên huyết bắn khắp trời, tiếng kêu thảm thiết bị nhấn chìm ở trong kiếm quang rống giận.

Mỗi một binh sĩ Binh đoàn Vũ Yến đều điên cuồng mà rống giận, tai bọn họ không nghe thấy bất luận thanh âm gì, bản năng rít gào rống giận. Năng lượng toàn thân, không bảo lưu lại tý nào mà cứ dũng mãnh vào nện vào chiến hạm vũ khí trước mặt. Những chiến hạm vũ khí được bố trí ở trong trận địa, bây giờ trở thành đại sát khí thu gặt sinh mệnh.

Trước đây bọn họ chỉ cùng lắm là một binh đoàn thanh đồng, dù cho thường ngày huấn luyện nghiêm ngặt, bọn họ chưa từng trải qua đại trận chiến chân chính. Đối địch với binh đoàn bạch ngân, bọn họ cơ hồ không có chút sức phản kháng nào. Như vừa mới rồi địch nhân công kích mãnh

liệt, để cho tuyệt đại đa số người trong bọn họ cảm thấy hít thở không thông và sợ hãi.

Nếu không phải bọn họ không có đường lui, nếu không phải thường ngày huấn luyện nghiêm ngặt đã trở thành bản năng, nếu không phải bọn họ kính trọng đại nhân, bọn họ sụp đổ từ lâu.

Nhưng mà lúc này, khi Tạ Vũ An hạ mệnh lệnh công kích, toàn bộ sợ hãi đều hóa thành chiến ý cực kỳ điên cuồng.

Không phải ngươi chết thì là ta mất mạng!

Oanh!

Bên trong trận địa bùng nổ một đoàn hỏa quang. Ở một chỗ trận địa chiến hạm vũ khí không thể chịu nổi cường độ chiến đấu mãnh liệt như thế mà nổ tung, hỏa quang vụ nổ lan đến gần binh sĩ bên trong trận địa, cũng may uy lực không lớn, không tạo thành thương tổn đến những binh sĩ. Nhưng mà binh sĩ mất đi vũ khí thần tình mờ mịt, bọn họ vẫn chưa từ trong trạng thái chiến đấu điên cuồng thoát ra.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ trên trời không dứt bên tai, đoàn quang mang rọi sang rực bầu trời.

Đường Sửu lướt nhìn Tạ Vũ An, Tạ Vũ An bình thường trầm tĩnh vô cùng lúc này như điên cuồng, Đường Sửu không dám cười nhạo, trái lại trong mắt hiện lên một tia tán thưởng.

Đó chính là một tướng lĩnh tài hoa xuất chúng, Đường Sửu vẫn chưa hiểu, tướng lĩnh xuất sắc như thế, sao lại lưu lạc đến tình trạng bị người ta thu mua cả binh đoàn. So trình độ tướng lĩnh, Tạ Vũ An mạnh hơn không biết phải bao nhiêu lần so với Aya.

Trận địa Tạ Vũ An xếp đặt cực kỳ xuất sắc, xoi mói(kỹ tính) như Đường Sửu cũng không moi ra bất cập nào. Dù cho thời gian vội vàng,

nhưng mà Tạ Vũ An bố trí thập phần kín đáo. Hắn không có trực tiếp lợi dụng cửa hàng làm trận địa căn bản, mà là lấy cửa hàng thương khố trong lòng đất làm trận địa chính, cửa hàng trên mặt đất chỉ là ngụy trang.

Những thương khố trong lòng đất, mật thất, là trọng địa của mỗi một cửa hàng, dùng để tồn giữ hàng hóa trân quý.

Mặt trên cửa hàng đã tan tành, nhưng trận địa không chịu tổn thất quá lớn. Mà phương vị những chiến hạm vũ khí cược bố trí càng cẩn thận, dày công tính toán, cột sáng, quang đạn, kiếm quang đan xen thành một tấm lưới lớn kín không kẽ hở trên không trung, một tấm lưới tử vong chân chính.

Trừ cái đó ra, điều khiến cho Đường Sửu bằng lòng nhất là sự bình tĩnh của Tạ Vũ An.

Vì không để địch nhân phát hiện ý đồ, trận địa giả trên mặt đất cũng bố trí chiến sĩ đóng giữ. Binh đoàn số hai công kích mãnh liệt, khiến cho binh sĩ đóng giữ mặt trên nhanh chóng thương vong, nhưng Tạ Vũ An vẫn có thể khắc chế, chờ đợi cơ hội tốt nhất tới.

Sĩ quan phụ tá bên cạnh Tạ Vũ An mấy lần khuyên bảo, nhưng Tạ Vũ An kiên định không lay chuyển.

Tướng lĩnh như thế mới ưu tú!

Đường Sửu không chút biểu lộ tình cảm, thực lực cá nhân binh đoàn Vũ Yến không mạnh, số lượng thánh giả bạch ngân trong binh đoàn quá ít, công kích mãnh liệt điên cuồng như thế, bọn họ kiên trì không được bao lâu.

Tuy nhiên, biểu hiện của Tạ Vũ An đã vượt qua mong muốn của hắn, chiến đấu phía sau nữa là thuộc về hắn.

Trong ánh mắt Đường Sửu hiện lên một tia hàn quang, Khô Lâu đoàn đã tập kết xong xuôi, chuẩn bị phản kích.

Quả nhiên như Đường Sửu dự liệu, năm phút đồng hồ ngắn ngủi, công kích của binh đoàn Vũ Yến liền trở nên thưa thớt lắm rồi. Binh sĩ binh đoàn Vũ Yến quá thiếu kinh nghiệm, còn không hiểu được làm thế nào trong chiến đấu gian khó phân phối thể lực hợp lý. Hơn nữa bố trí trận địa lâm thời rốt cuộc không giống chiến thuyền.

Chiến thuyền có năng lượng cung ứng, binh lính càng nhiều cần phải cân nhắc năng lượng xung kích đối với thân thể, những chiến hạm vũ khí này bố trí tại trận địa phải tiêu hao năng lượng trong cơ thể binh lính.

Nhưng năm phút đồng hồ ngắn ngủi, chiến quả nổi bật.

Chiến thuyền trên bầu trời cơ hồ bị quét sạch sành sanh, chiến thuyền to lớn liền bị coi là mục tiêu công kích trước tiên, vì vậy chúng là nhóm đầu tiên bị giết chết. Mà trên binh sĩ bầu trời tối thiểu tổn thất một phần ba.

Chiến thuyền bị hủy diệt làm những binh sĩ tổn thất không ít thời gian, chúng nó hấp dẫn tuyệt đại đa số công kích.

Hà Anh ngơ ngác nhìn chiến trường, hắn chưa từng nghĩ tới, tình huống sao đột nhiên biến thành bộ dáng thế này? Binh đoàn số hai cơ hồ tổn thất gần nửa, tổn thất như thế trong suốt lịch sử binh đoàn số hai chưa từng xảy ra.

Không thể nào như vậy...

Hà Anh cơ hồ không thể tin được vào con mắt, vậy mà trúng phải mai phục?

Ngơ ngác nhìn đường phố phía dưới giống như phế tích, cái đầu ông ông nhức nhối, bản thân mình bị một đám kiến hôi cắn!

Hắn không chú ý đến việc phía dưới bỗng nhiên lao ra một đám thân ảnh.

Khô Lâu đoàn được nghỉ ngơi một hồi đã khôi phục sức chiến đấu, Aya tự mình xông tới đầu tiên. Bọn họ mười lăm người làm một tổ, tựa như từng chiếc gai độc bắn dựng lên, mục tiêu rõ ràng là những binh sĩ binh đoàn số hai thất thần trên bầu trời .

Thân ảnh lướt qua tầm mắt khiến cho Hà Anh giật mình, phục hồi lại tinh thần.

Khi hắn thấy rõ tình huống trước mắt, một luồng nhiệt huyết trực tiếp bốc lên đầu.

Đám kiến hôi này cũng dám hướng xung phong!

Bọn nó dám!

Một binh đoàn vớ vẩn cũng dám xung kích một binh đoàn bạch ngân...

Chưa từng lúc nào khiến cho Hà Anh cảm thấy bị nhục nhã như thế, bọn họ là binh đoàn số hai, tại khắp Bạch Sa châu ngoại trừ cái tên chết tiệt Tác Bỉ, không có ai mạnh hơn hắn!

Binh đoàn số hai là tinh nhuệ!

Một binh đoàn vớ vẩn vậy mà cũng dám giơ vũ khí xung kích?

Hà Anh tức phát run: "Giết bọn nó cho ta!"

Binh sĩ binh đoàn số hai dồn dập phục hồi lại tinh thần, ai nấy giận tím mặt, tròng mắt đỏ lên, không chút do dự phóng về hướng đối phương, bọn họ muốn xé đám chết tiệt hỗn đản này thành mảnh nhỏ.

Chẳng thể ngờ binh đoàn vớ vẩn này vừa thấy tình huống không tốt đã quay đầu bỏ chạy.

Chạy? Chạy trốn đi đâu?

Binh sĩ binh đoàn số hai phát cuồng truy kích địch nhân, trong lòng mỗi người bọn họ đều nghẹn một ngọn lửa giận. Kinh nghiệm chiến đấu bọn họ phong phú, lập tức hiểu năng lượng binh sĩ trận địa tiêu hao hầu như không còn, hiện tại chỉ cần giải quyết những con kiến này, bọn họ vẫn có thể thủ thắng!

Không, thời điểm này chẳng ai nghĩ đến thắng thua nữa, bọn họ muốn tàn sát một trận, chỉ có tàn sát mới có thể đủ để phát tiết lửa giận trong lòng.

Hà Anh cũng nghĩ như vậy, nhìn thấy binh sĩ như hổ lang truy đuổi địch nhân, trong lòng Hà Anh sát ý càng thịnh.

Trong nháy mắt, đột nhiên Hà Anh phát hiện, bầu trời to như vậy trở nên trống không.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, đám binh sĩ đuổi theo đã được vài trăm thước.

Không tốt!

Bỗng nhiên Hà Anh có phản ứng, sắc mặt soạt cái trắng bạch, xung quanh hắn chỉ còn lại không đến hai mươi hộ vệ!

"Tập hợp..."

Hà Anh gào to thê lươgn, đường phố phía dưới, bỗng nhiên xuất hiện rạn nứt giống như mạng nhện.

Mạng nhện dưới mặt đất ầm ầm bùng nổ.

Khắp bầu trời bụi mù, đá vụn như mưa, một chiếc chiến hạm chui từ dưới đất lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 643: Kề Vai Chiến Đấu

Chiến hạm xuất hiện khiến cho mọi người đều cảm thấy bất ngờ và giật mình. Chẳng ai ngờ được, phía dưới lại có một chiếc chiến hạm.

Sắc mặt Hà Anh thoáng cái thay đổi.

Binh đoàn số hai cũng có chiến hạm, nhưng đều là chiến hạm cỡ trung trở lên, những chiến hạm kích thước khổng lồ không thích hợp chiến đấu bên trong thành thị, vì vậy hắn dùng chiến thuyền đều là chiến hạm loại nhỏ chất lượng cao. Để phát huy tác dụng trên chiến trường, chúng còn lâu mới bằng chiến hạm cỡ trung cỡ lớn, mà nếu như chiến đấu bên trong thành thị chiến thuyền giá rẻ chất tốt mới là lựa chọn tốt hơn.

"Chiến hạm Hắc tiễn!"

"Đáng chết thật!"

Tiền nào của nấy, chiến hạm Hắc tiễn chỉ là một chiếc chiến hạm loại nhỏ, giá cả của nó đủ để mua mười chiếc chiến thuyền, nó cường đại thế nào binh đoàn số hai sao lại không biết? Chiến hạm Hắc tiễn là loại chiến hạm sang quý đến mức binh đoàn số hai cũng mua không nổi, chúng đều được đám đại gia mua để vũ trang tư nhân vệ đội bản thân mình.

Chậm đã, đại gia...

Các binh sĩ binh đoàn số hai bỗng nhiên nhớ lại, bọn họ đối địch với một ngài đại gia chân chính! Là một ngài đại gia dám dùng giá trên trời

treo giải thưởng xóa sổ Kim Tường Vi trong một đêm! Là một ngài đại gia dám dùng vân tệ mua những hai binh đoàn!

Mọi người thoáng cái tỉnh táo lại.

Đối với đại gia mà nói, mua một chiếc chiến hạm Hắc tiễn chẳng phải chuyện gì kỳ quái cả, không mua được mới kỳ quái.

Mà khi bọn họ nhìn thấy vị trí chiến hạm Hắc tiễn thì, trên dưới binh đoàn số hai mồ hôi lạnh thoáng cái chảy tồ tồ.

"Bảo hộ đại nhân!"

"Ngăn cản nó! Ngăn nó lại ngay!"

Những tiếng thét chói tai cực kỳ kinh hoàng liên tục không ngừng.

Vừa mới rồi một lớp binh đoàn Vũ Yến kia điên cuồng công kích, cơ hồ tiêu diệt toàn bộ chiến thuyền binh đoàn số hai. Khi binh đoàn số hai đột nhiên phát hiện chiến hạm đối phương uy hiếp đến an toàn của Hà Anh thì, bọn họ lại phát hiện phe mình không còn có chiến hạm nào trợ giúp.

Phản ứng đầu tiên là quay người tới trợ giúp Hà Anh.

Nhưng mà bọn họ gặp phải Đường Sửu, Đường Sửu trong nháy mắt chiến hạm xuất hiện, phản ứng hắn khác hắn mọi người, trong lòng hắn khẽ thả lỏng.

Đại nhân cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Trong chiến đấu hắn biết rõ, nhưng hắn thủy chung không án binh bất động, bởi vì hắn tuyệt đối có lòng tin với thực lực Đường Thiên. Những trận chiến đấu trước đây, Đường Thiên tao ngộ qua rất nhiều địch nhân cơ hồ không có khả năng thủ thắng, nhưng mà người thắng cuối đều là Đường Thiên. Dù tình huống rất nguy hiểm, hắn vẫn không chút do dự lựa chọn đánh cuộc Đường Thiên thắng lợi!

Đây cũng là cơ hội thủ thắng duy nhất,

Thành công rồi!

Thở phào nhẹ nhõm là phản ứng đầu tiên của Đường Sửu. Đường Sửu có phong phạm danh tướng thể hiện không thể nghi ngờ. Trận chiến kịch liệt như thế, sớm trước một giây có thể đủ quyết định thắng bại.

"Toàn bộ đoàn cường công!"

Ngoài dự đoán mọi người, Đường Sửu lựa chọn một mệnh lệnh nhìn qua thật lỗi thời. Nếu như là tướng lĩnh có thực lực xuất sắc như Tạ Vũ An, vào lúc này cũng sẽ do dự. Bởi vì trong lòng bọn họ thường dùng thế cục để phán đoán, cái này mệnh lệnh của Đường Sửu hiển nhiên nhìn qua có chút vi phạm lẽ thường, sẽ khiến cho bọn họ có một tia giãy dụa.

Nhưng Aya suất lĩnh Khô Lâu đoàn thì không. Đôi khi, thực lực yếu cũng có chỗ tốt của thực lực yếu, đám Aya còn chưa từ khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, càng không nói đến hình thành phán đoán cá nhân, bọn họ căn bản chưa hiểu rõ ràng tình trạng trước mắt. Vì vậy nghe thấy mệnh lệnh của Đường Sửu "Toàn bộ đoàn cường công" thì chẳng suy nghĩ nhiều, cứ thế mà hành động.

Các binh sĩ binh đoàn số hai vừa xoay người, dù thế nào cũng chưa từng nghĩ Khô Lâu đoàn sẽ ở thời điểm này toàn lực đoạt công, hốt hoảng nghênh chiến, luống cuống tay chân.

Hơn nữa bởi tư tưởng không thống nhất, kẻ thì đứng im đau khổ chống đỡ, kẻ thì nóng như lửa đốt, muốn trợ giúp chủ tướng, tâm tính không thống nhất, làm cho phối hợp trở nên càng thêm hỗn loạn. Điều ghê gớm nhất là bởi Khô Lâu đoàn không tính hậu quả điên cuồng cường công, những binh sĩ xoay người chuẩn bị tới trợ giúp Hà Anh trở tay không kịp, bị thương vong không nhỏ.

Thực lực Khô Lâu đoàn không chiếm ưu thế vậy mà lại không rơi xuống hạ phong.

Đường Sửu rất thỏa mãn, đừng thấy binh đoàn số hai tổn thất quá nửa, nhưng nếu dùng cứng đối cứng mà nói, Khô Lâu đoàn vẫn không phải đối thủ. Binh đoàn Vũ Yến có thể đạt được chiến quả như vậy, một mặt là địch nhân khinh địch, còn phương diện khác là mượn nhờ trận địa phòng thủ và chiến hạm vũ khí.

Đường Sửu thậm chí biết rõ, trạng thái toàn lực tiến công Khô Lâu đoàn kéo dài không được bao nhiêu lâu.

Nhưng mà Đường Sửu hoàn toàn không thèm để ý, trong nháy mắt khi chiến hạm Hắc tiễn xuất hiện, hắn đã ý thức được, then chốt quyết định thắng bại trận chiến đấu này không phải Khô Lâu đoàn mà là Đường Thiên.

Hắn không chút do dự e dè, lại lần nữa đặt hy vọng thắng lợi vào Đường Thiên.

Chỉ cần Đường Thiên giết chết Hà Anh trước lúc Khô Lâu đoàn không chống đỡ được, vậy bọn họ đã thắng rồi, ngược lại là thua.

Toàn bộ tâm thần Đường Sửu đều ở trên chiến hạm Hắc tiễn.

Đại nhân...

Toàn thân Đường Thiên là huyết đặt mông ngồi trên tọa ỷ kiếm pháo tổ ong, trong lòng hắn đang hô may mắn, lúc trước hắn chuyên môn theo Khô Lâu đoàn chọn mười tên chiến sĩ biết điều khiển chiến hạm, bằng không mà nói, cái chiến hạm này không thể mở nổi. Chiến hạm Hắc tiễn là chiến hạm loại nhỏ, điều khiển không cần quá nhiều binh sĩ.

Trong lúc Đường Thiên chiến đấu cùng Tạ Phỉ, làm bọn họ sợ đến mặt không còn chút máu, không dám xông tới, có hai người vận khí quá kém, bị chỉ mang Tạ Phỉ gây mất mạng.

Hai gã cao thủ chiến đấu, nhanh đến bọn họ căn bản khó mà bắt, càng không phải nói tới chuyện trợ giúp chạy trốn gì gì đó.

Khi Đường Thiên chiến thắng Tạ Phỉ, bọn họ hoan hô điên cuồng.

Nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy toàn thân Đường Thiên đều là máu, đạp xuống từng vết chân đỏ tươi, từng bước một tới chiến hạm thì bọn họ trợn mắt há mồm, lẽ nào đại nhân bị thương thảm trọng như thế còn muốn chiến đấu sao?

"Ngươi làm bừa như thế chẳng có ý nghĩa." Tiểu Nhị lạnh lùng nói.

Đường Thiên đặt mông ngồi ở trên ụ súng kiếm pháo tổ ong, hai tay đầy tiên huyết, nắm lấy nắm tay, hắn chẳng hề để ý đáp rằng: "Ta cảm thấy có ý nghĩa là được."

Nhìn thấy nhãn thần đứa gia hỏa này quật cường, Tiểu Nhị có chút bất đắc dĩ: "Ta thay ngươi xuất chiến nhé."

Đường Thiên tựa lưng đánh phịch vào ghế ngồi, khóe miệng nhếch nhếch, trên khuôn mặt tràn đầy vết máu bẩn nặn ra nụ cười khó coi hơn cả khóc. Tiểu Nhị cho rằng cuối cùng thuyết phục cái tên Đường Thiên này, không ngờ là, Đường Thiên ôi ôi cười quái dị một tiếng: "Ôi ôi ôi, chúng ta kề vai chiến đấu!"

Nói xong hắn quay sang, khuôn mặt rất dữ tợn, rướn cổ họng khàn khàn âm thanh rít gào hướng về phòng điều khiển: "Xông đi tới! Giết chết bọn nó!"

Bọn lính như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức bọn họ rơi vào tâm trạng cuồng nhiệt. Không có gì làm gương cho binh sĩ hơn thủ lĩnh, làm cho bọn họ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ giống như được tiêm thuốc kích thích, hết sức chăm chú điều khiển chiến hạm Hắc tiễn, chiến hạm Hắc tiễn cấp tốc thoát ly mặt đất.

"Thần thiếu niên, hừng hực xông lên!"

Tiếng rít gào giống như tiếng sấm kích động ở bên trong chiến hạm.

Tiểu Nhị nhìn chăm chú vào nộ mục trợn tròn, gân xanh lộ ra của Đường Thiên, tiên huyết chảy xuống dường như con hàng loại hai này chẳng cảm giác thấy, cơ nhục vồng lên nóng hổi như sắt thép nung đỏ, tản ra nhiệt lượng kinh người, nhiệt khí bốc hơi. Toàn bộ chiến hạm đều tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc sặc mũi.

Thật điên cuồng!

Kề vai chiến đấu...

Tiểu Nhị lắc đầu, thu hồi thánh kiếm Ngục Hải, hắn bay tới ngồi xuống trên một tọa ỷ kiếm pháo tổ ong. Thể hình Tiểu Nhị nhỏ xinh khả ái, ngồi ở trên tọa ỷ rộng thùng thình, vẻ hoạt kê khả ái không thể tả.

Tiểu Nhị không để ý, nó hiếu kỳ cảm ứng kiếm pháo tổ ong, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài, khả ái đến cực điểm.

Oanh long long!

Chiến hạm đi thẳng về phía trên nham thạch.

Loại phương thức thô bạo trực tiếp vào sân khiến cho Đường Thiên lập tức kích động vô cùng, hưng phấn gào thét: "Hừng hực xông!"

Ngu ngốc!

Tiểu Nhị khinh bỉ chả thèm nói, dù sao chỉ cần con hàng loại hai này xuất hiện, toàn bộ yên tĩnh đều bị quét sạch.

Tuy nhiên, kiếm pháo tổ ong trái lại có điểm ý tứ...

Mặt đất đầy gạch đá bị chiến hạm Hắc tiễn ủi đi hết, thân hạm kịch liệt rung động khiến cho Đường Thiên càng thêm cuồng nhiệt hưng phấn.

Vừa lao khỏi mặt đất, Đường Thiên đã thấy Hà Anh.

Nếu như nói Đường Sửu có phán đoán cực sáng suốt kinh nhân, thì trực giác Đường Thiên đáng sợ như dã thú. Nghĩ cũng không cần nghĩ, hắn khởi xướng công kích luôn.

Hà Anh còn chưa kịp tỉnh lại khỏi biến cố, lúc này thời cơ tốt ngàn năm khó gặp.

Cơ hội!

Một thanh trường kiếm đột nhiên sáng lên.

Hưu!

Một đạo kiếm mang bắn ra, Đường Thiên lại như bị đánh mạnh, phun ra một ngụm tiên huyết, kiếm mang mất đi khống chế bắn thẳng lên trời.

Sắc mặt Đường Thiên khẽ biến, gặp phiền phức rồi!

Chiến hạm Hắc tiễn tuy rằng là một chiếc chiến hạm loại nhỏ, là một chiếc chiến hạm Bạch ngân không hơn không kém, vũ khí đều là cấp Bạch ngân, Đường Thiên yêu cầu cải trang chiến hạm vũ khí, tất cả chiến hạm vũ khí đều là cấp Bạch ngân.

Chiến hạm vũ khí cấp Bạch ngân uy lực cường đại, nhưng mà điều kiện sử dụng hà khắc. Tỷ như "Thiên thúc quỷ đao", nếu nhiều người thao tác mà nói, cần phải hai mươi binh sĩ tinh thông đao, đồng bộ suất cần phải 70% trở lên mới có thể đạt được uy lực tiêu chuẩn, mà đồng bộ suất thấp hơn 70% thì không thể sử dụng.

Mà nếu như chỉ một người điều khiển, cần phải có thánh giả bạch ngân.

Không sai, chính là thánh giả bạch ngân.

Đáng chết!

Cái kiếm pháo tổ ong này đẳng cấp cao hơn tòa kiếm pháo tổ ong chiến hạm Tần Ngữ Nhiên, cũng có nghĩa nó xung kích vào cơ thể sẽ càng thêm mãnh liệt. Đường Thiên vừa mới thụ thương bất ngờ không kịp đề phòng, bị luồng xung kích chấn cho thổ huyết.

Đường Thiên cảm thấy khó chịu cũng không phải bởi vì bản thân thổ huyết, mà cơ hội tuyệt hảo như thế lại không nắm được!

Hà Anh bị kiếm mang sát bên người sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

"Vây lại quanh ta mau!"

Hà Anh lớn tiếng tê rống, hai mươi binh sĩ tinh nhuệ xung quanh hắn lập tức áp sát. Rất nhanh, khí tức mấy người này hòa hợp nhất thể, năng lượng trong cơ thể bọn họ đồng bộ cao độ.

Sắc mặt Tạ Vũ An rất kém cỏi, hai mươi mốt người đồng bộ suất đạt được kinh người 92%!

Hà Anh dùng hành động thực tế nói cho Tạ Vũ An, binh đoàn bạch ngân cường đại chỗ đó.

Đồng bộ suất Kinh người mang đến uy thế cực kỳ kinh người, chỉ hai mươi mốt người lúc này lại tản ra khí thế giống như một tiểu binh đoàn.

Mạnh quá...

Tạ Vũ An cắn chặt môi, trong ánh mắt hắn chứa đầy lo âu, đáng tiếc Binh đoàn Vũ Yến đều ngồi phịch ở trên mặt đất, không còn lực hoàn thủ.

Một đạo đao mang sí hồng, từ trong trận hai mươi mốt người bay ra, hung hăng trảm vào chiến hạm Hắc tiễn.

Oanh!

Quang mang bắn tung tóe, rọi sáng bầu trời đêm, năng lượng tráo chiến hạm Hắc tiễn kịch liệt run rẩy, tiếng nổ toàn thành có thể nghe thấy.

Đường Thiên vững vàng cầm lái, gương mặt co rúm, thân hạm kịch liệt lay động khiến cho hắn một vài vết thương lại toác ra, tiên huyết ồ ồ ra ngoài.

Biểu lộ của Đường Thiên càng thêm dữ tợn hung ác độc địa, không thể buông tha dũng giả thắng, đến lúc này, chính là ngươi chết ta mất mạng!

Năng lượng điên cuồng dũng mãnh tràn vào kiếm pháo tổ ong, trường kiếm phập phềnh phía sau hắn, từng thanh sáng lên.

Ong ong ông.

Bách kiếm tề minh!

"Sát!"

Quang mang như vũ, bách kiếm cùng xuất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 644: Thắng Lợi

Kinh nghiệm chiến đấu của Hà Anh phong phú, có hiểu biết các loại chiến hạm lưu hành hiện nay, thấy chiến hạm Hắc tiễn chỉ có một vị trí chiến đấu đang tại tụ tập quang mang, liền thở phào nhẹ nhõm.

Tin tức Mãnh Nam mua chiến hạm, hắn có nghe thấy rồi nhưng không để tâm nhiều. Bởi vì Mãnh Nam nhân thủ không đủ, muốn chiến hạm phát huy ra chiến đấu lực, không chỉ cứ mua chiến hạm là được.

Chiến hạm vũ khí có đòi hỏi đối với đồng bộ suất cực cao, không phải cứ tùy tiện chọn vài người liền có thể phát huy tác dụng. Đám đại gia thường thích mua một đống trang bị tốt, nhưng những trang bị này thường thường chỉ có thể phát huy ra tác dụng ít tới thương cảm, thậm chí có khi chất đống ở trong thương khố tích bụi bặm, Hà Anh quá quen thể loại tác phong hủ bại này.

Nhìn thấy chỉ có một vị trí chiến đấu sáng quang mang, càng xác minh Hà Anh phán đoán là đúng, Mãnh Nam không đủ nhân thủ.

Một vị trí chiến đấu cần tròm trèm hai mươi binh sĩ, số lượng này khá ăn khớp với tin tình báo Hà Anh có được.

Chiến hạm Hắc tiễn là chiến hạm tốt, nhưng nhân thủ không đủ, vậy cũng chỉ là một giá gỗ.

Bên người Hà Anh chỉ có hai mươi người, nhưng đều là thiết vệ theo hắn nhiều năm, mỗi người đều là tinh nhuệ trong quân, chiến trận thành thạo, lấy một chọi mười tuyệt không vấn đề.

Hà Anh có lòng tin mười phần.

Hưu!

Kiếm mang dày đặc giống như một chùm quang vũ, kèm theo khiếu âm đáng sợ đánh về phía Hà Anh.

Bạch Hiểu từ xa thấy tận mắt một màn này thì thất thần thì thào tự nói: "Tới rồi."

"Tới rồi?" Bạch Việt sửng sốt, vô ý thức hỏi lại.

"Kiếm pháo tổ ong!" Bạch Hiểu trả lời, hắn có chút kích động, mỗi lần hồi tưởng lại một màn lần trước kia, hắn vẫn cảm thấy như nằm mơ.

Bạch Việt nhớ Bạch Hiểu đã từng nhắc tới trong trận chiến hải tặc, trong trường chiến đấu kia, Mãnh Nam dùng chính là kiếm pháo tổ ong, hơn nữa khá bất phàm.

Hắn cực kỳ tò mò.

Ánh mắt Hà Anh hơi hơi ngưng tụ, kiếm pháo tổ ong!

Trái lại có mấy phần trình độ, dày đặc tới cỡ này thì có thể thấy trình độ đối phương không tệ. Tuy nhiên, ỗi kiếm pháo tổ ong đã nghĩ diệt được một vị tướng lĩnh bạch ngân cũng là quá coi thường hắn.

Khóe miệng Hà Anh hiện lên nụ cười nhạt, đồng bộ năng lượng, dưới tay hắn chỉ huy cấp tốc hóa thành một đạo gió bão hồng sắc bọc bọn họ vào chính giữa.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, gió bão hồng sắc cao tốc xoay tròn, bên trong vô số ám quang cát hồng sắc, những quang cát đỏ sậm này do năng lượng hình thành, khiến cho uy lực gió bão càng kinh người.

Tổ ong kiếm mang đánh vào trên bức tường gió bão, kích xạ vô số loạn lưu, nhưng mà bức tường gió bão vẫn sừng sững bất động.

Kiếm pháo tổ ong bình thường dùng đối phó tán binh, uy lực chưa phải là mạnh, một lần có thể phóng ra rất nhiều, bao phủ phạm vi lớn.

Hà Anh luôn luôn tin tưởng đối với Gió bão Hồng sa bản thân mình, lực phòng hộ của nó mạnh hơn năng lượng tráo bình thường nhiều, linh cảm đến từ bão cát sa mạc. Khí lưu xoay tròn cao tốc có thể khiến công kích của địch nhân bị chếch đi, do đó tăng cường lực phòng hộ. Mà trong gió bão trộn lẫn nhập đại lượng quang cát cứng rắn trầm trọng, có thể khiến cho gió bão trở nên càng thêm dày đặc, khó mà đột phá.

Dù là công kích có lực phá hoại kinh người cũng khó mà lay động gió bão cát hồng, đừng nói tới kiếm pháo tổ ong.

Hơn nữa, tuy rằng kiếm pháo tổ ong mỗi lần có thể phóng ra con số kiếm mang kinh người, nhưng mà tần suất công kích cũng không cao. Mỗi một lần công kích phải dừng lại một quãng, lúc bình thường, bởi vị trí chiến đấu chiến hạm đông đảo, cái nhược điểm này không trí mạng. Nhưng mà bây giờ đối phương chỉ có một tòa kiếm pháo tổ ong, cái nhược điểm này phóng đại vô hạn.

Đối với tướng lĩnh bạch ngân như Hà Anh mà nói, chỉ cần có một kẽ hở là có thể đủ lật bàn, huống chi thiếu sót trí mạng như thế.

Kiếm mang đánh vào Gió bão Hồng sa, lung tung tán loạn.

Phản kích!

Hà Anh đang muốn phản kích, nhưng mà sau một khắc, vẻ mặt của hắn liền nghiêm trở lại.

Hưu!

Lại một tiếng khiếu âm khiến người ta rợn tóc gáy, lại một chùm kiếm vũ bắn trúng gió bão hồng sắc.

Hà Anh thiếu một chút nhảy dựng lên, không thể nào như vậy...

Kiếm pháo tổ ong sản sinh ra năng lượng xung kích tương đối lớn, không ai có thể chịu xung kích như vậy, hắn chưa từng nghe nói tiểu đội nào có thể thôi động kiếm pháo tổ ong không lúc nào gián đaạn, cái này không hợp với lẽ thường!

Vù vù vù!

Khiếu âm liên tùng tục, vang vọng bầu trời đêm, từng lớp kiếm mang, giống như quang vũ kéo dài không dứt, từ trong chiến hạm Hắc tiễn cuồn cuộn phun ra không ngừng.

Bang bang bang!

Kiếm mang không ngừng bắn trúng gió bão, vô số quang mang vẩy ra, gió bão thổi kiếm mang tán loạn, nó vẫn cứ vô cùng ổn định.

Khuôn mặt rất kinh dị của Hà Anh cố gượng để trấn định tâm thần, toàn lực duy trì Gió bão Hồng sa. Lực phòng hộ Gió bão Hồng sa cường đại, lúc này thể hiện ra hết, kiếm mang như hạt mưa rơi oanh kích vào gió bão, cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

"Trời ạ!"

Bạch Việt ôm đầu, khuôn mặt tỏ ra rất không thể tin tưởng, hắn nghe Bạch Hiểu kể Mãnh Nam dùng kiếm pháo tổ ong dung mãnh thế nào, nhưng mà khi hắn tận mắt nhìn thấy kiếm pháo tổ ong hoàn toàn không có tý gián đoạn cuồn cuộn phun ra kiếm vũ không ngừng thì toàn bộ thường thức bị phá vỡ sạch bách.

Chờ chút!

Bỗng nhiên hắn giật mình, thân là danh tướng, lập tức hắn nhạy cảm nắm trúng trọng điểm, nếu như một màn này xuất hiện trên chiến trường...

Nếu như một chiếc chiến hạm, mỗi vị trí chiến đấu đều như thế này...

Thân thể hắn run lên, hắn biết rõ, nếu như chiến trường thật xuất hiện một chiếc quái vật như vậy, ai có thể ngăn trở? Không, ai cũng không ngăn cản đượcc, nếu như trong đội ngũ mỗi một chiếc chiến hạm đều là như thế, vậy toàn bộ thánh vực, cũng không có ai có thể ngăn trở!

Bạch Việt không dám tái nghĩ tới nữa, chỉ có điều kết quả suy tư đã khiến tay chân băng lãnh. Hắn đăm đăm nhìn chiến trường, e sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Cái tên gia hỏa tùy tiện kia, trên người rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật?

Kiếm mang dày đặc hình thành nước lũ, không ngừng bắn trúng gió bão hồng sắc.

Chỉ mười giây thôi, Hà Anh cảm giác sống một ngày tựa như một năm, dài dằng dặc. Lực phòng hộ Gió bão Hồng sa xác thực xuất sắc, nhưng mà con số kiếm mang thực sự quá kinh người, điên cuồng oanh kích như thế, Hà Anh cảm thụ được áp lực cực lớn. Năng lượng trong cơ thể bọn họ tiêu hao với tốc độ kinh người.

Ngoại trừ ngạnh chống, Hà Anh không có biện pháp nào tốt hơn. Gió bão Hồng sa hơi dao động, bọn họ liền sẽ bị kiếm mang nước lũ thôn phệ đến xương cốt không còn.

"Mọi người đứng vững!" Hà Anh rống giận: "Địch nhân kiên trì không được bao lâu đâu!"

Toàn bộ hộ vệ lúc này đều cắn răng khổ chống, bọn họ tuyệt đối tín nhiệm đối với Hà Anh, hơn nữa, bọn họ cũng tin tưởng địch nhân kiên trì không được bao lâu, điên cuồng tiến công như thế, chẳng ai kiên trì được lâu!

Lúc này so đấu chính là ý chí, người nào lộ kẽ hở trước kẻ đó nhận thua.

Tiểu Nhị nắm tay nắm kiếm pháo tổ ong, một bên tiếng Đường Thiên rống giận rít gào, chui vào trong tai hắn, hắn không chút động lòng, tựa như chẳng nghe thấy gì. Cho đến tận bây giờ, hắn chưa xuất ra dù chỉ một lần công kích, thần tình như thường, chiến cuộc trước mắt tựa như chả liên quan tới hắn.

Thình thịch!

Tiếng Đường Thiên rống giận ngừng lại, kiếm pháo tổ ong quá nóng nổ tung, bụi bao phủ toàn bộ vị trí chiến đấu, Đường Thiên nhất thời không kịp phản ứng.

Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, cái tòa kiếm pháo tổ ong không dùng được nữa rồi?

Cơ hội!

Trong lòng Hà Anh luôn đau khổ chống đỡ trở nên mừng như điên, không sai, dù là binh sĩ đối phương có thể thừa thụ xung kích kinh khủng như thế nhưng bản thân kiếm pháo tổ ong không thể chịu được xung kích kinh khủng như thế.

Hắn không biết, cùng lúc kiếm pháo tổ ong nổ, khuôn mặt Đường Thiên thủy chung không chút biểu lộ, sự tình không liên quan tới Tiểu Nhị mà con mắt đột nhiên hiện lên một mạt hàn quang lãnh liệt.

Trường kiếm phập phềnh phía sau, đồng thời thắp sáng.

Một chùm kiếm mang, kèm theo tiếng rít bay về phía Hà Anh.

Hà Anh đang muốn phản kích bỗng nhiên nghe thấy tiếng rít thì bị hù dọa giật nảy mình, đối phương vậy mà lại còn có người! Càng làm cho hắn cảm thấy bất an chính là, bản thân mình vậy mà lại không phát hiện ra tý nào, trước lúc đối phương công kích, không có tý nào dự triệu.

Cũng may, chỉ có một chùm kiếm mang, cũng không như kiếm mang nước lũ vừa mới rồi, khiến cho trong lòng Hà Anh an tâm một chút.

Còn không chờ hắn thầm hô may mắn xong, khiếu âm trong không trung xảy ra biến hóa, khiếu âm nguyên bản trầm thấp hồn hậu đột nhiên trở nên nhọn sắc như mảnh nhỏ, giống như một cái dùi tiến vào trong đầu.

Hà Anh biến sắc, khi hắn ngẩng đầu, một chùm kiếm vũ kia phút chốc hợp làm một, hóa thành một đạo kiếm mang sí mục chói mắt!

Tâm thần Hà Anh run rẩy dữ dội, cái đạo kiếm mang này chỉ có một đạo, nhưng mà vĩ quang rất dài, tản mát uy thế và khí tức mạnh hơn chùm kiếm vũ vừa mới rồi kia không biết bao nhiêu lần!

Kiếm khách!

Hà Anh đã có phản ứng, chỉ có kiếm khách có hiểu biết độc đáo đối với kiếm mới có khả năng dùng kiếm pháo tổ ong, phát ra một kích kinh khủng như thế!

Hiện tại hắn mới hiểu được, vì sao lại đối phương công kích không có tý dự triệu.

Đối với pháp tắc kiếm, Tiểu Nhị vượt trước Đường Thiên vài quãng đường, tuy chỉ tìm tòi một hồi, Tiểu Nhị liền sáng tỏ nguyên lý của kiếm pháo tổ ong. Phương thức công kích man không nói lý của Đường Thiên, Tiểu Nhị cười nhạt, cũng may hiệu quả không tệ, hắn dứt khoát không xuất hiện là vì đang chờ đợi cơ hội.

Đối với kiếm pháp khắc sâu lý giải, khiến cho kiếm pháo tổ ong ở trên tay Tiểu Nhị biểu hiện ra uy lực kinh nhân.

Đáng chết!

Sắc mặt soạt một tái nhợt Hà Anh lớn tiếng quát: "Cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, cái đạo kiếm mang sí mục chói mắt này kèm theo một đạo quang ngân chói mắt thẳng tắp kích thẳng vào Gió bão Hồng sa.

Oanh!

Gió bão cát hồng run lên, cổ họng đám người Hà Anh ngòn ngọt, khóe miệng tràn tiên huyết, khuôn mặt rất hoảng sợ.

Nhưng mà bọn họ biết rõ lúc này tuyệt đối không thể loạn. Công kích kinh khủng như thế, đối phương chịu phản chấn nhất định rất kinh người, cơ thể kiếm khách chưa bao giờ trứ danh về độ mạnh.

Dưới chân Tiểu Nhị hiện lên bàn cờ quang ô, lực xung kích mạnh mẽ, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Tiểu Nhị, chân bàn cờ Tiểu Nhị đột nhiên sáng lên, phanh, hóa thành vô số toái mang băng tán.

Thân hình Tiểu Nhị lay động, tuy rằng hắn dẫn tuyệt đại đa số lực lượng nhập trong bàn cờ, nhưng mà xung kích còn lại cũng khiến cho hắn không dễ chịu, vô lực phát sinh công kích lần nữa.

Chiến hạm vũ khí chẳng chút thích hợp Hồn tướng...

Một tia máu từ khóe miệng tràn ra làm cho nụ cười nhạt trên miệng trông thực yêu dị. Nhiệm vụ đã hoàn thành, một kích vừa mới rồi kia đã kịp để Đường Thiên có đủ thời gian nhảy sang một tòa kiếm pháo tổ ong chưa hỏng bên cạnh.

Trường kiếm phập phềnh sau tọa ỷ (ghế ngồi) lại lần nữa biến sáng tất cả, trong tiếng Đường Thiênrống giận, kiếm mang nước lũ đáng sợ, lại lần nữa phun trào!

Từng lớp năng lượng xung kích hung mãnh không ngừng dũng mãnh vào trong cơ thể Đường Thiên, thân thể run rẩy như cái sàng, vô số máu tươi như gió bão bắn ra.

Hắn hồn nhiên như không cảm giác thấy, nộ mục trợn tròn, rít gào như hổ!

Kiếm mang nước lũ cuộn trào mãnh liệt dâng trào, man không nói lý mà đánh lên Gió bão Hồng sa, cuồng bạo gió bão, gặp địch nhân cuồng

bạo hơn nữa.

Sắc mặt Hà Anh trắng bệch như tờ giấy, cái trọng kiếm vừa mới rồi kia, tuy rằng bọn họ ngăn cản lại được, nhưng mà Gió bão Hồng sa cũng đã bị thương nặng.

Oanh!

Gió bão Hồng sa triệt để băng vỡ.

Không...

Hắn muốn rống giận khàn khàn, nhưng mà chẳng thét ra nổi, tầm mắt hắn là một mảnh trắng xóa.

Mất đi ngăn trở, kiếm mang nước lũ phá hủy tất cả mọi thứ trên con đường của nó như cành khô gỗ mục.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 645: Châu Nam Ngũ Tộc

"Ôi ai, a..."

Tiếng Đường Thiên kêu thảm thiết ở trong viện vang lên, hắn nằm trên giường, toàn thân quấn đầy băng vải trắng, chỉ lộ mỗi đôi mắt. Hiện tại các đầu ngón tay đều không động đậy được. Trong trận chiến với Hà Anh, hắn quá khùng quá cuồng. Thân thể hắn trong thời gian quá ngắn, phải chịu năng lượng xung kích kinh người, hắn cảm giác thân thể của bản thân mình bị thiết chùy nện vô số lần, hoàn toàn nát.

Cơn đau nhức từ tiên huyết mang đến.

Khi Đường Thiên được kéo từ trong chiến hạm ra thì, ai cũng bị giật nảy mình, toàn thân hắn ướt sũng tiên huyết, toàn thân dường như được vớt ra từ Huyết trì, vài chỗ tiên huyết còn đang chảy ồ ồ ra bên ngoài.

Mọi người đều cho rằng khí huyết Đường Thiên suy yếu, nhưng sau đó bác sĩ kiểm tra thì phát hiện khí huyết Đường Thiên thịnh vượng đến cực điểm. Đường Thiên đau nhức, không phải bởi vì khí huyết suy yếu, mà bởi vì khí huyết vô cùng thịnh vượng, kích thích mạnh huyết quản.

Kết quả này khiến cho mọi người đều trợn mắt há mồm, mọi người đều chỉ có sách sách lấy làm kỳ, quả nhiên không hổ là biến thái a, chảy nhiều máu như vậy, khí huyết trái lại còn thịnh vượng hơn.

Trong tiếng kêu gào thê thảm, Thạch Sâm cung kính bẩm báo về trận chiến đấu, Hoắc Thanh đứng gần đó có chút hiếu kỳ bèn len lén quan sát lão bản, thực sự là tuổi trẻ quá đỗi.

Chiến đấu cũng không có bởi cái chết của Hà Anh mà ngừng lại. Nhu phu nhân thấy thời cơ không ổn, phát tín hiệu để hải tặc phát ra tiến công. Mắt thấy Bạch Sa châu sẽ bị hải tặc cướp sạch, đại công tử lần đầu xuất hiện tại chỗ doanh địa đóng giữ binh đoàn số hai và binh đoàn số ba. Hà Anh và châu chủ chết, Nhu phu nhân không rõ tung tích, hai vị binh đoàn trưởng do dự chốc lát liền quyết định đầu hàng.

Mà đại công tử quyết định cho bọn hắn cơ hội lập công chuộc tội, yêu cầu bọn họ chống lại hải tặc. Vốn tưởng rằng chỉ một đường tử lộ, trên dưới tất cả hai đại binh đoàn đều vui mừng quá đỗi, liều mạng chống lại, trực tiếp ngăn trở hải tặc.

Binh đoàn số một biến đâu mất một thời gian đột nhiên xuất hiện phía sau hải tặc, bắt đầu công kích mãnh liệt.

Hải tặc lập tức rơi vào hỗn loạn.

Liêm Bách Quân suất lĩnh Hắc Sa hải đạo đoàn phản chiến, trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, liên quân hải tặc sụp đổ hoàn toàn, binh đoàn số hai và số ba thừa cơ đánh thốc ra, chém giết vô số.

Thạch Sâm vừa mới lẻn tiến Bạch Sa châu, vừa đúng lúc thấy tận mắt binh đoàn số một khởi xướng công kích, Thạch Sâm quyết định thật nhanh, cũng khởi xướng xung phong đối với hải tặc.

Một trận chiến này cuối cùng cũng kết thúc, một tin tức tốt khác là, bọn họ đã tìm được Lý Tra Đức.

Châu chủ phủ, đại công tử, không, hiện tại hắn gọi hắn là Bạch Sa châu chủ, hắn nhìn khuôn mặt kiên nghị của Tác Bỉ, cực kỳ cảm kích.

"Nếu như không phải ngươi, lần này..."

Tác Bỉ lắc đầu: "Thủ vệ Bạch Sa, là chức trách của Tác Bỉ."

Đứng bên cạnh hắn, khuôn mặt hai vị binh đoàn trưởng binh đoàn số hai và binh đoàn số ba lộ vẻ xấu hổ.

Lăng Hạ hiếu kỳ hỏi: "Tác Bỉ đại nhân, ngài làm thế nào đoán được kế hoạch của Hà Anh?"

Binh đoàn số một đột nhiên tiêu thất, trước khi đi còn đề nghị nàng kèm theo đại công tử đi tới chỗ Mãnh Nam yêu cầu che chở, phải đến trước khi hải tặc tiến công, đột nhiên xuất hiện ở phía sau liên quân hải tặc, một loạt sắp đặt không thể tưởng tượng nổi.

Tác Bỉ nói đáp án: "Là Lôi Nhĩ Phu."

"Kim Tường Vi lão đại, là độc nhãn ám xà Lôi Nhĩ Phu?" Lăng Hạ thất thanh kinh hô, khuôn mặt những người khác rất chấn động.

Tác Bỉ gật đầu: "Lôi Nhĩ Phu chết ngày thứ ba, ta nhận được một phong thơ. Là hậu thủ Lôi Nhĩ Phu bố trí trước lúc chết, nếu như hắn đã chết, cái phong thư này gửi ngay cho ta. Nếu như hắn không chết, cái này phong thư vĩnh viễn sẽ không được gửi. Đứa gia hỏa này rất giảo hoạt. Cái phong thư này nói về rất nhiều bí mật, Nhu phu nhân là người của Quang Minh châu."

Câu nàyra, giống như đặt một quả bom tấn trong lòng mọi người.

"Quang Minh châu? Sao lại là Quang Minh châu?"

"Chúng ta không có oán cừu với Quang Minh châu a!"

...

Đến cả hai vị binh đoàn trưởngbinh đoàn số hai và binh đoàn số ba, khuôn mặt tỏ ra không thể tin được, bọn họ đoán nhiều về lai lịch của Nhu phu nhân nhưng chưa từng có ai nghi ngờ chuyện có dính dáng gì tới Quang Minh châu.

"Dã tâm, Quang Minh châu dã tâm quá lớn." Tác Bỉ lạnh lùng nói: "Chúng ta Bạch Sa, ở trung tâm Nam vực, một khi nội loạn, thế tất lan đến toàn bộ Đông vực. Kế hoạch bọn họ phi thường xảo diệu, lợi dụng lực ảnh hưởng của Ngữ Nhiên tiểu thư, không riêng gì Bạch Sa chúng ta,

đến cả thế gia quý tộc xung quanh, một lưới bắt hết. Dùng lợi thế này, lại dụ lợi hải tặc đứng ra, ai cũng sẽ không cho rằng chuyện Nam vực hỗn loạn, Quang Minh châu mới là người chân chính thúc đẩy phía sau màn."

"Nhưng mà, cái này đối với Quang Minh châu có gì hay ho?" Lăng Hạ có chút không rõ.

"Bọn họ đã thống nhất Tây Vực." Tác Bỉ thản nhiên nói: "Mục tiêu tiếp theo là toàn bộ Thánh vực."

"Cả, cả thánh vực!"

Mọi người đều bị kết luận của Tác Bỉ đại nhân chấn động im tiếng. Thánh vực vạn châu, mấy vạn năm tới chinh chiến không ngừng nghỉ, chưa từng được thống nhất. Nếu như có ai thống nhất Thánh vực, điều này sao lại không làm bọn họ vì đó thất thần?

Chỉ còn sự im lặng.

Nếu như không phải cái này kết luận, là Tác Bỉ đại nhân nói, mọi người đương trường không có người tin tưởng.

Một lúc lâu, tân châu chủ mới phá tan tĩnh mịch, thì thào tự nói: "Không ngờ là Quang Minh châu dã tâm vậy mà lại như thế to lớn." Trên mặt hắn có chút mờ mịt, bỗng nhiên ngẩng đầu: "Tác Bỉ đại nhân vì sao lại sẽ tin tưởng Mãnh Nam có thể bảo hộ ta?"

"Bởi vì Mãnh Nam là địch nhân của Quang Minh châu." Tác Bỉ nói.

"Địch nhân của Quang Minh châu?" Lăng Hạ hiếu kỳ hỏi: "Lẽ nào Mãnh tiên sinh trước đây là châu chủ một châu nào đó của Tây Vực?"

Những người khác dồn dập bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy Lăng Hạ suy đoán này rất có khả năng là thật. Bây giờ Tây Vực đã hoàn toàn bị Quang Minh châu ngầm chiếm, bị Quang Minh châu tiêu diệt châu lớn châu nhỏ tới hàng ngàn. Nếu như Mãnh Nam thật là hậu nhân của một châu nào đó thuộc Tây Vực, quốc thù gia hận tất nhiên rất sâu.

Ngoài dự đoán mọi người, Tác Bỉ lắc đầu: "Hắn là không phải."

"Xác thực không phải." Câu nói là của tân châu chủ: "Mỗi châu thuộc Tây Vực bị Quang Minh châu tiêu diệt, chỉ kéo dài hơi tàn nào có thực lực che chở ta?"

Tân châu chủ đối với thực lực Mãnh Nam có trực quan cảm thụ hơn, phương pháp của Mãnh Nam, tuyệt đối không giống hậu nhân của những châu kia. Cái loại hung hãn một bước không lùi, man không nói lý, chẳng hề để ý cứng đối cứng, đâu phải như đồ lưu vong? Hơn nữa đám thủ hạ Mãnh Nam người người hung hãn vô cùng, cái hồn ngẫu đáng sợ kia, nếu như bọn họ đúng là của Tây Vực, Quang Minh châu tưởng tiêu diệt bọn họ tuyệt không phải chuyện dễ.

Ánh mắt mọi người đều tụ lại trên người Tác Bỉ.

Tác Bỉ trầm ngâm: "Sở dĩ ta khiến châu chủ đi tới chỗ Mãnh Nam, một nguyên nhân là chúng ta sơn cùng thủy tận, đã không có lực lượng trợ giúp khác. Mà về phương diện khác, là trong thư Lôi Nhĩ Phu nhắc tới một sự kiện, khiến cho ta có chút chú ý. Lôi Nhĩ Phu nói, thần bí nhân phía sau hắn, mục tiêu quan trọng nhất của lần tới Bạch Sa này là tìm kiếm mấy gia tộc."

"Mấy gia tộc?"

Mọi người lập tức chú ý, Quang Minh châu vì mấy cái gia tộc như thế gây chiến, có thể thấy tầm quan trọng của mấy gia tộc này, mà bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

"Châu Nam ngũ tộc."

Mọi người ngơ ngẩn hoàn toàn, Châu Nam ngũ tộc đương trường mọi người đều biết rõ. Ước chừng vào mấy trăm năm trước, năm tộc dời đến Bạch Sa, vừa đúng lúc Bạch Sa tao ngộ hải tặc công kích, năm tộc đầu nhập tràng này bảo vệ, trợ giúp Bạch Sa đạt thắng lợi. Lúc đó châu chủ, vì khen ngợi công lao của năm tộc, liền cho năm tộc một vùng Châu

Nam Bạch Sa châu, làm nơi năm tộc sinh sống, từ đó về sau được gọi là Châu Nam ngũ tộc.

Năm tộc tại Châu Nam sinh sôi phát triển, nhưng mà cực ít lộ diện, cũng chưa bao giờ nhúng tay việc liên quan đến tộc khác, không tranh không giành. Cho nên khi mọi người nghe thấy Tác Bỉ đại nhân đề cập đến Châu Nam ngũ tộc thì đều giật mình.

"Đúng vậy. Lôi Nhĩ Phu có thời gian điều tra một vài gia tộc, sau lại những đầu mối điều tra này đều chỉ về Châu Nam ngũ tộc." Tác Bỉ trầm giọng nói: "Chuyện này ta để ở trong lòng, nhưng không định điều tra, thực lực trên tay chúng ta quá hữu hạn. Nhưng mà sau lại trong lúc vô ý, ta biết thủ hạ của Mãnh Nam cũng điều tra Châu Nam ngũ tộc, ta suy đoán Mãnh Nam và Quang Minh châu có sự đối địch."

"Mãnh Nam lai lịch rất thần bí, tuyệt không phải tầm thường." Sắc mặt Tác Bỉ nghiêm trọng: "Chúng ta xem hắn hành sự, có thể gọi là cả gan làm loạn, chẳng khiếp sợ cái gì. Mỗi lần chúng ta không xem trọng, mỗi lần hắn lại đều có thể chuyển bại thành thắng, ai cũng không biết hắn còn có con bài gì chưa lật. Hơn nữa, danh hồn ngẫu kia nhất định là danh tướng tiêu chuẩn, có được hồn ngẫu trình độ như vậy, thế lực phía sau Mãnh Nam không giống tầm thường. Chúng ta chỉ có thể giao hảo, không thể là địch."

Buổi nói chuyện, mọi người liên tục gật đầu.

Tân châu chủ vội vàng nói: "Nhân gia cũng coi đã cứu chúng ta một mạng. Nói tiếp, hắn đối với chúng ta Bạch Sa dường như không để ý, hắn nói hắn có điều kiện, ta hỏi hắn điều kiện, hắn nói chỉ cần mượn nhờ con đường thương nghiệp của chúng ta."

Mọi người có chút không thể tin được, cái này không phải quá hà khắc quá cao, mà là quá thấp.

Lăng Hạ đứng dậy làm chứng: "Mãnh tiên sinh đúng là nói như thế."

"Xem ra hắn nhìn không ấn tượng điểm ấy cơ nghiệp của chúng ta." Tác Bỉ thở phào nhẹ nhõm, có chút thoải mái. Hắn luôn suy đoán, Thực lực Mãnh Nam mạnh hơn Bạch Sa châu nhiều. Cái này cũng là suy đoán hợp lý nhất, cũng là suy đoán quan trọng làm mọi người thả lỏng, bây giờ Bạch Sa châu nguyên khí đại thương, bên trong châu sự vụ cũng là thiên đầu vạn tự, bọn họ người nào đều không thở nổi.

"Vậy chuyện Châu Nam ngũ tộc?" Tân châu chủ hỏi Tác Bỉ, hắn biết rõ bản thân mình tư lịch nông cạn, không kinh nghiệm, chỉ có coi trọng Tác Bỉ.

Tác Bỉ trầm ngâm: "Hắn là minh hữu quan trọng nhất của chúng ta, nếu như chúng ta có chỗ nào được việc, không ngại tận lực tương trợ. Bọn họ đến Châu Nam ngũ tộc, tất nhiên không vào được, chúng ta không ngại quang minh chính đại phái người làm hướng đạo, nối liền hai bên. Nhưng mà chuyện giữa hắn và Châu Nam ngũ tộc, chúng ta không nên nhúng tay."

Cặp mắt tân châu chủ sáng ngời: "Biện pháp tốt."

"Châu chủ, việc cấp bách là triệu kiến mỗi gia chủ từng nhà, trấn an lòng người." Tác Bỉ trầm giọng nói: "Bây giờ tâm tư những người này lưu động, trong lòng mọi người đều mong ổn định."

"Được!" Tân châu chủ gật đầu, nhưng hắn có chút nghi ngờ: "Chỉ sợ uy tín ta không đủ."

"Châu chủ yên tâm, khoản nợ nho nhỏ cũng đã đến lúc tính toán." Thần tình Tác Bỉ lạnh lùng nghiêm nghị: "Cấu kết hải tặc, ý muốn mưu phản, những người này tội ác tày trời. Thừa dịp này, chúng ta công khai nội tuyến Quang Minh châu, điều tra sạch sẽ. Bằng không mà nói, chỉ sợ chúng ta có ngủ cũng không an ổn."

Mọi người gật đầu lia lịa.

Lăng Hạ không nói, nàng biết câu này của Tác Bỉ đại nhân, đêm nay không biết có bao nhiêu người đầu rơi xuống, bao nhiêu gia tộc hủy diệt.

Nàng ngẩng đầu nói: "Thuộc hạ nguyện làm hướng đạoMãnh tiên sinh, đi Châu Nam trước."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 646: Đi Châu Nam

Châu Nam.

Lý Tra Đức đứng kế bên Đường Thiên, báo cáo tỉ mỉ chi tiết tin tức bản thân mình điều tra, hắn biết rõ lão bản cực kỳ coi trọng điều này. Hắn cũng cực kỳ hứng thú với cái đoạn lịch sử phủ đầy bụi này nên không tiếc điều tra không tiếc công sức, cuối cùng phát hiện rất nhiều manh mối. Những manh mối này có rất nhiều chỗ khiến người không lý giải được, Lý Tra Đức mơ hồ cảm giác, trong đó hắn cất dấu một bí mật kinh người.

Lý Tra Đức suy đoán lão bản nhất định là biết rõ điều bí mật này, nhưng hắn không dám hỏi. Phía sau Châu Nam ngũ tộc, Quang Minh châu như ẩn như hiện. Bá chủ cường đại nhất hiện thời, Quang Minh châu cơ hồ hoàn toàn khống chế toàn bộ Tây Vực.

"Châu Nam ngũ tộc, khoảng hai trăm năm trước, di chuyển tới nơi này. Tục truyền, lúc đó địa phương mà mười ba gia tộc di chuyển tới xảy ra những bất đồng rất lớn. Có bảy gia tộc dời đến Đông vực, có một nhà đi Bắc vực. Năm tộc còn lại không muốn rời xa cố thổ, bọn họ lựa chọn Nam vực."

Thấy Đường Thiên chăm chú nghe, Lý Tra Đức càng phấn chấn.

"Châu Nam ngũ tộc di chuyển đến đây, mai danh ẩn tích, đoạn tuyệt với nhân thế. Hoàn cảnh Châu Nam cực kỳ ác liệt, vùng đất khỉ ho cò gáy, hoang thú hoành hành, khắp nơi là khói độc. Nghe nói lúc đó châu chủ đề nghị năm tộc thích cái gì ban cho cái đó, năm tộc chủ động yêu cầu nơi hung hiểm như Châu Nam, mà cự tuyệt những nơi trù phú. Lúc

đó châu chủ thấy năm tộc tỏ thái độ kiên quyết, liền dứt khoát vạch đất Châu Nam cấp cho năm tộc, dù sao Châu Nam là nơi vô chủ. Năm tộc tốn hao vô số nhân lực vật lực, mất tới ba đời mới sơ thành. Ngoại nhân nếu không cẩn thận đi nhầm vào Châu Nam, tính mệnh tám chín phần mười khó bảo toàn. Hoàn cảnh ác liệt thành rào chắn thiên nhiên cho năm tộc, Châu Nam cũng thành là địa phương thần bí nhất Bạch Sa. Tuy nhiên cứ mười năm một lần, năm tộc đều phái tộc nội đệ tử đi tới tộc chủ phủ, dâng các loại kỳ trân. Có điều châu chủ đối với sự tình của năm tộc rất khó nhúng tay, Châu Nam tự thành hệ thống riêng, ngoại nhân biết rất ít, tính khí, phong tục bọn họ như thế nào, cũng ít người biết."

Lý Tra Đức cẩn thận đưa mắt liếc nhìn Đường Thiên, Đường Thiên ngửi thấy mùi ngon. Nhưng Lý Tra Đức lại có chút lo lắng, bởi vì không phải là đi đánh giặc, lần này bọn họ cũng không dẫn binh đoàn theo, chỉ có Thạch Sâm và hai tiểu đội.

Châu Nam ngũ tộc rất bài xích người xa lạ, chưa từng có nghe qua, Châu Nam tiếp đãi khách nhân. Tiền nhiệm châu chủ trước đây còn từng dự định đi tới nơi định cư của Châu Nam ngũ tộc du lãm một phen, nào ngờ năm tộc cự tuyệt không lưu tình nể mặt chút nào. Lúc đó châu chủ dẫm phải cái đinh, chỉ có xám xịt mặt mày bỏ đi.

Tuy rằng mất mặt nhưng vị Bạch Sa châu chủ này chưa từng có ý định tiến công năm tộc.

Hai trăm năm rồi, Châu Nam đã được năm tộc quản lý như thùng sắt kín. Thêm nữa thiên nhiên làm tấm chắn cho Châu Nam, binh đoàn bạch ngân cũng tuyệt đối không dám khinh thường xâm nhập. Chiến binh ngũ tộc, cực kỳ dũng mãnh, lúc Bạch Sa chống hải tặc, năm tộc ắt không thể thiếu xuất lực.

Mà được ma luyện, trải nghiệm với hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ của Châu Nam, nên không ai ở Bạch Sa châu dám động chạm chiến sĩ của năm tộc. Cũng may đệ tử năm tộc hiếm khi ra ngoài, cũng hiếm có trường hợp đánh nhau chết sống.

"Năm tộc là năm tộc nào?" Đột nhiên Đường Thiên hỏi.

"Diệp, Lý, Ngụy, Vu, Trương năm tộc, huy chương của bọn họ, cũng rất có ý tứ. Huy chương Diệp tộc, là một cán cân. Huy chương Lý tộc, là một con cua. Huy chương Ngụy tộc, là một vị xạ thủ. Huy chương Vu tộc, là một con bạch dương, huy chương Trương tộc, là một thủy bình."

Lý Tra Đức điều tra thập phần thấu đáo, hạ bút thành văn.

Đường Thiên nhếch miệng cười.

Chòm sao Thiên xứng, chòm Cự Giải, Xạ thủ tọa, chòm Bạch Dương và Thủy Bình tọa.

Quả nhiên là hoàng đạo 12 cung a.

Huống chi, Hạc và Xạ Thủ tọa có quan hệ sâu xa, mà Lăng Húc kế thừa truyền thừa chính là chòm Bạch Dương.

Có ý tứ.

Đường Thiên không lập tức phái người trở lại gọi Hạc và Lăng Húc tới, mà quyết định trước nhìn xem rồi nói tiếp.

"Liên hệ với bọn họ thế nào?" Đường Thiên hỏi.

Lý Tra Đức kiên trì đáp: "Không biết..."

"Cái này ta có lẽ có biện pháp." Cuối cùng Lăng Hạ bắt được cơ hội, vội vàng nói. Lần này nàng chủ động xung phong, làm hướng đạo cho Đường Thiên, là muốn thoát khỏi nhiệm vụ trong Bạch Sa nội. Nhưng cái này cũng không có nghĩa nhiệm vụ của nàng dễ dàng, tại trước lúc nàng ly khai Bạch Sa thị, châu chủ và Tác Bỉ đại nhân đặc biệt tới căn dặn nàng, cần hảo hảo trợ giúp Mãnh Nam tiên sinh. Đến cả phụ thân nàng ta cũng đặc biệt tới.

Nhưng dọc đường, nàng không có cơ hội biểu hiện, điều tra của Lý Tra Đức quả thực lớn nhỏ không bỏ sót, hơn nữa học thức của hắn uyên bác, những sự kiện không quan trọng, hắn cũng có thể tìm được nội dung đối ứng trong lịch sử.

Lăng Hạ bội phục vô cùng, đến cả nàng là người ngoài cuộc, nghe Lý Tra Đức giảng thuật, cũng thấy thú vị.

Ánh mắt Đường Thiên soạt cái nhìn chăm chú Lăng Hạ.

Lăng Hạ chỉ cảm giác một luồng áp lực vô hình, đập thẳng vào mặt, trong lòng nàng căng thẳng, khí trường Mãnh Nam tiên sinh càng ngày càng mạnh mẽ! Trước đây nàng và Mãnh Nam còn như là bằng hữu tương xứng, nhưng mà bây giờ, nàng ở trước mặt Mãnh Nam tiên sinh, lại có cảm giác như đối diện Tác Bỉ đại nhân.

"Ước chừng khoảng năm năm trước, cũng chính là cái hạn mười năm, năm tộc phái đệ tử dâng tặng lễ vật cho châu chủ. Bởi vì người tới là một nữ tử, lần đó phụ trách tiếp đãi chính là Lăng Hạ. Ở chung ước chừng một tháng, giao tình có chút không tệ, trước khi đi, nàng từng đưa cho Lăng Hạ một kiện tín vật, nói là nếu tới Châu Nam, có thể đến nhà nàng làm khách. Có lẽ chúng ta có thể thỉnh nàng chuyển lời cho bên trong."

Lăng Hạ nhìn về phía Đường Thiên, xem đối phương lựa chọn thế nào.

Đường Thiên liên tục gật đầu: "Biện pháp này hay."

Chiến hạm dừng lại, nhanh chóng giảm tốc độ, mọi người biết đó chính là đến Châu Nam rồi.

Bay ra khỏi chiến hạm, Châu Nam trong truyền thuyết trong tròng mắt mọi người, nhưng mà sắc mặt mọi người đều không quá tốt.

Biển mây vụ khí màu mặc lục, một nhìn không thấy điểm cuối.

"Đây là Lục Vụ hải." Lăng Hạ giải thích: "Loại vụ khí này độc tính rất mạnh, có thể ăn mòn năng lượng, chúng ta phải cẩn thận."

Rống!

Bỗng nhiên ở sâu trong Lục Vụ hải truyền đến một tiếng quái thú rít gào, năng lượng ba động mạnh mẽ, ầm ầm giống như cơn lốc ào tới, Lục Vụ hải tức thì trở nên vô cùng cuồng bạo, cuồn cuộn không ngừng.

Sắc mặt mọi người thay đổi, luồng năng lượng ba động mới vừa rồi, cường đại đến kinh người. Tựa như hai vị thánh giả bạch ngân đang toàn lực sống mái với nhau.

Lục Vụ hải cuộn lên, cuồn cuộn không ngừng mà nổi lên vọt lên các loại đồ vật kỳ quái.

Sinh vật màu đen hình dáng như cức điều (bụi cây gai), mọc lên cao hơn hai trăm trượng, nó vặn vẹo theo vụ hải bốc lên, thấy thế trong tâm người người sợ hãi. Chỉ cần bất luận đồ vật gì đó đụng tới nó, nó liền sẽ như con rắn cuộn chặt đối phương. Gai nhọn màu đen sẽ đâm thật sâu vào cơ thể đối phương.

Một loại sinh vật cổ quái khác chỉ có bằng nắm tay, huyết hồng độc nhãn, hàm rang trắng ởn bén nhọn như hai hàng răng cưa, từ thân thể nó chảy ra chất lỏng màu đen, rơi vào biển mây hóa thành khói đen. Loại sinh vật này vừa xuất hiện đã thành một đoàn, chúng nó cách rất xa, nhìn đám Đường Thiên không ngừng nghiến rang rì rầm. Phía dưới chúng nó mây đen tụ thành một đoàn nồng nặc như mực, tuy nhiên chúng nó tựa hồ có thể thoát ly Lục Vụ hải, điều này làm cho mọi người có chút yên tâm.

Xương trắng tua tủa lấp ló trong màn vụ khí cuồn cuộn, con số thật nhiều khiến cho người nhìn thấy giật mình.

Cuối cùng Đường Thiên minh bạch, vì sao không ai chủ ý dám đánh Châu Nam. Lục Vụ hải như thế, quả thực chính là một tấm chắn thiên

nhiên. Không có hướng đạo, tùy tiện xông vào, ngoại trừ lưu lại tính mệnh nơi đó, không có bất luận tác dụng nào.

Nhưng chẳng mấy chốc, Đường Thiên đăm chiêu, thuộc hạ hắn có cái phòng thí nghiệm huyết mạch, hắn có chút hiểu biết về các loại độc.

"Trước đây lục khói độc Châu Nam cũng rất nổi danh, nhưng quy mô không lớn như vậy. Có người nói, cái Lục Vụ hải này là năm tộc cố ý làm ra, bọn họ phòng ngừa người khác có thể tiến nhập."

Câu nói của Lăng Hạ càng thêm xác minh suy đoán trong lòng Đường Thiên là đúng. Cái phiến Lục Vụ hải này, chỉ sợ đã trải qua lao lực của mấy đời người mới có quy mô như vậy.

"Ngươi liên hệ bằng hữu thế nào?" Đường Thiên hỏi có chút hiếu kỳ, cái phiến Lục Vụ hải này bao bọc hoàn toàn Châu Nam.

"Nàng nói ở trên vách núi có một cái đình, bên cạnh có một suối nhỏ, ném tín vật vào dòng suối nhỏ, nàng ta có thể thu được." Lăng Hạ nói.

Đám Đường Thiên nhanh chóng tìm được cái đình kia, giữa hai ngọn núi là những vách đá trụi lủi, cái đình rất cũ nát, dường như sập bất cứ lúc nào. Bên cạnh đình, một con suối nhỏ, chảy ồ ồ.

Nhưng khiến người kinh dị chính là con suối nhỏ chảy ngược, nó men theo dưới sườn núi sơn cốc Lục Vụ hải chảy xuống, ngược lên dốc đá, tiếp tục chảy ngược lên ngọn núi khác, đỉnh ngọn núi bị Lục Vụ hải bao phủ.

Tín vật trong tay Lăng Hạ là một khối thúy trúc bản, trên thúy trúc bản điêu khắc một hình dạng bình nước.

Thủy Bình tọa!

Tại Thiên lộ, Thủy Bình tọa là chòm sao đại gia vang danh xa gần, Thủy Bình võ giả không phải võ giả mạnh nhất, nhưng nhất định là võ giả giàu có nhất.

Cũng không biết trong Lục Vụ hải Bình tử(cái bình/lọ) gia tộc, có đúng có đồng nào hay không...

Đường Thiên quên mất bộ tộc Thủy Bình tọa kia họ gì, thôi cứ gọi nó là gia tộc Cái Bình. Đường Thiên sung mãn mong đợi, hoàng đạo 12 cung tại Thiên lộ đều là thế lực một phương. Mỗi một nhà đều có lịch sử vô cùng lâu, hắn thật hiếu kỳ, bổn gia bọn họ có bộ dáng gì.

Ném vào trong suối, thúy trúc bản được nước suối đưa đến đỉnh núi, biến mất trong lục vụ hải.

Ước chừng hơn hai mươi phút sau, một thân ảnh từ đỉnh núi Lục Vụ hải bay ra, dọc theo ngọn núi lướt xuống.

"Lăng tỷ tỷ!"

Một thiếu nữ lục y dung mạo xinh đẹp, tràn đầy kinh hỉ, nhưng khi nàng nhìn thấy đám người Đường Thiên đứng bên cạnh Lăng Hạ thì trên mặt lại cực kỳ cảnh giác. Nhất là khi nhìn thấy chiến hạm Hắc tiễn của Đường Thiên, sắc mặt không kiềm chế được biến đổi.

"Đình Đình!" Lăng Hạ nhìn thấy người tới, nở nụ cười tươi, đồng thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Lăng tỷ tỷ dẫn người tới đánh tộc ta sao?" Thần sắc Đình Đình lạnh xuống.

Lăng Hạ sửng sốt, vội vàng lắc đầu: "Đương nhiên không phải!"

Thấy thần tình Đình Đình hơi thả lỏng, Lăng Hạ vội vàng nói: "Đó là Mãnh Nam tiên sinh, lần này ta đưa Mãnh Nam tiên sinh đến đây. Mãnh Nam tiên sinh là quý khách của châu chủ, hắn hi vọng có thể bái phỏng năm tộc."

Thần sắc Đình Đình lạnh lùng, lắc đầu bảo: "Nếu như là Lăng tỷ tỷ tới tộc ta làm khách, tiểu muội tất nhiên quét dọn giường chiếu đón chào. Về phần người khác, rất xin lỗi, chúng ta không chào đón."

Lăng Hạ á khẩu không nó được, nàng thế nào cũng không ngờ tới kết quả này.

"Ta là địch nhân của Quang Minh châu."

Thanh âm thình lình vang lên, khiến cho Đình Đình bỗng dưng ngẩng đầu, hàn quang hai mắt bạo nở ra. Quang Minh châu! Cái người này làm sao mà biết được Quang Minh châu là tử địch của năm tộc?

Đường Thiên như không cảm giác, hắn lấy từ trong người ra mấy món.

"Mấy món này phiền đưa cho tộc trưởng các tộc. Gặp hay không gặp, ta tin các vị tộc trưởng tự có chủ ý. Ta ở đây chờ tin tức."

Đình Đình vô thức tiếp nhận mấy món đồ ném lại.

Khi thấy rõ vật trong tay, nàng ngây người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 647: Năm Vị Gia Chủ

"Các ngươi thấy thế nào?" Người nói là một vị lão giả râu tóc bạc trắng, ông là Trương Anh Như, gia chủ Trương gia ngũ tộc. Ông nắm một kiện ngân sắc bảo bình, dường như e sợ bảo bình sẽ bay đi vậy.

Năm tộc gia chủ tề tụ tại sảnh, sắc mặt người nào cũng đều vô cùng nghiêm trọng. Năm tộc tuy rằng thân như một nhà, nhưng tề tụ tất cả các gia chủ như thế chỉ khi phát sinh sự tình cực trọng yếu.

"Rất kỳ diệu." Trong mắt Diệp Phong Liệt tinh quang chớp động, tướng mạo hắn uy mãnh, nhưng kì thực tâm tư kín đáo, rất có kiến giải, hắn thưởng thức vật trong tay, một kiện thiên bình(cân 2 đĩa) ngân sắc, cực kỳ tinh xảo khéo léo, khiến người kinh dị chính là nó tản ra ba động kỳ dị.

Hai mắt Diệp Phong Liệt khép hờ, tựa hồ chìm đắm ở trong ba động tuyệt diệu kia.

"Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta tuyệt đối không tin, trên đời này vậy mà lại có hồn vật phù hợp cùng ta như thế, dường như lượng thân định ra vậy." Thần sắc Diệp Phong Liệt say sưa, thanh âm lành lạnh như băng.

Lý Nhạc Đào là nữ tử duy nhất trong năm vị gia chủ, nàng nghiêm mặt nói: "Những hồn vật này, hoàn toàn khác thánh vực hồn vật, trái lại có chút giống hồn vật của Quang Minh châu."

Trong tay nàng là một ngân thuẫn khéo léo tinh xảo, mặt ngoài ngân thuẫn là một phù điêu hoa văn con cua. Nàng vuốt ve hoa văn mặt ngoài

ngân thuẫn, ba động kia như có như không, khiến cho năng lượng trong cơ thể nàng không tự chủ mà hòa nhịp.

"Quang Minh châu?" Ngụy Đạt cười nhạt: "Hồn vật Quang Minh châu tuy rằng quán tuyệt thánh vực, nhưng mà so với những hồn vật này, còn là kém xa lắm."

Năm tộc và Quang Minh châu minh tranh ám đấu nhiều năm như vậy, không bị diệt tộc nên đã hiểu nhau vô cùng. Quang Minh châu có thủ đoạn gì, không ai hiểu rõ hơn bọn họ.

Hắn đương cầm một thanh ngân cung, Ngụy gia lấy cung thuật gia truyền, ngân cung vừa vào tay, hắn trở nên kích động.

Vu Tiên Chi chậm rì rì nói: "Các ngươi nhìn huy chương trên mặt cái này, Bạch dương Vu gia, truyền thừa đến nay, cái huy chương Bạch Dương này, chẳng bao giờ xuất hiện qở chỗ khác. Ngân thương Bạch Dương, thiên hạ không có chuyện trùng hợp như vậy chứ."

Trước mặt hắn cắm một cây ngân thương, hàn quang lòe lòe.

Mọi người thoáng cái trầm mặc. Mười ba tộc vì sao bị Quang Minh châu truy sát? Việc này người khác không biết, bọn họ thế nào lại không biết?

"Lẽ nào tiền bối thất tung của mười ba nhà chúng ta năm xưa chưa chết, mà là đến một nơi khác khai chi tán diệp rồi?"

Thanh âm Trương Anh Như có chút run, truyền thuyết xa xưa luôn luôn ghi chép ở trong sử sách của mỗi gia tộc. Cái truyền thuyết này chưa từng được chứng thực, mười ba nhà tốn hao vô số khí lực, thậm chí phái người đánh tận tới Quang Minh châu, nhưng tin tức vĩnh viễn như ẩn như hiện, tựa như truyền thuyết.

Ngụy Đạt hừ bảo: "Bằng không đám láo xược Quang Minh châu kia trăm phương nghìn kế muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết? Quang Minh

châu chỉ sợ đã sớm có tin tức. Hừ, Quang Minh châu nghiên cứu hồn không hiểu ra sao đã đột phá rồi, tám chín phần mười chính là được lợi bởi cái này."

Ngụy Đạt tạo nghệ cung đạo thâm hậu, nhưng không có tý lãnh tĩnh của xạ thủ, ghét ác như cừu, tính nóng như lửa.

Những người khác gật đầu lia lịa, lời Ngụy Đạt nói cũng là suy nghĩ trong lòng mọi người.

"Có phải là quỷ kế của Quang Minh châu hay không?" Lý Nhạc Đào có chút do dự.

"Địa chủ gia cũng không dư lương thực." Thanh âm Diệp Phong Liệt mát lạnh lãnh tĩnh vang lên: "Tiện tay liền đưa năm kiện hồn vật, Quang Minh châu không có nhiều gia sản như vậy để cho bọn họ tiêu xài."

Những người khác đều nở nụ cười, đúng thế, Quang Minh châu có phóng khoáng thế nào, cũng không thể xuất ra năm kiện hồn vật phẩm chất xuất sắc như thế làm mồi câu.

"Hơn nữa, chúng ta cũng cần có một ít đồ vật, để cải biến hiện trạng."

Ngữ khí Vu Tiên Chi vẫn chậm rì rì, khiến cho mọi người lại lần nữa trầm mặc, tình trạng Châu Nam gần nhất rất tệ.

"Vậy thì gặp mặt thôi!" Trương Anh Như trầm giọng hô: "Khai đại môn, nghênh quý khách!"

Bốn vị gia chủ kia đồng thời đứng dậy.

Bên ngoài Lục vụ hải.

Lý Tra Đức nhịn không được hỏi: "Lão bản, tiêu phí chúng ta có phải tốn kém quá chăng?"

Lăng Hạ đứng bên cạnh tỏ ra băn khoăn.

Hai người không có chút lo lắng Châu Nam ngũ tộc sẽ mặc kệ bọn họ ở ngoài cửa, chẳng có gì đáng cười cợt, năm kiện hồn vật, hơn nữa còn là hồn vật đẳng cấp cực cao. May là Từ Tấn không ở đương trường, bằng không mà nói, con mắt chỉ sợ lập tức xanh lét rồi. Lý Tra Đức tại chỗ nhi tử từng thấy rất nhiều hồn vật, đều là lão bản cung cấp cho nhi tử sử dụng nghiên cứu, nhưng mà đẳng cấp năm kiện hồn vật này so với chút hồn vật kia còn cao giai hơn, phẩm chất mỗi cái phi phàm.

Thánh vực không phải là Thiên lộ, nơi đây bản thân hồn vật chính là của hiếm lạ, mà hồn vật phẩm chất phi phàm như thế, mỗi cái giá trị liên thành.

Đứng cạnh hồn vật không phải của bản thân mình, hai người đều cảm thấy đau lòng.

Lão bản tiêu tiền như nước, Lý Tra Đức đã biết trước rồi, nhưng thủ bút vừa xong còn khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ.

Lăng Hạ chỉ cảm giác trong đầu bản thân mình hạn mức hai tiếng "Đại gia" đã được đổi mới.

"Lớn sao?" Đường Thiên thuận miệng hỏi, vẻ mặt của hắn hiển nhiên không lưu tâm lời nói của Lý Tra.

"Đương nhiên lớn!" Lý Tra Đức vội vàng nói: "Chỉ cần một đã đủ rồi! Đưa cả năm cái, thực sự... thực sự quá xa xỉ!"

"Xa xỉ?" Đường Thiên có chút phục hồi lại tinh thần: "Không xa xỉ a, mỗi nhà một thôi mà."

Một nhà một...

Đường Thiên quay mặt réo Ngụy Đình Đình: "Uy, các ngươi gia chủ rốt cuộc gặp hay không? Không gặp ta đi liền đó."

Ngữ khí Đường Thiên rất không kiên nhẫn, thoạt nhìn, hắn cực kỳ không bằng lòng đối với tình cảnh hiện tại.

Không ai cảm thấy Đường Thiên bất mãn có cái gì không đúng, đến cả Ngụy Đình Đình cũng cảm thấy như vậy.

"Phải đấy!" Lý Tra Đức là người thứ nhất phụ họa, hừ lạnh: "Chỉ có điều năm kiện hồn vật kia có thể mua lấy một châu! Hơn nữa chắc chắn không phải là tiểu châu, quý phương thể diện cũng quá lớn rồi đấy."

Lăng Hạ không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt nàng, biểu thị ra nàng đối với đãi ngộ của bọn họ cũng thực bất mãn.

Trong lòng Ngụy Đình Đình gượng cười, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên nàng nghe thấy một tiếng thanh âm từ trong Lục Vụ hải truyền ra, tức thì tinh thần rung lên: "Hoan nghênh các vị tới Châu Nam."

Oanh long long, thanh âm như sấm rền từ chỗ sâu trong Lục Vụ hải truyền ra.

Sau lôi âm, chỉ nghe thấy vô số đệ tử cùng hô.

"Nghênh quý khách!"

Làn sóng âm thanh cuồn cuộn giống như nước lũ, Lục Vụ hải phía sau Ngụy Đình Đình cuồn cuộn không ngừng, một luồng lực lượng thực lớn chia lục vụ hải thành hai, một đạo vân lộ rộng rãi hiện ra kéo dài xa tít. Vân lộ màu trắng, ở trong Lục Vụ hải màu mặc lục, trắng tinh không tì vết.

Các đệ tử mặc những màu sắc khác nhau tới như nước chảy, đứng hai bên vân lộ.

Năm đạo thân ảnh từ trên bầu trời bay xuống, dừng lại trước vân lộ, mặt mỉm cười. Trong mắt năm người hiện lên một tia kinh dị, Đường Thiên tuổi trẻ làm cho bọn họ có hơi bất ngờ.

Tuyết mi Trương Anh Như khẽ nhếch, cười nói: "Quý khách lâm môn, bọn ta tới chậm, bao dung bao dung!"

Bốn người kia đều mỉm cười, đồng thời chắp tay chào Đường Thiên.

Ngụy Đình Đình ngơ ngác nhìn năm vị gia chủ, nàng rất chấn động. Nàng đã nghĩ năm tộc đồng ý cho đối phương tiến nhập Châu Nam, nhưng mà không thể ngờ thành lễ tiết như vậy. Năm vị gia chủ đồng thời xuất hải đón chào, vụ hải khai đại môn, đệ tử trấn vân lộ, đó chính là lễ tiết đón khách cao nhất ở Châu Nam ngũ tộc.

Gần nhất đón khách như thế đã bao lâu rồi?

Sau khi nàng sinh ra, chưa từng thấy như thế. Kể cả khi Bạch Sa châu chủ đích thân tới, cũng tuyệt đối không có đãi ngộ như thế.

Đứa gia hỏa này...

Đột nhiên nàng nghiêng đầu nhìn Đường Thiên. Tâm tư nàng trong sáng, năm kiện hồn vật tuy giá trị liên thành, nhưng tuyệt đối không đủ để khiến cho năm vị gia chủ trọng đãi như thế.

"Kính chào nãi nãi, kính chào bốn vị gia gia!"

Nhìn thấy dung mạo năm vị gia chủ, Đường Thiên có hơi bất ngờ, hắn chưa từng nghĩ năm vị gia chủ tuổi lớn như vậy, vì vậy ngọt ngào chào hỏi, dù sao bản thân mình tuổi còn nhỏ, Đường Thiên không có tý gánh nặng nào. Với người già cả, Đường Thiên luôn luôn là phi thường lễ phép.

Lý Tra Đức đứng bên cạnh biểu tình trong nháy mắt nghiêm trang trở lại, ở trong hắn cảm nhận, bản thân lão bản cường thế, bá đạo, sát phạt quyết đoán, dù ở bất luận địa phương nào cũng là anh hào kiêu hùng.

Trước mắt cái đứa thiếu niên ngoan ngoãn thế này...

Lý Tra Đức chỉ cảm giác bản thân mình bị một trận thác loạn.

Lăng Hạ cũng trợn mắt há mồm, cơ hồ cho rằng cái lỗ tai bản thân mình nghe lầm rồi, cái này cái này cái này... Có phải cái gã thiết huyết bá

chủ giết người vô số, huyết chiến không lùi sao?

Khuôn mặt Thạch Sâm ngệt ra, lão bản...

Nụ cười tươi trên khuôn mặt năm người Trương Anh Như càng thịnh, bọn họ chưa từng gặp gỡ Đường Thiên, chỉ cảm giác hài tử trước mắt này, vừa nhu thuận vừa có lễ phép, vừa thấy liền biết gia giáo vô cùng tốt. Năm người đều là người lớn tuổi, đối với tiểu bằng hữu như vậy, yêu thích lắm lắm.

Lịch sử ngũ tộc đã lâu, lễ pháp sâm nghiêm, đệ tử vãn bối, đều theo quy củ, trông thấy năm người bọn họ không khỏi nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí.

Câu chào của Đường Thiên, tức thì khiến cho trong lòng năm người rất là hài lòng.

"Ai nha, là cái tiểu bằng hữu a, trong nhà cũng yên tâm để một mình lưu lạc?" Lý Nhạc Đào là người đầu tiên không nhịn được bèn hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Mau vào mau vào, đói bụng rồi phải không, để ngươi chờ lâu như vậy..."

...

Nhìn Đường Thiên được năm vị lão đầu lão thái vây quanh, hắn thỉnh thoảng làm bộ khuôn mặt hồn nhiên ngây thơ, nhu thuận khả ái mà trả lời, mấy người Lý Tra Đức, hoàn toàn hóa đá.

Bọn họ thế nào cũng chưa từng nghĩ, biểu hiện của bọn họ, đọng ở trong mắt năm vị lão giả, cư nhiên rước lấy một phen quở trách.

"Cũng thật là, hài tử như vậy nhỏ xuất môn không dễ dàng, hộ vệ cũng phải chọn lựa có cơ trí chút a, đám này vừa ngây vừa ngốc..."

"Không việc gì, đến lúc đó chúng ta bổ sung chút nhân thủ..."

Vừa ngây vừa ngốc...

Thạch Sâm, Lý Tra Đức suýt nữa phun ra một ngụm nghịch huyết.

Đường Thiên cảm giác cũng rất tốt, tuy rằng đầu óc hắn không phải quá linh mẫn, nhưng mà trực giác nhạy cảm, năm vị gia gia nãi nãi che chở và quan tâm hắn, khiến cho hắn cảm thấy ấm áp đã lâu chưa hưởng.

Ấm áp có chút xa lạ, khiến cho Đường Thiên có chút hoảng hốt.

Một đường kinh lịch, phải kiên quyết như sát, thiêu đốt quyết tâm, không cam lòng gào thét, là giãy dụa, là chiến đấu. Trong bất tri bất giác, hắn đã thói quen không ngừng chiến đấu, thói quen đối diện nguy cơ, thói quen băng lãnh đao phong, thói quen hơi hiện ra ẩn hàm tiên huyết vị đạo.

Sự quan tâm thình lình, tựa như một vạt ánh nắng đâm phá mây đen.

Không quan hệ tới nhiều hay ít, ấm áp luôn luôn trị được lòng người.

Bỗng nhiên, Đường Thiên nghĩ đến mụ mụ, nghĩ đến ánh mắt mụ mụ ôn nhu như nước, nghĩ đến bàn tay mụ mụ ấm áp.

Hắn nghĩ đến Quỷ trảo, cái thân ảnh trầm mặc lạnh lùng nghiêm nghị kia, quan tâm và kỳ vọng.

Mũi hắn có chút cay cay, hắn lại khiến cho nụ cười tươi nở ra càng thêm xán lạn.

Thế giới này, cũng không phải là chỉ có hắc ám và tiên huyết, cũng không phải là chỉ có minh tranh ám đấu, cũng không phải là chỉ có ngươi lừa ta gạt, còn có quang minh và ấm áp, còn có quan tâm giản đơn mà không lợi ích, còn có mềm mại và che chở phát ra từ nội tâm.

Người với người có thể phức tạp thiên ti vạn lũ sáng tối đan xen, cũng có thể giản đơn đến vô cùng.

Thoát khỏi những lợi ích, nụ cười tươi trên mặt Đường Thiên càng hồn nhiên.

Cái gì hoàng đạo 12 cung, cái gì lợi ích khúc mắc, lúc này, tất cả đều bị hắn vứt đến lên chín tầng mây.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 648: Hậu Chiêu Của Nhu Phu Nhân

"Bọn họ tiến nhập Châu Nam?"

Thanh âm ôn nhu mềm mại làm cho người ta ngứa ngáy khó nhịn, nhưng mà mọi người đương trường, ai cũng đứng thẳng tắp, thần tình nghiêm túc, không dám có chút gì buông lỏng, giống như những quân nhân lão thành. Áo gió chỉ có thuần một sắc đen, đồ án khô lâu đầu đỏ tươi phía sau lưng cho thấy thân phận bọn họ là hải tặc.

Nhu phu nhân ngồi trên ghế dựa mềm màu đen, cánh tay ôn nhuận như ngọc, chống cằm, khóe môi nhếch lên nở nụ cười yếu ớt mê người.

Trinh sát cung kính bẩm báo: "Vâng, Lăng Hạ đảm nhiệm hướng đạo, nàng quan hệ không tệ có với Châu Nam Ngụy Đình Đình. Mãnh Nam đưa mấy món đồ vật, không qua bao lâu, gia chủ năm tộc đi ra nghênh tiếp."

Nhu phu nhân nhẹ nga một tiếng, đôi mắt đẹp hơi sáng lên: "Có thể khiến cho gia chủ năm tộc nghênh tiếp, là đồ vật gì đấy?"

"Không dám kinh động bọn họ, khoảng cách quá xa, thuộc hạ vô pháp thấy rõ." Trinh sát cúi đầu, lòng có chút run.

"Khổ cực rồi." Ngữ khí Nhu phu nhân ôn hòa.

Trách phạt như dự đoán không phủ xuống, người trinh sát thở phào nhẹ nhõm, tính khí của phu nhân thế mà tốt hơn Hứa đại nhân nhiều.

"Có tin tức của Hứa đại nhân hay không?" Đột nhiên Nhu phu nhân hỏi, Hứa đại nhân đó là vị cao gầy kia, khi nàng rời Bạch Sa không đồng

hành cùng hắn.

Trong đám người đứng thẳng tắp trang nghiêm, một người bước ra khỏi hàng: "Vừa mới rồi thu được tin tức, hải tặc đoàn cùng Hứa đại nhân, toàn quân hủy diệt."

Trên khuôn mặt của Nhu phu nhân hiện lên vẻ đau thương, than nhẹ: "Không ngờ Hứa đại nhân vậy mà lại tao ngộ bất trắc, trời đố kị anh tài. Nhưng mà công lao của hắn sẽ không mạt diệt, ta sẽ báo cáo, thỉnh danh phong tặng nhất đẳng trung liệt."

Tinh thần mọi người không khỏi rung lên, nhất đẳng trung liệt là khen thưởng cao nhất với tướng sĩ hi sinh, quan trọng là, người nhà của hắn có thể nhận được chiếu cố tốt nhất. Bọn họ đều là tướng sĩ của Quang Minh châu, ám ẩn núp ngụy trang thành hải tặc, là hoạt động thầm lén, Quang Minh châu là tuyệt đối sẽ không thừa nhận sự tồn tại của bọn họ.

Nếu như sau này bản thân mình hi sinh, người nhà có thể được chiếu cố thích đáng, bọn họ sex không có nỗi lo về sau.

Nhu phu nhân rướn người đứng lên, nhìn chăm chú tướng sĩ đứng trang nghiêm trước mặt, trịnh trọng nói: "Mọi người hãy yên tâm, thượng cấp sẽ không quên nỗ lực và sự hi sinh của mọi người. Mọi thứ chúng ta làm, đều là vì Thánh vực. Thánh vực phân tranh quá lâu, quần hùng cùng tồn tại, chiến tranh không ngừng. Bao nhiêu người vô tội chết trong chiến loạn, bao nhiêu gia đình tan vỡ bởi khói thuốc súng, tiên huyết đã chảy quá lâu, tất cả cái này phải kết thúc! Chỉ có một người thống trị cường đại, chỉ có quang mang Quang Minh châu vẩy khắp từng ngóc ngách Thánh vực, như thế thiên hạ mới có thể hòa bình, mọi người mới có thể an cư lạc nghiệp!"

Trên mặt tướng sĩ đương trường hiện lên vẻ cuồng nhiệt, bọn họ đều là nòng cốt của Quang Minh châu, đối với Quang Minh châu vô cùng trung thành.

Lúc này, thân ảnh Nhu phu nhân, trong tầm mắt bọn họ dường như vĩ đại, tín niệm của mỗi người vô cùng kiên định.

Không sai, chỉ có bọn họ mới có thể cứu thế giới này! Chỉ có Quang Minh châu, mới có thể đủ khiến cho thiên hạ quy về an bình!

"Chỉ máu và hỏa, mới có thể trọng tổ thái bình! Đốt chí sĩ thân thể ta, lấy máu hỏa làm kiếm, đâm phá mây đen thấy quang minh! Chỉ có quang minh, chiếu khắp đại địa!"

Thần sắc Nhu phu nhân sục sôi, ngôn ngữ thay đổi khác hẳn vẻ ôn nhu mềm mại thường ngày, lẫn với thanh âm leng keng kim thạch.

"Chỉ có quang minh!"

Toàn bộ tướng sĩ đồng thanh hét lớn, trên mặt mỗi người, đều vô cùng cuồng nhiệt.

"Xin đợi chư quân chiến thắng trở về!" Nhu phu nhân dịu dàng dùng đại lễ mà bái, mặt trên không có tý nào vẻ kiêu căng của bề trên.

"Tất thắng!" Chư tướng ầm ầm đồng ý.

Ẩn núp trong hạm đội hắc ám, lặng lẽ vận chuyển mới lộ vẻ dữ tợn.

Khi vị tướng lĩnh sau cùng ra khỏi phòng, Nhu phu nhân ngồi trở lại trong ghế dựa mềm, trên mặt không khỏi hiện lên mấy phần mệt mỏi rã rời.

"Phu nhân, chúng ta nhất định có thể thắng!" Thị nữ bên cạnh nàng hưng phấn huy vũ đôi bàn tay trắng như phấn.

Nhu phu nhân nhích nhích môi, nhưng không nói gì, việc nên làm nàng đều làm rồi, còn lại chỉ có thể mặc cho số phận. Nàng không hiểu chiến trận, vô pháp tự mình chỉ huy, chỉ có thể bố cục và cổ vũ sĩ khí.

"Hứa đại nhân cũng quá vô dụng rồi, bằng không, sao cần phu nhân phải xuất hiện thu thập tàn cục." Thị nữ lầm bầm, khuôn mặt rất xem thường.

Nhu phu nhân cảm thấy bất đắc dĩ, nàng cũng chưa từng nghĩ, đội hữu của bản thân mình vậy mà lại không chịu được việc lớn như thế. Nàng nghĩ tới Hà Anh binh bại, mới thay đổi phương mưu tính một độc kế dẫn hải tặc nhập châu. Không ngờ, Hứa đại nhân lưu lại tai họa ngầm, Lôi Nhĩ Phu trước khi chết lưu lại đầu dây mối nhợ cho Tác Bỉ, thời điểm mấu chốt liên quân bị Tác Bỉ chặn đường lui. Liên hợp hải tặc, muốn mượn hải tặc chi lực, lại không nghĩ rằng Liêm Bách Quân phản bội.

Cục diện đang ổn bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nếu như đứa gia hỏa này còn sống, tất nhiên phải chịu trách nhiệm với kết quả này. Không ngờ là đứa gia hỏa này chết rồi, vận khí cũng không tệ. Vì ổn định quân tâm, Nhu phu nhân còn phải xin cấp trên trợ cấp cho hắn.

"Người chết đèn tắt, không nên thêm lời." Nhu phu nhân thản nhiên nói.

Thị nữ tặc tặc lưỡi, ngậm miệng không nói, thấy khuôn mặt phu nhân lộ vẻ mệt mỏi, vội vàng chạy tới, nhẹ nhàng đấm vai phu nhân.

Nhu phu nhân nhắm mắt suy nghĩ.

Mục tiêu của Quang Minh châu tại Bạch Sa châu có hai thứ.

Mục tiêu thứ nhất là khống chế Bạch Sa, để Bạch Sa trở thành điểm tựa cho Quang Minh châu tiến nhập Nam Vực. Nếu như không thể khống chế thì phá hỏng, khiến cho Bạch Sa rơi vào chiến loạn, sau đó chiến loạn mở rộng lan tràn đến toàn bộ Nam vực, do đó khiến mỗi châu Nam vực rơi vào trạng thái hỗn chiến, phân hóa và tiêu hao lực lượng từng châu Nam vực.

Mục tiêu thứ hai là tiêu diệt Châu Nam ngũ tộc.

Bây giờ mục tiêu thứ nhất đã thất bại, có khả năng hoàn thành chỉ còn lại có mục tiêu thứ hai.

Hứa đại nhân binh bại chết rồi, nàng liền biết rõ tình thế khó mà xoay chuyển, nàng liền rời ánh mắt đặt ở Châu Nam. Bạch Sa châu mới ổn định, sự tình rườm rà, Tác Bỉ chỉ huy binh đoàn, cũng phải thêm chú ý thanh tiễu tàn dư hải tặc xung quanh.

Ai cũng sẽ không chú ý đến Châu Nam, đây là cơ hội.

Nhu phu nhân là nhân viên tình báo quan trọng, cấp tốc điều mấy đội hải tặc được Quang Minh châu thâm nhập tổ chức, lặng lẽ tụ tập tại Châu Nam, nàng muốn thừa dịp đám người Tác Bỉ đã có phản ứng, giải quyết Châu Nam ngũ tộc giải. Tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng mà nàng đã bố trí đâu vào đấy xong rồi. Tuy rằng liên đội hải tặc tan tác, may mà mấy đội hải tặc bị thâm nhập không có tổn thất quá lớn.

Nòng cốt của mấy đội hải tặc này, tất cả đều là tinh nhuệ mà Quang Minh châu tỉ mỉ chọn lựa, thực lực hơn xa hải tặc bình thường. Bọn họ nhìn thấy tình thế không thể xoay được, liền lý trí mà lựa chọn bảo tồn thực lực.

Khi Nhu phu nhân nhìn thấy đại quân triệu tập đã tới, thì mừng rỡ vô cùng.

Nhu phu nhân vừa mới che giấu thân phận xong, nghe thấy Mãnh Nam cũng muốn tới Châu Nam, hơn nữa mang rất ít người, tức thì tâm cơ chuyển động, cơ hội tốt! Nếu như Mãnh Nam tiến nhập Châu Nam, vậy chẳng phải là có thể đồng thời giết chết một lượt?

Mãnh Nam là cái đinh trong mắt Nhu phu nhân, nếu không phải đứa gia hỏa này nửa đường xông ra đánh giết, cái mục tiêu thứ nhất bọn họ đã thành công! Mãnh Nam lai lịch thần bí, thực lực mạnh mẽ, tác phong ngoan cường, tài lực hùng hậu, hành sự không kiêng nể gì cả. Nàng vừa

mới tạm sắp đặt, Mãnh Nam đã tới Châu Nam, cái này chẳng phải là được thưởng cơ hội tốt?

Tuy rằng lúc trước ở trên tay Mãnh Nam ngã cái cắm đầu, nhưng Nhu phu nhân có là mười phần tin tưởng đối với trận chiến này.

Châu Nam ngũ tộc sở dĩ khó mà phá được, không phải là năm tộc cường hãn quá mức, mà bởi vì năm tộc kinh doanh tại Lục Vụ hải nhiều năm, bây giờ Lục Vụ hải, kịch độc khắp nơi, các loại hoang thú độc trùng tầng tầng lớp lớp. Nhưng mà mạnh nhất là trong vòng hai trăm năm qua, năm vị cường giả cao nhất ngũ tộc, lấy thân làm mốc, lấy pháp tắc liên thông lẫn nhau.

Năm loại pháp tắc, liên thông với nhau, thay đổi thất thường.

Nhiều năm như thế, Quang Minh châu đã ngã dập mông vô số lần tại Lục Vụ hải. Tiên huyết và sự hi sinh cũng không phải không có chút thu hoạch, làm thế nào để hóa giải Lục Vụ hải đã trở thành một trong những hạng mục nghiên cứu tối trọng yếu của Quang Minh châu.

Mới cách đây không lâu, cuối cùng bọn họ có bước đột phá.

Hai ngày qua Đường Thiên thực thoải mái, không cất dấu thủ đoạn, hắn nói hết mọi chuyện một lần. Sau đó năm vị gia chủ liền đóng cửa lại để bắt đầu thảo luận, mấy ngày liền không ra.

Đường Thiên không thèm để ý, dù sao cái cần nói cũng nói rồi, lựa chọn như thế nào, đó chính là chuyện của đối phương.

Chỉ có điều, từ khi hắn tiện tay đưa Ngụy Đình Đình một kiện bí bảo thanh đồng Xạ thủ tọa, xung quanh Đường Thiên trở nên náo nhiệt rồi.

"Mãnh ca! Uống nước đi! Đây chính là nước suối từ đầu nguồn ta đi rất xa lấy về, rất ngọt!"

Nhìn nam tử tướng mạo thô mãnh trước mặt mắt to sáng ngời, vẻ mặt lấy lòng, Đường Thiên rất bất đắc dĩ: "Lão Ngụy, ta không khát."

"Không khát? Vậy có đói bụng không? Ta đây có tay nghề nướng hoẵng, cũng thơm ngon lắm a!" Ngụy Hào nịnh nọt.

Ngụy Hào là ca ca của Ngụy Đình Đình, từ lúc hắn biết Ngụy Đình Đình cầm mấy kiện hồn vật khác nhau từ trên tay Đường Thiên, liền mỗi ngày đôi mắt trông mong chạy tới xun xoe.

Đường Thiên thực sự chịu không nổi đứa gia hỏa này ân cần ra sức, Xạ thủ tọa chưa từng nghe nói có công phu da mặt dày a, thế nào mà da mặt đứa gia hỏa này dày đến mức thế này. Bị đánh bại, Đường Thiên ném cho Ngụy Hào một kiện bí bảo thanh đồng : "Ngày mai không cần thò mặt!"

"Tuyệt đối không đến nữa!" Ngụy Hào nắm lấy bí bảo thanh đồng, quay đầu bỏ chạy.

Ngụy Đình Đình nhận được hồn vật, mọi người còn đang quan vọng, dù sao không rõ ràng tình trạng lắm. Nhưng khi Ngụy Hào cũng xin được một kiện, toàn bộ con mắt đám đệ tử lập tức đỏ, chỗ tốt cũng không thể đều kệ cho lão Ngụy gia lấy!

Đó là hồn vật đấy!

Đường Thiên cảm thấy cuộc sống gần đây nhàn nhã sung sướng, thật là thoải mái, hắn phi thường hưởng thụ phần yên tĩnh này.

"Mãnh Nam, có dám ra đây đánh một trận với ta!" Lão nhị da mặt mỏng dứt khoát đổi phương thức, không phải là cảm giác trái ngược sao? Ngươi nịnh nọt như thế, cha ngươi biết không?

Lão nhị đứng ở ngoài cửa Đường Thiên, hô một canh giờ, cổ họng hắn to, âm thanh có thể thổi tung mái ngói.

Không chịu nổi phiền Đường Thiên ném một kiện bí bảo thanh đồng ra : "Cút!"

Lão nhị đắc ý vô cùng, cầm bảo bối, cứ như thế ly khai.

Chân trước mới vừa đi, bốn tỷ muội Lý gia, cầm các loại điểm tâm mới ra lò nóng hầm hập đưa vào gian phòng Đường Thiên. Không lâu sau, bốn tỷ muội, mỗi người cầm một kiện hồn vật, vui rạo rực mà ly khai.

Điểm tâm ngon quá, Đường Thiên thiếu một chút nuốt cả đầu lưỡi.

Dù sao bí bảo thanh đồng không đáng tiền, hắn cứ tùy tay một người một kiện.

Những người khác đỏ mắt, cũng đương nghĩ biện pháp. Biện pháp như Lão nhị khẳng định là không được rồi, lão Nhị còn giảng khí phách, hắn được hồn vật, liền thủ tại cửa vào làm môn thần (thần giữ cửa), thay Đường Thiên ngăn trở người khác. Thực lực Lão Nhị cường hãn, người đánh thắng được hắn không có mấy người.

Tay nghề làm điểm tâm của bốn tỷ muội Lý gia là nhất tuyệt.

Vu Thanh Y đi tới trước cửa Đường Thiên, không nhìn ánh mắt lão Nhị đằng đằng sát khí, cất cao giọng nói: "Quý chúc thân hữu bệnh kín vết thương cũ, tại hạ hơi hiểu biết y thuật, có thể thử một lần."

Từ bên trong bay ra một kiện bí bảo thanh đồng chòm Bạch Dương.

Vu Thanh Y chạy đến trước mặt Thạch Sâm, lúc này Thạch Sâm mới minh bạch, đối phương nói chính là bản thân mình. Thạch Sâm có chút bội phục, những lão binh như bọn họ trong cơ thể đúng là có chút ám thương, bởi vì năm xưa thiếu y ít dược, không ngờ là đứa gia hỏa này liếc mắt có thể nhìn ra.

Tuy nhiên, lão bản cũng quá tốt rồi...

Thạch Sâm cảm thấy cái giá này có điểm hơi cao, nhưng mà có thể trị khỏi ám thương trong cơ thể, hắn rất hài lòng

Năm nhà chỉ còn lại có Trương gia, Trương Nam Nham tràn đầy tự tin tiến lên: "Tại hạ có cái cọc buôn bán..."

Lời còn chưa dứt, một tiếng tiếng nổ ầm ầm, sắc mặt mọi người đại biến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 649: Biện Pháp Của Đường Thiên

Đất rung núi chuyển, hoang thú rống giận rít gào, vụ hải xa xa kích động không ngừng, năng lượng ba động rất mạnh, giống như cơn lốc quét ngang. Bụi bặm bốc lên phủ đầy bầu trời, rồi đột nhiên bầu trời tối sầm xuống tới, giống như ngày diệt vong.

Từng đoàn hỏa quang, trong lục vụ hải nổ tung, khói đặc cuồn cuộn.

Bóng người như núi cao từ hư vô hiện ra, từ trong lục vụ hải đúng lên, khuôn mặt mờ ảo. Đầu đội mây đen, vụ hải dưới thân đến eo, sừng sững đứng thẳng. Khí thế hào hung như sóng lớn đập vào bờ, lục vụ hải dưới thân như vạn thú tụ tập ngóc đầu rít gào.

Diệp lão nhị rơi lệ, đó là ông cố phụ.

Lấy thân nhập hải, hồn bảo hộ hậu nhân.

Năm xưa hi sinh, đổi lấy hai trăm năm thái bình cho ngũ tộc.

Lại một hư ảnh cự nhân từ trong lục vụ hải đứng lên, bàn tay thật lớn vẫy vẫy lục vụ hải, vụ hải cuồn cuộn, giống như cá voi hấp trăm sông, cuồn cuộn vụ khí hóa thành cây thương trên bàn tay.

Hai mắt Vu Thanh Y mơ hồ, thịch thịch, quỳ trên mặt đất, lạy bái cự nhân, đó là tổ tiên Vu gia.

Từng cự nhân, đang ngủ say giật mình tỉnh lại, chậm rãi hiện hình trong vụ hải.

Toàn bộ đệ tử trẻ tuổi nhất tề quỳ xuống, một màn trước mắt khiến cho bọn hắn chấn động không gì sánh bằng. Từ nhỏ, các đại nhân đã kể cho bọn họ chuyện tổ tiên trả giá, dùng sinh mệnh lnhư thế nào để thủ hộ tộc nhân, cuộc sống của bọn họ bây giờ chẳng phải dễ dàng có được. Đối với bọn họ mà nói, những chuyện đó tựa như sách vở băng lãnh ghi lại, khiến người ta sùng kính, nhưng mà xa xôi như lịch sử.

Nhưng mà lúc này, khi từng cái thân ảnh nguy nga hiện hình trong vụ hải, che ở phía trước bọn họ, bảo hộ bọn họ.

Khuôn mặt hư vô, hiện ra cảm giác quen thuộc khôn kể.

Oanh long long.

Tiếng nổ liên miên không dứt bên tai, hỏa quang rọi sáng bầu trời, xa xa hạm đội hải tặc khổng lồ hiện ra.

Lấy thân nhập hải, hồn hộ hậu nhân.

Sự hi sinh và dũng cảm lặng lẽ chìm trong năm tháng lịch sử hiện ra ở trước mặt những thanh niên, lúc này bọn họ mới minh bạch, bên trong tám chữ ẩn chứa dứt khoát, quyến luyến và đau thương.

Các gia chủ bị kinh động, lúc này sắc mặt đại biến.

Trên chiến hạm không ngừng tràn xuống quang đoàn bạch sắc, khí tức quen thuộc, lập tức khiến cho bọn họ nhận ra người tới xâm phạm là người nào.

Quang Minh châu!

"Lục Vụ hải sắp không được rồi." Vu Tiên Chi trầm giọng nói: "Nơi đây thủ không được rồi."

Trên chiến hạm tràn ra quang đoàn bạch sắc, vừa rơi vào vụ hải, liền bạo liệt. Những chỗ mà bạch quang bạo liệt sáng lên, Lục Vụ hải kịch

độc như băng tuyết tan rã. Lục Vụ hải tràn ngập lỗ hổng, nó đang không ngừng héo rút.

Các cự nhân tổ hồn chiến đấu kịch liệt với chiến hạm.

Một bàn tay thật lớn, vươn năm ngón nắm một chiếc chiến hạm. Chiến hạm ở trong bàn tay, tựa như đồ gỗ. Hỏa lực trên chiến hạm, điên cuồng oanh kích cự nhân.

Cự nhân rống giận, nửa thân dưới nhanh chóng tan rã, bàn tay nắm chiến hạm càng phát quang mang rừng rực.

Ca ca ca!

Chiến hạm phát ra thanh âm nứt vỡ khiến người ta ghê răng.

Phanh, tan thành vô số mảnh nhỏ, bay tứ tán.

Nhưng mà tướng sĩ Quang Minh châu trên chiến hạm, toàn thân thiêu đốt bạch quang rực sáng, đụng thẳng cự ngẫu.

Từng đoàn chói mắt bạch quang ở trên cự nhân chỉ còn lại có nửa người nở ra, cự nhân hồn nhiên chưa cảm giác, thân thể tan rã nhanh chóng đến lồng ngực, duy hai tay, bao phủ quang mang ngưng thực.

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, song chưởng vỗ vụ hải, bay lên trời, tựa như ngọn núi bị ném đi, đánh lên một chiếc chiến hạm.

Oanh!

Tiếng nổ thật lớn, bao phủ chiến hạm, quang mang tan hết, chiếc chiến hạm chỉ còn lại có nửa đoạn.

"Chúng ta đoạn hậu, để đám thanh niên rút lui." Lý Nhạc Đào không chút do dự hô.

Trường chiến đấu vô cùng thảm liệt, nhưng mà bọn họ đều biết, Quang Minh châu đã tìm được biện pháp đối phó bọn họ. Bây giờ trên

chiến trường, cự nhân tổ hồn không rơi xuống hạ phong. Nhưng mà theo thời gian, hoàn cảnh bọn họ chỉ có thể càng lúc càng xấu. Bởi vì Lục Vụ hải là nguồn cội lực lượng các cự nhân tổ hồn, chiến thuyền hậu phương chiến hạm đang điên cuồng phá hư Lục vụ hải.

Kỳ thực khi cự nhân tổ hồn bị giật mình tỉnh lại, bọn họ liền biết, năm tộc đã đến thời điểm nguy hiểm nhất.

"Triệt thoát hướng nào?" Trương Anh Như hít sâu một hơi.

"Để cho bọn họ về sau theo Mãnh Nam!" Diệp Phong Liệt cười cười: "Phì, cái này không cần thảo luận."

"Cứ làm như thế!" Ngụy Đạt đồng ý, hắn liếc mắt nhiền về hướng Đường Thiên xa xa, thân ảnh Ngụy Hào và Ngụy Đình Đình chiếu vào tầm mắt hắn, ánh mắt hắn nhu hòa.

Hắn quay người, cố nén lưu luyến trong lòng, bay lên trời, âm thanh khàn khàn rống giận: "Người hai mươi lăm tuổi trở lên, theo ta xuất chiến!"

Từng thân ảnh bay lên trời, giống như thiêu thân lao vào lửa.

Bên trong chiến hạm, thần sắc Mai Thần Tú trầm ổn, ở Quang minh châu, hắn không nổi danh. Những năm gần đây Quang Minh châu chinh chiến không ngừng với từng tiểu châu xung quanh, danh tướng xuất hiện lớp lớp. Mục Chi Hà, Mạc Tâm, Thu Húc Hoa, Câu Thành Văn Đao, Gia Á, là năm vị tướng lĩnh nổi danh nhất Quang Minh châu.

Ngược lại, Mai Thần Tú ảm đạm không ánh sáng, Thu Húc Hoa cùng tuổi hắn, dĩ nhiên chấp chưởng một phương, quân công hiển hách.

Nhưng chính là vị Mai Thần Tú không có tiếng tăm gì, đã tìm ra biện pháp phá giải Lục Vụ hải. Hiếm người biết, công chiếm toàn bộ Nam vực, tuy rằng không phải một tay bày ra nhưng hắn là tác giả. Vừa mới

được đề bạt, Mai Thần Tú chủ động xin xung phong, thâm nhập hải tặc để hành động.

Một loạt biểu hiện sau đó của Mai Thần Tú biểu hiện ra tài hoa kinh người. Trong các tiểu tổ, hắn là người đầu tiên thâm nhập và khống chế đội hải tác thành công. Sau đó, hắn suất lĩnh đội hải tặc này đi khắp nơi cướp bóc, cứ chiến là thắng, tầng dưới chót hải tặc đối với hắn tín phục vô cùng. Nhìn như tùy ý cướp bóc, đều trải qua hắn tỉ mỉ chọn lựa, dọc đường thu thập đại lượng tin tức và tình báo hữu dụng, truyền trở lại Quang Minh châu.

Lần này Nhu phu nhân xuất động, tổng cộng có năm đội hải tặc, Mai Thần Tú là một trong số đó.

Mai Thần Tú không xông xáo đầu tiên, hắn nghĩ khác các tướng lĩnh, ngay từ đầu, hắn không cho rằng trận chiến đấu này then chốt là đánh bại Châu Nam ngũ tộc, mà là một lưới bắt hết.

Cũng khác mấy vị tướng lĩnh kia thích cường hạm trọng trang, hải tặc dưới trướng hắn, thuần một loại hình chiến hạm linh hoạt, đi lại như gió.

"Bọn họ muốn chạy trốn rồi, đuổi theo đi." Khuôn mặt Mai Thần Tú tuấn tú nhìn không ra vẻ vui mừng giận.

"Đại nhân, đội hải tặc kia." Thạch Sâm trầm giọng nói.

Đường Thiên đã chú ý đến đội hải tặc đó từ đầu.

Bọn họ vừa mới triệt thoái, đội hải tặc kia liền hành động, làm một vòng tròn thoát ra chủ chiến tràng, mục tiêu của đối phương là bọn hắn. Một ít chiến binh ngũ tộc muốn ngăn lại cái đội hải tặc này, nhưng mà đối phương vô cùng linh hoạt, làm bộ hướng bên trái bứt lên trước, giữa đường lại đột nhiên chuyển hướng, đã lừa chiến binh ngũ tộc để đuổi theo đám Đường Thiên.

Quang Minh châu, đám hải tặc là Quang Minh châu ngụy trang mà thành.

Đường Thiên không ngờ Quang Minh châu vừa mới thất bại tại Bạch Sa thị, vậy mà trên tay còn có lực lượng kinh người như thế. Tiếp theo đó, Quang Minh châu từ từ chiếm thế thượng phong. Tuy rằng Quang Minh châu không ngừng có chiến hạm bị cự nhân tổ hồn đánh nát, không ngừng có người đầu nhập Lục Vụ hải, lấy thân hóa hồn, nhưng mà số lượng cự nhân tổ hồn giảm mạnh.

Bởi vì Lục Vụ hải đang kịch liệt héo rút, những quang minh cầu kia dùng để chuyên môn khắc chế lục vụ hải.

Đại quan Quang Minh châu, ở thế không thể đỡ, bọn họ thong thả mà kiên định đẩy mạnh về phía trước. Dù cho binh đoàn số một Tác Bỉ tại nơi đây, cũng vô pháp ngăn cản đại quân này, càng không cần nói đến Châu Nam ngũ tộc không có binh đoàn.

Cự nhân tổ hồn rung trời rống giận bi tráng khó giải thích, cũng hiện ra thế cùng đồ mạt lộ.

Bên trong chiến hạm, tiếng khóc không dứt bên tai, những người tuổi trẻ ai nấy mặt như tro tàn, các nam nhân yên lặng rơi lệ, các nữ nhân khóc không thành tiếng.

Đường Thiên bị làm cho tâm phiền ý loạn, lớn tiếng phẫn nộ quát: "Tất cả đều câm miệng cho ta!"

Bọn họ mờ mịt mà nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên cũng cảm thấy đau đầu vô cùng, vốn đến nơi đây là hắn tìm kiếm viện trợ, hi vọng có thể kết giao một minh hữu. Nhưng mà chưa từng nghĩ, minh hữu không nhận được, trái lại thành vú em, kèm theo đám đồ con nít chưa dứt sữa chạy trối chết.

Nhìn thấy khuôn mặt Lý Nhạc Đào nãi nãi rất cầu xin, lời nói cự tuyệt đến miệng lại thế nào Đường Thiên không thể nói ra được.

Nhưng mà muốn chạy trốn giữ mệnh, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chiến hạm Hắc tiễn vốn là một chiếc chiến hạm loại nhỏ, bây giờ dồn đống đầy ự, càng toi cơm hơn nữa là thu hoạch lớn khiến cho tốc độ chiến hạm Hắc tiễn giảm xuống rất nhiều. Đối với việc chạy trối chết mà nói, không có gì tệ hơn là đội hải tặc phía sau, tốc độ kỳ nhanh vô cùng.

Đáng chết!

Đối phương là một hạm đội, bản thân mình có mỗi một chiếc chiến hạm, cho bọn hắn không đủ để nhét kẽ răng. Tuy rằng chiến hạm Hắc tiễn là một chiếc chiến hạm Bạch ngân, có thể cự lại đồng thời mấy chiếc chiến hạm, nhưng mà hạm đội đối phương, vậy mà lại có ba chiếc chiến hạm Bạch ngân.

Quang Minh châu tài đại khí thô, quả thực không có sai biệt với Quang minh thánh điện, bọn hải tặc cũng phách lối như thế!

"Vùng này có trú quân hay không?" Đường Thiên bỗng dưng quay mặt hỏi Lăng Hạ.

Sắc mặt Lăng Hạ có chút trắng bệch, nàng lắc đầu: "Không có, Châu Nam năm xưa chính là nơi không chủ, nơi đây ngoại trừ năm tộc, không có bất luận thành thị nào."

"Cùng lắm thì cá chết lưới rách!"

Thanh âm Diệp lão nhị khàn khàn, hắn nghiến răng nghiến lợi, hai mắt phủ đầy tơ máu.

Ngụy Hào cũng bước ra, thần sắc dữ tợn: "Liều mạng!"

Một thanh âm sung mãn trào phúng cắt đứt lời bọn họ.

"Cá chết lưới rách? Cá chết lưới rách cũng phải có thực lực cá chết lưới rách, các ngươi hả?"

Đường Thiên lạnh lùng quét khắp toàn trường.

"Ngươi..." Diệp lão nhị trợn mắt nhìn Đường Thiên, Vu Thanh Y vội vàng ngăn cản, hắn thi lễ với Đường Thiên bảo rằng: "Thỉnh Mãnh tiên sinh thứ lỗi, Diệp Nhị tính khí nóng nảy, tuyệt đối không có ý mạo phạm."

Đường Thiên không kiên nhẫn phất tay: "Được rồi. Thạch Sâm, bọn họ còn bao lâu đuổi kịp?"

"Không quá nửa giờ." Thạch Sâm cho kết quả chuẩn xác, hắn trầm giọng nói: "Đại nhân, thuộc hạ đoạn hậu..."

Nhìn khuôn mặt rất dứt khoát của Thạch Sâm, Trong lòng Đường Thiên cảm thấy ấm áp, hắn vỗ vỗ vai Thạch Sâm: "Lời này không cần phải nói rồi, nửa giờ, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp."

Khóe mắt Đường Thiên lóe lên dư quang, bỗng nhiên liếc thanh đồng cung trong tay Ngụy Đình Đình, đó là bí bảo thanh đồng hắn đưa cho đối phương.

Vân vân!

Trong đầu Đường Thiên tựa như có một đạo thiểm điện rọi sáng, hắn buột miệng nói ra: "Ngụy Đình Đình, uy lực cái này cung thế nào?"

Ngụy Đình Đình không ngờ là thời điểm này Đường Thiên vậy mà lại hỏi vấn đề này, sửng sốt một lúc mới đáp: "Rất mạnh!"

"Bao nhiêu mạnh?" Đường Thiên truy vấn.

"Đại khái có thể khiến cho chiến lực ta tăng lên gấp đôi." Ngụy Đình Đình không xác định nói: "Ta còn chưa nghiên cứu thấu nó..."

Đường Thiên ngửa mặt lên trời cười to: "Ta nghĩ ra biện pháp rồi! Ta nghĩ ra biện pháp rồi!"

"Biện pháp gì?" Thạch Sâm là người đầu tiên có phản ứng, hai mắt tỏa ánh sáng.

"Chính là nó." Đường Thiên chỉ vào thanh đồng cung trong tay Ngụy Đình Đình.

Mọi người đều không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, đây là cái biện pháp gì a, hồn vật tuy mạnh, nhưng mà ở trong trường chiến đấu như vậy, căn bản phát huy không được mấy tác dụng.

Đường Thiên không giải thích, chỉ hô câu: "Đứng xa một chút."

Mọi người không rõ lí do, nhưng mà đều lui về phía sau vài bước để có một chỗ trống.

"Đứng xa một chút nữa."

Mọi người đành tiếp tục lui về phía sau, bên trong chiến hạm vốn kín người hết chỗ, nhưng mọi người nỗ lực dồn đống san sát.

Bọn họ có chút không rõ Đường Thiên muốn làm gì, chỉ cảm giác biểu tình đại nhân dị thường chói mắt.

Cái bản mặt... Ngạo mạn, tùy ý, trào phúng, xem thường ngoảnh nhìn, đắc ý, tựa như... Tựa như... Một gã nhà giàu mới nổi!

Ngân bảo bình trong tay Đường Thiên rung lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 650: Dị Tượng

Núi bí bảo nhỏ lóng lánh sáng bóng, chiếu rọi bên trong chiến hạm sáng như tuyết, cũng làm khuôn mặt của mọi người dại ra, chiếu sáng rõ rõ ràng ràng.

Chỉ còn sự im lặng, bọn họ há to miệng, ngơ ngác mà nhìn tòa núi nhỏ trước mặt Đường Thiên. Bọn họ chưa từng nhìn thấy hồn vật nhiều tới mức như thế, hồn vật phóng thích ba động, tràn ngập trong không khí, năng lượng bên trong chiến hạm chịu ảnh hưởng, trở nên trạng thái bất động quỷ dị.

Cái này thật là hồn vật...

Sao có thể thế...

Biểu lộ trên gương mặt Lăng Hạ cực kỳ ngoạn mục, tròng mắt nàng rớt xuống mặt đất, quên cả hô hấp. Đường Thiên thường ngày đại gia, đã khiến cho nàng cảm thấy phải điên mất, nhưng mà tất cả từ ngữ, trước cái tòa núi nhỏ do hồn vật xếp thành này, đều là vô lực.

Quang Minh châu cũng không có nhiều hồn vật như vậy đâu...

Hắn rốt cuộc là ai?

Tuy rằng biểu tình và ánh mắt của đoàn người khiến cho thiếu niên Đường trong lòng đắc ý vạn phần, nhưng hắn cũng biết rõ tình huống lúc này nguy cấp, không có thời gian cho hắn đắc ý. Hắn dùng lực vỗ vỗ bàn tay, để mọi người chú ý lại đây.

"Từ hôm nay trở đi, các ngươi năm tộc chia làm năm bộ, Ngụy gia, gọi Xạ Thủ tọa. Lý gia, Cự Giải tọa. Vu gia, Bạch Dương tọa. Diệp gia, Thiên Xứng tọa. Trương gia, Thủy Bình tọa."

Đường Thiên không hề sáng tạo mà để năm tộc ứng với hoàng đạo 12 cung, hắn cứ đối chiếu với ký ức của mình.

Mọi người không có ý kiến, trái lại cảm thấy những tân danh tự quả thực tựa như vì lượng thân bọn họ mà chế tạo ra, dị thường thích hợp, chỉ có điều...

"Cái này, ‘tọa’ gì?" Ngụy Đình Đình có chút không lý giải được bèn hỏi.

"Ách." Đường Thiên bị hỏi bí rồi, tại Thánh vực không có khái niệm ‘tọa’(chòm sao), hắn miễn cưỡng giải thích: "Ý tứ tương đương với châu."

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, một ít thiếu niên tâm trí lanh lợi chút, trong lòng như có điểm động. Lẽ nào đại nhân hi vọng bọn họ về sau mỗi tộc có thể độc chưởng một châu?

"Được rồi." Đường Thiên gạt đẩy bí bảo ở trong núi, lẩm bẩm: "Thủy Bình, Xạ Thủ, Cự Giải, Bạch Dương, Thiên Xứng, cũng may bí bảo không ít, về sau còn phải kiếm chút nữa mới được, cũng may cũng may, hoàng đạo 12 cung ta còn tương đối nhiều, cũng tương đối dễ mua..."

Tuy rằng đại đa số bí bảo, Đường Thiên đều ném trong thương khố Đại Hùng tọa, nhưng vì đưa cho Tiểu Nhị luyện chế hồn bảo, tùy thân vẫn đem theo rất nhiều bí bảo.

"Xạ Thủ, Bạch Dương, chủ công, Thiên Xứng phụ trách khống chế, Cự Giải phụ trách phòng thủ, vậy cái Bình làm gì bây giờ? Di, Thủy Bình võ giả chiến đấu như thế nào?" Đường Thiên liên tiếp vừa chọn lựa bí bảo vừa lẩm bẩm.

Tiểu Nhị vừa mới bay ra mặt không chút biểu lộ ở bên tai Đường Thiên thấp giọng phun ra hai chữ: "Đập tiền."

Biểu lộ của Đường Thiên ngờ ngệch, hắn không hé răng, lời này tuyệt đối không thể nói. Tuy tại Thiên lộ, Thủy Bình võ giả được gọi là võ giả nhiều tiền nhất, tuyệt đối không sai.

Lựa chọn hết bí bảo của năm chòm sao xong, Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, thoạt nhìn là đủ. Núi nhỏ bí bảo được chia làm sáu đống nhỏ, ngoại trừ năm tộc, còn có một đống là cho đám U Châu quỷ kỵ Hoắc Thanh, Đường Thiên chỉ vào từng cái sáu đống bí bảo nói.

"Đó chính là Thủy Bình, đó chính là Bạch Dương, đó chính là Cự Giải, đó chính là Xạ Thủ, đó chính là Thiên Xứng, đó chính là cho U Châu quỷ kỵ. Một người một kiện."

Tuy rằng đã suy đoán đến sự tình có thể phát sinh, nhưng khi sự tình thật phát sinh thì, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh hỉ và không thể tin tưởng.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại an tĩnh.

"Lề mề chậm chạp làm gì? Nhanh lên mau!" Đường Thiên trừng con mắt, không kiên nhẫn nói: "Tiết kiệm thời gian, làm quen bí bảo."

Lúc này bọn họ mới như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, thét lên ầm ầm.

Mỗi người một kiện bí bảo, thực lực các đệ tử năm tộc tăng lên nhiều, nhưng mà tưởng phát huye thực lực chân chính của bọn họ được ngay thì không đơn giản như vậy. Đường Thiên đã không phải thái điểu(gà mờ) chiến trường, đặc biệt đã được Binh hun đúc, tri thức tối thiểu hắn hiểu rõ lắm. Thời gian ngắn như thế, muốn để cho bọn họ hình thành phối hợp, căn bản là chuyện không thể xảy ra.

Chiến hạm Hắc tiễn có sẵn ba cỗ bạch ngân chủ pháo, sáu tọa kiếm pháo tổ ong, ba cây bạch ngân tụ tinh thương, mười hai thanh Thiên thúc quỷ đao.

Thủ hạ Thạch sâm U Châu quỷ kỵ, vừa lúc thích hợp Thiên thúc quỷ đao.

Về phần bạch ngân tụ tinh thương, giao cho Vu gia chuyên tu thương pháp Bạch Dương tọa.

Kiếm pháo tổ ong Đường Thiên để tự mình dùng.

Ba cỗ bạch ngân chủ pháo, không đủ để đối phó chiến hạm hải tặc linh hoạt, được Đường Thiên và Tiểu Nhị quả quyết bỏ đi.

Bỗng nhiên, Đường Thiên và Tiểu Nhị bị quang mang đột nhiên biến sáng lên kinh động, bọn họ đình chỉ thảo luận, ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh ngây người.

Toàn thân mỗi người bao phủ một quang đoàn, quang đoàn đủ mọi màu sắc, chiếu rọi bên trong chiến hạm thành một mảng sáng như tuyết.

Nhưng mà biến cố kế tiếp phát sinh, khiến sắc mặt Đường Thiên và Tiểu Nhị đại biến.

Bên trong thuyền hải tặc.

"Còn bao lâu thì đuổi kịp?" Mai Thần Tú trầm giọng hỏi.

Sĩ quan phụ tá bên cạnh cấp tốc báo thời gian chuẩn xác: "Ước chừng mười lăm phút nữa. May là tốc độ chiến hạm chúng ta cũng không tệ, may là Mãnh Nam lòng dạ đàn bà, bằng không, chiến hạm Hắc tiễn của chúng thật đúng là khó đuổi theo."

Sĩ quan phụ tá cảm khái, Mai Thần Tú không nói sai, tính năng của chiến hạm Hắc tiễn cực mạnh trong lớp chiến hạm loại nhỏ, đương nhiên giá cả của nó cũng cao chóng mặt. Nếu như chỉ huy chính là Quang minh

binh đoàn trang bị hào hoa xa xỉ, Mai Thần Tú có rất nhiều biện pháp, nhưng hắn chỉ huy lại là đội hải tặc. Vì không làm cho người hữu tâm chú ý, đám hải tặc không thể giống với Quang Minh châu. Đến cả liên hệ giữa Mai Thần Tú và người nhà cũng ở vào trạng thái gián đoạn.[Điên cuồng với BBCT tại bachngocsach.com]

"Bảo mọi người chuẩn bị chiến đấu, sức chiến đấu Mãnh Nam không thể coi thường." Mai Thần Tú cũng không bởi vì hắn có cả một hạm đội, đối phương chỉ có một chiếc chiến hạm mà khinh thị.

Mãnh Nam lần lượt thắng lợi chứng minh hắn cường đại, đối với một gã gia hỏa nhiều lần sáng tạo lạ thường mà nói, coi trọng thế nào đều không quá đáng.

Bỗng nhiên, sĩ quan phụ tá kinh hô: "Trời ạ, đó là cái gì?"

Mai Thần Tú sửng sốt, hắn vội vàng nhìn về phía trước, con ngươi đột nhiên co rút lại.

Chiếc chiến hạm Hắc tiễn phía trước kia sáng lên quang mang sặc sỡ, những quang mang kia hóa ra là từ bên trong chiến hạm xuyên thấu mà ra!

Chuyện gì đã xảy ra?

Chiến hạm Hắc tiễn không nổi danh về phòng hộ, nhưng mà thân tàu dùng chính là Hắc vụ mộc. Hắc vụ mộc không có tính chất thấu quang thế mà bây giờ quang mang từ bên trong thuyền lộ ra, vậy quang mang bên trong thuyền, phải sáng đến mức nào!

Những quang mang này là cái gì?

Trong lòng Mai Thần Tú sinh ra cảm giác bất an mạnh mẽ, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hắn đánh hơi thấy một tia dị thường, lẩm bẩm nói: "Năng lượng lưu động, năng lượng lưu động mãnh liệt quá..."

Hắn sĩ quan phụ tá nhìn bầu trời bên ngoài, bầu trời xuất hiện từng dòng nước xiết, tựa như đao kiếm xẹt qua mặt nước hình thành dòng nước xiết thẳng tắp, chúng nó lấy tốc độ kinh người lướt qua bầu trời.

Tê!

Một đạo năng lượng dòng nước xiết, sát sạt chiến hạm bọn họ, tiếng rít âm thanh khiến cho thân tàu rung động dữ dội.

"Không đúng!" Hai mắt Mai Thần Tú đột nhiên trợn tròn, khuôn mặt rất không thể tin tưởng: "Là bọn hắn đang hấp thu năng lượng!"

Tê tê tê!

Những dòng nước xiết năng lượng, tựa như từng mũi tên trong suốt, theo các phương hướng trên bầu trời, như hạt mưa bắn tới chiến hạm Hắc tiễn.

Đám Mai Thần Tú nhìn thấy một màn làm bọn hắn cả đời khó quên.

Vô số năng lượng dòng nước xiết, chen chúc mà tới, giống như vạn tiễn tụ lại, chìm vào chiến hạm.

Quang mang chiến hạm càng thịnh, những quang mang sặc sỡ kia càng thêm nồng nặc.

Tê tê tê!

Năng lượng xa hơn nữa bị xé động, năng lượng dòng nước xiết chịu lực hấp dẫn cường đại từ từ bị kéo cong thành hình cung, một vòng xoáy gió bão thẳng nhập phía chân trời với tốc độ mắt thường có thể thấy được thành hình.[Chương dịch ở diễn đàn Bạch Ngọc sách]

Năng lượng gió bão!

Mai Thần Tú chưa từng nghĩ, bản thân mình vậy mà lại có một ngày, có thể nhìn thấy gió bão hoàn toàn do năng lượng cấu thành. Năng lượng

gió bão càng ngày càng cao, cao độ rất nhanh trở nên hơn năm trăm trượng, cảm giác cực kỳ áp bách, sung mãn lực lượng chấn nhiếp lòng người.

Năng lượng nồng đậm và cuồng bạo, điên cuồng dũng mãnh chui vào chiến hạm.

Chiến hạm Hắc tiễn ở chính trung tâm gió bão, quang mang không ngừng mà trở nên rực sáng. năng lượng gió bão trong suốt mà cấp tốc xoay tròn, tựa như cách một tầng màng nước, quang mang chiến hạm Hắc tiễn càng phát khiến người ta không nhìn được.

"Không ổn! Đại nhân, năng lượng chiến hạm chúng ta, bắt đầu tán dật!" Thanh âm sĩ quan phụ tá kinh hoàng kẽo trạng thái thất thần của Mai Thần Tú trở lại, sắc mặt hắn soạt phát thay đổi.

Mỗi một chiếc chiến hạm, đều chứa đựng số lượng năng lượng kinh người, nó là nguồn suối là động lực chiến hạm. Những năng lượng này đều chịu tầng tầng phong cấm, phi thường ổn định an toàn.

Đó chính là lần đầu tiên Mai Thần Tú gặp phải chuyện năng lượng chiến hạm xuất hiện tán dật.

Hấp lực mạnhq uá!

Mai Thần Tú kinh nghi bất định mà nhìn chiến hạm Hắc tiễn, bên trong đó phát sinh cái gì?

"Triệt thoái về sau!"

Mai Thần Tú dứt khoát nói, tràng diện trước mặt quá mức chấn động. Tuy rằng còn không rõ bên trong chiến hạm Hắc tiễn phát sinh cái gì, nhưng người có trì độn, đều có thể từ trong đó ngửi được khí tức nguy hiểm quá mức.

Triệt thoái về phía sau hơn hai trăm dặm, hiện tượng năng lượng tán dật cuối cùng tiêu thất, mà lúc này, các đội hải tặc khác vừa mới giải

quyết xong trận chiến đấu cũng dồn dập chạy tới.

Trong lòng Mai Thần Tú an tâm một chút.

Hai đội hải tặc từ hai bên vòng cánh cung, bọn họ thoát ra khỏi năng lượng gió bão kinh khủng, vạch hai đường vòng cung, ngăn cản lối đi chiến hạm Hắc tiễn.

Cái này cũng ó nghĩa, bọn họ hoàn thành thế bao vây đối với chiến hạm Hắc tiễn.

Vô luận chiến hạm Hắc tiễn theo bất luận phương hướng nào đột phá vòng vây, đều có người ngăn trở. Cái này khiến lòng tin trên dưới Quang Minh châu tăng lên nhiều. Một màn trước mắt mặc dù có chút vượt qua hắn tưởng tượng, nhưng mà bọn họ tin tưởng vững chắc rằng bọn họ vẫn cứ chiếm cứ ưu thế. Tốc độ chiến hạm Hắc tiễn tuy rằng chiếm ưu, nhưng chỉ cần bị cuốn lấy sẽ mất ưu thế tốc độ, đó chính là cá nằm trên thớt, mặc người xâm lược.

Điểm duy nhất để cho bọn họ có chút nghi ngờ, chính là bên trong chiến hạm Hắc tiễn rốt cuộc phát sinh cái gì?

Đường Thiên từ trong chấn động phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên hắn cảm thấy tràng diện trước mắt có chút nhìn quen mắt, cái này không phải là tình huống bảy bộ cụ trang đã từng xuất hiện tại Sâm Lâm kiếm bảo sao?

Chỉ tuy nhiên, quy mô lần này kinh người hơn hắn.

Bí bảo mà Đường Thiên lấy ra, đa số là bí bảo bạch ngân. Khi những bí bảo bạch ngân ở trong tay những đệ tử tuổi còn trẻ được thức tỉnh thì võ hồn bên trong bí bảo, lập tức đánh hơi thấy năng lượng nồng nặc xung quanh, năng lượng nồng nặc trước đó chưa từng có.

Những bí bảo này có bản năng hấp thu năng lượng, để cường hóa và lớn mạnh bản thân mình.

Khi mấy nghìn kiện bí bảo đồng thời liều mạng hấp thu năng lượng, sản sinh ra thanh thế, so với bảy bộ cụ trang ở Sâm Lâm kiếm bảo sản sinh thanh thế, càng thêm kinh người.

Toàn bộ năng lượng Châu Nam, tất cả đều bị xé động, cuồn cuộn không ngừng mà chìm vào trong mấy nghìn kiện bí bảo này.

Quang mang là hiện tượng bí bảo điên cuồng mà tham lam hấp thu năng lượng sản sinh ra.

Đường Thiên có thể cảm thụ rất rõ, những bí bảo này đang nhanh chóng được cường hóa. Rõ rang nhất chính là bí bảo thanh đồng, chúng nó cấp tốc ngân hóa, tiến giai trở thành bí bảo bạch ngân. Mà một ít bí bảo bạch ngân đã bắt đầu sinh ra một tầng kim sắc nhàn nhạt.

Bỗng nhiên, Đường Thiên vỗ vào đầu.

Bản thân mình thực sự là xuẩn chết rồi, biện pháp đơn giản như vậy, bản thân mình sao không nghĩ tới?

Hắn phảng phất nhìn thấy một đại lộ kim quang rực rỡ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 651: Phản Hồi Thương Châu

Năng lượng gió bão, giằng co tròn mười phút.

Sắc mặt Mai Thần Tú rất khó coi, mật độ năng lượng bên ngoài trở nên cực kỳ mỏng manh, mỏng đến tình trạng vượt quá tưởng tượng. Năng lượng toàn bộ Châu Nam cơ hồ bị cướp đoạt hết sạch.

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Mai Thần Tú chưa từng nghe ai kể những chuyện như thế này.

"Đại nhân, mật độ năng lượng bên ngoài quá thấp." Trong giọng nói của sĩ quan phụ tá kèm theo sự kinh hoàng lắm: "Đã bắt đầu xuất hiện năng lượng phụ áp, chúng ta cần phải lập tức rời khỏi nơi đây!"

Bình thường mà nói, mật độ năng lượng bên trong chiến hạm cao hơn nhiều so với mật độ năng lượng trong không khí. Nhưng khi mật độ năng lượng ngoại giới vô cùng thưa thớt, thì sẽ sản sinh năng lượng phụ áp. Không khí mà năng lượng thưa thớt sẽ sản sinh hấp lực mạnh mẽ, khiến cho năng lượng bên trong chiến hạm trôi mất.

Toàn bộ tài liệu chế thành chiến hạm, cơ hồ đều là tài liệu giàu năng lượng, nếu trôi mất thì đối với cấu trúc của chiến hạm sẽ trở thành thương tổn vĩnh cửu.

Mai Thần Tú cắn chặt môi, sắc mặt hắn tái mét.

Chiến hạm hư hao đối với bọn họ mà nói, chắc chắn là một chuyện tai hại. Phải biết rằng, bọn họ còn ở Bạch sa châu cảnh nội, Bạch sa châu có ba binh đoàn bạch ngân, thực lực cơ bản ở trạng thái hoàn chỉnh.

Động tĩnh lớn như thế, Bạch sa châu mà không có tý phản ứng, đối phương vậy đều là ngu xuẩn rồi.

Nếu như đang chỉ huy là Quang Minh binh đoàn, Mai Thần Tú không sợ chút nào, dù cho binh đoàn số một Tác Bỉ hắn cũng không để vào mắt, nhưng hắn chỉ huy chính là một đội hải tặc. Dù cho nòng cốt đều là tinh nhuệ Quang Minh châu, nhưng mà trình độ của binh sĩ tầng cuối cùng khác nhiều so với binh đoàn bạch ngân.

Một khi bị binh đoàn bạch ngân cuốn lấy, vậy tình cảnh bọn họ lâm vào nguy hiểm.

Nhưng mà chân chính khiến cho Mai Thần Tú lựa chọn triệt thoái, là chiến hạm Hắc tiễn. Toàn bộ năng lượng trong không khí Châu Nam, tất cả đều bị chiến hạm Hắc tiễn hấp thu, năng lượng to lớn như thế, ngưng tụ ở bên trong một chiếc chiến hạm, bên trong rốt cuộc là cái gì?

Trong lòng Mai Thần Tú vừa hiếu kỳ, vừa kinh sợ.

Ở trong chiến đấu, năng lượng tụ tập đại quy mô như thế thường thường là điềm báo tiến công đại quy mô.

Lại nữa mấy đội hải tặc khác đã bắt đầu triệt thoái. Trong hoàn cảnh năng lượng phụ áp, nán lại càng lâu, tổn thương đối với chiến hạm sẽ càng lớn. Đến lúc đó, e rằng cơ hội thoát đi cũng không có.

Hơn nữa, bọn họ đối với chiến quả lần này kỳ thực đã tốt lắm rồi. Châu Nam ngũ tộc bị triệt để phá hủy, còn lại là một đám con nít, những tiểu hài tử này có thể quẩy lên chút sóng gió gì?

Mai Thần Tú cắn răng một cái: "Triệt!"

Cảm giác thất bại trong gang tấc cực kỳ tồi tệ, làm cho hắn lo lắng hơn nữa là biến hóa đang phát sinh trong chiến hạm Hắc tiễn. Không biết vì sao, cái biến hóa kinh người này làm hắn cảm thấy một tia uy hiếp mơ hồ.

Nhưng mà đồng bạn đã lựa chọn cũng không thể chỉ trích được, bảo tồn sinh lực, đối với hành động tiếp theo của bọn họ cũng cực kì quan trọng.

Mai Thần Tú thư giãn tâm tình, khôi phục lãnh tĩnh, ánh mắt hắn hiện lên một tia hàn quang.

Châu Nam có động tĩnh lớn như vậy, Bạch sa châu sao có thể không phát hiện ra? Kế tiếp, ba binh đoàn bạch ngân ở Bạch Sa nhất định sẽ theo đuổi không bỏ.

Có lẽ, là một cơ hội không tệ, những gia hỏa kia nhất định không thể ngờ, bản thân mình vào lúc này còn dám phản kích...

Một kế hoạch lớn mật từ trong lòng Mai Thần Tú hiện lên.

Khi chiến hạm Hắc tiễn trở lại trạng thái cũ, toàn bộ hải tặc đã vô tung vô ảnh. Vừa mới nhận được tân lực lượng là các đệ tử ngũ tộc, trở lại Châu Nam đã trở thành một mảnh phế tích, chỉ còn những đống hỗn độn, không ai sống sót, không khỏi cất tiếng khóc lớn.

Bọn họ chảy nước mắt, chôn cất thi thể thân nhân.

Trên bầu trời, trong mắt Thạch Sâm hiện lên vẻ không đành lòng: "Đại nhân, chúng ta có cần tới hỗ trợ hay không?"

Những người khác đứng gần hắn cũng tỏ ra trạng thái như thế.

"Không!" Ngoài dự đoán của mọi người, Đường Thiên gạt phăng không chút do dự, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào phế tích phía dưới, trầm giọng nói: "Sinh mệnh và tương lai bọn hắn là thân nhân bọn hắn dùng sinh mệnh đổi lấy. Chôn cất thân nhân, không ai có thể thay thế được, tựa như cừu hận và trách nhiệm của bọn họ, người khác không có tư cách hỗ trợ."

Thạch Sâm há miệng, hắn muốn nói cái gì, nhưng mà chẳng nói được tiếng nào.

"Cảm thấy ta rất lãnh khốc đúng không?" Đường Thiên không ngoái lại, không mở mắt, ngữ khí hắn vẫn cứ bình tĩnh: "Sinh mệnh chết đi đã chết đi, hi sinh đã hi sinh, đừng cho hi sinh trở nên không có giá trị."

"Tương lai bọn hắn, chẳng phải là vĩnh viễn gánh vác cừu hận? Ngươi không cảm thấy cái này đối với bọn họ mà nói, quá nặng nề không?" Lăng Hạ nhịn không được hỏi, nàng đối với phản ứng Đường Thiên, không bằng lòng chút nào.

Đường Thiên liếc nhìn Lăng Hạ: "Không sai, là nặng nề. Bọn họ không có quyền lựa chọn, vô luận bọn họ muốn hay không muốn, tương lai của bọn họ, là thân nhân dùng tính mệnh đổi lấy, thân nhân có một phần mong đợi và hi vọng, bọn họ phải gánh, đồng thời sống sót."

Lăng Hạ yên lặng.

"Đại nhân nói đúng!"

Là đám người Ngụy Hào, Vu Thanh Y, bọn họ vừa mới chôn cất xong thi thể thân nhân, ai nấy hai mắt sưng đỏ. Bọn họ vừa vặn nghe thấy những lời Đường Thiên nói, cảm thấy tựa như nói đúng tâm khảm. Bọn họ sưng đỏ con mắt, trọng tân tỏa sáng quang mang, bọn họ từ trong đau thương và bi thống tìm thấy tân mục tiêu.

"Có một phần thân nhân, phải sống tiếp!"

Những lời này quanh quẩn ở trong lòng mỗi người.

"Đương nhiên đúng!" Đường Thiên không chút khách khí hừ lạnh: "Hi vọng dùng sinh mệnh đổi lấy, vốn không phải để người nhu nhược! Liền điểm ấy đảm đương không xong, liền trách nhiệm như vậy cũng ngại nặng, hắn nên an nghỉ nơi đây."

Quang mang trong mắt đám người Vu Thanh Y, từng điểm sáng lên.

"Thần thiếu niên, chính là phải dũng cảm." Đường Thiên vỗ bộ ngực đến bộp bộp rung động, khuôn mặt rất ngạo nghễ: "Biết rõ thần thiếu

niên dũng cảm là cái gì không? Không phải là không sợ, không ai có thể vĩnh viễn không sợ, mà là có sợ cũng phải tiến lên! Phế vật luôn kiếm có khiến bản thân mình ẩn núp co rút ăn mặc bi thương. Thần thiếu niên, chỉ có thể xông, xông lên phía trước! Không sợ, xông lên phía trước, sợ, cũng kiên trì xông lên phía trước. Bi thương, mang theo bi thương xông lên phía trước. Tuyệt vọng, vậy liều mạng tính mệnh xông lên phía trước. Nói cái gì nhìn không thấy hi vọng, nói cái gì uổng phí khí lực, đều là mượn cớ thôi, đã sắp chết mà chỉ biết ngồi chồm hổm khóc lóc ư? Đến cả dã thú bị nhốt trong lồng sắt, lúc trước hấp hối đều phải giãy dụa, vì sao lại không xông lên hả? Thần thiếu niên, nên xông lên phía trước, vĩnh viễn không ngừng, hừng hực xông!"

Đường Thiên một câu là một "Thần thiếu niên", thần tình khuôn mặt rất kiêu ngạo rắm thối, buồn cười không thể tả. Mà khi hắn nói đến "Hừng hực xông" thì giơ hai tay lên cao, khuôn mặt rất dữ tợn, giống như rít gào.

Không ai cười, mọi người đều bị chấn động mất rồi.

Lời nói ấu trĩ buồn cười, hành động ấu trĩ buồn cười, lại thẳng kích tâm linh con người.

Đường Thiên không để ý tới xung kích mà lời nói mang đến cho người khác, lời này vốn chẳng phải cho bọn hắn, đó chính là hắn nói cho bản thân mình! Một phen rít gào, hắn chỉ cảm giác nỗi lo lắng như có như không trong lồng ngực triệt để phát tiết sạch, thoải mái không thể hình dung. [Chương được dịch ở Bạch Ngọc sách]

Hắn nắm chặt tay, toàn thân sung mãn lực lượng, ý chí chiến đấu và chiến ý trong lòng, nhanh chóng tràn ra.

Không sai, ta chính là thần thiếu niên! Không sai, ta chính là luôn luôn phải xông lên như thế!

Không sai, ta chính là không ai có thể kháng cự!

Đường Thiên giơ hai tay lên cao, bỗng nhiên hắc hắc cười rộ.

Đám người Đường Thiên rời khỏi Châu Nam, nhanh chóng liền hội hợp với Đường Sửu chỉ huy Binh đoàn Vũ Yến và Khô Lâu đoàn. Bọn họ cắt đường phản hồi Thương châu, đồng hành còn có Từ Tấn.

Nguyên nhân khiến cho Đường Thiên lựa chọn trực tiếp ly khai, là nghe nói nơi ở, bây giờ kín người hết chỗ. Lần trước hắn giải cứu nữ quyến, tuyệt đại đa số đều là thế gia tiểu thư của các châu phụ cận Bạch sa châu. Lúc này, mỗi gia tộc dồn dập tới cửa đáp tạ Đường Thiên ân cứu mạng, nghe nói không riêng biệt viện Đường Thiên ghép phòng dồn giường, mà tửu điếm xung quanh đó đều chật ních cả.

Trong đó rất nhiều gia tộc đều là gia tộc phi thường có lực ảnh hưởng, đến tân nhậm châu chủ cũng không thể không dừng việc đang làm tự mình tiếp khách.

Đường Thiên vừa nghĩ đến tràng cảnh kia, da đầu tê dại, không chút do dự phản hồi.

Về phần những gia tộc kia, Đường Thiên ném toàn bộ cho Tần Ngữ Nhiên, Tần Ngữ Nhiên xử thế lão luyện, lại có Thu di ở bên giúp đỡ, Đường Thiên hoàn toàn yên tâm. Bản thân mình làm núi dựa của nàng, thêm nữa với giao tình Bạch sa châu, tin là không ai dám xằng bậy đối với nàng.

Vung tay lên chưởng quỹ Đường Thiên yên tâm thoải mái dẫn dắt mọi người phản hồi Thương châu.

Đi một thời gian dài như vậy, cũng nên quay về.

Sinh hoạt gần đây của Binh tương đối thong dong. Đốt mấy đám cháy ở Phồn Tinh châu, cuối cùng Phồn Tinh châu đánh hơi thấy nguy cơ, lập tức phái người đến đây đàm phán.

Con muỗi cũng ép ra hai lượng dầu, Binh thêm cả Hạc trầm tĩnh lý trí, Phồn Tinh châu không thể không cắn răng trả cái giá thật lớn.

Tình cảnh Phồn Tinh châu cực kỳ tồi tệ, bọn họ cần phải bằng tốc độ nhanh nhất, dập tắt lửa ở hậu viện hỏa. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể chuyên tâm mà đối phó mỗi châu đã rục rịch muốn động ở xung quanh.

Trên thực tế, cao tầng Phồn Tinh châu đã minh bạch bọn họ đã rất khó đơn thuần bằng vào thực lực của bản thân mình bảo trụ Phồn Tinh châu.

Phồn Tinh châu suy yếu, đã bộc lộ ra rồi. Mỗi một châu gần đó tựa như bầy sói, chờ đợi thời cơ, chuẩn bị nhào lên cắn cho một miếng thật đau.

Chẳng mấy chốc, sứ giả Phồn Tinh châu đến Thương châu lần thứ hai.

Phồn Tinh châu cần có một vị minh hữu, một vị minh hữu có cường lực, chỉ có một vị minh hữu thế lực mạnh mới có thể chấn nhiếp quần sói xung quanh. Rất hiển nhiên, Thương châu với quần thần bí nhân phù hợp yêu cầu này. Liên tục đánh bại hai binh đoàn bạch ngân Phồn Tinh châu, còn có cả Sâm Lâm kiếm bảo cổ quái, đủ hiển lộ thực lực của đối phương.

Thương châu cái mảnh tiểu châu hẻo lánh cằn cỗi, nghênh đón thật nhiều trinh sát trước đó chưa từng có.

Thương châu diễn một loạt biểu hiện, hấp dẫn ánh mắt mỗi châu xung quanh. Mọi người đối với thế lực thần bí đột nhiên quật khởi, cực kỳ tò mò.

Binh cũng không cấm nghiêm, hắn biết rõ bản thân mình có thể thủ thắng, có rất nhiều chỗ may mắn. Trên thực tế thực lực trong tay hắn

tương đối hữu hạn, điển hình miệng cọp gan thỏ. Hắn dứt khoát không để ý tới đám trinh sát, mà nhất tâm thao luyện thuộc hạ binh sĩ.

Tin tức tốt là, có không ít người thực lực không tệ chạy tới tìm nơi nương tựa, hi vọng gia nhập vào Thương châu binh đoàn.

Binh biết rõ, bên trong này tất nhiên có cơ sở ngầm của nhiều thế lực khác, nhưng mà tất cả đều thu không loại một ai. Không phải đùa giỡn, cơ sở ngầm cũng là sức lao động a!

Hiện tại Binh cần gấp sức lao động.

Điều kiện tại Thương châu, bây giờ đã không theo kịp phát triển của bọn họ. Tỷ như hải khẩu quá nhỏ, thuyền hơi lớn một chút là không thể tiến nhập. Theo góc độ phòng thủ mà nói, cái này đương nhiên là tương đối có lợi, nhưng mà theo góc độ thương nghiệp, cái này là trở ngại lớn cho sản vật lưu thông.

Tương lai hắc kim Sản vật Thương châu và Sản vật Thiên lộ, đều sẽ từ Thương châu lưu thông ra ngoài.

Trừ cái đó ra, xung quanh hải khẩu cần tu kiến pháo đài. Không có pháo đài trấn giữ cửa biển, địch nhân có thể thoải mái tiến nhập Thương châu, đó chính là chuyện Binh tuyệt đối vô pháp khoan dung.

Công trình như thế đều cần phải đại lượng sức lao động. Nhân khẩu Thương châu vốn ít đến thương cảm.

Bị ép dọc ép ngang tới phát điên Binh gào thét trong lòng.

Xin đó, cơ sở ngầm gì gì đó, đưa tới nhiều chút nữa đi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 652: Huấn Luyện Dã Ngoại Và Biến Thái

"Mẹ nó, chúng ta tới để làm cơ sở ngầm sao? Hiện tại cái này tính là chuyện gì xảy ra?" Khuôn mặt Kỷ Sơn tỏ ra rất căm giận, hắn bị phái đến Thương châu gần nửa tháng, tới để tìm hiểu tin tình báo ở Thương châu.

Mới đến được Thương châu, thì nhìn thấy thông cáo thông báo tuyển dụng binh sĩ, Kỷ Sơn vui mừng quá đỗi, đây chính là cơ hội tuyệt hảo thâm nhập vào bên trong Thương châu! Sự tình sau đó, phi thường thuận lợi, sau khi tiến nhập binh đoàn, Kỷ Sơn nhìn thấy từng cái khuôn mặt quen thuộc nên có chút giật mình.

Đều là đối thủ lâu năm, là trinh sát lão luyện trong từng nhà, Kỷ Sơn trong lòng thất kinh, nhìn thấy mọi người đối với Thương châu đều rất trọng thị a. Trong lòng tuy rằng khiếp sợ, nhưng mà trên mặt là bất động thanh sắc.

Mọi người đều là lão luyện, ánh mắt đổ vào, mọi người đều ăn ý mà khai mở ánh mắt, làm bộ chuyện gì cũng không có phát sinh.

Nhưng những gì tiếp đó hoàn toàn vượt qua bọn họ dự liệu.

Sau khi chiêu mộ xong, binh đoàn chẳng tiến hành huấn luyện bất luận hạng mục gì, thậm chí chẳng tiến một bước vào Sâm Lâm kiếm bảo, toàn bộ binh đoàn bắt đầu làm liên miên không dứt các loại công trình.

Mở rộng cửa biển, kiến tạo cứ điểm...

Bọn họ tựa như một đám lao công vất vả cần cù, không kể ngày không kể đêm mà làm việc. Có mấy người còn muốn kích động nháo sự,

kết quả hành động còn chưa kịp bắt đầu, đã bị tóm gọn.

Kỷ Sơn có biết mấy người kia, một khắc kia, hắn sinh ra cảm giác thỏ chết hồ bi, bị bắt cái hiện hình như thế, kết quả đã định trước bi thảm vô cùng. Nhưng mà khiến cho hắn chưa từng nghĩ đến, mấy vị đồng hành đó không bị xử tử, mà là bị bắt tiếp tục lao động. Chỉ bị đổi đến những chỗ nguy hiểm nhất, không nhận được tý thù lao nào.

Lao động là có thù lao, hơn nữa thù lao cao, khiến cho rất nhiều binh sĩ con mắt trực tiếp đỏ lòm.

Cái binh đoàn lao công này hoàn toàn mới, ngoại trừ đám trinh sát, kỳ thực không có bao nhiêu người bất mãn. Không cần chiến đấu, không có nguy hiểm, còn có thể kiếm nhiều tiền như vậy, cớ sao mà không làm? Về phần khổ cực, làm gì mà không khổ cực? Huấn luyện cũng khổ cực vô cùng, đối với những nam nhân nguyện ý xa xứ mà nói, khổ cực chẳng là gì đối với bọn họ, chỉ cần có thể kiếm được tiền tươi thóc thật.

Mà đối với những binh sĩ có hùng tâm chí lớn mà nói, cũng có đồ vật làm bọn hắn tim đập thình thịch.

Ba vị công tác xuất sắc nhất, ngoại trừ thù lao nhiều, còn có thể nhận được vũ khí hắc kim sản vật Sâm Lâm kiếm bảo. Loại vũ khí hoàn toàn mới này, là đặc sản của Sâm Lâm kiếm bảo, căn bản không thấy được ở những nơi khác, tính năng hay, uy lực xuất sắc, làm vũ khí gì đi nữa cũng cảm thấy tuyệt hảo.

Bất luận một thanh vũ khí gì đều có giá trị không nhỏ.

Những vũ khí này, khiến cho binh lính điên cuồng.

Ai nấy đều công tác như điên vậy, không kể ngày không kể đêm. Thân là trinh sát gián điệp, điểm quan trọng nhất là ở chỗ có thể khiến cho bản thân mình không cực kỳ nổi bật trong đoàn người. Bọn họ không thể không nỗ lực mà công tác, khiến cho bản thân mình thoạt nhìn không được khác đám binh sĩ cuồng nhiệt xung quanh.

"Người ta có tiền, ngươi có biện pháp nào khác không?" Nói chuyện chính là Lôi Mông, hắn là trinh sát Đông Kỳ châu, rất có lai lịch. Lôi Mông có cái đầu rất hay, thoạt nhìn thô lỗ, nhưng mà tâm tư kỳ thực cực tinh tế.

Kỷ Sơn hạ giọng: "Ngươi không cảm thấy hắc kim rất giống với những hắc thạch trên bãi hoang kia?"

Trong mắt Lôi Mông lóe lên một tia tinh quang: "Ngươi có chứng cứ gì?"

Trong khoảng thời gian này, tuy rằng hàng ngày đều làm việc cực nhọc, nhưng mà bọn họ vẫn có chút thu hoạch. Tỷ như Thương châu có tiền, rất nhiều tiền, chỉ mỗi lương bổng hàng ngày cũng là một con số tương đối kinh người.

Chân chính khiến cho những trinh sát hứng thú là vũ khí hắc kim thần bí.

Mỗi người bọn họ đều là hành gia, biết hầu hết các loại vũ khí. Bọn họ dám cam đoan, loại vũ khí hắc kim này bọn họ chưa từng nhìn thấy ở một chỗ nào khác cả. Khứu giác bọn họ, nhạy cảm hơn người khác nhiều, rất nhiều người âm thầm uy đoán, vũ khí hắc kim hẳn có liên quan với hắc thạch.

Nhưng mà Sâm Lâm kiếm bảo sừng sững, lại khiến cho suy đoán này, thoạt nghe có chút buồn cười. Nếu như hắc kim thật sự từ trong hắc thạch tinh luyện ra, vậy dùng hắc thạch để kiến tạo một tòa quần cứ điểm khí thế to lớn như thế cũng quá xa xỉ!

Kỷ Sơn xòe hai bàn tay, bất ngờ có một khối kim loại màu đen nho nhỏ.

Con mắt Lôi Mông lập tức trợn tròn: "Ngươi kiếm từ đâu vậy?"

Kỷ Sơn thản nhiên nói: "Ta biết một chỗ luyện binh."

Lôi Mông tỉnh táo lại: "Vì sao ngươi lại nói cho ta biết?"

Hắn chẳng phải kẻ ngốc, nếu Kỷ Sơn chứng minh được giá trị của hắc kim, cái này không thể nghi ngờ là một tin tình báo cực kỳ trân quý, tin tình báo như vậy tuyệt đối không thể chia sẻ với người khác mới đúng. Kỷ Sơn là người già đời, không thể có hành vi không hợp với lẽ thường như thế, nhất định phải có mục đích khác.

"Ngươi không cảm thấy lực lượng phòng giữ nơi đây, có vẻ quá ít không?" Kỷ Sơn đè thấp thanh âm cực kỳ mê hoặc: "Chỉ cần hai binh đoàn, đủ nắm được nơi đây!"

Lôi Mông cười nhạt: "Phồn Tinh châu cũng nghĩ như vậy."

Kỷ Sơn nói: "Phồn Tinh châu quá khinh địch. Nếu như lúc đó bọn họ không khinh địch, nói không chừng đã cướp được rồi."

"Chuyện này không nói như thế được." Lôi Mông trả lời lại một cách mỉa mai.

"Chúng ta liên thủ hai châu thì sao chứ?" Kỷ Sơn bỗng nhiên quăng ra một câu nói.

Lôi Mông sửng sốt, ngay lập tức bừng tỉnh đại ngộ, đây mới là mục đích chân chính của Kỷ Sơn. Tâm hắn động đây, hắc kim xuất từ hắc thạch, như vậy thì cái bãi hoang đen sì không bờ bến này, chính là tài phú không bờ bến.

Không thể không thừa nhận, Kỷ Sơn đã suy nghĩ cặn kẽ, hai châu hợp tác không liền nhau, hơn nữa lại ở hai chốn có phương hướng khác hẳn nhau, nếu như đồng thời xuất binh, theo các góc độ khác nhau, khả năng đắc thủ cực cao. Hơn nữa hai châu rất xa xôi, không xung đột lợi ích trực tiếp, khả năng hợp tác tương đối cao.

Thương châu chỉ khiến bọn họ có một kiêng kỵ duy nhất, đó là kia Sâm Lâm kiếm bảo, nhưng mà đối với bãi hoang hắc thạch rộng lớn mà

nói, bọn họ hoàn toàn có thể tránh khỏi Sâm Lâm kiếm bảo.

Lôi Mông cẩn thận nói: "Ta sẽ báo cáo tin tức này."

Kỷ Sơn đương nhiên biết rõ, đề nghị giống như vậy, cấp bậc cỡ Lôi Mông còn lâu mới quyết định được. Sở dĩ hắn dám tìm Lôi Mông, cũng là được thượng cấp bày mưu đặt kế.

Nhưng mà vô luận như thế nào, đó chính là một khởi đầu tốt, cuối cùng hắn trông thấy một tia hi vọng ly khai cái đại công trường đáng chết này!

Bỗng nhiên, phía trước rối loạn một trận.

Hai người tức thì cảnh giác, liếc nhau, ăn ý mà dồn lên phía trước.

"Chuyện gì xảy ra?" Kỷ Sơn kéo qua một binh sĩ quen biết hỏi.

Khuôn mặt binh sĩ rất hưng phấn: "Binh đoàn, binh đoàn của chúng ta!"

Binh đoàn?

Kỷ Sơn liếc nhìn Lôi Mông, trong lòng hiện lên dự cảm bất tường, Thương châu từ lúc nào có binh đoàn khác?

Phía trước rối loạn càng kịch liệt hơn, Kỷ Sơn và Lôi Mông cùng theo sóng người, bay ra nhập hải khẩu. Cứ điểm ngoài cửa biển, đã bắt đầu có hình dáng cơ bản, bọn họ có thể trực tiếp tiến nhập cứ điểm chưa xong, sẽ không phải chịu năng lượng hải ăn mòn.

Phần cuối tầm mắt, một hắc điểm nhỏ đang cấp tốc phóng lớn. Hạm đội kia có quy mô khổng lồ khiến hai người đồng thời biến sắc.

Khi hạm đội bay gần, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, cái hạm đội này nhìn quy mô có vẻ khổng lồ, nhưng đều là thuyền vận tải, không có một chiến hạm nào.

Bay gần một chút nữa, bọn họ chú ý đến việc, xung quanh hạm đội, vậy mà lại có người, hơn nữa là rất nhiều người.

Mọi người đều chú ý đến những người này, mọi người không khỏi đồng thời sửng sốt, bọn họ không rõ ràng lắm tình trạng.

Bọn họ không rõ, những người này vì sao lại không cưỡi thuyền vận tải, năng lượng trong năng lượng hải, có tính ăn mòn thân thể cơ mà!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều an tĩnh lại.

Khuôn mặt Tạ Vũ An rất bụi mù, hình thể so với trước đây gầy thêm một vòng, chỉ có đôi mắt kia, sáng ngời có thần hơn hẳn, giống như ngôi sao trong đêm đen, chớp động quang mang khiếp người.

"Bảo trì tinh thần tập trung."

"Không nên buông lỏng."

Hắn chỉ huy Binh đoàn Vũ Yến đâu vào đấy, khi hắn nhìn thấy cửa biển, trong lòng còn có chút bất khả tư nghị, vậy mà bọn họ lại thật đến được Thương châu rồi!

Bọn họ vừa mới cùng Đường Thiên hội hợp, Đường Sửu đại nhân liền tuyên bố một kế hoạch huấn luyện không thể tưởng tượng nổi.

Theo đội tàu đi bộ huấn luyện dã ngoại phản hồi Thương châu!

Đường Sửu đại nhân không cho bọn hắn có bất luận cơ hội phản đối, duy nhất khiến cho Tạ Vũ An cảm thấy an ủi chính là, không phải chỉ có Binh đoàn Vũ Yến phải tham gia huấn luyện dã ngoại lần này, mà là mọi người đều phải tham gia.

Binh đoàn Vũ Yến, Khô Lâu đoàn, U Châu quỷ kỵ, Châu Nam ngũ tọa, hết thảy đều phải tham gia, nhưng mà làm cho người ta không thể ngờ được, đại nhân nghe xong rất cảm thấy hứng thú, cũng quyết định tham gia.

Trong năng lượng hải cự ly đi bộ rất xa, sung mãn nguy hiểm và gian nan. Trở lực không chỗ nào không có, liên tục bị năng lượng ăn mòn, giấu diếm sát cơ năng lượng vòng xoáy, lúc nào cũng khả năng xuất hiện năng lượng nộ trào...

Hơn nữa Đường Sửu đại nhân yêu cầu cực kỳ hà khắc, dù cho ở trong hoàn cảnh ác liệt như thế, binh đoàn vẫn cần phải bảo trì đồng bộ suất cao độ, còn cả danh mục đa dạng hằng ngày huấn luyện, một thứ cũng không được giảm.

Dù cho Thạch Sâm tự nhận cực kỳ hiểu biết đối với năng lượng hải, nghe thấy những yêu cầu của Đường Sửu đại nhân, sắc mặt chàm như màu đất. Đáng tiếc, Thạch Sâm cũng chịu sự chỉ huy của Đường Sửu đại nhân.

Suốt dọc con đường, mọi người đều nếm trải vị đắng.

Chỉ có điều đám hải tặc to to nhỏ nhỏ, bọn họ tiêu diệt tới bảy đám. Nhưng mà ở trong năng lượng hải, hải tặc được coi như là thứ ôn hòa thuần lương, năng lượng không ổn định mới là bom không hẹn giờ, bọn họ không lúc nào thoải mái tinh thần, không dám có chút buông lỏng.

Ngay từ đầu, đồng bộ suất gì gì đó, căn bản không rãnh quan tâm, mỗi người đều là đầy bụi đất, thậm chí bọn họ đến cả trận biểu cơ bản cũng không thể bảo trì.

Không ngừng có người thụ thương, sau đó được đưa lên trên thuyền vận tải đi theo. Y thuật Vu Thanh Y cực kỳ cao, sau khi có bí bảo lại càng như hổ thêm cánh, người bệnh rất nhanh khôi phục trở lại bình thường, trọng tân bị tống về năng lượng hải tiếp tục tham gia tràng huấn luyện dã ngoại đáng sợ.

Không ai dám có câu oán hận, bởi vì lão bản cũng tham gia huấn luyện dã ngoại.

Đến lão bản cũng không có oán giận nửa câu, người khác có tư cách gì oán giận? Cả lão bản cũng có thể thừa thụ, bọn họ sao lại không thể thừa thụ?

Mọi người đều cắn chặt hàm răng, đau khổ chống đỡ.

Ngay từ đầu, đám Tạ Vũ An không ngừng lấy lão bản làm gương tốt để khích lệ sĩ khí mọi người, nhưng mà rất nhanh, đoàn người không hé răng. Bởi vì mọi người đều đánh giá thấp trình độ biến thái của lão bản.

Lão bản từ lúc ban đầu bước khó khan giống hệt như bọn họ, sau đó nhanh chóng như cá gặp nước, khiến người ta tán thán vô cùng. Nhưng mà hành động kế tiếp của lão bản, để cho mọi người đều cảm thấy không nói năng được gì.

Chủ động chạy vào trong năng lượng nộ trào rèn luyện thân thể, chủ động kích nổ đoàn năng lượng không ổn định rèn luyện năng lực phòng ngự bản thân mình, chủ động công kích năng lượng vòng xoáy...

Trên đường mọi người yên lặng huấn luyện dã ngoại, lão bản thỉnh thoảng hét lên thảm thiết từ trong đoàn năng lượng bay đi ra, sau đó một lát, lại gào thét gọi ới ời chạy đi vào...

Chết lặng, mọi người đều chết lặng rồi. Thế giới này tàn khốc không thể có loại sinh vật biến thái này, mà là biến thái đứng kế bên ngươi.

Phải đến khi có câu khẩu hiệu "Gan dạ thắng bản thân mình, không so cùng biến thái." được hô lên tới, sĩ khí suy sụp cuối cùng mới tăng trở lại.

Tràng huấn luyện dã ngoại đáng sợ vô pháp tưởng tượng này, tựa như đá cứng mài đao, làm cho Đám Tạ Vũ An sắc sảo, từng chút mài dũa cắt gọt.

Khi bọn họ nhìn thấy cửa biển Thương Châu, ai nấy mừng rỡ như điên, cảm giác như sống sót sau tai nạn.

Bọn họ cũng không biết, trong khuôn mặt rất bụi mù chợt lộ ra vẻ sắc sảo, làm cho những người khác chấn động mạnh mẽ như thế nào.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 653: Lão Tướng Hách Tư Cơ

Đó chính là lần thứ hai Dương Tử Thanh tới Thương châu, hắn vừa mới đến, vừa lúc thấy tận mắt cái đội tàu cổ quái này tiến nhập Thương châu.

Hách Tư Cơ (Heskey) ở đứng gần hắn nhìn chằm chằm phía trước không chớp mắt, Hách Tư Cơ (Heskey) là đại thần quân sự của Phồn Tinh châu, hắn và Dương Tử Thanh là phụ tá đắc lực của châu chủ. Dương Tử Thanh chủ quản nội chính, Hách Tư Cơ (Heskey) thì rất thấu hiểu quân sự. Lúc tuổi còn trẻ, hắn từng là danh tướng chiến công hiển hách, tuổi ngày một cao, thân thể suy nhược khiến cho hắn không thể không từ tiền tuyến trở về, phụ trách dạy bảo người tuổi trẻ có thiên phú trong châu. Tướng lĩnh bạch ngân ở Phồn Tinh châu, có một phần ba do hắn một tay dẫn dắt thành người, đa số những người khác cũng được hắn chỉ điểm, danh vọng của hắn tại Phồn Tinh châu gần với châu chủ.

Hách Tư Cơ (Heskey) có một cặp mắt lam sắc, cái mũi ưng khiến cho hắn thoạt nhìn có chút lạnh lùng nghiêm nghị, hắn đứng thẳng, quân trang trên người phẳng lỳ, vui giận không hiện ra sắc mặt, biểu tình trên mặt làm người ta cảm giác như nham thạch điêu khắc mà thành.

Toàn bộ lực chú ý của hắn, tất cả đều ở trên người cái đội tàu không ngừng tới gần này.

Thần tình Dương Tử Thanh có chút uể oải, Phồn Tinh châu rung chuyển thế cục bất an, khiến cho hắn lao lực quá độ. Lần này hắn đến đây, là hi vọng có thể kết minh với Thương châu, chỉ dựa vào lực lượng riêng Phồn Tinh châu không thể chấn nhiếp những bầy sói đăm đăm nhìn.

Cái này cũng là nguyên nhân Hách Tư Cơ (Heskey) đồng hành, thực lực quân sự Thương Châu, ở trước mắt vị lão tướng không chỗ nào che giấu được. Phán đoán của lão tướng, quyết định nhiệm vụ trong chuyến này của bọn họ.

Dương Tử Thanh không lên tiếng quấy rầy, niên kỷ Hách Tư Cơ (Heskey) cao hơn hắn rất nhiều, hắn ở trước mặt vị lão tướng này cũng phải tôn xưng một tiếng "Đại nhân" .

Dương Tử Thanh đồng dạng hiếu kỳ mà quan sát đội tàu này.

Đội tàu không có chỗ nào đáng gọi là tay nghề cao, hắn chú ý những binh sĩ bụi mù đường đất. Hắn suýt thì la lên, những binh lính này ai nấy gầy gò, khuôn mặt rất bụi bặm, quần áo cũng rách nát, thoạt nhìn tựa như đội hành khất.

Dương Tử Thanh chưa từng nhìn thấy đội ngũ xơ xác tàn tạ như thế.

Lẽ nào Phồn Tinh châu bọn họ, vậy mà lại bị một đội hành khất đội ngũ như thế đánh bại? Dương Tử Thanh có chút không thể tin nổi, hắn cảm thấy có khả năng đội tàu này, là Thương châu từ chỗ nào chiêu mộ ra.

Nhưng hắn nhanh chóng nhíu mày, hắn từng cùng Binh giao tiếp, cái gã gian xảo xảo trá tuyệt đối không thể nào phạm sai lầm thấp kém như thế. Hơn nữa còn có Hạc, vị thiếu niên trầm tĩnh kia, trên người nhất định chảy dòng máu cao quý, cũng không phải một gia hỏa chỉ biết nói phét.

Đó là vì sao?

Rất nhanh, Dương Tử Thanh đã có phản ứng, trong lòng không khỏi tự giễu, bản thân mình nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hách Tư Cơ (Heskey) đại nhân đứng bên cạnh có cặp mắt có thể hiểu rõ tất cả.

Hắn quay mặt, đang định hỏi Hách Tư Cơ (Heskey), nhưng hắn chú ý đến vẻ kinh sợ trên mặt Hách Tư Cơ (Heskey).

Không biết vì sao, trong lòng Dương Tử Thanh đột nhiên chợt nảy.

Hách Tư Cơ (Heskey) đại nhân là một vị lão quân nhân theo truyền thống, cho tới giờ đều vui giận không hiện ra sắc mặt. Cho dù vào lúc nguy hiểm nhất, cũng chưa từng nhìn thấy nửa điểm biến hóa, Dương Tử Thanh biết đối phương lâu như thế, chưa từng nhìn thấy biểu tình trên mặt vị lão nhân này có bất luận biến hóa nào.

Thậm chí có đoạn thời gian Dương Tử Thanh còn âm thầm suy đoán, gương mặt Hách Tư Cơ (Heskey) đại nhân trước đây từng bị tổn thương, bị tê liệt cảm giác.

Khi Dương Tử Thanh nhìn thấy trên mặt Hách Tư Cơ (Heskey) đại nhân hiện lên vẻ khiếp sợ, trong lòng hắn tỏ ra rất hiếu kỳ và bất an.

Rốt cuộc là cái gì, có thể khiến cho lão nhân được gọi là mặt sắt, lộ ra biểu tình khiếp sợ như thế?

Nhưng vào lúc này, lão nhân thở phì ra một hơi.

Dương Tử Thanh nhạy cảm mà đánh hơi thấy lão nhân cụt hứng.

"Chúng ta bại không oan." Hách Tư Cơ (Heskey) khôi phục vẻ mặt thường ngày: "Thực lực của đối phương vượt quá xa chúng ta."

Dương Tử Thanh cẩn thận mà lại hiếu kỳ: "Còn thỉnh đại nhân chỉ điểm thêm, Tử Thanh không nhiều hiểu biết, không nhìn thấy cái đoàn người này có điểm nào đặc biệt? Trang bị tựa hồ rất rách nát, bộ dạng có điểm rã đám."

Hách Tư Cơ (Heskey) hiểu rõ Dương Tử Thanh, không kiêng kỵ gì, trầm giọng nói: "Vừa vặn đối lập. Nếu như lão phu không đoán sai, đội ngũ này nhất định là vừa mới lặn lội đường xa. Không, hẳn phải là ở trong năng lượng hải, tiến hành đi bộ huấn luyện dã ngoại."

Dương Tử Thanh lộ ra vẻ ngạc nhiên: "Đại nhân muốn nói, bọn họ đi bộ huấn luyện dã ngoại ở trong năng lượng hải?"

Hắn cơ hồ cho rằng bản thân mình nghe lầm, Phồn Tinh châu cũng tổ chức mấy lần huấn luyện dã ngoại vượt năng lượng hải, nhưng mà đó là cưỡi hạm đội. Hành quân bộ huấn luyện dã ngoại trong năng lượng hải? Nếu không phải lời này do Hách Tư Cơ (Heskey) mà Dương Tử Thanh thập phần tôn kính nói ra, hắn chắc chắn cười mỉa.

Năng lượng hải là chỗ nào? Nguy cơ tứ phía, lúc nào cũng có khả năng chết. Không chỗ nào không có năng lượng ăn mòn, năng lượng loạn lưu không ổn định, đến cả chiến hạm vận chuyển ở trong năng lượng hải, cũng dễ xuất hiện sự cố.

Hành quân bộ huấn luyện dã ngoại trong năng lượng hải? Đó chính là không thích sống nữa sao?

Chỉ có một vài cường giả, mới làm chuyến này như một kiểu tu hành. Nhưng cho dù là những người thực lực mạnh mẽ như cường giả, trong năng lượng hải cũng cực dễ chết. Lần đầu tiên Dương Tử Thanh nghe nói, có binh đoàn hành quân bộ huấn luyện dã ngoại trong năng lượng hải, vậy không phải muốn chết sao? Binh sĩ không binh biến sao?

Hách Tư Cơ (Heskey) chú ý đến việc biểu tình Dương Tử Thanh, chẳng chút tức giận, đến cả chính hắn, khi suy đoán này hiện ra thì phản ứng đầu tiên cũng là "Không thể nào như vậy" .

Hắn không giải thích nhiều, cái này chỉ là một suy đoán.

"Bọn họ có ba binh đoàn." Hách Tư Cơ (Heskey) trầm giọng nói, hắn biết rõ đánh giá bản thân mình đối với phán đoán Dương Tử Thanh cực kì quan trọng, vì vậy hắn quyết định nói hết những gì bản thân mình quan sát được, cung cấp cho Dương Tử Thanh tham khảo sử dụng.

"Binh đoàn số một, là một binh đoàn chính quy điển hình. Ngươi xem phương thức bọn hắn đi lại, hơn nữa, chú ý năng lượng lưu động xung

quanh bọn họ." Hách Tư Cơ (Heskey) nói.

Dương Tử Thanh híp mắt, có chút không xác định: "Dường như đang lưu động?"

"Đúng vậy, bọn họ đang huấn luyện đồng bộ suất." Trong mắt Hách Tư Cơ (Heskey) tinh mang chớp động: "Theo dòng chảy năng lượng mà xét, đồng bộ suất của bọn họ, đạt được một trình độ cực kỳ đáng sợ. Xem vết máu trên y phục bọn hắn, hắn là theo đội có bác sĩ. Lại nhìn tổn hại trang bị trên người bọn họ thì thời gian bọn họ huấn luyện dã ngoại tại năng lượng hải chắc chắn không ngắn. Võ tướng của đối phương rất lão luyện, tiếp thụ nền tảng giáo dục quân sự chính quy vững chắc."

Dương Tử Thanh liên tục gật đầu, Hách Tư Cơ (Heskey) quả nhiên không hổ là lão tướng bồi dưỡng ra mấy viên tướng lĩnh bạch ngân, ánh mắt tinh tế còn lâu hắn có thể so được, thấy mầm biết cây.

"Binh đoàn số hai, hắn phải là một đội dong binh đoàn." Hách Tư Cơ (Heskey) tiếp tục nói.

"Dong binh đoàn?" Dương Tử Thanh sửng sốt một lát: "Bọn họ cần dong binh đoàn làm cái gì?"

Thực lực của Dong binh đoàn kém xa binh đoàn chính quy cả mét. Cùng là binh đoàn bạch ngân, binh đoàn chính quy có thể dễ dàng phá hủy dong binh đoàn. Dong binh đoàn vô luận là tố chất, huấn luyện, trang bị, không thể đánh đồng với binh đoàn chính quy. Những dong binh đoàn trứ danh, có khác biệt về bản chất với những binh đoàn chính quy.

Thủ hạ của đối phương vậy mà lại có cả dong binh đoàn? Chẳng lẽ binh lực không đủ? Trong lòng Dương Tử Thanh nghi hoặc.

Hách Tư Cơ (Heskey) lắc đầu: "Không nên xem thường bọn họ. Nội dung bọn họ thao luyện, có mục tiêu rõ rệt. Thâm nhập trong phạm vi nhỏ, quấn giết giao chiến, phi thường sắc bén. Thống soái của đối

phương, hắn phải là muốn đưa bọn họ thành một binh đoàn am hiểu chiến đấu trên đường phố, ý nghĩ phi thường thiên tài!"

Hách Tư Cơ (Heskey) khen không dứt miệng.

Dương Tử Thanh còn nghi hoặc: "Như vậy cũng được sao?"

"Hắn là khả thi." Hách Tư Cơ (Heskey) trầm ngâm: "Chỉ cần huấn luyện tăng về lượng, chuyên môn thiết kế chiến thuật, đề cao thực lực cá nhân. Binh đoàn như vậy cải tạo mà thành, tác dụng rất lớn. Ngươi xem trên người bọn hắn, đã không khí chất dong binh láu cá, mà lại có khí tức tinh nhuệ. Đội hình bọn họ nhìn như tản mạn, kỳ thực có huyền cơ khác, hắn chính là chiến thuật thiết kế đặc biệt. Thống soái của đối phương, phi thường giỏi."

Hách Tư Cơ (Heskey) cực kỳ nhạy cảm với khí tức binh đoàn phóng thích ra.

Dương Tử Thanh chỉ chỉ mặt sau rõ ràng nhân số khá ít đội ngũ: "Đám đứng sau thì sao? Tựa hồ nhân thủ khá ít."

Bỗng nhiên, hắn đã có phản ứng, sắc mặt trở nên mất tự nhiên: "Thạch Sâm! Đó là Thạch Sâm!"

Thạch Sâm làm phản, vốn không phải chuyện gì lớn, hắn chỉ là một binh đoàn pháo hôi được giao binh đoàn trưởng không thực quyền. Nhưng mà Tôn Kiệt tướng lĩnh bạch ngân, cũng chết ở trong tay hắn, cái này mới khiến oanh động, cái tên này mới lần đầu tiên vang lên trong tai cao tầng Phồn Tinh châu.

Thần tình Hách Tư Cơ (Heskey) nghiêm túc hơn hắn: "Đó là U Châu quỷ kỵ."

"U Châu quỷ kỵ?" Dương Tử Thanh sửng sốt, nhưng ngay lập tức hừ lạnh: "Thảo nào! U Châu quỷ kỵ chẳng có uy tín, đúng cái đám thay đổi thất thường!"

Danh tiếng U Châu quỷ kỵ phi thường không tốt, ngoại trừ chân giả khó phân biệt ra, hơn nữa có ác danh thí chủ, gương mặt Dương Tử Thanh lộ ra vẻ chán ghét.

"Không, bọn họ là U Châu quỷ kỵ chân chính." trên mặt Hách Tư Cơ (Heskey) lộ ra một tia hối hận hiếm thấy, bên trong Phồn Tinh châu vậy mà lại có U Châu quỷ kỵ chân chính, mà bản thân mình lại hoàn toàn không biết gì cả.

"U Châu quỷ kỵ chính gốc?" Dương Tử Thanh lại lần nữa sửng sốt.

Hách Tư Cơ (Heskey) biết Dương Tử Thanh chưa hiểu mấy thứ này bèn giải thích: "Trên thị trường U Châu quỷ kỵ giả nhiều thật ít, thập phần tràn lan. U Châu quỷ kỵ gốc cực ít, khảo hạch cực kỳ nghiêm ngặt, thực lực của bọn họ phi thường cường. Hiện tại có thể có năm trăm danh U Châu quỷ kỵ gốc đúng là phi thường khó có được! Không nên coi thường năm trăm người này, sức chiến bọn họ đấu phi thường kinh khủng. Bọn họ rất có khả năng là một nhóm U Châu quỷ kỵ cuối cùng, bây giờ chính là lúc khát vọng cực điểm vinh dự, trăm triệu không thể là địch!"

Dương Tử Thanh nghe thấy Hách Tư Cơ (Heskey) đánh giá đối với U Châu quỷ kỵ cao như thế, tức thì biết rõ bọn họ để tuột mất một con cá lớn, trong lòng thầm hối hận.

Cái đề tài này, cũng khiến cho hắn có chút không được tự nhiên, hắn vội vàng nói: "Mặt sau những tên toàn thân quang đoàn sao chứ?"

"Đó không phải binh đoàn." Hách Tư Cơ (Heskey) lần đầu tiên nói câu ngữ khí không xác định: "Có thể là cường giả."

"Cường giả?" Dương Tử Thanh có chút há hốc mồm.

Những quang đoàn dày đặc chi chít phập phềnh trên đội tàu, tối thiểu có mấy nghìn người. Mấy nghìn cường giả á? Không thể nào như vậy!

Đến cả đáy lòng Hách Tư Cơ (Heskey), đại khái cũng là cảm thấy không thể nào có đông đảo cường giả như thế, có chút do dự đáp lại: "Thực lực cá nhân không tệ, nhưng mà phối hợp quá kém, không, là hoàn toàn không có phối hợp, năm bè bảy mảng, vì vậy ta nói không phải binh đoàn. Quang đoàn trên người bọn họ hẳn phải là có kỳ diệu khác, còn việc nhiều người như vậy..."

Hách Tư Cơ (Heskey) cũng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Dương Tử Thanh tỉnh táo lại: "Xem ra, thực lực của bọn họ rất cường."

"Phi thường cường!" Hách Tư Cơ (Heskey) dị thường khẳng định.

Hai người liếc nhau, vừa phấn chấn, vừa sầu lo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 654: Phủ Xuống Dã Nhân Châu

Vùng đất cực bắc Dã Nhân châu, chốn này đang xảy ra một trận đại chiến.

Hơn trăm bộ tộc chia thành hai đại quân khác nhau rõ rệt, đương đối đầu trên cánh đồng tuyết rộng rãi. Tại Dã Nhân châu, tần suất chiến tranh thường xuyên xảy ra hơn nhiều so với các nơi khác ở Thánh vực. Bầu không khí tôn sùng sức mạnh, hoàn cảnh khắc nghiệt, khiến cho các bộ tộc chinh chiến không ngừng nghỉ.

Ở A Bá(Ngawa) sơn phía nam Sơn Thiết vương đình, ở cánh đồng tuyết rộng lớn Bắc tuyết vương đình, mấy năm nay xung đột không ngừng. Cuối cùng song phương không kiên trì nữa, các bộ tộc lớn nhỏ mỗi phe định một trận tử chiến.

Trận chiến tranh này ảnh hưởng sâu sắc tới toàn bộ kết cấu phía bắc Dã Nhân châu.

Song phương đội ngũ bày đầy từng tế đàn to to nhỏ nhỏ ở tiền phương. Hỏa diễm hừng hực, thiết oa (nồi sắt) cỡ căn phòng lơ lửng giữa không trung, huyết nhục hoang thú các loại quay cuồng ở bên trong thiết oa, huyết vụ đỏ tươi ngưng tụ phía trên thiết oa không tiêu tan, liều mạng mà nhuyễn động.

Trên các tế đan to to nhỏ nhỏ, Vu sư của các bộ tộc, đều đang liều mạng huy vũ cốt trượng, thần thái cuồng nhiệt, tình trạng như điên.

Phía dưới mỗi vương đình là mấy trăm bộ tộc, đồ đằng mà mỗi bộ tộc sùng bái đều không giống nhau, tế tự cũng mỗi cái mỗi kiểu. Tế tự trước

chiến, là hình thức thông thường ở Dã Nhân châu, nó có thể kích phát lực lượng trong cơ thể chiến sĩ.

Cái này cũng là nguyên nhân người khác cho rằng Dã Nhân châu chưa khai hóa.

Từng luồng lực lượng kỳ dị, theo từng tòa tế đàn bốc lên, chúng nó tụ tập trên không trung cánh đồng tuyết.

Ước chừng nửa giờ sau, quân vương song phương, bỗng nhiên không hẹn mà cùng ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh sợ.

Dã Nhân châu cực kỳ sùng bái lực lượng, mỗi một tọa vương đình, đều do một vị quân vương kiến lập. Mỗi một vị quân vương, đều là tuyệt thế cường giả. Tại cái nơi hoang dã này, đơn thuần ỷ lại trí tuệ thì vô pháp tổ kiến vương đình.

Sơn thiết quân vương Thiết Cức, Bắc tuyết quân vương A Tư Minh, đều là cường giả như vậy, bọn họ mẫn cảm năng lượng tới trình độ viễn siêu thường nhân.

Nhưng mà lúc này, sắc mặt bọn họ lại nghiêm trọng nhìn lên bầu trời, bọn họ đánh hơi thấy không hợp lý.

Đại chiến như thế, hiến tế trước chiến vô cùng thông thường, tế đàn của song phương bốc lên hiến tế chi lực, theo lý thuyết hẳn là trên bầu trời chém giết tranh đấu, đây mới là mở màn đại chiến.

Nhưng mà, bây giờ mỗi bộ tộc hiến tế chi lực, vậy mà tụ vào nhau trên bầu trời, không phân địch ta.

Tình hình cổ quái như thế, bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Chẳng mấy chốc, các Vu sư trên tế đàn cũng đánh hơi thấy sự lạ. Bầu trời tựa như có một vòng xoáy nhìn không ra, đang điên cuồng mà rút lấy lực lượng của bọn họ, bọn họ cảm giác lực lượng của tế đàn dưới chân, dũng mãnh vào bầu trời với tốc độ kinh người.

Ông.

Một gã chiến sĩ bộ tộc bỗng nhiên phát hiện binh khí trong tay hắn, đang ong ong run rẩy, phảng phất như muốn thoát khỏi bàn tay hắn.

Trong lòng hắn hoảng sợ, vội vàng nhìn khắp lượt, lọt vào trong tầm mắt, toàn bộ binh khí đều đang rung động.

Ong ong ông!

Âm rung động đột nhiên vang lên như nước thủy triều, khiến người ta rợn tóc gáy.

Sắc mặt Thiết Cức và A Tư Minh đồng thời đại biến, lực lượng ngưng tụ trên bầu trời, trong thời gian ngắn ngủi, kịch liệt bành trướng giống như gió bão đáng sợ. Mạnh mẽ như hai vị quân vương kia, cũng cảm thấy vô cùng lo sợ.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Bầu trời hiện lên vô số quang ngân giống như lưu tinh, đó chính là năng lượng lưu cao tốc ma sát với không khí lóe lên quang mang, chúng nó tụ từ bốn phương tám hướng, hướng tới vòng xoáy vô hình trên bầu trời cánh đồng tuyết.

Hàng ngàn hàng vạn quang ngân tụ tập thành một vòng xoáy chói mắt.

Vòng xoáy mắt càng lúc càng rực sáng chói mắt, ba động đáng sợ, giống như con sóng lớn ầm ầm tán dật.

Lực lượng mạnh mẽ chấn nhiếp lòng người, khiến cho những chiến sĩ bộ tộc dũng mãnh gan dạ không khỏi hoảng sợ. Thùm thụp, không biết người nào đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, cái rung động này khuếch tán ra. Đại quân song phương đang giằng co, dồn dập quỳ lạy, bọn họ úp mặt chôn ở trong tuyết, trong lòng sung mãn kính nể và sợ hãi.

Trên cánh đồng tuyết, chỉ có hai vị quân vương ngoan cường đứng thẳng, chống lại cái luồng lực lượng cường đại đến kinh người.

Âm thanh rung động khiến người ta rợn tóc gáy đột nhiên tiêu thất, thiên địa chỉ còn sự tĩnh lặng.

Trên bầu trời kia vòng xoáy sáng ngời ngừng chuyển động, nó tựa như một tòa quang môn khảm trên không trung.

Bỗng nhiên, con ngươi hai gã quân vương đột nhiên mở rộng.

Một thân ảnh từ trong quang môn chậm rãi đi ra, ngay sau đó lại một thân ảnh, thân ảnh cuồn cuộn không ngừng, giống như thủy triều chậm rãi từ trong quang môn đi ra.

Anh linh!

Vậy mà anh linh đông đúc như thế!

Hai gã quân vương chấn động khó giải thích, ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Ở ngoài Dã Nhân châu, mọi người gọi là Hồn ngẫu, nhưng mà tại cái vùng đất hoang dã này, chúng nó được gọi là anh linh. Anh linh được cho là tổ tiên bảo hộ, người có thể nhận được anh linh, là nhận được tổ tiên bảo hộ. Thiết Cức và A Tư Minh kiến thức đương nhiên nhiều hơn so với người thường, bọn họ biết rõ anh linh thực tế là cường giả trước lúc chết, bởi chấp niệm cường liệt mà sinh. Như tại địa phương khác, anh linh, cũng chính là Hồn ngẫu, có thể mua được.

Nhưng mà...

Không ngừng tuôn ra anh linh, trang phục trên người bọn họ thống nhất, đội hình sâm nghiêm, cái này hiển nhiên là một nhánh quân đội.

Anh linh binh đoàn...

Phải biết rằng, ở Dã Nhân châu anh linh sinh thành có hai cái điều kiện, một là có chấp niệm cường liệt, một khác là sinh tiền phải cũng đủ cường đại. Tại Dã Nhân châu, chỉ có quân vương sau khi chết, mới có khả năng hình thành anh linh.

Anh linh binh đoàn... Vậy lúc bọn họ còn sống, chẳng phải là một đội binh đoàn quân vương?

Hai vị quân vương đã hoàn toàn bị chấn động, từng anh linh, yên lặng vô thanh từ trong quang môn đi ra, cuồn cuộn không ngừng, tựa như phía sau quang môn có vô cùng vô tận anh linh.

Quy mô cái anh linh binh đoàn trước mắt này, đã khiến cho hai vị quân vương cảm thấy rợn tóc gáy.

Bỗng nhiên, một thân ảnh mặc lục sắc, xuất hiện tại quang môn, hai vị quân vương sửng sốt.

Trên bầu trời, thiếu nữ thân mặc quân trang, đầu đội Anh tiên vương miện, mái tóc dài màu đen lay động, nhìn xuống vùng đất.

Đám Đường Thiên trở về, chấn nhiếp hoàn toàn bọn đạo chích.

Đám trinh sát như Kỷ Sơn tất cả đều an tĩnh lại, những binh lính đi theo kia toàn thân tỏa ra sát khí, làm bọn hắn kinh hồn táng đảm. Khi cái đội tàu này nhập Thương châu, bọn họ phát hiện chiến hạm có huy chương Từ Ký và Bạch gia, càng khiến cho đám trinh sát vì đó biến sắc.

Từ Tấn và Bạch Việt nghe thấy Đường Thiên phản hồi, nửa đường đuổi theo.

Từ Ký là nhà buôn bán vũ khí khắp thiên hạ, mà Bạch gia cũng là nhà giàu có căn cơ thâm hậu ở Nam vực, Thương châu nho nhỏ vậy mà lại có quan hệ với hai thế lực đó, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kỷ Sơn và Lôi Mông ăn ý mà không còn đề cập tới chuyện liên kết cướp đoạt Thương châu. Trước tiên hai người đó, truyền tin tình báo nơi

đây trở về, sau đó an tâm mà làm cu-li.

"Đại nhân!" Đường Sửu hành lễ với Binh.

"Làm được tốt lắm!" Binh phún ra một vòng khói, thỏa mãn gật gật đầu: "Cứ như vậy mà làm, phỏng chừng không bao lâu, có thể vượt ta đấy!"

Đường Sửu nghiêm nghị: "Thuộc hạ tất nhiên sẽ siêu việt hơn đại nhân!"

"Vậy ngươi phải nỗ lực a!" Binh cười ha ha, chẳng chút tức giận.

mấy người Tạ Vũ An không dám thở to, Đường Sửu ở trong lòng bọn họ, đã như chiến thần vậy. Không ngờ, cái Hồn ngẫu này thoạt nhìn bình bình thường thường trước mắt, vậy mà đến Đường Sửu đại nhân cũng phải hô một tiếng "Đại nhân", trong lòng bọn họ tức thì sinh ra cảm giác nhìn thấy núi cao.

Thế lực lão bản, thực sự là sâu không lường được a.

Sâm Lâm kiếm bảo đã có thay đổi lớn, rực rỡ hẳn lên.

Từ Tấn và Bạch Việt theo Hạc cùng đi tham quan Sâm Lâm kiếm bảo, Hạc xuất thân thế gia, tiếp người đãi vật không chê vào đâu được, những chuyện như thế này bình thường đều do hắn đứng ra.

"Suy nghĩ đặc biệt lí thú!" Bạch Việt khen ngợi không dứt miệng: "Ta đã thấy nhiều loại cứ điểm, nhưng mà ý tưởng cứ điểm đặc biệt lí thú như thế, thật đúng là lần đầu tiên trông thấy. Không biết cái cứ điểm này là ai sáng chế?"

Từ Tấn đứng ở bên cạnh Bạch Việt tinh thần hoảng hốt, hắn còn chưa kịp từ trong xung kích bãi hoang đen nhẻm kia phục hồi lại tinh thần. Bãi hoang hắc thạch nhìn không ra phần cuối, ẩn chứa bao nhiêu tài phú kinh người. Dù cho cho tới bây giờ hắn không thiếu tiền, nhưng mà ở trong cái phiến hải dương hắc kim này, vẫn cứ cảm thấy mê thất.

Bạch Việt cũng chịu chấn động như thế, nhưng hắn bị chấn động không phải từ phiến bãi hoang hắc thạch, mà ở cái tòa Sâm Lâm kiếm bảo.

Hạc mỉm cười nói: "Thủ tịch cơ quan sư của chúng ta."

Bạch Việt như có điều đăm chiêu, đã có hai từ "Thủ tịch", tức là không chỉ một vị.

"Không biết có thể dẫn kiến hay không?" Vẻ mặt Bạch Việt tỏ ra ngưỡng mộ: "Bậc đại sư này, nếu Bạch mỗ có thể thỉnh giáo một chút, chết cũng không tiếc."

"Rất xin lỗi, nàng không có mặt ở nơi đây." Vẻ mặt Hạc áy náy.

"Vậy thực sự là tiếc nuối quá." Bạch Việt tỏ ra rất tiếc nuối, trong lòng là chuyển hàng ngàn hàng vạn ý niệm.

Ngay từ đầu đối với Mãnh Nam, Bạch Việt tương đối xem trọng, cho rằng hắn có đủ tiềm lực trở thành minh hữu của Bạch gia. Theo thời gian trôi qua, Mãnh Nam khiến cho hắn kinh ngạc càng lúc càng nhiều, thực lực từ từ bộc lộ, cũng khiến cho Bạch Việt không thể không nghĩ kỹ quan hệ giữa song phương.

Những ngày này, đám Tạ Vũ An thoát thai hoán cốt, hắn nhìn thấy tận mắt sự lột xác.

Bạch Việt bản thân chính là danh tướng, nhưng mà huấn luyện nghiêm khắc tàn khốc như thế thì lần đầu tiên trông thấy. Mà khiến cho hắn chưa từng nghĩ chính là, đám Tạ Vũ An kiên trì thi hành.

Mãnh Nam, là một con mãnh hổ, nanh vuốt đã thành hình.

Bạch Việt bỗng nhiên có chút đồng cảm Phồn Tinh châu, bên cạnh có một con mãnh hổ ngủ say như thế, đại khái cuộc sống hàng ngày khó an rồi đó.

Bạch Việt suy đoán chẳng sai, cuộc sống hàng ngày Dương Tử Thanh và Hách Tư Cơ (Heskey) đã sớm khó an, bọn họ phát hiện lúc trước đã đánh giá thấp Thương châu tới mức nào. Trước lúc Dương Tử Thanh định phương án lại lần nữa bị phủ định, bởi vì lão tướng Hách Tư Cơ (Heskey) nói cho hắn hiểu rõ thực lực Thương châu đã ở trên Phồn Tinh châu.

Hiện tại Phồn Tinh châu tựa như một căn nhà gió luồn mưa lọt ở khắp nơi, kẽo kẹt trong gió. Mà Thương châu tỏa sinh cơ bừng bừng, cái thế bay tận trời.

Dương Tử Thanh lần đầu tiên trông thấy Đường Thiên, vị này là người thống trị chân chính Thương châu.

Thực sự là quá trẻ tuổi!

Trong lòng Dương Tử Thanh tán thán, nhưng hắn không dám có chút coi thường đối phương. Có thể lúc tuổi còn trẻ như thế đã có thành tựu bá nghiệp thế này, ai có tư cách khinh thị?

Khóe mắt hắn lóe lên, thoáng nhìn thấy Binh nuốt vân thổ vụ bên cạnh Đường Thiên. Ở trước mặt đứa gia hỏa này, bất luận hoa chiêu gì cũng không có tý ý nghĩa nào. Dương Tử Thanh và Binh đã giao tế với nhau, Binh khó chơi thế nào đã hiểu mười phần.

"Chúng ta hi vọng có thể cùng Thương châu kết minh, không biết châu chủ ý hạ như thế nào?" Dương Tử Thanh không quanh co lòng vòng, rất thẳng thắn nêu ý đồ đến. Đối với hiện tại Phồn Tinh châu mà nói, thời gian quan trọng nhất, lãng phí thời gian thăm dò nhau chẳng khác vì nhỏ mất lớn.

"Kết minh? Có thể a!" Binh phun vòng khói, bình thản nói tiếp: "Phải xem bảng giá quý châu thế nào."

Cảm giác làm thịt nhà giàu, luôn luôn rất mỹ diệu.

Dương Tử Thanh sớm có phương án suy tính bèn không do dự đáp: "Chúng ta nguyện ý đưa cầu nổi Quang hải cho châu chủ."

Đường Thiên và Binh đồng thời sửng sốt, bọn họ nghĩ Phồn Tinh châu bỏ giá thật cao, nhưng mà chưa từng nghĩ, Phồn Tinh châu nguyện ý trả giá cả lớn đến như thế.

Thế mà là cầu nổi Quang hải, cầu nổi Quang hải độc nhất vô nhị.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 655: Tính Toán Của Từng Bên

Nếu như hỏi, cái gì nào đáng giá nhất Phồn Tinh châu, vậy nhất định là cầu nổi Quang hải.

Tại Thánh vực, thông hành giữa châu với châu, cần phải thông qua năng lượng hải. Mỗi một châu, tựa như từng bọt khí rải rác trong năng lượng hải rộng lớn. Tại các "Bọt khí" tồn tại một loại năng lượng mang (dải năng lượng) đặc thù, tính chất loại năng lượng này phi thường ổn định, có thể mở năng lượng hải "Nước biển" ngăn cách ra, đây là cầu nổi Quang hải.

Đi dọc theo cầu nổi Quang hải mà đi, tựa như đi lại bên trong châu vậy.

Tuy rằng mọi người đã học được chế tạo thuyền từ lâu, ở trong năng lượng hải xuyên toa lui tới, nhưng vẫn có những phong hiểm và giá thành cao lắm. Nguy hiểm bên trong năng lượng hải, có nhiều nguy hiểm không biết, hàng năm có vô số kể đội tàu táng thân ở năng lượng hải. Đối với người Thánh vực, lịch sử của bọn họ chính là lịch sử chống lại năng lượng hải.

Đi dọc theo cầu nổi Quang hải mà đi, không những có nghĩa an toàn hơn, hơn nữa còn nhanh hơn, giá thành thấp hơn.

Nam vực có tổng cộng ba chiếc cầu nổi Quang hải, mỗi một tọa có nó đều là động mạch chủ của Nam vực. Cầu nổi Quang hải ở Phồn Tinh châu là chiếc dài nhất, nối tiếp hai mươi bốn châu.

Phồn Tinh châu khống chế một tuyến cực kỳ trọng yếu, liên thông Minh châu, Nguyên châu, Lý Hải châu, là đoạn hoàng kim của các tòa cầu nổi. Ba châu này đều là lục địa nằm trong top hai mươi của Nam vực, thêm nữa Phồn Tinh châu liên thông bốn đại trọng châu, giá trị nó không cần nói cũng biết. [Chương dịch tại diễn đàn Bạch Ngọc sách]

Sở dĩ Phồn Tinh châu có thể tích góp được nhiều tài phú như thế, chính là bởi vì bọn họ khống chế chiếc cầu nổi Quang hải. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Cầu nổi Quang hải là căn bản của Phồn Tinh châu, cho nên khi Đường Thiên và Binh nghe thấy Phồn Tinh châu dâng Cầu nổi Quang hải làm tiền thế chân, đều sợ ngây người. Tuy hai người tưởng làm thịt Phồn Tinh châu một trận, nhưng từ đầu không dám để ý tới cầu nổi Quang hải, không ngờ đối phương vậy mà lại chủ động dâng lên...

Đường Thiên và Binh liếc nhau, đều nhìn thấy nghi hoặc trong mắt nhau.

Dương Tử Thanh nói câu này xong, lại cảm thấy thoải mái khó giải thích, thấy bộ dáng hai người đầy những nghi ngờ, nhíu mày: "Lẽ nào các hạ cảm thấy bảng giá này còn chưa cao?"

Biểu tình Binh khôi phục bình tĩnh: "Chỉ có điều có hơi bất ngờ mà thôi."

Dương Tử Thanh cười thảm: "Nếu như không để cho quý châu, chúng ta cũng không cầm nổi. Thực không dám dấu diếm, gần nhất nhiều đoạn đường cầu nổi Quang hải bị công kích, chúng ta đã sắp thủ không được rồi. Nếu như quý phương nguyện ý kết minh, vậy thì tốc độ phải nhanh lên, chúng ta có thể kiên trì được lâu đến đâu, không ai biết cả. Điều kiện chúng ta rất đơn giản, dùng cầu nổi Quang hải đổi lấy Phi Giác Tiêm châu."

"Phi Giác Tiêm châu?" Trong nháy mắt Binh minh bạch ý đồ của đối phương, cười nhạt: "Quý phương thực sự là tính toán hay quá ta, buông tha Cầu nổi Quang hải vốn không thủ được, chúng ta phải giúp các ngươi

chịu tuyệt đại đa số áp lực phòng thủ, lại dùng Phi Giác Tiêm châu, trấn giữ yếu đạo, cái này hạ thực sự là phòng thủ kiên cố."

Phồn Tinh châu địa thế mở rộng lắm, chỗ phòng thủ khó nhất chính là khu vực mà cầu nổi Quang hải liên thông. Tuy rằng Phồn Tinh châu nhịn đau cắt lấy một miếng thịt, trái lại cục diện thoáng cái đã an toàn. Tiếp nhận cầu nổi Quang hải, bọn họ đối mặt vấn đề đầu tiên chính làm thế nào cố thủ cầu nổi Quang hải, căn bản không có thời gian tìm Phồn Tinh châu gây phiền phức.

Phi Giác Tiêm châu là một tiểu châu như kiểu Thương Châu, trấn giữ một tuyến đường nối Phồn Tinh châu. Nhưng mà bởi Phồn Tinh châu ỷ lại cầu nổi Quang hải quá nhiều, ít khi sử dụng tuyến đường, Phi Giác Tiêm châu luôn luôn không được coi trọng, nơi đó có một tốp hải tặc chiếm giữ.

Nếu như đoạt được Phi Giác Tiêm châu, chỉ cần phái một binh đoàn đóng giữ, liền có thể tạo uy hiếp rất lớn đối với địch nhân có ý định tiến công Phồn Tinh châu.

Đường Thiên cũng bình tĩnh lại, người nghĩ ra cái sách lược này phi thường lợi hại, nhưng mà châu chủ Phồn Tinh châu quyết tâm làm tráng sĩ đoạn cổ tay, cũng khiến cho hắn cảm thấy bội phục. Cục thịt này vô cùng mỡ màu, nhưng mà tưởng nuốt vào lại rất có khả năng mắc cổ mà chết.

"Cầu nổi Quang hải đáng giá để quý châu tốn chút khí lực." Dương Tử Thanh một bước cũng không nhường, hắn thản nhiên nói: "Tuy rằng nó nhất định thất thủ, nhưng mà nếu không kết minh, nó cũng không có khả năng rơi vào tay quý phương. Đối với quý phương mà nói, đó chính là cơ hội duy nhất nhận được cầu nổi Quang hải." [Dịch không khó, kiên nhẫn mới là khó]

"Chúng ta cần tới Cầu nổi Quang hải làm gì?" Binh cười nhạt: "Tiền sao? Ngươi cảm giác chúng ta thiếu tiền à?"

Đường Thiên liếc Binh liếc mắt, trong lòng suy nghĩ, đứa gia hỏa này giả bộ giống thế, không thiếu tiền? Gặp mặt nhau câu đầu tiên là đòi tiền chính là người nào?

Dương Tử Thanh rất trấn định: "Tuy rằng tại hạ và châu chủ lần đầu gặp mặt, nhưng mà châu chủ hùng tâm chí lớn, ta tin rằng châu chủ có thể quyết đoán chính xác việc này."

"Cầu nổi Quang hải ta muốn." Đường Thiên đột nhiên nói: "Nhưng mà cái gì Phi Giác Tiêm châu các ngươi tự mình đi lấy. Phòng thủ cầu nổi Quang hải đối với chúng ta mà nói, cũng không phải là chuyện đơn giản. Ta tin rằng các ngươi cũng không hi vọng chúng ta không ngăn được các châu khác."

"Được!" Dương Tử Thanh đồng ý ngay lập tức, Phi Giác Tiêm châu cũng chỉ là thứ bổ sung mà thôi, chỉ cần binh đoàn Phồn Tinh châu từ tuyến phòng thủ dài dằng dặc rút về, bọn họ có đủ lực lượng công chiếm Phi Giác Tiêm châu.

Chờ Dương Tử Thanh và Hách Tư Cơ (Heskey) thỏa mãn mà ly khai.

Ra khỏi phòng, Dương Tử Thanh có chút hoảng hốt: "Không ngờ là bọn họ đồng ý ngay."

"Khi lợi ích đủ nhiều, tự nhiên bí quá hóa liều." Khuôn mặt Hách Tư Cơ (Heskey) không chút biểu lộ.

Trong lòng hai người rất xót xa, đối với Phồn Tinh châu mà nói, mất cầu nổi Quang hải có nghĩa bọn họ mất nguồn tài chính, thời gian sau này, bọn họ sẽ phải chắt chiu. Càng làm cho hai người thương cảm chính là, Phồn Tinh châu cường đại phồn vinh, trong nháy mắt trở thành cùng đồ mạt lộ.

Dương Tử Thanh hít sâu một hơi: "Chúng ta đã lựa chọn tối chính xác!"

Con mắt Hách Tư Cơ (Heskey) sáng lên một đoàn hỏa diễm: "Đó chính là con đường duy nhất để chọn. Khiến cho Mãnh Nam đi tranh đi đấu đi, chúng ta ẩn giấu tại hậu phương. Chúng ta khôi phục nguyên khí, bọn họ không ngừng tiêu hao, thời cơ thành thục, chúng ta nhất định có thể trọng tân đoạt lại những gì thuộc về chúng ta."

"Không sai!" Dương Tử Thanh khôi phục sự kiên nghị: "Chúng ta nhất định có thể đoạt lại Cầu nổi Quang hải!"

Hai người liếc nhau, không khỏi cùng đồng thanh cười ha ha.

Cái kế sách này là vị lão tướng Hách Tư Cơ (Heskey) đề xuất, suy đi nghĩ lại cặn kẽ, hắn phát hiện thực lực Thương châu tuy rằng mạnh mẽ, nhưng mà phòng tuyến dài dằng dặc sẽ khiến cho binh đoàn bọn họ giật gấu vá vai, có thể dự kiến, trong lúc Thương châu sẽ duy trì chiến tranh liên tục không ngừng cùng các châu khác, lực lượng song phương sẽ không ngừng tiêu hao.

Mà mất đi dây trói cầu nổi Quang hải, co phòng tuyến lại, tình cảnh bọn họ sẽ ổn định. Mà mấy năm tích lũy tài phú, cũng có thể đủ để cho bọn họ khôi phục nguyên khí, thậm chí trở nên cường đại hơn hơn. Đến lúc đó, bọn họ có thể không cần tốn nhiều sức, đoạt lại được Cầu nổi Quang hải, san bằng mấy châu xung quanh.

Trong phòng, Binh gượng cười: "Thịt là thịt ngon, nhưng quá béo, chúng ta nuốt không trôi."

Cầu nổi Quang hải không những là mạch máu giao thông, hơn nữa thành thị dọc đường đều là trọng trấn, nhân khẩu đông đảo. Đối với Thương châu hiện tại mà nói, nhân khẩu là chuyện rất trọng yếu.

Chỗ tốt rất nhiều, nhưng mà tệ đoan cũng rất nhiều, tuyến phòng thủ kéo dài, đối với bất luận thế lực nào mà nói, đều là gánh cực nặng. Phồn Tinh châu nhìn như là bị đám Đường Thiên đánh bại, kỳ thực theo cách khác mà nói, là bị cầu nổi Quang hải kéo sụp.

"Nếu như chúng ta không nuốt nổi thì sao chứ?" Đường Thiên nói ra lời kinh người.

"Không nuốt nổi hả?" Binh ngơ ngẩn hoàn toàn.

"Chúng ta tới Thánh vực làm gì?" Đường Thiên nói với chính mình: "Chúng ta không phải tới kiếm tiền, cũng không phải tới mở rộng địa bàn, chúng ta tới giải quyết địch nhân của chúng ta, Quang Minh châu. Nếu đã như vậy, vì sao lại chúng ta phải nuốt cho trôi? Chúng ta có thể lấy nó ra, phân cho mọi người, như vậy mọi người chính là cùng thuyền đó, chúng ta còn có thể cung cấp bí bảo a b c gì gì đó cho bọn hắn, chỉ cần bọn họ giúp chúng ta đánh Quang Minh châu, bọn họ cũng rất ghét Quang Minh châu."

Sắc mặt Binh dại ra mà nhìn Đường Thiên, hồi lâu mới nói: "Đó chính là chính ngươi nghĩ ra hả?"

"Đúng vậy!" Đường Thiên tỏ vẻ lẽ đương nhiên.

"Ngươi đứa gia hỏa này khai trí (mở mang trí óc) rồi a." Binh sách sách lấy làm kỳ, nhưng trong lòng hắn không thể không thừa nhận, đó chính là một biện pháp tốt, tinh thần phấn chấn: "Không sai, liên minh, chúng ta cần tổ kiến một liên minh, độc chiếm cái cầu nổi Quang hải này là nghẹn họng, mọi người đồng thời nuốt dễ dàng hơn nhiều, không sai không sai, ý tưởng hay! Nhưng chúng ta phải tìm người trung gian có phân lượng, như vậy mới có thể để các châu khác tin tưởng."

"Bạch gia và Bạch Sa châu." Đường Thiên nói: "Chỉ cần cho bọn hắn một phần, bọn họ chắc chắn đồng ý."

Ánh mắt Binh nhìn Đường Thiên cứ như gặp phải quỷ vậy.

"Ngươi tỏ thái độ gì thế?" Đường Thiên bất mãn hỏi.

"Ngươi không bị thứ đồ gì bám vào người đó chứ?" Binh bắt Đường Thiên xoay một vòng.

"Không có a, cuối cùng ta nghĩ thông suốt rồi." Đường Thiên bấm ngón tay tính: "Chúng ta có bao nhiêu người chứ? Dù cho đưa tất cả đám người Đại Hùng tọa đến, cũng chỉ bằng một châu lớn lớn chút, Nhưng mà so với Quang Minh châu vẫn còn kém xa lắm. Cái này phải chờ bọn ta đánh hạ từng châu một, bản thân lớn mạnh hơn, vậy phải chờ tới lúc nào?"

"Cho nên sao chứ?" Binh hỏi dò.

"Vì vậy hãy thu mua mọi người a." Đường Thiên đắc ý dào dạt: "Ta tại Bạch Sa đối phó Kim Tường Vi, chi ra mấy trăm ức, thế là diệt bọn hắn."

"Cái gì?" Con mắt Binh trợn tròn xoe, giận tím mặt: "Mấy trăm ức? Ta ở đây nghèo rớt rãi, ngươi chỉ vì tiêu diệt một đám côn đồ, phí mấy trăm ức! Tức chết ta rồi!"

"Loại việc nhỏ này cần gì để ý cho lắm." Đường Thiên bật cười ha ha: "Ta đang suy nghĩ, vì sao lại không dùng phương pháp này đối phó Quang Minh châu chứ? Rất nhiều người đều ghét bọn chúng a. Tiền mua bọn họ không được, chúng ta dùng thứ khác có thể mua bọn họ, cầu nổi Quang hải có thể a! Mua hết mọi người, Quang Minh châu cũng ăn không tiêu."

"Chúng ta có thể mua, Quang Minh châu cũng có thể mua." Binh nói.

"Không, bọn họ sẽ không." Đường Thiên lắc đầu: "Tỷ như cầu nổi Quang hải, chúng ta sẽ lấy ra làm mồi, Quang Minh châu sẽ sao? Dã tâm của Quang minh châu là thống nhất Thánh vực, bọn họ trời sinh là địch nhân của các châu khác. Bọn họ muốn người khác phục tùng bọn họ, làm thuộc hạ và người hầu của bọn họ, cướp tài phú của các châu khác. Chúng ta không phải, chúng ta đối với Thánh vực lại không có dã tâm, chúng ta chỉ muốn làm bằng hữu cùng bọn họ. Ta cho bằng hữu một chỗ tốt, khiến bằng hữu giúp một việc thì không thành vấn đề. Ta cho người một điểm tốt, bắt người làm người hầu của ta thì mọi người đều không

nguyện ý."[Mời huynh đệ sắp xếp thời gian tham gia dịch. Mỗi chương dịch là nguồn cổ vũ trực tiếp các dịch giả đang hoạt động.]

Nhìn thấy Binh khiếp sợ đến quên cả hút thuốc, trong lòng Đường Thiên dễ chịu thật rồi, đắc ý dào dạt: "Thế nào? Có đúng là cảm thấy ta rất lợi hại không? Sĩ biệt tam nhật, cạo gỗ để nhìn. Phải cạo gỗ mới có thể thấy được, đã hiểu rồi ha!"

Binh cười nhạt: "Cái hành vi phá gia này, ngươi còn tưởng rằng rất quang vinh sao? Ta cạo ngươi trước!"

Bỗng nhiên Đường Thiên di một tiếng.

Binh đang định đưa ngón tay kẹp điếu thuốc đến bên mép, thuận miệng hỏi câu: "Thế nào rồi?"

"Tin tức từ Tam Hồn thành, Đinh Ốc tỉnh rồi."

Lạch cạch, điếu thuốc lá trên tay Binh rơi xuống đất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 656: Khoảng Trống Của Đinh Ốc

"Đinh Ốc."

"Uhm." Đinh Ốc trả lời trong vô thức, hắn ngẩng đầu, in vào tầm mắt là khuôn mặt xa lạ, nhưng hiểu vì sao, cái khuôn mặt này hắn lại cảm thấy quen thuộc khó giải thích.

Hắn kinh ngạc mà nhìn đối phương, đối phương cũng kinh ngạc mà nhìn hắn.

Từ trong mắt đối phương, hắn nhìn thấy hình chiếu khô gầy: "Ngươi là ai?"

"Ta là tiểu Quỷ." Binh kiệt lực khắc chế tâm tình bản thân mình, hắn miễn cưỡng nhếch khóe miệng, trông khó coi hơn cả khóc.

Đinh Ốc lắc đầu: "Ngươi thoạt nhìn không ít tuổi."

Mũi Binh thoáng cái cay cay, thanh âm hắn có chút ngắc ngứ: "Đinh Ốc, ngươi không nhớ gì tiểu Quỷ sao? Ngươi không nhớ gì về đội trưởng sao? Ngươi không nhớ gì về A Tín sao? Ngươi không nhớ gì về chúng ta sao?"

Vì sao lại... Vì sao lại như vậy...

"Ngươi nhận lầm người." Đinh Ốc lắc đầu, hắn đứng lên: "Xin cho ta rời khỏi nơi đây, bọn họ nói chỉ có ngươi mới có thể để ta đi được."

"Ngươi muốn đi đâu?" Binh nhìn cái khuôn mặt quen thuộc kia, những ký ức xám xịt trở nên sống động vô cùng, đau đớn khôn kể và bi

thương khắp toàn thân.

"Chiến trường." Khuôn mặt Đinh Ốc khô gầy, dị thường kiên quyết.

"Chiến trường..." Binh thì thào.

"Ta muốn đi cứu chiến hữu của ta, bọn họ đang rất nguy hiểm." Đinh Ốc bước đi không quay đầu lại: "Ta không thể để cho bọn họ chết."

Binh cảm thấy trái tim bản thân mình bị bóp nghẹt. Nước mắt giống như hồng thủy vỡ đê, tràn ra chảy xuống. Đinh Ốc đi tới cửa, trong con mắt đẫm lệ của Binh mơ hồ nhìn thấy một bóng lưng, một khô gầy, bóng lưng quật cường.

"Cờ lê, cờ lê, đưa ta cờ lê, mau lên một chút mau lên một chút, con mẹ nó động tác mau lên một chút..."

Thanh âm khóc nức nở Khàn khàn hỗn tạp từ phía sau Đinh Ốc vang lên, Đinh Ốc có điểm nghi hoặc.

"Khớp xương hư hao nghiêm trọng, đưa ta 3 hào linh kiện khớp xương, tất cả động tác mau lên một chút, cố chịu đi, đừng đổ..."

Cước bộ Đinh Ốc không tự chủ chậm lại, câu này không đầu không đuôi có điểm quen thuộc.

"Ta không đi! Ta không đi! Ta đi rồi ai tu sửa cho các ngươi..."

Cước bộ Đinh Ốc càng ngày càng chậm.

"Đội trưởng không được chết, A Tín không được chết, tiểu gia hỏa không được chết..."

Khi cái câu này từ miệng bản thân mình hô lên, Binh cơ hồ khóc không thành tiếng. Binh phảng phất nhìn thấy cái chiến trường chiến hỏa bay tán loạn kia, Đinh Ốc bên trong cơ quan võ giáp hư hao chồng chất

như núi, hắn mệt mỏi lắm rồi, tay hắn đang run rẩy, thanh âm hắn đang run rẩy, hắn rất sợ hãi, hắn rất tuyệt vọng, hắn lo lắng cho mọi người...

Hắn chỉ là một gã cơ quan sư a...

Kỳ thực hắn rất nhát gan rất sợ chết...

Binh hận bản thân mình mềm yếu, nước mắt thế nào cũng không ngừng được, hắn không muốn khóc a! Vì sao nước mắt không ngừng được? Mỗi một câu, Binh đều phải dùng hết khí lực toàn thân. Tận mắt trông thấy Đinh Ốc trong quan tài băng, nghe thấy hắn thét chói tai, những lời này mỗi một câu đều in dấu thật sâu ở trong đầu Binh.

Sao đã quên rồi ư?

Đang bước chân đi ra, Đinh Ốc dừng cước bộ lại, nghi hoặc trên mặt không giải được càng lúc càng đậm, những lời nói hỗn loạn này lại khiến cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc tự đáy lòng, tựa như bản năng thân thể hắn vậy, thật kỳ quái...

Trong con mắt mơ hồ đẫm lệ của Binh, cái thân ảnh nhỏ gầy mơ hồ kia ngừng lại.

Rất quen thuộc, rất quen thuộc, Đinh Ốc, ngươi nhất định cảm thấy rất quen...

Bởi vì, bởi vì cái lời nói này, ngươi đã hô một vạn năm rồi!

Tròn một vạn năm rồi!

Dù cho trí nhớ của ngươi đã trở thành khoảng trống, dù cho ngươi lần nữa tới thế giới này, dù cho ngươi đã không nhận ra chúng ta, dù cho đây là vận mệnh. Nhưng mà, không quan hệ a, chẳng chút quan hệ a, quải niệm(nhớ mong) mà tử vong một vạn năm vẫn đau khổ không chịu buông bả, nhất định sẽ ở trong hồn phách ngươi lưu lại cái gì đó!

Nhất định sẽ như thế!

Binh ngửa mặt nghiến răng, mặc cho nước mắt chảy tràn trên mặt, hắn giơ hai tay lên cao, tựa như một vạn năm trước, âm thanh khàn khàn rống giận.

"Nam Thập Tự binh đoàn, xông lên!"

Đinh Ốc tựa như bị sét bắn trúng.

Đã lâu lắm rồi Đường Thiên chưa tới Tam Hồn thành, tức thì vô số sự tình tuôn ra ở đây, nhưng mà ai cũng không có cách nào thừ trên tay Tái Lôi đại tỷ đầu cướp Đường Thiên đi.

Tinh thần Tái Lôi phấn khích khôn kể, vừa thấy Đường Thiên tới thì vổ đầu vỗ mặt một trận.

"Lần này mang cái gì trở về? Cái gì? Chẳng mang một thứ gì? Vậy nhớ ngươi có ích lợi gì? Về sau mỗi lần ngươi tới đều phải mang nhiều tài liệu Thánh vực, nhá, ngươi đã thông đồng được vũ khí thương Thánh vực? Vậy thật quá tốt, ngươi hỏi đòi bọn hắn một phần danh sách tài liệu, tống cả tài liệu tới đây, nhá, ngươi tới hay không tới không quan trọng ..."

"Gần nhất nghiên cứu tài liệu Thánh vực có tiến triển rất lớn. Tài liệu Thánh vực, có bản chất khác biệt tài liệu Thiên lộ. Biết đặc thù quan trọng nhất tài liệu chúng ta là cái gì không? Hồn, không sai chính là hồn! Tài liệu Thánh vực sao chứ? Không có hồn, nhưng mà chúng nó trời sinh ẩn chứa một vài pháp tắc. Ngươi chắc muốn hỏi vì sao thế? Bởi vì vị trí hoàn cảnh chúng nó có được năng lượng phi thường nồng nặc. Không sai, pháp tắc và năng lượng kỳ thực không có liên hệ về bản chất, nhưng mà tại những chỗ năng lượng dư thừa, pháp tắc càng dễ sinh thành. Năng lượng tựa như nước, pháp tắc tựa như cá..."

"Ngươi quả thực quá ngu ngốc, nói đến đây còn chưa hiểu ra? Cơ quan hồn giáp a, ngươi suy nghĩ đi, chỉ cần kết hợp hai loại tài liệu, võ hồn tới khống chế pháp tắc, đó chính là tuyệt diệu biết bao nhiêu! Ta Tái

Lôi phải sáng tạo cơ quan võ giáp cường đại nhất từ trước tới nay, Thánh giáp, tên này rất lợi hại..."

Đường Thiên nhìn Tái Lôi tóc tai bù xù khuôn mặt đỏ ửng không bình thường, thì nhíu mày, quay sang hỏi Tỳ Ba: "Đã bao lâu nàng chưa ngủ?"

Tỳ Ba sợ hãi đưa mắt liếc nhìn Tái Lôi, nhỏ giọng: "Mười lăm ngày."

"Ngươi mười lăm ngày không ngủ?" Đường Thiên trán nhăn tít.

"Ngủ? Vì sao phải ngủ?" Tái Lôi vô cùng kích động mà huy vũ cánh tay: "Phát hiện chuyện lớn như thế, thời gian vĩ đại như thế, thánh giáp vĩ đại nhất trong lịch sử cơ quan, đang ở trước mặt ta! Lúc này lãng phí thời gian vào việc ngủ, đó chính là tiêu xài! Lãng phí..."

Phanh!

Một thủ đao chém vào cổ Tái Lôi, thanh âm Tái Lôi líu lo ngừng bặt. Đường Thiên thò tay nắm lấy Tái Lôi yếu đuối té ngã hôn mê, nhẹ nhàng đặt trên chiếc sô pha ở góc phòng thí nghiệm.

Ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa lại, Đường Thiên nói với Tỳ Ba: "Bình thường nàng cứ thế hả?"

"Ừ, đại tỷ đầu quá liều mạng, chúng ta đều khuyên nàng, nàng không nghe, cũng không ai dám quản." Tỳ Ba nhỏ giọng đáp.

Đường Thiên cũng có chút đau đầu, Tái Lôi đại tỷ đầu danh tiếng thật không phải nói ngoa, liền đối với hắn cũng chém to kho mặn, những người khác là khẳng định không quản được nàng.

Bỗng nhiên, Đường Thiên đột ngột hỏi: "Hiện tại quản dự toán là ai thế? Thủ Cân(khăn mặt) sao?"

"Đúng vậy." Tỳ Ba có chút bối rối. Thủ Tĩnh đại nhân nickname "Thủ Cân(Khăn mặt)" tuy rằng rỉ tai nhau gọi đã lâu, nhưng mà nghe thấy

Đường Thiên chính miệng nói, Tỳ Ba hay có chút đồng cảm đối với Thủ Tĩnh đại nhân.

"Ha ha, vậy là tốt rồi!" Đường Thiên đắc ý nói: "Từ hôm nay trở đi, dự toán cơ quan phòng thí nghiệm trực tiếp có liên quan đến giấc ngủ của Tái Lôi. Ít ngủ một giờ, dự toán giảm năm phần trăm."

Tính tình Long Thủ Tĩnh đạm bạc, nhìn tướng mạo như chưa từng trải phong ba, nhưng kỳ thực ngoài mềm trong cứng. Năm đó hắn vì thuyết phục Đường Thiên, thậm chí làm bộ khí thế "Tử gián", có thể thấy nội tâm hắn cương liệt thế nào.

Đường Thiên định ra quy định này, chắc chắn Long Thủ Tĩnh sẽ chiết khấu không chút băn khoăn. Ha ha, hai người này quả thực trời sinh tử địch!

Tỳ Ba đối với Đường Thiên bội phục sát đất: "Đại nhân phương pháp này quả thực thật là khéo rồi!"

Nàng có thể tưởng tượng tràng diện, đại tỷ đầu vì dự toán cơ quan phòng thí nghiệm, chỉ có thể căm giận đi ngủ, đưa tay che miệng cười khẽ.

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới một chuyện, có chút do dự, nhưng vận hết dũng khí: "Đại nhân, đoạn thời gian trước, người của chòm Kim Ngưu tìm đến đại tỷ đầu."

"Nga." Đường Thiên nhớ lại, Tái Lôi dường như xuất thân từ chòm Kim Ngưu.

"Bọn họ quấy rầy rất lâu, tưởng khiến cho đại tỷ đầu trở về, đại tỷ đầu không kiên nhẫn được, bọn họ đã nói một vài lời nói không vừa tai, đại tỷ đầu tức mà khóc." Tỳ Ba có chút căm giận: "Bọn họ quá mức rồi, vốn chính bọn họ có lỗi với đại tỷ đầu, hiện còn làm trò này. Nếu không phải cố kỵ mặt mũi đại tỷ đầu, mọi người hắn tóm đám gia hỏa kia trừng trị một trận."

Mặt Đường Thiên lạnh lẽo: "Bọn họ tưởng khiến Tái Lôi về chòm Kim Ngưu?"

Tỳ Ba gật rụp: "Ân! Bọn họ chắc chắn nhân cơ hội tóm đại tỷ đầu!"

"Không có việc gì, Tái Lôi ly khai chòm Kim Ngưu lâu như vậy, đúng là cũng nên trở lại!" Ngữ khí Đường Thiên rét lạnh.

"Đại nhân!" Tỳ Ba cực kỳ hoảng sợ, nàng không ngờ là đại nhân vậy mà lại đồng ý để đại tỷ đầu về chòm Kim Ngưu, trong lòng nàng hiện tại hối hận vì bản thân mình vừa mới rồi lắm miệng.

Đường Thiên khoát khoát tay, ngăn cản Tỳ Ba nói tiếp, cười gằn: "Hiện tại binh đoàn không có cái nhiệm vụ nào? Báo Đường Sửu chọn mấy binh đoàn, đưa Tái Lôi đi chòm Kim Ngưu một chuyến, không cần gấp gáp, nhiều năm như vậy không có trở lại, phải hảo hảo nhìn xem!"

Đường Thiên nổi cơn giận dữ, một tiểu cô nương, từ nhỏ bị gia tộc khu trục, cuộc sống gian nan, chẳng cần nghĩ cũng biết.

Cái khoản nợ này, cũng đến lúc phải tính rồi.

Tỳ Ba sửng sốt, ngay lập tức khuôn mặt trở nên mừng rỡ, nôn nóng khó dằn nổi mà xoay người bỏ chạy: "Ta đi tìm Đường Sửu đại nhân!"

Đúng vậy, đại nhân sao lại nhìn đại tỷ đầu bị khi dễ chứ? Tuy nhiên lúc rồi đại nhân vừa mới tức giận, thật rất dọa người...

Trở lại Tam Hồn thành Đường Sửu lập tức trở lại trạng thái công tác. Phạm vi công tác của hắn, chủ yếu là Thiên lộ, Đại Hùng tọa có nhiều binh đoàn như vậy, không ai chỉ huy toàn cục chắc chắn không được. Về phần Thánh vực, có Binh tọa trấn, hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Đường Sửu trở về chuyện thứ nhất chính là kiểm tra tình huống huấn luyện gần nhất mỗi binh đoàn.

Bây giờ Tam Hồn thành đã phát triển trở thành một trong thành thị hồn khu lớn nhất. Vì an toàn, ở bất luận thời gian nào đều có hai binh đoàn đóng giữ. Binh doanh Tam Hồn thành quy mô kinh người.

Binh đoàn đóng giữ Tam Hồn thành không phải cố định, mà là định kỳ thay phiên, như vậy thuận lợi cho Đường Sửu ở gần quan sát. Binh đoàn Đại Hùng tọa đều rất trẻ tuổi, bọn họ có tiềm lực khiến người ta cực kỳ hâm mộ, nhưng vẫn còn cần huấn luyện nghiêm khác thật nhiều để đề cao sức chiến đấu.

Tiếp đến là mệnh lệnh của Đường Thiên, Đường Sửu lật xem báo cáo gần nhất mỗi cái binh đoàn đưa lên.

Đại Hùng tọa đương lúc vinh quang vui vẻ, đặc biệt trong đám thanh niên, không ít gia hỏa có thiên phú bắt đầu hiển lộ tài năng. Nhưng công lao lớn nhất là A Đức Lý An (Adrian), vị này đạo sư được gọi là "Thợ săn".

Tiểu Ngũ được Đường Sửu yêu quý nhất, sau khi được A Đức Lý An (Adrian) đích thân dạy bảo, bây giờ càng biểu hiện ra phong độ của một đại tướng. Chuyện chỉ đạo học sinh, Đường Sửu không thể không thừa nhận, bản thân mình kém hơn A Đức Lý An (Adrian).

Ví dụ như Trần Tử Lâm, được A Đức Lý An (Adrian) kiến nghị, đảm nhiệm phó thủ cho A Luân, A Luân dũng mãnh và Trần Tử Lâm lãnh tĩnh, hai người lập tức trở thành tổ hợp hoàng kim.

Mỗi người trong danh sách đều khiến Đường Sửu cảm thấy tự hào, nhưng hắn cũng có chút khó khăn, chọn ai để đi chứ?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 657: Kế Hoạch Bắt Đầu

Năm vừa rồi là năm không yên với mỗi đại chòm sao Thiên lộ.

Quang Minh võ hội và chòm Sư Tử trong chiến tranh vẫn cứ duy trì liên tục, giết đỏ cả mắt rồi, song phương đã định trước cục diện không chết không thôi. Hai cự đầu chiến tranh làm ảnh hưởng sâu sắc tới kết cấu của Thiên lộ.

Chòm sao Bò Cạp nghênh đón Thiên Hạt vương, cũng nghênh đón cơ hội phát triển cao tốc, tân nhậm Thiên Hạt vương cho thấy thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn và trí tuệ. Tư Mã Tiếu xuất thân Tộc minh, trong nháy mắt liền nuốt Tộc minh đến xương cốt không còn. Đề bạt người mới Tộc minh, loại bỏ lão nhân chòm sao Bò Cạp, Tư Mã Tiếu vững vàng nắm giữ chòm sao Bò Cạp.

Chòm sao Bò Cạp du tẩu qua lại chòm Sư Tử và Quang Minh võ hội, kiếm đủ chỗ tốt.

Trừ cái đó ra, một tràng chiến tranh khác cũng hấp dẫn ánh mắt không ít người. Tro tàn lại bốc lên giữa Xà Phu tọa và Hắc hồn, bạo phát xung đột.

Đại khái, thời cuộc cũng không biến hóa biến hóa quá mức kinh nhân, Xạ Thủ Thiên hậu vẫn cứ trốn tránh thâm cung, tin tức mới ở chòm Cự Giải lớn nhất chỉ là tân xuất hiện ba kiện hoàng kim bí bảo, Thủy Bình tọa còn thu lợi tinh tệ khắp Thiên lộ. Đến cả Đại Hùng tọa lúc trước ngang trời xuất thế, khí phách vô song, cũng an tĩnh vô cùng.

Nhưng kẻ hữu tâm, lại có thể nhìn sâu thời cuộc như nhẹ sóng, đánh hơi thấy vô số mạch nước ngầm đang mạnh động.

Chòm sao Thiên xứng gần với Đại Hùng tọa đang lặng yên chuyển mình, nội đấu chòm Bạch Dương càng lúc càng kịch liệt, chòm Song Ngư và Ma Yết tọa âm thầm móc nối...

Rất nhiều người đều có dự cảm, có lẽ, một trận gió bão trước nay chưa từng có, đang chuẩn bị.

Những chuyện này không liên quan tới Đường Thiên, bởi vì trước mắt hắn có một chuyện cần giải quyết ngay, Cầu nổi Quang hải.[Chương được dịch ở diễn đàn Bạch Ngọc sách]

Tại Tam Hồn thành, Đinh Ốc nhìn chăm chú vào bóng lưng Binh rời đi, không nói một lời.

Binh và hắn nói rất nhiều chuyện về Nam Thập Tự binh đoàn trước đây, nói tới A Tín, nói tới đội trưởng, nói hắn còn thiếu nợ Binh một bộ cơ quan võ giáp. Lúc này Đinh Ốc mới rõ trước đây bản thân mình là cơ quan sư, biết rõ bản thân mình trước đây ba hoa thế nào, biết rõ bản thân mình thích vỗ mông ngựa, đến cả thuốc lá trên tay Binh hay là hắn năm xưa dành lại để lấy lòng đội trưởng, biết rõ ánh nắng lúc đó gió lúc đó, biết rõ sau cùng trường chiến tranh kia.

Đinh Ốc lẳng lặng mà nghe, hắn biết rõ Binh không lừa gạt hắn. Trong lòng hắn lưu lại những cảm giác quen thuộc khó giải thích, những bi thương khó giải thích, những quải niệm kỳ danh, tựa như cầm huyền vậy, luôn luôn bị kích thích vào lúc không để ý.

Có lẽ bản thân mình vào một ngày nào đó sẽ nhớ tới mọi người.

Bóng lưng Binh biến mất trong tầm mắt hắn, Đinh Ốc thu hồi ánh mắt. Binh nói, hắn đã tìm thấy A Tín. Binh nói, bọn họ nhất định có thể tìm được đội trưởng. Binh nói, mọi người sẽ gặp nhau lần nữa, kề vai chiến đấu, tựa như trước đây vậy.

Tuy rằng đối với mọi người còn rất xa lạ, Đinh Ốc vẫn có thể cảm giác được nội tâm bản thân mình mừng rỡ và mong đợi.

Hắn xoay người trở về.

Không ai quấy rầy hắn, mọi người đều biết rõ Đinh Ốc tỉnh lại nhưng lại mất trí nhớ. Đối với một vị hậu cần duy tu quan chiến đấu đến thời khắc cuối cùng, mỗi người đều cảm thấy tôn kính từ nội tâm.

Bỗng nhiên Đinh Ốc ngừng lại, ánh mắt hắn nhìn một vài phế liệu chồng chất trong xó xỉnh. Đó là cơ quan hồn giáp cần thay thế linh kiện tổn hại, sau một thời gian, chúng nó thì sẽ được chở đi, được nấu lại.

Cảm giác quen thuộc khó giải thích, lại lần nữa quanh quẩn trong lòng Đinh Ốc, hắn vô thức đi tới.

Hắn ngồi xổm xuống, đánh giá những linh kiện hình thù kỳ quái, cảm giác quen thuộc trong lòng càng cường liệt, hắn do dự một chút, nhặt lên một linh kiện, sờ mó đánh giá.

Động tác hắn vụng về mà mới lạ.

Tái Lôi hùng hổ đang định đi tìm Đường Thiên lý luận phương án liên quan hoang đường giữa dự toán và giấc ngủ của nàng, khi đi ngang qua thì vừa đúng lúc nhìn thấy một màn này, nàng không tự chủ dừng lại.

Đưa tay ngăn cản mấy tên binh sĩ định tiến lên, Tái Lôi an tĩnh lại.

Nàng yên lặng nhìn chăm chú vào Hồn tướng vụng về như hài tử kia.

Ngày trước thủ tịch cơ quan sư Nam Thập Tự binh đoàn, dù cho cả ký ức đều trống không, dù cho kinh lịch vạn năm mai một, nhiệt tình xen lẫn mộng tưởng đối với cơ quan thuật trong lòng ngươi vẫn cứ còn chưa chết, đúng không?

Cầu nổi Quang hải, thời gian dị thường khẩn cấp. Nếu như không thừa dịp trước lúc người khác đắc thủ, tiếp quản cầu nổi Quang hải thì

một khi có ai đắc thủ, tình huống sẽ trở nên dị thường phức tạp.

Khi màn đêm vừa mới buông xuống, mấy binh đoàn vừa mới đến được Thương châu, lần nữa tập kết xong xuôi. Bọn họ do Binh chỉ huy, được Phồn Tinh châu dẫn đạo, tiếp quản cầu nổi Quang hải.

Đó chính là cùng thi chạy với thời gian.

Trước khi Binh chưa hoàn toàn tiếp nhận Cầu nổi Quang hải, không được tiết lộ một chút phong thanh. Một khi Phồn Tinh châu biết được ý đồ chân chính của bọn họ thì cái kế hoạch này tất nhiên phá sản, thậm chí Phồn Tinh châu rất có thể tự mình thực hiện cái kế hoạch này.

Đường Thiên tự nhiên không thể nói, tùy tiện tìm cái lý do ứng phó cho xong.

"Cần nghỉ ngơi sao?" Khuôn mặt Hách Tư Cơ (Heskey) rất mệt mỏi rã rời, ứng phó liên miên không dứt vấn đề của Binh, đối với cái tuổi này mà nói, là một chuyện chẳng dễ dàng.

Đội tàu dùng tốc độ cao nhất di chuyển, di chuyển tốc độ cao nhất thời gian dài, gây thương tổn thân tàu rất lớn, nhưng thời điểm này ai cũng không đau lòng vì mấy chiếc thuyền vận tải.

"Không cần." Binh lắc đầu, ánh mắt hắn ngay từ đầu, theo phòng ngự Cầu nổi Quang hải trên bản đồ không sai nửa phần.

Ánh mắt Hách Tư Cơ (Heskey) nhìn về phía Binh sung mãn tán thưởng, đó chính là một vị thống soái phi thường xuất sắc, còn xuất sắc hơn cả hắn. Dọc đường đi, Binh không ngừng mà dò hỏi khắp nơi các chi tiết Cầu nổi Quang hải, rất nhiều vấn đề, nếu như không phải Hách Tư Cơ (Heskey) đã từng tự mình đóng giữ tại Cầu nổi Quang hải, hắn căn bản không đáp được.

Từng chi tiết lộ rõ, Cầu nổi Quang hải kéo dài, được Binh tách thành ba đoạn.

Bố trí phòng ngự dày đặc chi chít phòng ngự, khiến cho Hách Tư Cơ (Heskey) mở rộng nhãn giới, có rất nhiều nội dung hắn nhìn không hiểu lắm. Nhưng Binh tỉ mỉ, khiến cho Hách Tư Cơ (Heskey) ấn tượng sâu sắc.

Nếu như Phồn Tinh châu cũng có một gã thống soái xuất sắc như vậy, có lẽ tình huống thì sẽ hoàn toàn khác.

Hách Tư Cơ (Heskey) có chút tiếc nuối, nhưng cũng không tự trách nhiều, thống soái cấp bậc này, có thể ngộ không thể cầu, hoàn toàn không phải chỉ dựa vào bồi dưỡng là có thể được.

Nhưng Hách Tư Cơ (Heskey) vài thập niên cuộc đời quân lữ không có uổng phí, hắn liếc mắt liền tìm thấy sai sót lớn nhất của Binh, đó chính là binh lực giật gấu vá vai!

Đối với Phồn Tinh châu mà nói, tuyến phòng thủ cầu nổi Quang hải kéo dài là gánh quá nặng, đối với Thương châu cũng như thế.

Không thể không nói, binh đoàn Thương châu mạnh mẽ, những binh sĩ kiên nhẫn và khắc khổ, là tinh nhuệ chân chính, lưu lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. Ví như hiện tại, binh lính đang tận dụng thời gian nghỉ ngơi, đường dài huấn luyện dã ngoại mang đến cảm giác mệt mỏi rã rời, cũng không phải một ngày hai ngày có thể tiêu trừ, nhưng không ai có nửa câu oán hận.

Thương châu lực lượng mạnh mẽ hơn Phồn Tinh châu, nhưng còn không đủ để có thể gánh vác được lên cái tuyến phòng thủ kéo dài này, đó chính là Hách Tư Cơ (Heskey) đào hộ Thương châu một hố to, hắn có chút đắc ý, lại có chút hiếu kỳ, vị thống soái xuất sắc này sẽ làm thế nào?

Trên thực tế, tình huống Cầu nổi Quang hải, nghiêm trọng hơn nhiều so với đám Hách Tư Cơ (Heskey) trình bày.

Cầu nổi Quang hải rất dài, rất nhiều đoạn khói lửa nổi lên bốn phía.

Một đội hải tặc, tựa như cá mập ngửi được mùi tanh, nhào lên trên. Rất nhiều đám hải tặc, đều là từ thế lực xung quanh giả trang, một khi có cơ hội, bọn họ thì sẽ nhào lên cắn cho một phát đau điếng.

Những binh đoàn chính quy này khó chơi hơn đám hải tặc nhiều.

Khi đội tàu đến được Cầu nổi Quang hải thì, bọn họ gặp phải một trận chiến đấu quy mô nhỏ. Cái đám hải tặc nhanh chóng bị tiêu diệt, nhưng có thể thấy tình huống Cầu nổi Quang hải nguy hiểm đến tình trạng gì.

Quân coi giữ Phồn Tinh châu đã nhận mệnh lệnh đang chờ đợi bọn họ.

"Đó chính là chìa khóa của toàn bộ cứ điểm, từ giờ trở đi, nó thuộc về các ngươi, chúc các ngươi may mắn."

Hách Tư Cơ (Heskey) không leo lên Cầu nổi Quang hải, vậy sẽ khiến hắn có cảm giác bi thương, cái này đánh dấu Phồn Tinh châu trầm luân. Hắn dẫn mấy binh đoàn tàn khuyết triệt hồi về phía hậu phương.

Binh hít sâu một hơi, hắn biết rõ trận chiến tranh này, chỉ vừa mới bắt đầu.

Thấy Binh đăng lên Cầu nổi Quang hải, binh đoàn Phồn Tinh châu đã rút lui khỏi, Đường Thiên lập tức hành động. Hắn tìm tới Bạch Việt, không giấu diếm mà cho biết toàn bộ kế hoạch Cầu nổi Quang hải.

Bạch Việt tức thì thở gấp, hắn bị chiếc bánh này từ tên trời rớt xuống đập cho hôn mê. Cầu nổi Quang hải là đoạn đường tối trọng yếu một đoạn đường tối hoàng kim ở Nam vực!

Có thể dẫm chân tại đoạn đường tuyệt đối có tính chiến lược như thế, có nghĩa tài phú và lực ảnh hưởng kinh người. Cho dù là phú gia chó truyền thống ở Nam vực như Bạch gia cũng căn bản không thể chống lại mê hoặc.

Một mật lệnh, bằng tốc độ nhanh nhất truyền về Bạch gia.

Bạch gia gần đó có hai binh đoàn bạch ngân được khẩn cấp tập hợp, bọn họ phải bằng nhanh nhất tốc độ tiến về phía Phồn Tinh châu.

Bạch Việt không chút do dự áp trọng chú, hắn tin tưởng với cơ hội như thế quãng đời còn lại tuyệt đối không gặp được lần thứ hai. Bạch Việt tinh tế vô cùng, kế hoạch to lớn của Đường Thiên tuyệt đối sẽ thành công. Đến lúc đó, khống chế cái đoạn Cầu nổi Quang hải này, tất nhiên là một liên minh.

Nó sẽ là liên minh lớn nhất Nam vực!

Liên minh muốn có sức mạnh cần phải đủ minh hữu, ngoại trừ Bạch Sa châu, Bạch gia còn cần minh hữu khác nữa. Hắn kiến nghị Đường Thiên, ở trong tràng thịnh yến này mời thêm Từ Ký.

Đường Thiên đối với điểm ấy lại thấy không quan trọng, hắn và Từ Ký từng hợp tác rất khoái trá, sở dĩ lúc trước không lựa chọn Từ Ký, bởi vì Từ Ký buôn bán vũ khí, không phải thế lực châu.

Nhận được tin tức Từ Tấn triệt để kích động, hắn biết rõ nếu như chuyện này thành công, cái phần công doanh này thậm chí có thể khiến cho hắn trở thành gia chủ Từ Ký tiếp theo.

Bạch Việt nếu đã đưa ra toàn bộ thân gia, tự nhiên toàn tâm toàn ý giúp Đường Thiên trù tính. Luận về quen thuộc Nam vực, Đường Thiên và Binh thúc ngựa đều không theo kịp người ta.

Bạch Việt nhanh chóng chọn đồng minh thích hợp. Minh châu, Nguyên châu, Lý Hải châu, ba châu và Cầu nổi Quang hải trực tiếp liên thông tất nhiên ở trong đó, Hồng(cầu vồng) châu tuy rằng không trực tiếp liên thông cùng Cầu nổi Quang hải, nhưng cự ly vi diệu, có thể đối với Cầu nổi Quang hải cấu thành uy hiếp, lại thêm thực lực cường đại, không bằng nhét cả nó vào trong đó.

Kể từ đó, thêm Thương châu, Bạch Sa, Bạch gia, Từ Ký, toàn bộ liên minh do tám nhà hợp thành.

Chỉ nhìn cái danh sách, Bạch Việt dám khẳng định, cái liên minh này nếu như thành hình, tất trở thành liên minh cường đại nhất toàn bộ Nam vực. Bạch Sa châu, Minh châu, Nguyên châu, Lý Hải châu, xếp hạng trong top hai mươi Nam vực, có bốn cái, mà Bạch Sa châu là trong top mười. Lại thêm Bạch gia căn cơ thâm hậu thế gia giàu có, Từ Ký buôn bán vũ khí top năm thiên hạ, Thương châu là con mãnh hổ, thực lực cái liên minh này mạnh mẽ làm sao.

Chẳng mấy chốc, Từ Ký truyền lại tin tức, nguyện ý gia nhập!

Người trung gian từ hai nhà biến thành ba nhà, bọn họ tự tìm châu chủ khác, thảo luận chuyện này.

Đó chính là then chốt thành bại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 658: Quang Tự Bảo

Địch nhân khắp nơi bị đánh tan, thần tình trên mặt Binh không có tý nào biến hóa: "Tiếp tục đi tới!"

Cái này đã là nhóm địch nhân thứ tư bị bọn hắn dọc đường đánh tan, Cầu nổi Quang hải bây giờ có thể nói tràn ngập lỗ hổng, không ngừng có nhóm hải tặc nhỏ từ các chỗ hổng tiến nhập. Bởi hải tặc hoạt động mạnh, dẫn đến bây giờ Cầu nổi Quang hải cơ hồ ở vào trạng thái tê liệt, căn bản không có thương đội dám đi đường này.

Lúc trước Phồn Tinh châu thu thập đại lượng dân phu, nỗ lực chữa trị Cầu nổi Quang hải, nhưng bởi tiến độ chữa trị chậm quá, nên lưu lại rất nhiều chỗ hổng. Cầu nổi Quang hải trên thực tế là năng lượng đái (dải năng lượng), nếu như không có lỗ hổng, nó rất khó bị công phá trực tiếp.

Cầu nổi Quang hải cũng có thiên địch, đó chính là năng lượng hải, không chỗ nào không có năng lượng ăn mòn. Năng lượng ăn mòn trong năng lượng hải, sẽ thong thả làm hư hao Cầu nổi Quang hải, một lúc nào đó, Cầu nổi Quang hải thì sẽ bị ăn mòn thành lỗ hổng. Mỗi một đoạn thời gian, Phồn Tinh châu đều phải điều nhân lực tiến hành tu bổ đối với Cầu nổi Quang hải.

Bây giờ, những lỗ hổng này trở thành điểm tiến công tốt nhất của bọn hải tặc. Trong tay Binh căn bản không có nhân lực dư thừa để tiến hành tu bổ.

Binh không dừng lại, hắn chẳng thèm để ý tới mấy cái lỗ hổng này, cái này chỉ là mối họa nhỏ, đối với toàn cục ảnh hưởng rất ít. Hắn chân chính coi trọng, là những cứ điểm được Phồn Tinh châu dựng ở Cầu nổi

Quang hải. Những cứ điểm tại những chỗ xung yếu, Phồn Tinh châu nhiều năm không ngừng gia cố, phi thường vững chãi.

Chỉ cần tiếp quản những cứ điểm này, bọn họ sẽ ở thế bất bại, mà chìa khóa thì ở trên tay Binh.

Nhưng những cứ điểm này tuy được đóng lại, nhưng cứ điểm không có binh lực phòng thủ, đối với đám hải tặc nhỏ lẻ mà nói có chút phiền phức, nhưng đối với hải tặc thực lực hơi mạnh một chút mà nói, hoàn toàn không là vấn đề. Hải tặc dù cho không dẫn theo thuyền công thành, công phá nó cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Không sai, toàn bộ vấn đề, hiện tại đều là vấn đề thời gian.

Binh đang cùng thời gian chạy thi.

Một khi bị "Hải tặc" công chiếm cứ điểm, tình cảnh Binh trở nên không xong. Binh đoàn trên tay hắn vốn có chút giật gấu vá vai(thiếu trước hụt sau), hơn nữa lại không có thuyền công thành, căn bản vô lực đi đánh chiếm những cứ điểm bị chiếm lĩnh.

Trong thời gian ít ỏi, Binh muốn trước lúc hải tặc, thế lực xung quanh khác có phản ứng, chiếm lĩnh những cứ điểm này, chân chính tiếp quản Cầu nổi Quang hải.

Thuyền vận tải tốc độ quá chậm, Binh không chút do dự hạ lệnh vứt bỏ thuyền, tuy rằng điều này sẽ khiến cho binh sĩ càng thêm mệt mỏi rã rời, nhưng trong lúc tranh thủ thời gian này, tốc độ mới là then chốt nhất.

Duy nhất còn bảo lưu chính là chiến hạm Hắc tiễn, nó có tốc độ cao, hơn nữa còn có thể khiến cho đại quân có được sức công kiên nhất định.

Thành quả đi bộ huấn luyện dã ngoại trong Năng lượng hải hiển hiện ra.

Vô luận là Binh đoàn Vũ Yến hay là Khô Lâu đoàn, tốc độ hành quân không chậm chút nào, biểu hiện của mọi người rất thong dong. Dù sao

nguy hiểm ác liệt so với năng lượng hải thì bên trong Cầu nổi Quang hải đúng là thiên đường.

Ngoại trừ Binh đoàn Vũ Yến, Khô Lâu đoàn và U Châu quỷ kỵ ra, trên tay Binh còn có một đội ngũ đặc thù, thánh vực Xạ Thủ tọa do Hạc chỉ huy, và Bạch Dương tọa do Lăng Húc chỉ huy.

Ở trong Châu Nam năm tọa, Xạ Thủ tọa và Bạch Dương tọa là hai tọa có lực công kích mạnh nhất, Cự Giải chủ thủ, Thủy Bình và Thiên Xứng am hiểu khống chế.

Tràng chiến đấu chạy thi với thời gian này, cần phải hành động dứt khoát liên tục, lệnh đưa xuống, hai tọa có lực công kích mạnh nhất được chọn lựa.

Binh hiểu rõ, những đệ tử ngũ tộc tuy rằng thực lực chiến đấu không tệ, nhưng không thể nghi ngờ là thái điểu(gà mờ) không hơn không kém.

Cũng may, tràng huấn luyện dã ngoại đáng sợ đã ma luyện bọn họ.

Những đệ tử ngũ tộc vận dụng bí bảo có bước tiến bộ nhảy vọt. Hơn nữa theo yêu cầu của Đường Sửu, bọn họ nắm giữ một vài chiến thuật phối hợp rất cơ bản.

Đáng tiếc một chút phối hợp cơ bản căn bản không thể biến cho bọn họ trở thành một binh đoàn cường đại. Binh quẳng đám thái điểu(gà mờ) cho Hạc và Lăng Húc, nếu đã vô pháp hợp thành binh đoàn, vậy để cho bọn họ phát huy sức chiến đấu cá nhân.

Hạc và Lăng Húc là hai cường giả chiến đấu, có thể dạy bọn họ chiến đấu thế nào, vận dụng bí bảo thế nào.

Cầu nổi Quang hải cũng không rộng rãi, thích hợp phát huy thực lực cá nhân. Hạc và Lăng Húc là hai người có sức chiến đấu cuồng bạo, ở trong mấy lần tao ngộ chiến phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

"Lăng sư, thương pháp của ngài, học từ chỗ nào vậy?"

Vu Thanh Y cuối cùng không kiềm chế được, không riêng gì hắn, tất cả đệ tử Vu gia khác đều tụ lại, ai nấy đều cực kỳ tò mò.

Thực sự rất giống!

Thương pháp của Lăng Húc, và Vu gia thương pháp, phi thường tương tự, cái tương tự này không phải chỉ là na ná, mà là rất giống, đến thương pháp vị đạo cũng cực kỳ giống. Càng làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là, thương pháp Lăng Húc tạo nghệ cao, làm bọn hắn trợn mắt há mồm.

"Sư phụ của ta." Lăng Húc lườm cả đám. Biết là những tiểu bằng hữu Vu gia từ phát nguyên chi địa Bạch Dương tọa, Lăng Húc cũng cực kỳ tò mò, dày vò bọn họ không ít. Nhưng hắn nhanh chóng thất vọng, thương pháp Đệ tử Vu gia tựa hồ không bằng Bạch Dương tọa thương mà hắn tu tập.

Bây giờ Lăng Húc, thực lực và ánh mắt sớm không phải ngày trước có thể so được, hơi suy tư liền minh bạch được đại khái. Bạch Dương tọa thương căn nguyên tại Vu gia, nhưng bởi năng lượng Thiên lộ thưa thớt, uy lực thương pháp nguyên bản Vu gia giảm mạnh, cũng chính như thế, nguyên bản Vu gia thương pháp, trải qua nỗ lực người tu tập tu luyện và lĩnh ngộ theo một con đường hoàn toàn mới, từ từ hình thành chỉ pháp tắc bổn nguyên Bạch Dương tọa thương bây giờ.

Mà Thánh vực dư thừa năng lượng, Vu gia thương pháp giống như một loại vũ kỹ khác ở Thánh vực, không cần kỹ xảo tinh tế liền có uy lực thật là thoải mái. Mà năng lượng nồng nặc, tựa như tuyết đọng dày đặc, cho bọn hắn tiện lợi đồng thời cũng làm bọn họ lĩnh ngộ pháp tắc trở nên trắc trở hơn nhiều.

Cái này cũng là điểm khác biệt giữa Thiên lộ và Thánh vực.

Thánh vực vừa ra đời đó là Thánh giả, nhìn thì mạnh hơn người Thiên lộ nhiều. Nhưng năng lượng thưa thớt, trái lại khiến cho người ở

Thiên lộ dễ dàng lý giải pháp tắc, khi người Thiên lộ tiến nhập thánh giai, bọn họ mạnh hơn người ở Thánh vực.

Một thì trước cường sau yếu, một thì trước yếu sau cường, đó là trong hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau hình thành hai con đường hoàn toàn khác.

"Lão sư Lăng đầu ngươi họ Vu sao?" Vu Thanh Y vô thức buột miệng hỏi, khi hắn nhìn thấy biểu tình Lăng Húc tự tiếu phi tiếu, tức thì xoạt mà đỏ. Đệ tử Vu gia khác cũng cảm thấy ngượng ngùng, thương pháp tạo nghệ của Lăng Húc dù ở Vu gia cũng hiếm có người có thể đạt được.

"Lão sư không nói cho ta biết hắn họ gì." Ngữ khí Lăng Húc có chút trầm thấp, nhớ tới lão sư, hắn có chút buồn bã, nhưng hắn nhanh chóng từ trong thương cảm giãy dụa ra, bây giờ, hắn đã có tư cách khiến cho lão sư vì hắn cảm thấy kiêu ngạo!

Nhìn thấy những đệ tử Vu gia đăm chiêu, hắn trực tiếp cho đáp án: "Thương pháp sư phụ, căn nguyên từ Vu Bạch Dương tọa."

"Bạch Dương tọa? Ai, cái Bạch Dương tọa hiện tại chúng ta hả?"

"Không đúng, cái hồn vật Bạch Dương tọa này là của chúng ta sao?"

"Lẽ nào thật có cái nơi gọi là Bạch Dương tọa?"

...

Đệ tử Vu gia từng người đều bị sét đánh, bọn họ vốn cho rằng ba chữ "Bạch Dương tọa" là lão bản thuận miệng nói cho bọn hắn thôi. Hiện tại nghe Lăng Húc nói như thế tới, lẽ nào trên đời này thật có một chỗ, gọi là Bạch Dương tọa?

Lăng Húc có chút đau đầu, giải thích vấn đề này có chút phức tạp, hắn ghét nhất vấn đề phức tạp.

Hắn cũng không để ý tới nghi hoặc của những người này, nói thẳng: "Từ hôm nay trở đi, ta tới dạy các ngươi Bạch Dương tinh thần thương."

Tuy rằng không nhận được đáp án mong muốn, nhưng có thể học được Bạch Dương tinh thần thương, mọi người đều phấn chấn, Bạch Dương tinh thần thương lợi hại, bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Nhìn thấy các đệ tử Vu gia hưng phấn, cách đó không xa Ngụy Đình Đình nhịn không được hỏi Hạc: "Hạc đại nhân, thật có Xạ Thủ tọa sao?"

Hạc: "Có."

Đệ tử Ngụy gia rộ lên, tất cả đều vây quanh, so với Lăng Húc tính khí táo bạo, Hạc có lực hấp dẫn hơn, được mọi người yêu thích hơn.

Ngụy Hào gấp giọng hỏi: "Hạc đại nhân, vũ kỹ của ngài, và Xạ Thủ tọa có quan hệ sao?"

"Không có." Hạc ôn hòa nói: "Vũ kỹ của ta, học từ Thiên Hạc tọa."

Mọi người tỏ ra thất vọng.

Hạc mỉm cười: "Nhưng Thiên hậu Xạ Thủ tọa, là tỷ tỷ của mẹ ta."

"A!"

Các đệ tử Ngụy gia ai cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, ngay lập tức mừng như điên.

"Hạc đại nhân, Xạ Thủ tọa có quan hệ gì với bí bảo này?"

"Vậy đại nhân sao lại không kế thừa Xạ Thủ tọa?"

...

Mọi người ồn ào hỏi.

Hạc không khỏi mỉm cười, trong lòng thầm động, dì luôn luôn hi vọng hắn có thể kế thừa Xạ Thủ tọa, nhưng hắn lựa chọn Thiên Hạc tọa. Trước đây, dưới ân oán năm đó, hắn không mấy hảo cảm đối với Xạ Thủ tọa. Nhưng nhãn giới bây giờ, đã không phải năm đó, lòng dạ cũng càng thêm rộng rãi, ân oán đã sớm phai nhạt.

Dì hi vọng hắn có thể kế thừa Xạ Thủ tọa, cố nhiên có liên quan quan hệ thân nhân song phương, nhưng một nguyên nhân hiện thực khác đó là, Xạ Thủ tọa những năm gần đây không xuất hiện một vị tuổi trẻ thể gánh vác việc quan trọng. Những đệ tử Ngụy gia và Xạ Thủ tọa cùng là nhất mạch, hoặc là bản thân mình có thể ở trong bọn họ, nhìn xem có thể tìm thấy có thể bồi dưỡng nhân tài hay không.

"Có lẽ ta có thể dạy các ngươi một vài thứ của Xạ Thủ tọa." Hạc mỉm cười luôn luôn khiến người ta cảm thấy như gió nhẹ mùa xuân: "Những thứ đồ ở Xạ Thủ tọa ta hơi hiểu biết một chút."

"Thật quá tốt!"

"Oa! Quá tuyệt vời!"

"Xạ Thủ tọa vũ kỹ và Ngụy gia chúng ta giống sao?"

...

Binh chú ý đến việc hai đội ngũ ồn ào náo động, nhưng cũng không ngăn cản. Lăng Húc và Hạc truyền thụ, có nhiều trợ giúp đối với sự phát triển của những tiểu gia hỏa này.

Có lẽ tác dụng lập tức không rõ ràng, Binh cũng không trông cậy vào bọn họ lập tức có thể trợ giúp được bao nhiêu việc, thanh niên là thuộc về tương lai.

Phía trước, một tòa cứ điểm mơ hồ có thể thấy.

Tinh thần mọi người rung lên, cứ điểm phía trước, là một cứ điểm tối trọng yếu Cầu nổi Quang hải, Quang Tự bảo.

Nếu như nói Cầu nổi Quang hải tựa như một quang mang, thì Quang Tự bảo tựa như một tảng đá, một nửa ngập trong quang mang, một nửa ở trong năng lượng hải.

Nếu như binh đoàn đóng giữ trong đó, không những có thể trấn giữ Cầu nổi Quang hải, còn có thể theo một cửa khác nhảy vào năng lượng hải, công kích theo đường vòng. Nếu như địch nhân từ phương hướng năng lượng hải tiến công Quang Tự bảo, như vậy Cầu nổi Quang hải chính là tuyến hậu cần thiên nhiên, có thể cuồn cuộn không ngừng tiếp tế tiếp viện.

Ba cứ điểm tối trọng yếu Phồn Tinh châu chính là ba tòa cứ điểm tương tự Quang Tự bảo, ba tòa cứ điểm hô ứng trợ giúp lẫn nhau, có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Chỉ cần có thể lấy được Quang Tự bảo, bọn họ tương đoạt được cái tiếp điểm trọng yếu đầu tiên.

Bỗng nhiên, con ngươi Binh co rụt lại, hắn nhìn thấy năng lượng quang ngân, xuyên thấu qua quang bích Cầu nổi Quang hải, minh diệt bất định.

Có người tiến công Quang Tự bảo!

Hắn quyết định thật nhanh: "Toàn quân đột tiến!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 659: Mai Phục

Khuôn mặt Ưng Yến hiện lên màu đỏ phấn khích, quầng sáng của Quang Tự bảo rung rinh sắp tắt, thành công đã ở trước mắt!

Là một trong những đội Quang Minh châu tán nhập Nam vực làm "Hải tặc", trình độ Ưng Yến là không hề kém. Khi Phồn Tinh châu liên tục phái xuất binh đoàn chiến đấu với Thương châu thì, hắn nhạy cảm biết là có cơ hội. Hắn nhìn thấy, Phồn Tinh châu phạm một tối kỵ của binh gia, đó chính là chiến thuật đổ dầu.

Hắn nhìn thấy, Phồn Tinh châu hắn là triệu tập trọng binh, một hơi san phẳng Thương châu, như vậy toàn bộ tai họa ngầm sẽ bóp chết ở trong nôi. Nhưng Phồn Tinh châu không phải do dự lưỡng lự, mà khinh thị đối phương, mỗi lần cũng không phái ra lực lượng đủ phá hủy đối phương, cho địch nhân cơ hội không ngừng sáng tạo kỳ tích.

Thắng lợi từng trận từng trận, cổ vũ địch nhân, địch nhân càng đánh càng mạnh, càng chiến càng dũng, khiến cho Phồn Tinh châu từ từ rơi vào cục diện bị động.

Ưng Yến chuyên môn nghiên cứu những lục địa Nam vực, đối với tình cảnh và tai họa ngầm có thể xảy ra của bọn họ, rõ như lòng bàn tay. Hoàn cảnh quanh thân Phồn Tinh châu, chẳng chút an toàn, lại có tài phú khiến người ta đỏ mắt. Một khi bản thân Phồn Tinh châu lộ ra kẽ hở, mỗi châu xung quanh nhất định sẽ nhào lên cắn mạnh một miếng.

Lúc đó Ưng Yến không biết Thương châu có thể đạt được thắng lợi hay không, nhưng hắn quyết định may rủi một lần. Hắn dẫn đám hải tặc, tốn hao khí lực tương đối lớn, làm một vòng lớn, cuối cùng đến được

phụ cận Cầu nổi Quang hải ẩn núp giấu mình. Phồn Tinh châu ốc còn không mang nổi mình ốc, căn bản không có dư lực điều động đội tuần tra, bọn họ tới thần không biết quỷ không hay.

Cái gì đáng giá nhất Phồn Tinh châu? Cầu nổi Quang hải!

Phồn Tinh châu một khi rơi vào xu hướng suy tàn, cái đầu tiên phải chịu công kích, nhất định là Cầu nổi Quang hải. Quang Minh châu giám sát Cầu nổi Quang hải rất tỉ mỉ, sau nghiên cứu trước sau cẩn thận, Ưng Yến liền đặt mục tiêu ở Quang Tự bảo Cầu nổi Quang hải.

Trấn giữ cái tọa cứ điểm này, tiến có thể công lui có thể thủ.

Đối với hải tặc mà nói, một tòa cứ điểm như vậy tựa hồ không có tý ý nghĩa nào. Nhưng Ưng Yến lại có phán đoán của bản thân mình, nếu như Phồn Tinh châu mất khống chế đối với Cầu nổi Quang hải, như vậy Cầu nổi Quang hải sẽ trở thành mục tiêu mỗi châu toàn lực tranh đoạt, đến lúc đó vùng này sẽ trở thành khu vực hỗn chiến chân chính.

Mà nắm giữ nơi xung yếu Quang Tự bảo, Ưng Yến có đủ lợi thế đọ sức với từng châu.

Kích động Nam vực nội đấu, là nhiệm vụ chính yêu của những "Hải tặc" bọn hắn.

Mà khi mỗi lộ "Hải tặc" ở phụ cận Cầu nổi Quang hải bắt đầu tăng nhiều thì, Ưng Yến lập tức ý thức được, cuộc chiến tranh đoạt bắt đầu! Có dự án tỉ mỉ Ưng Yến không có bất luận do dự gì, suất lĩnh thuộc hạ lao thẳng tới Quang Tự bảo.

Khi hắn đến được Quang Tự bảo thì kinh ngạc phát hiện, Quang Tự bảo đóng chặt vậy mà lại không có bất luận thủ vệ nào. Lúc ban đầu hắn cho rằng đó chính là cái bẫy, nhưng sau vài lần thăm dò công kích, hắn kinh ngạc phát hiện, Quang Tự bảo đúng thật chẳng có bóng người. Kinh ngạc lập tức hóa thành nỗi mừng như điên, tuy rằng không rõ vì sao lại thế, nhưng hắn biết rõ đó chính là được thưởng cơ hội tốt! Hắn lập tức hạ

lệnh toàn lực tiến công Quang Tự bảo, chỉ cần công phá tầng năng lượng tráo bên ngoài Quang Tự bảo, cứ điểm có nghĩa chiến lược trọng yếu sẽ rơi vào trong tay hắn.[Mời bạn hữu tham gia dịch cùng BNS. Dịch không khó]

Thương mang, kiếm mang, đao mang chói mắt, không ngừng oanh kích vào năng lượng tráo cứ điểm, năng lượng tráo giống như cành khô phiêu diêu trong mưa gió, lúc nào cũng có thể bị phá diệt.

Khuôn mặt Ưng Yến hiện lên vẻ phấn khích đỏ ửng, nhưng cái đầu hắn nhanh chóng mà chuyển động, hắn bắt đầu lãnh tĩnh mà suy nghĩ bước tiếp theo.

Quang Tự bảo rơi vào tay hắn, hắn sẽ triệu tập đồng bạn, hợp thành một liên minh hải tặc trên danh nghĩa. Hắn luôn tin tưởng đồng bạn của bản thân.

Ở Quang Minh châu "Kế hoạch Hải tặc" thực hiện đã lâu rồi, mỗi một vị "Hải tặc" đều là trải qua tuyển chọn tinh tế. Những người này trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, "Hải tặc đầu lĩnh" tiếp thu giáo dục quân sự hoàn chỉnh, bất luận ai đều có tư cách trở thành binh đoàn trưởng binh đoàn chủ lực của những tiểu châu. Những "Hải tặc đầu lĩnh" xuất sắc suất lĩnh hải tặc, thực lực vượt xa đám hải tặc thông thường. Nếu như bởi vì không muốn khiến các châu ở Nam vực chú ý, những hải tặc này có thể trang bị càng thêm kinh khủng.

Tại bên trong Quang Minh châu, những hải tặc mà bọn họ tỉ mỉ chế tạo, được gọi là "Bạch hải tặc", Bạch tượng trưng cho Quang Minh.

Chỉ cần có mấy đội Bạch hải tặc, Ưng Yến có đủ lòng tin chống lại các châu khác, nuốt cục thịt màu mỡ của Phồn Tinh châu. Sau này, vô luận là dùng nó làm điểm tựa công chiếm Nam vực, hay là lợi dụng nó phân hóa mỗi châu xung quanh, hắn có quá nhiều lựa chọn, vững vàng nắm giữ thế chủ động.

Quang tráo của cứ điểm kịch liệt rung lên, Ưng Yến tỉnh lại từ trong tâm tư, cứ điểm sắp bị phá, hắn có chút kích động: "Mọi người thêm chút lực, cứ điểm sắp bị phá rồi!"

Phanh!

Quang tráo của cứ điểm cuối cùng băng vỡ, hóa thành toái mang khắp bầu trời.

Sĩ khí bọn hải đạo đại chấn, như ong vỡ tổ gào thét thẳng tới Quang Tự bảo.

Ưng Yến lắc đầu cười cười, những gia hỏa này còn phải thao luyện nhiều nữa. Như ong vỡ tổ như thế, thế mà gọi là đội hình đội ngũ sao? Đối với Ưng Yến tiếp nhận giáo dục quân chính quy mà nói, tràng cảnh như vậy thật là tệ hại lắm. Tuy nhiên, đã thắng lợi, biểu hiện không xong cũng không ngứa mắt.

Thuộc hạ rốt cuộc là một đám hải tặc, muốn huấn luyện một đám hải tặc thành một binh đoàn chính quy, đó chính là chuyện khó mà xảy ra. Hải tặc đa phần là đồ liều mạng, những người này đều kiệt ngạo bất tuân, một khi nhiều quy củ, bọn họ sẽ phản kháng kịch liệt. Tuy rằng Ưng Yến ra công nỗ lực, bình thường biểu hiện bọn họ cũng chẳng kém cường nhân, nhưng khi mừng như điên, bọn họ vất hết vài thứ huấn luyện thường ngày ra đằng sau.

Chờ hết tao đoạn này, phải thao luyện thật tốt một phen, Ưng Yến âm thầm quyết định quyết tâm.

Nhóm của Binh vội vã nhảy vào bên trong Quang Tự bảo.

Binh chỉ lườm quang tráo rung rinh sắp tắt, Lúc này hắn phán đoán ra, thời điểm này muốn tiếp quản phòng ngự của cứ điểm đã không kịp.

Trên đường hành quân mấy ngày không ngủ không nghỉ làm bài tập, lúc này phát huy tác dụng lớn. Qua việc dò hỏi Hách Tư Cơ (Heskey) chi

tiết không ngừng nghỉ, Binh đối với địa hình, kiến trúc bên trong cứ điểm Quang Tự bảo rõ như lòng bàn tay, trong khoảnh khắc liền bố trí xong kế hoạch chiến đấu.

"Chúng ta phải đê địch nhân bò vào cứ điểm. Tạ Vũ An, vị trí của ngươi là hành lang trung ương, nhiệm vụ của ngươi là ngăn chặn bọn họ." Binh nói rất nhanh: "Thạch Sâm, mang người của ngươi mai phục tại phía xa cửa thành, không nên bộc lộ. Một khi địch nhân bị ngăn chặn, nhiệm vụ của ngươi chính là chặt đứt địch nhân, nhớ kỹ, dọc theo cửa thành, lui tới xung kích. Aya, Khô Lâu đoàn mai phục tại hai bên phòng ốc, các ngươi từ hai bên khởi xướng công kích. Lăng Húc, Hạc, nhiệm vụ của các ngươi, là chiến hạm và chiến thuyền của địch nhân, bên trong này không gian hữu hạn, chiến hạm và chiến thuyền muốn tiếp cần cũng vô pháp tạo ra phòng hộ tráo. Hạc, ngươi phối hợp Aya, mục tiêu của ngươi là chiến thuyền, đánh tan bọn họ. Lăng Húc, ngươi phối hợp Tạ Vũ An, mục tiêu của ngươi là chiến hạm, lên hạm!"

Mỗi đội vội vàng tiến nhập vị trí bản thân mình, còn chưa có ổn định, phanh, quang tráo bị đánh tan.

Bên ngoài cứ điểm truyền tới tiếng địch nhân hoan hô điên cuồng.

Mọi người an tĩnh lại, bọn họ đều là hạng người thân kinh bách chiến, dù tình huống khẩn cấp như thế, bọn họ vẫn cứ phi thường trấn định, không hốt hoảng chút nào. Duy có chút khẩn trương, chính là đệ tử hai tòa do Lăng Húc và Hạc chỉ huy, bọn họ rốt cuộc chưa kinh lịch qua đại trận thế nào cả.

Lăng Húc lườm những tay thái điểu(gà mờ) này, nhìn thấy vẻ khẩn trương bất an trên mặt bọn họ, trong lòng có chút bất mãn, thực sự là một đám thái điểu(gà mờ)!

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Nếu ai gây trở ngại, một thương đâm chết!"

Hạc thì ôn hòa hơn nhiều: "Không cần khẩn trương, mọi người chuẩn bị cho tốt, một chút nữa ta sẽ dùng tiễn chỉ dẫn, còn nhớ【 tà dương tiễn

】ta dạy cho các ngươi không?"

Truyền thừa Xạ thủ tọa, Hạc từ nhỏ đã xem qua, chỉ có điều bởi vì trước đây ân oán, không nguyện ý tu luyện mà thôi. Lúc này dẫn theo một đám Xạ Thủ tọa thái điểu(gà mờ), hắn lại chỉ có thể trọng tân cầm lại cung tiễn xa lạ.

Những người khác gật đầu lia lịa.

Bởi vì thời gian ngắn ngủi, Hạc chỉ dạy một loại hồn thuật Xạ Thủ tọa uy lực không tệ, nhưng tương đối giản đơn cho bọn hắn. 【 tà dương tiễn 】 là Xạ Thủ tọa bí mật bất truyền, kỹ xảo cũng không phức tạp, nhưng yêu cầu đối với chân lực cực cao. Tuy nhiên những đệ tử Xạ Thủ tốt xấu đều là thánh giả, cái không thiếu chính là năng lượng. Nhưng dù vậy, những đệ tử Xạ Thủ tọa, người mạnh nhất, cũng chỉ có thể bắn ra năm tiễn 【 tà dương tiễn 】, có thể thấy nó tiêu hao năng lượng kinh người thế.[Truyện được dịch tại diễn đàn Bạch Ngọc sách]

Tuy nhiên bởi bọn họ không có hồn vực, mà là trực tiếp khống chế năng lượng, Hạc đối với loại hồn thuật này tiến hành một vài cải biến, để bọn họ có thể tu luyện.

Tiếng la hét bên ngoài cứ điểm càng ngày càng gần.

Đại môn không có quang tráo bảo hộ ầm ầm tan vỡ, một chiếc chiến hạm loại nhỏ kèm theo uy thế đáng sợ, xông vào. Ở phía sau nó, là một dải chiến thuyền. Còn cả đại lượng hải tặc, bọn họ cùng theo chiến thuyền và chiến hạm, gào thét quái khiếu, giống như hồng thủy xông tới cứ điểm.

Chiến hạm ở hàng đầu, tựa như ngựa hoang thoát cương, một hơi cơ hồ vọt tới cứ điểm.

"Đó là cái gì?"

Bỗng nhiên, bên trong chiến hạm có người kinh hô, phía trước của bọn họ, đột nhiên một binh đoàn đội hình sâm nghiêm!

"Không tốt!"

"Có mai phục!"

Sắc mặt mọi người đều không tự kìm hãm được thay đổi.

Còn không có chờ bọn hắn tới kịp có bất luận phản ứng, phía sau bỗng nhiên vang lên thanh âm bùng nổ rung trời, quang mang chói mắt ở sau người sáng lên.

Khuôn mặt Thạch Sâm không có tý nào gợn sóng, lão nhân dưới trướng hắn trước đây, đều tương đối bình tĩnh. Ngược lại, những tân tấn U Châu quỷ kỵ Hoắc Thanh thần tình chấn động phấn, nóng lòng muốn thử.

Tuyết mộ hải xạ xuống, đao phong nhẹ nhàng chỉ về trước.

U Châu quỷ kỵ lặng lẽ không phong thanh bắt đầu xung phong, xung phong mau lẹ vô cùng, bọn họ không động tĩnh, đến tận khi bọn họ tiếp cận đội ngũ địch nhân vọt tới trước mặt, đám hải tặc mới như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại.[Mời ace tham gia đợt thiện nguyện Chiềng Ve ngày 28/6/2015 http://bachngocsach.com/forum/threads/9842/]

"Sát!"

Tuyết mộ hải cắt ngang không gian, phía sau năm trăm thanh hắc đao, đồng thời hạ trảm.

Đồng bộ suất kinh người, khiến cho toàn bộ đao mang, trong nháy mắt kết hợp thành nhất thể, một đạo đao mang nước lũ thế không thể đỡ, chìm vào trong hải tặc đội ngũ như cành khô gỗ mục.

Oanh!

Bọn hải đạo bất ngờ không kịp phòng tức thì người ngã ngựa đổ, trong đội ngũ huyết hoa vẩy ra, tàn chi bay loạn. Đao mang nước lũ đảo qua phần đuôi một chiếc chiến thuyền, vụn gỗ bay ngang, ngay sau đó phần đuôi chiến thuyền sáng lên quang mang chói mắt, trong đống tiếp tế tiếp viện phẩm có lượng lớn năng lượng thạch mật độ cao, quang mang chói mắt giống như khí cầu thổi căng, thôn phệ cả chiếc chiến thuyền.

Oanh!

Tiếng nổ ran dạ, hỏa diễm yêu dị đỏ tươi, tức thì thôn phệ hải tặc xung quanh nó.

"Tà dương!"

Theo tiếng quát, dây cung đồng loạt vang lên.

【 tà dương tiễn 】tiễn mang hình dạng khác với những tiễn mang khác, tiễn mang bình thường, hình dạng đều là quang tiễn, điểm nồng nặc ngưng thực, quang toa hình dẹp mà dài. Nhưng hình dạng Tà Dương tiễn, là hình cầu, thoạt nhìn tựa như từng thái dương rực sáng chói mắt!

Kim ô như vũ, mặt trời chói chang bay lên đương không.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 660: Kịch Chiến

Từng cái mặt trời nhỏ bay lên, vẽ ra từng đường vòng cung màu cam, đập vào đội ngũ địch nhân.

Rầm rầm rầm!

Tiễn mang hình cầu, vừa chạm đến thân tàu, lập tức nổ tung, năng lượng màu cam cuồng bạo bắn ra. Thân tàu không còn năng lượng tráo đối mặt năng lượng màu cam cuồng bạo cuộn trào mãnh liệt, yếu đuối như tờ giấy, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Từng đoàn hỏa quang nở ra, tầm mắt chỉ có thể nhìn một màu tuyết trắng nhức nhối.

Bọn hải đạo kinh sợ mà mở to hai mắt, năng lượng ba động mạnh mẽ, đập ầm ầm vào màng tai bọn họ, bọn họ chẳng nghe thấy thanh âm gì. Ở trong quang mang tuyết trắng nhức mắt bao phủ, chiến trường tựa như hình ảnh vô thanh, trong một mảnh yên lặng, diễm lưỡi yêu dị vũ động trên người trên tàu không trọn vẹn, huyết vụ bắn ra trong nháy mắt bị tức hóa, bị sóng khí quẳng lên thân thể như lá rụng ...

Thảm liệt từng màn, trình diễn không âm thanh.

Bọn hải đạo chưa chuẩn bị chút nào, đại não từ hư vô, bọn họ mờ mịt vô pháp đối phó.

Chỉ có tướng lĩnh ở chiếc chiến hạm tiền phương kia, khàn cả giọng mà gào thét: "Công kích! Lập tức công kích!"

"Công... Công kích vào chỗ nào?" Ánh mắt dại ra, sĩ quan phụ tá vô thức buột miệng hỏi. Công kích của địch nhân từ bốn phương tám hướng đến, công kích theo hướng nào?

Chưa kịp chờ tướng lĩnh phát lệnh, đột nhiên có người sợ hãi thét lên chói tai: "Không được rồi! Bọn họ sắp lên thuyền!"

Trên chiến hạm mọi người nhất tề giật mình, sắc mặt đại biến, nếu như đối phương lên hạm...

Cái ý nghĩ này khiến cho bọn họ không dám tưởng tượng tiếp.

"Ngăn cản bọn họ!" Tướng lĩnh thét chói tai, thanh âm hắn hoàn toàn lạc giọng. Các tướng lĩnh xuất thân từ Quang Minh châu, chưa từng kinh lịch đả kích mãnh liệt như thế, toàn bộ kinh nghiệm chiến đấu trước đây, vào lúc này phảng phất đều mất đi hiệu lực.

Cạm bẫy! Đó chính là cạm bẫy! Đối phương đã chuẩn bị chu đáo!

Cái phán đoán này khiến cho tâm thần hắn run rẩy.

Lăng Húc làm gương cho binh sĩ, đầu tàu gương mẫu, đồng tử màu cam bốc lửa, thân theo thương.

Ở mép thuyền binh sĩ chỉ cảm thấy một điểm ngân quang, giống như lưu tinh, chợt thúc mà tới. Ngân quang vọt tới gần, bọn họ mới hoảng sợ phát hiện, điểm ngân quang ấy hóa ra là một người! [Chương truyện dịch tại BNS]

Binh sĩ thét chói tai còn không kịp phản ứng, ngân mang ở trước mắt hắn trực tiếp nổ tung, ngân mang vô biên vô hạn giống như một phiến biển sao, đánh về phía chiến thuyền.

Bạch Dương tinh thần thương!

Phốc phốc phốc!

Ngân mang tinh mịn, lại nặng như ngôi sao. Các binh sĩ theo bản năng giơ binh khí đang cầm lên nỗ lực chống lại, giống như bị trọng khí bắn trúng, giữa tiếng kêu gào thê thảm, bị đánh cho bay đi. Còn chưa rơi xuống, miệng mũi những binh lính này toàn là tiên huyết, khả năng không sống nổi.

Một chỗ kiếm pháo tổ ong bị ngân mang tinh mịn quấy tan, phanh, trực tiếp nổ thành một chùm bụi nhỏ, trong mảnh vụn bay ngang, hai chân Lăng Húc đã bước trên chiến hạm.

Đi theo phía sau Lăng Húc, các đệ tử Vu gia nhìn thấy Lăng Húc biểu hiện dũng mãnh gan dạ như thế, sĩ khí mỗi người đại chấn, rống giận nhằm phía chiến hạm.

Xa xa Binh nhìn chăm chú vào chiến cuộc. Lên hạm chiến, tại bất luận vào lúc nào đều là cực kỳ kịch liệt và tàn khốc, đến cả những binh đoàn huấn luyện có tố chất, cũng thường thường tâm sinh ra sợ hãi. Nhưng Binh sở dĩ dám dùng những tên thái điểu(gà mờ) này leo lên hạm, một mặt là có ưu thế mai phục đánh lén, mà một nguyên nhân khác chính là Lăng Húc.

Được gọi là "Phẫn nộ đích Lăng Húc" "Một thương đâm chết", tính khí nóng nảy, chiến ý vĩnh viễn vang dội, dũng mãnh gan dạ vô song, là nhân tuyển xông trận tốt nhất. Đánh giáp lá cà, chiến thuật, phối hợp đều chỉ thứ nhì, tối trọng yếu là khí thế.

Lăng Húc xuất chiến thì khí thế đó, là mạnh nhất trong mấy người.

Trên chiến hạm, trước mặt dồn dập địch nhân tiến lên, Lăng Húc không những không lùi lui, trái lại chiến ý bay lên, nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình như điện, nhảy vào đoàn người. Ngân thương đâm tới, không ai có thể ngăn nó, nơi đi qua, người ngã ngựa đổ máu chảy thành sông.

Các đệ tử Vu gia vừa mới được Lăng Húc chỉ điểm cũng xông tới.

Vu Thanh Y thập phần thông minh, hắn biết rõ bọn họ thực lực còn lâu mới bằng Lăng Húc, thậm chí so với dddhải tặc tinh nhuệ cũng phải kém vài phần, vì vậy bọn họ chia thành tốp năm tốp ba, thường thường năm sáu ngân thương, đâm nhầu một trận. Đối diện đấu pháp kiểu lưu manh như vậy, vậy mà hải tặc lại không có cách nào, liên tiếp bại lui.

Hải tặc trên chiếc chiến hạm đều là lão binh, trong đó có rất nhiều người là nòng cốt của Quang Minh châu, là tinh nhuệ chân chính.

Cục diện cận kề nguy hiểm, ba gã tinh nhuệ Quang Minh châu liếc nhau, đột nhiên đánh về phía Lăng Húc. Mà mấy người kia, thì xoay người đánh về phía Vu Thanh Y!

Bọn họ nhìn ra, sức chiến đấu những dệ tử Vu gia rất bình thường, sở dĩ có thể tạo thành thương tổn lớn như vậy, có tuyệt đại đa số công lao đều của Vu Thanh Y. Chính là Vu Thanh Y ở giữa điều hành, mới khiến cho đám thái điểu(gà mờ) phát huy ra thực lực không tầm thường.

Cuốn lấy Lăng Húc, kích sát Vu Thanh Y!

Những quân tinh nhuệ Quang Minh châu này, phối hợp nhau ăn ý vô cùng, cơ hồ trong nháy mắt, liền quyết định hành động.

Nhìn mấy tên tinh nhuệ Quang Minh châu hướng bản thân mình nhào tới, khóe miệng Lăng Húc hiện lên một tia cười nhạt, nhẹ nhàng hoảng động thân thương, mũi thương run rẩy, biến ảo thành một mảnh ngân mang biển sao.

Thân hình hắn giống như được điêu khắc, không có tý rung động nào, chỉ có mũi thương với tần suất kinh người đang rung động. Ngân tinh vãi ra, tự thành ngân hà, trong tầm mắt vài đạo thân ảnh càng ngày càng gần, Lăng Húc hồn nhiên không cảm giác. Hắn không chút động lòng mà khua vẫy ngân mang, từng chùm ngân mang không ngừng tụ tập, liên miên không dứt, tựa như một mảnh ngôi sao biển rộng.

Ba gã tinh nhuệ Quang Minh châu trên mặt hiện lên sát khí dữ tợn, thủ chưởng một người bao phủ một tầng ánh sáng nhạt hình cây châm, một người toàn thân bao phủ hỏa diễm bạch sắc, một người cầm kiếm quang ngưng thực sáng như tuyết.

Khuôn mặt ba người hiện lên một tia vui mừng, thực lực ba người bọn họ, là mạnh nhất cả chiếc chiến hạm. Thương mang đối phương tuy rằng dầy đặc, nhưng ở trong mắt bọn họ, lại không là cái gì. Chỉ có đột phá tầng thương mang, đó chính là lúc địch nhân bị chém đầu!

Trong tầm mắt, địch nhân đến càng ngày càng gần, trong đồng tử màu cam, hỏa diễm chợt bốc lên.

Lăng Húc đột nhiên bước về phía trước một bước, áo choàng ngân sắc tóc dài cao ngất vung lên. Ngân mang giống như hải dương xung quanh hắn, bỗng nhiên trở nên rực sáng vô cùng.

Ngân thương bình thản bình thường mà đâm ra.

Khắp bầu trời rực sáng ngân mang vô cùng, đột nhiên bị hấp dẫn khó giải thích, tại không trung vẽ ra từng đạo quang ngân sí mục chói mắt mà thẳng tắp, vô số đạo quang ngân nhất tề tụ tập phía trước người Lăng Húc.

Tóc dài bay lượn, thân ảnh Lăng Húc vọt tới trước đâm thương, dừng hình ảnh ở trong cái phiến bạch quang nhức nhối.

Thời gian phảng phất đọng lại.

Chùm tia sáng ngân sắc lớn cỡ ngón cái, theo mũi thương phun ra, không chút nào dừng mà chìm vào trái tim ba gã địch nhân, thò ra phía sau lưng địch nhân.

Chính nghĩa bản tâm thứ!

Đó chính là sát chiêu thứ nhất Lăng Húc lĩnh ngộ được, theo lý thuyết, nó đã không thích hợp với Lăng Húc hiện tại. Nhưng Lăng Húc

lại không nguyện ý buông tha, hắn tính khí nóng nảy, nội tâm mềm mại mà thường nhân khó mà lý giải.

Cái một chiêu này, luôn khiến cho hắn nhớ tới lão sư.

Có lẽ đây là tưởng niệm đối với lão sư, tưởng niệm vô pháp tiêu tán vô pháp buông tha a.

Bởi vì, đây là bản tâm. Bởi vì, đây là chính nghĩa.

Rất ngu xuẩn, rất mềm yếu, nhưng đó thuộc về hắn. Lăng Húc không ngừng tốn hao khí lực, không ngừng sửa chữa, không ngừng suy nghĩ, không ngừng lĩnh ngộ, tựa như hắn càng lúc càng tưởng niệm.

Thật rất tưởng niệm ngài, lão sư.

Chính Nghĩa bản tâm thứ trong tay Lăng Húc, cuối cùng bắt đầu tản ra khí tức nguy hiểm, bắt đầu có được uy lực càng ngày càng kinh khủng tuyệt luân.

Thu thương, quang mang gai mắt tiêu tán hầu như không còn, không để ý đến chuyện từ không trung rơi xuống ba thi thể, Lăng Húc không thèm nhìn, chỉ có đâm một thương tới hướng Vu Thanh Y.

Soạt, thân thể hắn đột nhiên biến mất.

Bào thương!

Hắn giống như quỷ mỵ xuất hiện ở phía sau Vu Thanh Y, ngân thương phút chốc đâm ra. Một gã tinh nhuệ Quang Minh châu cổ họng đột nhiên nổ tung, một chùm huyết vụ thoáng cái nổ tung. Hai người khác hoảng sợ biến sắc, xoay người muốn chạy trốn, nhưng Lăng Húc sao có thể cho bọn hắn cơ hội này?

Hai thương đâm ra, phía sau lưng hai người có hai lỗ máu, hai người còn bảo trì nguyên bản tư thế vọt tới trước hai bước, mới ngã quỵ trên mặt đất, khí tức hoàn toàn không còn.

Các đệ tử Vu gia nhìn thấy Lăng Húc như vào chỗ không người, ai ai cũng vô cùng kích động.

Vu gia thương pháp, không, là Bạch Dương tinh thần thương, vậy mà lại lợi hại như thế, cường hãn như thế! Lăng Húc đã truyền thụ Bạch Dương tinh thần thương cho bọn hắn, không có gì làm cho bọn họ kích động hơn so với tận mắt nhìn thấy Bạch Dương tinh thần thương biểu hiện ở trên chiến trường.

Có lẽ thời gian tới, bọn họ cũng có thể cường hãn như Lăng Húc đại nhân vậy!

Trong tâm người người, đều có đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt.

Toàn bộ chiến hạm và chiến thuyền nhảy vào cứ điểm, hoặc là bị phá hủy, hoặc là bị cuốn lấy. Khô Lâu đoàn mượn cơ hội nhảy vào trong trận hình địch nhân, lập tức khiến cho một mảnh hỗn loạn.

Nhưng hỗn loạn này là Khô Lâu đoàn muốn. Tuy rằng Aya luôn luôn tin tưởng vào mấy người kia, nhưng Aya vẫn lựa chọn chủ động xuất kích, tối thích hợp với Khô Lâu đoàn chính là hỗn chiến.

Phạm vi nhỏ xen kẽ, thâm nhập, quấn giết, Khô Lâu đoàn tựa như từng phiến lưỡi dao bay lượn, mỗi một lần huy vũ, đều tước lấy một mảnh huyết nhục.

So với Khô Lâu đoàn, Binh đoàn Vũ Yến Tạ Vũ An từ từ đẩy mạnh. Trận hình của Binh đoàn Vũ Yến phi thường dày đặc, tựa như một bức tường biết di động, tốc độ bọn họ nhìn như thong thả đẩy mạnh, đó chính là Tạ Vũ An cố ý.

Trong hoàn cảnh hỗn chiến không gian hẹp như vậy, không lợi cho Binh đoàn Vũ Yến phát huy, hơn nữa khu vực hỗn chiến hiện tại phía trước thực sự quá chật chội. Nhân số tiến công một mực tăng, cũng không thể đẩy nhanh tiến trình chiến đấu. Trái lại ở bên ngoài, dùng trận

hình dày đặc thong thả đẩy mạnh, có thể tạo thành áp lực tâm lý cực lớn cho địch nhân, do đó gia tốc tốc độ sụp đổ của địch nhân.

Bên ngoài Quang tự bảo, Đáp Yến hoàn toàn điên cuồng, liều mạng hô lớn: "Xông! Chạy đi vào!"

Bên trong Quang Tự bảo liên tiếp nổ, tiếng kêu giết rung trời, dù cho cách thật xa, hỏa quang bên trong cứ điểm vẫn cứ khiến người ta tâm sinh hoảng sợ.

Mai phục!

Vậy mà lại có mai phục!

Đáp Yến chưa từng nghĩ tới, bên trong Quang Tự bảo vậy mà có mai phục? Lẽ nào ý đồ tiến công của bản thân mình bị lộ rồi?[Mời ace tham gia đợt thiện nguyện Chiềng Ve ngày 28/6/2015 http://bachngocsach.com/forum/threads/9842/]

Không ngờ là đối phương ẩn nhẫn đến đây, thậm chí không tiếc bày ra không thành kế làm mồi nhử. Trong lòng Đáp Yến hối hận khó giải thích, bản thân mình vậy mà lại sơ ý như thế, cứ điểm trọng yếu như thế, sao lại không có ai đóng giữ?

Bản thân mình cũng thực sự là thấy lợi tối mắt!

Hỏa quang ngập trời, khiến cho tim Đáp Yến nhỏ máu, đó chính là từ khi hắn chỉ huy hải tặc tới nay, lần đầu tiên thất bại thảm trọng đến như thế. Gần như bảy thành binh lực, đã hãm ở bên trong Quang Tự bảo.

Đến lúc này, hắn cũng bất chấp tất cả, tựa như dân cờ bạc thua đỏ mắt, đem tất cả lợi thế còn lại đều đẩy lên bàn bài. Nếu như không cứu nổi đội ngũ hãm ở bên trong ra, bản thân mình nỗ lực lâu như thế, tất cả đều trôi xuôi, toàn bộ kế hoạch, đều phải chết non!

Đỏ lên tròng mắt Đáp Yến không đánh hơi thấy, xa xa ở phía sau, một đội ngũ đang lặng lẽ tới gần.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 661: Hải Tặc Đột Kích

Ở chốn cách cửa biển Thương Châu sáu ngàn dặm, một đội hải tặc đang lặng lẽ di chuyển ở trong năng lượng hải.

"Hiện tại Thương châu là khoảng không tối om, cũng là cơ hội tốt nhất của chúng ta." Nam tử cao gầy nói, nụ cười tự tiếu phi tiếu, con mắt nheo lại, rất có mấy phần giống hồ ly. Đông Kỳ Hồ, Phù Đông Quật, trí kế nhiều mưu, là trí tướng có thanh danh của Đông Kỳ châu, thích mạo hiểm không theo lệ thường, mỗi lần đều xuất kỳ bất ý, quỷ thần khó dò.

"Chỉ có điều kể từ đó, chúng ta sẽ trở thành kẻ thù Thương châu." Sĩ quan phụ tá của hắn đầy lo âu, khác với Phù Đông Quật thích mạo hiểm, sĩ quan phụ tá của hắn là người cẩn thận, lão thành bảo thủ.

Hai người thường bất đồng ý kiến, thế mà Phù Đông Quật thủy chung chưa từng đổi sĩ quan phụ tá. Phù Đông Quật biết rõ bản thân mình hành sự liều lĩnh, cần có một vị cẩn thận tinh tế trợ giúp, bổ sung những thiếu sót bản thân mình. Bản thân sĩ quan phụ tá năng lực thường thường, nhưng thận trọng cầu ổn, bổ sung tốt nhất cho hắn.

"Chúng ta là một đội hải tặc, hải tặc và Thương châu cần cố kỵ cái gì?" Phù Đông Quật buông tay, vẻ mặt vô tội.

Sĩ quan phụ tá đối với thái độ vô lại của cấp trên như thế đâm dở khóc dở cười: "Bọn họ sẽ tra được."

"Tra được thì có thể làm gì?" Phù Đông Quật không cho là đúng mà cười cười: "Ai kêu Thương châu tính toán như thế. Chỗ Cầu nổi Quang hải là những vùng giao tranh, hắn tưởng ăn được cũng phải chứng minh

bản thân mình có tư cách ăn chứ. Bằng không đất đai không chủ, tưởng dễ vào tay thì thực sự là nghĩ hay quá. Nếu không phải có mặt mũi Bạch Sa châu, Bạch gia và Từ Ký, Thương châu tính là cái gì?" [Chương được dịch ở diễn đàn BNS]

Sĩ quan phụ tá cũng không biết phải phản bác thế nào, một lúc lâu mới nói: "Kỳ thực liên minh đối với chúng ta cũng là lựa chọn không sai."

"Không sai?" Phù Đông Quật ha hả cười: "Đúng là không sai, tính toán xem chúng ta có thể nhận được một phần tám hay là một phần mười? Tuy nhiên, vì sao lại chỉ lấy một phần tám? Thực lực Bạch Sa châu mạnh mẽ, Bạch gia căn cơ thâm hậu, Từ Ký càng có tài lực hùng hậu, nhưng bọn hắn đều quá xa. Tay duỗi được dài như thế, ha hả, cũng không ngại mệt ha. Lái buôn cũng không phải dễ làm như vậy, nếu Thương châu bị hủy diệt, bọn họ chỉ có thể nhìn mà không biết phải làm gì. Nơi này là địa bàn của chúng ta, cục thịt này không tới phiên bọn họ làm chủ."

Sĩ quan phụ tá tỏ ra tán đồng, nhưng tính cách cẩn thận hắn vẫn nói: "Sức chiến đấu Thương châu mạnh mẽ."

"Nhìn chung nói đến điểm quan trọng rồi!" Phù Đông Quật vỗ tay hoan nghênh tán thưởng.

Tuy rằng hắn xác định quyết tâm đánh lén, nhưng hắn không dám đánh giá thấp sức chiến đấu của Thương châu. Trên thực tế, hắn khá kiêng kỵ sức chiến đấu của Thương châu, Thương châu đánh bại Phồn Tinh châu mấy trận chiến, theo biểu hiện thì có hai điểm, địa lợi và địch nhân khinh địch liều lĩnh, nhưng Phù Đông Quật lại nhìn ra nhiều thứ khác.

Cả Bộ Tử Phi cũng bị bắt tù binh, đầu hàng Thương châu, khinh địch gì gì đó, quả thực với muốn chết không có gì khác biệt.

Hơn nữa tin tức mà trinh sát chuyển về, càng khiến cho Phù Đông Quật cảnh giác. Nhưng cho tới bây giờ hắn chưa nghe nói, binh đoàn của bất kỳ châu nào xung quanh đó tiến hành huấn luyện dã ngoại ở năng lượng hải. Binh đoàn hung ác độc địa như vậy, một khi để bọn họ chiếm cứ càng nhiều tài nguyên, ai còn có thể chế hành bọn họ?

Phù Đông Quật cũng không định trực tiếp cứng đối cứng với Thương châu, nhưng hắn cũng không muốn Thương châu dễ dàng nắm lấy Cầu nổi Quang hải, bèn nghĩ ra một biện pháp. Thương châu dốc toàn bộ lực lượng, chính là lúc suy yếu nhất, đúng lúc dễ mất mạng, vụng trộm quất cái đủ Thương châu gãy.

Sản vật hắc kim Thương châu đã không phải cái gì bí mật, Từ Ký và Thương châu hợp tác, càng xác minh điểm ấy.

Phù Đông Quật chính là muốn cho Thương châu một nan đề, hắc kim và Cầu nổi Quang hải, ngươi muốn chọn cái nào?

Bỗng nhiên, tiếng cảnh báo chiến hạm đại phát.

Phù Đông Quật hoắc mắt đứng lên, lớn tiếng quát: "Xảy ra chuyện gì?"

"Trinh sát! Chúng ta tao ngộ trinh sát!"

Sắc mặt Phù Đông Quật khẽ biến, trinh sát! Thương châu vậy mà lại tại địa phương xa như vậy bố trí trinh sát!

Thương châu phòng bị sâm nghiêm vượt qua ý nghĩ Phù Đông Quật, nhưng hắn nhanh chóng nở nụ cười, bởi vì như thế cũng bộc lộ đầy đủ nhược điểm đối phương thực lực không đủ.

Hắn nhìn thấy trinh sát Thương châu, toàn thân trinh sát bọc trong quang đoàn, nhìn thấy hạm đội, chẳng chút chần chừ, xoay người bỏ chạy. Cái gã trinh sát tựa hồ chịu ảnh hưởng năng lượng hải không lớn, tốc độ cực nhanh.

Thần tình Phù Đông Quật khôi phục tự nhiên, nếu đã bị phát hiện rồi, tiềm hành cũng đã không còn ý nghĩa.

"Toàn quân gia tốc!"

Phù Đông Quật không chút do dự hạ lệnh. Thương châu không xây dựng chế độ binh đoàn, cho dù cường công, Phù Đông Quật cũng có đủ lòng tin.

Đường Thiên không biết Phù Đông Quật đang tới gần Thương châu, nhưng hắn ngửi được một tia bất đồng tầm thường. Đề nghị vốn cho rằng nắm chắc, không ngờ là không chút thuận lợi, mọi người đều trầm mặc và quan sát.

"Rất xin lỗi, Mãnh tiên sinh, đến bây giờ ta còn không chưa thu được bất luận nhà nào hồi đáp."Bên trong đồng bài, truyền đến tiếng đại công tử, hiện tại thanh âm tân châu chủ Bạch Sa châu sung mãn xấu hổ, hắn vốn tưởng rằng, bằng vào thẻ bài Bạch Sa châu, chí ít có thể làm các châu khác nể mặt mũi, không ngờ là, mấy nhà đều tỏ thái độ không nóng không lạnh.

"Không có gì." Đường Thiên an ủi đối phương: "Bọn họ nhanh chóng sẽ minh bạch tình cảnh."

"Thực sự là..." Đại công tử khá là xấu hổ.

"Nếu đã khẩu vị bọn họ lớn như vậy, vậy thử xem xem hàm răng bọn hắn có tốt như vậy." Trong lời nói Đường Thiên có lẫn một tia sát khí.

Đại công tử trịnh trọng nói: "Đội trưởng Tác Bỉ cũng nói như thế, Bạch Sa chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu của Mãnh tiên sinh, cần chúng ta phối hợp, thỉnh Mãnh tiên sinh cứ việc mở miệng. Chúng ta có thể phối hợp Mãnh tiên sinh, cho những gia hỏa tham lam này một vài áp lực."

Ở chuyện này, lập trường Bạch Sa và Thương châu tương đối nhất trí. Hơn nữa mấy nhà cự tuyệt, cũng khiến cho Bạch Sa châu có chút tức

giận. Hắn và Tác Bỉ đặc biệt thảo luận việc này, nếu như có thể thúc đẩy chuyện này, có thể nhúng tay Cầu nổi Quang hải, đối với Bạch Sa châu hiện tại nguyên khí đại thương vừa mới sống sót sau tai nạn mà nói, chắc chắn là tin tức tốt làm phấn chấn lòng người.

"Nếu như cần quý châu hỗ trợ, tại hạ nhất định sẽ không khách khí!" Đường Thiên cười cười.

Giao lưu với Bạch Sa châu xong, Đường Thiên không muốn đi hỏi hai nhà khác, hắn tin kết quả sẽ giống như thế. Quả nhiên, không lâu sau, Bạch Việt và Từ Tấn tựu liên hệ với Đường Thiên, tin tức bọn họ cũng không lạc quan.

Tình huống Bạch Việt và Từ Tấn cũng không khác lắm.

Đường Thiên biết rõ những châu này đang nghĩ cái gì. Cầu nổi Quang hải là một khối thịt mỡ lớn tuyệt hảo, Nhưng nếu phân cho nhiều thế lực như vậy, phần của mỗi một nhà cũng không nhiều. Những châu này chẳng chút thỏa mãn với tỷ lệ một phần tám.

Bọn họ há miệng rất lớn.

Khóe miệng Đường Thiên hiện lên nụ cười nhạt, hắn đã không phải là newbie tập sự, những người này đang nhìn cái gì, hắn rõ ràng chi li. Không ai cho rằng Thương châu có thể thủ được Cầu nổi Quang hải, hơn nữa, Đường Thiên chủ động đưa Cầu nổi Quang hải bị bọn họ coi là không đủ lòng tin. Không phải thực lực không đủ, ai lại đẩy Cầu nổi Quang hải ra?

Thời kỳ này, muốn tặng quà cho người cũng không dễ dàng đâu.

Đường Thiên rất bất đắc dĩ.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Diệp lão nhị như một cơn gió mạnh xông tới: "Lão bản! Lão bản! Hải tặc! Có hải tặc!"

"Hải tặc?" Đường Thiên nheo con mắt lại.

Từ lần trước khi Diệp lão nhị cùng theo đội tàu hoàn thành khóa huấn luyện dã ngoại trong năng lượng hải, từ lúc đó bọn họ trầm mê vào phương thức huấn luyện cường độ cao như thế. Đối với những đệ tử ngũ tộc thân gánh huyết hải thâm cừu mà nói, làm thế nào mới có thể đề cao thực lực của bản thân mình nhanh nhất mới là lựa chọn tối ưu. Còn chuyện nguy hiểm, cường độ cao gì đó, bọn họ căn bản không để ở trong mắt.

Bọn họ tụ tập sức lực, hàng ngày đều chạy khỏi cứ điểm, khổ luyện ở trong năng lượng hải. Cũng bởi vì truy cầu cường độ càng cao, thậm chí chạy đến những nơi rất xa.

Phù Đông Quật nhận lầm bọn họ là trinh sát.

Tác dụng của bọn họ đúng là có chút tương tự trinh sát, bọn họ trải rộng khắp khu vực phụ cận cửa biển Thương Châu. Diệp lão nhị chạy xa nhất, phát hiện hải tặc chính là hắn.

Hắn gần đây bị Tỉnh Hào đại nhân kích thích. Niên kỷ so với bản thân mình không lớn hơn bao nhiêu, nhưng thực lực mạnh hơn quá nhiều so với hắn, mấy chiêu đã đánh ngã hắn, Diệp lão nhị chẳng biết phục ai cũng tâm phục khẩu phục. Khiến hắn không ngờ hơn nữa chính là, Tỉnh Hào đại nhân cường hãn đến vậy mà lại cũng cùng bọn họ chạy đến năng lượng hải, thật sự rèn luyện bản thân mình.[*Có người hỏi dịch truyện làm gì? Để luyện kiên nhẫn. Lại có người hỏi dịch khó không? Không khó. Vì có sẵn công cụ dịch, và không chọn lựa tựa truyện khó]

Mạnh như Tỉnh Hào đại nhân còn như thế, bọn họ còn mượn cớ làm gì?

Tỉnh Hào chăm chỉ, cho tam tộc một tấm gương.

Xạ Thủ tọa và Bạch Dương tọa được Hạc và Lăng Húc mang đi, tam tộc ở lại được Đường Thiên giao cả cho Tỉnh Hào.

Đường Thiên cảm thấy năm tộc thích hợp đi con đường chiến đấu cá nhân Thiên lộ, binh đoàn không thích hợp với bọn họ. Đường Thiên từ Tam Hồn thành lấy một đống thẻ hồn tướng năm chòm sao, những Thẻ hồn tướng vũ kỹ không mạnh chỉ rất thích hợp những đệ tử này. Bọn họ năng lượng dư thừa trong cơ thể, vũ kỹ đẳng cấp không cao ở trên tay bọn họ có thể phát ra uy lực cường đại. Hồn thuật thẻ trái lại không thích hợp bọn họ, lĩnh ngộ pháp tắc, đối với bọn họ càng xa xôi.

Tỉnh Hào dạy bảo bọn họ phương pháp giản đơn nhất, đối luyện.

Thánh huyết ẩm tàn bạo trở thành ác mộng của các đệ tử năm tộc trong khoảng thời gian này, nhưng uy tín Tỉnh Hào đã có. Còn nữa Tỉnh Hào là tấm gương tốt, càng được chúng nhân tôn kính.

Tỉnh Hào nhìn chăm chú vào vòng xoáy năng lượng trước mặt.

Vng xoáy năng lượng này đường kính ba trượng, sắc thái sặc sỡ, yếu ớt xoay tròn. Vòng xoáy năng lượng tương tự chỗ nào cũng có ở trong năng lượng hải, những vòng xoáy kia, đường kính hơn cả vạn dặm. Thứ khổng lồ như thế, tới gần nó cực độ nguy hiểm.

Tỉnh Hào quan sát nó tới ngày thứ ba, ánh mắt hắn chuyên chú, không nghiêng ngửa.

Hắn ở trong cái chỗ vòng xoáy năng lượng này, đã tìm thấy bốn mươi sáu loại năng lượng có tính chất hoàn toàn khác. Hắn phát hiện năng lượng vòng xoáy, kỳ thực chẳng chút u tĩnh, bên trong nó tựa như một tòa hỏa sơn, những năng lượng cuồng bạo trộn lẫn với nhau, hình thành một thế cân đối kỳ diệu. Hắn phát hiện giữa năng lượng lẫn nhau, đang không ngừng chống lại, mai một, mà không ngừng có năng lượng tân sinh, từ trong đó dựng dục ra. Ở trong những năng lượng hỗn loạn này, ở trong những năng lượng hủy diệt tân sinh này, thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy một vài chùm tia sáng thẳng tắp, chúng nó phi thường không thu hút, sinh mệnh chúng nó cũng cực kỳ nhất thời, Tỉnh Hào bị chúng nó hấp dẫn hoàn toàn.

Hắn chưa từng nghĩ tới, trong một vòng xoáy năng lượng có thể thấy bất cứ chỗ nào, vậy mà lại có thế giới phong phú như vậy.

Hắn như si như say.

Bỗng nhiên, hắn như có phát giác bèn ngẩng đầu. Ánh mắt ôn hòa thâm thúy tựa hồ muốn xuyên thấu năng lượng mịt mờ ...

Một hạm đội treo cờ hải tặc, phá vỡ năng lượng hải hỗn loạn, tới gần với tốc độ kinh người.

Phía sau bản thân mình... Là Cửa biển Thương Châu!

Con mắt Tỉnh Hào nheo lại, hắn liếc nhìn vòng xoáy năng lượng trước mặt, bỗng nhiên nhếch miệng mà cười.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 662: Bão Tố

Địch Địch Tùng đã không phải là Địch Địch Tùng trước đây.

Con mắt xanh nước biển trên cái mũi ưng, sắc bén mà cảm giác cực kỳ áp bách. Bây giờ hắn phấn chấn hăng hái, cái binh đoàn này thức tỉnh chính tay hắn chế tạo mà thành, càng lúc lợi hại, đối với một gã tướng lĩnh mà nói, không có cảm giác thành tựu nào so với cảm giác này. Ba Ba Lạp đảm nhiệm chức phó thủ cho hắn, chủ yếu phụ trách hậu cần và liên lạc với Thương châu, lại nữa đứa gia hỏa này tu dưỡng quân sự tuy rằng kém đến thái quá, nhưng đầu óc đầy những ý nghĩ xấu xa không chính đáng, trái lại bình thường có thể trợ giúp Địch Địch Tùng giải quyết một vài nan đề.

Binh đoàn thức tỉnh tại Lam thế giới danh tiếng càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều Lam người lùn thức tỉnh đến đây gia nhập, hi vọng có thể gia nhập vào cái binh đoàn này.

Thánh vực phồn hoa dồi dào khiến cho những Lam người lùn này thức tỉnh có được ý thức. So với lam thế giới cằn cỗi an tĩnh Thánh vực có lịch sử lâu đời, đặc biệt văn minh, sắc thái sặc sỡ như vậy rất là hấp dẫn.

Thực lực binh đoàn thức tỉnh nhanh chóng bành trướng, trình độ Địch Địch Tùng cũng không ngừng mà tiến bộ. Trong tiến trình lịch sử đã lâu của nhân loại, chiến tranh chẳng bao giờ tiêu thất, chiến đấu như thế nào, đấu trí so dũng khí như thế nào, những lý luận phong phú hoàn thiện khiến cho lý luận về quân sự của Lam thế giới, thoạt nhìn nguyên thủy và non nớt. Lam người lùn thức tỉnh tham lam mà hấp thu những dưỡng phần này, bọn họ khát vọng có một ngày có thể dùng hai tay và trí tuệ để

sáng tạo văn minh của bọn họ, không phải phiến lam hải kia. [Mời huynh đệ cùng tham gia dịch những chương truyện với diễn đàn Bạch Ngọc sách. Cách thử kiên nhân, thử làm việc nhóm]

Sau khi Lam người lùn giác tỉnh cho dù có chút nhát gan, nhưng lại thập phần thông minh.

Bọn họ tiến bộ thần tốc, không ngừng chiến tranh ma luyện, cho dù vô pháp để cho bọn họ dũng mãnh vô địch, nhưng phát lộ sự giảo hoạt độc hữu trong tính cách bọn họ ra.

Phiêu hốt khó dò, trơn không dính tay, phong cách binh đoàn thức tỉnh khiến địch nhân ghét vô cùng từ từ thành hình.

Nhiệm vụ lúc trước của binh đoàn thức tỉnh là dọc theo phụ cận Cầu nổi Quang hải tuần tra tới lui, gia tăng áp lực cho Phồn Tinh châu, bọn họ không ly khai Cầu nổi Quang hải. Khi mệnh lệnh của Binh đến thì, Địch Địch Tùng lập tức dẫn binh đoàn thức tỉnh xuất phát.

Khi hắn đến chiến trường thì, vừa đúng lúc nhìn thấy chùm tia sáng bay tán loạn cùng thi thoảng quang mang lóng lánh gai mắt Quang Tự bảo .

Những tiếng nổ mạnh, tiếng chém giết kịch liệt khiến cho chiến ý Địch Địch Tùng thoáng cái vang dội.

Con mắt xanh nước biển giống như thợ săn nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của hắn, cái đội hải tặc ngoài cứ điểm kia liều mạng tiến công cứ điểm.

Hải tặc?

Khóe miệng Địch Địch Tùng hiện lên một nét cười nhạt, con mắt xanh nước biển tựa như lam hải băng lãnh, tản ra hàn ý, địch nhân không phòng ngự phía sau lưng chút nào, quả thực tựa như dã thú mềm mại ngon miệng.

Hắn lặng lẽ vung tay phải lên.

Lam người lùn phía sau dồn dập lấy ra từ trên lưng từng kiện linh kiện hình dạng khác nhau, động tác bọn họ lặng yên vô thanh, từng đôi con mắt lam sắc, tản ra quang mang u lam, giống như lam sắc hỏa diễm.

Động tác bọn họ thành thạo mà bắt đầu lắp ráp, ước chừng khoảng nửa phút đã hoàn thành việc lắp ráp trang phục.

Đó chính là một loại vũ khí hoàn toàn mới, bộ dáng giống như áo giáp, tuy nhiên chỉ có nửa thântrên. Bộ vị vai và hai tay dị thường tráng kiện, nhưng làm người khác chú ý nhất là bàn tay tráng kiện cầm lấy kim loại đen cực đại hình dạng cái giỏ như cái giỏ trúc.

Thể hình Lam người lùn vốn nhỏ gầy, khiến bọn họ thoạt nhìn càng thêm đầu nặng chân nhẹ.

Bão Tố, là tên của nó. Thương châu hắc kim tân chủng loại vũ khí hệ liệt, do đại sư Tái Lôi phòng thí nghiệm chế tạo.

Nghiên cứu phát triển hắc kim hệ liệt vũ khí là Binh chủ động đề xuất yêu cầu, nguyên nhân rất đơn giản: rẻ. Đối với Thương châu mà nói, có bãi hắc thạch vắng vẻ không nhìn ra điểm cuối, rẻ đến mức không thể rẻ hơn. Từ Tam Hồn thành mang ra một vài vật phẩm đặc thù không sao, nếu như đến cả vũ khí thông thường cũng lấy từ Tam Hồn thành mang lại đây, vậy thiếu niên Đường không cần phải làm những chuyện khác được rồi.

Thiết kế loại vũ khí tương đối thấp kém thế này không thể câu dẫn nổi hứng thú của Tái Lôi, cũng may thuộc hạ của nàng tàng long ngọa hổ, người khẩu vị đặc thù vô số kể. Thật vất vả có cơ hội biểu hiện, những gia hỏa này tựa như được tiêm thuốc kích thích vậy, móc hết tâm tư, vắt hết đầu óc.

Rất nhiều vũ khí cổ quái đáng ngạc nhiên được đưa ra, chủng loại số lượng hơn một trăm sáu mươi hai loại, thông qua Binh bình trắc, chỉ còn

có bảy loại, Bão Tố chính là một trong số đó.

Bão Tố đưa đến tay Địch Địch Tùng, lập tức khiến cho Địch Địch Tùng sáng ngời con mắt, băng lam chi thương đối với chiến đấu châu nội uy lực cường đại, nhưng nếu như ở năng lượng hải, đối phó chiến hạm lại còn lâu mới đủ. Bão Tố chính là dùng để đối phó chiến hạm.

Đó chính là Bão Tố lần đầu tiên thực chiến, Địch Địch Tùng mở to hai mắt, không dám có chút thả lỏng. Kiểm nghiệm một kiện vũ khí tiêu chuẩn duy nhất, chính là thực chiến.

Bão Tố trang phục tương đối phiền phức, dù cho quen tay cũng cần tới hơn một phút đồng hồ, binh đoàn thức tỉnh mất một phút rưỡi, đã thật là thoải mái. Nhưng tràng diện thoạt nhìn có điểm buồn cười, từng hàng binh sĩ chỉnh tề, ăn mặc mập mạp nửa người giáp, hai tay thô kệch Lam người lùn xách theo hai cái cái giỏ trúc đen.

Nhìn chung quanh sắc mặt Ba Ba Lạp cứng đờ, trong lòng ân cần ‘thăm hỏi’ gia hỏa thiết kế Bão Tố một trăm lần!

Hỗn đản, sao mà nhìn giống một đám hung đồ sắp lên đường mua đồ ăn...

Thế mà thật uy vũ hùng tráng sao? Thế mà thật khí phách tạc thiên sao?

Địch Địch Tùng lại hồn nhiên tự nhiên, hắn vốn khỏe mạnh lực lưỡng, huy vũ một cái giỏ đen, không có tý nào đình trệ, hắn tương đối thỏa mãn.

Hô!

Hắn giơ cái giỏ đen bên tay phải lên, binh đoàn thoáng cái an tĩnh lại.

"Toàn thể chuẩn bị!"

Địch Địch Tùng chỉ cảm giác máu huyết trong cơ thể muốn sôi trào, thân thể hắn cong nhẹ về phía sau, cái giỏ đen trên bàn tay phải được rủ xuống tự nhiên, quang mang chói mắt cấp tốc tụ tập tại cái giỏ đen, trong nháy mắt bên trong cái giỏ đen quang mang trở nên rực sáng vô cùng, hình thành một quang đạn sáng ngời!

Toàn bộ binh sĩ binh đoàn thức tỉnh đều làm cùng một động tác, từng cái quang đạn sáng lên.

"Sát!"

Địch Địch Tùng gầm giận dữ, hắn đột nhiên vứt quang đạn. Hai tay cường hóa nửa người giáp, khiến cho lực lượng biến dị kinh khủng, quang đạn lấy tốc độ kinh người được ném mạnh ra ngoài.

"Sát!"

Đồng thanh hét lớn, vô số quang đạn từ cái giỏ lớn nhỏ bay lên trời, giống như hạt mưa rơi xuống chiến hạm phía trước.

Địch Địch Tùng không dừng lại, nương theo tay phải vứt ra quang cầu, tiến lên một bước, quang cầu bên tay trái cũng quăng ra ngoài. Động tác hắn cực nhanh, trong chớp mắt, đã vứt ra mười hai lớp quang đạn. Binh sĩ phía sau hắn cũng đồng loạt điên cuồng ném mạnh, liên tục mười hai lớp ném mạnh, mỗi người ném ra tròn hai mươi bốn cái quang đạn. [Chương dịch tại BNS]

Binh đoàn thức tỉnh bây giờ biên chế ba nghìn người, là binh đoàn có biên chế khổng lồ nhất ở Thương châu, bởi vì Binh cho rằng sức chiến đấu cá thể Lam người lùn hơi yếu, nhân số quá ít không phát huy đủ sức chiến đấu.

Bảy vạn hai ngàn cái quang đạn, tựa như bão tố, bay khắp bầu trời.

Toàn lực tiến công Quang Tự bảo, Đáp Yến trăm triệu lần chưa từng nghĩ, phía sau vậy mà lại có người đánh lén.

Khi phía sau đột nhiên có ba động năng lương kịch liệt khiến cho hắn phát hiện, quang đạn đã giống như hạt mưa khiến cho sắc mặt hắn như đất.

Đây là đồ vật gì?

Trong đầu hắn chỉ tới kịp hiện lên cái này nghi vấn, ngay sau đó gấp gáp mà kịch liệt nổ tung, khiến cho hắn đại não từ hư vô.

Rầm rầm rầm!

Năng lượng tráo Chiến hạm chỉ chống đỡ được ba giây, liền ầm ầm tan nát. Quang đạn chen chúc mà tới, giống như hạt mưa nện trên chiến hạm, hỏa quang nổi lên bốn phía, vụn gỗ bay ngang, nổ vang bạo chấn đến mức nghe không được thanh âm gì khác, quang mang gai mắt khắp từng ngóc ngách bên trong chiến hạm, là một mảnh trắng xóa, chẳng còn nhìn thấy cái gì cả. Trên mặt ai nấy đều tái nhợt và sợ hãi bản năng , bọn họ chưa từng gặp công kích mãnh liệt như thế.

Cái chiếc chiến hạm Bạch ngânnày , cơ hồ trong nháy mắt tràn ngập lỗ hổng, bốc lên khói đặc cuồn cuộn, mà cái chiến hạm khác xung quanh nó đã trở thành hỏa đoàn.

Địch Địch Tùng thở hổn hển, ngơ ngác mà nhìn chiến trường trước mặt, cơ hồ không thể tin được vào hai mắt của mình. Bão Tố trên người bọn họ, đầy những vết rạn, ba, mảnh nhỏ dồn dập từ trên người binh sĩ rơi xuống, nhưng binh lính và Địch Địch Tùng ngơ ngác mà nhìn hạm đội bị hỏa quang và những tiếng nổ bao phủ.

Cái này thật là chiến quả của bọn họ sao?

Rất nhiều binh sĩ không tự kìm hãm được ôm đầu, bọn họ không thể tin được.

Những chiến hạm kia ở trong Lam thế giới, mỗi khi chiến hạm nhân loại xuất hiện thì, bọn họ đều chỉ có quá ư sợ hãi mà thôi. Nếu không

phải Lam hải tựa như rào chắn thiên nhiên, ngăn cản chiến hạm, Lam thế giới chỉ sợ đã sớm rơi vào tay giặc vô số lần.

Lam người lùn biết phóng, hắc kim thích hợp với vũ khí loại chiến hạm, Bão Tố chính là kết quả hoàn mỹ khi lợi dụng hai điểm này. Thông qua võ giáp để cường hóa lực lượng hai tay Lam người lùn, để cho năng lực ném mạnh của bọn họ trở nên càng thêm kinh người. Có thể so sánh với quang đạn do chiến hạm phóng ra, tuy rằng chỉ có thể cầm hai mươi bốn cái, nhưng đối với Lam người lùn mà nói, đã đủ.

Bão Tố là vũ khí dùng một lần.

Rầm rầm rầm rầm, Địch Địch Tùng kéo mảnh nhỏ đã rạn nứt trên người, phấn khích mà hô lớn: "Không nên để cá lọt lưới!"

Cái khác binh sĩ như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, mỗi người như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, lấy tiêu thương của bọn họ ra, đuổi theo Địch Địch Tùng gào thét xông ra ngoài.

Oanh!

Tọa hạm Đáp Yến đột nhiên bốc lên một đoàn hỏa quang trước nay chưa từng có, nó triệt để nổ tung, sóng khí rất lớn khiến cho binh đoàn thức tỉnh vọt tới trước không khỏi bị kiềm hãm.

Hỏa quang tan hết, trước mặt binh đoàn thức tỉnh không có một bóng người.

Mà lúc này, cuộc chém giết bên trong Quang Tự bảo sắp kết thúc. Thanh âm chiến hạm nổ tung ở bên ngoài, khiến cho bọn hải đạo bên trong Quang Tự bảo hãm sâu bùn lầy, cận kề nguy hiểm mất cái tâm chống cự. Bọn họ dù sao cũng là hải tặc, ý chí chiến đấu còn lâu mới giống đám tinh nhuệ kiên quyết Quang Minh châu, bên trong tràng những đám tinh nhuệ Quang Minh châu vẫn cứ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Nhưng chẳng mấy chốc, những tinh nhuệ của Quang Minh châu bị tiêu diệt sạch sẽ.

Quang Tự bảo, khống chế trở lại.

Ba giờ đồng hồ sau.

"Minh bạch nhiệm vụ của ngươi không?" Binh nhìn chăm chú vào Tạ Vũ An, trầm giọng hỏi.

"Thuộc hạ minh bạch." Tạ Vũ An trước sau như một bình tĩnh trả lời, trong giọng nói của hắn nghe không ra nửa điểm kích động và gợn sóng, tựa như đang trả lời một vấn đề vô cùng bình thường.

Binh thỏa mãn mà gật gật đầu, tâm lý tố chất Tạ Vũ An luôn vượt qua thử thách, đem Quang Tự bảo giao cho hắn, khiến người ta thả tâm.

Phương tiện chiến đấu trong Quang Tự bảo đầy đủ hết, bằng vào năng lực bố phòng xuất sắc của Tạ Vũ An, dù cho Quang Tự bảo không phải phòng thủ kiên cố, cũng thành một khối xương cứng. [Mời ace tham gia góp công góp của cho đợt thiện nguyện Chiềng Ve ngày 28/6/2015 http://bachngocsach.com/forum/threads/9842/]

"Nơi đây giao cho ngươi."

Dứt lời, Binh liền dẫn theo đại đoàn quân xoay người ly khai.

Tạ Vũ An nhìn chăm chú vào phía đại đoàn quân đi xa, ánh mắt bình thản cuối cùng nổi lên một tia gợn sóng. Hắn biết rõ chiến đấu kế tiếp tất nhiên gian khổ vô cùng, nhưng, đây chẳng phải là cái bản thân mình luôn luôn mong đợi sao?

Ánh mắt hắn lần nữa khôi phục bình tĩnh, trầm giọng nói: "Dẫn tù binh tạo đội hình, chữa trị đại môn. Đưa bản đồ bố phòng Quang Tự bảo cầm lại đây."

Hắn đóng giữ Quang Tự bảo, để trở thành tấm thép giữa Cầu nổi Quang hải.

Không ai có thể lọt qua địa bàn hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 663: Cơn Xoáy Năng Lượng Ám Quần

Con bài trên tay Đường Thiên không nhiều.

Binh dẫn theo toàn bộ binh đoàn tinh nhuệ, ở lại chỉ có đệ tử tam tộc, Thiên Xứng, Cự Giải và Thủy Bình, và Bảo Quang hương đoàn. Bảo Quang hương đoàn thực lực tăng lên nhanh chóng, liên tục chiến đấu cường độ cao, cũng làm cho bọn họ có mấy phần khí tức tinh nhuệ. Tuy nhiên bởi vì khởi điểm quá thấp, bọn họ cách tinh nhuệ chân chính còn cả con đường rất dài. Với giai đoạn hiện thời, tác dụng bọn họ rất đơn giản, chỉ có thể dùng để phòng thủ.

Tin tức tốt là trải qua những ngày này đẩy nhanh tốc độ, cứ điểm cửa biển, đã sơ bộ có quy mô, có thể phát huy tác dụng nhất định.

Bộ Tử Phi nhìn Đường Thiên, hắn phi thường xa lạ đối với vị đại lão bản này, tổng cộng nói với nhau chưa được mười câu. Đại lão bản cơ hồ không nhúng tay sự vụ bên trong châu, hàng ngày chỉ có tu luyện, điên cuồng mà tu luyện. Tựa hồ toàn bộ sự tình, đều là do thủ trưởng Binh đại nhân trực tiếp phụ trách.

So với Binh đại nhân không gì không làm được thì ấn tượng đại lão bản ở trong lòng Bộ Tử Phi tương đối mờ nhạt.

Bản thân mình lưu thủ, trong con mắt Bộ Tử Phi, là Binh đại nhân hi vọng bản thân mình có thể trợ giúp đại lão bản cố thủ Thương châu. Đại lão bản thoạt nhìn, tựa hồ không có tài năng chỉ huy gì cả.

Bộ Tử Phi vừa định mở miệng, bị một thanh âm cắt đứt.

"Ngươi, ngươi, ngươi, cả mọi người nữa, chuẩn bị xuất kích."

Đường Thiên chỉ vào đệ tử tam tộc còn lại, trực tiếp hạ lệnh. Trâu nghé mới sinh không sợ hổ, khuôn mặt đệ tử tam tộc không những không có vẻ sợ hãi, trái lại mỗi người xoa xoa bàn tay nóng lòng muốn thử.

Bộ Tử Phi giật nảy mình, cái này cũng quá xằng bậy rồi, bèn cuống quýt ngăn cản: "Đại nhân, lực lượng chúng ta tuyệt đối hạ phong, chúng ta cần mượn lợi thế phòng thủ của cứ điểm trợ giúp mới có thể..."

"Một đội hải tặc mà thôi!" Đường Thiên đưa tay cắt đứt lời Bộ Tử Phi, khuôn mặt rất không cho là đúng.

Dứt lời căn bản không để cho Bộ Tử Phi có cơ hội ngăn cản, hắn dẫn đệ tử tam tộc bay đi. Sắc mặt Bộ Tử Phi tái nhợt, hắn đã nghĩ đại lão bản không có nguyên tắc, nhưng không thể ngờ, vậy mà đại lão bản lại không có nguyên tắc một chút nào như thế! Thương châu liên tục đánh hai tràng trận đánh ác liệt, đều thắng lợi, phổ thông hải tặc ai dám chạy tới tìm phiền toái? Bộ Tử Phi minh bạch cái đội hải tặc này, mười phần tới tám chín là thế lực nào đó giả mạo.

Dù cho dựa vào cứ điểm mà thủ, Bộ Tử Phi cũng không nắm chặt chút nào. Đối phương chọn tại thời điểm mấu chốt này xuất động, vậy nhất định là nhận được tin tức, tuyệt đối sẽ không phạm đại kỵ khinh địch. Phe mình thực lực vốn yếu, ra khỏi thành mà chiến, vậy chẳng phải là tự chịu diệt vong?

Hắn chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn Đường Thiên dẫn một đám người, lao ra cứ điểm.

Bộ Tử Phi nghiến răng, cũng đi theo. Chỉ có Bảo Quang hương đoàn, không đủ để cố thủ cứ điểm. Bảo Quang hương đoàn bình thường không phải hắn chỉ huy, sức chiến đấu vô pháp phát huy hoàn toàn được. Tướng lĩnh và binh đoàn có quan hệ chặt chẽ không thể phân chia riêng rẽ, không có tướng lĩnh xuất sắc, binh đoàn là một đám đám ô hợp. Mà nếu như binh đoàn không quen thuộc, chỉ sai sử như cánh tay, tướng lĩnh giống như bèo không rễ, không có tý tác dụng nào.

Ngược lại, tuy rằng những Thánh giả kia đơn đả độc đấu, rất khó chống lại binh đoàn, nhưng bọn họ chịu cực hạn và ước thúc nhỏ hơn rất nhiều.

Vừa lao ra cứ điểm, tiến nhập năng lượng hải, Bộ Tử Phi thoáng cái tỉnh táo lại.

Bản thân mình lao ra không tý ý nghĩa, thực lực cá nhân hắn rất bình thường, thời điểm mấu chốt, cũng vô pháp cứu đại lão bản trong nguy nan. Nhưng hắn nghĩ lại, thủ ở trong cứ điểm khác gì ngồi chờ chết.

Được rồi, có lẽ thấy tình thế không ổn, bản thân mình có thể quay người thoát đi.

Hắn có chút tiếc nuối. Nói thật là, kỳ thực hắn đã bị Binh đại nhân thuyết phục, Binh đại nhân cao thâm khó lường, ở trong cảm nhận của hắn là như chiến thần vậy. Có thể dưới trướng thống soái xuất sắc như thế chờ đợi sai phái, là may mắn của bất luận một gã tướng lĩnh nào. Những ngày này Bộ Tử Phi thận trọng cẩn thận, cũng là cảm thấy Thương châu rất có tiền đồ, bản thân mình không thể đắm chìm.

Chỉ có điều, hắn không muốn lại lần nữa bị bắt làm tù binh.

Đến lúc đó, vắt chân lên cổ chạy, hắn cay đắng lắm.

Tâm tình Bộ Tử Phi vô cùng chán chường, thống soái như chiến thần, phò tá là một vị quân chủ hữu dũng vô mưu như thế, Binh đại nhân cũng thật không may. Cũng không biết có đúng bản thân bị trêu chọc hay không, tâm tình Bộ Tử Phi không còn u ám như mới rồi.

Hắn nhắm mắt theo đuôi theo sát Đường Thiên, yên lặng chăm chú.

Đường Thiên không để ý đến Bộ Tử Phi, hắn có suy nghĩ của hắn. Hắn biết rõ bản thân mình có bao nhiêu cân lượng, Binh suất lĩnh hương đoàn cố thủ cứ điểm, với điều kiện như nhau đổi thành bản thân mình khẳng định là thất bại.

Bởi vì hắn căn bản không biết, ở trong tự điển, từ đầu đã không có hai chữ phòng thủ.

Đánh nhiều trận rồi, Đường Thiên cũng từ từ minh bạch một đạo lý rất thô thiển, chiến tranh giống với đánh nhau, phải phát huy ưu thế của bản thân, thoát khỏi yếu thế. Bản thân mình có ưu thế là cái gì? Tiến công! Tuy rằng đối mặt một hạm đội, bản thân mình tiến công không thể nói mạnh là thắng được bao nhiêu, nhưng hiển nhiên, mạnh hơn so với bản thân mình phòng thủ.

Vì vậy Đường Thiên cũng ngay từ đầu không nghĩ tới phòng thủ.

Khác với phân tích của Bộ Tử Phi một tướng lĩnh từng trải, Đường Thiên ỷ lại vào trực giác chiến đấu kinh người. Phân tích trên lý thuyết, đối với hắn mà nói, không có tý ý nghĩa, không phải vô dụng mà là chưa xét kỹ.

Tựa như cứ điểm cửa biển, lợi khí phòng thủ như thế, nhưng Đường Thiên lại chẳng chút quen thuộc, khu vực nào có tác dụng gì, làm thế nào mới có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất, Đường Thiên không biết gì.

Ngược lại, phiến năng lượng hải mịt mờ mà nguy hiểm, Đường Thiên càng quen thuộc. Đánh nhau tại địa phương bản thân mình quen thuộc, luôn luôn không sai.

Không những là Đường Thiên, đệ tử tam tộc xung quanh, tất cả đều trải qua tràng đường dài huấn luyện dã ngoại, thêm nữa trong khoảng thời gian này không gián đoạn mà tu luyện, bọn họ đối với năng lượng hải dị thường quen thuộc.

Thánh huyết ẩm trong tay Tỉnh Hào nhẹ nhàng rung lên, thân kiếm Thánh huyết ẩm, ong ong run rẩy, hấp dẫn năng lượng xung quanh. Năng lượng xung quanh hắn chịu hấp dẫn, nhanh chóng hướng Thánh huyết ẩm lao tới, mũi kiếm Thánh huyết ẩm vẽ ra một hình tròn hoàn mỹ, hình tròn kiếm mang chợt lóe liền biến mất, hấp lực lại đột nhiên biến cường.

Năng lượng vọt tới trở nên càng thêm cấp tốc, một vòng xoáy năng lượng hoàn chỉnh, liền lặng yên hình thành.

Vòng xoáy năng lượng vừa mới hình thành, ảm đạm không ánh sáng, mắt thường khó mà phát hiện. Đó chính là hình thái vòng xoáy năng lượng sơ cấp, theo thời gian trôi đi, nó sẽ từ từ trở nên ngày càng cường đại hơn, hấp lực mạnh mẽ, sẽ sản sinh quang ngân sặc sỡ, mà chỉ có một số rất ít vòng xoáy năng lượng, có thể phát triển thành đường kính hơn vạn dặm chắn ngang phiến không gian.

Tuy nhiên đối với Tỉnh Hào mà nói, vòng xoáy năng lượng mới sinh như vậy đã đủ.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ thỏa mãn, chân không chạm đất, thân hình chợt lóe, xuất hiện tại một chỗ khác, y cách mà làm.

Ở xa xa tới gần chiến hạm hải tặc, hắn hoảng nhiên không nhìn, cắm đầu cắm cổ vẽ ra từng cái vòng xoáy.

Mười phút, hắn bỗng dưng ngừng lại, ngẩng đầu, hạm đội hải tặc, đã xâm nhập trong đại trận vòng xoáy mà hắn bày ra. Tại cái phiến không gian rộng lớn này, hắn một hơi vẽ ra sáu ngàn cái vòng xoáy năng lượng.

Phù Đông Quật phi thường cẩn thận, người xảo trá đa số cẩn thận, tuy rằng thích mạo hiểm, nhưng có thể lần lượt trong nguy hiểm thành công, bốn chữ can đảm cẩn trọng tuyệt đối không thiếu được.

"Còn bao lâu đến cửa biển?"

"Đại khái nửa giờ."

"Mười phút sau giảm tốc độ."

"Vâng."

Mọi người đều đả khởi tinh thần, giảm tốc độ tức hàm ý tiến nhập trạng thái lâm chiến. Hư thực ở Thương châu bọn họ đã tìm hiểu rõ ràng,

lần này Phù Đông Quật mang không ít thuyền công thành, chuyên môn dùng phá cứ điểm Thương châu. Thuyền công thành đối phó cứ điểm uy lực cường đại, nhưng là đơn vị chiến đấu có mỗi một công năng, nó có rất nhiều tệ đoan.

Tỷ như lực phòng hộ quá kém, tỷ như trước chiến đấu thời gian chuẩn bị tương đối dài vân vân.

Bỗng nhiên, thân thuyền run lên, biên độ rung động cũng không lớn, nhưng cảnh giác Phù Đông Quật nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

"Là một cơn xoáy năng lượng ám." Thuộc hạ vội vàng trả lời.

Phù Đông Quật trong lòng khẽ buông lỏng, vòng xoáy năng lượng tùy ý có thể thấy, những.. kia nhỏ bé vòng xoáy năng lượng, càng là vô số kể. Vòng xoáy năng lượng muốn đối với thân tàu cấu thành uy hiếp, cần phải đường kính vượt lên trước sáu mươi mét. Tuy nhiên lớn như vậy vòng xoáy năng lượng, sẽ phóng thích sáng ngời quang mang, rất dễ dàng phát hiện. Cơn xoáy năng lượng ám là chỉ những vòng xoáy năng lượng nhỏ đến vô pháp phóng thích quang mang, vòng xoáy năng lượng như vậy, uy lực nhỏ đến thương cảm, căn bản không đủ để lay động chiến thuyền dày đặc phòng hộ.

Nhưng vào lúc này, thân thuyền đột nhiên không ngừng rung động.

Rầm rầm rầm!

Quang mang không ngừng nở bùng ra, xuyên thấu qua cửa sổ chiến hạm, lúc sáng lúc tối.

"Xảy ra chuyện gì?" Phù Đông Quật hoắc mắt đứng lên, lớn tiếng quát.

Cơn xoáy năng lượng ám tuyệt đối không thể nào tự dưng nổ tung, chẳng lẽ vấp phải cái gì lạ?

Binh sĩ phụ trách điều khiển sắc mặt như thổ, bọn họ căn bản không hiểu rõ lắm tình trạng.

Phù Đông Quật kinh nghi bất định, một bước tới phía trước cửa sổ, Lúc này hắn mới thấy rõ. Chiến hạm tốc độ rất nhanh, năng lượng tráo tựa hồ xúc động cái gì, từng đoàn hỏa quang không ngừng mà ở trên năng lượng tráo nổ tung. Nổ tung phi thường dày đặc, nhưng cũng may uy lực vụ nổ không lớn, quang tráo mặc dù có điểm lay động, nhưng nhưng không có ảnh hưởng quá lớn.

Bỗng nhiên, Phù Đông Quật nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, không đợi hắn mở miệng.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ kịch liệt từ hậu phương truyền đến, hỏa quang bốc lên cao, chiếu sáng tầm mắt một mảnh tuyết trắng.

Hỏa đoàn bao phủ mấy chiếc thuyền công thành!

Sắc mặt Phù Đông Quật tái mét, uy lực nổ như vậy, đối với tọa hạm hắn mà nói, bé nhỏ không đáng kể. Nhưng đối với lực phòng hộ thuyền công thành vốn rất thấp đủ để trí mạng!

Đáng chết!

Cả hạm đội đang đi với tốc độ cao nhất, bọn họ tựa như một đám nộ tiễn, một đầu trát nhập trong đại trận cơn xoáy năng lượng ám của Tỉnh Hào bày ra.

Phù Đông Quật tuyệt đối chưa từng nghĩ, sẽ gặp phải tình huống như vậy, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, biết rõ lúc này giảm tốc độ đã không kịp, hiện tại có thể làm chính là cổ động dư lực, một hơi xông qua khu vực nguy hiểm này.

"Tốc độ cao nhất đột tiến!"

Phù Đông Quật quát chói tai truyền khắp cả hạm đội, toàn bộ chiến hạm chiến thuyền, đều kiên trì xông lên phía trước!

Rầm rầm rầm!

Không ngừng có thuyền công thành nổ tung, phản chiếu ở trên khuôn mặt tái mét của Phù Đông Quật, hắn đã phẫn nộ đến cực hạn.

Khi tiếng nổ mạnh dần dần đình chỉ, tuyên cáo bọn họ đã lao ra khỏi cái phiến nguy hiểm cơn xoáy năng lượng ám quần.

"Công tác thống kê tổn thất!" Phù Đông Quật cơ hồ là từ trong kẽ răng đẩy ra những lời này.

"Thuyền công thành còn còn lại một thuyền, cái chiến thuyền khác chịu tổn thất các loại khác nhau." Thuộc hạ bẩm báo kèm theo âm rung động.

Phanh!

Tức muốn bể phổi Phù Đông Quật nện một quyền ở trên bàn, lần này hắn mang tròn hai mươi chiếc thuyền công thành, đó chính là con bài cực quan trọng để hắn phá hủy cứ điểm Thương châu, không ngờ còn chưa tới Thương châu, vậy mà lại tổn thất hầu như không còn!

Đáng chết!

"Nơi đó có người!" Thuộc hạ kinh hô.

Phù Đông Quật hoắc mắt ngẩng đầu nhìn lại, tinh mang bạo nở ra.

Tại một chỗ mờ mịt ở Năng lượng hải, một gã tráng hán cầm kiếm, tựa hồ đánh hơi thấy ánh mắt hắn, nâng đại kiếm lên, xa xa thẳng chỉ hướng hắn, mũi kiếm bỗng dưng nhô lên cao hư chém.

Sắc mặt tái mét Phù Đông Quật chuyển thành đen thui.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 664: Kế Hoạch Của Đường Thiên

Phù Đông Quật cố nén lửa giận trong lòng, cái tên tráng hán cầm kiếm kia tuy rằng hắn không biết, nhưng động tác gã kia khiêu khích như vậy, tám chín phần mười là người của Thương châu. Hắn không mất lý trí, đối phương khiêu khích là muốn hắn chú ý, khiến cho hắn phân tâm.

Hắn hít sâu một hơi, mục tiêu trận chiến này là công hãm Thương châu, đây mới là mục tiêu lớn nhất. Đối phương có một người, là vô pháp cấu thành ảnh hưởng đối với toàn bộ chiến cuộc. Tỉnh táo lại, lửa giận trong con mắt Phù Đông Quật tắt dần, bỗng nhiên hắn nhếch miệng cười, đối phương dùng thủ đoạn thấp kém như thế, cũng chính thuyết minh đối phương đã không còn bài để dùng rồi.

Dù cho những thuyền công thành đã bị hủy, nhưng Phù Đông Quật vẫn tuyệt đối tự tin, lực lượng còn lại cũng đủ san bằng Thương châu.

Khác biệt chỉ là thêm chút phiền phức mà thôi.

Về phần cái quần thể cơn xoáy năng lượng ám có phải do người làm ra hay không, thì chẳng có quan hệ gì?

"Mục tiêu, Cửa biển Thương Châu!"

Phù Đông Quật bình tĩnh ra mệnh lệnh, đối với sĩ khí có cổ vũ cực lớn, binh lính lập tức trấn định, đây mới là tướng lĩnh bọn họ tin cậy, đây mới là cái Đông Kỳ Hồ kia không gì làm không được!

Tỉnh Hào nhìn cái hạm đội không bị ảnh hưởng, không khỏi có chút tiếc nuối. Hắn xoay người chạy đi, đối phương có chủ ý gì, hắn cũng có thể đoán ra một chút.

Cái đội hải tặc này, chắc chắn không phải là đám ô hợp, bị khiêu khích như thế, còn có thể bảo trì lãnh tĩnh, chủ tướng đối phương không phải tầm thường.

Tuy nhiên, cuối cùng các ngươi quá coi thường một người.

Tỉnh Hào thành thạo điêu luyện tới lui ở trong năng lượng hải, khuôn mặt trầm ổn kinh người giống như đao chém rìu đục, đôi mắt bình tĩnh như hồ sâu, phảng phất không một điều gì có thể khiến cho tâm thần hắn lăn tăn, chỉ có tia tiếu ý nơi khóe miệng kia như có như không, mới bộc lộ ra trong lòng hắn một tia hiếu kỳ.

Hắn đúng thật là hiếu kỳ.

Đường Thiên làm thế nào đối phó cái nhóm hải tặc này?

Thiếu niên Đường chẳng có nổi nửa phần trí kế mưu mẹo, nhưng mỗi lần tầng tầng lớp lớp thủ đoạn cổ quái, có những thắng lợi không thể tưởng tượng nổi, luôn luôn khiến cho người ta trợn mắt há mồm. Rất nhiều lúc, đứa gia hỏa này thắng rất khó hiểu, cả lão Binh lão luyện, cũng nhìn không ra.

Mà đứa gia hỏa này có chỗ đáng sợ, hắn chưa từng bị đánh bại!

Lần này, hắn sẽ làm thế nào? Thật khiến cho người ta hiếu kỳ!

Tỉnh Hào vụt đi rất nhanh.

Đám Đường Thiên đã nhìn thấy hỏa quang xa xa, Đường Thiên là người thứ nhất đoán được, tám chín phần mười là Tỉnh Hào đại ca xuất thủ. Cái này cũng khiến cho tinh thần hắn rung lên, hắn cảm thấy cái này thuyết minh bản thân mình suy nghĩ là đúng, năng lượng hải có rất nhiều chỗ có thể lợi dụng.

"Không nên dùng bí bảo, chúng ta sẽ đánh lén."

Đường Thiên vội vàng ngăn cản đám đệ tử tam tộc đang chuẩn bị kích hoạt bí bảo, bí bảo phóng thích quang mang sẽ làm người khác chú ý. Mọi người nghe Đường Thiên nói sẽ đánh lén, vội vàng dừng lại.

Phía sau Bộ Tử Phi âm thầm lắc đầu, cái này thực sự là quyết sách tệ hại. Tuy rằng đánh lén có chút xuất kỳ bất ý, nhưng đối phương có cả một hạm đội, lấy huyết nhục thân thể đối phó một hạm đội, cái này chắc chắn chẳng có tý phần thắng nào.

Nhưng hắn không lên tiếng, hắn biết rõ lúc này vô luận hắn nói cái gì, đại lão bản cũng không nghe. Mà đám thái điểu(gà mờ), chỉ nghe mệnh lệnh đại lão bản.

Đường Thiên gọi mọi người tập hợp: "Còn chút thời gian, mọi người tới cả đây suy nghĩ biện pháp, tính toán xem, chúng ta ở chỗ nào đánh lén thì tốt?"

"Không thể quá gần, quá gần bọn họ khẳng định có phòng bị."

"Ta nhớ có cái chỗ có đại đoàn năng lượng, chúng ta có thể dẫn chúng tới đây không? Sau đó kích nổ đoàn năng lượng?"

"Người khác không ngu xuẩn như vậy đâu?"

...

Đám thái điểu(gà mờ) ồn ào, nghe thế trong lòng Bộ Tử Phi liên tục lắc đầu, thất vọng không thôi. Hắn vốn mơ hồ còn có một tia mong đợi, đại lão bản tuy rằng bướng bỉnh, nhưng dù sao đến nhân vật cường đại như Binh đại nhân, cũng cam tâm tình nguyện mà phụ tá, ắt phải có chỗ đặc biệt...

Nhưng cho tới bây giờ, biểu hiện ả đại lão bản, chỉ có thể dùng hai chữ kém cỏi để hình dung.

Không sai, đúng là kém cỏi.

Liều lĩnh mà lao tới, nhưng chẳng có một kế hoạch, hơn nữa còn đi dò hỏi một đám thái điểu(gà mờ)cái gì cũng không hiểu, cái này không phải kém cỏi thì là cái gì? Trong lòng Bộ Tử Phi có chút bất mãn, hắn cảm thấy đại lão bản nhìn ngó thế nào, hỏi hắn còn đáng tin cậy hơn hỏi đám thái điểu(gà mờ) mới đúng. Dù thế nào, hắn cũng là một vị tướng lĩnh bạch ngân, tại Phồn Tinh châu, là chủ tướng binh đoàn chủ lực. Về bất cứ phương diện nào hắn hắn là đáng để tin cậy hơn nhiều.

Lẽ nào đại lão bản đối với bản thân mình có thành kiến?

Bộ Tử Phi không hé răng, nhưng hắn vất ý niệm đó sang một bên, đại khái là đại lão bản chưa biết nhiều về mình. Tuy nhiên, có thể có biện pháp gì chứ?

Bộ Tử Phi cau mày vắt hết óc, lại phát hiện bản thân mình dường như không có bất luận biện pháp nào. Song phương thực lực vô cùng cách xa, biện pháp duy nhất, là mượn nhờ lực lượng năng lượng hải? Nhưng năng lượng hải phụ cận Thương châu, hắn đã phái người thăm dò từ trước rồi, không có chỗ ào quá nguy hiểm.

Không có một biện pháp nào cả.

Bộ Tử Phi bất đắc dĩ phát hiện, dù cho đại lão bản hỏi hắn, hắn cũng không có kiến nghị hữu dụng nào.

Bỗng nhiên trước mắt Đường Thiên sáng ngời, hắn vẫy tay với Bộ Tử Phi.

Bộ Tử Phi sửng sốt, hắn vô thức đi qua.

Mở đầu Đường Thiên liền hỏi: "Ngươi chỉ huy Bảo Quang hương đoàn, đóng giữ cứ điểm cửa biển, có thể kiên trì được lâu?"

Bảo Quang hương đoàn? Bộ Tử Phi vô thức trả lời: "Nếu có thuyền công thành, không quá mười phút. Không có thuyền công thành, có thể kiên trì nửa giờ."

Bộ Tử Phi trả lời không phải không có cơ sở, lúc trước hắn đã thôi diễn, về phần đệ tử tam tộc, đám gia hỏa này cơ hồ không biết đồng bộ suất, đối với thủ thành, cơ hồ không có bất luận trợ giúp nào. Ngay từ đầu có thể ỷ lại cũng chỉ có Bảo Quang hương đoàn.

"Tốt!" Hai mắt Đường Thiên tỏa ánh sáng: "Hiện tại ngươi lập tức trở lại, nhớ kỹ, nhất định phải giữ được nửa giờ! Những người khác theo ta đi!"

Lời còn chưa dứt, thân hình Đường Thiên liền cách đó hơn trăm trượng, đệ tử tam tộc như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, dồn dập đuổi theo.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại có mỗi một Bộ Tử Phi lẻ loi đứng đó.

Uy uy uy, đây là tình huống gì...

Vẻ mặt Bộ Tử Phi mờ mịt, không đầu không đuôi tiếp nhận mệnh lệnh, hắn không hiểu ra sao. Trở lại đóng giữ nửa giờ, có ý nghĩa sao? Không có tý ý nghĩa nào a, đối phương có chuẩn bị mà đến, trinh sát đã thăm dò thực lực của đối phương rõ ràng, ba chiếc chiến hạm, sáu chiếc chiến thuyền cỡ trung, thực lực như thế, có thể dễ dàng san phẳng Thương châu.

Nửa giờ có thể làm cái gì?

Nửa giờ là có thể tìm ra cơ hội chuyển bại thành thắng?

Bộ Tử Phi cảm thấy rất sai lầm. Được rồi, dây dưa làm gì với gia hỏa hữu dũng vô mưu rối loạn lung tung như vậy? Dù sao nơi đây không hi vọng rồi, bản thân mình hay là chạy trốn cho mau thôi.

Hắn vừa định cất bước, nhưng thoạt nhìn bốn phía, đột nhiên, trong lòng hắn càng là mờ mịt. Trời đất tuy lớn, nhưng bản thân mình có thể đi đâu? Bị bắt làm tù binh một lần đã đủ sỉ nhục rồi, bản thân mình còn phải làm đào binh sao?

Không, không thể làm đào binh, có thể bại, có thể thua, có thể bị bắt làm tù binh, có thể đầu hàng, có thể chết, bởi vì đó là bản thân mình tận lực rồi, kết quả sau chiến đấu, tuy là cái kết quả không tốt. Nhưng đào binh thì sao chứ? Đó là nhát gan, cả chiến đấu cũng không có dũng khí chăng.

Không, bản thân mình không thể trốn.

Bản thân mình là một tướng lĩnh, không chiến mà chạy, đó không phải sỉ nhục, đó là vứt chút tự trọng cuối cùng của bản thân mình.

Con mắt Bộ Tử Phi khôi phục kiên quyết, hắn chỉnh lý y phục trên người, cẩn thận thi lễ về hướng Đường Thiên biến mất.

Cái lễ này vì chiến đấu mà làm vậy, cái lễ này là vì tôn nghiêm mà làm ra.

Nửa giờ sao? Vậy thì nửa giờ. Làm không được, cũng chỉ chết mà thôi. Thân là quân nhân, chết trận sa trường, không có gì ghê gớm.

Hắn xoay người, hướng về Cửa biển Thương Châu bay đi.

"Lão bản, chúng ta đi đâu?" Diệp lão nhị nhịn không được hỏi.

"Chúng ta đi tới chỗ mạch nước ngầm." Đường Thiên không quay đầu đáp lại.

"Mạch nước ngầm?" Mọi người đều sửng sốt.

Khu vực mạch nước ngầm là khu vực gần Cửa biển Thương Châu, năng lượng lưu khu vực kia phi thường hỗn loạn, hơi không cẩn thận, để bị cuốn vào trong đó, thì sẽ đi đời nhà ma. Năng lượng bên trong phi thường cuồng bạo, là chỗ được đánh dấu rất nguy hiểm.

"Khu vực mạch nước ngầm?"

Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc vang lên, Đường Thiên giật nảy mình, ngay lập tức vui vẻ. Cách đó không xa, Tỉnh Hào cầm kiếm đứng đó, mỉm cười nhìn mọi người, hắn vốn chuẩn bị về Thương châu trợ giúp mọi người, không ngờ là nửa đường nhìn thấy đám Đường Thiên, lò dò chạy tới.

"Tỉnh Hào đại ca, vừa mới rồi có đúng do ngươi gây ra hay không?" Đường Thiên nôn nóng khó dằn nổi hỏi.

Tỉnh Hào gật đầu, kể lại chuyện vừa xảy ra.

Đường Thiên nghe thấy thuyền công thành đối phương cơ hồ tổn thất hầu như không còn, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mừng như điên, vỗ tay hoan nghênh nói: "Thật quá tốt! Vậy Bộ Tử Phi có thể chống đỡ nửa giờ trở lên rồi."

"Nửa giờ?" Tỉnh Hào vừa nghe, liền biết rõ Đường Thiên có cái ý đồ xấu: "Ngươi có suy nghĩ gì thế?"

"Chúng ta có thể mai phục tại khu vực mạch nước ngầm." Đường Thiên bình thản nói: "Đối phương biết rõ chúng ta binh ít, khẳng định không thể ngờ, chúng ta còn chủ động phân tán lực lượng. Khu vực mạch nước ngầm rất nguy hiểm, bọn họ khẳng định không thể ngờ bên trong giấu người. Chờ lúc bọn hắn đánh cho khí thế ngất trời, chúng ta đột nhiên vọt tới phía sau bọn họ, tới thật đẹp, bọn họ có tiệc vui rồi!"

Tỉnh Hào trầm ngâm: "Bên trong khu vực mạch nước ngầm quá nguy hiểm, hai chúng ta hắn là không có vấn đề gì, người khác quá nguy hiểm đấy."

Lời này Tỉnh Hào không hạ giọng chút nào, Diệp lão nhị tâm cao khí ngạo cũng không dám phản bác. Đừng thấy bọn họ ở trong năng lượng hải ma luyện lâu như vậy, nhưng chưa từng có ai dám vào khu vực mạch nước ngầm.

"Có bí bảo." Đường Thiên nghĩ tới vấn đề này: "Thủy Bình, Thiên Xứng và Cự Giải, tất cả đều am hiểu phòng thủ. Ta đi vào khu vực mạch nước ngầm, có bí bảo trợ giúp, ta cảm thấy có thể ở trong ám lưu khu chống đỡ được."

Tỉnh Hào suy nghĩ một phen, gật đầu nói: "Nếu như vậy thì trái lại có mấy phần hi vọng. Vậy chiến hạm làm gì bây giờ? Chiến hạm phòng hộ quá mạnh mẽ, bọn họ cũng trọng phòng nhẹ công, chúng ta tựu tính vọt tới phía sau chiến hạm, cũng rất khó phá vỡ chiến hạm phòng ngự."

"Ta có một biện pháp, đợi lát nữa nói tiếp." Đường Thiên trong mắt lóe lên một tia hàn quang: "Chúng ta trước tiên tiến khu vực mạch nước ngầm."

Mọi người đối với địa hình xung quanh Cửa biển Thương Châu đều rất quen thuộc, mấy phút sau, mọi người đã tới mạch nước ngầm.

Khu vực mạch nước ngầm tựa như một mảnh hải dương màu đen, thôn phệ tia sáng xung quanh, năng lượng màu đen hỗn loạn, đang kích động không ngừng nghỉ. Sắc mặt các đệ tử tam tộc có chút trắng bệch, khu vực mạch nước ngầm là ao đầm màu đen trong năng lượng hải, đến cả những chiến thuyền cũng thập phần sợ hãi khu vực mạch nước ngầm.

"Mau, mọi người kích hoạt bí bảo đi, tranh thủ thời gian tiến nhập. Nhớ kỹ, cần toàn lực vận chuyển bí bảo!" Đường Thiên nói: "Tỉnh Hào đại ca, ngươi đi vào trước, trông nom bọn họ."

Tỉnh Hào gật đầu, trước tiên xâm nhập khu vực mạch nước ngầm.

Những người khác dò xét, vẻ mặt do dự.

"Đến cái này cũng sợ, về sau các ngươi báo thù kiểu gì?"

Đường Thiên hừ lạnh, khiến cho đệ tử tam tộc con mắt soạt đỏ.

"Lão bản ngươi không cần kích chúng ta! Ai không tiến người đó là loại hèn nhát!" Diệp lão nhị hừ một tiếng, xông thẳng vào.

Cái đệ tử khác cũng dồn dập tiến nhập.

Khi một gã đệ tử cuối cùng xông vào, đám hải tặc đã xâm nhập tầm mắt.

Trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia hàn quang, không nói một lời, chui vào khu vực mạch nước ngầm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 665: Vu Vương Hải Chúc Phúc

Tiến vào khu vực mạch nước ngầm, Đường Thiên chỉ cảm thấy tầm mắt tối sầm.

Từng cái thân ảnh bao phủ quang đoàn phập phềnh ở trước mắt, mỗi người trên mặt đều là vẻ mặt khẩn trương, bọn họ toàn thân quang đoàn cũng không là quá ổn định. Nhưng hiểu vì sao, Đường Thiên có chút muốn cười.

"Chờ các ngươi thực lực mạnh thêm một chút nữa, có thể đến nơi đây để tu luyện."

Câu nói này của Đường Thiên chẳng liên quan gì tới chiến cuộc trước mắt.

Tiểu Nhị từ trong cơ thể Đường Thiên bay ra, hắn hiếu kỳ đánh giá xung quanh, lần trước lúc Đường Thiên tới, hắn đang tu luyện. Khu vực mạch nước ngầm có năng lượng tương đối kỳ lạ, có điểm giống như hư không ám viêm, nhưng hỗn tạp hơn. Tuy nhiên, nơi đây đối với hắn mà nói, lại là một nơi tu luyện không tệ. Hắn quăng Thánh kiếm Ngục Hải cầm trong tay ra, Ngục Hải kiếm bay vào trong loạn lưu, như cá gặp nước, thỉnh thoảng phát ra tiếng nổ.

Thánh huyết ẩm trong tay Tỉnh Hào phát ra một tiếng ầm rung động, phảng phất thập phần xem thường đối với Thánh kiếm Ngục Hải.

Các đệ tử tam tộc mắt tròn mắt dẹt, bọn họ chưa từng nghe ai kể, kiếm có thể thông linh như thế, quả thực tựa như vật còn sống vậy.

Bị cười nhạo Ngục Hải tựa như bị chọc tức, oanh cái hắc viêm tăng vọt, hư không ám viêm nồng nặc như mực lỏng, hóa thành từng con hỏa long màu đen, hung ác độc địa dữ tợn, tùy ý bay lượn xoay quanh Thánh kiếm Ngục Hải.

Cuồng bạo sát ý cuốn tất cả mọi người, khuôn mặt đệ tử tam tộc tỏ ra rất hoảng sợ.

Thánh huyết ẩm màu đen há lại tình nguyện hàng phục? Bị khiêu khích tức thì nổi giận, trên thân kiếm màu đen có hàng chữ bằng máu "Thánh huyết no ẩm mới biết vị" bỗng hồng quang rực lên, tươi đẹp ướt át, một mùi máu tươi tràn ngập mỗi một ngóc ngách, năng lượng loạn lưu khu vực mạch nước ngầm màu đen như bị nhiễm lên một tầng huyết sắc.

Khuôn mặt đệ tử tam tộc rất hoảng sợ, lúc này mỗi người mặt trắng như tờ giấy. Bọn họ chưa từng nhìn thấy, kiếm hung hãn tuyệt luân như thế! Hơn nữa, lại còn những hai thanh!

Tiểu Nhị có chút kinh ngạc đưa mắt liếc nhìn Thánh huyết ẩm trong tay Tỉnh Hào, hắn biết rõ thanh huyết kiếm kia rất hung lệ, nhưng không nghĩ vậy mà nó lại có thể áp chế Thánh kiếm Ngục Hải, hay là Ngục Hải kiếm sau tiến hóa. Nếu như nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện trên Ngục Hải kiếm kia có mấy con hắc long bay lượn, trên trán mỗi con có một mạt ấn ký thất thải sặc sỡ nhàn nhạt, đó là Phệ hồn diễm.

Cái này mới xứng đôi với kiếm danh hung tàn Thánh huyết ẩm!

Tiểu Nhị tu kiếm, thiên tính yêu thích kiếm, tuy rằng kiếm này huyết vị quá nặng không hợp với hắn, nhưng một thanh kiếm có thể tiến hóa đến tình trạng như thế, tất nhiên nó có quá khứ cực kỳ huy hoàng.

Tuy nhiên, tính chất năng lượng mạch nước ngầm rất giống với hư không ám viêm, đối với Ngục Hải kiếm mà nói, đó chính là liều thuốc bổ. Tiểu Nhị lóe lên tâm niệm, có lẽ, Ngục Hải kiếm có thể ở tại nơi đây tiến hóa lần thứ hai.

Kiếm tùy tâm động, mấy con hắc long Ngục Hải kiếm kia bỗng dưng ngoác miệng ra.

Tê!

Năng lượng nguy hiểm mà trí mạng mạch nước ngầm, điên cuồng dũng mãnh chui vào bên trong miệng hắc long, hư không ám viêm màu đen nồng nặc lập tức lớn mạnh, trở nên càng thêm u ám, cả thân kiếm phảng phất cũng bị cái đoàn hắc ám thôn này phệ.

Cách hư không Ngục Hải rất xa, Vu Vương Hải bỗng dưng mở mắt ra, khuôn mặt rất khiếp sợ.

Ngục Hải do ám viêm vô biên cấu thành dưới thân hắn, đột nhiên tăng vọt, oanh, một đạo hỏa trụ màu đen từ phía sau hắn, phóng lên cao. Ngay sau đó, lại một đạo hỏa trụ tráng kiện, phóng lên trời.

Ngục Hải giống như sôi trào.

Bản thân mình học sinh, vậy mà lại có thể làm được một bước này ...

Vu Vương Hải một trận thất thần.

Ngục Hải kiếm mượn nhờ chính là Ngục Hải chi lực trong hư không cái phiến vô biên này, năm xưa Vu Vương Hải phong thánh thì, lấy Ngục Hải ám viêm làm kiếm, giao cho thần cấm, mà linh hồn hắn cần phải trấn thủ cái phiến Ngục Hải vô biên này, tiếng là trấn thủ, cũng là cầm cố.

Hơn mười năm trước, người kia phá vỡ hư không, xin hắn một luồng Ngục Hải kiếm ý.

Người kia tương đối thú vị, Vu Vương Hải đồng ý.

Vu Vương Hải biết rõ, người kia cũng không chỉ cầu kiếm ý, bởi vì bên trong tọa kia cung điện mịt mù tăm tối, phong giữ rất nhiều thánh kiếm ý. Cái gã thiếu niên trầm mặc, là một học sinh vô cùng tốt, Vu Vương Hải thập phần yêu thích, cũng thương nó gánh vác sứ mệnh và

trách nhiệm sâu nặng như thế. Hắn mượn nhờ một tia cảm ứng, dốc túi truyền thụ. Thiếu niên không cô phụ kỳ vọng, tiến bộ thần tốc.

Có một học sinh xuất sắc như thế, kế thừa y bát của mình, bản thân mình trấn thủ cái phiến Ngục Hải này mới có giá trị.

Nhưng...

Hắn ngẩng đầu, nhìn những ám viêm kia bắn ra phóng lên cao, Ngục Hải sôi trào dưới chân, mơ hồ nguy hiểm mất khống chế.

Hắn lại mỉm cười.

Thành tựu của ngươi, cuối cùng phải đột phá Ngục Hải ta trấn thủ sao? Thật sự là quá tốt!

Một nghìn năm trăm năm rồi, một nghìn năm trăm năm khô khan buồn chán chờ đợi, cuối cùng nghênh đón người kế thừa siêu việt của ta.

Ta đã chờ đợi quá lâu, ta đã khẩn cấp. Ngươi có tương lai vô hạn, thân là sư phụ của ngươi, ta rất vui mừng, ta rất vinh hạnh, đó chính là một lão sư vui sướng tự đáy lòng.

Đệ tử của ta, xin cho ta trợ giúp ngươi một tay.

Vu Vương Hải mở rộng vòng tay, mái tóc dài màu đen giống như quần xà loạn vũ, Ngục Hải sôi trào, càng thêm điên cuồng. Thân hình hắn cấp tốc rơi xuống, giống như một kiếm, chìm vào trong Ngục Hải.

Ngục Hải cuồng bạo, đột nhiên bình tĩnh.

Ngục Hải kiếm đang điên cuồng mà hấp thu năng lượng mạch nước ngầm màu đen, nó tựa như một hắc động sâu không thấy đáy, tham lam và điên cuồng mà hấp thu năng lượng mạch nước ngầm xung quanh. Bao vây lấy thân kiếm ám viêm lúc này nồng nặc đến cực hạn, bỗng nhiên, ánh mắt Tiểu Nhị tăng vọt, hắn đăm đăm nhìn mũi kiếm.

Nguyên bản chỗ mũi kiếm hắc viêm dày đặc lặng yên đọng lại, tựu tựa như trọng tân ngưng kết thành mũi kiếm, nhưng trong nháy mắt, ngưng kết mũi kiếm lần nữa tiêu thất.

Khoan đã!

Không đúng!

Ngưng kết mũi kiếm, vẫn cứ tại kia, chỉ có điều nó đã biến thành trong suốt, trong suốt như không khí vậy, ở trong cái phiến năng lượng mạch nước ngầm này, cơ hồ khó mà phát hiện.

Một luồng ý niệm kèm theo chúc phúc truyền đến,thân hình Tiểu Nhị run lên, cái luồng ý niệm này hắn cực kỳ quen thuộc, cuộc đời từ nhỏ học kiếm, giống như đèn kéo quân lướt qua trước mắt hắn. Những hắc ám băng lãnh kia, không có sung sướng, chỉ có khổ tu khiến người ta hít thở không thông, cái luồng ý niệm này là đoạn cuộc sống duy nhất ấm áp.

Cái này cũng là vì sao lại, hắn học Ngục Hải kiếm tốt nhất.

Hắn chưa từng đối thoại với luồng ý niệm kia, hắn chỉ yên lặng mà cảm thụ, lắng nghe.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn cho rằng luồng ý niệm kia là kiếm ý của thánh kiếm Ngục Hải.

Môi Tiểu Nhị run run, hắn không nói gì, một lát sau, hắn trúc trắc mà nhẹ giọng tự nói: "Lão sư, cảm tạ."

Tỉnh Hào nhìn chăm chú vào kia thanh Ngục Hải kiếm trong suốt mỏng như cánh ve không ngừng thành hình, Thánh huyết ẩm trong tay đang liều mạng mà giãy dụa, thiêu cháy lòng bàn tay hắn, hắn không chút động lòng, hồn nhiên như không cảm giác. Trong con mắt hắn chỉ có thanh tân kiếm kia tắm hỏa từ trong hắc viêm tân sinh, trong mắt toàn là tán thán, hắn có thể cảm thụ được kiếm trải qua tẩy luyện, phát sinh

lột xác kinh nhân. Thánh huyết ẩm trong tay sở dĩ xao động như thế, chính là bởi vì nó đánh hơi thấy kiếm có thể địch nổi nó đã xuất hiện.

Ngục Hải kiếm tiến hóa xong, an tĩnh mà phập phềnh tại không trung.

Cái phiến khu vực mạch nước ngầm cuồng bạo hỗn loạn năng lượng mạch nước ngầm, thoáng cái ổn định, vừa mới rồi còn phảng phất như cuồng phong bão táp, lúc này đã gió êm sóng lặng.

Áp lực tới mọi người buông lỏng, nhưng không ai phát hiện, ánh mắt mọi người, đều bị thanh Ngục Hải kiếm mỏng như cánh ve hấp dẫn. Kiếm ý giống như thực chất, trấn thủ cái phiến khu vực mạch nước ngầm này.

Đường Thiên liếc nhìn Tiểu Nhị, không lên tiếng.

Ngục Hải kiếm tiến hóa, có thể nói như hổ thêm cánh, phe mình thực lực đại tăng, nhưng Đường Thiên nhưng không có bao nhiêu vui sướng. Hắn và Tiểu Nhị tâm thần tương thông, hắn có thể cảm thụ được luồng ý niệm kia, cũng đồng dạng có thể cảm thụ được tâm tình Tiểu Nhị.

Hắn nhớ tới Quỷ Trảo.

Hắn lắc lắc cái đầu, vứt hết tạp niệm trong đầu. Hắn không nhịn được nắm chặt tay, Quỷ Trảo, ta không phải tiểu hài tử nữa, ta đã là đại nhân vật, ta có ta sứ mệnh, ta có trách nhiệm của ta rồi.

Ta muốn dẫn mọi người, tiến tới thắng lợi!

Quỷ Trảo, ta nhất định làm được hơn cả ngươi kỳ vọng!

Thiếu niên tâm, kiên quyết như thiết.

Đường Thiên lặng lẽ không lên tiếng, lặng yên chui ra khỏi khu vực mạch nước ngầm, nhìn về phía cửa biển.

Nơi đó, chiến đấu đã bắt đầu.

Rầm rầm rầm.

Công kích giống như hạt mưa, đánh lên quang tráo cứ điểm, quang tráo không ngừng rung động. Trong lòng Bộ Tử Phi thầm hô may mắn, đối phương chỉ có một chiếc thuyền công thành, lực phá hoại hữu hạn, bằng không mà nói, hiện tại phiền phức rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng biết, dù cho không có thuyền công thành, cứ điểm bị công phá cũng là vấn đề thời gian. Ba chiếc chiến hạm Bạch ngân, sáu chiếc chiến thuyền cấp Bạch ngân, bố trí xa hoa như thế, không thể nào là hải tặc.

Bộ Tử Phi thậm chí suy đoán chủ tướng địch quân đối diện, rất có khả năng là người quen biết.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng phát hiện, sức chiến đấu Bảo Quang hương đoàn mạnh hơn cả hắn mong muốn. Tại Sâm Lâm kiếm bảo đã trải qua hai tràng thủ thành chiến vượt mọi khó khăn gian khổ, thực lực Bảo Quang hương đoàn tiến bộ cực lớn.

Không chỉ là sức chiến đấu đồng bộ suất trên mặt giấy, còn bao quát cả tâm lý tố chất, Bộ Tử Phi biết rõ loại nhìn không thấy sức chiến đấu này trọng yếu tới mức nào. Lửa đạn đối phương mãnh liệt, không khiến cho binh sĩ Bảo Quang hương đoàn kinh hoảng chút nào, bọn họ thậm chí còn thoải mái trêu chọc pha trò với nhau.

Hơn nữa Binh đại nhân thiết kế chiến thuật cho bọn họ rất thô sơ, với đồng bộ suất kinh người, uy lực tương đối xuất sắc.

Bộ Tử Phi lập tức nhạy cảm đánh hơi thấy, Bảo Quang hương đoàn đồng dạng có thể cấu thành uy hiếp đối với đối phương. Nhất là đồng bộ suất, đồng bộ suất Bảo Quang hương đoàn kinh người, có nghĩa bọn họ có thể tụ tập càng nhiều binh sĩ làm một kích uy lực kinh người.

Sau khi phát hiện một điểm này, tố chất tướng lĩnh bạch ngân xuất sắc của Bộ Tử Phi lập tức biểu hiện ra.

Hắn yêu cầu Bảo Quang hương đoàn tổ hợp năm mươi người làm đơn vị hợp lực công kích, loại công kích trình độ này, có thể cấu thành uy hiếp đối với chiến thuyền, nhưng không cách nào cấu thành uy hiếp đối với chiến hạm. Chiến thuyền địch nhân không thể không lui về phía sau, nhưng tầm bắn chiến thuyền còn lâu mới giống chiến hạm, cái này có nghĩa, chiến thuyền đối phương không đủ lực, uy hiếp của đối phương tức thì giảm mạnh.

Chủ tướng đối phương hiển nhiên không cam lòng, nhanh chóng phản ứng, ba chiếc chiến hạm làm thành thuẫn, bảo vệ sáu chiếc chiến thuyền.

Nhìn đối phương không ngừng tiến lên, khóe miệng Bộ Tử Phi hiện lên một tia cười nhạt.

Đối phương vì tầm bắn của chiến thuyền với tới cứ điểm, vậy cần phải yêu cầu chiến hạm tới gần cứ điểm.

Năng lượng cứ điểm dùng để công kích mãnh liệt, cận kề nguy hiểm, mà cứ điểm phản kích cũng trở nên linh tinh hẳn.

"Nhân thủ bọn chúng hẳn là chạy đi duy trì năng lượng tráo, nếu như toàn lực duy trì mà nói, bọn họ còn có thể kiên trì ba phút." Sĩ quan phụ tá nói.

"Đó chính là giải cơn khát trước mắt a." Phù Đông Quật cười khẽ, khuôn mặt hắn rất thoải mái, thắng lợi đã ở trước mắt, chỉ cần đập vỡ năng lượng tráo, vậy cứ điểm đối với bọn họ mà nói, tựa như đại môn mở ra đón khách.

Bỗng nhiên, ‘binh’ một tiếng giòn vang, năng lượng tráo cứ điểm tan nát.

Sắc mặt Phù Đông Quật cứng đờ, ngay lập tức đại biến: "Không tốt!"

Bộ Tử Phi liếc nhìn thời gian, hai mươi hai phút, tuy nhiên, thời điểm này, đã không quản nổi cái khác rồi.

Trong mắt hắn hiện lên một tia dứt khoát, hắn nhìn thấy các binh sĩ hoàn thành đồng bộ xung quanh, toàn thân bao phủ quang mang, trầm giọng nói: "Chuẩn bị!"

Binh! Năng lượng tráo tan nát!

"Sát!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 666: Đường Thiên Xuất Thủ

Một mảng cường quang chợt lóe rồi biến mất.

Oanh!

Phù Đông Quật chỉ cảm giác cường quang gai mắt đến cực điểm tràn ngập tầm mắt hắn, trước mắt là một màu trắng xóa. Chiến hạm dưới chân kịch liệt lắc lư, cơ hồ đứng không vững, hắn phảng phất đặt mình ở trong bão tố. Một lát sau, tiếng nổ vang chấn động lòng người, từ từ và chầm chậm, mọi người chẳng nghe thấy cái gì.

Trong đầu Phù Đông Quật là khoảng không, cái này không phải hắn nhát gan, đó chính là bản năng con người.

Ước chừng mấy giây sau, ánh mắt tan rã của hắn lần nữa có tiêu cự, hắn bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Cách bọn họ ước chừng hai nghìn mét là một chiếc chiến hạm, hoàn toàn bị hỏa diễm bao phủ, các chiến sĩ muốn từ trong chiến hạm lao ra, nhưng bọn họ căn bản không thể thoát ra khỏi hỏa diễm đáng sợ kia.

Ca ca ca!

Thanh âm đứt gãy khiến người ta ghê răng, khiến cho Phù Đông Quật rợn tóc gáy, hắn tận mắt thấy cái chiếc chiến hạm này đối mặt hắn từ từ bị bẻ gẫy, một phân thành hai, hóa thành hai luồng hỏa đoàn lớn.

Phù Đông Quật không phải thái điểu(gà mờ) chưa từng trải chiến trường, nhưng một màn thảm liệt trước mắt này, là lần đầu tiên hắn trông thấy.

Đó chính là chiến hạm Bạch ngân!

Chiến hạm bạch ngân cỡ trung có lực phòng hộ cực kỳ xuất sắc. Xuất sắc như thế nên đương nhiên là giá trị chế tạo nó, cộng vũ khí đặt trên nó, làm cho chiếc chiến hạm bạch ngân cỡ trung tối thiểu cần tới hai nghìn ức vân tệ.

Hai nghìn ức ở trước mắt mình, đốt thành hai đại hỏa đoàn, Phù Đông Quật hoàn toàn choáng váng.

Tổn thất như thế, cũng đủ làm cho hắn cảm thấy tâm đang nhỏ máu.

Mai phục!

Đối phương có mai phục!

Phù Đông Quật giật mình, đột nhiên khàn khàn âm thanh gọi: "Lui về phía sau! Tất cả đều lui về phía sau!"

Đối phương thủy chung khống chế được cường độ công kích, khiến cho chiến thuyền bọn họ triệt thoái về phía sau, dùng chiến hạm tới làm nhục thuẫn. Sau đó lại cố ý giảm nhỏ hỏa lực, tiếp tục biểu hiện vô lực giả dối cho bọn hắn phán đoán sai, dụ dỗ trận hình bọn họ không ngừng áp lên. Chiến hạm cách quá gần, gần đến căn bản không thể né tránh. Toàn bộ kế hoạch, từng màn nối từng màn, dù cho quay ngược trở lại, Phù Đông Quật nghĩ rằng vẫn bị lừa.

Là một âm mưu.

Phù Đông Quật khiến cho bản thân mình tỉnh táo lại. Nếu như tin tình báo là thật, như vậy âm mưu đối phương không có bất luận ý nghĩa, bởi vì thực lực của đối phương hoàn toàn ở thế hạ phong, âm mưu như vậy cũng không thể đủ để cho bọn họ giành được chủ động.

Trừ phi...

Đột nhiên trái tim Phù Đông Quật chợt nhảy.

Cái này có phải là bị bố cục hay không? Đối phương cố ý đem tin tức Thương châu tiết lộ phong thanh? Hay là bám Cầu nổi Quang hải chính là tin tức giả? Vô số ý niệm ở trong đầu Phù Đông Quật hiện lên, càng nghĩ càng là sợ hãi. Người xảo trá tất nhiên đa nghi, vốn hắn cảm thấy nắm chắc, bây giờ lòng tin hắn lại không khỏi có chút dao động, hắn quyết định triệt thoái về phía sau để xem tình huống cái đã.

Bọn họ triệt thoái hoàn toàn về phía sau sáu mươi dặm.

Chiến hạm đối phương càng ngày càng gần, Đường Thiên càng tỏ ra lãnh tĩnh. Bộ Tử Phi vừa mới rồi kia làm hắn cũng giật nảy mình, nhưng rất nhanh, hắn buộc phải nhìn Bộ Tử Phi với cặp mắt khác xưa, cái gã ẻo lả kia cũng có chút trình độ a. Không một mực ỷ lại phòng ngự của cứ điểm để kéo dài thời gian, lại còn có thể phá hủy một chiếc chiến hạm của đối phương, chiến tích như vậy dù là Đường Thiên cũng cảm thấy bội phục.

Nhìn thấy hải tặc giống như bầy chim bị chấn kinh, hốt hoảng lui về sau, trong lòng Đường Thiên càng vui mừng.

Những chiến hạm này tựa như dâng lên tận cửa, trái lại tiết kiệm không ít đường, mò đến phía sau hạm đội, Đường Thiên ra hiệu những người khác mấy cái thủ thế. Mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn, mỗi người bọn họ đều nắm một kiện bí bảo, nhưng chưa kích hoạt.

"Bắt đầu!"

Đường Thiên vừa dứt lời, mọi người đều không hẹn mà cùng kích hoạt bí bảo trong tay.

Từng cái quang đoàn cấp tốc sáng lên, những ngủ say bí bảo được thức tỉnh, căn nguyên tại võ hồn Thiên lộ, cảm thụ được năng lượng nồng nặc xung quanh, không khỏi hoan hô nhảy nhót theo bản năng.

Chúng nó tham lam mà hấp thu năng lượng.

Năng lượng xung quanh, điên cuồng mà hướng bọn họ vọt tới, nơi này là năng lượng hải, cái gì không thiếu chính là năng lượng. Mỗi một bí bảo, tựa như một vòng xoáy. Đường Thiên lần này cũng hạ vốn gốc, bí bảo trên tay các đệ tử tam tộc, thuần một sắc tất cả đều là bí bảo bạch ngân.

Nhưng chúng nó đang bị người ta kiềm giữ áp chế.

Bí bảo không cam lòng bị áp chế mà rục rịch muốn động, ở trong tay mọi người liều mạng giãy dụa. Hơn bảy trăm kiện bí bảo bạch ngân đồng thời giãy dụa, sản sinh động tĩnh không lớn, nhưng cũng không nhỏ. Cự ly song phương quá gần, lập tức bị đối phương phát hiện.

"Bọn họ ở phía sau chúng ta!"

Trong tiếng thét chói tai của thuộc hạ, Phù Đông Quật đã vọt tới bên cửa sổ.

Ngoài chiến hạm, bóng người lắc lư, trong tay mỗi người, mơ hồ có thể thấy một quang đoàn nho nhỏ.

Không tốt! Mai phục!

Sắc mặt Phù Đông Quật đại biến, thanh âm đều biến đổi: "Ly khai nơi đây!"

Nhưng vào lúc này, ngoài chiến hạm mơ hồ truyền đến một tiếng hô to: "Ném!"

Đường Thiên ra lệnh, khiến cho mọi người đều như gặp đại xá, bí bảo trên tay tựa như bàn ủi đỏ rực, ném bọn nó vào hạm đội trước mặt. Sau đó mỗi người đều không chút do dự xoay người bỏ chạy, gọn gàng như thế ở phía sau có một con chó điên đang truy vậy, hoàn toàn không cố kỵ việc mất hình tượng, tư thế, đầu bù tóc rối, cuống cuồng bỏ chạy.

Tốc độ quang đoàn cũng không nhanh, nhưng cự ly song phương quá gần, gần đến mức chiến hạm căn bản không thể né tránh.

Quang đoàn lớn cỡ bàn tay trong tay những gia hỏa kia, vừa văng ra liền lấy tốc độ kinh người bành trướng, giữa không trung biến thành to như chậu rửa mặt. Quang đoàn sắc thái khác nhau, sát biên giới chúng nó, là quang hào trong tình trạng vòng xoáy. Chúng nó còn đang lấy tốc độ kinh người biến lớn!

Cảm thấy nguy hiểm cực độ bao phủ Phù Đông Quật, trong mắt hắn toàn là sợ hãi, hắn cảm thấy bản thân mình giống như rớt vào một cạm bẫy phía dưới cắm đầy đao phong.

Năng lượng khu vực phụ cận, tất cả đều theo những quang đoàn manh động.

Bí bảo mất đi áp chế, càng thêm điên cuồng mà hấp thu năng lượng xung quanh, không trung xuất hiện từng đạo quang ngân chói mắt rực sáng, tựa như lưu tinh xẹt qua, đó chính là ma sát do chùm năng lượng cao tốc mà hình thành quang ngân. Chẳng mấy chốc, quang ngân càng lúc càng nhiều, giống như hạt mưa, chúng nó từ bốn phương tám hướng vọt tới, tràn tới những bí bảo kia.

"Ly khai nơi đây!" Phù Đông Quật rống giận, con mắt hắn đỏ bừng, tựa như dân cờ bạc cùng đồ mạt lộ.

"Chiến hạm bị hút lại rồi!" Thanh âm thuộc hạ cực kỳ kinh hoàng và tuyệt vọng.

Đám Đường Thiên kích hoạt bí bảo, liền thủy chung toàn lực áp chế những bí bảo này. Mà khi mất đi áp chế sau, bí bảo bạch ngân cuối cùng có thể thông suốt không trở ngại mà hấp thu năng lượng xung quanh. Năng lượng cuồn cuộn không ngừng, khiến cho võ hồn bên trong những bí bảo này phát triển với tốc độ kinh người. Võ hồn không ngừng cường đại sản sinh hấp lực cũng trở nên cường đại hơn.

Hơn bảy trăm kiện bí bảo bạch ngân đồng thời sản sinh hấp lực, làm cho năng lượng trong phương viên trăm dặm đều bị xé động. Đến cả đám Đường Thiên lúc trước ẩn thân trong phiến khu vực mạch nước ngầm

cũng không tránh được. Năng lượng màu đen vùng loạn lưu, tựa như một tấm vải bố màu đen, bị hút vào trong cái phiến quang đoàn này.

Hạm đội Phù Đông Quật ở chính trung tâm cái vòng xoáy này, làm thế nào thoát thân được?

Đám Đường Thiên căn bản bất chấp mọi thứ, không quay đầu nhìn lại, bọn họ liều mạng mà trốn, tận khả năng mà rời xa những quang đoàn kia. Bọn họ biết rõ hấp lực những quang đoàn kinh khủng tới nhường nào, lúc đó bọn chúng hút toàn bộ năng lượng Châu Nam sạch sành sanh.

Nơi này là năng lượng hải, mỗi một tấc không gian, đều tràn ngập năng lượng nồng nặc dính sền sệt giống như thực chất.

Chạy!

Liều mạng mà chạy!

Mỗi người trong đầu chỉ có một ý niệm này, phía sau truyền đến hấp lực đáng sợ, năng lượng tác động xung quanh bọn họ. Bọn họ tựa như cá ngược dòng mà lên, mỗi một bước đều gian nan vô cùng, tốc độ cực kỳ chậm.

Bên người vang lên một tiếng kêu rên, Đường Thiên quay mặt, đã thấy một gã đệ tử khống chế không được thân hình, mắt thấy sắp bị cuốn đi, Thân hình Đường Thiên chợt lóe, vọt tới bên cạnh người này, nắm cổ áo hắn, quát khẽ: "Đả khởi tinh thần!"

Dứt lời tay rung lên, liền cầm cái tên đệ tử ném về phía trước. Nếu như khi bình thường, với khí lực Đường Thiên, hoàn toàn có thể ném cái tên đệ tử ra ngoài hơn trăm trượng, nhưng lần này chỉ văng ra mười trượng.

Càng lúc càng có nhiều đệ tử, lộ ra trạng thái mệt mỏi, Đường Thiên càng thêm lo lắng. Phía sau truyền đến hấp lực vẫn cứ kinh người, nếu

như không lao ra khỏi khu vực này, bọn họ sẽ lần nữa bị cuốn vào trong phiến vòng xoáy kia.

"Đến phía sau ta!"

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, vọt tới phía trước đội ngũ, nghênh đón dòng nước xiết phía trước, hắn đột nhiên đánh ra một quyền.

Oanh!

Dòng nước xiết bay loạn, trước mặt tức thì trống không, Đường Thiên cất bước tiến lên, trước khi dòng nước xiết hợp lại, lại một quyền giội ra!

Rầm rầm oanh!

Đường Thiên tựa như máy ủi đất vậy, đột đột đột đi tới.

Đệ tử phía sau hắn chỉ cảm thấy áp lực nhẹ nhàng, tinh thần người người phấn chấn.

Bỗng nhiên, một đầu nhỏ từ trong quần áo Đường Thiên chui đi ra, rõ ràng là Nha Nha, hai mắt nó tỏa ánh sáng, cái này không phải là đột đột đột mà bản thân mình tối am hiểu sao? Nó ngao ô một tiếng, từ trong lòng Đường Thiên nhảy đi ra, giữa không trung tiểu kỳ ở mặt sau cái mông lay động, nó huy vũ hai nắm tay ngắn ngủn, đột đột đột. Đầu nó tuy nhỏ, nhưng nắm tay cực ngạnh, tần suất công kích cực kỳ nhanh, vậy mà lại cũng có thể đập ra một thông đạo, trong nháy mắt, phía sau nó cũng dẫn theo một nhóm người.

Ấu trĩ! Tiểu Nhị lạnh lùng lườm một cái hưng phấn được gào thét thẳng gọi Nha Nha, mặt không chút biểu lộ giống như quỷ mỵ xuất hiện tại phía đầu đội ngũ, Ngục Hải kiếm trong suốt trong tay, một kiếm đâm ra.

Một quang tráo hình ô từ mũi kiếm mở ra, Đại Hùng tinh thần ô!

Ngôi sao ở mặt trên quang ô lưu chuyển, hiện lên một tầng quang vụ hơi mỏng, thần tình Tiểu Nhị trấn định, Ngục Hải kiếm hoàn thành tiến hóa, bây giờ uy lực mạnh mẽ, dù cho đối diện dòng nước xiết như thế, hắn thấy nhẹ nhàng.

Đám đệ tử gần đó vội vàng theo phía sau Tiểu Nhị.

Tỉnh Hào mỉm cười, đưa Thánh Huyết ẩm trong tay lên, một kiếm hướng dòng nước xiết trước mặt bổ tới, tê, năng lượng dòng nước xiết trước mặt phút chốc tách ra, mấy tên đệ tử phía sau hắn chỉ cảm thấy áp lực nhẹ nhàng. Mắt thấy dòng nước xiết tách ra lại muốn hợp lại, Tỉnh Hào lại một kiếm.

Một kiếm tiếp một kiếm, Tỉnh Hào khua vẫy Thánh Huyết ẩm trong tay, giống như trong sân vắng, phía sau hắn tụ tập một đám người.

Có đám Đường Thiên ở phía trước chống đỡ, tốc độ đi tới nhanh lên rất nhiều. Nhưng chưa tới năm mươi dặm, mất tới mười phút. Mười phút này, đối với bọn họ mà nói, dường như trải qua mấy đời. Nếu khi bình thường, năm mươi dặm đối với bọn họ mà nói chỉ trong nháy mắt.

Hấp lực phía sau trở nên yếu ớt hẳn, tất cả mọi người đều biết, thoát hiểm rồi.

Rất nhiều người không có tý hình tượng nào mà nện mông ngồi xuống, những đệ tử còn chút dư lực, cũng chống đầu gối, thở hổn hển.

"Úc, trời ơi! Mau nhìn!"

Một tiếng thét kinh hãi, không khỏi khiến cho mọi người chú ý, mọi người vô thức ngẩng đầu nhìn lại, rất nhiều người kiềm chế được ôm đầu, bọn họ bị cảnh tượng trước mắt khiến sợ ngây người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 667: Làm Bằng Hữu Hay Làm Địch Nhân?

Hơn bảy trăm kiện bí bảo, hình thành một vòng xoáy thật lớn.

Vòng xoáy sắc thái sặc sỡ, đủ mọi màu sắc, tựa như bị thuốc màu đảo loạn, càng vào vị trí trung tâm độ sáng càng cao, chính trung tâm vòng xoáy rực sáng đủ làm người ta vô pháp nhìn thẳng, cả bí bảo bên trong cũng thấy không rõ lắm.

Trong vòng xoáy sặc sỡ, một hạm đội đang liều mạng chạy trối chết, nhưng bọn họ tựa như rùa bị lưới quây, gian nan vô cùng. Đáng sợ hơn chính là, năng lượng tráo của chiến hạm, dưới xung kích chùm năng lượng như hạt mưa, cũng bắt đầu chống đỡ không được. Chùm năng lượng cao tốc có uy lực hơn cả so với mũi tên, dưới trời chùm năng lượng đó, không có gì có thể may mắn tránh khỏi.

Rầm rầm rầm!

Sáu chiếc chiến thuyền bị nổ đầu tiên, chúng nó hóa thành sáu đoàn hỏa đoàn, hỏa quang chói mắt chỉ tồn tại trong nháy mắt, cả thân tàu nát vỡ, bị hút vào trong cái vòng xoáy khổng lồ kia.

Còn lại hai chiếc chiến hạm, cũng cận kề nguy hiểm.

Đường Thiên cũng bị cảnh tượng trước mắt khiến khiếp sợ, hắn nghĩ tới biện pháp này có lẽ khả thi, nhưng chưa từng nghĩ uy lực vậy mà lại kinh người như thế. Hắn nhớ lại ở Châu Nam khi mọi người kích hoạt bí bảo trên chiến hạm Hắc tiễn, tràng diện đó khiến cho hắn ấn tượng sâu sắc. Hắn cảm thấy ở năng lượng hải, hiệu quả chắc chắn tốt hơn, nhưng chưa từng nghĩ, thật có điểm quá mức.

Nếu như không phải hiện tại cẩn thận, mọi người đều phải té ngã tại nơi này.

Đường Thiên đương sợ hãi.

Hắn đánh giá thấp uy lực một chiêu này, vừa mới rồi nếu như không phải bọn họ thoát nhanh, không phải bọn họ có mấy người, những người khác phỏng chừng đều ở lại nơi đây.

Vòng xoáy đang bành trướng mà mắt thường có thể thấy , mà chiến hạm đang giãy dụa trong vòng xoáy, càng ngày càng chậm chạp, quang tráo binh mà nghiền nát, oanh, chiến hạm nổ tung thành một đoàn hỏa đoàn, ngay sau đó bao phủ trong hỏa đoàn chỉ còn cái xác, bị cuốn vào trung tâm vòng xoáy bên trong phiến tuyết trắng kỳ diệu kia.

Bộ Tử Phi ngơ ngác mà nhìn năng lượng vòng xoáy thật lớn ở xa xa, tay chân hắn băng lãnh, sắc mặt tái nhợt.

Đối mặt lực lượng kinh khủng như thế, mà chiến hạm cường đại như thế không có bất luận sức phản kháng nào, bọn họ muốn thoát khỏi hấp lực cũng không làm được. Bộ Tử Phi chịu xung kích rất mạnh liệt, tinh thần hắn hoảng hốt. Hắn nhìn thấy năng lượng vòng xoáy, vòng xoáy năng lượng lớn hơn cả cái này hắn từng nhìn thấy vô số kể, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày, loại lực lượng không phải người này sẽ được vận dụng ở trong chiến tranh.

Cả một chiến hạm, ba chiếc chiến hạm cấp Bạch ngân cỡ trung, sáu chiếc chiến thuyền bạch ngân, phối trí xa hoa cường đại như vậy, vậy mà lại toàn quân hủy diệt, thậm chí chẳng kịp phản kích. Khó mà giải thích được, Bộ Tử Phi có chút thương cảm, tạo một hạm đội như vậy, cần tiêu hao bao nhiêu nhân lực vật lực, cần phải bao nhiêu thời gian. Nhưng, trong chớp mắt, thành khói bay đi, tựa như tan thành hư vô.

Gần vạn ức vân tệ, một binh đoàn tinh nhuệ hoàn chỉnh, đả kích như vậy, đối bất luận thế lực nào mà nói, đều là tổn thương gân cốt.

Không có đối kháng, không có kịch chiến, đó chính là một lần đánh lén hoàn mỹ.

Vừa mới rồi đó là cái gì?

Đại lão bản bọn họ vừa mới ném ra ngoài là vật gì?

Bộ Tử Phi giật mình, sắc mặt đột nhiên hiện lên một mạt ửng đỏ phấn khích, trong lòng vô cùng kích động. Lực lượng kinh khủng như thế, rất có thể cải biến hình thức chiến tranh, đối với một vị tướng lĩnh có kiến thức mà nói, trong đó ẩn chứa quá nhiều nội dung không phải tầm thường.

Trên tay đại lão bản, vậy mà lại nắm giữ vũ khí cường đại như thế!

Bộ Tử Phi hít sâu một hơi, hắn kiềm chế khiến cho bản thân mình tỉnh táo lại. Xa xa trong bóng tối, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang rình mò. Hắn tin tưởng một trận chiến này ngày mai sẽ truyền khắp toàn bộ Nam vực, không, thậm chí truyền khắp toàn bộ Thánh vực.

Khi không biết rõ ràng tình huống lúc trước, không ai dám dễ dàng tới khiêu khích. Nói cách khác, tạm thời bọn họ an toàn rồi.

Trong lòng Bộ Tử Phi hiện tại chỉ có một thứ, kia rốt cuộc là cái gì?

"Cái gì? Năng lượng vòng xoáy? Một đội chiến hạm toàn bộ diệt? Đùa giỡn kiểu gì đây!"

Người thống trị mỗi châu, thu được tin trinh sát báo cáo, phản ứng đầu tiên là không tin. Bọn họ chưa từng nghe nói, ai có thể biết lợi dụng năng lượng vòng xoáy, pháp tắc ẩn chứa bên trong năng lượng vòng xoáy, cũng không phải pháp tắc cao cấp gì. Muốn hủy diệt một hạm đội có cả thảy ba chiếc chiến hạm bạch ngân cỡ trung, vậy vòng xoáy năng lượng cần phải lớn nhường nào?

Nhưng hình ảnh chiến đấu truyền tới trên tay bọn họ, mọi người đều im miệng không nói được tiếng nào.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất, bỗng nhiên Binh phát hiện, số lượng hải tặc phụ cận Cầu nổi Quang hải giảm mạnh. Mà mỗi châu Nam vực nguyên bản bảo trì trầm mặc, dồn dập phái đại biểu tới Thương châu, đồng ý kết minh.

Đại biểu của mỗi một châu, thông qua Cửa biển Thương Châu, đều đứng trước cái vòng xoáy năng lượng thật lớn kia nghỉ chân quan sát. Trông thấy vật thật, so với hình ảnh càng thêm chấn động lòng người, đặc biệt nghĩ đến năng lượng vòng xoáy khổng lồ như thế, hóa ra là do nhân lực mà thành, trong lòng mọi người đều ứa ra hàn khí.

Binh vội vã từ Cầu nổi Quang hải gấp gáp trở về, nhìn thấy cái năng lượng vòng xoáy này, khóe miệng co rúm, từ trong kẽ răng đẩy ra ba chữ: "Bại gia tử!"

Binh nghiêm mặt đen sì, từ lúc Đường Thiên đi Bạch Sa châu một chuyến, cái gì không học được, lại vô sự tự thông dùng tiền đi đập người. Bảy trăm kiện bí bảo bạch ngân, dù cho tại Thiên lộ, giá trị cũng không nhỏ. Nếu bán ra ở Thánh vực, giá cả của nó dù cho không bằng hạm đội, cũng tuyệt đối không rẻ hơn bao nhiêu.

Binh dọc theo Cầu nổi Quang hải gian nan đẩy mạnh, mỗi một bước đều gian nan vô cùng. Nhưng Đường Thiên sao chứ, hoàn toàn là dùng bí bảo dìm chết đối phương, cái con hàng lởm thoải mái tự nhiên vân đạm phong khinh nhất phái, còn bản thân mình mệt mỏi chạy nhong nhong như chó. Trong lòng Binh vốn đã chuẩn bị chu đáo khổ chiến, tinh thần như lâm đại địch, suốt ngày cổ vũ sĩ khí, kết quả hắn suốt đêm vội vã trở về đàm phán gấp.

Không sai, là đàm phán! Những gia hỏa kia vậy mà lại bị con hàng loại hai Đường Thiên này hù dọa, đúng là loại nhu nhược.

Binh cảm thấy bản thân mình tràn đầy sức lực, chuẩn bị làm lớn một trận, sau đó người khác nói cho hắn biết trò chơi đã kết thúc. Loại cảm giác này, quả thực oan uổng vô cùng.

Binh nghiêm mặt đen sì, ánh mắt nhìn về phía cái đại biểu khác chẳng chút hữu hảo gì.

"Điều tra ra rồi, là Đông Kỳ châu!" Vẻ mặt Lý Tra Đức hưng phấn, bây giờ hắn đã thăng nhiệm làm đầu lĩnh tình báo, hắn càng ra sức: "Binh đoàn mà Phù Đông Quật chỉ huy không rõ tung tích, bên ngoài tuyên truyền là đi xa huấn luyện dã ngoại, vừa đẹp là ba chiếc chiến hạm bạch ngân cỡ trung, sáu chiếc chiến thuyền bạch ngân. Hắc, không ngờ hóa ra là Đông Kỳ hồ, té ngã ở trên tay đại lão bản, cũng không oan."

Lý Tra Đức đương nhiên hưng phấn, Đông Kỳ hồ Phù Đông Quật là danh tướng một phương, đây chính là chiến tích thật. Hắn là Đường Thiên mời chào mà đến, đối với Đường Thiên luôn có tâm lý bội phục, trái lại cảm thấy Phù Đông Quật thua ở trên tay Đường Thiên, cũng không tính là bôi nhọ hắn.

"Ha ha ha ha, chính phải, bị ta đánh bại, là vinh hạnh cho hắn!" Đường Thiên đắc ý dào dạt, còn nước lỗ mũi hướng lên trời.

thần tình Binh nhàn nhạt, Phù Đông Quật cái tên này, hắn chưa từng nghe ai nói. Đối với cái gọi là danh tướng, cho tới bây giờ hắn đều là chẳng chút quan tâm. Trái lại thần tình Lý Tra Đức đọng ở trong mắt hắn, trong lòng khinh bỉ vô cùng, hừ, đứa gia hỏa này đương ở tâng bốc tinh.

Tuy nhiên, Đông Kỳ châu...

Trong mắt Binh hiện lên một tia hàn quang, khóe miệng tiếu ý cũng kèm theo mấy phần lãnh ý.

Ở đại sảnh Sâm Lâm kiếm bảo.

"Các ngươi không thể làm như thế!" Đại biểu Đông Kỳ châu kích động mua may cánh tay, khuôn mặt hắn rất phẫn nộ.

Đại biểu các châu khác đều tỏ ra biểu tình nhìn có chút hả hê, cục diện trước mắt, bọn họ thích thấy nó thành. Cầu nổi Quang hải chính là một bánh ga-tô lớn, người phân chia càng ít, vậy định mức mỗi người đoạt được tự nhiên càng nhiều. Cho nên khi Binh cự tuyệt Đông Kỳ châu gia nhập vào thì cơ hồ mọi người đều lao vào tán thành.

Đường Thiên không thèm để ý, tiến công Thương châu còn muốn phân một chén canh, chuyện này thiên hạ nào có sự tình tốt như vậy? Binh ở một bên, không coi ai ra gì mà rít khói thuốc. Dù là Đường Thiên hay là Binh, đều không phải người lấy ơn báo oán, đoàn người cảm thấy là cừu không qua đêm.

"Các ngươi sẽ hối hận!" Đại biểu Đông kỳ châu cao giọng căm hận thốt lên: "Không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của chúng ta Đông Kỳ châu!"

Hắn xác định quyết tâm, sau khi trở về, nhất định nghĩ cách ngăn cản Thương châu liên minh.

Bỗng nhiên, một gã thuộc hạ lảo lảo đảo đảo xông vào, sắc mặt hắn trắng bệch, khuôn mặt rất kinh hoàng.

Ánh mắt mọi người ngoái đều nhìn, vị đại biểu sứ đoàn này tức thì cảm thấy trên mặt không ánh sáng, trầm giọng quát lớn: "Ai bảo ngươi vào?"

"Đại nhân, không tốt rồi..." Lời nói gã thuộc hạ kèm theo âm rung động.

Người xung quanh đều vểnh tai, chỉ có Binh thần tình lãnh đạm, thản nhiên hút thuốc.

Người xung quanh nhăn nhó trêu tức, khiến cho vị đại biểu sứ đoàn này càng thêm giận tím mặt, bốp, cho cái tên thuộc hạ một bạt tai, chửi ầm lên: "Trời sụp hả? Hoảng cái gì mà hoảng? Tỉnh táo lại cho ta!"

"Đại nhân..." Thuộc hạ không để tâm tới chưởng ấn trên mặt, run giọng nói: "Hải tặc... Có hải tặc, hết rồi, Đông Kỳ hết rồi, Kỳ Vương cung bị đốt..."

Oanh, toàn bộ đại sảnh nổ tung rồi, toàn bộ đại biểu tất cả đều thoáng cái đứng dậy, khuôn mặt ai nấy đều lộ ra sắc hoảng sợ...

Kỳ Vương cung, là vương cung của Đông Kỳ châu chủ, nó bị đốt, có nghĩa Đông Kỳ châu... Hủy diệt!

Đại biểu Đông Kỳ châu chỉ cảm giác cái đầu ong ong như chịu đựng một quyền, trời đất quay cuồng, không biết qua bao lâu, hắn mới phục hồi lại tinh thần. Hắn quoắc mắt xoay người, ngón tay run rẩy mà chỉ vào Đường Thiên, cười thảm nói: "Ngươi ngươi... Thật tàn nhẫn..."

Đường Thiên khinh miệt mà nhìn hắn, cũng không nổi giận, thản nhiên nói: "Ngươi đã làm một, đừng trách ta làm mười lăm."

Đại sảnh đột nhiên an tĩnh lại, ánh mắt sứ đoàn mỗi châu nhìn về phía Đường Thiên cực kỳ kinh hãi.

Đến cả đại biểu Đông Kỳ châu cũng chưa từng nghĩ, vậy mà Đường Thiên lại thừa nhận ngay. Những cái nhìn chằm chằm càng làm cho hắn cảm thấy ngực bị nén lại, oa, phun ra một ngụm máu tươi.

"Khụ khụ khụ!"

Âm thanh ho khan kịch liệt phá tan sự yên tĩnh ở đại sảnh, Binh nghe thấy những lời này của Đường Thiên, một ngụm khói thuốc phát sợ nuốt cả xuống, sặc đến ho khan. Hắn vừa khụ vừa ở trong lòng chửi ầm lên, cái đứa ngu ngốc này, loại chuyện này sao có thể thừa nhận? Đáng lẽ không nhường cái đứa ngu ngốc này mở miệng...

Hỏi thăm rõ ràng là Đông Kỳ châu, Binh liền phái ra Thạch Sâm, y cách mà ngụy trang thành hải tặc, cho Đông Kỳ châu cái đạp. Nào ngờ Đường Thiên ác hơn, vừa nghe Binh dự định ngụy trang hải tặc, không

nói hai lời, tìm hải tặc thật. Thông qua Tác Bỉ liên lạc với Liêm Bách Quân, dùng đại giới một trăm kiện chiến hạm vũ khí hắc kim thu mua Hắc sa hải đạo.

Binh cuối cùng kiến thức Đường đại gia gây chiến tranh rồi.

Đông Kỳ châu mất Phù Đông Quật chính là lúc yếu nhất, sao xứng làm đối thủ của Liêm Bách Quân tinh tế giảo hoạt và Thạch Sâm chỉ huy U Châu quỷ kỵ? Binh đoàn Đông Kỳ châu nhanh chóng tan rã, Liêm Bách Quân và Thạch Sâm thoải mái tìm thấy kẽ hở Đông Kỳ châu, giết tới Kỳ vương cung.

Kỳ thực chiến quả như vậy cũng vượt quá Đường Thiên mong muốn, nhưng hắn chẳng có chút áy náy.

Nhưng lúc này, mọi người đều kinh sợ mà nhìn Đường Thiên, bọn họ tựa như nhìn thấy ma quỷ trong địa ngục.

Đường Thiên không thèm để ý, Đông Kỳ châu ở trong khái niệm hắn đã là địch nhân. Đối phó địch nhân, đương nhiên là không từ thủ đoạn! Đường Thiên có chút không kiên nhẫn không muốn vòng vo, hắn nhảy chồm đứng lên, nhìn bốn phía chung quanh, không chút nào che giấu sát khí trên mặt.

"Bằng hữu thì cùng nhau ăn thịt, địch nhân không chết không thôi, các vị, làm bằng hữu hay là làm địch nhân?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 668: Sơn Chi Sương

Đinh Ốc chuyên chú mà loay hoay với các linh kiện trước mặt, tựa như một hài tử nhận được món đồ chơi yêu thích, cắm cúi cặm cụi không ngừng. Hắn không ngủ không nghỉ, trầm mê ở trong đống phế phẩm, cũng may hắn là Hồn tướng.

Tái Lôi trước khi đi, căn dặn mọi người, không nên quấy rầy hắn. Nhưng các lão nhân phòng thí nghiệm huyết mạch, vẫn có điểm lo lắng, bọn họ hàng ngày đều thay phiên quan tâm Đinh Ốc. Phí lão đầu uống trà, nhìn Đinh Ốc vùi đầu trong linh kiện, có chút giật mình ngây ngẫn. Luận tuổi tác, Đinh Ốc là Hồn tướng vạn năm trước, tuổi tác hắn lớn hơn tổng số tuổi toàn bộ phòng thí nghiệm huyết mạch cộng lại. Nhưng Đinh Ốc nhìn giống như hài tử, đám lão nhân lại có chút khổ sở hổ thẹn do chưa chữa triệt đệ cho Đinh Ốc.

Thực sự là Hồn tướng hoạt động đơn thuần quá.

Phí lão đầu liếc nhìn thời gian, đến lúc rồi.

Quả nhiên, ở xa xa Đinh Ốc đặt đồ vật còn chưa thành hình xuống, hắn đi tới gần sân huấn luyện. Hàng ngày vào thời điểm này, Đinh Ốc đều đặt cơ quan linh kiện xuống, đi tới sân gần huấn luyện, xem các võ giả cơ quan huấn luyện.

Yên lặng ngắm nhìn cơ quan hồn giáp trên sân huấn luyện tới lui xung kích, cày lật bùn đất, va chạm kịch liệt, đầy tràng truy đuổi vội vã, hình ảnh trước mắt, quen thuộc mà xa lạ, Đinh Ốc có chút xuất thần.

Không ai biết cả, hàng ngày vào thời điểm này, hình ảnh tương tự cứ hiện lên trong đầu hắn.

Lẽ nào trước đây bản thân mình cũng thường nhìn thấy trường hợp như vậy?

Hắn có chút mờ mịt, hắn lắc lắc đầu, muốn vất những ý nghĩ rối loạn này ra đằng sau, hắn chú ý trở lại sân huấn luyện. Trên sân huấn luyện đang tại tiến hành thực chiến một đấu một, binh sĩ số 23 lại thua rồi, sườn phải hắn xuất hiện kẽ hở, bị đối thủ nắm được, gặp phải đánh mạnh mà bại.

Trong đầu lại lần nữa thoáng hiện hình ảnh giống như đã từng quen biết, hình ảnh mơ hồ cùng hình ảnh trước mắt chồng nhau với nhau.

Hắn đột nhiên biết, hắn cảm thấy số 23 không nên thua, tuy rằng số 23 đã liên tục thua hai mươi hai tràng, chỉ còn kém một lần so với số hiệu.

Bỗng nhiên, hắn đi vào sân huấn luyện.

Phí lão đầu mở trừng con mắt, cái chén đưa đến bên mép dừng lại, không chút động đậy. Đó chính là cử đồng khác biệt với Đinh Ốc mấy ngày qua.

Trên sân huấn luyện Đoan Mộc đang đốc huấn vội vàng khiến cho các binh sĩ đang huấn luyện ngừng lại, binh lính kinh ngạc mà nhìn Đinh Ốc xâm nhập sân huấn luyện. Không ai quở trách Đinh Ốc, bọn họ đều nhận biết cái danh Hồn tướng không trọn vẹn này, nhưng bọn họ có chút không hiểu ra sao, không rõ Đinh Ốc muốn làm cái gì.

Đinh Ốc đi tới trước mặt số 23: "Muốn thắng không?"

Sân huấn luyện lặng ngắt như tờ, mọi người đều bị cử động của Đinh Ốc làm cả kinh ngây người.

Số 23 ngơ ngác mà nhìn lên cao, nhìn sang Đinh Ốc, vô thức trả lời: "Muốn."

"Cầm cơ quan võ giáp của ngươi, đi theo ta."

Đinh Ốc bỏ lại những lời này, xoay người đi tới cơ quan linh kiện hoang phế chất đống giống tòa núi nhỏ.

Đoan Mộc phản ứng nhanh hơn, vội vàng quát lớn: "Còn không đi mau!"

Số 23 như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, vội vàng bò lên, đuổi theo hướng Đinh Ốc. Trong mắt Đoan Mộc hiện lên một tia ước ao, phúc duyên như vậy có thể ngộ không thể cầu. Nhưng hắn nhanh chóng thả lỏng tâm tư, Đoan Mộc có tên "Binh khí giá", bây giờ đã trở thành thủ tịch huấn luyện viên Tam Hồn thành, hắn phụ trách truyền thụ các loại vũ kỹ cho binh lính, hắn rất thỏa mãn đối với hiện.

Một gã Hồn tướng không trọn vẹn, phía sau là một đống cơ quan hồn giáp, rầm rập đổ đầy mặt đất.

Tin tức cơ quan đại sư Tái Lôi hồi hương thăm viếng như cơn gió truyền khắp toàn bộ chòm Kim Ngưu.

Chòm Kim Ngưu mấy năm nay ngày càng tệ hại, đã nhiều năm không có nhân vật anh hùng nf xuất hiện, những thiên chi kiêu tử đã từng được xem trọng, hoặc chẳng biết đi đâu, hoặc trầm mê trong vàng son mà không người biết.

Thân là một trong hoàng đạo 12 cung, chòm Kim Ngưu đã từng hiển hách, giống như tọa tường huy hoàng Kim Ngưu cung kia, trong thường ngày vẫn cứ ồn ào náo động náo nhiệt, nhưng bên trong lá vàng ngóc ngách vách tường điện đã lặng lẽ ăn mòn bong ra từng màng, chỗ nào cũng có loang lổ vết rạn và phủ đầy bụi mạng nhện.

Vài năm trước, cái tên Tái Lôi còn rất xa lạ đối với chòm Kim Ngưu. Tới vài năm gần đây, bởi Đại Hùng tọa cường thế, Tái Lôi được ca tụng là "Đương đại đệ nhất cơ quan đại sư", thanh danh lan xa. Mà theo đó, nội tình Tái Lôi sinh ra tại chòm Kim Ngưu, cũng được truyền sôi sùng sục, càng khiến cho danh vọng Tái Lôi tại chòm Kim Ngưu gia tăng mãnh liệt.

Chòm Kim Ngưu phái ra đoàn đội nghênh tiếp quy mô khổng lồ, do vương tử Bố Lạp Đức tự mình thống lĩnh đội, đi tới tinh môn ở biên cảnh chòm Kim Ngưu nghênh tiếp.

Đãi ngộ và quy cách như thế, chưa bao giờ có trong lịch sử chòm Kim Ngưu, tự nhiên có rất nhiều phản đối nghị luận.

"Ta thực sự nghĩ không ra, biểu ca, vì một nữ nhân, bày trận trượng lớn như vậy?" Áo Tư Đinh(Austin) ngáp cái, hắn là thân vương chi tử, lớn lên từ nhỏ cùng Bố Lạp Đức, hai người tình như thủ túc, nói chuyện tự nhiên cũng tùy tiện hơn nhiều, trong miệng lầm bầm: "Hi vọng là mỹ nữ, bằng không lỗ lớn a."

Bố Lạp Đức cười nói: "Cái này ngươi không phải lo lắng, Tái Lôi được công nhận là đại mỹ nữ."

Áo Tư Đinh tuấn mỹ, Bố Lạp Đức càng thêm chắc nịch ổn trọng, "Tiểu man vương" Bố Lạp Đức có thể được coi là an ủi duy nhất của chòm Kim Ngưu những năm gần đây. Tuy rằng không sặc sỡ lóa mắt như đám Đường Thiên, Tư Mã Tiếu, nhưng tác phong hắn ổn trọng nên được đa phần ủng hộ.

Áo Tư Đinh(Austin) cười nhạo một tiếng: "Trông vào Y Phàm gia tộc sinh ra mỹ nữ? Nếu như nữ nhân của Y Phàm gia phân nửa xinh đẹp, cánh cửa Y Phàm gia đã bị đạp bungrồi."

Bố Lạp Đức cười cười, cũng không phủ nhận.

"Vương thượng rốt cuộc là có ý tứ gì?" Áo Tư Đinh(Austin) bỗng nhiên có chút hiếu kỳ: "Đây chính là bạt tai Y Phàm gia đau đớn đấy, mấy lão lưu manh Y Phàm gia có thể nhịn cục tức im hơi lặng tiếng?"

"Đạo Đốn ngoan cố hơn chúng ta nhiều." Bố Lạp Đức thu liễm nụ cười tươi trên mặt, trầm giọng nói: "phế vật Hà Tây bị hắn triệt hồi toàn bộ chức vụ, ném về nông thôn. Sở Thiến phu nhân bị điều tra ra năm xưa hạ độc hại mẫu thân Tái Lôi, sau lại điều tra ra, nghe nói Văn Giang, Trương Minh Hách đánh lén Tam Hồn thành, cũng có liên quan chuyện này. Sở gia và Quang Minh võ hội luôn luôn đi lại mật thiết, Sở Thiến phu nhân đã bị giam giữ. Sở gia vì việc này, tìm Y Phàm gia, kết quả trực tiếp bị cái lão lưu manh Đạo Đốn này đánh đuổi, hai nhà thiếu chút sống mái với nhau."

"Ác liệt thế sao!" Áo Tư Đinh(Austin) hít một hơi lãnh khí, bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, con mắt thoáng cái trợn tròn: "trước đây Hà Tây là người thừa kế Y Phàm gia, hiện tại hắn bị sung quân rồi, cũng không nghe nói hắn thay ai a? Lẽ nào... Cái lão lưu manh kia, sẽ không định để Tái Lôi kế tiếp hắn chứ!"

"Đến ngươi cũng có thể nghĩ ra, ta cảm thấy cái lão lưu manh kia nhất định có thể nghĩ đến." Bố Lạp Đức thản nhiên nói.

"Điên rồi, điên hết rồi!" Áo Tư Đinh(Austin) thì thào tự nói: "Ta không biết cái đứa nữ nhân kia có cái gì hay ho? Các ngươi đều muốn tiếp cận. Không phải chỉ là một Đại Hùng tọa sao? Quang Minh võ hội chưa thua!"

Bố Lạp Đức biết rõ vị biểu đệ này rất có hảo cảm đối với Quang Minh võ hội, không phản bác, chỉ có cười bảo: "Đánh cược vào hai bên, dễ thắng hơn đánh cược một bên."

Áo Tư Đinh(Austin) hừ nói: "Quang Minh võ hội thống trị Thiên lộ mấy trăm năm, căn cơ thâm hậu, cũng không phải là Đại Hùng tọa sao nhỏ như vậy có thể sánh bằng."

"Nếu như Đại Hùng tọa là sao nhỏ, chòm Kim Ngưu chúng ta tính là cái gì?" Bố Lạp Đức thản nhiên nói.

Áo Tư Đinh(Austin) cứng lại. Kim Ngưu tọa bây giờ thực lực suy nhược, mọi người đều biết, mâu thuẫn bên trong chòm sao cũng ngày càng đột xuất. Những năm gần đây, đệ tử thế gia không xuất hiện nhân tài nào coi được, thế mà bọn họ chiếm cứ tuyệt đại đa số tài nguyên, những thiên tài trong người thường, thường thường phải đi xa tha hương, tiến nhập trong những chòm sao mới phát.

Người khác không dám bàn tán đề tài này, nhưng trong lòng bọn hắn thầm nhắc lại ý tứ Bố Lạp Đức vương tử.

"Tới rồi!"

Có người hạ giọng hô, tinh môn phía trước, sáng lên quang mang yếu ớt.

Một cái chân cơ quan ngân sắc, từ trong tinh môn vươn ra, ngay sau đó một đám cơ quan hồn giáp từ bên trong đi ra. Những người quyền quý ở chòm Kim Ngưu không khỏi lộ ra vẻ hiếu kỳ, cái giá cơ quan hồn giáp này trước mắt hình thức hoàn toàn khác cơ quan hồn giáp bán ra trên thị trường. Hiển nhiên, đó chính là cơ quan hồn giáp mà Đại Hùng tọa đặc biệt để trang bị cho binh đoàn, bên ngoài căn bản mua không được.

So với cơ quan hồn giáp phổ biến bình thường cao tầm bốn năm thước, cái giá cơ quan hồn giáp này trước mắt nhỏ hơn nhiều, chúng nó cao ước chừng hai thước mà thôi, cao hơn người thường một cái đầu. Chúng nó không có cơ quan linh kiện cồng kềnh thô to, bám sát bao cơ thể, đường vòng cung ưu mỹ như nước chảy, chẳng chút to thô, trái lại giống như một áo giáp ngân sắc. Phía sau lưng là đôi cánh bán trong suốt, dị thường không linh. Khiến người kinh dị chính là, những cơ quan hồn giáp nhìn như tinh tế ưu mỹ, tựa hồ phi thường trầm trọng, mỗi một bước đều phát ra âm thanh ầm ầm thật lớn.

Cái này nhất định chính là cơ quan hồn giáp mới nhất Đại Hùng tọa, 【 Sơn Chi Sương 】!

Trong đám người không ít người liều mạng nhớ kỹ từng chi tiết, tin tức Sơn Chi Sương đã truyền lưu từ lâu, nghe nói đó chính là tác phẩm đỉnh cao của Tái Lôi. Hiện tại có thể tận mắt nhìn thấy, ai lại bỏ qua cơ hội này? Hơn nữa so với các chòm sao khác, Đại Hùng tọa tân quật khởi càng thêm thần bí, bọn họ không có tý nào dự triệu mà ngang trời xuất thế, trên dưới chòm Kim Ngưu đối với Đại Hùng tọa cực kỳ tò mò.

Từng người thân khoác ngân giáp, từ trong tinh môn đi ra, giống như nước chảy vậy.

Toàn bộ quá trình, không có tý ồn ào náo động, chỉ có cơ quan võ giáp rầm rập.

A Luân từ trong tinh môn đi ra, nhìn thấy đám người vây quanh ở phía trước, trán không khỏi nhíu lại. Đối phương có cự ly quá gần, cự ly như vậy rất dễ dàng phát sinh bất ngờ. Vì nhiệm vụ lần này, bọn họ những gia hỏa này nát cả óc. Cuối cùng vẫn là A Luân và Trần Tử Lâm kết hợp hoàng kim thắng lợi, thu được nhiệm vụ quang vinh đi theo bảo hộ đại tỷ đầu.

A Luân tuyệt đối không muốn có chút bất ngờ, hắn khống chế cơ quan hồn giáp, rầm rập đi tới đoàn người.

Tuy rằng trong lòng Áo Tư Đinh(Austin) oán thầm không thôi, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tươi nghênh đón, không đợi hắn mở miệng, đối diện là một võ giả bước tới trầm giọng: "Mọi người, lui về phía sau hai mươi trượng!"

Nụ cười tươi của Áo Tư Đinh(Austin) cứng ở trên mặt, mọi người chòm Kim Ngưu đều nhăn mặt.

"Mọi người, lui về phía sau hai mươi trượng!"

Chỉ còn sự im lặng, A Luân lại lần nữa lập lại, ngữ khí hắn chân thật đáng tin, dứt khoát lưu loát, rõ ràng có thể nghe.

Không ai động đậy, A Luân nheo con mắt lại, một luồng sát cơ, ở trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất.

Keng! Hắn rút ra ngân sắc kiếm bản to trên lưng.

Keng! Binh sĩ phía sau hắn, tất cả đều rút ra ngân sắc kiếm bản to trên lưng.

"Mọi người, lui về phía sau hai mươi trượng."

A Luân nhấn mạnh từng chữ, sát cơ tràn bốn phía, bao phủ toàn trường.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 669: Bố Lạp Đức Than Thở

Ngân sắc kiếm bản to chói mắt, hàn quang lóe lên.

Austin há miệng, ngơ ngác mà nhìn binh sĩ trước mặt giương cung bạt kiếm đằng đằng sát khí, sát cơ lạnh lẽo, bao phủ lấy hắn, trong nháy mắt kia, hắn phảng phất đặt mình trong băng tuyết hàn lãnh, da nổi lên một tầng dày đặc chi chít gai ốc.

Lách cách cách.

Hàm răng run rẩy đập đập, từ trong miệng Austin phát ra, khuôn mặt hắn vặn vẹo kinh hãi.

trong lòng Bố Lạp Đức than nhẹ một tiếng, tại địa bàn của mình, bị đối phương chỉ kiếm như thế, mà phe mình biểu hiện còn vụng về như thế, chòm Kim Ngưu thật xuống dốc rồi. Ánh mắt hắn, nhanh chóng nhìn chằm chằm trong chiến trận đối phương, nhìn tới nhìn lui.

Trong những binh sĩ có một nhân vật đặc thù, đó mới là hạch tâm đối phương.

Không hiển sơn không lộ thủy, khí trường bao quanh binh đoàn này, sát ý dâng trào như thế ngưng tụ thành một đoàn không hề kẽ hở, cao thủ!

trong lòng Bố Lạp Đức chấn động vô cùng, tới tận bây giờ hắn chưa nghe ai nói về binh đoàn Sơn Sương trước mắt hắn, chắc là binh đoàn Đại Hùng tọa mới thành lập, vậy mà lại có cao thủ như vậy! người cầm đầu kia, toàn thân tự nhiên như thế lộ ra khí thế dũng mãnh gan dạ và bễ

nghễ, hắn phải là thủ lĩnh cái này binh đoàn Sơn Sương, mà vị giấu ở trong đoàn người kia, hắn phải là phó tướng của hắn.

Nhìn như bình thản không dao động vẫn lưu động, Bố Lạp Đức lại biết độ khó tới nhường nào. Từng điểm hợp lý, không ngừng mà chồng lên nhau, ưu thế thì sẽ trong bất tri bất giác được kéo lên, địch nhân như vậy, rất kinh khủng. Loại phó tướng này có thể ngộ không thể cầu, bọn họ như chó một cái kính lúp, có thể phóng to chủ tướng dũng mãnh gan dạ.

Một binh đoàn bên ngoài không có tý nào thanh danh, vậy mà lại có trang bị xa hoa như vậy, nhân tài Đại Hùng tọa, đã tràn trề đến mức thế này sao?

trong lòng Bố Lạp Đức có tư vị, nhưng khuôn mặt lại vẫn mỉm cười, hắn giơ cánh tay lên thể hiện bản thân mình không địch ý, chậm rãi tiến lên, đi tới bên cạnh Austin. Hắn nắm lấy Austin, toàn thân Austin run rẩy run rẩy, trong lòng Bố Lạp Đức càng là bi thương, hắn cao giọng hô: "Toàn thể lui về phía sau!"

đội ngũ nghênh tiếp như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, lúc này mới hốt hoảng lui về phía sau. Đội hình đầu bù tóc rối, tựa như một đám du binh tán dũng. Bố Lạp Đức nhịn không được liếc mắt nhìn binh đoàn kia phảng phất như đóng trên mặt đất, sâm nghiêm như rừng kiếm, trên mặt hắn có chút nóng rần lên, chênh lệch quá lớn.

Hắn không tự chủ mà liên tưởng lên binh đoàn Quang Minh võ hội, là một trong những binh đoàn mạnh nhất Thiên lộ, binh đoàn Quang Minh võ hội cũng nghiêm chỉnh, nhưng điểm khác là, binh đoàn Quang Minh võ hội có một khí tức ngang ngược kiêu ngạo cao cao tại thượng, mà Binh đoàn Sơn Sương trước mặt lộ ra một sức mạnh điên cuồng.

Một người như quý tộc vũ kỹ thành thạo, một người như hung đồ liều mạng liều mạng.

Ai cường đại hơn? trong lòng Bố Lạp Đức khó mà xác định, nhưng hắn không thể không thừa nhận, binh đoàn chòm Kim Ngưu đã không có khí chất có thể chống lại.

Ầm ầm, ầm ầm.

Từng đạo thân ảnh ngân sắc, mấy cái tiểu đội như tia chớp xen kẽ đi tới, khiến người ta hoa mắt hỗn loạn biến hóa, thanh âm rung núi động rừng cơ hồ đọng lại trong không khí.

Hoàn thành phòng thủ.

Khuôn mặt A Luân ở sau mũ giáp lộ ra vẻ thỏa mãn, vô luận đối phương theo phương hướng nào nhào tới, bọn họ đều có thể hoàn toàn ngăn chặn. Tuy rằng A Luân cũng biết, không ai dám, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân mình xuất hiện sai lầm như vậy.

Xuất thân từ Sài Lang tọa, từ nhỏ bần hàn, ngoài dự đoán mọi người mà tiến nhập Thiên võ lang viện, nhưng hắn chưa từng tự mãn, hắn vô cùng quý trọng sinh hoạt bản thân mình hiện nay, đó chính là cuộc sống trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ.

A Luân là một thiên tài thiếu niên ở Thiên võ lang viện, có phong phạm đại tướng nhất, tuy rằng bình thường tính khí ôn hòa trầm tĩnh, nhưng khi chiến đấu luôn dũng mãnh hung hãn. Phối hợp với Trần Tử Lâm trầm mặc ít lời lại đầu óc cơ trí, hai người trong khoảng thời gian này so đấu bên trong Đại Hùng tọa, có thể nói danh tiếng lên cao.

Lúc này Đường Sửu mới phóng tâm mà giao nhiệm vụ cho bọn họ, cũng có ý ma luyện.

A Luân xoay người gật đầu với phía sau, biểu thị đã an toàn.

Tinh môn lại lần nữa trở nên sáng ngời, Bố Lạp Đức từ trong chấn động thoát ra, cũng kìm lòng không đậu nhìn phía tinh môn, trong lòng hắn cực kỳ tò mò. Cái tên Tái Lôi đã nổi khắp chòm Kim Ngưu từ lâu,

Bố Lạp Đức biết khá nhiều, hắn thậm chí nhìn thấy hình ảnh Tái Lôi, biết rõ Tái Lôi là một đại mỹ nhân.

Khi mọi người cho rằng, là thời điểm Tái Lôi sẽ đi ra, trước tiên đi ra là mấy tên gia hỏa thần sắc lạnh lùng.

Mấy người này vừa ra tràng, ánh mắt như có thực chất, chậm rãi đảo qua toàn trường.

Trong lòng mọi người không khỏi đại chấn, dồn dập cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

Thánh giả!

Mấy người này vậy mà tất cả đều là thánh giả!

Thánh bộ Đại Hùng tọa danh chấn thiên hạ từ lâu, số lượng thánh giả đã vượt cả chòm Sư Tử, gần với Thánh điện Quang Minh võ hội. Có điều bởi Thánh giả Thánh bộ Đại Hùng đa số là thánh giả tự do, thực lực phổ biến không cao, vì vậy sức chiến đấu được xếp hạng sau chòm Sư Tử, là hiện nay công nhận đứng đệ tam.

Nhưng thánh giả tự do cũng là Thánh giả!

Thánh giả độc hữu cảm giác áp bách, lập tức bao phủ toàn trường. Nếu như, thực lực Binh đoàn Sơn Sương khiến người ta chấn động, thì thực lực thánh giả lại khiến người ta tin phục.

Đầy đủ tám vị thánh giả đi theo, đội hình khổng lồ như thế, hoàn toàn có thể chấn nhiếp bọn đạo chích.

Đường Sửu biết rõ tầm quan trọng của Tái Lôi đối với Đại Hùng tọa, kỳ thực trong lòng hắn không tán đồng Tái Lôi về chòm Kim Ngưu. Trong con mắt hắn, chòm Kim Ngưu tuy rằng cũng là hoàng đạo 12 cung, nhưng thực lực của bọn họ, đã vô pháp chống lại Đại Hùng tọa, chẳng bằng trực tiếp san bằng, không cần chịu nguy hiểm.

Nhưng nếu đó là quyết định của Đường Thiên, Đường Sửu sẽ nỗ lực hoàn thành.

trên mặt Bố Lạp Đức đã không còn ý cười, hắn cảm thấy có chút không thở nổi. Hắn sớm biết Đại Hùng tọa cường đại, nhưng tận mắt nhìn thấy, hắn vẫn bị biểu hiện thực lực Đại Hùng kinh người hù cho ngã.

Chưa cần kể thánh giả tự do như thế nào? Bằng khí thế tám người này, so với mấy vị lão gia hỏa ẩn cư trong nội cung Kim Ngưu cung còn kinh người hơn?

Bố Lạp Đức kinh nghi bất định.

Bỗng nhiên, một mạt sắc sáng lên xâm nhập tầm mắt hắn, hắn không khỏi nhìn lại.

lễ phục dạ hội màu đen, như một đóa nở rộ hắc u đàm, hình dáng hoàn mỹ không tì vết, chiếc cằm thon thon khiến cho khuôn mặt này thoạt nhìn tinh xảo mỹ lệ. Bờ môi đỏ tươi sang ngời, làn da vô cùng mịn màng, sóng tóc đỏ rực buông hờ trên vai, lộ ra một tia như có như không tự nhiên, e lệ. Dưới làn mi kéo dài, con mắt băng lam như biển, mê người đến thế, khí chất lành lạnh khó mà thân cận bộc lộ. Ba cái nốt ruồi như nước mất làm cho cái phần lành lạnh làm nền tăng mấy phần quyến rũ cùng gợi cảm.

Bố Lạp Đức ngơ ngác mà nhìn Tái Lôi, chân nhân so với hình ảnh, thực sự xinh đẹp hơn nhiều.

Thời gian phảng phất ngừng lại.

Tại nơi chốn có người ngơ ngẩn, mọi người đều nghe nói khuôn mặt Tái Lôi đẹp, nhưng tận mắt nhìn thấy, nhận xung kích càng thêm cường liệt. Cả Austin cũng quên nỗi sợ hãi, hắn há miệng, vẻ mặt ngu dại mà nhìn Tái Lôi, khóe miệng còn chảy nước bọt.

Tái Lôi không nhìn đám người này, bước đi thoăn thoắt, thanh âm lành lạnh giống như suối nước lạnh leng keng trên băng sơn: "Toa xe chuẩn bị tốt chưa?" .

Đi giày cao gót làm bàn chân thật đau, ở trong lòng Tái Lôi chửi ầm lên.

tên hỗn đản Đường Thiên này, không phải cố ý đấy chứ? Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nàng nhìn về phía Bố Lạp Đức ánh mắt những người này càng thêm bất thiện. Bản thân mình còn có nhiều thực nghiệm chưa kịp làm, lại còn phải chạy đến chòm Kim Ngưu lãng phí sinh mệnh...

Đường Thiên chết tiệt !

Nhớ tới Đường Thiên nối dự toán cơ quan phòng thí nghiệm với giấc ngủ, Tái Lôi hận tới nghiến răng.

"Đại sư Tái Lôi mỹ lệ!" Bố Lạp Đức tiến lên hành lễ, cung kính hô: "Bố Lạp Đức phụng Vương thượng chi mệnh, nghênh tiếp đại sư giá lâm, toa xe đã chuẩn bị tốt, nghe theo ngài phân phó."

Phía sau hắn, Kim Ngưu vương xa kim quang lòe lòe, an tĩnh chờ đợi.

Tái Lôi không lý gì tới hắn, ngược lại hỏi A Luân: "Tiểu A Luân, xe đâu?"

Tiểu A Luân...

Tuy A Luân là con người rắn rỏi, bị ngay trước mặt mọi người gọi là "Tiểu A Luân", khuôn mặt hắn soạt cái đỏ rực, thầm hô không may rồi, cũng không biết làm sao. Đại tỷ đầu nghìn vạn lần không thể đắc tội, cái này đã sớm trở thành công thức toàn bộ binh đoàn thống nhất. Mọi người đối với Tái Lôi Nhưng sợ như sợ hổ, đại tỷ đầu man không nói lý và bá đạo, ai dám trêu chọc, thực sự là chán sống rồi.

A Luân có chút kỳ quái, không thể ngờ chòm Kim Ngưu, tới trêu chọc đại tỷ đầu.

"Đã chuẩn bị tốt." A Luân không dám do dự.

Một chiếc toa xe ngân sắc giản dị tự nhiên, đó chính là một toa xe chiến đấu thông thường, chủ yếu dùng để vận tải binh sĩ cùng vật tư. Cũng không phải mỗi binh đoàn đều có Thủy Bình võ giả, trừ phi có Thủy Bình võ giả, ngân bảo bình các loại mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất, bằng không mà nói, toa xe phương tiện chuyên chở như vậy, thủy chung có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Đại Hùng tọa luôn tuyển nhận Thủy Bình võ giả, nhưng người đáp ứng sơ sơ. Thủy Bình tọa bầu không khí thương nghiệp nồng hậu, Thủy Bình võ giả phổ biến cũng tương đối giàu có, Đại Hùng tọa đãi ngộ mê người, bọn họ tự nhiên xem thường không thèm nhìn.

Nhìn thấy toa xe A Luân bọn họ chuẩn bị, Austin đám người không khỏi toát ra ánh mắt khinh bỉ.

Thực sự là một đám người quê mùa!

Tại xanh vàng rực rỡ Kim Ngưu vương xa trước mặt, kia chiếc toa xe chiến đấu thực sự nghèo kiết hủ lậu bất kham. Bọn họ rất nhiều người càng là trong lòng ngạo nghễ, quả nhiên chỉ có điều một đám nhà giàu mới nổi, đối mặt bọn họ những.. này các thế gia lịch sử đã lâu, không chỗ nào che giấu.

Tựu ở trong những.. này người đắc ý dào dạt ánh mắt, Tái Lôi là không chút do dự đăng lên toa xe chiến đấu.

Phanh!

Khi cửa xe đóng lại, Bố Lạp Đức bọn họ mới như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, mỗi người trên mặt giống như vỗ một bạt tai, khuôn mặt rất ngạc nhiên cùng không thể tin nổi.

Cái này nữ nhân điên rồi sao?

"Quá thất lễ! Quả thực quá thất lễ!"

"Nàng trong mắt hoàn toàn không có chúng ta? Lẽ nào nàng cảm thấy đối mặt chòm Kim Ngưu chúng ta, nàng còn có cái địa phương gì có thể tự ngạo sao?" .

"Chúng ta nghênh tiếp hóa ra như vậy một nữ nhân thô lỗ, không có lễ phép, làm ra vẻ..."

"Ả nghĩ mình là ai?"

...

Bên tai chửi bới khiến cho Bố Lạp Đức càng thêm tâm phiền ý loạn, hắn gầm lên một tiếng: "Ngậm miệng!"

Toàn bộ tạp âm líu lo ngừng bặt, mọi người không khỏi nhìn Bố Lạp Đức, tại bọn họ nhìn thấy, vương tử điện hạ nhất định là bị cử động vừa mới rồi của Tái Lôi chọc giận.

Bố Lạp Đức hít sâu một hơi, đè nén khiến cho bản thân mình trấn định. Hắn sớm biết nhiệm vụ lần này khó mà ứng phó, ân oán giữa Tái Lôi và Y Phàm gia, nghĩ đến cùng tình cảm đối với chòm Kim Ngưu cũng sẽ không quá đáng. Nhưng hắn cho rằng, chòm Kim Ngưu rốt cuộc là phú gia lâu đời có danh vọng, đối với Đại Hùng tọa mà nói, cũng cực kỳ trọng yếu. Như quả thật đắc tội toàn diện với chòm Kim Ngưu, Đại Hùng tọa chính là khi không thêm một kình địch, Bố Lạp Đức tin tưởng lấy Tái Lôi sẽ thấy rõ thấy điểm ấy, nàng nhất định sẽ lấy đại cục làm trọng, sẽ không quá đáng.

Nhưng...

Lúc này hắn có chút hoài nghi bản thân mình suy đoán có lầm lỗi chỗ nào rồi chăng, biểu hiện của Tái Lôi, hoàn toàn ngoài dự liệu.

Tái Lôi không có ý nể mặt bọn hắn chút nào, coi như không khí.

Cái này không hợp lý.

Bố Lạp Đức nhắc nhở bản thân mình cái này có thể là Tái Lôi cố ý, nhưng chẳng hiểu vì sao, ngực lại như điều gì đó khúc mắc.

Ánh mắt hắn, đăm đăm nhìn toa xe mộc mạc.

Sau một lát, mới hiểu được.

Tựa như chiếc Kim Ngưu vương xa xa hoa chòm Kim Ngưu, bề ngoài hoa lệ bên trong mục nát, mà Đại Hùng tọa tựa như chiếc toa xe chiến đấu kia bề ngoài mộc mạc lại đầy đấu chí tiến thủ và hăng hái.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 670: Tư Duy Của Đại Gia, Ngươi Không Hiểu Đâu

Nam vực gần đây náo nhiệt lắm lắm, nhưng tin tức nóng nhất dư luận hiện nay, không thể nghi ngờ là chuyện Nam minh thành lập.

Nam vực cho tới bây giờ đều là quần hùng cùng tồn tại, hàng ngày đều có tân tổ chức xuất hiện, mọi người đã chẳng lạ lùng gì. Nhưng lần này, Nam minh thành lập, tựa như ném vào Nam vực một quả nặng kí bom, hấp dẫn ánh mắt toàn bộ Nam vực.

Nhìn vào danh sách thành viên Nam minh, sẽ biết phân lượng của nó.

Bạch Sa châu, Minh châu, Nguyên châu, Lý Hải châu, chỉ bốn cái tên này, đủ để khiến Nam vực vì đó rung động, bởi vì bốn châu này đều nằm trong top 20 Nam vực. Trừ cái đó ra, còn có Bạch gia một đại tộc phú gia mấy vạn năm nữa, còn cả Từ Ký top 5 buôn bán vũ khí khắp Thánh vực, sao không khiến người ta ghé mắt trông? Hồng châu bởi vị trí quan trong bị kéo vào Nam minh, nhưng thực lực bản thân, cũng không thể khinh thường.

Nhưng, người chủ đạo Nam minh, không phải những bá chủ một phương, mà là một cái tên không người biết, Thương châu.

Đối với Thánh vực mà nói, tên này quá xa lạ, tuyệt đại đa số người thậm chí là lần đầu tiên nghe thấy. Mà những người có hiểu biết, càng kinh ngạc, bởi vì bọn họ biết rõ Thương châu là cái chốn nhỏ bé hẻo lánh cằn cỗi tới nhường nào.

Nhưng, khi sự tình từng điểm được công bố thì, mọi người mới giật mình phát hiện, Thương châu "Nhỏ yếu" vậy mà một tay chủ đạo toàn bộ

sự kiện.

Phồn Tinh châu vì chữa trị Cầu nổi Quang hải mộ binh dân phu gây hấn với Thương châu, song phương lập tức bạo phát chiến tranh. Khiến người ta kinh ngạc chính là, Phồn Tinh châu thuộc top ten, vậy mà lại liên tục hai lần binh bại trong tay Thương châu, cái này cũng trực tiếp khiến cho Phồn Tinh châu rơi vào hoàn cảnh bốn bề thọ địch.

Sau đó Phồn Tinh châu bị xuống dốc, Cầu nổi Quang hải chắp tay tặng cho Thương châu, mà ngoài dự đoán mọi người Thương châu đưa Cầu nổi Quang hải ra ràng buộc lợi ích cho Nam minh.

Kế hoạch kết minh của Thương châu không được ủng hộ, mà Đông Kỳ châu biết được phong thanh, lặng lẽ phái xuất binh đoàn ngụy trang thành hải tặc, đánh lén hậu phương phòng thủ suy yếu của Thương châu. Nhưng Thương châu lần thứ hai trình diễn kỳ tích, Đông Kỳ hồ Phù Đông Quật binh bại bỏ mình, hạm đội khổng lồ toàn quân hủy diệt.

Một loại tân vũ khí thần bí mà uy lực cường đại trồi lên mặt nước.

Sau đó Đông Kỳ châu gặp phải hải tặc cướp đoạt, Đông Kỳ vương cung rơi vào tay giặc, từ cái này Đông Kỳ châu rơi vào tình thế đen tối trước nay chưa từng có, thủ đoạn Thương châu tàn nhẫn làm khiếp sợ mấy châu đứng nhìn, Nam minh mới thuận lợi tổ kiến xong xuôi.

Thương châu thần bí ngang trời xuất thế, lai lịch không người biết, nhưng Nam minh khổng lồ, lại khiến cho các châu khác ở Nam vực, lập tức cảm thụ được hàn ý khắc cốt ghi xương.

Từng châu quanh Nam minh, dồn dập thỉnh cầu gia nhập vào Nam minh, một tuần lễ ngắn ngủi thôi, thành viên Nam minh từ, trực tiếp nhảy đến ba mươi hai châu.

Tình thế nhanh như vậy, làm cho cả Nam vực vì đó im tiếng.

Bấy giờ Thương châu, từ lúc Nam minh thành lập, càng phồn hoa, vừa mới mở rộng cửa biển không thể không lại tiến hành mở rộng lần nữa. Cũng may theo Nam minh bành trướng, vấn đề nhân lực giải quyết dễ dàng, mỗi hạng công trình được làm nhanh hơn.

Trên mỗi chiếc thuyền đi ngang qua, hành khách đều nhìn cái vòng xoáy quang đoàn thật lớn kia, trên mặt đều không khỏi hiện lên vẻ kính nể. Một hạm đội bạch ngân đã chôn vùi ở trong cái quang đoàn này, có cả danh tướng Phù Đông Quật, cái này cũng đủ trở thành truyền kỳ, được người người truyền tụng. [Chương được dịch tại bachngocsach.com]

Sức mạnh con người, vậy mà đạt tới tình trạng như thế!

Cái vòng xoáy này ở cửa biển Thương Châu, hiển lộ rõ ràng chiến công hiển hách.

Binh tìm Đường Thiên, con hàng loại hai này đang chồm hổm đứng kế bên quang đoàn.

"Bên trong có cái gì đang thành hình, ta có thể cảm giác được." thần tình Đường Thiên rất thật.

Binh không hoài nghi, trực giác Đường Thiên nhạy cảm, không ai có thể bằng hắn, một điểm này đã nghiệm chứng vô số lần.

Binh hỏi: "Đồ vật gì?"

"Không biết." Đường Thiên lắc đầu, nhưng giữa trán còn có chút hưng phấn: "Nhất định là đồ vật rất lợi hại!"

Binh lắc lắc đầu, bỏ vấn đề này để lại đằng sau, hắn nhìn thấy, cái vòng xoáy quang đoàn này tựa như một khối chiến bi, tạo ra cái này, so cái bảo bối gì đều có thể chấn nhiếp lòng người. Hắn tìm Đường Thiên, là có chuyện lạ khác. Sâu trong con mắt hắn, kèm theo một tia sầu lo: "Động tác chúng ta quá nhanh rồi."

Đường Thiên sửng sốt, ngẩng đầu: "Nhanh không tốt sao?"

"Dục tốc thì bất đạt." Binh nói.

"Hiện tại đã đạt rồi." Đường Thiên rất ít nhìn thấy tại trên mặt Binh bộ dáng sầu lo như vậy, hắn trực tiếp hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Rất nhiều." Binh chỉnh lý suy nghĩ: "Chúng ta mở rộng quá nhanh, hiện tại Nam minh chính là năm bè bảy mảng, mọi người thích gì làm nấy, phi thường hỗn loạn. Mỗi châu có lợi ích riêng, mỗi châu có binh đoàn riêgn, chúng ta không thống nhất chỉ huy, bọn họ cũng sẽ không nghe theo chỉ huy, chúng ta phải nghĩ biện pháp hợp nhất, đây mới là vấn đề lớn nhất."

Đường Thiên nghe thế thì choáng đầu não trướng, lời nói Binh nhanh như gió, hắn đành phải hỏi: "Ngươi có biện pháp nào tốt hơn?"

"Không có." khuôn mặt Binh rất lo lắng, lại có chút bất đắc dĩ: "Ngươi biết, cái này không đơn giản là phạm trù chiến tranh, nói thật tình, ta chỉ am hiểu chiến tranh."

Xoa trán, khuôn mặt Đường Thiên rất khổ sở, thử dùng tư duy bản thân mình để lý giải một chuỗi dài vấn đề của Binh, một lát sau, âm thanh ngập ngừng: "Nói cách khác, kỳ thực vấn đề của ngươi, là bọn hắn không nghe lời."

"Không sai!" Binh cảm thấy Đường Thiên khái quát rất đúng chỗ.

"Không nghe lời rất dễ làm a!" Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đó chính là tỏ ra chuyện nhỏ: "Không nghe lời vậy thì đánh đi? Ngươi huấn luyện binh sĩ không phải như thế này sao?"

"Bọn họ là minh hữu của chúng ta, không phải thuộc hạ của chúng ta." Binh nhắc nhở Đường Thiên: "Chúng ta vô duyên vô cớ động thủ đối với minh hữu, sẽ khiến cái khác minh hữu phản kháng."

Binh cảm thấy bản thân mình thật ngu xuẩn, vậy mà lại đưa vấn đề phức tạp cao thâm như thế tới hỏi đứa hàng lởm, bản thân mình thực sự trong khoảng thời gian này bị phát điên rồi, đầu óc cháy hỏng, vậy mà làm chuyện không có nguyên tắc như thế.

Được rồi, tìm ai tới thương lượng chứ? Tỳ Ba? Khăn mặt? Binh vắt hết óc.

"Cũng đúng a!" Đường Thiên cảm thấy Binh nói rất có đạo lý, ở trong lý giải của hắn, minh hữu đại khái giống với đồng bọn hợp tác, đồng bọn hợp tác tự nhiên là không thể đánh, vậy làm gì bây giờ?

Một người không nghe lời, lại trừng phạt không được, phải thế nào đối phó?

Bỗng nhiên, trước mắt Đường Thiên sáng ngời, đột nhiên vỗ bàn tay: "Ta có biện pháp rồi!"

Đã nhìn thẳng được bản thân mình sai lầm, Binh đến mí mắt chả thèm mở, hoàn toàn không hề cử động. Con hàng loại hai này có thể nghĩ ra biện pháp gì? Ha hả... Binh cảm thấy nụ cười nhạt trong lòng bản thân hắn là cười ra tiếng.

"Vậy hãy thu mua bọn họ!" Toàn thân Đường Thiên tản ra khí tức đại gia, khí phách bức người: "Không thể đánh, vậy hãy thu mua! Tựa như chúng ta dùng cầu nổi Quang hải thu mua bọn họ vậy!"

"Vậy có ích lợi gì?" Binh nghĩ thầm quả nhiên không có nguyên tắc, hắn không vui nói: "Cầu nổi Quang hải điểm ấy lợi ích, có thể khiến cho mọi người kết minh, nhưng ngươi tưởng để cho bọn họ buông tha binh đoàn trong tay? Vậy căn bản là chuyện không thể xảy ra!"

"Vậy thì dùng nhiều tiền vào!" Đường Thiên dùng suy nghĩ hoàn toàn giản đơn hóa, không chút do dự đáp.

Binh trề môi khinh bỉ: "Ngươi cho là Cầu nổi Quang hải là cải trắng trên đường? Nói có là có?"

"Có a! Nam vực nhiều Cầu nổi Quang hải như vậy !" Đường Thiên coi là lẽ đương nhiên nói.

"Cái này không phải của chúng ta." Binh vô thức buột miệng nói ra.

Đường Thiên nhìn Binh tựa như nhìn kẻ ngu ngốc: "Đánh chiếm thì không phải là của chúng ta rồi sao?"

Bị Đường Thiên dùng ánh mắt mở to khinh bỉ như vậy, Binh cảm giác cực kỳ chán nản, thế mà ý nghĩ Đường Thiên, tương đối có tính xây dựng, đơn thuần phản đối phản đối cũng không phải là chuyện một vị danh tướng thành thục sẽ làm.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn liền tìm ra điểm nút trong ý tưởng của Đường Thiên.

"Ai đi đánh? Chúng ta sao? Đơn thuần dựa vào thực lực chúng ta, đánh chiếm kiểu gì ? Những mục tiêu xa xôi này, thoạt nhìn rất đẹp, nhưng mọi người đều không ngốc, không ai vì một mục tiêu xa xôi, mà buông đao kiếm trên tay. Dù cho vô pháp thu được nhiều lợi ích, nhưng có thể bảo trụ lợi ích hiện tại." Binh nói trúng mấu chốt.

Nhưng hắn hiển nhiên vô pháp lý giải tư duy đại gia.

Đường Thiên vung đại thủ lên: "Chúng ta lại dùng thứ khác thu mua! Bí bảo a, hắc kim a, ai nghe lời, chúng ta cho người đó. Ai thế theo chúng ta, chúng ta để cho binh đoàn bọn họ biến cường, sau đó đi công chiếm Cầu nổi Quang hải, ai ra lực nhiều, phân cho người đó nhiều."

Binh ngơ ngẩn hoàn toàn.

Cái ý nghĩ con hàng loại hai này ...

"Mấy thứ này chỉ có chúng ta có a, cho ai hay không cho ai là chúng ta định đoạt a. Dùng đồ vật người khác không có, đi thu mua người khác, khẳng định tốt hơn dùng tiền. Ác ác ác, tựa như ta lúc đó dùng Băng Lam chi thương, đại thúc ngươi không thấy tràng diện lúc đó, bọn họ đều bị điên hết rồi!" Đường Thiên đắc ý dào dạt: "Chúng ta bí bảo, ngoại trừ chúng ta, ai cũng không có, cái này gọi là cái gì tới, đồng tiền mạnh, không đúng không đúng, đoạt mua hàng? Dù sao chính là ý tứ này."

Khả thi!

đầu óc Binh xoay chuyển Chẳng mấy chốc, hắn nhanh chóng lĩnh ngộ được tinh túy trong cái đề nghị của Đường Thiên. Dùng lợi ích ngắn hạn để phân hóa bọn họ, khiến cho người theo thu được nhiều lợi ích, khiến cho những minh hữu có thể nhận được lợi ích đủ nhiều, nhiều đến mức để cho bọn họ cam nguyện buông tha quyền chủ động.

Binh nghĩ đến một vấn đề: "Quang Minh châu làm gì bây giờ? Nhiều bí bảo xuất hiện, Quang Minh châu không thể nào không nhìn tới."

"Dù sao bọn họ sớm tối cũng biết." Đường Thiên rất là lưu manh, đằng đằng sát khí bình thản nói: "Cùng lắm thì mọi người đánh một trận! Nơi này là Nam vực, không phải Tây Vực!"

Binh âm thầm gật đầu, cũng đúng, nếu như Quang Minh châu xuất binh can thiệp, trái lại đối với Nam minh càng có lợi, cái này sẽ thúc đẩy Nam minh càng thêm đoàn kết thắm thiết, không, thậm chí khả năng sẽ khiến cho toàn bộ Nam vực thống nhất.

"Chúng ta lấy danh nghĩa gì?" Binh không tự giác mà quăng ra một vấn đề khác: "dù sao Chúng ta cũng phải có cái danh để thu mua, bằng không tặng không cho bọn hắn, bọn họ cũng sẽ không đặt nặng."

Đường Thiên lĩnh ngộ được rất nhanh, đó là, không thể trả không thù lao, bắt đầu làm việc mới cho tiền.

"Tiêu diệt hải tặc!" Ý nghĩ xấu của Đường Thiên cũng không ít, bình thản nói: "Liêm Bách Quân nói, Quang Minh châu chế rất nhiều hải tặc tiến Nam vực. Chúng ta thì thanh trừ hải tặc, đây chính là sự tình quang minh chính đại, dù sao mọi người đều thống hận hải tặc, đây mới là chính nghĩa của chúng ta!"

Câu cuối cùng Đường Thiên mô phỏng theo ngữ khí tiểu Húc Húc.

lúc này Binh đã hận không thể gõ nhịp tán thán, kế hoạch hoàn mỹ!

Đứa gia hỏa này, lúc nào trở nên thông minh như thế ?

Ánh mắt Binh nhìn Đường Thiên, cực kỳ kỳ quái. cục diện bó chân bó tay, vậy mà lại bị con hàng loại hai này phá giải rồi? Con hàng loại hai này lẽ nào gần đây bị cửa kẹp đầu rồi sao?

"Làm người phải học cách dùng tiền, không nên keo kiệt!" Đường Thiên tận tình khuyên bảo mà tổng kết, thuận tiện đắc ý dào dạt: "Ta biết rõ đại thúc ngươi hiện tại, tâm lý đối với thần thiếu niên nhất định sùng bái vô cùng. Được rồi được rồi, không nên quá sùng bái, sùng bái một chút là được rồi, tuổi còn trẻ chính có ưu thế như thế đó..."[Mời ace tham gia góp công góp của cho đợt thiện nguyện Chiềng Ve ngày 28/6/2015 http://bachngocsach.com/forum/threads/9842/]

Binh cảm thấy như nuốt phải con ruồi, sắc mặt âm trầm.

Con hàng loại hai này!

kế hoạch Thanh tiễu Hải tặc, vốn có người đáp lại sơ sơ. Mà khi từng kiện bí bảo, vũ khí hắc kim biểu diễn trước mặt mọi người, nhiệt tình mọi người lập tức bị đốt cháy, tuy rằng còn có rất nhiều người quan vọng, nhưng có rất nhiều người hưởng ứng lệnh triệu tập.

"Nam vực, là Nam minh Nam vực!"

Khi Đường Thiên hô lên câu này dã tâm bừng bừng thì, toàn bộ hội nghị đột nhiên bị đốt bùng nổ, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ phấn

khích. Nam vực cho tới bây giờ đều là quần hùng cùng tồn tại, không ai hô khẩu hiệu tương tự, mọi người đối với dã tâm của Đường Thiên cảm thấy khiếp sợ, toàn bộ lại bị tiền cảnh hấp dẫn thật sâu.

Một đầu gọi là Nam minh mãnh hổ, lặng lẽ thức tỉnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 671: Từng Bên Chuẩn Bị

Về phần Binh làm thế nào hợp nhất binh đoàn mỗi châu, Đường Thiên không nhúng tay. Đừng thấy trên miệng hắn nắm tất cả cơ hội có thể nắm để cười nhạo Binh đại thúc, nhưng đối với phương diện binh đoàn, Đường Thiên thức thời giao tất cả sự vụ cho Binh.

Nhưng, Đường Thiên cũng có ý nghĩ của bản thân mình.

Liên tục mấy tràng chiến tranh, nhất là tràng chiến đấu sau cùng đối phó Phù Đông Quật kia, hắn tự mình tham gia, có càng thể hội sâu sắc. Cái vòng xoáy quang đoàn này chính là kiệt tác khi ý nghĩ hắn chợt lóe, nhưng càng làm cho hắn ấn tượng sâu sắc, là sau cùng hắn, Tỉnh Hào và Tiểu Nhị, dẫn mọi người thoát ra hấp lực của vòng xoáy, có thể đào sinh.

Hắn nhìn thấy tác dụng cao thủ ở trong chiến tranh.

Đối với truyền thống binh đoàn, Đường Thiên tự biết không phải sở trường. Nhưng hắn cũng minh bạch cục diện bây giờ, cũng không phải một mình Binh có thể chống được. Bản thân mình nếu đã là thủ lĩnh của đoàn đội, vậy tự nhiên cần gánh nhiều trách nhiệm hơn.

Nếu như tập trung cao thủ vào nữa, ở trong chiến tranh, cũng khả dĩ phát huy tác dụng không nhỏ.

Tỉnh Hào, Lăng Húc, Hạc, Tiểu Nhị, mỗi người đều có thực lực xuất sắc, bản thân mình còn có thể triệu hồi Ma Địch. Không, những người này còn chưa đủ, đáng tiếc Châu Nam ngũ tộc thực lực hơi kém một chút, tuy rằng bọn họ cũng là thánh giả, nhưng thực lực so với thánh giả Thiên lộ kém xa lắm. Hệ thống vũ kỹ thánh vực thực sự quá thô ráp, nếu

như những gia hỏa thánh bộ kia có mặt tại nơi đây thì tốt rồi. Không cần nhiều, chỉ cần hai mươi người, cũng đủ hoành tảo.

Đường Thiên lắc lắc đầu, trước khi thông đạo Lam thế giới chưa đả thông, những ý nghĩ này quả không thực tế.

Thông đạo Lam thế giới thực không dễ đả thông, phiến Lam hải mênh mông kia đủ làm người kính nể, đám Đường Thiên có thể thoát ra được, vận khí rất lớn. Tuy rằng hiện tại binh đoàn thức tỉnh đã không kém, nhưng cách có thể đả thông hai thế giới chưa tìm ra.

Nếu cái ý nghĩ này không hiện thực, Đường Thiên cũng dứt khoát để lại đằng sau.

Hiện thời bọn họ bức thiết cần làm là mau chóng đề cao thực lực, một khi Nam minh bắt đầu thanh trừ hải tặc, hơn nữa đại lượng bí bảo xuất hiện, Quang Minh châu nhất định biết rõ Thiên lộ có người tiến nhập Thánh vực. Quang Minh võ hội chỉ cần hơi điều tra, liền có thể làm rõ thân phận bọn họ.

Cho đến lúc đó, bọn họ phải đối mặt áp lực cực lớn. Quang minh châu nhất định sẽ không tiếc tất cả đại giới, phá hủy Thương châu. Mà Thiên lộ Đại Hùng tọa, cũng sẽ nhận công kích từ Quang Minh võ hội. Cường độ công kích này tất nhiên mãnh liệt vô cùng, Quang Minh võ hội thậm chí có khả năng mặc kệ chòm Sư Tử, bất chấp tất cả khởi xướng công kích đối với Đại Hùng tọa.

Ngược lại Thánh vực không cần quá lo lắng, Quang Minh châu đại quân viễn chinh, cũng không phải là chuyện dễ làm.

Vô luận như thế nào, nhất định không thể khiến cho Quang Minh võ hội thoát ra khỏi vũng bùn chiến tranh với chòm Sư Tử.

Làm gì bây giờ?

Đường Thiên nhanh chóng nghĩ đến một biện pháp rất đơn giản, trợ giúp chòm Sư Tử. Tuy nhiên, Đại Hùng tọa quan hệ bình thường với chòm Sư Tử, song phương còn một vài mâu thuẫn nhỏ. Hợp tác sâu rộng, cơ hồ không thể nào như vậy, lần này thu mua tiểu đồng bọn Nam minh gợi ý cho Đường Thiên một vài dẫn dắt.

Bí bảo!

Bí bảo tại Thánh vực có thể tiến hóa, một điểm này đã được nghiệm chứng, nếu như bản thân mình trợ giúp chòm Sư Tử một nhóm bí bảo cường hóa, đối với chòm Sư Tử mà nói, chẳng phải như hổ thêm cánh?

Mà cái này đối với Đường Thiên mà nói, quả thực không cần tốn nhiều sức.

Hiện tại hắn đang tìm, làm thế nào khiến cho bí bảo cường hóa tiến giai.

Hắn lấy một kiện bí bảo ra, đó chính là một kiện quyền bộ thanh đồng Sài Lang tọa. Hắn kích hoạt quyền bộ, chẳng mấy chốc, quyền bộ liều mạng mà hấp thu năng lượng, thời gian trôi qua, dần dần quyền bộ thanh đồng sắc, nổi lên một tầng ngân quang nhàn nhạt.

Nhưng ước chừng hai cái tiếng đồng hồ trôi qua, quyền bộ đình chỉ hấp thu năng lượng.

Đường Thiên tỉ mỉ dò xét một phen, phát hiện quyền bộ không tiến giai.

Đường Thiên lại lấy mấy món bí bảo khác ra, y cách mà làm, hắn tổng cộng thí nghiệm sáu kiện, có ba kiện hoàn thành tiến giai. Hắn lại thử bí bảo bạch ngân, thử sáu kiện, thành công tiến giai hoàng kim bí bảo, chỉ có một kiện.

Dần dần, Đường Thiên tìm ra quy luật nhất định, bí bảo có thể tiến giai hay không, có liên quan tới võ hồn bên trong bí bảo. Quan hệ này

cũng không phải là đơn thuần võ hồn cường đại hay nhỏ yếu, mà là độ tinh thuần, võ hồn càng tinh thuần, càng dễ dàng tiến giai.

Phát hiện này khiến cho Đường Thiên có chút kinh ngạc.

Trước đây hắn chưa từng quan tâm tới độ tinh thuần của võ hồn bí bảo.

Đường Thiên vò đầu bứt tai, võ hồn cường đại hơn còn tương đối dễ dàng, độ tinh thuần tăng lên khiến hắn không tìm nổi đầu mối. Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, hiện tại thời gian khẩn cấp, hắn xuất ra bí bảo chuẩn bị tốt cho chòm Sư Tử, bắt đầu từng kiện cường hóa.

Tình cảnh Phồn Tinh châu bi thảm, tất cả xảy ra trong khoảng thời gian này tựa như ác mộng.

Tướng quân Hách Tư Cơ (Heskey) nghe thấy tin tức Nam minh thành lập, liền nhiễm bệnh không dậy nổi, những ngày này khí sắc biến đổi theo từng ngày, mọi người đều e rằng đại nạn tướng quân buông xuống, hàng ngày học sinh đến thăm hỏi liên miên không dứt.

Nam minh quật khởi, Phồn Tinh châu trở thành nhà thua lớn nhất.

Những ngày này Dương Tử Thanh cũng già yếu rất nhiều, tóc biến hoa râm, nhưng hắn không rời cương vị công tác.

Bởi Nam minh thành lập, kế hoạch mà Hách Tư Cơ (Heskey) định ra, trở thành trò cười lớn nhất. Uy tín Châu chủ bây giờ, cũng xuống dốc không phanh, ở trong dân chúng cảm nhận, tình cảnh Phồn Tinh châu hiện nay, tất cả đều là có căn nguyên do châu chủ sưu cao thế nặng.

Những thế gia quyền quý mất đi đại lượng tài phú, cực kỳ phẫn nộ đối với châu chủ. Được Hải thân vương âm thầm dẫn dắt, những quý tộc phẫn nộ, trắng trợn phê bình châu chủ. Tướng quân Hách Tư Cơ (Heskey) bị bệnh, khiến cho quân đội cũng nhanh chóng bị phân hóa, vài

vị đoàn trưởng đã minh xác biểu thị Phồn Tinh châu cần có tân phương hướng.

Đối với hơi thở thoi thóp Phồn Tinh châu bây giờ mà nói, thế cục rung chuyển, không khác độc dược.

Vì dẹp loạn lửa giận các thế gia, châu chủ chủ động ly khai bảo tọa, thoái vị cho Hải Thần vương.

Dương Tử Thanh kiên trì, cũng chính do thế cục như vậy. Trong lòng hắn cực kỳ bi thương, dù cho bây giờ quay đầu lại nhìn, hắn cũng rất khó minh bạch, bọn họ rốt cuộc bắt đầu thua từ nơi nào. Tất cả tựa như nhóm người có lai lịch Thương châu kia, là một bí ẩn.

Bọn họ dự định lấy Thương châu làm tấm chắn triệt để ngâm nước nóng, bây giờ Phồn Tinh châu, đã đã định trước ở dưới bóng râm Nam minh thật lớn run rẩy cầm cập.

mỗi một bước nhóm người này, đều ngoài dự đoán mọi người như thế, vô pháp dự đoán. Mà mỗi một bước Phồn Tinh châu, đều phảng phất rơi vào trong cái bẫy của nhóm người này.

tâm lực Dương Tử Thanh lao lực quá độ, nhưng hắn biết rõ, lúc này lối ra duy nhất của Phồn Tinh châu đó là gia nhập vào Nam minh, chỉ có trở thành một phần tử Nam minh, bọn họ mới có thể chân chính an toàn.

Nhưng đề nghị của hắn, bị Hải Thần vương cầm đầu các quyền quý kịch liệt phản đối và cười nhạo, bọn họ kêu gào cường điệu đoạt lại tất cả thuộc về bọn họ, lần nữa khôi phục Phồn Tinh châu vinh quang. Dương Tử Thanh ở trong mắt bọn họ, nhát như chuột, nhu nhược vô năng, là nhân vật như sâu mọt vậy. Rất nhiều đồng sự bạn tốt của Dương Tử Thanh, đều kính nhi viễn chi, dường như trên người hắn dính ôn dịch, mọi người tránh cho xa.

Dương Tử Thanh rất muốn đập tan cái đầu những gia hỏa kia để nhìn xem, bên trong rốt cuộc là cái gì? Những người này lẽ nào không có nổi

một tia lý trí?

Bây giờ Phồn Tinh châu, lấy cái gì cướp lại cái gọi là tất cả trên tay Nam minh?

Kỳ thực, Dương Tử Thanh cũng không biết bản thân mình đang kiên trì vì cái gì.

Tân châu chủ phủ không kịp kiến tạo, liền trưng dụng trang viên một vị quý tộc địa phương. Hiện tại, cái tọa trang viên này phòng vệ sâm nghiêm, mười bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, toàn bộ binh sĩ đều như lâm đại địch.

Trong một gian bí thất bí ẩn bên trong trang viên.

Hải Thân vương năm nay năm mươi sáu tuổi, vóc người có chút phúc hậu, mặt trắng không râu, trên mặt có nét cười hòa ái. Lúc tiền nhậm châu chủ đương chức, cơ hồ không có cảm giác hắn tồn tại, thành công khiến cho mọi người mặc kệ sự tồn tại của hắn. Đến khi cơ hội xuất hiện, hắn giống như độc xà ẩn giấu ở trong hắc ám, cho một kích trí mạng.

Không đánh mà thắng đoạt được châu chủ vị, thủ đoạn hắn thật khiến người ta khiếp sợ.

Lúc này hắn lại đang thưởng thức mỹ nhân trước mặt, ai có thể ngờ, tiểu mỹ nhân thiên kiều bách mị như thế là một vị thống lĩnh hải tặc.

"Đề nghị của ngươi rất tuyệt." lời hắn vĩnh viễn khiến người ta cảm giác như gió nhẹ mùa xuân, dù cho cự tuyệt, cũng nghe không thấy nửa điểm chói tai: "Nhưng, thực lực chúng ta chịu tổn thương quá lớn, chúng ta không phải đối thủ của Nam minh."

Hắn tựa hồ cũng không vì bản thân mình thừa nhận nhỏ yếu mà có chút gì xấu hổ.

Nhu phu nhân hơi hơi hạ thấp người, nụ cười tươi trên mặt cũng ôn hòa vô hại: "Ngài nói đúng, nếu như chỉ dựa vào Phồn Tinh châu, đúng

là không đủ để cấu thành uy hiếp đối với Nam minh. Mà nếu như có minh hữu cường đại, tất cả đều có khả năng."

"Các ngươi tự thân khó bảo toàn." ánh mắt Hải Thân vương lợi hại, nụ cười tươi vẫn cứ ôn hòa: "Nam minh sắp tới sẽ bắt đầu thanh trừ hải tặc, nga, ta minh bạch rồi, các ngươi cùng đường rồi."

"Cùng đường?" Nhu phu nhân cười dài nói: "Ngài cảm thấy đối với hải tặc mà nói, cái gì mới gọi cùng đường chứ? Dù cho Nam minh chiếm cứ toàn bộ Nam vực, chúng ta còn có Đông vực để đến. Theo ta được biết, Nam minh muốn chính là, Nam vực là Nam minh Nam vực a. Ta thật hiếu kỳ, quý châu có thể đi đâu?"

Thần sắc Hải thân vương bất biến, cười nói: "Câu nói này ta nghe rồi, nói không chừng nhân gia muốn nói, toàn bộ Thánh vực đều là của Nam minh."

"Lời nói đương nhiên tùy tiện nói như thế nào đều có thể." Nhu phu nhân chậm rãi nói: "Nhưng chỗ của Nam minh là ở phía sau lưng Phồn Tinh châu. Nói thật tình, ta rất kỳ quái, vì sao các ngươi đến bây giờ vẫn chưa gia nhập Nam minh? Sau lại ta minh bạch, ai thế đều có thể gia nhập vào Nam minh, nhưng thân vương ngài không được."

Con ngươi Hải thân vương co rút lại như châm, đối phương nói không sai, ai đều có thể gia nhập vào Nam minh, nhưng hắn không thể nào như vậy. Hắn sở dĩ có thể ngồi trên cái vị trí này, chính là bởi vì hắn lựa chọn những thế gia quyền quý gặp tổn thất kia, nếu như lúc này hắn lựa chọn gia nhập vào Nam minh, những người ủng hộ, sẽ lần nữa kéo hắn từ trên vị trí hiện tại xuống.

Vị trí này hắn ngồi chưa đủ ấm.

"Phu nhân thực sự là mắt sáng như đuốc." Hải Thân vương quyết định không vòng vèo: "Nghĩ đến phu nhân cũng không phải hải tặc bình thường đâu."

"Không sai, ta đến từ Quang Minh châu." Nhu phu nhân ưỡn thẳng ngực, giữa trán lộ ra ngạo nghễ.

Hải Thân vương như bị sét đánh, ngơ ngác mà nhìn Nhu phu nhân, hắn nghĩ đối phương nhất định có lai lịch, nhưng thế nào cũng chưa từng nghĩ, nàng vậy mà lại đến từ Quang Minh châu.

"Thân xa đánh gần, chúng ta cách xa quá, lợi ích chúng ta không có tý nào xung đột, chúng ta có cùng chung địch nhân." Nhu phu nhân thu liễm tiếu ý trên mặt, ánh mắt lợi hại như kiếm: "Thương châu, chỉ cần Thương châu diệt vong, Nam minh tựa như quần thú mất đi thủ lĩnh, bọn họ sẽ tự giết lẫn nhau. Chỉ có như vậy, Phồn Tinh châu mới có khả năng lần nữa quật khởi, hơn nữa Quang Minh châu chúng ta trợ giúp, Phồn Tinh châu sẽ cường đại hơn cả trước đây, ngươi biết chúng ta có thể làm được! Mà chúng ta, chỉ cần Thương châu!"

Ngữ khí nàng leng keng, nói năng có khí phách, thần tình nàng chắc chắn.

trên mặt Hải Thân vương âm tình bất định, một lúc lâu, hắn lại ngẩng đầu: "Các ngươi muốn làm thế nào?"

Nhu phu nhân nở nụ cười

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 672: Sự Kiêu Ngạo Của Kiệt La Mỗ(Jerome)

"Phía trước chính là Sa Nguyên thành."

Trên mặt Bố Lạp Đức treo nụ cười yếu ớt, hắn cũng bắt chước đứng sát kế bên A Luân. Những ngày này, hắn căn bản không một lần trông thấy Tái Lôi, Tái Lôi tiến vào toa xe, liền không tái lộ diện, toàn bộ thỉnh cầu gặp mặt đều bị cự tuyệt.

Đám quyền quý chòm Kim Ngưu, trong tâm người người nghẹn một ngọn lửa. Ở trong mắt bọn họ, tuy rằng Đại Hùng tọa ngang trời xuất thế, nhưng căn cơ quá nông cạn, hoàn toàn không có bất luận lịch sử đáng nói, nhà giàu mới nổi như vậy, xưa nay đều bị bọn họ khinh thường.

Vốn tưởng rằng, bọn họ tới đón tiếp từ rất xa, đối phương nhất định cảm động đến rơi nước mắt, nào biết được đối phương nhìn bọn họ như không, hoàn toàn hờ hững.

Cái này làm sao khiến cho bọn họ không tích giận?

Cơ quan đại sư thì thế nào? Đội ngũ nghênh tiếp người khác, liền dồn dập khoanh tay đứng nhìn, tiêu cực đối đãi.

Duy nhất còn duy trì khách khí, chỉ có Bố Lạp Đức.

"Chúng ta tại Sa Nguyên thành chuẩn bị chỗ ở nghỉ ngơi, có thể tại nơi đó nghỉ ngơi nhất thời." Bố Lạp Đức giải thích: "Sau khi qua Sa Nguyên thành năm ngày, tất cả đều là hoang nguyên."

A Luân nghe vậy gật đầu: "Ta hỏi tiểu thư đã."

Dứt lời đi tới bên cạnh toa xe, thấp giọng bẩm báo.

Bên trong toa xe, Tái Lôi mặc áo ngủ, tóc ngổn ngang, hoàn toàn không có tý nào phong thái nữ thần lúc trước. Trên bàn trước mặt nàng, chất đầy các loại bản nháp, trong miệng nàng nói lẩm bẩm, viền mắt phủ đầy tơ máu, nàng đã liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ.

Đi ra ngoài cũng không phải không có lợi, tối thiểu không ai thúc dục bản thân mình ngủ nghỉ. Tái Lôi tặc tặc lưỡi, tiếp tục vùi đầu công tác.

A Luân bẩm báo, cắt đứt công tác.

Nghe thấy tiếp Sa Nguyên thành là mấy ngày hoang nguyên, Tái Lôi suy nghĩ một chút, quyết định đến Sa Nguyên thành nghỉ ngơi chỉnh đốn. Nàng là đứa cuồng công tác, bên trong toa xe chất đầy các loại tư liệu, thư tịch, về phần dụng cụ tắm rửa, hoàn toàn không ở trong cân nhắc. Nhưng nàng dù sao cũng là nữ nhân, trầm mê trong công tác không có cảm giác thời gian, nhưng từ trong công tác thoát ly đi ra, vừa nghĩ đến tại Sa Nguyên thành có thể tắm rửa, tâm tình của nàng không khỏi cảm thấy sung sướng.

Nghe thấy A Luân nói Tái Lôi đồng ý tại Sa Nguyên thành nghỉ ngơi chỉnh đốn, Bố Lạp Đức thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày này, vô luận hắn xum xoe như thế nào, đối phương cứ một bộ nước đổ đầu vịt. Nhưng cũng chính cảnh nhắm mắt theo đuôi theo sát kế bên A Luân, trong đám quý tộc rỉ tai nhau trào phúng "Điện hạ mặt nóng dán cái mông lạnh" Bố Lạp Đức đối với Binh đoàn Sơn Sương cường đại, mới có cảm thụ càng thêm sâu sắc.

Đó chính là một binh đoàn chân chính cường đại.

Kỷ luật nghiêm minh, vĩnh viễn không biết mệt mỏi, vĩnh viễn không biết lười biếng, vĩnh viễn không biết mất cảnh giác, cẩn thận tỉ mỉ chấp hành, đôi khi Bố Lạp Đức cảm thấy cứng nhắc tới mức chuyện bé xé ra to. Nhưng hắn lại không thể không thừa nhận, chòm Kim Ngưu không có

một binh đoàn nào có thể so được với cái binh đoàn vì chiến tranh mà sinh trước mắt này.

Hắn biết rõ, gần nhất Đại Hùng tọa có mấy binh đoàn tân tổ kiến, những binh đoàn này, đều không ngoại lệ, đều là do cơ quan binh đoàn phân liệt ra. Theo Binh nhặt ra, một nhóm đại tân sinh hiện lên, cơ quan binh đoàn cũng bị chia tách mở rộng trở thành mấy binh đoàn. Đại Hùng tọa xưa nay có truyền thống coi trọng lứa thanh niên, toàn bộ cao tầng phổ biến là tuổi còn trẻ, trong mấy binh đoàn duy nhất có thể gọi là lão tướng, liền chỉ có binh đoàn Cao Nguyên Tháp Đốn.

Nhưng Bố Lạp Đức chưa từng nghĩ, những tướng lĩnh tuổi trẻ này lại xuất sắc như thế. Tựa như A Luân, Bố Lạp Đức nhìn không thấy chút kiêu ngạo táo bạo mà lứa thanh niên vốn có, hắn lão luyện tựa như một lão tướng tòng quân vài thập niên.

Bố Lạp Đức với cơ quan binh đoàn chia tách còn có chút thổn thức. Hai đại binh đoàn chiến công tối hiển hách Đại Hùng tọa, một là Đường Nhất chỉ huy Sài Lang binh đoàn, một nữa chính là cơ quan binh đoàn do Binh chỉ huy. Một binh đoàn tinh nhuệ mà thanh danh hiển hách như thế, hắn là tận lực mà bảo trì truyền thống, truyền thống quyết định khí chất binh đoàn, là tài phú mà binh đoàn tinh nhuệ trân quý nhất.

Chia tách mở rộng sẽ làm hỏng tất cả các thứ này, mấy đội pháo hôi dựng lên so ra kém một đội tinh nhuệ chân chính.

Đường Thiên và Binh lâu rồi không lộ diện, cũng khiến cho rất nhiều người hoài nghi cao tầng Đại Hùng tọa có phải xảy ra đại biến động hay không.

Không ngờ là...

Bố Lạp Đức đầy bụng tâm sự mà trở lại sứ đoàn, đưa tin tức Tái Lôi đã đồng ý nghỉ ngơi chỉnh đốn tại Sa Nguyên thành hai ngày nói cho mọi người, Áo Tư Đinh(Austin) xung phong nhận việc đi trước một bước, nhắc nhở Sa Nguyên thành chuẩn bị sẵn sàng.

Áo Tư Đinh(Austin) đương nhiên không có hảo ý.

Những ngày qua bị lạnh nhạt, khiến cho trong lòng hắn cực kỳ phẫn uất. Từ bao giờ, Áo Tư Đinh(Austin) phải chịu khinh bỉ như thế? Binh đoàn kia ngang ngược kiêu ngạo bộ dáng không coi ai ra gì, càng khiến cho trong lòng hắn khó chịu, hắn quyết định cho những gia hỏa này trắng mắt ra một lần.

Dưới chân bọn họ là chòm Kim Ngưu, mà không phải Đại Hùng tọa.

Áo Tư Đinh(Austin) đi qua Sa Nguyên thành, là một trong khu vực trọng trấn chòm Kim Ngưu Ngưu Giác, Sa Nguyên thành có một binh đoàn tinh nhuệ đóng quân, Binh đoàn Ngưu giác. Binh đoàn Ngưu giác là một trong binh đoàn tinh nhuệ nhất chòm Kim Ngưu, bọn họ trang bị hoàn mỹ, thực lực cường đại, chưa từng bại.

Vừa đúng binh đoàn trưởng Binh đoàn Ngưu giác Kiệt La Mỗ(Jerome), là bạn từ nhỏ của Áo Tư Đinh(Austin), quan hệ hai người thật tốt. Kiệt La Mỗ(Jerome) có thể ngồi trên vị trí này, Áo Tư Đinh(Austin) ở phía sau hoa lực không phải ít.

Kiệt La Mỗ(Jerome) nhìn thấy Áo Tư Đinh(Austin) đến, thập phần kinh hỉ: "Áo Tư Đinh(Austin), ngươi sao lại đến Sa Nguyên thành?"

"Đừng nói nữa!" Áo Tư Đinh(Austin) căm giận: "Cha già ta bắt làm tráng đinh, bồi Bố Lạp Đức đón tiếp một nữ nhân."

"Cái gì một nữ nhân, ngươi nói chính là Tái Lôi đại sư." Kiệt La Mỗ(Jerome) ha ha cười, tin tức Tái Lôi muốn về chòm Kim Ngưu thăm viếng đã được truyền khắp, hắn nhìn Áo Tư Đinh(Austin) chớp mắt vài cái: "Nhìn ngươi chịu đả kích thế kia, lẽ nào Tái Lôi đại sư không xinh đẹp như trong truyền thuyết?"

Áo Tư Đinh(Austin) lắc đầu: "Vậy thì không phải, Tái Lôi quả thực là nữ nhân xinh đẹp nhất ta từng nhìn thấy!"

"Vậy vì sao ngươi lại có cái mặt này?" Kiệt La Mỗ(Jerome) hiếu kỳ hỏi, hắn biết rõ, ông bạn của mình chơi đùa từ nhỏ đến lớn này, đối với nữ nhân có thái độ gì. Chỉ cần là mỹ nữ, Áo Tư Đinh(Austin) vĩnh viễn cực kỳ nhiệt tình.

"Quá khi dễ người!" Sắc mặt Áo Tư Đinh(Austin) tái mét mà thêm mắm thêm muối mà miêu tả một lần tất cả xảy ra những ngày này.

sắc mặt Kiệt La Mỗ(Jerome) cũng trở nên không phải quá coi được, vô luận Tái Lôi đại sư vĩ đại như thế nào, nơi này là chòm Kim Ngưu, bọn họ thế nào có thể cho phép người khác tại nơi đây diễu võ dương oai?

"Bọn họ thật làm như vậy hả?" Kiệt La Mỗ(Jerome) trầm giọng hỏi.

Áo Tư Đinh(Austin) nghiêm mặt nói: "Kiệt La Mỗ(Jerome), ngươi cảm thấy ta sẽ bàn luận thị phi ở vấn đề này sao? Ta là con của thân vương chòm Kim Ngưu, đời đời kiếp kiếp sinh hoạt ở trên cái phiến thổ địa này."

Kiệt La Mỗ(Jerome) trầm mặc một lúc lâu: "Bố Lạp Đức sao chứ? Bố Lạp Đức vì sao lại không có biểu thị gì?"

Áo Tư Đinh(Austin) thở hắt mà cười nhạt: "Bố Lạp Đức? Hắn còn muốn nịnh bợ Đại Hùng tọa chứ."

Hắn ngay lập tức mô phỏng theo ngữ khí Bố Lạp Đức nói: "Đặt cược hai bên, tốt hơn đặt cược một phía."

Kiệt La Mỗ(Jerome) nhíu mày, kèm theo mấy phần ngạo khí: "Bố Lạp Đức cũng nhìn quá thấp bản thân mình rồi, từ lúc nào, chòm Kim Ngưu chúng ta rơi xuống đến cần phải đi nịnh bợ Đại Hùng tọa nhà giàu mới nổi như vậy?"

"Nói rất đúng! Kiệt La Mỗ(Jerome)!" Áo Tư Đinh(Austin) hưng phấn: "Ngươi mới là người chân chính đáng để dựa vào! Bố Lạp Đức vứt

bỏ truyền thống quý giá nhất của chòm Kim Ngưu chúng ta..."

"Bố Lạp Đức có lẽ có cân nhắc." Kiệt La Mỗ(Jerome) cắt đứt lời nói Áo Tư Đinh(Austin), đối với tranh đấu quyền lực cao tầng, hắn không muốn tham gia. Nhưng hắn thân là một gã quân nhân, lại có ngạo khí đặc thù của quân nhân, nghĩ đến một binh đoàn không biết tên, vậy mà lại tại cái phiến thổ địa hắn đóng giữ này diễu võ dương oai, trong lòng hắn giống như đốt cháy một đám lửa: "Nhưng, nếu ta đã là binh đoàn trưởng Binh đoàn Ngưu giác, bất cứ lúc nào, ta cũng không thể khoan dung binh đoàn khác đối mặt ta làm càn!"

Áo Tư Đinh(Austin) hưng phấn xoa tay vào nhau: "Kiệt La Mỗ(Jerome), chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Kiệt La Mỗ(Jerome) trầm giọng nói: "Tái Lôi đại sư nếu đã đến chòm Kim Ngưu chúng ta làm khách, như vậy vấn đề an toàn, tự nhiên cần phải để chòm Kim Ngưu chúng ta giải quyết. Chúng ta đi nghênh tiếp Tái Lôi đại sư, nhất định phải khiến cho nàng cảm thụ được như ở nhà!"

Áo Tư Đinh(Austin) hiểu ý, bình thản cười mãi.

Ô ô ô!

Kèn lệnh trầm thấp, tại binh doanh vang lên, Binh đoàn Ngưu giác cấp tốc tập kết.

Trên đài chỉ huy, khuôn mặt Áo Tư Đinh(Austin) lộ ra vẻ chấn động, cả binh đoàn trong ngắn ngủi năm phút liền tập kết xong xuôi. Đội ngũ dưới đài, trận hình sâm nghiêm, vuông vắn ngay ngắn giống như cắt, lặng ngắt như tờ, sát khí đậm đặc tràn ngập ra.

Áo Tư Đinh(Austin) nhịn không được khen: "Kiệt La Mỗ(Jerome), lựa chọn của ta năm xưa quả nhiên không sai! Ngươi là danh tướng chân chính! Khiến cho đám người quê mùa Đại Hùng tọa kia, nhìn xem đâu mới là tinh nhuệ chân chính!"

Trong mắt Kiệt La Mỗ(Jerome) hiện lên một tia ngạo nghễ, hắn có vốn liếng để kiêu ngạo, cái binh đoàn Ngưu giác này, dưới tay hắn thoát thai hoán cốt, trở nên cường đại hơn nhiều.

"Có lẽ chúng ta cũng có thể giao lưu giao lưu." Kiệt La Mỗ(Jerome) rụt rè mà cười cười, ngay lập tức sắc mặt trầm xuống, quát chói tai: "Xuất phát!"

Rầm rập!

Một cơn nước lũ ngân sắc, dọc theo đường phố chạy như bay, tiếng bước chân rầm rập, khiến cho cư dân Sa Nguyên thành phải dừng cước bộ. Nước lũ ngân sắc trên không, mười tên thánh giả, theo sát phía sau.

Binh đoàn Ngưu giác là một trọng binh giáp đoàn, trên người mỗi người, đều mặc một Kim Ngưu cụ trang bạch ngân.

Thừa thải cụ trang là một đặc điểm chòm Kim Ngưu, cụ trang chòm Kim Ngưu rất dễ nhận biết, bởi vì mũ giáp sẽ có một đôi ngưu giác bén nhọn. Đối với chòm sao khác mà nói, cụ trang ít đến thương cảm, nhưng chòm Kim Ngưu lại có thể sử dụng cụ trang để vũ trang một binh đoàn.

Thuần một sắc cụ trang bạch ngân, trang bị hoàn mỹ, ở khắp Thiên lộ cũng là cực kỳ hiếm thấy.

A Luân bỗng nhiên dừng lại, mặt đất hơi hơi rung động, hắn lập tức phán đoán được, có một đoàn người tại xông lại đây!

Trong mắt hắn hiện lên một tia hàn quang, soạt, rút ra kiếm ngân sắc bản to: "Địch tập!"

Đó chính là kinh nghiệm A Luân tìm ra, ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, gặp phải tình huống đặc thù, phương thức trực tiếp nhất, chính là dùng "Địch tập" đề tỉnh đội hữu, hai chữ này hiệu quả nhất, cũng có thể khiến cho toàn bộ binh sĩ ở trong nháy mắt, tập trung chú ý.

Xa xa, một đạo nước lũ ngân sắc, đang theo bên này cuốn đến.

Sắc mặt A Luân trầm tĩnh, không hề cử động.

Nhưng chẳng mấy chốc, con ngươi hắn không ngừng co rút lại, thế xông tới đối phương không có ý tứ giảm tốc độ tý nào.

Một nghìn năm trăm trượng, một nghìn hai trăm trượng, một nghìn trượng...

con mắt A Luân đột nhiên lạnh xuống, tay cầm kiếm bản to ngân sắc cao ngất vung lên, mà tốc độ đối phương, tám trăm trượng là cự ly an toàn.

Tám trăm trượng!

A Luân không có bất luận do dự, tay cầm kiếm bản to ngân sắc bỗng dưng ép xuống chỉ trước, gầm lên: "Phần sau bảo hộ toa xe, phía trước, cùng ta xung phong!"

Năm trăm giá Sơn Chi Sương, ầm ầm mà động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 673: Ba Bước Sát • Sơn Sương

Bố Lạp Đức nhìn thấy Binh đoàn Ngưu giác đến, trên mặt tự dưng nở nụ cười tươi, Kiệt La Mỗ(Jerome) tương đối xuất sắc. Nước lũ ngân sắc cuồn cuộn mà tới, trận hình nghiêm chỉnh, thanh thế hiển hách, cái này khiến nỗi lòng lo lắng mấy ngày qua của Bố Lạp Đức tốt lên rất nhiều, chòm Kim Ngưu ta cũng có tinh nhuệ chi sư, cũng có chiến chi tướng!

Hắn thậm chí không ý thức được, trong bất tri bất giác, áp lực vô hình do Binh đoàn Sơn Sương tạo ra đối với hắn những ngày này, vậy mà lại lớn đến mức thế này.

Không riêng gì Bố Lạp Đức, các quý tộc khác xung quanh, khuôn mặt mỗi người đều lộ vẻ đắc ý.

"Cái khí thế này ai có thể kháng cự!"

"Quá đồ sộ! Trời ạ, thực sự là cơn lũ bạch ngân, quả thực quá lợi hại rồi!"

"Kiệt La Mỗ(Jerome) đại nhân thật phi thường xuất sắc a, cho hắn thêm thời gian, có lẽ hắn có thể trọng tân chế ra một Kim Ngưu binh đoàn."

Nghe đám xung quanh nghị luận dồn dập, trong lòng Bố Lạp Đức chợt động. Tựa như Ngân Sương kỵ chòm Bạch Dương vậy, trong lịch sử chòm Kim Ngưu, cũng từng có một binh đoàn uy chấn Thiên lộ thanh danh hiển hách, Kim Ngưu binh đoàn. Cái đội Kim Ngưu binh đoàn này là trọng trang binh đoàn cực cường đại trong lịch sử, bọn họ thân mặc cụ trang hoàng kim chòm Kim Ngưu, đánh đâu thắng đó.

Đó là thời kì chòm Kim Ngưu cường thịnh nhất, một trăm sáu mươi kiện cụ trang hoàng kim, với hiện tại là không thể tưởng tượng.

Cụ trang hoàng kim, là dấu hiệu của Kim Ngưu binh đoàn, kim sắc ngưu giác lóng lánh quang mang và sắc bén chấn nhiếp Thiên lộ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, chòm Kim Ngưu từ thịnh chuyển suy, Kim Ngưu binh đoàn cũng ngày càng đi xuống, số lượng cụ trang hoàng kim càng ngày càng ít, cái trọng trang binh đoàn cực cường đại trong lịch sử cũng tiêu tán ở trong dòng chảy lịch sử. Đối với bất luận một vị nhân sĩ chòm Kim Ngưu có kiến thức, tái hiện Kim Ngưu binh đoàn, đều là mục tiêu cuối cùng trong lòng bọn họ.

Chòm Kim Ngưu trầm luân quá lâu rồi, trong lòng Bố Lạp Đức than thở, vị trí nửa vời khiến cho trên dưới chòm Kim Ngưu mất động lực vươn tới, cao tầng trầm mê vào hưởng thụ và chơi bời, cái đầu man ngưu, càng ngày càng gầy gò, càng ngày càng suy yếu.

Hiện tại hoàng đạo 12 cung, tình cảnh giống hệt chòm Kim Ngưu tình chính là chòm Bạch Dương. Nhưng, chòm Bạch Dương đã xuất hiện một vị cường giả chân chính, Lăng Húc. Thân gánh vác Ngân Sương kỵ truyền thừa, tay cầm dương giác lạc ấn, tuy rằng không trở về chòm Bạch Dương, nhưng Lăng Húc đã trở thành thần tượng trong lòng rất nhiều người chòm Bạch Dương.

Bố Lạp Đức âm thầm chú ý nội tình chòm Bạch Dương, dòng chảy âm thầm chòm Bạch Dương mạnh động, những thiếu niên bất mãn Hắc Vũ kỵ rời bỏ, đang âm thầm bôn tẩu, nghe nói bọn họ chuẩn bị lần nữa tổ kiến Ngân Sương kỵ. Có lời đồn đãi bảo rằng, thủ lĩnh tân Ngân Sương kỵ, chính là Lăng Húc!

Tối thiểu chòm Bạch Dương có một Lăng Húc.

Bố Lạp Đức có chút mê man, tiếng hoan hô xung quanh khiến cho hắn đè nén tinh thần phấn chấn.

Tuy nhiên, Kiệt La Mỗ(Jerome) làm không tệ lắm.

"Cho đám nhà giàu mới nổi này chút ấn tượng!"

"Để cho bọn họ kiến thức cái gì mới là tinh nhuệ!"

"Đạp đổ bọn họ!"

Tiếng hô hào của quần chúng kích động đám người, Bố Lạp Đức hiểu rằng kích thích mà mọi người tiếp nhận đến bây giờ thì mỉm cười. Trong lòng hắn cũng cảm thấy nên cho đám Tái Lôi một bài học cũng không tệ, chèn ép sự kiêu ngạo của Binh đoàn Sơn Sương, để bọn họ không còn không coi ai ra gì. [Mời ace tham gia góp công góp của cho đợt thiện nguyện Chiềng Ve ngày 28/6/2015 http://bachngocsach.com/forum/threads/9842/]

Rầm rập, Binh đoàn Ngưu giác thế như nước lũ ngân sắc, đất rung núi chuyển, tốc độ kỳ nhanh vô cùng.

Bố Lạp Đức có chút đắc ý quay mặt nhìn về hướng Binh đoàn Sơn Sương, hắn rất muốn nhìn xem những đứa kiêu ngạo, lúc này trên mặt là thần tình thế nào. Ánh mắt hắn rơi vào trên người A Luân, không khỏi bật cười, những gia hỏa này che kín mít, chẳng nhìn thấy biểu lộ thế nào, thực sự là đáng tiếc.

Bỗng nhiên, nụ cười tươi trên mặt hắn bị kiềm hãm, bởi vì hắn nhìn thấy đội ngũ tiền phương A Luân, bỗng nhiên rút ra kiếm bản to ngân sắc.

Những gia hỏa này...

Không đợi hắn có phản ứng, A Luân rống giận nổ vang.

"Phần sau bảo hộ toa xe, tiền bộ, cùng ta xung phong!"

Chậm chút!

Sắc mặt Bố Lạp Đức soạt một cái trở nên tái nhợt như tờ giấy, khuôn mặt nan giải hóa thành sợ hãi vô tận.

Hắn chưa kịp la lối gì, ‘oanh’ một tiếng nổ.

Năm trăm vị Sơn Chi Sương đồng thời đạp đạp xuống mặt đất, chấn động rất lớn, khiến cho mọi người đương trường cơ hồ không đứng thẳng nổi, trống ầm ầm âm thanh trầm thấp, chấn động lỗ tai bọn họ ông ông lên, bụi bặm bốc lên che phủ bầu trời.

Từng đạo thân ảnh ngân sắc, giống như mũi tên nhọn, từ trong bầu trời bụi mù kích bắn ra.

Rầm rập!

Trên gương mặt các vị quý tộc của chòm Kim Ngưu huyết sắc rút sạch, biểu tình bọn họ kinh sợ mà mờ mịt. Nếu như nói Binh đoàn Ngưu giác xung phong có thể cảm thụ được mặt đất rõ ràng rung động, hiện tại bọn họ phảng phất thấy mình ở trên mặt trống, không đứng thẳng nổi. Bọn họ ngã ngồi trên mặt đất, mấy tên gia hỏa nhát gan, trực tiếp không thể khống chế.

"Đối phương có mười tên thánh giả, chúng ta có nên tới hỗ trợ hay không?" Mông Tháp đến bên cạnh toa xe thấp giọng xin chỉ thị.

Tuy rằng phe mình chỉ có tám gã thánh giả, mà Binh đoàn Ngưu giác có mười tên thánh giả, nhưng Mông Tháp không sợ chút nào, trong khoảng thời gian này, dựa vào cái tọa đại thụ Đại Hùng tọa, thực lực của bọn họ đã đột nhiên tăng mạnh.

"Không cần." Tái Lôi uể oải trả lời: "Cơ hội thực chiến tốt như vậy, nhìn xem Sơn Chi Sương còn có chỗ nào cần cải tiến không."

Sơn Chi Sương.

cơ quan hồn giáp mới nhất Đại Hùng tọa, cơ hồ ngưng tụ kỹ thuật mới nhất cơ quan phòng thí nghiệm Đại Hùng tọa, Tái Lôi đã trút ra đại

lượng tâm huyết. Hình thể nhỏ hơn nhiều, cường đại hơn linh hoạt hơn, trước đó đầu óc Tái Lôi đang cấu tứ【 thánh giáp 】để dùng cho thánh giả chưa từng xuất hiện, cho tới bây giờ nó mới là cơ quan hồn giáp mạnh nhất.

Như tên gọi của nó, sơn đại biểu lực lượng mạnh, mà sương thì ý dụ sự sắc bén của kiếm.

A Luân cũng luôn luôn tin tưởng đối với Sơn Chi Sương, hắn vô pháp lý giải Tái Lôi tiểu thư đã nói【 thánh giáp 】 sẽ có bộ dáng gì, hắn cảm thấy Sơn Chi Sương đã là cơ quan hồn giáp mạnh nhất trên thế giới này.

Binh đoàn bọn họ khi đối chiến nội bộ, liên tục chiến thắng binh đoàn khác, mới được phép là nhóm đầu tiên trang bị Sơn Chi Sương, mà binh đoàn bọn họ cũng mệnh danh là Binh đoàn Sơn Sương, làm các binh đoàn khác đỏ mắt vô cùng, cái này luôn luôn là một trong những chuyện khiến A Luân cảm thấy kiêu ngạo.

Trong cuồng chạy, kiếm bản to ngân sắc hạ xuống phía trước người, mũi kiếm chỉ đất.

"Cổ tay thả lỏng!"

"Vai thả lỏng" "Chú ý bước chân!" "Khống chế tiết tấu hô hấp!"

Trong trạng thái chiến đấu A Luân tựa như là con người khác, hắn rống giận liên tục, cảm xúc cực kỳ mạnh mẽ, thuộc hạ binh sĩ cực kỳ thích hắn rống giận như vậy. Tuy rằng vài thứ kia bọn họ đã thuộc làu, nhưng đội trưởng rống giận, khiến cho sĩ khí bọn họ phấn chấn, sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy bên trong lồng ngực có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt.

Mà Phó đoàn trưởng, lại giống như ẩn hình không khí vậy, không có bất luận cảm giác tồn tại.

Nhưng một khi Trần Tử Lâm biến mất, khác biệt này biểu hiện rõ ra, cái cảm giác không còn sung sướng nữa, tựa như gỉ sét ăn mòn bánh răng thiếu dầu máy.

Năm trăm người cuồng chạy, khí cơ thành một khối, không tiết ra ngoài chút nào, đó chính là một đoàn thủy ngân chân chính chảy xuống.

Cự ly song phương nhanh chóng kéo gần với nhau.

Con ngươi Kiệt La Mỗ(Jerome) co rút lại, hắn vốn có dự định cách đối phương cự ly ba mươi trượng dừng lại, không ngờ là đối phương vậy mà lại cũng hướng bọn họ xung phong! Nhưng ngay sau đó, một cổ lửa giận bùng lên, hiện tại hắn đã hoàn toàn tin tưởng Áo Ác Đinh nói, đối phương thực sự quá kiêu ngạo rồi! [Hiện có topic đuổi theo tác giả từ chương c 851 tới chương mới nhất. Xin được giới thiệu cho bạn quan tâm http://bachngocsach.com/forum/threads/9598/]

Tại địa bàn chòm Kim Ngưu, có hành vi như thế, đó chính là hoàn toàn không có để chủ nhân vào mắt!

Cơ hồ trong nháy mắt, hắn liền quyết định, liều mạng lần này chịu trách phạt, hắn cũng muốn giáo huấn đám gia hỏa không biết trời cao đất rộng này.

"Toàn lực xung phong!"

Nén giận ra mệnh lệnh, trong nháy mắt truyền khắp toàn quân, tốc độ Binh đoàn Ngưu giác đột nhiên tăng.

lập tức A Luân phát hiện đối phương bắt đầu bứt gia tốc, nhếch miệng lành lạnh cười, ngay lập tức rống giận: "Ba bước chuẩn bị!"

Trong cuồng chạy phần eo mọi người đều hơi hơi cong lên.

"Ba bước!"

A Luân rống giận, tựa như sấm sét nổ trên đỉnh đầu đoàn người.

Mọi người đồng thời nện một bước, lực lượng Sơn Chi Sương kinh người, biểu hiện không thể nghi ngờ, dường như năm trăm cái búa tạ, đồng thời nện xuống mặt đất.

Oanh!

Từ trên bầu trời nhìn xuống, liền có thể kinh ngạc phát hiện, khu vực mặt đất chỗ đám A Luân đặt chân, chỉnh thể bỗng dưng trầm xuống nửa thước, hình thành một vùng lõm thật lớn mà bằng phẳng.

Một đoàn hư ảnh ngân sắc khổng lồ, từ bên trong bắn dựng lên, nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt xuất hiện cách đó hai mươi trượng, trùng điệp nện trên mặt đất.

Oanh!

Mặt đất lại lần nữa trầm xuống, lại lần nữa bắn ra, lại lần nữa nện xuống mặt đất!

Oanh!

Ba bước này, nhanh như thiểm điện, nặng như sấm sét, tiếng nổ ba bước nghe chỉ có một tiếng, nổ vang trong tai, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Binh đoàn Sơn Sương đã xuất hiện cách đó hơn trăm trượng.

Kiệt La Mỗ(Jerome) kinh hãi, hắn chỉ cảm giác thấy hoa mắt, đối phương vậy mà chỉ cách bọn họ chưa tới trăm trượng!

Đây là cái chiến thuật gì?

Hắn còn không kịp phản ứng, phía trước truyền đến một tiếng sấm sét rống giận: "Sát!"

Một bước sau cùng, lực lượng đạt tới đỉnh cao!

Năm trăm giá Sơn Chi Sương, bay lên trời, trong nháy mắt xuất hiện ở trên cao mười trượng. Năm trăm giá Sơn Chi Sương hai tay nắm kiếm,

vung lên cao ngất, không có tý nặng nề Sơn Chi Sương, giờ khắc này, lực lượng cực kỳ cực hạn mỹ cảm, giống như năm trăm lực sĩ căng cơ nhục, giương kiếm nộ mục!

Thời gian phảng phất tại giờ khắc này đình trệ.

"Sát!"

Tiếng rống giận của A Luân phá tan yên tĩnh, năm trăm thanh kiếm bản to ngân sắc, nương theo thế lao xuống, ầm ầm hạ trảm!

Năm trăm đạo kiếm mang, giống như vạn lưu quy tông, kèm theo từng đạo quang ngân chói mắt, chìm vào kiếm A Luân.

toàn thân A Luân được quang mang ngưng thực giống như thực chất bao phủ, giống như chiến thần hạ phàm, khí thế bá đạo tuyệt luân, giống như thái sơn áp đỉnh, khiến người ta hít thở không thông.

Ba bước sát • Sơn Sương!

Đầu tiên biến sắc chính là thánh giả của Binh đoàn Ngưu giác, khác với Kiệt La Mỗ(Jerome) phẫn nộ, bọn họ tương đối bình tĩnh. Bọn họ chú ý, tuyệt đại bộ phận đều rơi vào trên người tám gã thánh giả xung quanh toa xe, tám gã thánh giả kia toát ra khí tức, để cho bọn họ có chút kinh nghi bất định. Bọn họ vốn không dự định xuất thủ, một mặt bọn họ cho rằng Kiệt La Mỗ(Jerome) cũng đủ đối phó, về phương diện khác, bọn họ cũng không hi vọng kinh động mấy tên thánh giả kia.

Nhưng A Luân tạo ra một kích kia, lại để cho bọn họ lập tức vất dự định lúc trước ra đằng sau.

Thân hình bọn họ đột nhiên tiêu thất, cơ hồ đồng thời xuất hiện tại tiền phương binh đoàn.

Kiếm mang A Luân ầm ầm mà tới, kiếm mang rộng quá ba mươi trượng tỏa ra khí tức bá đạo kinh người, tựa như muốn bổ đôi cái thiên địa này ra!

Phổ thông kiếm mang, đều có khiếu âm chói tai, nhưng khiếu âm cái đạo kiếm mang này, lại phảng phất do vô số âm rung động nhỏ vụn tụ tập mà thành tiếng nổ vang, dẫm đạp trong lòng mọi người, mỗi một tấc da thịt đều vì đó run rẩy, da đầu vì đó tê dại.

Mười tên thánh giả đồng thời xuất thủ!

Các loại quang mang xuất hiện đối mặt kiếm mang.

Oanh!

Một đoàn quang mang sí mục chói mắt nở ra, giống như thái dương bạo liệt, quang mang gai mắt, khiến cho thiên địa là một mảnh trắng xóa.

Bạch quang đáng sợ, thanh âm phảng phất bị ngăn cách, mọi người hãm ở bên trong đó.

Nhận phản kích A Luân chỉ cảm thấy một cổ lực lượng đủ để xé rách đánh tan hắn cuộn trào mãnh liệt mà tới, cơ hồ đồng thời, Trần Tử Lâm phía sau hắn đột nhiên quang mang đôi mục tăng vọt, lực lượng sóng dữ kia nhào tới trước mặt hắn dường như trong nháy mắt bị tách rời, chia làm vô số phần, tán nhập trong đội ngũ. [Mời ace tham gia nhóm dịch Ma Thiên Ký, Lục Tiên ở Bạch Ngọc sách]

Kiệt La Mỗ(Jerome) kinh hãi trong lòng. Mấy giây sau, tầm mắt mới khôi phục bình thường, đội ngũ hắn ngã trái ngã phải. Mười tên thánh giả đồng thời xuất thủ, mới gần ngăn trở nổi một kiếm này, nhưng dư âm lực lượng, cũng đủ để xé rách trận hình bọn họ, ngổn ngang bừa bãi.

Bỗng dưng, con ngươi Kiệt La Mỗ(Jerome) đột nhiên co rút lại.

Phía trước, năm trăm giá Sơn Chi Sương nắm kiếm đứng đó, tựa như năm trăm cụ chiến thần điêu khắc đường nét sắc bén, toàn thân vụ khí bốc lên, tản ra chiến ý nóng cháy.

Con mắt Kiệt La Mỗ(Jerome) bị tổn thương.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 674: Thỉnh Cầu Của Bố Lạp Đức

Xung kích bị Trần Tử Lâm tách rời phân tán, chìm vào trong cơ thể A Luân, nhưng không mảy may lay động cái con người kiên cường này.

Hắn không chút động đậy, như bức điêu khắc, hồn nhiên không thèm để ý. Bởi vì Trần Tử Lâm tồn tại, hắn có thể nếm thử một vài công kích nguy hiểm mà sắc bén, ba bước sát chính là kiệt tác như vậy. Hắn đối với Trần Tử Lâm tuyệt đối tín nhiệm, khiến cho giữa hai người ăn ý khăng khít, A Luân không có nỗi lo phía sau, tựa như một đầu mãnh thú, người Sài Lang kiên nhẫn và dũng mãnh gan dạ, thể hiện hết ở trên người hắn.

A Luân không nói một lời mà nhìn chăm chú vào địch nhân ngổn ngang trước mặt, hắn vẫn duy trì tư thế phòng bị, toàn bộ binh đoàn vẫn duy trì phong thái tiến công, đó chính là vì có thể gia tăng áp lực cho đối phương."

Tuy rằng trên mặt chủ tướng đối phương dại ra vẻ kinh ngạc, trên mặt binh lính sợ hãi và chết lặng, tất cả đều biểu thị ra cái binh đoàn này đã mất sức chiến đấu.

Nhưng A Luân cũng không có bởi vậy mà buông lỏng cảnh giác, nếu như không phải bởi vì nơi này là địa bàn của đối phương, hiện tại hắn khẳng định đã dựa thế đánh lén, triệt để tiêu diệt đối phương, triệt để bóp chết nguy hiểm ở trong nôi.

Con mắt A Luân, sâu thẳm tựa như hồ sâu không thấy đáy, như thế tùy ý đường hoàng công kích, đứng trên cái vũng u đàm này không gợn chút quang ngân.

Đây là A Luân.

Cương nghị mà không sợ, dũng mãnh mà trầm tĩnh, phong độ của một đại tướng.

sắc mặt Kiệt La Mỗ tái nhợt, hắn không phải loại xoàng, khí chất mà địch nhân trước mặt toát ra, khiến cho hắn kinh hồn táng đảm, trong lòng vậy mà lại không nhấc lên nổi chút dũng khí chống lại. Lúc này trong lòng hắn cực kỳ xấu hổ và cảm giác thất bại, Binh đoàn Ngưu giác mà hắn tỉ mỉ ma luyện, vậy mà lại không chịu được một kích như thế, bị một binh đoàn vô danh mới chỉ đối mặt, liền tán loạn, quân lính tan rã.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn mờ mịt, không biết làm sao.

Không ai nói gì, nơi hoang dã lớn như thế, chỉ còn sự im lặng, chỉ có gió phất qua, thổi nhiệt khí đang bốc lên trên người Sơn Sương binh sĩ.

Cũng là ngân sắc, lại khác biệt rõ ràng, mỗi một người Kim Ngưu thấy tận mắt cái một màn làm con ngươi đau nhức. Bọn họ tưởng nhắm mắt lại, nhưng một màn này lại phảng phất có ma lực, bọn họ không thể làm theo ý mình mà chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn.

Bọn họ vì đó thất thần, hoảng sợ, kinh hãi, mờ mịt, tuyệt vọng, hôi bại đều ở trên mặt bọn họ, thần tình bọn họ dại ra, môi run rẩy. Đến cả mười tên thánh giả vừa mới ngăn cản ba bước sát, lúc này đều im tiếng, cánh tay bọn họ, run rẩy không ngừng.[Chương dịch ở BNS]

Bỗng nhiên, rầm rập.

Tiếng bước chân phá tan yên tĩnh.

Một mảnh ngân sắc dường như đọng lại, một thân ảnh như núi, chậm rãi tiến lên.

Binh lính còn chưa kịp từ trong chấn động khôi phục lại, con ngươi mất đi tiêu cự của Kiệt La Mỗ, khôi phục một vài thần thái.

A Luân dừng lại cách đối phương còn khoảng mười trượng, ba, mũi kiếm kiếm bản to ngân sắc chìm vào trong đất.

Đó chính là...

Trong lòng Kiệt La Mỗ chấn động mạnh.

Cổ tay nắm kiếm bản to ngân sắc rung lên, xuy, kiếm mang sắc nhọn không chút nào mất công mà phá vỡ mặt đất, tựa như con dao rọc giấy xẹt qua mặt giấy, kéo dài xa xăm.

Một vết kiếm thẳng tắp, ngăn ở phía trước Binh đoàn Ngưu giác.

"Người xông đụng sứ đoàn, trảm!"

A Luân trầm giọng bỏ lại những lời này, nhìn cũng không nhìn Kiệt La Mỗ, liền xoay người trở về đội ngũ.

Máu Kiệt La Mỗ nở lên trán, khuôn mặt hắn căng cứng đỏ bừng, gần như muốn chảy ra tiên huyết, hắn gắt gao mà nắm chặt nắm tay, toàn thân tức giận đến run rẩy. Cái tuyến này, giống như vạch ở trong tâm hắn. Đối phương cảnh cáo bọn họ, không nên lướt qua cái tuyến này.

Nhưng, nơi này là chòm Kim Ngưu, nơi này là địa bàn bọn họ!

Người chòm Kim Ngưu tựa như núi lửa thoáng cái bị đốt bùng nổ, bọn họ xúc động phẫn nộ, chửi ầm lên, kêu gào mất mặt.

Sắc mặt Bố Lạp Đức âm trầm mà cầu kiến Tái Lôi, lần này Tái Lôi không cự tuyệt.

"Hành vi của quý phương như vậy, là đang khiêu khích chúng ta!" Bố Lạp Đức đăm đăm nhìn Tái Lôi, ngữ khí rét lạnh.

"Có phải không?" Tái Lôi biếng nhác mà đáp một tiếng: "Bọn họ chỉ làm hết phận sự, bảo hộ ta an toàn, có vấn đề gì sao? Trái lại hành vi binh đoàn quý phương cố ý va chạm, thực không hữu hảo."

"Bọn họ chỉ muốn mau lên một chút chạy tới nghênh tiếp quý phương, lại gặp quý phương công kích! Hơn nữa, nơi này là chòm Kim Ngưu!" Khuôn mặt Bố Lạp Đức không chút biểu lộ: "Chúng ta làm cái gì, cần ai đồng ý?"

"Ngươi nói sai rồi, đây là chòm Kim Ngưu, chỉ có điều hiện tại thì." Tái Lôi uể oải trả lời: "Với chòm Kim Ngưu hiện tại, có thể giữ mấy năm rất khó nói."

Bố Lạp Đức cực giận dữ trở nên cười rộ: "Nga, lẽ nào Đại Hùng tọa còn muốn nhúng chân chòm Kim Ngưu? Tái Lôi tiểu thư tuy rằng là quý khách của chúng ta, nhưng độ khoan dung của chúng ta cũng là có cực hạn..."

"Là các ngươi cầu ta tới." Tái Lôi cắt đứt lời Bố Lạp Đức nói, nàng liếc Bố Lạp Đức, khóe miệng hiện lên nét trào phúng như có như không: "Muốn ta đi bây giờ không? Thật quá tốt, thời gian ta rất căng, thực nghiệm trên tay còn có vài cái. Nếu như chòm Kim Ngưu không chào đón ta, ta lập tức phản hồi, mọi người không cần lãng phí thời gian."

Bố Lạp Đức cứng lại.

Chết tiệt!

Hắn chỉ cảm giác ngực nghẹn một luồng hỏa diễm, hắn biết những kẻ thỏa hiệp kia những nội tình kia, lúc này tựa như ngọn lửa đang tại liếm vào tâm hắn.

Con mắt Tái Lôi biến lãnh, thản nhiên nói: "Chòm Kim Ngưu sống hay chết, chẳng có quan hệ với ta? Không cần nói Y Phàm gia, ta không tìm bọn họ phiền phức, bọn họ thắp hương mừng. Nếu như các ngươi còn sa vào hưởng thụ như tổ tiên, chúng ta đây không có gì cần phải đàm luận, một người sa cơ thất thế đã định trước tiêu vong, không cần lãng phí thời gian của ta." [Mời tham gia dịch Lục Tiên, Ma Thiên Ký với diễn đàn Bạch Ngọc sách.]

Người sa cơ thất thế đã định trước tiêu vong sao...

trong miệng Bố Lạp Đức cay đắng vô cùng, hắn tưởng lớn tiếng phản bác đối phương, Nhưng hàng ngàn hàng vạn ngôn ngữ đến cổ họng, lại phảng phất bị cái gì ngăn lại, cái chẳng nói được câu nào.

"Cái binh đoàn này, đã là một trong binh đoàn mạnh nhất của các ngươi." Tái Lôi dường như không nhìn thấy sắc mặt Bố Lạp Đức, chính tự mình nói: "Một hiệp bị đánh tan, nga, ta không thể quá đánh giá thấp các ngươi, có lẽ có thể chống được hai hiệp."

Lời Tái Lôi nói cay độc tựa như một thanh kiếm, cắm vào lồng ngực Bố Lạp Đức.

"Ngươi tới nơi đây, chính là vì làm nhục chúng ta?" Khuôn mặt Bố Lạp Đức đỏ lên, từ trong kẽ răng đẩy ra những lời này, hai mắt hắn như muốn phun hỏa.

"Sỉ nhục các ngươi? Không không không!" Tái Lôi đứng lên, nàng đứng ở trong toa xe, trên cao nhìn xuống, trên khuôn mặt trêu tức không thể tả: "Các ngươi đáng để ta phải làm nhục? Các ngươi cái gì cũng không có, cả tài phú tổ tông di lưu cho các ngươi, cũng đã bắt đầu thấy đáy. Các ngươi ăn mặc lễ phục đầy miếng vá, còn nghiêm trang lừa gạt bản thân mình, khác gì năm xưa, bao nhiêu hoa lệ bao nhiêu cao nhã. Người như vậy, đáng để ta phải làm nhục?"

Bố Lạp Đức xanh xám cả mặt mày, trong lòng hắn sinh ra cường liệt xung động, quay đầu bỏ đi.

Đối phương chính là tới làm nhục bọn họ! Đối phương căn bản không có tý thành ý! Không có bất luận cái gì thành ý thỏa hiệp, cái gì đều không đổi được, đã như vậy, chỉ có thể uổng phí bị đối phương làm nhục thôi.

"Ta tới chòm Kim Ngưu chỉ có một mục đích."

Lời Tái Lôi nói khiến cho Bố Lạp Đức dừng lại.

"Ta chỉ muốn nhìn xem, Kim Ngưu binh đoàn uy danh hiển hách năm đó, có từng lưu lại một hạt giống, nhưng còn có một chút xíu nào hi vọng có thể phục hưng?"

toàn thân Bố Lạp Đức kịch chấn, hắn không thể tin nổi mà ngẩng đầu, lắp bắp nói: "Kim Ngưu binh đoàn... Phục hưng Kim Ngưu binh đoàn..."

Tái Lôi không lý gì đến hắn, lẩm bẩm: "Tuy nhiên, cái này chẳng có quan hệ gì với ta? Kim Ngưu binh đoàn phục hưng hay không phục hưng, là chuyện không liên quan đến ta."

"Ngươi có thể phục hưng Kim Ngưu binh đoàn?"

Bố Lạp Đức đột nhiên tiến lên, hắn vô cùng kích động, mỗi khối cơ nhục toàn thân đều bởi vì kích động mà run rẩy. Nhưng hắn chỉ bước nửa bước, đã bị sát cơ tỏa định, đám người Mông Tháp bên cạnh toa xe thần tình bất thiện mà đăm đăm nhìn Bố Lạp Đức.

Kích động Bố Lạp Đức hắn tiếp tục bước về phía Tái Lôi. Phốc phốc phốc, trên người hắn đột nhiên hiện lên vết thương thật nhỏ đan xen tung hoành, tiên huyết vẩy ra, khí cơ mà đám người Mông Tháp phong tỏa ngưng thực như đao.

Bố Lạp Đức như chưa cảm giác, trong mắt hắn chỉ có Tái Lôi, kích động run rẩy hỏi: "Ngươi thật có thể phục hưng Kim Ngưu binh đoàn?"

Tái Lôi ngạc nhiên động dung, nhìn cái khuôn mặt Bố Lạp Đức kia kích động không khống chế được, trong lòng nàng âm thầm cảm khái.

Không phải mỗi người đều nguyện ý trầm luân rữa nát a.

Nàng vung tay lên, ý bảo đám người Mông Tháp không nên động thủ.

"Cái này chỉ là ý riêng của ta." Tái Lôi thẳng thắn chân thành: "Kim Ngưu binh đoàn tiêu vong quá nhiều năm, có thể phục hung hay không, ta cũng không nắm chắc. Trọng yếu nhất của Kim Ngưu binh đoàn là cụ trang hoàng kim, cái này ta có ý tưởng, nhưng ngươi biết đó, chỉ riêng có cụ trang cũng vị tất có thể..."

"Ta tham gia!" Bố Lạp Đức đã bất chấp cái khác, hắn thùm thụp quỳ rạp xuống trên đất, thỉnh cầu Tái Lôi, hắn kích động đến mức nói năng lộn xộn: "Xin cho ta tham gia, vô luận điều kiện gì, ta cũng tham gia! Ta muốn phục hưng Kim Ngưu binh đoàn, ta muốn phục hưng Kim Ngưu binh đoàn..."

Hắn nói năng lộn xộn, hắn khóc không thành tiếng, nước mắt lạch cạch rơi xuống bùn đất.

Tái Lôi giật mình mà nhìn Bố Lạp Đức, nàng chưa từng nghĩ đến, nàng cho rằng chòm Kim Ngưu mục nát suy bại đến mức không thể cứu lại, vậy mà lại còn có người ôm mộng tưởng như vậy, nguyện ý vì mộng tưởng mà bất chấp tất cả vứt bỏ tôn nghiêm đau khổ cầu xin.

Nhiệt tình như vậy, nàng chỉ tại Đại Hùng tọa nhìn thấy, nàng đã từng cho rằng, đó chính là khí chất Đại Hùng tọa mới có.

Mọi người đều giật mình mà nhìn bên này, nhìn Bố Lạp Đức không khống chế được, sau chốc lát yên tĩnh, một mảng rộ lên. Khuôn mặt bọn họ hiện lên vẻ khó chịu, tức giận, khinh bỉ, xấu hổ, một vài người không chịu được còn dùng tay áo che mặt.

"Trời ạ! Điện hạ làm cái gì thế? Quá mất mặt rồi!"

"Phục hưng Kim Ngưu binh đoàn? Chuyện chẳng có căn cứ như thế, điện hạ vậy mà lại tin là thật, cũng quá ngây thơ!"

"Đúng vậy! Điện hạ lẽ nào cho rằng chỉ có hắn quan tâm chòm Kim Ngưu sao? Như vậy mất nghi thức, quá không nên rồi!"

...

Bố Lạp Đức quỳ rạp trên mặt đất thân thể run rẩy, song quyền hắn kìm lòng không đậu mà siết tới mức khớp ngón tay trắng bệch, những lời này, sắc bén như đao.

"Nghe thấy lời bọn họ nói không? Trong đầu ta chỉ mới có một ý tưởng, vì một ý tưởng, ngươi làm như vậy, đáng sao?"

Lời Tái Lôi nói, từ đỉnh đầu vọng tới.

Nàng đứng ở toa xe, nhìn chăm chú Bố Lạp Đức.

Bố Lạp Đức ngước đầu lên, nước mắt hắn đã ngừng. Sâu trong on mắt còn có thể nhìn thấy bi ưu bởi bị thật sâu đau đớn, nhưng trên mặt hắn, lại lộ ra vẻ cương quyết từ trước đến nay chưa từng có: "Chỉ cần có một tia hi vọng, Bố Lạp Đức phân thân toái cốt, sẽ không từ!"

"Không phải mỗi người đều có thể lý giải ngươi, có lẽ ngươi phải chịu cười nhạo, ngươi có thể mất địa vị hiện tại, mất tất cả hiện tại, kết quả là công dã tràng, cái gì cũng không chiếm được."

Bố Lạp Đức ngẩng cao đầu, không lảng tránh ánh mắt Tái Lôi, hắn như binh sĩ vậy, lớn tiếng trả lời: "Không có mộng tưởng nào không cần trả giá, ta nguyện ý trả bất luận cái giá nào."

Trong cặp ánh mắt kia, có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt.

Tái Lôi thản nhiên cười, ý vị sâu xa nói.

"Hoan nghênh gia nhập!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 675: Giai Đoạn Hoàn Toàn Mới

"Lôi Ngang nhìn thấy những bảo bối này, nhất định sẽ há hốc mồm đó!"

Đường Thiên đắc ý nhìn bí bảo phiêu phù trước mặt, tất cả cái này đều là bí bảo của chòm Sư Tử. Bí bảo dày đặc chi chít, đều lóng lánh quang mang mê người, tuyệt đại bộ phận đều tỏa ra kim sắc nhàn nhạt, mà hoàng kim bí bảo ánh vàng rực rỡ, tới mười lăm kiện.

Không người lý gì tới hắn.

Đang đứng gần hắn là Lăng Húc, Tỉnh Hào và Hạc, mấy người đều mệt đến mức ngay cả ngón tay cũng không động đậy nổi, ngồi phịch ở trong năng lượng hải, nằm ngay đơ không chút động đậy. Mấy người bọn họ bị Đường Thiên bắt lính, cùng nhau tới dày vò bí bảo, ai nấy sức cùng lực kiệt.

Đường Thiên cảm thấy ý nghĩ của bản thân mình quả thực lợi hại không kể cho xiết.

Bí bảo chòm Sư Tử trong tay hắn cũng không nhiều, dù cho bảo Đại Hùng tọa âm thầm thu mua, cũng chỉ có hơn hai trăm kiện, hơn nữa đa số phẩm chất phổ thông. Bí bảo chòm sư tử xưa nay truyền lưu khá ít, thủ hạ của Lôi Ngang là một đám chiến đấu điên, chiếm hữu đối với bí bảo càng cường liệt vô cùng, người lại nhiều, riêng nội bộ còn không đủ.

Bọn họ từ từ tìm thấy bí quyết tăng cường bí bảo. Hai trăm kiện, không có một kiện là hoàng kim bí bảo, nhưng bây giờ, mười lăm kiện hoàng kim bí bảo, còn lại một trăm tám mươi kiện bí bảo, có phân nửa

bước vào chuẩn hoàng kim giai, còn lại phân nửa ữa, cũng trở thành bạch ngân tinh phẩm.

Cái đống bí bảo này nếu phóng tới Thiên lộ, tuyệt đối oanh động toàn bộ Thiên lộ. Đối với chòm Sư Tử mà nói, cái này gọi là vật tư chiến lược cấp rồi. Bí bảo là cơ sở chiến lực của bất luận cái một chòm sao nào hiện nay, dù cho hồn bảo mà thánh giả sử dụng, cũng là từ bí bảo luyện chế mà thành. Mười lăm kiện hoàng kim bí bảo, mỗi vị binh đoàn trưởng đều có thể mỗi người thủ một kiện, riêng một điểm này, sẽ khiến cho sức chiến đấu chòm Sư Tử tăng lên một cấp.

Một lát sau, có chút hồi phục sức lực Tỉnh Hào có chút hiếu kỳ hỏi: "Phương pháp này thật hữu dụng?"

"Hắn là hữu dụng chứ, nhưng phải trông vào Lôi Ngang mới được." Đường Thiên vuốt cằm, kỳ thực trong lòng cũng không dám xác định.

Khi Sư tử vương Lôi Ngang xưng bá thiên hạ thì hắn còn chưa có sinh ra, từ nhỏ đã từng nghe vị anh hùng truyền kỳ này công tích vĩ đại. Không riêng gì hắn, Tỉnh Hào mấy người nghĩ đến Sư Tử vương Lôi Ngang, cũng không khỏi trầm mặc xuống.

Hoàng đạo 12 cung lịch sử đã lâu, có nền tảng, chòm sao chói mắt nhất trong trăm năm gần đây, không phải chòm Sư Tử thì còn có ai.

Nếu như nói hoàng đạo 12 cung là chòm sao sáng chói nhất trong các ngôi sao Thiên lộ, chòm Sư Tử tựa như thái dương quang mang vạn trượng!

Mà đầu lĩnh, đó là Lôi Ngang, hắn dẫn dắt đồng bọn, vượt mọi chông gai, thâm nhập hiểm cảnh, khai mở ra chòm Sư Tử bây giờ! Vinh quang như thế, có thể so sánh với bất luận một vị anh hung nào trong lịch sử, hắn được gọi là Sư Tử vương, cũng có người gọi hắn là Lôi Ngang đại đế.

Thuyết phục một vị cường đại như vậy, không ai có lòng tin.

"Không có gì ghê gớm." Đường Thiên hừ một tiếng, con mắt hắn chớp động quang mang dị dạng: "Nếu như hắn không đồng ý, chúng ta làm một mình! Nếu như hắn giở trò xấu, chúng ta đánh bại hắn!"

Một câu sau cùng, biểu lộ của Đường Thiên là một cổ hung ác độc địa.

Mấy người kia đều trợn tròn mắt.

"Đứa gia hỏa này gần đây đều không bình thường như vậy sao?" Tỉnh Hào thì thào, hắn xuất thân Quang Minh võ hội, hắn đối với vị Lôi Ngang địch nhân số một của Quang Minh võ hội này có hiểu biết hơn nhiều.

Toàn bộ cao tầng Quang Minh võ hội, đối với vị này Sư Tử vương cực kỳ kiêng kỵ, dù cho Sư vương đã từ từ già đi. Thậm chí hắn biết rõ cao tầng Quang Minh võ hội luôn luôn truyền lưu một loại thuyết pháp, thời điểm Sư Tử vương qua đời, đó là thời cơ tốt nhất tiến công chòm Sư Tử.

Ở trong mắt bọn họ, đám người An Đức Liệt tuy rằng cũng oai hùng bất phàm, nhưng so với Lôi Ngang chính tay sáng lập cái đế quốc khổng lồ này vẫn cứ kém quá xa.

"Giết chết Lôi Ngang! San bằng chòm Sư Tử!"

Lăng Húc trực tiếp nhảy dựng lên không hề dấu hiệu mà rơi vào trạng thái điên cuồng, hắn phấn khích vô cùng, hai mắt tỏa ánh sáng, con ngươi sắc đỏ thiêu đốt hỏa diễm, hắn hoàn toàn bị những lời này của Đường Thiên đốt cháy. Hắn hận không thể nhanh tới chòm Sư Tử, cái ý nghĩ này của Đường Thiên quả thực quá sung sướng, đó là Lôi Ngang, đó là Sư Tử vương, nếu như có thể đánh bại hắn, ôi ôi ôi, bản thân mình nhất định là cường giả mạnh nhất thế giới này!

Lăng Húc nhiệt huyết sôi trào, mỗi lỗ chân lông toàn thân đều thả ra chiến ý nóng rực, tình trạng hắn như điên cuồng.

"Hai kẻ điên." Hạc nhìn hai người hô to gọi nhỏ, che mặt không đành lòng nhìn: "Hai đứa gia hỏa, sẽ không thể bình thường một chút sao? Quá kéo thấp hình tượng của Đại Hùng tọa và Thương châu chúng ta rồi."

Tỉnh Hào đồng cảm: "Thật để đứa gia hỏa này đi đàm phán cùng Lôi Ngang?"

"Chỉ có hắn có thể trở về." Khuôn mặt Hạc rất bất đắc dĩ: "Đứa gia hỏa này bệnh tâm thần không trị được rồi, tuy nhiên, nghe nói Lôi Ngang dường như cũng không quá bình thường... Hi vọng bọn họ không đánh nhau, hình ảnh thật đẹp kia, ta không dám tưởng."

Nghĩ đến hình ảnh Đường Thiên và Lôi Ngang đánh nhau...

Tỉnh Hào run rẩy, hắn chưa từng có cảm giác bản thân mình nhát gan nhát gan thế, nhưng nếu đặt lên bàn cân với Đường thần kinh thì luôn luôn kém như vậy. Được rồi, người bình thường và bệnh tâm thần thiếu niên luôn luôn có một điểm khác nhau.

Tỉnh Hào an ủi bản thân mình như thế.

"Thần kinh Đường, bằng không chúng ta trên đường hắn phải đi qua bố trí mai phục, giết chết Lôi Ngang!"

"Thần kinh Đường, ta mai phục ở mặt sau ngươi, nghe ngươi ném chén làm hiệu! Ta liền một thương đâm chết hắn!"

"Đâm chết đâm chết đâm chết!"

Nhìn Lăng Húc đã hoàn toàn rơi vào bạo tẩu và điên cuồng, Đường Thiên thầm hô không ổn vội vàng vơ lấy bí bảo, chuồn mất, mà Hạc và Tỉnh Hào đã không thấy bóng đâu.

"Không được, đánh nhau, ta muốn đánh nhau, các ngươi ai theo ta đánh một trận... Di, người đâu..."

Lăng Húc chỉ sửng sốt một hồi, liền bắt đầu nhìn quét mọi nơi, tìm kiếm đối thủ đánh nhau.

Trở lại nơi ở, Hạc nghĩ đến Xạ Thủ tọa. Vô luận như thế nào, vị kia Thiên hậu, cũng là dì ruột của mình. Xạ Thủ tọa ở trong hoàng đạo 12 cung, có điểm yếu hơn chòm Sư Tử một phần, chiến đấu cường đại, nhưng tài nguyên và kinh tế đều không đủ xuất sắc. Mà vị a di của hắn, đối với chính sự cũng cơ bản ở vào trạng thái vung tay không quản.

Tuy nhiên, không ai dám coi thường Xạ Thủ tọa, vị Thiên hậu không để ý tới chính sự này, là một trong những người mạnh nhất thiên hạ.

Hạc biết rõ kế hoạch của thần kinh Đường.

Đường thần kinh hi vọng có thể liên hợp hoàng đạo 12 cung, cùng chung đối kháng Quang Minh võ hội. Kế hoạch của thần kinh Đường, Hạc tỉ mỉ cân nhắc, cảm thấy khả năng thành công rất lớn. Bởi vì trên tay Đường thần kinh có được lợi thế người khác vô pháp cấp ra, có thể cường hóa bí bảo.

Hệ thống chòm sao tại toàn bộ Thiên lộ, đều là thành lập ở trên bí bảo, tầm quan trọng của nó không thể nghi ngờ.

Hắn bắt đầu gửi thư cho vị Thiên hậu dì ruột có chút xa lạ của mình này, kiến nghị bà gửi một nhóm Xạ Thủ tọa bí bảo đến Tam Hồn thành, kiến nghị bà và Đại Hùng tọa hợp tác, phân tích lợi và hại trong đó, đem gốc gác của Quang Minh võ hội trình bày kỹ lưỡng một lần.

Viết đến đây, Hạc đột nhiên tỉnh ngộ, chiến tranh giữa bọn họ và Quang Minh châu, bao quát Thiên lộ và Quang Minh võ hội, tiến nhập giai đoạn hoàn toàn mới.

Song phương đến đây, cũng không có không gian lảng tránh và thỏa hiệp, bởi vì song phương đều đã triệt để minh bạch ý đồ của đối phương và tình cảnh bản thân mình. Tin tức bọn họ đến từ Thiên lộ, nói vậy Quang Minh châu đã hỏi thăm rõ ràng, kế tiếp, thế tất sẽ đối với Thương

châu tiến hành đả kích có tính hủy diệt. Mà là người phát ngôn của Quang Minh châu tại Thiên lộ, Quang Minh võ hội đối với chuyện phản công Đại Hùng tọa cũng sẽ hung mãnh trước nay chưa từng có.

Chiến tranh gần tiến nhập giai đoạn vô cùng thảm liệt.

Đường thần kinh đã nghĩ đến một điểm này rồi sao?

Hạc đả khởi tinh thần, tiếp tục viết.

"... Quang Minh võ hội không riêng gì là địch nhân của Đại Hùng tọa, nó là địch nhân của toàn bộ Thiên lộ, nó tổ kiến, là vì làm chuẩn bị để Thánh vực tiến công Thiên lộ. Chúng ta không ngừng mà hỏi thăm thời gian tinh môn khai mở, cuối cùng có điểm thu hoạch, mười năm, mười năm sau, tinh môn Thánh vực thông tới Thiên lộ sẽ mở, chiến tranh giữa hai thế giới, vô pháp tránh né! Thiên lộ phong phú hồn, đã định trước khiến cho chúng ta sẽ trở thành địa phương bọn họ cướp đoạt..."

Hạc không biết bản thân mình có thể ảnh hưởng đối với a di thế nào, nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc mà viết cho xong phong thư.

Xạ Thủ tọa có người lưu thủ tại Tam Hồn thành, cái phong thư này có thể nhanh chóng đưa đến trước mặt Thiên hậu.

Sau khi viết xong, hắn lại viết một phong thơ cho Đại trường lão, ghi chép tỉ mỉ một vài lĩnh ngộ gần nhất bản thân mình đối với vũ kỹ Hạc phái.

Hắn không ngừng hoàn thiện Hạc phái vũ kỹ, Hạc phái lấy tốc độ kinh người biến cường. Hạc phái tuần hoàn theo truyền thống của lưu phái xa xưa, tuy rằng lúc trước vũ kỹ bọn họ hoàn toàn thay đổi, nhưng truyền thống không trôi mất, cơ sở của các đệ tử đều phi thường vững chắc thâm hậu. Khi chân truyền của Hạc đưa đến Hạc phái, trên dưới Hạc phái lần nữa có lòng tin và hi vọng. Hạc phái yên lặng mấy trăm năm, có khát vọng mạnh mẽ liệt.

Đại Hùng tọa mật độ năng lượng nồng nặc, Đường Thiên năm đó đã tu luyện Hạc phái vũ kỹ, Hạc tại Đại Hùng tọa cũng có địa vị hết sức quan trọng, Hạc phái truyền tới khá dễ dàng. Bọn họ tựa như bông thấm nước tham lam mà hấp thu dưỡng phần, nội quy môn phái nghiêm túc cùng bầu không khí cũng để cho bọn họ có được nhiều tôn trọng.

Đại trường lão cười tủm tỉm mà nhìn xuống dưới núi.

Dưới sơn môn đầy người kín chỗ.

Thế núi Thiên Hạc hiểm trở như kiếm, nó bên mặt dốc, giống như bị kiếm gọt mất một khối lớn, trơn trượt trong sang như gương, mặt trên là bốn đại tự "Thiên hạc học viện", linh động tiên hoạt, phảng phất muốn cưỡi gió trở lại.

Hiện tại là ngày đầu tiên Thiên Hạc học viện khai giảng.

Hạc phái cảm giác sâu sắc được Đường Thiên chiếu cố, quyết định sáng tạo Thiên hạc học viện, công khai tại Đại Hùng tọa truyền thụ Hạc phái vũ kỹ.

Thiên hạc học viện mở ra, ở bên trong Đại Hùng tọa oanh động. Trước đây Hạc phái suy sụp không người biết, nhưng bây giờ Hạc, là một trong những cự đầu của Đại Hùng tọa, Hùng vương Đường Thiên chính miệng thừa nhận từng tu luyện Hạc phái vũ kỹ, thêm nữa Hạc phái vũ kỹ tiêu sái linh động, lứa thanh niên chạy như xua vịt.

Phía dưới sơn môn, tiếng người ồn ào, tràng diện náo nhiệt sôi động, có thể thấy được trên dưới Hạc phái cười đến toe tóe. Ai cũng không ngờ là sẽ sôi động như thế, toàn bộ Hạc phái cơ hồ đều phát động.

Vô số thân ảnh tuyết trắng, ở trong quần sơn xuyên toa phi hành, giống như từng con bạch hạc linh động, các học sinh thấy thế tim đập thình thịch, nảy những hy vọng.

"Hạc phái phục hưng, may mắn của bọn ta a."

Đại trường lão thì thào tự nói, hắn chưa từng nghĩ, bản thân mình lúc sinh thời, có thể tận mắt thấy một màn này, dù cho lúc này chết, cũng có thể nhắm mắt.

Mọi người không khỏi băn khoăn. Hạc phái suy sụp rách nát, tựa như hôm qua, không ai nguyện ý trở lại quá khứ.

"Thực sự là nhờ có Hạc."

"Đúng vậy, tổ sư trên trời, bảo hộ ta Hạc phái."

Mọi người dồn dập cảm khái.

Đại trường lão trầm mặc chốc lát, trịnh trọng đạo: "Hạc tuổi nhỏ như thế, ở bên ngoài chinh chiến không nghỉ, mới vì Hạc phái chúng ta thắng được cái phiến phúc địa này. Chúng ta không thể yên tâm thoải mái ở phía sau hưởng phúc, đệ tử Hạc phái, phàm người đạt thực lực hoàng kim võ giả, cần phải đi tới mỗi binh đoàn ra lực! Tương lai của Đại hùng tọa, tương lai của Hạc phái ta, cần trên dưới Hạc phái chúng ta cùng chung tay bảo vệ!"

"Vâng!" Mọi người khom người tuân mệnh.

Bên trong binh đoàn của Đại hùng tọa, từ lúc này sinh ra một danh tự truyền kỳ, Hạc kiếm sử (sứ giả).

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 676: Hội Nghị Quân Sự

Tại Tam Hồn thành, phòng bị sâm nghiêm, phòng bị sâm nghiêm trước nay chưa từng có.

Dọc đường không ngừng có đội ngũ tuần tra, từng nhà tửu điếm, dân cư, đều bị lần lượt kiểm tra, ở trong lịch sử Tam Hồn thành, chưa từng có chuyện này. Mấy chỗ tinh môn phụ cận Tam Hồn thành đều bị nghiêm ngặt giám thị, binh đoàn đóng quân phụ cận luôn trận địa sẵn sàng đón quân địch, tiến nhập trạng thái lâm chiến.

Toàn bộ trinh sát âm thầm ẩn núp đều minh bạch, Tam Hồn thành sắp có đại sự xảy ra.

Nhưng, bọn họ không dám vọng động, Tam Hồn thành bây giờ, đã được Đại Hùng tọa chế tạo giống như thùng sắt. Từ sự kiện tập kích lần trước, Tam Hồn thành trong trong ngoài ngoài, được sửa chữa vô số lần.

Tam Hồn thành đã trở thành một trong những trọng trấn nổi danh nhất của Đại Hùng tọa, nhưng cái trọng trấn này, lại nghênh đón từng nhân vật có trọng lượng.

Trọng binh thủ tinh môn, từng cái nhân vật thực quyền của Đại Hùng tọa nối đuôi nhau mà ra, Long Thủ Tĩnh, Tháp Đốn, Lô Địch, A Đức Lý An (Adrian), Tiểu Ngũ...

Người tận mắt nhìn thấy một màn này, không khỏi hoảng sợ. Dù cho người có trì độn cũng minh bạch, Đại Hùng tọa nhất định có sự tình cực trọng yếu xảy ra.

Một hội nghị quân sự quan hệ đến tương lai Đại Hùng tọa đang được tổ chức, cơ hồ toàn bộ thành viên trung tâm và mỗi binh đoàn trưởng binh đoàn đều xuất hiện tại đây.

Binh đang căng như dây đàn, hắn lập tức phải chủ trì cải tạo binh đoàn mỗi châu và chiến sự thanh tiễu hải tặc, đó chính là một bước then chốt nhất để bọn họ nắm giữ Nam minh. Nếu như một bước này có thể thuận lợi hoàn thành, toàn bộ Nam minh thực tế được bọn họ khống chế. Nhưng cái một bước này cũng không dễ dàng hoàn thành, dù cho trên tay bọn họ có lợi thế bí bảo không ai có thể thay thế được, cái này vẫn cứ là một công trình cực kỳ gian khổ mà khổng lồ.

Nhưng cái hội nghị quân sự này, sẽ trực tiếp quan hệ đến chiến lược của bọn họ trong tương lai, bọn họ cần phải trước khi Binh ly khai Thương châu xác định cho xong.

"Nếu như Quang Minh châu biết rõ thân phận chúng ta, như vậy Quang Minh võ hội hội không tiếc tất cả đại giới tới tiến công chúng ta. Loại tiến công này tất nhiên là điên cuồng hơn nữa sẽ không để ý cái khác, bởi vì cái này có nghĩa, thân phận bọn họ đồng dạng vạch trần, bọn họ sẽ trở thành địch nhân của toàn bộ Thiên lộ, bọn họ không có đường lui, bọn họ cần phải tiến công! Mà đồng thời, trên tay chúng ta có một thông đạo thông tới Thánh vực, cũng đồng dạng bộc lộ, động tác của chúng ta tại Võ An tinh, cũng không thể gạt được Quang Minh võ hội."

Thanh âm Đường Sửu băng lãnh quanh quẩn khắp phòng họp.

"Ý nghĩa chiến lược của Võ An tinh, một khi bị đối phương dò xét, không hề nghi ngờ, bọn họ sẽ toàn lực tiến công Võ An tinh, từ trên tay chúng ta cướp đoạt cái thông đạo này ! Ta kiến nghị, gia tăng binh lực đóng giữ Võ An tinh, đối với chúng ta mà nói, địa vị chiến lược của Võ An tinh, không cho phép có chút gì sơ xuất."

Đường Thiên gật đầu nói: "Binh đoàn đóng giữ ngươi an bài, trừ cái đó ra, toàn bộ thánh bộ di chuyển địa điểm đóng quân Võ An tinh, chuẩn bị lúc nào cũng trong chiến đấu."

Mấy vị hạch tâm Thánh bộ căng thẳng tuân mệnh: "Vâng!"

Cho tới bây giờ, thánh bộ đều tương đối thanh nhàn, tại Đại Hùng tọa, đãi ngộ thánh bộ phi thường tốt, điều kiện tu luyện các loại cũng xuất sắc nhất, không có điều kiện hà khắc gì, hấp dẫn rất nhiều thánh giả tự do gia nhập vào, những năm gần đây thánh bộ kịch liệt bành trướng.

Nhưng, tại Đại Hùng tọa, làm náo động nhất cũng không phải thánh bộ, mà là binh đoàn. Mỗi một binh đoàn, đều được dân chúng tôn kính, mà thánh bộ trái lại ít có người biết. Những binh đoàn này chiến công hiển hách, có tình huống gì cũng đa số đều là binh đoàn đứng ra.

Không ai thích bản thân mình bị áp đặt, huống chi là thánh bộ cao cao tại thượng? Trên dưới Thánh bộ cực kỳ khát vọng chứng minh giá trị bản thân mình. Nghe thấy mệnh lệnh của Đường Thiên, bọn họ kìm lòng không đậu mà nắm chặt nắm tay, ý chí chiến đấu tràn đầy.

Thánh bộ tuy rằng hưng phấn, nhưng bầu không khí hội trường đột nhiên căng thẳng hơn hẳn, các binh đoàn trưởng đương trường vô thức mà thẳng tắp sống lưng, bọn họ mẫn cảm đối với chiến tranh vượt xa thánh bộ, bọn họ cảm thụ được khí tức đại chiến ở ngay trước mắt.

Liền thánh bộ cũng phải xuất động rồi, đó chính là phải quyết chiến sao?

Binh đoàn trưởng ai nấy tinh quang tất lộ, những người điên chiến đấu này, không những không e ngại chiến tranh, trái lại đối với chiến tranh cực kỳ cuồng nhiệt.

"Ta cần trợ giúp." Binh bỗng nhiên mở miệng nói, hắn nhìn Đường Thiên, ném ra vấn đề của bản thân.

Phòng họp thoáng cái an tĩnh lại.

Các binh đoàn trưởng có chút kinh ngạc, cho tới bây giờ, Binh đều là tổng chỉ huy toàn bộ chiến đấu, Đường Thiên cơ hồ chưa bao giờ nhúng

tay chiến đấu, hắn trên đường chiến đấu dựa vào vũ lực cá nhân mạnh mẽ.

Binh không có khai mở ánh mắt bản thân mình, hắn đối với Đường Thiên luôn luôn tin tưởng. Lần trước lời Đường Thiên nói, khiến cho hắn hiểu ra, cũng khiến cho bỗng nhiên hắn ý thức được, Đường Thiên cũng không phải là không có cái nhìn đại cục như hắn tưởng tượng.

Đứa gia hỏa này trực giác đối với chiến đấu nhạy cảm, trên chiến trường đại quy mô, cũng có y như vậy. Chỉ có điều, tính logic Đường thần kinh phi thường kỳ lạ. Nhưng đến cả Binh không thừa nhận cũng không được, tuy rằng tính logic Đường Thiên tựa như tính cách thần kinh, nhưng, hắn vẫn có tính logic. Những logic cổ quái kia, thâm nhập Đường Thiên đối với chiến tranh trực giác cực kỳ mẫn cảm. Càng làm cho đứa gia hỏa này khác hắn với logic thường nhân, vĩnh viễn làm những điều người ta không ngờ, đến cả bản thân mình đều trợn mắt há mồm, Binh rất mong đợi, những gia hỏa Quang Minh võ hội kia sẽ có biểu tình gì!

"Trợ giúp gì?"

Đường Thiên sửng sốt.

"Tuy rằng chúng ta đã xác định kế hoạch cải cách quân sự Nam Minh, nhưng, thực lực trong tay chúng ta quá yếu, chỉ dựa vào Binh đoàn Vũ Yến và Khô Lâu đoàn còn lâu mới đủ. Hơn nữa thực lực hai binh đoàn này, muốn đạt được tầm hạch tâm chân chính còn cần thời gian rất dài, Quang Minh châu sẽ không cho chúng ta nhiều thời gian như vậy, ta cần phải một vài chiến lực có thể chiến đấu ngay lập tức."

Binh giải thích nhu cầu của hắn.

"Như vậy a!" Đường Thiên vuốt cằm, bỗng nhiên hắn nghĩ đến một ý nghĩ trước đây của bản thân mình, tức thì trước mắt sáng ngời: "Điều đám Hàn Băng Ngưng đi, triệu tập toàn bộ hoàng kim võ giả linh năng

lượng thể. Điều binh đoàn thức tỉnh của Địch Địch Tùng, đi tiếp ứng bọn họ."

"Linh năng lượng thể?" Binh sửng sốt, nhưng hắn nhanh chóng có phản ứng: "Ngươi muốn bọn họ điều khiển chiến hạm?"

"Đúng! Linh năng lượng thể trời sinh thích hợp chiến hạm, bọn họ có thể miễn dịch năng lượng xung kích, uy lực chiến hạm chúng ta, sẽ vượt qua bọn họ một mảng lớn." Đường Thiên có chút hưng phấn, bỗng nhiên hắn trầm mặc xuống tới: "Chính là cái đường này không dễ đi, rất nguy hiểm."

Binh cũng trầm mặc.

Chẳng nói năng gì ở hàng sau bỗng nhiên Hàn Băng Ngưng tiến lên một bước: "Chúng ta thỉnh cầu đi tới!"

A Mạc Lý đứng ra, khuôn mặt rất không quan tâm mà reo lên: "Thần kinh Đường, nguy hiểm đã là cái gì, chỗ nào không nguy hiểm?"

Lão luyện thành thục Lương Thu cũng nói: "Chúng ta tại nơi đây, cũng không giúp được cái việc gì, chẳng bằng đến Thánh vực một chuyến, mặc dù có phong hiểm, nhưng nếu như một khi thành công, vậy lợi hại rồi, cái hiểm này đáng giá thực thi."

Những người khác cũng gật đầu lia lịa.

Bọn họ là một nhóm người khứ năng lượng hóa sớm nhất Đại Hùng tọa, thực lực bản thân bọn họ cơ bản ở tại giai đoạn hoàng kim võ giả. Sau khi Khứ năng lượng hóa, bọn họ và binh đoàn trong phối hợp, trở nên càng thêm trắc trở. Đại Hùng tọa luôn luôn hi vọng tổ kiến binh đoàn linh năng lượng thể, nhưng cho tới bây giờ, còn ở giai đoạn thực nghiệm.

Ngược lại thao tác chiến hạm, hấp dẫn hứng thú bọn họ hơn nhiều.

Tái Lôi nhận được bản vẽ thiết kế về chiến hạm thánh vực, như lấy được chí bảo. Đường Thiên mang đến đại lượng chiến hạm vũ khí, khiến cho Tái Lôi có cơ hội tiến hành đại lượng thực nghiệm, đám Băng Ngưng tham gia đại lượng thực nghiệm của Tái Lôi.

Sự thực chứng minh, linh năng lượng thể đúng là có thể miễn dịch năng lượng xung kích mà chiến hạm vũ khí mang đến.

Bọn họ điều khiển vũ khí chiến hạm hình thành ra hỏa lực, có thể thoải mái đạt được gấp ba hỏa lực tiêu chuẩn của loại chiến hạm vũ khí này! Cái trị số kinh người này, nếu thật xuất hiện tại chiến tướng, sẽ triệt để phá vỡ hình thái chiến tranh.

Khi bọn họ nghe Đường Thiên nói cái ý nghĩ này, lập tức tâm động.

Vô luận võ giả cũng được, chiến sĩ cũng được, chỉ có chiến đấu mới có thể chứng minh giá trị bản thân mình, chỉ có thắng lợi mới có thể thu được tôn trọng!

Bọn họ phong nhã hào hoa, há cam lòng đứng sau người?

Đường Thiên nhìn chăm chú vào những đồng bạn cùng từ Võ An tinh, nhìn hỏa diễm trong mắt mọi người, thời gian phảng phất thoáng cái trở lại lúc còn đang ở học viện, bỗng nhiên hắn nhếch miệng cười, vỗ vỗ bộ ngực: "Yên tâm, ta dẫn đường, ha ha, mọi người lại có thể sóng vai chiến đấu!"

Phòng họp tức thì nổ tung rồi, rất nhiều người lộ vẻ phản đối, rất nhiều người thậm chí muốn đứng lên ngăn cản.

Đường Thiên đưa bàn tay ngăn cản mọi người lên tiếng, bình tĩnh mà kiên quyết nói: "Từ hôm nay trở đi, không có chỗ nào an toàn. Tại Thiên lộ, chúng ta đấu Quang Minh võ hội đấu Thánh điện, tại Thánh vực, chúng ta đấu Quang Minh châu, đều tiến nhập giai đoạn quyết chiến, bất luận thời gian nào, bất luận ở chỗ nào, đều rất nguy hiểm. Về phần dẫn đường, ta đi một chuyến, ngoại trừ ta còn có ai có thể đi? Nếu như chúng

ta có thể lao đến Thánh vực, lực lượng chúng ta tại Thánh vực sẽ có biến hóa về bản chất. Lần đánh bạc này, chúng ta cần phải đánh!"

Không ai khuyên nữa.

Trong một mảnh bình tĩnh, chỉ có A Mạc Lý vô tâm mà cười ha ha: "Thần kinh Đường, ngươi quả nhiên đủ nghĩa khí!"

Đường Thiên đắc ý liếc ngược một cái.

Hai người không coi ai ra gì mà tễ mi lộng nhãn (nhìn nhau nháy mắt), Binh nhìn không nổi, ho nhẹ một tiếng: "Chúng ta đây đưa sự tình cần phải làm, tất cả đều an bài tốt."

"Chúng ta trước liên hợp mấy chòm sao nào?" Đường Sửu hỏi.

Tinh thần mọi người rung lên, ở trong lòng bọn họ đều bắt đầu bàn tính, chỉ dựa vào Đại Hùng tọa đối kháng Quang Minh võ hội là không hiện thực. Tuy rằng hai năm này thực lực Đại Hùng tọa tăng trưởng rất nhiều, nhưng nếu như không phải chòm Sư Tử tại nơi đó luôn luôn kéo chân Quang Minh võ hội, cuộc sống bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không dễ như vậy đâu.

"Liên hợp mấy cái chòm sao?" Đường Thiên bình thản: "Không, chúng ta trước đem sự tồn tại của Thánh vực, phóng xuất đi. Đối với bên ngoài nói rằng, chúng ta tìm thấy một thông đạo thông tới tân thế giới."

"Không nói Quang Minh võ hội?" Binh nhịn không được hỏi.

"Không nói, nhưng chúng ta trước hết đem một vài tài liệu về Thánh vực a, bảo bối a phóng xuất." trong bụng Đường Thiên ý nghĩ xấu bắt đầu tràn lan, hắn vắt hết óc: "Lộ thanh thế ra ngoài, chúng ta có thể làm cái đấu giá hội cái gì đó, trước hết kiếm một khoản. Những chòm sao khác đâu chịu cho chúng ta ăn mảnh, khẳng định sẽ đôi mắt trông mong chạy tới cầu hợp tác. Thời điểm này, nếu như là Quang Minh võ hội, bọn họ sẽ làm thế nào?"

Đường Thiên đột nhiên hỏi.

"Tiến công Võ An tinh, đoạt thông đạo nhập khẩu!" Đường Sửu không chút do dự nói.

Ý nghĩ xấu trong bụng Đường Thiên quả thực không chịu khống chế mà bốc ra bên ngoài: "Chúng ta không thể để lộ chút phong thanh, Quang Minh võ hội cho rằng bọn ta còn chưa điều tra rõ gốc gác bọn họ, phỏng chừng còn sẽ ra mặt ngoài tìm chúng ta hợp tác, hắn muốn mua, chúng ta bán, dù sao bọn họ có tiền. Bọn họ nói chuyện hợp tác, chúng ta cũng đáp ứng bọn họ. Sau đó..."

"Chúng ta tại Võ An tinh chờ bọn họ!"

Biểu tình Đường Thiên đột nhiên trở nên hung ác độc địa, đằng đằng sát khí.

Con mắt mọi người đồng thời bốc lên quang mang xanh mượt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 677: Sư Tử Vương Lôi Ngang

Hội nghị kết thúc, toàn bộ Đại Hùng tọa, liền như máy móc dùng hiệu suất cao mà vận chuyển thực hiện. Mỗi một thành viên trung tâm tham gia hội nghị, trong sắc mặt nghiêm trọng, lại lộ ra mấy phần phấn chấn.

Bọn họ đều minh bạch, quyết chiến đã mở màn.

Cái này đã định trước là một trận chiến dài dằng dặc mà gian nan, vô luận là Quang Minh võ hội hay thánh điện, hay là Quang Minh châu, đều là đồ vật khổng lồ đã phát triển thành thục, chúng nó có tích lũy thâm hậu.

Trong dĩ vãng cùng Quang Minh võ hội va chạm phân tranh, đó chính là một trận quyết chiến không chết không thôi không có bất luận cái gì dư địa, nó thảm liệt khiến người ta rợn tóc gáy. Nhưng, đối với những thiếu niên dã tâm bừng bừng này ở Đại Hùng tọa, lại coi cái này là cơ hội tuyệt hảo, bọn họ khát vọng đối với chiến đấu, hướng tới công huân, ước mơ đối với tương lai, so với những lão tướng quân địa vị, quyền thế ổn định kia, càng thêm rừng rực.

Từ trong chiến hỏa sáng lập Đại Hùng tọa, bọn họ đối với chiến tranh, chưa từng sợ hãi. Khiêu chiến truyền thống, đã trở thành thói quen của bọn họ, dù cho bây giờ địch nhân là người thống trị thực tế Thiên lộ, nhưng bọn họ vẫn cứ không chút e sợ. Bọn họ giống vương của bọn họ, phảng phất vĩnh viễn không biết sợ hãi và e sợ.

Kiềm chế bầu không khí khẩn trương, tất cả lại đâu vào đấy mà tiến hành.

Hai ngày sau, một tin tức khiếp sợ Thiên lộ, Đại Hùng tọa tuyên bố phát hiện tân thế giới!

Tin tức giống như tia chớp truyền khắp Thiên lộ, toàn bộ chòm sao toàn bộ dân chúng, đều bị cái tin tức mới này oanh động tính khơi dậy nhiệt tình, thảo luận về tân thế giới trở thành đề tài nóng nhất.

Ngay sau đó, Đại Hùng tọa trưng bày đại lượng hàng mẫu đến từ tân thế giới, tinh thạch mật độ năng lượng cao đến kinh người, cây cỏ ẩn chứa kiếm ý, các loại vũ khí kỳ lạ...

Không có gì có sức thuyết phục hơn so vật thật, mọi người đều hoàn toàn tin tưởng, tại phần cuối Thiên lộ, có một thế giới hoàn toàn khác Thiên lộ. Cái này dẫn phát mọi người sôi động thảo luận, mọi người cực kỳ tò mò, tân thế giới có dạng gì?

Đại Hùng tọa lập tức tuyên bố, tiến hành một trận đấu giá hội, bán đấu giá những thứ đoạt được từ tân thế giới này, bất luận thế lực nào, chòm sao nào đều có thể tham gia.

Toàn bộ Thiên lộ, ánh mắt hoàn toàn bị Đại Hùng tọa hấp dẫn, cơ hồ mỗi chòm sao, đều phái ra đại biểu bản thân, ngày đêm kiêm trình chạy tới Đại Hùng tọa. Tại bất luận một chòm sao nào, bất luận một tuyến đường nào, dọc đường đều có thể gặp phải đại lượng đám người đi tới Đại Hùng tọa, đại lượng gia hỏa tự do, nhàn tản, dã tâm bừng bừng lại tự nghĩ thực lực xuất chúng, đều không chút do dự chạy tới Đại Hùng tọa, tưởng ở trong cỗ sóng triều đào ra khối vàng.

Bất luận kẻ nào đều biết rõ, Đại Hùng tọa cạnh tranh trong tương lai, đã chiếm được tiên cơ. Thời gian tới Đại Hùng tọa, chỉ cần có thể cố thủ cái phần cơ nghiệp này, vị trí bá chủ Thiên lộ đem không cần phải lo lắng.

Cơ hồ mọi người đều nhìn mặt tốt, Đại Hùng tọa trở thành bá chủ Thiên lộ thời gian tới. Nếu cái tinh cầu khác, mọi người đều có chút lo lắng, nhưng đối với Đại Hùng tọa chiến công hiển hách, danh tướng xuất

hiện lớp lớp, muốn từ trên tay bọn họ cướp đi cái bánh ga-tô lớn này, vậy cần phải trả giá bao nhiêu tiên huyết?

Đại Hùng tọa kín người hết chỗ, nhất là Hùng Thủ thị cử hành đấu giá hội, càng náo nhiệt trước nay chưa từng có. Vô số người từ rất xa chạy tới, chính là muốn một lần thấy vui.

Tam Hồn thành sau hội nghị lần trước, tựa hồ cũng khôi phục bình tĩnh, cảnh vệ sâm nghiêm triệt hồi, những binh đoàn đóng giữ kia, cũng nhanh chóng triệt hướng Đại Hùng tọa. Các cái dấu hiệu đều cho thấy, thời gian tới Đại Hùng tọa trọng tâm, lần nữa từ Tam Hồn thành chuyển dời đến Hùng Thủ thành.

Những trinh sát ẩn núp kia, lúc này đã bừng tỉnh đại ngộ. Hai ngày trước phòng bị sâm nghiêm, nguyên lai là bên trong Đại Hùng tọa tại thảo luận tân thế giới.

Đường Thiên cũng không lập tức rời Tam Hồn thành.

Tam Hồn thành khôi phục bình tĩnh, lần nữa trở nên náo nhiệt hơn hẳn, Tam Hồn thành bây giờ là "Cơ quan chi thành" của Thiên lộ, nơi vô số cơ quan sư và võ giả cơ quan tập hợp. Đại lượng cơ quan sư tự do, ở lại nơi đây, một mặt nơi đây đồng nghiệp đông đảo, có thể luận bàn giao lưu, mà về phương diện khác, cơ quan sư chế tác cơ quan võ giáp, cần phải đại lượng tài liệu, mà tại Tam Hồn thành các loại tài liệu đầy đủ, chỉ cần ngươi có tiền, có thể thoải mái mua được các loại tài liệu đặc biệt.

Bởi nhu cầu thật lớn, đại lượng thương hội cùng làm việc này, hàng ngày thương đội ra vào liên miên không dứt.

Ở Tam Hồn thành thương hội có hợp tác đặc biệt, hàng ngày vật tư tiêu hao bên trong căn cứ thanh đồng đều là tương đối kinh người. Giống hệt như ngày thường, đoàn xe vận tải đúng giờ nhập căn cứ, tất cả như bình thường không có gì dị thường.

Nhưng, toa xe ngừng lại phía dưới mặt đất, Đường Thiên hách nhiên đang chờ đợi.

Toa xe rơi xuống mặt đất, cửa xe mở, một thân ảnh khôi ngô hùng vĩ, từ trên toa xe nhảy xuống. Hắn vừa nhảy xuống, liền chú ý đến Đường Thiên chờ đợi cách đó không xa, tuy rằng hình ảnh Đường Thiên hắn lật tới lật lui nhìn ngắm vô số lần, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn cứ bị tuổi trẻ của Đường Thiên làm cho khiếp sợ.

"Anh hùng xuất thiếu niên!" Hắn khen, thanh âm trầm thấp hồn hậu, kèm theo uy áp bá đạo, lực lượng cực kỳ khiến người ta tin phục: "Phong thái hiền chất, thiên hạ vô song!"

Đường Thiên không có tý xấu hổ, bình thản nói: "Sư tử vương Lôi đại đế, hoan nghênh tới Tam Hồn thành!"

Hai người nhìn nhau cười.

Mọi người xung quanh, ai ai tâm sinh kính sợ, hai người đang khi nói chuyện, không người dám cất thanh âm. Sư tử vương Lôi Ngang tựa như thái dương chói mắt, toàn thân hắn tự nhiên tỏa ra uy áp như thế, khiến cho không khí phảng phất muốn bốc cháy. Mà Đường Thiên đứng sóng đôi với Lôi Ngang không kém hơn chút nào, ở trong khí trường cường đại của Lôi Ngang, đối với hắn không có tý ảnh hưởng, hắn khua vẫy tự nhiên, thong dong trấn định.

Một vị là Sư vương trung niên xưng bá thiên hạ đã lâu, một vị là Hùng vương thiếu niên ngang trời xuất thế.

Lôi Ngang thủy chung âm thầm quan sát Đường Thiên, trong lòng hắn kinh ngạc và chấn động, còn lâu mới giống biểu hiện trấn định trên khuôn mặt hắn. Hắn thấy ánh mắt thiếu niên trong suốt không sợ sệt, nhìn thấy ý chí chiến đấu thiêu đốt rừng rực, nhìn thấy sự miệt thị đối với cường quyền, hắn phảng phất thấy được thân ảnh bản thân mình khi trẻ.

Hắn không khỏi nghĩ đến mấy đứa con yêu của mình, hắn vốn tưởng rằng đám An Đức Liệt cũng đủ ưu tú, nhưng nhìn thấy Đường Thiên, hắn mới hiểu được An Đức Liệt cùng đối phương chênh lệch lớn nhường nào.

Hắn kiềm chế tạp niệm trong lòng, trái lại bị kích khởi mấy phần tâm hiếu thắng. Địa bàn hắn đã ổn định vô cùng, uy danh hắn lan xa, đến cả Quang Minh võ hội cũng không dám khinh phạm, nhiều năm đã qua, có bao nhiêu người đối mặt hắn, có thể lưu loát mà nói ra một câu? Hắn đã thành thói quen vương giả chi uy chấn nhiếp thiên hạ, đến cả Quang Minh võ hội, hắn cũng rất xem thường. Hắn muốn đánh là đánh, tưởng chiến là chiến, từ trong lòng hắn khinh thường những gia hỏa kia.

Nhưng Đường Thiên trước mặt, lại khiến cho hắn ngửi được khí tức giốngn hư trên bản thân mình.

Gặp được đồng loại, gặp phải đối thủ cạnh tranh cảm giác mới mẻ khiến cho tâm hiếu thắng yên lặng nhiều năm trong lòng hắn, tựa như thoáng cái thức tỉnh dậy. Trên mặt hắn bất động thanh sắc mà cười cười, quan sát khắp lượt, nhìn như vô tình nói: "Đây là Tam Hồn thành sao? Thiên lộ cơ quan đệ nhất thành, nổi danh đã lâu, hiền chất có thể dẫn tham quan một lượt."

Đối với hành trình lần này, hắn không sốt ruột, trái lại đó chính là thời cơ rất tốt ước định chuẩn xác đối với thực lực Đại Hùng tọa.

Thực lực chân chính Đại Hùng tọa đối với ngoại giới mà nói, luôn luôn là cái mê cục. Có thể có cơ hội tự mình tham quan, Lôi Ngang cũng muốn ước định ước định chuẩn chỉ.

Sư tử chưa bao giờ làm bằng hữu với sài lang.

Đường Thiên thật không nghĩ nhiều như vậy, muốn tham quan thì tham quan, hắn thoải mái dẫn Lôi Ngang tham quan khắp chốn ở trong căn cứ. Tuy nhiên, nói là hắn dẫn dắt, kỳ thực chủ yếu giải thích công tác là do Tỳ Ba phụ trách.

Căn cứ hàng ngày đều xây dựng thêm, các loại tân kỹ thuật tầng tầng lớp lớp, rất nhiều thứ Đường Thiên đã rất xa lạ.

Tỳ Ba đối với những thứ này thuộc như lòng bàn tay: "Đó chính là Sơn Chi Sương, một trong loại cơ quan hồn giáp chủ lực của chúng ta. Nó có trọng lượng chỉ bằng một phần ba cơ quan hồn giáp phổ thông, đó chính là một loại kim chúc hoàn toàn mới, hiện ra màu bạch ngân, nó có tính năng phòng ngự phi thường xuất sắc, tại tình huống không có năng lượng tráo, nó có thể chống lại hoàng kim võ giả năm lần công kích. Nó được chọn dùng đại lượng tân kỹ thuật, có đủ bảy cái khe cắm thẻ, tiêu chuẩn thấp nhất cần Thẻ hồn tướng bạch ngân mới có thể cắm vào Thẻ hồn tướng hoàng kim. Mà võ hồn kết hợp, toàn bộ đều là chiến hồn. Chúng ta đối với đại lượng mảnh nhỏ chiến hồn tiến hành hợp nhất và sàng lọc, chọn lựa võ hồn có sức chiến đấu đạt tới cấp Bạch ngân..."

"Võ hồn cấp bạch ngân?" Lôi Ngang cắt đứt Tỳ Ba.

Tỳ Ba giải thích: "Đúng vậy. Sau khi chúng ta tiến hành đại lượng nghiên cứu đối với võ hồn, đối với võ hồn mạnh yếu, tiến hành phân cấp. Chúng ta chọn dùng phổ biến ba cấp hoàng kim, bạch ngân, thanh đồng. võ hồn cấp Bạch ngân là chỉ trí lực chúng nó, đã đạt được bạch ngân võ giả. Tuy nhiên, bởi chúng ta chọn lựa đều là chiến hồn, chúng nó đối với chiến đấu có kinh nghiệm phong phú và bản năng cường đại, uy lực sẽ mạnh mẽ hơn."

Lôi Ngang nhíu mày: "Nó thay thế võ giả chiến đấu sao?"

"Không." Tỳ Ba lắc đầu: "Võ hồn bên trong cơ quan hồn giáp, là phụ trợ. Nó có thể tiến hành khống chế phức tạp hơn tinh tế hơn đối với chân lực, mà khiến cho lực chú ý võ giả trở về chiến đấu bản thân."

Lôi Ngang ngay từ đầu còn tỏ ra rất có hứng thú, cơ quan đối với chòm Sư Tử mà nói, là một loại đồ vật rất kỳ lạ. Chòm sư tử không có một cơ quan binh đoàn, những tạo hình kỳ lạ của cơ quan hồn giáp, khiến cho hắn cảm thấy rất mới mẻ.

Nhưng nghe Tỳ Ba giới thiệu không ngừng thâm nhập, vẻ mặt của hắn từng điểm trở nên nghiêm trọng. Hắn thân kinh bách chiến, lý giải đối với chiến đấu, thâm hậu hơn xa so với võ giả phổ thông vàtướng lĩnh. Cơ quan hồn giáp tồn tại, khiến cho chiến đấu phức tạp trở nên càng thêm đơn giản hóa, yêu cầu đối với người tác chiến, cũng trở nên thấp hơn.

"Bồi dưỡng một gã võ giả cơ quan hợp cách cần bao lâu?" Lôi Ngang hỏi.

trong lòng Tỳ Ba thầm khen, quả nhiên không hổ là Sư Tử vương, nhanh như vậy đã bắt được vấn đề then chốt, nàng không chút do dự nói: "võ giả cơ quan dự bị doanh chúng ta, học viên bạch ngân hiện tại huấn luyện thời kỳ tiêu chuẩn là một năm. Một năm sau, học viên có thiên phú, có thể cơ bản nắm giữ yếu lĩnh. Ba năm liền có thể trở thành lão binh. Học viên cấp thanh đồng cần lâu hơn nữa, sơ bộ nắm giữ cần có ba năm."

Lôi Ngang hít sâu một hơi, hắn biết rõ cái này ý nghĩa là gì.

Truyền thống binh đoàn cố nhiên cường đại, nhưng đó là kết quả tinh tế tuyển chọn trong vô số người. Mà một khi chiến tranh rơi vào giằng co, binh sĩ không ngừng tiêu hao, binh đoàn bởi vì không được bổ sung mà thực lực không ngừng giảm xuống.

Mà cơ quan binh đoàn lại có thể cuồn cuộn không ngừng bổ sung.

Một đường không ngừng mà tham quan, trong lòng Lôi Ngang chấn động càng lúc kinh người, đến khi hắn chú ý đến một thân ảnh không ngừng lui tới chạy nhanh trên sân huấn luyện, hắn vô thức dừng cước bộ, đè nén bảo trì khuôn mặt bình tĩnh không dao động cuối cùng xảy ra biến hóa.

Trên cơ quan hồn giáp, nước sơn chữ số đỏ tươi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 678: Quái Thú Xấu Xí!

Khoa Lâm luôn cảm thấy thiên phú bản thân mình không tốt.

Biểu hiện trong huấn luyện cũng chứng thực một điểm này, thành tích hắn vĩnh viễn chỉ loanh quanh vừa đủ hợp cách mà thôi, nếu như không phải huấn luyện viên Đoan Mộc tương đối kiên trì, hắn chỉ sợ đã bị đuổi về nhà rồi.

Khoa Lâm hiểu rõ bản thân, vì vậy hắn khắc khổ chăm chỉ quá đỗi, hi vọng dùng sự chăm chỉ bù đắp thiên phú không đủ, hắn là học viên khắc khổ nhất trong toàn bộ huấn luyện doanh, cái này cũng là nguyên nhân duy nhất khiến cho huấn luyện viên Đoan Mộc không buông tha hắn. Nhưng sự thực lại càng thêm tàn khốc, vô luận hắn chăm chỉ thế nào, thành tích hắn vĩnh viễn chỉ có thể vừa đủ đạt tiêu chuẩn.

Học viên hợp cách?

Khoa Lâm mỗi lần nghĩ đến thành tích bản thân mình, không khỏi gượng cười. Cạnh tranh bên trong huấn luyện doanh kịch liệt vượt quá ngoại giới tưởng tượng, mấy vạn năm suy sụp kích khởi toàn bộ nhiệt tình của võ giả cơ quan, tựa như núi lửa chuẩn bị vạn năm, đột nhiên phun trào, thanh thế đáng sợ đến cực điểm. võ giả cơ quan toàn bộ chòm sao Thiên lộ chỉ cần còn có một chút dã tâm, đều không ngại xa vạn dặm phong trần mệt mỏi đi tới Tam Hồn thành, đi tới cái tọa điện phủ trong mộng tưởng này.

Thiên hạ đệ nhất huấn luyện doanh võ giả cơ quan!

Nổi danh đệ nhất.

Không có nơi cùng nó đánh đồng, đến cả huấn luyện doanh kém nó hai đẳng cấp cũng không có. Tại thời điểm cái chòm sao khác còn đang thảo luận suy nghĩ cơ quan thuật có đúng lạc hậu hay không, cơ quan binh đoàn Đại Hùng tọa oai phong ra trận, đại sát tứ phương, thậm chí còn chia tách xây dựng thêm.

huấn luyện viên tốt nhất, chiến thuật tiên tiến nhất , cơ quan hồn giáp tiên tiến nhất , mỗi một vị võ giả cơ quan đều tin tưởng chắc chắn rằng, võ giả cơ quan từ huấn luyện doanh Tam Hồn thành ra, nhất định là võ giả cơ quan xuất sắc nhất!

Khoa Lâm kỳ thực cũng không thiếu lối ra, tại huấn luyện doanh có thể thuận lợi tốt nghiệp, một khi bọn họ đi ra phiến đại môn thanh đồng nguy nga hùng vĩ kia, bọn họ vẫn cứ sẽ trở thành võ giả cơ quan trên thị trường thích đoạt mua nhất. Có vô số người nguyện ý vung tiền mặt, muốn thuê bọn họ, tiền lương bọn họ chắc chắn hoàng kim

Về cấp bậc võ giả . Thậm chí một vài chòm sao nhỏ nguyện ý đưa chức vụ binh đoàn trưởng hấp dẫn bọn họ.

Tiền lương, địa vị, tôn trọng, không thiếu thứ gì.

Nhưng nếu như hỏi bất luận một vị học viên nào trong huấn luyện doanh, mục tiêu bọn họ đều chỉ có một, tiến nhập cơ quan binh đoàn Đại Hùng tọa !

Đó là cơ quan binh đoàn trứ danh nhất cường đại nhất hiện nay !

Chỉ có tiến nhập những cơ quan binh đoàn này, mới có khả năng được điều khiển cơ quan hồn giáp tiên tiến nhất, Tái Lôi đại sư vì cơ quan binh đoàn đặc biệt lượng thân chế tạo lợi khí mạnh nhất! Những máy móc chiến đấu tượng trưng giết chóc kia, cũng không phải là những hàng hóa có thể mua được trên thị trường có thể đánh đồng.

Điều khiển cơ quan hồn giáp mạnh nhất , lập chiến công hiển hách nhất!

Không biết ai hô câu khẩu hiệu này, tình cảm thiết tha, tựa như kịch độc, ở trong huấn luyện doanh điên cuồng tràn ngập.

Khoa Lâm chính là một trong số đó, hơn nữa trúng độc cực sâu.

Nhưng hiện thực như thế khiến người ta uể oải, mỗi lần gia tăng luyện xong mệt mỏi thật sâu, tâm tình hắn đều suy sụp. Vấn đề lớn nhất của hắn, chính là thực hiện đồng bộ cùng võ hồn bên trong cơ quan hồn giáp không tốt. Mỗi một cụ cơ quan võ giáp, đều có một võ hồn, cơ quan hồn giáp càng là cường đại, võ hồn cũng có đẳng cấp càng cao. Thứ làm cơ quan hồn giáp cường đại, là ở chỗ không cần võ giả phải trực tiếp khống chế cơ quan hồn giáp, mà là thông qua chỉ huy võ hồn để khống chế cơ quan hồn giáp.

Võ hồn có ý thức độc lập, muốn thuần phục nó, khiến cho nó nghe võ giả chỉ huy, đối với võ giả có yêu cầu cực cao. Trên chiến trường, tình huống thay đổi trong nháy mắt, yêu cầu võ giả cần phải trong thời gian ngắn có phản ứng, cái này cũng cần võ giả và võ hồn kết hợp rất ăn ý.

Đây là cái gọi là đồng bộ, cũng là yêu cầu quan trọng nhất với võ giả cơ quan.

Thế mà Khoa Lâm tại mặt này xảy ra vấn đề, hắn thường khống chế cơ quan hồn giáp võ hồn không hoàn mỹ, cái này dẫn đến hắn ở trên sân huấn luyện, luôn luôn chậm một nhịp so với người khác. Dù cho hắn lựa chọn luôn luôn chính xác, ứng đối cũng không chê vào đâu được, nhưng "Chậm một nhịp", khiến cho tất cả đều trở thành không xong. Hắn cảm giác bản thân mình ở trên tràng, tựa như một con rùa vụng về.

Nhưng, hắn được Đinh Ốc tuyển trúng rồi.

Đinh Ốc, không sai, cái tên cổ quái này, dường Khoa Lâm từ chỗ nào đấy đã nghe thấy, nghe nói Đinh Ốc là duy tu quan của Nam Thập Tự binh đoàn. Khoa Lâm đặc biệt đi thăm dò tư liệu, duy tu quan thời kì Nam Thập Tự binh đoàn đều là do cơ quan sư đảm nhiệm.

Khoa Lâm phi thường hưng phấn.

Tái Lôi sáng chế cơ quan hồn giáp, có chứa dấu ấn rõ ràng Nam Thập Tự binh đoàn, mọi người đều suy đoán, Tái Lôi đại sư chính là bởi vì kế thừa Nam Thập Tự binh đoàn truyền thừa, mới có thể khai sáng ra một cơ quan hồn giáp đời mới.

Tam đại binh đoàn thời đại là đỉnh cao cơ quan thuật.

Đinh Ốc tại thời đại kia, nhất định là nhân vật lợi hại, Khoa Lâm cực kỳ mong đợi. Có lẽ vấn đề rất nan giải của mình, Đinh Ốc có biện pháp giải quyết. Nhưng sau đó, hắn lại nghe thấy tin tức ký ức Đinh Ốc hoàn toàn biến mất, cái này cũng khiến cho hắn giống như bị dội vào đầu một chậu nước lạnh.

Một Hồn tướng mất ký ức, thế thì có ích lợi gì?

hành động tiếp theo của Đinh Ốc càng khiến cho hắn lạnh từ đầu đến chân, Đinh Ốc từ trong đống linh kiện hoang phế bới ra một đống đồng nát, sau đó dùng để cải tạo cơ quan hồn giáp cho hắn.

Không có phòng thí nghiệm trong truyền thuyết, chỉ có linh kiện bỏ đi.

Không phải đại sư trong truyền thuyết, chỉ là một vị Hồn tướng mất đi ký ức.

Quan sát kiểu gì thì cái này cũng vô cùng hoang đường.

Khoa Lâm cũng thử dò hỏi thăm dò Đinh Ốc, nhưng Đinh Ốc không nói một lời, hoàn toàn không để ý đến ý tứ hắn. Nhưng Khoa Lâm căn bản không dám ly khai, bởi vì Đinh Ốc không hạ mệnh lệnh bảo hắn ly khai. địa vị Đinh Ốc, hiển nhiên trên huấn luyện viên Đoan Mộc, Khoa Lâm không dám bởi vì Đinh Ốc là Hồn tướng mà có chút gì bất kính.

Đại Hùng tọa khác các địa phương khác, trong các thành viên trung tâm Đại Hùng tọa, Hồn tướng phát huy tác dụng cực kì quan trọng. Mà

tại phương diện quân sự gần như hoàn toàn do Hồn tướng thống lĩnh, bọn họ đã quen một điểm này.

Đến lúc Khoa Lâm cho rằng bản thân mình đã bị Đinh Ốc bỏ quên, thì Đinh Ốc hoàn thành cải tạo đối với cụ cơ quan hồn giáp kia.

Khoa Lâm trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một cỗ cơ quan hồn giáp vô cùng xấu xí kia, tâm tàn như chết.

Nó thực sự quá xấu!

Khối lớn khối nhỏ gá vá víu vào nhau, khiến cho nó thoạt nhìn tựa như tên khất cái trong cơ quan hồn giáp. Đường nét gọn gàng tính mỹ cảm không có, thay vào đó, là lồi lõm gồ ghề vá víu. khớp xương gọn đẹp không có, thay vào đó, là khớp xương sưng phù như cái bánh bao.

Khi cơ quan hồn giáp như vậy xuất hiện tại sân huấn luyện, ánh mắt mọi người nhìn về phía Khoa Lâm, đều cực kỳ đồng cảm và thương hại. Đến cả Đoan Mộc hiền lành cũng lấy tay che mặt, không đành lòng nhìn thẳng, lúc trước hắn cảm thấy ước ao phúc duyên Khoa Lâm, úc, bản thân mình cư nhiên cho rằng nó là phúc duyên,

Được rồi, hài tử đáng thương!

Bên trong cơ quan hồn giáp, Khoa Lâm hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào để biến mất!

Nhưng mặt Đinh Ốc không chút biểu lộ, không có tý ý định giải thích nào.

Cũng không ai dám giúp Khoa Lâm cầu tình.

Khoa Lâm kiên trì điều khiển cái giá quái vật cơ quan hồn giáp này rầm rập đi vào sân huấn luyện, chỉ đi sáu bảy bước, lực chú ý của hắn đã bị cái giá cơ quan hồn giáp cơ hồ hoàn toàn mới này hấp dẫn.

Bởi vì hắn phát hiện, cái giá cơ quan hồn giáp này tựa hồ không cồng kềnh như trong tưởng tượng, tuy rằng không được mềm mại, nhưng tuyệt đối không thô trọng.

Khoa Lâm nhanh chóng tựu minh bạch vì sao thế, bởi vì võ hồn bị suy yếu, nguyên bản võ hồn bạch ngân hạ giai thành võ hồn thanh đồng. Võ hồn bị suy yếu, tuy rằng không thông minh lắm, nhưng đồng thời, yêu cầu của nó đối với người sử dụng cũng thấp rất nhiều.

Chỉ có điều...

Võ hồn bị suy yếu, vậy chẳng phải là cơ quan hồn giáp cũng trở nên yếu sao?

Nguyên lai, bản thân mình chỉ có thể thích ứng võ hồn yếu như thế...

Hắn đứng ở trước vạch trắng ranh giới sân huấn luyện, trong lúc nhất thời, vậy mà lại có điểm hoảng hốt.

Sân huấn luyện phía trước, hắn vô cùng thân thuộc, tại nơi đây, hắn khua vẫy không biết bao nhiêu mồ hôi, không biết bao nhiêu lần té ngã, không biết bao nhiêu lần thất bại, không biết bao nhiêu buổi tối yên lặng thêm luyện.

Người không có cánh mà suy nghĩ lại bay lên lên trời thì nhất định bị té, miệng gặm đất.

Tóm lại hắn đã thoát khỏi lực hút trái đất, dù chỉ ngắn ngủi vài giây.

Khoa Lâm bình tĩnh trở lại, hắn hít một hơi thật sâu, cơ quan hồn giáp với võ hồn thanh đồng, hắn chẳng xa lạ, mới tiến nhập huấn luyện doanh huấn luyện hồn giáp, đã từng dùng thanh đồng hồn giáp.

Ca ca ca!

Quái vật cồng kềnh xấu xí, thân thể cứ chồm hổm ngứa mắt.

Tóm lại cái kết cục.

Những lời này ở trong đầu Khoa Lâm chợt lóe rồi biến mất, khóe miệng hắn nổi lên một nụ cười tươi tự giễu, ngay lập tức liễm đi. Hắn không hối hận, hắn vẫn cứ mộng tưởng đi tới tòa điện phủ, ngay từ đầu hắn toàn lực ứng phó, cuộc sống tại huấn luyện doanh, hắn chẳng bao giờ lười biếng, chẳng bao giờ lười biếng, vì vậy hắn không hối hận.

Đến đi, người quái dị!

Khoa Lâm nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên phát lực, đột nhiên tiến vào bên trong sân huấn luyện.

Oanh!

Thanh âm tiếng nổ ở sau người vang lên, nhưng Khoa Lâm hoàn toàn không có phản ứng, vẻ mặt của hắn trong nháy mắt nghiêm trở lại, hắn mắt tròn mắt dẹt, cơ hồ không thể tin nổi.

Mặt nạ bảo hộ trước mặt hắn, trở nên đỏ bừng, không biết hỏa hoa từ đâu tới bắn lên mặt nạ bảo hộ, tựa như nước thép ra lò, bay tứ tán!

Hỏa hoa... Đó chính là... Ma sát không khí hình thành hỏa hoa...

Cơ quan hồn giáp lướt vào rất nhanh giống như vẫn thạch từ trên trời giáng xuống, kèm theo viêm diễm phần phật .

Lực lượng thực lớn, khiến cho hắn hoàn toàn mất khống chế đối với cơ quan hồn giáp.

Bỗng nhiên, hắn mơ hồ thoáng nhìn sắc thanh đồng đang kịch liệt kéo gần, hắn một giật mình, đó là thanh đồng tường! Hắn cơ hồ hoàn toàn bị khiếp sợ, thanh đồng tường... Phần cuối sân huấn luyện mới là thanh đồng tường... Sao có thể thế... Chiều rộng sân huấn luyện...

Khoan đã, thanh đồng tường!

Đáng chết!

sắc mặt Khoa Lâm soạt cái thành màu tuyết trắng, cái này nếu đánh lên thanh đồng tường, vậy tuyệt đối đập thành thịt nát.

Hắn đè nén xoay chuyển thân hình, lực lượng hắn truyền lại cơ quan hồn giáp, lực lượng được phóng đại rất nhiều lần giống như một cổ nước lũ mãnh liệt đến cực điểm, trong nháy mắt nuốt chửng Khoa Lâm.

Hắn lại lần nữa mất quyền khống chế!

Thân ảnh khổng lồ xấu xí, ở trong khiếu âm nổ vang chấn nhiếp lòng người, từ trong hỏa hoa lưu diễm lao ra, vẽ ra một đạo đường vòng cung quỷ dị, trùng điệp nện ở bên trong sân huấn luyện.

Oanh!

Sóng khí cổ động như sóng gợn, bùn đất tung bay giống như màn mưa, giữa không trung hỏa diễm tươi đẹp như hoa nở ra.

các học viên huấn luyện người người ngây ra như phỗng, bọn họ bị một màn như thế chấn động, hoàn toàn khiếp sợ. biểu tình Đoan Mộc hoàn toàn dại ra, trong mắt hắn toàn là hoảng sợ.

khuôn mặt Sư Tử vương Lôi Ngang kia vui giận không hiện ra sắc, lúc này cũng bị kinh ngạc, chấn động, thần tình không thể tin nổi hiện ra, hắn tựa như một pho tượng điêu khắc, không chút động đậy.

Sóng khí nổ van gong ong rung động quét ngang qua toàn trường, màn mưa bùn đất tung bay nện ở trên người mọi người keng keng rung động, hỏa diễm nở ra giữa không trung tiêu thất vô hình.

Bên trong sân huấn luyện, cơ quan hồn giáp xấu xí, dữ tợn như quái thú, hờ hững bễ nghễ đứng đó.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 679: Niếp Thu, Chung Cách Bạch, Linh Bộ

Đàm phán với Lôi Ngang thuận lợi hơn cả Đường Thiên mong muốn.

Không biết là con thú xấu trên sân huấn luyện cái kia gây chấn động Lôi Ngang tới mức nào, hay là bản thân Sư Tử vương đối với thánh vực cực kỳ khát vọng chinh phục, hay là cùng Quang Minh võ hội có cừu hận sâu không thấy đáy mà Lôi Ngang không chút do dự lựa chọn kết minh cùng Đường Thiên.

Hắn không dừng lại quá lâu, bởi vì sắp tới bọn họ đang có kế hoạch khởi xướng một lớp đại thế tiến công với Quang Minh võ hội, tốp bí bảo này có thể nói là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hồi báo ngược trở lại, hắn đưa hai gã thuộc hạ tặng Đường Thiên.

"Bọn họ trình độ không tệ, nhưng ở chỗ ta không có vị trí cho bọn họ, theo ta cũng là hoang phế một thân bản lĩnh."

Lôi Ngang nói những lời này, ở trong mắt Đường Thiên, chắc chắn khoe khoang quá thể. Nhưng hắn lại không thể không thừa nhận, hệ thống quân sự Đại Hùng tọa, rất non nớt so với chòm Sư Tử. Chòm Sư Tử có hệ thống quân sự hoàn chỉnh nhất Thiên lộ, số lượng học viện võ tướng đông đảo, quân nhân địa vị cao thượng, cao tầng coi trọng, hình thành bầu không khí tốt lành. Người tuổi trẻ ở chòm Sư Tử đều nguyện ý trở thành một võ tướng xuất sắc, chứ không phải một gã võ giả thực lực mạnh mẽ.

Chòm Sư Tử chưa từng thiếu qua võ tướng, rất nhiều lúc thậm chí xuất hiện hiện tượng quá thừa.

Niếp Thu và Chung Cách Bạch là như thế, hai người tài hoa hơn người, nhưng tư lịch thân thế không có, mỗi đại binh đoàn chòm Sư Tử đã đủ vị trí, bọn họ không nguyện ý mất thì giờ tại vị trí dự bị chán nản vô ích.

Kỳ thực Lôi Ngang cũng không nguyện ý phóng thích hai người, nhưng đối với cục diện như vậy, hắn cũng không có biện pháp tốt. Chòm Sư Tử có được hệ thống võ tướng hoàn bị rồi, nhiều võ tướng cuồn cuộn không ngừng được bồi dưỡng ra. Các tiền bối học trưởng của hai người, chính lúc tráng niên, chiến công hiển hách, tư lịch gia thế đều cao vời. Đối mặt hai người, còn có vô số người xếp hàng, tuy rằng Lôi Ngang thích hai người, nhưng cũng tuyệt đối không nguyện ý vì hai người mà phá tan thế cân đối.

Hai người biết rõ bản thân mình không chiếm được cơ hội, ánh mắt bọn họ, liền nhắm ngay Đại Hùng tọa. Theo con mắt ngoại giới, Đại Hùng tọa danh tướng xuất hiện lớp lớp, nhân tài đông đúc, nhưng hai người lại có cái nhìn khác. Mấy vị danh tướng nổi danh nhất Đại Hùng tọa, tất cả đều là Hồn tướng, tuy rằng ngay từ đầu Đại Hùng tọa nỗ lực bồi dưỡng võ tướng, nhưng võ tướng bồi dưỡng cần nhiều thời gian, những người tuổi trẻ này còn cần phát triển, cần phải thực chiến tới chứng minh năng lực.

Hai người không tự mình tìm tới nương tựa Đại Hùng tọa, mà là chủ động tìm Lôi Ngang, thành khẩn mà nói ra ý nghĩ của bản thân mình. Bọn họ cũng không biết tin tức tuyệt mật Đường Thiên mời Lôi Ngang, nhưng bọn họ cho rằng Đại Hùng tọa trên danh nghĩa chưa kết minh cùng chòm Sư Tử, nhưng trên thực tế lại thủy chung phát huy tác dụng minh hữu của chòm Sư Tử.

Nếu đã không có vị trí phe mình, như vậy đề cao thực lực minh hữu, cũng là một lựa chọn không tồi.

Lôi Ngang nghe hai người trình bày xong, trầm mặc chốc lát, bèn đồng ý.

Đường Thiên đánh giá hai người.

Niếp Thu mặt tròn trịa hơi có điểm trẻ con, sắc mặt tái nhợt, vóc dáng không cao, tóc ngắn mềm mại rủ xuống trán, lệch một bên như học sinh láu lỉnh. Có mỗi một chỗ không tầm thường, là con mắt hắn. Con mắt hắn thủy chung nhắm, khóe miệng mỉm cười không sâu không cạn.

Đường Thiên có chút kinh ngạc: "Ánh mắt của ngươi..."

Niếp Thu khẽ khom người, nhẹ nhàng nói: "Là tiên thiên mù."

"Vậy ngươi chỉ huy chiến đấu như nào?" Đường Thiên nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Là cảm nhận." Niếp Thu vẫn cười tươi nhu hòa: "Thuộc hạ cảm nhận, tương đối xuất sắc."

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, nhưng hắn chưa từng nghe ai kể có người bằng vào cảm nhận chỉ huy chiến đấu. Thực sự là người có ý tứ! Đường Thiên nhịn không được nhìn hai mắt Niếp Thu, trên mặt Niếp Thu thủy chung mỉm cười không sâu không cạn.

Ánh mắt Đường Thiên chuyển sang Chung Cách Bạch. So với Niếp Thu, Chung Cách Bạch là một kẻ cực đoan, toàn thân là khối cơ tráng kiện, khuôn mặt hắn giống như đao chém, sau đầu cuộn đuôi ngựa nhỏ, tóc thô ngạnh khiến cho nó thoạt nhìn như cuộn sắt. con mắt như hai hạt đậu nhỏ, ánh mắt sắc bén, dù cho tùy ý mà đứng ở nơi đó, cũng làm người ta cảm giác nguy hiểm.

Hắn tựa như một con dã thú lúc nào cũng muốn chọn người mà cắn.

Chung Cách Bạch vóc dáng rất cao, thân thể cao hơn hai thước, khiến cho Đường Thiên không thể không ngẩng lên hỏi: "Ngươi am hiểu cái gì?"

"Phá hư." thanh âm Chung Cách Bạch trầm thấp hữu lực, phảng phất từ lồng ngực tê rống, nói xong, hắn theo thói quen nheo con mắt lại,

hung quang lấp lánh.

"Các ngươi là đồng học sao?" Đường Thiên hiếu kỳ hỏi.

"Không phải." ngữ khí Niếp Thu ôn hòa nhưng dị thường kiên quyết.

"Không phải!" ngữ khí Chung Cách Bạch tương đối bất thiện.

"Thuộc hạ học tại Sư Tâm võ viện, Chung Cách tướng quân học tại Liệt Hỏa võ viện, hai tòa võ viện cạnh tranh tương đối kịch liệt." Niếp Thu khôi phục ngữ khí ôn hòa.

"Tử địch!" Chung Cách Bạch hừ lạnh, hàn khí tứ dật.

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy càng thú vị.

Hắn vuốt cằm nhìn hai người, đột nhiên hỏi: "Các ngươi muốn đi Thánh vực, hay là ở Thiên lộ?"

"Thuộc hạ nguyện ý tới Thánh vực."

"Thánh vực."

đáp án Hai người lạ thường nhất trí. Hai người đều là người thông minh tới mức cực đoan, kết cấu Đại Hùng tọa bây giờ đã thành hình, không giống đến Thánh vực được khai chém một phiến thiên địa. Hơn nữa hai người đối với Thánh vực thập phần hiếu kỳ.

"Đường đi tới Thánh vực rất nguy hiểm." Đường Thiên tốt bụng nhắc nhở hai người.

"Võ tướng chính là một chức nghiệp nguy hiểm." Niếp Thu đáp.

"Không việc gì." Chung Cách Bạch không cho là đúng.

Đường Thiên không nói nhiều: "Chúng ta đây ký kết khế ước võ hồn đi."

Về phần hai người bản lĩnh như thế nào, để Binh tới phán đoán.

Hai người thở phào nhẹ nhõm, bọn họ lo lắng nhất chính là Đường Thiên đối với bọn họ không yên tâm. Nếu như lão đại không yên tâm, nghĩa là ngươi vĩnh viễn vô pháp cầm được binh quyền, đối với một gã võ tướng mà nói, kết quả thường thường là bi kịch. Bọn họ vốn vì đại triển quyền cước mà đến, không có ý đồ khác, vô pháp phản bội khế ước võ hồn có thể làm cho bọn họ cấp tốc nhận được tín nhiệm.

Hai người không chút do dự cùng Đường Thiên ký kết khế ước võ hồn.

"Các ngươi nghỉ ngơi cho tốt, hai ngày sau xuất phát."

thần tình Hàn Băng Ngưng chuyên chú, thân hình như bàn thạch không chút động đậy, ánh mắt nàng không rời mũi kiếm chút nào. Mũi kiếm hôi diễm, giống như bị băng sương đông ở lại, cực kỳ thong thả mà phun ra nuốt vào bất định, băng lăng thật nhỏ , lấy tốc độ mắt thường có thể thấy ở trên lông mi Hàn Băng Ngưng sinh trưởng, nhàn nhạt băng sương nhiễm lên hai hàng lông mày.

Tại cách đó không xa, hai chân Lương Thu hơi cung xuống, một tầng hơi mỏng hôi diễm bám vào mười ngón, sắc mặt hắn nghiêm trọng, mười ngón như ôm trọng cầu, chậm rãi chuyển động, toàn thân toát mồ hôi như tắm.

nộ mục A Mạc Lý trợn tròn, toàn thân cơ nhục vồng lên, cơ hồ muốn kéo y phục căng phồng, thân đao hôi diễm quay cuồng bất định, một bước một rống một đao, mỗi một bước đất rung núi chuyển, mỗi một tiếng hô như sét đánh, mỗi một đao như cuồng phong gào rít giận dữ.

Tư Mã Hương Sơn giống như một đoàn cái bóng, ở bên trong sân huấn luyện lưu động, thân hình hắn kèm theo một tầng hôi ảnh mơ hồ, thân ảnh nguyên bản phiêu hốt khó lường, bây giờ giống như u linh, âm quỷ khó dò.

Loại hôi sắc hỏa diễm này, đó là bọn họ tìm ra【 tiểu linh diễm 】, thiên phú của linh năng lượng thể.

Vốn có bọn họ muốn gọi là【 linh diễm 】, đáng tiếc tên này đã bị Đường Thiên dùng rồi. Hơn nữa uy lực nó không bằng linh diễm, dù sao trong linh diễm, còn ẩn chứa Ma Quỷ hỏa. Ngược lại có điểm như linh diễm bản suy yếu, vì vậy được gọi là tiểu linh diễm.

Tuy rằng không bá đạo như linh diễm, nhưng uy lực tiểu linh diễm vẫn cứ kinh người. Trực tiếp nhất thể hiện chính là nó có thể chống lại hồn thuật của thánh giả, nếu như bị tiểu linh diễm bắn trúng, vậy thì sẽ càng không xong, hiệu ứng mai một năng lượng của nó, sẽ rót vào trong cơ thể mục tiêu, phá hư năng lượng hóa thân thể mục tiêu cao độ. Đến cả thánh giả chịu đựng cũng sẽ bị thương nặng, thân thể thánh giả bị năng lượng hóa càng cao.

Đám Hàn Băng Ngưng được gọi là Linh bộ.

số lượng thành viên Linh bộ bây giờ đã đạt tới hai ngàn người, tuyệt đại bộ phận bọn họ đều là tại giai đoạn hoàng kim võ giả đã hoàn thành khứ năng lượng hóa (làm mất đi năng lượng). Ở trong thời gian rất dài, tất cả mọi người Linh bộ tương đối mờ mịt, linh năng lượng thể uy lực không nhỏ, nhưng kế tiếp nên tu luyện như thế nào, không ai biết cả. Mà khi Đường Thiên tìm ra 【 linh diễm 】, mấy người Hàn Băng Ngưng căn cứ kinh nghiệm Đường Thiên, sáng chế 【 tiểu linh diễm 】, thực lực Linh bộ mới có biến hóa mang tính căn bản.

Linh bộ luôn luôn tiến hành cách thức huấn luyện binh đoàn, ngoại trừ không có võ tướng ra, Linh bộ và binh đoàn không có bất luận cái gì khác biệt. Hàn Băng Ngưng thật không thể ngờ tổ kiến binh đoàn, cảm thấy tác dụng mọi người có thể tiến nhập binh đoàn đảm nhiệm công kiên thủ, Tiên Phong doanh các loại.

Sớm tiến hành huấn luyện, có thể trợ giúp bọn họ dung nhập chóng hơn vào trong binh đoàn.

Linh linh linh, thời gian tu luyện kết thúc chuông âm rơi vào trong tai mọi người, giống như tiếng trời buông. Thùm thụp thùm thụp, sức cùng lực kiệt ai nấy tê liệt ngồi trên đất, ngã trái ngã phải, chỉ có Hàn Băng Ngưng trụ kiếm chống đỡ, liều mạng thở dốc, nhắm mắt điều tức.

Trên mấy cái sân huấn luyện tiếng kêu rên thành phiến vang lên khắp nơi, mọi người đều tại hít không khí. Nhưng chẳng mấy chốc, mọi người liền yên tĩnh, đó chính là bọn họ trước lúc xuất phát làm một lần tu luyện sau cùng.

Trong thường ngày đáng ghét nhất tu luyện, lúc này tựa hồ cũng trở nên chẳng phải tệ, trái lại còn cảm giác lưu luyến.

Phải đi vào chiến trường rồi, về sau tưởng nhẹ nhàng thong dong mà tu luyện như vậy là chuyện không thể nào như vậy. Đoàn người nằm trên mặt đất, nhìn trần nhà, hưởng thụ cái yên tĩnh khó có được này.

Ước chừng mười phút sau, mọi người mới khôi phục sơ qua khí lực, một tia lưu luyến kia dần dần tiêu tán, trong lòng mọi người, bị hiếu kỳ thay thế.

"Cũng không biết, Thánh vực rốt cuộc là cái dạng gì." Tư Mã Hương Sơn thì thào tự nói.

"Lẽ nào tiểu Sơn Sơn sợ hãi rồi?" A Mạc Lý bình thản nói, quay sang Tư Mã Hương Sơn nhấm nháy mắt.

"Bệnh tâm thần." Tư Mã Hương Sơn trề môi khinh bỉ A Mạc Lý, cùng cái đứa hồn nhiên dây dưa, chắc chắn không phải là lựa chọn lý trí.

"Ta có chút căng thẳng." Lương Thu cười nói, hắn không che giấu tâm tình bản thân mình: "Nghe nói người của thánh vực, vừa ra đời chính là thánh giả, không ngờ là trên đời vậy mà lại còn có địa phương đáng sợ như thế."

Sắc mặt mọi người tức thì không phải quá tốt, thánh giả tại Thiên lộ đã là thứ ở đỉnh kim tự tháp, mà tại Thánh vực chỉ là bình thường. Thánh giả hải dương, điều này làm cho mỗi người lập tức cảm thụ được áp lực.

"Sợ cái gì!" A Mạc Lý chẳng hề để ý: "Đường thần kinh không phải tại kia diễu võ dương oai sao? Ta cũng muốn đi! Để cho bọn họ kiến thức một ngày, Đại Hùng tọa chúng ta anh hùng!"

"Anh hùng Đại Hùng tọa ? Mặt to quá!" Tư Mã Hương Sơn châm chọc khiêu khích.

"Ngươi nói ta mặt lớn?" A Mạc Lý giận dữ: "Muốn đánh nhau sao?"

"Ngươi cho là đánh nhau mặt của ngươi sẽ nhỏ đi sao? Khuôn mặt rất dữ tợn!"

"Khuôn mặt rất dữ tợn... Ta muốn giết ngươi..."

Nghe A Mạc Lý và Tư Mã Hương Sơn kịch liệt khắc khẩu, Hàn Băng Ngưng chậm rãi mở mắt, con mắt giống như băng tinh, trong sáng không tì vết, chiết xạ ra thái dương quang mang.

Cuối cùng có thể cùng ngươi kề vai chiến đấu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 680: Vị Khách Không Ngờ

Trước khi xuất phát, Đường Thiên nghênh đón một vị khách nhân không ngờ được.

Tóc ngắn tự nhiên cuốn khúc mềm mại màu rám nắng, khuôn mặt vị thiếu niên tinh xảo mà trung tính phảng phất vị thành niên, vẫn còn nét thơ ngây, nhưng chính vị thiếu niên thoạt nhìn như láu lỉnh đáng yêu như vậy, lại biết đùa bỡn Tộc minh trong lòng bàn tay, mượn xác sinh trứng, một bước bước lên bảo tọa Thiên Hạt vương. Sau một loạt thủ đoạn thiết huyết, tinh diệu chế hành, tóm chòm Thiên Hạt ở trong bàn tay.

Hấp thu thuật thôn phệ dung hợp Hồn tướng đặc thù của Tộc minh, khai quật tiềm lực chòm sao hoàng đạo, chòm Thiên Hạt suy sụp, ở trong tay vị Thiên Hạt vương tuổi còn trẻ này, từ từ khôi phục sinh cơ, sự huy hoàng của hoàng đạo 12 cung, bắt đầu nở ra. Chòm Thiên Hạt phát triển không ngừng cũng khiến cho lực ảnh hưởng chòm Thiên Hạt tại Thiên lộngày càng mở rộng, trên dưới chòm Thiên Hạt đã quên những đêm chảy máu kia, bọn họ bắt đầu hoan hô vị Thiên Hạt vương tuổi còn trẻ. [Chương được dịch tại BNS]

Theo sát hắn là vị sư huynh như hình với bóng, Thu Chi Quân. Trong tấm bạch sam rộng thùng thình, tóc đen phơ phất qua áo choàng, dung nhan bệnh trạng tái nhợt, tựa như gió thổi qua là đổ. Nhưng không ai dám coi thường vị thanh niên lúc nào cũng có khả năng bị thổi đổ này, hắn là thanh đao cực sắc bén trong tay Tư Mã Tiếu, cuộc đại thanh tẩy chòm Thiên Hạt có phân nửa tiên huyết, xuất từ người tuổi trẻ ốm yếu này.

Hai người có thực quyền nhất chòm Thiên Hạt.

Tư Mã Tiếu đột nhiên tới chơi, khiến cho Đường Thiên rất giật mình, song phương quan hệ tuyệt đối không tính là hữu hảo, trên thực tế, còn có rất nhiều địch ý. Đối với vị thiếu niên âm u am hiểu quyền mưu này, Đường Thiên không có tý hảo cảm nào, hơn nữa, hắn cũng không tin rằng đối phương sẽ có hảo cảm gì đó đối với bản thân mình.

"Ta đến là vì Thánh vực."

Tư Mã Tiếu đi thẳng vào vấn đề, không chút quanh co.

"Nếu như ta đoán không sai, ngươi cố ý phóng xuất tin tức, nhất định là tại Thánh vực gặp phiền phức, ngươi cần phải liên hợp lực lượng toàn bộ Thiên lộ, mới có thể chống lại Thánh vực. Song phương chúng ta tuy rằng lúc trước có một chút không thoải mái, nhưng chúng ta trên căn bản không có xung đột lợi ích. Dù cho các ngươi kế thừa cờ xí Nam Thập Tự binh đoàn, ân oán cùng chòm Thiên Hạt khi xưa đã tan thành mây khói. Không cần hoài nghi thành ý của chúng ta, thỉnh ra điều kiện đi."

Đường Thiên chưa từng nghĩ ánh mắt Tư Mã Tiếu vậy mà lại tinh tế như thế, bản thân mình mới vừa phóng xuất tin tức thánh vực, Tư Mã Tiếu liền phát giác ý đồ phía sau cử động của mình.

Một thân tới gặp, dũng khí như thế, đúng là khiến người ta tán thưởng.

Không nói lúc suy sụp, đến cả khi ổn định thành thục các chòm sao hoàng đạo khác như chòm Bạch Dương, chòm Kim Ngưu, chòm Thiên Hạt tuổi còn trẻ biểu hiện ra vẻ bốc đồng cùng dũng khí đặc thù giống với Đại Hùng tọa. Đường Thiên rất khó miêu tả loại đặc tính này, nhưng điều này làm cho hắn cảm thấy thân thiết và quen thuộc.

Cùng chòm Thiên Hạt hợp tác không có gì không tốt, tựa như Tư Mã Tiếu nói, mọi người không có căn bản xung đột lợi ích.

Nhưng, điều kiện nên thế nào?

Đường Thiên có chút đau đầu, hắn vắt hết óc, tinh tế suy tư.

Tư Mã Tiếu cũng không giục, hắn thong dong uống trà, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Đường Thiên không một hơi cự tuyệt, tức là có hi vọng. Chỉ cần là có thể, về phần trả giá bao nhiêu, hắn cũng không để ý. Người khác còn đang nghi ngờ, suy đoán Thánh vực tồn tại thì, hắn đã nhìn ra, ở trong khai phá thánh vực, ai trước một bước, tương lai được lợi vô cùng.

Kết cấu Thiên lộ đã thành hình ổn định, đến cả người thống trị Quang Minh võ hội cũng không dám tùy ý thôn tính và chiếm lĩnh các chòm sao khác.

Thiên lộ đã không có không gian để mở rộng, đối với Tư Mã Tiếu dã tâm bừng bừng mà nói, đó chính là chỗ hắn rất phiền muộn. Thánh vực xuất hiện, lập tức khiến cho tinh thần hắn rung lên, tại sau khi thôi trắc ra ý đồ Đường Thiên, hắn liền không chút do dự tự mình đi tới.

Nắm giữ tuyến đường thông tới Thánh vực, Đường Thiên trong tương lai đã chiếm hết ưu thế, chỉ cần tuyến đường không thay chủ, loại ưu thế này dù ai cũng vô pháp thay thế được.

Về phần tuyến đường thất thủ? Tư Mã Tiếu đã tỉ mỉ nghiên cứu toàn bộ chiến tranh mà Đường Thiên tham dự, sau cùng cho ra một kết luận, đám Đường Thiên chẳng bao giờ thất thủ tại chiến dịch then chốt. Đám Đường Thiên đối với chiến lược then chốt có nhạy cảm khác thường, có dũng cảm và quả quyết khác thường.

Hắn không tin, cao tầng Đại Hùng tọa sẽ phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy.

Nếu không được đệ nhất nhân, cứ đi theo phía sau hắn, chờ đợi cơ hội.

Nói thật đi, cái này cũng không phù hợp dã tâm Tư Mã Tiếu, nhưng Thiên Hạt vương kiêu hùng thiên tính lúc này chiếm cứ thượng phong,

có dã tâm kinh người, nhưng một khi hiện thực không thể nghịch chuyển, vẫn có thể khiến cho bản thân mình nhận lợi ích lớn nhất có thể.

Vô pháp tại cạnh tranh chiếm cứ ưu thếtrong tương lai, vậy để cho hoàn cảnh xấu của mình tận khả năng thu nhỏ lại.

Thu Chi Quân không nói một lời, hắn thủy chung âm thầm quan sát Đường Thiên. Hắn nhìn thấy, sư đệ đã là thiên tài mấy trăm năm mới có, những thay đổi như chong chóng, thủ đoạn lật tay làm mưa, bao nhiêu anh hùng bị sư đệ đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Nhưng, tại Thiên lộ, có một người thủy chung áp chế sư đệ, đó chính là cái gã Đường Thiên trước mặt đau khổ suy tư .

Theo phản ứng mẫn tiệp mà xét, Đường Thiên kém xa sư đệ lắm, nếu là sư đệ, chỉ sợ đối phương vừa nói xong, trong lòng đã có phương án suy tính.

Đường Thiên chau mày, thoạt nhìn đang vắt hết óc, Thu Chi Quân có chút không rõ, một người thoạt nhìn cũng không phải quá thông minh như vậy, sao từ bàn tay trần có thể đánh hạ cơ nghiệp như thế, còn có thể áp chế sư đệ.[Đúng là dịch không khó, rèn kiên nhẫn tốt thật]

Đường Thiên hoàn toàn không thèm để ý ánh mắt hai người, hắn cắm đầu cắm cổ tính toán.

Nói thật là, thời cuộc thiên ti vạn lũ quấn lấy, đối với Đường Thiên mà nói, quả thực tựa như một đoàn ma loạn. Hắn nỗ lực khiến cho bản thân mình tỉnh táo lại, vấn đề bản thân mình hiện tại cần giải quyết nhất là cái gì?

Quang Minh võ hội!

Đường Thiên không chút nào mất công cho ra cái kết luận này, không sai, chính là Quang Minh võ hội! Con mắt Đường Thiên nổi lên hung quang, chòm Thiên Hạt nếu như gia nhập vào trận doanh đối phó Quang

Minh võ hội, đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

Tư Mã Tiếu bản thân chính là một võ tướng, hắn có thể từ trong Tộc minh bộc lộ tài năng, chính là bởi vì chiến công chói mắt.

Theo lực lượng xét, chòm Thiên Hạt gia nhập vào không thể nghi ngờ có thể để khiến cho bọn họ mạnh mẽ, nhưng nếu như tin tức tiết lộ, khiến cho Quang Minh võ hội phát hiện, vậy toàn bộ bố cục lúc trước, đều mất đi tác dụng.

Tư Mã Tiếu cực giỏi xem sắc mặt, lập tức hắn chú ý đến thần tình biến ảo trên mặt Đường Thiên, hắn biết rõ nhất định có nguyên nhân nào đó, khiến cho Đường Thiên đang do dự.

Sẽ là nguyên nhân nào?

Vô số ý niệm ở trong lòng hắn hiện lên, đầu óc hắn vận chuyển tới cực hạn, hắn ý thức được trước mắt đã đến thời điểm tối khẩn yếu, Đường Thiên đang do dự!

Vì sao Đường Thiên lại do dự? Điều kiện không hài lòng sao?

Không đúng, điều kiện còn chưa đưa ra, Đường Thiên đã do dự rồi, vậy nói cách khác, không liên quan tới điều kiện bảng giá. Nhưng Đường Thiên lại không cự tuyệt, thuyết minh là tâm động với cái đề nghị hắn.

Cái gì nhân tố có thể khiến cho Đường Thiên còn đang trước lúc không có định giá liền do dự chứ?

Tư Mã Tiếu bỗng nhiên con ngươi co rụt lại, Đám Đường Thiên nhất định đang tại âm thầm bày ra cái gì, bằng không mà nói, hắn tuyệt đối sẽ không như thế do dự! Sự tình mà bọn họ đang tại âm thầm bày ra hắn là trọng yếu phi thường, trọng yếu đến mức Đường Thiên sẽ lo lắng tự nhiên ngập ngừng.

Không sai, nhất định như vậy!

Nhưng chuyện gì trọng yếu như thế?

Tư Mã Tiếu ý thức được bản thân mình bỏ sót một nơi cực kỳ then chốt, nhưng thiên đầu vạn tự, lúc này cũng không cho phép hắn ngẫm nghĩ, hắn cần phải trước khi Đường Thiên nói cho thấy thái độ của mình, bằng không mà nói, một khi Đường Thiên quyết định nói ra câu cự tuyệt, vậy sự tình sẽ không có bất luận dư địa để cứu vãn.

"Nếu như các ngươi lo lắng, ta nguyện ý làm con tin."

Tư Mã Tiếu không chút do dự ném bản thân mình lên chiếu bạc.

Sắc mặt Thu Chi Quân đại biến, hắn đang muốn lên tiếng ngăn cản, liền nhìn thấy Tư Mã Tiếu vung cánh tay lên.

Ánh mắt Tư Mã Tiếu sáng quắc mà nhìn Đường Thiên: "Thần thiếu niên, không cần hoài nghi thành ý của ta. Nghe nói Đại Hùng tọa có rất nhiều chỗ thần kỳ, ta dự định ở lại nơi đây một đoạn thời gian. Vô luận quý phương có hành động gì, chòm Thiên Hạt chúng ta chỉ có thể trợ giúp. Chòm Thiên Hạt chúng ta, có thành ý cũng có năng lực, trợ giúp Đại Hùng tọa."

Đường Thiên kinh ngạc nhìn Tư Mã Tiếu, hắn chưa từng nghĩ, quyết tâm Tư Mã Tiếu lại kiên quyết như thế, không tiếc bản thân mình trở thành con tin để bớt lo lắng cho mình.

Đứa gia hỏa này, thực sự là dân cờ bạc!

Đến là Đường Thiên, cũng không khỏi có chút bội phục.

Bỗng nhiên Đường Thiên nảy ra ý nghĩ lớn mật: "Sắp tới đây ta muốn đi Thánh vực một chuyến, thế nào, có hứng thú hay không?"

Đưa đứa gia hỏa điên cuồng này đến Thánh vực, là cái chủ ý không tệ.

Sắc mặt Thu Chi Quân lại biến, nếu như sư đệ tại Đại Hùng tọa làm con tin, một khi sự tình có biến cố, hắn còn có thể suy nghĩ biện pháp cứu viện. Mà nếu như sư đệ đi Thánh vực, vậy Thiên Hạt tọa hoàn toàn bị đối phương nắm mũi dắt đi, không có chỗ nào để phản kháng.

Thần tình Tư Mã Tiếu như thường, cười nói: "Có cơ hội như vậy, vậy thật đúng là cầu còn không được. Thánh vực như thế nào, ta cực kỳ tò mò!"

Thu Chi Quân biết rõ sự tình đã định kết cục, vô lực thay đổi, yếu ớt mở miệng: "Không biết có thể thêm một người hay không? Tại hạ đối với Thánh vực cũng phi thường hiếu kỳ."

Tư Mã Tiếu cười xin lỗi sư huynh: "Sư huynh, chòm Thiên Hạt còn cần ngươi thống lĩnh toàn cục, nếu là sư huynh không có mặt chỉ sợ Thiên Hạt khó ổn."

Thu Chi Quân vô lực cự tuyệt, hắn yên lặng không nói được câu nào. Nếu như hai người đồng thời tiêu thất, chỉ sợ chòm Thiên Hạt thật nguy hiểm. Mà hắn cũng biết phân lượng bản thân mình còn lâu mới thể so cùng sư đệ, vô pháp thay sư đệ.

Trong lòng hắn chứa đầy lo âu, nhưng đám Đường Thiên tại phương diện này có danh tiếng thật tốt, chưa từng nghe ai kể bọn họ lạm sát kẻ vô tội.

So với bọn họ, bản thân mình thực sự là tên đồ tể hai tay dính đầy tiên huyết.

Trong lòng Thu Chi Quân gượng cười, nhưng hắn cũng không hối hận. Hơn nữa, chỉ cần bản thân mình vững vàng nắm giữ chòm Thiên Hạt, như vậy sư đệ sẽ thủy chung an toàn. Không ai dám tưởng tượng, một chòm sao hoàng đạo không tính hậu quả, sẽ tới quang cảnh nào.

Nếu kết cục đã định, Đường Thiên cũng không giấu diếm nữa: "Chúng ta sẽ đối phó Quang Minh võ hội!"

Trong lòng Tư Mã Tiếu và Thu Chi Quân kịch chấn, nhưng hai người ngay lập tức lộ ra vẻ bừng tỉnh. Đúng là, Đại Hùng tọa đối phó Quang Minh võ hội không kỳ quái chút nào, nhưng Tư Mã Tiếu chưa từng nghĩ, Đường Thiên sẽ chọn thời cơ này. [Tôi ở Bạch Ngọc sách]

Theo lý luận mà xét, hiện tại không phải là thời cơ tốt làm đối thủ với Quang Minh võ hội. Một đoạn thời gian nữa, chiến tranh giữa chòm Sư Tử cùng Quang Minh võ hội, sẽ khiến cho Quang Minh võ hội càng thêm suy yếu. Liên hợp chòm sao Đại Hùng tọa khác, thực lực sẽ cường đại hơn nhiều, lúc đó mới là thời cơ động thủ tốt.

Đại Hùng tọa nhất định có lý do không thể không động thủ đối với Quang Minh võ hội lúc này.

Tư Mã Tiếu cũng không nguyện suy nghĩ nhiều, trái lại thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng bọn họ đã từng một lần sắp có quan hệ với Quang Minh võ hội, nhưng đối với bọn họ mà nói, Quang Minh võ hội chưa phải là minh hữu.

Hơn nữa, Quang Minh võ hội là thế lực rất khổng lồ, nhưng quả thật gia nhập vào Thánh vực chinh chiến, khẳng định muốn nhận được một phần lớn bánh ga-tô.

Nếu như thế, không bằng diệt nó trước!

hung quang trong mắt Tư Mã Tiếu chợt lóe rồi biến mất, cười dài đứng dậy.

"Tính chòm Thiên Hạt ta một phần!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 681: Kim Châu

"Đả khởi tinh thần, lại tiếp một lần nữa!"

Thanh âm Đức Hưng trung khí mười phần, vang lên tại sân huấn luyện. vóc người Hắn khôi ngô chắc nịch, làm người cũng tương đối giản dị, sinh tại nhà bình dân, khiến cho hắn đối với binh sĩ có lực hấp dẫn trời sinh. Vô luận huấn luyện hay chiến đấu, hắn đều làm gương cho binh sĩ, cùng mọi người kề vai chiến đấu, chưa từng có phong thái cao cao tại thượng, rất được mọi người tôn kính và kính yêu.

Ở Hồng châu Nam vực, thực lực chỉ có thể được coi là trung đẳng, nếu không có vị trí địa lý thực sự xuất sắc, bọn họ căn bản không có tư cách trở thành thành viên trung tâm tại Nam vực.

Bây giờ Nam minh phát triển trở thành khổng lồ, thành viên đã tới ba mươi hai châu, nó đã trở thành liên hợp thể lớn nhất Nam vực. Tuy rằng được Nam minh khuyến khích, các châu Nam vực khác cũng dồn dập bắt đầu gom lại, vô số liên minh như mọc lên như nấm sau mưa. Nhưng, Nam minh vẫn cứ hoàn toàn xứng đáng là liên minh lớn nhất Nam vực, càng làm cho mọi người chưa từng nghĩ chính là, trong thời gian các liên minh khác dồn dập mở rộng, Nam minh lại ngừng đăng ký.

Phát ngôn với bên ngoài là Nam minh đang lên kế hoạch một loạt cải cách bên trong liên minh, trước khi cải cách xong, sẽ không tiếp thu thành viên mới gia nhập vào.

Cao tầng Hồng châu luôn luôn tương đối thiết thực, bọn họ cũng biết, ngoại trừ địa lợi ra, Hồng châu không có bất luận ưu thế gì, thực lực so bảy nhà kia cũng yếu hơn nhiều. Mà trên thực tế, sau khi Nam minh

thành lập, cả ưu thế địa lợi, cũng không có ý nghĩa thực tế nữa, nếu như Nam minh xử lý xong Hồng châu, bọn họ cũng không dám khởi xướng công kích đối với Cầu nổi Quang hải.

Trong các thành viên trung tâm Nam minh, Hồng châu phối hợp đối với chuyện Thương châu chủ định cải cách binh đoàn mạnh nhất. Bọn họ cơ hồ phái ra toàn bộ binh đoàn, lưu lại, chỉ có Nam hồng binh đoàn do Đức Hưng chỉ huy.

Nam Hồng binh đoàn tại Hồng châu cũng không tính binh đoàn cao nhất, không ngờ là lại được đích thân Binh nhìn trúng. Kết quả này khiến cho cao tầng Hồng châu có chút giật mình

Đức Hưng sinh ra tại tầng dưới chót, có thể đảm nhiệm binh đoàn trưởng một phương binh đoàn, một đường tự nhiên cực kỳ gian nan gập ghềnh, trình độ mẫn cảm đối với cơ hội của hắn cũng viễn siêu hơn người khác. Hắn đối với yêu cầu mà Binh đề xuất, không có bất luận nghi vấn gì, không có bất luận phản đối gì, không hơn không kém mà hoàn thành.

Làm binh sĩ từ tầng thấp nhất, một bước một vết chân, bốn mươi lăm tuổi mới trở thành binh đoàn trưởng, Đức Hưng không tỏ ra quá thiên tài, nhưng thành thục vững vàng, trình độ vững chắc. Khi tiếp xúc bí bảo, hắn lập tức bị thật sâu hấp dẫn.

Hắn chưa từng có nghĩ tới có một ngày, hồn vật sang quý, nga, bọn họ gọi là bí bảo, có thể trang bị cho binh đoàn. Tại lúc các binh đoàn khác còn nửa tin nửa ngờ, Nam Hồng binh đoàn đã không suy giảm mà huấn luyện theo kế hoạch Binh phát xuống.

Nam Hồng binh đoàn cấp tốc ở trong tràng cải cách quân sự này bộc lộ tài năng, được Binh tín nhiệm.

Huấn luyện kết thúc, binh sĩ mệt mỏi có cơ hội nghỉ ngơi, nhưng Đức Hưng không thể nghỉ ngơi, hắn cần phải đưa một vài vấn đề trong huấn luyện phản hồi tới Binh đại nhân.

Binh chăm chú nghe Đức Hưng báo cáo xong, lúc huấn luyện vừa mới rồi, hắn đứng quan khán, có vài vấn đề trong lòng đã có phương án suy tính, nhưng một vài vấn đề khác hắn lại cần có thời gian từ từ suy nghĩ.

Bất luận một lực lượng mới dẫn vào binh đoàn, làm sao mới có thể phát huy uy lực chân chính, làm thế nào khiến cho binh sĩ thuần thục sử dụng, phối hợp thế nào với chiến thuật vốn có vân vân một loạt vấn đề, tuyệt không phải vỗ cái liền có thể nghĩ ra được.

Binh biết rõ một điểm này, cho nên cũng không có cưỡng chế mà tính an bài, trước tiên tìm tòi thử nghiệm ở trong phạm vi nhỏ.

Theo hiện tại mà xét, tiến độ phổ biến toàn bộ kế hoạch cũng không thể khiến người ta thỏa mãn. Binh phát hiện vấn đề hắn đối mặt, phức tạp trước nay chưa từng có. Thành viên trung tâm, Bạch Sa châu, Bạch gia, Hồng châu, tương đối tích cực, mà biểu hiện Nguyên châu, Minh châu, Lý Hải châu phi thường tiêu cực, mà Từ Ký là nhà mua bán cung ứng vũ khí, bọn họ cũng không có hứng thú gì đối với binh đoàn.

Nhưng Bạch Sa châu vừa định, tình thế bất ổn, không rút được lực lượng. Bạch Việt đối với tràng cải cách quân sự này lại tương đối cảm thấy hứng thú, Nhưng Bạch gia xa xôi quá, binh đoàn còn cần một thời gian mới có thể đến được.

Trong toàn bộ thành viên trung tâm, tạm thời phối hợp, chỉ có Hồng châu.

So với thành viên trung tâm tiêu cực, hai mươi bốn châu Nam minh khác, trái lại có không ít người hưởng ứng. Những thế lực châu này đều rất nhỏ, thực lực rất yếu, tuy nhiên Binh từ đó chọn lựa bốn binh đoàn.

Viễn châu binh đoàn của Viễn châu, Bạch binh đoàn của Trung Uyển châu, Xích Giao binh đoàn của Đại Long châu, Tiểu Bắc hương đoàn của Bắc Để châu.

Binh lấy ra bốn binh đoàn, tức thì nhận được vô số cười nhạo. bốn binh đoàn này, ngoại trừ Xa Châu binh đoàn còn hơi có danh tiếng ra, thì các binh đoàn khác đều không có danh tiếng gì. Nếu như chưa từng nghe nói cũng được đi, vậy mà trong đó lại còn có một hương đoàn!

Đó chính là giỡn chơi sao?

Sự tích về Bảo Quang hương đoàn Thương châu mọi người cũng từng nghe thấy, nhưng tuyệt đại đa số người, đều lấy những gì nghe thấy để cười nhạo, không ai cho nó là thật. Bây giờ nhìn thấy Binh vậy mà lại chọn lựa một hương đoàn, nguyên bản mỗi châu đang quan vọng, càng là cảm thấy Binh thuần túy là đang làm chuyện xằng bậy.

Đặc biệt ba nhà Minh châu, Nguyên châu và Lý Hải hải châu, càng nhìn Binh cười nhạo. Bọn họ gia nhập Nam minh, vốn có không phải quá tình nguyện, có điều Thương châu hùng hổ dọa người và Đường Thiên tàn nhẫn thủ đoạn, chấn trụ bọn họ, thêm nữa lợi ích thật lớn hấp dẫn, bọn họ mới cuối cùng lựa chọn gia nhập.

Nhưng trong nội tâm bọn họ, bọn họ đối với sự cường thế của Thương châu khá kiêng kỵ.

Bọn họ nhìn Binh mà cười, nếu như cái kế hoạch này thất bại, bị chứng minh đang làm trò cười, đối với danh vọng Thương châu là một đả kích thật lớn. Thủ lĩnh danh vọng không đủ, đối với những người khác, cái này hàm ý là một cơ hội tuyệt hảo.

Những binh đoàn không được chọn kia, cũng thêm mắm thêm muối. Chỉ có binh đoàn được trúng tuyển, mới thu được cơ hội trang bị hồn vật. Mỗi châu đều chẳng hiểu gì tác dụng và uy lực của hồn vật vân vân, nhưng hồn vật sang quý vô cùng giá cả đắt đỏ, dù cho vô pháp dùng trong chiến đấu, chỉ cần qua tay bán đi cũng là bao nhiêu tiền a!

Trong nhất thời, trong Nam minh thịnh truyền các loại tin đồn, lời đồn đãi nổi lên bốn phía.

Binh tựa như chẳng nghe thấy những lời đồn đãi này, toàn bộ thời gian đều để cả vào những binh đoàn này. Đối với Binh nhìn quen sóng to gió lớn mà nói, chuyện nhỏ ngần ấy chẳng tính là gì cả. Hắn tinh thông chiến lược, hiểu rõ ưu khuyết, hắn biết rõ, chỉ cần một trận thắng lợi, có thể xoay chuyển tất cả.

Lúc trước, hắn chỉ cần từng bước phổ biến kế hoạch của hắn, luyện những binh đoàn này thành tinh nhuệ chân chính.

Một khi hiện ra năm binh đoàn tinh nhuệ, lực khống chế ủa Thương châu đối với Nam minh sẽ đề cao chưa từng có, đến lúc đó, mới là lúc chân chính dứt khoát cải biến. Đối với năng lực huấn luyện binh đoàn bản thân mình, Binh có tuyệt đối tự tin.

Trong cái phiến nghi vấn và tiếng cười nhạo này, năm binh đoàn bắt đầu thử chiến pháp hoàn toàn mới.

Năm binh đoàn đều không phải của đại châu, địa vị ở bên trong châu đều không cao, tự nhiên không có tý ngạo khí. Đối với cơ hội, bọn họ càng thêm quý trọng, tuy rằng gập ghềnh, nhưng bọn họ vẫn cứ vận toàn lực mà huấn luyện.

Binh cũng là toàn tâm toàn ý, nửa tháng trôi qua, tình huống đã cải thiện nhiều. Binh tin tưởng, chỉ cần nửa năm nữa, thực lực năm binh đoàn này, nhất định sẽ khiến cho mọi người thất kinh.

Nhưng, địch nhân của hắn cũng là một vị cường nhân rất thấu hiểu chiến lược.

Nhu phu nhân nhìn tình báo trong tay, thần tình bình tĩnh, nhưng trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, các võ tướng thẳng thớm mà đứng cảm thụ được áp lực vô hình.

Phu nhân xem kỹ phần tình báo, đã được mười phút, lại thủy chung chưa nói tiếng nào. khuôn mặt xinh đẹp kia, không có tý nào quyến rũ ôn nhu ngày thường, mà là căng thẳng đáng sợ, mỗi một vị võ tướng đều

kìm lòng không đậu càng ưỡn ngực lưng thẳng tắp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám thở mạnh.

"Không ngờ là, bọn họ vậy mà lại đi tới Thánh vực."

Nhu phu nhân nỉ non, giống như gió thu hiu quạnh, kèm theo một tia túc sát khôn kể. Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ kia chiếu vào tầm mắt mọi người, mọi người mới phát hiện, cặp con mắt mềm mại đáng yêu như nước kia, lúc này lóe sáng giống như ngôi sao.

"Kế tiếp ta muốn nói, là tối hạch tâm cơ mật Quang Minh châu chúng ta. Nếu như không nguyện ý liên lụy, có thể rời khỏi hội nghị lần này."

Mọi người rùng mình, nhưng không ai động.

Nhu phu nhân lộ ra vẻ thỏa mãn: "Rất tốt, mọi người không khiến cho ta thất vọng. Vì cái kế hoạch này, Quang Minh châu, đã nỗ lực tròn năm trăm năm."

trong lòng Mọi người chấn động mãnh liệt.

Một tòa sơn mạch màu đen, cao vút nhập mây, dày đặc chi chít cơ quan khôi lỗi, đi qua đi lại như con kiến. Những máy móc khôi lỗi này, hình dạng thiên kì bách quái. Có thứ kéo theo áo choàng thật to xếp đầy khoáng thạch, hự hự mà đi tới. Có thứ như trùng nhiều khúc, có thể thoải mái chui vào bùn đất, mỗi lần đi ra, phun ra một đống lớn khoáng thạch. Mà có cái bụng phệ ra, bốc lên nóng hầm hập thủy khí, bên trong bao tử ầm ầm rung động, khoáng thạch ở trong bụng nó bị đánh tan thành bụi phấn.

Tại Kim châu cơ quan thuật cực phát đạt, trường hợp như vậy chỗ nào cũng vậy.

Kim châu lợi dụng đối với cơ quan khôi lỗi đã đạt tới tình trạng khiến người ta kinh ngạc.

Tiểu Diệu nhìn tràng diện phía dưới khí thế ngất trời, tuy rằng đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần trông thấy, hắn đều không khỏi cảm xúc dâng trào. Lực lượng của cơ quan thuật, vào lúc này luôn luôn sẽ khiến người ta cảm thấy chấn động.

Tuy nhiên, hắn không chậm tốc độ, hắn cần phải bằng tốc độ nhanh nhất chạy trở về.

Nhưng cảnh tượng mỏ phía dưới, khiến hắn thêm một tia lực lượng, thân thể mệt mỏi giảm bớt không ít. Hai ngày sau, hắn cuối cùng đến được Quan thành.

Quan thành là Kim châu thủ phủ, cũng là phồn hoa thành thị nhất Đông vực. Đại lâu thanh đồng cao vút, dày đặc chi chít, đó chính là một mảnh tùng lâm thanh đồng. cơ quan khôi lỗi hình dạng khác nhau phi hành trê ntrời, tựa như loài chim bay lượn khắp cái phiến tùng lâm này.

Tiểu Diệu không dừng lại, hắn trực tiếp bay về phía tòa kiến trúc màu đen cao nhất, khác với loại thanh đồng sắc, cái tòa cao ngất này, toàn thân đen kịt, là dùng một loại hợp kim đặc thù rèn mà thành, hình dạng giống như một con chim to màu đen ngẩng đầu tê minh.

Đây là kiến trúc có tính biểu tượng trứ danh nhất Kim châu, Hắc Điểu đại lâu.

Nó kiến lập theo kỷ niệm Kim châu thánh vật 【 hắc điểu 】 . khởi nguyên Kim châu cơ quan thuật có căn nguyên từ thánh vật 【 hắc điểu 】, các vị tổ tiên ở trong một lần dò xét, thu một hài cốt cơ quan khôi lỗi không biết lai lịch, Hắc điểu. Thánh vật hư hao nghiêm trọng, nhưng vẫn cứ cho các vị tổ tiên Kim châu gợi ý, do đó phát triển ra cơ quan thuật đặc biệt ở Kim châu.

Hậu nhân liền thành lập cái tòa Hắc Điểu đại lâu, để nói rõ không quên bổn nguyên.

Nghe nói thánh vật đặt ở bên trong cái tòa đại lâu này, nhưng Hắc Điểu đại lâu không lúc nào mở, cũng là nơi được phòng giữ cực sâm nghiêm, lời đồn đãi thật hay giả, cũng không thể nào khảo chứng.

Binh sĩ tuần tra nghiệm chứng thân phận Tiểu Diệu, Tiểu Diệu được phép tiến nhập.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 682: Vậy Thì Đến Đi!

"Tiểu gia hỏa tới rồi."

"Cứ xác định như thế?"

"Đừng quên, khí tức của Nam Thập Tự binh đoàn, không ai quen thuộc nó hơn ta. Ngươi lúc đó đem nó lưu cho tiểu gia hỏa, không phải là vì hắn có thể tìm tới nơi này?"

"Đúng vậy, tuy nhiên, ngươi cũng biết, cho dù là ta lại tới, cũng không chắc có thể đến Thánh vực."

"Hổ phụ không khuyển tử!"

"Không. Ta là nghĩ, con đường nó đi, chỉ sợ ăn vô số vị đắng. Ta từng đồng ý với thê tử, phải hảo hảo chiếu cố hắn. Nếu như nàng ở thiên đường biết ta làm như vậy, sẽ tìm ta liều mạng đó."

"Muốn mang vương miện, tất phải biết cõng nặng."

"... Ngươi văn vẻ thế, hay lắm sao?"

"Muốn đánh nhau sao?"

"Kỳ thực ngươi mới là chòm Song Nam, biến sắc mặt nhanh như vậy!"

"Không nên dông dài, đánh!"

"Nói tới đánh nhau... Ngươi thật là nhàn, yên tâm, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ phải bận rộn."

"Thật khiến cho người ta mong đợi."

Tại lúc ánh mắt toàn bộ Thiên lộ đều bị Thánh vực đấu giá hội tại Hùng Thủ thành sắp mở màn hấp dẫn, một đội ngũ lặng yên đi tới Võ An tinh.

"Không ngờ cửa thông đạo vậy mà lại tại nơi đây." Tư Mã Tiếu bừng tỉnh đại ngộ, Võ An tinh được Đại Hùng tọa nhét vào trong vòng khống chế tương đối lâu rồi. Chưa từng có ai cảm thấy kỳ quái, cũng chưa từng có ai nghĩ tới chuyện ngăn cản Đường Thiên nhận Võ An tinh.

Võ An tinh chỉ có là một tinh cầu sát biên giới, năng lượng thưa thớt, không có đặc sản gì, không có bất luận cái giá trị gì để chiếm lĩnh. Mọi người vẫn cho rằng, Đường Thiên sở dĩ chiếm lĩnh Võ An tinh, bởi vì nơi này là cố hương của hắn. Cho dù Quang Minh võ hội là đối thủ một mất một còn, cũng không nghĩ vì điểm này để Đường Thiên không thoải mái.

Phương pháp giải quyết vấn đề của Thần thiếu niên dị thường thô bạo, trực tiếp tới một trận chiến tranh.

Cái đứa bạo quân này, theo cách đồ tể thống trị Đại Hùng tọa nhìn không thấy chút trí tuệ chính trị, bọn họ chỉ có một loại phương pháp xử lý vấn đề, chiến tranh. Không phục, vậy thì chiến tranh, có tranh luận, vậy thì chiến tranh, có mâu thuẫn, vậy thì chiến tranh...

Thế mà sức chiến đấu Đại Hùng tọa lại mạnh đến đáng sợ, cứ chiến là thắng.

Đối với một vị vừa điểm tới liền bùng cháy cường lực như thùng thuốc nổ, mọi người ngoan ngoãn ngậm miệng. Không ai tới xúc phạm, vạn nhất đốt thùng hỏa dược, đối với ai đều không tốt.

Tư Mã Tiếu liếc nhìn Đường Thiên, đứa gia hỏa thoạt nhìn thô lỗ này, kỳ thực cũng không ngu xuẩn như người khác tưởng. Hắn chưa từng

khinh thị Đường Thiên, trên thực tế, hắn dốc lòng nghiên cứu thì thấy Đường Thiên tuyệt đối có thể trong top 3.

Nhưng hiện tại, hắn nhưng không thể không thừa nhận, hắn vẫn quá coi thường Đường Thiên rồi. hành vi nhìn như lỗ mãng thô bạo, luôn luôn cất dấu mục đích không người biết, thực sự là đứa gia hỏa tâm cơ thâm trầm.

Tư Mã Tiếu nhanh chóng chú ý đến bầu không khí Võ An tinh ngoài thả lỏng bên trong căng thẳng, hắn lập tức đã có phản ứng: "Ngươi dự định tại nơi đây đối phó Quang Minh võ hội?"

Niếp Thu và Chung Ly Bạch đứng bên cạnh Đường Thiên đương khinh bỉ đồng thời hiện lên một tia dị sắc, hai người hơi hơi trầm ngâm, rồi thần tình bừng tỉnh đại ngộ.

Tư Mã Tiếu nhạy cảm, khiến cho Đường Thiên có chút giật mình, hắn không đáp mà phản vấn: "Ngươi làm sao thấy được?"

tuy rằng Đường Thiên không có chính diện trả lời, nhưng những lời này không khác thừa nhận suy đoán của Tư Mã Tiếu.

"Bởi vì binh đoàn ở nơi này, dường như quá nhiều." Tư Mã Tiếu giải thích: "Tuy rằng ta không nhìn thấy sơ đồ phân bố binh lực, nhưng ta cảm giác, binh lực ngoại vi dày hơn so với nội vi. Nếu như là phòng thủ mà nói, hắn là vừa vặn tương phản. Ngươi đã từng nói ngươi có kế hoạch, cái này cũng rất dễ dàng đoán."

đột nhiên Niếp Thu và Chung Ly Bạch mắt tròn mắt dẹt, vẻ mặt hai người hoảng sợ mà nhìn Tư Mã Tiếu. Tư Mã Tiếu nói tới loại cảm giác này, bọn họ cũng loáng thoáng cảm giác được, nhưng hai người chưa từng nghĩ một điểm này từ đầu.

Người này trình độ xuất sắc hơn bọn hắn.

Cái kết luận này, khiến cho hai người tự nhận là rất cao, trong lòng nhận cực đại chấn động. Dù cho tại chòm Sư Tử dũng tướng như mây, hai người đều tự nhận không thua tại bất luận kẻ nào, hai người đi tới Đại Hùng tọa, nhiều ít vẫn có điểm tự ngạo. So võ tướng, Đại Hùng tọa không so được chòm Sư Tử.

Dọc đường Đường Thiên cũng trao trọng trách cho bọn hắn, phụ trách chỉnh huấn Linh bộ. Đám Hàn Băng Ngưng tác chiến dũng mãnh, thực lực mạnh mẽ, cũng không phải võ tướng hợp cách.

Đó chính là lần đầu tiên hai người tiếp xúc với linh năng lượng thể, hệ thống lực lượng hoàn toàn mới làm cho bọn họ thừa thất kinh, kèm cực kỳ phấn chấn. võ tướng tuổi già mà tầm thường chỉ muốn ù ù cạc cạc, bọn họ vô cùng bài xích đối với thứ mới mẻ. Nhưng đối với tuổi còn trẻ, dã tâm bừng bừng, nhất tâm suy nghĩ kiến công lập nghiệp như Niếp Thu và Chung Ly Bạch mà nói, cái này lại không khác một bữa tiệc lớn ngon miệng vô cùng.

Bọn họ chuẩn bị sẵn sàng làm lớn một trận.

Nhưng theo bọn họ thâm nhập, tâm bọn họ sôi trào như hỏa chậm rãi bình tĩnh lại, một mảnh lạnh lẽo. Bởi vì bọn họ phát hiện, kế hoạch huấn luyện linh bộ, so với bọn hắn cấu tứ càng thêm xuất sắc.

Bọn họ trầm mặc không nói.

Hai người cảm thấy bọn họ buồn cười biết bao, lúc trước lại còn tưởng rằng bằng vào thực lực của bọn họ, chỉ cần gia nhập vào Đại Hùng tọa, chỉ huy một binh đoàn chủ lực tuyệt không vấn đề. Nhưng hiện thực tàn khốc như thế , bọn họ đột nhiên phát hiện, bọn họ cũng không thể định ra chỉ một phần kế hoạch huấn luyện. Bản thân kế hoạch huấn luyện Linh bộ, ở trong mắt bọn họ, cũng đã hoàn mỹ làm bọn họ căn bản tìm không ra nhược điểm. Một vài chi tiết vụn vặt, thậm chí có vài nội dung bọn họ nhìn thấy không hợp lý, bọn họ đã từng chuẩn bị sửa chữa, nhưng xuất vì cẩn thận, bọn họ vẫn tỉ mỉ suy nghĩ.

Vì vậy bọn họ vô cùng kinh hãi phát hiện, những chi tiết nhìn như không hợp lý này, phía sau có thâm ý sâu sắc.

Cao thủ!

Người sáng tác cái phần kế hoạch huấn luyện này là cao thủ chân chính.

Sau một hồi trầm ngâm, hai người nguyên bản tử địch đành lựa chọn hợp tác. Tình cảnh bọn họ không khác nhau, đến lúc này, ngoại trừ kết hợp ra bọn họ không có biện pháp gì.

Nếu như mới được Đường Thiên giao cho cái nhiệm vụ thứ nhất bọn họ đã không hoàn thành nổi, cái gì kiến công lập nghiệp, không khác hoa trong gương, trăng trong nước. Hai con người tuổi trẻ tâm cao tuổi ngạo, cũng tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Hai người vắt hết óc, không kê ngày không kể đêm thảo luận không ngừng, phong thái hai trăm phần trăm liều mạng, tuyệt đối hơn cả lần thi tốt nghiệp. Toàn bộ quá trình thảo luận, đều kịch liệt tranh luận, nhưng thảo luận có hiệu quả rõ ràng, hai người nhìn chung dày nặn ra một vài thứ, tuy rằng không thể để cho bọn họ cảm thấy thỏa mãn, nhưng tối thiểu thoạt nhìn không quá tệ.

Khi hai người thập phần thấp thỏm đem cái phần kế hoạch huấn luyện này giao cho Đường Thiên thì, Đường Thiên nhìn hai người với cặp mắt khác xưa.

Tân kế hoạch huấn luyện nội dung sửa chữa cũng không nhiều, Đường Thiên có thể nhìn ra được hai người phí rất nhiều tâm tư, đúng là có ưu hóa. Có thể sửa chữa kế hoạch huấn luyện mà Binh định ra, thực lực hai người đáng giá.

Đường Thiên liền bảo đám Hàn Băng Ngưng thử xem kế hoạch huấn luyện này.

Hai người thành thật rất nhiều, dọc theo đường đi cũng tận tâm tận trách, sức chiến đấu Linh bộ rõ ràng có tăng lên.

Nhưng đối diện kẻ biến thái như Tư Mã Tiếu, bọn họ lại một lần nữa chịu đả kích. Bọn họ cũng không biết Tư Mã Tiếu, chỉ cảm giác đứa thiếu niên như trẻ con hàng xóm vô cùng cao thâm mạc trắc.

Lẽ nào Đại Hùng tọa toàn biến thái sao?

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

"Không sai." Đường Thiên cũng không cất dấu thủ đoạn: "Quang Minh võ hội khẳng định sẽ tra được cửa thông đạo tại Võ An tinh, ta chẳng chút nghi ngờ. Ta cảm thấy đó chính là một cơ hội rất tốt."

Tư Mã Tiếu trầm ngâm: "Đúng là là một cơ hội tốt. Nhưng, trận trượng như vậy có điểm quá rõ ràng, ta có thể phát giác dị dạng, những lão gia hỏa thành tinh Quang Minh võ hội kia khẳng định cũng có thể đánh hơi thấy."

"Có đạo lý." Đường Thiên vuốt cằm, Tư Mã Tiếu nhắc nhở, lập tức khiến cho hắn ý thức được sơ hở của bản thân mình.

Nếu như Quang Minh võ hội đi xâm chiếm mà dùng binh đoàn đánh lén, bọn họ phát hiện có mai phục còn dễ dàng chút. Nhưng nếu như là Thánh điện thì sao chứ? Địa phương trọng yếu như thế, thánh điện khẳng định sẽ phái ra cao thủ mạnh nhất.

Hoàng kim thánh giả!

hô hấp Đường Thiên đột nhiên gấp gáp hẳn.

Không sai, Thánh điện nhất định sẽ phái hoàng kim thánh giả! Đối mặt hoàng kim thánh giả, cái gọi là mai phục, không chỗ nào che giấu.

"Thánh điện có nhiều Hoàng kim thánh giả." khóe miệng Tư Mã Tiếu nở nụ cười không sâu không cạn, ngữ khí thoải mái, quang mang trong

con mắt là tàn khốc vô cùng.

Hoàng kim thánh giả, thánh giả mạnh nhất, bọn họ có lực phá hoại không gì sánh bằng.

Cho tới bây giờ, vô luận Quang Minh võ hội, hay là Thánh điện, dù cho cùng chòm Sư Tử đánh hừng hực khí thế, nhưng cũng chưa từng xuất động Hoàng kim thánh giả. Đó chính là bởi vì chòm Sư Tử cũng cũng có Hoàng kim thánh giả của, Sư Tử vương Lôi Ngang! Trừ cái đó ra, Xạ Thủ Thiên hậu cũng là Hoàng kim thánh giả.

Thánh điện không dám dễ dàng đưa Hoàng kim thánh giả chiến đấu.

Nhưng Đại Hùng tọa không có Hoàng kim thánh giả, hơn nữa, ý nghĩa chiến lược của thông đạo Thánh vực đủ để áp đảo tất cả. Không cần nói là Đại Hùng tọa, dù cho lúc này chiếm cứ Võ An tinh chính là chòm Sư Tử, Thánh điện cũng nhất định sẽ hung hãn phát động.

Ánh mắt Tư Mã Tiếu không rời Đường Thiên mảy may, hắn không nhìn thấy chút thất kinh ở trên mặt Đường Thiên. Hắn hiếu kỳ, Đường Thiên sẽ làm gì?

Hắn không vì an toàn của bản thân mình mà lo lắng. Chỉ cần hắn không nhảy ra, vô luận là Thánh điện, hay là Đại Hùng tọa, cũng sẽ không dễ dàng làm khó hắn. Bởi vì phía sau hắn là chòm sao Bò Cạp, bởi vì sư huynh Thu Chi Quân của hắn.

Khi Đường Thiên ý thức được, bản thân mình rất có khả năng đối diện Hoàng kim thánh giả, không, trong lòng hắn đã trăm phần trăm xác định, Thánh điện nhất định sẽ xuất động Hoàng kim thánh giả! Cũng không phải bởi vì ý nghĩa chiến lược của thánh vực thông đạo, mà là bởi vì Quang Minh châu!

Chỉ cần đả thông thông đạo giữa Thánh vực và Thiên lộ, đại quân Quang Minh châu, sẽ như thủy triều dũng mãnh vào Thiên lộ, san Thiên lộ thành bình địa.

Đường Thiên không có tý kinh hoảng nào.

Nhiều năm chinh chiến, hắn biết rõ hoảng loạn không có bất luận tác dụng gì đối với khốn cảnh. Hơn nữa...

Trong cơ thể hắn phảng phất có một đầu dã thú từ trong ngủ say giật mình tỉnh lại, hắn có chút nóng lòng muốn thử. Bây giờ thực lực của hắn, hơn xưa mấy lần. Tại Thánh vực, chiến đấu một đấu một, đã vô pháp khiến cho hắn cảm thấy kích động và hưng phấn.

Hoàng kim thánh giả, đó chính là danh hiệu truyền kỳ.

Không có đối thủ tốt hơn đâu!

Thật khiến người ta hưng phấn!

Đường Thiên liếm môi, trong mắt tựa như bốc hỏa diễm, hắn thậm chí nghĩ, tiểu Húc Húc nếu biết rõ bản thân mình có cơ hội giao thủ cùng Hoàng kim thánh giả, nhất định sẽ ước ao đến mức nổi trận lôi đình đi!

"Thánh điện có bao nhiêu Hoàng kim thánh giả?" Đường Thiên đột nhiên hỏi.

trong mắt Tư Mã Tiếu hiện lên một đạo quang mang, ý chí chiến đấu của đứa gia hỏa này...

Miệng hắn cũng không do dự: "Hắn là không quá năm người."

Hắn ngay lập tức giải thích nguyên nhân: "Nếu như vượt con số này, bọn họ sẽ không khoan dung chòm Sư Tử lâu như vậy, bọn họ nhất định sẽ không chút do dự, trực tiếp tiêu diệt chòm Sư Tử, hủy tiêu Hoàng đạo 12 cung."

"Nếu nói như vậy, bọn họ hắn là sẽ phái hai đến ba gã." Trong mắt Đường Thiên hỏa diễm càng bốc lên rừng rực.

Tư Mã Tiếu có chút không quen cuồng nhiệt chiến ý lộ ra trong mắt Đường Thiên, hắn vô thức nói: "Hắn phải là hai người, bọn họ còn có nơi nhất định sẽ lưu một người. Hai người còn lại, phòng bị Sư Tử vương và Thiên hậu."

"Như vậy a..."

Đường Thiên thì thào tự nói, thần tình cuồng nhiệt không sợ, bỗng nhiên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tăm tắp.

"Vậy đến đi!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 683: 《 Quang Minh Chòm Sao 》

Hoàng kim thánh giả, bốn chữ tựa như thái sơn áp đỉnh, ép người không thở nổi.

Bầu không khí Võ An tinh nặng như chì, Thánh bộ vừa mới được điều tới như lâm đại địch, đến cả Đường Sửu thường ngày mắt cao hơn đỉnh, thần tình đều dị thường nghiêm trọng. Nếu như suy đoán của Đường Thiên thật sự xảy ra, ý nghĩa toàn bộ bố trí lúc trước của bọn họ cần phải thay đổi toàn bộ.

Không ai cảm thấy, phương pháp dùng để đối phó binh đoàn thường quy, có thể dùng đối phó hoàng kim thánh giả được.

Hoàng kim thánh giả đến tột cùng cường đại như thế nào, không ai biết, áp lực tự nhiên trước đó chưa từng có.

Khác với mọi người đương kiềm chế và khẩn trương, ý chí chiến đấu Đường Thiên tràn đầy, tựa như một con dã thú tinh lực thịnh vượng cực kỳ khát vọng chiến đấu.

Cho dù không nhận được bất luận tình báo tương quan gì, nhưng Đường Thiên vững tin, Hoàng kim thánh giả nhất định sẽ đến, bởi vì cái thông đạo này thực sự quá trọng yếu.

Hắn kiên trì chờ đợi địch nhân đến.

Khi ánh mắt toàn bộ Thiên lộ, đều bị Đại Hùng tọa sắp bắt đầu đấu giá hội hấp dẫn thì Thủy Bình vương đang u sầu.

Hắn xoa trán: "Tra ra kết quả rồi chưa?"

Đại thần canh gác gượng cười: "Không có, lúc mục tiêu chết, không có bất luận động tĩnh gì. Hắn là bị lợi khí loại chủy thủ giết chết, lúc bị giết thì tựa hồ không hề phát hiện."

"Kết quả như vậy, ta làm thế nào giải thích với Quang Minh võ hội?" Thủy Bình vương tuổi già có chút bất đắc dĩ nói.

Một vị trưởng lão Quang Minh võ hội tại Thủy Bình cung tham gia yến hội thì bị ám sát bỏ mình, khi được phát hiện thì hắn đã hoàn toàn không còn hơi thở.

Hiện thời tại Thủy Bình vương may mà ánh mắt mọi người bị Đại Hùng tọa hấp dẫn, bằng không mà nói, chuyện này tuyệt đối sẽ oanh động Thiên lộ, Thủy Bình tọa tất nhiên sẽ đầy bụi đất.[Chương được dịch tại BNS]

Đại thần canh gác do dự một chút bèn nói: "Chúng ta hoài nghi mục tiêu là bị người quen giết chết, nếu không, lấy thực lực của mục tiêu, không ai có thể lặng lẽ không phong thanh mà ám sát. Có phải là nội đấu Quang Minh võ hội?"

"Ngươi cảm thấy lý do này có thể thuyết phục Quang Minh võ hội?" ngữ khí Thủy Bình vương cực kỳ bất mãn.

Quang Minh võ hội gia tăng áp lực cực lớn, thậm chí phái xuất binh đoàn đến biên cảnh, tuyên bố nếu như Thủy Bình tọa tìm không được hung thủ, bọn họ sẽ tự động thủ. Thủy Bình vương hiểu rõ, đối phương là biểu đạt một thái độ mà thôi. Trong lịch sử, Quang Minh võ hội và hoàng đạo 12 cung sản sinh quá nhiều lần xung đột, nhưng cho tới bây giờ không chủ động tiến công Chòm sao hoàng đạo, ngoại trừ chòm Sư Tử.

Về phần chiến tranh giữa chòm Sư Tử và Quang Minh võ hội, tuyệt đại đa số người nhìn nhận, tính khí táo bạo hiếu chiến Lôi Ngang phải gánh trách nhiệm chính.

đại thần canh gác cũng biết nhận định bản thân mình, Quang Minh võ hội là tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhân tiện nói: "Hắn là Quang Minh võ hội cũng chỉ tìm cái thang, không bằng chúng ta tìm tên tử tù ứng phó một phen, chúng ta thêm nhiều bồi thường chút."

Cái phương án này khiến cho Thủy Bình vương có chút thỏa mãn, ý nghĩ của hắn và canh gác đại thần không khác nhau. Thủy Bình tọa và Quang Minh võ hội không có cừu hận gì, hơn nữa song phương hợp tác tương đối gắn bó, đặc biệt phương diện thương nghiệp hợp tác càng là vô số kể.

Thủy Bình vương căn dặn: "Ngươi đi nói cho bọn họ, thêm ra chút tiền là được rồi, không nên để có chuyện xen vào."

dòng người như thoi đưa khắp đô hội phồn hoa, tầng lâu cao vút nhập mây, một vị nam tử ước chừng ba mươi tuổi nhìn xuống dòng người giống như con kiến hôi phía dưới. Nếu như Tỉnh Hào tại nơi này, nhất định có thể nhận ra, vị nam tử trước mặt này, đó là An trưởng lão Quang Minh võ hội đã từng nỗ lực mời chào hắn.

"Đại nhân, đó chính là phúc đáp của Thủy Bình tọa, bọn họ nói..."

Thủ hạ bẩm báo líu lo mà ngừng, hắn nhìn thấy đại nhân giơ bàn tay lên, hắn vội vàng nuốt lời nói trở lại.

"Thủy Bình tọa phúc đáp thế nào không trọng yếu." Nam tử cũng không quay đầu lại, thản nhiên lẩm bẩm: "Lôi Ngang chắc chắn cho rằng, chúng ta nhất định sẽ tiến công Đại Hùng tọa."

An trưởng lão nở nụ cười tươi nhàn nhạt, nhưng nụ này lại không khiến cho người ta cảm thụ được vui vẻ, áp lực vô hình bao phủ gian phòng.

Quang Minh võ hội bây giờ, đã được không oai phong hiển hách giống năm xưa.

Thánh điện trồi lên mặt nước, thuyết minh Quang Minh võ hội đã mất khống chế thế cục. Thánh điện cường đại hơn, khiến cho quyền uy Quang Minh võ hội phải cắt giảm rất nhiều. Chân chính khiến cho Quang Minh võ hội bị thương nặng, là ở trên tay Đại Hùng tọa liên tục ăn mấy lần bại trận.

Quang Minh võ hội đã từng quyền thế ngập trời, trong lúc nhất thời thậm chí có cảm giác mặt trời sắp lặn.

Quyền uy của các trưởng lão cắt giảm, nhưng An trưởng lão là ngoại lệ. Ở trong khốn cảnh như thế, An trưởng lão ngược dòng mà lên, lặng lẽ chiêu mộ được một nhóm người mới, địa vị tại Quang Minh võ hội lại kịch liệt bay lên, đã trở thành Quang Minh võ hội đệ nhất nhân.

"Thánh điện cũng nghĩ như vậy, nhưng ta đã khuyên can bọn họ."

lời nói An trưởng lão khiến cho trên mặt các thuộc hạ không khỏi mà cùng lộ ra vẻ tôn sùng. địa vị Thánh điện cao cả, ai nấy mắt cao hơn đỉnh, ai cũng sẽ không để Quang Minh võ hội vào mắt, có thể thuyết phục Thánh điện, toàn bộ Quang Minh võ hội chỉ có đại nhân mới có lực ảnh hưởng như thế.

tâm tư An trưởng lão không tự chủ bay tới tràng hội nghị cực kì quan trọng kia, hắn hùng hồn diễn giải, ra hết tài năng.

Kế hoạch bản thân mình chuẩn bị mười năm, cuối cùng sắp bắt đầu phổ biến rồi.

Hắn không biết phải hình dung như thế nào tâm tình của mình lúc này, mong đợi? Nóng lòng muốn thử? Vì sao vẫn xen một tia sợ hãi?

Bản thân mình đang sợ hãi cái gì?

Ổn định tâm thần một, tiếp tục nói.

"Ta cùng các đại nhân nói, vì sao lại phải công chiếm Đại Hùng tọa? Vì cái thông đạo kia sao? Chúng ta có thông đạo, chỉ cần mười năm,

mười năm sau thông đạo tự nhiên thì sẽ mở. Nếu như chúng ta hiện tại công chiếm Đại Hùng tọa, đoạt được cái thông đạo kia, như vậy chúng ta không có bất luận lý do nào ngăn cản đại quân đến đây."

Trên mặt các thuộc hạ hiện lên vẻ nghi hoặc, bởi vì tại bọn họ nhìn thấy, nhiệm vụ của Quang Minh võ hội và Thánh điện, chính là vì nghênh tiếp đại quân đến. lý do như vậy Sao có thể thế thuyết phục những đại nhân vật Thánh điện kia?

Tuy An trưởng lão tuổi còn trẻ, nhưng quyền uy cực trọng, các thuộc hạ tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng không ai hé răng.

Bọn họ bình tâm tĩnh khí, chờ đợi đại nhân cho bọn họ đáp án.

"Chỉ cần chúng ta toàn lực ứng phó, khẳng định có thể đoạt được thông đạo. Nhưng đại quân tới rồi, vậy bọn ta còn có chuyện gì? Chúng ta cho tới bây giờ, không đánh hạ bất luận một chòm sao nào. Tài phú của toàn bộ Thiên lộ, ở trên tay chúng ta chẳng được mấy. Chúng ta có công lao gì? Một công lao cũng không có. Chúng ta chỉ có thể bị lãng quên, mặt trên tùy tiện ném chút ơn huệ nhỏ, rồi đuổi chúng ta đi thôi."

Các thuộc hạ bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi gật đầu lia lịa.

Không sai! Đại nhân nói đúng! Nếu nói như vậy, tình cảnh xảy ra bọn họ có thể tưởng tượng. Truyền thuyết Thánh vực tất cả đều là Thánh giả, riêng một điểm này, để cho mọi người đều cảm thấy cực lớn áp lực.

"Vì vậy chúng ta tới đây!" An trưởng lão xoay người nhìn chăm chú vào các thuộc hạ trước mặt, con mắt lãnh đạm thâm thúy hiện lên một mạt cuồng nhiệt: "Nhìn phiến đất dưới chân các ngươi đi! Đó chính là chòm sao giàu có nhất toàn bộ Thiên lộ, nghe nói, nó có được một phần tám tài phú Thiên lộ, giàu có bao nhiêu a! Chỉ cần chiếm lấy nó, những tài phú này chính là của chúng ta! Có những tài phú này, chúng ta có thể chế tạo binh đoàn mạnh mẽ, chúng ta có thể bồi dưỡng nhiều hoàng kim võ giả, chúng ta có thể làm nhiều chuyện."

Các thuộc hạ bị sự cuồng nhiệt của hắn cảm nhiễm, hô hấp gấp gáp, con mắt mỗi người phủ đầy tơ máu, đằng đằng sát khí.

"Kim tiền hắn là bị Quang minh chi phối, Hoàng đạo 12 cung xa xưa đã mục nát, chúng ta đem tới Thiên lộ trật tự hoàn toàn mới, trật tự Quang minh bao phủ."

An trưởng lão ý vị sâu xa mà nói ra.

"Hành động đi."

Các thuộc hạ nhất tề khom người, vô thanh rời khỏi gian phòng.

An trưởng lão đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, có chút xuất thần. Hắn cuối cùng minh bạch bản thân mình sợ hãi cái gì, kết cấu trăm nghìn năm qua, sắp sửa bị triệt để phá hủy, mà hết thảy cái này, tất cả đều là một tay hắn thúc đẩy. Một tia sợ hãi kia, là căn nguyên tại kế hoạch khổng lồ, đó là một ma hạp (hộp ma), cả hắn cũng không biết bên trong bay đi ra sẽ là cái gì.

Con người bởi vì không biết mà sợ hãi.

Rối loạn dần dần dâng lên, tiếng kêu giết thảm thiết, khắp nơi cư dân chạy trối chết trên mặt toàn là sợ hãi và kinh hoảng. các cảnh vệ không hề chuẩn bị hốt hoảng vô cùng, đối mặt tinh nhuệ Quang Minh võ hội, dễ dàng sụp đổ.

Thánh giả đóng giữ bên trong thành bay lên thiên không, khuôn mặt bọn họ rất phẫn nộ, đằng đằng sát khí, nhưng nhanh chóng, phẫn nộ trên mặt bọn họ tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó chính là trắng bệch như tờ giấy.

Từng cái thân ảnh, chậm rãi phập phềnh bay lên bầu trời, từ bốn phương tám hướng, vây quanh bọn họ.

Thánh giả của đối phương, hóa ra là nhiều hơn gấp hai bọn họ!

Trên nhà cao tầng An trưởng lão mặt không chút biểu lộ mà ngắm nhìn một màn trước mắt, trên mặt hắn không có tý đắc ý và tiếu ý. Hỏa quang phản chiếu ở trên mặt hắn, chiếu khuôn mặt hắn giống như thạch điêu chợt minh chợt ám.

âm thanh bẩm báo gọn gàng sắc nét, một người lại một người.

"Báo!" " Binh đoàn canh gác bị đánh tan, đội trưởng trở lên đều bị chém giết."

"Báo!" "Kim khố đã bị khống chế!"

"Báo!" "Thủy Bình tám đại gia tộc đã bị khống chế!"

"Báo!" "Thủy Bình cung đã bị bên ta vây, đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại!"

...

tâm An trưởng lão dị thường bình tĩnh, gợn sóng bên ngoài, tựa như vô pháp nhấc lên chút rung động ở trong lòng hắn. Toàn bộ kế hoạch, hoàn toàn là một tay hắn bày ra, chính là cái kế hoạch này đả động Thánh điện.

Trên thực tế, khi Thánh vực yêu cầu bọn họ điều tra khả nghi mục tiêu, An trưởng lão cơ hồ trước tiên liền nhận định mấy người Đường Thiên. Sau lại Đại Hùng tọa công nhiên tuyên bố Thánh vực tồn tại, chứng thực suy đoán của hắn. Hơn nữa, An trưởng lão còn phán đoán ra, cái thông đạo này cũng chân chính chưa được đả thông.

Bởi vì xung quanh Đường Thiên không thành công xây dựng binh đoàn.

Đường Thiên thân là Đại Hùng vương, đi tới địa phương không biết, bên người sao có thể không có binh đoàn bảo hộ? Cái này không hợp với lẽ thường. Trừ phi cái thông đạo này vô pháp cho phép đại đoàn quân

thông hành, chỉ có một loại tình huống này, mới có khả năng không có binh đoàn đi theo.

Khi toàn bộ Quang Minh võ hội và cao tầng Thánh điện đều quyết định phái Hoàng kim thánh giả công chiếm Đại Hùng tọa, An trưởng lão đứng lên thuyết phục nghị luận của mọi người, thuyết phục thánh điện. Cho dù hắn thủy chung cho rằng, uy hiếp Đại Hùng tọa lớn hơn chòm Sư Tử, nhưng lần này hắn kiềm chế.

Hắn nhìn ra cố kỵ của Thánh điện.

Thánh điện căn nguyên ở Quang minh châu, nhưng năm trăm năm qua, người sáng tạo lúc đầu đã mất nhiều năm. trên dưới Thánh điện, tất cả đều là người Thiên lộ, đối với Thánh vực Quang Minh châu xa lạ mà thần bí, bọn họ kính nể là chính. Loại kính nể này là trường kỳ quán thâu mà hình thành, theo sáng tạo ban đầu, thánh điện và Quang Minh võ hội liền được định là tiền trạm của đại quân Quang Minh châu, từng đời được quán thâu sứ mệnh bọn họ gánh chịu.

Nhưng, khi ngày đó sắp tới thì, trên dưới Thánh điện bỗng nhiên phát hiện, bọn họ chưa chuẩn bị chu đáo. Quang minh châu sẽ lấy thái độ gì đối đãi bọn họ? Sẽ lấy thái độ gì đối đãi Thiên lộ?

Quang Minh châu ở trong đầu bọn họ, chỉ là tượng trưng, bọn họ hoàn toàn không biết chân chính Quang Minh châu có bộ dáng gì, không ai biết cả.

An trưởng lão nhìn chuẩn điểm ấy, hắn tìm thấy các đại nhân vật Thánh điện cao cao tại thượng không có cảm giác an toàn.

Hắn bắt đầu cổ động Thánh điện, thúc đẩy kế hoạch bản thân mình chuẩn bị đã lâu.

Thay vì để việc chinh chiến giao cho Quang Minh châu, không bằng nắm giữ thế cục trong tay bản thân mình. Thay vì để Thiên lộ cho Quang Minh châu tới chinh phục, không bằng bọn họ chinh phục. Thiên lộ hay

do người Thiên lộ thống trị càng thích hợp, dù cho giao nhiều thứ ra cũng có thể bảo lưu một bộ phận. Nếu không được, địa bàn công chiếm càng lớn, khi luận công ban thưởng, công lao bọn họ cũng càng lớn.

các đại lão Thánh điện bị An trưởng lão thuyết phục, bọn họ đã quen cao cao tại thượng, quen nói một là một hai là hai, ở sâu trong nội tâm bọn họ, không hy vọng Quang Minh châu đến đây. Bọn họ có thể tưởng tượng vận mệnh bọn họ lúc đó, tất cả hưởng thụ của hiện thời bọn họ đều bị cướp đoạt, đẩy địa vị bọn họ ở sát biên giới ở trong toàn bộ hệ thống Quang Minh châu, .

Vì tham quyền cố vị, Thánh điện sau nhất thời trầm mặc, nhất trí đồng ý 《 quang minh chòm sao 》 mà An trưởng lão định ra.

Nhận được Thánh điện ủng hộ An trưởng lão nhảy tót lên trở thành Thủ tịch trưởng lão của Quang Minh võ hội, toàn bộ Quang Minh võ hội, tất cả đều giao cho hắn thống lĩnh, để hắn phổ biến 《 quang minh chòm sao 》. An trưởng lão cũng thành Thủ tịch trưởng lão quyền thế hiển hách nhất toàn bộ Quang Minh võ hội từ trước tới nay.

Có thể đả động Thánh điện, 《 quang minh chòm sao 》 của An trưởng lão tự nhiên thành vật có giá trị.

Trong con mắt An trưởng lão, hoàng đạo 12 cung ngoại trừ chòm Sư Tử và Xạ Thủ tọa, cái khác chòm sao đều tương đối suy yếu mục nát. Cuộc sống an nhàn đã lâu, khiến cho các quý tộc chòm sao hoàng đạo đã mất đi cảnh giác đối với nguy hiểm, bọn họ tựa như heo dê được nuôi dưỡng, sa vào hưởng lạc. Loại bầu không khí này kinh lịch trường kỳ chuẩn bị và bồi dưỡng, đã thâm căn cố đế, càng thêm đáng sợ chính là, toàn bộ thượng tầng xã hội đã hoàn toàn chia cắt xong toàn bộ tài nguyên, bọn họ lợi dụng chức quyền, toàn bộ bất luận không gian có thể chiếm lĩnh, tất cả đều chiếm lĩnh, con đường tiến thân của dân chúng tầng dưới chót đã triệt để phá hỏng.

Dưới áo khoác hoa lệ, là thân thể đã ươn hỏng.

An trưởng lão tin tưởng vững chắc, chỉ cần nhẹ nhàng một kích, thân thể khổng lồ khiến người ta kính nể của chòm sao hoàng đạo, thì sẽ như bọt biển vậy, trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ, tan thành tro bụi.

Quang Minh võ hội một khi chiếm lĩnh chòm sao hoàng đạo, hô biến toàn bộ thượng tầng đã hư thối, đại lực đề bạt nhân tài tầng dưới chót, liền có thể vững vàng nắm giữ chòm sao hoàng đạo trong bàn tay. Dù cho đến lúc đó Quang Minh châu tới, cũng đừng tưởng dễ dàng mà từ trong tay bọn họ cướp đoạt trái cây thắng lợi.

Mà mục tiêu cuối cùng 《 quang minh chòm sao 》, đó là chinh phục hoàng đạo 12 cung, thống nhất hoàng đạo 12 cung làm một thể, hình thành một siêu cấp đại chòm sao trước nay chưa từng có!

Cái này được mệnh danh là siêu cấp đại chòm sao【 quang minh , mật độ năng lượng sẽ đề cao đến tình trạng cực kỳ kinh người, đủ để so sánh với Thánh vực!

Thánh điện bị cái kế hoạch dã tâm bừng bừng này đả động, lần nữa sáng tạo một chòm sao cường đại so sánh với Thánh vực, đối với bọn họ có lực hấp dẫn trí mạng. Nếu quả thật có thể thực hiện, như vậy, Quang Minh tọa đủ để chống lại Thánh vực, bọn họ sẽ không phải khuất dưới người!

Toàn bộ Thánh điện, đều triển khai xoay quanh chiến lược《 quang minh chòm sao 》, bọn họ còn thời gian mười năm.

An trưởng lão đệ nhất đao, ngắm chuẩn Thủy Bình tọa.

Chòm sao giàu có nhất Thiên lộ, có được tài phú khiến người ta đỏ mắt, võ bị lại thập phần nới lỏng. Thủy Bình binh đoàn có trang bị xa hoa vô cùng, nhưng bọn họ lại thập phần khuyết thiếu ý chí chiến đấu. Khiến người ta dở khóc dở cười nhất chính là, từ trên xuống dưới những binh đoàn này đều thập phần mưu cầu danh lợi tại kinh doanh, dưới mỗi binh đoàn đều có sản nghiệp của bản thân mình.

Bọn họ dùng hành vi bản thân mình chứng minh ngạn ngữ Thiên lộ: Thủy Bình võ giả chỉ cần dùng tiền liền có thể đánh bại địch nhân.

Trong lịch sử Bảo Bình binh đoàn lấy gian nhẫn mà trứ danh, tác phong ngoan cường kia, theo năm tháng trôi qua mà đã tiêu tán. Đến cả cao tầng Thủy Bình tọa, đều không nguyện ý đề cập chiến tích huy hoàng truyền kỳ binh đoàn kia, bởi vì nó thực sự quá mộc mạc, những kẻ ăn mặc hoa lệ xiêm y béo mập hổ thẹn khi nhắc tới.

Ở trong mắt An trưởng lão, Thủy Bình tọa chính là một con heo dê béo phì.

Chỉ cần bắt lại nó, nắm giữ tài phú khổng lồ nhất Thiên lộ, ai có thể ngăn cản hắn?

Trong hỏa quang lập lòe, An trưởng lão vô thanh mà cười, như hỏa quang rừng rực mà điên cuồng.

Ma hạp đã mở, bằng vào lực bản thân, liền quấy nhiễu mưa gió toàn bộ Thiên lộ, hành động vĩ đại như vậy, có mấy người có thể làm được? Thật khiến người ta hưng phấn, thật khiến người ta mong chờ, vận mệnh bao nhiêu người tại một ý niệm của hắn.

Phù, mùi vị tiên huyết và quyền lực, cực đẹp!

Thủy Bình tọa rơi vào tay giặc, hoang mang Thiên lộ.

Quang Minh võ hội và hoàng đạo 12 cung tường an vô sự nhiều năm như vậy, Quang Minh võ hội tuy rằng bình thường nhúng tay vào nội chính chòm sao hoàng đạo, nhưng mặt ngoài thủy chung hòa khí, vị nể mặt mũi.

Khi thế cân đối bị phá tan, khi Quang Minh võ hội xé đi lớp ngụy trang, toàn bộ Thiên lộ thất thanh.

Sau khi thời gian nhất thời bình tĩnh, chòm sao hoàng đạo còn lại tức thì hoảng loạn vô cùng, bọn họ dồn dập khiển trách hành vi Quang Minh

võ hội. Ở chiều ngược lại, chòm Sư Tử - tử địch của Quang Minh võ hội, lúc này lại im ắng lạ thường.

Toàn bộ Thiên lộ đều lên án công khai hành vi của Quang Minh võ hội.

Quang Minh võ hội công bố bọn họ không có ý cải biến kết cấu Thiên lộ, bọn họ công bố nguyên nhân tiến công Thủy Bình tọa, một vị trưởng lão của bọn họ bị mưu sát tại Thủy Bình tọa. Quang Minh võ hội yêu cầu Thủy Bình tọa điều tra nguyên nhân trưởng lão chết cũng trừng phạt nghiêm khắc hung thủ, bị cự tuyệt vân vân.

Thủy Bình tọa máu chảy thành sông, hàng ngày quý tộc bị công bố trảm đầu, hàng trăm. Sàn nhà trước Thủy Bình cung đỏ sẫm như máu.

Nhưng An trưởng lão một loạt cử động sau đó, chứng minh hắn cũng không chỉ là một vị đồ tể không có đầu óc.

Hắn tuyên bố Quang Minh võ hội không có ý cải biến truyền thống Thủy Bình tọa, sau khi lập lại trật tự Thủy Bình tọa, Quang Minh võ hội triệt để rời khỏi Thủy Bình tọa, giao Thủy Bình tọa cho tân nhậm Thủy Bình vương.

Vận mệnh của Thủy Bình tọa hắn là do người Thủy Bình quyết định, trật tự hoàng đạo cũ đã triệt để hư thối, hắn muốn thành lập trật tự hoàn toàn mới, trật tự Quang Minh hoàng đạo hoàn toàn mới.

Hắn đại lực đề bạt quan viên tầng dưới chót, để cho bọn họ đảm nhiệm chức vị quan trọng, cái cử động này cũng khiến cho hắn thắng được lợi. Sau đó tổ chức Thủy Bình tọa bắt đầu lựa chọn tân nhậm Thủy Bình vương, đồng thời tuyên bố thời gian rút quân chuẩn xác.

Một loạt hành vi, làm chòm sao khác cuối cùng tin tưởng, Quang Minh võ hội chỉ nhân cơ hội cướp bóc một phen.

Thậm chí một vài chiến lược gia cho ra suy đoán hoàn toàn mới, trong thời gian Quang Minh võ hội trường kỳ chiến tranh với chòm Sư Tử đã bắt đầu thu không đủ chi, bọn họ bức thiết cần tài nguyên hoàn toàn mới, mà Thủy Bình tọa không thể nghi ngờ có thể thỏa mãn một điểm này.

Lần cướp bóc này đủ để cho Quang Minh võ hội no nê. Dã thú ăn no, trước khi chưa nghỉ ngơi tiêu hóa hoàn toàn, không có hứng thú đối với con mồi khác.

Nói cách khác, Quang Minh võ hội lần này chỉ làm thịt nhà giàu mà thôi, tuy rằng cách ăn khó coi một chút, nhưng Quang Minh võ hội cũng không có ý đồ cùng toàn bộ hoàng đạo 12 cung là địch. Bởi vì một khi hoàng đạo 12 cung liên hợp lại, đủ để cho Quang Minh võ hội cảm thấy sợ hãi.

Tuyệt đại đa số người đều tin tưởng cách giải thích này, bọn họ căng thẳng thần kinh, cuối cùng trầm tĩnh lại. Mà Quang Minh võ hội phái ra đại lượng sứ đoàn, giống như chứng minh, Quang Minh võ hội cũng không muốn cùng toàn bộ chòm sao hoàng đạo là địch.

Ở Chòm Sư Tử, tại vương cung.

Lôi Ngang xem hết tin tình báo, hừ lạnh: "Một đám ngu xuẩn, cả thủ thuật Quang Minh võ hội che mắt cũng nhìn không ra. đó chính là động tác lớn của Quang Minh võ hội a, thực sự là kỳ quái, bọn họ thế nào bỏ mặc cái thông đạo kia mà không đi quản chứ?"

An Đức Liệt nhắc nhở: "Có là dương đông kích tây hay không ?"

Ánh mắt Lôi Ngang chuyển hướng binh đoàn trưởng Đoạn Thanh binh đoàn thứ sáu, Đoạn Thanh bởi vì suất lĩnh binh đoàn thứ sáu tập kích Quang Minh võ hội hoàng kim phân hội thứ chín, dẫn đến hoàng kim phân hội thứ chín bị xóa tên, lại bố trí mai phục làm bị thương nặng hoàng kim phân hội thứ bảy đến báo thù, danh tiếng vang dội.

Nhưng hiếm người biết rõ, trước khi vang danh gia thế Đoạn Thanh hiển hách. Phụ thân của hắn, khi Lôi Ngang còn chưa trở thành Sư Tử vương thì đã là cận vệ của lão, sau đó thống quân một phương, thiết lập chiến công hiển hách, nhưng đáng tiếc hi sinh ở trong một lần kịch chiến.

Lôi Ngang trọng tình nghĩa, luôn bảo vệ con của chiến hữu năm đó. Đoạn Thanh tính cách can đảm cẩn trọng, không khác thân phụ, rất được Sư vương yêu thích tín nhiệm.

"Rất không giống." Đoạn Thanh trầm ngâm nói: "Bọn họ chọn chính là Thủy Bình tọa, Thủy Bình tọa tương đối gần. Nếu như dương đông kích tây, bọn họ hẳn là tiến công chúng ta hoặc là minh hữu của chúng ta."

Chư tướng không khỏi gật đầu.

"Ta hoài nghi, mục tiêu của bọn họ, rất có khả năng chính là chòm sao hoàng đạo." Trong mắt Đoạn Thanh hiện lên một tia sầu lo: "Bọn họ nhất định có kế hoạch gì đó."

"Chúng ta có nên trợ giúp chòm sao khác hay không?" Binh đoàn trưởng binh đoàn số bốn A Cổ Đặc hỏi, hắn xoa tay.

"Vì sao lại phải trợ giúp?" Sư vương cười nhạt, khóe miệng nồng đậm trào phúng: "Những gia hỏa thành sự không đủ bại sự có thừa kia, tốt nhất bị Quang Minh võ hội giết hết đi. Tuy rằng không biết vì sao Quang Minh võ hội lại bắt đầu đối phó hoàng đạo 12 cung, nhưng sạp hàng bày ra quá lớn, cũng xem bọn hắn có thể chiếu cố được hết hay không."

Chư tướng đều là hạng người tinh thông chiến lược, nghe vậy không khỏi hai mắt phóng sáng lên.

Không sai, Quang Minh võ hội công chiếm chòm sao càng nhiều, lực lượng bọn họ sẽ càng phân tán, đối với chòm Sư Tử mà nói, cái này chắc

chắn kiện chuyện tốt.

Võ An tinh.

Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tin tức về Thủy Bình tọa rơi vào tay giặc, hắn nghĩ không rõ vì sao lại Quang Minh võ hội không tiến công Võ An tinh, lại chạy đi tiến công Thủy Bình tọa?

Không hợp lý a! Quá không hợp lý!

"Bọn họ vì sao lại động thủ với Thủy Bình tọa ?" Tư Mã Tiếu lộ ra nụ cười tươi toàn thân lẫn vật vô hại: "Rất đơn giản a, tự bảo vệ mình đi. Bọn họ cảm thấy Quang Minh châu đối phó Thiên lộ đã là ván đã đóng thuyền, bọn họ cũng không phải Thánh vực chính thống, về sau làm gì bây giờ? Trước kiếm chút đồ vật vào tay đã, như vậy về sau đàm phán gì gì đó, cũng chưa tới mức một điểm lợi thế cũng không có. Chỉ cần ba năm các chòm sao hoàng đạo ở trong tay, bọn họ có dư địa để cò kè mặc cả."

Đối với tâm lý nhân loại đó là bầu không khí không lành mạnh, không ai hiểu rõ hơn Tư Mã Tiếu, cơ hồ lườm tin tình báo, đoán cái tám chín phần mười.

"Bọn họ không phải muốn triệt binh sao?" Đường Thiên chỉ vào tình báo hỏi.

Tư Mã Tiếu trợn trắng, giả bộ, ngươi giả bộ giỏi! Gia hỏa tâm cơ thâm trầm hù chết người, hiện tại chạy đến trước mặt ta giả bộ ngây thơ, ngươi thật cho là ta ngây thơ sao? Lừa gạt quỷ sao? Xin ngươi, lừa gạt quỷ diễn xuất cũng cần giống lời nói chút được không.

"Thật đáng tiếc, hoàng kim thánh giả kia không tới nữa rồi." Đường Thiên tiếc nuối vô cùng.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sang cùng hoàng kim thánh giả đánh lớn một trận, kết quả hoàng kim thánh giả chả có một mống, cái này tựa như một

quyền đánh khoảng không, khiến cho toàn thân Đường Thiên khó chịu không thể tả.

Tìm ai đánh một trận chứ?

Tư Mã Tiếu nhìn ánh mắt đằng đằng sát khí của Đường Thiên loạn phiêu, cảm thấy đại sự không ổn, những ngày này gần hắn đối với bản tính Đường Thiên bắt đầu hiểu rõ hơn.

Hắn quyết định chủ động xuất kích, dời mục tiêu.

"Hoàng kim thánh giả không tìm chúng ta, chúng ta có thể đi tìm bọn họ a!" ngữ khí Tư Mã Tiếu cực kỳ mê hoặc: "Ta biết cái nơi có hoàng kim thánh giả đóng giữ, thế nào? Chúng ta đi kiếm một khoản? Được thưởng cơ hội tốt a!"

HHHai mắt Đường Thiên tức thì tỏa ánh sáng: "Ở đâu ở đâu?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 684: Đại Giới (Cái Giá Phải Trả)

"Cho ta chén nước."

Bố Lạp Đức không hề để ý hình tượng mà ngửa đầu ở trên ghế dựa, ngữ khí dị thường mệt mỏi, người hầu vội vàng chạy tới rót nước.

Uống chút nước ấm, Bố Lạp Đức khôi phục mấy phần tinh thần, vẻ lo lắng trong mắt hắn không cách nào tán đi. Nhớ tới tràng cảnh mấy ngày nay giống như ác mộng, hắn cảm thấy tệ hại cực độ.

Hắn cũng không phải người tính khí nóng nảy, hắn khiêm tốn nhường nhịn, nhưng mấy ngày nay, hắn vẫn cứ nhịn không nổi mà làm ầm ĩ. Các lời đồn đãi nhảm nhí, các loại châm chọc khiêu khích, phô thiên cái địa, ánh mắt mỗi người xung quanh nhìn hắn, đều cực kỳ dị dạng. Những thứ này hắn đều có thể nhịn, khi hắn quỳ lạy khẩn cầu Tái Lôi, hắn biết bản thân mình sẽ ngộ cái gì, hắn vẫn quyết tâm, hắn quyết không lùi bước.

Hắn yên lặng mà chịu đựng, dù cho thân phận hắn được tôn sùng, nhưng hắn vẫn cứ không thể ngờ, lấy địa vị bản thân mình đi áp chế những thanh âm này. Những thanh âm này cực kỳ xung đột, cực kỳ trào phúng, nhưng nó là một loại thanh âm, có lẽ đại bộ phận người nghe thấy cười nó, cười nhạo châm chọc, nhưng những người nguyện ý đi cải biến kia, những người tâm tồn tưởng tượng kia, cũng có thể nghe thấy cái thanh âm này.

Đó chính là hắn tưởng tượng.

Chính là ôm tưởng tượng, dù cho những gia hỏa kia cầm cái tẩu mạ vàng, cực kỳ trào phúng, cơ hồ phun khói thuốc ở trên mặt hắn, hắn cũng

vẫn cứ vẫn khắc chế. Hắn biết rõ hành vi đó không thể nào được những người này vui thích, hắn cũng không để ý.

Chỉ đến khi hắn nghe thấy phụ thân thình lình nói "Ngươi không cần phải nôn nóng như vậy ", ánh mắt kèm theo một tia bất mãn mà lại băng lãnh hờ hững kia, khiến cho hắn như rơi xuống hầm băng, tay chân băng lãnh.

Nhưng ngay sau đó, một cổ phẫn nộ khó giải thích, tựa như hỏa sơn phun trào, xông thẳng lên trán, khiến cho hắn mất khống chế. Hắn như một con trâu rừng phẫn nộ, tiếng gầm gừ chấn cả tòa cung điện đều phát run, con mắt hắn đỏ bừng, hù dọa mọi người, kể cả phụ thân hắn. Vị Kim Ngưu vương này, lần đầu tiên trông thấy con trai mình phẫn nộ như thế, rít gào như thế.

Bố Lạp Đức còn nhớ rõ chân tay phụ thân luống cuống khuôn mặt rất kinh hoàng, khó giải thích, trong lòng hắn càng bi thương.

Bây giờ loạn thế đã đến, quân chủ gầy yếu, quần thần sa vào hưởng lạc không biết tiến thủ, chòm Kim Ngưu như vậy khiến cho hắn nhìn không thấy chút hi vọng.

Hắn nhắm mắt lại, nỗ lực bài trừ tạp niệm, có lẽ đây là số mệnh của hắn. Một lát sau, hắn mở mắt, con mắt màu rám nắng nhạt khôi phục bình tĩnh. Chòm Kim Ngưu cái này không thích, cái kia cũng không thích, thịt thối khắp toàn thân, rữa toàn thân, quyền quý giăng khắp nơi, cấu thành một hệ thống khổng lồ, còn cả phụ thân hắn, hắn vô lực phản đối.

Nhưng Kim Ngưu cũng là Kim Ngưu mà hắn nhiệt tình yêu thương, nới sinh hắn dưỡng hắn. Hắn thân là điện hạ chòm Kim Ngưu, vô lực kéo Kim Ngưu từ trong cái vũng bùn này lên, nhưng cũng phải vì Kim Ngưu lưu một tia kiêu ngạo một tia tín niệm. Dù cho Kim Ngưu bị hủy, dù cho cố thổ có mất, có một phần tín niệm, có một phần kiêu ngạo, Kim Ngưu có thể trọng tổ!

Kim Ngưu cao ngạo, ngưu giác(sừng ngưu) vĩnh viễn dương cao chỉ trời như kiếm!

Giật lại vinh quang đã mất, lấy lại kiêu ngạo đã mất, cái này, chính là hắn, Bố Lạp Đức, cái ý nghĩa cuộc đời này sinh tồn và chiến đấu là một.

Bố Lạp Đức nắm chặt nắm tay, hắn cảm thấy trong thân thể của bản thân mình cực kỳ lực lượng dùng không hết, hắn cảm thấy cơ nhục bản thân mình tựa như sắt thép tạo thành. Hắn cũng không phải một mình chiến đấu, những ngày này, hắn vẫn cứ chiêu mộ được một đám người tuổi trẻ, nguyện ý vì trọng nặn Kim Ngưu binh đoàn mà nỗ lực. Ở trong tin đồn như vậy, vẫn cứ nguyện ý dứt khoát gia nhập vào, trong lòng bọn họ cũng thiêu đốt hỏa diễm giống như hắn.

Bỗng nhiên, người hầu lảo đảo chạy vào, đưa lên tin tức.

Bố Lạp Đức nhận tin, cúi đầu đọc, sắc mặt đại biến. Hắn không nói một lời, đi thẳng về ra ngoài.

Khi Bố Lạp Đức chạy tới sứ đoàn thì Binh đoàn Sơn Sương đã giới nghiêm, sau khi thông báo, hắn cuối cùng được cho phép tiến nhập nơi đóng quân binh đoàn. Khi hắn tiến nhập nơi đóng quân binh đoàn, hắn thất kinh, bởi vì hắn phát hiện Binh đoàn Sơn Sương đã thu thập chỉnh tề, lúc nào cũng trong trạng thái chuẩn bị xuất phát.

"Đó là sao vậy?"

Hắn tìm thấy A Luân liền hỏi ngay.

sắc mặt A Luân nghiêm trọng: "Tin tức Thủy Bình tọa bị công phá ngươi thu được chưa?"

"Vừa mới thu được." Bố Lạp Đức cảm thấy khó mà lý giải: "Ta chính là muốn cùng các ngươi thảo luận chuyện này, các ngươi làm gì vậy? Thủy Bình tọa bị công phá, có liên quan gì tới chúng ta? Cái này chỉ là cướp bóc, Quang Minh võ hội hết tiền rồi!"

"Không, chúng ta thảo luận rồi." A Luân trầm giọng nói: "Quang Minh võ hội chính là sẽ động thủ đối với chòm sao hoàng đạo, cái này chắc chắn không phải là cướp bóc. Rất đơn giản, nếu như cướp bóc, Quang Minh võ hội căn bản sẽ không giết nhiều quý tộc như vậy. lần này Quang Minh võ hội giết cơ hồ toàn bộ thế gia quý tộc Thủy Bình tọa, ngươi nói cái này ý nghĩa cái gì?"

sắc mặt Bố Lạp Đức soạt một trắng rồi.

Không sai, nếu như chỉ vì tài, khi đại quân Quang Minh võ hội tiếp cận, muốn bao nhiêu Thủy Bình tọa sẽ cho từng ấy. Nhưng giết toàn bộ quý tộc, vậy chỉ có một khả năng, Quang Minh võ hội muốn triệt để phá vỡ tầng thống trị Thủy Bình tọa.

"Nhưng đó là Thủy Bình tọa..." Bố Lạp Đức lắp bắp.

A Luân đồng cảm mà nhìn Bố Lạp Đức, những ngày qua tiếp xúc, hắn biết rõ vị Kim Ngưu vương tử này là người thật là thoải mái, không giống với những gia hỏa dơ bẩn kia. Hắn quyết định nói hết: "Nếu như Quang Minh võ hội quyết định động thủ đối với chòm sao hoàng đạo, bọn họ tuyệt đối sẽ không chỉ động thủ đối với một chòm sao hoàng đạo. Bởi vì khi các chòm sao khác bình thường trở lại, sẽ liên hợp lại đối phó bọn họ. Một khi nó quyết định động thủ, như vậy, mục tiêu nhất định không chỉ một. Mà chúng ta cho rằng chòm Kim Ngưu, là rất có khả năng là một trong mục tiêu bị công kích."

"Vì... Vì sao lại?" cổ họng Bố Lạp Đức phát khô.

"Bởi vì các ngươi quá yếu." A Luân không khách khí, nói trúng mấu chốt: "Trong giai đoạn này, một khi rơi vào triền đấu, đối với Quang Minh võ hội phi thường bất lợi. Bọn họ cần phải giải quyết chiến đấu như tia chớp, như vậy bọn họ mới lấy uy thế thắng lợi, chấn nhiếp các chòm sao khác, làm suy sụp liên minh."

Bố Lạp Đức phát hiện bản thân mình vậy mà lại tìm không được bất luận lý do phản bác gì, đầu óc hắn loạn thành cả lên.

"Rất xin lỗi." thanh âm A Luân chậm lại: "Nhiệm vụ của chúng ta, là bảo hộ Tái Lôi tiểu thư an toàn. Toàn bộ sự tình, cũng không trọng yếu bằng việc này. Chúng ta quyết định sớm rút về, chúng ta xuất phát lúc đêm, nếu như các ngươi nguyện ý cứ tới tìm chúng ta."

A Luân vỗ vỗ vai Bố Lạp Đức đang ngây ra như phỗng: "Ngươi suy nghĩ rất tốt."

Dứt lời xoay người rời đi.

Bố Lạp Đức thất hồn lạc phách mà ly khai nơi đóng quân Binh đoàn Sơn Sương, bỗng nhiên hắn tỉnh ngộ, chạy như điên về phía Kim Ngưu cung.

"Cái gì? Quang Minh võ hội rất có khả năng công kích chúng ta?" trong lòng Kim Ngưu vương không cho là như thế, nhưng nghĩ đến bộ dáng nhi tử ngày hôm qua phẫn nộ rít gào, hắn tận lực khắc chế: "Không có dấu hiệu cho thấy Quang Minh võ hội sẽ tiến công chúng ta, chúng ta có cái gì chứ? Chúng ta cũng không phải là những đại gia Thủy Bình tọa, ở hoàng đạo 12 cung, chúng ta chỉ có thể tính là trung đẳng. Sau khi công chiếm Thủy Bình tọa, lại tiến công chúng ta, trừ phi bọn họ điên rồi, vậy sẽ làm các chòm sao khác cảm thấy bất an, mọi người sẽ liên hợp lại phản đối bọn họ. Quang Minh võ hội không có bất luận lý do gì tiến công chúng ta."

Hắn thấy con mắt Bố Lạp Đức đầy tơ máu bèn an ủi: "Bố Lạp Đức, ta nghĩ con gần đây dường như quá khổ cực, ta cho rằng con cần phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Đi Ngưu Giác loan làm cái kỳ nghỉ đi, lúc nào ngươi cảm thấy thoải mái hãy trở về. Sự tình nơi đây ngươi không cần phải quan tâm..."

Bố Lạp Đức không biết bản thân mình đi từ cung điện ra thến ào.

Hắn cố lấy dũng khí, tìm Đại nguyên soái, kể suy đoán của A Luân cho nguyên soái nghe. Nguyên soái cười ha ha, như là nghe thấy một trò cười, hắn vỗ vỗ vai Bố Lạp Đức, nói không nên sợ hãi, chòm Kim Ngưu

có thể đánh bại bất luận địch nhân nào, bao gồm cả trên bàn bài. Nói xong hắn liền thay quần áo, hừ nhỏ, đi chuẩn bị tham gia tiệc tối và đánh bài.

Bố Lạp Đức lại nói chuyện với Kiệt La Mỗ, Kiệt La Mỗ cũng không tin, cũng may Kiệt La Mỗ cũng không giống như người khác khuyên hắn nghỉ ngơi hay cười nhạo. Kiệt La Mỗ biết rõ chí hướng của Bố Lạp Đức, chỉ có điều nói với hắn rằng nếu Binh đoàn Sơn Sương dự định ly khai, vậy cùng đi theo, sớm trùng kiến Kim Ngưu binh đoàn, như vậy dù gặp phải nguy hiểm, cũng có thể có thêm một phần bảo đảm.

Bố Lạp Đức cuối cùng minh bạch, không ai tin tưởng hắn, không ai tin Quang Minh võ hội sẽ tiến công chòm Kim Ngưu.

Trái lại, tin tức Binh đoàn Sơn Sương triệt thoái truyền ra, Binh đoàn Sơn Sương trở thành chim sợ cành cong trong đàm tiếu của mọi người, bọn họ cười nhạo Binh đoàn Sơn Sương nhát như chuột. Cho rằng Đại Hùng tọa chỉ thường thôi, một chút gió thổi cỏ lay, liền phản ứng lớn như vậy.

Những lạc quan tếu đó khiến cho Bố Lạp Đức cảm thấy sợ hãi.

Hắn cũng không phải bị A Luân nói động, kì thực ở sâu trong nội tâm hắn, tại lúc lần đầu tiên hắn nhìn thấy tin tức này, hắn liền mơ hồ bất an và sợ hãi. Hắn hiểu vì sao lại thế, nhưng chính phần mơ hồ bất an này, khiến hắn đi tìm A Luân thảo luận.

Nơi đóng quân Binh đoàn Sơn Sương, Binh đoàn Sơn Sương đã hoàn thành toàn bộ công tác chuẩn bị trước lúc xuất phát, bây giờ toàn thể đều đang nghỉ ngơi, đợi tới lúc liền xuất phát. Bởi vì lo lắng hành trình tiếp theo sẽ phải chiến đấu, A Luân hi vọng binh lính có thể bảo trì thể lực tương đối sung túc.

"Hắn rất thương tâm." Trần Tử Lâm bỗng nhiên mở miệng.

"Ngươi nói Bố Lạp Đức?" A Luân quay mặt lại.

"Đúng vậy, đối diện một chòm sao không có thuốc nào cứu được như thế, hắn đã được coi là dũng cảm." Trần Tử Lâm cảm khái: "Hơn nữa, nội tâm hắn nhất định rất giãy dụa thống khổ đi, mắt mở trừng trừng nhìn chòm Kim Ngưu chảy xuống vực sâu lại bất lực."

"Hắn đúng là không tệ, vì vậy ta mới sẽ nói với hắn nhiều như vậy." A Luân gật đầu, đồng ý lời Tử Lâm nói. Tuy nhiên nói tới giãy dụa và thống khổ, bỗng nhiên hắn nghĩ đến Sài Lang tọa trước đây, nhớ tới cuộc sống ăn không đủ lót bụng kia, bần cùng, hèn mọn, giống như con kiến hôi, vì có thể ăn no, bọn họ nguyện ý đảm nhiệm pháo hôi trên chiến trường.

Sài Lang tọa lúc đó...

A Luân nhớ tới lúc kế hoạch trăm vạn huyết mạch thức tỉnh thì toàn bộ Sài Lang tọa sôi trào, nhớ tới mọi người vì một danh ngạch ngươi tranh ta đoạt, nhớ tới các trưởng lão nghiêm khắc răn dạy...

Mỗi người đều dùng hết toàn lực, vì có thể ăn no, vì có thể nuôi sống người nhà, vì có thể thắng được một tiếng tán dương, vì có thể đi theo Lang vương. Đánh một trận chiến, từng điểm thoát thai hoán cốt, bọn họ trọng tôn nghiêm, bây giờ người Sài Lang, lấy kiên nhẫn thiện chiến nổi danh, là số ít tinh binh trong thiên hạ . Rất nhiều người nghe danh mà tới, vung vẫy tiền mặt, nhưng mỗi một vị Sài Lang, trong lòng đều là vì đi theo người kia mà chiến!

"Nhưng, lý tưởng cần nỗ lực trả giá, tôn nghiêm cần nỗ lực trả giá, nhớ là nhận được càng nhiều, cái giá phải trả lại càng lớn, cái gì cũng sẽ không từ hư vô có được, đúng không?" A Luân bỗng nhiên nói.

"Ừ."

Mặt đất rung động, hai người đứng lên.

Bố Lạp Đức dẫn một đám du binh tán dũng, giơ một cờ xí cũ nát te tua, cuồng chạy đến, trên cờ xí là con trâu rừng Kim sắc, ở trong gió lao

nhanh kích động, giống như sống lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 685: Liễu Á Chi Trở Lại

Bay lên thiên không, Kiệt La Mỗ nhìn chăm chú vào bụi mù vung lên cuồn cuộn phía trước, sắc mặt nghiêm trọng.

Trinh sát cấp báo phát hiện một binh đoàn, hắn vốn tưởng rằng là Binh đoàn Sơn Sương. Binh đoàn Sơn Sương quyết định bảo hộ Tái Lôi đại sư rút về Tam Hồn thành, đã trở thành trò cười cho thượng tầng xã hội chòm Kim Ngưu. Binh đoàn Sơn Sương bị hình dung là chim sợ cành cong, nhát gan sợ sệt đã trở thành danh từ riêng của bọn họ, Austin đặc biệt chạy tới thuật lại sinh động như thật cho Kiệt La Mỗ.

lúc đó Kiệt La Mỗ rất bối rối, Binh đoàn Sơn Sương nếu là chim sợ cành cong, vậy bản thân mình bị chim sợ cành cong đánh bại, gọi là cái gì?

Đến khi hắn nhận được bí bảo thông tin của Bố Lạp Đức, giải thích nghi hoặc trong lòng hắn, nhưng hắn cũng cảm thấy Binh đoàn Sơn Sương có vẻ như chuyện bé xé ra to. Bố Lạp Đức thực sự quá tín nhiệm đối với những người này, bị những người này lừa dối. Cái gì mà chòm Kim Ngưu có thể bị tiến công, mười phần đến tám chín là Binh đoàn Sơn Sương sợ gánh trách nhiệm, kiếm cớ ly khai.

Tuy nhiên, hắn biết rõ Bố Lạp Đức thật muốn phục hưng Kim Ngưu binh đoàn, kỳ thực hắn cũng từng nghĩ đồng hành với Bố Lạp Đức. Hắn do dự thật lâu, cuối cùng lại thôi, hắn hao hết khí lực ngồi trên vị trí này, nếu như hắn bỏ hết, sau lại muốn trở về thật không dễ dàng.

Bố Lạp Đức đương nhiên là có tư cách theo đuổi lý tưởng hư vô phiêu miểu, hắn là điện hạ, có tư cách làm bất cứ chuyện hoang đường

nào, tương lai vẫn có thể đăng lên bảo tọa. Kiệt La Mỗ hắn không có tư cách này, cố thủ thành quả trước mắt, đã không dễ rồi.

nội tâm Kiệt La Mỗ muốn chờ đợi Bố Lạp Đức có thể thành công, hắn thân ở trong quân, bây giờ trong quân có tình hình gì, hắn rõ ràng chi tiết. Binh đoàn Ngưu giác đã là tinh nhuệ số một số hai ở chòm Kim Ngưu, nhưng so với Kim Ngưu binh đoàn trong lịch sử, cũng vẫn còn kém xa lắm. Đối với cục diện như vậy, hắn cũng không biết nên làm sao. Nguyên nhân chính vì Binh đoàn Ngưu giác là tinh nhuệ, nó tự nhiên cũng trở thành chỗ tốt để ghi trong civil, vô số quyền quý đệ tử đều muốn gia nhập, rất nhiều người là hắn tuyệt đối không thể đắc tội.

Cùng những người này đấu tranh, đã chiếm lấy tuyệt đại bộ phận tinh lực hắn, so với thao luyện binh sĩ còn mệt hơn nhiều.

Kiệt La Mỗ thấy binh đoàn chậm rãi tới gần, hắn không ngừng trầm xuống. Đó chính là một binh đoàn kỳ quái hắn chưa từng thấy, từng con quái vật bộ lông tuyết trắng, hợp thành binh đoàn, chậm rãi tới nơi đóng quân của Binh đoàn Ngưu giác.

Nếu như không phải những quái vật này, đội ngũ nghiêm chỉnh, cổ quái, hắn thậm chí hoài nghi đó chính là thú triều. Những tinh hồn thú này, tựa như máy móc không có sinh mệnh.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn nhìn lên cờ xí, tức thì con ngươi co rụt lại.

Quang Minh võ hội!

Đó chính là một binh đoàn của Quang Minh võ hội!

Quang Minh võ hội với Quang Minh kỳ, ở trong gió lay động.

Bố Lạp Đức...

tay chân Kiệt La Mỗ lạnh lẽo, sắc mặt xám tro, hắn giật mình tắt tiếng, lời nói của Bố Lạp Đức, như vang bên tai.

Một lát sau, trên mặt hắn khôi phục mấy phần huyết sắc, trầm giọng nói: "Lập tức phái người, ngăn cản Binh đoàn Sơn Sương phía sau, bảo bọn họ đi đường vòng."

"Vâng!"

"Cấp báo Kim Ngưu cung, Quang Minh võ hội tới phạm!"

"Vâng!"

"Toàn quân tập kết, chuẩn bị ứng chiến."

"Vâng!"

Kiệt La Mỗ tuyên bố mệnh lệnh đâu vào đấy, biểu tình hắn trấn định tự nhiên cảm nhiễm thủ hạ đang có chút kinh hoàng, binh đoàn xao động lập tức bình ổn lại.

"Trời ạ! Binh đoàn của Quang Minh võ hội! Đây là cái binh đoàn gì? Bọn họ sao lại xuất hiện tại nơi đây?" Một gã quý tộc đệ tử thần tình kinh hoảng, vô thức reo lên: "Hết rồi! Hết rồi! Chúng ta hết rồi..."

Cả đám người phía sau hắn, thần sắc ai nấy hoang mang.

"Lâm trận ồn ào náo động, người dao động quân tâm, trảm!"

thanh âm băng lãnh của Kiệt La Mỗ vang lên, kiếm quang trên không trung chợt lóe rồi biến mất, một cái đầu bay lên thiên không, huyết trụ bắn ra. Vài giây sau, thi thể không đầu mới thùm thụp mà đổ.

Lặng ngắt như tờ.

sắc mặt các đệ tử quý tộc ai cũng trắng bệch, không thể tin nổi, bọn họ không thế nào nghĩ đến bình thường Kiệt La Mỗ nói chuyện tình cảm, thế nào như là con người khác.

"Kiệt La Mỗ, ngươi điên rồi! Ngươi vậy mà lại giết chết Yaren! Mạc Nhĩ công tước sẽ không bỏ qua ngươi..." Một quý tộc tuổi còn trẻ khác

thét chói tai.

thần tình Kiệt La Mỗ lạnh lùng, hắn phun ra một chữ: "Trảm!"

Thân binh của hắn biết rõ tướng quân đã động thật cách(tính cách thật), không chút do dự động thủ, giống như tên rời dây cung, đồng thời đánh về phía cái tên quý tộc tuổi còn trẻ này.

"Các ngươi dám..."

Kinh hô líu lo mà ngừng, quý tộc tuổi còn trẻ ngơ ngác nhìn trường kiếm cắm ngực. Thùm thụp, hắn vô lực ngửa mặt đổ xuống, mắt hắn trợn trừng, dù cho đã chết rồi, cũng không minh bạch vì sao Kiệt La Mỗ lại động thủ.

Đệ tử quý tộc tuổi còn trẻ câm như hến, sắc mặt bọn họ trắng bệch, e sợ nếu phát ra chút xíu thanh âm, đưa tới họa sát thân.

"Ta biết rõ các ngươi nghĩ cái gì. Sau trận chiến này, các ngươi muốn đối phó ta thế nào tùy ngươi, nhưng đại chiến ngay bây giờ, ai muốn phạm quân pháp, cũng đừng trách ta vô tình."

Kiệt La Mỗ nói xong chẳng nhìn ai, liền xoay người rời đi.

Khi hắn nhìn thấy cờ xí của Quang Minh võ hội, liền minh bạch vận mệnh của mình, minh bạch vận mệnh chòm Kim Ngưu. Không ai hiểu rõ hơn hắn, cái đầu Kim Ngưu đã từng khí phách vô song bây giờ suy yếu tới mức nào.

Quang Minh võ hội triệt để xé bộ đồ ngụy trang, là địch nhân mà chòm Kim Ngưu vô pháp chiến thắng. Quái thú binh đoàn trước mặt, hắn chưa từng thấy, nhưng chúng nó tỏa ra khí tức đáng sợ, lại khiến cho Kiệt La Mỗ minh bạch, chúng nó là vũ khí bí mật của Quang Minh võ hội.

Binh đoàn Sơn Sương đúng, Bố Lạp Đức đúng, có con mồi nào tốt hơn chòm Kim Ngưu?

Minh bạch vận mệnh chòm Kim Ngưu, chẳng hiểu vì sao, trong lòng hắn trái lại có một phần thoải mái. Cuối cùng không cần cả ngày liên miên không dứt mà ứng phó những gia hỏa mục nát kia, cuối cùng không cần miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười, cuối cùng không cần cẩn thận từng li từng tí cân đối mỗi lộ thế lực.

Bố Lạp Đức, ngươi phải nỗ lực lên.

Kiệt La Mỗ yên lặng mà lẩm bẩm ở trong lòng. Tại cái đế quốc hắc ám mục nát khiến người ta thất vọng này, Bố Lạp Đức là hi vọng duy nhất, là thứ duy nhất đáng để thủ hộ.

Vô luận như thế nào, cũng phải bảo hộ điện hạ an toàn ly khai, vô luận như thế nào, cũng phải bảo tồn được cái phần hi vọng này.

Đó chính là chuyện duy nhất hắn có thể làm.

Kiệt La Mỗ cầm kiếm đi trước, tiên huyết dọc theo mũi kiếm nhỏ giọt xuống đất, thần tình hắn bình tĩnh, ánh mắt kiên định, hắn chưa từng có một khắc nào rõ ràng minh bạch sứ mệnh thân bản thân mình gánh vác như hiện tại.

chết trận như thế cũng đáng.

"Mặc giáp, thổi kèn!"

Ngưu Giác trầm thấp ô ô mà vang lên khắp Sa Nguyên thành, như gió thổi qua cánh đồng hoang vu.

Liễu Á Chi ngắm nhìn Sa Nguyên thành phía trước, hắn liếm liếm môi, trong mắt ánh lên một tia cuồng nhiệt. Đó chính là trận chiến đầu tiên sau khi hắn đầu nhập dưới An trưởng lão, dưới sự áp chế cơ quan hồn giáp của Tam Hồn thành, không ai còn nhớ rõ huyết mạch võ giáp đã từng xuất hiện. Đến cả Hắc hồn, cũng buông tha nghiên cứu đối với huyết mạch võ giáp, bọn họ cho rằng nó không có tiền đồ.

Huyết giáp sẽ giải tán, mọi người sụp đổ.

Tự mình điều khiển đối chiến huyết mạch võ giáp và cơ quan hồn giáp, Liễu Á Chi nhận xung kích mạnh mẽ. Hắn trở nên chán ngán thất vọng, cuộc sống hắn trở nên hỏng bét, cơ quan hồn giáp như cơn ác mộng bao phủ hắn, hắn trở nên nóng nảy dễ giận, mẫn cảm điên cuồng, bệnh tâm thần.

Thân nhân hắn rời xa hắn, bằng hữu rời xa hắn, toàn bộ thế giới đều rời xa hắn.

Đối với thất bại, hắn cực kỳ không cam lòng, hắn tiếp tục nghiên cứu của hắn, chẳng mấy chốc của nả tích súc xài hết, hắn trở nên khốn và buồn chán.

Cùng đường, Liễu Á Chi lại có người tìm tới cửa.

Khi An trưởng lão xuất hiện trước cửa nhà hắn, mỉm cười mà nói nguyện ý giúp đỡ hắn tiếp tục nghiên cứu huyết mạch võ giáp thì, hắn đối với cái nam nhân kèm theo nụ cười này quyết một lòng. An trưởng lão không nuốt lời, vô luận là kinh phí, hay bất luận yêu cầu gì, đều được thỏa mãn, thậm chí cho hắn tìm tòi đại lượng tư liệu tuyệt mật bên trong Quang Minh võ hội.

Liễu Á Chi cũng vì đó dốc hết toàn bộ tinh lực, hắn mất ăn mất ngủ, không ngày không đêm. Hắn nghiên cứu ra đặc biệt【 quang minh 】 hệ liệt huyết mạch, đồng thời thành công gieo những huyết mạch này trồng trong cơ thể tinh hồn thú.

Kinh lịch từng đời bồi dưỡng cường hóa, 【 quang minh 】 hệ liệt huyết mạch, bắt đầu biểu hiện ra uy lực của nó.

Nhận được trưởng lão có quyền thế nhất Quang Minh võ hội ủng hộ, đột nhiên tiến triển tăng mạnh. Cao giai tinh hồn thú, thậm chí rất nhiều tinh hồn thú quý hiếm từ các nơi thâm sơn, hoang trạch bị săn bắt đưa đến.

Liễu Á Chi cuối cùng chế tạo ra tác phẩm làm hắn thỏa mãn.

【 thánh huyết 】, huyết mạch võ giáp cường đại nhất từ trước tới nay. Cửu giai tuyết vượn vương, trải qua cải tạo, đào tạo, chế tạo thành huyết mạch võ giáp hoàn toàn mới. Liễu Á Chi lại tốn hao vô số tâm lực, chế tạo ra cơ quan binh đoàn số 1 trong lịch sử Quang Minh võ hội, Thánh huyết binh đoàn.

Khi An trưởng lão quyết định khởi xướng công kích đối với chòm Kim Ngưu thì Liễu Á Chi chủ động xung phong.

Tái Lôi!

Chuyện Binh đoàn Sơn Sương làm Binh đoàn Ngưu giác thất bại không phải cái gì bí mật, chòm Kim Ngưu muốn giảm nhẹ thất bại, bọn họ tuyên truyền thổi phồng Binh đoàn Sơn Sương, gọi nó là cơ quan binh đoàn cường đại nhất từ trước tới nay, vũ khí bí mật của Đại Hùng tọa vân vân.

Có cái gì sánh được đối mặt Tái Lôi, đánh bại cơ quan binh đoàn mạnh nhất mà nàng một tay chế tạo, càng có thể chứng minh bản thân mình?

Chỉ mới nghĩ tới thôi, Liễu Á Chi tự kích động đến mức không thể tự ức chế.

Tuy nhiên, hắn phải giải quyết phiền toái trước mắt đã, Binh đoàn Ngưu giác.

Không, hắn không cảm thấy Binh đoàn Ngưu giác có thể cấu thành uy hiếp vớ vẩn gì đối với bọn họ. Nhìn thấy Binh đoàn Ngưu giác trước mắt, chậm rãi tới gần, đội hình nghiêm chỉnh, các tướng lĩnh Thánh huyết binh đoàn, trái lại thu hồi vẻ xem thường trên mặt.

"Nghe nói, Binh đoàn Sơn Sương xung phong một lần đã suy sụp Binh đoàn Ngưu giác?" Thanh âm Liễu Á Chi phi thường khó nghe, như tiếng cạo rin rít trên thủy tinh.

"Trong tình báo đã nói như vậy." sĩ quan phụ tá của hắn - Đơn Mậu (Thiện Mậu) đáp, hắn nhún nhún vai.

tính khí Liễu Á Chi cổ quái, rất khó hợp tác, sĩ quan phụ tá bị hắn đuổi vô số kể, đến An trưởng lão cũng vô cùng đau đầu, đành phải đưa võ tướng bản thân mình có chút thích thú Đơn Mậu sang. Không ngờ Đơn Mậu lại được Á Chi lưu lại, khác với các sĩ quan phụ tá khác, Đơn Mậu có chút bất cần đời, thích trêu chọc, tính khí lại thẳng, đối với Liễu Á Chi cũng không một mực nhường nhịn.

Trái lại, Liễu Á Chi luôn nhường nhịn Đơn Mậu, bởi vì trình độ Đơn Mậu cực kỳ xuất sắc.

Đơn Mậu mới đến Thánh huyết binh đoàn, liền không chút khách khí chỉ ra mấy chỗ sai lầm trong chiến thuật Liễu Á Chi đã thiết kế. Liễu Á Chi giận tím mặt, Đơn Mậu nửa bước không lùi, song phương suýt nữa choảng nhau, Liễu Á Chi tâm cao khí ngạo, quyết định dùng kết quả thực tế chứng minh đối phương sai lầm.

Nhưng sau cùng sự thực chứng minh, Đơn Mậu mới là chính xác.

tính cách Liễu Á Chi cổ quái, lại cố chấp, Đơn Mậu chứng minh được năng lực của mình, thái độ hắn lập tức quay một trăm tám mươi độ. Từ đó về sau, Đơn Mậu cấp tốc trở thành phó lãnh đạo Thánh huyết binh đoàn, được Liễu Á Chi tín nhiệm.

"Binh đoàn Sơn Sương có thể làm được, chúng ta cũng có thể làm được!" Liễu Á Chi lạnh lùng nói.

"Tranh khí như thế hoàn toàn không có ý nghĩa." Đơn Mậu không cho là đúng.

Liễu Á Chi bỗng dưng quay mặt, hai mắt sung huyết mà trừng mắt Đơn Mậu: "Ngươi nói không có ý nghĩa?"

Đơn Mậu biết rõ, Tái Lôi chính là tử huyệt của Liễu Á Chi, cơ quan hồn giáp chính là tử đối đầu của Liễu Á Chi, chỉ cần thua đối phương nửa điểm, Liễu Á Chi thì sẽ phát điên.

"Như ngươi mong muốn, đội trưởng đại nhân của ta." Đơn Mậu rất thức thời nói.

Một lần xung phong, thật khiến cho người ta đau đầu a.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 686: Một Phần Tư Lúc Sắp Chết Phản Kích

Đơn Mậu đi tới trước trận.

Trước khi tới Thánh huyết binh đoàn, hắn chưa từng tiếp xúc cơ quan võ giáp, đừng nói tới khác lạ như huyết mạch võ giáp. Nhưng vì có tinh thần nghiên cứu sâu, Đơn Mậu nhanh chóng nắm giữ loại hung khí chiến đấu hoàn toàn mới này, không bao lâu, hắn đã trở thành người nổi bật trong toàn bộ binh đoàn.

Liễu Á Chi nhanh chóng phát hiện, vị sĩ quan phụ tá không được ai thích này, có cảm giác cân bằng xuất sắc, trực giác chiến đấu nhạy cảm, đứa gia hỏa này là võ giả cơ quan trời sinh.

thực lực Đơn Mậu cấp tốc vượt Liễu Á Chi, mà chiến thuật tu dưỡng của hắn, không phải Liễu Á Chi có thể so sánh. Trước đây Huyết giáp hội là một tổ chức ngoại vi của Hắc hồn, nhưng Đơn Mậu là đệ tử cao tầng mà Quang Minh võ hội dốc lòng bồi dưỡng.

Liễu Á Chi không nói hai lời, ném toàn bộ thánh Huyết binh đoàn cho Đơn Mậu, mà bản thân mình chìm đắm ở trong nghiên cứu huyết mạch võ giáp hoàn toàn mới.

"Á Á nói, muốn giải quyết đối phương trong một lần xung phong, mọi người có biện pháp tốt nào không?" Đơn Mậu nhạt giọng hỏi.

Không ai hé răng, Đơn Mậu ở trong Quang Minh võ hội, là loại khác thường. Tôn sùng chặt chẽ, kỷ luật, lễ nghi Quang Minh võ hội, Đơn Mậu tùy hứng, tính cách bất cần đời, tự nhiên không ai thích. Binh sĩ

phía dưới, đối với người lãnh đạo trực tiếp của mình, cũng không có biện pháp gì quá tốt.

Khi Đơn Mậu mới đến binh đoàn, đã từng liên tục bị mười bảy vị binh sĩ nhắc nhở trong vòng một ngày, thỉnh hắn chú ý lễ nghi.

Đơn Mậu vẫn cứ làm theo ý mình, không có tý cải biến, dần dần mọi người cũng tập mãi thành thói quen. Nhưng kỷ luật Quang Minh võ hội, lễ nghi sâm nghiêm, đã được đặt dấu ấn thật sâu ở trong cảm nhận của bọn họ.

Cho nên, vị cấp trên này, càng phát chói mắt.

Không người lý tới hắn, Đơn Mậu cũng không chấp nhận, ngáp một cái, khóe mắt vậy mà lại hiện lên một vài ngấn nước mắt, lầm bầm: "Đánh xong ngủ nướng một giấc."[Chương được dịch tại BNS]

"Thực sự là một đám gia hỏa không thú vị." Đơn Mậu hoạt động tứ chi một: "Được rồi, vậy thì một lần xung phong. Chuẩn bị Áp Thức(kiểu con vịt) xung phong!"

sắc mặt binh lính hết thảy đen như đáy nồi, mỗi lần nghe thấy tên chiến thuật này, sắc mặt mọi người đều không tốt. Áp thức xung phong? Mọi người là con vịt sao? Thánh quang chùy thức xung phong không hay sao? Dù cho không sáng ý lắm, đặt tên Quang Minh xung phong mọi người đều đồng ý a.

Thế mà cái chiến thuật này lại do Đơn Mậu sáng chế, đứa gia hỏa này dào dạt đắc ý, nói cái gì người phát minh có quyền đặt tên.

Tuy rằng bên trong huyết mạch võ giáp sắc mặt đoàn người đen đều như nhau, nhưng bọn họ vẫn cứ cẩn thận tỉ mỉ mà hoàn thành chuẩn bị chiến thuật. Ba cánh quân xuất hiện ở phía sau Đơn Mậu, hình thành một mũi nhọn, hai cánh dày đặc tựa như một con vịt trắng vươn cái đầu bằng mở cánh vọt tới trước.

Bên trong【 thánh huyết 】, vẻ bất cần đời trên mặt Đơn Mậu biến mất vô tung, vẻ mặt của hắn nghiêm túc.

Đó chính là lần thực chiến đầu tiên kể từ khi hắn suất lĩnh Thánh huyết binh đoàn, cái này cũng là chiến thuật hắn thiết kế lần đầu tiên thực chiến. Binh đoàn này ngưng tụ vô số tâm huyết của An trưởng lão, ngưng tụ toàn bộ tín niệm Liễu Á Chi, mọi người yên lặng nỗ lực lâu như vậy, không phải là vì một trận chiến này sao?

Bỗng nhiên hắn có chút minh bạch ý nghĩ của Liễu Á Chi.

Liễu Á Chi cố nhiên là có ý niệm ganh đua cao thấp cùng Binh đoàn Sơn Sương, nhưng, đứa gia hỏa cực đoan mà điên cuồng kia, chính là muốn dùng phương thức như vậy nói cho toàn bộ Thiên lộ

—— Thánh huyết giá lâm!

Được rồi, Binh đoàn Ngưu giác hơi yếu một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có tý danh tiếng.

biểu tình Đơn Mậu nghiêm túc, tiên huyết trong cơ thể sôi trào, chân lực trong cơ thể hắn, hô ứng cùng 【 thánh huyết 】, 【 thánh huyết 】 sáng lên bạch quang yếu ớt, khí tức quang minh quen thuộc, khiến cho tâm tình trong lòng hắn từng điểm mở ra, hắn tiến nhập một trạng thái kỳ dị.

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng băng lãnh, tựa như máy móc giết chóc, không có bất luận cảm tình gì.

khí tức Quang minh bao vây lấy hắn, khiến cho lục thức cấp tốc kéo dài, toàn bộ chiến trường hiện rõ trong lòng hắn. Phía sau hắn nguyên bản Thánh huyết binh đoàn sẵn sàng, lúc này lặng lẽ như chết, mỗi một cụ 【 thánh huyết 】 tất cả đều bao phủ nhàn nhạt bạch quang, khí tức đáng sợ tràn ngập toàn trường, lại không một tia sinh cơ.

Đơn Mậu xòe hai tay, quang mang tụ tập trong tay hắn, một thanh quang chùy bạch quang cán dài ngưng tụ trên tay.

【 Thánh huyết 】phía sau hắn, trong tay mỗi người đều là một thanh quang chùy cán dài, mà vị trí hai cánh【 thánh huyết 】 đương cầm quang phủ cán dài.

Đơn Mậu giơ quang chùy lên.

Hô, toàn bộ 【 thánh huyết 】 thân thể nhất tề lom khom, quang mang bạch sắc như nước chảy, hòa hợp nhất thể.

Kiệt La Mỗ không biết quái vật ở đối diện rốt cuộc làm cái gì, hắn chưa từng nghe ai kể về Huyết mạch võ giáp, nhưng đối phương không ngừng điên cuồng bay lên khí tức kinh khủng, lại khiến hắn nhận xung kích không gì sánh bằng.

Bạch quang đáng sợ, là năng lượng nồng nặc vô cùng, cả không khí trong tầm mắt hắn đều đang vặn vẹo.

Vũ khí bí mật của Quang Minh võ hội sao?

Kiệt La Mỗ hít sâu một hơi, bỗng nhiên hắn dương giọng hô lớn: "Quá sợ hãi!"

các binh sĩ căng thẳng tới cực điểm đột nhiên nghe thấy cấp trên hô to, không khỏi sửng sốt.

"Ta cũng sợ hãi."

Kiệt La Mỗ thản nhiên thừa nhận, đem lực chú ý của binh lính hấp dẫn lại đây, bọn họ không tự chủ mà suy đoán lời này của chủ tướng là có ý tứ gì? các binh sĩ Binh đoàn Ngưu giác, tương đối kính phục vị thượng cấp này.

"Nhưng, ta không có biện pháp đầu hàng." Kiệt La Mỗ trầm thấp thanh âm từ bên trong cụ trang truyền ra: "Bởi vì trước mặt các ngươi là

người xâm lấn. Ta biết rõ, chúng ta vô lực ngăn trở bọn họ, ta biết rõ, chòm Kim Ngưu tiêu vong ở trước mắt, ta biết rõ, không ai có thể ngăn cơn sóng dữ. Chúng ta sẽ tiêu vong như Thủy Bình tọa."

ánh mắt binh lính mờ mịt, chòm Kim Ngưu sắp tiêu vong rồi sao? Chúng ta không phải chòm sao hoàng đạo sao? Chúng ta không phải cự đầu sao? Sao lại đột nhiên bị tiêu diệt vong?

Nhưng, mọi người biết rõ cấp trên không nói dối, binh đoàn giương cờ xí Quang Minh võ hội ở phía trước kia, bọn họ không chút che dấu.

Mấy ngày trước mọi người còn đương cảm khái Thủy Bình tọa diệt vong, cảm khái cái chòm sao giàu có cực kỳ kia, tiêu vong rồi.

Vì sao lại thế?

Chòm Kim Ngưu và Quang Minh võ hội chưa từng có bất luận cái gì cừu hận a? Vì sao lại thế?

Bi thương tràn ngập, một vài binh sĩ tuổi còn trẻ, nhịn không được khóc rầm rầm. Các sĩ quan thất hồn lạc phách, thần tình chán nản, bọn họ hiểu nhiều về cao tầng lắm, bọn họ tuyệt vọng hơn.

"Ta không có biện pháp mang bọn ngươi đầu hàng. Bởi vì ta muốn cho cái đế quốc sắp diệt vong này, lưu lại bộ mặt lần cuối. Ta không muốn người khác nói tới chòm Kim Ngưu diệt vong, vậy mà lại không có một binh đoàn có can đảm phản kháng. Ta không muốn người khác nói tới nam nhân chòm Kim Ngưu, không có một tý nhiệt huyết. Trách nhiệm gìn giữ đất đai, chính là một điểm trách nhiệm sau cùng ta có thể tận lực. Nếu như nguyện ý, thỉnh lưu lại, nếu như không nguyện ý, thỉnh ly khai."

lời nói trầm thấp quanh quẩn trong không trung.

Mọi người an tĩnh lại, không ai ly khai.

Nói không rõ vì sao lại thế, có lẽ là sự kiêu ngạo lâu dài tới nay của chòm sao hoàng đạo, có lẽ như Kiệt La Mỗ nói như vậy, có lẽ là phẫn nộ và không cam lòng, không người ly khai. Bi thương trên mặt binh lính dần dần rút đi, bọn họ trở nên kiên nghị.

Các đệ tử quý tộc trên Sa Nguyên thành lại là quang cảnh khác.

"Kiệt La Mỗ điên rồi, hắn thật điên rồi, trời ạ, đó là Quang Minh võ hội! Vũ khí bí mật của Quang Minh võ hội!"

"Chúng ta không phải đối thủ, chạy mau!"

Khuôn mặt bọn họ rất kinh hoàng và sợ hãi, chỉ hận có mỗi hai cái đùi, xoay người cuồng chạy, hóa thành chim mất tổ. Trong đầu bọn họ chỉ có một ý niệm, hết rồi, hết thật rồi, chạy giữ mạng thôi.

Kiệt La Mỗ không thèm để ý, hắn đang nhanh chóng truyền lại ý đồ chiến thuật cho thủ hạ binh sĩ, đối phương cường đại vượt quá tưởng tượng, chiến thuật bình thường căn bản không có hiệu quả.

"Bọn họ nhất định muốn đối mặt đánh bại chúng ta ngay. Chúng ta phải nói cho bọn họ, tưởng một ngụm nuốt chúng ta, cẩn thận rơi răng. Nhớ lúc bình thường xếp gỗ huấn luyện không, địch nhân mạnh mẽ hơn chúng ta, bọn họ tuyệt đối không muốn kéo dài chiến đấu thành dạng giằng co, bọn họ nhất định sẽ sử dụng cường lực công kích. Chúng ta dùng huấn luyện xếp gỗ phân tán lực xung kích của bọn họ, sau khi đội hình tách ra, mọi người từng người chiến đấu. Nhớ kỹ, không nên đơn đả độc đấu, chúng ta không phải đối thủ, tận lực phối hợp với người xung quanh."

Huấn luyện xếp gỗ, là một loại hạng mục huấn luyện đặc biệt mà Binh đoàn Ngưu giác bình thường tiến hành, chủ yếu là dùng cho huấn luyện binh lính ăn ý lẫn nhau và tăng năng lực hiệp đồng. Binh lính sẽ tổ hợp thành đội hình rời rạc, tựa như chồng xếp gỗ, trận hình như vừa xông liền tán, nhưng cái chỗ khó nhất trong huấn luyện này là ở chỗ trong nháy mắt bị tách ra, đem lực xung kích phân tán đến từng binh sĩ,

cái này cần phải rất ăn ý và có năng lực hiệp đồng cao. [Mời bạn tham gia dịch với diễn đàn bachngocsach.com]

Nhưng bản thân nó không có tính công kích, hơn nữa một khi bị tách ra, đội hình sẽ hoàn toàn đánh tan. Ở trong chiến đấu, trận hình cơ hồ là cơ sở của toàn bộ chiến thuật, đội hình hoàn toàn bị tách ra, căn bản không thể tổ chức phản kích hữu hiệu. Cái này cũng là vì sao nó vô pháp dùng cho trong chiến đấu.

Đối diện đối thủ mạnh hơn bản thân mình nhiều, Kiệt La Mỗ bỗng nhiên nghĩ đến loại chiến thuật không có bất luận giá trị chiến đấu này, trong lòng hắn không có tý nắm chặt có thể có hiệu quả hay không, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

Đối với huấn luyện xếp gỗ, binh lính của Binh đoàn Ngưu giác cực quen rồi, các sĩ quan minh bạch ý nghĩ của Kiệt La Mỗ, nhưng bọn họ lại cảm thấy, biện pháp của Kiệt La Mỗ quá mức tiêu cực, Quang Minh võ hội có mạnh cỡ nào đi nữa, cũng chưa tới mức đáng sợ đến tình trạng này.

Cũng may uy tín Kiệt La Mỗ tại binh đoàn cực cao, những sĩ quan này đều là hắn một tay dẫn dắt, thập phần tín phục.

Nhưng vào lúc này, Binh đoàn Quang Minh võ hội ở đối diện bắt đầu xung phong.

Mà lúc này, người vừa mới còn cảm thấy Kiệt La Mỗ quá mức tiêu cực, đã không ai hoài nghi phán đoán của Kiệt La Mỗ ưuã. Khi những đại quái vật kia vọt lên, mọi người mới biết cảnh tượng đáng sợ như thế nào.

Cửu giai tuyết vượn vương, bản thân chính là bá chủ ở đỉnh chuỗi, chỉ có Thánh giả mới có thể địch nổi. Chúng nó lực lớn vô cùng, dùng chúng nó cải tạo huyết mạch võ giáp hoàn mỹ mà bảo lưu lại đặc điểm này.

Mỗi một bước đều như đập trống đập, từ bầu trời nhìn xuống, bàn chân hạ xuống, tất nhiên là một hố to. Toàn thân bao phủ bạch quang, kết hợp nhất thể, vọt tới trước mặt, tựa như một bức tường ánh sáng lấy thanh thế đáng sợ tràn tới.

Đất rung núi chuyển, không khí điên cuồng vặn vẹo, bạch quang như diễm, Tuyết vượn vương băng lãnh không có một tia cảm tình, giống như Ma thần chạy tới.

sắc mặt Kiệt La Mỗ không khỏi biến đổi, chân lực trong cơ thể hắn, vậy mà lại xuất hiện một tia đình trệ, bạch ngân cụ trang trên người bọn họ hoàn toàn bị áp chế. Không riêng gì hắn, các thánh giả xung quanh Kiệt La Mỗ cũng dồn dập biến sắc.

Bọn họ không khỏi nghĩ đến chi Binh đoàn Sơn Sương kia, khi xung phong, cũng là thế không thể đỡ.

"Có nên ngăn cản bọn họ hay không ?"

một vị thánh giả bên cạnh nhịn không được hỏi, xung phong sắc bén như thế, xếp gỗ huấn luyện chỉ sợ cũng không thể hoàn toàn tiêu hóa.

"Không cản!" Kiệt La Mỗ cắn răng nói: "Ta không muốn sống sót, chúng ta cho bọn họ một phần lễ gặp mặt!"

Thánh giả trầm mặc gật đầu.

Song phương càng ngày càng gần, cảm giác áp bách như thái sơn áp đỉnh kia, cơ hồ khiến người hít thở không thông sụp đổ. Ầm ầm tiếng nổ như thủy triều, chấn động lỗ tai mọi người không nghe thấy cái gì, trong bụi mù che phủ bầu trời, bạch quang như diễm, máy móc giết chóc giống như Ma thần, để cho bọn họ cảm giác bản thân mình nhỏ bé cực độ.

"Sát!"

Đơn Mậu nở ra sấm mùa xuân, quang chùy trong tay, vứt lên bạch quang khắp bầu trời, ầm ầm hướng Binh đoàn Ngưu giác ném tới!

Binh sĩ phía sau hắn, quang chùy cùng nhau rơi!

Bạch sắc chùy mang như sóng dữ từ trên trời giáng xuống, trùng điệp đập đội ngũ Binh đoàn Ngưu giác.

Vô số thân ảnh bay ngang, tiên huyết vẩy không, còn chưa rơi xuống, đã bị bốc hơi mất tích.

Hai cánh phủ dài lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, thiểm điện nghiêng nghiêng chém giết mà tới, hai phiến phủ mang thật lớn, quét ngang toàn bộ Binh đoàn Ngưu giác.

Oanh!

Toàn bộ binh đoàn Ngưu giác giống như thớt gỗ rời rạc, chịu cú đánh mạnh, giống như thiên nữ vẫy hoa tản ra bốn phía.

Ánh mắt Kiệt La Mỗ lộ vẻ sầu thảm, thân ảnh bay đi ra ngoài, có hơn phân nửa khí tức đã hoàn toàn không còn, còn lại một phần tư là gãy chi tàn thể. Xung kích cả xếp gỗ huấn luyện cũng không thể tiêu tán, thực sự là đáng sợ.

Tình huống so với hắn tưởng tượng được càng không xong, một lần xung phong, Binh đoàn Ngưu giác chỉ còn lại có một phần tư binh sĩ, hơn nữa không ai hoàn hảo không tổn hao gì.

Thực sự là xung phong kinh khủng!

hai mắt Kiệt La Mỗ sung huyết, cánh tay trái rũ xuống, xương cốt bên trong tan nát. Thánh giả đứng gần hắn, chỉ còn lại có sáu người, có hai người bị quang chùy bắn trúng, hai người bị phủ mang quét trúng, đều là bỏ mình tại ch , còn lại cũng không khỏi toàn thân mang thương.

Một phần tư sắp chết phản kích... Thật là thảm... Ha ha!

Chết đi!

Hắn như một con dã thú điên cuồng, đánh về phía【 thánh huyết 】gần nhất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 687: Ánh Sáng Bạch Diệp

Xa xa, một thanh quang mâu thật lớn, cắm vào lồng ngực người duy nhất còn đứng - Kiệt La Mỗ toàn thân là máu.

A Luân và Trần Tử Lâm không nói một lời, nhìn chằm chằm chiến trường đã kết thúc chiến đấu ở xa xa.

Bố Lạp Đức ở cạnh hắn, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, nước mắt trên mặt giàn giụa.

Binh đoàn Sơn Sương hộ tống Tái Lôi, gặp trinh sát do Kiệt La Mỗ phái ra, bọn họ vội vàng chạy. Khi bọn họ có thể nhìn thấy chiến trường, chiến đấu đã kết thúc, mà lúc này, bọn họ cách chiến trường khoảng hai mươi dặm, cái này đã là cực hạn thị lực của bọn hắn.

Thi thể khắp nơi, đối mặt thân hình khổng lồ của Thánh huyết, binh sĩ của Binh đoàn Ngưu giác, yếu đuối tựa như đứa trẻ con.

"Là huyết mạch võ giáp!" Trần Tử Lâm trầm giọng nói, hắn xuất thân Tiên võ, kiến thức rộng rãi, liếc mắt liền nhận ra lai lịch của những quái vật tuyết trắng kia.

"Huyết mạch võ giáp!" A Luân ngạc nhiên động dung: "Quang Minh võ hội vậy mà lại có huyết mạch võ giáp?"

Huyết mạch võ giáp tồn tại, tại cơ quan binh đoàn không phải điều bí mật gì. Binh đại nhân đã từng đánh giá tương đối cao, thậm chí ở trên lớp học còn chuyên môn lấy nó làm quân xanh. Tuy nhiên mọi người đều chưa nhìn thấy vật thật, cho nên khi A Luân nhìn những quái vật tuyết trắng kia vậy mà lại chính là huyết mạch võ giáp, mới giật mình như thế.

A Luân nhíu mày: "Huyết mạch võ giáp của Quang Minh võ hội, so với đại nhân nói còn lợi hại hơn nhiều, xem ra, đây là vũ khí bí mật của bọn họ."

"Cửu giai tuyết vượn vương." Trần Tử Lâm thản nhiên nói: "Đơn thuần lực lượng, là có thể đủ đánh bại võ giả hoàng kim. Chú ý bạch quang, đó là quang mang hình thành khi Quang minh chân lực cộng minh. vũ kỹ, hồn thuật của Quang Minh võ hội có thể phát huy uy lực càng lớn. Nó hẳn là cấy ghép đặc thù huyết mạch tương tự. Đối thủ của chúng ta xuất hiện rồi."

A Luân minh bạch ý tứ trong câu nói sau cùng của Trần Tử Lâm, cơ quan binh đoàn cho tới bây giờ, không có đối thủ. Tại lĩnh vực cơ quan thuật, không có một nhà nào có thể so sánh với Tam Hồn thành. Cơ quan hồn giáp do nhà khác sản xuất, chênh lệch cùng bọn họ tối thiểu hai đời.

Tại lĩnh vực cơ quan thuật, bọn họ luôn luôn là tiếu ngạo quần hùng, không đâu địch nổi.

Cựu địch của bọn họ, cuối cùng xuất hiện, Quang Minh võ hội thúc đẩy ra huyết mạch võ giáp, tính năng và uy lực, mạnh tới kinh người.

"Hay lắm." A Luân chỉ có phun ra hai chữ, xoay người bỏ đi.

Bố Lạp Đức nắm chặt chặt song quyền, gân xanh vồng lên, toàn thân không tự chủ run rẩy, nước mắt tùy ý chảy xuống, bằng hữu thân quen từ thuở nhỏ, chết trận ở trước mắt mình, thực sự là tàn khốc a. Bố Lạp Đức dứt khoát lau sạch nước mắt, nhưng vô luận hắn lau như thế nào, tầm mắt vẫn cứ nước mắt mơ hồ. Bản thân mình là điện hạ của chòm Kim Ngưu, bản thân mình gánh vác hi vọng của chòm Kim Ngưu, bản thân mình muốn như thống soái Kim Ngưu binh đoàn trong lịch sử thiết huyết vô tình a, vì sao lại...

Vì sao chòm sao mục nát khiến người tuyệt vọng này, còn có người nguyện ý vì đó nỗ lực trả sinh mệnh?

"Các ngươi... cũng sẽ như Kiệt La Mỗ không?"

Hiểu vì sao lại thế, Bố Lạp Đức nói những lời này.

A Luân dừng lại, khuôn mặt giống như nham thạch, trở nên ngạo nghễ: "Sẽ như vậy? Không! Chúng ta không giống các ngươi. Bất luận kẻ nào dám can đảm xâm lấn, từ biên giới Đại Hùng tọa đến vương cung điện chúng ta, mỗi một tấc đất, đều biến thành chiến trường, biến thành chỗ chôn xương cốt, biến thành nơi chịu chết. Bất luận một người Sài Lang nào, vô luận nam nữ lão ấu, vô luận thân ở nơi nào, vô luận thân ở chức vị nào, vô luận thực lực mạnh yếu, đều lao tới, chiến đấu đến chết mới thôi."

Trần Tử Lâm thình lình nói: "Ngươi nói như vậy, Hạc phái, Thiên long, Tiên nữ khẳng định không phục."

"Có lẽ thế." A Luân thản nhiên nói, trong lòng hắn hiển nhiên không cho là đúng. Hắn không cho là ai trung thành đối với Vương, có thể so sánh với người Sài Lang. Nhưng tính cách hắn ôn hòa, không thích tranh luận.

Hắn liếc nhìn khuôn mặt Bố Lạp Đức đẫm nước mắt, chỉ nói một câu: "Về sau vì bọn họ báo thù."

Ánh mắt Tái Lôi, rơi vào Thánh huyết binh đoàn xa xa, trong ánh mắt, lộ ra vẻ phấn khích khôn kể.

Cuối cùng gặp được đối thủ rồi sao?

Thực sự là khiến người ta hưng phấn a!

Đơn Mậu không dùng quang chùy, mà dùng quang mâu đâm vào lồng ngực Kiệt La Mỗ.

Đó chính là một đối thủ đáng tôn kính, dù cho giết chết, cũng lưu toàn thi.

"Các ngươi đại khái chính là dũng khí sau cùng của chòm Kim Ngưu đó."

Đơn Mậu nói xong câu này, xoay người bỏ đi, Kiệt La Mỗ đã không còn hơi thở ầm ầm ngã xuống đất.

Liễu Á Chi trừng mắt nhìn Đơn Mậu, ánh mắt cực kỳ bất thiện, thanh âm sắc nhọn khó nghe của hắn, tựa như độc xà phẫn nộ đang thở phì phò mà thè lưỡi: "Không những không có một lần xung phong chiến thắng, chúng ta còn chết sáu người!"

"Bọn họ có thánh giả." Đơn Mậu tùy tiện nói: "Không nên để ý chút tì vết vặt ấy, ngươi nhìn đi, chúng ta phá hủy binh đoàn cường đại nhất của chòm Kim Ngưu, hiện tại bọn họ khẳng định sợ đến run cầm cập."

"Có địch nhân!" Bỗng nhiên một gã trinh sát kinh hô, hắn chỉ về phía xa xa: "Ở bên kia!"

Ánh mắt Liễu Á Chi sáng lên: "Có phải Tái Lôi hay không? Bắt nàng đi!"

Đơn Mậu ngăn cản hắn: "Lúc này, chúng ta không thích hợp khai chiến với Đại Hùng tọa."

"Đó là Tái Lôi! Chỉ cần bắt được nàng, Đại Hùng tọa coi xong, không có thể địch nổi chúng ta tại phương diện cơ quan thuật, nàng đáng giá hơn toàn bộ chòm Kim Ngưu!" Liễu Á Chi kích động đến mức khuôn mặt vặn vẹo.

"Nhưng cái này sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch【 quang minh chòm sao 】của đại nhân." Đơn Mậu không chút lùi bước: "Ngươi động Tái Lôi, Đại Hùng tọa tuyệt đối không từ bỏ ý đồ, chúng ta chỉ có khai chiến. Bọn họ manh hơn chòm Kim Ngưu quá nhiều!"

Liễu Á Chi trừng con mắt phủ đầy tơ máu, giọng căm hận: "Ngươi dám ngăn ta?"

"Đó chính là vì tốt cho ngươi." Đơn Mậu thản nhiên nói: "Đại nhân sẽ không cho phép bất luận kẻ nào phá hư kế hoạch của hắn, bất luận kẻ nào."

Hai người đối đầu gay gắt, bầu không khí nghiêm trọng.

gương mặt Liễu Á Chi co rúm, ánh mắt hung ác độc địa, thanh âm xen lẫn một tia phẫn nộ và không cam lòng: "Lần này tha cho nàng một lần, lần sau ngươi nếu dám ngăn ta, ta giết chết ngươi trước."

"Yên tâm đi, ta rất không thích xen vào việc của người khác."

Đơn Mậu uể oải trả lời, bỗng nhiên hắn ngẩng đầu, bầu trời sáng lên một tầng quang mang nhàn nhạt.

Bảo thành mở ra!

Xa xa chỗ Sa Nguyên thành, hiện lên quầng sáng dày đặc.

Đơn Mậu bất ngờ hạ lệnh: "Nói cho thành thị đối diện, hạn cho bọn hắn nửa giờ đầu hàng, vượt quá thời hạn, toàn thành không lưu."

Thánh huyết binh đoàn kèm theo uy thế đáng sợ, rầm rập, hướng Sa Nguyên thành xuất phát.

Mười phút sau, Sa Nguyên thành hạ quang tráo, đầu hàng Thánh huyết binh đoàn.

Âu Dương và Trác Ngạn dừng lại, bọn họ quay đầu nhìn lại, trong bóng đêm hỏa quang rực trời bao phủ Bạch Dương thành, tòa cổ thành đã có lâu lịch sử này, tan tành trong chiến hỏa.

Mọi người cất tiếng khóc rống.

tuy rằng hai người viền mắt đỏ bừng, nhưng không rơi lệ.

Âu Dương nói giọng khàn khàn: "Một ngày nào đó, chúng ta sẽ đoạt lại!"

Trác Ngạn vẫn duy trì lãnh tĩnh: "Chúng ta phải tăng tốc độ, thừa dịp hỗn loạn rời chòm Bạch Dương. Ta không tin Lăng Húc đại nhân, sẽ ngồi nhìn chòm Bạch Dương rơi vào trong tay Quang Minh võ hội."

Lời nói của Trác Ngạn, khiến mọi người một tia hi vọng. sĩ khí suy sụp tới cực điểm phấn chấn lên một chút, mọi người kìm nén bi thương, khích lệ nhau, biến mất trong bóng đêm.

Hai người vì trùng kiến Ngân Sương kỵ, lẻn về chòm Bạch Dương, tìm thấy một nhóm người tuổi trẻ cùng chung chí hướng. Khi Thủy Bình tọa rơi vào trong tay Quang Minh võ hội thì hai người có chút lo lắng, bọn họ biết rõ chòm Bạch Dương yếu đuối nhường nào, Hắc Vũ kỵ đã hoàn toàn suy vi.

Quang Minh võ hội tới còn nhanh hơn bọn hắn tưởng tượng.

Tuy rằng dẫn một nhóm người, nhưng thực lực mọi người đều không cao, lại không phối hợp được, đối diện binh đoàn của Quang Minh võ hội, không có lực hoàn thủ. Rơi vào đường cùng, Âu Dương và Trác Ngạn chỉ có dẫn mọi người thừa dịp thời điểm hỗn loạn, rời chòm Bạch Dương, trở lại Đại Hùng tọa.

Shawn ngắm nhìn Bạch Dương cung trong hỏa diễm, cảm khái nhân sinh thay đổi nhanh chóng, thế sự vô thường.

Hắn tốn hao vô số khí lực, thận trọng cẩn thận, cuối cùng bò lên vị trí phân hội trưởng phân hội hoàng kim thứ 10. Lúc đó hắn đương tráng niên, dã tâm bừng bừng, tưởng làm lớn một trận, tổ kiến Hồng Diệp binh đoàn, đồng thời lực hàng chúng nghị, đẩy Jones lên vị trí binh đoàn trưởng. Mà sau càng là dốc lòng nghiên cứu, sáng chế bí thuật【 Hồng Diệp ánh sáng 】, có thể đại quy mô sản sinh võ giả hoàng kim, tiền đồ có thể nói vô hạn.

Nhưng trong nháy mắt, Jones bỏ mình, toàn quân binh đoàn thứ mười bị diệt.

Hắn trực tiếp bị thẩm vấn bỏ tù, không riêng gì hắn, phó thủ của hắn, nhân viên chủ yếu của phân hội thứ 10, không một ai may mắn tránh khỏi. Đến lúc hắn cho rằng, cuộc đời sắp kết thúc, hắn được An trưởng lão cứu vớt.

Vì tránh cho miệng tiếng người đời, An trưởng lão hi vọng hắn có thể náu thân một thời gian.

Shawn được cho về một tòa thâm sơn hiếm vết chân tới, tại đó hắn gặp lại sĩ quan từng là phụ tá, đã từng là nòng cốt của phân hội thứ mười. Nhiệm vụ duy nhất bọn họ nhận được, chính là tiếp tục nghiên cứu mạnh hóa【 Hồng Diệp ánh sáng 】.

Mà vật thực nghiệm của bọn họ, là võ giả hoàng kim.

An trưởng lão yêu cầu bọn hắn, dùng 【 Hồng Diệp ánh sáng 】, có thể khiến cho võ giả hoàng kim trong khoảng thời gian ngắn có thể tiến nhập thánh giai.

Cái yêu cầu ngược thường thức này, lại khiến cho Shawn thấy được hi vọng. Bọn họ dốc toàn bộ cảm xúc và tâm lực, cuối cùng sáng tạo ra 【 bạch diệp ánh sáng 】mạnh mẽ hơn so với 【 Hồng Diệp ánh sáng 】.

Nó có thể khiến cho đan điền trì của võ giả hoàng kim hư hóa, hình thành hình thái đặc thù tương tự hồn vực, do đó có thể tại trình độ nhất định đụng chạm hồn thuật.

Toàn bộ đường tắt đều cần phải trả giá, 【 bạch diệp ánh sáng 】cũng không ngoại lệ, bởi nó là hư hóa đan điền trì, nguyên bản kết cấu chân lực ổn định bị phá hỏng, rất dễ xuất hiện phản phệ. Vì ức chế loại phản phệ này, Shawn không thể không chế ra dược vật tương ứng, những dược vật này có rất nhiều tác dụng phụ.

Hơn nữa, "Bạch diệp hồn vực" dù sao không phải hồn vực thật, nó cũng không thể kiên trì chiến đấu trong thời gian dài. Một mặt là kết cấu

của nó không đủ ổn định, về phương diện khác chân lực trong cơ thể võ giả hoàng kim, cũng vô pháp duy trì hồn thuật, khi chân lực không đủ thì cần phải thiêu đốt lực lượng sinh mệnh. Cho nên, một khi trải qua chiến đấu kịch liệt, võ giả thì sẽ trở nên dị thường suy yếu.

Nhưng một loạt nhược điểm này, đều không ảnh hưởng uy lực Bạch Diệp binh đoàn cường đại.

Một binh đoàn hoàn toàn do thánh giả hợp thành, đã bao nhiêu năm chưa xuất hiện tại Thiên lộ?

Tuy rằng chỉ có thể bạo phát nhất thời, nhưng sức chiến đấu của Bạch Diệp binh đoàn, mạnh kinh người.

Công chiếm chòm Bạch Dương, bọn họ cơ hồ không cần tốn nhiều sức, bọn họ thậm chí chỉ cần một tiểu đội xuất chiến, là có thể đủ giải quyết chiến đấu.

Không thể nghi ngờ gì nữa, tuy rằng Bạch Diệp binh đoàn có rất nhiều tệ đoan, nhưng nó vẫn cứ là một trong các binh đoàn mạnh nhất thiên hạ hiện nay.

Nhưng không hiểu vì sao, nhìn Bạch Dương cung bị thôn phệ trong hỏa diễm, trong lòng Shawn không có bao nhiêu khoái cảm, trái lại không khỏi thổn thức. Khi Ngân sương kỵ cuốn ngang Thiên lộ, ai có thể nghĩ đến, Bạch Dương cung vậy mà lại sẽ có một ngày bị thiêu đốt trong chiến hỏa?

Bản thân mình coi như là ở trong lịch sử lưu lại một đoạn mực nồng.

Shawn có chút tự giễu nghĩ ngợi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 688: Gặp Phải Cao Thủ!

Tin tức mấy ngày nay, dù là Đường Thiên cũng cảm thấy trở tay không kịp.

Đầu tiên là Thủy Bình tọa, tiếp đến là chòm Kim Ngưu, sau đó là chòm Bạch Dương, hoàng đạo 12 cung trong nháy mắt có ba chòm sao rơi vào tay giặc. Trên dưới Thiên lộ, vì đó thất thanh, Quang Minh võ hội thân là bá chủ Thiên lộ nhiều năm, nhưng chưa bao giờ có một khắc, mọi người e sợ nó đến mức như hiện tại.

Công hãm ba chòm sao hoàng đạo, như đao thép nung đỏ cắt dầu mỡ, thực sự là không phí chút khí lực.

Bạch Diệp binh đoàn vừa đối mặt đã đánh tan Hắc Vũ kỵ, hỏa thiêu Bạch Dương cung. Thánh Huyết binh đoàn diệt gọn Binh đoàn Ngưu giác, tiếp thu chòm Kim Ngưu đầu hàng. Hai binh đoàn kinh khủng dị thường, xóa tan xu hướng suy tàn trên chiến trường của Quang Minh võ hội, dùng hai tràng thắng lợi xinh đẹp đến cực điểm, cho Thiên lộ thấy sức chiến đấu bọn họ cường hãn đến cực điểm.

An trưởng lão, một vị tuổi trẻ nhất trong mười ba trưởng lão quang minh, phóng ra quang mang khiến Thiên lộ vì đó tối sầm.

khủng hoảng đầu tiên không phải là những chòm sao nhỏ kia, mà là chòm sao hoàng đạo. Những chòm sao khổng lồ này, ở đỉnh tháp đã lâu, bọn họ vẫn duy trì sự ăn ý, không có quá nhiều cạnh tranh, bọn họ thủy chung không có thiên địch, thản nhiên yên tĩnh sinh hoạt. Quang Minh võ hội cũng được, Hắc hồn cũng được, đều cùng bọn họ hòa bình ở chung.

Chậm rì rì, không có áp lực, cái này cơ hồ là trạng thái sinh tồn của toàn bộ chòm sao hoàng đạo.

Đột nhiên, yên tĩnh bị phá tan, bọn họ kinh sợ phát hiện, bọn họ biến thành đối tượng bị săn bắt. Ba chòm sao hoàng đạo rơi vào tay giặc, làm cho chòm sao hoàng đạo khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Cơ hồ toàn bộ chòm sao hoàng đạo, tất cả đều bắt đầu tăng cường quân bị chuẩn bị đánh. Nhưng, hòa bình quá lâu, nới lỏng võ bị, để cho bọn họ khuếch trương, thoạt nhìn cực kỳ hoang mang và hỗn loạn. Duy độc chòm Sư Tử vẫn cứ là bộ dáng cũ, bọn họ cùng Quang Minh võ hội giao chiến lâu ngày, thực lực cũng là mạnh nhất. Nhưng bọn hắn dị thường quan tâm đối với Hồng Diệp binh đoàn và Thánh Huyết binh đoàn, hai binh đoàn hoàn toàn mới này, biểu hiện ra lực lượng đáng sợ, đến chòm Sư Tử cũng không dám có chút sơ ý.

Lôi Ngang thông qua thông tin bí bảo, dò hỏi Đường Thiên về chuyện Huyết Mạch võ giáp.

Ngoại trừ chòm Sư Tử, một khác biểu hiện tương đối bình tĩnh, là Xạ Thủ tọa. Thiên hậu không hỏi chính sự, nhưng thân là hoàng kim thánh giả, nàng có cũng đủ tư cách, bảo trì trấn định. Huống hồ, toàn bộ Thiên lộ đều biết rõ, Xạ Thủ tọa và Đại Hùng tọa có quan hệ mật thiết, Quang Minh võ hội trừ phi đầu óc bị cửa kẹp, cũng sẽ không dễ dàng tới trêu chọc Xạ Thủ tọa.

Chòm sao Thiên xứng cũng lần đầu tiên liên hệ với Đường Thiên, bọn họ hi vọng song phương thành lập đồng minh chiến lược.

Chòm sao Thiên xứng cảm thụ được áp lực cực lớn, chòm sao Thiên xứng tôn sùng tự do, các loại học thuật lưu phái cùng tồn tại, nhưng sức chiến đấu không được coi là mạnh. Cao tầng Chòm sao Thiên xứng cũng hiểu rõ biết rõ tình cảnh bọn họ, tuy rằngkhác với phong cách tôn sùng hưởng lạc của chòm Kim Ngưu chòm Bạch Dương, nhưng trên dưới chòm sao Thiên xứng, đều trầm mê ở trong học thuật, đối với chuẩn bị chiến đấu thủy chung không đủ coi trọng. Bọn họ cũng nhìn thấy cơ

quan thuật Đại Hùng tọa quật khởi, cảm thấy rất thích hợp phương hướng phát triển của chòm sao Thiên xứng, mới quyết định tới Đại Hùng tọa mua cơ quan hồn giáp và kỹ thuật tương quan.

Bọn họ vốn là chuẩn bị tiêu hóa những kỹ thuật này, phát triển cơ quan thuật cho riêng chòm sao Thiên xứng.

Nhưng khi chiến tranh thật xảy ra thì bọn họ mới phát hiện, bầu không khí trường kỳ học thuật khiến cho chòm sao Thiên Xứng xuất hiện vô số học giả, nhưng không cách nào giúp chòm sao Thiên xứng có được Hoàng kim thánh giả và võ tướng cường đại. Không có võ tướng ưu tú và binh đoàn huấn luyện có tố chất, toàn bộ cơ quan hồn giáp, tất cả đều không có nơi dụng võ.

Tâm tình khủng hoảng tại cao tầng chòm sao Thiên Xứng lan tràn, Đại Hùng tọa trở thành cọng rơm cứu mạng duy nhất mà bọn họ có thể nghĩ đến.

Không có gì so với có được một minh hữu chiến lực siêu quần, sẽ làm cho bọn họ có cảm giác an toàn.

Không riêng gì chòm sao Thiên xứng, mấy cái chòm sao hoàng đạo khác, cũng tìm kiếm minh hữu. Chỉnh đốn võ bị không phải chuyện một sớm một chiều, muốn hình thành sức chiến đấu cần có thời gian. Quang Minh võ hội bây giờ, tựa như một con quái thú ngoác bồn máu ra, đang tìm kiếm con mồi nhét chắc bụng.

Kế hoạch được An trưởng lão suy nghĩ cặn kẽ, mục tiêu lớp công kích lần thứ nhất lựa chọn ba cái mục tiêu, cũng là tỉ mỉ chọn lựa. Ngoại trừ ba cái chòm sao thực lực gầy yếu ra, tài phú của Thủy Bình tọa, có thể giúp chiến đấu kế tiếp của bọn họ, cung cấp đủ tài chính. Mà chòm Kim Ngưu và chòm Bạch Dương, lại giống như hai thanh lưỡi lê cắm vào chòm sao hoàng đạo, bọn họ xếp thành góc cạnh tương hỗ.

Tiến độ tình hình chiến đấu, vượt quá Đường Thiên tưởng tượng.

Sau khi chòm Kim Ngưu và chòm Bạch Dương rơi vào tay giặc, Đường Thiên bị ép phải thủ tiêu kế hoạch tập kích. Tuy rằng tập kích nơi đóng quân thần bí của Quang Minh võ hội, giết chết một gã hoàng kim thánh giả, đối với Đường Thiên mà nói, cực kỳ mê hoặc.

Nhưng Quang Minh võ hội hùng hổ dọa người tiến công trạng, khiến ai ai đều cảm thấy một cổ hàn ý.

"Chúng ta bây giờ vô pháp phán đoán, mục tiêu kế tiếp của bọn họ là ai."Đường Sửu trầm giọng nói: "Bọn họ chiếm cứ ba chòm sao, lộ tuyến có thể khởi xướng tiến công quá nhiều. Hơn nữa, phòng ngự của chòm sao hoàng đạo khác, trăm ngàn chỗ hở."

Cái phán đoán này, khiến cho mọi người cũng bó tay không biết làm sao.

Chòm sao hoàng đạo ngoại trừ chòm Sư Tử sáng tạo không bao lâu, tốn hao thật lớn khí lực bố trí phòng ngự. Chòm sao hoàng đạo khác, hòa bình quá lâu, tại phương diện này tương đối sơ ý mất cảnh giác, hơn nữa, bởi phòng ngự cần phải tốn hao tài chính kếch xù, bình thường duy trì cũng là vấn đề lớn.

Ai dám tiến công chòm sao hoàng đạo?

Những lời này luôn luôn khiến người phản đối á khẩu không trả lời được. Huống hồ, nơi cần phải dùng tiền, vĩnh viễn nhiều hơn so với tiền.

Đối mặt cái cỗ máy chiến tranh Quang Minh võ hội này, chòm sao hoàng đạo tựa như từng con heo thịt nuôi béo phì màu mỡ, đang chờ đợi bọn họ thu gặt.

Đường Thiên nhịn không được hỏi: "Quang Minh võ hội rốt cuộc muốn làm gì?"

Đó chính là điểm hắn không thể ngờ, đối với Quang Minh võ hội hiện tại mà nói, kéo dài thời gian mới có lợi. Chỉ cần tinh môn thông tới

Thánh vực mở ra, binh đoàn Thánh vực cuồn cuộn không ngừng tiến nhập Thiên lộ, Quang Minh võ hội thành công rồi.

Hiện tại Quang Minh võ hội lại tiến công quy mô chòm sao hoàng đạo, nếu như nói công hãm Thủy Bình tọa là vì tiền, như vậy đồng thời công hãm chòm Kim Ngưu và chòm Bạch Dương, lẽ nào bọn họ sẽ không sợ các chòm sao hoàng đạo liên hợp lại?

Một khi chòm sao hoàng đạo kết thành liên minh, đối với Quang Minh võ hội mà nói, sẽ là lời khiêu chiến nghiêm trọng.

Có lẽ buổi đầu chiến tranh, liên minh hoàng đạo không phải đối thủ của Quang Minh võ hội, nhưng khi chiến tranh tiếp tục, sau khi liên minh hoàng đạo từ từ thích ứng chiến tranh, gia sản hùng hậu thì sẽ phát huy tác dụng. Bọn họ có số lượng nhân khẩu kinh người, vô tận tài nguyên, bí bảo thành hệ thống, khi những thứ này toàn bộ đầu nhập trong chiến tranh, bọn họ phát huy ra năng lượng đáng sợ.

Quang Minh võ hội vì sao lại lựa đúng sơ suất lớn đến thế, bí quá hóa liều chăng?

Đường Thiên nghĩ không ra.

Vấn đề này không chỉ Đường Thiên không hiểu, những người khác cũng nghĩ không thông. Nếu như nói, lúc trước Quang Minh võ hội là lão luyện đa mưu túc trí, hiện tại chính là một thằng điên. Đa mưu túc trí lão luyện tuy rằng mỗi một bước đều khiến cho người ta cẩn thận cực kỳ cảnh giác, nhưng mỗi một bước đều có vết tích có thể theo, mà một thằng điên thì không ai biết hắn muốn làm gì.

Nghĩ không ra thì không quản nó, đó chính là tác phong nhất quán của Đường Thiên.

Đối với Đại Hùng tọa hiện tại mà nói, đả thông thông đạo thông tới Thánh vực, mới là nhu cầu tối bức thiết. Một khi thông đạo đả thông, thực lực Đại Hùng tọa thì sẽ đột nhiên tăng mạnh, có bay vọt về chất.

Đến lúc đó, hắn kiêm có ưu thế cả hai bên Thiên lộ và Thánh vực, ai cũng không sợ.

Quản gì trăm biến vạn hóa, một thương đâm chết!

Đường Thiên liền giao chuyện phòng ngự tại Thiên lộ cho Đường Sửu, có Đường Sửu trấn thủ, dù cho Quang Minh võ hội có vũ khí bí mật, tưởng công phá Đại Hùng tọa cũng tuyệt không phải chuyện dễ.

Hắn đột nhiên hiểu được, kỳ thực điểm then chốt trong trận chiến tranh này là ở trên người hắn.

Hắn muốn làm, không chỉ là dẫn Linh bộ tiến nhập Thánh vực trợ giúp Binh, quan trọng nhất là đả thông thông đạo, đó chính là thi chạy cùng thời gian.

"Chúng ta chuẩn bị xuất phát!"

Đường Thiên dứt khoát nói.

Binh ngậm thuốc, tỉ mỉ xem xét chiến báo, trong làn khói thuốc lượn lờ, hắn nhíu nhíu mày. Nam minh gần đây hành động đại quy mô thanh trừ hải tặc, cho tới bây giờ, chiến quả sơ bộ. Cũng không phải là hải tặc Nam vực quá mức cường đại, mà là những hải tặc này, phảng phất trong một đêm mất tung tích.

Hành vi khác thường này, lập tức khiến cho Binh chú ý. Động tĩnh lớn như vậy, tưởng không làm cho hải tặc cảnh giác là không thể nào như vậy. Nhưng bọn hải đạo cùng lúc tiêu thất, thuyết minh đó chính là hành vi có chỉ huy có dự mưu.

Binh biết rõ, trong những hải tặc này có bóng dáng Quang Minh châu. Có Quang Minh châu tham gia trong đó, sự tình tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Bọn họ đi đến đâu rồi? Bọn họ muốn làm cái gì?

Điếu thuốc lá đốt tới phần cuối, Binh lại dường như chưa có cảm giác. Hải tặc có khổng lồ cũng chỉ là hải tặc, cứng đối cứng, bọn họ không phải đối thủ của binh đoàn chính quy. Ưu thế của hải tặc, là ở trong năng lượng hải, năng lượng hải phức tạp đa dạng, bọn họ đi lại như gió, xuất quỷ nhập thần. Hơn nữa, bọn họ am hiểu chiến hạm tác chiến hơn, mà không phải tác chiến bên trong châu.

Hắn tin tưởng thống soái Quang Minh châu cũng nhất định có thể nhìn ra một điểm này, bọn họ nhất định sẽ đặt chiến trường ở năng lượng hải.

Đối phương đột nhiên tiêu thất, khiến cho Binh ý thức được, trong trận doanh hải tặc, nhất định có một vị võ tướng ưu tú.

"Cấp báo! Tiểu Diệp châu bị tập kích, Hồng Sơn thành bị phá!"

"Cấp báo! Đại Hương châu bị tập kích, Vĩnh Lợi thành bị phá!"

"Cấp báo! Khuê Xà (Rắn cạp nong) châu bị tập kích, Dương Vinh thành bị phá!"

...

Tin cấp báo liên tiếp, khiến cho bầu không khí đột nhiên căng thẳng. Trong nháy mắt, tứ bề báo hiệu bất ổn, khiến cho người ta sinh ra cảm giác không biết làm như thế nào cho phải. Mười ba thành thị tao ngộ tập kích, trong đó có bảy tòa bị công phá xảy ra cướp sạch, mà sáu tòa thành sau khi kịch chiến đẩy lùi hải tặc.

Lợi hại!

phản ứng đầu tiên của Binh khi thu được những cấp báo này, là tán thán.

một chiêu này của đối thủ thật cao minh!

Thành thị bị công kích, tất cả đều là thành thị bên trong tiểu châu của Nam minh. Hơn nữa cũng không phải thủ phủ phòng giữ sâm nghiêm, nhưng lại tương đối trọng yếu, tổn thất không nguy hiểm đến tính mạng, lại khiến người thịt đau. Đối với những tiểu châu này mà nói, bọn họ vốn có gia sản ít ỏi, lần này gia nhập vào Nam minh, cũng là muốn ôm bắp chân thô to. Hiện tại chỗ tốt còn chưa nhận được, đã phải tổn thất lớn như thế, những tiểu châu này chịu sao nổi?

Kết quả như vậy, tất nhiên là nhân tâm dao động.

Nam minh nên bù đắp tổn thất những tiểu châu này ra sao? Nên đối phó hải tặc như thế nào, phải nói với những tiểu châu này thế nào?

Nếu xử lý không tốt, vậy tuyệt đối hậu hoạn vô cùng. Cái này tựa như dao nhỏ cắt thịt, lưu lại một vết thương nhỏ, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu không băng bó, nó sẽ thong thả chảy máu.

Binh tỉ mỉ đánh dấu những thành thị bị tập kích ở trên địa đồ.

Hắn không thể không lần nữa cảm khái đối phương tinh tế.

Vị trí những thành thị này, không hề có quy luật, hơn nữa rất phân tán, theo những điểm bị tập kích này căn bản không thể phán đoán, chủ thể ở đâu.

Đối phương là cao thủ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 689: Đại Biến

Nhu phu nhân ngồi trong góc nhìn chăm chú vào vị trí Mai Thần Tú ngồi nơi chủ trì hội nghị.

Nhu phu nhân xuất thân nhân viên tình báo, nàng hiểu rõ năng lực của mình tại phương diện quân sự không đủ để chỉ huy hành động đại quy mô như vậy. Mai Thần Tú, người định ra công chiếm Nam vực, trở thành nhân tuyển tốt nhất, hắn trở thành tổng chỉ huy tràng chiến dịch này.

Đây là lần đầu tiên Mai Thần Tú đảm nhiệm chức vụ trọng yếu như thế. Người ban đầu định ra công chiếm Nam vực tuy rằng là hắn, nhưng hắn đệ trình chỉ là tổng quát. Toàn bộ kế hoạch thực thi, đều là cao tầng tự mình bắt tay thực hiện.

Cuối cùng có thể không hề bảo lưu mà khua vẫy, trong lòng Mai Thần Tú kích động khó giải thích. Đối với bất luận một vị võ tướng nào mà nói, có thể bố trí khống chế một chiến dịch đại quy mô như thế, thực đáng mơ ước!

Mai Thần Tú biết rõ cơ hội khó có được. Quá trình Quang minh châu thôn tính mỗi châu Tây Vực, chính là một bộ lịch sử chiến tranh mênh mông. Trải qua từng trận từng trận chiến tranh cọ rửa, nguyên bản Quang Minh châu không lấy binh đoàn để trứ danh, càng đánh càng mạnh, danh tướng xuất hiện lớp lớp. Trong đó trứ danh nhất, đó là Quang Minh ngũ hổ, Mục Chi Hà, Mạc Tâm, Thu Húc Hoa, Câu Thành Văn Đao và Gia Á.

Năm vị danh tướng tuyệt thế, mỗi người thống lĩnh một phương, chấn nhiếp quần hùng. Nhưng đối với những võ tướng Quang Minh châu khác mà nói, cơ hội ra tay trở nên ít hơn nhiều.

Không ai trời sinh đã là danh tướng, danh tướng đều là đánh mà có. Trên chiến trường xảy ra biến hóa không thể biết trước, đấu trí so dũng khí cùng tướng lĩnh đối phương, những kinh nghiệm này, đều không phải sách vở có thể cấp cho. Mỗi một lần thực chiến, đối với võ tướng mà nói, đều là một cơ hội khó có được. Càng là chiến dịch đại quy mô, tình huống lại càng phức tạp, yêu cầu đối với tướng lĩnh càng cao, cũng khiến cho tướng lĩnh nhận được càng nhiều kinh nghiệm quý giá.

toàn bộ tâm thần Mai Thần Tú dốc ra, tài hoa xuất sắc, trong tình cảnh chuyên chú mà trắc trở như thế, bắt đầu phóng ra quang mang chói mắt.

Chiến tranh vào giai đoạn thứ nhất, hắn gọi là【 thần hồn nát thần tính 】.

"Cho tới bây giờ, kế hoạch tiến hành rất thuận lợi. Chúng ta công kích không phải là bố phòng thành thị trọng điểm của đối phương, đối phương không có quá nhiều chuẩn bị, ngoại trừ Nguyên Sơn thành phái binh truy kích, các thành thị khác đều không truy kích, chúng ta triệt thoái rất thuận lợi."

Sĩ quan phụ tá đang báo cáo chiến báo phe mình, khuôn mặt hắn rất phấn chấn, theo hiện tại mà xét, tiến triển cực kỳ thuận lợi.

Mai Thần Tú gật đầu, khuôn mặt thanh tú không nhìn thấy vui giận: "Tình huống tước đoạt như thế nào?"

"Thành thị bị công phá đều có thu hoạch, nhưng bởi thành thị cũng không lớn, chúng ta thu hoạch cũng không nhiều. Dựa theo ngài chỉ thị, chúng ta cũng không công kích bình dân. Kho lúa đều đã đốt cháy."

"Làm tốt lắm." Mai Thần Tú mỉm cười: "Bọn họ muốn cứu tế bình dân, thì cần phải từ các nơi vận tải lương thực và vật tư, cái này sẽ tiêu hao nhân lực vật lực của bọn họ. Chúng ta là hải tặc, là kẻ phá hoại trời sinh, chúng ta phải cho bọn họ không ngừng đổ máu. Các châu phản ứng như thế nào?"

"Mỗi châu đều gia tăng cảnh giới." Sĩ quan phụ tá báo cáo: "Chúng ta rất khó tiếp tục đắc thủ. Theo chiến cuộc hiện tại mà xét, ta kiến nghị công kích đội tàu vận tải của bọn họ, như vậy có thể để cho bọn họ mệt mỏi, gia tăng đổ máu."

Đối với hải tặc mà nói, công kích thuyền vận tải là phương thức chiến đấu thân quen nhất của bọn hắn. Hải tặc công thành kỳ thực là rất ít khi xảy ra, cửa biển mỗi châu đa số đều phòng bị sâm nghiêm, pháo đài san sát.

Chiến hạm tiến công pháo đài, mất đi ưu thế cơ động, trái lại dễ dàng bị pháo đài phá hủy.

Cho nên khi Mai Thần Tú đề xuất ra kế hoạch thì, rất nhiều người phản đối, nhưng có Nhu phu nhân ủng hộ, kế hoạch này được chấp hành trọn vẹn. Chẳng ai ngờ được, bọn họ thuận lợi ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng cái này dù sao cũng là phương thức chiến đấu bọn họ không quen, hải tặc tầng dưới chót đối với công thành cực kỳ e sợ và không tự tin. Cho nên sau khi đối phương bảo trì phòng bị cao độ, bọn họ sẽ trở lại phương thức chiến đấu mà bọn họ quen tay.

"Không, đội tàu vận tải của đối phương, rất có khả năng là mồi nhử. Dựa theo kế hoạch, đến địa điểm chỉ định tập hợp, chúng ta cần phải kiên trì."

thanh âm Mai Thần Tú ôn hòa, ẩn chứa sự tự tin mạnh mẽ.

Nhu phu nhân ở một bên tán thưởng ngắm nhìn Mai Thần Tú, từ đầu đến cuối nàng chưa mở miệng cắt ngang. Vị thanh niên này có sự tự tin

khác thường và tài hoa xuất sắc, hắn chỉ không có một vũ đài.

Không có vũ đài nào tốt hơn so với cái này.

Có lẽ bản thân mình có thể chứng kiến một vị danh tướng quật khởi.

Tuy nhiên, nếu Mai Thần Tú làm hỏng bét, vậy cũng không có sao, bởi vì Nhu phu nhân vừa mới thu được mệnh lệnh từ cao tầng truyền đến, thượng cấp đã quyết định Nam chinh!

Nam chinh!

Hai chữ khiến người ta kích động này, lại để lộ ra quá nhiều khí tức không tầm thường, Nhu phu nhân khiếp sợ khó giải thích, bởi vì cái này hoàn toàn phủ định chiến lược lúc trước định ra. Quang Minh châu từ một châu phổ thông, phát triển đến mức thôn tính Tây Vực, dựa vào chính là kiên trì với chiến lược.

Vô luận là hồn nghiên cứu, hay là hệ thống vũ kỹ Quang Minh, còn cả sách lược tằm ăn lá, không có cái nào có thể trong khoảng thời gian ngắn trông thấy hiệu quả. Quang Minh châu có thể phát triển cho tới tình trạng hôm nay, chính là được lợi bởi cao tầng Quang Minh châu đối với những chiến lược này thủy chung như một ngoan cố kiên trì năm trăm năm qua.

Loại kiên trì nhìn như ngu xuẩn này, khiến cho Quang Minh châu trở nên dị thường cường đại, thậm chí ở bên trong Quang Minh châu, rất nhiều người vẫn cho rằng thực lực Quang Minh châu, đã đủ để bắt đầu viễn chinh!

Nhưng, vẫn cứ không có ai nhắc tới viễn chinh, bởi vì mọi người đều kiên trì chiến lược mà vào thời kỳ ba trăm năm trước, khi Quang Minh châu bắt đầu nhìn thấy ánh rạng đông cường thịnh định ra con tằm ăn lá đối với Thánh vực, chờ đợi tinh môn mở ra, bổ sung chinh chiến Thiên lộ. Đến lúc đó, kiêm hai thế giới, Quang Minh châu mới sẽ biến thành

chân chính không thể không chiến thắng, đó mới là lúc viễn chinh bắt đầu!

giới cao tầng Quang Minh châu bất luận là ai đều quán triệt chiến lược này cực kỳ triệt để, đối với Nam vực Quang Minh châu thủy chung là châm ngòi thổi gió, xúc động nội loạn các loại tiểu động tác, chưa từng phát động chinh chiến. Viễn chinh sẽ chỉ làm toàn bộ Thánh vực co cụm lại, coi Quang Minh châu là địch.

Đối với Quang Minh châu mà nói, trước khi chưa chinh phục Thiên lộ quyết không viễn chinh, đó chính là chiến lược căn bản tính. Nhưng bây giờ, cái chiến lược căn bản này bị lật đổ, cái này khiến cho người ta suy nghĩ.

Trong mệnh lệnh của thượng tầng, đặc biệt nhắc tới Thương châu, yêu cầu nàng định ra kế hoạch xoay quanh công chiếm Thương châu.

Nhu phu nhân không cho là Thương châu có thể cấu thành uy hiếp đối với Quang Minh châu, dù cho bây giờ Nam minh vui sướng vinh quang. Nhưng, so với Quang Minh châu đã độc chiếm Tây Vực, so sánh với cự đầu phát triển thành thục, Nam minh chỉ mớil à trẻ con sơ sinh. Sinh mệnh yếu đuối, mâu thuẫn nội tại, khuyết thiếu lực hướng tâm, quản lý hỗn loạn vân vân, bất luận một điểm mâu thuẫn gì, đều có khả năng bóp chết cái sinh mệnh tân sinh này.

Vậy Thương châu còn có cái gì? Chỉ có một đáp án: Tinh môn thông tới Thiên lộ!

Nhưng trên tay Quang Minh châu cũng có tinh môn, chỉ có điều chưa đến lúc mở ra mà thôi. Thương châu thông đạo hiển nhiên cũng rất có vấn đề, bởi vì không có Binh đoàn Thiên lộ hoàn thành xây dựng tiến nhập Thánh vực, hiện tại Thương châu ỷ lại, tất cả đều là binh đoàn tại Thánh vực bản địa.

Cao tầng bắt đầu thiếu kiên trì đến như thế sao?

Nhu phu nhân âm thầm lắc đầu, bây giờ nắm quyền Quang Minh châu chính là Áo Cổ Tư Đặc đại trưởng lão, đại trưởng lão có một cặp mắt có thể hiểu rõ thế gian vạn vật, hắn có được trí tuệ không gì sánh bằng, cùng kiên trì hơn người.

Thời gian Áo Cổ Tư Đặc đại trưởng lão nắm quyền đã bốn mươi năm, ở trong bốn mươi năm này, Quang Minh châu phát triển không ngừng. Hơn nữa nguyên thọ đại trưởng lão dài dằng dặc, hắn tuyệt đối sẽ không vội vàng xao động phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Nhất định có cái gì đó, khiến cho đại trưởng lão quyết định Nam chinh.

Lẽ nào...

Thiên lộ xảy ra biến cố gì? Nhu phu nhân mở choàng mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Quang Minh võ hội và Thánh điện phản loạn!

Hiểu vì sao, trong đầu nàng không tự chủ mà nảy ra ý niệm này. Nàng bị bản thân cái ý niệm này làm cho giật nảy mình, nhưng sau một giây, nàng cơ hồ tin tưởng suy đoán của mình. Nàng là nhân viên tình báo, đối với bất luận cái gì đều có thái độ hoài nghi, nhất là sự trung thành. Huống chi, song phương duy trì liên hệ mỏng mà yếu ớt, Thánh vực đối với Quang Minh võ hội và Thánh điện không đủ lực khống chế.

Cơ hồ trong nháy mắt, nàng phác họa ra đại khái ở trong đầu.

Thời gian Tinh môn mở ra dần dần tới gần, Thánh điện và Quang Minh võ hội sợ hãi và mê man tương lai cũng tới đỉnh cao, song phương giao lưu và tín nhiệm thực sự quá ít a. Cái thời điểm này Thánh điện và Quang Minh võ hội, tựa như cỏ tranh khô kiệt, chỉ cần một mồi lửa, là có thể đốt cháy.

Nếu như như vậy mà nói, có thể giải thích vì sao cao tầng lại không chờ tiếp được.

Cao tầng cần cái thông đạo kia của Thương châu!

Nghĩ rõ ràng, Nhu phu nhân trầm tĩnh lại, nàng xoa trán, hao hết tâm lực suy nghĩ, khiến cho nàng có chút mệt mỏi.

"Phu nhân, ngài có cần đi nghỉ ngơi không?"

Mai Thần Tú chú ý đến việc Nhu phu nhân mệt mỏi, hắn không khỏi quan thiết hỏi, đối với vị phu nhân dành cho hắn ủng hộ vô hạn này, hắn trả lại chí cao tôn kính.

Nhu phu nhân nở nụ cười tươi hòa đồng điềm tĩnh: "Không có việc gì, sắp tới ta phải ly khai một đoạn thời gian, nơi đây giao cho ngươi, không có vấn đề chứ?"

"Thật là vinh vạnh."

Mai Thần Tú khom người cung kính trả lời.

Nhu phu nhân không nói tin tức tuyệt mật cho hắn, cấp bậc Mai Thần Tú còn chưa đủ. Nàng suy nghĩ một chút bèn nói: "Ngươi đại khái có thời gian ba tháng, ta hi vọng trong thời gian ba tháng, ngươi có thể đạt được một trận thắng lợi đủ chói mắt."

Mai Thần Tú có chút kinh dị, nhưng hắn ngay lập tức lộ ra thần tình như có đăm chiêu, hắn lại lần nữa khom người, bình tĩnh nói: "Tuy rằng trên chiến trường thắng bại vô pháp dự đoán, nhưng Thần Tú sẽ toàn lực ứng phó. Vô luận như thế nào, phu nhân đề bạt, Thần Tú cảm ơn ghi nhớ trong lòng."

Nhu phu nhân lại lần nữa lộ ra vẻ tán thưởng, nàng cười cười: "Thắng lợi của ngươi, chính là hồi báo tốt nhất đối với ta."

"Vâng." trong mắt Mai Thần Tú sáng lên một tia sáng ngời.

Nhu phu nhân cười cười, xoay người bỏ đi. Cao tầng tuy rằng định quyết tâm viễn chinh, nhưng động tác lớn như thế, chỉ công tác chuẩn bị đã vô cùng phức tạp, cần có thời gian. Quang minh ngũ hổ, từ các nơi điều động tập kết, chuẩn bị vật tư, lựa chọn lộ tuyến tiến công đều phải thảo luận nhiều lần.

Không có thời gian ba năm tháng, căn bản không đủ để hoàn thành.

Từ một điểm này, cũng có thể nhìn ra được, cao tầng đối với biến hóa tại Thiên lộ, cũng có chút bất ngờ không kịp phòng.

Hi vọng trước khi Nam chinh bắt đầu, Mai Thần Tú có thể nắm khoảng thời gian này, đạt được một trận thắng lợi chói mắt. Như vậy hắn mới có thể có cơ hội, không bị triệt để áp chế. Một khi Nam chinh bắt đầu, Quang Minh ngũ hổ tuyệt đối sẽ xuất động, duy nhất hồi hộp chính là rốt cuộc trong ngũ hổ, có mấy người xuất chiến.

Đối mặt quang minh ngũ hổ chức vị cao, quyền trọng, chiến công hiển hách, các tướng lĩnh khác, căn bản không có bất luận quyền lên tiếng.

Nếu không phải Mai Thần Tú có thể trực tiếp đánh chiếm Thương châu, đoạt được thông đạo, thiết lập loại kỳ công có một không hai này, mới có khả năng ngang hàng ngũ hổ đặt. Nhưng Nhu phu nhân biết rõ điều đó không thể xảy ra, Thương châu mỗi chiến đều thắng, chắc chắn không phải là loại lương thiện.

Nhưng một trận thắng lợi, có thể khiến cho ngũ hổ nhìn thấy tài hoa của Mai Thần Tú, về phần cái khác, thì phải xem bản thân vận khí Mai Thần Tú thôi.

Nàng có thể làm, chỉ có bấy nhiêu.

Mà trước khi Nam chinh, trong khoảng thời gian này, nàng quyết định đi tới Thương châu tìm tòi hư thực.

Nàng là nhân viên tình báo, biết rõ tầm quan trọng của tình báo, cái này cũng là sứ mệnh mà bản thân nàng gánh vác.

Thương châu, sẽ là có dạng gì chứ?

Trong lòng nàng mơ hồ cực kỳ mong đợi và hiếu kỳ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 690: Vu Mã Thiên

Vu Mã Thiên đứng thẳng tắp, hắn đứng như vậy đã hơn nửa giờ.

Gia hỏa ngậm điếu thuốc, nuốt vân thổ vụ đối mặt chính là chiến tướng số một của Nam minh? Đứa gia hỏa này là hồn sao? Hồn vậy mà có thể hút thuốc? Thoạt nhìn có vẻ rất thích thú, một chút nữa có nên hỏi nhãn hiệu thuốc là gì hay không ...

Ngay từ đầu hắn còn có chút kinh sợ, hắn không rõ thượng cấp vì sao lại chỉ đích danh muốn gặp mình. Hắn tuy rằng là binh đoàn trưởng của Nguyên Sơn binh đoàn, nhưng Nguyên Sơn binh đoàn chỉ là binh đoàn địa phương đóng quân tại Nguyên Sơn thành. Nguyên Sơn thành là tiểu thành, Nguyên Sơn binh đoàn tự nhiên cũng không phải là đại binh đoàn gì, bọn họ đôi khi còn phải làm chút việc vặt, duy trì trị an, hộ tống thương đội gì gì đó.

Bản thân mình là tiểu nhân vật như vậy, thượng cấp sao lại biết?

Chẳng lẽ là chuyện ăn chặn lộ rồi? Hay là chuyện kiếm tiền lộ rồi? Suốt đường đi hắn cứ nơm nớp lo sợ, tuy nhiên cũng không quá sợ hãi. Hắn không làm việc gì tán tận lương tâm, binh đoàn địa phương đều như vậy, tiền lương ít đến thương cảm, thường không thể nhận đúng ngày(nợ lương), bọn họ chỉ có tự mình kiếm tiền. Thượng cấp đối với những tiểu động tác phía dưới này, cũng là mắt nhắm mắt mở.

Vu Mã Thiên hạ quyết tâm, nếu như thượng cấp lấy cái này hỏi tội mình, vậy trước hết trả thiếu tiền lương một năm linh bảy tháng đã.

Dù sao cái chức binh đoàn trưởng dở hơi này, hắn cũng cảm thấy không ra cái gì.

Dù sao cũng vậy, đến đâu hay đến đấy, Vu Mã Thiên bình tĩnh lại. Khi hắn tiến nhập Thương châu, vẻ phồn hoa của Thương châu khiến hắn há miệng. Các loại thương thuyền lui tới như thoi đưa, khắp nơi đang ầm ầm xây dựng công trình, hoa lệ chiêu bài rực rỡ muôn màu, nhà so với nhà cực xa hoa. Khu mua bán ở Nguyên Sơn thành so với nơi này, quả thực tồi tàn đủ làm người ta xấu hổ. Dòng người dày đặc chi chít, tựa như vân tệ dày đặc chi chít đang lưu động.

Trước đây hắn chưa từng tới Thương châu, nhưng biết rõ Thương châu là nơi nổi tiếng nghèo.

Dọc đường từng tòa tân thành, đang từ từ thành hình. Tràng diện khí thế ngất trời như vậy, khiến cho Vu Mã Thiên cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc. Năng lượng lưu động trong không khí, khiến cho hắn cảm thụ được có chút không tầm thường. Cái năng lượng lưu động này, tựa hồ nhận được khống chế nào đó a...

Phát hiện này, tức thì khiến cho toàn bộ tạp niệm liền mất không còn.

Sau đó dọc đường hắn có càng phát hiện, ngoại trừ phồn vinh thương nghiệp, nhiều hơn nữa chính là binh đoàn. Không sai, chính là binh đoàn, hắn dọc đường tối thiểu trông thấy bốn binh đoàn đang tại huấn luyện.

Khi hắn gặp Binh, trong bụng tràn đầy nghi hoặc.

Hắn đứng nửa ngày, Binh tựa như không nhìn thấy hắn tồn tại, Vu Mã Thiên biết rõ chút quy củ, cấp trên không nói gì, hắn tự nhiên không dám loạn động. Vẫn cứ đứng thẳng tắp, nhưng đầu óc bắt đầu tư duy mạnh.

Hắn không biết, Binh đang âm thầm quan sát hắn.

Vu Mã Thiên không cao, thể hình rất gầy. Trên trán rũ xuống vài sợi tóc mềm, thoạt nhìn hơn vài ngày không gội, phối hợp với khuôn mặt hơi mập mạp, có một loại hèn mọn không thể tả. Nhãn thần phiêu hốt không có tiêu điểm, hiển nhiên đang ngây ra. Tư thế đứng thả lỏng, toàn thân không có một chút căng cứng, tựa như khung xương sắp vỡ. Mặt trước y phục dính một khối lớn dầu mỡ chưa giặt sạch, không phải là mới bị dính đấy chứ.

Cái gia khỏa trước mặt này hiển nhiên là lão lính lọc lõi.

ánh mắt Binh tinh tế.

Lão lính lọc lõi tại binh đoàn thường thường có nghĩa phiền phức, bọn họ hiểu cách bo bo giữ mình, bằng mặt không bằng lòng là thủ đoạn bọn hắn thường dùng, nhiệt huyết đa số buông bỏ. Tướng lĩnh có kinh nghiệm, đều rất không thích trong đội ngũ của mình, có lão lính lọc lõi, bầu không khí của binh đoàn rất dễ dàng bị hỏng.

Nhưng, mười ba tòa thành thị lần này gặp hải tặc tập kích, chỉ có Nguyên Sơn thành truy kích hải tặc, chính là vị Vu Mã Thiên trước mắt này.

"Ngươi có vấn đề gì?"

Binh thình lình mà đặt câu hỏi, hắn chú ý gia hỏa trước mặt, nhãn thần mơ màng, thần tình bắt đầu trở nên dại ra.

"Vấn đề? Nga, thuốc rất không tệ, có thể cho một điếu hay không?"

Ở trong trạng thái ngây ra, Vu Mã Thiên hoàn toàn không suy nghĩ, buột miệng nói ra, khi hắn có phản ứng, mặt soạt một cái trắng bệch.

Tìm đường chết! Trời ạ, cái này đúng là tìm đường chết! Bản thân mình sao lại tìm đường chết như thế ?

Bản thân mình nói câu đầu tiên đối với quan trên, hóa ra là xin điếu thuốc!

Vu Mã Thiên chỉ cảm giác trước mắt một mảnh u ám, hết rồi hết rồi, bản thân mình nhất định sẽ bị hạ chức, binh đoàn trưởng chết tiệt cùng bản thân mình đã không liên quan rồi, bản thân mình sắp đối mặt thất nghiệp, sau khi tiêu hết tích súc bản thân mình phải lưu lạc đầu đường, bản thân mình lúc tuổi già nhất định rất bi thương...

Tưởng tượng thấy hình ảnh mình lúc tuổi già đang run rẩy cầm cập trong phòng ở nứt hở khắp nơi, Vu Mã Thiên nảy lên trong long bi ai, thiếu một chút khóc rồi.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời, trở lại nhất định phải huyết lệ giáo huấn bản thân mình, nói cho đám thuộc hạ, lấy bản thân làm ví dụ gì gì đó là rất có sức thuyết phục... Nga, nhất định không thể quên lão Vương còn thiếu mình hai vạn vân tệ... Còn ai thiếu tiền mình nữa nhỉ? Người có thể đi, nợ không thể để lại... Xuyên Tử năm ngoái nói muốn mời mình ăn một bữa cơm thỏa thích, ngô, không thể để hắn chối, đi ăn nhà ai chứ? Cái này phải suy nghĩ, Minh Sinh có nói cái nhà nướng chân heo kia mình vẫn chưa đi qua, ai, đói quá...

Binh đối với chuyện Vu Mã Thiên há mồm hỏi xin thuốc, cũng sửng sốt một lúc, hắn kiến thức qua nhiều thuộc hạ, còn chưa từng có ai hỏi xin hắn điếu thuốc.

"Nhận lấy."

trái lại Binh không có keo kiệt, ném thẳng cho Vu Mã Thiên một điếu.

Còn chìm đắm trong chuyện chân heo nướng, Vu Mã Thiên vô thức nhận lấy, vừa vào tay, nhỏ thế nhẹ thế, hắn tức thì nổi giận: "Lão bản, chân heo vì sao nhỏ như thế?"

Quả thực khinh người quá đáng!

Hắn ngẩng đầu trợn mắt nhìn lão bản nướng chân heo, khi hắn thấy rõ ràng khuôn mặt đối diện kia, tức thì giống như một bồn nước đá từ

đầu giội đến chân, hắn há miệng, toàn thân giống như con tò te, không chút động đậy, hoàn toàn cứng đờ tại chỗ.

"Chân heo?" khuôn mặt Binh bị khói thuốc lượn lờ cản tầm nhìn, không thấy được chân thực , nhưng con mắt nheo lại, hàn mang tựa như đao phong đang lấp lánh: "Ngươi đã thích chân heo như thế, từ hôm nay trở đi, ngươi đi xử lý chân heo nhé. Tuy rằng nhà bếp chúng ta không có món ăn này, nhưng ta đồng ý thêm vào món này. Nhiệm vụ của ngươi chỉ có một, cung cấp chân heo cho toàn bộ binh đoàn."

Vu Mã Thiên há miệng, hắn ngơ ngác mà nhìn Binh, đối với cái mệnh lệnh sai lầm đến cực điểm này, trong lúc nhất thời, hắn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thời điểm này quỳ xuống đất cầu xin tha thứ có hữu dụng hay không? Ôm bắp đùi? khuôn mặt rơi lệ rất có hiệu quả tốt hơn hay không ? Phải dứt khoát kiên cường từ chức không làm hay không? Có bị vệ binh kéo thẳng đi ra ngoài chặt ra cho chó ăn hay không ...

Khi Vu Mã Thiên từ trong suy nghĩ mông lung phục hồi lại tinh thần, Binh trước mặt đã biến mất vô tung.

Trên bàn chỉ có một điều lệnh, hắn được điều đến bộ bếp núc.

Cái nhân sinh này, quá u ám rồi!

Vu Mã Thiên run rẩy mà cầm lấy điều lệnh, đi ra cửa, ánh nắng bên ngoài cũng vô pháp đánh tan chút bi phẫn trong lòng hắn, hắn nắm chặt nắm tay, khuôn mặt rất dứt khoát, hắn quyết định phải cho cái tên nghiện thuốc chết tiệt kia, minh bạch cái gì gọi là sĩ có thể sát không thể làm nhục!

Hắn cảm thấy quyết tâm hùng hồn chịu chết đã khiến cho vệ binh cửa vào chú ý, hắn đi tới.

"Vị này đại ca, bếp núc bộ đi như thế nào?"

Điều Vu Mã Thiên đến bếp núc bộ, Binh tiếp tục công tác hằng ngày. Sự kiện Hải tặc tập thành, dường như không ảnh hưởng tới hắn chút nào, ngoại trừ yêu cầu mỗi châu đề cao phòng bị, không có bất luận hành động gì khác có tính thực chất.

Tác chiến thất, trên vách tường treo bản đồ cực lớn, thượng cấp vẽ đầy các loại đường nét màu sắc, thượng cấp đánh dấu từng cái chữ số, dày đặc chi chít, thoạt nhìn khiến người ta choáng váng.

Gian phòng nồng mùi thuốc, ánh nắng theo cửa sổ chiếu vào, từng sợi bụi mù lẫn bụi bặm, ở trong ánh nắng chậm rãi xao động.

Binh từ trong trạng thái chuyên chú phục hồi lại tinh thần, ánh mắt hắn dời khỏi bản đồ.

Vươn thân vặn lưng, tay vô thức sờ xuống hộp thuốc, nhưng tay hắn nhanh chóng ngừng lại, gần đây thuốc lá hết tương đối nhanh, tồn kho không nhiều, phải hút tiết kiệm chút.

Cũng không biết Đường thần kinh bây giờ đến đâu rồi.

Còn có đám A Tín, không biết có khỏe không.

Cục diện trước mắt, cũng không gian nan hơn so với trước đây, cùng tràng đại chiến dịch toàn bộ Thiên lộ kia so sánh thậm chí được coi là thanh nhàn. Nhưng tại lúc xưa, tuy rằng hắn cũng rất vội vàng rất khẩn trương, nhưng chỉ cần hoàn mỹ mà chấp hành mệnh lệnh là đủ, áp lực trái lại không có bao nhiêu. Trời sụp xuống tới, thượng cấp chống đỡ cho hết, không tới phiên hắn.

Nhưng bây giờ, toàn bộ áp lực đều ở trên người một mình hắn.

Mỗi khi đến thời điểm này, hắn lại nhớ tới Đường Thiên. Tuy rằng thiếu niên Đường suốt ngày phát điên, không có bao nhiêu thời gian bình thường, nhưng thần kinh của đứa gia hỏa này quả thực thô chắc như không có vậy. Thiếu niên Đường vĩnh viễn sẽ không cảm thấy áp lực

lớn, nếu là hỏi hắn áp lực, hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc ngẩng đầu nói, nghĩ nhiều như vậy làm gì, trực tiếp oánh địch nhân bùng nổ là được rồi a.

Cho nên khi Đường thiếu niên ở đây, Binh chưa từng có quá nhiều áp lực.

Bản thân mình quả nhiên không phải một gã lãnh tụ hợp cách a.

Tuy nhiên, Binh cũng chưa từng nghĩ tới chuyện làm lãnh tụ, vậy mệt biết nhường nào a, nhân sinh chính là phải hưởng thụ, chỉ cần mọi người đều có mặt là tốt rồi, Đường thần kinh cũng không biết lúc nào có thể đến...

Trong lúc mơ mơ màng màng, Binh cuộn mình ở trên sô pha, thấp thỏm ngủ.

Tái Lôi an toàn trở về Tam Hồn thành, trên dưới Đại Hùng tọa, tất cả đều thở dài một hơi. Tái Lôi đối với Đại Hùng tọa hiện tại mà nói, chắc chắn nhân vật then chốt có tính chiến lược, nếu xảy ra chút sai lầm, đối với Đại Hùng tọa mà nói, đều là tổn thất cực lớn.

Tái Lôi ngẩng cao đầu, trong mắt nàng lưu động hỏa diễm.

Huyết mạch võ giáp của Thánh huyết binh đoàn, kích thích nàng rất nhiều. Tuy rằng nàng vẫn có thể dễ dàng liệt kê ra một đống lớn tệ đoan của Huyết mạch võ giáp, mặc dù là theo chỉnh thể tính năng mà nói, 【 Sơn chi sương 】 so với 【 thánh huyết 】 cũng tuyệt không kém hơn.

Nhưng đối với đại tỷ đầu tâm cao khí ngạo mà nói, toàn bộ phương vị áp chế đối phương, mới là kết quả duy nhất nàng có thể tiếp thu.

Từ khi nàng được gọi là 【 đại sư 】 tới nay, lần đầu tiên nàng gặp khiêu chiến, cái này khiến chiến ý lên cao trước nay chưa từng có.

Vậy thì đến đi!

Trong lòng nàng phát thệ, nhất định phải sáng tạo ra cơ quan hồn giáp hoàn toàn mới, có thể toàn bộ phương vị đánh bại 【 thánh huyết 】!

Nàng trở về căn bản không có ý nghỉ ngơi, đạp hài cao, hấp tấp chạy về phòng thí nghiệm. Nàng bộ dáng đằng đằng sát khí, khiến cho mọi người dọc đường không khỏi mau chóng nhường đường, cái thời điểm này xúc động đại tỷ đầu thì quá xui xẻo, vậy khẳng định xác định phải chết.

Xuyên qua hành lang cạnh sân huấn luyện, phương hướng sân huấn luyện truyền đến một tiếng động nặng nề dị thường, khiến cho nàng không tự chủ dừng bước.

Nàng xoay mặt nhìn sang sân huấn luyện, chiếu vào tầm mắt nàng, là một cơ quan hồn giáp xấu xí vô cùng. Theo thẩm mỹ của nàng, cái này thật là một cơ quan hồn giáp xấu xí tới cực điểm, thân hình mập mạp loang lổ, tựa như dã thú bị quái bệnh phù nề.

"Đó là cái gì?" Nàng buột miệng hỏi.

Tỳ Ba đi theo bên cạnh nàng, nhìn theo ánh mắt nàng, bừng tỉnh đại ngộ: "Đó là 【 quái thú 】."

"【 quái thú 】?" trong mắt Tái Lôi sáng lên quang mang.

"Đúng vậy, Quái thú là Đinh ốc cải tiến." Tỳ Ba giải thích: "Có một nhóm học viên thành tích không tốt, rất thích hợp quái thú, Đinh ốc đều làm cho bọn hắn một cỗ. Bọn họ thích gọi bản thân mình là Quái thú binh đoàn..."

Tỳ Ba còn chưa nói xong, nàng liền ngạc nhiên phát hiện trong tầm mắt hiện ra một mạt thân ảnh đỏ tươi.

Tái Lôi đạp hài cao, trực tiếp nhảy vào bên trong sân huấn luyện, bước thấp bước cao hướng tới quái thú.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 691: Nguyệt Tương Yến Tương Tiên

Trong quá trình nghiên cứu【 quái thú 】, Tái Lôi thủy chung im lặng.

Cái cơ quan hồn giáp xấu xí đến cực điểm này, tựa như tên của nó, tại vẻ xấu xí bên ngoài ẩn chứa lực lượng kinh người, thậm chí khiến cho Tái Lôi cảm thấy khiếp sợ.

【 quái thú 】 phá vỡ rất nhiều nhận thức của Tái Lôi, mỗi linh kiện đều lộ ra phong cách thô kệch của Nam Thập Tự binh đoàn. Không có bo góc cạnh, không có vây cánh, lại khiến cho nó có được sự chắc chắn vô và lực phòng ngự và lực lượng kinh người. Võ hồn được yếu hóa, khi nó tiến hành động tác phức tạp thì sẽ rất cật lực. Nhưng đồng thời, nó cũng hạ thấp yêu cầu đối với võ giả cơ quan thật lớn, phối hợp với những động tác ngắn gọn, chiến thuật, bộc phát ra uy lực kinh nhân.

Cái này khiến Tái Lôi khiếp sợ có thừa được gợi ý, nàng bỗng nhiên phát hiện, có thể chiến đấu không giống nàng lý giải.

Cơ quan hồn giáp của nàng, càng ngày càng phức tạp, đẳng cấp võ hồn cũng càng ngày càng cao, nhưng yêu cầu đối với võ giả cơ quan cũng càng ngày càng cao.

Quái thú là một loại phong cách khác, chắc chắn, giản đơn, dễ dùng, vẻ đẹp mắt hoa lệ thua xa Sơn Chi Sương, thậm chí có chút xấu xí. Nhưng Đinh Ốc đối với cơ quan thuật lý giải thâm hậu vô cùng, thể hiện rõ trên người ‘quái thú’. Không có khớp xương đa dạng, có tính ổn định kinh người, kiên cố khác thường, ngược lại, Sơn Chi Sương khớp xương tinh mỹ như tác phẩm nghệ thuật.

hai tay và tứ chi thô to, cho nó tính ổn định và lực lượng kinh người. Nó an tĩnh mà đứng ở kia, dữ tợn tựa như tên của nó vậy.

Quái thú không phải không có nhược điểm, trái lại, nhược điểm của nó nhiều. Nó không thể bay, thân thể nặng nề, cần phải tiêu hao càng nhiều năng lượng. Võ hồn đẳng cấp không cao, bởi vậy nó còn lâu mới thông minh như Sơn Chi Sương. Nó đối với cơ quan võ giáp cũng có yêu cầu, có điều càng thiên về thân thể, mà không phải cần năng lực câu thông với võ hồn. Trình độ một đấu một trên mặt đất có lẽ Quái thú cũng không kém hơn Sơn Chi Sương, nhưng tổng hợp tính năng, lại kém hơn rất nhiều Sơn Chi Sương.

Nhưng vô luận bao nhiêu khuyết điểm, cũng không thể che giấu quang mang quái thú. Bởi vì giá trị chế tạo quái thú rất rẻ tiền, so với giá cả không nhỏ Sơn Chi Sương, nó thực sự quá có hiệu quả. Một Sơn Chi Sương có giá trị chế tạo bằng hai mươi quái thú.

Chỉ riêng một ưu điểm này, đủ để đả động Đường Sửu.

Đại Hùng tọa đi chính là lộ tuyến tinh binh, con số binh đoàn cũng không nhiều. Cơ quan binh đoàn được chia tách, Đường Nhất - Sài Lang binh đoàn, Lô Địch - Liệp Võng binh đoàn, Tháp Đốn - Cao Nguyên binh đoàn. Đó chính là bốn đại binh đoàn chủ lực Đại Hùng tọa, nhưng đối với thế cục hỗn loạn tương lai, Đường Sửu cho rằng con số binh đoàn của bọn họ còn lâu mới đủ.

Đại Hùng tọa cần cơ quan hồn giáp tính năng không tệ, giá trị chế tạo rẻ tiền, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể phát huy ra ưu thế nhân khẩu của Sài Lang tộc.

Thời gian tới chiến tranh Thiên lộ, chắc chắn đại quy mô chiến đấu.

Quái thú binh đoàn lặng lẽ thành lập.

Ở chỗ sâu trong Năng lượng hải.

Từng cái quang đoàn, giống như quang kén phập phềnh ở trong năng lượng hải, chúng nó chỉnh tề mà sắp hàng, lúc sáng lúc tối, giống như hô hấp. Lúc sáng lúc tối giống như hô hấp, năng lượng xung quanh giống như nước biển bị hút vào trong trận, bốn phía hàng ngũ sản sinh sóng gợn hình vòng xoáy.

Tạ Vũ An ở chính trung tâm hàng ngũ, thần tình nghiêm nghị. Một trăm lẻ tám con Vũ Yến khéo léo bay lượn, xoay quanh toàn bộ hàng ngũ bay lượn. Những Vũ Yến này thể hình nhỏ xinh, chiều cao chỉ hơi dài hơn ngón tay, chúng nó tản ra quang mang xanh nhạt, giống như một đám tinh linh bướng bỉnh.

Ở xung quanh hắn, trước mặt mỗi binh lính đều phập phềnh một kiện binh khí ngân sắc, binh khí tản ra ngân quang cường liệt. Mỗi một vị binh sĩ đều có khuôn mặt đầy mồ hôi, bọn họ không dám có chút gì buông lỏng, nỗ lực khống chế bí bảo trước mặt.

Chợt sáng chợt tối, chợt hít chợt thả, năng lượng có tiết tấu mà dũng mãnh tràn vào hàng ngũ, vừa mới dũng mãnh tràn vào hàng ngũ, liền bị Vũ Yến bay lượn bốn phía, phá vỡ cắn nát, hóa thành thiên tia vạn lũ, giống như tơ nhện mưa xuân, chìm vào trong mỗi một kiện bí bảo. Từng lớp năng lượng, không ngừng dũng mãnh vào, bí bảo quang mang càng ngày càng thịnh.

Toàn bộ quá trình giằng co tròn sáu tiếng đồng hồ, trán của Tạ Vũ An cũng hiện lên một tầng mồ hôi hột.

Năng lượng dũng mãnh vào càng ngày càng chậm, Tạ Vũ An biết rõ mọi người đều đến cực hạn rồi, hít sâu một hơi, trầm quát một tiếng: "Mở!"

Vũ Yến bay lượn khắp bầu trời, đột nhiên như hạt mưa từ bốn phương tám hướng chìm vào trong tay hắn, ba ba ba, âm thanh dày đặc bùng nổ, một trường tiên xanh nhạt trong tay Tạ Vũ An lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh trưởng. Trường tiên một trăm lẻ tám khúc, giống như một con cốt xà màu xanh nhạt, chậm rãi đong đưa.

Đó chính là hồn bảo Tiểu Nhị đặc biệt luyện chế cho hắn, Nguyệt Tương Yến Tương tiên. Thanh Tuyết Mộ Hải trong tay Thạch Sâm kia, đã khiến cho mỗi một vị tướng lĩnh thuộc hạ của Binh đều đỏ mắt thật lâu. Tạ Vũ An không dám có quá nhiều si tâm vọng tưởng, hắn biết rõ, bản thân mình và Binh đoàn Vũ Yến, chỉ là binh đoàn được mua. Nói thật là, lão bản đối với bọn họ đã phi thường phúc hậu, một điểm này, vô luận là bọn hắn, hay là Khô Lâu đoàn, đều là tương đối thỏa mãn.

Nghe nói Aya nhận được một thanh đại kiếm cũng là hồn bảo.

Dày đặc chi chít quang đoàn, cấp tốc ảm đạm.

Mỗi một binh sĩ đều ngồi phệt xuống, toàn thân mồ hôi ra như tương, hai mắt đăm đăm, chỉ là liều mạng thở hổn hển. Không ai nói chuyện, bọn họ cả sức lực động một ngón tay cũng không có, bọn họ tận dụng thời gian nghỉ ngơi.

Nếu như không nghỉ ngơi đủ, vòng tu luyện tiếp theo, khẳng định kiên trì không được, vậy sẽ kéo chân toàn bộ binh đoàn.

tình huống Tạ Vũ An tốt hơn một chút, hắn nhanh chóng khôi phục thể lực, đứng lên dò xét một lần, thấy mọi người đều không việc gì, mới thở phào nhẹ nhõm, lần nữa tọa định. Binh lính, dù cho nghỉ ngơi, cũng liều mạng ôm bí bảo.

khóe miệng Tạ Vũ An không khỏi hiện lên nụ cười.

Khi Binh đại nhân, đột nhiên ném cho bọn hắn một đống bí bảo thì, hơn cả mừng như điên, Tạ Vũ An cũng đau đầu hơn hắn. Bí bảo đương nhiên là đồ vật tốt, giá cả của nó đặt tại kia. Châu Nam ngũ tọa mỗi người tay thủ một kiện bí bảo, đã khiến cho Tạ Vũ An đỏ mắt vô cùng. Nhưng hắn không phải tướng lĩnh thích làm ầm ĩ, thủy chung vẫn duy trì trầm mặc.

Khi đại nhân trang bị bí bảo cho toàn bộ trên dưới Binh đoàn Vũ Yến, mỗi người đều cao hứng đến điên rồi. Nhưng sau đó Tạ Vũ An

hướng Binh xin chỉ thị, những bí bảo này nên tu luyện như thế nào, cần phải loại chiến thuật nào phối hợp thì khiến cho hắn vạn lần không ngờ chính là, Binh đại nhân bỏ lại một câu "Tự ngươi tìm tòi" liền không quản không hỏi.

Tạ Vũ An há hốc mồm. Đường Sửu đại nhân là việc gì cũng tự làm lấy, hắn sẽ chuyên môn định ra chi tiết mỗi chiến thuật. Mà đổi sang Binh đại nhân, không ngờ phong cách cũng đổi triệt để như thế.

Cũng may Tạ Vũ An đối với mệnh lệnh của thủ trưởng từ trước đến nay là không hơn không kém mà chấp hành. Hắn không hỏi vì sao lại, nếu Binh đại nhân đã nói để chính hắn tìm tòi, vậy bản thân tự tìm tòi, có lẽ đại nhân chính là muốn khảo nghiệm hắn. Lại nữa, trang bị bí bảo cả đoàn, đã khiến cho hắn cảm động đến rơi nước mắt, chưa cần kể tới việc khiến chính hắn tìm tòi chiến thuật, mà có là việc trắc trở hơn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không nhăn trán một nào.

tính cách Tạ Vũ An chặt chẽ, làm việc cực có trật tự. Hắn trước tìm Châu Nam ngũ tọa, tỉ mỉ tham khảo bọn họ thường ngày tu luyện như thế nào , Châu Nam ngũ tọa tiếp xúc bí bảo sớm hơn, kinh nghiệm cũng phong phú hơn. Sau đó hắn lại bái phỏng Tỉnh Hào, Hạc và Lăng Húc, thỉnh giáo bọn họ nghi hoặc trong lòng hắn.

Cái này làm một vòng, hắn đối với chuyện dung nhập bí bảo vào trong binh đoàn, đã có một chút hình dáng cơ bản.

Sau đó hắn bắt đầu dẫn dắt Binh đoàn Vũ Yến không ngừng thử nghiệm, Châu Nam ngũ tọa đi con đường chính là đơn đả độc đấu, không thích hợp dùng cho binh đoàn. Tạ Vũ An là một người cực kỳ tinh tế, hắn trùng lặp cân nhắc, không ngừng diễn luyện, hắn thân quen mỗi một vị binh lính và bí bảo bọn họ bên trong binh đoàn.

Tại từ từ lý giải tính năng của bí bảo, chiến thuật tu dưỡng xuất sắc, Tạ Vũ An nhanh chóng tìm tòi ra một bộ phương pháp tu luyện đặc trưng cho binh đoàn.

Trọn bộ phương pháp, đều xoay quanh hồn bảo trong tay Tạ Vũ An, Nguyệt Tương Yến Tương tiên. Lợi dụng một trăm lẻ tám con dạng Nguyệt yến, Tạ Vũ An khống chế suất đối với binh đoàn, đạt được một tình trạng cực kỳ kinh người. Bây giờ đồng bộ suất của Binh đoàn Vũ Yến, đã đạt được 98%, đó chính là một trị số kinh khủng. Đồng bộ suất đạt được 90% trở lên, mỗi một điểm tăng lên đều cực kỳ trắc trở.

Đồng bộ suất 98%, đó chính là trị số trước đây Tạ Vũ An nghĩ cũng không dám nghĩ, không ngờ là vậy mà lại dễ dàng mà đạt được như thế.

Cái này với Nguyệt Tương Yến Tương tiên trong tay hắn có trực tiếp liên hệ, loại vũ yến tinh xảo khéo léo này, có một tên cực kỳ thần bí, gọi là Nguyệt tương yến. Thân hình chúng nó, sẽ biến hóa giống dáng trăng, nha nguyệt, móc nguyệt, bán nguyệt, trăng tròn, mỗi một loại biến hóa, đều cho chúng nó năng lực khác nhau.

Nguyệt Tương Yến Tương tiên có một tác dụng quan trọng nhất khác, chính là có thể loại bỏ tạp chất trong năng lượng, chỉ còn lại có một loại năng lượng tương tự ánh trăng. Toàn bộ binh đoàn bí bảo, hấp thu năng lượng đều là hoàn toàn có tính tương tự, cái này cũng là nguyên nhân đồng bộ suất của bọn họ có thể đạt được trị số kinh người như thế.

Tạ Vũ An nhẹ nhàng vuốt ve Nguyệt Tương Yến Tương tiên trong tay. Trong khoảng thời gian này, mọi người tiến bộ cực kỳ thần tốc, bí bảo mỗi người đều hấp thu năng lượng kinh người. Nhưng trong năng lượng toàn bộ binh đoàn đã hấp thu, có phân nửa đều bị Nguyệt Tương Yến Tương tiên trong tay hắn nuốt chững.

Khiến người kinh dị chính là, nuốt chững lượng lớn năng lượng như thế, Nguyệt Tương Yến Tương tiên không có bất luận biến hóa gì, cái này cũng khiến cho hắn đối với Nguyệt Tương Yến Tương tiên lột xác cực kỳ mong đợi.

Địa điểm bọn họ tu luyện, cách Thương châu có chút xa xôi, nơi đây cực xa lệch hướng tuyến đường, phụ cận cũng không có cái châu nào,

vết chân hiếm tới. Bọn họ tiến hành tu luyện thì động tĩnh quá lớn, tụ tập năng lượng dòng xoáy, thanh thế đáng sợ.

Vì không làm người khác chú ý, bọn họ đặc biệt chọn lựa cái chốn này.

Tạ Vũ An với Thương châu liên lạc chưa từng gián đoạn, cứ ba ngày, hắn thì sẽ đem tiến độ huấn luyện báo cáo Binh đại nhân. Hải tặc tập thành sự kiện, hắn cũng nghe nói rồi, lập tức Tạ Vũ An ý thức được đối phương không phải loại xoàng.

Nhưng yêu cầu xuất chiến của hắn, bị Binh đại nhân không chút do dự bác bỏ.

Binh đại nhân yêu cầu đối với bọn họ, chỉ có một điểm, tận dụng thời gian tu luyện.

Tạ Vũ An chỉ có kiềm chế chiến ý trong lòng, trong lòng hắn lại không khỏi có chút lo lắng, thế cục Thương châu tựa như đang làm xiếc đi dây, hơi vô ý, sẽ có khả năng rơi xuống vực sâu vạn trượng. Hắn không biết Binh đại nhân sẽ làm thế nào đối phó cục diện trước mắt.

Bỗng nhiên hắn tự giễu cười, mình thật cho bản thân là chúa cứu thế rồi.

Binh đại nhân nhất định sẽ có biện pháp!

Mà nhiệm vụ của bọn họ, chính là tận dụng thời gian, sớm ngày tăng thực lực.

Có Nguyệt Tương Yến Tương tiên và bí bảo, chỉ cần có thời gian, Tạ Vũ An có cũng đủ lòng tin, đề thăng Binh đoàn Vũ Yến từ binh đoàn bạch ngân thành binh đoàn hoàng kim. Đó chính là chuyện lúc trước hắn liền nghĩ cũng không dám nghĩ, đó chính là cơ hội bất luận một vị danh tướng nào cũng tha thiết ước mơ, cái cơ hội này còn lâu mới ở cái cấp bậc tướng lĩnh này có thể nhận được.

Nhưng nó, đã ở trong tay Tạ Vũ An.

Tạ Vũ An bỗng nhiên nhớ đến một câu nói.

Quân lấy quốc sĩ đãi ta, ta tất nhiên lấy quốc sĩ báo quân.

Tính cách Tạ Vũ An nội liễm, trong lòng lại giống như phong lôi kích động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 692: Biết Rõ Vì Sao Không?

Gia Á ngồi an tĩnh, thiếu niên trước mặt, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú, hai mắt lợi hại như kiếm, nhưng vẻ sắc sảo đã từng khiến người khó mà nhìn thẳng lúc trước bây giờ lại thu liễm rất nhiều.

Trong ánh mắt Gia Á không tự giác lóe lên một tia thích thú.

danh vọng Thu Húc Hoa quật khởi cực nhanh, mơ hồ có xu thế vượt lên trước hắn. Gia Á tính cách ôn hòa, không thích tranh đấu, cũng không có bao nhiêu ham muốn quyền lực, đối với sự lột xác của Thu Húc Hoa hắn hài lòng tự đáy lòng.

"Ta đại khái là sẽ không đi." Gia Á hạ chén trà, mỉm cười nói.

Thu Húc Hoa không nói gì, trong ngũ hổ, hắn có quan hệ tốt nhất với Gia Á. Mỗi lần tới nơi Gia Á ở, hắn chỉ cảm giác thoải mái toàn thân thuộc không thể tả. Gia Á trong một bộ thiền phục rộng thùng thình màu nâu, vớ dài trắng, mộc mạc tự nhiên. Khuôn mặt tròn đôi mắt nhỏ, lông mi hơi cong, khóe miệng thủy chung treo nụ cười mỉm nhàn nhạt, khí chất yên tĩnh tự nhiên, lần nào cũng khiến cho lệ khí trong lòng Thu Húc Hoa trong bất tri bất giác tiêu giảm.

Hắn lặng lẽ không lên tiếng mà nâng chung trà lên uống một ngụm, trà là thô trà, miệng đầy vị nhăng nhẳng đắng.

"Ta thiếu lòng hiếu thắng, loại chiến tranh mở rộng này, rất không thích hợp với ta. Mục lão đại khẳng định cũng sẽ không đi, hắn cần phải trấn thủ Vĩ Dã quan châu. Đó là yết hầu cứ điểm thông tới Dã Nhân châu, thế cục Dã Nhân châu gần đây cũng rung chuyển không ngừng.

Nghe nói xuất hiện một vị nữ chiến thần, đánh đâu thắng đó. Mục lão đại rất lo lắng, một khi các bộ lạc Dã Nhân châu hoàn toàn thống nhất, vậy đối với chúng ta mà nói, uy hiếp quá lớn, Mục lão đại cũng rất đau đầu."

Thu Húc Hoa an tĩnh mà nghe, thời gian hắn tiến thân Quang Minh ngũ hổ ngắn ngủi, vô luận giao tiếp hay là tin tức lai lịch, đều vô pháp so với bốn vị khác.

"Còn lại ba người, Mạc Tâm, ngươi, Câu Thành Văn Đao, hắn là đều đi."

Thu Húc Hoa nghe thấy những lời này, con mắt dưới mày kiếm nhẹ khép, đột nhiên sáng lên một mạt quang hoa, tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, quang hoa như tuyết. Kết quả này cùng hắn suy đoán không có chênh lệch quá lớn, nhưng từ trong miệng Gia Á nói ra, hắn vẫn có chút tâm tình kích động.

Nam chinh, đã định trước là một chiến dịch to lớn. Đánh giá sự cường đại của một vị tướng lĩnh, vĩnh viễn chỉ có chiến công. Có chiến tranh mới có chiến công, bất luận một vị tướng lĩnh nào, nội tâm đều là phần tử hiếu chiến. Muốn lập chiến công bất thế, cần phải chiến dịch có quy mô đủ lớn.

Chiến tranh là sân khấu của các tướng lĩnh, là nơi các tướng lĩnh sinh tử so đấu.

Cảm thụ chiến ý của Thu Húc Hoa, tiếu ý trên mặt Gia Á lại không tự chủ mà liễm đi, hắn trầm ngâm chốc lát mới nói: "Nói thật đi, quyết định Nam chinh, đại trưởng lão cũng rất do dự. Chúng ta chưa từng chuẩn bị Nam chinh, lần này chỉ là Thiên lộ có biến, chúng ta bị ép phải quyết định như vậy. Thời điểm Nam chinh, định là hai tháng nữa, thời gian chuẩn bị ngắn như thế, không đủ để chuẩn bị một chiến dịch to lớn như thế, đó chính là vấn đề ta lo lắng nhất."

Thu Húc Hoa trầm giọng nói: "Chúng ta chỉ cần lấy thế sấm sét, chiếm lấy Thương châu là được. Vị trí Thương châu ta đã xem qua, nó

tại vùng biên cương Nam vực, nhưng cách chúng ta cũng không tính xa. Nếu như chỉ muốn chiếm lấy nó, chúng ta chỉ cần chiếm lấy một phần ba Nam vực. Chỉ cần chúng ta khống chế quy mô chiến tranh tại phạm vi thích hợp, là có thể đủ giảm đi áp lực hậu cần."

"Không sai." thần tình Gia Á hơi buông lỏng, nhưng ở chỗ sâu trong đáy mắt, ở sâu trong, vẫn cứ lộ ra một tia sầu lo: "Ta sở dĩ không phản đối quyết định Nam chinh, cũng là bởi vì điểm này. Một phần ba Nam vực, nếu như các ngươi ba người toàn bộ ra quân, khả năng đắc thủ tương đối cao. Nhưng, chiến tranh Nam chinh như vậy, trước đây chưa từng xảy ra, Nam vực mỗi châu phản ứng thế nào, chúng ta cũng rất khó dự liệu. Nếu như bọn họ co cụm lại, chúng ta dù đánh chiếm được Thương châu, cũng tổn thất thảm trọng."

Trong lòng Gia Á chưa từng nghĩ tới, bọn họ không chiếm được Thương châu. thực lực Thương châu không tệ, nhưng so với Quang Minh châu, thực sự kém quá xa, song phương hoàn toàn không phải cùng một cấp. Huống chi lần này Quang Minh ngũ hổ đồng thời có ba hổ xuất chiến, thế tiến công như thế, trong vòng mấy trăm năm qua cũng là lần đầu tiên ở Quang minh châu. Nhưng hắn cũng minh bạch, một khi Quang Minh châu bắt đầu Nam chinh, Quang Minh châu thế tất trở thành công địch. Nếu mỗi châu Nam vực co cụm lại, bọn họ tất nhiên trắc trở trùng điệp.

"Cho nên phải nhanh." Thu Húc Hoa tiếp tục câu chuyện, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc: "Chỉ cần tốc độ chúng ta nhanh chóng, không cho bọn họ đầy đủ thời gian bố trí. Chỉ cần tốc độ chúng ta đủ nhanh, chúng ta có thể chiếm lấy Thương châu trước khi bọn họ đoàn kết lại, bọn họ chính là năm bè bảy mảng."

Gia Á cười cười, chiến phong Thu Húc Hoa quả quyết sắc bén, tựa như một thanh kiếm sắc bén, chiến cuộc có hỗn loạn hơn, ở trên tay hắn đều bị phân tách, tìm thấy con đường thắng lợi.

Có lẽ trận chiến tranh này, chính là chuẩn bị vì tướng lĩnh như bọn họ vậy.

Trong lòng Gia Á vẫn cứ chứa đầy lo âu, chinh chiến đại quy mô như thế, không phải xuất phát từ trường kỳ mưu tính, mà là bởi thế cục bức bách, từ một điểm này mà nói, bọn họ cũng đã mất đi tính chủ động của chiến lược.

Cũng may Quang Minh châu nhiều năm như vậy luôn luôn trung thành mà quán triệt chiến lược do tiên hiền định ra, tuy rằng bây giờ bước đi bị xáo trộn, nhưng trường kỳ tích lũy và chuẩn bị, vẫn cứ bền chắc vô cùng. Vô luận là vật tư hay là binh đoàn phát triển, đều hơn hẳn khi trước, tam đại danh tướng đều xuất hiện, chiếm lấy một phần ba Nam vực, trên dưới Quang Minh châu mười phần tin tưởng.

tuy rằng trong lòng Gia Á có chút bất an, nhưng hắn cũng không cảm thấy Quang Minh châu sẽ thất bại.

Hắn nói sang chuyện khác: "Ngươi định kết hôn khi nào?"

"Sau khi trận chiến này kết thúc." khuôn mặt trắng nõn Thu Húc Hoa hiếm thấy mà lộ ra một tia hồng sắc, hắn có chút xấu hổ.

Đó chính là Gia Á lần đầu tiên ở trên mặt Thu Húc Hoa nhìn thấy thần thái như thế, không khỏi cười ha ha.

Vu Mã Thiên đẩy ra toa ăn, trên xe chất đầy từng chậu từng chậu chân heo nướng, xuyên qua sân huấn luyện. Những ngày này, Vu Mã Thiên chân heo nướng, đã trở thành đồ ăn rất được binh doanh hoan nghênh, đơn đặt cơm hàng ngày mỗi binh đoàn, chồng chất như núi. Vu Mã Thiên cũng thành là người đưa cơm được toàn bộ binh đoàn cực hoan nghênh, liền lính gác nhìn thấy hắn, trên mặt đều lộ ra nụ cười tươi.

Ánh mắt Vu Mã Thiên không tự chủ bị các binh sĩ trên sân huấn luyện hấp dẫn.

Hắn không phải lần đầu tiên nhìn thấy những binh sĩ này huấn luyện, bản thân trong bụng hắn vẫn có mấy phần biết hàng. Có điều tại cái nơi Nguyên Sơn thành nghèo rớt chẳng có gì kia, hắn muốn huấn luyện cái gì đều không có biện pháp tiến hành. Lúc vừa mới đi, hắn còn hùng tâm bừng bừng, muốn xây dựng một đội mạnh, nhưng nhanh chóng bị hiện thực đánh bại hắn. Không cần nói huấn luyện, cả tiền lương bình thường đúng hạn phát cho đều rất trắc trở.

Ngay cả hắn, trong đoàn người cần phải buôn bán tý chút mới có thể nuôi được cuộc sống bản thân, có rất nhiều vụ buôn bán không sạch sẽ. Tuy nhiên, hắn vẫn tận lực tìm cơ hội làm một vài thao luyện cơ bản, bởi vì nếu với người khác xảy ra xung đột, bọn họ tối thiểu sẽ không quá thảm.

Đen(kẻ xấu) ăn đen những chuyện này, quá dễ dàng xảy ra.

Vu Mã Thiên nhìn không chuyển mắt, tập trung tinh thần.

"Thế nào? Đối với cái này có hứng thú?"

Bỗng nhiên bên cạnh vang lên một thanh âm, Vu Mã Thiên phục hồi lại tinh thần, thần sắc bất thiện mà nhìn đối phương. Một vị nữ nhân mặc y phục sĩ quan, tiện tay từ trong chậu nắm lấy một chân heo nướng, vừa gặm vừa mơ hồ không rõ mà thuận miệng hỏi.

Đứa con gái này hắn nhận biết, mỗi lần hắn đưa chân heo nướng, đứa gia hỏa này đều là người thứ nhất xông lại đây, quỷ chết đói đầu thai sao? Hừ, vừa thấy cái kiểu ăn này, khẳng định là gia hỏa dựa vào quan hệ đi cửa sau tới, bằng không lúc này, mọi người đều đang huấn luyện, đứa gia hỏa này sao mà thanh nhàn thế nhỉ? Nói tiếp, ngươi là nữ nhân a, chú ý chút hình tượng được không?

trong lòng Vu Mã Thiên khinh bỉ, bĩu môi nói: "Hứng thú? Có a, nói thế nào đi nữa, vẫn so với nướng chân heo có ý tứ hơn."

"Có muốn đi tới luyện luyện hay không?" Nữ sĩ quan gặm đến mức miệng đầy là dầu, bình thản nói: "Ngươi cần hàng ngày đưa chân heo nướng nhiều gấp đôi lại đây, ta để cho ngươi lên sân huấn luyện luyện tập, cảm thụ mị lực của Khô Lâu đoàn chúng ta."

"Không có hứng thú." Vu Mã Thiên hừ một tiếng.

"Di, ngươi mới vừa rồi không phải là nói rất cảm thấy hứng thú sao?" khuôn mặt nữ sĩ quan rất kinh ngạc.

Vu Mã Thiên uể oải trả lời: "Ta là đối với người khác thao luyện cảm thấy hứng thú."

"A!" Nữ sĩ quan thế thì thật kinh ngạc, bỏ chân heo bên mép xuống, quan sát trên dưới Vu Mã Thiên: "Không nhìn thấu a, là đồng nghiệp a. Thời kỳ này, cả nướng chân heo cũng là tàng long ngọa hổ sao?"

Lời này đâm trúng chỗ đau Vu Mã Thiên, hắn chả thèm lý gì tới đối phương.

"Đồng nghiệp, tới bình luận một chút đi." Nữ sĩ quan lần nữa nắm lấy một chân heo.

"Ngươi ăn ít đi chút!" Vu Mã Thiên trừng mắt liếc nữ sĩ quan: "Đây đều là có chủ rồi, ngươi ăn của người khác, đến lúc đó người khác tới tìm ta, ta chỉ có thể đi tìm binh đoàn trưởng của các ngươi rồi."

"Đến mức như vậy sao, một chân heo, lại cần chạy đến binh đoàn trưởng cáo trạng?" khuôn mặt Nữ sĩ quan rất ngượng ngùng mà bỏ xuống chân heo, chưa thỏa mãn, nàng cảm thấy cần phải mượn hơi một đối phương cho tốt, thân quen tý ti rồi, nói không chừng về sau hàng ngày có thể kiếm thêm mấy cái chân heo.

Chân heo nướng của Bếp núc bộ bây giờ là thịnh hành ở mỗi đại binh đoàn, chán nhất chính là định lượng cung ứng, thêm một khó cầu, sáng sớm phải hạ đơn đặt hàng, muộn một chút, thôi đừng nghĩ.

Nữ sĩ quan ho nhẹ một tiếng: "Có muốn ta giảng giải cho ngươi một chút hay không ? Chiến thuật của Khô Lâu đoàn chúng ta, tương đối tinh diệu đấy."

"Được a, nói nói." trong lòng Vu Mã Thiên đúng là có một vài nghi hoặc không giải được.

Nữ sĩ quan tức thì mạnh mẽ lên, nhất thời không nhịn nổi, quăng ra mục đích c hính: "Vậy ngày mai ngươi đưa ta mấy cái chân heo nữa nhé!"

"Ngươi có chừng ấy tiền đồ?" vẻ mặt Vu Mã Thiên khinh bỉ nhìn nữ sĩ quan: "Chỉ cần ngươi nói lọt tai, ngày mai cho ngươi thêm ba cái. Nhưng nếu như ngươi trình độ quá kém, hắc hắc, cũng đừng tưởng bở."

Nữ sĩ quan tràn đầy lòng tin, vui đùa cái gì nữa, bản thân mình chiến thuật tu dưỡng còn không bằng một gã nướng chân heo?

"Khụ, hiện thời bọn họ tiến hành chính là huấn luyện tiểu quấn giết, biết cái gì gọi tiểu quấn giết không? Chính là tổ năm người trở xuống cục bộ quấn giết, vì sao lại là năm người chứ? Đường Sửu đại nhân cho rằng, chiến đấu không quá năm người, yêu cầu đối với tổ chức chiến thuật tương đối thấp, nhưng tương ứng, yêu cầu đối với thực lực cá nhân tương đối cao. Năng lượng đồng bộ suất, ở bên trong quy mô nhỏ chiến đấu như vậy, tác dụng không lớn. Ngươi biết, nhân số càng nhiều, đối với đồng bộ suất yêu cầu càng cao. Ngươi chú ý xem bọn hắn mấy người lúc tẩu vị(vị trí khi di chuyển), cái này gọi là tiết hình xen kẽ, có thể chặn đối phương phối hợp, bên sườn có thể bảo hộ lẫn nhau, cấp tốc phá hư đối phương..."

Nữ sĩ quan thao thao bất tuyệt, vì thêm vài cái chân heo, nàng liều mạng.

trên mặt Vu Mã Thiên hiện lên vẻ không kiên nhẫn cắt ngang: "Có thể tới điểm có giá trị không?"

Nữ sĩ quan líu lo ngừng lại.

Vu Mã Thiên chỉ vào song phương đang tại kích đấu bên trong tràng: "Bọn họ đang làm huấn luyện gì?"

tinh thần Nữ sĩ quan rung lên: "Tăm thức quấn giết."

"Vì sao bọn họ bảo trì cự ly trong một trượng năm?" Vu Mã Thiên hỏi.

Nữ sĩ quan trợn tròn mắt: "Vì sao một trượng năm..."

Vấn đề này cho tới bây giờ nàng chưa rõ.

"Bởi vì một trượng năm, có thể để cho bọn họ bảo trì trận hình co dãn, phía trước kiếm đao phủ mang, có thể phong bế khu vực, cung tiễn ở mặt sau, có không gian xạ kích." vẻ mặt Vu Mã Thiên khinh bỉ nhìn nữ sĩ quan.

Nữ sĩ quan: "..."

"Vì sao bọn họ phối hợp một gần hai xa ?"

Nữ sĩ quan yếu ớt nói: "Bởi vì có thể gia tăng lực công kích lượng."

"Đánh rắm!" Vu Mã Thiên mắng to: "Cái này và lực công kích lượng có cái gì quan hệ? Co dãn! Co dãn hiểu không? Viễn trình công kích có cự ly công kích càng dài, cự ly bọn họ, có thể có co dãn càng lớn. Đầu ngươi là đầu heo sao?"

Nữ sĩ quan: "Ta..."

"Vì sao diện công kích là hình cuộn sóng?"

Nữ sĩ quan tiếp tục há hốc mồm.

"Ngu ngốc! Đến cái này cũng không hiểu cũng xứng gặm chân heo? Ngươi gặm chân bản thân mình là được rồi! Đó chính là vì gia tăng diện

tích công kích hiểu không?"

Nữ sĩ quan: "..."

"Biết rõ vì sao..."

Nữ sĩ quan: "..."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 693: Gió Bão Đi Tới

"Ngươi không sao chứ?" Đường Thiên liếc nhìn Tư Mã Tiếu, không nhịn được bèn hỏi.

toàn thân Tư Mã Tiếu run rẩy cầm cập, sắc mặt mơ hồ phát xanh. Lam hải là một mảnh năng lượng hải, do vô số năng lượng cấu thành. Linh năng lượng thể Đường Thiên và Linh bộ, đều không chịu ảnh hưởng, Tư Mã Tiếu không phải Linh năng lượng thể thì gặp tao ương rồi. Năng lượng tại Lam hải, không ngừng mà nỗ lực xông vào thân thể hắn.

Nếu như không phải Câu Ngọc bảo vệ thân thể hắn, lam năng lượng chỉ sợ ăn mòn hắn thành mẩu vụn cũng nên. Loại lam năng lượng chưa bao giờ nhìn thấy này thập phần quỷ dị, âm lãnh không thể tả, năng lực ăn mòn rất mạnh.

Lam hải không bờ bến, khiến người ta tuyệt vọng.

Vài lần, Tư Mã Tiếu đều suýt nữa sinh ra xung động, muốn cải tạo bản thân mình thành linh năng lượng thể. Mỗi khi tới thời điểm này, ánh mắt hắn, đều không tự chủ mà hướng tới Câu Ngọc bên cạnh.

Tinh xảo dung nhan mỹ lệ đến mức không có tý khí tức khói lửa, con mắt như ngọc, oánh quang lưu động, môi đỏ mọng ôn nhuận như nước. Tóc dài màu đen như mực như thác buông xuống vai, tản ra phiêu dật nghê thường vũ y khiến cho thân thể tuyệt diệu kia như ẩn như hiện, hai chân tuyết trắng thon dài tựa như tác phẩm nghệ thuật cực hoàn mỹ, trên mắt cá chân có buộc một sợi dây đỏ, chân trần đứng đó.

Tư Mã Tiếu nhập chủ chòm sao Bò Cạp, cũng không buông tha Tộc minh, trái lại tiến đến thôn tính toàn bộ Tộc minh. Tộc minh độc hữu dung hợp Hồn tướng thuật, bèn cùng nhau kế thừa, được Tư Mã Tiếu đại lực cầm cự mà phát dương quang đại.

Nàng là tác phẩm hoàn mỹ nhất cho tới bây giờ. Lần đầu tiên Tư Mã Tiếu thấy nàng, liền không chút do dự dung nhập chí bảo Thiên hạt Câu Ngọc của chòm sao Bò Cạp vào thân thể của nàng.

Tên của nàng, vì vậy được gọi là Câu Ngọc.

Câu Ngọc phập phềnh đứng kế bên Tư Mã Tiếu, quang mang nhu hòa xanh ngọc bao vây lấy Tư Mã Tiếu. Ngọc quang rót vào trong cơ thể Tư Mã Tiếu, lam sắc ẩn hiện trên mặt Tư Mã Tiếu từ từ rút đi, lần nữa khôi phục huyết sắc. Cho dù có Câu Ngọc bảo hộ, mỗi qua một đoạn thời gian, Câu Ngọc còn phải hóa giải lam hải năng lượng trong cơ thể cho Tư Mã Tiếu.

"Ta không sao." Tư Mã Tiếu thở phào nhẹ nhõm, thân thể lại trở nên ấm áp và thoải mái hẳn thì không khỏi cảm khái: "Cũng may có tiểu Ngọc nhà chúng ta."

Câu Ngọc hé miệng mỉm cười, xinh đẹp quá.

vẻ mặt Đường Thiên khinh bỉ: "Ngươi ỷ lại tiểu Ngọc như thế thực không chí khí! Nam tử đại trượng phu, là phải đỉnh thiên lập địa!"

vẻ mặt Tư Mã Tiếu hạnh phúc: "Ước ao đi, hắc, cơm nhuyễn cũng không phải ai muốn ăn là có thể ăn, đó chính là bản lĩnh, là năng lực, là siêu giai hồn thuật ngươi hiểu không?"

"Ta có Thiên Huệ!" Đường Thiên không phục nói: "Ta cũng có siêu giai hồn thuật!"

"Thượng Quan Thiên Huệ a..." Tư Mã Tiếu vuốt cằm: "Nữ nhân có điểm mãnh, nhưng so với tiểu Ngọc, vẫn kém một chút!"

"Đánh rắm!" Đường Thiên giận tím mặt: "Thiên Huệ kém hơn tiểu Ngọc hả? Muốn đánh nhau hả?"

Mọi người ở phía sau trên mặt không biết phải làm sao, Đường thần kinh ấu trĩ như thế đã thành thói quen, Nhưng Tư Mã Tiếu là Thiên Hạt vương a, lòng dạ âm hiểm xảo trá sâu không lường được, Thiên Hạt vương ngốc như thế, không cảm thấy mất mặt sao?

Không phải giả mạo chứ...

Mọi người một đường nghe hai người đối thoại kém thông minh, thật sự là chịu đủ rồi.

"Chúng ta đã đi mấy ngày?" Chung Ly Bạch hỏi, thần tình hắn cẩn thận từng li từng tí, không dám có chút thả lỏng.

Vừa tiến vào lam hải, hắn và Niếp Thu đã gặp phải phiền phức giống như Tư Mã Tiếu, Tư Mã Tiếu còn có Câu Ngọc che chở, bọn họ không có. Hai người kiên trì nửa ngày, cơ hồ sụp đổ. Tuy nhiên hai người đều là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, lại là võ tướng xuất sắc, biết làm thế nào lợi dụng lực lượng binh đoàn. Thế là hai người bóp nặn ra một bộ biện pháp dùng binh đoàn đuổi lam năng lượng ăn mòn, loại phương pháp này chỉ có thể sử dụng cho võ tướng năng lực khống mang xuất sắc.

"Hai mươi mốt ngày." Niếp Thu nói, bởi mắt mù, hắn tính thời gian càng thêm chuẩn xác, không bị ngoại giới ảnh hưởng.

Chung Ly Bạch nhíu mày, đã chín ngày, lộ trình bọn họ đi cũng không ngắn, nhưng cho tới bây giờ, bọn họ không gặp phải bất luận đồ vật gì đó. Không có Lam người lùn, cũng không có Băng lam chi thương như rừng rậm, chỉ có mênh mông lam hải, đơn điệu mà khô khan.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng Đường Thiên á ố nhẹ.

"Thế nào rồi?" Biểu hiện chẳng hề để ý thực ra thần kinh Tư Mã Tiếu luôn luôn âm thầm căng thẳng, thấy Đường Thiên đột nhiên kinh hô, trong lòng không khỏi sinh ra một tia dự cảm bất tường.

"Lục phân nhãn dường như có chút vấn đề, phương hướng không đúng lắm."

Đường Thiên nhìn lam hải trước mặt, thần sắc nghiêm trọng.

"Đường không quá đúng..." Tư Mã Tiếu bị hù dọa rồi, tại loại địa phương quỷ quái này, phương hướng không đúng, vậy chẳng khác gì muốn đi tìm chết. Hắn nuốt nuốt nước miếng: "lần trước các ngươi không phải từ nơi này ra hả? lần trước Lục phân nhãn mang bọn ngươi đi đường nào?"

"Lần trước?" Đường Thiên suy nghĩ một chút: "Lần trước chúng ta gặp phải gió bão, bị gió bão đưa đến Hồng đầm cỏ."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một tia rung động khó mà phát hiện từ xa xa truyền đến.

Đường Thiên là người thứ nhất phát hiện, nhịn không được lại di nhẹ một tiếng lần nữa, người thứ hai phản ứng là Câu Ngọc, đôi mắt đẹp biểu lộ, trên mặt là vẻ khẩn trương hiếm thấy. Một tia rung động này khiến người ta khiếp đảm, tới vô cùng nhanh chóng, ngay từ đầu xa xa mới xuất hiện một đạo dây xanh nước biển cực nhỏ, nhưng trong nháy mắt, một đạo dây nhỏ lam sắc, to bằng cánh tay, thanh thế cuồn cuộn, lam hải ở phụ cận giống như sôi trào.

Ong ong rung động, bao vây lấy mọi người, sắc mặt mọi người đồng loạt biến.

Oanh long long!

Khi phần rung động này cuồn cuộn cuốn tới thì, mọi người mới chân chính cảm thụ được nó ẩn chứa uy lực kinh khủng.

Câu Ngọc phản ứng cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt rùn người, nhào tới trên lưng Tư Mã Tiếu. Nàng như rắn nước mềm mại không xương, quấn ở trên người Tư Mã Tiếu, khuôn mặt tuyệt mỹ không tì vết nép vào lồng ngực Tư Mã Tiếu, ngọc quang toàn thân đột nhiên tăng vọt, bao phủ hai người vào trong.

Niếp Thu phản ứng nhanh hơn chút xíu so với Chung Ly Bạch, mắt hắn không nhìn thấy vật, đối với năng lượng dao động càng thêm mẫn cảm, sắc mặt đại biến, mặc dù kinh nhưng không loạn, hô lớn: "Phòng thủ!"

Linh bộ xung quanh hắn như ở trong mộng đột nhiên tỉnh lại, thần tình đại biến, vội vàng kết thành phòng ngự trận.

Chung Ly Bạch cũng đã có phản ứng, vội vàng hạ lệnh.

Mọi người vừa mới chuẩn bị xong, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt đã tới, thế bài sơn đảo hải ầm ầm xông tới. Đối mặt cái thiên địa chi uy này, thực lực cá nhân nhỏ bé lắm, bé nhỏ không đáng kể, vô luận là Tư Mã Tiếu Câu Ngọc giao quấn cùng nhau, hay là Linh bộ kết thành phòng ngự trận, giống như lá cây cành khô, bị khinh khinh phiêu phiêu cuốn lên.

Trong âm thanh ầm ầm gần như muốn phá vỡ màng tai, chỉ nghe thấy thanh âm hưng phấn của Đường Thiên: "Gió bão... Gió bão tới rồi... Chúng ta xuất phát..."

Cái đứa ngu ngốc này...

Tư Mã Tiếu chỉ muốn chửi ầm lên.

Đáng tiếc hắn còn không kịp mắng, một cổ lực lượng bài sơn đảo hải từ phía sau trùng điệp đánh lên, oa một cái phun ra một ngụm máu tươi,

trước mắt chợt đen, mất đi ý thức. Trước khi mất đi ý thức, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ.

Ngươi cho là gió bão là toa xe trong nhà ngươi sao...

Không biết qua bao lâu, Đường Thiên mơ mơ màng màng mở mắt, hắn chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt. Mất một hồi lâu, con ngươi hắn mới khôi phục tiêu cự. Chiếu vào tầm mắt, là trần nhà hôn ám ẩm ướt, trong xó xỉnh trần nhà còn có một tảng lớn mọc đầy mốc lục, không khí tràn ngập mùi vị ẩm ướt khó ngửi.

Dường như... Không phải hồng đầm cỏ...

Vì sao lại không phải hồng đầm cỏ...

Đường Thiên đăm đăm nhìn trần nhà, ngơ ngác sửng sốt nửa phút mới đã có phản ứng. Lần trước mọi người chính là gió bão đưa đến hồng đầm cỏ a...

Hắn giãy dụa suy nghĩ bò lên, bỗng nhiên phát hiện trên người mình bị buộc chặt chẽ, trên tay, trên chân, trên cổ, đều cắm xung điện. Toàn thân hắn là mềm nhũn, không vận được chút khí lực.

Cái này xung điện thập phần cổ quái, hắn không vận được chút khí lực. Không những không có khí lực, đến Ma quỷ hỏa cũng không có biện pháp triệu hoán.

Bản thân mình thành tù nhân...

Đường Thiên ngơ ngác mà nhìn một hồi, mới có phản ứng. Di, bản thân mình thế nào mà thành tù nhân chứ? Nhưng bỗng nhiên hắn giật mình, hắn nhớ tới đám Hàn Băng Ngưng, không tốt!

Hắn kích động một hồi, cố gắng suy nghĩ, thùm thụp, mới đứng lên phân nửa, đã té lăn trên đất.

"Ha ha ha ha, nhìn đi, cả tù châm cũng không phải biện pháp hoàn toàn cầm cố hắn, tố chất cơ thể tốt quá. Quả thực chính là thân thể sắt thép a, khẳng định có thể bán với giá tốt. Nếu như phu nhân nhà ai nhìn trúng rồi, mua trở về, hắc hắc..."

"Bán cho thượng cấp đi, khẳng định có giá không thấp."

"Nghe nói lần này, có cả băng sơn mỹ nhân a, hơn mười người tranh mua a, Vương mặt rỗ từ chối bán, hắn khẳng định là muốn lưu cho bản thân mình dùng. Không ngờ là Đạt Lâm tiểu thư đứng ra, lúc đó bản mặt của Vương mặt rỗ kia kìa, đáng tiếc ngươi không thấy được, ha ha ha ha!"

"Ha ha, ai bảo hắn thiếu Đạt Lâm tiểu thư nhiều nhân tình như vậy, khoản nợ đến cũng nhanh!"

Đường Thiên ngơ ngẩn hoàn toàn, nhưng nhanh chóng, hắn đã có phản ứng, bọn họ nói chính là Hàn Băng Ngưng!

Một luồng nhiệt huyết nảy lên đầu, Đường Thiên gắng gượng từ dưới đất giãy dụa đứng lên.

"Yêu yêu, kích động như vậy, chẳng lẽ là rất thân mật?"

Một nam tử mặt tròn chiếu vào tầm mắt Đường Thiên, lúc này Đường Thiên mới thấy rõ bộ dáng đối phương. Đối phương mặc bộ đồ cũ nát, thần sắc hèn mọn, hai mắt hung quang lấp lánh, hiển nhiên không phải hạng người lương thiện.

Đường Thiên muốn nói, nhưng trong cổ họng lại không phát ra bất luận thanh âm nào.

Một người khác cũng sách sách lấy làm kỳ đi tới trước mặt Đường Thiên, nhìn từ trên xuống dưới, nói: "Thực sự là một bộ cơ thể tốt! Ngươi nói, bán hắn cho Tiết gia được không?"

"Tiết gia?" Gã đồng bạn sửng sốt: "Ý của ngươi là?"

"Ngươi không cảm thấy tiểu tử này rất phù hợp yêu cầu của Tiết gia sao?"

"Có đạo lý! Tiết gia luôn luôn rất phóng khoáng, nếu có thể làm cho bọn họ thỏa mãn, chúng ta phát rồi! Khẳng định lời hơn vài đồng so với bán cho thượng cấp!"

"Đi đi, đến Tiết gia một chuyến!"

Hai người khẩn cấp nhấc Đường Thiên lên, đi ra ngoài, Đường Thiên muốn giãy dụa, nhưng hắn lại vận chẳng ra chút khí lực.

Đường Thiên bị ném vào trong một chiếc xe vận tải, vừa mới giãy dụa làm khí lực còn sót lại tiêu hao hầu như không còn, trên mặt hắn hiện lên màu đỏ không bình thường, hỗn loạn, ý thức có chút mơ hồ. Nam tử mặt tròn kia luôn luôn thủ thế đứng kế bên hắn, cẩn thận từng li từng tí.

Bủn rủn vô lực chưa bao giờ xảy ra, Đường Thiên chỉ cảm giác tất cả trước mắt đều đang lay động, ý thức mơ hồ không rõ.

Mọi người nghìn vạn nghìn vạn lần không nên gặp chuyện không may a...

Ta... Muốn đi cứu mọi người...

Trong hỗn loạn, Đường Thiên mơ hồ nghe thấy có người nói chuyện.

"Hắn dường như phát nóng rồi! Đáng chết, phát sốt quá không đúng lúc rồi!"

"Làm gì bây giờ?"

"Làm gì bây giờ? Đã đến cửa vào rồi, dù thế nào cũng phải thử một chút! Không được nói nữa!"

"Xúi quẩy!"

"Ngươi ngậm miệng mau, chút nữa không cần nói."

Đường Thiên chỉ cảm giác thanh âm cách hắn càng ngày càng xa, ý thức hắn càng ngày càng mơ hồ, trong cơ thể như có đồ vật gì đang thiêu đốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 694: Tội Vực

Đường Thiên lại mở mắt lần nữa thì thấy mình đang nằm trên giường.

Giường là giường đá, đệm chăn rất mộc mạc, nhưng sạch sẽ. Đường Thiên có chút hoảng hốt, tựa như trở lại thời điểm ở Tinh Phong thành. Nhiều năm tu luyện và chinh chiến, thiếu niên đơn thuần khi trước, lại có thêm mấy phần cứng rắn sau khi ma luyện.

Chỉ là thoáng hoảng hốt, Đường Thiên nhớ tới người khác, vội động thân ngồi dậy.

Đây là chỗ nào?

Người khác ở đâu?

"Ngươi không phải lo lắng cho đồng bạn của ngươi." Thanh âm của một lão thái thái(bà lão) khiến cho Đường Thiên giật mình, sắc mặt hắn khẽ biến, vừa mới rồi hắn hoàn toàn không ngửi thấy thấy xung quanh có người.

Đường Thiên trấn định lại, hắn kinh nghiệm chiến đấu phong phú liền minh bạch, nếu như đối phương có địch ý với hắn, tuyệt đối sẽ không phát ra âm thanh.

Một vị lão thái thái thân mặc hạt y(y phục bằng vải thô) ngồi ở trên ghế cách đó không xa, một tay bà chống quải trượng, tay kia bưng chén trà, thong dong nhấm nháp. Bên cạnh lão thái thái, một vị tiểu cô nương thanh y nghiêm nghị đứng đấy, tóc cuộn đuôi ngựa, con mắt đen bóng trong suốt hiếu kỳ đánh giá Đường Thiên.

"Các ngươi là ai thế? Đây là nơi nào? Đồng bạn của ta ở đâu?" Đường Thiên không thả lỏng cảnh giác.

Vừa nghĩ đến mọi người hạ lạc bất minh, lòng hắn nóng như lửa đốt, nhưng hắn không thể không kiềm chế nôn nóng trong lòng, bởi vì hắn biết rõ cái này không có trợ giúp gì. Lý trí chiến thắng cảm tính, cái này thập phần hiếm thấy ở trên người Đường Thiên.

"Nơi này là Tử Quyên thành Tiết gia, lão thân là gia chủ." Lão thái thái thần thái hòa ái, bà hạ chén trà xuống, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng: "Trong hôn mê còn nhớ đến đồng bạn của mình, là tiểu gia hỏa tốt trọng tình nghĩa. Ngươi không cần quá lo lắng, đồng bạn của ngươi tuy rằng sẽ nếm chút khổ sở, nhưng không lo tính mệnh. Tại Tội vực, không ai sẽ lãng phí nhân lực."

Đường Thiên có chút không lý giải được, vô thức hỏi: "Vì sao lại thê?"

Lão thái thái thản nhiên nói: "Tại Tội vực, nhân khẩu là tài nguyên cực quý giá."

Tội vực?

Ngắn ngủi mấy câu nói, Đường Thiên đã hai lần nghe thấy tên này, hắn chưa từng nghe thấy cái địa phương này. Nhưng hiện tại hiển nhiên hắn không có tâm tư quan tâm cái này, hắn vội vàng hỏi: "Xin hỏi, ngài có biết đồng bạn của ta ở nơi nào?"

"Cụ thể ta cũng không rõ lắm." Lão thái thái lắc đầu: "lần này Tử Quyên thành tổng cộng nhặt được hơn ba trăm người, bị mấy nhà chia nhau sạch sẽ. Không ngờ là còn có hai con cá lọt lưới, một là ngươi, một là cái tiểu cô nương. Tiểu cô nương bị Tiểu Đạt lâm mua rồi, ngươi được Tiết gia ta mua."

Sắc mặt Đường Thiên tái nhợt, thì thào tự nói: "Chỉ có hơn ba trăm người..."

Lão thái thái thấy sắc mặt hắn khó coi, tức thì minh bạch đồng bạn của hắn không chỉ hơn ba trăm người bèn nói: "Nếu như ngươi còn có đồng bạn khác, chắc là vọt tới cái thành khác rồi. Hàng năm Lam hải đều xảy ra tội triều, hàng năm đều có rất nhiều Lam người lùn, mỗi đại gia tộc đều tới bãi biển nhặt Lam người lùn."

"Vì sao lại muốn nhặt lam người lùn?" Đường Thiên không giải thích được bèn hỏi.

"Làm lao động." Lão thái thái thản nhiên nói: "Ở Tội vực, sức lao động rất thiếu thốn, cho nên ngươi không phải lo lắng, tính mệnh bọn họ khẳng định vô đáng lo, nếu như không nghe lời, nhiều nhất là làm cu-li."

"Ta muốn đi tìm bọn họ!" Đường Thiên không chút do dự đứng dậy.

Lão thái thái cả mí mắt đều không nhấc lên: "Ngươi trọng tình nghĩa cái này rất tốt, nhưng không nên có ý nghĩ không biết tự lượng sức mình. Ngươi bị Tiết gia mua rồi, hiện tại là nô bộc của Tiết gia. Làm tốt việc của người hầu, là bổn phận hiện tại của ngươi."

"Nô bộc?" Đường Thiên ngạc nhiên.

"Ta phí hai mươi vạn tiền, mua ngươi rồi." Lão thái thái thản nhiên nói: "Nếu như ngươi có thể xuất ra hai mươi vạn tiền chuộc thân, ngươi có thể đi."

Hai mươi vạn tiền... Nô bộc...

Đường Thiên ngây ra như phỗng, nhưng sau một lát, con mắt hắn khôi phục thanh minh, hắn rất kiên quyết mà lắc đầu: "Rất xin lỗi, ta không có tiền! Hai mươi vạn tiền ta nhất định sẽ trả ngài, nhưng hiện tại, ta cần phải đi cứu đồng bạn của ta!"

Đường Thiên quyết định ly khai.

Thanh âm của Lão thái thái từ phía sau truyền đến: "Ngươi không được đi. Tại Tội vực, trốn nô là tử tội. Nô bộc âm thầm cấu kết lẩn trốn,

trị tội giống nhau. Ngươi bản lĩnh có cao cường hơn nữa, cũng vô pháp đối nghịch với toàn bộ Tội vực. Một khi chuyện của ngươi lộ, ngươi thậm chí không kịp đi cứu bọn họ, bọn họ cũng đã bị xử tử."

Đường Thiên bỗng dưng xoay người, trợn mắt nhìn: "Ngươi..."

"Ngươi lỗ mãng, chỉ có thể hại chết bọn họ." Khuôn mặt Lão thái thái không chút biểu lộ: "Chỉ cần ngươi đi khỏi Tiết gia, ngươi chính là đào nô, bị toàn bộ Tội vực phát lệnh truy nã. Nếu như Tiết gia phát ra cái gì bất ngờ, Tội vực thì sẽ xét lại tốp nô bộc này có an toàn hay không, cho đến lúc này, chờ đợi đồng bạn của ngươi, không chỉ riêng là làm cu-li."

Khuôn mặt Đường Thiên đỏ bừng căng phồng, nắm tay nắm chặt khanh khách rung động, hắn phẫn nộ đến cực hạn.

Lão thái thái vẫn cứ không chút biểu lộ: "Ngươi trọng tình nghĩa, ta rất thích. Chỉ cần ngươi có thể làm việc cho tốt, ta có thể giúp ngươi hỏi thăm, đồng bạn của ngươi ở những chỗ nào. Tội vực nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Tiết gia đứng ra hỏi thăm tin tức, so với ngươi dễ dàng hơn nhiều. Lão thân đáp ứng ngươi điều này, nếu như ngươi vì Tiết gia thiết lập đại công, ta cho ngươi tự do. Nếu như công lao của ngươi đủ lớn, ta có thể đứng ra, giúp ngươi chuộc đồng bạn của ngươi. Tiết gia ta tuy rằng tại Tội vực không phải đại gia tộc, chút mặt mũi mọi người vẫn sẽ nể nang."

Đường Thiên nắm chặt nắm tay, một lát sau, hắn ngẩng đầu, dứt khoát nói: "Ta phải làm cái gì?"

Lão thái thái nở nụ cười: "Lão thân sẽ an bài việc làm cho ngươi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt hẵng."

Hai người rời khỏi nơi ở của Đường Thiên, trở lại nội viện.

Thanh y tiểu cô nương bội phục sát đất: "Lão phu nhân thực sự là lợi hại, vài ba câu liền thu phục hắn rồi! Ngài lấy châm trên người hắn ra

làm Minh Châu Nhưng sợ không ít, sợ hắn tỉnh lại làm tổn thương người."

"Hắn trong hôn mê còn không quên đồng bạn, người chưa tới nỗi xấu." Lão thái thái tình ý sâu xa nói: "Ngươi phải ghi nhớ kỹ. Hạng người trọng lợi thì dùng kim tiền thu mua, người trọng tình nghĩa thì dùng tình nghĩa trói buộc lại. Hắn vị tất cam tâm tình nguyện, nhưng thân gánh vác trách nhiệm, tự nhiên không dám tùy ý làm bậy. Muốn người làm việc cho ta, không thể chỉ cứ dùng sức mạnh, phải minh bạch hắn muốn cái gì."

Minh Châu đăm chiêu, cung kính nói: "Minh Châu ghi nhớ."

Lão thái thái đột nhiên hỏi: "Điều tra rõ ràng lần này thu hoạch từng nhà không?"

"Tạm thời còn không rõ ràng lắm, nhưng có tin tức từ thành khác truyền ra, tốp người này đại khái có hơn mấy nghìn." Minh Châu vội vàng bẩm báo.

"Hơn mấy nghìn." Sắc mặt lão thái thái trở nên nghiêm trọng, miệng lẩm bẩm: "Thời buổi rối loạn rồi, xem ra Tội vực không yên ổn rồi."

"Lão phu nhân là chỉ lai lịch những người này có chuyện?" Sắc mặt Minh Châu khẽ biến.

"Trước kia tội triều, xông đến đều là Lam người lùn, lần này là người, có thể thấy tốp người này là thâm nhập Lam hải." Lão thái thái trầm giọng nói: "Nếu là dò xét Lam hải, cái nhân số này có chút nhiều. Chỉ sợ những người này, ở trong Lam hải tìm cái gì. Nghe lời nói vừa mới rồi của hắn, mấy nghìn này người đều là đồng bạn của hắn, mấy nghìn người đều là một đoàn thể, ngươi sẽ nghĩ đến cái gì?"

Minh Châu buột miệng nói ra: "Binh đoàn!"

"Không sai, chính là binh đoàn. Hắn là hắn cũng không phải binh sĩ phổ thông, bằng không không có trách nhiệm lớn như thế." Lão thái thái cười nói: "Ta vốn trông hắn gân cốt khỏe mạnh, chắc rằng tiểu hài tử sinh ra tất nhiên thiên phú xuất chúng. Tiết gia ta không có nam đinh, các ngươi đám tiểu nha đầu đều sắp đến tuổi sinh nở, cũng phải cân nhắc phương diện này. Bằng không làm sao ta phí hai mươi vạn tiền mua cái gã nam nhân về?"

Minh Châu trăm triệu không ngờ là lão phu nhân là quyết định này, tức thì đỏ bừng mặt, nửa ngày không nói ra lời.

Lão phu nhân liễm đi nụ cười tươi, than thở: "Hiện tại xem ra, người này tính cách quật cường, trăm triệu không thể dùng sức mạnh. Tuy nhiên, hắn mới đến Tội vực, sắc bén cứng rắn, đợi qua đoạn thời gian nữa, cứng rắn sẽ tự mài sạch, đến lúc đó, dù có vạn trượng hùng tâm, cũng tiêu hao hầu hết nhẵn, hắn mới có thể chân chính dung nhập Tội vực. Cũng là ta nhiều lo lắng, chớ nói một binh đoàn, đó là mấy cái binh đoàn, đi tới cái tử địa này, lại có thể làm cái gì chứ? Chậm rãi tiêu ma mà thôi."

thần tình Minh Châu buồn bã.

Đường Thiên mở mắt, sắc mặt khó coi vô cùng.

Không những linh diễm triệu hoán không ra, cả Quang môn chưa bao giờ có vấn đề, lần này cũng gặp phiền phức. Quang môn ảm đạm, tiếp cận hư vô, cho dù hắn mặc niệm như thế nào, quang môn ảm đạm cũng không có bất luận biến hóa gì.

Cái này ý nghĩa hắn và mọi người hoàn toàn mất liên hệ.

Đáng chết!

Hắn đấm mạnh một quyền xuống mép giường.

Hắn ép buộc bản thân mình tỉnh táo lại, bọn họ tao ngộ gió bão sẽ sản sinh ảnh hưởng gì, hắn đã không nghĩ nữa, bởi vì không hữu dụng. Hối hận, ảo não, vào lúc này không có bất luận tác dụng gì. Hiện tại ý niệm duy nhất, chính là sớm tìm thấy mọi người.

Nên làm cái gì bây giờ?

Lão thái thái đã nói và cùng với nói là nhắc nhở, cũng là cảnh cáo. Nhưng vô luận thật giả, có một điểm khẳng định, không nên hành động thiếu suy nghĩ. Quan hệ đến tính mệnh mọi người, Đường Thiên cũng không dám làm ẩu.

Trước đó phải biết rõ ràng rằng nơi này là nơi nào, Tử Quyên thành, Tội vực, cái này hai cái tên Đường Thiên đều xa lạ vô cùng, ở chỗ nào cũng không biết.

Khi Đường Thiên chú ý hoàn cảnh xung quanh, hắn lập tức đánh hơi thấy địa phương không tầm thường.

Không khí nơi đây không có năng lượng!

Đó chính là lần đầu tiên Đường Thiên trông thấy địa phương không có năng lượng, dù cho địa phương thưa thớt, tỷ như Sài Lang tọa, trong không khí vẫn có thể cảm thụ năng lượng rất rõ. Thánh vực càng không cần phải nói, năng lượng trong không khí nồng nặc vô cùng.

Nơi đây không phải Thánh vực!

Đường Thiên thoáng cái đã có phản ứng.

Hắn hiếu kỳ quan sát, phòng ốc rất đơn sơ, chỉ có một giường và một bàn hai cái ghế. Giường là giường đá, bàn và ghế là một loại gỗ không biết tên chế tác mà thành, công nghệ rất đơn sơ.

Đường Thiên sờ sờ giường đá, lại ở mép bàn móc ra chút vật liệu gỗ, dùng ngón tay bóp thành phấn, chậm rãi cảm thụ.

Nơi này chắc chắn không phải là Thánh vực!

Trong lòng Đường Thiên chắc chắn vạn phần, bởi vì trong tài liệu này, cũng không có tý năng lượng. Điều này tại Thánh vực và Thiên lộ là không thể tưởng tượng, năng lượng không chỗ nào ở trong không khí mà không có, khiến cho thứ nào đều ẩn chứa năng lượng, thổ nhưỡng, nham thạch, nước, đều ẩn chứa năng lượng, có điều số lượng nhiều hay ít mà thôi.

liên hệ cùng hậu phương gián đoạn, thân không xu xèng, hoàn cảnh xa lạ vô cùng, thực lực của bản thân mình chịu tổn, xung quanh không biết tình hình, không có tình báo, đông đảo đồng bạn thân hãm hiểm cảnh...

Đường Thiên nhìn thấy rất nhiều nguy hiểm và phiền phức, không lần nào có thể so được với lần này. Khốn cảnh trước nay chưa từng có, không những không làm Đường Thiên cảm thấy nổi giận, trái lại kích động ý chí chiến đấu trong lòng hắn.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, long lo lắng dần dần bình tĩnh trở lại, khi hắn lại lần nữa mở mắt, ánh mắt một mảnh thanh minh.

Hắn cần phải chủ động hơn đi dung nhập và thân quen Tội vực, cần phải nỗ lực nghĩ biện pháp khôi phục thực lực, chỉ có như vậy, hắn mới có thể tìm được cơ hội.

Một khi định quyết tâm, Đường Thiên liền không có bất luận do dự gì.

Hắn trực tiếp tìm lão phu nhân.

"Ta ổn rồi, công tác của ta là cái gì?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 695: Tại Nhà Kho Giác Ngộ

Rất nhiều lúc, có những việc ngươi cảm thấy mình không biết, khi ngươi không thể không đi làm thì kỳ thực ngươi sẽ phát hiện, mình làm không có tệ như tưởng tượng.

Mấy ngày tiếp theo, Đường Thiên đã hỏi thăm ra không ít tin tức, tỷ như tối thiểu biết rõ Tội vực là ở nơi nào.

Tội vực đích xác không ở Thánh vực.

Nhưng, khiến cho Đường Thiên không ngờ là chính là, Tội vực hóa ra là nơi Quang Minh châu phát hiện đầu tiên. Nghe nói nhiều năm qua Quang Minh châu, luôn luôn nỗ lực mà dò xét Lam thế giới, Đường Thiên suy đoán bọn họ muốn tìm kiếm thông đạo tiến nhập Thiên lộ. Thông đạo không tìm được, Quang Minh châu lại ở trong một lần dò xét, vô ý phát hiện một mảnh không gian đặc biệt. Ở bên trong phiến không gian đặc biệt này, không có bất luận cái gì năng lượng tồn tại, làm cho Quang Minh châu cảm thấy kinh sợ hơn chính là, bất luận vật chất gì có năng lượng tiến nhập nơi đây, năng lượng đều lấy tốc độ kinh người tản mát. Ngay cả các Hoàng kim thánh giả thực lực cường đại của Quang Minh châu, đều chưa từng thâm nhập nơi đây. Nếu như nán lại thời gian dài, thậm chí sẽ thụt lùi thực lực có tính vĩnh cửu.

Loại địa phương nguy hiểm này liền bị triệt để phong giữ, Quang Minh châu chẳng có chút hứng thú.

Quá trình Quang Minh châu nuốt chững toàn bộ Tây Vực mất mấy trăm năm, xuyên suốt toàn bộ quá trình bọn họ quật khởi. Lịch sử Quang Minh châu quật khởi, chính là lịch sử huyết lệ mỗi châu Tây Vực. Mỗi

châu Tây Vực dù to hay nhỏ, từng cái đều bị Quang Minh châu ngầm xách động, chinh chiến, thôn tính. Chẳng mấy chốc, cao tầng Quang Minh châu liền đối mặt một vấn đề vướng tay, đó chính là tù binh.

Vương thất, quyền quý ở mỗi châu, cơ hồ nhét kín ngục giam của Quang Minh châu. Quang Minh châu đối với bọn họ cực kỳ phòng bị, vương thất quý tộc suy sụp, lòng dạ cừu hận, lưu vong ở bên ngoài, vạn nhất tro tàn lại cháy, vậy thì phiền phức lớn rồi. Nhưng Quang Minh châu lại không dám giết chết toàn bộ, vương thất các quý tộc gia tộc thường thường đều thập phần khổng lồ, nhân khẩu đông đảo, giết chóc máu tanh, sẽ chỉ có điều mỗi châu Tây Vực càng thêm đoàn kết, tụ lại đối kháng Quang Minh châu.

Một vị trưởng lão bỗng nhiên nghĩ tới phiến không gian năng lượng vô pháp tồn tại kia, đó quả thực là một tòa tù giam thiên nhiên tối hoàn mỹ.

Phiến không gian đó, liền được gọi là Tội vực, trở thành nơi những vương thất, quý tộc này lưu vong.

Hoàn cảnh sinh tồn ở Tội vực dị thường ác liệt, người lưu vong nơi này, chỉ trong mấy tháng thời gian, năng lượng trong cơ thể sẽ tản mát hầu như không còn. Bọn họ vô pháp vận dụng bất luận năng lượng nào, chỉ có thể bằng vào lực lượng thân thể. Từ thánh giả trực tiếp rớt trở lại trạng thái suy yếu như thế, tuyệt đại đa số người lưu vong, có kiên trì mấy năm cũng chết. Mà những người ý chí cầu sinh cường đại, lại nỗ lực mà sống sót, bọn họ sáng tạo thành thị, nỗ lực thích ứng Tội vực, tại nơi đây cắm rễ, sinh sôi phát triển.

Tử Quyên thành đó là do Tử Quyên gia tộc kiến lập, Tử Quyên gia tộc là dòng dõi vương thất của Tử Quyên châu năm đó. Năm đó Tử Quyên điện hạ và quần thần của hắn bị lưu vong nơi đây, bọn họ đồng tâm hiệp lực, thành lập tòa Tử Quyên thành này, đồng thời tiếp tục duy trì địa vị vương thất năm xưa.

Đã trải qua mấy trăm năm, hiện nay người Tội vực, đa số đều được sinh ra tại Tội vực. Trẻ con sinh ra tại Tội vực, từ nhỏ trong cơ thể sẽ không có tý năng lượng nào, bọn họ đối với Tội vực cũng càng thêm thích ứng.

Bởi vì người lưu vong đều là cao tầng của mỗi châu, bọn họ tiếp thụ giáo giục cao tầng, hạng người sống phóng túng sớm bị tự nhiên đào thải, còn lại đều là hạng người tâm chí kiên định, tài hoa hơn người. Bọn họ không ngừng thử nghiệm tìm tòi, cố gắng vận dụng vũ kỹ, tri thức mà bọn họ biết rõ ở Tội vực.

Tội vực từ từ phát triển thành một thứ thuộc về chính bọn họ.

Mấy thứ này chỉ có kiến thức bình thường nhất, không thể trực tiếp trợ giúp Đường Thiên giải quyết khốn cảnh trước mắt, lại có thể khiến cho hắn nhận biết Tội vực càng trực tiếp. Những nhận biết này có thể trợ giúp hắn dung nhập Tội vực, hơn nữa, thân quen đối với chiến trường, là công tác chuẩn bị mà bất luận một chiến sĩ nào đều nên làm trước đó.

Rất nhiều nghi hoặc trong đầu Đường Thiên, cũng bừng tỉnh đại ngộ.

lúc trước hắn phát hiện năng lượng hải bên trong song lô của mình đang không ngừng mà héo rút, hiện tại mới minh bạch nguyên nhân.

Tội vực không có thái dương, nhưng cũng có phân chia ngày đêm. Lúc ban ngày, bầu trời sẽ hiện ra đạm lam sắc, nghe nói đó là Lam hải. Người Tội vực nói, Tội vực tựa như một bọt khí lớn bên trong Lam hải. Cũng chính là bởi vì Tội vực bài xích năng lượng, nó ở trong Lam hải cuốn tất cả đều là năng lượng, mới có thể sinh tồn được.

Đến buổi tối, bầu trời sẽ hiện ra từng đạo quang hoa văn sáng lạn, như cực quang.

Công việc của Đường Thiên rất đơn giản, hắn thủ thương khố. Tiết gia kinh doanh dệt phường, lúc tổ tiên Tiết gia lưu vong tới đây, bên trong lớp kép của quần áo và đồ dùng cất giấu mấy hạt giống vân tằm.

Những năng lượng bên trong trứng vân tằm này cấp tốc tiêu hóa, tằm ấp nở ra, cùng vân tằm đã hoàn toàn khác. Mà trải qua ba đời Tiết gia đào tạo, loại kim cương tằm lột xác từ vân tằm tiến hóa ra này, trở nên hoàn toàn khác.

Tội vực hiếm có thảm thực vật, khoáng thạch lại nhiều, Kim cương tằm cũng tiến hóa thành có thể nuốt chửng khoáng thạch. Nuốt chửng khoáng thạch, Kim cương tằm có thể phun ra kim cương tơ cực nhỏ. Kim cương tơ không phải kim không phải thạch, rỗng bên trong, phẩm chất mềm dẻo, nhẹ như lông, hơn nữa cực kỳ cứng cỏi, đao kiếm khó tổn thương.

Chính là bằng vào món độc môn buôn bán này, Tiết gia mới có thể sừng sững không ngã.

công nghệ chế tác Kim cương tơ phức tạp, trình tự làm việc đa dạng, bởi vậy giá cả sang quý. Thương khố chất đầy kim cương tơ, cũng thành chốn rất nhiều đạo tặc đến thăm, bình thường hay mất trộm. ngay từ đầu Tiết gia đã âm thịnh dương suy, đến hai mươi năm trước, tình huống này trở nên càng cực đoan. tất cả đều là nữ anh, từ đó về sau, hiện tượng quái dị này trở thành định luật của Tiết gia, không một nam anh được sinh ra.

Cũng không biết bởi nguyên nhân gì, Tiết gia nữ hài, không có ngoại lệ, thể chất đều khá gầy yếu. Tiết gia chỉ đành tốn hao số tiền lớn, mời đám giữ nhà hộ viện. Nhưng tiền tài động nhân tâm, bình thường hay xảy ra việc mất trộm. Đã từng xuất hiện vài lần, hộ viện khi dễ chủ nhà gầy yếu, ngầm cấu kết ngoại nhân, trộm cắp Kim cương tơ.

Có một lần bắt được tại trận, mấy tên hộ viện kia còn muốn trả đũa. Nếu không phải quan hệ Tiết gia và Tử Quyên gia tộc tâm đầu ý hợp, điểm ấy cơ nghiệp đã không được bảo đảm.

Chuyện mất trộm dồn dập không ngừng, Tiết gia cũng cam chịu, im bặt không đề cập tới.

Cho nên Đường Thiên tiếp nhận nhiệm vụ đầu tiên, chính là trông coi thương khố. Đối với người khác mà nói, đây là một việc khổ sai, nhưng đối với Đường Thiên mà nói, là đúng ý.

Từ khi biết rõ Tội vực có thể bài xích năng lượng, một ý nghĩ lớn mật ở trong đầu hắn quanh quẩn không tan.

Cái này chẳng phải là nơi tuyệt hảo để tu luyện linh năng lượng thể?

Thực lực của hắn chịu tổn thương nghiêm trọng, nếu như không khôi phục thực lực, dù cho nhận được tin tức mọi người, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Hắn biết rõ bản thân mình không am hiểu âm mưu quỷ kế, hắn chỉ biết sử dụng sức mạnh. Nếu đã dùng sức mạnh, vậy cần phải có thực lực, không có thực lực mạnh mẽ, mà dùng sức mạnh chính là muốn chết.

Tiết lão thái thái mặc dù có không ít hứa hẹn, nhưng sự tình liên quan đến tính mệnh mọi người, Đường Thiên sao dám ký thác hi vọng ở trên người người khác? Lão thái thái nói những cảnh cáo kia, những ngày này hắn cũng nghĩ tới. lời nói Lão thái thái đại để là không sai, nhưng nếu như quả thật đến cục diện như vậy, cùng lắm thì bản thân mình đến từng nhà từng nhà tìm kiếm.

Ai không giao người, san phẳng!

Trong lòng Đường Thiên hung dữ.

Nghĩ minh bạch phương pháp, Đường Thiên ổn định tâm thần. Vô luận như thế nào, trước khi thực lực khôi phục, như vậy vô luận là hỏi thăm tin tức, hay là nghĩ cách cứu viện mọi người, đều cần phải đủ sức lực.

Đêm khuya người tĩnh, trong xó xỉnh thương khố, Đường Thiên bắt đầu diễn luyện cơ sở vũ kỹ, đó chính là hoạt động làm nóng (khởi động) nhất quán của hắn.

Vung lên quyền, Đường Thiên liền sinh ra cảm giác khác thường.

Trong lúc mơ màng, hắn trở lại An Đức học viện, trở lại năm tháng lần lượt huấn luyện cơ sở vũ kỹ trên núi. cảm giác thân quen xa lạ bao phủ tâm hồn hắn. Trước đây cơ sở vũ kỹ có chân lực tương trợ, sau có huyết mạch chi lực, sau nữa là Ma quỷ hỏa, cuối cùng biến thành linh diễm.

Nhưng bây giờ, lực lượng trong cơ thể biến mất tăm tích, chỉ có thuần túy lực lượng thân thể.

Cảm thụ hoàn toàn khác, những động tác hắn diễn luyện qua vô số lần kia, đã mộc mạc đến kinh người, bây giờ đến một tầng quang hoa cuối cùng cũng bị bóc đi.

động tác Đường Thiên càng ngày càng chậm, động tác ngắn gọn đến cực hạn, phảng phất phân tách thành từng cái động tác chậm, in dấu tại phiến không gian này. Không có tiếng gió gào thét, thậm chí cả thanh âm không khí lưu động đều biến mất vô tung, xung quanh hắn thêm ra từng cái quyền ảnh, chân ảnh, tựa như hình ảnh dừng lại, kéo dài không tiêu tan.

Từng cái hình ảnh dừng chồng nhau, nhưng không có tý cảm giác hỗn độn nào.

Đường Thiên chìm đắm trong nó, những động tác đã trở thành bản năng kia, bắt đầu biến hóa, giống như cành cây khô, đâm ra chồi non mịn xanh tươi, bừng bừng sinh cơ. Hình ảnh dừng xung quanh hắn, cũng giống như sống lại, quyền ảnh chân ảnh tất hiện, tự phát vận chuyển.

Động tác Đường Thiên, dần dần xảy ra biến hóa, càng lúc càng tiêu sái.

Giống như một vị họa sĩ, mỗi một bút đều ngắn gọn đến cực điểm, rồi lại không bám vào một khuôn mẫu, bút pháp khó mà nắm bắt, chỗ viết khó mà dự đoán.

Ngắn gọn cực hạn, không phải giản đơn, không phải buông tha biến hóa, trái lại tương phản, cực hạn ngắn gọn tất nhiên ẩn chứa cực hạn biến hóa.

Con mắt Đường Thiên càng trong trẻo, thương khố tối tăm, giống như ngôi sao. Hắn giống như niết bàn giác ngộ, toàn thân tản ra niềm vui sướng phát từ nội tâm, mỗi động tác, đều như hưởng thụ không gì sánh bằng, không gian, thời gian, lực lượng... Những biến hóa thấy được và không thấy kia, trong mắt hắn, giống như thuốc màu rải rác tại khay sắc thái tươi đẹp không giống nhau, mà hắn ngắn gọn chi đạo, là tay họa bút.

Ở trong nháy mắt như vậy, hắn cuối cùng biết rõ, bản thân mình cuối cùng tìm thấy con đường thuộc về chân chính cường giả.

Một con đường chân chính thuộc về bản thân mình, một loại pháp tắc chân chính thuộc về bản thân mình.

Cái màn lột xác này là ước mơ hắn luôn luôn tha thiết, hắn cuối cùng nhìn thấy lực lượng cảnh giới cao hơn. Từ một điểm này mà nói, hắn chậm hơn những người khác, như Tỉnh Hào đã lĩnh ngộ kiếm ý. Đường Thiên dựa vào hắn thân thể cường hãn tuyệt luân là chính, kèm theo tầng tầng lớp lớp thủ đoạn, đánh bại đối thủ. Hắn lĩnh ngộ đối với lực lượng còn lâu mới bằng người khác.

Thật cho tới hôm nay, cái tầng cửa sổ giấy này, cuối cùng bị phá vỡ.

Hắn dừng thân hình, xung quanh hình ảnh dừng không tiêu tan, hai mắt hắn nhắm nghiền, yên lặng ngẫm lại. Linh diễm không khôi phục, tinh môn ảm đạm như trước nhưng hắn lại như tân sinh.

Nhưng vào lúc này, Đường Thiên như có phát giác.

Hắn chậm rãi mở mắt, phảng phất gian phòng hắc ám không ánh sáng, đẩy cửa sổ ra, biển sao mênh mông trên trời cao phóng ra nhàn nhạt ánh sao. Một trận khí lưu cực nhỏ bé phất qua, hình ảnh dừng tại

giữa không trung tàn ảnh hình ảnh, giống như tro bụi, tiêu tán không thấy.

Đường Thiên vô thanh cười.

Không ngờ là lần đầu tiên gác đêm, đã có người đến thăm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 696: Bình Tiểu Sơn

Bình Tiểu Sơn rất cẩn thận.

Việc Tiết gia lão thái thái phí hai mươi vạn tiền mua thằng cô gia, đã được truyền sôi sùng sục. Hai mươi vạn tiền đặt ở chỗ nào đều là một khoản lớn, rõ ràng có thể thấy quyết tâm của Tiết lão thái thái.

Tiết gia âm thịnh dương suy đã lâu, hi vọng có thể xoay chuyển cục diện, trong lòng mọi người đều biết. Trong lòng hắn có chút ước ao, mỗi nữ nhân Tiết gia dung mạo xinh đẹp, tính cách ôn nhu như nước, tên kia thực sự là tốt phúc!

Rơi vào nơi ôn nhu như vậy, Bình Tiểu Sơn không tin ai có thể giãy dụa được, thời điểm này phỏng chừng đang hưởng thụ mỹ sắc. Tiết lão thái thái mắt cao hơn đỉnh, không biết bao nhiêu người đi tới Tiết gia cầu thân, nhưng đều bị lão thái thái quật cường cự tuyệt. Cũng không biết tên gia hỏa lai lịch bất minh này rốt cuộc có cái điểm gì đặc biệt hơn người, vậy mà lại có thể được lão thái thái chọn lựa?

Tuy nhiên, tiến vào Tiết gia, muốn ra được không phải dễ, lão thái thái lo lắng bí mật về Kim cương tắm tiết lộ ra ngoài, cho nên chỉ nhận nam tử ở rể, hễ là nam nhân có điểm chí khí tự nhiên sẽ không nguyện ý.

Bình Tiểu Sơn nghĩ đến phải ở rể, đố kị trong lòng tức thì phai nhạt rất nhiều, lực chú ý lần nữa đặt ở trong thương khố. Hắn cố ý chọn hôm nay, chính là nhìn trúng lúc này Tiết gia không rãnh bận tâm chuyện khác.

Hừ, mỹ sắc cho ngươi, vậy những Kim Cương tơ này dành cho ta rồi, trong lòng Bình Tiểu Sơn âm thầm đắc ý. Kho hàng của Tiết gia hắn đến thăm không chỉ một lần, từng ngóc ngách, hắn đều cực quen thuộc. Tính cách hắn cực kỳ cẩn thận, mỗi lần đều không trộm nhiều. Hắn biết rõ người phía sau không có thế lực như hắn, nếu tung ra con số Kim cương tơ thật lớn, vậy tất nhiên chọc người chú ý, nếu có người truy tra, mình thoát không được can hệ. Chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay, hắn tình nguyện không ra tay, cũng tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm.

Trong bóng tối, hắn kiên trì chờ đợi, nghiêng tai lắng nghe.

Bên trong kho chứa một mảnh đen kịt, chỉ còn sự im lặng.

Bình Tiểu Sơn không dám sơ ý, lặng lẽ tiềm hành, động tác hắn lặng lẽ không phong thanh, không có bất luận thanh âm gì. Bình gia trước đây cũng là đại tộc, tổ tiên xuất thân trinh sát, nhiều lần lập đại công, được phong đất. tiềm hành ẩn nấp thuật Bình gia cũng có dòng kế thừa truyền lưu tới nay. Đáng tiếc, tinh nhuệ của Bình gia, cơ hồ đều ở trong chiến tranh với Quang Minh châu tổn thất hầu như không còn, lưu vong đến Tội vực có chín người.

Mà sau khi trải qua ba đời, chỉ còn lại có một mình Bình Tiểu Sơn.

Nhưng ba đời người nỗ lực không uổng phí, tiềm hành thuật Bình gia trải qua thay đổi sáng tạo, những kỹ xảo cần phải vận dụng năng lượng kia bị vứt bỏ, thay vào đó là làm thế nào lợi dụng lực lượng thân thể, khai phá tiềm năng thân thể, luôn luôn không khiến cho truyền thừa của Bình gia mai một.

Tội vực lưu vong đâu chỉ Thiên tộc, mỗi tộc đều có truyền thừa của riêng mình, mà bây giờ mười không còn một, gần như tất cả đều mai một ở trong Tội vực. Nhưng gia tộc còn sống sót, đều là người sống sót sau khi trải qua tàn khốc đào thải, truyền thừa của bọn họ thích ứng Tội vực.

Bình Tiểu Sơn đối với khống chế cơ thể, đạt được cảnh giới cực kỳ kinh người. Mỗi khối cơ nhục toàn thân hắn dù cho nhẹ như cánh ruồi

rung động, đều thuận theo tâm.

Động tác hắn thật chậm, giống như tượng điêu khắc chậm rãi di động, ánh mắt trống không không có bất luận quang mang gì, toàn thân không có bất luận đặc thù gì thể hiện là sinh mệnh. Không có nhịp tim đập, không có nhiệt độ, không có hô hấp, hắn tựa như một tảng đá không có sinh mệnh, cùng hoàn cảnh xung quanh hòa hợp nhất thể. Mà mỗi động tác, cơ nhục thân thể hắn, đều rung động với biên độ cực nhỏ, hóa giải không khí quấy nhiểu.

Nếu như không khí là một hồ nước, Bình Tiểu Sơn dán sát nước mà đi, quỷ dị không có kích lên chút rung động.

Bàn chân hạ xuống, bụi bặm mặt đất không chút động đậy.

Bình Tiểu Sơn đối với tiềm hành thuật của mình cực có lòng tin, hắn từng lướt qua vị trí phía sau ba thước một vị cường giả nổi danh, mà đối phương chút nào không biết. Dùng để trộm đồ vật, thật sự là đại tài tiểu dụng.

Bình Tiểu Sơn đối với vị trí sắp đặt Kim cương tơ trong kho chứa như lòng bàn tay.

Hắn nhanh chóng mò đến một chỗ ngóc ngách chất đống Kim cương tơ, cách lớp bao bì đóng gói, hắn có thể ngửi được mùi vị đặc trưng của Kim cương tơ. Kim cương tơ khi người bình thường ngửi thì vô vị, nhưng khứu giác Bình Tiểu Sơn lại cực kỳ linh mẫn, Kim cương tơ không phải là vô vị, có điều mùi vị cực nhạt. Hơn nữa cái mùi vị cực nhạt này, vô luận trải qua ngâm chế thế nào cũng không tiêu thất. Bằng vào một điểm này, đôi khi hắn cũng có thể đảm nhiệm được chức giám định hàng dệt Kim cương tơ thật giả.

Ngón tay xám trắng nhìn như không có bất luận đặc thù sinh mệnh gì, lúc này lại dị thường linh hoạt, nhanh chóng cởi bao bì, rút ra một chùm nhỏ Kim cương tơ, sau đó đóng gói lại, mặt ngoài không nhìn thấy bất

cứ vết tích gì. Tiết gia kiểm kê thương khố, phỏng chừng cũng không phát hiện ra tổn thất.

Sau khi đắc thủ, Bình Tiểu Sơn không do dự, xoay người liền định ly khai.

Vừa mới xoay người, con ngươi Bình Tiểu Sơn đột nhiên co rút lại.

Một gã nam tử xa lạ, không biết từ lúc nào đã ở phía sau hắn.

tâm thần Bình Tiểu Sơn kịch chấn, đối phương đến phía sau hắn, vậy mà hắn lại không phát hiện ra!

Bất luận một vị cao thủ am hiểu tiềm hành nào, nhất định cũng là cao thủ chống tiềm hành. Nhưng, vậy mà hắn lại không phát hiện tý nào, hắn lập tức minh bạch, gặp phải cao thủ rồi!

Bình Tiểu Sơn độc hành hiệp kinh nghiệm phong phú vô cùng, cơ hồ trong nháy mắt, tay run lên, Kim cương tơ trong tay như hạt mưa bắn nhanh đến Đường Thiên, Kim cương tơ mềm mại trong không trung phát ra tiếng rít vù vù, ngay sau đó một chùm đốm lửa tại không trung nổ tung, đó là Kim cương tơ cao tốc phi hành kịch liệt ma sát không khí mà sinh ra hỏa hoa.

Đường Thiên có chút kinh ngạc, đối phương tiện tay một kích, uy lực vậy mà lại kinh người như thế.

Đó chính là phiên bản của Hỏa Liêm quỷ trảo.

Lực lượng chứa trong Kim cương tơ, ngưng mà không tiêu tan, lực lượng ẩn chứa, tuyệt đối đủ để xuyên thủng tấm thép dày 3 ngón tay.

Nhưng vào lúc này, con ngươi Đường Thiên đột nhiên co rụt lại, trong chùm hỏa hoa tán loạn kia, một sợi Kim cương tơ lặng lẽ không phong thanh, không kích lên chút hỏa hoa.

Căn Kim cương tơ kia tản ra dao động cực nhạt, luồng dao động ẩn giấu này ở trong chói mắt vẩy ra và sắc nhọn khiếu âm, tựa như sát thủ trầm mặc náu trong bóng tối.

Cảm giác cực độ nguy hiểm bao phủ Đường Thiên.

Đường Thiên hít sâu một hơi, một quyền chém ra.

Một quyền này nhìn như thong thả, nhưng khí trang nhàn nhạt bao phủ toàn bộ kho chứa, không khí kích động dường như đột nhiên đọng lại.

Một quyền Đường Thiên chém ra này, sắc mặt Bình Tiểu Sơn triệt để thay đổi, hắn biết rõ lần này thật gặp phải cao thủ rồi!

Không có tý nào do dự, đầu ngón chân điểm xuống, thân hình như u linh, bay ra bên ngoài.

Hỗn loạn hoả tinh, không khí kích động, còn cả luồng dao động không làm người khác chú ý kia, ở trong mắt Đường Thiên giống như bất động, nắm tay hắn vẽ ra một đường vòng cung ngắn gọn dị thường, phảng phất trải qua vô số lần tính toán, phảng phất đối với công kích đối phương thuộc lòng rồi. Hoả tinh bay lượn, khiếu âm sắc nhọn, cả sợi Kim cương tơ ẩn dấu sát cơ kia cũng bộc lộ thân hình, dao động nhàn nhạt, giống như sóng gợn hiện ra thân hình.

Nhưng đối mặt một quyền này, lại trở thành phông nền tốt nhất. Rõ ràng không có quang mang, không có khiếu âm, không có kích động, không có biến hóa, ngắn gọn thật thà tựa như tiện tay một kích, nhưng nó lại vững vàng hấp dẫn ánh mắt và tâm thần Bình Tiểu Sơn.

Bộp.

Thanh âm rất nhỏ giống như bọt khí vỡ tan, khắp bầu trời hoả tinh, khiếu âm tràn ngập màng tai và luồng dao động kinh khủng kia, giống như khói bay, biến mất vô tung.

Khắp bầu trời quang ảnh, chỉ còn lại có một nắm tay giống như hình ảnh dừng lại trong không khí.

Bình Tiểu Sơn bay ngược ra ngoài tỏ ra hoảng sợ, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, chạy cho mau!

Dù cho tâm thần bị chấn nhiếp, thân thể hắn vẫn cứ theo bản năng phản ứng, giống như cá bơi quỷ dị giãy dụa, một tầng dao động nhàn nhạt, từ thân thể hắn tản ra, thân thể hắn tựa như cái bóng bị ánh mặt trời chiếu, không gian xung quanh hắn đột nhiên trở nên mơ hồ, thân thể lấy tốc độ cực nhanh trở thành nhạt.

Một bàn tay, vượt không mà tới, xuyên thấu dao động giống như hôi sắc rung động.

Bình Tiểu Sơn chỉ cảm thấy trên cổ căng ra, thân thể cơ hồ sắp trốn vào không gian, bị mạnh mẽ cưỡng ép kéo ra.

Đường Thiên tựa như xách một bao cát, rút đối phương từ trong huyễn ảnh mơ hồ ra. Bỗng nhiên, Sắc mặt Đường Thiên khẽ biến, xách theo Bình Tiểu Sơn bứt ra vội vàng thối lui. Bộp, huyễn ảnh ba động mất đi chống đỡ, triệt để nghiền nát.

Rung động huyễn ảnh bị nghiền nát, kịch liệt co lại hóa thành một vòng xoáy nho nhỏ, cuối cùng hội tụ thành một điểm đen cỡ hạt gạo.

vẻ mặt Đường Thiên hồi hộp mà nhìn cái điểm đen thăm thẳm vô thanh giữa không trung kia, trong lòng chấn động vô cùng. Không gian pháp tắc, vừa mới rồi đứa gia hỏa này, vậy mà lại dùng chính là không gian pháp tắc!

Hắn cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, không gian đổ nát, là nguy hiểm cực độ.

Trong lòng Đường Thiên nghĩ mà sợ, vừa mới rồi hắn không kịp nghĩ kỹ, trực tiếp động thủ. Nếu như hắn biết rõ đối phương dùng chính là

không gian pháp tắc, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy. Không gian sụp đổ, cuối cùng sẽ co rút thành một không gian hắc động.

Không gian hắc động ở trong pháp tắc không gian, là một trong số lợi khí rất cường đại. Lấy thực lực Đường Thiên hiện tại, nếu như đụng tới một chút thôi, chắc chắn một đường chết.

Đường Thiên thật lâu không gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm như thế, lông tóc toàn thân dựng thẳng.

Hắn chưa từng nghĩ, Tội vực nguy hiểm như thế, một tên tiểu trộm vậy mà lại có thể vận dụng không gian pháp tắc. Không gian, thời gian, sinh tử, là pháp tắc vĩnh hằng của thiên địa, cũng là pháp tắc cao nhất khổng lồ nhất, chúng nó là tam đại pháp tắc cực cơ sở của hàng ngàn hàng vạn thế giới, là căn cơ của bất cứ một thế giới nào, ba cái đan xen tung hoành, bao quát lấy mọi thứ, chi hệ khổng lồ khó mà đếm hết. Thậm chí có lời cho rằng, hàng ngàn hàng vạn pháp tắc, đều là do tam đại pháp tắc diễn sinh phát triển mà thành, tam đại pháp tắc là thân của pháp tắc cành lá.

Tam đại pháp tắc mặc dù tốt, nhưng lại cũng là pháp tắc khó tu luyện nhất, chúng nó cũng không phải chỉ là một pháp tắc, mà là ba hệ thống pháp tắc khổng lồ. Vô số tiên hiền truy cầu cực hạn của chúng nó, nhưng chưa từng có ai, dám công bố bản thân mình hiểu rõ toàn bộ ảo diệu bất cứ một hạng pháp tắc nào trong tam đại pháp tắc.

Cho nên Đường Thiên mới cảm thấy khiếp sợ.

Không gian hắc động, vậy chắc chắn là không gian pháp tắc cao giai.

Pháp tắc cao giai như thế, vậy mà lại xuất hiện ở trên người một tên trộm vặt, cái này quá bất khả tư nghị rồi. Dao động mà sợi Kim cương tơ vừa mới tỏa ra kia, hắn cảm thấy nguy hiểm, trong lòng có chút căng thẳng, nhưng khi nhìn rõ ràng, bây giờ nghĩ lại, dao động kia chính là vị đạo của không gian pháp tắc.

Đáng chết, nơi này là địa phương quỷ quái gì!

Vừa mới lĩnh ngộ pháp tắc, Đường Thiên giống như bị một bồn nước lạnh tưới từ đầu đến chân, điểm đắc ý trong lòng này lập tức biến mất tăm tích không thấy bóng dáng tăm hơi. Bỗng nhiên hắn ý thức được, mình lý giải đối với Tội vực, ít tới đáng thương a.

Nếu như nơi đây pháp tắc đều tràn lan như thế mà nói, vậy không dễ làm rồi.

Đường Thiên có chút đau đầu.

Trong bóng tối sắc mặt Đường Thiên biến ảo bất định, hồn nhiên không biết trên tay hắn xách cổ Bình Tiểu Sơn, trong lòng kinh hãi tuyệt luân bậc nào.

Bình Tiểu Sơn cảm giác bàn tay cầm lấy cái cổ mình tựa như kìm sắt, không chút động đậy, thân thể hắn tứ chi ngang bằng giang ra, toàn thân cứng ngắc, cơ nhục toàn thân hoàn toàn không nghe sai khiến, tựa như một con ếch cứng ngắc.

Ánh mắt dại ra mà nhìn mặt đất cách bản thân mình chưa tới nửa thước, cái đầu Bình Tiểu Sơn trong hư vô.

Đứa gia hỏa này... Rốt cuộc là ai...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 697: Khảo Nghiệm

Bình Tiểu Sơn không nói một lời, mặc cho Đường Thiên dùng Kim cương tơ trói gô hắn lại, bó thành bánh chưng. Song phương giao chiến phi thường ngắn ngủi, tuy chỉ hiệp, bản thân mình liền thất bại thảm hại, hắn biết rõ thực lực song phương chênh lệch, thực lực của đối phương tuyệt đối vượt qua hắn rất nhiều.

Đối mặt địch nhân như vậy, đùa giỡn một vài hoa chiêu là tự rước lấy nhục.

Nếu đối phương muốn giết hắn, bản thân mình không sống được đến bây giờ.

Đương nhiên, theo góc nhìn của hắn thì đối phương hoàn toàn không cần phải trói mình, mình tuyệt không có năng lực chạy trốn. Nhưng đối phương trạng thái nghiêm túc, khiến cho hắn lựa chọn im miệng không nói.

Thực sự là tuổi còn trẻ a...

trong lòng Bình Tiểu Sơn kinh dị, hắn đang âm thầm tỉ mỉ quan sát Đường Thiên, suy đoán lai lịch của Đường Thiên. Lẽ nào người này là cường giả mà Tiết gia ẩn dấu? Nhưng chưa bao giờ nghe nói qua a, gốc gác của Tiết gia, đã bị thăm dò rõ vô số lần. Trong Tử Quyên thành này, có ý đánh Tiết gia, không chỉ một nhà. Cường giả tuổi còn trẻ như thế, chỉ có khả năng xuất từ đại tộc, không những cần phải có thiên phú hơn người, cũng tốn con số tài nguyên kinh người.

Hắn là Tiết gia nghe được tin đồn gì đó, nên từ nơi nào đó tìm cường viện?

Cái suy đoán này có khả năng nhất, Kim cương tơ giá trị thật lớn, nếu là Tiết lão thái thái coi đây là lợi thế, đại tộc nguyện ý hỗ trợ tuyệt đối không ít. Tội vực tuy rằng đều là tộc xuống dốc, nhưng vẫn là đã từng có lịch sử huy hoàng, rất thấu hiểu chính trị quyền mưu chi đạo. hợp tác, thỏa hiệp, ám chiến với nhau rất nhiều lần.

Đầu óc Bình Tiểu Sơn xoay chuyển nhanh chóng, hắn đầu tiên gạch tên Tử Quyên thành. Tử Quyên gia tộc cố nhiên thực lực không kém, lại không phải gia tộc cao nhất Tội vực. Bình Tiểu Sơn tại Tử Quyên thành có đoạn thời gian, cường giả của Tử Quyên gia tộc, hắn không phải không biết.

Vậy sẽ là ai?

Đối phương dùng chính là quyền, đại tộc am hiểu quyền pháp ở Tội vực, có Liệt gia Phách quyền, Sắc Lặc gia tộc Bát âm quyền và Mộc gia Mộc gia quyền. Phách quyền pháp tắc phách liệt vô song, có tiến không lui, có sinh không tử. Sắc Lặc gia tộc Bát Âm quyền, đi chính là âm luật pháp tắc, biến hóa khó dò. Mộc gia Mộc gia quyền thần bí nhất, Mộc gia quyền chính là pháp tắc loại nào, ngoại giới có rất nhiều suy đoán, nhưng không ai dám khẳng định.

Nhớ tới vừa mới rồi một quyền kia giản dị tự nhiên kinh tâm động phách, Bình Tiểu Sơn cảm thấy, rất có khả năng là Mộc gia quyền. Vô luận là Phách quyền, hay là Bát Âm quyền, đặc thù của pháp tắc đều tương đối rõ ràng, so với một quyền vừa mới rồi kia rất không tương xứng.

Nếu như Tiết gia dựa vào là Mộc gia, vậy gia nghiệp của Tiết gia, tuyệt đối không người dám nhúng chàm.

Tiết gia lão thái thái thực sự là hảo thủ đoạn, bất tri bất giác, liền kết nối với Mộc gia.

Đường Thiên không biết trong lòng Bình Tiểu Sơn đã chuyển qua vô số ý niệm, song phương giao thủ một hiệp, nhưng tiêu hao lớn trước nay chưa từng có, thể lực hắn trực tiếp cạn tới đáy. Luống cuống tay chân buộc chặt Bình Tiểu Sơn, sau đó hắn đặt mông ngã ngồi xuống đất, chỉ có thể thở dốc.

Hắn mới nhìn thấy con đường pháp tắc, cảnh giới còn thấp, đối kháng giữa pháp tắc xa lạ vô cùng. Nếu không phải hắn vừa mới tại trạng thái giác ngộ, lục thức nhạy cảm vô cùng, thực lực viễn siêu bình thường, tuyệt không khả năng tóm được Bình Tiểu Sơn.

Trận chiến đầu tiên ở Tội vực, khiến Đường Thiên còn đang sợ hãi. Tại Thánh vực, chiến hạm đối đánh, con số năng lượng kinh người, giống như trời mưa, đồ sộ vô cùng. Nhưng Tội vực, là trong gang tấc, pháp tắc đối kháng, lại càng thêm hung hiểm, thay đổi liên tục, hơi vô ý, chính là chết tại chỗ.

Bình Tiểu Sơn cũng chú ý đến việc Đường Thiên đang thở dốc, đầu đầy mồ hôi, trong lòng hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Đối phương tuy rằng lợi hại, nhưng còn đang trong phạm vi hắn miễn cưỡng có thể tiếp thu.

"Tên là gì?"

Đường Thiên vừa lau mồ hôi vừa hỏi, chiến đấu vừa rồi, pháp tắc của Đường Thiên bao phủ toàn bộ kho chứa, thanh âm không tiết ra ngoài tý nào. Đường Thiên như có điểm ngộ, năng lượng làm thực, pháp tắc làm hư, pháp tắc tựa như cái tay nhìn không thấy. Cái tay nhìn không thấy này, không chỉ để điều khiển năng lượng, còn có thể điều khiển không khí, thanh âm, quang ảnh vân vân.

Thảo nào pháp tắc là lực lượng cao giai, nhìn như không có uy lực hiển hách như hồn thuật, lại càng thêm biến hóa khó lường.

"Bình Tiểu Sơn." Bình Tiểu Sơn rất thành thật mà trả lời.

"Ngươi tới trộm Kim cương tơ?" Đường Thiên hỏi.

"Đúng." Bình Tiểu Sơn thản nhiên thừa nhận.

Đường Thiên có chút đau đầu, không biết nên tiếp tục hỏi cái gì. Loại việc thẩm vấn này, trước đây đều là Binh tới dày vò. Binh tâm tư kín đáo cơ quỷ, đối mặt hắn giở trò quỷ nói xạo, đó là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Dù sao không thể không hỏi... Như vậy chẳng phải là có điểm áp chế?

Đường Thiên vắt hết óc, nghĩ xem hỏi cái gì: "Ngươi vừa mới rồi chạy trốn là pháp môn(phương pháp) gì?"

Bình Tiểu Sơn sửng sốt: "Tiềm hành thuật Bình gia."

"Tiềm hành thuật Bình gia?" Đáy lòng Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, bĩu môi: "Tên này cũng quá không đặc sắc. Tuy nhiên vậy mà lại có thể sử dụng không gian pháp tắc, rất lợi hại a, có thể dạy ta hay không?"

Bình Tiểu Sơn nhìn thấy thần tình Đường Thiên cực kỳ mong đợi, nhưng lại không biết trả lời ra sao.

Đứa gia hỏa này... Cái đầu có phải có điểm không bình thường hay không ?

Thấy Bình Tiểu Sơn không nói lời nào, Đường Thiên vội vàng nói: "Chỉ cần ngươi dạy ta, ta sẽ thả ngươi đi. Đương nhiên, ngươi về sau không nên đến trộm Kim cương tơ."

Bình Tiểu Sơn có chút không tin mà nhìn Đường Thiên, tiềm hành thuật truyền thụ cho đối phương thật không là cái gì, Tiềm hành thuật Bình gia mặc dù có điểm độc đáo, nhưng nếu như đối phương là thứ như Mộc gia, vậy không là cái gì. Khiến cho hắn cảm thấy có chút không lý giải được chính là, đối phương nếu như muốn bí thuật, vậy trực tiếp

nghiêm hình khảo vấn là được rồi, cho điều kiện ưu việt như thế, hắn trái lại rất không tin tưởng.

Đường Thiên vỗ ngực được rung trời: "Nam tử đại trượng phu nói không nuốt lời!"

Bình Tiểu Sơn trầm mặc chốc lát: "Thật?"

"Thật thật!" Đường Thiên vừa thấy Bình Tiểu Sơn ý động, tức thì vui mừng quá đỗi, vội vàng nói: "Ta lừa ngươi làm gì?"

Bình Tiểu Sơn nghĩ lại cũng phải, đối phương hoàn toàn không cần thiết phải lừa gạt mình, được rồi, thật muốn lừa gạt vậy cũng không còn cách nào, mạng nhỏ của mình còn đang trên tay nhân gia nắm giữ. Vừa nghĩ thông, Bình Tiểu Sơn gật đầu: "Được."

Mấy cái canh giờ sau.

Bình Tiểu Sơn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cái thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện trước mặt kia, mấy canh giờ, Đường Thiên có thể rất lưu loát mà sử dụng Tiềm hành thuật Bình gia. Tuy rằng còn có rất nhiều khuyết điểm, nhưng mới mấy canh giờ a, Bình Tiểu Sơn nhớ là năm xưa bản thân mình vì học tập tiềm hành thuật, ăn biết bao nhiêu vị đắng.

Đứa gia hỏa này vừa học đã biết...

Được rồi, nếu như là đệ tử của Mộc gia mà nói, cũng không có gì kỳ quái...

"Cái gì? Ngươi họ Đường?" Bình Tiểu Sơn lại ngẩn ngơ, không phải họ Mộc, đứa gia hỏa này không phải người Mộc gia!

"Đúng vậy." Đường Thiên đã cùng Bình Tiểu Sơn kề vai sát cánh, bộ dáng vừa gặp đã thân: "Ngươi dạy ta tiềm hành thuật, về sau chúng ta chính là hảo huynh đệ rồi. Có phiền phức gì, báo cái tên ta..."

Đường Thiên bỗng nhiên nhớ lại nơi này không phải Thương châu và Đại Hùng tọa, vội vàng chuyển đề tài, ngượng ngập nói: "Là tới tìm ta."

Tìm ngươi...

Bình Tiểu Sơn ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên, hắn cảm thấy người trước mắt này, cái đầu có phải bị cửa kẹp rồi hay không ? Mọi người là địch nhân a, vừa mới rồi còn đánh sống đánh chết, bản thân mình còn bị... Nga, bản thân mình còn bị buộc thành bánh chưng.

Đường Thiên theo ánh mắt Bình Tiểu Sơn, lúc này mới chú ý đến việc trên người Bình Tiểu Sơn bị bó chặt, vội vàng cười ha ha: "Quên mất quên mất."

thần sắc Bình Tiểu Sơn dại ra mà mặc cho Đường Thiên cởi dây thừng, Đường Thiên nhiệt tình, khiến cho hắn cảm thấy không biết làm sao, cái này... Cũng quá khác thường rồi!

Bình Tiểu Sơn cũng không thể tả chỗ nào khác thường, nhưng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

"Ta có thể đi chưa?" Bình Tiểu Sơn vô thức hỏi.

"Có thể a." Đường Thiên coi là lẽ đương nhiên nói: "Nhớ kỹ a, có việc có thể tìm ta."

Bình Tiểu Sơn ma xui quỷ khiến hỏi một câu: "Ngươi tên gì?"

"Đường Thiên!" Đường Thiên đắc ý dào dạt vỗ vỗ bộ ngực lớn tiếng nói: "Ngươi cũng có thể gọi ta như thần thiếu niên."

Như thần thiếu niên...

gương mặt Bình Tiểu Sơn co quắp, hắn cảm thấy tất cả những gì đã trải qua hôm nay, thực sự quá hỗn loạn. Nhân sinh tiếp tục như vậy, quả thực tìm không được phương hướng. Được rồi, kỳ thực là bệnh tâm thần phát tác.

Nhưng hiểu vì sao, một quyền giản dị tự nhiên của Đường Thiên kia, không tự chủ hiện lên ở trong đầu hắn. Tựa như in dấu ở trong đầu hắn, hắn đăm đăm nhìn Đường Thiên, hắn nghĩ không rõ, một gia hỏa như bệnh tâm thần như vậy, thế nào chém ra một quyền kinh diễm như thế?

Còn nữa vừa mới rồi chỉ tốn mấy canh giờ, đã đem Tiềm hành thuật Bình gia chơi bời tới hồ hởi, thiên phú như vậy, thật là kinh người.

Giả bộ! Nhất định là giả bộ!

tức thì tinh thần Bình Tiểu Sơn rung lên, những hành vi không đầu không đuôi kia, trải qua lý giải như thế , tức thì điểm đáng ngờ trùng điệp. Người này nhất định tính toán quá nhiều, cái gì Tiềm hành thuật Bình gia, chỉ là ngụy trang, đối phương nhất định là trước đó không tính giết chết mình. Vì sao lại không giết mình chứ? Khẳng định có âm mưu!

Bình Tiểu Sơn phảng phất nhìn thấy, một tấm lưới lớn vô hình, đang tại lặng lẽ chụp xuống Tiết gia, tức thì một giật mình. Nụ cười tươi của Đường Thiên thiên chân vô tà, ở trong mắt hắn có vẻ lành lạnh đáng sợ.

thần tình Bình Tiểu Sơn biến ảo, càng nghĩ tim càng lạnh, trở nên vong ngã.

"Di, ngươi thế nào còn không đi?" Đường Thiên thấy Bình Tiểu Sơn không chút động đậy mà thất thần, có chút kỳ quái.

Bình Tiểu Sơn giật mình, phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói: "Đi ngay đây!"

Nói xong vội vàng thoát đi.

Đường Thiên nhìn thân hình Bình Tiểu Sơn chật vật vô cùng, nhịn không được nhắc nhở: "Uy, ngươi đi nhầm phương hướng rồi!"

Bình Tiểu Sơn: "..."

Đường Thiên thấy Bình Tiểu Sơn đi rồi, dứt khoát tiếp tục tu luyện. Đêm nay đánh một trận, hắn có rất nhiều thể ngộ, e sợ thời gian thôi qua, quên mất vậy thì không xong rồi, hắn lại lần nữa đầu nhập trong tu luyện.

Sáng sớm, một đám nữ nhân liền vội vã chạy tới thương khố.

"Minh Châu tỷ tỷ, lão thái thái thật nói như vậy sao? Ai nha, cái này như thế nào mới tốt a!"

"Có cái gì không tốt? Lão thái thái không phải kiểm tra qua sao? Thân thể hắn mạnh mẽ tráng, mãnh nam a, nói không chừng ngươi sẽ thích!"

"Chỉ sợ thô bỉ bất kham, chúng Tiết gia ta cũng là gia tộc có thân phận địa vị, sao lại tùy ý như thế? Lão thái thái lần này..."

Minh Châu không thể nhịn được nữa, quát lớn: "Đều ngậm miệng! Từ bao giờ, quyết định của lão phu nhân, các ngươi có thể xen vào?"

Quần nữ tử ngoan ngoãn ngậm miệng, tuy nhiên vẫn có mấy người trên mặt hiện lên vẻ không phục.

"Buổi tối bảo vệ thương khố, khổ cực lắm nỗi. Huống hồ Kim cương tơ đầy kho, giá trị liên thành, khiến cho hắn trông coi, cũng là khảo nghiệm tâm tính đức hạnh hắn." Minh châu thoạt nhìnnh bốn phía, thấy cái nữ nhân khác như có đăm chiêu, lúc này mới hừ lạnh: "Ánh mắt của lão phu nhân, há là các ngươi có thể so? Liên tục bảo vệ mấy đêm, phẩm tính người này như thế nào, có thể thấy được đầu mối."

Chúng nữ nghe vậy, không khỏi khẽ gật đầu.

"Chúng ta cứ đi xem, không phải cũng biết một chút?" Minh châu nói.

Mọi người lúc này vừa lúc đi tới trước cửa kho hàng, Minh Châu đẩy cửa ra, quang cảnh bên trong hiện ra ở trước mắt mọi người.

Kho chứa trở thành một đống hỗn độn, Kim cương tơ nằm đầy đất, một thân ảnh ngủ say bên trong, tiếng ngáy như sấm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 698: Giao Tơ

Sắc mặt Minh Châu tái mét, lão thái thái tuổi đã lớn, việc trong nhà đa số là do nàng quản lý, thưởng phạt phân minh từ lâu trở thành nguyên tắc làm việc của nàng, đặc biệt không muốn thấy người lười biếng. Lúc này thấy thương khố bừa ra một đống, còn nữa Đường Thiên đang ngủ say, trong lòng lửa giận khó át, sinh ra cảm giác rất chán ghét.

lần này Lão phu nhân chỉ e nhìn sai rồi, trong lòng nàng thầm nghĩ.

Các tỷ muội khác cũng trợn mắt há mồm, Tiết gia từng là đại tộc, những quy củ sâm nghiêm kia, cũng đồng thời truyền thừa xuống. Các nàng mưa dầm thấm đất, những quy củ này đã khắc sâu ở trong lòng các nàng. Các nàng chưa từng nhìn thấy người vô cùng thô tục như thế? Dù là những hộ viện mời tới giữ nhà kia, cũng phải có cử chỉ có lễ độ.

Đường Thiên ngửa mặt lên trời giang chân giang tay nằm ngủ, khóe miệng nhểu ra nước bọt, tiếng ngáy như sấm liên tục không ngừng.

"Tiểu Yêu, kiểm kê thương khố." Minh Châu lạnh lùng nói.

Một tiểu cô nương nhìn thanh tú cơ trí vượt đám người mà ra, bắt đầu kiểm kê con số Kim cương tơ trong thương khố. Người khác trải qua khiếp sợ lúc ban đầu, nhanh chóng liền khôi phục bình tĩnh, ánh mắt mọi người nhìn về phía Đường Thiên đều cực kỳ khinh thường.

Lưu vong tại Tội vực hoặc là vương thất hoặc là đại tộc, đều có gia quy sâm nghiêm, đến cả những đại tộc lấy quân công lập gia kia, trải qua mấy đời hun đúc, tự nhiên cũng giảng lễ nghi. Tại Tội vực, đến ngay cả hạng người làm chức nghiệp thấp hèn nhất, cũng rất thấu hiểu lễ nghi.

Bọn họ bây giờ tuy rằng suy bại, nhưng năm xưa có nhà nào là không hiển hách.

Các nàng lần đầu tiên trông thấy, người thô bỉ như thế.

Đường Thiên ngủ cực ngon, hắn sơ ngộ pháp tắc, đánh một trận cùng Bình Tiểu Sơn tuy rằng nhất thời, nhưng đã hao hết thể lực. Sau đó tu tập tiềm hành thuật mấy canh giờ, lại sợ thể ngộ qua ngày thứ hai sẽ quên, liền rèn sắt khi còn nóng mà tu luyện nguyên đêm, lúc đó chỉ có một hơi chống đỡ, khi toàn bộ thể ngộ, đều in dấu thật sâu ở trong đầu, lúc này hắn mới dừng lại.

Sợi dây cung căng trong lòng vừa được thả lỏng, chống đã đến cực hạn tức thì Đường Thiên bị mệt mỏi như thủy triều nhấn chìm.

Một giấc này, đến cực kỳ ngọt ngào, khi Minh Châu và các nàng tiến đến, đều hoàn toàn không biết gì cả.

"Không thiếu." Sau khi Tiểu Yêu kiểm kê xong, trong lòng có chút kinh ngạc, nàng liếc mắt nhìn Đường Thiên đang trong giấc ngủ say.

"Thật không thiếu?" Có người nhịn không được hỏi: "Trên mặt đất nhiều Kim Cương tơ như vậy, khẳng định là hắn tháo ra! Nếu như không thiếu, hắn tháo ra làm gì?"

Tiểu Yêu cũng không phản bác, chỉ có điều nói: "Ta có số lượng lúc trước trong kho chứa, ai không tin, có thể tự mình kiểm kê."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng, Tiểu Yêu làm người khôn khéo tỉ mỉ, tính toán tuyệt đối sẽ không lầm lỗi.

thần sắc Minh Châu hòa hoãn một chút, việc biển thủ mà nàng rất ghét không xuất hiện, điều này làm cho hình tượng của Đường Thiên trong lòng nàng tốt lên rất nhiều. Người này tuy rằng thô bỉ, may mà không phải hạng người ham muốn tiểu lợi. Tuy rằng không rõ vì sao

nhiều Kim Cương tơ rơi vãi đầy mặt đất, nhưng tổng số không thiếu, thuyết minh không xảy ra việc trộm cắp.

Minh Châu hừ lạnh một tiếng: "Đi thôi."

"Không gọi hắn dậy?" Tiểu Yêu hỏi.

"Hắn muốn ngủ, vậy để cho hắn ngủ cho đủ." Minh Châu lạnh như băng nói.

Tất cả mọi người âm thầm chắt lưỡi, các nàng đều rất biết tính khí Minh Châu, biết rõ Minh Châu tỉ lần này chỉ sợ tức giận thật rồi. Nếu như Minh Châu tỉ không nguyện ý, đến cả lão thái thái, cũng sẽ không miễn cưỡng nàng. Minh Châu từ nhỏ đã được lão phu nhân bồi dưỡng làm người nối nghiệp, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Tiết gia tương lai, là sẽ giao vào tay Minh Châu.

Nghĩ đến việc sẽ không gả cho nam nhân thô bỉ như thế, mọi người không hẹn mà cùng thở phào. Lão thái thái luôn luôn hi vọng tìm một cô gia thân thể cường tráng, ở rể đến Tiết gia, sinh con đẻ cái, duy trì cơ nghiệp Tiết gia.

Tội vực hoàn cảnh ác liệt, thân thể là điều kiện quan trọng nhất, nếu là thể chất không tốt, trẻ con rất khó sống. Hơn nữa Tội vực không có năng lượng, chỉ có thể ỷ lại lực lượng huyết nhục, vô luận loại bí thuật gì, đều bắt đầu từ rèn luyện huyết nhục thân thể. Điều kiện thân thể, là cơ sở của tất cả.

Tiết gia mấy năm nay, tại phương diện này chịu lỗ quá lớn, bây giờ lắc lư trong gió, cận kề nguy hiểm. Nếu một đời tiếp theo, lại không xuất hiện cường giả, vậy thì cơ nghiệp Tiết gia tuyệt đối khó mà bảo trì. Nếu không phải mấy năm nay có Tử Quyên gia tộc bảo hộ, Tiết gia sớm bị chia cắt sạch sẽ.

Minh Châu cắn chặt môi, nàng quản gia đã lâu, đương nhiên biết rõ tình huống Tiết gia bây giờ là nguy hiểm cỡ nào, hơi có vô ý đó là vạn

kiếp bất phục. Tiết gia căn bản không thể xảy ra là chuyện nhận được minh hữu chân chính, tất cả đều là nữ nhân không có lực tự bảo vệ mình, Tiết gia đối với bất luận một thế lực nào mà nói, đều là mê hoặc vô pháp chống lại. Các nàng sẽ bị gả vào nhà giàu có cho đệ tử đại tộc, bí pháp thuần dưỡng Kim cương tằm của Tiết gia, cũng sẽ bị ép giao lên, Tiết gia trong nháy mắt, bị nuốt đến không còn mẩu gạch vụn.

Nhưng, vừa nghĩ đến phải gả cho người lười thô bỉ như thế, trong lòng Minh Châu khổ sở vô cùng. Dù cho nam nhân này, khả năng không có bất luận danh phận nào, không có bất luận địa vị gì, nhưng Minh Châu vẫn cứ khó mà tiếp thu.

Tiểu Yêu thấy sắc mặt Minh Châu không ổn, thấp giọng nói: "Minh Châu tỉ, hôm nay là ngày giao tơ."

Minh Châu phục hồi lại tinh thần, ah một tiếng, sắc mặt thoáng cái trở nên càng thêm khó coi. lời nói Tiểu Yêu vừa nói ra miệng, tức thì biết rõ mình nói sai lời rồi.

"Minh Châu tiểu thư có đây không?" Một âm thanh trong trẻo truyền đến.

Con mắt Minh Châu hiện lên vẻ phức tạp khó hiểu, nàng chỉnh lại tâm tình, trên mặt khôi phục bình tĩnh trước kia, cất bước đi tới tiền viện. Một vị nam tử tuấn lãng, chắp tay đứng đó, thản nhiên nhìn thích thú hoa cỏ trong viện.

"Tần công tử!" Minh Châu nhẹ giọng nói, tiến lên dịu dàng thi lễ.

"Minh Châu tiểu thư!" Tần Tử Sơn tiêu sái đáp lễ, nụ cười tươi trên mặt ấm áp như ánh nắng, khiến Minh Châu hơi hơi thất thần.

Nàng vén lại tóc mai trên trán, che giấu bản thân mình thất thố: "Chuyện giao tơ, công tử sai hạ nhân đến đây là được, hà tất tự mình đến?"

"Mọi người đều rất bận rộn, tại hạ lại quá thong dong, lại nói, có thể trông thấy Minh Châu tiểu thư, đây chính là vinh hạnh." ánh mắt Tần Tử Sơn nóng rực, âm thanh trong trẻo, không những không làm người cảm thấy ngả ngớn, trái lại lộ ra sự chân thành, lực lượng khiến người ta tin phục.

Tiểu Yêu ở một bên trong lòng thầm than, Tần công tử ngưỡng mộ Minh Châu tỉ, cái này đã không phải bí mật gì. Đến cả lão phu nhân kia, cũng đối với việc này bảo trì trầm mặc, làm bộ không biết. Tần gia chính là Tử Quyên gia tộc, đứng đầu cái thành này, Tiết gia được Tử Quyên gia tộc chiếu cố rất nhiều, nếu là Tần Tử Sơn cầu thân, lão thái thái cũng khó mà cự tuyệt, chỉ có điều, quyền quyết định chuyện này do bản thân Minh Châu.

Nhưng đối diện Tần công tử truy cầu, Minh Châu chưa hề đáp lại.

Nàng từ nhỏ được bồi dưỡng coi như người nối nghiệp, thói quen theo lập trường Tiết gia để suy nghĩ vấn đề. Một khi nàng đồng ý Tần công tử, vậy Tiết gia ngoại trừ nhập vào Tần gia ra, không có bất luận lựa chọn khác.

Minh Châu thoát ra ánh mắt nóng bỏng của Tần Tử Sơn, nói: "Tơ đã chuẩn bị xong, mời công tử."

Tiết gia Kim Cương tằm tơ không bán lẻ, bán duy nhất cho Tử Quyên gia tộc. Kim cương tằm tơ không chỉ có có thể dệt thành y vật nhuyễn giáp, hay là dây cung, Tử Quyên gia tộc mua Kim Cương tằm tơ Tiết gia chính là dùng để chế tác cường cung.

Tiểu Yêu biến sắc, nàng không kịp ngăn cản, Minh Châu liền đã đưa Tần công tử đến thương khố.

"Nghe nói quý phủ mua một vị cô gia?" Tần Tử Sơn cười dài nói: "Không biết Minh Châu tiểu thư có thể dẫn kiến một chút hay không?"

Sắc mặt Minh Châu đại biến, Lúc này nàng mới nhớ lại, Đường Thiên đang nằm ở trong thương khố! Trời ạ, bản thân mình chính là bị Đường Thiên làm giận đến hồ đồ rồi, vậy mà lại phạm sai lầm cấp thấp như thế. Bản thân mình rõ ràng có thể gọi hạ nhân đem tơ từ thương khố mang đến, nếu là Đường Thiên gặp gỡ Tần công tử, tràng diện kia khiến Minh Châu hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Minh Châu miễn cưỡng cười nói: "Không ngờ là bên ngoài vậy mà truyền thành cô gia, thực sự khiến người ta kinh ngạc. Chỉ là một gã nam phó, lão phu nhân thấy hắn đáng thương cảm, lại cảm thấy trong nhà nhiều việc nặng nề, chúng ta đều là một đám tiểu cô nương, cần phải có người làm việc nặng."

"Thì ra là thế, tại hạ tin lời đồn đãi, thực sự là không nên!" Tần Tử Sơn nghiêm túc thi lễ tạ lỗi với Minh Châu.

nụ cười tươi trên mặt Minh Châu càng thêm miễn cưỡng: "Công tử đa lễ như vậy, quá khách khí rồi."

Một đoàn người, chạy tới trước cửa thương khố, Minh Châu không tự chủ dừng chân.

Làm gì bây giờ... Làm gì bây giờ...

Tần Tử Sơn đợi một hồi, thấy Minh Châu còn chưa mở cửa, có chút kinh ngạc: "Minh Châu tiểu thư?"

Minh Châu đang còn thiên nhân giao chiến bị giật nảy mình, tay vô thức đẩy ra, thương khố đại môn kẽo kẹt mở ra.

Đường Thiên đang ngủ say tiếng ngáy như sấm, lại lần nữa hiện ra đối mặt mọi người, Tiểu Yêu không tự giác mà xoay mặt đi, không đành lòng nhìn, thực sự quá mất mặt rồi!

Tần công tử cũng ngơ ngẩn hoàn toàn, sau một lúc lâu mới bật cười khanh khách: "Quý phó ngủ thực sự là ngon."

Minh Châu lúc này hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, nói: "Hắn liên tục mấy đêm bảo vệ thương khố, có chút khổ cực, chúng ta nhỏ giọng một chút, không nên quấy nhiễu hắn."

Tần công tử gật đầu khen: "Minh Châu tiểu thư thương cảm hạ nhân, tâm địa thiện lương, Tử Sơn bội phục." Hắn xoay người nhẹ giọng đối với thủ hạ nói: "Các ngươi động tác đều nhẹ một chút."

Hắn lúc trước nghe thấy Tiết lão thái thái mua một vị cô gia, đã muốn đến nhìn xem, bây giờ thấy Đường Thiên có bộ dạng này, tảng đá trong lòng tức thì rơi xuống. Hắn tin tưởng ánh mắt Minh Châu dù kém, cũng tuyệt đối sẽ không nhìn trúng hạng người thô bỉ như thế. Xác nhận đối phương đối với mình không có tý nào uy hiếp, tâm tính ôn hòa của hắn, tự nhiên sẽ không có tâm đố kị, cũng chả thèm cùng một hạ nhân tính toán, vậy quá mất thân phận.

Đường Thiên đang nằm mơ.

Hắn mơ thấy Quang Minh võ hội đại quy mô xâm lấn Đại Hùng tọa, mà Thương châu cũng là khói lửa nổi lên bốn phía, chiến hỏa bùng phát. Hắn mơ thấy Thiên Huệ thân hãm tình thế nguy hiểm, mơ thấy Binh hút thuốc khói bốc lên kèm theo mọi người liều mạng phản kích, mơ thấy Đường Sửu chuẩn bị lấy thân tuẫn thành, mơ thấy Lăng Húc hôn mê bất tỉnh, mơ thấy Hạc toàn thân tổn thương, mơ thấy Tỉnh Hào thân cắm mấy kiếm, mơ thấy Sài Lang tộc tre già măng mọc, giống như thủy triều điên cuồng đánh về phía địch nhân, mơ thấy Đại Hùng tọa bị cho một mồi lửa, liệt hỏa hừng hực chiếu đỏ bầu trời.

Vô cùng bi thương và phẫn nộ bao phủ toàn thân hắn, toàn thân hắn run rẩy, ngửa mặt lên trời rống giận.

Đường Thiên đột nhiên giật mình tỉnh lại, hắn phát hiện mình ngồi lên.

Hô... Hô... Hô...

Toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi, con mắt đăm đăm nhìn thạch gạch sàn nhà, thở hổn hển. Nguyên lai là nằm mơ... Tràng diện trong cõi mộng, thật là đáng sợ!

Đường Thiên đột nhiên ngồi lên, làm mọi người trong thương khố giật nảy mình, Minh Châu nhíu mày, ngữ khí có chút không chấp nhận: "Tiểu Đường, thế nào rồi?"

Đường Thiên làm lơ không nghe, đăm đăm nhìn sàn nhà, cũng may... Cũng may chỉ là một giấc mộng, vô luận như thế nào, bản thân mình tuyệt đối không khiến cho tất cả điều này xảy ra!

"Tiểu thư đang hỏi ngươi!" một vị thị nữ bên cạnh Minh Châu nhìn chướng mắt, nhịn không được cao giọng quát lớn, nàng chưa bao giờ nhìn thấy gia hỏa không có quy củ như thế.

Đường Thiên không có tâm tình nói chuyện, hắn đứng dậy, nhìn cũng không nhìn mọi người, một chữ không nói, nghiêm mặt tự mình ra khỏi thương khố.

Mọi người trong thương khố mặt mặt nhìn theo, một mảnh an tĩnh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 699: Mặt Quỷ Hùng Kỳ

Bên trong thương khố, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ còn sự tĩnh lặng.

Tần Tử Sơn là người thứ nhất phục hồi lại tinh thần, phát hiện bầu không khí có chút bối rối, chủ động giải vây, cười nói: "Quý phó rất có cá tính. Nghe nói cũng là người xuất hiện từ thủy triều? Tệ gia cũng có một vài người, những người này đúng là là kiệt ngạo bất tuân, nghĩ cũng là hoàn cảnh tạo ra, đợi qua đoạn thời gian, ma luyện bớt tính khí, là có thể dùng tương đối thuận tay."

Minh Châu cũng phục hồi lại tinh thần, thần tình bình tĩnh, giống như vừa mới rồi không xảy ra chuyện gì, cười nói: "Công tử đó chính là lời nói lão thành. Thảo nào bình thường nghe nói công tử thực học giỏi giang, không phải hạng người sính miệng lưỡi, quả nhiên không giả. Minh Châu phương diện này kinh nghiệm nông cạn, còn thỉnh công tử vui lòng chỉ giáo."

trong lòng Tần Tử Sơn âm thầm đắc ý, trên mặt lại tỏ ra khiêm tốn: "Để Minh Châu tiểu thư chê cười rồi."

Hắn cảm thấy hôm nay tới thực quá giá trị, đối với cử chỉ mạo phạm của Đường Thiên, không những không cảm thấy phẫn nộ, trái lại cảm thấy tới thực đúng lúc.

Hai người đàm tiếu nhàn nhàn, bầu không khí hòa hợp.

Đường Thiên mặt mày nghiêm trọng đi tới hậu viện, thấy một ao nước, không nói hai lời nhảy vào. Toàn bộ thân thể ngâm trong nước,

được nước băng lãnh kích thích, phẫn nộ trong lòng dần dần rút đi, con mắt Đường Thiên, từng chút trở nên trầm ngưng lãnh tĩnh, tối tăm như hồ sâu.

Giấc mộng đáng sợ kia, khiến cho thiếu niên bỗng nhiên giật mình tỉnh lại.

Có cái gì để e sợ? Lo lắng mọi người bị hại sao? Tình huống không rõ ràng không dám vọng động sao? Là sợ hãi đối với tình hình không biết sao?

Thiếu niên đang tự hỏi bản thân mình.

Cho nên mê man sao? Cho nên bàng hoàng sao? Cho nên tại hoảng sợ như vậy không chịu nổi một ngày sao? Cho nên nói cho mình tất cả đều tốt lên sao?

Thực sự là đáng thẹn a!

Đó chỉ là sợ hãi ở sâu trong lòng ngươi, trong lòng ngươi tiềm tàng nhát gan, ngươi kiếm cái cớ buồn cười như vậy cho mình ư.

Song quyền nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch.

Thân gánh vác hy vọng lớn lao, không nên trở thành lý do ngươi trốn tránh lùi bước. Con đường phía trước với nguy hiểm không biết, không nên trở thành lý do ngươi dừng bước không đi tới trước. Những cục diện hỗn loạn phức tạp kia, thì đã là gì chứ?

Mọi người đang đợi ngươi cứu viện, bọn họ theo ngươi, hộ ngươi, tin ngươi cùng ngươi xuất sinh nhập tử, ngươi không thể đùn đẩy trách nhiệm.

Ngươi không hiểu quyền mưu không hiểu chinh chiến, nếu như ngay cả dũng khí cũng mất nốt, ngươi còn có cái gì?

Ngươi chính là ngu ngốc, ngươi chính là hữu dũng vô mưu, ngươi chính là man không nói lý, ngươi chính là hừng hực mà xông, cái này là thế nào?

Ngươi là Đường Thiên, đây là phương thức chiến đấu của ngươi, đây là quyết thắng chi đạo của ngươi.

Trong hồ nước, Đường Thiên mở mắt, sóng gợn long lánh chiếu vào tầm mắt, một đoàn hỏa diễm ở trong lòng hắn hừng hực thiêu đốt. Toàn bộ trói buộc, dưới đoàn liệt hỏa này, hóa thành tro tàn. Hắn cảm thấy toàn thân mình cực kỳ lực lượng, hắn tìm được phần nhiệt tình thân quen kia, hắn tìm về khỏa sơ tâm không sợ kia.

Phù, hắn nhếch miệng vô thanh cười, con mắt như hỏa.

Thiếu niên như thần, hừng hực xông!

Tử Quyên thành có mấy trăm người, trước tìm mấy trăm người này đã, mọi người có thể liên lạc với nhau, cục diện cũng sẽ tốt hơn nhiều. Đường Thiên nhớ lại, Tiết lão thái thái nói, Hàn Băng Ngưng bị một người gọi là Đạt Lâm tiểu thư mua đi.

Đường Thiên từ trong nước nhảy ra tới, lau nước trên mặt, nhảy dựng lên. Mấy tên Tiết gia nữ tử đi ngang qua thất thanh kinh hô, Đường Thiên lại giống như không nghe thấy, trực tiếp trở lại gian phòng mình.

Hắn chung quy là Đường Thiên, chung quy là hùng chủ một phương, tuy là thiếu niên, nhưng cũng là thần thiếu niên một đường chém giết đạp vô số thi cốt anh hào đến đây, khi vượt qua mê man lúc ban đầu, bỏ xuống cố kỵ trong lòng, tâm thần thanh minh, cái không sợ và dũng mãnh kia, như liệt hỏa trong bóng đêm bùng phát, có thể thiêu đỏ bầu trời.

Trở lại gian phòng, Đường Thiên liền điều tức, một phút sau, tinh thần hắn tràn trề trở lại, tâm yên tĩnh thần.

Tội vực thì sao?

Phía trước đó là Quang Minh châu, thiếu niên một mình cũng dám xông!

Hắn xòe hai bàn tay, mười ngón chuyển động, lách cách rung động. Thiếu niên trong kính, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, đằng đằng sát khí.

Thiếu niên như thần, có tiến không lui, há tiếc bản thân?

Trong đầu lướt qua thân ảnh mọi người, Đường Thiên nhếch miệng cười với thiếu niên trong kính, hàm răng tuyết trắng, lộ ra sát ý. Hắn thu hồi ánh mắt, thần sắc bình tĩnh, ra khỏi phòng. Khóe mắt dư quang thoáng nhìn trên giá mây, ở đó treo mấy cái mặt nạ hài đồng vẫn chơi đùa, hắn không tự chủ nhớ tới trước đây tại Phỉ Lâm tinh cùng Lăng Húc đồng thời chặn giết tiểu công chúa, bản thân mình đeo cái mặt nạ tinh tinh.

Nói tới cũng khéo, tiểu công chúa cũng gọi là Minh Châu, nhớ tới vị học sinh này của mình, thực sự là đã lâu không trông thấy nàng rồi, cũng không biết tiểu Minh Châu mấy năm nay sống như thế nào, ánh mắt Đường Thiên, nhu hòa rất nhiều.

Lửng thửng tiến lên, tháo xuống một cái trong đó.

Miệng máu răng nanh, tóc đen mắt xanh.

Đeo mặt nạ lên trên mặt, khá thích hợp.

Đường Thiên ở trong sân tìm thấy một miếng vải đen phơi nắng, lại ở trong góc tìm thấy một thùng chứa đựng thuốc nhuộm, Tiết gia kinh doanh dệt phường, mấy thứ này chỗ nào cũng có thể thấy. Tìm nửa ngày Đường Thiên tìm không thấy bút, đành phải tìm cái chổi, nhúng thuốc nhuộm màu hồng, tiện tay mà vẽ.

Một tiểu hung xiêu xiêu vẹo vẹo màu hồng, xuất hiện ở trên miếng vải đen.

Vẽ xấu thế!

Đường Thiên bụm mặt, không đành lòng nhìn thẳng, rõ ràng là định vẽ con đại hùng uy vũ hùng tráng, thế nào vẽ thành một con tiểu hùng vừa xấu vừa ngu như thế? Hắn nói thầm, suy nghĩ một chút, vẽ lại lần nữa phỏng chừng cũng không tốt hơn được bao nhiêu, hắn nhanh chóng buông tha xung động muốn vẽ lại. nhìn khắp mọi nơi, lấy cây gậy trúc vốn dùng để phơi nắng miếng vải đen vừa lấy, tìm cái sợi dây, cột miếng vải đen vẽ mặt tiểu hùng màu đỏ lên trên cây gậy trúc.

Cái tay nghề này... Thực sự là mất mặt...

Đường Thiên chép miệng, khua khua, trói thật chắc, được rồi, chấp nhận đi.

Hắn nắm lấy cái cây Đại hùng kỳ mới ra lò này, hụp mấy cái lên xuống, Đường Thiên liền biến mất không thấy.

Không qua một hồi, Minh Châu hùng hổ nhảy vào gian phòng Đường Thiên, khi nàng nhìn thấy gian phòng không có một bóng người, sắc mặt khẽ biến.

Đường Thiên nhấc kỳ hành tẩu tại đường phố Tử Quyên thành, người đi đường trên đường phố dồn dập né tránh. Người mang mặt nạ khiêng kỳ này, trên người toát ra sát khí dày đặc, để cho bọn họ âm thầm kinh hồn táng đảm.

Hắc kỳ xòe ra, hồng sắc tiểu hùng hiện ở trước mắt mọi người, người vẽ khả năng hội họa kém vô cùng, tiểu hùng hồng sắc thoạt nhìn vừa ngu vừa xấu, nhưng thuốc màu đỏ tươi, tựa như máu tươi vẽ ở trên miếng vải đen, lộ ra một cổ yêu dị và sát ý không thể tả.

Mặt nạ mặt quỷ, huyết hùng hắc kỳ.

Đường Thiên ngừng lại, bỗng nhiên hắn phát hiện một vấn đề, nơi ở của Đạt Lâm tiểu thư ở đâu?

Hắn muốn tìm người để hỏi đường, nhưng bên trong mấy mét xung quanh hắn, không có một bóng người. Nơi ánh mắt hắn đảo qua, người đi đường sợ như rắn rết, tránh không kịp. Đường Thiên rất muốn vò đầu, lúc này ánh mắt vừa đúng nhìn thấy người làm ở cửa vào thương hộ ven đường, trước mắt sáng ngời, đi tới phía đối phương.

Nhìn thấy nam tử đeo mặt nạ mặt quỷ khiêng hắc kỳ kia, vừa thấy chính là đồ cùng hung cực ác đi về phía mình, sắc mặt người làm tuổi còn trẻ soạt một cái trắng bệch, hai chân không tự chủ mà run rẩy. Hắn dựa trụ cửa, mắt mở trừng trừng mà nhìn đối phương từng bước một tới gần, toàn thân không thể động đậy. Cái bóng râm giống như thực chất, như mây đen đè xuống, toàn bộ thế giới rơi vào một mảnh hắc ám, khiến người ta hít thở không thông.

Người làm đại não chỉ còn hư vô.

"Đạt Lâm tiểu thư phủ đi như thế nào?"

Một thanh âm trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến, tựa như cái bóng râm kia, cảm giác cực kỳ áp bách.

"Tây, phần cuối tây đường, chính, chính là..."

Đầu óc từ hư vô người làm nhỏ tuổi theo bản năng nói địa chỉ.

"Cảm tạ."

Đỉnh đầu bóng râm tán đi, cái loại áp bách khiến người ta run rẩy này cũng theo đó tiêu thất, người làm tuổi còn trẻ nhịn không được nữa, đặt mông ngồi phịch xuống đất, mềm như bùn nhão, sắc mặt trắng bệch.

Đường Thiên cứ như vậy không coi ai ra gì mà ly khai, phương hướng tiến đến chính là Đạt Lâm tiểu thư phủ.

"Đạt Lâm tiểu thư? Hắn lẽ nào cùng đạt lâm tiểu thư có cừu oán?"

"Sát khí thật nặng!"

"Mau cùng tới nhìn xem!"

"Ngươi muốn chết sao? Vạn nhất..."

"Chúng ta xa xa theo sau là được rồi, như vậy sẽ không xuất hiện cái gì nguy hiểm."

Hai bên đường phố, bóng người giống như bầy cá nhảy lên, bọn họ đạp nóc nhà, xa xa mà chỉ chỏ thân ảnh Đường Thiên.

Đường Thiên đi tới đường Tây, đường Tây ước chừng rộng hai mươi trượng, hai bên là tường đá cao vút, cây tử đằng màu tím giống như thác nước từ trên tường đá tràn xuống. Sắc núi và hoa văn đóa hoa, đốm nhỏ điểm điểm rải rác ở trong cái phiến tử hải này.

Đường phố không một ai, phần cuối là một tòa thành nguy nga.

Hắc kỳ khiêng ở trên vai, Đường Thiên một mình đi trên cái đường phố rộng rãi này, tiếng bước chân gần xa có thể nghe, thần sắc hắn thong dong, tựa như một gã du khách. Mặt nạ con quỷ, theo bước hắn tiến đồng thời nhấp nhô, tử la lan ở hai bên ở trong gió nhẹ nhẹ nhàng chập chờn, hắc kỳ phần phật phần phật rung động, tiểu hung huyết hồng ở trong phiến tử sắc hải dương này, thoắt ẩn thoắt hiện.

Người rảnh rỗi trên đường, đứng ở đầu đường Tây đường.

Mặt quỷ thong dong, huyết hùng xòe ra, tự dưng nở một cổ túc sát khôn kể, những người qua đường đuổi tới này không khỏi vì đó cảm nhiễm, bọn họ vô thức đều nín thở. Tây đường chỉ còn sự im lặng, cũng không vang dội tiếng bước chân, lại phảng phất nhịp trống vỗ ở trong lòng mọi người, mỗi một bước đều kèm theo một phần sát ý khôn kể.

Khi Đường Thiên đi lên Tây đường, hộ vệ đã chú ý, hắn công khai, hơn nữa tình thế lai giả bất thiện rõ ràng, hộ vệ sửng sốt, sắc mặt đại biến, tiếng cảnh báo thê lương vang vọng toàn bộ bảo, bên trong tòa

thành một mảnh rối ren, hộ vệ và gia binh, giống như thủy triều dũng mãnh tiến ra, tiến nhập các cái cương vị. Cả tòa thành, như lâm đại địch.

Vài đạo thân ảnh soàn soạt rơi xuống, bọn họ ngăn trở lối đi Đường Thiên, một người trong đó trầm giọng quát lớn: "Vị bằng hữu, nơi đây là phủ đệ cá nhân."

"Có phải là Đạt Lâm tiểu thư phủ không?"

Trầm thấp thanh âm, tại đường phố yên tĩnh vang xa.

Chẳng hiểu vì sao, mấy người chỉ cảm giác toàn thân căng thẳng, một cổ hàn ý khó giải thích, từ đáy lòng hiện lên.

"Không sai." Hộ vệ cầm đầu trong lòng cảnh giác, trầm giọng nói: "Các hạ là ai thế? Thỉnh ban thưởng tính danh, tại hạ cũng tiện thông báo."

"Vậy là tốt rồi."

Đường Thiên tựa như lẩm bẩm.

Đường Thiên biểu hiện, khiến cho mấy tên hộ vệ trước mặt càng thêm khẩn trương, đối phương biểu hiện quá thong dong quá trấn định, nhưng những hộ vệ này không có ai mà không phải là thân kinh bách chiến, trong loại bình tĩnh không tầm thường này, lại lộ ra một cổ sát cơ căng thẳng.

Cao thủ!

Các hộ vệ như lâm đại địch, vài người vô thức mà nuốt nuốt nước miếng, đó chính là điềm báo sắp động thủ sao?

Ánh mắt Đường Thiên không dừng lại ở trên người những hộ vệ này, ánh mắt hắn hướng tới tòa thành phía sau hộ vệ, tòa thành nguy nga, tựa như cự thú cao thâm mạt trắc, muốn chọn người mà cắn.

Sau mặt nạ, Đường Thiên bỗng nhiên nhếch miệng cười, hắc kỳ rời bờ vai của hắn, đột nhiên cắm xuống cạnh chân. thạch gạch cứng rắn, giống như đậu hủ, vừa đúng lúc gió nổi, hắc kỳ phút chốc xòe ra, huyết hùng xấu xí bễ nghễ dữ tợn không thể tả.

Thiếu niên vênh mặt, mặt quỷ hướng lên trời, đề khí giương giọng, lớn tiếng quát.

"Đại hùng Linh bộ, Hàn Băng Ngưng, về đơn vị!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 700: Giao Người Của Ta Ra Đây

Trên tòa thành.

Vẻ mặt Đạt Lâm thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên : "Chỉ có mỗi một người mà có thể sinh ra chinh phạt chi khí mạnh như thế, Đại Hùng linh bộ, chưa bao giờ nghe nói qua nhưng từ người này có thể thấy bất phàm rồi ! Hắn là thống suất của các ngươi?"

Nàng có thân hình cao gầy làn da trắng nõn, đôi con người lam sắc tựa như hải dương đầy mê hoặc , mái tóc vàng kim được búi lên cao , nàng nhìn từ trên cao xuống , sung mãn trạng thái xem xét người khác. Nàng mới chỉ có hai mươi bốn tuổi nhưng tâm trí đã thành thục hơn xa đám bạn cùng lứa tuổi, Hàn Băng Ngưng cũng do nàng làm chủ mua lấy.

Chỉ trong mấy ngày ở chung tính cách của Hàn Băng Ngưng đã bị nàng tìm tòi hiểu rõ từng li từng tí một.

Hàn Băng Ngưng không mở miệng nhưng nàng không cho đó là ngang bướng chỉ thì thào tự nói: "Hắn biết ngươi ở chỗ này sao ? Cũng phải, nói vậy trong Đại Hùng linh bộ các ngươi chỉ có mình ngươi là nữ tử, hắn chỉ cần hỏi qua loa là có thể biết được."

Hàn Băng Ngưng vẫn lặng yên không lên tiếng, đôi mắt bất giác đã trở lên mơ hồ , những ký ức về nhiều năm về trước vốn phủ đầy bụi bỗng trào dâng như thủy triều.

Lần đầu tiên trông thấy Đường Thiên chính là ở Bích Chiểu trúc hải. Cảnh tượng Đường Thiên trợn trừng con mắt đầy giận dữ , thân hình khom xuống cực thấp, hai tay gắt gao đè cái đầu của Mặc Giáp thiết tê

dán xuống mặt đất, cơ nhục toàn thân căng đến cực điểm,tất cả giống như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Cái bóng dáng vẫn luôn truy tìm kia , cái thiếu niên như ngươi kia.

"Tốt nhất ngươi lên thả ra." Bỗng Hàn Băng Ngưng mở miệng, sau lưng nàng có một dòng xung điện chạy dọc theo cột sống, uốn lượn theo thân hình đi xuống.

"Nga?" Đạt Lâm lườm Hàn Băng Ngưng một cái, có chút bất ngờ : "Thoạt nhìn, lòng tin của ngươi về hắn rất lớn a."

"Hắn chưa từng bại." Hàn Băng Ngưng hơi hơi ngước lên cái cằm mỹ lệ không tỳ vết, ngữ khí nhàn nhạt lộ ra một tia kiêu ngạo.

Bởi vì hắn chính là bóng dáng mà nàng vẫn luôn muốn đuổi theo a. Vô số người nguyện vì hắn mà chiến, vô số người nguyện vì hắn mà tuôn trào nhiệt huyết. Chỉ cần lá cờ của hắn giơ lên thì sẽ có vô số người trước ngã sau lên liều mình quên chết , chỉ cần kèn lệnh của hắn thổi lên tất cả anh hào sẽ tập hợp.

Bởi thiếu niên dũng cảm kia chính là vương của bọn họ!

Hàn Băng Ngưng không hề nói những lời này với Đạt Lâm, nàng xem thường chẳng thèm giải thích.

Đạt Lâm không ngốc, mà ngược lại nàng còn là người tương đối khôn khéo, nàng có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo của Hàn Băng Ngưng , niềm kiêu ngạo này phát ra từ thật sâu trong tim , tất cả vì bóng dáng ở phía dưới kia.

"Xem ra đã bị giam cầm rồi."

Đường Thiên lẩm bẩm, thanh âm hắn cũng không lớn nhưng lời nói của hắn hòa với tiếng phần phật của hùng kỳ được gió đưa đi truyền tới mọi nghoch ngách . Dưới cái bầu không khí yên tĩnh tựa như có một cơn

bão đang lặng yên tụ lại , một thứ áp lực khó có giải thích bao phủ toàn trường.

Thần sắc trên mặt Đạt Lâm trở nên ngưng trọng hẳn , đối phương càng tùy ý thì càng chứng minh lòng tin của hắn lớn cỡ nào.

Tấm mặt quỷ kia ở phía xa xa thoáng nhìn về phía này , Đạt Lâm không biết có phải mình gặp ảo giác hay không nữa.

Đằng sau mặt nạ, Đường Thiên cười lạnh , hắn cũng chẳng dài dòng , duỗi cánh tay ra , năm ngón xòe ra chụp vào hùng kỳ. Năm ngón khép lại nắm cán cờ, phốc, cán cờ lại được rút ra khỏi mặt đất.

Ánh mắt hắn nhìn về tòa thành phía xa xa, sau mặt nạ, hắn vươn đầu lưỡi liếm liếm bờ môi, khoảng cách hơi xa a.

Đột nhiên ánh mắt hắn lạnh đi , chiến ý vốn đang bị áp chế, và cổ tà hỏa đang nghẹn trong lòng kia bỗng giống như dung nham sôi trào, sau khi đốt thủng tầng nham thạch sau cùng liền phun trào ra .

Đêm qua vừa mới học qua Bình gia tiềm hành thuật... Trong đầu hắn bỗng nhiên nẩy ra một ý nghĩ vô cùng lớn mật.

Gần như tâm vừa động thân thể Đường Thiên cũng động, thân hình vốn ở yên một chỗ đột nhiên trở nên mơ hồ.

Không ai nhìn thấy rõ động tác của hắn, hư ảnh chợt lóe lên sau đó hư ảnh mơ hồ đột nhiên biến mất , hắn vẫn đứng yên tại chỗ dường như chưa hề cử động.

Đùng!

Một tiếng nổ như gõ trọng cổ đập vào lòng mọi người.

Phía trên đại môn của tòa thành xuất hiện vô số vết rạn chằng chịt như mạng nhện, ở giữa cắm một cây hắc kỳ, mặt cờ thả xuống, hình ảnh cái con tiểu hùng huyết sắc buồn cười không thể tả nổi . Nhưng lúc này

không ai có thể cười được, thủ đoạn này của Đường Thiên đã chấn nhiếp toàn trường.

Tất cả những người có mặt ở đây không có một người nào có thể thấy rõ động tác của Đường Thiên, chỉ trong cái khoảnh khắc nháy mắt vừa nãy không khí xung quanh Đường Thiên dường như cũng trở lên mơ hồ không còn rõ ràng.

Nhưng điều quỷ dị hơn chính là không hè có tiếng gió , không hề có tiếng rít , đến cả không khí cũng chẳng hề dao động , cây hùng kỳ kia cứ như đột ngột kéo dài qua mấy nghìn mét, cắm sâu lên đại môn của tòa thành.

Bình Tiểu Sơn ở trong đám người ngơ ngác nhìn cây hùng kỳ kia, trên mặt trắng toát không còn chút máu.

Cái tên gia hỏa mang mặt nạ quỷ kia...

Lúc trước hắn hơi hoài nghi đối phương chính là tên gia hỏa tối hôm qua động thủ với chính mình kia, bởi vì hình thể của hai người thực sự rất giống. Thẳng cho đến lần này Đường Thiên xuất thủ hắn lập tức vững tin không thể nghi ngờ được nữa, nhưng điều này không những không hề làm hắn cảm thấy chút vui mừng nào mà trái lại lại khiến hắn cảm thấy sợ hãi chưa từng có , hắn hoàn toàn bị một cái ném này làm chấn động khiến đầu óc trở lên trống rỗng.

Một ném kia, dùng chính là không gian pháp tắc, còn là không gian pháp tắc trong Bình gia tiềm hành thuật!

Nếu không phải không gian vừa nào dao động toát ra khí tức mà Bình Tiểu Sơn thực sự quá quen thuộc thì e rằng hắn cũng không thể tin nổi vào hai mắt mình , không ngờ đối phương lại có thể đem không gian pháp tắc trong Bình gia tiềm hành thuật dung hợp vào trong chiêu thức khác.

Bình gia tiềm hành thuật đã trải qua rất nhiều người liên tục thay đổi nhưng chưa từng có người nào có thể thành công nắm giữ được không gian pháp tắc từ đó dung hợp vào trong công kích . Không gian pháp tắc mà Bình gia nắm giữ chỉ có thể dùng cho tiềm hành ẩn nấp, đó cũng là lí do vì sao Bình gia trải qua ba đời nhưng càng lúc càng suy yếu. Không có sức chiến đấu muốn sinh tồn trong Tội vực sẽ vô cùng trắc trở.

Ý nghĩ mà mấy đời Bình gia không thể thực hiện được kia lại xuất hiện trong tay người khác, lại xảy ra trước mặt mình, và đối phương chẳng qua mới chỉ học vào buổi tối hôm qua ...

Chính vì vậy xung kích mà Bình Tiểu Sơn nhận được lớn đến cỡ nào chỉ cần nghĩ qua là có thể biết.

Tây đường to lớn như vậy mà không ngờ lại biến thành vùng im lặng .

Đường Thiên vẫn hồn nhiên không hề biết, chiêu thức đó thuần túy chỉ là ý tưởng bất chợt mà thành , khoảng cách tới tòa thành quá xa, thủ pháp ném bình thường thì hơi đuối khó có thể ném tới.

Trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng bước chân thong thả, thiếu niên mang mặt nạ quỷ thong dong đi về phía đại môn tòa thành .

Mấy tên hộ vệ bất giác lui về phía sau hai bước. Hộ vệ đầu lĩnh là người đầu tiên phản ứng,tuy trong lòng hắn cũng kinh hãi nhưng vẫn chưa quên chức trách của mình, hắn cố gắng ép nỗi sợ hãi trong lòng xuống , tiến lên một bước, gian nan nói: "Các hạ..."

"Giao người của ta ra ."

Thanh âm bình tĩnh không một chút dao động từ sau mặt nạ truyền ra. Nửa người trên của tên thiếu niên mặt quỷ không chút động đậy, tốc độ bước đi của hắn cũng không nhanh nhưng mỗi bước tới gần thì trong lòng mọi người lại càng căng thẳng.

"Có phải các hạ tìm nhầm rồi hay không ..." Hộ vệ đầu lĩnh là người có kinh nghiệm phong phú, biết rõ vào thời điểm này tuyệt đối không thể thừa nhận.

"Giao người của ta ra."

Một một lời nói không thể thay đổi , tiếng bước chân thong thả hỗn loạn lại vô cùng kiên định, như gió thu phiêu linh túc sát, ẩn chứa cỗ hàn khí vô hình đầy lẫm liệt , lại giống như sương thu rót vào từng ngóc ngách xung quanh .

Những người đầu tiên xông lên chính là năm tên hộ vệ che ở phía trước Đường Thiên.

Thông điệp bình thản túc sát, tiếng bước chân thong thả mà kiên định, khuôn mặt quỷ đầy đáng sợ kia đang không ngừng tới gần bọn họ , mặt hắc kỳ vẫn treo ở trên tòa thành phía xa xa kia, con huyết sắc tiểu hùng dường như đang ở xa xa nhìn vào bọn họ khiến bọn họ cảm thấy như lưng mình nặng trĩu .

Khoảng cách hai bên càng lúc càng gần, sắc mặt một gã hộ vệ trở lên trắng bệch, cuối cùng thì phòng tuyến tâm lí cũng sụp đổ, hắn khàn giọng gào lên đánh về phía Đường Thiên.

Cử động này của tên hộ vệ tựa như châm ngòi nổ, lập tức khiến cho cục diện vốn cận kề với nguy hiểm đã không thể khống chế nổi . Thần kinh đám đồng đội bên cạnh hắn vốn căng thẳng đến cực điểm đến lúc này bỗng vô ý thức mà cùng đánh về phía Đường Thiên .

Sắc mặt hộ vệ đầu lĩnh biến đổi, nhưng lúc này đã không kịp ngăn cản nữa rồi, trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn nhẫn , dứt khoát làm tới luôn , đối phương tcó lợi hại cỡ nào thì cũng chỉ có một người !

Năm đạo bóng người đan xen với nhau nhanh như điện, cùng lúc đánh về phía Đường Thiên.

Bình Tiểu Sơn ở ngoài vây xem cũng giật mình một cái , sắc mặt đại biến, chỉ trong nháy mắt trái tim của hắn như vọt lên cổ họng. Đám hộ vệ của trong phủ của Đạt Lâm tiểu thư đều là tinh nhuệ, thực lực của mỗi người đều cực kỳ cường hãn. Hàng năm nội phủ của Đạt Lâm tiểu thư đều bổ sung nguồn máu mới , tuyển nhận thêm tân hộ vệ, Bình Tiểu Sơn cũng đã thử qua nhưng đã bị loại khỏi. Năm người trước mắt kia lại càng là tinh nhuệ trong đám hộ vệ, người cầm đầu Hoắc lão đại cũng có chút danh tiếng.

Năm tên hộ vệ đồng thời xuất kích, thanh thế tạo ra phải nói là vô cùng khiếp sợ .

Một chùm mưa màu đen bắn nhanh về phía Đường Thiên. Trên mỗi hạt mưa mầu đen đầy tràn một mùi tanh hôi, bọn chúng được gọi là Thủy tất vũ, vô cùng kịch độc. Một đao một thương khóa chết hai bên Đường Thiên, ánh đao như cá lướt trên nước, mang theo đám bọt khí dày đặc. Thương như rồng, mầu đỏ uốn lượn chẩy xuống giống như một con rồng đỏ đang ngẩng đầu gào rống. Một cái bóng đen mờ ảo xuất hiện phía sau Đường Thiên, từng sợi tơ mảnh mắt thường khó có thể phát hiện đang nhanh chóng kết thành một cái lưới lớn.

Nhưng cay độc nhất lại chính là Hoắc lão đại, kiếm của hắn đã hoàn toàn biến mất trong công kích liên miên bất tận.

Mắt thấy thiếu niên mặt quỷ sắp bị công kích phô thiên cái địa nuốt chửng thì bỗng nhiên cặp mắt bên dưới cái mặt nạ quỷ dữ tợn xấu xí vốn luôn lãnh đạm và bình tĩnh kia đột nhiên sáng lên một mạt quang hoa.

Không thể nào miểu tả được mạt quang hoa này , nó gợn sóng như nước, trọc như yêu.

Đường Thiên động rồi, quang hoa vẽ lên hai đạo quang ngân đầy yêu dị, thân thể hắn cũng vô cùng quỷ dị , đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ.

Hoàn cảnh khắc nghiệt của Tội Vực khiến những cư dân này dù đã cắm rễ sinh sôi nảy nở mấy đời vẫn cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng Đường

Thiên lại cảm thấy thoải mái khó có thể nói lên lời , hắn giống như con cá bơi trong môi trường nước, tự do và thoải mái.

Không có nơi nào thích hợp với linh năng lượng thể so với Tội Vực.

Bất kể trên Thiên lộ, hay tại Thánh vực, đều trong hoàn cảnh không nơi nào không có năng lượng , năng lượng tràn ngập thiên địa, điều này khiến linh năng lượng thể của Đường Thiên gặp phải hoàn cảnh bị bài xích khắp nơi , hắn tựa như một giọt dầu bị nhỏ vào trong nước không thể nào dung hợp với hoàn cảnh xung quanh. Trong khi ở Tội vực lại không hề tồn tại năng lượng , không có cái cảm giác bài xích hay quấy rầy , có thể nói linh năng lượng của Đường Thiên và hoàn cảnh xung quanh vô cùng hợp nhau.

Lúc trước giữa hai bên còn có một tầng ngăn cách vô hình. Nhưng tầng ngăn cách này sau khi Đường Thiên lĩnh ngộ pháp tắc cuối cùng cũng bị đánh vỡ, sự hòa hợp cùng hoàn cảnh từ trong đáy lòng mang đến cảm giác như cá gặp nước này, Đường Thiên chưa bao giờ được trải qua.

Quả thực giống như là hưởng thụ vậy.

Mầu đen kịt chụp tới trước mặt , ánh đao , thương mang, mạng nhện thâm độc khó mà phát hiện, nhưng trong mắt hắn trở lên vô cùng rõ ràng.

Năm ngón tay hữu chưởng hợp lại, một quyền oanh về chỗ trống trước mặt, một quyền tạo lên rung động giống như sóng nước từ nắm tay Đường Thiên khuếch tán ra. Thủy tất vũ đang bay về phía Đường Thiên giống như gặp phải một cái ô vô hình, liên tục nổ tung.

Hồng viêm thương đã tiếp cận đụng tới bên hông Đường Thiên, trên mặt tên hộ vệ này lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, hồng viêm chính là hồng liên chi viêm mà hắn lĩnh ngộ từ hỏa phương pháp , thoạt nhìn có vẻ không mấy bắt mắt nhưng uy lực cực mạnh , một khi dính phải một chút thì chắc chắn sẽ tan thành tro bụi.

Chết đi!

Hắn trợn tròn nộ mục , vận dụng lực lượng toàn thân.

Ba!

Bỗng nhiên một bàn tay đột ngột xuất hiện bắt lấy Hồng viêm thương của hắn.

Sao lại có thể như thế...

Tên hộ vệ dùng thương gần như không thể tin được vào đôi mắt mình .

Mép bàn tay nắm thân thương của Đường Thiên mờ hồ có những luồng sóng gợn . Hồng viêm không có gì không đốt sạch đối mặt với tầng sóng gợn mơ hồ này dường như chẳng biết làm gì , một cổ lực lượng đáng sợ theo thân thương truyền đến khiến tên hộ vệ cực kỳ hoảng sợ nhưng khi hắn còn chưa kịp đưa ra bất cứ phản ứng nào thì cả người lẫn thương đều bị xách lên.

Hắn thấy trước mắt hoa lên rồi lập tức nhìn thấy một ánh đao cùng vô số bọt khí do nó sinh ra đang lao tới.

Không tốt...

Phanh!

Hai người đánh mạnh lên nhau không chút kỹ xảo , hồng viêm và bọt khí vừa đụng vào nhau liền ầm ầm nổ tung.

Bàn tay Đường Thiên vốn cầm thân thương bỗng nhiên buông ra, thoạt nhìn giống như chỉ thuận tay đẩy một cái thân thể tên hộ vệ dùng thương và tên hộ vệ dùng đao kia liền không khống chế được , hai người giống như đống cát bay về phía mạng nhện phía sau.

Mạng nhện phía sau ầm ầm đổ vỡ , tên hộ vệ phun máu ngửa mặt ngã xuống đất .

Một bóng mờ âm thầm sát tới.

Quang mang của con mắt trên mặt quỷ kia càng thêm rực sáng, phía sau mặt nạ là nụ cười lạnh như đao.

Đạn thối(chân đá ra) như đao, thế như trọng phủ, trảm vào khoảng không phía dưới bên phải .

Hoắc lão đại chỉ cảm thấy mình bị một con dã thú điên cuồng húc phải , cổ họng ngọt lịm , toàn thân bay ngược ra ngoài.

Xung quanh Đường Thiên không còn một bóng người còn đứng vững.

Tên thiếu niên mặt quỷ chẳng buồn nhìn đám hộ vệ đã đổ nhào dưới chân hắn đang dùng ánh mắt đầy hoảng sợ nhìn mình , hắn nhấc chân bước đi từng bước một đii về phía tòa thành.

Phía trước mặt hắn là cây hắc kỳ vẫn cắm trên cửa thành, huyết hùng tung bay trong gió âm thầm mà dữ tợn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 701: Đường Tây Ngộ Đạo

Phía trên tòa thành, trên khuôn mặt vốn luôn giữ vẻ trấn tĩnh của Đạt Lâm lần đầu tiên xuất hiện thay đổi.

Năm người Hoắc lão đại đều là người do đích thân nàng tuyển chọn, thực lực bọn họ như thế nào nàng là người hiểu rõ nhất , cũng vì cho rằng năm người phối hợp ăn ý, thực lực xuất chúng mới ủy trọng trách cho bọn họ. Thế nhưng không ngờ năm người hợp công vậy mà cũng không đỡ được một chiêu của đối phương ...

Cường giả như vậy tuyệt đối không phải là hạng vô danh!

Đại Hùng Linh bộ, vì sao chưa bao giờ nghe tới cái tên này ? Chẳng lẽ là người tới từ Thánh vực sao ? Sắc mặt Đạt Lâm biến ảo bất định, nàng thầm lắc đầu phủ nhận , Hoàng kim thánh giả Thánh vực mà đến Tội vực thì một thân thực lực sẽ biến mất hoàn toàn .

Tội vực chính là địa phương lưu vong chân chính.

Người này là ai?

Nàng không nhịn được liếc mắt nhìn Hàn Băng Ngưng, sắc mặt Hàn Băng Ngưng vẫn bình tĩnh như trước, nhưng ánh mắt lại chưa từng rời khỏi gương mặt quỷ kia một chút nào. Khi ánh mắt Đạt Lâm chạm phải đôi mắt của Hàn Băng Ngưng, tâm thần của nàng không khỏi run lên. Mấy ngày nay tiếp xúc, nàng luôn thấy Hàn Băng Ngưng giống như một tòa băng sơn, nhất là đôi mắt, giống như băng tinh khiến người khác khó có thể tiếp cận. Nhưng lúc này, đôi con mắt giống như băng tinh ấy lại ẩn chứa sự kiêu ngạo và cảm giác cuồng nhiệt không thể che giấu được ,

giống như trên mặt băng nguyên sáng như gương phản chiếu ánh sáng và nhiệt lượng của mặt trời.[Chương được dịch tại BNS.]

Thật đúng là quyết một lòng a, Đạt Lâm cắn chặt môi, trong lòng lại sinh ra mấy phần không phục.

Gia tộc nàng có huyết thống cao quý, cho dù hiện tại đã suy sụp nhưng sự kiêu ngạo ẩn giấu trong cốt nhục vẫn chưa hề mất đi.

Muốn ta giao người, không dễ dàng như vậy đâu !

Đạt Lâm xoay đầu ra dấu cho nam tử mặt đen đứng thẳng đứng ở bên cạnh, nam tử gật đầu rồi âm thầm rời đi.

Nếu đã động thủ thì Đường Thiên cũng không nghĩ đến phải e ngại gì cả.

Một mình hành tẩu tại Tây đường trống trải, hắn dường như không hề nghe thấy tiếng rên rỉ phía sau , tiếng gió dần rít lên như tiếng kèn lệnh nức nở, Tử la lan lả tả rơi như thác, như chiến kỳ bay phần phật trong gió.

Đây chính là chiến trường của hắn.

Không có khiếp sợ , không có lùi bước, không có tạp niệm, trong mắt Đường Thiên toàn bộ thế giới chỉ còn mặt hắc kỳ huyết hùng cuồn cuộn phất trong yên tĩnh phía trên đại môn tòa thành kia. Giống như chiến ý nóng rực hòa lẫn vào trong máu huyết hắn rồi liên tục chẩy trong cơ thể hắn.

Tiếng bước chân không nhanh không chậm tựa như tiếng tim hắn đập, bình ổn mà hữu lực giống như tiếng trọng cổ vang lên khi đại chiến sắp mở màn, không nhanh không chậm, kìm nén mà hữu lực.

Huyết mạch cứ như vậy mà sôi sục từng chút một , máu huyết cứ như vậy mà dần sôi trào.

Sự tập trung từ trước nay chưa từng có khiến trực giác của Đường Thiên cũng trở lên nhạy cảm chưa từng có. Chính cái sự nhạy cảm này làm hắn không thể kìm lòng được mà đắm chìm trong thế giới thần kỳ này.

Không sai, trong mắt người khác Tội vực là nơi lưu vong nhưng trong mắt hắn nó lại chính là bảo địa chân chính.

Thiên lộ so với Thánh vực thì dễ dàng lĩnh ngộ pháp tắc hơn bởi năng lượng ở Thiên lộ so với Thánh vực thì thưa thớt hơn nhiều lên pháp tắc càng thêm dễ dàng hiện ra. Tại Tội vực, hoàn toàn không có năng lượng, pháp tắc gần như hoàn toàn hiện ra trước mặt Đường Thiên. Đại đa số người ở Tội vực đều lĩnh ngộ pháp tắc bởi vì nơi này lĩnh ngộ pháp tắc dễ dàng hơn nơi khác rất nhiều.

Đây chính là hải dương pháp tắc, nhưng khác với pháp tắc chi hải bên trong Đoạt xá châu , phiến pháp tắc hải dương này chân thật hơn , chúng nó càng bất trật tự và hỗn loạn hơn, nhưng đồng thời chúng lại cân đối và ổn định hơn.

Quỷ Ngô tiền bối nhất định sẽ nghĩ không ra, trên đời này vậy mà lại có một nơi như Tội vực.

Đường Thiên hoàn toàn chìm đắm trong cái trạng thái kỳ diệu khó có thể diễn tả bằng lời này . Thân thể hắn nóng hổi, chiến ý thiêu cháy đến run rẩy, tâm thần lại phảng phất như rời khỏi cơ thể , thể ngộ nghiền ngẫm lại phiến pháp tắc chi hải chân chính này. Hắn tựa như một con cá ngao du trong biển rộng, thoải mái không thể nói lên lời , hưởng thụ không thể thốt lên.

Trong cơ thể phảng phất như có thứ gì đó đang tại rục rịch muốn động.

Đường Thiên như không có cảm giác gì, hắn vẫn đang đắm chìm trong phiến pháp tắc chi hải này, những pháp tắc vẫn ở trạng thái nguyên

sinh chưa từng rải qua biến đổi, lấy hình thức nguyên thủy nhất hiện ra trước mặt hắn.

Mỗi một bước đi qua trong lòng hắn đều có điểm ngộ.

Mỗi một bước đi tới , trái tim hắn đều có đoạt được thứ gì đó .

Chìm đắm trong pháp tắc thế giới, Đường Thiên hoàn toàn không biết gì tới tình huống bên ngoài, đồng thời cũng hoàn toàn không biết biến hóa đang phát sinh trên thân hắn.

Khí chất của hắn đang không ngừng phát triển .

Bỗng nhiên mờ ảo, bỗng nhiên phách liệt, bỗng như một cơn gió mạnh rồi bỗng mở ảo dầy đặc sương mù , bỗng nhiên âm lãnh, bỗng lại sắc nhọn...

Một bước biến đổi.

Cứ mỗi một bước hắn đi mọi người đều bỗng nhiên có một loại ảo giác mặt quỷ đang chậm rãi đi tới trước đang biến thành người khác.

Dị tượng như thế, đã có người nào nhìn thấy chưa ? Tây đường to như vậy mà lúc này lại yên tĩnh đến mức nếu có cây kim rơi lênmặt đất cũng có thể nghe thấy tiếng vang.

Bình Tiểu Sơn há hốc miệng không thể khép lại được.

Muốn sinh tồn trong Tội vực không dễ dàng , đặc biệt là với đám người tầng dưới chót mà nói, thì chỉ có dùng hết tất cả sức lực để giãy dụa mới có thể có khả năng có được tư cách để sinh tồn. Hắn vốn tưởng rằng mình đã sớm nhìn thấu tất cả, đã sớm nhìn thấu hết sự lạnh nhạt của thế gian , không quan tâm đên hơn thua, nhưng cảnh tượng phát sinh trước mắt này đã hoàn toàn phá vỡ toàn bộ nhận thức từ trước đến nay của hắn .

Trong một trảo nắm Hồng viêm thương vừa nãy của Đường Thiên kia hắn thấy rõ ràng chỗ bàn tay Đường Thiên bắt lấy thân Hồng hỏa thương trở lên mơ hồ không rõ.

Nếu như nói một ném lúc trước của Đường Thiên đã khiến hắn trợn mắt há mồm thì một trảo này của Đường Thiên đã khiến hắn cảm thấy diệu tới cực điểm.

Không gian không những có thể dùng để chạy trốn mà còn có thể dùng để tấn công, có thể dùng để phòng thủ. Hồng viêm thương không gì không tan nhưng cũng không thể nào hòa tan được không gian, cái phần mờ hồ khôing rõ ngăn cách giữa bàn tay Đường Thiên và thân thương kia chính là một tầng không gian cực mỏng.

Thiên tài, cái tên gia hỏa này là thiên tài chân chính!

Chẳng qua mới chỉ học Bình gia tiềm hành thuật một đêm vậy mà lại có thể đem nó phát huy đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi như thế này , không cón gì ngoài khiếp sợ , Bình Tiểu Sơn nhưng cảm thấy kích động khó có thể hiểu nổi. Chẳng qua cũng chỉ là một ném một chụp nhưng đã khiến Bình Tiểu Sơn nhìn thấy được tiềm lực kinh người của Bình gia tiềm hành thuật .

Thế nhưng biến hóa tiếp theo của Đường Thiên đã khiến Bình Tiểu Sơn đang đầy cuồng nhiệt gần như đã biến thành há hốc mồm triệt để.

Đây... Đây là chuyện gì...

Khí chất một người sao lại có thể biến hóa nhiều như vậy?

Nam tử mặt đen vừa mới từ tòa tháp trong thành đáp xuống lập tức ngừng cước bộ , trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ và vẻ không thể tnào tin nổi , không ngờ tên này đang ngộ đạo ở đây !

Quá lớn mật!

Hắn hít sâu một hơi, vẻ hoảng sợ trong mắt kia cũng biến mất không còn chút gì và thay vào đó là vẻ ngoan lệ quả quyết. Số người có thiên phú mà hắn đã gặp qua đếm không hết, và đồng thời số người chăm chỉ mà hắn biết cũng không ít, nhưng chưa từng có ai có can đảm giữa chiến trường tiêu sái đi từ từ bình yên ngộ đạo, người như vậy đúng là lần đàu hắn gặp đấy.

Không biết vì sao, mặt quỷ đang đi bộ chầm chậm trên Tây đường mang theo khí thế biến ảo bất định lại đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của nam tử mặt đen.

Và thay vào đó là một khí thế đầy khốc liệt chỉ có tiến không lui, tử chiến đến cùng! Không thắng thì chết! Không ngộ thì chết!

Đưa thân vào chỗ chết để tìm đường sinh sao?

Tuy sắc mặt nam tử mặt đen sắc vẫn trầm tĩnh như thường nhưng trong lòng dậy lên sóng lớn kinh thiên.

Một người tàn nhẫn với mình như thế, một người không chừa một chút đường lui nào cho mình như thế, một người có tín niệm cường liệt như thế, một người truy cầu thắng lợi đến điên cuồng và cố chấp như thế, hắn chưa bao giờ gặp qua a...

Thật đúng là người điên!

Nếu người này chưa chết thì không thể cùng hắn là địch.

Cái ý nghĩ khó có thể giải thích được này đột nhiên nảy lên trong đầu hắn.

Hắn hít sâu một hơi, đè tất cả ý niệm trong lòng xuống , ánh mắt lại khôi phục lại vẻ trầm tĩnh một lần nữa . Mặt quỷ điên cuồng, ý chí siêu cường đều làm hắn vô cùng kính nể.

Thế nhưng là, vô luận như thế nào, hắn cũng không cho phép tôn nghiêm của Đạt Lâm tiểu thư, nhận đến nửa điểm chà đạp!

Đây chính là là ý chí của hắn!

Hắn thả người nhảy một cái rồi hạ xuống phía trước mặt Đường Thiên.

Khi nam tử mặt đen vừa xuất hiện tại Tây đường liền gây nên một mảnh kinh hô.

Gia tộc của Đạt Lâm tiểu thư là Mục Nhĩ gia tộc, tổ tiên bọn họ là vương thất của Pháp Nhĩ châu. Bọn họ bị lưu vong tới Tội vực, mà Thiết vệ nhất mạch vốn thuộc vương thất đã cự tuyệt Quang Minh châu chiêu hàng, tự mình tiến vào Tội vực thủ hộ Mục Nhĩ gia tộc trước sau như một dù họ đã không còn là vương thất.

Bổn Sâm chính là đại thiết vệ của chi Thiết vệ này , thủ hộ Đạt Lâm.

Mục Nhĩ thiết vệ có uy danh hiển hách. Sau khi tiến vào tội vực, Mục Nhĩ gia tộc sinh hoạt cũng không thuận lợi cho lắm , sở dĩ bọn họ có thể đặt rễ cũng nhờ từng đời Thiết vệ dùng đao thật thương thật chém giết có được . Đám thiết vệ trung thành và tận tâm kia không ngừng bị tiêu hao từ từ điêu linh,cho đến đời này chỉ còn lại một mình Bổn Sâm.

Nhưng dù vậy vẫn không ai dám có chủ ý với Mục Nhĩ gia tộc.

Kinh lịch của Bổn Sâm có thể nói truyền kỳ, từ nhỏ hắn đã tiếp thu sự bồi dưỡng cực kỳ nghiêm khắc, mười bốn tuổi một mình phiêu bạt liên tục chiến đấu ở các chiến trường trên mỗi thành ở Tội vực , tạo lên thanh danh Hắc Bổn Sâm , hai mươi hai tuổi trở lại Mục Nhĩ gia tộc với một cơ thể đầy vết sẹo , tiếp nhận thiết vệ chi chức.

Lúc đó cũng là lúc Mục Nhĩ gia tộc như ngọn lửa trước gió , khi bọn họ tuyên bố Bổn Sâm quay về gia tộc đảm nhiệm Thiết vệ thì lập tức thế cục Mục Nhĩ gia tộc trở lên ổn định.

Cũng bắt đầu lúc đó, Đạt Lâm được sinh ra, hắn nhìn Đạt Lâm lớn lên và thủ vệ cho đến tận bây giờ.

Từ đó về sau, Mục Nhĩ gia tộc cũng không còn chiến sự nữa, thoát khỏi xu hướng suy tàn tiến lên con đường phát triển không ngừng.

Cao thủ đứng đầu Mục Nhĩ gia tộc xuất chiến lập tức khiến mọi người vô cùng kích động và hưng phấn. Hắc Bổn Sâm uy danh hiển hách , thành danh từ hai mươi bốn năm trước, trải qua hai mươi bốn năm lắng đọng, thực lực hiện tại sẽ cao đến mức nào , điều này không ai dám khẳng định. Hai mươi bốn năm, chưa từng có ai nhìn thấy Bổn Sâm xuất thủ, hắn vĩnh viễn luôn đứng ở phía sau Đạt Lâm giống một cái bóng vững chắc.

Mỗi một nhà trong Tử Quyên thành đều đầy rẫy cao thủ , nhưng cái tên Hắc Bổn Sâm, tuy không thu hút nhưng chưa từng có người dám bỏ qua sự tồn tại của nó .

"Di, cái khí thế này! Hắc Bổn Sâm!"

Trong một ngóc ngách trong Tử Quyên thành , trong gian phòng tối om , một gã nam tử mặc hoa phục di nhẹ một tiếng , sắc mặt khẽ biến, thân hình lập tức biến mất .

"Ân? Mục Nhĩ gia? Cuối cùng tên gia hỏa này cũng phải xuất thủ ?"

Trong nhà cỏ, nam tử tóc dài dựng người đứng dậy , bàn tay khẽ nhếch, ba, trường kiếm trên mặt đất bay vào lòng bàn tay sau đó hắn bay lên trời.

Nếu đứng từ trên trời nhìn xuống có thể thấy, từng bóng người từ mọi phương hương trong Tử Quyên thành đang bay lên trời sau đó dùng tốc độ kinh người bay về phía Mục Nhĩ tòa thành .

Khác hẳn với đám người xung quanh đang lộ vẻ phấn khích đầy khuôn mặt , sắc mặt Bình Tiểu Sơn lại trắng toát , Hắc Bổn Sâm, Hắc Bổn Sâm hơn hai mươi năm không hề động thủ vậy mà lại xuất thủ!

Chạy mau a...

Hết rồi, hết rồi, Bình gia tiềm hành thuật của hắn ...

Hắn thấy tay chân lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch.

Đường Thiên vừa cảm thấy phía trước có người lập tức tỉnh lại, rời khỏi trạng thái kỳ diệu . Hắn cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, có thể tiến nhập trạng thái giác ngộ huyền diệu này là điều chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Nếu thời gian dài hơn một chút thì mình sẽ thu hoạch được nhiều hơn .

Chẳng qua hắn cũng biết rõ ở đây là chiến trường, có thể có thu hoạch đã là không tệ rồi .

Ánh mắt hắn rơi lên người Bổn Sâm. Lúc trước chiến ý vốn đang sôi trào trong cơ thể gặp phải trạng thái giác ngộ đã bị áp chế , lúc này khi toàn bộ áp chế trói buộc biến mất lập tức giống như hỏa sơn ầm ầm bạo phát. Con mắt Đường Thiên đỏ lừ bốc lên chiến ý hừng hực đem vẻ lãnh tĩnh thong dong còn còn sót lại từ trong giác ngộ lúc nãy nuốt sạch trong nháy mắt.

"Nếu như ngươi có thể..."

Bổn Sâm còn chưa nói xong thì khí thế của thiếu niên trước mặt đã biến hóa.

Không có giác ngộ, vậy thì lĩnh ngộ từ trong chiến đấu ộ!

Không giao người, vậy sẽ đánh cho tới khi ngươi giao người!

Con ngươi trong mắt Đường Thiên mở lớn , chân trái đột nhiên bước một bước về trước , không khí xung quanh ầm ầm nổ tung!

Trong sóng khí nổ tung, thân hình Đường Thiên đột nhiên biến mất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 702: Trận Chiến Tây Đường

Bổn Sâm vốn muốn nói vài câu xã giao , các tộc ở Tội vực đều là đại tộc, một lời không hợp liền rút kiếm mặt đối mặt là việc làm của kẻ thất phu.

Đúng là một tên thô lỗ.

Tốc độ của Đường Thiên cực nhanh, trong tàn ảnh mơ hồ có bóng dáng mặt quỷ u quỷ, còn con mắt nguyên bản vốn đầy yêu dị lành lẽo lúc này cháy hừng hực như ngọn lửa, chiến ý điên cuồng bốc ra ! Đến cả làn sóng khí ập vào mặt dường như cũng trở nên nóng bỏng.

Bổn Sâm khẽ nheo con mắt lại, không hề cử động. Đối phương đầy kiên quyết và điên cuồng, lúc trước trên Tây đường ngộ đạo đã thể hiện ra vô cùng rõ ràng, đây là một đối thủ không cần phải nghi vấn về ý chí chiến đấu.

Chẳng qua, ngươi cho rằng chỉ vẻn vẹn dựa vào ý chí chiến đấu là có thể thắng lợi sao? Quá ngây thơ rồi .

Bổn Sâm hơi lui chân về sau , bàn tay phủ đầy vết chai hơi nhếch lên , khí lưu xung quanh bàn tay mờ ảo chẩy xuôi như sương vụ . Phanh, bỗng năm ngón tay của hắn nắm lại, hư ảnh hiện lên, chuôi đao đã nằm trong tay.

Khí thế Bổn Sâm lập tức theo đó mà biến đổi, thân hình vốn trầm tĩnh như núi cao đột nhiên dâng trào giận dữ.

Thương, âm thanh như tiếng rút đao ra khỏi vỏ vang lên , một mạt hư ảnh từ dưới kéo lên vẩy về phía Đường Thiên.

Con ngươi trong mắt Đường Thiên co lại, mạt hư ảnh kia bay với tới thế nhanh như thiểm điện, nhưng lúc này chiến ý của Đường Thiên cũng là lúc đỉnh cao nhất , thân thể của hắn tựa như có một tòa hỏa sơn với vô số dung nham đang tại kích động cuộn trào lúc nào cũng có thể bạo phát.

Đến đi!

Trong lòng hắn rống giận.

Đến đi! Đến đi!

Tiếng rống giận rít gào như tiếng sấm, phảng phất như quanh quẩn trong sơn cốc nham thạch không ngơi.

Hắn hoàn toàn không hề có ý né tránh, mà lập tức nghênh đón mạt hư ảnh kia, thân hình ở giữa không trung lập tức xoay chuyển , đùi phải vung lên giống như trọng phủ hung hăng chém xuống.

Oanh!

Hai cổ lực lượng tuyệt cường va chạm, dùng mắt thường cũng có thể thấy sóng khí tỏa ra , ầm ầm nổ tung, quét ngang Tây đường!

Sóng khí ngưng thực như tường, gào thét nghiền áp mà tới, mọi người không khỏi hoảng sợ biến sắc, liên tục thôi động phòng ngự, người có thực lực hơi mạnh một chút thì chỉ cảm thấy toàn thân chấn động , còn người có thực lực hơi yếu thì liên tiếp đạp lùi về sau bảy tám bước mới dừng lại được .

Bình Tiểu Sơn phán đoán tình thế rất nhanh , chỉ dùng một cái lắc mình nhảy lên bảy tám trượng tránh thoát sóng khí.

Nhưng khi hắn cúi đầu nhìn lại thì sắc mặt lập tức trắng bệch,sóng khí quét ngang qua , mặt đường Tây đường vốn bằng phẳng đã lưu lại vô số những vết tích thật nhỏ nhưng chi chít dày đặc giống như bị bàn chải thép sắc bén chải qua vậy.

Quá kinh khủng rồi!

Sắc mặt tái đi , Bình Tiểu Sơn lại lướt lui về phía sau hơn mười trượng mới dừng lại.

Khi ánh mắt hắn nhìn về phía hai người đang kịch chiến phía xa xa thì gần như hắn đã không thể tin được vào mắt mình , không ngờ Đường Thiên lại không bị rơi vào thế hạ phong. Đêm qua tuy thua trên tay Đường Thiên , hắn tự nhiên biết rõ Đường Thiên có thực lực phi phàm, nhưng hắn cho rằng có phi phàm thì cũng chỉ là so với hắn mạnh hơn một chút mà thôi .

Cùng cấp bậc với Hắc Bổn Sâm sao? Cái ý nghĩ này đáng cười đến cỡ nào a...

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn cười không nổi, thực lực mạnh mẽ mà Đường Thiên thể hiện ra đã đủ để nói lên tất cả. Bất giác tâm tính của hắn cũng biến hóa, bỗng nhiên hắn nghĩ đến cái ý nghĩ làm mình hứng khởi lúc này , hắn cảm thấy hơi thấp thỏm .

Nếu Đường Thiên là hạng vô danh thì hắn còn cảm thấy mình còn có mấy phần giá trị. Nhưng nếu trong mắt những tồn tại có cấp bậc như Bổn Sâm thì mình chẳng khác gì con kiến hôi, không có bất cứ giá trị gì.

Chiến đấu tại Tây đường ngay từ đầu đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Khí lưu xao động vô cùng sắc bén , chúng gào thét lướt khắp Tây đường, vô số Tử la lan ở dọc đường bị quấy nát rồi bị cuốn lên không trung sau đó bị một luồng khí lưu khác thỏi đến rơi lả tả như mưa bao phủ toàn bộ Tây đường.

Trong cái cơn mưa tím như bức này là hai bóng người giống như hai đạo thiểm điện đang điên cuồng truy đuổi, va chạm vào nhau .

Tiếng va chạm nổ vang vang vọng khắp Tử Quyên thành.

Đường Thiên hoàn toàn đánh đến điên rồi.

Một mặt cũng vì chiến ý nuôi dưỡng trong cơ thể đã lâu của hắn không có chỗ phát tiết, thêm nữa vừa mới rồi bị trạng thái giác ngộ áp chế lên đã sớm ngấp nghé biên giới bạo phát . Chỉ cần một mồi lửa là có thể khiến nó triệt để bùng nổ.

Còn về phương diện khác chính là sự cường đại của Bổn Sâm.

Pháp tắc của Bổn Sâm vô cùng đặc biệt, tụ gió làm đao. Trải qua mấy chục năm thu liễm đao pháp của hắn đã hàm súc phong pháp tắc đến mức tận cùng . Đột nhiên linh hoạt, đột nhiên dày nặng, đột nhiên dữ dằn, đột nhiên sắc mỏng, biến ảo khôn thường.

Thanh phong đao trên tay Bổn Sâm càng thêm biến hóa tùy tâm, chợt tán chợt tụ. Đường Thiên cũng ăn lỗ vài lần , trên người cũng lưu lại bảy tám vết đao.

Còn Đường Thiên thì tính tình cương liệt ngoan cường, gặp mạnh thì càng mạnh, đối phương cường đại không những không hù dọa được hắn mà trái lại còn làm chiến ý của hắn càng bốc lên dữ dội .

Nếu như lấy thực lực để luận thì Đường Thiên tuyệt không phải là đối thủ của Bổn Sâm, hỏa hầu ‘phong chi đao’ của đối phương cực thâm hậu, tuyệt không phải cái tên gà mờ mới nhìn thấy pháp tắc chi cảnh như Đường Thiên có thể so sánh. Nhưng vậy mà Đường Thiên trọng tìm sơ tâm (trong tim luôn coi cẩn trọng là trên hết)*, tâm tình không chút sứt mẻ, ý chí chiến đấu rực cháy như lửa , thiêu đốt đến cực hạn. Thời gian hắn tu luyện linh năng lượng thể cũng không ngắn, Tội vực đối với linh năng lượng thể trời sinh đã hòa hợp cũng giúp hắn như cá gặp nước. Lại thêm giác ngộ vừa nãy , vừa đúng là thời điểm linh động như suối.

Mấy thứ trên hợp lại khiến Đường Thiên trở nên cực kỳ đáng sợ.

Xuy, dưới sườn Đường Thiên tuôn ra máu tươi sau đó hóa thành một chùm huyết vụ, nhưng khi nó còn chưa kịp tản ra thì đã bị loạn lưu xé toạc.

Đường Thiên hồn nhiên như không cảm giác thấy , hai mắt hắn vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Bổn Sâm, hắn huýt dài một tiếng, một quyền giội ra, hồng viêm tươi đẹp bao phủ nắm tay Đường Thiên, hồng viêm bốc lên như đầu rồng ngẩng cao gầm rú.

Con mắt Bổn Sâm nhíu lại, hồng viêm thương biến thành quyền!

Hắn hừ lạnh một tiếng, phong đao trong tay đột nhiên hóa thành vô hình giống như biến mất giữa không trung.

Sau đó một khắc, một mạt hư ảnh cắt lên Hồng viêm quyền mang.

Phanh!

Hồng hỏa tan vỡ , hắc tuyến ảm đạm không chút ánh sáng không biết từ chỗ nào hiện ra quấn lên cổ tay Bổn Sâm.

Ám u chu võng!

Đương nhiên là với trình độ pháp tắc như vậy không thể nào trói buộc được Bổn Sâm, Bổn Sâm hừ lạnh một tiếng, phong đao trong tay trong nháy mắt đã tiêu tán hóa thành mấy chục lưỡi dao nhỏ, giống như băng tinh nhỏ mịn quấn lên cổ tay hắn, lập tức toàn bộ ám u chu võng đều bị đứt đoạn.

Bỗng Bổn Sâm nheo con mắt lại , băng tinh tế lưu sắc bén như lưỡi dao uốn lượn quấn quanh cổ tay hắn rồi đột nhiên bắn nhanh về phía trước mặt .

Leng keng keng!

Tiếng va chạm liên tục vang lên, một thanh kiếm vô hình bất ngờ xuất hiện giữa không trung mờ ảo như ẩn như hiện giữa đám hoa lửa do va chạm sinh ra.

Rõ ràng đó là Vô ảnh kiếm mà Hách lão đại am hiểu nhất!

Lần đầu tiên Bổn Sâm gặp phải đối thủ cổ quái khó chơi như thế, cả ba chiêu này đều là tuyệt chiêu của mấy người Hoắc lão đại, vậy àm chỉ giao thủ qua có một lần tên này đã học được! Tuy hỏa hầu vẫn còn thấp nhưng cũng đã có ý vị trong đó, hơn nữa hắn biến hóa cực nhanh, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Song phương đã kịch chiến trăm chiêu vậy mà chiêu thức của đối phương lại không hề lặp lại cái nào , pháp tắc mà người này lĩnh ngộ dường như vô cùng vô tận.

Tuy là kinh nghiệm chiến đấu cảu Bổn Sâm phong phú đến cực điểm nhưng đối diện với tên gia hỏa cổ quái như thế này thì trong thời gian ngắn hắn cũng hơi luống cuống tay chân.

Nếu như chỉ có như vậy cũng chỉ làm hắn hơi lúng túng mà thôi. Ngoại trừ thời gian, không gian, sinh tử, ba đại pháp tắc cơ bản nhất ra thì các pháp tắc khác đều có ưu khuyết riêng , nhưng cũng chưa hắn là như vậy.

Điều quan trọng không phải là ngươi biết pháp tắc gì mà là ngươi tìm hiểu về pháp tắc này sâu hay không sâu mà thôi . Chỉ cần ngươi lĩnh ngộ đủ sâu thì có thể một pháp phá vạn pháp, nói chính là đạo lý này. Trong lịch sử, người tìm hiểu pháp tắc thường đều trở thành cường giả một phương, điều này chẳng lạ lùng gì.

Phong chi đao của Bổn Sâm cũng không phải pháp tắc cao thâm gì, nhưng trên tay hắn lại có uy lực kinh người.

Thoạt nhìn các loại pháp tắc của đối phương phải nói là tầng tầng lớp lớp nhưng lại vô cùng hỗn tạp khó có được ý nghĩa chân chính. Những biến hóa này chẳng qua chỉ là trò khôn vặt mà thôi , tại Bổn Sâm cảm thấy đối phương đã đi lầm đường lạc lối.

Nếu như chỉ có như vậy thì đúng là không đủ để gây nên sợ hãi.

Thế nhưng có thể cùng Bổn Sâm dây dưa lâu như vậy, đối phương cũng không chỉ dựa vào những pháp tắc hỗn tạp và nông cạn này mà còn có thân thể cường hãn đến cực điểm của hắn .

Từ nhỏ Bổn Sâm đã tiếp thu bồi dưỡng cực kỳ nghiêm khắc, thân thể cường hãn hơn xa thường nhân. Thế nhưng khi cùng hắn đối chiến Bổn Sâm mới biết được thân thể của người này cực mạnh , đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Những pháp tắc hỗn tạp bất kham kia chính tại trên thân thể cường hãn này mới bộc phát ra uy lực kinh người như vậy.

Phong đao của hắn có thể thoải mái cắn nát hồng viêm nhưng lực lượng vô cùng cường đại vẫn y nguyên làm hắn không bất giác run lên , đó là lực lượng cơ thể thuần túy nhất .

Tần suất công kích của hai bên cực cao, biến chiêu cực nhanh, vượt quá sức tưởng tượng. Chỉ trong một cái chớp mắt thường thường đã trải qua mấy lần biến hóa.

Những người được tận mắt nhìn thấy trận chiến này không khỏi nhìn đến say mê như uống rượu , cường giả cấp bậc như Bổn Sâm tuyệt đối không dễ dàng động thủ đâu . Nếu ai khiêu chiến Bổn Sâm thì cũng có nghĩa là cùng Mục Nhĩ gia tộc triệt để quyết liệt.

Cơ hội khó có được như thế này , mỗi người đều trừng lớn con mắt, sợ bỏ sót chút gì.

Tây đường trở thành chiến trường của hai người, mặt đất khắp nơi đầy hố to nằm rải rác , đá vụn đầy đất, thỉnh thoảng bị loạn lưu cuộn thổi tung lên rồi rơi xuống lêu leng keng như hạt mưa. Tường đá dọc hai bên đường, cứ sụp xuống từng đoạn từng đoạn một , Tử la lan vung vẩy rơi lả tả như thác nước, bây giờ đã tràn ngập lỗ hổng, còn thừa lại cũng không có mấy.

Đánh tới lúc này, người nào để ý đến con đường nó ra sao chứ?

Giống như hai đạo thiểm điện, truy đuổi khắp nơi .

"Chiến ý của người này thực sự là dâng trào." Kiếm khách thì thào tự nói, hắn bồng bềnh giữa không trung, bình thản nhìn trận chiến kịch liệt phía dưới.

Dù đánh tới hiện tại,nhưng khí thế của mặt quỷ vẫn y nguyên rực cháy như hỏa, hắn giống như một ngọn lửa hừng hực cháy vĩnh viễn không bao giờ tắt. Những vết thương kia không gây cho hắn chút ảnh hưởng nào , cứ như thể lực của hắn không hề hao tổn một chút nào.

Cương không thể lâu, cái đạo lý này bất kể một vị già đời có kinh nghiệm chiến đấu nào đều rất thấu hiểu.

Toàn lực công kích thì không thể duy trì trong thời gian dài. Một khi thể lực tiêu hao hầu như không còn thì cũng có nghĩa là mất đi thế chủ động trên chiến trường.

Bên trong trận , Bổn Sâm đã bắt đầu định ra kế hoạch tiết kiệm thể lực rồi, đại đa số va chạm giữa hai bên đều là cứng đối cứng, điều này có nghĩa là thể lực hai bên đều bị tiêu hao cực lớn. Nhưng cái tên mặt quỷ kia lại giống như không biết mệt mỏi là gì vậy.

Lúc nào cũng cường công tuyệt đối không phải hành động thông minh,cho dù thể lực của người này có kinh người thế nào thì sau một khoảng thời gian nữa nhất định hắn sẽ mềm nhùn người vì thể lực tiêu hao hết .

Trên bầu trời cách đó không xa có mấy người đang dồn toàn bộ tinh thần quan sát .

Nhìn bề ngoài thì Đường Thiên bắt đầu áp chế Bổn Sâm, Bổn Sâm dưới công kích như cuồng phong bão táp của hắn bị ép lùi về phía sau liên tiếp . Nhưng những người lão luyện hơi có chút kinh nghiệm chiến đấu đều sẽ có thể nhậy cảm phát giác ra được,tuy Bổn Sâm lui về phía sau nhưng tiết tấu bước chân chưa hề bị loạn.

Bổn Sâm tựa như một vị thợ săn lão luyện , kiên trì ẩn giấu, chờ đợi cơ hội.

Tâm trạng của Bổn Sâm vẫn trấn định, hắn có thể cảm giác được, công kích của đối phương đang trở lên mãnh liệt hơn , nhưng hắn biết rõ điều này chỉ là hồi quang phản chiếu, là điềm báo thể lực đối phương đã sắp khô kiệt. Thể lực khô kiệt mang đến cảm giác sợ hãi khiến đối phương bức thiết (khẩn cấp) muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu.

Nhưng lại không biết rằng chính điều này càng làm thể lực cảu hắn tiêu hao nhanh hơn.

Tầm thần Bổn Sâm vẫn trầm tĩnh, hắn âm thầm tích súc lực lượng, hắn đang chờ đợi sơ hở sinh ra trong nháy mắt khi thể lực đối phương khô kiệt làm lộ ra .

Chỉ một chút sơ hở như vậy với hắn đã đủ rồi .

Triền đấu lâu như vậy giúp hắn tương đối biết rõ thực lực của mặt quỷ , chỉ cần sơ hở nhỏ kia xuất hiện, hắn có đủ lòng tin, một kích tất sát!

Bỗng nhiên, hắn nhận thấy thối đao của đối phương hơi ngưng lại trong chốc lát .

Chính là lúc này!

Khí thế của Bổn Sâm tăng vọt, phong đao trong tay giơ lên cao, gió xung quanh hơi ngừng lại.

"Tiểu phong!"

Tiếng quát trầm thấp mà uy nghiêm giống như tiếng trọng cổ hung hãn đập vào trong lòng mọi người.

Phong đao trong tay, biến mất như băng tan hóa thành một luồng gió vô hình.

Khí cơ bị khóa chặt , cảm giác cực kỳ nguy hiểm kích thích khiến lông tóc toàn thân Đường Thiên dựng đứng.

Khuôn mặt quỷ vẫn u lãnh (âm u) như trước nhưng con mắt của vị thiếu niên đã trở lên ảm đạm dường như thể lực đã tiêu hao đến cực hạn.

Nhưng sau mặt nạ, hắn đang âm thầm nhếch miệng cười.

Phù.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 703: Đắc Thủ

Gió vô hình, không một tiếng động.

Không khí loạn lưu xung quanh Đường Thiên đột nhiên trở nên từ từ trì trệ, cảm giác vô cùng nguy hiểm bao phủ hoàn toàn đầu óc Đường Thiên.

Xuy xuy!

Hai chân Đường Thiên bắn ra hai đạo máu tươi, hai vết máu xuất hiện hoàn toàn bất ngờ.

"Di!"

Hoa phục nam tử xa xa quan chiến thần tình biến hóa, gã không có nhận thấy được bất cứ dao động nào. Gã không nhịn được lườm một cái kiếm khách xa xa, trên mặt kiếm khách, cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Xuy xuy!

Lại thêm hai vết máu xuất hiện ở hai vai Đường Thiên.

Sắc mặt vị nam tử mặc hoa phục ngưng trọng hẳn , đến cấp bậc như bọn họ, bất cứ dao động pháp tắc nào trước mặt bọn họ đều không thể nào che giấu. Thế nhưng công kích lúc nãy của Bổn Sâm lại vô hình vô chất, không có bất cứ dao động nào.

Điều đó không có khả năng!

Không có quang hoa, không có tiếng rít, ngay cả không khí cũng không dao động, tất cả bọn họ đều có thể làm được như vậy , nhưng đến

ngay cả dao động pháp tắc cũng bị che khuất đi , đều này thật đáng sợ. Công kích như vậy thì chỉ có một phương pháp duy nhất có thể ngăn cản , đó chính là phòng ngự khu vực không có góc chết.

Bổn Sâm đã cường đại đến mức này rồi sao?

Trong lòng vị nam tử mặc hoa phục dấy lên cảm giác khiếp sợ khó có thể giải thích được , ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Bổn Sâm, quả nhiên không hổ là Hắc Bổn Sâm a! Lần này danh vọng Mục Nhĩ gia tộc sẽ nước lên thì thuyền lên rồi, gia tộc đánh giá thực lực của Bổn Sâm vẫn thấp rồi.

Gã không có nhìn tên mặt quỷ. Mặt quỷ đã không có chút kinh diễm lúc trước, lúc này mặt quỷ giống như sơn dương đợi làm thịt mà thôi . Lúc nào hắn chết còn phải nhìn Bổn Sâm lúc nào thắt sợi dây buộc trên cổ hắn lại mà thôi .

Mặt quỷ xong đời rồi.

Cái suy nghĩ này của vị nam tử hoa phục càng khiến cho ảnh hưởng của trận chiến này thêm vang động . Bổn Sâm biểu hiện cường thế như thế tất nhiên là sẽ đánh vỡ thế cân bằng ở Tử Quyên thành , ắt hắn sau này không thể thiếu được một phen mưa gió nổi lên .

Tại Tội vực, cường giả vi tôn, một vị cường giả có thể chống đỡ cả một gia tộc. Nhân khẩu của Tội vực vốn không nhiều, trải qua mấy đời liên tục đào thải hết sức tàn khốc ,hiện tại nhân số chỉ bằng nửa lúc đầu. Nhân khẩu ít ỏi đã định trước Tội vực không thể đi theo con đường binh đoàn như Thánh vực . Vì vậy tác dụng của cường giả càng thêm quan trọng.

Kiếm khách còn dứt khoát hơn , hắn xoay người chuẩn bị rời đi , cuộc chiến đã mất đi tính bất ngờ và hồi hộp , hắn cũng mất đi hứng thú.

Bỗng nhiên, dường như hắn phát hiện ra điều gì đó bỗng dưng xoay người.

Sát cơ vô hình vẫn vây quanh mặt quỷ nhưng cặp con mắt vốn ảm đạm kia đột nhiên trở nên vô cùng sáng chói.

Không biết vì sao hơi thở của vị kiếm khách bỗng nhiên đình trệ , bàn tay cầm vỏ kiếm bất giác nắm chặt hơn.

Đường Thiên lại đánh ra một quyền, hồng viêm phát ra tiếng vù vù.

Hồng viêm thương? Vẫn là chiêu này? Bổn Sâm nheo con mắt lại , xem ra đúng là đối phương đã đến lúc sơn cùng thủy tận rồi, lúc trước pháp tắc không hề lặp lại chút nào vậy mà hiện tại vlại dùng tới chiêu cũ a.

Đến lúc giết ngươi rồi.

Không biết năm ngón tay vốn xòe ra của Bổn Sâm đột nhiên khép lại từ lúc nào .

Xuy xuy xuy xuy, toàn thân Đường Thiên tung tóe máu tươi , chỉ trong nháy mắt trên người đã có thêm hơn mười vết thương.

Mặt quỷ xanh đen xen lẫn với nhau , trong âm thầm , quang mang trong cặp con mắt u lãnh kia bỗng điên cuồng bốc cháy . Trong huyết vụ tung bay, vị thiếu niên duỗi thân thể đang lơ lửng giữa không trung ra vắt eo xoay người, đối với chuyện vết thương trên người đang gia tăng hồn nhiên coi như không có cảm giác.

Hình ảnh phảng phất như dừng lại, thân hình vặn đi giống như dây cung kéo ra mang đầy vẻ đẹp của lực lượng, dường như sẽ lập tức bùng nổ . Làn huyết vụ bay đầy trời làm nền khiến cảnh tượng này tràn ngập vẻ đẹp cuốn hút tâm hồn người ra , thị giác xung kích không gì sánh bằng.

Cái cảm giác ngập tràn lực lượng này tràn ra khiến vị nam tử hoa phục và vị kiếm khách cùng biến sắc.

Cũng biến sắc còn có Bổn Sâm.

Không tốt!

Y mới chỉ kịp thầm hô không ổn thì mặt quỷ phía trước đã tung ra một quyền .

Không chút gượng ép, tựa như một quyền này trôi chảy như nước chảy thành sông, tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn , lại như hồng thủy ngập tràn phá đê tràn nhanh xuống với thế không thể ngăn cản.

Sau đó một khắc, con ngươi trong mắt y bỗng co lại, không ngờ một quyền này của Đường Thiên lại đánh lên chỗ trống trước mặt.

Hắn... Sao hắn lại phát hiện ra được ?

Trong lòng Bổn Sâm dấy lên cảm giác kinh hãi khó có thể giải thích được , sát cơ của 【 tiểu phong 】của hắn ẩn giấu vô hình, ôn nhu như nước, ngay cả dao động pháp tắc cũng bị y ẩn đi vô hình, sát chiêu như vậy tuyệt đối không phải cái tên gia hỏa có cấp bậc như mặt quỷ trước mặt kia có thể phát hiện!

Vậy mà hắn lại có thể tìm ra phong khẩu (cửa gió , nguồn gốc) của 【 tiểu phong 】!

Làm sao có thể như vậy được !

Vị trí phong khẩu của 【 tiểu phong luôn biến hóa không cố định , vậy sao đối phương có thể tìm thấy được ?

Tên gia hỏa này, lẽ nào hắn luôn ngụy trang?

Trong nháy mắt trong đầu Bổn Sâm hiện lên vô số suy đoán , nhưng ngay sau đó hắn lập tức bình tĩnh lại, tuy hắn rất tin tưởng với khả năng ẩn giấu của 【 tiểu phong 】địch nhân rất khó có thể phát hiện ra . Nhưng hắn cũng biết rõ nhược điểm của chiêu thức này vì vậy với phong khẩu hắn đã cẩn thận đưa ra vài phương án dự phòng.

Ai có thể ngờ được Hắc Bản Sâm luôn hào sảng lại có thể mưu mô như vậy?

Quyền diễm mầu hồng trông giống như một ngọn lửa hung hăng đập mạnh lên phong khẩu .

Khoan đã!

Đó không phải là hồng viêm!

Viêm diễm vốn mầu hồng chuyển thành mầu xám.

Sắc mặt Bổn Sâm đại biến, nhưng y chưa kịp đưa ra bất cứ phản ứng nào thì phong khẩu trước mặt đã ầm ầm nổ tung.

Hai cổ lực lượng kinh người va chạm trực tiếp lên nhau, nguyên bản nguồn gió chính là điểm khống chế toàn bộ khí lưu, khi toàn bộ bị mất đi khống chế thì lập tức dẫn đến tiếng nổ tung liên tục vang lên không dứt bên tai, rầm rầm rầm!

Một luồng năng lượng âm lạnh đến cực điểm làm sắc mặt Bổn Sâm lại biến sắc thêm lần nữa , thân thể y hơi tê dại , còn trong lòng là cảm giác kinh hãi khó có thể giải thích được, đây là pháp tắc gì?

Quy mô vụ nổ cực lớn vượt qua tất cả vụ nổ từ đầu trận chiến đến giờ , sóng khí kinh khủng quét qua người Bổn Sâm, Bổn Sâm chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng bài sơn đảo hải truyền đến, thân hình không thể nào khống chế, phanh, trực tiếp văng ra ngoài .

Linh diễm thức tỉnh, đem linh diễm ngụy trang thành hồng viêm, dung hợp trong cảm ngộ của hắn rồi súc tích lại sau đó một hơi ném ra ngoài. Đây là con bài chưa lật trong tay mình.

Chính là một quyền này.

Đường Thiên khua quyền ra , bình tĩnh cứ như đã biến thành một con người khác , im ắng lơ lửng giữa không trung , cái khuôn mặt quỷ mầu

xanh đen vẫn im lìm không tiếng động , đôi mắt vốn rực cháy quang mang kia dần ảm đạm mà thay vào đó là âm thầm kiên quyết giống như hồ sâu trăm trượng.

Sóng khí đập vào mặt nghiền áp mà tới, giống như núi lở đất rung.

Phù.

Phía sau mặt nạ, vị thiếu niên giựt giựt khóe miệng một cái, thật đau.

Thời điểm này mà hát vang một khúc liệu có phải là càng soái hơn một chút không nhỉ? Hoặc là giơ hai tay lên cao, làm một câu 'thiếu niên như thần hừng hực xông' nhỉ ? Phải làm cái gì đó mới có thể làm mình nhìn qua lợi hại hơn một chút nhỉ ? Nếu như tiểu Húc Húc nhìn thấy, nhất định sẽ bội phục sát đất đi? Nếu không thì trên man ngưu A Mạc Lý kia nhìn thấy cũng được a...

Vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào ! Không còn thời gian rồi! Ghét thật!

Trong lòng thầm ảo não, Đường Thiên cố gắng xoay người , khom lưng đợi .

Thình thịch, sóng khí hung hăng đánh lên lưng hắn, vết thương khắp người bỗng vỡ toang, tiên huyết tuôn ra khắp người , đôi mắt Đường Thiên chút nữa thì tối sầm lại , hắn đau đớn kêu lên một tiếng rồi lập tức đè cơn đau lại .

Hắn không hề chống cự lại luồng lực lượng này , mà căn bản hắn cũng có muốn chống cũng chẳng được , thân thể liên tục bị bắn bay .

Cảnh sắc xung quanh nhanh chóng lướt qua nhưng ánh mắt Đường Thiên lại chưa lúc nào rời khỏi bóng dáng đứng ở tòa tháp phía trên tòa thành kia.

Tốc độ của Đường Thiên nhanh, vẽ lên không trung một dải tàn ảnh.

Mọi người đều bị tràng nổ tung với quy mô kinh người này làm khiếp sợ, sóng khí kinh khủng càn quét khắp nơi , toàn bộ Tây đường đã bị san thành bình địa, người vây xem bốn phía đều đang liều mạng chống lại sóng khí. Lúc này chẳng ai còn sức chú ý đến Đường Thiên đang bị văng ra .

Đạt Lâm bị biến cố bất ngờ làm sợ đến sắc mặt tái nhợt, từ vị trí của nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, trận nổ lớn đã triệt để phá tan Tây đường, vòng tròn sóng khí tràn về bốn phía như quét ngang qua đám cành khô gỗ mục .

Bỗng nhiên, một điểm đen nhỏ đang liên tục lớn lên trong mắt nàng .

Chờ chút, đó là...

Khuôn mặt quỷ dữ tợn , chính là khuôn mặt dữ tợn ấy , hắn giang tứ chi ra giống như tấm lưới lớn mở tung , nhào về phía nàng với tốc độ cực nhanh .

Không...

Đại não Đạt Lâm trống rỗng, nàng hoàn toàn bị nỗi khiếp sợ bao phủ , nàng cảm thấy như mình sắp bị thôn phệ.

Một cơn gió mạnh thổi qua người nàng.

Cáp, bắt được rồi!

Phía sau mặt quỷ, Đường Thiên lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, hắn dùng cả tay clẫn chân ôm lấy Hàn Băng Ngưng, nhưng chỉ sau đó một khắc biểu tình phía sau quỷ mặt của Đường Thiên đã cứng đờ. Lúc này toàn thân Hàn Băng Ngưng đã bị cầm cố, mềm yếu vô lực.

Không tốt, Đường Thiên đã phát giác ra điểm không đúng đó hai người không thể ngừng được thân hình mình .

Lăn lông lốc lăn lông lốc, hai người ôm nhau lăn xa hơn trượng.

Đường Thiên gật gù đắc ý đứng lên, đầu óc choáng váng , sắc mặt của Hàn Băng Ngưng vẫn lạnh lẽo nhưng trên cổ lại hiện lên một mầu đỏ ửng.

Đường Thiên vội vàng đem tất cả xung điện trên lưng nàng nhổ đi.

"Chết!"

Bổn Sâm rống giận, cho dù tiếng thét lẫn giữa tiếng gào thét của sóng khí vẫn rung động nhân tâm.

Đường Thiên giật nảy mình xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một điểm đen nhỏ đang dùng tốc độ kinh người điên cuồng lao về phía này . Có thể tưởng tượng ra được lúc này nhất định Bổn Sâm giống như một con sư tử đầy phẫn nộ , sư tử có chút xấu a, cáp...

Đường Thiên sải bước lên một bước, bắt lấy Đạt Lâm đang chìm trong khiếp sợ.

Bổn Sâm thấy tận mắt thấy cảnh tượng này này, khóe mắt muốn nứt ra!

Không!

Vẻ tiếu ý trên mặt Đường Thiên biến mất, hắn thở phì phò nắm Đạt Lâm rồi dùng hết khí lực đột nhiên ném về một hướng khác .

Thình thịch, huyết vụ lần thứ hai nổ tung, khí lực bừng bừng bốc lên.

Đạt Lâm giống như mũi tên rời khỏi dây cung, bay thẳng về phía bên trái Đường Thiên .

"A a a a..."

Tiếng thét chói tai của Đạt Lâm vang lên không dứt bên tai, khí thế của Bổn Sâm lập tức xịt ngòi , khi thân hình vẫn còn ở giữa không trung hắn miễn cưỡng vặn người đuổi về hướng Đạt Lâm .

Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, dùng cả tay lẫn chân bò đến phía trên đại môn rút cờ ra. Cái mặt huyết hùng trên hắc kỳ tựa như đang trào phúng cười nhạo vẻ chật vật của hắn , Đường Thiên nhìn thế nào cũng thấy nó không vừa mắt, không được, trở về phải bảo Hàn Băng Ngưng vẽ lại...

Lúc này đám hộ vệ trong phủ Mục Nhĩ mới như trong mộng mới tỉnh dậy , bọn họ thấy Đường Thiên nhổ kỳ phải dùng đến cả tay lẫn chân mới biết thể lực của hắn đã khô kiệt, không khỏi tinh thần đại chấn,toàn bộ ào lên giống như thủy triều .

Sắc mặt Hàn Băng Ngưng lạnh băng , không còn làm bộ , khí thế toàn thân tăng vọt .

Bạch sương lấy nàng làm trung tâm, dọc theo mặt đất nhanh chóng lan tràn ra bốn phía , nàng đứng thẳng đầy ngạo nghễ , trong tay rõ ràng không có kiếm nhưng mà kiếm ý băng hàn sắc bén phóng thẳng lên cao.

Đám hộ vệ đang tràn tới như thủy triều không khỏi biến sắc, tất cả dồn dập dừng lại.

Vị kiếm khách quan chiến trên bầu trời kia cũng không nhịn được nhẹ di một tiếng lần nữa , đôi mắt hắn sáng ngời, thân là một kiếm khách, độ mẫn cảm với kiếm ý càng cao , hứng thú cũng cũng càng lớn.

Kiếm ý rất thuần khiết, sử dụng băng xuyên chi hàn nhưng không hề mất đi điểm gốc rễ của kiếm ý , trong mắt kiếm khách không khỏi ánh lên mấy phần thưởng thức. Có rất nhiều kiếm khách, ngay từ đầu đã truy cầu uy lực và biến hóa, sau khi gia nhập vào càng nhiều pháp tắc thì đúng là ban đầu có thể đạt được mục đích tăng uy lực lên , nhưng vì vậy nó trở lên vô cùng hỗn tạp , đến thời kì trung và hậu rất khó có thể tiến bộ.

Người có thể thủ vững bản tâm mới có khả năng vấn đạo điểm tận cùng của kiếm đạo.

Bỗng nhiên, từ phía sau có một bàn tay vươn ra nắm lấy cánh tay của Hàn Băng Ngưng, thân thể Hàn Băng Ngưng cứng đờ, khí thế lập tức như băng sơn tuyết lở, tiêu tán vô hình.

Một tay Đường Thiên nắm lấy cánh tay Hàn Băng Ngưng, tay kia nắm hắc kỳ, bình thản cất bước về phía trước rồi sau đó thân hình hai người bỗng trở lên mơ hồ không rõ rồi biến mất không chút tăm hơi.

Xung quanh chỉ còn đám đám hộ vệ với sắc mặt đầy khẩn trương, ngơ ngác nhìn nhau.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 704: Ngẫm Lại

Hàn Băng Ngưng chỉ cảm thấy chấn động khó tả trói buộc quanh người biến mất , toàn thân thoải mái khó có thể thốt lên , trước mắt tối om . Nhưng với thị lực của Hàn Băng Ngưng, hắc ám cũng không hề ảnh hưởng đến nàng , nàng cảnh giác nhìn bốn phía.

Nhà kho?

Khắp nơi chất đầy hàng hóa, không một bóng người, trong lòng Hàn Băng Ngưng hơi buông lỏng, điều này cũng nói lên ít ra lúc này họ đã an toàn .

Bên ngoài mơ hồ có tiếng người nói chuyện.

"Minh Châu tỉ bị tiểu tử họ Đường làm tức giận gần chết, cũng không biết lão thái thái nghĩ như thế nào, vậy mà lại phí hai mươi vạn tiền đi mua một tên ngớ ngẩn như thế."

"Đúng vậy! Tiểu tử kia quả thực lười chết đi được, trông nhà kho vậy mà lại ngủ như heo. Khi Tần công tử tới, không ngờ hắn vẫn còn đang ngáy ầm ầm! Ngươi không biết lúc đó sắc mặt Minh Châu tỉ tệ như thế nào đâu!"

"Tiết gia chúng ta cũng là gia tộc có dang tiếng lại thu lưu một tên thô bỉ như thế không biết có bao nhiêu người cười nhạo."

"Hừm, nhỏ giọng một chút, Minh Châu tỉ vừa cùng Tần công tử đi xem náo nhiệt rồi, phỏng chừng cũng sắp trở về."

"Động tĩnh lớn như vậy, ông trời ơi , liệu có đem cả tòa thành hủy diệt mất không ? Chấn động vừa nãy làm ta sợ muốn chết!"

"Đúng vậy, giống như sét đánh..."

Tiếng bước chân hai người từ từ đi xa.

Hàn Băng Ngưng quay mặt nhìn về phía Đường Thiên,sắc mặt Đường Thiên hơi bối rối may mà trên mặt có mặt nạ nên không nhìn ra được. Trong lòng hắn thầm chửi hai nữ nhân vừa nãy, không ngờ lại nói sau lưng xấu thần thiếu niên , hai đứa hỗn đản!

Chẳng qua lúc này không phải là lúc chậm rãi nói chuyện, hắn hạ giọng, bình thản nói: "Ngươi trốn ở đây một lúc , đến tối ta quay lại ."

"Được." Hàn Băng Ngưng không chút do dự,diện tích của thương khố cực lớn, bên trong chất đống từng kiện hàng xếp lại giống như mê cung vì vậy muốn giấu một người thực sự quá đơn giản mà.

Đường Thiên nhét mặt nạ và lá cờ vào người Hàn Băng Ngưng: "Tìm một chỗ giấu đi."

Hiện tại hai thứ này rất dễ gây chú ý , nếu như để người khác nhìn thấy vậy thì thế nào cũng có phiền phức lớn rồi. Mà cái đầu của mình cũng bị cửa kẹp rồi mặt nạ cũng được thôi vậy mà không ngờ lại có cái ý nghĩ mang cái lá cờ nát đi rêu rao khắp nơi, mà điểm quan trọng nhất là vẽ quá xấu, ai, mất mặt lớn rồi...

Đường Thiên gật đầu với Hàn Băng Ngưng rồi cẩn thận đẩy cửa kho ra, lắc mình rời đi.

Hàn Băng Ngưng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, tâm thần ổn định lại một cách khó có thể giải thích ,tất cả bàng hoàng lo lắng sợ hãi của mấy ngày gần đây đều không cánh mà bay. Nhớ tới trận chiến vừa nãy , tuy nàng là loại người lúc nào cũng lạnh như băng nhưng trong lòng cũng không khỏi thấy kích động.

Nàng cố gắng đè nén sự kích động trong lòng ép mình bình tĩnh trở lại.

Nàng biết trận chiến ngày hôm nay chẳng qua cũng chỉ là mở màn. Khi Đường Thiên bắt đầu hành động thì tuyệt đối hắn sẽ quyết tâm không chết không thôi . Con mắt giống như băng tinh hiện lên vẻ kiên nghị và kích động, đây chẳng phải là cơ hội được cùng hắn kề vai chiến đấu mà nàng vẫn thưởng tha thiết ước mơ sao?

Cuối cùng mình cũng đuổi đến bên cạnh bóng lưng mà mình vẫn truy tìm rồi, tâm tình của nàng yên tĩnh một cách lạ lùng.

Nàng khoanh chân ngồi xuống , khôi phục thể lực.

Tính nàng vốn yên tĩnh , tuy mấy ngày gần đây bị cầm cố thực lực nhưng nàng chưa bao giờ buông tha nỗ lực. Thứ nàng tu luyện cũng là linh năng lượng thể, Với tâm tư tinh tế của nàng điểm đặc biệt của Tội vực đã bị nàng phát hiện ra rất nhanh . Nàng âm thầm quan sát, cảm nhận pháp tắc không chỗ không có ở xung quanh.

Bây giờ khôi phục tự do, sắp tới sẽ có đại chiến , nàng bài trừ toàn bộ tạp niệm tập trung vào tu luyện.

Đường Thiên cẩn thận tránh né những người qua lại cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm trở lại nơi ở của mình. Cúi đầu nhìn xuống y phục trên người, vừa rồi đã bị phong đao của Bổn Sâm cắt rách thành vô số mảnh nhỏ.

Cũng may Tiết gia cũng rất rộng rãi với hạ nhân , các loại y phục phát cho rất nhiều bộ , tuy tất cả trang phục đều làm bằng vải thô nhưng Đường Thiên hề quan tâm đến điều đó.

Sau khi thay đổi trang phục Đường Thiên liền phát hiện ra vết thương trên người đã bắt đầu kết vảy.

Đường Thiên biết rằng linh năng lượng thể đã tiến thêm một bước, một khi không có năng lượng thì huyết nhục chi lực thuần túy sẽ càng thêm tinh thuần. Về sau chỉ cần những chỗ yếu hại không bị thụ thương thì vết thương của hắn sẽ tự động khép lại.

Đường Thiên nhẹ nhàng chấn toàn thân lập tức vảy máu trên người bung ra lả tả , làn da lộ ra ngoài lại khôi phục lại như cũ .

Sau khi trải qua niềm vui bất ngờ , Đường Thiên bắt đầu nhớ lại trận chiến vừa trải qua . Đây là lần đầu tiên hắn giao thủ với cường giả Tội vực, thu hoạch được rất nhiều. Hắn không thể không thừa nhận, vũ kỹ ở Tội vực kỳ thực đã đi theo một con đường hoàn toàn mới, chỉ thuần về pháp tắc bản thân .

Tính ra, Đường Thiên đã biết đến ba loại hệ thống vũ kỹ hoàn toàn khác nhau. Thiên lộ, Thánh vực, Tội vực, ba cái đều không hề giống nhau. Thánh vực là nơi có năng lượng nồng nặc, thánh giả trời sinh đã có khả năng vận dụng năng lượng đến trình độ không thể tưởng tượng nổi. Tội vực thì hoàn toàn ngược lại, không có một chút năng lượng, pháp tắc thì như con cá nổi lên mặt nước , lộ diện rõ ràng . Thiên lộ thì nằm giữa hai nơi còn lại , nhưng ưu điểm là độ dầy năng lượng thích hợp dựng dục ra hồn thần kỳ.

Ba loại hệ thống vũ kỹ, mỗi cái đều có đặc điểm riêng khó phân ưu khuyết. Năng lượng, hồn, pháp tắc, trong ba cái này cái nào mạnh hơn ? Tranh luận về điều này đúng là chẳng có chút ý nghĩa gì , chỉ có thứ nào thích hợp hay không thích hợp mà thôi .

Một hệ thống như Tội vực thì cực kỳ thích hợp với Đường Thiên.

Lĩnh ngộ pháp tắc của Bổn Sâm lợi hại hơn Bình Tiểu Sơn rất nhiều, và cũng sâu sắc hơn nhiều. Mình có thể dùng không gian pháp tắc đối phó với Hồng viêm thương, nhưng trước mặt phong đao của Bổn Sâm vẫn chẳng thể chịu nổi một kích.

Pháp tắc đối kháng pháp tắc khắc hẳn với cuộc đối kháng giữa năng lượng với năng lượng.

Đại khái cuộc đối kháng năng lượng với nhau đều là tranh đấu về số lượng. Số lượng năng lượng dồi dào và tinh khiết luôn là điểm then chốt để chiến thắng. Pháp tắc đối kháng thì khác hẳn , đó là sự đối kháng về chất, bên nào lý giải pháp tắc càng sâu thì có uy lực càng lớn.

Đường Thiên từ từ lĩnh hội , tình huống của hắn khác với người khác . Linh năng lượng thể của hắn có tiềm lực tiến thêm một bước khi ở Tội vực đó chính là dùng pháp tắc để cường hóa. Riếng về điểm này bất kể là ở Thánh vực hay là Thiên lộ đều cực kỳ khó khăn , bởi năng lượng ở hai nơi này tràn ngập không chỗ nào không có . Nhưng ở nơi này lại gặp phải vấn đề như vậy , hơn nữa pháp tắc tựa như lòng sông cạn khô phơi bày ra trước mặt chỉ cần cúi đầu là có thể nhặt được .

Vấn đề hiện tại là lòng sông quá lớn , ở bên dưới có vô số tảng đá nằm rải rác vì vậy việc chọn lựa tảng đá nào lại trở thành vấn đề lớn nhất.

Ví dụ như không gian pháp tắc chẳng hạn, không gian pháp tắc trong Bình thị Tiềm hành thuật biến hóa không lường, Đường Thiên đã nghĩ ra mấy cách dùng và cũng có hiệu quả không tệ chút nào . Nhưng Đường Thiên cũng biết sở dĩ hắn có thể vận dùng thuận lợi những pháp tắc này cũng nhờ lợi thế ở linh năng lượng thể. Nhưng trình độ hiểu biết về mỗi một loại pháp tắc riêng lẻ của hắn thì rất nông cạn, hỗn tạp , chỉ có thể mang ra hù dọa hạng tầm thường, phong đao của Bổn Sâm không tính là pháp tắc đặc biệt gì, nhưng vẫn có thể thoải mái hóa giải toàn bộ công kích của hắn.

Đường Thiên vặn ngón tay suy nghĩ, tuy linh diễm cường hãn nhưng tại Tội vực uy lực của nó trở lên nhỏ bé hẳn. Bởi vì nơi này không có năng lượng, việc cưỡng chế xuất ra năng lượng cũng chẳng mang lại hiệu qua lớn bao nhiêu. Linh năng lượng thể thì ngược lại , nó có thể tiến

thêm một bước điều này có ngĩa là huyết nhục chi lực của hắn có thể càng thêm mạnh mẽ .

Huyết nhục chi lực, đó mới chính là điểm căn bản chân chính của mình ở Tội vực .

Pháp tắc là quy tắc thiên địa, bản thân quy tắc không mang chút lực lượng nào , nó chỉ là bí quyết, việc nắm giữ bí quyết có thể giúp người ta chỉ cần dùng ít sức lực nhưng nếu một chút thực lực cơ bản cũng không có thì cho dù có hiểu biết pháp tắc sâu hơn nữa thì cũng chẳng thể làm động một hòn đá nhỏ.

Tại Thánh vực và Thiên lộ, pháp tắc thường được dùng để điều động năng lượng, giúp việc vận hành năng lượng có hiệu suất hơn và uy lực cũng lớn hơn.

Nhưng còn ở Tội vực , một nơi không có năng lượng. Thì muốn khiêu động pháp tắc chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, biện pháp mà người Tội vực nghĩ ra chính là lợi dụng lực lượng huyết nhục.

Ví dụ như Bổn Sâm, thứ mà hắn dùng để điều khiển phong đao chính là lực lượng huyết nhục. Thân thể Hắc Bản Sâm đã được rèn luyện đến mức vô cùng cường hãn.

Cái này cũng là lí do vì sao Tiết lão thái thái thấy thân thể Đường Thiên cường hãn liền quyết định mua hắn.

Huyết nhục lực lượng của Đường Thiên rất cường đại, linh năng lượng thể so với thân thể của người Tội vực còn cường đại hơn bởi vì nó đã được trải qua qua trình liên tục rèn luyện. Nhưng Đường Thiên vẫn không phải đối thủ của Bổn Sâm bởi vì trình độ lý giải đối với quy tắc của hai bên vẫn có chênh lệch tương đối lớn.

Đường Thiên đương nhiên sẽ không nổi giận, cảnh giới cao thấp vĩnh viễn không phải nhân tố duy nhất quyết định việc thắng bại bằng không hắn cũng không có thể cướp Hàn Băng Ngưng đi từ tay Mục Nhĩ gia.

Từ cơ sở vũ kỹ của hắn lĩnh ngộ giản luyện chi đạo (con đường đơn giản), cái này cũng không thể gọi là pháp tắc, chính xác thì đây chỉ là một suy nghĩ , một cách nghĩ về cách sử dụng pháp tắc. Nhưng đối với Đường Thiên thì đây lại là con đường cực kỳ thích hợp cho hắn.

Mỗi một loại pháp tắc đều không hề thuần túy, bọn chúng có rất nhiều phân nhánh, cũng có thể giao thoa cùng pháp tắc khác tạo lên pháp tắc hoàn toàn mới. Ví dụ như như mấy pháp tắc như không gian, thời gian, sinh tử chẳng hạn , bản thân chúng giống như một cây đại thụ khổng lồ tươi tốt có hàng tỉ nhánh cây.

Bỗng nhiên trong đầu Đường Thiên lóe lên một ý nghĩ.

Không phải hệ thống pháp tắc giống như vũ kỹ sao?Hệ thống vũ kỹ khổng lồ cũng là một cái cây khổng lồ tươi tốt như thế. Thế nhưng nếu toàn bộ vũ kỹ không ngừng tinh tế hóa tìm về nguồn gốc thì sau cùng tất cả đều quy về cơ sở vũ kỹ.

Cơ sở vũ kỹ, đó là khởi điểm của toàn bộ vũ kỹ, cũng là nguồn cội của toàn bộ vũ kỹ.

Liệu pháp tắc có phải cũng có pháp tắc cơ sở như vũ kỹ cơ sở hay không?

Ý tưởng này vừa nảy ra đã khiến Đường Thiên kích động khó có thể giải thích bằng lời , nếu như ý tưởng này có thể thực hiện vậy ắt hẳn sẽ rất lợi hại ! Nhưng sau đó hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, cái ý nghĩ này đương nhiên là rất tốt, nhưng với bản thân hắn quả thật không thực tế, biến phức tạp thành đơn giản thì bản thân cần phải hiểu rõ thế nào là phức tạp.

Hơn nữa, vì sao mình cứ phải câu nệ ở pháp tắc chứ ? Bản thân Pháp tắc vẫn luôn tồn tại a, mỗi khi mình đánh ra một quyền thì bản thân nó đã có pháp tắc ở bên trong.

Trong lòng Đường Thiên như có điều gì đó suy nghĩ , bỗng hắn bắt đầu tu luyện cơ sở vũ kỹ.

Cơ sở vũ kỹ của hắn đã trải qua thiên chuy bách luyện, đạt tới trình độ đăng phong tạo cực, tẩy tận chì hoa.

Bỗng hắn nghĩ tới một vấn đề mà trước đây đã lướt qua, cơ sở vũ kỹ là khởi nguyên của toàn bộ vũ kỹ, vậy vì sao lại sinh ra vũ kỹ cao giai? Nếu như bổn nguyên đã lợi hại hơn thì trực tiếp tu luyện bổn nguyên chẳng phải là xong sao ?

Vì sao lại có những vũ kỹ cao giai kia? Vũ kỹ cao giai sẽ có càng nhiều biến hóa, có thể thôi động càng nhiều năng lượng, uy lực cũng càng lớn...

Vũ kỹ trong tay Đường Thiên bắt đầu phát sinh biến hóa, có những cái hắn tinh thông, có những vũ kỳ thô ráp , trên tay hắn đang liên tục được thi triển ra sau đó nghiền ngẫm về biến hóa trong đó. Con số vũ kỹ mà hắn đã tu luyện rất nhiều, qua một phen diễn luyện này hắn cũng dần hiểu ra được chút ít.

Không sai, cơ sở vũ kỹ là khởi điểm của toàn bộ vũ kỹ, nhưng sở dĩ còn có cao giai vũ kỹ chính vì cần phải biến hóa. Những biến hóa này diễn sinh từ cơ sở vũ kỹ mà ra thế nhưng nếu không thôi diễn ra thì những biến hóa này khó có thể được người ta biết đến.

Nếu đã biết rõ những biến hóa này vậy có thể đem những biến hóa này dung nhập vào trong cơ sở vũ kỹ hay không?

Bỗng Đường Thiên bắt đầu đảo luyện, bắt đầu từ cao giai vũ kỹ trải qua từng giai đoạn dần trở xuống.

Một cảm giác khó tả sinh ra trong lòng hắn .

Những biến hóa kia vốn không phải không tồn tại trong cơ sở vũ kỹ mà chẳng qua ngươi không thấy mà thôi . Chỉ khi ngươi tu luyện qua cao

giai vũ kỹ ngươi mới hiểu được nó tồn tại khả năng và biến hóa này.

Cơ sở vũ kỹ của Đường Thiên bỗng phát sinh ra thay đổi hiếm khi có được.

Bởi vì bỗng nhiên hắn nhận ra khi hắn thôi diễn từ cao xuống thấp thấy trong cơ sở vũ kỹ có mấy điểm rất nhỏ có sơ hở và sai lầm.

Hắn hồn nhiên đến vong ngã tu luyện cơ sở vũ kỹ, lực lượng khí huyết khí huyết toàn thân không hề thể hiện ra cút nào , không có chút quang hoa nào . Nếu là võ giả có thực lực cường hãn nhìn thấy ắt hắn sẽ giật mình kinh hãi khi phát hiện ra cơ sở vũ kỹ trong tay Đường Thiên bỗng trở lên vô cùng khó đoán.

Cực hạn sao...

Cái gì gọi là cực hạn?

Hồn nhiên vong ngã, Đường Thiên không hề để ý tới xung quanh hắn dần sinh ra dị tượng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 705: Pháp Tắc Rèn Thể

Đường Thiên chỉ cảm thấy nắm tay của mình nặng tựa núi cao, hắn cắn chặt răng, mỗi khối cơ nhục, xương cốt, gân mạch toàn thân đều đang run rẩy với tần suất kinh người, lực lượng huyết nhục cuộn trào mãnh liệt nổi lên khắp nơi trên cơ thể Đường Thiên.

Trong lòng Đường Thiên hiện lên vô số biến hóa, tất cả đều là từ cơ sở quyền pháp diễn luyện mà thành , mỗi khi hiện lên một loại biến hóa thì lực lượng nhiệt lưu (luồn nhiệt mang theo sức mạnh) mang theo sức mạnh ẩn trong cơ thể liền rục rịch muốn động, muốn cùng nó hô ứng.

Đường Thiên chợt có một ý tưởng , cưỡng ép trói buộc lực lượng nhiệt lưu trong cơ thể. Mặc cho tất cả biến hóa hiện lên trong lòng, lực lượng nhiệt lưu đều nằm ở thời điểm sắp biến mà chưa biến.

Lực phát khắp toàn thân sau đó tụ tại tại quyền!

Giống như vạn suối đổ về biển, vô số lực lượng nhiệt lưu thật nhỏ không ngừng tụ lại , không ngừng lớn mạnh và sau cùng hóa thành một dòng nước lũ.

Quyền thế thong thả mà kiên định đẩy về phía trước, vô số biến hóa như có như không, tựa như thân cây bị tước đi cành lá , chỉ có một điểm khác là trên bề mặt của nó dày đặc chi chít những dấu ấn to nhỏ khác nhau , mỗi một dấu ấn đều tượng trưng cho một chiếc cành đã từng tồn tại.

Lực lượng nước lũ biến thành bên trong Huyết nhục tại trong cơ thể Đường Thiên lao nhanh gào thét, vô số dấu ấn biến hóa, lao nhanh không

nghỉ.

Một quyền nhìn như cực chậm, khắp nơi sinh mây khói, giống như tinh không mênh mông khí tức đột nhiên mà phát. Không khí trong gian phòng, tựa như bị một quyền này hút lại, trở nên sền sệt như keo, cũng khiến quyền thế Đường Thiên trở nên càng chậm.

Tư.

Một tiếng vang nhỏ, gian phòng hôn ám, rồi đột nhiên sáng lên một tia tia sáng. Một cái hồng sắc chùm tia sáng bất quy tắc sáng ngời, thoáng hiện tại nắm tay Đường Thiên.

Quyền thế của Đường Thiên chậm rãi đẩy tới trước, tư tư tư, từng cái hỗn độn chùm tia sáng sáng tối không đồng nhất sáng ngời lên, tựu phảng phất từng đạo thiểm điện sặc sỡ màu sắc rực rỡ, tụ tập tại nắm tay Đường Thiên. Đó là pháp tắc cụ hiện, Đường Thiên một quyền này, phảng phất có lực hấp dẫn thần bí nào đó, hấp dẫn pháp tắc sáng chói sinh hoa.

Quang mang càng phát sáng ngời, chùm tia sáng tụ tập đến nắm tay Đường Thiên càng ngày càng nhiều. Kích lên màu sắc rực rỡ quang hình cung như vô số rắn nhỏ sặc sỡ du tẩu, hóa thành một cái quang tráo hình trùy, tán loạn chùm tia sáng phân nhánh, như một cái lưới lớn hỗn độn, hiện ra tại trước mặt Đường Thiên.

Vô số biến hóa, lướt qua trong lòng Đường Thiên, vô số pháp tắc, hiện lên tại trước mắt Đường Thiên.

Bỗng nhiên, thân thể Đường Thiên cứng đờ, huyết nhục chi lực trong cơ thể, tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không tốt!

Đường Thiên không kịp phát ra kinh hô, ba, pháp tắc quyền tráo trước mặt, trong nháy mắt băng vỡ. Không khí cô đọng sền sệt, khôi

phục lưu động. Hắn lúc này mới nhớ lại, thể lực mình đã sớm tiêu hao được không sai biệt lắm, lúc này thể lực tiêu hao, huyết nhục chi lực trong cơ thể căn bản không đủ để chống đỡ một chiêu này.

Đáng chết...

Đường Thiên trước mắt chợt đen, thùm thụp ngã xuống đất, hôn mê. Một lát sau, tiếng ngáy rung trời vang lên, hắn giải cứu Hàn Băng Ngưng, đã mệt đến cực hạn. Huyết nhục chi lực trong cơ thể khô cạn hầu như không còn, một quyền này tự nhiên cũng hoàn thành không được.

Bất quá, hắn chỉ là thể lực tiêu hao, cũng không có thụ thương, linh năng lượng thể tốc độ khôi phục cực nhanh, tự động nhượng Đường Thiên tiến nhập trạng thái giấc ngủ, giúp thân thể sớm một chút khôi phục.

Giữa không trung, Tần công tử cùng Minh Châu xa xa quan chiến, hai người sắc mặt đều có chút trắng bệch, đồng dạng thật lâu không nói.

Tần công tử thấy Minh Châu sắc mặt có chút trắng bệch, cho rằng nàng bị tràng chiến đấu kinh thế hãi tục vừa mới rồi hù dọa, liền khuyên trở về nghỉ ngơi.

Nói thật đi, trong lòng Tần công tử đồng dạng chấn động vô cùng. Trận chiến đấu này, cấp hắn xung kích không gì sánh bằng, hắn lúc này mới biết rõ, cái gì mới gọi là phong phạm cường giả chân chính! Tinh tế sâu không lường được Bổn Sâm, còn có đường hoàng tùy ý mặt quỷ, hai người trong lúc giở tay nhấc chân, biến hóa quỷ dị khó lường kia, uy năng hủy thiên diệt địa, hắn mở rộng ra nhãn giới, cũng rất chấn động.

So sánh với những cường giả tiền bối kia, mình hơn phân nửa tâm tư đều tại trên nữ nhi tình trường, hắn không khỏi tâm sinh xấu hổ. Trong bất tri bất giác, hắn đối với Minh Châu y nguyên khách khí, nhưng cũng không có thân thiết như trước kia.

Minh Châu miễn cưỡng gật đầu, xoay người ly khai trên mặt. Nàng đè nén trấn định, nhưng mà trong lòng từ lâu nhấc lên kinh đào hãi lãng. Bởi vì nàng phát hiện, thể hình của mặt quỷ, cùng bên trong phủ cái nam phó Đường Thiên kia, cực kỳ rất giống.

Mấy lần nàng đều muốn quay đầu về phủ nhìn xem Đường Thiên còn tại hay không, nhưng mà nàng đè nén kiềm chế lại.

Nhìn thấy mặt quỷ theo trên tay Bổn Sâm thành công cướp đi nữ tử kia, Minh Châu liền biết rõ, sự tình lần này nháo lớn rồi. Đối với lai lịch nhóm người này, người nào đều không phải rất để ý, nhưng mà hiện tại một nháo như thế, sẽ nhượng mỗi cái nhà không thể không nhìn thẳng vào quần thần bí lai khách này.

Đối phương nếu đã có thể theo Mục Nhĩ gia cướp đi một gã đồng bạn, tựu có khả năng tái tìm đến cái gia tộc khác, đoạt lại đồng bạn khác. Mỗi cái nhà thế nào ứng đối? Mục Nhĩ gia Bổn Sâm thực lực bộc lộ, lại ăn cái này thiệt thòi lớn, càng không có thể từ bỏ ý đồ.

Nàng không biết chuyện này rốt cuộc sẽ đi tới phương hướng nào, nhưng mà nàng biết rõ, Tử Quyên thành này sắp loạn rồi.

Nàng càng lo lắng là mặt quỷ có hay không là Đường Thiên?

Nếu như đúng vậy mà nói, đối với Tiết gia tuyệt đối không phải chuyện tốt. Nàng dám khẳng định, từ giờ trở đi, toàn bộ gia tộc Tử Quyên thành, chỉ sợ đều đang tại tìm cái mặt quỷ này. Tiết gia liên lụy trong đó, đến lúc đó...

Minh Châu không rét mà run, kết quả này nàng liền tưởng tượng cũng không dám.

Nàng rất nhanh mà trở về, trở lại Tiết phủ, trông thấy hộ vệ cửa vào, mở đầu liền hỏi: "Đường Thiên đâu chứ?"

"Đường Thiên?" Hộ vệ có chút không hiểu ra sao: "Không gặp qua hắn a."

Minh Châu trong lòng căng thẳng, cắn chặt môi, tốc độ dưới chân nhanh hơn, vội vã hướng nơi ở Đường Thiên chạy đi, dọc đường nha hoàn thị nữ chưa bao giờ gặp qua Minh Châu đại tiểu thư như thế thất thố, không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhìn nhau hoảng sợ.

Minh Châu như một cơn gió mạnh, xâm nhập nơi ở Đường Thiên.

Còn tại cửa vào, liền nghe đến tiếng ngáy rung trời bên trong, trong lòng an tâm khó giải thích.

Không phải hắn.

Nàng cẩn thận mà đẩy cửa ra, thấy Đường Thiên nằm trên mặt đất, đang ngủ say, cả người hoàn hảo không tổn hao gì, xao động tâm cuối cùng triệt để bỏ xuống.

Đang ngủ say Đường Thiên lầm bầm một tiếng, lật thân, ngửa mặt lên trời giang hai tay hai chân mà ngủ ở trên mặt đất, tựa như một cái bánh rán mở ra. Yên lòng Minh Châu nhìn thấy Đường Thiên đang ngủ say, lửa giận nghẹn được vô cùng lúc trước, thoáng cái nhảy lên.

Thương khố gác đêm vậy mà lại ngủ, còn khiến mình mất mặt tại trước mặt Tần Tử Sơn, cái gia hỏa này quả thực quá đáng ghét!

Minh Châu lớn tiếng quát lớn: "Đường Thiên! Nhanh đứng lên cho ta! Đêm tối ngủ, ban ngày còn ngủ, như thế lười biếng, sao có thể như thế..."

Đường Thiên hoàn toàn không có động tĩnh, tiếng ngáy như sấm.

Minh Châu tức giận đến run rẩy, nhưng mà tốt lành giáo dưỡng, nhượng nàng không thể nói ra lời nói càng khó nghe. Vừa định nói đem hắn đuổi ra Tiết phủ, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái này là lão phu nhân phí

hai mươi vạn tiền mua tới, nếu là đuổi hắn ra phủ, chẳng phải là càng thêm tiện nghi hắn?

Minh Châu tức thì cảm thấy càng thêm biệt khuất.

Nàng gặp qua những kia lưu manh, nhưng mà không có một cái sẽ như cái gia hỏa trước mặt này, nhượng nàng có cảm giác không thể nào hạ thủ.

Nghe đến động tĩnh phía sau, là rất nhiều hạ nhân nghe đến động tĩnh bên này, chạy tới. Trước mắt bao người, Minh Châu cố nén xung động một cước đem gia hỏa này đá tỉnh, hừ một tiếng, xoay người ly khai.

Cái người khác thấy thế, vội vàng tản ra, Minh Châu tiểu thư mất hứng, thời điểm xúi quẩy này chen vào, vậy chẳng phải là tự tìm phiền phức? Bất quá ánh mắt các nàng nhìn về phía Đường Thiên, cũng sung mãn hiếu kỳ, Minh Châu tiểu thư vậy mà lại không có biện pháp làm gì người này.

Rất nhanh, mọi người tản đi, nơi ở của Đường Thiên không có một bóng người.

Đường Thiên đương nhiên không biết việc này, hắn ngủ được cực ngon.

Ai cũng không có chú ý tới, dị dạng trên người Đường Thiên. Thân thể hắn đang tại rung nhè nhẹ, mỗi một lũ huyết nhục co dãn tựa như hô hấp. Theo loại tần suất run rẩy này không ngừng nhanh hơn, thân thể hắn tỏa ra sương mù hào quang, một tia quang mang như có như không, rót vào trong huyết nhục Đường Thiên.

Dần dần, quang mang càng ngày càng ám, cuối cùng tiêu thất.

Đường Thiên tỉnh lại, chỉ cảm giác cả người thư sướng không thể nói ra, hắn vô ý thức đứng lên, chỉ nghe được toàn thân lách cách liên tiếp như rang đậu. Hắn không khỏi sửng sốt, tình huống giống như vậy, tại

lúc hắn vừa mới tu luyện linh năng lượng thể xuất hiện qua. Nhưng sau, thân thể hắn rèn luyện lâu, không còn có xuất hiện qua tình huống tương tự.

Bây giờ vậy mà lại lại xuất hiện?

Hắn vội vàng kiểm tra thân thể của mình.

Vẻ mặt của hắn ngây ra.

Huyết nhục gân cốt trong cơ thể trở nên cường hãn trước nay chưa từng có, mỗi một cổ cơ nhục cứng cỏi như hắc kim tơ, mà xương cốt hắn, càng là kỳ lạ, theo nội thị, vậy mà lại bày biện ra nhàn nhạt xanh ngọc sáng bóng. Đỏ tươi máu huyết, trôi nổi nhàn nhạt kim sắc, sinh mệnh khí tức cường thịnh được như sôi trào.

Hắn bỗng nhiên chú ý tới lũ khí tức lưu lại trong cơ thể kia.

Cái này là... Pháp tắc!

Pháp tắc rèn thể!

Đường Thiên bỗng nhiên phản ứng lại đây, hắn cuối cùng minh bạch vừa mới rồi phát sinh cái gì. Linh năng lượng thể trời sinh hòa đồng pháp tắc, mà chính mình đem huyết nhục lực lượng tiêu hao hầu như không còn, huyết nhục tựa như hải miên(bông xốp) hấp dẫn pháp tắc xung quanh. Những pháp tắc hòa đồng với huyết nhục kia, bị hút vào trong cơ thể, liền tự động bắt đầu rèn luyện huyết nhục Đường Thiên.

Linh năng lượng thể có rất nhiều chỗ tốt, nhưng mà nên như thế nào càng tiến thêm một bước, vấn đề này luôn luôn phức tạp Đường Thiên, cho tới bây giờ, Đường Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ. Không sai, chính là pháp tắc rèn thể! Pháp tắc là quy tắc tối bổn nguyên của thiên địa, dùng chúng nó tới rèn luyện huyết nhục, huyết nhục có thể cường hãn đến tình trạng gì?

Đường Thiên nhếch môi, vui vẻ ra mặt.

Hắn đứng lên, bắt đầu thi triển. Trải qua pháp tắc sơ rèn thân thể, so với lúc trước, cường đại quá nhiều. Hắn lực lượng, tăng trưởng ba thành có thừa. Hơn nữa, thân thể cường độ cũng có tăng cường rõ ràng.

Tối trọng yếu là, huyết nhục lực lượng, xa so với trước càng thêm dâng trào. Đường Thiên hơi hoạt động, liền có thể cảm thụ trong cơ thể ẩn chứa kinh người lực lượng.

Bỗng nhiên, Đường Thiên nhớ tới một quyền gián đoạn trước lúc mình hôn mê kia, trong lòng có chút rục rịch muốn động, mình thời điểm này, nếu như một quyền toàn lực, sẽ là hiệu quả gì?

Nhưng mà nhìn thoáng qua xung quanh, hắn không thể không kiềm chế trong lòng rục rịch muốn động, mình một quyền giội này đi ra, cái phòng ở này phỏng chừng sẽ không còn.

Mới chỉ cứu ra Hàn Băng Ngưng một người a, bây giờ còn là phải ít tiếng chút.

Nhớ tới Hàn Băng Ngưng, hắn thấy sắc trời tối xuống, vội vàng ra cửa, công nhiên đi đến thương khố.

Trên đường nha hoàn thị nữ nhìn thấy Đường Thiên, không khỏi lộ ra vẻ khinh thường.

Tiểu Yêu vừa đúng đi ngang qua, nhìn thấy Đường Thiên, nhịn không được gọi lại Đường Thiên, hảo tâm cảnh tỉnh hắn: "Đường Thiên, ngươi đêm nay không nên ngủ, ngươi mỗi ngày lười biếng như thế, Minh Châu tỉ khẳng định sẽ phạt ngươi."

Đường Thiên có chút kinh ngạc, hắn không nhận thức Tiểu Yêu, nhưng còn là cảm tạ.

Nhìn Đường Thiên lơ đểnh, Tiểu Yêu cũng không biết làm sao.

Đường Thiên đi tới thương khố, đẩy ra đại môn, đi vào sau, liền đem đại môn đóng lại.

Nghe đến Đường Thiên tiếng động, Hàn Băng Ngưng lặng yên xuất hiện, nhưng mà nhượng Đường Thiên có chút ngoài ý muốn là, bên người nàng còn có một người khác.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 706: Tử Quyên Ngũ Tộc

Nhìn Bình Tiểu Sơn bị trói gô, miệng bị nhét vật, Đường Thiên ngơ ngẩn toàn thân.

"Hắn len lén tiến đến, ta bắt hắn lại." Hàn Băng Ngưng đơn giản mà giải thích một câu.

Đường Thiên cảm thấy có chút bối rối, tiến lên kéo miếng vải nhét trong miệng Bình Tiểu Sơn ra, nói: "Không phải lần trước ta đã nói, ngươi về sau không nên lại đây trộm Kim Cương tơ sao? Ngươi sao lại tới đây?"

Bình Tiểu Sơn cúi đầu cung kính thốt lên: "Tiểu nhân hi vọng có thể vì đại nhân dốc lực."

"Vì ta ra sức hả?" Đường Thiên cảm thấy sửng sốt, vẻ mặt hắn hồ nghi mà quan sát từ trên xuống dưới Bình Tiểu Sơn, bỗng nhiên hỏi: "Ngươi có phải ở bên ngoài thiếu tiền hay không?"

Thần tình Bình Tiểu Sơn bối rối, được rồi, ai bảo lần trước mình đi trộm Kim Cương tơ làm chi, hắn cắn răng đáp: "Trận chiến lúc ban ngày của đại nhân, tất gây khiếp sợ toàn thành. Đại nhân thân phận tôn quý, thực lực cường hãn, tiểu nhân bản lĩnh thấp kém, nhưng từ nhỏ lớn lên tại Tử Quyên thành, đại nhân nếu muốn nghe ngóng các loại tin tức gì đó, tiểu nhân còn có thể dùng."

Con mắt Đường Thiên sáng ngời, hắn đúng là cần một vị địa đầu xà, hắn lý giải đối với Tử Quyên thành không biết gì. Không quản là hắn, hay là Hàn Băng Ngưng, đều không am hiểu nghe ngóng tình báo. Nếu

có vị địa đầu xà hỗ trợ âm thầm hỏi thăm, vậy tuyệt đối làm ít được nhiều.

"Ngươi đối với Tử Quyên thành rất quen thuộc? Vậy ngươi nói một cái, còn nhà ai có người của ta?" Đường Thiên không kiềm chế được hỏi.

lần này Bình Tiểu Sơn đến đây, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, tự nhiên không thể thiếu có điểm chuẩn bị. Đường Thiên không tiếc tự thân an nguy đi cứu thuộc hạ mình, vậy nhất định liền sẽ muốn cứu người khác. Việc mỗi cái nhà nhặt được người lần trước, tại Tử Quyên thành không phải bí mật gì, Bình Tiểu Sơn cố tình hỏi thăm, rất nhanh tựu thám thính rõ ràng.

Vấn đề của Đường Thiên, vừa đúng là nội dung hắn đã chuẩn bị tốt, trong lòng hắn khẽ buông lỏng, lời nói cũng trở nên lưu loát hơn rất nhiều: "Trước lúc tiểu nhân tới, đã đi dò hỏi. Thủy triều lần trước, toàn thành tổng cộng nhặt được bốn trăm linh ba người. Tần gia nhiều nhất, được hai trăm hai mươi bảy người. Trừ nơi đó ra, Hứa gia chín mươi hai người, La Lan gia tộc sáu mươi lăm người, Tác Bỉ Á Đặc gia tộc bốn mươi hai người, Vũ gia bốn mươi người, còn lại đó là đại nhân và Hàn tiểu thư."

Con số chính xác như thế, lập tức làm cho Đường Thiên tin phục Bình Tiểu Sơn mấy phần.

Cái đứa khốn khiếp này coi như có điểm trình độ a.

Đường Thiên hỏi tiếp: "Bọn họ bây giờ thế nào?"

Bình Tiểu Sơn do dự một chút nói: "Không phải quá tốt. Hiện tại mỗi cái nhà đều đang tại truyền, tốp người này tính cách kiệt ngạo bất tuân, phải mài giũa mới được, bọn họ đa số đều tại khổ tù doanh. Mỗi cái nhà hi vọng có thể đem sự sắc sảo của bọn họ mài đi, về sau dễ hàng phục."

Sắc mặt Đường Thiên phút chốc trầm xuống, nắm tay tự nhiên nắm chặt lại.

Thiếu niên trước mặt, tựa như đột nhiên hóa thân tử thần, cả người tản ra sát khí đáng sợ. Không khí trong gian phòng, trong nháy mắt đọng lại, toàn thân Bình Tiểu Sơn căng ra, tựa như bị một con dã thú nguy hiểm nhìn chăm chú, gần như hít thở không thông.

Hàn Băng Ngưng không kiềm chế được liếc mắt nhìn Đường Thiên, nàng nhận ra thực lực Đường Thiên, mạnh hơn nữa rồi!

Bỗng nhiên, toàn bộ sát khí biến mất tăm tích. Đường Thiên cảm thấy, hiện tại phẫn nộ chẳng có chút tác dụng.

"Nhà ai dễ hạ thủ nhất?" Đường Thiên chẳng có chút che lấp, trần trụi hỏi.

tuy rằng Bình Tiểu Sơn đã định quyết tâm xin gia nhập dưới trướng Đường Thiên, nhưng mà chưa bao giờ nghĩ Đường Thiên sẽ hỏi trực tiếp như thế, nhất thời trở nên sửng sốt. Sau một lát, hắn buộc phải gượng cười: "Bất cứ một nhà nào đều không dễ hạ thủ."

Thấy trên mặt Đường Thiên không có biểu hiện tức giận, hắn hơi yên tâm, hắn chỉnh lý suy nghĩ, từ từ nói: "Tử Quyên thành có năm đại tộc, Tử Quyên Tần gia, Pháp ấn Hứa gia, Thủy nhu La Lan, Phượng Hoàng hỏa Tác Bỉ Á Đặc, Mục Nhĩ thiết vệ. Tử Quyên Tần gia mạnh nhất, thành này do tiền bối của họ xây dựng, Tử Quyên vương Tần Trẫm, hoàn toàn xứng là đệ nhất nhân Tử Quyên thành. Thực lực Tần Trẫm rốt cuộc như thế nào, không ai biết rõ, đời hắn hiếm khi xuất thủ, cũng ít người biết. Nhưng mà từ hai mươi năm trước, hắn đã vững vàng chiếm cứ vị trí đầu Tử Quyên, chưa từng có ai nghi vấn phản đối. Ngoại trừ Tần Trẫm, Tần gia còn có bốn vị đại tướng, bốn người không ai không có chiến công hiển hách. Ai trong bốn người đó, đều đủ để chống đỡ cả một cái gia tộc. Bình thường sự vụ Tần gia, đa số đều là bốn tướng ra mặt."

Đường Thiên chăm chú nghe rất tỉ mỉ, chẳng có chút không kiên nhẫn, đối với địch nhân hắn chưa bao giờ có ý khinh địch.

"Gia tộc bài danh đệ nhị, là Pháp ấn Hứa gia. Hứa gia【 sinh tử pháp ấn 】, chủ tu là Sinh tử pháp một trong tam đại pháp tắc. Mỗi một đời Hứa gia, đều có xuất hiện một thiên tài kinh tài tuyệt diễm. Đương đại gia chủ Hứa gia Hứa Diệp năm nay mới chỉ có hai mươi bốn tuổi, một thân thực lực, sâu không lường được. Tuy nhiên, Hứa gia không quá quan tâm thế sự, không biết có phải bởi vì tu luyện 【 sinh tử pháp ấn 】 hay không, mỗi một đời Hứa gia gia chủ đều không dài mệnh, người thọ dài nhất chỉ là bốn mươi lăm tuổi. Nhưng mà Hứa gia nhiều yêu tài, 【 sinh tử pháp ấn 】 chẳng bao giờ đoạn qua truyền thừa."

"Bài danh đệ tam, là Thủy nhu La Lan. La Lan gia tộc âm thịnh dương suy, đương nhiên, so với Tiết gia tốt hơn nhiều. La Lan gia tộc【 Nhu thủy tụ 】, chủ tu là thủy hệ pháp tắc, biến hóa khó lường, lấy nhu thắng cương. Người của La Lan gia, là địch nhân mọi người đau đầu nhất. năng lực phòng ngự bọn họ mạnh đến đáng sợ, dù cho thực lực ngươi vượt qua các nàng rất nhiều, muốn chiến thắng các nàng, cũng không phải chuyện dễ làm. Đương đại gia chủ La Lan gia tộc, là Tô La Lan. Năm xưa, cánh tay phải của một đời hung nhân Sa Không Liệt, chính là bị Thủy tụ(tay áo) của nàng quấy nát, mà đến cuối cùng bị tàn tật, không dám bước vào Tử Quyên thành nửa bước."

"Bài danh đệ tứ, đó là Tác Bỉ Á Đặc gia tộc,【 Phượng Hoàng hỏa 】bọn họ, nghe nói là tổ tiên họ nhiều lần ngộ ra năm trăm loại pháp tắc hệ hỏa, lấy mười ba cái mạnh nhất, dung hợp mà thành hỏa diễm, uy lực vô cùng. Bọn họ và La Lan gia tộc quan hệ không tốt, song phương nước lửa khó dung. Hiện nay người mạnh nhất Tác Bỉ Á Đặc gia tộc, gọi là Duy Khắc Đa. Cá tính hắn phong lưu, lưu luyến nơi trăng hoa, hắn vốn có tư cách vấn đỉnh vị trí gia chủ, nhưng mà cử chỉ hành vi hắn vô cùng tùy ý, hành vi phóng đãng, trưởng lão gia tộc cực kỳ bất mãn với hắn. Hắn cũng chẳng có chút hứng thú đối với quyền lực, chỉ thích hưởng lạc. Lần này Bổn Sâm phát uy, phỏng chừng hắn sẽ rơi xuống thứ năm rồi."

"Đứng thứ năm, đó là Mục Nhĩ gia tộc."

Nghe đến đó, Đường Thiên cuối cùng biến sắc. Vừa rồi thống kê, tuy rằng Bình Tiểu Sơn nói khá kỹ, nhưng mà kỳ thực Đường Thiên chẳng có bao nhiêu khái niệm. Mà thẳng đến câu này, Mục Nhĩ phủ chỉ có thể hàng thứ năm, hắn mới có ấn tượng tối trực quan.

"Mục Nhĩ thiết vệ, lịch đại Mục Nhĩ gia tộc, đều có một nhóm thiết vệ trung thành và tận tâm, thủ hộ Mục Nhĩ gia tộc. Tuy nhiên bây giờ Mục Nhĩ gia tộc đã điêu linh rất nhiều, đương đại thiết vệ chỉ có một mình Bổn Sâm. Mục Nhĩ gia tộc truyền thừa khá tạp, thiết vệ tu tập không giống nhau. Bổn Sâm khi còn rất nhỏ, đã ra ngoài lang bạt, thành danh bên ngoài mới trở về Mục Nhĩ gia tộc. Hắn vừa về Mục Nhĩ gia tộc, liền trợ giúp Mục Nhĩ gia tộc ổn định thế cục. mỗi người Mục Nhĩ thiết vệ trung thành và tận tâm, không biết bao nhiêu gia tộc đỏ mắt. Bổn Sâm tu luyện là 【 phong đao 】, không ngờ thực lực mạnh mẽ như thế, lần này Mục Nhĩ gia tộc, khẳng định sẽ nước lên thì thuyền lên."

"Hắc Bản Sâm chỉ có thể hàng thứ năm?" Sắc mặt Đường Thiên nhìn không tốt lắm.

Bình Tiểu Sơn thao thao tới mức miệng khô lưỡi khô, gật đầu nói: "Vâng, cái bài danh đã sắp xếp rất nhiều năm, là bài danh mà mọi người đều tương đối tán thành."

Cái đứa kia hắc hóa thực lực mạnh mẽ, Đường Thiên rõ ràng từng điểm. Đừng thấy hắn thành công đoạt Hàn Băng Ngưng từ trên tay đối phương, nhưng mà đó chỉ là xuất kỳ bất ý, nếu là chân chính sinh tử, hiện tại, chống lại cái đứa gia hỏa kia, tuyệt không có khả năng thắng lợi.

Gia hỏa cường hãn như thế, tại Tử Quyên thành lại chỉ có thể hàng thứ năm!

Hơn nữa, người của Linh bộ vậy mà đều rơi vào trong tay bốn gia tộc này. Muốn cứu đoàn người ra, là phải vượt qua bốn cường giả mạnh hơn Bổn Sâm.

Đường Thiên hít sâu một hơi, thần tình khôi phục trấn định, trong mắt lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu.

Bởi vì đối phương cường đại mà mất đi ý chí chiến đấu? Chuyện kỳ cục như thế, sao xảy ra trên người thần thiếu niên? Mọi người kề vai chiến đấu, mọi người cùng đi tới nơi đây, bỏ qua lý trí, chỉ là nhu nhược!

Bản thân mình nhất định có thể cứu mọi người, nhất định có thể!

Hơn nữa, nhiều cường giả như vậy, thật làm người mong đợi a, suy nghĩ cũng khiến người có chút nhiệt huyết sôi trào.

Mình phải trở lên mạnh hơn!

Chỉ có mạnh hơn nữa, mới có khả năng giải cứu mọi người!

Bình Tiểu Sơn chú ý tới Đường Thiên không có bởi vậy mà ủ rũ, trái lại ý chí chiến đấu sục sôi, trong lòng có chút bội phục, cái người này mặc dù thi thoảng không đâu vào đâu, nhưng mà chỉ dựa vào ý chí chiến đấu mà nói, xác thực không thua bất luận kẻ nào. Ý chí chiến đấu trong mắt rất nhiều người là chuyện hư vô phiêu miểu, nhưng mà tại hoàn cảnh ác liệt tàn khốc như Tội vực , người nào thiếu ý chí chiến đấu, căn bản khó mà sinh tồn, cái này cũng là nguyên nhân khiến Duy Khắc Đa không được đánh giá cao.

"Ngươi nghĩ muốn cái gì?" ánh mắt Đường Thiên sáng quắc nhìn chằm chằm Bình Tiểu Sơn. Đối phương biết rõ việc mình đang làm là nguy hiểm đến mức nào, mà tại thời điểm này vẫn cứ lựa chọn xin gia nhập dưới trướng, vậy nhất định có điều muốn cầu.

Bình Tiểu Sơn thản nhiên nói: "Ta muốn học thủ pháp đại nhân dùng không gian pháp tắc để công kích, phòng ngự."

Lúc này Đường Thiên mới tỉnh ngộ ra, hắn có chút vò đầu: "Dạy ngươi thì rất dễ dàng. Nhưng mà mấy thứ này là ta tiện tay tạo ra, không được, để ta nghiên cứu cho kỹ mấy ngày, đến lúc đó sẽ dạy ngươi."

Tính cách Đường Thiên quang minh lỗi lạc, không thích chiếm tiện nghi, Bình Tiểu Sơn trợ giúp hắn nhiều như thế, hắn không muốn tùy tiện lừa gạt người ta.

Bình Tiểu Sơn cảm kích hô: "Đa tạ đại nhân!"

"Ngươi không nên bộc lộ thân phận." Đường Thiên nhắc nhở hắn: "Như vậy về sau cũng sẽ không liên lụy đến ngươi."

Bình Tiểu Sơn ngẩn ra, hắn không ngờ Đường Thiên sẽ nói những câu như vậy.

Thấy Bình Tiểu Sơn có chút ngây ra, Đường Thiên cho rằng hắn nghe không rõ, liền giải thích: "Như vậy dù cho chúng ta có cái gì ngoài ý muốn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến ngươi." Hắn thoáng cái phản ứng lại: "Phì phì phì, ta đúng là miệng quạ đen, hừ hừ, bọn họ từng người đều sẽ bị ta đánh bại! Thần thiếu niên, nhất định có thể đánh bại toàn bộ bọn họ! Cứu tất cả mọi người!"

trong lòng Bình Tiểu Sơn ấm áp, hắn hiểu biết thế sự, biết rõ câu nhắc nhở này nhìn như hời hợt, nhưng mà rất không dễ.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "nếu Đại nhân là muốn động thủ, không bằng hạ thủ từ Duy Khắc Đa. Duy Khắc Đa người này tham tài háo sắc thích hưởng thụ, tận tình thanh sắc, nếu bắt được hắn, lấy hắn ra ép buộc, Tác Bỉ Á Đặc gia tộc nhất định sẽ đồng ý thả người."

"Không!" Đường Thiên lắc đầu: "Ta đã tìm được mục tiêu rồi."

Bình Tiểu Sơn ngẩn ra: "Đại nhân tìm ai?"

Ánh mắt Hàn Băng Ngưng ngoái nhìn lại đây.

"Bổn Sâm!" Đường Thiên nhếch miệng cười, lộ ra cái miệng đầy răng trắng.

"Thế nhưng, Mục Nhĩ gia tộc không còn đồng bạn của đại nhân a..." Bình Tiểu Sơn khó hiểu không lý giải được.

"Đánh nhau còn cần lý do?" trong mắt Đường Thiên phun ra quang mang rực sáng tới mức nhức mắt, lúc này hắn, tựa như một đoàn liệt diễm hừng hực thiêu đốt: "Còn có vật bồi luyện tốt hơn Hắc Bản Sâm sao? Trận chiến lần trước kia, ta thu hoạch không ít a. Ta muốn tiếp tục khiêu chiến Bổn Sâm!"

"Ta muốn ép khô hắn!" Đường Thiên hào khí can vân.

con mắt Hàn Băng Ngưng đột nhiên sáng lên, buột miệng nói ra: "Lấy chiến dưỡng chiến!"

Bình Tiểu Sơn ngây ra như phỗng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 707: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

Rời thương khố Tiết gia, đầu óc Bình Tiểu Sơn hình như không còn đủ tỉnh táo. Sự tình trọng đại như thế, thế nào có thể tùy tiện vỗ đầu liền quyết định? Lấy chiến dưỡng chiến, bốn chữ này không phải quá khó khăn lý giải. Chỉ là, cái đứa khốn khiếp này đối với thiên phú của mình, tự tin đến mức này sao?

Đây mới là điểm Bình Tiểu Sơn khó lý giải nhất.

Người khác gặp phải cục diện này, nếu không nghĩ biện pháp tìm được kẽ hở của đối phương, hoặc là liên hợp thế lực khác vân vân, cái thời điểm này đi tìm người bồi luyện? Để hi vọng ký thác vào việc biến mình mạnh hơn?

Chuyện này... Chuyện này cũng quá dóc rồi...

Bình Tiểu Sơn cảm thấy mình xin gia nhập dưới trướng có đúng quá lỗ mãng hay không, tên gia hỏa như vậy, phỏng chừng đã định trước thất bại rồi. Cũng may bản thân mình chỉ cần học được mấy ngón tuyệt kỹ kia là được, nghĩ đến điều này, Bình Tiểu Sơn vội vàng an ủi bản thân, cái đứa khốn khiếp này học một đêm Bình gia tiềm hành thuật, là có thể đủ khai sáng ra mấy loại tuyệt kỹ, nói không chừng thật có thể biến cường?

Cũng không biết có phải tự an ủi bản thân phát huy tác dụng hay không, tâm tình Bình Tiểu Sơn thấp thỏm, cũng chầm chậm bình tĩnh lại.

Sau khi bình tĩnh lại, đầu óc hắn cũng trở nên rõ ràng hơn. Nếu như cái đứa khốn khiếp này ngộ tính cao khủng khiếp, cái này là một phương

án thật tốt. Đường Thiên và Bổn Sâm đánh một trận oanh động toàn thành, bây giờ mỗi nhà phỏng chừng đều là sẵn sàng trận địa đón quân địch, cảnh giác Đường Thiên tới cửa.

Thời điểm này đánh vào, khẳng định đầu rơi máu chảy.

Thực lực của Mục Nhĩ gia tộc so với bốn nhà khác coi như kém hơn rất nhiều, chỉ có một vị cao thủ Bổn Sâm tọa trấn, không bị vây công.

Theo góc độ này mà nói, cái cử động ngoài dự đoán mọi người này, là con rùa đánh bậy đánh bạ a.

Hắn lắc đầu, vấn đề này cũng không phải hắn có thể quyết định, lãng phí nhiều trí lực như vậy làm gì? Tâm tư của hắn lần nữa trở lại với nhiệm vụ của mình, nhiệm vụ Đường Thiên giao cho hắn, phải đi dò hỏi nơi giam giữ khổ tù của mấy nhà còn lại.

Thực sự là lòng tin mười phần a!

Bình Tiểu Sơn gượng gạo cười.

Hàn Băng Ngưng không chút nghi vấn quyết định của Đường Thiên, khác với Bình Tiểu Sơn, nàng đã thành thói quen Đường thần kinh dùng một ít thủ đoạn nhìn qua rất buồn cười rất ngu xuẩn, kết quả lại thu hoạch lớn ngoài ý. Ngốc đến cảnh giới nhất định, cũng tính là xuất kỳ bất ý(hành động ngoài dự liệu) đó.

Về phần thiên phú trên tu luyện của Đường Thiên, toàn bộ Đại Hùng tọa, không, toàn bộ Thiên lộ cũng sẽ không có ai nghi ngờ.

Thần thiếu niên, cách gọi buồn cười như vậy, chinh phục toàn bộ Thiên lộ.

Thích hắn cũng được, ghét hắn cũng té, nhưng mà không có ai có thể không thấy hắn tồn tại.

"Ta sao chứ?" Hàn Băng Ngưng nhìn Đường Thiên.

Đường Thiên trầm ngâm nói: "Ngươi thay ta áp trận, vạn nhất ta bị thương, nhặt ta về."

"Được." Hàn Băng Ngưng rất dứt khoát gật đầu, xoay người liền muốn đi tu luyện.

Đường Thiên vội vàng gọi nàng lại: "Ta dạy ngươi Bình gia tiềm hành thuật."

Hắn xác thực cần có một người giúp đỡ, khiêu chiến Bổn Sâm hắn chẳng có chút sợ hãi, tuy rằng thực lực Bổn Sâm mạnh hơn hắn, nhưng hắn cũng không phải không có lực đánh một trận. Thực lực tăng trưởng, cho tới bây giờ đều là cực không dễ dàng, muốn tiến bộ lớn ở trong khoảng thời gian ngắn, biện pháp duy nhất Đường Thiên có thể nghĩ đến, chính là đưa mình vào chỗ chết, như thế mới có thể kích phát tiềm năng của mình.

Đường Thiên chẳng có chút trông vào may mắn.

Mượn tử vong kích thích, kích phát tiềm năng, không phải biện pháp kỳ lạ gì. Nhưng mà lại hiếm ai nguyện ý làm như thế, bởi vì phong hiểm quá lớn, hơi sơ ý, liền sẽ bị mất mạng. Thực lực có thể chậm rãi tích lũy, nhưng mà mạng chỉ có một cái, không đến vạn bất đắc dĩ, ai cũng không muốn đối mặt tử vong.

Mỗi một trận sinh tử, tất nhiên là tinh bì lực tẫn, mình đầy thương tích, lúc này lực phòng hộ bằng không, không biết có bao nhiêu ánh mắt âm thầm nhìn chằm chằm mình, Đường Thiên cũng không muốn mình rơi vào trong tay những đạo chích kia.

Có Hàn Băng Ngưng ở đó, hắn càng có thể buông một điểm cố kỵ sau cùng, toàn lực khiêu chiến.

Thực sự là khiến người mong đợi a!

Tử Quyên thành tối nay, không biết bao nhiêu người vô pháp ngủ a.

"Hỏi ra chưa?"

Người nói, ước khoảng bốn mươi, thần thái uy nghiêm, hắn là Tông Chính Yến Mỹ - đứng đầu Tần gia bốn tướng. Tông Chính Yến Mỹ rất được Tần Trẫm tín nhiệm, chủ trì nội chính nhiều năm, uy tín cực cao. phong cách hành sự ổn trọng, dưới sự trông nom quản lý của hắn, lực ảnh hưởng Tử Quyên thành mấy năm nay vững bước bay lên.

"Bọn họ không chịu nói." sắc mặt Quản sự nói chuyện có chút trắng bệch.

"Nói như vậy, bọn họ nhận ra mặt quỷ là ai?" Tông Chính Yến Mỹ trầm giọng nói.

"Hẳn là vậy." Thấy đại nhân không tức giận, trong lòng quản sự an tâm một chút, hắn do dự một chút bèn nói: "Có cần dụng hình hay không?"

"Không cần." Tông Chính Yến Mỹ trầm ngâm: "bắt đầu từ hôm nay, canh giữ bọn họ cho tốt, không được tùy ý đánh chửi."

Quản sự vội vàng vâng dạ.

Khi quản sự lui ra, nam tử đứng bên cạnh không kiềm chế được nói: "Đại ca ngươi cũng quá cẩn thận rồi! Hừ, người mạnh miệng ta đã thấy nhiều tồi, giao cho ta, bảo đảm hỏi ra hết cho ngươi!"

Cái người này khuôn mặt dữ tợn, sắc mặt hung hãn, trên trán có một vết sẹo giao nhau thật sâu dị thường bắt mắt,đó là Ngụy Hàn, một trong bốn tướng.

Tông Chính Yến Mỹ cũng không tức giận, gật đầu nói: "Cái này ta tin ngươi, hỏi được rồi, sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Ngụy Hàn bị hỏi ngắc ngứ rồi.

"Nếu người này không có thực lực gì thì cũng thôi. Nếu như người này thực lực thâm hậu thì sao chứ? Chúng ta đây chẳng phải là bỗng dưng thêm một tử địch?" Tông Chính Yến Mỹ lắc đầu nói: "Những khổ tù này đối với mặt quỷ quyết một lòng, liền có thể biết người này bất phàm."

"Bất phàm thì sao?" Ngụy Hàn hừ lạnh: "Chẳng lẽ còn muốn chúng ta phun người ra? Đại ca, những người này tuyệt đối không thể nhượng! Ta tới nhìn rồi, đều là hạt mầm tốt, chỉ cần bồi dưỡng cho tốt, thực lực chúng ta, tuyệt đối đột tiến tăng mạnh."

"Ta cảm thấy đại ca thao thao tới mức có đạo lý." Cho đến bây giờ, Mục Trạch đứng bên cạnh thủy chung an tĩnh chợt mở miệng: "Ta dò hỏi rồi, được chỗ tốt, không chỉ có mỗi Tử Quyên thành chúng ta, các thành khác cũng có. Tổng số có đến mấy ngàn, cái này tuyệt đối là binh đoàn, mặt quỷ rất có khả năng chính là thống soái binh đoàn này."

"Thế đã làm sao?" Ngụy Hàn rướn cổ đỏ mặt: "Hiện tại hắn chỉ một người, có thể lật trời sao?"

tướng mạo Mục Trạch tuấn dật, mười phần phong độ của người trí thức, nhìn qua ôn hòa vô hại, hắn cười tủm tỉm nói: "Một người là không lật được trời. Nhưng mà nếu như, gia tộc nào đó, trả hắn một ít thuộc hạ thì sao chứ?"

Ngụy Hàn xuy mà cười nhạt: "Trả? Nhà ai cái đầu bị cửa kẹp rồi? thịt dâng đến miệng nhổ ra."

Tông Chính Yến Mỹ như có chút suy nghĩ: "Ý lão tam là chúng ta nâng đỡ hắn?"

Trong mắt Mục Trạch hiện lên quang mang khiến người khiếp đảm: "Những khổ tù này thân thể phi thường xuất sắc, hơn nữa không có năng lượng, chỉ cần hơi hơi chỉ điểm, bọn họ có thể hình thành sức chiến đấu thật tốt. Bọn họ trước đây đúng là binh đoàn, Tội vực chúng ta, đã bao nhiêu năm không xuất hiện binh đoàn rồi?"

Tông Chính Yến Mỹ lộ ra thần sắc ý động.

Ngụy Hàn hừ lạnh: "Thế đã làm sao? Chúng ta nâng đỡ hắn, cũng chỉ có hai trăm người bọ, binh đoàn hai trăm người? Cáp, một mình ta có thể diệt bọn họ! Tội vực căn bản không thích hợp binh đoàn. Lại nói, nâng đỡ hắn, chúng ta có chỗ tốt gì? Lão tam ngươi nói những chỗ tốt kia đều là hư, nhưng phun ra miếng thịt mỡ này, đúng là thực. Chúng ta thật vất vả đoạt được có hai trăm, cứ thế phun ra, nếu như nhà khác tiêu hóa rồi, chúng ta chẳng kiếm chác gì được, cái này giảm cái kia tăng, chúng ta lỗ lớn a."

Tông Chính Yến Mỹ trầm ngâm không nói, lời Ngụy Hàn nói, cũng có đạo lý. Ánh mắt hắn, chuyển sang hướng nữ tử thủy chung cúi đầu đọc sách: "Nhị muội, ngươi thấy thế nào?"

Ánh mắt nữ tử cuối cùng cũng rời sách vở trên tay, trên mặt nàng đeo một tấm mặt nạ thuần ngân. mặt nạ thuần ngân ngân quang lòe lòe, con mắt ảm đạm giống như hắc đàm sâu không lường được, khó thấy rõ ràng. Tóc nàng năm màu rực rỡ, từng sợi từng sợi thẳng tắp, như từng chiếc gai nhọn màu sắc rực rỡ, chọc thẳng về phía sau.

"Trước chờ đã, phải xem hắn có bao nhiêu năng lực."

Thanh âm nàng đạm mạc, đối với chuyện này không thèm để ý.

"Nhị muội nói phải." Tông Chính Yến Mỹ gật đầu: "Chúng ta trước quan vọng cái đã. Mặt quỷ nếu đã tìm tới Mục Nhĩ gia tộc xuất thủ, vậy nhất định sẽ tới gia tộc khác xuất thủ. Chúng ta vừa lúc có thể khảo sát, nhìn xem cái người này có đáng giá được chúng ta đầu tư hay không ."

Ngụy Hàn và Mục Trạch đồng thời gật đầu, ý kiến bốn người thống nhất.

"Hứa An Trung và Duy Khắc Đa lần này cũng lộ diện rồi." Tông Chính Yến Mỹ trầm giọng nói: "Mọi người trong khoảng thời gian này phải cẩn thận chút."

"Hứa An Trung xuất quan rồi?" Ngữ khí Mục Trạch trở nên nghiêm trọng: "Xem ra Hứa gia lại có thêm một Đại tướng."

sắc mặt Ngụy Hàn cũng không quá coi được, Hứa An Trung là sư đệ của Hứa Diệp, cái người này thiên phú tuyệt đỉnh, nhưng kỳ quái là hắn đối với 【 sinh tử pháp ấn 】của Hứa gia, hoàn toàn chẳng có chút hứng thú môn chí cao tuyệt học này, mà là si mê ở kiếm. Hắn luôn luôn tuyên bố muốn tự sáng lập kiếm thuật, hoàn toàn thoát ly phạm trù Hứa gia, lúc trước một mực giam mình xông sinh tử quan, lần này xuất quan, vậy tất nhiên là có đột phá cực sâu.

mấy đại gia tộc Tử Quyên thành, uy hiếp lớn nhất đối với Tần gia, đó là Hứa gia. Hứa gia không tuyển nhận ngoại nhân, cũng tương đối đoản thọ, nhưng mà thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Hứa An Trung ở trong Hứa gia, cũng không nổi bật, lại thêm cái người này ly kinh phản đạo, trái lại chịu rất nhiều cười nhạo. Nhưng mà lúc đó người này lập chí xây nhà xông sinh tử quan, tức thì toàn bộ nghị luận ồn ào náo động quét sạch không còn, không ai không phục.

Cái gọi là Sinh tử quan, là chỉ nếu không thành công, bế quan đến chết. Hễ là người dám xông sinh tử quan, đều là hạng người có đại nghị lực đại bền lòng, đối với loại người này, mọi người đều kính nể từ tâm.

Lần này xuất quan, tất cả mọi người đều biết, người này tất nhiên đã thoát thai hoán cốt.

Tần gia sở dĩ có thể ổn áp mỗi nhà khác, ngoại trừ Tần Trẫm thực lực sâu không lường được ra, thực lực bốn đại tướng cường hãn tuyệt luân, cũng là bảo chứng. Hứa gia thêm một viên Đại tướng, uy hiếp đối với Tần gia, nhiều thêm một phần.

"Còn có cái Hắc hóa kia." Ngụy Hàn lạnh âm thanh, trong mắt hắn hung quang lấp lánh: "Nếu không phải lần này mặt quỷ làm ồn ào, Hắc hóa kia còn cất giấu."

Mọi người biết rõ hắn nói chính là Bổn Sâm, lần rung động này, ngoại trừ mặt quỷ, khiến người ta ngoài ý muốn nhất đó là Bổn Sâm. Bổn Sâm bộc lộ thực lực, khiến mọi người đều thất kinh. Bổn Sâm mấy năm nay, cơ hồ hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, mọi người sắp bỏ qua hắn.

Mục Nhĩ gia tộc cũng thủy chung ẩn giấu tài năng, cho người khác cảm giác suy bại, lần này Bổn Sâm biểu hiện ra thực lực, mới khiến mọi người nhớ tới cái gia tộc Tử Quyên thứ năm cơ hồ sắp bị người quên này.

"Mục Nhĩ thiết vệ đời này, cũng phải lộ diện rồi đi." Mục Trạch bỗng nhiên nói: "Bổn Sâm mấy năm nay, ắt đặt tâm tư bồi dưỡng tân một đời thiết vệ."

Mục Nhĩ thiết vệ, đúng là truyền thống của Mục Nhĩ gia tộc cho tới nay, Bổn Sâm tuyệt đối sẽ không vứt bỏ. Ẩn dấu thực lực, Bổn Sâm đem toàn bộ tâm lực, đều đặt ở bồi dưỡng một đời tân thiết vệ, một đời tân thiết vệ chỉ sợ đã sớm âm thầm thành hình...

Ai cũng không ngờ, mặt quỷ đột nhiên xuất hiện, khiến Tử Quyên thành nguyên bản bình tĩnh không sóng, rồi đột nhiên trở nên phong vân kích động, thế cục vô cùng phức tạp. Mọi người đang ngồi tại đây đều là hạng người ánh mắt tinh tế, nhưng mà lúc này, vậy mà lại sinh ra mấy phần cảm giác không biết đi con đường nào.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 708: Huyền Thiết Thạch Và Kim Cương Sa

Minh Châu chăm chú nghe xong báo cáo sổ sách gần nhất của Tiểu Yêu, Tiểu Yêu trật tự rõ ràng, số liệu chuẩn xác, khiến nàng khen ngợi gật đầu: "Có Tiểu Yêu tại đây, cũng không biết tiết kiệm cho ta bao nhiêu là thời gian."

Tiểu Yêu hì hì cười cười, nàng đối với biểu dương như vậy, đã tập mãi thành thói quen.

"Còn có việc gì quan trọng không?" Minh Châu nhìn thời gian một cái, nàng lập tức phải đi thảo luận một cái sinh ý, Phi Mã thành Lô gia phái người đến đây đàm luận sinh ý. Nhìn quy mô thương đoàn, Minh Châu cảm thấy lần này có thể là một món đại sinh ý.

Tiểu Yêu liếc nhìn Minh Châu, nói rất nhanh: "Từ khi tiểu Đường trông coi thương khố, đến bây giờ, Kim Cương tơ không xuất hiện hao hụt."

Minh Châu sửng sốt, có chút ngoài ý muốn, không khỏi trầm ngâm.

Việc Thương khố Kim cương tơ mất trộm, liên tục không ngừng, tuy rằng những tiểu tặc(trộm vặt) này không dám quá mức làm càn, nhưng mà thương khố Kim cương tơ thường ngày tổn hao, cũng duy trì ở một mức độ tương đối bình ổn. Minh Châu thậm chí hoài nghi, đội trộm Kim cương tơ, đã tìm đến tận nhà. Cái này coi như kết quả bởi Tần gia thủy chung nghiêm khắc xử lý Kim cương tơ trên thị trường, nếu không phải Tần gia, Tiết gia đã sớm tràn ngập lỗ hổng.

Trong khoảng thời gian này vậy mà lại không có tổn hao...

Xem ra cái đồ lười kia coi như có điểm thực lực a, hiện tại Minh Châu có chút minh bạch, vì sao mỗi nhà đều coi tốp người này nhìn như trân bảo. Đối với mỗi nhà đã sớm cân đối mà nói, những máu huyết mới mẻ này gia nhập vào, tất nhiên khiến cho thực lực bọn hắn bành trướng kịch liệt .

Tuy nhiên, muốn tiêu hóa miếng thịt mỡ này, cũng không dễ dàng lắm, những ngày này Minh Châu đã nghe không ít đồn đãi, những người này ai cũng kiệt ngạo bất tuân, là hạng người hổ lang, hoàn toàn không nghe mời chào. Bằng không mà nói, bọn họ sao có thể nỡ nào ném bọn họ vào khổ tù doanh, suy nghĩ biện pháp mài đi nhiệt huyết những người này .

Minh Châu bây giờ có điểm bội phục lão phu nhân, hai mươi vạn tiền nhìn như rất nhiều, nhưng mà nếu như từ lúc này trộm đạo thương khố cấm tiệt, vậy tổn thất giảm đi tuyệt đối không chỉ hai mươi vạn tiền.

"Lại quan sát thêm đoạn thời gian nữa." Minh Châu mở miệng: "Đúng rồi, vật liệu tằm phường Huyền thiết thạch đã không còn nhiều rồi. Ngươi đưa một nhóm Huyền thiết thạch đến thương khố, để tên kia nghiền tan."

Tiểu Yêu vừa nghe lời Minh Châu nói, liền hiểu ý, cười nói: "Ta đây sẽ đưa nhiều hơn một chút, cái đứa khốn khiếp này lười như thế, xác thực phải trị một trận."

Minh Châu tiểu thư làm người cương trực, ghét nhất loại người chơi bời lêu lổng lười biếng.

"Chậm đã! Đừng để hắn làm không công, lấy một thanh Kim cương sa đưa hắn." Minh Châu bỗng nhiên hô.

Tiểu Yêu có chút ngoài ý muốn, nhưng có chút hiểu được: "Vâng!"

Minh Châu tiểu thư cũng hạ vốn gốc, Kim cương sa là vật Kim cương tằm bài tiết ra. Kim cương tằm lấy Huyền thiết thạch làm thức ăn, sản

xuất ra Kim cương tơ, bài tiết ra tằm sa, đó là Kim cương sa. sức ăn Kim cương tằm kinh người, nhưng mà bài tiết cực ít, rất là táo bón.

Kim cương sa là thứ tốt, cứng rắn vô cùng, có thể dùng để luyện binh khí. Chỉ là, Kim cương sa không thể hỏa luyện, cần phải dùng thủ pháp luyện chế đặc thù. Chính là bởi cực hạn này, mới làm cho giá cả Kim cương sa cũng không thái quá.

Mà Tiết gia, trùng hợp là biết rõ loại thủ pháp này. Kim cương sa là vật tuyệt hảo để luyện chế binh khí, Đường Thiên vừa nhìn liền biết. Có cái gì so với một thanh tuyệt thế thần binh càng làm cho võ giả chạy như xua vịt? Một thanh Kim cương sa, đối với một thanh binh khí mà nói, cũng chỉ như muối bỏ biển, hắn cần trước đó tích trữ đủ nhiều Kim cương sa, sau đó phải có phương pháp luyện chế, tính toán như thế, tuyệt không phải công sức một ngày.

Lấy lợi dụ, tiểu thư thực sự là cao minh!

Tiểu Yêu tâm phục khẩu phục.

Nhìn Tiểu Yêu lui ra, Minh Châu lại đột nhiên phát hiện có chút đau đầu. Nếu Đường Thiên thật có năng lực ngăn trộm, vậy thuyết minh thực lực của hắn cao cường, đối với Tiết gia mà nói, cái này là chuyện tốt, cũng là chuyện phiền toái.

Có một vị cao thủ tọa trấn, bọn đạo chích tuyệt tích, tự nhiên là chuyện tốt. Nhưng mà, một vị cao thủ như thế, Tiết gia làm thế nào mới có thể mượn hơi? Nếu là không thể mượn hơi, vậy phó(người hầu) cường chủ yếu, tuyệt không phải chuyện may mắn.

Kim cương sa đó là nàng ném đá dò đường, để nhìn Đường Thiên có mắc câu hay không .

Nếu là không có hiệu quả, lẽ nào thật chỉ có hứa hôn phối mới được?

Vừa nghĩ đến hình ảnh tên kia vù vù ngủ say, trong lòng Minh Châu hiện lên một ngọn lửa giận vô danh.

Được rồi, trước mặc kệ hắn đã.

Cái sinh ý kế tiếp, đối với Tiết gia mà nói, ý nghĩa phi phàm. Thực lực Lô gia, cũng không chút nào kém hơn so với Tần gia, dù cho cùng họ giao hảo, đối với Tiết gia đều có rất nhiều chỗ tốt. [Phàm Nhân tông, Thanh vân môn của diễn đàn Bachngocsach kính chào.]

Thương khố.

"Đêm tối có mấy nhóm người muốn lẻn vào, ta thả mấy phần kiếm ý, bọn họ liền đi rồi." Hàn Băng Ngưng nói, tính tình nàng vốn trầm tĩnh, dù cho mấy ngày đều ngây tại thương khố đen kịt, nàng cũng không cảm thấy buồn bực.

Buổi tối nàng nhận ra mấy nhóm người có ý lẻn vào, nàng lại không muốn bộc lộ chính mình, liền lộ ra mấy phần kiếm ý, tức thì hù cho đám đạo tặc này bỏ trốn mất dạng.

"Đồng nghiệp của Tiểu Bình tử còn không ít a." Đường Thiên bình thản, đề tài chợt chuyển: "Mấy ngày nay ta mò ra một điểm manh mối, phỏng chừng mấy ngày nữa, có thể đi tìm hắc đại đánh một trận."

"Ừ." Hàn Băng Ngưng ừ một tiếng, liền không hé răng.

Nàng khoanh chân ngồi dưới đất, một cổ rung động vô thanh, từ trong thân thể của nàng tán dật ra. Cái này là chấn động thuộc về lực lượng huyết nhục, tại xung quanh nàng, một căn lại một căn từng cái sáng lên.

lập tức Đường Thiên ngậm miệng, hắn mở to hai mắt, e sợ cho kinh động Hàn Băng Ngưng.

Đối với võ giả ở Tội vực mà nói, pháp tắc cụ hiện là bước đầu tiên. Pháp tắc ở Tội vực, giống như là nham thạch trơ trọi ở trong không khí

trên lòng sông khô cạn, rõ ràng có thể thấy. Lợi dụng lực lượng huyết nhục, khiến pháp tắc hiển hiện ra. Lúc này, pháp tắc tựa như từng căn tia sáng hỗn độn, cũng được gọi là pháp tắc tuyến, chúng có màu sắc khác nhau, tính chất cũng thiên kì bách quái.

Pháp tắc cụ hiện rồi, liền phải bản thân mình chọn lựa pháp tắc mà mình chủ tu.

Một bước này nhìn như không khó, nhưng mà thực tế cũng không dễ dàng. Bình thường võ giả, lực lượng huyết nhục sung túc đến mức có thể khiến pháp tắc tuyến cụ hiện, nhưng mà số lượng pháp tắc tuyến có thể hiển hiện có quan hệ trực tiếp với độ mạnh yếu lực lượng huyết nhục. lực lượng Huyết nhục sung túc, có thể hiển hiện hóa ra là pháp tắc tuyến bình thường nhất thông thường nhất.

Nhưng mà đối với Hàn Băng Ngưng mà nói, tu luyện ra năng lượng thể, huyết nhục chi lực trong cơ thể nàng, thịnh vượng vô cùng. Lại thêm linh năng lượng thể trời sinh hòa đồng đối với pháp tắc, cho nên tại xung quanh nàng, hiển hiện lượng lớn pháp tắc tuyến.

Những pháp tắc tuyến này, du tẩu xung quanh nàng, tựa như một bầy cá khổng lồ mà sặc sỡ, chợt tụ chợt tán.

thần tình Hàn Băng Ngưng vô cùng chuyên chú, con số pháp tắc tuyến hiển hiện đông đảo, cái này ý nghĩa khả năng chọn lựa càng lớn, nhưng mà đồng dạng, muốn ở trong đông đảo pháp tắc tuyến như thế, tìm kiếm được pháp tắc tuyến phù hợp mình, độ khó càng cao.

Ánh mắt nàng lợi hại như kiếm, chuyên chú mà nhìn chằm chằm tia sáng hỗn loạn trước mặt, tinh thần nàng lướt qua bầy cá khổng lồ này.

Vô số khí tức hiện lên trong lòng nàng, hoặc sâu thẳm mờ ảo, hoặc bá đạo rừng rực, hoặc băng lãnh âm hàn, hoặc phong cách cổ xưa mênh mông, không cái nào giống nhau. lần đầu tiên nàng trực diện pháp tắc như thế, tại Thiên lộ, pháp tắc cho tới bây giờ đều là ẩn sâu ở trong năng

lượng, tu luyện linh năng lượng thể, phảng phất trong nước cầu hỏa, mỗi một bước đều gian khổ vô cùng.

Bất luận thế nào mồ hôi cũng sẽ không chảy uổng phí.

Cho tới hôm nay, nàng mới giật mình cảm giác, nguyên lai bất tri bất giác, mình cường đại hơn cả mình mong muốn. Nàng trầm tĩnh bản tâm, ánh mắt lợi hại như kiếm, dần dần liễm đi, tâm như kính hồ, phản chiếu tinh không, phản chiếu bầy cá sặc sỡ.

Một đạo khí tức cực nhạt khó mà nói rõ bằng lời, giống như cá tiềm tàng ở biển sâu, chợt lộ mặt nước, mềm mại thoáng nhìn.

Hàn Băng Ngưng đột nhiên mở mắt, chẳng có chút do dự chần chừ, nàng không chút do dự tỏa định lũ khí tức cơ hồ nhẹ không thể xét kia, ngón tay song song thành kiếm quyết, tại trước mặt hư dẫn, một mạt chùm tia sáng lam nhạt, chìm vào trong kiếm chỉ (ngón tay làm kiếm) của nàng.

Bầy cá sặc sỡ xung quanh biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy, tựa như bị hắc ám vô hình thôn phệ, xung quanh Hàn Băng Ngưng lại khôi phục hắc ám.

Hàn Băng Ngưng nhắm mắt lại, tiếp tục nhập định.

Đường Thiên không dám kinh động nàng, bỗng nhiên, hắn nghe thấy có tiếng bước chân đang dần tới đây, hắn vội vàng từ chỗ Hàn Băng Ngưng ẩn thân lướt ra, hô, sau một khắc, hắn liền xuất hiện tại trước cửa thương khố, đại môn mở ra.

Tiểu Yêu đang muốn đẩy đại môn thương khố ra, đại môn vậy mà lại tự động mở, làm nàng giật nảy mình. Khi thấy rõ là Đường Thiên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liên tục vỗ ngực: "Tiểu Đường hù chết ta rồi."

Đường Thiên chú ý thấy mặt sau Tiểu Yêu có theo vài chiếc xe ngựa.

"Tiểu Yêu tỉ, nửa đêm còn có đồ vật nhập khố?" Đường Thiên có chút ngoài ý muốn, tại thương khố ngây người mấy ngày, Đường Thiên cũng chậm chậm hiểu quy luật. Các loại hàng hóa nhập khố bình thường đều là ban ngày, chưa từng trong đêm tối.

"lần này ta là chuyên vì tiểu Đường ngươi mà tới." Tiểu Yêu hé miệng cười: "Trong khoảng thời gian này, người trong phủ không đủ, nguyên liệu thức ăn cho tắm phường cung ứng không kịp, nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Yêu chỉ có thể tới cầu tiểu Đường ngươi rồi."

"Muốn ta giúp cái gì? Tiểu Yêu tỉ cứ nói." Đường Thiên không chối từ, một ngụm đáp ứng. Hắn mặc dù có ngốc, nhưng không ngu, trong phủ các người khác khinh bỉ và xem thường, hắn thấy, Tiểu Yêu là số ít tương đối không tệ với hắn.

"Ta đây phải cảm tạ tiểu Đường ngươi rồi!" Tiểu Yêu cười nói, nàng nói tiếp: "Kim cương tằm lấy Huyền thiết thạch làm thức ăn, nhưng mà không thể trực tiếp cho ăn như thế, mà cần phải chấn vỡ nó ra, thành như hạt vừng mới được. Không thể quá lớn, cũng không thể quá nhỏ."

"Lớn cỡ hạt vừng..." Đường Thiên ngơ ngẩn toàn thân, trong lòng nói thầm, cái Kim cương tằm này chẳng lẽ là cái loại kén ăn, lớn nhỏ đều phải kén chọn như thế.

Tiểu Yêu lấy ra một túi nguyên liệu thức ăn, đưa cho Đường Thiên. Đường Thiên nhận, có chút ngoài ý muốn, một túi nho nhỏ, vậy mà lại nặng lạ thường. Mở ra nhìn, bên trong quả nhiên tất cả đều là những hạt hắc thạch nhỏ như hạt vừng. Hắn tiện tay bốc lên một nắm hắc thạch, nhìn kỹ một cái, những hạt hắc thạch này đánh vỡ phi thường đều, lớn nhỏ như nhau. Hắn tiện tay chà xát, Hạt huyền thiết thạch không chút động đậy, cái này làm hắn có chút kinh ngạc.

Phẩm chất thật cứng rắn!

"Huyền thiết thạch phẩm chất cứng rắn, tốn thời gian mất công, trong phủ lại đều là nữ tử, khí lực không đủ, bình thường đều giao cho người

bên ngoài làm thay. Nào ngờ lần này ra ngoài ý muốn, cung ứng không kịp, tất cả bất đắc dĩ, mới đến xin tiểu Đường ngươi giúp đỡ." Tiểu Yêu thao thao tới mức khách khí, lại lấy ra một cái túi dệt kim tuyến: "Tiểu thư nói, việc này rất tốn nhiều thời gian, lại có chút mệt nhọc, cái túi Kim cương sa này, là đưa tiểu Đường làm thù lao."

"Kim cương sa?" Đường Thiên không hiểu ra sao mà tiếp nhận túi dệt kim tuyến.

Cùng túi vật liệu đá vừa mới rồi kia bất đồng, Kim cương sa phẩm chất cực kỳ mềm mại, nếu không phải nắn bóp mới thấy bên trong xác thực có đồ vật, Đường Thiên sẽ hoài nghi trong cái túi là trống không.

lần đầu tiên hắn nghe nói tới Kim cương sa, thấy vẻ mặt Tiểu Yêu trịnh trọng như thế, liền suy đoán Kim cương sa này phỏng chừng không rẻ.

Điều này làm cho tinh thần hắn lập tức vì đó rung lên, vội vàng mở túi dệt kim tuyến ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 709: Tinh Nguyên Sinh Mệnh

Kim cương sa to cỡ hạt cát, an tĩnh nằm ở trong túi dệt kim tuyến, màu xám đậm rất không gây chú ý. Đường Thiên cẩn thận lấy lên một hạt, dùng ngón tay nghiền nghiền, phẩm chất cứng rắn, so với huyền thiết thạch còn phải cứng hơn mấy phần.

Đường Thiên nảy lên mấy phần hứng thú.

Bình thường mà nói, vật phẩm chất cứng rắn đa số nặng nề, vật này thế mà nhẹ như không có gì. Hắn giơ Kim cương sa đến trước mắt, tỉ mỉ kiểm tra, mới thấy rõ ràng. Kim cương sa kỳ thực là trong suốt vô sắc, chỉ là bên trong có một cái vòng xoáy màu xám rất nhỏ bé, làm nó nhìn qua có màu xám. Càng khiến Đường Thiên cảm thấy khó mà hiểu được chính là cái vòng xoáy nhỏ bé này vậy mà lại đang chậm rãi lưu chuyển.

Có điểm ý tứ.

Đường Thiên suy đoán, đặc tính của Kim cương sa, tám chín phần mười cùng vòng xoáy màu xám nhỏ bé này có quan hệ. Hắn chưa hiểu tác dụng của vòng xoáy màu xám, nhưng mà là thổ hào nhìn quen các loại bảo bối, hắn liếc mắt có thể nhìn ra vật này bất phàm.

"Vậy ta sẽ thu lấy rồi."

Đường Thiên không chút khách khí thu túi dệt kim tuyến vào trong túi.

trong lòng Tiểu Yêu thở phào nhẹ nhõm, tiếp xúc với Đường Thiên, trong lòng nàng cũng có chút không chắc chắn. Phong cách hành sự của

gia hỏa này, thường thường ngoài dự đoán mọi người, khó mà nắm bắt, Tiểu Yêu cũng không dám bảo chứng mình có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ hoàn thành, có thể trở lại báo cho Minh Châu tiểu thư, việc khác không cần mình phải quan tâm rồi. Về phần Đường Thiên có thể hoàn thành hay không, là khen thưởng hay là trừng phạt, tự có bản thân Minh Châu tiểu thư cân nhắc.

"Vậy ta đi đây, ba ngày sau, người của tắm phường sẽ đến thu thực liệu." Tiểu Yêu hé miệng cười với Đường Thiên.

"Ừ ừ ừ." Tâm thần đều bị Kim cương sa hấp dẫn, Đường Thiên lơ đãng mà trả lời.

Đợi Tiểu Yêu dẫn mọi người ly khai, Đường Thiên vội vàng lấy Kim cương sa ra, lần nữa nghiên cứu.

Lần này Đường Thiên thấy càng thêm tỉ mỉ, như hạt cát trong suốt nho nhỏ, vòng xoáy màu xám chậm rãi lưu chuyển, thỉnh thoảng có thể thấy ngân quang lấp lánh.

Muốn biết rõ vòng xoáy màu xám rốt cuộc là cái gì, biện pháp đơn giản nhất, đó chính là phá vỡ nó!

Đường Thiên không nói hai lời, toàn thân kình khí cổ đãng, lực lượng huyết nhục cuộn trào mãnh liệt, ầm ầm vận chuyển, hai ngón tay như kìm sắt, toàn lực kẹp lấy một hạt Kim cương sa. Nhưng mà khiến cho Đường Thiên không ngờ chính là vô luận hắn dùng sức lực thế nào đi nữa, Kim cương sa không chút động đậy.

Sắc mặt Đường Thiên có chút khẽ biến, hắn bây giờ lực lượng to lớn, so với trước đây không biết tăng trưởng bao nhiêu lần. Dù là bí bảo cấp bạch ngân Thiên lộ, nếu bây giờ rơi vào tay hắn, hắn thậm chí có thể tay không phá vỡ.

Thế nhưng, hắn toàn lực thi triển, vậy mà lại không làm gì được được một hạt Kim cương sa nho nhỏ.

Đường Thiên không tin, hắn thử rất nhiều biện pháp, nhưng mà hạt Kim cương sa nho nhỏ này, một vết nứt nhỏ cũng không có.

Thế nào phá vỡ nó?

Đường Thiên đột nhiên phát hiện, bản thân mình thúc thủ vô sách.

Bỗng nhiên, hắn chợt lóe lên ý nghĩ, hắn nghĩ đến một cái biện pháp, pháp tắc!

Cái thứ nhất hắn nghĩ đến là không gian pháp tắc, không gian pháp tắc ẩn chứa trong Bình thị tiềm hành thuật, cũng chỉ là một chi nhánh của không gian pháp tắc. Nhưng mà, không gian pháp tắc được gọi là một trong tam đại pháp tắc cơ bản, dù cho là một chi nhánh, cũng vẫn có uy lực kinh người.[Phàm Nhân tông, Thanh vân môn của diễn đàn Bachngocsach kính chào.]

Trong con mắt Đường Thiên, chỗ cường đại nhất Bình thị tiềm hành thuật, là nó có thể phá vỡ không gian. Tại Thiên lộ, Đường Thiên thấy có thể làm được một điểm này, chỉ có khi Tiểu Nhị triệu hoán thánh kiếm Ngục Hải.

Phá vỡ không gian, cái đặc tính này, tuyệt đối là phi thường cường hãn.

Đường Thiên không lập tức thử nghiệm, mà ngồi xuống tỉ mỉ suy nghĩ.

Thời gian cứ thế trôi qua, bỗng nhiên, đang tĩnh tọa giống như thạch điêu Đường Thiên lay động một cái.

Lực lượng huyết nhục trong cơ thể, ầm ầm vận chuyển, một căn pháp tắc tuyến quỷ dị, dọc theo đầu ngón tay hắn điên cuồng sinh trưởng. Trong nháy mắt, nó to lên một thước, giống như sợi tóc chậm rãi đong

đưa trong không trung.[Phàm Nhân tông, Thanh vân môn của diễn đàn Bachngocsach kính chào.]

Thân ảnh hắn đột nhiên trở nên mơ hồ, con mắt ảm đạm không ánh sáng giống như ngôi sao phản chiếu trong một phiến thủy ảnh hư vô, quang mang hơi hơi xao động.

Sợi dây nhỏ này chẳng có chút quang hoa, pháp tắc tuyến, nó đó là pháp tắc tuyến của Bình thị tiềm hành thuật, một trong không gian pháp tắc chi tuyến. Trong một mảnh mơ hồ hư vô, ánh mắt Đường Thiên lóe lên, tâm thần nhanh chóng tỏa định căn pháp tắc tuyến này.

Đường Thiên có chút bội phục tổ tiên của Bình Tiểu Sơn, sợi pháp tắc này đẳng cấp tuyệt đối không thấp, hơn nữa, khí tức nó yếu ớt, nếu không phải là từ ngón tay Đường Thiên ngưng ra, Đường Thiên thậm chí vô pháp nhận ra. Dù cho hiện tại, một đầu nối liền với đầu ngón tay Đường Thiên, khí tức của nó, Đường Thiên cũng rất khó hoàn chỉnh mà bắt được. Một mặt là khí tức phi thường yếu ớt, mà về phương diện khác, thì là bởi vì thân thể nó có thể tự do xuyên toa tại không gian. Một đầu vững vàng nối liền đầu ngón tay Đường Thiên, một đầu khác bỗng nhiên một đoạn tiêu thất không thấy, bỗng nhiên một đoạn hiển hiện. Có thể tưởng tượng ra, nếu là nó tới lui tuần tra trong không trung, bộ dạng quỷ dị, tuyệt đối phi thường khó mà chụp bắt!

Chỉ tiếc rằng, tuy rằng bọn họ nắm giữ sợi pháp tắc tuyến lợi hại này, nhưng mà lại lựa chọn một phương hướng sai lầm, không đưa uy lực sợi pháp tắc tuyến chân chính phát huy ra.

Những cảm khái này, lướt qua trong lòng Đường Thiên.

Đường Thiên có thể thấy rõ sợi pháp tắc tuyến này chuyển hoán như thế nào từ vô hình đến hữu hình, tơ nhỏ đen kịt như mực, còn nhỏ hơn sợi tóc nhiều, từ trong không trung hiện lên. Nó hiển lộ một cái, từng lớp dao động vô hình vô chất, lấy nó làm trung tâm, chậm rãi khuếch tán ra xung quanh.

Một tia sóng gợn này, khiến cho Đường Thiên khiếp đảm khó giải thích, hắn có thể cảm thụ được không gian đang dao động.

Không gian không ổn định, tựa như quả bom kinh khủng nhất, cảm giác nguy hiểm cường liệt khiến lông tóc Đường Thiên dựng thẳng.

Di, cái này là cái cách không tệ!

trong lòng Đường Thiên lóe lên ý nghĩ, nhưng mà hắn không dám thí nghiệm tại nơi đây, Hàn Băng Ngưng náu ở chỗ tối nhập định, vạn nhất kinh động quấy rầy nàng, vậy thì không xong rồi. Hơn nữa, Đường Thiên cũng không biết không gian một khi nổ tung, sẽ là tình huống gì.

Đường Thiên âm thầm ghi tạc ý nghĩ này trong lòng, có cơ hội sẽ thử xem.

Tuy nhiên, trước mắt trọng yếu nhất là phá vỡ Kim cương sa.

Một hạt Kim cương sa phập phềnh ở trước mặt hắn, Đường Thiên hết sức chăm chú mà khống chế sợi pháp tắc tuyến trong tay này. Pháp tắc tuyến đen kịt như mực rồi đột nhiên căng ra, giống như một cái đao, chuẩn xác mà chém trúng Kim cương sa.

Cát thể trong suốt bên ngoài, không chút nào mất công mà bị cắt ra.

Pháp tắc tuyến màu đen, cắt cát thể, bắn trúng vòng xoáy màu xám.

Oanh!

Đường Thiên chỉ cảm giác một tiếng sấm rền nổ tung trong đầu, thân thể run lên, lực lượng nước lũ dâng trào cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể như bị đánh mạnh, ầm ầm băng tán, Đường Thiên không kịp kêu rên, một vòi máu tươi, liền tràn ra khóe miệng.

Đường Thiên bất chấp lau máu tươi ở khóe miệng, hắn nhìn chằm chằm trước mặt.

Pháp tắc tuyến tấc tấc đứt đoạn, tiêu tán vô hình, hôi sắc vòng xoáy hóa thành một lũ vụ khí cực nhỏ, trong vụ khí, ngân quang lấp lánh bất định, như có vô số ngân tinh ở trong vụ khí bốc lên chìm nổi. Nhưng mà ngay sau đó, ngân tinh trong hôi vụ càng sáng ngời, rất nhanh, cả đoàn vụ khí đều biến thành một mảnh ngân sắc.[Mời ace tham gia dịch]

Ngân vụ dày đặc, cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà biến hóa hiển nhiên vẫn chưa kết thúc, từng điểm kim quang, ở trong ngân vụ phóng ra. Không lâu sau, kim tinh lòe lòe trong ngân vụ tựa như kim sa hỗn loạn.

Một phen biến hóa này cực nhanh, Đường Thiên không kịp quan sát.

Kim tinh ngân vụ, lượn lờ trong không trung, giống như ngân hà mênh mông.

Một lũ khí tức xa lạ tán dật ra xung quanh, cảm giác vui sướng khó mà nói rõ bằng lời hiện lên trong thân thể Đường Thiên. Đường Thiên sửng sốt, mỗi một khối huyết nhục đều phảng phất đang hoan hô, tràn đầy vui sướng.

Đường Thiên lần đầu tiên gặp loại tình huống này.

Cái này là...

Trong đầu Đường Thiên chợt lóe lên ý nghĩ, trong mắt hiện lên vẻ mừng như điên.

Lũ khí tức này, là sinh mệnh lực cực tinh thuần!

Cái này là tinh nguyên sinh mệnh!

Đường Thiên ngoác cả miệng, trong lúc nhất thời, vậy mà lại đờ ra.

lực lượng huyết nhục Đường Thiên đã đến bình cảnh. Cường hãn qua gió bão rèn luyện thân thể hắn đến tình trạng kinh người, hắn linh năng lượng thể, vốn có cũng đã cường hãn vô cùng. Và Bổn Sâm đánh một

trận, thể lực tiêu hao, hắn dẫn phát pháp tắc rèn thể, huyết nhục hắn bây giờ được rèn luyện đến tình trạng khó mà tưởng tượng.

Chỉ luận về sức mạnh của cơ thể, cả Huyết thánh cực cường đại đều không thể so sánh với hắn.

Tại trên phương diện tu luyện thân thể, Đường Thiên khó mà tiến thêm một bước, cho nên hắn đặt tất cả tinh thần ở pháp tắc, làm sâu sắc thêm đối với lĩnh ngộ pháp tắc mới có thể làm cho thực lực của hắn tiến thêm một bước nữa.

Nhưng mà lũ tinh nguyên sinh mệnh trước mặt này, lại khiến cho Đường Thiên nhìn thấy ánh rạng đông. Tinh nguyên sinh mệnh đối với bất luận sinh vật nào mà nói, đều là vật cực kỳ đại bổ, nó có thể từ căn bản tẩm bổ huyết nhục, tăng cường sinh mệnh lực.

Sinh mệnh lực là một thứ rất hư vô nhưng xác thực tồn tại, mỗi một loại sinh vật, nó thân thể kết cấu đã sớm ổn định, cái gọi là rèn luyện, chỉ là loại trừ nó tạp chất, khiến cho huyết nhục càng thêm mạnh mẽ, nhưng không cách nào tăng lên hạn mức sinh mệnh lực của nó.

Tỷ như thân thể Đường Thiên, cường độ cơ nhục vượt quá sắt thép, xương cốt sánh được với bí bảo, ngay cả công năng tạo huyết, sinh cơ, mạnh hơn những thánh giả kia nhiều. Nhưng mà rèn luyện như vậy, không phải là vô hạn. Khi thân thể hắn rèn luyện gần như hoàn mỹ, liền khó mà tiến thêm, cái này là bản thân hình thái sinh mệnh của hắn quyết định. Đến một bước này, lại muốn tăng lên, chỉ có thể dựa vào tinh nguyên sinh mệnh.

Hôi vụ trong Kim cương sa hóa ra là tinh nguyên sinh mệnh!

Phá vỡ Kim cương sa, quá trình hôi vụ biến hóa, giống như Phượng Hoàng niết bàn, hoa lệ huyến mắt, sinh mệnh sung mãn rung động.

Lũ tinh nguyên sinh mệnh này tuy rằng yếu ớt, nhưng mà giá trị của nó, không gì sánh bằng. Đường Thiên sở dĩ đặt suy nghĩ ở pháp tắc chính

là bởi vì, so với tìm hiểu pháp tắc, tăng sinh mệnh lực lên quá không hiện thực.

Tinh nguyên sinh mệnh Đường Thiên tăng lên, rõ ràng hơn xa so với người khác. Thân thể Đường Thiên đã rèn luyện được gần như hoàn mỹ, không có tạp chất quấy rầy, hấp thu sinh mệnh lực, có thể triệt để mà hấp thu.

Phục hồi lại tinh thần, Đường Thiên không nói hai lời, đưa tay điểm đến hướng lũ tinh nguyên sinh mệnh kia.

Tê!

Một luồng hơ nóng nhẹ không thể xét chìm vào thân thể Đường Thiên, thân thể Đường Thiên tựa như lòng sông khô cạn, một tia nước mưa vừa rơi xuống đất mặt, liền bị hấp thu sạch sẽ.

Đường Thiên nhắm mắt lại, tỉ mỉ thể hội biến hóa trong cơ thể. Một lát sau, hắn mở mắt ra, trong mắt là vẻ chưa thỏa mãn, lũ tinh nguyên sinh mệnh này tuyệt đối là đồ vật tốt, chỉ là số lượng quá ít. Vô pháp khiến cho thân thể hắn, phát sinh biến hóa về chất.

Nghĩ đến số Kim cương sa trong cái túi, lập tức Đường Thiên hưng phấn.

Hắn không nói hai lời, cứ y cách mà làm, nhưng khiến cho hắn không ngờ chính là hắn lại vô pháp ngưng ra pháp tắc tuyến lần nữa !

Đường Thiên giật nảy mình, hắn nhanh chóng tìm được nguyên nhân, gượng gạo cười. Một chém vừa mới rồi kia, lực lượng huyết nhục trong cơ thể hắn, vậy mà lại tiêu hao hầu như không còn, lực lượng huyết nhục còn lại không đủ để khống chế chuẩn xác đối với pháp tắc tuyến như trước.

Lũ tinh nguyên sinh mệnh kia có thể từ căn bản tẩm bổ huyết nhục, nhưng không cách nào khiến cho chúng khôi phục lại hoàn toàn ngay

được.

Nghĩ đến nhiều tinh nguyên sinh mệnh như vậy, mình lại vô lực hấp thu, biệt khuất vô cùng.

Tâm tình Đường Thiên chán nản, ánh mắt chuyển hướng Huyền thiết thạch chất thành đống tại thương khố.

Nụ cười tươi trên mặt hắn trở nên gượng gạo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 710: Người Của Lô Gia Tới

Huyền Thiết thạch cứng rắn hơn so với tưởng tượng, vừa mới rồi kiến thức qua cường độ của Kim cương sa, Đường Thiên thật không quá kinh ngạc. Cũng may Huyền thiết thạch không quá đáng đến mức cần phải dùng không gian pháp tắc tuyến mới có thể tách ra.

Đối với yêu cầu nghiêm khắc về độ lớn của Huyền thiết thạch làm thực phẩm, Đường Thiên không tự chủ nghĩ đến luyện tập Tiểu băng quyền tại công trường đá vụn trước đây. Để đánh tan vật liệu đá mà nói, Tiểu băng quyền không nghi ngờ chính là phương pháp rất thích hợp.

Lực lượng trong cơ thể, còn thừa lại không bao nhiêu.

Đường Thiên ngưng thần tĩnh khí, hắn chậm rãi ngẫm lại Tiểu băng quyền.

Tiểu băng quyền là quyền pháp tương đối đê giai, nó lợi dụng chân lực thực hiện chấn động cao tần, trong cơ thể Đường Thiên bây giờ không có chân lực, nhưng mà cái này không làm khó được hắn. Thân thể hắn mạnh mẽ vô cùng, có thể dễ dàng bắt chước loại chấn động này.

Đường Thiên không làm như thế. Dùng cơ nhục để bắt chước chấn động tuy rằng có thể thực hiện, nhưng mà hiệu suất quá thấp. Thể lực hắn còn thừa lại không bao nhiêu, nếu như chỉ là bắt chước Tiểu băng quyền, sẽ đánh không được mấy khối Huyền thiết thạch.

Hắn nghĩ đến pháp tắc.

Gần đây phải lợi dụng pháp tắc thêm nhiều, hắn cũng từ xa lạ trở nên quen thuộc.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một quyền mình chưa hoàn thành kia, tức thì con mắt sáng ngời, đây chính là lựa chọn không sai a. lập tức Đường Thiên gượng gạo cười, một quyền lần trước kia chính là bởi vì thể lực tiêu hao hầu như không còn, mà không kịp hoàn thành. Bây giờ thể lực của mình, cũng không còn bao nhiêu, liệu có hoàn thành được một quyền kia.

Đường Thiên vỗ trán, bản thân mình cũng thực là ngu, vì sao cần phải nghĩ hoàn thành một quyền kia? Có thể thử bản không đầy đủ đã a, bản không đầy đủ nhất định không cần phải tiêu hao nhiều thể lực như vậy.

Đường Thiên nghĩ phát làm luôn, hắn nhăn trán nhớ lại một quyền kia. Lúc đó hắn sơ tâm, là tưởng biến phức tạp thành đơn giản, nghịch hướng thôi diễn, đem toàn bộ biến hóa của quyền pháp, áp súc ở trong một quyền.

Tuy rằng còn không kịp hoàn thành, nhưng mà uy lực một quyền này, đã sơ bộ lộ ra vẻ cao cường. Đường Thiên tin tưởng, uy lực một quyền này, tuyệt đối vượt toàn bộ vũ kỹ, hồn thuật hắn gặp cho tới bây giờ.

Lần này nhớ lại, lập tức Đường Thiên phát hiện, vô số thôi diễn biến hóa kia, tựa như thủy triều chìm trong lòng.

Đường Thiên cũng không hoảng loạn, nếu đã nhận định phương hướng, trước dễ sau khó. Lúc theo Binh huấn luyện, hắn đã đã sớm học được làm thế nào xử lý loại vấn đề này. Hắn mặc kệ Huyền thiết thạch, khoanh chân ngồi xuống đã, tỉ mỉ suy tư.

Quyền pháp biến hóa vô số, mỗi cái biến hóa, đều là một cái dấu ấn. Trước dễ sau khó, trước lớn sau nhỏ, Đường Thiên muốn từ trong hàng ngàn hàng vạn dấu ấn biến hóa, chọn lựa ra biến hóa dấu ấn chính yếu, dung nhập bọn nó trong quyền pháp của mình.

Lần trước trong trạng thái giác ngộ, hàng ngàn hàng vạn biến hóa kia, giống như lướt qua, hiện lên trong lòng hắn, không mất công tẹo nào.

Nhưng mà bây giờ chậm rãi thôi diễn, bỗng trở nên dị thường khô khan và chán nản, cực kỳ mất công.

thể lực Đường Thiên vốn sắp thấy đáy, vắt óc suy nghĩ một phen, càng thêm mệt mỏi quá đỗi, bất tri bất giác, lại lần nữa ngủ.

Phòng nghị sự, tuy rằng là đêm khuya, nhưng mà đèn đuốc sáng trưng, bầu không khí dị thường nghiêm trọng, song phương giương cung bạt kiếm.

"Minh Châu tiểu thư, cân nhắc thế nào?" Lô Lăng Nam cười dài, hắn không kiêng nể gì cả mà ngắm nghía khuôn mặt xinh đẹp của Minh Châu, trong mắt hiện lên vẻ tham lam. Đã sớm nghe nói Tiết phủ có mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền.

Những người Lô gia khác, mỗi người thần sắc cao ngạo, khóe miệng nhếch lên đầy vẻ xem thường.

"Kỳ thực theo Lô gia chúng ta, so với Tần gia chỉ sẽ tốt hơn." Lô Lăng Nam khua môi múa mép: "Gia chủ đã nói rồi, chỉ cần Tiết phủ quy phụ, toàn bộ đãi ngộ sẽ sung túc. Tục ngữ nói rất đúng, phía dưới đại thụ được bóng mát, Lô gia là cây đại thụ, sẽ che gió ngăn mưa Tiết phủ. Các ngươi chỉ cần an tâm mà dưỡng tằm hàng dệt, sự tình khác, còn cần gì phải phiền lòng, cái này thật thanh tĩnh biết bao nhiêu a."

Minh Châu và mấy nữ phía sau đều tỏ ra oán giận, các nàng chẳng thể nào ngờ, Lô gia vậy mà lại tưởng thôn tính Tiết phủ, các nàng nhất tề trợn mắt nhìn đám người Lô Lăng Nam.

thần sắc Minh Châu chuyển lạnh, thản nhiên nói: "Cây cổ thụ Lô gia, Tiết phủ ta vô phúc tiêu thụ. Nếu như Lô gia muốn mua hàng dệt, theo giá thị trường là được, nếu như cái khác, thỉnh miễn mở lời."

"Ha ha, đồn đãi Minh Châu tiểu thư trời sinh cứng cỏi, hôm nay gặp mặt, thực sự là không sai a." nụ cười tươi trên mặt Lô Lăng Nam bất biến, chậm rãi nói: "Chúng ta sở dĩ thương lượng với Minh Châu tiểu

thư, chính là kính trọng nhân phẩm Minh Châu tiểu thư. Bằng không mà nói, lấy thực lực Lô gia, nếu thật muốn đoạt lấy cái gì, có cái gì không đoạt được?"

Sắc mặt Minh Châu cuối cùng biến sắc, lạnh giọng nói: "Lô công tử quá đắc ý vênh váo rồi. Nơi này là Tử Quyên thành, không phải là Phi Mã thành."

Nụ cười tươi trên mặt Lô Lăng Nam càng thịnh, tựa như mèo vờn chuột, hắn nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: "Đúng vậy, nơi này là Tử Quyên thành a, Tử Quyên thành của Tần gia a. Tuy nhiên, Minh Châu tiểu thư đã từng nghĩ, bọn ta tới Tiết phủ, vì sao người của Tần gia vẫn chưa tới?"

thân hình Minh Châu lay động, sắc mặt thoáng cái trắng bệch. Không những là nàng, Tiểu Yêu phía sau nàng, không khỏi biến sắc. Đại tộc như Lô gia tiến nhập Tử Quyên thành, Tần gia nhất định sẽ cảnh giác vạn phần, đúng là cho tới bây giờ, không có một gã người Tần gia lộ diện.

"Xem ra, Minh Châu tiểu thư chưa thấy quan tài chưa từ bỏ ý định a." Lô Lăng Nam than nhẹ, từ trong lòng lấy ra một phong thơ, nhẹ nhàng bắn ra, tín hàm bay đến trước mặt Minh Châu: "Minh Châu tiểu thư không ngại xem qua rồi nói tiếp."

Minh Châu nhìn thấy mặt trên có mấy chữ "Minh Châu tiểu thư thân khải", thân hình lung lay sắp đổ, sắc mặt không còn một tia huyết sắc, chữ viết này nàng nhìn đã quen, cái này là bút tích của đại tướng Tông Chính Yến Mỹ Tần gia, Tông Chính Yến Mỹ chấp chưởng nội chính Tần gia, thường xuyên qua lại với Tiết phủ.

Minh Châu run rẩy mở tín hàm.

Trong thư, ngữ khí Tông Chính Yến Mỹ phi thường ôn hòa, nhưng mà lại có một cổ khí thế chân thật đáng tin. Tông Chính Yến Mỹ nói, Tần gia và Lô gia là minh hữu thân mật hàng đầu, song phương liên

minh, quan hệ tới tương lai hai đại thành Tử Quyên thành và Phi Mã thành. Hắn cho rằng Tiết phủ đến Lô gia, có thể có triển vọng phát triển lớn hơn nhiều. Hi vọng Tiết gia, có thể lấy đại cục làm trọng, di chuyển đến Phi Mã thành, Tiết phủ đối với song phương liên minh có ý nghĩa trọng đại. Công bố rằng ngày sau nếu như Tiết gia gặp phải vấn đề gì, lúc nào cũng có thể tìm đến Tần gia, tất sẽ toàn lực tương trợ vân vân.

Tuyệt vọng khó mà nói rõ bằng lời tràn ngập trong lòng Minh Châu, nàng trăm triệu lần không ngờ, Tần gia buông bỏ Tiết phủ như thế.

Nàng cơ hồ không đứng thẳng nổi, không có Tần gia che chở, Tiết phủ tựa như một cục thịt mỡ mê người, vô số sài lang sẽ chen chúc nhào lên, thông phệ các nàng sạch sẽ.

Nhưng mà ngay sau đó, một cổ phẫn nộ trước nay chưa từng có, từ trong lòng nàng bốc lên. Tuy rằng Tiết phủ dựa vào Tần gia che chở, nhưng không phụ thuộc Tần gia, Tông Chính Yến Mỹ vậy mà đối đãi Tiết phủ giống như đối đãi với kẻ phụ thuộc.

Quả thực khinh người quá đáng!

thần sắc Minh Châu trắng bệch, nhưng mà nàng kiềm chế để ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ quật cường, trầm giọng nói: "Tiết phủ chưa bao giờ là phụ thuộc bất luận kẻ nào, vận mệnh của Tiết phủ, tự bản thân quyết định, không cần làm phiền người khác hao tâm tổn trí."

Tiếu ý trên mặt Lô Lăng Nam tiêu thất, nhíu nhíu trán, hắn bỏ cốc trà xuống, mặt không biểu tình nói: "Xem ra Minh Châu tiểu thư không đụng tường không quay đầu lại. Tiết gia xác thực không phụ thuộc kẻ nào, Tuy nhiên, thiếu đại thụ, Tiết gia có thể chống bao lâu?"

Khóe miệng của hắn nhếch lên một nụ cười nhạt, đứng dậy: "Chúng ta mấy ngày nữa lại đến bái phỏng, nói không chừng Minh Châu tiểu thư sẽ cải biến chủ ý chứ?"

Một đoàn người nghênh ngang đi.

Minh Châu chẳng còn chút khí lực, thất hồn lạc phách ngồi phịch xuống ghế.

Mới vừa đi ra khỏi Tiết phủ đại môn, một gã thuộc hạ của Lô Lăng Nam liền hỏi: "Công tử, làm sao bây giờ?"

"Thực sự là không biết tự lượng sức mình, phải khiến cho đứa đàn bà tự cho là đúng này thanh tỉnh một cái." Trong mắt Lô Lăng Nam hiện lên một tia âm ngoan, bình thản nói: "Không có Tần gia che chở, còn là Tiết phủ? Nghe nói, thương khố của Tiết gia thường xuyên mất trộm, Tiết gia thúc thủ vô sách, liền điểm ấy năng lực cũng không có, còn muốn kiên cường? Thiết Hạt, đêm nay ngươi tới thương khố của Tiết gia, lấy đi phân nửa Kim cương tơ."

Thiết Hạt là một vị nam tử gầy gò, ước khoảng bốn mươi tuổi, thần tình âm lãnh.

Một thuộc hạ khác nói: "Có cần cho một mồi lửa hay không?"

"Tử Quyên thành không phải là chỉ có một Tần gia." Lô Lăng Nam lắc đầu: "Làm quá mức, kinh động mấy nhà khác, có kẻ xen ngang, không tốt."

Mấy người nghe vậy, liên tục gật đầu.

Thiết Hạt không nói một lời, xoay người biến mất ở trong màn đêm.

Thiết Hạt giống như cái bóng màu đen, lặng yên không một tiếng động mà tiềm hành ở trong hắc ám, nhanh chóng đến bờ tường rào Tiết phủ. Các hộ vệ đóng giữ chỗ tối của Tiết phủ, tụ tập nhỏ giọng tán gẫu, hồn nhiên không biết có người lướt qua bên người bọn họ. Thiết Hạt nhanh chóng tìm được vị trí thương khố, dọc theo chân tường, hắn tựa như cái bóng, im hơi lặng tiếng đi tới.

Tiết phủ thủ vệ, xác thực là tràn ngập lỗ hổng, thấp kém yếu ớt, trình độ thực không xong. Thiết Hạt hơi suy tư liền minh bạch, chỉ sợ những

sơ hở này, là Tần gia cố ý lưu lại. Tần gia căn bản không có ý kéo Tiết phủ ra khỏi khốn cảnh, Tiết phủ càng lắc lư trong gió, dựa vào Tần gia càng lớn hơn nhiều.

Tần gia, cho tới bây giờ không phải dễ đối phó a!

Nghĩ đến Tần gia sâu không lường được, trong lòng Thiết Hạt phát lạnh.

Tuy nhiên, với sự cố ý này của Tần gia, đối với Thiết Hạt mà nói, không thể tốt hơn. Bố phòng kém cỏi như vậy, đúng là thùng rỗng kêu to.

Hắn đi tới bên ngoài thương khố.

Thương khố đại môn đóng chặt, hắn dán sát chân tường, có chút bất ngờ.

Bên trong có người đang ngáy ngủ!

tiếng ngáy có tiết tấu liên tục không ngừng, cách tường đá dày đặc, cũng có thể nghe rõ ràng.

Trong mắt Thiết Hạt hiện lên một tia xem thường, Tiết gia thật trầm luân triệt để. Thủ vệ nói chuyện phiếm, hắn đã cảm thấy nản đến cực điểm. Cái người thủ thương khố này, vậy mà lại ngủ ngáy nặng nề như thế, quả thực chưa từng nghe thấy.

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn vào cái lỗ trên chỗ cao, lần nữa hóa thành một đoàn bóng đen. Bóng đen kề sát vách tường, im hơi lặng tiếng hướng về phía trước nhuyễn động, ngay sau đó, đoàn bóng đen này giống như một cổ dịch thể quỷ dị, dọc theo khe hở luồn vào trong.

Bên trong thương khố, hàng hóa chồng chất như núi, khiến Thiết Hạt cảm thụ được Tiết gia giàu có.

Thực sự là một cục thịt mỡ thật lớn!

hiện tại hắn cuối cùng minh bạch, vì sao công tử nhà mình nhìn trúng Tiết gia. Cũng may công tử chỉ cần hắn đánh cắp phân nửa Kim cương tơ, bằng không nhiều hàng hóa như vậy, khéo phải dùng xe tới kéo, cũng không biết bao nhiêu đoàn xe mới có thể chở hết.

Tiếng ngáy như sấm, gia hỏa thủ thương khố, đang ngủ say, là một tiểu tử rất trẻ tuổi.

Trong mắt Thiết Hạt hiện lên vẻ xem thường, hắn nhanh chóng tìm đến vị trí Kim cương tơ chất đống. Kim cương tơ lấy không dễ, Kim cương tơ toàn bộ thương khố không quá ba trăm cân. Một mình Thiết Hạt liền có thể dễ dàng mang đi toàn bộ.

Thực sự là đáng tiếc, công tử chỉ bảo hắn mang phân nửa đi.

Hắn liếm liếm môi, đưa tay chộp Kim cương tơ chộp tới.

Bỗng nhiên, cánh tay hắn đứng yên tại giữa không trung, thân thể cứng ngắc như thiết, một cử động nhỏ cũng không dám.

Một cổ băng lãnh kiếm ý không biết từ đâu tới đây, tỏa định hắn chặt chẽ, lạnh lẽo sắc sảo đặt ở cổ, hắn hoảng sợ biến sắc, hồn phi phách tán!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 711: Hung Nhân Thiết Hạt

Tần gia.

Tần Tử Sơn cúi đầu đứng ở trước mặt Tông Chính Yến Mỹ, song quyền hắn nắm chặt, hắn chẳng thể nào ngờ, đại bá vậy mà lại chắp tay đưa Tiết gia cho Lô gia. Nghĩ đến Minh Châu tiểu thư rơi vào trong ma chưởng của Lô gia, tim hắn như bị đao cắt, khóe mắt muốn nứt ra.

Tông Chính Yến Mỹ nhìn cháu trai đứng ở trước mặt, hắn nở nụ cười, rốt cuộc vẫn là tuổi còn trẻ a.

Bốn đại gia tướng tuy rằng không họ Tần, nhưng mà địa vị tại Tần gia cực kỳ cao thượng, toàn bộ đệ tử Tần gia, đều phải đối với bọn họ làm lễ vãn bối.

"Tử Sơn thích Minh Châu tiểu thư, ta biết chứ." Tông Chính Yến Mỹ không lảng tránh vấn đề này, hắn ngữ khí ôn hòa: "Lô gia dùng hai trăm Linh bộ khổ tù đổi lấy Tiết phủ, Tử Sơn ngươi nói đi, chúng ta đổi hay là không đổi?"

đột nhiên Tần Tử Sơn ngẩng đầu, khuôn mặt chấn động, ngoác cả miệng, muốn nói gì đó mà chẳng thể thốt nên lời.

Hắn chẳng thể nào ngờ, Lô gia vậy mà lại nguyện ý dùng hai trăm Linh bộ khổ tù đổi lấy Tiết phủ!

Từ khi Mặt quỷ hô một câu Đại hùng Linh bộ, những khổ tù này liền có tên gọi riêng, Linh bộ khổ tù. Những Linh bộ khổ tù này tố chất thân thể cực kỳ xuất sắc, mà khiến người ta kinh dị là trong cơ thể bọn họ không có năng lượng. Có người hoài nghi, những Linh bộ khổ tù này

mới là người Tội vực chân chính. Bằng không mà nói, trong cơ thể bọn họ sao nửa điểm năng lượng cũng không có?

Sâu trong Tội vực, vẫn có rất nhiều nơi chưa từng có người dám đặt chân. Các gia tộc lưu vong Tội vực, trong mấy trăm năm này, chỉ vừa mới đứng vững gót chân, còn không có dư lực giao thiệp sâu với đất cằn sỏi đá.

Nhưng mà có một điểm có thể khẳng định, vô luận quần Linh bộ khổ tù này đến từ nơi nào, đối với các tộc khuyết thiếu nhân lực ở Tội vực mà nói, đều là bổ sung tốt nhất. Huống chi thân thể bọn họ xuất sắc đến kinh người, chỉ cần hơi bồi dưỡng chút nữa là có thể trở thành tinh nhuệ.

Về phần kiệt ngạo bất tuân, chưa bao giờ là vấn đề bọn hắn lo lắng.

Lấy giá cả Linh bộ khổ tù trên thị trường bây giờ để tính, giá cả hai trăm danh khổ tù, tuyệt đối hơn Tiết phủ. Hai trăm khổ tù, chỉ cần tiêu hóa hấp thu xong, cũng đủ cải biến thực lực và địa vị một gia tộc.

tuy rằng hàng dệt Tiết phủ phòng hộ xuất sắc, nhưng mà tại Tội vực, cũng không phải không có vật phẩm thay thế khác.

Dù là bản thân Tần Tử Sơn gặp giao dịch như vậy, cũng không thể cự tuyệt.

Nhìn thấy Tần Tử Sơn không lời chống đỡ, ngữ khí Tông Chính Yến Mỹ ôn hòa như trước: "Theo khoản giao dịch này mà nói, chúng ta lời to. Hơn nữa, tình hữu nghị với Lô gia, đối với Tần gia chúng ta mà nói, càng trọng yếu. Một khi hai nhà Tần Lô liên minh, vậy có nghĩa hai tòa Đại thành Tử Quyên thành và Phi Mã thành liên minh, chúng ta hô ứng lẫn nhau, dù cho thế cục hỗn loạn, cũng đủ để tự bảo vệ mình. Lấy khả năng của Tử Sơn, có thể thấy rõ lợi hại của chuyện này."

Tần Tử Sơn trống rỗng, trên mặt xanh trắng một mảnh mờ mịt. Thân là thế gia chi tử, bản thân hắn cũng không phải giá áo túi cơm, lợi hại trong đó, tự nhiên có thể thấy rõ ràng.

Nhưng điều này làm cho hắn càng thêm thống khổ.

Tông Chính Yến Mỹ đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, vỗ vỗ bờ vai hắn, ấm áp an ủi: "Bá phụ biết rõ, lần này đối với ngươi có điểm thua thiệt. Yên tâm, vô luận như thế nào, bá phụ cũng sẽ tìm một đại mỹ nhân cho ngươi. Nghe nói Lô gia có tiểu nữ, xinh đẹp như hoa, hơn xa Minh Châu, tính cách cũng dịu dàng động lòng người, am hiểu lòng người, thích hợp Tử Sơn lắm. Qua đoạn thời gian nữa, nàng sẽ tới Tần gia chúng ta làm khách, Tử Sơn không ngại quan sát, có thích hay không. Nếu thích, tự có bá phụ đi nói giúp ngươi."

Tần Tử Sơn thất hồn lạc phách mà đi khỏi thư phòng Tông Chính Yến Mỹ, thần hắn tình mờ mịt.

"Lần này khổ Tử Sơn rồi."

Mục Trạch từ giá sách đi ra, khuôn mặt cảm khái.

"Người trẻ tuổi tự nhiên lấy sự nghiệp làm trọng, há có thể nữ nhân tình trường?" Tông Chính Yến Mỹ trầm giọng nói, đề tài chợt chuyển: "Lô Lăng Nam ngươi nhìn thế nào?"

"Hạng người hổ lang!" Mắt Mục Trạch lóe lên một tia tán thưởng: "Nhìn như láu cá không đâu vào đâu, kì thực kiệt ngạo ngoan lệ, có kiêu hùng chi tư. Người bên cạnh hắn, hắn là Thiết Hạt đi."

"Là hắn." Tông Chính Yến Mỹ gật đầu: "Không ngờ, loại hung nhân này vậy mà lại bị hắn chiêu mộ dưới trướng, Lô Lăng Nam không phải tầm thường a."

"Đáng tiếc, Tử Sơn so ra còn kém một chút."

"Đúng vậy."

Hai người hứng thú nói chuyện không kiêng nể, Tần Tử Sơn ở trong đám hậu bối Tần gia, hóa ra là xuất sắc nhất, nhưng mà so với Lô Lăng Nam chênh lệch rất xa.

Hung nhân Thiết Hạt, là một hung nhân chân chính, bàn tay dính đầy tiên huyết, giết người vô số. Tại Tội vực, không có thiện ác, chỉ có mạnh yếu, cường giả vi tôn. Có thể thu phục hung nhân như Thiết Hạt, bản thân đã nói rõ thực lực Lô Lăng Nam.

trên dưới Tiết phủ không thể ngủ được, đèn đuốc sáng trưng.

"Người đứng cạnh Lô Lăng Nam, là Thiết Hạt!" Tiết Nghiên, phụ trách tìm hiểu tin tức, lúc này sắc mặt trắng bệch, nàng nhiều năm ở bên ngoài, lý giải đối với những thứ này, hơn xa người khác. Nàng cố nén tâm kinh hoảng: "Thiết Hạt ác danh rờ rỡ, giết người vô số, luôn luôn độc hành, không ngờ vậy mà lại bị Lô Lăng Nam mời chào được. Hắn là hung nhân ất cấp."

"Hung nhân cấp ất!" sắc mặt Minh Châu đại biến.

Mấy người khác, cũng sắc mặt trắng bệch.

Tại Tội vực, hung nhân là chỉ những người chuyên môn làm việc hắc ám, bọn họ không phụ thuộc vào thế gia, thường thường độc hành, tàn nhẫn vô tình, sát nhân thành tính, giết người cướp của, không việc nào không làm. Dựa theo thực lực và danh vọng, lấy giáp ất bính đinh mà phân chia, hung nhân cấp Giáp toàn bộ Tội vực chỉ có mười hai người, bọn họ đứng ở đỉnh cao nhất toàn bộ Tội vực, cả những đại tộc kia, cũng không dám là địch.

Dưới mười hai người, đó là hung nhân cấp ất.

Có thể tiến vào hung nhân cấp ất, đều là hạng người dương danh lập vạn, bọn họ trà trộn các cái ngóc ngách Tội vực, không có ai dám dễ dàng trêu chọc. Hung nhân cấp ất, đã là cao thủ nhất lưu, cần biết, tổng số hung nhân cấp ất, chỉ có một trăm bốn mươi người.

Khó trách sắc mặt đám người Minh Châu đại biến, đã từng có một gã hung nhân cấp ất, mơ ước tài phú Tiết phủ. Nếu không phải đại tướng Ngụy Hàn Tần gia tự thân xuất mã, mới làm cho người này kinh sợ bỏ

chạy, nếu không Tiết phủ chỉ sợ đã bị độc thủ. Kinh lịch lần kia, các nàng Minh Châu khắc cốt minh tâm, các nàng tận mắt trông thấy, cao thủ mà các nàng thuê bằng lương cao, ở trước mặt hung nhân cấp ất tựa như giấy bị kích sát.

Mười lăm tên hộ vệ, chỉ có một người còn sống, dáng vẻ khí thế độc ác chi thịnh, đáng sợ đến cực điểm.

Bây giờ lực lượng thủ vệ Tiết gia, còn lâu mới bằng lúc đó.

Minh Châu bặm chặt môi, vết máu trên môi đỏ thẫm, tâm nàng vô cùng tuyệt vọng. Chỉ cần một mình Thiết Hạt, liền đủ tiêu diệt toàn bộ Tiết phủ. Trước đây các nàng còn có thể trông chờ Tần gia bảo hộ, bây giờ...

Lô Lăng Nam tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, hắn muốn đối phó Tiết gia quá dễ dàng rồi!

"Chúng ta tuyển người!" Minh Châu dứt khoát nói: "Chúng ta lấy toàn bộ hàng dệt và Kim cương tơ ra, mời chào cao thủ!"

"Đại tỷ!" Tiết Nghiên bị quyết định của Minh Châu làm cho cả kinh.

toàn bộ hàng dệt và Kim cương tơ Tiết phủ, giá trị cực kỳ kinh người.

"Đến lúc này, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình!" Minh Châu khôi phục vẻ trấn định trước kia, trong con mắt nàng chớp động hừng hực hỏa diễm: "Chúng ta có tính cầu xin tha thứ, bọn họ cũng sẽ không buông bỏ chúng ta. Bọn họ sẽ khiến cho chúng ta phun ra toàn bộ bí quyết Kim cương tằm, đến lúc đó, chúng ta không còn bất luận giá trị gì, chỉ sẽ trở thành đồ chơi của bọn họ. So với bị lăng nhục vô ích, sao không liều mạng đánh một trận?"

Mấy nữ khác, đưa mắt nhìn nhau, vẻ kinh hoảng trên mặt các nàng, dần dần tán đi.

Các nàng biết rõ đại tỷ nói chẳng sai, người Lô gia một khi biết rõ bí mật của Kim cương tắm, các nàng không có bất luận cái gì giá trị nữa. Tiết phủ sẽ bị chia ra, các nàng sẽ bị ném cho đệ tử Lô gia.

"Đại tỷ nói phải, muốn thôn tính chúng ta, phải nhìn bọn hắn có bổn sự này hay không." Tiết Nghiên trầm giọng đáp.

"Chúng ta có thể tới mấy nhà khác. Tần gia ngầm đồng ý Lô gia thôn tính chúng ta, nhưng bọn hắn tuyệt đối không dám công nhiên trợ giúp Lô gia đối phó chúng ta. Nói như thế nào, chúng ta cũng là người của Tử Quyên thành, Tần gia công nhiên trợ giúp ngoại nhân thôn tính gia tộc bản thành, gia tộc khác nhìn thế nào?" Khôi phục lãnh tĩnh, mắt Tiểu Yêu sáng lên quang mang.

"Chúng ta chia nhau hành động!" Minh Châu trầm giọng nói: "Toàn bộ tài vật, đều là vật ngoài thân. Chỉ cần chúng ta có thể bảo trụ Tiết gia, có thể bảo trụ bí mật Kim cương tắm, Tiết phủ có thể đông sơn tái khởi!"

Ngoài phòng, Tiết gia lão thái thái nghe thấy ý chí chiến đấu của chúng nữ sục sôi, trên mặt lộ ra nụ cười tươi vui mừng.

Lô Lăng Nam trở lại khách sạn, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà thời gian từng chút trôi đi, hắn mở mắt, thần tình bắt đầu trở nên bất an.

Thiết Hạt sao còn chưa trở về? Đã tròn một canh giờ rồi, dựa theo thời gian, Thiết Hạt hắn là đã sớm trở về chứ.

Lại đợi nửa canh giờ nữa, Thiết Hạt vẫn chưa thấy tung tích, Lô Lăng Nam ngồi đứng không yên, hắn đứng lên, đi đi lại lại, thần tình lo lắng.

Đợi tiếp nửa canh giờ, vẻ lo lắng trên mặt Lô Lăng Nam không còn, thay vào đó là một mảnh tái mét.

Đến lúc này, hắn đã vạn phần xác định, xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Hắn chẳng thể nào ngờ, hắn cho rằng nơi rất không có khả năng bất thường, lại ra ngoài ý muốn.

Thực lực Thiết Hạt như thế nào, hắn hiểu rất rõ, Tiết gia không có khả năng có cường giả có thể uy hiếp Thiết Hạt. Vậy sẽ là ai? Lẽ nào có gia tộc khác nhúng tay? gia tộc khác ở Tử Quyên thành chăng?

Thiết Hạt chưa trở về, nếu không phải thụ thương, tức bị bắt hoặc là bị giết.

Có thể làm được như vậy, tối thiểu cần phải tiêu chuẩn như Tần gia bốn tướng. Các gia tộc khác, tối thiểu là cấp bậc gia chủ xuất thủ mới có khả năng.

Lô Lăng Nam tỉnh táo lại, một khi gia tộc khác nhúng tay, sự tình liền sẽ trở nên phức tạp.

Hiện tại bản thân mình nên làm cái gì bây giờ?

Khi đi tới phía trước cửa sổ, xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy Tiết phủ xa xa. Tiết phủ hơi lộ ra rách nát, lúc này phảng phất ở trong tối ẩn dấu một cái miệng bồn máu lớn, lúc nào cũng chực chờ cắn.

Trong thương khố, Đường Thiên ngủ say bốn canh giờ, cuối cùng tỉnh lại.

Hắn ngáp ài, mở đôi mắt nhập nhèm, một giấc ngủ này ngủ cực ngon, chỉ cảm giác toàn thân thư sướng không thể nói ra. Bản thân mình ngủ hả? Đường Thiên có chút mờ mịt mà vò đầu.

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn thoáng nhìn thấy cách đó không xa có người.

Hắn di một tiếng, xoay mặt qua.

Người kia đứng ở trước đám Kim cương tơ, thân thể đứng thẳng, giống như điêu khắc. Đường Thiên biết, cái đứa khốn khiếp này bị kiếm

ý của Hàn Băng Ngưng tỏa định, không dám loạn động.

Hàn Băng Ngưng biến cường rồi!

Đường Thiên thoáng cái phản ứng, hài lòng vô cùng. Hài lòng xong, lực chú ý đặt ở trên người tên trộm vặt.

Nơi này trộm vặt nhiều quá!

trong lòng Đường Thiên nói thầm một câu, bước bước đến bên Thiết Hạt.

Toàn thân Thiết Hạt bị mồ hôi ướt sũng, hắn vô cùng cứng ngắc, không dám có nửa điểm loạn động. Hắn nghe tiếng bước chân, suy đoán là tên hộ vệ vừa mới ngủ kia tỉnh dậy rồi, nhưng mà vẫn không dám có bất luận động tác gì. Hắn có dự cảm, chỉ cần hắn hơi có dị động, bản thân sẽ bị một kiếm đâm thủng.

Tình báo sai lầm!

Tiết phủ vậy mà lại có cao thủ kinh khủng như vậy!

Nhưng vào lúc này, không chỗ không có kiếm ý, đột nhiên tiêu thất.

Thiết Hạt cả kinh, ngay lập tức mừng như điên, cơ hội!

Hắn không tiếc vận dụng tuyệt kỹ bảo mệnh, trên mặt hiện lên màu đỏ ửng không bình thường, cả người giống như một đạo thiểm điện, hướng đại môn thương khố đánh tới!

Chỉ cần thoát khỏi thương khố này...

Một thân ảnh che ở trước mặt hắn, rõ ràng là tên hộ vệ vừa mới ngủ dậy kia.

trên mặt Thiết Hạt hiện lên một mạt cười gằn, muốn chết!

Sau một giây, nụ cười tươi đột nhiên đọng lại tại trên mặt hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 712: Tâm Nghẹn Thiết Hạt

Con ngươi của Thiết Hạt giãn ra, một chùm quang hoa(ánh sáng) chói mắt đột nhiên đâm phá hắc ám, phản chiếu nụ cười tươi đọng lại trên mặt hắn.

Một quyền mà tới.

Pháp tắctuyến sáng ngời, như một chùm tia chớp đủ mọi màu sắc, bao phủ nắm tay, nó tản ra quang mang sặc sỡ.

Kiếm ý vừa rồi bao phủ, như gánh nặng trên lưng, kiếm để yết hầu, Thiết Hạt không dám một tia vọng động.

Cơ mà một quyền này, khiến cho Thiết Hạt hồn phi phách tán. Mênh mông khí tức, rõ ràng giống như bài sơn đảo hải, nhưng không khí trong toàn bộ gian phòng, lại tựa như đọng lại, bụi không bay lên, gợn sóng không sinh, pháp tắc tuyến sặc sỡ, đan xen tung hoành, lẫn nhau dung hợp!

Hung nhân có thể danh liệt ất cấp, Thiết Hạt kinh lịch chiến đấu phong phú, giết người rất nhiều, hiếm ai có thể chống.

Hắn chưa từng gặp một quyền không hợp với lẽ thường, quái dị mà kinh khủng như thế.

Thời điểm sinh tử, bản năng cầu sinh, khiến cho hắn chỉ có thể làm một chuyện, theo bản năng khom lưng co người lại, hai tay giao nhau, che ở trước mặt, hai tay hắn hiện ra màu đen quỷ dị, pháp tắc tuyến màu đen từ cánh tay hắn toát ra, bốc lên như vụ khí, tụ lại.

Một mặt đen kịt tí thuẫn(tấm thuẫn che phủ cánh tay), hiện lên tại nơi hai tay giao nhau, che ở trước mặt hắn.

Nắm tay kèm theo hỗn độn pháp tắc tuyến, không hề hoa xảo mà đánh lên hắc thuẫn.

Phanh.

Thanh âm không lớn, nhưng mà trong tai Thiết Hạt, lại giống như sấm sét.

Lực lượng tràn đầy không thể chống đỡ khiến cổ họng Thiết Hạt chợt ngọt, phun ra một búng máu.

Thiết Hạt lão luyện dù cho tại tình thế nguy hiểm như thế, cũng không định buông xuôi, nương theo cổ lực lượng này, vội vàng thối lui. Hắn không có ý muốn chiến đấu, đầu óc hắn chỉ có một ý nghĩ, trốn!

Thực lực của đối phương, căn bản không phải hắn có thể chống lại.

Mặt ngoài tí thuẫn màu đen, từng cái pháp tắc tuyến màu sắc khác nhau, cấu thành một cái mạng nhện yêu dị màu sắc rực rỡ.

Ba.

Tí thuẫn màu đen vỡ tan, Thiết Hạt như bị nện mạnh, oa cái lại phun ra một ngụm máu tươi.

Liên tục thổ ra hai ngụm máu tươi, tốc độ của Thiết Hạt không những không giảm xuống, trái lại nhanh hơn mấy phần. Hắn giống như một cái hư ảnh màu đen, bắn dựng lên, đánh tới hướng cửa sổ.

Chạy mau!

Đầu óc hắn chỉ có hai chữ cái này, thương khố của Tiết phủ, vậy mà lại ẩn dấu hai gã cường giả!

Là ai nói Tiết phủ không có cao thủ?

Thiết Hạt chẳng có chút chiến ý, hắn biết rõ lần này đá phải thiết bản(tấm sắt), bây giờ có thể thoát được tính mệnh, cũng đã là vạn hạnh. Huyết khí trong cơ thể, kích phát đến cực hạn, hắn đã bất chấp tổn thương thân thể, điên cuồng thôi động bí thuật bảo mệnh.

Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch như tờ giấy, viền mắt đột nhiên lõm xuống, da trở nên khô.

Huyết lực cuộn trào mãnh liệt, giống như dung nham ở trong cơ thể hắn ầm ầm vận chuyển. Tại giờ khắc này, thực lực của hắn đột phá cực hạn trước kia, hắn cường đại trước nay chưa từng có. Nhưng mà, hắn vẫn không dám có nửa điểm chần chừ, hắn điên cuồng lao thẳng tới cửa sổ. [Chương dịch tại bachngocsach]

Cái cửa sổ được tia sáng xuyên qua kia, ở trong mắt hắn thật là khả ái, chỉ cần xuyên qua, là có thể sống sót.

Con ngươi của hắn lại lần nữa co rút lại!

Một cái bóng đen, không hề dấu hiệu mà đột ngột xuất hiện tại phía trước hắn, ngăn trở ánh sáng.

Ánh sáng chiếu qua cửa sổ, chiếu vào phía sau lưng bóng đen, Thiết Hạt chỉ thấy trong một mảnh sáng ngời, một cái bóng đen hình người. Biểu tình của đối phương, bao phủ ở trong bóng tối, không thấy cái gì cả .

Thiết Hạt phát lạnh.

Bản thân mình thực sự là buồn cười...

Nghĩ đến vừa mới rồi tiến vào, đối phương vậy mà lại đang khò khò ngủ say, tiếng ngáy như sấm. Tâm hắn bi phẫn vô cùng. Thực lực mạnh mẽ như thế, còn giả bộ, còn giả trư ăn con cọp, cần phải vậy không! Cần vậy không! Còn chừa cho chúng ta đường sống không!

Thật muốn khóc.

hai mắt Thiết Hạt đỏ bừng.

Thân hình hắn tại giữa không trung quỷ dị gập lại, giống như nộ tiễn, lại lần nữa hướng đại môn bắn nhanh. động tác hắn lưu loát vô cùng, giống như hắn nhào về phía cửa sổ chỉ là đánh lừa lắc nhẹ một thương.

Chợt, đối phương lại lần nữa đột nhiên xuất hiện, che ở trước mặt Thiết Hạt.

Lần này còn không chờ Thiết Hạt né tránh, lại một quyền đánh tới.

Tia sáng sặc sỡ khiến Thiết Hạt hồn phi phách tán, lại lần nữa xuất hiện.

Vừa mới rồi hắc thuẫn của mình, dứt khoát vỡ nát, Thiết Hạt cảm thấy tâm được đút sự tuyệt vọng. Đẳng cấp những pháp tắc tuyến kia đều không cao, bất luận một loại nào, hoặc là mấy loại, đều tuyệt đối vô pháp uy hiếp【 Dạ chi thuẫn 】của hắn.

Nhưng mà chúng nó là hơn trăm loại!

Hơn! Trăm! Loại!

Thiết Hạt cảm thấy mình sắp điên rồi, hắn chưa từng gặp, ai có thể đồng thời đánh ra hơn trăm loại pháp tắc tuyến!

Quan trọng hơn chính là chúng nó không có cái nào giống nhau!

Không! Giống! Nhau!

Hơn trăm hoại pháp tắc tuyến tính chất hoàn toàn bất đồng, đồng thời ăn mòn, ai có thể chống đỡ được? Ai có thể! Kiến nhiều cắn chết voi, binh nhiều dồn chết tướng, man không nói lý, không có kỹ xảo, không có chiến thuật, không phối hợp, không hợp lý, không hợp quy củ...

Cái này... Đây là công địch của toàn bộ Tội vực! Đây là phản nhân loại!

Trốn trốn trốn!

Dạ chi thuẫn lại xuất hiện lần nữa, miễn cưỡng ngăn trở, cổ họng lại chợt ngọt, Thiết Hạt bất chấp cái khác, vừa phun ra huyết, vừa gượng ép xoay người chạy trốn, trong không trung vẽ ra một cái huyết vụ hình cung.

vẻ mặt Đường Thiên ngoài ý muốn, cái đứa khốn khiếp này thật đúng là trơn trượt, rõ ràng bị mình đánh cho chật vật quá đỗi, nhưng mà tại thời điểm mấu chốt né thoát.

Đường Thiên có chút không hài lòng rồi.

Đối phó một tên trộm tơ vặt cũng lao lực như thế, còn thế nào đánh với Bổn Sâm? Đối phó một tên trộm tơ vặt, nên là một chiêu giải quyết chiến đấu. Tên trộm tơ vặt ở trước mắt tuy rằng so với Bình Tiểu Sơn lợi hại hơn một ít, nhưng mà Đường Thiên quan niệm, làm trộm vặt có thể có bao nhiêu tiền đồ?

Hừ!

trong lòng Đường Thiên khó chịu, thần tình trên mặt trở nên nghiêm túc chăm chú, hắn nhìn Thiết Hạt hướng phía cửa sổ bắn nhanh, chẳng có chút ý tứ truy kích .

Chân trái bước lên nửa bước, chậm rãi trầm eo xuống, tay trái nhẹ vươn lên phía trước, năm ngón tay phải hợp lại nắm vào khoảng không, như kéo cung cứng, chậm rãi về co về phía sau súc thế.

Vô số dấu ấn quyền pháp biến hóa, lướt qua ở trong lòng Đường Thiên, tư tư tư, con số pháp tắc tuyến càng thêm kinh người, lấy tốc độ kinh người tụ tập tại hữu quyền Đường Thiên.

Trầm eo lập mã(hạ người xuống tấn), quyền thế đã đầy.

Không khí trong thương khố đột nhiên đọng lại.

Mắt thấy cửa sổ ở trước mắt còn hai thước, Thiết Hạt mừng như điên, chỉ cần lao ra, hắn có một vạn loại phương pháp còn sống rời đi. Bỗng nhiên, thân hình hắn bị kiềm hãm khó giải thích, Thiết Hạt hoảng sợ biến sắc. Vừa mới rồi không khí đọng lại, đã khiến cho hắn cảm thấy vô cùng lo sợ, lần này đọng lại càng thêm triệt để, không khí xung quanh hắn, lúc này tựa như keo dính sền sệt.

khí tức đầy tính hủy diệt tựa như gió bão ở phía sau hắn điên cuồng ấp ủ sinh trưởng.

Quanh năm sinh sống dưới mũi đao, Thiết Hạt đối với tử vong nguy hiểm, có nhạy cảm khác thường.

Cơ hồ ở trong nháy mắt, hắn liền quyết đoán.

Hắn dùng một điểm huyết lực tận cùng, xoay chuyển thân thể, giống như một lát bánh mì, vụt xuống mặt đất, tứ chi chấm đất, mặt úp xuống đất.

"Tiểu nhân đầu hàng!"

Ngày thường của Bình Tiểu Sơn là ở trong lữ quán uống tiểu tửu, ánh mắt hắn, không vết tích mà quan sát khắp nơi. Hắn nhớ nhiệm vụ của mình, vị trí khổ tù cụ thể của mỗi nhà chẳng dễ hỏi thăm.

Hơn nữa, động tĩnh đại nhân hai ngày trước thực sự có điểm quá lớn, Mục Nhĩ gia tộc đầy bụi đất, bây giờ mỗi nhà đều là như lâm đại địch. Tin tức mà mình dò hỏi này lại thập phần nhạy cảm, hơi sơ ý, liền sẽ khiến cho mỗi gia tộc chú ý. Bình Tiểu Sơn biết rõ cân lượng của mình, những đại gia tộc này tùy tiện vươn đầu ngón tay, có thể dí hắn nát như con kiến, rước lửa lên thân vậy thì thực sự là tự tìm tử lộ rồi.

Cho nên Bình Tiểu Sơn dị thường cẩn thận.

Không cho phép hắn không cẩn thận.

Nhưng vào lúc này, đề tài ở bàn bên cạnh, khiến cho hắn hứng thú.

Phi Mã thành Lô gia? Tiết phủ?

Nhớ tới mặt quỷ đại nhân còn tại Tiết phủ, hắn vội vàng vểnh tai.

"Lần này sứ đoàn là Lô Lăng Nam, Lô gia phái người nổi bật tại thời đại này. Phi Mã thành Lô gia, đúng là gia tộc còn cường đại hơn so với Tần gia. Lô Lăng Nam cũng đủ đua tranh, vậy mà ngay cả Thiết Hạt cũng bị hắn mời chào!"

"Thiết Hạt? Trời! Sẽ không là hung nhân cấp ất Thiết Hạt chứ!"

Hung nhân cấp ất! Bốn chữ này, khiến cho tay Bình Tiểu Sơn bưng chén rượu không khỏi run lên.

"Chính là hắn. Hung nhân cấp ất, đó đều là kẻ chân chính mạnh, một khi mời chào, tuyệt đối là hãn tướng. Hắn trước ba mươi tuổi thanh danh chưa hiện, sau lại không biết từ nơi nào kiếm được truyền thừa【 Lưu Dạ 】, thực lực tăng vọt. 【 Lưu Dạ 】 hắn biết chứ, tuyệt học của Hung nhân đẳng cấp Giáp Tả Tư Đồ năm xưa! Chủ tu Dạ chi pháp tắc (pháp tắc bóng tối), thích hợp trong đêm tối tiềm hành ám sát. Đại nhân vật chết ở trên tay Thiết Hạt đếm không hết..."

Bình Tiểu Sơn nghe đến 【 Lưu Dạ 】, chén rượu lại run lên.

Hung danh của Tả Tư Đồ, hắn đương nhiên nghe rồi. Hung nhân đẳng cấp Giáp thủy chung chỉ có mười hai vị, không ai không là cự phách trong thế giới ngầm. Thiết Hạt vậy mà lại có truyền thừa của Tả Tư Đồ, Tiết phủ nguy cấp!

"Đây là Lưu Dạ?" thần sắc Đường Thiên bất thiện mà nhìn chằm chằm Thiết Hạt bị trói thành cây cọ, khuôn mặt thất vọng.

Kim cương tơ dùng để trói người có điểm phung phí của trời, nhưng mà tuyệt đối bền chắc.

Thiết Hạt vội gật đầu không ngừng, ngoan ngoãn giống như cừu. Hắn hiện tại không có chút ý nghĩ chạy trốn nào nữa, ngay cả chút xíu cũng

không có. Khi Hàn Băng Ngưng từ trong xó xỉnh bước ra, hắn kinh diễm có thừa, bỗng nhiên nghĩ đến trên đường nghe được một tin tức về Tử Quyên thành. Một đứa gia hỏa mang mặt nạ quỷ, khiêng huyết kỳ, từ Hắc Bản Sâm cướp đi một gã Linh bộ nữ. Trước khi đi, người nữ kia còn lộ ra một ngón nghề kiếm ý.

Mặt quỷ!

Thiếu niên trước mặt, chính là Linh bộ mặt quỷ!

Mỹ nhân giống như băng sơn trước mắt này, chính là nữ nhân được mặt quỷ cứu ra, Thiết Hạt thậm chí biết rõ tên nàng, Linh bộ Hàn Băng Ngưng.

Khi Thiết Hạt nghĩ minh bạch thì thiếu một chút khóc rồi.

Tiết phủ không có cao thủ?

Gia hỏa tìm hiểu tin tức đáng bị thiên đao vạn quả! Nhân gia có thể cướp người từ trên tay Hắc Bản Sâm, nhân vật như vậy tọa trấn, mình vậy mà lại ngốc ngếch thịch thịch một đầu đâm vào. Ha hả, tâm thật nghẹn a.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, phú quý hư hay không hư nhìn tâm tình, quá uy vũ nhất định phải gãy.

Thiết Hạt thả lỏng tâm tư, tức thì thành thật nhu thuận, mặc cho Đường Thiên cuộn hắn trói thành cây cọ, chẳng có chút giấu diếm giao 【 Lưu Dạ 】 ra. Mạng nhỏ đặt trên tay người khác, cái thời điểm này có tâm trí giỡn, chính là muốn chết.

lần trước Đường Thiên từ trên người Bình Tiểu Sơn nếm được ích lợi, liền y cách mà làm với Thiết Hạt. Nhưng mà sau khi minh bạch 【 Lưu Dạ 】, hắn rất thất vọng. Dạ pháp tắc không phải không sắc bén, trái ngược, uy lực nó so với Bình gia tiềm hành thuật mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng mà hắn xem ra, cực hạn tính của nó rất lớn. Bình gia tiềm hành

thuật là chi nhánh của không gian pháp tắc, tiềm lực lớn hơn nhiều, có thể có không gian rộng lớn hơn để thôi diễn.

Tỷ như Đường Thiên từ Bình gia tiềm hành thuật sáng tạo ra không gian chiêu thức, uy lực phi thường cường. Mà lý giải đối với không gian pháp tắc càng sâu sắc, không gian tiến bộ lớn hơn nhiều.

Cho nên Đường Thiên đối với 【 Lưu Dạ 】 chẳng có hứng thú gì.

Hàn Băng Ngưng tự nhiên càng không có hứng thú.

Thiết Hạt vừa nhìn sắc mặt Đường Thiên không tốt, tâm không khỏi trầm xuống, vội vàng nịnh nọt: "Đại nhân, Lô gia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta phải sớm chuẩn bị. Tiểu nhân về sau theo đại nhân lăn lộn, đại nhân một tiếng ra lệnh, xông pha khói lửa, làm trâu làm ngựa..."

"Lô gia?" Đường Thiên có chút mơ hồ, nhưng mà nghe đến làm trâu làm ngựa, hắn tức thì trước mắt sáng ngời, vỗ mạnh vào vai Thiết Hạt, lớn tiếng nói: "Được!"

Thiết Hạt giật mình, vội vàng nhoẻn nụ cười tươi trung thành và tận tâm.

Đường Thiên xách Thiết Hạt đến trước mặt Huyền thiết thạch, cởi Kim cương tơ trên người hắn: "Đánh vỡ hết nó, làm cho tốt."

Thiết Hạt há hốc mồm.

▲

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 713: Ta Muốn Đánh Bại Ngươi

Khi Bình Tiểu Sơn vội vã gấp gáp trở về báo tin, nhìn thấy Thiết Hạt đang vừa ho ra máu vừa đập đá, tức thì cảm thấy thật thảm. Là Hung nhân cấp Ất thân gánh vác 【 Lưu Dạ 】 loạitruyền thừakinh thế hãi tục, vậy mà lại lưu lạc đến tình trạng này...

Mình chỉ đi dò hỏi tin tức... Như vậy tương đối an toàn...

Thần sắc cứng ngắc, Bình Tiểu Sơn vội vã trở về, càng vội vã ra đi.

Tìm được cu-li, Đường Thiên cuối cùng được giải thoát.

Tuy rằng 【 thần quyền 】 còn chưa hoàn thiện, nhưng mà đã sơ có hình dáng cơ bản. Đường Thiên muốn đặt cho quyền này một cái tên, quyền pháp do thiếu niên như thần sáng chế ra, đương nhiên phải gọi là 【 thần quyền 】.

Thần quyền sơ thành, Đường Thiên tràn đầy lòng tin, thời điểm này, không đi khiêu chiến Hắc Bản Sâm, thế nào xứng đáng với mình?

Hắn đeo mặt nạ quỷ, lấy ra huyết hùng kỳ, khí thế dâng trào.

Hàn Băng Ngưng vô thanh cầm kiếm đứng trang nghiêm phía sau, thanh kiếm này là nàng từ trong thương khố lục lọi ra, phẩm chất không phải là tốt, nhưng mà miễn cưỡng có thể sử dụng.

Trong bóng tối, mặt quỷ dữ tợn, huyết hùng vô thanh.

Đại chiến ngay lập tức, tâm tình Đường Thiên lại dị thường bình tĩnh, lực lượng lẳng lặng chảy xuôi trong cơ thể, đoàn hỏa diễm trong con

mắt, hừng hực thiêu đốt.

Hắc ám phía trước mắt, giống như tình cảnh bọn họ, ánh mắt hắn lợi hại, có thể nhìn thấy bụi phập phềnh trong bóng tối. Chậm rãi nhắm mắt lại, lắng nghe hô hấp của mình, tựa như nghe thanh âm trong lòng mình.

Mọi người, sẽ không để các ngươi đợi lâu.

Hắn mở mắt, nhấc Huyết hùng kỳ, chả thèm quay đầu lại nói: "Chúng ta đi!"

Hàn Băng Ngưng đi theo phía sau.

Thiết Hạt ngơ ngác nhìn về phía cửa vào.

Ánh sáng nhạt ở đại môn, thiếu niên nhấc kỳ, trầm mặc bước đi, mặt quỷ vô thanh xấu xí lộ ra khí thế chưa từng có từ trước đến nay, thân ảnh vươn cao mang theo kiệt ngạo và quật cường khó giải thích, khảm ở trong màn ngược sáng.

Thiết Hạt giật mình ngây ra.

Trong bóng đêm, tuyến đường chính Tử Quyên thành vẫn sáng như ban ngày, các loại cửa hàng hai bên đèn đuốc sáng trưng. cuộc sống về đêm Tử Quyên thành cực kỳ phong phú, kỳ thực không riêng gì Tử Quyên thành, cuộc sống về đêm toàn bộ Tội vực đều phi thường sinh động. Những thế gia lưu vong này, duy trì cách sống bọn họ đã từng có. Sinh hoạt buồn khổ và dị thường tàn khốc, nghĩ tới vinh quang và huy hoàng đã rơi xuống, khiến người ta bội phần thống khổ. Vô số người trầm mê ở đêm khuya mua say, dùng rượu giúp mình quên đi phiền não.

Trước kia trong thời điểm này, dòng người như thoi đưa trên đường phố này, rộn ràng nhốn nháo.

Nhưng mà, quỷ dị tĩnh mịch xuất hiện tại phần cuối đường, ngay sau đó, cái cổ tĩnh mịch tựa như kịch độc, lấy tốc độ kinh người lan tràn dọc theo đường phố này .

Ba ba ba.

Chỉ còn lại có tiếng bước chân rõ ràng.

Thời gian tựa như dừng lại, đường phố phồn hoa đột nhiên đình trệ. Người làm vốn đang rao hàng, há miệng, phát không ra bất luận thanh âm nào. Những khách nhân và bầu không khí sôi động kia, ánh mắt đảo qua, tức thì lặng ngắt như tờ.

Cả ánh đèn vốn ấm áp, lúc này tựa hồ tỏa ra hơi lạnh thấu xương.

Ba ba ba.

Một thân ảnh, khiêng một mặt kỳ, dọc theo đường phố, bước chậm mà đi, cái huyết hùng buồn cười mà xấu xí kia xòe ra trong gió. Thiếu nữ phía sau, là cái bóng như băng sơn.

Toàn bộ đường phố, rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Nhưng mà sau một khắc, đường phố tĩnh mịch ầm ầm thoáng cái nổ tung.

Tiếng thét chói tai như tâm thần, âm thanh chén rượu rơi xuống vỡ vụn, tiếng bước chân hốt hoảng, âm thanh cái bàn đổ xuống đất, tràng diện cực kỳ hỗn loạn . Mọi người điên cuồng xoay người chạy trốn, những khách nhân sát đường kia, liều mạng lui vào trong.

Trong nháy mắt, đường phố không có một bóng người.

Lô Lăng Nam ở trong khách sạn nghe thấy bên ngoài thét chói tai, vội vàng đi tới phía trước cửa sổ, vừa đúng lúc thấy tận mắt một màn này. Trong lòng hắn kinh hãi vô cùng, ở trên đường, hắn cũng nghe nói chuyện về mặt quỷ, nhưng mà cũng không quan tâm. Nhưng giờ thấy tận mắt một màn, hắn mới hiểu được, mặt quỷ tại thành thị này lưu lại dấu ấn sâu sắc như thế nào.

Lô Lăng Nam chậm rãi từ trong chấn động phục hồi lại tinh thần, hắn nhíu mày nhìn chằm chằm cái thân ảnh khiêng kỳ bước chậm phía dưới đường phố kia.

Vậy mà hung hăng như thế! Tùy ý như thế! Không chỗ nào cố kỵ như thế!

Mặt quỷ sao? Thực sự là một cái gia hỏa không coi ai ra gì a, vậy mà lại hoàn toàn không để Tử Quyên thành vào mắt. Tuy rằng biết rõ loại hành vi này, rất ngu xuẩn, nhưng mà không biết vì sao, trong lòng Lô Lăng Nam kích động khó giải thích. Những mưu kế kia, những quy củ kia, những cố kỵ kia, đối với cái gia hỏa ngạo mạn phía dưới kia, hoàn toàn giống như phù vân.

Không sai, chính là ngạo mạn.

Đúng là loại ngạo mạn nhìn đối thủ như rơm rác này, thực sự là khiến người ta nhiệt huyết sôi trào a!

Lô Lăng Nam không nhịn được nắm chặt nắm tay, so với mặt quỷ, cái hung danh Thiết Hạt cũng chỉ là một đốm sáng nhạt. Lô Lăng Nam hoàn toàn từ trong sự kìm nén vì Thiết Hạt không thấy tung tích khôi phục lại, dù cho Tiết phủ có cường giả gì đó, thì làm sao? Ta Lô Lăng Nam, lại kém ai khác?

Mặt quỷ dám can đảm công nhiên làm địch nhân với cả một thành trấn, mình còn không dám là địch một phủ sao?

Lô Lăng Nam không ngờ, thấy tận mắt mặt quỷ tùy ý hoành hành, vậy mà lại khiến tâm tình mình đột phá bình cảnh. Cảm thụ trong cơ thể dâng trào lực lượng, Lô Lăng Nam chỉ muốn cất tiếng cười to.

Không sai, chỉ có bản thân mình cường, mới là trọng yếu nhất!

Mặt quỷ, thực sự là cái gia hỏa thú vị, thực muốn về sau mọi người còn có cơ hội giao thủ.

Lô Lăng Nam nhìn chằm chằm cái thân ảnh phía dưới kia, trong lòng chiến ý dâng trào. Nhưng vào lúc này, băng sơn mỹ nhân đi theo phía sau mặt quỷ bỗng dưng ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt song phương, trong không trung giao phong.

Lô Lăng Nam chỉ cảm thấy một lũ kiếm ý băng lãnh thẳng bức giữa mi, giật mình một cái, như rơi hầm băng, tiên huyết toàn thân gần như muốn sôi trào đột nhiên băng lãnh đến xương.

Thật đáng sợ!

Trên mặt Lô Lăng Nam tỏ ra vẻ hoảng sợ.

Hàn Băng Ngưng thu hồi ánh mắt, vừa mới rồi nàng cảm thụ được từ phương hướng kia truyền đến một tia chiến ý. Ở trong mắt nàng, phía trước cái thân ảnh vươn cao không sợ đi tới kia, sao chấp nhận những rối loạn quấy rầy này?

Ở trong mắt nàng, người của toàn bộ Tội vực, cũng không có tư cách là địch với Đường Thiên.

Bọn họ đã mất đi dũng cảm, bọn họ đã tiếp thu vận mệnh, bọn họ đã mất đi nhiệt huyết.

Nàng thu hồi ánh mắt, lặng lẽ nhắm mắt theo sát phía sau Đường Thiên.

Gió đêm thổi tới, đường phố yên tĩnh, huyết kỳ bay phất phới, tùy ý xòe ra, hai cái thân ảnh, một trước một sau, yên lặng đi tới.

Mặt quỷ tới rồi!

Cái tin tức này, giống như cơn lốc truyền khắp toàn bộ Tử Quyên thành.

Trong bóng đêm hắc ám, từng khu nhà cấp cao Tử Quyên thành sáng lên ánh đèn, từng cái thân ảnh bay lên trời, bọn họ nương theo gió đêm,

bọn họ lướt không mà tới, từ bốn phương tám hướng, vọt tới như thủy triều.

Trên mặt mỗi người đều tỏ ra phấn khích khôn kể.

Mặt quỷ lần đầu tiên xuất hiện, còn có thể nói là xuất kỳ bất ý. Thế nhưng, tại lúc đầu sóng ngọn gió này, mặt quỷ vẫn đường hoàng xuất hiện, chỉ phần khí thế này, đủ để khiến người cảm phục.

"Thực sự là hung hăng a!"

"Đúng vậy, chưa từng gặp a."

Trong bóng đêm, cảm khái và thảo luận tương tự tại các cái ngóc ngách Tử Quyên thành đồng thời vang lên.

Ngươi có thể nói hắn ngốc, có thể nói hắn ngạo mạn, có thể nói hắn tự cho là đúng, có thể nói không biết tự lượng sức mình. Đúng là mỗi lần chỉ cần hắn xuất hiện, tựa như tản ra vạn trượng quang mang, không có ai có thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Tử Quyên thành to như vậy, dòng người giống như thủy triều, bám sát theo mặt huyết hùng hắc kỳ tùy ý đường hoàng kia lưu động.

Trong lòng mọi người đều sung mãn hiếu kỳ, lần này mặt quỷ là muốn làm gì?

Khi bước chân Đường Thiên bước lên Tây đường, mọi người nghe danh mà đến đột nhiên sôi trào.

Mục Nhĩ phủ, đèn đuốc sáng trưng.

Minh Châu nhìn Đạt Lâm ở trước mặt, trong lòng than thở. Nụ cười tươi trên mặt Đạt Lâm, hoàn mỹ không sứt mẻ, rất hòa đồng, nhưng mà Minh Châu biết rõ, đối phương chỉ là cố bảo trì khắc chế.

Tần gia quá cường đại rồi, dù cho chỉ là có khả năng sẽ khiến Tần gia phản cảm, đủ để cho tuyệt đại đa số gia tộc chùn bước. Cả năm gia tộc Tử Quyên thành, cũng không muốn liên lụy. Huống chi, đối thủ lần này, cũng không chỉ là Tần gia, còn cả Lô gia Phi Mã thành, một gia tộc cường đại hơn so với Tần gia.

Dù cho Minh Châu ra nhiều tiền hơn nữa, cũng vô pháp đả động bọn họ.

trong lòng Minh Châu lo lắng vô cùng, kỳ thực nàng cũng hiểu, khốn cảnh trước mắt, chỉ cần có một phần trợ giúp, cục diện có khả năng phá cục. Dù sao Lô gia là ngoại nhân, Tần gia cũng vô pháp công khai làm một vài sự tình quá phận.

Thế nhưng là, làm thế nào mới có thể đả động những người này?

Minh Châu cũng không biết. Nàng đi tới Hứa gia, đi tới La Lan gia tộc, đi tới Tác Bỉ Á Đặc(Suobiyate) gia tộc, nhưng mà khắp nơi vấp phải trắc trở. Nhà nào đều không nói cự tuyệt, trái lại ôn ngôn nói năng, đều là những câu hay ho lắm tốt đẹp lắm, nhưng mà chẳng ai nguyện ý viện thủ.

Bỗng nhiên, người hầu vội vã mà đuổi đến, khuôn mặt thất kinh.

Minh Châu và Đạt Lâm không hẹn mà cùng dừng lại.

nụ cười tươi trên mặt Đạt Lâm liễm đi, không chấp nhận hỏi: "Chuyện gì? Sao hoảng loạn như thế?"

Người hầu ngẩng đầu, muốn nói lại thôi.

sắc mặt Đạt Lâm trầm xuống: "Có chuyện gì cứ nói."

"Quỷ... Mặt quỷ tới rồi!" ngữ khí người hầu run rẩy.

Bổn Sâm luôn luôn khoanh tay đứng trang nghiêm ở phía sau Đạt Lâm bỗng dưng mở mắt, sát cơ trong mắt lẫm liệt, tức giận hừ một tiếng:

"Thật cho là Mục Nhĩ gia bọn ta là chợ bán thức ăn? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi? Tiểu thư cứ ngồi đây bồi Minh Châu tiểu thư, thủ hạ đi một cái sẽ về."

Dứt lời, Bổn Sâm liền biến mất.

Bổn Sâm bước lên tháp tòa thành, nhìn mặt quỷ khiêng kỳ đi tới phía dưới, trong lòng sát cơ mạnh động.

Hắn đã định quyết tâm, hôm nay phải trảm mặt quỷ.

Lần trước mặt quỷ từ trên tay hắn cướp đi Hàn Băng Ngưng, đã khiến cho Bổn Sâm cảm thấy mất hết mặt mũi, lần này vậy mà lại còn tìm tới cửa, cái này là đối với Mục Nhĩ gia tộc trần trụi nhục nhã. Lần này không những phải thắng, còn phải thắng thật đẹp.

Bổn Sâm có tuyệt đối tự tin, lần trước đánh một trận, hắn đã hiểu nội tình mặt quỷ. Nếu như không quen, rất dễ dàng bị tầng tầng lớp lớp thủ đoạn mặt quỷ khiến cho mệt mỏi ứng phó, nhưng một khi biết rồi, nhược điểm của mặt quỷ, ở trong mắt Bổn Sâm, chính là phóng lớn vô hạn .

Trăm phần trăm phần thắng.

trong lòng Bổn Sâm chắc chắn vô cùng, ánh mắt hắn nhanh chóng từ trên người mặt quỷ dời đi, rơi vào trên người Hàn Băng Ngưng, ánh mắt hắn tỏ ra một tia kinh ngạc.

Tiểu thư mua Hàn Băng Ngưng, hắn không quá quan tâm, hắn xem ra, chỉ cần tiểu thư hài lòng là được rồi. Nhưng mà mới mấy ngày không thấy, khí tức Hàn Băng Ngưng, vậy mà lại biến cường rất nhiều.

Đã sớm nghe nói Linh bộ khổ tù đa số thiên phú kinh người, Bổn Sâm còn không cho là đúng, đến tận khi trông thấy biến hóa trước sau của Hàn Băng Ngưng, Bổn Sâm mới tin, lời đồn đãi quả nhiên không nhảm!

Nếu là có thể mời chào nữ nhân này nhập phủ...

Nhưng mà chẳng mấy chốc, Bổn Sâm liền biết ý nghĩ của mình không hiện thực, nhìn Hàn Băng Ngưng liền biết rõ nàng đối với mặt quỷ quyết một lòng.

Bổn Sâm vứt bỏ tạp niệm, trên cao nhìn xuống, trầm giọng quát lớn: "Mặt quỷ, người ngươi đã cướp đi, vì sao tới phạm?"

Bổn Sâm mới nghe đến mặt quỷ tới, trong lòng tức giận, nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, cảm thấy sự tình có chút kỳ hoặc. Không đạo lý a, bên trong phủ bọn họ không còn Linh bộ khổ tù, hơn nữa Bổn Sâm tin tưởng, mặt quỷ cũng biết rõ thực lực song phương chênh lệch, tạp kỹ lần trước không thể tiếp tục thành công.

Vậy mặt quỷ tìm đến Mục Nhĩ gia gây phiền phức, có ý gì? Hắn có mục đích gì?

thanh âm Bổn Sâm hùng hồn, truyền xa xa.

Bổn Sâm chất vấn, cũng là nghi hoặc trong lòng rất nhiều người.

Trong vô số ánh mắt, mặt quỷ dừng lại, tiện tay cắm huyết hùng hắc kỳ ở bên chân, không chút nào e sợ ngước lên, nghênh hướng ánh mắt lợi hại của Bổn Sâm, lớn tiếng nói: "Ta muốn đánh bại ngươi."

Bổn Sâm giật mình, mọi người đều ngây người.

Mọi người nghĩ tới nghìn vạn loại lý do, không có ai nghĩ đến là lý do này.

Sau mấy giây tĩnh mịch, một mảnh rộ lên, ngập trời làn sóng âm thanh ầm ầm nổ tung.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 714: Đại Phong

Trong làn sóng âm thanh ngập trời, những ánh mắt kia, từ đầu mong đợi, biến thành khinh thường, cái này thật là khoác lác không biết tự lượng sức mình a!

lần trước Mặt quỷ biểu hiện, đúng là khiến người ta kinh diễm, có thể khiến Bổn Sâm chật vật như vậy, làm cho Bổn Sâm bộc lộ thực lực chân chính, thủ đoạn đặc biệt sau cùng đoạt lấy Hàn Băng Ngưng kia khiến người ta tán dương. Nhưng mà, người sáng suốt vẫn có thể nhìn ra được, thực lực của mặt quỷ, không bằng Bổn Sâm.

Nếu không phải thực lực không đủ, cần gì dùng thủ đoạn?

Mặt quỷ ngang nhiên khiêu chiến, thật có vẻ buồn cười và không biết trời cao đất rộng.

Đường Thiên sừng sững bất động, ánh mắt hắn chưa từng rời Bổn Sâm ở phía trên tòa tháp, sau mặt nạ, thiếu niên gắt gao nhếch môi.

Ta không nói sai, ta chính là muốn đánh bại ngươi! Chỉ có đánh bại ngươi, ta mới có thể đánh bại người mạnh hơn ngươi, chỉ cần đánh bại hết thảy các ngươi, ta là có thể cứu mọi người ra.

Ta không hiểu âm mưu, không đủ thông minh, ta đây dùng nắm tay, đánh bại các ngươi.

Ta biết rõ cái này không đủ thông minh, nhưng ta chính là nghĩ như vậy.

Hắc Bản Sâm, ngươi là mục tiêu đầu tiên ta khiêu chiến!

Toàn bộ tạp niệm, tất cả đều bị chiến ý hừng hực thiêu đốt, đốt thành tro tàn, mắt thiếu niên, chỉ có cái thân ảnh trên tòa tháp kia, cái thân ảnh như núi cao kia, cái thân ảnh hắn cần phải chiến thắng kia.

Bổn Sâm mỉm cười, khuôn mặt ngăm đen nhìn không ra vui giận, chỉ có mắt hiện lên một tia trào phúng.

Ngươi cho là giỡn chơi, một chút khôn vặt thì có tư cách tới khiêu chiến ta sao?

Ánh mắt Bổn Sâm chuyển lạnh, hắn cũng vất toàn bộ tạp niệm, vô luận mặt quỷ có ý đồ khác, nhưng mà trước mặt thực lực tuyệt đối, cái gọi là âm mưu, hóa ra là lầu các trống không.

một đời Tân thiết vệ sắp xuất quan.

Đến lúc đó, Mục Nhĩ gia tộc sẽ càng thêm cường đại. Bổn Sâm tuyệt đối không cho phép, có người tại thời điểm này làm tổn hại danh dự Mục Nhĩ gia tộc.

Nhìn xuống mặt quỷ phía dưới, thần tình Bổn Sâm hờ hững, hừ lạnh: "Không biết tự lượng sức mình."

Hắn cũng không nhấn mạnh, nhưng mà bốn chữ này, lại giống như sấm sét cuồn cuộn, nổ tung trong không trung, truyền ra xa xa.

Trong ánh mắt vạn người nhìn chăm chú, hắn giơ cánh tay phải lên, chỉ thẳng lên trời.

Ong ong ong, không khí xung quanh hắn kịch liệt rung động, tựa như sôi trào, thân hình hắn trở nên vặn vẹo bất định. Không khí bị kiềm chế vô cùng, một cổ khí tức đáng sợ, bao phủ toàn bộ Tây đường.

Không khí sôi trào nổi lên từng cái vòng xoáy, chúng nó nhanh chóng sinh trưởng, trong nháy mắt, tại xung quanh Bổn Sâm hóa thành một đoàn gió xoáy(vòi rồng).

Trong gió xoáy, thân hình Bổn Sâm không chút động đậy. Quy mô gió xoáy, đang không ngừng bành trướng, nó lấy tốc độ kinh người mở rộng ra phía ngoài, bên chân Đường Thiên, đá vụn, cây cối, mái ngói dồn dập ly khai khỏi mặt đất, chúng nó bị thổi lên không trung.

Ánh mắt Bổn Sâm băng lạnh, màu đen trên da hắn, lúc này giống như sống lại, quỷ dị vô cùng chảy dọc theo thân thể hắn. Màu đen trên mặt hắn cấp tốc rút đi, lộ ra làn da trắng nõn, như thủy triều mực đen, không ngừng mà lao đến bàn tay hắn giơ lên.

Huyết hùng hắc kỳ bị thổi bay phất phới, phiêu diêu bất định.

Chiêu thức này, so với lần trước lợi hại hơn nhiều!

Hai mắt Đường Thiên sáng ngời, chiến ý càng dâng trào, hắn rơi vào phấn khích. Thân hình hắn như đinh, đóng trên mặt đất, không chút động đậy, huyết hùng kỳ bên chân bị thổi vật vã.

Ca, Đường Thiên đưa bàn tay ra, cầm cán cờ, dùng sức cắm xuống.

Huyết hùng hắc kỳ bỗng dưng trầm xuống, lần nữa ổn định lại.

trong lòng Hàn Băng Ngưng căng thẳng, tuy rằng nàng lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng mà so với Bổn Sâm, kém đến quá xa. Bổn Sâm lý giải đối với pháp tắc, thâm hậu hơn xa nàng. Gió càng lúc càng lớn, thổi nàng cơ hồ không đứng thẳng nổi, sắc mặt nàng đại biến, không tự chủ mà nắm lấy chuôi kiếm.

Quanh thân nàng sáng lên quang mang màu lam nhàn nhạt, vô luận cuồng phong tàn sát bừa bãi như thế nào, đều đã vô pháp lay động thân hình nàng.

Rầm rầm rầm!

Tây đường vừa mới chữa trị, lại lần nữa gặp tao ương, chúng nó từng phiến từng phiến sụp đổ. Thạch gạch vừa mới lát lại, xuy xuy xuy, bị

vạch ra từng cái rãnh sâu, mảnh vụn bị cuốn vào gió, vết cắt càng ngày càng nhiều, ba, thạch gạch vỡ tan.

Thạch gạch từng phiến từng phiến, không ngừng bong ra từng mảng, bị gió cuốn vào không trung.

Gió rít thé thé cũng trở nên trầm thấp nức nở, càng khiếp tâm hồn.

Một vị nam tử mặc hoa phục đỏ tươi sắc mặt đại biến, bỗng dưng bay lên thiên không, lớn tiếng quát to: "Tất cả đều lui về sau!"

Một tiếng quát to này, ở trong tiếng rít phô thiên cái địa, truyền đến xa xa. người người vây xem bị dị tượng kinh khủng trước mắt chấn nhiếp, từ trong mộng mới tỉnh, mỗi người liều mạng trốn về phía sau.

Hứa An bố y giầy rơm cõng kiếm, liếc mắt nhìn Duy Khắc Đa vừa mới lên tiếng cảnh báo, có chút ngoài ý muốn. Không ngờ, cái gia hỏa cà lơ phất phơ này, vậy mà tâm địa trái lại không xấu.

Duy Khắc Đa từ không trung bay xuống, hoa phục đỏ rực, giống như hoa tươi nở ra. Khuôn mặt tuấn mỹ thoải mái, biểu tình tản mạn chẳng hề để ý trước kia biến mất hoàn toàn, thay vào đó, là khuôn mặt nghiêm trọng nghiêm nghị.

"Chúng ta lui về sau."

Duy Khắc Đa trầm giọng nói.

Thị nữ xinh đẹp bên người hắn kinh ngạc, có chút không thể tin được: "Công tử, Bổn Sâm mạnh mẽ như thế sao?"

Nàng chưa bao giờ gặp công tử nhà mình toát ra thần tình như vậy, ở trong cảm nhận của nàng, công tử luôn luôn thờ ơ, giống như không có gì có thể khiến cho hắn động dung.

"Đó là 【 Đại phong 】."

Duy Khắc Đa giữ lấy nữ phó, vừa lướt ngược về phía sau, vừa trầm giọng nói: "Phong chi đao, không phải bí truyền gì, người tu luyện rất nhiều. Phong pháp tắc, cũng là pháp tắc rất thông thường. Nhưng mà dễ học khó tinh, chân chính tu luyện về sau, càng trắc trở. Nhất là sát chiêu. Sát chiêu của Phong chi đao có hai chiêu, 【 tiểu phong 】 và 【 Đại phong 】."

"Tiểu phong? Đại phong? Tên rất phổ thông a." thị nữ xinh đẹp dịu dàng nói.

"Phổ thông?" Duy Khắc Đa chép miệng một cái: "Nhưng chẳng có chút phổ thông. Có thể tu luyện hai chiêu này, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Biết Thi Vân không?"

"Đại phong ca giả Thi Vân?" Xinh đẹp thị nữ bị hù dọa. Nói cái khác, nàng sẽ không hiểu, nhưng mà vừa nói như thế, nàng lập tức tựu hiểu được, 【 Đại phong 】 lợi hại như thế nào.

"Không sai, chính là hắn. Ba mươi năm trước trong top 10 Tội vực, hắn tu luyện ra 【 Đại phong 】. Hắn đối với điểm ấy, đúng là luôn luôn dào dạt đắc ý. Ngươi nhìn danh hiệu hắn là có thể nhìn ra được."

"Bổn Sâm đã lợi hại như vậy rồi sao?" Thị nữ xinh đẹp chu cái miệng anh đào nhỏ, có chút không thể tin tưởng. Đại Phong ca giả Thi Vân, đó là nhân vật dạng gì? Dù cho Tần Trẫm của Tần gia bây giờ, cũng không đạt được đến mức đó a.

"Chưa đâu." mắt Duy Khắc Đa sáng lên một tia tinh mang, ngữ khí lại rất bình tĩnh: "Hắn hắn chỉ là sơ ngộ, nếu như hắn trẻ hơn mười tuổi, nói không chừng có cơ hội truy đuổi Thi Vân. Được rồi, kỳ thực nhân gia hiện tại đã rất lợi hại rồi, ha ha, thật muốn nhìn xem sắc mặt Tần Trẫm hiện tại."

"Mặt quỷ chẳng phải là chắc chắn thua?" Thị nữ xinh đẹp có chút thương cảm, trong mắt nàng thấy, mặt quỷ nguyện đưa bản thân vào nguy hiểm để cứu nữ thuộc hạ của mình, là người có tình nghĩa.

"Thua là khẳng định sẽ thua." Duy Khắc Đa trầm ngâm: "Nhưng mà cái gia hỏa này, ta cũng có chút nhìn không ra sâu cạn."

Hắn hướng gió lốc nhìn lại, gió lốc thể tích vô cùng kinh người, gió lốc thẳng nhập phía chân trời, liếc mắt không thấy đầu. Giữa thiên địa, tựa như thêm một cây phong trụ (trụ bằng gió). Bầu trời mây đen cuồn cuộn không ngừng bị cuốn vào nó, sấm rung chớp giật, cảnh tượng giống như ngày diệt vong, kinh khủng đến cực điểm.

Thị lực Duy Khắc Đa lợi hại vô cùng, hắn nhìn thấy cái thân ảnh mơ hồ thoáng hiện trong gió lốc kia, vẫn thẳng tắp như thương.

thân thể Hàn Băng Ngưng hơi hơi nghiêng tới trước, chống kiếm mà đứng, cuồng phong gào thét như đao, chẳng có chút thở dốc cơ hội. Lam mang trên người nàng đang đau khổ chống đỡ, nàng cắn chặt răng, toàn lực chống lại, nàng lĩnh ngộ kiếm ý pháp tắc, trong gió lốc cuồng bạo như thế, gầy yếu vô cùng.

Nhưng mà nàng không buông tha, nhất định không buông tha!

Cái bóng lưng kia bị cuồng phong thôn phệ, nhưng mà nàng lại vô cùng tin tưởng vững chắc, nếu như là hắn mà nói, hắn nhất định sẽ không lui về phía sau nửa bước!

Hắn cho tới bây giờ vẫn là như vậy!

Nhè nhẹ từng sợi máu, từ môi Hàn Băng Ngưng chảy ra, băng sương lặng lẽ bò lên lông mày và lông mi, băng sương hơi mỏng phủ kín trán nàng. Áp lực mạnh mẽ, khiến cho thân thể nàng không chịu khống chế mà run rẩy.

Nhưng mà nàng vẫn nửa bước chưa lui.

Nếu như là hắn mà nói, hắn nhất định sẽ không lui...

Hàn Băng Ngưng nắm chuôi kiếm, áp lực cường đại, khiến cho đầu óc nàng trống rỗng, hỗn hỗn độn độn, chỉ có những lời này chìm chìm

nổi nổi, không tiêu tán.

Hứa An ở xa xa, nhìn chằm chằm Hàn Băng Ngưng, ánh mắt lợi hại như kiếm, toát ra vẻ tán thưởng. Hắn không ngờ, ý chí ngoan cường mạnh mẽ như thế, vậy mà lại xuất hiện tại trên người một vị nữ nhân.

Thực sự là kiếm khách trời sinh a!

Xung quanh Đường Thiên hôn thiên ám địa, cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét hỗn loạn cành gãy hòn đá ô ô tiếng xé gió, giống như gào khóc thảm thiết.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Không ngừng có hòn đá bị gió cuồn cuộn cuốn lên đập tới Đường Thiên, nhưng mà chỉ vừa tới gần ba trượng xung quanh Đường Thiên, đều là hóa thành bột mịn. huyết hùng hắc kỳ bên chân Đường Thiên không bị cuồng phong ảnh hưởng, chỉ nhẹ nhàng đong đưa.

Một gốc đại thụ ba người ôm, giống như xe đụng thành hung hăng đâm tới Đường Thiên, đáng tiếc vẫn chưa tới gần Đường Thiên, đã bị phong đao cuồng bạo phá tan thành từng mảnh.

Màu đen trên người Bổn Sâm giống như thủy triều, nhất tề dũng mãnh vào bàn tay hắn, tại lòng bàn tay hắn, tụ thành một điểm đen.

Mặt quỷ ngoan cường, khiến cho Bổn Sâm có điểm ngoài ý muốn, xem ra trận chiến lần trước kia, người này lại có đột phá.

Tuy nhiên, tưởng dựa vào điểm đột phá ấy tới khiêu chiến mình, đó là người si nói mộng.

Đại phong lên này mây tung bay.

Đây là 【 Đại phong 】, cương nhu hợp lại, sức mạnh vô địch. Tuy rằng bản thân mình còn chưa thể tu luyện【 Đại phong 】đến tình trạng

này, nhưng mà uy lực cuồng bạo, cũng tuyệt đối không phải cái gia hỏa dấu đầu lộ đuôi trước mặt này có thể chống lại.

Đại phong nổi lên, thần uy tự thành.

Trong gió lốc, gió biến ảo vô thường, tụ tán vô hình, chỉ cần thân hãm trong nó, liền không có cơ hội thoát đi.

Xuy xuy xuy!

Cuồng phong trong không trung biến ảo, chúng nó hóa thành các loại hình dạng phong đao phong nhận, chợt ngưng chợt tán, hoàn toàn không nắm lấy được.

Tê, một đạo phong nhận đột phá không gian xung quanh Đường Thiên, lưu lại một vết thương trên cánh tay Đường Thiên, máu tươi chảy ra.

Thực sự là lợi hại a.

Sau mặt nạ, thiếu niên vô thanh nỉ non, cặp con mắt tỏa ra quang mang kia, lại dị thường cổ quái.

Bổn Sâm khẳng định không biết, linh năng lượng thể của mình tu luyện thế nào.

Cảnh tượng trước mắt, cùng kiếm qua gió bão, tương tự như nhau.

Vẫn là phối phương quen thuộc, vẫn là vị đạo quen thuộc.

Sau mặt nạ, Đường Thiên liếm liếm môi, thực sự là hoài niệm a.

Hoài niệm lúc đó đau đớn lẫn mồ hôi khua vẫy, hoài niệm mọi người trêu chọc và làm bạn đồng hành, hoài niệm Đại Hùng tọa ấm áp ánh nắng và khói thuốc súng vị gió còn chưa tan hết, hoài niệm cái siêu cấp Đại hùng trứng kia...

Phù.

Như thổ gió nhẹ, mắt ôn nhu liễm đi, thiếu niên ngước mặt lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 715: Huyết Nhiễm

Tu luyện chưa bao giờ là việc thoải mái, mỗi một bước đi tới vĩnh viễn tẩm đầy mồ hôi, tất phải chịu đựng sự khô khan, đau đớn. Những thứ này đã sớm xuyên suốt qua toàn bộ quá trình phát triển của Đường Thiên, nếu như nói, muốn liệt kê mấy cái tu luyện thống khổ nhất, vậy nhất định là kiếm qua gió bão.

Đau nhức tê tâm liệt phế, ngoại trừ đau khổ chống đỡ, không có việc khác có thể làm.

Toàn bộ quá trình, thời gian lâu dài, cũng khiến người ta giận sôi.

Dù là thần kinh kiên cường dẻo dai như Đường Thiên, cũng tuyệt đối không muốn lại nếm thử lần nữa.

Đại Hùng tọa đối với nghiên cứu kiếm qua gió bão duy trì thời gian tương đối dài. Ngoại trừ cái này là đường lối duy nhất thực hiện linh năng lượng thể, Đường Thiên trong bạo tẩu lợi dụng kiếm qua gió bão giết chết binh đoàn, khiến thánh giả tránh đi không kịp, cũng có quan hệ trực tiếp biểu hiện ra chiến lực cường đại.

【 Kế hoạch Bắc đẩu 】đối với Đại Hùng tọa ảnh hưởng sâu xa, trong đó một đối tượng nghiên cứu trọng yếu chính là kiếm qua gió bão, nó thành hình, nó mạnh yếu, hiệu quả của nó vân vân. 【 linh bộ 】bây giờ, tất cả đều là kết quả của【 Kế hoạch Bắc đẩu 】năm xưa.

Có điều bọn họ dùng đều là kiếm qua gió bão nhỏ, hiệu quả không mạnh như Đường Thiên lần đó, thống khổ cũng còn lâu mới kinh khủng như Đường Thiên lần kia.

Cái này cũng đủ để chứng minh, Đại Hùng tọa lý giải đối với kiếm qua gió bão, đạt tới tình trạng cực sâu.

Đường Thiên đối với kiếm qua gió bão cũng tương đối cảm thấy hứng thú, cho dù là thánh giả, đối diện binh đoàn cũng không dám lấy lực bản thân chống lại. Mà kiếm qua gió bão, lại có thể chôn vùi một binh đoàn, lực lượng cường đại như thế, đáng giá để theo đuổi.

Chỉ là, sau này 【 Kế hoạch Bắc đẩu 】nghiên cứu chứng minh, kiếm qua gió bão đại quy mô như thế, điều kiện hình thành cực kỳ hà khắc, hơn nữa yêu cầu đối với người khống chế càng làm người giận sôi. Cho dù Đường Thiên, nếu như không phải hắn rơi vào trạng thái bạo tẩu, các phương diện điều kiện bay thẳng lên, đồng thời vô pháp chịu đựng kiếm qua gió bão mang đến.

Khi Đường Thiên nhìn thấy Bổn Sâm đang dùng sát chiêu tương tự kiếm qua gió bão, trong lòng phi thường bội phục.

Nơi này là Tội vực, không có năng lượng, chỉ có vận dụng pháp tắc mới có thể thực hiện, cái này cần phải có lý giải kinh người đối với pháp tắc, hơn nữa, cũng cần phải có lực lượng huyết nhục nữa.

Ngay cả Đường Thiên cũng phải thừa nhận, hắn không làm được một điểm này.

Tuy nhiên, Đường Thiên cũng nhìn thấy cơ hội thắng lợi.

Không có ai quen thuộc kiếm qua gió bão hơn hắn, không chỉ bởi hắn ở bên trong mấy tháng, còn bởi vì tụ tập trí tuệ mọi người. Loại gió bão này, nhược điểm của nó, hạch tâm của nó, nó làm thế nào hình thành, nên phá hư thế nào, Đường Thiên đều rõ ràng từng điểm.

Muốn phá hủy gió bão, phải đánh vỡ phong nhãn.

Người bình thường có lẽ sẽ cho rằng, phong nhãn của gió bão, là cái điểm đen trong tay Bổn Sâm kia. Nhưng mà Đường Thiên lại biết là

không phải, cái điểm đen kia là căn nguyên, nhưng phong nhãn ở dưới chân Bổn Sâm, nếu như dựa theo vị trí mà nói, hắn là tại đất trống mặt sau tòa thành đại môn.

Chỉ cần đánh nát phong nhãn, gió bão vươn nhập phía chân trời, liền sẽ ầm ầm sụp đổ.

Tuy nhiên, dù có biết rõ vị trí phong nhãn, muốn phá hủy nó vẫn là trắc trở đến cực điểm.

Càng tới gần phong nhãn, tốc độ gió sẽ càng nhanh, uy lực phong đao sẽ càng mạnh, hơn nữa chúng nó sẽ như tường phong đao cao tốc xoay tròn ngưng thực vô cùng, chúng nó còn cứng rắn hơn so với sắt thép. Tòa thành đại môn trải qua tu sửa lại, phiến đại môn kia cũng được thay đổi, hiển nhiên càng đặc chắc hơn, hơn nữa tựa hồ không giống lần trước.

Đường Thiên đoán định không sai, trải qua sự kiện lần trước, tòa thành đại môn đổi thành huyền thiết, độ dày tăng thêm một thước. Mỗi lần mở cửa và đóng cửa, đều cần mười tên hộ vệ, vận ra toàn lực, mới có thể đẩy đại môn.

Bảy mươi hai trượng, huyền thiết đại môn một thước dày.

Phong áp mạnh mẽ dẫn đến không gian xung quanh hỗn loạn vô cùng, Bình gia tiềm hành thuật, sử dụng tại nơi đây cực dễ xuất hiện vấn đề. Bảy mươi hai trượng này, giống lạch trời.

Nhưng mà, không có lựa chọn nào khác.

Đường Thiên cũng từ đầu không có nghĩ tới lựa chọn khác.

Hắn hít sâu một hơi, trầm eo lập mã, chậm rãi khai quyền thế.

Vô số chùm tia sáng, tại hữu quyền hắn tụ tập lại, tựa như một đoàn tia chớp màu sắc rực rỡ. Không gian xung quanh hắn, đột nhiên bất động, giống như định trụ.

Bổn Sâm trên tòa tháp có chút cảm ứng, trong mắt hắn hiện lên một tia khó mà hiểu được. Hắn có thể rõ ràng mà cảm thụ được phong nhận đang điên cuồng mà hướng mặt quỷ lao đi.

Không có khả năng...

Bổn Sâm cảm thấy sửng sốt, vô ý thức mà không tin. Tình huống như vậy, chỉ sẽ sản sinh một loại tình huống, đó chính là gió lốc cho rằng một chỗ kia có khả năng uy hiếp đến nó. Gió lốc do pháp tắc mà sinh, nó đồng dạng biết rõ chọn lợi tránh hại.

Ô ô ô!

Xung quanh Đường Thiên tức thì tối sầm lại, vô số phong nhận phô thiên cái địa cuồn cuộn mà đến, phong nhận xung quanh hắn đã dày đặc đến mức cơ hồ ngăn cách toàn bộ tia sáng.

áp lực Đường Thiên đột nhiên gia tăng mãnh liệt, nhưng mà hắn cũng không hoang mang, cái này là gió bão nhận ra hắn nguy hiểm. Trong【 Bắc đẩu 】 nghiên cứu, gió bão càng to lớn, chúng nó sẽ càng có năng lực đồng hóa mạnh mẽ, chúng nó đối với thứ ảnh hưởng chúng nó, có năng lực căm thù tự nhiên.

Bọn họ còn tưởng rằng cái này là bởi vì năng lượng nồng nặc trong kiếm qua gió bão, có tụ tập tàn hồn dẫn đến như vậy, không ngờ, tại Tội vực gió bão do Bổn Sâm dùng cũng có cái đặc điểm khó mà hiểu được này.

Leng keng keng, hỏa hoa văng khắp nơi.

Không gian đọng lại bất động, tựa như một khối thủy tinh trong suốt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sụp đổ. Những phong đao này, uy lực kinh người, số lượng càng thêm kinh người. Không gian xung quanh Đường Thiên bị chúng nó từng điểm tạc vỡ.

Thân thể Đường Thiên không tự chủ mà run rẩy.

【 thần quyền 】 có thể đông lại không gian, cái này là phát hiện lớn nhất của hắn, bởi vì Thần quyền của hắn rút đi toàn bộ pháp tắc tuyến trong một mảnh không gian này. Nhưng mà, bây giờ không gian đông lại, lại đang nhanh chóng sụp đổ tan tác.

Thiên hạ vạn vật luôn luôn duy trì sự cân đối thần kỳ, thần quyền oánh pháp tắc tuyến, hình thành không gian đông lại, mà bây giờ không gian đọng lại bị phá hỏng, quyền thế của Đường Thiên cũng trở nên ngưng trệ vô cùng.

Từ khi hắn lĩnh ngộ thần quyền, lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này.

Dù có giội ra phân nửa vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng mà mỗi một lần, quyền thế của hắn đều là cực kỳ lưu loát, cái này căn nguyên tại hắn vô số kể trùng lặp tu luyện, cơ sở quyền pháp đã trở thành bản năng. dấu ấn hắn biến hóa có lẽ nhiều hoặc ít, nhưng mà quyền thế của hắn, hoàn toàn tự nhiên.

Cái này cũng là chỗ cường đại chân chính trong【 thần quyền 】của hắn.

Nhưng mà lúc này, vậy mà hắn lại cảm giác bản thân mình không khống chế được một quyền này, pháp tắc tuyến tụ tập tại hữu quyền, cũng trở nên rục rịch muốn động, muốn thoát ly quyền thế của hắn.

Đường Thiên tập trung chưa từng có, ánh mắt hắn, nhíu mày nhìn chằm chằm quyền thế mà mình chậm rãi kéo mở, vô số biến hóa như mây khói chìm nổi, thân thể hắn run rẩy như trước, nhưng mà quyền của hắn, lại dị thường ổn định.

Phong nhận cách hắn càng ngày càng gần, không gian đông lại xung quanh, lấy tốc độ kinh người tan thành mây khói.

Thân thể Đường Thiên kịch liệt rung động, mặt quỷ thanh hắc nảy ra, cặp con mắt kia sáng rực.

phong nhận mỗi lúc một gần, liêm đao như tử thần, cơ hồ sát đến chóp mũi Đường Thiên, Đường Thiên hồn nhiên như chưa có cảm giác, toàn bộ tâm thần, tất cả đều tại trên nắm tay.

Quyền thế như cung, từng điểm kéo căng.

quang mang Hữu quyền càng lúc càng sặc sỡ chói mắt.

Xuy, một đạo phong nhận, xẹt qua mu bàn tay Đường Thiên, một vệt máu tươi chìm vào không trung, cấp tốc bị gió bạo vặn thành huyết vụ.

Con mắt lộ ra trên mặt quỷ xanh đen rực sáng quang hoa tới cực điểm, ánh mắt hắn, phảng phất có thể xuyên qua tầng tầng màn gió, thiếu niên sau mặt nạ, nở nụ cười tươi.

Một quyền này, cố nhiên gian nan vô cùng, nhưng mà chuyên chú trước đó chưa từng có, khiến cho nó lại lần nữa đột phá.

Quyền thế sung mãn, ầm ầm chém ra!

Phong đao xung quanh bị kiềm hãm, quyền mang sặc sỡ, chìm vào trong gió bão.

Dòng xoáy phong nhận có thể quấy nát đao kiếm, lại không biết làm sao với đoàn nắm tay lớn nhỏ sặc sỡ này, vô số pháp tắc tuyến cuộn lại với nhau, chúng nó hình thành một loại hiệu quả chôn vùi kỳ lạ.

Giống như cho vào trong băng tuyết một quả đạn sắt nung đỏ.

Chỗ quyền mang lướt qua, lưu lại một cái thông đạo hình tròn đường kính hơn trượng.

Toàn thân Đường Thiên chua xót khổ sở vô cùng, vì có thể khiến cho quyền thế không chịu ảnh hưởng, hắn dùng thân thể chịu đựng lực phong nhận xung kích với không gian đông lại. Nhưng mà lúc này, hắn cũng không dám có nửa điểm nghỉ ngơi, hắn biết có cơ hội tung người lướt đi.

Một quyền vừa rồi hình thành chỗ trống thông đạo, thời gian tồn tại cực ngắn.

Thừa dịp không gian ổn định, Đường Thiên nhoáng lên, xuất hiện cách đó hai mươi trượng. Thông đạo ầm ầm băng vỡ, vô số phong nhận từ bốn phương tám hướng chen chúc mà tới.

cảm giác nguy hiểm cực độ bao phủ Đường Thiên, Đường Thiên mặc dù thế vẫn kinh không loạn, bình thản hô lên, bỗng nhiên lại lần nữa kéo mở quyền thế.

Oanh!

Phong nhận phô thiên cái địa, hung hăng đánh lên không gian đông lại vừa mới hình thành.

Thân thể Đường Thiên run lên, nhưng mà lần này hắn đã có chuẩn bị, quyền thế chịu bị ảnh hưởng.

Lần thứ hai khua quyền!

Quyền mang giống như đạn pháo ra nòng, một đầu đâm vào gió bão, lưu lại một cái thông đạo hình tròn.

Đường Thiên mượn cơ hội này, lần thứ hai lướt tới trước.

Mười tám trượng.

Đường Thiên lần thứ hai khua quyền, lần thứ hai lướt tới trước.

Mười lăm trượng.

Đường Thiên mới khua quyền, phốc, vô số máu tươi từ thân thể hắn bắn tung toé, Thần quyền tiêu hao thể lực thật lớn, lại thêm liên tục thừa nhận mấy lần xung kích thật lớn, thể lực Đường Thiên sắp sửa khô kiệt. Hắn miễn cưỡng khua quyền, huyết nhục trong cơ thể cuối cùng chịu đựng không nổi, bị ép chặt tổn thương.

Bổn Sâm chấn động vô cùng. Ở phía trên tòa tháp cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hắn còn lưu lại vẻ không thể tin tưởng. Trên đời này, sao lại có quyền pháp như vậy? Quyền pháp dạng gì, vậy mà lại có thể lấy pháp tắc tuyến không gian?

【 Đại phong 】của mình, tại trước mặt loại quyền mang quỷ dị sặc sỡ này, vậy mà lại giống như giấy, Bổn Sâm cơ hồ không thể tin vào con mắt.

Cho đến bây giờ, nhìn thấy toàn thân Đường Thiên tiên huyết bắn tung toé, hắn mới hơi thả lỏng một hơi. Loại quyền pháp đáng sợ này, nhất định có cái thiếu sót trọng đại nào đó, bằng không lần trước mặt quỷ sao lại không dùng?

Quả nhiên, tiêu hao đối với thể lực chỉ sợ không phải bình thường.

Mới đến nơi đây, thể lực đã khô kiệt, mặt quỷ không có phần thắng.

Nhưng mà không biết vì sao, Bổn Sâm chẳng có chút vui sướng sắp thắng lợi, biểu tình hắn cứng ngắc, lòng bàn tay trái hạ xuống, vậy mà tất cả đều là mồ hôi.

huyết châu tươi đẹp lướt qua trước mặt nạ quỷ xanh đen, thời gian phảng phất dừng lại, thân thể Đường Thiên rõ ràng dừng một cái, hắn có chút sững sờ.

Cái này đã đến phần cuối rồi sao...

Nhưng mà sau một khắc, con mắt hiện ngoài mặt nạ quỷ, đột nhiên trở nên điên cuồng rừng rực, cơ nhục toàn thân đột nhiên căng chặt, nổi giận gầm lên một tiếng, hắn đột nhiên bước lên một bước, khắp bầu trời huyết vụ, hướng bốn phía gió bão bắn ra.

Không!

Cái này sao có thể là phần cuối?

Đường Thiên, ngươi nhát gan sao? Ngươi sợ hãi sao? Ngươi định lùi bước sao?

Rít gào ở trong lòng, hắn kích động tựa như sư tử phẫn nộ, không ngừng mà chất vấn chính mình, hai mắt hắn đỏ bừng, phủ đầy tơ máu.

Ngươi nói rồi a, cho dù chết, cũng phải cứu mọi người ra!

Chết còn không sợ, ngươi e sợ cái gì?

Hắn vụt ngẩng đầu, hai mắt như lửa, khuôn mặt dữ tợn sau mặt nạ, hắn đột nhiên lại lần nữa khua quyền, vô số huyết châu từ trước mắt bay lả tả qua, tiên huyết ấm áp dọc theo gương mặt chảy xuống, chảy vào khóe miệng, hắn chỉ cảm thấy khoái ý vô cùng, hắn chỉ cảm thấy toàn thân như lửa, hắn chỉ cảm giác muốn phá tan gió bão thành từng mảnh.

Chính là như vậy!

Không sai, chính là như vậy!

Hắn bỗng dưng ngẩng đầu lên, khàn khàn âm thanh rống giận.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 716: Nguyên Hỏa

Ngửa mặt lên trời rống giận, sóng khí vô hình lấy Đường Thiên làm trung tâm ầm ầm nổ tung, phong nhận xung quanh bị quét sạch không còn.

Toàn thân Đường Thiên là máu, hắn dường như không phát giác, chỉ cảm thấy âm thanh rống giận này nhẹ nhàng vui vẻ lâm li không thể nói ra, trong cơ thể có đồ vật gì đó được mở ra, từng sợi hỏa diễm trong suốt màu xám, từ rất sâu trong huyết nhục cơ thể hắn bắn ra, bám ở bên ngoài thân hắn.

Cái này là... Linh diễm!

Đường Thiên vung hai tay lên, nhìn hỏa diễm màu xám nhạt bao phủ toàn thân. Trước đây linh diễm của hắn, chỉ bao phủ hai tay hắn. Trong lòng hắn hiện lên một tia minh ngộ, linh diễm là hỏa diễm do lực lượng huyết nhục "Thiêu đốt" mà hình thành.

Quả nhiên, tại thời điểm sinh tử, mới có thể đánh vỡ cực hạn sao...

trong lòng Đường Thiên thì thào, hắn nhớ tới nặng biến. Năng biến là tiêu chí của thánh giả bạch ngân, trải qua chuyển hóa đặc thù, năng lượng phát sinh biến hóa về bản chất, hình thành lực lượng cao giai hơn. Linh diễm của mình, tựa như Năng biến, lực lượng huyết nhục trong cơ thể được kích phát, thiêu đốt, chuyển biến thành một loại lực lượng cao giai hơn.

Lúc trước Linh diễm của Đường Thiên, được hắn rèn luyện đầy đủ bộ vị toàn thân. Nhưng mà thân thể người trọn vẹn một khối, linh diễm lúc

đó, căn bản vô pháp phát huy ra uy lực chân chính. Đến tận khi thân thể Đường Thiên, trải qua pháp tắc rèn thể, đạt được điều kiện kích phát linh diễm. Mà vừa mới rồi liên tục mấy cái thần quyền, lực lượng huyết nhục trong cơ thể khô kiệt, tại thời khắc sinh tử lại thêm tín niệm mạnh mẽ, giống như ném một mồi lửa nhỏ vào một đống củi rất khô.

Lực cũ đi hết, lực mới bắt đầu sinh.

Trong cơ thể một mảnh biển lửa, từng sợi linh diễm nho nhỏ từ trong huyết nhục hắn, không ngừng cuồn cuộn tuôn ra.

So với lực lượng huyết nhục cuồng bạo, loại lực lượng tân sinh này càng thêm ôn hòa, mênh mông. Trong cơ thể Đường Thiên tựa như có một biển lửa, tinh thuần an hòa, rồi lại dâng trào mênh mông, hắn có thể rõ ràng cảm thụ bên trong đó ẩn chứa lực lượng kinh người.

Cảm giác này, quá mỹ diệu rồi.

rống giận rung trời giống như dã thú, từ trong tầng tầng màn gió, ầm ầm nổ tung.

Khắp bầu trời gào thét, tại trước mặt cái âm thanh rống giận này, đột nhiên bị kiềm hãm.

Trên tòa tháp, Bổn Sâm cuối cùng hoảng sợ biến sắc, mặt quỷ trong gió bão, giống như dã thú, ngửa đầu rống giận, khí thế toàn thân đột nhiên đại tăng. Nhưng mà khi hắn nhìn thấy mặt quỷ cả người bốc lên hỏa diễm hôi sắc, cái đầu ông một cái.

Nguyên hỏa!

Đó là Nguyên hỏa!

Sao lại như vậy...

Hàn Băng Ngưng lung lay sắp đổ, nghe được âm thanh rống giận kia, thần trí rồi đột nhiên yên tĩnh, sĩ khí đại chấn.

Hắn quả nhiên không lui!

Nàng kìm lòng không đậu nắm chặt chuôi kiếm, ánh sáng nhạt toàn thân đột nhiên sáng rực.

Nàng không buông.

"Di!" Duy Khắc Đa bỗng nhiên trên mặt tỏ ra vẻ không thể tin được.

"Công tử, thế nào rồi?" Thị nữ xinh đẹp không kiềm chế được bèn hỏi.

Thần tình Duy Khắc Đa có chút khó mà hiểu được: "Có người mở Nguyên hỏa."

"Nguyên hỏa?" Xinh đẹp thị nữ không hiểu ra sao.

“Ừ, huyết nhục rèn luyện tới bực nào, vẫn sẽ có cực hạn. Thôi động pháp tắc, lợi dụng chính là lực lượng huyết nhục, tuyệt đại đa số pháp tắc đều tuân theo quy luật giống nhau, chiêu thức mạnh mẽ hơn, cần lực lượng huyết nhục mạnh mẽ hơn." Duy Khắc Đa giải thích: "Nếu như lực lượng mà chiêu thức cần phải vượt quá hạn mức bên trong huyết nhục, làm sao bây giờ? Vô số tiên hiền không ngừng dò xét, liền tìm được biện pháp giải quyết, đó là đốt cháy Nguyên hỏa."

Hắn nói tiếp: "Đốt cháy Nguyên hỏa, lực lượng huyết nhục trong cơ thể liền sẽ chuyển hóa thành một loại lực lượng hoàn toàn mới. Loại lực lượng này và lực lượng huyết nhục xuất ra từ một mạch, nhưng mà cao giai hơn, mạnh mẽ hơn, có thể dễ dàng thôi động pháp tắc."

"Công tử đốt cháy Nguyên hỏa chưa?" Đẹp thị nữ hiếu kỳ hỏi.

Duy Khắc Đa gượng gạo cười: "Chưa. Nguyên hỏa rất khó đốt cháy, điều kiện đốt cháy nó phi thường hà khắc. Trình độ rèn luyện thân thể phải phi thường cao, cơ thể của ta, ha ha ha ha. Cho nên cũng có người nói, người ngốc đi đốt cháy Nguyên hỏa, người thông minh đi lĩnh ngộ

pháp tắc. Công tử nhà ngươi miễn cưỡng được coi là người thông minh, ha ha ha ha, chỉ có thể như vậy..." [Chương được dịch tại diễn đàn BNS]

Thị nữ xinh đẹp che miệng cười khẽ.

Duy Khắc Đa cũng cười ha ha, nhưng mà trong mắt hắn, chẳng có chút tiếu ý.

Lợi hại a...

Hứa An Trung cũng nhận ra trong gió bão có người đốt cháy Nguyên hỏa, nhưng mà ánh mắt hắn, không rời Hàn Băng Ngưng.

Quang mang trên người Hàn Băng Ngưng từ từ ảm đạm, như nến trong gió, lúc nào cũng có thể tắt. Bản thân Hứa An Trung tu là kiếm, biết rõ tu kiếm trọng yếu nhất chính là tâm chí, tâm chí kiên định, không bị quấy rầy bởi chuyện khác. Nếu là lần này nàng không chống đỡ được, tất nhiên nguyên khí đại thương. Nhưng nếu, nàng có thể ở trong gió bão chống được, vậy nhất định sẽ thoát thai hoán cốt.

Chú ý tới lam quang trên người Hàn Băng Ngưng, từ ảm đạm từng chút biến sáng lên, ánh mắt Hứa An Trung lộ ra một tia vui mừng.

Quả nhiên, ánh sáng màu lam nhạt, ở trong gió bão càng ngày càng ổn định, nó bắt đầu tản mát ra khí tức sắc bén, giống như kiếm phôi trải qua từng chút mài dũa, lộ ra mũi nhọn sắc bén sáng như tuyết.

Nàng đang lột xác.

trong lòng Hứa An Trung vui mừng, có thể nhìn thấy một vị kiếm khách lột xác, cũng là kiếm khách, hắn cũng mừng thay. Trong con mắt hắn, một vị cường giả đốt cháy Nguyên hỏa, còn lâu mới trọng yếu bằng kiếm khách lột xác.

Tuy nhiên, chỉ có số rất ít người tại tràng, có thể nhạy cảm mà ý thức được cán cân chiến đấu đã lặng yên phát sinh biến hóa.

lực lượng trong cơ thể cường đại, chiến ý kéo lên đến cực hạn, Đường Thiên càng thêm điên cuồng.

Đường Thiên lại lần nữa kéo mở quyền thế, tân lực lượng trong cơ thể giống như hải dương mênh mông, đột nhiên gợn sóng lên, lực lượng cuộn trào mãnh liệt ầm ầm lưu chuyển, thế như sấm đánh, dọc theo cánh tay phải hắn, dũng mãnh vào nắm tay hắn.

Tinh thần Đường Thiên không minh phẳng lặng trước nay chưa từng có, biến hóa đã từng thôi diễn, như vụ khí bốc lên, hiện lên trong lòng hắn. Tựa như vô số cuốn sách bay qua, tựa như vô số tinh quang lao tới, biến hóa dấu ấn to to nhỏ nhỏ, là rõ rang hiển hiện.

Xung quanh hắn, tiếng gió thổi khắp bầu trời đột nhiên tiêu thất, vô số tia tia sợi sợi chùm tia sáng, giống như bị nam châm hấp dẫn, chìm vào hữu quyền Đường Thiên.

Con ngươi Bổn Sâm co rụt lại, hữu quyền Đường Thiên sặc sỡ quang đoàn, bành trướng mấy lần, lớn như giỏ trúc, tản ra khí tức kinh khủng. quang mang sặc sỡ yêu dị , phản chiếu mặt quỷ thanh hắc, đáng sợ không thể nói ra.

Một quyền giội ra!

Quang đoàn lớn cỡ cái giỏ trúc, chìm vào gió bão, im hơi lặng tiếng, liền xuyên thấu qua tầng tầng vách gió. Phong nhận chảy xiết cuồng bạo, đối với nó chẳng có chút ảnh hưởng.

Phanh!

Trên huyền thiết đại môn dày dặn có một cái mạng nhện ngũ sắc sặc sỡ.

Ba.

Một tiếng vang nhỏ, huyền thiết đại môn giống như bánh bích quy, trong nháy mắt vỡ tan.

Phong nhãn trong suốt giống như lưu ly, an tĩnh phập phềnh giữa không trung.

Một đạo thân ảnh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện bên cạnh phong nhãn, một quyền giản dị tự nhiên đánh trúng phong nhãn. Binh, giống như thủy tinh vỡ tan, phong nhãn trong nháy mắt băng vỡ, tiêu tán không thấy.

Rầm rầm rầm!

Trụ gió xoáy cao vút nhập bầu trời, tựa như thoáng cái bị rút đi lực lượng, liên tiếp sụp đổ, vô số vân vụ tràn ra, kích động cuộn lên, tràng diện đồ sộ, kinh người đến cực điểm. Toàn bộ Mục Nhĩ phủ, bị vô số vân vụ vùi lấp.

Người vây xem sắc mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra.

Vân vụ tiêu tán, Mục Nhĩ phủ lộ ra nguyên trạng.

Trên đỉnh tòa tháp, Bổn Sâm giống như con tò te, hắn phảng phất còn không dám tin,【 Đại phong 】của mình bị phá rồi.

Mặt quỷ toàn thân là máu, chậm rãi từ bên trong tòa thành đi ra, huyền thiết đại môn dày dặn biến mất hoàn toàn, Bổn Sâm ở chỗ trên cao thất hồn lạc phách.

Người vây xem không khỏi nín thở, Tây đường to như vậy, là một mảnh tĩnh mịch.

Rốt cuộc là ai thắng?

Chiến đấu bên trong gió bão, bọn họ nhìn không ra, không biết tất cả những gì đã phát sinh bên trong.

Mặt quỷ nhìn qua vô cùng chật vật, toàn thân là máu, nhưng mà thân hình vẫn đứng thẳng như thương.

Kịch kịch kịch.

Tiếng bước chân lại lần nữa phá vỡ tĩnh mịch, Đường Thiên đi tới Huyết hùng hắc kỳ, rút hắc kỳ sứt mẻ te tua.

Hắn không nói gì, chỉ là đi tới bên người Hàn Băng Ngưng, một tay nâng Hàn Băng Ngưng lên, chả thèm quay đầu lại, thân ảnh hai người, trở nên mơ hồ, ngay lập tức biến mất hoàn toàn.

Bổn Sâm đứng thẳng trên tòa tháp, cũng xoay người đi vào tòa thành.

Một trận chiến này, rốt cuộc người nào thắng người nào thua? Trở thành nghi hoặc lớn nhất trong lòng mọi người.

Hai người ly khai, luồng căng thẳng vô hình kia tiêu thất, mọi người vừa mới thấy tận mắt một trận đánh kinh thiên, rồi đột nhiên trở nên phấn khích, thảo luận sôi động vô cùng.

Trở lại bên trong bảo, Đạt Lâm vội vàng nghênh đón: "Bổn Sâm thúc thúc!"

Bổn Sâm cũng kiên trì không được nữa, ngã ngồi xuống đất, thần sắc tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi toàn thân tuôn ra như suối.

sắc mặt Đạt Lâm đại biến, nàng bị hù dọa: "Bổn Sâm thúc thúc, ngươi bị thương?"

Bổn Sâm thở dốc chốc lát, mới khó khăn nói: "Ta không sao."

Hắn đúng là bị thương, phong nhãn bị phá hỏng, hắn nhận phản phệ. Hắn bây giờ nghĩ lại trận chiến vừa mới rồi, vẫn cảm thấy khó mà hiểu được. Đối phương ở trong chiến đấu đốt cháy Nguyên hỏa, cái này tuy rằng hiếm thấy, vẫn còn thuộc phạm trù bình thường. Quyền pháp của đối phương, phi thường cổ quái, hắn chưa từng gặp quyền pháp tương tự.

Nhưng mà chân chính khiến cho hắn cảm thấy không lý giải được, đó là mặt quỷ vậy mà lại có thể chuẩn xác tìm đến vị trí phong nhãn!

Lẽ nào mặt quỷ từng tu luyện 【 Đại phong 】?

Cái suy đoán này nhanh chóng bị hắn phủ quyết, 【 Đại phong 】 không phải muốn tu luyện là có thể tu luyện, nó cần phải đối với phong pháp tắc có lý giải cực sâu. Người lần đầu tiên gặp phải 【 Đại phong 】, tuyệt đối không có khả năng chuẩn xác như thế, chẳng có chút chần chừ mà tìm được nhược điểm của 【 Đại phong 】, tìm đến vị trí của phong nhãn.

Bổn Sâm suy đoán, rất có khả năng lão sư của mặt quỷ tinh thông 【 Đại phong 】, mặt quỷ mới sẽ quen thuộc 【 Đại phong 】như thế.

Lai lịch mặt quỷ tuyệt đối không đơn giản!

Hơn nữa mặt quỷ không nói một lời, chả thèm quay đầu lại mà ly khai, hành vi này càng khiến cho Bổn Sâm cảm thấy kinh ngạc.

Lúc trước mặt quỷ phát ngôn cuồng ngạo là tới đánh bại hắn, trong lòng hắn sung mãn cảnh giác, cảm thấy đối phương có âm mưu. Nhưng mà mặt quỷ rõ ràng thắng lợi, lại không nói một lời mà rời đi, Bổn Sâm trái lại có chút tin lí do thoái thác lúc trước của mặt quỷ. [Mời ace hỗ trợ chi phí server năm 2016 diễn đàn bachngocsach.com].

Chỉ là vì đánh bại ta sao?

trên mặt Bổn Sâm gượng gạo cười.

Cái gia hỏa này, phi thường không đơn giản a, thủ lĩnh của Linh bộ sao? Hắn nghĩ đến những Linh bộ khổ tù kia, bỗng nhiên trong lòng có chút may mắn, trong Mục Nhĩ phủ chỉ có một mình Hàn Băng Ngưng, cũng đã bị cướp đi.

Mấy nhà khác, bây giờ chỉ sợ đứng ngồi không yên đi.

Một cái gia hỏa cường hãn như thế đang âm thầm rình mò, cảm giác như gánh nặng trên lưng, thật không mấy người thích.

Duy Khắc Đa vươn thân vặn lưng, ngáp cái, buồn ngủ lải nhải: "Đi thôi, trò hay xem hết rồi, cũng nên trở về ngủ. Thật là, quá nửa đêm còn chà đạp như thế, thật là làm lỡ giấc ngủ, không thể đánh ban ngày sao?"

Thị nữ xinh đẹp tỏ ra không nỡ: "Trở về ngủ!"

Hứa An Trung lộ ra suy tư, sau một lát, hắn cũng xoay người ly khai.

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn thoáng nhìn thấy hai cái thân ảnh quen thuộc, là Ngụy Hàn và Mục Trạch, cả Tần gia cũng có chút ngồi không yên sao?

Hứa An Trung nhếch miệng cười, không biết vì sao, trong lòng vậy mà lại mơ hồ có mấy phần mong đợi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 717: Huynh Đệ Hứa Thị

Một trận chiến này tạo ra ảnh hưởng hơn xa lần trước.

【 Đạiphong 】của Bổn Sâm kinh thiên động địa, thanh thế to lớn, toàn thành có thể thấy. Tình hình song phương chiến đấu kịch liệt, số người quan tâm rất nhiều, còn lâu mới lần trước có thể so được. Mà khi Duy Khắc Đa ngày thứ hai trong lúc say rượu vô ý nói tới mặt quỷ đốt cháy Nguyên hỏa, lại lần nữa dẫn phát thảo luận nhiệt tình.

【 Đại phong 】 chiêu này uy danh cực thịnh, cơ hồ là mục tiêu cuối cùng của mỗi một vị võ giả tu luyện phong chi đao. Sát chiêu cuối cùng như vậy, vậy mà lại xuất hiện tại Tử Quyên thành, như thế nào không khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lần trước Bổn Sâm bộc lộ thực lực đều khiến cho vô số người hô to thâm tàng bất lộ, mà lần này【 Đại phong 】 càng đẩy danh vọng Bổn Sâm đến một cao độ hoàn toàn mới.

Thực lực của Mặt quỷ cũng được mọi người ước lượng lại. Có thể phía dưới【 Đại phong 】, toàn thân thối lui, thực lực của mặt quỷ có thể nói mạnh mẽ. Mọi người không nhìn thấy mặt quỷ làm như thế nào chống lại 【 Đại phong 】, lực chú ý của mọi người đều tập trung vào việc đốt cháy Nguyên hỏa.

Độ khó đốt cháy Nguyên hỏa, cũng không dễ dàng hơn so với lĩnh ngộ 【 Đại phong 】, nó cần phải ngày qua ngày mà rèn luyện thân thể, là công phu cối xay hoàn toàn không thể lười biếng. Cách Duy Khắc Đa nói người ngốc đốt cháy Nguyên hỏa cũng không nói sai, có thể đốt cháy

Nguyên hỏa, thường thường là những người tự biết thiên phú bình thường nhưng có thể chịu đựng rèn luyện khô khan.

Cho dù như thế, có thể đốt cháy Nguyên hỏa vẫn cực ít.

Không hề nghi ngờ gì nữa, mặt quỷ là cao thủ, bằng vào chuyện hắn có thể đốt cháy Nguyên hỏa, cũng đủ trở thành cao thủ.

Lĩnh ngộ pháp tắc có thể tốt hơn vận dụng pháp tắc, nhưng mà thôi động pháp tắc, vãn cần phải dùng lực lượng huyết nhục. Mặt quỷ lý giải đối với pháp tắc có lẽ rất nông cạn, nhưng mà trong cơ thể hắn là lực lượng huyết nhục kinh người có thể để cho bọn họ lấy lực phá xảo.

Đương nhiên, loại cao thủ này, cũng như Duy Khắc Đa kinh tài tuyệt diễm, cường giả loại như Duy Khắc Đa, bọn họ đối với pháp tắc lý giải và vận dụng hoa lệ khiến người ta tán dương giống như nghệ thuật.

Hạng người tài hoa hơn người luôn luôn quang mang vạn trượng, người lấy lực phá xảo đa số giản dị tự nhiên.

Dân chúng thích thảo luận nhất là rốt cuộc người nào thắng. Hai người sau cùng không nói một lời, nhìn qua tràng chiến đấu kia tựa như khó phân thắng bại.

"Mặt quỷ thắng." Hứa An Trung dị thường khẳng định, dù cho ngồi ở trong nhà, cũng kiếm không rời thân.

Đối với huynh trưởng trước mặt, hắn luôn luôn tín phục. sắc mặt Hứa Diệp có chút tái nhợt, con mắt đen kịt như mực, nhìn qua có chút bệnh trạng, tựa như yếu không chịu được gió. Nhưng mà nếu có bất luận một người nào xem thường hắn, sẽ bị chết rất thảm.

Hai huynh đệ ngồi đối diện nhau, hình thành sự tương phản mãnh liệt. Hứa An Trung thân hình khôi ngô, bố y giầy rơm, da dẻ thô ráp. Mà Hứa Diệp thế gia công tử nhìn như không chịu nổi gió, hoa phục đẹp đẽ, cử chỉ ưu nhã.

"há, vì sao?" Hứa Diệp mỉm cười.

"Đại phong đã phá, Bổn Sâm đã thua." Hứa An Trung trầm giọng nói.

Hứa Diệp trầm ngâm: "Ngươi có thể phá Đại phong hay không?"

Vấn đề này khiến cho Hứa An Trung trầm mặc chốc lát, hắn nói: "Khó."

Hứa Diệp nở nụ cười, An Trung nói "Khó", mà không phải là "Không thể", xem ra thực lực của An Trung mạnh hơn so với mình tưởng tượng a. Hắn không khỏi có chút cao hứng, trong tộc lại có thêm một cường giả, tại thời điểm mấu chốt này, có trợ giúp thật lớn.

"Ngươi cảm thấy mặt quỷ vì sao lại tìm đến Bổn Sâm?" Hứa Diệp hỏi.

Hứa An Trung lắc đầu: "Không biết."

Hắn đúng là không biết, vô luận theo góc độ nào mà xét, mặt quỷ cũng không có lý do lại tìm đến Bổn Sâm. Trừ phi, thật giống như quỷ mặt đã nói, chỉ là vì đánh bại Bổn Sâm. Nhưng mà cái lý do này, Hứa An Trung xem ra, chẳng khác trò đùa. Mặt quỷ nhất định có mục đích nào đó.

Hứa An Trung biết mình cũng không tính là thông minh, cũng không đi ngẫm nghĩ mà là nhìn Hứa Diệp, đầu óc cái đứa khốn khiếp này mạnh hơn hắn đâu chỉ gấp trăm lần.

"Ta cũng nghĩ không thông." Hứa Diệp nhoẻn miệng cười: "Nhưng mà nghĩ đến mục đích cuối cùng của hắn, nhất định là đi cứu những Linh bộ khổ tù kia."

"Chúng ta cũng có Linh bộ khổ tù." Hứa An Trung nhắc nhở Hứa Diệp.

Hứa Diệp cười cười: "Không nên quá mức lo lắng, hiện tại sốt ruột không phải là chúng ta, mà là Tần gia."

"Tần gia?" Hứa An Trung có chút ngoài ý muốn.

"Tần gia dùng Tiết phủ, đổi lấy hai trăm khổ tù từ trên tay Lô gia." Hứa Diệp cười giống như ánh nắng, chẳng có chút tà ý: "Như thế mà tính, số lượng khổ tù trên tay Tần gia, đã có hơn bốn trăm, gần năm trăm. Phải biết rằng, toàn bộ khổ tù, không quá năm nghìn người, Tần gia một nhà liền được một phần mười, ngươi cảm thấy, bọn họ nguyện ý nhổ ra sao?"

"Không nguyện ý." Hứa An Trung lắc đầu, hắn gặp những khổ tù kia, thân thể tố chất mỗi người tốt lạ thường.

Những khổ tù này tựa hồ đi cùng một con đường với mặt quỷ, phi thường cường điệu đối với rèn luyện tố chất thân thể. Đối với bất luận một nhà nào mà nói, phôi thai như vậy đều là thượng giai. Dù cho ngộ tính có kém, có lực lượng huyết nhục cường đại như vậy chống đỡ, cũng đủ để phát huy uy lực không tầm thường.

Nếu chỉ có hai trăm người, Tần gia có khả năng còn nguyện ý nhổ ra, nhưng nếu như là năm trăm người, Tần gia tuyệt đối sẽ không nhổ ra, trái lại sẽ tìm nghĩ mọi cách mua vào. Chỉ cần tiêu hóa năm trăm danh khổ tù, Tần gia liền sẽ tăng lên một bậc thang mới, mà nếu như khổ tù gia tăng lên đến một nghìn người, vậy Tần gia có tư cách trở thành đệ nhất gia tộc Tội vực.

Mê hoặc như vậy, Tần gia tuyệt đối vô pháp cự tuyệt.

"Vậy ngươi nói, hiện tại Tần gia đang làm cái gì?" Hứa Diệp thản nhiên hỏi.

Hứa An Trung thoáng cái hiểu được: "Truy tìm Mặt quỷ!"

"Không sai." Hứa Diệp cười: "Mặt quỷ có thể đánh bại Bổn Sâm, vậy uy hiếp quá lớn. Hơn nữa Mặt quỷ là thủ lĩnh của Linh bộ, chỉ cần hắn không chết, những khổ tù kia khó mà thuần phục. Trái lại, chỉ cần khổ tù được hắn cứu, liền sẽ giúp thực lực mặt quỷ tăng nhiều. Nhân vật như vậy, Tần gia sẽ cho phép hắn sống sót?"

"Sẽ không." Hứa An Trung lắc đầu, những đầu mối này ở trong lòng hắn dần dần rõ ràng hắn: "Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Chúng ta?" Hứa Diệp đong đưa cười: "Đương nhiên là xem náo nhiệt rồi."

"Xem náo nhiệt? Mặt quỷ nếu như chết đi, Tần gia một khi tiêu hóa năm trăm khổ tù, chúng ta sẽ gặp tao ương." Hứa An Trung nhíu mày, trong con mắt hắn, thời điểm này hắn là âm thầm trợ giúp Mặt quỷ.

"Yên tâm, Mặt quỷ sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu?" Hứa Diệp lơ đễnh nói: "Hắn có thể đánh bại Bổn Sâm lĩnh ngộ 【Đại phong】, bốn đại tướng xuất thủ, cũng vị tất có thể bắt được hắn. Mà chỉ cần hắn có một vài thuộc hạ, thực lực sẽ tăng vọt."

"Những khổ tù kia thực lực bình thường." Hứa An Trung nói. Những khổ tù này thân thể tố chất tuy rằng xuất sắc, nhưng mà lại không hiểu pháp tắc, vũ kỹ nhìn như tinh diệu, nhưng mà không có pháp tắc làm trục, uy lực sẽ kém xa.

"Bọn họ là binh đoàn." Hứa Diệp nhắc nhở, hắn than nhẹ một tiếng: "Tội vực đã quá lâu không xuất hiện binh đoàn, mọi người đều đã quên uy lực của binh đoàn. Nói thật, ta thậm chí có chút mong đợi, không rõ binh đoàn này của Mặt quỷ, đến tột cùng cường đến mức nào."

"Chúng ta trả khổ tù cho hắn." Hứa An Trung nói.

"Yên tâm, có người sẽ trả." Hứa Diệp cười nói.

Minh Châu trở lại Tiết phủ, thần tình nàng hoảng hốt. Hôm nay tại Mục Nhĩ phủ, tận mắt nhìn thấy tràng chiến đấu kịch liệt vô cùng này, tâm thần phải chịu xung kích và chấn động rất lớn. lúc này Nàng mới chân chính minh bạch, ở trong mắt những cường giả kia, thứ như Tiết phủ cũng chỉ là con kiến hôi.

Chịu nhục ở mấy đại gia tộc, khiến thể xác và tinh thần nàng đều mệt mỏi.

Nhưng mà đối với nàng, xung kích lớn nhất đó là mặt quỷ. Toàn thân là máu lại thủy chung ngạo nghễ, không nói một lời lại tỏ ra kiên định khôn kể, cho dù là nữ thuộc hạ khiêng rời đi, vẫn thong dong lắm.

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nhớ tới Đường Thiên trong phủ.

Hai người có thân hình tương tự nhau, nhưng mà thực lực muôn hình vạn trạng. Nếu như mặt quỷ có thể trợ giúp Tiết phủ thì tốt rồi...

Minh Châu buộc phải gượng cười, cái ý nghĩ này của mình thực sự quá sai lầm. Dù cho lúc này, nàng cũng có thể nhìn ra, mặt quỷ tất nhiên là cái đích cho mọi người nhằm vào. Nàng không khỏi sinh ra mấy phần cảm giác đồng bệnh tương liên, Tiết phủ không phải cũng là bốn bề thọ địch sao?

Khi nàng từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, thì phát hiện mình bất tri bất giác đã đi tới ngoài cửa thương khố.

Minh Châu bật cười khanh khách, được rồi, cái gia hỏa họ Đường kia, sẽ không đang ngủ chứ.

Nàng cất bước đến thương khố.

Đi tới ngoài cửa, đã nghe thấy bên trong tiếng thở dốc và tiếng thiết chùy nện vào tảng đá, thanh âm này nàng rất quen thuộc, là tiếng đánh vỡ Huyền thiết thạch.

Cái đứa khốn khiếp này cuối cùng không ngủ rồi, xem ra Kim cương sa đối với hắn coi như có lực hấp dẫn.

Minh Châu có chút vui mừng, nhưng không biết vì sao, lại sinh ra một tia thất vọng. Nếu như là quỷ mặt mà nói, khẳng định sẽ không bị tiểu lợi như vậy dụ hoặc.

Minh Châu không khỏi gượng gạo cười lần nữa, bản thân mình hiện nay thực sự là đầu óc hồ đồ rồi. Nàng minh bạch một loạt sự tình phát sinh trong khoảng thời gian này khiến tâm tình luôn luôn kiên định của nàng xuất hiện kẽ hở lớn.

Ánh mắt nàng lại khôi phục kiên định, nàng không đẩy cửa quấy rầy, xoay người rời đi.

Bên trong thương khố, Thiết Hạt thở hổn hển, liều mạng mà dùng cây búa đập Huyền thiết thạch, tốt xấu cũng là Hung nhân cấp Ất a, bây giờ lại trở thành lao công, hắn sắp khóc rồi.

"Tiếp tục đi."

Hàn Băng Ngưng lạnh như băng quát khẽ, khiến cho hắn giật mình, cầm lấy thiết chùy cuồng đập.

Tay Hàn Băng Ngưng đỡ Đường Thiên, một tay đặt trên chuôi kiếm, thần sắc cảnh giác. Chỉ cần Thiết Hạt dám có chút dị động, nàng sẽ một kiếm chém chết.

Trở lại thương khố, Hàn Băng Ngưng tỉnh lại, nhìn thấy toàn thân Đường Thiên là máu, nàng thiếu một chút nâng kiếm trở lại, cũng may Đường Thiên lập tức ngăn cản nàng.

Trên người Đường Thiên, bám vào là một tầng linh diễm trong suốt hơi mỏng màu xám, vết thương trên người hắn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang lành lại. Xung quanh hắn, phập phềnh một vòng Kim cương sa, an tĩnh mà lơ lửng giữa không trung.

Bỗng dưng, Đường Thiên mở mắt, mười ngón nhẹ hất.

Tê!

Mười đạo không gian pháp tắc tuyến đen kịt như mực giống như mười cái nhuyễn nhận(lưỡi dao mềm), đồng thời chém về phía mười hạt Kim cương sa.

Bây giờ, lực lượng huyết nhục trong cơ thể hắn đã sớm phát sinh biến hóa về chất, lúc trước không gian pháp tắc tuyến tiêu hao cực lớn, hiện tại đối với hắn mà nói, hoàn toàn không là vấn đề.

Kịch kịch kịch.

Kim cương sa dồn dập vỡ ra, tinh nguyên sinh mệnh hóa thành từng đạo ngân mang, chìm vào trong cơ thể Đường Thiên.

Trong nháy mắt, toàn bộ Kim cương sa đều bị Đường Thiên phá vỡ, lượng lớn tinh nguyên sinh mệnh dũng mãnh vào trong cơ thể Đường Thiên, sắc mặt Đường Thiên tức thì thay đổi.

Linh diễm hải bình tĩnh trong cơ thể, ầm ầm chấn động, những tinh nguyên sinh mệnh này giống như từng tảng vẫn thạch từ trên trời giáng xuống, đập vào linh diễm hải. Mỗi một đạo tinh nguyên sinh mệnh, đều kích lên sóng dữ khắp trời, trong lúc nhất thời, Linh diễm hải trong cơ thể Đường Thiên cuồng bạo vô cùng.

Đường Thiên trăm triệu lần không ngờ, tinh nguyên sinh mệnh lần trước hút nhẹ nhàng như thế, sao lần này trở nên cuồng bạo.

Nhưng mà lúc này, hắn không kịp ngẫm nghĩ, toàn bộ tinh thần thôi động linh diễm trong cơ thể vận chuyển, nỗ lực tiêu hóa những tinh nguyên sinh mệnh này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 718: Duy Khắc Đa Và Tô

Tô nhìn Duy Khắc Đa phía trước, trong mắt hơi hiện lên vẻ kinh sợ: "Ngươi bị thương?"

Tô hơn ba mươi tuổi, đoan trang nhã nhặn lịch sự, có vẻ thành thục của nữ nhân.

khuôn mặt Duy Khắc Đa cay đắng, giơ chén rượu lên trước mặt uống một hơi cạn sạch: "Đúng vậy, đám ngu xuẩn trong nhà kia bán hết nhóm khổ tù cho Tần gia rồi. Ta và Tần Trẫm đánh một trận, có thể toàn thân thối lui đã không dễ dàng ."

Tô trở nên trầm mặc, nàng minh bạch chuyện này có nghĩa là gì. Con số Linh bộ khổ tù trên tay Tần gia đã hơn năm trăm, đối với các gia tộc khác trong Tử Quyên thành mà nói, đây là một tai nạn. Nguyên bản mấy nhà khác liên hợp lại còn có thể đủ chống lại Tần gia, khi Tần gia tiêu hóa năm trăm khổ tù, sẽ không có ai có thể khắc chế được nữa rồi. Tới lúc đó, các gia tộc khác, ngoại trừ việc trở thành phụ thuộc Tần gia, không còn cách khác. Lấy cá tính cường ngạnh Tần Trẫm thì không hàng thì chết.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Ánh mắt Tô, rơi vào trên mặt Duy Khắc Đa, trong mắt nàng hiện lên tình cảm phức tạp khó hiểu.

"Đưa Linh bộ khổ tù cho mặt quỷ." Duy Khắc Đa bỏ chén rượu xuống, cũng không tránh né ánh mắt Tô, trầm giọng nói: "Chúng ta không thể để Tần gia hợp nhất tất cả, bằng không mà nói, chúng ta tuyệt đối không có đường sống."

"Đưa cho mặt quỷ?" Tô lẳng lặng mà nhìn Duy Khắc Đa: "Sau đó La Lan gia tộc sẽ phải nhận lửa giận của Tần gia sao?"

Duy Khắc Đa bình thản, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy hiện lên một tia đỏ ửng: "Ai ton hót được chuyện chúng ta tặng? Chúng ta chỉ cần đưa tin tình báo nói cho mặt quỷ, mặt quỷ đánh lén La Lan gia tộc, La Lan gia tộc cũng là người bị hại, Tần gia có thể nói cái gì?"

"Tần gia mặt ngoài đúng là không thể nói gì, nhưng mà việc xong rồi không thể không xử lý." Biểu tình Tô bình tĩnh.

Duy Khắc Đa cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nói: "La Lan gia tộc có thể trở thành phụ thuộc người khác sao?"

Tô trầm mặc không nói.

"Gia tộc của ta, đã mất nhiệt huyết. Bọn họ nghĩ làm như thế nào kéo dài hơi tàn. Ở trong mắt đám lão gia hỏa kia, có thể sống sót, như vậy là đủ rồi. Theo ai có quan hệ gì chứ? Tần gia ném ra một cục xương, bọn họ liền cao hứng bừng bừng đuổi theo." giọng điệu Duy Khắc Đa mất mát, hắn ngẩng đầu, nhìn Tô: "Thế nhưng, La Lan gia tộc sẽ như vậy sao?"

"Sẽ không." Tô phun ra hai chữ, giọng điệu bình tĩnh, lại như đinh đóng cột.

Duy Khắc Đa nở nụ cười, La Lan gia tộc ngoài mềm trong cứng, tựa như Tô vậy, là tuyệt đối không bao giờ chấp nhận trở thành phụ thuộc các gia tộc khác. Hắn nhìn kỹ nữ nhân trước mặt, khuôn mặt quen thuộc, ký ức năm xưa lướt qua trong lòng.

Hắn ổn định tâm thần, ánh mắt trở lại nhu hòa: "Tiết phủ mua một đứa nam phó, cũng là khổ tù, hắn hắn chính là Mặt quỷ. Độn thuật mặt quỷ dùng, là không gian pháp tắc, có cái đứa gia hỏa gọi là Bình Tiểu Sơn, tinh thông thuật này. Bình Tiểu Sơn bán ra không ít Kim cương tơ, tuy rằng làm ăn rất bí ẩn, nhưng coi như lưu lại manh mối, cái đứa khốn

khiếp này trộm tơ lão luyện. Nếu như ta đoán không sai, độn thuật của Mặt quỷ, chính là học từ Bình Tiểu Sơn."

Tô có chút bất ngờ: "Mặt quỷ tại Tiết phủ?"

Tiết phủ gần đây đi khắp nơi cầu người, cũng đến cầu La Lan gia tộc.

"Sự tình chính là thú vị như thế." trên mặt Duy Khắc Đa nở nụ cười tươi bất cần đời: "Lô Lăng Nam bị Tiết Minh Châu cự tuyệt, từ Tiết phủ đi ra, sau đó không bao lâu, Thiết Hạt vốn luôn bên người hắn không còn xuất hiện. tính cách Tiết Minh Châu cương liệt, trái lại có điểm giống ngươi. Nếu như ta đoán không sai, Thiết Hạt e là đã bị Mặt quỷ bắt rồi."

"Tần gia cũng sẽ tìm đến Mặt quỷ." Tô nhắc nhở Duy Khắc Đa.

"Bọn họ đúng là có thể tìm được." Duy Khắc Đa bình thản: "Tuy nhiên, nam phó của Tiết phủ, đúng là dùng tiền mua. Tiết phủ luôn luôn thập phần cung kính đối với Tần gia, lần này Tần gia im hơi lặng tiếng bán Tiết phủ, đã đuối lý, nếu như lại tìm tới cửa đòi Mặt quỷ, đó chính là khinh người quá đáng. Lấy tính khí của Tiết gia lão thái thái, nói không chừng trực tiếp ngọc thạch câu phần. Không có Tiết phủ, Lô gia sao có thể đưa hai trăm khổ tù giao cho bọn họ?"

"Cho nên?" Tô tiếp một câu.

"Cho nên bọn họ sẽ âm thầm đến." Duy Khắc Đa giải thích: "Lô gia mất Thiết Hạt, tất nhiên không phục. Thực lực Lô gia mạnh hơn Tần gia, cao thủ nhiều như mây, sao lại cứ thế từ bỏ ý đồ? Đối với Tần gia mà nói, bọn họ chỉ cần Mặt quỷ chết, Lô gia làm sao, cũng là vui mừng lớn."

"Ngươi đặt cược Mặt quỷ sẽ không chết?" Tô hỏi.

"Không sai." Vẻ thờ ơ trên mặt Duy Khắc Đa biến mất tăm tích, thần tình trở nên nghiêm túc: "Mặt quỷ hai trận chiến, ta tận mắt nhìn thấy. Lần này Mặt quỷ chiến thắng Bổn Sâm, rất nhiều người cho rằng lần

trước mặt quỷ ẩn dấu thực lực. Nhưng mà theo ta nhìn, hắn không phải ẩn dấu thực lực, mà là thực lực của hắn tiến bộ."

"Thực lực tiến bộ?" Thần tình Tô cuối cùng vô pháp bảo trì bình tĩnh, tỏ ra kinh ngạc.

Nàng hiểu khá rõ con người Duy Khắc Đa, ánh mắt hắn cực kỳ xảo quyệt tinh tế, đầy sự sáng suốt, đầu óc linh hoạt cơ biến. Hai lần hắn đều tại tràng, hắn cho ra kết luận như vậy, vậy nhất định là có phát hiện. Thế nhưng là, khoảng cách giữa hai trận chiến quá ngắn, trong thời gian ngắn như thế, Mặt quỷ tiến bộ kinh người như thế, vậy... cũng quá đáng sợ rồi...

Duy Khắc Đa nở nụ cười, tại trên mặt Tô nhìn thấy loại biểu tình sinh động này, tâm tình tức thì trở nên vui sướng: "Không sai. Lần đầu tiên, hắn cũng chỉ ỷ vào lực hấp dẫn của pháp tắc tuyến, đánh cho Bổn Sâm một cái trở tay không kịp. Hắn đối với pháp tắc lý giải rất nông cạn, nhưng mà lần này, vũ kỹ của hắn, lại đạt được một cảnh giới khác."

"Một cảnh giới khác?"

"Ta ngay từ đầu cho rằng hắn sở dĩ có thể chiến thắng Bổn Sâm, là đốt cháy Nguyên hỏa. Nhưng mà trở về nghĩ lại, đốt cháy Nguyên hỏa, cũng không có khả năng đánh bại 【 Đại phong 】." Duy Khắc Đa nghiêm nghị nói: "Nguyên lực tuy rằng theo chất và lượng mà nói, đều hơn rất nhiều so với lực lượng huyết nhục. Đúng là Bổn Sâm đã lĩnh ngộ pháp tắc diện, bằng không cũng không dùng được 【 Đại phong 】.【 Đại phong 】của hắn dùng chính là thiên địa lực lượng, cuồn cuộn không ngừng, Nguyên lực có mạnh hơn, cũng vô pháp chống lại. Hơn nữa, thời điểm bọn họ chiến đấu, ta ở trong Đại phong của Bổn Sâm, nhận ra một cổ khí tức rất cổ quái."

Tô chăm chú nghe nhập thần, buột miệng hỏi: "Khí tức cổ quái gì?"

lòng hiếu kỳ của nàng bị khơi gợi, Duy Khắc Đa phóng đãng không ràng buộc, nhưng mà kiến thức cực kỳ uyên bác, hắn đã nói khí tức cổ

quái, vậy nhất định không tầm thường.

"Nói không nên lời." sắc mặt Duy Khắc Đa nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Ta cảm thấy đó mới là then chốt để hắn có thể phá hủy Đại phong, nhưng mà lũ khí tức kia, thực sự rất cổ quái, ta chưa từng cảm thụ được khí tức tương tự. Ta muốn minh bạch bèn len lén đến Mục Nhĩ phủ."

Tô mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi: "Ngươi đi tìm Bổn Sâm?"

Duy Khắc Đa gật đầu: "Bên trong Đại phong rốt cuộc phát sinh cái gì, chỉ có Bổn Sâm mới biết được. Đại phong bị phá hủy như thế nào, cũng chỉ có Bổn Sâm mới rõ. Ta muốn biết đáp án, biện pháp tốt nhất chính là đi hỏi Bổn Sâm. Bổn Sâm không giấu diếm, hắn nói, Mặt quỷ dùng chính là quyền pháp, quyền pháp của hắn phi thường cổ quái, có thể rút đi pháp tắc tuyến tại không gian xung quanh."

"Cái gì?" Tô thất thanh kinh hô, trên mặt nàng tỏ ra vẻ không thể tin được.

thần tình Duy Khắc Đa càng tỏ ra nghiêm trọng: "Quyền pháp của Mặt quỷ tới tới lui lui chỉ có một chiêu. Nhưng mà một chiêu kia, lại ẩn chứa vô số biến hóa, Bổn Sâm đang hoài nghi, Mặt quỷ có phải áp súc toàn bộ biến hóa vào trong một quyền hay không. Khi hắn kéo mở quyền thế thì pháp tắc tuyến ở không gian xung quanh, tựa như bị nam châm hấp dẫn, không gian bị rút đi pháp tắc tuyến, liền sẽ hoàn toàn đông lại. Phiến không gian đông lại này phi thường ổn định, Đại phong của hắn muốn tạc mở chẳng dễ dàng gì. Bổn Sâm chưa từng gặp quyền pháp như vậy. Loại quyền pháp này đối với lực lượng huyết nhục yêu cầu phi thường cao, lúc bắt đầu,【 Đại phong 】của Bổn Sâm còn vững vàng áp chế nó. Không ngờ tại thời điểm mấu chốt, Mặt quỷ đốt cháy Nguyên hỏa, 【 Đại phong 】 trong nháy mắt bị phá hủy."

Cặp môi ôn nhuận đỏ mọng hơi hơi hé ra, khuôn mặt Tô chấn động.

"Đến lúc ta phải đi, Bổn Sâm đột nhiên gọi ta lại." ngữ khí Duy Khắc Đa trầm thấp: "Hắn bảo ta nghìn vạn lần không nên là địch với mặt quỷ."

"Vì cái gì? Bởi vì loại quyền pháp này sao?" Tô không kiềm chế được hỏi.

"Bổn Sâm nhìn thấy Mặt quỷ làm thế nào đốt cháy Nguyên hỏa." Trong giọng nói Duy Khắc Đa, có thêm một cổ ẩn ý khôn kể: "Quyền pháp cổ quái đã hao hết thể lực của Mặt quỷ, Mặt quỷ vẫn khua quyền, trong cơ thể máu huyết sôi trào, theo lỗ chân lông bắn ra, nhưng mà hắn không dừng, điên cuồng như mãnh hổ, huyết vụ không ngừng phun, ép một tia huyết lực sau cùng ra hết mới đốt cháy Nguyên hỏa."

Tô kinh ngạc nghe, không thốt được thành lời.

"Bổn Sâm nói, hắn chưa từng gặp ai khát vọng thắng lợi như thế, bất chấp tất cả như thế." thần tình Duy Khắc Đa phức tạp khó hiểu: "Bổn Sâm còn nói, sau cùng Mặt quỷ có thể giết chết hắn. Nhưng mà Mặt quỷ không làm như vậy, hắn chỉ liếc mắt nhìn Bổn Sâm, liền ly khai. Bổn Sâm hoài nghi, chủ ý của mặt quỷ, chính là vì khiêu chiến hắn, vì đột phá chính mình, đó là kẻ điên."

Tô trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Cho nên ngươi đẩy tiền đặt cược vào con người hắn?"

"Đúng vậy, chúng ta lưu vong quá lâu, mọi người đã bắt đầu quen cong eo khom lưng mà sống." Duy Khắc Đa thản nhiên nói: "Bao nhiêu năm không ai xông Tử vong đường về? Thi cốt các tiền bối trên đường về nhất định rất tĩnh mịch. Các thánh giả Quang Minh châu đóng giữ Tội môn, đao kiếm hắn gỉ sét rồi. Chúng ta đã mất dũng khí nhiệt huyết, chỉ cần sống, không có ánh nắng cũng không quan trọng. Tần Trẫm là cái người không cần ánh nắng, ta không phải, nhưng ta lại sợ đau, ai nha, cho nên lười biếng một chút, giao cho người dũng cảm đi."

Tô lại lần nữa trầm mặc một lúc lâu, mới gian nan nói: "Không ai có thể xông qua Tội môn kiên cố."

Năm tháng vừa mới bị lưu vong, vô số gia tộc vô số người, không cam lòng bị giam cầm, bọn họ điên cuồng xung kích Tội môn, hi vọng

có thể trở lại Thánh vực. Các cường giả Quang Minh Châu, trấn giữ Tội môn, dọc đường lén giết. Trên đường kia, thi cốt chồng chất, được gọi là Tử vong đường về.

Chưa từng có ai thành công, Quang Minh châu quá cường đại.

Dần dần, các tộc càng ngày càng dung nhập Tội vực, sinh tồn từ từ ổn định, người xông đường về Tội môn càng ngày càng ít, vài thập niên gần nđây, không còn có ai đi lên cái con đường không về thi cốt xếp thành kia.

"Có lẽ." Duy Khắc Đa thờ ơ cười cười, khuôn mặt tái nhợt tuấn mỹ lại trôi nổi một mạt thần thái: "Tuy nhiên, đáng giá để hạ. Lại nữa, chúng ta cũng sẽ không có tổn thất gì. Đánh cuộc tốt như vậy, có thể ngộ không thể cầu."

"Biết rồi." Tô gật đầu, cũng không tỏ thái độ, đứng dậy liền muốn ly khai.

"Tuy rằng không thể ngăn cản Tần Trẫm mang khổ tù đi, Tuy nhiên, ta cũng nhân cơ hội làm chuyện không đáng kể, choTần Trẫm chút phiền toái nhỏ."

Tô dừng bước chân lại: "Phiền phức?"

"Uhm, ta chỉ là nói cho những khổ tù kia, mặt quỷ còn sống." Duy Khắc Đa cười rất đắc ý, trong con mắt nổi lên quang mang chói mắt: "A a, ta còn đặc biệt dò hỏi cái tên của nam phó Tiết phủ kia nói cho bọn họ biết."

"Nghe nói, hắn gọi là Đường Thiên."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 719: Giết Chết Bọn Họ

Trên lầu cao cách Tiết phủ không xa, Mục Trạch và Ngụy Hàn đang thủ, hai người thỉnh thoảng nhìn về phía Tiết phủ ở xa xa.

"Đường Thiên kia thật là Mặt quỷ?" Ngụy Hàn hừ lạnh: "Theo ta, gia chủ cũng quá cẩn thận rồi, chúng ta trực tiếp đến giếthắn, ai lại dám nói cái gì?"

"Gia chủ tự nhiên có suy tính của gia chủ." Mục Trạch thản nhiên nói: "Hơn nữa, chúng ta chỉ cần đừng để hắn chạy trốn. Có người nguyện ý đi làm, vậy thật tốt. Cứ như vậy, chuyện gì cũng sẽ không đến lượt chúng ta. Hơn nữa, ngươi có thể đánh bại Bổn Sâm?【 Đại phong 】kia không phải tầm thường đâu, không thể coi thường thực lực của mặt quỷ."

"Vậy thì sao?" Ngụy Hàn cười nhạt: "Chỉ cần hai chúng ta liên thủ, không tin không bắt được hắn."

"Ít nói nhảm thôi, thành thật chút đi." Mục Trạch chẳng muốn so đo với Ngụy Hàn, chính tự mình thưởng trà.

Bên trong thương khố.

Đường Thiên chậm rãi mở mắt, hắn cảm giác hiện tại mình tựa như một cái khí cầu thổi căng, tinh nguyên sinh mệnh giống như vụ khí rót vào huyết nhục rồi chuyển thành linh diễm. Đường Thiên chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, chỉ cần hơi có động tác, lực lượng tràn đầy đến mức cơ hồ tràn trề trong cơ thể, kích động không ngừng.

Hắn phập phềnhgiữa không trung, toàn thân bao phủ ở trong hỏa diễm màu xám trong suốt, giống như chiến thần.

vẻ mặt Thiết Hạt sùng bái mà nhìn Đường Thiên, không sai, chính là vẻ mặt sùng bái.

"Ngươi nói cái này gọi là Nguyên hỏa?" Đường Thiên nhìn linh diễm bao phủ trên tay.

"Đúng vậy, đại nhân." Thiết Hạt cung kính thốt lên. Tại Tội vực, cường giả vi tôn, lần trước giao thủ với Đường Thiên, hắn còn có chút không phục, nhưng mà Đường Thiên ở trước mặt giống như chiến thần, hắn lại không sinh ra chút ý niệm chống lại nào.

Tại Tội vực, tiến thân nhất lưu cao thủ có hai cái tiêu chí, một cái là từ pháp tắc tuyến mà ngộ ra pháp tắc diện, mà một cái khác chính là đốt cháy Nguyên hỏa, lực lượng huyết nhục trong cơ thể chuyển hóa thành Nguyên lực. Hắn không phải chưa từng gặp cường giả đốt cháy Nguyên hỏa, nhưng mà chưa từng gặp cường giả nào mà Nguyên hỏa cuộn trào mãnh liệt như thế.

Nguyên hỏa trên thân thể Đường Thiên, quả thực tựa như núi lửa phun trào, dù cho cách tới mấy trượng, Thiết Hạt cũng có thể cảm thụ được khí tức Nguyên hoả cuộn trào mãnh liệt đập vào mặt.

Nguyên hỏa là Nguyên hỏa phóng ra ngoài hình thành, muốn thành hình Nguyên hỏa cuộn trào mãnh liệt như thế, Nguyên lực trong cơ thể đại nhân, phải là kinh khủng cỡ nào.

Thật là đáng sợ!

Hắn đem những gì mình biết, đầu đuôi gốc ngọn nói một lần.

Đường Thiên nghe Thiết Hạt giảng giải xong, liên tục gật đầu: "Nguyên lực? Tên này không sai. Từ pháp tắc tuyến mà ngộ pháp tắc diện, có ý tứ, lẽ nào giai đoạn cuối cùng nhất, là lĩnh ngộ pháp tắc không gian sao?"

"Đúng vậy. Một khi lĩnh ngộ pháp tắc không gian, vậy sẽ hình thành pháp tắc lĩnh vực, cường giả như vậy, là không thể chiến thắng nổi." Thiết Hạt giải thích.

"Không có ai không thể chiến thắng." Đường Thiên không cho là đúng, ngay lập tức có chút hiếu kỳ hỏi: "Có người có thể lĩnh ngộ đến pháp tắc lĩnh vực sao?"

"Đại khái cường giả cao nhất mới được." Thiết Hạt chần chừ: "Tiểu nhân cũng không quá rõ ràng."

"Pháp tắc diện? Giống như vậy sao?" Hàn Băng Ngưng đứng bên cạnh bỗng nhiên mở miệng, một mảng ánh sáng lam nhạt nhỏ, xuất hiện phía trước nàng. Quang phiến (mảng sáng) cực mỏng như tờ giấy, nó vừa xuất hiện, một cổ khí tức băng lãnh mà lợi hại lập tức bao phủ toàn trường.

thần sắc Thiết Hạt cứng ngắc mà nuốt nuốt nước miếng, quả nhiên thiên tài chỉ chơi với thiên tài, biến thái chỉ là hảo bằng hữu với biến thái.

Hắn giải thích: "Đúng. Pháp tắc một khi hình thành diện(mặt), có thể phóng ra trường lực."

"Phóng ra trường lực..." Hàn Băng Ngưng có chút hoang mang.

Đường Thiên hiếu kỳ hỏi: "Pháp tắc diện của ngươi phóng ra trường lực là cái gì?"

Thiết Hạt cung kính thốt lên: "Trường lực mà Pháp tắc diện của tiểu nhân phóng ra, chỉ cần tại cảnh đêm, tiểu nhân có thể biến ảo hình thái như sương mù, như dòng nước. Mặt khác, chỉ cần tiểu nhân dùng Lưu dạ, đối với không khí chấn động, cũng càng thêm nhạy cảm."

"Tới thử xem." Đường Thiên tức thì nổi lên hứng thú rồi. Thiên lộ cũng được, Thánh vực cũng được, bọn họ chiến đấu đều là xung kích

năng lượng, còn lâu mới quỷ dị đa dạng như ở Tội vực đây.

thân hình Thiết Hạt nhoáng lên, thân hình tức thì mơ hồ, phai nhạt, trong nháy mắt liền hình thành một đoàn sương mù, qua một hồi, lại trở nên một bãi như dịch thể.

Đường Thiên mở to hai mắt, khuôn mặt hưng phấn, cái trò này thật quá hay.

Bỗng nhiên, một lũ thanh âm cực nhỏ truyền vào tai Đường Thiên: "Đại nhân, có người giám thị chúng ta!"

Đường Thiên ngẩn ra, tiếu ý trên mặt liễm đi, hắn hướng Hàn Băng Ngưng ra dấu một cái, hạ giọng hỏi: "Ở chỗ nào?"

"Khá xa." Thiết Hạt có chút hưng phấn, thật vất vả bắt được một cái cơ hội biểu hiện, vậy nhất định phải biểu hiện cho tốt mới được. Nhất định phải để đại nhân nhìn thấy thực lực và giá trị của mình, sớm thoát khỏi thân phận cu-li đá vụn.

Chiến ý dâng trào ,Thiết Hạt nhanh chóng tìm được mục tiêu.

"Trên nhà cao tầng phía đông nam, hai người." Thiết Hạt trầm giọng nói.

Đường Thiên bay tới bên cạnh cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ, nhìn theo phương vị Thiết Hạt đã nói. Quả nhiên, trên nhà cao tầng, có hai cái thân ảnh mơ hồ.

"Không phải người của Lô gia." sắc mặt Thiết Hạt hơi đổi, nếu như là người của Lô gia, vậy hắn còn cảm thấy bình thường, Lô Lăng Nam tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy. thân thể Thiết Hạt như vụ cấp tốc kéo dài ra bốn phía.

Trong nháy mắt, một cái nồi lớn do sương mỏng cấu thành, dựng đứng phập phềnh tại giữa không trung.

Cái này là tuyệt chiêu nghe lén【 Thu âm oa 】do Thiết Hạt tự sáng lập, nhiều lần lập kỳ công.

Hắn cẩn thận mà điều chỉnh phương hướng miệng nồi, cấu trúc như vậy, có thể khiến thanh âm tụ lại, có thể nghe được thanh âm cực xa. Hỗn loạn sóng âm, bị hắn nhất nhất lọc bỏ, thanh âm của hai người trên cao lầu xa xa từ từ trở nên rõ ràng.

"Bọn họ là người của Tần gia. Bọn họ tới trông chừng đại nhân, để mắt tới đại nhân, không để đại nhân ly khai, động thủ là người của Lô gia."

"Tần gia?" Mắt Đường Thiên hiện lên một tia tàn khốc, xem ra Tần gia đã xác định thân phận của mình.

Đối với một điểm này, hắn hoàn toàn không thèm để ý. Khiêu chiến Bổn Sâm, hắn chính là muốn dùng phương thức này, làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, ma luyện tâm tình chính mình. Hắn vốn không định thối lui, ngoại trừ đi tới, ngoại trừ chiến đấu, hắn không còn sở trường khác.

Sinh tử chi chiến đưa hắn phát triển nhanh mạnh, lúc này, Đường Thiên có sung mãn lòng tin, sung mãn chiến ý.

Và Bổn Sâm đánh một trận, cũng chỉ là mở màn. Trong kế hoạch của Đường Thiên, kế tiếp, sẽ là chiến đấu liên tiếp. Hắn muốn dùng từng trận chiến đấu, cứu mọi người.

Hắn vốn chuẩn bị tốn mấy ngày, tiêu hóa cho tốt những thứ đoạt được trong một trận chiến này, nhưng mà không ngờ, đối phương vậy mà lại giết tới cửa.

Vậy thì bắt đầu đi.

Đường Thiên không chút e sợ, cũng không nghĩ tới lùi bước. Chiến đấu cho tới bây giờ không thể lúc nào cũng vừa lòng đẹp ý, chiến đấu

vĩnh viễn đột nhiên mà tới, những thứ này đều không thể lựa chọn, nhưng mà, quyết tâm và ý chí chiến đấu, dũng cảm và không e sợ, là cái trọng phủ nắm chặt trên bàn tay.

Tay cầm trọng phủ, trảm đầu địch.

"Ta đi làm thịt bọn họ."

Đường Thiên không chút nào do dự, sát cơ lẫm liệt, lấy mặt nạ quỷ ra, đeo vào trên mặt.

"Ta giúp ngươi." Hàn Băng Ngưng không chút chần chừ.

Thiết Hạt bị bộ dáng đằng đằng sát khí của hai người hù dọa rồi, còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh hai người liền biến mất tăm mất tích. Hắn trợn mắt há mồm, rốt cuộc người nào mới là hung nhân a? Sao mà cảm thấy hai người này, so với mình còn hung ác độc địa hơn...

Ngụy Hàn và Mục Trạch tuyệt đối không ngờ, bọn họ nói chuyện, vậy mà lại có thể có người cách xa như vậy nghe được. Vì phòng ngừa Đường Thiên đào tẩu, hai người chọn lựa nơi đây. Cái lầu này là nơi cao nhất vùng này, có thể nhìn xuống toàn bộ Tiết phủ.

Cái lầu này tên là Trích Vân lâu, do Tần gia kiến lập, mục đích kiến tạo lúc đầu chính là vì giám thị Tiết phủ. Tần gia biểu hiện ra ngoài thủy chung che chở Tiết phủ, nhưng âm thầm có tâm tư khác. Tài phú của Tiết gia, Tần gia mơ ước đã lâu. Chỉ là, Tiết gia một đời trước giao tình thật tốt, nếu là nuốt gọn Tiết gia, vậy sẽ vô cùng khó coi.

Nhưng mà Tần gia thủy chung không buông bỏ tâm tư này, Tiết gia mời chào không được cường giả, cũng là Tần gia luôn luôn ở trong tối cản trở. Tần gia hiểu lắm, Tiết phủ tay cầm bí thuật Kim cương tắm, vĩnh viễn sẽ không thiếu tiền. Một khi để Tiết phủ mời chào được cao thủ, vậy cục diện sẽ không dễ khống chế.

Trích Vân lâu xây dựng tại bên cạnh Tiết phủ, Tiết phủ đương nhiên không vui, nhưng mà Tông Chính Yến Mỹ tự mình đến phủ nói chuyện, Tiết phủ cũng chỉ đành cam chịu.

Đêm dài đằng đẵng, đối với Ngụy Hàn và Mục Trạch mà nói, cố nhiên sẽ không xuất hiện tình huống thể lực chống đỡ hết nổi, chỉ là có chút buồn chán. Ngụy Hàn ngồi không yên, dứt khoát đứng lên luyện đao, mà Mục Trạch thì thích ý mà ở bên cửa sổ thưởng trà.

Hai người hồn nhiên không biết nguy hiểm đang tới.

Đường Thiên mang theo Hàn Băng Ngưng ở giữa phòng ốc im hơi lặng tiếng xuyên toa, giống như một đoàn hư ảnh, Bình gia tiềm hành thuật tại trên tay hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Hắn dán sát góc tường, dọc theo bóng tối, mượn nhờ phòng ốc yểm hộ đi tới trước.

Bình gia tiềm hành thuật ngoại trừ không gian pháp tắc ra, còn có rất nhiều kỹ xảo tiềm hành, những kỹ xảo này đều là kỹ xảo chuyên nghiệp trải qua thiên chuy bách luyện. Trên thực tế, trong quá trình tiềm hành, trái lại cực ít phải dùng đến không gian pháp tắc.

Bởi vì trong nháy mắt pháp tắc tuyến phá vỡ không gian, sẽ sản sinh dao động rất nhỏ, loại dao động này rất dễ dàng kinh động địch nhân.

Đường Thiên tựa như dã thú bắt mồi, rất kiên trì mà chậm rãi tiếp cận địch nhân. Kiến trúc bên trong phủ, cho hắn yểm hộ tương đương tốt. Tiết phủ tuy rằng vô pháp ngăn cản Tần gia xây dựng Trích Vân lâu, nhưng lại có thể muốn xây thế nào thì xây tại nhà mình. Vì ngăn trở Trích Vân lâu quan sát, bên trong Tiết phủ khắp nơi đều là tường vây cao vút, mái đao rộng rãi thấp bé, con đường bên trong phủ, dứt khoát xây chòi nghỉ mát hành lang, dùng mái đình ngăn trở ánh mắt rình mò, bên trong phủ cực ít khu vực trống.

Đối với Đường Thiên mà nói, cái này quả thực là địa hình tối hoàn mỹ.

Hàn Băng Ngưng thu liễm khí tức, đi theo phía sau Đường Thiên.

Đường Thiên quẹo bên này tạt bên kia, nương theo mái đao hành lang yểm hộ, đi tới phần cuối hành lang, cái này là một cái chòi nghỉ mát. Chòi nghỉ mát ở tâm hồ nhân tạo, cái này là chốn trống trải nhất bên trong phủ.

Đường Thiên chỉ chỉ xà ngang phía trên chòi nghỉ mát, thấp giọng nói: "Ngươi mai phục tại nơi đây, ta sẽ vòng đến phía sau bọn họ."

Hàn Băng Ngưng gật đầu, tay không nhịn được nắm chặt chuôi kiếm.

Đường Thiên gật gật đầu cổ vũ nàng, giống như một lũ yên vụ, biến mất hoàn toàn.

Tiết phủ tuy rằng suy bại, nhưng mà rốt cuộc đã từng giàu có, kiến trúc bên trong phủ coi như có thể thấy được phồn hoa năm xưa. Rẽ ngang rẽ dọc, Đường Thiên đều có chút choáng váng, cũng may Trích Vân lâu thực sự quá bắt mắt, hắn có thể dễ dàng xác định phương hướng.

Đường Thiên thấy hoa mắt, đã tiến đến một chỗ nội trạch, thì cảm thấy như đi vào cung điện.

Hắn không để ý, chỉ cần phương hướng chính xác, là có thể đi ra ngoài, không có đường thì xuyên cửa sổ.

Bỗng nhiên, phía trước vang lên một tiếng trầm quát: "Ai?"

Đường Thiên cả kinh, không đợi hắn kịp phản ứng, trước mặt hắn xuất hiện một bức tường ánh sáng, nhưng vào lúc này, phía sau hắn truyền đến một tia dao động nhẹ không thể xét. Hắn vội vàng nhìn lại, quả nhiên phía sau cũng xuất hiện một bức tường ánh sáng.

Trái phải cũng là bức tường ánh sáng, hắn bị vây khốn rồi.

Một cái bóng hình xinh đẹp xuất hiện tại một đầu khác quầng sáng.

Khuôn mặt sát cơ Minh Châu thấy rõ ràng mặt nạ sau quầng sáng kia, giống như bị định thân pháp, ngây người nguyên chỗ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 720: Song Sát

Đường Thiên cũng không ngờ, mình lại xông vào nơi ở của Minh Châu.

"Xin hãy thu lại cái này, cảm ơn."

Đường Thiên chỉ chỉ bức tường ánh sáng bốn phía.

"Nga." Minh Châu vô thức thu bức tường ánh sáng lại, chờ nàng phục hồi lại tinh thần thì bức tường ánh sáng đã hoàn toàn thu hồi, sắc mặt nàng không khỏi biến đổi. Những bức tường ánh sáng này là pháp tắc cấm chế đặc biệt dùng để cảnh báo, là vật năm xưa được lưu lại.

Không có bức tường ánh sáng bảo vệ, mình đối mặt với Mặt quỷ sẽ không có bất cứ lực hoàn thủ nào, chính là sơn dương đợi làm thịt. Bản thân mình vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Tỉnh táo lại, trong lòng Minh Châu thấp thỏm bất an.

Sau đó khiến nàng cảm thấy bất ngờ chính là, một bóng đen lướt qua bên cạnh nàng, Mặt quỷ căn bản không có ý động thủ với nàng.

Khoan đã... Phương hướng kia, là khuê phòng của mình!

Sắc mặt Minh Châu thoáng cái đỏ bừng, lòng nàng có chút phiền muộn, Mặt quỷ sao lại đi xâm nhập khuê phòng nữ hài. Nàng cắn răng một cái, cố lấy dũng khí, cũng đi theo vào.

Đường Thiên như một cơn gió mạnh chạy vào, sau khi đi vào, hắn mờ mịt rồi.

Bên trong gian phòng cực lớn, đồ chất đống khắp nơi, giày, quần áo và đồ dùng, tạp kiện, vô số đồ dùng nữ nhân cứ như một cái thương khố loại nhỏ, dao động làm Đường Thiên hoa cả mắt. Hắn phải thật cẩn thận mới có thể không đụng rơi đồ vật. Thực tệ hại chính là giá áo, tủ giày, rương gỗ xếp thành hàng khiến nơi đây trở thành một cái mê cung.

Trích Vân lâu ở phương hướng nào?

Vẻ mặt Đường Thiên mờ mịt, lọt vào trong tầm mắt là y phục đủ màu sắc, vật phẩm trang sức lòe lòe phát sáng xếp thành hàng, Đường Thiên lạc hướng rồi.

Tiếng bước chân phía sau khiến Đường Thiên như gặp được cứu tinh.

Mặt Minh Châu đỏ đến mức gần như có thể chảy ra máu, gian phòng của nàng trước đây chưa từng ai được vào, nàng cũng không thích người khác quét dọn, cho nên bên trong đặc biệt hỗn độn. Tiết phủ vốn giàu đến chảy mỡ, nàng cũng không có cái sở thích gì khác, tiền tiêu vặt bình thường đều sử dụng hết vào phương diện này. Đáng tiếc ngày thường nàng phải chấp chưởng một phủ, quần áo không thể tùy tiện, ăn mặc cực kỳ thanh lịch đoan trang, nhưng mà nội tâm vẫn vô cùng yêu thích những thứ xinh đẹp tinh xảo này.

"Nơi này của ngươi cũng thật là loạn."

Những lời này khiến mặt Minh Châu thoáng cái bốc cháy lên, lúc này nàng hận không thể có cái lỗ nào trên mặt đất để chui xuống. Khuê phòng một nữ nhân lại bị đánh giá như thế, Minh Châu xấu hổ khó nhịn nổi.

Tuy vậy tâm nàng cũng có chút kinh ngạc Mặt quỷ và nàng nói chuyện thoải mái, tựa như hai người đã quen biết trước đây.

Chờ đã, Mặt quỷ sao lại ở Tiết phủ?

Minh Châu ngơ ngẩn hoàn toàn.

Đường Thiên không cho nàng thời gian ngẫm nghĩ: "Trích Vân lâu ở phương hướng nào?"

Trích Vân lâu? Minh Châu lại lần nữa sửng sốt, vô ý thức chỉ vào phía bên phải: "Bên kia."

Chờ nàng phản ứng lại được thì thân hình Mặt quỷ đã biến mất hoàn toàn.

Minh Châu hung hăng vỗ vỗ má mình, hiện tại mình là thế nào rồi? Thế nào hoảng hốt như thế? Nói chuyện cũng không động não? Chẳng lẽ là tối nay quá mệt mỏi rồi?

Khoan đã, Trích Vân lâu!

Thân thể Minh Châu cứng đờ, sắc mặt đột nhiên đại biến. Trích Vân lâu, Tần gia! Mặt quỷ sẽ động thủ với Tần gia!

Vì sao?

Trong lòng Minh Châu hiện lên một cổ hàn ý, Tiết phủ núp dưới bóng của Tần gia tồn tại nhiều năm như vậy, sự cường đại của Tần gia đã lưu lại dấu ấn cực sâu trong lòng nàng. Nàng dám cãi ý Tần gia cũng chỉ bởi vì chuyện Tiết phủ bán cho Lô gia không thể đưa ra công khai. Nhưng mà nàng lại biết rõ, một khi để Tần gia nắm được nhược điểm, Tần gia sẽ không chút do dự nuốt gọn Tiết phủ.

Mặt quỷ từ Tiết phủ lẻn vào Trích Vân lâu, một khi Trích Vân lâu có tổn thất gì, Tần gia liền có cớ tham gia trận chiến này, Tiết phủ kia...

Minh Châu không rét mà run, mặt trắng như tờ giấy.

Nàng cắn môi, tâm đang liều mạng khiến cho bản thân mình trấn định lại. Mặt quỷ tiến nhập Tiết phủ lúc nào? Vì sao hắn muốn động thủ ở Trích Vân lâu? Bỗng nhiên nàng nhớ tới vừa mới rồi Mặt quỷ nói chuyện với mình thoải mái giống như đã quen biết, tâm thần đột nhiên chấn động, lẽ nào...

Nàng không nói hai lời, liền chạy tới thương khố.

Nàng vừa mới lao ra gian phòng liền nghe được tiếng nổ ầm ầm, nàng hoảng sợ quay đầu lại, Trích Vân lâu cao vút đã bị chặn ngang cắt đoạn,đang ầm ầm sụp đổ về hướng Tiết phủ.

Bóng người bay tán loạn, kinh hô rống giận đan xen, trên mặt Minh Châu không còn nửa điểm huyết sắc.

Không có ai chú ý tới Đường Thiên tới gần, cho dù là Ngụy Hàn hay Mục Trạch, đều tuyệt đối không nghĩ ra Mặt quỷ sẽ chủ động xuất kích. Dù cho Mặt quỷ có thể đánh bại Bổn Sâm, nhưng mà ở trong mắt hai người, Mặt quỷ đơn thương độc mã căn bản không quấy lên nổi sóng gió gì. Tần gia trong tối ngoài sáng giết chết cường giả nổi danh có tiếng thật sự quá nhiều, hai người đều là người nhìn quen tai to mặt lớn, chỉ là một cái Mặt quỷ, tự nhiên không để ở trong lòng.

Dưới áp lực thật lớn của Tần gia, Mặt quỷ chỉ có thể đau khổ giãy dụa, chủ động công kích Tần gia? Cái này ngu xuẩn quá đỗi!

Chỉ cần người hơi có chút đầu óc, cũng sẽ không lựa chọn tự tìm tử lộ như thế.

Ẩn núp ở Trích Vân lâu, Đường Thiên lặng yên không một tiếng động mà âm thầm tiếp cận. Vừa mới đột phá, tâm thần ý chí đều đang ở trạng thái cao nhất. Dù chỉ một động tác nhỏ bé, cũng khiến Nguyên lực gần như tràn đầy trong cơ thể hắn kích động.

Tiến nhập trạng thái chiến đấu, Đường Thiên có sự lãnh khốc không tầm thường.

Loại lãnh khốc này không chỉ là đối đãi địch nhân, còn bao quát cả chính hắn. Trong cơ thể Nguyên lực kích động, hắn giống như không cảm giác, tâm thần kiên định chuyên chú, động tác, hô hấp, tim đập, đều không chịu bất luận ảnh hưởng gì, mỗi động tác vẫn hoàn mỹ không sứt mẻ.

Hắn tựa như thợ săn xuất sắc nhất, lặng yên không một tiếng động đưa con mồi vào phạm vi công kích của mình.

Ngụy Hàn đang luyện đao, ánh đao như nước, liên miên không dứt. Đao pháp của gã thâm độc quỷ dị, giống như độc xà thổ tín, thường tại góc độ khó mà ngờ nhất chém tới. Màu đen nhàn nhạt quấn quanh ánh đao sáng như tuyết như nước, giống như sương đêm bao phủ.

Ngụy Hàn hiếu chiến, tác phong tính khí táo bạo, nhưng mà từ lúc bắt đầu luyện đao, khí chất của hắn liền đột nhiên biến đổi, âm hàn quỷ dị.

Bỗng dưng, không gian xung quanh đột nhiên phát sinh biến hóa.

Hắc vụ hơi mỏng trên ánh đao của hắn biến mất hoàn toàn, không gian xung quanh tựa như đông lại, Ngụy Hàn hoảng hốt, âm thanh hô to: "Địch..."

Oanh!

Lực lượng kinh khủng nổ tung dưới chân hắn.

Hắn chỉ cảm giác mặt đất rung động, toàn thân giống như cưỡi mây đạp gió, hắn giật nảy mình, lầu sụp. Gạch xây và gỗ vụn dưới chân giống như hạt mưa bắn nhanh đến hắn.

Gần như không chút nghĩ ngợi, thân hình Ngụy Hàn nhoáng lên, liền bay ra ngoài.

Mắt thấy sắp lao ra ngoài lầu, bên trong tầm mắt Ngụy Hàn như có phát hiện, lòng sinh báo động, lông tóc toàn thân dựng thẳng, một chuỗi ánh đao bắn nhanh tới trước.

Leng keng keng!

Hoa lửa bắn ra khắp nơi, vài đạo ánh đao bị một vật nào đó sắc bén đến cực điểm chia đôi.

Một lũ hàn ý dọc theo sống lưng Ngụy Hàn từ dưới bốc thẳng lên trên, hắn cuối cùng thấy rõ ràng, ngay phía trước hắn, mấy đạo pháp tắc tuyến nhỏ như sợi tóc đan xen tung hoành, khóa lại phương hướng hắn đi tới.

Những pháp tắc tuyến này tuy rằng cực nhỏ, nhưng mà sắc bén vô cùng, tràng diện hỗn loạn như thế, căn bản khó mà phát hiện.

Vừa mới rồi nếu là nhào vào e là hiện tại đã bị chẻ làm tám khối.

Sự đáng sợ của đối thủ khiến cho Ngụy Hàn lần đầu tiên cảm thấy vô cùng lo sợ, vụ nổ tung ở dưới chân ẩn chứa lực lượng tuyệt đối không giả, nhưng trong cục diện như vậy còn có thể lặng yên bày ra sát chiêu, cái người này thủ đoạn cao đến quá đáng sợ!

Nhưng mà vừa dừng lại, đá vụn gạch gỗ phía sau như hạt mưa lập tức bắn nhanh tới.

Đao quang trên tay Ngụy Hàn cuốn một vòng đẩy ra, đá vụn gạch gỗ ở trước mặt giống như bị một cái đại thủ vô hình vỗ bay ngược trở lại. Nhưng sau một khắc, con ngươi Ngụy Hàn bỗng dưng trợn tròn, một cái viên cầu sặc sỡ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có bao phủ, khí tức tử vong gần trong gang tấc, tại thời khắc sinh tử tồn vong, Ngụy Hàn chẳng có chút do dự, ném ngân đao đi. Ngân đao vừa rời tay, liền hóa thành một đoàn hắc vụ, hắc vụ bốc lên rít gào, hóa thành con rắn, ngẩng đầu nhe răng.

Quang cầu sặc sỡ và hắc vụ nộ xà ầm ầm chạm vào nhau.

Ngụy Hàn không cần thấy kết quả, dùng hết tất cả khí lực còn lại, đánh về bên trái.

Bay ra ngoài, thân hình Mục Trạch như chim yến, nửa đoạn trên Trích Vân lâu đang nghiêng về phía sau, nhưng mà vô số đá vụn gạch

gỗ, giống như mưa xối xả bắn nhanh tới hắn.

Mặt sau vang lên tiếng Ngụy Hàn gầm lên chói tai, Mục Trạch không khỏi run lên. Cục diện hỗn loạn như thế rất thích hợp địch nhân đánh lén hỗn chiến, Mục Trạch không am hiểu cận chiến, trước hết thoát ly cái chiến trường hỗn loạn này đã. Chỉ cần kéo giãn được cự ly, vậy chờ nhận lại lửa giận của mình đi!

Sắc mặt Mục Trạch tái mét, thân hình hắn như điện, bảo cung cầm trong tay.

Ánh mắt hắn rơi vào chòi nghỉ mát nơi hồ nhân tạo của Tiết phủ, khoảng cách từ nơi đó vừa đúng thích hợp mình phát huy sở trường, hơn nữa xung quanh đều không thể mai phục, chỗ duy nhất có thể mai phục, đó là chòi nghỉ mát kia! Nôn nóng lướt đi, Mục Trạch kéo mở bảo cung, một cây quang tiễn xuất hiện tại trên dây cung.

Quang mang chợt lóe.

Oanh!

Chòi nghỉ mát nổ thành bụi phấn, không có mai phục!

Trong lòng Mục Trạch khẽ buông lỏng, tốc độ cấp tốc tăng vọt, cơ hồ trong nháy mắt liền xuất hiện tại phía trên hồ nhân tạo.

Bây giờ, đến lúc phản kích rồi.

Mục Trạch xoay người đối diện Trích Vân lâu, hắn vừa đúng lúc nhìn thấy Ngụy Hàn chật vật xông ra ngoài, ngân đao trên tay đã mất, tâm Mục Trạch chợt nhảy, hít sâu một hơi, lần thứ hai kéo mở bảo cung!

Nhưng vào lúc này, kinh biến chợt sinh.

Phía dưới Hồ nhân tạo vốn tĩnh lặng không dao động, đột nhiên nổ tung.

Vô số băng tinh từ mặt hồ bay ra, giống như một chùm mưa xối xả óng ánh bắn nhanh đến Mục Trạch đang đứng giữa không trung.

Trong nước có người!

Sắc mặt Mục Trạch đại biến, những băng tinh kia rít lên làm khiếp đảm tâm hồn. Mà khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi hơn nữa là những băng tinh kia, vậy mà đều ẩn chứa nhàn nhạt kiếm ý, chúng nó chính là vô số băng tinh tiểu kiếm.

Đáng chết!

Mục Trạch cưỡng ép xoay eo, thân thể tựa như rắn không xương, đột nhiên nhắm xuống phía dưới, tay kéo dây cung thả ra.

Quang tiễn chợt lóe, chìm vào trong mưa Băng Tinh.

Oanh!

Vô số băng tinh tiểu kiếm nổ thành bột mịn, toái mang như vụ.

Không khiến cho Mục Trạch kịp thở phào, một điểm hàn mang lạnh lẽo, phá vụ mà tới.

Kiếm ý băng lãnh sắc nhọn, bức thẳng tới giữa mi Mục Trạch, sắc mặt Mục Trạch lại biến.

Lúc này chiêu thức của hắn đã dùng hết, lực lượng huyết nhục trong cơ thể cũng nhất thời gián đoạn.

Hàn mang như tinh, chợt thúc đến.

Hắn buộc phải đưa bảo cung ra chắn trước mặt, đinh, một tiếng giòn vang, một cổ kiếm ý lạnh lẽo vô cùng, chìm vào thân cung.

Thình thịch!

Bảo cung giống như tượng băng nổ tan, Mục Trạch oa một cái mà phun ra một chùm huyết vụ, thân hình hốt hoảng lui về phía sau.

Tiếng rít khiến người rợn tóc gáy bỗng nhiên vang lên phía sau hắn, Mục Trạch hồn phách lên mây.

Băng tinh tiểu kiếm liên miên không dứt, đột nhiên từ mặt nước phía sau hắn bay ra, giống như hạt mưa đâm thẳng vào phía sau lưng hắn.

Thân thể Mục Trạch kịch liệt run rẩy giống như cái sàng, biểu tình trên mặt hắn đọng lại, thân thể lấy tốc độ có thể thấy biến thành tượng băng, băng tinh tiểu kiếm tiếp tục bắn nhanh, phanh, tượng băng vỡ tan.

Trên bầu trời, Đường Thiên giống như quỷ mỵ trống rỗng đột nhiên xuất hiện phía sau Ngụy Hàn.

Ngón tay hắn hơi nhếch, không gian pháp tắc tuyến mắt thường khó phân biệt phút chốc cuốn lên cổ Ngụy Hàn.

Con ngươi Ngụy Hàn đột nhiên giãn ra, không kịp cầu xin tha thứ, đầu lìa khỏi cổ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 721: Kịch Chiến Trên Đường

Thiết Hạt đã làm tốt chuẩn bị, nhận thấy tình hình bất thường hắn sẽ bỏ chạy ngay. Hắn theo Lô gia lăn lộn chỉ bởi vì muốn cuộc sống tốt hơn. Bản thân là Ất Đẳng hung nhân, người muốn lấy mạng hắn rất nhiều thế nhưng hắn vẫn luôn sống tốt.

Ở bất cứ thành thị nào, hắn đều có thể ung dung sinh sống, chuyện hắn am hiểu nhất là làm sao để ẩn mình trong bóng tối.

Hắn chỉ đứng quan sát từ xa trận chiến giữa Mặt Quỷ và Bổn Sâm, cuồng phong từ trận chiến ấy làm cho hắn kinh tâm động phách. Thế nhưng Mặt Quỷ lại chiến thắng khiến hắn cực kỳ khó tin. Loại quyền pháp này thật sự lợi hại như vậy sao? Khi Đường Thiên muốn thi triển "Thần Quyền" thì Thiết Hạt lập tức cảm thấy được nguy hiểm đáng sợ sắp xảy ra cho nên không chút do dự mà lựa chọn đầu hàng.

Mặt Quỷ mạnh mẽ phóng ra Nguyên Lực khiến hắn tâm phục khẩu phục, chỉ riêng phần Nguyên Lực hùng hồn này cũng đủ để tung hoành 1 phương.

Thế nhưng hắn vẫn như cũ không xem trọng việc Mặt Quỷ có thể chiến thắng Ngụy Hàn và Mục Trạch. Tuy rằng hắn đầu phục Lô gia nhưng đối với mỗi cường hào đều đã tìm hiểu cực kỳ cặn kẽ. Tứ tướng Tần gia thực lực vô cùng mạnh, số người chết trên tay bọn họ nhiều không sao kể hết. Mấy năm nay Tần Trẫm rất ít khi tự mình ra mặt, bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Tuy Mặt Quỷ chiến thắng Bổn Sâm nhưng đó chỉ là trong cuộc tỷ thí. Nếu chiến đấu thực sự, khả năng Mặt Quỷ bị giết chết sẽ cao hơn. Thực

ra đây chỉ là suy đoán của Thiết Hạt vì hắn không có nhìn thấy tận mắt cuộc chiến kia.

Hai người Ngụy Hàn và Mục Trạch cùng liên thủ thì Bổn Sâm cũng chỉ có thể mang thương tích mà lui lại. Tần gia Tứ tướng mỗi người đều là cao thủ, do Tần Trẫm tốn vô số tâm huyết mới mời chào được. Bốn người tuy rằng khác họ thế nhưng Tần Trẫm vẫn tin tưởng giao cho trọng trách, địa vị bốn người tại Tần gia vô cùng cao quý, ngay cả con cháu Tần gia gặp mặt cũng phải thi lễ vãn bối.

Thế nhưng kết quả chiến đấu lại khiến tròng mắt Thiết Hạt thiếu điều rớt xuống đất.

Theo Trích Vân lâu ầm ầm sụp đổ, đến khi hai người kia bị giết chết chỉ mất thời gian trong nháy mắt. Đặc biệt là Hàn Băng Ngưng, vị băng sơn mỹ nhân ấy nhìn qua không có chút tâm cơ thế mà lại biết mai phục bên trong hồ nhân tạo.

Đáng sợ !

Thiết Hạt miễn cưỡng dừng lại bước chân, thần sắc biến ảo không ngừng. Không biết vì sao, trong lòng hắn mơ hồ có một tia dự cảm Mặt Quỷ so với hắn tưởng tượng còn cường đại hơn, Linh Bộ càng cường đại hơn so với mọi người tưởng tượng.

Minh Châu tay chân lạnh lẽo, đầu óc trống rỗng, ngơ ngác nhìn Tiết phủ một mảnh bừa bãi lộn xộn.

Toàn bộ Tiết phủ bị động tĩnh lớn kinh động, lúc này mới dồn dập chạy đến, lúc các nàng nhìn thấy tràng diện đáng sợ trước mắt, rất nhiều nữ nhân sợ đến mức la hét nghẹn ngào khiến Tiết phủ vô cùng rối loạn. Một số người hiểu biết như đám Tiểu Yểu, Tiết Nghiên thì sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đó là Trích Vân lâu, là Trích Vân Lâu của Tần gia.

"Ồn ào cái gì mà ồn ào! Ta còn chưa có chết!"

Tiết lão thái thái được nha hoàn đỡ ra tới nơi, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn trước mắt mà lên tiếng quở trách.

Lão thái thái xưa nay vốn uy nghiêm, một phen quở trách khiến hạ nhân trong phủ tức thì im lặng, chỉ còn nỗi sợ hãi phủ kín trên gương mặt mỗi người.

"Minh Châu, đã xảy ra chuyện gì?" Tiết lão thái thái trầm giọng hỏi.

Lúc này Minh Châu mới lấy lại tinh thần, sắc mặt còn trắng bệch nhưng vẫn đem đầu đuôi mọi việc đã phát sinh kể lại.

Tiết lão thái thái sắc mặt trầm tĩnh phân phó:"Đi thương khố nhìn xem."

Một lát sau, nha hoàn trở về báo cáo: "Đường Thiên không có ở đây!"

Suy đoán trong lòng được chứng thực, vẻ mặt Minh châu như cũ tràn đầy thần sắc khó tin, cả nửa ngày nói không ra lời. Mấy nữ tử khác hai mắt nhìn nhau, thần sắc hoảng sợ, ai cũng không có nghĩ đến Mặt Quỷ chấn động toàn thành không ngờ ở ngay trong phủ, lại chính là cái gã Đường Thiên cả ngày chỉ biết ngủ bị mọi người khinh thường.

Trong lúc nhất thời, mọi người như rơi vào tình trạng yên tĩnh quỷ dị.

Minh Châu có chút hoảng hốt, hiện tại nàng cuối cùng đã hiểu vì sao Mặt Quỷ nói những lời kia với mình, với giọng điệu rất quen thuộc và tùy tiện. Không ngờ Đường Thiên lại thật sự là Mặt Quỷ.

Tiết lão thái thái ho nhẹ phá vỡ yên tĩnh.

"Đây cũng là chuyện tốt."

Lão thái thái nói với giọng điệu chậm rãi nhưng lại cực kỳ chắc chắn khiến đám người Minh Châu không khỏi ngẩng đầu, mặt đầy vẻ mờ mịt khó hiểu. Đối với các nàng thì đây là tai ương khiến Tiết phủ diệt môn,

Tần gia đang lo không có cớ cùng lý do mà hiện tại lại có lý do chính đáng như thế nhất định sẽ động thủ không chút do dự.

"Trong khoảng thời gian này các ngươi cũng đi bái phỏng không ít gia tộc. Thế nhưng kết quả ra sao, có người nào chịu đưa tay ra giúp đỡ không?"

Ánh mắt lão thái thái nhìn xung quanh khiến mọi người chỉ biết buồn bã cúi đầu.

"Không có. Việc này cũng không có gì kì quái, Tần gia tạo dựng được thế lực rất lớn tại Tử Quyên thành, ai cũng không dám công khai cùng Tần gia tranh đấu. Hiện tại có một người dám làm, chuyện này không phải là chuyện tốt hay sao?"

"Phu nhân, người ngài muốn nói là Mặt Quỷ?" Minh Châu cũng nghi hoặc khó hiểu hỏi.

"Không sai." Lão thái thái trầm giọng nói: "Hắn đã giết hai đại tướng của Tần gia, cùng Tần gia không thể hòa giải, nếu như được hắn giúp đỡ thì chúng ta càng an toàn hơn. Ta biết rõ các ngươi lo lắng sẽ cùng Tần gia xé rách da mặt, nhưng hiện tại không phải chúng ta muốn hay không muốn, mà là Tần gia nhất định động thủ đối với chúng ta, không nên có chút suy nghĩ may mắn trong lòng.

"Nhưng Mặt Quỷ chỉ có 1 mình..." Tiết Nghiên nhỏ giọng nói.

"Một mình?" Lão thái thái lắc đầu: "Hắn không hắn chỉ có 1 mình. Đừng quên phía sau hắn còn có Linh Bộ. Tuy rằng thuộc hạ hắn không có ở đây nhưng nghe nói những người này đối với hắn rất trung thành và tận tâm, một khi hắn tập hợp thuộc hạ lại nhất định thực lực tăng mạnh. Lúc này chính là lúc hắn gặp hoạn nạn, chúng ta cũng không còn đường lui, chúng ta giúp hắn chính là giúp chính mình. Các ngươi đi nghe ngóng một chút, tìm những mối quan hệ thân quen với chúng ta xem nhà nào có Linh Bộ khổ tù. Mua! Ra giá gấp 10! Gấp 10 không đủ thì gấp

trăm lần! Thời điểm này không nên tiếc tiền, tiêu tất cả tiền đi còn tốt hơn so với việc rơi vào tay Tần gia."

Tinh thần mọi người rung lên.

Tiểu Yểu đột nhiên phát hiên một vấn đề: "Hắn...Đường Thiên ở đâu?"

Mọi người không khỏi lại biến sắc lần nữa.

Lão thái thái trầm giọng nói: "Lập tức phái người đi tìm."

Ở con hẻm nhỏ cách Tiết phủ không xa, Đường Thiên trầm giọng hỏi: "Lời ngươi nói là thật?"

"Tiểu nhân tuyệt đối không có nói sai." Bình Tiểu Sơn vội vàng nói: "Mới vừa rồi, tiểu nhân đang chuẩn bị quay lại bẩm báo với đại nhân. Bỗng nhiên có một nữ nhân chặn đường ta, nàng nói nàng là người của La Lan gia tộc, sẵn lòng đem Linh Bộ trong tay tặng cho đại nhân, nhưng không tiện ra mặt còn cần đại nhân tự mình đến nhận."

"La lan gia tộc?" Đường Thiên trầm ngâm.

"Vâng, đây là địa chỉ, quả thực là mỏ của La Lan gia." Bình Tiểu Sơn cung kính nói.

Trong lòng hắn vô cùng chấn động, hắn đúng lúc trông thấy tận mắt cuộc chiến vừa mới xảy ra tại Trích Vân lâu, sự mạnh mẽ của đại nhân thật là đáng sợ. Lúc trước, khi Bổn Sâm vẫn chưa lộ ra thực lực thì danh tiếng Tần gia tứ tướng cao hơn so với Bổn Sâm. Yêu đao Ngụy Hàn, truy quang Mục Trạch, biết bao nhiêu người đã bại trong tay bọn họ thế mà nay Tần gia tứ tướng lại bị chém giết tại Trích Vân lâu. Thảo nào La Lan gia cũng đưa cành ô liu về phía đại nhân.

Càng làm cho hắn kích động là chiêu đại nhân dùng sau cùng kia, pháp tắc tuyến Bình Gia Tiềm Hành thuật!

Trên đường phố bên ngoài trở thành một mảnh hỗn loạn, Trích Vân lâu xảy ra động tĩnh lớn như vậy e rằng Tần gia đã biết được. Bình Tiểu Sơn cũng hiểu hiện tại là thời điểm khẩn cấp, một trận chiến này đại nhân đã hoàn toàn chọc giận Tần gia, song phương không còn đường cứu vãn. Tần gia sẽ vận dụng tất cả mọi thủ đoạn để đối phó với đại nhân.

"Biết rõ đường đi đến đó không?" Đường Thiên trầm giọng hỏi.

"Biết rõ." Bình Tiểu Sơn liếm liếm môi nói. Dù là người ngu ngốc cũng biết trận chiến này đã mở đầu cho sự hỗn loạn tại Tử Quyên thành. Bản thân có thể tham dự vào việc hệ trọng như thế khiến hắn phát hiện mình có chút khẩn trương, có chút kích động phấn khích, thế nhưng lại không có chút sợ hãi nào.

"Đi trước dẫn đường." Trên mặt Đường Thiên cũng hiện lên một tia kích động. Hàn Băng Ngưng không do dự liền đi theo bên cạnh hắn.

"Ta cũng đi!" Thanh âm Thiết Hạt vang lên, hắn từ tường đá cạnh con hẻm nhỏ nhảy xuống.

Đường Thiên có chút bất ngờ, nheo mắt nhìn Thiết Hạt.

Thiết Hạt cười khổ: "Nếu ta ở lại thương khố, rơi vào trong tay Tần gia sẽ bị treo cổ, còn đi theo đại nhân thì có chút an toàn hơn."

"Đi!" Đường Thiên gật đầu, không có hỏi nhiều.

Bình Tiểu Sơn là địa đầu xà nên hắn cực kỳ quen thuộc địa hình Tử Quyên thành, dẫn theo mọi người xuyên qua các con đường đi qua các ngõ tắt. Thế nhưng rất nhanh thì Bình Tiểu Sơn liền nhận ra sự khác thường, sắc mặt khẽ biến: "Đại nhân, bọn họ đã phong tỏa đường phố."

"Xông qua đi." Đường Thiên không chút do dự đứng ở phía trước: "Ngươi tới chỉ phương hướng."

Bình Tiểu Sơn chỉ vào đầu ngõ: "Đi ra khỏi ngõ chính là đường chính, chúng ta phải xuyên qua đường chính, lao ra cửa thành, ra khỏi cửa thành xem như là an toàn rồi. Nhất thiết không được phi hành, cửa thành có cạm bẫy chuyên đối phó trên không."

"Theo ta."

Đường Thiên căn dặn, cũng không quay đầu lại mà cất bước đi nhanh hướng về phía đầu ngõ lao đến.

Đoàn người vừa ra đến đầu ngõ liền nghe tiếng quát: "Dừng lại! Kiểm tra!"

Khi Đường Thiên quay mặt lộ ra hình dáng chiếc mặt nạ quỷ xanh đen, quân tinh nhuệ Tần gia lập tức sắc mặt đại biến, không nói hai lời liền thổi còi. Tiếng còi rít lên, truyền đi xa xa. Tinh nhuệ Tần gia xung quanh dồn dập chạy tới.

Đường Thiên hít sâu một hơi, hai chân bỗng nhiên phát lực, cả người như viên đạn rời nòng nhằm đám người trước mặt phóng đến.

Oanh!

Hắn tựa như quả đạn pháo cuồng bạo bắn vào giữa đoàn người khiến vài thân ảnh ngã bay ra ngoài dưới lực xung kích cường đại.

Hai tay Đường Thiên triển khai, mười ngón tay mở ra tạo thành mười đạo không gian pháp tắc tuyến sắc bén hợp thành tấm lưới tử vong, những nơi nó lướt qua khiến huyết nhục văng tung tóe.

Thế nhưng tinh nhuệ Tần gia đều là những người có thực lực mạnh mẽ, vượt xa võ giả bình thường. Đao kiếm thương xoa theo các vị trí bất đồng đánh tới, các loại pháp tắc chấn động làm người ta phải hãi hùng khiếp vía.

Bong bong bong!

Vài luồng sức mạnh liên tiếp theo pháp tắc tuyến trong tay truyền đến khiến mười ngón tay Đường Thiên tê rần, pháp tắc tuyến trên tay đứt đoạn.

Đó là một gã nam tử cường tráng dùng xoa (cái xiên), cả người phát ra ánh sáng màu vàng đất, ánh sáng từ chân kéo dài đến mặt đất..Đường Thiên lập tức hiểu được thì ra pháp tắc của đối phương nhất định có liên quan đến đại địa, lực lượng vô cùng lớn.

Nhưng mà, nếu so lực lượng thì Đường Thiên lúc nào yếu hơn người khác?

Đường Thiên sắc mặt lạnh lẽo, với tràng diện hỗn loạn, các loại pháp tắc ba động càng hỗn loạn thì rất thích hợp dùng Bình gia tiểm hành thuật. Thân hình hắn nhoáng lên, giống như quỷ mị mà xuất hiện bên cạnh nam tử cường tráng.

Hữu quyền không chút biến hóa, một quyền đánh tới.

Nam tử cường tráng thấy thế cũng không né tránh mà nổi giận gầm lên, lực lượng toàn thân phát động, đồng xoa trong tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, một cỗ khí tức trầm trọng như núi bộc phát đánh về phía trước.

Nắm đấm cùng đồng xoa không có chút kỹ xảo hoa lệ nào mà va chạm.

Đông!

Âm thanh trầm muộn chấn động toàn trường, thân thể nam tử cường tráng chấn động, nửa đoạn trước đồng xoa thế mà bị cong gập lại.

Thân hình tráng hán như tượng đất không nhúc nhích, mấy giây sau vô số máu tươi từ lỗ chân lông tràn ra rồi ngửa mặt mà ngã quỵ.

Đám tinh nhuệ Tần gia hoảng sợ biến sắc, Đường Thiên không chút do dự liền toàn lực đột phá lao lên, hai bên có Hàn Băng Ngưng cùng

Thiết Hạt bảo vệ, trong lúc nhất thời không ai có thể ngăn cản Đường Thiên tiến tới.

Nhưng vào lúc này, trên tường thành phía trước có vô số quân tinh nhệ đã tập trung xong, tức thì một mệnh lệnh lạnh thấu xương vang lên.

"Bắn cung."

Đường Thiên bất ngờ ngẩng đầu, mặt quỷ dữ tợn, hai mắt đỏ bừng như máu, sát ý tận trời.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 722: Tần Tử Chân

Trên cửa thành là tường thành rộng lớn, ở đó đã đứng đầy cung thủ.

Bảo cung của Tần gia, danh chấn Tội vực.

Tần gia có kỹ thuật bắn cung độc môn của mình, người tập nó cũng nhiều nhưng nổi tiếng nhất đó là Mục Trạch, nhưng lại có ít người biết đến rằng Tần gia còn có một người kỹ thuật bắn cung không hề kém Mục Trạch đó chính là Tần Tử Chân. Tần Tử Chân tay dài, dáng người cao, vẻ mặt lạnh lùng cùng ánh mắt lợi hại. Hắn là người khiêm tốn, không thích phô trương, nhiều người ngoài biết đến Tần Tử Sơn nhưng lại biết rất ít về hắn.

Tần Tử Chân ngoại trừ thực lực bản thân phi phàm còn đặc biệt dành thời gian bồi dưỡng lấy một đám cung thủ.

Hắn lại để cho nhóm cung thủ này tu luyện những kỹ thuật bắn cung khác nhau, hơn nữa hắn luôn suy nghĩ tìm cách để trong lúc chiến đấu bọn họ có thể phối hợp một cách hữu hiệu. Tần Trẫm không chỉ một lần tán thưởng Tần Tử Chân cùng đó bổ nhiệm hắn làm thống lĩnh chi Cung bộ này. Tần Tử Chân cũng không làm Tần Trẫm thất vọng, tuy rằng kiến thức về binh đoàn của Tội Vực đã bị quên lãng nhiều năm nhưng tại trong sách cổ của Tần gia còn lưu lại vẫn có thể tìm được một chút về nó, do đó Cung bộ càng ngày càng cường đại.

Sách cổ Tần gia đều do tổ tiên của Tần gia, những người đầu tiên tiến vào tội vực theo trí nhớ của mình chép lại. Không riêng gì Tần gia, tất cả các nhà còn lại đều có truyền thừa riêng của mình. Có lẽ phần lớn truyền

thừa không thích hợp tại Tội Vực, nhưng mà làm tài liệu để cho người đời sau tham khảo cũng có giá trị phi phàm.

Cung bộ của Tần gia có uy lực mạnh mẽ đã nhiều lần lập kỳ công.

Những nhà khác tại Tử Quyên thành khiếp sợ uy thế của Tần gia trừ kiêng kị Tần Trẫm vô song còn có chi Cung bộ này.

Tần Tử Chân nhận được mệnh lệnh, ngay lập tức phong tỏa cổng thành. Trong lòng hắn vẫn tràn ngập khiếp sợ, thực lực của Ngụy thúc thúc cùng Mục thúc thúc hắn vô cùng rõ ràng, Mặt Quỷ lại có thể đánh chết hai người bọn họ, thực lực của hắn rõ ràng đã vượt qua tính toán của bọn hắn rất nhiều.

Nhưng đồng thời Tần Tử Chân cũng tràn ngập phẫn nộ, khi hắn tu luyện cung kỹ thì Tần Trẫm không có thời gian chỉ dạy hắn, về cơ bản là do Mục Trạch dạy, hắn cùng Mục Trạch tình cảm cực kỳ thâm hậu. Hai người không chỉ là thúc cháu mà còn là thầy trò.

Nghe nói Mục thúc chết thảm, Tần Tử Chân quyết định phải vì Mục thúc báo thù.

Không nghĩ tới, cơ hội lại tới nhanh như vậy.

Mặt Quỷ lại muốn phá cửa thành, thật không biết sống chết.

Tần Tử Chân nhếch lên một nụ cười lạnh nơi khóe miệng, Cung bộ nhanh chóng vào vị trí. Cung bộ được trang bị cũng không phải là những Tần gia cung xuất hiện trên thị trường mà là Tần gia Bá Vương Cung. Bá Vương Huyết mộc là sản vật của Tần gia, cây này sinh trưởng cực kì chậm chạp nhưng cứng hơn huyền thiết, toàn thân màu huyết hồng, lại có hắc hỏa văn(*) là tài liệu thượng đẳng để làm cung. Nhưng sản lượng của nó lại quá thưa thớt, trong Tần gia cũng xem nó như trân bảo.

(* hắc hỏa văn : hoa văn hình ngọn lửa màu đen)

Dây cung là dùng Kim Cương ti mà thành, nhưng không phải loại Kim Cương ti bình thường. Trong những Kim Cương ti do Tiết phủ sản xuất có một số xuất hiện toàn thân màu đen sì như mực hay còn gọi là Kim Cương Mực ti. Kim Cương Mực ti so với Kim Cương ti bình thường cứng cáp hơn nhưng vì sản lượng cực nhỏ nên Tiết phủ phần lớn đều tiến cống cho Tần gia.

Bá Vương Huyết mộc làm thân cung, Kim Cương Mực ti làm dây cung cứ như vậy chế tạo thành Bá Vương cung. Tuy giá cả đắt vô cùng nhưng Tầm Trẫm không chút do dự trang bị bảo vật xa hoa như vậy cho Cung bộ từ đó cũng có thể thấy kỳ vọng của Tầm Trẫm vào bọn họ.

Tần Tử Chân làm thủ thế, ánh mắt hắn dán sát vào Mặt Quỷ đang từ trong đám người mạnh mẽ xông ra, trong mắt hắn hiện rõ sự cừu hận mãnh liệt.

Mỗi một gã tinh nhuệ của Cung bộ đều cẩn thận từng li từng tí mở ra hộp tên, ở trong sâu nhất hộp tên lấy ra một mũi tên bằng kim loại, trên thân được khắc kín hoa văn. Những mũi tên này to bằng ngón tay, toàn thân được che kín bởi tầng tầng lớp lớp những hoa văn tinh xảo, mũi tên không có tiễn vũ(*), đầu mũi tên hàn quang khiếp người, phảng phất có thể thấy được sương mù bốc lên từ đó.

(tiễn vũ : phần lông đuôi của mũi tên giúp định hướng bay của mũi tên khi bắn ra)

Đây là một mũi tên cực kỳ quý giá có tác dụng phá pháp.

Mỗi một mũi tên đều ẩn chứa lạc ấn pháp tắc, những lạc ấn pháp tắc này đều do đám cung thủ này ngày thường không ngừng dùng khí tức pháp tắc của chính mình phong ấn trong đó, dần dần sẽ hình thành nên lạc ấn pháp tắc. Phá pháp tiễn đều là thủ đoạn để bảo vệ tính mạng, muốn trên một mũi tên lưu lại lạc ấn pháp tắc cực kỳ không dễ, thường ngốn mất của cung thủ nhiều năm. Do có được không dễ nên bình thường cung thủ sẽ tuyệt đối không đem ra sử dụng.

Bởi vì lạc ấn pháp tắc do chính cung thủ niêm phong vào nên khi cùng cung thủ hợp lại thì càng tăng nên sức mạnh, mũi tên này có uy lực cực lớn.

Tần Tử Chân không hề thăm dò một chút nào mà vận dụng ngay Phá pháp tiễn từ đây có thể thấy sự kiêng dè của hắn đối với Mặt Quỷ, hắn không hề có chút tâm lí may mắn nào, người có thể giết chết Mục Trạch cùng Ngụy Hàn lẽ nào có thể dự vào tâm lí may mắn để đánh chết được.

Khí cơ Tần Tử Chân một mực tập trung tại Mặt Quỷ, bảo cung trong tay hắn từ từ kéo ra, trên cung có một mũi Ngân Tiễn toàn thân sáng như tuyết. Hai bên cạnh hắn, các cung bộ tinh nhuệ đều cùng một động tác.

Bá Vương cung, Phá pháp tiễn từ từ kéo mở.

Tần Tử Chân sắc mặt lạnh lùng, trong con ngươi lạnh dần, cung được kéo thành hình trăng tròn, thần hình của hắn vững như bàn thạch, ở hai bên cạnh hắn tất cả các Cung bộ tinh nhuệ đều cùng một tư thế, giống hắn như đúc.

Phía trên dây cung môi hắn khẽ nhếch, nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

“ Bắn tên !”

Tiếng dây cung vang lên như sấm.

Vừa rời khỏi cung ánh sáng mũi tên liền tăng vọt, hào quang từ trên mũi tên tuôn ra, quang mang càng ngày càng sáng, cả mũi tên dường như đã biến thành lưu quang, lưu quang như điện, tiếng mũi tên rít lên nghe rợn người.

Đường Thiên đã phát hiện được nguy hiểm, từ lúc hắn bị khí cơ của đối phương tập trung hắn đã cảm ứng được rồi. Nhưng hắn không có dừng lại, ngược lại càng thêm điên cuồng tấn công, lần tấn công này đã tạo nên một khoảng trống xung quanh hắn.

Hơn mười mũi tên ánh sáng như một màn mưa bao phủ lấy Đường Thiên.

Đường Thiên hai mắt trợn trừng, trên những mũi tên này hắn cảm nhận được cảm giác của sự hủy diệt. Tiễn quang từ bốn phương tám hướng phóng tới, phong tỏa mọi chỗ mà hắn có thể né tránh. Cảm giác nguy hiểm cực độ làm hắn như mèo bị giẫm phải đuôi thoáng cái xù lông lên. Vô thức hắn muốn phá vỡ không gian rời đi nhưng….

Hắn nghĩ đến những người bên cạnh hắn, Hàn Băng Ngưng, Thiết Hạt, còn có Bình Tiểu Sơn ở phía sau.

Bọn họ tuyệt đối không thể nào chống lại làn mưa tên kinh khủng như thế.

Sắc mặt Thiết Hạt trắng bệch, hắn tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, hắn vạn lần không ngờ, không ngờ Tần gia lại mạnh đến mức này, mạnh đến mức làm cho người ta tuyệt vọng.

Đáng chết, ta cược sai rồi.

Nhưng vào lúc này bỗng vang lên một tiếng gầm giận dữ.

Chân trái Đường Thiên bỗng nhiên tiến ra một bước, một bước này lực lượng lớn vô cùng, chỗ bàn chân đạp xuống có vô số vết rạn giống như mạng nhện lan ra bốn phía. Nguyên hỏa bao quanh Đường Thiên dường như đón gió tăng vọt, đột nhiên bốc lên cao vài thước.

Kéo mở quyền thế, Thiếu Niên Thần Quyền lại hiện ra, không gian đông lại như sương lạnh đang lan tràn ra bốn phía.

Lần trước chiến đầu cùng Bổn Sâm, Đường Thiên phát hiện ra, sử dụng thần quyền để đông cứng không gian có thể dùng để phòng ngự.

Nếu không có cách nào chạy trốn vậy chỉ có thể phòng ngự giúp mọi người ngăn cản làn mưa tên này mà thôi.

Quyền pháp có thể rút ra pháp tắc càng nhiều thì không gian bị đông cứng lại càng rộng theo đó lực phòng hộ cũng càng mạnh mẽ.

Những cung thủ trên tường thành kia mang đến cho Đường Thiên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Dưới sự kích thích của tử vong, Đường Thiên không có giữ lại chút gì, mà hắn cũng không dám giữ lại. Hắn điên cuồng thúc dục Nguyên Lực trong cơ thể, Nguyên Lực mênh mông mãnh liệt va chạm vào nguyên thần của Đường Thiên, tinh thần của hắn rung lên, suýt nữa đã không trụ lại nổi trước sự va chạm này. Hắn mạnh mẽ thủ hộ tâm thần, Tâm Hải vốn đã xao động trong cơ thể hắn do bị tác động mạnh liền trở lên cuồng bạo, Đường Thiên cảm giác cơ thể mình sẽ nổ tung chỉ sau một khắc.

Hắn mạnh mẽ vứt bỏ đi tạp niệm cùng sợ hãi, vô số lạc ấn biến hóa của quyền pháp tựa như mây như khói trong lòng hắn xẹt qua. Như thế sự xoay vần, trong tâm niệm của hắn, vô số lạc ấn này sinh sinh diệt diệt, trước đây Đường Thiên vốn không dám xem nhiều lạc ấn biến hóa đến vậy, bởi vì hắn xem lạc ấn biến hóa càng nhiều thì nguyên lực tiêu hao càng nhanh.

Nhưng mà lần này trong cơ thể hắn nguyên lực thực sự quá mãnh liệt, chúng dường như đã mất đi khống chế, điên cuồng va chạm với tâm thần của Đường Thiên.

Đường Thiên vừa nhìn đã thấy không ổn, nếu như không khống chế được những nguyên lực này, thì cũng chẳng cần những mũi tên kia hắn cũng sẽ bị những Nguyên lực đang cuồng bạo này xé thành phấn vụn. Những biến hóa trước kia mà Đường Thiên không dám xem lúc này bị một tia ý thức của hắn dung nhập vào trong.

Vô số pháp tắc tuyến trên không trung kéo theo những vệt sáng lộng lẫy đang chui vào nắm tay phải của Đường Thiên, đoàn ánh sáng trên tay phải hắn càng ngày càng lớn.

Không gian bị đông lại đang không ngừng lan tràn.

Trong nhát mắt, tiễn quang liền đánh lên chỗ không gian đang bị đông lại kia.

Khi mũi tên vừa chạm vào không gian bị đông lại lập tức nổ tung, bình, giống như tiếng của một khối băng tan vỡ, cơ thể của Đường Thiên chấn động.

Binh, binh, binh..

Tiếng va đập dày đặc làm cho người ta cảm tưởng chỉ là một tiếng vậy, thân thể Đường Thiên run rẩy kịch liệt nhưng quyền thế của hắn lại ổn định một cách phi thường. Đây không phải là lần đầu tiên Đường Thiên gặp phải cảnh này, hắn biết rõ dù thân thể hắn gặp phải công kích như thế nào cũng không được để ảnh hưởng đến quyền thế. Một khi hắn không khống chế được quyền thế thì những sợi tơ pháp tắc đã được hấp thụ đầy đủ Nguyên Lực mạnh mẽ sẽ đem thân thể hắn xoắn cho nát bấy.

Mỗi một đạo tiễn quang khi đánh vào chỗ không gian bị đông lại đều nổ tung, khi nổ đều có một vòng ánh sáng thẩm thấu vào không gian bị đông lại.

Đó chính là lạc ấn pháp tắc.

Những lạc ấn pháp tắc này khi thẩm thấu vào không gian kia tựa như cá về nước trở lên linh hoạt hắn lên.

Đường Thiên phát hiện ra rất nhanh, những lạc ấn này vậy mà không thể nào rút ra được. Những lạc ấn này tựa như con cá vậy, nó cùng với những sợi tơ pháp tắc trôi nổi trong không gian hoàn toàn khác nhau, chúng được những cung thủ ngày đêm cường hóa chồng lên mà hình thành, chúng cùng tâm thần của cung thủ liên thông với nhau không có cách nào hấp thu.

Bỗng có một tia lạc ấn pháp tắc màu lam chui vào cơ thể của Đường Thiên.

Đó chính là lạc ấn pháp tắc của Tần Tử Chân.

Thân thể Đường Thiên run lên, toàn thân lan ra một cảm giác tê dại, càng làm Đường Thiên biến sắc chính là nguyên lực trong cơ thể hắn lại không có thể hóa giải cái lạc ấn pháp tắc quỷ dị này. Nó dường như một con mực màu lam đang liều mạng chui vào cơ thể Đường Thiên.

Đáng chết!

Mặt Đường Thiên cuối cùng cũng biến sắc, những lạc ấn này lại chui vào trái tim của hắn.

Ngay tại lúc này, Đương Thiên cảm thấy quyền thế của mình đã tràn đầy năng lượng, nếu không đánh ra hắn dám chắc rằng nó sẽ nổ tung ngay tại nắm đấm của mình.

Bất chấp tất cả, Đường Thiên rống giận đánh ra một quyền.

Như một cái cối xay, một đạo quang đoàn lộng lẫy chói mắt nhưng lại không hề phát ra âm thanh nào, mang theo một cái đuôi ánh sáng diễm lệ đến cực điểm bay về phía cửa thành.

Tần Tử Chân trên tường thành sắc mặt tái mét hô to “ Tản ra !”.

Lời còn chưa dứt thì tường thành phía dưới bỗng nhiên rung chuyển, một cỗ sức mạnh tuyệt luân giống như dời non lấp bể nổ tung ngay dưới chân hắn, Tần Tử Chân hự lên một tiếng, khóe miệng tràn ra tơ máu, không kịp phản ứng liền bị chấn bay ngược ra, hai mắt tối sầm.

Oanh ! Oanh ! Oanh!

Đá vụn như những mũi tên phẫn nộ bay vụt ra, trong chúng ẩn chứa sức mạnh kinh người, những ai bị đánh trúng đều xuất hiện trên người

một lỗ máu. Vô số huyết hoa đồng thời nở rộ cùng với những tiếng kêu thảm thiết không dứt xung quanh.

Cửa thành nguy nga hiện tại không còn nữa, ở trong mắt mọi người chỉ còn một cái hố rộng hơn hai mươi trượng tại đó.

“ Đi”

Đường Thiên xách Bình Tiểu Sơn đang choáng váng vì khiếp sợ, khẽ gầm nên một tiếng, dẫn đầu xông ra cửa thành.

Hàn Băng Ngưng cùng Thiết Hạt như bừng tỉnh lại từ trong mộng liền vội vàng đuổi theo.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 723: Bốn Phương Mây Chuyển

“Bây giờ ngươi đã biết mình không cược sai nhỉ." Duy Khắc Đa nhìn của thành đang nổ ầm ầm ở phía xa. Hồng y thắng huyết* càng làm nổi bật hơn sắc mặt tái nhợt của hắn.

*y phục màu đỏ hơn máu.

Tô có chút xuất thần. Trên mặt nàng, diện sa* đã che đi những đường nét tinh xảo làm cho người ta không nhìn thấy được.

*khăn che mặt.

Một màn diễn ra trước mắt đã gây cho nàng một trận chấn động rất lớn. Đầu tiên, Mặt quỷ liên thủ cùng Hàn Băng Ngưng giết chết Ngụy Hàn cùng Mục Trạch, rồi lại thấy Mặt quỷ huyết chiến trên phố, quyền phá thành môn. Nàng cuối cùng đã rõ ràng tại sao Duy Khắc Đa lại đem hết hi vọng đặt lên người hắn. Loại khí thế quyết thắng này quả thực quá đáng sợ đi.

Dù cho nàng chỉ đứng một bên quan sát nhưng tâm thần vẫn rung động mãnh liệt.

Tội vực cao thủ mọc lên như rừng, thế nhưng thời gian trôi qua, tâm huyết cũng dần dần phai nhạt đi. Điều này biểu hiện rõ nhất là từ phong cách chiến đấu của bọn họ. Cho đến hiện giờ, phong cách chiến đấu dũng mãnh liều mạng như vậy đã cực kỳ hiếm thấy, trái lại, đấu pháp âm lãnh, quỷ mị lại cực kỳ thông dụng.

Thấy Mặt quỷ dũng mãnh đến nỗi không thể chống đỡ, tung hoành ngang dọc như giữa chốn không người, nàng cũng cảm thấy nhiệt huyết

sôi trào. Thời điểm nhìn thấy Tần Tử Chân chỉ huy Cung bộ, rút ra Phá pháp tiễn thì cả Tô cùng Duy Khắc Đa mặt đều biến sắc. Bọn họ biết rõ, khi Phá pháp tiễn phối hợp cùng Tần Tử Chân và Cung bộ thì vô cùng kinh khủng, không gì có thể tồn tại dưới sức công như vậy.

Trong mắt bọn họ đây đã là tuyệt cảnh. Nhưng, Đường Thiên dường như không nghĩ như vậy, hắn không chỉ không lùi lại, trái lại còn xông thẳng lên phía trước.

Trong đầu Tô thoáng hoang mang. Một cỗ khí tức thảm khốc đến nỗi không thể nói nên lời, nó tựa như mùi máu tanh nồng nặc trộn lẫn với khói thuốc súng đen sẫm mang hình hài tử thần, bị gió cuốn lên rồi đột nhiên điên cuồng, kích động xông tới trước mặt. Duy Khắc Đa đang đứng cạnh nàng càng thêm kích động, thân thể hưng phấn đến nỗi run rẩy từng cơn.

Tô không hề cười nhạo Duy Khắc Đa. Bóng dáng trẻ tuổi lạnh lùng mà nghiêm nghị chỉ huy Cung bộ kia là một tảng đá lớn trong lòng các gia tộc. Đối mặt với công kích như vậy, nếu đổi lại là nàng, nàng nhất định sẽ lùi, sẽ trốn, sẽ chạy.

Nhưng, Mặt quỷ không làm thế.

Hắn không lùi mà tiến lên.

“Kỳ thực, hắn có thể tránh.” Tô đột nhiên thốt ra câu này. Nàng cũng không biết vì sao mình lại nói vậy, có lẽ mình sẽ làm như vậy chăng?

Duy Khắc Đa ngẩn ra, trầm mặc chốc lát, giọng nói của hắn mang theo mấy phần hồi ức: “Khi ta chạy trở về, gia tộc đã cùng Tần Trẫm đạt thành hiệp nghị, ta vô lực ngăn cản. Lúc ấy, ta vô cùng phẫn nộ nên đã cùng Tần Trẫm quyết đấu. Thế nhưng, ta thua. Tần Trẫm không giết ta, hắn biết chắc ta sẽ không dám có hành động gì bởi vì hắn thấy được gia tộc đối với ta rất quan trọng. Ta không cam tâm, không cam lòng, ta muốn làm một cái gì đó và ta chợt nhớ đến những khổ tù mà gia tộc đã đuổi đi lúc trước. Ta đã đem tin tức Mặt quỷ còn sống nói cho họ biết.

Ngươi biết ta nhìn thấy gì không?? Ta từ trong mắt họ nhìn thấy hỏa diễm, vô cùng vô tận hỏa diễm thiêu đốt. Lúc đó ta đã hiểu, vì Mặt quỷ, bọn họ sẵn sàng hy sinh tính mạng."

Tô trầm mặc lắng nghe.

Lúc đó, ta vô cùng cao hứng. Vì thế ta đưa những khổ tù này đến Tần gia. Tin tức Mặt quỷ còn sống sẽ lan truyền ra những khổ tù ở Tần gia. Bọn họ càng kiên trì, càng thêm không nghe lời thì tốc độ chỉnh hợp của Tần gia càng thêm chậm chạp. Lúc ta làm vậy, thực ra phần lớn đều vì xả giận. Từ trong đáy lòng ta cho rằng, không ai có thể ngăn cản Tần Trẫm, không ai có thể ngăn chặn Tần gia."

Duy Khắc Đa ngữ khí trầm thấp, sau đó lại có chút kỳ quái.

"Nhưng mà sau đó, hình ảnh hỏa diễm trong mắt của những khổ tù khi nghe tin tức của Mặt quỷ luẩn quẩn trong đầu ta. Tần Trẫm tuy lợi hại thật nhưng trong mắt hắn ta chưa từng thấy hỏa diễm bùng cháy. Thậm chí, khi ta ở tội vực cũng không nhìn thấy. Ta liền suy nghĩ, vì sao như vậy? Ta nghĩ, nghĩ thật lâu nhưng cũng không thể hiểu được thế nhưng ta đã thông suốt một điều. Nếu trên người hắn có nhiều điểm của người Tội vực mà chúng ta không có thì không chừng hắn sẽ làm được những việc mà chúng ta không thể làm? "

Tô mặt đầy khiếp sợ nhìn Duy Khắc Đa, nàng không nghĩ tới hắn lại suy nghĩ nhiều như vậy.

Duy Khắc Đa nhìn cửa thành không trọn vẹn, những bóng hình kia đã sớm biến mất, bỗng, hắn nở nụ cười: "Vừa nãy ta đang nghĩ, tại những lúc nguy cấp như vậy, hắn đều nguyện ý thủ hộ cho đồng bạn của mình. Những người đi theo hắn, bất kể là ai, cũng không hề phải lo lắng về việc mình bị bỏ rơi. Chẳng trách thuộc hạ của hắn, ai cũng một lòng một dạ đi theo. Đối với chúng ta, đây quả là chuyện tốt. Tội vực của chúng ta cần một người anh hùng như vậy, ngươi thấy đúng không? "

“Anh hùng ư?” Tô hơi nhíu mày. Đối với hai chữ này, nàng không cho là đúng.

Duy Khắc Đa cười cười nhưng cũng không giải thích.

“ Tần Trẫm sao không xuất hiện nhỉ?” Tô bỗng nhiên nhăn mày.

Duy Khắc Đa thản nhiên nói: “Hắn đi Phi Mã Thành. Lần này Tần gia cùng Lô gia liên hợp giống như không được bình thường a.”

“ Quả thật không giống bình thường.” Tô gật gật đầu. Nàng mặc dù không có nhiều chủ ý xấu xa như Duy Khắc Đa, nhưng dù gì nàng cũng đã ở vị trí gia chủ rất lâu, ánh mắt cơ bản vẫn rất sắc bén.

“Tiết gia có giá trị hai trăm Linh bộ khổ tù sao?” Duy Khắc Đa bình thản: “Lô gia vậy mà nguyện ý dùng hai trăm Linh bộ khổ tù để đổi Tiết gia. Việc này mà không có vấn đề thì mới không bình thường đi.”

Tô hiểu rất rõ Duy Khắc Đa. Căn bản nàng không nói quanh co cùng hắn mà hỏi trực tiếp: “Ngươi cảm thấy việc này ra sao?”

“Ta không biết.” Duy Khắc Đa trầm ngâm: “Nói không chừng Tiết gia có bí mật mà chúng ta không biết.”

"Ngươi mấy năm nay chỉ biết uống rượu." Tô hừ lạnh, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy không thích hợp, hình như quá thân thiết rồi.

Duy Khắc Đa sờ sờ mũi mình, cười khổ nói: “Ngươi cũng biết đấy, trong gia tộc ta cơ bản là không có tiếng nói. Ta cũng đã lâu không quản việc rồi, sự tình bí ẩn như vậy, ta làm sao biết được. Nhưng mà, trong một lần uống rượu, ta đã nghe được vài tin tức thú vị.”

Tô liếc Duy Khắc Đa. Căn bản là nàng không thèm trả lời.

Duy Khắc Đa vốn chỉ muốn nói lấp la lấp lửng nhưng giờ hắn đành ngượng ngùng nói: “Kỳ thực cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là bên

trong Kim Cương tẳm của Tiết gia có một bí mật lớn. Bí mật này có lẽ liên quan tới truyền thừa của Tiết gia. Nhưng hình như bí mật này đã thất truyền dẫn tới truyền thừa của Tiết gia thiếu mất một phần quan trọng. Đây là nguyên nhân làm Tiết gia dần dần sa sút.”

“ Hồ ngôn loạn ngữ “* Tô hừ lạnh.

*nói bậy bạ.

Nếu nói Kim Cương tẳm có bí mật tuyệt đối không ai hoài nghi, nếu không thì sao chỉ có Tiết gia là có Kim Cương tẳm? Thế nhưng, nói Kim Cương tẳm bí bảo cùng truyền thừa có quan hệ thì Tô tuyệt đối không tin.

“Ngươi khoan hãy nói. Ta quả thật có điểm tin tưởng.” Duy Khắc Đa nghiêm túc nói: “Ngươi đừng quên. Tiết phủ trước kia có không ít cao thủ. Hơn nữa, vào thời điểm đó, Tiết phủ không phải chỉ có nữ nhân như hiện tại. Tiết phủ lúc ấy âm dương cân đối, vì lẽ đó ta tin đó là sự thật a.”

“Lẽ nào Lô gia biết được bí mật này?” Tô trầm ngâm. Tuy có khi Duy Khắc Đa không ra gì nhưng có đôi lúc con hàng này lại nhạy cảm đến đáng sợ. Tên gia hỏa này đã nói vậy thì chắc chắn tám chín phần mười là đã mò được một ít manh mối.

"Cho nên ta cũng thật hiếu kỳ a. Chẳng lẽ Lô gia thiếu truyền thừa sao? Thời điểm Tiết gia hùng mạnh cũng không vượt qua Lô gia. Truyền thừa Tiết gia, Lô gia sao lại có hứng thú nhỉ? Thậm chí sẵn sàng trả giá hai trăm Linh bộ khổ tù, quả thật khó hiểu nha!” Duy Khắc Đa nhếch miệng, mặt lại lộ vẻ trào phúng.

“Vậy giờ ngươi tính làm sao?” Tô trực tiếp hỏi.

“Hiện giờ không phải đã xuất hiện một Mặt Quỷ sao?” Duy Khắc Đa bình thản nói: “ Vào lúc khác, các nàng có lẽ còn phân rõ giới tuyến với Mặt Quỷ, nói gì đi nữa Mặt Quỷ vẫn là ngoại lai. Nhưng hiện tại, Tiết phủ cùng đường mạt lộ*, bốn bề thọ địch, các nàng nếu như làm mất cái

bắp đùi to lớn như Mặt Quỷ thì bọn họ quá ngu xuẩn rồi. Thật đáng mong đợi nha! Mặt Quỷ đã lợi hại như vậy, lại có thêm sáu mươi lăm thuộc hạ, cái tên gia hỏa này không biết sẽ mạnh mẽ tới mức nào? Lẽ nào ngươi không có mong đợi sao?"

“ Ngươi đã sớm nghĩ đến điều này?” Tô bất thình lình hỏi.

Duy Khắc Đa thoáng kinh ngạc, sờ sờ mũi: “Thì ra trong lòng ngươi sùng bái ta như thế, ta không có lợi hại như ngươi tưởng đâu, chỉ là thuận thế mà làm thôi."

"Ngươi tốt nhất không nên đem cái chủ ý này đánh tới La Lan gia tộc, bằng không ta sẽ giết ngươi." Tô lạnh lùng nói.

Duy Khắc Đa cười khổ: “Này, uy..uy..ta không có chọc giân ngươi mà…..”

Một góc khác của thành thị.

“Duy Khắc Đa quả thật lợi hại nha, ăn quả đắng trên tay Tần Trẫm đảo mắt liền chém hắn lại một đao. Tần Trẫm hiện tại có lẽ đang hối hận vì không giết hắn.”

Hứa Diệp thản nhiên tiếp lời: "Duy Khắc Đa rất am hiểu lấy xảo phá cục nhưng không ngờ người xuống tay lại là Tô. Tô quả thật rất quyết đoán, không hề do dự mà nhảy lên chiếu bạc. Có lời đồn đãi rằng bọn họ khi còn trẻ có quan hệ không tầm thường, giờ nhìn lại, tám chín phần mười là thật. “

Hứa An Trung thật ra cũng không để ý, trong đầu hắn vẫn còn đang ngẫm lại quá trình Hàn Băng Ngưng tập kích Mục Trạch.

Sự tiến bộ của Hàn Băng Ngưng khiến hắn cảm thấy kinh ngạc. Hơn nữa, có vẻ như nữ nhân này không am hiểu ám sát nhưng mà toàn bộ quá trình tập kích Mục Trạch, không thể không khiến người ta vỗ bàn tán dương.

Hứa Diệp liếc mắt nhìn Hứa An Trung: "Hàn Băng Ngưng quyết một lòng với Mặt Quỷ, ngươi không có cơ hội đâu."

"Ta chỉ nghĩ đến việc thu đồ đệ." Hứa An Trung ngước mặt, bồi lại một câu.

Hứa Diệp cười ha ha rồi liền đổi đề tài: "Ngươi thấy một quyền kia của Mặt Quỷ như thế nào?"

Hứa An Trung trầm ngâm không nói. Nhìn thấy một quyền kia, hắn mới hiểu được nguyên nhân Bổn Sâm bị đánh bại. Trong đầu hắn không ngừng ngẫm lại một quyền kia, hắn tự đem mình đổi qua vị trí Tần Tử Chân rồi hoảng sợ phát hiện, mình cũng tuyệt đối không có biện pháp ngăn cản được một quyền kia. Bất giác, mồ hôi lạnh ướt đẫm sóng lưng, trong đầu hắn ảo ảnh liên tục hiện ra.

"Đúng vậy." Nét cười trên mặt Hứa Diệp tiêu thất không còn. “Không nghĩ tới, vậy mà có người lại có thể đánh ra một quyền kinh thế hãi tục như vậy. Lý giải quyền đạo của người này có lẽ đã đạt mức nước chảy mây trôi. Hắn không cần phải lý giải pháp tắc, biến hóa ẩn chứa trong một quyền kia có thể làm cho pháp tắc dồn dập hợp thành một đạo tuyến. Nó biến hóa đa dạng là thế vậy mà người ngoài không mảy may nhìn ra điểm khác lạ, có thể nói tẩy tận chì hoa*.

* bỏ sạch những trang điểm bề ngoài, trở về với bản chất

“Ta không thể thắng.”

Bốn chữ này dường như đã rút cạn khí lực của Hứa An Trung. Thế nhưng, khi những lời này vừa ra khỏi miệng, hắn lại thấy cả người nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, trút được những áp lực đè nặng đôi vai.

"Chúc mừng ngươi." Trong mắt Hứa Diệp sáng lên tia dị sắc. Hắn tu sinh tử nên rất mẫn cảm đối với loại khí cơ này. Hứa An Trung khi phun ra bốn chữ này, sinh cơ trong cơ thể không những không tiêu giảm, trái lại là một mãnh tĩnh lặng, sinh cơ càng mạnh hơn trước rất nhiều.

Hứa An Trung cũng cảm thấy tâm tình của mình đột phá. Tuy nhiên, hắn cũng không vui mừng nhiều mà chỉ là một sự bình thản: “Ta mặc dù không thắng nhưng vẫn như cũ, ta khát vọng được chiến đấu.”

“ Ta tin ngươi sẽ có cơ hội.” Hứa Diệp cười nói: "Nhưng mà, một tiễn kia của Tần Tử Chân cũng không phải dễ tiếp nhận đâu. Yên tâm, còn có trò hay để xem. Hắc…hắc"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 724: Quy Đội (Về Đơn Vị)! Quy Đội! Quy Đội!

A Mạc Lý phát hiện bầu không khí doanh địa hôm nay có chút khác lạ, số người canh giữ ít đi rất nhiều, hơn nữa vô cùng lỏng lẻo.

"Này, lão Nhiếp, có tình huống a."

Nhiếp Thu có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm giọng ngươi lớn như vậy, sợ người ta nghe không rõ hay sao?

"Đúng là có chút không thích hợp." Nhiếp Thu đáp lại, đối với tên gia hỏa gàn bướng cố chấp này, nếu như hắn hỏi mà ngươi không trả lời, hắn sẽ không ngừng mà oanh tạc cho đến khi ngươi trả lời mới thôi. Điểm then chốt đó là cái gã gia hỏa này là người cũ, lại còn cùng trường với đại nhân, khi đại nhân còn chưa lập nghiệp thì tình như thủ túc, người như vậy, Nhiếp Thu cũng không muốn đắc tội.

Sau mấy lần trải nghiệm, Nhiếp Thu rất thức thời mà phối hợp. Hơn nữa theo thao luyện dọc đường, mọi người cũng tương đối quen rồi, Nhiếp Thu thực ra còn rất thích tên man ngưu này, tính cách thẳng thắn nhiệt tình, ngoại trừ ngốc một chút lỗ mãng một chút, không có ý xấu.

Trong lòng hắn cười gượng gạo, còn nghĩ kiến công lập nghiệp a, cái này quả thực là điển hình cho việc ra quân chưa đánh đã chết rồi, mình thành khổ tù.

Mỗi ngày nặng nhọc cường bức lao động khiến hắn mệt mỏi quá chừng, càng làm cho hắn cảm thấy không xong chính là chân lực trong cơ thể đã tản mát không còn, một chút xíu cũng hoàn toàn không có. Hắn bây giờ tựa như phế nhân chân chính, tay không thể nhấc, vai không thể

nâng. Nếu như không phải mấy người A Mạc Lý giúp hắn chia sẻ, mỗi ngày hắn đã không biết phải chịu đựng bao nhiêu roi.

Nếu như đồng ý kí hợp đồng bán mình mà ra sức vì ông chủ thì có thể miễn trừ lao động, còn có thể được các loại phúc lợi.

Không ai kí, đám A Mạc Lý đối với phần hợp đồng bán mình này chỉ cười nhạt, bọn họ đối với Đường Thiên có lòng tin mười phần, đối với thân phận khổ tù chẳng có cảm giác gì. Cái này đã tính là vấn đề gì? Đường thần kinh gặp phải tình huống thảm hại hơn thế này không biết bao nhiêu lần rồi. Linh bộ thành viên có nhiều nhất là người Sài Lang tộc, bọn họ xuất thân bần hàn, tính tình cứng cỏi, cực khổ như vậy ở trong mắt bọn họ căn bản không tính là cái gì.

Đối với thiếu niên kéo bọn họ từ nơi địa ngục coi sinh tử như rơm rác kia đi ra, giao cho bọn họ tôn nghiêm cùng vinh dự, vì hắn mà hy sinh tính mạng, là phần kiêu ngạo của mỗi người Sài Lang. Loại tình cảm chan chứa này, người khác không cách nào lý giải.

Bọn họ trầm mặc ít lời, nhưng bọn họ chưa bao giờ ruồng bỏ tín niệm của mình.

Nhiếp Thu hoàn toàn không có lòng tin, hắn có thật nhiều thật nhiều luận cứ nói rõ ý nghĩ của bọn họ là buồn cười đến thế nào. Trong lịch sử, những bá chủ tài hoa hơn người trong lòng ôm chí lớn luôn chết vì chuyện ngoài ý muốn, hắn thậm chí có thể liệt kê hơn năm mươi người. Ở trước mặt tự nhiên và thiên địa, dù cho bá chủ có mạnh mẽ như thế nào, đều là nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng hắn không nói, hắn là người thông minh, lời nói như vậy sẽ chỉ xúc phạm mọi người, không có ai muốn nghe lời này, cũng không có ai nguyện ý tin lời này. A Mạc Lý cũng vậy, người Sài Lang cũng vậy, đều là thắng tính. Hơn nữa, tình cảnh của hắn là gay go nhất trong mọi người. Tại địa phương không có bất luận năng lượng gì như vậy, đám A Mạc Lý có ưu thế rất lớn, mà hắn là một phế vật, không có ông chủ nào cần một phế nhân.

Nhiếp Thu thông minh mà thực tế, hắn biết rõ, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải có giá trị.

Dù năng lượng đã tiêu tán, thực lực quay về con số không, nhưng mà hắn chưa bao giờ dựa vào thực lực cá nhân để kiếm cơm, hắn có đầu óc, hơn nữa là người am hiểu động não nhất trong đoàn người này. Một cái khác khiến hắn không nghĩ đến là, tuy rằng đan điền trì trong cơ thể đã tiêu tán, kinh mạch hư vô, nhưng mà khả năng nhận biết của hắn lại trở nên càng thêm nhạy cảm.

"Số người canh giữ chỉ bằng một phần năm trước đây." Nhiếp Thu hạ giọng.

"Cơ hội tốt!" Con mắt A Mạc Lý sáng ngời, có chút nóng lòng muốn thử, tuy rằng thực lực của bọn họ bị cầm cố, nhưng mà những ngày này, bọn họ vẫn tìm tòi ra một chút biện pháp nhỏ, có thể để cho bọn họ có được sức chiến đấu nhất định.

Đặc biệt đối với A Mạc Lý, kẻ cuồng chiến đấu lấy lực lượng làm sở trường, Tội vực không thể nghi ngờ là chiến trường rất thích hợp cho hắn phát huy. Phải biết rằng, ở trong thời gian rất dài, khi Đường Thiên còn thuần túy cậy mạnh thì đều bị A Mạc Lý áp chế.

Nhiếp Thu là có thực học, bằng không mà nói, cũng sẽ không khiến Lôi Ngang cảm thấy khó xử. Khi công việc của hắn được mọi người chia sẻ, hắn luôn suy nghĩ một việc, đó chính là tự cứu. Thân là một võ tướng ưu tú, đầu óc Nhiếp Thu hoàn toàn vượt qua A Mạc Lý. Tự cứu cũng không hoàn toàn là chỉ vượt ngục, lý giải của mọi người đối với Tội vực ít đến thương cảm, hắn biết rõ tình trạng như vậy là nguy hiểm cỡ nào. Bọn họ cần phải có lực tự bảo vệ mình, bằng vào nhận biết vô cùng mẫn cảm, hắn đâu vào đấy mà tìm tòi sự khác biệt ở Tội vực. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Linh bộ thành viên không ngại gian khổ, trở thành đối tượng thực nghiệm tốt nhất của hắn.

Chẳng mấy chốc, bọn họ tìm tòi ra một ít bí quyết độc đáo nho nhỏ, có thể để cho bọn họ phát huy ra thực lực nhất định, nhưng mà hắn cũng không vội vã phát động, mà là lựa chọn tiếp tục tích góp thực lực.

Một phần năm số người canh giữ, phản ứng đầu tiên của Nhiếp Thu, cái này chẳng lẽ là cạm bẫy? Nhưng mà hắn nhanh chóng liền phủ quyết suy đoán này, hắn có thể rõ ràng mà cảm thụ được, tuy rằng trông coi rất nghiêm, công việc rất nặng, mỗi ngày rất mệt, nhưng mà vật tư cung cấp, trái lại cũng không thiếu. Giám công ngoài việc quất mấy roi, cũng không hề có hành vi quá khích khác.

Đối phương dường như rất coi trọng tính mạng bọn họ.

Âm thầm quan sát, Nhiếp Thu càng khẳng định phán đoán của mình. Nếu như là cạm bẫy, vậy đem bọn họ dụ dỗ qua, lại không thể giết, vậy có ý nghĩa gì?

Bên ngoài nhất định là phát sinh cái gì!

Thân là một võ tướng ưu tú, khứu giác nhạy cảm đối với chiến cơ, giống như một dạng bản năng. Lập tức Nhiếp Thu ý thức được đây là một cơ hội tuyệt hảo.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên ‘đùng’ một tiếng nổ vang từ phương hướng cửa vào khu vực khai thác mỏ truyền đến.

Sắc mặt Nhiếp Thu trở nên nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Bảo mọi người tập hợp, chuẩn bị sẵn sàng."

A Mạc Lý hưng phấn chạy đi, khổ tù lao động tại quặng mỏ dồn dập đứng dậy, từ các nơi trong quặng mỏ tập hợp tới chỗ Nhiếp Thu. Liên tục lao động, cũng không làm cho huấn luyện lúc trước trở nên xa lạ. Động tác bọn họ rất nhanh, huấn luyện có tố chất.

Kẻ giữ cửa thần sắc hoang mang, bọn họ thỉnh thoảng nhìn về phương hướng cửa chính, nhưng mà chẳng mấy chốc, hành động của các

khổ tù, để cho bọn họ cảm thấy càng khẩn trương.

"Tản ra! Tất cả đều tản ra! Muốn chết sao..."

Mấy tên coi cửa lớn tiếng quát lớn.

Phanh!

Một bóng người như đống cát bay đến trước mặt bọn họ, rõ ràng là một gã coi cửa, khí tức của hắn hoàn toàn không còn. Kẻ coi cửa giống như đột nhiên bị siết cổ, âm thanh quát chói tai líu lo mà ngừng.

Một bóng người quen thuộc, xuất hiện ngay bên cạnh miệng quặng mỏ trên vách núi, cái mặt nạ dữ tợn kia khiến mọi người không khỏi sửng sốt.

"Ta tới rồi!"

Thanh âm quen thuộc vang vọng toàn trường, sau một khắc, tiếng hoan hô rung trời cơ hồ khiến người đứng thẳng không được.

"Đường thần kinh! Hàn Băng Ngưng! Ta ở đây!"

A Mạc Lý lớn giọng, lực áp toàn trường, tựa như sét đánh, hắn liều mạng mà vung vẫy hai tay.

Nhiếp Thu ngây người ngẩn ngơ, hóa ra là Đường Thiên đại nhân!

Hắn vừa rồi cảm giác được ở phương hướng cửa chính quặng mỏ, có một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng, thật không ngờ lại là Đường Thiên đại nhân. Đại nhân, vậy mà thật không chết, vậy mà thật sự tới cứu bọn họ rồi! Hắn có thể rõ ràng mà cảm nhận được, mỗi người xung quanh kích động từ tận đáy lòng, cái sĩ khí này... Thật là long trời lở đất a!

Kẻ coi cửa chạy trối chết, thời điểm này đã không có ai đi quản bọn họ.

Trong lòng Thiết Hạt chấn động vô cùng, đây là thuộc hạ của Mặt Quỷ sao? Đây là Linh bộ khổ tù lan truyền sôi sùng sục sao? Không, bọn họ đã không phải khổ tù rồi. Thân là hung nhân, Thiết Hạt từng thấy các loại phản bội, đen(xấu xa) ăn đen, vì lợi ích cả cha con cũng sẽ trở mặt, nhưng mà hắn chưa từng thấy ánh mắt giống như ánh lửa bùng cháy như vậy, dù cho thời điểm này, Mặt Quỷ bảo bọn họ đi chết, bọn họ cũng sẽ không chút do dự đi tìm chết.

Cái đoàn người này...

Không biết vì sao, đoàn người này khiến Thiết Hạt cảm thấy sợ hãi, tựa như ánh lửa bên trong những ánh mắt này ẩn chứa một loại lực lượng làm hắn sợ hãi.

"Cái này là cấm chế, chúng ta cần tìm được chìa khóa..."

Thanh âm Bình Tiểu Sơn truyền vào trong tai Thiết Hạt, Thiết Hạt giật mình, tỉnh táo lại, hắn nhìn thoáng qua, vội vàng nói: "Những cấm chế này ta có thể phá giải."

Thiết Hạt không biết, Mặt Quỷ có dẫn cái đám này đi hướng hủy diệt hay không, nhưng mà hắn rõ ràng hơn, hắn lên tặc thuyền muốn xuống tặc thuyền chẳng chút dễ dàng. Vô luận là Lô gia, hay là Tần gia, cũng sẽ không buông tha hắn. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Bàn tay hắn bao phủ một đoàn hắc vụ, nhanh chóng mà vỗ trên người A Mạc Lý, từng cây xung điện chậm rãi từ thân thể A Mạc Lý bức ra. Khi một cây xung điện sau cùng rời thân thể, A Mạc Lý chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, cảm giác trói buộc không thể biến mất giờ đã không còn thấy tăm hơi nào nữa.

Kích động khó giải thích, A Mạc Lý ngửa mặt lên trời huýt dài!

Khí thế cuộn trào mãnh liệt, từ thân thể hắn bộc phát ra, Thiết Hạt bất ngờ không kịp đề phòng, cái đầu triệt để mộng rồi.

Hắn chậm rãi khôi phục thanh tỉnh, không khỏi trong lòng hoảng sợ. Hắn giao tiếp cùng đủ hạng người, rất am hiểu nhận thức người, chỉ là thần thái khí thế lúc này, liền biết người này nhất định dũng mãnh hơn người.

Khi hắn không ngừng mà giải trừ cấm chế, những gia hỏa nguyên bản xem ra tướng mạo xấu xí kia, từng người toát ra khí tức nhanh nhẹn dũng mãnh tinh nhuệ, làm cho Thiết Hạt kinh hồn táng đảm. Càng làm cho hắn cảm thấy kinh khủng chính là dù cho trong lúc mừng rỡ như điên như thế, những gia hỏa lặng lẽ không lên tiếng này còn có thể khống chế được tâm tình của mình.

Thật hung tàn, thật lãnh khốc, thật đáng sợ!

Hắn cảm thấy mình giống như cừu nhỏ rơi vào giữa bầy sói, thật cô lập, thật nhu nhược, thật bất lực... Ô ô, ai mới là hung nhân đây...

Chỉ có A Mạc Lý chạy đến trước mặt Đường Thiên, Hàn Băng Ngưng, nước bọt bay tung tóe, lớn giọng oang oang. Những người khác, rất tự giác mà xếp thành hàng, chờ đợi mệnh lệnh của Đường Thiên.

Đã sớm không kiên nhẫn, kiếm Hàn Băng Ngưng gác trên cổ A Mạc Lý, hừ lạnh: "Ngậm miệng!"

Thân thể A Mạc Lý cứng đờ, tức thì biểu tình ngượng ngùng.

Hàn Băng Ngưng dùng kiếm đẩy A Mạc Lý trở lại trong đội ngũ, A Mạc Lý nhìn mọi người đều xếp hàng chỉnh tề, tức thì lộ ra biểu tình xấu hổ.

Hầm mỏ an tĩnh lại, khí tức sát phạt dần dần nồng nặc.

Thiết Hạt gian nan mà nuốt nước miếng, đối diện chỉ có hơn sáu mươi người, nhưng mà sát ý tỏa ra khiến hắn cảm thấy vô cùng lo sợ, rợn tóc gáy. Bình Tiểu Sơn đứng bên cạnh hắn, cũng sắc mặt trắng bệch,

mồm mép run rẩy, nhưng mà ánh mắt hắn lại tràn đầy khát vọng và cuồng nhiệt.

Sáu mươi sáu người, thân mặc áo tù nhân cũ nát, trên mặt, trên tay bọn họ toàn là bùn, hai chân trần, tóc rối tung, trên chòm râu còn dính bụi đất, mỗi người đều có bộ dáng khổ tù.

Nhưng mà ai nấy đứng thẳng tắp, thần thái bọn họ không có nửa điểm xấu hổ, bọn họ tựa như đang mặc chiến phục chỉnh tề, tựa như dưới chân không phải chỗ nước trũng đầy đá vụn cao thấp lồi lõm, ánh mắt bọn họ lợi hại, thần tình trang trọng.

Tựa như vô số lần huấn luyện, lành lạnh nghiêm chỉnh, lặng ngắt như tờ.

Hàn Băng Ngưng tiến lên một bước, âm thanh trang nghiêm hành lễ: "Đại hùng Linh bộ Hàn Băng Ngưng, quy đội!"

Trên mặt A Mạc Lý không còn nụ cười vui vẻ thường ngày, nghiêm nghị hành lễ. "Đại hùng Linh bộ A Mạc Lý, quy đội!"

Nhiếp Thu bị cảm nhiễm, không tự chủ tiến lên một bước, nghiêm nghị hành lễ: "Đại hùng Linh bộ Nhiếp Thu, quy đội!"

Từng cái thân ảnh bước ra khỏi hàng.

"Đại hùng Linh bộ Lỗ Thần, quy đội!"

"Đại hùng linh bộ... Quy đội!"

"Đại hùng linh bộ... Quy đội!"

...

"Quy đội!" "Quy đội!" "Quy đội!"

Sau mặt nạ, mắt thiếu niên đẫm lệ mơ hồ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 725: Ánh Sơn Bảo

Đường Thiên xông ra cửa thành tạo ra động tĩnh thực sự quá lớn, tự nhiên không thể giấu được người khác, tỷ như Tiết Minh Châu.

Minh Châu ngay từ đầu còn có mấy phần mơ hồ, nhưng mà được lão thái thái cảnh tỉnh, nàng lập tức minh bạch thế cuộc, minh bạch Tiết phủ giờ đây một chân đã đứng tới mép vực, tính quyết đoán của nàng lập tức biểu hiện hoàn toàn.

Ngoại trừ tìm Đường Thiên, nàng có một quyết định khác, đó là toàn bộ Tiết phủ rút khỏi thành.

Tử Quyên thành là Tử Quyên thành của Tần gia, nếu như tiếp tục ở lại nơi đây, thủy chung là cá thịt trên thớt của người khác. Dù cho tìm được Đường Thiên, Đường Thiên cũng không có khả năng trở lại Tiết phủ, cái này là dê vào miệng hổ, tại Tử Quyên thành đấu với Tần gia, quá ngu xuẩn.

Tiết phủ ở ngoài thành có một tòa thành gọi là Ánh Sơn bảo, đó là khi tiến nhập Tội vực chủ nhân Tiết phủ đời thứ nhất kiến tạo mà thành. Lúc đó còn chưa có Tử Quyên thành, tòa thành cũng rất đơn sơ, nhưng mà hoàn cảnh ngoài thành quá ác liệt, sau khi Tử Quyên kiến lập thành, Tần gia dốc hết sức mời, Tiết phủ mới dời vào bên trong thành, chỗ tòa thành kia cũng thành hoang phế.

Nhưng mà lúc này, đó lại là đường lui tốt nhất. Minh Châu từng đến Ánh Sơn bảo, quen thuộc địa hình nơi đó. Ánh Sơn bảo cách Tử Quyên thành khá xa, trên một đỉnh núi, dễ thủ khó công. Hoàn cảnh lúc đó ác liệt, dã thú hoành hành, Ánh Sơn bảo cũng vì chống đỡ dã thú, xây dựng

cực kỳ dày đặc, bên trong bảo có nguồn nước độc lập. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Quyết định của Minh Châu được lão thái thái ủng hộ, lão thái thái suốt đời trải qua vô số sóng gió, biết rõ lúc này đã không cho phép do dự.

Hiện tại Minh Châu cảm thấy may mắn, đoạn thời gian trước, bởi vì thế cục khẩn trương, các nàng khắp nơi tìm kiếm trợ lực, lúc đó cũng chuẩn bị sẵn sàng rời Tử Quyên thành, cho nên vật tư quan trọng đều đã đóng gói sẵn. Bằng không mà nói, nhiều vật tư như vậy, khiến các nàng mấy ngày mấy đêm cũng quần quật không xong.

Minh Châu phán đoán thời cơ vô cùng chuẩn xác.

Tần Trẫm không có mặt, Mục Trạch và Ngụy Hàn chết, Cung bộ do Tần Tử Chân thống lĩnh gần như toàn quân bị diệt. Tần gia chưa từng trải qua tổn thất thảm trọng như thế, trên dưới đều rơi vào tình trạng khủng hoảng. Tính cách vốn ổn trọng cẩn thận, lúc này Tông Chính và Yến Mỹ quyết định phòng ngự, co rút toàn bộ lực lượng tử thủ, chờ đợi Tần Trẫm trở về. Ý nghĩ của bọn hắn rất đơn giản, thiết thực, nếu như những khổ tù này của Tần gia lại bị cướp đi, như vậy cả hi vọng cuối cùng của Tần gia cũng mất. Mà chỉ cần chờ Tần Trẫm trở về, tất cả những gì đã mất lúc này, đều có thể đòi về gấp bội.

Cũng chính bởi vì như thế, trên đường phố trái lại nhìn không thấy một bóng tinh nhuệ Tần gia.

Lập tức Minh Châu liền nghĩ thấu triệt sự kiêng kỵ của Tần gia, không chút do dự đem những vật tư vốn định vứt bỏ kia tất cả đều xếp lên xe chở đi. Sự lớn mật của Minh Châu lại lần nữa thành công, đoàn xe rút lui ra khỏi thành không gặp phải bất cứ chướng ngại gì.

Khi Tiết Minh Châu đi tới lỗ hổng cửa thành, nhìn thấy cái lỗ hổng kinh người kia, còn có tiên huyết đầy đất thì không khỏi hoảng sợ biến

sắc. Có thể tưởng tượng, trận chiến xông cửa thành của Mặt Quỷ kịch liệt cỡ nào.

Lúc này Minh Châu càng hiểu rõ, Mặt Quỷ là hi vọng cuối cùng của các nàng.

Không ngờ, các nàng mới ra thành, liền gặp Đường Thiên dẫn một đám người, trên dưới Tiết phủ không khỏi mừng rỡ vô cùng.

"Mặt Quỷ đại nhân, Minh Châu có mắt không tròng, những ngày này thất lễ với đại nhân, tội đáng chết vạn lần! Còn thỉnh đại nhân cho Tiết phủ một cơ hội, để bọn ta có thể được ở dưới trướng đại nhân dốc lực, lấy công chuộc tội! Trên dưới Tiết phủ ta, hết lòng nghe đại nhân sai sử!"

Minh Châu trông thấy Đường Thiên, không có nửa điểm do dự, dịu dàng cúi đầu làm đại lễ.

Tiết phủ nhập vào Lô gia, kết quả có thể nghĩ mà biết, tuyệt đối vô cùng thê thảm, chỉ sợ những tỷ muội này, đều chạy không thoát vận mệnh làm đồ chơi. Tiết phủ cũng sẽ bị tách rời, bí thuật chăn nuôi Kim Cương tằm, cũng sẽ rơi vào trong tay Lô gia.

Khi Minh Châu nghĩ hết lợi hại trong đó thật rõ ràng, bỗng nhiên phát hiện, đầu nhập vào Mặt Quỷ nhìn như mạo hiểm, trên thực tế lại là một lựa chọn tốt hơn. Mặt Quỷ sống tại Tiết phủ nhiều ngày như vậy, lấy thực lực của hắn, nếu động sắc tâm, vậy không ai có thể thoát khỏi ma chưởng của hắn. Thế nhưng là Mặt Quỷ không có chút hành động nào, lại xem mỹ nhân Hàn Băng Ngưng nữa, Tiết Minh Châu càng thêm yên tâm.

Mặt quỷ thực lực bản thân mạnh mẽ, đánh bại Bổn Sâm, giết Ngụy Trạch, diệt hết Cung bộ, thực lực như vậy cho dù không bằng Tần Trẫm, nhưng cũng là cấp bậc cường giả. Huống chi, Mặt Quỷ lại còn là thủ lĩnh Linh bộ, một khi hắn có thể giải cứu thuộc hạ, thực lực của hắn liền sẽ kịch liệt bành trướng.

Càng phân tích, Minh Châu càng khiếp sợ, nàng phát hiện, trên người Mặt Quỷ cất dấu khả năng cải biến cơ cấu toàn bộ Tội vực.

Đường Thiên sửng sốt, không lập tức đáp ứng, mà là hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Minh Châu liền đem sự tình xảy ra trong khoảng thời gian này đơn giản nói qua một lần, thản nhiên nói: "Chúng ta đã không có biện pháp khác, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có đại nhân ngài có thể giúp chúng ta yên tâm. Bọn ta nương nhờ ở dưới sự che chở của đại nhân, toàn bộ tài sản, vật tư, nhân lực, đều do đại nhân điều hành, chỉ mong đại nhân cho chúng ta một cơ hội."

Đường Thiên đang suy nghĩ làm thế nào lấy được Kim cương sa từ Tiết gia, chính là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến tay lại chẳng tốn chút công lao.

Hắn gật đầu đồng ý: "Được! Đúng rồi, Kim cương sa các ngươi mang đến không?"

Minh Châu thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tất cả đều mang đến rồi."

"Vậy thì tốt rồi!" Trên mặt Đường Thiên không che giấu được vẻ vui mừng.

Minh Châu có chút kỳ quái, Mặt Quỷ đại nhân vậy mà lại thích Kim cương sa như thế? Lần trước Mặt quỷ đại nhân nguyện ý vì một túi nhỏ Kim cương sa mà đập vỡ Huyền thiết thạch, nàng không cảm thấy có gì lạ, hiện tại biết rõ thân phận đại nhân, đại nhân lại hỏi Kim cương sa đầu tiên, đại nhân coi trọng Kim cương sa có hơi khác thường a.

Nếu như Thiết Hạt có thể nghe thấy ý nghĩ trong lòng Minh Châu, hắn nhất định sẽ ở trong lòng kêu khóc gào thét, người đập vỡ Huyền thiết thạch, là ta là ta chỉ là ta...

Tiết lão thái thái nghe thấy hai người đối thoại, từ trên xe đi xuống: "Vừa rồi lão thân nghe đại nhân nói tới Kim cương sa?"

"Lão phu nhân ngươi khỏe chứ." Đường Thiên gật đầu: "Đúng vậy."

Lão thái thái có chút kích động, bà bảo tất cả xung quanh đều lui về phía sau, mới mở miệng hỏi: "Không biết đại nhân muốn Kim cương sa có công dụng gì?"

"Bởi vì bên trong Kim cương sa có Sinh mệnh tinh nguyên a." Đường Thiên không giấu giếm.

Tiết Minh Châu mở to hai mắt, khuôn mặt không thể tin được, thất thanh kinh hô: "Sinh mệnh tinh nguyên? Sao có thể? Bên trong Kim cương sa sao có thể có Sinh mệnh tinh nguyên?"

Kim cương sa nàng cực kỳ biết rõ, từ nhỏ đã biết, Kim cương sa có thể dùng để chế tác binh khí, chưa từng nghe ai nói, trong Kim cương sa vậy mà lại có Sinh mệnh tinh nguyên!

Đường Thiên nhìn Minh Châu vô cùng kích động, có chút kinh ngạc: "Các ngươi không biết sao?"

"Ông trời mở mắt! Ông trời mở mắt!" Lão thái thái kích động đến mức nói năng lộn xộn, nước mắt giàn dụa: "Trời không diệt Tiết gia ta! Cái này là ông trời không diệt Tiết gia ta!"

Vẻ mặt Đường Thiên dại ra nhìn hai người, hắn rất không minh bạch tình huống.

Lão thái thái chậm rãi bình tĩnh trở lại, mở miệng nói: "Đại nhân đã có nơi đặt chân chưa?"

Đường Thiên lắc đầu: "Không có, ta còn đang muốn hỏi các ngươi chứ? Các ngươi đối với nơi đây tương đối quen thuộc, có nơi nào đặt chân tốt hay không?"

"Cách nơi này không xa, có một tòa cổ bảo hoang phế của tổ tiên Tiết gia, tên là Ánh Sơn bảo. Hơi hơi thu dọn, liền có thể làm một nơi đặt chân không tệ. Hơn nữa địa hình phòng ngự vẫn còn bảo lưu tương đối, đại nhân người xem như thế nào?" Tiết lão thái thái nói.

"Có chỗ như vậy? Vậy quá tốt rồi!" Trên mặt Đường Thiên lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Chúng ta đây đang đến Ánh Sơn bảo, đại nhân nói vậy có rất nhiều nghi hoặc, đợi chúng ta ở Ánh Sơn bảo ổn định xong, lại để lão thân chậm rãi trao đổi, được không?" Lão thái thái vô cùng kích động, tuổi lại lớn, lúc này trên mặt lộ ra mấy phần mệt mỏi.

"Không có việc gì không có việc gì." Đường Thiên liên tục xua tay: "Bí mật của các ngươi không cần nói cho ta biết. Hiện tại chúng ta nhanh chóng tới Ánh Sơn bảo đi."

Có Linh bộ gia nhập vào đoàn xe, tốc độ đoàn xe đột nhiên tăng nhiều. Trên dưới Tiết phủ, lúc này mới hiểu ra Linh bộ khổ tù vì sao được các nhà khác coi trọng như thế. Đường núi gồ ghề khó đi, tốc độ đoàn xe chậm như rùa, nhưng mà Linh bộ ai nấy lực lớn vô cùng, có thể dễ như trở bàn tay mà nâng xe lên.

Mà cái gã gia hỏa nhìn như man ngưu, nói chuyện oang oang kêu to kia, thật là kinh khủng, một tay có thể xách một chiếc xe chất đầy hàng hóa.

Trên đường gặp phải mấy con dã thú, cũng bị chặt như cắt dưa, thái rau, con đường vậy mà lại thoải mái lạ thường.

Khi nhìn thấy Ánh Sơn bảo trên đỉnh núi thì đội xe hoan hô như sấm.

Ánh Sơn bảo cỏ hoang mọc thành bụi, khắp nơi có thể thấy dây leo quấn quanh, vừa nhìn đã biết rất nhiều năm không có ai ở. Nhưng mà đám người Đường Thiên lại con mắt sáng ngời, tuy rằng tình cảnh vô cùng hoang tàn, nhưng mà thạch bảo chỉnh thể kết cấu lại vẫn bảo trì rất

hoàn chỉnh. Hơn nữa có thể nhìn ra, lúc đầu người thiết kế tòa thạch bảo này phí rất nhiều tâm tư, rất nhiều bố trí đều có thể nhìn ra được có huyền cơ khác. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Địa phương như vậy, đúng là một điểm đặt chân tuyệt hảo.

Trên đường Đường Thiên thảo luận với Nhiếp Thu, Linh bộ hiện tại không đủ sức chiến đấu. Bọn họ cũng chưa lĩnh ngộ pháp tắc, chiến đấu thế nào, Nhiếp Thu cũng cần có thời gian tìm tòi. Nếu là một mình Đường Thiên, tại Tử Quyên thành huyên náo long trời lở đất cũng không có vấn đề, để tìm một chỗ một trốn Tần gia cũng không dễ dàng tìm được.

Bọn họ hơn sáu mươi người, nếu như ở trong thành, mục tiêu quá lớn, căn bản không có khả năng hoàn mỹ mà ẩn dấu. Một khi bị Tần gia tìm đến, bọn họ liền rơi vào cục diện bị động.

Hơn nữa lần này Đường Thiên náo động quá lớn, Tần gia nhất định sẽ tiếp thu giáo huấn, muốn dùng lại phương thức đánh lén, khả năng thành công rất thấp. Trái lại, Tần gia ăn quả lỗ lớn như vậy, lần sau hoặc là không động, nếu đã động tất nhiên lôi đình vạn quân, không bao giờ lại phạm sai lầm mạo hiểm khinh suất.

Một điểm dừng chân thích hợp, trở thành yêu cầu rất cấp bách với tình hình trước mắt.

Có một điểm dừng chân thích hợp, một đoạn thời gian hòa hoãn, Đường Thiên có thể chỉ cho mọi người làm thế nào nhanh chóng lĩnh ngộ pháp tắc,làm thế nào đối phó cường giả Tội vực. Nhân số bọn họ quá ít, không chịu nổi thương vong lớn, hơn nữa một khi bọn họ tìm tòi ra con đường phương pháp thích hợp, bọn họ sẽ càng đánh càng mạnh.

Đường Thiên cảm thấy Nhiếp Thu nói rất đúng.

Nếu như một mình hắn đi khiêu chiến Tần Trẫm hắn không sợ, đánh không lại có thể chạy. Thế nhưng có thêm sáu mươi người, trái lại khó

mà dùng phương thức chiến đấu như vậy rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng cực kỳ có lòng tin.

Đám A Mạc Lý đều là linh năng lượng thể, nơi này là chiến trường trời sinh của bọn họ, chỉ cần thời gian rất ngắn, mọi người có thể thích ứng chiến trường này. Huống chi, còn có Kim cương sa, một số lượng lớn sinh mệnh tinh nguyên bổ sung có thể khiến cho bọn họ trở nên càng cường đại.

Bọn họ ai nấy đều là dũng cảm không sợ như thế, bọn họ ai nấy chiến ý đều là dâng trào như thế .

Thời kì một mình chiến đấu hăng hái đã kết thúc, hiện tại, là cùng mọi người sóng vai chiến đấu.

Đường Thiên nhìn thạch bảo chung quanh hoang vắng rách nát, trong lòng hào khí vạn trượng.

Đại hùng Linh bộ, chinh phục Tội vực, bắt đầu!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 726: Hồng Lưu

"Mọi người tiết kiệm thời gian, một canh giờ nữa, Hồng Lưu sẽ tới rồi."

Minh Châu cao giọng hô lớn, lúc này nhìn nàng không còn chút nào như đại tiểu thư, tay áo kéo lên, đầu đầy mồ hôi, vầng trán còn dính vụn cỏ.

Mọi người đều hận không thể đẩy tốc độ nhanh hơn, một khi Hồng Lưu tới, nếu bọn họ còn chưa trốn vào thạch bảo, rất dễ có nguy hiểm tới sinh mạng. Đám người Đường Thiên không biết Hồng Lưu là cái gì nhưng mà nhìn đoàn người khẩn trương như thế, liền biết tất nhiên là thứ rất nguy hiểm.

Ánh Sơn thạch bảo có rất nhiều chỗ sụp đổ, đó là nơi nguy hiểm nhất, cũng may có đám A Mạc Lý thân hình như máy móc, đá tảng lớn ở trong tay bọn họ nhẹ như không có gì, được tượng sư của Tiết phủ chỉ đạo, nhanh chóng tu sửa.

Những nữ tử Tiết phủ, nhìn nhóm thiết huyết nam tử này, rất nhiều người liên tục ánh lên tia sáng kỳ dị trong ánh mắt. Minh Châu chú ý tới một màn này, trong lòng chợt động, Tiết phủ nhiều nhất là nữ tử chưa gả. Vô luận theo góc độ nào, Linh bộ khổ tù đều là lựa chọn tuyệt hảo, xem bọn hắn thân thể vô cùng cường tráng, ai nấy khí huyết thịnh vượng giống như hỏa diễm, tại Tội vực âm lãnh, tản ra lực hấp dẫn trí mạng, thảo nào nữ tử trong phủ thầm động xuân tâm. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Linh bộ ý chí chiến đấu sục sôi lại kỷ luật sâm nghiêm, dù cho làm việc đều là nghiêm túc vô thanh, ai nấy đều cắm đầu làm.

Trong lòng Minh Châu gợn sóng, không nhịn được nhìn thoáng qua Đường Thiên đang làm việc trong đám người, cái gã gia hỏa này làm thế nào chế tạo ra một đội tinh nhuệ cường hãn như thế. Nàng chưa biết gì về binh đoàn, trong lòng nàng, Linh bộ lấy ra so với Cung bộ do Tần Tử Sơn chỉ huy, cũng không kém hơn.

Tuy nhiên Mặt Quỷ cùng làm việc với mọi người, không có tỏ vẻ lên mặt, Minh Châu cũng không khỏi bội phục. Tại Tội vực, đẳng cấp sâm nghiêm vô cùng, trên dưới phân chia, tuyệt không thể vượt quá phận. Không có vị gia chủ nào, lại giống như Mặt Quỷ cùng làm việc nặng nhọc chung với mọi người. Khó trách thuộc hạ của hắn đối với hắn một lòng một dạ như thế, khí độ của Mặt Quỷ thật là phi phàm.

Nàng thu liễm tâm thần, cũng không khỏi càng thêm nỗ lực mà quét tước. Nếu như không có đám người Mặt Quỷ, bằng những nữ nhân Tiết phủ này, muốn đưa Ánh Sơn bảo phục hồi như cũ, không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Một thời gian dài nữa, nơi đây sẽ là nhà các nàng.

Trong lòng Minh Châu cảm khái, bối thủy chi chiến*, trở lại bắt đầu từ con số không, nhưng vẻ lo lắng thủy chung bao phủ ở trong lòng nàng lại biến mất không còn, lại không khỏi sinh ra một tia mong đợi.

*(Bối thủy nhất chiến) lấy điển tích từ trận Bối Thủy của Hàn Tín, với nghĩa đen là: Lưng tựa sông đánh một trận sống còn. Nó được dùng để mô tả tình huống mà người ta phải chiến đấu để chiến thắng hoặc bỏ mạng; hoặc trong khi một người phải nỗ lực hết mình để giành sự sống.

Đường Thiên đang vừa làm việc, vừa nghiên cứu những tảng đá này. Loại tảng đá này khác hẳn toàn bộ đá tảng ở tường Tử Quyên thành, chúng nó có màu sắc như Mã não, nhẵn nhụi trơn bóng, hiện ra từng đoàn hoa văn hình mây.

Tượng sư nói thứ này gọi là Mã não vân thạch, là tài liệu xây thành tốt nhất, hiệu quả chống đỡ Hồng Lưu của nó tốt hơn nhiều so với Mộc hôi thạch. Nhưng mà sản lượng tương đối ít, không đủ số lượng cần để xây thành.

Việc gia công Mã não vân thạch cũng khó khăn hơn Mộc hôi thạch nhiều, phẩm chất cứng rắn hơn, không thể dùng pháp tắc tuyến cắt xén, chỉ dựa vào lực lượng huyết nhục đơn thuần, Mộc hôi thạch mềm hơn nhiều, gia công cũng dễ dàng hơn.

Hơn nữa Mã Não vân thạch còn có một cái tệ đoan, chính là sau một đoạn thời gian, vân hoa văn của nó liền sẽ trở nên mơ hồ, thời điểm này phải mài dũa lại, để vân hoa văn hiện ra, cũng chính là qua mỗi đoạn thời gian nhất định phải duy tu, cần kha khá nhân lực.

Toàn bộ Mã não vân thạch rất ít được dùng để xây thành, nhưng dùng để kiến lập phủ tương đối nhiều.

Mặc dù nó có rất nhiều tệ đoan, nhưng mà có ưu điểm mà Mộc hôi thạch không có. Hiệu quả chống đỡ Hồng Lưu của nó tốt hơn so với Mộc hôi thạch, hơn nữa nó có thể tỏa ra hơi mây đặc biệt, hơi mây có thể bồi luyện huyết nhục, đối với thân thể phi thường hữu ích.

Sàn sạt sàn sạt, ai nấy đều đang liều mạng mà mài dũa tường ngoài của Ánh Sơn bảo.

Bụi bặm thời gian và năm tháng lắng đọng, từng chút bị mài dũa ra, vân hoa văn hoa lệ, từng chút hiển lộ ra ngoài, vân hoa văn liền thành một mảnh, giống như vật còn sống, ánh sáng lóng lánh ôn nhuận, đẹp không sao tả xiết. Ngọn núi màu đen lạnh lùng nghiêm nghị, cũng tựa như thoáng cái sáng lên rất nhiều. Cảm giác ấm áp nhè nhẹ tỏa ra, âm lãnh hàn ý trong núi bị đuổi đi, mọi người chỉ cảm giác thoải mái không thể nói ra.

Ánh Sơn bảo, một bảo Ánh Sơn hoa.

Nhìn thạch bảo vốn ảm đạm nát bét, ở trong tay mình trở nên rạng rỡ rực rỡ, đẹp phồn vinh, mọi người đều có cảm giác thành tựu.

Nhưng vào lúc này, Nhiếp Thu bỗng dưng như có phát giác, ngước mặt lên: "Có tình huống!"

Bầu trời âm u xa vời, xuất hiện một dải ánh sáng màu sắc rực rỡ sặc sỡ, dải ánh sáng đang không ngừng mà ăn mòn khuếch tán, hướng bên này cuồn cuộn cuốn lao đến.

"Hồng Lưu!" Có người kinh hô.

Minh Châu liếc bầu trời một cái, vội vàng nói: "Mọi người mau tiến vào bên trong bảo!"

Người hầu đang ở bên ngoài dọn dẹp cỏ dại, dồn dập chạy trở về. Đường Thiên tràn ngập hiếu kỳ, nhưng vẫn nói: "Mọi người cũng vào trốn đi."

Mọi người đều tiến nhập thạch bảo, Đường Thiên hiếu kỳ mà nhìn qua cửa sổ, quan sát cái gọi là Hồng Lưu.

Minh Châu biết rõ Đường Thiên là người ngoại lai, liền đứng bên giải thích: "Trên cao Tội vực, là nơi không gian pháp tắc rất hỗn loạn. Cứ mấy ngày, không gian pháp tắc hỗn loạn va chạm lẫn nhau liền sẽ hình thành dòng xoáy đặc thù. Khi dòng xoáy này càng cuộn càng nhiều, càng cuộn càng lớn, chúng nó tựa như tuyết lở, dọc theo đường đi cuốn tất cả pháp tắc tuyến, đây là Hồng Lưu. Đại nhân nhìn thấy Hồng Lưu sở dĩ sặc sỡ nhiều màu, chính là do lượng lớn pháp tắc tuyến hỗn tạp."

Minh Châu còn chưa dứt lời, Hồng Lưu liền tới.

Liền nghe trên bầu trời tiếng oanh minh không dứt bên tai, tiếng nổ vang này phi thường hỗn độn, đã có âm thanh cuồn cuộn như sấm rền, lại có âm thanh như Dạ kiêu gáy hót, còn có âm thanh nhỏ vụn tê tê, nghe sởn tóc gáy.

Dải ánh sáng sặc sỡ, giống như bàn chải ánh sáng, quét dọc theo núi.

Cát bay đá chạy, giống như ngày tận thế.

Khi bàn chải ánh sáng màu sắc rực rỡ đảo qua Ánh Sơn bảo, vân hoa văn trên Mã não vân thạch tựa như thoáng cái bị thức tỉnh, vụ khí nhàn nhạt từ trong vân thạch toát ra, trong nháy mắt, toàn bộ Ánh Sơn bảo liền bao phủ ở trong một tầng vụ khí hơi mỏng.

Bàn chải ánh sáng không làm gì được những vụ khí này, không dừng lại, quét ngang mà qua.

Khi bàn chải ánh sáng đảo qua trên đỉnh Ánh Sơn bảo, Đường Thiên chỉ cảm giác khí huyết trong cơ thể bốc lên, không khỏi sắc mặt khẽ biến. Hắn có thể rõ ràng cảm thụ được trong phiến bàn chải ánh sáng sặc sỡ mê người kia, pháp tắc hỗn loạn cỡ nào, cực độ nguy hiểm.

Bỗng nhiên bên người truyền đến một tiếng kêu rên, Đường Thiên xoay mặt nhìn, Nhiếp Thu ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. Đường Thiên lập tức hiểu được, tri giác Nhiếp Thu cực kỳ nhạy cảm, hỗn loạn và nguy hiểm bên trong Hồng lưu ảnh hưởng đối với hắn rất lớn.

Đường Thiên bỗng dưng trầm quát: "Chịu đựng, đối với ngươi mới có lợi!"

Tâm thần Nhiếp Thu chấn động, đột nhiên thanh tỉnh mấy phần, khoanh chân ngã ngồi trên đất.

Minh Châu kinh ngạc mà nhìn Nhiếp Thu, nàng có chút không lý giải được, có vân thạch bảo hộ, hắn là không chịu ảnh hưởng mới đúng. Lúc trước nàng có chú ý tới Nhiếp Thu, Nhiếp Thu ở trong linh bộ, vô cùng nổi bật, không giống thành viên khác có được thân thể như dã thú, thân thể hắn gầy yếu, thậm chí không bằng cả nữ tử Tiết phủ. Nhưng mà làm người khác chú ý, là con mắt hắn, không thể nhìn.

Tại Tội vực, sinh tồn cực kỳ tàn khốc, người tàn tật, thường thường vận mệnh không thuận lợi. Người bị mù cơ hồ không có khả năng sinh tồn tại Tội vực.

Nhưng mà Minh Châu kinh ngạc phát hiện, địa vị của Nhiếp Thu tại Linh bộ vậy mà lại không thấp, ngay cả Mặt Quỷ, cũng phải tôn trọng ý kiến của hắn. Minh Châu liền hiểu được, Nhiếp Thu e là có tài năng khác.

Đường Thiên không phải hô loạn, Nhiếp Thu bởi mắt mù, khả năng cảm nhận trời sinh nhạy cảm dị thường, lại thêm hậu thiên cường hóa, đến là Đường Thiên cũng mặc cảm. Sau khi tiến nhập Tội vực, lực lượng của Nhiếp Thu phế sạch, nhưng trái lại tri giác tinh tiến.

Cũng chính là bởi vì cái này, Nhiếp Thu cách Mã não vân thạch còn có thể cảm thụ được pháp tắc loạn lưu, mới bị nó ảnh hưởng. Lúc này Nhiếp Thu giống như chịu đựng cực hình, nhưng cái này cũng là một biện pháp tuyệt hảo rèn luyện tâm thần. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Rèn luyện tâm thần, trắc trở hơn nhiều so với nhục thể.

Có lẽ Nhiếp Thu có thể tìm ra một con đường hoàn toàn mới.

Đường Thiên thu hồi ánh mắt, ánh mắt hắn quét về phía ngoài bảo, nơi bàn chải ánh sáng đi qua, triền núi rất nhiều nơi xuất hiện vô số vết rạn, mà một ít cây cối nguyên bản cành lá dày đặc cũng trở nên trụi lủi, cành gãy lá rụng rơi khắp một vùng. Những dây leo kia, lại càng tán loạn.

Đường Thiên bỗng nhiên nhíu mày: "Hồng Lưu này qua một khoảng thời gian lại tới, vậy vì sao những thực vật này còn có thể tươi tốt như thế?"

Hắn nhớ kỹ rất rõ ràng, lúc bọn họ mới đến, cây cối trên núi tuy rằng con số không nhiều, nhưng vẫn xanh um tươi tốt.

"Đại nhân có điều không biết, những sinh vật sinh tồn ở dã ngoại này đều có bản lĩnh độc đáo của chúng nó." Lần này mở miệng chính là Thiết Hạt, hắn vào Nam ra Bắc, kiến thức rộng rãi: "Tỷ như cây Văn quả thụ kia, đại nhân xem nó bây giờ hơi thở thoi thóp, nhưng mà bộ rễ của nó phát triển cực kỳ, vươn ra đến mấy mẫu, chỉ cần không nhổ tận gốc, tức không tổn thương nguyên khí, ngày mai nó sẽ đâm chồi. Mà những Thiết tuyến đằng kia, sinh mệnh lực càng là ngoan cường, chỉ cần Hồng Lưu vừa kết thúc, chúng nó liền sẽ bắt đầu sinh trưởng. Có loài thực vật thậm chí biết cách lợi dụng Hồng Lưu, tỷ như cây Lạc địa thụ kia, sở dĩ nó được gọi là Lạc địa thụ bởi vì chỉ cần Hồng Lưu trải qua, cành cây sẽ bị quấy nát, cành cây bị quấy nát sẽ thuận gió bay đi, chỉ cần rơi xuống liền có thể mọc rễ, do đó sinh sôi nảy nở."

Đường Thiên nghe thế trợn mắt há mồm, chỉ cảm giác thế giới to lớn, không thiếu cái lạ.

"Thứ ở dã ngoại, đều vô cùng nguy hiểm." Thiết Hạt kinh nghiệm phong phú: "Dã thú bình thường, cũng biết tránh né Hồng Lưu. Muốn tại Tội vực sinh tồn, mỗi một loài đều có cách sinh tồn riêng. Chúng ta đêm tối cần an bài người trực đêm, Hồng Lưu qua, dã thú trong núi sẽ táo bạo đi săn. Có thể tìm kiếm thực vật rễ cây bị quấy nát, cũng có thể là tùy thời bắt mồi. Chúng ta hiện tại cách Tử Quyên thành có chút xa, số lượng dã thú nơi đây nhất định không ít. Đêm nay ta gác đêm đi, đại nhân cho ta thêm mấy người, có người hỗ trợ."

Thiết Hạt chủ động xung phong, hắn thái độ rất tích cực.

Hôm nay biểu hiện của Linh bộ khiến hắn nhận chấn động trước nay chưa từng có. Nếu như toàn bộ Linh bộ, đều là như thế, Thiết Hạt cảm thấy những người khác khẳng định đều không thể thuần phục. Hắn có chút minh bạch, vì sao Lô gia đưa ra hai trăm khổ tù dùng để đổi lấy Tiết phủ, chỉ sợ Lô gia đã phát hiện ra điểm ấy.

Ngay từ đầu theo Mặt Quỷ là chẳng biết phải làm sao, nhưng mà hiện tại, Thiết Hạt lại cảm giác trong lòng mơ hồ tràn ngập mong đợi.

Nếu như Linh bộ kia tất cả đều tề tựu, vậy nhất định có thể quét ngang toàn bộ Tội vực.

Đường Thiên bảo Hàn Băng Ngưng theo Thiết Hạt đi gác đêm. Thiết Hạt kinh nghiệm phong phú, đối với các loại dã thú ở Tội vực cũng càng quen thuộc, mà thực lực của Hàn Băng Ngưng hiện ở trong nhóm người này là cao thủ gần với Đường Thiên nhất.

Về phần người khác, Đường Thiên căn bản không lãng phí thời gian, muốn cho bọn họ mau chóng mà hiểu rõ làm thế nào chiến đấu tại Tội vực.

Bọn họ cần tranh thủ thời gian.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 727: Phá Vỡ Thường Thức

Ánh Sơn bảo thạch bình (bãi đá, vùng đá bằng ở khu vực núi non), đá vụn cỏ dại đã dọn dẹp sạch sẽ, Mã não vân thạch tản ra cảm giác ấm áp nhè nhẹ, đuổi cái lạnh buổi tối đi. Đường Thiên chưa từng sống ở dã ngoại Tội vực, khu vực dã ngoại chưa biết rõ này nhiệt độ chênh lệch ngày đêm cực lớn, cái lạnh buổi tối, có thể dễ dàng rót vào trong huyết nhục, lặng yên không một tiếng động mà ăn mòn huyết nhục.

Tuy nhiên, Mã Não vân thạch là thứ tốt để chống đỡ cái lạnh buổi tối.

Linh bộ đứng thẳng tắp, ngoài ra, còn có Bình Tiểu Sơn. Mỗi người Sài lang đều rất kích động, có thể được Vương thượng tự mình chỉ điểm, những người khác biết được nhất định sẽ ước ao đến chết. Bình Tiểu Sơn cũng rất kích động, hắn cũng không nói lên được vì sao, quy củ sâm nghiêm Linh bộ, đối với hắn có lực hấp dẫn trí mạng. Cho tới bây giờ hắn đều một mình đi ở trên đường, đều phải thời khắc đề phòng, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận từng li từng tí, cái gì gọi là đồng bạn? Hắn chưa từng có.

Đường Thiên không lãng phí thời gian, hắn trực tiếp bắt đầu giảng, như thế nào lợi dụng lực lượng huyết nhục, như thế nào tìm pháp tắc thích hợp với mình.

Đoàn người đều là linh năng lượng thể, lực lượng huyết nhục sung mãn vô cùng, lên tay cực nhanh. Thiên lộ vũ kỹ, so với Tội vực càng thêm tinh tế, chỉ duy nhất khác biệt chính là pháp tắc. Tại Thiên lộ, lĩnh ngộ pháp tắc đều là chuyện sau khi tương đối cao giai, nhưng mà tại Tội vực, không có năng lượng quấy rầy, pháp tắc dễ dàng phát hiện và dễ dàng lợi dụng hơn xa ở Thiên lộ.

Chỉ cần tìm được pháp tắc thích hợp, đem nó dung nhập vào trong vũ kỹ của mình, bọn họ liền có thể hình thành sức chiến đấu sơ bộ.

Đến lúc đó có thể tìm tòi cách làm thế nào kết trận.

Binh đoàn vĩnh viễn cần phải kết trận phối hợp, bằng không mà nói, binh đoàn sẽ không có giá trị gì, cái này là công việc của Nhiếp Thu. Đầu óc Nhiếp Thu khá là xuất sắc, hơn nữa không câu nệ tại thường quy, lại am hiểu sâu chiến pháp binh đoàn, không thể nghi ngờ là nhân tuyển thích hợp nhất.

Bước thứ hai, Đường Thiên muốn bọn họ tiếp tục rèn luyện thân thể.

Đám A Mạc Lý tuy rằng tu luyện chính là linh năng lượng thể, nhưng mà linh năng lượng thể của bọn họ còn lâu mới tinh thuần như Đường Thiên, còn phải dành khá nhiều thời gian để rèn luyện thân thể. Đường Thiên vẫn hi vọng, dù cho không thể ai nấy đều đốt cháy Nguyên hỏa, tối thiểu cũng phải có non nửa người có thể đạt được tình trạng này.

Sau khi đốt cháy Nguyên hỏa, sinh mệnh tinh nguyên mới có thể đủ để chân chính phát huy ra tác dụng.

Trong cơ thể Đường Thiên khí tức sinh mệnh dồi dào, những sinh mệnh tinh nguyên kia không ngừng rót vào bên trong thân thể Đường Thiên, cường hóa huyết nhục Đường Thiên, huyết nhục biến cường sản sinh ra Nguyên lực cũng trở nên càng thêm dâng trào.

Đường Thiên đã bắt đầu từ từ hiểu rõ bản chất của sinh mệnh tinh nguyên chính là sinh chi pháp tắc thuần túy.

Không gian, thời gian, sinh tử, tam đại pháp tắc, mỗi một cái đều là bác đại tinh thâm, hệ thống khổng lồ. Không giống như không gian, thời gian vĩnh hằng, giữa sinh và tử biến hóa khó lường. Sinh và tử tựa như hai mặt trái – phải của một đồng tiền xu, chúng nó vĩnh viễn đồng thời tồn tại.

Sinh mệnh tinh nguyên hi hữu, đó là bởi vì nó là một loại hình thái rất cực đoan của sinh tử pháp tắc, nó đại biểu sinh cơ bổn nguyên nhất.

Rèn luyện thân thể trình độ càng cao, hấp thu sinh mệnh tinh nguyên, có thể nhận được ích lợi càng lớn. Sinh pháp tắc một khi dung hợp trong huyết nhục bọn họ, huyết nhục liền sẽ trở nên sinh cơ càng thêm bừng bừng, nó có thể sản sinh càng nhiều Nguyên lực, một khi thụ thương, nó cũng có thể nhanh chóng mà khỏi hẳn. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Nhưng nếu như thân thể rất nhiều tạp chất, vậy gần như chẳng có hiệu quả gì.

Đường Thiên bắt đầu chỉ điểm mọi người làm thế nào thôi động lực lượng huyết nhục làm cho pháp tắc tuyến hiện ra. Đường Thiên nói rất tỉ mỉ, kết hợp một ít kinh nghiệm của mình, bản thân hắn cũng tu luyện linh năng lượng thể, hiểu rất rõ mọi người sẽ gặp phải vấn đề gì, hắn giảng giải vô cùng tinh tế tỉ mỉ.

Hắn còn chưa nói xong, đã có người có thể làm cho pháp tắc hiện ra.

Làm cho Đường Thiên cảm thấy ngoài ý muốn chính là người này hóa ra là A Mạc Lý!

Nếu như luận lực lượng huyết nhục, vậy trong đoàn người này không ai có thể so được với đầu man ngưu này, nhưng mà ngộ tính tên này... Ha ha ha ha ha ha...

Cho nên khi Đường Thiên nhìn thấy quanh A Mạc Lý xuất hiện vô số pháp tắc tuyến thì, kinh ngạc đến nỗi tròng mắt thiếu một chút nữa đã rớt trên mặt đất.

Thân thể A Mạc Lý như ma thú, huyết nhục sung mãn, có thể so với Đường Thiên, tràng diện khi pháp tắc hiện ra thập phần đồ sộ.

Trong vòng mười trượng, vô số pháp tắc tuyến hình thành một cái quầng sáng sặc sỡ.

Sắc mặt Bình Tiểu Sơn trắng bệch, hít vào một hơi, cái này cái này cái này... Là cái tình huống gì?

Pháp tắc hiện ra mọi người đều đã từng kinh lịch qua a, thực lực kém, có thể hiện ra bảy tám đạo, thực lực xuất sắc một chút, số lượng pháp tắc tuyến liền sẽ nhiều hơn không ít. Thế nhưng quầng sáng pháp tắc phương viên mười trượng, cái gã gia hỏa này lại còn là người sao?

Minh Châu ở một bên vô thức mà che miệng, đem tiếng kinh hô gần như đã đến bên mép cưỡng ép nuốt trở lại, trong mắt nàng tràn đầy chấn kinh, trong đầu trống rỗng, chỉ phập phềnh hai chữ —— thiên tài!

Thiết Hạt đang gác đêm trên tường đá, nghe thấy động tĩnh bên này, không khỏi xoay mặt nhìn lại, sau một khắc, thân thể hắn cứng đờ, biểu tình cứng đờ, ngây ra như phỗng.

Vô số chùm tia sáng sặc sỡ, hình thành quầng sáng dày đặc, tới lui xoay quanh thân thể A Mạc Lý, hoàn toàn không nhìn thấy thân hình A Mạc Lý bên trong.

Cái này cái này cái này...

Đội viên khác giơ vẻ mặt ước ao mà nhìn A Mạc Lý, dồn dập tản ra. Nhưng không ai không phục, A Mạc Lý tại Linh bộ luôn luôn là mạnh mẽ phi thường, hơn nữa hắn tu luyện vô cùng khắc khổ, làm người lại ngay thẳng, rất được mọi người hoan nghênh.

Trong quầng sáng, biểu tình A Mạc Lý dại ra, hắn ngơ ngác mà nhìn pháp tắc tuyến hoa cả mắt ở trước mặt, trong miệng niệm niệm: "Trước cái nào chứ... Chụp cái nào chứ..."

Thiết Hạt ở trên tường đá phục hồi lại tinh thần, tròng mắt lập tức đỏ. Nhiều pháp tắc tuyến như vậy, tất cả đều có thể tuyển, hắn hận không thể

nhảy xuống tự mình tuyển. Một lát sau, phía dưới còn không có động tĩnh, Thiết Hạt nhìn lại, vội vàng nhảy đến bên cạnh Đường Thiên: "Đại nhân, bảo hắn mau tuyển!"

"Hắn chắc chưa nghĩ ra đâu." Đường Thiên nhìn thoáng qua bèn nói.

"Thế nhưng nếu thời gian quá dài, lực lượng huyết nhục tiêu hao hầu như không còn, những pháp tắc tuyến này liền sẽ tản mất, lần sau..." Thiết Hạt lo lắng nói, pháp tắc hiện ra là giai đoạn võ giả ở Tội vực cần phải trải qua, nghiên cứu đối với nó cũng tương đối thành thục, mọi người tổng kết rất nhiều kinh nghiệm. Trường hợp bởi vì thời gian do dự quá dài mà dẫn đến lực lượng huyết nhục tiêu hao hầu như không còn, cuối cùng thất bại vô số kể.

"À, không quan hệ." Đường Thiên lắc đầu.

Nếu như nói, lực lượng huyết nhục Thiết Hạt là một ngọn nến nhỏ thì lực lượng huyết nhục của A Mạc Lý tựa như một đống lửa hừng hực thiêu đốt.

Đường Thiên lầm bầm: "Lấy chỉ số thông minh của cái gã gia hỏa này, phỏng chừng phải chờ đến ngày mai mới tuyển được rồi."

Chờ... Chờ ngày mai?

Thiết Hạt suýt nữa cho rằng cái lỗ tai mình nghe lầm, hắn ngoác lớn miệng, thần tình dại ra, lực lượng huyết nhục của người nào có thể làm cho pháp tắc hiện ra đến ngày mai?

Đường Thiên vỗ vỗ bàn tay, gọi: "Mọi người đều tản ra, tự mình thử xem, ngay từ đầu khẳng định không dễ dàng như vậy, khi tìm được bí quyết sẽ rất dễ dàng."

Dứt lời Đường Thiên liền vỗ vỗ cái mông rời đi.

Những người khác cũng dồn dập tìm một nơi bắt đầu nếm thử.

Chẳng mấy chốc, lại có người thành công, cũng may, không có xuất hiện cái loại quầng sáng thái quá phương viên mười trượng, nhưng mà, mỗi một cái đều có phạm vi năm trượng, cái này...

Thiết Hạt không thể không thừa nhận, năng lực chịu đựng của con người luôn luôn có thể không ngừng tiến bộ. Khi hắn nhìn thấy một cái rồi lại một cái quầng sáng sáng lên, không có cái nào nhỏ hơn phạm vi ba trượng, hắn đã không còn kinh ngạc nữa.

Hắn chết lặng rồi.

Hắn chống cằm, ở trên tường đá thủ một đêm, con mắt kia không rời khỏi quầng sáng lớn nhất chút nào. Hắn tin tưởng vững chắc, không có ai pháp tắc hiện ra có thể kiên trì một đêm! Loại thuyết pháp sai lầm này, cho dù là đại nhân nói, nó cũng là sai lầm.

Hắn thủ tại nơi đó, hắn cảm thấy hắn muốn bảo vệ thường thức của hắn, hắn muốn dùng sự thực để chứng minh thuyết pháp của đại nhân là sai lầm.

Sự thực chứng minh, thuyết pháp của đại nhân xác thực sai rồi.

A Mạc Lý đến ngày thứ ba mới chọn được pháp tắc. (Biên: Em lạy thánh, thánh ăn gì em cúng luôn ==")

"Ha ha ha ha, ta chọn được rồi! Đường thần kinh, đến đi, chúng ta phải sảng khoái đánh một trận, ta muốn đánh cho ngươi răng rơi đầy đất..."

Cái thân ảnh ngửa mặt lên trời cuồng tiếu kia, quả thực chính là một loại châm chọc khó giải thích. Nhưng mà Thiết Hạt đã không còn khí lực, tâm linh nhỏ yếu của hắn bị thương nặng, hắn cảm thấy thế giới thường thức của mình hoàn toàn bị phá vỡ, một màn trước mắt này đâm cho tim hắn nhỏ máu.

Hắn thất hồn lạc phách.

Đến ngay cả cái tên phóng đãng này bị Đường Thiên đánh cho răng rơi đầy đất cũng không có biện pháp làm cho hắn nhấc lên nửa điểm hứng thú.

Linh bộ sáu mươi lăm người, ngoại trừ Nhiếp Thu, mọi người đều tìm được pháp tắc của mình. Để cho hắn cảm thấy điên cuồng hơn nữa chính là đám người này đã bắt đầu đối luyện, cái bộ dáng tình trạng như điên cuồng kia, nhìn thấy mà trong lòng hắn phát lạnh, tựa như có thâm cừu đại hận với nhau vậy. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Làm thế nào đem pháp tắc dung nhập trong vũ kỹ của mình, Đường Thiên cũng không biết.

Cho nên hắn lựa chọn một cái biện pháp đơn giản nhất—— các ngươi tự mình tìm tòi đi.

Đối với Linh bộ mà nói, thực chiến đối luyện là phương pháp bọn hắn quen thuộc nhất, 【 tiểu linh diễm 】của bọn họ chính là dùng loại phương pháp này không ngừng tìm tòi mà tổng kết ra. Cho nên khi Đường Thiên hạ cái mệnh lệnh này, bọn họ liền tốp năm tốp ba, bắt đầu tìm tòi nếm thử.

Đối luyện xong mọi người lại cùng nhau sôi động thảo luận, ai nấy đều được lợi rất nhiều.

Tất cả đều rất thuận lợi, nhưng Đường Thiên cũng có thể nhìn ra được, khoảng cách đến khi bọn họ hình thành sức chiến đấu chân chính còn cần thời gian khá là dài. So với liều thân thể, vận dụng pháp tắc hiển nhiên cần phải ngộ tính hơn, ngộ tính như Hàn Băng Ngưng tại Linh bộ vẫn còn khá ít.

Đều là một đám cơ nhục mãnh nam, tưởng chơi đùa chân cẳng, thật không dễ dàng.

Đường Thiên có chút khó khăn, hắn nhìn thấy Thiết Hạt đang mặt mày ủ rủ ở một bên, trong đầu chợt lóe lên, có thể hỏi Thiết Hạt một cái a, hắn không tin Tội vực đều là người thông minh, luôn luôn có một ít gia hỏa đầu óc không tốt.

"Thiết Hạt, tại Tội vực loại hình võ giả như bọn họ, làm thế nào chiến đấu?"

Thiết Hạt vô thức buột miệng nói ra: "Lấy lực thủ thắng đi."

"Hửm, thế nào là lấy lực thủ thắng?" Đường Thiên vừa nhìn có cách thức, tức thì tinh thần rung lên.

Thiết Hạt phản ứng lại, giật thót mình, vội vàng đả khởi tinh thần: "Bẩm đại nhân, cái gọi là lấy lực thủ thắng chính là bằng lực lượng huyết nhục để thủ thắng. Các loại pháp tắc biến hóa vô cùng, nhưng mà biến hóa cơ sở nhất, chung quy có ba năm loại. Chỉ cần luyện xong ba năm loại này, lấy lực lượng huyết nhục các vị đại nhân cường hãn, chỉ cần mỗi lần vận dụng lực lượng huyết nhục cũng đủ rồi, uy lực sẽ không nhỏ, đây là lấy lực thủ thắng."

Đường Thiên nghe thế liên tục gật đầu, phương pháp này rất thích hợp Linh bộ.

Nhiếp Thu ở một bên thình lình nói: "Không sai, muốn chủ động tìm kiếm va chạm, tốt nhất có một hai chiêu thức liều mạng, chúng ta lực lượng đủ lớn, chỉ cần đánh trúng địch nhân, đối phương hẳn phải chết. Chúng ta chỉ cần không tổn thương yếu hại, thân thể khôi phục nhanh, có ưu thế. Lấy tổn thương đổi mệnh, kể từ đó, tại trên khí thế, ta mạnh địch yếu"

Thiết Hạt nghe thế trong lòng run rẩy, người này là cái gì a? Lấy tổn thương đổi mệnh... Cái người mù này sao lại ác độc như thế!

Lúc này Tiết lão thái thái đi vào, nghiêm nghị nói: "Đại nhân, lão thân có lẽ có biện pháp."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 728: Thiên Ma Trọng Trảm

Lô Thiên Vấn lướt đi dọc theo triền núi.

Dọc đường đi hắn vô cùng giật mình khi nghe được những tin tức có liên quan đến Mặt Quỷ. Tập kích giết chết hai tướng của Tần gia không có gì là ghê gớm, nhưng mà hủy diệt Cung Bộ của Tần Tử Chân khiến hắn rung động khiếp sợ.

Cung bộ của Tần Tử Chân không có danh tiếng ở bên ngoài, trước nay luôn kín tiếng, thế nhưng độ kiêng kỵ của mỗi nhà đối với chi Cung bộ này gần bằng với Tần Trẫm. Binh lính tinh nhuệ, vũ khí sắc bén, huấn luyện bài bản, dù là Lô Thiên Vấn cũng không dám khẳng định có thể an toàn rút lui khi đối mặt với Cung bộ.

Mặt Quỷ thế mà lại cường hãn đến tình trạng này sao?

Trong lòng Lô Thiên Vấn có chút rét lạnh. Từ khi nhận được tin từ Lăng Nam, Lô gia không chút do dự phái ra Lô Thiên Vấn. Nội tình Lô gia so với Tần gia thì thâm hậu hơn nhiều, Tần gia gần như là do một tay Tần Trẫm chống đỡ, cái gọi là Tứ Tướng đều là người từ bên ngoài đầu nhập vào. Thế nhưng Lô gia thì có cao thủ xuất hiện lớp lớp, Lô Thiên Vấn là một trong số đó.

Ý của Lô gia là tốc chiến tốc thắng, yêu cầu hắn bằng tốc độ nhanh nhất bắt tất cả tộc nhân Tiết phủ mang về, Lô gia đã không còn sự nhẫn nại nữa.

Đi được nửa đường, Lô Thiên Vấn liền nhận được tin Tiết phủ đầu nhập vào Mặt Quỷ , Tần gia bị thiệt hại nghiêm trọng.

Hắn cảm thấy sự việc ngày càng phiền phức, xem ra chỉ có thể phải giết Mặt Quỷ rồi. Thế nhưng khi nghĩ đến Tần Trẫm, hắn có chút hả hê. Tần Trẫm dã tâm bừng bừng, khi đến Phi Mã thành thực hiện liên tiếp các hành động với mưu đồ rất lớn. Hiện tại tin tức chỉ sợ đã truyền đến tai Tần Trẫm, cái gã gia hỏa tự phụ này nhất định là đang nổi trận lôi đình a.

Có điều mình giết chết Mặt Quỷ ngược lại là có chút tiện nghi cho gã gia hỏa này.

Lô Thiên Vấn đối với Tần Trẫm cảm thấy không thích, Tần Trẫm là một người cực kỳ thông minh, thực lực sâu không lường được, chỉ là hắn quá tự phụ khiến người ta chán ghét. Được rồi, coi như là làm chuyện tốt đi, Lô Thiên Vấn tự an ủi mình như thế. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Tin tức Lô Lăng Nam đưa tới có đánh dấu vi trí phương hướng của Ánh Sơn bảo.

Lô Thiên Vấn lười vào thành gặp mặt Lô Lăng Nam, ý nghĩ của hắn rất đơn giản là đem sự việc làm nhanh cho xong. Chỉ cần giết chết Mặt Quỷ rồi đem tất cả những việc hỗn tạp kia ném hết cho Lô lăng Nam là được.

Trong tầm mắt, xa xa trên đỉnh một ngọn núi có một tòa Thạch bảo có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sát cơ trong mắt Lô Thiên Vấn lóe lên rồi biến mất, hắn không ẩn núp mà như thương ưng bay lên trời hướng Ánh Sơn bảo xa xa bay đi.

Đường Thiên đánh giá xung quanh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà nơi đây như sáng bừng lên, các ngóc ngách tường đá trong phòng đã không còn thấy bụi bặm mạng nhện, giá sách đan bằng mây tre xếp đầy gian phòng, trên giá sách bày đầy thư tịch.

Đường Thiên bước nhẹ vào trong phòng, vẻ mặt nghiêm nghị thành kính, tuy rằng bản thân hắn là học tra nhưng lòng kính ngưỡng đối với học vấn thì Đường Thiên vẫn có.

(Dịch làm khó biên, *học tra là gì mình cũng không rõ lắm, vì lúc xưa tại Vũ An nv9 lưu ban 5 năm nên chắc hàm nghĩa là học sinh cá biệt, lười học,bla bla...)

"Tiết gia có lịch sử hơn hai nghìn năm, tại Thánh vực cũng không tính là lâu nhưng cũng coi như là đã có nhiều năm." Ngữ khí Tiết lão thái thái lộ ra một chút tự hào, thế nhưng càng nhiều hơn là sầu não: "Tiết gia từng là tiểu tộc trong núi, tổ tiên trong lúc tình cờ có được một bộ truyền thừa thì gia tộc mới có phần khởi sắc. Lúc đó Tiết gia đã tương đối có thế lực, nhưng mà vốn xuất thân từ tầng lớp nhỏ yếu, gia chủ Tiết gia biết nền tảng gia tộc vẫn còn yếu kém nên không sống xa hoa phung phí mà hao tâm khổ tứ sưu tầm các loại truyền thừa. Lúc đó Tiết gia xây dựng một tòa thư lâu tên là Tiết Vấn lâu, bên trong đặt các loại truyền thừa điển tịch sưu tầm được để cung cấp cho đệ tử Tiết gia mượn đọc và tham khảo. Do được các vị tổ tiên dốc lòng xây dựng nên đệ tử kiệt xuất Tiết gia xuất hiện lớp lớp, mới có Tiết gia hưng thịnh sau này."

Đường Thiên yên lặng lắng nghe. Hắn không thể lý giải loại tình cảm đại tộc này, nhưng mà hắn có thể nghe ra lão thái thái đang hoài niệm sự thay đổi của số mệnh và năm tháng.

Minh Châu đứng ở bên cạnh trang nghiêm cung kính lắng nghe, tuy rằng những chuyện này nàng đã sớm thuộc làu nhưng nghe được phu nhân nhẹ nhàng kể lại khiến nàng vẫn có chút ngây dại xuất thần.

"Thư tịch nơi đây đều là do tiền bối đời thứ nhất lưu vong tội vực ghi chép lại. Bởi vì đa số là dựa vào trí nhớ ghi chép nên khó tránh khỏi có chỗ sai lầm, phần lớn đã không còn giá trị gì mà chỉ có thể dùng để tham khảo."

Sắc mặt Tiết lão thái thái cũng không có vẻ tiếc nuối.

"Không riêng gì chúng ta, các tộc khác cũng như thế.” Truyền thừa Vân Đào nổi danh nhất Tiết phủ đã không còn cách nào sử dụng, mấy vị tổ tiên hao phí hết tâm huyết cũng không có cách nào khiến nó có thể phục hồi tại Tội vực. Rơi vào đường cùng, tổ tiên chỉ có thể từ trong truyền thừa khác tìm kiếm lối thoát. Trải qua khổ cực, cuối cùng tổ tiên nhìn thấy hi vọng ở một bộ truyền thừa đặc biệt khác. Bộ truyền thừa này có tên là Tam Văn Ma Thể , trong nhiều bộ truyền thừa Tiết gia thu gom được thì bộ Tam Văn Ma Thể chỉ có thể coi như là loại thấp kém nhất. Nhưng tổ tiên lại phát hiện Tam Văn Ma thể tuy rằng là loại thấp kém nhất tại Thánh vực nhưng đối với phương pháp chuyển hóa huyết nhục có chút tinh diệu, hơi cải tạo một chút là có thể hoàn mỹ mà thích ứng với Tội vực. Mấy vị tổ tiên có thực cao nhất khi đó hao tổn phần lớn thời gian, tụ tập suy nghĩ dung nhập biến đổi pháp tắc, cuối cùng hoàn thành bí mật bất truyền của Tiết phủ 'Thiên Ma Trọng Trảm'."

"Nghe có vẻ rất lợi hại a." Đường Thiên bắt đầu cảm thấy hứng thú.

"Chính vì dựa vào 'Thiên Ma Trọng Trảm' mà Tiết phủ mới có thể từ từ đứng vững bước chân tại tội vực, tạo dựng Ánh Sơn bảo." Lão thái thái thổn thức không thôi: "Năm đó tòa Ánh Sơn bảo này tiêu hao vô số nhân lực vật lực. Còn nếu nói về Thiên Ma Trọng Trảm thì nó được cải biến từ Tam Văn Ma thể, đối với huyết nhục biến đổi nên có uy lực vô cùng lớn. Nhưng thời gian về sau, dường như Thiên Ma Trọng Trảm dần dần mất đi uy lực, càng ngày càng tầm thường.

"Chẳng lẽ là do tu luyện không đúng phương pháp? Có lẽ là thiếu sót một số nội dung?" Đường Thiên cảm thấy hơi khó hiểu, nhìn chung thì vũ kỹ truyền thừa dù cho có điểm bất đồng về thiên phú nhưng càng ngày càng suy yếu đến mức bình thường thì phi thường hiếm thấy.

Lão thái thái không trả lời mà nói tiếp : "Tổ tiên đời đầu chết trận nhưng mà có giữ lại Thiên Ma Trọng Trảm hoàn chỉnh. Tổ tiên đời thứ hai tu luyện Thiên Ma Trọng Trảm cũng trở thành một phương cao thủ, tuy không mạnh mẽ như tổ tiên đời đầu nhưng cũng danh chấn một phương. Thế nhưng đến đời thứ ba thì không xuất hiện một cao thủ nào.

Thời điểm này Tiết phủ cũng xuất hiện vài tình huống kỳ lạ, trẻ con được sinh ra thì tỷ lệ là nữ ngày càng cao, đến những năm gần đây vậy mà tất cả đều là nữ."

"Còn có chuyện này?" Đường Thiên trợn mắt há mồm, cảm thấy cực kỳ không thể tưởng tượng nổi. Vũ Kỹ truyền thừa thiếu sót không kỳ quái, nhưng mà trẻ con sinh ra tất cả đều là nữ thì đúng là chưa nghe thấy loại chuyện này bao giờ.

"Tiết phủ cứ như vậy mà suy sụp." Lão thái thái than thở nói: "Thiên Ma Trọng Trảm đòi hỏi đối với lực lượng huyết nhục cực cao, về mặt thân thể mạnh mẽ thì nữ không bằng nam. Uy lực Thiên Ma Trong Trảm càng ngày càng nhỏ, đến bây giờ thì ngay cả võ giả bình thường cũng đánh không lại. Loại tình huống này quá kỳ quái, mỗi tộc nhân Tiết gia đều hy vọng có thể tìm được đáp án, đáng tiếc là tổ tiên không có lưu lại ghi chép gì. Mãi đến khi chúng ta xem ghi chép hàng hóa bán ra lúc đó thì vô tình phát hiện toàn bộ ghi chép lúc đó cũng không có ghi lại việc bán ra Kim cương sa. Công dụng của Kim cương sa có hạn, ngoài việc dùng để chế tác binh khí thì không còn công dụng gì khác. Mà tổ tiên đời đầu căn bản không dùng Kim cương sa luyện chế binh khí. Đến khi chúng ta lật xem sổ sách xuất hàng của tằm phường mới phát hiện toàn bộ Kim cương sa khi đó đều cung cấp cho tổ tiên đời đầu."

Lão thái thái nói liền một mạch không khỏi có chút mệt mỏi rã rời liền nâng chung trà lên uống một ngụm cho mát cổ họng.

Minh Châu hoàn toàn choáng váng, những cơ mật này nàng chưa bao giờ được nghe nói đến.

Đường Thiên đang lắng nghe đến nhập thần liền hỏi: "Sau đó thì sao? Các vị có tìm hiểu được bí mật trong đó không?"

"Không tìm được." Lão thái thái lắc đầu: "Sau khi tìm được manh mối, chúng ta liền nghĩ mọi cách phá giải bí mật về Kim cương sa, nhưng tất cả thử nghiệm đều thất bại. Bản chất của Kim cương sa là cực kỳ cứng rắn, chúng ta đã dùng mọi phương pháp cũng không thể phá vỡ

nó. Chúng ta cũng đã thử nuốt vào bụng nhưng cũng không có tác dụng gì. Lần trước lão thân nghe nói bên trong người đại nhân có sinh mệnh tinh nguyên, lão thân mới bỗng nhiên hiểu ra. Thiên Ma Trọng Trảm cũng không rườm rà, biến hóa không nhiều, chỉ là đối với huyết nhục chi lực tiêu hao cực lớn, có lẽ tổ tiên nuốt chính là số lượng lớn sinh mệnh tinh nguyên mới có thể đem uy lực Thiên Ma Trọng Trảm phát huy đến cực hạn. Kim cương sa do Kim cương tằm tạo ra, Kim cương tằm có tính chất cực âm khiến đệ tử Tiết gia bị ảnh hưởng sinh ra bé gái càng ngày càng nhiều. Những ngày gần đây lão thân mới suy nghĩ thông suốt."

Lão thái thái thoáng ngừng lại, lấy ra một quyển sách, thần sắc trịnh trọng nói: "Đây là Thiên Ma Trọng Trảm, ta giao cho đại nhân, hy vọng nó có thể tái hiện thần uy trên tay đại nhân."

Đường Thiên nghiêm túc nói: "Nhất định không phụ tuyệt học!"

Lão thái thái vui mừng trong lòng, đột nhiên nghe thấy Đường Thiên xấu hổ nhỏ giọng nói: "Cái này, những chữ này làm sao để đọc a...."

Sự thật đã chứng minh, học tra muốn thông qua sách vở để học tập thì khó như lên trời, khi Đường Thiên nhìn thấy chữ dày đặc chi chít khắp sách thì hoa mắt choáng váng. Cũng may là Minh Châu đã học qua Thiên Ma Trọng Trảm nên việc truyền đạt lại không có gì khó. Minh Châu đọc qua từ đầu đến cuối một lần rồi đem tất cả nội dung trên sách giảng giải qua liền phát hiện, không ngờ Đường Thiên đã bắt đầu thực hành.

Thiên Ma Trọng Trảm rất ngắn gọn.

Minh Châu giảng giải sơ sơ thì hắn đã hiểu đại khái. Thiên Ma Trọng Trảm đi con đường lấy lực thủ thắng, biến hóa không nhiều, chỉ có năm chiêu và cực kỳ đơn giản. Ngọn nguồn toàn bộ uy lực của nó liên quan đến kỹ xảo về việc kích phát lực lượng huyết nhục.

Trong nháy mắt nó có thể đem lực lượng huyết nhục toàn thân huy động tập trung về một điểm nên uy lực hiển nhiên là vô cùng cương

mãnh.

Đường Thiên chìm đắm trong Thiên Ma Trọng Trảm, hắn không dùng binh khí mà lấy tay làm đao chém vào hư không. Sử dụng Thiên Ma Trọng Trảm thì cần phải phối hợp toàn thân mới có thể đủ để điều động lực lượng huyết nhục, cho nên mỗi một trảm đều có bộ pháp tương ứng khiến cơ nhục toàn thân đều vận chuyển.

Một bước một trảm, năm bước giết sạch!

Sắc mặt Đường Thiên chăm chú, thần sắc càng thêm nghiêm túc. Pháp tắc của Thiên Ma Trọng Trảm cũng vô cùng kỳ lạ, đó là thiêu đốt. Chẳng qua là loại thiêu đốt này không phải là hỏa diễm thiêu đốt mà là thiêu đốt lực lượng huyết nhục.

Có chút giống với việc Nguyên lực không hoàn chỉnh...

Đường Thiên bỗng nhiên nhớ đến việc đám Hàn Băng Ngưng tu luyện Tiểu Linh Diễm có kỹ xảo tương tự. Tinh thần Đường Thiên rung lên, trái lại thì Thiên Ma Trọng Trảm rất thích hợp cho Linh Bộ tu luyện. Lực lượng huyết nhục của Linh năng lượng thể vốn vô cùng sung mãn, trải qua thiêu đốt sẽ mạnh mẽ hơn vài lần, sau đó lấy kỹ năng tụ lực của Thiên Ma Trọng Trảm tập trung toàn bộ sức lực bản thân trảm một trảm.

Một trảm kia nhất định là long trời lở đất!

Không có biến hóa phức tạp nhưng về suy nghĩ kết hợp có thể nói là thiên tài. Đám Hàn Băng Ngưng tu luyện Tiểu Linh Diễm đã đến bình cảnh không có tiến bộ, mà Thiên Ma Trọng Trảm thì có thể tiến thêm một bước, tụ lực hợp nhất lấy trọng phá xảo. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Đường Thiên hiểu được vì sao Tiết phủ ngày càng suy tàn, con đường lấy lực phá xảo này đối với thân thể có yêu cầu cực cao. Tổ tiên Tiết gia có thiên phú dị bẩm, lại không ngừng hấp thu sinh mệnh tinh nguyên trong Kim cương sa nên mới có thể đem uy lực chân chính của Thiên Ma

Trọng Trảm phát huy. Thế nhưng thiên phú của hậu nhân thì không bằng tổ tiên đời đầu, lại mất đi bí mật về Kim cương sa nên hiển nhiên khó mà có thành tựu.

Vũ kỹ bá đạo như thế, thân thể mạnh một phần thì uy lực tuyệt nhiên không chỉ mạnh một phần, mà thân thể yếu đi một phần thì uy lực không chỉ yếu đi một phần.

Năm thức trảm, trảm sau so với trảm trước càng bá đạo mãnh liệt, bóng người trong đầu Đường Thiên lóe lên, hắn lao đến phía trước chém ra một chém, khí thế không thể ngăn cản.

Một chém cường hãn mãnh liệt như thế quả thật rất hợp với tính cách Đường Thiên, hắn cảm thấy nhiệt huyết trong cơ thể sôi trào thế nhưng hắn phải đè nén áp chế lại. Hắn hoài nghi nếu bản thân hắn toàn lực thi triển thì phỏng chừng cả Ánh Sơn bảo đều bị hắn lật tung.

Hiện tại hắn chỉ khát khao có một địch nhân ngay lập tức để đánh thống khoái với hắn một trận.

Tựa như biết rõ tâm tư của hắn, tiếng cảnh báo thê lương vang lên báo hiệu có địch nhân xâm lấn!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 729: Phong Lôi Thương Lô Thiên Vấn

Khi Đường Thiên chạy tới thì vừa đúng lúc nhìn thấy Hàn Bang Ngưng đang kịch chiến cùng địch nhân.

Hiển nhiên Hàn Băng Ngưng đang ở thế hạ phong, công kích của đối phương dị thường sắc bén, thân hình như điện, mỗi một thương đều mang theo khí thế của Phong Lôi, mỗi khi kiếm thương va chạm thì kiếm khí của Hàn Băng Ngưng đều bị đánh tan trong nháy mắt.

Qua bảy tám chiêu, khí tức Hàn Băng Ngưng dần trở nên hỗn loạn.

"Lô...Lô Thiên Vấn!"

Giọng nói Thiết Hạt run rẩy, hắn đi theo Lô Lăng Nam nên có chút hiểu rõ với cao thủ Lô gia, khi nhận ra địch nhân đến là ai thì sắc mặt hắn xám xịt như tro tàn. Thiết Hạt biết rõ Lô Thiên Vấn không chỉ bởi vì Lô gia, mỗi một vị hung nhân đều cực kỳ biết rõ về Lô Thiên Vấn.

Phù Nhân Bách được bài danh thứ chín trong Giáp đẳng hung nhân, từng chiến bại trong tay gã nên lập thệ cả đời không bước chân vào Phi Mã thành.

Mỗi vị Giáp đẳng hung nhân đều là người có hung danh vang dội, thực lực so với những cường giả đứng đầu không chút nào kém hơn. Chỉ có điều đa số bọn họ đều đơn thương độc mã, không có gia tộc làm hậu thuẫn, làm việc không chút kiêng dè, bị coi là hung nhân nên bị xếp vào bảng riêng.

Nhưng dù là như vậy, thực lực của bọn họ vẫn có thể mạnh mẽ xếp vào bảng chiến lực trước năm mươi trên chiến lực bảng của toàn bộ Tội

vực, bọn họ là cường giả mạnh nhất Tội vực. Thế nhưng cường giả như vậy vẫn thua ở trong tay Lô Thiên Vấn.

Trên chiến lực bảng Tội vực, Lô Thiên Vấn xếp hạng thứ ba mươi chín.

Thương pháp của gã có phong cách riêng biệt, có khí thế phong lôi, có tên là Phong lôi thương.

Tần Trẫm là người mạnh nhất tại Tử Quyên thành, xếp hạng bốn mươi ba trên chiến lực bảng. Lô Thiên Vấn vẫn chưa là người mạnh nhất Lô gia, người mạnh nhất Lô gia là đại đương gia gia chủ Lô Thăng Tượng, đỉnh cấp cường giả bài danh thứ mười sáu trên chiến lực bảng.

Có thể nhận thấy rõ Lô gia cường đại.

Lô gia dám phái một mình Lô Thiên Vấn đến chính là tuyệt đối có lòng tin với thực lực của gã. Tần Trẫm không có ở đây, trừ phi mấy nhà khác cùng liên thủ mới có khả năng chống lại Phong Lôi thương của Lô Thiên Vấn. Trong mắt Lô Thiên Vấn thì Tử Quyên thành chỉ là một tiểu thành không đáng nhắc đến, điều duy nhất khiến hắn hứng thú chỉ có Tần Trẫm. Chỉ có điều hắn cực kỳ kiêng kỵ Tần Trẫm, lão này vô cùng gian xảo, chỉ hơi không cẩn thận liền sẽ rơi vào bẫy đối phương đào sẵn.

Tần Tử Chân thống lĩnh Cung bộ cũng khiến gã có chút kiêng kỵ, nhưng cũng chỉ là kiêng kỵ thôi. Muốn đánh chính diện đối với cường giả cấp bậc như gã thì cực kỳ khó khăn. Nếu là một nhóm vài ngàn người thì Lô Thiên Vấn còn có chút kiêng kỵ, chỉ là mấy chục người nên phạm vi công kích nhỏ đến thảm thương.

Gã hoàn toàn có thể dùng tốc độ đem Cung bộ đùa giỡn trong lòng bàn tay. Dĩ nhiên gã không ngu xuẩn đến mức đánh chính diện với Cung bộ, khi gã nghe được Mặt Quỷ đánh chính diện với Cung bộ thì gã cũng giật mình, gã nghĩ rằng Mặt Quỷ khá am hiểu về pháp tắc phòng ngự. [Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Võ giả có phòng ngự cứng rắn như xác rùa chính là thiên địch của Cung bộ.

Thế nhưng không quan trọng, dù cho có cứng như xác rùa thì gã cũng có thể đánh vỡ dễ như trở bàn tay.

Lô Thiên Vấn nghênh ngang xuất hiện tại Ánh Sơn bảo, tiểu bảo như vậy hoàn toàn không được gã để vào mắt. Trên đường quật khởi của Lô gia, gã đã thay Lô gia tiêu diệt rất nhiều chướng ngại, tiểu trại như vậy nhiều không sao kể hết.

Trong khi Hàn Băng Ngưng la hét, thậm chí gã vẫn có thể nhàn rỗi thưởng thức khuôn mặt đẹp của Hàn băng Ngưng, trong lòng cảm thán mỹ nhân như vậy chết ở trong tay mình thì có chút đáng tiếc. Chỉ có điều gã không giống với tên cháu trai không ra hồn của mình, gã không có hứng thú lớn như vậy với mỹ sắc.

Chỉ có máu tươi cùng chiến đấu mới có thể khiến gã cảm thấy hưng phấn.

Hàn Băng Ngưng xuất thủ khiến mắt gã sáng ngời, pháp tắc băng hàn không hiếm thấy, pháp tắc diện mới hình thành càng không khiến gã đặt trong mắt, điều duy nhất khiến gã tán thưởng chỉ là kiếm ý cực kỳ tinh thuần kia, vô cùng hiếm thấy.

Sau mấy chiêu thăm dò, Lô Thiên Vấn liền không còn hứng thú.

Phải nhanh chóng kết thúc chiến đấu, đối thủ cấp bậc như vậy thực sự không có gì thú vị.

Thế nhưng qua hơn mười chiêu, thế mà đối phương vẫn còn đang tận lực chống đỡ khiến Lô Thiên Vấn hơi bất ngờ. Đã từ lâu gã chưa từng gặp phải địch nhân có thể ngăn cản hơn mười chiêu. Phong Lôi thương của gã có kèm theo Phong Lôi, khí thế mỗi một thương như thiên quân, không nói đến một người nữ tử yếu đối, cho dù là nam tử cường tráng có sở trường về lực lượng cũng khó mà chống đỡ ba năm chiêu.

Lô Thiên Vấn nhanh chóng hiểu được, nữ tử này tuy pháp tắc diện mới hình thành nhưng kiếm chiêu cực kỳ tinh diệu cộng thêm đạt thành kiếm ý bước đầu nên mới có thể dần dần ngăn chặn được mình.

Kiếm chiêu thật tinh diệu!

Sau một hồi tỉ mỉ quan sát, Lô Thiên Vấn liền sinh ra vài phần hứng thú. Ánh mắt gã rất tinh tế, liếc mắt liền nhìn ra tính toán được lộ số kiếm chiêu của Hàn Băng Ngưng không phải là phong cách của Tội vực. Vũ kỹ của Tội vực có nguồn gốc từ Thánh vực, chỉ có điều Thánh vực coi trọng chính là năng lượng, mà Tội vực thì nghiêng về pháp tắc nhưng về mức độ chiêu số tinh diệu đều rất bình thường.

Lòng hiếu kỳ Lô Thiên vấn nổi lên, khí thế cây thương trên tay phát ra càng ngày càng trầm trọng.

Mỗi một thương đều khuấy động phong lôi, tia chớp chói mắt bao phủ mũi thương vô cùng uy mãnh, khí thế một thương liên miên không dứt, thương sau trầm trọng hơn thương trước.

Áp lực lên Hàn Băng Ngưng gia tăng, dây buộc tóc cũng bị không khí loạn lưu cắt đứt khiến tóc tai rối tung. Nhưng tính cách nàng vốn cứng cỏi, áp lực càng lớn ngược lại càng kích thích tâm hiếu chiến, mỗi kiếm xuất ra đều dốc hết toàn lực.

Đường Thiên ngăn cản A Mạc Lý đang muốn xông lên, hắn nhận ra Hàn Băng Ngưng tuy đang tận lực chống đỡ và cận kề nguy hiểm nhưng kiếm ý của nàng không có chút dấu hiệu tan tác, kinh nghiệm chiến đấu như vậy đối với nàng cực kỳ quý báu.

Đinh đinh đinh!

Lô Thiên Vấn liên tục xuất ra bảy thương như tia chớp điểm trúng thân kiếm Hàn Băng Ngưng.

Trong nháy mắt, thân kiếm vỡ tan như bánh khô, Hàn Băng Ngưng như bị sét đánh phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã bay về phía sau.

Chém giết nhập thần, lúc này Lô Thiên Vấn hoàn toàn không có chút ý nghĩ nương tay nào, thân hình cùng thương bộc phát tiếng nổ mạnh như sấm lao thẳng đến Hàn Băng Ngưng.

Đường Thiên đã nhanh chóng di chuyển khi Lô Thiên Vấn điểm trúng thân kiếm Hàn Băng Ngưng, như một tia chớp đoạt một thanh trường đao trong tay Thiết Hạt. Thân hình hắn biến mất không thấy, sau một khắc hắn xuất hiện bên người và đỡ lấy Hàn Băng Ngưng rồi bổ ra một đao.

Trúng ngay đầu mũi thương.

Đường Thiên chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh người truyền đến, hắn hừ lạnh rồi lắc mình liền xuất hiện một cách quỷ mị ngoài năm trượng, lảo đảo lui về phía sau vài bước để ổn định thân hình. Hắn ôm Hàn Băng Ngưng đang hôn mê trong tay đưa cho A Mạc Lý rồi xoay người đối diện với Lô Thiên Vấn.

Lĩnh ngộ được Thiên Ma Trọng Trảm, Đường Thiên đang khao khát đánh một trận lớn, mà hắn tận mắt nhìn thấy Hàn Băng Ngưng bị áp chế khiến lửa giận trong lòng hắn không kìm chế được. Nếu không phải hắn biết rõ kinh nghiệm đối chiến cùng cao thủ đối với Hàn Băng Ngưng vô cùng trọng yếu thì hắn đã sớm chém giết ra ngoài.

Chỉ có một chút kiềm chế, trong nháy mắt biến mất khi va chạm với một đao này. Phấn khích vì lĩnh ngộ được Thiên Ma Trọng Trảm, phẫn nộ vì tận mắt nhìn thấy Hàn Băng Ngưng bị chèn ép khiến nội tâm Đường Thiên điên cuồng giận dữ.

Sắc mặt hắn âm trầm, đao giơ lên chỉ thẳng vào Lô Thiên Vấn.

"Mặt Quỷ Đường Thiên?"

Lô Thiên Vấn nhíu mày, liếm liếm môi tựa như gặp được con mồi khiến gã cảm thấy hứng thú. Một đao vừa rồi tuy không có kỹ xảo hoa mỹ nhưng lực lượng không yếu, quá đã!

Đường Thiên không có ý định trả lời, người Lô gia hắn đã nghe Thiết Hạt kể qua. Về phần Lô Thiên Vấn là ai, lợi hại như thế nào thì hắn không quan tâm. Bây giờ chiến ý trong lòng hắn đang dâng cao chỉ muốn giết chết người này!

Vù, thân hình Đường Thiên chợt biến mất.

Lô Thiên Vấn không chút hoảng hốt, người tu luyện không gian pháp tắc thích nhất là sử dụng tạp kỹ này. Lô Thiên Vấn nở nụ cười nhạt, không gian pháp tắc xuất quỷ nhập thần nhưng tia ba động khi không gian bị phá vỡ thì không thoát khỏi cảm nhận của gã.

Ánh mắt lăng lệ, lấy eo làm trục, giữa không trung xoay chuyển thân hình, thương xuất như giao long.

Oanh!

Âm thanh phong lôi nổi lên, lôi điện điên cuồng phóng ra giữa không trung mang theo ánh sáng chói mắt.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước thương mang, giống như đưa đến trước mũi thương của gã.

Sau đó ánh mắt Lô Thiên Vẫn bỗng nhiên co rụt lại, tư thế Đường Thiên vô cùng quái dị, trường đao dựng đứng trước mặt hướng về phía trước đẩy ngang.

Đây là chiêu thức gì?

Nhìn thấy trường đao và mũi thương sắp va chạm, trường đao đang dựng đứng đột nhiên như trát đao chém xuống, không chút súc thế nào nhưng một đao này lại vô cùng ác liệt.

(trát đao: một loại như dao cắt cỏ)

Thiên Ma Thủ Trảm!

Đinh!

Trường đao hung hãn phá vỡ mũi thương được bao phủ bởi phong lôi thiểm điện, mạnh mẽ chém lên mũi thương.

Lô Thiên Vấn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng đột nhiên theo thân thương truyền đến, song chưởng của gã bỏng rát suýt nữa cầm không được thân thương.

Sảng Khoái!

Lực lượng thật mạnh!

Lô Thiên Vấn gắng sức nắm thân thương, lực lượng cuộn trào mãnh liệt khiến thân hình gã như một mũi tên mạnh mẽ bay ngược ra ngoài.

Lực lượng một thương này của Lô Thiên Vấn cũng khiến thân hình Đường Thiên hơi lùi về sau, nhưng lúc này là lúc chiến ý của hắn điên cuồng nhất, điểm áp chế ấy hắn không để trong lòng. Thân hình nhanh nhạy như khỉ lao lên, hắn không sử dụng tiềm hành thuật mà đạp lên không khí lao về phía trước.

Ầm ầm ầm!

Âm thanh bạo liệt vang lên liên tiếp, gần như là chỉ có một âm.

Lá chắn bằng không khí liên tục hình thành rồi vỡ nát dưới chân Đường Thiên giống như một cây cầu nổi,thân hình hắn như tia chớp, giống như mãnh hổ thoát cũi đánh về phía Lô Thiên Vấn đang bay ngược.

Thật nhanh!

Lần thứ hai ánh mắt Lô Thiên Vấn co rút lại, gã chưa từng gặp qua người có phù không thuật kỳ lạ như vậy.

Thân hình Đường Thiên đang nhanh chóng xông lại đây mơ hồ trong suốt nhưng Lô Thiên Vấn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết mỗi mỗi khớp xương, mỗi khối cơ bắp trên người Đường Thiên. Lô Thiên Vấn dường như nhìn thấy vô số dòng suối nhỏ trên mỗi ngóc ngách trên cơ thể Đường Thiên tuôn ra, giống như hàng trăm con suối nhỏ chảy ra biển dung nhập vào cảnh tay phải Đường Thiên.

Mục tiêu rõ ràng là trường đao trên tay Đường Thiên!

Thiên Ma đệ nhị trảm!

Gân xanh trên trán Lô Thiên Vấn nổi lên, không cần suy nghĩ gã cũng biết một trảm này càng mãnh liệt kinh khủng hơn so với trảm vừa rồi. Dưới tình thế cấp bách, Lô Thiên Vấn huýt dài, toàn bao phủ phong lôi chói mắt, gió màu xanh pha lẫn lôi điện màu bạc giống như phủ cho gã thêm một tầng áo giáo hoa lệ.

Thân hình gã dừng lại quỷ dị, tay nắm trường thương xoay tròn mãnh liệt rồi đột nhiên đâm ra.

Trường thương xoay tròn giống như một cái vòng xoáy sinh ra lực hút kinh người, phong lôi bao phủ toàn thân Lô Thiên Vấn đột nhiên bị cỗ hấp lực này hút không thừa chút nào, phong lôi cực kỳ dày đặc lưu chuyển trên thân thương. Một thương này tỏa ra hơi thở hủy diệt.

Thân ảnh quỷ mị như dã thú mơ hồ chém mạnh.

Phong thái cực kỳ tiêu sái bất phàm, trên thương hào quang bao phủ đâm ra một thương.

Hai người không sử dụng kỹ xảo hoa mỹ mà mạnh mẽ va chạm.

Oanh!

Tiếng nổ rung trời khiến lỗ tai người xung quanh đều tê rần, sóng khí màu trắng kinh khủng nổ tung pha lẫn vô số thanh mang và lôi điện đột nhiên đánh lên ngọn núi gần hai người nhất.

Rầm rầm rầm!

Ngọn núi không chịu nổi oanh kích nặng nề khiến phần lớn diện tích sụp đổ.

Một lần va chạm mạnh này khiến hai người đều không dễ chịu, Đường Thiên cảm giác như mình bị một con dã thú đánh lên, căn bản không khống chế được thân hình mà cả người bay ngược ra ngoài. Lô Thiên Vấn cũng không khá hơn chút nào, một trảm này của Đường Thiên còn kèm theo thế xông tới, gã bị đánh bay như quả bóng cao su bị đập bay vào vách đá ngọn núi phía sau, chỉ lộ ra một cái lỗ sâu không thấy đáy.

Mọi người đều bị một chiêu liều mạng này của hai người làm cho chấn động mà trợn mắt há mồm.

Chiến đấu như vậy quả thật không giống người.

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt lão thái thái, ông trời còn thương, Thiên Ma Trọng Trảm của Tiết gia cuối cùng lại được thấy ánh mặt trời.

Bùm, hố sâu đột nhiên nổ tung bắn ra phong lôi, Lô Thiên Vấn xuất hiện tại chỗ vừa mới bị chém.

Cả người gã cực kỳ chật vật, quần áo rách nát, hai mắt tỏa ra chiến ý điên cuồng. Gã liếm môi, âm thanh khàn khàn nói: "Ta muốn giết sạch các ngươi!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 730: Ma Ngô Trảm

Lô Thiên Vấn đã bao lâu rồi không chật vật như thế rồi? Gã không nhớ rõ.

Gã cũng chẳng thèm nhớ nữa, con mắt gã sung huyết, nhìn chằm chằm Đường Thiên ở trước mặt, trong đầu gã chỉ có một cái ý nghĩ duy nhất, giết chết bọn họ, giết chết tất cả bọn họ.

Keng keng.

Một tiếng chớp vang rất nhỏ, không khí cách Lô Thiên Vấn không xa, đột nhiên sáng lên một tia chớp.

Keng kengkeng keng, âm thanh bùng nổ rất nhỏ liên miên bên tai không dứt, từng tia chớp hiện ra trong không khí, trong nháy mắt, xung quanh Lô Thiên Vấn sáng lên dày đặc chi chít màu xanh tia chớp. Ô, bỗng tiếng gió trầm thấp vang lên giữa những tia chớp.

Một vệt sóng gợn trong suốt lướt qua giữa những tia chớp, ô ô ô, tiếng gió dần dần nổi lên, tụ tập thành tiếng gió rít trầm thấp khiến người rợn tóc gáy, từng lớp sóng gợn trong suốt, lấy mũi trường thương trong tay Lô Thiên Vấn làm trung tâm, không ngừng lan tỏa ra.

Dù cho cách thật xa, tất cả mọi người trên tường đá cũng khó mà đứng thẳng, trong lòng đều hoảng sợ.

Đường Thiên hồn nhiên như không cảm giác, hắn đang ngẫm lại hai trảm vừa rồi kia, tuy rằng lần đầu tiên sử dụng còn có chút ít chỗ trúc trắc, nhưng mà hai cái trọng trảm này vẫn khiến huyết mạch hắn sôi sục, tràn trề sảng khoái không thể nói ra. Được vậy là bởi thân thể hắn mạnh

mẽ lại thêm kỹ xảo khống chế thân thể phi thường xuất sắc, mới có thể trong lần đầu tiên sử dụng đã có hiệu quả xuất sắc như thế.

Thiên Ma trọng trảm tổng cộng có năm chiêu, 【 Lập đao thành ma 】, 【 Nghịch trảm thiên 】, 【 Ma ngô trảm 】, 【 Xá thân trảm 】, 【 Thiên Ma vô tướng trảm 】.

Hai chiêu【 Lập đao thành ma 】 và 【 Nghịch trảm thiên 】này uy lực cường đại, Đường Thiên cảm thấy có chút khó điều khiển, Nguyên lực trong cơ thể hắn tràn trề vô biên, theo lý thuyết hắn là sẽ không xuất hiện tình huống như vậy. Theo mức độ mạnh mẽ của nhục thể, Đường Thiên cơ hồ có thể nói là đã đạt đến đỉnh cao, hắn muốn tiến thêm một bước nữa, chỉ có thể thông qua sinh mệnh tinh nguyên không ngừng mà cường hóa. Đường Thiên đối với sự mạnh mẽ của nhục thể mình rất mực tự tin, cho dù là Tiết gia sơ tổ, cũng tuyệt đối không có khả năng so nhục thể mạnh hơn mình.

Vậy nhất định còn có cái ảo diệu khác, lúc này Đường Thiên mới phát hiện, Thiên Ma trọng trảm không đơn giản như trước đây mình tưởng.

Bỗng nhiên, Đường Thiên cảm thấy một luồng dao động cực kỳ cường liệt, hắn bỗng nhiên từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại, lúc này mới phát hiện dị trạng quanh thân Lô Thiên Vấn ở đối diện, con mắt Đường Thiên bỗng nhiên nheo lại.

Đó là...

Lô Thiên Vấn đứng thứ 39 trên Chiến lực bảng Tội vực, đã là thuộc nhóm cường giả đứng đầu toàn bộ Tội vực, so với Hàn Băng Ngưng sơ ngộ pháp tắc diện, pháp tắc diện của gã thành thục hoàn mỹ, cách lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực chỉ có kém một bước chân.

Pháp tắc diện hoàn thiện phóng ra lực lượng mênh mông mà cường đại, chúng nó tựa như chùm tia sáng tụ tập trên người Lô Thiên Vấn. Khí tức Lô Thiên Vấn điên cuồng dâng cao, không ngừng tăng lên, nguy nga

giống như thiên địa, gợn sóng nổi lên trên mũi thương khuếch tán ra giống như sóng tràn, phạm vi nó quấy rầy không ngừng khuếch trương, không gian đều trở nên không ổn định.

Khí tức thực sự là cường đại...

Khí tức kinh khủng vững vàng khóa chặt Đường Thiên, Đường Thiên vậy mà lại sinh ra ảo giác chính mình không thể động đậy.

Thân thể Đường Thiên rung lên, ba, những gợn sóng lướt qua bên cạnh hắn kia trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ, quanh thân nhẹ nhàng. Nhưng mà càng nhiều gợn sóng cuồn cuộn vọt tới không ngừng, không khí lần thứ hai trở nên sền sệt.

Ngẫm lại Thiên Ma trọng trảm vừa rồi, Đường Thiên có phát hiện, nắm chặt chuôi đao, khí huyết trong cơ thể kích động, toàn thân huyết nhục hưng phấn run rẩy phảng phất đang vang lên, một cổ khí tức thảm liệt tự nhiên sinh ra.

Uy nghiêm phô thiên cái địa, khí tức nguy nga kinh khủng như thiên địa, ở trong mắt Đường Thiên như không có gì. Hắn rốt cuộc hiểu ra mấy phần chân lý của Thiên Ma trọng trảm.

Tuy rằng không rõ thế nào gọi là Thiên Ma, nhưng mà hắn từ trong đao pháp này cảm thụ được dù cho là thân kiến hôi nhỏ bé cũng quyết tâm chống lại thiên địa. Cho dù là thiên địa, cũng không thể khiến hắn khuất phục, cũng không thể khiến hắn đầu hàng.

Thực sự là đao pháp quyết tuyệt thảm liệt!

Thực sự là đao pháp tuyệt!

Đường Thiên bị cảm nhiễm, bỗng dưng ngửa mặt lên trời huýt dài, chiến ý quyết tuyệt thảm liệt giống như hỏa diễm quay cuồng, mang theo sự thoải mái và điên cuồng. Quần áo trên người hắn không gió tự động

tung bay, linh diễm quanh thân như rắn quay cuồng, không khí gợn sóng như sóng tràn, vừa tiếp cận Đường Thiên liền ầm ầm nghiền nát.

Trường đao trong tay chậm rãi vung lên.

Nguyên lực trong cơ thể chậm rãi thôi động, nhưng mà lần này lại hoàn toàn khác với hai trảm trước. Huyết nhục lực lượng trong cơ thể kích động xoay chuyển, tựa như giãy dụa quẩn quanh trong cơ thể, trong lúc đó chúng nó kịch liệt xung đột khiến cho toàn thân Đường Thiên không tự chủ mà hơi hơi run rẩy.

Đường Thiên không hề động, chịu đựng cảm giác như đao cắt trong cơ thể, ánh mắt hắn sáng ngời dị thường.

Cái gì là ma ngô (ngô: chỉ bản thân), ma tướng và chân ngô, giãy dụa dây dưa, bồi hồi và mờ mịt, bản chất con người, nhưng mà chỉ cần có thể chịu đựng được, chỉ có thể kiên trì không ngừng, mới có thể nhìn thấy ánh rạng đông, mới có thể thấy rõ bản tâm chính mình.

Thống khổ và giãy dụa, bồi hồi và mờ mịt, cũng không hề biến mất, nó tựa như ma chướng cuộc đời, mỗi một lần trải qua, ánh mắt liền sẽ thêm một phần sáng suốt, bước tiến liền sẽ ổn hơn một phần, tâm tình kiên định hơn một phần.

Con đường Thiên Ma nhất định chống lại thiên địa, thống khổ giãy dụa bồi hồi mờ mịt như vậy, sẽ chỉ càng nhiều, càng mãnh liệt.

Muốn đúc ra đao phong, tất phải nhận lấy cõi khổ từ nó. Muốn luyện Thiên Ma, tất phải bị nó mê hoặc.

Huyết nhục trong cơ thể kích động giãy dụa, giống như sóng dữ cuộn trào mãnh liệt, nổ vang không ngừng, ánh mắt Đường Thiên càng nhìn càng sáng ngời, trường đao trong tay càng nâng càng ổn định, kể cả linh diễm phóng đãng quanh thân cũng trở nên an tĩnh thuần phục, khí thế hắn nội liễm, không có nửa điểm thô bạo chi khí.

Gợn sóng trong suốt rung động, vừa đến quanh thân hắn mười trượng, liền im hơi lặng tiếng tan vỡ vô hình.

Con mắt Lô Thiên Vấn sung huyết, hung quang đại thịnh, chiến ý trong cơ thể phóng lên cao. Gã chưa từng nghĩ, Mặt Quỷ vậy mà lại mạnh mẽ đến tình trạng như thế, một đao này còn chưa chém ra, nhưng mà khí tức của nó đã bất phàm như thế.

Quá mức đã!

Cường giả như vậy, vị tiên huyết nhất định càng thêm mỹ vị.

Huyết sắc trong mắt Lô Thiên Vấn càng đậm, trường thương trong tay nhẹ nhàng nâng lên, rung động vô hình tựa như lưới cá thu lại, hồ quang dày đặc chi chít giống như bầy cá bị một lưới bắt hết, tiếng gió trầm thấp càng khiếp tâm hồn.

Lô Thiên Vấn lành lạnh nhếch miệng cười, một thương đâm ra.

Âm thanh Phong lôi bùng nổ đầy rung động hỗn loạn đột nhiên tụ tập về phía mũi thương, khiếu âm khắp bầu trời vì đó không còn.

Thân theo thương đi, một đạo phong lôi thương mang rực sáng hai màu xanh bạc giao nhau, kèm theo khiếu âm ô ô đáng sợ, phảng phất trong thương mang xiềng xích vô số mãnh thú, giống như sao băng cắt ngang bầu trời, phút chốc xuất hiện trước mặt Đường Thiên.

Vừa đúng vào lúc này, Nguyên lực kịch liệt xung đột trong cơ thể Đường Thiên bỗng chốc bình tĩnh, khí tức Đường Thiên đột nhiên trở nên không minh mờ ảo dị thường. Hai mắt tinh mang sáng lên, trường đao vung lên vô thanh chém xuống.

Một đao không có chút khí tức khói lửa nào.

Lô Thiên Vấn không biết vì sao, con mắt nhíu lại, hắn từng gặp vô số đao khách cao minh, một đao không linh như thế, không có khí tức khói

lửa như thế chỉ có những đao khách đao ý không linh tinh thuần kia mới có khả năng chém ra.

Không phải lời đồn đãi Mặt Quỷ dùng quyền sao?

Sao mà dụng đao cũng lợi hại như thế?

Nhưng mà trong lòng hắn không có nửa điểm e sợ, chỉ có hưng phấn, đến đi! Đến đi!

Khinh phiêu phiêu chém tới, chém trúng thương mang, phảng phất như thương mang đưa đến dưới đao Đường Thiên.

Lực lượng cuộn trào mãnh liệt từ thân đao truyền đến, gần như trong nháy mắt, Đường Thiên nhận thấy không ổn.

Binh!

Trường đao trong tay vỡ tan, hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Thân thể Đường Thiên có thể chịu đựng lực lượng kinh người, nhưng mà trường đao không cách nào chịu được. Cơ hồ là trong nháy mắt chém trúng, hắn liền lắc mình một cái, phá vỡ không gian, biến mất tăm tích. Một đao Chân Ngô trảm này của Đường Thiên cũng không phải tầm thường, nhìn như lướt nhẹ vô lực, nhưng mà lực lượng kinh khủng chìm vào trong thương mang trong nháy mắt bạo phát, thương mang đột nhiên bành trướng, giống hệt như khí cầu thổi căng, hóa thành một cái phong lôi cầu.

Oanh!

Phong lôi cầu ầm ầm nổ tung.

Sấm gió tia chớp chói mắt hỗn tạp đao mang, sóng khí kinh khủng, giống như từng phiến phong nhận(lưỡi dao) vô hình bao phủ tia chớp, bùng ra khắp bốn phía.

Rầm rầm rầm!

Mỗi một cái phong nhận rơi xuống mặt đất, đều ầm ầm bùng nổ, nổ tung tạo thành hố sâu một vài trượng. Tiếng nổ liên miên không ngừng nổ tung vang ở phía dưới, vô số cột bùn bay lên thiên không, trong chớp mắt, mặt đất phía dưới đã tràn ngập lỗ hổng.

Khóe miệng Đường Thiên tràn ra một vòi máu tươi, nửa bên phải thân thể hắn cháy đen một mảnh.

Một thương vừa rồi của Lô Thiên Vấn cường hãn vô cùng, dù cho lui về phía sau nhanh thế vẫn bị thương không nhẹ. Hắn nhìn nửa người bên phải của mình, huyết nhục mơ hồ, một mảnh cháy đen, có thể thấy cả xương cốt, sấm gió bá đạo ác độc, còn đang không ngừng mà ăn mòn huyết nhục hắn.

Một đao vừa mới rồi, Đường Thiên hoảng sợ phát hiện, Nguyên lực trong cơ thể mình vậy mà lại chỉ còn có không đến ba thành! Nguyên lực trong cơ thể hắn dồi dào cỡ nào, vậy mà trong ba trảm, trực tiếp thấy đáy.

Hắn hiện tại cuối cùng hiểu rõ, vì sao năm đó chỉ có Tiết gia sơ tổ mới có thể chân chính phát huy đủ uy lực Thiên Ma trọng trảm, đao pháp hoàn toàn là dùng vô số sinh mệnh tinh nguyên mới tích lũy ra a.

Nguyên lực Đường Thiên cổ đãng, sấm gió màu xanh bạc, phút chốc bay đi. Vết thương được linh diễm bao vây khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Toàn thân cháy đen, Lô Thiên Vấn ngơ ngác nhìn Đường Thiên, gã không ngờ, lực lượng một đao kia vậy mà lại kỳ quái như thế, tiến vào thương mang của gã mới nổ tung! Bất ngờ không kịp đề phòng, tức thì ăn thiệt thòi lớn.

Làm cho gã cảm thấy biệt khuất hơn chính là vết thương của Đường Thiên đang tự lành.

Hỗn đản! Cái này là cái thứ tào lao gì...

Không phải nói tu luyện chính là quyền pháp sao! Sao lại thành dùng đao! Mẹ nó, dùng đao tốt như vậy cũng được đi, tu luyện pháp tắc vậy mà còn là sinh tử pháp tắc!

Năng lực tự lành cường đại như thế, chỉ có những gia hỏa chủ tu sinh tử pháp tắc mới có khả năng làm được.

Lô Thiên Vấn cảm thấy rất tổn thương, biệt khuất không thể nói ra, tựa như đã nói sẽ cùng đối phương so sức lực, kết quả đối phương tới so kỹ xảo, được rồi, so kỹ xảo thì so kỹ xảo, kết quả đến lúc so thì đối phương lại bảo so đẹp trai!

Thực lực của Đường Thiên trong mắt gã chẳng đáng kể chút nào. Quyền pháp trong truyền thuyết không xuất hiện, Lô Thiên Vấn thủy chung đề phòng, nghe nói loại quyền pháp này cũng vô cùng kỳ quái. Lô Thiên Vấn thủy chung cảm thấy Đường Thiên dùng đao chỉ là ngụy trang, sát chiêu chân chính nhất định là quyền pháp.

Ngụy trang vĩnh viễn chỉ là ngụy trang, vũ kỹ mà mỗi người chủ tu là tuyệt đối vô pháp cải biến.

Hơn nữa gã tìm nhược điểm của Đường Thiên, sớm đã phát hiện trường đao trong tay Đường Thiên là hàng phổ thông, căn bản không chịu được lực lượng quá mạnh mẽ. Mà trường thương trong tay gã, là bảo vật đứng đầu, Phong Lôi thương Lô gia tốn hao cự kim mới chế tác mà thành.

Cứ nhằm vào nhược điểm, trận này tất thắng.

Kết quả sao chứ...

Quyền pháp trong truyền thuyết còn chưa xuất hiện, mình đã chật vật như thế, nhìn thấy thân thể Đường Thiên hoàn hảo không tổn hao gì, lại nhìn mình toàn thân cháy đen một mảnh, tâm thật nghẹn!

Cứ chờ đi, ta sẽ lại đến!

Toàn thân cháy đen, Lô Thiên Vấn giận dữ ly khai.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 731: Đặc Huấn Của Bình Tiểu Sơn

Đường Thiên trừng mắt nhìn Lô Thiên Vấn biến mất tung tích, hắn cũng vô lực truy kích. Tuy rằng Lô Thiên Vấn toàn thân cháy đen, nhưng mà Đường Thiên hiểu rõ đối phương tiêu hao còn xa mới lớn như mình. Pháp tắc diện của Lô Thiên Vấn phóng ra lực lượng cực kỳ cường đại, dù là vậy, trên thực tế gã tiêu hao cũng không lớn như mình. Trái lại, mình không có pháp tắc diện, tiêu hao tất cả đều là Nguyên lực trong cơ thể.

Pháp tắc diện tựa như một cái căn cứ bổ sung, có thể cuồn cuộn không ngừng mà bổ sung tiêu hao, cái này cũng là vì sao tại Tội vực, số lượng võ giả chủ tu pháp tắc nhiều hơn võ giả đốt cháy Nguyên hỏa rất nhiều lần.

Đương nhiên, võ giả đốt cháy Nguyên hỏa cũng không phải không có ưu thế của mình. Pháp tắc diện phóng ra lực lượng mạnh mẽ, chung quy không phải lực lượng của chính mình, giống như với lực lượng mà mình mượn, khi sử dụng tất nhiên sẽ không thoải mái như vậy. Mà Nguyên lực là huyết nhục lực lượng trong cơ thể biến thành, khống chế tùy tâm.

Đường Thiên trở lại bên trong bảo, quả thực là tiếp thu đãi ngộ như anh hùng.

Lô Thiên Vấn là ai? Là kẻ mạnh xếp thứ 39 trên Chiến lực bảng Tội vực, kẻ mạnh như vậy lại chịu thiệt thòi từ Đường Thiên, chuyện này nếu truyền tới Tử Quyên thành, chỉ sợ lập tức oanh động toàn thành.

Ánh mắt Thiết Hạt nhìn về phía Đường Thiên, hoàn toàn là kính nể.

Nhân vật có thể sánh vai cùng Lô Thiên Vấn đều là đại nhân vật cao đến tận mây!

Theo sau lão đại như vậy, về sau muốn không có tiền đồ cũng khó.

Vừa xuống tới mặt đất, hai chân Đường Thiên như nhũn ra, liền muốn ngã xuống mặt đất. A Mạc Lý đứng bên cạnh giật nảy mình, một tay nâng hắn lên, gấp giọng hỏi: "Đường thần kinh, ngươi không sao chứ?"

"Không việc gì, chỉ là thoát lực." Đường Thiên gượng cười, hiện tại hắn cả lực lượng động một đầu ngón tay cũng không có. Vết thương trên người hắn sở dĩ khỏi hắn xác thực là sinh chi pháp tắc, nhưng không phải do tu luyện mà có như Lô Thiên Vấn suy đoán, mà là hấp thu sinh mệnh tinh nguyên. Dấu ấn Sinh chi pháp tắc khiến vết thương của hắn tự động chữa, nhưng cũng lấy nốt ba thành Nguyên lực còn lại trong cơ thể hắn.

"Minh Châu, chuẩn bị một ít Kim cương sa." Trước mắt Đường Thiên đầy sao rơi, hắn không ngờ, lần này vậy mà lại tiêu hao đến tình trạng như thế, hắn đành phải nói với Bình Tiểu Sơn: "Tiểu Sơn, lần này phỏng chừng phải làm phiền ngươi rồi."

Chân tay Bình Tiểu Sơn luống cuống: "Ta... Ta phải làm cái gì?"

Giống như Thiết Hạt, chiến đấu giữa Đường Thiên và Lô Thiên Vấn mang đến chấn động vô cùng với Bình Tiểu Sơn. Hắn nghĩ Mặt Quỷ rất lợi hại, nhưng mà chưa từng nghĩ tới, Mặt Quỷ có thể sánh vai cùng những cường giả cao cấp nhất trong truyền thuyết kia, cái cao độ kia là hắn căn bản vô pháp tưởng tượng.

Khi hắn nghe Đường Thiên nói muốn làm phiền hắn thì hắn hoàn toàn mộng rồi.

Minh Châu nghe đến Kim cương sa thì vội vàng chạy đi, không lâu sau liền khiêng một đống bao tải lớn đầy Kim cương sa lại đây.

Trong ánh mắt tròn xoe bất ngờ của Đường Thiên, Minh Châu phanh một tiếng mà vứt bao tải trên mặt đất, vẻ mặt quan thiết: "Có đủ hay không? Mấy năm gần đây chúng ta không bán Kim cương sa đó, tất cả đều tại đây, nếu như không đủ, ta tìm những người trước đây từng mua xem thử có thể mua về một ít hay không."

"Được rồi được rồi." Đường Thiên vội vàng gật đầu lia lịa, hiện tại hắn cuối cùng hiểu ra vì sao Tiết gia sơ tổ có thể luyện thành Thiên Ma trọng trảm. Suy nghĩ lời Minh Châu đã nói, mấy năm tắm phường không có ghi chép bán ra Kim cương sa, chỉ sợ tất cả đều bị cái gia hỏa này phá vỡ, hấp thu hầu như không còn.

Nhìn một đống bao tải lớn Kim cương sa trước mặt, Đường Thiên trăm phần trăm khẳng định, cái gia hỏa này tuyệt đối là dùng sinh mệnh tinh nguyên tích tụ!

Suy nghĩ một cái gia hỏa, hấp thu số lượng sinh mệnh tinh nguyên kinh khủng như thế, thân thể kia phải biến thành cái bộ dáng gì? Lúc trước Đường Thiên luôn luôn chắc chắn thân thể mình nhất định mạnh hơn người ta, nhưng khi nhìn thấy cả một đống bao tải lớn Kim cương sa, thiếu niên tức thì kinh sợ rồi.

Nhân gia phỏng chừng đều hấp thu hết rồi... Thật nhiều bao tải...

Thiếu niên có chí khí, sao chỉ so về bao tải chứ? Nhìn đi, chúng ta chỉ so đẹp trai thôi!

Khuôn mặt Đường Thiên không biểu tình, trong lòng âm thầm mà đem hình tượng đối phương tưởng tượng thành lão đầu lọm khọm, để mặc A Mạc Lý dìu mình tiến vào trong bảo. Bình Tiểu Sơn yên lặng theo sát phía sau, hắn hoàn toàn không biết mình phải làm gì. Trái lại Thiết Hạt đứng bên cạnh đỏ mắt vô cùng, nghĩ thầm lão đại lúc nào có thể làm phiền mình một cái thì tốt rồi, cảm giác tồn tại cũng rất cần phải có a.

Khi đặt Đường Thiên ngồi xuống xong, A Mạc Lý đuổi những người khác ra ngoài, chỉ để lại một mình Bình Tiểu Sơn.

Nhìn Bình Tiểu Sơn cẩn trọng ở trước mặt, Đường Thiên đành phải ho nhẹ một tiếng: "Tiểu Sơn, để ta nhìn pháp tắc tuyến của ngươi."

Bình Tiểu Sơn ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ kinh hỉ: "Đại nhân, ngài muốn dạy ta tiềm hành thuật sao?"

Hắn theo Đường Thiên, tâm nguyện lớn nhất chính là hoàn thiện Bình gia tiềm hành thuật của hắn, khiến nó từ một loại tiềm hành thuật biến thành truyền thừa có thể tiến công và phòng ngự. Trận chiến giữa Đại nhân và Bổn Sâm, khiến hắn nhìn thấy hi vọng, trận chiến đường trường* sau này càng là làm cho hắn nhìn thấy không gian pháp tắc tuyến cường hãn, quả thực là lợi khí sát nhân.

*Cái này có lẽ là nói về trận chiến ở Trích Vân lâu cùng phá cửa thành.

"Không sai!" Đường Thiên nghiêm trang, thần sắc trang trọng.

Bỗng nhiên trong lòng Bình Tiểu Sơn chợt nhảy, lẽ nào đại nhân không xong rồi? Muốn trước lúc lâm chung, đem truyền thừa đã đồng ý truyền cho mình? Bằng không đại nhân sao lại ở thời gian suy yếu như thế, truyền thụ mình những thứ này chứ?

Đúng vậy, đó là Phong Lôi thương Lô Thiên Vấn a! Đại nhân và hắn kịch chiến lâu như vậy, chỉ sợ bản thân bị trọng thương rồi, chỉ là vì mọi người mới kiên cường khổ chống, để khiến Lô Thiên Vấn kinh sợ bỏ chạy, nhưng mà thân thể đã đến tình trạng sơn cùng thủy tận! (Biên: Như cô văn nan luôn, cơ mà bề ngoài thì giống lắm nha >.<)

Bình Tiểu Sơn tâm như loạn ma, bi từ tâm sinh, run giọng nói: "Đại nhân, ngài cố dưỡng thương ổn thỏa, đợi tổn thương tốt hơn, lại chậm rãi truyền thụ Tiểu Sơn cũng không muộn."

"Chúng ta phải tiết kiệm thời gian." Đường Thiên ôn nhu nói.

Trong lòng Bình Tiểu Sơn càng thêm bi thương, cảm thấy mình phán đoán không sai. Trời đố kị anh tài, đại nhân là loại nhân vật anh hùng, vận mệnh thực sự quá bất công! Đại nhân đến thời điểm này cũng không quên lời hứa hẹn với mình, hắn vừa cảm động vừa tổn thương, nước mắt tự dưng chảy ra.

Đường Thiên có chút kỳ quái, vì sao mắt Bình Tiểu Sơn đầy nước.

Bình Tiểu Sơn lau nước mắt, mình nhất định phải toàn lực ứng phó, không thể khiến đại nhân thất vọng.

Hắn bình ổn tâm tình, ánh mắt dứt khoát, thôi động pháp tắc tuyến, một sợi không gian pháp tắc tuyến nhỏ như sợi tóc xuất hiện tại ngón tay.

Đường Thiên chỉ vào bao tải Kim cương sa, nói: "Ngươi tới thử dùng pháp tắc tuyến phá vỡ Kim cương sa xem, chú ý, pháp tắc tuyến cắt bên ngoài vỏ cát một lỗ nhỏ thôi, nghìn vạn lần không nên đụng đến vòng xoáy bên trong, rất nguy hiểm!"

Đường Thiên phát hiện, chỉ cần pháp tắc tuyến không đụng đến vòng xoáy bên trong Kim cương sa thì sẽ không có việc gì, giữa vòng xoáy và cát có khe hở nho nhỏ.

Quả nhiên, phương pháp tu luyện của đại nhân không tầm thường, trong chuyện này, nhất định có bí mật thâm ảo!

Thần thái Bình Tiểu Sơn thành kính mà từ trong bao tải lấy ra một viên Kim cương sa, hít sâu một hơi, tay phải cẩn thận mà nắm Kim cương sa, pháp tắc tuyến tay kia cẩn thận từng li từng tí mà tới cắt xén Kim cương sa.

Phá vỡ cát thể, không được đụng vào vòng xoáy, Bình Tiểu Sơn nhắc nhở mình mấy lần.

Bình Tiểu Sơn lợi dụng pháp tắc tuyến xuất sắc hơn xa Đường Thiên, nhưng mà cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ dùng pháp tắc tuyến làm

công việc tinh tế như thế. Bản thân Kim cương sa đã bé, vòng xoáy bên trong càng nhỏ, muốn tại trên Kim cương sa nhỏ như vậy cắt ra một cái lỗ nhỏ nhưng không thể đụng tới vòng xoáy, độ khó cực cao. (Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com)

Trước sau phí gần mười phút, hắn mới thành công.

Khi hắn triệt hồi pháp tắc tuyến thì phát hiện mình mệt mỏi không thể nói ra.

"Đại nhân, ta xong rồi."

Đường Thiên tiếp nhận Kim cương sa, rất thỏa mãn mà gật đầu, ném Kim cương sa vào trong miệng, sinh mệnh tinh nguyên dọc theo đó chảy ra, bị hút vào trong miệng, thân thể hắn bây giờ tựa như lòng sông khô cạn, lũ sinh mệnh tinh nguyên này cấp tốc rót vào trong huyết nhục hắn.

Chưa thỏa mãn, Đường Thiên chép miệng phun ra Kim cương sa, vỏ cát bên ngoài vẫn hoàn hảo, chỉ có thể nhìn thấy cái lỗ hổng cực nhỏ. Trong lòng Đường Thiên chợt động, nói không chừng cát thể này còn chỗ hữu dụng chứ.

Nhìn Bình Tiểu Sơn đầu đầy mồ hôi, Đường Thiên cười tủm tỉm nói: "Có phải rất khó hay không?"

Bình Tiểu Sơn thở hổn hển, thành thành thực thực nói: "Đúng vậy, đại nhân."

"Không sai, chính là khó mới có thể rèn luyện cách vận dụng pháp tắc tuyến." Đường Thiên nghiêm trang, lộ vẻ hoài niệm, lấy giọng điệu người từng trải nói: "Năm đó ta tu luyện một loại trảo pháp, vì luyện thành, mài xuyên tròn ba vạn tấm sắt, mới miễn cưỡng luyện thành. Mồ hôi không gạt người."

Không nghĩ tới đại nhân vậy mà lại khắc khổ chăm chỉ như thế, đại khái chỉ có như vậy mới có thể đủ có thực lực như hiện tại.

Bình Tiểu Sơn được khích lệ lập tức ngồi thẳng, dứt khoát nói: "Đại nhân nói phải! Tiểu Sơn nhất định nhớ kỹ trong lòng!"

Dứt lời, hắn lại lấy ra một viên Kim cương sa, thần tình chuyên chú mà bắt đầu công tác cắt xén cát thể.

Đường Thiên vui mừng quá đỗi.

Cuối cùng tìm được một vị cu-li tuyệt hảo!

Nuốt chửng một lũ sinh mệnh tinh nguyên, Đường Thiên có thể cảm thụ rõ ràng, lũ sinh mệnh tinh nguyên kia đang thong thả mà tẩm bổ thân thể khô kiệt của mình. Nhưng mà cái quá trình này vô cùng thong thả, tuy thế bởi Nguyên lực của mình tiêu hao hầu như không còn, sinh mệnh tinh nguyên lần này không hóa thành Nguyên lực.

Tuy rằng muốn rút ra Nguyên lực, nhưng mà hiệu quả tự lành của sinh chi pháp tắc, xác thực là phi thường thực dụng lại rất cường hãn.

Đường Thiên thong dong nửa nằm nửa ngồi, bất tri bất giác, trước mặt hắn chất đống mấy chục hạt Kim cương sa chỉ còn xác không.

Thần tình Bình Tiểu Sơn chuyên chú, không biết mệt mỏi mà cắt Kim cương sa, tốc độ hắn chậm rãi.

Đến ngày thứ hai, Đường Thiên mở hai mắt, liên tục một đêm, hắn đã nuốt chững sinh mệnh tinh nguyên của hơn trăm hạt Kim cương sa, chúng nó thong thả tẩm bổ huyết nhục, làm cho huyết nhục Đường Thiên khôi phục sinh cơ.

Nguyên lực trong cơ thể Đường Thiên đang cấp tốc khôi phục.

Đường Thiên vỗ vỗ mặt Bình Tiểu Sơn đang ngây ra: "Tiểu Sơn, kỳ đặc huấn này kết thúc tại đây, tốt rồi đi nghỉ ngơi đi."

Bình Tiểu Sơn vâng một tiếng, liên tục làm mười tiếng đồng hồ, đầu óc hắn đều có chút dại ra, đứng dậy đi về hướng phòng nghỉ.

Nhìn Bình Tiểu Sơn thân hình lảo đảo ly khai, trong lòng Đường Thiên cực kỳ tán thưởng, lần sau chúng ta lại đến!

Hắn đã hạ quyết tâm, chờ về sau đoàn người rèn luyện thân thể đến mức có thể hấp thu sinh mệnh tinh nguyên, thì mở rộng, đúng, đại quy mô đặc huấn.

Vươn mình một cái, tuy rằng không hoàn toàn phục hồi như cũ nhưng mà Nguyên lực đã khôi phục một thành. Thời kì trắc trở nhất đã qua, khôi phục tiếp theo sẽ càng dễ dàng. Nhớ tới Lô Thiên Vấn sau cùng chịu đựng một cái kia, Đường Thiên khẳng định đối phương cũng không dễ dàng khôi phục như vậy.

Tuy nhiên, còn sớm để dạy Thiên Ma trọng trảm cho đám A Mạc Lý.

Đường Thiên phỏng chừng lấy thể lực A Mạc Lý, có thể học được hai chiêu, các người khác chỉ có thể học được một chiêu.

Tuy nhiên, nghĩ đến tràng diện một đám mãnh nam như dã thú, rít gào tiến lên, nhất tề chém ra 【 Lập đao thành ma 】, Đường Thiên cũng không khỏi run rẩy một cái. Phỏng chừng vị tổ tiên Tiết gia sáng chế Thiên Ma trọng trảm kia, cũng không ngờ, trên đời này có thể tụ tập một nhóm gia hỏa thân thể cường hãn như thế đó.

Quả thực đáng sợ!

Bọn hắn được tặng đại đao!

Hơn nữa Đường Thiên tin tưởng, Nhiếp Thu cái đứa gia hỏa âm hiểm kia, dù cho mọi người chỉ có thể học được một chiêu, cũng có thể đủ phát huy uy lực của nó đến cực hạn.

Ai nha, liều không được về chất, chúng ta chỉ có thể so số lượng thôi, Đường Thiên dào dạt đắc ý suy nghĩ.

Hắn bỗng nhiên tràn đầy mong đợi Lô Thiên Vấn lại lần nữa giết tới.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 732: Quang Minh Xâm Nhập Phía Nam

"Cái gia hỏa này, không biết lại đến nơi nào lêu lổng rồi, ném một cái cục diện rối rắm như thế cho ta, còn có tý trách nhiệm nào không? Thân là lãnh tụ, lại bừa bãi như thế, ta thực sự là không biết chọn người để quen a, tự rước khổ vào người..."

Binh lầm bầm, phun ra một cái vòng khói, phát ra bực tức. Hắn cùng với Đường Thiên có cảm ứng đặc thù, biết rõ Đường Thiên không chết, cho nên cũng không sốt ruột. Chỉ cần cái gia hỏa này không chết là được, về phần các việc khác, có thể yêu cầu nhiều hơn sao? Tên kia cho tới bây giờ đều không có nguyên tắc như thế.

Ở trước mặt hắn, chúng tướng đứng trang nghiêm, không một người lên tiếng, bọn họ đối diện với Binh, cực kỳ kính nể. Hơn nữa, bọn họ biết rõ tuy rằng Binh trong miệng nói câu bực tức, nhưng mà cảm tình với Đường Thiên cực sâu, ai mà vào thời điểm này chạy đến phụ họa, đó chính là không biết sống chết.

Vu Mã Thiên có chút không được tự nhiên, hắn lần đầu tiên tham gia hội nghị quân sự quy cách cao như thế. Aya ở bên hắn đứng thẳng tắp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm (chăm chú).

Nói tới Vu Mã Thiên, là Aya chạy đến trước mặt Binh đòi người, đối diện vẻ mặt Aya kiên trì, Binh suy nghĩ một chút liền đáp ứng, từ lúc này Vu Mã Thiên trở thành một thành viên của Khô Lâu đoàn, khiến mọi người không ngờ chính là, Aya lập tức đề bạt hắn thành Phó đoàn trưởng.

Vu Mã Thiên trở thành tướng lĩnh thăng chức nhanh nhất, khiến vô số người đỏ mắt.

Khi Vu ký chân heo nướng biến mất trong thực đơn thì ở mỗi binh đoàn là một mảnh kêu rên.

"Đại quân của Quang minh châu đến đâu rồi?"

Binh đả khởi tinh thần, nhìn thấy chiến tranh sắp đến có thể khiến hắn có chút hứng thú.

Đối phó tiểu hải tặc như Mai Thần Tú, không những lao lực, hơn nữa khiến Binh nhìn quen chiến tranh quy mô lớn, hứng thú thiếu thiếu. Đại quân Nam chinh của Quang Minh châu mới có thể khiến hắn cảm thấy hưng phấn.

Quang Minh châu Nam chinh, sự tình phát triển bất ngờ, ngay cả cao tầng Quang Minh châu cũng là vừa mới quyết định, Nam vực chư châu càng không có chút chuẩn bị. Tuy rằng các loại vật tư nhân viên liên tục điều động, khiến người ta cảm giác được sự căng thẳng và khẩn trương khi gió thổi mưa giông trước cơn bão, nhưng mà Nam vực tuyệt đại đa số châu đều không tin, Quang Minh châu lại xâm nhập phía nam.

Mấy châu giáp giới với Quang Minh châu, thậm chí mở tiệc lớn chiêu đãi cấp trên Quang Minh châu đóng quân ở đối diện, mà loại hoạt động này đã bắt nguồn từ lâu. Quang Minh châu thực lực mạnh mẽ, hải tặc xung quanh bị cấm tiệt, hơn nữa giáp giới cùng Quang Minh châu, lợi nhuận thương nghiệp vô cùng phong phú, có quan hệ tốt với Quang Minh châu là bài tập bọn hắn cần phải làm. Song phương trong âm thầm vẫn duy trì quan hệ hợp tác tốt lành, trong mắt những châu chủ này, song phương có cùng chung lợi ích, lợi nhuận thương mại cũng có một phần bọn họ mà.

Ở trong yến hội, các châu chủ còn cùng những tướng lĩnh Quang Minh trú quân này cười nói hỏi xem sẽ có chiến tranh hay không, các

tướng lĩnh cười giải thích, chỉ là nhằm vào phản loạn bên trong Quang Minh châu, chúng châu chủ bừng tỉnh đại ngộ.

Trong lúc ngợp trong vàng son xa hoa truỵ lạc thì đại quân Nam chinh bất chấp mưa đêm, giống như một cơn nước lũ thế không thể đỡ ngụy trang thành thương đội dẫn dắt, dũng mãnh tiến vào mấy châu này.

Tin tức chiến tranh bạo phát phải ba ngày sau mới được thế nhân biết.

Thánh vực rung động!

Quang Minh châu ngũ hổ tướng, ngoại trừ Mục Chi Hà thủ tại Vĩ Dã Quan châu, Gia Á lưu thủ trung tâm, Mạc Tâm, Thu Húc Hoa và Câu Thành Văn Đao, tam đại hổ tướng đều xuất hiện.

Dưới trướng Mạc Tâm, trừ các binh đoàn lệ thuộc trực tiếp hắn, còn có Nguyên Vĩ, Thủy Đông Lưu, Lộc Quang tam đại danh tướng chỉ huy tam đại binh đoàn.

Dưới trướng Thu Húc Hoa, trừ các binh đoàn lệ thuộc trực tiếp, Tử Xa Gia Tĩnh, Ngụy Nguyệt, Phong Vân Mạn, tam đại danh tướng mỗi tướng chỉ huy một binh đoàn.

Câu Thành Văn Đao, trừ các binh đoàn lệ thuộc trực tiếp, Khắc Lợi Phu, Khẳng, Tề Khắc, tam đại danh tướng ra hết, mỗi người cũng chỉ huy binh đoàn của mình.

Trừ cái đó ra, mỗi lộ đại quân, còn phối hợp với mười lăm binh đoàn hệ thống Quang Minh, đều do võ tướng bạch ngân tư lịch mười năm trở lên chỉ huy.

Binh đoàn lệ thuộc trực tiếp Quang Minh hổ tướng quân số lên tới một vạn, binh đoàn dưới trướng các danh tướng quân số có tám nghìn, hệ thống Quang Minh binh đoàn quân số là năm nghìn, nhân viên chiến đấu mỗi một lộ đại quân đạt đến mười một vạn người. Thêm nữa nhân viên

hậu cần, quân số đạt tới mức kinh khủng mười lăm vạn, tổng quân số là bốn mươi lăm vạn người.

Cái này là trong lịch sử Thánh vực, đại quân quy mô lớn chưa từng có.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ vì đó thất thanh.

Nam vực chư châu, một mảnh hoảng loạn.

Ba cánh đại quân, phân ba đường xuất phát, thế như chẻ tre, không người có thể kháng cự.

"Một đường Mạc Tâm đến Bắc Long châu, một đường Thu Húc Hoa đến Tiểu Trường Sơn châu, Câu Thành Văn Đao binh áp sát Yêu châu." Sĩ quan phụ tá phụ trách tình báo trầm giọng nói: "Đến ngày hôm qua, Quang Minh châu phát biểu thanh minh, bởi vì Thương châu và Quang Minh châu tranh cãi, bọn họ chỉ lấy Thương châu, mỗi châu dọc đường, nếu là cho mượn đường thông hành, tất nhiên không phạm mảy may."

"Sách sách, như vậy chúng ta thành công địch rồi." Binh chép chép miệng nói.

"Đúng, ngày hôm qua có bảy nhà tuyên bố thoát ly Nam minh. Câu Thành Văn Đao khi đột phá Ô Sa châu thì bị chống cự kịch liệt, tổn thất không nhỏ. Câu Thành Văn Đao giận dữ, hạ lệnh đồ thành, toàn thành không một ai may mắn tránh khỏi."

Chư tướng tại tràng lộ ra vẻ oán giận.

Điếu thuốc lá kẹp trên ngón tay Binh dừng lại, từ trong kẽ răng đẩy ra bốn chữ: "Không biết sống chết."

Mọi người đều minh bạch, Binh tức giận, không khỏi nghiến răng.

Binh đứng lên, mặt không biểu tình: "Hiện tại tuyên bố mỗi binh đoàn mệnh lệnh như sau."

Hắn nhìn khắp chư tướng, từng khuôn mặt kia, còn lộ ra trúc trắc non nớt, hắn biết rõ, quy mô tràng chiến tranh chưa từng có này, sẽ khiến bọn họ cấp tốc phát triển. Đều là mầm móng hắn tinh tế tuyển chọn, mỗi một người đều có tiềm chất xuất sắc.

Thực sự là khiến người ta mong đợi a.

Trong sơn cốc, Lô Thiên Vấn xác định, mình khinh địch rồi.

Hắn không về Tử Quyên thành, nếu như bị cháu trai nhà mình nhìn thấy bộ dáng cháy đen như than củi này của mình, hắn cảm thấy quá mất mặt. Tùy tiện tìm cái thung lũng, hắn liền bắt đầu dưỡng thương. Mấy ngày này, hắn đều kiểm điểm lại trận chiến lần trước.

Một đao sau cùng của Đường Thiên, lực đạo phi thường quỷ dị, vậy mà lại chìm vào thương mang của mình, mới đột nhiên nổ tung.

Suy nghĩ nữ kiếm khách lúc trước cùng mình đối chiến kia, kiếm pháp vi diệu, hiển nhiên không phải kiếm pháp Tội vực. Thế nhưng tam đao của Đường Thiên, lại khiến Lô Thiên Vấn trăm phần trăm khẳng định, cái này nhất định là đao pháp Tội vực. (Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com)

Đao pháp Tội vực lợi hại như vậy, mình chưa từng nghe thấy a...

Bỗng nhiên, Lô Thiên Vấn nhớ tới một môn đao pháp đã tiêu thanh biệt tiếng thật lâu, Thiên Ma trọng trảm!

Không sai, truyền thừa trứ danh nhất Tiết phủ năm xưa, Thiên Ma trọng trảm!

Tiết phủ đầu nhập Mặt Quỷ, môn truyền thừa này, nhất định chính là đến từ Tiết phủ. Môn tuyệt học này của Tiết phủ, năm đó uy chấn Tội vực, chỉ tiếc hậu bối không đua tranh, chậm rãi trôi khỏi tầm mắt mọi người.

Lô Thiên Vấn nhíu mày, hắn biết rõ huynh trưởng luôn luôn mưu tính thu hoạch Tiết phủ, lần này tình nguyện xuất ra hai trăm khổ tù đổi lấy Tiết phủ, Lô Thiên Vấn luôn luôn cảm thấy rất kỳ quái. Hắn cảm thấy Tiết phủ có thể có đồ vật gì đáng giá hạ thủ chứ? Tiền? Lô gia còn thiếu tiền? Đừng nói giỡn nữa đi!

Về phần Kim cương tơ, tuy rằng cũng là đồ vật tốt, nhưng mà thứ tương tự như vậy cũng không phải là không mua được trên thị trường.

Thiên Ma trọng trảm?

Chẳng lẽ ý đồ của huynh trưởng là Thiên Ma trọng trảm? Lãnh hội qua uy lực của Thiên Ma trọng trảm, Lô Thiên Vấn cảm thấy rất có khả năng.

Lực chú ý Lô Thiên Vấn lần thứ hai chuyển dời đến Mặt Quỷ, tỉ mỉ suy nghĩ, cái gia hỏa này tuy rằng cổ quái, nhưng mà thực lực so với chính mình còn có chênh lệch rất lớn. Gia hỏa này ngay cả pháp tắc diện cũng chưa lĩnh ngộ, dù cho đốt cháy Nguyên hỏa, vậy cũng chỉ là đứa mãng phu.

Chiến lực bảng trước năm mươi, đốt cháy Nguyên hỏa chỉ có một vị.

Bản thân mình quá sơ suất rồi!

Bị đối phương am hiểu quyền pháp mê hoặc, ngay từ đầu đối phương dùng đao, mình cảm thấy chỉ cùng lắm là thủ thuật che mắt. Thực sự là đứa tiểu nhân âm hiểm! Lô Thiên Vấn nghiến răng nghiến lợi, cái gọi là am hiểu quyền pháp, chính là cái tên này cố ý bố trí mê trận mà thôi.

Thiên Ma trọng trảm tiêu hao cực lớn, hiện tại hồi tưởng Mặt Quỷ vậy mà lại không truy kích, nhất định là thể lực tiêu hao hầu như không còn. Lô Thiên Vấn hối hận vô cùng, hắn lúc đó nhìn như chật vật, nhưng mà thực tế tổn thương không nặng, nếu là lúc đó tiếp tục tiến công, có lẽ đã một thương đâm xuyên Mặt Quỷ.

Lần này nhất định không thể lại bị mắc lừa!

Lô Thiên Vấn nghiến răng nghiến lợi, âm thầm phát thệ.

Bên trong Ánh Sơn bảo.

Đám A Mạc Lý liều mạng mà luyện Thiên Ma trọng trảm, so với cái gì pháp tắc tuyến, loại chặt chém dữ dằn này, hợp khẩu vị bọn họ hơn nhiều.

Cơ nhục căng vồng lên, mồ hôi phủ đầy làn da màu đồng cổ, thân hình từng người như sắt thép đúc thành, thỉnh thoảng phát ra tiếng rống giận vang dội. Tiết phủ nữ tử đi qua ai nấy đều luyến tiếc dời ánh mắt, các nàng chưa từng nhìn thấy vẻ đẹp dương cương như thế.

Mỗi người mỗi lần chém, đều nộ mục trợn tròn, cạn kiệt toàn lực.

Đem thể lực nghiền ép đến cực hạn, dẫn pháp tắc tôi rèn thân thể, pháp môn Đường Thiên truyền thụ, được bọn họ nghiêm chỉnh chấp hành.

"Sản vật Kim cương y của chúng ta, tính năng phòng ngự phi thường xuất sắc, điểm lợi hại nhất của nó là ở chỗ có thể đem lực lượng chịu đựng đều đều phân tán toàn thân." Giọng nói Minh Châu rất kiêu ngạo, Kim cương y là sản phẩm trứ danh nhất Tiết phủ, danh vang Tội vực.

Con mắt Đường Thiên sáng ngời: "Muốn cái này chắc rồi!"

Hắn đương nhiên hiểu rõ giá trị từ đặc tính này của Kim cương y, lực tụ thì mạnh, lực tán thì yếu, nếu như có thể đem công kích của kẻ địch phân tán toàn thân, tuyệt đối là thứ tốt có thể cứu mạng.

"Chúng ta chuẩn bị cho mỗi người một kiện." Minh Châu nói tiếp: "Trảm đao Đại nhân đã nói, chúng ta cũng tìm thấy một ít, đại nhân nhìn xem có thích hợp hay không."

Minh Châu đưa Đường Thiên tới giá vũ khí, từng thanh đao nhiều hình dạng, gác ở trên giá vũ khí. Thiên Ma trọng trảm là truyền thừa của Tiết phủ, đao, tự nhiên là vũ khí nhiều nhất Tiết phủ.

Đường Thiên nhìn lướt qua, ánh mắt lập tức bị một thanh đao lớn như ván cửa hấp dẫn, hắn tiến đến, xách lên.

"Cái này là Bản trát đao." Minh Châu giới thiệu: "Là cỡ đao lớn nhất hiện nay, nặng chín trăm cân, không có mũi, loại đao này đã không cần tạo mũi. Nó do huyền thiết chế tạo, thêm vào cả hắc sa, phẩm chất phi thường cứng rắn. Nhưng mà yêu cầu đối với lực lượng rất cao..."

"Chọn cái Bản trát đao này đi!" Đường Thiên không chút do dự nói.

Minh Châu ngây người ngẩn ngơ, một lát sau, chậm chạp lắp bắp nói: "Đại nhân, loại đao này chỉ có hai thanh..."

Bản trát đao tuyệt đối là một loại đao rất ít dùng đến, Tiết phủ cũng chỉ vì để trưng bày mới chuẩn bị hai thanh.

"Ít thế?" Đường Thiên nhíu mày: "Ta còn nghĩ một người một thanh."

Minh Châu không tự kiềm chế được quay mặt nhìn thoáng qua các mãnh nam tráng kiện đang liều mạng tu luyện bên trong sân, tưởng tượng mỗi người khiêng Bản trát đao cao hơn đầu người, tức thì giật mình, vội vàng nói: "Đại nhân cần thế thì đao này đúc phi thường đơn giản, số lượng huyền thiết bên trong bảo cũng đủ, hắc sa cũng có, có thể lập tức đúc."

"Muốn muốn muốn!" Đường Thiên liên tục gật đầu: "Chọn loại này, càng nhanh càng tốt, có thể đúc xong trước khi Lô Thiên Vấn lại đến hay không?"

Minh Châu vừa nghe Bản trát đao quan hệ đến đối kháng Lô Thiên Vấn, vội vàng nói: "Vậy ta đi làm liền!"

Dứt lời vội vã chạy vội đi.

Đại trượng phu mãnh đại đao!

Đường Thiên vừa nghĩ tới mỗi người Linh bộ khiêng một thanh Bản trát đao khí phách mười phần như thế, thật là oai phong lẫm liệt cỡ nào, chỉ suy nghĩ cũng để cho người ta kích động.

Đường Thiên huy vũ Bản trát đao một cái, còn lại ném xuống, đám A Mạc Lý rất thích hợp, mình lại không thích hợp. Có thanh đao ở trên tay, hắn còn cảm thấy có điểm không quen, trong đầu hắn bỗng nhiên nghĩ đến một cái ý nghĩ lớn mật.

Có thể đổi Thiên Ma trọng trảm thành thủ đao(lấy tay làm đao) hay không?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 733: Tâm Ma Của Hứa An Trung

Hứa Diệp trầm mặc không nói năng gì.

"Ta nhìn thấy chính là những thứ này."

Hứa An Trung ngồi xuống, bốc đồ ăn trên bàn ăn, nuốt ngấu nghiến. Liên tục mấy ngày đều thủ ở ngoài thành, trốn tại giữa quần sơn, chỉ vì theo dõi Ánh Sơn bảo, màn trời chiếu đất, nếu không phải xưa nay hắn khổ tu, hắn là chịu không nổi.

Hồi lâu, Hứa Diệp mới mở miệng: "Ngươi nói đó là Lô Thiên Vấn?"

Tin tức này khiến hắn chấn động quá lớn, lớn đến nỗi hắn có chút khó mà tiêu hóa.

"Ừ." Hứa An Trung mơ hồ không rõ ừ một tiếng, trong lòng hắn có chút khoái ý mà nhìn ngắm huynh trưởng khiếp sợ. Ở trongtrí nhớ của hắn, huynh trưởng vĩnh viễn là trí tuệ hơn người, vĩnh viễn đừng mong nhìn trên mặt huynh trưởng thấy sự kinh ngạc và khiếp sợ, chỉ có nhàn nhạt mỉm cười xen lẫn cao thâm mạc trắc, cùng với ý vị sâu xa.

Chấn động trong lòng Hứa An Trung đã sớm tiêu hóa.

Hắn tu ừng ực một ngụm nước, ngừng một hồi, mới nói tiếp: "Phong Lôi thương Lô Thiên Vấn, tuyệt đối không sai! Một ngón nghề Phong Lôi thương kia quả thực hủy thiên diệt địa, ta căn bản không dám tới gần, chỉ có thể ở xa nhìn. Kẻ mạnh thứ 39 trên chiến lực bảng thật mạnh!"

Hứa An Trung nói hai chữ "Thật mạnh" này thì nghiến răng nghiến lợi.

Tràng chiến đấu kia làm hắn chấn động quá nhiều, vô luận là Lô Thiên Vấn hay là Mặt Quỷ, thực lực đều xa xa vượt lên trước hắn.

Lần bế quan này, thực lực của hắn có bay vọt về chất, dù cho mặt ngoài bình tĩnh không dao động, nhưng mà trong lòng lại tràn ngập tự tin trước nay chưa từng có. Trước đây ở trong cảm nhận của hắn huynh trưởng xa không thể với tới, hắn bây giờ cũng có thể nhìn thấy cái bóng lưng kia.

Khi hắn thấy tận mắt trận chiến biến thái của hai cái tên yêu quái kia, toàn bộ lòng tin trong nháy mắt bị phá hủy, tan thành tro bụi. Hắn vốn tưởng rằng kiếm tâm của mình như sắt, hiện tại chỉ có gượng cười liên tục, cho nên khi hắn nhìn thấy huynh trưởng chấn động thì tức thì hắn cảm thấy kiếm tâm đã thành đồng nát sắt vụn lại trở về một chút.

Quả nhiên, hạnh phúc là ngắn ngủi.

"Tỉ mỉ kể xem." Biểu tình Hứa Diệp lúc này nghiêm túc tưởng chừng giống như lập tức có họa diệt môn.

Hứa An Trung nghĩ lại, cũng phải, nếu như Lô Thiên Vấn muốn diệt cả nhà người nào, Tử Quyên thành phỏng chừng ngoại trừ Tần gia không ai chạy thoát.

"Khi Lô Thiên Vấn xuất hiện, chẳng thèm giấu giếm, hắn trực tiếp tiến công Ánh Sơn bảo. Người thứ nhất ngăn cản hắn là Hàn Băng Ngưng. Hàn Băng Ngưng đại khái đối chiến hơn mười chiêu, bị thương."

Hứa An Trung nhớ tới Hàn Băng Ngưng, cũng không khỏi có chút bội phục, dưới áp lực lớn như vậy, còn có thể kiên trì lâu như thế, đối phương tuy rằng chỉ là nữ tử thôi, nhưng mà lại có được tâm kiếm khách.

"Nàng qua hơn mười chiêu trên tay Lô Thiên Vấn?" Biểu tình của Hứa Diệp rất kỳ quái.

"Đúng vậy." Hứa An Trung híp mắt tỉ mỉ hồi tưởng, dị thường khẳng định: "Mười sáu chiêu."

"Mười sáu chiêu? Thực sự là Lô Thiên Vấn?"

"Đúng vậy!"

Biểu tình của Hứa Diệp đã không phải dùng từ kỳ quái có thể hình dung rồi.

Lúc này Hứa An Trung trái lại minh bạch cảm thụ của huynh trưởng, đúng vậy, tùy tiện nhảy ra một người, là có thể ngăn trở mười bốn chiêu của Lô Thiên Vấn, cái này thực sự khiến người ta có chút cảm thấy khó mà tiếp thu.

Trầm mặc hồi lâu, Hứa Diệp mới gian nan hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó Mặt Quỷ lên thôi." Hứa An Trung hồi tưởng tràng cảnh hôm đó, trong thanh âm không tự chủ nổi lên một tia run rẩy: "Hắn cầm đao. Ta lúc đó rất kỳ quái, bởi vì Mặt Quỷ cho tới bây giờ chưa thấy dùng đao. Hắn đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Hàn Băng Ngưng, đỡ hộ Hàn Băng Ngưng, một đao bổ trúng đầu thương Lô Thiên Vấn. Lần này cân sức ngang tài, Mặt Quỷ ném Hàn Băng Ngưng trở lại. Đột nhiên bứt ra, xuất hiện ở trước mặt Lô Thiên Vấn, một đao. Một đao đó rất kỳ quái, kiên định giơ lên, không súc lực, tựa như trát đao đổ nhào xuống."

Ngón tay Hứa An Trung để trên đầu gối đang run nhè nhẹ, hắn lại không biết.

Hứa Diệp nghe tỉ mỉ, trong đầu hắn có thể phác họa ra tràng diện trận chiến ấy, thanh âm Hứa An Trung run rẩy khiến hắn cảm thụ được một cổ kinh tâm động phách và khẩn trương khôn kể.

Hứa An Trung ngừng lại, hắn trầm mặc không nói, chỉ có cái trán và mu bàn tay thỉnh thoảng bạo nở ra gân xanh, nhìn ra được trong lòng hắn kích động. Hắn nỗ lực khắc chế tâm tình bản thân, hắn nỗ lực thoát khỏi bóng ma từ trận chiến ấy.

Hứa Diệp không lên tiếng, Hứa An Trung giãy dụa, ở trong mắt hắn thấy cả, trong lòng càng kinh hãi.

Trầm mặc năm phút, thanh âm khàn khàn của Hứa An Trung chậm rãi vang lên: "Lô Thiên Vấn bị đánh bay."

Hứa Diệp sửng sốt, bỗng dưng trợn tròn con mắt: "Lô Thiên Vấn bị đánh bay?"

"Đúng vậy." Hứa An Trung hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Trực tiếp bay ngược ra ngoài. Thân hình Mặt Quỷ chỉ là chùn xuống một cái về phía sau, hắn phát cuồng mà lao đi, không phải bay, là xông! Bộ pháp rất kỳ quái, hắn đem không khí dưới chân áp súc thành dạng cái bát lật ngược, sau đó đạp vào mặt trên, mượn lực xông về phía trước. Nhanh! Nhanh khiến người thấy không rõ! Hắn vọt tới trước mặt Lô Thiên Vấn, chém ra đệ nhị đao."

Cái thời điểm này, thanh âm Hứa An Trung đã không run rẩy, hắn đứng lên, trên mặt đỏ ửng do phấn khích khôn kể, thanh âm cũng mang theo phấn khích: "Một đao kia là từ dưới hướng lên trên rồi chém, tựa như muốn trảm phá bầu trời. Lô Thiên Vấn phản ứng rất nhanh, đệ nhị thương, cũng rất mạnh, như vòng xoáy, đao thương chọi vào nhau. Lần này Mặt Quỷ cũng không chiếm được chỗ tốt, toàn thân bay ngược trở lại, Lô Thiên Vấn thảm hại hơn, hắn bị trực tiếp đóng vào trong núi."

Hứa Diệp trợn mắt há mồm, trực tiếp đóng vào trong núi...

"Lúc này Lô Thiên Vấn hoàn toàn phát cuồng rồi, hắn lao tới, toàn thân đều có sấm gió, rất nhiều, mũi thương của hắn phóng ra từng vòng gợn sóng, đem những sấm gió kia tất cả đều cuốn vào, sau đó hắn đâm ra một thương. Mặt Quỷ giơ đao, khí tức hắn rất kỳ quái..."

Hứa An Trung kẻ rất nhanh, trên mặt hắn hiện ra màu đỏ sậm, hoa chân múa tay vui sướng, thần thái có chút điên cuồng.

"Một thương Lô Thiên Vấn này, giống như đưa đến dưới đao của Mặt Quỷ, đao của Mặt Quỷ thoáng cái vỡ tan, thương mang của Lô Thiên Vấn đột nhiên như khí cầu căng ra. Oanh, bùng nổ! Lô Thiên Vấn bị nổ thành đen kịt, nửa người Mặt Quỷ cũng huyết nhục mơ hồ. Ngươi biết ta nhìn thấy cái gì không? Ta thấy vết thương của Mặt Quỷ khôi phục trở lại..."

"Sinh pháp tắc!" Hứa Diệp bỗng nhiên kinh ngạc, khuôn mặt hoàn toàn hoảng sợ, hắn tu luyện vốn là sinh tử pháp tắc, đối với Sinh pháp tắc chẳng chút xa lạ.

Sao có thể...

"Không sai, chính là Sinh pháp tắc, ha ha ha ha..."

Hứa An Trung như điên, mặt đỏ ửng, đột nhiên oa mà phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt mà đổ xuống, mặt như giấy trắng.

Hứa Diệp biến sắc, tay đặt lên trán Hứa An Trung, một lũ sinh khí tức rót vào trong cơ thể Hứa An Trung. Một lát sau, hắn thở phào nhẹ nhõm, Hứa An Trung không việc gì, một búng máu này nhổ ra, tốt hơn nhiều so với không nhổ.

Chỉ là, một trận chiến này vậy mà lại có thể khiến cao thủ như An Trung sinh ra tâm ma...

Trong lòng Hứa Diệp hoảng sợ.

Một lúc lâu, kinh hãi trong lòng mới dần dần bình tĩnh trở lại, hắn không khỏi chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Nhìn xem, rất nhiều chuyện, phải lên kế hoạch lại.

Cảnh tượng Ánh Sơn bảo là một mảnh khí thế ngất trời.

Nước thép đỏ lừ, từ trong bếp lò đổ ra, dọc theo thủy đạo đã đào sẵn chảy vào trong từng cái khuôn đúc.

Xì xì, nước tưới đi tới thân đao, tiên huyết ảm đạm xuống, nhiệt vụ bốc lên.

"Không cần mài dũa, không cần khai phong, tiết kiệm thời gian, lại một lò nữa."

Minh Châu cuốn tay áo, mặt đầy khói bụi, tất cả bên trong phủ đều là nữ nhân, gọi các nàng tới đúc cũng do chẳng biết làm sao. Tất cả mọi người đều biết sinh tử tồn vong trước mắt, những tiểu cô nương yểu điệu này, ai ai khó chịu cũng không hé răng, vùi đầu cố gắng làm việc.

Cũng may chỉ là đúc đơn giản, bằng không mà nói, Minh Châu và các nàng cũng không có năng lực.

Tuy rằng khổ một chút, nhưng một đám tiểu cô nương yểu điệu dùng xe ngựa đẩy một xe tràn đầy Trát bản đao đến sân huấn luyện, có thể lẽ thẳng khí hùng nói: "Cái này đều là chúng ta tân tân khổ khổ đúc ra a, các ngươi không thể thua a!"

Một đám mãnh nam lúc nhận được đãi ngộ như vậy, âm thanh các tiểu yêu tinh yêu kiều trực tiếp kích cho bọn họ nổi lên một tầng da gà, chiến ý dâng trào đến mức toàn thân chỉ muốn bốc hỏa diễm ra bên ngoài. Mỗi người cầm Trát bản đao lớn như ván cửa, bang bang vỗ bộ ngực, nghe tựa như kim chúc đụng kim chúc, khí phách vạn trượng phát ra cuồng ngôn, cái gì ngũ mã phân thây, cái gì xé thành tám khối, cái gì đánh cho thành một tảng phân, sĩ khí dâng trào cả lên.

Đường Thiên đương nhiên không có dung tục như vậy, thiếu niên cô độc chỉ có Thiên Huệ hiểu biết.

Hắn đang suy nghĩ, thế nào dùng Thiên Ma trọng trảm như là thủ đao đây.

Tuy rằng thiếu đi lợi thế binh khí nhưng mà quyền chưởng biến hóa càng thêm tùy tâm, hơn nữa Đường Thiên cảm thấy thân thể của mình, so với binh khí bình thường mạnh mẽ hơn nhiều.

Đối với thủ đao, Đường Thiên rất quen thuộc, trước đây có tử lão đầu bảo hắn thích hợp trở thành chuyên gia cận chiến, tuy rằng bây giờ hắn còn chưa thực hiện được, nhưng mà bản lĩnh cận thân chiến đấu của hắn, đúng là đã mạnh hơn nhiều.

Chỉ pháp, chưởng pháp, thối pháp, Quan Tiết kỹ, đây đều là vũ kỹ hắn am hiểu.

Nếm thử vài cái, Đường Thiên cảm thấy có cửa.

Nhưng mà thủ đao và đao, có khác biệt rất lớn, liên tục thôi động mấy lần, có thể hoàn chỉnh mà thi triển thủ đao, nhưng mà Đường Thiên vẫn có cảm giác kỳ quặc.

Cái này là vì sao?

Đường Thiên rơi vào đau khổ suy tư, hắn nhanh chóng phát hiện điểm mấu chốt là một biến hóa sau cùng.

Một biến hóa sau cùng Đao thật , chỉ tại cổ tay, mà một cái biến hóa sau cùng thủ dao, lại ở ngón tay. Nói cách khác, dùng đao thật thi triển Thiên Ma trọng trảm, đã hoàn thiện. Nhưng mà lấy thủ đao thi triển Thiên Ma trọng trảm, phía sau lại còn có không gian biến hóa.

Lần đầu tiên Đường Thiên gặp phải tình huống như vậy, dư thừa không gian biến hóa cũng khiến người ta có chút không biết theo ai a.

Đây là khổ não do bát quá lớn đơm không đầy cơm sao?

Nhưng mà không gian biến hóa, Đường Thiên lại không muốn lãng phí, có không gian biến hóa, có nghĩa có thừa cơ hội. Cao thủ tranh chấp, thường thường thắng tại một đường mà thôi.

Thủ đao đúng là thích hợp thi triển Thiên Ma trọng trảm hơn, nhưng cũng chỉ có Đường Thiên có thể dùng như vậy, bởi vì thân thể hắn mạnh mẽ đến cực hạn, bàn tay hắn có thể điều động Nguyên lực toàn thân, đổi một người khác lấy tay thi triển đao, bàn tay sẽ như khí cầu thổi bùng, bị tạc tan tành.

Đường Thiên hồn nhiên vong ngã.

Thiên Ma trọng trảm, còn có 【 Xả Thân trảm 】 và 【 Thiên Ma vô tướng trảm 】hắn chưa lĩnh ngộ được chân nghĩa. Hắn phát hiện, bắt đầu từ 【 Ma ngô trảm 】, mỗi một phát chém, đã không chỉ có kỹ xảo, còn cần tâm thần tương ứng hô ứng.

Hắn có thể sử dụng 【 Ma ngô trảm 】, chính là kinh lịch qua cái loại mờ mịt bồi hồi giãy dụa dây dưa này, chính là tâm tình hô ứng, mới có thể khiến Nguyên lực kích động trong cơ thể đạt được một loại cân đối kỳ diệu, tựa như bừng tỉnh sau hoang mang, cầu vồng sau cơn mưa, ánh nắng sau sương mù dày đặc.

Cho nên lực lượng một đao kia của hắn mới có thể chìm vào thương mang Lô Thiên Vấn, mới nổ tung.

Đường Thiên không biết phải hình dung như thế nào, nhưng mà lại có thể thể hội hô ứng lẫn nhau giữa Nguyên lực và tâm thần, đây mới là điểm cao minh chân chính của Thiên Ma trọng trảm.

Thiên Ma trọng trảm còn lâu mới đơn giản như vậy, đến ngay cả hậu nhân Tiết phủ, cũng mất môn tuyệt học truyền thừa này. Nhìn như đơn giản, hai chiêu sau cùng, Đường Thiên cũng có thể thi triển vỏ ngoài, uy lực không nhỏ, nhưng mà Đường Thiên lại biết cách uy lực chân chính của hai chiêu này còn kém quá xa.

Cái gì gọi là xả thân? Cái gì lại gọi là Thiên Ma vô tướng? Dù nghĩ thế nào cũng không thông.

Đường Thiên tự tin tràn đầy mà lần lượt lặp lại luyện tập, thiên tài là dùng đầu óc học tập, thần thiếu niên cho tới bây giờ đều là dùng cơ bắp để học tập.

Mồ hôi sẽ không gạt người, này, thân thể luôn thành thực vậy đấy!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 734: Chuẩn Bị Chiến Đấu

Một đoàn người đi ra ngoài thành, mọi người đều không dám phi hành, mà là dọc theo sơn đạo cẩn thận đi tới. Nếu là bị Lô Thiên Vấn nhìn thấy, một thương đâm ra toàn bộ mọi người sẽ chết mà ngay cả cái nơi kêu oan cũng không có.

"Ta không tin."

Khuôn mặt Bổn Sâm không biểu tình nói.

"Ta cũng không tin." Duy Khắc Đa phụ họa.

"Ta đã giao thủ với hắn, không ai có thể trong thời gian ngắn như vậy, biến cường nhiều như vậy." Khuôn mặt Bổn Sâm vẫn không biểu tình, giọng điệu của hắn trầm thấp hữu lực, tự có một cổ vị đạo khiến người tin phục. Mà lời hắn nói cũng khiến người ta tin tưởng.

Trong lòng mọi người đều vô cùng tán đồng.

Đó là Lô Thiên Vấn, không phải người khác, thứ 39 trên Chiến lực bảng, nói cách khác, tại toàn bộ Tội vực có thể xếp đến thứ 39, đó là đẳng cấp cỡ nào? Đừng xem mỗi người bọn họ tại Tử Quyên thành đều là nhân vật có sừng có mỏ, nhưng ở trước mặt Lô Thiên Vấn, chỉ như mẩu vụn.

Mặt Quỷ vậy mà lại có thể chống lại kẻ mạnh như vậy, mọi người đều không tin.

"Qua hai ngày nữa sẽ biết." Hứa Diệp đã từ trong khiếp sợ ngày hôm qua bình phục lại, khôi phục lãnh đạm như thường ngày: "Lô Thiên Vấn

ăn thiệt thòi lớn, sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Chúng ta ở dã ngoại thủ mấy ngày?" Vẫn luôn im lặng giống như chẳng hề nghe thấy bọn họ nói chuyện, Tô bỗng nhiên mở miệng.

Ở dã ngoại tuyệt đối không phải chuyện thích thú gì, Hồng lưu, mãnh thú vân vân, các loại nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, lại không có cách nào tắm, đối với nữ nhân mà nói, nếu như không đến vạn bất đắc dĩ, ai cũng không nguyện ý ở dã ngoại. Hơn nữa nghe ý của Hứa Diệp, còn không chỉ một ngày.

"Không biết." Hứa Diệp thành thành thật thật nói: "Ai cũng không biết, Lô Thiên Vấn lúc nào dưỡng thương xong xuôi, lúc nào giết trở lại."

Sắc mặt Tô trở nên khó coi, nhưng mà cũng không hé răng, nàng cũng biết rõ chuyện này trọng đại. Nghĩ đến đặt cược của mình, nàng lại thấy hài lòng, Mặt Quỷ có thể chống lại Lô Thiên Vấn, chỉ cần Mặt Quỷ không chết cái phần nhân tình này đối với La Lan gia tộc mà nói, giá trị liên thành.

Nàng hiện tại còn cầu khẩn Mặt Quỷ không nên chết, đánh không lại Lô Thiên Vấn là khẳng định, chỉ cần có thể sống sót dưới tay Lô Thiên Vấn, tuyệt đối có tư cách lên Chiến Lực bảng.

Tử Quyên thành to như vậy, chỉ có Tần Trẫm có thể lên Chiến Lực bảng.

Nhân tình của một vị cường giả Chiến Lực bảng, trong vòng nhiều năm qua tuyệt đối là đầu tư thành công nhất La Lan gia tộc. Nàng không khỏi lườm Duy Khắc Đa một cái, trong lòng thầm nghĩ, tên ma quỷ này trái lại có chút kiến thức, thời điểm mấu chốt còn có thể nghĩ đến mình.

Tâm tình nàng trở nên sung sướng khó giải thích .

Duy Khắc Đa thì miệng đầy cay đắng, đám trưởng lão ngu ngốc trong nhà kia. Nếu như Mặt Quỷ bị Lô Thiên Vấn giết chết, trái lại cũng thôi, mà nếu như không thì...

Thực lực của Mặt Quỷ cần phải ước định lại.

"Thời gian mấy ngày, không làm lỡ của mọi người bao nhiêu sự tình, mắt thấy thực mới tốt." Hứa Diệp nói.

Những người khác không hé răng, mỗi người đều có tâm tư.

Tần Trẫm dã tâm bừng bừng làm mấy nhà khác đều cảm thụ được áp lực cực lớn. Tác Bỉ Á Đặc gia tộc nguyện ý đầu nhập, nhưng mà mấy nhà khác lại không nguyện ý. Dưới áp lực cực lớn, mọi người đều đang tìm kiếm biến số.

Duy Khắc Đa nhìn lướt qua thiếu nữ sinh đôi bên cạnh Bổn Sâm, không khỏi sách sách lấy làm kỳ: "Lão Hắc a, ánh mắt ngươi không tệ a, ngươi từ nơi nào tìm được Hoa tỷ muội?"

Khuôn mặt Bổn Sâm không biểu tình nói: "Ngươi tốt nhất chớ chọc các nàng, các nàng mới thông qua Tử vong thí luyện."

Sắc mặt mọi người nhìn về phía hai cái tiểu cô nương soạt một cái toàn bộ thay đổi.

"Thiết vệ thế hệ này?" Tô nhịn không được hỏi. Mọi người làm hàng xóm láng giềng nhiều năm như vậy, bọn họ đương nhiên biết rõ Tử vong thí luyện đó là thí luyện tàn khốc nhất của Mục Nhĩ thiết vệ.

Thân hình cao gầy, chiến phục chỉnh tề, mặt trái xoan xinh đẹp, tóc cuộn đuôi ngựa nhỏ, một đôi mắt to cười tủm tỉm, hai người giống nhau như đúc, hoàn toàn không phân biệt được.

"Ừ, mang các nàng đi nhìn việc đời." Khuôn mặt Bổn Sâm vẫn không biểu tình.

"Chào các vị tiền bối." Hai cái tiểu cô nương đồng thanh hô.

"Ta là Tiểu Vũ." "Ta là Tiểu Dạ."

"Thỉnh chiếu cố nhiều hơn!" Hai người đồng thanh.

Mọi người có phần há hốc mồm, hai tiểu cô nương tràn trề sức sống ở trước mắt thanh âm thanh thúy thực sự khiến người ta không thể liên hệ tới Mục Nhĩ thiết vệ.

Nhưng mà chẳng mấy chốc, mọi người đã phản ứng lại, tên Hắc đại này là người rất khôn khéo a! Đúng vậy, mình sao không có nghĩ đến a! Mọi người tức thì lộ ra thần tình hối hận, chiến đấu của cường giả cấp bậc như Lô Thiên Vấn này, có thể ngộ không thể cầu, có thể tận mắt kiến thức đối với tương lai tuyệt đối rất có ích lợi.

Không quản Mặt Quỷ là thắng hay là thua, chuyến này Bổn Sâm là kiếm được lợi!

Đến ngay cả Hứa Diệp, cũng hiếm thấy mà lộ ra vẻ ảo não. Đối với bất luận gia tộc nào mà nói, bồi dưỡng thế hệ thanh niên vĩnh viễn là tận hết sức lực. Chính mình vẫn đặt quá nhiều tâm trí vào lợi ích của gia tộc, sao không nghĩ tới chuyện này?

Tâm tình những người khác tức thì không tốt lắm.

"Chính là nơi đây." Thủy chung trầm mặc bỗng nhiên Hứa An Trung mở miệng, sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng mà trung khí đầy đủ, trải qua khảo nghiệm tâm ma lần này, hắn tuy rằng nội thương không nhẹ, nhưng mà không tổn thương căn bản. Chỉ cần chiến thắng tâm ma, thực lực của hắn, sẽ lại lần nữa lột xác.

Nơi này là nơi hắn quan chiến lần trước .

Mọi người có chút kinh ngạc, từ nơi này nhìn về phía xa, Ánh Sơn bảo ở trong tầm mắt chỉ là một cái điểm đen nhỏ.

"Nơi này có phần quá xa đó." Duy Khắc Đa nói thầm.

Hứa An Trung trầm giọng nói: "Gần hơn, bọn họ sẽ phát hiện ra."

Sắc mặt mọi người không khỏi khẽ biến, đây là thực lực của cường giả Chiến Lực bảng sao?

"Bây giờ chỉ có thể đợi." Hứa Diệp mỉm cười nói, tuy rằng La Lan gia tộc đoạt trước một bước, nhưng mà lợi thế trên tay hắn nhiều hơn. Chỉ cần trên tay hắn có Linh bộ khổ tù vậy hắn có tư cách đặt cược.

Cũng phải xem, Mặt Quỷ có thể sống sót dưới tay Lô Thiên Vấn hay không.

Ánh Sơn bảo.

"Mặt Quỷ đại nhân không có việc gì chứ hả." Tiểu Yêu cực kỳ lo lắng: "Đại nhân đã hơn mấy ngày không có động tĩnh rồi."

"Chúng ta làm tốt việc của mình." Thần thái Minh Châu tự nhiên, tựa như không chút nào chịu ảnh hưởng. Chỉ có ngón tay nắm chặt ống tay áo, mới bộc lộ sự lo lắng trong lòng nàng. Đại nhân ở trong phòng đã tròn ba ngày chưa đi ra.

Nếu không phải nghe thấy bên trong thường thường truyền ra âm thanh hô quát, các nàng đã xông vô từ lâu rồi.

Minh Châu có chút xuất thần, vận mệnh Tiết phủ bây giờ và Mặt Quỷ đại nhân hoàn toàn buộc chặt với nhau.

Sân huấn luyện trống trải hôn ám, chỉ có một người Đường Thiên, tia sáng nhàn nhạt từ phía trên vẫy ra, rơi vào bóng người đang không ngừng khua vẫy mồ hôi như mưa ở bên trong tràng.

Đường Thiên như nhập ma, lần lượt mà lấy thủ đao luyện tập Thiên Ma trọng trảm.

Mồ hôi chảy xuống dọc theo gương mặt hắn, toàn thân hắn giống như từ trong nước vớt ra, vụ khí bốc hơi, ở trong chùm tia sáng nhàn nhạt, như ẩn như hiện. Thần tình hắn chuyên chú dị thường, liên tục ba ngày ba đêm, hắn không biết luyện tập bao nhiêu lần Thiên Ma trọng trảm.

Sinh mệnh tinh nguyên hấp thu lúc trước, lúc này triệt để kích phát, Nguyên lực cuồn cuộn không ngừng, khiến hắn có lực lượng dùng mãi không hết.

Hóa giải, tổ hợp, luyện tập...

Quá trình luyện tập quen thuộc vô cùng, giống như trở lại quá khứ.

Mồ hôi sẽ không gạt người, Đường Thiên lúc nào cũng tâm niệm. Đạo lý hắn hiểu biết không nhiều, nhưng một cái này, hắn lại chưa bao giờ dám quên.

Hắn cũng không biết mình đã luyện bao nhiêu lần, hắn đã rất lâu rồi chưa từng tu luyện lâu như vậy.

Khắp bầu trời tiếng gió thổi biến mất, hắn thu chiêu mà đứng, mồ hôi hột đầy mặt, con mắt như ngôi sao.

Bì bõm, cửa lớn phòng huấn luyện mở ra.

Đường Thiên từ từ mà đi, không nói một lời.

Linh bộ đội viên vốn đang khổ luyện, không khỏi dừng lại, không ai lên tiếng. Thần tình Đường Thiên nghiêm túc, toàn thân tản ra chiến ý lẫm liệt. Hắn xuyên qua sân huấn luyện, đi về phía cửa lớn của thạch bảo, bước trên tường đá, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn đang đợi Lô Thiên Vấn.

Trong cuồng phong, bóng người ngồi ngay ngắn ổn như bàn thạch, xuyên thấu qua cánh cửa lớn, rơi vào trong mắt mọi người.

Những đội viên Linh bộ toàn thân mồ hôi, trong mắt mỗi người bùng nổ tinh mang, chiến ý trong cơ thể, im hơi lặng tiếng thiêu đốt. Động tác của Đường Thiên, bọn họ hiểu được một cái tín hiệu: Đại nhân đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

A Mạc Lý đứng dậy, cầm bản trát đao lên , khiêng trên vai, hô, tiểu linh diễm màu xám từ thân đao nhảy lên, lan tràn dọc theo thân đao thật lớn .

"Các đội viên, chuẩn bị chiến đấu!" A Mạc Lý nhếch miệng cười.

Từng bóng người tráng kiện phủ đầy mồ hôi đứng thẳng, từng thanh bản trát đao khiêng trên vai, trên mặt mỗi người, đều dâng trào chiến ý.

"Vào vị trí chiến đấu."

Nhiếp Thu khoanh chân mà ngồi trong xó xỉnh bỗng nhiên nói.

Gạch đá trên mặt đất, từng cái dùng tiêu ký đỏ tươi vạch ngang, cái này là vị trí chiến đấu mà Nhiếp Thu đã dày công tính toán. Mỗi vị trí chiến đấu đều là do hắn đã tốn vô số lần trắc lượng tính toán ra.

Mọi người cấp tốc tiến vào vị trí của chiến đấu mình.

"Lập tức điều tức trước chiến đấu."

Thanh âm Nhiếp Thu không còn ôn hòa như bình thường, mà trở nên túc sát lãnh liệt. Cao thủ trên Chiến lực bảng sao? Thật khiến người ta mong đợi!

Đám A Mạc Lý, chống Trát bản đao, người người nhắm mắt điều tức, hô hấp chỉnh tề mà kéo dài tụ thành một dải, như gió thổi khắp gian phòng.

Minh Châu che miệng, vẻ mặt hoảng sợ, nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy một đám người vậy mà lại ngay cả hô hấp, đều nhất trí như

thế. Trong lúc ngây ngẩn, đoàn người trước mắt này phảng phất hóa thành một con mãnh thú thật lớn, nó đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mồ hôi dần dần khô, màu da đồng cổ như kim chúc, sáu mươi bốn người bên trong tràng không chút động đậy, giống như sáu mươi bốn cái tượng đồng.

Náu mình trong bóng tối, Nhiếp Thu như cổ tăng thiền định, con mắt xám trắng ảm đạm không ánh sáng.

Bên trong sơn cốc, Lô Thiên Vấn chậm rãi mở mắt, lúc này, trong mắt hắn nhìn không ra một chút nào thô bạo điên cuồng, chỉ có một mảnh ôn hòa.

Tổn thương trên người hắn đã khỏi hẳn, nhưng mà hắn vẫn không sốt ruột xông tới Ánh Sơn bảo, mà là điều dưỡng tinh thần. Đây là chỗ chu đáo của hắn, hắn biết rõ gấp gáp nóng nảy giết tới cửa, là chuyện kiêng kị. Hắn tổn hao mấy ngày, tích dưỡng tinh khí thần của mình, tới tận bây giờ, tinh khí thần không thứ nào không đạt được đỉnh cao. (Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com)

Thất bại lần trước, tuyệt đại bộ phận căn nguyên tại mình khinh địch, lần này, bất kể như thế nào hắn cũng sẽ không khinh địch.

Ở trong lòng hắn, hắn đã đặt Mặt Quỷ Đường Thiên ở cùng cấp bậc với mình.

Hắn đứng lên, nắm Phong Lôi thương bên cạnh, chậm rãi đi ra khỏi sơn cốc.

Lướt nhìn bầu trời, Hồng lưu sắp tới.

Vậy thì ở trước lúc Hồng lưu xuất hiện, giải quyết chiến đấu đi.

Trên thân Lô Thiên Vấn màu xanh phong lôi chợt lóe, thân hình hắn liền biến mất ở trên bầu trời.

"Lô Thiên Vấn tới rồi!"

Đang nhắm mắt dưỡng thần Hứa Diệp bỗng nhiên mở miệng, mọi người đều lập tức đả khởi tinh thần, ngưng mắt nhìn nhìn lại.

Một đạo thân ảnh màu xanh, giống như thiểm điện phá không, gào thét mà tới.

Chỗ màu xanh điện ngân hiện lên, bầu trời liền giống như sôi trào, cuồn cuộn lôi âm, xa xa truyền đến, tựa như nộ trào từ xa xa cuốn tất cả mà đến.

Uy thế như thế, mọi người không khỏi hoảng sợ!

Cái này là Lô Thiên Vấn sao? Đây là cao thủ trên Chiến Lực bảng sao?

Trên tường đá, Đường Thiên mở mắt.

Sau đại môn, khắp bầu trời hô hấp đột nhiên ngừng lại.

Trong xó xỉnh, mớ tóc vụn trên trán Nhiếp Thu không gió tự lay động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 735: Điên Cuồng

Lô Thiên Vấn nhìn thấy Đường Thiên, con mắt thoáng cái đỏ bừng, khí thế đột nhiên bạo phát, vô số sấm gió màu xanh cấp tốc thành hình xung quanh gã. Sấm gió liên miên không ngừng, cái này sinh cái kia diệt, chúng nó như sóng cuộn, nhấp nhô bất định.

Âm thanh rít gào trầm thấp, mang theo rung động khiến người ta khiếp đảm, không gian như đang run rẩy.

Đường Thiên đứng lên, Nguyên lực kích động trong cơ thể, sấm gió gào thét khắp bầu trời khiến chiến ý của hắn thoáng cái dâng trào lên cao.

Không có bất kỳ lời vô dụng gì, Đường Thiên lắc mình một cái, thân hình biến mất.

Hắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Lô Thiên Vấn, dùng chưởng như đao, kèm theo uy lực đáng sợ, một đao chém xuống.

Lập đao thành ma!

Một đạo thương mang chói mắt đến cực điểm sáng lên ở trước mặt hắn, cùng thủ đao của hắn va sầm vào nhau.

Oanh!

Sóng khí hình tròn nổ tung quét ngang bốn phía.

Lần này hai người đều là súc thế đã lâu, va chạm lúc này, mãnh liệt hơn xa so với lần trước. Một đạo sóng khí hình liêm đao đánh lên ngọn

núi, đỉnh núi hơn mười trượng, giống như đậu hủ bị cắt đứt, nửa đoạn trên đỉnh núi chậm rãi trượt xuống dọc theo mặt cắt nhẵn nhụi.

Đường Thiên không dùng đao mà thi triển thủ đao, vậy mà lực lượng bạo phát còn mạnh hơn so với lần trước.

Thân hình Lô Thiên Vấn lại lần nữa bị đẩy lùi về phía sau, trong lòng chuyển qua vô số ý niệm, đối phương xem ra cũng đã chú ý tới vấn đề từ đao. Tuy nhiên, vậy mà lại nghĩ đến dùng thủ đao, quả thực quá sai lầm, thân thể có mạnh mẽ nhưng có thể so được với bảo vật sao?

Một thương này của mình, tư vị cũng không chịu nổi đi.

Trong lòng Lô Thiên Vấn cười nhạt.

Lô Thiên Vấn thế tới rào rạt như thế, sấm gió ẩn chứa trong một thương này so với lần trước càng thêm nồng nặc, lực lượng càng thêm phách liệt. Lần trước Đường Thiên chỉ hơi hơi chùn người về phía sau, lần này Đường Thiên bay thẳng đi bảy tám trượng mới đứng vững thân hình. Sấm gió nồng nặc đến cực điểm khiến toàn bộ cánh tay Đường Thiên tê dại. Đường Thiên không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ, Nguyên lực lưu chuyển, tất cả tê dại nơi cánh tay đều tiêu thất không còn. Then chốt nhất là lần va chạm này đã có thể thấy thủ đao thi triển Thiên Ma trọng trảm, hiệu quả quả thực xuất sắc.

Lòng tin hắn tăng nhiều.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Đường Thiên lại lần nữa uốn người mà lên.

Không khí thuẫn dày đặc, giống như cầu nổi trên hư không, hắn giống như quỷ mỵ như tia chớp lướt tới, gần như trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Lô Thiên Vấn, thủ đao chém ngược từ dưới lên trên.

Nghịch trảm thiên!

Lô Thiên Vấn triệt để nổi giận, gã nghĩ tới nhiều loại tình cảnh, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ đến tình cảnh chiến đấu lần này vậy mà lại giống như đúc lần trước.

Gã cảm thấy mình bị nhục nhã, trình tự Mặt Quỷ ra chiêu đều giống như đúc lần trước .

Hoàn toàn nhục nhã!

Mình vậy mà lại bị coi thường!

Lô Thiên Vấn chỉ cảm giác một cổ nhiệt huyết xông thẳng lên trán, không chút nghĩ ngợi, trường thương trong tay run lên, đẩy thương đâm ra.

Ông!

Vô số sấm gió, giống như quang mang(quầng sáng) chìm vào mũi thương, không có sấm gió lấp lánh, mũi thương trở nên trong suốt như thủy tinh.

Phong lôi thủy tinh thương!

Rõ ràng không có chút phong thanh, nhưng mà mũi thương trong suốt làm Đường Thiên cảm giác thấy nguy hiểm trước nay chưa từng có, cơ hồ không cần nghĩ, Đường Thiên chém ra thủ đao như hư ảnh, mãnh mẽ hóa đao làm chưởng, vỗ xuống dưới chân Lô Thiên Vấn.

Oanh!

Sóng khí kinh người, nổ tung dưới chân Lô Thiên Vấn.

Lô Thiên Vấn trăm triệu lần nghĩ không ra, vậy mà Đường Thiên lại vào lúc này, còn có thể biến chiêu! Toàn bộ tinh thần của gã đều tập trung tại mũi thương, bất ngờ không kịp phòng, chỉ cảm thấy dưới chân truyền đến một cổ đại lực, thấy hoa mắt. Không kịp có bất kỳ phản ứng

gì, toàn thân cưỡi mây đạp gió, bị cổ sóng khí này đẩy lên không trung. (Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com)

Nhìn thấy Lô Thiên Vấn bay lên thiên không, Đường Thiên âm thầm lau mồ hôi lạnh, vừa rồi thực sự quá nguy hiểm. Chính hắn cũng không ngờ, vấn đề quấy nhiễu hắn những ngày này vậy mà lại vào lúc này được thực hiện rồi.

Dùng thủ đao thi triển Thiên Ma trọng trảm so với dùng đao thi triển, có thêm một cái biến hóa. Đối với biến hóa này, Đường Thiên luôn luôn không biết phải vận dụng thế nào, vừa rồi dưới tình thế cấp bách vậy mà lại dùng được.

Đường Thiên nảy ra một tia minh ngộ, lưu giữ một cái biến hóa tốt hơn rất nhiều so với trực tiếp dùng biến hóa. Thêm một cái biến hóa tức là nhiều thêm một phần cơ hội, thêm một phần lựa chọn, trong lúc hai bên kịch chiến, thêm một cái lựa chọn và cơ hội thì nhiều thêm một phần thắng, tỷ như vừa rồi.

Hắn chưa từng kiến thức Phong lôi thủy tinh thương, nhưng mà cái mũi thương trong suốt kia lại khiến lông tóc toàn thân hắn dựng thẳng.

Quả nhiên không hổ là nhân vật xếp hạng 39 trên Chiến Lực bảng a...

Đường Thiên cũng không truy kích, trái lại lướt về phía sau, thối lui đến cách tường đá ước chừng ba trượng mới ngừng lại.

Sau đại môn, trong xó xỉnh, trên mặt Nhiếp Thu ẩn hiện vẻ thống khổ, sắc mặt tái nhợt, thân thể không tự chủ run rẩy, lưng toát mồ hôi ướt sũng. Hắn đang dùng giác quan vô cùng nhạy cảm của hắn, quản chế toàn bộ chiến trường. Thực lực hai người chiến đấu mạnh hơn quá nhiều so với hắn, những loạn lưu cuồng bạo trên chiến trường kia hơi hơi tiết ra một điểm sát khí lẫm liệt, thậm chí bên trong tràng biến hóa của pháp tắc cũng khiến hắn phải chịu đựng áp lực thật lớn.

Hắn đang đau khổ chống đỡ, đến tận lúc này.

Thân thể run rẩy đột nhiên bất động, hắn bỗng dưng phun ra hai chữ, thanh âm ôn nhuận như ngọc lúc này khàn khàn như khói.

"Thượng đao!"

Hô hấp kéo dài vang dội như mãnh thú tiền sử đột nhiên đình chỉ, sáu mươi bốn tượng người đồng thời sống lại, bọn họ đồng thời mở mắt, Bản trát đao* cao ngang người được nhấc lên đồng thời, đồng thời khiêng trên vai.

*Bản trát đao hay Trát bản đao mình cũng không rõ, cứ thay đổi nhiều lần, nhưng mà là tên riêng nên dịch thế nào thì mình biên lại thế ấy thôi. Các bạn thông cảm.

Ba, bọn họ đồng thời bước chân trái lên nửa bước, trọng tâm hạ thấp, Bản trát đao được khiêng ở trên vai, tay phải vững vàng nắm chuôi đao, thân thể nghiêng về phía trước.

Hô, từng đoàn tiểu linh diễm màu xám từ thân đao bốc lên, quấn lấy thân đao.

Người người đều ngửa nghiêm mặt nhìn chằm chằm thân ảnh đưa lưng về phía bọn họ ngoài cửa lớn.

Mắt hổ A Mạc Lý có hai luồng hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, cơ sở Đường, cuối cùng A Mạc Lý có thể cùng ngươi kề vai chiến đấu!

Người Sài lang càng thêm kích động, bọn họ nghiến răng nghiến lợi, cánh tay nắm đao gân xanh lồi lên, hỏa diễm cuồng nhiệt lúc này cơ hồ đem bọn họ đốt thành tro tàn, cùng Vương đồng chiến!

Chiến đấu tới nhanh như vậy, nhanh đến mức Minh Châu thậm chí không kịp trốn vào bên trong bảo, nàng kinh ngạc nhìn những nam tử cường tráng này, bọn họ chẳng lẽ không biết, bọn họ sắp đối mặt là cái địch nhân dạng gì sao? Bọn họ không biết địch nhân bên ngoài chỉ cần giơ một đầu ngón tay là có thể bóp chết bọn họ như con kiến hôi sao?

Vì sao chiến ý bọn họ rừng rực như thế?

Một màn trước mắt, hoàn toàn phá vỡ toàn bộ nhận biết của Minh Châu. Cho dù là tinh nhuệ chính thống của Tần gia, nếu như biết bên ngoài là cường giả trên Chiến Lực bảng, sẽ không có ai dám ra ngoài, có lẽ không bỏ trốn mất dạng, cũng đã được coi là trung thành.

Thế nhưng là...

Đây là Linh bộ sao?

Minh Châu xuất thần ngây ra.

Lô Thiên Vấn lại lần nữa cảm thấy mình bị đùa giỡn rồi, triệt để bị đùa giỡn rồi. Gã không cảm thấy một cái biến hóa sau cùng của Đường Thiên là miễn cưỡng, gã chỉ cảm giác Đường Thiên đang cố ý! Cái gia hỏa này cố ý dùng chiêu thức giống lần trước như đúc, chính là muốn dẫn dụ mình ăn quả lừa!

Liên tiếp bị trêu chọc, bị nhục nhã!

Lửa giận càng thêm cuộn trào mãnh liệt, Lô Thiên Vấn hoàn toàn điên cuồng.

Mỗi một sợi thần kinh của Lô Thiên Vấn, đều bị căm giận ngút trời thiêu đỏ, gã cảm thấy mình sắp điên rồi, sắp nổ tung rồi, một đứa gia hỏa như con ruồi vậy mà lại một lần lại một lần trêu chọc gã, nhục nhã gã.

Không thể tha thứ!

Tuyệt đối không thể tha thứ!

Đi chết đi!

Mái tóc Lô Thiên Vấn phập phềnh bốc lên, sấm gió xung quanh hóa thành từng quả cầu sấm gió. Quả cầu sấm gió lớn cỡ cái giỏ trúc tràn đầy

điện quang màu xanh chói mắt trôi nổi giữa không trung, tản ra khí tức đáng sợ.

Tình trạng Lô Thiên Vấn như điên cuồng, hắn muốn giết Mặt Quỷ, gã muốn hủy diệt tất cả bọn họ.

Gã đã không muốn suy nghĩ cái kỹ xảo gì cái chiêu thức gì, gã muốn giết chết tất cả bọn họ.

Một quả rồi lại một quả cầu sấm gió, cùng theo gã chậm rãi hướng tới Ánh Sơn bảo.

Đám Hứa Diệp xa xa quan chiến đã mặt không còn chút máu, bọn họ đã tưởng tượng Lô Thiên Vấn cường đại, nhưng mà tuyệt đối không ngờ cường giả Chiến Lực bảng cường đại hơn so với bọn hắn tưởng tượng.

Bọn họ nhìn thấy sấm gió, nhưng mà dùng sấm gió ngưng tụ thành quả cầu sấm gió như thế, bọn họ chưa từng thấy. Quả cầu sấm gió như vậy, một khi bạo phát có thể trực tiếp nổ phá nát một ngọn núi.

Mà tràng diện hơn một trăm quả cầu sấm gió như vậy đồng thời xuất hiện, đã không còn là sợ hãi, mà một tia ý niệm chống lại sau cùng cũng bay mất.

Diệt môn?

Không, một trăm quả cầu sấm gió, cũng đủ phá tan Tử Quyên thành thành phế tích, có thể sống sót sẽ không quá một trăm người.

Đây là cường giả Chiến Lực bảng sao...

Trên mặt mỗi người đều không có một điểm huyết sắc.

"Đáng tiếc..." Hứa Diệp thì thào, trong mắt hắn vậy mà lại hiện lên vẻ sợ hãi.

Mọi người đều biết rõ ý của Hứa Diệp, Mặt Quỷ chết chắc rồi, không ai có thể còn tồn tại dưới một trăm quả cầu sấm gió điên cuồng oanh tạc. Đến ngay cả Tô lúc này cũng sắc mặt xám xịt, nàng biết rõ lần này thất bại rồi. Nhưng mà thật lạ thường, nàng cũng không có bao nhiêu tiếc nuối, thất bại ở dưới tay tuyệt thế cường giả như Lô Thiên Vấn, có gì tiếc nuối chứ?

Chấn động, trong lòng nàng có chỉ là chấn động.

"Ha ha ha ha, các ngươi đều phải chết!"

Âm thanh Lô Thiên Vấn cuồng tiếu như bệnh tâm thần quanh quẩn khắp bầu trời, gần xa có thể nghe thấy.

Trường thương của gã đang xoay tròn, một cổ hấp lực kỳ dị bao phủ bầu trời, trong nháy mắt, trường thương xoay tròn tựa như một cái vòng xoáy, quả cầu sấm gió lớn cỡ giỏ trúc dồn dập bay về phía trường thương của gã.

Tư lạp!

Một cái quả cầu sấm gió bị trường thương hấp thu, quanh thân Lô Thiên Vấn nhiều thêm một vòng hào quang sấm gió màu xanh.

Tư lạp tư lạp.

Trường thương tựa như dã thú tham lam đói khát, không ngừng nuốt chửng quả cầu sấm gió, ánh sáng xanh quanh thân gã càng phát ra nồng nặc, nồng nặc đến ngay cả khuôn mặt cùng thân hình gã đều nhìn không rõ.

"Ha ha ha ha ha ha, các ngươi một đứa đều chạy không thoát!"

Lô Thiên Vấn điên cuồng mà cười, thần trí gã đã không rõ lắm, gã không tính hậu quả từ pháp tắc diện phóng ra lực lượng, những lực lượng này đã vượt quá giới hạn gã có thể khống chế. Gã nhìn không rõ

Mặt Quỷ ở phía dưới, gã cũng căn bản không thèm để ý, đó đều chỉ là con kiến hôi.

Rầm rầm rầm!

Mỗi một bước gã phập phềnh tiến tới trước, bầu trời đều run rẩy, uy áp hủy thiên diệt địa, như thái sơn áp đỉnh ầm ầm ép tới.

Toàn nụ cười tươi trên mặt Đường Thiên biến mất tung tích.

Sau đại môn, Linh bộ đội viên khiêng đao chuẩn bị xuất kích, mỗi người đều gân xanh lộ ra, nghiến răng nghiến lợi mà đối kháng cổ uy nghiêm đáng sợ này.

Đường Thiên cũng không ngờ, vậy mà Lô Thiên Vấn lại sẽ điên cuồng như thế, bất chấp tất cả như thế.

Nhưng mà đến lúc này, nghĩ những thứ này đã không còn chút ý nghĩa.

Con mắt Đường Thiên đột nhiên hiện lên nét điên cuồng, khóe miệng hắn nhếch lên một vẻ tươi cười lạnh lẽo.

Phù!

Đường Thiên chậm rãi kéo mở quyền thế, thần quyền chưa từng được thi triển hoàn chỉnh lại xuất hiện, dấu ấn biến hóa phong phú, điên cuồng mà ở lướt qua trong lòng hắn, khắp bầu trời đầy mây khói, lướt qua, Nguyên lực trong cơ thể lấy tốc độ kinh người bị tiêu hao.

Đường Thiên giống như đặt mình dưới bầu trời đầy sao, mỗi một ngôi sao chính là một cái dấu ấn biến hóa .

Từng sợi tinh quang nhè nhẹ, theo ngôi sao hạ xuống mà sinh trưởng, chúng nó từ các phương hướng khác nhau tụ tập, mấy chục sợi tụ thành một bó. Tân sinh thành chùm tia sáng lại sinh trưởng tiếp, mấy chục bó lại sinh thành một bó lớn hơn.

Chùm ánh sao càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng thô.

Khí tức khó mà nói rõ bằng lời tràn ngập ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 736: Tới A, Cơ Sở Đường

Nhiếp Thu là người đầu tiên nhận ra dị trạng, phía dưới uy áp hủy diệt của sấm gió dữ dằn, một cổ khí tức cũng không tính cường lại cực kỳ ổn định đang chậm rãi sinh trưởng. Toàn bộ không gian đều đang rung động, nhưng mà một mảnh không gian kia ổn định lạ thường, hơn nữa nó đang điên cuồng sinh trưởng.

Nhiếp Thu đang đau khổ chống đỡ dưới uy áp kinh khủng của Lô Thiên Vấn, một thân tu vi của hắn tận phế, chỉ còn lại giác quan vượt quá bình thường. Giác quan vượt quá bình thường khiến hắn nhạy cảm vô cùng, cũng khiến hắn thừa nhận áp lực hơn xa xa so với người khác.

Tâm tình hắn đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, nhưng vào lúc này hắn nhận ra cổ dị trạng này, tâm thần kịch chấn.

Cái này là... Đại nhân đang chuẩn bị phản kích...

Hắn có chút không thể tin được, có chút giật mình ngây ra. Giác quan nhạy cảm vượt quá bình thường cho nên hắn biết rõ uy lực một kích này của Lô Thiên Vấn sẽ là kinh khủng cỡ nào, thậm chí phiến không gian này cũng sẽ sụp xuống.

Phản kích...

Nhiếp Thu nghĩ không ra, có cái phản kích dạng gì có thể phát huy tác dụng ở trước mặt công kích khiến người ta tuyệt vọng như thế kia. Giãy dụa lúc sắp chết sao?

Tất cả đều là phí công, không có bất luận cái ý nghĩa gì.

Sắp kết thúc rồi sao?

Nhiếp Thu có chút mờ mịt, hắn từ chòm Sư Tử chuyển đến Đại Hùng tọa, tràn đầy hùng tâm, không ngờ, còn chưa kiến công lập nghiệp đã phải bỏ mạng ở hoàng tuyền, đây là vận mệnh sao?

Hả?

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, tâm sinh cảm ứng.

Rầm rầm rầm!

Toàn thân bao phủ cường liệt hào quang màu xanh, Lô Thiên Vấn từng bước ép sát, mỗi một bước, đất rung núi chuyển, không gian rung động. Tất cả bên trong tầm mắt hắn đều đang kịch liệt rung động. Từng cái hoa văn rạn nứt dọc theo mặt núi uốn lượn, ba, nham thạch cứng rắn tan vỡ, từng khối đá vụn chậm rãi nổi phập phềnh trên không trung, thực vật dây leo im hơi lặng tiếng, vặn xoắn tan tành.

Giọng cười điên cuồng như bệnh tâm thần không ngừng vang vọng theo không gian rung động, trở nên giống như gào khóc thảm thiết.

Ngoài tường đá, Đường Thiên chậm rãi kéo mở quyền thế, không gian xung quanh hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đông lại, phảng phất có cổ băng sương vô hình đang điên cuồng khuếch trương.

Mười trượng, mười lăm trượng...

Chùm tia sáng chói mắt, cuồn cuộn không ngừng chìm vào hữu quyền của Đường Thiên.

Quầng sáng sặc sỡ quá mức chói mắt, dường như ánh sánh trắng, đâm vào khiến người ta khó mà mở mắt.

Tựa như một vầng thái dương, đậu lại trên hữu quyền Đường Thiên.

Quyền thế kéo mở cực kỳ thong thả, tựa như rùa bò. Tương phản với quyền thế thong thả, không gian đông lại khuếch tán nhanh vô cùng, pháp tắc tuyến chìm vào hữu quyền Đường Thiên cũng cực kỳ nhanh vô cùng.

Chậm cực độ và nhanh cực độ, hai cái hình thành sự tương phản cực cường liệt.

Phốc phốc phốc, từng chùm huyết vụ, từ thân thể Đường Thiên bắn mạnh ra, nhưng mà Đường Thiên giống như không có cảm giác, quyền thế chẳng hề bị chút ảnh hưởng, thong thả kinh người, cũng ổn định kinh người.

Con mắt Đường Thiên mất đi tiêu cự, không có bất luận cảm tình gì.

Hắn phảng phất đặt mình ở phía dưới phiến ngôi sao kia, hắn điên cuồng mà thiêu đốt Nguyên lực trong cơ thể, thiêu đốt Nguyên lực, từ thân thể hắn thổi ra, từng phiến giống như cánh hoa, chìm vào ngôi sao khắp bầu trời .

Chùm tia sáng hạ xuống tiếp tục sinh trưởng xuống phía dưới.

Nguyên lực bay ra từ thân thể Đường Thiên càng ngày càng ít, chùm tia sáng sinh trưởng càng ngày càng chậm lại, ý thức Đường Thiên trở nên mơ hồ, hắn cảm thấy trong cơ thể trống không, cái gì cũng biến mất hết.

Dường như không được a...

Như âm thanh nỉ non bất chợt thổi qua lòng hắn, hắn phân biệt không rõ cái này là hắn nỉ non, hay là ngôi sao khắp bầu trời kia nỉ non. Hắn cảm giác thân thể của mình giống như mất đi toàn bộ lực lượng, chậm rãi phập phềnh.

Đến cực hạn rồi sao... Cứ như vậy buông bỏ sao... thành trò cười gì đó... Ta là thiếu niên như thần a...

Mơ hồ từng chút một mơ hồ, tựa như tiếng động dần dần yếu.

Bỗng nhiên, một tiếng bước chân vang lên, rơi vào trong tai Đường Thiên, giống như sấm sét.

A Mạc Lý khiêng Bản trát đao, mỗi một khối cơ nhục đều căng phồng, gân xanh lồi ra, hắn tựa như man ngưu phẫn nộ, chống cự lại cổ uy áp phô thiên cái địa kia. Khí cơ Lô Thiên Vấn tỏa ra bao phủ toàn trường, lúc này gã đã rơi vào trạng thái điên cuồng, khí cơ tự động khóa chặt mục tiêu. A Mạc Lý không động còn tốt, vừa động, lập tức khiến cho một lũ khí cơ khóa chặt hắn. (Bạn đang đọc truyện được dịch tại Bachngocsach.com)

Uy áp cường liệt hơn vô số lần so với vừa rồi, đánh về hướng A Mạc Lý.

Trong nháy mắt, mồ hôi tựa như suối tuôn ra, không ngừng toát ra, toàn thân A Mạc Lý ướt đẫm.

Ca ca ca!

Toàn thân xương cốt A Mạc Lý đều vang, thân thể hắn rung động kịch liệt, nghiến chặt hàm răng cơ nhục hai má đang lay động, con mắt hắn tràn đầy tơ máu.

Cơ sở Đường, chúng ta kề vai chiến đấu...

Trong đầu A Mạc Lý lật qua lật lại chỉ có một cái ý nghĩ này, ý nghĩ đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn.

Chúng ta kề vai chiến đấu...

A Mạc Lý nộ mục trợn tròn, siết chặt chuôi đao, mỗi một khối huyết nhục đều đang toàn lực thiêu đốt, eo cong xuống, chậm rãi giơ lên, ca ca ca xương cốt vang, hắn dường như không nghe thấy.

Tới a!

Miệng A Mạc Lý phát không ra bất kỳ thanh âm gì, rống giận quanh quẩn ở trong lòng hắn, mình nào có thể, vĩnh viễn trốn ở phía sau cơ sở Đường!

Áp lực cường đại, khiến toàn thân hắn lung lay sắp đổ, trên người tựa như đè xuống một ngọn núi, hắn điên cuồng thôi động lực lượng toàn thân, chân hắn, tay hắn, lưng hắn, tất cả lực lượng hắn có thể dùng đến!

Xương cốt toàn thân đều đang vang lên, cơ nhục toàn thân đều đang rung động, máu huyết toàn thân đang thiêu đốt.

Chân trái run run chậm rãi rời mặt đất, mỗi một tấc nhấc lên đều cần vận hết toàn lực, hắn trừng lớn con mắt, khuôn mặt vặn vẹo, lực lượng toàn thân đều đang liều mạng.

Tới đi!

Ở trong long hắn điên cuồng gào thét, điên cuồng rít gào.

Mỗi một khối cơ nhục trên gương mặt đều đang run rẩy, mồ hôi không ngừng tuôn ra, bỗng nhiên, vết máu đỏ sẫm, từ da dẻ hắn chảy ra, máu tươi đỏ lòm lẫn theo mồ hôi chảy qua gương mặt rơi xuống dưới.

Khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn tràn đầy máu tươi, dị thường đáng sợ.

Chân trái run run di động tới trước cảm thụ mặt đất, trọng lượng toàn thân trong nháy mắt đặt ở trên mặt đất, phanh, thạch gạch vỡ tan.

Áp lực trên thân đang điên cuồng gia tăng, máu tươi từ mỗi một chỗ da thịt toàn thân chảy ra, hắn giống như người máu, nhưng mà A Mạc Lý lại cảm thấy khoái ý không thể nói ra, trong cơ thể mỗi một tấc huyết nhục đều đang thiêu đốt, chiến ý điên cuồng cơ hồ muốn thôn phệ hắn.

Chính là như vậy đấy!

Chính là như vậy đấy!

Toàn thân máu tươi, A Mạc Lý bỗng nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt dữ tợn giàn giụa máu tươi, hắn tựa như dã thú tại lúc gần như tuyệt cảnh điên cuồng phản công, triệu hoán đồng bạn, âm thanh khàn khàn rống giận: "Tới a, cơ sở Đường!"

"Tới a, cơ sở Đường!"

Tiếng bước chân giống như sấm sét, còn có cái âm thanh rống giận của A Mạc Lý giống như dã thú, trùng điệp đập vào ý thức Đường Thiên, ý thức gần như mơ hồ rồi đột nhiên thanh tỉnh.

Tới a, cơ sở Đường!

Toàn thân là máu điên cuồng giãy dụa, A Mạc Lý xuất hiện ở trong góc xó xỉnh ý thức của Đường Thiên.

A Mạc Lý...

Đường Thiên giật mình ngây ra, những ký ức xa xôi kia, giống như thoáng hiện qua ở trước mặt hắn.

"Đường Thiên, tới cùng ta đánh một trận!"

"Cơ sở Đường, ta sớm xem thấu ngươi rồi, ngươi không lừa được ta!"

"Hắn chính là võ giả ta bội phục nhất, có được trái tim võ giả kiên cường nhất, lập chí khai sáng võ đạo của mình, Đường Thiên có danh xưng hoàn mỹ cơ sở Đường, nam nhân như thần!"

...

Khóe miệng Đường Thiên hiện lên nụ cười tươi, như ánh nắng ấm áp.

A Mạc Lý...

Một luồng tâm tình ấm áp nổi lên trong lòng.

Cảm giác cùng đứng một chiến tuyến với nhau, thật tốt.

Được mọi người tín nhiệm, cảm giác được mọi người ký thác kỳ vọng cao, thật tốt.

Cảm giác cùng mọi người kề vai chiến đấu, thật tốt.

Cho nên a, vô luận như thế nào, cũng không có bất luận lý do gì buông bỏ a, không có bất luận lý do gì lùi bước a, không có bất luận lý do gì nhát gan a, đó đều là người ngươi quý trọng, muốn bảo vệ, muốn làm bạn.

Tới a, cơ sở Đường.

Hướng phía trước xông a, ngươi hẳn chính là xông đi phía trước nhất a.

Dù cho chết a, ngươi cũng hẳn là chết ở phía trước nhất.

Trong lòng Đường Thiên chẳng có chút bi thương, trái lại ôn hòa lạ thường, đó là tín niệm của hắn, quyết tâm của hắn, không một khắc nào, hắn nhận thức được rõ ràng như thế .

Vì người mình quý trọng muốn bảo vệ, muốn làm bạn mà chiến đấu mà chết đi, là một loại hạnh phúc a.

Không biết vì sao, Thiên Ma trọng trảm【 Xả Thân trảm 】chảy ở trong lòng Đường Thiên. Những câu tối nghĩa khó hiểu kia, lúc này lại sáng lên như ánh nến, một tia minh ngộ khôn kể, nhè nhẹ từng sợi nhập vào nội tâm Đường Thiên.

Đây là Xả thân trảm...

Không phải thảm liệt, không phải thô bạo, không phải giãy dụa, mà là kiên định, là tín niệm, là hạnh phúc.

Trong huyết nhục vốn khô kiệt tuôn ra từng sợi lực lượng nhè nhẹ, nó dọc theo Xả thân trảm biến hóa, chảy xuôi ở trong cơ thể Đường Thiên.

Dưới ngôi sao khắp bầu trời, phía sau Đường Thiên, hiện ra một cái Thiên Ma hư ảnh thật lớn, ba đầu sáu tay, tản ra kim quang nhàn nhạt, phiến phiến sợi sợi kim sắc quang vũ, chậm rãi bay lên ngôi sao trên thiên không.

Chùm tia sáng vốn ngừng sinh trưởng, bắt đầu nhanh chóng mà sinh trưởng.

Ức hóa triệu, triệu hóa vạn, vạn hóa ngàn, ngàn hóa trăm, trăm hóa mười...

Mười chùm tia sáng cuối cùng, mỗi một chùm đều thô to quá mười trượng, từ trên bầu trời hạ xuống, chúng nó sinh trưởng càng ngày càng chậm, phía sau Thiên Ma tượng, kim quang ảm đạm.

Đường Thiên biết rõ, lúc này đã đến cực hạn.

Trạng thái cuối cùng nhất, mười chùm tia sáng này hội hợp làm một, rơi xuống đất mọc rễ, hóa thành một cây quang thụ thật lớn, bao dung toàn bộ biến hóa hệ thống quyền pháp.

Phía sau Thiên Ma cự tượng, tuy rằng không còn phóng thích kim quang, nhưng mà nó tồn tại lại khiến những quang thụ còn chưa sinh trưởng hoàn toàn này, không có tình trạng không khống chế được.

Đường Thiên mở mắt, bên trong tầm mắt là một mảnh huyết hồng, huyết vụ bắn ra, đem không gian xung quanh hắn đông lại, nhiễm vào trong ánh sáng đỏ lưu ly, mang theo vẻ yêu dị mỹ lệ. Hữu quyền bừng quang mang, giống như trùm lên một cái chụp đèn lưu ly màu đỏ.

Bầu trời, quang mang(quầng sáng) màu đỏ và quang mang màu xanh va chạm, phân biệt rõ ràng.

Tới a, cơ sở Đường!

Trong lòng Đường Thiên gào thét với chính mình, một quyền giội ra.

Quang cầu giống như thái dương, như một chùm tia sáng thẳng tắp chói mắt xông ra, bắn thẳng về phía Lô Thiên Vấn giống như Ma thần trên bầu trời.

Nhận ra nguy hiểm, Lô Thiên Vấn khôi phục một tia thanh minh, nổi giận gầm lên một tiếng, trường thương trong tay đâm ra.

Oanh!

Quang mang rực sáng, chiếu khắp thiên địa trắng xóa, một mảnh sáng như tuyết.

Quang mang tuyết trắng xuyên thấu qua đại môn phóng ra, trong xó xỉnh, thân hình Nhiếp Thu càng thấy rõ, thân thể hắn run lên, một búng máu vọt ra, ở trong huyết bọt tung tóe hắn dùng tất cả khí lực lớn tiếng quát to: "Sát!"

A Mạc Lý mới cảm giác quanh thân nhẹ nhàng, nghe thấy Nhiếp Thu một tiếng "Sát" kia, chỉ cảm giác toàn thân đều run rẩy, khiêng Bản trát đao như ván cửa rít gào lao ra.

"Sát!" Phía sau mọi người đồng thanh hét lớn, phát lực bứt tốc chạy.

Mỗi một bước, như gõ vào trọng cổ, thịch thịch đủ làm người ta toàn thân rung động.

Một nam tử toàn thân toàn là máu, mang theo sáu mươi ba gã tráng nam tháp sắt toàn thân mồ hôi đầm đìa, bọn họ nộ mục trợn tròn, bọn họ rít gào như sấm, bọn họ cơ nhục căng lên, giống như sáu mươi tư con dã thú hung mãnh, điên cuồng phóng đến tòa đại môn kia.

Bước chân xuyên qua đại môn, trùng điệp đạp lên tường đá, thân ảnh một người tiếp một người, bay lên trời.

Trong bạch quang nhức mắt, sáu mươi bốn cái bóng đen như tháp sắt hai tay cao ngất vung Bản trát đao dày nặng lên.

Vì nghĩa không chùn bước, dùng hết tất cả, toàn lực một trảm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 737: Thắng Lợi

Khi quầng sáng phóng ra trên mũi thương, trước mắt Lô Thiên Vấn trắng xóa một mảnh, nhưng thần thức thoáng cái tỉnh táo lại.

Gã hoảng sợ phát hiện, không gian rung động xung quanh biến mất hoàn toàn, sấm gió dữ dằn biến mất hoàn toàn, lực lượng do pháp tắc diện phóng ra vậy mà lại trong nháy mắt biến mất tăm tích không thấy bóng dáng tăm hơi.

Mồ hôi lạnh phút chốc chảy xuống.

Không đợi gã có phản ứng, trong quầng sáng trắng nhức mắt có tiếng gió thổi đập vào mặt.

Cơ hồ vô thức, Lô Thiên Vấn đặt Phong Lôi thương ngang trước ngực.

Đang!

Một thanh đại đao đáng sợ, trảm lên thân Phong Lôi thương, lực lượng kinh người khiến lòng bàn tay Lô Thiên Vấn nóng lên, trường thương suýt nữa đã không nắm chặt được, suýt thì thoát tay rơi ra. Mặt Quỷ vẫn còn có dư lực? Một đao này hiển nhiên chính là chiêu số lúc trước Mặt Quỷ dùng.

Không có khả năng!

Lô Thiên Vấn có chút hoảng hốt, đến bây giờ gã còn chưa hiểu được chiêu vừa rồi của mình bị phá như thế nào. Toàn bộ lực lượng của pháp tắc diện, tất cả đều phóng đến trên người gã, trừ phi đối phương lĩnh ngộ

pháp tắc lĩnh vực, bằng không mà nói, tuyệt đối không có khả năng phá giải một chiêu này.

Đang đang đang!

Nhát chém tới tấp kèm theo tiếng gió rít đáng sợ, như cuồng phong bão táp trảm lên thân trường thương, thân thể gã rung động như cái sàng.

Sao sao... Chuyện gì xảy ra...

Huyết sắc trên mặt hắn từng chút trở nên tái nhợt, lúc bình thường, nhát chém trình độ này, gã không để ở trong mắt. Đúng ngay thời điểm này, gã như nỏ mạnh hết đà, những nhát chém tới tấp khiến gã hắn không có chút cơ hội thở dốc nào, cánh tay bủn rủn vô cùng.

Một hơi nghẹn tại ngực, nhưng mà gã hoàn toàn không có cơ hội đổi hơi.

Đang đang đang đang!

Cánh tay bủn rủn tới cực điểm gần như chết lặng, gã không dám loạn động, lúc này gã dựa vào một hơi này còn gắng mà chống đỡ, một khi hơi có động tác, một hơi này tiết ra rồi, đó chính là tử kỳ của mình.

Khuôn mặt gã vặn vẹo, toàn thân rung động, nhưng mà cắn chặt răng chống đỡ.

Gã đã không nhớ rõ chịu đựng bao nhiêu lần chém.

Người đầu tiên chém, A Mạc Lý nương theo phản lực từ thân thương, lần nữa trở xuống chỗ đại môn. Nhìn các huynh đệ giống như thủy triều đánh về phía Lô Thiên Vấn, hắn nhếch miệng cười, khuôn mặt tràn đầy máu tươi lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Hắn từng bước thối lui về phía sau đại môn, mỗi một bước, lưu lại một vết chân đỏ tươi.

Lui trở về nơi xuất phát.

Có lúc, có một số việc, đến khi thối lui đến nơi xuất phát mới có thể thấy sơ tâm lúc đó.

Bản trát đao buông xuống bên người, máu tươi sền sệt ấm áp dọc theo thân đao chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất.

Khuôn mặt dính đầy máu, cặp mắt kia lúc này chẳng có chút thô bạo và điên cuồng, chỉ có một vị thiếu niên tràn đầy nghiêm túc và kiên định.

Hắn kéo Bản trát đao, bắt đầu chạy nhanh, hướng về phía Thạch bảo đại môn, nghênh đón bầu trời bên ngoài, nghênh đón vinh quang chiến đấu, nghênh đón mộng tưởng và tín niệm tuổi thiếu niên, toàn lực chạy nhanh, nghe tiếng gió gào thét bên tai, ngửi mùi vị tiên huyết, vết thương toàn thân đang thiêu đốt, mỗi một bước đều là gào thét với thế giới này.

Chưa từng buông bỏ đâu, tới a, A Mạc Lý.

Xuyên qua đại môn, vượt qua cảnh vật, bước lên tường đá, dùng hết lực lượng để bản thân mình văng ra.

Tới a, A Mạc Lý!

Nhìn Lô Thiên Vấn không ngừng phóng lớn trước mắt, trong lòng A Mạc Lý rít gào, cơ nhục toàn thân bạo nở ra, kéo Bản trát đao lẫn vết máu loang lổ tại bên người, từ dưới lên trên, đột nhiên chém lên.

Nghịch trảm thiên!

Bên trong tầm mắt mơ hồ của Lô Thiên Vấn đang đau khổ chống đỡ, một cái thân ảnh đỏ tươi, giống như một con cuồng ngưu phẫn nộ, đột nhiên vọt tới trước mặt gã.

Trường thương trên tay không có bất luận lực lượng chém nào truyền đến.

Cái này là...

Con mắt Lô Thiên Vấn phủ đầy sự kinh sợ, một đường máu đỏ sẫm dọc theo chính giữa thân thể gã, chẻ thân thể gã một phân thành hai. Phốc, huyết bọt bắn ra, vẻ kinh sợ trong mắt Lô Thiên Vấn càng lúc càng nồng.

Không...

A Mạc Lý thu thế không được, toàn thân trực tiếp bay đi, một đao này cũng đã rút hết một chút sức lực sau cùng của hắn. Hắn trượt dọc theo sườn núi, như tảng đá lăn ra thật xa, đến tận khi được một khối nham thạch ngăn trở, mới ngừng lại.

Hắn ngồi phịch trên mặt đất, cả sức lực động một ngón tay cũng không có.

Ngơ ngác nhìn bầu trời, khuôn mặt hắn mờ mịt xen lẫn vẻ không tin.

Mình làm được rồi... Làm được rồi... Vừa rồi là mình làm được rồi sao?

Phập phềnh trong không trung, tâm thần Đường Thiên cuối cùng cũng buông lỏng, trước mắt chợt đen, toàn thân té xuống.

Một đạo kiếm ý, phóng lên cao, sau một khắc, một cái thân ảnh như băng sơn, như tia chớp xuất hiện ôm lấy Đường Thiên, rõ ràng là Hàn Băng Ngưng vừa mới xuất quan.

Lúc này Hàn Băng Ngưng tựa như một thanh kiếm sắc nhọn băng lãnh, toàn thân tài năng hiển lộ, tán phát kiếm ý lẫm liệt, hoàn toàn khác với nàng lúc trước nội liễm. Lần trước sau khi thụ thương, nàng liền một mực bế quan, vừa rồi mọi người đều đang liều mạng, trong lòng nàng rất không cam lòng và hối hận, vậy mà lại vào lúc này, không thể cùng mọi người kề vai chiến đấu, không thể sớm xuất quan.

Tê, thân hình nàng chợt lóe, sau một khắc xuất hiện ngay bên cạnh A Mạc Lý, xách A Mạc Lý về.

Tuy rằng chỉ chém ra một trảm, nhưng mà thể lực các đội viên Linh bộ tiêu hao hầu như không còn, la liệt ngồi dưới đất, thở hổn hển.

Thần tình Minh Châu dại ra, không riêng gì nàng, toàn bộ Ánh Sơn bảo rơi vào một trận an tĩnh quỷ dị.

Một lúc lâu, hoan hô rung trời phá tung thiên không.

Bọn họ thắng lợi rồi!

Một đoàn người xa xa quan chiến, nghe Ánh Sơn bảo truyền đến tiếng hoan hô, thần tình người người chấn động dữ dội không thể tin được.

"Họ... Bọn họ vậy mà lại giết chết Lô Thiên Vấn rồi?" Thanh âm Duy Khắc Đa, nghe tựa như nói mê.

Các người khác cũng không khá hơn bao nhiêu so với hắn.

"Không có khả năng... Một chiêu kia của Lô Thiên Vấn, sao lại bị phá..." Bộ dáng Hứa Diệp hiện tại, tựa như sắp điên rồi. Trong mấy người này, thực lực của hắn mạnh nhất, bởi vậy phải chịu xung kích cũng càng thêm cường liệt.

Hứa Diệp thất thanh nỉ non, trong tâm khảm mọi người cũng thế đi.

Một chiêu kia của Lô Thiên Vấn, cơ hồ là một chiêu mạnh nhất của cấp bậc này, sao có thể bị phá?

Tinh thần Tô hoảng hốt, toàn bộ quá trình tựa như đang nằm mơ. Sáu mươi lăm tên linh bộ khổ tù, tuyệt đối không phải một khoản nhỏ, đánh cuộc như vậy, đối với La Lan gia tộc mà nói, cũng rất khó có lần thứ hai. Nếu không phải nàng đảm nhiệm chức vị gia chủ nhiều năm, uy tín cực cao, nàng thậm chí không có quyền lực để quyết định như vậy.

Biểu hiện điên cuồng của Lô Thiên Vấn khiến nàng hiểu rõ đại thế đã mất, ngay cả nàng cũng không tin Mặt Quỷ có thể chống được.

Nàng biết rõ lần này nàng đã thua.

Nhưng mà, chẳng ai ngờ, tình thế xoay chuyển, Mặt Quỷ không những không bị Lô Thiên Vấn giết chết, còn giết chết Lô Thiên Vấn nữa. Vốn tưởng rằng lỗ vốn sạch sẽ, lại đột nhiên trúng giải độc đắc, thay đổi nhanh như vậy, cho dù là công phu dưỡng khí của Tô cực sâu thì trong lúc nhất thời cũng giống như đang trong mơ.

Bổn Sâm là người đầu tiên từ trong chấn động phục hồi lại tinh thần, trong lòng hắn không cầu gì, chỉ là vì mang hai cái tiểu nha đầu tới nhìn việc đời, không ngờ, vậy mà lại trông thấy một trận đánh kinh thế hãi tục như thế.

Khuôn mặt tỷ muội song bào thai không còn chút máu, thần tình hoảng hốt.

Bổn Sâm bỗng nhiên mở miệng: "Tiểu Vũ, Tiểu Dạ."

Hai tiểu cô nương mờ mịt nhìn Bổn Sâm.

"Các ngươi không cần về phủ nữa." Bổn Sâm trầm giọng nói: "Hàn tiểu thư tại Mục Nhĩ phủ chịu tội nhiều ngày như vậy, tiểu thư luôn luôn cảm thấy hổ thẹn, các ngươi bây giờ đi Ánh Sơn bảo, về sau theo Hàn tiểu thư, làm trợ thủ. Hầu hạ Hàn tiểu thư, giống như hầu hạ tiểu thư vậy."

Hai tiểu cô nương mơ mơ màng màng còn chưa nghe hiểu, các nàng được Bổn Sâm từ nhỏ bồi dưỡng, đối với Bổn Sâm nói gì nghe nấy.

Bổn Sâm cũng không giải thích nhiều, bảo: "Đi thôi. Bọn họ đại chiến mới kết thúc, đang cần nhân thủ, các ngươi đi sớm một chút, cũng có thể giúp được nhiều việc."

Hai tiểu cô nương cái hiểu cái không mà vâng một tiếng, xoay người liền bay đến Ánh Sơn bảo.

Các người khác lúc này mới hồi thần lại, không ngờ lại bị Bổn Sâm đoạt trước, trong lòng không khỏi thầm mắng, Hắc quỷ nhìn qua như mãng phu, so quỷ còn tinh hơn. Mang hậu bối tới mở nhãn giới, lúc này lại đưa thiết vệ cho Hàn Băng Ngưng, chiêu thức ấy thực sự là lợi hại.

Lúc này Mặt Quỷ giết chết Lô Thiên Vấn, mặc dù có quần công nhưng mà thực lực của hắn dù cho không bằng Lô Thiên Vấn, chênh lệch cũng chẳng mấy. Hơn nữa, Linh bộ khổ tù vừa rồi biểu hiện ra sức chiến đấu, khiến người ta vì đó chấn động.

Một khi Mặt Quỷ tụ đủ Linh bộ, tuyệt đối quét ngang Tội vực, không ai có thể kháng cự.

Đến lúc này, ai còn không biết Mặt Quỷ là một cái bắp đùi to đến mức không thể to hơn, đó chính là ngu vô cùng rồi.

Bổn Sâm đưa hai tiểu cô nương cho Hàn Băng Ngưng, có thể nói xảo diệu, lúc trước Hàn Băng Ngưng gặp khó tại Mục Nhĩ phủ, cái này quá rõ rồi. Thứ nhì Hàn Băng Ngưng và Mặt Quỷ quan hệ như thế nào, mọi người cũng không rõ ràng, vạn nhất tiểu cô nương đưa cho Mặt Quỷ, chọc Hàn Băng Ngưng giận, vậy thì không ổn rồi. Đưa cho Hàn Băng Ngưng, sẽ không có cái tai họa ngầm này. Hơn nữa, dù cho Hàn Băng Ngưng là thuộc hạ của Mặt Quỷ, vậy cũng là thuộc hạ trọng yếu, ôm không được bắp đùi Mặt Quỷ, vậy thì ôm bắp đùi Hàn Băng Ngưng cũng không sai.

Có thể nói, Bổn Sâm dùng con bài hiện có trên tay, phát huy đến cực hạn, cho nên làm mấy người khác nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Tô ổn định nhất, nhân tình nàng ném đi sớm nhất, hơn nữa bốc lên phong hiểm lớn nhất, đương nhiên là những đặt cược sau khi việc đã xong không thể nào so sánh được. Nàng lườm Duy Khắc Đa đang một

cái khuôn mặt cay đắng, Hứa Diệp cũng không cần lo lắng, hắn chỉ cần đưa Linh bộ khổ tù trên tay tới, tự nhiên là một phần nhân tình.

Gia tộc Tác Bỉ Á Đặc, thực sự là ngu xuẩn.

Trong lòng nàng than thở, nàng cũng minh bạch, Duy Khắc Đa sở dĩ tìm nàng, cũng có ý nghĩ trước tiên chôn xuống một cái cơ hội. Hi vọng Mặt Quỷ đến lúc đó nhìn thấy hắn bày mưu tính kế, không đến mức quá làm khó gia tộc Tác Bỉ Á Đặc.

Nàng cũng âm thầm hạ quyết tâm, đến lúc đó nếu là có thể giúp được Duy Khắc Đa, cũng sẽ giúp hắn một tay.

Hứa Diệp bỗng nhiên cười bảo: "Thực sự là hiếu kỳ, cái tin tức này truyền trở lại Lô gia, truyền tới tai Tần Trẫm, bọn họ sẽ có biểu tình gì."

"Khẳng định cho rằng là tin tức giả." Tâm tình rất tốt, Bổn Sâm chẳng mấy khi thốt lên câu hài hước.

Duy Khắc Đa bỗng nhiên nói: "Các ngươi nói đi, nếu như lúc này, chúng ta tập kích Tần gia thì sao?"

Mọi người thoáng cái an tĩnh, bọn họ bị đề nghị này của Duy Khắc Đa hù dọa.

Trong mắt Duy Khắc Đa hiện lên một tia ngoan lệ: "Chúng ta một khi lựa chọn Mặt Quỷ, vậy là không nể mặt Tần Trẫm. Các ngươi cảm thấy Tần Trẫm sẽ bỏ qua chúng ta không? Chúng ta đây không bằng làm tới nơi tới chốn, thừa dịp Tần Trẫm không có mặt, tới Tần gia cứu những Linh bộ khổ tù kia. Có thêm những Linh bộ này, thực lực Mặt Quỷ càng mạnh, công lao chúng ta lớn hơn nhiều, Tần Trẫm trở về lại có thể làm gì?"

Nhìn mọi người thần tình do dự, Duy Khắc Đa mặt căng tới đỏ bừng, thần sắc kích động: "Lẽ nào các ngươi còn muốn lưu lại hy vọng Tần Trẫm sẽ để cho chúng ta lối thoát? Sẽ không! Nếu như hắn biết rõ các

ngươi đưa khổ tù cho Mặt Quỷ, biết rõ Bổn Sâm ngươi đưa thiết vệ cho Hàn Băng Ngưng, hắn nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta. Cường giả trên Chiến lực bảng, chúng ta không có cơ hội. Có thể đối phó Tần Trẫm, chỉ có Mặt Quỷ!"

Bổn Sâm đứng lên: "Tính ta một người."

Tô cũng đứng lên: "Ta cũng đi."

Hứa Diệp gượng gạo cười: "Cái này là lên tặc thuyền rồi."

Mọi người nhìn nhau, nhất tề cười to.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 738: Tư Mã Tới Gặp

Đường Thiên không kịp chìm đắm trong vui sướng thắng lợi, hắn có quá nhiều cảm ngộ, cần phải lần nữa trau chuốt lại. Giờ phút cuối cùng lĩnh ngộ Xả Thân trảm, ở trong cơ thể hiện ra Thiên Ma tướng mới khiến cho một quyền kia của hắn uy lực đột ngột tăng. Những gì liên quan tới chiến đấu, cho tới bây giờ Đường Thiên luôn có trực giác nhạy cảm khác thường. Hắn mơ hồ cảm giác Thiên Ma tướng thoát thai từ Thiên Ma trọng trảm, giá trị e là phải lớn hơn rất nhiều so với Thiên Ma trọng trảm.

Mà tất cả những thứ này đều cần hắn tĩnh tâm cảm ngộ.

Không riêng gì hắn, mọi người Linh bộ ở trong một trận chiến này đều được lợi không ít.

Tiên huyết trong cơ thể A Mạc Lý, thậm chí chảy ra qua da, có thể thấy hắn thừa nhận áp lực kinh người cỡ nào. Thân thể hắn chính là mạnh mẽ dị thường, áp lực như vậy, tựa như là hỏa diễm mãnh liệt, đem huyết nhục hắn dốc sức rèn luyện một phen. Tiểu linh diễm của hắn cũng triệt để chuyển hóa thành Linh diễm, đốt cháy Nguyên hỏa.

Càng kinh hỉ là hắn đột phá tâm tình, khí thế càng thêm trầm ổn, khí chất nguyên bản phóng ra, vậy mà lại trở nên nội liễm ổn trọng. Bởi vì tâm tình đột phá, hắn học tập Thiên Ma trọng trảm chiêu thứ ba 【Ma Ngô trảm】 vậy mà lại thuận lợi lạ thường.

Mà một thu hoạch rất lớn khác là Nhiếp Thu. Giác quan hắn viễn siêu thường nhân, dù ở dưới áp lực kinh người của Lô Thiên Vấn, vẫn giống như mạng nhện vững vàng quản chế toàn trường. Sau cùng kiên quyết quát lớn một tiếng khiến hắn bị nội thương nhưng cũng làm tâm tình hắn

phát sinh lột xác về chất. Khiến người bất ngờ nhất chính là hắn lĩnh ngộ được pháp tắc, một loại pháp tắc vô cùng kỳ lạ, 【 âm dương trận 】.

Loại pháp tắc kỳ lạ này, không cần hắn phải vận dụng lực lượng huyết nhục, nhưng không thể hiện ra, cũng không bắt hắn phóng ra lực lượng. Vừa lĩnh ngộ, nó chính là pháp tắc diện, nó như một tấm lưới vô hình phập phềnh xung quanh thân thể Nhiếp Thu.

Giác quan của Nhiếp Thu vốn nhạy cảm vô cùng bây giờ càng thêm đáng sợ.

Quan trọng là Nhiếp Thu nhìn thấy hi vọng với chiến trận, đối với một gã võ tướng mà nói, không có gì hay hơn so với điều này khiến hắn mừng rỡ như điên.

Hàn Băng Ngưng cần thời gian để kiềm chế kiếm ý nàng phóng ra ngoài, lúc này, nàng tất nhiên hiển lộ tài năng nhưng mà cách khống chế tùy tâm còn một khoảng cách.

Mà Linh bộ đội viên khác, thân thể cũng được rèn luyện với trình độ khác nhau, bọn họ không ai lùi bước, sau cùng nghênh đón quang mang đánh ra một đòn liều mạng, để cho bọn họ tiến bộ thật lớn. Trước đây, linh bộ chỉ là một đội ngũ mang tính thực nghiệm, bọn họ chưa từng trải qua thực chiến chân chính.

Lão binh và tân binh, có sự khác biệt tuyệt đối, huống chi trải qua trận chiến sinh tử, khảo nghiệm kinh khủng gian nan như thế, tinh khí thần người người đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong khoảng thời gian này, đối với bọn họ mà nói, cực kì quan trọng. Chỉ cần bọn họ có thể tiêu hóa cho tốt, thực lực chỉnh thể của bọn họ sẽ có tăng vọt về chất.

Cho nên khi Đường Thiên tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là hạ lệnh đóng Ánh Sơn bảo.

Thương cảm cho Bình Tiểu Sơn, bắt đầu đặc huấn quy mô lớn. Lần này là chân chính có nghĩa đặc huấn quy mô lớn, ngoại trừ Đường Thiên, toàn bộ Linh bộ đội viên, đều đang kêu gào đòi ăn.

Ai nấy đều biết rõ thời gian quý giá, không có ai lãng phí thời gian.

Chiến đấu và nhân sinh giống nhau, chiến cùng thời gian, chiến với sinh tử, chiến cùng địch nhân, chiến với chính mình, có lẽ ngươi vĩnh viễn không có khả năng thực sự thắng lợi, nhưng mà nếu như không đi chiến đấu, vậy ngay cả tư cách tự xưng mình là người thất bại cũng không có. Bởi vì chỉ có thất bại trong chiến đấu, mới là người thất bại.

Cái này là một đám cuồng chiến đấu.

Minh Quang thành.

"Không ngờ chúng ta lại lấy phương thức như vậy gặp mặt nhau." Tư Mã Tiếu cực kỳ cảm khái, hắn tỏ ra vẻ suy tư: "Ta nhớ là, ngươi tên là Tư Mã Hương Sơn?"

Địa vị hai người một trời một vực, nếu không phải Tư Mã Hương Sơn cùng họ với hắn, hắn thậm chí sẽ không quan tâm cái tiểu nhân vật này.

Tư Mã Hương Sơn bình thản: "Đúng vậy, xem ra cùng họ, coi như có điểm ưu thế. Có thể khiến cho Thiên Hạt vương nhớ đến ta, thực sự là vinh hạnh."

Tư Mã Tiếu mỉm cười: "Hiện tại nào có cái gì Thiên Hạt vương? Chúng ta đều là khổ tù dưới thang mà thôi. Ta thật hiếu kỳ, ngươi thế nào đạt được tín nhiệm của Mạc gia."

"Không có gì." Tư Mã Hương Sơn âm khí dày đặc: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt."

Tư Mã Tiếu ha ha: "Không cần thăm dò ta. Ta có tư liệu về ngươi. Ngươi, A Mạc Lý, Hàn Băng Ngưng và Lương Thu đều là cùng với

Đường Thiên đồng thời từ Tinh Phong thành đi ra. Người khác có thể phản bội Đường Thiên, mấy người các ngươi tuyệt đối sẽ không."

Có thể đi tới một bước này Thiên Hạt vương há là người bình thường? Hắn đã nhanh chóng tìm được tình báo liên quan tới Tư Mã Hương Sơn.

Tư Mã Hương Sơn nheo con mắt, trong lòng căng thẳng, hắn không ngờ tiểu nhân vật như mình, vậy mà Tư Mã Tiếu cũng rõ như lòng bàn tay, trên mặt lại bất động thanh sắc: "Cái này cũng không phải là phản bội, nói không chừng hắn đã chết rồi, ta cuối cùng không thể chôn cùng."

Tư Mã Tiếu nhẹ nhàng cười: "Ngươi cảm thấy Đường Thiên sẽ chết?"

"Ai sẽ không chết chứ?" Tư Mã Hương Sơn từ chối cho ý kiến.

"Sinh tử không rõ, ngươi xin gia nhập dưới trướng, không khỏi quá sốt ruột rồi đó." Tư Mã Tiếu mang theo một tia nghiền ngẫm, thình lình nói: "Ngươi nghe được tin tức gì?"

Trong lòng Tư Mã Hương Sơn cả kinh, nhưng mà lòng dạ hắn cực sâu, trên mặt cười nhưng lòng không cười: "Lẽ nào Thiên Hạt vương có tin tức gì?"

Tư Mã Tiếu không khỏi lần nữa quan sát tên gia hỏa có chút âm trầm trước mặt, có thể ở trước mặt hắn chậm rãi mà nói, không lộ nửa điểm ý tứ, cái người này thanh danh không nổi, nhưng mà không thể khinh thường. Không ngờ dưới trướng Đường Thiên, tùy tiện đi ra một người đều là có thực lực a.

Tư Mã Tiếu biết rõ mình cuối cùng không phải người của Đại Hùng tọa, muốn đạt được tín nhiệm của những người này rất trắc trở, càng vòng vo, đối phương càng khó mà tin được mình. Hắn trực tiếp ngả bài: "Ta là Thiên Hạt vương, cũng không muốn ở lại nơi quỷ quái này làm hạ nhân, một điểm này, chúng ta đều nhất trí. Ta không nghĩ tới một mình ta

có thể đột phá Tội vực, không có Đường Thiên, chúng ta ai cũng không rời được nơi đây. Hơn nữa thực lực của ta mất hết, có uy hiếp gì đối với các ngươi?"

"Ngươi nguy hiểm, chưa bao giờ là từ vũ lực của ngươi." Tư Mã hương Sơn âm trầm cười, Tư Mã Tiếu làm như thế nào mượn nhờ lực lượng của Tộc minh, đăng lên Thiên Hạt vương vị, quyền mưu thay đổi như chong chóng, trở thành nhân vật lật tay làm mây úp tay làm mưa kia, Tư Mã Hương Sơn biết rõ chênh lệch giữa mình và đối phương.

Tư Mã Tiếu nở nụ cười, hắn biết rõ lời nói của mình phát huy tác dụng.

"Đường thần kinh không chết." Tư Mã Hương Sơn bỗng nhiên nói.

Tinh thần Tư Mã Tiếu rung lên: "Đó là đương nhiên, ta chưa bao giờ cảm thấy hắn sẽ dễ dàng chết như vậy. Hắn hiện tại ở đâu?"

Tư Mã Hương Sơn liếc mắt nhìn hắn: "Cái này ta không thể nói cho ngươi."

Tư Mã Tiếu cũng không tức giận mà là theo đuổi không bỏ: "Các ngươi có kế hoạch gì?"

"Tự cứu." Tư Mã Hương Sơn xòe tay ra, buồn bực nói: "Chúng ta đều là người thô lỗ, rất không am hiểu chơi đùa những mưu kế này, không ngờ gặp được ngài, ngài đúng là chuyên gia trong nghề, giúp chúng ta tính cái kế hoạch đi."

Tư Mã Tiếu có chút dở khóc dở cười, đã bao lâu rồi không có ai dám dùng ngữ khí ngả ngớn như thế nói chuyện với hắn rồi.

Nhưng hắn rất thực tế, biết rõ vào lúc này tính toán những tiểu tiết này, già mồm làm ra vẻ, đó là tự tìm đường chết. Thân là kiêu hùng, đối với chuyện xem xét thời thế luôn luôn xuất sắc hơn nhiều so với người bình thường .

Hắn hiểu rõ đã đến lúc mình biểu hiện. Nếu như mình không thể phát huy ra tác dụng gì, chẳng có chút giá trị, hắn thậm chí hoài nghi Tư Mã Hương Sơn trước mặt sẽ có ý định diệt hắn.

Trong khoảng thời gian này, hắn đạt được tín nhiệm của Lý gia, đối với tình thế Minh Quang thành, đã khá quen thuộc. Đối với chuyện làm như thế nào đục nước béo cò, hắn quen việc dễ làm, khá là am hiểu. Nếu như chỉ có một mình hắn, còn có phần một cây làm chẳng nên non, nhưng nếu có Tư Mã Hương Sơn phối hợp, vậy tình huống khác hắn. Lý gia phía sau hắn, và Mạc gia phía sau Tư Mã Hương Sơn, đều là gia tộc số một số hai Minh Quang thành. [Truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

"Nếu đã muốn chơi đùa, vậy thì chơi đùa lớn một chút." Tư Mã Tiếu nhoẻn miệng cười, nụ cười tươi vẫn như vậy toàn thân lẫn vật vô hại, êm tai nói ra kế hoạch của hắn .

Tư Mã Hương Sơn càng nghe càng là kinh hãi, cái đứa khốn khiếp này thực sự là âm hiểm.

Hắn không thể không thừa nhận, đây là một cái kế hoạch khiến người ta tán dương, toàn bộ kế hoạch chẳng có chút kẽ hở, Tư Mã Tiếu mượn lực đả lực gây xích mích ly gián, quả thực vận dụng đến cực hạn. Tư Mã Hương Sơn tin tưởng, chỉ cần thúc đẩy cái kế hoạch này, Minh Quang thành liền sẽ rơi vào đại loạn. Không có ai ngờ được người âm thầm bố cục, vậy mà lại là hai tiểu nhân vật bọn họ.

Đến lúc đó...

Tư Mã Hương Sơn nheo con mắt lại, Minh Quang thành đúng là được bảy trăm tên Linh bộ đội viên.

Hắn liếm liếm môi.

Nụ cười tươi tiễn khách trên khuôn mặt Tần Trẫm rời đi, hắn thân hình cao lớn, khuôn mặt gầy, ánh mắt uy nghiêm, nhưng mà khi cười rộ

lên, lại khiến cho người cảm thấy như gió nhẹ mùa xuân.

Sau khi trở về, nụ cười tươi trên mặt hắn biến mất, thị nữ người hầu xung quanh ai cũng không dám thở mạnh.

Tần Tử Chân táng mệnh hoàng tuyền, Cung bộ toàn bộ bị diệt, Ngụy Hàn và Mục Trạch tử trận, Tiết phủ xin gia nhập dưới trướng Mặt Quỷ, trốn vào Ánh Sơn bảo, một loạt tin tức này làm sắc mặt hắn âm trầm như nước. Thực lực của Mặt Quỷ vượt quá ước đoán của hắn.

Lần này Tần gia tổn thất thảm trọng, nếu không phải biết rõ Lô gia đã phái ra Lô Thiên Vấn, Tần Trẫm lúc này đã phản hồi Tử Quyên thành.

Nếu Lô Thiên Vấn đã xuất động, hắn đã yên tâm, chuyên tâm giao lưu với mỗi nhà. Lô gia đối với chuyện hắn từ trên tay các gia tộc khác ở Phi Mã thành thu mua Linh bộ khổ tù không thèm để ý, bằng không mà nói, hắn căn bản không có cơ hội. Hắn cũng biết rõ tâm thần Lô gia đều tại Tiết phủ, hắn biết rõ Lô gia nhìn trúng Tiết phủ cái gì đó, nhiều năm như vậy, hắn cũng không tìm được bí mật này từ Tiết phủ, thế không bằng bán cho Lô gia.

Bảng giá này không tệ, còn có thể hấp dẫn Lô gia chú ý.

Hắn cần phải tiết kiệm thời gian, một khi Lô gia đổi ý, hắn căn bản không có khả năng từ trên tay gia tộc khác mua được Linh bộ khổ tù, cái này cũng là nguyên nhân hắn mãi không về.

Tuy nhiên, các gia tộc khác cũng không phải kẻ ngu si, giá trị của Linh bộ khổ tù mọi người rõ ràng từng điểm, đưa ra một cái giá rẻ mạt, muốn mua được, căn bản không có khả năng. Mỗi một tràng đàm phán đều gian nan vô cùng, nhưng mà Tần Trẫm coi như rất có thu hoạch.

Hắn đàm luận ổn thỏa ba nhà, tuy rằng giá trị tốn hao cơ hồ đào rỗng gia sản Tần gia, nhưng mà trong con mắt Tần Trẫm, đây đều là đáng giá.

Không ít người âm thầm cười nhạo hắn, cho rằng hắn điên cuồng mà mua Linh bộ khổ tù, căn bản tiêu hóa không nổi.

Linh bộ khổ tù đúng là có tiếng kiệt ngạo bất tuân, đến bây giờ ngoại trừ số rất ít chủ động xin gia nhập dưới trướng, cơ hồ không có ai bị thuần phục.

Mọi người đều cho rằng, những Linh bộ khổ tù này, Tần gia căn bản không có năng lực tiêu hóa, chỉ sẽ đưa lại phiền toái mà thôi.

Nghĩ đến cái này, trên mặt Tần Trẫm hiện lên một tia cười nhạt.

Không ai biết, hắn có thủ đoạn đặc thù, có thể khiến những khổ tù này thành thành thật thật mà nghe lời, hắn căn bản không lo lắng vấn đề thuần phục. Hắn thậm chí không hề động đến bất luận một gã khổ tù nào, hắn chính là muốn tạo ra cho mọi người một loại biểu hiện giả dối, hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc không tính hậu quả. Chỉ có như vậy, người khác cho rằng hắn là coi tiền như rác, mới sẽ bán khổ tù cho hắn.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bên ngoài rầm rập.

Quần áo nghiền nát, Tông Chính Yến Mỹ toàn thân là tổn thương lảo đảo xông tới: "Đại nhân, bốn tộc liên thủ tập kích..."

Còn chưa có nói xong liền ngả ngửa ra sau, sắc mặt như giấy trắng, khí tức hoàn toàn không còn.

Loảng xoảng, sắc mặt Tần Trẫm trắng bệch, chén trà trong tay rơi xuống.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 739: Mặc Lam Ban Khối

"Tần gia bị tập kích?"

Trên mặt Lô Thăng Tượng hiện lên vẻ trào phúng, những ngày này Tần Trẫm trên nhảy dưới luồn, hắn đều mắt thấy tai nghe. Con người này dã tâm bừng bừng, hắn liếc mắt là có thể nhìn ra được. Hắn tuy rằng không ngăn cản, nhưng mà trong lòng rất khó chịu. Nội tình Tần gia kém quá xa so với Lô gia, Lô gia còn không lộ liễu như thế, Tần Trẫm cái người này không biết tự lượng sức mình.

Tướng mạo Lô Thăng Tượng không nổi trội, giống như lão nông, ăn mặc cũng hết sức đơn giản. Lô gia từ sau khi hắn đăng lên vị trí gia chủ, phong cách đơn giản tức thì hưng thịnh, toàn tộc chỉ có Lô Thiên Vấn xa hoa như cũ, khiến Lô Thăng Tượng không biết làm sao.

"Đúng vậy, nghe nói bốn tộc khác ở Tử Quyên thành đột nhiên hợp lực khởi xướng tập kích Tần gia, Tần gia triệt để bị phá hủy." Quản gia cung kính bẩm báo: "Tông Chính Yến Mỹ thoát được, bản thân bị trọng thương, nhìn thấy Tần Trẫm thì chỉ kịp nói một câu liền bỏ mình."

"Tần Trẫm qua chuyện này thành đơn độc lẻ loi rồi." Trong ngôn ngữ Lô Thăng Tượng mang theo một phần có chút hả hê.

"Vâng." Quản gia cũng cười.

"Có tin tức của Thiên Vấn hay không?" Lô Thăng Tượng thuận miệng hỏi.

"Còn chưa có." Quản gia cười bồi.

"Hừ, cũng không biết lại chạy đến nơi hoang dã nào rồi." Lô Thăng Tượng bất mãn nói: "Chính sự cũng không làm cho tốt."

Quản gia không nói tiếp, lời này cũng không phải hắn có thể đáp được.

Đối với vị đệ đệ này của mình, Lô Thăng Tượng từ nhỏ rất cưng chiều. Không lão luyện như Lô Thăng Tượng, Lô Thiên Vấn từ nhỏ đã kiệt ngạo bất tuân, hành sự bừa bãi, một lời không hợp liền đánh đập tàn nhẫn, chọc tới không biết bao nhiêu phiền phức.

Tuy rằng Lô Thiên Vấn rất không nghe lời, nhưng mà thiên phú cực cao. Lô Thăng Tượng không chỉ một lần rầy la, nếu không phải Thiên Vấn giác ngộ quá muộn, tuyệt không phải chỉ là thứ 39 trên Chiến Lực bảng .

Cho dù như thế, Lô gia có hai vị cường giả trên Chiến Lực bảng, cũng đủ ngạo thị quần hùng.

Lô Thăng Tượng căn bản không lo lắng an toàn của Lô Thiên Vấn, cũng không lo lắng Tiết phủ có thể đắc thủ hay không .

Tuy rằng sát tính Lô Thiên Vấn quá nặng một chút, nhưng thực lực như vậy, người có thể giết hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay, huống chi còn có Lô gia làm hậu thuẫn. Mấy tộc Tử Quyên thành dám tập kích Tần gia, nhưng mà lại dám hướng lô gia động thủ sao?

Đây là nội tình, Lô Thăng Tượng không cho Tần Trẫm là đúng, cũng là căn nguyên ở chỗ này. Hắn cảm thấy dã tâm của Tần Trẫm vượt quá thực lực bản thân có được.

Lô Thăng Tượng lắc lắc đầu, vất việc này lại đằng sau.

Bên trong Ánh Sơn bảo, lúc này đã chẳng có chút vui sướng thắng lợi, người người đều là vô cùng khẩn trương bận rộn. Giết chết Lô Thiên Vấn, cách thắng lợi vẫn xa xôi, Tần Trẫm và Lô Thăng Tượng, hai gã

cường giả Chiến lực bảng khiến người ta người đều cảm thụ được áp lực nặng trịch.

Thật sự mà nói, giết chết Lô Thiên Vấn, cũng khá may mắn cùng nhiều điểm không thể làm lại. Nếu quay ngược thời gian, xác suất bọn họ thất bại vượt quá xa xác suất bọn họ thắng lợi.

Lúc này ai nấy đều như tiêm thuốc kích thích, điên cuồng tu luyện.

Một trận chiến này để cho bọn họ cảm thụ được chiến đấu tàn khốc, cũng để cho bọn họ nhìn thấy hi vọng, dù cho thực lực của bọn họ còn lâu mới bằng Lô Thiên Vấn, nhưng mà công kích của bọn họ vẫn có thể phát huy tác dụng, bọn họ không phải con kiến hôi. [Truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Người người đều có thể cảm thụ rõ ràng thực lực tiến bộ, cái này cũng để cho bọn họ càng thêm phấn chấn.

Bên trong sân mọi người, Linh bộ, khoanh chân tĩnh tọa đen ngòm một mảnh, trên thân ai nấy đều bốc lên tiểu linh diễm.

Vị trí chính giữa, Nhiếp Thu khoanh chân mà ngồi, bên trong tầm mắt hư vô của hắn, từng đường tuyến màu xám, và từng cái quầng sáng sáng ngời. Tuyến màu xám đại biểu cho âm, mà những quầng sáng sáng ngời kia đại biểu cho dương.

Càng gần hắn, quầng sáng càng ổn định, tuyến màu xám cũng càng ngưng thực.

Trên những quầng sáng gần nhất, đều có một gã linh bộ đội viên, hắn tỉ mỉ mà cảm nhận dao động âm tuyến truyền đến. Đó là pháp tắc dao động, Nhiếp Thu phát hiện, âm tuyến đối với pháp tắc dao động vô cùng mẫn cảm. Linh bộ đội viên nhờ có tiểu linh diễm, nắm giữ nhanh chóng đối với pháp tắc tuyến.

Đối với xuất thân võ tướng Thiên lộ, Nhiếp Thu khống mang phi thường xuất sắc, tuy rằng mắt hắn không thể nhìn vật, nhưng mà hắn đối với năng lượng dao động, dị thường mẫn cảm, điều này làm cho hắn trên phương diện khống mang có sự tinh tế người khác không có.

Âm tuyến dao động khiến hắn lập tức nghĩ tới khống mang.

Hắn bắt đầu tìm tòi.

Về phần các linh bộ đội viên, lúc này đều đang liều mạng mà lấy pháp tắc rèn thể, chỉ cần lực lượng huyết nhục đủ, bọn họ có thể học tập chiêu thứ hai Thiên Ma trọng trảm. Nếm thử uy lực của chiêu thứ nhất, mọi người tràn đầy mong đợi đối với chiêu thứ hai.

Phối hợp với Nhiếp Thu không ảnh hưởng việc tu luyện của bọn họ, tự nhiên đi loay hoay theo hắn .

Đốt cháy Nguyên hỏa, có nghĩa A Mạc Lý tiến nhập tầng thứ cao hơn, nhưng mà vấn đề cũng theo nhau mà đến. Hắn cần phải thích hợp thân thể hoàn toàn mới lần nữa, vận dụng Nguyên lực, và lực lượng huyết nhục coi như có khác biệt tương đối lớn.

Hơn nữa, mỗi ngày hắn cần phải hấp thu một lượng tinh nguyên sinh mệnh. Tinh nguyên sinh mệnh hấp thu dễ dàng, tiêu hóa lại không dễ dàng chút nào, hắn cần không ngừng mà huy vũ Bản trát đao, không ngừng luyện tập Thiên Ma trọng trảm.

Trừ cái đó ra, hắn còn cần luyện tập không khí thuẫn.

Không khí thuẫn do Đường Thiên sáng tạo không cần phải vận dụng bất luận pháp tắc và năng lượng gì, mà chỉ cần lực lượng cơ thể đủ mạnh. Học được không khí thuẫn, có nghĩa bọn họ có thể lên trời, cái này đối với bọn họ cực kì quan trọng, cũng có thể khiến cho bọn hắn càng thêm linh hoạt.

Không riêng gì A Mạc Lý muốn học, toàn bộ Linh bộ đội viên đều phải học tập.

Thiên Ma trọng trảm và Không khí thuẫn, cái này là phối hợp căn bản.

Hàn Băng Ngưng một mình khoanh chân ngồi ở tĩnh thất, không khí bên trong tĩnh thất lạnh lẽo vô cùng, mặt đất và bốn phía vách tường đều phủ đầy băng sương. Xung quanh Hàn Băng Ngưng, từng đạo kiếm ý hình thành dòng xoáy, xoay tròn quanh nàng.

Kiếm qua gió bão.

Kiếm ý của nàng phóng ra ngoài, khó mà khống chế, nàng dứt khoát dùng kiếm ý tới tôi rèn thể.

Từng phiến kiếm mang trong suốt tản ra hàn ý lẫm liệt, hàn ý ở trong gian phòng không ngừng kích động. Dần dần, kiếm mang không ngừng băng vỡ, tảng lớn kiếm mang, hóa thành khối nhỏ kiếm mang, lại hóa thành cỡ móng tay cái, đồng thời không ngừng mà băng vỡ, đến tận khi nhỏ như cát.

Băng cát tinh mịn bao vây lấy thân thể Hàn Băng Ngưng, chậm rãi nhuyễn động.

Hàn ý tận xương và kiếm ý lẫm liệt, giống như vô số tiểu đao xẹt qua.

Hàn Băng Ngưng chịu đựng đau nhức, không rên một tiếng, quá trình tôi rèn thể luôn phải trải qua thống khổ. Nàng không những không dừng lại, trái lại không ngừng phóng thích kiếm ý, kiếm ý băng vỡ gia nhập vào trong băng cát.

Băng cát càng ngày càng dầy, thống khổ càng lúc càng kịch liệt, giống như cực hình.

Hàn Băng Ngưng không rên một tiếng, toàn thân đang không ngừng rung động, nàng thủy chung khép chặt đôi môi, một tiếng không phát.

Cuộc chiến với Lô Thiên Vấn, nàng đang bế quan dưỡng thương, không thể chiến đấu, nàng rất ảo não.

Nàng lại biết rõ, nếu thực lực của mình không đủ, dù cho có thể tham gia chiến đấu, cũng chỉ làm vướng chân mọi người. Nghĩ đến lần này kết liễu Lô Thiên Vấn, vậy mà là đầu man ngưu A Mạc Lý kia, nàng càng không cam lòng.

Chỉ có mạnh hơn nữa, mới có thể sóng vai chiến đấu cùng Đường Thiên.

Nàng muốn đốt cháy Nguyên hỏa!

Kiếm ý băng lãnh lẫm liệt tinh mịn, thong thả kiên định mà ma luyện huyết nhục và ý chí nàng, nàng không e sợ chút nào.

Khác với người khác một đường hát vang tiến mạnh, Đường Thiên gặp phải phiền phức.

Một trận chiến này, theo lý thuyết, hắn cũng có thu hoạch thật lớn. Thần quyền tuy rằng còn chưa hoàn thành, nhưng mà cách hoàn thành đã không phải xa xôi như trước đây tưởng tượng. Quan trọng là, hắn từ trong【 Xá thân trảm 】lĩnh ngộ được Thiên Ma tướng.

Nếu không phải sau cùng ngộ ra Thiên Ma tướng, một quyền kia đã không thể tiếp tục được nữa rồi.

Thiên Ma tướng cường đại, không thể nghi ngờ gì nữa, Đường Thiên suy đoán một trảm cuối cùng của Thiên Ma trọng trảm, 【 Thiên Ma vô tướng trảm 】 hắn là có liên quan cùng với Thiên Ma tướng. Có kinh nghiệm lần trước, Đường Thiên nhanh chóng ngưng ra Thiên Ma tướng, nhưng mà Thiên Ma tướng vừa mới thành hình, vậy mà lại mỏng giòn như tượng gốm, phanh một tiếng mà tan nát.

Đường Thiên cho rằng mình có chỗ nào đó làm không đúng, điều tức chốc lát, lại lần nữa y cách mà làm.

Thiên Ma tướng lại lần nữa xuất hiện, nhưng mà nhanh chóng, nó lại tan nát.

Không tin việc không thể làm được, Đường Thiên lặp lại thử nghiệm, nhưng mà mỗi lần Thiên Ma tướng đều tan nát.

Đường Thiên cảm thấy không phải mình có chỗ nào không đúng, tĩnh tâm lại, lại nếm thử mấy lần, cuối cùng hắn tìm được nguyên nhân. Phá hư Thiên Ma tướng, vậy mà lại là một khối mực lốm đốm màu lam nơi trái tim hắn.

Lúc này hắn mới nhớ tới, khi lao ra cửa thành, một tiễn kia của Tần Tử Chân.

Đạo dấu ấn pháp tắc mực lam sắc kia, vậy mà lại có thể ở trong một quyền của mình, luồn vào trong cơ thể mình. Bởi vì lúc trước luôn luôn không ngại, ngoại trừ trái tim Đường Thiên có thêm một khối dấu ấn mực lam, không có ảnh hưởng gì khác, Đường Thiên cũng không lưu tâm.

Cho tới bây giờ.

Thiên Ma tướng uy lực vô cùng, vậy mà lại chịu trắc trở, điều này làm cho Đường Thiên đối với cái pháp tắc dấu ấn mực lam này không thể không coi trọng.

Thiên Ma tướng đối với chuyện tăng lên sức chiến đấu của Đường Thiên cực kì quan trọng, hơn nữa Đường Thiên không thể dung thứ chuyện trong cơ thể mình có một cái tai họa ngầm đáng sợ như thế.

Pháp tắc dấu ấn mực lam đến tột cùng là cái gì? Đường Thiên rất mực hiếu kỳ, có thể quấy rầy Thiên Ma tướng pháp tắc, đẳng cấp tuyệt đối không thấp.

Đường Thiên lại một lần nữa ngưng tụ Thiên Ma tướng, nhưng mà lần này lực chú ý tất cả đều đặt tại khối đốm mực lam ở trái tim này, chỉ

thấy đốm mực lam hiện lên một đạo lam quang yêu dị, Thiên Ma tướng phanh cái mà tan nát.

Chỉ là, vì sao lần trước mình ngưng tụ Thiên Ma tướng, không bị tan nát?

Đường Thiên nghĩ đến vấn đề này, vẫn không kết quả gì, Đường Thiên quyết định dùng phương pháp đơn giản nhất thử một chút.

Hắn điều chỉnh Nguyên lực trong cơ thể, xung kích dấu ấn mực lam. Ngay từ đầu, khối lốm đốm không có bất luận biến hóa gì, một dạng vô hại. Nhưng sau khi Đường Thiên không ngừng gia tăng Nguyên lực, khối lốm đốm bắt đầu phát sinh biến hóa.

Nó sáng lên lam quang nhàn nhạt, ở trái tim một khối lam ban phát quang, hình ảnh yêu dị.

Lúc này Đường Thiên không còn thầm hô may mắn, cái trò này tuyệt đối rất thâm độc, nếu không thanh trừ nó ra ngoài, nhất định hậu hoạn vô cùng. Hắn hít sâu một hơi, bắt đầu điều chỉnh Nguyên lực toàn thân, cuồn cuộn không ngừng mà xung kích ban khối.

Lam quang càng lúc càng sáng lên, khi quầng sáng màu lam có chút hoảng động thì, Đường Thiên bỗng nhiên kêu lên buồn bực, sắc mặt tái nhợt.

Trong nháy mắt vừa rồi, Đường Thiên chỉ cảm giác một lũ khí tức cực âm, từ ban khối chìm vào trái tim Đường Thiên, toàn thân Đường Thiên như bị đập mạnh, Nguyên lực trong cơ thể hỗn loạn. Điều tức tròn mười phút, Đường Thiên mới lấy lại sức lực.

Trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia ngoan (cố) sắc, lần này có phải khoét ra một miếng thịt trong trái tim, hắn cũng muốn diệt trừ ban khối kia.

Hắn bắt đầu điều tức, khiến cho mình lần nữa tiến nhập trạng thái tốt.

Một giờ sau, hắn mở mắt, hít sâu một hơi, Nguyên lực toàn thân ầm ầm vận chuyển, hắn không lập tức xung kích ban khối, mà là khiến cho Nguyên lực ở trong cơ thể vận chuyển súc thế. Nguyên lực cuồn cuộn, càng ngày càng nhiều, trong cơ thể Đường Thiên gần tám phần mười Nguyên lực, tất cả đều được hắn triệu tập lại đây.

Chính là hiện tại!

Nguyên lực cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể, giống như dòng nước lũ, ầm ầm đụng hướng ban khối.

Oanh, lam quang chói mắt cơ hồ xuyên thấu cơ thể mà ra, tâm thần Đường Thiên kịch chấn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 740: Âm Vụ Lam Diễm

Giọng ca dịu dàng giống như nỉ non ở trong lam quang chói mắt lặng yên vang lên, thần tình Đường Thiên trong nháy mắt trở nên hoảng hốt.

Nhưng mà hắn nhanh chóng phản ứng lại, ngạc nhiên kinh sợ, huyết nhục toàn thân vậy mà lại không khống chế được, hoạt bát dị thường, nhiệt độ máu huyết tăng lên nhanh chóng, đồng thời nhảy lên với quy luật cực kỳ quỷ dị.

Lam quang từ trong cơ thể Đường Thiên lộ ra, huyết quản, cơ nhục, xương cốt, giống như nửa trong suốt, rõ ràng có thể thấy.

Giọng ca giống như nỉ non kia như có như không, thế giới xung quanh Đường Thiên, theo tiếng ca hơi hơi rung động.

Đường Thiên cố gắng trấn định tâm thần, lam quang chói mắt trong cơ thể khiến hắn gần như chẳng thấy rõ cái gì. Hắn dứt khoát nhắm mắt lại, trầm tĩnh lại. Tiếng ca khi thì biến mất, khi thì xuất hiện, chỉ trong chốc lát, chóp mũi Đường Thiên thấm ra giọt giọt mồ hôi. Tiếng ca này cổ quái đến cực điểm, giống như có thể xuyên thấu lòng người, cho dù Đường Thiên cẩn thận phòng bị như thế nào, hiệu quả vẫn chẳng được bao nhiêu.

Đường Thiên liền bất chấp, dứt khoát mặc kệ tiếng ca kia, tiếng ca dần dần nổi lên, từ nỉ non trở nên to rõ, thế giới trong mắt Đường Thiên trời đất quay cuồng, sụp đổ vặn vẹo. Đường Thiên tựa như một người thợ săn trầm tĩnh lão luyện, không hề cử động.

Qua được trắc trở lúc ban đầu, Đường Thiên cuối cùng phát hiện một lũ khí tức pháp tắc. Khí tức lũ pháp tắc này cực kỳ bí ẩn, giấu ở trong lam quang và tiếng ca, nếu không phải lúc này Đường Thiên như lâm đại địch, lực chú ý tập trung chưa từng có, hắn tuyệt khó mà phát hiện.

Pháp tắc!

Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần là pháp tắc, vậy thì dễ làm rồi.

Lập tức Đường Thiên vận sức, kéo ra quyền thế, sắc mặt trầm ngưng. Hắn chậm rãi kéo mở quyền thế, vô số pháp tắc tuyến tụ lại ở nắm đấm hắn. Nhưng mà khiến hắn không thể giờ ngờ chính là lũ pháp tắc quỷ dị ẩn dấu trong lam quang kia vậy mà lại không chịu ảnh hưởng chút nào!

Đường Thiên trầm xuống, Thần quyền của hắn có thể hấp dẫn pháp tắc tuyến ở không gian xung quanh, vậy mà lại vô pháp hấp dẫn lũ pháp tắc này.

Cái này rốt cuộc là cái pháp tắc gì?

Bỗng nhiên Đường Thiên nghĩ đến lúc mình chiến đấu với Lô Thiên Vấn thì một quyền kia dùng đến Thiên Ma tướng, nhưng mà Thiên Ma tướng không tan nát.

Lẽ nào...

Trong lòng Đường Thiên chợt động, không những không triệt hồi quyền thế, trái lại càng điên cuồng thôi động Nguyên lực trong cơ thể.

Quang mang tụ tập trên hữu quyền Đường Thiên càng bốc lên rừng rực, chói mắt vô cùng, Nguyên lực cuộn trào mãnh liệt đang không ngừng tiêu hao, đến tận khi tất cả Nguyên lực đều tiêu hao hầu như không còn, Đường Thiên vẫn tiếp tục quyền thế.

Oanh!

Tâm thần Đường Thiên chấn động, Thiên Ma tướng thật lớn hiện lên phía sau hắn. Lần này, Thiên Ma tướng so với lần trước càng thêm ngưng thực, ba đầu sáu tay, ngoại trừ khuôn mặt vẫn mơ hồ, sáu cánh tay rõ ràng vô cùng.

Đến lúc này Đường Thiên đã thấy rõ ràng lũ pháp tắc kia.

Một lũ hỏa diễm màu lam yêu dị an tĩnh mà thiêu đốt ở trong cơ thể Đường Thiên. Trong hỏa diễm màu lam trong suốt có một lũ vụ khí chợt tụ chợt tán, tiếng ca là từ lũ vụ khí kia phát ra. Nhưng mà lúc này, nó lại vô cùng an tĩnh, ở trước mặt Thiên Ma tướng, run cầm cập.

Trong lòng Đường Thiên bừng tỉnh, loại pháp tắc quỷ dị vô cùng này cần phải mượn nhờ Nguyên lực. Một khi không có Nguyên lực, liền giống như bèo không rễ, chẳng có chút tác dụng.

Khiến Đường Thiên có chút nghi hoặc không lý giải được là lũ lam diễm bên trong ẩn chứa vụ khí này, cho hắn một loại cảm giác rất cổ quái. Đường Thiên cảm thụ được mấy phần khí tức tương tự Thiên Ma tướng trên thân chúng nó.

Tâm niệm Đường Thiên vừa động, một cánh tay của Thiên Ma tướng bỗng nhiên vươn tới lam diễm như đưa ngón tay nhặt lấy cành hoa.

Lam diễm phút chốc chìm vào ngón tay Thiên Ma tướng, tiêu tán không còn, trong nháy mắt, hai tay Thiên Ma tướng bỗng nhiên có thêm hai vật, một tay là lam sắc hỏa diễm, chậm rãi trôi nổi, một tay kia là một lũ vụ khí, bay lượn dọc theo bàn tay kết ấn như cá kiếm.

Đường Thiên sửng sốt, một lũ cảm ngộ khôn kể chảy xuôi trong tâm hắn. Lam diễm hóa ra là hai vật, khí tức của lam diễm đã bóc tách vụ khí khiến Đường Thiên nghĩ tới lam hải, chẳng lẽ là vật từ lam hải sinh ra? Mà lũ âm vụ linh động kia càng phức tạp, có thể mê hoặc tâm thần.

Thiên Ma tướng lại trở về trạng thái bình tĩnh, sừng sững bất động.

Từng chút từng chút phóng thích quang mang trên tay, Đường Thiên cẩn thận mà bảo trì Thiên Ma tướng, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm chính là lần này Thiên Ma tướng không bị vỡ nát. Lam diễm cộng thêm âm vụ, trong hoàn cảnh có Nguyên lực vậy mà lại có thể khiến Thiên Ma tướng vỡ nát, có thể thấy đẳng cấp của nó tuyệt đối không thấp. [Truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Thiên Ma tướng là Đường Thiên lĩnh ngộ từ trong Thiên Ma trọng trảm, nếu như bảo 【 Thần quyền 】còn chưa hoàn thành là vũ kỹ đẳng cấp tối cao mà Đường Thiên lĩnh ngộ, vậy Thiên Ma tướng tuyệt đối xếp đệ nhị. Hơn nữa tiềm lực của nó rất lớn, Đường Thiên hoài nghi, nếu như sau khi lĩnh ngộ đầy đủ Thiên Ma tướng, e là uy lực của nó tuyệt đối không kém gì 【 Thần quyền 】.

Âm vụ lam diễm vậy mà lại có thể khiến Thiên Ma tướng không cách nào ngưng tụ, đẳng cấp của nó e là không thấp hơn Thiên Ma tướng bao nhiêu.

Cái vật này rất am hiểu mê hoặc tâm thần người ta, lấy thực lực của Tần Tử Chân, một khi dính lên một chút tuyệt đối sẽ mê thất ở trong âm vụ lam diễm.

Lẽ nào Tần Tử Chân có pháp môn đặc thù gì?

Đường Thiên lắc đầu, không nghĩ đến vấn đề này nữa. Thiên hạ to lớn không thiếu cái lạ, có pháp môn gì đó mình không biết thì cũng là điều quá bình thường.

Hắn đem tinh thần lần nữa đặt ở trên Thiên Ma tướng. Thiên Ma tướng một tay lam diễm, một tay âm vụ, bốn cánh tay kia chẳng cầm vật gì, nhìn qua có chút chướng mắt. Đường Thiên nghĩ thầm, chẳng lẽ bốn cánh tay này cũng có thể hấp thu pháp tắc gì đó cho mình dùng?

Đáng tiếc không biết nó có thể sử dụng cái gì, bằng không thế nào cũng nhét vào tay nó.

Sự chú ý của Đường Thiên rơi vào trên bàn tay Thiên Ma tướng, sáu bàn tay, phân biệt kết xuất thủ ấn khác nhau.

Đường Thiên cảm thấy những thủ ấn này hình như nhìn có chút quen mắt. Hắn cau mày đau khổ suy tư, đã thấy ở nơi nào?

Bỗng nhiên, hắn đột nhiên nhớ lại, người đá năm thức!

Lúc tại Phỉ Lâm tinh*, Đường Thiên gặp một tên người đá mắt đỏ, từ trong đó lĩnh ngộ năm cái thủ thức kỳ diệu, Niêm hoa thức, Khốc kiếm thức, Nộ quyền thức, Không linh thức và Uy nghiêm thức. Năm thủ thức của người đá và kết ấn trong tay Thiên Ma tướng trước mắt cực kỳ giống nhau.

(*Biên: Quay lại chương 153 - 155 để biết thêm chi tiết)

Tâm thần Đường Thiên rung lên, lẽ nào người đá mắt đỏ và Thiên Ma tướng cũng có quan hệ sâu xa?

Hắn nhất nhất so ấn, quả nhiên phát hiện, năm thức thủ ấn và năm thức của người đá cực kỳ tương tự, chỉ có một ti tí lạ, chỉ hơi khoa tay múa chân, Đường Thiên liền sáng tỏ, năm thức người đá mười phần có tám chín chính là thoát thai từ Thiên Ma tướng. Rất có khả năng, ở trong quá trình truyền thừa có một thức đã lạc mất, mà năm thức khác tuy rằng được truyền thừa lại nhưng mà cũng phát sinh một vài sai lệch, không hoàn mỹ như Thiên Ma ấn chân chính.

Người đá năm thức, không, đúng ra hắn nên gọi là Thiên Ma lục ấn.

Thiên Ma lục ấn, tự nhiên như vốn có, bác đại tinh thâm, ảo diệu vô cùng, tâm thần hắn hoàn toàn bị nó hấp dẫn, chìm đắm trong đó.

Tuy rằng linh năng lượng thể khiến hắn đối với pháp tắc dị thường hòa đồng, nhưng mà đối với lĩnh ngộ pháp tắc thực sự có chút làm khó hắn. Ngoại trừ không gian pháp tắc tuyến hắn có điểm lĩnh ngộ ra, pháp tắc diện hắn hoàn toàn không có đầu mối.

Địch nhân tiếp theo của hắn chỉ e càng ngày càng mạnh, ỷ vào pháp tắc tuyến để chiến đấu, chỉ có nhận được cười nhạo. Ngoại trừ Thần quyền ra, thủ đoạn Đường Thiên đáng để cầm ra công kích chỉ có Thiên Ma trọng trảm.

Thiên Ma lục ấn tuy rằng cùng Thiên Ma trọng trảm có cùng nguồn gốc, nhưng mà lại hoàn toàn khác biệt. Thiên Ma trọng trảm lực lượng cương mãnh vô song, nhưng biến hóa ngắn gọn, nặng nhất khí thế. Thiên Ma lục ấn biến ảo vô cùng, vừa đúng có thể bù đắp nhược điểm của Thiên ma trọng trảm.

Then chốt nhất chính là Thiên Ma lục ấn quả thực như là chế tạo cho người am hiểu cận chiến như Đường Thiên.

Nhiếp Thu ngẩng đầu, trong lòng khiếp sợ vạn phần.

Hắn đối với khí tức đặc biệt mẫn cảm, vừa rồi phòng huấn luyện của đại nhân tản ra khí tức kinh người, cùng lúc chiến đấu với Lô Thiên Vấn kia thì giống nhau như đúc. Hắn vốn cho là đại nhân đang luyện tập lại một quyền kia, không ngờ mấy chục hơi thở tiếp theo, khí tức trở nên mênh mông rồi đột nhiên phát sinh biến hóa, tựa như mây mù bốc lên, biến hóa khó lường.

Cái này là...

Đại nhân lại có lĩnh ngộ mới sao?

Nhiếp Thu buộc phải gượng cười. Trước đây khi còn ở chòm Sư Tử, một đám đồng liêu thích nhất là nghiên cứu đại thế của Thiên lộ, Đại Hùng tọa Đường Thiên tự nhiên không tránh được trở thành đối tượng mọi người nghiên cứu. Thần thiếu niên có thể nói là kỳ tích, như tiểu cường không thể chết vậy, mỗi lần gặp nguy hiểm, không những có thể biến nguy thành an mà còn thường thường có thể dựa thế tiến thêm một bước nữa.

Sau cùng mọi người cho ra hai kết luận, một là người này tâm cơ thâm trầm, am hiểu mượn lực đả lực, hai là Đường Thiên có được thiên phú rất xuất sắc .

Trong khoảng thời gian theo Đường Thiên, Nhiếp Thu chậm rãi có điều lý giải. Hắn liền biết rõ, điểm thứ nhất là sai lầm cực độ cỡ nào, dưới trướng Đường Thiên không thiếu gia hỏa trí lực siêu quần, nhưng mà đầu óc bản thân hắn tuyệt đối là kẻ kéo chân mọi người. Nhưng mà đối với kết luận điểm thứ hai, Nhiếp Thu lại cảm thấy bọn họ quá đánh giá thấp đại nhân, thiên phú xuất sắc ư? Thiếu niên như thần có được thiên phú như thần!

Bản thân Nhiếp Thu thiên phú cũng cực kỳ xuất sắc, tuy rằng bởi vì trời sinh mắt mù, nhưng mà hắn vẫn có thể từ trong đám dũng tướng như mây của chòm Sư Tử bộc lộ tài năng, thiên phú của hắn không thể nghi ngờ. Hắn từ nhỏ đã luôn luôn chen ở trong giới thiên tài, xung quanh đều là những thiên tài kinh tài tuyệt diễm kia, đôi khi thực sự là khiến cho người lòng sinh cảm giác thất bại.

Nhưng mà Nhiếp Thu cảm thấy bọn họ không ai có thể đánh đồng với Đường Thiên.

Cũng không phải là hắn bây giờ trở thành thuộc hạ của Đường Thiên, xem trọng thủ trưởng của mình. Nếu như theo bình thường mà xét, Đường Thiên quả thực nhìn không thấy nửa điểm lạ thường, phổ thông lắm lắm, không chút nào xuất chúng. Ngoại trừ chăm chỉ tới mức thỉnh thoảng khiến người ta tán thán, nhưng cũng chỉ giới hạn tại điểm này.

Nhưng một khi tiến nhập trạng thái chiến đấu, Đường Thiên giản dị tự nhiên, tựa như đổi thành một người khác, trực giác nhạy cảm vượt quá bình thường đối với chiến đấu, đối với thắng lợi truy cầu gần như cố chấp, ý chí kiên định vượt quá sắt thép, bất kể đối thủ cường đại như thế nào, hắn đều dũng cảm không sợ, không lùi bước. Lĩnh ngộ ở trong chiến đấu quả thực tựa như ăn cơm.

Chiến một trận, thực lực liền mạnh mẽ một phần.

Nhiếp Thu chậm rãi có chút minh bạch, trong chiến đấu luôn luôn tập trung toàn bộ tinh thần, hắn chưa bao giờ gặp ở người khác.

Tiềm lực của hắn tựa như vô cùng vô tận, càng nhiều nguy hiểm, kẻ địch càng mạnh, chỉ làm cho những tiềm lực chôn sâu ở trong cơ thể hắn bộc phát rực rỡ như ánh sáng mặt trời.

Theo thủ trưởng như vậy, cuộc sống cũng không dễ qua a.

Nhiếp Thu lại lần nữa gượng gạo cười, đi theo bên Đường Thiên, áp lực không chỗ nào không có. Đường Thiên chưa bao giờ thúc giục bất kỳ kẻ nào, nhưng không có ai nguyện ý nhìn thấy khoảng cách giữa mình cùng người khác càng lúc càng lớn hơn nhiều, dù cho người này là thượng cấp của mình.

Muốn đuổi theo bóng người kia, ngươi phải không ngừng mà nỗ lực, không ngừng mà nghiền ép mình. Hồi tưởng tới đoạn thời gian ở chòm Sư Tử kia, Nhiếp Thu mới phản ứng, đoạn thời gian kia mình lười biếng làm sao.

Trong lòng hắn cảm thấy tràn đầy may mắn, may mắn với lựa chọn này của mình.

Cuộc sống trước mắt dù cho nguy cơ bốn phía, dù cho lúc nào cũng có thể tử vong, nhưng khẩn trương mà phong phú. Hơn nữa Đường Thiên không bởi vì hắn xuất thân chòm Sư Tử mà có chút nghi kỵ, trái lại, dành cho hắn đủ tín nhiệm, một gã võ tướng khát vọng nhất là nhận được tôn trọng và tín nhiệm.

Điều này, đại khái chính là nguyên nhân khiến nhiều người xuất sắc như thế, cam tâm vì hắn dốc sức.

Trong lòng Nhiếp Thu tràn đầy cảm khái, chỉ có đi tới thật gần mới phát hiện Đường Thiên và ngoại giới đồn đại có khác biệt lớn thế nào. Mà chính là một con người mộc mạc như thế, lại có thể nhận được nhiều tin yêu đến vậy, càng thấy được vô cùng trân quý.

Bỗng nhiên, tâm hắn sinh cảm ứng, xoay mặt về phía nơi Hàn Băng Ngưng bế quan.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 741: Nhập Chủ Tử Quyên

"Ánh Sơn bảo còn đang bế quan?"

Trong giọng nói của Hứa Diệp có một tia lo lắng, không riêng gì hắn, trên mặt những người khác cũng đều toát ra vẻ ưu tư. Kết quả trước mắt này khiến bọn hắn chẳng thể nào ngờ.

Tập kích Tần gia, chẳng phí khí lực gì, Tần Trẫm không có mặt, bốn đại tướng chỉ còn có hai, Cung bộ của Tần Tử Chân bị diệt, là lúc Tần gia suy yếu nhất, làm sao có thể ngăn cản được bốn tộc liên thủ?

Tần gia bị bọn họ diệt toàn bộ, Linh bộ khổ tù cũng vào tay, bọn họ liền lập tức phái người tiến đến Ánh Sơn bảo, thỉnh cầu Mặt Quỷ làm chủ Tử Quyên thành. Tần gia đã bị nhổ tận gốc, bốn tộc xin gia nhập dưới trướng Mặt Quỷ, vậy Tử Quyên thành chính là đúng với tên đổi chủ nhân.

Nhưng mà bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đại môn Ánh Sơn bảo đóng chặt, người của bọn họ ở bên ngoài hô nửa ngày cũng không ai mở cửa. Chỉ có Tiết Minh Châu đáp lại một lần trên tường đá, nói là Mặt Quỷ đại nhân đang bế quan, trước lúc đại nhân xuất quan, tuyệt không khai bảo.

Khi thủ hạ xám xịt chạy về, mọi người đưa mắt nhìn nhau, kết quả này đúng là trở tay không kịp.

Tình thế thoáng cái trở nên vi diệu, hiện tại có thể khẳng định Tần Trẫm đang trên đường chạy về Tử Quyên thành, nếu như Mặt Quỷ nhập chủ Tử Quyên thành, vậy bọn họ hoàn toàn không cần phải lo lắng an

toàn. Mặt Quỷ có thể tiêu diệt Lô Thiên Vấn, Tần Trẫm tự nhiên không phải vấn đề.

Bất cứ ai cũng không ngờ, ngay lúc mấu chốt này, vậy mà Mặt Quỷ lại bế quan!

Không có Mặt Quỷ bảo hộ, bốn người bọn họ dù liên thủ đối kháng Tần Trẫm, bọn họ cũng chẳng có chút lòng tin. Trước đây, bọn họ chưa từng biết thực lực chân chính của cao thủ Chiến Lực bảng, tuy rằng cảm thấy thực lực Tần Trẫm mạnh hơn bọn họ một bậc, nhưng mà không có khái niệm gì.

Đến tận khi kiến thức Lô Thiên Vấn chiến đấu với Mặt Quỷ, bọn họ mới hiểu được, cao thủ Chiến Lực bảng mạnh như thế nào. Lô Thiên Vấn xếp thứ 39 Chiến Lực bảng, Tần Trẫm là thứ 43 Chiến Lực bảng, hai người chỉ kém bốn vị trí, trình độ giữa hai người, tuyệt đối không kém cạnh nhiều.

Nếu là Tần Trẫm đánh giết trở về, bốn tộc bọn họ vô lực chống lại, vậy vận mệnh bốn tộc liền sẽ như Tần gia, sẽ bị nhổ tận gốc, cả nhà đều diệt.

Mọi người không tự chủ nhìn về phía Duy Khắc Đa.

Duy Khắc Đa nhún vai buông tay, vẻ mặt vô tội: "Tuy rằng ra chủ ý chính là ta, nhưng mà mọi người đều đồng ý. Lại nói, nếu chúng ta thất bại, gia tộc ta có thể may mắn tránh khỏi sao? Cũng trốn không thoát độc thủ của Tần Trẫm."

Tô là người đầu tiên đứng ra ủng hộ Duy Khắc Đa: "Không sai! Hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm ai cả, cái này là mọi người cùng chung lựa chọn, thời điểm này chúng ta phải đoàn kết mới có khả năng vượt qua cửa ải khó khăn."

Bổn Sâm gật đầu, trầm giọng nói: "Tốt nhất chúng ta sớm chuẩn bị."

Mọi người không khỏi trầm mặc, bọn họ biết rõ chuẩn bị mà Bổn Sâm đã nói là ý tứ gì.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một gã trinh sát nhanh chóng bẩm báo, thần tình kích động: "Người Ánh Sơn bảo đến rồi!"

Tinh thần mọi người rung lên, tảng đá lớn trong lòng triệt để biến mất. Trong nhất thời, mọi người đều có mấy phần cảm giác thoát lực. Cảm giác cường giả Chiến Lực bảng lúc nào cũng có thể giết về như gánh nặng trên lưng, áp lực vô hình thế này ép đến nỗi người ta không thở nổi, cuộc sống những ngày này mấy người đều là hàng ngày khó yên.

Minh Châu nhìn cửa thành mới tu sửa lại, còn có mọi người nghênh tiếp ngoài cửa thành, trong nhất thời, vậy mà tâm sinh cảm khái.

Đường Thiên một quyền đánh phá cửa thành như ở trước mắt, tâm tình của nàng ngày ấy mang theo trên dưới Tiết phủ theo chỗ hổng đi ra ngoài thành rõ ràng ngay trước mắt. Lúc đó, trong lòng mình rất mực kinh hoàng và mê man, một mảnh u ám. Lúc đó, các nàng giống như chó nhà có tang, hoảng sợ không chịu nổi.

Nhưng mới chỉ qua mấy ngày, vậy mà mình lại lần nữa trở về, với phong thái của người chiến thắng, có đoàn người sắp hàng hai bên đường hoan nghênh lần nữa tiến vào chiếm giữ Tiết phủ.

Minh Châu không nhịn được xoay mặt nhìn Mặt Quỷ.

Chính là người này thay đổi tất cả điều này.

Nhìn khuôn mặt mấy người Hứa Diệp cung khiêm tươi cười, Minh Châu cảm thấy đủ vị nhân sinh. Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày này, nàng tin rằng bọn hắn cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày như thế. Bổn Sâm trong lần đầu tiên chiến đấu cùng Mặt Quỷ không thể ngờ được mình sẽ có một ngày ở ngoài thành nghênh tiếp hắn. Mấy người Hứa Diệp trong lúc nói tới Mặt Quỷ cũng nhất định không nghĩ tới, có một ngày mình sẽ trở thành thuộc hạ của Mặt Quỷ.

Cái con người này thực sự là cường đại a.

Không phải thực lực cường đại mà là hắn tiến bộ cực nhanh, trong nháy mắt, ngươi cũng đã bị vứt ở phía sau rồi.

Vừa mới xuất quan, Đường Thiên nghe thấy Minh Châu bẩm báo, bèn trợn mắt há mồm, lập tức kích động hắn. Hắn đang nghĩ làm như thế nào cứu Linh bộ từ Tần gia ra, không ngờ mấy người Hứa Diệp vậy mà lại đã đắc thủ.

Không nói hai lời, Đường Thiên lập tức quyết định về Tử Quyên thành.

Ý nghĩ của những gia tộc này hắn không thèm để ý, chỉ cần có thể cứu được nhiều huynh đệ như vậy, cho dù là lợi dụng hắn, hắn hoàn toàn không quan tâm.

Tử Quyên thành kịch biến, cũng khiến mọi người thất kinh, người đầu tiên phản ứng tự nhiên là Nhiếp Thu, cơ hồ ngay lúc ấy, hắn liền hiểu rõ trong đó nhất định phát sinh chuyện gì, hơn nữa đối với tình thế có phán đoán đại khái.

Nhưng mà xuất phát từ cân nhắc an toàn, tất cả đội viên Linh bộ đều xuất động.

Linh bộ hiện tại, thực lực tăng mạnh.

Hàn Băng Ngưng đốt cháy Nguyên hỏa, nàng cũng trở thành thành viên duy nhất của Linh bộ đã đốt cháy Nguyên hỏa lại lĩnh ngộ pháp tắc diện. Dù là ở tại Tội vực, người đồng thời đạt được cả hai thứ cũng cực kỳ hiếm thấy.

Thực lực A Mạc Lý nâng cao một bước, toàn thân bên ngoài phập phồng linh diễm, đã từ từ nội liễm, cả khí chất đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, bộ dáng nôn nóng hừng hực lỗ mãng ngây ngốc

vốn có giờ biến mất, trở nên càng thêm trầm ổn, hiển hiện phong độ của một đại tướng.

Âm dương trận của Nhiếp Thu đã sơ thành con đường, chiến trận của hắn đã có đủ hình dáng cơ bản. Mà các Linh bộ đội viên, người người tinh khí sung túc trọn vẹn, nhanh nhẹn dũng mãnh dị thường.

Đám người Hứa Diệp nghênh tiếp Đường Thiên tại cửa vào, trong lòng mỗi người chấn động khó giải thích.

Mặt Quỷ sâu cạn, bọn họ rất khó lượng, nhưng mà biến hóa mấy người kia, bọn họ lại cảm thụ sâu sắc vô cùng. Hứa An Trung nhìn thấy Hàn Băng Ngưng, cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, từ lúc nào, kiếm khách biết đốt cháy Nguyên hỏa? Kiếm khách đốt cháy Nguyên hỏa, cái này cái này cái này...

A Mạc Lý biến hóa cũng khiến Tô kinh hãi không thôi. Nàng đối với con người cao to này trong đám khổ tù có ấn tượng sâu sắc, một mặt là bởi vì A Mạc Lý mơ hồ là cầm đầu đoàn người này, một mặt khác cũng là người này tính tình bộc trực, một khi đồng bạn bị khi dễ, luôn là người xông lên đầu tiên.

Tuy rằng lỗ mãng một chút nhưng mà đối với người tính tình như vậy, Tô khá là thích.

Thế nhưng là, mới mấy ngày không gặp, A Mạc Lý dường như đổi thành người khác, khí chất trầm ổn, khí thế ẩn mà không lộ, hiển nhiên thực lực có lột xác thật lớn.

Hứa Diệp và Duy Khắc Đa liếc nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt nhau.

Binh đoàn chi thuật đã sớm thất truyền tại Tội vực. Bây giờ, Tội vực đối với cái gọi là binh đoàn, đã rất xa lạ. Nhưng mà, Hứa Diệp và Duy Khắc Đa đều xuất thân từ gia tộc truyền thừa đã lâu, tuy rằng bọn họ đã tương đối xa lạ đối với binh đoàn, nhưng là người biết hàng.

Hơn sáu mươi người này, khí tức liên thông, tự nhiên như một thể.

Ngay cả tiết tấu hô hấp, đều hoàn toàn đồng bộ, nếu bọn họ nhắm mắt lại, người ta chỉ sẽ cho rằng, bên người là một con mãnh thú thái cổ đang nuốt nạp thổ tức.

Loại khí thế này, Tội vực chưa từng xuất hiện?

Một khi con mãnh thú này trở nên cuồng bạo tấn công người, lại có ai có thể kháng cự?

"Người tại chỗ nào?" Đường Thiên liền hỏi.

Mấy người Hứa Diệp như ở trong mộng mới tỉnh, Hứa Diệp vội vàng đáp: "Đại nhân xin theo bọn ta."

Khi Đường Thiên xuất hiện tại khổ tù doanh, khổ tù doanh đen ngòm, xuất hiện một khoảng yên lặng nhất thời, sau đó tiếng hoan hô rung trời vang vọng toàn thành.

A Mạc Lý kích động mà chạy vào, vỗ vỗ người này, vỗ vỗ người kia. Hàn Băng Ngưng lạnh như băng sơn, lúc này cũng kích động vạn phần. Những người khác cũng lập tức tất cả đều xông vào giúp đỡ đồng bạn nhổ xung điện trên người.

Khổ tù Tần gia thực đông đảo, ngoại trừ bọn họ vốn có hai trăm hai mươi bảy người, từ Tác Bỉ Á Đặc gia tộc đưa đến bốn mươi hai người, Lô gia đưa đến hai trăm người, tổng cộng là bốn trăm sáu mươi chín người.

Hứa gia chín mươi hai người, lại thêm dưới trướng Đường Thiên sáu mươi lăm người, tổng cộng là sáu trăm hai mươi sáu người.

Thực lực Đường Thiên đột nhiên bành trướng, số người cơ hồ tăng lên gấp mười. Lòng tin của Nhiếp Thu cũng theo đó đột nhiên bành trướng, đối với một gã võ tướng mà nói, sáu mươi người và sáu trăm người tuyệt đối là hai khái niệm khác hẳn nhau.

Tại Thiên lộ, hệ thống binh đoàn phổ thông ước chừng là hai ngàn người, sáu trăm người chính là một phần ba binh đoàn hoàn chỉnh. Đương nhiên chòm sao hoàng đạo như chòm Sư Tử, quân số binh đoàn sẽ lớn hơn rất nhiều, nhưng mà vẫn duy trì ở con số ngàn.

Cuối cùng Nhiếp Thu cũng có cảm giác có nơi để dụng võ, quy mô sáu trăm người, chiến thuật hắn có thể thiết kế, có thể vận dụng sức mạnh lớn hơn nhiều.

Những ngày này hắn đối với Âm dương trận cũng có đột phá mới.

Toàn bộ nguyên tắc chiến thuật đều nhất trí phi thường, đều là vì hiệu suất vận dụng lực lượng. Võ tướng xuất sắc như Nhiếp Thu, đối với một điểm này có lĩnh ngộ sâu sắc, tuy rằng hình thức của lực lượng phát sinh biến hóa, nhưng mà nguyên tắc của chiến thuật không có biến hóa.

Không có bất kỳ do dự gì, hắn đưa ra yêu cầu tập huấn.

Đồng dạng như thế, không có bất kỳ vấn đề gì xảy ra, đề nghị của hắn được thông qua ngay tức khắc.

Lập tức, A Mạc Lý và Hàn Băng Ngưng, liền bắt đầu đi vào bên trong tràng, chia mọi người làm hai tổ, mỗi người dẫn một tổ. Hai người chẳng có chút xấu hổ, việc nhân đức không nhường ai. Hai người lập tức mệnh lệnh đội viên đối với thân thể hoàn thành kiểm tra cá nhân, sau đó chỉnh đốn đội ngũ.

Mười phút sau, hai cái phương trận chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lại hai phút nữa, hai người dẫn dắt thuộc hạ của mình, lựa chọn nơi đóng quân.

Toàn bộ quá trình nhanh như gió cuốn, không có ai ồn ào náo động, không có ai giao đầu ghé tai, cũng không có ai có chút lề mề, ngoại trừ thanh âm Hàn Băng Ngưng và A Mạc Lý ra, doanh địa không có ai khác

lên tiếng, bọn họ cúi đầu kiểm tra thân thể của mình, thỉnh thoảng có người nhấc tay báo cáo tổn thương trên người.

Trừ cái đó ra, không có bất kỳ tạp âm gì, nếu không tận mắt nhìn thấy, ai cũng sẽ không ngờ, trong cái doanh trại không tính lớn này thế mà có sáu trăm người.

Loại tác phong nhanh chóng và trầm mặc tự động này, bản thân ẩn chứa một loại lực lượng cường đại mà nghiêm túc, ép tới ngực bọn người Hứa Diệp đến khó chịu. Bọn họ có lẽ chẳng hiểu được cái gì gọi là binh đoàn, nhưng mà tràng diện yên tĩnh và huấn luyện có tố chất trước mắt, làm bọn hắn chấn động thật lớn.

So sánh với một đội tinh nhuệ bọn họ từng gặp, tuy rằng về thực lực cá nhân mạnh hơn đoàn người này. Nhưng mà tràng diện những người kia dồn đống với nhau bọn họ quá quen thuộc, đùa giỡn, giao đầu ghé tai đều rất bình thường, không mở miệng đấu khẩu không được. Nếu là muốn điều khiển bọn họ, hãy đưa ra lý do, hãy đưa ra tiền thưởng.

Đội ngũ trước mắt thì sao chứ, liền một tiếng nghi vấn cũng không có, yên tĩnh, mỗi động tác đều dứt khoát lưu loát.

Hàn Băng Ngưng và A Mạc Lý dẫn mọi người rời đi, bọn họ phải tiết kiệm thời gian. Nhìn hai đội chỉnh tề mà trầm mặc rời đi, mọi người không khỏi nhất tề trầm mặc.

Có lẽ đoàn người này thật có thể cải biến Tội vực.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 742: Cố Nhân

Dưới trướng Đường Thiên tự thành hệ thống, việc Linh bộ không cần hắn phải quan tâm, về phần công việc Tử Quyên thành, Đường Thiên cứ giao cho bốn tộc. Với hắn mà nói, Tử Quyên thành chỉ là nơi tạm cư, hắn sẽ không ở lâu. Bốn tộc là địa đầu xà, nên xử lý như thế nào, có kinh nghiệm hơn so với mình.

Trong nháy mắt, Đường Thiên phát hiện mình lại nhàn rỗi rồi, lại có thể tu luyện.

Tô tiến lên một bước, âm thanh cung kính bẩm: "Đại nhân, chúng ta còn có một tên tù binh."

Đường Thiên sửng sốt: "Tù binh? Cũng là người của chúng ta sao?"

Tô lắc đầu: "Không phải, là đệ nhị gia tướng của Tần Trẫm. Khi chúng ta công hãm Tần gia, nàng một mực rơi vào hôn mê. Hơn nữa tình trạng của nàng tựa hồ tương đối kỳ quái, đại nhân có muốn nhìn một lần hay không?"

Hứa Diệp đối với chuyện Tô kiên trì có chút không biết làm sao, trong mắt hắn, người này chỉ cần giết đi là xong. Nếu đã là phụ tá đắc lực của Tần Trẫm, mời chào cũng không có ý nghĩa gì, giết là xong chuyện. Nhưng mà tâm địa Tô thiện lương, thấy đối phương cũng là nữ nhân, bèn dốc hết sức bảo hộ.

Chỉ tiếc Tô dùng tất cả biện pháp đều không thể thức tỉnh nữ nhân này.

"Tương đối kỳ quái?" Đường Thiên nổi lên mấy phần hứng thú.

Tô thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng vừa rồi e sợ Mặt Quỷ tâm sinh sát ý, hoặc là không kiên nhẫn, Mặt Quỷ đại nhân so với lời đồn đại tựa hồ hiền lành hơn rất nhiều, nàng vội vàng nói: "Đúng vậy, thuộc hạ cảm thấy nữ nhân này chỉ sợ là bị người ta mê hoặc tâm trí, giết thì quá đáng tiếc."

Lúc này Duy Khắc Đa cũng ở bên cạnh tiếp lời: "Nữ nhân này lai lịch thần bí, không phải thuộc Tử Quyên thành, đại nhân không ngại nhìn xem."

Đường Thiên không chút do dự gật đầu: "Đi xem."

Tô phía trước dẫn đường, Đường Thiên theo mọi người vào sâu trong phủ thành chủ. Lúc đó Tần gia chỉ còn lại một mình Tông Chính Yến Mỹ, sự chống cự quy mô rất nhỏ, cho nên lúc đó phủ Thành chủ cũng không bị hư hại nhiều, bảo tồn hoàn hảo.

Tuy rằng nữ nhân này hôn mê, nhưng mà Tô cũng không sơ ý, đã phái rất nhiều người trông coi.

Vừa đi vào gian phòng, trán Đường Thiên liền nhăn một cái, trong không khí tràn ngập một cổ khí tức kỳ lạ.

Trên giường có một nữ tử mặt đeo mặt nạ màu bạc, vụ khí màu lam lượn lờ khắp người.

Quả nhiên, Đường Thiên vừa tiến trong phòng liền nhận ra khí tức thuộc về âm vụ lam diễm. So với một lũ pháp tắc dấu ấn trong cơ thể mình kia, vụ khí trên người nữ nhân này dày đặc hơn nhiều, toàn thân đều bị lam vụ lượn lờ bao vây.

Lam vụ quỷ dị từ thân thể nữ nhân này tản ra, lượn lờ du động, giống như vật còn sống, một lát sau, lần nữa rót vào thân thể của nàng.

Sắc mặt mọi người nghiêm trọng, Hứa Diệp liếc mắt nhìn Tô. Hắn tu luyện chính là sinh tử pháp tắc, đối với tử vong khí tức đặc biệt mẫn

cảm, nhưng mà những lam vụ này, hắn lại chưa bao giờ gặp, thậm chí khó mà phán đoán chúng nó đến tột cùng là cái gì.

Cái này cũng là vì sao hắn chủ trương trực tiếp giết chết, lam vụ quỷ dị, vạn nhất vô ý đụng đến có khả năng họa đến thân, vì một tên tù binh lây nhiễm lên người mình, quá không đáng. Trong lòng hắn có chút lo lắng, lại có chút bất mãn với Tô và Duy Khắc Đa, nếu đại nhân bị bất ngờ gì, kết quả như vậy ai có thể gánh chịu?

Hứa Diệp bảo trì trầm mặc.

Con mắt Đường Thiên phát sáng, những lam vụ này đối với người khác mà nói là kịch độc, đối với hắn là vật bổ vô cùng. Lam diễm và âm vụ trên tay Thiên Ma tướng đều ít đến thương cảm.

Hắn đi tới trước tháp, trong lòng ngưng hiện Thiên Ma tướng, gần như đồng thời, tay hắn kết Niêm hoa ấn.

Tất cả mọi người là cao thủ, lập tức nhận ra khí thế Đường Thiên biến hóa. Thủ ấn thành hình, một cổ khí tức ấm áp nhu khí yên tĩnh từ trên người Đường Thiên tản ra, lúc này, Đường Thiên nghiễm nhiên giống như thành một người khác, không có bất luận sát phạt chi khí gì.

Đây là chiêu thức gì? Trong lòng mọi người lẫm liệt, bọn họ không nhận ra bất luận pháp tắc gì dao động. Không pháp tắc dao động, khí tức sao có thể biến đổi? Hơn nữa, bọn họ chưa từng gặp khí tức yên tĩnh nhu hòa như thế, trong lúc mơ màng, xung quanh bọn họ tựa như có nắng sớm gió nhẹ. Bọn họ đều là hạng người ý chí kiên định, sau thoáng hoảng hốt liền phục hồi lại tinh thần, nhưng mà trong lòng kinh hãi, càng phát giác ra đại nhân cao thâm mạc trắc. [Truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Trong lòng Hứa Diệp thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng không biết đại nhân đây là truyền thừa gì, nhưng mà nếu đã có thể phá giải vậy thì quá tốt.

Xuy!

Một tiếng vang nhỏ, chỉ thấy lam vụ lượn lờ quấn quýt giống như bị hấp dẫn, hóa thành một luồng khói nhỏ, chìm vào đầu ngón tay Đường Thiên.

Đường Thiên chìm đắm ở trong Niêm hoa thức, thần sắc ôn hòa, mỉm cười.

Trong tâm thần, Thiên Ma tướng thật lớn hiển hiện phía sau hắn, ngón tay như niêm(lấy/nhặt) hoa. Lam vụ chìm vào trong cơ thể, liền bay đến đầu ngón tay niêm hoa của Thiên Ma tướng. Lam diễm lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên rừng rực, lam diễm nguyên bản lớn như đậu tương, từ từ giống như ánh nến, an tĩnh mà lơ lửng ở giữa ngón tay. Âm vụ ở một bàn tay khác, cũng đang kịch liệt bành trướng, thể tích bành trướng mấy lần, thanh âm nhỏ như tơ nhện cũng trở nên to hơn rất nhiều.

Tròn nửa canh giờ, Đường Thiên không hề động, giống như điêu khắc.

Lam vụ lượn lờ càng ngày càng ít, nữ tử trên giường tháp cũng lộ ra thân hình, mặt nạ màu bạc thập phần chói mắt.

Khi một lũ lam vụ sau cùng chìm vào đầu ngón tay Đường Thiên, Đường Thiên mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ nhàn nhạt vui sướng. Lam diễm trong bàn tay Thiên Ma tướng đã lớn gần nắm tay, mà âm vụ xoay quanh một bàn tay khác cũng lớn cỡ ngón tay.

Có ngốc Đường Thiên cũng hiểu được vật này rất có ích lợi đối với Thiên Ma tướng.

Tản đi Niêm hoa ấn, thoát ra khỏi trạng thái không linh, ánh mắt Đường Thiên rơi vào nữ tử trên giường tháp. Mặt nạ? Nghĩ đến mặt nạ quỷ của mình, Đường Thiên có chút đắc ý, xem ra mọi người đều rất thích mặt nạ a.

Nếu đã là tù binh, Đường Thiên cũng chẳng có chút khách khí, không nói hai lời, tháo mặt nạ của đối phương ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra.

Đường Thiên ngơ ngẩn toàn thân, sau một giây, buột miệng nói ra: "Cố Tuyết!"

Đứng ngay bên cạnh, mấy người Hứa Diệp trợn tròn mắt, nhưng mà sau một khắc, mọi người kìm lòng không đậu liếc nhau, đều nhìn thấy ý nghĩ kinh sợ trong mắt nhau. Đại nhân biết... Đại nhân vậy mà lại biết nữ nhân này!

Hứa Diệp vô thức mà lau trán, bất tri bất giác, cái trán vậy mà lại hiện lên một tầng mồ hôi tinh mịn. Hắn còn sợ hãi, cũng may mình không ngăn cản, nếu như mình một đao chém chết nữ nhân này...

Vừa nghĩ đến tràng diện kia, hắn liền không khỏi rùng mình một cái.

Nữ tử trên giường mơ mơ màng màng chăm chú nghe có người gọi, chậm rãi mở mắt, chiếu vào tầm mắt là khuôn mặt ngày nghĩ đêm mơ kia.

Lại nằm mơ rồi.

Nàng cười khẽ mà nhắm mắt lại.

"Uy uy uy, Cố Tuyết, mau tỉnh lại!"

Sau đó nàng cảm giác cơ thể bị người ta kéo lên, liều mạng lay động.

Giấc mộng lần này có chút kịch liệt a.

Trên mặt Cố Tuyết cười khẽ như trước, tiếp tục chuẩn bị ngủ trở lại, nàng muốn tiếp tục ngủ.

Đường Thiên nhìn trên mặt Cố Tuyết xen lẫn nụ cười tươi, trong lòng hiện lên dự cảm bất tường, lẽ nào Cố Tuyết bị thương chỗ nào? Còn chỗ

nào có dấu ấn chưa được loại bỏ? Gấp gáp, bỗng dưng Đường Thiên nộ mục trợn tròn, miệng như hét ra sấm mùa xuân: "Cố Tuyết!"

Làn sóng âm thanh đột nhiên ầm ầm nổ tung, toàn bộ không khí trong gian phòng bị quấy nhiễu, kích động không nghỉ.

Đám người Hứa Diệp bị chấn động màng tai ông ông tác hưởng, cái đầu đều mộng rồi.

Cố Tuyết bị một tiếng gầm giận dữ như thế triệt để đánh thức, nàng mờ mịt mở mắt ra, khuôn mặt kia trong mắt vẫn không biến mất mà là vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, nàng ngây người, sau một lúc lâu có chút không xác định mà nỉ non: "Đường Thiên?"

Đường Thiên tức thì hài lòng vô cùng, cười ha ha: "Ha ha ha ha, Cố Tuyết, là ta! Ngươi cuối cùng nhận ra ta rồi! Quá tốt rồi!"

Thế nào lại không nhận ra ngươi... Hóa thành tro cũng có thể nhận biết a...

Trên mặt Cố Tuyết bỗng nhiên nở ra nụ cười mê người, con mắt nàng hóa thành hai vòng xoáy sặc sỡ, bỗng nhiên như vô số cầu vồng đang xoay tròn, trong gian phòng, thổi đầy cầu vồng, Cố Tuyết trên giường chậm rãi phập phềnh giữa không trung.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, Tô vô thức mà sờ cầu vồng trước mặt, cánh tay lại chạm vào khoảng không.

"Chúng ta lui ra ngoài."

Đường Thiên thu hồi nụ cười tươi nhẹ giọng nói, trong giọng nói tràn ngập vui mừng, hắn chưa bao giờ nghĩ vậy mà lại có thể gặp được Cố Tuyết, hơn nữa có thể giải cứu Cố Tuyết, càng không ngờ Cố Tuyết vậy mà lại sẽ đột phá ở thời điểm này.

Trên mặt Hứa An Trung tỏ ra vẻ hoảng sợ, kiếm ý!

Trong những cầu vồng này, vậy mà lại ẩn chứa kiếm ý!

Chẳng có chút khí tức lẫm liệt, chỉ có mộng ảo và ấm áp, đây là kiếm ý gì?

Rời khỏi gian phòng, Đường Thiên nhìn thấy một cầu vồng thật lớn xuất hiện tại trên không Tử Quyên thành, khiến cho vô số người kinh hô. Tội vực không có ánh nắng, đương nhiên không có cầu vồng, những người Tội vực này chỉ có từ trong miệng tổ tông thuật lại mới nghe tới cầu vồng sáng lạn mỹ lệ.

Dân chúng Tử Quyên thành dồn dập đổ ra đường, ngẩng đầu nhìn tòa cầu vồng mỹ lệ trước đó chưa từng có kia.

Đường Thiên nhìn cầu vồng trên đỉnh đầu, kiếm ý mộng ảo ấm áp gợi lại hồi ức hắn.

Vương bất tương tư trảm!

Cố Tuyết dường như đắm chìm trong ánh nắng, trời xanh không mây, từng tòa cầu vồng, phập phềnh trên bầu trời, trên mặt nàng vương nụ cười tươi thỏa mãn.

Vương bất tương tư trảm, Vương không trảm tương tư.

Tương tư là cầu vồng a.

Ở trong Lam vụ mê hoặc tâm thần người ta cầm cố, nàng tỉnh tỉnh ngủ ngủ, như mộng như ảo. Nhưng nàng chưa từng buông tha, bản thân nàng trải qua chuyện gia tộc hủy diệt, lại chính tay đưa gia tộc từ trong phế tích thành lập lại, tính cách nàng chưa bao giờ mềm yếu.

Nàng biết rõ chênh lệch giữa mình và Đường Thiên lớn đến thế nào, nàng biết rõ trợ giúp của mình dành cho hắn là nhỏ bé bao nhiêu. Hắn như anh hùng chinh phục Thiên lộ, nàng ở một sao nhỏ không ai biết gây dựng một tiểu gia tộc.

Nhưng mà theo như Đường Thiên nói, cái này là thế nào?

Bản thân mình rất nhỏ yếu, vậy thì biến cường đại đi, cường đại đến mức có thể trợ giúp hắn, tựa như năm xưa hắn trợ giúp mình vậy. Nàng sắp xếp tất cả các chuyện trong gia tộc thật tốt, dàn xếp xong, nàng mới dứt khoát rời đi.

Trong lúc vô ý lưu lạc đến nơi đây, bị Tần Trẫm lấy Lam vụ khống chế, nhưng mà nàng bị cầm cố tâm thần, nhưng chưa từng buông tha. Bởi vì chính mình, bởi vì bóng hình kia, bởi vì cầu vồng, bởi vì rất nhiều rất nhiều thứ.

Nếu như là hắn mà nói, nhất định sẽ không buông bỏ đâu.

Vô số lần, nàng cổ vũ mình như vậy.

Tâm thần chống lại gian nan vậy đấy, thế giới trong tinh thần không có bất kỳ ẩn dấu gì, không có bất kỳ che giấu gì, cũng chẳng có bất kỳ lảng tránh gì. Giống như lưỡi lê thấy máu, mình đầy thương tích, nhưng chưa hề buông tha, chưa bao giờ khuất phục.

Thiếu nữ như cầu vồng, sao có thể bị khuất phục? Sao mà buông tha?

Ảo cảnh của Lam vụ, mê âm mê hoặc tâm thần khiến Cố Tuyết chịu đủ thống khổ, nhưng đồng dạng cũng khiến nàng được lợi không ít.

Vương bất tương tư trảm vốn là một môn vũ kỹ cực kỳ đặc biệt, bao hàm quá nhiều ma luyện mộng ảo, tâm tình, tín niệm, ký thác, tâm thần, làm cho nàng đối Vương bất tương tư trảm có càng nhiều lý giải và lĩnh ngộ.

Nàng sớm đã bất tri bất giác đột phá phạm trù của Trảm kiếm ma vương Vĩnh khi đó.

Đến tận bây giờ, nàng mở mắt trông thấy Đường Thiên, tích lũy toàn bộ ma luyện, vết thương từ tâm thần lần lượt giao phong, còn có cầu vồng chưa bao giờ biến mất trong lòng nàng, tìm được một giao điểm vô

cùng thích hợp, dung hợp quán thông, khiến nàng bước vào cảnh giới mới.

Tương tư là cầu vồng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 743: Chim Sợ Cành Cong

Tần Trẫm nhìn cầu vồng trên bầu trời Tử Quyên thành xa xa, sắc mặt càng lạnh lẽo, không ngờ, nàng vậy mà cũng thoát khỏi Yêu ngọc ảo cảnh.

Hơn nữa, thực lực hình như còn có đột phá...

Tần Trẫm tỉnh táo lại, gã bỗng nhiên phát hiện mình vậy mà lại đối với Tử Quyên thành phát sinh ra cái gì cũng hoàn toàn không biết. Rốt cuộc phát sinh cái gì, vậy mà lại khiến mấy người Hứa Diệp dám can đảm tập kích Tần gia?

Đối với đối thủ cùng thành, Tần Trẫm hiểu rất rõ bọn họ. Bổn Sâm ngoài thô ráp tâm tinh tế, Duy Khắc Đa nhạy bén đa dạng, Tô quả quyết hàng đầu, Hứa Diệp tài hoa hơn người, nhưng gã cũng hiểu nhược điểm của bọn họ. Dù cho Ngụy Hàn, Mục Trạch và Cung bộ của Tần Tử Chân toàn bộ bị diệt, bọn họ cũng tuyệt đối không dám hạ thủ với Tần gia.

Tựa như gã lý giải bọn họ, bọn họ cũng hiểu biết nhiều về Tần gia, bọn họ hiểu lắm, Tần gia là Tần Trẫm chống lên. Chỉ cần Tần Trẫm gã không chết, bọn họ tuyệt đối không dám động thủ với Tần gia.

Bốn tộc bất mãn với Tần gia có ngọn nguồn đã lâu, nhưng Tần Trẫm chưa bao giờ thèm để ý, tính toán gì, bọn họ dám sao?

Bọn họ dám rồi.

Đây mới là điểm Tần Trẫm đầu tiên không giải được, trừ phi bọn họ không sợ gã trả thù. Không thì là có chỗ dựa, bằng không bọn họ sẽ biết

tình cảnh mình không tốt, Tần Trẫm những ngày qua đều suy nghĩ vấn đề này, cái này là câu hỏi lớn nhất trong lòng gã.

Tình cảnh mình không có biến hóa gì, hắn biết rõ giới hạn của Lô gia ở nơi nào, nên cũng không đi khiêu chiến giới hạn của Lô gia. Tâm tư Tần Trẫm luôn luôn đặt tại Tần gia, nên không thành cừu gia gì.

Vậy chỉ còn lại một loại khả năng, bọn họ có chỗ dựa.

Người đầu tiên Tần Trẫm nghĩ đến chính là Mặt Quỷ, nhưng mà gã nhanh chóng phủ định. Thực lực Mặt Quỷ không tầm thường, nhưng cũng chỉ có như vậy, giết chết Ngụy Hàn Mục Trạch và Cung bộ, khiến người ta kinh ngạc, nhưng mà khoảng cách với gã coi như có chênh lệch quá lớn.

Cường giả Chiến Lực bảng, cường giả cao nhất Tội vực này.

Mặt Quỷ còn kém xa Chiến lực bảng.

Có thể khiến mấy người Hứa Diệp có lòng tin lớn như vậy, vậy tuyệt đối cần phải có cường giả Chiến Lực bảng, hơn nữa bài danh nhất định vượt quá mình, chỉ có như vậy, những tên nhát gan này mới dám dùng thủ đoạn mãnh liệt như vậy.

Vậy sẽ là ai?

Lô Thiên Vấn?

Sắc mặt Tần Trẫm nghiêm trọng hẳn, lẽ nào bọn họ và Lô gia cấu kết? Tần Trẫm lại lần nữa lắc đầu, Tử Quyên thành đối với Lô gia không có bất luận ý nghĩa gì, hai thành cũng không liền nhau, ở giữa còn Tiêm Phong thành. Hơn nữa, nếu như Lô gia thật có địch ý với Tần gia, vậy sẽ không thả mình trở về.

Thực lực Lô Thăng Tượng cái hỏng lão đầu kia càng thêm kinh khủng.

Vậy sẽ là ai?

Tần Trẫm nghĩ nát cái đầu cũng nghĩ không ra, mấy người Hứa Diệp có chỗ dựa gì. Nhưng hắn cũng hiểu lắm, bốn tộc tới Tần gia tuyệt đối không phải lựa chọn xung động, một người còn có có thể là xung động, bốn cái gia hỏa đồng thời xung động, hắn không tin.

Cầu vồng trên không Tử Quyên thành khiến tâm lý Tần Trẫm càng trở nên không có sức lực. Đã trải qua thời điểm phẫn nộ ban đầu, bình tĩnh trở lại, nội tâm Tần Trẫm dày đặc các loại ngờ vực vô căn cứ, độc thủ phía sau màn khiến sống lưng gã cảm thấy một tia hàn ý.

Bọn họ nhất định đang súc thế chờ đợi, nói không chừng đã mai phục đâu vào đấy, chờ mình đâm đầu đánh vào.

Tử Quyên thành xa xa ở trong mắt gã tựa như một con quái thú lúc nào cũng có thể chọn người mà cắn, nguy cơ tứ phía. Tần gia bây giờ chỉ còn lại có một mình mình, tuyệt đối không thể tùy tiện hành sự như thế!

Mình mới là trọng yếu nhất của Tần gia, chỉ cần mình còn tồn tại, Tần gia là có thể tiếp tục kéo dài.

Trong mắt Tần Trẫm hiện lên vẻ âm ngoan, gã bỗng nhiên nghĩ đến Lô Thiên Vấn, cảm thấy có điểm kỳ quái, động tĩnh Tử Quyên thành lớn như vậy, Lô Thiên Vấn thế nào lại không có phản ứng gì?

Mặt Quỷ tuyệt không phải đối thủ của Lô Thiên Vấn, nhất định bị diệt rồi.

Trong lòng gã chợt lóe lên một ý nghĩ, lặng yên không một tiếng động bay về phía Ánh Sơn bảo.

Ánh Sơn bảo gã chỉ mơ hồ nhớ đại khái vị trí, tìm kiếm theo phương hướng này, khi gã bay đến Ánh Sơn bảo thì Ánh Sơn bảo không có một bóng người. Nhưng mà ánh mắt Tần Trẫm không rơi vào Ánh Sơn bảo, mà là nhìn tới nhìn lui khu vực phụ cận Ánh Sơn bảo.

Ngọn núi bị cắt đứt, nham thạch sụp xuống, hố to tạc lên, tất cả đều biểu thị nơi đây đã từng phát sinh một trận đại chiến.

Lô Thiên Vấn xuất thủ rồi.

Trong không khí lưu lại pháp tắc dao động, nhìn Ánh Sơn bảo hoàn hảo không tổn hao gì, Tần Trẫm suy đoán Lô Thiên Vấn đã mang Tiết phủ rời đi. Nói vậy Mặt Quỷ đã bị giết, tuy rằng không nhìn thấy thi thể nhưng cái này là kết quả phù hợp lẽ thường nhất.

Dọc đường mình không trông thấy Lô Thiên Vấn áp giải Tiết phủ.

Lẽ nào... Bên trong Tử Quyên thành đúng là là Lô Thiên Vấn?

Tần Trẫm bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, Lô gia đúng là vị tất sẽ hạ thủ với gã, nhưng mà Lô Thiên Vấn lại không hẳn vậy. Tính tình Lô Thiên Vấn quái đản, thô bạo cực đoan, làm cái việc dạng gì đều có khả năng. Nếu như bên cạnh Lô Thiên Vấn có loại người thâm độc như Hứa Diệp, vậy tuyệt đối rất khó nói.

Linh bộ khổ tù Tần gia, Lô gia không đỏ mắt ư? Lô Thăng Tượng không đỏ mắt, nhưng mà có thể bảo chứng Lô Thiên Vấn không đỏ mắt sao?

Nếu là Lô Thiên Vấn tự ý động thủ, vậy Lô gia lại sẽ như thế nào?

Lô gia nhất định sẽ không trách cứ Lô Thiên Vấn, bọn họ chỉ sẽ thừa cơ hội nuốt chính mình, Tần Trẫm càng nghĩ càng thấy sợ hãi. Đúng vậy, Lô Thiên Vấn nhất định đang đợi gã, chờ gã tự chui đầu vào lưới.

Tần Trẫm càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi, Lô Thiên Vấn động thủ rồi, Lô gia cũng sẽ không có đường lui, bọn họ sẽ nghĩ hết mọi thứ biện pháp trừ khử mình. Nghĩ đến Lô Thăng Tượng cái gia hỏa đáng sợ kia, Tần Trẫm không khỏi rùng mình. [Truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Tính cách đa nghi khiến Tần Trẫm giống như chim sợ cành cong, biến mất trong màn đêm.

Lô Lăng Nam lặng lẽ lẻn ra khỏi khách sạn, y dự định thừa dịp đêm tối bỏ đi.

Khi bốn tộc diệt Tần gia, y chỉ xem náo nhiệt, nhìn có chút hả hê. Tử Quyên thành như thế nào, Lô gia chẳng có chút can hệ, Lô Lăng Nam ước gì xem bọn hắn đấu đến chết đi sống lại. Tuy nhiên, y chỉ ngạc nhiên sức lực và sự lớn mật của bốn tộc. Tần Trẫm kia là cường giả Chiến Lực bảng.

Mà khi biết được bốn tộc vậy mà lại ở ngoài thành nghênh tiếp Mặt Quỷ cùng Tiết phủ nhập trú Tử Quyên thành, Lô Lăng Nam đã mơ hồ cảm thấy hướng gió không đúng. Tuy nhiên, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ bằng Mặt Quỷ tưởng sát Lô Thiên Vấn? Đùa vui vẻ thế nhỉ! Hắn chỉ nghĩ, nói không chừng Lô Thiên Vấn đang trên đường chơi đùa mà thôi. Đối với vị tộc thúc này của mình, trong tộc không ai không đau đầu, nhưng mà thực lực của hắn cao cực kỳ, mọi người đành phải nhắm mắt làm quen thôi.

Nhưng mà theo bốn tộc phản chiến, lại khiến Lô Lăng Nam ngửi được một tia khí tức bất an. Không đạo lý a, thời điểm này xin gia nhập dưới trướng Mặt Quỷ tuyệt đối không phải thời cơ tốt. Thời điểm này, y bỗng nhiên nhớ tới lúc trước bốn tộc diệt Tần gia, y trước còn nghi hoặc, chỗ dựa của bốn tộc là ai. Hiện tại đã biết rõ, y càng thêm kỳ quái, vì sao bốn tộc cảm thấy Mặt Quỷ có thể làm núi dựa cho bọn họ?

Mặt Quỷ là đối thủ của Tần Trẫm sao?

Đương nhiên không có khả năng!

Nhưng mà y nhanh chóng phản ứng lại, vì sao không có khả năng? Nếu như Mặt Quỷ thật lợi hại hơn Tần Trẫm thì sao chứ? Nếu như Mặt Quỷ thật lợi hại hơn Tần Trẫm, vậy e là Thiên Vấn thúc...

Suy đoán thình lình xảy ra khiến y không rét mà run.

Nếu như là như thế này, vậy Thiên Vấn thúc...

Nếu như là như thế này, vậy tất cả đều có thể giải thích...

Cái suy đoán nhìn như sai lầm này lại không ngừng thôn phệ tâm Lô Lăng Nam, y càng nghĩ càng sợ.

Không thể đợi tiếp nữa, y quyết định về trước báo tin, sợ bóng sợ gió một trận chẳng thiệt hại gì, nhưng mà đại sự tình loại này muộn một ngày đó là tổn thất thật lớn.

Y vừa mới lẻn ra khỏi khách sạn, một cái bóng xuất hiện ở trước mặt y.

Sắc mặt Lô Lăng Nam thay đổi, Thiết Hạt!

"Chúng ta hiện tại cần đó là thời gian."

Ngay ở trước mặt mấy người Hứa Diệp, Nhiếp Thu thản nhiên nói.

"Binh sĩ vừa lấy được tự do, cần phải học tập Không khí thuẫn và Thiên Ma trọng trảm, lĩnh ngộ pháp tắc cùng với huấn luyện chiến trận, cái này đều cần có thời gian. Nếu như chúng ta có thể hoàn thành những nội dung này, chúng ta sẽ trở nên cường đại vô cùng."

"Lĩnh ngộ pháp tắc? Mọi người? Cái này rất không hiện thực." Hứa Diệp không kiềm chế được chen vào phản bác, những người khác cũng tỏ ra bối rối.

Nói đùa gì vậy, tuy rằng lĩnh ngộ pháp tắc tuyến không phải quá trắc trở, nhưng mà trong thời gian ngắn như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều lĩnh ngộ pháp tắc tuyến sao? Nếu không nhìn thấy Mặt Quỷ đại nhân vô cùng tín nhiệm Nhiếp Thu, bọn họ thậm chí sẽ hoài nghi cái gia hỏa trước mắt này có đúng ở trình độ nghiệp dư hay không.

Thiên phú con người có cao có thấp, tùy tiện tụ tập một đám người, yêu cầu bọn họ trong thời gian ngắn như vậy, tất cả đều lĩnh ngộ pháp tắc tuyến.

"Cái này là hạng mục dễ thực hiện nhất." Ngữ khí Nhiếp Thu vẫn ôn hòa, chẳng có chút bởi vì bị nghi vấn mà tức giận. Trong ánh mắt nghi vấn của mọi người, hắn đưa ra chứng cứ hữu lực: "Lúc trước sáu mươi lăm vị sĩ binh, toàn bộ lĩnh ngộ pháp tắc tuyến chỉ mất thời gian không quá hai ngày."

Mọi người ngậm miệng, nhưng mà vẻ không tin trên mặt vẫn không rút đi. Nhưng khi thấy Đường Thiên không phản bác, mọi người trở nên nửa tin nửa ngờ, lẽ nào thiên phú đám người này đều cường đến tình trạng này sao?

"Không khí thuẫn nhập môn cũng rất dễ, nhưng mà cân nhắc đến khả năng tác chiến trong không trung, độ khó kết trận trong không trung sẽ tương đối cao, cho nên thời gian huấn luyện sẽ kéo dài." Ngữ khí Nhiếp Thu không mang theo một tia tình cảm: "Thiên Ma trọng trảm đệ nhất trảm, tương đối dễ xử lý. Chiến trận huấn luyện tuy rằng hoàn toàn mới, nhưng mà chúng ta trường kỳ tiến hành huấn luyện hàng ngũ, để thích ứng sẽ nhanh thôi. Nhưng tính toàn bộ hạng mục, thời gian sẽ không ngắn."

"Cần phải bao lâu?" Đường Thiên hỏi.

"Bảo thủ phỏng chừng, một tháng." Nhiếp Thu nói.

Các người khác lúc này đã hoàn toàn không tin, nhiều nội dung như vậy, bọn họ đều cảm thấy khó mà thực hiện, thời gian một tháng, tất cả đều học được sao? Cái này quả thực là giỡn chơi!

"Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy." Duy Khắc Đa mở miệng: "Tính cách Tần Trẫm đa nghi, khi không biết rõ ràng tình trạng bên trong thành, hắn tuyệt đối sẽ không xuất hiện. Nhưng mà, hắn nhất định sẽ náu thân chỗ tối, hoặc là có biện pháp khác. Còn Lô gia, Lô

Thiên Vấn chết cũng giấu giếm không được bao lâu, nếu như mười ngày nữa, Lô gia không nhận được tin tức của Lô Thiên Vấn, bọn họ nhất định sẽ có hoài nghi. Dù cho tính cả khoảng thời gian này vào, cũng tuyệt đối sẽ không quá hai mươi ngày."

Đường Thiên suy nghĩ một chút, hỏi Nhiếp Thu: "Nếu có thời gian một tháng, có thể mạnh cỡ nào?"

"Có thể chống lại Lô Thiên Vấn." Ngữ khí Nhiếp Thu vẫn bình tĩnh không dao động, tựa như hắn đang kể lại một chuyện rất bình thường.

Mấy người Hứa Diệp càng thêm không tin.

Đường Thiên trực tiếp hỏi: "Ngươi có biện pháp nào?"

Nhiếp Thu đề xuất một tháng, tuyệt đối sẽ không là bắn tên suông, e là cái đứa khốn khiếp này đã có toàn bộ kế hoạch.

"Cố Tuyết đại nhân bây giờ đột phá, thêm Hàn Băng Ngưng, A Mạc Lý, cùng với chiến trận, còn có tinh nhuệ bốn tộc, nếu như chúng ta cố thủ mà nói, dù cho Lô Thiên Vấn tới phạm, chúng ta cũng sẽ không rơi vào thế yếu. Tuy rằng không biết thực lực Tần Trẫm rốt cuộc so với Lô Thiên Vấn là mạnh hay là yếu hơn, nếu như là cỡ như nhau, hắn là không có vấn đề quá lớn."

Nhiếp Thu chậm rãi nói.

Đường Thiên có chút hiểu được: "Vậy thế nào kéo dài Lô gia?"

"Chủ động xuất kích, quấy rối thế cục, kéo dài thời gian Lô gia phản ứng."

Nhiếp Thu bình tĩnh nói.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 744: Truyền Nhân Lý Tố

Một chiếc xe vận tải lướt đi trên bầu trời. Người điểu khiển rất lão luyện, xe vận tải vô cùng bình ổn, phong hệ pháp tắc tuyến sinh ra vô số làn gió nhẹ thật nhỏ, vây lấy xe vận tải đưa nó tiến về phía trước. Phong hệ pháp tắc là pháp tắc rất thông thường, tác dụng lớn nhất của nó là phi hành. Xa phu(lái xe) là công việc phổ biến nhất của võ giả chủ tu pháp tắc hệ phong, mỗi một nhà thương hội đều cần số lượng xa phu đông đảo.

Vị xa phu này là một vị lão xa phu có hai mươi năm kinh nghiệm, hắn thiên phú có hạn, nhưng mà đối với chỉnh lý luồng gió lại tinh tế tỉ mỉ vô cùng, ở trong xe vận tải cảm thụ không chút xóc nảy, nếu không có tiếng gió thổi gào thét ngoài xe thì thậm chí khó mà nhận ra nó đang phi hành.

Tuy vậy chiếc xe vận tải này chỉ là giấu giếm người khác, bên trong bố trí xa hoa, thân xe cũng tuyệt không phải chất liệu xe vận tải phổ thông thường dùng, cực kỳ kiên cố, hơn nữa hiệu quả cách âm tuyệt hảo, không cần lo lắng người bên trong nói chuyện mà xa phu bên ngoài có thể nghe được.

Đường Thiên hiếu kỳ mà quan sát trong chốc lát, liền thu hồi ánh mắt. Trong lòng coi như có chút cảm ngộ, vô luận tại Thiên lộ, hay là tại Thánh vực, cùng với Tội vực, hệ thống vũ kỹ mỗi cái có mỗi thứ khác nhau, nhưng mà xúc tu của chúng nó đều vươn đến những chức nghiệp dân sinh. Cái này đại khái cũng là nguyên nhân vì sao chúng nó có thể kéo dài không suy tàn.

Đối với người thường mà nói chiến đấu cách bọn họ quá xa xôi, sinh hoạt mới là chuyện bọn họ cần phải đối diện mỗi ngày.

Hứa Diệp ở trên đường, luôn luôn âm thầm quan sát Đường Thiên, gã đối với vị Mặt Quỷ đại nhân này, cũng khá xa lạ.

Hứa Diệp không biết vì sao Đường Thiên đồng ý đề nghị mạo hiểm như thế của Nhiếp Thu. Gã thậm chí cảm thấy đề nghị mạo hiểm như vậy thậm chí không nên phát ra từ miệng một thuộc hạ hợp cách, sự tình nguy hiểm như thế, thuộc hạ có thể làm nhưng mà thủ lĩnh thì không nên đi làm chút nào.

Khiến gã vô cùng bất ngờ chính là Đường Thiên lại không chút do dự đồng ý, càng làm cho gã không thể nghĩ chính là gã được điểm danh cùng đi. Đương nhiên, biểu hiện ra ngoài là đề nghị, có điều đề nghị của Nhiếp Thu, chẳng khác gì chỉ đích danh, gã có thể phản đối sao?

Đại nhân mới xoay mặt qua, gã liền không chút do dự đáp ứng. Bây giờ, Hứa gia đã trói vào chiến xa của đại nhân, chiếc chiến xa này không ngừng tiến tới nếu thu được thành công, Hứa gia tất có công lao, nhưng mà nếu như đại nhân thất bại, vậy Hứa gia cũng khó tránh kết quả hủy diệt.

Theo như Nhiếp Thu nói, đại nhân cần một người biết rõ hoàn cảnh địa phương làm hướng đạo, Duy Khắc Đa cũng là một lựa chọn tốt, nhưng mà hắn thụ thương trên tay Tần Trẫm, đến nay chưa lành, Hứa Diệp nhạy bén đa trí liền trở thành nhân tuyển tốt.

Hứa Diệp có chút kinh ngạc về suy luận của Nhiếp Thu, người mù này tuy rằng con mắt nhìn không thấy gì nhưng mà khá lợi hại a.

"Chúng ta từ nơi nào ra tay?" Đường Thiên có chút lười biếng hỏi.

Trước khi đi, hắn hấp thu rất nhiều Tinh nguyên sinh mệnh. Tuy rằng hiện tại tinh nguyên sinh mệnh cũng không trực tiếp chuyển hóa thành Nguyên lực, chỉ không ngừng cường hóa cải thiện huyết nhục hắn,

nhưng mà huyết nhục được cường hóa vẫn cuồn cuộn không ngừng mà sản sinh lượng lớn Nguyên lực. Nguyên lực không ngừng tích lũy trong thể lực hắn, lại không chỗ phát tiết, bây giờ cuộn trào mãnh liệt đến mức cơ hồ muốn bắn ra, mỗi cái động tác đều phải cẩn thận từng li từng tí, nhìn qua giống như sư tử ăn no, uể oải lười biếng.

Hứa Diệp đối với cái này đã có chuẩn bị sẵn: "Lô gia bán Linh bộ khổ tù cho Tần gia, lúc trước Tần Trẫm trắng trợn mua Linh bộ khổ tù tại Phi Mã thành, Lô gia cũng không đứng ra ngăn cản, có thể thấy bọn họ đối với Linh bộ khổ tù cũng không có dã tâm. Tuy rằng còn không biết nguyên nhân, nhưng mà chúng ta có thể sắm vai một phương thế lực khác."

"Một phương thế lực khác?" Đường Thiên có chút nghi hoặc không lý giải được.

"Đúng vậy." Ánh mắt Hứa Diệp hiện lên một tia tinh quang: "Bây giờ tin tức Tần gia bị diệt đã truyền ra, Lô gia khẳng định đã biết được, nhưng mà bọn họ tuyệt đối nghĩ không ra là chúng ta làm, mà sẽ hoài nghi thế lực thứ ba. Chúng ta chỉ cần ngụy trang thành phương thế lực này, chạy đến Phi Mã thành, trắng trợn thu mua Linh bộ khổ tù."

Đường Thiên chăm chú nghe không hiểu ra sao.

Hứa Diệp tiến thêm một bước giải thích: "Chúng ta phóng ra tín hiệu, chúng ta là bởi vì Linh bộ khổ tù nên mới tập kích Tần gia. Mà chúng ta bây giờ đã trở thành người thực tế khống chế Tử Quyên thành, Phi Mã thành rất có khả năng đang treo giá. Về phần vì sao chúng ta cần có nhiều khổ tù như vậy, bởi vì chúng ta muốn lập phủ khai thành."

"Lập phủ khai thành?" Đường Thiên càng là không hiểu ra sao.

"Đúng vậy." Hứa Diệp bình thản nói: "Trong điển tịch chúng ta lục soát được tại Tần gia, phát hiện bọn họ vẫn luôn tìm kiếm một thứ đồ vật. Chuyện này phải nói từ đầu, năm xưa các tộc bị lưu vong đến Tội vực, cuộc sống rất thảm. Nhưng mà những truyền thừa đã lâu trong lịch

sử kia thường thường đối với pháp tắc có chỗ độc đáo. Trước hết hoàn thành chỉnh sửa truyền thừa, là năm nhà. Trong chư tộc lưu vong, năm nhà này là năm tộc có lịch sử lâu dài nhất. Trong đó bốn tộc đều đã lập thành, bọn họ chiếm giữ nơi giàu có nhất, đó là bốn thành trung tâm bây giờ. Mà một tộc khác chỉ có một người, gia tộc người này trong lúc di chuyển đều đã chết, cho nên người này cũng trở thành đối tượng các tộc tranh nhau mượn hơi. Người này tên là Lý Chí Công, hắn không những lĩnh ngộ pháp tắc sớm nhất, hơn nữa thực lực của hắn là được công nhận là đệ nhất lúc đó."

"Tần gia nhìn chằm chằm vào Tiết phủ, chính là vì truyền thừa của Lý Chí Công. Lý Chí Công năm xưa từng ở trong Tiết phủ một đoạn thời gian, hắn cũng không có con nối dòng, sau lại biến mất hoàn toàn." Hứa Diệp nói: "Nhưng mà Tần gia luôn mãi vẫn chưa tìm được truyền thừa của Lý Chí Công. Thiên Ma trọng trảm của Tiết phủ bọn họ đã lật nát rồi, cũng không tìm được truyền thừa của Lý Chí Công. Ta hoài nghi, Lô gia cũng vì truyền thừa của Lý Chí Công nên mới muốn mua Tiết phủ."

Đường Thiên tựa như nghe cố sự hứng thú dạt dào, liên tục giục: "Sau đó thì sao sau đó thì sao?"

"Đại nhân có thể ngụy trang thành truyền nhân của Lý Chí Công." Trong mắt Hứa Diệp tinh quang lấp lánh: "Đại nhân có điểm không biết, tại Tội vực, cấp bậc truyền thừa như thế nào, thường thường hàm ý địa vị, tài nguyên. Tần Trẫm đã là người có thiên phú nhất trong các đời Tần gia, nhưng mà tại Chiến Lực bảng cũng chỉ xếp thứ 43. Tử Quyên thành ở trong Tội vực mười bảy thành, cũng là xếp hạng cuối cùng. Lô gia sở dĩ để tâm với Tiết phủ như thế, nói vậy cũng là vì truyền thừa của Lý Chí Công rồi. Phi Mã thành ở phụ cận bốn thành, nhưng mà địa vị và danh vọng lại kém bốn thành quá nhiều. Lô Thăng Tượng người này dung mạo không nổi bật, nhưng mà dã tâm không nhỏ, muốn đưa Lô gia đến địa vị cao hơn."

"Nghe qua rất có ý tứ." Đường Thiên cảm thấy việc này khá là thú vị, quả nhiên, bên người có loại gia hỏa biết động não này, mình cũng bớt

việc hơn nhiều. Nếu như là mình, có giết hắn cũng nghĩ không ra chủ ý luẩn quẩn như thế.

Không sai, trong hiểu biết của Đường Thiên, chính là luẩn quẩn. Lấy trình độ của hắn, cái gì đục nước béo cò, điều hắn có thể nghĩ đến là chạy tới Lô gia làm các loại chuyện như phóng hỏa đốt nhà, lại đánh lén mấy tên trường lão trọng yếu.

"Nếu như Lô gia thực sự là vì truyền thừa của Lý Chí Công, vậy bọn họ tất nhiên sẽ có phản ứng." Hứa Diệp trầm giọng nói: "So với đại nhân là truyền nhân của Lý Chí Công, việc đoạt được Tiết phủ chẳng mấy rõ ràng, tầm quan trọng liền sẽ giảm đi. Kể từ đó, tin tức của Lô Thiên Vấn, chúng ta cũng có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian. Hơn nữa đại nhân có thể lấy truyền thừa của Lý thị làm điều kiện, khiến Lô gia đứng ra thu mua Linh bộ khổ tù."

"Cái này được!" Hai mắt Đường Thiên tỏa ánh sáng, nhưng mà hắn ngay lập tức có chút nghi hoặc: "Nhưng ta không có truyền thừa của Lý Chí Công a, thế nào mới có thể giả bộ cho giống?"

"Thủ ấn của đại nhân." Hứa Diệp hơi đắc ý: "Đại nhân có điểm không biết, Lý Chí Công năm xưa là bằng vào sáu cái thủ ấn quỷ dị khó lường mà nhất cử vấn đỉnh. Thuộc hạ là nhìn thấy đại nhân sử dụng thủ ấn cứu Cố Tuyết đại nhân thì mới nghĩ đến biện pháp này."

Sau khi đột phá, thực lực Cố Tuyết cường hãn vô cùng, tại nơi Tội vực lấy thực lực vi tôn này, gia thế tuy rằng cũng được mọi người xem trọng, nhưng ở trước mặt thực lực, những thứ đó đều là phù vân. Gọi Cố Tuyết đại nhân, Hứa Diệp rất tâm phục khẩu phục.

Đường Thiên có chút phản ứng lại, sắc mặt cổ quái: "Chờ chút, ngươi vừa mới nói Lý Chí Công năm xưa chính là vấn đỉnh bằng thủ ấn?"

"Đúng vậy." Trên mặt Hứa Diệp mang theo mấy phần mong đợi và sùng kính nói: "Lý tổ năm xưa là vị tiên hiền thứ nhất giác ngộ. Lúc đó các tộc mới vào Tội vực, thực lực tận phế, tử thương cực kỳ thảm trọng.

Nghe nói năm xưa, Lý tổ thấy tận mắt các tộc máu chảy thành sông, trở thành dê con để dã thú cướp đoạt, trong lòng đau đớn, liền độc hành lên đỉnh núi, nhập định ba ngày, cuối cùng ngộ ra pháp tắc chi đạo của Tội vực. Lúc đó ông từ đỉnh núi nhảy xuống, đưa các tộc đến một hẻm núi, một mình đơn độc giữ cốc khẩu, ngày ấy Lý tổ giết chết dã thú đến máu chảy thành sông. Sau đó hắn hành tẩu các tộc, truyền pháp tắc chi đạo xuống. Lời đồn đại Lý tổ không cần binh khí, lấy thủ ấn khắc địch, khi chiến đấu lúc mỉm cười, lúc như điên."

Nghe được cái này, Đường Thiên thiếu một chút buột miệng nói ra Thiên Ma lục ấn!

Lẽ nào bên trong Thiên Ma trọng trảm thật ẩn chứa tuyệt học của Lý Chí Công năm xưa? Vì sao Tần Trẫm bọn họ không phát hiện ra mánh khóe?

Hứa Diệp nhìn thấy Đường Thiên tỏ ra cổ quái, không khỏi có chút kinh ngạc: "Đại nhân cái này là?"

Đường Thiên vuốt cái mũi của mình, có chút xấu hổ nói: "Thiên Ma lục ấn của ta thật sự là lĩnh ngộ từ trong Thiên Ma trọng trảm của Tiết phủ."

Hứa Diệp giống như bị người làm định thân pháp, đột nhiên ngây người, hơn mười tức sau, một gương mặt phấn khích đỏ ửng, hiện lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, gã giống như say rượu.

"Đại nhân, về sau, việc này tuyệt đối không thể nhắc với người thứ hai! Tuyệt đối không thể!"

Thanh âm Hứa Diệp lẫn theo một tia rung động, gã rơi vào một loại phấn khích khó mà nói rõ bằng lời.

Thảo nào đại nhân lợi hại như thế! Thảo nào đại nhân có thể giết chết Lô Thiên Vấn!

Toàn bộ nghi hoặc, lúc này giống như nước chảy thành sông, trở nên rộng mở mà giải khai. Đại hùng Linh bộ rốt cuộc lợi hại cỡ nào, hắn không biết, nhưng mà Lý tổ truyền nhân, cái này tuyệt đối là một tấm biển chữ vàng kim quang rực rỡ.

Hứa Diệp dám khẳng định, chỉ cần đem thân phận này công khai ra ngoài, vậy nhất định sẽ khiến Tội vực oanh động, vô số người nghe tin lập tức hành động.

Gã cưỡng ép để mình tỉnh táo lại. Gã vốn chuẩn bị cho đại nhân ngụy trang thành truyền nhân của Lý tổ, toàn bộ kế hoạch đều là chuẩn bị làm như thế. Nhưng mà bây giờ biết được đại nhân chính là truyền nhân của Lý tổ, vậy tình huống có biến hóa về bản chất.

Bất kể đại nhân là tự ngộ, hay do người khác truyền thụ, truyền thừa của Lý tổ bị hắn học được, vậy hắn chính là truyền nhân của Lý tổ.

Tình huống có thay đổi về bản chất, nhưng toàn bộ kế hoạch chỉ cần làm một cái biến động nho nhỏ. Lúc trước kế hoạch của gã chỉ là làm cho thân phận Lý tổ truyền thừa của đại nhân lấp lửng mập mờ, không bị người vạch trần là được. Mà bây giờ, gã lại cần phải làm cho thân phận của đại nhân được thừa nhận.

Tỉnh táo lại, đầu óc Hứa Diệp xoay chuyển cực nhanh.

Muốn chứng minh thân phận đại nhân phi thường đơn giản, đó chính là làm cho Thiên Ma lục ấn tái hiện Tội vực.

Như thế nào làm cho Thiên Ma lục ấn tái hiện Tội vực?

Đăng môn khiêu chiến!

Một trận thắng lợi có tính oanh động đủ để đưa Thiên Ma lục ấn lần nữa tiến nhập tầm mắt mọi người.

Mà nếu như liên tiếp thắng lợi thì sao chứ?

Hứa Diệp cố nén kích động trong lòng, hít sâu một hơi, cao giọng đối với xa phu bên ngoài quát lớn: "Thay đổi tuyến đường, chúng ta đi Đông Tiên thành!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 745: Quân Kỳ

Đến bây giờ, Tội vực được khai phá thành một dải hẹp dài hình trăng non. Trăng non một bên là sơn mạch vô tận, bên kia là lam hải vô tận.

Tội vực mười bảy thành nằm ở khoảng giữa. Bốn thành ở chính giữa nội địa, là vị trí chính giữa hình trăng non, nơi đây địa thế rộng mở, là bình nguyên rộng lớn màu mỡ. Bởi nơi đây khai phá sớm nhất, địa thế bằng phẳng cũng khiến dã thú không có nơi ẩn thân, là an toàn nhất.

Tử Quyên thành ở cuối phía đông hình trăng non, không những dựa núi, mà lại sát biển, xứng đáng với tên là nơi nguy hiểm.

Gần Tử Quyên thành nhất chính là Đông Tiên thành và Tiêm Phong thành, Đông Tiên thành ở phía tây bắc Tử Quyên thành, mà Tiêm Phong thành ở vào phía tây nam Tử Quyên thành.

Nếu đi Phi Mã thành, trước tiên phải qua Tiêm Phong thành, dọc theo đường ven biển tiếp tục đi về hướng tây, đó là Phi Mã thành. Hứa Diệp đổi đường Đông Tiên thành, là dự định của gã.

"Thuộc hạ tốn hai ngày này suy nghĩ, kế hoạch lúc trước có rất nhiều điểm cần phải thay đổi. Đại nhân nếu đã kế thừa truyền thừa của Lý tổ, thân phận Mặt Quỷ của đại nhân hoàn toàn có thể tiếp tục bảo lưu. Hơn nữa, có thể thoải mái đến mỗi nhà đòi hỏi thuộc hạ."

Lời Hứa Diệp nói khiến Đường Thiên có chút bất ngờ, hắn hiếu kỳ hỏi: "Bọn họ sẽ trả?"

"E là sẽ không." Hứa Diệp cười nói: "Lý tổ năm xưa tuy rằng ơn trạch Tội vực, nhưng mà thời đại đã lâu dài, phỏng chừng không có mấy

người còn nhận thức khoản sổ sách này. Nhưng mà không sao cả, kể từ đó, chúng ta chính là xuất sư có danh nghĩa. Truyền nhân Lý tổ rời bến, tao ngộ sóng gió, thuộc hạ lại bị mọi người chia cắt, đến mỗi nhà đòi lại, cái này là lẽ đương nhiên."

"Vậy có ích lợi gì?" Đường Thiên không cho là đúng.

"Cái này là bước đầu tiên." Hứa Diệp đắc ý nói, hai ngày này đau khổ suy tư, kế hoạch của gã không ngừng mà hoàn thiện: "Thời điểm này, mọi người khẳng định coi như không nhìn thấy đại nhân. Nhưng mà không quan hệ, chúng ta bắt đầu quét lấy danh vọng."

"Quét lấy danh vọng?" Đường Thiên sửng sốt.

"Đúng, đại nhân nói mình là truyền nhân của Lý tổ, mọi người tự nhiên không tin a. Vậy làm sao bây giờ chứ? Chúng ta phải làm cho mọi người tin tưởng, chúng ta không ngừng khiêu chiến những cao thủ thành danh kia, chỉ cần đại nhân có thể thắng, Thiên Ma lục ấn của đại nhân càng ngày càng nổi danh, vậy yêu cầu của đại nhân, ý nghĩ của mọi người liền sẽ phát sinh biến hóa. Đại nhân là Lý tổ truyền nhân, dưới trướng dũng tướng như mây, ngày sau tất nhiên là hùng chủ, không thiếu người có ánh mắt, liền đặt cược trên thân đại nhân. Dù cho không nguyện ý xin gia nhập dưới trướng đại nhân cũng sẽ không làm khó khổ tù, đại nhân lại lấy lợi ích trao đổi đã có thể không động một ai mà chuộc về không ít thuộc hạ."

"Còn có thể như vậy a!" Đường Thiên mở to hai mắt, khuôn mặt ngạc nhiên, lời Hứa Diệp nói khiến hắn mở ra một cửa sổ mới.

"Đại nhân thân phận tôn quý, lại nguyện ý vì thuộc hạ của mình đưa thân mạo hiểm, chủ quân như vậy tất nhiên được người ủng hộ. Nhưng cũng nhất định có người không đồng ý, lúc này, đại nhân chỉ cần phái ra đại quân, đại quân tiếp cận, những người tự kia nhiên sẽ ngoan ngoãn giao thuộc hạ của đại nhân."

Sắc mặt có chút tái nhợt của Hứa Diệp hiện lên nét ửng hồng không bình thường, con mắt gã sáng lên như sao.

Trong những ngày này suy nghĩ, gã bỗng nhiên phát hiện, Tội vực nghênh đón một cơ hội hoàn toàn mới. Nếu không phải là Lý tổ truyền nhân, đại nhân cùng Linh bộ của hắn đối với Tội vực mà nói đều là người từ ngoài đến, tuyệt đối không cách nào được đa số gia tộc ở Tội vực tín nhiệm. Nhưng mà đại nhân là Lý tổ truyền nhân, tình huống hoàn toàn khác rồi, đại nhân có quan hệ cực sâu với Tội vực, có thể triệt tiêu gần hết địch ý của các tộc.

Lý tổ truyền nhân, tấm biển chữ vàng này tuyệt đối là một trong những chiêu bài cứng nhất Tội vực, quan trọng là, Linh bộ của đại nhân. Ở trên thân những Linh bộ kia, Hứa Diệp thấy được một loại cường đại khác, một khi giúp đại nhân thu nạp thuộc hạ, tuyệt đối không có ai mạnh mẽ hơn đại nhân.

Thậm chí, Hứa Diệp nhìn thấy hi vọng nhất thống Tội vực.

Đại nhân tuổi còn trẻ, thiên phú tuyệt đỉnh, lại là người mang truyền thừa cao cấp nhất, Lô Thiên Vấn tuyệt đối không phải điểm cuối của đại nhân. Một vị thủ lĩnh tuyệt cường, một binh đoàn cường đại, danh vọng không gì sánh bằng, ai có thể ngăn cản đại nhân?

Hứa Diệp kích động khó giải thích, hai ngày này càng vắt hết óc liều mạng mà mưu tính thay Đường Thiên.

Gã cố nén kích động trong lòng, giả vờ trấn định nói: "Một khi đại nhân đánh mấy trận thắng, vậy Tội vực liền không có ai dám vi phạm mệnh lệnh của đại nhân. Toàn bộ thuộc hạ của Đại nhân đều sẽ trở lại dưới trướng đại nhân."

Đường Thiên chăm chú nghe hai mắt tỏa sáng, hắn có thể chăm chú nghe ra, kế hoạch của Hứa Diệp có tính khả thi rất lớn. So với mình tới từng nhà từng nhà đánh, kế hoạch của Hứa Diệp quả thực cường đại hơn quá nhiều.

"Cứ làm theo ngươi nói." Đường Thiên không chút do dự bảo.

Hứa Diệp lại có chút do dự, gã liếc mắt nhìn Đường Thiên, nói: "Kế hoạch này có một khuyết điểm."

"Khuyết điểm gì?" Đường Thiên vội vàng hỏi.

"Đại nhân thủy chung phải thừa nhận nguy hiểm lớn hơn." Hứa Diệp giải thích: "Bởi vì thân phận Lý tổ truyền nhân của đại nhân một khi bộc lộ, cũng sẽ khiến kẻ hữu tâm mơ ước. Bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp, từ trên tay đại nhân đạt được Truyền thừa của Lý tổ. Đại nhân lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm, hơn nữa khi danh vọng của đại nhân tăng lên, rất có khả năng sẽ khiến những cường giả cao cấp nhất kia chú ý. Nếu chỉ là chuyên môn dương danh, đem tin Lô Thiên Vấn chết công bố thiên hạ là được. Chỉ là kể từ đó, Lô Thăng Tượng nhất định sẽ không quan tâm gì cả giết tới. Mà đại nhân trong khoảng thời gian này, chính là thời điểm thực lực đột nhiên tăng mạnh, chi bằng lưu chút thời gian hòa hoãn, đại nhân trước tìm mấy người làm nóng một phen, để khả năng chống lại Lô Thăng Tượng lớn hơn nhiều một ít."

Hiện tại Hứa Diệp cuối cùng có chút minh bạch cảm giác của Nhiếp Thu, không phải bọn họ không muốn thiết kế một cái kế hoạch an toàn hơn, mà là đại nhân quá mạnh mẽ, thế cho nên ở trong kế hoạch, đại nhân luôn trở thành một mắt xích quan trọng nhất.

Kế hoạch như vậy, thường thường hàm ý mê hoặc vô pháp cự tuyệt. Đổi lại trước đây, gã tuyệt đối sẽ không thiết kế kế hoạch như vậy. Bởi vì toàn bộ kế hoạch, hoàn toàn đem tiền đặt cược áp trên một mình đại nhân. Đánh cuộc chính là đại nhân có thể thừa nhận áp lực lớn như thế, đánh cuộc chính là đại nhân có thể ở trong một loạt khiêu chiến, mạnh hơn nữa.

Bài danh như Lô Thiên Vấn cũng không tương xứng được với chiêu bài Lý tổ truyền nhân này, vậy chỉ sẽ làm trò cười cho người trong nghề. Chỉ có bài danh cao hơn, càng chói mắt mới có thể làm cho cả Tội vực phủ phục tại dưới chân đại nhân.

Gã không biết làm như vậy đúng hay không, nhưng cái kế hoạch này đã là kế hoạch tốt nhất gã có thể nghĩ đến.

Đường Thiên hừ lạnh: "Khiến cho bọn họ chú ý? Không có việc gì, bọn họ không tìm ta, ta còn muốn tìm bọn họ! Bọn họ nhất định sẽ từng người bị ta đánh bại."

Từ lúc bước vào Tội vực, trong bụng Đường Thiên tích trữ một bụng lửa. Thuộc hạ của mình trở thành khổ tù, trả là xong sao? Ngây thơ! Mọi người khổ sở là ăn không phải trả tiền? Đường Thiên đúng là dự định đến lúc đó phải cùng bọn họ tính khoản nợ này một lượt cho hết.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe vận tải phía sau chạy như bay tới, xa phu đưa tới Huyết hùng hắc kỳ và Mặt nạ quỷ.

"Cờ xí và mặt nạ, thuộc hạ đặc biệt để cho bọn họ đưa tới, hành trình của đại nhân lần này đường đường chính chính, xuất sư có danh nghĩa." Hứa Diệp trầm giọng nói: "Chúng ta nếu đã quyết định quét lấy danh vọng, động tĩnh lớn như thế nào, làm như thế đó."

Đường Thiên nhìn Huyết hùng hắc kỳ mới thêu xong, sắc mặt co rúm một lúc, các ngươi chẳng lẽ không biết vẽ lại một cái khác sao?

Bộ dáng Huyết hùng hắc kỳ hoàn toàn y theo bức mà Đường Thiên đã vẽ, chỉ là thêm một lớp thêu phía trên, cán cờ cũng đổi thành huyền thiết càng thêm cứng rắn, nhìn qua lại có mấy phần khí thế.

"Đại nhân những ngày này tranh thủ bế quan đi." Hứa Diệp nhẹ giọng nói: "Đến Đông Tiên thành, chỉ sợ là một loạt khổ chiến."

Đường Thiên nhếch miệng cười, ý chí chiến đấu sục sôi: "Ha ha, yên tâm!"

Tử Quyên thành.

"Ta vẽ không tệ lắm." A Mạc Lý đắc ý dào dạt: "So với Đường thần kinh coi được hơn nhiều."

Hắn vẽ đúng là tốt hơn Đường Thiên, tối thiểu có thể nhìn ra là một con hùng(gấu) bình thường.

Hàn Băng Ngưng không lý gì đến hắn, sao chép kiểu dáng Huyết hùng lại phân phát xuống: "Vẽ lại theo cái này."

A Mạc Lý không kiềm chế được nói: "Lẽ nào ngươi thật định đưa con gấu xấu như thế làm quân kỳ của Linh bộ chúng ta?"

Một thanh kiếm để tại trên cổ hắn, kiếm ý băng lãnh kích thích lông tóc toàn thân hắn soạt cái dựng thẳng lên, bên tai truyền đến thanh âm Hàn Băng Ngưng sát cơ tràn bốn phía: "Ngươi bảo nó xấu hả?"

Da đầu A Mạc Lý vì đó tê rần, hắn nghe ra được Hàn Băng Ngưng thật sự tức giận!

Cái đứa con gái băng sơn này nếu thật sự tức giận vậy thì sự tình gì đều làm ra được!

A Mạc Lý không chút do dự giơ hai tay lên: "Nghe lời ngươi!"

Nói xong sau, hắn đại khái cảm thấy khí thế của mình có chút quá yếu, bổ sung một câu: "Ngươi không cần hỏi ý kiến người khác sao?"

Hàn Băng Ngưng quay mặt, Nhiếp Thu tựa như biết rõ Hàn Băng Ngưng đang nhìn hắn, khẽ cười một tiếng: "Ta không ý kiến."

Hắn đúng là không có ý kiến, đối với chi tiết như vậy, hắn hoàn toàn không quan tâm. Hơn nữa, tại chòm Sư Tử, Sư Tử vương đích thân trao quân kỳ, là vinh quang vô thượng, huống chi cái mặt cờ xí này là được tự tay đại nhân làm ra.

Những cô gái Tiết phủ tài nghệ tinh tế, chẳng mấy chốc đã thêu xong Huyết hùng hắc kỳ,

Hàn Băng Ngưng nhìn Huyết hùng hắc kỳ thêu mới, không tự chủ nhớ đến trận chiến trên Tây đường kia, thiếu niên Mặt Quỷ kia khiêng kỳ

chậm rãi bước tới, một tiếng "Đại hùng linh bộ Hàn Băng Ngưng, về đơn vị!" kia…

Tựa như đang bên tai.

Nàng nhớ kỹ tâm tình của mình lúc đó, nếu không phải nàng cố gắng khắc chế, không muốn mấy người Đạt Lâm trông thấy mình mềm yếu, nước mắt chỉ sợ đã sớm tràn mi mà ra.

Trận chiến Tây đường lần thứ hai, nàng đi theo phía sau Đường Thiên, đi theo phía sau mặt cờ xí này, nhìn Huyết hùng xấu xí trên hắc kỳ tung bay trong gió, lúc đó nàng đã hạ quyết tâm nhất định phải đem cờ xí này lưu làm Linh bộ quân kỳ.

Thời khắc gian nan như vậy, thời khắc nguy hiểm như vậy, thời khắc tuyệt vọng như vậy, bóng hình khiêng kỳ chậm rãi bước đến kia, loại kiêu ngạo và bễ nghễ này thức tỉnh hi vọng trong nàng.

Khi tất cả mọi người đều biết mặt cờ xí xấu xí nét vẽ đầy nguệch ngoạc này, chính là do đại nhân lúc đó sử dụng để cứu viện Hàn Băng Ngưng, trên dưới Linh bộ nhất trí thông qua, nghe đại nhân là như thế nào đơn độc bước qua hiểm nguy, nghe đại nhân là ngạo mạn khí phách dạng nào, trên dưới Linh bộ không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Đến tận khi Hàn Băng Ngưng nói một câu.

"Chúng ta phải tiết kiệm thời gian trở nên mạnh hơn nữa, chúng ta không nên để đại nhân tới cứu chúng ta. Thân là thuộc hạ, thân là binh đoàn lệ thuộc trực tiếp đại nhân, đây là sỉ nhục! Thời gian chúng ta huấn luyện hiện nay, đều là đại nhân trải qua hiểm nguy vì chúng ta tranh thủ mà ra. Điều này là sỉ nhục!"

Tập thể Linh bộ rơi vào một mảnh tĩnh mịch, trên mặt mỗi người đều là xanh hồng nảy ra, những người Sài lang ngay thẳng này, gân xanh trên cổ lồ lộ. Đúng vậy, thân là thuộc hạ của đại nhân, vậy mà lại cần phải đại

nhân tới nghĩ cách cứu viện, vậy mà lại cần phải đại nhân mạo hiểm vì bọn họ tranh thủ thời gian huấn luyện.

Vô cùng nhục nhã!

Người Sài lang vì Đường Thiên tử chiến là vinh quang, lại có sỉ nhục như vậy đâm vào bọn họ, ai nấy đều nhỏ máu trong tim.

Hoàn toàn không cần phải có bất kỳ mệnh lệnh gì khác, Linh bộ bắt đầu điên cuồng huấn luyện, người người tựa như đang liều mạng.

Yên lặng cảm thụ tất cả biến hóa này, Nhiếp Thu mới phát hiện hắn cần phải lần nữa xét kĩ binh đoàn này.

Đám người Tô cũng thấy tận mắt loại biến hóa này, không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí, cái này là một đám thuộc hạ dạng gì!

"Nếu như có thể, các ngươi tốt nhất cũng có thể tham gia huấn luyện." A Mạc Lý bỗng nhiên mở miệng nói với mọi người, hắn biểu tình nghiêm túc: "Chúng ta nhất định sẽ rời khỏi Tội vực, các ngươi có thể sớm dung nhập binh đoàn, đối với các ngươi về sau có rất nhiều chỗ tốt."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Ta tham gia." Cố Tuyết là người đầu tiên đứng ra, nàng có thể cảm thụ được đoàn người này ủng hộ Đường Thiên từ tận đáy lòng.

Những người khác thấy thế, cũng đành phải đứng ra.

Nhiếp Thu nở nụ cười, lòng tin của hắn tăng vọt chưa từng có.

A Mạc Lý không biết, hắn sẽ vì những lời này của mình đắc ý rất nhiều năm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 746: Hung Nhân Hà Tâm

"Có bao nhiêu nhà nhận được phong thư này?"

Quần áo nửa hở, Từ Hướng Đông nửa nằm ở trên ghế dựa mây, trong miệng nhai quả đắng. Quả đắng là trái của một loại bụi cây, da dày và dai, nhưng mà vị đạo cực đắng, nước đen như mực, cho nên tên là quả đắng. Từ Hướng Đông thèm ăn quả đắng, tại Đông Tiên thành đã không phải bí mật gì.

Lão Hà cung kính mà đứng bên cạnh: "Có ba nhà. Nhà chúng ta, Vu gia và Tống gia. Nhà chúng ta có sáu mươi sáu khổ tù, Vu gia có ba mươi hai, Tống gia có hai mươi ba."

Đông Tiên thành dựa núi chứ không dựa biển, số lượng khổ tù ít hơn nhiều Tử Quyên thành.

Từ Hướng Đông miệng nhai quả đắng, chất lỏng màu đen làm hàm răng hắn đen kịt như mực, hắn chẳng thèm để ý, vang vang âm thanh hỏi: "Tin tức bên phía Tử Quyên thành thì sao?"

"Tần gia bị diệt rồi." Lão Hà rất khẳng định: "Bốn nhà liên thủ, san bằng Tần gia rồi."

Cái tay cầm quả đắng vừa đưa đến bên mép của Từ Hướng Đông thì dừng lại, tỏ ra mấy phần kinh ngạc: "Tần Trẫm đâu chứ?"

"Lúc đó hắn tại Phi Mã thành." Lão Hà cung kính thốt lên: "Nghe nói hắn và Lô gia âm thầm có giao dịch, Lô gia đưa hai trăm tên Linh bộ khổ tù cho Tần Trẫm, Tần gia bán Tiết phủ cho Lô gia. Chuyện này ở Tử Quyên thành huyên náo rất lớn, Tiết phủ chạy tới mỗi nhà cầu cứu,

nhưng mà không ai dám giúp bọn họ. Tần Trẫm chạy đến Phi Mã thành, gặp Lô Thăng Tượng. Nhưng mà hắn đồng thời tiếp xúc với các nhà khác, muốn mua thật nhiều Linh bộ khổ tù, đã cùng mấy nhà đạt được ý định. Lô gia cũng không phản đối."

"Ha ha ha ha, Tần Trẫm cái vụ này phải khóc rồi nhá. Thế nào nhịn được?" Trong giọng nói Từ Hướng Đông cực kỳ hả hê: "Thế nào, cũng phải diệt sạch cả bốn nhà. Thực lực Hứa Diệp không tệ, nhưng mà so với Tần Trẫm còn kém đến xa. Không đúng a, Hứa Diệp cái đứa khốn khiếp này ta đã gặp, không giống hạng người ngu xuẩn, sao làm loại chuyện ngu xuẩn này? Không sợ Tần Trẫm quay đầu lại thu thập sao?"

"Nội tình còn chưa biết, nhưng mà không ít người nhìn thấy Mặt Quỷ với Tiết phủ vào thành, đám người Hứa Diệp tỏ thái độ thập phần cung kính." Lão Hà nói.

"Tên Mặt Quỷ này coi như có chút trình độ a, cũng không biết đã cho bọn hắn bùa mê thuốc lú gì, đám người này thực sự là một lũ điên." Từ Hướng Đông không buồn nói: "Cái đứa khốn khiếp này tám chín phần mười là tên lừa đảo, Lý tổ truyền nhân, lẽ nào Hứa Diệp bị cái này hù dọa rồi? Không phải lời đồn đại người này thật là khôn khéo sao?"

"Khôn khéo mấy cũng sẽ bị lừa." Lão Hà cười nói.

"Cũng phải, gia hỏa càng khôn khéo càng dễ bị lừa, nói như vậy, Tử Quyên thành rơi vào tay Mặt Quỷ?" Từ Hướng Đông như có đăm chiêu.

"Vâng." Lão Hà cung kính nói: "Cũng chỉ là lời đồn đại, lúc đó Tử Quyên thành trời có dị tượng, cầu vồng quán không, kéo dài không tan. Mọi người đều nói có cường giả giác ngộ. Tần Trẫm rời khỏi Phi Mã thành, nhưng mà đến nay vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Tần Trẫm cái tên này tính vốn đa nghi, không rõ ràng tình huống, khẳng định sẽ không tùy tiện hành động, e là đang âm thầm rình mò."

"Lão Hà, ngươi nói thân phận Lý tổ truyền nhân của tên gia hỏa này là thật hay giả?" Từ Hướng Đông đột nhiên hỏi.

"Khó nói." Lão Hà suy nghĩ một chút: "Lý tổ năm xưa ơn trạch các tộc, qua mỗi đoạn thời gian sẽ chạy ra một vài hạng người giả danh lừa bịp, mượn cái này kiếm lời. Lúc trước cũng không nghe Mặt Quỷ và Lý tổ có quan hệ gì, chỉ nghe nói hắn là thủ lĩnh của Đại hùng Linh bộ. Một điểm này hắn là không giả, cơ mà Linh bộ Đại Hùng tọa, lão nô chưa bao giờ nghe ai nói, dò hỏi khắp, không ai biết rõ. Lý tổ truyền nhân đến đây quá quỷ dị. Nói vậy người này biết rõ thuộc hạ khó đòi lại, lột da hổ làm đại kỳ rồi."

"Những khổ tù kia, tố chất đều không tệ, càng khó được chính là chỗ..." Từ Hướng Đông chậm rì rì nói: "Tuy rằng đối với cái tên Mặt Quỷ gì đó không có hứng thú, nhưng mà khổ tù là đồ vật tốt a. Tần Trẫm phí lớn khí lực như vậy, khổ tù tại Tử Quyên thành không ít nhỉ?"

"Vô cùng khả quan, Tử Quyên thành sát biển, nhặt được khổ tù hơn bốn trăm, lại thêm Lô gia đưa tới hai trăm, chính là sáu trăm." Hà lão biết rõ gia chủ đang đánh chủ ý gì, nhưng mà hắn không thể không thừa nhận, cái này tuyệt đối là mê hoặc làm người ta khó mà cự tuyệt.

Những Linh bộ khổ tù kia tố chất thật tốt, chỉ cần có thể bồi dưỡng thành gia đinh, thực lực Từ gia tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh. Tần Trẫm tính toán thật hay, chỉ tiếc hắn vô cùng liều lĩnh, đánh giá cao lực khống chế của mình đối với Tử Quyên thành, mới dưỡng ra quả đắng như thế.

Nếu hắn làm chậm mà chắc, lúc này Tần gia tuyệt đối là một cảnh tượng khác hẳn.

"Đêm nay đi dò xét ngọn nguồn Mặt Quỷ." Từ Hướng Đông trầm ngâm nói: "Nói không chừng, còn có thể thừa cơ nuốt Tử Quyên thành."

"Lão nô nhân đêm tối sẽ xem hắn có bao nhiêu cân lượng." Lão Hà cung kính đáp.

Từ Hướng Đông phất phất tay, lão Hà liền khom người lui ra. Trên ghế dựa mây, Từ Hướng Đông híp mắt nhắm lại, khóe miệng hắn nhếch

lên nụ cười tươi lạnh lùng. Khác với Tần Trẫm danh tiếng lớn mạnh, Từ Hướng Đông am hiểu ẩn giấu tài năng. Đông Tiên thành chỉ là tiểu thành, Từ gia cũng không phải đại gia tộc gì, Từ Hướng Đông miễn cưỡng xâm nhập Chiến Lực bảng, xếp hạng cách Tần Trẫm còn kém mấy hạng, thứ 48.

Nhưng mà trong thần thái Từ Hướng Đông, tựa hồ cũng không để Tần Trẫm ở trong lòng.

Tại Khách điếm.

"Bọn họ hẳn là nhận được thư rồi." Đường Thiên có chút nóng lòng muốn thử.

Hứa Diệp cười nói: "Đúng vậy, hơn nữa e là đem gốc gác chúng ta đều đã tìm rõ ràng. Đông Tiên thành ba nhà, Từ gia, Vu gia và Tống gia. Mạnh nhất đó là Từ gia, Từ Hướng Đông người này nội liễm ít tiếng, hiếm hoi bước ra khỏi Đông Tiên thành, thứ 48 Chiến Lực bảng, chỉ e hắn có ý khiến người ta đánh giá thấp."

"Chúng ta đây lúc nào xông tới?" Đường Thiên khẩn cấp hỏi.

Hắn cảm thấy biện pháp của Hứa Diệp tốt thì tốt nhưng chính là có điểm vòng vèo, không trực tiếp giết tới cửa thống khoái dứt khoát. Thật đáng tiếc, nếu như là Đại Hùng tọa, trực tiếp đem đại quân tiếp cận, xem ai dám không giao.

"Chỉ sợ không cần chúng ta phải giết tới." Ánh mắt Hứa Diệp đột nhiên lạnh lẽo.

Đường Thiên sửng sốt, nhưng mà lập tức phản ứng lại đây, nhận ra một lũ khí tức như có như không. Bỗng dưng thân hình hắn chợt lóe, giống như quỷ mị xuất hiện tại ngóc ngách, thủ đao chìm vào vách tường, vách tường cứng rắn bị xuyên thủng giống như đậu hủ.

Một lũ khí tức âm hàn và thủ đao của Đường Thiên đánh vào nhau, oanh, đột nhiên bạo liệt, vách tường trước mặt Đường Thiên trực tiếp nổ tung, vô số đá vụn vẩy ra. Nếu là người bình thường, lúc này phản ứng đầu tiên tất nhiên là bứt ra thối lui, đá vụn nổ tung giống như tên mạnh, hơn nữa tầm mắt phía trước bị màn khói bụi tung lên ngăn trở, thấy không rõ địch nhân, bứt ra thối lui mới là lựa chọn chính xác.

Đường Thiên không những không lui, trái lại cúi đầu, giống như một con man ngưu, nghênh đón màn khói đá vụn nổ tung, xông người đánh tới.

Thân thể hắn mạnh mẽ vô cùng, nghiễm nhiên chính là binh khí mạnh nhất.

Trong màn khói, một lũ kình khí âm hàn lại lần nữa kéo tới.

Đường Thiên bình tĩnh không hãi sợ, cánh tay hạ xuống chém ngược về phía trước, 【 Nghịch trảm thiên 】 vô thanh lướt qua, đánh lên lũ kình khí âm hàn, Nghịch trảm thiên ẩn chứa kình khí phách khí, ầm ầm nổ tung.

Người đánh lén chưa bao giờ nghĩ cái thủ đao này của Đường Thiên ẩn chứa kình khí vậy mà lại đáng sợ như thế, ăn cái đau khổ ngấm ngầm.

Đường Thiên thân theo đao đi, tưởng một đao trảm đối phương thành hai nửa.

Nhưng mà trở ngại từ bàn tay truyền đến khiến thân hình hắn cũng đồng thời bị kìm hãm, lúc này hắn vừa mới từ trong màn khói bụi lao tới, lúc này mới phát hiện thủ đao của mình vậy mà lại rơi vào trong một cái lưới lớn.

Dường như yên vụ màu đen tụ tập thành tuyến, đan xen tung hoành ở trước mặt hắn như mạng nhện. Mấy chục hắc tuyến thật nhỏ, như dây leo quấn quanh bàn tay hắn, đến tận cổ tay, tất cả đều bị cuốn lấy kín đáo chặt chẽ. Đường Thiên nỗ lực rút rút, lại phát hiện không thể động đậy,

những hắc tuyến này cực kỳ cứng cỏi, hơn nữa chúng nó tựa hồ có một loại biện pháp đặc biệt có thể hóa giải lực lượng của Đường Thiên.

Lúc này Hứa Diệp cuối cùng thấy rõ ràng, mặt biến sắc: "Tử tuyến!"

Lập tức hắn hiểu ra vì sao mình có thể nhận ra đối phương trước đại nhân một bước, bởi vì đối phương tu luyện chính là tử vong pháp tắc, nồng nặc khí tức tử vong, khiến mình tâm có cảm giác. Tử tuyến là chiêu thức rất nổi danh của tử vong pháp tắc, do khí tức tử vong rất nồng nặc tụ tập mà thành, nó có thể trong bất tri bất giác ăn mòn sinh cơ.

Tử tuyến?

Đường Thiên nghe thấy Hứa Diệp kinh hô, nhưng lúc này hắn không rãnh nghĩ kỹ, lưới trước mặt rất quỷ dị, lực lượng của Nghịch trảm thiên rất hùng hồn, nhưng mà trảm lên trên cái lưới lớn màu đen này vậy mà lại bị tiêu tan vô hình. Hơn nữa, từng sợi hắc vụ nhè nhẹ tựa như tiểu trùng nhuyễn động, liều mạng muốn chui vào trong da hắn.

Lưới lớn bỗng nhiên nổi lên một tia rung động, tử tuyến ngổn ngang giãy dụa một cách quỷ dị, một cái mặt người kinh khủng, hiện lên trên cái lưới này. Mặt người có gương mắt xấu xí dữ tợn, nó ngoác cả miệng, bên trong miệng hắc vụ bốc lên, phảng phất có vô số oan hồn ở bên trong gào khóc thảm thiết.

"Tử vong tượng người! Hung nhân Hà Tâm!"

Sắc mặt Hứa Diệp triệt để thay đổi, khí tức tử vong nồng nặc đập thẳng vào mặt. Cho đến bây giờ, tử vong tượng người xuất hiện, thân phận đối phương hiện ra rõ ràng. Tử vong nhân ngẫu sư Hà Tâm! Hung nhân đẳng cấp Giáp mười năm trước!

Hung danh hiển hách, hung nhân có thể làm trẻ khóc đêm ngừng khóc!

Sinh tử pháp tắc có số người tu luyện ít nhất trong tam đại pháp tắc cơ bản. Sinh tử vô thường, sinh tử pháp tắc biến ảo, cũng quỷ dị khó dò nhất. Người chỉ tu luyện tử vong pháp tắc càng ít, bởi vì nồng nặc khí tức tử vong sẽ bất tri bất giác ăn mòn sinh cơ trên thân thể, dù là tu luyện giả cũng vô pháp chạy thoát. Cho nên tu luyện giả bình thường đa số đồng tu sinh tử, dùng sinh cơ để triệt tiêu tử vong ăn mòn, 【 sinh tử ấn 】mà Hứa Diệp tu luyện cũng là như thế.

Nhưng một khi gặp phải người chuyên tu luyện tử vong pháp tắc, vậy thì phải cẩn thận, bởi vì loại địch nhân này thường thường có nghĩa thực lực cường hãn, huống chi hung danh của Hà Tâm ở trong giới tu luyện sinh tử pháp tắc, tuyệt đối là đỉnh cấp.

Nếu như bảo Hung nhân cấp Ất, cũng chỉ tiến thân nhất lưu cao thủ, thế thì Hung nhân đẳng cấp Giáp đều là cường nhân có thể chen vào Chiến Lực bảng.

Hứa Diệp chẳng có chút chần chừ, sinh cơ trong cơ thể bộc phát, bàn tay hắn trở nên trong suốt giống như thủy tinh, vỗ tới tấm lưới tử tuyến xa xa kia. Một cái chưởng ấn trong suốt, đột nhiên khắc ở trên lưới.

Vô số hắc vụ bốc lên, giống như từng con hắc trùng, điên cuồng mà gặm cắn chưởng ấn trong suốt.

Sắc mặt Hứa Diệp trắng nhợt, sinh và tử, tương sinh tương khắc, nhưng đạo chưởng ấn ẩn chứa sinh cơ vô cùng tinh thuần này, vậy mà lại không chút mảy may lay động lưới tử tuyến. Khí tức tử vong rất nồng nặc, giống như sóng dữ, song phương không cùng một cái cấp bậc.

Nhưng vào lúc này, mặt người như huyễn ảnh trong nước, bỗng dưng chợt lóe, há mồm liền táp tới thủ đao của Đường Thiên.

Từng sợi lông tóc khắp toàn thân Đường Thiên thẳng dựng, cảm giác cường liệt nguy hiểm dâng lên trong lòng. Thiên Ma trọng trảm đối với khí tức tử vong chẳng có chút tác dụng, mà bàn tay mình cũng bị cuốn lấy chặt chẽ, kéo không động.

Dưới tình thế cấp bách, hắn cũng không quan tâm được cái khác, tay trái kết Niêm hoa ấn.

Khí thế quanh thân Đường Thiên rồi đột nhiên theo đó biến đổi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 747: Tử Vong Nhân Ngẫu Sư

Niêm hoa(nhặt, lấy hoa) ấn là ấn mà Đường Thiên quen thuộc nhất trong Thiên Ma sáu ấn.

Ấn như lấy hoa.

Khí thế của Đường Thiên đột nhiên theo đó biến đổi, nếu nói lúc trước Đường Thiên tựa như một thanh trọng phủ thế lớn lực trầm, hiện tại Đường Thiên lại an tĩnh bình hòa dị thường, như lấy hoa tươi, mặt mỉm cười, đầu ngón tay điểm nhẹ vào gương mặt người dữ tợn đang nhào tới hắn.

Phốc!

Giống như đâm phá khí cầu, mặt người nổi lên rung động sóng nước, tiêu tán vô hình.

Xa xa vang lên một tiếng kêu rên.

Đường Thiên chỉ cảm giác tử tuyến cuốn lấy tay phải mình xuất hiện một cảm giác chùng xuống rất nhỏ, không chút do dự, tay phải run lên, một cổ kinh lực thật lớn đột nhiên bừng bừng bộc phát, tử tuyến bộp một tiếng mà bị văng ra một chút.

Nhưng mà tử tuyến dị thường khó chơi, vừa mới bị văng ra, đã giống như mãng xà bị kinh động, càng thêm điên cuồng mà quấn tới Đường Thiên.

Nhưng trong thời gian nháy mắt như thế, Đường Thiên đã hoàn thành kết ấn.

Khốc kiếm ấn.

Một cổ khí tức bi thương khôn kể đột nhiên tản ra từ trên người Đường Thiên, ấn kết như kiếm. Trong tâm Thần Đường Thiên, Thiên Ma tướng hiển hiện, âm vụ phập phềnh xung quanh bàn tay kết Khốc kiếm ấn, thiên địa làm đau khổ trong lòng, tổn thương thấu xương.

Người có thất tình lục dục, đều sinh Thiên Ma.

Tay phải kết ấn của Đường Thiên đột nhiên toát ra một chùm vụ khí, trong vụ khí vô số bi âm tề minh*, tử lưới quấn quanh Đường Thiên trong nháy mắt bị chấn nát, hóa thành khói đen, chìm vào bên trong lưới đen tử tuyến.

(*Vô số âm thanh đau đớn khổ sở cùng phát)

Đường Thiên vội vàng rút tay phải ra.

Lưới do tử tuyến kết thành ở trước mặt như mực tan trong nước, tiêu tán trong hắc ám không thấy nữa.

Bên này động tĩnh to lớn, lập tức kinh động xung quanh.

Nơi mấy người Đường Thiên ở lại cũng không phải là khách sạn phổ thông gì, Hứa gia cũng là đại tộc, rất chú ý ăn mặc ngủ nghỉ, sẽ không ở lại khách sạn tầm thường. Hơn nữa Hứa Diệp đã sớm đoán được sự tình tương tự thế này, nếu đã khó lòng phòng bị đối phương đánh lén, vậy không bằng dứt khoát quậy lớn một chút.

Duy nhất khiến Hứa Diệp nghĩ không ra, vậy mà lại có thể trông thấy Tử vong nhân ngẫu sư*, Hà Tâm.

(*Tử vong nhân ngẫu sư: Kẻ điều khiển xác chết. Dạng như zombie)

Hứa Diệp tu luyện sinh tử pháp tắc, tự nhiên biết rõ sinh tử chi biến, dị thường huyền ảo khó dò. Sinh tới từ trong tử, tử từ sinh mà ra. Khí tức tử vong càng nồng nặc, càng cần có huyết nhục tới nuôi dưỡng, pháp tắc

diện của Hà Tâm phóng ra khí tức tử vong vậy mà lại nồng nặc như thế, cũng không biết thôn phệ bao nhiêu huyết nhục.

Hứa Diệp bị rùng mình.

Võ giả tu luyện thuần túy khí tức tử vong đã không được hoan nghênh, đa số sẽ trở thành hung nhân. Không có sinh pháp tắc trung hòa, tử vong pháp tắc không ngừng ăn mòn thân thể tu luyện giả, ngay cả tâm thần cũng sẽ bị tử khí ăn mòn, trở nên vô cùng thô bạo hung tàn.

Ngoài tường vây thỉnh thoảng có tiếng la lớn, ánh lửa chớp động, hiển nhiên là hộ vệ khách sạn nghe thấy động tĩnh bên này, liều mạng chạy tới.

Hứa Diệp tỉ mỉ mà tìm tòi chốc lát, cuối cùng trầm tĩnh lại, hắn không còn nhận ra khí tức của Hà Tâm.

"Hắn đi rồi."

Hứa Diệp hẵng còn sợ hãi thốt lên.

Đường Thiên không chút động đậy, thần sắc chẳng có chút thả lỏng.

Hứa Diệp thấy thế, lại lần nữa định thần lại tỉ mỉ cảm ứng, sau một lát mở mắt, khẳng định nói: "Hắn đi rồi."

Hắn tu luyện chính là sinh tử pháp tắc, đối với dao động của khí tức tử vong vô cùng mẫn cảm, nếu như Hà Tâm vẫn còn rình mò, hắn nhất định có thể nhận ra, tựa như hắn vừa rồi phát hiện tung tích Hà Tâm vậy.

Đường Thiên không nói gì, ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua mỗi cái ngóc ngách trong viện, động tác của hắn thật chậm.

Một đám hộ vệ vội vã xông vào.

Người đầu lĩnh cầm đầu kia liếc mắt nhìn vách tường bị giội ra lỗ lớn, trầm giọng hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Hứa Diệp hừ lạnh: "Không ngờ, đường đường Đông Tiên các, vậy mà cũng không an toàn. Nhưng mà cũng phải, Tử vong nhân ngẫu sư Hà Tâm, hắn các ngươi cũng ngăn không được."

Đầu lĩnh nghe vậy không khỏi biến sắc: "Tử vong nhân ngẫu sư Hà Tâm!"

Hứa Diệp chẳng muốn lý đến hắn, những hộ vệ này, thực lực đối phó cao thủ phổ thông còn được, ở trước mặt cường giả như Hà Tâm, ngay cả kiến hôi cũng không được tính.

Đầu lĩnh hành lễ trầm giọng: "Có thể để tại hạ kiểm tra một chút không?"

"Không cần." Hứa Diệp có chút không kiên nhẫn.

Đầu lĩnh hộ vệ khom người nói: "Là chức trách, còn mong khách nhân hỗ trợ."

Hứa Diệp không khỏi nhìn về phía Đường Thiên, thấy Đường Thiên gật đầu nhẹ không thể xét, nhân tiện nói: "Cũng được, các ngươi nhìn qua đi."

Đầu lĩnh vội vàng nói: "Đa tạ!"

Nói xong liền cúi đầu đi đến chỗ lỗ thủng vách tường kia, Đường Thiên đứng ở giữa con đường, hắn hơi hơi hành lễ, liền muốn đi qua bên cạnh Đường Thiên. Nhưng vào lúc này, trong mắt Đường Thiên đột nhiên bùng nổ một đoàn tinh mang, thủ đao đột nhiên bắn ra.

Phốc!

Thủ đao của hắn, đánh trúng thân thể đầu lĩnh. Bốp, thân thể người này như đống cát bị quất bay, trùng điệp đập lên tường vây, lưu lại vô số vết rách, khảm lên trên tường vây.

Hứa Diệp và hộ vệ khách sạn cảm thấy sửng sốt, ngay lập tức trên mặt những hộ vệ này người người tỏ ra xúc động phẫn nộ.

Nhưng vào lúc này, biến cố chợt sinh.

Vô số tử vong hắc khí từ bên trong thân thể này toát ra. Tử khí màu đen cấp tốc hóa thành từng sợi tử tuyến, trong nháy mắt, những tử tuyến màu đen này liền hóa thành một cái lưới lớn, rắn chắc quấn lên thân thể người này.

Tử tuyến đan xen tung hoành, con mắt đầu lĩnh hộ vệ biến thành đen kịt như mực.

"Ngươi làm thế nào phát hiện?"

Một thanh âm trầm thấp khàn khàn khó nghe, vang lên từ bên trong thân thể này.

Tay trái Đường Thiên thầm kết Không linh ấn, lại không để khí tức của mình lộ ra ngoài, tất cả mọi thứ xung quanh đều vô cùng rõ ràng trong lòng hắn. Trực giác của hắn vốn đã phi thường nhạy cảm, ngoại trừ Nhiếp Thu cái tên gia hỏa thiên phú dị bẩm này, Đường Thiên còn chưa phát hiện người nào vượt quá mình tại phương diện này. [Truyện được dịch tại Bachngocsach.com]

Không linh ấn khiến cho trực giác của hắn tăng cao vô cùng, lúc đó hắn đã nhận ra sự kỳ lạ của người này.

Một chiêu【 lập đao thành ma 】kia của Đường Thiên có lực lượng cường hãn, trực tiếp chân cho xương cốt bên trong thân thể này vỡ tan, toàn bộ lồng ngực hoàn toàn sụp đổ, nhưng mà lúc này, lồng ngực khôi phục như thường, xương cốt vỡ tan hoàn hảo như lúc đầu, chỉ là da hiện ra tử hôi sắc(màu da người chết) đáng sợ.

Sắc mặt Hứa Diệp trắng bệch, trong lòng hoảng sợ. Vừa rồi trong nháy mắt kia, sinh cơ trong cơ thể tên hộ vệ này thoáng cái bị lấy đi, hóa

thành tử khí nồng đậm, tử khí nồng nặc đến mức cơ hồ theo thân thể hắn bắn ra.

Đó là...

Hứa Diệp vô thức mà nỉ non: "Tử vong tâm chủng..."

Một loại năng lực của Tử vong pháp tắc diện, cực tàn ác khiến người khác phải sợ hãi. Tử vong pháp tắc diện đạt được cảnh giới hoàn toàn thành thục, bắt đầu từ tử mà hóa sinh, có thể phóng ra một loại mầm mống xám trắng quỷ dị, cái này đó là tử vong tâm chủng.

Tử vong tâm chủng do tử khí cực nồng nặc sinh ra, trái lại khiến cho nó chẳng có chút khí tức tử vong. Rất nhiều người bị gieo tử vong tâm chủng, chẳng hề phát hiện. Tử vong tâm chủng đáng sợ nhất chính là một khi bị gieo vào, chỉ cần tâm thần mục tiêu hơi có buông lỏng, nó liền sẽ lặng yên chui vào trong tâm thần vật chủ, cắm rễ trong tâm thần.

Một khi tử vong tâm chủng phát tác, nó sẽ trong nháy mắt lấy đi sinh cơ của mục tiêu, chuyển hóa thành tử khí. Nó dùng chính là sinh cơ bổn nguyên nhất của vật chủ, tử khí được chuyển hóa ra cũng sẽ nồng nặc tới cực điểm. Bởi nó cắm rễ trong trong tâm thần, nó thậm chí sẽ không cho vật chủ có thời gian phản ứng.

"Ha hả ha hả, biết là sẽ khó thoát pháp nhãn của Hứa gia chủ."

Thanh âm khô khốc khàn khàn đến cực điểm, đầu lĩnh hộ vệ tựa như như con rối dây, mỗi động tác đều quỷ dị vô hồn không tưởng, thấy tận mắt khiến người ta trong lòng phát lạnh.

Những hộ vệ khác sắc mặt người người trắng bệch, vừa rồi bọn họ không có một ai phát hiện đầu lĩnh có dị thường. Mọi người liếc nhau, nhìn thấy kinh hoảng và sợ hãi trong mắt nhau, sau nối trước xoay người định trốn.

Từng đạo tử khí, từ bên trong thân thể bọn họ toát ra.

Trong nháy mắt, bọn họ cũng biến thành tử vong tượng người như đầu lĩnh hộ vệ.

Đường Thiên nhìn chằm chằm đối phương, hắn hiếm khi cảm thấy khẩn trương. Bất kể là Thiên lộ hay là Thánh vực, kỳ thực đều còn có vết tích có thể theo, còn Tội vực lại có một vài pháp tắc đặc thù, quỷ dị vô cùng, biến hóa khó lường.

Hai đầu gối Đầu lĩnh Hộ vệ không cong, toàn thân tựa như nộ tiễn nhằm phía Đường Thiên.

Đường Thiên hừ lạnh một tiếng, không sợ chút nào, nghênh đón đối phương chính là một cái Nghịch trảm thiên!

Phanh!

Bàn tay Đường Thiên tê rần, lực lượng nắm đấm của đối phương vậy mà lại lớn lạ thường. Qua một hồi so chiêu như thế, những tên tử thi khác cũng như tia chớp nhào lên. (Dạng như zombie tiến hóa)

Bang bang phanh!

Mỗi một kích Đường Thiên đều cảm thấy cánh tay hơi hơi tê dại, những hộ vệ này thực lực phổ thông, toàn thân huyết nhục của hắn bị tử khí tràn ngập nồng nặc tới cực điểm buộc chặt như sắt. Những tử vong tượng người kia, không chịu ảnh hưởng chút nào, thân hình không chút nào dừng lại, điên cuồng nhào tới Đường Thiên.

Cuồng phong bão táp công kích khiến Đường Thiên từng bước lui về phía sau, hắn vậy mà lại chẳng có chút cơ hội thở dốc.

Những tượng người này động tác nhìn như máy móc, nhưng mà tốc độ nhanh như thiểm điện, hơn nữa động tác bọn họ hoàn toàn không bị hạn chế về thân thể người, khớp xương toàn thân có thể thoải mái chuyển động.

Lửa giận trong lòng Đường Thiên càng tích càng nhiều, thủ đoạn của đối phương quỷ dị vô cùng, khiến hắn có loại cảm giác một quyền đánh lên đống bông vải, ức chế không thể nói ra.

Hắn cũng nổi hung rồi, tử khí không chịu chém phải không? Tử vong tượng người thân thể cứng như sắt đá phải không? Các ngươi những tên hỗn đản này cho rằng nhiều người có thể đối phó ta sao?

Chơi đùa vui vẻ nhỉ!

Tử khí không chịu chém, ta sẽ triệt để đánh tan! Tử vong tượng người cứng như sắt đá phải không, có là sắt đá, ta cũng phải từng đập vỡ tan từng thứ một!

Đường Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến tới, đột nhiên đánh tới một tên tượng người.

Tay phải kết ấn như quyền, hô, nhiệt độ xung quanh giống như đột nhiên tăng lên, nắm đấm của Đường Thiên tựa như nổi lên một tầng hồng quang, giống như ánh lửa phản chiếu.

Nộ quyền ấn!

Như quyền như ấn, lại vô cùng phù hợp tâm tình Đường Thiên lúc này, nhẹ nhàng vui vẻ lâm li không thể nói ra, Đường Thiên chỉ cảm giác một cổ nhiệt lưu chuyển động bên ngoài thân hắn, nóng hổi vô cùng. Trong cơ thể tựa như nồi chảo sôi trào, kích động không nghỉ.

Rống!

Khí lưu xuyên qua nắm đấm trống không, khiếu âm như rống giận, thân hình Đường Thiên đột nhiên có mấy phần mơ hồ, tựa như sóng khí nóng cháy đảo qua.

Hai quyền không chút kỹ xảo đụng nhau.

Lực lượng mạnh mẽ từ quyền ấn của Đường Thiên đột nhiên bạo phát, một tên tử vong tượng người giống như con rối vô lực bị hung hăng quất bay, đánh lên tường vây.

Rầm rầm rầm!

Cả mặt tường vây ầm ầm sụp đổ.

Giữa trong gạch đá, thân thể tượng người không ngừng co rúm, lại không thể đứng lên nữa.

Thư sướng không thể nói ra, Đường Thiên đỏ bừng con mắt, khôi phục một chút tỉnh táo. Nhưng mà vài đạo bóng đen lại nhào tới hắn, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, quyền ấn liên tục chém ra, Nộ quyền ấn có thể khiến lực lượng của hắn tăng đến cực đại, lực lượng của hắn vốn đã cường hãn, lần thứ hai tăng tới một biên độ lớn hơn nữa, trở nên đáng sợ dị thường.

Một khuất phục mười, không có bất kỳ kỹ xảo gì, mỗi một quyền của hắn, đều trọng quá vạn quân.

Mỗi một tượng người, đều là một quyền chẳng chút kỹ xảo.

Tử khí sung mãn đến cực điểm bị lực lượng kinh khủng như thế đánh mạnh vào, liền bị chấn nát. Mà thân thể tượng người, càng là tan tành triệt để, tử khí bị chấn vỡ tiêu hao cực lớn, cũng vô pháp duy trì tượng người.

Trong bóng tối, khóe miệng Hà Tâm thấm ra một dòng máu tươi, ánh mắt hắn tỏ ra vẻ hoảng sợ.

Hứa Diệp ngơ ngác nhìn Đường Thiên duy nhất còn đứng bên trong tràng, hai mắt Đường Thiên đỏ đậm, vậy mà thần sắc cực lãnh, toàn thân tản ra khí tức nóng cháy, tựa như ma quỷ đi ra từ trong biển lửa địa ngục.

Nhưng vào lúc này, Đường Thiên làm một hành động mà Hứa Diệp thế nào cũng nghĩ không đến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 748: Đoạn Phong

Hà Tâm nhìn pháp tắc của mình xuất hiện vết rách, trong lòng hoảng sợ.

Thứ màu đỏ kia cũng không phải là hỏa diễm, y không có cảm thụ được chút pháp tắc dao động nào. Nhớ lại tình báo mà thủ hạ đưa tới, Hà Tâm muốn đem đám hỗn đản kia giết chết cho rồi. Cái gì mà quyền pháp có thể hút đi pháp tắc tuyến, loại quyền pháp này rõ ràng chẳng có chút biến động pháp tắc nào.

Đơn thuần cậy mạnh đem tượng người của mình phá hủy, Hà Tâm nhiều lần chiến đấu cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Cái gia hỏa này... Không đơn giản!

Giấu mình trong chỗ tối, Hà Tâm cẩn thận quan sát Mặt Quỷ, khí thế mà tên kia tỏa ra cũng kỳ quái vô cùng. Rõ ràng cho người khác cảm giác nóng rực, nhưng lại cũng có khí tức cực kỳ băng lãnh. Toàn thân tản ra hồng quang, hồng quang kia là cái gì?

Khoan đã, tên kia muốn làm gì?

Hà Tâm mở to hai mắt, thần tình dại ra.

Thần tình Đường Thiên lạnh lùng, không gian xung quanh hắn tựa như bị phẩm màu màu đỏ loang ra, trôi nổi nhàn nhạt màu đỏ.

Nộ quyền ấn.

Hắn không ngờ, cái mình lĩnh ngộ đầu tiên không phải Niêm hoa ấn rất quen thuộc, mà lại là Nộ quyền ấn cực ít khi dùng. Thiên Ma tướng trong cơ thể hắn một cánh tay kết Nộ quyền ấn, Thiên Ma to lớn, tản ra nhàn nhạt hồng quang, một cái khuôn mặt hư vô lại tựa như nộ mục trợn tròn.

Những hồng quang kia rót vào thân thể Đường Thiên, huyết nhục ở trong hồng quang gần như muốn thiêu đốt, Nguyên lực vốn cuộn trào mãnh liệt trở nên càng thêm dâng trào, Đường Thiên chỉ cảm giác toàn thân có lực lượng sử dụng không hết.

Nhưng mà kỳ dị chính là tâm tình hắn lại giống như phân tán, thờ ơ lạnh nhạt, tâm thần một mảnh băng lãnh.

Hắn đi ra khỏi viện.

Động tĩnh bên này to như vậy, còn có dao động kinh khủng, đã sớm kinh động rất nhiều người.

Trước mắt bao người, Đường Thiên bình tĩnh không hãi sợ.

Toàn thân hắn tỏa ra hồng quang như máu, tựa như đi ra từ trong núi đao biển máu, khiến người ta khiếp đảm. Con mắt lộ ra qua mặt nạ kia băng lãnh đến mức không có một tia nhiệt độ, hắn không coi ai ra gì mà thẳng tiến về một hướng.

Nộ quyền ấn không phải tầm thường, Thiên Ma tướng trong cơ thể ngưng mà không tiêu tan, thả ra uy thế vô tận.

Ngoài viện, là một tòa giả sơn, tòa giả sơn này là chủ nhân khách sạn đặc biệt thỉnh cao thủ, chặt đứt một ngọn núi hiểm trở, tốn hao vô số khí lực đưa đến nơi này, cho nên chủ nhân khách sạn gọi nó là Đoạn phong. Chỗ cao nhất Đoạn phong phải tới hai mươi trượng, hiểm trở buốt lạnh, toàn thân xanh đen, mười hai cái thiết liên(dây xích sắt) to cỡ cánh tay từ đỉnh núi kéo xuống, chủ nhân khách sạn muốn làm nổi bật nên ở mặt

trên treo đầy lục thực bồn hoa, hàn tuyền từ đỉnh núi róc rách chảy xuống, vụ khí bốc lên, cảnh sắc rất độc đáo.

Bố cục của toàn bộ khách sạn đều là xoay quanh cái tòa Đoạn phong cao vút này mà xây dựng, Đoạn phong nằm ở vị trí trung tâm viện, mỗi một tòa đình viện, vừa ra khỏi cửa đều là đối diện Đoạn phong. Mười hai tòa cao cấp đình viện này cũng được gọi là Đoạn phong mười hai viện.

Không ít người vây xem vì để thấy rõ ràng hơn, đều nhảy lên trên Đoạn phong.

Lúc này thấy Đường Thiên đi tới giả sơn, vội vàng nhảy khỏi, tường vây sụp đổ, đình viện hỗn độn, đều có thể nhìn ra được chiến đấu vừa rồi kịch liệt. Lại nhìn Đường Thiên giống như sát thần, ai cũng không dám vào lúc này rước lấy rủi ro.

Đường Thiên đi tới trước mặt giả sơn, ba ba ba, cắt đứt mấy sợi thiết liên.

Rầm rầm, mấy sợi thiết liên liền bị hắn kéo trên tay.

Toàn thân Đường Thiên lực lượng căng ra, cơ nhục vồng lên, thiết liên từng sợi căng thẳng tắp. Đoạn phong to lớn, không ngừng mà rung động.

Người vây xem ai nấy trợn mắt há mồm, cái này là...

Oanh, một tiếng tiếng nổ, Đoạn phong đột nhiên run lên, thiết liên còn lại tất cả đều đứt đoạn, bồn hoa tươi treo trên thiết liên rơi xuống khắp mặt đất.

Hồng quang quanh thân Đường Thiên càng thịnh, mặt nạ quỷ càng phát dữ tợn.

Rầm rập!

Đoạn phong cao hai mươi trượng vậy mà lại bị Đường Thiên kéo động.

Cái này cái này cái này...

Mọi người dại ra, Đoạn phong hai mươi trượng, trọng lượng quá kinh khủng. Lúc đó khi Đoạn phong vào thành rất rầm rộ, ký ức rất nhiều người hãy còn mới mẻ, mấy trăm người giống như con kiến kéo khúc Đoạn phong này, tốn hao vô số khí lực mới vận chuyển vào thành.

Vậy mà lại có người có thể bằng vào sức lực bản thân kéo động tòa Đoạn phong này!

Cái đứa khốn khiếp này có còn là người không?

Sắc mặt Hà Tâm trắng bệch, trong lòng hắn kinh hãi vô cùng. Tòa Đoạn phong này, toàn thân nham thạch xanh đen, phẩm chất cứng rắn tinh mịn, cao tới hai mươi trượng, trọng lượng e là không dưới năm mươi vạn quân. Một kiếm tước đứt ngọn núi, cường giả Chiến Lực bảng nhiều ít đều là có biện pháp, nhưng mà bằng vào sức lực cá nhân, một người kéo động ngọn núi nặng tới năm mươi vạn quân này, chưa từng nghe thấy.

Thảo nào tử vong tượng người của mình lại bị phá hủy...

Ở trước mặt lực lượng kinh khủng như vậy, những chiêu thức, biến hóa kia tựa như giấy vậy.

Chỉ là... Sao lại như vậy?

Sao lại có người có được thần lực kinh khủng như thế?

Ngay tại lúc mọi người hít vào lãnh khí, Đường Thiên đã cổ đãng lực lượng toàn thân, kéo Đoạn phong, từng bước một chuyển động.

Ầm ầm, ầm ầm.

Đoạn phong khổng lồ, mỗi một lần chuyển động đều làm đất rung núi chuyển.

Cơ nhục toàn thân Đường Thiên đang thiêu đốt, trong tâm thần Thiên Ma thật lớn đang toàn thân tản ra hồng quang đáng sợ, hồng quang không có bất kỳ nhiệt lượng gì, tâm thần Đường Thiên băng lãnh, nhưng mà thân thể dường như đặt mình trong lò luyện.

Toàn thân đều đang thiêu đốt.

Đường Thiên không để ý đến Hà Tâm ở chỗ tối, một cái gia hỏa thụ thương, hắn đã chẳng muốn để ý tới. Lúc này, khuôn mặt hắn chỉ có một ý nghĩ, Từ Hướng Đông!

Lúc này Đường Thiên đã quên kế hoạch mà Hứa Diệp tỉ mỉ an bài.

Trong tâm thần băng lãnh chỉ có một cái ý niệm, giết chết Từ Hướng Đông!

Hắn đã không nhớ rõ vì sao muốn giết chết Từ Hướng Đông, vì cứu ra mọi người, vì xây dựng thanh thế, hết thảy những thứ không thấy kia, hắn chỉ có một cái ý nghĩ đơn giản nhất thuần túy nhất, giết chết Từ Hướng Đông.

Thắng lợi!

Tiến về phía trước!

Sau mặt nạ quỷ, phát ra một tiếng gầm giận dữ, giống như dã thú.

Ầm ầm, ầm ầm.

Tốc độ Đoạn phong di động đang chậm rãi gia tăng, trên mặt đất lưu lại một rãnh trượt lớn.

Ầm ầm, ầm ầm.

Tốc độ Đoạn phong không ngừng gia tăng, đã giống như đi bộ, Đường Thiên từng bước một, kiên định vô cùng.

Ầm ầm, ầm ầm.

Đường Thiên bắt đầu chạy chậm, thiết liên kéo dài thẳng tắp, rầm rầm rung động, Đoạn phong trầm trọng tiếp tục gia tốc.

Tốc độ Đường Thiên càng lúc càng nhanh, đáy Đoạn phong với mặt đất ma sát tạo lên một dải hoa lửa, âm thanh ầm ầm đáng sợ, rung động khiến người ta khiếp đảm, dọc theo mặt đất lan ra mọi ngóc ngách Đông Tiên thành.

Dân chúng toàn thành lúc này không tự chủ ngừng động tác trong tay, địa chấn hả?

Lúc này Hứa Diệp cuối cùng phản ứng lại, cũng bất chấp Hà Tâm, mang theo Huyết hùng hắc kỳ, vội vàng đuổi theo Đường Thiên. Nhưng mà khiến hắn cảm thấy chấn động chính là tốc độ của đại nhân vậy mà lại còn đang tăng lên, điều này sao có thể...

Trong lòng hắn chấn động vô cùng, nhưng hắn làm người nhạy bén, lập tức ý thức được cái này là một cái tuyệt cơ hội hảo. Một màn này thực sự quá chấn động nhân tâm, bất luận một người nào, thấy một màn như vậy, đều nhất định sẽ bị chấn động.

Thần lực kinh người như thế, chưa từng xuất hiện!

Hứa Diệp nhanh chóng đuổi theo Đường Thiên, càng tới gần, rung động lớn hơn nhiều, thanh thế càng đáng sợ. Hứa Diệp có một loại ảo giác, bất kể loại địch nhân gì, lúc này ở trước mặt đại nhân, đều sẽ bị nghiền ép tới đánh tan.

Chấn động có thừa, kích động khôn kể nảy lên trong lòng, hắn nhảy dựng lên, bay lên giữa không trung, cánh tay rung lên, Huyết hùng hắc kỳ trong tay giống như nộ tiễn bắn nhanh đi, cắm ở đỉnh Đoạn phong.

"Mặt Quỷ! Linh bộ!"

"Đại hùng linh bộ!"

Người vây xem thỉnh thoảng vang lên kinh hô, Tử Quyên thành và Đông Tiên thành láng giềng cư ngụ, hai bên lui tới nhiều lần, đoạn thời gian trước danh tiếng vang dội của Mặt Quỷ ở Tử Quyên thành, Đông Tiên thành không ít người cũng có nghe thấy. Ngược lại việc bốn tộc diệt Tần gia, vốn được Tử Quyên thành phong tỏa, chuyện phát sinh sau đó còn chưa truyền tới Đông Tiên thành.

Tây đường chi chiến, trong những người vây xem này, không thiếu có người từng tận mắt nhìn thấy, lúc này nghe thấy động tĩnh đuổi tới, trông thấy Mặt Quỷ hùng kỳ, tức thì trở nên kích động.

Tại Tử Quyên thành, Mặt Quỷ chính là một cái truyền kỳ.

Khi bọn họ nhìn thấy Mặt Quỷ kéo Đoạn phong chạy nhanh, trên mặt mỗi người đều không tự chủ toát ra vẻ kinh hãi, trên đời vậy mà lại có thần lực như vậy sao?

Nhưng mà chẳng mấy chốc, bọn họ lập tức trở nên kích động.

Mặt Quỷ cái này là muốn làm cái gì?

Vô luận Mặt Quỷ muốn làm cái gì, loại động tĩnh này, tuyệt đối sẽ không phải việc nhỏ.

Một đám người giống như bị tiêm thuốc kích thích, theo sát không bỏ.

Trước mặt Đường Thiên là một cửa hàng, nhưng mà Đường Thiên không chút nào có ý né tránh, kéo Đoạn phong rầm rập trực tiếp tiến lên. Người làm cùng chưởng quỹ cửa hàng đã sớm bị kinh động, người người chấn động đến trợn mắt há mồm. Nhưng lúc này thấy Đường Thiên thẳng đường xông lại đây, sắc mặt soạt một cái trắng bệch, mọi người lập tức giải tán.

Đường Thiên một đầu xâm nhập cửa hàng, Đoạn phong cũng ma sát ra một dải hỏa hoa, đánh lên cửa hàng.

Oanh!

Cửa hàng giống như giấy trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, hóa thành vô số mảnh nhỏ, nửa đoạn trên trực tiếp bị hất văng lên bầu trời, quay cuồng trên bầu trời.

Tê!

Mọi người không khỏi hít một ngụm lãnh khí, sắc mặt trắng bệch.

Đoạn phong cuồng chạy như thế đã không thể dùng "thế không thể đỡ" để có thể hình dung, dù cho thành tường ở trước mặt nó, lúc này cũng không cách nào ngăn trở nó chốc lát, chỉ cần vừa đụng là sẽ vỡ tan.

Một vài người cơ trí vội vàng bay lên thiên không, từ trên bầu trời nhìn xuống, nó tựa như một con quái vật đang tại tàn sát bừa bãi, phòng ốc cửa hàng ở trước mặt con quái vật này như thùng rỗng kêu to, gặp tường vỡ tường, đụng phòng san phòng, rầm rầm rầm, phía dưới khắp bầu trời bụi bặm vung lên, hình thành một con đường thẳng tắp.

Phương hướng này...

Là Từ phủ!

Người đầu tiên phản ứng lại chính là Hứa Diệp, hắn ngây người ngẩn ngơ, gian nan mà nuốt nuốt nước bọt, đại nhân cái này là muốn cậy mạnh bức hiếp sao?

Người thứ hai kịp phản ứng lại chính là Hà Tâm.

Hà Tâm cái đầu ông một cái, trống rỗng. Hắn chưa bao giờ nghĩ Đường Thiên vốn chính là trực tiếp muốn đối phó Từ gia, mà cho rằng mình lần này thăm dò, chọc giận Mặt Quỷ, Mặt Quỷ dứt khoát trực tiếp giết tới cửa.

Y khóc không ra nước mắt, chúng ta chỉ là định thăm dò một cái thôi a...

Nhưng mà y biết rõ, nếu để Mặt Quỷ như vậy giết tới cửa, vậy mặt mũi Từ phủ tuyệt đối mất hết. Trong mắt y hiện lên một tia quyết liệt, giấu ở trong bóng tối, y ở trong đám người vây xem lại lần nữa lặng yên phóng thích Tử vong tâm thần.

Động tác của y không ai phát hiện, sống hay chết, trong một trận chiến này.

Vù vù vù!

Khí tức tử vong đột nhiên bạo phát, khiến đám người một trận rối loạn, rất nhiều người tỏ ra vẻ hoảng sợ.

Võ giả trong nháy mắt bị lấy đi sinh cơ, con ngươi trở nên tối đen, bọn họ giống như nộ tiễn, tử khí cuộn trào mãnh liệt từ thân thể bọn họ không ngừng toát ra, hóa thành tử tuyến đen kịt, quấn lên thân thể bọn họ.

Tử tuyến trên người bọn họ dày đặc vô cùng, dày đặc chi chít, quấn thành từng vòng, tựa như xác ướp màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt.

Pháp tắc diện của Hà Tâm giống như giấy đen bị đốt cháy, tử vong hỏa diễm trắng bệch, chậm rãi thôn phệ tờ giấy đen này, pháp tắc diện thiêu đốt phóng ra tử vong lực lượng trở nên vô cùng nồng nặc.

Bất kể trận chiến này là thắng hay là thua, thực lực của y cũng sẽ rớt xuống một khoảng lớn, nhưng mà lúc này, y đã bất chấp mọi thứ.

"Tử tuyến vương ngẫu!"

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, người vây xem náo nhiệt vô cùng, rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 749: Tử Vong Vương Tượng

Tử tuyến vương tượng.

Hứa Diệp cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, lão già này điên rồi sao? Hà Tâm điên rồi sao? Tử tuyến vương tượng căn bản không phải pháp tắc diện có thể thôi động, để hình thành Tử tuyến vương tượng có rất nhiều điều kiện hà khắc, đó là lực lượng cao giai hơn.

Tử tuyến mà nó cần phải tiêu hao so với tử vong tượng người hoàn toàn không phải cùng một cấp số lượng. Tử vong tượng người cũng chỉ là tử tuyến quấn lên các khớp xương chủ yếu trên toàn thân, từ đó có thể khống chế tượng người chiến đấu. Thế nhưng Tử tuyến vương tượng đã là do tử tuyến chồng chất mà thành.

Tử vong tượng người trong khi chiến đấu, thực tế người khống chế là tượng nhân sư, tượng nhân sư thông qua tử tuyến để khống chế tượng người tiến hành chiến đấu. Mà Tử tuyến vương tượng lại có thể tự mình chiến đấu, tử khí nồng nặc đến cực điểm rót vào trong cơ thể tượng người, đã trên căn bản sửa lại kết cấu thân thể tượng người.

Pháp tắc diện thiêu đốt ngoại trừ có thể cung cấp tử khí nồng nặc đến kinh người ra, còn có thể đủ sức hình thành một loại trạng thái nằm giữa pháp tắc không gian và pháp tắc diện, nó có thể tại trình độ nhất định mượn nhờ lực lượng của pháp tắc không gian.

Nếu tượng nhân sư lĩnh ngộ pháp tắc không gian, Tử vong vương tượng liền sẽ lột xác trở thành hình thái cuối cùng của tượng người, 【 tử thần 】.

Tử vong pháp tắc không gian, tên là 【 địa ngục 】, mà 【 tử thần 】 là một trong những hình thức lực lượng cường hãn nhất địa ngục. Tử vong tượng nhân sư cường đại không thể nghi ngờ, nhưng mà tu luyện nó có độ khó cực cao, đối với ngộ tính và tâm tính có yêu cầu cực cao.

Ở trong lịch sử Tội vực, còn chưa có ai lĩnh ngộ ra 【 tử thần 】, lịch sử Tội vực coi như quá ngắn.

Trình độ của Hà Tâm tại Tử vong tượng người cơ hồ đã có thể xếp trong võ giả cường hãn nhất trong lịch sử đồng loại. Vì ngăn cản Mặt quỷ, y thậm chí không tiếc thiêu đốt pháp tắc diện của mình, Tử vong vương tượng là loại đỉnh cấp gần với Tử thần, nó cũng cường đại vô cùng, được gọi là tượng người tiếp cận Tử thần gần nhất.

Hứa Diệp nhìn thấy Tử vong vương tượng thì toàn thân hoàn toàn ngốc rớt rồi, Hà Tâm lẽ nào có cừu oán với đại nhân sao?

Nhưng khi hắn thấy rõ ràng, thoáng cái hiểu được, Từ phủ, Hà Tâm là người của Từ phủ!

Hứa Diệp làm người nhạy bén, lập tức suy nghĩ rõ ràng toàn bộ mạch lạc.

Lúc này chiến đấu bên trong tràng đã rất gay cấn.

Bước tiến đi tới của Đường Thiên cuối cùng đình chỉ, năm đạo thân ảnh màu đen, mang theo vô số tàn ảnh gào thét, bay lượn xoay quanh Đường Thiên. động tác chúng nó cực nhanh, so với Tử vong tượng người còn nhanh hơn nhiều, lực lượng cũng có tăng lên cực lớn. Nhưng mà đáng sợ nhất là ý thức chiến đấu của chúng nó tăng lên nhiều so với chúng nó, Tử vong tượng người lúc trước vụng về tựa như món đồ chơi.

Năm cái Tử vong vương tượng hiểu biết phối hợp chiến thuật, áp lực cho Đường Thiên dốc tăng.

Nhưng mà lúc này, Đường Thiên chẳng có chút e sợ, chìm đắm ở trong Nộ quyền ấn, hắn thiêu đốt thân thể và ý thức băng lãnh, đạt đến một loại cân đối kỳ diệu. Thiết liên to cỡ cánh tay ở trong tay hắn nhẹ như không có gì, lướt qua không khí thì mang theo khiếu âm trầm thấp xa xưa, tựa như cự thú viễn cổ tê minh. Vô số sóng gợn hình răng cưa, dọc theo không khí lan tràn khuếch tán.

Thình thịch!

Thiết liên tráng kiện mang theo một vệt tàn ảnh, đánh trúng ngay mặt một gã Tử vong vương tượng đang nỗ lực đánh lén Đường Thiên. Thanh âm gân cốt vỡ vụn, bị khiếu âm trầm thấp và tiếng đánh nặng nề nhấn chìm, nhẹ không thể nghe thấy. Tử vong vương tượng này tựa như bóng cao su bị quất bay, bóng đen chợt lóe, giống như nộ tiễn va sầm vào đình viện nhà khác.

Oanh!

Đình viện hóa thành bột mịn.

Cũng may động tĩnh bên này quá lớn, dân chúng phụ cận cũng có kinh nghiệm phong phú, mọi người đã sớm thoát xa xa.

Một lát sau, toàn thân Tử vong vương tượng bị màu đen tử tuyến quấn quanh từ trong phế tích bò lên tới, hồn nhiên như vô sự lướt lên không trung, lại đầu nhập chiến đấu.

Một cái Tử vong vương tượng thừa dịp Đường Thiên bị ba vị đồng bạn khác cuốn lấy, đột phá thiết liên phong tỏa, dán sát mặt đất, lặng yên không một tiếng động nhằm phía Đường Thiên.

Tốc độ song phương càng ngày càng gần, nó đột nhiên hắc đồng tử quang mang chợt lóe, thân hình biến mất hoàn toàn, sau một khắc, liền xuất hiện ở phía sau Đường Thiên, làm cho người ta chưa bao giờ nghĩ đến chính là nó thuấn di vậy mà lại không có bất luận dao động gì của pháp tắc.

Chỉ là...

Một bàn tay đột nhiên không biết từ lúc nào, xuất hiện tại bên trong tầm mắt nó.

Cũng chưởng như đao, một trảm này, chẳng có chút tiếng động, không linh biến ảo.

Ma ngô trảm!

Một đao này, không hề hoa xảo mà chém vào trên mặt Tử vong vương tượng, lực lượng cuộn trào mãnh liệt đột nhiên bạo phát.

Thình thịch!

Đầu Tử vong vương tượng đột nhiên gập về phía sau, tử tuyến cuốn lấy kín đáo chặt chẽ mặt trên đều bị chặt đứt, mọi nơi bay loạn, lộ ra một cái khuôn mặt tái nhợt vô thần.

"A Tường! Không!"

Trong đám người bỗng nhiên vang lên một tiếng bi thiết, một nữ tử che miệng, sắc mặt trắng bệch, thân hình lung lay sắp đổ. Đó là đệ đệ của nàng, vậy mà lại biến thành Tử vong vương tượng. Cái khuôn mặt quen thuộc kia, lúc này tái nhợt không có một tia huyết sắc, hắn đã chết rồi.

Tiếng khóc rống tê tâm liệt phế vang vọng toàn bộ đường.

Đoàn người một trận rối loạn, mấy người chạy tới bên người nữ tử, an ủi nàng, khuôn mặt bọn họ bi phẫn.

"Tử vong tượng nhân sư! Phải tìm ra hắn! Hắn chỉ ở quanh đây!"

"Không sai, hắn nhất định ở quanh đây! Hắn vậy mà lại đem a Tường..."

Hà Tâm giấu ở trong bóng tối, miệng mũi mắt tai đều chảy máu tươi, thần sắc đáng sợ. Những tên giống như con kiến hôi này, còn muốn tìm đến mình, thực sự là không biết tự lượng sức mình. Trong con mắt y hiện lên một tia thâm độc.

Có thể trở thành tượng người của ta, là vinh hạnh của các ngươi.

Y híp mắt, khí tức toàn thân thu liễm, tựa như một đoạn khô mộc, dung nhập trong khí tức xung quanh. Tượng người tiêu vong tại trên tay y vô số kể, từ sau khi lĩnh ngộ tử vong tâm chủng y càng phát không kiêng nể gì cả. Những sinh mệnh nhỏ bé như con kiến hôi kia có thể đảm nhiệm tượng người của mình là chuyện đáng giá kiêu ngạo trong cuộc đời bọn hắn.

Không ngừng có tiếng bước chân lướt qua bên người y, nhưng mà vẫn không nhận ra sự tồn tại. Y giết người vô số, thủ đoạn độc ác, sao vì điểm ấy mà có dao động?

Y thậm chí có thể nhận ra Hứa Diệp đang tìm kiếm mình.

Hứa Diệp tài hoa không sai, đáng tiếc, tính tình quá nhuyễn, sinh tử pháp tắc, cả sinh tử đều không thông suốt, còn tu luyện cái gì? Nhìn quen tiên huyết, y cười nhạt với loại đóa hoa dưỡng tại nhà ấm này.

Khí tức của y thu liễm đến mức cực kỳ hoàn mỹ.

Mặt quỷ cường đại vượt quá y tưởng tượng, hiện tại y đã có chút tin tưởng, cái đứa khốn khiếp này thật là truyền nhân của Lý tổ. Y với Đường Thiên giao thủ, có thể rõ ràng cảm thụ được Mặt quỷ trước sau biến hóa. Lúc trước Mặt quỷ cũng có lực lượng kinh người, nhưng mà với hiện tại, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Tất cả, đều là bắt đầu từ một quyền biến hóa kia, bắt đầu từ hồng quang quỷ dị kia.

Hà Tâm tỉ mỉ nhớ lại một quyền vừa rồi kia, bỗng nhiên, trong lòng y chợt động, y nghĩ tới. Mặt quỷ một quyền kia, không, đó không phải quyền, quỷ là hư nắm, quyền là trống không.

Đó không phải quyền, đó là ấn!

Còn có một ngón tay như lấy hoa điểm tới lưới tử tuyến, đó tuyệt đối là kết ấn.

Lẽ nào... Cái đứa khốn khiếp này đúng thật là truyền nhân của Lý tổ...

Hà Tâm kinh hãi khó giải thích, nếu như cái này là thật, đối với Tội vực mà nói, tuyệt đối là một trận động đất. Lý tổ năm xưa cường hãn, ơn trạch khắp Tội vực, truyền nhân của hắn lại là cường hãn như thế, chỉ sợ...

Y không dám tiếp tục ngẫm nghĩ.

Tuy nhiên, tất cả đều chờ qua cái cửa này rồi nói tiếp, trong mắt y hung quang càng thịnh. Nếu Mặt quỷ thật là Lý tổ truyền nhân, vậy càng không thể để hắn sống đi ra ngoài. Một khi Mặt quỷ sống sót, vậy Từ gia sẽ chờ bị thu thập, diệt vong chỉ là trong một đêm.

Hà Tâm đối với Từ gia trung thành và tận tâm, đến lúc này, y đã không để ý sinh tử cá nhân.

Vô luận như thế nào, cũng phải giết chết Mặt quỷ!

Nhìn pháp tắc diện đã thiêu đốt hết một phần ba, Hà Tâm có đủ lòng tin. Đem cái mệnh này bồi đắp cũng phải lôi kéo Mặt quỷ chôn cùng mình. Mặt quỷ rõ ràng không giống vừa rồi, hồng quang quanh thân ảm đạm rất nhiều, chiến đấu kịch liệt như thế, đối với Mặt quỷ tiêu hao cũng thực kinh người.

Tử vong vương tượng tên là a Tường kia, toàn thân tử tuyến nhuyễn động, lại lần nữa bao vây đầu hắn lại.

Động tác của Mặt quỷ chậm lại, trạng thái mệt mỏi biểu hiện ra hết.

Nhưng vào lúc này, một gã Tử vong vương tượng, lại lần nữa mò đến phía sau Đường Thiên.

Nhưng mà lần này giống hệt như lần trước khác một mảy may, lại là một cái Ma ngô trảm, giống như Linh dương treo sừng, không vết tích có thể tìm ra.

Thình thịch!

Tử tuyến đứt gãy, mọi nơi bay lượn, lại là một cái khuôn mặt trắng bệch dại ra lộ ra.

Trong đám người vang lên một tiếng bi thiết, một vị trung niên quỳ rạp xuống đất, toàn thân rung động như si, thất thanh khóc rống.

Trong lòng Hà Tâm cười nhạt, Nếu như bảo đệ nhất trảm khiến Tử vong vương tượng lộ ra chân diện mục là trùng hợp, như vậy lúc này đây, khiến hắn lập tức minh bạch ý nghĩ của Mặt quỷ. Ngươi định nhờ cậy lực lượng như con kiến hôi tới đối phó ta?

Thực sự là ngây thơ!

Hiểu rõ ý nghĩ của Mặt quỷ, ý thức của Hà Tâm cũng chiếu nhập trong đầu Tử vong vương tượng, vài đạo thân ảnh như tia chớp hướng Đường Thiên lao đi.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Liên tục chém, thân phận của ba cái vương tượng còn lại cũng không ngừng được vạch trần, trên người Đường Thiên cũng có thêm vài đạo vết thương.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế chui thẳng nhân tâm.

Đoàn người rối loạn càng lúc lớn hơn nhiều, những võ giả này nguyên bản chỉ là xem náo nhiệt, trên mặt không hẹn mà đồng thời toát ra vẻ phẫn nộ. Dùng người sống làm tượng người, chuyện này là tàn nhẫn cỡ nào, hung nhân đáng sợ tàn nhẫn như vậy, vậy mà lại ở Đông Tiên thành, sự tình tàn khốc như thế vậy mà lại phát sinh ở trước mặt bọn họ.

"Mẹ nó! Lão tử hiện tại chính là liều cái mạng này, cũng phải đem tên cháu chắt của rùa tìm ra!" Một gã tráng nam phẫn nộ âm thanh.

"Tìm ra!"

"Quá thảm rồi!"

Đoàn người rối loạn càng lúc lớn hơn nhiều, cùng chung mối thù.

Hứa Diệp thấy thế, trước mắt sáng ngời, đúng lúc cao giọng nói: "Tại hạ tu luyện chính là sinh tử pháp tắc, thao túng Tử vong vương tượng, không thể vượt quá phạm vi một trăm trượng."

"Một trăm trượng, đoàn người tản ra, cái gì bên chân cũng không buông tha, đào ba thước đất, không tin tìm không ra!" Tráng nam giọng căm hận.

Các võ giả lúc này dồn dập tản ra, bọn họ đối với Tử vong tượng nhân sư này, hận thấu xương.

Sắc mặt Hà Tâm cuối cùng thay đổi, vô luận y ẩn dấu đến mức hoàn mỹ như thế nào, tại tình huống từng tấc sưu tầm, cũng tuyệt đối trốn không thoát.

Một khi nơi y ẩn thân bị tìm ra, vậy thì y sẽ nguy hiểm rồi.

Không được, nhất định không thể để cho bọn họ tìm được mình!

Khủng hoảng trước nay chưa từng có lan tràn ở trong lòng y, những con kiến hôi chết tiệt này, cũng dám đối địch với mình, y muốn đem tất

cả bọn họ giết sạch! Hết thảy giết sạch!

Cảm thụ sát ý và sợ hãi trong lòng Hà Tâm, một cái Tử vong vương tượng, đột nhiên rút lui khỏi, xoay người liền muốn đánh về phía đoàn người.

Chỉ cần một cái Tử vong vương tượng, đã có thể giết sạch bách tất cả những người này. Định chủ trì chính nghĩa? Khi các ngươi nhìn thấy người xung quanh, từng người đột tử tại chỗ, xem các ngươi còn muốn sính anh hùng không?

Khuôn mặt Hà Tâm tràn đầy tiên huyết dữ tợn đáng sợ, y nhìn quen sự xấu xa của nhân tính, biết rõ tại thời điểm nguy hiểm, những gia hỏa này có bộ dáng gì.

Hô!

Khiếu âm khiến người ta rợn tóc gáy lướt qua đỉnh đầu mọi người.

Thiết liên cỡ cánh tay đánh trúng con Tử vong vương tượng đánh về phía đoàn người kia, chỉ là lần này, Tử vong vương tượng không bị đánh bay, mà là bị thiết liên quấn chặt.

Tay Đường Thiên run lên, thiết liên cuốn Tử vong vương tượng, lóe lên lướt ngược trở về.

Hà Tâm biến sắc, đáng chết!

Tuy nhiên, ngươi cho như vậy là có thể đủ cuốn lấy Tử vong vương tượng sao?

Bốn gã Tử vong vương tượng khác đồng thời đánh về phía Đường Thiên, vù vù vù, vô số màu đen tử tuyến từ trên người bọn chúng bắn nhanh mà ra, bất ngờ không kịp phòng cánh tay, trên đùi, trên lưng Đường Thiên bị tử vong hắc tuyến quấn thật chặt.

Đi tìm chết đi!

Tử vong vương tượng bị thiết liên quấn lấy bay ngược trở về, hắc đồng tử sáng lên hắc quang yếu ớt, cánh tay vung lên, cánh tay hóa thành một đoàn hắc vụ, đột nhiên hướng Đường Thiên vung lên.

Cánh tay tiêu thất, hóa thành một đạo liêm đao màu đen, mang theo khí tức tử vong lạnh lẽo vẹt tới cái cổ Đường Thiên!

Vương tượng liêm đao!

Mặt quỷ xanh đen nảy ra, cặp con mắt ảm đạm kia, đột nhiên sáng lên hồng quang.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 750: Liêm Đao

Tử vong màu đen quấn chặt quanh Đường Thiên, Đường Thiên có thể thanh tỉnh mà cảm thụ được lực lượng từ tử tuyến truyền đến, còn cả cảm giác ăn mòn khiến người ta sởn tóc gáy, tựa như có vô số tiểu trùng đang liều mạng mà luồn vào trong thân thể hắn.

Tử tuyến lực lượng to lớn, xương cốt Đường Thiên cũng cảm giác có chút sắp bị cắt đứt.

Tử khí nồng nặc tới cực điểm ngưng tụ thành Liêm đao tản ra khí tức tử vong lành lạnh, tựa như là Liêm đao tử thần chuyên môn thu gặt sinh mệnh. Thực lực của Vương tượng rốt cuộc còn lâu mới bằng tử thần, vì chém ra một đao này cần phải trả giá bằng một cánh tay.

Vương tượng cụt tay, tử khí toàn thân cấp tốc biến mất, ảm đạm không ánh sáng, như sương khói biến mất hoàn toàn.

Một kích liều mạng chăng?

Tâm thần Đường Thiên băng lãnh bình tĩnh không dao động, hai tròng mắt giống như bàn ủi sắt nung đỏ, tản ra khí tức khiến người ta khiếp đảm.

Thời gian phảng phất đình trệ.

Hồng quang cuộn trào mãnh liệt, từ trên người Thiên Ma không ngừng tản ra, tựa như hỏa diễm nóng cháy. Huyết nhục trong thân thể Đường Thiên vô thanh thiêu đốt, hồng quang tựa như lò lửa luyện thép, huyết nhục tựa như nguyên liệu, đang không ngừng thiêu đốt, không ngừng cải tổ.

Biến hóa kỳ diệu lấy tốc độ kinh người tiến hành ở trong thân thể Đường Thiên.

Tử khí rót vào bên trong thân thể Đường Thiên bị hồng quang xông tới liền tiêu tán vô hình.

Một cổ lực lượng khó mà nói rõ bằng lời ở trong huyết nhục được cải tổ lặng yên thành hình. Nguyên lực là lực lượng huyết nhục thiêu đốt thăng hoa mà thành, lực lượng của Đường Thiên cũng là ở trong huyết nhục, tầng tầng truyền lại chồng chất lên mà hình thành, cái tốc độ này nhanh như thiểm điện, nhưng mà vẫn cần phải có quá trình tụ tập thành hình.

Nhưng mà hiện tại lại không giống, Đường Thiên cảm giác thấy bên trong thân thể mình tựa như ẩn chứa một vùng biển rộng mênh mông, thoải mái huy vũ, là có thể nghe thấy lực lượng dồi dào như biển tê minh bên trong thân thể.

Nó tựa như biển rộng đang mạnh động, không, nó là một vùng biển rộng thiêu đốt, mênh mông mà xao động, một cái động tác nho nhỏ, liền sẽ dẫn phát một trận biển gầm.

Đây mới là chân lý của Nộ quyền ấn sao?

Tâm thần Đường Thiên băng lãnh cuối cùng xuất hiện một tia dao động, trong lúc thảng thốt, trong lòng hắn hiện lên một tia minh ngộ, lẽ nào Thiên Ma lục ấn căn bản không phải vũ kỹ dùng cho chiến đấu mà là sử dụng để rèn luyện thân thể?

Cái ý niệm này chợt lóe lên trong đầu hắn, nhưng mà lúc này cũng không phải lúc ngẫm nghĩ.

Cũng không thấy tạo thế(tạo dáng), hải dương lực lượng bên trong thân thể ầm ầm gào thét, con mắt Đường Thiên sáng lên hồng quang chói mắt, hai tay mở ra cũng không động, lực từ eo lại đột nhiên bạo phát, thân thể bỗng xoay tròn.

tử tuyến cứng cỏi vô cùng căng ra, lực lượng kinh người từ trên tử tuyến truyền đến, thân thể Tử vong vương tượng lập tức bị luồng cự lực này kéo cho mất cân đối.

Chúng nó chỉ cảm giác thân thể nhẹ nhàng, cưỡi mây đạp gió, chúng nó vô thức mà vững vàng nắm chặt tử tuyến.

Bốn gã tử vong vương tượng vậy mà lại bị Đường Thiên trực tiếp vung mạnh bay lên.

Phanh!

Một gã tử vong vương tượng bị vung bay lên, tựa như vứt một thanh thiết chùy lên, đập trúng vương tượng Liêm đao.

Tê!

Cái Tử vong vương tượng cứng cỏi vô cùng này bị dễ dàng cắt thành hai nửa. Tử vong vương tượng bị cắt thành hai nửa, không chảy một giọt tiên huyết, Liêm đao màu đen phảng phất ăn no nê một bữa, trở nên càng thêm nồng nặc đen thùi lùi, tiếp tục bay về hướng Đường Thiên.

Trong lòng Đường Thiên rùng mình, thân hình trong lúc xoay tròn chẳng có chút đình chỉ, đầu ngón chân điểm nhẹ trên mặt đất.

Phanh!

Mặt đất dưới chân hắn lập tức đánh tan, Đường Thiên xoay tròn giống như lướt trên mặt băng, quỷ dị trượt sang mấy trượng.

Tê!

Lại là một gã tử vong vương tượng bị vỗ lên Vương tượng Liêm đao, Tử vong tượng người tựa như giấy bị cắt thành hai nửa. Vương tượng Liêm đao liên tục hút tử khí từ hai gã vương tượng trở nên đen đặc như mực, trôi nổi một tia sáng bóng quỷ dị của kim chúc.

Nó trong không trung vạch ra một đường vòng cung quỷ dị, xen lẫn tiếng gào rít thê lương, tiếp tục bắn về hướng Đường Thiên.

Đường Thiên không ngờ, cái Liêm đao này vậy mà lại quỷ dị như thế.

Cơ hồ không cần nghĩ ngợi, đầu ngón chân lại điểm, trong tình huống cao tốc xoay tròn, thân hình hắn lại lần nữa trượt đi.

Thân tại giữa không trung, hai tay bỗng nhiên thò ra phía trước tìm tòi, song chưởng giống như như tia chớp, nắm cổ họng hai gã tử vong vương tượng, răng rắc, cái cổ Tử vong vương tượng vỡ tan. Nhưng mà Tử vong vương tượng tựa như hai gã tiểu cường bất tử, cái cổ tuy rằng bị vặn gãy, nhưng mà vẫn tay chân vẫn sử dụng mà công kích Đường Thiên.

trong lòng Đường Thiên báo động chợt sinh.

Không chút nghĩ ngợi, nắm bàn tay hai cụ tử vong vương tượng, đột nhiên rung lên, hai cụ vương tượng bị quẳng ra ngoài.

Rầm rầm!

Chúng nó trong không trung bùng nổ thành hai luồng vụ khí màu đen, quỷ dị chính là hai luồng vụ khí ngưng mà không tiêu tan, giống như vật sống nhuyễn động, đáng sợ không thể nói ra thành lời.

Vù, Liêm đao giống như cá mập ngửi được mùi tanh, nôn nóng lướt tới, xuyên qua hai luồng hắc vụ. Hai luồng hắc vụ, trong nháy mắt tiêu thất, một chút không dư thừa. lúc này Liêm đao màu đen ngừng lại, nó lắng lặng phập phềnh ở giữa không trung, hoàn toàn thay đổi bộ dáng, thân đao rộng rãi, từng cái mặt người vặn vẹo dữ tợn sắp hàng từ nhỏ đến lớn. Lưỡi Liêm đao càng thêm đáng sợ, là từng hàng răng nhọn, mặt trên còn treo tơ máu. Hoàn toàn không tương xứng với thân đao rộng thùng thình là cái cán dài mảnh khảnh của nó, khiến người ta hoài nghi là hơi dùng sức sẽ làm nó gãy mất.

Trong chỗ tối, tầm mắt Hà Tâm là một mảnh đỏ tươi, hai hàng máu đỏ sẫm theo con mắt gã uốn lượn mà xuống. Từng dòng, từng dòng máu tươi từ trong miệng mũi tai của y ồ ồ chảy ra bên ngoài.

Trên mặt y hiện lên nụ cười tươi quỷ dị.

【 tử thần chi Liêm đao 】!

Không ngờ tại trước khi mình chết, vậy mà lại có thể dùng chiêu này.

Hà Tâm ôi ôi mà cười, đến tình trạng này, y đã không có khả năng sống sót. Nhưng mà trong lòng y cực kỳ cuồng nhiệt, thần sắc điên cuồng, liên tục toàn bộ tử khí của năm cụ tử vong vương tượng, pháp tắc diện thành thục hoàn chỉnh thiêu đốt bốn phần năm, cuối cùng sáng lập ra một chiêu này. Không cần tranh luận cũng biết đây là sát chiêu cuối cùng của hệ Tử vong pháp tắc tượng người, cũng là một trong những sát chiêu mạnh nhất của toàn bộ hệ thống tử vong pháp tắc.

Thực sự là hoàn mỹ a.

Mình chết cũng có thể nhắm mắt, các ngươi những con kiến hôi này...

Có thể chết dưới một chiêu này, thực sự là may mắn a.

Có thể chết ở trước mặt một chiêu này, ta cũng rất may mắn.

Ha ha ha ha...

Điên cuồng mà cười, y hoàn toàn không che giấu thân hình, suốt đời nỗ lực tìm tòi, suốt đời hắc ám, suốt đời cố chấp cực đoan không dung tại thế, y nhìn mạng người như rơm rác, đến giờ phút này, cuối cùng y bước ra một bước suốt đời cũng chưa bao giờ suy nghĩ rõ chưa bao giờ dám đạp chân đi.

Vạn vật quy về tử vong, trong mắt y con kiến hôi là như thế, y cũng như thế, y hóa ra là đốm nhỏ trong phàm trần, tâm y hướng về phiến hắc

ám vĩnh hằng kia, đó mới là đường về của y, đó mới là bổn nguyên của sinh mệnh.

Đốt tàn thân thể, quy về tịch thổ.

Toàn thân y không ngừng chảy ra tiên huyết, bỗng nhiên từng khỏa huyết châu bốc lên từng sợi hỏa diễm màu đen thật nhỏ, khuôn mặt điên cuồng trở về bình tĩnh, lúc này, y cảm thấy an tường không thể nói ra.

Y muốn ôm chằm chằm tử vong, nơi quy túc vĩ đại nhất vĩnh hằng nhất trên thế giới.

Ngọn lửa màu đen thôn phệ thân thể y.

Một màn này phát sinh cực nhanh, nhanh đến mức mọi người vừa mới nghe thấy tiếng cười điên cuồng, chưa kịp có bất luận phản ứng gì, Hà Tâm liền đã bị hỏa diễm thôn phệ. Thân thể Hà Tâm hòa tan như khối băng ở trong hỏa diễm màu đen, trên mặt y thủy chung hiện ra nụ cười tươi bình tĩnh bình hòa.

Một màn quỷ dị như thế, khiến người người đều không khỏi sởn tóc gáy.

hỏa đoàn màu đen lắng lặng lơ lửng giữa không trung, nhuyễn động như vật sống, bỗng nhiên, nó hóa thành một vệt hỏa quang màu đen, ầm ầm chìm vào trong tử thần Liêm đao.

Liêm đao không chút động đậy.

Nhưng vào lúc này, trên cán dài mảnh khảnh, một bàn tay lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh trưởng ra, khi nó dài đến chỗ khớp xương khuỷu tay, liền ngừng lại.

Giữa không trung, một cái cánh tay đơn độc cầm tử thần Liêm đao.

Tay cụt cũng không vạm vỡ lắm, trái lại, có chút gầy yếu, da tái nhợt, năm ngón dài nhỏ nắm chặt cán Liêm đao.

Tê!

Xung quanh vang lên tiếng hiét thở, sắc mặt ai nấy trắng bệch nhìn một màn này.

Bàn tay cụt đơn độc, cầm lấy một thanh Liêm đao, tựa như vừa mới chặt từ trên thân người xuống, chỗ mặt vỡ còn dính tiên huyết sền sệt chảy xuôi. Oan hồn mặt người trên thân đao vặn vẹo, kêu rên như có như không, vô luận có bịt lỗ tai kín cỡ nào cũng không có cách nào ngăn cản những thanh âm này. Lưỡi đao răng cưa thành hàng sắc bén đang chậm rãi trượt qua, tựa như một con dã thú quá đói, có chút nôn nóng khó dằn nổi.

Sắc mặt Đường Thiên cuối cùng thay đổi.

Hắn có thể cảm thụ được, khi cái bàn tay cụt này sinh trưởng hoàn thành thì khí tức tử vong nồng nặc được cơ hồ sặc mũi trên Liêm đao, đột nhiên biến mất tăm tích khôgn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nếu như không phải hắn tận mắt thấy bàn tay cụt này và Liêm đao, hắn không chút phát hiện được nơi này có tồn tại bất luận đồ vật gì.

Trong tâm thần hắn, Thiên Ma cho tới bây giờ nguy nga lãnh đạm, lúc này cũng cảm thụ uy hiếp rất lớn.

Từ Hướng Đông ở xa xa, vô thanh mà nhìn chăm chú, miệng nhẹ nhàng nhấm nuốt quả đắng, nước đắng như mực càng thấy cay đắng.

Hà thúc...

Gã trầm mặc không nói gì, vừa rồi gã có thể xuất thủ, đúng là gã không xuất thủ. Hà thúc đã trở thành công địch của mọi người, tử địch của toàn bộ Đông Tiên thành, nếu như gã đứng ra, toàn bộ Từ gia liền sẽ trở thành địch nhân của mọi người.

Gã không thể làm như vậy.

Nhìn Hà thúc thiêu đốt pháp tắc diện, nhìn Hà thúc thiêu đốt chính mình, nhìn Tử thần tay cầm Liêm đao.

Gã biết rõ đây là cái gì, đó là cánh tay tử thần, sau cùng Hả thúc thiêu đốt chính mình, cuối cùng là một tia thân ảnh kia sau cửa【 địa ngục 】. Tuy rằng vẻn vẹn chỉ là một cánh tay, nhưng mà cánh tay tử thần kia tuy rằng không hoàn chỉnh, nhưng nó vẫn đại biểu cho lực lượng tầng thứ cao hơn.

Mặt quỷ chết chắc rồi.

Trong lòng gã cũng không có bao nhiêu cừu hận, cừu hận một người sắp chết, gã cảm thấy không có bất luận ý nghĩa gì.

Thế nhưng là...

Hình ảnh mơ hồ rất nhiều năm trước thoáng hiện trước mắt gã, đứa bé tập tễnh học bước bập bà bập bẹ đòi Hà thúc ôm, trong quang ảnh thơ ấu, luôn luôn không thể thiếu cái thân ảnh thủy chung ôm chầm bản thân mình cười mị mị kia.

Tại lúc gã mười hai tuổi, Hà thúc ly khai.

Hai mươi năm sau, giết người vô số Hà thúc mang theo vô số tiên huyết và oan hồn trở về, mang theo hung danh nhìn mạng người như rơm rác trở về, mai danh ẩn tích lần nữa biến thành Hà thúc cười mị mị kia.

Ma quỷ trong nó, thiên sứ trong ta.

Ta không thể xuất thủ...

Từ Hướng Đông ngửa mặt nghiến răng, hai hàng nhiệt lệ, dọc theo gương mặt cuồn cuộn chảy xuống, lẫn với nước đắng đen kịt.

Một lát sau, gã lau nước mắt, không để ý trên mặt bị nước đắng đen vạch thành diễn viên hí khúc, ánh mắt gã trở nên tàn nhẫn vô tình, vẻ

mặt của gã khôi phục bình tĩnh thong dong. Gã cũng không liếc thân ảnh Mặt quỷ phía dưới, đó đã là một người chết.

Không thể khiến Hả thúc hi sinh không có ý nghĩa.

Tử Quyên thành!

Hắn muốn nhanh tay hơn mọi người, chiếm lấy Tử Quyên thành.

Chiếm lấy Tử Quyên thành, con số Linh bộ khổ tù đông đảo sẽ khiến Từ gia bước trên một cái bậc thang cao hơn. Tử Quyên thành không có Mặt quỷ, ở trong mắt gã tựa như mỹ nhân không bố trí phòng vệ, là mê người như thế.

Ánh mắt gã đột nhiên trở nên nóng cháy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 751: Tử Thần Cụt Một Tay Vs Xá Thân Trảm

Sắc mặt Hứa Diệp trắng bệch, nhãn thần dại ra.

Đây là Hung nhân đẳng cấp Giáp sao?

Trong lời đồn đại, mười hai vị Hung nhân đẳng cấp Giáp đều là cường giả có thể đăng lên Chiến Lực bảng. Nhưng mà so với cường giả Chiến Lực bảng, bọn họ thần bí hơn nhiều, trên tay mỗi người đều dính đầy tiên huyết, cừu gia vô số. Có thực lực mạnh mẽ, hùng cứ một phương, nhưng mà tuyệt đại đa số người hành tung thần bí, hiếm có ai biết. Chỉ có khi bọn họ xuất hiện tại tầm mắt mọi người, nhấc lên tinh phong huyết vũ, mọi người mới nhớ tới bọn họ.

Hà Tâm tiêu thất đã mười năm rồi, nhưng mà khi hắn lại xuất hiện, là cường hãn như thế ngang ngược như thế, đủ để rung động Tội vực.

Cái liêm đao kia, cái cánh tay kia...

Hà Tâm đã đẩy ra phiến cửa kia, cánh cửa nơi điện phủ cao nhất của pháp tắc, cảnh giới cao nhất mà bất cứ một vị võ giả nào đều tha thiết ước mơ. Có ai từng đến qua tọa điện phủ kia không, tọa điện phủ kia rốt cuộc là bộ dáng gì, không có ai biết rõ.

Đột nhiên, Hứa Diệp có chút ước ao, có thể trước khi chết, từ trong khe cửa nhìn thấy pháp tắc tối cao điện phủ, đó cũng là may mắn cỡ nào. Hắn biết rõ, lấy thiên phú cùng trình độ của hắn, trước khi chết cũng không nhất định có thể đạt được cảnh giới như Hà Tâm.

Cánh tay phải của Tử thần, liêm đao của tử thần.

Thứ kinh khủng đến từ pháp tắc cảnh giới cao nhất, phủ xuống thế giới này.

Tu luyện sinh tử pháp tắc, trong mắt Hứa Diệp là một cảnh tượng khác. Sinh cơ tại toàn bộ Đông Tiên thành, đều lặng yên trôi mất. Như vậy trôi mất, thập phần thong thả, thực lực không đạt được cảnh giới tương ứng, thậm chí vô pháp nhận ra sinh cơ trong cơ thể mình đang trôi mất.

Nhè nhẹ từng sợi sinh cơ, từ bốn phương tám hướng tụ lại, chìm vào liêm đao Tử thần. Âm nhạc trầm thấp mà du dương từ bên trong liêm đao vang lên, từng cái mặt người vặn vẹo giãy dụa trên thân đao lúc này trở nên an tường ôn hòa.

Trấn hồn khúc.

Một màn trước mắt này, khiến Hứa Diệp quả thực không dám tưởng tượng nữa, kinh hãi vô cùng. Cũng chỉ một cánh tay Tử thần và Liêm đao của nó, vậy mà lại có thể rút đi sinh cơ toàn thành. Nếu Tử thần chân chính xuất hiện, sinh cơ tại toàn bộ Đông Tiên thành, chẳng phải là trong nháy mắt bị nó rút ra sạch sẽ sao?

Đồ thành!

Hai chữ nhìn thấy mà giật mình này, đối với Tử thần mà nói hóa ra là nhấc tay. Không, không cần phải nhấc tay, nó chỉ cần đứng ở nơi đó.

Nếu như toàn bộ sinh cơ thành thị đều bị rút đi sạch sẽ, nó liền sẽ biến thành một tòa tử thành chân chính, một tòa tử vong pháp tắc chi thành. Thuần túy tử vong pháp tắc, lại ở chỗ này không ngừng sinh sôi, không ngừng sinh trưởng, nơi đây liền sẽ trở thành địa ngục.

Những tri thức này tựa như cố sự, như truyền kỳ, từ ngày bắt đầu học tập sinh tử pháp tắc, Hứa Diệp chưa từng nghĩ đến có một ngày, hắn sẽ tận mắt nhìn thấy chúng nó.

Thật sâu tuyệt vọng bao phủ thể xác và tinh thần Hứa Diệp, hắn ngơ ngác nhìn đại nhân bên trong tràng, tựa như đang chờ đợi phát sinh một màn đại nhân cuối cùng tử vong kia.

Thất bại và tử vong, là kết quả cuối cùng, là kết quả duy nhất.

Sắc Mặt Hứa Diệp xám xịt, thân thể hắn, cũng bắt đầu xuất hiện đốm xám. Hắn tu luyện chính là sinh tử pháp tắc, sinh tử ở bên trong thân thể hắn vẫn duy trì cân đối, nhưng mà lúc này, tuyệt vọng cường liệt khiến thân thể và tâm thần hắn mất đi cân đối, lực lượng tử vong bắt đầu chiếm thượng phong.

Đường Thiên nhìn chằm chằm một tay cụt và Liêm đao trước mặt, hắn híp mắt, trong lòng chẳng có chút e sợ.

Hắn cũng có thể cảm thụ được sinh cơ toàn thành đang cuồn cuộn không ngừng mà bị cái liêm đao kỳ quái kia thôn phệ. Trấn hồn khúc trầm thấp du dương, vừa mới tới gần Đường Thiên, đã bị hồng quang hòa tan, tiêu tán vô hình.

Thiên Ma sáu tay bên trong thân thể lúc này bảo tướng trang nghiêm, toàn thân tản ra hồng quang nồng nặc, trên bàn tay kết Nộ quyền ấn, một luồng hỏa diễm đỏ thẫm chậm rãi nhảy lên. Từng lớp hồng quang theo hỏa diễm đỏ thẫm nhảy lên, không ngừng khuếch tán bốn phía.

Thân thể Đường Thiên được hồng quang lần lượt cọ rửa, lực lượng hào hùng có quy luật mà tụ tập, tản ra.

Nhưng vào lúc này, cái cánh tay kia chậm rãi đưa liêm đao lên.

Đường Thiên giống như mèo xù lông, cảm giác nguy hiểm cường liệt khiến hắn không nhịn được thần kinh căng thẳng. Dù cho động tác cánh tay vung lên liêm đao chẳng có chút khí tức, tựa như một cái động tác vô cùng bình thường, nhưng mà trực giác Đường Thiên nhạy cảm, cảm giác nguy hiểm trong lòng cơ hồ nồng nặc đến mức giống như thực chất.

Hắn hít sâu một hơi, hắn có dự cảm, một kích hắn đối mặt kế tiếp này, tất nhiên là công kích mạnh mẽ nhất mà hắn từng gặp!

Hắn nhắm mắt lại, thân thể hơi hơi nghiêng về phía trước, hai tay hạ xuống.

Nồng nặc hồng quang giống như quầng sáng tiên huyết tản ra, thần tình Đường Thiên ôn hòa kiên định, hắn không chút khẩn trương gì, hô hấp ôn hòa, tựa như sắp đi vào giấc ngủ. Toàn thân hắn không có chút sát khí nào, hồng quang tươi đẹp tụ lại ở hai tay hắn.

Nếu đã là một kích mạnh nhất, như vậy, cũng đưa ra một kích mạnh nhất của mình thôi.

Hắn mở mắt, con mắt kiên định như sắt thép, không có bất luận sự vật gì có thể khiến hắn dao động. Cảm thụ được sự kiên định trong nét trầm mặc của Đường Thiên, Thiên Ma sáu tay mỗi cái kết pháp ấn, chỉ là pháp ấn ở năm cánh tay khác mơ hồ không rõ.

Khí thế của Đường Thiên, bắt đầu kéo lên.

Khí lưu xung quanh trở nên hỗn loạn, khí thế cường đại, khiến không gian xung quanh hắn trở nên không ổn định, thân thể hắn tựa như phong nhãn của gió bão, gió cấp tốc thổi y phục hắn bay phất phới.

đột nhiên Hứa Diệp ngẩng đầu, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, trên khuôn mặt xám xịt đột nhiên hiện lên một lũ sinh cơ.

Khí thế Mặt quỷ đại nhân thật mạnh...

Hai người hình thành nét tương phản cực kỳ cường liệt, liêm đao và một tay cụt khí tức nội liễm, nếu không nhìn, tất nhiên cảm thụ không ra chúng nó tồn tại. Mặt quỷ đại nhân hoàn toàn tương phản, khí thế của hắn phóng ra ngoài, hắn tựa như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, càng cháy càng liệt.

Lực lượng bên trong thân thể Đường Thiên giống như biển rộng, lúc này không ngừng kích động ở bên trong thân thể hắn.

Không gian xung quanh hắn kịch liệt rung động, sóng gợn mắt thường có thể thấy không ngừng khuếch tán bốn phía.

Keng keng, keng keng.

Âm thanh bùng nổ rất nhỏ không ngừng vang lên, khí thế của Đường Thiên vẫn kịch liệt tăng lên, hắn không chút động đậy, giống như điêu khắc, chỉ có cặp con mắt kia, quang mang càng lúc rực sáng.

Hắn tại bên trong【 Xá thân trảm 】lĩnh ngộ Thiên Ma tướng, lúc này Thiên Ma tướng lại nuôi trở lại Xá thân trảm, hai người có cùng nguồn gốc, lần này liên hợp, tràng diện lập tức rất khác rồi. lần này Đường Thiên cũng là bị đao gác ở trên cổ, bị buộc đến tuyệt cảnh.

Tuy rằng hắn không biết lai lịch liêm đao và một tay cụt trước mặt, nhưng mà hắn trải qua nhiều trận chiến đấu như vậy, phán đoán trình độ nguy hiểm đối với chiến đấu cơ hồ là bản năng. Quỷ dị như thế, hiện tượng đánh vỡ thường quy như thế, vượt qua toàn bộ nhận biết của hắn.

Bị buộc đến tuyệt cảnh, Đường Thiên cơ hồ vận dụng toàn bộ lực lượng hắn có thể vận dụng. Dùng Thiên Ma kết sáu ấn tới tăng cường Xá thân trảm, dù cho năm ấn kia đều ảm đạm không ánh sáng, chỉ mới được bộ dáng. Cái ý nghĩ này vừa rồi hắn đối địch tử vong vương tượng thì chợt nghĩ tới, Thiên Ma sáu ấn rốt cuộc là dùng để chiến đấu hay là rèn luyện thân thể.

Nhưng mà đến lúc này, Đường Thiên tựa như thua đỏ mắt, đặt toàn bộ lợi thế có thể có áp lên, tất cả đều áp lên.

Nếu là Thần quyền hoàn thành thì tốt rồi...

Trong đầu Đường Thiên hiện lên ý niệm này nhưng mà ngay sau đó hắn tựu đẩy cái ý nghĩ không đúng lúc này lại đằng sau.

Thiên Ma sáu ấn đồng thời kết thành, trong hồng quang nồng nặc, mấy đóa hoa linh tinh, không biết từ nơi nào toát ra, chậm rãi hạ xuống, rơi xuống trên thân Thiên Ma liền biến mất tăm mất tích.

Đường Thiên không biết đây là cái tác dụng gì, lúc này cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

Rầm rầm rầm!

Sóng gợn nhỏ vụn, lấy Đường Thiên làm trung tâm, khuếch tán ra toàn bộ Đông Tiên thành. Chúng nó tựa như từng lớp sóng xung kích không gian, không gian toàn bộ Đông Tiên thành đều trở nên cực không ổn định. Bốp, một tiếng vang nhỏ, trên thạch gạch xuất hiện một cái vết rách thật nhỏ, một khối vỡ bằng hạt gạo, chậm rãi phập phềnh.

Từng khối vỡ từ trên mặt đất rạn nứt.

Người vây xem đều không khỏi biến sắc, hai mắt Hứa Diệp sáng ngời, hắn bỗng nhiên nhớ tới Phong Lôi thương Lô Thiên Vấn, một thương sau cùng kia là kinh thế hãi tục cỡ nào. Khí thế Đại nhân vậy mà lại so với một thương sau cùng của Lô Thiên Vấn, càng thêm kinh người.

Đúng vậy, đại nhân đúng là cường giả kích sát Lô Thiên Vấn!

trong lòng Hứa Diệp kích động khó giải thích, nhìn thấy hi vọng, đốm xám trên người hắn nhanh chóng biến mất, sinh cơ từ ảm đạm trở nên thịnh vượng.

Bỗng nhiên hắn phản ứng, lớn tiếng gọi với người vây xem xung quanh: "Đều tản ra! Đều tản ra! Cách xa một chút!"

Dân chúng Đông Tiên thành lúc này như ở trong mộng mới tỉnh, mặt không còn chút máu dồn dập lui ra xa.

Liêm đao và một tay cụt lộ ra vẻ quỷ dị và âm trầm, những hình ảnh cổ quái kia, vượt qua sức tưởng tượng cực hạn của bọn họ, khiến mỗi

người đều là sống lưng phát lạnh. Nhưng mà Mặt quỷ là quang cảnh khác, khí thế phóng đãng bá đạo không che giấu như thế, bọn họ chưa từng thấy, giống như một con cự thú, tản ra uy thế tuyên cổ năm tháng vô pháp mai một.

Cái động tĩnh to lớn này, toàn bộ Đông Tiên thành đều bị kinh động.

Trong con mắt Đường Thiên không có một tia dao động, thần thái lạ thường ôn hòa. Xá thân trảm, kiêng kị nhất đó là có chút dao động, đúng là Đường Thiên không có, một tia cũng không có.

Cứu mọi người, cùng mọi người kề vai chiến đấu, sau đó thắng lợi!

Đây là lý do ta đứng ở chỗ này, đây là lý do ta nhất định phải làm được!

Ai cũng vô pháp ngăn cản ta!

Cái liêm đao lởm này!

Trong mắt Đường Thiên tuôn ra một đoàn tinh mang, không gian phạm vi toàn bộ Đông Tiên thành đột nhiên run lên.

Đường Thiên bắt đầu phóng đến liêm đao và cánh tay ở phía đối diện, đôi mắt kiên định giống như sắt thép lúc này lại thiêu đốt đỏ bừng. Gió gào thét tại bên tai, gió cấp tốc lướt qua, mang theo âm thanh không gian lay động, thiêu đốt con mắt đỏ bừng, hỏa diễm bốc lên.

Mỗi một bước, không gian Đông Tiên thành lại run lên.

Mỗi một bước, mặt đất Đông Tiên thành chấn động.

Mỗi một bước, vô số mảnh vụn thoát ly mặt đất, chậm rãi hướng lên bầu trời.

Mỗi một bước, khí thế của hắn đều kéo lên một đoạn.

Mỗi một bước, hồng quang quanh thân hắn liền đạm một phần, nhưng mà hồng quang nơi hai tay lại nồng hơn một phần.

Bên trong tầm mắt đỏ bừng mà kịch liệt rung động, chỉ có một tay cụt kia vung liêm đao, cái cánh tay gầy tái nhợt, ngón tay nhọn dài, một hàng răng cưa sắc bén như mũi dao, mặt người vặn vẹo...

Đến đi, liêm đao lởm!

Trong lòng Đường Thiên rống giận, lực lượng toàn thân đều tụ tập tại hai tay hắn, hắn cảm giác hai tay còn nặng hơn Đoạn Phong, mỗi một bước hắn đều phải liều mạng tận lực. Hai tay hắn tựa như căng đến mức muốn nổ, phảng phất có cái gì đó muốn phá kén mà ra.

Trong tầm mắt, một tay cụt tái nhợt gầy kia, nhẹ nhàng khua liêm đao.

Đường Thiên mơ hồ nhìn thấy bên cạnh một tay cụt, một cái hư ảnh mơ hồ khua liêm đao, đao mang màu đen lặng yên không một tiếng động phá không mà tới.

Đến đi, liêm đao lởm!

Lúc này Đường Thiên cũng đã đến lúc căng muốn nổ, nương theo thế xông tới, hai tay kéo ở hai bên, đồng thời vung trảm!

Hai đạo đao mang màu đỏ tươi đẹp giao nhau tụ ở trước mặt Đường Thiên, hóa thành một đạo hồng sắc thập tự đao mang,

Liêm đao mang đen kịt trảm lên chính trung ương thập tự đao mang đỏ sẫm tươi đẹp.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 752: Tâm Tình Đột Phá

Thời gian phảng phất dừng lại tại giờ khắc này.

Thập tự đao mang màu đỏ tươi đẹp đụng vào đao mang màu đen trong không trung.

Không cách nào hình dung quang mang giờ khắc này, quầng sáng đỏ đen phóng lên cao, chúng nó kịch liệt va chạm,lại phân biệt rõ ràng. Toàn bộ thiên địa, bị quang mang đỏ đen chia cắt, ở giữa tựa như có một tầng quang bích(vách ánh sáng) cực mỏng rồi lại không thể phá vỡ.

Rầm rầm rầm.

Tựa như hai luồng gió bão không nhường nhau chút nào, thẳng thắn va chạm, không khí kích động như sôi trào. Tiếng gào thét tràn ngập màng tai, khiến người ta không nghe được bất cứ thanh âm gì khác, toàn bộ Đông Tiên thành dường như đặt mình trong ở trong gió bão.

Trong tầm mắt của người người, đều là kích động và mơ hồ, không gian kịch liệt rung động, khiến tất cả cảnh vật đều trở nên vặn vẹo.

Vô số đá vụn phập phềnh bay lên, đồng thời phập phềnh nổi lên, còn có dân chúng Đông Tiên thành, bọn họ kinh hãi tuyệt luân, mặt không còn chút máu, bọn họ phát hiện vậy mà lại vô pháp khống chế thân thể của mình. Pháp tắc tuyến của bọn họ lúc này hoàn toàn vô pháp triệu hồi, bọn họ tựa như sơn dương đợi làm thịt, không có bất cứ sức phản kháng gì.

Võ giả đã lĩnh ngộ pháp tắc diện tốt hơn một ít, nhưng mà cũng vẻn vẹn chỉ là tốt hơn một chút mà thôi. Lực lượng Pháp tắc diện có thể

phóng ra, bị áp chế chỉ còn có một phần mười bình thường.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, Đông Tiên thành bị phân thành hai, quang mang màu đỏ và quang mang màu đen, mỗi cái chiếm phân nửa, trong quang mang, không khí hỗn loạn và lực lượng loạn lưu kích động, đang giận dữ gào thét, đang rít gào.

Thân hình Đường Thiên, bảo trì tư thế một khắc trước lúc chém ra, nghiêng về phía trước đồng thời hơi hơi ẩn phục xuống, thân thể xòe ra tựa như báo săn xuất kích, đầy tính xâm lược, lúc nào cũng có thể chuẩn bị tiến lên tấn công. Hai tay của hắn giao nhau phía trước người, trước mặt quỷ vung lên, phủ đầy vết rạn, vết rạn bị tiên huyết ướt sũng, giống như một cái mạng nhện màu đỏ. Cặp con mắt kia giống như bàn ủi thiêu đỏ, hồng quang từng điểm biến mất, khôi phục băng lãnh và cứng rắn giống như sắt thép.

Thân hình hắn không chút động đậy, như một bức tượng, không gian kích động xung quanh, lực lượng loạn lưu hỗn loạn, gió cuồng bạo cũng không làm cho hắn có chút dao động.

Tại đối diện hắn, sau quang bích đen đỏ tương giao, một bàn tay cụt cầm lấy liêm đao cũng im lìm bất động.

Loạn lưu màu đen không ngừng cọ rửa phía dưới, một cái thân ảnh hư vô, lẳng lặng đứng.

Song phương giằng co, chẳng có chút thoái để né tránh.

Bỗng nhiên, cái thân ảnh hư vô trong loạn lưu màu đen kia, nhẹ nhàng chuyển động, hiển hiện duy nhất một bàn tay cụt cầm lấy liêm đao vung lên, chỉ thẳng tới Đường Thiên, động tác tựa như cắt yết hầu.

Khóe mắt Đường Thiên chợt nhảy, khuôn mặt sau mặt nạ, khóe miệng mím chặt, song chưởng giao nhau phía trước ngực, đột nhiên đồng thời nắm tay, ngón cái vươn ra, đột nhiên lật dựng thẳng hướng xuống dưới.

Hừ! Không đánh thắng ta, còn hung hăng?

Ngươi chờ đó cho ta, lần sau gặp mặt, đánh cho ngươi khóc!

Trong lòng Đường Thiên hung dữ, hắn hồn nhiên không biết, cái hư ảnh đối diện kia, chính là tử thần. Đương nhiên, dù hắn biết rõ, cũng sẽ không để ý, tử thần cũng đánh.

Bóng đen tựa hồ đối với cử động này của Đường Thiên phi thường bất ngờ, thân hình bị kiềm hãm.

Hô, bóng đen tựa như tro bụi vung lên, tiêu tán ở trong loạn lưu màu đen.

Cụt tay và liêm đao, vung lên từng sợi khói đen nhè nhẹ, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ tiêu tán ở trong loạn lưu màu đen.

Ngu ngốc!

song quyền dựng ngược ngón cái của Đường Thiên như con gà con mổ thóc liều mạng chỉa xuống, nếu như không phải mang mặt nạ, đã có thể thấy rõ mặt hắn tràn đầy sự khó chịu và khiêu khích. Thua người không thua trận, phi phi phi, người thiếu niên cũng không thua, trận này càng không thể thua!

Khi một lũ khói đen sau cùng tiêu tán, loạn lưu màu đen, đột nhiên biến mất tăm tích không thấy bóng dáng tăm hơi. Tiếng gào thét khắp bầu trời, không gian hỗn loạn, tất cả đều đột nhiên tiêu thất.

Tựa như có cảm ứng, hồng quang bên phía Đường Thiên, cũng đột nhiên tiêu thất.

Những gạch thạch phập phềnh tại giữa không trung kia, nhân ảnh dày đặc chi chít trên bầu trời, giống như hạ bánh chẻo tất cả đều rơi xuống. Tức thì vô số tiếng kinh hô đồng thời vang lên, mọi người thất kinh, thần tình hoang mang. Vừa rồi bọn họ còn chìm đắm trong tràng cảnh đáng

sợ, không ngờ nguy hiểm đột nhiên tiêu thất, chẳng có chút dấu hiệu, giống như cảnh tượng đáng sợ vừa rồi cũng chỉ ảo giác của bọn họ.

Nếu không phải lúc này bọn họ người còn ở giữa không trung, bọn họ nhất định sẽ cho rằng cái này là ảo giác.

Nhưng khi thấy mặt đất ở trong tầm mắt kịch liệt phóng lớn, bọn họ lập tức từ trong loại mờ mịt này thoát ra, vội vàng điều chỉnh thân hình. Bang bang phanh, rơi xuống các loại tư thế kỳ quái.

Đến tận khi dưới chân truyền đến cảm giác chạm mặt đất, mới để cho bọn họ như ở trong mộng mới tỉnh, chỉ là mỗi người trên mặt đều lưu lại sự kinh hãi xen lẫn nỗi niềm nghĩ mà sợ.

Một màn vừa rồi kia, tất nhiên cả đời khó quên.

Thân hình Đường Thiên lay động, phanh, đặt mông ngồi dưới đất. Hắn cũng thoát ly trạng thái phấn khích vừa rồi, hiện tại chỉ có cảm giác thoát lực sau đại chiến, thần kinh căng thẳng trầm tĩnh lại, mệt mỏi rã rời như thủy triều cuốn toàn thân.

Vù vù vù.

Mồ hôi không ngừng mà bốc ra bên ngoài, trong nháy mắt, mồ hôi tụ thành dòng suối nhỏ, uốn lượn mà chảy xuống.

Đường Thiên ngơ ngác nhìn chằm chằm mặt đất trước mặt, đại não hắn trống rỗng.

Hắn cứ như vậy ngồi yên phía trước Đoạn Phong, Đoạn Phong ngăm đen băng lãnh thô lệ phía sau phủ đầy vết thương, tựa như một chiến sĩ thật lớn, thủ hộ tại bên cạnh Đường Thiên.

Không ai dám tới gần.

Mọi người xa xa mà nhìn xem cái nam nhân ngồi yên phía trước Đoạn Phong, không ngừng thở hổn hển, chẳng khác gì người tầm

thường. Không có vẻ gì cao ngất như thương, không có vẻ gì chính khâm ngay ngắn, không có phong phạm, không có khí chất, bàn tay hắn chống đất, mồ hôi dọc theo cằm, không ngừng nhỏ giọt trên mặt đất, nhìn qua chật vật uể oải.

Nhưng mà đoàn người là một mảnh tĩnh mịch, không có ai nói chuyện.

Dù cho âm thanh thở dốc thô trọng kia giống như ống bễ, từ rất xa cũng có thể lắng nghe rõ rõ ràng ràng, vẫn không ai nói chuyện.

Vẻ yên tĩnh như chết này, là do vừa rồi tràng chiến đấu kinh tâm động phách kia.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Mặt quỷ, cực kỳ kính nể.

Bỗng nhiên, dày đặc tiếng bước chân, đánh vỡ yên tĩnh.

Một vị lão giả dẫn một đám người, lão giả cơ hồ là một đường chạy đến, trên khuôn mặt tái nhợt phủ đầy mồ hôi, lão cơ hồ là tư thế nịnh nọt, sải bước tiến lên, thùm thụp quỳ xuống.

"Vu gia thỉnh tội, cầu xin đại nhân mở một góc lưới!"

Thanh âm lão xen lẫn rung động, trên mặt mồ hôi hột rậm rạp, toàn thân đều đang rung động.

Lão thậm chí không kịp đổi y phục cho những Linh bộ khổ tù này, e là không kịp, e là Mặt quỷ giận dữ, để Vu gia rước lấy họa diệt môn. Tại lúc vừa lấy được tín hàm Mặt quỷ yêu cầu trả thuộc hạ, lão cũng tràn đầy cười nhạo. Lý tổ truyền nhân? Há, lại là một đứa gia hỏa sắp điên! Trả thuộc hạ? Kể chuyện cười gì thế, hiện tại giá cả một vị Linh bộ khổ tù sang quý như vậy, ngươi nói trả là trả?

Bây giờ lão chỉ cảm giác mình có mắt không tròng, vừa rồi trận chiến kinh khủng ấy, quả thực hù dọa lão hỏng rồi.

Vừa rơi xuống đất lão vừa lăn vừa bò mà dẫn Linh bộ khổ tù, không dám có nửa điểm lầm lỡ, cứ như thế xông lại đây.

"Tống gia dẫn Linh bộ hai mươi ba người, đến thỉnh tội với đại nhân."

Lại là một trận tiếng bước chân hoảng loạn.

Linh bộ đội viên toàn thân dơ bẩn ngơ ngác mà nhìn cái thân ảnh quen thuộc ngồi phệt trên đất kia, tuy rằng đại nhân đeo mặt nạ, nhưng mà có ai không nhận ra?

Nhiều ngày tuyệt vọng như vậy, nhiều ngày chịu khổ như vậy, nhiều ngày khốn cảnh như vậy, thời điểm này, nhìn thấy cái thân ảnh chật vật vô cùng đang chống đất thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, nhìn thấy tấm mặt nạ phủ đầy vết rạn bị tiên huyết ướt sũng kia, nhìn thấy cặp con mắt bởi vì thoát lực mà mờ mịt thất thần kia.

Năm mươi lăm vị nam tử cứng như sắt thép, viền mắt thoáng cái đỏ.

Vương duy nhất của Đại hùng tọa, Vương duy nhất của người Sài lang, tới cứu bọn họ!

Bọn họ đứng thẳng tắp, giống như thường ngày. Y phục trên người bọn họ đủ loại, bẩn thỉu rách rưới, rối tinh rối bù, nhưng mà bọn họ vẫn đứng thẳng tắp, ai nấy vành mắt đỏ bừng, trong lòng bọn họ kích động vô cùng.

Hắn là tín ngưỡng của bọn họ, hắn dùng hành động của mình để chứng minh hắn không cô phụ tín ngưỡng của bọn họ.

Hô!

phun ra một hơi dài, từ trong mờ mịt lấy lại tinh thần, Đường Thiên cuối cùng cảm thấy phảng phất trở lại nhân gian, thân thể bủn rủn vô lực cũng khôi phục mấy phần khí lực. Bàn tay chống trên mặt đất dùng sức đẩy thân thể đứng lên, giãy dụa đứng lên.

Con mắt khôi phục tiêu cự, nhìn thấy năm mươi lăm vị Linh bộ đội viên đứng thẳng tắp trước mặt, nhìn thấy từng khuôn mặt quen thuộc vô cùng kia, kích động lại kiềm chế lại, sau mặt nạ thiếu niên không khỏi hài lòng mà nhếch miệng.

Làm tốt lắm, Đường Thiên!

"Chỉ còn lại có Từ gia thôi."

Đường Thiên lẩm bẩm, trong lòng gượng gạo cười, không ngờ Từ Hướng Đông còn chưa giao thủ, vậy mà lại gặp phải một đứa gia hỏa tàn nhẫn như thế.

Nhưng mà đánh tới tình trạng này, Đường Thiên đã chẳng có chút do dự. Giao thủ với thanh liêm đao quỷ dị, cố nhiên khiến gặp tình trạng kiệt sức, nhưng mà tâm thần hắn không những chẳng có chút mệt nhọc, trái lại, còn phấn khích tương đối kỳ lạ.

Hắn có thể cảm thụ, tuy rằng lực lượng của liêm đao không hoàn chỉnh, đó là một cái lực lượng ở tầng thứ khác, lực lượng mà trước đây hắn nghĩ cũng không dám nghĩ. Mà bản thân mình vậy mà lại có thể đánh bình thủ cùng đối phương, cái này là lúc trước hắn căn bản không dám tưởng tượng.

Bất tri bất giác, mình đã cường đại như thế rồi sao?

Đường Thiên có chút không thể tin được, nhưng mà phần nhiều là tự nhiên sinh ra lòng tự tin lớn.

Việc cứu ra năm mươi lăm danh Linh bộ đội viên, làm lòng hắn nhàn nhạt mừng rỡ, khẳng định đối với bản thân, tự tin đối với thực lực, trải qua chiến đấu gian nan mà hung hiểm tẩy lễ, tâm tình hắn lặng yên xảy ra lột xác.

Càng chiến đấu kịch liệt, càng dễ khiến người ta phát triển, sinh tử khảo nghiệm, sẽ kích phát tiềm năng con người. Mà một khi kinh lịch

những rèn luyện này tẩy lễ, tâm tình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn hơn.

Thực lực đến trình độ nhất định, tâm tình cường đại sẽ trở nên càng ngày càng trọng yếu.

Rất nhiều cường giả đến tình trạng nhất định, thực lực khó có tiến bộ, thường thường chính là do tâm tình vô pháp đột phá tạo thành. Ngoài có thiên địa pháp tắc, số mệnh luân hồi, bên trong có thất tình lục dục, sợ hãi nhát gan, chỉ có tâm tình chân chính cường hãn, mới có thể đủ để lý giải lực lượng mạnh mẽ hơn, cũng mới có thể đủ để chi phối lực lượng mạnh mẽ hơn.

Vừa mới đột phá tâm tình, tuy rằng toàn thân Đường Thiên bủn rủn quá đỗi, nhưng mà tinh thần hắn, lại ở trên đỉnh cao.

Thân thể hắn đang tại lấy tốc độ kinh người khôi phục lực lượng, nguyên bản lực lượng khô kiệt, phảng phất lần nữa được thấm nhuần. Nhè nhẹ từng sợi lực lượng, từ ở chỗ sâu trong huyết nhục, lặng yên sinh sôi. Nhất là tinh nguyên sinh mệnh hắn nuốt chững, con số kinh người, có khá nhiều bộ phận chưa kịp hấp thu, chúng nó lắng đọng ở trong huyết nhục hắn, chờ đợi năm tháng lặng yên đánh bọn nó thức tỉnh. Không ngờ, trận chiến đấu này, vậy mà lại khiến cho tâm tình hắn được đột phá, chúng nó cũng được thức tỉnh.

Hắn hít sâu một hơi, đưa tay chuẩn bị kéo Đoạn Phong.

"Đại nhân, để chúng ta đi!" Một gã Linh bộ đội viên hô lớn.

Năm mươi lăm vị Linh bộ khổ tù, chen lấn xông lên, bọn họ mỗi người tập hợp khí lực, kéo động Đoạn Phong.

Ầm ầm một tiếng, Đoạn phong run lên, đất rung núi chuyển.

Đường Thiên liếc mắt nhìn Huyết hùng hắc kỳ cắm ở trên Đoạn Phong, không khỏi phấn chấn hăng hái, chỉ về phương hướng Từ gia: "Đi! Chúng ta cùng đến chỗ đó!"

Rầm rập, như nước lũ cuồn cuộn, không một ai có thể kháng cự.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 753: Mục Chi Hà

Vĩ Dã quan châu đại tuyết tung bay, cuồng phong xen lẫn hoa tuyết lớn cỡ lông ngỗng, thiên địa một mảnh trắng xóa. Cách khoảng một trượng khó mà thấy rõ.

Gió tuyết ở Vĩ Dã quan châu là nơi lạnh khủng khiếp có tiếng, nó giáp nơi hoang dã Dã Nhân châu kia, năng lượng cực độ băng hàn, làm cho nơi đây chỉ có một mùa. Đóng tại nơi đây là đệ nhất nhân trong Quang Minh ngũ hổ, Mục Chi Hà.

Mục Chi Hà luôn luôn trấn thủ Vĩ Dã quan châu, hiếm khi ly khai, cùng so với bốn người khác chiến tích hiển hách, chiến tích của hắn hết sức thiếu thốn. Nhưng mà, thân phận đệ nhất nhân trong ngũ hổ của hắn nhưng chưa từng có bất cứ dao động gì.

Toàn thân hắn phóng ra quang mang bạch sắc thuần khiết, lửng thửng thả bộ ở trong gió tuyết cuồng bạo.

Một kiện áo giáp kiểu bình thường nhất, mặt trên phủ đầy vết rạn thật nhỏ, có vẻ thập phần xưa cũ, nhưng mà có thể nhìn ra được trong thường ngày người sử dụng rất dụng tâm giữ gìn. Ngoại trừ toàn thân thuần khiết bạch quang, Mục Chi Hà và binh sĩ phổ thông chẳng khác gì. Khuôn mặt phong sương, râu mép lún phún, tóc có chút hoa râm, ánh mắt thâm thúy.

Hộ vệ tản ra, thập phần cảnh giác mà phòng bị xung quanh.

Bọn họ đi vào một hẻm núi lớn, càng đi vào trong, gió cũng lớn hơn nhiều.

Bang bang phanh, quang tráo trên người binh lính không ngừng sáng lên từng đoàn quang mang. Nơi đây, gió đã tụ tập thành phong đao, vách đá hai bên hẻm núi phủ đầy hoa văn hình phóng xạ, cái này là do phong đao trải qua năm tháng không ngừng điêu khắc mà thành.

Không dường như bên ngoài chỗ nào cũng có thể thấy một màu tuyết trắng, bên trong hẻm núi trái lại chẳng có chút tuyết đọng. Gió nơi đây quá lớn, tuyết căn bản không thể hạ xuống.

Gió càng lúc càng lớn, phong nhận dày đặc tựa như mưa xối xả bắn ra hàng loạt.

Quang tráo trên người binh lính văng hỏa hoa ở khắp nơi, bọn họ bước thật khó khăn. Nhưng cái này cũng không phải thống khổ nhất, thống khổ chính là hàn ý ẩn chứa trong gió. Băng phong trong hẻm núi là nơi phát nguyên không khí lạnh của toàn bộ Vĩ Dã quan châu, Vĩ Dã quan châu một năm bốn mùa phong tuyết liên miên, chính là do Băng phong trong hẻm núi ban tặng.

Hàn ý khắc cốt làm cho năng lượng trong cơ thể bọn họ tiêu hao với tốc độ kinh người.

Mục tiêu của Mục Chi Hà là Băng phong khẩu, là chỗ sâu nhất trong hẻm núi băng phong.

"Các ngươi dừng ở đây đi."

Mục Chi Hà chả thèm quay đầu lại mà đi vào bên trong, bạch quang toàn thân hắn càng thêm nồng nặc, tựa như thái dương trong cuồng phong. Các binh sĩ ở phía sau nhìn đại nhân lửng thững tiến tới, ánh mắt cuồng nhiệt.

Mục Chi Hà đi ước chừng hơn mười phút mới đến nơi, nơi này sức gió cứng mạnh, dù là hắn cũng tỏ ra vẻ nghiêm trọng. Quang mang toàn thân càng lúc rực sáng, hắn chậm rãi bước đi, mỗi một bước đều cực ổn. kình lực phong nhận kinh người, kỳ hàn vô cùng, bạch quang như bốc

hơi, tốc độ tiêu hao năng lượng Mục Chi Hà đột nhiên gia tăng gấp mấy lần.

Hắn mặc kệ như không có cảm giác, từng bước một đi tới Băng Phong khẩu.

Băng Phong khẩu thật lớn hiện ra ở trước mặt hắn. Đường kính quá sáu mươi dặm, Băng Phong khẩu tựa như lối đi thông tới địa ngục. Ở trước mặt nó, nhân loại thực nhỏ bé. Đi tới nơi này, sức gió cũng đạt đến cực hạn, chẳng còn nghe thấy tiếng rít, bởi vì tại nơi đây, tốc độ gió vượt quá thanh âm. Cuồng phong và Hàn ý cuồn cuộn không ngừng, từ Băng Phong khẩu khổng lồ bắn ra. Gió cấp tốc lưu động, chiết xạ tia sáng, tia sáng Băng Phong khẩu thật lớn vặn vẹo, tựa như một tòa tinh môn.

Mục Chi Hà rút cương kiếm trên lưng, thân kiếm che phủ một tầng bạch quang nồng nặc.

Sức gió quá mạnh, thổi cho bạch quang kéo quang vĩ thật dài.

Quang vĩ, một thước.

Mục Chi Hà ghi chép lại, hắn thu hồi cương kiếm, nhìn chăm chú Băng Phong khẩu thật lớn trước mặt. Dù cho hắn đã gặp vô số lần, nhưng mà mỗi lần khi hắn nhìn thấy cái động khẩu thật lớn không biết gì này, hắn vẫn không khỏi tán thán tự nhiên thần kỳ và nó ẩn chứa lực lượng cường đại.

Hắn xoay người ly khai.

Từ lúc hắn đóng giữ Vĩ Dã quan châu, bắt đầu từ khi phát hiện cái Băng Phong khẩu thật lớn này, mỗi tháng hắn đều tự mình tới Băng Phong khẩu một lần. Dùng kiếm để trắc thí tốc độ gió, đây là biện pháp hắn tự sáng lập. Tròn hai mươi năm, hắn ghi lại sức gió biến đổi hai trăm bốn mươi tháng Băng Phong khẩu.

Nhiều năm quan sát và ghi lại, hắn phát hiện sức gió Băng Phong khẩu biến hóa, theo một loại quy luật đặc thù nào đó.

Băng Phong khẩu to lớn, là một tòa tinh môn thật lớn.

Tinh môn thông tới một chỗ khác, nơi thông tới, hắn suy đoán có mấy cái lớn mật. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Băng Phong khẩu, hắn đã có một loại cảm giác, cái tinh môn thật lớn này có thể vì hắn sử dụng. Chính là loại trực giác này, khiến hắn tốn hao hai mươi năm không ngừng ghi chép, không ngừng mà điều tra. Một vài suy đoán của hắn dần dần được chứng thực.

Võ tướng ưu tú, luôn luôn không thiếu ý tưởng sáng kiến, nhưng mà ý chí mất tới hai mươi năm hoàn thành nó, thì cực kỳ hiếm thấy.

Loại thái độ thận trọng cẩn thận này, cũng làm hắn rất được tướng sĩ kính yêu và cao tầng Quang Minh châu tín nhiệm. Rất hiếm ai biết rõ, Mục Chi Hà trấn thủ Vĩ Dã quan châu, còn gánh vác một cái sứ mệnh không ai biết.

Dã nhân châu!

Quang Minh châu mơ ước Dã Nhân châu đã lâu, không giống cái châu khác, Quang Minh châu đối với Dã Nhân châu có lý giải nhất định. tuy rằng hoàn cảnh sinh tồn Dã Nhân châu ác liệt, nhưng mà không phải cằn cỗi hoang vắng như trong lời đồn đại. Trái lại, một vài sản vật đặc thù của Dã Nhân châu, có thể giúp Quang Minh châu trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Tuy nhiên, Quang Minh châu cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Dã Nhân châu ở trong mắt mọi người thần bí như thế, có một nguyên nhân rất trọng yếu, chính là nó chưa bao giờ bị chinh phục. Ở trong lịch sử, có không biết bao nhiêu anh hùng, dã tâm bừng bừng, muốn chinh phục Dã Nhân châu, nhưng mà chưa bao giờ có ai đắc thủ.

tuy rằng Dã Nhân châu bộ lạc san sát, chinh chiến lẫn nhau không ngừng, nhưng mà một khi gặp phải kẻ thù bên ngoài xâm lấn, bọn họ liền sẽ đoàn kết với nhau, bộc phát ra lực lượng kinh người.

Từ khi Mục Chi Hà trấn thủ Vĩ Dã quan châu tới nay, không những không động võ với Dã Nhân châu, thậm chí chủ động chữa trị quan hệ với bộ lạc xung quanh, cổ vũ thương mại. tuy rằng thương nghiệp Quang Minh châu không phát đạt như Nam vực, nhưng mà so với Dã Nhân châu lạc hậu, vẫn phồn vinh hơn nhiều.

Thừa hành chiến lược nhất quán tằm ăn rỗi của Quang Minh châu, lực ảnh hưởng của Quang Minh châu tại Dã Nhân châu từng bước một mở rộng. Mục Chi Hà đối với chuyện thâm nhập vào Dã Nhân châu, không ngừng nghỉ, tình báo và tin tức như nước chảy, không ngừng tập hợp trên bàn Mục Chi Hà.

Dã Nhân châu thần bí, ở trước mặt Mục Chi Hà từng điểm gợi mở cái khăn che mặt, lộ ra chân diện mục hỗn loạn, dã man, cường đại của nó.

Hai mươi năm kiên trì, là một loại lực lượng đáng sợ.

Hắn cũng không phải một vị tướng lĩnh tư duy mẫn tiệp, cũng không còn bao nhiêu ý nghĩ thiên tài, hắn có là ý chí kiên trì bền bỉ và kiên trì thận trọng.

Trở lại nơi đóng quân, Mục Chi Hà nhận được báo cáo của thủ hạ: "Thương Bắc của Hắc thủy bộ lạc đang đợi ngài!"

Hắn gật đầu, sải bước vào đại sảnh. Trong đại sảnh, một vị nam tử nửa người trên trần trụi, ngồi xổm trên bàn nhai nhồm nhoàm.

"Ngươi đói mấy ngày rồi?" Mục Chi Hà cười nói, chẳng có chút làm ra vẻ, thoải mái đi tới một góc bàn khác, cầm lấy chủy thủ trên bàn, tước ra một mảng chân thịt dê, cắm đầu cắm cổ ăn cùng.

Hắc Thủy bộ lạc là một tiểu bộ lạc ở xung quanh đó, một trong các bộ lạc giao tiếp với Vĩ Dã quan châu sớm nhất, hai người quen biết đã lâu. Bây giờ ảnh hưởng của Quang Minh châu không ngừng tăng lớn, không ngừng cùng đại bộ lạc thành lập tình hữu nghị. Nhưng mà Mục Chi Hà đối với Thương bắc vẫn đãi như thượng khách, cũng không bởi vì Hắc Thủy bộ lạc thực lực nhỏ yếu mà có phần chậm trễ.

"Đói tròn mười hai ngày." Thương Bắc mơ hồ không rõ: "Thiếu một chút là không về được."

Mục Chi Hà tinh tế nhấm nháp thịt dê, một lát sau, mới hỏi: "Thế nào? Lẽ nào dọc đường không yên ổn?"

Thương Bắc đã nó bèn hung hăng rót một ngụm nhiệt tửu, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà ngẩng đầu, thở hổn hển một hơi, mới nói: "Gặp chiến tranh rồi."

Mục Chi Hà mỉm cười: "Chiến tranh? Chỗ nào không có chiến tranh? Huống hồ tại Dã Nhân châu, chiến tranh lại còn không bình thường?"

lời này của Mục Chi Hà chẳng có chút khoa trương, Dã Nhân châu là nơi hỗn loạn đứng đầu, giữa các bộ lạc chinh chiến lẫn nhau là việc bình thường vô cùng. Cái này cũng là nguyên nhân vì sao thương lộ Dã Nhân châu đoạn tuyệt, thương đội gặp phải mà nói, nhẹ thì hàng hóa bị cướp bóc, nặng thì bị người hàng toàn bộ không còn.

Nhưng mà phong hiểm cao luôn luôn kèm theo lợi nhuận cao, có hàng hóa của Quang Minh châu làm cơ sở, một chuyến đi xa, liền đủ để kiếm được khẩu phần lương thực cho Hắc Thủy bộ lạc qua một mùa đông.

Thương Bắc có chút xuất thần, sau một lát, trên mặt lộ ra biểu tình rất kỳ quái.

lập tức Mục Chi Hà nhận ra dị dạng: "Thế nào?"

"Tây Thủy bộ lạc bị diệt rồi, chính ta thấy." Thương Bắc có chút xuất thần, ngữ khí phiêu hốt.

"Tây Thủy bộ lạc!" Mục Chi Hà dừng động tác, sắc mặt nghiêm trọng. Tây Thủy bộ lạc và Hắc Thủy bộ lạc đều có một chữ Thủy, nhưng mà thực lực hai cái bộ lạc là một trời một vực. Tây Thủy bộ lạc là một trong mấy đại bộ lạc có số má tại trung bộ Dã Nhân châu, thực lực hùng hậu, tộc trưởng Xích Đồ của bọn họ, có hùng tâm chí lớn.

Tây Thủy bộ lạc là một trong đại bộ lạc có tiềm lực thành lập vương đình, bộ lạc như vậy, sao lại dễ dàng bị diệt?

tinh thần Thương Bắc không tập trung nổi, ngữ khí tựa như cơn ác mộng: "Là Sơn Thiết vương đình và Bắc Tuyết vương đình, bọn họ liên thủ tiêu diệt Tây Thủy bộ lạc."

Mục Chi Hà tỏ ra cổ quái đến cực điểm, Sơn Thiết vương đình và Bắc Tuyết vương đình hắn đương nhiên biết rõ, chúng là hai vương đình thực lực mạnh nhất bắc bộ Dã Nhân châu. Mục Chi Hà đối với thế lực Dã Nhân châu rõ như lòng bàn tay, Bắc Địa song hùng đúng là tử địch không hơn không kém, song phương thù hận không biết dây dưa đã bao nhiêu năm, bọn họ sao có thể liên thủ?

Hắn nghe thấy cái tin tức này phản ứng đầu tiên là cảm thấy hoang đường, nhưng mà hắn biết rõ Thương Bắc là người ổn trọng, tuyệt đối sẽ không nói bậy.

"Bọn họ liên thủ?" ngữ khí Mục Chi Hà trở nên nghiêm trọng.

Thương Bắc cuối cùng phục hồi lại tinh thần, tràng diện tràng chiến tranh kia chấn động, xung kích cực lớn đến hắn. Tây Thủy bộ lạc cường đại, ở trước mặt cổ nước lũ kia, tựa như giấy.

Hắn lắc đầu: "Ta không rõ lắm. Nhưng mà lắng nghe một vài lời đồn đại, nói là có người phụ nữ, một nữ nhân như thần. Thiết Cức và A Tư Minh bái phục tại dưới chân nàng, phụng nàng làm chủ. Nàng dẫn đại

quân Nam hạ, không có ai có thể ngăn trở, nàng tựa như chiến thần, không có trận chiến nào không thắng, không có công nào làm không được. Lâm Kim vương đình không cho mượn đường, bị nàng đánh đến mức hoa rơi nước chảy, danh vọng sụp đổ, sợ đến mức chỉ dám tây dời. Trên đường ta trở về nghe nói, hiện tại đã không còn Lâm Kim vương đình rồi, thủ hạ của hắn làm phản, đầu của hắn được đưa đến trước mặt nữ chiến thần. bộ lạc của Lâm Kim vương đình, tất cả đều bị nàng nuốt chững."

"Bọn họ muốn Nam hạ, không có ai dám ngăn cản bọn họ." Thương Bắc liếm liếm môi, ngữ khí phiêu hốt: "Nàng là nữ chiến thần, là chiến thần chân chính, đánh đâu thắng đó, không ai có thể đủ để ngăn cản bước tiến của nàng. Có người nói..."

Hắn dừng một chút, nhìn Mục Chi Hà, trong mắt sợ hãi xen lẫn một tia mong đợi, tựa như trong bóng tối vô tận sáng lên một mạt quang minh thế nào cũng không thể ngăn trở.

"Dã Nhân châu sắp thống nhất rồi, chúng ta sắp xuất hiện một vị vương chân chính."

Ba, chủy thủ trong tay Mục Chi Hà bị bẻ gãy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 754: Trong Huấn Luyện

Tin tức của Thương Bắc làm Mục Chi Hà chấn động cực lớn, nhưng mà chân chính kích thích đến Mục Chi Hà đó là khi Thương Bắc nói câu nói kia thì ánh mắt nó như chủy thủ khiến trong lòng Mục Chi Hà đau đớn.

Lúc đó Mục Chi Hà triệt để minh bạch đối với toàn bộ Dã Nhân châu, hắn chỉ là người từ ngoài đến. Vô luận hắn mang đến cho những người Dã Nhân này bao nhiêu vật tư, mang đến bao nhiêu lương thực, một khi hắn thử tiến vào bên trong Dã Nhân châu, hắn nhất định sẽ gặp phải chống cự của toàn bộ Dã Nhân châu mạnh mẽ. Cho dù là Hắc Thủy bộ lạc trước mặt, cho đến lúc này, cũng nhất định sẽ chiến đấu với mình đến cùng.

Bọn họ tình nguyện đi theo một cái nữ chiến thần hư ảo, cũng không nguyện ý tiếp thu quang minh chí cao vô thượng.

Kỳ thực, trong lòng Mục Chi Hà đã sớm sáng tỏ một điểm này, nhưng mà hai mươi năm trải nghiệm, hắn đối với với những Dã Nhân này, hoặc nhiều hoặc ít, cũng có một tia thân cận. Kể từ đó, khó tránh khỏi có một tia tưởng tượng, nhưng khi thấy ánh mắt Thương Bắc, hắn triệt để tỉnh táo lại.

Có thể hai mươi năm kiên trì bền bỉ mà lặng lẽ bố cục, tâm chí hắn kiên định, tuyệt đối không dễ dàng dao động.

Chú ý tới ánh mắt Thương Bắc rơi vào thanh chủy thủ bị bẻ gãy trên tay hắn, hắn than thở: "Tin tức của ngươi khiến ta quá chấn động."

Thương Bắc tỏ ra thần tình chợt hiểu và lý giải, cũng cảm khái: "Đúng vậy, nếu như là ta và ngươi nghe thấy tin tức này, cũng nhất định không thể tin được."

"Đúng vậy, Tây Thủy bộ lạc cường đại như thế bị triệt để thôn tính, Lâm Kim vương đình mạnh mẽ hơn nữa cũng bị đánh bại, thực lực của bọn họ thực sự là quá mạnh mẽ rồi." vẻ mặt Mục Chi Hà tán thán, kế tiếp chợt chuyển đề tài: "Bắc địa song hùng lần này liên thủ, các bộ lạc phía nam làm sao bây giờ?"

Thương Bắc bị thao thao tới mức trong lòng giật mình, sắc mặt hắn tức thì trở nên khó coi hơn hẳn.

Lời Mục Chi Hà nói cũng không phải là không có căn cứ, từ xưa đến nay, Dã Nhân châu Nam hay Bắc có khác biệt cực lớn, giữa song phương mâu thuẫn trùng điệp.

"Bắc địa song hùng bây giờ là phụ tá đắc lực của nàng." thần tình Mục Chi Hà lãnh đạm: "Nữ chiến thần có đúng là khôi lỗi bọn họ dựng ra hay không vả lại chưa nói tới nếu Dã Nhân châu thống nhất, vậy rốt cuộc là phương Bắc làm chủ, hay là phía nam làm chủ?"

Sắc mặt Thương Bắc trở nên càng kém.

"Cuộc sống hiện tại của các ngươi, bảo rằng không được tốt lắm, nhưng cũng tự do tự tại." vẻ mặt Mục Chi Hà thổn thức: "Mấy năm nay ta cũng xem xét, Quang minh châu và Dã Nhân châu bổ trợ nhau hai mươi năm, lấy Hắc Thủy bộ lạc làm ví dụ, cuộc sống của mọi người so với trước đây tốt hơn nhiều. Nếu thật thống nhất, sẽ tốt hơn so với cuộc sống hiện tại sao?"

Mục Chi Hà vỗ vỗ vai Thương Bắc, cười mà không nói.

Thương Bắc thất hồn lạc phách ra khỏi nơi đóng quân của Quang minh châu, binh sĩ dọc đường không ít đều quen biết Thương Bắc, không khỏi lên tiếng muốn hỏi, Thương Bắc chỉ lắc đầu, không nói lời nào.

tại sau khi Thương Bắc rời khỏi, sắc mặt Mục Chi Hà liền trầm xuống.

Nữ chiến thần thình lình hiện ra, phá vỡ kế hoạch của hắn. Dã Nhân châu thống nhất, là chuyện hắn tuyệt đối không thể chỉ ngồi nhìn, vậy có nghĩa phương án chiến lược của hắn hoàn toàn thất bại, có nghĩa Quang minh châu hoàn toàn mất khả năng thu được Dã Nhân châu.

Dã Nhân châu hỗn loạn, Dã Nhân châu chinh chiến không ngừng, mới là Dã Nhân châu mà Quang minh châu cần, mới là Dã Nhân châu mà Quang minh châu có thể mưu tính.

Ánh mắt Mục Chi Hà hiện lên một tia tàn khốc, trầm giọng nói: "Vận dụng toàn bộ cơ sở ngầm của chúng ta, ta muốn có được toàn bộ tình báo về nữ nhân này."

"Vâng." Từ trong xó xỉnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm nhẹ không thể xét, một đoàn hư ảnh biến mất hoàn toàn.

Thương Bắc ly khai nơi đóng quân của Quang minh châu, trong gió tuyết, thần tình hoảng hốt của hắn biến mất hoàn toàn, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn nơi đóng quân của Quang minh binh đoàn đã mơ hồ trong gió tuyết, trong ánh mắt làm gì còn có chút hoảng hốt nào?

Hắn suốt đêm chạy về Hắc Thủy bộ lạc, tìm đến con trai của mình, hạ giọng bảo: "Bảo mọi người chuẩn bị, vứt hết một vài thứ không cần thiết, dẫn mọi người ly khai nơi đây."

Nhi tử kinh hãi: "A cha, đã phát sinh chuyện gì?"

"Không có thời gian kể lể." Thương Bắc trầm giọng nói: "Bây giờ đi thông báo cho mọi người đi!"

Trong bóng đêm, Hắc Thủy bộ lạc là một mảnh tiếng người ồn ào, mọi người thất kinh, cũng may uy tín Thương Bắc ở trong tộc cực trọng. Năm xưa chính bởi vì Thương Bắc lực hàng chúng nghị, kiên trì liên hệ

với Quang Minh châu, lúc này mới khiến cho Hắc Thủy bộ lạc có sinh hoạt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất như bây giờ.

Hắc thủy bộ lạc ít người, nhanh chóng thu thập hoàn tất.

"Chúng ta xuất phát hướng về phía Bắc."

Thương Bắc ngắn gọn truyền đạt mệnh lệnh, vẫn chưa giải thích nguyên nhân, tộc nhân tín phục cứ thế xuất phát. Trong gió tuyết đêm tối, con mắt Thương Bắc sáng lên như ngôi sao, hắn đang khát vọng thái Dương tỏa sáng.

Ở Tử Quyên thành.

"Lại đến!" Cố Tuyết xoa xoa mồ hôi trên trán, thần tình kiên nghị.

Mấy người khác bên cạnh nàng đã ngã trái ngã phải, ai nấy nhìn qua đều thập phần chật vật. Duy Khắc Đa thê thảm nhất, cá tính hắn tản mạn, kỷ luật nghiêm ngặt để cho hắn cảm thấy ăn không tiêu. Tô cũng chật vật y như thế, nàng bội phục mà nhìn Cố Tuyết, cùng là nữ nhân, biểu hiện của Cố Tuyết xuất sắc hơn nàng rất nhiều. Ngay cả Bổn Sâm thể lực tốt nhất, lúc này cũng cảm thấy ăn không tiêu. Hứa An Trung tốt hơn không ít, hắn là khổ tu phái, ý chí cứng cỏi, tuy rằng mệt đến quá chừng, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Tội vực thoát ly hệ thống binh đoàn đã mấy trăm năm lâu, bọn họ đối với hệ thống binh đoàn, cực kỳ xa lạ.

Người tiến bộ lớn nhất, ngoài mọi người dự liệu.

Đó là tỷ muội song bào thai Tiểu Vũ Tiểu Dạ, các nàng tâm linh tương thông, hộ tại hai cánh Hàn Băng Ngưng, ba người vừa đúng hình thành một trận công kích hình tam giác.

Một người khác tiến bộ kinh người chính là Bình Tiểu Sơn, hắn tiến bộ, là bởi vì mỗi ngày phải không ngừng mà dùng không gian pháp tắc phá vỡ Kim Cương sa. Thương thế của Duy Khắc Đa và Bổn Sâm cần

dùng đại lượng tinh nguyên sinh mệnh, nhiều người tu luyện cần con số tinh nguyên sinh mệnh cũng không ít. Mỗi một ngày hắn đều mệt được như chó sắp chết, nhưng cũng chính với loại cường độ siêu cao, siêu cao độ liên tục không ngừng mài luyện này, pháp tắc của hắn tiến bộ kinh người.

Tuy rằng vẫn chưa đột phá tới pháp tắc diện, nhưng mà pháp tắc tuyến của hắn, đã tiếp cận viên mãn lắm rồi.

Thế cho nên Nhiếp Thu an bài cho Bình Tiểu Sơn một phương vị trong chiến trận, khiến Bình Tiểu Sơn kích động khó giải thích. Mà khiến người ta trợn mắt há mồm chính là không biết có đúng bởi vì tu luyện không gian pháp tắc hay không, cảm giác vị trí của Bình Tiểu Sơn tốt lạ thường, cơ hồ không cần huấn luyện gì đã hoàn mỹ mà dung nhập vào trong chiến trận của Nhiếp Thu.

"Mọi người nghỉ ngơi một, hai canh giờ lại tiếp tục."

Cố Tuyết còn có thể lực, nhưng mà người khác thể lực tiêu hao hầu như không còn, tiếp tục huấn luyện hiệu quả sẽ không như ý, tinh thần Nhiếp Thu tiêu hao cũng thật lớn, hắn cũng cần thời gian để khôi phục.

Mọi người nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, ngã trái ngã phải nằm lộn xộn.

Nhiếp Thu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Còn chưa tới hai canh giờ, Nhiếp Thu đã hoàn toàn khôi phục. Con mắt hắn nhìn không thấy, nhưng mà biến hóa nhỏ như sợi tóc bên trong chiến trận cũng trốn không được tri giác của hắn. Thời điểm này thể lực mọi người bên trong chiến trận đã khôi phục hoàn hảo, nhưng hắn cũng không lập tức bắt đầu.

Ở trong đầu, hắn tổng kết kinh nghiệm trong khoảng thời gian huấn luyện này.

năng lực thích ứngả Linh bộ đối với tân chiến trận rất tốt, dù sao bọn họ hằng ngày huấn luyện sớm đã thành thói quen, cái kiểu này đối với bọn họ mà nói, chỉ là một bộ chiến thuật hoàn toàn mới mà thôi. Những người khác dường như Cố Tuyết bọn họ tuy rằng cực kỳ nỗ lực, nhưng mà cách hợp cách còn có một đoạn thời gian nữa.

hai người A Mạc Lý và Hàn Băng Ngưng chỉ huy Linh bộ, mới là cơ sở của cái chiến trận này. Cố Tuyết nếu có thể dung nhập chiến trận, có thể đề cao uy lực của chiến trận đại biên độ, nhưng mà chiến trận cơ bản vận chuyển cũng không ỷ lại bọn họ.

Bỗng nhiên, một lũ dao động cực kỳ mịt mờ truyền đến Nhiếp Thu.

Nhiếp Thu cúi đầu, tóc hạ xuống, người khác không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Ai cũng nhìn không thấy, tóc hạ xuống che mặt Nhiếp Thu, sát cơ trên mặt chợt lóe rồi biến mất.

Vừa rồi lũ dao động kia là Thiết Hạt truyền đến, đó là ám hiệu bọn họ đã ước định, có địch nhân lẻn vào.

Năng lực của Thiết Hạt tại phương diện trinh sát cực kỳ xuất sắc, nhất là hắn không dường như trinh sát phổ thông, không dựa vào pháp tắc dao động, mà là không khí chấn động. Chiến trận của Nhiếp Thu, chuyên môn có một lũ vô hình chi tuyến, liên thông Thiết Hạt.

Có địch xâm lấn.

Hai mắt không thể nhìn vật, khóe miệng Nhiếp Thu hiện lên một mạt cười nhạt. Tri giác của hắn nhạy cảm như thế, cũng chẳng có chút phát hiện, thực lực người lẻn vào cao thế nào, có thể nghĩ mà biết.

Có thực lực cường hãn như vậy, rất có khả năng giết ngược về Tử Quyên thành, trong đầu hắn nảy ra người đầu tiên đó là Tần Trẫm.

Nhất định là Tần Trẫm!

Nhiếp Thu bất động thanh sắc, hắn không nói cho ai biết.

Thực lực Tần Trẫm cường hãn như thế, hơi có điểm gió thổi cỏ lay, là có thể nhận ra dị dạng.

Lại là một lũ dao động, lặng lẽ tới.

Thiết Hạt quét vị trí đại khái của người ẩn núp tìm rõ ràng, bởi vì lo lắng đối phương phát hiện, nên không dám tỏa định đối phương.

Nhiếp Thu nói Thiết Hạt tạm thời không nên hành động, với hắn mà nói, chỉ cần biết đại khái phương vị của đối phương là đủ rồi.

Nhiếp Thu khóe miệng vô thanh bình thản.

Hắn như không có gì mà ngẩng đầu, như bình thường nói: "Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, chuẩn bị một vòng huấn luyện mới."

Mọi người dồn dập đứng lên, mỗi một vòng huấn luyện, đối với bọn họ mà nói, đều cần đả khởi hoàn toàn tinh thần. Nhất là đám Duy Khắc Đa, chưa từng trải qua tập thể huấn luyện cường độ cao như thế. Như Hứa An Trung, cường độ hắn bình thường tu luyện so với huấn luyện như vậy chỉ cao hơn chứ không thấp, nhưng mà hắn không cần phải phân tâm tới người khác, sẽ không bởi vì tiết tấu của đội hữu không hợp nhịp mà gián đoạn huấn luyện.

Thực lực cá nhân của bọn họ mạnh hơn Linh bộ đội viên, chiến thuật động tác đối với bọn họ hoàn toàn không là vấn đề, vấn đề chính yếu là tiết tấu. Bọn họ phải hoàn mỹ mà dung nhập đến trong tiết tấu của mọi người, mà không phải mọi người đuổi theo tiết tấu của bọn họ.

Cố Tuyết, Hứa An Trung, Tô, Duy Khắc Đa, Bổn Sâm, ai nấy như lâm đại địch.

Mỗi một lần huấn luyện, bọn họ đều là toàn lực ứng phó, không dám có chút thờ ơ. Thực lực của bọn họ mạnh hơn, ánh mắt cũng càng thêm xuất sắc, bọn họ có thể nhìn ra được, một khi bọn họ chân chính dung nhập chiến trận, chiến trận có thể bộc phát ra uy lực thật lớn.

Bọn họ có thể ở trong nhiều người như vậy bộc lộ tài năng, vô luận là tâm chí, hay là thiên phú, đều là khá xuất sắc.

Khi bọn họ chăm chú, tiến bộ nhanh chóng.

"Chúng ta huấn luyện lần này, là chiến thuật tam âm hóa dương, mọi người nhớ lại cái đã."

Nhiếp Thu bình tĩnh nói.

Đám người Cố Tuyết có chút kinh ngạc, bọn họ vừa rồi huấn luyện rõ ràng là 【 âm dương hoàn 】, cái này là một loại chiến thuật phòng thủ. Thế nào đột nhiên lại đổi thành 【 tam âm hóa dương 】? Tam âm hóa dương là một loại chiến thuật công kích, ngày hôm qua bọn họ huấn luyện suốt một ngày.

Phỏng chừng là Nhiếp Thu sợ bọn họ quên, vì vậy mới ôn lại, mọi người cũng chẳng có chút khả nghi.

Nhiếp Thu nói tiếp: "Ngày hôm qua mọi người đã luyện tập Tam âm hóa dương, nhưng mà hoàn thành chưa tốt lắm, ta nghĩ hẳn là do thu luyện, bây giờ chúng ta phóng luyện, mọi người biểu hiện cho tốt."

Mọi người dồn dập gật đầu, cảm thấy Nhiếp Thu thao thao tới mức có lý.

Cái gọi là thu luyện, là lời bọn hắn thường dùng, là chỉ kình khí không thổ, thu mà luyện. Mà phóng luyện, thì là buông tay ra luyện, chân thực công kích.

Dựa theo yêu cầu huấn luyện, đoàn người đứng vào vị trí.

Hai mắt Nhiếp Thu không thể nhìn vật, khóe miệng tự tiếu phi tiếu, y phục không gió tự lay động, âm dương trận lặng yên thành hình.

Hắn dường như nhạc công mù, nhẹ nhàng kích thích một cái âm tuyến.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 755: Âm Dương Trận

Âm dương trận, lấy âm làm trận tuyến, lấy dương làm trận điểm.

Âm Dương trận do Nhiếp Thu lĩnh ngộ ra, ngay cả hạng người kiến thức uyên bác như Duy Khắc Đa cũng chưa từng gặp pháp tắc kỳ lạ như thế. Không cần phải tiêu hao bất cứ lực lượng huyết nhục nào, thuộc tính kỳ lạ như vậy khiến đoàn người sách sách lấy làm kỳ.

Thấy được quá trình Linh bộ đội viên lĩnh ngộ pháp tắc tuyến, đám người Duy Khắc Đa trợn mắt há mồm. Lĩnh ngộ pháp tắc tuyến không phải việc gì quá khó khăn, nhưng mà thoải mái như thế, không phí lực như thế, hơn nữa tình huống nhân số nhiều như thế, bọn họ cũng lần đầu tiên trông thấy.

Nhưng mà sau đó, bọn họ không còn kinh ngạc. Những gia hỏa này đâu còn là người? Bọn họ chính là một đám dã thú hình người! Lực lượng huyết nhục trong cơ thể dâng trào tựa như dã thú, ngay cả mấy người bọn họ, chỉ có Bổn Sâm mới có thể so cùng.

Bổn Sâm lì lợm, chịu đựng đã nổi danh Tử Quyên thành, nhưng mà ở trong đoàn người này, trái lại không nổi bật. Không nói tới Mặt quỷ đại nhân, A Mạc Lý cái loại thân thể đáng sợ đẳng cấp thú vương này, Bổn Sâm không rõ làm thế nào sinh ra. Linh bộ đội viên phổ thông,thân thể mạnh mẽ không chút nào thua kém tại hắn. Thân thể ai nấy đều dường như da đồng thân sắt, ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

Một đám thân thể cấp độ dã thú có thể so sánh với Hắc Bản Sâm, loại tràng diện đáng sợ này là khiến người ta run rẩy đến mức nào.

Trong lòng mấy người Duy Khắc Đa âm thầm thấy may mắn không ôm sai bắp đùi. Nhìn thấy Bổn Sâm bị đả kích đến nổi ủ rũ, ai nấy đều cực kỳ đồng cảm. Những tiểu gia hỏa này, trên phương diện thực lực cá nhân, đều là bản sao nhỏ của Bổn Sâm.

Thế nhưng là, bọn họ mới được bao tuổi đời?

Nhìn từng khuôn mặt còn ẩn ước mấy phần non nớt, trong lòng đoàn người đều không khỏi trầm mặc. Tuổi còn trẻ, có nghĩa có tiềm lực vô hạn, căn cơ của bọn họ đã vững chắc như thế, thành tựu tương lai không thể hạn lượng. Một đám người tuổi trẻ cơ sở vững chắc đủ làm người đỏ mắt, chỉ cần cho bọn hắn thêm chút thời gian, tương lai của bọn họ quả thực không dám tưởng tượng.

Liên tục mấy ngày ở cùng nhau, một chút tự cao sau cùng trong lòng mấy người Duy Khắc Đa đều đã biến mất hoàn toàn.

Thực lực cá nhân của bọn họ so với A Mạc Lý và Hàn Băng Ngưng đều có điểm không bằng, so với Cố Tuyết còn kém hơn nhiều, chiến thuật tu dưỡng bằng không, sau này ở bên trong cái đoàn đội này, bọn họ còn có vị trí sao?

Cảm giác thấy cực kỳ gấp gáp, để cho bọn họ dị thường nỗ lực. Chiến thuật là thứ rất xa lạ đối với bọn họ, nhưng mà bọn họ không ai không nỗ lực ra sức, nhanh chóng đã có mấy phần minh bạch.

Âm tuyến dao động, làm cho cả đại trận, tựa như đột nhiên sống lại.

"Chú ý vị trí! Chú ý phía trước và hai bên của ngươi, khoảng cách không nên quá năm bước, chú ý lệch vị!"

"Tả đội chú ý khống chế bước tiến!"

"Hữu đội chú ý, đường vòng cung, đường vòng cung nhỏ, không nên đi thẳng!"

"Cực kỳ tốt!"

A Mạc Lý lớn giọng ở trong đội ngũ thỉnh thoảng vang lên, hắn nộ mục trợn tròn, nhiệt tình mười phần, đội ngũ của hắn, tính xâm lược như hỏa.

Ngược lại, đội ngũ do Hàn Băng Ngưng lĩnh, an tĩnh hơn rất nhiều.

Bất cứ một cái đoàn đội nào, khí chất của thủ lĩnh sẽ ảnh hưởng khí chất toàn bộ đội ngũ, Hàn Băng Ngưng lãnh tĩnh như băng sơn, khiến đội ngũ của nàng cũng bày ra khí chất tương tự. Bọn họ thường thường trầm mặc không nói gì, tự giác mà điều chỉnh.

Mỗi một lần chiến trận vận chuyển, đến chỗ mấy người Duy Khắc Đa, liền sẽ xuất hiện một cái hơi hơi ngưng trệ.

trong lòng Nhiếp Thu không vui không bi, cái này là vấn đề mức độ ăn ý. Tình huống hiện tại so với lúc trước tốt hơn nhiều, ngay từ đầu, mấy người này tựa như con ruồi không đầu chạy loạn ở trong chiến trận, quậy cho trận hình nát long trời lở đất. Nhưng mà Nhiếp Thu vẫn không buông tha, Âm Dương trận của hắn, tuy rằng đã có A Mạc Lý và Hàn Băng Ngưng hai tay cường thủ, đã có thể thôi động trận này.

Hàn Băng Ngưng và A Mạc Lý, chính là hai cái dương điểm trọng yếu nhất trong cái chiến trận này. Dương điểm, chính là điểm tựa của chiến trận. Nhưng mà, chỉ có hai cái dương điểm, đối với toàn bộ chiến trận mà nói, quá đơn bạc. Hắn cần phải càng nhiều dương điểm, Cố Tuyết bọn họ gia nhập vào, đối với toàn bộ chiến trận có gia tăng cực lớn.

Cố Tuyết mạnh nhất, nàng tác dụng đặc thù, địa vị và Hàn Băng Ngưng A Mạc Lý bằng nhau. Hứa An Trung, Duy Khắc Đa, Tô và Bổn Sâm, kém hơn một cấp, nhưng mà nhiều ra bốn cái dương điểm, có thể làm cho chiến trận trở nên càng thêm dày đặc, cũng càng thêm giàu có biến hóa. Gần đây thực lực đại tăng Bình Tiểu Sơn, là dương điểm không thu hút nhất.

Dương điểm tăng nhanh, giúp cho chiến trận mạnh hơn nữa, nhưng mà đồng thời cũng khiến chiến trận trở nên càng thêm phức tạp, độ khó huấn luyện lớn hơn nhiều.

Từng đội Linh bộ đội viên, dọc theo âm tuyến của chiến trận, đan xen, tiến dần lên, đổi vị, khí tức của chiến trận không ngừng biến hóa.

Bọn họ đang không ngừng mà điều chỉnh hô hấp.

A Mạc Lý cũng im tiếng, không rít gào nữa, mà cũng điều chỉnh hô hấp. Nếu như huấn luyện có tố chất, bọn họ có thể trong nháy mắt đồng bộ hô hấp. Nhưng mà hiện tại hiển nhiên bọn họ chưa đạt được điểm này, bọn họ cần nhiều lần điều chỉnh.

Theo chiến trận biến hóa, tần suất hô hấp từ từ thống nhất.

Chiến trận trước mắt tựa như một con quái thú thức tỉnh, không ngừng hoạt động thân thể.

Sân huấn luyện to như vậy, chỉ có tiếng bước chân tinh mịn như nước thủy triều, với hô hấp thô trọng đủ làm người ta khiếp đảm kia, dường như cự thú tiền sử, phun ra nuốt vào nhật nguyệt.

Từ Hướng Đông náu ở trong bóng tối tại ngóc ngách, yên lặng quan sát đám người trên sân huấn luyện, trong lòng vừa căng thẳng vừa mừng rỡ.

Cái này lẽ nào chính là binh đoàn?

Lời đồn đại về Linh bộ khổ tù đã sớm truyền khắp Tội vực, trên thân cái đoàn người này có loại khí chất đồng nhất. Rất nhiều người suy đoán là binh đoàn, tuy rằng binh đoàn tại Tội vực đã biến mất lâu lắm rồi, nhưng mà rất nhiều tri thức tương quan vẫn lưu truyền tới nay.

Suy đoán thì suy đoán, tri thức thì tri thức, nhưng chung quy ai cũng chưa gặp binh đoàn, binh đoàn chân chính có cái dạng gì, ai cũng không biết.

lúc đó Từ Hướng Đông chẳng có chút dừng lại, lao thẳng tới Tử Quyên thành, lúc đó Đông Tiên thành ở phía sau phóng lực lượng kinh khủng lên cao, khiến hắn khiếp đảm thần kinh dao động, hoảng sợ biến sắc. Đó mới là lực lượng cao giai nhất! Dù cho chỉ là một cánh tay của Tử thần, nắm tử thần liêm đao, như vậy đủ rồi!

Dao động từ xa xa truyền đến, cũng khiến hắn cảm thấy sợ hãi, nếu đích thân ở trong đó, mình cũng tuyệt đối khó thoát chết.

Hắn vốn không thể ngờ, Mặt quỷ có thể sống sót dưới chiêu thức kinh khủng như thế, đừng nói tới chuyện chống lại nó. Cái này thuộc về một lực lượng tầng thứ khác, dù cho không hoàn chỉnh, vẫn đủ nghiền áp Mặt quỷ.

Mặt quỷ vừa chết, vậy Tử Quyên thành ở trong mắt hắn tựa như không có bố trí phòng vệ.

Hắn ngày đêm kiêm trình, chẳng chút nghỉ ngơi, cái thời điểm này cần chính là giành giật từng giây. Người nào đoạt tiên cơ, dù cho tiên cơ chỉ là một canh giờ đều rất có khả năng khiến cục diện trở nên hoàn toàn khác biệt.

Khi hắn chạy tới Tử Quyên thành, nhanh chóng phát hiện Tử Quyên thành phòng bị sâm nghiêm.

Nhưng mà hắn chẳng thèm quan tâm, phòng bị cấp độ này, với hắn mà nói, chỉ là khiến hắn cảm thấy có tý tẹo phiền phức mà thôi. Hắn lặng yên lẻn vào Tử Quyên thành, nhanh chóng phát hiện nhân vật trọng yếu tại Tử Quyên thành vậy mà tất cả đều tại sân huấn luyện.

Từ Hướng Đông là người ẩn nhẫn cẩn thận, hắn không lập tức động thủ, mà âm thầm quan sát.

Mấy người Duy Khắc Đa hắn biết, nhưng mà những người khác, thuần một sắc đều lạ mặt, khí chất của bọn họ cực kỳ tương tự với khổ tù

trong nhà. lần đầu tiên hắn trông thấy nhiều Linh bộ khổ tù như vậy, càng xem tim hắn càng đập thình thịch.

Những Linh bộ khổ tù này, có tính kỷ luật cực kỳ xuất sắc. Một điểm này tại lúc bọn họ là khổ tù biểu hiện ra không rõ ràng như vậy, mà chỉ tỏ ra kiệt ngạo bất tuân, nhưng tại trên sân huấn luyện này, bọn họ không ngại gian khổ, đối với toàn bộ chỉ lệnh, đều cẩn thận tỉ mỉ mà hoàn thành.

Thuộc hạ như vậy, đối với bất cứ một gia tộc nào mà nói, đều được tha thiết ước mơ!

Náu mình trong chỗ tối, Từ Hướng Đông hạ quyết tâm nhất định phải có được những khổ tù này. Có nhiều Linh bộ khổ tù như vậy, nhất định có thể quét ngang Tội vực.

Ánh mắt hắn rơi xuống thân Nhiếp Thu ở giữa đội ngũ, toàn bộ chỉ lệnh đều là do người mù này phát ra. Pháp tắc trên thân người mù này hình như có chút đặc biệt, nhưng mà Từ Hướng Đông cũng không để ở trong lòng, tại Tội vực, pháp tắc đặc thù một chút quá nhiều, không có gì kỳ quái.

Mù, thân thể gầy yếu, thực lực cái đứa khốn khiếp này cũng không cao lắm.

Hắn suy nghĩ, gã mù này chỉ sợ mới là đầu lĩnh chân chính của đám Linh bộ này. Nếu có thể đoạt lấy người mù này, nói không chừng là có thể khiến những Linh bộ khổ tù kiệt ngạo bất tuân này ngoan ngoãn nghe lời.

Cái ý nghĩ này khiến hắn càng thêm tâm động, hắn cảm thấy lần này tới vừa đẹp.

Linh bộ khổ tù không nghe lời, đối với mỗi nhà mà nói đều là một vấn đề khó khăn không nhỏ, đến bây giờ vẫn chưa nghe nói nhà ai giải

quyết được vấn đề này. Xem ra, cái chìa khóa giải quyết vấn đề này chính là người mù trước mắt này.

Từ Hướng Đông đang suy tư, những biến hóa phức tạp hỗn loạn trên sân huấn luyện kia, hắn nhìn rất không hiểu rõ. Hắn cũng chẳng muốn hiểu rõ làm gì, hắn nỗ lực suy nghĩ làm thế nào mới có thể chạy vào, nhất cử bắt giữ tên mù kia.

Hay là dùng uy áp, trấn áp toàn trường?

Cũng có thể cân nhắc, thực lực những gia hỏa này hình như đều không được tốt lắm, như vậy cũng khả dĩ ở trong cảm nhận của bọn họ lưu lại một dấu ấn cường đại, về sau cực kỳ e sợ đối với mình...

Đột nhiên, hắn dường như nhận ra cái gì.

Di?

Cái thanh âm này... Là hô hấp?

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hướng vào bên trong tràng, con mặt đột nhiên co lại.

Những thân ảnh hoạt động kia, bóng người xuyên toa bất định, linh động như thủy ngân tràn đất. Nhưng mà chân chính khiến hắn cảm thấy khiếp đảm, là hô hấp tụ tập thành một tiếng kia, hô hấp của mọi người vậy mà lại hoàn toàn thống nhất.

Hô... Xích... Hô... Xích...

Tiếng hít thở rất nhỏ của mấy trăm người tụ tập thành một, như khói lên long xà, toàn trường có thể nghe rõ ràng, dường như kề sát bên tai.

Từ Hướng Đông khó giải thích mà tâm kinh nhục nhảy, hắn phảng phất cảm thụ được một lực lượng đáng sợ đang thành hình.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn xuyên qua tầng tầng bóng người, rơi vào trên thân người mù đang ngồi nghiêm nghị ở trung ương kia.

Người mù kia tựa như cảm thụ được ánh mắt của hắn, bỗng nhiên hướng về hắn mỉm cười.

Trong lòng Từ Hướng Đông bỗng dưng căng thẳng.

Nhưng vào lúc này, liền thấy vị thiếu niên người mù khoanh chân mà ngồi kia, hai tay bỗng nhiên ấn xuống.

Dòng người xuyên toa tựa như lò xo bị áp súc đến cực hạn, đột nhiên được buông ra.

Từng đạo thân ảnh, tựa như thân thể cao tốc tạo ra tàn ảnh, lại như sóng biển theo nhau trào đến. đại trát đao giương lên cao ngất, bao phủ các loại quang mang pháp tắc, cơ nhục trên thân ai nấy trong nháy mắt căng đến tận cùng.

Vọt tới trước, hạ trảm!

Từ bầu trời nhìn xuống, đã có thể thấy hai đao mang màu sắc khác nhau như xà như cuộn sóng, sặc sỡ du tẩu, tầng tầng chồng lên.

Tại thời điểm ánh đao tụ tập, khí thế của Hàn Băng Ngưng và A Mạc Lý kéo lên đến cực hạn, bọn họ đồng thời xuất thủ, hai đạo đao mang sặc sỡ dài quá ba mươi trượng, ầm ầm quét ngang.

Đao mang đáng sợ khiến không khí rung động, tất cả những vật bên trong tầm mắt đều buồn bã thất sắc.

Sắc mặt Từ Hướng Đông cuối cùng biến sắc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 756: Giao Phong

Đao mang rộng quá ba mươi trượng, dường như một bức tường ánh sáng gào thét mà tới, sắc thái sặc sỡ, trong không trung vẽ ra một đạo quang ngân tàn ảnh hoa lệ chói mắt. Hai cái đao mang kèm theo âm rung động đáng sợ nghiền áp mà tới.

Tất cả cái này phát sinh quá đột nhiên, khoản cách song phương quá gần.

Khi Từ Hướng Đông kịp phản ứng, đao mang chỉ cách y chưa đến năm trượng, y thậm chí có thể thấy rõ ràng vô số đao mang thật nhỏ, phá vỡ không khí tạo ra từng sợi sóng gợn nhè nhẹ.

Rồi đột nhiên biến sắc, Từ Hướng Đông kêu lên buồn bực, quang mang trên người chợt lóe rồi biến mất, không gian dưới chân vặn vẹo một trận, mặt đất sụp đổ quỷ dị, y thấp người chìm vào mặt đất.

Oanh!

Hai cái đao mang ở đỉnh đầu y quét ngang, khí tức cuồng bạo khiến người ta khiếp đảm tựa như bàn chải thép lướt qua đỉnh đầu y, da đầu tê dại. Hàn ý từ sống lưng bốc thẳng lên, tâm Từ Hướng Đông không ngừng trầm xuống, đối phương phát hiện mình lúc nào?

Đối phương sao có thể phát hiện ra mình?

Nghi hoặc như vậy chợt lóe qua trong lòng y, lúc này không còn thời gian suy nghĩ việc nhỏ đó. Đối phương phát hiện ra mình lại làm bộ không phát hiện, tiếp đó đột nhiên khởi xướng công kích, cái này là một lần đánh lén có dự mưu!

Từ Hướng Đông cảm thấy có chút bất an, trong nháy mắt y từ tay thợ săn trở thành con mồi, chuyện thình lình xảy ra, chẳng có chút dự triệu. Đối phương phát hiện thủ đoạn của y, đối phương có kế hoạch công kích dạng gì, y đều hoàn toàn không biết gì cả. Chính do mù mờ khiến y có phần bất an.

Cần phải phản kích!

Cơ hồ trong nháy mắt, phục hồi lại tinh thần Từ Hướng Đông liền quyết đoán. Lúc bị đánh lén, nếu như chỉ một mực né tránh, chỉ khiến mình càng ngày càng bị động. Mà phản kích lại thường thường có thể cắt đứt tiết tấu của đối phương, sáng tạo ra cơ hội sinh tồn và nghịch chuyển cho mình.

Toàn thân quang mang hiện lên, thân hình y biến mất, sau một khắc, bỗng dưng xuất hiện trên bầu trời.

Đó là...

Còn chưa ổn định thân hình, y chỉ cảm giác bị một cổ khí tức khó mà hình dung bao phủ, con mắt y bỗng nhiên co lại, địch nhân trên đỉnh đầu y.

Đây là cái gì?

trong lòng Từ Hướng Đông run lên, tầm mắt y biến thành thất thải sặc sỡ, tâm y bỗng dưng đau xót.

Nhàn nhạt bi thương, như vụ khí khó mà nắm bắt tràn ngập trong cơ thể y, tâm thần y hơi hơi hoảng hốt.

Một bóng hình xinh đẹp quen thuộc mà xa lạ hiện lên ở trong lòng y, nữ nhân mà y từng cho rằng cả đời này sẽ không thể nhớ nổi, y từng cho rằng mình đã xóa đi tích của nàng khỏi đời mình lâu rồi, y từng cho rằng những năm tháng đó từng điểm từng giọt đã tiêu tán theo gió, y từng cho rằng dù cho gặp lại nàng lần nữa trong lòng cũng không gợn sóng.

Đúng là khi thân ảnh của nàng hiện lên, đầu y xuất hiện một thoáng dừng lại nhất thời.

Trên bầu trời, trong lòng Cố Tuyết là một mảnh trong xanh phẳng lặng.

Tương tư pháp tắc diện phóng ra lực lượng khiến nàng cảm thấy cường đại trước nay chưa từng có, trên mặt nàng chẳng có chút sát ý, chỉ có ôn nhu như nước.

Vương bất tương tư trảm là một thanh đại kiếm, chuôi kiếm rộng rãi, bàn tay nhỏ xinh của Cố Tuyết phải cầm bằng hai tay mới được. Trên chuôi kiếm quấn đầy dây thừng bảy màu tượng trưng cho cát tường như ý, đầu dây buộc một chuỗi đậu đỏ, mũi kiếm có dáng như cánh hải yến, thân kiếm rộng rãi bảy đạo thải hoa văn thẳng tắp xếp song song nhau.

Hai tay nàng giơ Vương bất tương tư trảm lên cao, vô số kiếm cầu vồng từ thân kiếm bắn ra, tựa như dải lụa màu bùng ra trong ngày lễ, từ bầu trời tràn xuống, chúng nó kéo theo đuôi cầu vồng kéo dài, hóa thành một cái quầng sáng thất thải thật lớn, bao phủ toàn trường.

Đây là tân chiêu nàng lĩnh ngộ, Bất trảm tương tư mạc.

Cố Tuyết trời sinh phù hợp đối với Vương bất tương tư trảm, nàng thân gánh vác Tuyết hồng(cầu vồng) huyết mạch. Ở trong ảo cảnh của Tần Trẫm, đau khổ ma luyện tâm chí, lý giải của nàng đối với Vương bất tương tư trảm đã đột phá phạm trù của Vương Vĩnh năm xưa. Mà khi nàng ở trong tuyệt cảnh như thế nhìn thấy Đường Thiên thì toàn bộ tích lũy nước chảy thành sông, lúc này giác ngộ tương tư pháp tắc. Bởi tích lũy thâm hậu, nàng lĩnh ngộ tương tư pháp tắc một đường thông suốt không trở ngại, trực tiếp lĩnh ngộ pháp tắc diện.

Không thể cậy mạnh đánh vỡ Bất trảm tương tư mạc, đao không trảm tương tư, những kiếm cầu vồng mỹ lệ mà ôn nhu kia cũng không tổn thương tính mạng người, chỉ sẽ thức tỉnh những tương tư giấu sâu trong lòng mọi người.

Bất trảm tương tư mạc của Cố Tuyết độc đáo khác người, nhưng mà thời gian nàng lĩnh ngộ ngắn ngủi, thời gian có thể duy trì rất ngắn, chỉ khoảng hai mươi tức.

Nếu là đơn đả độc đấu, dù cho Cố Tuyết có thể vây khốn Từ Hướng Đông hai mươi tức, nhưng mà khuyết thiếu thủ đoạn sát thương, cuối cùng cũng chỉ có nuốt hận bại trận. Nhưng mà cũng may, Cố Tuyết không đơn độc.

Bốn người Hứa An Trung phân ra bốn góc, lúc này ở trong thế giới hôi sắc của Nhiếp Thu, toàn thân bọn họ tản ra quang mang chói mắt, dương điểm bọn họ trở nên càng thêm sáng ngời.

từng sợi hồng quang nhè nhẹ, chảy ra từ trong cơ thể Linh bộ đội viên tại chiến trận, dọc theo âm tuyến đan xen tung hoành rót vào thân thể bọn họ, đó là lực lượng huyết nhục tinh thuần nhất.

tinh thần bốn người rung lên, dù cho bọn họ tu luyện ra pháp tắc diện, nhưng mà lực lượng huyết nhục đối với bất cứ một gã võ giả nào đều có tác dụng. Bốn người không hẹn mà kích hoạt pháp tắc của mình, bốn cái dương điểm sáng ngời, cùng hô ứng với Cố Tuyết trên bầu trời càng thêm sáng ngời chói mắt.

Trong Bất trảm tương tư mạc tức thì tràn ngập gió, lửa, nước và kiếm ý.

Gió là Bổn Sâm, lửa là Duy Khắc Đa, nước là Tô, kiếm ý thì là Hứa An Trung.

lập tức Từ Hướng Đông cảm thụ được áp lực, những kiếm cầu vồng sặc sỡ kia đánh thẳng nội tâm y, khó lòng phòng bị, nhưng không có tính sát thương. Định khiến mình đau lòng mà chết ư? trong lòng Từ Hướng Đông cười nhạt.

Nhưng vào lúc này, vô số dòng nước giống hệt như từng con rắn nước, ở trong tương tư kiếm cầu vồng xuyên toa lui tới, trong lòng Từ

Hướng Đông hừ lạnh, cái này là【 Nhu thủy tụ 】của La Lan gia tộc. Môn tuyệt học này đúng là không tệ, đáng tiếc thực lực Tô không tốt, không thể phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Không gian quanh thân y vặn vẹo, những thủy tụ kia, chỉ cần vừa tới gần quanh thân y, liền sẽ lướt qua sát bên, vậy mà lại không một cái có thể dính lên y phục y.

Con mắt y hơi hơi nhíu lại, từng đóa hỏa diễm, giống hệt như đóa hoa tươi đẹp, phập phềnh ở trong thủy tụ và kiếm cầu vồng.

【 Phượng Hoàng hỏa 】!

So với 【 nhu thủy tụ 】của La Lan gia, Từ Hướng Đông đánh giá 【 Phượng Hoàng hỏa 】cao hơn. Lời đồn đại tổ tiên Tác Bỉ Á Đặc gia tộc ngộ năm trăm loại pháp tắc hệ hỏa, lấy mười ba loại mạnh nhất dung hợp mà thành Phượng Hoàng hỏa.

Chỉ tiếc, Tác Bỉ Á Đặc gia tộc điêu linh, Duy Khắc Đa thiên phú không tệ, đáng tiếc tâm chơi bời quá trọng, lỗ mãng càn rỡ, khó thành đại khí.

Y bấm tay nhẹ búng, không gian trước mặt đột nhiên vặn vẹo, hỏa diễm bay tới y, liền phảng phất bị một bàn tay vô hình đẩy ra, bay ra phía ngoài.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên gió nổi, Phượng Hoàng hỏa vừa mới bị đẩy ra, bị gió thổi lại lần nữa áp sát Từ Hướng Đông.

lập tức Từ Hướng Đông minh bạch, là Bổn Sâm xuất thủ. Hắn tán thưởng Bổn Sâm, cao hơn hai người kia, gia hỏa có thể từ trong phong chi đao lĩnh ngộ Đại tiểu phong đều là nhân vật lợi hại. Chỉ tiếc, tuổi hơi lớn.

Một chiêu gió này đúng là cực kỳ xuất sắc, thủy tụ và Phượng Hoàng hỏa bị đẩy xa nguyên bản lướt qua bên người y, vậy mà lại đều bị y thu

nạp, vây y đến mức chật như nêm cối.

Nhưng mà muốn dựa vào cái này để đối phó mình, còn kém quá xa.

Trong lòng y mỉm cười.

Từ trong kinh hoàng bất an lúc ban đầu, đến bây giờ thong dong trấn định, cũng chỉ một vài tức mà thôi. Những thủ đoạn này nhìn như lợi hại, nhưng mà ở trong mắt y, không làm y chấn động lớn bằng những kiếm cầu vồng kia. Những pháp tắc này, y quá quen thuộc, mấy người này thực lực không tệ, nhưng không cùng một tầng thứ với y, cấu thành uy hiếp nhỏ đến mức thương cảm.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một đạo kiếm mang hắc bạch giao nhau, phút chốc theo những thủy tụ và Phượng Hoàng hỏa tới lui tuần tra chui ra.

Sinh tử pháp tắc?

trán Từ Hướng Đông chợt nhăn nhúm, đạo kiếm mang này tản ra khí tức sinh tử pháp tắc nhàn nhạt, y nghe nói Từ gia xuất hiện một cái gia hỏa ly kinh phản đạo, không tu sinh tử ấn, mà đi tu kiếm.

Trong lòng hắn âm thầm gật đầu, cái này một kiếm khá có hỏa hầu.

Tuy nhiên, giống hệt kia, chỉ có như vậy.

Từ Hướng Đông cười nhạt, tụ tập thật là đủ a!

Y bấm tay búng về hướng đạo kiếm mang kia, trong lòng ngạo nghễ, sinh tử kiếm thì sao? Có thể đột phá không gian chướng của mình sao?

Nhưng vào lúc này, đạo hắc bạch kiếm mang kia đột nhiên lệch đi.

Từ Hướng Đông có chút kinh ngạc, bỗng nhiên, con mắt y nhíu lại, mục tiêu của một kiếm này căn bản không phải mình!

Kiếm mang sáng như tiễn, đồng thời xuyên thấu một đóa Phượng Hoàng và một đạo thủy tụ.

Nước lửa hai loại pháp tắc hoàn toàn khác biệt va chạm với nhau, quang đoàn chói mắt phóng ra. Mà đồng thời, gió ở ngoại vi nguyên bản cũng không cường liệt, bỗng dưng trở nên cứng như thép.

Sắc mặt Từ Hướng Đông thay đổi, bất chấp tất cả, lực lượng pháp tắc diện toàn bộ khai hỏa, không gian xung quanh y quang ảnh vặn vẹo.

Rầm rầm rầm!

Nổ tung do kiếm mang tạo ra, tựa như ném một ngọn đuốc vào trong thùng thuốc nổ, bên trong phong bích vốn tường an vô sự Phượng Hoàng hỏa và thủy tụ va chạm với nhau, tiếng nổ tung không dứt bên tai, cơ hồ đồng thời sáng lên!

Nổ tung hình thành quang mang chói mắt, khiến trước mắt Từ Hướng Đông một mảnh trắng xóa.

Pháp tắc tính chất tương phản va chạm, bạo phát ra uy lực cực kỳ kinh người, huống chi còn có phong bích phong bế tất cả.

Dù cho có không gian chướng bảo hộ, Từ Hướng Đông vẫn như bị nện mạnh, thân thể run lên, khóe miệng tràn ra máu. Lần này nổ tung, tiêu hao pháp tắc diện Từ Hướng Đông tròn một phần ba lực lượng.

tóc Từ Hướng Đông ngổn ngang, trên mặt sát cơ tràn ngập. Thực lực bốn người không có một ai lọt vào mắt y, nhưng y không ngờ vậy mà lại ăn phải một cái thiệt thòi không nhỏ trên tay đối phương.

Ta xem các ngươi có thể chống bao lâu!

Cái tổ này phối hợp đúng là tinh diệu vô cùng, nhưng mà cũng làm cho lực lượng của bốn người tiêu hao hầu như không còn. Cái tráo kiếm ánh sáng cầu vồng cổ quái này, đúng là lợi hại, nhưng Từ Hướng Đông

hiểu lắm, quang tráo cường đại như thế, tiêu hao tất nhiên kinh người, tuyệt đối không duy trì được bao lăm.

Bỗng nhiên, mặt đất rung động, tiếng bước chân dày đặc vang lên dội vào lỗ tai y, dường như quần thú chạy về hướng hắn.

Trên bầu trời, Cố Tuyết thấy rõ ràng, từng đội Linh bộ đội viên, khiêng đại trát đao, tựa như thủy triều theo bốn phương tám hướng cuồng chạy về hướng Từ Hướng Đông. Thể trạng bọn họ dường như dã thú, thêm đại trát đao như ván cửa, mỗi một bước đều là đất rung núi chuyển.

Mấy trăm người đồng thời cuồng chạy, thanh thế vậy mà lại không thua kém thú quần lao nhanh chút nào .

Linh bộ tiểu đội ở gần nhất, cách Từ Hướng Đông còn có ba trượng, liền đột nhiên nhảy dựng lên, vung đại trát đao khiêng tại trên vai lên cao ngất.

"Sát!"

Một tiếng gầm giận dữ, toàn thân cơ nhục vồng lên, kim cương y hơi mỏng căng lên cơ hồ muốn rách, nộ mục trợn tròn, toàn lực chém xuống.

Hắn dường như trảm trên một mảng rêu trắng mịn, lực đạo nghiêng lệch, sát Từ Hướng Đông trảm xuống dưới đất.

Oanh, đá vụn bay loạn!

Đáng chết! Không chém trúng!

vị đội viên này trong lòng ảo não, nhưng mà hắn biết rõ đây không phải lúc ảo não, đao cũng không cần, vội vàng ngay lăn ra phía ngoài.

"Sát!"

Đội hữu ở đỉnh đầu tiếng rống giận dữ nổ tung, đội viên cách hắn năm bước, cũng nhảy dựng lên, cũng toàn lực trảm xuống.

"Sát!" "Sát!" "Sát!" ...

Từng cái thân ảnh dường như dã thú, từ bốn phương tám hướng, bọn họ tựa như sóng biển trước ngã sau lên, ai nấy chỉ trảm một đao, lập đao thành ma!

Vô luận trảm trúng hay không trúng, đều ngồi xuống đất lăn đi, để có không gian.

Khoảng cách mỗi danh đội viên đã được dày công tính toán, cái này là Nhiếp Thu truy cầu tần suất công kích lớn nhất. Từ Hướng Đông cảm thụ vô cùng trực tiếp sâu sắc, chém xuống dường như cuồng phong bão táp, hoàn toàn chẳng có chút gián đoạn, liên miên đủ làm người ta tuyệt vọng.

Từ Hướng Đông hoàn toàn mộng, lực lượng mỗi một đao đều không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà vẫn khiến không gian chướng của y tiêu hao không ít lực lượng.

chém xuống liên tiếp, khiến y ngay cả thời gian suy nghĩ và phản kích cũng không có, lực lượng của y không ngừng tiêu hao, không gian chướng xuất hiện vết rạn, có mấy cái chém thậm chí không bị chếch đi, lực lượng kinh khủng khiến y cảm giác mình như bị dã thú húc vào.

Ở bên ngoài lớp điên cuồng công kích triều dâng này, một tả một hữu hai đội ngũ, đã chỉnh đốn xong, rõ ràng vừa rồi xuất thủ đầu tiên là Hàn Băng Ngưng và A Mạc Lý.

Hai người liếc nhau, đồng thời suất đội khởi động.

Dưới chân bọn họ, hai cái âm tuyến kéo dài tới Từ Hướng Đông đang bị vây quanh!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 757: Một Kích Sau Cùng

Nhiếp Thu tọa trấn trung tâm.

Trong thế giới hôi sắc, những âm tuyến giăng khắp nơi, những dương điểm sáng ngời như ngôi sao nhật nguyệt kia, hình thành một cái thế giới phong phú mà có tầng thứ.

Đội viên đánh về phía Từ Hướng Đông dường như thủy triều, ở trong thế giới của hắn, cũng cực có tầng thứ. Tâm thần hắn bình tĩnh, lãnh tĩnh mà quan sát tất cả cái này, trong tiết tấu công kích, coi như tồn rất nhiều tì vết, cái này là độ thuần thục còn chưa đủ.

Nhiếp Thu trấn định tự nhiên, tuyệt đại bộ phận chiến thuật đều sẽ có lưu lại dư địa. Tinh nhuệ xuất sắc cỡ nào, ngươi cũng không thể yêu cầu bọn họ không phạm bất luận sai lầm gì, ngươi cũng không thể yêu cầu bọn họ làm được thập toàn thập mỹ. Huống chi, thế cục trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, các loại tình huống vượt quá mong muốn tầng tầng lớp lớp, chiến thuật không có dư địa, thường thường sẽ trở nên tràn ngập lỗ hổng.

Tuy rằng Nhiếp Thu hi vọng Đường Thiên có thể tranh thủ nhiều thời gian cho Linh bộ phát triển, nhưng mà thân là một gã tướng lĩnh xuất sắc, hắn sẽ không để toàn bộ hi vọng ký thác trên người Đường Thiên, dù cho lòng tin hắn đối với Đường Thiên mười phần.

Nếu như tình huống bất ngờ xuất hiện, độ thuần thục không đủ lẽ nào sẽ không chiến đấu?

tâm tư Nhiếp Thu tinh tế, trước đó đã nghĩ xong, giả như gặp phải loại tình huống này, nên làm như thế nào. Biện pháp của Nhiếp Thu rất đơn giản, thuần thục không đủ, vậy thì dùng số lượng chồng chất. Ở trong tính toán, hắn lưu có đại lượng dư lực, mà không phải một mực truy cầu hiệu suất. Dư lượng hắn lưu lại rất lớn, một phần năm, nói cách khác, dù cho một phần năm đội viên, xuất hiện sai lệch, toàn bộ chiến thuật cũng sẽ không biến dạng.

Đương nhiên, dư lượng lớn như thế, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến uy lực của chiến trận. Nhưng mà trong tình huống trước mắt, chứng minh chiến trận vận chuyển bình thường trọng yếu hơn xa so với truy cầu uy lực lớn nhất.

lúc trước Băng Ngưng vàg A Mạc Lý chém ra hai cái mạnh mẽ, nhìn rất dọa người, nhưng kỳ thực có hơn phân nửa phô trương thanh thế. Lợi dụng lực lượng của Âm dương trận, đem pháp tắc chi lực của các đội viên tụ tập, hình thành công kích. Đặt ở Tội vực, cái này vẫn là kỹ xảo đứng đầu.

Nhiếp Thu lại chỉ là coi nó là hư chiêu, trong mắt hắn, các đội viên mới chỉ vừa mới ngộ ra pháp tắc tuyến, cái pháp tắc chi lực cấp bậc này, tại Tội vực là cực kỳ đê giai, dù cho có ưu thế số lượng cũng vẫn khó mà đạt được mức độ biến đổi về chất.

Không đạt được chất lượng, không thể uy hiếp đến những cường giả chân chính kia. bề ngoài Nhiếp Thu ôn hòa thân thiết, nhưng mà nội tâm rất kiêu ngạo, bằng không mà nói, sao có thể ly khai chòm Sư Tử mà tìm nơi Đường Thiên nương tựa? Từ khi bắt đầu tiến nhập Tội vực, mục tiêu của hắn, cho tới bây giờ đều là cường giả cao cấp nhất kia, bởi vì bọn họ mới đại biểu lực lượng cao cấp nhất Tội vực.

Hắn để trọng điểm công kích chân chính, đặt ở chém đánh.

Linh bộ đội viên có thân thể cường hãn, huyết nhục chi lực tinh thuần phối hợp với Thiên Ma trọng trảm, có thể bộc phát uy lực kinh người.

Loại lực lượng này tự nhiên có các tệ đoan, tỷ như cần phải cận chiến, tỷ như không duy trì tính liên tục, khó mà hình thành công kích lớp thứ.

Nhiếp Thu không những không yêu cầu các đội viên khống chế lực lượng, trái lại, hắn yêu cầu càng thêm cực đoan. Hắn yêu cầu mỗi một vị đội viên, phải vận huyết nhục chi lực toàn thân, tất cả đều dồn vào trong một trảm.

Một trảm không tính hậu quả, uy lực cực kỳ kinh người. Dù cho đó là Bổn Sâm, trong tình huống cứng đối cứng, đều không thể thừa thụ ba lần chém liên tục. Lực lượng cương mãnh như thế, phản lực cũng khá kinh người, nhưng mà bọn họ có Kim cương y của Tiết phủ, nó có thể phân bố lực lượng thừa nhận đều ra toàn thân. Cho nên các Linh bộ đội viên mới có thể chém ra một chém đáng sợ như thế, lại không bị tổn thương.

Đám Bổn Sâm tán thán vô cùng, Nhiếp Thu rất bình tĩnh.

Suy nghĩ của hắn, là bắt nguồn từ một trận đánh với Lô Thiên Vấn. Có thể kích sát Lô Thiên Vấn, công lao lớn nhất tự nhiên là Đường Thiên, nhưng mà Lô Thiên Vấn sau cùng chết ở dưới dao của A Mạc Lý. Đã thuyết minh trình độ công kích như thế tuy rằng không thể đối với cường giả Chiến lực bảng cấu thành uy hiếp trí mạng, nhưng mà cũng không phải chẳng có chút uy hiếp gì.

Then chốt là, nhân số của bọn họ đủ nhiều. Sáu trăm hai mươi chín đội viên, khiến Nhiếp Thu đủ không gian khua vẫy.

Kiến nhiều cắn chết voi, đây là suy nghĩ của Nhiếp Thu.

Chém man không nói lý, cũng có chỗ tốt của man không nói lý. Lấy cứng chọi cứng, có sức mạnh là vô địch, nếu kỹ xảo cảnh giới so kém người ta, vậy thì dùng cậy mạnh và số lượng tới liều. Mà Bất trảm tương tư mạc của Cố Tuyết, cũng làm cho loại chiến trận cũng không tính tinh xảo này, có thể thực hiện được. Lấy phong bích phong bế, lấy uy thế kiếm ý kích nổ nước lửa, bố trí tinh xảo như thế càng thấy được sự tinh tế của Nhiếp Thu.

Điểm khó nhất của chiến trận ở chỗ cần phải ở trong mười tám tức ngắn ngủi, hoàn thành đủ nhiều chém đánh.

So với yêu cầu của Nhiếp Thu còn khoảng chênh lệch rất lớn, có phân nửa đội viên, không kịp hoàn thành chém.

Tuy nhiên, cái này cũng đã đủ.

Âm dương trận tựa như một tấm mạng nhện lớn, Nhiếp Thu chính là con nhện chờ đợi thời cơ. biến hóa nho nhỏ trong chiến trận đều dọc theo âm dương trận tập hợp đến chỗ Nhiếp Thu. Hắn có thể cảm thụ rõ ràng được pháp tắc chi lực của Từ Hướng Đông trong chiến trận đã sắp sửa khô kiệt.

Hắn để Hàn Băng Ngưng và A Mạc Lý lưu lại thời gian công kích là ba tức.

Ở trong mười ba tức vừa rồi, Từ Hướng Đông phải chịu ba trăm linh hai cái chém, dù là Nhiếp Thu cũng không khỏi có chút bội phục. Là người sáng lập loại chiến thuật này, hắn đúng là hiểu lắm uy lực của mỗi một chém.

Liên tục chịu đựng ba trăm cái chém, Từ Hướng Đông vậy mà lại còn chưa đổ nhào xuống, thật là cường hãn.

Bốn người Bổn Sâm đã hoàn thành nhiệm vụ, lúc này tình trạng kiệt sức, chỉ ở xa xa mà quan chiến. Trước đó bọn họ không nhận ra địch nhân trong tối, đến tận khi Cố Tuyết dùng Bất trảm tương tư mạc thì bọn họ mới như ở trong mộng chợt tỉnh. Cũng may những ngày này huấn luyện không uổng phí, bọn họ không làm trễ chiến cơ, nhanh chóng phản ứng lại.

Lúc huấn luyện, còn chưa nhiều cảm giác, khi thời điểm chiến đấu chân chính, bọn họ mới phát hiện loại chiến trận này lợi hại. Đội viên khiêng đại trát đao dường như thủy triều ở trước mắt, còn âm thanh chém dày đặc như hạt mưa kia, đều khiến ai nấy chấn động vô cùng.

Nhất là Bổn Sâm, hắn đã nếm thử, liên tục thừa thụ ba chém, hắn ăn không tiêu.

Thế nhưng là...

Ánh mắt bọn họ không khỏi nhìn kỹ Từ Hướng Đông đang bị vây quanh, trong lòng càng thêm hoảng sợ. Cái đứa khốn khiếp này vậy mà lại thừa nhận tròn ba trăm cái chém, tuy rằng không gian chướng quanh thân đã phủ đầy vết rạn, không ít chỗ đều băng vỡ, y cũng lung lay sắp đổ, nhưng vẫn không đổ nhào xuống.

Quá cường hãn!

Nhưng mà lúc này, bọn họ không quá nhiều thời gian cảm khái, ánh mắt bọn họ không khỏi rơi vào trên thân hai tiểu đội đã khởi động, tinh thần bọn họ không khỏi rung lên.

Một kích trí mạng sau cùng sắp tới rồi!

Chiến trận bọn họ huấn luyện rất nhiều lần, nhưng mà một kích sau cùng, chưa từng chân thực kích phát. Trong mắt bốn người không khỏi cực kỳ mong đợi, nhất là Bổn Sâm, song bào thai tỷ muội đúng là theo sát Hàn Băng Ngưng.

Hai cái tiểu đội, mỗi đội năm mươi người, tựa như hai mũi tên.

A Mạc Lý đạp âm tuyến cuồng chạy, bước tiến hắn cực lớn, mỗi một bước đều trầm trọng vô cùng. Mỗi khi bước ra một bước, đều có một lũ nhiệt ý dọc theo bàn chân hắn bốc lên. Tựa như một lũ hỏa diễm chui vào thân thể hắn, đó là lực lượng huyết nhục tinh thuần vô cùng.

Mỗi một bước, linh diễm quanh thân hắn liền rừng rực thêm một phần. Linh diễm quanh thân bay phất phới, trong hỏa diễm, A Mạc Lý một tay nắm hờ đại trát đao, thần sắc lạnh lùng, dường như chiến thần.

Ở phía sau hắn, mỗi một đội viên, tiểu linh diễm dường như nước chảy, lan tràn dọc theo đại trát đao, tiểu linh diễm cũng càng ngày càng

thịnh vượng, kèm theo hỏa vĩ kéo dài. Bọn họ dường như dã thú, đằng đằng sát khí, một đường cuồng chạy.

Chỗ tiểu đội của Hàn Băng Ngưng, là một loại phong cách khác.

Hàn Băng Ngưng là tiểu toái bộ, nhưng mà tần suất nhanh như thiểm điện, nàng hơi hơi ẩn phục thân thể, như tia chớp lướt tới trước. Song bào thai phía sau nàng, một tả một hữu, cũng theo sát lướt đi. Đội viên tiếp sau đó, đồng dạng tiểu toái bộ*, ai nấy thần sắc nghiêm túc.

tiểu toái bộ*: khẽ lùi. Chắc bước đi nghệ thuật kiểu Mai cơn Jắc sơn.

Hơi lạnh thấu xương tràn ngập trong đội ngũ, khí tức bọn họ sắc nhọn, tựa như một thanh kiếm được từng điểm mài dũa bay gỉ sét trên thân kiếm, lộ ra mũi kiếm băng lãnh sáng như tuyết.

Một đội cuồng dã như hỏa, một đội băng lãnh sắc nhọn, hai loại phong cách hoàn toàn khác nhau, hai loại khí tức khác nhau, nhưng cùng nhanh như thiểm điện, cùng có ý chí quyết tuyệt.

Trên mặt Nhiếp Thu hiện lên một mạt đỏ ửng, thân thể hắn run nhè nhẹ, Âm dương trận vận chuyển tới cực hạn. Lực lượng huyết nhục của toàn bộ chiến trận từ bốn phương tám hướng tụ tập, dọc theo âm tuyến, điên cuồng tụ tập đến hai đội.

Khí tức hai tiểu đội không ngừng tăng lên, khoảng cách giữa bọn họ và Từ Hướng Đông đang nhanh chóng kéo gần.

Các đội viên vây quanh bên người Từ Hướng Đông, lúc này giống như bầy chim chấn kinh, ầm ầm phân tán ra.

Bên trong tầm mắt không còn chướng ngại.

Còn chưa từ trong đả kích vừa rồi tỉnh táo lại, thần tình Từ Hướng Đông có chút mờ mịt. Tình huống của y không xong, không gian chướng quanh thân rậm rạp vết nứt, quần áo tổn hại, tóc tai ngổn ngang, vết máu khóe miệng đỏ tươi.

Hắn chưa từng trải qua công kích man không nói lý như vậy, chém đánh như cuồng phong bão táp ép y không thở nổi.

Y chỉ có thể theo bản năng chống đỡ không gian chướng, từ bản năng phòng ngự, đau khổ chống đỡ.

Còn chưa hoàn toàn phòng được, những kiếm cầu vồng cổ quái kia, khiến y mấy lần hoảng hốt. Tuy rằng mỗi lần y đều nhanh chóng tỉnh táo lại, nhưng mấy lần hoảng hốt này cũng khiến y trả giá rất lớn, không gian chướng không hoàn toàn chống lại, lực lượng từ các lần chém có một bộ phận truyền đến trên người y.

Tuy rằng cảnh giới y cao hơn, nhưng mà thân thể không mạnh hơn bao nhiêu. Tuy rằng chỉ là một bộ phận lực lượng, cũng vẫn khiến y bị thương không nhẹ. Thân thể bị thương khiến pháp tắc diện của y cũng chịu ảnh hưởng, càng gia tăng tiêu hao lực lượng của pháp tắc diện.

Bỗng nhiên, y chỉ cảm giác quanh thân nhẹ nhàng, những cái chém phô thiên cái địa, khiến người ta hít thở không thông kia biến mất hoàn toàn.

Cuối cùng kết thúc rồi sao?

Y có chút mờ mịt, trong lòng vậy mà lại thấy mừng rỡ, cuối cùng sống sót rồi.

Thương cảm cho Từ Hướng Đông, đã lúc nào bị qua chà đạp như thế? Không sai, chính là chà đạp, từ đầu đến cuối, y hoàn toàn bị áp chế.

Một cường giả Chiến lực bảng, vậy mà lại bị áp chế? Còn là bị một đám gia hỏa thực lực thấp kém áp chế?

Nhưng vào lúc này, y nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm, mặt đất dưới chân chấn động cũng khiến tâm thần y bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Đó là...

Vừa mới khôi phục thanh minh, con mắt Từ Hướng Đông bỗng dưng co rụt lại, bầu trời trước mắt y bị bóng đen dày đặc chi chít chiếm cứ.

Bọn họ từng người nhảy lên cao ngất, một tiếng nổ vừa rồi kia, là trọng âm khi bọn hắn đạp mạnh lên mặt đất nhảy lên mà thành.

"Sát!" A Mạc Lý rống giận như sấm, lực lượng toàn thân ầm ầm bạo phát, Thiên Ma trảm cuộn trào mãnh liệt như sóng lớn, dẫn một quần chém cường hóa hơn mấy lần so với vừa rồi,

"Sát!" Hàn Băng Ngưng lạnh giọng thấu xương, toàn thân hàn ý bốc lên cực hạn, kiếm mang màu lam băng lãnh đến xương, mọi người bọc phía sau, khí thế hợp nhất.

Kiếm mang màu lam cùng Thiên Ma trảm, hung hăng đánh lên không gian chướng đã phá thành mảnh nhỏ của Từ Hướng Đông.

Không gian chướng trong nháy mắt băng vỡ như bụi, Từ Hướng Đông ngay cả cánh tay cũng không kịp giơ lên, thân thể liền bị xuyên qua. Kiếm mang băng lãnh, đông cứng y thành tượng băng, đem vẻ không thể tin được trên mặt y cũng đông lại, nối gót mà tới chém, trong nháy mắt đánh tan y!

Bụi mù tán đi, chỉ để lại một cái hố sâu thật lớn, chẳng còn nổi một vật.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 758: Chung Ly Bạch Phẫn Nộ

Đường Thiên mở mắt, con mắt đỏ bừng dường như bàn ủi dần dần ảm đạm, trở lại bình tĩnh. Thiên Ma sáu tay trong cơ thể càng ngưng thực, cái lũ hỏa diễm Nộ quyền ấn tại giữa thủ ấn nhảy không ngừng, tựa như trái tim hỏa diễm.

Hô.

Không khí hắn thở ra mang theo mấy phần khí tức nóng rực. Thân thể ẩn chứa Nguyên lực mênh mông như hải dương, khiến hắn cảm giác thấy mình tựa như bom lúc nào cũng có thể nổ tung. Hắn thậm chí có một loại ảo giác, động tác hơi kịch liệt một chút, liền sẽ làm mình bùng nổ.

Hồng quang của Nộ quyền ấn cọ rửa thân thể, Nguyên lực của hắn biến thành như vậy.

Mấy ngày này tìm tòi, hắn đã khẳng định, Thiên Ma lục ấn tuyệt không phải vũ kỹ dùng cho chiến đấu, mà là bí pháp dùng để rènluyện thân thể. Nhưng mà minh bạch thì minh bạch, cho đến tận bây giờ, hắn cũng chỉ lĩnh ngộ Nộ quyền ấn.

Thời điểm chiến đấu cùng với thời điểm chiến đấu mới kết thúc, hắn không có quá nhiều cảm giác. Thời điểm chiến đấu, Nguyên lực cuồng bạo có được sức bật và lực xung kích mạnh hơn. Chiến đấu vừa mới kết thúc, Nguyên lực trong cơ thể hắn bị lấy đi, chỉ có hư thoát.

Nhưng mà khi Nguyên lực trong cơ thể hắn dần dần khôi phục thì hắn mới phát hiện, Nguyên lực như biển rộng mênh mông ẩn chứa trong cơ thể mênh mông không ổn định là một chuyện thống khổ cỡ nào. Hắn tốn

hao hơn mấy ngày mới dần dần làm quen Nguyên lực trong cơ thể, khiến bọn nó thuận lợi.

Tuy nhiên, hắn vẫn cần phải cẩn thận từng li từng tí, đặt khá nhiều lực chú ý vào việc trấn an những Nguyên lực xao động này.

Cũng may Nguyên lực mạnh mẽ hơn giúp cho Thần quyền của Đường Thiên tiến thêm một bước.

Đường Thiên đối với Thần quyền cực kỳ mong đợi, hắn có lòng tin, khi thần quyền chân chính hoàn thành, uy lực của nó nhất định sẽ khiếp sợ thế giới. Nhưng mà đến giai đoạn sau cùng, mỗi một bước nhỏ, cần phải tiêu hao rất nhiều Nguyên lực.

Đôi khi, Đường Thiên cũng ở trong lòng gượng gạo cười, thật vất vả sáng chế ra một sát chiêu lợi hại, kết quả nó tiêu hao vậy mà lại vượt qua thực lực của mình quá nhiều.

Hắn lắc lắc cái đầu, vứt tạp niệm ra khỏi đầu, đi ra khỏi phòng.

Trong viện, phòng bị sâm nghiêm, Linh bộ đội viên được cứu ra, tự giác mà bảo trì phòng bị. Một đám Linh bộ đội viên, kéo Đoạn Phong, còn chưa đi tới cửa vào Từ gia, Từ gia đã đem toàn bộ Linh bộ khổ tù trả lại đây.

Tất cả linh bộ khổ tù tại toàn bộ Đông Tiên thành, tất cả đều ngay bên cạnh Đường Thiên, trong đó có cả Chung Ly Bạch.

Đường Thiên nhìn thấy Hứa Diệp, quan thiết hỏi: "Thế nào? Tốt hơn chút nào chưa?”

sắc mặt Hứa Diệp tái nhợt không có huyết sắc, tựa như bệnh nặng chưa lành, trên mặt thỉnh thoảng có vệt xám trắng. Thấy tận mắt trận chiến giữa Đường Thiên và Hà Tâm, gã bị xung kích và chấn động cực lớn, gã tu luyện Sinh tử pháp tắc, nhưng luôn luôn thiếu sinh tử chi chiến ma luyện. Gã tựa như đóa hoa trong nhà ấm, nhìn thực lực không kém,

nhưng mà tâm tình yếu đuối vô cùng, thấy tận mắt sinh tử trận chiến thảm liệt, đối với thắng bại chấp nhất và bất chấp tất cả, vì tín niệm của mình, tình nguyện đem tất cả của mình đều vứt ra trả giá.

Thế mà, mình nhu nhược và dối trá đến mức nào.

Tâm tình gã bị vây khốn ở trong sinh tử, dẫn đến pháp tắc diện của gã chịu tổn thương nghiêm trọng, sinh khí và tử khí trong cơ thể đã có chút khống chế không nổi, thoải mái lan tràn. Nếu như Hứa Diệp không thể chỉnh lý sinh khí và tử khí trong cơ thể, thân thể gã sẽ bị hoại tử trí mạng, đi đời nhà ma.

Đường Thiên cũng bất lực, sinh tử pháp tắc là một trong tam đại ác pháp tắc, cực kỳ thâm ảo huyền diệu, hắn căn bản không thể nào hạ thủ.

Có thể cứu Hứa Diệp, chỉ có bàn thân Hứa Diệp.

Hứa Diệp cung kính hành lễ: "Tạ đại nhân quan tâm, không có gì trở ngại."

thần tình gã thản nhiên, sinh tử khí tức bốc lên tàn sát bừa bãi trong cơ thể khiến thân thể gã trở nên rất không xong, ngay cả thanh âm cũng trở nên hữu khí vô lực. Liên tục nói mấy câu, khí lực gã không ổn, không kiềm chế được ho khan lên.

Đường Thiên thấy thế, vội vàng khuyên nhủ: "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, bên này không cần ngươi lo lắng!"

Hứa Diệp cũng không phản bác, tiếp tục nói: "Hai ngày trước, Tử Quyên thành truyền tin tức tới, có người lẻn vào Tử Quyên thành, bị Nhiếp Thu đại nhân phát hiện, chỉ huy Linh bộ tiêu diệt đối phương. Căn cứ điều tra, hắn là Từ Hướng Đông."

"Từ Hướng Đông chết rồi? Tiện nghi hắn quá!" Chung Ly Bạch đứng bên cạnh không kiềm chế được mở miệng, hắn đen sạm mặt, song quyền nắm chặt, trong mắt toàn là hận ý. Bọn họ tại Từ gia chịu không ít tội,

Chung Ly Bạch bị giày vò rất nhiều lần. Đám Từ Hướng Đông cho rằng Chung Ly Bạch là tiểu đầu mục, muốn khiến hắn là người đầu tiên khuất phục, ở trên thân hắn dùng hết thủ đoạn. Hà Tâm tu luyện Tử vong pháp tắc, các loại biện pháp thâm độc tầng tầng lớp lớp.

Chung Ly Bạch tính cách kiệt ngạo bất tuân, chút thù cũng phải báo, tại chòm Sư Tử thuận buồm xuôi gió, đã bao giờ ăn qua vị đắng như vậy? Đối với Từ Hướng Đông và Hà Tâm đều cực hận, không ngờ mình được cứu đi ra, Hà Tâm đã bị Đường Thiên giết chết. Hắn còn muốn tìm Từ Hướng Đông báo thù, kết quả Từ Hướng Đông cũng bị giết chết, trong lòng hận ý không chỗ phát tiết.

Còn làm cho hắn không thể tiếp thu là cừu nhân của mình hóa ra là tên mù kia giết chết. Hai người quan hệ tử địch, khiến cho Chung Ly Bạch khó chịu như nuốt phải con ruồi.

"Từ gia gia thuộc đều có mặt ở..." Hứa Diệp nhắc nhở Chung Ly Bạch, tại Tội vực, loại sinh tử chi cừu này, diệt cả nhà người là bình thường.

Chung Ly Bạch buông nắm đấm, hừ một tiếng, lỗ mũi hướng lên trời ngạo nghễ nói: "Ta còn chưa tệ đến mức làm khó đám phụ nữ và trẻ em này!"

Đường Thiên cũng không biết Từ Hướng Đông lợi hại cỡ nào, nghĩ đến Tử Quyên thành có nhiều người như vậy, còn có Cố Tuyết tại đó, Nhiếp Thu, A Mạc Lý, Hàn Băng Ngưng, giết chết Từ Hướng Đông cũng không có gì kỳ quái.

Hắn không hỏi nhiều vấn đề này, quay mặt hỏi Hứa Diệp: "Chúng ta bây giờ đi Tiêm Phong thành hả?"

Trận chiến Đông Tiên thành, cố nhiên mạo hiểm, nhưng mà cũng khiến lòng tin của hắn tăng vọt, toàn bộ Linh bộ đều giải cứu, mục đích lấy chiến dưỡng chiến cũng đạt được, mình trở nên mạnh hơn trước đây

nhiều. Quả nhiên chiến đấu sinh tử, luôn luôn có thể khiến người ta tiến bộ nhanh nhất, Đường Thiên rất được cổ vũ.

Hắn thậm chí cảm thấy, cứ đánh tới từng thành từng thành như thế, cũng không có gì không tốt.

biểu tình Hứa Diệp rất cổ quái: "Tình huống có điểm biến hóa."

"Biến hóa hả?" Đường Thiên cảm thấy sửng sốt, tiếp theo vội vàng hỏi: "Biến hóa gì?"

"Tiêm Phong thành Phù gia nói bọn họ tìm được Lý tổ truyền nhân."

Lúc này, đột nhiên lại nhảy ra một vị Lý tổ truyền nhân, thực sự quá trùng hợp rồi, thảo nào biểu tình Hứa Diệp kỳ quái như vậy. Đến ngay cả Chung Ly Bạch đứng bên cạnh, khuôn mặt kiệt ngạo kia, lúc này cũng không khỏi ngạc nhiên.

Đường Thiên ngơ ngẩn toàn thân: "Lý tổ truyền nhân?"

"Đúng vậy. Nghe nói Phù gia năm xưa nhận ơn trạch Lý tổ, tìm đến Lý tổ truyền nhân, cử tộc chúc mừng. Bọn họ mời rất nhiều cường giả thành danh, có ý tổ chức một lần thịnh hội." Hứa Diệp vuốt mũi.

Chung Ly Bạch hừ lạnh: "Chó má! Bọn họ thế là nhằm vào chúng ta!"

Hứa Diệp lườm một cái vị cuộn đuôi ngựa thô ngạnh này, thỉnh thoảng nheo lại con mắt, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm. Dưới trướng đại nhân, thực sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp a. Mấy ngày nay, hắn đã gặp thủ đoạn của Chung Ly Bạch. Lấy sấm sét chi thế, mang tộc trưởng các tộc lại đây, sau đó không cho bọn họ cơ hội xâu chuỗi, tách ra tiếp kiến, liên tục hù dọa và lừa gạt, làm tộc trưởng các tộc sợ đến mặt không còn chút máu. Sau đó lại khiến cho các tộc trong lúc đó giám sát lẫn nhau chỉ ra chỗ sai, ai dám lừa dối, liền đồ mấy tộc, các tộc Đông Tiên thành ngoan ngoãn mà đưa tinh nhuệ trong tộc giao ra.

Cho nên vừa rồi Hứa Diệp nghe thấy Chung Ly Bạch nói mình không diệt phụ nữ và trẻ em Từ gia thì có chút bất ngờ.

Rõ ràng tại Từ gia ăn nhiều vị đắng, nghe thấy Từ Hướng Đông Hà Tâm bị tru, không đến làm khó phụ nữ và trẻ em Từ gia. Nhưng mà vì lập uy, không chút do dự liền đồ mấy tộc, máu chảy thành sông.

Cái này là một hạng người hổ lang vì thắng lợi không từ thủ đoạn.

Tinh nhuệ các tộc tại Đông Tiên thành bị hắn làm xáo trộn an bài, tự thành một bộ, tên là Đông Tiên bộ. Đông Tiên bộ quân pháp sâm nghiêm, phương pháp phân hóa chỉnh lý các tộc, ngắn ngủi mấy ngày, tình cảnh Đông Tiên bộ hoàn toàn khác lạ.

So với Nhiếp Thu, Hứa Diệp xem trọng Chung Ly Bạch hơn, cái người này thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn vô tình.

"Chắc là vậy." Hứa Diệp nói tiếp: "Đại nhân chi uy, đã sớm truyền ra. Nếu như bảo trước đây mọi người chỉ là cười nhạo đại nhân, bây giờ, nhiều ít có chút nửa tin nửa ngờ. Nghe bảo Phù gia gia chủ nghe thấy thanh danh đại nhân là Lý tổ truyền nhân, giận tím mặt, nói đại nhân cũng dám giả mạo thanh danh Lý tổ truyền nhân, hắn tất nhiên muốn tru sát đại nhân..."

"cái Lý tổ truyền nhân kia không phải là thật chứ?" Đường Thiên có chút bất ngờ, chẳng nghĩ mà hỏi, cái này cái gì Lý tổ truyền nhân mình thật đúng là giả mạo.

Thật là có điểm bối rối a, thiếu niên còn chưa gặp chuyện như vậy a.

Nhìn thấy đại nhân bộ dáng ngây thơ, con mắt Hứa Diệp trợn tròn, cái này còn là đại nhân sát phạt quyết đoán kia sao?

Chung Ly Bạch liếc mắt nhìn Đường Thiên, cũng có chút bất ngờ. Hắn biết Đường Thiên thời gian ngắn ngủi, lý giải đối với Đường Thiên, tuyệt đại bộ phận còn dừng lại ở mức nghiên cứu của bọn họ khi còn ở

chòm Sư Tử. Trong các võ tướng Sư Tử hệ cảm nhận, Hùng vương tuyệt đối là một đời kiêu hùng tư thế oai hùng, mưu tính sâu xa. Bọn họ tổng kết Đường Thiên trận điển hình thì ra một cái quy luật rất kỳ lạ.

Bất luận thế lực gì phát sinh xung đột với Đường Thiên, ngay từ đầu thường thường chỉ là thăm dò phạm vi nhỏ, nhưng kết quả cuối cùng lại luôn là dẫn sói vào nhà.

Ngươi cho là ngươi chỉ thăm dò quy mô nhỏ, ai biết hóa ra là khởi đầu đại chiến. Ngươi cho là ngươi chỉ là đánh cuộc nho nhỏ, sao biết sau cùng nhất định sẽ bị cái đứa khốn khiếp này đoạt cái sạch sẽ.

Sài lang tọa, Đại Hùng tọa, Thiên long tọa, Cá voi tọa...

Một loạt chòm sao rơi vào tay giặc, dùng sự thực như sắt thép chứng minh cái quan điểm này.

Nếu gia hỏa sinh mãnh như thế không tính là kiêu hùng, vậy cái dạng gia hỏa gì có thể tính là kiêu hùng?

Nhưng Chung Ly Bạch nhanh chóng bừng tỉnh đại ngộ, cái biểu tình này của đại nhân, quả thực quá tuyệt rồi!

Người khác nhìn thấy, còn không chừng cho rằng đại nhân là ngây thơ thuần lương, nào biết được đại nhân đang giả trư ăn con cọp! Cao, thật sự là cao!

Hứa Diệp ho nhẹ một tiếng: "Vô luận thân phận đại nhân thật hay giả, nhưng mà huynh đệ Linh bộ, vẫn trên tay bọn họ."

Đã từng biết Hàn Băng Ngưng A Mạc Lý và Nhiếp Thu, lại gặp được Chung Ly Bạch kẻ mạnh mẽ như thế, thái độ Hứa Diệp hiện tại đối với Linh bộ cũng không dám có nửa điểm khinh mạn. Linh bộ cường đại vượt quá sức hắn tưởng tượng a.

"Thao thao tới mức cũng phải a." Bối rối trên mặt Đường Thiên quét sạch không còn.

"Bọn họ phái ra người mang đến tin tức, đưa phong thư cho đại nhân." Hứa Diệp giao một phong thơ, do dự một chút, bổ sung: "Ngữ khí không phải quá tốt."

Đường Thiên tiếp nhận thư, nhìn cũng không nhìn, soạt cái xé rách, quay mặt hỏi Chung Ly Bạch: "Ngươi còn có thể chiến không?"

Đuôi ngựa dường như dây thép của Chung Ly Bạch thoáng cái dựng thẳng lên, hắn bị chất vấn của Đường Thiên chọc giận: "Đại nhân đang nghi vấn thực lực của thuộc hạ?"

Đường Thiên vội vàng giải thích: "Ta sợ ngươi chưa quen thuộc Tội vực cái này một bộ, Nhiếp Thu cũng phí một thời gian mới..."

Chung Ly Bạch vốn đang đối với Từ Hướng Đông chết ở trong tay Nhiếp Thu canh cánh trong lòng, lúc này nghe Đường Thiên nói đến Nhiếp Thu, lập tức xù lông: "Đại nhân lời này ý gì? Chẳng lẽ đại nhân cho rằng ta không bằng tên mù kia?"

Đường Thiên thấy thế vội vàng khuyên nhủ: "Ngươi không nên kích động, ta không phải ý tứ kia, nhưng mà..."

"Đại nhân không cần nhiều lời! Cứ việc nhìn bản lĩnh của Ly Bạch!" Chung Ly Bạch không nói hai lời, giận dữ xoay người.

Chỉ còn Đường Thiên và Hứa Diệp hai người đưa mắt nhìn nhau, cái này là thế nào rồi...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 759: Tính Toán Của Chung Ly Bạch

Chung Ly Bạch rất phẫn nộ.

Hắn đúng là rất phẫn nộ, tuy rằng trên đường hai người đã từng nhất thời hợp tác, nhưng mà hắn vẫn không thích tên mù kia. Liệt Hỏa học viện và Sư Tâm học viện hai tòa học phủ tối cao tại chòm Sư Tử này, đều được Lôi Ngang ký thác kỳ vọng cao, từ cái tên đã có thể nhìn ra được, hắn dùng Thánh kiếm Sư tâm liệt hỏa kiếm trong tay mình làm tên, gọi là là Sư Tâm học viện và Liệt Hỏa học viện, chính là hi vọng hai tòa học phủ, có thể cường đại như Sư tâm liệt hỏa kiếm.

Hai tòa học phủ cũng không cô phụ kỳ vọng của Sư Tử vương, vì chòm Sư Tử bồi dưỡng ra lượng lớn võ tướng ưu tú. Nhưng mà giữa hai tòa học phủ, là tử địch không hơn không kém, song phương thế như nước với lửa, vĩnh viễn bị đặt ở thế đối địch nhau.

Khi mình còn phải làm khổ tù, Nhiếp Thu đã bắt đầu chỉnh đốn quân bị, ngay cả Từ Hướng Đông cũng chết ở trên tay hắn, dù cho Chung Ly Bạch rất phẫn nộ, nhưng mà cũng biết rõ Nhiếp Thu đã đi trước hắn.

Bại bởi tên mù kia, điều này làm cho tâm cao khí ngạo trong lòng Chung Ly Bạch thấy vô cùng oan uổng.

Tuy nhiên, ngươi cho là, lĩnh ngộ chiến trận chỉ có mình ngươi sao?

Chung Ly Bạch xòe bàn tay ra, hung quang trong mắt lấp lánh, biểu tình của hắn trầm tĩnh lại.

Mới chỉ là bắt đầu, tuy rằng tên mù chết tiệt kia chạy phía trước mình, mình không phải không có cơ hội. Nhiếp Thu đóng giữ Tử Quyên

thành, không có biện pháp ly khai, mình lại có thể chủ động xuất kích.

Không sai, bốn chữ chủ động xuất kích này khiến máu huyết trong cơ thể Chung Ly Bạch thoáng cái sôi trào lên.

Khác với phong cách chiến thuật cân đối của Nhiếp Thu, phong cách chiến đấu của Chung Ly Bạch theo khuynh hướng tiến công, hắn thích chí, am hiểu duy nhất là tiến công. Ở chòm Sư Tử hắn không được coi trọng có rất nhiều nguyên nhân, có một nguyên nhân trực tiếp chính là phong cách chiến đấu của hắn rất dã. Loại "Dã" này biểu hiện trên nhiều khía cạnh, tỷ như khi hắn chiến đấu thường thường được ăn cả ngã về không, tỷ như hắn chưa bao giờ theo khuôn phép cũ, lại tỷ như hắn không từ thủ đoạn.

Tại chòm Sư Tử tự tin mà cường đại, võ tướng như vậy tự nhiên không được hoan nghênh, rõ ràng có thể đường đường chính chính thắng lợi, vì sao phải dùng những thủ đoạn kia? Rõ ràng có thể khống chế toàn cục, vì sao phải cực đoan lộng hiểm như vậy?

Trên đường, đối diện Linh bộ, Chung Ly Bạch còn có mấy phần bó tay bó chân. Ở trong công tác huấn luyện Linh bộ, biểu hiện của hắn còn lâu mới bằng Nhiếp Thu. Hiện tại hắn bắt được một cơ hội, cơ hội có thể hoàn toàn không chịu ước thúc.

Hắn vừa rồi phẫn nộ, có phân nửa là tức giận, mà một nửa khác nhưng là cố ý làm ra vẻ nổi giận, đó là nổi lên cái ý nghĩ này.

Hắn không biết Đường Thiên ủng hộ hay là phản đối kế hoạch của hắn, vạn nhất phản đối thì sao chứ? Hắn không thể kháng mệnh, điểm ấy chức nghiệp võ tướng tu dưỡng hắn vẫn phải có. Nhưng hắn lại không muốn buông bỏ cơ hội lần này, cho nên hắn dứt khoát thừa dịp trước lúc Đường Thiên chưa mở miệng, chủ động xuất kích.

Rời khỏi chỗ Đường Thiên, hắn lôi kéo Đông Tiên bộ còn chưa huấn luyện hoàn thành trực tiếp ra khỏi thành, hắn không dẫn theo Linh bộ. Linh bộ huấn luyện có tố chất hơn, nhưng mà Chung Ly Bạch hiểu lắm,

Linh bộ đối với đại nhân trung thành và tận tâm, muốn vòng qua đại nhân để chỉ huy Linh bộ là hoàn toàn không có khả năng. Nếu thế, không bằng không mang theo. Huống hồ Linh bộ được đại nhân ưa thích trong lòng, nếu vạn nhất Linh bộ chịu tổn thất lớn, vậy thì mình sẽ không may rồi.

Về phần Đông Tiên bộ, ở trong mắt Chung Ly Bạch chính là một đám pháo hôi, tiêu hao hầu như không còn cũng sẽ không có ai nói cái gì, trong lòng Chung Ly Bạch không có hai chữ nhân.

Đội ngũ hỗn loạn, nếu là Nhiếp Thu tại đây nhất định sẽ nhíu mày, Chung Ly Bạch lại thần thái tự nhiên.

Đông Tiên bộ tụ tập tinh nhuệ của Đông Tiên thành, ngay cả tinh nhuệ của Từ gia, cũng đều bị hắn cầm lại đây. Từ Hướng Đông và Hà Tâm tử vong, khiến Từ gia đã sát biên giới diệt vong. Chung Ly Bạch một phen hù dọa và lừa gạt, cái gì chỉ có xin gia nhập dưới trướng dưới trướng đại nhân, mới có thể giúp Từ gia kéo dài hơi tàn, dễ dàng thu thập quần Từ gia tinh nhuệ này.

Đương nhiên, cái này với bầu không khí Tội vực có liên quan. Tại Tội vực, đồ môn diệt tộc cũng không hiếm thấy, nhưng đồng thời, nhân khẩu có thực lực cũng là một trong tài nguyên trọng yếu nhất, nếu không phải quá cừu hận, cũng sẽ không đi tới một bước này. Nói chung, thường thường là chiến đấu giữa các cao thủ gia tộc quyết định người thắng sau cùng mà không phải dựa vào nhân số để thu được thắng lợi. Người thắng sẽ thôn tính gia tộc thất bại, mà gia tộc thất bại đối với cái này cũng không phản kháng kịch liệt.

Đường Thiên biểu hiện mạnh mẽ, khiếp sợ toàn bộ Đông Tiên thành, tự mình kinh lịch qua một trận đánh kinh khủng kia, các tộc Đông Tiên thành đối với Đường Thiên cũng hoàn toàn không có lòng phản kháng.

Đông Tiên thành ngoại trừ Từ gia, còn có hai đại tộc, một là Vu gia, một là Tống gia. Hai nhà tuy rằng không có cường giả giống Từ Hướng

Đông có thể tiến Chiến Lực bảng, thực lực hai người Vu Đào và Tống Thành Ngọc, cũng tuyệt đối không thua kém Hứa Diệp.

Chung Ly Bạch gọi bọn họ tới, không cất giấu thủ đoạn, đưa tin tức nói một lần, sau đó nói: "Tình huống các ngươi hiện tại cũng biết rồi. Chúng ta lần này đi, nếu như không có công lao, không mặt mũi trở lại. Các ngươi có ý nghĩ gì, nói ra đi."

Hai người trầm mặc không nói, đều đang tiêu hóa lời Chung Ly Bạch nói vừa rồi. Chung Ly Bạch đối với đầu óc những gia hỏa này không có quá nhiều mong đợi, nhưng mà tốt xấu là địa đầu xà, đối với tình huống tại Tội vực biết hơn nhiều so với mình.

Suy nghĩ một chút, hắn nói tiếp: "Mục tiêu của đại nhân không phải chiếm lấy Tiêm Phong thành, là cứu ra toàn bộ Linh bộ, đây mới là mục đích cuối cùng."

Tống Thành Ngọc mở miệng trước, hắn liếc mắt nhìn Chung Ly Bạch nói: "Không riêng gì Tiêm Phong thành, mỗi thành đều có cao thủ Chiến Lực bảng..."

Chung Ly Bạch từ chối cho ý kiến, ánh mắt nhìn sang Vu Đào. Nhiếp Thu có thể mang theo một đám Linh bộ, giết chết một gã cao thủ Chiến Lực bảng, cái này đối với Chung Ly Bạch là xung kích thật lớn. Làm khổ tù lâu như vậy, cường giả Chiến Lực bảng đến tột cùng lợi hại cỡ nào, hắn coi như có biết một chút.

Tên mù kia vậy mà lại có thể giết chết Từ Hướng Đông?

Nghĩ đến điểm ấy, Chung Ly Bạch lại có chút rục rịch muốn động, chiến trận mình lĩnh ngộ, có thể đối phó cao thủ Chiến Lực bảng hay không ? Nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, Nhiếp Thu mượn lợi thế phòng thủ, còn có Cố Tuyết, Hàn Băng Ngưng, A Mạc Lý tương trợ, Linh bộ cũng huấn luyện có tố chất, lúc này mới giết chết Từ Hướng Đông.

Chiến trận có lợi hại cỡ nào không có người nào không được, dựa vào đám ô hợp trước mắt này sao?

Thua là việc nhỏ, toàn bộ những người này hi sinh hắn cũng nửa điểm không đau lòng, nhưng mất mặt mũi còn khó chịu hơn so với giết chết hắn, cái này chẳng phải là trực tiếp không bằng Nhiếp Thu sao?

tướng mạo Vu Đào hào sảng, thân hình thô đoản, hắn chỉ nói một câu: "Chúng ta nhân thủ quá ít."

con mắt Chung Ly Bạch sáng ngời, nói: "Nói tỉ mỉ một chút."

"Chúng ta không đủ cao thủ, vậy thì dùng nhân số." Vu Đào trầm giọng nói.

Chung Ly Bạch cảm thấy con mắt rộng mở trong sáng, không sai, nếu đã không liều được chất lượng, vậy thì liều số lượng. So với huấn luyện có tố chất, Đông Tiên bộ chẳng thể nào bằng đám người đầu gỗ Linh bộ kia, nếu đã như vậy, vậy thì dứt khoát liều số lượng là được rồi.

Suy nghĩ thông thoáng, tư duy Chung Ly Bạch tựa như ngựa hoang thoát cương, tùy ý phi.

"Cường giả Chiến lực bảng nhiều nhất ở đâu?" Chung Ly Bạch đột nhiên hỏi.

"Bốn thành Trung đình." Tống Thành Ngọc giới thiệu: "Phân nửa cường giả Chiến lực bảng, cơ hồ đều tại Bốn thành Trung đình. Nơi đó tài nguyên tối phong phú, tin tức cũng nhiều. Càng ra ngoài, cao thủ Chiến Lực bảng lại càng ít."

"Có địa đồ không? Cho ta xem." Chung Ly Bạch hỏi.

Tống Thành Ngọc vội vàng lấy địa đồ, Tội vực mười bảy thành hoàn toàn hiện ra ở trước mặt Chung Ly Bạch. Địa hình Tội vực đã khai thác có hình trăng non, mười bảy thành chằng chịt phân bố trong đó. Trên bản

đồ, Bốn thành Trung đình bắt mắt nhất, chúng nó chiếm cứ nội địa hình trăng non, khu vực tối tinh hoa của toàn bộ Tội vực.

Chung Ly Bạch lại hỏi hai người mấy vấn đề, mỗi thành có cường giả trứ danh nào, sau khi minh bạch, một cái kế hoạch lớn mật, từ từ phác họa ở trong lòng hắn.

"Chúng ta cần phải rất nhiều người." Chung Ly Bạch liếm liếm môi, nheo lại đôi mắt nhỏ, phối với khuôn mặt kiên cường thô lệ, nhìn qua có chút âm ngoan: "Xem ra, chúng ta phải cướp người trước mới được. Gần chúng ta nhất, chỗ nào có người lại không có cường giả Chiến Lực bảng?"

"Tây Phong trại!"

"Tây Phong trại!"

Hai người đồng thanh.

"Tây Phong trại?" Chung Ly Bạch có chút bất ngờ, nhìn địa đồ một cái, kinh ngạc hỏi: "Thế nào trên này không có đánh dấu?"

"Tướng quân có điểm không biết." Tống Thành Ngọc vội vàng giải thích: "Tây Phong trại là một sơn tặc đoàn, tại vùng này rất có thanh danh. Tuy rằng không có hung nhân cấp Giáp, nhưng mà Hung nhân cấp Ất lại có bảy vị cơ, cho nên gia tộc bình thường cũng không dám trêu chọc. tuy rằng bọn chúng dựng cửa khẩu đòi phí qua đường, nhưng mà sống không tệ, rất ít khi chủ động đoạt hàng sát nhân."

Chung Ly Bạch có chút cảm thấy hứng thú: "Tây Phong trại có bao nhiêu người?"

"Toàn bộ trại nhân khẩu ước chừng có khoảng một vạn." Tống Thành Ngọc đáp.

Chung Ly Bạch giật nảy mình: "Nhiều như vậy sao?"

Hắn nghe là cái trại, cho rằng nhiều lắm có khoảng hai ba ngàn người, không ngờ vậy mà có cả vạn người. Một sơn tặc đoàn lớn như vậy, thực sự là khiến người ta kinh ngạc.

"Không tính là nhiều." Tống Thành Ngọc giải thích: "đa số chúng đều là một vài hạng người thực lực thấp kém, khó mà ở trong thành sống tạm, liền đành phải vào trong núi, ăn không đủ lót bụng. Những sơn tặc đầu mục cũng cần người sai khiến, liền mời chào tập hợp, ở trong núi khai khẩn. Tội vực mười bảy thành, dưỡng không nổi nhiều người như vậy. Những sơn trại này, chính là thành thị nhỏ, có điều tài nguyên sản vật, còn lâu mới bằng mười bảy thành. Cuộc sống bọn họ gian khổ hơn nhiều, nhưng mà những sơn tặc đầu mục này đa số lòng không chí lớn, thu phí qua đường, làm Sơn đại vương, rất tiêu dao. Thêm nữa sản vật cằn cỗi, đại tộc cũng chẳng muốn đi thu thập bọn họ, không có chất béo gì."

"Vậy thương đội không bị ảnh hưởng?" Chung Ly Bạch cảm thấy mình thực sự là mở rộng nhãn giới.

"Bọn họ rất tinh, chỉ cần nhìn thương đội những đại tộc kia, một mực không chọi, chỉ tìm đến những thương đội trung nhỏ kia để thu phí." Tống Thành Ngọc cũng gượng gạo cười: "Trừ phi những Hung nhân đẳng cấp Giáp kia, ai nấy một phương cường hào, dù là thương đội đại tộc, cũng chẳng thèm nể mặt. Đại tộc cũng thường thường không biết làm sao, dứt khoát hàng năm giao nộp, rủi ro tiêu tai."

"Những đại tộc kia cũng quá oan uổng!" khuôn mặt Chung Ly Bạch tỏ ra không thể tin được, tại Thiên lộ, cái gọi là thế gia đại tộc cái nào không phải đấu đá lung tung, hung hăng ương ngạnh?

"Có biện pháp nào không?" Tống Thành Ngọc nhún vai xòe tay: "Những Hung nhân đẳng cấp Giáp kia ai nấy thực lực mạnh mẽ, xuất quỷ nhập thần, ai nấy đều là quỷ tinh. Cao thủ bên trong đại tộc, cũng không muốn tiêu hao thời gian vào điều này, quá lãng phí. Còn không

bằng dùng tiền, dù sao đối với những đại tộc này mà nói, tiền cũng không tính là cái gì."

Chung Ly Bạch vừa nghĩ, không khỏi gật đầu: "Cũng phải, nghìn ngày đề phòng cướp ai cũng ăn không tiêu. Sơn tặc đoàn như Tây Phong trại có nhiều hay không?"

"Rất nhiều." Tống Thành Ngọc nói: "Bốn thành Trung đình, có tài nguyên tốt nhất Tội vực, bị Trung Đình bốn tộc chiếm. Mười ba thành còn lại, là kém một bậc tài nguyên, cơ bản mỗi một thành đều có một nhà đại tộc, mấy gia tộc hơi yếu, nhưng cũng chia nhau sạch sẽ. Người còn lại, chỉ có chạy vào trong núi. Hơn nữa, các đại tộc đều đang chờ bọn họ, đi khai thác hoang địa. Sơn tặc đoàn nào ở trong thâm sơn phát hiện tài nguyên gì, bán cho đại tộc, lập tức kiếm một khoản. Đông Tiên thành năm xưa, chính là như thế thành."

Chung Ly Bạch nhếch miệng cười, lộ ra những chiếc răng trắng lạnh: "Vậy thì Tây Phong trại!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 760: Tử Vong Ban Chỉ

"Ngươi muốn giết hắn."

Cái này là câu nói Âm Vô phong quen thuộc nhất, từ khi hắn xuất đạo tới nay, những lời này không biết nghe nói qua bao nhiêu lần. Hắn rất lãnh đạm mà tiếp nhận nhiệm vụ ám sát này, tiền thù lao của đối phương hắn không thể cự tuyệt.

Tiền thù lao là một thanh kiếm, Âm Thực kiếm.

Ở trong rất nhiều bảo vật ở Tội vực, Âm Thực kiếm cũng không thu hút. Nó bài danh thậm chí kém cả Phong Lôi thương, Phong Lôi thương bài danh thứ 42, bản thân nó ẩn chứa Phong lôi pháp tắc, phẩm chất cứng rắn vô cùng, là bảo vật Lô gia tốn hao vô số khí lực mới tìm được.

Âm Thực kiếm ở trong chư bảo ở Tội vực, thập phần thần bí, truyền thuyết về nó cũng cực kỳ ít. Mọi người chỉ biết thuộc tính của nó hắn là âm. Cái khác, không biết, ý vị sâu xa nhất là cái chữ "Thực" này nên giải thích như thế nào là nhiều thuyết lung tung.

Nhưng mà bài danh của nó, nổi nổi chìm chìm nhưng chưa từng dưới năm mươi, dị thường kiên định.

Âm Vô phong lý giải đối với Âm Thực kiếm nhiều hơn người thường một chút. Cũng chính một điểm biết nhiều hơn này, khiến hắn đau khổ tìm tòi thân ảnh thanh kiếm này. Không ngờ, thanh kiếm này lấy phương thức như vậy xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hắn kinh nghiệm phong phú, cơ hồ lập tức liền minh bạch, khách nhân tìm đến mình tuyệt đối là một vị khách quen. Chỉ có người rất lý

giải tình huống của mình mới có thể biết rõ thù lao dạng gì là mình không thể cự tuyệt. Đối phương cũng không cho thấy thân phận, Âm Vô phong cũng không hỏi nhiều.

Khiến hắn cảnh giác là cái này tuyệt đối là một nhiệm vụ nguy hiểm.

Giá trị bản thân hắn cực cao, Hung nhân đẳng cấp Giáp bài danh thứ tám - Âm Phong thích khách, muốn mời hắn xuất thủ, giá cả rất sang quý. Đúng là đối phương vậy mà lại còn đặc biệt tìm tới Âm Thực kiếm, có thể thấy nhiệm vụ này, độ khó cực cao, e là không phải tầm thường.

Lẽ nào muốn mình đi ám sát một vị cao thủ Chiến Bảng? Hoặc là gia chủ nhà ai?

trong lòng Âm Vô phong suy nghĩ, nhưng mà không nói lời vô dụng, hắn yên lặng mà tiếp nhận tư liệu của mục tiêu.

Khi hắn nhìn thấy mục tiêu thì trong lòng hơi hơi có chút bất ngờ. Linh bộ khổ tù hắn đương nhiên biết rõ, Tội vực đột nhiên có thêm nhiều người như vậy từ ngoài đến, hơn nữa thân thể tố chất xuất sắc, lúc đó khiến oanh động không nhỏ.

Mục tiêu của hắn là Mặt quỷ, thủ lĩnh Linh bộ,.

lần đầu tiên hắn nghe nói, điều này làm cho hắn cảm thấy bất ngờ, cũng càng làm cho hắn cảnh giác. Mục tiêu không quen thuộc, đối với ám sát mà nói, không phải tin tức tốt. Hắn mở tư liệu, biểu tình trở nên nghiêm trọng.

Hắn nhìn thấy một cái tên quen thuộc, Hà Tâm.

Đã từng là Hung nhân đẳng Giáp, đồng hành với hắn. Thanh danh Tử vong nhân ngẫu(tượng người) sư không hiện ở bên ngoài, nhưng mà tại cái giới này, là nhân vật tàn nhẫn ai nấy đều kiêng kỵ. Âm Vô phong đã từng gặp Hà Tâm, biết rõ Hà Tâm khó chơi.

Hà Tâm chết ở trên tay Mặt quỷ.

Cái tin tức này cho tới bây giờ, là một tin tức làm hắn chấn động lớn nhất. Hắn không nghĩ ở phía sau còn tin chấn động hơn. Khi hắn nhìn thấy tin, trước khi chết Hà Tâm triệu hồi Tử thần liêm đao và cánh tay phải tử thần, vậy mà lại không giết chết được Mặt quỷ, hắn thiếu một chút nhảy dựng lên.

Sao lại như vậy!

Tử thần liêm đao cái này còn đỡ, giữa thật giả uy lực khác biệt thật lớn, nhưng mà cánh tay phải Tử thần, vậy tuyệt đối không làm giả được.

Lực lượng pháp tắc cao cấp nhất!

Khi hắn tiêu hóa xong những tư liệu này, hắn chỉ có một ý nghĩ, lẽ nào khách nhân kỳ thực là muốn diệt trừ mình? Hắn bắt đầu nhớ lại đơn hàng gì mình đã trải qua khiến khách nhân muốn diệt trừ mình, suy nghĩ nửa ngày, phát hiện số lượng quá nhiều, đành thôi.

lúc này hắn mới minh bạch, đối phương vì sao lấy Âm Thực kiếm ra chào.

Nếu không phải Âm Thực kiếm, vô luận giá cả đối phương xuất ra cao mức nào, hắn tuyệt đối không nhận nhiệm vụ này.

Thế nhưng là, Âm Thực kiếm...

Cái này là cơ hội duy nhất hắn có thể có Âm Thực kiếm. Bỏ lỡ lần này, thanh kiếm này không có duyên với hắn. Nhiều năm quá rồi, hắn tốn hao vô số khí lực, cũng không tra được Âm Thực kiếm đến tột cùng là trên tay người nào. Những đại tộc kia nếu định giấu một thứ đồ vật, người bên ngoài tuyệt đối không thể tìm ra.

Nếu như có thể có Âm Thực kiếm, vậy thực lực của mình tuyệt đối có thể tăng lên một đẳng cấp mới.

Hắn cúi đầu, tỉ mỉ mà kiểm tra phần tư liệu này, từng câu từng chữ. Dần dần, trán hắn giãn ra, hắn nhìn thấy một phần hi vọng. Trên tư liệu

nói, Mặt quỷ ngạnh huých với Tử thần một bàn tay cụt liêm đao một cái, cũng thụ thương, Mặt quỷ nhiễm huyết.

Từ một câu này, hắn đại khái suy đoán ra thực lực Mặt quỷ. Thực lực Mặt quỷ hơi mạnh hơn Hà Tâm, nhưng mà mạnh hơn có mức độ. Nếu không phải sau cùng khiến cho người vây xem khác vây công, Hà Tâm hoàn toàn không cần phải cứng đối cứng, thắng bại như thế nào còn rất khó nói.

Quan trọng hơnchính là Mặt quỷ bị thương!

lập tức Âm Vô phong ý thức được, cơ hội!

Ở trong công kích như vậy thụ thương, tuyệt đối sẽ không dễ dàng khôi phục, nếu như mình tiết kiệm thời gian, thừa dịp thương thế Mặt quỷ chưa lành mà động thủ, phần thắng tăng nhiều.

Âm Vô phong cũng không ngốc, hắn nhanh chóng đề xuất yêu cầu của mình, vì gia tăng phần thắng, hắn cần đối phương giao Âm Thực kiếm cho hắn sử dụng trước . Khách nhân nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của hắn, nhưng đồng thời, cũng trên Âm Thực kiếm lưu lại tiêu ký. Nếu như Âm Vô phong dám mang theo bảo trốn đi, chờ đợi hắn sẽ là vô tận truy sát.

Âm Vô phong không có ý nghĩ này.

Hắn biết rõ thực lực những đại tộc này cường đại cỡ nào. Những đại tộc này sở dĩ tìm hắn, chỉ là không thuận tiện xuất thủ, chứ không phải thực lực không đủ.

Có được Âm Thực kiếm, lòng tin Âm Vô phong đột nhiên tăng vọt.

Có Âm Thực kiếm trên tay, dù là Hà Tâm, hắn cũng có lòng tin.

Đông Tiên thành.

Chung Ly Bạch dẫn Đông Tiên bộ rời đi khiến Đường Thiên có chút kinh ngạc, nhưng vẻn vẹn chỉ giới hạn trong kinh ngạc. Ai nấy đều có phương thức chiến đấu của chính mình, tựa như mình không am hiểu tác chiến binh đoàn, Chung Ly Bạch cũng không tinh thông chiến đấu cá nhân. Đi theo mình, không thể phát huy thực lực của hắn.

Ngay cả Linh bộ được cứu ra, cũng được mệnh lệnh trở lại Tử Quyên thành, tiếp thu Nhiếp Thu chỉnh biên và huấn luyện. Những Linh bộ đội viên này cũng không quá bối rối, bọn họ biết rõ thực lực của mình cũng không đủ để bảo hộ đại nhân, đi theo bên cạnh đại nhân sẽ trở thành trói buộc.

Đường Thiên cảm thấy xung quanh thoáng cái trở nên an tĩnh, hắn mừng rỡ. Hắn cũng không lập tức rời Đông Tiên thành, đánh một trận với Hà Tâm giúp hắn lấy được rất nhiều lợi ích, hắn cần thời gian tiêu hóa, còn có một thứ đặc biệt.

Đường Thiên ngắm nghía một cái ban chỉ màu đen, hỏi Hứa Diệp: "Đây là cái gì?"

(ban chỉ: cái nhẫn to đeo ở ngón tay cái thường để biểu hiện thân phận tôn quý)

Khi Hà Tâm chết, tan thành tro bụi, chỉ có một kiện đồ vật lưu lại, đó chính là một cái ban chỉ màu đen. Cái ban chỉ màu đen này khiến Đường Thiên nghĩ tới Phong Lôi thương của Lô Thiên Vấn, tựa hồ rất không bình thường.

Hứa Diệp nhìn chằm chằm vào cái ban chỉ màu đen này nửa ngày, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, lắp bắp nói: "Tử... Tử vong ban chỉ!"

"Tử vong ban chỉ hả?" Đường Thiên có chút kinh ngạc, cái ban chỉ màu đen này hình thức phong cách cổ xưa tự nhiên, nhìn qua rất phổ thông, hắn thậm chí không cảm thụ được chút khí tức tử vong nào.

Hứa Diệp thì thào tự nói: "Thảo nào! Thảo nào Hà Tâm có thể triệu hoán ra Tử thần liêm đao! Thảo nào!"

Nhìn thấy Hứa Diệp nói năng lộn xộn như thế, Đường Thiên biết rõ cái trò này quả nhiên không phải tầm thường.

Sau một lúc lâu, Hứa Diệp mới khôi phục mấy phần bình tĩnh, nhưng mà giọng nói vẫn có mấy phần kích động: "Đại nhân có điểm không biết, Tử vong ban chỉ, ở trong toàn bộ bảo vật ở Tội vực, bài danh thứ chín! Nó là chí bảo Tử vong hệ! Không ngờ, vậy mà lại tại trên tay Hà Tâm!"

"Lợi hại như vậy hả?" Đường Thiên giật nảy mình.

"Đúng vậy!" thần tình Hứa Diệp phấn khích, kích động nói: "Tại Tội vực Tử vong pháp tắc có một vị cường giả đứng đầu, hắn được gọi là 【Thâm uyên(vực sâu)】Tổ Trác! Hắn lĩnh ngộ địa ngục, từ trong địa ngục hỏa hải tìm được một khối vô danh hắc thạch bị địa ngục hỏa đốt không biết bao lâu. Hắn tốn hai mươi năm, điêu khắc hắc thạch thành ban chỉ, lại đem lý giải cả đời mình đối với tử vong, lạc ấn ở trong ban chỉ, đây là Tử Vong ban chỉ!"

Đường Thiên giật nảy mình: "Lợi hại như vậy!"

"Đúng vậy, nó đúng là chí bảo bài danh top 10 thiên hạ!" Hứa Diệp kích động vô cùng.

Ban chỉ màu đen đưa tới trước mặt hắn.

"Cho ngươi, ngươi tu luyện là sinh tử pháp tắc, ngươi nhìn xem có thể dùng nó khống chế tử khí bên trong thân thể ngươi hay không." Đường Thiên rất thoải mái nói.

Hứa Diệp ngây người.

Cho, cho ta...

"Thử một cái đi." Đường Thiên thấy Hứa Diệp ngây người, liền tiện tay vứt ban chỉ màu đen cho Hứa Diệp, sau đó nói: "Ta phải tu luyện rồi."

Hắn xoay người rời đi, chỉ để lại Hứa Diệp ngây ra như phỗng giống như điêu khắc tại chỗ.

Cái này là Tử Vong ban chỉ a...

Hứa Diệp trống rỗng.

Trở lại tĩnh thất, Đường Thiên liền bắt đầu chìm đắm ở trong tu luyện.

Nguyên lực trong thân thể như biển, nhưng là biển rộng xao động bất an.

Như thế nào thuần phục nó, là vấn đề trước mắt Đường Thiên cần phải giải quyết. Trong lòng Đường Thiên tuy cảm thấy cấp thiết, nhưng mà vẫn hiểu lắm, chỉ có thực lực và thắng lợi, mới có thể cứu được mọi người. Hắn kiềm chế lo lắng trong lòng, nỗ lực tĩnh tâm, thử giải quyết nan đề này.

Trong lòng Đường Thiên có nghi hoặc, nếu như Thiên Ma lục ấn đúng thật là Lý Tổ sáng chế, vậy vì sao lại hoàn toàn khác với pháp tắc hệ thống ở Tội vực? Nhưng nghĩ lại, Thiên Ma lục ấn thoát thai từ Thiên Ma trọng trảm, Thiên Ma trọng trảm tuyệt đối là truyền thừa tại Tội vực.

Lẽ nào, Thiên Ma cũng là một loại pháp tắc?

Trong lòng Đường Thiên lóe lên, cảm thấy cái suy đoán này dường như có điểm ý tứ. Pháp tắc người khác tu luyện, bắt đầu từ pháp tắc tuyến, thăng lên pháp tắc diện, mượn nhờ pháp tắc diện phóng ra lực lượng, lại thăng lên chính là pháp tắc không gian.

Khoan đã, phóng ra lực lượng...

Trong lòng Đường Thiên chợt nhảy, mình từ trên thân Thiên Ma có được lực lượng, lúc đó chẳng phải Thiên Ma sáu tay phóng ra lực lượng sao?

Không sai!

Nếu như coi Thiên Ma sáu tay như pháp tắc diện mà nói, cũng có thể nói thông được. Tuy nhiên, Thiên Ma sáu tay kém hơn quá nhiều các pháp tắc diện khác, mà lại có điểm tương tự với Tử thần mà Hà Tâm triệu hồi ra.

Ánh mắt Đường Thiên bỗng nhiên rơi vào Thiên Ma sáu tay, lam diễm và âm vụ trên tay.

Sáu cánh tay của Thiên Ma sáu tay đã có ba tay có đồ vật, Nộ quyền ấn - hỏa diễm đỏ tươi , Niêm hoa ấn - lam diễm, Khốc kiếm ấn - âm vụ.

Đường Thiên nhìn chằm chằm ào lam diễm và âm vụ, hỏa quang của Nộ quyền ấn, hồng quang phóng thích ra rèn huyết nhục hắn tiến thêm một bước, Nguyên lực bên trong thân thể dâng trào rồi lại xao động dường như biển rộng mênh mông, chính là nhờ nó ban tặng.

Lam diễm và âm vụ, lại có tác dụng gì?

Đường Thiên không tin mấy thứ hiển hiện trên tay Thiên Ma sáu tay không hữu dụng. Thiên Ma lục ấn nếu như là truyền thừa rèn luyện thân thể, vậy lam diễm và âm vụ có tác dụng giống như vậy hay không ?

Nếu quả thật là như vậy mà nói, nên làm thế nào câu thông với lam diễm?

Giả như coi Thiên Ma sáu tay là pháp tắc diện, nếu cần nó phóng ra lực lượng, cần nghi thức nào đó mà nói, vậy sẽ là cái gì?

Con mắt Đường Thiên đột nhiên sáng ngời, rất có khả năng, chính là kết ấn!

Hắn bắt đầu kết ấn, động tác hắn kết ấn thong thả, chậm rãi thể ngộ biến hóa trong đó, biến hóa của Thiên Ma sáu tay, liên hệ giữa mình và sáu tay.

Dần dần, động tác hắn kết ấn chậm rãi biến nhanh, từng điểm biến nhanh.

Hắn tựa như rơi vào ma chướng, không ngừng kết ấn, tán ấn, lại kết ấn...

Thiên Ma sáu ấn ở trong tay hắn cái này sinh cái kia diệt, mười ngón hành động dường như nước chảy, nhè nhẹ từng sợi vụ khí nhàn nhạt, ở trong mười ngón biến ảo tàn ảnh, chợt cuốn chợt thư.

Không biết qua bao lâu, thân thể Đường Thiên chấn động, hai mắt bỗng dưng đại phóng quang mang, hữu chưởng vừa mới kết thành Niêm hoa ấn, một lũ hỏa diễm màu lam yếu ớt nhảy ra đầu ngón tay hắn.

Cảnh sắc trước mắt Đường Thiên đột nhiên biến hóa.

Vô biên quang hải màu lam, mênh mông vô biên, cái này là... Lam hải!

Đường Thiên giật mình.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 761: Tân Tiên Xuất Lô

Hải dương lam sắc, vô biên vô hạn.

Đường Thiên cảm thấy mình như một con cá, bơi thật lâu cũng vẫn chưa bơi tới phần cuối. Hắn phân không rõ cái này rốt cuộc có phải là ảo cảnh hay không, mọi thứ xung quanh đều rất chân thực, năng lượng đặc thù của Lam hải làm Đường Thiên cảm thấy quen thuộc.

Khiến hắn tương đối kinh ngạc chính là sự bài xích có ở khắp nơi tại Lam hải biến mất hoàn toàn, lần này Đường Thiên cảm thấy như cá gặp nước.

Không thích hợp a, mình là linh năng lượng thể, tại sao có thể như vậy?

Không bao lâu sau, Đường Thiên liền tỏa định mục tiêu trên lũ lam diễm ở đầu ngón tay của Thiên Ma. Lũ lam diễm kia chậm rãi lay động làm tiêu tan sự bài xích của Lam hải đối với chính mình.

Bắt đầu từ khi tiến vào Lam hải, Đường Thiên có thể cảm giác thấy lam diễm hưng phấn. Trong mơ hồ, dường như có thứ gì đó đang triệu hoán nó, phương hướng Đường Thiên đang đi tới chính là theo cảm giác này. Đường Thiên không biết Lam diễm rốt cuộc là cái gì, nhưng mà Đường Thiên cũng đã xác định, dù cho nó không phải đến từ Lam hải, cũng là với lam hải có liên hệ sâu xa nào đó.

Dọc theo đường đi, Đường Thiên còn đang suy nghĩ, nếu như là ảo cảnh, phải làm thế nào bài trừ nó?

Hắn suy nghĩ thật lâu, thử rất nhiều biện pháp nhưng mà vẫn không chút thu hoạch.

Nhưng mà Đường Thiên vẫn liều mạng bơi lên phía trước, như chẳng thể nào ngồi chờ chết, hắn không làm được. Tuy rằng không biết phía trước rốt cuộc là thứ gì triệu hoán hắn, nhưng mà hiển nhiên tốt hơn nhiều so với ngây người tại chỗ.

Không biết bơi bao lâu, thời gian nơi đây cũng rất kỳ quái. Nhưng mà Đường Thiên khẳng định mình bơi thật lâu, bởi vì hắn bắt đầu cảm thấy có chút mệt. Cũng không phải là thân thể mệt mỏi rã rời, mà là tinh thần mệt mỏi. Nhìn không thấy mục tiêu, cũng nhìn không thấy phần cuối, không biết thân ở phương nào, không biết làm như thế nào rời đi, không biết hành động hiện tại của mình có ý nghĩa hay không.

Bỗng nhiên, xa xa mơ hồ nhìn thấy một đám lam ảnh, tinh thần Đường Thiên rung lên, lâu như vậy chưa nhìn thấy một vật còn sống, yên tĩnh đến đáng sợ, đối với con người là một loại giày vò. Đám lam ảnh kia tựa hồ cũng chú ý tới Đường Thiên, nhanh chóng bơi lại bên này.

Đợi khi bơi tới gần thì Đường Thiên thấy rõ ràng đám lam ảnh này là vật gì.

Một đám sứa lam sắc, ước chừng có bảy tám mươi con, chúng nó có xúc tu dài, thân thể trong suốt khiến chúng nó cơ hồ trộn lẫn với lam hải làm một thể. bắt mắt nhất là bên trong thân thể trong suốt có một lũ hỏa diễm màu lam cỡ ánh nến, hỏa diễm lay động có tiết tấu.

Có vẻ giống lũ lam diễm của Niêm hoa ấn a, Đường Thiên nghĩ thầm.

Đường Thiên không phát hiện từ khi đám sứa này xuất hiện, lũ lam diễm trong cơ thể hắn liền đình chỉ lay động, thu liễm khí tức.

Tuy nhiên, lúc này Đường Thiên đã bất chấp suy nghĩ, bởi vì lam sứa đã xông lại phía hắn. Hỏa diễm trong cơ thể đám lam sứa kia kịch liệt lay động, tốc độ chúng nó đột nhiên gia tăng, tựa như một đám lam sắc u

linh nhanh chóng vây quanh hắn. Hỏa diễm màu lam lan tràn dọc theo xúc tu, trong nháy mắt, toàn bộ xúc tu đều nổi lên một tầng hỏa diễm màu u lam.

Bộ dáng khí thế rào rạt kia, Đường Thiên tuyệt đối không tin chúng nó tới chơi đùa với mình.

Tiên hạ thủ vi cường!

Cổ động tinh thần xong, Đường Thiên thừa dịp lam sứa chưa kịp vây kín, thân hình đột nhiên vọt tới trước, tay phát ra một cái trọng trảm. Lực lượng cuộn trào mãnh liệt dọc theo bàn tay Đường Thiên chém ra, ở trong lam hải hình thành một đạo thủy đao trong suốt, nhanh chóng hướng về lam sứa.

Thủy đao trong suốt lướt qua giữa đám lam sứa, mấy con lam sứa bị đánh trúng, trong nháy mắt một phân thành hai.

Ngay sau đó thủy đao mang theo dòng nước, ầm ầm tách đám lam sứa ra.

Nhìn thấy những lam sứa này có vẻ không khó đối phó, trong lòng Đường Thiên khẽ buông lỏng. Phiến lam hải này so với Lam hải hắn đi qua lần trước, mật độ năng lượng nồng nặc hơn nhiều, những lam sứa này hắn chưa từng thấy. Tất cả đều rất xa lạ, trong lòng Đường Thiên cực kỳ cảnh giác.

Nhưng mà chẳng mấy chốc, con mắt hắn co rụt lại.

Lam sứa may mắn còn tồn tại thân thể co rút lại tựa như lò xo, ngay sau đó đột nhiên bung ra, cơ hồ trong nháy mắt liền thoát ra loạn lưu, tốc độ cực nhanh vô cùng, hóa thành từng đạo hư ảnh quỷ dị bắn nhanh tới phía Đường Thiên.

Nhanh quá!

Cơ hồ trong nháy mắt, một đạo lam ảnh vọt tới trước mặt Đường Thiên, Đường Thiên chỉ kịp giơ lên cánh tay.

Ba!

Một cái xúc tu như thiểm điện đánh trúng cánh tay Đường Thiên.

Đường Thiên kêu lên buồn bực, rõ ràng lực lượng cũng không lớn, nhưng mà đau xót vô cùng, máu huyết toàn thân cơ hồ đều phải đọng lại. Một lũ lam diễm chui vào trong cơ thể Đường Thiên, sắc mặt Đường Thiên đại biến, lũ lam diễm này vậy mà lại bơi thẳng tới trái tim hắn.

Tốc độ của nó cực nhanh, như một con cá bơi linh hoạt đến cực điểm, nơi đi qua, thân thể Đường Thiên hơi hơi mất cảm giác.

Mắt thấy nó sẽ chui vào trái tim, bỗng dưng trái tim Đường Thiên hiện lên một luồng hỏa diễm lam nhạt.

Lam diễm xâm lấn rõ ràng bị kinh động, nó hơi hơi ngừng một cái, tựa hồ đang quan sát lam diễm hiện lên ở trái tim Đường Thiên. Hai luồng lam diễm giằng co, liền nhìn ra khác biệt, lam diễm xâm lấn có màu lam đậm, khí thế hung ác rất nặng. Mà lam diễm nổi lên ở trái tim, nhạt hơn nhiều, hơn nữa khí tức yếu ớt.

Lam diễm xâm lấn không chút do dự đánh về phía trái tim, tựa như ngửi được mỹ vị.

Tựa như một đạo lam tiễn chìm vào trái tim Đường Thiên.

Thân thể Đường Thiên chấn động, nhưng vào lúc này, Thiên Ma trong cơ thể tay kết Niêm hoa ấn. Tê, lệ khí trong lam diễm xâm lấn bị Niêm hoa ấn hút vào. Lam diễm xâm lấn vừa mới còn kiêu ngạo hung hăng tựa như bị rút xương cốt, thuần phục vô cùng, trong nháy mắt bị lam diễm bao vây lấy trái tim hấp thu sạch sẽ.

Đường Thiên bị một màn này khiến cả kinh ngẩn ngơ, hắn còn chưa kịp phản ứng.

Kịch kịch kịch.

Xúc tu của Lam sứa đổ ập vào hắn, lam diễm trên xúc tu, dường như thủy triều chui vào trong cơ thể Đường Thiên, chúng nó tựa như bầy cá điên cuồng, dồn dập bơi hướng về trái tim Đường Thiên.

Trái tim phủ đầy lam diễm tản ra mê hoặc, chúng nó không thể chống lại.

Phốc phốc phốc!

Lam diễm như hạt mưa chìm vào trái tim Đường Thiên.

Lũ lệ khí ngang ngược trong Lam diễm kia, trong nháy mắt liền bị Niêm hoa ấn hóa đi, những lam diễm xâm lấn này liền trở thành mỹ thực cho lũ lam diễm trong cơ thể.

Thân thể Đường Thiên không ngừng rung động, từng lớp lam diễm, trước ngã sau lên chui vào trong cơ thể Đường Thiên, dũng mãnh vào trái tim.

Đường Thiên thấy thế tâm sinh hàn ý, lũ lam diễm trong cơ thể mình kia tựa như một tay thợ săn giảo hoạt, ngụy trang bản thân thành mồi nhử ngon lành, lại lặng yên mai phục cạm bẫy. Khi một lũ lam diễm xâm lấn sau cùng bị thôn phệ, lam diễm bám tại trái tim Đường Thiên như dã thú ăn no, lười biếng chậm rãi tung bay, trở lại trong Niêm hoa thủ ấn.

Lúc này thể tích của nó đã bành trướng gấp mấy lần, màu sắc cũng đậm hơn rất nhiều.

Tất cả biến cố này xảy ra cực nhanh, nhanh đến mức Đường Thiên thậm chí không kịp phản ứng. Khi hắn mở mắt, bị cảnh tượng trước mắt khiến cả kinh ngây người. Xung quanh hắn phập phềnh một vòng thi thể lam sứa, chúng nó không có một con còn sống.

Trong thân thể trong suốt của Lam sứa, lũ lam diễm như ánh nến kia đã tắt.

Thi thể lam sứa tựa như tảng băng đông lạnh chậm rãi hòa tan, không lâu sau thì chúng nó liền triệt để hòa tan tiêu thất ở trong lam hải, nơi đây đã không thấy nửa điểm vết tích có cuộc chiến đấu.

Đường Thiên cảm giác mình càng thêm hòa đồng với Lam hải, tốc độ hắn du động nhanh hơn một phần.

Chiến đấu phát sinh trong nháy mắt ngắn ngủi vừa rồi khiến Đường Thiên có chút kinh hồn táng đảm, suy nghĩ còn có chút nghĩ mà sợ. Lũ lam diễm kia vậy mà lại dùng trái tim mình bố trí cạm bẫy, quả thực là phát rồ, nếu là không cẩn thận...

Đường Thiên rùng mình một cái, nhưng mà khiến hắn bất đắc dĩ chính là mình chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn.

Cái lam diễm này rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì?

Trong lòng Đường Thiên mơ hồ có chút bất an, hắn có dự cảm, cái lam diễm này không đơn giản. Lúc trước hắn vẫn hoài nghi mình bị kéo đến phiến lam hải này chính là do lũ lam diễm này giở trò quỷ. Hiện tại hắn đã khẳng định tuyệt đối là do cái thứ này giở trò quỷ.

Hơn nữa, hắn phát hiện lũ lam diễm này tựa hồ có ý thức của riêng mình.

Điều này làm cho hắn cảm thấy khó mà hiểu được, hắn gặp đủ loại hỏa diễm, nhưng mà chưa từng gặp hỏa diễm có thể suy nghĩ, đó là cái loại gì?

Được rồi, không quản nó yêu dị cỡ nào, dù sao đã cũng đến địa phương quỷ quái này, vậy thì nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đường Thiên buông bỏ toàn bộ nghi ngờ, tiếp tục tiến về phía trước. Lũ lam diễm kia rất an tĩnh, chỉ tại trên Thiên Ma Niêm hoa ấn nhẹ nhàng lay động.

Dọc đường Đường Thiên gặp phải vài lớp lam sứa, nhưng mà đều bị lũ lam diễm này thôn phệ.

trí lực Lam sứa rất thấp, chúng nó chỉ có bản năng cơ bản nhất, phương thức công kích duy nhất chính là xúc tu mang lam diễm.

Lam diễm và Niêm hoa ấn hợp thành, đối phó lam sứa quả thực là thoải mái đến cực điểm, về sau Đường Thiên vừa thấy lam sứa, không nói hai lời liền trực tiếp xông tới. lam sứa cứ thế quất bám, mà lam diễm trong cơ thể hắn, cũng càng ngày càng mạnh, sau đó một lần có thể trong nháy mắt hút khô hơn trăm con lam sứa.

Thể tích Lam diễm đã bành trướng to cỡ nắm tay, sắc vô cùng đậm.

Bản lĩnh hấp thu đồng loại của Lam diễm, Đường Thiên không có biện pháp, nhưng mà không ngừng nhìn thấy Thiên Ma làm thế nào dùng Niêm hoa ấn tiêu tan mất lệ khí lại khiến Đường Thiên được lợi không ít. Thiên Ma lục ấn, cái thứ nhất Đường Thiên lĩnh ngộ chân lý Nộ quyền ấn đã có thể thuyết minh một vài vấn đề, hắn hiển nhiên am hiểu chiến đấu hơn. tuy rằng Nộ quyền ấn không phải trực tiếp dùng cho chiến đấu, nhưng kết hợp với cổ bất khuất chi khí dâng trào bừng bừng bộc phát trong chiến đấu kia, hắn mới có thể lĩnh ngộ được Nộ quyền ấn.

Niêm hoa ấn điềm nhiên và yên tĩnh, cùng tính tình hoạt bát nhiệt tình của Đường Thiên cũng không quá phù hợp, cho nên hắn luôn luôn tìm không ra bí quyết.

Nhưng mà cái gì đều không bằng số lượng nhiều, những ngày này, lam sứa bị lam diễm hút khô phải tới vài ngàn. Chỉ là nhìn Thiên Ma dùng Niêm hoa ấn hóa giải lệ khí trong lam diễm xâm lấn, Đường Thiên nhìn mấy nghìn lần, dần dần, cũng có chút lĩnh ngộ.

Thần tình trên mặt hắn yên tĩnh.

Dọc theo đường đi, hắn không buông bỏ luyện tập Niêm hoa ấn. Niêm hoa ấn hắn vốn quen thuộc, một đường cuồng luyện như thế, đâm

ra thuộc làu. Tốc độ hắn kết ấn cực nhanh, dường như thiểm điện, cơ hồ trở thành bản năng.

Vừa đi tới, hai tay của hắn vô thức mà kết ấn.

Niêm hoa ấn, hắn chỉ luyện Niêm hoa ấn, trước khi luyện thành Niêm hoa ấn, hắn không dự định tu luyện thủ ấn khác. Mình cũng không phải cái người thông minh gì, chỉ có thể dùng biện pháp ngốc nghếch này, tựa như năm xưa hắn tu luyện Hỏa Liêm quỷ trảo vậy.

Chỉ có khi gặp phải lam sứa thì Đường Thiên mới đình chỉ kết ấn, hết sức chăm chú mà quan sát mỗi cái chi tiết khi Thiên Ma thôi động Niêm hoa ấn. Lần lượt quan khán, lần lượt luyện tập, nhẫn nại kiên trì, không cảm giác khô khan.

Mấy chục vạn lần? Không biết, dù sao rất nhiều rất nhiều.

Hắn chìm đắm ở trong trạng thái yên tĩnh nhu hòa, thân thể như con cá linh hoạt thản nhiên đi tới, Niêm hoa ấn trong tay cái này sinh cái kia diệt.

Hắn hồn nhiên không biết, vẻ mặt của hắn càng ngày càng nhu hòa, nét mỉm cười nhè nhẹ nổi lên ở khóe miệng hắn.

Lấy hoa(niêm hoa) mà cười.

Một lũ ý thức kỳ lạ, xâm nhập tâm thần hắn.

Mà đồng thời, lam diễm lập lòe trên bàn tay kết Niêm hoa ấn của Thiên Ma bỗng dưng bị kiềm hãm.

Đường Thiên mở choàng mắt, đôi đồng tử nhiễm lam.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 762: Quái Ngư

Một lũ ý thức xa lạ xâm nhập tâm thần Đường Thiên.

Nhát gan, bất an, e sợ, đủ loại tâm tình mà lũ ý thức này truyền lại khiến Đường Thiên hơi hơi có chút thất thần. Rất khó tưởng tượng, một lũ hỏa diễm vậy mà lại tâm tình nhân cách hoá như thế, quả thực là thành tinh rồi cũng nên.

Ý thức của Lam diễm sau thăm dò lúc ban đầu, dường như minh bạch Đường Thiên không có ác ý với nó, lập tức trở nên vô cùng thân thiết.

Đường Thiên tâm tư ngây thơ cũng cảm thấy chơi đùa thật hay, Lam diễm khiến hắn nhớ tới Nha Nha. Cũng không biết hiện tại Nha Nha thế nào rồi? Nếu là Nha Nha ở tại đây, chúng nó hẳn là sẽ trở thành tiểu đồng bọn với nhau.

Chẳng mấy chốc, Lam diễm trộn lẫn quen thuộc với Đường Thiên, hoàn toàn chẳng có chút xa lạ. trí lực Lam diễm không cao, chỉ có thể bắt chước tâm tình đơn giản rất mơ hồ, tỷ như cao hứng, tỷ như mất hứng.

Đường Thiên đặt tên cho nó gọi là Tiểu Lam.

Sau khi có Tiểu Lam, hành trình cũng không đến nỗi khô khan nhàm chán. Tuy rằng Tiểu Lam chỉ có tâm tình đơn giản nhất, nhưng cũng làm cho Đường Thiên cảm thấy có thêm một đồng bạn.

Một khi coi Tiểu Lam là người của mình, Đường Thiên liền chú ý hơn nhiều. Khi Tiểu Lam hấp thu lam diễm thì sung sướng, tựa như con chó nhỏ đang gặm cục xương, Đường Thiên đôi khi hoài nghi, nếu như Tiểu Lam có một cái đuôi nhỏ, chắc hẳn bây giờ đang liều mạng mà vẫy.

Đường Thiên suy đoán đẳng cấp của Tiểu Lam thấp hơn nhiều so với lam sứa, bởi vì nó rất sợ lam sứa. Lam diễm của Lam sứa nếu như không phải có Niêm hoa ấn của Thiên Ma đánh tan lệ khí, nó sẽ lập tức trốn đi.

Thiên Ma sừng sững, trang nghiêm nghiêm túc.

Mỗi khi Đường Thiên nội thị Thiên Ma, đều sẽ sinh ra chấn động, nội tâm trong xanh phẳng lặng ôn hòa.

Sau khi quen thuộc với Tiểu Lam, Niêm hoa ấn của Đường Thiên tiến bộ nhanh hơn, một điểm này khiến hắn cực kỳ bất ngờ. Hắn phát hiện, Niêm hoa ấn trong tay mình có thể thông qua Tiểu Lam thành lập liên hệ với Niêm hoa ấn của Thiên Ma.

quang mang Nộ quyền ấn là hồng quang, rèn luyện lực lượng huyết nhục.

Niêm hoa ấn không có quang mang, rèn luyện tâm thần.

Đường Thiên cảm thấy tâm thần mình trở nên càng ngày càng óng ánh trong sáng, tựa như trở thành giống như lưu ly vậy. Loại cảm giác này khiến Đường Thiên cảm thấy rất quái dị, tâm thần đúng là vật vô hình, sao có thể trở nên giống như lưu ly chứ? Bản thân mình vậy mà lại có loại ảo giác này, ngô, nhất định là bị Tiểu Lam kéo thấp chỉ số thông minh.

Tốc độ du động của Đường Thiên rất nhanh, hắn nhạy cảm phát hiện, lam sứa xung quanh tựa hồ ít đi, có khi phải rất lâu mới gặp lam sứa.

Đường Thiên không những không thả lỏng, trái lại tâm sinh cảnh giác.

Hắn vào Nam ra Bắc, bây giờ cũng đi qua rất nhiều địa phương kỳ kỳ quái quái, các loại sinh vật đều sẽ có khu vực sinh hoạt của chúng nó. Dọc theo đường đi, hắn chỉ gặp phải một loại sinh vật là Lam sứa, không trông thấy bất luận sinh vật gì khác. tínhcông kích của Lam sứa rất

mạnh, Đường Thiên đi tới đây, không biết giết chết bao nhiêu Lam sứa, không đúng, là Tiểu Lam không biết hấp thu bao nhiêu lam sứa.

Trong khoảng thời gian này không gặp Lam sứa, Đường Thiên suy đoán rất có khả năng xâm nhập lãnh địa một loại sinh vật khác.

Không biết vĩnh viễn là nguy hiểm.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Đường Thiên nhận ra một tia khí tức nguy hiểm đang tới gần, khóe mắt dư quang thoáng nhìn thấy một đạo lam ảnh mơ hồ, vậy mà cách hắn chỉ ba trượng, long tóc toàn thân hắn đột nhiên dựng thẳng!

Mình chẳng có chút phát hiện!

Lam ảnh mơ hồ, nếu không phải nhìn kỹ, căn bản không phát hiện được. Dù cho Đường Thiên chăm chú nhìn, cũng chỉ có thể nhìn thấy khu vực lam hải kia, hơi hơi tối hơn một ít.

Không chút nghĩ ngợi, Đường Thiên đánh một cái Thiên Ma trọng trảm hung hãn rời tay.

Vừa ra tay, hắn không lưu lực.

Thủ đao chém ra như thiểm điện, thủy đao trong suốt, hung hăng chìm vào trong đoàn bóng mờ kia.

Phụt!

thanh âm sắc nhọn cao vút cơ hồ muốn đâm phá màng tai Đường Thiên, nước biển xung quanh bóng mờ nổi lên sóng gợn tinh mịn. Đường Thiên bất ngờ không kịp phòng bị, hứng chịu trọn vẹn, cái thanh âm này tiến vào đầu Đường Thiên, tựa như cái dùi không ngừng luồn lách vào bên trong.

Phải mất tới hai ba giây, Đường Thiên mới phục hồi lại tinh thần, trong lòng hoảng sợ.

Đoàn bóng mờ kia lộ ra diện mạo chân thực, đó là một con quái ngư dài nửa người. thân hình Ngư có màu lam sắc như bảo thạch, trên lưng có một hàng gai nhọn, từ vẩy cá không ngừng chảy ra lam vụ. Những lam vụ này bao vây lấy thân thể nó, chảy dọc theo bên ngoài thân nó, tụ mà không tán. Đầu dẹp vươn ra một cái xúc tu, trên xúc tu, một lũ lam diễm đang nhảy lên.

Nhưng mà cái Thiên Ma trọng trảm vừa rồi của Đường Thiên, lực lượng hùng hồn, khoảng cách song phương lại gần, quái ngư chưa kịp né tránh, hứng chịu trọn vẹn, trên thân nó hiện ra một vết thương nhìn thấy mà giật mình, lam vụ không ngừng từ bên trong chảy ra.

Quái ngư mở miệng ra, lộ ra hai hàng hàm răng sắc bén đến cực điểm, rất dọa người. Nó có đầu lưỡi, đầu lưỡi hình âm thoa(hình chữ U), đang không ngừng rung động.

Tiểu Lam lại kinh sợ rồi, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lúc này Đường Thiên không kịp nghĩ nhiều, đầu lưỡi hình âm thoa của quái ngư run lên, sóng gợn vô hình hình tròn, trùm tới hướng Đường Thiên.

Vừa rồi bị ma âm chói tai kia xuyên não hù dọa, Đường Thiên đạp một cái, thân hình như cá, lủi ra ngoài. Sóng gợn hình tròn lướt qua sát thân thể hắn, thuận thế lại là một trảm, Chân Ngô trảm không thấy dấu vết.

Hơn nữa một trảm này chém kề sát sóng gợn hình tròn.

Chân ngô trảm rời tay thì hoàn toàn không có tiếng động, nhìn qua không có bất luận thanh thế gì, đến tận khi tới gần quái ngư thì uy thế mới đột nhiên tăng vọt, dường như bài sơn đảo hải.

Quái ngư kinh hoảng muốn chạy trốn, nhưng mà đã không kịp, Chân ngô trảm hung hăng trảm vào đuôi nó.

Phốc!

Vô số vẩy cá bắn ra, lam vụ bắn ra, đuôi nó cơ hồ hoàn toàn bị Đường Thiên chặt đứt, chỉ còn một khối da thịt nhỏ, bộ dáng ảm đạm.

Quái ngư cũng tựa như biết rõ khó mà chạy thoát, vẩy cá toàn thân đồng loạt run lên.

Tức!

Sóng gợn tinh mịn lấy nó làm trung tâm, phút chốc khuếch tán bốn phía.

Đường Thiên không ngờ quái thú vậy mà lại còn có một chiêu này, chẳng có một góc chết nào, Đường Thiên không có chỗ né tránh, chỉ có thể gánh chịu, cơ hồ vô thức mà tay hắn kết Niêm hoa ấn.

Niêm hoa ấn của hắn rất có hỏa hầu, thủ ấn thành hình, tâm thần liền đột nhiên yên tĩnh ôn hòa, sóng gợn quỷ dị trùng hợp xung kích tới.

Thân thể Đường Thiên hơi hơi tê rần, thân thể bị đẩy được về phía sau vài thước, âm thanh tê minh kia vẫn chói lọi, nhưng không đau đớn như luồn não người giống lúc trước.

Sau một chiêu này, Quái ngư nguyên khí đại thương, hơi thở thoi thóp.

Thì ra Niêm hoa ấn vậy mà lại có thể dùng như vậy!

Trong lòng Đường Thiên kinh hỉ khó giải thích, Thiên Ma lục ấn bác đại tinh thâm, qua mỗi đoạn thời gian, hắn đều có thể hội mới. Ý nghĩ nảy ra, hắn có chút minh bạch. Quái thú vừa rồi công kích, cũng không chỉ là công kích bằng sóng âm, còn ẩn chứa công kích tinh thần.

Niêm hoa ấn có thể hóa giải công kích tinh thần, cái này là thu hoạch mới của Đường Thiên.

Nhìn hơi thở quái thú thoi thóp, Đường Thiên không tới gần, lại là một cái trọng trảm.

Quái thú vô lực trốn tránh, thân ngư bị mạnh mẽ chém thành hai đoạn, lam vụ nguyên bản ngưng mà không tiêu tan lạp tức khuếch tán ra bốn phía.

Tiểu Lam vốn luôn mai danh ẩn tích, lúc này thoáng cái nhảy ra, liên tiếp thúc giục Đường Thiên. Đường Thiên liếc mắt nhìn lũ lam diễm trên xúc tu vươn ra ở đầu ngư kia, liền hiểu được, bèn bơi tới.

Đường Thiên chìa ngón tay điểm về hướng lam diễm ở đầu ngư, Tiểu Lam lập tức từ đầu ngón tay Đường Thiên xông ra.

Hai cổ lam diễm đặt ở cạnh nhau, đã có thể nhìn ra được khác biệt. Lam diễm của quái ngư nồng nặc thâm thúy hơn nhiều, bập nùng nhảy lên rất hữu lực. Hai cổ lam diễm va chạm với nhau, lam diễm ở đầu ngư bị Tiểu Lam hấp thu từng chút một.

Toàn bộ quá trình giằng co tròn mười phút, điều này làm cho Đường Thiên có chút kinh ngạc. Lam diễm của Lam sứa, khi Tiểu Lam nuốt chững cơ hồ không phí nửa điểm khí lực. Nhưng mà lam diễm của quái ngư, Tiểu Lam lại chỉ có thể từng điểm nuốt chững.

Hấp thu hết lam diễm của quái ngư, thể tích Tiểu Lam rút nhỏ rất nhiều, lần nữa biến thành cỡ ánh nến, nhưng mà ngưng thực rất nhiều. Hỏa diễm mỗi một lần nhảy lên, đều tán ra một cổ khí tức nhàn nhạt.

Tiểu Lam lười biếng, tựa hồ muốn chìm vào giấc ngủ say.

Đường Thiên thấy thế, cũng không quấy rầy nó. Hắn nhìn được, Tiểu Lam là thông qua nuốt chững lam diễm để tiến hóa. Hắn rất mực hiếu kỳ, hình thái sau cùng Tiểu Lam sẽ có bộ dáng gì.

Ánh mắt hắn bỗng nhiên bị mấy thứ đồ vật hấp dẫn, đó là gai nhọn trên lưng quái ngư.

Thi thể Quái ngư tựa như Lam sứa, hòa tan ở trong lam hải, duy mỗi cái mấy cái gai nhọn này là không tan rã. Đường Thiên nhẹ nhàng đi tới, cầm lấy mấy cây gai nhọn ở trong bàn tay.

Tổng cộng có sáu cây gai nhọn, dài ước chừng ba thước, ngắn thì tầm một thước rưỡi, thân gai thẳng tắp, mũi gai dị thường sắc bén, toàn thân tựa như thủy tinh màu lam nhạt. Đường Thiên thử một cái, phẩm chất rất cứng rắn, hắn vậy mà bẻ không gãy.

Thứ tốt!

Đường Thiên cơ hồ lập tức bó tròn những gai cá này, độ dài cái dài nhất như thanh kiếm, cầm trên tay, lại rất hợp.

Cổ tay run lên, gai cá phút chốc xẹt qua, một chiêu lập đao thành ma!

Tê!

thủy đao nho nhỏ, phút chốc bắn nhanh ra, phải hơn năm mươi trượng mới biến mất hoàn toàn.

con mắt Đường Thiên sáng ngời, so với mình dùng thủ đao, thủy đao vạch ra mỏng hơn sắc bén hơn, bay xa hơn.

Đường Thiên lại thử mấy chiêu khác, lập tức liền yêu thích cái gai cá này. Khí thế Thiên Ma trọng trảm hào hùng khí phách hung hãn, dùng cái gai cá này thi triển biến thành một loại vị đạo khác, thâm độc sắc bén. Mỗi một trảm hoàn toàn không có tiếng động, lực lượng càng thêm ngưng tụ, không có một tia lộ ra, hoàn toàn không có chút dư âm dâng trào kích động nào, chỉ có thể thấy một cái mớn nước sắc bén vô hình.

Mà Chân ngô trảm có ẩn nấp tính mạnh nhất, chém ra thì ngay cả mớn nước đều nhìn không ra, hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu gì.

Được món đồ chơi mới, Đường Thiên có chút mong đợi mấy con quái ngư khác tới để luyện tập một chút.

lần này Tiểu Lam tựa hồ bổ béo quá đỗi, phải thật lâu mới khôi phục lại. Cái gọi là thật lâu, là cảm giác của Đường Thiên. Đường Thiên đã phát hiện, thời gian nơi đây rất không thích hợp, hắn rất khó phán đoán tốc độ thời gian trôi. Cái này thực không thể tưởng tượng, cấp bậc cường giả như hắn, khống chế và sử dụng thời gian đạt được tình trạng cực kỳ tinh tế.

Đường Thiên hoài nghi thời gian nơi đây bị vặn vẹo.

Thời gian, không gian, sinh tử tam đại pháp tắc cơ bản, thời gian pháp tắc, là đáng sợ nhất. Nếu như mình rơi vào trong thời gian loạn lưu, vậy có thể trở lại hay không, Đường Thiên cực kỳ lo lắng.

Đáng tiếc, bất an cũng không có tác dụng gì.

hiện tại Đường Thiên chỉ muốn sớm tìm được triệu hoán mơ hồ kia, hắn muốn nhìn xem, rốt cuộc là cái thứ quỷ gì đang làm trò quỷ!

Hơn nữa, hắn có trực giác, thứ kia mới là then chốt để hắn trở lại.

Đường Thiên có thể cảm thụ rõ ràng Tiểu Lam trở nên cường đại hơn rất nhiều, tâm tình của nó cũng trở nên càng thêm phong phú, có thể giao lưu nhiều hơn với Đường Thiên.

Loại giao lưu ý thức này, Đường Thiên quen việc dễ làm, linh trí của Tiểu Lam tăng lên, càng là trở nên thông thuận vô cùng.

Lại nói vị đạo cái quái ngư kia quả thực tuyệt diệu cực kỳ, đại ca ngươi có thể thêm lần nữa hay không?

Một cái khác vỗ vỗ bộ ngực nói gai cá quái ngư ta muốn, ngươi muốn đến mấy phát thì tới mấy phát, dưới tay thiếu niên, chưa từng có cá lọt lưới.

Sau đó, thiếu niên không cẩn thận liếc mắt nhìn phía trước, tay vỗ ngực cứng đờ.

Phía trước, một đám quái ngư đang khí thế rào rạt bơi lại phía bên này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 763: Bảo Thạch Lam Người Lùn

Đường Thiên sâu sắc lý giải lúc nào cũng khoác lác thật không phải một thói quen tốt.

thần kinh hắn căng thẳng, gai cá trong tay không ngừng chém ra với tần suất kinh người. Từng đạo thủy đao nhỏ như sợi tơ bắn nhanh ra bốn phương tám hướng. Không ngừng có quái ngư bị thủy đao cắt thành hai nửa, lam vụ tràn ngập, quấy nhiễu tầm mắt hắn.

Nơi tay trái,Niêm hoa ấn quả thực tựa như điên, không ngừng thi triển ra.

Tiểu lam cũng biết tình huống nguy cấp, lần này không dám kinh sợ, cũng không ngừng trợ giúp Đường Thiên câu thông Thiên Ma, giúp Niêm hoa ấn của Đường Thiên tăng không ít uy lực.

Tâm như lưu ly, hạt bụi nhỏ không nhiễm.

Cảnh tượng xung quanh phản chiếu trong tâm tình như lưu ly, Đường Thiên đối với loại trạng thái này có chút không quen. Hắn luôn luôn khá là tập trung đối với chiến đấu, chiến ý thiêu đốt sôi trào, mới là thiếu niên chiến đấu a. Hiện tại tâm tình tâm thần mình lại như đứng bên cạnh bàng quan, tuy rằng hiệu suất chiến đấu tăng lên rất nhiều, nhưng khiến hắn không quen lắm.

Ba, gai cá trong tay vỡ tan, nó tuy cứng cỏi nhưng mà liên tục nhận lực lượng kinh khủng từ Thiên Ma trọng trảm, cũng cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, bị vỡ tan.

Cái này là cái gai cá thứ sáu mà Đường Thiên dùng, cũng may thi thể cá khắp nơi, căn bản không thiếu gai cá.

Đường Thiên lắc mình một cái, đi tới trước một xác cá, rút ra một cái gai cá, lật người gia nhập trong chiến đấu.

Điểm phiền toái nhất của Quái ngư là lam vụ của nó có thể che dấu thân hình, dù cho Đường Thiên có Niêm hoa ấn hóa giải công kích tâm thần nhưng mà vẫn chịu đựng vài cái.

May mà thân thể Đường Thiên xuất sắc, công kích thuần túy sóng âm đối với hắn mà nói, thương tổn rất nhỏ. Ỷ vào da dày thịt thô, Đường Thiên cũng đùa giỡn thô bạo, đấu đá lung tung. Loại phương thức công kích thô bạo không nói lý này lại khiến tính sát thương tăng nhiều. Quái ngư nhanh chóng thương vong thảm trọng, nửa giờ sau, xác cá khắp nơi.

Đường Thiên thở hổn hển, liên tục chém giết, thể lực của hắn cũng tiêu hao rất nhiều.

Thời điểm chiến đấu không có cảm giác gì, chiến đấu vừa kết thúc tức thì cảm thấy mệt mỏi rã rời. Trong Lam hải, lực cản lớn hơn rất nhiều so với không khí, tiêu hao thể lực cũng lớn hơn nhiều. Trên người khắp nơi là vết thâm, công kích bằng sóng âm của quái ngư tuy rằng không thể tạo thành chân chính thương tổn đối với Đường Thiên nhưng vẫn lưu lại rất nhiều vết thâm trên người hắn.

Đường Thiên đương sợ hãi, những sóng âm này uy lực khá là lợi hại, tần suất chấn động cao, ngay cả hắn cũng không thực hiện được, cũng may thân thể hắn cơ hồ rèn luyện đến cực hạn, mới có thể đủ may mắn tránh khỏi. Nếu là một người khác, ở trong loại cao tần chấn động này, ngay cả tạng phủ đều nhận tổn thương từ lâu rồi. Thương tổn do chấn động mang đến luôn luôn cực kỳ đáng sợ, bị chấn vỡ là kết quả rất thông thường.

Huống chi, trong sóng âm còn ẩn chứa công kích tâm thần.

Đường Thiên có Niêm hoa ấn và nhục thể cường hãn, từ ý nghĩa nào đó mà nói, là thiên địch của loại quái ngư này.

Xác cá khắp nơi, ở trong mắt tiểu lam chính là một trận thịnh yến.

Nó hoan hô nhào đi tới, tham lam liều mạng mà hấp thu lũ lam diễm thiêu đốt trên xúc tu của quái ngư. Tốc độ nó hấp thu càng lúc càng nhanh, khi một đóa lam diễm sau cùng bị hấp thu, thân thể tiểu Lam đã là một màu trạm lam(xanh thẫm).

Nó bay vào Niêm hoa chỉ của Thiên Ma trong cơ thể Đường Thiên, chậm rãi nhảy lên.

Đường Thiên có thể cảm thụ được, lần này tiểu Lam được lợi rất lớn, trạm lam thâm trầm, nồng nặc nội liễm. Khôi phục mấy phần thể lực, Đường Thiên phun ra một hơi thật dài, thi thể quái ngư đã hòa tan trong lam hải, lưu lại một đống xương xá.

Đường Thiên gom những xương cá này lại, bó thành một bó.

Những gai cá này bén nhọn sắc bén, tính bền bỉ lớn, là lợi khí thiên nhiên. Thiên Ma trọng trảm không phải vũ khí bình thường có thể thừa nhận, những gai cá này là lựa chọn không tệ, ngoại trừ tiêu hao nhanh một chút, không có khuyết điểm khác.

Một bó lớn như thế, sơ lược nhìn qua, không dưới một trăm cái, đủ dùng một trận.

Nếu như lấy thủ đao để thi triển Thiên Ma trọng trảm, lực lượng hùng hồn, cũng càng thêm linh hoạt, nhưng mà độ sắc bén còn lâu mới bằng gai cá.

Tiểu Lam rất phấn khích, không có chút bộ dáng ăn no lười biếng lúc trước, khiến Đường Thiên có chút bất ngờ. "Lượng cơm ăn" ái đứa khốn khiếp này càng lúc càng lớn hơn nhiều, xem ra thật là biến cường rồi, cũng không biết hình thái cuối cùng của Tiểu Lam là bộ dáng gì.

Tựa hồ nhận ra ý nghĩ của Đường Thiên, Tiểu Lam truyền đến một đạo tâm tình vô cùng thân thiết.

Đường Thiên cười ha ha, kéo một bó lớn gai cá, tiếp tục tiến tới phía trước. Một trận chém giết kịch liệt cũng khiến hắn từ trong tâm tình mờ mịt giãy dụa đi ra, không biết phía trước là cái gì, cũng không biết thời gian tới là cái gì, không quan trọng, toàn bộ địch nhân và toàn bộ chướng ngại, mình đều chính tay phá hủy.

Liên tục mấy ngày, Đường Thiên đều gặp phải bầy quái ngư, trùng lặp mà xung kích, tiêu diệt toàn bộ quái ngư. Gai cá hắn thu thập được đã chồng chất thành núi nhỏ, hắn không thể không xé y phục ra nối thành sợi dây, dùng để buộc gai cá.

Tiểu Lam không buông bỏ lũ lam diễm nào, Đường Thiên cảm giác tiểu lam sắp đột phá. Thể hình Tiểu Lam dị thường ngưng thực, tựa như dịch thể dính sền sệt đến cực điểm, nhảy lên cực kỳ thong thả.

Đường Thiên tiến bộ cũng rất lớn, Niêm hoa ấn của hắn càng ngày càng tinh thuần. Tâm thần người khác như hồ, nhưng mà tâm thần hắn, giống như đài lưu ly trơn trượt óng ánh.

Đường Thiên có dự cảm, mình sắp đột phá, chỉ là thiếu một cơ hội.

Hắn không biết cái cơ hội này là cái gì, cũng dứt khoát không quản, chỉ một mực bơi về phía trước. Hắn chỉ muốn sớm ly khai nơi này, mọi người đều đang chiến đấu, mình lại bị vây ở cái địa phương quỷ dị này.

Không biết có phải do hắn chém giết quái ngư quá nhiều hay không, thân thể hắn tản ra một tia khí tức như có như không. Đường Thiên hiểu rất rõ thân thể của mình, loại khí tức gần như vô vị này trước đây tuyệt đối không có.

Tiểu Lam tựa hồ cực kỳ e sợ loại khí tức này, ở trước mặt Đường Thiên ngoan ngoãn nhu thuận.

Sau này mấy lần nữa, Đường Thiên gặp phải mấy con quái ngư, hắn vừa mới rút một cái gai cá, mấy con quái ngư kia tựa như sợ hãi lập tức chạy trốn. Đường Thiên thấy thế trợn mắt há mồm, cái này là lần đầu tiên quái ngư gặp hắn liền chạy trốn.

Chẳng lẽ là giết nhiều quái ngư, trên người mình dính sát khí?

Đường Thiên mỉm cười, cũng không để ý, rốt cuộc đã giết bao nhiêu quái ngư, chính hắn cũng không biết.

Theo cảm ứng phương hướng, hắn toàn lực đi tới.

lam hải thâm trầm trở nên sáng ngời, cái chuyển biến này, khiến Đường Thiên có chút phấn chấn. Ở trong khốn cục như vậy, có biến hóa tốt hơn rất nhiều so với không có biến hóa.

Càng bơi tới trước, lam hải càng trở nên sáng ngời.

Trong lòng Đường Thiên liền động, lẽ nào hắn đang tiếp cận mặt biển?

Cái suy đoán này khiến trong lòng hắn kích động khó giải thích, hắn nhớ tới Tử Quyên thành, ngoài Tử Quyên thành chính là mặt biển, lẽ nào mình sắp về rồi?

Tinh thần phấn chấn, Đường Thiên càng dốc sức, toàn lực bơi về phía trước.

Tuy rằng càng ngày càng sáng ngời, nhưng mà tựa hồ xa xôi hơn nhiều so với mình nghĩ, Đường Thiên cảm thấy có chút kiệt sức, cuối cùng nhìn thấy mặt biển, trong lòng mừng như điên, cổ động dư lực, trồi lên mặt nước.

Mặt biển màu Bảo thạch lam, bình tĩnh không có một tia sóng gợn, tựa như một mặt gương vô biên, kéo dài đến phương xa. Bầu trời buông xuống phảng phất có thể chạm tay, mây trắng tựa như từng khối kẹo đường mềm mại, an tĩnh mà phập phềnh.

Đường Thiên ngây người, cảnh tượng trước mắt, sao lại quen thuộc như thế?

Một lát sau, cuối cùng hắn phản ứng lại, cái này là Lam kính chi hải!

Lam kính chi hải của Nam Thập Tự binh đoàn!

Nam Thập Tự binh đoàn có tứ hải.

Lưu vong chi hải, là lao lung vô tận, mãi câu hình đồ(kẻ chịu phạt).

Lam kính chi hải, là phân giới thật huyễn, địa phương tẩy luyện.

Liệu nguyên chi hải, là năng lượng chi sinh địa, vạn hồn sinh sôi.

Ngủ yên chi hải, là sau khi chết chi quy chỗ, chiến hồn vĩnh an.

Đường Thiên đặt mông ngồi ở trên mặt biển như cái gương, nhìn một cái Lam kính chi hải nhìn không thấy bờ, có chút xuất thần.

Vì sao lại là Lam kính chi hải?

Lam kính chi lam, là một bộ phận của Lam hải?

Rồi đột nhiên, Đường Thiên nghĩ đến quá trình mình tại Lam kính chi hải tu luyện Thiên Sách phá ma thủ, một vài nghi hoặc lúc trước, lúc này bừng tỉnh đại ngộ. Lúc hắn tại Lam hải, đã cảm thấy thời gian trôi qua rất kỳ quái, hắn không thể chuẩn xác mà phán đoán thời gian trôi qua.

Thật huyễn chi phân giới.

Thảo nào!

Bản thân mình rơi vào trong một cái ảo cảnh lớn hơn rất nhiều!

phản ứng đầu tiên của Đường Thiên là thở phào nhẹ nhõm, hắn lo lắng nhất là mình bị chân chính kéo vào lam hải. Mọi người đều đang

chờ hắn nghĩ cách cứu viện, mình lại bị kéo vào một cái địa phương khác, mọi người hắn sẽ lòng nóng như lửa đốt.

Nếu là Ảo cảnh, chỉ cần phá vỡ nó, mình là có thể trở lại hiện thực.

tinh thần Đường Thiên phấn chấn, vấn đề lo lắng nhất được giải quyết, vẻ lo lắng trong lòng quét sạch không còn, thiếu niên chiến ý dâng trào.

Nghỉ ngơi một hồi, hắn khôi phục thể lực, sai Tiểu Lam lần nữa cảm ứng phương hướng, hắn liền khởi hành.

mặt biển trơn trượt trong như gương, Đường Thiên tựa như trượt trên mặt băng, kéo đống gai cá còn cao hơn thân thể hắn, tốc độ nhanh vài lần so với ở trong lam hải. Hắn tựa như một con chim con tìm đường về tổ, không biết mệt mỏi.

Cảnh sắc lam kính như họa nhất thành bất biến, phi hành lâu, Đường Thiên có ảo giác, bầu trời a mây a, tựa như vẽ ra vậy.

bỗng nhiên Đường Thiên dừng bước, rút ra một cái gai cá, thần sắc nghiêm trọng.

Hắn vừa mới cảm thụ được một lũ khí tức như có như không, có mai phục!

Mặt biển trong như gương nhìn chẳng sót cái gì, cái gì cũng không có. Nếu người bình thường sẽ cho rằng cái này có đúng là mình ảo giác hay không, nhưng mà Đường Thiên lại có tín nhiệm tuyệt đối vào trực giác của mình. trực giác chiến đấu của hắn trời sinh kinh người, lại thêm Binh huấn luyện, còn có Niêm hoa ấn từ từ hình thành tâm tình lưu ly, càng giúp trực giác chiến đấu của hắn đạt đến tình trạng kinh người.

Thời gian từng điểm trôi qua, mặt biển phía trước vẫn không có bất cứ biến hóa gì.

Đường Thiên bày ra phong thái chiến đấu, tựa như một pho điêu khắc, toàn thân không chút động đậy, trong chiến đấu, Đường Thiên chưa bao giờ khuyết thiếu kiên trì.

Mặt biển phía trước bỗng nhiên xuất hiện từng cái bọt lồi.

thân ảnh lam sắc chậm rãi hiện lên trên mặt biển.

Ánh mắt Đường Thiên ngưng tụ, Lam người lùn!

Không đúng, không phải Lam người lùn bình thường, những Lam người lùn này tựa như dùng ngọc bích điêu khắc mà thành, toàn thân óng ánh, ánh mắt chúng nó hờ hững, không có tiêu cự không có sinh khí. Ánh mắt Đường Thiên rơi vào chỗ trái tim những lam người lùn này, tại nơi đó, một lũ hỏa diễm lam sắc đang nhảy lên, tựa như trái tim.

Những bảo thạch lam người lùn này quỷ dị, trong tay không phải đoản mâu mà là trường thương.

Chúng nó như quân đội, sắp hàng chỉnh chỉnh tề tề, trường thương như rừng.

Khiến Đường Thiên hít vào một ngụm lãnh khí chính là mặt sau đội ngũ, không ngừng có lam người lùn toát ra.

đại quân Bảo thạch Lam người lùn, nhất tề bước về phía trước.

Ầm ầm.

Lam kính chi hải chấn động, tựu ngay cả đám mây im lìm bất động trên bầu trời cũng run lên.

Tiểu lam truyền tới cảm ứng phía trước cường liệt trước nay chưa từng có, tựa như có thứ gì đang triệu hoán.

Bảo thạch Lam người lùn trước mắt, vừa nhìn thì biết không dễ chọc, số lượng nhiều đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Các ngươi cho rằng như vậy có thể ngăn cản ta sao?

Thích, khóe miệng Đường Thiên hiện ra một nét cười khinh miệt, gỡ dây thừng buộc đống gai cá từ trên vai xuống, buộc trên eo.

Đến đi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 764: Không Cần Bảo Hộ, Mãi Mãi Yên Giấc

764: Vô hữu, vĩnh an(Không cần bảo hộ, mãi mãi yên giấc)

Đường Thiên giết đỏ cả mắt rồi, hắn căn bản không cần phải nhận biết chỗ nào là ai, tất cả xung quanh hắn đều là địch nhân. Hắn chỉ cần không ngừng chém giết, kéo đống gai cá, liều mạng mà chém giết.

Gai cávỡ tan, lại rút ra một căn khác, tiếp tục chém giết.

Vào lúc này, sách lược, kỹ xảo, đều đã trở nên hoàn toàn không trọng yếu. Bảo thạch lam người lùn dường như thủy triều khiến hắn căn bản không có thời gian dư thừa để suy nghĩ, chỉ có theo bản năng chém giết.

Ngoại trừ bản năng, còn có một hơi thở.

Một hơi thổi về phía trước.

Máy móc mà huy vũ gai cá, máy móc mà chém giết, Đường Thiên không biết đã chém bao lâu.

Phanh, gai cá trong tay lại tan vỡ, Đường Thiên vô thức đưa tay sờ soạn, lại sờ vào trống không.

Hắn cảm thấy sửng sốt, khôi phục lại một tia thanh minh, đống gai cá còn cao hơn hắn, đã bị hắn dùng hết mất rồi.

Tỉnh táo lại, Đường Thiên phát hiện toàn thân mình bị tổn thương, cơ hồ cả người là huyết. Hai chân tựa như tưới chì, cánh tay nhấc không lên nổi, toàn thân đau xót đau muốn nứt vỡ, lung lay sắp đổ, nhưng mà hắn không ngã. Bảo thạch lam người lùn xung quanh, khuôn mặt máy móc

hờ hững không có sinh cơ vậy mà lại tỏ ra vẻ e sợ, chúng nó chùn bước không tiến nữa. Đường Thiên gian nan quay đầu nhìn lại, ở phía sau hắn, thi thể Bảo thạch lam người lùn tựa như lúa mạch bị cắt đổ, nhìn không ra phần cuối.

Phù...

Đường Thiên muốn cười, nhưng mà ngay cả sức lực nhúc nhích khóe miệng cũng không có.

Đỉnh đầu truyền đến một trận dao động quen thuộc, Đường Thiên không còn sức lực ngẩng đầu, nhưng mà hắn biết rõ là Tiểu Lam.

Hắn nhìn không thấy Tiểu Lam, nếu như hắn nhìn thấy Tiểu Lam, nhất định sẽ rất kinh ngạc. Thân thể Tiểu Lam biến thành lam sắc tinh thể óng ánh trong sáng, nó tản ra dao động đáng sợ. Lũ ba động này tựa như tảng đá ném vào mặt biển, nổi lên tầng tầng rung động.

Bảo thạch lam người lùn rối loạn, vẻ kinh sợ trên mặt chúng nó càng đậm.

Nơi dao động đi qua, từng sợi hỏa diễm lam sắc từ trong cơ thể Bảo thạch lam người lùn đầy đất hiện lên.

Đường Thiên sửng sốt, phóng nhãn nhìn lại, từng đóa lam diễm chậm rãi tung bay, giống như đom đóm màu lam, nhìn không đến phần cuối, quả thực cực kỳ mỹ lệ.

Lam diễm lớn cỡ đầu ngón tay như nhận được triệu hoán, chậm rãi bay tới Tiểu Lam.

Cảnh tượng trước mắt đồ sộ vô cùng, Đường Thiên trong nhất thời vậy mà lại quên cả mệt mỏi. Lam diễm như hạt mưa chìm vào trong cơ thể Tiểu Lam, Tiểu Lam phóng ra lam quang chói mắt, Bảo thạch lam người lùn chật như nêm cối ở xung quanh, tựa như thập phần sợ hãi loại lam quang này, dồn dập lui về phía sau.

Lam quang càng rực sáng, Đường Thiên chỉ cảm giác đỉnh đầu dường như có một thái dương, lam quang chói mắt khiến hắn cơ hồ không mở mắt ra được.

Hắn nhắm mắt lại, đắm chìm dưới lam quang chói mắt.

Vết thương chằng chịt trên thân thể bắt đầu khỏi, lam quang cũng không ấm áp, lại khiến Đường Thiên cảm thấy dị thường an tâm.

Trong bất tri bất giác, hắn chìm vào mộng đẹp.

Hắn có một giấc mộng rất kỳ quái, ở chỗ sâu trong lam hải thâm thúy, có một cậy đại thụ cực kỳ lớn, nó có hàng tỉ lá cây lam sắc, mỗi một phiến lá cây đều lớn như núi nhỏ. Giữa mỗi một phiến lá cây đều có một cái vòng xoáy, vòng xoáy không ngừng mà bắn ra năng lượng lam sắc, năng lượng lam sắc phun ra ngoài như dòng nước.

Cứ qua mỗi một đoạn thời gian, lam sắc đại thụ giống như cây bồ công anh, phóng ra vô số mầm móng. Những mầm móng kia sẽ theo dòng nước phun ra, vọt tới các cái ngóc ngách của lam hải. Nhưng mà chẳng mấy chốc, những mầm móng này tựa như mỹ thực hấp dẫn vô số sinh vật trong lam hải.

Nó tản ra khí tức ngọt ngào, trở thành sinh vật bắt mồi trong lam hải không thứ gì có thể thoát được.

Cuối cùng có một khỏa mầm móng, ở trong lam hải gặp một người trung niên, người trung niên cảm thấy nó rất đặc biệt, liền đem nó luyện hóa thành một lũ lam mang đặc biệt. Sau khi người trung niên chết, lũ lam mang này truyền cho con hắn. Con hắn gặp một vị nữ tử hôn mê, Đường Thiên nhìn một cái liền nhận ra ngay, nữ tử hôn mê là Cố Tuyết.

Lũ lam mang kia liền rót vào đến trong cơ thể Cố Tuyết.

Đến lúc này Đường Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ, mầm móng chính là Tiểu Lam.

Khỏa mầm móng này hấp thu đại lượng lam diễm, nó tựa như mầm móng vậy, ở trong một mảnh lam quang chói mắt bắt đầu nảy mầm, trong nháy mắt sinh trưởng thành một gốc cây nhỏ. Lam sắc cây nhỏ mọc ra một cái nụ hoa, nụ hoa không ngừng sinh trưởng, khi một lũ lam quang sau cùng tiêu thất, nụ hoa nở ra.

Lúc này Đường Thiên tỉnh lại, lại phát hiện mình không biết khi nào, bàn tay vậy mà đương kết thành Niêm hoa ấn, giữa Niêm hoa ấn, vậy mà lại có một đóa hoa lam sắc.

Đóa hoa lam sắc kiều diễm vô cùng, tựa như vừa mới ngắt từ trên cây, mềm mại mà cực kỳ sinh cơ.

Cái này là... Tiểu Lam!

Đường Thiên cơ hồ ngây người, lẽ nào cõi mộng vừa rồi ...

Hắn có chút mờ mịt mà mở to hai mắt, Bảo thạch lam người lùn chật như nêm cối ở xung quanh không biết từ lúc nào biến mất tăm tích không thấy bóng dáng tăm hơi.

Bỗng nhiên, lam hoa giữa bàn tay tung bay lên trời, hướng về một phương bay đi.

Đường Thiên giật mình, vội vàng nhảy dựng lên.

Lam hoa phi hành thẳng tắp, hiển nhiên là đang dẫn đường, Đường Thiên theo sát.

Trên đường Đường Thiên thử câu thông với lam hoa, nhưng mà bị thất bại. Nếu không phải lam hoa là Tiểu Lam biến hóa mà đến, hắn nhất định sẽ cảm thấy nó rất yêu dị. Nó đúng là rất yêu (yêu dị), dọc đường Đường Thiên không còn gặp bất cứ sinh vật kỳ quái gì. Đường Thiên cảm thấy rất yêu dị, hắn đột nhiên phát hiện, mình vậy mà lại tu luyện thành Niêm hoa ấn, tâm tình lưu ly không gì phá nổi, thế nhưng, khỏa

cây nhỏ trong một mảnh tâm tình trong sáng óng ánh kia, là chuyện gì đã xảy ra?

Trong tâm tình mình mọc một gốc cây nhỏ, chuyện như vậy nếu như còn không yêu dị, Đường Thiên cảm thấy không có chuyện gì đáng được gọi là yêu dị rồi.

Nếu không phải cái khỏa cây nhỏ này và trong mộng của mình giống nhau như đúc, nếu không phải thần kinh mình cũng đủ thô to, tuyệt đối sẽ điên mất. Hắn thử rất nhiều biện pháp, nhưng mà đều không thể dao động cây nhỏ trong tâm tình kia một mảy may.

Dày vò một hồi, không có biện pháp với nó, Đường Thiên cũng chẳng muốn quản, dù sao bắt đầu từ khi gặp phải Tiểu Lam, sự tình tỏa ra một phần khí tức quỷ dị.

Sáu tay Thiên Ma trong cơ thể, đối với chuyện xung quanh mình có thêm một gốc cây nhỏ cũng chẳng có chút phản ứng. Nhưng mà Lam hoa thỉnh thoảng chạy đến trong bàn tay kết Niêm hoa ấn của Thiên Ma. Thiên Ma cũng phát sinh một vài biến hóa, hai cái cánh tay Nộ quyền ấn và Niêm hoa ấn trở nên ngưng thực nhất.

Bốn cánh tay khác, là mơ hồ hư ảnh.

Đường Thiên có thể nhìn ra được, Thiên Ma đã trở nên mạnh mẽ hơn, cái này là chuyện tốt.

Nhưng mà khiến Đường Thiên phiền muộn chính là lúc trước còn có thể giao lưu với Tiểu Lam một chút, tuy rằng giao lưu rất mơ hồ, nhưng mà tốt xấu có giao lưu. Hiện tại, sau khi Tiểu Lam biến thành một đóa hoa, giao lưu cũng biến mất hoàn toàn.

Tại Lam kính chi hải an tĩnh đến mức không có chút xíu thanh âm nào, không có ai để giao lưu là chuyện cực kỳ thống khổ.

Đường Thiên dứt khoát đem tinh lực đặt cả trong tu luyện, chỉ chừa một lũ tâm thần, lướt đi theo lam hoa.

Thiên Ma lục ấn, hắn chỉ luyện thành hai ấn, còn bốn ấn.

Đường Thiên nhanh chóng cảm nhận được chỗ tốt của tâm tình lưu ly. Lúc trước nếu thời gian hắn lướt đi rất dài, thân thể hắn tuy rằng có thể thừa thụ, nhưng mà tâm thần vẫn sẽ cảm thấy mệt mỏi. Nhưng mà bây giờ, thời gian lướt tới so với trước gấp mấy lần, tâm thần hắn không có bất cứ cảm giác mệt mỏi gì.

Trừ cái đó ra, tất cả biến hóa xung quanh đều có thể rõ ràng mà phản chiếu ở trong tâm thần hắn. Một điểm này hắn lập tức được lợi, lúc trước đây, hắn vô số lần quan sát qua Thiên Ma sáu tay kết ấn, nhưng mà lần này quan sát, lại có thể hội mới. Rất nhiều chi tiết trước đây không chú ý tới, tất cả đều rõ ràng hiện ra ở trong tâm tình lưu ly.

Tuy rằng cái này cũng không thể giúp hắn lập tức tu luyện thành công bốn ấn còn lại, nhưng mà đối với hắn có trợ giúp rất lớn, tiến cảnh của hắn nhanh chóng tăng lên.

Không biết lướt đi bao lâu, bỗng nhiên, Tiểu Lam dừng lại.

Đường Thiên cũng không tự chủ dừng lại, hắn ngơ ngác mà nhìn trước mặt.

Hai cái tuyến đan xen ngang dọc, tạo thành một cái thập tự thật lớn, từng cái kéo dài đến phương xa, chia không gian làm bốn khối, bốn khối biển khác xa nhau, vậy mà mỗi cái xếp một góc.

Lưu vong chi hải kích động không nghỉ, Lam kính chi hải trơn trượt trong như gương, mặt biển Liệu Nguyên chi hải phủ đầy hỏa diễm, An tức(yên giấc) chi hải màu đen tĩnh mịch.

Đây là tứ hải của Nam Thập Tự binh đoàn.

Đường Thiên giật mình ngây ra.

Hắn chưa từng bao giờ nghĩ tới, tứ hải vậy mà lại là bốn khối hình ghép ghép lại. Tấm chắn vô hình, ngăn tứ hải cách biệt, cái này tuyệt đối không phải thiên nhiên hình thành, nhất định là do con người!

Lẽ nào mấy người Binh đại thúc năm xưa lợi hại như vậy sao?

Đường Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy không có khả năng. Nam Thập Tự binh đoàn là cơ quan binh đoàn, bọn họ am hiểu chính là cơ quan thuật và cơ quan chiến đấu. Đường Thiên tưởng tượng không nổi, cái người dạng gì có thể làm được thần tích như vậy!

Không sai, Đường Thiên cảm thấy cái này đã đột phá cực hạn của nhân loại.

Bỗng nhiên, Tiểu Lam lại bay lên, Đường Thiên cả kinh, phương hướng Tiểu Lam bay đi, là An giấc chi hải.

An giấc chi hải...

Đường Thiên do dự một chút, cắn răng một cái, từ Tiểu Lam, vượt qua biên giới. Khiến hắn có chút bất ngờ chính là hắn không có cảm thụ được bất luận trở lực gì, biên giới tuyến của tứ hải vậy mà lại không có bất luận trở lực gì, nhưng tứ hải lại phân biệt rõ ràng, không hòa tan lẫn nhau, Đường Thiên không khỏi sách sách lấy làm kỳ.

Vừa bước vào An giấc chi hải, tầm mắt trước mắt Đường Thiên biến đổi.

An giấc chi hải màu đen tử khí thâm trầm cũng không như Đường Thiên tưởng tượng, nước biển màu đen thập phần ấm áp, có thể tẩm bổ sinh hồn.

Tiến nhập An giấc chi hải, Tiểu Lam liền phút chốc chìm vào trong cơ thể Đường Thiên.

Đây là cái ý tứ gì?

Đường Thiên không hiểu rõ, nhưng mà hắn nghĩ Tiểu Lam nhất định có nguyên nhân nào đó. Hắn cẩn thận từng li từng tí mà đi về phía trước, tĩnh mịch An giấc chi hải, hơi hơi cảm giác ấm áp, cũng không khiến người ta khó chịu. nước biển đen ngòm có sức nổi kinh người, Đường Thiên không cần phải dùng sức, cứ nổi trên mặt nước.

Đi rất lâu, Đường Thiên bỗng nhiên phát hiện cách đó không xa tựa hồ phập phềnh thứ gì đó.

Trong lòng hắn liền động, lướt đi mấy cái, từ trên mặt biển vớt lên một kiện đồ vật.

Là một cái minh bài thanh đồng, chính diện minh bài thanh đồng là điêu khắc huy chương Nam Thập Tự binh đoàn, mặt sau có một hàng chữ nhỏ.

"Nam Thập Tự binh đoàn một bậc binh chúc dũng, trận vong tại Vu Thanh (núi xanh) chiến dịch. Vô hữu, vĩnh an."

Đường Thiên ngơ ngác mà nhìn chằm chằm vào minh bài thanh đồng nửa ngày, trong lòng có cảm giác khó có thể nói ra.

Mỗi lần đối với người chết, người sống cầu khẩn sau khi chết an giấc thì, thường thường sẽ khẩn cầu phù hộ người sống. Nhưng mà khối minh bài thanh đồng này lại khắc "Vô hữu, vĩnh an" .

Hắn tựa như nhìn thấy Binh đại thúc, đem một khối minh bài thanh đồng, để vào trong nước biển màu đen, nhẹ nhàng đẩy ra, nhìn nó chậm rãi thổi xa, lẩm bẩm.

"Không cần ngươi phải tới phù hộ chúng ta a, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực thật nhiều, ngươi không cần có quải niệm(lưu luyến) gì, nghỉ ngơi cho tốt, chiến đấu nơi đây cái gì a, đều giao cho chúng ta những người sống này đi."

"Chúng ta nhất định sẽ thắng."

"Vĩnh an."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 765: Há Có Thể Yên Giấc

Đường Thiên nghe thấy một trận rung động ong ong, hắn còn chưa kịp phản ứng, minh bài thanh đồng trong tay thoát ra khỏi bàn tay Đường Thiên, bay lên trời.

Nhưng vào lúc này, Ngủ yên chi hải bay lên vô số minh bài thanh đồng, chúng nó bắn nhanh lên trời.

Mỗi một khối minh bài thanh đồng bay lên thiên không, liền hóa thành một đạo hồn ảnh hư vô. Trong nháy mắt, dày đặc chi chít hư ảnh từ các cái ngóc ngách của Ngủ Yên chi hải phóng lên trời không, tràng diện đồ sộ vô cùng.

"Binh đoàn nguy hiểm, cần phải trợ giúp!"

Một gã anh linh hô to.

Vô số anh linh phía sau hắn đồng thời kêu lên: "Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

Vô số anh linh dường như thủy triều điên cuồng đánh lên trời không. Bầu trời có một đạo chắn vô hình, dường như tường đồng vách sắt, anh linh đánh lên, màn trời không chút động đậy, anh linh hóa thành vô số mảnh nhỏ đồng thau, rơi xuống Ngủ Yên chi hải.

Kịch kịch kịch.

Như mưa rơi xuống bên chân Đường Thiên, hắn cúi đầu nhìn, mảnh nhỏ minh bài thanh đồng rơi vãi như hạt mưa.

Nhưng mà anh linh trước ngã sau lên, dường như thủy triều.

"Binh đoàn nguy hiểm, cần phải trợ giúp!"

"Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

Rống giận như bệnh tâm thần quanh quẩn khắp trên không Ngủ Yên chi hải. Vô số hư ảnh càng thêm điên cuồng mà đụng lên màn trời, càng nhiều mảnh nhỏ đồng thau rơi vãi. Nhưng mà càng nhiều hư ảnh, từ trong Ngủ Yên chi hải phóng lên cao, đụng lên bầu trời.

"Binh đoàn nguy hiểm, cần phải trợ giúp!"

Lại một gã anh linh tiếp nhận chỉ huy, nó rống giận rít gào, tựa như một con sư tử phẫn nộ.

Đáp lại hắn, là ầm ầm rống giận: "Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

Một đám lớn anh linh hư ảnh, đụng lên màn trời.

Phân thân toái cốt, rơi vãi biển rộng.

"Binh đoàn nguy hiểm, cần phải trợ giúp!"

Một vị anh linh nữ tính hô to, nàng dứt khoát kiên quyết, đụng hướng lên trời.

Phía sau nàng cũng là vô số hư ảnh theo sát đằng sau: "Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

"Binh đoàn nguy hiểm, cần phải trợ giúp!"

"Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

...

Trong lòng Đường Thiên vừa là nghi hoặc vừa là chấn động nhìn một màn trước mắt này, nhìn thấy một lớp lại một lớp điên cuồng va chạm,

hắn không rõ bọn họ đang làm cái gì.

Không biết bao nhiêu lần va chạm, toàn bộ anh linh, tất cả đều phân thân toái cốt, rơi vãi xuống biển rộng.

Ngủ Yên chi hải, trở về yên tĩnh.

Những mảnh vỡ Minh bài thanh đồng, chậm rãi tụ tập, từng tấm minh bài thanh đồng phủ đầy vết rạn phập phềnh trên mặt biển.

Từng cái anh linh chậm rãi tung bay trên minh bài thanh đồng, toàn thân bọn họ phủ đầy vết rạn, tựa như người sứ rơi vỡ lại được ghép lại, phóng nhãn nhìn lại, nhìn không đến phần cuối.

Một vị anh linh toàn thân vết rạn bay lên thiên không, Đường Thiên nhận ra, hắn chính là vị anh linh thứ nhất đánh lên màn trời. Nhiều anh linh như vậy, không một ai nhìn thấy Đường Thiên.

Toàn bộ anh linh đều ngẩng đầu lên.

"Một vạn năm rồi." Thanh âm anh linh quanh quẩn khắp không trung Ngủ Yên chi hải: "Tròn một vạn năm, một trăm năm một vòng luân hồi, chúng ta coi như không thể lao ra được. Tràng chiến dịch kia đã sớm kết thúc rồi đi, một vạn năm đã qua này, không còn có tân hồn, binh đoàn tiêu vong rồi, việc chúng ta làm hiện tại có lẽ không hề có ý nghĩa."

Anh linh dày đặc chi chít phía dưới lặng ngắt như tờ.

"Nhưng mà, vạn nhất sao chứ? Vạn nhất binh đoàn còn đang chiến đấu thì sao chứ? Vạn nhất binh đoàn còn có người sống thì sao chứ? Vạn nhất binh đoàn chờ đợi quật khởi thì sao chứ? Đối với một đám lão gia hỏa đã chết rồi, một phần vạn hi vọng, cũng đủ!"

Hắn đột nhiên lớn tiếng hô to: "Binh đoàn sinh tử không biết, chúng ta há có thể ngủ yên!"

Đáp lại hắn, là rống giận như trời long đất lở: "Chiến!"

Hắn xoay người, ngửa nghiêm mặt, đối với trời cao trên đỉnh đầu, mở hai tay ra, nhìn khuôn mặt phủ đầy vết rạn tỏ ra kiên quyết khôn kể: "Một trăm năm sau, bọn ta lại sóng vai!"

Đáp lại hắn, là từng cái thân ảnh phập phềnh đến bên cạnh hắn, khàn cả giọng kích động biển đen cùng nhau hô: "Chiến chiến chiến!"

"Nam Thập Tự binh đoàn!"

Vô thanh rống giận hô to tụ tập thành một cổ nước lũ cuốn tất cả Ngủ Yên chi hải.

"Đi tới!" "Đi tới!" "Đi tới!"

Anh linh khắp bầu trời kéo vô số hư ảnh, dường như kia thiêu thân nhào vào lửa, dường như tinh vệ điền hải*, bọn họ điên cuồng bất chấp tất cả đều đụng lên màn trời.

* Thành ngữ Tinh Vệ điền hải (Tinh Vệ lấp biển) nói về ý chí của người bị oan ức quyết trả thù

nước mắt nước mũi Đường Thiên giàn giụa, ngực hắn tựa như bị đồ vật gì đó chặn lại, lại như có cái gì đang thiêu đốt, hắn cảm thấy rất khó chịu, hắn lại cảm thấy kiêu ngạo.

Một vạn năm quá khứ kia, tại Ngủ Yên chi hải không ai biết, tại Ngủ Yên chi hải mọi người đều cho rằng là nhạc thổ(nơi vui vẻ), cứ một trăm năm lại phát sinh một trận chiến đấu lừng lẫy như thế. Những anh linh đã mất đi này buông bỏ ngủ yên, chấp nhất mà chiến đấu như thế, bất chấp tất cả như thế, điên cuồng như thế.

Đây là Nam Thập Tự binh đoàn sao? Bản thân hắn là người gánh vác Nam Thập Tự binh đoàn truyền thừa a!

Sao có thể thế ngồi xem?

Cho dù là ảo cảnh, cho dù là biểu hiện giả dối, dù cho cái này là một đám anh linh đã chết rồi, dù cho bọn họ đang làm một việc ngu không ai bằng.

Tín niệm chấp nhất như vậy, tình cảm thâm hậu như vậy, tình cảm lừng lẫy như vậy, dũng cảm hi sinh như vậy sao có thể thế khoanh tay đứng nhìn?

Đường Thiên không biết mình đang khóc, hay là đang cùng rống giận theo, hắn chỉ có một cái ý nghĩ, chiến!

Hắn kéo mở quyền thế, Ngủ Yên chi hải bình tĩnh, bắt đầu trở nên kích động.

Chỉ có người dũng cảm mới có thể đủ khả năng trực diện sau khi lần lượt thất bại tốn công vô ích. Chỉ có người dũng cảm sau khi chết cũng kiên trì tín niệm đi chiến đấu của mình. Chỉ có người dũng cảm, đối diện lằn ranh sinh tử và hi vọng xa vời cũng không lùi bước.

Người dũng cảm mới có thể thắng lợi!

mắt Đường Thiên đẫm lệ nhòa, vô số quang mang thừ các cái ngóc ngách của Ngủ Yên chi hải, tụ tập tới nắm đấm của hắn.

Quang mang chói mắt sáng lên tại nắm đấm Đường Thiên, Ngủ Yên chi hải màu đen phảng phất hiện lên một vòng thái dương.

Vô số anh linh, tận mắt thấy vầng thái dương này, bọn họ hóa thành vô số bóng mờ màu đen, đầu nhập trong vầng thái dương này.

Đánh vỡ giới tuyến cõi mộng sao?

Đường Thiên không biết, nhưng mà hắn cảm thụ được phía dưới cổ phân thân toái cốt kiên quyết ý chí và điên cuồng chiến ý kia, bao hàm thật sâu hi vọng và chờ đợi.

Nước mắt lại lần nữa tràn mi.

quyền thế Đường Thiên đang không ngừng kéo mở, quang mang hữu quyền chói mắt đến mức cơ hồ nhìn không thấy thân hình hắn.

Ngủ Yên chi hải dường như nấu sôi, biển gầm bốc lên, sấm rung chớp giật.

Những biến hóa kia tại tâm tình lưu ly của Đường Thiên dường như mây khói tỏa ra khắp nơi, quang mang toàn thân Thiên Ma tăng vọt, Lam hoa giữa ngón tay Niêm hoa ấn bay lên, hóa thành một chùm lam hoa yêu dị xinh đẹp, buông xuống rơi bay lượn xoay quanh. Nộ diễm nhảy lên giữa Nộ quyền ấn, mạnh mẽ hữu lực mà nhảy lên, giống như trống trận, mỗi một lần nhảy lên, đều sẽ có một lớp hồng quang rừng rực quét ngang.

Đường Thiên liều tất cả, hắn không có bất luận bảo lưu gì.

Thần quyền quang thụ, sau cùng ba cột sáng ầm ầm hợp nhất, hóa thành cột sáng duy nhất, không ngừng đâm xuống mặt đất sinh trưởng, chúng nó lớn gấp nhiều lần, càng lên càng chậm, cách mặt đất còn có ba thước, nó dừng lại.

Còn kém một chút! Còn kém một chút...

Nhưng vào lúc này, bên tai hắn vang lên tiếng ầm ầm rống giận.

"Binh đoàn sinh tử không biết, chúng ta há có thể ngủ yên!"

Từng đạo anh linh, từ bốn phương tám hướng bay vào trong cơ thể Đường Thiên, bọn họ tiến nhập tâm thần Đường Thiên, hóa thành từng hạt hạt quang điểm, trước ngã sau lên, hạ xuống thân cây thần quyền quang thụ.

So sánh với thân cây thần quyền quang thụ nguy nga khổng lồ, bọn họ nhỏ bé tựa như hạt cát.

Nhưng mà quang cát càng ngày càng nhiều, chúng nó không ngừng chìm vào thân quang thụ.

thân cây Thần quyền quang thụ như kỳ tích bắt đầu chậm rãi hướng về phía dưới sinh trưởng.

Trong nháy mắt khi thân quang thụ tiếp xúc với tâm tình lưu ly của Đường Thiên, thân thể Đường Thiên chấn động, lúc này khuôn mặt hắn đầy nước mắt.

Thần quyền chưa bao giờ hoàn thành, lần đầu tiên hoàn thành, Ngủ Yên chi hải cuồng bạo đột nhiên bình tĩnh, nó phảng phất bị một bàn tay vô hình, gắt gao áp chế.

"Phá!"

một quyền Đường Thiên đánh về hướng màn trời.

Màn trời tan nát.

Ngủ Yên chi hải vô biên màu đen ở dưới chân, dường như toái mang mai một tiêu tán.

Xung quanh, tất cả đều như bọt biển tan nát, đang không ngừng mà mai một.

Đường Thiên chỉ cảm giác trời đất quay cuồng, ý thức từng điểm bị hút ra, tại trước lúc hắn hôn mê, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng hoan hô rung trời.

Khuôn mặt tràn đầy nước mắt không tự chủ hiện ra nụ cười tươi.

Đông Tiên thành trong bóng đêm, trên đường phố an tĩnh vô cùng, trong khoảng thời gian đặc thù này, ai cũng sẽ không có việc gì không xuất môn.

Âm Vô Phong nhìn nhà cửa trước mặt, lặng yên lẻn vào.

Hắn làm nghề này nhiều năm, tên người ám sát đếm không hết, tự nhiên rất thấu hiểu ám sát chi đạo. Mấy ngày trước hắn đã đến được

Đông Tiên thành, nhưng mà cũng chưa động thủ, chỉ tinh tế tìm hiểu tình báo. Ám sát nhìn qua cũng không trắc trở, nhưng mà muốn một kích đắc thủ, chuẩn bị đầy đủ ắt không thể thiếu, nắm giữ tình báo càng nhiều, có thể bố trí dư địa cũng lớn hơn nhiều.

Cái này không chỉ là vì càng dễ dàng đắc thủ, cũng là vì một khi thất thủ, có thể thong dong bứt ra thối lui.

Mạng chỉ có một lần, mạng của mục tiêu là như thế, mạng của thích khách cũng là như thế. Chỉ cần lưu lại tính mạng, tức ý nghĩa còn có cơ hội. Vì truy cầu một kích trí mạng, mà gia tăng phong hiểm cho mình, Âm Vô Phong lão luyện như vậy cho rằng là việc vô cùng ngu xuẩn.

Hắn dò hỏi hiểu lắm, tỷ như Đông Tiên thành mỗi nhà đều đã quy thuận Mặt quỷ, cái này vốn là cái đại phiền phức, nhưng mà vận khí hắn không tệ, nghe nói tinh nhuệ các tộc bị một vị thuộc hạ của Mặt quỷ dẫn ra khỏi thành.

Bên người Mặt quỷ chỉ có Hứa Diệp và Linh bộ khổ tù.

thực lực Hứa Diệp thấp kém, không đủ để cấu thành uy hiếp đối với Âm Vô Phong, hơn nữa bản thân bị trọng thương. Linh bộ khổ tù thân thể tố chất không tệ, nhưng ở trong mắt cường giả cấp bậc như hắn, sức chiến đấu cơ hồ bằng không.

Những thứ này đều không trọng yếu, trọng điểm mà Âm Vô Phong tra xét là Mặt quỷ có thụ thương hay không, đây mới là then chốt của lần ám sát này.

Một vị cường giả có thể chống lại Tử thần cụt một tay liêm đao mà không bị thương, Âm Vô Phong lập tức quay đầu bỏ chạy, bởi vì cái này hàm ý đối phương đã mò đến lực lượng cao giai nhất.

Cường giả bước vào pháp tắc lĩnh vực, toàn bộ Tội vực không vượt quá năm người. Âm Vô Phong biết rõ người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, những người này tuyệt đối không thể chọc.

Nếu như thụ thương, vậy thuyết minh Pháp tắc diện viên mãn, lâm thời bạo phát mà thôi.

Cường giả cấp bậc này tuy rằng khiến Âm Vô Phong cảm thấy kiêng kỵ, nhưng mà lại vẫn có khả năng hiểu được thủ, hơn nữa thương thế hình thành do lực lượng tầng thứ tối cao, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng khỏi hẳn như vậy.

Âm Vô Phong tìm hiểu cực kỳ rõ ràng, Mặt quỷ bị thương!

Hắn lặng yên không một tiếng động lẻn vào trong, những Linh bộ khổ tù kia cực kỳ làm hết phận sự thủ trách, nhưng mà bọn họ thủ vệ, ở trong mắt Âm Vô Phong, chỉ là thùng rỗng kêu to.

Chẳng mấy chốc, hắn đã mò đến nơi Mặt quỷ ở.

Âm Thực kiếm cầm tay, tâm hắn tức thì ổn định lại, thanh kiếm này thực sự là tà tính mười phần, dùng để ám sát thực sự là vô cùng thích hợp. Có thanh kiếm này, thực lực của hắn cơ hồ có thể đề cao một thành!

Tại cấp bậc như hắn, thực lực đề cao một thành, là cực kỳ kinh khủng.

Hắn nheo lại con mắt, đang muốn phát động.

Bỗng nhiên, nơi ở của Mặt quỷ, đột nhiên lộ ra quang mang quỷ dị.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 766: Bất Tử Kiếm

Quang mang đột nhiên lộ ra từ bên trong phòng khiến Âm Vô Phong cả kinh.

Chuyện gì vậy?

Hắn thu liễm khí tức, không dám có chút tiết lộ, co ở trong bóng tối. Pháp tắc mà hắn tu luyện cực kỳ đặc biệt, tên là 【 quỷ âm nấm 】. Pháp tắc diện của hắn như một cái nấm, cho nên được gọi là Quỷ Âm nấm, lực lượng nó phóng ra cực kỳ âm nhu, loại lực lượng âm thuộc tính này thập phần thích hợp ẩn nấp thân hình thu liễm khí tức.

Đường Thiên chậm rãi mở mắt, lại phát hiện không biết khi nào mình rơi lệ đầy mặt.

Là mộng sao?

Cái cõi mộng này rõ ràng như thế, ngay cả mỗi cái chi tiết đều rõ ràng dị thường.

Bỗng nhiên, hắn cúi đầu trong lúc không để ý thoáng nhìn, lại đột nhiên sửng sốt. Giữa ngón tay, xuất hiện một đóa lam hoa yêu dị!

Tiểu Lam...

cái đầu Đường Thiên đùng một cái, chỉ cảm giác lông tơ phía sau thoáng cái dựng thẳng lên, chẳng lẽ không phải cõi mộng?

Lam hoa giữa ngón tay đột nhiên sáng ngời, lam quang rực sáng chói mắt trong nháy mắt nhấn chìm toàn bộ gian phòng.

Đáng chết!

Cái thứ này muốn làm gì?

Đường Thiên cả kinh, vô thức tay kết Niêm hoa ấn, lam quang rực sáng như trước, nhưng mà trong lòng một mảnh an hòa, Đường Thiên lại không cảm thấy nhức mắt. Tâm tình lưu ly vô số quang ảnh lướt qua, một cái hư ảnh mơ hồ co tại ngóc ngách ngoài tường.

Trong lòng Đường Thiên chuyển động, một mạt lam quang, lặng yên vô thanh chìm vào ngóc ngách vách tường.

Xuyên thủng như không có gì.

Ngoài phòng, Âm Vô Phong an tĩnh ẩn núp, lam quang lộ ra khỏi phòng cường liệt như thế khiến trong lòng hắn mơ hồ bất an. Nhưng vào lúc này, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một tia báo động, trực giác hạng người am hiểu ám sát đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy cảm.

Không chút nghĩ ngợi, hắn liền muốn chuyển mình bỏ chạy, trực giác đối với nguy hiểm tại vô số lần đã từng cứu mạng của hắn.

Vách tường trước mặt, rồi đột nhiên sáng lên một điểm lam quang, điểm lam quang này tựa như có một loại lực lượng nhiếp tâm hồn người, yêu dị đủ làm người khiếp đảm.

Cái này là...

Lam quang từ trong vách tường bay ra, thế tới cực nhanh vô cùng, Âm Vô Phong kinh hãi tuyệt luân chỉ kịp dựng thẳng Âm Thực kiếm trong tay.

Một đóa hoa tươi u lam yêu dị đính vào thân Âm Thực kiếm.

Con mắt Âm Vô Phong trợn tròn, sau một khắc, lam quang chói mắt bạo phát không hề dấu hiệu.

Bất ngờ không kịp phòng, trước mắt Âm Vô Phong trắng xóa một mảnh, hắn kêu lên buồn bực, bất chấp cái khác, thân hình như khói, hướng ra ngoài chạy trốn.

Dù cho mắt không nhìn thấy vật, nhưng mà đã hiểu rõ ràng nơi này, Âm Vô Phong vẫn chuẩn xác mà dựa theo lộ tuyến chạy trốn thiết kế sẵn lủi ra bên ngoài, mà không mù quáng nôn nóng bay lên không. Hắn kinh nghiệm phong phú, hiểu lắm tại trạng thái bị động như thế mà lên không, không khác bộc lộ bản thân mình tại phía dưới mí mắt địch nhân, chỉ sẽ trở thành bia ngắm cho vây công.

lúc này Âm Vô Phong đã minh bạch hành động lần này thất bại, Mặt quỷ cường đại vượt qua hắn dự đoán.

Đối với thích khách mà nói, cái này không thể nghi ngờ là sai lầm cực kỳ trí mạng.

Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, chạy trối chết.

Điên cuồng chạy trốn Âm Vô Phong bỗng dưng cảm thấy tựa như bị dã thú nhìn chằm chằm, toàn thân long tóc dựng thẳng, trong lòng hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi toàn thân đột nhiên đánh sang một bên, Âm Thực kiếm trong tay vẫy ra một tầng màn kiếm bảo vệ toàn thân.

Hô, màn kiếm hôi sắc vẩy ra, vô số hạt bụi thật nhỏ bay ra mọi nơi.

Hạt bụi xám dồn dập bạo liệt.

Kịch kịch kịch.

Nghe thấy âm thanh bào tử bạo liệt quen thuộc, trong lòng Âm Vô Phong khó giải thích mà ổn định lại.

Mỗi một hạt bào tử nổ ra, đều sẽ phun ra một chùm tơ nhỏ, trong nháy mắt, liền bày ra một tầng màn tơ dày đặc. Những tơ bào tử này cứng cỏi đến cực điểm, then chốt nhất là con số rất nhiều, lam hoa kia

tuy rằng yêu dị, nhưng mà muốn đột phá tầng tầng vây quanh, tuyệt không phải chuyện dễ.

Trấn định lại, tốc độ Âm Vô Phong càng nhanh, hắn kề sát chân tường ngõ nhỏ cao tốc lướt đi.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn đại biến.

Màn tơ dày đặc phía sau trong nháy mắt bị xuyên thủng, sao lại như vậy...

Hắn từ bản năng xoay eo phóng sang một bên, ngực bỗng dưng đau xót, thân thể hắn cứng đờ.

Sao lại như vậy...

Trong đầu hắn chỉ còn lại có bốn chữ này, cảnh tượng trước mắt từ từ khôi phục, hắn kinh ngạc nhìn đóa hoa tươi đáng sợ đứng ở trước mặt mình kia, tiên huyết dọc theo cánh hoa chậm rãi nhỏ giọt, tỏa ra màu lam kiều diễm yêu dị.

Nó lẳng lặng mà phập phềnh ở trước mặt hắn.

Khi một giọt tiên huyết sau cùng nhỏ giọt, Âm Vô Phong ầm ầm ngã xuống đất.

Trên thi thể Âm Vô Phong có một cái vết thương lam sắc thật nhỏ. Vết thương lam sắc cấp tốc lan tràn, chẳng mấy chốc, lam sắc quỷ dị lan tràn ra toàn thân, thi thể Âm Vô Phong trở nên óng ánh trong sáng như ngọc bích.

Thi thể thủy tinh hóa bắt đầu cấp tốc mai một.

Một cơn gió mạnh thổi qua, trên mặt đất chẳng còn nổi một vật, chỉ để lại một thanh kiếm xám nhạt.

Lam hoa bỗng nhiên hóa thành một chùm mưa hoa, cuốn bay Âm Thực kiếm trên mặt đất, chìm vào gian phòng Đường Thiên.

Ngóc ngách nơi xa, hai người từ xa xa nhìn kỹ bên này sắc mặt trắng bệch.

"Âm Vô Phong cũng thất thủ rồi..." Người trung niên nói chuyện thể hình mập mạp, một thân xa hoa trang điểm, tựa như những hành thương kia.

Một người khác là lão già khuôn mặt phong sương, trên tay toàn là vết chai, nhìn qua không có gì khác biệt cu-li phổ thông, chỉ là hai mắt mơ hồ có tinh quang lưu động. Hắn trầm mặc một lúc lâu, mới trầm giọng nói: "Văn lão bản có biết đóa hoa này?"

Mập mạp gượng gạo cười, rồi nghiêm mặt nói: "Truyền thuyết năm xưa Lý tổ Thiên Ma lục ấn, có thiên hoa loạn trụy cảnh tượng."

Lão già nhíu mày: "Chẳng lẽ Văn lão bản cho rằng người này thật là Lý tổ truyền nhân?"

Mập mạp liếc mắt nhìn lão già, thản nhiên nói: "Chu lão lời ấy sai rồi, ta có nhận hay không không trọng yếu, quan trọng là, người khác là cho rằng thế nào."

Lão già trầm mặc không nói.

Hắn nghĩ tới các loại khả năng, tỷ như thất bại, hắn cũng không kỳ quái. Hắn dùng Âm Vô Phong, cố nhiên tin tưởng thực lực gã, cũng có ý ném đá dò đường. Nếu có thể bị giết chết, có đúng Lý tổ truyền nhân hay không đều không trọng yếu, người chết cho tới bây giờ đều không trọng yếu.

Nhưng mà ở trong các loại khả năng hắn dự đoán, tuyệt đối không bao quát Âm Vô Phong dễ dàng bị giết như thế. Đóa lam hoa yêu dị mà đáng sợ kia làm hắn cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Đó là chiêu thức gì?

Truyền thuyết về Lý tổ còn chưa triệt để bị người ta quên lãng, truyền thuyết về Thiên hoa loạn trụy, vẫn được miệng thế tương truyền.

"Cứ nhìn Lô Thăng Tượng phản ứng thế nào đi." Lão già yếu ớt mở miệng.

Văn lão bản biết rõ ý tứ trong lời nói Chu lão đầu. Lô Thiên Vấn sao lâu vậy chưa lộ diện, mỗi nhà đều bắt đầu suy đoán hắn có đúng tao ngộ bất trắc hay không. Mỗi nhà đều có thể nghĩ đến, Lô Thăng Tượng vốn chu đáo lại thế nào chỉ ngồi xem. Tiêm Phong thành bây giờ cao thủ tập hợp, chờ đợi Mặt quỷ tự chui đầu vào lưới. Nhưng mà không biết vì sao, Văn mập mạp không tin Tiêm Phong thành có thể ngăn trở bước tiến của Mặt quỷ. Nhưng hắn không phản bác, tranh đấu khí phách như vậy không có bất luận ý nghĩa gì.

Huống hồ, vũ lực Mặt quỷ cường đại khiến hắn thanh tỉnh rất nhiều, thay góc độ khác, tức thì hắn cảm thấy tầm mắt thanh minh.

Lý tổ truyền nhân điểm nhìn như trọng yếu này kỳ thực là một điểm không trọng yếu, chân chính quan trọng là thực lực Mặt quỷ. Không có thực lực, gánh cái tiếng Lý tổ truyền nhân tức tự tìm tử lộ, thực lực đủ cường, không cần làm Lý tổ truyền vẫn có thể tung hoành Tội vực.

Chu lão đầu bị cái tiếng Lý tổ truyền nhân làm loạn tâm thần, Văn mập mạp lại rất thanh tỉnh, hắn nhìn ra được chí hướng của Mặt quỷ căn bản không ở Tội vực.

Nhân gia căn bản chướng mắt cái địa phương Tội vực nghèo này.

Vậy Mặt quỷ thế tất sẽ phản hồi Thánh vực, nghĩ tới đây, Văn mập mạp lại tâm thần rung động.

Thánh vực, cái tên xa xôi bao nhiêu, cố hương các tổ tiên. Văn mập mạp sinh ra tại Tội vực, tình cảm đối với Thánh vực cũng không thâm

hậu, nhưng mà có một điểm rõ ràng, Thánh vực không giống Tội vực bần cùng gian khổ.

Mặt quỷ không thuộc về Quang Minh châu, bằng không mà nói đã sớm ly khai.

Mà nếu như Mặt quỷ thật muốn phản hồi Thánh vực, thế tất cùng Quang Minh châu đánh một trận.

Nghĩ đến cái này, trong lòng Văn mập mạp có chút do dự. Quang Minh châu cường đại đã sớm in dấu thật sâu ở trong lòng người Tội vực, Mặt quỷ có thể chiến thắng Quang Minh châu?

Dựa vào tâm mà nói, Văn mập mạp cảm thấy khả năng thành công rất nhỏ, không, là cực kỳ nhỏ. Xác suất thành công nhỏ như thế căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì để đầu tư, nhưng mà vì sao bản thân mình tim đập thình thịch thế chứ?

Văn mập mạp giật mình xuất thần.

Đường Thiên không biết âm thầm còn có hai cái nhân vật trọng yếu quan tâm tới mình, lúc này, hắn hoàn toàn bị lực sát thương kinh khủng của Tiểu Lam làm khiếp sợ. mỗi cái động tác Âm Vô Phong cũng không thoát được tâm tình lưu ly, dù là Đường Thiên cũng không thể không tán thán, Âm Vô Phong chu đáo và giảo hoạt.

Hắn tự mình xuất thủ, cũng không thể làm tốt hơn Tiểu Lam.

Một màn máu huyết đỏ tươi dính sền sệt từ trên cánh hoa kiều diễm chậm rãi rút đi kia, khiến người ta phát lạnh.

Một chùm cánh hoa lam sắc bọc Âm Thực kiếm trở lại gian phòng Đường Thiên, ném Âm Thực kiếm tới trước mặt Đường Thiên, cánh hoa khắp bầu trời biến mất tăm tích, trở về Tiểu Lam, chìm vào bên trong thân thể Đường Thiên.

Đường Thiên vội vàng kiểm tra bên trong thân thể mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Lam, hắn đã hoài nghi cõi mộng. Như quả thật là cõi mộng, vậy Tiểu Lam là cái gì?

Kiểm tra thân thể của mình, Đường Thiên càng thêm kinh ngạc.

Tâm tình lưu ly óng ánh trong sáng, hạt bụi nhỏ không nhiễm, một gốc cây nhỏ bắt mắt vô cùng.

Quả nhiên, đó không phải cõi mộng.

Tâm thần Đường Thiên kịch chấn, nếu như đó không phải cõi mộng, một màn phát sinh tại Ngủ Yên chi hải kia...

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn rơi trên thân Thiên Ma sáu tay thì dường như bị thiểm điện bắn trúng, ngây ra như phỗng.

Giữa bàn tay kết Khốc kiếm ấn vốn âm cát xoay quanh, một thanh tiểu kiếm thanh đồng, dường như cá nhỏ quay tròn mà tới lui tuần tra.

Đó là...

tâm thần Đường Thiên vừa động, thanh tiểu kiếm thanh đồng kia liền bay đến trước mặt hắn. Tiểu kiếm thanh đồng lẫn theo phong cách Nam Thập Tự binh đoàn nồng nặc, thân kiếm phủ đầy vết rạn, khiến cho Đường Thiên nhớ tới những anh linh đồ sứ té vỡ lại lần nữa ghép lại trong Ngủ Yên chi hải kia.

Hắn không tự chủ mà vuốt ve thân kiếm, một lũ ý thức quen thuộc mà thân cận truyền đến.

Thân kiếm có một nhóm chữ nhỏ

—— "Chúng ta há có thể ngủ yên" .

Đường Thiên kinh ngạc nhìn hàng chữ nhỏ này, âm thanh quanh quẩn trên không Ngủ Yên chi hải kia hùng hồn khàn giọng rống giận dường như tại bên tai.

"Binh đoàn sinh tử chưa biết, chúng ta há có thể yên giấc!"

Còn có "Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"dường như thủy triều kia.

Đường Thiên siết chặt kiếm thanh đồng phủ đầy vết rạn trong tay, thì thào tự nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ gọi là Bất tử kiếm. hướng tới chính tâm, anh linh bất tử. Tiền bối anh linh, đồng chiến cùng ta!"

Phảng phất cảm thụ được tâm ý Đường Thiên, Bất tử kiếm bỗng dưng rung động, âm thanh nó hùng hồn nghiêm túc khàn khàn tê rống, như tráng nam bi ca, như liệt hỏa đốt thân thể, chiến ý quán không, hùng hồn lừng lẫy!

Trong mơ hồ, trước mắt Đường Thiên lại hiện lên Ngủ Yên chi hải, cảnh tượng từng vị trước ngã sau lên dường như thủy triều đụng hướng màn trời phân thân toái cốt, những thân ảnh như người sứ vỡ tan kia, những thân ảnh dứt khoát kia, rống giận ầm ầm chấn động nhân tâm kia.

Vạn năm chấp niệm, trăm năm luân hồi, tâm hướng binh đoàn, anh linh bất tử.

Viền mắt ướt át Đường Thiên cuối cùng minh bạch, triệu hoán hắn đi vào giấc mộng cảnh không phải là Tiểu Lam, mà là những bất diệt anh linh này, bởi vì hắn mới là người chấp chưởng Nam Thập Tự binh đoàn chân chính!

"Không cần bảo hộ, vĩnh viễn an giấc."

"Binh đoàn sinh tử chưa biết, chúng ta há có thể yên giấc!"

Ta dịch trên bản convert của KtXd. Không biết tý tiếng Trung nào.

Ai đã từng đọc convert đều biết KtXd là siêu converter chuyên edit rất kỹ. Dịch khá nhàn, không cần tham khảo Hán việt hay tiếng Trung. Mời bằng hữu tham gia.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 767: Ta Là Mặt Quỷ

Đường Thiên thừa dịp cảnh đêm dẫn Hứa Diệp rời Đông Tiên thành.

Hắn một khắc cũng không muốn chờ.

Anh linh tại Ngủ yên chi hải khiến hắn cảm thấy thời gian gấp gáp.

Vinh quang, tín niệm của Nam Thập Tự binh đoàn đó là thuộc về Binh, là thuộc về A Tín, là thuộc về Đinh Ốc, thuộc về những anh linh bất tử kia, bọn họ đã từng kề vai chiến đấu, bọn họ đã từng đồng sinh cộng tử, bọn họ đứng dưới một ngọn cờ, bọn họ hô lớn tín niệm đang thiêu đốt bọn họ.

Những vinh quang chói mắt kia thật khiến cho người ta cảm động, thế nhưng vinh quang ngày trước là vinh dự của tiền bối, mà không phải của hắn, dù cho hắn là người hiện nay chấp chưởng Nam Thập Tự binh đoàn.

Hắn rất chấn động, cảm động vô cùng, lại tuyệt không ước ao.

Bởi vì hắn có vinh quang của chính mình, hắn có huynh đệ của chính mình, những huynh đệ có thể cùng hắn đồng sinh cộng tử kia, những huynh đệ kia có thể đưa lưng giao cho bọn họ lại không cần lo lắng, bọn họ kinh lịch chiến hỏa, bọn họ kinh lịch sinh tử, bọn họ cũng có tín niệm, kề vai chiến đấu.

Bọn họ hiện tại viết là truyền kỳ thuộc về bọn họ.

Người dũng cảm mới có thể thắng lợi.

Ngăn trở và khốn cảnh trước mắt đã là cái gì chứ?

Có thất bại dạng gì, có thể so được với trăm năm mới có một lần phân thân toái cốt? Có bi thương gì, có thể so được với bên trong băng quan một vạn năm hàng đêm gào thét không ngừng?

Đường Thiên lấy tốc độ cao nhất đi tới trước, gió băng lãnh như đao cắt, tâm hắn như lửa cháy, tùy ý thiêu đốt.

Dù cho thế giới này đều cho hắn là địch, dù cho phân thân toái cốt, dù cho hai bàn tay trắng, ta đều không sợ hãi chút nào.

Các tiền bối Nam thập tự binh đoàn, các ngươi mỏi mắt mong chờ đi, chúng ta cũng là rất lợi hại a!

Hứa Diệp bị Đường Thiên xách trong tay, hắn cảm thấy cực kỳ bối rối, có thuộc hạ nào lại được thủ trưởng mình xách đi? Hắn nghĩ hết biện pháp để Đường Thiên bỏ hắn xuống, nhưng mà Đường Thiên làm lơ không nghe.

Hứa Diệp cảm thấy đại nhân có phải bị kích thích rồi hay không?

bây giờ thực lực Đường Thiên tăng vọt, Thiên Ma lục ấn đã kết ba ấn, Nộ quyền ấn khiến khí huyết toàn thân hắn sung mãn, Niêm hoa ấn làm tâm thần óng ánh không tì vết, Khốc kiếm ấn lại hoàn toàn khác với hai ấn này.

Trước lúc chưa kết thành Khốc kiếm ấn, Đường Thiên chẳng thể nghĩ ra, đặc điểm của Khốc kiếm ấn hóa ra là "Chấn động" . Bất Tử kiếm nho nhỏ, nó chuyển động quay tròn, từng lớp dao động kỳ dị, chậm rãi xao động mở ra.

Cổ dao động này có tần suất cực cao, đã vượt quá cực hạn lỗ tai nhân loại có thể chụp bắt.

Cao tần chấn động có lực sát thương kinh người, Đường Thiên biết rõ điểm này, nhưng mà hắn không ngờ, chấn động như vậy lại sinh ra ở trong cơ thể mình.

Lục phủ ngũ tạng nhất tề chấn động, hắn cảm thấy thân thể của mình cơ hồ mất đi cảm giác. Nếu không phải lúc trước hồng quang của Nộ quyền ấn không ngừng rèn luyện, lục phủ ngũ tạng của hắn cường đại hơn nhiều so với trước, thì loại chấn động tần suất trước mắt này cũng đủ khiến hắn thụ thương.

Tuy nhiên, trước mắt tuy rằng không thụ thương, nhưng mà Đường Thiên cảm thấy không dễ chịu.

Nói chung, công kích âm ba rất khó sản sinh ra thương tổn đối với nội tạng Đường Thiên, huyết nhục gân cốt Đường Thiên mạnh mẽ vô cùng, chấn động chạm vào thân thể hắn, liền bị thân thể hắn tự phát ra chống lại làm suy yếu, tiêu tán vô hình.

Nhưng chấn động phát sinh từ trong cơ thể, trực tiếp tác dụng tới lục phủ ngũ tạng Đường Thiên, điều này làm cho Đường Thiên bó tay. Nhưng mà chẳng mấy chốc Đường Thiên liền cảm nhận được diệu dụng của Khốc kiếm ấn, lục phủ ngũ tạng rất khó rèn luyện, đang ở trong chấn động cao tần không ngừng, trở nên cứng cỏi hơn.

Đường Thiên hiểu lắm cái này có nghĩa là gì. Lực lượng huyết nhục không phải tư nhiên mà đến, nó chính là từ lục phủ ngũ tạng, lục phủ ngũ tạng trở nên cường tráng, cũng giống như thổ nhưỡng trở nên màu mỡ, cây cối tự nhiên sẽ sinh trưởng thêm tốt tươi.

Cảm thụ trong cơ thể hơi hơi tê dại, Đường Thiên toàn lực đột tiến.

Chỗ hắn lướt qua, sóng gợn vô hình tựa như vẳn nước nhỏ vụn xao động tản ra. Đường Thiên có thể cảm thụ được, không gian quanh thân mình, bị những chấn động sóng gợn tinh mịn này không ngừng mà tách rời đánh tan.

Thực lực của mình, lại tiến bộ rồi!

Tốc độ Đường Thiên đột nhiên gia tăng, như một thanh kiếm lướt tới trước như tia chớp.

Hứa Diệp chấn động vô cùng, hắn chỉ cảm giác đại nhân nhanh như điện chớp, gió thổi vào mặt khiến hắn cơ hồ không mở mắt được.

Nhanh quá! Đại nhân không phải bị thương sao? Sao lại...

Hứa Diệp hoàn toàn bị chấn động mất rồi.

Khi màn đêm buông xuống, hình dáng Tiêm Phong thành từ từ trở nên rõ ràng, Hứa Diệp bỗng dưng mở to hai mắt. Bỗng nhiên toàn thân nhẹ nhàng, gió trước mặt trở nên càng thêm kịch liệt, đại nhân đang tăng tốc.

Đường Thiên nhìn Tiêm Phong thành không ngừng gần lại, chiến ý trong lòng đột nhiên bay lên. Cổ tay run lên, Hứa Diệp trong tay bị hắn vứt xa hơn trăm trượng.

Hứa Diệp miễn cưỡng ổn định thân hình, khuôn mặt kinh hãi, đại nhân thế là...

Tốc độ Đường Thiên cuồng tăng, toàn thân giống như một làn khói nhẹ, phút chốc bay đến trên không Tiêm Phong thành.

Nhìn xuống Tiêm Phong thành ở phía dưới trong bóng đêm, cảm thụ chiến ý bốc lên thiêu đốt trong lòng, huyết văn Mặt quỷ rậm rạp, âm trầm đáng sợ, con mắt thâm trầm màu đen giống như sắt nung đỏ, ở trong bóng đêm thật bắt mắt.

Ngươi nhất định là địch của thế giới này.

Trong lòng Đường Thiên không biết vì sao bỗng dưng hiện lên những lời này, khóe miệng sau mặt nạ không khỏi hơi hơi nhếch lên.

Vậy thì bắt đầu đi.

Đường Thiên vung cánh tay phải lên, sóng gợn vô hình lấy cánh tay hắn làm trung tâm, chậm rãi khuếch tán ra bốn phía. Chấn động của Khốc kiếm ấn phi thường kỳ lạ, trừ phi Đường Thiên phóng ra ngoài,

bằng không chỉ có thể ở trong nháy mắt chạm đến, chấn động mới cảm thụ được.

Cánh tay vung lên, phút chốc chém xuống, một đạo trảm mang đáng sợ kèm theo vô số sóng gợn thật nhỏ, chìm vào thành tường.

Oanh!

Trảm mang chìm vào thành tường thật sâu, chấn động nhỏ vụn cao tần trong nháy mắt dọc theo thành tường lan tràn, thành tường kiên cố tựa như bánh bích quy xốp giòn, thình thịch một tiếng vỡ tan, bụi mù bốc lên.

Đường Thiên thờ ơ lạnh nhạt, phảng phất chẳng liên quan gì với cảnh tượng trước mắt.

Bụi mù tán đi, thành tường to lớn chỉ còn lại có một phần ba, một vệt lõm dài hơn năm mươi trượng chiều sâu hơn năm trượng, đúng là một vết thương đáng sợ.

Tiêm Phong thành đen kịt an tĩnh từ trong lúc ngủ mơ giật mình tỉnh lại, từng tòa phủ đệ cấp tốc sáng lên ánh đèn. tiếng cảnh báo bén nhọn thê lương không dứt bên tai, từng đạo thân ảnh từ các ngóc ngách Tiêm Phong thành không ngừng mà tuôn ra, bọn họ bay lên trời.

Chuyện gì xảy ra? Có người tập kích?

Trong bóng đêm, Đường Thiên không chút động đậy, hắn không né tránh.

"Ta là Mặt quỷ."

Thanh âm thâm trầm giống như sấm cuộn quanh quẩn trên không Tiêm Phong thành, nghe không ra vui giận, nhưng mà át đi toàn bộ tiếng kinh hô rống giận.

Những tiếng ầm ĩ ở Tiêm Phong thành vì đó an tĩnh.

Những võ giả Tiêm Phong thành vội vã đuổi tới kia, lúc này mới phát hiện thân ảnh ngạo nghễ mà đứng trên cao, sắc mặt khẽ biến. Khi bọn họ thấy rõ ràng thành tường sụp đổ và hố sâu thật lớn dưới chân Mặt quỷ, bọn họ phải hít một ngụm lương khí.

Mặt quỷ!

Phù gia định đối phó Mặt quỷ đã không phải bí mật gì tại Tiêm Phong thành, những ngày này lời đồn đãi về Mặt quỷ đã sôi sùng sục, nhưng mà nhiều nhất là chuyện giả mạo Lý tổ truyền nhân, đúng là trò cười của rất nhiều người lúc trà dư tửu hậu.

Ở trong mắt tuyệt đại đa số người, Mặt quỷ chính là một tên lừa đảo.

Một tên lừa đảo khua môi múa mép, biết diễn trò, nhưng mà chỉ cần vừa động thủ, liền sẽ lộ tẩy.

Cái gã gia hỏa này nhất định là đang phô trương thanh thế!

Ánh mắt đại bộ phận võ giả không tự chủ quét về hướng vết chém kinh khủng trên mặt đất kia, sắc mặt biến ảo bất định. Nhưng mà lại có vài võ giả, ánh mắt nhìn về phía Đường Thiên, nóng cháy vô cùng.

Tiêm Phong thành là phạm vi thế lực Phù gia, tại tòa thành thị này, Phù gia mới là chủ nhân chân chính. Nếu như giết chết gia hỏa này, Phù gia nhất định sẽ dành cho thù lao phong hậu!

Chỉ cần có công lao, Phù gia chưa bao giờ keo kiệt.

Còn có con mồi gì thích hợp hơn so với một tên lừa đảo cố làm ra vẻ?

Ai cũng chưa nhìn thấy vết chém phía dưới này có đúng là chính tay Mặt quỷ làm ra hay không, một ít gia hỏa tâm tư cơ trí đã nghĩ đến vài loại biện pháp có thể thực hiện cái hố sâu trước mắt này. Một vài người kết luận Mặt quỷ là tên lừa đảo, tạo ra một cái hố to như thế là muốn hù dọa mọi người chăng?

Thực sự là buồn cười!

"Chúng ta đông người."

Đoàn người không biết có ai đã hô một câu, tức thì dũng khí mọi người mạnh thêm, ngay cả gia hỏa lúc trước có chút do dự lúc này cũng vất hết do dự ra ngoài. Không sai, nơi này là Tiêm Phong thành, bọn họ người đông thế mạnh, cứ cho là Mặt quỷ lợi hại đi, vậy thì thế nào?

Tức thì mấy chục cái thân ảnh từ bốn phương tám hướng nhào tới Đường Thiên.

Mặt quỷ phủ đầy huyết văn trong cảnh đêm yên lặng vô cùng, hai mắt màu đỏ tươi hờ hững nhìn chăm chú vào những võ giả đằng đằng sát khí này, bọn họ ai nấy trong tay sáng lên chói mắt quang mang, tụ tập thành một mảnh, hắn không có đường có thể trốn.

Đường Thiên không nghĩ đến chạy trốn.

Bỗng dưng tay hắn kết Khốc kiếm ấn, một thanh tiểu kiếm thanh đồng phập phềnh ở trước mặt hắn.

Gập tay búng lên thân kiếm.

Đinh!

Một lớp sóng gợn tinh mịn vô hình, vô thanh khuếch tán bốn phía.

Nơi sóng gợn đi qua, không gian tựa như vặn vẹo phá thành mảnh nhỏ.

Võ giả vây công thân hình khựng lại, tiếng rống giận tiêu thất, quang mang pháp tắc đình chỉ nhảy lên, biểu tình dữ tợn đọng lại.

Một vết máu thật nhỏ xuất hiện tại trên mặt một gã võ giả, ngay sau đó càng ngày càng nhiều vết máu hiện lên, giống như mạng nhện màu đỏ, bọn họ tựa như người sứ bị vỡ được ráp lại, vết máu đỏ tươi.

Phốc.

Một tiếng vang nhỏ, giống như dưa hấu vỡ ra.

Vô số tiên huyết đồng thời bùng nổ ra, pháp tắc quang mang không khống chế được ầm ầm nổ tung, quang cầu chói mắt thôn phệ thân hình Mặt quỷ, trong quang mang nổ tung xen lẫn máu huyết đỏ tươi, thêm cả mạt huyết sắc, tựa như một vầng mặt trời máu rực sáng chói mắt.

Tiêm Phong thành sáng lên như ban ngày.

Mọi người đều bị một màn kinh khủng này làm cho cả kinh ngây người.

Khoảng bốn mươi tên võ giả, liền một chiêu cũng chưa kịp phát ra liền hóa thành bụi bặm.

Cũng may cũng may, đám võ giả vừa mới còn đang hối hận mình phản ứng chậm chạp, lúc này trong lòng chỉ còn lại có may mắn. vậy mà Mặt quỷ lại đáng sợ như thế, mới một chiêu, bốn mươi tên võ giả không ai sống sót.

Thanh tiểu kiếm cổ quái kia, là cái chiêu thức gì? Thật đáng sợ!

Tuy nhiên, nổ tung cường liệt như thế, Mặt quỷ cũng sống không được rồi...

Bốn mươi tên võ giả này, có hơn phân nửa là tinh nhuệ đã lĩnh ngộ Pháp tắc diện, pháp tắc bọn họ đồng thời không khống chế được tự bạo, sản sinh ra vụ nổ uy lực to lớn, dù cho bọn họ đứng xa quan vọng, cũng cảm thấy đáng sợ.

Quang cầu nổ tung dần dần ảm đạm, tiêu tán.

Biểu tình trên mặt mọi người đọng lại, đột nhiên trở nên kinh sợ.

Nhiệt độ cao do nổ tung còn không có tiêu tán, trong không khí vặn vẹo, một cái thân hình mang mặt nạ mơ hồ không rõ.

Hắn hờ hững bao quát chúng sinh.

"Người bắt tù thuộc hạ của ta, chết."

Âm điệu không có chút phập phồng, tựa như đang trần thuật một chuyện vô cùng bình thường, sát cơ không chút nào che giấu, giống như gió đêm tán nhập toàn trường, khiến ai nấy cảm thụ được hàn ý khắc cốt ghi xương.

Tiêm Phong thành rơi vào yên tĩnh như chết.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 768: Chính Là Ta

Sắc mặt Phù Chính Chi lúc xanh lúc trắng, vừa phẫn nộ vừa kinh sợ.

Phẫn nộ chính là Mặt quỷ lại trực tiếp giết tới cửa như thế. Cái này hoàn toàn không nằm trong tính toán, hắn sắp xếp cửa hàng, xây dựng thanh thế, dự định mượn cơ hội này một lần đưa Phù gia đẩy lên một bậc.

Hắn có mười phần nắm chắc lần này có thể thành công, bởi vì hắn có thể được Trung Đình Tứ thành ủng hộ, có thể được đến Lô gia ủng hộ, Mặt quỷ lại tính là cái gì?

Muốn trách thì trách cái danh "Lý tổ truyền nhân" của Mặt quỷ, tên tuổi này đã dùng chán rồi. Như vậy cũng không có gì, nhưng là một vị "Lý tổ truyền nhân" thực lực mạnh mẽ dĩ nhiên trở thành cái đinh trong mắt của Trung Đình Tứ thành. Nếu thêm cái chi Đại hùng Linh bộ thần bí kia, không chỉ Trung Đình Tứ thành kiêng kỵ, thanh thế cùng thực lực như vậy, đủ để phá vỡ kết cấu hiện nay của Tội vực.

Trung Đình Tứ thành sao có thể đồng ý?

Duy nhất khiến Phù Chính Chi lo lắng, là Mặt quỷ tránh mà không gặp. Cho nên hắn trắng trợn mà xây dựng thanh thế, một mặt là nhìn trúng đây là một trận tất thắng, về phương diện khác cũng là bức Mặt quỷ hòa vào thế cục.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, Mặt quỷ vậy mà lại sẽ trực tiếp giết tới cửa như thế.

Ra oai để át đối phương.

Một cái vừa rồi kia của Mặt quỷ khiến lòng hắn căng thẳng, lần đầu tiên sinh ra dao động đối với kế hoạch này.

Hắn có thể nhìn ra, sóng gợn tinh mịn kia là chấn động với tần suất kinh người. Nhưng chấn động không phải là pháp tắc cao giai, sao có thể có uy lực kinh người như vậy? Đám người vừa đi tới kia, hơn phân nửa thực lực không tầm thường, lại bị diệt hết dưới một chiêu, thực lực Mặt quỷ hình như so với đồn đãi phải mạnh hơn không ít.

Bố trí không có vấn đề, kế hoạch không có vấn đề, nhưng toàn bộ bố trí cùng kế hoạch đều tránh không được một cái vấn đề rất quan trọng, đó chính là thực lực của Mặt quỷ.

Phù Chính Chi không phải hạng người bảo thủ, hắn rất tỉnh táo trở lại, trước thực lực tuyệt đối, cái gọi là âm mưu cùng kế hoạch, đều chỉ là trò cười.

Tựa như Lý tổ năm đó.

Nhưng Phù Chính Chi ngay lập tức bật cười, mình cũng thực sự là nghĩ quá nhiều rồi, Lý tổ? Mấy trăm năm thời gian, chỉ ra một vị Lý tổ. Những gia hỏa được xưng là "Lý tổ truyền nhân" kia, không có một vị có thể đạt được trình độ như Lý tổ, không, ngay cả trình độ bằng phân nửa Lý tổ đều không được.

Tâm tại bầu trời, mới có thể bay lượn.

Gia hỏa thỏa mãn tại danh đầu "Lý tổ truyền nhân" như vậy, tâm lại có thể cao bao nhiêu?

Phù Chính Chi trấn định trở lại, hắn bay lên trời, ánh mắt rơi vào trên người Mặt quỷ, trầm giọng nói: "Thật lớn oai phong! Không những quấy nhiễu các vị tiền bối nghỉ ngơi, còn dám can đảm tại Tiêm Phong thành khai sát giới, các hạ thực sự là can đảm."

Vài đạo thân ảnh, đồng thời xuất hiện bên cạnh Phù Chính Chi, tạo thành góc thế vây quanh Đường Thiên, mỗi người vẻ mặt bất thiện.

"Đối phó thứ cuồng vọng hiếusát như vậy, sao phải tốn lời vô dụng!" Người nói chuyện thân hình cao gầy, hai mắt hãm sâu, mũi ưng môi mỏng, hung ác nham hiểm không thể nói ra.

Đường Thiên nhìn người nọ, ánh mắt hơi hơi ngưng tụ, tuy rằng hắn không nhận ra đối phương, nhưng mà lại có thể cảm thụ được đối phương cả người tản ra khí tức, không phải bình thường. Hắn đương nhiên không biết người này rất có lai lịch, là Giáp đẳng hung nhân bài danh thứ năm Áo Cổ Mạn, hung danh hiển hách.

Áo Cổ Mạn xảo trá âm hiểm, thực lực sâu không lường được, cừu địch vô số, nhưng không người làm gì được hắn. Hắn hùng cứ một phương, lần này không biết vì sao, lại lặng yên mà tới.

Một vị nam tử khác ước chừng khoảng hai mươi, rất trẻ tuổi, anh tuấn phong phú lãng, cử chỉ tiêu sái, hắn khẽ cười nói: "Các hạ là Mặt quỷ? Vốn có ngươi đi Dương quan đạo của ngươi, ta quá cầu độc mộc của ta, không ngờ ngươi vậy mà muốn lấy trộm thanh danh Gia sư, tự tìm đường chết vậy thì không còn biện pháp rồi."

Tiêu Hàm Quang tuy rằng mặt mang tiếu ý, nhưng trong mắt ẩn hiện sát ý. Tuy rằng hắn mang danh hiệu "Lý tổ truyền nhân", nhưng Mặt quỷ càng nổi danh hơn hắn, đại đa số người chỉ biết Mặt quỷ mà không biết Tiêu Hàm Quang hắn, đó mới chính là lý do hắn chiến đấu.

Không ngừng có người phập phềnh nổi lên, đều là anh hào mỗi cái lộ được Phù Chính Chi mời tới, bọn họ tuy rằng không phải cường giả Chiến Lực bảng, nhưng đều là nhân vật có máu có mặt, thực lực thâm hậu.

"Người này hung ác, độc địa, tàn nhẫn như thế, hôm nay không diệt, Tội vực há được an bình?"

"Cũng không mở to hai mắt nhìn xem đây là nơi nào!"

"Thanh niên nhân mà, có điểm bản lĩnh thì đuôi tựu không biết vểnh đến đâu rồi."

...

Trong mắt Phù Chính Chi lộ ra nét đắc ý. Thực lực Áo Cổ Mạn không cần phải nói, nếu không phải phía sau có Trung Đình Tứ thành âm thầm thôi động, Phù gia mời không được Áo Cổ Mạn. Tiêu Hàm Quang là vui mừng ngoài ý muốn, người này không biết từ nơi nào tới, một thân thực lực mạnh mẽ vô cùng, tuyệt đối có thể tiến thân Chiến Lực bảng.

Ba vị cường giả Chiến Lực bảng, lại thêm gần trăm tên cao thủ nhất lưu, đội hình bá đạo như thế, Mặt quỷ tuyệt đối không có chút cơ hội phản kháng nào.

Mặt quỷ trong đám người, trong mắt Phù Chính Chi tựa như sơn dương đợi làm thịt, đến lúc hưởng thụ thắng lợi rồi.

Đường Thiên sừng sững bất động, các loại châm chọc khiêu khích không ngừng truyền vào trong tai hắn, hắn không chút động lòng, địch nhân vây hắn chật kín, hắn vẫn như cũ không chút động lòng.

Hắn không có dự định nói lời vô dụng, trực tiếp giết tới cửa tất nhiên sẽ không có thiện ý rồi.

Hơn nữa, làm sao có thể bỏ qua được?

Chỉ có bỏ xuống tất cả tạp niệm để chiến đấu, đồng thời thắng lợi, mới có thể đủ giúp mọi người được cơ hội sinh tồn.

Chiến ý trong cơ thể Đường Thiên tự nhiên thiêu đốt, đám người xung quanh không những không có khiến hắn cảm thấy sợ hãi, trái lại làm cho ý chí chiến đấu càng phát cuồng nhiệt. Không cần phải cân nhắc ngộ thương, không cần phải cân nhắc chỗ nào mới là địch nhân của mình.

Ánh mắt có thể thấy, đó là địch nhân.

Chỉ có thắng lợi, mới có thể cứu vãn được.

Vậy thì đến đi.

Những nghị luận kia cũng được, trào phúng cũng được, không thể dao động hắn chút nào. Mặt quỷ phủ đầy huyết văn âm trầm đáng sợ, cặp mắt kia lại phảng phất có một lũ hỏa quang đang thiêu đốt, âm thanh bình tĩnh vang lên sau mặt nạ.

"Trận chiến đấu này, chỉ sẽ có một vị người thắng."

Mặt quỷ đột nhiên mở miệng, khiến mọi người đột nhiên an tĩnh lại.

"Chính là ta."

Tay phải Mặt quỷ giơ ngón cái chỉ chỉ chính mình.

Đoàn người xung quanh một mảnh rộ lên, mọi người đều bị sự hung hăng của Mặt quỷ làm tức giận.

"Quả thực không biết sống chết!"

"Cuồng vọng đến cực điểm!"

"Một chút nữa phải cho hắn biết lợi hại!"

...

Tình cảm quần chúng xúc động phẫn nộ, mọi người đều xoa tay, muốn cho mặt quỷ biết mặt.

Trên mặt Phù Chính Chi hiện lên vẻ giận dữ, hắn cảm thấy mình đã vững vàng nắm giữ thế cục, đối phương lại còn cuồng vọng hung hăng như thế! Hắn rất nhanh trấn định lại, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi thúc thủ chịu trói, lưu ngươi một cái..."

Lời còn chưa dứt, Mặt quỷ đang bị vây quanh bỗng dưng thân hình biến mất.

Không tốt!

Phù Chính Chi trong lòng cả kinh, nhưng ngay lập tức tỉnh táo lại, thế cục tốt như vậy, cũng có thể bị lật bàn, vậy mình không bằng tìm khối đậu hủ đâm đầu mà chết đi cho rồi.

Trước mắt hắn, một đạo tàn ảnh, liền xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tốc độ Mặt quỷ cực nhanh vô cùng.

Nhưng mà nghĩ cách đến trên đầu mình, ha hả...

Phù chính Chi con mắt lạnh lẽo, không biết khi nào, trong tay lôi ra hai thanh đoản kiếm gỗ. Thân kiếm gỗ hiện ra mặc lục sắc yêu dị, quang mang lưu chuyển, bên trong phảng phất có một đoàn vụ khí bốc lên.

Bảo vật của Phù gia, Lục Thủ kiếm.

Đoản kiếm nơi tay phải Phù Chính Chi đâm ra nghênh đón Mặt quỷ, lục quang nơi đoản kiếm rực lên, vô số tia sáng lục sắc điên cuồng tuôn ra từ thân kiếm, quấn hướng Mặt quỷ đang tiến tới trước mặt.

Nghênh đón tia sáng, Đường Thiên không có nửa điểm e sợ.

Người thắng chỉ có một cái, đó chính là ta mà cũng chỉ có thể là ta.

Không thắng thì chết!

Đường Thiên hai mắt quang mang tăng vọt, vừa mới dựa theo thế xông tới, Âm Thực kiếm tại tay. Tuy rằng kiếm không thuận tay như đao, nhưng lúc này Đường Thiên lại hồn nhiên không cảm giác, hắn chưa từng có chuyên chú, ý chí chưa từng quyết tuyệt như thế.

Không thắng thì chết, không sai, chính là như vậy.

Ô....

Âm Thực kiếm trong tay bỗng dưng phát ra tiếng nức nở thâm trầm ầm ầm, vụ khí màu đen bắn ra từ thân kiếm, rồi lại tựa như bị một kiếm này chém ra. Trog bóng đêm mây bay đầy trời bị một kích này chém mà tản ra, nhưng mà thân Âm Thực kiếm nhưng không có nửa điểm rung động, dù cho phía dưới thanh thế kinh người như vậy.

Lập địa thành ma.

Lập địa thành ma là một chiêu Đường Thiên vừa mới học được, nhưng chưa có lần nào hắn thi triển ra uy thế như vậy.

Đường Thiên như có điều ngộ ra.

Đây là Lập địa thành ma, chỉ có ý chí kiên quyết, mới có thể đủ thành ma. Chiến cùng thiên, chiến với đất, chiến cùng người, chiến cùng toàn bộ thế giới, cũng không e sợ, cũng không khiếp đảm, cũng không dao động.

Dù cho chết, cũng không dao động, chỉ có như vậy, mới có thể thành ma.

Đường Thiên không biết ma rốt cuộc là cái gì, nhưng hắn lại có lý giải của chính mình. Không sai, chính là ý chí a, chính là ý chí vô luận như thế nào cũng phải cứu ra mọi người, chính là ý chí bất kể như thế nào cũng phải thắng lợi a.

Con mắt hắn, sáng lên quang mang dị dạng, khí thế cả người hắn phát sinh biến hóa lớn, nguy nga tựa như dãy núi không thể lay động.

Tận mắt thấy một chiêu này, Áo Cổ Mạn cùng Tiêu Hàm Quang sắc mặt rồi đột nhiên đại biến.

Hai người khôn khéo vô cùng, vốn dự định trước tiên nhìn xem rồi tính tiếp. Nhưng Mặt quỷ vừa ra một chiêu này, hai người lập tức nhận

biết lợi hại, không thể khoanh tay đứng nhìn, hai người đồng thời xuất thủ.

Trong âm thanh ầm ầm nức nở, Âm Thực kiếm chém lên đám tia sáng lục sắc.

Những tia sáng lục sắc điên cuồng yêu dị kia, trong nháy mắt băng tán. Phù Chính Chi sắc mặt đại biến, cái chém này phách liệt đến mức khiến hắn cảm thấy hít thở không thông. Cái gia hỏa này, thế nào có thể chém ra một chém kinh khủng như thế?

Theo lực lượng tia sáng truyền đến, đoản kiếm trên tay trái bỗng dưng run lên, một cái vòng sáng lục sắc đột nhiên xuất hiện.

Thân thể hắn phút chốc hóa thành hư ảnh, bị kéo vào phía dưới vòng sáng.

Thân ảnh Phù Chính Chi vừa mới biến mất, Âm Thực kiếm mang hòa cùng hắc khí khắp bầu trời, đột nhiên chém tới.

Ông!

Âm rung động khiến người rợn tóc gáy, trảm mang tụ tập vụ khí màu đen, rời kiếm bay ra.

Phù Chính Chi rất nhanh né tránh được, nhưng đám người phía sau hắn không kịp. Những cao thủ này mỗi người lộ ra vẻ kinh hãi tuyệt vọng, nhưng bọn họ kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, biết rõ là thời điểm sinh tử, không khỏi dùng hết toàn thân khí lực, đem tuyệt chiêu bảo mệnh cuối cùng của mình tất cả dùng đến.

Tại trước mặt trảm mang màu đen, những quang mang vừa mới sáng lên này yếu đuối như bọt khí, ầm ầm băng vỡ.

Nơi trảm mang màu đen đi qua, giống như cành khô gỗ mục, toái mang như mưa, huyết nhục bay ngang, tại trong đám người không tốn chút công sức tạo ra một đường máu.

Tiêu Hàm Quang cùng Áo Cổ Mạn đánh lén cũng chạm đến bên người Đường Thiên, nhưng hai người đồng thời kêu lên buồn bực, bọn họ chỉ cảm giác tay tê rần, lúc này mới hoảng sợ phát hiện, quanh thân Mặt quỷ bập bồng sóng gợn tinh mịn.

Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi người vây công bị sóng gợn tinh mịn tách rời khắp bầu trời huyết nhục, trong lòng hai người đều là run lên.

Bỗng nhiên thân hai người sáng lên một cái lục sắc vòng sáng, hư ảnh chợt lóe, Phù Chính Chi xuất hiện tại phía sau hai người. Hắn thân hình chật vật không chịu nổi, quần áo có chút bừa bộn, nhất là tay áo tay phải tan tành, nửa đoạn cánh tay đều lộ ra bên ngoài.

Lúc này trảm mang dư thế chưa hết, trùng điệp laovào mặt đất.

Oanh!

Tiêm Phong thành run lên, một vết chém độ dài vượt quá bảy mươi trượng hiện lên trên mặt đất, tựa như một vết thương xấu xí và đáng sợ hiện ra tại trước mắt mọi người.

Một mảnh tĩnh mịch.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 769: Đêm Trước Lúc Suất Chinh

Trên đỉnh núi, ánh trăng như nước.

Nhìn Sâm Lâm kiếm bảo đèn đuốc sáng trưng xa xa, ba người sóng vai mà ngồi.

"Ngày mai các ngươi phải đi rồi." Tỉnh Hào khó giải thích mà cảm khái, giơ lên bát rượu trong tay, uống một hơi cạn sạch, chính tự mình nói: "Các ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cố thủ Thương châu."

Lăng Húc cũng không nhiều lời vô dụng, nhấc bát rượu trước mặt lên, một hơi uống cạn rồi.

Hạc hai tay giơ lên bát rượu, hướng Tỉnh Hào thăm hỏi, chậm rãi uống cạn, vừa bỏ bát rượu xuống, khuôn mặt tuấn tú hiện lên ửng hồng. Con mắt hắn sáng ngời như ngôi sao, trịnh trọng nói: "Có Tỉnh huynh thủ ở hậu phương, chúng ta mới có thể không có nỗi lo phía sau."

"Thật ước ao có thể ra tiền tuyến chém giết như các ngươi." Tỉnh Hào lộ ra mấy phần tự giễu: "Đáng tiếc ta không đủ thông minh, lĩnh binh chiến tranh thế nào cũng học không được."

Binh đoàn của Quang minh châu thực sự quá khổng lồ, cho dù Binh tầng tầng đánh úp, nhưng tiền tuyến căng thẳng. Ba người đều tiến hành huấn luyện đơn giản, Hạc biểu hiện tốt nhất, hắn trời sinh thông minh, các loại tạp học đều có đọc lướt qua, tiến bộ nhanh nhất, thời gian ngắn ngủi liền có hình có dạng. Lăng Húc thông minh không bằng Hạc, nhưng tính tình mãnh liệt hiếu chiến, cũng có thể phát huy ra chiến lực không sai, trời sinh thích hợp quấy rầy cấp tốc.

Thành tích tệ nhất chính là Tỉnh Hào, hắn từ nhỏ chuyên chú tại kiếm, tâm tư không để ý đến chuyện khác, tính tình cũng công chính ôn hòa, thực lực cá nhân mạnh nhất, trong học tập chiến trận không có chút thiên phú nào.

Tỉnh Hào được an bài thủ vững Thương châu, mà Hạc cùng Lăng Húc ngày mai liền suất đội lao tới tiền tuyến.

Võ tướng đơn giản huấn luyện ra như vậy có bao nhiêu tác dụng, rất khó nói, nhưng tình huống nguy cấp, lúc này cũng quan tâm không được nhiều như vậy. Tiền tuyến cận kề nguy hiểm, mỗi một phần lực lượng đều đáng quý. Ba người không có câu oán hận, bọn họ biết rõ lực lượng song phương là cách xa cỡ nào, Binh thừa chịu áp lực là loại nào thật lớn.

Trong giọng nói Tỉnh Hào xen lẫn cô đơn cùng áy náy, hai người đều nghe ra được.

Ở chung lâu dài , tính cách của Tỉnh Hào bọn họ cũng biết rõ.

Lăng Húc không giỏi nói chuyện, chỉ là nhấc lên bát rượu trước mặt, hướng Tỉnh Hào nhấc lên, không nói hai lời ngửa mặt một hơi uống cái đáy hướng lên trời.

Tỉnh Hào ha ha cười, rót đầy cho mình, giơ lên bát rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hạc lắc đầu nói: "Nhiệm vụ của Tỉnh huynh không những không nhẹ hơn chúng ta, trái lại càng nặng. Thương châu là căn cơ của chúng ta, là thông đạo thông tới Thiên lộ, nơi phát ra trang bị, vũ khí, một khi thất thủ, chiến đấu tại tiền tuyến liền không có nửa điểm ý nghĩa."

Con mắt ảm đạm của Tỉnh Hào sáng lên, vẻ mặt nghiêm túc trịnh trọng nói: "Hạc nói rất đúng, là ta lỗ mãng, tự phạt ba bát! Muốn lấy Thương châu, chỉ có bước qua xác tại hạ."

Tỉnh Hào một mạch uống cạn ba bát.

Lăng Húc không nói lời nào, chỉ là cùng theo uống ba bát.

"Hừ, thần kinh Đường không biết chạy đi chơi ở đâu rồi." Lăng Húc bỗng nhiên mở miệng, đằng đằng sát khí: "Để ta bắt được, hừ hừ, một thương đâm chết!"

"Chắc là xảy ra chuyện gì đó." Tỉnh Hào nhíu mày, ngay lập tức lại buông ra: "Bất quá Binh nói hắn không có chết, nói vậy rất nhanh liền sẽ chạy tới. Hắn tới là tốt rồi, hắn nhất định có biện pháp."

Tỉnh Hào đối với Đường Thiên tràn ngập lòng tin, tin tưởng vững chắc chỉ cần Đường Thiên xuất hiện thì nhất định có biện pháp nào đó vượt qua cửa ải khó khăn.

Lăng Húc xem thường mà hừ lạnh: "Các ngươi vậy mà lại đem hi vọng ký thác tại tên ngu ngốc đó, ngây thơ!"

Hạc mỉm cười, không khỏi nhớ tới sự tình trước kia, làm bộ nghiêm trang nói: "Một điểm này, ta trái lại cầm cự Tỉnh Hào huynh. Thần kinh Đường tuy rằng phần lớn không có nguyên tắc, nhưng có thể hoàn thành kỳ tích nhìn như không có khả năng hoàn thành. Ngươi không cảm thấy cục diện trước mắt, như chuẩn bị cho cái gia hỏa này hay sao?"

Lăng Húc nghe được rất là nổi giận, trừng Hạc: "Ngươi muốn đánh nhau sao?"

Hạc thấy đùa Lăng Húc thành công, cùng Tỉnh Hào nhìn nhau cười, xa xa nâng bát uống cạn.

"Các ngươi phải chú ý an toàn, nếu là chuyện không thể làm, tính mạng là trọng yếu nhất." Tỉnh Hào mang theo một tia ưu sắc: "Các ngươi không phải xuất thân võ tướng, huấn luyện một cái đơn giản như vậy đã phải lên chiến trường."

Lăng Húc chùi vết rượu nơi khóe miệng, hồn nhiên không thèm để ý nói: "Không có việc gì, đánh nhiều mấy trận là biết ngay."

Hạc cũng gật đầu: "Danh tướng giữa đường xuất hiện trong lịch sử rất nhiều, thực lực cá nhân chúng ta càng mạnh, dù cho tình huống nguy cấp, chạy trốn còn là không thành vấn đề, Tỉnh huynh không cần quá mức lo lắng."

"Là ta lo lắng nhiều, một chén sau cùng tối nay." Tỉnh Hào nhìn đèn đuốc huy hoàng phía dưới, suy nghĩ một đường đi tới, hắn chỉ cảm thấy rất hào hứng, rót đầy cho mọi người, trước tiên giơ lên bát rượu, giương giọng nói: "Cạn chén! Không thắng không về!"

"Không thắng không về!"

Lăng Húc cùng Hạc trăm miệng một lời, chỉ cảm giác lồng ngực một cổ hỏa diễm đang tại thiêu đốt, đồng thời ngửa mặt uống cạn, rượu theo khóe miệng ồ ồ mà xuống, ngay cả Hạc luôn rất chú trọng lễ nghi, lúc này cũng hồn nhiên không để ý.

Rượu vào cổ họng như hỏa, bỏ bát rượu xuống, ba người nhìn nhau, cất tiếng cười dài.

Tiếng cười vang vọng xa xa.

Đèn đuốc sáng trưng, Sâm Lâm kiếm bảo bận rộn vô cùng.

Tiểu Nhị nhìn hồn bảo thành hình trên tay, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. Phía dưới đại chiến dịch như vậy, thực lực cá nhân có thể phát huy tác dụng nhỏ tới đáng thương, hắn liền dứt khoát chọn lên trọng trách trang bị.

Một kiện hồn bảo đối với võ tướng tăng lên thật lớn, một điểm này đã sớm được đến nghiệm chứng tại trên người Thạch Sâm cùng Tạ Vũ An. Nếu đã không có biện pháp so số lượng vậy thì bù đắp về chất lượng.

Bất quá, hồn bảo chỉ thích dụng tại võ tướng, đối với binh lính mà nói, bí bảo trợ giúp càng lớn, hiệu quả càng cao.

Đường Thiên lúc trước mang đến bí bảo không ít, nhưng theo binh đoàn phát triển, bí bảo cũng không đủ dùng. Tiểu Nhị liền kết hợp một ít kỹ xảo luyện chế hồn bảo, luyện chế ra số lượng lớn hắc kim vũ khí. Chính là Tiểu Nhị không ngừng nỗ lực, hắc kim vũ khí của Thương châu, uy lực so với trước đây tăng lên rất nhiều lần. Chỉnh thể trang bị trình độ tăng lên, đối với thực lực Nam Minh tăng lên rất lớn.

Tiểu Nhị bỗng nhiên như có phát giác, ánh mắt hắn sáng lên, đó là...

Thân hình hắn đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, hắn xuất hiện bên ngoài một phòng thí nghiệm, dù cho cách bức tường, hắn cũng có thể đủ nghe đến tiếng hoan hỉ phát cuồng từ bên trong truyền đến.

"Thành công rồi! Thành công rồi! Chúng ta thành công rồi!"

Thanh âm Tiểu Lý Tra Đức mang theo mừng như điên cùng nức nở.

Tiểu Nhị trong nháy mắt xuất hiện tại bên trong phòng thí nghiệm, vừa tiến vào phòng thí nghiệm, ánh mắt hắn, liền bị cái ao ở chính trung tâm phòng thí nghiệm hấp dẫn. Ao hình vuông dài rộng mười mét, nước xanh nước biển, giống như một mảnh biển nhỏ, mặt biển phập phềnh hỏa diễm.

Tiểu Lý Tra Đức nhìn thấy Tiểu Nhị, kích động vô cùng: "Đại nhân, chúng ta thành công rồi! Thành công rồi!"

Tiểu Nhị đè nén kiềm chế kích động trong lòng, hỏi: "Sinh hồn thành rồi sao?"

"Có!" Tiểu Lý Tra Đức theo trong kích động khôi phục lại, vội vàng nói: "Nhóm sinh hồn đầu tiên, có mười hai cái. Hiện tại đã đưa đến năng

lượng hải bồi dưỡng, chúng nó còn tương đối nhỏ yếu, cần phải tại trong năng lượng hải hấp thu đủ năng lượng."

"Vì sao phải đặt ở năng lượng hải bồi dưỡng?" Tiểu Nhị trầm giọng hỏi, ngay cả như vậy, thanh âm hắn cũng bập bà bập bẹ.

Tiểu Lý Tra Đức không cười, hắn biết rõ cái Hồn tướng nhìn như tiểu hài tử trước mặt này có bao nhiêu lợi hại, hắn vội vàng đáp: "Bởi vì sinh hồn thuộc tính không giống nhau, cần phải năng lượng thuộc tính cũng không như nhau. Năng lượng hải có các loại thuộc tính năng lượng, là nơi đào tạo thích hợp nhất."

Tiểu Nhị nhíu mày, đặt ở năng lượng hải bồi dưỡng, không những bảo vệ khó, đồng thời còn sẽ dễ bị bại lộ. Nhưng hắn biết rõ Tiểu Lý Tra Đức nói là sự thực, ngược lại hỏi: "Quá trình đào tạo đại khái cần phải bao lâu?"

"Ngắn thì mấy ngày là được. Lâu thì cóp thể phải kể tới trăm năm." Tiểu Lý Tra Đức cười khổ: "Chúng nó tựa như sinh mệnh một dạng, chúng ta không cách nào khống chế nó phát triển."

Tiểu Nhị chỉ vào ao hỏi: "Nó gọi là cái gì?"

"Liêu nguyên trì." Tiểu Lý Tra Đức trong lòng không nhịn được lại lần nữa trở nên kích động.

Tiểu Lý Tra Đức giống như đã bị người ta quên đi, một mực chưa từng từ bỏ nỗ lực. Hắn không có oán giận, đúng vậy, có cái gì có thể oán giận? Có nhiều hồn vật đông đảo như vậy có thể cung hắn nghiên cứu, không cần lo lắng kinh phí, mình cũng không cần phải xem sắc mặt ai, đây là sinh hoạt mình hằng thiết ước mơ a.

Chiến tranh bên ngoài đối với cuộc sống của hắn không có bất cứ ảnh hưởng gì, hắn chìm đắm trong nghiên cứu của chính mình. Hắn sinh hoạt vô cùng đơn giản, nghiên cứu, mỗi qua một đoạn thời gian sẽ đệ trình một phần báo cáo nghiên cứu.

Dù sao tiêu tiền của người khác nhiều như vậy, cũng phải để người biết rõ tiến độ nghiên cứu như thế nào, tuy rằng hắn cảm giác không có cần phải như vậy.

Cuộc sống thong dong bình thản của hắn bị phá vỡ sau một lần trình lên báo cáo, Binh đại nhân đặc biệt từ tiền tuyến gấp gáp trở về, đi tới phòng thí nghiệm của hắn, đó là Binh đại nhân lần đầu tiên tiến vào phòng thí nghiệm của hắn.

Tại trong phần báo cáo kia, hắn tìm được độ dày năng lượng cần có để sản sinh hồn.

Binh đại nhân miêu tả cho hắn một mảnh hải dương, hải dương thần kỳ, trên hải dương phập phềnh hỏa diễm, nó gọi là Liêu Nguyên(lửa bùng phát) chi hải, thần kỳ nhất chính là phiến hải dương này có thể sản sinh hồn. Binh đại nhân tỉ mỉ miêu tả đặc thù của Liêu Nguyên chi hải, Tiểu Lý Tra Đức lập tức ý thức được, phía dưới những đặc thù của Liêu Nguyên chi hải kia, cùng rất nhiều nội dung mình nghiên cứu đều trùng khớp lạ thường.

Binh đại nhân vội vã ly khai, tiền tuyến tình hình chiến đấu giằng co, Tiểu Lý Tra Đức chìm đắm trong cái Liêu Nguyên chi hải thần kỳ này.

Cho đến hiện tại, hắn vậy mà thực sự thành công phục dựng lại một mảnh nhỏ Liêu Nguyên chi hải, không, là Liêu Nguyên trì.

"Chúng ta cần phải càng nhiều Liêu Nguyên trì." Tiểu Nhị ngữ khí dị thường kiên quyết: "Tài liệu cùng kinh phí cần thiết không có bất cứ vấn đề gì. Ngươi có yêu cầu gì?"

"Chúng ta cần phải bao nhiêu Liêu Nguyên trì?" Tiểu Lý Tra Đức không vì vui sướng mà choáng váng đầu óc, cẩn thận hỏi.

Tiểu Nhị nói: "Càng nhiều càng tốt."

Tiểu Lý Tra Đức: "..."

Tiểu Nhị rời khỏi phòng thí nghiệm, trước tiên đem phòng thí nghiệm liệt vào vùng cấm, bố trí thủ vệ bảo vệ mức nhất. Đồng thời bằng tốc độ nhanh nhất, truyền tin tức cho Binh. Hắn có thể tưởng tượng, Binh sau khi thu được tin tức này thì sẽ là mừng rỡ đến mức nào.

Liêu Nguyên trì sinh ra, sẽ tạo ra ảnh hưởng sâu sắc tới sự phát triển của chiến cuộc.

Hắn biết rõ Liêu Nguyên chi hải tồn tại, nhưng đó là thiên nhiên hình thành, ngay cả Binh cũng không biết Liêu Nguyên chi hải là hình thành như thế nào.

Năm đó Liêu Nguyên chi hải đến tột cùng đối với Nam Thập Tự binh đoàn phát triển lớn mạnh phát huy ra tác dụng gì, Binh không có nói tỉ mỉ. Nhưng Tiểu Nhị rất rõ ràng, Liêu Nguyên trì có thể sinh hồn, bọn họ có khả năng sinh sản ra bí bảo, cái này là đủ để thay đổi phát minh của thế giới.

Dù tại Thiên lộ, bí bảo đều là không cách nào sinh sản. Thiên lộ không thiếu hồn, nhưng năng lượng thiếu thốn, không cách nào khiến những hồn này sinh trưởng thành bí bảo.

Thánh vực có được vô tận năng lượng hải, nhưng không cách nào sinh hồn.

Liêu Nguyên trì cải biến tất cả cái này.

Tiểu Nhị đối với trận chiến tranh này rồi đột nhiên hiện rất có lòng tin, lực lượng có thể cải biến thế giới tại trong tay bọn họ, còn có cái gì e sợ?

Hừ, con hàng loại hai không thể tận mắt thấy đến một màn ghi vào sử sách này, nhất định sẽ hối hận được ruột đều đen đi.

Hắn oán hận mà tưởng tượng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 770: Một Trận Thành Danh

Khắc Lợi Phu sắc mặt tái nhợt, phòng ngự đối phương vững như bàn thạch, tận mất trông thấy mỗi lần tấn công đều trả giá bằng cả đống thi thể binh sĩ bên mình, cho du hắn dùng thiết huyết thành danh cũng cảm thấy đau lòng.

Tạ Vũ An-một cái tên lạ lẫm.

Nghe nói trước ở Nam Vục bài danh trên 100, kẻ như vậy sao có thể ngăn cản bước tiến của mình?

Khắc Lợi Phu là dũng tướng số một dưới trướng Câu Thành Văn Đao, lấy thiết huyết dũng mãnh mà thành danh. Hắn thân hình cao lớn, khôi ngô, tóc hoa râm, con mắt xám xịt như mắt người chết, biểu tình luôn lạnh lùng nghiêm nghị, tính cách hắn thiết diện vô tư, binh đoàn của hắn kỷ luật nghiêm khắc đứng đầu.

Phòng tuyến do Nam Minh bố trí khá có trình độ, giống như một tấm lưới cứng cỏi, nhưng ở trước mặt lực lượng có tính nghiền ép thì như trước nhanh chóng đứt đoạn. Chuyện phòng tuyến đứt đoạn, trong mắt những danh tướng này là tuyệt đối là một cơ hội tốt, chỉ cần nắm chắc điểm này, kế tiếp dĩ nhiên là một trận tan tác. Tan tác là tình huống mà bất cứ một vị danh tướng nào đều không mong muốn gặp phải, sĩ khí của binh lính sẽ suy sụp đến cực hạn, bọn họ rất nhanh mà yếu đuối, tựa như chim sợ cành cong, chỉ cần hơi chút gió thổi cỏ lay, bọn họ liền sẽ lúng túng và hoảng sợ, rơi vào cục diện hỗn loạn.

Liên tiếp xảy ra chuyện binh đoàn phía trước tan vỡ làm suy sụp phòng tuyến hậu phương của phe mình.

Trong lúc binh đoàn phía trước chuẩn bị tận dụng hiệu quả của trận đánh, một nhánh quân khác đóng chặt tại một cứ điểm quan trọng trên phòng tuyến giống như một cái đinh sắt. Nếu như không nhổ cái đinh này đi, phía mạn sườn của binh đoàn truy kích lúc luôn nằm trong tình trạng bị uy hiếp.

Khắc Lợi Phu vừa để ý tới cái đinh này liền giao trách nhiện cho đệ tam binh đoàn gần nhất tiến tới tiêu diệt.

Nhưng khiến hắn không nghĩ đến chính là đệ tam binh đoàn không những không đánh chiếm được địa phương này mà còn tổn thấy gần nửa. Điều này khiến Khắc Lợi phi giận tím tái mặt mày, dưới chướng hắn có năm binh đoàn phụ thuộc, hắn mắng binh đoàn trưởng binh đoàn số 3 xối xả, rồi lập tức ra lệnh cho binh đoàn số 2 tiến công.

Đối với kiểu truy kích này, mỗi một điểm thời gian đều rất quý giá. Cơ hội một khi trôi qua, để địch nhân sẽ có cơ hội ổn định, chỉnh đốn cục diện.

Binh đoàn số hai bị tan tác trở về.

Khắc Lợi Phu lúc này nhịn không được, trực tiếp thống lĩnh ba nghìn binh lính tự mình tấn công.

Nhưng mà...

Tạ Vũ An, kẻ không ai biết tên lại mạnh mẽ ngăn cản lại công kích của hắn.

Binh đoàn ba nghìn tinh nhuệ tiến công bị thương quá hai thành, mà điều khiến Khắc Lợi Phu cảm thấy không biết nên làm thế nào đó là đã qua ba ngày. Dù hăn có nhổ được Vũ Yến binh đoàn đi cũng chẳng có cơ hội.

Binh đoàn ba nghìn tinh nhuệ lệ thuộc trực tiếp, bị thương vong vượt lên trước hai thành, khiến Khắc Lợi Phu cảm thấy bất đắc dĩ nhất đó là

thời gian đã đi qua tròn ba ngày. Hiện tại dù muốn đánh bay Vũ Yến binh đoàn , cũng không có cơ hội.

Hơn nữa sĩ khí...

Khắc Lợi Phu nhìn thoáng qua các tướng sĩ xung quanh vẻ mặt ảm đạm, biết rõ bọn họ sĩ khí đã suy sụp đến mức thấp nhất.

Không thích hợp cường công.

"Toàn quân hoàn toàn lui phía sau, nghỉ ngơi chỉnh đốn ba ngày."

Mệnh lệnh của Khắc Lợi Phu khiến cho mọi người xôn xao, rất nhiều các tướng sĩ trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi, bọn họ ngơ ngác nhìn Khắc Lợi Phu đại nhân vốn tại trong cảm nhận của bọn họ là thiết huyết vô tình. Bọn họ không cách nào tưởng tượng mệnh lệnh như vậy lạithốt ra từ trong miệng Khắc Lợi Phu đại nhân.

Mặt không biểu tình, ánh mắt Khắc Lợi Phu đảo qua mọi người, hắn đọc ra trong những ánh mắt khiếp sợ kia sự thở phào nhẹ nhõm nhẹ không thể hình dung.

Khí thế, đã bị chặt đứt.

Trong lòng Khắc Lợi Phu rất nhanh nhận ra được tướng sĩ, thuộc hạ đã mất đi niềm tin tất thắng. Đối với tiến công chiếm đánh thì đây là một tín hiệu nguy hiểm.

Đám thuộc hạ kinh hãi mà lui hết về sau, Khắc Lợi Phu không rời đi, con mắt xám xịt chăm chú nhìn vào trận đọa phía xa.

Trong đầu hắn hiện lên cục diện chiến đấu lúc trước. Phương thức chiến đấu của Vũ Yến binh đoàn rất kỳ lạ, mà khiến Khắc Lợi Phu thật sự ấn tượng đó là binh đoàn này trang bị rất xa xỉ.

Mỗi một tướng sĩ binh đều phân phối một kiện hồn vật, mà trường tiên cổ quái trên tay Tạ Vũ An kia càng mạnh mẽ vượt qua cấp bậc hồn

vật. So với binh đoàn này, binh đoàn của hắn hắn quả thực đơn sơ như người làm ruộng.

Nam Vực tuy rằng thương nghiệp phát đạt nhưng Nam Minh cũng không có ưu thế tuyệt đối, thậm chí không phải thế lực cường đại nhất, so với đồ vật khổng lồ như Quang Minh châu, càng không phải một cấp bậc.

Nhiều hồn vật như vậy từ đâu tới đây?

Khắc Lợi Phu nhớ tới mình tại bên trong châu nghe đến một ít nghe đồn, trong lòng chợt động, lẽ nào...

Hắn nhanh chóng dẹp bỏ tạp niệm, sự tình của cao tầng chẳng cần hắn quan tâm. Chính mình chỉ là một gã võ tướng, trên chiến trường đạt được thắng lợi mới là chức trách cùng sứ mệnh duy nhất của mình.

Khắc Lợi Phu không có coi thường đối phương. Trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, hắn dùng tới hai cái binh đoàn, tại một ngày sau cùng, hắn thậm chí vận dụng binh đoàn lệ thuộc trực tiếp với số lượng vượt lên trước ba nghìn người.

Thế nhưng đối phương sừng sững bất động.

Một cái hệ thống binh đoàn là năm nghìn người, nói cách khác, tổng cộng số lượng tham dự tiến công địch nhân đạt đến một vạn ba nghìn người. Huống chi, binh đoàn lệ thuộc trực tiếp hắn là binh đoàn tinh nhuệ chân chính, phía dưới cũng là binh đoàn tinh nhuệ lệ thuộc trực tiếp năm vị chủ tướng. Chỉ dựa vào ba nghìn người này, hắn đã có lòng tin phá hủy hai cái hệ thống binh đoàn.

Đối phương mới bao nhiêu người?

Năm nghìn người.

Chỉ dựa vào phòng tuyến dựa vào trang bị là có thể đủ thừa nhận tiến công mãnh liệt như thế? Khắc Lợi Phu công thành đạp trại vô số, chiến

công hiển hách, chưa từng có người có thể ở trước mặt hắn làm được một điểm này.

Hắn chưa bao giờ coi thường bất cứ một gã địch nhân nào của mình, hơn nữa còn là một vị địch nhân khiến hắn gặp tổn thất thật lớn như thế. Hắn dị thường rõ ràng, ở trước mặt hắn, là một chi tinh nhuệ chân chính.

Bỏ ra ngoài những hồn vật xa hoa kia, còn có những chiến thuật cổ quái kia, tỉ mỉ bố trí phòng tuyến, cái chi Vũ Yến binh đoàn này còn có rất nhiều thứ hấp dẫn hắn. Tỷ như đồng bộ suất, đồng bộ suất cực kỳ kinh khủng, tuyệt đối 95% trở lên. Riêng một điểm này, là đủ để cho 99% toàn bộ binh đoàn tại Thánh vực vì đó hổ thẹn.

Còn có bền bỉ, vài lần mắt thấy phòng tuyến của đối phương sắp bị công phá, nhưng lại bị đối phương ổn định.

Đối thủ như vậy, đáng được tôn kính.

Lẻ loi nhìn vào phía trước nhất trận địa, tóc hoa râm Khắc Lợi Phu, bỗng nhiên mà hướng trận địa của Vũ Yến binh đoàn làm quân lễ.

Mong đợi chúng ta lần giao thủ tiếp theo.

Trong ánh mắt hoảng sợ của thuộc hạ, Khắc Lợi Phu xoay người, cũng không quay đầu lại, sải bước ly khai.

Tạ Vũ An thấy địch nhân thối lui giống như thủy triều, một hơi gắng gượng chống cự kia thoáng cái buông ra, mệt mỏi rã rời giống như thủy triều kéo tới, hai chân trầm trọng tựa như nhúng chì, thân hình nhoáng lên, cuối cùng chống không nổi, đặt mông ngã ngồi tại bùn đất.

Các binh sĩ xung quanh, không một người còn có sức lực để đứng, mỗi người đều như bùn nhão nằm ở trên bùn lầy.

Đúng là bùn nhão, sau khi đánh xong, toàn bộ vũ khí của bọn họ, hoặc là bị phá hủy, hoặc là chịu đựng không nổi mà bị hỏng. Trận địa

nhìn không thấy một nơi còn hoàn chỉnh, công kích của đối phương điên cuồng đến cực điểm, toàn bộ trận địa không biết bị cày bao nhiêu lần.

Khói thuốc súng dần dần tán đi, bầu trời xanh thẳm chiếu vào tầm mắt, Tạ Vũ An dường như đã trải qua mấy đời.

Mình vậy mà lại hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Hắn có chút không thể tin được, hắn muốn cất tiếng cười to, nhưng cổ họng tựa như khói xông lửa đốt, chỉ có thể phát ra tiếng ôi ôi gần như vô thanh.

Đối phương quá mạnh mẽ rồi.

Mỗi chi binh đoàn của Nam minh chưa từng có trải qua kinh nghiệm chiến đấu với đại binh đoàn, biểu hiện không thể thích ứng. Phòng tuyến đã bố trí tốt, rất nhanh trần ngập lỗ hổng. Vũ Yến binh đoàn của Tạ Vũ An cảm nhận được áp lực cực lớn, Tạ Vũ An cũng chuẩn bị cùng hoàn toàn rút lui, bởi vì nhiệm vụ Binh giao cho bọn hắn phòng ngự lớp lớp, phía sau còn có vài đạo phòng tuyến.

Khi Tạ Vũ An để ý thấy toàn bộ phòng tuyến có dấu hiệu sụp đổ thì hắn làm một cái quyết định ngoài dự đoán mọi người, hắn không hạ lệnh hoàn toàn rút lui mà là quyết định chậm một chút mới rút, ngăn chặn bước tiến của địch nhân.

Một giờ sau, hắn nhận được mệnh lệnh của Binh. Mệnh lệnh rất đơn giản, bảo hắn gắng thủ vững một ngày.

Hắn đương nhiên biết rõ cái mệnh lệnh này là nguy hiểm cỡ nào, thực lực giữa song phương là cách xa bao nhiêu, nhưng hắn không có nửa điểm do dự.

Quân lấy quốc sĩ đãi ta, ta tất nhiên lấy quốc sĩ báo quân.

Thệ ngôn âm thầm phát ra trong lòng khi hắn được đến Nguyệt Tương Yến Tương hắn chưa từng quên.

Hắn không biết làm thế nào chống qua được một ngày, cạn kiệt toàn lực, đánh liều tất cả, nhịp điệu chiến đấu quả thực điên cuồng. Nhiệm vụ là hoàn thành rồi, nhưng hắn căn bản không cách nào rút lui được, đối phương trước ngã sau lên, giống như thủy triều, căn bản không cho hắn cơ hội triệt để rút lui.

Tạ Vũ An biết rõ bọn họ bị giữ lại, nếu như thời điểm này rút lui, nhất định toàn quân sẽ bị hủy diệt.

Cắn chặt răng, hắn lựa chọn tiếp tục khổ cực chống lại.

Ngày thứ hai kết thúc, Vũ Yến binh đoàn cơ hồ hoàn toàn đã tê dại.

Khi ngày thứ ba, địch nhân trở nên càng cường đại hơn, thương vong của bọn họ gia tăng mãnh liệt, Tạ Vũ An cũng giết đỏ mắt, thời điểm này trong đầu hoàn toàn không có ý nghĩ triệt thoái, chỉ có sát sát sát.

Cho tới bây giờ, nhìn thấy địch nhân rời đi như thủy triều, biến mất không thấy, dây cung căng đến cực hạn kia thoáng cái buông lỏng ra.

Cuối cùng kết thúc rồi.

Cố gắng mà hít thở không khí còn vương mấy phần khói thuốc súng, Tạ Vũ An cảm thấy mình sức lực cử động một đầu ngón tay cũng không có, mê mê man man mà ngủ.

Hắn bị nước mưa tưới tỉnh.

Mưa to tầm tả, đem các tướng sĩ ngã trái ngã phải theo trong ngủ say giật mình tỉnh lại, toàn bộ trận địa thành một vũng bùn. Con mắt mờ mịt mất đi tiêu cự cũa mọi người cũng khôi phục một tia sinh khí.

Mọi người dồn dập đứng dậy, yên lặng mà thu dọn trận địa.

Không có nhiêu vui sướng thắng lợi, toàn bộ Vũ Yến binh đoàn, chỉ còn lại có khoảng ba nghìn người, người nào bị thương, người còn lại tất cả đều tại trong trận địa, vĩnh viễn không tỉnh được. Mọi người yên lặng

mà vận chuyển thi thể chiến hữu, tại chỗ vùi lấp, đem hồn vật gỡ xuống, không để rơi vào trong tay địch nhân.

Ngoại trừ chiến hữu, càng nhiều chính là thi thể địch nhân, số lượng thật nhiều, mọi người cũng không kịp làm thống kê.

Thậm chí không có thời gian đi quản chiến lợi phẩm, trong lòng Tạ Vũ An có chút nghĩ mà sợ, cũng may trận mưa này tới được quá đúng lúc, bằng không mà nói địch nhân lẳng lặng lẻn tới, vậy mọi người không ai chạy thoát.

Cần phải tranh thủ trong khoảng thời gian địch nhân nghỉ ngơi chỉnh đốn này mà ly khai, nếu không đi thì thật không còn cơ hội. Đợt tấn công tiếp theo của địch nhân chỉ sẽ càng thêm mãnh liệt, bọn họ lưu lại nơi này chỉ có một con đường chết.

Quản không nổi chiến lợi phẩm đầy đất, Tạ Vũ An lập tức mệnh lệnh binh đoàn thừa dịp mưa đêm, cấp tốc rút lui khỏi.

Tạ Vũ An cũng không biết giao chiến với hắn là ai, số lượng địch nhân quá nhiều, thế tiến công quá mạnh. Tại trên đường rút lui, Tạ Vũ An kinh hỉ phát hiện, một trận chiến này, giúp Vũ Yến binh đoàn thoát thai hoán cốt. Không những có rất nhiều binh sĩ thực lực trực tiếp đột phá tấn chức, hơn nữa trải qua chiến đấu tàn khốc, khí chất cả chi binh đoàn, trở nên càng thêm lão luyện.

Hắn mơ màng nhìn thấy một loại khí chất của những binh đoàn truyền kỳ trong truyền thuyết.

Hắn dĩ nhiên không biết, lúc này tại Nam vực, vô số người đang thảo luận về hắn cùng binh đoàn của hắn.

Tạ Vũ An, đánh một trận thành danh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 771: Còn Ai Không

Tiêm Phong thành im lặng như tờ.

Phù Chính Chi nhìn thân ảnh giống như Ma thần trên bầu trời kia, trong lòng hoảng sợ. Vừa rồi đó là cái gì? Vết chém đáng sợ phía sau lưng hắn trong bóng đêm giống như cái khe thông tới một thế giới khác, ẩn chứa nguy hiểm vô tận. Trong bóng đêm, nhiệt độ của gió bất chợt lạnh hơn rất nhiều, lòng hắn từng chút lạnh lẽo xuống.

Áo Cổ Mạn tâm tình trở nên nghiêm trọng, trong mắt hắn không tự chủ lộ ra do dự, chần chừ. Hắn gặp qua các loại cao thủ, nhưng người trước mắt này lại khiến hắn cảm nhận được mùi nguy hiểm. Trong lòng hắn nảy sinh ý rút lui, mình đáp ứng lời mời mà đến, chỉ là trả một món nhân tình, nếu đưa ra tính mạng vậy thì quả không đáng.

Trong ba người, biểu tình của Tiêu Hàm Quang cổ quái nhất, chấn động, kinh ngạc, rồi lại mang theo một ít không thể hiểu nổi. Hắn nhìn chằm chằm Mặt quỷ nửa ngày, mặt nạ phủ đầy tơ máu giống như mạng nhện màu đỏ trôi nổi sáng bóng yêu dị, tại trong đêm tối rất bắt mắt.

Con mắt lộ ra bên ngoài, giống như bản sắt nung đỏ, hờ hững vô tình mà tản ra ánh lửa rực sáng.

Tên gia hỏa này...

So với ba người, trên mặt những người khác hoàn toàn bị nỗi sợ hãi xâm chiếm. Nhát chém kinh khủng tuyệt luân vừa rồi của Mặt quỷ, không chỉ để lại trên mặt đất một vệt sâu bắt mắt, còn lấy đi vài tính mạng.

Pháp tắc bị đánh nát nổ sáng như pháo hoa, chói mắt trong đêm đen.

Vốn bị nhiệt huyết làm mờ mắt trong nháy mắt đã tỉnh táo trở lại. Công lao là gì, lấy lòng ư? Trước sự giết chóc như vậy đúng là không đáng để nhắc tới.

Phù Chính Chi phản ứng rất nhanh, biết rõ mọi người bị một chém vừa rồi của Mặt quỷ làm cho hoảng sợ, trong lòng thầm hô không ổn.

Hắn bỗng nhiên cười nhạt: "Có mấy phần bản lĩnh, nhưng tuyệt chiêu như vậy, các hạ còn có thể dùng mấy lần?"

Mọi người lộ ra vẻ bừng tỉnh, trong mắt không ít người vẻ sợ hãi giảm đi, lần nữa trở nên nóng lòng muốn thử, bọn họ lần nữa nhìn thấy hi vọng thắng lợi. Giống như mỗi người đều có một hai tuyệt chiêu giữ kín, những tuyệt chiêu này hoặc là sử dụng chạy giữ mạng, hoặc chính là sát chiêu. Nhưng cho dù là loại tuyệt chiêu gì, tiêu hao đều cực lớn. Tiêu hao hơn nửa lực lượng rất là bình thường, tiêu hao toàn bộ lực lượng cũng không hiếm thấy.

Đây cũng là lý do vì sao không đến thời điểm sinh tử, võ giả bình thường tuyệt đối sẽ không vận dụng tuyệt chiêu.

Một chém kia uy lực kinh khủng, mỗi người trong lòng đều run, nếu như là tuyệt chiêu vậy có thể nói chấp nhận được.

Nhất định là tuyệt chiêu!

Nếu một nhát chém bình thường, có thể khiến ba vị cường giả Chiến Lực bảng chật vật như thế, vậy thực lực của Mặt quỷ quá kinh khủng rồi. Kinh khủng tới trình độ nào, trong cách suy nghĩ mọi người tối thiểu phải mười người đứng đầu trong danh sách Chiến Lực bảng mới có thể đạt được.

Mười người đứng đầu danh sách Chiến lực bảng?

Ha ha, trò đùa như vậy không đáng cười chút nào a.

Mười người đứng đầu Chiến lực bảngtại Tội vực, đó là nhân vật giống như thiên thần. Mỗi một vị đều là truyền kỳ, kinh nghiệm cùng câu chuyện về bọn họ, chỉ có trong truyền thuyết. Chiến Lực bảng hằng năm sẽ có chút thay đổi nhưng mười vị trí đầu trên Chiến Lực bảng mười năm qua chưa từng có dao động.

Nếu mười vị trí Chiến Lực bảng phát sinh biến hóa, tuyệt đối là đại sự kiện oanh động Tội vực. Theo đó là gia tộc quật khởi(nổi lên – thịnh vượng) cùng một đám gia tộc khác lụi tàn.

Những cường giả tầng cao nhất này mới là người thống trị Tội vực, mới là cự đầu chân chính tại Tội vực. Giữa bọn họ vẫn hiểu ngầm, ngay cả gia tộc phụ thuộc phía dưới bọn họ khắc chế lẫn nhau nhưng vẫn một mực tuân theo qui định.

Mặt quỷ tuy rằng thực lực không tồi, có mấy trận chiến rất đặc sắc, có thể chen lên Chiến Lực bảng nhưng đó cũng là giới hạn.

Nhất định là tuyệt chiêu!

Hầu như mọi người đều tin tưởng suy đoán của Phù Chính Chi, kể cả Áo Cổ Mạn cùng Tiêu Hàm Quang. Bọn họ đều là cường giả Chiến Lực bảng, càng thêm hiểu rõ vị trí trước số mười là khái niệm gì, càng hiểu rõ thực lực kinh khủng của những cự đầu kia thâm sâu khó lường như thế nào.

Tuyệt chiêu là giải thích hợp lý nhất.

Tuyệt chiêu tiêu hao rất lớn, Mặt quỷ có thể phóng ra mấy chiêu?

Trong lúc mọi người lại cháy lên ý chí chiến đấu, không ai có để ý tới, vị trí mà Mặt quỷ vừa đứng, không còn một bóng người.

Phù Chính Chi chỉ cảm giác phía sau một trận hàn ý, sắc mặt đại biến, không tốt!

Hắn phản ứng cực nhanh, mộc kiếm trên tay trái hốt hoảng che ở phía sau.

Keng!

Một nhát chém đầy uy lực mạnh mẽ đánh lên trên mộc kiếm, Phù Chính Chi chỉ cảm giác gan bàn tay nóng lên, suýt nữa cầm không được mộc kiếm, nhưng hắn biết đây là thời điểm sinh tử, gắng gượng mà nắm chặt chuôi kiếm. Cổ họng chợt ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, cả người như bị búa tạ đánh trúng, bay ngược ra ngoài.

Giống như nhanh nhẹn lướt cắt ngang mặt nước, phía sau Phù Chính Chi, vô số sóng gợn tinh mịn đột nhiên tản ra, một thân ảnh quỷ mị như ẩn như hiện tại trong sóng gợn.

Tạ Phi Nhiên là một trung đẳng gia tộc tại Tiêm Phong thành, hắn cùng với Phù gia quan hệ mật thiết, cho nên không cần phải Phù Chính Chi mở miệng, hắn cũng cảm khái đến đây trợ trận. Nhìn Phù Chính Chi phun huyết bay ngược ra, trong lòng hắn hoảng sợ.

Thực lực Phù gia chủ là cường đại cỡ nào, vậy mà cũng không phải đối thủ của đối phương!

Làm sao có thể!

Bỗng nhiên, Tạ Phi Nhiên phục hồi lại tinh thần, chợt sửng sốt đây là cái gì?

Trước mặt hắn, một đóa hoa u lam nhỏ, hắn có thể chạm tới, lơ lửng bay nhẹ nhàng.

Hắn không có chú ý, đóa hoa nhỏ màu lam này xuất hiện lúc nào. Đây là thứ gì? Là bảo vật của kẻ nào không may bị đánh chết bay ra sao? Trong mắt hắn hiện lên vẻ tham lam, đưa tay chộp tới lam sắc hoa nhỏ.

Phốc, lòng bàn tay đau nhức, một điểm lam quang tại bàn tay hắn nở ra, đó là... Con ngươi hắn bỗng dưng mở rộng ra.

Còn chưa kịp có biểu hiện gì, trán hắn đột nhiên hiện ra một lỗ máu.

Một đóa hoa màu lam đẹp đẽ, dính tiên huyết, bay ra từ ót hắn.

Phốc phốc phốc, tiểu lam không tốn chút sức nào mà xuyên qua đầu hơn mười người, trong nháy mắt, trán hơn mười người đều có thêm một lỗ máu. Mọi người chỉ nhìn đến lam quang nhanh như điện, pháp tắc bọn họ tạo ra, tại trước mặt vệt lam quang không thu hút này giống như tờ giấy mỏng.

Mọi người chỉ cảm giác thấy hoa mắt, hơn mười người liền mất đi tính mệnh, thân thể mất đi khống chế, như bánh sủi cảo rớt xuống.

Tiểu lam lây dính tiên huyết, càng trở nên hưng phấn.

Đường Thiên không rảnh đi quản nó, Áo Cổ Mạn cùng Tiêu Hàm Quang liên thủ ngăn cản hắn.

Áo Cổ Mạn cùng Tiêu Hàm Quang cũng là chẳng còn cách nào, Phù Chính Chi bị đánh lén thụ thương, để cho bọn họ cảm thấy trong lòng phát lạnh. Nếu Mặt quỷ tùy ý giết chết Phù Chính Chi thì không cần đánh, trực tiếp chạy trối chết là được rồi.

Trong tay Áo Cổ Mạn không biết khi nào nhiều ra một kiện đồng hoàn, đồng hoàn quang mang đại thịnh, trong quang mang màu vàng đất, ảo ảnh một con rắn di động phát ra tiếng: xì...xì...

Mười ngón trắng nõn thon dài của Tiêu Hàm Quang tản ra sáng bóng như ngọc, trong bóng đếm hấp dẫn ánh mắt mọi người. Mười ngón tung bay, giống như mây bay nước chảy, thủ ấn không ngừng biến ảo.

Một kiếm khí lạnh lẽo lóa mắt, theo thủ lưu loát của hắn biến ảo bay ra. Uyển chuyển như tơ nhện vù vù, như tiếng bi ai của nữ tử, nhè nhẹ từng sợi, thẳng nhập nhân tâm.

Mặt quỷ mắt đỏ yêu dị như cũ, cuối cùng sinh ra một tia biến hóa, quang mang tăng vọt.

Khốc kiếm ấn!

Đường Thiên vừa nhìn liền nhận ra, đối phương dùng chính là khốc kiếm ấn.

Lẽ nào người này thật sự là Lý tổ truyền nhân?

Thủ pháp kết ấn của Tiêu Hàm Quang khiến cho Đường Thiên hứng thú, Thiên Ma lục ấn chính là thứ hắn từ trong Thiên Ma trọng trảm suy nghĩ ra. Tiêu Hàm Quang kết ấn, tiêu sái linh động, khiến người hoa mắt hỗn loạn, so với kết ấn do mình suy nghĩ ra đúng là xuất sắc hơn nhiều.

Đường Thiên lập tức phát giác ra, thủ ấn của Tiêu Hàm Quang nhìn qua thì tương tự với thủ ấn do hắn lĩnh ngộ, nhưng mà trên cách vận dụng có khác biệt rất lớn.

Thủ ấn của Tiêu Hàm Quang càng thêm khéo léo hoạt bát, nhưng Đường Thiên lại âm thầm lắc đầu, Khốc kiếm ấn như vậy coi được nhưng mà tại trong mắt hắn lại chỉ là một động tác cho đẹp thôi.

Để ngươi xem thử Khốc kiếm ấn của ta đi.

Bàn tay phải của hắn bỗng dưng kết thành Khốc kiếm ấn, không giống với thủ ấn linh động biến ảo của Tiêu Hàm Quang, Đường Thiên kết ấn, vững như bàn thạch, không chút động đậy, bất tử kiếm bay lượn quanh bàn tay của Thiên Ma trong thân thể bỗng dưng biến mất.

Con mắt Tiêu Hàm Quang bỗng dưng co lại, đó là... Khốc kiếm ấn!

Làm sao có thể!

Hắn tu luyện Thiên Ma lục ấn không biết bao nhiêu năm, vừa nhìn liền thấy được, Mặt quỷ ở đối diện tay phải đang kết chính là Khốc kiếm ấn! Tuy rằng Khốc kiếm ấn của Mặt quỷ là Khốc kiếm ấn xấu nhất hắn từng gặp qua, nhìn rất lạ nhưng khẳng địnhchắc chắn đó chính là Khốc kiếm ấn!

Chỉ là, xấu quá...

Tiêu Hàm Quang còn không kịp cau mày, con mắt hắn lại lần nữa nhíu lại.

Một thanh tiểu kiếm màu đồng thau phủ đầy vết rạn trống rỗng xuất hiện tại trước Khốc kiếm ấn của Mặt quỷ.

Đó là...

Ô ô ô!

Nức nở âm thanh trầm thấp đủ làm người ta rùng mình, trong nháy mắt áp chế cái thanh âm khác, toàn bộ Tiêm Phong thành trên không, không còn có tạp âm nào khác. Từng lớp sóng gợn vô cùng tinh mịn, theo thân đồng thau tiểu kiếm khuếch tán ra bốn phía.

Không giống Khốc kiếm ấn réo rắt thảm thiết của Tiêu Hàm Quang, Bất tử kiếm nức nở, giống như đại quân hành khúc trong khói thuốc súng, trầm thấp túc sát, âm thanh truyền khắp nơi.

"Binh đoàn sinh tử không rõ, chúng ta sao có thể ngủ yên?"

"Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

Vô số anh linh rống giận như vang lên bên tai, trong đầu Đường Thiên hiện lên một màn cả đời khó quên, từng khuôn mặt phủ đầy vết rạn kia, từng đôi mắt kiên định như sắt kia, từng thân ảnh bỏ qua sinh tử lao lên cao.

Chúng ta sao có thể ngủ yên? Chúng ta sao có thể ngủ yên?

Bất tử! Bất tử!

Trong lòng Đường Thiên kích động không thôi, lớn tiếng huýt dài, tương hợp cùng tiếng kiếm rít trầm thấp nức nở.

Đến đi!

Nếm thử Khốc kiếm ấn của ta!

Phảng phất có thể cảm thụ được tâm tình Đường Thiên, trong âm thanh huýt dài khắp bầu trời, Bất tử kiếm chấn động càng thêm mãnh liệt, sóng gợn xung quanh thân kiếm càng phát tinh mịn, âm thanh nức nở trầm thấp rung động, cả tòa Tiêm Phong thành đều rung động,

Chứng kiến uy thế của tiểu kiếm đồng thau, sắc mặt Tiêu Hàm Quang đại biến.

Trong ánh mắt kinh hãi không thể tin nổi của hắn, Bất tử kiếm hóa thành một đạo hư ảnh, đánh lên kiếm mang của hắn.

Kiếm mang vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Mặt Tiêu Hàm Quang trắng nhợt, hai tay kết ấn tê rần, chấn động đáng sợ theo song chưởng hắn lan tràn, khí huyết trong cơ thể bốc lên.

Phản phệ!

Phản phệ do kết ấn thất bại, chính mình lại bị phản phệ!

Tiêu Hàm Quang không thể tin nổi nhìn Đường Thiên, mười ngón thon dài trắng nõn như ngọc đang tại không ngừng rung động, khóe miệng vết máu đỏ tươi.

Bất Tử kiếm không chút do dự đánh tan kiếm mang, giống như đạn pháo ra nòng, hung hăng đánh lên đồng hoàn của Áo Cổ Mạn. Giao xà trong đồng hoàn quang mang còn không kịp kêu lên, quang mang ầm ầm băng vỡ, vô số vết rạn xuất hiện tại đồng hoàn, Áo Cổ Mạn như bị sét đánh, huyết vẩy trời cao(máu me đầy trời), thân hình như diều đứt dây, rơi xuống mặt đất.

Thân ảnh không ngừng rơi xuống, bầu trời như đang thả sủi cảo.

Thời gian ngắn ngủi, đám người vốn lúc trước chen lấn chỉ còn lại nửa, thưa thớt đi rất nhiều.

Không biết có phải hay không do hấp thu sinh mệnh, tiểu lam càng trở nên mềm mại đáng yêu.

Đường Thiên tay vẫy một cái, tiểu lam cùng Bất tử kiếm, trở lại cạnh hắn.

Trong vẻ yên tĩnh cùng ánh mắt kinh hãi của toàn bộ Tiêm Phong thành, ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua bốn phía.

"Còn ai không?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 772: Hứa Diệp Chi Biến

Khuôn mặt Hứa Diệp tái nhợt, tràn đầy chấn động.

Hắn bị Đường Thiên ném sang một bên, tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình chiến đấu. Nhưng lúc này, quanh quẩn trong đầu hắn chỉ có một trảm vừa rồi của Đường Thiên, một trảm quyết đoán, một trảm đánh cược tất cả. Hắn nghĩ đến xúc động không gì sánh nổi, trong cảm nhận của hắn, Mặt quỷ đại nhân đã là nhân vật vô cùng cường đại, người như vậy hắn phải là quý trọng sinh mạng mình mới đúng, không đáng thiệp hiểm như thế.

Thế nhưng Mặt quỷ đại nhân lại phá vỡ phán đoán của hắn, hắn không rõ đại nhân là bởi vì cái gì mà có thể thi triển ra một trảm quyết đoán như thế. Hắn cảm thấy xấu hổ khó giải thích, lại hiện lên mấy phần minh ngộ.

Tại trước Pháp tắc diện mãi mãi trường tồn, mênh mông vô biên, nhân loại nhỏ bé như bụi, nếu như không có phần dũng khí này, không có phần ý chí này, sợ đầu sợ đuôi thì như thế nào nhìn được đến ý nghĩa trong đó?

Hắn tựa như con tò te, đứng sững nguyên chỗ.

Tử vong ban chỉ trên tay, tử khí đang lặng yên lan tràn, thân thể Hứa Diệp lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà hư hoại, tựa như cây cối héo rũ.

Sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt nhưng con mắt hắn, từng điểm phóng ra quang mang, càng ngày càng sáng ngời.

Một phương hướng khác ở Tiêm Phong thành, trong đám người, một lão đầu không thu hút, đầy mặt tái mét, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi. Đám người xung quanh hắn, ai cũng đoán không được, tại bên cạnh bọn họ, dĩ nhiên là Lô Thăng Tượng tiếng tăm lừng lẫy, người chấp chưởng chân chính ở Phi Mã thành.

Hắn nhìn Mặt quỷ trên bầu trời giống như chiến thần, không nói một lời, tiêu thất khỏi đám người.

Hắn không phải đối thủ của Mặt quỷ.

Lô Thiên Vấn chết ở trên tay Mặt quỷ, song phương đã không có dư địa điều hoà. Rất nhiều chuyện, theo ngay từ đầu đã sai rồi, vậy mặt sau liền không còn có dư địa điều chỉnh, song phương không phải ngươi chết đó là ta mất mạng.

Lô gia tao ngộ nguy hiểm trước nay chưa từng có, thời điểm này nửa điểm do dự cùng chần chừ, đều vô cùng có khả năng đem nó kéo vào vực sâu.

Ánh mắt Đường Thiên quét ngang toàn trường, ánh mắt giống như thực chất sung mãn cảm giác áp bách đáng sợ, mọi người nơm nớp lo sợ.

Bỗng nhiên, một thân ảnh lao lên, giống như một lũ khói nhẹ, điên cuồng lao hướng thành ngoài.

Một vệt lam quang tại không trung chợt lóe rồi biến mất.

Giống như lam sắc quang tiễn, trong nháy mắt xuyên thủng thân ảnh này.

Thân ảnh đang điên cuồng chạy trốn chợt cứng đờ, mở lớn miệng, nhưng không có tới kịp ra một tiếng hét thảm, thân thể mất đi khống chế, xa xa té ra bảy tám trượng xa. Mọi người lúc này mới thấy thân ảnh trên mặt đất kia, rõ ràng là Áo Cổ Mạn, chỉ là khí tức đã hoàn toàn không có, sinh cơ diệt sạch.

Đạo lam quang kia tựa như huyễn ảnh, lam hoa không biết khi nào lần nữa bay trở lại bên người Đường Thiên, tựa như càng thêm kiều diễm mấy phần.

Đáy lòng mọi người ứa ra hàn khí, mọi người một cử động nhỏ cũng không dám.

Ngay cả cường giả như Áo Cổ Mạn, tại trước mặt Mặt quỷ, đều là không chịu được một kích, không còn có người dám sinh suy nghĩ phản kháng. Phù Chính Chi ngơ ngác mà nhìn Mặt quỷ trên bầu trời, trong lòng một mảnh tro nguội.

Thế nào có thể?

Mặt quỷ thế nào có thể cường đại như thế?

Phù Chính Chi nghĩ tới vô số loại kết cục, nhưng mà không có một loại kết quả nào giống như trước mắt. Hắn nghĩ tới vô số loại phương án, nhưng mà không có một loại phương án nào có thể dùng cho hiện tại.

Hắn cuối cùng minh bạch mình là buồn cười cỡ nào, toàn bộ những bố trí kia những âm mưu kia, đều là như thế buồn cười.

Tại trước mặt Mặt quỷ, mình tựa như con kiến hôi. Nếu như sớm biết Mặt quỷ cường đại như thế, Phù Chính Chi tuyệt đối không dám có bất cứ ý nghĩ gì. Vì sao thực lực của Mặt quỷ lại khác biệt với tình báo lớn như vậy?

Phù Chính Chi bỗng nhiên hiểu được.

Ngụy trang, không sai, chính là ngụy trang. Vị cường giả cao cấp nhất này, đem chính mình phủ lên ngụy trang người nhỏ yếu. Sau đó lại cố ý xây dựng ra cực lớn thanh thế, cấp người tạo thành một loại biểu hiện giả dối người nhỏ yếu không có kỳ danh. Tại Tội vực, gia hỏa danh tiếng lớn thực lực nhỏ là con mồi rất ưa thích.

Đúng vậy, Mặt quỷ ngụy trang mình thành con mồi ưa thích nhất, hấp dẫn vô số tay thợ săn, thẳng đến thời khắc sau cùng, con mồi mới lộ ra răng nanh của mình.

Đây là một trận vây săn.

Mặt quỷ đã lừa gạt toàn bộ Tội vực, hắn ngụy trang phi thường thành công, đương những tay thợ săn kia đuổi tới thì, đó là lúc bọn họ trở thành con mồi, tỷ như mình.

Tâm cơ thật thâm trầm!

Sợ hãi vô biên, chiếm cứ tâm thần Phù Chính Chi, hắn chỉ cảm giác mình thật ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình như thế, vậy mà lại đi khiêu chiến một gia hỏa đáng sợ như thế.

Thực lực trước mười Chiến lực bảng, cũng đủ khiến người run rẩy, lại thêm tâm cơ thâm trầm như thế, là một kiện kinh khủng bao nhiêu a.

Ai có thể cùng hắn là địch?

Trong đầu Phù Chính Chi không tự chủ nảy ra suy nghĩ này, nhưng rất nhanh, suy nghĩ này liền bị hắn gạt đi, dù sao cũng không phải là mình. Hiện tại hắn cần nhất là suy nghĩ nên làm như thế nào để tự bảo vệ mình, Áo Cổ Mạn chạy trốn bị giết, ngoại trừ lại lần nữa chứng minh thực lực Mặt quỷ kinh khủng, cũng nói cho Phù Chính Chi, chạy trốn tuyệt đối không phải cái lựa chọn tốt lành gì.

Làm sao bây giờ?

Vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn, mồ hôi chảy ướt lưng Phù Chính Chi, hắn biết rõ tính mạng mình cùng vận mệnh Phù gia, tất cả đều bởi suy nghĩ này.

Một lát sau, Phù Chính Chi liền quyết định, trong lúc yên tĩnh, hắn quỳ gối tại đất.

"Tiêm Phong thành nguyện hàng!"

Tiêu Hàm Quang ngơ ngác mà nhìn Phù Chính Chi quỳ gối tại đất, trong lòng thầm mắng một tiếng, đồ lão già không biết xấu hổ. Phù Chính Chi phản ứng cực nhanh, khiến hắn không kịp trở tay, nhưng hắn lại không thể không bội phục Phù Chính Chi co được dãn được, vừa nhìn sự tình không thể làm, liềnnhanh nhất có thể làm ra quyết đoán, còn có thể không biết xấu hổ như thế chính xác là một loại trình độ.

Cùng so với lão gia hỏa này, mình còn là quá non nớt rồi.

Trong lòng Tiêu Hàm Quang bi ai cảm thán, không có đường lui, chỉ có cùng theo quỳ gối xuống đất: "Tiêu Hàm Quang nguyện hàng!"

Hai người cường đại nhất quỳ gối, cái người khác lúc này không có suy nghĩ nào khác, dồn dập quỳ gối, trong miệng hô to: "Nguyện hàng!"

Mặt quỷ trên bầu trời, thân hình ngạo nghễ, như vương giả nhìn xuống.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn cũng không bao nhiêu vui sướng, ánh mắt hắn hướng tới xa xa, nhìn phía xa sâu thẳm không biết phần cuối, âm thầm nắm chặt nắm đấm, chiến đấu chỉ vừa mới bắt đầu.

Bỗng nhiên, hắn nhẹ hô một tiếng, quay mặt, ánh mắt hướng tới ngoài thành.

Tử khí thật nồng!

Nơi đó có một lũ tử khí nồng đậm, tăng lên với tốc độ kinh người.

Vị trí kia... Đường Thiên rất nhanh phản ứng lại, là Hứa Diệp!

Vị trí kia như mở ra cánh cửa thông tới địa ngục, tử khí cuộn trào mãnh liệt dâng lên, điên cuồng mà tràn ra ngoài. Tử khí càng lúc càng nồng đậm, điên cuồng tăng vọt.

Đường Thiên đang muốn tiến lên quan sát, bỗng nhiên, thân hình hắn đột nhiên ngừng lại, con ngươi co rụt lại, vẻ mặt kinh hãi.

Oanh, một cột lửa màu đen vụt lên, hương về phía chân trời mà lao tới!

Hình tròn sóng khí lan tràn kèm theo tử khí nồng đậm, quét ngang toàn bộ Tiêm Phong thành. Tiêm Phong thànhmôt mảnh yên tĩnh, yên tĩnh lúc này ngay cả cây kim rơi trên mặt đất liền có thể nghe được. Mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tưởng như ngày tận thế trước mắt.

Mặt bọn họ dần tái nhạt, trong mắt hiện lên tuyệt vọng và sợ hãi, Tiêm Phong thành phải diệt vong sao?

Tử khí đơn thuần, mang theo khí tức tử vong, trừ những gia hỏa tu luyện tử vong pháp tắc, người bình thường đều sẽ theo bản năng không thể chấp nhận khí tức này.

Quỳ gối trên mặt đất, trong lòng Phù Chính Chi hoảng sợ vô cùng, tử khí nồng đậm như thế dâng trào, hắn đột nhiên liên tưởng đến một kiện bảo vật.

Tử vong ban chỉ!

Vô cực chí bảo của Tử vong pháp tắc!

Sắc mặtTiêu Hàm Quang đại biến không kém Phù Chính Chi, hắn cũng nghĩ đến Tử Vong ban chỉ.

Đó là...

Đường Thiên chăm chú nhìncột lửa màu đen phóng lên cao, tử khí cuộn trào mãnh liệt dâng lên nồng đậm gần giống như thực chất. Trong lòng hắn nghiêm túc, cảnh tượng đáng sợ trước mắt khiến hắn nhớ tới Hà Tâm, nhớ tới cảnh tượng đáng sợ khi cánh cửa thông tới địa ngục mở ra. Tử Vong ban chỉ sao? Trong lòng Đường Thiên nhảy lên, không phải là

mình đem Tử Vong ban chỉ đưa cho Hứa Diệp sao? Không phải Hứa Diệp áp chế không được, bị nó phản phệ đấy chứ?

Đáng chết!

Hắn hối hận, hắn không có nghĩ đến, Tử Vong ban chỉ lại lợi hại như thế. Lúc trước, đối với bảo vật ở Tội vực, hắn không có suy nghĩ nhiều lắm. Đối với người đã nhìn quen bí bảo, hồn bảo như hắn mà nói, những bảo vật Tội vực này, ngoại trừ bản thân tài liệu ra, không có gì đáng giá để nhắctới.

Nhưng một màn trước mắt lại khiến Đường Thiên lần đầu tiên cẩn thận đánh giá bảo vật Tội vực. Hắn nghi ngờ Hà Tâm có thể thi triển một chiêu sau cùng kia, cùng Tử Vong ban chỉ có liên quan.

Đường Thiên cố gắng lao lên cứu Hứa Diệp.

Hắn xuất thủ không những không thể trợ giúp Hứa Diệp, trái lại sẽ hại hắn. Hứa Diệp lúc trước gặp mặt đã bị thương nặng, sinh cơ bị ăn mòn, giống như một phòng tuyến tràn ngập lỗ hổng, căn bản không cách nào ngăn cản tử khí nồng đậm như vậy.

Thân thể Hứa Diệp, đã hoàn toàn bị tử khí chiếm cứ.

Nếu như là người khác, đã hóa thành một cái thi thể từ lâu, cuối cùng bị hắc viêm(ngọn lửa màu đen) thôn phệ mất.

Nhưng Đường Thiên biết, Hứa Diệp còn một tia sinh cơ, một tia sinh cơ gần như bằng không. Bởi vì Hứa Diệp tu luyện chính là sinh tử pháp tắc, chỉ có hắn mới có được một tia sinh cơ đáng quý này.

Sinh tử tựa như quang ảnh, lại giống hai mặt phải trái của đồng tiền, luôn luôn như hình với bóng, không tồn tại đơn lẻ.

Dù cho tu luyện tử vong pháp tắc, cũng không cách nào đem sinh cơ, hoàn toàn loại trừ. Bọn họ chỉ là đem thủ đoạn đặc thù mà áp chế sinh cơ, khiến tử khí càng thêm nổi bật.

Hứa Diệp tu luyện chính là sinh tử pháp tắc, nếu hắn có thể bên trong tử khí vôn tận này, tìm được sinh cơ, hắn sẽ có cơ hội tồn tại. Từ lý luận đó mà nói, tử khí nồng đậm nhất, sẽ uẩn chưa đựng sinh cơ tinh thuần nhất. Giống như phía dưới ánh sáng mạnh nhất, mới là bóng râm thâm trầm nhất.

Chỉ cần tìm đến đoàn sinh cơ này, Hứa Diệp tu luyện sinh tử pháp tắc có thể đủ đem tử khí nồng đậm hóa thành dưỡng chất tẩm bổ đoàn sinh cơ này, làm cho chúng không ngừng lớn mạnh.

Thời khắc sinh tử biến hóa, thâm ảo khó dò, ngoại trừ bản thân Hứa Diệp, không ai có thể cứu hắn.

Đường Thiên chỉ có cưỡng ép đè xuống rung động trong lòng, cắn chặt môi.

Hứa Diệp, nhất định phải sống sót a!

Hắn không nhìn tù binh quỳ gối phía dưới, mà nhìn chằm chằm cột lửa màu đen đáng sợ kia.

Màu đen sóng khí do từng lớp tử khí tích tụ thành, giống như sóng biển không ngừng mà quét ngang trên không Tiêm Phong thành. Mặt quỷ trên bầu trời như đá ngầm không chút động đậy, mặc cho sóng khí màu đen đánh vào trên người hắn, giống như không có cảm giác.

Đám người phía dưới càng thêm kính nể.

Tử vong là pháp tắc khiến người sợ hãi, tử khí nồng đậm như thế, nếu không có phòng hộ, sinh cơ sẽ không ngừng bị tàn phá.

Duy nhất chỉ có Tiêu Hàm Quang ngẩng mặt lên, dị sắc trong mắt hắn liên tục lóe lên, hắn có thể cảm thụ được, Mặt quỷ trên bầu trời được một đoàn khí tức tĩnh mịch ở xa bao vây, tử khí nồng đậm lao lên lại không chấn động được đoàn khí tức này chút nào.

Thiên Ma lục ấn, Mặt quỷ tu luyện Thiên Ma lục ấn chân chính!

Trên bầu trời, ánh mắt Đường Thiên bỗng nhiên sáng lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 773: Phán Đoán Của Nữ Chiến Thần

Toàn thân Vương tháp được chế tạo bằng hoàng kim, dài hai mươi lăm trượng, rộng 25 trượng, hình như kim tự tháp, một trăm lẻ tám bậc xếp chồng mà lên. Trên mỗi một bậc có điêu khắc phi cầm tẩu thú cùng anh hùng truyền lưu rộng khắp ở Dã Nhân châu, theo bậc cấp mà lên, chỗ cao nhất Vương tháp là một bãi đất dài rộng chừng ba trượng, bãi đất cũng không có sắp đặt nhiều, chỉ có một cái ghế.

Chiếc ghế này gắn liền một khối với Vương tháp, phủ vải nhung thiên nga mềm mại, lưng ghế rộng lớn như một mặt tường, khảm vô số bảo thạch chói lóa mắt, mỗi một bảo thạch đại biểu cho một khỏa ngôi sao, cùng nhau tạo thành Dã Nhân châu tinh không(bầu trời Dã Nhân châu).

Thể hình kinh người, Vương tháp do ba mươi sáu vị cường giả Dã Nhân châu khiêng vai mà đi. Trên cơ thể ở trần của họ, cơ bắp cuồn cuộn, thở nhẹ nhàng, tốc độ nhanh hơn tuấn mã.

Thượng Quan Thiên Huệ an tĩnh ngồi ở trên vương tọa cao ngất, ánh mắt nàng đảo qua đám người bái phục trên mặt đất xa xa. Nàng biết rõ, đây lại là một bộ lạc quy thuận, nơi Vương tháp của nàng đi qua, bộ lạc địa phương, đa số đều sẽ quy thuận.

Không quy thuận, đều bị đánh bại.

Nói thật là vẻ uy nghiêm trang trọng của Vương tháp không dễ chịu chút nào. Nàng rất ghét bộ dáng(tư thế) này, nó khiến nàng cảm thấy mình chỉ là vật biểu tượng cho quyền lực. Nhưng nàng hiểu rõ, nếu muốn tìm được Đường Thiên sớm hơn một chút thì chỉ có cách này.

Đi tới Nam Vực trước tiên cần phải đi qua nam Dã Nhân châu có nghĩa nàng cần phải đi qua toàn bộ Dã Nhân châu.

Dã Nhân châu chưa bao giờ yên bình, nơi đây tràn ngập chiến tranh và giết chóc.

Anh Tiên vương miện chiếu ra quầng sáng (vòng sáng) nhẹ nhàng như tấm lụa mỏng bao phủ lấy vương tọa, ngăn cản gió tuyết tại Dã Nhân châu(đoạn này ta chưa hài lòng với cách dịch này xin góp ý –Dịch giả).

Đại quân phía trước giống như thủy triều, uyển chuyển tiến bước.

Tiểu Man bay lên trên Vương tháp, thi lễ: "Tiểu thư, đây là tin tức thu được về Nam minh."

"Khổ cực rồi." Thượng Quan Thiên Huệ mỉm cười, tiếp lấy, cẩn thận xem qua một lượt. Dã Nhân châu rất ít liên hệ cùng bên ngoài, cũng may thế lực Thượng Quan Thiên Huệ không còn như xưa, nàng đã an bài cao thủ do thám tình hình khắp nơi đặc biệt về Nam Minh.

Quang Minh châu xâm lấn Nam vực đã không phải tin tức mới, nhưng tình hình chiến đấu kịch liệt luôn khiến người khác phải để ý.

Thiên ca ca đang ở thế hạ phong.

Rất nhanh, không hổ là nữ chiến thần, Thượng Quan Thiên Huệ liền đưa ra phán đoán chuẩn xác về tình thế. Theo như bố trí phòng tuyến, Thiên ca ca có võ tướng rất lợi hạ a. Nhưng lực lượng song phương (hai bên) chênh lệch quá lớn, Quang Minh châu tạm đại hổ tướng đều là hạng lão luyện. Ba cánh quân lớn như mũi tên sắc bén lao thẳng tới Thương châu.

Thượng Quan Thiên Huệ vừa xem liền nhận ra điểm mấu chốt trong đó, Thương châu đã trở thành ghánh nặng của Nam minh. Nếu không

phải cố thủ Thương châu, Nam vực rộng lớn như vậy, Thiên ca ca có thể rút quân tránh đi.

Nhưng ý nghĩa về mặt chiến lược của Thương châu đã được tính toán là không thể bỏ được.

Cũng vì lý do đó mà những phòng tuyến trùng trùng điệp điệp đang được dựng lên.

Trong lòng Thượng Quan Thiên Huệ thầm khen, bố trí phòng thủ rất tinh tế, trong giả có thật, rất khó nhận ra. Nàng nhìn ra được vài chỗ rất có khả năng là cạm bây, mà cạm bẫy như vậy sẽ để cho Quang Minh châu lĩnh đủ.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ bằng vào phòng thủ như vậy không thể giữ được Thương châu. Cuộc chiến này đối với Quang Minh châu vô cùng quan trọng, một chút thương vong kia chưa đủ cho bọn họ lui quân.

Bởi vì Quang Minh châu đã không còn đường lui, nếu cuộc chiến này thất bại thanh thế tại Nam vực của Đường Thiên sẽ tăng cao ngất ngưởng, Nam minh lúc đó sẽ thống nhất Nam vực một cách dễ dàng.

Ngược lại, đối với Quang Minh châu sẽ cực kỳ tồi tệ.

Làm sao có thể giúp được Thiên ca ca?

Thượng Quan Thiên Huệ mở bản đồ Dã Nhân châu, ngón tay lướt qua trên bản đồ Dã Nhân châu rộng lớn, mỗi một vuốt ngón tay là ngàn dặm.

Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Vĩ Dã quan châu.

Trấn giữ nơi đó là Quang Minh châu đệ nhất hổ tướng, Mục Chi Hà.

Nàng bỗng nhiên mở miệng: "Tiểu Man, phân phó thuộc hạ thu thập tin tức về Vĩ Dã quan châu, còn có hành động của Mục Chi Hà mấy năm nay, càng cẩn thận càng tốt."

Tiểu Man đáp lời rồi vội vã rời đi.

Thượng Quan Thiên Huệ hít sâu một hơi, lại phải làm việc bận rộn rồi.

Bây giờ đại quân của nàng,không chỉ có Sơn Thiết vương triều cùng Bắc Tuyết vương triều. Đương nhiên, hiện tại đã không phải hai đại vương triều, chỉ có Anh Tiên vương triều, được phân ra là Sơn Thiết bộ và Bắc Tuyết bộ. Bắc Địa song hùng bây giờ là hai bộ lớn nhất của Anh Tiên vương triều, trung thành và tận tâm.

Vương tháp là lời khẩn cầu của hai bộ, họ nhìn thấy được ánh sáng, ánh sánh của việc thống nhất Dã Nhân châu. Ý nghĩ này vừa nảy sinh liền không thể ngăn cản mà điên cuồng lan tràn.

Bây giờ, khẩu hiệu thống nhất Dã Nhân châu của tướng sĩ phía dưới đã ngày càng được dâng cao. Mục tiêu chưa từng có ai thực hiện, chỉ riêng điểm này đủ để bọn họ nhiệt huyết sôi trào, điên cuồng. Đó còn là dã tâm ẩn sâu trong suy nghĩ của các cường giả, mỗi người dân. Anh Tiên vương triều ư, không ai để ý tên này, chỉ cần Vương thượng thích là được.

Bọn họ đã quyết tâm, Dã Nhân châu từ nay về sau chỉ có duy nhất một Vương triều- Anh Tiên vương triều!

Thời đại của giết chóc và hỗn loạn sẽ kết thúc từ đây, chắc chắc sẽ kết thúc từ bọn họ, Vương thượng chính là tất cả hy vọng của bọn họ.

Thượng Quan Thiên huệ biết rõ mong mỏi của người dưới, tâm tư của tướng sĩ. Nang không từ chối mà dễ dàng chấp nhận nó trở thành sứ mạng của nàng. Tuy rằng trong suy nghĩ của nàng, nàng chỉ là một người qua đường từ bên ngoài đến, trở thành vương (vua) của bọn họ cũng chỉ là trùng hợp.

Ngay lúc lên ngôi, nàng liền thừa nhận nó.

Nàng rất nhanh tỉnh táo lại, nàng không bị quyền lực che mắt. Nếu như nói ngay từ đầu nàng thu phục Bắc Địa song hùng chỉ là một lần tình cờ, mà lúc sau chinh chiến cũng không phải tài năng của nàng mà hoàn toàn dựa theo ý nguyện của Dã Nhân châu.

Bọn họ khát vọng Dã Nhân châu thống nhất, khát vọng kết thúc hỗn loạn từ lâu.

Khi nàng đột nhiên xuất hiện liệp tiếp chiến thắng, nàng được coi là ánh sáng hy vọng. Bọn họ tự nguyện tôn nàng làm Vương, khát vọng của Dã Nhân châu đã tạo thành Anh Tiên vương triều hiện tại vô cùng khổng lồ.

Nàng cẩn thận khống chế thế lực này.

Bởi vì chỉ có một thế lực khổng lồ mới có đủ tư cách làm rung chuyển một thế lực khổng lồ khác như Quang Minh châu. Chỉ có như thế nàng mới có thể trợ giúp được Thiên ca ca của nàng. Đương nhiện, Anh Tiên vương triều còn quá nhỏ bé so với Quang Minh châu. Hiện tại, Anh Tiên vương triều như một qua bong bóng lớn, ngày càng lớn lên do các bộ lạc khác gia nhập vào. Chỉ cần một vết nhỏ liền tan tành. Xuất hiện nhiều phe phái khác nhau dần mất đi sự khống chế giống như nồi nước sôi.

Nàng cần kiên trì cải tạo nó, xóa đi dấu ấn của bộ lạc riêng lẻ, tuyển chọn ra binh đoàn, thiết lập chế độ, bồi dưỡng tài năng, tập duyệt chiến trận, ...

Những chuyện như vậy chưa từng xuất hiện tại Dã Nhân châu. Thay đổi một truyền thống luôn luôn gặp phải khó khăn, bình thường sẽ gặp khó khăn, ngăn cản. Nhưng nàng không có nổi giận mà kiên trì giải quyết, nhờ đó mà uy tín của nàng tăng lên rõ rệt.

Đối với nàng đây đúng là một trận chiến, mà độ khó của nó vượt qua mọi trận chiến trước đó của nàng.

Công việc nặng nề nhất là đám người Thiết Cức A Tư Minh, bọn họ không bằng lòng. Trong mắt bọn họ, Vương thượng tuy có tài nhưng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ thôi.

Mình là nữ chiến thần mà !

Thượng Quan Thiên Huệ năm chặt tay, cổ vũ bản thân.

Thị vệ đưa đến một cái bàn, cẩn thận đặt trước vương tọa. Thị nữ ở một bên nghe nàng sai bảo, tài liệu như nước chảy ùn ùn chất đầy bàn.

Nàng rất nhanh bắt đầu nghiên cứu, vô cùng chuyên chú, thị vệ khiêng Vương tháp ở dưới cẩn thận duy trì tốc độ, Vương tháp khổng lồ như lướt trên mặt nước không một tia rung động.

Lúc màn đêm buông xuống, họ bắt đầu hạ trại.

Thượng Quan Thiên Huệ từ trong nghiên cứu giật mình tỉnh lại, Vương tháp được nhẹ nhàng đặp xuống, các thị vệ cảnh giác thủ hộ. nàng đi ra mép Vương tháp, ánh mặt trời chiếu vào hoàng kim Vương tháp tỏa ra ánh sáng huy hoàng, thân hình thiếu nữ trong màn ánh sáng này hiện lên như một vị thần.

Dân chúng phía xa trông thấy không tự chủ được quỳ phục xuống mặt đất.

Thượng Quan Thiên Huệ nhìn mặt trời tới xuất thần, tâm tư trầm tĩnh, con mắt trở nên dịu dàng như nước.

Thiên ca ca lúc này cũng đang nhìn mặt trời chiều sao?

"Tiểu thư, chúng ta tìm được một người quen biết Mục Chi Hà."

Thanh âm Tiểu Man cắt đứt suy nghĩ của nàng, ôn nhu trong con mắt biến mất, lại trở nên lợi hại lãnh tĩnh, biểu tình nàng như thường, thản nhiên nói: "Dẫn hắn tới gặp ta."

Thương Bắc quỳ trên mặt đất, hắn nơm nớp lo sợ mà đem tất cả những gì mình biết rõ, rõ hết ra.

Hắn là người đã trải qua rất nhiều cảnh đời nhưng trước mặt tiểu cô nương này lại bị khí thế của đối phương áp chế hoàn toàn, có vài lần âm thanh của hắn có chút run run. Vương thượng hỏi rất kỹ, một chỉ tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Vương thượng không có khí thế dọa người, lười nói của nàng ổn định không nhanh không chậm nhưng mỗi lần mở miệng đều khiến Thương Bắc có cảm giác ngọn đao xẹt qua. Mọi vấn đề trước mặt nàng đều không cách nào che giấu.

Đến lúc hỏi xong, hắn thực sự tin phục, thảo nào mọi người đều nói nàng sẽ thống nhất Dã Nhân châu.

Đầu của hắn cúi thật sâu, toàn bộ do dự và chần chừ, tất cả đều không cánh mà bay. Hắn vô cùng tin tưởng, Vương thượng chính là ông trời ban cho Dã Nhân châu, sự thành thục vượt xa độ tuổi, ánh mắt sắc bén kia, phán đoán lãnh tĩnh, đều khiến hắn cảm thấy tán thán.

Thương Bắc không biết mình rời đi như thế nào, hắn chỉ nhớ rõ Vương thượng câu kia "Khổ cực rồi", khiến hắn cảm thấy như gió nhẹ mùa xuân,mỗi bước đi đều lơ mơ.

Tiểu Man luôn đứng một bên, trong lòng nàng có chút kỳ quái, lẽ nào tiểu thư sẽ động thủ với Mục Chi Hà sao? Nhưng bọn họ bây giờ cách Vĩ Dã quan châu còn có khoảng cách rất xa, thời điểm này chú ý tới Mục Chi Hà, có quá sớm không?

Nếu như A Tín ở đây thì tốt rồi, tên gia hỏa này đầu óc rất tốt, nói không chừng có thể đoán được ý nghĩ của tiểu thư.

"Bảo các binh đoàn trưởng, đến đây nghị sự."

Thanh âm của tiểu thư khiến tinh thần Tiểu Man lập tức rung lên, vội vàng tuân mệnh.

Ngay lập tức đám người A Tín, Thiết Cức, A Tư Minh cấp tốc chạy tới, bọn họ vô cùng nghiêm túc, hiển nhiên biết rõ có đại sự.

Thượng Quan Thiên Huệ cầm bút trong tay ném xuống bàn, đồng thời giọng nói lãnh đạm để lại trong lòng mỗi người một quả bom nổ tung.

"Mục Chi Hà sắp động thủ rồi."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 774: Mục Chi Hà Xuất Phát

Anh Tiên vương triều cấp tốc di chuyển với tốc độ cao.

Không có ai nghi ngờ phán đoán của Thượng Quan Thiên Huệ, sự thật vô số lần đã chứng minh điều đó. Trong cảm nhận của những người Thiết Cức A Tư Minh, Quang Minh châu có dã tâm với Dã Nhân châu không phải điều bí mật.

Lịch sử phát triển của Quang Minh châu chính là lịch sử của sự bành trướng, bành trướng như bản năng của con tằm ăn lá vậy, tồn tại bên trong huyết mạch của họ.

Mục Chi Hà tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn Dã Nhân châu thống nhất, cả Quang Minh châu cũng vậy.

Dã Nhân châu khi thống nhất có tính uy hiếp với Quang Minh châu hơn Nam Vực nhất nhiều, đám người A Tư Minh đều là anh hùng một cõi cũng rất rõ điểm này.

Anh Tiên vương triều cục diện đã lộ ra ý định, thời gian dành cho Mục Chi Hà không còn nhiều. Nếu Mục Chi Hà không độngg binh, để càng lâu, khả năng chiến thắng của hắn càng nhỏ.

Anh Tiên vương triều phát triển mạnh mẽ qua từng ngày.

Đám người Thiết Cức có thể thấy rõ sự phát triển này, họ không tin Mục Chi Hà đứng đầu Quang Minh ngũ hổ tướng lại không nhìn ra.

Mục Chi Hà nhất định sẽ động binh, hơn nữa còn sẽ rất sớm.

Mọi người thảo luận nhiều nhất chính lả Mục Chi hà sẽ chọn phương thức chiến đấu ra sao.

Kết hợp các bộ lạc khác lại với nhau? Phương pháp này rất khó thực hiện, Hắc thủy bộ lạc của Thăng BẮc đó là một ví dụ tiêu biểu. Dã Nhân châu bài xích ngoại lai rất nghiêm trọng (không ưu bên ngoài), Mục Chi Hà tốn nhiều thời gian để xóa đi ấn tượng xấu về Quang Minh châu và thâm nhập vào Dã Nhân châu bắt đâu có kết quả. Vào thời điểm nhạy cảm như thế này, nếu hắn tham gia chiến tranh sẽ khiến mọi nỗ lực lúc trước tan tành, các bộ lạc sẽ cảnh giác và phản cảm với họ.

Dã Nhân châu đã quen cảnh chiến tranh, sao lại bỏ qua con thú Quang Minh châu sau lưng Mục Chi Hà đây. Nếu không phải Thượng Quan Huệ từ trời xuất hiện, kèm theo xuất hiện rất nhiều anh linh thì nàng sẽ không thể dễ dàng được Dã Nhân châu tiếp nhận như vậy. Đối với tín ngướng thời phung anh linh(hồn thiêng) lại thêm từ trời giáng xuống, đủ làm cho tin tức về nàng mang đầy màu sắc thần kỳ. Ngoài những điểm này ra, nàng xuất hiện một mình – điều này cực kỳ quan trọng.

Nếu như không phải Thượng Quan Thiên Huệ từ trên trời giáng xuống, nếu như không phải anh linh cùng theo, nàng tuyệt đối không cách nào dễ dàng được Dã Nhân châu tiếp nhận như thế. Thờ phụng đối với anh linh, phương thức từ trên trời giáng xuống thần kỳ, cấp nàng phủ đầy sắc thái truyền kỳ. Ngoại trừ những điểm này, nàng lẻ loi một mình, một điểm này cũng cực kì quan trọng (?ta không hiểu cho lắm chỗ này).

Nàng được xem là hy vọng thống nhất một Dã Nhân châu rộng lớn cùng hỗn loạn, nàng giống như ánh sáng xuyên thủng màn đêm. Nàng mang đến thay đổi cho Dã Nhân châu, nàng có thể tập hợp mọi người lại nhưng Dã Nhân châu vẫn là của Dã Nhân châu mọi người. (?)

Chẳng có ai đem Quang Minh châu xem là hy vọng cho Dã Nhân châu, Quang Minh châu khủng bố như mặt trời rừng rực sáng kia, chỉ đem băng tuyết Dã Nhân châu tan ra rồi nút chửng. Tương lai sẽ không

còn có Dã Nhân châu, chỉ có Quang Minh châu tồn tại, truyền thống của bọn họ sẽ vĩnh viễn mất đi. Các bộ lạc đời đời sinh sống tại nơi này sẽ không còn là chủ nhân của nó nữa.

Mọi người không đoán ra được Mục Chi Hà sẽ hành động ra sao, ngay cả Thượng Quan Thiên Huệ cũng không đoán ra.

Võ tướng số một như Mục Chi Hà lại cực khổ kinh doanh, nhất định tích lũy nhiều con bài bí mật.

Nhưng mọi người cũng không hoang mang cho lắm, từ khi theo Thượng Quan Thiên Huệ tới nay, bọn họ chưa bao giờ thất bại, một trận quét ngang mọi lực lượng, mang lại niềm tin to lớn cho họ.

Hơn nữa đây chính là Dã Nhân châu.

Một khi Mục Chi Hà ra khỏi Vĩ Dã quan, hắn liền đứng trên đất Dã Nhân châu.Đây là điều cơ bản khiến bọn họ tin tưởng, tại mảnh đất này, từ xưa tới nay, bọn họ chưa từng thất bại. Cường giả thanh danh hiển hách thế nào, cố gắng chinh phục mảnh đất này đều như nhau chết trận.

Ở Vĩ Dã quan châu.

"Chưa từng có người chinh phục qua Dã Nhân châu."

Mục Chi hà nhìn các binh sĩ đang tập kết nghiêm trang trước mặt, câu nói đầu tiên này hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

"Chúng ta không cần phải chinh phục bọn họ, chúng ta chỉ cần đánh bại bọn họ, chính xác mà nói, chúng ta chỉ cần đánh bại Anh Tiên vương triều. Chúng ta phải cho Dã Nhân châu trở lại quá khứ, chúng ta phải đem ý nghĩ không thực tế của bọn họ bóp chết tại trong nôi. Phá hư, chúng ta chỉ cần phá hư, triệt để phá hư."

"Các ngươi là binh đoàn cường đại nhất Quang Minh châu, ta là võ tướng cường đại nhất Quang Minh châu."

Khuôn mặt phủ đầy phong sương kiên quyết như nham thạch, thần sắc Mục Chi Hà bình tĩnh nói ra lời nói cuồng vọng đến cực điểm này, các tướng sĩ trước mặt hắn cũng không bởi vậy mà nhiệt huyết sôi trào, bọn họ không chút động đậy, tựa như sắt thép máy móc. Bọn họ giống như Mục Chi Hà, áo giáp trên người phủ đầy vết thương, đao kiếm trong tay cũ nát ảm đạm.

"Chúng ta tại nơi đây hai mươi năm, mọi người đã quên sự cường đại của chúng ta, Vĩ Dã quan châu khắp bầu trời phong tuyết che lấp mũi kiếm của chúng ta, bọn họ cho rằng bọn ta chỉ là người làm ăn."

"Trường kiếm trong tay chúng ta từ lâu đói khát khó nhịn."

"Quang Minh không có gì có thể kháng cự!"

Hắn rút ra quân kiếm bên hông, xoay người làm gương mẫu, quay về hướng hẻm núi mà đi, đại quân phía sau ầm ầm rút kiếm, chỉnh tề đi tới.

Khí thế bọn họ trọn vẹn một khối, chiến trận hiện lên sương mù bạch quang, khí lưu phong nhận cực lạnh, chìm vào trong bạch quang, như trâu đất xuống biển, biến mất không thấy.(đoạn này ta không rõ ý giữ nguyên)

Tiếng bước chân chỉnh tề giống như nước lũ thế không thể ngăn cản, đang đi phía trước, Mục Chi Hà trong lòng âm thầm gật đầu, Băng phong khẩu thanh thế vẫn đáng sợ như xưa, nhưng đã đạt được giá trị lớn nhất tính tới nay.

Suy đoán của mình quả nhiên không sai.

"Đi tới!"

Đại quân không có dừng lại, từng khuôn mặt cương nghị kia không có nửa điểm cảm tình, Băng phong khẩu sâu không thấy đáy không có để cho bọn họ có chút nào chần chừ.

Tuy rằng sức gió tại Băng phong khẩu hạ thấp nhất từ trước tới nay, nhưng càng tới gần Băng phong khẩu càng làm cho người ta sợ hãi. Bạch quang của chiến trận phập phồng bất định, tướng sĩ trong bạch quang lại hồn nhiên như không cảm giác, biểu tình bọn họ không có chút nào biến hóa, ầm ầm đi đến động khẩu.

Mục Chi Hà đi vào Băng phong khẩu đầu tiên.

Băng phong khẩu như miệng của quái thú, đem chi đại quân này từng chút một nuốt vào trong bụng.

Khi bạch quang sau cùng biến mất tại Băng phong khẩu, khe hẻm núi lần nữa bị tiếng gió thổi gào thét chiếm cứ.

Tiêm Phong thành, một gian nhà gỗ.

Cọt kẹt, cửa gỗ bị đẩy ra, một vị nam tử thanh tú, chậm rãi đi ra.

"Cảm giác thế nào?" Đường Thiên vẻ mặt quan tâm hỏi thăm.

"Rất tốt, trước nay chưa từng có." Hứa Diệp mỉm cười, tử khí trên người hắn biến mất không thấy, khí chất cũng phát sinh biến hóa rất lớn. Nguyên bản Hứa Diệp tạo ra cho người khác cảm giác biến hóa cơ quỷ, bây giờ hắn lại như một vũng hồ sâu, bình tĩnh không sóng, ngay cả Đường Thiên cũng có chút nhìn không thấu hắn. Hấp dẫn người nhất là con mắt hắn, đen kịt như mực, sáng lên như ngôi sao.

Hắn bỗng nhiên trịnh trọng hướng Đường Thiên thi lễ: "Ân tái tạo của đại nhân, thuộc hạ không biết lấy gì báo đáp, sau này mũi đao đại nhân chỉ tới đâu, đó là nơi thuộc hạ lao tới."

Đường Thiên có điểm luống cuống tay chân, không biết làm sao. Hắn tuy rằng đã sớm là một phương cường hào, nhưng bày tỏ thái độ trực tiếp giống như vậy, còn là rất ít gặp đến.

Hứa Diệp nhìn thấy Đường Thiên lúng túng, mỉm cười, lập tức đứng dậy.

Tính tình như trẻ con là đánh giá thứ nhất về Đường Thiên sau khi Hứa Diệp xuất quan.

Lần này tử vong ban chỉ phun trào tử khí tới quá đột nhiên, không có gì dự báo trước. Khi hắn phản ứng lại thì đã bị tử khí vây quanh, nồng nặc tử khí thậm chí chuyển làm hắc viêm(lửa đen), thân thể hắn biến mất giống như cỏ khô, lúc hắn cho rằng mình sắp tan thành tro bụi thì trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên một trảm kiên quyết kia của Đường Thiên.

Một trảm kia bao hàm quá nhiều thứ, tín niệm, kiên trì, dũng cảm, ý chí...

Hắn không có buông tha.

Trong nháy mắt sau cùng khi thân thể hỏa táng, hắn tại trong tử khí mênh mông nồng nặc được cơ hồ giống như thực chất tìm đến đường sinh cơ này.

Hắn ổn định thương thế, cả người mang tử khí hắc viêm, bắt đầu bế quan. Tử vong ban chỉ không hổ là tử vong chí bảo, tử khí dâng trào kinh người, cuồn cuộn không ngừng. Nhưng đã giác ngộ, những tử khí này tựa như thuốc bổ tốt nhất cùng tài liệu luyện tập tốt nhất cho Hứa Diệp.

Đem tử khí chuyển hóa thành sinh cơ, thân thể hắn nhanh chóng được chữa trị, cường hóa, lý giải của hắn đối với sinh tử cũng đạt được trình độ Hứa gia tổ tiên chưa bao giờ đạt được.

Xuất quan, thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh. Nếu lại lần nữa gặp lại Hà Tâm, hắn có lòng tin tại tình huống một đấu một, giết chết Hà Tâm.

Thậm chí hắn cảm thấy thực lực của mình cũng đã không thua kém Đường Thiên, hắn mang theo tràn đầy vui sướng cùng lòng tin đẩy cửa ra.

nhưng khi hắn nhìn thấy Đường Thiên lần đầu tiên, kiêu ngạo do tiến bộ mang lại trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Hắn như bị rội một chậu nước lạnh từ đầu giội đến chân, hắn tỉnh táo lại.

Hiểu càng cường đại thì khi nhìn thấy Đường Thiên, cảm giác được cũng càng nhiều, trong lòng càng kính nể. Mấy thứ này, trước đây hắn không có năng lực nhìn ra, như không gian xung quanh đại nhân, có trình độ vặn vẹo cực nhỏ bé. Như khu vực càng gần đại nhân, pháp tắc tuyến tình trạng phân li liền sẽ càng ít ỏi. Như ngay cả gió lướt qua thân thể đại nhân, cũng sẽ phân tán, nhưng khi chúng nó rời thân thể đại nhân thì lại lần nữa phục hồi như cũ.

Mỗi một loại hiện tượng, đều cực kỳ rất nhỏ, đổi lại trước đây, hắn thậm chí đều không thể nắm bắt được.

Hiện tại hắn có thể nắm bắt được, nhưng rất nhiều hiện tượng, hắn vẫn như cũ không cách nào giải thích được. Nhưng hắn biết rõ phía sau những hiện tượng thật nhỏ mà phức tạp này, là thực lực sâu không lường được. Đến tột cùng thâm bất khả trắc đến mức nào, hắn không biết, hiển nhiên cường hơn mình nhiều.

Thực sự là biến thái a.

Hứa Diệp trong lòng cảm khái, nhưng nhìn thấy dáng tươi cười bối rối trên mặt Đường Thiên, hắn bỗng nhiên cảm thấy rất tốt.

Khi hắn nhìn thấy chấn động trên mặt Tiêu Hàm Quang cùng Phù Chính Chi, tâm tình càng thêm sung sướng, cười tủm tỉm mà ngồi xuống ở một bên: "Đại nhân không có giết hai người bọn họ?"

Còn chìm đắm tại trong biến đổi của Hứa Diệp, hai người nghe đến những lời này tức thì mặt đen xuống tới.

Đầu hàng vốn có chính là một chuyện tương đối khuất nhục, mà sau khi đầu hàng còn bị hỏi đến vì cái gì không có bị giết chết, loại cảm giác

này càng là bực mình phiền lòng. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì Hứa Diệp đã bị giết vô số lần.

Hứa Diệp y nguyên vẻ mặt cười hì hì, cũng không tức giận.

Phù Chính Chi cùng Tiêu Hàm Quang kiêng kỵ thực lực Hứa Diệp, thêm nữa vừa mới đầu hàng, đối với Đường Thiên lại kính nể, không dám phát tác.

"Vì cái gì phải giết người?" Đường Thiên lắc đầu.

"Cũng phải, đại nhân không phải người lạm sát." Hứa Diệp gật đầu, bỗng nhiên đề tài chợt chuyển: "Sau khi đại nhân tụ tập thuộc hạ thì sao chứ? Đã nghĩ tới đi đâu chưa?"

"Ta muốn dẫn bọn họ về Thánh vực." Đường Thiên nói.

Mọi người thoáng cái sững sốt, đối với bọn họ mà nói, tên này từ lâu đã có chút xa lạ rồi.

"Thuộc hạ có thể hỏi một cái, đại nhân vì sao phải về Thánh vực không?" Phù Chính Chi cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Đồng bạn của ta đang còn chiến đấu." Đường Thiên trầm giọng nói: "Chúng ta phải đi trợ giúp bọn họ."

"Thế nhưng mà..." Phù Chính Chi muốn nói lại thôi, hắn định nhắc nhở Đường Thiên, chưa từng có người có thể theo Tội vực phản hồi Thánh vực, nhưng nhìn thấy Đường Thiên vẻ mặt kiên quyết, lời nói đến bên cửa miênhj lại nuốt trở vào.

Hứa Diệp vẻ mặt nghiêm túc: "Đại nhân khi nào đi?"

"Linh bộ tập kết hoàn tất!" Đường Thiên như đinh đóng cột.

Hứa Diệp đứng dậy lại lần nữa hành lễ: "Thỉnh cho phép thuộc hạ theo đại nhân quay về cố thổ."

Đường Thiên nhìn Hứa Diệp một cái: "Ngươi muốn về Thánh vực?"

"Tội vực không người nào không muốn." Hứa Diệp nói.

Đường Thiên buột miệng nói ra: "Ta cho rằng người Tội vực đã mất đi nhiệt huyết."

Phù Chính Chi mặt soạt một cái đỏ đến nỗi cơ hồ chảy ra máu, hắn quên thân phận mình là tù binh, như gào thét lên: "Đó là tử lộ! Người xông quan, không ai có thể sống sót!"

Đường Thiên cũng không tức giận, hắn nhìn Phù Chính Chi đang kích động, nghiêm chỉnh nói: "Ta sẽ đi."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 775: Linh Bộ Tới Nơi

Khi Tiêu Hàm Quang đầu hàng, hắn suy nghĩ không biết Mặt quỷ sẽ xử lý mình ra sao, có tra hỏi hắn về truyền thừa Thiên Ma lục ấn, có phải chịu các loại cực hình? Bài danh Thiên Ma lục ấn ở Tội vực rất cao, không có truyền thừa nào có thể sánh bằng. Nếu là hắn rơi vào tay người khác, bị tra khảo, bị dùng hình là chuyện bình thường.

Mặt quỷ không thèm để ý tới hắn.

Đúng vậy, Mặt quỷ coi hắn giống như không khí, chẳng hề quan tâm.

Ngay từ đầu, Tiêu Hàm Quang còn cảm thấy Mặt quỷ liệu có phải giả bộ, liên tục vài ngày, cuối cùng hắn khẳng định, ngay từ đầu kẻ này đã không có để hắn ở trong lòng.

Tiêu Hàm Quang lần đầu tiên không được coi trọng, từ nhỏ đến lớn cho dù ở nơi nào, hắn đều là tiêu điểm của mọi ánh mắt. Ngay cả Phù Chính Chi, đều bị Mặt quỷ hỏi một ít sự tình, vậy mà hắn lại giống như không khí.

Tiêu Hàm Quang lúc này tâm trạng này rất loạn, may mắn vì không cần phải đối diện cực hình nhưng lại không cam lòng do không được để ý.

Trong lòng có suy nghĩ phức nên Tiêu Hàm Quang lặng lẽ quan sát Mặt quỷ.

Hắn hiện tại đã khẳng định, Mặt quỷ tu luyện chính là Thiên Ma lục ấn, tuy rằng nó nhìn qua cùng mình tu luyện có khác biệt rõ ràng. Hắn có cảm giác, Thiên Ma lục ấn mà Mặt quỷ tu luyện tựa hồ mới là hàng thật.

Cảm giác sai lầm khiến Tiêu Hàm Quang càng thêm rối loạn, hắn là Lý tổ nhất mạch chân chính, từ nhỏ tu luyện Thiên Ma lục ấn. Đột nhiên có một ngày, phát hiện trên đời này có người tu luyện Thiên Ma lục ấn còn lợi hại hơn mình, đó là sự đả kích lớn với lòng tin của hắn.

Hai người có rất nhiều chỗ bất đồng rất nhỏ, Tiêu Hàm Quang thậm chí hoài nghi, mình liệu có phải rất nhiều điểm tu luyện sai rồi.

Sinh hoài nghi đối với truyền thừa mình tu luyện hai mươi năm là thống khổ khôn kể, chiếm toàn bộ tâm trí hắn. Hắn hoàn toàn tin tưởngThiên Ma lục ấn, niềm tin hơn 20 năm sừng sững nay lại bị lay độngs.

Sự thật tàn khốc ở chỗ, Thiên Ma lục ấn của Mặt quỷ cường đại hơn quá nhiều so với Thiên Ma lục ấn của hắn.

Không có gì so với sự thật có sức thuyết phục hơn.

Sau vài ngày khổ sở,hắn đã tới giới hạn chịu đựng, hắn cảm thấy nếu mình tiếp tục như thế thì sẽ điên mất, hắn quyết định thỉnh giáo(gặp mặt để hỏi) Mặt quỷ.

Đạt giả vi sư (người giỏi làm sư), không có gì mất mặt, hắn tự an ủi bản thân, tinh thần cũng tốt hơn chút ít. Nhưng rất nhanh, hắn lại suy nghĩ, Mặt quỷ sẽ từ chối mình ra sao? Sẽ cười nhạo hắn sao? Hoặc là nói cho hắn chỗ tu luyện sai? Hay là tiếp tục không nhìn hắn?

Tiêu Hàm Quang lại rơi vào rối loạn.

Nhưnghắn còn dũng khí, hướng Mặt quỷ thỉnh giáo.

Tiêu Hàm Quang thỉnh giáo Thiên Ma lục ấn với mình khiến Đường Thiên có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định cho biết như thực chất: "Ta cũng không biết Thiên Ma lục ấn của mình có chính xác hay không."

Những lời này khiến Tiêu Hàm Quang sắc mặt ảm đạm, Mặt quỷ quả nhiên sẽ không đem huyền bí trong đó nói cho mình, bất quá cũng phải, nếu như đổi lại là mình, cũng tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho bất cứ kẻ nào.

Đường Thiên không có chú ý tới sự thay đổi của Tiêu Hàm Quang, hắn nói: "Thiên Ma lục ấn của ta là lĩnh ngộ ra từ trong Thiên Ma trọng trảm. Ta cũng không biết phải nói cho ngươi ra sao, Thiên Ma lục ấn đến tột cùng là cái dạng gì, rất nhiều biến hóa ta hình dung không được. Nhưng mà ta nghĩ, ngươi có thể thử tu luyện Thiên Ma trọng trảm, có lẽ ngươi có thể có điều thể ngộ."

"Thiên Ma trọng trảm?" Tiêu Hàm Quang vẻ mặt khó hiểu.

"Đúng vậy. Thiên Ma trọng trảm là tuyệt học của Tiết phủ, năm đó, Lý tổ đã từng ở lại Tiết phủ một đoạn thời gian." Đường Thiên nói.

Tiêu Hàm Quang buột miệng nói ra: "Ngươi có thể dạy ta không?"

Hắn có chút kích động, tuyệt học năm đó sư tổ lưu lại sao?

"Ta không có thời gian." Đường Thiên lắc đầu.

Tiêu Hàm Quang đầy mặt mong đợi lại lần nữa ỉu xìu đi xuống.

"Nhưng mà ngươi có thể cùng theo Linh bộ đồng thời học." Đường Thiên nói tiếp.

Cùng theo Linh bộ đồng thời học? Con mắt Tiêu Hàm Quang lại lần nữa sáng ngời, học cùng ai không quan trọng, chỉ cần có thể học được là tốt rồi, hắn không chút do dự nói: "Ta đi tìm bọn họ!"

Tiêm Phong thành toàn thành đầu hàng, Linh bộ dĩ nhiên đều được đưa tới, doanh địa của bọn họ, Tiêu Hàm Quang biết rõ ở đâu.

Đường Thiên lắc đầu: "Không phải bọn họ, là Linh bộ Tử Quyên thành."

"Vậy ta đi Tử Quyên thành." Tiêu Hàm Quang đứng dậy liền chuẩn bị ly khai.

"Bọn họ sắp đến rồi." Đường Thiên không khỏi cười nói.

A Mạc Lý nhìn trên vết rách đáng sợ tường thành phía dưới kia, không khỏi líu lưỡi: "Thần kinh Đường càng ngày càng mạnh rồi."

Hàn Băng Ngưng cũng bị vết thương trên thành tường kia hấp dẫn, âm thầm khoa tay múa chân một cái, mình suất toàn lực một kiếm cũng có thể làm được như vậy, nhưng tiêu hao quá lớn, không được mấy kiếm. Tuy rằng đuổi theo cái thân ảnh kia, nhưng chênh lệch vẫn như cũ càng kéo càng dài.

Hàn Băng Ngưng tinh thần giảm xuống.

"A Mạc Lý cũng muốn càng ngày càng mạnh!" A Mạc Lý bỗng nhiên vung tay hô to: "Đánh bại thần kinh Đường!"

Linh bộ đội viên xung quanh hắn dồn dập xoay mặt qua, hận không thể treo bảng, mặt trên viết "Không quen biết người này!" .

Nghe A Mạc Lý nói lời trẻ con, Hàn Băng Ngưng không khỏi mỉm cười, vẻ lo lắng trong lòng quét sạch không còn, đúng vậy, mình luôn luôn lấy Đường Thiên làm mục tiêu. Chính là như thế , mình mới có thể phát triển đến tình trạng bây giờ a!

Lúc tại Tinh Phong thành, ai có thể nghĩ đến, bọn họ sẽ có một ngày có thể đạt được loại cảnh giới này?

Nàng nghĩ không ra, A Mạc Lý nghĩ không ra, Lương Thu nhớ không nổi, Tư Mã Hương Sơn nghĩ không ra, vô tình, bọn họ vượt qua bản thân của ngày xưa rất xa.

Hàn Băng Ngưng lại nghĩ đến Lương Thu cùng Tư Mã Hương Sơn, không có tin tức của bọn họ, nhưng nàng cũng không sốt ruột, Đường Thiên nhất định sẽ cứu bọn họ ra. Trong thời gian ngắn ngủi, Đường

Thiên liền hạ gục Đông Tiên thành cùng Tiêm Phong thành, khiến mọi người cả kinh trợn mắt há mồm.

Mọi người bàn tán sôi nổi, cuối cùng ra một kết luận: biến thái tới rốt cuộc vẫn là biến thái.

Đương nhiên, đổi cách nói văn nhã một chút là vàng đến nơi nào cũng sẽ sáng.

Đại hùng Linh bộ vốn ở Tử Quyên thành, nhận được mệnh lệnh của Đường Thiên, liền cấp tốc tập kết, chạy tới Tiêm Phong thành. Đối với mệnh lệnh của Đường Thiên, chưa từng có người có nghi ngờ gì. Tử Quyên thành xin đầu hàng, bởi vì Đường Thiên liên tục phá Đông Tiên thành cùng Tiêm Phong thành làm cho mọi người ý thức được, khổ sở cố thủ Tử Quyên thành cũng không thích hợp.

Sau lần huấn luyện cực khổ gần nhất, Linh bộ đã thay đổi rất nhiều.

Nhiếp Thu rất bận rộn, đội viên được giải cứu từ Đông Tiên thành làm xáo trộn nhịp độ tu luyện của họ, nhưng hắn nghĩ ra biện pháp cải tiến cách huấn luyện. Suy nghĩ tới Tiêm Phong thành lại có một nhóm đội viên mới giải cứu, Nhiếp Thu lai phải thu xếp dẫn dắt.

Khiến hắn mong đợi là kể từ đó, Linh bộ liền vượt quá ngàn người.

Ngàn ngườicó thể hợp thành một binh đoàn nhỏ, có nghĩa chiến thuật hắn có thể lựa chọn càng nhiều hơn so với trước đây. Đối võ tướng không có gì khiến hắn thấy tốt hơn.

Thực lực đại nhân đột nhiên tăng mạnh a.

Nhiếp Thu tuy không tận mắt nhìn thấy, rất nhiều cảm giác nhạy cảm khác thường. Thân là võ tướng, hắn càng nhiều là suy nghĩ theo toàn cục, thực lực Đường Thiên đột tiến tạo thành ảnh hưởng sâu xa.

Hắn không thể không thừa nhận, ở Tội vực, thực lực cá nhân tăng vọt so với binh đoàn càng thêm hữu hiệu.

Bằng vào lực bản thân, liền hạ liên tiếp hai thành, có thể thấy rõ ràng điều đó.

"Mọi người khôi phục tinh thần, không nên làm đại nhân mất mặt." Hắn thản nhiên nói.

Toàn bộ ồn ạo hoàn toàn biến mất, mỗi người ưỡn ngực, biểu tình nghiêm túc.

Bọn họ rất nhanh tiến nhập Tiêm Phong thành, dân chúng Tiêm Phong thành hiếu kỳ đánh giá chi binh đoàn này. Bây giờ người nào cũng biết rõ, dưới trướng Mặt quỷ có binh đoàn. Binh đoàn, cái danh từ này đối với người Tội vự, thực sự quá xa lạ.

Tội vực chưa từng có xuất hiện binh đoàn, trong lòng mọi người rất hiếu kỳ, binh đoàn có hình dạng gì?

Khi Linh bộ đến gần thì mọi người mới nhìn rõ ràng.

Đội ngũ đều đặn nhịp nhàng giống như có dao cắt qua, sâm nghiêm bất động. Những người này, mỗi cái động tác đều là thống nhất, bước tiến của bọn họ chuẩn xác giống như máy móc. Giữa không trung, bọn họ đồng thời giẫm chân, dưới chân mỗi người xuất hiện một quả không khí thuẫn, dày đặc chi chít, chỉnh tề đủ làm người tim lạnh.

Đùng!

Tám hơn trăm âm thanh không khí bùng nổ đều đặn nhịp nhàng, âm thanh bùng nổ vốn vang dội, nghe vào trong tai trở nên nghiêm nghị, giống như trong không khí có một cái trống lớn, khiến người khiếp đảm tinh thần dao động. Chiến trận mỗi đi tới một bước, đều mang theo sóng khí ầm ầm.

Đùng đùng đùng!

Tiếng bước chân đều đặn nhịp nhàng, lấy tần suất chuẩn xác đủ làm người giận sôi, trùng điệp đập vào đáy lòng mỗi người, rung động khiến

người khiếp đảm vang dội trong không khí.

Toàn bộ Tiêm Phong thành bị loại động tĩnh này kinh động, dồn dập ra khỏi phòng, khi bọn họ tận mắt nhìn thấy trận sâm nghiêm, không khỏi biến sắc.

Phù Chính Chi sắc mặt tái nhợt mà nhìn chi trận trên bầu trời kia, đây là binh đoàn sao? Đây là Linh bộ sao? Hắn bỗng nhiên cảm thấy những hành vi lúc trước kia của mình thực sự là ngu không ai bằng. Hắn là cường giả Chiến Lực bảng, nhưng ở trước mặt thanh thế đáng sợ như thế, hắn đồng dạng nhận đến xung kích cực lớn.

Thực lực mỗi người bọn họ đều không đáng nhắc tới, nhưng mà, khi bọn họ hợp thành chiến trận sâm nghiêm như thế, nhưng không ai có thể bỏ qua.

Dân chúng Tiêm Phong thành im như thóc

Tiêm Phong thành rơi vào cảnh yên tĩnh.

Khi Linh bộ đáp xuống nơi ở của Đường Thiên, âm thanh cất bước đáng sợ như trọng cổ tiêu thất không thấy, toàn bộ thành thị mới từ yên tĩnh tỉnh táo lại.

Đám người Nhiếp Thu đứng trang nghiêm tại trước mặt Đường Thiên.

Đám người Phù Chính Chi lúc này mới thấy tận mắt uy nghi của Mặt quỷ, mỗi người thở cũng không dám thở.

"Gọi các ngươi tới là bởi vì tình thế phát sinh biến, chúng ta có khả năng phải đẩy mạnh nhanh hơn." Đường Thiên trước hướng mọi người giải thích, lập tức quay mặt nói với Phù Chính Chi: "Gia chủ, thỉnh giới thiệu cho bọn hắn tình huống một cái."

Phù Chính Chi giật mình, vội vàng tiến lên, cung kính nói: "Vâng. Chúng ta được đến tin tức, Lô Thăng Tượng đã mang theo gia quyến

thoát đi Phi Mã thành. Hắn hẳn phải là biết rõ kết quả một trận chiến này, biết không phải là đối thủ của đại nhân, dứt khoát sớm ly khai, bảo trụ Lô gia một ít nguyên khí."

Phù Chính Chi trong lòng thổn thức, vừa là bội phục Lô Thăng Tượng quả quyết, lại không khỏi sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên(hiểu cảm giác người cùng cảnh). Thấy tình thế không ổn, tráng sĩ đoạn cổ tay, tuyệt không phải người thường có thể làm đến. Nhưng cái lựa chọn này cũng khiến Lô gia trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

Phi Mã thành là căn cơ của Lô gia, mất đi căn cơ, dù cho có Lô Thăng Tượng, cũng bất quá là kéo dài hơi tàn.

Lô gia một nhà lưỡng bảng chói mắt, trong nháy mắt suy tàn đến như vậy, sao không khiến người cảm khái vạn phần?

Hắn trong lòng may mắn, cũng may mình cùng Mặt quỷ đại nhân không có tử cừu.

"Phi Mã thành còn có một nhóm người của chúng ta." Đường Thiên trầm giọng nói: "Nhiếp Thu ngươi dẫn người đi tới tiếp thu, Hứa Diệp, ngươi cùng đi."

"Vâng!" Nhiếp Thu cùng Hứa Diệp lẫm liệt tuân mệnh.

"Nga, hắn giao cho các ngươi." Đường Thiên chỉ vào Tiêu Hàm Quang: "Hắn muốn học Thiên Ma trọng trảm."

Tiêu Hàm Quang chỉ cảm thấy vô số ánh mắt rơi vào trên người mình, đột nhiên, hắn có cảm giác không ổn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 776: Trư Đề Vương Cùng Khô Lâu Binh Đoàn

Tạ Vũ An thống lĩnh Vũ Yến binh đoàn tranh thủ từng chút thời gian quý giá.

Phòng tuyến cận kề nguy hiểm cuối cùng được đến cơ hội nghỉ ngơi hiếm có, cũng giúp phòng tuyến thứ hai của Nam minh trải qua hoảng loạn lúc ban đầu, cuối cùng có thể tổ chức lại.

Tạ Vũ An đánh một trận thành danh, bây giờ đã gia nhập hàng ngũ danh tướng, trong thảo luận trên đường phố, rất nhiều người thậm chí cho rằng thực lực Vũ Yến binh đoàn đạt được chuẩn hoàng kim binh đoàn, cách hoàng kim binh đoàn chỉ cách một bước.

Hoàng kim binh đoàn, binh đoàn mạnh nhất Thánh vực. Quang minh châu lớn như vậy cũng chỉ có năm chi hoàng kim binh đoàn, không ngoại lệ tất cả binh đoàn đều lệ thuộc trực tiếp năm hổ tướng.

Danh tiếng của binh đoàn đều là đánh nhau mà ra, nhờ lợi thế trận địa, chống lại quân địch gấp mấy lần là tinh nhuệ. Nhưng nếu như chủ tướng của địch nhân là 【 Thiết mâu 】 Khắc Lợi Phu, không phải chỉ tinh nhuệ có thể làm được.

không khí Khô Lâu đoàn nghiêm trọng, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi.

Khô Lâu đoàn địa vị tương đương với Vũ Yến binh đoàn, trong một trận chiến này, biểu hiện chỉ có thể coi là dựa theo kế hoạchs. Bọn họ không tan tác, hoàn chỉnh có trật tự mà rút lui, theo chiến thuật yếu lĩnh

mà nói, bọn họ không có điểm gì nổi bật, cũng không có bao nhiêu sai lầm.

Nhưng dưới biểu hiện của Vũ Yến binh đoàn, biểu hiện của bọn họ không có gì đáng nói.

Tạ Vũ An một trận chiến này hiện ra cái nhìn toàn cục xuất sắc cùng với dũng khí quả quyết khiến người kinh ngạc, khiến Khô Lâu đoàn trên dưới, xấu hổ khó giải thích. Khô Lâu đoàn cùng Vũ Yến binh đoàn cùng lúc gia nhập vào dưới trướng đại nhân, hai bên đãi ngộ cũng ở tại cùng một trình độ, trong thường ngày hai chi binh đoàn biểu hiện không sai biệt lắm. Giữa hai binh đoàn âm thầm luôn luôn tại phân cao thấp, nhưng không nghĩ tới đại chiến lần này lại khác biệt nhiều như vậy.

"Là ta quá vô năng! Có lỗi với mọi người rồi!"

Viền mắt đỏ bừng, Aya đột nhiên khom người hướng mọi người, trong lòng nàng vô cùng hổ thẹn. Vũ Yến binh đoàn có thể đánh một trận như thế, hơn một nửa đều là do trình độ Tạ Vũ An binh đoàn trưởng đủ cao. Cùng là binh đoàn trưởng, Aya biết rõ trình độ của mình so với Tạ Vũ An kém hơn không chỉ một điểm.

Aya tính cách kiên cường, Phấn hồng Khô Lâu đoàn năm đó tình cảnh lụi bại, đều là được nàng đau khổ chống đỡ, nàng chưa từng có khóc. Nhưng lần này, nàng khóc tròn một đêm. Lúc trước đây, nàng luôn luôn cảm thấy mình có thể trợ giúp mọi người, thế nhưng sự thật tàn khốc, lại khiến nàng minh bạch, trình độ của nàng tệ cỡ nào, nàng liên lụy mọi người.

Lần này mọi người đều hoảng sợ.

"Đại tỷ đầu, ngươi cái này là làm gì!"

"Đúng vậy! Ngươi không nên hù dọa các huynh đệ!"

...

Trong phòng hội nghị thoáng cái tất cả đều bùng nổ rồi, mọi người ồn ào.

"Trận là mọi người cùng đánh, người nào đều có trách nhiệm." Vu Mã Thiên vừa nhìn cục diện hỗn loạn, không nói hai lời nhảy lên trên bàn, gân cổ gân họng gào một câu.

Phòng họp thanh âm liền mất, mọi người bị hành vi của Vu Mã Thiênthu hút.

Rất nhanh chính là một mảnh âm thanh phụ họa: "Không sai! Đoàn người người nào đều có trách nhiệm!"

Vu Mã Thiên ho nhẹ một tiếng, hấp dẫn mọi người chú ý, lúc này mới nhảy xuống tới, phủi phủi đôi bàn tay dù không có bụi, chậm rãi nói: "Nói tiếp, mọi người gấp cái gì, đây mới là trận đầu tiên. Mặt sau còn có đánh a, còn sợ không có cơ hội? Nhìn xem kế hoạch tác chiến của Binh đại nhân, tràng chiến dịch này lớn được dọa người, chúng ta có là cơ hội."

Tinh thần mọi người rung lên, không sai, cái này mới là trận đầu a, gấp cái gì!

Aya tâm tình vốn kích động cũng bình phục không ít: "Trư Đề vương nói được không sai, mặt sau còn có trận để đánh, chúng ta lần này không thể mất mặt, nhất định phải đánh một trận đẹp để chứng tỏ bản thân a!"

Ngữ khí Aya như đinh đóng cột biểu thị ra quyết tâm của nàng.

Nghe đến ba chữ "Trư Đề vương", Vu Mã Thiên trong lòng lật cái khinh bỉ. Hắn nướng chân heo thịnh hành toàn quân, là món ăn được hoan nghênh hàng đầu nhiều năm, danh khí của hắn tại trong Nam minh binh đoàn so với tài nướng chân heo phải kém đến xa.

Hắn nếu là gặp đến người của binh đoàn khác, ngay từ đầu đối phương luôn luôn lễ phép giọng điệu lạnh nhạt: “Vu Mã Thiên? Ngươi

khỏe.”

Nhưng chỉ cần biết được sự thật về chân heo, đối phương lập tức trở nên vô cùng nhiệt tình:” cái gì? Chân heo nướng chính là ngươi làm? Trư Đề vương! Ai nha, đại danh đỉnh đỉnh Trư Đề vương! Ngươi không biết, từ lúc ngươi không làm nữa, ai nha, trong miệng vị nhạt rất nhiều a, ta và ngươi nói a, đêm qua nằm mơ, ta cũng mơ tới chân heo nướng...”

Mọi người bắt đầu chuyển hướng sang kể khổ.

Danh hiệu【 Trư Đề vương 】lan truyền nhanh chóng, Vu Mã Thiên ngay từ đầu nỗ lực thay đổi mọi người, đến sau lại, người gọi như vậy càng ngày càng nhiều, thậm chí Binh đại nhân có một lần tại trong hội nghị quân đoàn trực tiếp gọi hắn là Trư Đề vương, hắn cuối cùng triệt để tuyệt vọng.

Nhưng tên hiệu chết tiệt cũng không có khiến địa vị của hắn tại binh đoàn nhận đến chút ảnh hưởng nào, ngoại trừ thỉnh thoảng bị nữ đội trưởng bạo lực kia dùng kiếm buộc hắn đi nướng mấy cái chân heo, những thứ khác đều rất hoàn mỹ.

Năng lực của hắn rất được Khô Lâu đoàn trên dưới tín nhiệm.

Ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của Đại tỷ đầu rơi vào trên người mình, Vu Mã Thiên biết rõ mình cần phải giũ ra chút thứ có gái trị, bằng không đợi tan họp chờ mình, nhất định là chân heo chồng chất như núi chờ mình nướng.

Nữ nhân này rất là thô bạo.

"Đạo phòng tuyến thứ nhất, tác dụng trọng yếu nhất chính là làm cho địch nhân giảm tốc độ." Hắn suy nghĩ một chút nói: "Địch nhân tựa như lợn rừng cuồng chạy, thế tới rào rạt, nhưng chỉ cần tốc độ giảm, vậy thì uy hiếp sẽ phải ít đi phân nửa. Hiện tại sao chứ, bị Vũ Yến binh đoàn ngăn cản, tốc độ hạ thấp không ít."

Hắn trong lòng không khỏi có phần bội phục Tạ Vũ An, tổng kết sau khi xong việc người nào đều biết làm, nhưng trước mắt có nguy cơ như thế liền có thể nghĩ ra cách ứng phó, còn dám đi làm, cùng phần ánh mắt và quyết đoán, nhưng khó hơn nhiều so với nướng chân heo.

Phi phi phi, mình thế nào cũng bị nhiễu đến chân heo...

Hắn tập trung chú ý, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn nói tiếp: "Nhưng mà, Vũ Yến binh đoàn chỉ là một sợi dây ngăn cản, lợn rừng phát điên tốc độ giảm, nhưng mà còn chưa đủ. Bởi vì bọn họ người nhiều hơn chúng ta, thể tích càng lớn, da dày thịt thô, xông tới trực tiếp như thế, chúng ta không có cơ hội thủ thắng. Vậy làm sao bây giờ? Để cho bọn họ chia binh, chỉ cần bọn họ chia binh, chúng ta mới có cơ hội."

"Đạo lý thì như thế ." Aya cái hiểu cái không: "Nhưng địch nhân vì sao phải chia binh?"

"Địch nhân nhất định sẽ chia binh." Vu Mã Thiên đã tính trước mọi việc: "Tạ Vũ An vừa mới đánh ra danh đầu, bên ngoài nói cái gì? Thiên hạ phòng thủ đệ tam. Binh đại nhân đem hắn đặt ở phòng tuyến đầu tiên, mặt sau lưu lại cho hắn cũng đủ đường lui cùng bổ sung lực lượng. Chỉ cần chủ tướng đối phương không ngốc, tuyệt đối sẽ không liều chết đánh Tạ Vũ An. Khẳng định có thể đánh được, nhưng thời gian rất dài, trả giá thương vong cũng nhất định sẽ rất lớn. Bọn họ nhất định sẽ hướng hai bên tới lui tuần tra, tìm kiếm cơ hội."

"Vậy bọn họ cũng không cần phải chia binh a." Một người khác nói tiếp.

"Thời gian!" Vu Mã Thiên trầm giọng nói: "Điểm mấu chốt nhất của chiến dịch này chính là thời gian. Sách lược của Binh đại nhân rất đơn giản, đem thời gian chiến dịch kéo được đủ lâu dài. Cho nên phòng tuyến mặt sau chính là vũng bùn. Nhưng Quang Minh châu sao chứ, vừa đúng tương phản, bọn họ là khách quân, thời gian càng lâu đối với bọn họ càng bất lợi. Một khi không thể giải quyết chúng ta trong khoảng thời gian ngắn, khả năng chấn nhiếp (đánh để dọa) của bọn họ đối với thế lực

khác tại Nam vực liền sẽ mất đi hiệu lực, bọn họ liền sẽ rơi vào vũng bùn chiến tranh, vậy mới là vũng bùn chân chính. Cho nên, bọn họ nhất định sẽ chia binh, nhiều đầu cùng tiến, như vậy có thể bằng thời gian nhanh nhất, tìm đến kẽ hở của phòng tuyến."

Mọi người đều nghe được rất nhập thần, bọn họ xuất thân từ dong binh, so với xuất thân chính quy như Tạ Vũ An, chiến thuật còn chênh lệch quá nhiều. Nhưng bọn họ tốt xấu gì cũng là lão luyện trên chiến trường, hiện tại Vu Mã Thiên đem phân tích ra, bọn họ thế nào lại nghe không rõ?

"Đương nhiên, còn có một điểm, đó chính là tự tin." Khóe miệng Vu Mã Thiên lộ ra vẻ trào phúng: "Tại trong mắt mấy người Câu Thành Văn Đao, tạp quân chúng ta lại tính là cái rắm gì? Bọn họ nhổ một sợi lông chân cũng thô hơn so với chúng ta. Chia binh có tai họa ngầm, bọn họ không phải không nhìn ra, ý đồ của chúng ta, bọn họ cũng sẽ nhìn ra, nhưng mà bọn họ còn là sẽ chia. Chia binh cũng vẫn mạnh hơn chúng ta, bọn họ sợ cái gì? So với chút tai họa ngầm do chia binh, thời gian mới càng trọng yếu a."

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Aya mặt lộ vẻ phấn khích, tay không tự chủ nắm lấy chuôi kiếm.

Vu Mã Thiên vội vàng lui về sau, ho nhẹ một tiếng nói tiếp: "Vũ Yến binh đoàn đánh một trận thật đẹp, bọn họ xứng với tràng thắng lợi này. Nhưng với ta nói a, bọn họ cũng đụng phải chiến trường rất thích hợp bọn họ phát huy. Trận địa phòng thủ? Người nào so được với bọn họ? Nhưng xích có sở đoản, tấc có sở trường a."

"Chúng ta là xích!" Aya hừ một tiếng.

Vu Mã Thiên cứng lại, bối rối gượng cười: "Phải phải phải, xích chính là dài, tấc chính là ngắn. Chúng ta rất nhiều khuyết điểm, nhưng chúng ta cũng có điểm lợi hại. Phòng thủ trận địa, chúng ta so không bằng Vũ Yến binh đoàn. Đường dài bôn tập, không người nào so được

với Thạch Sâm đám người điên U Châu kia. Nhưng mà, so về chiến đấu trên đường phố, người nào so được với chúng ta?"

Ánh mắt mọi người sáng lên, không sai! Chiến đấu trên đường phố!

Khô Lâu đoàn xuất thân là dong binh đoàn, chiến đấu trên đường phố là vô cùng am hiểu, sau lại Đường Sửu đại nhân, Binh đại nhân chỉ đạo, càng cường đại. Vu Mã Thiên đến, càng hiểu rõ điểm này.

Trong số các binh đoàn ở Nam minh, Khô Lâu đoàn là xứng đáng với tên đệ nhất chiến đấu trên đường phố.

"Cho nên, chúng ta phải dùng chiến đấu trên đường phố tới đối phó bọn họ." Vu Mã Thiên tay bày ra: "Ta nghĩ đến chỉ là như vậy, mọi người cũng suy nghĩ nhiều chút, nhìn có cái biện pháp gì tốt."

Vu Mã Thiên định ra chiến lược tư tưởng lập tức được đến mọi người nhất trí tán thành.

Dong binh đoàn tuyệt đối không phải cái gì hạng đơn giản, bọn họ mỗi người đều là người già đời, hãm hại lừa gạt không chỗ nào không tinh, đoàn người ồn ào, các loại ý nghĩ xấu xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

"Chiến đấu trên đường phố a, vậy cần phải một cái chiến trường tốt, địa hình càng phức tạp càng tốt, còn phải đủ lớn, nếu không dung nạp không được bọn họ."

"Thạch Lâm sa châu thì thế nào? Chính là phòng tuyến phải di chuyển về phía sau rồi, nếu như thất thủ sẽ không có thời gian hòa hoãn rồi."

"Hảo địa phương! Nơi đó, bầu trời không có cách nào bay, cả năm đều là bão cát, gió còn lợi hại hơn cả đao! Bọn họ chỉ có thể đi trên mặt đất! Nơi đó nếu thất thủ, chúng ta cũng không mặt mũi mà sống rồi."

"Cũng phải, nhưng là sao để cho bọn chúng tới?"

"Lừa gạt! Chúng ta lần trước không phải chạy trốn sao? Lần này giả bộ trốn, bọn họ khẳng định sẽ truy. Chúng ta có thể trước tiên ở Thủy Tiên châu bày ra trận thế, sau đó giả bộ kinh sợ, trốn về Thạch Lâm Sa châu, bọn họ khẳng định sẽ truy."

"Bọn họ vòng đến cái châu khác thì sao chứ?"

"Không có cách nào vòng, Thạch Lâm Sa châu tại trên dòng vặn lưu(dòng quấy nhiễu), chiến hạm không có cách nào đi qua. Bọn họ cần phải xuyên qua Thạch Lâm, đến cửa biển ở mặt sau phòng tuyến của chúng ta mới được."

"Binh đại nhân cái phòng tuyến này kiến lập cũng thật là tuyệt, Vặn lưu mang!"

"Dù sao đều là phải tới, chúng ta đây còn phải lừa gạt sao?"

"Đương nhiên phải gạt! Không lừa gạt người tới ít!"

"Nga nga có đạo lý!"

Bên trong phòng họp, một đám gia hỏa trong mắt hiện lên vẻ âm hiểm lục quang, tựa như một đám dã lang xảo trá.

▲

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 777: Âm Mưu Của Bạch Việt

"Dám coi thường chúng ta sao? Ánh mắt những người này đúng là không ra gì."

Bạch Việt bộ dạng uể oải như mới ngủ dậy nói. Hai mươi năm trước hắn đã trở thành một danh tướng, Bạch Nhan binh đoàn dưới trướng cũng là một trong ba hoàng kim binh đoàn ở Nam vực.

Bạch Nha binh đoàn không giống hai hoàng kim binh đoàn còn lại có được truyền thừa cùng lịch sử từ xưa, binh đoàn này mới thăng cấp thằng binh đoàn hoàng kim được 5 năm.

Cuộc đời của Bạch Việt cũng khá thú vị, từ nhỏ tới khi học xong đều thuộc dạng bướng bỉnh. Hắn là bạn học của Tạ Vũ An nhưng không được như Tạ Vũ An-giỏi giang đa tài, hắn chỉ luôn chép bài, gian lận thi cử trở thành một trong những học sinh cá biệt nhất của trường học. Nếu không phải do nể mặt Bạch gia thì hắn đã sớm bị đuổi khỏi trường.

Đến cả Bạch gia cũng không ai nghĩ tới tương lai của Bạch gia sẽ dựa vào một kẻ như thế.

Lúc hắn tốt nghiệp cũng đã đủ 16 tuổi, hắn trở về nhà, ngay lập tức tìm gia chủ xin được thành lập binh đoàn, làm ồn ào chỉ vì muốn thành lập binh đoàn cho riêng mình. Yêu cầu đó rất dễ dàng bị bác bỏ, nhưng không nghĩ tới Bạch Việt không chịu buông tha ý tưởng đó, không quản ngày đêm xin xỏ, lẽo nhẽo. Bạch gia chủ cùng các trưởng lão không thể chịu nổi đành đồng ý để đuổi tên quỷ này đi.

Không ai coi trọng việc hắn xây dựng binh đoàn vì họ nghĩ Bạch Việt chỉ có hứng thú nhất thời mà thôi. Hơn nữa binh đoàn dễ dàng xây dựng như thế sao? Các vấn đề như: tiền, nhân lực,trang bị, ... không phải là vấn đề thiếu niêu một 16 tuổi có thể giải quyết.

Bạch Việt dựa vào cái gì để tốt nghiệp? Gia chủ cùng với các vị trưởng lão rõ hơn ai hết.

Dù sao cũng chỉ là một cái binh đoàn trên danh nghĩa thôi, để cho hắn ngịch ngợm cho đã đi.

Không thể tưởng tượng được hắn thật sự xây dựng một binh đoàn, gia chủ cùng các trương lão cũng phải kinh ngạc, kinh ngạc một chút thôi. Họ đều cho rằng chỉ có hình thức như trò trẻ con.

Được rồi, chỉ cần bọn chúng vui vẻ mà chơi là tốt rồi.

Bạch Việt rất to gan, dám đem binh đoàn mới xây dựng của mình đi tìm hải tặc để chiến đấu. Cả Bạch gia, tất cả đều giật mình, vội vàng phái người tìm kiếm khắp nơi, không chút kết quả nào.

Hơn nửa năm trôi qua, Bạch gia cho rằng Bạch Việt đã gặp bất hạnh thì Bạch Việt mang theo binh đoàn thương tích đầy mình trở về như kỳ tích.

Từ đó , Bạch Nha binh đoàn bắt đầu được lãnh đạo Bạch gia chú ý. Cứ chiến là thắng, dù không trải qua trận chiến nổi danh thế gian, nhưng kẻ thù của hắn cũng rất nhiều. Bạch Nha binh đoàn không ngừng phát triển mạnh mẽ, từ Đồng thau binh đoàn lên tới Bạch ngân binh đoàn, cuối cùng năm trước, tiến thân hàng ngũ hoàng kim binh đoàn.

Không ôn hòa cẩn thận như Tạ Vũ An, tính cách Bạch Việt làm việc mạo hiểm, túc trí đa mưu, có xưng hào là【 Nam vực chi hồ 】.

Nhưng thật sự không ai coi trọng hắn.

Ba đại quân của Quang minh châu, Câu Thành Văn Đao, Thu Húc Hoa, Mạc Tâm ba đạo đại quân như ba cái mũi tên cùng tiến.

Phía Câu Thành Văn Đao thanh thế lớn, ngoại trừ Tạ Vũ An ở phòng tuyến thứ nhất của Nam minh, đều sụp đổ chỉ trong một đêm. Cái này cũng khiến mọi người đều có thể thấy rõ ràng, giữa Nam minh và Quang minh châu có khoảng cách không thể vượt qua.

Mọi người đều thấy tương lai của Nam minh rất bi quan, việc Nam minh rơi vào tay giặc chỉ là vấn đề thời gian.

Thu Húc Hoa gặp phải Nam vực đệ nhất binh đoàn, đứng đầu ba hoàng kim binh đoàn, Thánh Tháp binh đoàn. Đối diện đối thủ nổi danhđã lâu, thiếu niên thiên tài hơn người không chút nào rơi vào hạ phong, hai bên có qua có lại, có thắng có thua.

Mà Mạc Tâm lại chỉ huy binh đoàn của mình đánh bại hoàng kim binh đoàn.

Nam phong binh đoàn chiến bại, tạo ra danh tiếng vượt qua việc phòng tuyến Nam minh bị sụp đổ. Ngay từ đầu, không có ai tin tưởng Nam minh có thể ngăn cản được đại quan của Quang Minh châu, cũng không ai nghĩ Quang Minh châu chỉ vì Nam minh mà đến.

Quang Minh châu gây chiến tranh lớn như thế, sao có thể chỉvì một cái nho nhỏ Nam minh?

Toàn bộ người Nam vực đều cho rằng mục tiêu của Quang Minh châu căn bản không phải Nam minh mà là toàn bộ Nam vực. Quang Minh châu đã có tham vọng với Nam vực từ lâu.Sau thời gian đầu rối loạn, các thế lực ở Nam vực rất nhanh có phản ứng, tất cả đều chung tay bảo vệ Nam vực!

Thánh Tháp binh đoàn và Nam Phong binh đoàn dũng mãnh xuất quân.

Nam vực chiến lực hơi yếu, mọi người ai cũng rõ, đối với Quang Minh châu có điểm kiêng kỵ, việc Quang Minh châu chỉ xuất ra ba hoàng kim binh đoàn thì trên lý thuyết hai bên có lực lượng khá tương đồng.

Có lực lượng khá cân bằng như vậy thì có thể quyết đâu một trận.

Quyết đấu giữa Hoàng kim binh đoàn trong lịch sử là cực kỳ hiếm thấy.

Khi Nam Phong binh đoàn gặp phải chiến bại, thiệt hại khá lớn thì toàn bộ Nam vực đều hết sức kinh ngạc. Nếu so sánh lực công kích mạnh mẽ của Câu Thành Văn Đao hay so sánh cùng Thu Húc Hoa tài trí hơn nười thì Mạc Tâm chẳng có điểm gì quá nổi bật. Kết quả kẻ không có gì nổi bật này lại đánh một trận thể hiện thực lực vô cùng mạnh mẽ, mạnh nhất trong ba người.

Hoang mang tràn ngập tại Nam vực.

Cùng là hoàng kim binh đoàn, chính lực hai bên lại chênh lệch lớn như thế? Không giống như Bạch Nha binh đoàn chỉ mới lên cấp, Nam Phong binh đoàn là binh đoàn có lịch sử lâu đời không ai có thể tưởng tượng Nam Phong binh đoàn thảm bại.

Ngay cả Nam Phong binh đoàn cũng không phải đối thủ của Mạc TÂm, chẳng ai đánh gá Bạch Việt có thể đánh bại Mạc Tâm.

Ngày nào cũng có tin tức hết sức bi quan như Nam vực đã bại, ngay cả việc Bạch Việt trợ giúp cũng không có nhắc tới.

"Thanh danh của chúng ta quá thấp." Đọc xong tin tức mới, Quan Cận bình tĩnh nói, hắn là sĩ quan phụ tá của Bạch Việt, một trong những nguyên lão của Bạch Nha binh đoàn.

Bạch Việt thích tự do tự tại Quan Cận làm việc cẩn thận, hai người hợp tác là đúng là không thể chê.

"Không sai." Bạch Việt gác chân ở trên bàn, cả người không có theo khuôn mẫu nào cả, nửa trên bàn nửa dưới ghế, giọng lười biếng: "Bị người coi thường như thế, sao có thể không để ý?"

Bộ dáng ngươi như vậy là để ý sao?

Quan Cận cố nén bực dọc, mắt trợn trắng, rót cho mình một chén trà nóng làm trơn cổ họng: "Mạc Tâm không dễ đối phó."

"Chúng ta sẽ không đi đối phó hắn." Bạch Việt thuận miệng nói.

"Không đi đối phó hắn?" Quan Cận không tự chủ bỏ chén trà xuống, nhăn trán: "Ngoại trừ chúng ta, không ai có thể chống đỡ được hắn."

"Vì cái gì phải ngăn cản hắn?" Bạch Việt hỏi ngược lại.

Quan Cận ngây ngẩn cả người.

"Quang Minh châu nói rồi, mục tiêu của bọn họ là Nam minh a."

Quan Cận vô ý thức phản bác: "Không có khả năng, một Nam minh không đáng bọn họ xuất động nhiều binh đoàn như vậy. Hơn nữa, nếu như là vì Nam minh, bọn họ căn bản không cần phải binh phân ba đường."

"Đáng giá hay không đáng giá, chỉ có chính bọn họ biết rõ." Bạch Việt ngáp một cái: "Hiện tại toàn bộ Nam vực đều tin tưởng bọn hắn là nhằm về phía toàn bộ Nam vực mà tới, sẽ không nghĩ tới, vạn nhất nhân gia thực sự là hướng về phía Nam minh thì sao chứ? Binh phân ba đường rất dễ giải thích a, chính diện bày không ra nhiều binh đoàn như vậy. Hơn nữa, ngươi xem, hiện tại có người trợ giúp Nam minh sao? Không có, vì cái gì? Lực lượng của mọi người bị Mạc Tâm cùng Thu Húc Hoa hấp dẫn rồi."

Quan Cận mặt lộ vẻ nghiêm trọng, hắn đối với phán đoán của Bạch Việt xưa nay tín phục, cái gia hỏa này tuy rằng nhìn qua không nghiêm

chỉnh, nhưng mà phán đoán đối với chiến cuộc, có trực giác cực kỳ nhạy cảm, cơ hồ chưa từng có lầm lỗi.

"Chúng ta đi trợ giúp Nam minh?" Quan Cận không khỏi hỏi.

"Không đi." Bạch Việt qua loa hoạt động thân thể một cái, nghĩ đến Đường Thiên đám người kia, buồn ngủ trên mặt tiêu thất không ít, lộ ra mấy phần cười nhạt: "Quang Minh châu cùng Nam vực, đều quá coi thường Thương châu rồi."

"Nam minh vừa mới trải qua một trận tan tác." Quan Cận nhắc nhở Bạch Việt, ngay lập tức nói: "Lão đồng học của ngươi đánh được không tệ."

"Ta hiểu hắn, hắn có bản lĩnh đó." Bạch Việt biểu tình cũng trở nên nghiêm chỉnh: "Hắn là cái loại người này, chỉ cần ngươi cho hắn kỳ ngộ, hắn nhất định sẽ nắm lấy. Nam minh tan tác chỉ có thể nói rõ bọn họ là một đám người mới thôi, nhưng bọn họ có một vị thống suất đỉnh cấp."

"Thống suất đỉnh cấp?" Quan Cận có chút ngoài ý muốn, Bạch Việt mắt cao hơn đỉnh, rất ít khi hắn đánh giá cao một ai như thế.

Bạch Việt vỗ trán: "Quên rồi, là hai gã!"

Quan Cận bắt đầu cảm thấy tên này đang đùa mình rồi, thống suất đỉnh cấp thực sự là cải trắng trên đường sao?

Bạch Việt nhìn thấy vẻ mặt Quan Cận không phải quá dễ nhìn, đánh cái ha ha: "Không cần tính toán những thứ này rồi. Nam minh rất yếu, nhưng Thương châu rất cường. Quang minh châu cho rằng Câu Thành Văn Đao một người là đủ, bọn họ khẳng định sẽ chịu thiệt. Nói thật, ta tình nguyện đi đánh Quang Minh ngũ hổ, đi đánh Thánh Tháp, cũng không muốn sống mái với đám người Thương châu kia."

"Bởi vì thống suất của bọn họ rất xuất sắc?" Quan Cận hỏi lại.

"Không." Bạch Việt lắc đầu: "Là Mãnh Nam-một kẻ khó có thể nhận xét. Hắn không phải quá thông minh, nhưng chưa bao giờ sợ hãi, không biết sợ hãi, không biết lùi bước, dù cho nhìn không thấy hi vọng, hắn cũng sẽ không buông tha, đều sẽ liều mạng. Phần khí chất hắn mang đến cho Thương châu này, mới là đáng sợ nhất."

"Cho nên ngươi cảm thấy bọn họ có thể ngăn chặn Câu Thành Văn Đao?"

"Gia hỏa mà ngay cả ta đều cảm thấy khó chơi, này, ánh mắt này là người đang không tin ta sao?" Bạch Việt vẻ mặt khó chịu.

"Tuy rằng không rõ ngươi vì cái gì đối với bọn họ có lòng tin như thế, nhưng hi vọng phán đoán của ngươi chính xác." Quan Cận đã lười tranh cãi cùng cái gia hỏa này rồi, hắn gọn gàng dứt khoát hỏi: "Chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Thánh Tháp binh đoàn." Bạch Việt vẻ mặt gian trá: "Hoàng kim binh đoàn mới như chúng ta, đương nhiên phải cùng theo lão đại ca. Hơn nữa, ngươi không cảm thấy hai đánh một rất dễ chịu sao?"

Quan Cận ngây người ngẩn ngơ: "Vậy tựu tùy ý Mạc Tâm tiến vào Nam vực?"

"Tiến? Hắn sẽ không. Mạc Tâm làm người cẩn thận, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm một mình thâm nhập. Đây không phải là Quang Minh châu, một mình thâm nhập, đường lui một khi bị chặt đứt, vậy hắn sẽ khóc không thành tiếng rồi." Bạch Việt bình thản nói.

Quan Cận lập tức ý thức được tác dụng từ phương pháp này của Bạch Việt: "Chúng ta cần phải che dấu tung tích, Quang Minh châu đối với Nam vực thâm nhập rất lợi hại (tai mắt khắp nơi). Nếu như chúng ta có thể đột nhiên xuất hiện tại bên sườn Thu Húc Hoa, hắn nhất định sẽ hoảng."

"Ai nha, ngươi đã biết rõ rồi, vậy ta không còn chuyện gì rồi. Ta ngủ trước."

Bạch Việt ngáp liên tục, mí mắt rũ xuống, không lâu thì đã ngáy o o.

Quan Cận đã thành thói quen, hắn bị cái ý nghĩ lớn mật này của Bạch Việt kích thích trở nên hưng phấn, hận không thể lập tức đi bố trí. Hắn hiện tại hiểu rõ, vì cái gì đường di chuyển của bọn họ kỳ quái như thế.

Hắn nhìn thoáng qua Bạch Việt đang ngủ, cái gia hỏa này lừa tất cả mọi người.

Bạch Việt có thể ngủ nhưng hắn không thể ngủ. Hai người hợp tác, Bạch Việt ra lệnh, làm việc chính là Quan Cận. Quan Cận làm việc cẩn thận tỉ mỉ, tinh tế chu đáo, rất ít lỗi lầm có thể xảy ra.

Thu Húc Hoa, chúng ta tới rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 778: Không Linh Ấn

"Ta rất thất vọng."

Thanh âm Câu Thành Văn Đao lạnh băng, hai con mắt hẹp dài dữ tợn đảo qua chư tướng ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, trong phòng tác chiến lặng lăng như tờ. Mái tóc trước như mũi dao cắt ra, che khuất nửa con mắt Câu Thành Văn Đao, khuôn mặt gầy anh tuấn mang theo mấy phần yêu dị có chút tái nhợt.

Lời hắn nói ngoại trừ lạnh tanh, không có bất cứ cảm tình gì.

"Một cái phòng tuyến nhỏ bé như thế, vậy mà lại ngăn cản các ngươi ba ngày. Khắc Lợi Phu, cái này là trách nhiệm của ngươi."

Khắc Lợi Phu vội vàng đứng thẳng lên, ngẩng đầu trả lời: "Vâng!"

Hắn không có trốn tránh trách nhiệm, cũng không có nói cái lý do nguyên cớ gì, thất bại chính là thất bại.

"Ngươi trước ngồi xuống." Câu Thành Văn Đao nhìn thoáng qua Khắc Lợi Phu tóc hoa râm, khuôn mặt gầy lạnh nhạt cứng rắn nhu hòa lại một chút. Ba người Khắc Lợi Phu, Khẳng, Tề Khắc đều là đại tướng dưới trướng, trong đó Khắc Lợi Phu theo hắn thời gian lâu nhất, thiết lập công lao lớn nhất. Hơn nữa hắn phi thường lý giải đại tướng số một dưới trướng mình, Khắc Lợi Phu là quân nhân điển hình, hơn nữa tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm cấp thấp.

Tạ Vũ An rất mạnh, đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Câu Thành Văn Đao khi nghe đến tin tức Khắc Lợi Phu bị khuất phục.

"Vâng!" Khắc Lợi Phu cũng không có nói lời nói gì khác, lưu loát mà ngồi xuống.

Trong con mắt nheo lại của Câu Thành Văn Đao hiện lên vẻ tán thưởng, không cần biết thắng hay bại, Khắc Lợi Phu chưa bao giờ tìm bất cứ cái lý do gì, hắn cũng chưa bao giờnghi ngờ bất cứ mệnh lệnh gì. Một điểm này, dù là Khẳng hay là Tề Khắc, cũng không bằng Khắc Lợi Phu.

Thần sắc hắn lại lần nữa trở nên lãnh khốc, ngữ khí cũng trở nên sắc bén: "Chúng ta quá lâu không có tác chiến ở ngoài Quang Minh châu, mọi người không quen thuộc, hiểu biết của chúng ta đối với Nam minh cũng rất có hạn, nhưng cái này cũng không phải tìm cớ cho thất bại."

Ánh mắt hắn quét ngang qua toàn trường: "Thắng lợi! Ta chỉ muốn thắng lợi! Hiểu chưa?"

Trong lòng chư tướng nhất tề lẫm liệt, ầm ầm đồng ý: "Vâng!"

Sĩ khí không tệ, không bị Tạ Vũ An ảnh hưởng quá lớn.

Câu Thành Văn Đao mặt không biểu tình, trong lòng âm thầm ước định, tiếp tục nói: "Ý chí đối phương rất ngoan cường, sẽ không dễ dàng chịu thua. Bọn họ định kéo chúng ta vào tiết tấu chiến đấu lâu dài, bọn họ muốn dùng phòng tuyến tạo thành máy xay thịt, cho nên bọn họ hi vọng chúng ta chia binh."

Hắn dừng lại một cái, ánh mắt chậm rãi đảo qua chư tướng, thản nhiên nói: "Chúng ta chia binh."

Không ít tướng lĩnh tuy rằng trên mặt bảo trì trấn định, nhưng kinh ngạc hiện lên trong mắt, rung động nội tâm bọn họ. Nhưng ba vị đại tướng Khắc Lợi Phu, Khẳng cùng Tề Khắc, trên mặt không lộ ra chút nào kinh ngạc.

"Thời gian." Câu Thành Văn Đao lạnh lùng nói: "Nếu như chúng ta muốn thoát khỏi quấn chiến, chúng ta cần phải như lưỡi dao sắc bén cắt ngang da trâu, đem phòng tuyến của bọn họ triệt để phá hủy, để cho bọn họ căn bản không có thời gian lần nữa tổ chức vòng tiếp theo phòng tuyến. Ta không kiên trì cùng bọn họ triền đấu liên miên không dứt. Bọn họ đang tại đánh cuộc chúng ta chia binh, như vậy có thể tại trên trình độ nhất định triệt tiêu ưu thế nhân số của chúng ta. Nhưng mà, cái này cũng sẽ gia tăng cơ hội chúng ta phát hiện kẽ hở trên phòng tuyến của bọn họ."

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, các ngươi tiến cùng lúc, xé vỡ đoạn phòng tuyến này."

Câu Thành Văn Đao ngữ khí lãnh đạm, con mắt thủy chung nửa híp lại, đột nhiên mở ra, lạnh lẽo như đao mang.

"Ta tới tấn công Tạ Vũ An, còn lại giao cho các ngươi, không có vấn đề gì thì đi thôi?"

Mọi người xoạt mà đứng dậy tập thể, thần sắc lẫm liệt, cùng kêu lên tuân mệnh.

Mỗi người trong lòng chấn động khó giải thích, đại nhân lại quyết định tự mình động thủ!

Đường Thiên mở mắt, Bất Tử kiếm đẩy ra chấn động tinh mịn, từng lớp sóng không ngừng mà đảo qua thân thể hắn.

Chấn động tinh mịn, thâm nhập ở chỗ sâu trong cốt tủy, tạp ý bình thường không thể nào loại trừ cũng nhè nhẹ từng sợi thẩm thấu đi ra. Khóc Kiếm ấn cường hóa đối với thân thể chậm hơn nhiều so với Niêm Hoa ấn cùng Nộ Quyền ấn, nhưng hiệu quả của nó lại càng thêm đậm.

Thân thể vốn đã đình chỉ tiến bộ, vậy mà lại có tiến bộ.

Hắn sở dĩ không hề động thân đi tới Phi Mã thành là bởi vì hắn cảm giác hắn lại đến một cái bình cảnh.

Liên tục kịch chiến, tất cả đều là cường giả Chiến Lực bảng, tầm mắt của hắn mở ra rất lớn, có rất nhiều thể ngộ.

Hắn ngồi yên chậm rãi ngẫm lại những thể ngộ này. Trạng thái như vậy, hắn không hề xa lạ, trong cuộc đời tu luyện, hắn đã rất nhiều lần gặp tình huống như vậy.

Thiên Ma lục ấn lĩnh ngộ tam ấn, nhưng cũng phải nói, ngoại trừ Nộ quyền ấn, quá trình lĩnh ngộ Niêm Hoa ấn cùng Khóc Kiếm ấn hắn có chút mơ hồ. Lúc trước hắn cảm thấy cái cõi mộng kia, nhưng Tiểu Lam cùng Bất Tử kiếm đều khiến hắn hiểu ra nhất định không phải giấc mộng đơn giản như thế.

Lẽ nào tất cả trong giấc mộng, đều là mình đã trải qua?

Hắn bỗng nhiên nhớ tới quá trình tu luyện Thiên Sách phá ma thủ, hình như cùng việc này có điểm giống.

Ảo cảnh ư? Chưa từng có nghe nói qua có ảo cảnh lợi hại như vậy a!

Được rồi, vấn đề này có chút phức tạp, Đường Thiên đem nó vứt lại đằng sau(không thèm nghĩ nữa, công nhận hơi lười – dịch giả). Chu dù có phải cõi mộng hay không, nhưngcó thể giúp hắn lĩnh ngộ Niêm Hoa ấn cùng Khóc Kiếm ấn,mỗi chi tiết trong giấc mộng đều rõ ràng như thế, ngay cả một ít cảm thụ lúc đó, hắn đều ghi nhớsâu sắc.

Thực sự là chiến đấu gian khổ.

Tràng chiến đấu kia là trận chiến đấu gian nan và tàn khốc nhất mà hắn trải quai từ trước tới nay. Vô số lần, hắn ở sát biên giới sụp đổ, nếu như gặp lần nữa, hắn cũng không dám xác định, mình có thể lại lần nữa giết ra hay không.

Không biết vì sao, hắn bỗng nhiên nghĩ tới cảm giác lúc mình ở sát biên giới sụp đổ đó.

Đó chính là một cái điểm giới hạn.

Lúc đó, mình hoàn toàn dựa vào bản năng mà chiến đấu. Hắn không có sụp đổ, nhưng cũng không có ly khai cái điểm giới hạn kia, ngoài dự đoán là đoạn thời gian đó hắn mạnh mẽ khác thường.

Thực sự giống như cỗ máy giết chóc!

Mọi thủ đoạn, chiêu thức đều được hắn phát huy với giá trị cao nhất.

Lúc đó. Thiên Ma trọng trảm thực sự có sức mạnh vô địch, vượt quá mức bình thường.

Chẳng lẽ trạng thái giới hạn mới có thể chân chính phát huy toàn bộ tiềm lực chiến đấu?

Cái ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền không thể nào ngăn chặn. Đường Thiên hiện tại khoa khát với lực lượng rất điên cuồng, không cần biết dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể khiến sức chiến đấu của hắn tăng lên, hắn liền chút do dự thử.

Mọi người còn đang chờ hắn nghĩ cách cứu viện, hắn còn phải đánh về Thánh vực!

Thế nhưng làm sao mới có thể giúp mình tiến nhập trạng thái giới hạn? Đường Thiên không khỏi nhíu mày, bây giờ thể lực hắn mạnh mẽ, gần như đạt được tình trạng khiến người khác bực bội. Loại cường độ này, không chỉ có bao quát huyết nhục chi lực, còn bao quát sinh cơ mạnh mẽ đến cực điểm, hắn nuốt quá nhiều sinh mệnh tinh nguyên. Chiến đấu phổ thông, căn bản không thể nào tiêu hao thể lực của hắn. Bởi vì tốc độ tiêu hao thể lực thậm chí không theo kịp thể lực hồi phục.

Nếu như không phải trong giấc mộng, những bảo thạch lam người lùn vô tận giống như thủy triều, hắn căn bản không thể nào đạt được điểm

giới hạn.

Hắn không khỏi cười khổ, hắn không nghĩ có một ngày mình vì thể lực hồi phục quá nhanh mà phiền não, trước đây hắn tuyệt đối không thể nào tưởng tượng.

Lẽ nào con đường này không thể thực hiện được sao?

Đường Thiên có chút không cam lòng, trong lòng hắn mơ hồ có cảm giác, suy đoán của mình có khả năng là đúng.

Thế nào mới có thể khiến thể lực mình sử dụng tới hết chứ?

Vắt hết óc, con mắt Đường Thiên bỗng nhiên sáng ngời, có rồi!

Thần quyền! Hắn còn có thần quyền!

Mỗi một lần dùng thần quyền, không phải đều là mệt muốn chết sao?

Không sai!

Đường Thiên lập tức trở nên kích động, không nói gì, bay lên trời tới một chỗ cao.

Trên đỉnh mây, con mắt Đường Thiên sáng lên như ngôi sao, chậm rãi kéo mở quyền thế.

Ầm!

Vô số pháp tắc tuyến theo bốn phương tám hướng tụ tập tới nắm đấm của hắn, vô số dấu ấn biến hóa lướt qua trong lòng hắn. Quang mang trên nắm đấm càng phát sáng ngời, trong nháy mắt, liền như thái dương.

Tiêm Phong thành sáng lên như ban ngày.

Khí tức kinh khủng của Thần quyền, quét ngang toàn thành, mỗi người đều vô cùng kinh hãi mà nhìn Đường Thiên trên bầu trời.

Đường Thiên cảm nhận được lực lượng bên trong cơ thể mình đang cấp tốc bị lấy đi với tốc độ kinh người, huyết nhục suy yếu, tinh thần vẫn rất mạnh mẽ, hai cảm giác này mâu thuẫn.

Không, còn chưa đủ!

Bên trong cơ thể tuy rằng trống rỗng, nhưng vẫn như cũ chưa có đạt được điểm giới hạn.

Bất tri bất giác, thân thể hắn đã cường đại tới mức có thể giúp cho Đường Thiên đánh ra Thần quyền. Nhưng khiến hắn khổ não chính là hắn cần phải tiếp tục tìm biện pháp có thể khiến mình tiếp tục tiêu hao thể lực.

Còn có thể làm gì?

Lại làm một lần Thần quyền?

Đường Thiên lắc đầu, thân thể đã vô cùng suy yếu, tuyệt đối không thể nào thừa nhận Thần quyền lần thứ hai, nếu như cưỡng ép sử dụng, mình nhất định sẽ rơi vào hôn mê thậm chí phản phệ.

Càng trọng yếu chính là Thần quyền biến hóa đã hết.

Thần quyền của hắn, là căn cứ vào cơ sở quyền pháp mà suy diễn ra toàn bộ biến hóa quyền pháp, sau đó lại ngược hướng nghịch đẩy, biến phức tạp thành đơn giản, chung cực quyền pháp đem toàn bộ biến hóa dấu ấn áp súc tại một quyền. Một quyền này đã không có biến hóa, chỉ có dấu ấn của biến hóa, cũng chính là những dấu ấn biến hóa này hấp dẫn nhựng pháp tắc tuyến phân li cùng loại với nó. Bởi dấu ấn biến hóa rất nhiều, mới tạo thành hiện tượng hấp dẫn toàn bô pháp tắc tuyến.

Nhưng không cần biết lúc trước nó có bao nhiêu dấu ấn biến hóa, khi nó hoàn thành, nó chỉ còn lại có "Một" .

Không gian xung quanh Đường Thiên đông lại, quang cầu trong tay do vô số pháp tắc tuyến tụ tập đồng thời áp súc đến cực hạn,

Còn có thể làm cái gì?

Tay phải toàn bộ biến hóa đều đã viên mãn như hồ nước tràn đầy cũng không thể dung nạp tiếp được dù là một giọt nước. Ngoại trừ chém ra một quyền này, hắn cũng không thể tiếp tục làm ra bất cứ động tác gì khác.

Không, mình còn có tay trái, Đường Thiên bỗng nhiên nhớ lại.

Đúng, mình còn có tay trái!

Tay trái có thể làm cái gì? Thiên Ma trọng trảm? Nộ quyền ấn? Niêm hoa ấn? Hay là Khóc Kiếm ấn?

Một loại pháp ấn có chút xa lạ rồi lại có chút quen thuộc bỗng nhiên xâm nhập đầu óc hắn, gần như vô ý thức, tay trái hắn kết ấn.

Kết ấn hơi có chút khó khăn, nhưng vẫn như cũ rất hoàn chỉnh.

Không Linh ấn.

Trong người đá ngũ thức, hắn quen thuộc nhất chính là Không Linh thức, bởi vì Không Linh thức có thể đề cao trực giác. Nhưng hắn lại chậm chạp không có lĩnh ngộ Không Linh ấn, một điểm này hắn cũng rất kỳ quái.

Người đá ngũ thức cùng Thiên Ma lục ấn có mối quan hệ sâu xa, được coi là bản thô ráp của Thiên Ma lục ấn, bên trong thân thể bọn nó, hình thành năm cái kinh mạch đặc biệt, mỗi cái có công dụng kỳ diệu riêng. Nhưngsau lại Đường Thiên dùng kiếm qua gió bão rèn luyện thân thể, tu luyện ra có linh năng lượng thể trước nay chưa từng có, bên trong thân thể, toàn bộ kinh mạch, đan điền, tất cả đều quét sạch không còn, biến mất không thấy.

Thiên Ma lục ấn cũng tiêu hao chính là huyết nhục chi lực, theo thủ ấn biến hóa, thể lực còn sót lại lập tức bị lấy đi.

Trong nháy mắt khi Không Linh ấn kết thành, thân thể Đường Thiên chấn động, bạch khí nhàn nhạt nhẹ không thể xét lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Giống như bên tai có một dây cung vô hình căng ra đến cực hạn, lặng lẽ bị kích thích, một tiếng dây cung vang.

Đường Thiên chậm rãi mở mắt, thế giới trước mắt trở nên hoàn toàn khác lạ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 779: Vệ Hải Cứ Điểm

"Công việc này của ngươi là vấn đề mấu chốt quyết định thắng bại của chúng ta trong trận chiến tranh này!"

Lời nói làm bộ làm tịch của Binh thỉnh thoảng hiện lên tại trong đầu Tiểu Nhị. Hắn cảm thấy Binh chỉ là muốn nghiền ép sức lao động của mình, lời này tám chín phần mười là lừa mình, nhưng ... chẳng may là thật thì sao?

Tiểu Nhị không ít lần do dự, nhưng vẫn kiên trì tăng ca thêm giờ, giục ngựa ra roi.

Được rồi, chính là kinh sợ như thế.

Tiểu Nhị vô số lần rơi lệ đầy mặt, sự thực chứng minh so với sự gian trá của Binh, mình thực sự quá non.

Sinh hồn cần có thời gian, bí bảo cũng tiêu hao không khác biệt lắm, Tiểu Nhị cân nhắc rất lâu, cuối cùng đem sức lực ở trên phương diện hắc kim. Hắc kim tính năng ưu tú, rất thích hợp chế tác vũ khí, nhưng thích hợp nhất vẫn là chiến hạm vũ khí.

Tiểu Nhị liền chú ý vào chiến hạm vũ khí.

So với sự phức tạp của hồn bảo, chiến hạm vũ khí kết cấu đơn giản hơn nhiều. Đối với người khác mà nói, việc luyện chế rất khó khăn, đối với Tiểu Nhị cũng không phải vấn đề gì lớn. Hắn thân có Phệ Hồn diễm, luyện chế hắc kim cực kỳ thoải mái.

Tham khảo lượng lớn kỹ xảo bên trong Đoạt Xá châu, chiến hạm vũ khí do Tiểu Nhị luyện chế ra so với chiến hạm vũ khí bình thường giống nhau.

Nhưng thời gian cùng tinh lực (tinh thần và sức lực)cá nhân của hắn cũng có hạn, thời gian lại gấp gáp, hắn chỉ có thể luyện chế linh kiện quan trọng, những bộ linh kiện khác giao người khác hoàn thành. Ngay cả như vậy,con số khổng lồ như thế hắn vẫn mệt hết sức.

Cũng may, cuối cùng đã hoàn thành.

Hắn bỗng nhiên có chút mong đợi, lúc Tạ Vũ An nhận được loạt này vũ khí thì sẽ có biểu tình gì.

Vệ Hải cứ điểm.

"Nơi đây tiếp tục gia cố một chút."

"Chú ý góc độ công kích."

"Tiến độ huấn luyện tân binh quá chậm, phải nắm chặt thời gian. Đặt trọng điểm tại việc điều khiển chiến hạm vũ khí!"

Tạ Vũ An tới phòng tuyến kiểm tra, không có dừng lại chút nào. Đánh một trận thành danh có rất nhiều chỗ tốt, như việc binh sĩ sĩ khí tràn đầy, như binh sĩ mới bổ sung cũng cùng có vinh quang.

Nhưng trên người Tạ Vũ An lại không có lưu lại bất cứ vết tích gì. Hắn trải qua thời gian vô ích cũng nhiều, đã quen thói đời nên rất quý trọng những thứ trước mắt này.

Vệ Hải cứ điểm, trấn giữ tuyến đường Nam Giáp, ý nghĩa chiến lược không cần nói cũng biết. Tuyến đường Nam Giáp là một trong những tuyến đường trọng yếu nhất Nam vực, Vệ Hải trước đây là một điểm tiếp tế, tiếp viện trên tuyến đường Nam Giáp. Sau lại theo tuyến đường Nam Giáp ngày càng phồn vinh, địa vị Vệ Hải cũng tăng lên, không ngừng được phát triển, gia cố, mới hình thành cứ điểm bây giờ.

Vệ Hải cứ điểm là một trong những cứ điểm nổi danh nhất Nam vực, trải qua mấy đời phát triển, diện tích của nó đang không ngừng tăng lên.

Nó do một khối nham thạch nguyên khối đường kính ước bảy dặm tạo thành, chủ thể là Hải bối nham thạch. Hải bối nham thạch là một loại nham thạch tương đối thông thường trong năng lượng hải, nó có thể chống lại năng lượng hải ăn mòn rất hiệu quả. Nhưng, độ cứng của nó cũng không cao, phẩm chất cũng không quá cứng rắn.

Khối Hải bối nham thạch lớn này được đào rỗng bên trong, lượng lớn tài liệu hiếm không ngừng được sử dụng tu bổ vào trong đó làm cho nó càng thêm kiên cố. Thương nghiệp phồn vinh, Nam vực không thiếu nhất chính là tiền, giá trị chế tạo Vệ Hải cứ điểm, thậm chí vượt quá kim tiền cùng thể tích.

Đã từng có võ tướng của Quang Minh châu xưng Vệ Hải cứ điểm là một khỏa minh châu tại Nam vực năng lượng hải, ngầm nhận xét Vệ Hải cứ điểm chỉ đẹp chứ không có sức mạnh gì. Châm chọc như vậy thường xuất hiện, lời nói thông thường nhất là Vệ Hải cứ điểm tốn hao đủ để thành lập ba tòa cứ điểm cùng quy mô.

Ngay từ đầu, Vệ Hải cứ điểm đã như một tòa cung điện xa hoa, mà không phải một tòa cứ điểm kiên cố không gì phá nổi.

Sau khi Nam minh thành lập, Vệ Hải cứ điểm cũng rơi vào trong tay Nam minh, Tạ Vũ An phụng mệnh đi tới thăm dò.

Xác thực như thế.

Lần đầu tiên Tạ Vũ An nhìn thấy Vệ Hải cứ điểm, cũng là có ý nghĩ như vậy. Hỗn tạp lượng lớn Kim vân mẫu, sau khi lại đúc thành, Vệ Hải cứ điểm nhìn qua càng là xa hoa chói mắt, điểm điểm kim tinh, giống như ngôi sao, từ rất xa đã có thể nhìn thấy.

Làm một tòa cứ điểm, không có gì tệ hơn chuyện này.

Trái với vẻ xa hoa chói mắt đến mức có thể trở thành bia ngắm ở ngoài một trăm dặm, bên trong Vệ Hải cứ điểm, vô cùng hỗn loạn. Hầu hết đều sử dụng tài liệu quý hiếm để xây dựng nên nhìn giống như một kho tài phú chứ không phải một tòa cứ điểm.

Đã quen với cuộc sống khốn khổ, Tạ Vũ An lập tức tròn xoe con mắt, gần nửa nguyên liệu hắn biết không thể có để dùng thì giờ này lại chất cả đống trước mắt.

Hắn không chút do dự, yêu cầu Binh cho quyền được cải tạo, bắt đầu cảo tạo lại hắn hoi.

Kim vân mẫu có thể đề cao tính phòng ngự nhưng quá bắt mắt dễ phát hiện, chỉ cần phủ lên một lớp vữa che đi. Bên trong đào rỗng sẽ tạo ra không gian rộng lớn nhưng kết cấu quá giòn nên hắn chuyển tới lượng lớn hắc kim thạch đúc thành mười hai cột để chống đỡ, đảm bảo dù gặp phải công kích mạnh mẽ ra sao thì cứ điểm sẽ không thể sụp được vào trong. Phân chia lại khu sinh hoạt, khu chiến đấu, tăng thông đạo (đướng để đi) tiếp viện khi khẩn cấp , ...

Thay đổi lớn như vậy khiến sức chiến đấu của Vệ Hải cứ điểm tăng lên rất lớn, từ một viên minh châu đẹp đẽ chói mắt đã trở thành một con nhím ảm đạm, rất nguy hiểm nếu đụng chạm vào.

Cũng vì Tạ Vũ An cải tạo nên Binh giao luôn nhiệm vụ đóng giữ Vụ Hải cứ điểm cho hắn.

Tạ Vũ An không nghĩ tới Quang Minh châu sẽ xâm lấn, cũng không nghĩ Vệ Hải cứ điểm nhanh chóng trở thành lá chắn bảo hộ Thương Châu. Hăn vốn phí sức lực để cải tạo Vệ Hải cứ điểm chỉ là bản tính hắn không chịu nổi khi nhìn đống tài liệu bị hoang phí.

Hiện tại hắn lại thấy rất may mắn, may mắn có thể theo kịp trận chiến này.

Một chiếc vận tải chiến hạm khổng lồ dừng lại, Lỹ Nhiên từ trên chiến hạm nhảy xuống,hắn bước chân cà nhắc tới trước mặt Tạ Vũ An, quỳ xuống hành lễ: "Tạ đội trưởng, thứ ngài cần đã đến."

Tạ Vũ An mặt lộ ra vẻ vui mừng, hướng Lý Nhiên đáp lễ: "Khổ cực rồi!"

Lý Nhiên là thủ lĩnh hộ vệ của Tần Ngữ Nhiên, tại trong trận chiến ở Nguyệt Chi trang viên biểu hiện nổi bật. Tần Ngữ Nhiên cảm thấy hắn đi theo bên cạnh mình vô cùng lãng phí nhân tài, liền đề cử với Đường Thiên, Lý Nhiên nhanh chóng trở thành một thành viên dưới trướng Đường Thiên.

Bởi đùi phải thụ thương, Lý Nhiên cũng không thích hợp chém giết tại tiền tuyến, Binh giao hậu cần cho hắn. Lý Nhiên quen thuộc chiến sự, trình độ xuất sắc, tính cách lại cực kỳ chặt chẽ nghiêm túc, rất nhanh liền được Binh tín nhiệm.

Từng cái rương lớn vượt lên trước năm trượng cao, chỉnh chỉnh tề tề mà sắp đặt ở bên trong vận tải chiến hạm.

"Không khổ cực, là chức trách." Lý Nhiên đưa cho Tạ Vũ An một phần danh sách: "MỜi nghiệm thu."

Tạ Vũ An sớm đã có chút nghi hoặc, số lượng những vật tư này, rất không thích hợp, tựa hồ.. có phần quá nhiều.

Hắn tiếp nhận danh sách, nhìn lướt qua, tức thì sững sốt.

Hai trăm kiện chiến hạm vũ khí, con số này xa xa vượt quá số lượng hắn đề xuất.

Tạ Vũ An rất nhanh phục hồi lại tinh thần, mở ra một cái rương, một kiện vũ khí hắc kim cổ quái hiện ra ở trước mặt mọi người.

Nó có hình con thoi, hình dạng giống như một chiếc thuyền nhỏ, đầu thuyền nhỏ vểnh lên, ở đầu thuyền một vầng trăng khuyết chỉa ra phía

trước, thân thuyền có hai hàng chỗ ngồi, có thể dung nạp mười hai người.

Nguyệt ba luân!

Binh sĩ bên cạnh Tạ Vũ An mỗi người hai mắt tỏa ánh sáng, cái này là chiến hạm vũ khí bọn họ bình thường luyện tập, 【 Nguyệt ba luân 】, tên hiệu là 【 thuyền nhỏ 】. Nguyệt ba luân cần mười hai người điều khiển, uy lực thật lớn, yêu cầu độ thuần thục đối với các loại ba nhận(sóng mũi nhọn) tương đối cao.

Lập tức vang lên tiếng hoan hô, tốp【 Nguyệt ba luân 】này hiển nhiên là cấp trên chuẩn bị cho bọn họ, Vũ Yến binh đoàn am hiểu nhất đó là ba nhận. Nếu như lần trước có nhiều Nguyệt ba luân như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không bị thương vong lớn như thế.

Uy lực chiến hạm vũ khí rất lớn, nhưng giá cả đắt đỏ. Một chiếc chiến hạm, gần một nửa thành phẩm đều tại trên chiến hạm khí. Một tốp Nguyệt ba luân đưa tới này, đến hơn hai trăm. Số lượng này thậm chí vượt qua tổng lượng một chi hạm đội trang bị, cũng khó trách binh lính vui vẻ một cách khó giải thích như vậy.

Tạ Vũ An không có ngăn cản binh sĩ hoan hô, ánh mắt hắn, nhìn chằm chằm vầng trăng khuyết kia, nửa ngày cũng không dời được ánh mắt, trăng khuyết hiện ra kim sắc nhàn nhạt.

Tốp Nguyệt ba luân này toàn thân do hắc kim đúc thành, đen kịt như mực, trăng khuyết màu vàng nhạt dị thường dễ thấy. Hắn quay mặt, nhìn về phía một cái mộc rương khác vừa mới mở ra, trăng khuyết của Nguyệt ba luân bên trong, đồng dạng hiện ra kim sắc nhàn nhạt.

Lẽ nào...

Trái tim Tạ Vũ An đột nhiên co gựt, hắn cơ hồ nhanh như hổ đói vồ mồi nhào tới kiểm tra.

Cũng may cũng may... Không phải hoàng kim cấp 【 Nguyệt ba luân 】.

Xác thực mà nói, là chuẩn hoàng kim cấp, tất cả bộ kiện của Nguyệt ba luân, chỉ có vầng trăng khuyết kia đạt được hoàng kim cấp, cái bộ kiện khác đều là bạch ngân cấp.

Hắn không biết vì sao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hai trăm cái Nguyệt ba luân hoàng kim cấp, vậy thật là đáng sợ. Hắn đến bây giờ còn không có gặp qua, Nguyệt ba luân hoàng kim cấp chân chính, nhưng hiểu biết cơ bản vẫn phải có, hoàng kim cấp chiến hạm vũ khí, là tuyệt đối không thể sản xuất hàng loạt.

Chuẩn hoàng kim cấp chiến hạm vũ khí, đã tương đương hiếm thấy. Tạ Vũ An rất rõ ràng, trên thị trường, Nguyệt ba luân chuẩn hoàng kim cấp giá cả đắt đỏ vô cùng, nhìn xem trước mặt sắp đặt chỉnh tề hai trăm cái Nguyệt ba luân, hắn chỉ có thể cảm khái cấp trên đúng là rất có tiền.

Hắn tiếp tục kiểm tra, bỗng nhiên, thân thể hắn đột nhiên sững lại.

Khoan đã!

Nguyệt ba luân trước mặt... hoàn toàn không giống với thứ bình thường mình dùng!

Loại cảm giác này, rất quen thuộc... Giống như ở đâu cảm thụ qua...

Hắn mở choàng mắt, Nguyệt tương yến tương tiên!

Không sai, chính là khí tức của Nguyệt tương yến tương tiên.

Cái kia là Tiểu Nhị đại nhân luyện chế, chẳng lẽ những Nguyệt ba luân này cũng là Tiểu Nhị đại nhân luyện chế?

Kinh ngạc quá nhiều,trong lòng hắn càng chấn động, một cái ý nghĩ cực kỳ lớn mật đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn. Lẽ nào, những Nguyệt ba luân này có thể phối hợp cùng Nguyệt tương yến tương tiên? Tạ Vũ

An càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, hận không thể lập tức thử một lần.

Nhưng Lý Nhiên còn tại một bên chờ đợi hắn nghiệm thu, hắn liềm chế lại phần xung động này.

Thương châu sản vật hắc kim, hắc kim rất thích hợp dùng cho chế tác chiến hạm vũ khí, cho nên Tạ Vũ An mới đề nghị mặt trên đưa tới một nhóm chiến hạm vũ khí để gia tăng sức chiến đấu cho cứ điểm. Tuy rằng Vệ Hải cứ điểm đã cải tạo qua, khá kiên cố và mạnh mẽ, nhưng Tạ Vũ An biết rõ trách nhiệm của mình lớn ra sao, không dám sơ ý, còn là hướng về cấp trên trình lên phần thỉnh cầu này.

Hắn bị hai trăm cái Nguyệt ba luân chuẩn hoàng kim cấp đưa tới làm chấn kinh.

Trong lòng Tạ Vũ An cảm thán khó giải thích. Không nghĩ tới, Thương châu lại đã có thể sản xuất Nguyệt ba luân chuẩn hoàng kim cấp, tốc độ tiến bộ này thực sự là khiến người ta cứng họng không nói được gì.

Hơn nữa, quá có tiền rồi!

"Binh đại nhân còn có một thứ đưa cho Tạ đội trưởng." Lý Nhiên nói.

Còn có thứ khác?

Tạ Vũ An hơi có chút kinh ngạc.

Nhưng khi hắn nhìn thấy cái rương thì ánh mắt liền không khỏi ngưng tụ, cái rương cao như một người là do hắc kim chế tạo thành.

Bên trong là cái gì?

Tạ Vũ An kiềm chế nghi hoặc trong lòng, mở cái rương ra.

Kim quang chói mắt tức thì sáng lên bên trong vận tải chiến hạm, mọi người dừng động tác lại, dồn dập quay mặt nhìn về phía kim quang.

Một bộ kim sắc cụ trang uy nghiêm(áo giáp), lặng lẽ đứng trang nghiêm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 780: Bọ Ngựa Bắt Ve

"Lão đại, tóm được rồi!"

Giọng A Lãnh lộ ra hưng phấn vô cùng, chư tướng vây quanh Thạch Sâm nghe vậy, người nào vẻ mặt cũng vui mừng.

"Đuổi theo, chú ý, không để cho bọn họ cảnh giác."

Thạch Sâm rất bình tĩnh, hắn không cao hứng quá sớm. Chinh chiến nhiều năm như vậy, kẻ địch quỷ quyệt như thế mới lần đầu tiên gặp được.

Mai Thần Tú, cái tên giống như nữ nhân này là một kẻ ngay cả Binh cũng cảm thấy khói giải quyết. Quang Minh châu xâm lấn, Binh quyết định rất nhanh, lập tức thủ ở phòng tuyến, không để ý đến Mai Thần Tú.

Thạch Sâm không buông tha.

Nếu chỉ có một mình Mai Thần Tú thì không đáng phí sức như thế, nhưng phía sau Mai Thần Tú còn có một nữ nhân đáng sợ, Nhu phu nhân. Nhu phu nhân có cảm giác chính trị nhạy cảm, thường ở nơi cứ điểm đưa ra kế sách.

Hai người đơn phương hành động sẽ không đáng để lo lắng.

Mai Thần Tú khách quân tác chiến, nòng cốt dưới trướng đều là tướng lĩnh Quang Minh hải, nhưng vẫn không thể thay đổi được bản chất hải tặc. Hải tặc dù có xuất sắc cũng chỉ là hải tặc. Nhu phu nhân di chuyển giữa các thế lực, luôn tìm được thế lực có thể giúp ả hoạt động,

chẳng qua cũng giống gái hồng lâu.(gái chỉ thích ăn chơi (chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý miệt khinh)

Thế nhưng nếu hai người liên thủ liền đủ để khiến người kiêng kỵ.

Quang Minh châu xâm lấn, mỗi thế lực ở Nam vực tâm thần đều hoảng sợ, đúng là cơ hội cho Nhu phu nhân thể hiện, chi hải tặc của Mai Thần Tú này, nếu cho hắn tìm được nơi sống yên ổn thì không khác gì để phía sau lưng một cái gai độc bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp trí mạng.

Binh cần phải cân nhắc là toàn cục, so với toàn cục, Mai Thần Tú cũng được, Nhu phu nhân cũng được, đều không bằng Quang Minh châu ba đường tiếp cận nguy hiểm trực tiếp như vậy.

Thạch Sâm có cân nhắc của riêng hắn.

U Châu quỷ kỵ bổ sung đại lượng máu huyết mới mẻ, sức chiến đấu chỉnh thể không tăng trái lại hạ xuống, hắn cần có thời gian và chiến đấu để tôi luyện chỉnh đốn kết hợp lại. Bạch hải tặc do Mai Thần Tú suất lĩnh chính là hòn đá mài dao cho quân lính của Thạch Sâm.

Một nguyên nhân khác đó là phong cách chiến đấu. U Châu quỷ kỵ chú trọng chính là tính cơ động, di chuyển đường dài, quấy rầy phía sau địch, thời kỳ đầu của chiến dịch, yêu cầu cấp thiết của Nam minh là tạo phòng tuyến, ổn định thế cục.

Binh đồng ý thỉnh cầu của hắn.

Thạch Sâm liền suất lĩnh U Châu quỷ kỵ, bám chặt theo đám Bạch hải tặc.

Sự xảo trá của đối phương, khiến Thạch Sâm càng trở nên cẩn thận, hắn biết rõ mình chỉ có một lần cơ hội, nếu là thất thủ, muốn lần thứ hai lần ra được đối phương, vậy thì khó càng thêm khó. Hơn nữa thời gian

lưu cho hắn để giải quyết phiền phức này có hạn, một khi tiền tuyến báo nguy, hắn cần phải suất lĩnh U Châu quỷ kỵ tiến đến trợ giúp.

Thạch Sâm tựa như thợ săn lão luyện, kiên trì mà cẩn thận, xa xa mà theo tại phía sau Bạch hải tặc.

Mai Thần Tú không có nghĩ đến, phía sau còn có người truy kích hắn.

Lúc trước chơi trốn tìm, đối phương không biết làm gì với hắn làm cho hắn hưng phấn không thôi. Nhu phu nhân cũng không có gợi ý ở trước mặt hắn, cho nên khi biết được đại quân Quang Minh châu xâm lấn Nam vực thì hắn vô cùng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền nhạy cảm phát hiện được đây là một cái cơ hội tuyệt vời!

Quả nhiên, hắn cảm nhận được cổ áp lực như có như không kia biến mất không thấy.

Đại quân Quang Minh châu tiếp cận Nam minh, lúc nàychẳng ai quản không nổi hắn.

Hắn công kích vài toà thành thị để thăm dò, không có phát hiện tung tích chiến hạm. Hắn sao có thể nghĩ ra, Thạch Sâm cũng không sử dụng chiến hạm, mà mang theo U Châu quỷ kỵ, trong năng lượng hải lặn lội đường xa, đuổi theo không bỏ.

Theo tiên tức từ tiền tuyến truyền đến, Mai Thần Tú càng yên tâm. Đạo thứ nhất phòng tuyến của Nam minh đã bị phá hủy, tuy rằng đột nhiên xuất hiện võ tướng xuất sắc như Tạ Vũ An, nhưng biểu hiện tổng thể của Nam minh cũng không tốt.

Đạo phòng tuyến thứ nhất sụp đổ, có nghĩa Nam minh nhận áp lực càng lớn.

Hắn có thể tưởng tượng, Nam minh tiền tuyến nhận áp lực là kinh người cỡ nào.

Được ban cho cơ hội tốt!

Mai Thần Tú nóng lòng muốn thử, hưng phấn khó giải thích, tiền tuyến đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Nam minh, hậu phương trống trải như mỹ nữ không được bảo vệ khiến người thèm nhỏ dãi.

Phá hoại, hắn chỉ cần phá hoại không cần e dè gì.

Phá hoại tuyến tiếp viện của Nam minh, phá hoại công xưởng của Nam minh, không ngừng phá hoại, Nam minh sẽ không ngừng mất máu. Tuy rằng hắn không cho rằng Nam minh có thể chống lại đại quân Quang Minh châu đi tới, nhưng hành động của hắn, có thể làm bước chân chinh phục Nam vực của Quang Minh châu nhanh hơn rất nhiều.

Đây là mục đích của bọn họ.

Hắn không có xuất thủ một cách thô lỗ, sau mấy vòng tiến công thăm dò tạo ra kinh hoàng, hắn biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Theo tình hình chiến đấu ở tiền tuyến trở nên nguy cấp, hậu phương trống rỗng, khối bánh ga- tô màu mỡ này cũng không phải chỉ có mình hắn nhìn chăm chú, những kẻ "Đồng hành" với hắn kia cũng đang mài đao soàn soạt.

Đối với hải tặc mà nói, hỗn loạn vĩnh viễn là thứs bọn hắn thích nhất, nước đục mới có thể tìm cá. Về phần Nam vực có bị công phá hay không, đối với bọn họ có quan hệ gì? Trongđầu bọn hải đạo tham lam đều nghĩ phải làm sao để nhân cơ hội tốt này kiếm một khoản.

Trong lúc nhất thời, hoạt động của hải tặc trở nên hung hăng và ngang ngược.

Hỗn loạn, phía dưới cục diện kinh hoàng, chi Bạch hải tặc do Mai Thần Tú chỉ huy này như cá mập ẩn núp tại biển sâu.

Hắn chậm rãi tới gần mục tiêu của mình, Thiết Sơn châu.

Thiết Sơn châu không phải cái lục địa gì, thậm chí hiếm có người biết rõ tiểu châu vô cùng bình thường này lại là vị trí đại bản doanh của nhà

cung cấp vũ khí xếp vị trí năm tại Nam vực - Từ Ký.

Quang Minh châu thâm nhập Nam vực đã lâu, sau khi biết được phạm vi Mai Thần Tú hoạt động, hệ thống tình báo của Quang Minh châu lập tức cung cấp cho hắn một phần danh sách mục tiêu trọng yếu. Mà bên trong phần danh sách này, Mai Thần Tú cân nhắc một hồi, cuối cùng lựa chọn Thiết Sơn châu.

Từ Ký là một trong những thành viên trọng yếu của Nam minh, hơn nữa với thân phận thương gia vũ khí, tuyệt đại đa số vũ khí của Nam minh đều do họ cung cấp.

Mai Thần Tú rất bình tĩnh, dù cho tiền tuyến đẩy mạnh thuận lợi, nhưng hắn không cho là trận chiến tranh này có thể kết thúc ở trong khoảng thời gian ngắn. Đây là một trận chiến chinh phục, đối với Nam vực mà nói, bọn họ không có đường lui, nhất định sẽ liều mạng chống lại.

Từ xưa đến nay, chiến tranh chinh phục luôn luôn dẫn đến dân bản xứ kịch liệt chống lại.

Nếu như có thể phá hủy nguồn vũ khí của Nam minh, nhất là căn cứ chế tạo vũ khí, đối với Nam minh, không thể nghi ngờ chính là điểm trí mạng. Đả kích này trong thời kỳ đầu sẽ không thể hiện rõ, khi tình hình chiến đấu duy trì liên tục một thời gian, trang bị tiếp viện không đủ, ảnh hưởng đối với chiến cuộc liền dần dần hiện rõ, hơn nữa ảnh hưởng này sẽ duy trì thời gian khá dài.

Bất luận tạo một căn cứ vũ khí nào đều không phải ngắn hạn có thể hoàn thành.

Cái này là chính xác là hút máu.

Không tính tới ý nghĩa chiến lược, Thiết Sơn châu phòng ngự yếu cũng là một trong nguyên nhân quan trọng khiến Mai Thần Tú động tâm. Thiết Sơn châu chỉ có một binh đoàn đóng giữ, lại là binh đoàn của nhà

Từ Ký. Trong hệ thống tình báo của Quang Minh châu đưa ra đánh giá, chi Thiết Sơn binh đoàn này được hình dung chỉ là một đám thương nhân ăn mặc trang bị xa hoa.

Cũng đến lúc cần phải tiếp tế một phen rồi.

Nghĩ tới vũ khí chồng chất như núi, Mai Thần Tú muốn chảy nước miếng. Chi Bạch hải tặc hắn chỉ huy, nòng cốt đều là tinh nhuệ Quang Minh châu, nhưng tình huống trang bị rất ít ỏi. Đương nhiên, đối với hải tặc, trang bị hiện tại đã đủ khiến mọi người cảm thấy mỹ mãn, nhưng đối với Mai Thần Tú dã tâm bừng bừng mà nói là không đủ.

Hắ không phải đến xem náo nhiệt.

Chỉ có thể hi vọng vũ khí của Từ Ký, thật sự hoàn mỹ như nhà bọn họ tuyên truyền.

Trong tầm mắt, cứ điểm cửa biển càng ngày càng gần, bọn họ cấp tốc tới gần nhưng cứ điểm nhưng không có vang lên bất cứ cảnh báo gì, đối phương giống như không có phát hiện bọn họ.

Mai Thần Tú biết rõ là nội ứng thâm nhập vào đang tiếp ứng bọn họ, nhưng nhìn thấy cửa biển càng ngày càng gần, trái tim hắn như cũ không sao ngăn được mà nhảy lên. Hắn kìm lòng không động nín thở, hạm đội lặng yên đi tới, năng lượng hải thâm trầm tối đen vô cùng yên tĩnh, chỉ có quầng sáng cực xa, tản ra màu da cam nhàn nhạt, theo cửa sổ chiến hạm phóng ra chiếu đến.

Cái này đại khái là một trận đánh trọng yếu nhất cuộc đời mình a.

Lòng bàn tay hắn có chảy mồ hôi hiếm thấy.

Thu Húc Hoa cũng tầm tuổi mình, gặp đến tình huống như vậy, hắn sẽ không khẩn trương.

Nghĩ như thế, khẩn trương trong lòng bỏ đi hơn nửa, hắn hít thở bình tĩnh lại. Cửa biển càng ngày càng gần, cứ điểm như cũ không có nửa

điểm động tĩnh, tâm tình của hắn bình tĩnh dị thường.

"Áp sát tới."

Giọng hắn rất nhẹ, như sợ kinh động cứ điểm yên tĩnh ngủ say trước mặt, nhưng giống như mệnh lệnh nỉ non, giữa trong hạm đội yên tĩnh rất rõ ràng. Hải tặc rối loạn, cứ điểm đã tiến nhập phạm vi 1 km, đây là cự ly bọn họ có thể bắt đầu công kích.

Tinh nhuệ Quang Minh châu dồn dập thấp giọng quở trách, dẹp loạn rối loạn, hạm đội lặng yên không một tiếng động mà tiếp tục tới gần.

Hai trăm trượng.

Một trăm trượng.

Năm mươi trượng.

Mai Thần Tú thậm chí có thể thấy rõ ràng thân ảnh mặt trầm ngủ sau cửa sổ quan sát của cứ điểm, khóe miệng của hắn không khỏi nhếch lên nét tươi cười, nhưng mà nét tươi cười này không có nửa điểm nhiệt độ, mà lạnh lùng như gió tuyết.

"Toàn lực công kích!"

Vô số quang mang tráng kiện, quang đoàn dày đặc như mưa, từ trên thuyền hải tặc cùng lúc bắn ra.

Cự ly gần như thế, cứ điểm trấn giữ cửa biển trong nháy mắt bị công kích dày đặc bao phủ.

Một đoàn chói mắt quang mang, bên trong cứ điểm cửa khẩu sáng lên, thân tường cứng rắn bền chắc không thể phá lại yếu đuối như tờ giấy trong nháy mắt bị xé rách, tan tành, xé rách thành mảnh nhỏ thậm chí không kịp bay ra liền bị hỏa quang chói mắt rừng rực thôn phệ.

Ngay cả bọn đạo tặc cũng bị dọa ngây người, sóng xung kích nổ tung như gió bão quét ngang cả chi hạm đội.

Hạm đội như bị một cái tay vô hình mạnh mẽ đẩy về phía sau hai mươi trượng.

Khi bọn hải tặc ổn định lại thân hình thì bọn họ ngơ ngác nhìn đoàn hỏa quang đáng sợ bốc lên dựng lên ở cứ điểm kia, sau lúc yêu tĩnh nhất thời, vang lên tiếng hoan hô rung trời.

Bây giờ, Thiết Sơn châu như mỹ nữ thoát y một nửa, thật mê người. Chướng ngại duy nhất của bọn họ, chỉ còn có Thiết Sơn binh đoàn.

Mai Thần Tú phấn chấn hăng hái, trong lòng hắn kích động khó giải thích, lúc này dù cho trước mặt hắn là một chi tinh nhuệ, hắn cũng có lòng tin thủ thắng.

Một trận chiến này, nhất định sẽ rung động Nam minh.

Danh tướng Mai Thần Tú trận chiến ban đầu, cái thuyết pháp này thực sự là khiến người mong đợi.

"Lên Thiết Sơn châu."

Toàn bộ chiến hạm cấp tốc nối đuôi nhau tiến vào cửa biển.

Khi một chiếc hải tặc chiến thuyền cuối cùng tiến vào Thiết Sơn châu, năng lượng hải dường như trở về yên tĩnh, chỉ có nửa đoạn cứ điểm còn lại gần cửa biển đang hừng hực bốc cháy.

Năng lượng không ổn định ở khu vực phụ cận cứ điểm, nhanh chóng bị đốt cháy, liếc mắt nhìn qua nơi đây hóa thành một biển lửa.

Biển lửa phần phật, vặn vẹo trong năng lượng hải.

Một đám thân ảnh mơ hồ từ xa, trong bóng lặng yên không một tiếng động hiện lên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 781: Trận Chiến Thiết Sơn Châu

Từ Nhạn Lâm vẻ mặt lo lắng.

Từ Ký gia nhập vào Nam minh, có thể kiếm được một miếng lợi từ cầu nổi Quang Hải, tương lai của Từ Ký đã dần sáng lạng. Tài liệu có tính chiến lược Hắc kim này giúp Từ Ký như hổ thêm cánh. Bạch gia tuy rằng có thể từ trong đó chia cắt đi một khối, nhưng Bạch gia vẫn không phải là nhà chuyên kinh doanh vũ khí. Một điểm này, theo đơn đặt hàng vũ khí có thể thấy được, hơn bảy thành đơn đặt hàng vũ khí của Nam minh tất cả đều giao cho Từ Ký. Toàn bộ công xưởng của Từ Ký đều ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, toàn bộ gánh vác vận chuyển.

Nhưng tràng diện sinh cơ bừng bừng như vậy lại quá kém dưới mây đen của chiến tranh.

Từ Nhạn Lâm đương nhiên rõ ràng tình hình của gia tộc mình, Thiết Sơn binh đoàn tuy rằng trang bị hoàn mỹ, nhưng sức chiến đấu cũng không tính mạnh mẽ. Từ Ký ít có khi nào cần phải vận dụng binh đoàn, dù cho có phiền phức gì cũng không cần phải dựa vào Thiết Sơn binh đoàn. Từ Ký minh hữu đông đảo, cùng rất nhiều binh đoàn trứ danh có phong phú nghiệp vụ qua lại. Khi cần tới binh đoàn, bọn họ có rất nhiều lựa chọn.

Chỉ cần Từ Ký nguyện ý chi thù lao, mỗi đại binh đoàn đều cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực. Mà đối với Từ Ký giàu có, tiền chưa bao giờ là vấn đề. Trái lại, Thiết Sơn binh đoàn vốn có rất nhiều Từ thị đệ tử, một khi xuất hiện lượng lớn thương vong, không biết bao nhiêu trưởng lão, quản sự, sẽ chạy tới gây phiền toái.

Ngay cả Từ Ký gia chủ cũng không muốn gặp phải rủi ro này.

Thiết Sơn binh đoàn trên dưới càng lười biếng, ngay cả thao luyện bình thường cũng giảm đi nửa, thậm chí có xuất hiện loại chuyện như bán trộm quân giới. Đối với việc này, Từ Nhạn Lâm cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thiết Sơn binh đoàn đã nát từ trong gốc rễ.

Qua hai tháng, nhiệm kỳ của hắn sẽ kết thúc, hắn hiện tại chỉ muốn sớm kết thúc nhiệm kỳ. Gần nhất hắn đã được gia chủ cùng các trưởng lão hẹn nói chuyện rất nhiều lần, ý của cao tầng là hi vọng hắn có thể chỉnh đốn lại Thiết Sơn binh đoàn.

Từ Nhạn Lâm hiểu rõ vì cái gì.

Quang Minh châu xâm nhập phía nam, Nam vực loạn hết lên, người người cảm thấy bất an. Binh đoàn hợp tác trước đây, lúc này thân họ còn không giữ nổi, sao có thể chiếu cố đến Từ Ký? Tình thế Nam vực nhanh chóng chuyển biến thành xấu, vô số hải tặc tựa như nấm sau mưa, không biết từ nơi nào tới, khắp nơi đều có. Liên tục mấy thương đội bị cướp, Từ Ký rất chấn động. Nhưng bọn họ ngạc nhiên phát hiện, lúc này có tiền cũng mua không được binh đoàn, lập tức rất khủng hoảng, lúc này mới nhớ tới Thiết Sơn binh đoàn nhà mình.

Từ Nhạn Lâm âm thầm lắc đầu, sớm biết có hôm nay, lúc đầu vì sao lại như vậy?

Muộn rồi.

Để hoang phế (không sử dụng) lâu dài, bây giờ, Thiết Sơn binh đoàn hoàn toàn không có chút sức chiến đấu nào.

Nhưng gia chủ nhiệt tình cổ vũ, Từ Nhạn Lâm cũng biết thế cục nguy cấp, ít nhiều cũng phải nghĩ biện pháp cứu chữa. Thiết Sơn binh đoàn

với các công tử ca là trông cậy không được rồi, hắn dứt khoát chọn một nhóm người khác, đảm nhiệm quân dự bị cho Thiết Sơn binh đoàn.

Mỗi ngày hắn đều không ngừng thao luyện quân dự bị, nhưng thời gian ngắn như thế, có thể phát huy bao nhiêu tác dụng cũng chỉ có trời biết. Từ Nhạn Lâm tuy rằng làm việc chăm chú, nhưng trong lòng hiểu rõ, những thứ này chỉ cho lòng mình một chút an ủi mà thôi.

Nói đến cùng mình vẫn là Từ thị đệ tử, Từ Nhạn Lâm trái lại cũng đã tận tâm.

Chỉ là, hắn rất lo lắng, Từ Ký sẽ bị nhìn chăm chú. Sức chiến đấu yếu đáng thương, tài phú khiến người nhỏ dãi, không biết sẽ khiến bao nhiêu người mơ ước.

Điều duy nhất khiến hắn tương đối yên tâm chính là phòng ngự của Thiết Sơn châu, Thiết Sơn châu là đại bản doanh của Từ Ký, Từ Ký kiến tạo các loại cứ điểm phòng ngự, có thể nói là không tiếc giá cả mà tạo thành.

Bỗng nhiên, tiếng cảnh báo thê lương, đánh vỡ sự bình tĩnh của Thiết Sơn châu.

Từ Nhạn Lâm sắc mặt đại biến, trong miệng vô cùng cay đắng, điều hắn lo lắng nhất đã xảy ra rồi!

Binh lính mỗi người thần tình dại ra, ngây ngẩn cả người, qua vài giây, bọn họ mới ở trong hoảng loạn tỉnh lại, binh doanh như ong vỡ tổ, binh lính chạy loạn như con ruồi không đầu, tình thế hỗn loạn vô cùng.

Bầu trời xa xôi, một đám tiểu hắc điểm, đang tới gần với tốc độ kinh người.

Trời mưa rồi.

Từ Nhạn Lâm ngẩng đầu, mưa bụi từ bầu trời bay xuống đánh vào trên mặt hắn, lạnh lẽo lạnh lẽo.

Rầm rầm rầm!

Từng đoàn hỏa quang không ngừng bốc lên, từng tòa công xưởng trong hỏa quang bị nổ thành mảnh nhỏ. Đám người kinh hoảng la hét chói tai mà chạy loạn, như từ trên cao xuống như đàn kiến vỡ tổ.

Phá hoảng(phá hoại), chỉ cần phá hoảng.

Thỏa sức mà phá hỏng.

Bọn hải tặc lúc này hoàn toàn rơi vào tình trạng phấn khích, không có gì so với một cảnh trước mắt này làm cho bọn chúng điên cuồng hơn được. Toàn bộ Thiết Sơn châu, đang gào thét dưới chân bọn họ, vô số tài phú, đang giang vòng tay chào đón bọn họ. Sinh tử cũa vô số người đều do một ý niệm của bọn họ.

Bọn họ giết đỏ cả mắt rồi, kêu lên liều mạng mà nổ súng, quang trụ, quang cầu tráng kiện không ngừng chìm vào mặt đất.

Đùng!

Một đạo lam quang từ một tòa tháp cao bắn nhanh ra, bắn trúng mạn thuyền phải của Mai Thần Tú, thân thuyền một trận lay động.

Càng nhiều quang mang, từ phía dưới bắn nhanh lên.

Liên miên cứ điểm, chiếu vào tầm mắt Mai Thần Tú.

Mật độ công kích bắn nhanh tới từ phía dưới, Mai Thần Tú liền phán đoán ra, những cứ điểm này thiếu binh sĩ đóng giữ, hơn nữa huấn luyện cũng mới mà thôi.

Mai Thần Tú thần sắc trấn định như thường: "Mỗi hạm nghe lệnh, tốc độ cao nhất đột tiến, cùng chuẩn bị bắn."

Bọn hải tặc giết đỏ cả mắt rồi bị các tinh nhuệ Quang Minh châu liên tục bị vổ mấy cái, mới thanh tỉnh lại. Mỗi chiến thuyền dồn dập ngừng

công kích, kéo mở trận hình, toàn lực đột tiến theo tọa hạm của Mai Thần Tú.

Mai Thần Tú âm thầm lắc đầu, rốt cuộc chỉ là một đám hải tặc mà thôi.

Nếu là hạm đội của Quang Minh châu, trong nháy mắt hắn hạ lệnh, toàn bộ công kích sẽ đồng thời dừng lại.

Bọn hải tặc tốc độ cao nhất đột ngột tiến công, lập tức khiến cho tướng lĩnh đóng giữ bên trong cứ điểm khủng hoảng, hắn liều mạng mà gào lên: "Công kích! Toàn lực công kích!"

Rầm rầm rầm!

Từng đoàn hỏa quang, thỉnh thoảng trên chiến thuyền hải tặc phát sáng lên, có một chiếc thuyền hải tặc bốc lên cuồn cuộn khói đen, nhưng toàn bộ thuyền hải tặc vẫn như cũ không có công kích.

Khi đội tàu cách chỉ có một trăm trượng, tướng lĩnh bên trong cứ điểm lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bên trong tọa hạm, mệnh lệnh lành nhạt của Mai Thần Tú như trát đao sáng vung lên chém xuống: "Cùng bắn!"

Toàn bộ thuyền hải tặc đồng thời rống to, vô số quang mang trong nháy mắt chôn vùi phiến cứ điểm này.

Đùng!

Quang đoàn thật lớn bao chùm cứ điểm.

Sóng xung kích cường liệt như gió bão quét ngang tứ phương, trong phạm vi hai trăm trượng, mọi công trình đều bị san làm bình địa.

Người Thiết Sơn châu bị một màn này làm cả kinh ngây người, khi bọn họ phục hồi lại tinh thần, ý chí chiến đấu còn lại trong nháy mắt sụp

đổ, binh sĩ bên trong mỗi tòa cứ điểm chạy ra như thủy triều, điên cuồng mà hướng phía xa chạy trốn.

Một vị nam tử không thu hút đứng bên cạnh Mai Thần Tú, hắn chính là nội ứng của Quang Minh châu ẩn núp tại Thiết Sơn châu. Mai Thần Tú có thể thoải mái thuận lợi như thế giải quyết cứ điểm cửa biển, đại bộ phận công lao đều thuộc về hắn. Hắn không có tên, chỉ có một cái biệt hiệu, Thiết Tú(rỉ sắt).

Thiết Tú tán thán: "Sự quyết đoán của Mai tướng quân khiến người bội phục."

Không phải người nào cũng có dũng khí để cho hạm đội của mình tiến lên cứ điểm công kích đột tiến, để sau khi đến gần dùng cùng bắn mà giải quyết. Thiết Sơn châu cứ điểm đông đảo, nếu như một tòa tiếp một tòa đập rớt, tốn thời gian mất công chưa nói, hơn nữa rất có khả năng kích thích ý chí phản kháng của dân chúng Thiết Sơn châu.

Bọn họ chỉ là một đám hải tặc, không thể trong khoảng thời gian ngắn giải quyết địch nhân, bản thân liền sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Một khi Thiết Sơn châu tổ chức lên chống lại, sẽ đến phiên bọn họ phải cân nhắc có thể hay không toàn thân mà chạy.

Một lượt bắn của Mai Thần Tú này, không những phá hủy tọa cứ điểm này, cũng phá hủy ý chí chiến đấu của địch nhân.

Mai Thần Tú đối với Thiết Tú khen tặng, biểu hiện rất bình thản, ánh mắt hắn rơi vào một tốp gia hỏa nghịch dòng người mà lên.

Đám gia hỏa này, động tác mẫn tiệp, không ngừng mà né tránh chiến thuyền công kích.

"Thiết Sơn binh đoàn?" Mai Thần Tú có chút ngoài ý muốn.

"Xác thực mà nói, là Thiết Sơn binh đoàn quân dự bị." Thiết Tú nhìn thoáng qua, cười nói: "Thiết Sơn binh đoàn chân chính đã sớm sợ đến tè

ra quần. Từ Nhạn Lâm cũng biết đám thiếu gia binh này không đáng tin cậy, mới tuyển một nhóm người, đặt làm quân dự bị. Nhìn cái nhân số này, hẳn phải là chạy trốn phân nửa."

Thì ra là thế.

Mai Thần Tú bừng tỉnh, không chút chần chừ, lạnh lùng nói: "Mỗi cái hạm chuẩn bị, lên đất liền ứng chiến."

Nhìn chăm chú vào đám người nghịch dòng người nhào tới bọn họ kia, trong mắt Mai Thần Tú hiện lên một tia hàn quang, đám gia hỏa không biết tự lượng sức mình này là một tia ý chí chống lại cuối cùng của Thiết Sơn châu.

Vượt qua sẽ không còn trở ngại ngăn cản.

Từng thân ảnh, đồng thời từ trên thuyền hải tặc nhảy xuống, trong miệng hải tặc phát ra tiếng cười quái dị, rít gào, từ trên trời giáng xuống.

Chiến thuật tu dưỡng của bọn hải tặc, so với binh đoàn tinh nhuệ chân chính kém xa. Mai Thần Tú cũng chỉ có thể làm một ít huấn luyện tương ứng, để cho bọn họ mạnh hơn một ít so với hải tặc phổ thông.

Nhưng ứng phó cục diện trước mắt cũng đủ rồi.

Bọn hải tặc cấp tốc chia làm từng tiểu đội, như một thanh chủy thủ sắc bén, đâm vào trong trận hình yếu đuối của Thiết Sơn binh đoàn, mang theo vô số huyết vũ ấm áp đỏ tươi.

Trên chiến hạm nhìn xuống phía dưới hai dòng người chạm vào nhau, Mai Thần Tú tựa như thưởng thức bức họa tuyệt diệu.

Mùi vị thắng lợi rất mê người.

Năm trăm U Châu quỷ kỵ nghiêm túc mà đứng, Nam minh thành lập, làm danh vọng của Thạch Sâm tại U Châu lên cao tới mức chưa từng có. Quỷ kỵ suy sụp, lại một lần nữa vào tầm mắt mọi người, U Châu tựa như

một khối gỗ mục nát, lần nữa dấy lên hỏa diễm hi vọng. Càng ngày càng nhiều thanh niên U Châu, tham gia trắc thí Quỷ kỵ, con số Quỷ kỵ bắt đầu xuất hiện gia tăng từ từ.

Nhưng Thạch Sâm không những không có khuếch trương quy mô U Châu quỷ kỵ, trái lại càng thêm một bước sàng lọc.

Năm trăm người U Châu quỷ kỵ theo trong tầng tầng sàng lọc, là tinh nhuệ chân chính. Mỗi một danh đều là bạch ngân thánh giả, bọn họ chịu đựng khảo nghiệm vô cùng tàn khốc, thực lực mạnh mẽ. Trong bọn họ, bất cứ một người nào, đặt ở địa phương khác, đều tuyệt đối là chức đội trưởng.

Nhưng tại dưới trướng Thạch Sâm, lại chỉ là một gã binh sĩ phổ thông.

Thạch Sâm sở dĩ có thể xa xa bám theo Mai Thần Tú nhưng không khiến cho đối phương cảnh giác là bởi vì bọn họ không cưỡi chiến hạm. Đi bộ băng qua năng lượng hải đã trở thành một trong những phương thức tu luyện độc hữu của Thương châu.

Thạch Sâm là người kiên định ủng hộ loại phương thức tu luyện này.

Không có người biết rõ, hắn từng mang theo năm trăm U Châu quỷ kỵ này, dọc đường đi qua toàn bộ thành thị, tuyến đường, trạm gác, xa nhất thậm chí mò đến biên cảnh Quang Minh châu.

Bầu trời mưa càng rơi xuống càng lớn, phía xa hỏa quang tận trời, nổ tung không ngừng, mặt đất rung động.

Thạch Sâm không nói chuyện, tay phải cầm chuôi đao Tuyết mộ hải tuyết trắng bên hông, hắn cất bước bước tiến, về phía trước xuất phát.

Năm trăm danh U Châu quỷ kỵ phía sau cùng động tác của hắn không có sai biệt, nâng đao đi tới, dưới chân không có nửa điểm thanh âm.

Tốc độ bọn họ nhất trí, bước tiến nhất trí, chỉnh tề tựa như đao cắt ra một dạng, ngay cả hô hấp, cũng không có chút nàokhác biệt.

Năm trăm người trọn vẹn một khối giống như cự quỷ giết chóc, yên lặng đi rới.

Tốc độ bọn họ cũng không nhanh, trong trầm mặc túc sát(lặng lẽ mang sát khí), không nhanh không chậm, chậm rãi đẩy ra màn mưa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 782: Lao Xuống Đi ! U Châu Quỷ Kỵ

U Châu quỷ kỵ, một cái tên suy tàn đã lâu.

Vinh quang đã từng có biến mất trong năm tháng, Thạch Sâm hiện tại lại bình tĩnh rất nhiều. Càng ngày càng nhiều thiếu niên U Châu chủ động tham gia loại khảo hạch Quỷ kỵ tàn khốc này, U Châu quỷ kỵ lại một lần nữa được mọi người chú ý.

Người hơi có chút kiến thức đều có thể xem rõ, Thánh vực đi tới một thời điểm then chốt.

Quang Minh châu xâm nhập phía nam, đã định trước sẽ đánh vỡ cục diện tứ hùng cùng tồn tại vốn đã vững chắc nhiều năm. Chiến tranh sẽ không còn giới hạn ở việc vừa đánh vừa đùa nữa, chiến tranh giữa các thế lực mạnh tàn khốc và thảm thiết vượt quá sức tưởng tượng.

Thánh vực đang bước tới thời kỳ đen tối nhất.

Quang Minh châu có thể sẽhoàn thành vĩ nghiệp thống nhất, nhưng khả năng lớn hơn sẽ xảy ra là chiến tranh liên miên, bao trùm cả Thánh Vực, quần hùng cùng nổi lên, chinh chiến không ngừng.

Bây giờ đã có thể thấy đạo phỉ nổi lên khắp nơi, giặc cỏ tàn sát bừa bãi.

Không có người có cảm giác an toàn, tất cả thế lực lúc này đều đang cùng làm một chuyện: tăng cường quân lính trang bị,chuẩn bị chiến đấu. Dù cho không có tâm trí tranh chấp nhưng có binh đoàn cũng đủ làm họ buông lỏng đôi chút.

U Châu nơi có truyền thống là nguồn mộ binh, tự nhiên gặp thời. Bây giờ một gã U Châu chiến binh phổ thông, một năm tiền lương cũng đã vượt lên quá ba mươi vạn vân tệ. Giá cả kinh người trước nay chưa từng xuất hiện.

Giá cả mời chào Quỷ kỵ càng thêm thái quá, bởi vì U Châu quỷ kỵ trên thị trường tự do như hoàn toàn tuyệt tích.

Đứng đầu phần lớn là U Châu quỷ kỵ, tất cả đềudưới trướng Thạch Sâm.

Là người đem thanh danh U Châu quỷ kỵ đi lên từ vũng bùn sâu, danh vọng của Thạch Sâm trong U Châu quỷ kỵ cao chưa từng có.

Thạch Sâm hiểu rất rõ, có thể vượt qua khảo hạch của Quỷ kỵ đều là thiên tài, là thiên tài thì kiêu ngạo. Quỷ kỵ muốn gì, không có ai rõ ràng hơn hắn, bởi vì hắn chính là một trong số đó.

Khi hắn bình tĩnh mà nói với những thiếu niên dã tâm bừng bừng kia, U Châu quỷ kỵ muốn thành thiên hạ đệ nhất kỵ.

Đám Quỷ kỵ tuổi còn trẻ đối luận điệu của hắn nửa tin nửa ngờ, nhưng khi bọn họ nhìn thấy trang bị của Thạch Sâm bộ thì con mắt mọi người đều đỏ lên.

Luận tới tài đại khí thô, Thương châu tuyệt đối tiến nhập không được trước năm mươi tại Thánh vực, nhưng bàn về đầu tư cho binh đoàn, lại ít có người có thể so sanh với Thương châu. Địa phương lạnh lẽo như U Châu sao có thể gặp qua hồn vật cao cấp như thế này? Thạch đại nhân nói, chỉ cần gia nhập vào, thì mỗi người một kiện. Mỗi người một kiện? Đoàn người cho rằng cái lỗ tai mình nghe lầm rồi.

Còn có áo giáp đen mang theo kim chúc lông cánh, gọi là Hắc vũ giáp, đánh Từ Ký ấn ký, đó là trang bị cao giai bậc nhất của Từ Ký. Thạch đại nhân nói nhẹ nhàng, mỗi một bộ áo giáp đối với bên ngoài giá bán ra chẳng qua là tám nghìn vạn vân tệ.

Băng lam chi thương cắm ở trên lưng, bên ngoài muốn mua cũng không có, nghe nói bán một ức một cái. Một, hai... Năm căn!

Đao thì rẻ hơn một ít, sáu ngàn vạn, một trong những hệ Hắc vũ cao cấp nhất của Từ Ký.

Cái đồng thau hạp cổ quái này, trên eo mỗi người tối thiểu treo tám cái.

Trang bị đến tận răng!

Bất cứ một thiếu niên quỷ kỵ nào lúc trước còn hoài nghi Thạch Sâm có phải hay không nói suông chứ không làm, nhìn thấy trang bị xa hoa trước mắt , mang đậm dáng vẻ của đám nhà giàu mới nổi.

Tiền luôn có sức thuyết phục hơn hẳn lời hứa suông.

Các thiếu niên hô to mà lên, mặt mày rạng rỡ bắt lấy trang bị cho mình, luống cuống tay chân trang bị đứng lên. Khi Thạch Sâm rất bình tĩnh nói sắp sửa bắt đầu huấn luyện thời gian dài, không có người nào quá mức lo ngại. Tại U Châu, chỉ có chiến sĩ mạnh nhất mới có tư cách xưng là Quỷ kỵ. Các thiếu niên quỷ kỵ người nào không phải trải qua khỏa nghiệm tàn khốc, mới được xưng danh hào này?

Rất nhanh, bọn họ liền nếm đến vị đắng.

Đủ loại huấn luyện, để cho bọn họ kêu khổ không ngừng. Nhưng chân chính thống khổ là năng lượng hải huấn luyện đi bộ dã ngoại.

Các thiếu niên quỷ kỵ mỗi người đều là dạngto gan lớn mật, năng lượng hải đi bộ, người nào chưa từng chơi?

Thạch Sâm mang theo bọn họ, qua một châu rồi lại một châu, không có dấu hiệu dừng lại. Gian khổ trong đó, chỉ có kinh nghiệm của bản thân mới hiểu rõ, nếu không phải to gan lớn mật họ đã sớm từ bỏ. Mọi thiếu niên cắn chặt răng, cùng theo Thạch Sâm, chống cự lại ăn mòn của năng lượng hải gian nan đi tới.

Một châu lại một châu, không có bất cứ lúc nào dừng lại, bọn họ không có tiến vào bất cứ một tòa thành thị nào. Thiêu tiếp tế,tiếp viện thì đi đoạt của hải tặc, vừa chiến đấu, vừa đi.

Cho tới một ngày, Thạch Sâm nói huấn luyện dã ngoại kết thúc, bọn họ ngạc nhiên phát hiện, bọn họ đã đến được gần Quang Minh châu.

Bọn họ không thể tin được hai mắt của mình, tới khi bọn họ phục hồi lại tinh thần, mới biết được mình đã hoàn thành loại hành động vĩ đại gì.

Chưa từng có người nào trong năng lượng hải đi bộ xa cự ly như vậy!

Đang lúc bọn họ vui mừng mà khóc, Thạch Sâm hạ đạt mệnh lệnh trở về Thương châu. Khi bọn họ lòng tràn đầy mong đợi sẽ có thuyền trở về, Thạch Sâm vô tình mà đánh tan một tia ảo tưởng sau cùng trong lòng bọn họ.

Bọn họ phải đi bộ trở về.

Thạch Sâm đến bây giờ còn nhớ rõ, những thiếu niên kia mặt dại ra tràn đầy ngạc nhiên, thiếu chút nữa là khóc.

Tu luyện tàn khốc vượt quá tưởng tượng khiến bọn họ tiến bộ cực nhanh. Không ngừng chiến đấu ma luyện, vẻ non nớt trên mặt các thiếu niên từ từ biến mất, thay vào đó, là lão luyện cùng trầm ổn.

Thạch Sâm trong lòng cực kỳ kiêu ngạo, cái này là U Châu quỷ kỵ hoàn toàn mới.

Thuộc hạ năm đó, đại đa số đều trở về U Châu, đảm nhiệm huấn luyện viên. Trên người bọn họ đa số có vết thương, hơn nữa do tuổi tác, sức chiến đấu bị giới hạn, không có không gian phát triển.

Bọn họ đã định trước làm đường cho một đời hậu bối của mình.

Các thiếu niên quỷ kỵ trước mắt, bọn họ còn rất trẻ tuổi, có không gian phát triển rộng lớn. Hắn cẩn thận từng li từng tí mà dẫn dắt đám ưng

non này, để cho bọn họ không phải đi đường vòng, để cho bọn họ không bị hoang phí trong truyện vặt vãnh.

Bầu không khí Thương châu, so với tình cảnh hắn năm đó tốt hơn vạn lần. Lão bản đáng tin cậy và đáng giá vì đó bán mạng, cho dù là Binh đại nhân, hay là Đường Sửu đại nhân, đều là thống soái xuất sắc nhất hắn từng gặp qua, không có sự tình rối loạn gì.

Tân U Châu quỷ kỵ trở thành đao sắc bén trên tay đại nhân.

Công lao bọn họ thiết lập sẽ làm cả Thánh vực khiếp sợ.

Đây là dã tâm của Thạch Sâm.

Đúng với ý nghĩa là trận chiến đầu tiên a.

Thạch Sâm tâm như nước lặng, thần sắc bình tĩnh, cảnh vật hai bên rất nhanh lướt qua, hắn như đi trên mặt băng, lặng yên không một tiếng động mà trượt đi.

Các thiếu niên quỷ kỵ phía sau hắn, cũng lặng yên không một tiếng động.

Bọn họ như một đám u linh (bóng ma) màu đen, lặng yên tiếp cận.

A Lãnh là một trong số ít lão nhân còn tiếp tục ở tại chi quỷ kỵ này, tuổi của hắn khá trẻ, thiên phú xuất sắc, là người thiên phú xuất sắc nhất trong nhóm lão nhân năm đó. Thực lực hắn bây giờ, cách hoàng kim giai võ giả chỉ có một bước.

Cùng A Lãnh tiến lên còn có Hoắc Thanh, vị thiếu niên tài hoa hơn người này, rất được Thạch Sâm tán thưởng. Chính hắn cũng không có phụ sự kỳ vọng cao của Thạch Sâm, không những tu luyện khắc khổ, hơn nữa đối với chiến trận rất cảm thấy hứng thú.

Thạch Sâm cho rằng Hoắc Thanh có tiềm chất trở thành một gã tướng quân chân chính.

Đương nhiên, đó là tương lai, hiện tại chi quỷ kỵ này không ly khai hắn.

Thạch Sâm tay cầm chuôi đao Tuyết mộ hải, tâm thần càng bình tĩnh, ánh lửa cùng cuồn cuộn khói đặc khắp bầu trời cũng không khiến tinh thần hắn xuất hiện nhiều dao động. Thiết Sơn châu tổn thất sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với tiền tuyến, nhưng loại ảnh hưởng này tại trong ngắn hạn cũng không rõ rệt.

Dùng tổn thất như vậy, đổi lấy cơ hội tiêu diệt Mai Thần Tú, rất có lời.

Hiện tại dù như thế nào, cũng không có thể để chi hải tặc này sống rời đi.

Ánh mắt hắn, nhìn chằm chằm chiếc tọa hạm được vây kín đáo ,chặt chẽ giữa hạm đội hải tặc trên bầu trời kia. Vừa rồi khi tốc độ cao nhất tiến lên, chiếc tọa hạm này ở tại phía trước nhất của đội ngũ, có thể thấy Mai Thần Tú không thiếu dũng khí. Lúc này chiến cuộc bình ổn trở lại, tọa hạm lại lần nữa rút vào giữa trong những chiến thuyền khác, lại có thể thấy Mai Thần Tú cẩn thận.

Thực sự là một kẻ lợi hại.

Ngay cả Thạch Sâm trong lòng cũng không khỏi âm thầm bội phục. Nếu như là trước đây, kẻ lợi hại như vậy, hắn nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy. Nhưng bây giờ, đối thủ cường đại, không những sẽ không khiến hắn cảm thấy e sợ, trái lại sẽ kích lên ý chí chiến đấu của hắn.

Không có mở miệng, hắn bắt đầu lặng yên tăng tốc.

Không có bất cứ thanh âm gì, các quỷ kỵ phía sau hắn cũng bắt đầu lặng yên tăng tốc.

Hải tặc không có người chú ý tới phía sau xuất hiện một đám u linh, ánh mắt bọn họ bị Thiết Sơn binh đoàn quân dự bị đang khốn đốn chiến

đấu gây chú ý. Một tầng cát mỏng sau cùng đã bị xé tán loạn, thời khắc thu hoạch đã đến rồi. Phấn khích khiến người run rẩy cùng bản năng giết chóc thiêu cháy mỗi một khối huyết nhục bọn họ.

Không ngừng tăng tốc, Thạch Sâm mặt không biểu tình mà nhìn hạm đội đối phương cách mình càng ngày càng gần.

Hạm đội đối phương, không có tạo ra năng lượng tráo.

Con mắt Thạch Sâm hơi hơi nheo lại, khuôn mặt phủ đầy phong sương lạnh lùng, nghiêm nghị như sắt, bàn tay nắm chuôi Tuyết mộ hải không kiềm chế được mà nắm chặt.

Bên ngoài một nghìn trượng, U Châu quỷ theo cuồn cuộn khói đặc yểm hộ, bắt đầu lặng yên lên không. Bọn họ như một dải mây màu đen, lặng yên không một tiếng động bay cao lên bầu trời.

Bọn họ nghênh đón màn mưa, xuyên qua tầng mây dày đặc, đi tới phía trên biển mây.

Ánh nắng chiếu lên người bọn họ, thái dương tại phía sau bọn họ, hạm đội hải tặc phía dưới biển mây bị biển mây che chắn, tiếng nổ mạnh dày đặc không dứt bên tai từ phía dưới xa xa không ngừng truyền đến.

Cái dải mây màu đen không ngừng leo lên này trên bầu trời vẽ ra một đường vòng cung tuyệt diệu, bắt đầu lao xuống, Hắc vũ giáp lông cánh chấn động càng thêm kịch liệt, vang lên tiếng ong vỗ cánh.

Tiếng ong vỗ cánh rất nhỏ tụ tập một chỗ trong biển mây trên không vang lên, không khí chỗ bọn họ lướt qua nổi lên sóng gợn tinh mịn, chiết xạ ánh nắng.

Biển mây tại trong tầm mắt bọn họ kịch liệt phóng lớn, hô hấp các thiếu niên trở nên gấp gáp, không gì có thể so với lao xuống như vậy làm cho bọn họ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Thạch Sâm thần sắc bình tĩnh đến cực điểm, gió trước mặt như đao cắt, hắn lại giống như sân vắng lửng thửng, chậm rãi rút ra Tuyết mộ hải, thân đao xanh thẳm óng ánh phản chiếu ánh nắng, vô cùng đẹp đẽ.

Trường đao ra khỏi vỏ.

Từng đoàn quang mang khác nhau sáng lên trên thân mọi người. Có quang mang bám vào thân đao, có quang mang liên hệ với nhau, có lưu diễm khắp cả người, mỗi cái đều không giống nhau.

Bọn họ kích hoạt bí bảo của mình, năng lượng trên biển mây giống như bị một cái tay vô hình quấy nhiễu.

Hô!

Bọn họ như một con hải điểu(chim biển) màu đen, một đầu đâm vào biển mây trắng tinh.

Xuy!

Bọn họ như một tấm sắt nung đỏ, biển mây dày đặc trong nháy mắt tan ra một khoảng lớn, hạm đội hải tặc phía dưới lọt vào tầm mắt bọn họ.

Đi theo đà lao xuống, bọn họ tiếp tục tăng tốc!

Tư tư tư.

Xung quanh chiến trận, ma sát ra từng vệt lửa rực sáng chói mắt, bọn họ như thiên thạch thật lớn kèm theo tiếng nổ vang cùng hỏa diễm(tia lửa), gào thét mà lao tới.

Con mắt Thạch Sâm bỗng dưng hiện lên một mạt huyết sắc, áo giáp trên người đột nhiên sáng lên quang mang kim sắc chói mắt, Tuyết mộ hải ầm ầm chém xuống.

"Sát!"

Năm trăm U Châu quỷ kỵ ầm ầm rít gào: "Sát!"

Màn mưa chen lẫn lưu diễm, tiếng rít gào nổ vang chói tai, U Châu quỷ kỵ ầm ầm đụng vào trong hạm đội dày đặc chi chít.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 783: Chiến Tranh Chỉ Mới Bắt Đầu

Đụng tới hạm đội hải tặc, U Châu quỷ kỵ ầm ầm nổ tung, chia ra làm ba, chìm vào trong hạm đội của hải tặc.

Tiếng gào thét khắp bầu trời giống như giờ khắc này đột nhiên ngừng lại, tiếng nổ tung không dứt bên tai tại thời khắc này như đột nhiên biến mất, thời gian tại một khắc này giống như đọng lại.

Đột nhiên bị tập kích khiến Mai Thần Tú sắc mặt đại biến: "Địch tập..."

Lời còn chưa dứt, tiếng nổ tung kịch liệt lấn át âm thanh của hắn.

Con ngươi hắn bỗng dưng giãn ra, một cái đao mang vượt lên trước ba mươi trượng kèm theo tiếng gào thét đáng sợ khiến người rợn tóc gáy, ầm ầm trùng điệp chìm vào một chiếc thuyền hải tặc phía trước tọa hạm của hắn. Thân tàu vững chắc giống như bằng giấy, vô số vụn gỗ bay ngang.

Oanh!

Hỏa cầu thật lớn bắn ra từ bên trong thân tàu, hỏa diễm bạch sắc rừng rực chói mắt giống như quái thú đến từ địa ngục, cấp tốc bành trướng, thôn phệ thân tàu.

Sắc mặt Mai Thần Tú trắng bệch như tờ giấy, tay chân lạnh lẽo.

Đầu óc hắn trống rỗng, hắn trí kế hơn người, nhưng trước đây luôn luôn đảm nhiệm chức trách tham mưu, đi tới Nam vực cũng là thống lĩnh. Đối tượng trước đây hắn chiến đấu, chỉ có hải tặc. Lấy trí kế của

hắn, lại thêm tinh nhuệ Quang Minh châu làm nòng cốt, đối diện hải tặc khác, như là là tới với thế nghiền áp. Hắn rất ít cần phải đối mặt khổ chiến, mà thế cục nguy hiểm như thế này là lần đầu tiên hắn bắt gặp.

Sợ hãi từ bản năng, chiếm cứ tâm thần hắn, hắn giống như bị hung hăng đánh mạnh một cái vào trán, đầy vẻ mờ mịt và sợ hãi.

Nói tới phản ứng khi gặp nguy hiểm thì hắn thậm chí không bằng hải tặc dưới trướng.

Hải tặc kinh nghiệm phong phú, có lẽ tu dưỡng chiến đấu thấp, tính tình tản mạn, nhưng đối với chạy trối chết thì mạnh hơn nhiều so với võ tướng xuất thân chính quy như Mai Thần Tú. Toàn bộ hải tặc lúc này hoàn toàn không khống chế được, trong đầu bọn họ chỉ có một cái ý nghĩ, trốn!

Bọn hải đạo lưu lại trên thuyền hoàn toàn không quản những hải tặc đã lên đất liền kia, tinh nhuệ Quang Minh châu trên thuyền muốn khống chế cục diện nhưng đối diện đám hải tặc đã điên cuồng, bọn họ ngay cả bọt nước cũng không có tung lên. Sợ hãi đối với tử vong khiến bọn hải đạo trong thường ngày nhu nhược trở nên triệt để điên cuồng. Bất cứ người nào ngăn trở bọn họ chạy trốn đều trở thành địch nhân của bọn họ. Bọn họ đỏ lên tròng mắt ùa lên, nhấn chìm những tinh nhuệ Quang Minh châu đang nỗ lực ngăn cản bọn họ.

Bọn họ như ong vỡ tổ mà nhào về phía khoang điều khiển.

"Chuyển hướng! Nhanh chuyển hướng!"

"Mẹ nó nhanh lên một chút!"

...

Vừa mới khôi phục mấy phần bình tĩnh, Mai Thần Tú còn không có kịp cất tiếng, một cổ cự lực truyền đến, thân thể hắn bị hất lên trời. Phanh, hắn trùng điệp đập vào trần nhà, hoa mắt chóng mặt, hắn cố gắng

duy trì (giữ) trấn định, khóe mắt thoáng nhìn đuôi thuyền, lập tức ngẩn ngơ.

Đuôi thuyền biến mất tăm mất tích.

Trên thân một chiếc thuyền hải tặc treo nửa đoạn đuôi thuyền đang điên cuồng hướng bên ngoài chạy trốn.

Thuyền hải tặc vừa mới thoát ra đi mấy chục trượng, một đạo đao mang hơn hai mươi trượng từ trên trời giáng xuống, thật sâu chìm vào thân thuyền, thuyền hải tặc trong nháy mắt bùng nổ thành một đoàn hỏa cầu phập phềnh.

Hồn bay phác tán, Mai Thần Tú đặt mông ngồi ở trên boong tàu, trong miệng của hắn cay đắng vô cùng. Hải tặc chung quy chỉ là hải tặc, nếu là binh đoàn của Quang Minh châu, có kỷ luật nghiêm ngặt, hắn còn có thể thử phản kích, nhưng hiện tại, không có hi vọng rồi.

Mình biểu hiện cũng quá kém rồi.

Biết rõ chạy trốn là vô vọng, Mai Thần Tú trái lại bình tĩnh lại.

Hạm đội một mảnh biển lửa, trên bầu trời, một chiếc chiếc thuyền hải tặc hóa thành từng cái đám lửa thật lớn, phập phềnh thiêu đốt.

Thực sự là lợi hại a.

Mai Thần Tú chiến thuật trình độ xuất chúng, lúc này tỉnh táo lại, đầu óc hơi suy nghĩ liền hiểu rõ ý đồ của địch nhân.

Mục tiêu lớp công kích thứ nah61t của địch nhân chọn lựa chính là thuyền hải tặc ở ngoài cùng. Lợi hại chính là độ mạnh yếu trong công kích của đối phương. Thuyền hải tặc bên ngoài bị bọn họ phá hủy mất đi sức chiến đấu, mất đi năng lực phi hành, nhưng đồng thời, rồi lại không có rơi vỡ.

Làm như vậy, mục đích chính là muốn lợi dụng những đám lửa phập phềnh này, ngăn trở thuyền hải tặc khác chạy trốn.

Mai Thần Tú không khỏi đối với chủ tướng của địch nhân chi đánh lén mình này rất cảm thấy kinh ngạc.

Diệt toàn bộ, đối phương chỉ có dự định diệt toàn bộ, mới làm ra lựa chọn như vậy.

Không thể không nói, tuy rằng thân là đối thủ, hắn vẫn đối với chủ tướng của chi địch nhân này tán thưởng không thôi.

Hắn dứt khoát đi tới đuôi thuyền vĩ bị xé rách, thưởng thức chiến trường. Dù sao đã vô lực xoay chuyển trời đất, còn không bằng thưởng thức một cái biểu hiện của địch nhân, hắn đối với chi địch nhân này cực kỳ hiếu kỳ. Mình cũng chỉ vừa mới bay vào Thiết Sơn châu, đối phương liền theo đuôi mà vào, vậy chỉ có một cái khả năng, đối phương một mực âm thầm theo dõi mình. Mình lại không có chút nào phát hiện! Dọc đường mình cẩn thận từng li từng tí, tuyệt không nửa điểm lười biếng, Thế nhưng vẫn không có phát hiện tung tích địch nhân.

Địch nhân là như thế nào tránh được trinh sát của mình?

Nhất định có biện pháp đặc biệt gì đó.

Trên bầu trời, từng cái thân ảnh màu đen đan xen, những thân ảnh màu đen này, giống như một đám dơi dơi màu đen linh hoạt, chợt tụ chợt tán, phiêu hốt quỷ dị, khiến người không nắm bắt được.

Mai Thần Tú có chút kinh ngạc, số lượng địch nhân cũng không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có năm sáu trăm người. Năm sáu trăm người, sức chiến đấu lại hung hãn như thế? Coi như là tại Quang Minh châu, năm sáu trăm người đối phó một chi hải tặc, cũng tuyệt không phải binh đoàn phổ thông có thể làm được.

Quan sát chốc lát, vẻ kinh ngạc trên mặt Mai Thần Tú biến mất, thay vào đó, là nghiêm trọng.

Cái này là một chi tinh nhuệ chân chính!

Số lượng tuy ít, nhưng ai nấy đều là tinh nhuệ, sức chiến đấu tối thiểu là bạch ngân thánh giả, khiến Mai Thần Tú ngây người ngẩn ngơ. Khi hắn thấy rõ ràng trang bị trên người những chiến sĩ này thì ngay cả là xuất thân Quang Minh châu, Mai Thần Tú cũng không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí (khí lạnh).

Áo giáp trường đao màu đen vừa nhìn đã không phải phàm phẩm, nhưng cái này trái lại cũng không khiến người kỳ quái, Thương châu sản vật hắc kim là thiên hạ đều biết. Đồn đãi hắc kim rất thích hợp dùng tới chế tác chiến hạm vũ khí, tài liệu có thể làm chiến hạm vũ khí đều không ngoại lệ đều là cực kỳ sang quý, lại dùng hắc kim tới làm áo giáp, thực sự là lãng phí!

Lam sắc tiểu tiêu thương trên lưng có điểm nhìn quen mắt, Mai Thần Tú bỗng nhiên nhớ tới trước một thời gian đột nhiên trên thị trường xuất hiện một nhóm Băng lam chi thương.

Lẽ nào...

Mai Thần Tú hơi thở trở nên nặng nề, Thế nhưng khi ánh mắt hắn, rơi vào những quang mang đủ mọi màu sắc quanh thân hắc giáp binh sĩ kia, hắn giống như bị điểm huyệtngây ra như tượng.

Hồn vật!

Đó là hồn vật!

Mai Thần Tú nhận biết hồn vật, cái này không có gì kỳ quái. Bàn về hồn vật, không có nơi nào nhiều hơn so với Quang Minh châu, nghiên cứu hồn của Quang Minh châu đại biểu cho trình độ cao nhất Thánh vực

hiện nay, thậm chí hệ thống vũ kỹ của Quang Minh châu, cũng cùng hồn liên quan.

Dù là Quang Minh châu lấy hồn vật trứ danh cũng tuyệt đối không có xa xỉ đến tình trạng mỗi người thủ một kiện!

Nhìn bọn hải đạo bị giết chết như cắt dưa, thái rau, tay Mai Thần Tú không tự chủ rung động.

Chiến sĩ cường đại như thế, trang bị đến tận răng, người người, đều là một cỗ máy giết chóc.

Bạch hải tặc trải qua Quang Minh châu vũ trang, so với binh đoàn bình thường chỉ mạnh hơn chứ không kém. Tốp Bạch hải tặc này, Mai Thần Tú lúc đó cũng cẩn thận tuyển chọn, tuy rằng chiến thuật tu dưỡng không cao, nhưng thực lực cá nhân cũng không sai.

Nhưng trước mặt đám địch nhân trang bị đến tận răng này, bọn hải tặc giống như tên khất cái.

Nhưng, dù cho thực lực song phương cách xa như thế, đối phương vẫn không có ý đơn đả độc đấu.

Bọn họ tốp năm tốp ba, chợt tụ chợt tán, tràn ra khắp nơi giống như nước chảy, nhưng mỗi lần công kích địch nhân, đều sẽ ở trong cao tốc phi hành hoàn thành tập kết, dù cho địch nhân chỉ có một người.

Loại này gần như cũ kỹ, chiến pháp máy móc hiệu suất cũng không cao, nhưng lại khiến Mai Thần Tú cảm thấy sợ hãi. Nó cần phải cực kỳ ăn ý, cần phải kỷ luật kinh người, cần phải lực chấp hành khiến người sợ hãi.

Chính là ở phía dưới loại phân tán, tập kết, xung kích gần như cũ kỹ này, bầu trời hóa thành một mảnh biển lửa, từng cái hỏa cầu thật lớn chiếu rọi đỏ bừng bầu trời. Tầng mây dày đặc bị sóng nhiệt bốc lên hòa tan.

Ánh nắng dọc theo tầng mây xuyên qua lỗ lớn chiếu xuống, bao phủ chiến trường.

Mai Thần Tú thậm chí nghi ngờ, toàn bộ chiến trường đều ở trong lòng bàn tay chủ tướng địch quân.

Chủ tướng của đối phương...

Ánh mắt Mai Thần Tú sưu tầm mọi nơi, hắn nhanh chóng liền tìm được.

Chủ tướng đối phương rất dễ thấy, tại một mảnh thân ảnh màu đen, Thạch Sâm toàn thân kim quang chói mắt, giống như chiến thần.

Áo giáp giống như đúc từ hoàng kim, tản ra kim quang chói mắt gai mắt, hắn thậm chí không cách nào thấy rõ ràng thân ảnh trong kim quang. Khí tức bá đạo kinh khủng theo kim sắc quang ảnh như châm xao động tản ra bốn phía.

Đó cũng là hồn vật, nhưng...

Trong mắt Mai Thần Tú lộ ra hoảng sợ.

Hắn chưa từng đối chiến hồn vật cường đại như thế, kim quang ngưng thực như kim dịch hòa tan, chảy xuôi bên ngoài áo giáp, đó là áo giáp trọn vẹn, từ đầu đến chân. Kim sắc mũ giáp dáng như đầu ưng, kim sắc mặt giáp, đem mặt chủ tướng đối phương che được kín đáo chặt chẽ, chỉ để lại kia một đôi mắt băng lãnh. Trên lưng áo giáp có một đôi lông cánh kim sắc, vũ linh giống như từng phiến mỏng hoàng kim chế tạo thành tầng tầng lớp lớp, rất đẹp mắt.

Sâm Lâm kiếm một trong sáu bảo đại cụ trang, bạch ngân cụ trang 【Ngân vũ】vốn từ từ chòm sao Thiên Ưng.

Trong lúc Sâm Lâm kiếm bảo không ngừng tẩm bổ, hấp thu vô số năng lượng, nó thành công tấn cấp thành hoàng kim cụ trang, tên của nó cũng được đổi thành 【hoàng kim vũ】!

Cụ trang trong rất nhiều bí bảo là một loại rất đặc thù, bí bảo cùng giai, cụ trang mạnh hơn so với bí bảo khác. Dù cho tại Thiên lộ, hoàng kim cụ trang chỉ có sơ sơ mấy món, chỉ có thập nhị cung xuất hiện qua, cái chòm sao khác nhiều nhất chỉ có thể sản xuất bạch ngân cụ trang.

Tay cầm Tuyết mộ hải, thân mặc hoàng kim vũ, Thạch Sâm trên chiến trường đánh đâu thắng đó.

Hoàng kim vũ và Tuyết mộ hải dẫn phát năng lượng dao động, giống như trời long đất lở, bầu trời xuất hiện vô số năng lượng lưu ngân, biển mây dày đặc sôi trào.

Tuyết mộ hải mỗi khi chém ra một đao, một đạo bạch tuyến rộng quá năm mươi trượng liền sẽ gào thét lướt qua, đó là nộ trào đao mang do năng lượng cuộn trào mãnh liệt tụ tập thành.

Kim quang của Hoàng kim vũ có thần diệu khác, những đao mang này nhanh như ánh điện, kim quang chợt lóe, liền xuyên thấu thuyền mà ra.

Sao có thể ...

Trên đời sao có thể có hồn vật cường đại như vậy.

Tinh nhuệ Quang Minh châu tử thương hầu như không còn, như là toàn bộ phản kích đều là những tinh nhuệ Quang Minh châu này tổ chức, bởi vì bọn họ cũng nhận đả kích đầu tiên. Hải tặc đã triệt để tan tác, bọn họ điên cuồng cuồng chạy hướng các phương hướng.

Thạch Sâm không để ý đến những hải tặc sụp đổ phân tán mà chạy kia, những hải tặc linh tinh kia, giao cho cảnh vệ địa phương của Thiết Sơn châu là được rồi.

Hắn chỉ cần phá hủy những thuyền hải tặc này, bọn hải tặc linh tinh đó là cá trong chậu, không đường có thể trốn.

Lần đầu tiên thân mặc Hoàng kim vũ, Thạch Sâm đồng dạng bị uy lực của Hoàng kim vũ làm khiếp sợ, nhưng càng nhiều đó là kích động và hưng phấn. Hắn hận không thể lập tức giết ngược về tiền tuyến, khiến đại quân của Quang Minh châu kiến thức một cái sự lợi hại của hắn.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế chiến ý trong lòng.

Nhận thấy được có người quan sát mình, hắn cúi đầu thoáng nhìn, phát hiện một vị thiếu niên tại tọa hạm đang thần tình tái nhợt ngơ ngác nhìn mình.

Người này đó là Mai Thần Tú? Thật không ngờ tuổi còn trẻ như thế!

Cũng là một vị thiếu niên thiên tài a.

Trong lòng Thạch Sâm hơi hơi tiếc hận, nhưng không có nửa điểm chần chừ, Tuyết mộ hải nhẹ khua, một đạo đao mang trong nháy mắt phá vỡ không gian, xuyên thấu thân thể Mai Thần Tú chìm vào tọa hạm.

Hỏa cầu bốc dựng lên bao phủ tọa hạm.

Nhìn cũng không nhìn, Thạch Sâm giương ra Hoàng kim vũ, thân hình lên như diều gặp gió. Trong tiếng rít, từng cái thân ảnh giống như ánh điện màu đen thoát ly chiến trường, bay lên trời, cuồn cuộn không ngừng gia nhập vào phía sau hắn.

U Châu quỷ kỵ trong nháy mắt liền hoàn thành tập kết, trong bầu trời hỏa diễm và cuồn cuộn khói đặc, biến mất ở xa vời.

Chiến tranh, chỉ vừa mới bắt đầu!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 784: Ngân Sương Giác Ấn

Là tướng lĩnh mới, Lăng Húc tuyệt đối không thể nói đủ tư cách.

Hắn thiếu kiên trì, tính khí nóng nảy, một lời không hợp liền nhấc thương lên. Hắn có vọng chiến đấu vô cùng mãnh liệt, bình thường khi không có biện pháp hợp lý nào thì càng thích hợp để hắn đảm nhiệm tiên phong, nhưng hắn không phải võ tướng. Bây giờ nhân thủ không đủ, hắn cũng chỉ có thể cố gắng kiên trì rồi.

Lăng Húc cũng là cảm thấy như vậy, từ khi rời Thương châu, tâm tình của hắn luôn luôn không tốt.

Chết tiệt, cái gì cũng không thuận lợi.

Huyến luyện trong thời gian ngắn, chính là nhét vào trong đầu Lăng Húc chút ít thông tin cơ bản nhất, mà bây giờ còn sót lại bao nhiêu thì cũng chỉ có trời mới biết (chả còn nhớ gì nữa ấy -DG).

Nhìn mọi người trước mặt õng ẽo đội hình rời rạc, sắc mặt hắn liền trở nên âm trầm. Đội ngũ dưới trướng Hạc, luôn luôn chỉnh tề, rất có phong cách. Đội ngũ dưới trướng mình, tuy rằng cũng miễn cưỡng được coi là chỉnh tề, nhưng giống như một khối bánh bích quy rời rạc xốp giòn, hơi dùng chút lực liền vỡ nát.

Hành quân cũng không thuận lợi, thực lực những kẻ này chưa nói yếu kém, hành quân cũng thực sự như rùa bò, hắn hận không thể đem tất cả bọn họ một thương đâm chết, sau đó mình đơn thương độc mã đánh tới Quang Minh châu.

Nếu không phải dưới tay hắn có tốp người Vu Thanh Y này, tình huống sẽ càng không ổn. Đám người Vu Thanh Y xuất thân Châu Nam, đối với binh đoàn gì đó, từ nhỏ cũng rất quen thuộc.

Binh yêu cầu hắn cùng Hạc từng người tổ chức một chi binh đoàn.

Lăng Húc lấy con cháu Châu Nam Vu gia làm nòng cốt, rốt cuộc là truyền thừa của chòm Bạch Dương, mọi người là cùng một con đường. Vu gia đệ tử cùng lắm có mấy trăm người, chỉ dựa vào bọn họ chống đỡ không nổi một cái binh đoàn, hắn lại chọn lựa một ít kẻ tu tập thương thuật thực lực không tồi bổ sung vào trong đó, mới miễn cưỡng đủ một cái binh đoàn.

Chi binh đoàn hoàn toàn mới này tên là Ngân Sương kỵ, tên này là tên binh đoàn duy nhất hắn có thể nghĩ đến.

Chỉ là...

Nhìn đám lộn xộn trước mắt, trong lòng Lăng Húc cười gượng gạo, so với chi Ngân Sương kỵ truyền kỳ kia, cái đoàn người này của mình ngay cả xách giày đều không xứng. Lão sư nếu biết rõ mình làm hỏng danh tiếng Ngân Sương kỵ như thế, không biết có tức giận đến nỗi bò ra khỏi quan tài hay không.

Được rồi, không nghĩ nhiều như vậy nữa.

Tâm tình rối loạn, Lăng Húc ngồi xuống, ngân thương đặt ở trên đùi, xuất thần xem rang đoàn thật lớn tại năng lượng hải phía xa. Trong năng lượng hải đi bộ bôn ba cũng không dễ dàng, đám người Vu Thanh Y còn tốt, có bí bảo, bình thường cũng tu luyện khắc khổ, bình thường lang thang trong năng lượng hải. Những binh lính mới tuyển tới kia, lúc này trải qua những chuyện này, ai nấy kiệt sức, ngã trái ngã phải.

Tốc độ hành quân đều bị những tay mới này làm liên lụy, chậm như rùa bò. Nhưng Lăng Húc cũng thử qua, mặc cho hắn quở trách đánh đập thế nào, năng lực bọn chúng cũng chỉ vậy.

Sớm biết vậy, còn không bằng dùng Châu Nam năm tộc đệ tử, Lăng Húc có chút hối hận. Nhưng những hối hận này đảo mắt liền biến mất, ngoại trừ Vu gia, các nhà khác đều không dùng thương, đưa tới hắn cũng không biết chỉ huy ra sao. Hắn chỉ lấy Vu gia đệ tử, bốn nhà khác tất cả đều đưa cho Hạc, để Hạc đi đau đầu.

Vu Thanh Y thấy Lăng Húc thần sắc khó chịu, không khỏi lên tiếng an ủi: "Đại nhân không cần phiền lòng, vừa mới bắt đầu đều là như vậy."

Lăng Húc nghe lời này càng thêm phiền muộn rồi.

Tuy rằng đối với võ tướng hắn không hiểu, tình huống hiện tại như vậy, cũng không bất ngờ, nhưng đối với Lăng Húc tâm cao khí ngạo mà nói, bảo hắn thừa nhận thất bại, năng lực thấp, quả thực còn khó chịu hơn so với giết hắn.

Hắn thần sắc bất thiện mà trừng mắt Vu Thanh Y một cái. Vu Thanh Y co rụt đầu lại, ngượng ngùng thối lui đến một bên. Bọn họ cùng theo Lăng Húc tu luyện thương pháp, rõ ràng tính khí đại nhân, chọc giận đại nhân chính là một thương đâm tới.

Lăng Húc nắm cán thương, bang bang phanh phanh gõ đầu mình, binh sĩ xung quanh gian nan mà nuốt nuốt nước bọt, vội vàng ngồi xa một chút.

Không được! Mình phải nghĩ ra biện pháp tốt, tiếp tục như vậy không được, danh tiếng Ngân Sương kỵ hắn có thể không quản, nhưng vì hắn mà dẫn đến chiến tranh thất bại. Vừa nghĩ đến ánh mắt khinh bỉ của Đường thần kinh, Lăng Húc cảm thấy mình nhất định sẽ phát điên.

Binh đoàn của mình cũng gọi là Ngân Sương kỵ, cũng không thể quá kém.

Làm sao bây giờ?

Hắn nghĩ đến Ngân Sương kỵ, trong lòng chợt động, Ngân Sương kỵ năm đó làm sao để huấn luyện?

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng hắn cũng hiểu rõ, mình kế thừa chính là truyền thừa của Ngân Sương kỵ. Nhưng hắn chỉ quan tâm đến vũ kỹ bên trong Ngân Sương kỵ truyền thừa, đối với binh đoàn gì gì đó, không có chút nào hứng thú.

Hắn chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình sẽ tạo ra một các binh đoàn chết tiệt.

Quả thực đáng chết!

Được rồi, biện pháp hắn có thể nghĩ đến chỉ có Ngân Sương kỵ. Hắn vắt hết óc cẩn thận hồi ức lại bộ phận đã từng bị mình bỏ qua bên trong truyền thừa của Ngân Sương kỵ kia. Nhưng hắn ngẫm lại ra sao cũng chỉ là một mảnh trống rỗng.

Cộp, đang tức muốn bể phổi Lăng Húc gõ đầu mình một cái cán thương.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới một thứ đồ vật, Ngân Sương dương giác ấn.

Ngân sương dương giác ấn trong tay hắn đã rất lâu, hắn luôn không quá để ý tới, bởi vì thứ này là binh phù của Ngân Sương kỵ. Lúc đó, khi chia của(tiền tài), Đường Thiên đưa Ngân Sương dương giác ấn cho hắn cũng chỉ là bởi vì thứ này cùng hắn có một điểm sâu xa như vậy.

Rất chú trọng chiến đấu cá nhân (solo), Lăng Húc đối với Ngân Sương dương giác ấn không có chút nào hứng thú, lúc này bị ép tới mức này rồi mới đột nhiên nhớ tới mình còn có một thứ như thế.

Hắn lấy Ngân Sương dương giác ấn ra, cẩn thận kiểm tra.

Ngân Sương dương giác ấn tạo hình rất đơn giản, hai đạo dương giác thẳng tắp như kiếm, trên ấn có khắc huy chương Ngân Sương kỵ.

Thứ này dùng như thế nào?

Lăng Húc đưa nó đến trước mắt lật tới lật lui, lại không phát hiện cách dùng ra sao.

Nếu đã gọi là ấn, vậy hẳn chính là dùng để đóng dấu, Lăng Húc nghĩ bừa. Nhưng đóng như thế nào chứ? Lăng Húc nhìn trái nhìn phải, binh sĩ xung quanh đã sớm sợ đến nỗi chạy ra xa, mười trượng xung quanh không có người.

Lăng Húc thấy thế, tay phải nắm Ngân Sương dương giác ấn đè lên lòng bàn tay trái mình một cái.

Một cái huy chương Ngân Sương kỵ rõ ràng khắc ở lòng bàn tay hắn.

Không có phản ứng?

Lăng Húc nhìn chằm chằm nửa ngày, cũng không có chút phản ứng nào, lập tức thất vọng vô cùng.

Ngay trong lúc hắn chuẩn bị ném Ngân Sương dương giác ấn trở lại, bỗng nhiên hắn nghe được âm thanh của Phong Linh(chuông gió), hắn không khỏi ngẩn ra.

Dương giác phong linh treo trên ngân thương, không gió tự lay động.

Âm thanh Phong linh réo rắt, giống như xuyên qua năm tháng, đi tới trước mặt hắn. Tầng tầng rung động lấy Dương giác phong linh làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía. Chú ý lên Dương giác phong linh, Lăng Húc không có chú ý tới huy chương Ngân Sương kỵ trên lòng bàn tay mình đang sáng lên sương mù quang mang.

Rung động nổi lên toàn bộ doanh địa.

Cảnh sắc xung quanh vặn vẹo, ai nấy giống như bị làm định thân pháp, kinh hãi phát hiện mình không cách nào nhúc nhích.

Lực lượng cầm cố mình cực lớn, Lăng Húc thử giãy dụa, nhưng không thể nhúc nhích mảy may. Hắn không những không có kinh dị, trên mặt trái lại toát ra vẻ mừng như điên, không sai, chính là như vậy, hắn bỗng nhiên nhớ tới mình có một lần học tập Bạch Dương ngôi sao thương thì đã từng rơi vào ảo cảnh tương tự. Ở trong tràng ảo cảnh kia, những thân ảnh như là kia, hướng hắn thể hiện thế nào mới là Bạch Dương ngôi sao thương chân chính.

Điểm sáng mênh mông giống như ngôi sao trong Năng lượng hải biến mất, không khí ở dưới chân đang xuất hiện mặt đất. Mặt đất không ngừng kéo dài, chúng như bùn hướng phía dưới tràn xuống, hướng về phía trước kéo dài hóa thành từng tòa ngọn núi.

Trong nháy mắt, bọn họ đứng trên đồi núi.

Thân thể Lăng Húc chuyển động, lực cầm cố toàn thân đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Một lũ gió nhẹ tràn tới, chuông âm thanh như là lập tức khiến chân lông hắn dựng đứng, , lớn tiếng hô to: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Các binh sĩ xung quanh hoàn toàn chìm ở trong kinh hãi, vừa rồi còn ở năng lượng hải, thế nào đột nhiên biến thành một địa phương hoàn toàn xa lạ? Trong mắt mỗi người không kiểm soát được toát lên sự sợ hãi vô cùng, chuyện vượt quá tưởng tượng như thế khiến ai nấy cảm thấy sởn tóc gáy.

Vu Thanh Y cũng vô cùng kinh hãi, nhưng hắn nghe thấy Lăng Húc cảnh báo, còn cố gắng kiềm chế kinh hoảng trong lòng, giãy dụa đứng lên.

Mấy tên binh sĩ lá gan khá lớn cũng lác đác mà đứng lên.

Với tốc độ phản ứng như vậy, đổi là bình thường, Lăng Húc không nói hai lời, tuyệt đối mỗi người trước quất mười côn. Nhưng lúc này,

Lăng Húc lại quản không nổi những kẻ này, hắn nhíu mày nhìn chằm chằm tiểu đồi núi phía trước.

Dương giác phong linh âm thanh quen thuộc, từ bên kia đồi núi nhỏ truyền đến.

Quả nhiên, lại là một dạng này!

Lăng Húc đã quản không nổi chửi um lên rồi, xách ngược ngân thương làm côn, đối với binh sĩ đang ngồi trên đất đổ ập xuống một trận quất mạnh.

"Đứng lên!"

"Tất cả đều đứng lên cho ta!"

...

Một trận loạn quất này, cuối cùng kéo đám binh sĩ mới đang chìm trong kinh hoảng này trở về. Ngược lại, Vu gia đệ tử phản ứng tốt hơn nhiều, bọn họ dù sao cũng từng trải qua một hai lần chiến đấu. Nhưng đám binh sĩ mới tuyển kia, hoàn toàn không biết gì.

Từng thân ảnh bạch y ngân thương xuất hiện trên đồi núi nhỏ.

Hít…, Vu Thanh Y bọn họ không khỏi đảo quất một ngụm lãnh khí (khí lạnh), ai nấy sắc mặt trắng bệch, đây là thứ quỷ gì?

Bạch y ngân thương, dưới khố cưỡi một loại dương song giác như kiếm, Thế nhưng phía dưới bạch y, lại không phải vật còn sống, mà là một đoàn vụ khí. Mặt bọn họ cũng hoàn toàn là một đoàn vụ khí, không có ngũ quan, không có con mắt.

Thứ cổ quái như thế tự nhiên khiến người sợ hãi.

Hơn nữa...

Mọi người đều không kiểm soát được nhìn về phía Lăng Húc, bởi vì một thân trang phục bạch y ngân thương này, như là cùng Lăng Húc giống nhau như đúc, ngay cả Dương giác phong linh treo trên ngân thương cũng giống nhau như đúc.

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Lăng Húc rống giận, như lâm đại địch.

Những thân ảnh trên tiểu đồi núi kia chỉ có năm mươi người, nhưng khí thế năm mươi người phóng ra lại vượt hơn xa đám gà mờ phía sau hắn. Năm mươi danh kỵ sĩ không có phát ra thanh âm, bọn họ ngồi ở trên lưng Kiếm giác tuyết dương, không chút động đậy.

Tuy rằng mặt những kỵ sĩ kia là một đoàn vụ khí, nhưng Lăng Húc lại có thể rõ ràng mà cảm thụ được, ánh mắt bọn họ rơi vào trên người hắn,

Đối phương rõ ràng không có biểu tình, nhưng không biết vì sao, Lăng Húc cảm thụ được đối phương khinh miệt không chút nào che lấp.

Không sai, chính là khinh miệt.

Thẳng mặt khinh miệt.

Mặt Lăng Húc soạt một cái đỏ bừng, thẳng mặt khinh miệt, như là giống như roi quất tại trên mặt hắn.

Hỗn đản! Hắn lúc nào bị người khinh thường qua?

Trên sườn núi, năm mươi danh kỵ sĩ, bọn họ đưa lên ngân thương trong tay, thôi động Kiếm giác tuyết dương dưới thân, từng bước nhỏ đi tới. Động tác của bọn họ chỉnh tề, dù di chuyển, đội ngũ vẫn chỉnh tề được như đao cắt.

Đồng tử màu cam của Lăng Húc thoáng cái bị đốt cháy, lúc này trong đầu hắn hoàn toàn không có chút tạp niệm nào khác, chỉ có một cái ý nghĩ.

Giết chết bọn họ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 785: Mộ Xuân Bị Đồ Sát

Nhiệm vụ của Hạc không giống Lăng Húc.

Trường sam(áo bào khoác ngoài) rộng thùng thình màu đen làm thân hình thon dài của hắn nổi bật vô cùng, khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết, khí chất ấm áp ôn hòa, dù đứng ở chỗ nào, hắn vẫn là nổi bật nhất.

Đường Thiên và Lăng Húc đố kị với Hạc ở điểm này từ lâu.

"Ăn mặc như ngươi, không giống võ tướng a." Binh dùng giọng diệu lười biếng của hắn mà trêu chọc, trong miệng ngậm điếu thuốc là, rót một chén nước đưa qua cho Hạc.

Hạc nhận lấy chén nước, mỉm cười nói: "Cảm tạ."

Binh ngồi xuống, đưa chân gác lên mặt bàn, nhả ra một cái vòng khói, tùy ý hỏi (hỏi rất tự nhiên): "Cảm giác thế nào?"

Hạc bỏ chén trà xuống, suy nghĩ một chút cẩn thận nói: "Không quá quen. Trước đây tiếp xúc không nhiều, nước tới chân mới nhảy, không biết có hiệu quả ra sao."

"Có tốt hơn không có." Binh cười ha ha nói: "Đáng tiếc Đường thần kinh không ở đây, bằng không bắt hắn đi dẫn đội, nhất định cực kỳ thú vị. Thật muốn nhìn xem biểu tình phát điên của cái gã kẻ này, ha ha."

Chú ý tới Hạc nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn, búng búng tàn thước, Binh nhếch miệng cười: "Thả lỏng một chút, tiểu Hạc, tình huống không đến nỗi tệ đâu."

"Ta không khẩn trương." Hạc lộ ra mỉm cười: "Ta chỉ muốn biết, kế tiếp ta cần phải làm cái gì."

"Ngươi luôn tự tin như thế." Binh rất dứt khoát gật đầu: "Vậy chúng ta nói ngắn gọn đi. Nhiệm vụ của ngươi là đóng ở phía sau Tạ Vũ An, trợ giúp Tạ Vũ An chia sẻ một chút áp lực, khi cần thiết, cần có ngươi trợ giúp hắn. Tạ Vũ An đánh vào mặt (danh tiếng) Quang Minh châu, bọn họ nhất định sẽ tìm đến."

"CƯờng công Vệ Hải cứ điểm?" Hạc có chút nghi hoặc: "Bọn họ không lo lắng thương vong sao?"

Đóng giữ cái cứ điểm Vệ Hải đẳng cấp này là Tạ Vũ An, vị danh tướng được ca tụng là "Thiên hạ phòng thủ đệ tam", người có chút đầu óc chắc chắn sẽ không liều chết mà đánh, bởi vì nhất định phải trả giá thương vong rất lớn.

Trong bài danh võ tướng, phòng thủ đệ nhất chính là Gia Á, một trong Quang Minh ngũ hổ, phòng thủ đệ nhị chính là Tống Kỷ Trạch ở Kim châu Đông vực.

"CÓ hai nguyên nhân." Binh ngồi hơi thẳng lại một chút: "Thứ nhất, hắn là Câu Thành Văn Đao. Câu Thành Văn Đao xứng với tên là kẻ điên tiến công, ta nghiên cứu qua trận điển hình của hắn, người này am hiểu nhất là điên cuồng tiến công. Thứ hai, bọn họ không có thời gian. Nếu như không thể cấp tốc triển khai cục diện, các tộc tại Nam vực phục hồi lại tinh thần thì sẽ không còn e sợ, đến lúc đó, Nam vực liền trở thành một cái máy xay thịt. Câu Thành Văn Đao không có nhiều lựa chọn, hắn cần phải dùng thủ đoạn sấm sét, chỉ có như vậy mới có thể chấn nhiếp quần hùng Nam vực."

Hạc hiểu ra đôi chút: "Nhiệm vụ của ta chính là tận lực trợ giúp Tạ Vũ An kéo dài thời gian phòng thủ?"

"Không sai." Binh lộ ra vẻ tán thưởng, sự thông minh (hiểu biết) của Hạc ở trong những người này không ai có thể bằng hắn, nói chuyện cùng

người thông minh thực sự tiết kiệm rất nhiều sức: "Tận lực bảo tồn lực lượng, tận lực kéo dài thời gian, nếu như có thể tiêu hao thêm một chút lực lượng của địch nhân vậy thì càng quá tốt rồi."

Hạc đứng lên, dứt khoát nói: "Ta sẽ xuất phát bây giờ."

Binh cũng đứng lên, đưa Hạc đến cửa vào, bỗng nhiên nói: "Nếu như chuyện không thể làm, chạy giữ mạng mới là quan trọng nhất."

Hạc cười tiêu sái : "Thân là thống suất, lời nói xúi quẩy như thế không nên phát ra từ miệng ngươi."

Binh cười ha ha, không để ý nói: "Các ngươi chưa từng đánh trận. Đại chiến giống như vậy, bảo tồn sinh lực luôn là sự lựa chọn đầu tiên. Thực lực giống như quân bài, trên tay có bài, đại đa số thời gian ngươi đều có thể lựa chọn đánh hoặc là không đánh. Nếu như ngay cả bài cũng không có, vậy thì chẳng còn cái gì rồi."

Hắn vỗ vỗ vai Hạc, lên mặt ông cụ nói: "Điểm ấy ngươi phải tin tưởng ta. Đại chiến giống như vậy, ta dám khẳng định, toàn bộ Thánh vực không một ai càng có kinh nghiệm hơn ta."

Hạc cười nói: "Những lời này, nhìn chung có điểm cảm giác sống một vạn năm không uổng phí."

Hai người nhìn nhau cười.

"Đại chiến giống như vậy, ta dám khẳng định, toàn bộ Thánh vực đều không một ai càng có kinh nghiệm hơn so với ta."

A Tín vẻ mặt lãnh đạm, đám người Thiết Cức trước mặt hắn không khỏi toát ra vẻ sùng bái. Nhưng vào lúc này, khóe mắt hắn liếc thấy Tiểu Man cầm ván cửa đại đao đi tới, toàn thân cứng đờ. Hắn cảm thấy lời này nói được quá sớm, cái bạo vú nuôi trị số vũ lực tràn đầy này cũng là một cái cùng cấp bậc với mình (DG- đoạn này ta không hiểu cho lắm). Năm đó, Xà Phu tọa cũng là cục xương cứng cực kỳ khó chơi.

Được rồi, kỳ thực nàng hung tàn hơn.

Trên mặt A Tín chất đầy dáng tươi cười, nịnh nọt vô cùng mà đi tới gần: "Ai nha, Tiểu Man ngươi tới rồi!"

Ván cửa đại đao vụt ngang như trong dự đoán không có phủ xuống.

Tiểu Man thần tình có chút kỳ quái: "Xảy ra chút tình huống, ngươi tốt nhất lại đây nhìn xem."

A Tín không còn cợt nhả, đứng lên. Thiết Cức và A Tư Minh liếc nhau, cũng cùng đi theo.

Nhìn một đống lộn xộn trước mặt, thi thể khắp núi đồi, mọi người trở nên nghiêm trọng.

Thiết Cức hít hít mũi, không khí còn tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt, hắn khom lưng nắm lên một khối bùn đất đỏ sậm, ngón tay chà xát, bùn đất hóa thành bụi rơi theo giữa kẽ ngón tay hắn.

Hắn trầm giọng nói: "Khoảng mười ngày."

A Tư Minh lật mấy cổ thi thể trên mặt đất, đứng dậy nói: "Là Mộ Xuân bộ lạc."

Hai người Thiết Cức và A Tư Minh liếc nhau, lộ ra mấy phần hoảng sợ. Mộ Xuân bộ lạc không phải tiểu bộ lạc, thực lực của nó không thua kém chút nào với Bắc Địa song hùng. Sở dĩ không có thành lập vương đình là bởi vì khu vực này quần hùng cùng tồn tại mà không phải như bắc địa cằn cỗi hoang vắng chỉ có song hùng cùng tồn tại.

Hai người nghĩ đến cái gì, vội vàng tìm kiếm mọi nơi.

Một lát sau, bọn họ tìm đến mục tiêu, thi thể một vị nam tử trung niên, khí tức sớm biến mất, con mắt còn trừng, tràn đầy vẻ không cam lòng.

"Mộ Xuân Dã, hắn cũng đã chết."

Khi A Tư Minh nói lời này, giọng nói có chút rung động. Hắn và Mộ Xuân Dã đánh qua không ít lần, biết rõ nông sâu thế nào, thực lực Mộ Xuân Dã tuyệt đối không kém hơn hắn nửa phần. Mộ Xuân Dã gặp phải độc thủ, Mộ Xuân bộ lạc bị đồ sát, hung thủ cường đại đủ làm người sợ hãi!

Đối phương có thể thoải mái tàn sát Mộ Xuân bộ lạc, cũng có nghĩa đối phương có năng lực tàn sát bất cứ một bộ lạc nào trong Bắc Địa song hùng.

Dã Nhân châu lúc nào có bộ lạc cường đại như thế?

Thiết Cức và A Tư Minh đều là bá chủ một phương, từng cho rằng mình dù không phải người mạnh nhất Dã Nhân châu nhưng có thể tiến thân hàng ngũ người mạnh nhất. Bất cứ kẻ nào muốn giết chết bọn họ đều tuyệt không phải chuyện dễ. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, bọn họ phát hiện, Dã Nhân châu lại tồn tại thứ kinh khủng có thể dễ dàng giết chết bọn họ, trong lòng bọn họ kinh hãi.

A Tín ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra thi thể Mộ Xuân Dã, bề ngoài thi thể Mộ Xuân Dã không có bất cứ vết thương gì.

A Tín chỉ vào ngực trái Mộ Xuân Dã, nói: "Từ nơi này cắt ra."

Thiết Cức nghe vậy, không chút do dự đầu ngón tay dọc theo vị trí A Tín chỉ cắt qua, xuy, thi thể Mộ Xuân Dã một chia ra thành hai.

Bởi trời giá rét đất đóng băng, thi thể đã đông thành khối băng, tất cả thi thể đều duy trì (giữ) rất hoàn chỉnh. Sắc mặt mọi người khẽ biến đổi, trái tim Mộ Xuân Dã đã tan vỡ, một vết kiếm bạch sắc nhàn nhạt xuyên qua trong đó.

Dù cho qua mười ngày, vết kiếm này vẫn tản ra bạch sắc quang mang nhàn nhạt, yêu dị đáng sợ không hình dung nổi.

"Quang Minh châu! Là người của Quang Minh châu làm!" sắc mặt Thiết Cức cực kỳ kém.

Bạch quang do vết kiếm phóng thích ra này tản ra khí tức mãnh liệt đặc thù của Năng lượng Quang minh.

Sắc mặt A Tư Minh tái mét, trong mắt hắn hiện tia lửa giận: "Mục Chi Hà, chỉ có Mục Chi Hà mới có khả năng giết chết Mộ Xuân Dã! Quang Minh châu xâm lấn Dã Nhân châu!"

"Bọn họ là nhằm về phía chúng ta mà tới." A Tín vốn vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

Lời hắn nói lập tức hấp dẫn ánh mắt hai người.

A Tín nhìn mây đen xa vời, bình tĩnh, vô cùng tự tin nói: "Bởi vì chúng ta có khả năng thống nhất Dã Nhân châu."

"Không sai!" A Tư Minh giọng căm hận: "Quang minh châu luôn luôn mơ ước lãnh địa chúng ta mấy đời sinh tồn, bọn họ ước gì chúng ta càng loạn càng tốt! Mắt thấy Dã Nhân châu sắp kết thúc hỗn loạn, bọn họ ngồi không yên, bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách phá hư Dã Nhân châu thống nhất."

Thiết Cức cười lạnh nói: "Đúng vậy, chỉ cần giết chết tiểu thư, toàn bộ hi vọng liền sẽ phá diệt, Dã Nhân châu sẽ lần nữa trở lại thời đại hắc ám. Lão phu liều cái mạng già này, cũng tuyệt đối sẽ không để hắn đạt được!"

Hai người dù sao cũng là một phương chi hùng, A Tín hơi hơi ám chỉ, hai người liền lập tức thấy rõ ràng ý đồ của Quang Minh châu.

"Kỳ quái, Mục Chi Hà không phải trấn thủ Vĩ Dã quan châu sao? Thế nào đột nhiên xuất hiện tại nơi này?" Tiểu Man vẻ mặt nghi hoặc.

Bọn họ hiện tại ở sâu trong Dã Nhân châu, cách Vĩ Dã quan châu rất xa xôi. Bọn họ lúc trước chưa từng đem Quang Minh châu làm quân mục

tiêu, cũng chính là nguyên nhân này. Một khi binh đoàn của Quang Minh châu bước lên thổ địa Dã Nhân châu, bọn họ sẽ gặp các bộ lạc dọc đường điên cuồng công kích. Mặc cho Mục Chi Hà quan hệ tốt cùng các bộ lạc khác, nhưng không có một bộ lạc nào có thể dễ dàng để bọn họ bước lên đất đai của mình, như Hắc Thủy bộ lạc của Thương Bắc.

Chỉ dựa vào Mục Chi Hà cùng một binh đoàn, muốn chinh phục Dã Nhân châu, đó chỉ là một truyện cười.

"Chỉ sợ hắn tìm được một cái tinh môn thông tới nội địa Dã Nhân châu." A Tín chốc lát liền suy đoán ra manh mối, lời nói rất nhanh: "Thâm nhập địch quân nội địa, mục tiêu thẳng lấy thủ lĩnh đối phương. Nếu như là như vậy, người của bọn họ nhất định không nhiều. Nếu nhiều người liền không cách nào ẩn dấu tung tích. Nhưng thực lực tất nhiên tinh nhuệ vô cùng, có thể dễ dàng đồ diệt Mộ Xuân bộ lạc, hẳn phải là binh đoàn lệ thuộc trực tiếp Mục Chi Hà. Mục Chi Hà cũng là cái người quyết liệt a, vì ngăn cản Dã Nhân châu thống nhất, không tiếc tự mình lao vào nguy hiểm."

"Chúng ta phải tìm ra bọn họ, bằng không mọi người đừng nghĩ có thể yên giấc." A Tư Minh hung hăng nói, trong mắt lại không kiểm soát được toát ra một tia sợ hãi.

Một chi binh đoàn đáng sợ như thế đang âm thầm nhìn chằm chằm bọn hắn, tuyệt đối là cuộc sống hàng ngày khó yên.

Thiết Cức liên tiếp gật đầu: "Chúng ta đem tin tức Mục Chi Hà binh đoàn xâm nhập Dã Nhân châu, Mộ Xuân bộ lạc bị đồ sát truyền ra, để cho bọn họ biết cái gì gọi nửa bước khó đi!"

A Tư Minh nói tiếp: "Còn phải tìm ra cái tinh môn kia, bằng không về sau Dã Nhân châu chúng ta trở thành hậu hoa viên (cửa sau) của bọn họ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi."

Nghe hai người ngươi một lời ta một lời, A Tín trầm ngâm không nói.

Hắn có cảm giác, những biện pháp đơn giản này chỉ sợ tạo ra tác dụng rất nhỏ.

Đó là Mục Chi Hà.

Đứng đầu Quang Minh ngũ hổ, một kẻ có thể dùng hai mươi năm kinh doanh kiên trì để thâm nhập, trước lúc xuất kích nhất định sẽ có an bài chu đáo, hết sức cẩn thận, mấy vấn đề này hắn không có khả năng không tính đến.

A Tín từ trước tới nay không đánh giá thấp bất cứ một địch nhân nào, hơn nữa đối phương lại còn Mục Chi Hà.

Tuy nhiên, cái này cũng không có nghĩa mình chỉ có thể bị động ôm cây đợi thỏ.

Một cái ý nghĩ lớn mật, bỗng nhiên hiện lên trong đầu hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 786: Thức Tinh Thần Trang

Chiến cuộc tại Thánh vực rực lửa không ảnh hưởng đến Đường Thiên.

Không Linh thức trong Người đá ngũ thức là thủ ấn hắn quen thuộc nhất, hắn sáng tạo cách dùng Thần quyền thực hiện Không Linh ấn, giống như mở ra cửa sổ. Hắn như nhập ma, không ngày không đêm, chẳng quan tâm tới bên ngoài.

Chậm rãi triển khai quyền thế, vô số pháp tắc tuyến tụ tập tới hữu quyền của hắn, trong nháy mắt, hữu quyền của hắn rực sáng như mặt trời giữa trưa.

Tiêm Phong thành bị chiếu sáng lên như ban ngày, khí tức kinh khủng bao phủ toàn thành. Thỉnh thoảng có người run sợ mà ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhưng càng nhiều người lại tập mãi thành thói quen. Mấy ngày nay, tình cảnh giống như vậy đã xảy ra không biết bao nhiêu lần. Cả đêm "Thái dương" sẽ hiện lên vài lần, mỗi khi tới thời điểm này, uy áp kinh khủng giống như gió bão đem càn quét toàn thành một lần.

Mọi người mới đầu sợ hãi, đến sau lặp lại mãi thành thói quen, không thể không thừa nhận, năng lực thích ứng với hoàn cảnh của con người rất là tốt a.

Đường Thiên cẩn thận kiểm tra mỗi một tia biến hóa trên thân thể.

Tầm mắt của hắn so với trước kia không biết đã hơn bao nhiêu lần, đối với lý giải(thấu hiểu-giải thích) lực lượng cũng vượt xa năm đó. Vũ kỹ, pháp tắc, cơ quan vân vân, đều không ngoài hai cái phương diện nội -

ngoại. Cái gọi là "Nội", là phát huy tiềm năng bản thân của con người. Cái gọi là "Ngoại", đó là lý giải(thấu hiểu-giải thích) và lợi dụng đối với tự nhiên pháp tắc. Hai cái thậm chí có thể hợp mà làm một, bởi vì bản thân con người là một bộ phận của tự nhiên. Cũng giải thích vì sao, lực lượng của mỗi một loại hình thức đến sau cùng đều trăm sông đổ về một biển (đưa hết về cùng một dạng).

Năm ngón tay trái nhanh chóng vẽ lên, Không Linh ấn mau chóng thành hình.

Quang đoàn tụ tập tại Thần quyền ở hữu quyền giống như nước thép hòa tan, dọc theo cánh tay Đường Thiên lan tràn toàn thân. Quang mang chói mắt dần dần ảm đạm rất nhiều, nhưng vẫn sáng ngời vô cùng, che phủ toàn thân Đường Thiên, giống như cho Đường Thiên mặc vào áo giáp.

Sau cùng, quang mang như dịch thể(dạng lỏng) lan tràn từ sau đầu, theo đỉnh đầu Đường Thiên tràn xuống, bao phủ cả khuôn mặt hắn.

Thế giới vào thời khắc này, trở nên không giống trước kia rồi.

Thế giới vốn sặc sỡ, từ từ mất đi màu sắc, biến thành hai màu đen trắng. Gió vốn nhìn thấy mỏng nhẹ cũng biến mất, thay vào đó, là những đường nét hỗn độn lại có trật tự kia, đó là pháp tắc tuyến. Đường Thiên lần đầu tiên nhìn thấy pháp tắc tuyến ở trạng thái phân li thì vô cùng kích động, trực tiếp thoát khỏi loại trạng thái này.

Mấy ngày liên tục tìm tòi, hắn đã khá có kinh nghiệm. Hắn thậm chí phát hiện, những pháp tắc tuyến này không phải "Tuyến" chân chính. Nó là do vô số "Quang điểm" nhỏ vô cùng hợp thành, quang điểm phân hai loại đen – trắng. Hắn chưa hiểu rõ, những quang điểm đen trắng này rốt cuộc là cái gì.

Đường Thiên không có chút nào nóng lòng, tích lũy lực lượng đến tận giờ cũng không có đường tắt. Mọi người luôn luôn sôi động thảo

luận "Giác ngộ", lại ít có người nhìn thấy tích lũy trước lúc "Giác ngộ", chỉ có nước đầy mới có thể tràn ra.

Tâm thần hắn giống như đang bay, lướt qua Tiêm Phong thành, như thái dương nhảy khỏi đường chân trời tảo ra ánh sáng, dọc theo đại địa rộng lớn mà lướt đi.

Không vui không buồn, hắn giống như người đứng xem lạnh lẽo, bình tĩnh, nhìn thế giới sặc sỡ bị hai màu đen – trắng thôn phệ, trở về bổn nguyên (bản chất).

Hỗn hợp Thần quyền, Thiên Ma lục ấn, tới điểm giới hạn đặc thù, Đường Thiên liền tạo ra kỹ năng chiến đấu hoàn toàn mới.

Đường Thiên cảm thấy trạng thái này giống như thức tỉnh. Hắn nhớ tới Thức tỉnh binh đoàn của đám người Ba Ba Lạp, hắn không biết từ thức tỉnh này có phải ý này hay không, dù sao chỉ cần mình hiểu là được rồi. Quang mang giống như áo giáp khiến hắn nhớ tới cụ trang, do Thần quyền mà đến, vậy thì gọi là thần trang đi. Hợp với tên của hắn

—— Thức tỉnh thần trang!

Thân hình hắn chuyển động, nhẹ nhàng bước trên không gian pháp tắc tuyến, thân hình hắn đột nhiên biến mất. Ở ngoài nghìn trượng, không hề dấu hiệu nào báo trước, hắn đột ngột xuất hiện.

Hắn vươn ngón tay nhẹ nhàng đụng vào pháp tắc tuyến kéo dài đến phía chân trời trước mặt, đó là Phong pháp tắc tuyến, thân thể hắn tung bay giống như lông chim, thuận theo bay lên khí lưu (dòng không khí - gió) không ngừng hướng về phía trên bay lên.

Hắn đi tới tầng mây, chỉ ra ngón tay, nhẹ nhàng kích thích một tia pháp tắc tuyến hạ xuống.

Ầm ầm!

Vô số tia chớp, đột nhiên sáng lên tại tầng mây, tụ tập theo hướng ngón tay hắn.

Thức tỉnh thần trang của Đường Thiên trôi nổi ánh điện (ánh chớp)chói mắt, giống như lôi thần hạ phàm.

Trải nghiệm trước nay chưa từng trải qua khiến Đường Thiên chăm chú dị thương, hắn cảm giác mình giống như một bộ phận thiên địa, Thế nhưng lại lãnh tĩnh. Hắn cẩn thận cảm thụ thiên địa biến hóa, chuyện như vậy hắn đã liên tục làm hơn vài ngày.

Biến hóa trong thiên địa vô cùng vô tận, thế giới hiện ra ở trước mặt hắn tuy rằng chỉ có hai màu đen trắng rồi lại trở về muôn màu muôn vẻ, tất cả đang chờ đợi hắn dò xét.

Bỗng nhiên, hắn dừng lại, có người hướng bên này bay tới.

Một chiếc thuyền lớn màu vàng kim bay lên không phi hành.

"Chiếc Lưu tô hào này của Tô huynh thực sự là hưởng thụ cao cấp nhất ở nhân gian a." Người nói chuyện chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, tên là Cát Trạch. Cát Trạch tướng mạo tuấn tú, hai mắt hẹp dài, môi mỏng da trắng, khí chất yêu dị.

Hắn duỗi lưng, đầy vẻ thỏa mãn.

Người khác nghe nói như thế, không khỏi gật đầu. Trên thuyền đồ dùng không có chỗ nào mà không phải là vật quý hiếm giá cả đắt đỏ, rượu nước điểm tâm cũng tinh tế đủ làm người ta không muốn nuốt xuống, thân da lông mềm mại để ngồi lên là một tấm da lông Hắc Thủy thát(rái cá) hoàn chỉnh chế thành. Hắc Thủy thát sinh sống tại nơi cực lạnh, số lượng ít ỏi, hơn nữa tính tình cảnh giác, khó mà bắt được, da lông của nó quý vô cùng. Hắc Thủy thát da lông (da được lột ra) hoàn chỉnh như thế cực kỳ hiếm thấy, Thế mà trên thuyền Hắc Thủy thát da lông hoàn chỉnh như loại này ít nhất cũng hơn năm mươi tấm.

Tô Khánh trong lòng vô cùng đắc ý, cười ha ha: "Có thể khiến Cát Trạch lão đệ khen ngợi, Lưu Tô hào này của ta cũng không uổng phí chế tạo."

Lưu Tô hào là được Tô Khánh cực kỳ yêu thích, chiếc thuyền gỗ kim sắc minh hoàng sắc này, là một trong những bảo thuyền nổi danh nhất toàn bộ Tội vực. Toàn thân do một loại gỗ hiếm tên là Lưu Tô kim nam chế tác, thân thuyền dài hai mươi hai trượng, bố trí cực kỳ xa hoa. Tô Khánh vì nó tốn kém rất nhiều, mời tượng sư tốt nhất, sử dụng không chỗ nào không phải là vật trân quý hiếm có.

Mười tên võ giả am hiểu phong pháp tắc điều khiển phía dưới, thân thuyền nhẹ như lông, theo gió mà đi, tốc độ cực kỳ nhanh. Hơn nữa người điều khiển thuyền, không ai không phải là cao thủ, tốc độ vô cùng nhanh mà thân thuyền không có chút nào xóc nảy.

Tô gia là gia tộc lâu đời trong Trung Đình tứ thành, gia sản dĩ nhiên nhiều vô cùng. Mà Tô Khánh là một trong những trưởng lão có thực quyền tại Tô gia, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lại thâm sâu am hiểu hưởng thụ, trái lại giao tiếp cực rộng.

"Lưu Tô hào danh bất hư truyền." Cát Trạch thản nhiên nói: "Không biết Mặt quỷ này có lợi hại được như truyền lưu hay không, cũng đừng quá khiến người thất vọng a, vậy thì quá mất mặt."

Cát Trạch lời nói cuồng vọng nhưng không một ai nào phản bác, mọi người tại tràng trái lại vẻ mặt cảm thấy là lẽ đương nhiên.

"Yêu đao Cát Trạch, ai dám đối diện nó mũi nhọn?" Tô Khánh nghe vậy giả vờ lo nghĩ nói: "Cát Trạch lão đệ một chút nữa nhưng nghìn vạn lần đừng tự giới thiệu, bằng không, hù dọa nhân gia chạy rồi, chúng ta rất xa chạy tới, chỉ xem ra đối phương chạy trối chết thì làm sao bây giờ?"

Mọi người ồn ào cười to.

"Không phải a!"

"Lời ấy đại thiện!"

"Bọn ta Thế nhưng chờ Cát huynh đại phát thần uy, nếu là bị đối phương hù dọa vỡ mật, vậy nhưng tựu không ổn rồi!"

Cát Trạch tuy rằng sắc mặt cười dài, nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng con mắt hẹp dài, lại có thể nhìn thấy một chút tự mãn. Tuy nhiên, hắn rốt cuộc còn không bị những lời khen tặng này làm choáng váng đầu óc, ngược lại nói với Tô Khánh: "Lai lịch Mặt quỷ này, Tô huynh biết rõ bao nhiêu?"

"Không nhiều." Tô Khánh thu hồi nét tươi cười trên mặt: "Nói tới Mặt quỷ thì phải nói tới Đại hùng Linh bộ. Những người này đều là một nhóm, bị triều tịch đưa lên bời, con số đại khái tại khoảng bốn năm nghìn. Thánh vực không có nghe nói từng có địa phương nào gọi là Đại Hùng châu, cũng không biết có phải hay không tân thế lực xuất hiện trong hai ba trăm năm này. Tuy nhiên Đại hùng Linh bộ tên này, nghe đi tới trái lại có chút như binh đoàn."

"Không sai." Có người tiếp lời: "Những người này xác thực là binh đoàn, kỷ luật nghiêm minh, cho dù là làm khổ tù, cũng không giống người khác. Tuy nhiên nói tới cũng lạ, những người này ai nấy rất kiên cường, là chân nam tử."

Cát Trạch híp mắt, thản nhiên nói: "Chuyến đi này của Tô huynh, nói vậy không chỉ là ý của Tô gia đi."

Tô Khánh gật đầu: "Cát Trạch lão đệ mắt sáng như đuốc, quả nhiên vừa nhìn liền nhìn ra huyền cơ trong đó. Tuy rằng tệ tộc và Lô gia Phi Mã thành có liên quan, nhưng chuyến này lại là ý của các đại nhân."

Trong lúc nhất thời, mọi người đều không kiểm soát được bỏ chén rượu trong tay xuống, nghiêm túc lắng nghe.

"Mặt quỷ này có phải Lý tổ truyền nhân hay không không trọng yếu." Tô Khánh ánh mắt xem ranh bốn phía, trầm giọng nói: "Tội vực trải qua mấy trăm năm, cuối cùng diễn biến lấy Trung Đình tứ thành làm trung tâm kết cấu. Nhiều năm trôi qua như vậy, cuộc sống mọi người cũng rất tốt, ý tứ mặt trên là cứ tiếp tục như thế, ai cũng đừng cho đoàn người dày vò gây sự."

Cát Trạch có chút kinh ngạc: "Chẳng lẽ các đại nhân cho rằng, Mặt quỷ và Đại hùng Linh bộ của hắn sẽ uy hiếp đến Trung Đình?"

Tô Khánh âm trầm cười: "Đại hùng Linh bộ người có thể chiến, chỉ có một mình Mặt quỷ mà thôi, có thể nhấc lên sóng gió gì? Mặt trên chỉ là lo lắng một ít hạng người dã tâm, muốn mượn cớ sinh sự. Vì vậy, biện pháp tốt nhất đó là đem loại manh mối này bóp chết ở trong nôi."

Cát Trạch đăm chiêu, người khác đều là im miệng không nói.

Tô Khánh giơ lên chén rượu trong tay hướng Cát Trạch thăm hỏi: "Nếu không phải việc này trọng yếu, sao dám làm phiền Cát Trạch lão đệ? Tuy nhiên tại hạ vừa thấy Cát Trạch lão đệ xuất mã, tâm tình liền nhẹ nhõm liền."

Cát Trạch bình thản cười nói: "Tạ Tô huynh cát ngôn."

Tô Khánh tiếp theo vẻ mặt cảm khái nói: "Lại nói, Mặt quỷ này cũng là tà môn. Lô Thiên Vấn chết trong tay hắn, Hà Tâm cũng thua ở tay hắn, bây giờ Tiêm Phong thành cũng rơi vào trong ma chưởng của hắn. Cái này cái đều là cao thủ Chiến Lực bảng a, thế nào lại bắt không được chỉ là một tên Mặt quỷ chứ?"

Cát Trạch biết rõ Tô Khánh khích tướng, nhưng tính tình hắn vốn dĩ điên cuồng, cũng không kiêng kỵ, nói: "Chiến Lực bảng? Lên Chiến Lực bảng là có thể tính là cao thủ? Ha ha!"

Hắn như nghe được truyện cười gì, cất tiếng cuồng tiếu.

Tô Khánh mỉm cười, chỉ cần Cát Trạch chịu đến thì mọi thứ đều tốt.

Bỗng nhiên, Cát Trạch tiếng cười bống nhiên ngừng lại.

Hắn giống như bị điểm huyệt, không chút động đậy, ánh mắt nhíu mày nhìn chằm chằm bên ngoài khoang thuyền. Vẻ phóng đãng trong con mắt hẹp dài như đao biến mất không còn thấy bóng dáng, biểu tình đọng lại tại trên mặt, máu trên mặt từng chút một rút đi, mặt hắn trở nên trắng như tờ giấy.

Biến cố bất ngờ xảy ra, khiến mọi người không hiểu gì.

"Cát Trạch lão đệ?" Tô Khánh dò hỏi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, không lẽ Cát Trạch có cái bệnh gì không một ai biết, lúc này đột nhiên phát tác?

Chỉ có thị nữ hầu hạ phía sau Cát Trạch, che miệng hoảng sợ phát hiện Cát Trạch như tuyết trắng, một vệt nước thấm ướt lưng nhanh chóng tràn ra cả lưng hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 787: Không Một Lời Liền Rút Đao Chém

Đường Thiên giống như bóng ma đột nhiên xuất hiện bên ngoài Lưu Tô hào.

Mượn khí lưu (dòng không khí - gió) mà Lưu Tô hào kích động lên, hắn giống như một chiếc lông chim, trôi theo theo khí lưu (dòng không khí - gió) của thuyền. Tuy Lưu Tô hào sử dụng lượng lớn tài liệu cách âm, nhưng đối với Đường Thiên bây giờ, không phải vấn đề.

Nói chuyện bên trong hhoang thuyền, hắn nghe được rõ ràng chi tiết

Tâm thần Đường Thiên không có nửa điểm gợn sóng, hắn giống như lúc đối chiến với đại quân Bảo thạch lam người lùn tại cõi mộng ly kỳ kia, hờ hững mà nghe.

Hắn có ý định tiếp tục đợi, lãng phí thời gian không phải thói quen tốt. Xác định những người này là địch nhân cùng ý đồ của bọn họ, kéo dài không chút ý nghĩa gì cả.

Trong con mắt đen trắng của Đường Thiên, Lưu Tô hào và thường nhân nhìn thấy có khác biệt cực lớn, pháp tắc tuyến lưu động như có như không, bản thân tài liệu đặc thù có được pháp tắc tuyến đặc thù cấu thành hệ thống phòng ngự, pháp tắc tuyến mà võ giả sử dụng thôi động sức gió sản sinh ra loạn lưu.

Lưu Tô hào dài hai mươi hai trượng trong mắt Đường Thiên giống như cái bánh chưng lớn được vô số pháp tắc tuyến lúc có lúc không bao vây.

Pháp tắc tuyến số lượng kinh người, giống như mạng nhện bao phủ toàn thân Lưu Tô hào.

Nhưng Đường Thiên vẫn có thể ở trên tấm lưới lớn dày đặc này tìm ra sáu chỗ trống lớn nhỏ không giống nhau, ánh mắt hắn rơi vào lỗ rỗng cách khoang thuyền gần nhất kia, vung lên hữu chưởng, cánh tay duỗi ra, đối diện mép thuyền.

Điện xà ngân mang đang lang thang mặt ngoài Thức tỉnh thần trang trong nháy mắt tràn tới bàn tay hắn, hữu chưởng của hắn không một tiếng động trở nên sáng chói, só lượng lôi mang cực lớn tụ lại hữu chưởng.

Tô Khánh vẻ mặt nghi hoặc chuẩn bị mở miệng dò hỏi, bỗng nhiên, đùng... con người Tô Khánh bỗng nhiên co rụt lại. Trong mắt hắn, một cột sáng ngân sắc (màu bạc) chói mắt từ bên mép trài thuyền xuyên thủng vào, trong nháy mắt chạy qua mép thuyền bên phải, xuyên ngang Lưu Tô hào.

Ngân quang tới nhanh đi cũng nhanh, trừ tàn ảnh lưu lại trong mắt mọi người và hai cái lỗi lớn bên trái, phải ra, mọi người còn không tin những gì vừa xảy ra, nghĩ rằng mình hoa mắt.

Vụn gỗ tung tóe khắp nơi, một thân ảnh không biết tới từ lúc nào, hờ hững đứng đó.

Vụn gỗ như hạt mưa li ti, khi lại gần hắn liền hóa thành một đoàn lửa nhỏ trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Sắc mặt Cát Trạch tái nhợt, trong nháy mắt cột sáng điện bắn ra, hắn định xoay người thoát đi nhưng khi hắn thấy thân ảnh đột ngột xuất hiện, hắn có cảm giác mình như con mèo bị dây thừng vô hình treo ở cổ.

Hắn cố gắng ngừng ý định chạy trốn, ngồi như bị đóng đinh vào ghế, không dám nhúc nhích.

Chính là cảm giác này!

Vừa rồi hắn là người đầu tiên phát hiện ma quỷ, định cảnh bảo nhưng kinh hãi phát hiện tri giác (chân, tay, miệng) như bị dính lại, ngay sau đó không khí như đọng lại,

Vừa rồi hắn là người thứ nhất phát hiện ma quỷ, vừa định cảnh báo, lại kinh hãi phát hiện tri giác của mình giống như bị đối phương vững vàng dính lại, ngay sau đó, không khí xung quanh mình giống như đọng lại, pháp tắc của mình lại cũng bắt đầu đọng lại, toàn bộ tri giác của mình đối với ngoại giới tất cả đều bị đối phương nắm bắt.

Thân bất do kỷ (thân không thể làm như mình muốn).

Trong đầu lúc đó hắn hiện lên bốn chữ này, hắn giống như bức tượng được điêu khắc, một cử động nhỏ cũng không dám.

Cảm giác lần này so với vừa rồi có điểm khác biệt, nhưng kết quả lại không khác gì. Một luồng sát khí như có như không, giống như một sợi dây treo cổ vô hình buộc trên cổ hắn, chỉ cần hắn dám có chút cử động, có một kết quả chờ đợi hắn.

Một cái kết quả hắn tuyệt đối không đồng ý đối mặt.

Đáng chết! Hắn thậm chí hiểu rõ, sát khi như có như không này là đối phương cố ý để hắn phát hiện. Nếu là đối phương muốn giết hắn, hắn đã sớm chết rồi.

Phần rõ ràng này không những không có gì trợ giúp với tình cảnh của hắn, trái lại khiến hắn càng sợ hãi, cùng với sự bất lực chưa từng có.

Vụn gỗ bắn tung tóe tạo ra tiếng kêu vang như mưa rơi trên lá chuối, khi bụi bặm rơi hết, không thuyền chợt yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Giơ nửa chén rượu đứng trên không trung, bọn họ há hốc miệng, ngơ ngắc nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện kia. Trong bọn họ, đa số không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Ngoại trừ Cát Trạch cùng Tô Khánh là những người đầu tiên có phản ứng, đúng là từng trải qua việc đời, có thể đứng đầu một địa phương.

Miệng hắn khô không khốc, tim đập loạn, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao vừa rồi Cát Trạch lại có biểu hiện kỳ quái như thế. Khóe mắt lướt qua Cát Trạch, lúc này Cát Trạch không còn nửa điểm cuồng vọng. Thực sự rất giống một con mèo ngoan ngoãn co lại trong góc, giống như muốn mang thân hình mập mạp của mình dgiaasu đi, không khiến đối phương chú ý.

Ngay cả Cát Trạch cũng như vậy...

Trái tim Tô Khánh đập loạn xạ, nhưng hắn cố gắng bình tĩnh, đưa tay tìm chén rượu, mượn động tác này che giấu kinh hoảng trong lòng. Khi ngón tay hắn chạm đến đến chén rượu thì tinh thần hắn cuối cùng bình tĩnh lại.

"Các hạ không mời tự đến, không bằng ngồi xuống uống một chén?"

Tô Khánh trên mặt xen lẫn mỉm cười, tay trái làm một cái vươn ra, giống như chủ nhân hiếu khách mời khách nhân ngồi xuống uống một chén.

Cát Trạch đối với hành động này không khỏi bội phục. Hắn lúc trước còn có chút khinh thường cái này giá áo túi cơm (khinh thường kẻ chỉ có tiền - DG), nếu không dựa vào thân phận đối phương, hắn cũng chẳng thèm để ý tới. Không ngờ trong tình hình như vậy còn có thể trấn định tự nhiên, chỉ riêng phần này, mạnh hơn nhiều so với mình.

Nghĩ lại biểu hiện lúc trước của mình, Cát Trạch có chút thẹn thùng. Tô Khánh vừa giảng cho hắn một bài học sinh động, cái gì gọi là chưa đánh đã thua.

Sau một khắc, vẻ mặt của hắn đột nhiên khựng lại.

Cổ của Tô Khánh hiện lên một vết máu cực nhỏ, hắn còn vẫn duy trì tư thế đưa tay, chỉ có con mắt trừng lớn, hiện ra vẻ kinh ngạc trong lòng hắn. Máu bắn ra như suối, vẩy lên đầy mặt bàn trước mặt, Tô Khánh ngã ầm xuống.

Cát Trạch mắt trợn trừng trừng, khuôn mặt vừa mới khôi phục mấy phần huyết sắc, soạt,trắng bệch không thấy một giọt máu.

Hắn ngây ra như phỗng.

Hắn từ gặp qua những kẻ một lời bất hòa liền rút đao, chính hắn cũng là người như vậy.

Người tàn nhẫn không nói một lời rút đao chém, hắn mới lần đầu tiên trông thấy.

Quá độc ác đi...

Trong lòng hắn thì thào, người có chút thân phận địa vị, thời điểm này, cũng nên ngồi xuống, tùy tiện trò chuyện hai câu a? Thế nào lại trực tiếp tựu động thủ chứ? Sao lại trực tiếp hạ sát thủ chứ?

Cho đến lúc này, khoang thuyền vốn một bầu không khí tĩnh mịch liền nổ tung.

Những khách nhân bị hù dọa ngây ra kia như ở trong mơ tỉnh lại, máu tươi đầy đất cùng thi thể Tô Khánh khiến tất cả bọn họ kinh sợ.

Tiếng thét chói tai liên tục không ngừng, bọn họ giống như con ruồi không đầu khắp nơi chạy loạn. Hộ vệ trên thuyền vừa nhìn thấy không đúng liền nối tiếp nhau nhảy khỏi thuyền, không quan tâm nổi cái khác, chạy trối chết.

Nhưng bọn họ còn chưa ra khỏi mấy trượng, liền ngã quỵ, như đống cát hướng mặt đất rơi xuống.

Bầu trời giống như đổ bánh chẻo (bánh sủi cào, rơi ầm ầm).

Người phía sau cố gắng dừng lại, không một ai nhìn thấy những võ giả này chết như thế nào, nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng những người này, bọn họ run rẩy, mặt trắng như tờ giấy, toàn thân rung động, không ai dám trốn nữa.

Mất đi võ giả điều khiển thuyền, Lưu Tô hào lập tức mất đi khống chế, khiến cho một trận kinh hoảng.

Nhưng sau một khắc, Lưu Tô hào mất đi khống chế giống như được một bàn tay vô hình nâng lên, ổn định trở lại. Vừa mới hết kinh hoảng, đám người đột nhiên mất đi cân đối, Lưu Tô hào vừa ổn định, đột nhiên lủi về phía trước, lại thét lên chói tai.

Lưu Tô hào càng bay càng nhanh, càng bay càng cao.

Bên trong khoang thuyền, Cát Trạch cắn chặt hàm răng, nhưng hàm răng còn không nhịn được rung động (run lập cập ấy-DG).

Toàn thân ma quỷ mặc giáp, đạp lên tấm thảm nhuộm màu máu tươi, từ từ đi về phía hắn.

Yêu đao Cát Trạch... Mình là Yêu đao Cát Trạch... Sao có thể như thế...

Hắn cảm giác thân thể của mình giống như bị giam cầm, tiếng bước chân của đối phương như bóng ma, lọt vào trong tai hắn giống như âm thanh thúc dục hồn, hắn cảm thấy sợi dây buộc trên cổ mình đang tại từng chút buộc chặt.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Đáng chết!

Ta là Yêu đao Cát Trạch!

Trong lòng hắn rống giận rít gào, gắng gượng giơ lên hai tay, dùng hết một chút khí lực sau cùng, yếu yếu nói: "Ta đầu hàng!"

Ma quỷ dừng lại.

Những lời này lấy đi một chút sức lực cuối cùng của Cát Trạch, hắn chán nản ngồi bệt xuống, nhưng lại cảm thấy thoải mái, sợi dây quấn tại trên cổ cuối cùng buông lỏng ra, hắn cố gắng hít thở, dù trong không khí tràn ngập mùi máu tươi sặc mũi, nhưng hắn cảm thấy rất thoải mái.

Cảm giác còn sống thật tốt.

Người cũng chết, ai còn quản thua hay không thua?

Ma quỷ đáng sợ không có nhìn hắn một cái, xoay người bỏ đi, Cát Trạch thiếu một chút khóc rồi. Hắn chưa từng nghĩ tới, mình lại sẽ có một ngày bị tình trạng này.

Chiến Lực bảng chính là cao thủ sao?

Nghĩ đến những lời vừa rồi của mình, miệng Cát Trạch cay đắng vô cùng, thực sự quá có đạo lý rồi! Hắn hiện tại hận không thể đem những lời này nuốt trở lại, không nói như vậy, thì sẽ không gặp phải kẻ đáng sợ như thế.

Đám người nãy thét chói tai cũng từ từ an tĩnh lại, bọn họ nhanh chóng ngã xuống mặt đất, mặt mũi tái nhợt, toàn thân rung động. Ai nấy đều rũ đầu, co rụt thân thể. Thi thể không đầu của Tô Khánh đang liên tục nhắc nhở bọn họ, vạn lần đừng để cho tên ma quỷ đáng sợ này chú ý tới mình.

Các thị nữ kiềm chế tiếng khóc thút thít.

Cát Trạch lúc này mới thấy rõ ràng ma quỷ đột nhiên xuất hiện này.

Từ khi lên thuyền đến bây giờ, ma quỷ cũng không có nói một câu nói. Thể hình hắn cũng không khôi ngô, toàn thân kín đáo chặt chẽ, áo

giáp trên người hình thức rất kỳ quái, nó giống như một tầng nước thép vây lấy, không có hình thức gì đáng nói.

Tản ra ánh sáng yêu ớt, sáng ngời lại không chói mắt.

Chẳng lẽ là dịch thể kim chúc đặc thù gì?

Cát Trạch vắt óc, áo giáp kỳ lạ như vậy nếu như trước đây từng xuất hiện qua nhất định sẽ lưu lại manh mối, vì sao mình lại hoàn toàn một chút ấn tượng cũng không có?

Ma quỷ đứng ở mũi tàu, nghênh đón gió.

Võ giả điều khiển thuyền bởi vì chạy trốn, không lưu người sống. Nhưng Lưu Tô hào phi hành vừa nhanh vừa ổn định khác hẳn lúc trước, giống như trượt đi cực nhanh tại trên mặt băng trơn nhẵn. Hắn một người khống chế Lưu Tô hào, lại so với mười tên võ giả am hiểu phong pháp tắc còn xuất sắc hơn.

Đáng chết! Kẻ này rốt cuộc là cái quỷ gì!

Trong miệng Cát Trạch đắng ngắt, hắn cảm thấy không thể tưởng tượng được. Xuyên qua Lưu Tô hào chính là lôi điện pháp tắc, đối phó Tô Khánh, hắn là không gian pháp tắc tuyến, đối phó mình thì là cái gì? Hắn còn chưa hiểu rõ. Hiện tại lộ ra thủ đoạn phong pháp tắc cường hãn như thế, biết càng nhiều, hắn chỉ cảm giác càng tuyệt vọng.

Làm cho hắn nghĩ không hiểu chính là kẻ cường hãn như thế, hắn lại không thể tìm ra từ trong những cái tên trong truyền thuyết kia.

Sao có thể ?

Kẻ này rốt cuộc là ai?

Bỗng nhiên, ánh nắng chiếu vào khoang thuyền, trong ánh nắng thân ảnh đứng hờ hững ở mũi tàu khảm, giống như chiến thần.

Cát Trạch lại không khỏi giật mình ngây ra.

Sau một khắc, hắn bỗng dưng mở to hai mắt, lộ ra vẻ không thể tin được.

Cái phương hướng này... Là Tiêm Phong thành!

Kẻ này... Là Mặt quỷ!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 788: Yêu Đao Cát Trạch

Đường Thiên không biết Cát Trạch suy nghĩ gì, cho dù biết rõ cũng không quan tâm.

Khi Lưu Tô hào bay đến Tiêm Phong thành liền gây ra rối loạn. Cho đến khi nhìn thấy Đường Thiên đứng ở mũi tàu, Tiêm Phong thành mới an tĩnh lại, ngay sau đó là rối loạn càng lớn hơn.

Lưu Tô hào không phải con thuyền vô danh, trái lại, nó rất trứ danh (có danh tiếng-DG). Số lượng thuyền lớn tại Tội vực ít ỏi, bởi nguyên nhân tài liệu thiếu. Tội vực chính là nơi nghèo nàn, những tài liệu hiếm có kia phần lớn đều số lượng rất ít ỏi. Thân tàu khổng lồ, cần lượng nhiều loại tài liệu, tiêu hao(tốn) cực lớn. Cố Sương xa đang thịnh hành, thuyền lại rất hiếm thấy, chỉ có những đại gia tộc mới có thực lực chế tạo thuyền.

Thuyền lớn di chuyển trên bầu trời cũng là tiêu chí cho đại tộc.

Trong những chiếc thuyền lớn, danh tiếng Lưu Tô hào cực nổi, ngoại trừ là của Tô gia, sự xa hoa của nó khiến thanh danh lan xa. Trong tất cả thuyền lớn ở Tội vực, Lưu Tô hào là một trong ba chiếc thuyền lớn xa hoa nhất.

Lỗ thủng lớn hai bên thân tàu cùng mùi máu tươi tràn ngập cho thấy đã trải qua một trận chiến đấu.

Đại nhân lại đoạt được Lưu Tô hào!

Đám người Phù Chính Chi bị dọa cho trợn mắt há mồm.

Nhưng làm cho bọn họ ngậm không được miệng lại là lần lượt từng tù binh quần áo hoa lệ, ủ rũ lại ngay ngắn từ từ tự động xuống khỏi thuyền. Suốt quá trình, không có âm thanh nào, không có ồn ào náo động, không một ai có bất cứ biểu lộ phản kháng cùng động tác lạ tác gì.

Lên thuyền, Phù Chính Chi nhìn thấy thi thể trong vũng máu, chó đến khi tìm được đầu, mọi người mới hiểu rõ Tô Khánh bị đại nhân giết chết.

Mọi người nhìn nhau.

Dù cho trước lúc lên thuyền, trong lòng Phù Chính Chi đã có suy đoán, lúc này nhìn thấy thi thể Tô Khánh, sắc mặt vẫn không kìm được đại biến.

Trận chiến đêm mấy ngày trước, Phù Chính Chi đầu hàng nhưng có mấy phần không cam lòng, mấy ngày nay tận mắt nhìn thấy Mặt quỷ lột xác, hắn đã không có bất cứ lòng phản kháng gì. Mặt quỷ biểu hiện ra tiềm lực kinh khủng khiến mọi người đều nhìn thấy tương lai sáng lạn, đã vậy, không tính tiềm lực, thì thực lực hiện tại của Mặt quỷ, đều đủ để chấn động Tội vực.

Lưu Tô hào trước mắt đã chứng minh điểm này.

Ánh mắt Phù Chính Chi đảo qua tù binh, bản thân Tô Khánh không phải cao thủ gì, nếu đã đến đây, vậy nhất định có thứ để ỷ vào mới phải. Khi hắn nhìn thấy một vị nam tử gầy tuổi còn trẻ, ánh mắt không khỏi ngưng tụ.

Đối phương nhận thấy được ánh mắt hắn, xoay mặt thoáng nhìn, liền đem toàn bộ chú ý đặt ở trên người Mặt quỷ đại nhân.

Nhưng chính là thoáng nhìn kia, lại khiến Phù Chính Chi sắc mặt khẽ biến, trong lòng lẫm liệt. Ánh mắt giống như đao phong, lộ ra phóng đãng và âm lãnh quái dị, giống như độc lang dạ hành hoang dã, tràn ngập khí tức nguy hiểm.

Người này tuyệt không phải hạng người vô danh!

Phù Chính Chi vừa định nhắc nhở đại nhân phải cẩn thận người này, liền nghe đến lời hỏi gần như nịnh nọt.

"Mặt quỷ đại nhân, có gì cần Cát Trạch cống hiến sức lực không?"

Phù Chính Chi ngơ ngác nhìn người tuổi trẻ tiến đến trước mặt quỷ đại nhân, chỗ nào còn thấy được nửa điểm phóng đãng âm lãnh? Cái gì hoang dã dạ hành độc sói, nghiễm nhiên chính là một con chó giữ nhà nịnh nọt! Hiện tại người tuổi trẻ đã có thể thuần thục biến sắc mặt như thế rồi sao? Thanh niên nhân huyết khí phương cương đâu chứ? Xung động của tuổi thanh niên đâu chứ? Tuổi còn trẻ như thế đã lão luyện như vậy, những lão già chúng ta sao có thể chen chân a...

Chờ chút!

Cát Trạch? Vừa rồi tên kia nói mình gọi là Cát Trạch?

Phù Chính Chi bỗng dưng trợn tròn hai mắt, mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt sau lưng.

Cát Trạch!

Yêu đao Cát Trạch!

Một trong Thập nhị giáp hung đại hào, đứng hàng thứ ba, yêu đao kinh khủng được ca tụng là mười năm sau sẽ thống trị toàn bộ hung nhân giới, Cát Trạch!

Trên mặt Phù Chính Chi lộ ra hoảng sợ.

Áo Cổ Mạn trong Giáp hung, bài danh thứ năm, xem ra giữa hai người chỉ có khác biệt hai vị trí, nhưng Phù Chính Chi cũng hiểu rõ, thực lực hai người, có khác biệt thật lớn. Mười hai giáp hung đại hào, giữa ba vị trí đầu có chênh lệch cực ít, có thể tính cường giả một cái cấp bậc. Bài danh đệ tam Cát Trạch và Tác Lâm bài danh đệ tứ, danh vọng và thực

lực đều có chênh lệch cực lớn. Giữa vị trí thứ 4 và vị trí thứ 12 khác biệt trái lại không lớn.

Ba người phía trước, đem mọi người mặt sau vẫy ra xa xa.

Chỉ hai mươi lăm tuổi, Cát Trạch có thể tiến Giáp hung nhân trước vị trí thứ ba cũng là nguyên nhân vì sao hắn được xem mười năm sau sẽ là đệ nhất Giáp hung. Hai vị phía trước tuổi tác đều đã vượt lên trước năm mươi tuổi, bắt đầu đi xuống đỉnh cao của phong độ, mà Cát Trạch hai mươi lăm tuổi thậm chí còn chưa đạt được thời kỳ đỉnh cao.

Ngoại trừ danh tiếng đệ nhất Giáp hung nhân tương lai, dù trên Tội vực Chiến Lực bảng, rất nhiều người đều tin tưởng, mười năm sau, Cát Trạch tất nhiên là một trong ba vị trí đầu Chiến Lực bảng.

Có thể hiểu, khi Phù Chính Chi biết được, thiếu niên xem ra có chút âm lãnh này là yêu đao Cát Trạch thì bản thân xung kích thật lớn. Bản thân Phù Chính Chi cũng là cường giả Chiến Lực bảng, nhưng hắn biết rõ ràng mình và Cát Trạch tại trên thực lực chênh lệch rất lớn. Đạt đến thực lực như bọn họ, đề cao một chút đều trắc trở vô cùng.

Đương nhiên, ngoại trừ Mặt quỷ đại nhân.

Mấy ngày hôm nay tiến bộ của Mặt quỷ đại nhân, quả thực khiến người nghẹn họng nhìn trân trối (chố mắt nhìn không biết nói gì - DG).

Nghĩ đến Mặt quỷ đại nhân, chấn động do Yêu đao Cát Trạch mang đến cho hắn lập tức nhỏ đi rất nhiều. Cường thế nào đi nữa cũng không có cường bằng Mặt quỷ đại nhân, có tiềm chất thế nào đi nữa cũng không có bằng tiềm chất đại nhân.

Vừa nghĩ như thế, Phù Chính Chi lập tức bình tĩnh trở lại.

Đường Thiên giải trừ Thức tỉnh võ trang, tầm mắt từ từ khôi phục bình thường, tâm thần cũng thoát ly khỏi trạng thái kỳ dị. Bất Tử kiếm trên bàn tay kết Khốc kiếm ấn của Thiên Ma trong cơ thể tản ra tầng tầng

sóng chấn động, giống như một cánh tay vô hình, không ngừng xoa bóp toàn thân mỗi một khối huyết nhục của hắn, thoải mái không thể nói ra.

Thật không ngờ Bất Tử kiếm còn có thể tiêu trừ mệt mỏi, cái này là niềm vui bất ngờ.

Thức tỉnh thần trang uy lực cực kỳ cường đại, nhưng tiêu hao cũng rất kinh người. Thức tỉnh thần trang thực ra là kết quả phụ khi ép buộc tiến nhập trạng thái giới hạn mà hắn vô ý đạt đến, nó như là ép khô 9,5 thành lực lượng của Đường Thiên. Chỉ có như vậy, Đường Thiên mới có thể tiến nhập trạng thái giới hạn, tức là trạng thái Thức tỉnh.

Nếu không phải ở trạng thái Thức tỉnh, không có Thức tỉnh thần trang tiến thêm một bước tăng cường lực khống chế, khiến hắn khống chế đối với pháp tắc đạt được một cái cao độ hoàn toàn mới, Đường Thiên đối với khống chế lực lượng dù đạt được tình trạng cực kỳ biến thái, hắn căn bản không cách nào chống đỡ được.

Chính là thông qua lực khống chế tăng lên không biết bao nhiêu lần, thân gánh vác Thức Tỉnh thần trang, Đường Thiên lợi dụng một nửa sức mạnh huyết nhục (máu thịt – thân thể), lại phát huy ra sức chiến đấu vượt xa trước đây không biết bao nhiêu lần.

Ngay mấy lần đầu, Đường Thiên thậm chí chống đỡ không được đến lúc giải trừ Thức Tỉnh thần trang.

Nhưng bây giờ, hắn đã có thể khống chế rất tốt mỗi một tia năng lượng, thậm chí hắn còn tìm tòi ra một ít tiểu xảo lợi dụng pháp tắc để khôi phục lực lượng của mình. Chính là dựa vào những tiểu xảo này cùng lĩnh ngộ đối với pháp tắc không ngừng tăng lên, Đường Thiên cuối cùng có thể khiến mình hoàn chỉnh mà chống được đến lúc giải trừ vũ trang.

Trước mặt Cát Trạch có loại ảo giác, đại nhân giải trừ áo giáp, giống như đột nhiên từ thần linh biến thành phàm nhân, khí tức kinh khủng khiến người khiếp đảm kia biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong lòng Cát Trạch thầm sinh nghi hoặc.

Khi hắn phát hiện Mặt quỷ đại nhân thì sở dĩ kinh hãi tuyệt luân như vậy chính là vì hắn có được tri giác nhạy cảm vượt quá bình thường. Tại người khác còn không có phát hiện Mặt quỷ thì hắn nhận thấy được Mặt quỷ, đồng thời nhạy cảm mà cảm nhận được cổ khí tức cực độ nguy hiểm, kinh khủng kia.

Thế nhưng hiện tại...

Trước mắt, đại nhân cùng người bình thường không có chút nào khác biệt, thậm chí hắn có thể nghe đến âm thanh thở dốc, giống như rất mệt mỏi rã rời.

Cát Trạch cúi đầu nhìn chằm chằm đầu ngón chân mình, thần tình không có nửa điểm biến hóa, vẫn là như vậy kính cẩn ngoan ngoãn, chỉ có con mắt hẹp dài mới hiện lên nét âm lãnh xảo trá.

Cố ý biểu hiện yếu để thăm dò ta?

Mánh khoé đơn giản như vậy ta sẽ bị lừa sao? Ngây thơ!

Ta là Yêu đao Cát Trạch!

Mình phải như độc sói trên hoang dã, xảo trá mà cực kỳ kiên trì. Chỉ cần mình có cũng đủ kiên trì, nhất định sẽ tìm được nhược điểm và kẽ hở của Mặt quỷ, đến lúc đó...

Trong đầu Cát Trạch tưởng tượng ra Yêu đao của mình cắm vào lồng ngực Mặt quỷ, trên mặt Mặt quỷ tràn đầy ngạc nhiên cùng không thể tin được, hắn tựu cảm thấy phấn khích không thể nói ra, phấn khích được như là run rẩy!

Ha ha ha ha, chỉ có cường giả giống Mặt quỷ như vậy mới có tư cách trở thành con mồi của Yêu đao Cát Trạch ta!

Vì thắng lợi, tạm thời nén giận, chính là thủ đoạn làm đối phương mất cảnh giác mà thôi.

Từ từ mất cảnh giác đi hỗn đản! Cát Trạch trong lòng đắc ý vô cùng.

Nghe đến Cát Trạch xin chỉ thị, Đường Thiên sửng sốt một cái, hắn quay mặt nói với Phù Chính Chi: "Tìm chút việc cho hắn làm."

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Chỉ để lại Cát Trạch biểu tình như có đăm chiêu, thăm dò, không sai, cái này nhất định là thăm dò!

Theo Lô Thăng Tượng dẫn dắt Lô gia thoát đi, Phi Mã thành liền rơi vào hỗn loạn và khủng hoảng. Lô gia luôn luôn là đầu lĩnh của các tộc ở Phi Mã thành, ai cũng không có nghĩ đến, Lô gia lại sẽ sụp đổ trong một đêm.

Bọn họ không cách nào tưởng tượng, đến tột cùng thì người như thế nào lại khiến Lô gia e sợ như thế. Khủng hoảng trước nay chưa từng bao phủ các tộc Phi Mã thành, thậm chí lúc này các tộc cũng không có tâm tình đi chia cắt sản nghiệp còn lại của Lô gia. Các tộc điên cuồng tìm hiểu tin tức, khi mỗi tin tức truyền tới trước mặt bọn họ, bọn họ càng khủng hoảng hơn.

Mặt quỷ và Linh bộ khổ tù của hắn!

Đặc biệt khi trận chiến Tiêm Phong thành, Mặt quỷ nói câu "Người tù thuộc hạ của ta, chết!" kia truyền đến, gia tộc trên tay còn giữ linh bộ làm tù binh nơm nớp lo sợ.

Cho nên khi Nhiếp Thu suất lĩnh Linh bộ đến Phi Mã thành thì bọn họ không có gặp phải bất cứ chống cự gì, các tộc Phi Mã thành cung kính mà thủ tại ngoài thành, nghênh tiếp Linh bộ vào thành. Bọn họ lần đầu tiên trông thấy binh đoàn, lập tức bị tình cảnh sâm nghiêm của Linh bộ làm cho sợ đến hồn bất phụ thể.

Đối với Nhiếp Thu mà nói, hành trình Phi Mã thành giống như một trận hành quân, không gặp phải chút phiền phức nào.

Toàn bộ Linh bộ đội viên ở Phi Mã thành đều quy đội, tài vật các tộc dùng để bồi tội chồng chất như núi. Nhiếp Thu lại không thèm để ý mấy thứ này, đem Lô gia đặt làm quân doanh của hắn, hiện tại đang chú tâm tăng mạnh huấn luyện.

Đội viên quy đội không ngừng tăng nhanh, chỉnh thể thực lực của Linh bộ có phần giảm xuống, đội viên mới về đơn vị còn cần thời gian thích ứng chiến pháp mới.

Nhiếp Thu hiểu rõ, vấn đề này sẽ quấy nhiễu hắn trong thời gian rất dài. Quả nhiên, hai ngày sau, từ Bỉ Trạch thành và Thượng Nghi thành liền kề Phi Mã thành không ngừng có gia tộc cung kính đưa Linh bộ đội viên trên tay bọn họ tới.

Trận chiến Tiêm Phong thành, Lô Thăng Tượng chạy trốn khiến thanh danh Mặt quỷ vụt tăng lên, cũng khiến Linh bộ khổ tù trở thành khoai lang phỏng tay (mặt hàng hot a, có trong tay thì lo sợ bị Đường Thiên lao tới :v - DG).

So với giá trị của Linh bộ khổ tù, lợi ích gia tộc càng trọng yếu hơn, ai cũng không muốn trở thành Lô gia thứ hai.

Số lượng Linh bộ đội viên dưới trướng Nhiếp Thu đã đạt được hai nghìn.

Trung Đình tứ thành bắt đầu cảm nhận được áp lực.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 789: Chung Ly Bạch Hổ Thẹn

Nơi này tuyệt đối là cái nơi chết tiệt!

Tiêu Hàm Quang trong lòng không ngừng nguyền rủa, toàn thân hắn dính bụi, chật vật vô cùng. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa lúc nào dơ bẩn như thế, thỉnh thoảng trên thân đao sáng như tuyết hắn nhìn thấy mình, cái thân ảnh nhìn như ăn mày kia, hắn không nhận ra là mình.

Nhưng, hắn không dám có chút phân thần, nếu như phối hợp lần này xuất hiện một chút sai xót, không riêng gì hắn, toàn bộ tiểu đội đều phải đối mặt với hình thức nghiêm phạt gia tăng huấn luyện. Nếu như trước đây, hắn đã sớm ngạo nghễ bỏ đi, những kẻ thực lực thấp kém này cũng xứng làm đồng đội của mình?

Bắt đầu từ khi hắn được giao cho Linh bộ, sự tình liền hoàn toàn không khống chế được.

Đường Thiên hành quân buổi chiều, hắn được yêu cầu tham gia toàn bộ huấn luyện của Linh bộ.

Chết tiệt!

Hắn chỉ là tới học tập Thiên Ma trọng trảm thôi!

Lý do của hắn bị tên người mù đáng ghét kia bác bỏ một cách vô tình, người mù kia vẻ mặt vân đạm phong khinh (khinh người :v -DG) nói, nếu đại nhân đã giao binh đoàn cho hắn, vậy sự vụ của binh đoàn chính là do hắn định đoạt. Tiêu Hàm Quang vốn tâm cao khí ngạo chưa từng tức giận như vậy? Thua Mặt quỷ hắn không có lời nào để nói, nhưng cái này cũng không ý nghĩa mình là sợi mì ai cũng có thể nhào nặn.

Một tên người mù cũng dám vung tay múa chân với mình?

Hắn hừ lạnh đứng dậy, liền hướng ra phía ngoài mà đi, hắn không tin người mù kia dám làm gì với hắn.

Hắn còn chưa đi ra khỏi binh doanh, Hứa Diệp đã ngăn cản ở lối đi.

Thực lực của Hứa Diệp khiến hắn rất kiêng kỵ, Tiêm Phong thành Hứa Diệp giác ngộ dẫn phát tử khí kinh khủng đến cực điểm, lưu lại ấn tượng cực sâu trong hắn. Tuy nhiên, cũng chỉ kiêng kỵ mà thôi, hắn cũng không sợ hãi.

Nhưng vào lúc này, mặt đất tại toàn bộ binh doanh bắt đầu rung động.

Vô số thân ảnh giống như thủy triều theo khắp mọi nơi trong binh doanh vọt tới phía hắn. Tên kẻ một bụng ý nghĩ xấu Hứa Diệp kia, ở phía sau hắn bỏ đá xuống giếng, nói chỉ cần hắn có thể theo trong đoàn người này thoát khốn, vậy hắn có thể không tham gia binh đoàn huấn luyện.

Tiêu Hàm Quang cười nhạt, chỉ bằng những người này, cũng có thể ngăn cản mình?

Hắn không chút do dự tiến về phía đoàn người.

Một trận đánh làm hắn cả đời khó quên, làm hắn cảm thấy hổ thẹn bắt đầu, giống như thủy triều một lớp tiếp một lớp điên cuồng tiến công, những nhát chém đáng sợ giống như cuồng phong bão táp khiến hắn nhanh chóng ngất đi, hắn chỉ cầm cự được ba mươi giây, ba mươi giây thương cảm. Liền bị tên A Mạc Lý giảo hoạt bắt được cơ hội, tên to con kia ban ngày còn vẻ mặt dễ gần chỉ cho hắn Thiên Ma trọng trảm, vung lên đại trát đao, cổ động chân khí không nói nửa điểm tình cảm mà quất tại trên người hắn.

Hắn hổ thẹn mà rơi vào hôn mê.

Ngay sau đó, hắn bị một chậu nước lạnh tưới tỉnh, sau đó bị A Mạc Lý xách lên như xách con gà con ném vào trong đội ngũ, bắt đầu tham

gia huấn luyện.

Hắn bắt đầu cuộc sống bi thảm như địa ngục.

Tiêu Hàm Quang cao ngạo vì từ nhỏ chính là thiên tài, những đội hữu thực lực bình thường xung quanh kia, hắn không để vào mắt, bọn họ theo không kịp tiết tấu của hắn. Nhưng chẳng mấy chốc, hắn liền nhận nghiêm phạt, hắn không phục, miệng phun cuồng ngôn, phối hợp như vậy căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Nhiếp Thu cũng không có lời vô dụng, chỉ là bảo Hàn Băng Ngưng mang một cái tiểu đội thực chiến cùng một cái tiểu đội của Tiêu Hàm Quang.

Tiêu Hàm Quang cảm thấy cái này là cơ hội tuyệt hảo lấy lại thanh danh cho mình, hắn đầu tàu gương mẫu nhằm phía Hàn Băng Ngưng. Sau đó hắn nhanh chóng rơi vào trong phiền phức, phong cách chiến đấu của Hàn Băng Ngưng hoàn toàn khác A Mạc Lý.

A Mạc Lý giống như búa tạ sức mạnh vô địch, hắn thích toàn đội hợp lực một trảm, thanh thế uy mãnh tuyệt luân.

Hàn Băng Ngưng lại là một loại phong cách khác, nàng giống như một tấm lưới kim chúc treo đầy đao phong, nàng bình thường dùng chính là ba năm người hợp công, chợt tụ chợt tán, mỗi một kích không có uy thế như A Mạc Lý, nhưng lại sắc bén không gì sánh bằng, Tiêu Hàm Quang phát hiện Thiên Ma ấn biến hóa đa đoan của mình nhanh chóng liền đỡ trái hở phải. Tuy rằng đến sau cùng, hắn gây ra tổn thương cho gần một nửa tiểu đội của Hàn Băng Ngưng, đem sức chiến đấu cường hãn của cá nhân biểu hiện được vô cùng rõ rệt nhưng vẫn không cách nào cứu vãn được kết cục thất bại thảm hại.

Tiêu Hàm Quang không có gì để nói rồi. Hắn tuy rằng tâm cao khí ngạo không phải đứa ngốc, không có gì so với thực chiến có sức thuyết phục hơn.

Nhưng, chết tiệt! Binh đoàn tác chiến có quan hệ gì với mình?

Mình chỉ là muốn học Thiên Ma trọng trảm mà thôi...

Tiêu Hàm Quang ở trong lòng gào thét, nhưng đối diện Nhiếp Thu hứa hẹn chỉ cần hắn ngày thường huấn luyện hợp cách liền truyền thụ Thiên Ma trọng trảm cho hắn, hắn còn ngoan ngoãn tham gia huấn luyện hằng ngày.

Hứa Diệp ngồi trên tường thanh, rất có hứng thú mà quan sát Tiêu Hàm Quang đang khổ luyện.

Thiên tài thiếu niên bị đánh đầy bụi đất thực sự là khiến người nghe thấy thích thú a, Hứa Diệp trong lòng có chút hả hê. Tham gia qua một thời gian huấn luyện, Hứa Diệp hiểu rõ Linh bộ có bao nhiêu kinh khủng, ngay cả Từ Hướng Đông cũng nuốt hận dưới đao của Linh bộ.

Thực lực của Tiêu Hàm Quang chỉ mạnh hơn Từ Hướng Đông chứ không kém, nhưng Linh bộ cũng càng mạnh hơn so với trước. Cao thủ các tộc ở Tử Quyên thành cùng với cường giả như Cố Tuyết dung nhập đến trong Linh bộ giúp cho sức chiến đấu của Linh bộ tăng lên thật lớn.

Đám người A Mạc Lý Hàn Băng Ngưng tiến bộ cực nhanh, cũng khiến người nghẹn họng nhìn trân trối (trố mắt nhìn không biết nói gì - DG).

Linh bộ đội viên bên trong sân ai nấy cắn chặt răng đang lần lượt nhẫn nại kiên trì mà thao luyện, thân là người ngoài cuộc, Hứa Diệp cảm thấy thao luyện thật sự là khô khan chán nản. Nhưng, những Linh bộ đội viên kia ai nấy đỏ mặt tía tai, nhớp nhúa mồ hôi, bọn họ thở hổn hển, mắt trợn trừng trừng.

Đột nhiên, Hứa Diệp có chút ước ao có được những Linh bộ đội viên này.

Thực lực của bọn họ đối với Hứa Diệp xem ra không đáng nhắc tới nhưng cực kỳ nhiệt tình, thậm chí hắn cảm thấy điên cuồng. Bọn họ tín nhiệm, đoàn kết với nhau, ngay cả sự ăn ý mà trong mắt Nhiếp Thu là còn cách xa tiêu chuẩn, với Hứa Diệp cũng đủ khiến người cảm thán.

Không biết vì sao, hắn thích mỗi ngày ngồi ở thành tường xa xa quan sát Linh bộ huấn luyện.

Đại khái là bởi vì bọn họ và Tội vực không ăn nhập với nhau đi.

Tội vực kéo dài hơi tàn đã mất đi chí khí, người Tội vực đã quen sống cúi đầu. Nhưng đoàn người này không giống, bọn họ có chí tiến thủ, cực kỳ nhiệt tình đối với cuộc sống, một lòng không sợ đối với chiến đấu. Dù cho trở thành khổ tù, bọn họ vẫn thẳng tắp lưng, ngạnh cái cổ, kiệt ngạo bất tuân (kiêu ngạo không tuân theo - DG).

Tội vực to như vậy, lại không có chút biện pháp nào với một đám khổ tù như thế. Khi người Tội vực không có cách nào đành nhìn những Linh bộ khổ tù vốn là tù binh của bọn họ kia, thật khiến người nghi ngờ, người nào mới là tù binh?

Thật buồn cười, thật bi thương a.

Tội vực đã quên vinh quang của các bậc tiền bối, Tội vực thậm chí ngay cả tinh thần khai thác Tội vực của hai đời trước cũng biến mất không còn. Tội vực mười bảy thành, có bao nhiêu năm không có gia tăng?

Cho nên hắn thích xa xa nhìn Linh bộ đội viên huấn luyện, chỉ có nhìn thấy những người này, hắn mới cảm thấy cuộc sống tràn đầy hi vọng, khỏa tâm bị lo lắng che khuất của hắn mới có thể nhìn thấy ánh nắng.

Tội vực trầm luân, Tội vực mất đi ý chí chiến đấu, Tội vực kéo dài hơi tàn giống như gỗ khô mục nát.

Chỉ có ở trong tro tàn, nó mới có thể phát ra mầm hi vọng.

Đáng tiếc, đại nhân không có chút nào hứng thú với Tội vực. Trong lòng Hứa Diệp than thở, các tộc Tội vực đối với đại nhân tràn đầy phòng bị và cảnh giác, nhưng bọn họ đại khái không ngờ nổi, đại nhân đối với Tội vực không có chút nào lưu luyến.

Đại nhân chưa từng che giấu ý đồ của mình, hắn chỉ muốn suất lĩnh Linh bộ trở lại Thánh vực, nghe đại nhân nói, nơi đó rất có khả năng phát sinh chiến tranh.

Hắn lắc lắc đầu, loại bỏ những ý nghĩ dư thừa trong đầu mình, trước hết suy nghĩ làm thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ đại nhân giao cho mình đi.

Nhiệm vụ tiếp nhận Linh bộ đội viên tại Phi Mã thành bọn họ đã hoàn thành, thậm chí vượt qua mong muốn, nhưng Hứa Diệp biết rõ cái này không phải công lao của bọn họ, chỉ là do các tộc xung quanh bị thực lực cường đại của đại nhân chấn nhiếp. Thân là thuộc hạ, bởi vì oai phong của đại nhân mới hoàn thành nhiệm vụ, cái này không có gì đáng giá khoe khoang.

Hứa Diệp bỗng nhiên đứng dậy, hắn nhận thấy được có người rình mò.

Hai ngày này, do thám rõ ràng nhiều hơn không ít so với trước. Những do thám này đến từ các thế lực khác nhau, số lượng nhiều khiến Hứa Diệp cảm thấy có chút kinh hãi.

Phi Mã thành và Trung Đình tứ thành liền nhau, một chi binh đoàn hỏa lực nhân số đạt tới hai nghìn huấn luyện tập trung nơi này, Trung Đình tứ thành sao lại không chút động lòng?

Khác với Nhiếp Thu, Hứa Diệp càng thêm lý giải(thấu hiểu-giải thích) phương thức hành sự của những đại nhân cao cao tại thượng Tội vực kia.

Trung Đình tứ thành tuyệt đối sẽ không trực tiếp động thủ, binh đoàn đối với các đại nhân quá xa lạ, xa lạ đến bọn họ sẽ không dễ dàng mạo hiểm. Những cơ sở ngầm xung quanh này chỉ sợ có hơn một nửa có liên quan với Trung Đình tứ thành.

Trung Đình tứ thành sẽ phản kích như thế nào chứ?

Hứa Diệp hơi hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia ưu tư (long lắng). Hắn tuyệt đối không có nghĩ tới, có một ngày địch nhân của mình sẽ có loại kinh khủng như Trung Đình tứ thành. Nghĩ đến cái này, Hứa Diệp không khỏi mỉm cười. Tử Quyên thành chỉ là biên thùy tiểu thành, với Tần gia lúc đó, giống như núi lớn nguy nga không cách nào vượt qua, thật không ngờ, bọn họ lại có thể tạo thành uy hiếp với Trung Đình tứ thành.

Nghĩ đến thực lực mà Trung Đình tứ thành có được, sắc mặt Hứa Diệp trở nên nghiêm trọng.

Bọn họ mới là bá chủ Tội vực chân chính a, mỗi cái ngóc ngách của Tội vực đều cùng bọn họ có quan hệ.

Bọn họ sẽ làm thế nào?

"Xúi quẩy!" trên mặt Chung Ly Bạch không tốt, hung hăng phun ra một bãi nước bọt, đằng đằng sát khí.

Vừa mới vây công một cái sơn trại, đối phương lại lừa gạt, giả ý đầu hàng, nhân mã của Chung Ly Bạch ăn một cái thiệt thòi không lớn cũng không nhỏ. Bọn tù binh mặt như tro tàn, kế hoạch của lão đại thất bại, đối với bọn họ mà nói, kết quả bi thảm nghĩ ra thôi cũng đủ a.

"Mười quất một, trảm."

Chung Ly Bạch thản nhiên nói, thủ hạ như sói như hổ nhào vào trong tù binh, tiếng cầu xin tha thứ cùng gào to thảm tiếng không dứt bên tai. Chung Ly Bạch làm lơ không nghe, những đạo phỉ này trên tay ai nấy

đều dính qua mấy cái mạng người, nếu không phải hắn còn cần mượn dùng lực lượng của bọn chúng, hắn đã sớm chém tận giết tuyệt tất cả bọn chúng.

Xuất thân chính quy, Chung Ly Bạch đối với đạo phỉ theo bản năng đã không thích.

Chỉ là hiện tại mình cùng đạo phỉ không khác biệt gì, đội ngũ của hắn bành trướng mấy lần, bây giờ thủ hạ vượt quá hai vạn người. Sơn trại dọc đường tất cả đều bị hắn tiêu diệt, những đạo phỉ này bị hắn nhét vào dưới trướng.

Xem ra số lượng không ít, nhưng sức chiến đấu không khác gì với pháo hôi.

Càng làm cho hắn khó chịu chính là trận chiến Tiêm Phong thành, đại nhân đại phát thần uy, kết quả khiến tên mù Nhiếp Thu chết tiệt kia nhặt được tiện nghi, nghe nói Linh bộ thủ hạ của hắn đã có hai ngàn người. Đừng xem thủ hạ của hắn có hai vạn người, nhưng hắn biết rõ, hai vạn người này của mình tuyệt đối không phải đối thủ với hai ngàn người của Nhiếp Thu.

Tên mù chết tiệt kia lại đi phía trước mình, tâm tình Chung Ly Bạch tự nhiên cực kì không ổn. Càng làm cho hắn phiền muộn chính là đại nhân thực lực đột nhiên tăng mạnh, khiến kế hoạch chiến đấu của hắn như là trở thành điểm nực cười.

Cứ theo tốc độ này của đại nhân, không đợi kế hoạch của mình thực hiện được, chỉ sợ Linh bộ đã hoàn thành tập trung rồi.

Mình dẫn một nhóm người đi ra, không làm được việc gì lại vòng trở về, đầy bụi đất mà trở lại? Làm ra thành tích gì? Nga, tiêu diệt rất nhiều sơn trại, giết chết rất nhiều đạo phỉ, vì trị an của Tội vực làm ra cống hiến kiệt xuất...

Vừa nghĩ đến đây, Chung Ly Bạch không kìm được che mặt lại, trên mặt nóng bừng.

Nhưng vào lúc này, trinh sát vội vã xông tới: "Đại nhân, có tình huống!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 790: Tập Kích Ban Đêm

Có biến?

Chung Ly Bạch ngẩng đầu, sắc mặt bất thiện.

Người tiến đến báo cáo là lão nhân (người cũ) Đông Tiên thành, gã khó khăn mà nuốt nước miếng, cảm giác ánh mắt của lão đại giống như sói, như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy. Chung Ly Bạch đối với chiến tích của mình cực không hài lòng, nhưng trong mắt bọn thuộc hạ, rất là phi phàm.

Dọc đường bọn họ giống như gió thu cuốn hết lá vàng (tiêu diệt gọn gàng sạch sẽ - DG) dẹp yên toàn bộ sơn trại có thể nhìn thấy, những sơn trại vững chắc không thể phá kia ở trước mặt đại nhân, không tốn chút công sức liền sụp đổ. Bọn họ không có xuất hiện quá lớn thương vong, không ít người trong bọn họ trước đây đã từng chiến đấu với những đạo phỉ này. Những đạo phỉ cùng hung cực ác kia cực kỳ khó chơi, chiến pháp của bọn chúng hung ác độc địa, ý chí chiến đấu ngoan cường, rất khó tiêu diệt.

Nếu nói, lúc trước bọn họ quy thuộc (quy hàng gia nhập -DG), đại bộ phận người đều là tình thế bức bách, bây giờ bọn họ đối với Chung Ly Bạch đã thực sự ủng hộ.

Cường giả vi tôn.

Tinh nhuệ các tộc của Đông Tiên thành này, tuy không biết võ tướng là gì nhưng thắng lợi luôn rất thực tế. Một trận thắng rồi lại một trận

thắng lợi giống như thức ngon, một khi đã ăn qua thì không cách nào dừng lại.

Lão đại đối với với địch nhân tàn nhẫn vượt quá tưởng tượng, đối với bộ hạ lại thập phần phóng khoáng, tính cách công chính. Người nào thái độ huấn luyện tốt, người nào chiến công cao, người đó liền được ban thưởng nhiều. Dùng kỷ luật sâm nghiêm ước thúc thuộc hạ, lấy phong hậu ban thưởng, khen thưởng hấp dẫn thuộc hạ, những đạo phỉ tản mạn này, sức chiến đấu từ từ xuất hiện biến đổi.

Ngay cả những đạo phỉ quy thuận sau này cũng dần dần cải tâm. Đối với đạo phỉ mà nói, đại đa số là những kẻ không thể sinh sống trong thành thị, bộ phận người này bình thường ít khi được đối xử tử tế. Mà những tên lõi đời cứng đầu kiệt ngạo bất tuân, nói năng ngọt xớt kia, đều bị Chung Ly Bạch không chút do dự chém đầu.

Lão đại là một người tàn nhẫn dù máu chảy thành sông cũng không nháy mắt, cho dù là đạo phỉ thủ đoạn độc ác, ở trước mặt hắn giống như sơn dương run rẩy cầm cập.

Trinh sát bị ánh mắt hung dữ độc địa của Chung Ly Bạch nhìn chằm chằm, không khỏi run rẩy một cái, hắn vội vàng nói: "Bên ngoài có người cầu kiến lão đại ngài!"

"Cầu kiến ta?" Chung Ly Bạch nheo con mắt lại.

"Vâng, nói là tìm Đông Sơn đạo chúng ta làm một cái sinh ý."

"Sinh ý?" Chung Ly Bạch trầm ngâm, trong lòng có chút kỳ quái.

Hắn kéo đội ngũ rời Đông Tiên thành, vì không để người chú ý, hắn dứt khoát ngụy trang làm đạo phỉ, đặt cho mình một cái tên là Đông Sơn đạo.

Giữa đạo phỉ cùng đạo phỉ sống mái với nhau thường có phát sinh, không ai nghĩ sự tình hắn cùng Mặt quỷ có liên hệ gì.

Sau khi liên tục thôn tính mấy cái sơn trại, thực lực hắn tăng vọt, danh hiệu Đông Sơn đạo lão đầu lan truyền nhanh chóng. Mọi người đều biết rõ một tốp đạo phỉ mới rất lợi hại, đã liên tục thôn tính mấy cái sơn trại.

"Đối phương không nói làm sinh ý gì." Trinh sát thành thật nói.

Chung Ly Bạch cười nhạt: "Vậy thì để xem bọn hắn là thần thánh phương nào, để bọn họ tiến vào. Truyền lệnh Thân Vệ doanh, để cho bọn họ nghênh tiếp quý khách."

Hai chữ "Quý khách", hắn nhấn mạnh đặc biệt rõ ràng.

Thân vệ xung quanh dồn dập đứng lên, vẻ tản mạn trên người biến mất, lặng lẽ không lên tiếng rút ra binh khí, tìm đến vị trí của mình.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, sát khí tràn ngập.

Chung Ly Bạch kim đao đại mã ngồi trên cao nhất, những thân vệ này đều là hắn theo trong hơn mười vạn người cẩn thận chọn lựa ra.

Hai nghìn năm trăm thân vệ mới là lực lượng hạch tâm nhất của chi Đông Sơn đạo này.

Trong bọn họ có tinh nhuệ các tộc Đông Tiên thành, có tinh nhuệ trong đạo phỉ, nhưng con số nhiều nhất lại là lưu dân phổ thông tại sơn trại. Những lưu dân này tại sơn trại không hề có địa vị gì đáng nói, bọn họ làm việc nặng nề nhất, được đến lương thực ít nhất.

Chung Ly Bạch ngoài dự đoán mọi người lựa chọn bọn họ.

Trong đạo phỉ rất nhiều người muốn xem Chung Ly Bạch làm trò cười, những lưu dân thực lực này thấp kém có ích lợi gì, những lưu dân này ngay cả tư cách làm pháo hôi cũng không có.

Thân Vệ doanh có được rất ưu hậu đãi ngộ tiêu chuẩn, nhưng cùng vì vậy, bọn họ phải tiến hành huấn luyện nghiêm khắc nhất. Huấn luyện

khiến đám đạo phỉ líu lưỡi tại Thân Vệ doanh không thể nói được gì.

Bọn họ không ai biết rõ, huấn luyện thường ngày, phương thức chiến đấu của bọn họ, chính là binh đoàn chiến pháp trong truyền thuyết.

Cho dù biết rõ, bọn họ cũng không để ý, hoàn thành huấn luyện có nghĩa là bọn họ có thể ăn no, ý nghĩa cả nhà có thể không phải chịu đói. So với lao động căn bản nhìn không thấy hi vọng lúc trước, huấn luyện tính là cái gì? Những lưu dân hèn mọn này thậm chí ở trong huấn luyện, hăng say tới ngất mới thôi.

Thực lực của bọn họ thấp kém, không có thói quen khoe khoang vũ lực cá nhân, những chiến thuật phối hợp phức tạp kia, bọn họ không có bất cứ bài xích gì.

Huấn luyện như liều mạng khiến những người muốn xem náo nhiệt kia im tiếng. Thân Vệ doanh không phải thực lực mạnh nhất trong bọn họ, nhưng nhất định là phục tùng mệnh lệnh nhất, thái độ huấn luyện đoan chính nhất, là hạng người hung hãn không sợ chết nhất.

Trận chiến đầu tiên Thân Vệ doanh tử thương thảm trọng, nhưng Chung Ly Bạch hậu thưởng người sống sót. Bổ sung nhân viên không tốn bất cứ khí lực gì, vô số lưu dân mong muốn gia nhập tới đỏ mắt, chen lấn nhau, muốn gia nhập vào Thân Vệ doanh.

Đối với người chìm trong bụi bặm, có thể sử dụng sinh mệnh hèn mọn đổi lấy một hi vọng có thể nhìn thấy ánh sáng, bọn họ sẽ không chút do dự.

Sau mấy trận chiến, chi Thân Vệ doanh này nhanh chóng phát triển, giống như bảo đao thấy huyết, lộ ra sắc nhọn. Mỗi khi tình hình chiến đấu giằng co, bọn họ tất nhiên là lực lượng phá vỡ thế cân đối.

Đao kiếm như rừng, sát khí tràn ngập.

Hệ thống áo giáp kiểu dáng màu sắc rất hỗn loạn, không có khiến quần tinh nhuệ đứng trang nghiêm trước mặt này mất đi nửa phần dáng vẻ. Bọn họ ai nấy ngẩng đầu ưỡn ngực, thần sắc hờ hững, bộ vị lỏa lồ tại ngoài áo giáp như là không có một khối hoàn chỉnh, vết sẹo đan xen tung hoành.

Một bầu không khí tĩnh mịch lại lộ ra chấn nhiếp khó tả.

Ba gã khách nhân ở trước mặt một chi tinh nhuệ như vậy, hoảng sợ biến sắc.

Phi Mã thành.

"Một tin tức tốt một tin tức xấu."

Biểu tình Hứa Diệp có phần phức tạp.

Nhiếp Thu cười cười: "Hi vọng tin tức tốt tốt một chút, hi vọng tin tức xấu không phải đến nổi tệ."

Hứa Diệp bị những lời này của Nhiếp Thu chọc cười rồi, nhưng chẳng mấy chốc thu hồi tiếu ý trên mặt: "Tin tức tốt là đại nhân bắt Lưu Tô hào của Tô gia làm tù binh, giết chết Tô Khánh, bắt làm tù binh Cát Trạch."

"Nghe chiến quả có vẻ nổi bật." Nhiếp Thu vẻ mặt tán đồng.

"Không phải nghe có vẻ, là rất." Hứa Diệp nghĩ đến Nhiếp Thu đối với Tội vực cũng không quen thuộc, thảo nào bình tĩnh như thế, giải thích: "Cát Trạch được gọi là Yêu đao, mười hai giáp hung nhân xếp thứ 3, cũng là trong giáp hung đại hào tuổi còn trẻ nhất, thiên tài hơn người. Thật không ngờ bị đại nhân bắt, cái vụ này Tội vực muốn không oanh động cũng khó."

"Xác thực là tin tức tốt." Nhiếp Thu cũng không khỏi cao hứng nói.

Hứa Diệp trên mặt lộ ra vẻ cười gượng gạo: "Tin tức xấu là, Tô Khánh chết khiến Tô gia rất chấn động. Tô gia trả thù, cũng sẽ nối gót mà tới. Tô Khánh chết khiến Tô gia có cũng đủ lý do. Lúc trước ta đang tại lo lắng, Trung Đình tứ thành dùng phương thức gì tới thăm dò chúng ta, hiện tại xem ra, phỏng chừng Tô gia này sẽ làm lính tốt rồi."

"Hiểu rõ rồi." Nhiếp Thu gật đầu: "Chúng ta chẳng mấy sẽ đối mặt phản kích của đối phương."

"Chỉ sợ là như thế." Trong mắt Hứa Diệp hiện lên một tia sầu lo: "Tô gia phản kích, nhất định sẽ dị thường sắc bén!"

Nhưng vào lúc này, tiếng cảnh báo thê lương giống như dạ kiêu(chim đêm) tê minh, đánh vỡ yên tĩnh.

"Phán đoán của ngươi rất chuẩn xác."

Nhiếp Thu cười cười, liền đứng lên, bỏ lại Hứa Diệp đang trợn mắt há mồm.

Phi Mã thành, Lô gia đột nhiên trở nên đèn đuốc sáng trưng, dòng người như thoi đưa.

"Mọi người vào vị trí!"

"Chuẩn bị nghênh địch!"

Trên tường thành cao vút của Phi Mã thành, bốn cái thân ảnh đứng song song, nhìn xuống một màn trước mặt.

"Thật giống như đám kiến."

Thân hình cao gầy, thanh âm âm lãnh, rõ ràng là Tần Trẫm. Trong mắt hắn lộ ra vẻ oán độc, chính là đám kiến đáng trách trước mặt này đem phá hủy Tần gia, triệt để phá hủy vài chục năm nỗ lực của hắn.

Bên người hắn, là vị lão nhân như lão nông. Lô Thăng Tượng, đã từng là gia chủ Lô gia, giống như lại già rồi hơn mười tuổi, trên mặt càng sâu mấy phần, hắn trầm mặc không nói gì.

"Ta trái lại cảm thấy bọn họ rất ngay ngắn trật tự." Nói chuyện là một nữ tử, một đầu tóc tím sáng bóng hạ xuống, vòng eo giống như rắn nước, bộ ngực sữa căng tròn vút cao, môi đỏ tươi cùng con mắt màu băng lam khiến người nhìn có cảm giác yêu mị.

Tô Phỉ, cường giả xếp thứ 36 Chiến Lực bảng.

Một vị khác thì toàn thân bao phủ ở trong hắc vụ, giống như bóng ma quỷ hồn. Ba người khác giống như cực kỳ kiêng kỵ người này, ba người đều vô thức mà duy trì (giữ) khoảng cách với hắn.

Không một ai biết rõ tên của hắn, nhưng thanh danh Tử Vong thị giả, tại Tội vực lại là chẳng một ai không biết, đạt tới thứ 28 trên Chiến Lực bảng. Hắn rất thần bí, ngoại trừ biết rõ hắn tu luyện là Tử vong pháp tắc ra, tin tức khác đều trống rỗng. Hắn luôn trong nhà, cực ít xuất hiện, thật không ngờ Tô gia lần này lại thỉnh được hắn xuất sơn.

Nhưng lúc này, trong nồng đậm hắc vụ vang lên một tiếng nhẹ di.

Ba người sửng sốt, cái gã kẻ này lẽ nào phát hiện cái gì? Bọn họ không khỏi hướng ánh mắt tới Lô gia đại viện.

Nhiếp Thu bình yên mà ngồi, ở trước mặt hắn, Âm Thực kiếm phập phềnh giữa không trung, mũi kiếm thẳng chỉ mặt đất. Cảm thụ liên hệ kỳ diệu giữa mình cùng Âm Thực kiếm, Nhiếp Thu có chút xuất thần. Không ngừng tìm tòi, hắn đối với Âm Thực kiếm lý giải(thấu hiểu-giải thích) ngày càng sâu sắc, nó có thể cực lớn tăng cường uy lực chiến trận của hắn, hắn cũng hiểu rõ giá trị của thanh kiếm này.

Sự phóng khoáng của Đường Thiên kỳ thực khiến hắn có chút bất ngờ.

Tại chòm Sư Tử, bảo vật giống như vậy tuyệt đối không dễ dàng ban cho thuộc hạ. Đương nhiên, tựu tính cho, cũng tuyệt đối không phải cấp bậc như hắn có thể hy vọng. Bởi vì hi vọng thực hiện được hoài bão, hắn rời chòm Sư Tử mà đầu nhập đến dưới trướng Đường Thiên, nhưng hắn hành sự thận trọng và cẩn thận. Mặc cho theo góc độ nào mà nói, hắn đều không tính chính thống.

Hắn vốn tưởng rằng, Đường Thiên có thể cho hắn quyền hạn tổ kiến một chi binh đoàn đã không sai rồi, hắn thậm chí không hy vọng xa vời cái chi binh đoàn này có thể đạt được đãi ngộ của hạch tâm binh đoàn.

Nhưng khiến hắn không có nghĩ tới chính là đại nhân không những giao Linh bộ cho hắn, cấp hắn đầy đủ tín nhiệm và không gian phát triển, còn đem bảo vật Âm Thực kiếm trân quý như thế đưa cho hắn.

Đãi ngộ quy cách như thế, vượt xa mong muốn lúc trước của hắn.

Tại chòm Sư Tử, tuy rằng ai nấy đều cảm thán tài hoa của hắn, nhưng hắn chưa từng được coi trọng như thế. Đứng dưới trướng đại nhân, một người từ ngoài đến như mình lại có thể chỉ huy hạch tâm binh đoàn, phần tín nhiệm và mong đợi kia, nặng trịch đặt ở hắn trong lòng, để hắn động lực vô cùng lớn lao.

Suy nghĩ năm đó lo lắng chí khí khó thành, lúc này có thể khoái ý chiến đấu, sao mà may mắn thế!

Nhân sinh như vậy, còn cầu gì!

Bàn tay Nhiếp Thu cầm chuôi Âm Thực kiếm, thế giới trong hắn đột nhiên an tĩnh lại, tóc mái trên trán không gió tự lay động, khuôn mặt có chút tái nhợt gầy yếu lộ ra nét mỉm cười ôn hòa lại cuồng nhiệt.

Đến đi, lấy thanh danh vương của ta mà chiến đấu!

Đến đi, lấy thanh danh vương của ta mà thắng lợi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 791: Ý Nghĩ Của Đường Thiên

Trên cao bầu trời cách Phi Mã thành ngoài hai mươi dặm, hai bóng người như ẩn như hiện.

Gió thổi đến bên người bọn họ giống như đột nhiên biến mất, không khí xung quanh hai người đình chỉ chuyển động, bọn họ xa xa nhìn chăm chú vào Phi Mã thành thỉnh thoảng phóng ra quang mang.

"Thật không ngờ, uy lực của binh đoàn lại có thể đến tình trạng này." Một gã lão giả trong đó có chút kinh ngạc, lão mi râu bạc trắng, một thân áo bào trắng như tuyết, trên mặt không giận tự uy, lúc này lão hơi hơi nhíu mày, thần sắc có chút lo lắng.

"Đúng vậy." Một người khác than thở: "Võ tướng đã thất truyền tại Tội vực, Tội vực không có không gian cho võ tướng sinh tồn. Thật không ngờ, người này đi một đường lối khác, dùng pháp tắc để khống chế, thật là tinh diệu. Xem ra không phải Tội vực không có không gian cho binh đoàn mà là chúng ta không có tìm đúng đường."

Người này là một nam tử trung niên khoảng trên dưới bốn mươi, thân hình khôi ngô, mày rậm mắt to.

"Người này thiên phú đặc thù, pháp tắc cũng lạ." Bạch mi lão giả lắc đầu: "Cách này chung quy không phải chính đạo. Cái khác không nói, chỉ là muốn tập hợp đủ đám binh sĩ như thế này, nói dễ vậy sao?"

"Xác thực không dễ." Nam tử trung niên gật đầu: "Tuy nhiên, đối với chúng ta lại là một cái phụ trợ không sai. Bàn về binh đoàn học thức,

chúng ta không bằng đám người từ ngoài đến này, nhưng bàn về pháp tắc, bọn họ lại há có thể so sánh với chúng ta?"

Trán Bạch mi lão giả đang nhăn lại liền giãn ra: "Không sai."

Hắn chợt chuyển đề tài: "Tô gia lần này bỏ ra vốn gốc, lúc này nhìn đến, vị tất có thể bắt được."

"Lựa chọn của Tô gia, tự nhiên do Tô gia tự mình tới gánh chịu." Nam tử trung niên như không có gì nói: "Nếu không phải có bọn họ hỗ trợ, chúng ta cũng khó thấy được bản lĩnh thật của binh đoàn. Lấy pháp tắc liên thông mọi người, có ý tứ."

Nam tử trung niên mắt hổ tinh mang chớp lóe, hiển nhiên cực kỳ cảm thấy hứng thú với binh đoàn.

"Dưới trướng Mặt quỷ, nhân tài xuất hiện lớp lớp a." Bạch mi lão giả trầm giọng nói: "Nếu tối nay không tận mắt nhìn thấy, ngươi và ta chỉ sợ còn bị che mắt. Mặt quỷ người này rất không đơn giản, Cát Trạch cũng bị hắn bắt. Lại có thủ hạ mãnh mẽ như thế, tiếp tục cho hắn một ít thời gian, cái Tội vực này chỉ sợ chính là thiên hạ của hắn rồi."

Trong lúc hắn nói chuyện, vừa đúng Tô Phỉ bị mạnh mẽ đẩy lùi, ba người khác cũng là đầy bụi đất, không có chiếm được chỗ tốt. Xung quanh Phi Mã thành vô số ánh mắt ngầm quan sát, lúc này không biết có bao nhiêu người quan sát trận chiến đấu này.

"Đoàn người Tử Quyên thành này, thiên phú cũng chỉ phổ thông, thực lực cũng thấp kém, mới bao nhiêu thời gian a, trong tay Mặt quỷ, lại đột nhiên tăng mạnh." Bạch mi lão giả mặt trầm như nước: "Nữ nhân pháp tắc như cầu vồng kia, trước đây là một trong những gia tướng của Tần Trẫm đi, nhưng hôm nay, Tần Trẫm lại không phải là đối thủ! Còn có Hứa Diệp kia, tộc trưởng của biên thùy tiểu tộc, nhưng hôm nay, có thể cùng Tử Vong thị giả cân sức ngang tài. Bản thân Mặt quỷ càng là quỷ thần khó lường, tiến bộ cực nhanh, ta cũng nghi ngờ có phải hay không là Lý Tổ phụ thân. Tại Tử Quyên thành, chớ nói Tần Trẫm, nghe nói

cũng chỉ cùng tên to con gọi là Bổn Sâm kia ngang tài ngang sức. Nhưng hôm nay, lại ngay cả Cát Trạch cũng bị hắn bắt, mỗi lần nghĩ đến, đều khiến người cảm thấy cuộc sống hàng ngày khó an."

Nam tử trung niên nghe vậy, quay mặt lại, hai mắt chớp động quang mang dị dạng: "Ta lại không cảm thấy là chuyện xấu."

"Nga?" Bạch mi lão nhân có chút kinh ngạc.

"Tội vực quá lâu không có cái lực lượng tươi mới gì rót vào rồi." Nam tử trung niên trầm giọng nói: "Tỷ như trước mắt, tận mắt trông thấy binh đoàn là như thế nào vận chuyển, lấy lý giải(thấu hiểu-giải thích) của chúng ta đối với pháp tắc, tin là không cần phải bao nhiêu thời gian liền có thể lĩnh ngộ ảo diệu trong đó. Từ sau khi Lý tổ lĩnh ngộ pháp tắc, hơn hai trăm năm phát triển, học thức về pháp tắc ở Tội vực, chạy tới một cái bình cảnh. Nếu có những máu huyết mới mẻ này rót vào, pháp tắc chi đạo của chúng ta tất nhiên có thể càng tiến thêm một bước."

"Càng tiến thêm một bước?" Bạch mi lão giả thật sâu nhìn nam tử trung niên: "Tội vực đã là của chúng ta rồi, càng tiến thêm một bước? Chẳng lẽ ngươi là tưởng trở về Thánh vực?"

"Tại sao lại không chứ?" Nam tử trung niên nghênh đón ánh mắt lão giả, không chút nào né tránh.

Bạch mi lão giả cứng lại.

"Nếu như có thể nắm giữ ảo diệu của binh đoàn, chúng ta nhất định có thể trở về Thánh vực!" Trong mắt nam tử trung niên tỏa ra vẻ dã tâm, thanh âm của hắn trong không trung có chút phiêu hốt.

Bạch mi lão giả vẻ mặt như gặp quỷ, trên mặt hiện lên một tia kinh hoảng, buột miệng nói ra: "Mọi người sẽ không đồng ý! Ngươi sẽ hại chết mọi người!"

Nam tử trung niên ý vị sâu xa nói: "Phải không?"

Quang mang nổ tung ở xa xa phản chiếu tại trên mặt hắn, rất bình tĩnh.

----- oOo -----

Đường Thiên vẫn chìm đắm ở trong Thức tỉnh thần trang, càng tìm tòi, hắn càng là cảm thấy Thức Tỉnh thần trang lợi hại. Cái thế giới hoàn toàn mới này, vô cùng rộng mở, có quá nhiều thứ không biết, giống như không có giới hạn.

Liên tục tìm tòi khiến Đường Thiên đối với Thức Tỉnh thần trang, cuối cùng có khái niệm đại khái. Hắn biết rõ mình thời gian cấp bách, tự nhiên không thể tùy ý tìm tòi như bình thường.

Hắn đang tại suy nghĩ một lượt vấn đề rất hiện thực.

Thức Tỉnh thần trang rất mạnh, làm sao sử dụng Thức Tỉnh thần trang để đánh bại đối thủ của mình?

Nếu như hắn muốn mang Linh bộ rời Tội vực, có một người là hắn cần phải vượt qua, người mạnh nhất Tội vực, người lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực - Đỗ Khắc. Tuy rằng Thức Tỉnh thần trang cường hãn vô cùng, nhưng vẫn không cách nào xây dựng pháp tắc lĩnh vực.

Đường Thiên đối với lĩnh ngộ pháp tắc, không có đạt được tình trạng pháp tắc lĩnh vực, thậm chí ngay mấy thứ trên lí luận, hắn đều biết rất ít.

Hắn từng dò hỏi Phù Chính Chi và Cát Trạch, cường giả lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực lợi hại cỡ nào. Nhưng mặc cho là Phù Chính Chi lại còn Cát Trạch, cũng không thể hình dung pháp tắc lĩnh vực. Bọn họ thẳng thắn nói, ngoại trừ Đỗ Khắc, không một ai biết rõ, cường giả pháp tắc lĩnh vực đến tột cùng là chiến đấu như thế nào.

Truyền thuyết về Đỗ Khắc rất ít, vị thiên tài xuất thân thế gia này, lúc còn rất nhỏ liền bộc lộ tài hoa. Nơi Đỗ thành Đỗ gia, ở trong Trung Đình tứ thành cũng không tính là cường thế gì. Nhưng theo thực lực của Đỗ

Khắc không ngừng tăng lên, Đỗ thành cũng từ từ trở thành đứng đầu Trung Đình tứ thành, do đó từ từ khống chế toàn bộ Tội vực.

Đỗ Khắc là một vị cường giả duy nhất được xác định bước vào pháp tắc lĩnh vực.

Ở trong mắt hắn, pháp tắc không có bí mật.

Không một ai biết rõ, Đỗ Khắc đến tột cùng cường đại cỡ nào, thậm chí bên ngoài cũng không có nghe đồn về hắn chiến đấu. Hắn rất kín tiếng, thiết thực mà nội liễm, trong lúc tuổi còn trẻ đã từng tích cực tham gia sự vụ gia tộc, một điểm này cùng cường giả cao cao tại thượng khác có cực lớn khác biệt.

"Đỗ Khắc từng xung kích Tội môn."

Cát Trạch bỗng nhiên mở miệng, lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền có chút tức muốn bể phổi. Chết tiệt! Vì sao mình sẽ giúp cái gã kẻ này bày mưu tính kế?

Phù Chính Chi đầy vẻ chấn động, chuyện này tại Tội vực không có nửa điểm tin tức. Tội vực đệ nhất nhân lại lặng yên xung kích Tội môn, cái này là một tin tức nóng bỏng cỡ nào!

Tội môn do Quang Minh châu gác, là cửa khẩu từ Tội vực phải trải qua để thông tới Quang Minh châu. Từ sau khi tiên tổ bước vào Tội vực, vô số người đã từng thử xung kích Tội môn, nhưng không một ai thành công, con đường kia trở thành nơi chôn xương cốt vô số người, cũng được gọi là Tử vong đường về.

Tử vong đường về đã rất nhiều năm không còn có người bước lên.

Ai cũng không nghĩ đến, được gọi là Tội vực đệ nhất nhân Đỗ Khắc, một mình bước lên Tử vong đường về, xung kích Tội môn!

Phù Chính Chi vô thức hỏi: "Ngươi thế nào biết rõ?"

"Bởi vì lúc đó ta đang chuẩn bị đi Tội môn." Cát Trạch dào dạt đắc ý, đợi nhìn thấy ánh mắt hai người hồ nghi, vội vàng giải thích: "Ta chỉ là định đi xem Tội môn rốt cuộc là cái dạng gì, ta không phải là Đỗ Khắc."

Đường Thiên đột nhiên vỗ bàn tay: "Hắn muốn phản hồi Thánh vực?"

Vốn Cát Trạch đã dự định ngậm miệng ma xui quỷ khiến thế nào mà bồi một câu: "Ai không muốn chứ?"

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn dứt khoát đâm lao theo lao: "Nơi Tội vực quỷ quái này? Người nào sẽ thích? Ta không biết người khác nghĩ như thế nào, dù sao ta là không muốn. Đỗ Khắc hắn đã là Tội vực đệ nhất nhân, nói tiếp hắn lại chưa tới bảy mươi tám mươi, sao lại không liều một cái?"

"Có đạo lý!" Đường Thiên vuốt cằm, toát ra biểu tình như có đăm chiêu.

Tuy nhiên Cát Trạch biết rõ trái lại rất nhiều, hắn quay mặt hỏi: "Tội môn ngươi quen thuộc không?"

"Không quen thuộc." Cát Trạch lắc đầu, sắc mặt nhìn không tốt lắm: "Ta chỉ lướt nhìn."

Đường Thiên chuyển mặt hướng Phù Chính Chi ở một bên, Phù Chính Chi đồng dạng lắc đầu, sắc mặt hắn cũng không tốt.

Đối với bất cứ một vị người Tội vực nào mà nói, Tội môn giống như cái gông xiềng kẹp chặt cái cổ bọn họ, nói tới Tội môn, không một ai không nghiến răng nghiến lợi. Tử vong đường về bị máu tươi ướt đẫm, đó đều là máu của một đời lại một đời người Tội vực.

Phù Chính Chi do dự một hồi nói: "Đỗ Khắc muốn phản hồi Thánh vực, hắn có hay không hợp tác cùng chúng ta?"

"Không quản hắn có hợp tác với chúng ta hay không, chúng ta đều phải hồi Thánh vực." Đường Thiên ngữ khí như đinh đóng cột, khí phách

mười phần.

Cát Trạch trong lòng không cho là đúng, nhưng trên mặt không dám biểu lộ. Phù Chính Chi lại là cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đường Thiên ném vấn đề này đến một bên, nói: "Ta tìm các ngươi tới là có cái ý này, tìm các ngươi tới thử xem."

Hai người nghe vậy không hẹn mà cùng ngẩng đầu, lộ ra vẻ hiếu kỳ.

"Các ngươi cũng biết binh đoàn đi, Âm Dương trận của Nhiếp Thu là một loại pháp tắc đặc thù, đem lực lượng của mọi người điều động đứng lên. Binh đoàn một bộ kia ta rất không hiểu a, nhưng Thức Tỉnh thần trang đối với pháp tắc dùng càng tốt, ta đây có thể hay không dùng Thức Tỉnh thần trang để tập trung lực lượng của mọi người lại chứ?"

Phù Chính Chi lộ ra vẻ nghi hoặc, Cát Trạch lại thân thể chấn động, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Sau một lát, Phù Chính Chi cũng bình tĩnh lại, trong mắt không kiểm soát được bùng nổ ra dị dạng quang mang.

Hai người đều là cao thủ một phương, lý giải (thấu hiểu-giải thích) đối với pháp tắc sâu hơn xa người khác. Đối với người khác mà nói, ý nghĩ như vậy không khác ý nghĩ viễn vông. Pháp tắc khác nhau không phù hợp với nhau, càng là đem pháp tắc tu luyện đến cao giai, bình thường khi càng khó liên hợp.

Thức Tỉnh thần trang của Đường Thiên lại cung cấp là loại khả năng này.

Thức Tỉnh thần trang như là ẩn chứa toàn bộ pháp tắc, nó giống như tiếp khẩu(chỗ tiếp xúc) phập phềnh vô số pháp tắc, Pháp tắc diện của mọi người có thể tìm đến tiếp khẩu tương ứng, theo lý luận mà nói, cái ý nghĩ này là khả thi...

Hai người hiểu rõ, nếu ý nghĩ này thật khả thi, vậy ý nghĩa cái gì!

Khi mấy chục cái, hơn trăm cái Pháp tắc diện cùng kết nối với Thức Tỉnh thần trang, lực lượng giữa các Pháp tắc diện liền có thể bù đắp nhau, bên trong đó, lại có bao nhiêu biến hóa!

"Nhanh thử xem!"

Hai người đồng thanh mà đứng lên.

Lực lượng của Pháp tắc diện khác nhau dung hợp với nhau sẽ phát sinh cái gì? Không một ai biết, bởi vì chuyện như vậy chưa từng phát sinh qua!

Hai người nhìn nhau, bọn họ đều xem ra phần kích động trong mắt nhau, chấn động cùng mong đợi.

Nếu như cái ý nghĩ này thật có thể thành công, Tội vực vô cùng có khả năng sẽ bởi vậy mà cải biến!

Lý luận về Pháp tắc sắp được sửa đổi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 792: Chìa Khóa Mở Ra Chiến Thắng

"Chú ý khống chế, lực lượng của Pháp tắc diện phóng ra không nên quá mạnh mẽ, đúng rồi,yếu một chút nữa."

"Tập trung chú ý, duy trì (giữ) ổn định!"

...

"Tiếp nào!"

...

Có bao nhiêu năm không có lăn lộn ở trong bùn lầy rồi? Cát Trạch còn đỡ, đừng xem hắn cuồng vọng hung hăng, nhưng một thân thực lực này cũng không phải từ bầu trời rơi xuống, mà trải qua khổ tu. Phù Chính Chi thì chật vật hơn nhiều, hắn địa vị cao nhiều năm, tuy rằng một thân thực lực không tầm thường, thế nhưng sống an nhàn sung sướng nhiều năm, trong lòng kêu khổ không ngừng.

Hai người ở trước mặt Đường Thiên cũng không dám có bất cứ câu oán hận nào.

Thức tỉnh trạng thái, Đường Thiên đầy cảm giác áp bách, giống như Ma thần. Ánh mắt đạm mạc giống như có thể tùy thời xuyên thủng lòng người.

Lại nói, Lưu Tô hào còn đứng ở một bên, hai cái lỗ thủng lớn ở mặt trên luôn tại nhắc nhở hai người, ngỗ nghịch Mặt quỷ sẽ là kết quả gì.

Suy nghĩ hai người rất bối rối, ngay bản thân bọn họ đều có chút không thể nói ra. Lý luận do Mặt quỷ đại nhân đề xuất, hai người ít nhiều có chút hiểu rõ lợi hại trong đó, nói không có lực hấp dẫn đó là giả. Nhưng hai người mỗi cái đều là một phương đại hào, một cái khác dáng vẻ khí thế hung dữ ngập trời, hiện tại vật vã thành bộ dáng như vậy, không có khả năng không oán giận a.

Được rồi, do tình thế người ta mạnh hơn mình, hai người tự ản ủi bản thân như vậy.

Đường Thiên không biết hai người có những tâm tư này, dù cho biết rõ cũng không để ý, ngay từ đầu hắn đã không dự định giảng đạo lý. Nhà mình biết rõ chuyện nhà mình, lấy lý phục người, chuyện như vậy chỉ có người thông minh như Thiên Huệ mới có thể làm được. Về phần mình, lấy quyền phục người là được rồi.

Phù Chính Chi và Cát Trạch nhanh chóng biểu hiện ra chỗ hơn người của bọn họ.

Phù Chính Chi càng theo chiều hướng lão luyện, hắn kinh nghiệm phong phú, bình thường có thể dùng phương thức tương đối đơn giản để khống chế cục diện. Mà Cát Trạch thanh danh Yêu đao thì bình thường khiến người con mắt sáng ngời, những thủ pháp thiên mã hành không kia, đầy sức tưởng tượng.

Không ngờ, chấn động Đường Thiên mang lại cho hai người càng thêm mạnh mẽ.

Mặt quỷ đại nhân giống như một cầu nối, liên thông Pháp tắc diện của hai người, độ khó trong đó không thể tưởng tượng nổi. Nhưng khiến hai người cảm thấy xấu hổ là ngay từ đầu, cái cầu nối này rất ổn định, hai người lại liên tiếp xảy ra vấn đề.

Đại nhân lý giải(thấu hiểu-giải thích) đối với pháp tắc rốt cuộc đạt được cái tình trạng dạng gì a!

Hai người không thể tưởng tượng. Pháp tắc diện của bọn họ đều đã sớm thành thục viên mãn, hơn nữa, Thành lũy trên Pháp tắc diện của bọn họ cũng sẽ rất vững chắc. Bình thường mà nói, thành lũy như vậy là không thể phá vỡ, bọn họ muốn vượt qua thành lũy cũng không có khả năng.

Thế nhưng đại nhân lại không chút nào mất công mà liên thông Pháp tắc diện của hai người.

Cái này cũng chưa tính cái gì, khi bọn họ thử truyền lực lượng tới đại nhân thì kết quả làm bọn hắn trợn mắt há mồm. Mặt quỷ đại nhân tựa biển rộng như sâu không thấy đáy, mà lực lượng bọn họ truyền vào giống như trâu đất xuống biển, Cho đến hai người đem toàn bộ lực lượng mà Pháp tắc diện của bọn họ có khả năng phóng ra chuyển hết hầu như không còn, Mặt quỷ đại nhân vẫn không có nửa điểm phản ứng.

Biểu tình hai người lúc đó giống như gặp quỷ.

Bọn họ biết rõ lực lượng ẩn chứa trong Pháp tắc diện của mình là kinh khủng loại nào, theo đạo lý, dù cho Pháp tắc diện của bất cứ một người nào trong bọn họ cũng đủ để làm đại nhân căng bùng nổ. Nhưng, đại nhân nuốt chững lực lượng của hai cái Pháp tắc diện ở trạng thái viên mãn nhưng không có bất cứ biến hóa gì, cái này...

Đường Thiên không để ý đến hai người, hắn đang cẩn thận cảm thụ hai cổ lực lượng hoàn toàn bất đồng.

Không kinh sợ giống như suy đoán trong lòng hai người, kỳ thực thừa thụ lực lượng từ Pháp tắc diện của bọn họ chính là Thức Tỉnh thần trang. Đường Thiên phát hiện mình lại còn đánh giá quá thấp tác dụng của Thức Tỉnh thần trang, có thể thừa nhận lực lượng kkinh người như thế, tiềm lực của Thức Tỉnh thần trang xem ra càng lớn hơn so với mình mong muốn.

Đường Thiên thử hợp nhất hai cổ lực lượng, nhưng, hắn nhanh chóng phát hiện không thể thực hiện được. Hai cổ lực lượng số lượng kinh

người, bên trong Thức Tỉnh thần trang phân biệt rõ ràng. Hơn nữa Đường Thiên phát hiện, rất khó điều khiển hai cổ lực lượng này.

Ý nghĩ lúc trước đã được chứng thực là không thực hiện được.

Nếu Đường Thiên ở trạng thái bình thường, lúc này chỉ sợ vò đầu bứt tai ngồi không yên. Nhưng ở trong trạng thái Thức Tỉnh, tâm tình cá nhân bị phai nhạt cực độ, xác định phương án không thể thực hiện được, hắn liền bắt đầu suy nghĩ phương án mới.

Pháp tắc diện liên tiếp với nhau được chứng minh khả thi. Đường Thiên không tin liên thông như vậy không có bất cứ tác dụng gì.

Khẳng định chỉ là mình chưa có tìm đến.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới một cái từ có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, đồng bộ suất.

Đồng bộ suất là từ ngữ mà phía binh đoàn thường dùng đến, nó thông thường dùng tới để cân nhắc tình huống đồng bộ dao động của năng lượng giữa các binh lính. Đồng bộ suất càng cao, uy lực năng lượng có khả năng bộc phát ra tới cũng càng lớn. Đồng bộ suất là mục tiêu bất cứ một vị võ tướng nào đều sẽ truy cầu, nó xuyên suốt toàn bộ huấn luyện thường ngày.

Chính vì thế, đồng bộ suất cao cũng thành là đại danh từ dành cho huấn luyện có hiệu quả. 90% đồng bộ suất, là điều kiện cơ bản mà binh đoàn ưu tú hắn phải có, nó là chỉ khi chỉ lệnh truyền xuống thì 90% binh sĩ, có thể hoàn thành năng lượng đồng bộ.

Đường Thiên lý giải(thấu hiểu-giải thích) đối với đồng bộ suất chỉ là nông cạn, nhưng đồng bộ suất lại cho hắn linh cảm.

Không chỉ năng lượng có dao động, trên thực tế, lực lượng do Pháp tắc diện phóng ra cũng có dao động. Năng lượng đồng bộ có thể bộc phát ra uy lực càng thêm kinh người, vậy nếu như khiến lực lượng do Pháp

tắc diện phóng ra cũng ở tại trạng thái đồng bộ, sẽ là một tình huống như thế nào chứ?

Linh cảm đột ngột đến khiến con mắt Đường Thiên sáng ngời, nghĩ đến liền làm.

Lực lượng lần nữa được rót vào đến Pháp tắc diện của hai người.

Đường Thiên lạnh lùng nói: "Một chút nữa ta sẽ ra lệnh, các ngươi liền khởi xướng công kích."

"Công kích dạng gì?" Cát Trạch tiếp lời hỏi.

Mấy ngày nay tiếp xúc, hắn hiểu được, đối với Mặt quỷ ở trạng thái bình thường, vỗ mông ngựa rất hữu dụng. Nhưng đối với Mặt quỷ ở trạng thái Thức tỉnh, kiểu đó không có tác dụng gì, luận sự, chuyện gì cũng hỏi rõ ràng trái lại càng có hiệu quả.

Đường Thiên suy nghĩ một chút nói: "Công kích mà các ngươi sở trường nhất."

Hai người có chút nghi hoặc, nhưng ẫn tuân theo mà chuẩn bị.

Đột nhiên, một đoàn dao động khôn kể tại Pháp tắc diện của bọn họ xao động ra.

Hai người giật nảy mình.

"Vì sao không công kích?"

Ánh mắt Mặt quỷ đại nhân băng lãnh khiến hai người không khỏi run rẩy, hai người thoáng cái hiểu được, thì ra đây là chỉ lệnh.

"Làm lại."

Dao động vừa rồi không có khác biệt, đồng thời xuất hiện trong Pháp tắc diện của hai người, lần này hai người không có chút nào do dự, đồng thời xuất thủ.

Phù Chính Chi cầm hai thanh mộc đoản kiếm xanh biếc trong tay, cái này là lục kiếm nổi danh. Trong nháy mắt dao động xuất hiện, lục kiếm trong tay hắn bắn ra một chùm tia sáng xanh biếc.

Đồng thời, Cát Trạch cũng chém ra đao mang của mình. Trường đao trong tay hắn hẹp dài uốn lượn, hoa văn đỏ sẫm trên thân đao giống như tiên huyết cuộn sóng tụ tập, đao mang hắn chém ra cũng đỏ sẫm như máu.

Đường Thiên bỗng dưng ánh mắt tăng vọt, hai cái Pháp tắc diện đồng thời phát động, một cổ dao động khôn kể đồng thời truyền lại đến trên người hắn, Thức Tỉnh thần trang đột nhiên sáng lên.

Lục sắc kiếm tia cùng huyết đao mang trong không trung phút chốc đồng thời biến mất.

Giống như cùng lúc, một đạo tia sáng xanh biếc quấn quanh huyết đao mang, xuất hiện ở trong tầm mắt ba người.

Cái này là...

Phù Chính Chi và Cát Trạch chấn động, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Dung hợp!

Công kích của hai người lại dung hợp với nhau!

Điều đó không có khả năng... Hai loại lực lượng pháp tắc hoàn toàn bất đồng, thế nào có thể dung hợp?

Trong ánh mắt kinh ngạc hoảng sợ của hai người, đao mang lục hồng chìm vào ngọn núi chỗ thành.

Oanh!

Quang đoàn rừng rực giống như thái dương đột nhiên phóng ra, trước mắt hai người một cảnh trắng xóa, nhìn không rõ bất cứ thứ gì. Sóng khí kinh khủng giống như gió bão cuốn tất cả, khí tức hủy diệt khiến hai người mặt không còn chút máu.

Vài giây sau, tầm mắt bọn họ mới khôi phục bình thường, cảnh tượng trước mắt khiến hai người trong nháy mắt giống như bị điểm huyệt, không chút động đậy.

Ngọn núi cao vút ngoài thành biến mất không thấy!

Không thấy rồi...

Hai người sắc mặt trắng bệch, con mắt đăm đăm, bọn họ ngơ ngác mà nhìn chỉ còn lại có non nửa đoạn chân núi. Vết cắt cháy đen lộ ra ánh sáng đỏ, đó là nham bị thạch nhiệt độ cao hòa tan, còn không có nguội lạnh, có thể thấy vừa rồi nhiệt độ nơi đó là kinh khủng cỡ nào.

Cái này cái này cái này...

Sau mặt nạ bảo hộ của Thức Tỉnh thần trang, con mắt Đường Thiên sáng ngời.

Một màn vừa rồi không ngừng mà diễn đi diễn lại trong đầu hắn. Khi hai cái Pháp tắc diện đồng thời bắt đầu phóng ra lực lượng thì hắn rõ ràng cảm thụ được giữa hai cái Pháp tắc diện có sự cộng minh thần kỳ.

Không sai, chính là cộng minh.

So với năng lượng đồng bộ hình thành cộng minh, cộng minh giữa Pháp tắc diện càng thêm kinh người.

Cộng minh giữa hai cái khiến lực lượng vốn bài xích lẫn nhau, trong nháy mắt dung hợp, uy lực nó bộc phát ra cũng vượt quá tưởng tượng.

Ai có thể nghĩ đến, lại là ba người tiện tay một kích liền có thể hình thành uy lực khủng bố như thế.

Lấy thực lực của Phù Chính Chi và Cát Trạch, muốn phá hủy một cái ngọn núi không khó chút nào. Nhưng khiến một cái ngọn núi giống hư không biến mất như vậy, sẽ không dễ dàng như vậy. Mà huống chi, cái này lại còn hai người tiện tay một kích.

Tiện tay một kích giống như vậy, bọn họ phải liên tục không ngừng cả đêm.

Có bao nhiêu người có thể chống lại công kích kinh khủng như thế?

Nếu là chính mình, đối diện công kích như vậy cũng tuyệt không thoải mái. Mà nếu công kích cường độ như thế chính là phương thức công kích thường quy của đối phương, Đường Thiên cảm thấy phần thắng của mình cực kỳ bé nhỏ.

Đỗ Khắc được gọi là Tội vực đệ nhất nhân thì sao chứ?

Hắn hẳn là có thể chống lại.

Nhưng nếu như ba người bọn họ là một kích toàn lực thì sao chứ? Hắn có thể ngăn được không? Đường Thiên suy nghĩ một chút, cảm thấy Đỗ Khắc hẳn là còn có thể ngăn cản. Pháp tắc lĩnh vực là lực lượng càng cao giai, công kích vừa rồi tuy rằng uy lực tăng nhiều, nhưng vẫn không có thoát ly phạm trù lực lượng Pháp tắc diện.

Lực lượng cao nhất giai, uy lực của nó không phải nhân lên, mà bình thường khi là gia tăng gấp mười, gấp trăm lần.

Cao giai lực lượng đối với đê giai lực lượng, đều là nghiền áp.

Nhưng Đường Thiên lại chút nào không nổi giận, hắn dám khẳng định, một kích toàn lực của ba người vẫn không cách nào đạt được cảnh giới lĩnh vực nhưng cũng đã đánh vỡ cực hạn của Pháp tắc diện.

Huống chi, thêm cả hắn, chỉ mới là ba người!

Nếu như lại tăng thêm một ít thì sao chứ?

Khi mười cái Pháp tắc diện đồng thời cộng minh, sẽ là cảnh tượng gì, khi hơn trăm cái Pháp tắc diện đồng thời cộng minh lại sẽ là cảnh tượng gì?

Đột nhiên, trong lòng Đường Thiên hiện lên một tia minh ngộ.

Cái này không phải là binh đoàn sao? Năng lượng đồng bộ là cơ sở hạch tâm của Thánh vực binh đoàn, vậy Pháp tắc diện đồng bộ, chính là cơ sở hạch tâm của Tội vực binh đoàn!

Bản thân trong lúc đánh bậy đánh bạ tìm đến then chốt để tổ kiến Tội vực binh đoàn.

Cái này chẳng phải có nghĩa là mình có thể tổ kiến một chi Tội vực binh đoàn chân chính?

Con mắt Đường Thiên sáng ngời được giống như ngôi sao. Hắn nỗ lực vô số, không có chịu thua, hắn tin tưởng vững chắc mình nhất định sẽ chiến đấu đến cùng, hắn có lòng tin, nhưng đến lúc này, hắn mới chân chính tìm đến chìa khóa quyết định chiến thắng.

Không riêng gì hắn, phục hồi lại tinh thần, Phù Chính Chi và Cát Trạch lúc này hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều xem ra chấn động thật sâu trong mắt lẫn nhau, khủng hoảng, sợ hãi cùng với mong đợi khó mà nói rõ bằng lời!

Tội vực, sắp biến đổi rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 793: Quyết Tâm Của Thu Cúc Hoa

Cái chết của Mai Thần Tú cũng không gây ra bao nhiêu sóng gió ở trong mỗi đại quân của Quang Minh châu.

Quang Minh châu danh tướng xuất hiện lớp lớp, người mới như Mai Thần Tú là quá nhiều. Nhu phu nhân coi trọng tài hoa của hắn, đề bạt hắn lên làm tổng chỉ huy của Bạch Hải tặc đã là cất nhắc khá hiếm thấy. Thân phận của Nhu phu nhân là nhân viên tình báo, sức ảnh hưởng đối với quân đội rất ít, đây vốn là hai hệ thống khác nhau.

Ở độ tuổi như Mai Thần Tú, dù cho là chiến tích hay là danh vọng, Thu Húc Hoa đều cao hơn rất nhiều. Thu Húc Hoa là người trẻ tuổi nhất trong ngũ hổ tướng, tài hoa của hắn khiến mọi người cảm thán, rất nhiều người đều cho rằng hắn là tướng lĩnh tài hoa xuất chúng nhất của Quang Minh châu từ trước tới nay. Không đến ba mươi tuổi chiến công đã hiển hách, xếp vào một trong ngũ hổ, cũng là người khiến người khác chú ý nhất trong ngũ hổ tướng.

Mục Chi Hà kiên nhẫn, mấy chục năm duy trì tình trạng im hơi lặng tiếng, nhưng để người khác có cảm giác chính là cảm giác tận chức tận trách. Mạc Tâm mặc cho tiến công hay là phòng thủ, đều thành thạo điêu luyện, hắn như không bất cứ thiếu sót gì, cân đối, ổn định là đặc điểm của hắn, do đó, cũng ít có trận đánh khiến người tán dương. Gia Á được gọi là Thánh vực phòng thủ đệ nhất, tính cách bảo thủ kín tiếng, ít khi ra ngoài. Câu Thành Văn Đao thích đi đường riêng không theo lẽ thường, lực công kích khiếp người, tính cách hắn hỉ nộ vô thường, tính tình thô bạo, không được người ta ưa thích.

Vẻ ngoài Thu Húc Hoa anh tuấn, xuất thân danh môn, mỗi cử chỉ, ăn nói đều ưu nhã thong dong, tài hoa hơn người, hắn đã sớm trở thành thần tượng trong lòng của vô số dân chúng Quang Minh châu, trở thành ngôi sao sáng chói nhất tại Quang Minh châu.

Vốn không trận nào không thắng, giờ đây Thu Húc Hoa đả nếm mùi bại trận.

Thu Húc Hoa gặp phải liên quân do Thánh Tháp binh đoàn làm chủ đạo, tình hình chiến đấu giữa song phương giằng co, thảm liệt dị thường. Thánh Tháp binh đoàn là một trong tam đại Hoàng kim binh đoàn tại Nam vực, so với Nam Phong binh đoàn cũng là Hoàng kim binh đoàn, Thánh Tháp binh đoàn càng ngoan cường hơn nhiều.

Phía liên quân của Thánh Tháp binh đoàn có được mười chín vạn người, mà trên tay Thu Húc Hoa có được mười lăm vạn đại quân.

Song phương triển khai kịch chiến tại năng lượng hải vực có độ rộng vượt hơn tám trăm dặm, song phương kịch chiến mấy ngày, ngươi tới ta đi, rơi vào thế giằng co. Thu Húc Hoa tâm tình cũng không loạn, hắn tuy tuổi còn trẻ nhưng kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, hiểu rõ đại quyết chiến giống như vậy kiểu gì cũng sẽ có trận khó chơi.

Huống chi, hắn chiếm thế thượng phong. Ngoại trừ binh đoàn lệ thuộc trực tiếp, thủ hạ của hắn còn có lượng lớn thường quy binh đoàn. Sức chiến đấu của những thường quy binh đoàn này kém hơn xa so với binh đoàn lệ thuộc trực tiếp, nhưng kiến nhiều cắn chết voi. Phân phối thường quy binh đoàn cho binh đoàn lệ thuộc trực tiếp, cùng với sự phối hợp giữa các binh đoàn là quy tắc do Quang Minh châu trải qua rất nhiều trận chiến tranh mới định ra. Những quy tắc dùng máu tươi đổi lấy bây giờ phát huy ra kinh người uy lực.

So sánh Nam vực hòa bình lâu dài, kinh tế phồn vinh, tại phương diện này thiếu quá nhiều bài học. Minh hữu xung quanh Thánh Tháp binh đoàn rất nhiều, nhưng giữa những binh đoàn này thiếu chỉ huy thống nhất, phối hợp hỗn loạn, đều là tự chiến.

Thánh Tháp binh đoàn ngoan cường đủ làm người kính nể, nếu không phải có bọn họ, phòng tuyến của liên quân càng gặp nguy hiểm. Nhưng theo thời gian trôi qua, liên quân với nhân số nhiều hơn vẫn từng chút mất đi ưu thế trên chiến trường.

Trong lúc Thu Húc Hoa cho rằng nắm chắc thắng lợi thì đột nhiên xuất hiện một chi binh đoàn như bóng ma xuất hiện tại bên sườn hạm đội bọn họ. Khi Thu Húc Hoa biết rõ ràng chi binh đoàn này dĩ nhiên là Bạch Nha binh đoàn thì tình hình đã mất đi khống chế.

Bạch Nha binh đoàn hoàn toàn chưa nhìn ra rối loạn nào của lính mới, bọn họ lão luyện giống như đồ tể kinh nghiệm phong phú, biết rõ mỗi khớp xương cần phải làm thịt của đối tượng, ai có thể nghĩ bọn họ chỉ vừa mới thăng làm Hoàng kim binh đoàn một năm trước?

Bọn họ công kích mãnh liệt dị thường, kiên quyết, thường quy binh đoàn sức chiến đấu bình thường sẽ trong nháy mắt sụp đổ ở trước mặt công kích như vậy.

Trong tình hình chiến đấu giằng co, bên sườn phe mình sụp đổ có nghĩa cái gì, Thu Húc Hoa hiểu rõ ràng.

Quả nhiên, chỉ huy của Thánh Tháp binh đoàn ở đối diện không lãng phí cơ hội tốt này, bọn họ không chút do dự dồn toàn bộ lực lượng tiến hành phản công.

Bên sườn bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ, Thu Húc Hoa liền mệnh lệnh binh đoàn lệ thuộc trực tiếp hoàn toàn rút lui phía sau. Lúc này, đại tướng Phong Vân Mạn dưới trướng hắn chủ động suất đội liều mạng đoạn hậu, giúp đại bộ đội có được cơ hội.

Thu Húc Hoa tổn thất ba vạn người, trong đó giai đoạn giằng co tổn thất chỉ có tám ngàn người, mà tám ngàn người này ít ra cũng để đối phương mang đến thương vong một vạn năm nghìn người. Có hai vạn người thương vong là sau khi xuất hiện Bạch Nha binh đoàn.

Tổn thất ba vạn người, đối với mười lăm vạn đại quân, đã thương gân động cốt, nhưng chân chính khiến Thu Húc Hoa phải đau xót trong lòng là đại tướng Phong Vân Mạn dưới trướng trận vong.

Nam vực chi hồ, Bạch Việt đánh một trận thành danh.

Vừa nghĩ đến chi Bạch Nha binh đoàn chết tiệt kia, sắc mặt Thu Húc Hoa liền tái mét.

Nhân số của Bạch Nha binh đoàn cũng không nhiều, nhưng sức chiến đấu lại mạnh mẽ khác thường, khi Thu Húc Hoa nhìn đến, thậm chí so với Thánh Tháp binh đoàn còn cường đại hơn.

"Mỗi chiếc chiến hạm của bọn họ đều trang bị vũ khí vượt mức chiến hạm, căn cứ theo phân tích hình ảnh sao chép lại, chiến hạm vũ khí trang bị trên mỗi chiếc chiến hạm của bọn họ là nhiều hơn gấp hai Thánh Tháp binh đoàn, là gấp rưỡi chúng ta."

Nói chuyện chính là một trong những danh tướng dưới trướng Thu Húc Hoa, Tử Xa Gia Tĩnh. Tử Xa Gia Tĩnh thân hình cao gầy gầy, tóc dài màu rám nắng tùy ý thả tại trên vai, khuôn mặt trung tính mà anh tuấn ôn nhu, thần sắc lãnh tĩnh, lúc này thanh âm mềm nhẹ lại lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Không sai, chính là bất đắc dĩ.

Giá cả của chiến hạm vũ khí đắt đỏ, đặc biệt chiến hạm vũ khí như của Hoàng kim binh đoàn sử dụng càng là cao giai hơn so với chiến hạm vũ khí phổ thông, giá cả cực kỳ đắt đỏ. Nghe đến chiến hạm vũ khí trang bị trên mỗi chiếc chiến hạm của Bạch Nha binh đoàn gấp rưỡi bọn họ, mọi người nhất thời đều ngây người. Bọn họ lãnh hội qua uy lực của Bạch Nha binh đoàn chiến hạm, đẳng cấp chiến hạm vũ khí của đối phương so với trang bị của bọn hắn là cùng một trình độ.

Số lượng mỗi trang bị chiến hạm vũ khí lại gấp rưỡi bọn họ!

Binh đoàn của Quang Minh châu xưa nay lấy trang bị hoàn mỹ mà trứ danh (nổi tiếng - DG), điều này làm bọn chiếm vô số tiện nghi khi chiến đấu với địch nhân.

Chiến tranh chính là so liều tiền!

Từ khi nào, Quang Minh châu lại rơi xuống hạ phong về chuyện đấu tiền rồi?

Sau một lúc yên tĩnh, sắc mặt mọi người đều trở nên kém vô cùng.

"Nghe nói Thương châu sản xuất một loại hắc kim đặc thù, là tài liệu chế tác chiến hạm vũ khí tốt nhất, tuy nhiên, hắc kim có thể chế tác chiến hạm vũ khí cao giai như thế sao? Chúng ta cũng không tình báo về phương diện này."

Tử Xa Gia Tĩnh thần tình khôi phục như thường.

Việc Thương châu sản xuất ra hắc kim thích hợp chế tạo chiến hạm vũ khí, mọi người đều có nghe thấy, nhưng không một ai nghĩ tới, hắc kim lại có thể chế tạo ra chiến hạm vũ khí cao giai như thế!

Chiến hạm vũ khí lại cả bạch ngân giai, uy lực lại khác biệt cực lớn, bạch ngân giai chỉ là một cách gọi chung không rõ ràng. Cả Tổ ong kiếm pháo, sản phẩm của nhà sản xuất vũ khí khác nhau trình độ đều hoàn toàn khác nhau, tần suất công kích, uy lực kiếm mang đều sẽ có cách biệt một trời một vực. Mà đối với những đại hình chiến hạm vũ khí kia thì phức tạp hơn nhiều, chiến hạm vũ khí chế tác hoàn mỹ uy lực càng mạnh, chiếm không gian càng nhỏ, nhân số cần để điều khiển càng ít vân vân.

Về phần Hoàng kim giai chiến hạm vũ khí, chỉ có tọa hạm của Thu Húc Hoa cùng mấy viên Đại tướng dưới trướng hắn mới có tranh bị, giá cả của nó đã không chỉ có là đắt đỏ rồi.

Ngụy Nguyệt lắc đầu: "Những chiến hạm vũ khí này, vị tất đã là từ hắc kim tạo thành. Nam minh còn có Từ Ký, Từ Ký được gọi là nhà sản xuất vũ khí trước năm tại Nam vực, hoàn toàn có khả năng chế tác cùng mua nhóm chiến hạm vũ khí này."

"Đáng tiếc, Mai Thần Tú tập kích Thiết Sơn châu thất bại."

Không biết người nào trong phòng lầm bầm một câu, rất nhiều người lộ ra vẻ ảo não. Phương án Mai Thần Tú tập kích Thiết Sơn châu, phía bọn họ cũng có nhận được, nhưng không ai để ý. Bọn họ tràn đầy tự tin, bằng vào lực lượng trên tay, trên chính diện chiến trường, bọn họ hoàn toàn có thể nghiền áp đối thủ.

Thế nhưng đến lúc này bọn họ sờ lại vào vết thương, mới phát hiện nếu Mai Thần Tú có thể thành công, đối với toàn bộ chiến dịch có ý nghĩa quá trọng đại ra sao.

"Cái này không phải lý do chúng ta thất bại."

Thu Húc Hoa vừa mở miệng, trong lòng mọi người không khỏi cùng rùng mình, ai nấy tập trung chú ý.

"Bạch Nha binh đoàn trang bị tốt hơn chúng ta, nhưng nó cũng chỉ có một cái binh đoàn, lần này là ta quá sơ suất, phạm tối kỵ là khinh địch."

Mấy tên tướng lĩnh nghe Thu Húc Hoa nói vậy, liền định mở miệng, Thu Húc Hoa khoát tay áo ngăn cản bọn họ, nghiêm nghị nói: "Thắng thua nhất thời, không cần để ý. Quan trọng là chúng ta có thể tại thất bại tìm đến biện pháp giải quyết. Chư vị cũng biết, tràng chiến dịch này, đối với toàn bộ Quang Minh châu mà nói, ý nghĩa cái gì."

Thần tình Chư tướng đều trở nên nghiêm nghị.

Con mắt Thu Húc Hoa sáng lên, bình tĩnh nói: "Chúng ta thắng hay thua, không sao cả. Nhưng tràng chiến dịch này chỉ sẽ có một cái người thắng, đó chính là Quang Minh châu!"

Tử Xa Gia Tĩnh lúc này mở miệng: "Theo toàn cục đến xem, chúng ta thắng hay bại cũng không trọng yếu."

Lời hắn nói lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, rất nhiều người lộ ra vẻ bất mãn, lẽ nào bọn họ ngàn dặm xa xôi đi tới Nam vực, không phải vì thắng lợi mà là vì thất bại?

Thu Húc Hoa thần sắc bất động: "Ngươi tiếp tục nói."

"Tuy rằng người Nam vực cho rằng chúng ta là tới chinh phục Nam vực, thậm chí chính chúng ta cũng cho là như vậy, nhưng cần phải nhắc nhở các vị chính là theo ngay từ đầu, mục tiêu chính của chúng ta là Thương châu."

Thanh âm Tử Xa Gia Tĩnh mềm nhẹ, nhưng trongphòng họp lại giống như một trái bom. Một ít người lộ ra vẻ xấu hổ, một vài người khác thì tràn đầy không phục.

"Chiến tranh sơ kỳ, chúng ta thế như chẻ tre khiến chúng ta mất đi cảnh giác, mà có được càng nhiều dã tâm không thích hợp làm cho chúng ta cách mục tiêu chiến lược tối cao có lệch hướng khá là lớn. Nếu như chúng ta có thể hấp dẫn hai chi hoàng kim binh đoàn Thánh Tháp, Bạch Nha còn sót lại tại Nam vực này, khiến cho bọn hắn không thể gấp rút tiếp viện Thương châu, như vậy, Câu Thành Văn Đao tướng quân ở chính diện chiến trường nhận trở lực sẽ thật to giảm bớt. Đối với việc cướp đoạt Thương châu, sáng tạo ra điều kiện có lợi."

Dù cho lúc này, thanh âm Tử Xa Gia Tĩnh cũng tinh tế ôn nhu, tướng lĩnh như cũ không phục liền lộ ra vẻ suy tư.

"Mục tiêu của chúng ta là Thương châu." Thu Húc Hoa không chút nào do dự: "Kể cả ta, công huân và dã tâm chinh phục Nam vực đã che mắt. Thất bại lần này, không lỗ chút nào, điều này làm cho chúng ta có thể thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt. Chư vị, dù cho nhận thanh danh thất bại, dù cho không thêm công huân, dù cho đem số người còn lại này

của chúng ta liều hết, chúng ta cũng phải ngăn chặn hai chi hoàng kim binh đoàn!"

Hắn đứng lên, xem qua vẻ mặt chư tướng, âm thanh trang nghiêm nói: "Trận chiến này sẽ là khởi điểm để Quang Minh châu ta thống nhất Thánh vực, chỉ cho phép thắng không cho phép bại! Tất cả mọi người từ ta trở xuống đều có thể hi sinh. Tất cả mọi người từ ta trở xuống người lui về phía sau trảm."

"Huyết nhục của bọn ta làm dao sắc, đem nơi đây biến thành một cái máy xay thịt, ai cũng đừng nghĩ trốn."

Nắm đấm của hắn ầm ầm nện trên bàn hội nghị, khuôn mặt tuấn tú trở nên dữ tợn, con mắt đỏ bừng.

Chư tướng tinh thần kích động, ầm ầm đồng ý: "Vâng!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 794: Giật Dây Bắc Cầu

"Nam vực chi hồ, danh bất hư truyền. Ta trịnh trọng đại biểu liên quân, cảm tạ quý bộ viện thủ."

Bàng Nhược tóc hoa râm, khuôn mặt phong sương, thể hình khôi ngô khỏe mạnh, có thể tưởng tượng lúc còn trẻ nhất định là một vị tráng nam cường tráng. Hắn đảm nhiệm binh đoàn trưởng Thánh Tháp binh đoàn hơn ba mươi năm, danh vọng tại Nam vực cực cao.

Vị lão tướng này nhìn chăm chú vào Bạch Việt ở trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Bạch Nha binh đoàn đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, không những Thu Húc Hoa không đoán tới, Bàng Nhược cũng không đoán ra. Sau đó biểu hiện của Bạch Nha binh đoàn cũng là không thể chê vào đâu được, khiến vị lão tướng kinh nghiệm phong phú này cảm thán khó giải thích. Nắm chặt thời cơ, quả quyết khởi xướng công kích cùng với sức chiến đấu cường hãn sắc bén, cấp tốc đánh tan đại quân của Thu Húc Hoa.

Trong liên quân, có không ít người nghi ngờ Bạch Việt có phải hay không đã sớm đến chiến trường, lại chậm chạp không phát động công kích, mắt mở trừng trừng thấy liên quân đi chịu chết.

Tất cả những thanh âm này đều bị lão tướng quân đè xuống, Bạch Việt lựa chọn thời cơ rất hoàn mỹ, kết quả cũng rất hoàn mỹ, đây là một vị tướng quân xuất sắc. Huống chi, bản thân Bạch Việt là không phải do hắn quản hạt, không nên thừa nhận chỉ trích. Đối với liên quân biểu hiện vụng về, vị tướng quân già đời này đã sớm sinh ra bất mãn.

"Ngài quá khen, vãn bối chỉ là vận khí tương đối tốt một chút." Bạch Việt thần tình cung kính.

Hắn cung kính không phải là giả bộ, lịch sử Thánh Tháp binh đoàn đã lâu, mà Bàng Nhược tính cách ngay ngắn cương liệt càng là đức cao vọng trọng. Khi Bạch Việt còn đang đi học, từng trận kinh điển trận điển hình của Bàng Nhược thường trở thành án lệ để bọn họ học tập cùng thảo luận.

Bàng Nhược nhếch nhếch môi, hắn không thích lễ nghi phiền phức, đi thẳng vào vấn đề: "Mạc Tâm làm sao bây giờ?"

"Theo hắn." Bạch Việt hé miệng ra, tính tình chây lười lại sắp biểu hiện ra, nhưng trông thấy lão tướng quân cẩn thận cẩn thận ở trước mặt thái độ liền vội vàng đoan chính lại: "Chúng ta sân nhà tác chiến, chiếm cứ địa lợi, đầu tiên hắn nên cân nhắc sát thương lực lượng đối phương."

Bàng Nhược gật đầu, cùng ý nghĩ với Bạch Việt, hắn hỏi một vấn đề khác: "Quý bộ kế tiếp có tính toán gì?"

"Chúng ta đã đi không được." Bạch Việt lộ ra cười gượng gạo: "Thu Húc Hoa lần này là hạ quyết tâm không thả chúng ta đi."

Tình trạng của chiến trường, Bàng Nhược rõ ràng chi li. Thu Húc Hoa lật mình đánh ngược về cực nhanh, khiến mọi người đều giật nảy mình. Bọn họ còn không kịp chúc mừng trận thắng lợi có được không dễ, đã phải tiếp tục chiến đấu.

Thu Húc Hoa lại đem một phần ba lực lượng trên tay dùng để đối phó Bạch Nha binh đoàn.

Một chiêu này có thể nói tàn nhẫn, Thu Húc Hoa chỉ huy tám vạn người quần thảo với mười lăm vạn quân liên quân mà không chút nào rơi hạ phong. Mà đại tướng Ngụy Nguyệt dưới trướng hắn thì chỉ huy bốn vạn đại quân, gắt gao bám dính lấy Bạch Nha binh đoàn.

Bàng Nhược đột nhiên mở miệng: "Ngươi là người của Nam minh, cứu viện Thương châu mới là chức trách. Nếu như ngươi cần phải đi, thỉnh mau chóng áp sát vào phía ta, ta vì ngươi tranh thủ cơ hội thoát ly."

Các tùy tùng của hắn sắc mặt đại biến, bọn họ đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Bàng Nhược. Nếu như muốn kéo Bạch Nha binh đoàn từ trong vũng bùn ra, cần phải có binh đoàn đi ngăn cản Ngụy Nguyệt, cái này cùng với dùng thân thể của bản thân đi giúp Bạch Nha binh đoàn ngăn cản đao không bất cứ khác biệt gì.

Trong lòng Bạch Việt dâng lên một tia kính ý, hắn biết rõ tại thời gian muốn mạng như vậy, lão tướng quân có thể nói ra lời nói như vậy là không dễ dàng cỡ nào.

"Đa tạ hảo ý của ngài." Hắn bỗng nhiên cười: "Thương châu không cần phải ta đi gấp rút tiếp viện, ta càng cảm thấy hứng thú là đem nơi đây biến thành bãi tha ma của Thu Húc Hoa."

Bàng Nhược thần sắc bất động, nhưng ở sâu trong con mắt lại hiện lên một tia kinh ngạc, ngữ khí vẫn bình thản: "Ngươi đối với Thương châu lòng tin rất đủ."

"Đúng vậy." Bạch Việt thản nhiên nói: "Bọn họ là một đám người xuất sắc nhất ta từng đối chiến."

"Hi vọng bọn họ có thể như ngươi nói." Lão tướng quân gật đầu, không tiếp tục vấn đề này, chợt chuyển đề tài: "Chiến hạm vũ khí mà Quý bộ trang bị rất hoàn mỹ, không biết có thể không trợ giúp chúng ta một nhóm? Chúng ta nguyện ý bỏ vốn mua."

Uy lực của chiến hạm vũ khí mà Bạch Nha binh đoàn trang bị đã được chứng minh tại trên chiến trường. Mỗi chiếc chiến hạm của Bạch Nha binh đoàn đều như con nhím toàn thân là gai, sức chiến đấu cường đại để cho lão tướng quân lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Càng làm cho hắn ấn tượng khắc sâu lại là chiến hạm vũ khí trang bị trên mỗi chiếc chiến hạm của Bạch Nha binh đoàn, vậy mà là nhiều gấp đôi của bọn họ. Độ lớn chiến hạm song phương cũng không khác biệt quá lớn, cái này chỉ có một loại khả năng, đó chính là chiến hạm vũ khí mà đối phương trang bị giảm thiểu rất nhiều nhân số cần thiết để điều khiển.

Bạch Việt sửng sốt một cái, nhưng chẳng mấy chốc đã có phản ứng: "Rất xin lỗi, bản thân chúng ta cũng không dữ trữ nhiều. Nếu như quý phương muốn mua, ta nguyện ý giật dây bắc cầu, nhưng quý bộ cần phải tự mình tổ chức đội tàu đi Thương châu."

"Thương châu?" Lão tướng quân có chút bất ngờ liếc Bạch Việt một cái: "Không phải Từ Ký?"

Mọi người cũng không xa lạ với các thành viên của Nam minh, nhưng nói tới vũ khí, mọi người đều là sẽ vô thức mà cho rằng là Từ Ký, huống chi chiến hạm vũ khí phức tạp hơn nhiều hơn xa với vũ khí bình thường.

Vậy mà là Thương châu!

"Là Thương châu." Bạch Việt giải thích: "Hắc kim là đặc sản của Thương châu, tuy rằng cung cấp Từ Ký, Từ Ký sản xuất không giới hạn, nhưng loại chiến hạm vũ khí kiểu mới này lại là xuất phát từ Sâm Lâm kiếm bảo. Người Thương châu cũng am hiểu chế tạo vũ khí, cá nhân ta cho rằng trình độ của bọn họ càng cao hơn Từ Ký, nhưng bọn họ cũng không bán ra phía ngoài."

Quan Cận ở bên cạnh Bạch Việt cũng lộ ra vẻ tán đồng.

Thân là phó thủ cho Bạch Việt, mua sắm vũ khí tuyệt đại bộ phận đều là hắn phụ trách. Lúc đó Bạch Việt đề xuất tuyển dụng chiến hạm vũ khí do Thương châu sản xuất đã bị hắn kịch liệt phản đối, Cho đến lúc thử nghiệm hàng mẫu đưa đến, sau khi trải qua trùng lặp trắc thí, hắn mới

phát hiện Thương châu thanh danh không hiện về lĩnh vực vũ khí lại có được kỹ thuật xuất chúng như thế.

Hoàn thành thay đổi trang bị, sức chiến đấu của Bạch Nha binh đoàn tăng lên cực lớn.

Đáng tiếc, những người này không hứng thú đối với chế tạo chiến hạm...

Quan Cận cảm thấy nếu Sâm Lâm kiếm bảo khai phá chiến hạm mà nói, vậy nhất định sẽ rất mạnh mẽ.

"Ta nghĩ ta cần phải có một thư đề cử*." Bàng Nhược thăm hỏi Bạch Việt.

*thư giới thiệu -DG

"Nguyện cống hiến sức lực vì ngài." Bạch Việt hơi khom người.

Được đến thư đề cử, Bàng Nhược cảm thấy mỹ mãn mà bỏ đi. Là thống suất của liên quân, hắn vĩnh viễn không cần phải lo lắng về tiền, bầu không khí thương nghiệp tràn ngập Nam vực, mỗi châu đều khá là giàu có, tài chính hắn có thể vận dụng vượt quá tưởng tượng. Về phần vận chuyển, vậy càng không phải vấn đề, tuy rằng cần phải vòng một cái vòng lớn, từ hậu phương tiến nhập Thương châu, nhưng đối với một tràng chiến dịch kéo dài mà nói, tất cả đều tới kịp.

Bạch Việt nhìn bóng lưng Bàng Nhược bỏ đi, vuốt cằm: "Thúc đẩy một đơn hàng lớn như vậy, ta phải tìm Sâm Lâm kiếm bảo đòi một phần hoa hồng, lão Quan ngươi nói phải lấy bao nhiêu mới tương đối thích hợp? 10% thế nào?"

"Không được tốt lắm." Quan Cận không chút khách khí nói: "So sánh với hoa hồng, chúng ta hắn là phải quan tâm tới Sâm Lâm kiếm bảo có sản xuất vũ khí mới hay không, hiệu suất của bọn họ luôn luôn kinh người."

"Không sai! Đó là một đám người điên!" Bạch Việt vội vàng nói: "Khẳng định có thứ tốt xuất ra! Phải phái người hỏi một chút."

Nếm đến chỗ tốt, Bạch Việt binh đoàn trên dưới đối với vũ khí của Thương châu, cực kỳ mong đợi.

Bỗng nhiên, Quan Cận mặt biến sắc.

Bạch Việt chú ý thấy Quan Cận khác lạ, không khỏi hỏi: "Thế nào rồi?"

"Câu Thành Văn Đao tự mình tiến công Vệ Hải cứ điểm!" Sắc mặt Quan Cận có chút trắng bệch.

Bạch Việt đảo quất một ngụm lãnh khí (khí lạnh).

Hắn biết rõ phòng tuyến của Thương châu tất nhiên sẽ phải nhận áp lực cực lớn, nhưng đối với Vệ Hải cứ điểm trái lại không có chút lo lắng. Một tòa cứ điểm rơi vào trên tay kẻ am hiểu phòng thủ như Tạ Vũ An vậy, năng lượng bắn ra tuyệt đối vượt quá tưởng tượng.

Vị lão đồng học này của mình am hiểu trận địa phòng thủ cỡ nào, hắn rõ ràng từng chút một. Lúc ở học viện, Tạ Vũ An bố phòng tác nghiệp, khiến toàn bộ lão sư đều cảm thấy đau đầu. Thế nên mỗi lần Bạch Việt nói Tạ Vũ An trợ giúp làm bài tập thì đều phải căn dặn chỉ có thể phát huy phân nửa thực lực, nhất định phải lưu ra năm cái kẽ hở trở lên vân vân.

Bằng không, lão sư vừa nhìn là có thể nhìn ra tới phần bài tập này là xuất từ tay người nào.

Hắn đối với Tạ Vũ An có lòng tin. Tạ Vũ An có đúng Thánh vực phòng thủ đệ tam hay không, hắn không biết, nhưng trong bố phòng trận địa, hắn tin tưởng lão đồng học của mình tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất.

Tạ Vũ An có được cứ điểm, chính Bạch Việt cũng tuyệt đối sẽ không đi chọi.

Nhưng...

Đó là Câu Thành Văn Đao!

Chiến tích của Câu Thành Văn Đao là tệ nhất trong ngũ hổ tướng.

Mục Chi Hà đóng giữ Vĩ Dã quan châu nhiều năm, trong lúc đầu có không ít trận chiến lớn nhỏ với Dã Nhân châu, hiếm có chịu thiệt. Mà thiện thủ Gia Á, bại tích* lại càng ít. Thu Húc Hoa ở trong mấy trận chiến lúc ban đầu ăn qua vị đắng, sau lại một đường đi cao. Về phần Mạc Tâm luôn truy cầu lựa chọn hợp lý nhất càng là không có bại tích.

*bại tích: bại trận - DG

So với bốn cái kia, Câu Thành Văn Đao bại trận nhiều, nhưng, hắn lại là địch nhân mà toàn bộ tướng lĩnh không nguyện ý đụng tới nhất.

Hắn xem tiến công là sinh mệnh, tính cách hỉ nộ vô thường, thô bạo tàn nhẫn điên cuồng. Câu Thành Văn Đao ở trong chiến đấu luôn luôn sẽ lộ ra các kẽ hở, nhưng chính hắn lại hồn nhiên không thèm để ý, hắn thờ phụng chính là tại trước lúc mình bị đánh thành cái sàng, phải đánh địch nhân thành cái sàng trước. Dù cho tại tuyệt cảnh, phản ứng đầu tiên của hắn vĩnh viễn vẫn là tiến công. Cùng đối chiến với hắn, ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ toàn thân thối lui, vĩnh viễn phải làm tốt chuẩn bị chịu đựng đao.

Nếu như chỉ có một mình hắn như vậy thì cũng không đáng sợ, càng đáng sợ chính là hắn có được một nhóm người điên điên cuồng thèm huyết giống như hắn, binh đoàn lệ thuộc trực tiếp hắn!

Đổi lại bất cứ một người bình thường nào đều tuyệt đối sẽ không đi tấn công Vệ Hải cứ điểm, một tòa cứ điểm có danh tướng bài danh thiên hạ phòng thủ đệ tam đóng giữ!

Toàn bộ phòng tuyến đều có thể hạ thủ, vì sao phải đi tìm một điểm mạnh nhất của đối phương để lấy cứng đối cứng?

Cái lựa chọn nhìn như không hợp với lẽ thường này trong tay Câu Thành Văn Đao lại như điều bình thường.

Bạch Việt không kiểm soát được cảm thấy lo lắng.

Đổi bất cứ một vị võ tướng nào tiến công Vệ Hải cứ điểm, hắn cũng sẽ không lo lắng như thế. Mặc cho Thu Húc Hoa lại còn Mạc Tâm, một khi hiểu rõ sự tình không thể làm, tuyệt đối sẽ không uổng phí sinh mệnh binh sĩ. Nhưng ở trong từ điển của Câu Thành Văn Đao, chưa từng năm chữ "Sự tình không thể làm" này.

Hắn vĩnh viễn điên cuồng tiến công, hoặc là khiến mình đầu rơi máu chảy, hoặc là khiến địch nhân đầu rơi máu chảy.

Quan Cận cắn môi, theo trong kẽ răng đẩy ra một câu nói: "Bọn họ cần phải trợ giúp."

"Không." Bạch Việt ngoài dự đoán mọi người mà lắc đầu: "Tiếp tục sách lược lúc trước."

"Nhưng..."

"Chúng ta phải tin tưởng hắn." Bạch Việt hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Coi như là Câu Thành Văn Đao, chúng ta cũng phải tin tưởng lão Tạ! Hơn nữa đừng quên Binh, cái gã kẻ cáo già kia nhất định sẽ không ngồi xem lão Tạ chịu thiệt."

Ưu sắc trên mặt Quan Cận không giảm, hắn dù sao cũng phải tín nhiệm mù quáng với vị thống suất của Thương châu kia như A Việt.

Vì sao A Việt luôn luôn cảm thấy, cái gã kẻ kia sẽ có biện pháp?

Tên kia, thật đã có bố trí rồi sao?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 795: Tiểu Bình Sơn Tập Kích Bất Ngờ

Rầm rầm rầm!

Ánh sáng liên tục nổ tung, thỉnh thoảng đâm phá bầu trời đêm, quang hoa sáng chói, phản chiếu tại trên khuôn mặt thanh tú tái nhợt của Nhiếp Thu, khóe miệng hơi cong giống như đã tính trước mọi việc. Nhưng trên trán rộng phủ đầy mồ hôi hột lại biểu thị ra hắn đang tại vận chuyển cực hạn.

Ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu liền đã tiến nhập gay cấn.

Tần Trẫm, Lô Thăng Tượng cùng bọn họ có thù không đội trời chung, cừu nhân gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt. Tô Phỉ đến từ Tô gia cũng hiểu rõ, đối với Tô gia mà nói đây là một trận chiến đấu chỉ có thể thắng không thể bại. Ánh mắt của Tử vong thị giả chưa từng rời Tử vong ban chỉ trên tay Hứa Diệp chốc lát nào.

Đối với phía Nhiếp Thu mà nói, cũng không thiếu ý chí chiến đấu. Cố Tuyết vừa nhìn thấy Tần Trẫm liền mắt lộ ra sát cơ, nỗi thống khổ khi hồn phách bị cầm cố làm vị thiếu nữ kiên cường này bị thương thật lớn. Tuy rằng được Đường Thiên trợ giúp, nàng theo bị thương chi lực lần thứ hai đột phá. Nhưng bị thương đã hết, thống khổ lại chưa từng quên, cừu hận vẫn tại.

Hứa Diệp cũng trước tiên nhìn chăm chú tới Tử vong thị giả, trên người đối phương nồng nặc tử khí và ánh mắt tham lam rừng rực, khiến hắn lập tức hiểu rõ ý đồ của đối phương.

Tử vong ban chỉ, đối với bất cứ một vị tu luyện tử vong pháp tắc nào mà nói đều là thánh vật tha thiết ước mơ. Nhưng đối với Hứa Diệp mà nói, nó không những là bảo vật sử dụng tu luyện, còn có càng nhiều ý nghĩa. Thoát khỏi tay Tử thần, lần nữa thu được sinh mệnh. Đối diện phần nhân tình này, Hứa Diệp vốn tâm cao khí ngạo không nửa điểm chần chừ liền làm ra quyết định, dùng tính mệnh này đi đáp lại.

Địch nhân có thể tháo Tử vong ban chỉ từ trên thi thể hắn xuống, trừ cái đó ra, không còn cách khác.

Lô Thăng Tượng hừ lạnh một tiếng, hữu chưởng bỗng dưng giơ lên, một phiến lôi cầu lớn phút chốc hiện lên. Lôi cầu rực sáng, gai mắt vô cùng, khí tức kinh khủng trong nháy mắt bao phủ. Đường kính lôi cầu khoảng một thước, âm thanh leng keng dày đặc không dứt bên tai.

Thân hình hắn lại lần nữa ẩn dấu trong lôi cầu này.

Từng thân ảnh giống như thủy triều tràn ra, nhanh vô cùng. Như hắn vừa mới triệu hoán lôi cầu, bọn nó liền nhảy vào trong lôi cầu.

"Sát!"

Nam tử phía trước nhất, theo thế xông tới, không hề hoa mỹ mà trảm lên một quả lôi cầu!

Lôi cầu bị kiềm hãm, còn chưa kịp tới đã nổ, chém đánh liền nối gót mà tới, liên tục mà tới. Tuy nhiên trong nháy mắt, lôi cầu liền chịu đựng năm nhát chém, lôi cầu giống như khí cầu xì hơi, đột nhiên co rút lại, cách cách lạp, hóa thành một chùm lôi mang, lan tràn dọc theo mấy thanh đại trát đao.

Có một bộ phận người thân thể cứng đờ, bước chân bị kiềm hãm.

Nhưng...

Mấy kẻ xông vào phía trước nhất, lại hồn nhiên như không cảm giác. Mặt ngoài thân thể giống như sắt thép tạo thành chớp lóe điện xà, Lô

Thăng Tượng thậm chí có thể nhìn thấy cơ nhục bọn họ tại điện mang kích thích hơi hơi nhảy lên, đoàn người này giống như không có chút cảm giác nào, mặt mũi dữ tợn mang theo một thân điện mang tiếp tục điên cuồng vọt tới trước.

Trát đao lớn như ván cửa, mỗi một lần chém, đều long trời lở đất. Mà khí thế bọn họ giống như hổ điên càng làm người rung động.

Sắc mặt Lô Thăng Tượng như thường, tinh thần từng chút trầm xuống.

Thân thể bọn chúng lại đã rèn luyện đến tình trạng này!

Toàn thân bọn họ bao phủ điện mang, có được uy lực cỡ nào, không một ai rõ ràng hơn so với Lô Thăng Tượng, hắn chưa từng nghĩ tới, có một ngày có người có thể chỉ dùng thân thể liền gánh chịu điện mang. Thực sự là thân thể như dã thú, không, dù cho dã thú bị điện mang dày đặc như thế bao phủ cũng tuyệt không lý do may mắn còn tồn tại.

Nếu như nói, thân thể biến thái của những người này khiến hắn cảm thấy khó nói nên lời thì phương thức công kích của bọn họ lại mang đến cho hắn chấn động là không gì sánh bằng.

Đây là binh đoàn trong truyền thuyết sao?

Cự ly giữa mỗi người hiển nhiên trải qua dày công tính toán. Bọn họ chém đánh mạnh mẽ vô cùng, ngoại trừ kỹ xảo phát lực đặc biệt ra, một nguyên nhân khác là bọn hắn như là tụ tập lực lượng toàn thân. Toàn lực chém không lưu ;ại chút sức lực như vậy, là cách chiến đấu không hợp lẽ thường a. Bởi vì nó không lưu lại sức lực nên một khi công kích thất bại, phản kích của đối phương đủ để làm nó đi đời nhà ma. Trừ phi liều mạng trong tuyệt cảnh, Lô Thăng Tượng cực ít nhìn thấy công kích kiểu liều mạng như vậy.

Ở trong tay đoàn người này, đó là phương thức công kích bình thường nhất.

Ánh mắt Lô Thăng Tượng tinh tế, hắn nhanh chóng hiểu rõ nguyên lý trong đó. Bọn họ dùng số lượng để bù đắp kẽ hở lưu lại sau khi dùng một trảm toàn lực, bọn họ chém luôn không phải đơn độc tồn tại. Địch nhân chỉ cần chịu đựng một nhát chém, liền sẽ trong nháy mắt rơi vào trong liên tiếp những nhát chém như thủy triều. Bọn chúng giống như đàn ong, thành quần kết đội, phối hợp ăn ý vô cùng. Chỉ cần chịu một nhát chém, một tiểu đội chém như thế liền sẽ nối gót mà tới. Trong quãng thời gian ngắn nhất thời kinh người này, tiểu đội ở phụ cận đã hoàn thành chuẩn bị công kích, bọn họ sẽ vào đúng lúc đồng bạn hoàn thành một lớp công kích thì không chút gián đoạn nối tiếp.

Giống như có một cái tay vô hình, vô cùng chuẩn xác mà chỉ huy đàn ong khổng lồ này.

Cường giả am hiểu phòng ngự cỡ nào, ở trong biển chém cương mãnh tuyệt luân mà lại liên miên không dứt như thế, đều chỉ có thể chống đỡ chốc lát. Góc độ bọn họ cắt vào hiển nhiên đã trải qua cẩn thận bố trí, xảo quyệt vô cùng.

Biển chém giống như thủy triều mang theo sự dính kết, một khi dính phải, liền chỉ có đường bị nuốt chửng.

Lô Thăng Tượng sởn tóc gáy.

Hắn lập tức lựa chọn lấy số lượng đối số lượng, nhưng chẳng mấy chốc hắn liền phát hiện, cái lựa chọn này không thể nói là tốt được. Hắn gia tăng số lượng lôi cầu, uy lực những lôi cầu này liền xuất hiện yếu đi rất nhiều, đối phương lại có thể sử dụng thân thể gánh chịu. Mà càng làm cho hắn kinh hoảng chính là tiêu hao, lực lượng của hắn tiêu hao cực nhanh, vượt quá hắn tưởng tượng.

Toàn thân quanh quẩn điện mang, A Mạc Lý không chút nào để ý, ngoại trừ mất cảm giác ra, hắn không nhận thương tổn gì lớn. Cùng theo phía sau hắn đa số là nhóm linh bộ đội viên được cứu ra đầu tiên. Thời gian bọn họ tu luyện Thiên Ma trọng trảm dài nhất, hơn nữa hấp thu đại lượng sinh mệnh tinh nguyên bên trong Kim cương sa, sau khi trải qua

rèn luyện cường độ cao, cường độ huyết nhục bọn họ đạt được độ cao hoàn toàn mới.

Hắn trừng con mắt to như mắt trâu, không chút nào sợ hãi, trái lại vô cùng hưng phấn. Lôi cầu trước mắt khiến hắn nghĩ tới Lô Thiên Vấn.

Tên ngu ngốc kia Thế nhưng bị A Mạc Lý vĩ đại trảm dưới đao!

Huynh đệ còn đứng ở phía sau chỉ còn lại có không đến phân nửa, nhưng, vậy là đủ rồi. Lôi cầu của lão đầu tuy rằng số lượng lại còn rất nhiều, nhưng A Mạc Lý nhạy cảm phát giác được, khí tức lôi cầu đang yếu bớt.

Lực lượng của lão đầu còn thừa lại không bao nhiêu.

Hắn liếm liếm môi, hung quang lấp lánh trong mắt.

Lão đầu xem ra tướng mạo không đẹp, nhưng thực lực so với tên điên Lô Thiên Vấn kia phải mạnh hơn nhiều. Phía sau đổ nhào xuống một tảng lớn, liền biểu hiện rõ điều đó. Những kẻ này đa số đều là đội hữu vừa mới cứu ra, còn không quen phương thức chiến đấu như vậy. Dù sao không chết được, ăn chút vị đắng cũng tốt, đám sói con này liền sẽ khổ công rất tốt tu luyện rồi.

A Mạc Lý không chú ý tới, ý nghĩ của hắn đã có chút đúng nha.

Ánh mắt hắn chăm chú vào Lô Thăng Tượng, lôi cầu lơ lửng giống như bọt khí một cái tiếp một cái vỡ nát.

Bỗng nhiên, con ngươi hắn co rụt lại, không tốt, lão đầu muốn chạy!

Lực lượng trong Pháp tắc diện của Lô Thăng Tượng kịch liệt tiêu hao, sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi. Hắn nhìn lướt qua Tô Phỉ kịch chiến phía xa xa, thần tình trên mặt biến ảo, nếu như thời điểm này bỏ chạy, cái Lô gia ăn nhờ ở đậu kia liền sẽ nghênh đón tai ương ngập đầu. Nhưng nếu mình chết trận, Lô gia không cường giả Chiến Lực bảng sẽ như một khối khăn lau rách nát, tùy thời bị ném đi. Chỉ cần mình không

chết, tác dụng của một vị cường giả Chiến Lực bảng trong phần lớn thời gian, đối với những đại gia tộc kia mà nói lại còn có chút giá trị.

Hắn liền không tiếp tục do dự, đột nhiên thúc đẩy một tia lực lượng sau cùng, toàn thân điện mang đại tăng.

Điện mang chói mắt rực sáng bao phủ toàn thân hắn, ngân xà cỡ cánh tay loạn múa.

Tạch, tạch, tạch.

Điện mang mãnh liệt khiến không gian trước mặt hắn phát sinh dị biến, một điểm đen kịch liệt mở rộng ở trong một mảnh rực sáng.

A Mạc Lý trong điên cuồng sắc mặt đại biến, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình đột nhiên trở nhảy lên, tốc độ tăng vọt, giống như một đạo hư ảnh xông thẳng Lô Thăng Tượng.

Lô Thăng Tượng lạnh lùng thoáng nhìn, chìa ngón tay điểm tới A Mạc Lý.

Tách!

Một đạo điện mang tráng kiện vô cùng như đạo một đạo điện mâu ngân sắc, trong nháy mắt bắn trúng A Mạc Lý.

Điện quang rực sáng bùng nở ra.

Lô Thăng Tượng lộ ra vẻ đắc ý, tuy rằng phương thức công kích của đối phương khiến hắn cảm thấy đau đầu vô cùng nhưng mình muốn bỏ đi, không phải những kẻ nhỏ bé này có khả năng ngăn cản được. Một kích sau cùng này cũng là hắn sớm có chuẩn bị trước.

Bỗng nhiên, hắc động không ngừng bành trướng trước mặt hắn một trận nhộn nhạo.

Không tốt! Sắc mặt hắn đại biến!

Nhưng vào lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên thoáng nhìn thấy một sợi dây đen nhỏ như sợi tóc gắn kết thông với hắc động, đó là... Không gian pháp tắc tuyến!

Một chỗ khác của hắc tuyến là một cái thân ảnh nhỏ gầy, đối phương nhếch miệng cười với hắn.

Rõ ràng là Bình Tiểu Sơn!

Bình Tiểu Sơn ngay từ đầu chỉ là làm công việc cắt xén Kim Cương sa, nhưng Nhiếp Thu không thể khoan dung trong đội ngũ của mình còn có người rảnh rỗi, hắn cũng bị lôi kéo tham gia huấn luyện. Bình Tiểu Sơn không mang tính khí cao ngạo như Tiêu Hàm Quang, đối với tham gia huấn luyện không mâu thuẫn gì. Hơn nữa mỗi ngày nhìn những kẻ sinh mãnh này, hắn đã sớm đỏ mắt vô cùng.

Hắn tu luyện chính là không gian pháp tắc, Nhiếp Thu để hắn đảm nhiệm kì binh, còn chuyên môn để cho hắn mấy chiến thuật.

Thời gian dài sinh hoạt tại binh đoàn, đối với Bình Tiểu Sơn biến đổi cực lớn. Vốn tính cách có chút nhu nhược, Bình Tiểu Sơn cũng trở nên có mấy phần dương cương chi khí. Bình Tiểu Sơn nhìn thấy lôi điện của Lô Thăng Tượng phá vỡ không gian thì liền đột nhiên ý thức được cái này là cơ hội, cái đầu nóng lên, hắn liền khởi xướng công kích.

Lợi dụng dao động do phá vỡ không gian sản sinh ra làm yểm hộ, hắn lặng yên thôi động không gian pháp tắc tuyến của mình, trong nháy mắt xuất hiện tại phụ cận không động vừa mới phá vỡ.

Nhưng đến phụ cận không động, Bình Tiểu Sơn mới phát hiện cái hành động này của mình có chút quá nóng vội. Hắn còn không lĩnh ngộ Pháp tắc diện, đối diện cường giả cấp Chiến Lực bảng như Lô Thăng Tượng, hắn nhỏ bé giống như con kiến hôi. Đừng xem Lô Thăng Tượng lực lượng tiêu hao hầu như không còn, muốn tiêu diệt mình lại còn dễ như trở bàn tay.

Làm sao bây giờ?

Dưới áp lực cường đại, cực độ khẩn trương Bình Tiểu Sơn ép buộc mình tỉnh táo lại. Bình thường đội trưởng nói như thế nào? Trong binh đoàn, chưa bao giờ đem cá nhân chiến thắng đối thủ làm mục tiêu, mỗi người đều có tác dụng của chính mình, trải qua phối hợp hợp lý từ đó chiến thắng đối thủ.

Mình có thể phát huy ra tác dụng gì?

Hắn ánh mắt nhìn chằm chằm không động đang không ngừng bành trướng, con mắt lại sáng ngời.

Chỉ cần mình phá hủy cái không động này, Lô Thăng Tượng sẽ không biện pháp bỏ chạy, không phải là tạo cơ hội cho A Mạc Lý đại nhân rồi sao?

Người khác không cách nào phá vỡ không gian, nhưng Bình Tiểu Sơn tu luyện không gian pháp tắc cũng hiểu rõ là phá vỡ không gian kỳ thực cũng không khó như mọi người tưởng tượng.

Không gian pháp tắc tuyến lặng yên liên thông với không động.

Hắn không biết kết quả là cái gì, nhưng biết rõ, như vậy sẽ tạo thành không gian hỗn loạn.

Sau một khắc, đầu óc Bình Tiểu Sơn hỗn loạn.

Mình sẽ chết sao?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 796: Tội Vực Đệ Nhất Binh Đoàn Chi Tranh

"Chen cái gì mà chen!"

"Tất cả đều đứng yên đi!"

...

Trên nóc nhà, Đường Thiên không nhìn cảnh tượng lộn xộn phía dưới, miệng nhai cọng cỏ, gối lên cánh tay, có phần xuất thần nhìn bầu trời màu xám mênh mông. Cỏ tại Tội vực cứng như thanh sắt, vị vừa đắng vừa chát, không chút vị thơm ngát của cỏ xanh nào.

Đến Tội vực cũng đã có một thời gian dài rồi a, mọi người vẫn khỏe a...

Đường Thiên có chút xuất thần, con mắt hắn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, kìm lòng không ủ rũ nắm chặt nắm tay.

Mọi người tiếp tục kiên trì một thời gian nữa a, ta đã tìm được biện pháp đi ra Tội vực!

Chờ ta trở lại!

Đường Thiên trong nháy mắt đứng dậy, nhảy xuống nóc nhà.

Phù Chính Chi mặt ửng đỏ, thỉnh thoảng trách mắng, tận tâm hết phận sự mà làm tốt công tác của mình. Vừa nghĩ đến kế hoạch kế tiếp của Mặt quỷ đại nhân, toàn thân hắn liền cực kỳ nhiệt tình.

Binh đoàn đệ nhất Tội vực!

Chỉ riêng cái xưng hào này đã đủ để cho hắn kích động khó giải thích.

Cát Trạch thiên phú xuất chúng, tuổi còn trẻ, tiềm lực vô hạn, hắn càng để ý chính là tăng lên thực lực cá nhân, rất ít hứng thú đối với binh đoàn. Phù Chính Chi lại bất đồng, thực lực cá nhân của hắn đã tăng lên đến đỉnh, khó mà tiến thêm. Hắn không phải đơn độc lẻ loi, phía sau còn có một cái Phù gia, chuyện mà hắn phải đăm chiêu suy nghĩ nhiều hơn hắn Cát Trạch vốn không gì phải lo lắng.

Lúc trước đầu hàng Mặt quỷ chỉ là tình thế bức bách. Trong đáy lòng Phù Chính Chi đối với Mặt quỷ cũng không xem trọng, hắn biết rõ thực lực của Trung Đình tứ thành là sâu không lường được. Mặt quỷ và Linh bộ của hắn tuy rằng cường đại, nhưng muốn chống lại toàn bộ Tội vực, đó tuyệt đối là không phần thắng.

Tiền đồ một mảnh xa vời, hắn nản lòng đến cực điểm, như có thể nhìn thấy kết quả của hắn và Phù gia.

Cho đến lần này, cái gọi là binh đoàn của Mặt quỷ đại nhân biểu hiện ra uy lực kinh khủng, giống như ánh nắng xuyên phá âm u, khiến hắn thấy được hi vọng. Hi vọng của hắn, hi vọng của Phù gia.

Nghe nói Linh bộ cũng là binh đoàn, hắn thấy tác phong quân nhân của Linh bộ thì rất chấn động. Nhưng Linh bộ nói cho cùng vẫn là người từ ngoài đến, phương thức hoạt động của bọn họ có rất nhiều điểm vượt qua phạm trù mà Phù Chính Chi có thể lý giải(thấu hiểu-giải thích). Sức chiến đấu của Linh bộ cường đến mức nào, hắn không biết gì cả.

Linh bộ cũng không đánh vỡ tiền lệ, Tội vực không cách nào tổ kiến binh đoàn.

Cho đến ngày hôm qua, đại nhân mang theo hắn và Cát Trạch, hoàn thành Pháp tắc diện cộng minh biểu hiện ra uy lực kinh người, khiến hắn hiểu rõ, Tội vực sắp phải thay đổi rồi. Đây có phải binh đoàn hay không, hắn không biết, Đỗ Khắc đã lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực lợi hại cỡ nào,

hắn cũng không biết, nhưng hắn cảm thấy nếu tổ kiến binh đoàn khiêu chiến Đỗ Khắc mà nói, không phải là không cơ hội.

Đây là cơ hội vùng dậy.

Lâu nay, Tội vực đều có cái nhận thức chung, tuyệt thế cường giả lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực thì không cách nào dựa vào ưu thế nhân số để chiến thắng. Có thể chiến thắng lĩnh vực cường giả, chỉ có cũng là lĩnh vực cường giả.

Bây giờ, tất cả đều có khả năng bị thay đổi.

Cho dù chỉ là có khả năng, đối với Phù Chính Chi cũng là xung kích kịch liệt, làm hắn cả đêm khó ngủ. Khi Phù Chính Chi dần dần phục hồi lại tinh thần, hắn nhanh chóng ý thức được cơ hội tuyệt hảo ẩn chứa trong đó!

Binh đoàn đệ nhất Tội vực, kết quả vượt thời đại, quái vật phá vỡ định luật tại Tội vực!

Mặc cho có thể khiêu chiến Đỗ Khắc hay không, nó đều tượng trưng cho vũ lực không gì sánh bằng, tương lai của nó đã định trước vinh quang huy hoàng.

Nguyên lão của Tội vực đệ nhất binh đoàn, suy nghĩ cũng thật khiến người kích động cỡ nào. Không, là đệ nhất nguyên lão! Cát Trạch đối với binh đoàn không hứng thú, mà thuộc hạ cần cù làm hết phận sự như mình vậy mới là đại nhân chân chính cần.

Lòng dạ Mặt quỷ đại nhân, chưa bao giờ tại chỉ là Tội vực.

Mà Tội vực đệ nhất binh đoàn cần phải dựa vào Thức Tỉnh thần trang của đại nhân, chỉ có đại nhân mới có thể chỉ huy, cái này ý nghĩa là Tội vực đệ nhất binh đoàn sẽ trở thành binh đoàn lệ thuộc trực tiếp đại nhân!

Cái kết luận này khiến Phù Chính Chi như là vì đó hít thở không thông.

Ánh sáng tương lai kia chói mắt khiến hắn kích động khó giải thích.

Một khi đã thể hiện rõ tâm tư, làm theo ý nghĩ, Phù Chính Chi vị nam nhân đảm nhiệm tộc trưởng vài thập niên này lập tức biểu hiện ra sự giỏi giang và tài năng của hắn. Hắn cũng không một mực lựa chọn Phù gia đệ tử, tiêu chuẩn nghiêm khắc, làm cho chỉ có ba vị đệ tử Phù gia có thể gia nhập vào.

Nghiêm ngặt dựa theo tiêu chuẩn mà đại nhân cung cấp, hắn cẩn thận chọn lựa hai mươi người.

Đại nhân đã căn dặn, chỉ cần võ giả đạt Pháp tắc diện viên mãn. Tại Tội vực, Pháp tắc diện viên mãn là khởi điểm của nhất lưu cường giả. Nếu như bọn họ tu luyện pháp tắc đặc thù, hoặc là có truyền thừa đặc thù, bọn họ liền có khả năng gia nhập Chiến Lực bảng.

Bọn họ phần lớn tu luyện pháp tắc và truyền thừa đều rất phổ thông, cái này khiến bọn họ không cách nào tiến nhập Chiến Lực bảng. Nhưng tại tiểu gia tộc, bọn họ vẫn đủ để trở thành trụ cột.

Tại Tiêm Phong thành, võ giả thỏa mãn điều kiện như vậy có năm mươi người. Nhưng đã đem Tội vực đệ nhất binh đoàn coi là sứ mệnh và tương lai của chính mình, Phù Chính Chi đưa ra tiêu chuẩn càng thêm nghiêm khắc. Hắn đối với phẩm tính những người này rõ như lòng bàn tay, người lọc lõi đều loại bỏ, tuy rằng còn chưa hiểu biết binh đoàn nhưng một chút phục tùng này, hắn lại còn hiểu rõ. Trừ cái đó ra, ưu tiên người trẻ tuổi, bọn họ đại biểu cho càng nhiều tính dẻo, tiềm lực càng lớn.

Cứ như vậy, Tội vực đệ nhất binh đoàn cơ bản hình thành hình dáng.

Mặt quỷ đại nhân thập phần thỏa mãn với thành quả công tác của mình, Phù Chính Chi thở phào nhẹ nhõm.

"Người có phải hay không hơi ít một chút?" Cát Trạch thì thầm trong miệng.

Đường Thiên lắc đầu: "Không ít."

Hắn không xác định Thức Tỉnh thần trang của mình rốt cuộc có thể liên thông bao nhiêu cái Pháp tắc diện

Phải tiết kiệm thời gian mới được, hắn vung tay lên.

"Bắt đầu diễn luyện!"

Đỗ phủ là Tội vực đệ nhất phủ, nhưng Đỗ Khắc cũng không thích phong cách hào hoa xa xỉ, Đỗ phủ xem ra giống như một viện bình thường vô cùng. Nhưng không một ai sẽ vì viện xem ra có phần cũ nát này tâm sinh khinh thị. Toàn bộ khách nhân đến Đỗ phủ bái phỏng, đều sẽ xuống xe bên ngoài đường, đi bộ tới cổng chính Đỗ phủ để bày tỏ tôn kính. Không một ai nào đi thuyền dám xuất hiện trên không của Đỗ phủ.

Khu vực xung quanh Đỗ phủ ba đường đều là khu vực cấm bay. Cư trú tại ba đường đều là một ít dân chúng bình thường, kinh doanh nghề nghiệp thông thường, cư dân bản thành cũng không e sợ danh tiếng của Đỗ phủ, ba đường dòng người như thoi đưa, tràn đầy khí tức sinh hoạt. Đỗ phủ không đối với vùng này tạo thành bất cứ xung kích gì.

Trà lâu trước cửa vào Đỗ phủ, khi Đỗ Khắc không việc gì, thích ngồi ở chỗ này ngâm một bình trà, vượt qua thời gian nhàn rỗi .

Trà lâu lớn như vậy, cũng không không gian riêng nào, chưởng quỹ cũng không cố ý chuẩn bị cho hắn trà tốt gì, thậm chí đôi khi sinh ý quá bận rộn còn sẽ gọi hắn giúp đỡ châm nước cho khách nhân.

Nhưng, hiện tại là đặc biệt, lão bản cười đưa một đĩa đậu rang, cái này là nhìn tới mặt mũi của Đỗ Tâm Vũ đại tiểu thư.

Đỗ Tâm Vũ vội vàng hướng chưởng quỹ biểu hiện biết ơn, chưởng quỹ khoát khoát tay, cảm thấy mỹ mãn mà xoay người rời đi.

Đỗ Khắc có chút bất mãn mà lầm bầm: "Đãi ngộ như vậy, mặt mũi ta cũng không lớn như ngươi."

Đỗ Tâm Vũ dung mạo nghiên lệ, tươi mát động lòng người, mái tóc như thác, điềm tĩnh ngồi ở đối diện Đỗ Khắc, hai tay cầm chén trà lớn, nhấp từng ngụm nhỏ ngụm nhỏ. Đối với huynh trưởng lầm bầm, nàng lười để ý tới.

Có thể khiến huynh trưởng mời trà, kia khẳng định là có việc.

"Tô gia bại rồi." Đỗ Khắc nói.

Đỗ Tâm Vũ không ngẩng đầu, nàng biết rõ cái này không phải trọng điểm, Tô gia tất cả đều hủy diệt, huynh trưởng cũng sẽ không để ý.

"Tô gia xuất động bốn gã cường giả Chiến Lực bảng." Đỗ Khắc nhấc bát trà trước mặt, uống một hơi cạn sạch: "Lô Thăng Tượng, Tần Trẫm đều là vong, Tô Phỉ bị bắt, Tử Vong thị giả chạy thoát nhưng bị gieo xuống một lũ sinh cơ, phỏng chừng cũng sống không được lâu."

Đỗ Tâm Vũ vẫn uống từng ngụm trà nhỏ, đội hình như vậy với người khác xem ra rất mạnh, nhưng trong mắt Đỗ Tâm Vũ lại không có gì ghê gớm. Nếu là huynh trưởng xuất thủ, bốn người không một người có thể thoát được.

"Đối thủ của bọn họ là Linh bộ."

Đỗ Tâm Vũ ngừng lại, ngẩng đầu: "Binh đoàn?"

Đối với muội muội có thể bắt được trọng điểm, Đỗ Khắc rất thỏa mãn: "Không sai, chính là binh đoàn. Theo trên nhân số, tràng thắng lợi này cũng không điểm nào đáng giá khiến người khen ngợi. Linh bộ vận dụng một nghìn người, thụ thương không ít. Nhưng một nghìn người Linh bộ này, cơ bản tất cả đều là vừa mới lĩnh ngộ pháp tắc tuyến."

"Một nghìn thái điểu(gà mờ) lĩnh ngộ pháp tắc tuyến, chiến thắng bốn gã cường giả Chiến Lực bảng?" Đỗ Tâm Vũ tổng kết hỏi lại.

"Không phải, là hai gã." Đỗ Khắc lắc đầu: "Tử vong thị giả là Hứa Diệp xuất thủ, hai người thực lực kha khá, Hứa Diệp có Tử Vong ban chỉ

tương trợ, chiếm thượng phong. Tần Trẫm là một nữ tử giết chết, nữ này cầm kiếm, dùng lại là trảm pháp, mỗi trảm có cầu vồng hiện lên. Nghĩ đến nghe đồn Tử Quyên thành có cầu vồng dị tượng là liên quan với nữ này. Ngã trong tay Linh bộ, là Lô Thăng Tượng cùng Tô Phỉ."

Đỗ Tâm Vũ hỏi: "Bọn họ dùng phương pháp gì để dùng số lượng bù đắp chênh lệch về cảnh giới?"

Tại Tội vực, khoảng cách về cảnh giới không cách nào dùng số lượng để bù đắp, cái này là kiến thức cơ bản nhất. Võ giả lĩnh ngộ Pháp tắc diện, đối diện võ giả pháp tắc tuyến, hoàn toàn áp đảo. Pháp tắc tuyến, Pháp tắc diện, pháp tắc lĩnh vực, chênh lệch giữa mỗi một giai, đều là khoảng cách không cách nào vượt qua.

Chính vì loại chênh lệch này, hình thành hình thái thống trị tại Tội vực hiện nay.

Tội vực chỉ có một người thống trị, đó chính là người bưng chén lớn uống thô trà trước mặt này - Đỗ Khắc. Trung Đình tứ thành trên danh nghĩa là người chấp chưởng Tội vực, kỳ thực chẳng qua chỉ là Đỗ Khắc không thích chính sự, chia sẻ và trao quyền cho cấp dưới một bộ phận quyền lực mà thôi.

Đỗ Tâm Vũ hiểu rõ, nếu như số lượng có thể đánh vỡ cái khoảng cách không gì phá nổi này, vậy thì có nghĩa kết cấu thống trị tại Tội vực sẽ bị triệt để phá hư, mà địa vị của Đỗ Khắc cũng sẽ bị dao động.

Thân phận đệ nhất nhân của hắn, vẫn được người tôn trọng, nhưng không bao giờ là tự mình định đoạt nữa.

Đối với sự thông minh (hiểu biết) của muội muội, Đỗ Khắc luôn luôn không coi thường, trên mặt hắn nhìn không thấy chút kinh hoàng nào vì quyền lực bị dao động, trái lại cực kỳ cảm thán: "Quả thực khiến người há miệng ngạc nhiên, sự hài hòa và cách vận dụng lực lượng của bọn họ vượt quá tưởng tượng. Những người này tuy rằng chỉ lĩnh ngộ pháp tắc tuyến, nhưng huyết nhục mạnh mẽ. Bọn họ chiêu thức ngắn gọn, nhưng

thế lớn lực trầm. Bọn họ công kích giống như thủy triều, một lớp tiếp một lớp, nhanh được khiến người nhìn không hết. Lô Thăng Tượng chính là bị mạnh mẽ kéo suy sụp. Tô phỉ cũng vậy, tuy rằng đối thủ của nàng ta, công kích sắc bén, nhưng theo trên bản chất mà nói, không gì khác biệt."

"Bọn họ như thế nào làm được?" Đỗ Tâm Vũ nhịn không được hỏi.

"Pháp tắc." Hai mắt Đỗ Khắc tỏa ánh sáng: "Chủ tướng của bọn họ là một người mù. Nhưng pháp tắc hắn lĩnh ngộ rất đặc thù, rất nhiều âm tuyến đan xen như mạng nhện, hắn thông qua tấm lưới lớn vô hình này để chỉ huy tiến công."

Đỗ Tâm Vũ liền hiểu: "Cho nên ngươi muốn ta tổ kiến binh đoàn?"

"Không sai!" Đỗ Khắc không lảng tránh gì: "Pháp tắc của ngươi, trời sinh thích hợp hình thức loại chiến đấu này. Thế nào, Tội vực đệ nhất binh đoàn, thật phong cách a."

"Vậy còn ngươi?" Đỗ Tâm Vũ phản vấn.

"Ta làm phó thủ cho ngươi." Đỗ Khắc nói ra lời kinh người, hắn đối với binh đoàn có suy nghĩ độc đáo riêng của mình.

"Hiểu rõ rồi." Đỗ Tâm Vũ gật đầu.

"Ngươi đồng ý rồi?" Đỗ Khắc khó nén hưng phấn, hắn biết rõ thỉnh động muội muội là không dễ dàng cỡ nào.

"Bây giờ thỉnh thực hiện chức trách của phó thủ."

Đỗ Tâm Vũ vươn người đứng dựng lên, lưu lại một bóng lưng cái mỹ lệ.

"Mang hóa đơn tới a.”

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 797: Chiến Tranh Cự Thú

Vệ Hải cứ điểm bị mấy vòng sáng chói mắt bao phủ.

Chiến hạm chi chít như châu chấu vây quanh, chùm sáng từ chiến hạm bắn ra như mưa trút vào nó. Vệ Hải cứ điểm không cam lòng tỏ ra yếu kém mà phản kích, cột sáng tráng kiện, kiếm mang thành đoàn, quang đoàn giống như hạt mưa, điên cuồng mà đánh về phía chiến hạm dày đặc.

Thỉnh thoảng có chiến hạm nổ tung, lúc nổ tung, quầng sáng trắng rực phóng ra như thái dương rọi sáng năng lượng hải. Khi ánh sáng hơi tối đi, hiện ra đám lửa màu cam như hoa tươi bùng nở, bọc lấy khung xương chiến hạm.

Binh sĩ toàn thân bốc cháy mang theo tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong hỏa diễm nhảy xuống, rơi vào năng lượng hải.

Tình hình chiến đấu vô cùng khốc liệt.

Trên mặt Câu Thành Văn Đao không chút dao động nào, hắn không biểu tình mà nhìn chăm chú vào chiến trường.

Chư tướng xung quanh ai nấy siết chặt nắm tay, sắc mặt có chút trắng bệch. Trận cường công giống như vậy là tàn khốc nhất. Không có cơ hội làm lại, không sử dụng mưu kế, tranh đoạt mỗi một tấc không gian đều chỉ dùng máu tươi và ý chí.

Không một ai đánh giá thấp trận chiến này, huống chi đối phương lại là Tạ Vũ An - đánh một trận thành danh, lấy phòng thủ mà nổi danh. Cũng chẳng một ai phản đối quyết định này của Câu Thành Văn Đao đại

nhân, đối với Quang Minh châu, một chút thời gian đều cực kỳ quý giá, quý giá đến mức phải trả giá bằng máu bọn họ cũng không tiếc.

Vệ Hải cứ điểm là khối xương cực ngạnh vô cùng, là một điểm phòng tuyến mạnh nhất của đối phương, là ác mộng cho toàn bộ phía tiến công. Nhưng, một khi đột phá Vệ Hải cứ điểm, toàn bộ phòng tuyến sẽ trong nháy mắt sụp đổ, bọn họ có thể tiến quân thần tốc, thẳng tiến mà lấy Thương châu.

Bắt đầu từ khi chuẩn bị, hắn liền không cân nhắc chút nào phòng thủ, toàn bộ tất cả công tác chuẩn bị, đều là làm vì tiến công. Về phần thương vong, hắn không thèm để ý chút nào, hắn biết rõ cao tầng cũng sẽ không để ý.

Chỉ cần có thể đoạt được Thương châu bằng tốc độ nhanh nhất, cái gì cũng không là vấn đề.

Vào thời điểm này, thời gian là vượt lên trên tất cả, mặc cho dùng giá gì đổi lấy thời gian đều có lời.

Bắt đầu từ công tác chuẩn bị trước lúc xuất phát, toàn bộ kế hoạch của hắn là xoay quanh điểm này. Trong mắt rất nhiều người, Câu Thành Văn Đao xúc động điên cuồng, nhưng rất ít có ai biết rõ, Câu Thành Văn Đao làm công tác chuẩn bị trước chiến đầy đủ đến cỡ nào.

Hắn cẩn thận nghiên cứu mọi con đường có thể tiến công, đồng thời thử khả năng phòng ngự, thủ đoạn phản kích mà Thương châu có, cuối cùng đều nằm trong sáu mươi hai loại phương án hắn đã chuẩn bị trước.

Đến tận giờ, tình hình biến triển của chiến tranh chưa vượt qua kế hoạch của hắn.

Hắn không đắc ý, cũng không bởi vậy mà tự tin mù quáng. Kế hoạch trước lúc chiến đấu chu đáo chặt chẽ đến mức nào cũng không thể hoàn toàn dự đoán thiên biến vạn hóa trên chiến trường, một khi bước lên

chiến trường, hắn liền đem chiến đấu giao cho bản năng chiến đấu điên cuồng của hắn.

Nhưng lần này, công tác chuẩn bị của hắn không uổng.

Trong tính toán, Vệ Hải cứ điểm từng không chỉ một lần xuất hiện. Cứ điểm tại Nam vực có thể đếm được trên đầu ngón tay, Vệ Hải cứ điểm có vị trí chiến lược cực kỳ trọng yếu, sức chiến đấu của Thương châu ở vào hạ phong, mượn lợi thế phòng ngự của cứ điểm là vô cùng bình thường.

Quang Minh châu thâm nhập Nam vực trải qua nhiều năm, âm thầm thu tập tình báo các phương, Vệ Hải cứ điểm có địa vị chiến lược trọng yếu tự nhiên là trọng yếu nhất.

"Nếu như Vệ Hải cứ điểm trước đây thì quá tốt." Sĩ quan phụ tá cảm khái.

Chư tướng xung quanh dồn dập gật đầu, trước lúc Tạ Vũ An tiếp nhận, Vệ Hải cứ điểm phòng ngự lơi lỏng, giống như kho vũ khí chất đầy vũ khí sang quý. Trong lúc đó, trong báo cáo của nhân viên tình báo đã từng đưa ra kết luận, dù chỉ một chi hải tặc cũng đủ để dễ dàng chiếm lấy tòa cứ điểm xa hoa này.

Mà tất cả điều này, tại sau khi Tạ Vũ An kiểm tra, đã phát sinh biến hóa.

Quang Minh châu sau khi tổn thất mấy tên nhân viên tình báo, nghe được tin tức Tạ Vũ An bố phòng lại. Trước đây mọi người còn lơ đễnh, hạng người vô danh như Tạ Vũ An, không một ai để ở trong lòng.

Nhưng sau khi bọn họ giao thủ với Tạ Vũ An, công trình cứ điểm qua cải tạo vốn không khiến người quan tâm lập tức làm cho mọi người cảm thấy lo lắng.

Trong tay hạng người an phận, Vệ Hải cứ điểm chỉ là một cái thương khố lớn kim quang rực rỡ, nhưng ở trong tay một vị danh tướng, một cái kho vũ khí có tiền có lương đủ để làm thành một tòa cứ điểm kinh khủng.

Tạ Vũ An đánh một trận thành danh khiến cho bộ phận tình báo của Quang Minh châu chú ý, từng chút tin tức về hắn cũng cấp tốc được đào móc ra. Thậm chí ngay cả bài tập của hắn lúc còn tại học viện cũng được lôi ra từ trong đống giấy vụn, trở thành tư liệu nghiên cứu.

Khi mấy phần bài tập bố phòng bản đồ truyền tới tiền tuyến tham mưu bộ, ngay cả kẻ vui giận không hiện ra mặt như Câu Thành Văn Đao vậy cũng là giật giật mấy cái.

Mọi người lúc này mới hiểu rõ, Vệ Hải cứ điểm trước mặt bọn họ là một con nhím (khó chơi- DG) ở cấp bậc nào.

Câu Thành Văn Đao cũng gật đầu: "Danh bất hư truyền."

Chư tướng xung quanh hai mặt nhìn nhau, bọn họ theo đại nhân thật lâu, biết rõ đại nhân từ trước đến nay ít khi tán thưởng địch nhân, có thể được đại nhân tán thưởng, thực sự là hiếm thấy.

Một lát sau, sĩ quan phụ tá tràn đầy kinh hỉ nói: "Đại nhân! Công thành đội tàu vào chỗ!"

"Bắt đầu tiến công." Câu Thành Văn Đao thản nhiên nói, trong lòng hắn cũng không khỏi khẽ buông lỏng một hơi. Vệ Hải cứ điểm giống như cái con nhím xác rùa, khiến người không chỗ hạ thủ.

"Vâng!"

Chư tướng xung quanh đều lộ ra phấn chấn, vẻ mặt chờ đợi xem kịch vui. Đội tàu công thành này chậm như rùa, may cuối cùng cũng đến. Vừa rồi công kích thăm dò, khiến mọi người hiểu rõ khối xương Vệ Hải cứ điểm cứng đến cỡ nào.

Quyết tâm chiến đấu của Câu Thành Văn Đao tự nhiên không phải chỉ dựa vào mấy bản vẽ bố phòng liền có thể hù dọa lui, trình độ Tạ Vũ An không thể nghi ngờ, nhưng trên tay hắn cũng không phải không có con bài chưa lật.

Con bài chưa lật trên tay Câu Thành Văn Đao đó là công thành thuyền hắn mang theo trong quân.

Trong tính toán trước trận chiến, Vệ Hải cứ điểm tạo thành phiền phức thật lớn cho bọn hắn. Làm sao nhổ đi cái đinh này, đó là vấn đề hắn không thể không đối diện, hắn cứng rắn quyết định tổ kiến một đại quân công thành thuyền chuyên môn dùng tới đối phó Vệ Hải cứ điểm.

Chi này do hai mươi hai chiếc đại hình công thành thuyền và bảy mươi chiếc công thành thuyền cỡ trung hợp thành đại quân công thành thuyền, có thể nói đại quân công thành mạnh nhất trong lịch sử, chúng trùng trùng điệp điệp. Công thành thuyền tốc độ chậm, lực phòng ngự yếu một khi gặp phải công kích, đó chính là tai ương ngập đầu. Câu Thành Văn Đao tự mình áp giải, thậm chí bởi vậy làm chậm tốc độ đi tới cũng không tiếc.

Hiện tại, đã đến lúc lật lên con bài chưa lật này.

Một chi đội tàu khổng lồ kinh người, chậm rãi gia nhập chiến trường.

Đại hình công thành thuyền của Quang Minh châu, không phải là những công thành thuyền loại nhỏ tiến công Sâm Lâm kiếm bảo kia có thể so sánh, những đại hình công thành thuyền này thể tích khổng lồ như từng cái đảo nhỏ lưu động, như cơn ác mộng của toàn bộ cứ điểm.

Chúng tốc độ thong thả, phòng hộ yếu, nhưng hỏa lực mãnh liệt, tầm bắn xa, khiến toàn bộ chiến hạm đều chịu thua kém.

Hai mươi hai cái, giống như hai mươi hai con cự thú mở ra bồn máu miệng lớn, không cái cứ điểm nào có thể chống lại hai mươi hai con cự thú này vây công.

Khi hai mươi hai chiếc đại hình công thành thuyền này chậm rãi tiến vào chiến trường, chiến trường lớn như vậy trong nháy mắt an tĩnh lại.

Từ xưa đến nay, công phòng chi tranh, chưa từng đình chỉ.

Lợi thế phòng thủ của cứ điểm luôn luôn khiến đại quân khó mà tiến thêm. Nhưng cứ điểm cũng đồng dạng có thiên địch của nó, đó chính là công thuyền thành. Loại chiến tranh lợi khí chuyên thiết kế dùng để đối phó công sự phòng thủ này có được hỏa lực siêu cường, tầm bắn siêu xa.

Vỏ rùa có cứng cũng có thể một chùy một chùy đập vỡ.

Nói như thế, công thành thuyền là chiến tranh lợi khí đối phó cứ điểm, vậy đại hình công thành thuyền chính là xứng đáng với tên ‘cự thú chiến tranh’, là ác mộng cho toàn bộ cứ điểm. Cho dù là chuyên gia công sự bố phòng như Tạ Vũ An, nhìn thấy những cự thú chiến tranh này thì sắc mặt cũng không tránh khỏi đại biến.

Lòng tin thủ vững lần đầu tiên phát sinh dao động.

Binh sĩ bên người hắn, ai nấy ngây ra như phỗng, sắc mặt trắng bệch.

Phải thua sao?

Tạ Vũ An kinh ngạc mà nhìn những cự thú chiến tranh chậm vô cùng này, mặt như tro tàn. Không tòa cứ điểm nào, có thể cự lại sự tiến công của hai mươi hai chiếc đại hình công thành thuyền mà bình yên vô sự.

Đại hình công thành thuyền là cự thú chiến tranh, cũng là cự thú nuốt vàng, giá cả mỗi một chiếc đều là con số rất lớn, chúng nó là đơn vị chiến đấu sang quý nhất không thể tranh luận. Quang Minh châu thoáng cái xuất ra hai mươi hai chiếc, gia sản hùng hậu khiến người không lời nào để nói.

Thực sự là khiến người tuyệt vọng a.

Bản thân là hoàng kim võ tướng mộng tưởng a, sắp kết thúc rồi sao?

Thực sự là, mình cũng thực sự là quá lòng tham, đến tình trạng này, còn không cam lòng sao?

Đúng vậy, không cam lòng a.

Một đường đi tới này là không dễ dàng cỡ nào. Thật vất vả đi tới nơi đây a, thật vất vả Vũ Yến binh đoàn mới có trình độ như hiện tại, thật vất vả a.

Mộng tưởng đã từng xa không thể đạt, ở trong mộng của người trung niên, lần lượt xuất hiện a.

Nhuệ khí đã sớm tiêu mất như thái dương nhảy ra đường chân trời, lướt qua năm tháng phí hoài vẻ già nua nặng nề thân thể, thiêu cháy đau đớn mới khiến hắn có cảm giác mình đang sống.

Dòng máu tươi nguội lạnh từ lâu lại bắt đầu ấm áp, lại bắt đầu khát vọng sôi trào, lại bắt đầu thiêu đốt ước mơ, như lúc thiếu niên kia.

Đúng vậy, bất tri bất giác, cứ như vậy rồi.

Khóe miệng Tạ Vũ An lộ ra dáng tươi cười cay đắng, lại ngẩng đầu lên, quang mang trong con mắt như ánh nắng đâm phá mây mù.

Cứ chết như vậy, cũng rất đáng giá a.

Không phải nằm ở trên giường bệnh hơi thở thoi thóp chờ đợi tử vong phủ xuống.

Không phải ở trong góc âm u ôm đầu khóc rống hối hận chưa từng đến qua.

Mộng tưởng của người nào nhất định thành thật?

Ta chiến tranh vẫn chưa dừng.

"Chuẩn bị chiến đấu."

Thanh âm nồng ấm vang lên tại mỗi cái ngóc ngách của Vệ Hải cứ điểm, các binh sĩ đang thất hồn lạc phách mờ mịt ngẩng đầu.

"Thỉnh mọi người chuẩn bị chiến đấu."

Thanh âm quen thuộc của đại nhân để cho bọn họ dần dần phục hồi lại tinh thần.

"Công kích kế tiếp sẽ rất mãnh liệt, mọi người phải chuẩn bị tâm lý. Tuy nhiên, chúng ta không phải không cơ hội, sáu tiếng đồng hồ, chỉ cần kiên trì sáu tiếng đồng hồ, chúng ta sẽ có cơ hội thủ thắng."

Giọng nói của đại nhân bình tĩnh trước sau như một, giống như đang kể rõ một chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng, còn có cơ hội sao?

Rất nhiều người lộ ra vẻ nghi hoặc, trước mặt thực lực tuyệt đối như vậy, vì sao đại nhân nói còn có cơ hội?

"Sáu tiếng đồng hồ, mặc cho như thế nào, thỉnh mọi người đồng thời trợ giúp ta thủ vững sáu tiếng đồng hồ."

Giọng Tạ Vũ An không dõng dạc hùng hồn, chỉ có thành khẩn, khiến mọi người không tự kìm hãm được hiện lên cái thân ảnh ôn hòa kia, cái thân ảnh cùng bọn họ lăn lộn ở trong bùn lầy kia, cái thân ảnh không am hiểu cao đàm khoát luận, lại mặc cho như thế nào cũng mặt mang mỉm cười kia.

Cái thân ảnh dẫn dắt bọn họ đi tới hiện tại kia.

Cũng nghiêm cẩn như cấp trên bọn họ, binh sĩ của Vũ Yến binh đoàn, đa số trầm mặc ít lời, bọn họ không thảo luận, không nói chuyện, chỉ là yên lặng trở lại vị trí chiến đấu của mình, yên lặng bắt đầu chuẩn bị chiến đấu tiếp theo.

Sáu tiếng đồng hồ sao?

Vậy thì sáu tiếng đồng hồ a.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 798: Thời Gian Sẽ Chứng Minh

"Cái gì!"

Bạch Việt nhảy dựng lên, giống như bị kinh sợ, hắn nhanh chóng lắc đầu quầy quậy: "Hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành? Không có khả năng! Quang Minh châu sao có thể có nhiều đại thuyền công thành như vậy! Hai mươi hai chiếc, đừng nói giỡn rồi, toàn bộ Thánh vực có hay không có đủ hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành?"

Nếu như không phải đứng trước mặt chính là Bàng Nhược tướng quân, hắn đã sớm trực tiếp đá bay người ra cửa.

Quan Cận ở một bên cũng lộ ra vẻ nghi ngờ, tin tức này thật là nghe rợn cả người.

Đại thuyền công thành là một trong những đơn vị chiến đấu đỉnh cấp tại Thánh vực, trong khí giới công thành, nó hoàn toàn xứng đáng là vương giả. Thể tích đại thuyền công thành cực kỳ khổng lồ, nó cũng là chiến thuyền lớn nhất, giống như một cái cứ điểm di động.

Thể tích khổng lồ kinh người, tiêu hao tài liệu trân quý số lượng càng thêm kinh người, đólà một trong những nguyên nhân tạo thành sự sang quý của nó. Một nguyên nhân khác là chế tác nó độ khó rất cao, cũng là loại cao cấp nhất.

Đại thuyền công thành lấy cứ điểm làm mục tiêu, cần phải vận dụng rất nhiều kỹ thuật đỉnh cấp. Nhà sản xuất kinh doanh vũ khí tại Thánh vực rất nhiều, nhưng có năng lực chế tác đại thuyền công thành lại chỉ có

ba nhà. Như Từ Ký như vậy, tại Nam vực đã là nhà sản xuất kinh doanh vũ khí có hạng, lại không thể chế tác.

Chỉ có nhà sản xuất kinh doanh vũ khí với tài lực hùng hậu, kỹ thuật cũng hùng hậu cao cấp nhất mới đủ chế tác đại thuyền công thành.

Dù thế, chế tác một chiếc đại thuyền công thành cũng rất tốn thời gian và công sức, công trình dài đến ba năm khiến người nhìn vào mà khiếp. Bạch Việt và Quan Cận chưa từng nghe nói mười chiếc đại thuyền công thành trở lên đồng thời xuất hiện, đột nhiên nghe đến đội tàu hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành, hai người chỗ nào sẽ tin tưởng.

Trên mặt Bàng Nhược không chút ý giỡn chơi nào: "Ta đã nhiều lần xác nhận lại."

Lão tướng quân sắc mặt nghiêm trọng, khi hắn nhìn thấy tin tức này thì phản ứng đầu tiên cũng là không thể tin được. Cho đến nhiều lần xác nhận lại sau, mới biết được cái tin tức hoang đường này dĩ nhiên là sự thật, tâm hắn liền trầm xuống tụt độ.

Hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành, đội tàu công thành khổng lồ, xa hoa nhất từ trước tới nay, lão tướng quân không khỏi một trận thất thần, cự thú chiến tranh quy mô chưa từng có tụ tập cùng một chỗ, khí thế kia nhất định đồ sộ đến cực điểm đi.

Nhưng cự thú chiến tranh này lại thuộc về một phương khác trên chiến trường, lão tướng quân không rét mà run.

Bất cứ cái cứ điểm nào ở trước mặt đội tàu công thành quy mô chưa từng có này đều yếu đuối được giống như giấy. Không phòng tuyến nào có thể ngăn cản những cự thú chiến tranh này, trên chính diện chiến trường, bọn họ mất đi lợi thế phòng thủ.

Đối với Nam vực mà nói, cái này tuyệt đối là một tin tức vô cùng không ổn.

Giao chiến với Thu Húc Hoa, Bàng Nhược đối với sức chiến đấu của binh đoàn Quang Minh châu có thể đánh giá trực quan. Nếu Bạch Việt không tập kích, liên quân thất bại là kết quả đã sớm định trước. Sân nhà tác chiến, Nam vực chư binh đoàn cũng không thiếu ý chí chiến đấu, mà Nam vực xưa nay giàu có tại trang bị, cũng đồng dạng không thua kém, nhưng tố chất chiến sĩ, trình độ sĩ quan giữa song phương đều hoàn toàn không cùng một đẳng cấp a.

Quang Minh châu dùng sách lược kinh doanh tằm ăn (chiến đấu lâu dài nhỏe lẻ như tằm gặm nhấm lá dâu - DG) nhiều năm, đại chiến không có, nhưng tiểu chiến chưa từng chấm dứt. Mỗi binh đoàn của Quang Minh châu đều có đầy đủ kinh nghiệm thực chiến. Mà binh đoàn Nam vực đa số đều là vẽ ra thêm, tiêu diệt qua hải tặc đã tính là kinh nghiệm chiến đấu khó có được, rất nhiều binh đoàn thậm chí từ khi tổ kiến đến bây giờ, cũng không thực chiến qua.

Quang Minh châu hiệu lệnh thống nhất, một khi có quyết định, trên dưới nhất tâm, kiên quyết ngoan cường. Mà hắn tuy trên danh nghĩa là thống soái liên quân, nhưng phía dưới phe phái san sát, quan hệ rắc rối phức tạp, việc bằng mặt không bằng lòng thường phát sinh.

Những thứ này cũng không khiến lão tướng quân đối với thế cục mất đi lòng tin, bởi vì bọn họ là sân nhà tác chiến, có lợi thế phòng thủ, có cũng đủ chiều sâu, tuy rằng sẽ trả giá thương vong thật lớn, nhưng chỉ cần có thể kéo địch nhân vào giằng co, thắng lợi cuối cùng nhất định thuộc về bọn họ.

Những cự thú chiến tranh này nhập cuộc, trong nháy mắt đánh tan lòng tin của hắn.

Cự thú chiến tranh dù tốc độ thong thả nhưng lại có thể dễ dàng nghiền nát toàn bộ phòng tuyến, mất đi lợi thế phòng thủ, đại quân của Quang Minh châu liền sẽ tiến quân thần tốc. Đến lúc đó, thế cục liền tan vỡ đến tình trạng không thể vãn hồi.

Bạch Việt mở lớn miệng, lại phát không ra nửa điểm thanh âm, trên mặt không nửa điểm huyết sắc. Quan Cận bên cạnh hắn, sắc mặt cũng trắng như tờ giấy.

Bàng Nhược trong lòng than thở, không chút tâm tư cười nhạo nào, khi hắn vừa lấy được tin tức biểu hiện còn không bằng hai người. Tuy nhiên, hắn rốt cuộc là một vị lão tướng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, dù cho ở trong tuyệt cảnh, cũng sẽ không tuyệt vọng.

"Phòng tuyến của Nam minh nhanh chóng liền sẽ thất thủ, Thương châu không bảo đảm rồi." Lão tướng quân trầm giọng nói: "Sau khi cướp đoạt Thương châu, có lợi thế hắc kim, tình cảnh chúng ta sẽ càng thêm không xong. Chúng ta cần phải nghĩ biện pháp, phá hủy những đại thuyền công thành này, mặc cho trả giá thương vong lớn bao nhiêu, bằng không thì..."

Lời nói còn lại hắn cũng không nói, cũng không cần nói.

Quan Cận cắn chặt môi, môi bị cắn được trắng bệch: "Rất khó, Câu Thành Văn Đao nhất định sẽ toàn lực bảo hộ những đại thuyền công thành này."

"Là rất khó." Lão tướng quân thản nhiên gật đầu: "Nhưng khó đến mấy, chúng ta cũng cần phải phá hủy chúng nó. Vệ Hải cứ điểm khẳng định phòng thủ không được, kể cả phòng tuyến của Nam minh cũng nhất định sẽ bị phá hủy. Nếu như Quang Minh châu thật dự định cướp đoạt Thương châu, chúng ta không phải không có cơ hội."

Quan Cận không rõ lí do mà nhìn lão tướng quân.

Bàng Nhược lườm một cái Bạch Việt đang thất hồn lạc phách, nói tiếp: "Thực lực của Nam minh, kỳ thực đã cường hơn hắn ta tưởng tượng. Vệ hải cứ điểm ngăn cản không được bước chân của Câu Thành Văn Đao, vậy bọn họ chỉ có hoàn toàn rút lui, Cho đến Thương châu. Thương châu cửa biển rất nhỏ, đại thuyền công thành không cách nào tiến nhập, ngay cả công thành thuyền cỡ trung cũng không cách nào tiến

vào. Đối với Nam minh mà nói, cơ hội duy nhất của bọn họ chính là đem chiến trường thiết lập tại Thương châu. Giả như Quang Minh châu thật muốn cướp đoạt Thương châu, Câu Thành Văn Đao nhất định phải đầu nhập binh lực tiến nhập Thương châu, lúc đó cũng là lcú đại thuyền công thành phòng thủ bạc nhược nhất, đối với chúng ta mà nói, đây là cơ hội duy nhất."

Quan Cận lập tức hiểu được, lão tướng quân là chuẩn bị dùng Nam minh làm mồi. Nhưng hắn không thể không thừa nhận, là một kế hoạch tuyệt hảo, cũng là kế hoạch duy nhất có thể thực hiện hiện nay.

"Thời gian khẩn cấp, ta hi vọng quý binh đoàn xuất phát bây giờ. Chúng ta sẽ phát động thế tiến công với Thu Húc Hoa, yểm hộ các ngươi rút lui khỏi." Lão tướng quân trầm giọng nói.

Quan Cận nhìn về phía Bạch Việt, toàn bộ Nam vực, có thể hoàn thành nhiệm vụ này, chỉ có Bạch Nha binh đoàn cùng Thánh Tháp binh đoàn, nhưng liên quân cần phải lão tướng quân trấn thủ, vậy nhiệm vụ chỉ có thể rơi vào trên người bọn họ.

Bạch Việt bỗng nhiên ngẩng đầu, ngoài dự đoán mọi người, hắn lắc đầu: "Thế cục chưa chắc đến tình trạng không xong như vậy."

Bàng Nhược nhẹ không thể hiểu mà nhíu mày, hắn không nghĩ đến đến tình trạng này rồi, Bạch Việt lại còn tâm tồn may mắn. Hắn có chút bất ngờ, những ngày này kề vai chiến đấu cùng Bạch Việt, hắn đối với Bạch Việt cũng từ từ lý giải(thấu hiểu-giải thích), cái này không phải một cái tướng lĩnh thiếu quả quyết do dự không quyết đoán.

Nhưng, hiện tại là lúc rất khẩn cấp.

Hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành một đường nghiền áp, thế không thể ngăn cản, nếu không phải tốc độ chúng nó rất chậm, thậm chí cái cơ hội duy nhất này bọn họ cũng sẽ không. Dù vậy, theo hiện tại rút lui khỏi, một đường tốc độ cao nhất, mới tồn tại cơ hội trên lý luận. Hơi có kéo dài, thời gian trên lý luận liền sẽ biến mất.

Bạch Việt là một vị tướng lĩnh xuất sắc, sai lầm cấp thấp như vậy không nên xuất hiện tại trên người hắn.

Hắn đang chờ đợi Bạch Việt giải thích.

Quan Cận đồng dạng đang chờ đợi đại nhân giải thích, trong con mắt hắn, cái này là cơ hội duy nhất, hắn cũng không hiểu rõ vì sao đại nhân sẽ do dự tại vấn đề then chốt như thế.

"Thế cục sẽ không tệ như vậy." Bạch Việt lặp lại lời nói mới rồi, vừa chỉnh lý suy nghĩ của mình, suy nghĩ sắp xếp câu từ như thế nào: "Vệ Hải cứ điểm là Tạ Vũ An phòng thủ, cứ điểm hắn bố phòng, sẽ không dễ dàng phá hủy như vậy. Dù đối phương có nhiều đại thuyền công thành như vậy cũng sẽ không dễ dàng. Ta rất lý giải (thấu hiểu-giải thích) hắn, hắn không phải người ngồi chờ chết."

Nói nói, con mắt hắn từng điểm sáng ngời lên: "Hơn nữa, thống soái của bọn họ không phải người ngồi chờ chết."

Bàng Nhược lộ ra vẻ thất vọng, những lời này của Bạch Việt không bất cứ nội dung hữu dụng gì. Tạ Vũ An không phải người ngồi chờ chết, thống soái của Nam minh không phải người ngồi chờ chết, cái này có ích lợi gì? Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, luận điệu như vậy vô cùng buồn cười.

"Không thể tiếp tục kéo dài." Bàng Nhược quyết định thật nhanh, lạnh lùng nói: "Ta lấy thân phận liên quân thống suất, mệnh lệnh Bạch Nha binh đoàn lập tức chấp hành mệnh lệnh!"

Bạch Việt nở nụ cười.

"Ngươi dám kháng mệnh?" Bàng Nhược nheo lại con mắt.

"Rất xin lỗi, ta không thuộc trong phạm vi liên quân quản hạt." Bạch Việt thu hồi tiếu ý trên mặt, bình tĩnh nói: "Bạch Nha binh đoàn lệ thuộc

Nam minh, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Nam minh thống soái Binh đại nhân."

Quan Cận mở lớn miệng, vì sao hắn không biết?

Bàng Nhược không nói chuyện, hắn chỉ là nhìn chăm chú vào Bạch Việt, trên mặt Bạch Việt không chút hoang mang, không chút giả bộ nào. Hắn có chút thất vọng nhưng càng nhiều chính là bất ngờ. Bạch Nha binh đoàn lại nghe theo mệnh lệnh của Nam minh thống soái?

Bạch Nha binh đoàn làhoàng kim binh đoàn, địa vị cao cả, bây giờ Nam vực chỉ còn có hai chi hoàng kim binh đoàn, nếu không phải danh vọng Bạch Việt không đủ, hắn thậm chí có thể giống như Bàng Nhược kéo ra một liên quân.

Theo góc độ nào đi nữa, Bạch Nha binh đoàn đều có phân lượng-khả năng hơn nhiều so với Nam minh thống soái gì gì kia.

Thật không ngờ, Bạch Nha binh đoàn nghe theo Nam minh chỉ huy, bên trong chứa đựng quá nhiều bí mật sâu xa. Ngoại giới vốn cho rằng, Bạch gia đối với Nam minh càng nhiều chính là một loại đầu tư, mà không phải hoàn toàn gia nhập vào. Bây giờ đến xem, tựa hồ không giống như mọi người tưởng.

Lần đầu tiên, Bàng Nhược đối với cái gọi là Nam minh thống soái sinh ra hứng thú.

Thấy Bạch Việt thái độ kiên quyết, Bàng Nhược cũng không làm việc vô dụng, trầm giọng nói: "Hi vọng ngươi sau này không nên hối hận vì quyết định đó."

"Thời gian sẽ chứng minh tất cả." Bạch Việt nhắn gửi.

Nhìn lão tướng quân khuôn mặt không biểu tình mà bỏ đi, Quan Cận hắc nghiêm mặt: "Đại nhân, tình báo trọng yếu như thế vì sao thuộc hạ không biết?"

Bạch Việt cười ha ha: "Nga nga nga, cái này là quyết định ta vừa mới làm ra."

Quan Cận ngẩn ngơ, ngay sau đó một cổ lửa giận xông lên: "Đại nhân, ngài biết rõ quyết định này ý nghĩa cái gì không? Toàn bộ Nam vực bao nhiêu người sẽ vì cái quyết định này mà bị chết? Thuộc hạ không rõ, đại nhân vì sao đối với bọn họ đầy lòng tin như thế, ngay cả cục diện không cách nào vãn hồi như thế, đại nhân lại còn sẽ một bên tình nguyện mà chấp nhận, bọn họ có biện pháp, làm ra quyết định khinh suất như thế..."

Bạch Việt cười hì hì đưa qua một chén trà cúc: "Uống chút trà, giảm nhiệt."

Quan Cận nhìn bộ dáng không biết xấu hổ của Bạch Việt , lửa giận không biết vì sao tiêu tán hết.

"Thời gian sẽ chứng minh tất cả."

Nét cười cợt trên mặt Bạch Việt biến mất, thản nhiên nói.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 799: Chiến Đấu Bắt Đầu

Không một ai có thể lý giải(thấu hiểu-giải thích) Vệ Hải cứ điểm rõ hơn Tạ Vũ An, mỗi một tấc không gian nơi đâyđều trải qua thăm dò, mỗi một vị trí chiến đấu đều là hắn cẩn thận chọn lựa. Thiết kế bố phòng trước đây bị hắn vứt bỏ hoàn toàn, thiết kế lại.

Hệ thống tình báo của Quang Minh châu nỗ lực thu thập bản đồ bố phòng của Vệ Hải cứ điểm nhưng không thành công, chỉ là biết được được thiết kế lại.

Tuy nhiên, chư tướng Quang Minh châu không ai để ý, ở trước mặt hai mươi hai chiếc công thành thuyền, bất cứ một cứ điểm nào đều giòn xốp như một khối bánh bích quy.

Bọn họ thong dong mà quan sát chiến trường, thậm chí không ít người pha trà, cầm chén, tốp năm tốp ba mà tán gẫu, thỉnh thoảng ánh mắt sẽ hướng tới chiến trường.

"Thực sự là chờ được khiến người nóng ruột a, chiến tranh khói lửa chưa từng có như thế, trong lịch sử chiến tranh tại Thánh vực, chưa bao giờ xuất hiện qua đi."

"Chúng ta chờ nóng ruột, đối diện nói vậy sống một ngày như một năm, nhận đủ dày vò."

"Đúng vậy, ta còn suy nghĩ, có thể hay không kiến thức một cái phong thái của thiên hạ phòng thủ đệ tam, không cơ hội rồi."

"Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, cái gọi là danh tướng, lại có hữu dụng gì chứ?"

...

Câu Thành Văn Đao nghe bọn thuộc hạ nghị luận, hắn cúi đầu cắm đầu cắm cổ uống trà, cũng không lên tiếng ngăn cản. Lúc đầu hắn đề xuất cái kế hoạch này, gặp phải rất nhiều người mãnh liệt phản đối, nếu không phải hắn một mực kiên trì, ngay cả một phần tư quy mô cũng không thể đạt được.

Nghĩ tới việc Vệ Hải cứ điểm gào thét dưới quang mang rực rỡ, toàn bộ Nam vực đều run rẩy cầm cập ở trước mặt hắn, khoái cảm khó giải thích dâng lên từ đáy lòng hắn.

Đại thuyền công thành đang hoàn thành công tác chuẩn bị trước lúc công thành, công tác chuẩn bị trước chiến đấu của đại thuyền công thành khá là phức tạp, năng lượng nó bắn ra vô cùng kinh người, như không vật liệu nào có thể chịu đựng, cho nên cần phải thông qua kết cấu phức tạp để chia sẻ những áp lực này.

Đại thuyền công thành cường đại, cũng là yếu đuối, bản thân nó không có sức phòng hộ gì. Kết cấu phức tạp, có nghĩa dễ dàng bị phá hỏng.

Cơ hội duy nhất của Tạ Vũ An, đó là trong lúc những cự thú chiến tranh này chuẩn bị mà khởi xướng tập kích, phá hủy đại thuyền công thành.

Một khi chúng nó hoàn thành công tác chuẩn bị, Tạ Vũ An không có một chút cơ hội nào.

Câu Thành Văn Đao cố ý vì thế cẩn thận bố trí cạm bẫy, binh đoàn lệ thuộc trực tiếp hắn đang xoa tay. Nếu như Tạ Vũ An buông tha cứ điểm, cùng bọn họ quyết chiến, Câu Thành Văn Đao rất cam tâm tình nguyện.

Một Vệ Hải cứ điểm hoàn chỉnh có giá trị chiến lược hơn xa so với một phế tích cứ điểm. Hắn chỉ cần an bài chút ít binh lực liền có thể trấn

giữ chỗ yết hầu này, đối với toàn bộ hành trình Nam vực, có trợ giúp cực lớn.

Sự chú ý của Câu Thành Văn Đao đã bắt đầu chuyển tới bố cục của toàn bộ Nam vực.

Hắn biết rõ thượng tầng đối với Thiên lộ hứng thú hơn xa quá Thánh vực, nhưng Câu Thành Văn Đao thì trái lại. Đem thời gian tới đánh cuộc tại Thiên lộ xa vời mà không thể biết trước kết quả, vì sao không chuyên chú tại Thánh vực?

Thống nhất Thánh vực, đối với bất cứ một gã tướng lĩnh nào mà nói càng có sức mê hoặc hơn nhiều so với đi chinh phục một cái thế giới không biết,.

Công huân kinh người chính là thống nhất Thánh vực đi.

Chinh phục Thiên lộ có lẽ sẽ khiến con đường thống nhất Thánh vực của bọn họ càng thuận lợi, nhưng chờ Thiên lộ bị chinh phục, mình đã sớm không còn trẻ tuổi rồi. Thương châu đã không thể tạo ra sóng gió gì, thậm chí thế cục toàn bộ Nam vực đối với Quang Minh châu đều khá là có lợi.

Nam minh bị đánh bại, bọn họ liền có thể dọc theo Quang Hải cầu nổi mau chóng đẩy mạnh. Lấy Nam minh làm điểm đặt chân, công chiếm Nam vực, độ khó giảm đi rất nhiều.

"Đại nhân, đã hoàn thành chuẩn bị."

Tiếng bẩm báo của thuộc hạ cắt đứt suy nghĩ của hắn, hắn ngẩng đầu lướt nhìn, Tạ Vũ An vẫn chưa xuất kích. Hắn lắc lắc đầu, Tạ Vũ An am hiểu phòng thủ, nhiệt huyết lại không đủ. Tuy rằng phía trước là cạm bẫy, nhưng lại là cơ hội duy nhất. Hi vọng có xa vời, không đi tranh thủ, mà là chờ chết, hành vi như vậy đối với Câu Thành Văn Đao vốn xem tiến công làm sinh mệnh thì hoàn toàn khó mà tiếp thu.

Tuy nhiên suy đi tính lại thì tướng lĩnh am hiểu phòng thủ hình như vậy cũng là một đức tính.

Câu Thành Văn Đao mỉm cười, ngươi đã quyết tâm làm rùa đen rút đầu, vậy thì đập vỡ xác rùa của ngươi.

"Tiến công đi."

Toàn bộ tướng lĩnh lúc này đều dừng thảo luận, bọn họ bị chiến trường hấp dẫn. Từng cái đồ vật khổng lồ nguy nga như núi kia chậm rãi sáng lên quang mang, giống như cự thú viễn cổ từ trong ngủ say chậm rãi tỉnh dậy.

Trong Vệ Hải cứ điểm, yên tĩnh tới mức ngay cả một cây châm rơi xuống mặt đất đều có thể nghe được, mọi người không khỏi nín thở.

Ánh mắt Tạ Vũ An vẫn chưa lúc nào rời đại thuyền công thành, khi hắn nhìn thấy trên đại thuyền công thành bắt đầu sáng lên quang mang thì hắn hít sâu một hơi: "Mở ra toàn bộ miệng cống!"

"Miệng cống số 1 mở ra!"

"Miệng cống số 2 mở ra!"

...

Mệnh lệnh gấp gáp cấp tốc truyền xuống, bầu không khí đột nhiên trở nên vô cùng khẩn trương.

Trong bóng tối không khiến người chú ý của Vệ Hải cứ điểm, từng cái miệng cống được mở ra, năng lượng hỗn loạn tại năng lượng hải cuộn trào mãnh liệt tràn vào. Sau mỗi một cái miệng cống đều xếp một kiện bạch ngân bí bảo.

Bí bảo điên cuồng mà hấp thu năng lượng chen chúc đang lao vào, giống như đã đói vạn năm.

Mỗi một kiện bí bảo, đều phóng ra quang mang yếu ớt.

Các binh sĩ bên trong cứ điểm tinh thần đại chấn, dao động đột nhiên xuất hiện này bọn họ không chút nào xa lạ, cái này là dao động do bí bảo hấp thu năng lượng sản sinh ra. Chỉ là, cường độ cái dao động này vượt quá xa bọn họ tưởng tượng.

Nó, quá mãnh liệt rồi!

Con mắt Tạ Vũ An hiện lên một mạt tinh quang, thiên hạ phòng thủ đệ tam hắn không biết mình có thể đạt được hay không, nhưng trên công sự bố phòng, hắn lại có lòng tin không gì sánh bằng. Phần kiêu ngạo này ẩn sâu trong đáy lòng hắn, không một ai biết rõ. Giống như, không một ai biết rõ cái Vệ Hải cứ điểm hắn cẩn thận chế tạo này là hắn tự nhận là tác phẩm đỉnh cao.

Ở trong thiết kế, hắn làm tốt tới cực hạn. Không những như thế, hắn còn chuẩn bị món nghề chẳng ai biết.

Chính là bí bảo.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Sâm lâm kiếm bảo, hắn liền bị loại kỹ xảo bố phòng này đặc biệt hấp dẫn. Bản thân hắn trên bố phòng công sự có tạo nghệ cực kỳ thâm hậu, không phí bao nhiêu thời gian liền làm hiểu rõ nguyên lý của Sâm Lâm kiếm bảo. Về sau, Binh trang bị bí bảo cho Vũ Yến binh đoàn, đồng thời không chịu trách nhiệm mà yêu cầu Tạ Vũ An tự tìm tòi chiến pháp. Tạ Vũ An tốn hao rất nhiều tâm huyết, lý giải (thấu hiểu-giải thích) của hắn với bí bảo cũng càng sâu sắc.

Lúc đó, Vệ Hải cứ điểm ở trong lòng hắn đã có thể nói là hoàn mỹ, nhưng hắn vẫn yêu cầu từ Binh đại nhân lấy mấy món bí bảo lại đây. Cái này chỉ là do tâm tính cố gắng đạt tới hoàn mỹ của hắn quấy phá, dù cho không những bí bảo này, hắn cũng không cho rằng có người nào có thể công chiếm Vệ Hải cứ điểm.

Thật không ngờ, lần này lại phát huy công dụng.

Tạ Vũ An không vận dụng ngay từ đầu, hắn đang chờ đợi, chờ đợi đại thuyền công thành phát động công kích. Hắn chưa từng tiếp xúc với đại thuyền công thành, nhưng đối với nhược điểm của những cự thú chiến tranh này, lại là có lý giải (thấu hiểu-giải thích).

Một khi nó phát động công kích liền không cách nào di động, nó cần phải có thời gian chuẩn bị rất dài, thời gian nó làm lạnh cũng rất lâu.

"Mục tiêu số 15, chuẩn bị công kích!"

Giọng nói của thuộc hạ xen lẫn vẻ khẩn trương, bầu không khí đột nhiên trở nên khẩn trương. Bọn họ đem hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành đều đánh dấu con số tương ứng để chuẩn bị cho chiến đấu tiếp theo.

Một cột sáng tráng kiện rực sáng vô cùng trong nháy mắt xuyên qua toàn bộ chiến trường, trùng điệp đánh vào vòng phòng hộ của Vệ Hải cứ điểm.

Oanh!

Tầm mắt một mảnh trắng xóa, cái gì cũng nhìn không thấy, toàn bộ Vệ Hải cứ điểm kịch liệt rung động, bọn họ giống như đứng cũng không vững. Ai nấy đều gắt gao nắm lấy thứ cố định ở bên cạnh, da đầu phát lạnh.

Trên tọa hạm của Câu Thành Văn Đao vang lên một mảnh đảo quất lãnh khí (khí lạnh) âm thanh và tiếng kinh hô, dù là những tướng lĩnh Quang Minh châu này cũng cực ít gặp qua đại thuyền công thành phát uy.

"Trời ạ!"

"Thật là đáng sợ!"

"Quả nhiên không hổ là đơn vị công thành cao cấp nhất, cột sáng công kích vừa rồi đường kính tối thiểu vượt lên trước hai mươi mét đi."

"Ta nhớ không lầm mà nói hắn phải là ba mươi tám mét."

"Thực sự là khiến người tuyệt vọng..."

"Đúng vậy, lực lượng con người ở trước mặt những cự thú này thật nhỏ bé biết bao nhiêu a..."

Âm thanh kinh hô cùng cảm thán không dứt bên tai, trên mặt rất nhiều các tướng lĩnh Quang Minh châu hiện lên một vẻ cuồng nhiệt. Tâm thần bọn họ đang rung động, đang hoan hô, ai nấy bị trạng thái tự hào tràn ngập, thật cường đại bao nhiêu a, đây là Quang Minh châu, Quang Minh châu của bọn họ!

Ở trước mặt vũ lực cường đại như thế, ai có thể ngăn cản bọn họ?

Ai cũng không cách nào ngăn trở bọn họ!

Nam vực là của bọn hắn, toàn bộ Thánh vực đều là của bọn hắn!

Khi quang mang tan hết, Vệ Hải cứ điểm hiện ra ở trong tầm mắt bọn họ, độ sáng của phòng hộ tráo rõ ràng ảm đạm một mảng lớn, lại gây ra một mảnh âm thanh cảm thán. Cứ điểm lớn như Vệ Hải cứ điểm, phòng hộ tráo của nó tuyệt đối là xác rùa vừa kiên lại vừa cứng.

Chốc lát, độ sáng phòng hộ tráo của Vệ Hải cứ điểm lại khôi phục không ít.

Nhưng mọi người đều không để bụng, vừa rồi chẳng qua chỉ là một chiếc đại thuyền công thành tiến công, chỉ cần tăng thêm mấy chiếc đồng thời công kích, năng lượng tráo của Vệ Hải cứ điểm liền sẽ vỡ nát. Nếu không phải đại thuyền công thành, muốn rung động phòng hộ tráo dày đặc như thế, không biết phải hi sinh bao nhiêu người. Lúc trước bọn họ công kích thăm dò, đối với cái xác rùa này không chút biện pháp nào.

Hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành đều ở ngoài tầm bắn của chiến hạm vũ khí Vệ Hải cứ điểm, đối phương chỉ có thể mắt mở trừng

trừng mà nhìn xác rùa của mình từng chút bị đập vỡ, lại không thể nào phản kích.

Thực sự là thương cảm!

Chiếc đại thuyền công thành thứ hai nổ súng, chiếc đại thuyền công thành thứ ba nổ súng...

Quang mang chói mắt bao phủ toàn bộ chiến trường, quang mang rực sáng, lọt vào mắt làm người ta đau nhức. Ngay cả như vậy, các tướng lĩnh Quang Minh châu vẫn cố mở to hai mắt, cảnh ngàn năm khó gặp như thế, bỏ lỡ vậy tuyệt đối sẽ hối hận cả đời.

Đại thuyền công thành công kích tiết tấu rất thong thả, mỗi một lần công kích, đánh lên trên phòng hộ tráo, sinh ra âm thanh bùng nổ rất trầm thấp. Giống như viễn cổ cự nhân vung vẩy búa tạ, mỗi một cái đều đập in sâu trong lòng mỗi người, cảm giác hơi hơi tê dại khiến người không khỏi sinh ra kính nể.

Chiến trường bị ngân quang gai mắt trắng xóa cùng âm thanh bùng nổ trầm thấp hữu lực bao phủ.

Xung quanh Vệ Hải cứ điểm là khu vực tử vong chân chính, năng lượng kích động trí mạng. Dư âm nổ tung đủ để đánh tan chiến hạm, đây là đại thuyền công thành, cự thú chiến tranh cao cấp nhất trên đỉnh chuỗi thực vật.

Vệ Hải cứ điểm không thể phá vỡ, giống như nhà gỗ nhỏ trong gió bão, lung lay muốn đổ.

Oanh!

Cuồng oanh lạm tạc tròn một giờ, so với trước cái này toàn bộ nổ tung đều càng vang dội, tinh thần mọi người đại chấn.

Phòng hộ tráo của Vệ Hải cứ điểm vỡ nát rồi!

Bên trong Vệ Hải cứ điểm lại là một mảnh bình tĩnh, theo lúc ban đầu khẩn trương kinh hoảng, các binh sĩ Vũ Yến binh đoàn nhanh chóng thích ứng. Cứ điểm dưới chân vẫn đang tại rung động, trên mặt bọn họ đã không kinh hoảng.

Nhưng bầu không khí vẫn khẩn trương, tinh thần ai nấy đều căng thẳng cao độ. Khẩu lệnh gấp gáp ở trong âm thanh bùng nổ gào thét khắp bầu trời, vang lên một mảnh.

"Phòng hộ tráo không đủ 10%!"

"Bí bảo bổ sung năng lượng tiếp cận bão hòa!"

...

"Phòng hộ tráo vỡ nát!"

"Bí bảo bổ sung năng lượng hoàn thành!"

Hai gã sĩ quan phụ trách mặt căng được đỏ bừng, trăm miệng một lời như là như gào rống.

Chính là bây giờ!

Trong nháy mắt khuôn mặt dữ tợn Tạ Vũ An, dùng hết khí lực toàn thân quát lớn: "Công kích!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 800: Đường Thiên Tự Vấn

Binh đoàn đang phát triển nhanh chóng, qua mấy ngày đã có hình có dáng. Tuy rằng đại nhân hơi

nghiêm khắc nhưng nghĩ tới tương lai tươi sáng, trong lòng hắn liền không tráng khỏi sinh

ra mấy phần kích động.

Tội vực đệ nhất binh đoàn, nghĩ tới cái danh hiệu này, nửa đêm hắn cũng phải cười tỉnh.

Nếu như muốn nói có gì không tốt, đó chính là đại nhân thực sự quá nghiêm khắc. Nhiều lúc,

hắn cảm thấy mọi người đã làm được không tệ, nhưng bọn họ thường nghe là câu "Làm lại"

không ra vui giận.

Bây giờ chỉ cần hắn nghe tới hai chữ này, liền vô thức run rẩy rồi.

Không riêng gì hắn, ngay cả Cát Trạch-tên yêu đao kiêu ngạo này, bây giờ cũng thành thật, không dám có nửa điểm nổi tính khí lên. Hai người dẫn đầu không hé răng, người phía dưới

ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một tiếng.

Qua một khoảng thời gian, Phù Chính Chi cũng tìm ra mấy phần tính khí của Mặt quỷ đại nhân.

Tuyệt đối là người có chủ nghĩa hoàn mỹ!

Hoàn toàn không thể gặp chút nào tì vết, yêu cầu nghiêm khắc đến tình trạng khiến người ta sợ

hãi. Hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, chọc phải cọng lông hắn, nhất định sẽ chết rất thảm. Tuy

rằng mỗi một danh binh sĩ đều là Phù Chính Chi tuyển chọn kỹ lưỡng, nhưng mà không ai trong

số những võ giả này nghĩ đến huấn luyện sẽ khổ như thế.

Thật khổ!

Phù Chính Chi tựcho mình là người nhìn quen việc đời, vậy mà mỗi ngày huấn luyện đều có cảm giác

sống một ngày dài tựa một năm, cố gắng kiên trì, sau cùng cũng không biết mình sao có thể tiếp tục

chịu đựng. Ngay cả Cát Trạch khẩu khí vốn cuồng vọng, kêu gào mình cái khổ gì cũng

từng trải qua, vậy mà ngày nào hai mắt cũng đăm đăm, vừa nghe đại nhân nói huấn luyện, đều

không kiềm chế được mà lộ ra vẻ sợ hãi.

Theo lý thuyết, lý giải của họ đối với Pháp tắc diện đã đạt được đỉnh cao, đối với khống chế lực

lượng cũng đạt được tình trạng tùy tâm sở dục, huấn luyện như vậy bọn họ hoàn toàn có thể

ứng phó. Nhưng không ai có thể nghĩ đến, yêu cầu của đại nhân lại cao đến mức ở trong mắt

bọn họ tựa như nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Pháp tắc diện của hai trăm người cộng minh trăm phần trăm!

Cái này căn bản không có khả năng!

Lần đầu tiên Phù Chính Chi nghe đến Mặt quỷ đại nhân dùng lời nói không có cảm tình đặc

biệt nói ra những lời này thì toàn thân hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ, phải qua mấy phút mới hồi

lại, vô thức định phản đối. Nhưng bóng ma Mặt quỷ đại nhân ở trong lòng hắn thực sự

quá mạnh mẽ, chính là bóng ma cường liệt này khiến hắn tại hai giây trước khi buột miệng

nói ra liền cưỡng ép dừng lại.

Phát biểu đầu tiên của đại nhân là để cho chính đại nhân cũng không có đường lui, vậy nếu cóý kiến không

phải muốn chết sao?

Trong mắt hắn, thực lực đại nhân không cần bàn cãi, mạnh đến không thể tưởng tượng. Có

thể sánh với đại nhân đại khái chỉ có đệ nhất cường giả Tội vực Đỗ Khắc đi. Về phần đại

nhân mạnh hay là Đỗ Khắc mạnh, cái này không phải hắn có thể phán đoán. Nhưng đại

nhân mạnh thì mạnh rồi,lại còn quá trẻ tuổi, nghĩ chuyện quá mức tự nhiên đi.

Nếu không, tuyệt đối đã không có ý nghĩ không thực tế như thế.

Đừng xem hai người hắn cùng Cát Trạch hoàn thành Pháp tắc diện cộng minh, nhưng hai

người bọn hắn là trình độ gì? Hai người đối với khống chế lực lượng do Pháp tắc diện phóng ra

ở trình độ bậc nhất Tội vực. Hai người hoàn thành cộng minh, nhìn như không khó, nhưng mà

trong đó ẩn chứa trình độ kỹ xảo thật là không thấp.

Hai trăm người này lại cả Pháp tắc diện viên mãn, nhưng mà cùng hai người bọn họ hoàn toàn

không phải một cái trình độ, kém đến quá xa.

Lực khống chế của bọn họ căn bản không có khả năng đạt được cảnh giới tỉ mỉ như thế.

Huống chi, cái này là hai trăm người a!

Không phải hai người, không phải hai mươi người, mà chính xác là hai trăm người! Hai trăm cái

Pháp tắc diện hoàn thành cộng minh, đây là khái niệm gì? Chỉ cần có một tí xíu sai kém thời

gian là vô pháp hoàn thành.

Hắn nghĩ lại chút, có lẽ đại nhân chẳng qua chỉ cấp mọi người định ra một cái mục tiêu lâu dài,

trăm phần trăm quá khó nhưng 50%, là tương đối có khả năng. Dù cho có 50%, một trăm

Pháp tắc diện cộng minh, lực lượng như vậy, cũng đã cực kỳ kinh khủng.

Tự cho là nghĩ thông suốt rồi, trong huấn luyện sau đó, Phù Chính Chi mới biết được mình thật

sự quá ngây thơ.

Đại nhân lại thật sự hướng về mục tiêu 100% cộng minh!

Mục tiêu nhìn như không có khả năng, khiến người trợn mắt há mồm. Nhưng đại nhân làm

gương tốt, dẫn dắt mọi người đồng thời huấn luyện. Đại nhân trong huấn luyện, mặt sắt vô

tình, tuyệt đối không nói chút nào tình cảm, có một tia sai lầm là làm lại.

Không ít người cảm thấy đại nhân thích làm chuyện đao to búa lớn, cường độ huấn luyện cao

như thế, sau cùng đại nhân sẽ là người thứ nhất mệt suy sụp.

Quả nhiên, ngày đầu tiên huấn luyện xong, đại nhân mệt được ngay cả đầu ngón tay cũng

không động đậy nổi rồi.

Đoàn người thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai, lại còn một dạng, đại nhân mệt được thảm hại hơn.

Đoàn người nhìn thấy ánh sáng hi vọng.

Ngày thứ ba, đại nhân vừa huấn luyện xong là nằm xuống liền ngủ, ngay cả cơm cũng không

ăn.

Đoàn người cảm thấy thắng lợi ngay trước mắt.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu...

Từng ngày trôi qua, đoàn người tại kiên trì chờ đợi cuối cùng cảm giác chịu không nổi rồi.

Cho dù một ngày trước, đại nhân mệt thành cái dạng gì. Đến ngày tiếp theo, đại nhân kiên trì

như máy móc vĩnh viễn không biết mệt mỏi, một lần một lượt, lượng huấn luyện không những

không có giảm ít, trái lại có chút gia tăng. Đại nhân ở trong quá trình huấn luyện chính là một

cái ma quỷ, tâm tình không có chút dao động nào, không có nghiêm phạt nghiêm khắc, cũng

không có quở trách, ngữ khí đạm mạc vĩnh viễn đều là nhẫn nại kiên trì mà uốn nắn.

Ở trong tuyệt vọng, có người nửa đường bỏ cuộc, suốt đêm lẩn trốn.

Phù Chính Chi vẫn như thường ngày, thức dậy đi tới sân huấn luyện, bước chân bị kiềm

hãm.

Trên cột gỗ xa xa, mấy tên binh sĩ treo ngược.

Ngay sau đó ánh mắt Phù Chính Chi dại ra, không biết đại nhân dùng thủ đoạn gì, Pháp tắc

diện của những người này đều bị đại nhân cầm cố. Trong lòng Phù Chính Chi kịch chấn, hắn

chưa từng nghe nói qua, Pháp tắc diện có thể bị cầm cố. Thế nhưng tất cả cái này xuất hiện rõ

ràng ở trước mắt.

Đại nhân lý giải đối với pháp tắc đạt được cảnh giới kinh khủng loại này rồi sao? Lẽ nào đại

nhân kỳ thực là lĩnh vực cường giả giống như Đỗ Khắc?

Cái ý niệm này chợt lóe qua trong lòng hắn.

Không cách nào mượn lực lượng do Pháp tắc diện phóng ra, thân thể phàm thai, treo một đêm,

thần tình uể oải.

Mỗi một binh sĩ tiến vào sân huấn luyện khóe mắt đều là giật giật một cái, rất nhiều người may

mắn mình không có nóng đầu, làm đào binh. Trong lúc nhất thời, binh đoàn trên dưới, vô cùng

lo sợ.

Toàn bộ binh đoàn câm như hến.

Đường Thiên lần này không có bắt đầu huấn luyện giống thường ngày mà là vuốt cằm, hắn

đang tại tự vấn. Đối với binh đoàn, hắn là thay đổi giữa chừng, là bất đắc dĩ. Binh nghĩ dày vò

hắn thành cơ quan võ giả, nhưng mà lại không có dày vò hắn thành cái võ tướng gì. Ngay cả

lòng dạ luôn luôn hướng tới vinh quang của Nam Thập Tự, Binh cũng tâm sinh tuyệt vọng đối

với con đường võ tướng của Đường Thiên, cho tới bây giờ Đường Thiên thật không ngờ, thiên

phú về phương diện này của mình tốt đi nơi nào.

Nhưng mà tình huống hiện thực đặt tại trước mắt, cái này là biện pháp tốt nhất hắn nghĩ đến.

Nếu như binh đoàn thật có thể thành công, chỉ là Tội vực tất nhiên không trói buộc được hắn,

cái gì Đỗ Khắc chi lưu, hắn đều không để ở trong mắt. Đến lúc đó, người nào dám giam cầm

Linh bộ đội viên? Còn không ngoan ngoãn tất cả đều đưa người đến trước mặt mình sao?

Đường Thiên không chấp nhận lùi bước, nếu biện pháp là biện pháp tốt vậy khẳng định chính là

chỗ nào đó không làm tốt.

Nhưng mà, chỗ nào không làm tốt chứ?

Đường Thiên trong lòng nói thầm: “Nếu như Binh tại đây thì tốt rồi!”.Nhưng cũng chỉ là nói

thầm thôi, hiện tại không ai có thể trợ giúp mình, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình. Hắn

vắt óc suy nghĩ, trong đầu hiện lên việc Binh làm sao huấn luyện binh đoàn.

Kỷ luật nghiêm minh công bình, có thưởng có phạt...

Chờ chút!

Con mắt Đường Thiên sáng ngời, hắn cảm thấy mình nắm bắt được vấn đề then chốt! Không

sai, mình có phạt nhưng không có thưởng, thảo nào thảo nào. Đường Thiên lộ ra vẻ chợt hiểu,

muốn ngựa chạy tự nhiên phải cho ngựa ăn cỏ, cái đạo lý đơn giản này hắn lại còn hiểu biết.

Nhưng mà vấn đề tới rồi, vậy mình muốn cái gì chứ?

Cảm thấy mình đã suy nghĩ rõ ràng, Đường Thiên hết sức vui vẻ, cái này dễ giải quyết. Khoan

đã! Đường Thiên bỗng nhiên phản ứng lại, nơi này không phải tại Đại Hùng tọa, không phải tại

Thánh vực, mà là tại Tội vực, trên người không đồng dính túi.

Không đồng dính túi ...

Mặt Đường Thiên sầm xuống, đối với một gã thổ hào tiêu tiền như nước từng mua binh đoàn

từng mua chiến hạm cho tới bây giờ đều là đem tiền đập trên mặt địch nhân giành thắng lợi

mà nói, cảm giác không đồng dính túi đúng là không ổn một chút nào.

Hứa suông? Đường Thiên tuy rằng da mặt thật dày, nhưng mà loại chuyện này lại còn làm

không được.

Trên lý thuyết, bọn Phù Chính Chi cũng là gia sản hùng hậu, nhưng mà Đường Thiên lại thật

không ngờ, đem chủ ý đánh vào trên thân bọn họ. Giáo phách xuất thân An Đức học viện, ý

nghĩ Đường Thiên rất đơn giản, mọi người đều cùng theo ngươi lăn lộn, ngươi không cho người

ta chỗ tốt còn muốn vơ vét gia sản người ta?

Việc này nói như thế nào cũng không có lý.

Đường Thiên đối với địch nhân nửa điểm nguyên tắc đều không nói, nhưng mà một khi coi đối

phương làm đồng bọn thì tuyệt đối nghiêm túc.

Hơn nữa, nghĩ đến lúc đó đối diện Thế nhưng đại kiêu như Đỗ Khắc vậy, tiểu tài bình thường

cũng đả động không được người khác.

Một phần tiền, một phần lực, cái đạo lý này thiên hạ chỗ nào cũng như nhau.

Vừa nghĩ như thế, Đường Thiên trái lại không còn có điểm gì để tức giận, hắn cảm thấy quả

thực là mình làm mọi người thiệt thòi. Nếu như việc bình thường, mọi người nghe mệnh lệnh

của ngươi cũng được rồi, nhưng mà ngươi muốn mọi người dốc lực lượng lớn nhất, vậy thì vắt

chày ra nước là trăm triệu không thể nào nói nổi.

Phân phó Phù Chính Chi đi thả người xuống, hắn tiếp tục dày vò cái đầu nghĩ biện pháp.

Nếu như có Ngân bảo bình thì tốt rồi, bên trong bí bảo cùng kỳ trân như núi, cần gì chật vật

như hiện tại?

Nếu có Tiểu Nhị tại đây cũng được, tùy tiện luyện chế mấy món hồn bảo, làm cho bọn chúng

sáng mắt lên!

Đúng rồi, luyện chế hồn bảo...

Đang bị ép tới phát điên, con mắt Đường Thiên bỗng nhiên sáng ngời, cái này đúng là cái biện

pháp.

Luyện chế hồn bảo hắn không biết, nơi đây cũng không có bí bảo cần thiết để luyện chế hồn

bảo. Nhưng mà tài liệu Tội vực phi thường kỳ lạ, hoàn toàn bất đồng với Thiên lộ Thánh vực.

Bên trong đoạt Hồn châu của Quỷ Ngô tiền bối ghi lại rất nhiều pháp môn luyện chế, chỉ là Tiểu

Nhị càng tinh thông cái này, Đường Thiên thường ngày từ đầu không để ý. Bây giờ bị buộc đến

tuyệt cảnh cũng chỉ có cau mày, nhìn có thể hay không nhớ tới vụn vặt.

Một lần suy nghĩ chính là một đêm.

Phù Chính Chi tức thì trở nên lo lắng, lẽ nào đại nhân bởi vì chuyện đào binh lần này mà nản

lòng thoái chí?

Không cần phải vậy a! Tuy rằng có chút trúc trắc, nhưng mà tương lai của binh đoàn Thế

nhưng một mảnh tươi sáng!

Hắn chuẩn bị đi khuyên đại nhân một cái, các binh đoàn này Thế nhưng quan hệ đến tương lai

của mình cùng gia tộc, mình cũng không thể để đại nhân tiếp tục chán chường như thế.

Hắn tìm đến đại nhân, liền nghe đại nhân đang tại lẩm bẩm như nói mê, một câu hắn đều nghe

không hiểu.

Hắn còn chưa có mở miệng nói chuyện, đại nhân nhìn thấy hắn, con mắt sáng ngời, mở đầu

liền nói: "Lục kiếm kia của ngươi, cầm tới ta coi."

Trong lòng Phù Chính Chi chợt nhảy lên, lẽ nào đại nhân nhìn trúng Lục kiếm của mình?

Nhưng nghĩ một chút, cảm thấy rất không có khả năng, đại nhân lại không cần kiếm. Hơn

nữa đại nhân ngay cả Tử Vong ban chỉ đều có thể đưa cho Hứa Diệp, sao lại mơ ước Lục kiếm

của mình?

Phù Chính Chi không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn đưa Lục kiếm cho đại nhân.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 801: Xem Kiếm Ngộ Đạo

Đường Thiên quả thực không hiể mấy về luyện binh khí, nhưng mới chính là thứ được gọi: đồng tiền làm khó anh hùng a, hắn cũng chỉ có bất đắc dĩ.

Hắn lật xem Lục kiếm trong tay thật kỹ.

Lục thủ kiếm, bảo vật gia truyền của Phù gia, trong rất nhiều bảo vật ở Tội vực bài danh thứ 39. Lục thủ kiếm là song kiếm, một dài một ngắn, trường kiếm khoảng một thước rưỡi, mà đoản kiếm chỉ có bảy tấc. Thân kiếm mặc lục, lưu chuyển sáng bóng, kỳ lạ nhất là bên trong giống như có một đoàn vụ khí bốc lên.

Nắm song kiếm, một cổ dao động khó nói hiện lên ở đáy lòng Đường Thiên.

Thoáng sửng sốt, Đường Thiên mới kịp phản ứng lại, cái này là pháp tắc dao động.

Phù Chính Chi không biết Đường Thiên đang nghĩ cách luyện chế binh khí, cũng không biết đại nhân cảm thấy hứng thú với Lục thủ kiếm. Chỉ là trong con mắt hắn, đại nhân hắn là phải cảm thấy hứng thú đối với bảo vật chứ không phải với Lục thủ kiếm của hắn.

"Lục thủ kiếm là chính tay Hàn gia tổ tiên tạo ra. Năm đó tổ tiên Hàn gia trong lúc vô ý được đến một khối Mặc Lan mộc, theo lý thuyết, Mặc lan mộc này cũng chỉ tầm thường. Nhưng khối Mặc lan mộc này lại chôn trong một mảnh hư nê (bùn hư không). Cái hư nê này lại là trời sinh hòa đồng với không gian pháp tắc, khối Mặc lan mộc này cũng có hơn chút

hiệu dụng của không gian pháp tắc. Gỗ Mặc Lan bản thân ẩn chứa kịch độc, độc là chi nhánh của sinh pháp tắc, bây giờ dung hợp không gian pháp tắc, sinh ra biến hóa kỳ diệu. Trường kiếm phóng thích lục quang tia, kỳ độc không ánh sáng, nếu là địch nhân tu luyện pháp tắc không sâu, cực dễ trúng độc, hơn nữa nó có hiệu quả không thấp."

Đường Thiên gật đầu, dao động của Lục thủ kiếm tối nghĩa khó hiểu.

Hắn hỏi tiếp: "Bảo vật tại Tội vực có phải đều có liên quan tới pháp tắc?"

Phù Chính Chi vội vàng tâng bốc: "Đại nhân anh minh."

Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có liên quan với pháp tắc là được! Hắn mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng lại không ngu. Hắn đã dám đem chủ ý đánh tới luyện chế binh khí, đương nhiên là có mấy phần sức lực.

Sức lực của hắn đó là Thức Tỉnh thần trang, chỉ cần cùng pháp tắc có liên quan, vậy ở trước mặt Thức Tỉnh thần trang liền không chỗ nào ẩn giấu.

Mở ra Thức Tỉnh thần trang, Lục Thủ kiếm trong tay lập tức trở nên không giống cũ.

Lục Thủ kiếm như phóng lớn vô số lần ở trước mặt hắn. Thân kiếm mặc lục phủ đầy vô số lỗ nhỏ tinh mịn, những lỗ nhỏ tinh mịn này như thủy thảo, khiến người cảm thán chính là những lỗ nhỏ tinh mịn này rõ ràng là động không gian thông tới hư không. Trên động không gian mọc đầy tơ nhỏ lục sắc, dày đặc chi chít, chúng nó không ngừng phóng thích vụ khí màu lục. Mà chúng nó đong đưa như thủy thảo, dẫn đến vụ khí kích động, giống như đang chảy xuôi.

Khi ý thức Đường Thiên dọc theo một căn lục tơ hướng động không gian kéo dài, hắn mới thất kinh.

Trong hư không, căn lục ti này mạnh mẽ mà sinh trưởng, sinh trưởng ở sâu trong hư không. Đường Thiên có thể rõ ràng mà cảm thụ được luồng sinh cơ ngoan cường này.

Cắm rễ tại hư không!

Cho dù là Đường Thiên ở trong trạng thái Thức Tỉnh thần trang, tâm thần không dao động cũng không khỏi sinh ra mấy phần cảm thán.

Đường Thiên đối với hư không cũng không xa lạ, Ngục Hải của Ngục Hải thần kiếm đó là một loại hư không đặc thù. Ở trong mắt người Thiên lộ, hư không thần bí khó lường, có quá nhiều chỗ khó mà lý giải. Cái này chính là bởi vì hư không có đủ điển hình không gian pháp tắc đặc thù, tại Thiên lộ bị năng lượng hóa nghiêm trọng, muốn tìm đến thứ pháp tắc đặc thù rõ ràng là một chuyện phi thường khó khăn.

Tại Thiên lộ bị năng lượng hóa, hư không mà không bị năng lượng hóa, thuộc tính khác lạ của nó hấp dẫn vô số Thánh giả Thiên lộ.

Nhưng mà Đường Thiên nghĩ đến lại là một chuyện khác.

Bản chất hệ thống tu luyện tại Thiên lộ là năng lượng hóa, bởi năng lượng cũng không đủ nồng nặc, hệ thống tu luyện tại Thiên lộ càng chú ý hiệu suất, phương pháp tu luyện cũng càng tinh xảo. Cùng so sánh với nó, Thánh vực được năng lượng hải bao vây, năng lượng nồng nặc đến cực điểm, cho phương pháp tu luyện mạnh mẽ dứt khoát.

Nhưng mà theo trên bản chất mà nói, hai cái cũng không khác biệt.

Tội vực đi chính là một cái con đường khác.

Không có năng lượng tồn tại, dùng lực lượng huyết nhục để kích phát lực lượng pháp tắc.

Cái này không giống lý giải trước đây của Đường Thiên. Ở trong lý giải của hắn trước đây, bản thân pháp tắc cũng không có lực lượng, mà là pháp tắc thúc động năng lượng mới sẽ sản sinh lực lượng. Thế nhưng

những quan niệm này hoàn toàn bị phá vỡ, lực lượng do Pháp tắc diện phóng ra dù cho đặt ở Thiên lộ, Thánh vực, cũng tuyệt đối không thể khinh thường.

Hắn phát hiện sai lầm của mình. Lực lượng mà Pháp tắc diện phóng ra, bản chất vẫn là lực lượng huyết nhục. Cái gọi là Pháp tắc diện, chính là đem lý giải đối với pháp tắc, đối với sau khi cải tạo huyết nhục, hình thành nguồn lực lượng. Nó lên cao hơn một tầng, đem hữu hình lực lượng huyết nhục chuyển hóa làm lực lượng vô hình.

Nói cách khác, cái gọi là pháp tắc lực lượng, cơ bản vẫn từ huyết nhục.

Pháp tắc tựa như một cái bếp lò lớn, mà lực lượng huyết nhục chính là nhiên liệu, hỏa diễm hình thành sau thiêu đốt chính là lực lượng pháp tắc phóng ra. Mà bếp lò thì khác, hỏa diễm bốc cháy không giống nhau, bếp lò càng lớn, hỏa diễm bốc cháy liền càng cường liệt.

Pháp tắc tuyến chính là bếp lò đơn giản nhất, mà Pháp tắc diện chính là bếp lò tốt hơn một chút, mà pháp tắc lĩnh vực là bếp lò tốt nhất.

Rất nhiều điểm nghi hoặc trước đây không lý giải được đã hoàn toàn thông suốt, tinh thần Đường Thiên phấn chấn, hắn lập tức ý thức được sai lầm của rất nhiều người. Rất nhiều người cho rằng muốn lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực, phí công phu liều mạng tại trên bếp lò, cảm thấy lý giải pháp tắc sâu sắc rồi, tự nhiên là có thể lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực.

Rất nhiều người không có ý thức được một vấn đề, bếp lò càng lớn, cần phải nhiên liệu cũng càng nhiều.

Một cái bếp lò lớn, chỉ có mấy khối nhiên liệu, thế nào có thể cháy lên lửa lớn?

Chỉ có lực lượng cũng đủ mới có khả năng chống đỡ được pháp tắc lĩnh vực.

Nhưng nghĩ tới những người xung quanh như Phù Chính Chi, Cát Trạch … bọn họ đều liều mạng tìm cửa đột phá tại trên pháp tắc, rất ít rèn luyện nhục thể của mình. Bọn họ cho rằng nhục thể rèn luyện đã đạt được bình cảnh, so với pháp tắc mênh mông vô biên, thân thể nhân loại bay lên cực hạn thực sự quá thấp.

Không thể không nói, cường độ nhục thể của võ giả tại Tội vực, đặt ở Thiên lộ, Thánh vực, tuyệt đối là trình độ cao cấp nhất.

Bản thân Đường Thiên là đi con đường luyện thể, biết rõ gian khổ trong đó, khi nhục thể đạt được tình trạng nhất định, một tia tiến bộ đều trở nên cực kỳ trắc trở.

Hắn cảm thấy ý nghĩ của mình không sai, nhưng nếu muốn tăng lên thêm một bước, dựa vào biện pháp phổ thông khẳng định không được. Hắn nghĩ đến đầu tiên chính là dùng pháp tắc tới rèn luyện thân thể, lúc trước hắn từng có kinh nghiệm pháp tắc rèn thể, nhưng đó là pháp tắc tuyến cơ bản nhất.

Nếu như dùng Pháp tắc diện tới rèn thân thể thì sao chứ?

Có cơ hội phải thử một chút.

Đầu óc hắn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, nếu như pháp tắc là cái bếp lò, vậy bếp lò có phải hay không chỉ có thể đốt cháy lực lượng huyết nhục? Có thể thiêu đốt năng lượng hay không?

Nhưng hắn nhanh chóng lắc đầu, đem cái ý niệm có chút vô nghĩa này ném ra khỏi đầu. Luyện thể cùng năng lượng là hai cái hệ thống hoàn toàn bất đồng, sao có thể giống nhau.

Cho dù là mở ra trạng thái Thức Tỉnh thần trang, kết luận đó vẫn khiến hắn có chút khó chịu.

Trong mắt hắn, Tội vực quả thực là một cái căn cứ huấn luyện tuyệt hảo, tại nơi đây chẳng mấy chốc lĩnh ngộ pháp tắc. Thánh giả lĩnh ngộ

pháp tắc dù là tại Thiên lộ hay là tại Thánh vực đều là cao thủ đứng đầu.

Nhưng mà hiện tại hắn cũng hiểu ra một ít, Tội vực lĩnh ngộ pháp tắc, đa số đều là pháp tắc tương đối hòa đồng với lực lượng huyết nhục. Tại Thiên lộ, Thánh vực lĩnh ngộ pháp tắc, lại là pháp tắc tương đối hòa đồng với năng lượng.

Lại cả pháp tắc, lại có một cái hàng rào vô hình tách hai cái ra.

Nghĩ lại một chút, Tội vực không thích hợp hệ thống tu luyện của Thiên lộ, không có nghĩa là không thích hợp Đại Hùng tọa a. Đại Hùng tọa Thế nhưng có phương pháp tu luyện Linh năng lượng thể, hơn nữa sau khi tự mình trải qua, Đường Thiên phát hiện sau khi tu luyện chân lực lại khứ năng lượng hóa (làm mất đi năng lượng), được đến Linh năng lượng thể càng mạnh hơn so với những người địa phương từ nhỏ sinh sống tại Tội vực này.

Linh bộ bất cứ một gã đội viên nào luận tới nhục thể mạnh mẽ, tại Tội vực đều là tuyệt hảo.

Có thể nói, Tội vực mới khiến Linh năng lượng thể mà Đường Thiên mò mẫm có không gian phát triển chân chính.

Đường Thiên loại bỏ tạp niệm trong đầu, những chuyện tương lai này, bây giờ nghĩ còn quá sớm. Hắn lại tập trung sự chú ý vào Lục thủ kiếm trước mặt. Tia sáng Lục sắc là pháp tắc cấu thành, bản thân nó là không có độc, mà lục vụ nhàn nhạt do nó phóng thích lại là độc tính cực mạnh.

Hơn nữa loại độc tố này còn có chứa không gian thuộc tính, lực thâm nhập cực mạnh, một khi đính phải, tuyệt đối là cái phiền phức.

Khiến người kinh ngạc chính là tia sáng chìm vào hư không, vẫn mạnh mẽ mà sinh trưởng.

Đối với hư không mênh mông vô biên mà nói, những tia sáng này tự nhiên nhỏ bé vô cùng. Nhưng mà nếu như nó không ngừng mà tiếp tục sinh trưởng, trăm năm sau, nghìn năm sau, vạn năm sau, những lục sắc tia sáng do pháp tắc cấu thành này sẽ sinh trưởng đến tình trạng gì?

Trong hư không, liền có thêm một chỗ độc thảo hải lục sắc.

Đối với hư không vĩnh viễn tồn tại, dù cho cái phiến lục sắc độc thảo hải này cũng không tính là cái gì, nhưng mà Thánh giả nhập cái phiến hư không này, ai cũng không ngờ nổi cái phiến kỳ quan này, vậy mà lại sẽ là hai thanh đoản kiếm hình thành.

Chờ chút, hai thanh đoản kiếm!

Trong mắt Đường Thiên bỗng nhiên tuôn ra một đoàn ánh sáng, hắn đưa ý thức tẩm nhập trong phiến hư không kia, hắn đột nhiên phát hiện, tia sáng của hai thanh đoản kiếm quả nhiên là rót vào tại một mảnh hư không, nhưng mà chúng nó phân biệt rõ ràng.

Vì sao không đem hai cái bọn nó liên thông với nhau chứ?

Trong đầu Đường Thiên nhảy ra cái ý nghĩ lớn mật này, tâm niệm vừa động, hắn liền động thủ . Tuy rằng mở ra Thức Tỉnh thần trang, đầu óc Đường Thiên trở nên rõ ràng rất nhiều, nhưng xung động đã sớm in khắc ở trong xương cốt hắn vẫn không có cải biến.

Đường Thiên rất nhanh ở trong phiến hư không kia, tìm đến phần cuối cùng của hai tia sáng.

Hắn bắt đầu khống chế hai căn tia sáng, thử đem bọn nó nối tiếp cùng một chỗ.

Nhưng chẳng mấy chốc hắn liền phát hiện, hai căn tia sáng vậy mà lại trơn không dính, hắn đem bọn nó buộc thành nút thắt, chúng nó cũng sẽ tự nhiên trượt ra, lại biến trở về nguyên dạng. Đường Thiên suy nghĩ một

chút, nếu không có biện pháp đem bọn nó buộc cùng nhau, vậy thì để cho chúng nó sinh tại cùng nhau là được.

Hắn cẩn thận từng chút một mà khống chế hai pháp tắc tuyến, đem phần cuối hai pháp tắc tuyến so chuẩn.

Đầu hai căn pháp tắc tuyến đang chậm rãi sinh trưởng, qua rất lâu, hai tia sáng chậm rãi sinh trưởng ra, cuối cùng đụng cùng một chỗ. Thời gian phảng phất tại giờ khắc này dừng lại, toàn bộ tia sáng, đều không đong đưa.

Một cổ dao động khó mà nói rõ bằng lời đột nhiên tản ra!

Đường Thiên tâm thần chấn động.

Phù Chính Chi nhìn hai tay đại nhân mỗi cái cầm một thanh mộc kiếm, nhắm mắt tựa như đang tại dưỡng thần. Qua rất lâu, đại nhân lại còn không chút động đậy. Lẽ nào đại nhân thật đối với Lục thủ kiếm cảm thấy hứng thú? Kỳ thực chỉ là xấu hổ mở miệng?

Phù Chính Chi tức thì trở nên bối rối.

Lục Thủ kiếm là truyền thừa chi bảo của Phù gia, đối với Phù gia mà nói có ý nghĩa khác thường.

Bỗng nhiên, một cổ dao động khó mà nói rõ bằng lời không hề dấu hiệu bạo phát.

Phù Chính Chi giật mình, vội vàng ngẩng đầu, khi hắn thấy rõ cảnh tượng trước mắt, hắn bỗng dưng ngây người.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 802: Tân Lục Kiếm

Lục Thủ kiếm trong tay Mặt quỷ đại nhân đột ngột phát ra ánh sáng chói mắt, hình thành hai quả cầu ánh sáng (quang cầu) lục sắc một lớn một nhỏ.

Quang cầu lục sắc rất bắt mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Xung quanh Đại nhân nổi lên từng tầng rung động kịch liệt, dao động khó mà nói rõ bằng lời, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía. Phù Chính Chi đột nhiên đã có phản ứng, không gian dao động!

Gợn sóng mạnh mẽ-phiến không gian này cực kỳ hỗn loạn.

Không gian hỗn loạn đối với bất cứ tu giả nào mà nói đều là vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt đại biến, Phù Chính Chi như vừa lăn vừa bò mà lao ra phía ngoài, nếu bị kéo vào, nói không chừng sẽ nát tơi bời rồi.

Lao ra ngoài mấy chục trượng, hắn mới dừng lại, vẻ mặt còn sợ hãi mà nhìn Mặt quỷ đại nhân. Toàn bộ doanh trại đều bị kinh động, binh lính dồn dập chạy đến, vẻ mặt bọn họ hoảng sợ mà nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Đây là có chuyện gì?" Cát Trạch vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

"Không biết." Thần tình Phù Chính Chi có chút dại ra, ánh mắt hắn hoàn toàn bị hai cái quang cầu lục sắc một lớn một nhỏ trên hai tay đại nhân hấp dẫn, không trung không ngừng khuếch tán rung động, tất cả đều xuất phát từ cái hai cái quang đoàn này.

Đó lại còn Lục Thủ kiếm của nhà mình sao?

Lục Thủ kiếm là chí bảo gia truyền của Phù gia, hắn đã sở hữu từ nhỏ. Dùng nhiều năm như vậy, Lục Thủ kiếm hắn rất quen thuộc. Nhưng trong tay hắn Lục Thủ kiếm chưa từng xuất hiện dị tượng như vậy, lẽ nào cái kiếm này cũng chọn người?

Hoặc là Lục Thủ kiếm còn có một ít công dụng thần kỳ mà mình không có phát hiện?

Vừa nghĩ đến cái này, Phù Chính Chi trở nên có chút kích động. Nhưng hắn lập tức lại có chút thấp thỏm, nếu như lúc trước đại nhân còn chướng mắt Lục Thủ kiếm, vậy hiện tại Lục Thủ kiếm uy năng đại tăng, đại nhân có hay không cảm thấy hứng thú?

Lục Thủ kiếm phóng ra ánh sáng cũng càng phát chói mắt, không gian dao động cũng trở nên càng kịch liệt, thân thể Đường Thiên bị nâng khỏi mặt đất, lơ lửng trên không trung.

Hỗn loạn tròn một giờ mới kết thúc, Lục Thủ kiếm dần mất đi ánh sáng.

Đường Thiên vừa xuống mặt đất, liền ném Lục Thủ kiếm cho Phù Chính Chi: "Tự mình kiểm chứng đi."

Tảng đá lớn trong lòng Phù Chính Chi rơi xuống, một tay tiếp lấy, vô cùng cảm kích: "Tạ đại nhân!"

Từ sau khi hắn vất vả mở ra Thức tỉnh thần trang, hắn ngày đêm cảm ngộ các loại pháp tắc, lý giải đối với pháp tắc vượt xa những người Phù Chính Chi, Cát Trạch. Nhưng hôm nay chứng kiến cảnh tượng này khiến hắn hết sức chấn động. Tia sáng lục sắc có thể sinh trưởng, tia sáng lục sắc trên thực tế là một loại pháp tắc, pháp tắc cũng có thể sinh trưởng? Tia sáng thâm nhập hư không, trên thực tế cũng là một loại pháp tắc dung hợp.

Vô số ý nghĩ quanh quẩn ở trong đầu hắn, hắn ngay cả bắt chuyện cũng không, lắc mình một cái, liền biến mất không thấy.

Hắn cần phải suy nghĩ kỹ.

"Lão Phù a, tới để các huynh đệ kiến thức một chút đi."

Cát Trạch áp sát lại, vẻ mặt hiếu kỳ. Không riêng gì hắn, đội viên khác cũng tất cả đều xông tới, động tĩnh vừa rồi bọn họ tận mắt nhìn thấy, nói không hiếu kỳ tuyệt đối là giả. Nhất là trong những người này có không ít người của Tiêm Phong thành, Lục Thủ kiếm bọn họ sao lại không biết?

Trong lòng Phù Chính Chi cũng rất hiếu kỳ.

Bên ngoài Lục Thủ kiếm có một chút biến hóa, mặc lục sáng bóng vốn ẩn bên trong giờ lại biến thành xanh biếc giống như phỉ thúy. Thân kiếm phủ đầy hoa văn ô lưới hình thoi màu mặc lục, mang đậm phong cách cổ xưa. Hai đầu chuôi kiếm mỗi cái có thêm một vòng tròn, lại thêm vài sợi cực nhỏ như sợi tóc trên vòng tròn, trôi nổi giống như thủy thảo(cỏ nước), kỳ lạ nhất là những tơ nhỏ lại thoắt ẩn thoắt hiện.

Mọi người không khỏi tò mò.

Trong lòng Phù Chính Chi trấn động, dao động trên Lục Thủ kiếm cực kỳ xa lạ, nếu không phải toàn bộ quá trình đều phát sinh trước mắt, hắn không tin tưởng hai thanh đoản kiếm trong tay là Lục Thủ kiếm của mình.

Không gian dao động khiến người ta sợ hãi như có như không.

Cẩn thận điều khiển dao động trên thân kiếm, Phù Chính Chi bỗng nhiên vung lên đoản kiếm tay trái, nhẹ nhàng phóng lên.

Đoản kiếm biến mất trong không khí.

Sau một khắc,ngoài sân huấn luyện tám trăm mét đột nhiên nổ tung hiện ra một đám sương mù màu lục.

Sương mù khuếch tán cực nhanh, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ sân huấn luyện.

Sắc mặt mọi người biến đổi, bọn họ mỗi ngày lăn lộn trên sân huấn luyện này, biết rõ cái sân huấn luyện này lớn thế nào. Sân huấn luyện hình vuông, dài rộng mỗi chiều 3 km, do đá bản dày đạt nửa trượng lát thành.

Độ dày của Lục vụ không có chút nào hạ thấp, giống như một mảnh lục sắc vụ hải.

Tay Phù Chính Chi vẫy một cái, lục sắc vụ hải(biển mây màu lục) bao phủ toàn bộ sân huấn luyện liền biến mất. Cái lục vụ này đến và đi đều không có chút dấu hiệu nào cả.

"Cho một cơn gió đi."

Phù Chính Chi thốt lên, vẻ mặt rất cổ quái.

Phong chi pháp tắc rất bình thường, liền có người hướng sân huấn luyện chỉ một cái, một trận gió to thổi tới sân huấn luyện.

Sân huấn luyện do đá bản dày lát thành, đột nhiên nổi lên vô số bão cát, đá dày giống như cát nhỏ xếp thành vừa bị gió thổi liền thấy được một lớp mỏng biến mất.

Mọi người trợn mắt há mồm.

Cát Trạch lắc mình một cái, xuất hiện tại sân huấn luyện, hắn mới vừa xuống đất. Sắc mặt hắn cẩn thận cúi rạp xuống, bản đá xuất hiện vô số lỗ thủng li ti, giống như bị đám kiến đục qua, mềm mại vô cùng.

Trong lòng hắn hoảng sợ.

Giờ hắn mới hiểu được, vì sao có bão cát, toàn bộ sân huấn luyện bị ăn mòn.

Cát Trạch kiến thức rộng rãi, vừa nhìn liền nhận ra lỗ nhỏ như lỗ kim châm kia là tác dụng của không gian pháp tắc nào đó. Nhưng số lượng nhiều như thế, phạm vi như thế, hắn tuyệt đối không ngờ nổi lại còn có độc!

Lại có đủ hai loại thuộc tính độc và không gian, tuyệt không phải một thêm một đơn giản như vậy.

Phù Chính Chi bỗng nhiên lại phóng một thanh đoản kiếm, giống lúc trước, đoản kiếm vừa rời bàn tay, liền biến mất, đồng thời xuất hiện ngoài trăm trượng. Đúng lúc mọi người cho rằng đoản kiếm lại muốn bạo liệt thì Phù Chính Chi nhẹ nhàng đưa một đoản kiếm khác trong tay, đoản kiếm trăm trượng ngoài lại lần nữa biến mất.

Phốc.

Một cái bia ngắm trên một sân huấn luyện khác nổi lên bụi mù, đột nhiên thấy bia bị xuyên thủng một cái lỗ lớn cỡ nắm tay.

Mọi người trợn mắt há mồm, động tĩnh như thế, không ít người mắt trong lộ ra e sợ.

Đoàn người đều không phải thái điểu(gà mờ), sao có thể không biết chiêu này lợi hại? Loại phương thức chiến đấu này được dùng được nhiều nhất chính là ám sát, khó lòng phòng bị, Càng chí mạng là không có cảm thụ được không gian dao động-khó mà phát hiện.

Hơn nữa, còn có kịch độc!

Một bầu không khí yên tĩnh.

Ngay cả Phù Chính Chi cũng tái mặt, ngây ra như phỗng.

Trước đây, Lục Thủ kiếm cũng có thể dùng đến không gian pháp tắc, lần giao thủ cùng Mặt quỷ đại nhân kia, chính là dựa vào không gian thoát một kiếp. Nhưng không gian độn trước đây, lúc dùng sẽ thả ra một cái vòng sáng, cũng có không gian dao động rất lớn.

Không gian dao động là bất cứ một vị võ giả tu luyện không gian pháp tắc nào đều cố gắng hạ thấp.

Không gian dao động càng nhỏ, càng bí mật, uy lực cũng càng lớn.

Nhưng mà giảm không gian dao động là vấn đề khó với toàn bộ Tội vực, vô số người tốn hao vô số tâm huyết có hiệu quả nhưng không xuất sắc.Vậy mà vừa rồi, không gian dao động cực kỳ nhỏ, ngay cả lngười sử dụgn-Phù Chính Chi cũng khó phát hiện.

Hắn chấn động.

Cái này... Đại nhân như thế nào làm được?

Hắn chìm đắm ở trong chấn động, lại không biết toàn bộ doanh trang đang rất ầm ĩ.

"Lão vương tát ta một cái, cái này không phải đang nằm mơ đi!" Lão Tất đầy vẻ thất thần thì thào tự nói.

Đồng dạng thất thần lão Vương nghe một tiếng, bàn tay vung lên.

Ba!

"Ôi!" Tiểu Thu ở một bên kêu thảm thiết, bụm mặt, xoay mặt hướng lão Vương trợn mắt nhìn: "Lão Vương, ngươi làm gì đánh ta!"

Lão Vương như ở trong mộng chợt tỉnh, đã có phản ứng, vội vàng áy náy: "Đánh sai rồi đánh sai rồi!"

Lão Tất cũng đã có phản ứng: "Không phải đang nằm mơ, lão Phù lần này kiếm lớn rồi!"

"Kiếm lớn rồi!" Xung quanh mấy người không hẹn mà cùng gật đầu, trăm miệng một lời cảm thán.

Phù Chính Chi bị một tiếng "Kiếm lớn rồi" vang dội này giật mình tỉnh lại, liền có phản ứng, không nói gì, lấy Lục Thủ kiếm, vội vã chuồn đi.

"Nhìn lão Phù kinh sợ, giống như chúng ta sẽ đoạt a!" Lão Tất vẻ mặt khó chịu.

"Ngươi không muốn đoạt sao?" Lão Vương hỏi.

"Muốn!" Xung quanh mấy người lại lần nữa trăm miệng một lời.

Một đám người mắt đỏ lòm, ánh mắt không rời bóng lưng chạy trối chết của Phù Chính Chi.

"Thật không ngờ đại nhân vậy mà lại còn có một ngón nghề này a!" Lão Tất cảm thán.

“Không lường được!" Lão Vương nói.

"Chưa từng nghe nói!" Tiểu Thu nói.

"Tiện nghi không thể để một mình lão Phù chiếm hết a." Lão Tất lại cảm thán.

"Đúng vậy, lão Phù được cú này, rơi xuống đống phân chó a." Lão vương nói.

"Cát Trạch đại nhân cũng đi kiếm rồi." Tiểu Thu nói.

Mọi người nhất tề quay đầu, quả nhiên, Cát Trạch đại nhân đã không thấy tung tích.

"Các ngươi có nghĩ hay không kiếm một cái a?" Lão Tất quay mặt hỏi.

"Ngươi có bảo vật?" Lão Vương phản vấn.

"Cùng quỷ cũng phải có mộng tưởng." Tiểu Thu không phục.

Lão Tất bình thản: "Đại nhân nói qua nhất định là bảo vật? Bảo vật đoàn người trên tay không có, nhưng thứ thuận tay người nào không có mấy món? Tăng lên không đến trình độ của lão Phù, nhưng tăng lên một đoạn, vậy cũng kiếm lớn rồi."

Lời này vừa nói ra, bốn phía liền yên tĩnh.

Con mắt mọi người đỏ lên, không sai, đại nhân ngay cả bảo vật đều có thể tăng lên, vậy gia hỏa trong tay bọn họ chẳng phải là càng dễ dàng?

Trên tay bọn họ tuy rằng không có bảo vật, nhưng vũ khí không tệ luôn có mấy món. Thậm chí một số người có vũ khí cách bảo vật cũng chỉ mọt chút, nếu cải tạo dù là một chút đều có khả năng trở thành bảo vật.

Đây chính là bay vọt về chất.

Bảo vật tổng cộng chỉ mấy chục kiện, vũ khí trên tay bọn họ tuy rằng là tinh phẩm, nhưng uy lực lại khác nhau một trời một vực. Bọn họ đều hiểu rõ vũ khí trên tay, chớ nói tăng lên một đoạn dù một chút thì giá trị cũng điên cuồng tăng lên.

Hơn nữa nếu không lên thành bảo vật thì sao chứ?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền mê hoặc trí mạng. Đến địa vị bọn họ này, ai nấy đều là có chút gia sản, tiền tài căn phổ thông bản khó đả động. Nhưng bảo vật có tiền cũng mua không được lại để cho bọn họ căn bản không thể cự tuyệt.

Đoàn người bắt đầu suy nghĩ, thế nào mới có thể khiến đại nhân xuất thủ.

"Quỳ gối ở cửa của đại nhân?" Một người đề nghị.

"Không theo làm việc, ngươi sẽ bị đại nhân kéo lên đánh." Lập tức có người hừ lạnh.

Cái người khác liên tục gật đầu.

"Trả thù lao đại nhân?"

"Ngươi có tiền hơn đại nhân?"

Đoàn người trầm mặc.

"Dùng mỹ nhân kế?"

"Cố Tuyết đại nhân sẽ chém chết ngươi."

"Hàn Băng Ngưng đại nhân sẽ chém chết ngươi."

"..."

"Vậy chỉ có thể dùng nam sắc rồi!"

"Đại nhân sẽ chém chết ngươi."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 803: Té Ngã Thành Công Rồi

Đường Thiên không biết bên ngoài đang nháo nào như vậy, hắn chìm đắm trong thế giới của mình.

Trong Thức Tỉnh thần trang, hắn lý giải đối với pháp tắc có nhạy cảm khác thường. Nhưng mà trong hư không của Lục Thủ kiếm khiến hai sợi pháp tắc tuyến độc lập sinh trưởng cùng nhau tạo ra rung động không gì sánh bằng đối với hắn.

Pháp tắc tuyến của Lục Thủ kiếm dung hợp thuộc tính không gian. Đường Thiên hiểu rõ giá trị trong đó, tại Tội vực, võ giả chỉ có thể tu luyện một loại pháp tắc. Tội vực cho rằng tham nhiều sẽ không tinh thông, chỉ một pháp tắc có thể khiến võ giả càng dễ dàng lĩnh ngộ chân ý của pháp tắc.

Đường Thiên cũng khá là tán thành loại quan niệm này, song chỉ một pháp tắc không phải không có điểm bất lợi, đó chính là tính cực hạn rất lớn. Chỉ tinh tu một môn vũ kỹ, tại Thiên lộ không phải không có chỉ là rất ít người làm như thế.

Bởi vì tình huống chiến đấu bình thường rất là phức tạp, một kiếm phá vạn pháp nghe qua rất khí phách, nhưng muốn làm được lại là một chuyện cực kỳ khó khăn. Đại đa số võ giả đều sẽ lựa chọn chủ tu một môn chủ vũ kỹ, kiêm tu mấy môn vũ kỹ phụ trợ để đối diện các tình huống khác nhau.

Tinh thông duy nhất một món, càng cần phải hợp tác phối hợp, chỉ có như vậy mới có thể đối diện tình huống phức tạp.

Nhưng tại Tội vực, Đường Thiên lại không thấy được đoàn đội phối hợp.

Cái hiện tượng kỳ quái này nếu vừa mới tiến nhập Tội vực, Đường Thiên nhất định sẽ kỳ quái. Nhưng hiện tại, Đường Thiên lại không cảm thấy kỳ quái. Nơi hắn đi qua, hắn không thích nhất chính là Tội vực. Cục diện thật đáng buồn, không những đã mất đi dũng khí chống lại, cũng mất đi dũng khí phát triển, bọn họ sinh ra giống như là chỉ chờ đợi già đi. Bọn họ không có động lực tìm tòi, không có động lực sáng tạo.

Thiếu niên như thần không thích địa phương như vậy chút nào.

Hắn lắc lắc đầu, đem tạp niệm trong đầu vứt hết ra ngoài, những thứ đó không cần mình phải cân nhắc. Phối hợp giữa các chuyên môn là một cái công việc tinh tế, đối với thần thiếu niên mà nói, quá phức tạp. Có lẽ Binh đối với cái mệnh đề này cảm thấy hứng thú, hoặc là Đường Sửu cũng vậy?

Thần thiếu niên không thích làm việc không am hiểu.

Nhưng hắn đối với cái phát hiện này lại rất có hứng thú.

Pháp tắc rốt cuộc có bao nhiêu loại? Không một ai biết rõ. Chúng mênh mông như ngôi sao trên bầu trời, cái này cũng là một trong những nguyên nhân Tội vực thiếu sự tìm tòi. Pháp tắc ở Tội vực tựa như một mảnh biển bảo thạch, tùy ý nhặt lên chính là một khối bảo thạch sặc sỡ lóa mắt.

Tại Thiên lộ, toàn bộ vũ kỹ, toàn bộ công pháp đều là trải qua một đời lại một đời tiền bối, từng điểm sáng tạo ra. Cái này là một cái quá trình tích lũy, năng lượng thuần túy không có bất cứ cái giá trị gì. Toàn bộ biến hóa đều là tâm huyết của một đời người.

Pháp tắc trời sinh vốn không thiếu biến hóa, người Tội vực nghĩ như vậy. Bọn họ lý giải, biển pháp tắc mênh mông, nhất định có thể tìm được

pháp tắc bọn họ cần. Bọn họ hoàn toàn không cần phải cân nhắc dung hợp pháp tắc, chỉ cần đi tìm pháp tắc mà mình muốn.

Ý nghĩ của Đường Thiên hoàn toàn bất đồng.

Hắn làm lão đại lâu như vậy, cách nghĩ suy nghĩ cùng người bình thường có khác biệt khá là lớn. Ví như hắn nghĩ đến, có hay không có khả năng mở rộng quy mô lớn. Hắn đã sớm không phải đơn độc lẻ loi, ngồi giữ Đại Hùng tọa, Thương châu, hắn chính là một phương bá chủ.

Linh bộ bắt đầu tu luyện pháp tắc, Đường Thiên có một chút phát hiện. Linh bộ đội viên lĩnh ngộ pháp tắc, tất cả đều là pháp tắc rất bình thường, dễ dàng tu luyện nhất.

Cái này không kỳ quái, Linh bộ đội viên tại trước lúc tu luyện linh năng lượng thể, thực lực đều rất thấp kém, đối với cái gọi là pháp tắc, đều dừng lại tại tầng nông cạn nhất.Về điểm này với người Tội vực từ nhỏ mưa dầm thấm đất hoàn toàn không có cách nào so sánh. Như bọn Hứa Diệp sẽ đối với tiến độ lĩnh ngộ pháp tắc của Linh bộ đội viên cảm thấy kinh ngạc, nhưng chỉ là thông thường, chủng loại còn ít cũng khiến rất nhiều người không tin.

Đường Thiên không nhìn như vậy.

Hắn chính là ví dụ điển hình nhất, bây giờ cảnh giới của hắn đã sớm vượt qua trước đây không biết bao nhiêu lần, vũ kỹ đúng là không biết gặp qua bao nhiêu, nhưng đến hiện tại còn phát huy tác dụng, vẫn là cơ sở vũ kỹ.

Đối với binh đoàn quy mô lớn mà nói, chủng loại vô cùng phức tạp không có bất cứ chỗ tốt gì.

Linh bộ loại tình huống này (đơn thuần vài loại pháp tắc), đối với binh đoàn mà nói càng thêm có lợi.

Ba đến năm loại pháp tắc, có thể mở rộng quy mô lớn, một khi có thể thực hiện dung hợp, vậy có thể ra rất nhiều biến hóa. Thứ mà người Tội vực không thèm để ý lại khiến Đường Thiên như lấy được chí bảo.

Ngoại trừ có thể đề cao sức chiến đấu của Linh bộ, đối với việc tăng sức chiến đấu của bản thân Đường Thiên cũng có trợ giúp cực lớn.

Nghĩ tới Thức Tỉnh thần trang của mình, thần trang thực tế là do đại lượng pháp tắc tuyến cấu thành. Nhưng những pháp tắc tuyến này hỗn độn không trật tự, Đường Thiên đã từng nghĩ tới đi chải chuốt, uốn nắn chúng nó, hắn cảm thấy cái này là then chốt tăng Thức Tỉnh thần trang, nhưng lại khổ vì tìm không được biện pháp chải chuốt pháp tắc tuyến.

Hai cái pháp tắc tuyến giống nhau trong không trung cùng sinh trưởng, dẫn dắt hắn thật tốt.

Mình có phải có thể làm như vậy?

Nhưng mà chẳng mấy chốc hắn liền phát hiện, pháp tắc tuyến của mình cũng không sinh trưởng. Pháp tắc tuyến trong tình huống gì mới sẽ sinh trưởng? Hắn cẩn thận hồi ức hình ảnh pháp tắc tuyến của Lục Thủ kiếm sinh trưởng ở trong không trung.

Vì sao chúng nó sinh trưởng được?

Sinh trưởng là một loại hiện tượng thông thường nhất của sinh mệnh, toàn bộ sinh mệnh bắt đầu từ khi sinh ra liền chưa từng dừng sinh trưởng.

Một điểm quang trọng cơ bản của sinh trưởng, đó chính là dưỡng phần(nguồn nuôi dưỡng), toàn bộ quá trình sinh trưởng đều không tách rời dưỡng phần.

Pháp tắc tuyến không phải sinh mệnh, lẽ nào nó sinh trưởng cũng cần đến thứ như dưỡng phần?

Nếu như đúng vậy, vậy dưỡng phần giúp pháp tắc tuyến sinh trưởng là cái gì? Hắn nghĩ đến Lục Thủ kiếm, chẳng lẽ là Mặc Lan mộc? Có khả năng! Vậy chẳng phải là mỗi một loại pháp tắc cần dưỡng phần khác nhau?

Thức tỉnh thần trang ẩn chứa vô số pháp tắc, lượng công việc này...

Nếu là người bình thường, đối diện lượng công việc kinh khủng như thế khó tránh khỏi sinh ra mấy phần tức giận, huống chi cái này còn chỉ là phỏng đoán. Đường Thiên không chút nào tức giận, trái lại, hắn sung mãn nhiệt tình, nếu như có thể giải quyết mấy vấn đề này, như vậy uy lực của Thức Tỉnh thần trang nhất định sẽ càng mạnh!

Tìm ra dưỡng phần cho pháp tắc tuyến!

Đường Thiên lao ra gian phòng, hắn rất vội vàng.

Mới ra khỏi phòng, Cát Trạch vẫn luôn chờ ở bên ngoài một cái bước xa tiến lên, ưỡn nghiêm mặt: "Đại nhân!"

Đường Thiên có chút bất ngờ, ngừng lại: "Có việc?"

"Chỉ một việc nhỏ." Cát Trạch cúi đầu khom lưng.

Đường Thiên vừa nghe việc nhỏ, vung tay lên : "Việc nhỏ không cần tìm ta, ta rất vội."

Cát Trạch thầm hô không ổn, vội vàng đuổi theo nói: "Không phải việc nhỏ không phải việc nhỏ."

Đường Thiên không chịu nổi phiền: "Nói đi, chuyện gì?"

"Cái này... Cái thanh đao này của thuộc hạ, muốn nhờ đại nhân cầm xem một cái."

Dáng tươi cười nịnh nọt trên mặt Cát Trạch khiến các đội viên khác xa xa nhìn chăm chú vào nội tâm muốn nôn mửa.

Cát Trạch đều không thèm để ý, thêm một chút cười có tính là gì. Yêu đao là tên hiệu của hắn, cũng là tên đao của hắn. Loại bảo vật Lục Thủ kiếm bài danh dựa vào sau này cùng yêu đao của hắn hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Thế nhưng được đại nhân sửa chút lại ra cái uy năng kia, hắn nhìn thấy trong lòng phát lạnh, so với Yêu đao của hắn, đều phải hơn một bậc.

Bảo vật tại Tội vực cực kỳ trân quý, có thể có danh hào, cũng chỉ là mấy chục kiện. Bảo vật là vật hiếm lạ dùng tiền cũng mua không được, chưa từng nghe nói, uy năng của bảo vật có thể tăng lên. Nếu lộ ra tin tức, toàn bộ Tội vực không chừng đứng ngồi không yên, những lão yêu quái kia, người nào trên tay không có mấy món đồ tốt? Cái nho nhỏ doanh trại này chỉ sợ lập tức bị dồn đống (xô đẩy khi xếp hàng vào) mà phá.

Tạo chút dáng cười có tính là cái gì!

Đại trượng phu co được dãn được (biết mềm dẻo), uy vũ không khuất phục nhất định bị phú quý cám dỗ !

Tới đi đại nhân mau tới!

Hắn đôi mắt trông mong mà nhìn Đường Thiên, ánh mắt thương cảm chờ đợi kia quả thực khiến lòng người tan vỡ.

Đáng tiếc Đường Thiên ngay cả nhìn đều không nhìn: "Cầm tới."

Cát Trạch sững sốt, hắn chuẩn bị lấy lòng còn chưa có bắt đầu cái này... liền thành rồi? Nhưng hắn nhanh chóng đã có phản ứng, vội vàng đem của Yêu đao mình dâng lên: "Đại nhân ngài nghĩ đùa như thế nào cứ đùa thế đó!"

"Nghịch hỏng rồi cũng không sao?"

Cát Trạch trong lòng căng thẳng, sắc mặt soạt một cái trắng rồi, ai nha má ơi, mình thế nào quên cái vụ này!

Cái thanh Yêu đao này Thế nhưng lai lịch phi phàm. Là tổ sư nhất mạch này của hắn tạo ra, trải qua mấy đời người hoàn mỹ cùng bồi luyện, mới có tình cảnh loại hiện tại này.

Nếu như nghịch hỏng rồi...

Nhưng lời nói đã nói ra, nước đã tràn ra bát, thời điểm này hối hận cũng vô dụng rồi, trong miệng hắn như ăn qủa đắng, đắng đến tận đáy lòng, tội nghiệp nói: "Đại nhân không nên hù dọa tiểu nhân."

Đường Thiên vẻ mặt khinh bỉ: "Nhìn cái bộ dạng kinh sợ của ngươi kìa."

"Đại nhân gia đại nghiệp lớn, tiểu nhân sao có thể so?" Cát Trạch lập tức đưa lên một cái tâng bốc.

"Nói cũng phải!" Đường Thiên mặt rồng đại duyệt(tươi tỉnh), vỗ vỗ vai Cát Trạch vẻ mặt đăm chiêu: "Yên tâm, ta sẽ cẩn thận. Nếu thật là làm hỏng rồi..."

Cát Trạch trong lòng an tâm một chút, đại nhân tài đại khí thô, nói vậy gia sản phong hậu.

"…Vậy thì chỉ có thể tính ngươi không may rồi." Đường Thiên vẻ mặt là lẽ đương nhiên.

Cát Trạch mặt thoáng cái sụp xuống, rũ cái đầu, hắn hiện ở trong lòng sinh ra hối hận vô tận, hận không thể vỗ trán mình mấy cái. Thấy lợi tối mắt , bản thân hoàn toàn là bị xông mê muội đầu óc.

Thật nếu nghịch hỏng rồi...

Liệt đại sư tổ, nghìn vạn lần đừng bò ra tìm đệ tử a!

Đệ tử tự sát cũng không còn binh khí a!

Đường Thiên hoàn toàn không nhìn Cát Trạch vẻ mặt bi ai, thực sự là buồn ngủ thì có người đưa gối đầu. Hắn đang cần đối tượng nghiên cứu, Cát Trạch liền đưa Yêu đao của hắn lại đây, thực sự là người tốt.

Đường Thiên ho nhẹ một tiếng: "Giao cho ngươi một cái nhiệm vụ trọng yếu."

"Đại nhân xin chỉ thị." Cát Trạch hữu khí vô lực mà rên rỉ.

Đường Thiên coi như không có nghe thấy: "Đi kiếm chút nguyên vật liệu chế tác binh khí tới."

"Đại nhân cần phải loại tài liệu nào?" Cát Trạch vẫn là hữu khí vô lực.

"Mỗi thứ đều kiếm một chút." Đường Thiên đại thủ vung lên.

Mỗi thứ lấy tới một chút...

Cát Trạch ngơ ngác mà nhìn đại nhân, đại nhân, ngài cho rằng cái này là gọi món ăn ở quán cơm sao? Mỗi thứ lấy tới một chút, ngài biết rõ nguyên vật liệu có bao nhiêu loại không? Ngài như vậy là giỡn chơi sao?

Đường Thiên liếc mắt nhìn hắn: "Chủng loại càng đầy đủ, đối với Yêu đao của ngươi chỗ tốt càng lớn."

Cát Trạch một cái giật mình, con mắt lập tức đỏ, giống như tiêm thuốc kích thích: "Thuộc hạ liền đi làm!"

Nhìn Cát Trạch như một cơn gió biến mất tăm mất tích, Đường Thiên thỏa mãn, thực sự là một cái sức lao động tốt.

Các đội viên xa xa nhìn kỹ bên này, bọn họ nghe không thấy hai người đối thoại, nhưng nhìn thấy Đường Thiên nhận lấy Yêu đao của Cát Trạch, Cát Trạch vẻ mặt phấn khích mà rời đi, đoàn người lập tức sôi trào.

"Té ngã thành công rồi! Cát Trạch cũng ngã thành công rồi!" Tiểu Thu kích động vô cùng.

"Té cái gì?" Lão Tất không kịp phản ứng.

"Đống phân chó!" Tiểu Thu vẻ mặt ước ao.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 804: Phi Mã Thành Yên Bình

Yêu đao của Cát Trạch rất kỳ lạ.

Thân đao hẹp dài, một mạt huyết sắc ửng đỏ dọc theo mũi đao băng lãnh chậm rãi chảy xuôi, trong vẻ yêu dị khôn kể hỗn tạp băng lãnh, giống như con mắt rắn đỏ sẫm ẩn giấu trong bóng tối vô thanh.

Quả nhiên không hổ thanh danh Yêu đao.

Đường Thiên có chút kinh ngạc, cái thanh đao này không có hồn mà lại có khí tức tương tự sinh linh. Khí tức tương tự, hắn chỉ cảm thụ được tại trên bí bảo. Tội vực là không có sinh hồn, lại cả bảo vật nhưng Lục Thủ kiếm không có khí tức tương tự.

Có ý tứ.

Đường Thiên hứng thú tăng lên, hắn mở ra Thức Tỉnh thần trang, tỉ mỉ quan sát Yêu đao.

Mở ra Thức Tỉnh thần trang, Yêu đao trước mặt như đổi bộ dáng khác, thân đao hẹp dài phai nhạt đi, hiện ra tại trước mắt hắn là một vệt tiên huyết yêu dị. Không, xác thực mà nói là vô số pháp tắc tuyến màu đỏ tươi, chúng nó đan xen, chậm rãi chảy xuôi nhuyễn động, xem ra giống như có sinh mệnh.

Pháp tắc, huyết chi pháp tắc.

Đây là lần đầu tiên Đường Thiên trông thấy huyết chi pháp tắc, hắn tỉ mỉ quan sát những pháp tắc tuyến dày đặc chi chít này. Huyết chi pháp tắc, là một chi nhánh của sinh chi pháp tắc. Tiên huyết tồn tại lượng lớn

trong cơ thể sinh mệnh, là một bộ phận không thể thiếu của những cơ thể sinh mệnh này, nó ẩn chứa lực lượng cường đại cùng tác dụng thần kỳ.

Nhận biết về huyết mạch không những tại Tội vực, tại Thiên lộ, tương tự có rất nhiều vũ kỹ có thể kích phát lực lượng huyết mạch.

Huyết chi pháp tắc trong Yêu đao, cường hãn lạ thường, chỉ cần nhiễm lên một giọt tiên huyết của địch nhân, nó liền có thể khống chế và ảnh hưởng tiên huyết trong cơ thể địch nhân ở một trình độ nhất định. Điều này cũng có nghĩa, chỉ cần bị nó cắt ngang một cái lỗ nhỏ, ngươi liền sẽ mất đi quyền khống chế tiên huyết trong cơ thể mình. Nó còn có thể đủ hấp thu huyết mạch địch nhân, đồng thời đem huyết mạch đã hấp thu chuyển hóa làm sinh cơ tinh thuần, tẩm bổ người sử dụng, cái này là một cái thuộc tính thực dụng khiến người khác sợ hãi.

Không một ai tình nguyện đối mặt một kiện vũ khí như vậy.

Khí tức yêu dị chính là do những pháp tắc tuyến đỏ sẫm này chuyển động sản sinh ra. Cái này là vì sao?

Đường Thiên có chút khó hiểu. Pháp tắc tuyến của Lục Thủ kiếm là độc, tương tự cũng là một chi nhánh của Sinh pháp tắc, chúng nó đong đưa như thủy thảo, sản sinh độc tố, nhưng không có sản sinh bất cứ khí tức tương tự hồn nào.

Trong trạng thái mở ra Thức Tỉnh thần trang, hắn lý giải đối với pháp tắc ít có khó hiểu, nhưng mà lúc này hắn lại khó mà hiểu được huyền cơ trong đó. Theo điểm này, Yêu đao bài danh cao hơn Lục Thủ kiếm là có đạo lý.

Hiện tượng rất kỳ lạ, Đường Thiên chìm đắm ở trong đó.

"Nghe nói đại nhân cũng kiến tạo một chi binh đoàn." Hứa Diệp cười nói, bây giờ hắn đã đột phá cảnh giới, toàn thân khí thế cũng trở nên càng phát trầm tĩnh, ánh mắt thâm thúy: "Cũng không biết bây giờ thế nào rồi?"

A Mạc Lý có chút sửng sốt, lầm bầm hai câu: "Đường thần kinh kiến tạo binh đoàn? Cái gã gia hỏa này khẳng định lại động kinh rồi."

Người khác chỉ có ước ao, ba chữ Đường thần kinh này không phải là tùy tiện người nào cũng có thể gọi, tình hảo hữu năm đó luôn luôn khó mà thay thế được. Người khác có lẽ cảm thấy mình đối với đại nhân càng có giá trị nhưng lại khó thân cận như vậy.

"Hắn không động kinh mới kỳ quái." Hàn Băng Ngưng thản nhiên nói.

Người hiểu rõ Đường Thiên, cũng hiểu rõ nhân cách tâm tình cái gã gia hỏa này không ổn định cỡ nào, những loại chuyện khác thường, vượt quá tưởng tượng, đối với hắn là chuyện thường ngày.

Nhiếp Thu cười cười, không đưa ra nhận xét. Hắn dù sao cũng xuất thân từ chòm Sư Tử, dựa theo tiêu chuẩn bình thường mà nói, hắn không phải là chính thống. Đương nhiên, ở trong mắt người khác không phải vấn đề gì. Có thể chấp chưởng Linh bộ, đủ để chứng minh trình độ tín nhiệm của đại nhân đối với hắn.

Biết rõ sự thất thường của nhân gian, Nhiếp Thu đương nhiên hiểu được phần tín nhiệm này không dễ và trân quý. Kẻ Sĩ chết vì người tri kỷ, cái này không phải chuyện khó khăn gì, ở trong lòng hắn đã sớm phụng Đường Thiên làm minh chủ, Nhiếp Thu ngay cả trên ngôn ngữ nói bậy cũng không nguyện ý nói.

Về phần ở trong lòng, đối với đại nhân tổ kiến binh đoàn, hắn chỉ là cười cho qua.

Thực lực và dũng khí của đại nhân, trong lòng hắn rất kính nể, nhưng võ tướng đó là một hệ thống khác, không có nhiều năm học tập và huấn luyện, ngay cả cửa cũng khó mà mò đến.

Đại nhân chắc là nhất thời hứng khởi, giống như là hài đồng đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với một chuyện, tránh không được mò mẫm

một chút. Đại nhân tấm lòng kiên định, còn có mấy phần ngây thơ, không kỳ quái chút nào.

"Khẳng định là đỏ mắt vì chiến tích của chúng ta!" A Mạc Lý rất đắc ý, cổ sức lực khoe khoang ra mặt : "Đường thần kinh ta quá hiểu rồi! Khẳng định chính là như vậy! Ha ha, lần này hắn phải ăn bụi sau cái mông chúng ta rồi!"

Càng nghĩ A Mạc Lý càng là hứng thú, từ khi hai người quen biết, hắn vẫn bị Đường thần kinh ép tới gắt gao, tất cả cơ hội có thể cười nhạo Đường thần kinh, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Người khác tự nhiên không thể dõng dạc lớn tiếng như A Mạc Lý, đối với đại nhân, còn cần là lòng kính trọng a! Nhưng

Nói cái đầu trâu đất đúng là không sai chút nào a!

Linh bộ chiến tích gần nhất xác thực có thể nói huy hoàng rồi. Bọn họ đánh đâu thắng đó, nếu nói chiến đấu cùng những tiểu gia tộc kia còn không đủ để khiến người tin phục, vậy trận chiến cùng bốn vị cường giả Chiến Lực bảng thì để cho bọn họ oanh động Tội vực. Bốn gã cường giả Chiến Lực bảng, sức chiến đấu như vậy đặt ở Tội vực đủ để hủy diệt thành thị.

Không ít người đều cho rằng, Linh bộ tuy rằng chưa chắc có thể chống lại Trung Đình Tứ thành, nhưng mà Trung Đình Tứ thành muốn đối phó bọn họ, cũng cần phải trả cái giá không nhỏ. Loại quan điểm này bây giờ tại Tội vực có lưu truyền, giá trị của Linh bộ khổ tù lần thứ hai được nâng lên. Chỉ có điều, lần này không một ai dám đem Linh bộ khổ tù bắt làm cu-li nữa.

Tuy rằng tuyệt đại đa số thế lực đều tin tưởng chắc chắn rằng Linh bộ không phải đối thủ của Trung Đình Tứ thành, lựa chọn án binh bất động, sống chết mặc bây. Nhưng cũng có một ít thế lực nhỏ đem Linh bộ khổ tù trong tay đưa đến Phi Mã thành.

Rất nhiều người đều cho rằng Linh bộ sẽ thừa dịp thắng truy kích, thật không ngờ bọn họ lại án binh bất động tại Phi Mã thành.

Bên trong Linh bộ cũng có ý kiến muôn thừa dịp thắng truy kích, nhưng bị Nhiếp Thu đè ép xuống. Một mặt là không nhận được mệnh lệnh của Đường Thiên, mặt khác, Nhiếp Thu cũng không bị thắng lợi làm choáng váng đầu óc. Hiện tại thực lực Linh bộ, trình độ chệnh lệch rất lớn, đội viên được cứu trước hết kinh lịch chiến đấu nhiều nhất, thực lực tiến bộ cũng nhanh nhất, lý giải đối với chiến thuật cũng khắc sâu nhất, mà đội viên tới sau trở về thì còn cần thời gian.

Nói cách khác, hiện tại không phải là thời cơ tốt để khai chiến, bọn họ còn cần tích súc lực lượng.

Tuy nhiên, Trung Đình Tứ thành cũng không có buông tha đối phó Linh bộ.

Đỗ Khắc không đồng ý cũng phản đối việc đối phó với Linh bộ. Bên trong Trung Đình, tiếng kêu gọi giết chết Linh bộ cực cao, hắn không định cưỡng chế. Hơn nữa hắn cũng rất hứng thú đối với loại hình thức chiến đấu binh đoàn này, muốn nhìn cực hạn của Linh bộ.

Càng nhiều chiến đấu, áp lực, càng lớn Linh bộ sẽ bị ép ra càng nhiều bản lĩnh thật sự, đây mới là điểm hắn chính thức cảm thấy hứng thú.

Về phần ai thắng ai thua, hắn hoàn toàn không thèm để ý, dù sao sau cùng đều là hắn thắng.

Trong lúc Đỗ Khắc ngầm đồng ý, Phi Mã thành gần đây gặp công kích liên tiếp. Từng bọn sơn tặc tới giống như điên cuồng, không ngừng mà tiến công Phi Mã thành. Nhưng mà Nhiếp Thu chỉ huy Linh bộ nhanh chóng biểu hiện ra thực lực kinh người, bọn họ lần lượt đánh bại địch nhân.

Ở trong mắt người khác, Linh bộ nhìn như bấp bênh nguy hiểm, Nhiếp Thu lại vui vẻ chịu đựng. Trong mắt hắn, những cường độ công

kích này của sơn tặc còn kém xa bốn vị cường giả Chiến Lực bảng.

Tới liên tiếp, cường độ chiến đấu thấp, không phải là phương thức mài luyện binh đoàn tốt nhất sao?

Đôi khi, hắn thậm chí sẽ cố ý bày ra bộ mặt tận lực, bị thương nặng, để tránh đem những đám sơn tặc này bị hù dọa chạy mất. Nhưng dù vậy, chiến tích huy hoàng gần đây của bọn họ thật là đem rất nhiều gia hỏa đang tại âm thầm rình mò sợ đến chết khiếp.

Bị Linh bộ tiêu diệt, không phải là hạng người vô danh, rất nhiều lão đại đạo phỉ hung danh hiển hách, tất cả đều vẫn lạc dưới Phi Mã thành.

Phi Mã chiến trường nghiền nát rất tốt, thuyết minh cảm nhận của mọi người đối với chiến đấu mấy ngày liền.

Người đều là bị đẩy ra.

Lúc trước đây, Tội vực thiếu hụt động lực đi tới, bởi vì kết cấu Tội vực quá ổn định, ổn định đến tình trạng đã thiếu hụt sinh cơ. Nhưng Đường Thiên ngang trời xuất thế(đột nhiên xuất hiện), dẫn dắt Linh bộ của hắn, đem cái tư tưởng đã bắt đầu có chút mục nát này triệt để phá tan.

Binh đoàn thì ra là cường đại như thế!

Chiến đấu thì ra còn có thể đánh như vậy!

Phi Mã chiến trường đối với toàn bộ Tội vực ảnh hưởng cực kỳ sâu xa, mỗi một trận chiến đấu, đều có vô số người vây xem. Giống như mỗi cái thế lực, đều phái ra người của mình đến đây quan chiến.

"Nhanh lên a, huynh đệ cái này gió kệ gió, mưa kệ mưa!"

"Đúng vậy, bỏ lỡ thì đáng tiếc rồi!"

"Cũng không biết hôm nay có ai hay không, những đạo phỉ này cũng thật là, cũng không sức lực, so được với chúng ta đi sớm về tối sao?"

"Dù sao đều chỉ có thể chờ, mau tới, nếm thử trà ta mang đến, chậm rãi uống, chậm rãi chờ."

" Huynh đài lại chuẩn bị đầy đủ a..."

Giao lưu tương tự, mỗi ngày đều có tiến hành. Thậm chí đỉnh núi ở đối diện Phi Mã thành, vị trí tầm mắt tốt đều có người chọn. Những tiểu buôn tiều bán có đầu óc kia càng là tận dụng mọi thứ, chạy đến nơi đây bán chút cái ăn, tư nhiên sinh ý không tệ.

Đương nhiên gia tộc có tiền tài là trực tiếp ngồi thuyền, ở trên cao nhìn xuống toàn cảnh chiến trường.

Trong đạo phỉ cũng không thiếu người tài ba, liên tục thấy tận mắt đồng bạn thảm bại, bọn họ cũng bắt đầu chủ động mà thay đổi. Bọn họ bắt đầu mô phỏng theo Linh bộ một ít chiến thuật phối hợp, kỹ xảo, tuy rằng không thể so cùng Linh bộ, nhưng tình cảnh cũng vì đó đổi mới hoàn toàn. Lập tức tình hình đối kháng Linh bộ trở nên dễ coi hơn nhiều.

Không có gì so với cái này có sức thuyết phục hơn.

Nếu nói, lúc trước còn có rất nhiều người nửa tin nửa ngờ, như vậy, đạo phỉ tiến bộ càng là khiến đoàn người hiểu ra Tội vực sắp đi vào thời đại binh đoàn rồi.

Một ít gia hỏa tự cho là nắm bắt được, bị kích động vội vàng trở về. Trong khoảng thời gian này, binh đoàn tân thành lập tựa như nấm mọc lên, không ngừng xuất hiện. Cái thế lực nào không làm ra cái binh đoàn, ra cửa chào hỏi cũng người khác đều xấu hổ.

Về phần binh đoàn nên làm cái gì bây giờ, Phi Mã thành trở thành nơi duy nhất lấy kinh nghiệm.

Xung quanh Phi Mã thành vì vậy ngày càng náo nhiệt.

Cùng với người xem kích động, Linh bộ vẫn chỉnh chu đâu vào đấy, đạo phỉ cũng từ khắp nơi tu tập đến, bầu không khí có vẻ tệ hơn nhiều.

Liên tục bại trận, Phi Mã thành giống như một cái động không đáy, không biết lấp bao nhiêu tính mệnh, tình trạng vẫn làm người không thấy được đáy. Tuy rằng đoàn người mô phỏng theo Linh bộ, sức chiến đấu có tăng lên, nhưng mà vẫn không cách nào đánh bại Linh bộ. Càng chi mạng chính là bọn họ căn bản không có cách nào rút lui. Bọn họ là Trung Đình Tứ thành dùng nhiều tiền mời tới, nếu như rút lui như vậy thì chắc chắn đắc tội với Trung Đình Tứ thành rồi.

Mà đánh nhiều ngày như vậy, cừu hận với Linh bộ hóa giải cũng không được.

Cứ thế rút lui chẳng khác nào đắc tội với hai thế lực lớn nhất Tội vực rồi, về sau đừng nghĩ có đường sống. Đoàn người hiện tại cũng là đâm lao phải theo lao, chỉ có cố gắng kiên trì.

Tuy nhiên những kẻ đầu đao nhuốm máu này, ai nấy gian xảo như quỷ.

Đánh không lại, trốn không thoát, vậy thì kéo dài!

Mỗi ngày phái một tiểu đội, giả vờ giả vịt đánh một trận, vừa nhìn có chút không đúng liền nhanh chân bỏ chạy. Qua một hồi, lại đổi một nhóm người làm tượng tự như vậy.

Kể từ đó, thế cục ổn định trở lại, trong lòng đoàn người chấn tĩnh.

Phi Mã thành vậy mà lại bày biện ra vẻ hòa bình hiếm thấy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 805: Tân Yêu Đao

Sự ngầm hiểu giữa Phi Mã thành và đạo phỉ khiến cao tầng của Trung Đình Tứ thành tức muốn bể phổi rồi mà chẳng biết phải làm sao.

Đạo phỉ đối với cục diện trước mắt thỏa mãn vô cùng, đã không trái với giao dịch cùng Trung Đình Tứ thành lại có thể tránh cho thực lực của bản thân bị tổn thất quá lớn, kéo dài vừa đủ đến thời gian là có thể cầm tiền thuê rời đi. Về phần Trung Đình Tứ thành có đổi ý hay không, đoàn người không chút nào lo lắng, hành động lần này gần như tụ tập gần chín thành đạo phỉ của toàn bộ Tội vực. Cho dù là Trung Đình Tứ thành cũng phải suy nghĩ một lượt kết quả đắc tội đám người này.

Nhưng không phải toàn bộ đạo phỉ đều thỏa mãn, như Bạch Chung Ly, hắn không chút nào hài lòng.

Đừng tưởng lúc trước Bạch Chung Ly mày mò được lợi hại, nhưng tại giới đạo phỉ, hắn lại còn một người mới, cùng một chỗ với những đạo phỉ nổi danh lâu đời kia, không chút nào làm người khác chú ý. Hơn nữa Bạch Chung Ly thực lực cá nhân không tốt càng khiến người khác coi thường. Ở trong mắt rất nhiều người, bọn hắn hoàn toàn là một chi đạo phỉ không cùng đẳng cấp.

Lúc trước đoàn người cảm thấy Phi Mã thành là khối thịt mỡ, phía sau nối tiếp trước, Bạch Chung Ly căn bản kiếm không có cơ hội. Mà từ lúc song phương bắt đầu ăn ý chiến đấu, đám đạo phỉ lại đột nhiên phát hiện, cái này quả thực là cơ hội học tập tuyệt hảo, Bạch Chung Ly càng là không có được cơ hội lên sân khấu.

So với những đạo phỉ này, Bạch Chung Ly đối với binh đoàn lý giải đâu chỉ khắc sâu hơn một phần nữa điểm.

Tiến bộ mà đám đạo phỉ dào dạt đắc ý, ở trong mắt hắn không đáng nhắc tới, chân chính khiến hắn quan tâm chính là sự tiến bộ của Linh bộ. Tận mắt nhìn thấy Linh bộ chiến trận từ trúc trắc đến ngày càng thành thạo, nhìn Linh bộ cấp tốc phát triển ở trong tay Nhiếp Thu, tâm tình của hắn rất không ổn.

Nhiếp Thu là đối thủ cạnh tranh trực tiếp của hắn, xuất thân, lai lịch của hai người đều rất tương tự. Linh bộ đã từ từ kết hợp thành hình, thế nhưng mình thì sao chứ, lại chẳng làm nên trò trống gì.

Không có gì tệ hơn cảm giác này.

Vốn Tâm cao khí ngạo, Bạch Chung Ly nhìn thấy Tư Mã Tiếu, mặt đen như sa sầm: "Đây là kế hoạch của các ngươi?"

Lần trước tìm đến hắn bàn bạc giao dịch là Tư Mã Tiếu. Vốn có nói tốt, Bạch Chung Ly lẫn vào trong đạo phỉ làm nội ứng trong thời gian này, không ngờ lại dẫn tới tình cảnh khó xử trước mắt.

Tư Mã Tiếu không quan trọng mà buông ra hai tay: "Ai có thể đoán được Đỗ Khắc sẽ có hứng thú đối với binh đoàn? Hơn nửa quyền lực Trung Đình trong tay Đỗ Khắc, hắn không lên tiếng, những người này có thể tạo sóng gió gì? Chỉ có thể tiếng sấm mưa to một chút."

Nói ra vậy, Tư Mã Tiếu cũng rất khó chịu.

Hắn cùng Tư Mã Hương Sơn thật vất vả trà trộn đến địa vị này, cũng được giao trọng trách. Nhất là khi nhiệm vụ thu mua đạo phỉ đối phó Mặt quỷ giao cho Tư Mã Tiếu, hai người đều cho rằng cơ hội của bọn họ tới rồi.

Kế hoạch lúc đầu thực thi rất thuận lợi, nhưng mà hai người thế nào cũng không có nghĩ đến, Đỗ Khắc vậy mà lại không chủ động đối phó

Mặt quỷ. Cao tầng Trung Đình chia bè phái, ngoài dự tính mọi người. Bọn họ cũng đánh giá thấp tốc độ hợp nhất Linh bộ của Nhiếp Thu, bốn gã chiến lực bảng cường giả công thành chết trận, khiến tất cả những đạo phỉ này đều bị hù dọa rồi.

Đám đạo phỉ vốn kêu gào phải giết sạch Phi Mã thành, mỗi cái trò chầy cối mà cũng không làm được.

Kế hoạch trước đó lập tức trở nên tràn ngập lỗ hổng.

"Ta chỉ có thể dây dưa ở đây?" Bạch Chung Ly hừ lạnh.

"Tạm thời không nên động." Tư Mã Tiếu suy nghĩ một chút nói: "Đỗ Khắc đã bắt đầu thành lập binh đoàn, Đỗ Khắc kiêu ngạo như vậy, sao có thể dễ dàng để binh đoàn của mình kém hơn của người khác? Hắn nhất định sẽ làm cho binh đoàn của mình đánh bại Linh bộ. Vô luận Đỗ Khắc đến lúc đó xuất phát từ cái tâm lý gì, sau khi chiến thắng Linh bộ, Trung Đình nhất định sẽ động thủ. Chỉ đến lúc đó, con bài ngầm ngươi mới có thể phát huy tác dụng chân chính."

Bạch Chung Ly có chút hứng thú nhưng không nói gì.

Trên thực tế, ngoại trừ ngây ra tại nơi đây, hắn cũng không có nơi nào để đến. Cái thời điểm này không phải hắn muốn rút là có thể rút, nhiều đạo phỉ như vậy tụ tập cùng một chỗ, hắn muốn bứt ra thối lui, rất có khả năng sẽ khiến cái hải tặc khác cùng tấn công.

Đạo phỉ nhưng không có quy củ gì có thể giải thích.

Thủ hạ của hắn nhân số không ít lại không có cao thủ gì, hơn nữa tính tình tản mạn(rời rạc), cho dù hắn cố ép huấn luyện, nhưng mà so với Linh bộ đội viên kỷ luật tính tuyệt hảo thì kém đến quá xa. Kỷ luật kém đến xa, thực lực còn kém xa hơn. Linh bộ có thể hung hăng có sức lực như thế, đối kháng đông đảo đạo phỉ như thế, đó là thực lực cho phép. Bạch Chung Ly không có cái thực lực này, tự nhiên cũng không dám xằng bậy tại nơi đạo phỉ tập trung.

"Đỗ Khắc cũng mày mò binh đoàn, ngươi nói, cái người khác chẳng lẽ sẽ không?" Tư Mã Tiếu thu liễm tiếu ý, sắc mặt nghiêm trọng: "Cái này là chúng ta đánh một trận sau cùng tại Tội vực. Nếu như thắng, vậy sát về Thánh vực, nếu không được cái Tội vực này cũng không người là đối thủ của chúng ta. Nhưng giả như bại rồi, chúng ta đây sẽ chết không có chỗ chôn. Linh bộ có cường, lại há có thể chống lại toàn bộ Tội vực, hơn nữa lại còn Tội vực phát triển binh đoàn?"

Bạch Chung Ly thần tình cũng trở nên nghiêm túc, lời Tư Mã Tiếu nói không phải là chuyện bất ngờ gì. Nếu như Tội vực thật sự tìm ra phương pháp tổ kiến binh đoàn, như vậy ưu thế duy nhất của bọn họ chắc chắn không còn, Tội vực hợp nhất nhân lực vật lực tuyệt không phải chỉ là một cái Linh bộ có thể đối kháng.

Xem ra phải cưỡng ép huấn luyện.

Trong lòng Bạch Chung Ly thầm hạ quyết tâm, cũng may mỗi cái lộ đạo phỉ hiện tại đều đang tại tìm nghĩ mọi cách mô phỏng theo Linh bộ, tràng diện đại luyện binh là bình thường vô cùng.

----- oOo -----

Khi Cát Trạch lại lần nữa cầm đến yêu đao của mình thì hắn ngây ngẩn cả người.

Thân đao ửng đỏ, như tà dương chiếu rọi, khí tức yêu dị biến mất thay vào là ôn hòa ôn nhuận, không có chút khí tức lẫm liệt nào.

Cảm giác này... Không đúng a!

Yêu đao trước mắt, chỗ nào còn xứng với thanh danh Yêu đao? Không chút nào giống yêu!

Đường Thiên nhìn thấy biểu tình Cát Trạch nghi hoặc, bình thản cười, cũng không có nói hắn ra, biến hóa của Yêu đao cứ đề cái gã gia hỏa này

phải tự mình tìm tòi. Lần này cải tạo yêu đao, Đường Thiên được lợi to lớn, thậm chí vượt qua Lục Thủ kiếm lần trước.

Những người khác đã sớm vội vàng vây quanh.

"Cát Trạch đại nhân, thử đao xem đi!"

"Đúng vậy đúng vậy, để chúng ta cũng khai mở nhãn giới a!"

"Thật khiến người mong đợi."

...

Tâm tình Cát Trạch có chút thấp thỏm, cấp bậc bảo vật như Yêu đao vậy, nếu làm hỏng rồi, muốn tìm cái thay thế chẳng chút dễ dàng. Hắn nắm yêu đao, thử nhấc nhấc mấy cái, cảm thấy thân đao như là nhẹ hơn một ít, nhưng rất thuận tay. Khi hắn rót lực lượng vào yêu đao, sắc mặt bỗng dưng ngây người, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được: "Cái này là..."

Một cái quang điểm huyết hồng chói mắt không hề dấu hiệu sáng lên tại mũi đao.

Hồng sắc quang điểm cấp tốc bành trướng, như khí cầu thổi lên, điên cuồng khuếch trương.

Đạo ánh sáng đỏ sẫm bành trướng, lướt qua thân thể mọi người, hóa thành một cái huyết mạc hồng sắc, bao phủ mọi người. Mọi người phảng phất đặt mình trong máu huyết sền sệt, bên trong tầm mắt một màu huyết hồng, mùi máu tươi nồng nặc mà yêu dị tràn ngập mọi ngóc ngách. Trong màn máu, giống như tồn tại một loại lực lượng kỳ dị, dường như chỗ nào cũng có, nhưng khi ngươi tỉ mỉ tìm kiếm thì lại khó tìm tung tích.

Đoàn người bị tràng diện trước mắt làm cả kinh ngây người, xung quanh Cát Trạch an tĩnh được ngay cả một cây kim rơi xuống mặt đất đều có thể nghe được đến.

"Lĩnh... Lĩnh vực!"

Xen lẫn âm thanh thất kinh rung động, không biết là người nào hô lên. Trong lòng sớm đã có suy đoán, sắc mặt mọi người trong nháy mắt máu không còn một giọt. Pháp tắc lĩnh vực a, pháp tắc lĩnh vực trong truyền thuyết a, đương đại chỉ có một mình Đỗ Khắc có thể làm được.

Pháp tắc lĩnh vực, tượng trưng cho lực lượng pháp tắc tầng thứ cao nhất, lực lượng cuối cùng hủy thiên diệt địa.

Các đội viên thực lực không kém nhưng không phải cao thủ thành danh gì. Đối với bọn họ mà nói, pháp tắc lĩnh vực là truyền thuyết xa xôi và cao không thể với tới. Bọn họ ngơ ngác mà nhìn huyết mạc, đầu óc trống rỗng.

"Cái này không phải pháp tắc lĩnh vực, xác thực mà nói, cái này không phải pháp tắc lĩnh vực chân chính."

Thanh âm Đường Thiên đánh vỡ một bầu không khí tĩnh mịch, nhưng mà không biết vì sao, mọi người lại thở phào nhẹ nhõm, sợ hãi khó giải thích kia biến mất tăm mất tích, bọn họ dần dần phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt trắng như tờ giấy cũng khôi phục mấy phần huyết sắc.

Nếu như một kiện bảo vật là có thể đủ chế tạo một mảnh lĩnh vực pháp tắc thì đáng sợ như thế nào a!

Không ai có thể tưởng tượng được.

Ngay cả Cát Trạch cũng không cách nào tưởng tượng, hắn thở phào nhẹ nhõm có thừa, trong lòng lại mơ hồ có chút mất mát. Lĩnh vực a, lực lượng khiến người tha thiết ước mơ bao nhiêu a. Nhưng hắn cũng rất nhanh hồi phục tâm tình, tâm chí hắn kiên định hơn xa so với võ giả bình thường, chẳng mấy chốc đối với tâm tính của mình có điều cảnh tỉnh.

Nếu lực lượng vũ khí vượt qua bản thân, vậy mình chỉ sẽ trở thành nô lệ của nó.

Mỗi một kiện bảo vật đều là một kiện mãnh thú, nếu như không có đủ lực lượng hàng phục nó, vậy chỉ có thể bị nó xé rách thành mảnh nhỏ.

Chậm đã... Không phải pháp tắc lĩnh vực chân chính!

Cát Trạch bỗng nhiên ý thức được ẩn ý trong những lời Mặt quỷ đại nhân này.

"Cái này là bắt chước lĩnh vực pháp tắc, đúng ra mà nói, có thể xưng là lĩnh vực không hoàn chỉnh. Cái phiến huyết mạc này là do huyết pháp tắc cấu thành. Chúng ta đều biết rõ, cảnh giới pháp tắc chia làm pháp tắc tuyến, Pháp tắc diện và pháp tắc lĩnh vực. Nhưng chúng nó tiến hóa như thế nào chứ? Trong lúc nghiên cứu Yêu đao, ta phát hiện một sô thứ kỳ lạ. Pháp tắc diện thực tế là do pháp tắc tuyến cấu thành, một căn sợi dây như thế nào biến thành một cái bình diện? Đan bện! Mọi người đã thấy cái chiếu rồi đi. Tuyến như thế nào biến thành không gian chứ? Đó chính là lồng sắt rồi. Cái thanh Yêu đao này chính là dùng biện pháp này, bắt chước ra một cái không gian tương tự."

Đường Thiên vô cùng đắc ý, nhưng mặt nạ quỷ che khuất, các đội viên hoàn toàn nhìn không thấy sắc mặt tiểu nhân đắc chí của hắn.

Trái lại, thông qua mặt nạ, thanh âm hắn nhiều ra một phần trầm thấp.

Các đội viên mở to hai mắt, đa số mọi người cái hiểu cái không, nhưng có một chút ngộ tính cao, toát ra biểu tình như có đăm chiêu. Mỗi người tựa như học sinh ngoan ngoãn, chăm chú lắng nghe, không chút nào che giấu sự sùng kính.

Ngay cả Cát Trạch vốn mắt cao hơn đầu cũng là đầy vẻ chấn động hoảng sợ.

Đùa sao, dù cái này không phải pháp tắc lĩnh vực chân chính, nhưng tầng thứ nghiên cứu đã chạm đến đến pháp tắc lĩnh vực, cái này thuyết minh cái gì? Chứng minh đại nhân lý giải đối với pháp tắc đã là tầng thứ cao nhất Tội vực!

Nắm Yêu đao, huyết mạc trước mắt ở trong mắt hắn lại là phen cảnh tượng khác.

Mỗi một cái đội hữu, đều giống như là một đoàn tiên huyết, hắn có thể rõ ràng cảm thụ được bọn họ mạch đập nhảy lên, nhìn thấy tiên huyết bọn họ lưu động, dù cho những huyết quản nhỏ hơn sợi tóc kia, ở trong mắt hắn cũng là một tý tất hiện. Ở trong mắt hắn, không có bất cứ bí mật gì, hắn thậm chí có thể khẳng định, chỉ cần hắn nguyện ý, hắn có thể khiến máu huyết của bất cứ một cái người nào chảy ngược.

Đây là lĩnh vực sao?

Tất cả ở trong lòng bàn tay hắn, cảm giác say mê khó có thể diễn tả bằng lời hiện lên ở trong lòng hắn.

Khi ánh mắt hắn chuyển hướng Mặt quỷ đại nhân thì hắn bỗng nhiên sững sốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 806: Đỗ Khắc Tới Chơi

Mặt quỷ đại nhân lại chỉ là một vòng quang ảnh mơ hồ!

Cát Trạch giống như bị giội nước lạnh toàn thân, cảm giác tất cả đều nắm giữ trong lòng bàn tay vừa rồi biến mất không còn thấy bóng dáng. Càng làm cho hắn hoảng sợ chính là hắn không cảm nhận được khí tức của đại nhân.

Rõ ràng đoàn quang ảnh mơ hồ kia ở tại ngay trước mặt mình nhưng lại cảm giác không được sự tồn tại, tựa như thấy ma ban ngày vậy, một cổ hàn ý thấu xương từ lòng bàn chân lao thẳng lên trên.

Cát Trạch hiểu rõ là thực lực của mình, bại dưới tay Mặt quỷ đại nhân không có gì kỳ quái, nhưng lần đó hắn sớm nhận thấy được đại nhân tới gần. Thực lực đến loại cảnh giới hắn này, cảm ứng đối với khí tức cực kỳ nhạy cảm. Cho dù là Đỗ Khắc, cự ly gần như thế không thể không phát hiện.

Chẳng lẽ là mình còn chưa quen thuộc tân Yêu đao?

Cát Trạch cố gắng áp chế khủng khoảng và kinh hãi trong lòng, nhưng chp dù hắn nỗ lực như thế nào vẫn không thể nắm được khí tức đại nhân. Quang ảnh mơ hồ kia tựa như một đám không khí, cái gì cũng không có.

Thế... Thế nào có thể!

Quầng sáng từ từ thu nhỏ lại, mọi người chỉ cảm giác màu đỏ tươi trong tầm mắt rút nhanh giống như thủy triều.

Đường Thiên nhìn thấy sắc mặt Cát Trạch trắng bệch, toàn thân cứng lại, có chút kỳ quái: "Thế nào, có chỗ nào không hài lòng sao?"

Người khác nghe đến những lời này, đồng loạt quay mặt nhìn, vẻ mặt không thể tin được mà nhìn Cát Trạch, bọn họ cảm thấy cực kỳ khó tin, như vậy còn không hài lòng?

Bị mọi người nhìn kỹ, Cát Trạch giật mình phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt mọi người cực kỳ đố kị, ước ao, bất thiện, sống lưng run như sợi mỳ đun sôi, thoáng cái mềm oặt, cúi đầu khom lưng: "Thuộc hạ rất cao hứng, cao hứng quá nên mê muội đầu rồi!"

"Thật?" Đường Thiên có chút nghi hoặc.

Trên lưng Cát Trạch đổ mồ hôi, liên tục nói: "Thật, thật!"

"Vậy thì được." Đường Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng đao không phải của mình, nhưng nếu làm hỏng rồi, thật mất mặt lắm. Thần thiếu niên, mất cái gì cũng không thể mất mặt.

Bỗng nhiên, Phù Chính Chi xông tới như một cơn gió, người còn tại hơn mười mét đã kinh hoàng mà gọi: "Đại nhân đại nhân, không tốt rồi! Không tốt rồi!"

Đường Thiên quay mặt nhìn, khó hiểu mà nhìn Phù Chính Chi.

Vọt tới trước mặt Đường Thiên, Phù Chính Chi vừa thở dốc, vội vàng nói: "Đại nhân, Đỗ... Đỗ Khắc cũng thành lập binh đoàn rồi."

Đỗ Khắc cũng đang thành lập binh đoàn? Cái tin tức này khiến Đường Thiên có điểm bất ngờ, nhưng vẻn vẹn chỉ là một điểm bất ngờ mà thôi.

Thành lập thì thành lập a, không cần khẩn trương như thế, hắn vẻ mặt nghi hoặc mà nhìn Phù Chính Chi.

Vừa nhìn đại nhân không chút động lòng như thế, Phù Chính Chi tức thì nôn nóng : "Đại nhân, lời kêu gọi của Đỗ Khắc tại Tội vực không phải bình thường, chỉ cần hắn đăng cao một hô, phân nửa cao thủ này sẽ đi theo hắn. Nghe nói cường giả Chiến Lực bảng đã không sai biệt lắm đạt hai mươi người. Ngay cả binh sĩ bình thường nhất cũng phải trải qua ba vòng sàng lọc trở lên, ai nấy đều là cao thủ có ngăn cản một phương! Đại nhân, phải làm sao bây giờ?"

Đường Thiên vừa nghe cái tin tức này, đúng là có chút giật mình. Hắn giật mình với lời kêu gọi của Đỗ Khắc, cường giả Chiến Lực bảng đã có hai mươi vị, tuyệt đối là phi thường kinh khủng. Đường Thiên hiện tại đối với cường giả Chiến Lực bảng đại khái đã có lý giải. Chiến lực bảng chỉ có năm mươi danh ngạch, cho dù thêm cả Hung nhân bảng, cường giả thực lực đạt được Chiến Lực bảng, toàn bộ Tội vực cũng sẽ không vượt quá một trăm người.

Đỗ Khắc tùy tiện kêu gọi, đã tới rồi hai mươi cái, lời kêu gọi này quả nhiên kinh khủng.

Tuy nhiên, thần thiếu niên là dễ hù dọa sao? Đường Thiên hừ lạnh: "Hoảng cái gì mà hoảng, binh đoàn là dễ làm như vậy sao?"

Những lời này không phải lời nói bừa, Đường Thiên tuy rằng không có tự mình trải qua võ tướng, nhưng mà dù sao tại bị Binh từ từ dạy bảo, cũng hiểu rõ thành lập binh đoàn tuyệt đối không phải chuyện dễ. Tội vực quen đơn đả độc đấu, muốn tiếp thu phương thức chiến đấu của binh đoàn, lại có thể dễ dàng như vậy?

Thiếu niên trên phương diện này còn tìm tòi Pháp tắc diện cộng hưởng chứ!

"Đại nhân, bọn họ nhất định là hướng về phía chúng ta mà tới! Chờ binh đoàn bọn hắn thành hình, khẳng định sẽ tìm đến chúng ta! Đại nhân, bọn họ đã tự xưng Tội vực đệ nhất binh đoàn." Phù Chính Chi vẻ mặt cầu xin, đây mới là điểm khiến hắn chân chính sốt ruột. Từ khi Đường Thiên muốn làm cái gì mà Thần Trang binh đoàn, Phù Chính Chi đối với

danh xưng "Tội vực đệ nhất binh đoàn" cực kỳ mơ ước, đó là đại biểu tiền đồ không thể hạn lượng trong tương lai của hắn a.

Bây giờ tất cả đều không còn rồi!

Cũng khó trách Phù Chính Chi thất hồn lạc phách, địa vị Đỗ Khắc ở trong cảm nhận của người Tội vực rất cao cả, Đường Thiên không cách nào tưởng tượng. Đỗ Khắc thành lập binh đoàn thanh thế rất lớn, khiến người khác nghẹn họng trông theo ,so với Đỗ Khắc bọn họ quả thực giống như vừa đánh vừa đùa.

Binh đoàn của Đỗ Khắc, Chiến Lực bảng trên hai mươi người, còn phía bọn họ thì sao, chỉ có hai người.

Song phương chênh lệch lớn như vậy, khiến người rất chán nản.

Đường Thiên đối với Đỗ Khắc tâm lý không có e sợ, cho nên rất khó lý giải ý nghĩ của Phù Chính Chi, nhưng mà hắn nhìn lướt qua cái người khác, cái người khác cũng là ai nấy sắc mặt trắng bệch, thất hồn lạc phách. Cát Trạch vừa được đến tân Yêu đao, cũng ngây ra như phỗng.

Nhìn thấy bộ dáng không dám ganh đua của đám gia hỏa này như thế, Đường Thiên tức thì giận tím mặt: "Nhìn bộ dáng kinh sợ của các ngươi một cái coi! Tất cả đều luyện thêm cho ta!"

Nhìn thấy đoàn người này lảo lảo đảo đảo mà đi luyện thêm, nhưng người nào cũng ủ rũ, Đường Thiên không khỏi nhíu mày.

Hắn không có nghĩ tới, cùng lắm là tin tức Đỗ Khắc thành lập binh đoàn, vậy mà hù dọa đám gia hỏa này thành như vậy. Đường Thiên khó mà tưởng tượng được, đến tận bây giờ, xung quanh hắn đều là một đám người không sợ chết, dù cho là Sài Lang tộc thực lực thấp kém, trong xương cốt cũng có nhiệt huyết. Hắn chưa từng bởi vì loại vấn đề này mà lo lắng, mọi người đều là gào thét xông hướng phía trước, ai nấy hãn không sợ chết.

Bọn Phù Chính Chi không dám cãi mệnh lệnh Đường Thiên, nhưng sĩ khí suy sụp đến không thể thấp hơn, hiệu quả huấn luyện có thể thấy kết quả.

Không được tiếp tục như vậy!

Đường Thiên nói là không được thông minh, nhưng không ngốc, điểm ấy lại hiểu rõ.

Thế nào mới có thể khiến đám gia hỏa này không kinh sợ chứ?

Đường Thiên không biết chính là tin tức Đỗ Khắc tuyên bố thành lập Tội vực đệ nhất binh đoàn, ở Tội vực gây ra sóng to gió lớn thế nào. Đỗ Khắc được công nhận Tội vực đệ nhất nhân, nhưng hắn bình thường làm người rất kín tiếng, cực ít lộ diện.

Khi hắn tuyên bố thành lập binh đoàn, gần bảy thành gia tộc quyền thế tại Trung Đình Tứ thành lập tức công khai hưởng ứng, ngay sau đó, thiên tài cùng tinh nhuệ các tộc giống như thủy triều dũng mãnh tràn vào Đỗ phủ. Thời gian không đến hai ngày, tin tức này đã truyền khắp mỗi cái ngóc ngách Tội vực, vô số cường giả hưởng ứng.

Đây là Đỗ Khắc, Tội vực đệ nhất nhân.

Khi hắn đứng ra, toàn bộ Tội vực đều vì hắn mà động.

Không một ai quan tâm Linh bộ ở Phi Mã thành, không một ai chú ý Mặt quỷ Tiêm Phong thành, ánh mắt của toàn bộ Tội vực đều hướng tới Đỗ thành. Những cao tầng Trung Đình vốn nỗ lực kiềm giữ cân bằng lúc này câm như hến, không một ai dám phát ra chút thanh âm phản đối nào.

Binh đoàn, Tội vực đệ nhất chi binh đoàn.

Trong khi Đường Thiên đau đầu với việc làm như thế nào tăng lên sĩ khí thì Phù Chính Chi lảo đà lảo đảo xông vào, lắp bắp nói: "Đại, đại nhân, có người cầu kiến!"

Vừa nhìn bộ dạng Phù Chính Chi kinh sợ như vậy, Đường Thiên tức muốn nổ phổi, trừng to mắt, mắng: "Hoảng cái gì mà hoảng, nhìn ngươi như vậy sao khá lên được! Người nào?"

"Hắn nói hắn là Đỗ Khắc." Phù Chính Chi hàm răng run lên.

Đỗ Khắc...

Đường Thiên sửng sốt.

Đường Thiên không có nghĩ đến, Đỗ Khắc sẽ tìm đến mình.

Hắn quan sát người trung niên vô cùng bình thường trước mặt, đây là Đỗ Khắc? Tội vực đệ nhất nhân Đỗ Khắc?

Đỗ Khắc cũng rất có hứng thú đánh giá Đường Thiên, hắn bỗng nhiên cười nói: "Quỷ huynh có thể bỏ mặt nạ xuống hay không?"

Đường Thiên nghe đến những lời này, trái lại rất sảng khoái mà tháo mặt nạ xuống, uốn nắn: "Ta không phải họ Quỷ, ta gọi là Đường Thiên."

Đỗ Khắc nhìn thấy mặt Đường Thiên, có chút giật mình: "Thật không ngờ Đường tiên sinh vậy mà lại còn trẻ tuổi như thế!"

Hắn đúng là giật mình, không những hắn, Phù Chính Chi cùng Cát Trạch ở một bên cũng hoàn toàn trợn tròn mắt. Hai người hoàn toàn không có nghĩ đến, Mặt quỷ đại nhân tàn nhẫn vô cùng vậy mà trẻ tuổi như thế. Nhất là Cát Trạch, hắn đã là thiên tài xuất sắc nhất một đời tuổi trẻ, nhưng nhìn thấy Đường Thiên còn nhỏ hơn mình, thực lực lại mạnh hơn mình nhiều như vậy, hắn như không thể tin được hai mắt của mình.

Cái này... Cái này cũng quá yêu nghiệt rồi đi!

"Ha ha ha ha, không có biện pháp, thiên phú tốt là dễ dàng trẻ tuổi!" Đường Thiên vừa đắc ý, lập tức tất lộ nguyên hình.

Đỗ Khắc cảm khái: "Ta khi tuổi như Đường tiên sinh, thực lực kém xa Đường tiên sinh, hậu sinh khả uý a."

"Ha ha ha ha!" Trên mặt Đường Thiên không kìm được, lộ dáng tươi cười đắc ý, liên tục xua tay: "Không nên so với ta, không nên so với ta, thần thiếu niên luôn luôn tương đối mãnh, ha ha ha ha..."

Phù Chính Chi và Cát Trạch vẻ mặt dại ra mà nhìn Đường Thiên.

Cái này... Cái này lại còn cái Mặt quỷ đại nhân sát phạt quyết đoán, vui giận không hiện ra sắc, sâu không lường được kia sao?

Cái gã gia hỏa vẻ mặt ngu ngốc này rốt cuộc là từ nơi nào nhảy ra!

Đỗ Khắc lại ngơ ngác, thiên tài luôn luôn khác thường, hắn trước đây cũng không khá hơn chút nào, hắn trái lại cảm thấy Đường Thiên thẳng thắn như vậy hợp khẩu vị hắn, ha hả cười: "Đỗ Khắc già hơn mấy tuổi, không biết có thể gọi tiếng lão đệ?"

Hiện tại Đường Thiên đã cảm thấy Đỗ Khắc thuận mắt vô cùng, không nói hai lời: "Không thành vấn đề, ta đây gọi ngươi là lão Đỗ."

Phù Chính Chi và Cát Trạch hai người nhìn nhau, hai người vẻ mặt ngổn ngang, bọn họ cảm thấy tình hình trước mắt thế nào quỷ dị như thế. Hai người không phải là một lời bất hòa liền rút đao mặt đối mặt sao? Thế nào lại xưng huynh gọi đệ? Đây là diễn biến kiểu gì?

Đỗ Khắc cười cộc lốc: "Đoàn người về sau chính là người một nhà rồi! Yên tâm, chuyện của lão đệ, về sau chính là chuyện của lão Đỗ ta! Ta đã nói mỗi cái thành đưa tất cả thuộc hạ của lão đệ đến Phi Mã thành rồi."

"Vậy thì thật phải cảm tạ lão Đỗ!" tiếu ý trên mặt Đường Thiên liễm đi, vẻ mặt nghiêm túc.

"Tuy rằng lúc trước hai huynh đệ ta tuy có chút xung đột nhỏ nhưng không tính làm gì, đúng là không đánh không quen mà." Đỗ Khắc lộ ra

biểu tình toàn thân lẫn vật vô hại: "Nhưng mà hai ta không xung đột lợi ích a. Người phía dưới sẽ cho rằng lão đệ muốn đoạt bát ăn cơm của bọn họ, nhưng mà lão Đỗ lại biết, cái Tội vực này chứa không được lão đệ, lão đệ cuối cùng sẽ giết về Thánh vực."

Đường Thiên giơ ngón tay cái lên: "Lão Đỗ quả nhiên ánh mắt tinh tường!"

Đỗ Khắc nhìn Đường Thiên: "Lão Đỗ có thể hỏi nhiều chút không? Lão đệ và Quang Minh châu là địch hay là bạn?"

"Tử địch." Đường Thiên chẳng có chút nào giấu giếm.

"Toàn bộ Tội vực với Quang Minh châu đều là tử địch." Đỗ Khắc ngữ khí bình tĩnh: "Rất nhiều người cho rằng, ta thành lập binh đoàn là vì đối phó lão đệ, bọn họ không biết, lão Đỗ ta chỉ có một mục tiêu là trở về Thánh vực. Tiền bối vì ra khỏi Tội vực, trước sau không biết chết bao nhiêu người, nhưng không một ai thành công. Lão sư của ta chết tại nơi đó, gia gia ta chết tại nơi đó. Ta biết rõ biện pháp trước đây đều không hữu dụng, nhiều năm như vậy, ta luôn luôn nghĩ biện pháp gì mới có thể đi ra khỏi cái địa phương chết tiệt này. Cho tới khi có Phi Mã thành, ta thoáng cái hiểu được, binh đoàn, chỉ có binh đoàn mới có thể giúp chúng ta đi ra!"

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Đỗ Khắc dữ tợn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 807: Đột Phá Mới

Ai cũng không có nghĩ tới, Đỗ Khắc sẽ kết minh với Mặt quỷ, ngay cả Đường Thiên cũng không thể ngờ. Nhưng nghĩ lại một chút, Đường Thiên lại cảm thấy là lẽ đương nhiên.

Chỉ có những người nguyện ý co mình sống tại Tội vực kia mới cho rằng đám người Đường Thiên là địch nhân. Đỗ Khắc từng xông qua Tội môn, bước lên đỉnh cao, thế nào lại thiếu hụt dũng khí?

Đường Thiên nhìn Đỗ Khắc khá là thuận mắt, hắn gặp qua nhiều người Tội vực như vậy, Đỗ Khắc là một vị dũng sĩ duy nhất nhiệt huyết chưa có bị diệt. Đường Thiên không thích Tội vực, bởi vì hắn chán ghét bầu không khí nơi đây, cực kỳ nhẫn nhục chịu đựng, không có chút dung khí nào, giống như con đà điểu chôn cái đầu ở trong cát, cứ sợ hãi rụt rè mà sinh hoạt. Hắn cảm thấy hèn nhát, thần thiếu niên chán ghét tất cả những trò hèn nhát.

Đương nhiên, lão Đỗ có thể vừa nhìn đã thấy thần thiếu niên không phải bình thường, cái ánh mắt này, rất chuẩn! Cũng có thể chứng minh lão Đỗ, người già nhưng tâm không già, trung niên đại thúc tinh thần như thiếu niên.

Lão Đỗ đệ nhất Tội vực lại còn có chút trình độ a.

Đường Thiên không biết chính là trình độ của lão Đỗ xa xa không chỉ ở cái này.

Đỗ Khắc tại sau khi tuyên bố kết minh với Mặt quỷ liền dùng thủ đoạn sấm sét, cấp tốc khống chế các gia tộc khác tại Trung Đình Tứ

thành. Các gia tộc ở Trung Đình Tứ thành vốn ý đồ khống chế hành động của Đỗ Khắc, ở trước mặt Đỗ Khắc không có chút lực hoàn thủ nào.

Đường Thiên cũng không quan tâm nhiều những chuyện này, hắn có một đống chuyện phải làm. Linh bộ và đám người Chung Ly Bạch cũng trở về Tiêm Phong thành, đoàn người không có chìm đắm ở trong vui sướng đoàn tụ, mọi người đều vùi đầu vào trong huấn luyện điên cuồng. Trải qua lần đau khổ này, mọi người vô cùng rõ ràng thực lực mới là trọng yếu nhất.

Kết minh cùng Đỗ Khắc, có nghĩa là hắn không cần phải lãng phí thời gian chiến đấu cùng Tội vực. Hiện tại chỉ còn lại có một đạo cửa ải khó khăn sau cùng, đó chính là thế nào vượt qua tử lộ trở về, như thế nào đột phá Tội môn.

Đỗ Khắc từng xung kích Tội môn, nhưng thất bại quay về, lực lượng phòng thủ của Quang Minh châu tại Tội môn có thể hiểu tuyệt đối không phải tầm thường.

Không một ai muốn ngã xuống tại cánh cửa sau cùng.

Rất nhiều Linh bộ đội viên trở về, cần phải mau chóng quen thuộc phương thức chiến đấu hoàn toàn mới, ngay cả Tư Mã Tiếu cũng bỏ qua tư thái giống như đội viên bình thường tập trung vào trong huấn luyện.

Huấn luyện cũng điên cuồng, còn có Đông Tiên bộ của Chung Ly Bạch, đã đổi tên làm Chung bộ. Bởi vì bây giờ quy mô đội ngũ của hắn lớn hơn rất nhiều so với trước đây. Đỗ Khắc tuyên bố thành lập binh đoàn, rất nhiều đầu lĩnh đạo phỉ tự mình tiến đến tìm nơi nương tựa, lưu lại đám đạo phỉ như rắn mất đầu, những đạo phỉ này đều bị Chung Ly Bạch hợp nhất. Khiến Chung Ly Bạch khó chịu chính là quá trình hợp nhất này được hoàn thành với sự trợ giúp của Linh bộ.

Quy mô Chung bộ, vượt hơn Linh bộ rất nhiều, Chung Ly Bạch chọn tới chọn lui, cũng còn lại một vạn người, nhưng sức chiến đấu lại kém xa Linh bộ. Chung Ly Bạch nhưng không cách nào thoải mái để thủ hạ

mình làm một đám pháo hôi, đặc biệt nghĩ đến mình thiếu Nhiếp Thu một cái nhân tình, hắn quả thực khó chịu như nuốt phải con ruồi. Thế nhưng bây giờ thiếu cũng đã thiếu, Chung Ly Bạch chỉ đành đem cổ uất ức cùng lửa giận này phát tiết trên binh đoàn. Chung thị ma quỷ đặc huấn trực tiếp bắt đầu.

Chung Ly Bạch tính khí vốn nóng nảy liền đem doanh địa an bài tại bên cạnh Linh bộ, hai chi binh đoàn tựu như thế hăng say mà đua tranh.

Đường Thiên thì là bận rộn với Thần Trang binh đoàn của mình. Cho dù là Nhiếp Thu hay Chung Ly Bạch, cũng không thể làm được Pháp tắc diện cộng hưởng, chỉ có Đường Thiên mới có thể làm được. Uy lực Pháp tắc diện cộng hưởng khiến Nhiếp Thu và Chung Ly Bạch trợn mắt há mồm, nhưng muốn dùng cho thực chiến, còn cần huấn luyện.

Cũng may Đường Thiên không cần quan tâm vấn đề sĩ khí, từ sau lúc hắn kết minh với Đỗ Khắc, thủ hạ đội viên liền giống như tiêm thuốc kích thích. Điều này khiến Đường Thiên khá là khó chịu, đây là oai phong của lão Đỗ, hừ hừ, đám nhỏe bé các ngươi, chờ đến Thánh vực, các ngươi sẽ biết thần thiếu niên lợi hại cỡ nào!

Vốn là có chút thù cũng phải báo, Đường Thiên âm thầm đề cao độ khó huấn luyện, Thần Trang binh đoàn tức thì một trận nháo nhào.

Biến mất mấy ngày, lão Đỗ lại xuất hiện ở doanh trại huấn luyện của Đường Thiên, phía sau hắn còn có một nữ tử lạnh lùng như băng sơn.

Đỗ Tâm Vũ hơi có chút hiếu kỳ mà quan sát huấn luyện doanh khí thế ngất trời, tất cả nơi đây đều xa lạ với nàng. Từ khi đại ca dự định thành lập binh đoàn, nàng nhận lời xong, liền một lòng một dạ lao vào làm. Nàng thậm chí còn chạy đến phụ cận Phi Mã thành, chú ý quan sát chiến giữa Linh bộ và đạo phỉ.

Bàn về thông minh, tại Đỗ gia không ai có thể so với Đỗ Tâm Vũ, đây cũng là nguyên nhân Đỗ Khắc đem trọng trách thành lập binh đoàn giao phó cho nàng. Nàng cũng không có phụ sự tin tưởng của huynh

trưởng, chẳng mấy chốc liền tạo thành hình. Tuy nhiên nàng vẫn chưa có cảm giác kiêu ngạo, nàng biết rõ con bài trên tay mình tốt hơn quá nhiều so với Linh bộ, toàn bộ tinh anh Tội vực cơ hồ nhập dưới trướng nàng.

Những người này không có chỗ nào mà không phải là hạng người thân kinh bách chiến, thiên phú xuất chúng, hơi thúc đẩy một chút, liền có thể cấp tốc lĩnh ngộ nội dung quan trọng trong đó. Tại một quãng thời gian ngắn ngủi, đệ nhất binh đoàn do nàng chỉ huy liền có mấy phần hình dáng cơ bản.

Nhưng tất cả những thứ trước mắt nàng giống như vô cùng khác biệt so với nàng lĩnh ngộ.

Không những Đỗ Tâm Vũ nghi hoặc, Đỗ Khắc ở một bên cũng thất kinh.

Đó... là Đường Thiên?

Ánh mắt Đỗ Khắc tập trung, trong lòng chấn động khó giải thích. Lần trước khi trông thấy Đường Thiên, hắn chỉ là cảm thấy Đường Thiên tính tình thẳng thắn, rất trung thực. Thực lực Đường Thiên như thế nào, thực sự lòng hắn không ôm quá nhiều hy vọng xa vời. Trong mắt hắn, có thể dựa vào là chính mình, lại còn Tội vực binh đoàn. Hắn sở dĩ kết minh cùng Đường Thiên, càng nhiều chính là hi vọng mượn nhờ thực lực Linh bộ.

Linh bộ là lão sư của binh đoàn Tội vực, sức chiến đấu được Đỗ Khắc tán thành. Hơn nữa giống như hắn nói, hắn và Đường Thiên không có bất cứ xung đột lợi ích nào. Lần trước gặp mặt, thực lực Đường Thiên tuy hắn không để ở trong mắt, nhưng hắn không có bất cứ hành động thất lễ nào.

Nhưng mà...

Cái gã toàn thân được pháp tắc tuyến bao vây, thần tình đạm mạc trước mắt này giống như cùng thiên địa hóa thành nhất thể, thật là

Đường Thiên sao? Trên người hắn thế nào có thể tụ tập nhiều pháp tắc tuyến như thế? Khí tức của Đường Thiên thế nào cổ quái như thế? Cao thủ mà Đỗ Khắc gặp qua đếm không xuể, bọn họ từng người đều có khí tức thuộc về chính mình, nhưng lúc này khí tức mà Đường Thiên tỏa ra, Đỗ Khắc chưa từng đối chiến.

Không phải lạnh lẽo thấu xương mà là một loại hờ hững giống như hiểu rõ vạn vật, giống như thần linh tại trời cao nhìn xuống đoàn người, không có chút cảm tình nào.

Khi trong lòng Đỗ Khắc hiện lên loại ý nghĩ này, hắn bị hình dung của mình hù dọa rồi. Thần linh? Chết tiệt! Mình đang tại nghĩ cái gì? Cái này quá buồn cười rồi...

Giống như nhận thấy được Đỗ Khắc quan sát, Đường Thiên ở trên bầu trời thoáng nhìn về phía Đỗ Khắc.

Một cảm giác nguy hiểm khó mà hình dung, không hề dấu hiệu bao phủ toàn thân Đỗ Khắc, Đỗ Khắc đang cố gắng trấn định cuối cùng sắc biến!

Từ sau khi hắn bước vào pháp tắc lĩnh vực, không còn có người nào là đối thủ của hắn, trực giác nguy hiểm vô cùng xa lạ, hắn đã không nhớ rõ bao nhiêu lâu không có loại cảm giác này. Hắn thậm chí biết rõ, cái cảm giác nguy hiểm này không phải là bởi vì Đường Thiên có địch ý với mình, mà là vốn dĩ chỉ là phản ứng khi mình thoáng nhìn Đường Thiên.

Bản năng cảm thấy nguy hiểm, đây mới là điểm khiến Đỗ Khắc chân chính cảm thấy hoảng sợ.

Cái này chứng minh điều gì, ở trong tiềm thức của hắn, Đường Thiên đã có thể cấu thành uy hiếp đối với hắn. Nếu như là người khác, nhất định sẽ kinh ngạc mà hô điều đó không có khả năng, nghi ngờ có phải hay không là ảo giác. Nhưng Đỗ Khắc không vậy, hắn đối rất tin tưởng với bản thân, nhạy cảm với năng lượng và nguy hiểm đã sớm trở thành

bản năng. Với cảnh giới của hắn phạm vi nhận thức của bản thân đã đạt tới tình trạng cao nhất.

Hắn biết rõ, nếu bản năng của hắn đã cảm thấy nguy hiểm, như vậy, loại nguy hiểm này nhất định tồn tại.

Một vị gia hỏa không có bước vào pháp tắc lĩnh vực, lại có thể tạo thành uy hiếp với mình, như vậy nhất định là bộ "Áo giáp" trên người Đường Thiên kia. Lý giải đối với pháp tắc, ở Tội vực không ai có thể sánh với Đỗ Khắc. Hắn vừa nhìn liền thấy rõ, "Áo giáp" trên người Đường Thiên là do vô số pháp tắc tuyến cấu thành. Những pháp tắc tuyến này thiên kì bách quái(vô cùng kỳ quái), không có bất cứ quan hệ gì, giống như một món ăn thập cẩm, thậm chí có chút pháp tắc tuyến mà Đỗ Khắc nhìn ra tương phản với nhau.

Đỗ Khắc chưa từng đối chiến "Áo giáp" nào như vậy.

Đỗ Khắc vừa kinh hãi, lại cảm thấy hứng thú, hắn nhìn càng chăm chú. Những pháp tắc tuyến này không phải là sắp xếp lộn xộn, mà như được bện lại.

Nếu Đường Thiên biết Đỗ Khắc chỉ mới vừa nhìn là có thể thấy ảo diệu của Thức Tỉnh thần trang, hắn nhất định sẽ thất kinh. Thức Tỉnh thần trang của Đường Thiên có tăng lên lớn như vậy là từ cảm ngộ của hắn đối với Yêu đao.

Bộ phận pháp tắc tuyến phụ ở trên người được Đường Thiên mô phỏng theo Yêu đao huyết pháp tắc, cẩn thận sắp xếp.

Bây giờ Thức Tỉnh thần trang trên người Đường Thiên không còn hỗn độn như lúc trước nữa, mà đã bắt đầu có hình dáng áo giáp. Tuy nhiên tầng ngoài còn phập phềnh lượng lớn pháp tắc tuyến, Đường Thiên lý giải đối với pháp tắc còn kém, những pháp tắc tuyến này đủ loại, hơn nữa có rất nhiều loại tương phản với nhau, sắp xếp một bộ phận trong đó, Đường Thiên đã tốn rất nhiều tâm lực.

Đương nhiên, việc sắp xếp này không hề uổng phí, tuy chỉ sắp xếp được một bộ phận trong đó nhưng uy lực của Thức Tỉnh thần trang tăng lên rõ rệt.

Điểm này nhìn vào hiệu suất đồng bộ có thể thấy, hiệu suất đồng bộ hiện tại tăng lên rất lớn.

Hiệu suất đồng bộ tăng lên khiến Đường Thiên có chút thỏa mãn, nhưng rất nhiều vấn đề xuất hiện trong huấn luyện lại khiến Đường Thiên cảm thấy có chút vướng víu. Trong suy nghĩ lúc trước của hắn, có thể tập hợp lực lượng Pháp tắc diện của hai trăm người lại làm một thì công kích tuyệt đối không thể chống lại.

Nhưng trong huấn luyện sau đó, Đường Thiên lại phát hiện, việc này căn bản không có khả năng thực hiện.

Bởi vì vấn đề thuộc tính của pháp tắc, rất nhiều pháp tắc xung đột lẫn nhau, căn bản không cách nào dung hợp chúng lại. Hiện tượng này ngay từ đầu đã khiến Đường Thiên rất khó chịu, nhưng sau đó lại Đường Thiên lại phát hiện, cái này có lẽ không phải là một chuyện xấu.

Uy lực không kinh khủng như hắn mong muốn nhưng tính đa dạng của đòn công kích lại rất phong phú. Pháp tắc bất đồng dung hợp với nhau có thể sinh ra biến hóa bất đồng, thuộc tính công kích thiên biến vạn hóa. Đối với địch nhân mà nói, chắn chắn là một cơn ác mộng, công kích của bọn hắn trở nên khó mà tính được.

Bây giờ, ngay cả Cát Trạch và Phù Chính Chi cũng cực kỳ hứng thú đối với điểm này.

Mọi người vô cùng hứng thú thử kết hợp với nhau để xem có thể công kích ra thứ gì. Đây là một thế giới hoàn toàn mới, mỗi người bọn họ đều chỉ tu luyện một loại pháp tắc, bọn họ chưa từng nghĩ tới, lực lượng pháp tắc lại có thể dung hợp với nhau.

Chỉ suy nghĩ đã khiến người ta kích động, pháp tắc vốn mênh mông, có thể dung hợp biến hóa với nhau, thế giới đó càng thêm mênh mông rộng lớn!

Do đó Đỗ Khắc và Đỗ Tâm Vũ có thể nhìn thấy một màn cả đời khó quên.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 808: Cái Quỷ Gì Thế Này !

Phù Chính Chi cảm thấy phổi mình đang bốc cháy, cổ họng khói bốc lên, lửa đốt, khóe mắt lườmmột cái Cát Trạch cách đó không xa. Trên mặt Cát Trạch cũng phủ đầy mồ hôi hột, huyết quang đỏ sẫm chảy ròng ròng bên ngoài thân hắn, hắn không chút động đậy, như bức tượng.

Phù Chính Chi nhịn không được mà ước ao, tuổi trẻ thật tốt! Đương nhiên, hắn càng ước ao chính là Yêu đao của Cát Trạch, tân yêu đao không những có thể ảnh hưởng máu huyết địch nhân lưu động, cũng cũng có thể dùng trên chính bản thân mình, điều trị máu huyết cơ năng trong cơ thể, nhanh khôi phục hơn, giảm bớt mệt nhọc.

"Lượt thứ 213, chiến thuật số 33 chuẩn bị."

Giọng Đường Thiên không chút gián đoạn, giống như máy móc không sinh mệnh.

Phù Chính Chi giật mình, đem tạp niệm trong đầu bài trừ ra ngoài. Đang giống như tượng, Cát Trạch cũng giống như sống lại, căng thẳng thân thể trầm tĩnh lại, hắn mở mắt, kéo dài phun ra một hơi, trên mặt nổi lên một mạt huyết sắc. Người khác cổ động tinh thần, trên mặt bọn họ xen lẫn vẻ mệt mỏi rã rời nhưng ai nấy vẫn nỗ lực mở to hai mắt, làm cho mình càng thêm tập trung chú ý.

Bọn họ đang tại nỗ lực nhớ lại nội dung chiến thuật số 33.

Huấn luyện thực sự như ác mộng, nhưng hiện tại ai nấy đều triệt để chết lặng, kẻ có kiệt ngạo bất tuân, lúc này cũng sinh không ra chút ý nghĩ oán giận nào, không phải không dám, là không sức lực. Không ngày

không đêm, Mặt quỷ đại nhân, à không, hiện tại là Đường Thiên đại nhân, quả thực vĩnh viễn không biết mệt mỏi, dẫn dắt bọn họ không ngừng nếm thử.

Ngay từ đầu, mọi người còn tràn đầy hứng thú, tổ hợp pháp tắc, thật mới mẻ bao nhiêu a! Mọi người luôn thảo luận tổ hợp dạng gì có thể phát huy ra tác dụng gì.

Nhưng quá năm trăm lượt tìm tòi, xáo trộn, tổ hợp, lại xáo trộn, lại tổ hợp, ai nấy đều là đầu óc choáng váng, tinh thần mệt mỏi. Đến sau cùng, nghe được mệnh lệnh, bọn họ như là theo bản năng làm ra phản ứng.

Không một ai còn thảo luận pháp tắc tổ hợp gì gì nữa, nếu như còn sức lực nhất định sẽ chửi ầm lên: kẻ chết tiệt nào phát hiện ra việc pháp tắc có thể tổ hợp a.

Đáng tiếc, bọn họ không còn sức lực.

Những người này bội phục Đường Thiên đại nhân sát đất, nhìn xem, đại nhân lại còn như long tinh hổ mãnh, như vậy vân đạm phong khinh, giống như huấn luyện mỗi ngày chỉ là tản bộ, đại nhân lẽ nào không cảm giác được một chút mệt mỏi rã rời hay sao?

Bọn họ cảm thấy không thể nói được gì.

Khi Đường Thiên đưa ra một chồng sổ tay chiến thuật dày đặc ném cho bọn hắn, bảo mỗi người bọn họ đều phải học thuộc lòng thì hai trăm người hóa đá tại chỗ thành tượng binh mã chỉnh tề.

67 loại chiến thuật, cả lớn cả nhỏ tổng cộng 328 loại phương thức tổ hợp, đơn giản nhất hai người tổ hợp, đến phức tạp nhất mười hai người tổ hợp, chỉ nhìn cũng để cho bọn họ cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Càng không phải nói, những chiến thuật này còn bao hàm tổ hợp hoàn toàn bất đồng, trình tự công kích, phương thức phối hợp đều hoàn toàn bất đồng.

Trình độ phức tạp khiến người khác giận sôi máu!

Đại nhân, ngài nhất định là giỡn chơi, đúng, nhất định là như vậy...

Đám tượng binh mã mở lớn miệng vẻ mặt dại ra nhìn về phía đại nhân, chiếu vào tầm mắt bọn họ là một cái khuôn mặt không biểu tình.

Đã qua năm trăm lượt huấn luyện, bọn họ nếm thử bao nhiêu loại tổ hợp? Ngay cả chính bọn họ cũng không biết. Huấn luyện hàng ngày xếp đầy tràn, ai nấy đều là đầu óc choáng váng hết lên rồi.

Nhưng đại nhân lại nhớ kỹ!

Các tượng binh mã bị dọa đến sắp vỡ ra thành tảng đá mẩu vụn, cái này lại còn người sao? Vẫn còn là người sao!

Đám tượng binh mã vô cùng khổ sở mà bắt đầu gồng lưng cõng sổ tay chiến thuật dày tới một trăm hai mươi trang, so với phần sổ tay chiến thuật này, đối diện Đỗ Khắc đại nhân cũng không đáng sợ nhường nào a. Đại nhân, chúng ta có thể giúp ngươi chém Đỗ Khắc a, để chúng ta đi đi...

"Chú ý trình tự công kích."

Ánh mắt Đường Thiên đảo qua mọi người, hắn rất không hài lòng. Đã lượt huấn luyện thứ 213, nhưng những kẻ này lại còn rối vô cùng, bình thường trăm ngàn chỗ hở, thật kỳ quái sơ hở lúc nào cũng xuất hiện. Tuy nhiên, cái này cũng không khiến tâm tình hắn có chút nào đắn đo, ngay cả chính hắn, không thừa nhận cũng không được, những chiến thuật này thực sự phức tạp.

Nếu không phải tại tình trạng mở ra Thức Tỉnh thần trang, hắn tuyệt đối không cách nào hoàn thành cuốn sổ tay chiến thuật kinh người này, chỉ sợ ngay cả học thuộc lòng cũng rất khó khăn. Trong trạng thái Thức Tỉnh thần trang, những tổ hợp vô cùng phức tạp này, đối với hắn, lại giống như không chút độ khó nào.

Chỉ là, mỗi mình mới có Thức Tỉnh thần trang.

Đường Thiên rõ ràng điểm này, trong trạng thái thần trang, tư duy hắn nhanh nhạy. Hắn dù sao cũng không phải võ tướng chân chính, không có chiến thuật tu dưỡng gì đáng nói, nhưng hắn lý giải(thấu hiểu-giải thích) đối với pháp tắc khiến hắn có năng lực hợp nhất sức chiến đấu của đoàn người này.

Như vậy là đủ rồi, không hiểu mưu kế, vậy thì dùng thực lực nói chuyện. Chỉ cần hắn có thể làm được một điểm này, binh đoàn hai trăm người có thể bộc phát ra uy lực kinh người, đủ để phá hủy địch nhân đứng trước mặt bọn họ.

Đương nhiên, tiền đề là cách nghĩ của hắn có thể thực hiện.

Lượt huấn luyện thứ 213 không uổng phí, các đội viên tuy rằng ở tại trạng thái mệt mỏi rã rời nhưng biểu hiện tốt hơn nhiều so với trước. Bọn họ dồn dập thả lỏng thân thể, điều chỉnh hô hấp, lực chú ý tập trung, từng thân ảnh giống như từng cái cung chậm rãi kéo mở.

Sát khí lặng yên tràn ngập.

Lúc này, Đường Thiên rất mẫn cảm đối với biến hóa xung quanh, hắn có thể cảm nhận rõ ràng đoàn sát khí nhìn như vô hình này, cũng có thể thấy rõ ràng trạng thái mỗi một đội viên.

Đường Thiên biểu tình không biến hóa gì, nhưng hắn tập trung chú ý cao độ, hắn mới là hạch tâm của cả chi binh đoàn, hắn khống chế tiết tấu công kích của toàn bộ binh đoàn. Pháp tắc diện của mỗi một đội viên đều liên thông với hắn thì mới có thể hoàn thành cộng hưởng Pháp tắc diện. Nếu như là tổ hợp hai người, nghĩa là hắn cần phải đồng thời xử lý một trăm tổ cộng hưởng.

Phương thức chiến đấu của Thức Tỉnh binh đoàn, các binh đoàn khác căn bản không cách nào mô phỏng theo. Trừ phi bọn họ có một người giống như Đường Thiên vậy, có thể liên thông Pháp tắc diện của mọi người.

Trên bầu trời, Thần Trang binh đoàn giống như đột nhiên rơi vào yên tĩnh quỷ dị, không khí xung quanh đọng lại.

"Công kích!"

Khẩu lệnh lạnh lùng, vang lên trên không.

Phù Chính Chi động rồi, Lục Thủ kiếm ra khỏi vỏ, khói độc ăn mòn không gian trong nháy mắt bao phủ phía trước. Tiếp theo đội viên bên cạnh hắn cũng động thủ rồi, từ phía dưới ngẩng đầu nhìn lại, giống như một cây trường tiên vô hình lay động, hai đầu trường tiên đồng thời lay động hướng một cái phương hướng.

Ngay sau đó hai đầu mút cái cây trường tiên vô hình này đồng thời sáng lên quang hoa, tảng băng tinh lớn tan chảy cùng vô số phong nhận gió bão tụ tập cùng một chỗ, băng hàn pháp tắc hoàn thành dung hợp với phong pháp tắc tạo thành một đoàn băng phong bạo bạch sắc gào thét.

Cái này là mười tên đội viên đồng thời xuất thủ.

Băng phong bạo còn chưa xòe ra, mười ba danh đội viên tu luyện thủy đao đồng thời xuất thủ, lượng lớn thủy khí bao vây bạch sắc băng phong bạo còn chưa khuếch tán, thủy khí vừa tiếp xúc băng phong bạo nhanh chóng bị đóng băng, nhưng thủy đao mềm dẻo lại có tốc độ kinh người, vẫn tách rời băng phong bạo thành mười ba phần. Năm tên đội viên tu luyện dòng xoáy pháp tắc đồng thời xuất thủ, mười ba đoàn băng phong bạo bị tách rời kia liền nhanh chóng áp súc, kéo dài, xoay tròn, mười ba cây băng phong bạo trường mâu thon dài bằng băng nhanh chóng xoay tròn trong không trung, phát ra âm thanh khiến lòng run sợ.

Lại là một trận quang mang sặc sỡ chói mắt sáng lên lấp lánh, mười ba căn băng phong bạo trường mâu được quấn lên viêm diễm, kịch độc, tử khí vân vân.

Đội viên tu luyện không gian pháp tắc đã sớm chuẩn bị tốt, trong chiến trận nổi lên tầng tầng không gian dao động, mũi nhọn của mỗi cây

băng phong bạo trường mâu đều nhiều hơn một cái điểm đen lúc sáng lúc tối, sóng gợn mắt thường khó mà phát hiện lấy điểm đen làm trung tâm khuếch tán hướng bốn phía.

Đó là không gian nhận do không gian pháp tắc hình thành, chúng nó đảm nhiệm mũi thương.

Đỗ Khắc không cách nào dời ánh mắt khỏi thân những băng phong trường mâu này. Nếu như nói lúc trước Đường Thiên thoáng nhìn làm bản năng hắn cảm giác được nguy hiểm, vậy thì khi mười ba cây trường mâu này thành hình, cảm giác vô cùng lo sợ khiến hắn sinh ra rung động mạnh mẽ.

Đây là cái quỷ gì!

Hắn không thể tin được mắt mình, dù cho là một vị lĩnh vực cường giả, hình thành trường mâu, cũng không cách nào mang đến cho hắn loại chấn động như vậy. Bản thân nhìn thấy gì? Dung hợp! Pháp tắc dung hợp!

Pháp tắc lại có thể dung hợp! ông trời!

Trong đầu hắn vô thình mà hiện lên tràng cảnh những trường mâu này rơi vào trên người địch nhân, không có loại phòng hộ gì có thể ngăn cản những trường mâu đáng sợ này. Cho dù là chính hắn, trực tiếp gánh chịu những trường mâu này, pháp tắc lĩnh vực của mình cũng có khả năng sụp đổ. Huống chi, có không gian dao động khói độc đã sớm một bước làm địch nhân suy yếu.

Tất cả phát sinh trước mắt phá vỡ tất cả kiến thức của hắn.

Hắn cố gắng kìm hãm kinh hãi trong lòng, ánh mắt rất hồi hộp đảo qua chiến trận của Đường Thiên.

Trong chiến trận lại là một cảnh tượng khác, điện quang tụ tập, hóa thành từng cái lôi cầu. Bỗng nhiên trong bóng râm chiến trận đột nhiên

bay ra một cái bóng đen, nuốt chửng lôi cầu, thoáng qua biến mất tăm mất tích.

Màn đêm nồng đậm do Dạ chi pháp tắc biến ảo bao vây lấy lôi cầu, không lộ ra một tia khí tức. Nuốt chững từng cái lôi cầu, lôi cầu áp súc (bị nén lại - DG) tại bên trong nó, một khi kích phát, uy lực của nó khó có thể hình dung. Màn đêm bao vây lấy lôi cầu, giống như cá mập tới lui tuần tra tại biển sâu, tùy thời có thể cho địch nhân một kích trí mạng.

Ánh mắt Đỗ Khắc lại là run lên.

Lôi cầu đã được áp súc qua còn đỡ, công kích như vậy, nếu có chuẩn bị lại còn tương đối dễ dàng ngăn cản. Nhưng lợi dụng màn đêm yểm hộ, tại chiến trường hỗn loạn, nó lập tức trở thành món vũ khí đánh lén lợi hại.

Không hề chuẩn bị ghánh chịu mộ lôi cầu áp súc cao như vậy, tuyệt đối là một đòn trầm trọng tuyệt luân.

Yêu đao của Cát Trạch bành trướng ra huyết mạc, lộ ra từng cái không động, biến thành một cái lưới huyết (lưới bằng máu - DG). Lục sắc quang vũ nhàn nhạt, như mầm nhỏ rơi vãi bị gió thổi bay, trên huyết lưới rất nhiều lục điểm không thu hút, đó là "Nha (mầm)", một loại kết quả của Sinh pháp tắc, một khi dính tại trên người địch nhân liền hấp thu sinh cơ bên trong người địch nhân, không ngừng sinh trưởng lớn mạnh.

Không chỉ có ánh mắt mà cả miệng của Đỗ Khắc cũng đang run rẩy.

Quá âm hiểm quá ác độc!

Phệ huyết đẳng lưới lại thêm Nha, chỉ cần dính phải một cái thôi, ngoại trừ bị hút khô, thì vẫn là bị hút khô.

Lúc này trong chiến trận lại bay lên từng cái quang luân(vòng ánh sáng) chói mắt, giống như từng vầng thái dương hiện lên, những quang luân này bay lên không, liền giống như nam châm không ngừng dung

hợp lẫn nhau, sau cùng biến thành một cái quang luân thật lớn."Quang luân" là phương thức công kích bình thường nhất của Quang pháp tắc, nhưng khi hơn mười cái quang luân hợp làm một thì nó trở nên dị thường kinh khủng.

Quang luân có đường kính vượt hơn ba trượng, quang mang trái lại không rừng rực như vậy, liệt diễm có dạng luân xỉ (răng bánh xe), xuất hiện thêm hoa văn ám kim sắc.

Chạy đi.

Đỗ Khắc bị ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu, làm giật mình, chờ chút!

Ánh mắt hắn giống như bắt được cái gì, khi ánh mắt hắn đảo qua quang luân, con ngươi hắn bỗng nhiên giãn ra.

Một đạo kiếm quang không hề dấu hiệu báo trước xuất hiện sau quang luân.

Trực tiếp đầu hàng!

Là ý nghĩ duy nhất trong đầu Đỗ Khắc lúc này.

Đỗ Tâm Vũ ở bên cạnh hắn mặt trắng như tờ giấy, chân mềm nhũn, lại ngã ngồi tại đất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 809: Phán Đoán Của Đỗ Tâm Vũ

Khi Đường Thiên từ bầu trời hạ xuống, Đỗ Khắc nhanh chóng tiến lên.

"Đây là chiến thuật gì? Sao không giống với Linh bộ?"

Giải trừ Thức Tỉnh thần trang, sắc mặt Đường Thiên hơi có chút tái nhợt, muốn mở ra Thức Tỉnh thần trang, cần phải đạt được điểm tới hạn, hơn nữa Pháp tắc diện cộng hưởng làm cho Đường Thiên chịu áp lực lớn. Tuy đại đa số áp lực đều được thức tỉnh thần trang hấp thu, nhưng là người khống chế, Đường Thiên cũng phải chịu áp lực khá lớn.

"Pháp tắc diện cộng hưởng."

Đường Thiên không chút dấu diếm, nhìn đôi mắt trông mong của Đỗ Khắc, trong lòng không đắc ý là giả, đổi lại bình thường nhất định phải khoe khoang thật là tốt. Nhưng bây giờ thực sự mệt sắp thể không nổi, không còn sức lực, chỉ có thể đơn giản mà giải thích một câu.

"Pháp tắc diện cộng hưởng?" Đỗ Khắc mắt trợn trừng trừng, thất thanh: "Làm sao có thể!"

Về lý giải (thấu hiểu-giải thích) về pháp tắc, toàn bộ Tội vực chẳng ai so được với Đỗ Khắc, Đường Thiên chỉ là hơi hơi nhắc một câu, hắn biết đại khái chuyện gì xảy ra. Hắn có thể lý giải(thấu hiểu-giải thích) Pháp tắc diện cộng hưởng, thậm chí Pháp tắc diện cộng hưởng vì sao sản sinh ra uy lực thật lớn như thế, hắn chỉ suy nghĩ một chút, liền có thể hiểu rõ ràng. Hắn cũng hiểu rõ, muốn thực hiện Pháp tắc diện cộng hưởng thì cần phải điều kiện hà khắc bao nhiêu a.

Giống như thế giới này không có hai phiến lá cây hoàn toàn giống nhau, thế giới này cũng cũng không có hai Pháp tắc diện hoàn toàn tương đồng, tu luyện pháp tắc khác nhau, thiên phú khác nhau, thời gian tu luyện khác nhau, lý giải (thấu hiểu-giải thích) sâu cạn khác nhau vân vân, sau cùng tạo thành Pháp tắc diện của mỗi người đều hoàn toàn khác nhau.

Hai cái Pháp tắc diện cần phải hoàn toàn cộng hưởng, cái này phải loại ăn ý tới cỡ nào a.

Nếu như chỉ có một hai người, Đỗ Khắc chắc chắn không giật mình như thế, cái này là bao nhiêu người?

Hai trăm người!

Đường Thiên sao có thể làm được?

Đỗ Khắc lý giải (thấu hiểu-giải thích) đối với pháp tắc không ai có thể bằng hắn, thứ hắn nhìn thấy hơn xa người bình thường. Chi tiểu binh đoàn hai trăm người này, Đường Thiên là hạch tâm chân chính, hắn liên thông (nối liền, gắn kết) hai trăm cái Pháp tắc diện.

Đây mới là Đỗ Khắc cảm thấy điểm không thể nói được gì.

Pháp tắc diện của hai trăm người cộng hưởng, tụ tập mà tạo ra dao động, sẽ kinh khủng đến tình trạng như thế nào?

Chỉ cần hơi hơi tính toán, Đỗ Khắc liền biết rõ uy lực của nó, đủ dễ dàng san bằng vài toà thành thị!

Không ai có thể đủ chịu đựng cường độ lực lượng như vậy, không người nào! Cho dù là hắn, được xưng Tội vực đệ nhất nhân, ở trước lực lượng như vậy, Đỗ Khắc cũng tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Làm sao có thể làm được?

Hắn nhìn cái khuôn mặt còn non nớt trước mặt này, nhất thời không thể nói được gì.

Thở dốc chốc lát, Đường Thiên đã khôi phục đôi chút, lập tức run run lên đứng lên, vẻ mặt đắc ý: "Sao có thể làm được? Nói tới cái này thì khá dài dòng!"

Tiếp theo Đường thiếu niên dùng giọng điệu vô cùng khoa trương, đem quá trình mình lĩnh ngộ Thức Tỉnh thần trang, phát hiện Pháp tắc diện cộng hưởng miêu tả một lần, trọng điểm là thần thiếu niên xuất sắc anh minh thần võ. Hừ hừ, lão Đỗ tên dế nhũi không kiến thức quá thể diện này, hù chết hắn!

Tinh thần Đỗ Tâm Vũ hoảng hốt, nàng vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ sau chấn động vừa rồi.

Nhưng tình cảnh trước mắt, lại khiến nàng cảm thấy có chút buồn cười.

Trong một đám người ngã trái ngã phải tê liệt ngồi trên đất, một vị thiếu niên đứng đó, đối với đại ca của nàng, hoa chân múa tay biểu tình vui sướng khoa trương mà quang quác quang quác (thao thao bất tuyệt a - DG), mà biểu hiện của đại ca lại dại ra, quái dị, chấn động.

Nàng quả thật rất mờ mịt (khó hiểu - DG), lỗ tai ong ong, hoàn toàn nghe không rõ đối phương đang nói cái gì, chỉ là vô thức mà nhìn cái tràng diện buồn cười này.

So về lý giải (thấu hiểu-giải thích) pháp tắc, nàng kém xa đại ca, nhưng Đỗ Khắc có thể giao nhiệm vụ thành lập binh đoàn cho nàng, nàng tự nhiên có điểm độc đáo hơn người. Pháp tắc mà nàng tu luyện, cùng【 Âm Dương trận 】của Nhiếp Thu có mấy phần giống nhau, hơn nữa tính tình nàng bình tĩnh, quyết đoán, không thể nghi ngờ là đối tượng rất thích hợp.

Nàng cũng không phụ sự phó thác của đại ca, đem binh đoàn chải vuốt được ngay ngắn rõ ràng (uốn nắn binh đoàn ngay ngắn - DG), dựa vào chiến thuật của Linh bộ, nàng cũng nhanh chóng khai sáng ra chiến thuật thuộc về chính mình. Dù là Đỗ Khắc, nhìn thấy cũng khen không dứt miệng.

Cái này khiến nàng cảm thấy kiêu ngạo.

Nhưng, toàn bộ kiêu ngạo, hiện tại sau khi nhìn thấy tràng huấn luyện này thì triệt để tiêu tán.

Nàng bị chấn động thật lớn.

Chi binh đoàn chỉ có hai trăm người này trong luyện tập biểu hiện ra lực lượng, vượt xa cực hạn tưởng tượng của nàng. Chưa từng nghe thấy pháp tắc tổ hợp, vượt quá sức tưởng tượng a. Tội vực mấy trăm năm, chưa từng người nghĩ tới, pháp tắc lại có thể tổ hợp.

Công kích của bọn họ cường đại trí mạng, có cảm giác rất rõ ràng, thay đổi thất thường, khiến người khó lòng phòng bị.

Nàng đem mình thử làm địch nhân của chi binh đoàn này, nếu như là binh đoàn do mình suất lĩnh đối diện cái chi tiểu binh đoàn này thì nên làm gì bây giờ? Hơn mười giây sau, nàng không kiểm soát được mà run rẩy, nàng hoảng sợ phát hiện, mặc cho nàng dùng phương pháp gì, đều không cách nào chống lại cái chi tiểu binh đoàn này.

Hai bên rõ ràng không cùng một cấp độ (đẳng cấp - DG).

Đây mới là thứ khiến nàng nhận đả kích lớn nhất, không gì so với người tâm cao khí ngạo (kiêu ngạo - DG) như nàng càng thêm cảm thấy thống khổ khi phải thừa nhận điểm ấy.

Nàng đứng ngây tại chỗ, hốn vía tán loạn y như tượng gỗ.

Một chút lực lượng cuối cùng trong cơ thể đám người Phù Chính Chi đều bị ép ra hết, đoàn người ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, ai nấy

đều đang có gắng tranh thủ thời gian khôi phục thể lực. Cho dù nghe đại nhân quang quác quang quác, khiến Đỗ Khắc đại nhân nghe phải sửng sốt sửng sốt, cho bọn họ cũng cảm thấy trong lòng thầm dễ chịu. Đây chính là Đỗ Khắc đại nhân a, Tội vực đệ nhất nhân a, có thể làm hắn kinh hãi, nói ra nhưng cũng đủ hù chết người.

Tuy nhiên không ai dám đi tới gần, bọn họ hiểu rõ tốc độ khôi phục thể lực của đại nhân là kinh khủng và biến thái cỡ nào. Liên tục huấn luyện, bọn họ đã sớm rõ ràng chi li với thói quen của Đường Thiên, nếu như không tiết kiệm thời gian khôi phục thể lực, vòng huấn luyện tiếp theo không sức lực, thì cứ chờ xem.

Quả nhiên, vừa qua một hồi liền nghe được Đường Thiên chưa thỏa mãn mà nói với Đỗ Khắc: "Lần sau lại cùng nói với ngươi a, ta trước huấn luyện cái đã."

Dứt lời liền quay người hô lên: "Đứng lên, tất cả đều đứng lên, chuẩn bị bắt đầu rồi!"

Mọi người đang nằm trên mặt đất, từng người đầy vẻ bi tráng (cố gắng trong đau khổ a- DG) nỗ lực giãy dụa đứng lên.

Ô ô, đã biết là như thế này...

Bỗng nhiên, Đỗ Tâm Vũ thình lình mở miệng: "Thể lực bọn họ không hoàn toàn khôi phục đã vội vã huấn luyện, như vậy sẽ không ảnh hưởng hiệu quả huấn luyện sao?"

Khiến nàng không nghĩ đến chính là Đường Thiên thản nhiên gật đầu: "Có a."

Đang trong lúc nàng cảm thấy nghi hoặc, Đường Thiên nói tiếp: "Nhưng lúc này mới càng thích hợp với trạng thái chiến đấu a. Nếu như bọn họ có thể tại trạng thái cực hạn còn có thể hoàn thành được chiến thuật, vậy lúc khác, bọn họ nhất định có thể hoàn thành. Hơn nữa tại

trạng thái cực hạn càng dễ dàng đột phá. Nhiều chỗ tốt như vậy, chỉ cần mệt một chút xíu thôi a."

Mệt chút xíu thôi?

Mặt đám người Phù Chính Chi đều xám đen rồi, khuôn mặt bi tráng biến thành bi phẫn, đại nhân, cái này mà là chỉ mệt chút xíu thôi sao!

Nhưng bọn họ không thể phủ nhận loại cực hạn huấn luyện này hiệu quả rất lớn, thực lực ai nấy đều có tăng trưởng rõ ràng với biên độ khác nhau. Phải biết rằng, với tuổi như Phù Chính Chi, theo lý thuyết đã bỏ quá tuổi để thực lực tăng trưởng kim, nhưng hắn vẫn có khả năng lớn để tiến bộ. Mà tuổi trẻ như Cát Trạch vậy, thực lực tăng trưởng lại càng thêm rõ ràng.

Đỗ Tâm Vũ giật mình ngây ra.

Cái này... Cái này cũng quá quyết liệt (kiểu như kinh khủng - DG) rồi đi!

Tại trạng thái cực hạn dễ dàng đột phá, nàng không phải không biết, nhưng biết là một chuyện, có thể làm được hay không lại là chuyện khác. Cái này không những cần phải quyết liệt với binh sĩ, hơn nữa cần phải quyết liệt với chính mình.

Đỗ Khắc lần nữa quan sát Đường Thiên, hắn cảm thấy mình phải đánh giá lại cái thiếu niên xem ra rất phô trương này.

Một thiếu niên có thể quyết liệt với bản thân như thế, dù ở Tội vực cũng rất hiếm thấy.

Tâm tình Đỗ Khắc rất phức tạp. Lựa chọn kết minh với Đường Thiên, bây giờ xem ra là một cái quyết định vô cùng chính xác. Thần Trang binh đoàn cường đại sức chiến đấu cũng khiến hắn đầy lòng tin đối với xông qua Tội môn.

Dù cho Tội môn, cũng không cách nào chống lại công kích kinh khủng như thế!

Nghĩ đến Đường Thiên, tuổi còn trẻ vậy lại có thành tựu như thế, Đỗ Khắc h hiện lên một tia đố kị iếm thấy. Dù hắn đã là Tội vực đệ nhất nhân, nhưng trước mặt Đường Thiên, hắn cũng không có chút đắc ý nào.

Hắn không khỏi cười gượng gạo, quả nhiên người so với người phải tức chết, hàng so hàng chỉ muốn ném (mỗi người mỗi khác, không thể so sánh). Mình thực sự là ếch ngồi đáy giếng, Tội vực đệ nhất nhân cũng chỉ là như vậy mà thôi. Nghĩ đến cái này, hắn đối với việc đi ra khỏi Tội vực càng thêm cực kỳ khát vọng, đó là thế giới càng rộng lớn, nơi đó có càng nhiều anh hùng.

Suy nghĩ đã khiến lòng người kích động.

Đỗ Tâm Vũ bỗng nhiên nói: "Chúng ta có thể học được Pháp tắc diện cộng hưởng không?"

"Học không được." Đỗ Khắc lắc đầu, hắn biết rõ hôm nay muội muội nhận đả kích nhất định rất lớn, nhưng lại rất thản nhiên nói: "Đường Thiên có thể thực hiện là bởi vì hắn có Thức Tỉnh thần trang. Thức Tỉnh thần trang của hắn là do Thần quyền hắn tự sáng lập, Thiên Ma lục ấn cùng trạng thái giới hạn đặc thù hợp thành, thứ ta duy nhất có khả năng đạt được, chính là trạng thái giới hạn."

Đỗ Tâm Vũ trầm mặc không nói.

"Xem ra chúng ta lần này nhất định có thể xông vào Tội môn rồi." Đỗ Khắc cố ý hòa hoãn bầu không khí nói.

Đỗ Tâm Vũ trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nói: "Chúng ta cũng nên chọn dùng cách huấn luyện cực hạn."

Đỗ Khắc biết rõ muội muội lần này thật sự bị kích thích rồi, không khỏi cười gượng gạo.

Đỗ Tâm Vũ ngẩng đầu: "Nếu chúng ta trở về Thánh vực, nên đi nơi nào?"

Đỗ Khắc sửng sốt ,vấn đề này hắn đúng là không nghĩ tới. Hắn đột nhiên hiểu được dụng ý trong lời nói này của muội muội, Thần Trang binh đoàn cường đại như thế, vậy khả năng trở về Thánh vực không nhỏ, phản hồi Thánh vực, nên đi nơi nào chứ?

Đỗ Khắc tin nghiêm chỉnh: "Còn thỉnh muội muội chỉ giáo!"

Đỗ Tâm Vũ do dự chốc lát, mới nói: "Cùng theo Đường Thiên."

Đỗ Khắc có chút giật mình, hắn tuy rằng kết minh cùng Đường Thiên, không nghĩ tới cùng theo Đường Thiên. Nhưng hắn biết rõ tính cách muội muội, xưa nay sẽ không nói lời lung tung, không khỏi trầm giọng nói: "Muội muội còn mời nói cẩn thận một chút."

Đỗ Tâm Vũ nhẹ giọng: "Thứ nhất, Đường Thiên cùng chúng ta có cùng chung địch nhân. Thứ hai, chúng ta rời xa Thánh vực quá lâu, tại tháNh vực không những không chút căn cơ nào, Thánh vực các loại cũng hoàn toàn không biết. Độc thân độc hành, chỉ sợ khắp nơi vấp phải khó khăn. Huống hồ, Tội vực là pháp tắc, Thánh vực là năng lượng, đến tột cùng sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với chúng ta, đến lúc đó chiến lực của chúng ta có bao nhiêu, khó mà dự liệu."

Đỗ Khắc gật đầu, không cắt đứt lời muội muội nói, hai điểm phân tích này đều trực tiếp chỉ ra điểm mấu chốt.

Trong giọng nói Đỗ Tâm Vũ khẽ thở dài: "Thứ ba, nếu chúng ta tự mưu một vùng, thế đơn lực bạc, vậy thế tất lấy Tội vực làm hậu thuẫn mới có thể tiếp tục sinh tồn, Thế nhưng nói vậy huynh trưởng cũng biết bầu không khí Tội vực bây giờ. Người có chí khí muốn chạy ra ngoài như huynh trưởng vậy, tại Tội vực cũng không nhiều. Không người, không đồng tâm, dùng cái gì thành sự?"

Đỗ Khắc trầm mặc, chốc lát mới gian nan nói: "Giả như có thời gian, vị tất bọn họ cũng không thể thức tỉnh."

"Vậy cần phải thời gian, thời gian rất dài." Đỗ Tâm Vũ nói trúng mấu chốt: "Huynh trưởng có thể chờ được đến khi đó sao? Chỉ sợ Quang Minh châu sẽ không để huynh trưởng như ý."

"Đường Thiên sao có thể để ý Tội vực?" Đỗ Khắc trầm giọng nói.

Đỗ Tâm Vũ cười yếu ớt: "Đường Thiên để ý hay không không trọng yếu, huynh trưởng để ý là được. Cho nên, huynh trưởng, ngươi cần phải sống sót. Sống được thời gian càng dài, không quên tâm lúc đầu, mới có thể từng chút cải biến Thánh vực."

Tinh thần Đỗ Khắc rung lên, cảm khái nói: "Vậy ta liền đi nói với Đường Thiên!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 810: Ý Tưởng Tiểu Quái Thú Của Chung Ly Bạch

"Đường thần kinh, đây là cái chiến thuật quỷ gì vậy?"

Sắc mặt A Mạc Lý nghiêm trọng mà nhìn đám điểm đen nhỏ xa xa kia, trong miệng thì thào, dao động từ nơi đó truyền đến khiến người khiếp đảm. Không một ai quản hắn, người khác cũng nhìn cực nhập thần. Đoàn người không phải lần đầu tiên chứng kiến Thần Trang binh đoàn huấn luyện, nhưng mỗi một lần quan sát, đều có thể xem tận mắt a.

Bàn về quang hoa sáng lạn, dân chúng Tội vực có lẽ rất chấn động, nhưng đối với người xuất thân từ Thiên lộ mà nói, lại không tính cái gì. Tại Thiên lộ, vũ kỹ quang hoa, càng thêm tinh tế, càng thêm sáng lạn. Nhưng quang hoa cũng không tính sáng lạn ở trong mắt mọi người lại phát ra dao động khiến ai nấy rợn cả tóc gáy.

Ánh mắt Tư Mã Tiếu chưa từng rời thân ảnh Đường Thiên, trong lòng vừa kinh vừa sợ.

Thời gian ngắn ngủi, gã này đã phát triển đến tình trạng này rồi sao?

Trải qua tại Tội vực đối với Tư Mã Tiếu, quả thực chính là một trận ác mộng. Một thân thực lực rơi xuống bằng không, Thiên Hạt câu ngọc mất đi cảm ứng, Thiên Hạt vương quát tháo phong quang tại Thiên lộ lại lưu lạc đến loại hoàn cảnh này. Tuy nhiên, hắn dù sao cũng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bước lên vị trí bá chủ kiêu hùng, tính tình kiên nhẫn tự nhiên không tầm thường. Phản ứng nhạy bén cùng đầu óc xuất chúng khiến hắn nhanh chóng được chút thoải mái.

Tình cảnh của hắn tốt hơn nhiều so với người khác, nơi này không khiến hắn thỏa mãn, mà là thời gian vất vả để tu luyện.

Nhưng so với gã kia...

Trong lòng Tư Mã Tiếu rất phức tạp. Tuy rằng hiện tại cùng Đường Thiên trên một thuyền, nhưng thân phận hắn càng thêm nhạy cảm, trong cái đoàn người này, hắn là người duy nhất không phải phe phái của Đường Thiên. Trong thời gian ngắn, song phương là minh hữu, nhưng lâu dài thì song phương lại là đối thủ cạnh tranh.

Mở to mắt mà nhìn đối phương một tay xoay chuyển càn khôn, mình lại vô vị tầm thường. Vốn đang có mấy phần mừng rỡ với tiến bộ của mình, hiện tại nhìn thấy Đường Thiên tiến bộ, hắn bỗng nhiên hiểu rõ tâm tình của Quang Minh võ hội.

【 Quang Minh mài kiếm thạch(đá mài kiếm của Quang minh) 】, năm đó Quang Minh võ hội đặt cái biệt hiệu này cho Đường Thiên thì đối với Đường Thiên còn có mấy phần khinh thị. Nhưng thời gian trôi qua, Mài kiếm thạch còn tại, kiếm lại bị mài không còn rồi, Quang Minh võ hội lại lần nữa đối diện với cái xưng hào này thì nhất định tinh thần sẽ tệ hơn so với mình đi.

Nghĩ thế, Tư Mã Tiếu cảm thấy khó chịu trong lòng hơi hơi giảm bớt một chút. Nhưng nghĩ đến, Đường Thiên cường hãn như thế, nếu như trở lại Thiên lộ, ai có thể tranh phong cùng hắn? Ở sâu trong mắt hắn hiện lên vẻ lo lắng.

Mở to mắt nhìn đối thủ tranh phách thiên hạ với mình, đem mình vứt bỏ càng ngày càng xa, sẽ không một ai hài lòng. Thậm chí đôi khi, đáy lòng hắn đều hiện lên cảm giác vô lực.

Không tâm tình phức tạp như Tư Mã Tiếu, những người khác chấn động có thừa, nhiều nhất chính là vui vẻ ra mặt.

Thực lực Đường Thiên càng mạnh, có nghĩa bọn họ có tương lai càng tươi sáng.

Thần Trang binh đoàn của Đường Thiên không chỉ mang đến áp lực cực lớn cho Đỗ Khắc, Đỗ Tâm Vũ và Tư Mã Tiếu bọn họ, cũng mang đến áp lực cực cho Nhiếp Thu và Chung Ly Bạch lớn.

Thần Trang binh đoàn mở ra phương thức chiến đấu hoàn toàn mới, cái này là một loại binh đoàn hoàn toàn mới, có tính khai sáng.

Nhiếp Thu và Chung Ly Bạch xúc động càng lớn, cái này phá vỡ sở học của họ, cái này cũng trực tiếp thúc đẩy hai người liên thủ. Một lần liên thủ trước giữa hai người còn phải ngược dòng đến thời điểm huấn luyện Linh bộ.

Hai người đã thảo luận hai ngày, tranh luận kịch liệt là chuyện xảy ta hết sức bình thường.

"Nguyên lý của Thần Trang binh đoàn là cộng hưởng Pháp tắc diện, chúng ta có cơ hội tham khảo hay không?"

"Trừ phi chúng ta tìm đến một loại phương án khả thi khác, hiện nay nhìn xem, phương pháp của đại nhân không khả năng mở rộng."

"Nếu như không phải Pháp tắc diện, pháp tắc tuyến thì sao chứ? Có thể hoàn thành cộng hưởng hay không?"

"Hẳn là có thể thực hiện, nhưng uy lực quá nhỏ, không giá trị thực dụng."

"Thiên lộ võ tướng là thông qua khống mang tới khống chế chiến đấu, chúng ta có thể theo phương diện này tìm đến điểm đột phá hay không?"

"Theo lý luận là có thể, nhưng đối với tướng lĩnh yêu cầu rất cao, chúng ta hiện nay không đạt được yêu cầu như vậy."

...

Hai ngày thảo luận, khiến hai người kiệt sức, nhưng từng chút không rõ, cũng từ từ trở nên rõ ràng.

Chung Ly Bạch râu lún phún mọc ra, nhưng trên mặt hiện lên vẻ đỏ ửng phấn khích, hai mắt tinh quang tất lộ: "Thần Trang binh đoàn là đỉnh cao tiểu binh đoàn điển hình, giống như Ngân Sương kỵ trước đây, khó mà phục chế. Ta cảm thấy chúng ta không cần phải thụ cái này ảnh hưởng, chúng ta phải nhìn trên toàn cục. Chủ chiến tràng tương lai của chúng ta ở đâu? Thánh vực và Thiên lộ! Nơi đó đều là chơi đùa năng lượng, pháp tắc có xảy ra chuyện không hợp thủy thổ hay không, chúng ta không biết, nhưng chúng ta phải nghĩ biện pháp. Ta cảm thấy chúng ta có thể đi chiến hạm. Đó mới là chiến pháp thích hợp chúng ta."

"Cơ quan hồn giáp cũng là bổ sung không sai." Nhiếp Thu nói.

Chung Ly Bạch suy nghĩ một chút, hai mắt không khỏi quang mang cáng sáng: "Không sai, còn nhớ rõ cỗ cơ quan hồn giáp rất xấu kia không? Bộ cơ quan hồn giáp chúng ta nhìn thấy tại ngày đầu tiên đến Tam Hồn thành kia!"

"Nhớ kỹ!" Nhiếp Thu hô hấp cứng lại, hắn cũng không cách nào quên khí tức giống như quái thú kia.

"Nếu như chúng ta trang bị loại cơ quan hồn giáp này, ai có thể ngăn cản chúng ta?" Khi Chung Ly Bạch nói lời này, giọng nói không kiểm soát được mà rung động, hắn bị ý nghĩ bất chợt này thiêu đốt a.

Vừa nghĩ đến con quái thú xấu xí dữ tợn kia bộ dáng bễ nghễ ngạo mạn tại sân huấn luyện, hắn liền nhịn không được nhiệt huyết sôi trào.

Về phần chiến hạm, đã sớm bị hắn vứt đến lên chín tầng mây, chiến hạm gì gì đó, nào có sảng khoái bằng dùng cơ quan hồn giáp xung phong?

"Ý nghĩ hay!" Nhiếp Thu cũng thấy động lòng đối với cái đề nghị này.

Loại cơ quan hồn giáp xấu xí giống như quái thú này dường như trời sinh chế tạo vì Chung Ly Bạch, hắn có thể tưởng tượng, trang bị loại máy móc giết chóc đáng sợ này, lực xung kích của Chung bộ tuyệt đối sẽ kinh khủng tuyệt luân.

Nói về phong cách, Chung Ly Bạch mới là võ tướng chòm Sư Tử điển hình, dũng mãnh, quả quyết, lực xung kích cường hãn, giống như một cái búa tạ vô cùng nặng.

Mình di truyền chính là như vậy, trái lại mới là ngoại tộc (ý là mọi người từ chòm sao Sư Tử đều dũng mãnh tiến công nếu như khác với điểm ấy thì chính xác khonog phải người chòm sao Sư Tử - DG).

Nhiếp Thu không bị mất bình tĩnh: "Ta muốn trước nhìn xem chiến hạm có thích hợp Linh bộ hay không."

"Chiến hạm càng thích hợp ngươi." Chung Ly Bạch cũng gật đầu, thể tích chiến hạm càng lớn, bố trí vũ khí càng nhiều, càng yêu cầu phối hợp tốt, đối với võ tướng có cái nhìn đại cục xuất chúng, khống chế tinh tế như Nhiếp Thu mà nói, vô cùng thích hợp.

Nhiếp Thu mỉm cười nói: "Cái này phải đến Thánh vực cụ thể nghiên cứu mới có thể xác định."

Bị ý nghĩ của mình kích lên chiến ý, Chung Ly Bạch bình thản nói: "Nếu đã đại khái xác định phương hướng, chúng ta huấn luyện cũng phải điều chỉnh một cái, tu luyện pháp tắc cần phải thời gian quá dài, chúng ta không thời gian cho bọn hắn chậm rãi tu luyện. Lập tức sẽ phải xông Tội môn, đại nhân tuyệt đối sẽ không dừng quá lâu, chúng ta lập tức sẽ phải phản hồi Thánh vực. Không quản là chiến hạm, lại còn tiểu quái thú, đều là phải liều thân thể, trọng điểm huấn luyện hắn là đặt ở tại Thiên Ma trọng trảm."

Thiên Ma trọng trảm đối với rèn luyện thân thể có hiệu quả thật tốt, huống chi còn có lượng lớn Kim Cương sa bổ sung sinh mệnh tinh nguyên.

Về phần xông Tội môn, hắn tưởng tượng không ra, ai có thể ngăn cản Thần Trang binh đoàn của đại nhân. Giả như đối phương thật có thể ngăn cản Thần Trang binh đoàn của đại nhân, vậy thì có thêm Linh bộ cùng Chung bộ không phải đối thủ.

"Đúng vậy, đội ngũ của ngươi lại còn cần phải một ít huấn luyện chiến thuật." Nhiếp Thu thiện ý mà nhắc nhở.

Mặt Chung Ly Bạch lập tức đen như đáy nồi, đại bộ phận thành viên Chung bộ trước đây đều là đạo phỉ, thực sự hợp với từ "Đám ô hợp". Đám đạo phỉ không có chiến thuật tu dưỡng gì đáng nói, tuy rằng Chung Ly Bạch đã khẩn chụp huấn luyện phương diện này, nhưng muốn đạt được trình độ Linh bộ hiện tại, vậy bọn họ còn phải cố gắng nhiều a.

Đại Hùng tọa quật khởi gắn liền cùng cơ quan binh đoàn cường. Bây giờ, cơ quan binh đoàn tại Thiên lộ đã không phải vật hiếm lạ gì, mỗi cái nhà dù cho không, cũng nhất định sẽ nghiên cứu một cái.

Trọng điểm để thành lập cơ quan binh đoàn chính là binh sĩ cần phải có chiến thuật tu dưỡng cực cao. Phương diện này, binh sĩ của Đại Hùng tọa, danh dự hiển hách.

Thân thể hảo luyện, có Thiên Ma trọng trảm và Kim Cương sa, thêm nữa bản thân người Tội vực thân thể đã khá là mạnh mẽ, cái này đều không là vấn đề.

Chết tiệt!

Nhất định phải đem quần vương bát đản này thao luyện được sống không bằng chết!

Nghĩ đến cơn lũ thanh đồng quái thú kia, đánh trận thế như bẻ cành khô, không thể chống đỡ, trong cơ thể Chung Ly Bạch sôi trào chiến ý, liền nhiều ngồi một chút thời gian đều cảm thấy dư thừa. Hắn nhảy đứng lên: "Ta đi đốc thúc bọn họ huấn luyện."

Hắn sát khí đằng đằng xông ra ngoài gian phòng của Nhiếp Thu.

Đường Thiên đối với Đỗ Khắc muốn gia nhập bọn họ, cao hứng mà đáp ứng, hắn không nghĩ nhiều như vậy, cũng không cảm thấy có cái gì không đúng. Ngược lại là khiến Phù Chính Chi và Cát Trạch há hốc mồm, Đỗ Khắc và Đường Thiên kết minh đã để cho tròng mắt bọn họ rớt ra đầy đất, Đỗ Khắc gia nhập vào trận doanh Đường Thiên, cái này cái này cái này...

Không chỉ bọn họ nhìn không rõ, người khác cũng nhìn không rõ. Mặc cho lực ảnh hưởng lại còn thực lực, tại người Tội vực nhìn đến, Đường Thiên và Đỗ Khắc hoàn toàn không phải một cấp độ, nhưng sự tình phát triển vượt quá bọn họ dự liệu.

Người của Đường Thiên tự nhiên mừng rỡ như điên, dưới trướng Đỗ Khắc lại khó tránh khỏi một mảnh phản đối.

Đỗ Khắc dứt khoát triệu tập những người này, đem lời Đỗ Tâm Vũ nói nói lại một lần, đoàn người thoáng cái ngậm miệng không nói lên lời. Bọn họ tuy rằng ngoài miệng kêu gào được lợi hại, nhưng vừa nghĩ đến trở lại Thánh vực hoàn toàn xa lạ, tâm lý đoàn người một chút chắc chắn cũng không có.

Bọn họ ngay cả Quang Minh châu hiện tại là quang cảnh gì cũng không biết.

Giống như một người bị giam trong phòng quá lâu, đột nhiên có một ngày biết rõ mình sắp đi ra đi, đáy lòng bất an và khủng hoảng là bình thường vô cùng.

Nhưng khiến mọi người chân chính tâm phục khẩu phục, lại là Nhiếp Thu tới chơi, đưa ra lượng lớn kiến nghị thực dụng và có mục tiêu đối với binh đoàn của Đỗ Tâm Vũ. Hành gia vừa ra tay liền biết phải hay không, ngay từ đầu cho rằng mình đã lý giải (thấu hiểu-giải thích) cách binh đoàn tác chiến, Đỗ Tâm Vũ và những cường giả Chiến Lực bảng mắt cao hơn đỉnh dưới trướng kia lúc cái này mới phát hiện, so với nhân gia bọn họ lại còn quá non rồi.

Võ tướng Thiên lộ đã sớm phát triển trở thành một cái hệ thống chặt chẽ, có lịch sử đã lâu cùng các loại lưu phái.

Kiến nghị mà Nhiếp Thu đề xuất, rất nhiều đều là nhìn như chi tiết nhỏ bé, nhưng khi những chi tiết không thu hút này tụ tập cùng một chỗ, Đỗ Tâm Vũ mới phát hiện, binh đoàn biểu hiện ra sức chiến đấu, có cực lớn tăng lên.

Tin tức xông Tội môn, trở về Thánh vực đã không phải cái tin tức mới gì, đã sớm truyền khắp toàn bộ Tội vực, lập tức trở thành đề tài hàng đầu được thảo luận.

Người Tội vực tâm tình là phức tạp, sợ hãi, bàng hoàng, mờ mịt, mong đợi hỗn tạp cùng một chỗ, nhưng ai nấy đều hiểu rõ, mặc cho có thành công hay không, Tội vực đều phải biến đổi kinh thiên.

Tại trung tâm gió bão, Đường Thiên lại là vô cùng trầm tĩnh, hắn tại kiên trì huấn luyện cùng nếm thử, chờ đợi chiến đấu đi tới.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 811: Tin Tức Của Văn Khang

"Có tin tức từ tiền tuyến hay không?"

Lữ Khai cầm bầu rượu trong tay đưa cho Văn Khang, người khác nghe được, vội vàng tiếp cận tới đây. Văn Khang vừa mới báo cáo công tác xong, khẳng định có tin tức hoàn toàn mới. Tội môn cô lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài, bọn họ trở lại là một việc hết sức khó khăn, dựa theo quy định, ba năm mới có một lần cơ hội về Quang Minh châu báo cáo công tác.

Tại Tội môn, liên quan tới Nam chinh là đề tài hàng đầu.

Quang Minh châu mấy trăm năm nay không lần nào chiến mà không thắng, công mà không được, thôn tính châu Tây Vực, nhảy trở thành bá chủ mạnh nhất hiện nay. Không ngừng tích lũy thắng lợi, khiến người Quang Minh châu từ nhỏ liền có một cổ tự tin, bọn họ tin tưởng vững chắc Quang Minh châu là bất khả chiến bại, bọn họ có sự cuồng nhiệt đối với chiến tranh mà dân chúng địa phương khác không thể có.

Không thể dấn thân vào tràng Nam chinh vĩ đại này, khiến những binh sĩ thủ hộ nơi hẻo lánh này tiếc nuối vô cùng, nhưng Nam chinh không có gì nổi bật mà trở thành chuyện bọn họ quan tâm nhất. Chỉ là nơi đây chấm dứt với nhân thế (cô lập với thế giới bên ngoài- DG), chỉ khi có người trở lại báo cáo công tác, bọn họ mới có thể được đến tin tức mới nhất.

Văn Khang tiếp nhận bầu rượu, không chút khách khí rót một ngụm.

Tội môn không cấm rượu.

Dựa theo yếu lĩnh quân đội mà nói, trong lúc gác trực mà uống rượu là phải bị trọng phạt. Nhưng nơi này là Tội môn, Tội môn nào có cái yếu lĩnh gì?

Tội môn chấm dứt với nhân thế, hoàn cảnh ác liệt, lại không chút chất béo(lợi lộc) nào, là cái công việc khổ được không thể khổ hơn, tự nhiên không một ai nguyện ý tới, xưa nay là nơi sung quân. Binh đoàn trưởng Ngũ Hiên trước đây đắc tội cao tầng, bọn họ xúi quẩy mà bị đi theo. Ngây người mười năm, hùng tâm tráng chí gì cũng đều bị mai một rồi.

Bọn họ huấn luyện cũng từ một ngày một lần, biến thành ba ngày một lần, đến sau lại, biến thành mười ngày một lần. Sau đó, dứt khoát không luyện nữa rồi.

Canh gác không cách nào trốn, thỉnh thoảng sẽ có linh tinh tội dân tới xông quan khiêu khích, nếu thực sự là để người chạy thoát, gia thuộc bọn họ sẽ phải không may theo. Nhưng mấy năm nay, tội dân tuyệt tích, cuộc sống nhàn nhã đủ khiến người ta phải tuyệt vọng. Một lần trước tội dân xuất hiện, binh đoàn bị kinh động, đoàn người cũng đi ra cùng xem náo nhiệt.

Canh gác rất buồn chán, đánh bài uống rượu giết thời gian, nếu không thật biết làm sao để tiếp tục sống.

Văn Khang thấy mọi người xông tới, cảm giác được mọi người chú mục khiến hắn rất là thích thú, trên mặt lại là vẻ mặt nghiêm túc: "Văn Đao tướng quân lần này gặp phải đối thủ rồi."

"Thiệt hay giả?"

"Lẽ nào Kim châu xuất thủ rồi?"

"Bằng không là Văn Đao tướng quân cố ý ra vẻ yếu?"

...

Đoàn người vội vàng nhao nhao lên.

Câu Thành Văn Đao đó là người nào, một trong Quang Minh ngũ hổ, chỉ luận lực công kích, mạnh nhất ngũ hổ! Danh vọng Quang Minh ngũ hổ tại Quang Minh châu rất cao, là ngoại nhân căn bản không thể nào tưởng tượng. Binh sĩ tầng dưới chót đối với bọn họ sùng bái cùng kính ngưỡng phát ra từ nội tâm. Hơn nữa không như danh tướng cái châu khác, Quang Minh ngũ hổ ngoại trừ Mục Chi Hà, bốn người khác tất cả đều là chiến công hiển hách. Trong lúc danh tướng các châu khác còn đang chơi đùa trốn tìm cùng hải tặc, bốn người đã là đồ châu diệt châu.

Có lẽ thực lực cá nhân có người có thể đủ vượt lên trước năm người, nhưng chỉ huy tác chiến, nhất là đại quy mô chiến dịch, danh tướng khác và Quang Minh ngũ hổ hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Quan điểm như vậy, tại Quang Minh châu đã sớm thâm nhập nhân tâm. Nghe được Văn Đao tướng quân gặp phải đối thủ, đoàn người phản ứng mới kịch liệt như vậy.

"Là hai người trẻ tuổi." Văn Khang bình thản vươn ra hai căn ngón tay.

"Hai kẻ trẻ tuổi? Có lầm hay không? Văn Khang ngươi sẽ không bị người khác lừa đi!"

"Chính phải! Lại còn trẻ chứ? Ngươi cho là người người đều là Thu tướng quân?"

"Khẳng định là tin tức nhầm lẫn a, thiếu niên thiên tài như Thu tướng quân vậy, mấy trăm năm mới ra một người a."

Đoàn người đối với lời Văn Khang nói có chút giễu cợt, dồn dập biểu thị không tin.

"Sai rồi sai rồi, có một người tuổi không nhỏ rồi."

Văn Khang cố lộng huyền hư(làm ra vẻ huyền bí), thấy đã đem khẩu vị mọi người kéo lên, mới êm tai nói: "Trong đó, một người gọi là Tạ Vũ

An. Nói tới Tạ Vũ An này, trái lại có mấy phần lai lịch, hắn là đồng học của Bạch Việt."

"Bạch Việt là ai?"

"Không nghe ai kể."

"Ai, ta có chút ấn tượng, hình như là Nam vực Bạch gia có một người như thế, nhưng không danh khí gì."

"Ta nói sao chứ, thế nào nghe cũng chưa nghe qua, Văn Khang ngươi có thể hay không nói nghe đáng tin một chút, đem cái Bạch Việt này nói được như đại nhân vật một dạng."

Đoàn người vẻ mặt cười nhạo.

Tiếu ý trên mặt Văn Khang liễm đi: "Chưa từng nghe qua, trước đây ta cũng chưa từng nghe qua. Tuy nhiên, lần này Thu Húc Hoa tướng quân ăn cái thiệt thòi lớn trong tay Bạch Việt, tổn thất ba vạn người, đại tướng Phong Vân Mạn trận vong."

Đoàn người thoáng cái an tĩnh lại, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ không thể tin được.

"Ba lộ đại quân, Câu Thành Văn Đao tướng quân lao thẳng tới Nam minh, Mạc Tâm tướng quân cánh tả, Thu Húc Hoa Thu tướng quân hữu quân. Lúc đó Thu Húc Hoa tướng quân suất mười lăm vạn đại quân đang giằng co cùng liên quân Nam vực do Thánh Tháp binh đoàn làm hạch tâm, liên quân phòng tuyến cận kề nguy hiểm, mắt thấy Thu Húc Hoa tướng quân sắp thắng lợi. Bạch Nha binh đoàn của Bạch Việt như bóng ma xuất hiện tại cạnh sườn Thu Húc Hoa tướng quân, khởi xướng tập kích mãnh liệt, Thu Húc Hoa tướng quân tổn thất thảm trọng. Mà cái Bạch Việt các ngươi không nghe ai kể này, Bạch Nha binh đoàn dưới trướng vừa mới tấn chức Hoàng kim binh đoàn, đúng rồi, mọi người đều bị hắn lừa, cho rằng hắn sẽ ngăn chặn Mạc Tâm tướng quân."

Giọng điệu Văn Khang nghiêm nghị, một trận chiến đấu tổn thất ba vạn người, ở trong lịch sử chiến tranh nhiều năm như vậy của Quang Minh châu, cực kỳ hiếm thấy. Huống chi thống suất lại còn danh tướng như Thu Húc Hoa vậy, dù cho đoàn người tâm còn tồn thành kiến, không thừa nhận trình độ Bạch Việt trác tuyệt cũng không được.

Trong nhất thời, đoàn người đều bị chấn động.

"Tạ Vũ An là đồng học của Bạch Việt, hắn trải qua càng truyền kỳ. Nam minh lúc đó, nga, lúc đó còn chưa gọi là Nam minh, gọi là Thương châu. Lúc đó Thương châu không binh đoàn, bọn họ liền nghĩ đến một cái biện pháp. Bọn họ quyết định đi mua binh đoàn!"

Không thể không nói, miệng lưỡi Văn Khang thật tốt, tâm thần đoàn người đều bị hấp dẫn.

"Mua binh đoàn?"

Đoàn người mở lớn miệng, đầy vẻ không thể nói được gì, bọn họ lớn như vậy, chưa từng nghe nói binh đoàn lại có thể mua.

"Đúng vậy, lúc nghe đến việc này, ta cũng choáng váng. Nhắc tới người Nam vực, thực sự là thương nhân trời sinh, trời sinh liền biết làm buôn bán. Cái Thương châu này giàu được chảy mỡ, đụng tới vấn đề, không nói hai lời, mua mua mua! Thương châu lúc đó cùng có qua lại Bạch gia buôn bán, Tạ Vũ An này chính là phần thêm ngoài vụ buôn bán này."

Mọi người tập trung tinh thần, cái này cũng quá truyền kỳ rồi.

"Cái Thương châu này thật đúng là tài đại khí thô, không nói hai lời, lập tức cho Tạ Vũ An một cái trang bị Bạch ngân binh đoàn. Xa xỉ nhất, các ngươi biết là cái gì không? Hồn vật! Cái Thương châu này lại cho Vũ Yến binh đoàn của Tạ Vũ An, mỗi người đều phân phối hồn vật."

Văn Khang nói đến đó, ngay cả mình cũng sinh ra cảm giác ước ao.

"Má ơi, cái này đúng là thổ hào a!"

"Thảo nào chúng ta muốn đánh Thương châu, tiền nhiều đến cái tình trạng này, ai có thể nhịn được!"

"Có tiền là rất giỏi a! Được rồi, lão tử đỏ mắt rồi làm sao bây giờ?"

Đoàn người cảm thán liên tục, ai nấy đỏ mắt vô cùng, chảy nước bọt ròng ròng.

Văn Khang nhìn thấy biểu tình mọi người như vậy, trong lòng thầm dễ chịu, kỳ thực hắn mới nghe đến chuyện này thì so với bọn hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu. Hắn ho nhẹ một tiếng: "Ngay từ đầu, chúng ta từ đầu không để ý Vũ Yến binh đoàn? Không nghe ai kể. Người của Câu Thành Văn Đao tướng quân mãnh cỡ nào, đó chính là một thanh tuyệt thế bảo đao, một đường thế như chẻ tre, phòng tuyến Nam minh thoáng cái liền tán loạn, mắt thấy sắp sửa sụp đổ. Lúc đó đang chuẩn bị toàn bộ tuyến truy kích, kết quả phát hiện, có một cái trận địa còn có người đóng giữ. Nhưng vậy mà cái phương vị kia bố trí xảo diệu, nếu muốn truy kích nhất định phải trước nhổ đi cái cây đinh này. Có Thiết mâu danh xưng, Khắc Lợi Phu đại nhân vừa lúc ở tại nơi này. Khắc Lợi Phu đại nhân liền phái đệ tam binh đoàn phụ thuộc đi nhổ cái đinh này, kết quả thất bại, đệ tam binh đoàn tổn thất nặng. Sau đó Khắc Lợi Phu đệ nhị binh đoàn lên, cũng thất bại. Khắc Lợi Phu đại nhân nhịn không được, liền suất binh đoàn ba nghìn người trực thuộc sát tới, kết quả, lại còn thất bại! Tổn thất gần nghìn người!"

Tê, mọi người cùng hít vào một hơi.

Thiết mâu Khắc Lợi Phu, đứng đầu tam đại tướng dưới trướng Câu Thành Văn Đao, dũng mãnh vô song. Mọi người cũng là người gộp từ các binh đoàn, bọn họ biết rõ, binh đoàn quốc nội đẳng cấp sâm nghiêm, thực lực khác biệt thật lớn. Cấp bậc binh đoàn của Khắc Lợi Phu cao hơn bọn họ tròn mấy cái cấp bậc, mà binh đoàn trực thuộc Khắc Lợi Phu càng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, càng mạnh hơn nó, chỉ có binh đoàn trực thuộc ngũ hổ tướng!

Cái Tạ Vũ An này, thật là lợi hại!

"Cái Tạ Vũ An này đánh một trận thành danh, được cái danh đầu phòng thủ thiên hạ đệ tam. Sau đó thì sao, hắn thối lui đến Vệ Hải cứ điểm, Câu Thành Văn Đao đại nhân quyết định tự mình động thủ. Tràng diện lúc đó đồ sộ, thiên địa biến sắc. Câu Thành Văn Đao đại nhân mang tròn hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành!"

Tê, hít vào âm thanh lại lần nữa vang lên, hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành, đó là cái khái niệm gì!

Trong đầu mọi người hiện lên tràng diện đồ sộ đến cực điểm, rất nhiều người hưng phấn được không kiểm soát được run rẩy.

"Sau đó thì sao?"

Có người không nhịn được hỏi.

Văn Khang thoáng cái trầm mặc xuống tới.

"Sau đó thì sao?" Có người nôn nóng khó dằn nổi mà truy vấn.

Nhưng chẳng mấy chốc, đoàn người chú ý tới Văn Khang trầm mặc, mọi người không khỏi ngẩn ngơ.

"Sau đó Vệ Hải cứ điểm đột nhiên bạo phát công kích mãnh liệt, không một ai biết rõ đây là thứ gì công kích." Thanh âm Văn Khang có chút khàn giọng khô khốc: "Nó rất mãnh liệt, còn phải mãnh liệt hơn so với đại thuyền công thành công kích. Lúc đó liền có ba chiếc đại thuyền công thành bị công kích nổ tung."

"Không khả năng!"

"Đúng vậy, sao có thể có công kích như vậy?"

"Cái công kích gì có thể càng mạnh hơn so với đại thuyền công thành?"

Mọi người lại nổ tung tổ rồi, đại thuyền công thành là chung cực cự thú chiến tranh, nó mặc dù có rất nhiều khuyết điểm, nhưng lực công kích cường đại đến khiến người tuyệt vọng, khiến nó đủ để nhìn xuống toàn bộ chiến trường.

"Là một loại hồn vật công kích." Văn Khang trầm mặc chốc lát mới nói: “Cấp trên đã phân tích ra, cái này là một loại hồn vật công kích đặc thù. Nó lợi dụng hồn vật có thể hấp thu năng lượng, hình thành năng lượng dòng xoáy, cuối cùng hình thành cộng hưởng. Mặt trên đã tính toán ra, cần phải sáu kiện hồn vật trở lên mới có thể khởi xướng một lần công kích. Mỗi lần công kích, còn cần binh sĩ trả cái giá cực lớn."

Mọi người lại lần nữa rơi vào trầm mặc, bọn họ rất muốn phản bác, nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

Sáu kiện hồn vật trở lên mới có thể đổi lấy công kích, lại cả bọn hắn không cách nào tưởng tượng.

"Chiến đấu rất thảm khốc." Văn Khang cảm thấy cổ họng mình phát khô, run rẩy khó mà hình dung giống như nước biển tràn ra khắp cơ thể hắn: "Cứ điểm không cách nào di động, không cách nào né tránh. Đại thuyền công thành trước chiến cần thả neo xác định địa điểm, cũng không cách nào di động. Cái thời điểm này, đã không có bất cứ chiến thuật gì đáng nói, song phương chỉ có thể điên cuồng bắn nhau."

Mọi người mở lớn miệng, sắc mặt bọn họ tái nhợt, sơ sơ vài câu, hình dung chiến trường ra, khiến người hít thở không thông.

"Chiến đấu giằng co tròn sáu tiếng đồng hồ."

Văn Khang như nói mê, thanh âm rung động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 812: Trận Chiến Kỳ Tích

Quang mang nổ tung thỉnh thoảng soi sáng cứ điểm phế tích.

Binh lính đang trong điên cuồng đem số bí bảo còn lại dồn vào chiến đấu, bí bảo thường ngày trân quý hơn sinh mệnh, lúc này thô bạo mà bị kích nổ. Từng cái khuôn mặt tuổi trẻ dữ tợn điên cuồng dĩ nhiên có phủ đầy nước mắt, bọn họ luyến tiếc.

Trước đây bọn họ chính là tiểu binh đoàn phụ trách trị an một địa phương. Một kiện hồn vật đã đủ để mua lấy cả binh đoàn của bọn họ, dù cho qua lâu như vậy, kỳ thực trong tâm trí bọn họ vẫn vẫn là một đám người quê mùa.

Ai còn nhớ kỹ đám người quê mùa địa phương kia? Ai còn nhớ kỹ Song Phi yến năm đó?

Một chi tiểu binh đoàn địa phương được mua về, một vị chiến tướng đã đến trung niên lại còn bàng hoàng không tiếng tăm gì, chỉ là một phần thêm ngoài vụ buôn bán.

Không dám có lý tưởng xa vời, không dám nói tới lòng tin. Lúc đó, bọn họ là mù mịt như vậy, phí hoài năm tháng.

Lỗ tai Tạ Vũ An nghe không được bất cứ âm thanh gì, nổ tung mãnh liệt cùng xung kích khiến cái lỗ tai hắn không thể nghe ra được gì. Nhưng hắn liều mạng huy vũ cánh tay, gào thét kêu gọi lời nói mà mình cũng không biết đang nói cái gì để cổ vũ binh sĩ, cổ vũ chính mình.

Dù cho mình nghe không thấy, dù cho tất cả mọi người đều nghe không thấy.

Nổ tung thỉnh thoảng thoáng hiện lên quang mang, hình ảnh rung động lặng im vô thanh, Tạ Vũ An tình trạng như điên cuồng trong lòng lại rất bình tĩnh. Tâm tư như bóng, năm tháng trước kia thoáng qua như khói.

Không được trở thành Hoàng kim chiến tướng rồi, có điểm tiếc nuối a.

Đại nhân mua bọn họ rẻ như vậy, thực sự là kiếm lớn rồi. Cũng phải, làm buôn bán thì mình thế nào so được với đại nhân?

Nhưng, một chút cũng không hối hận a.

...

Trong lúc mơ màng lông mi Tạ Vũ An rung động một cái, hắn chậm rãi mở mắt, ánh nắng chiếu vào cửa sổ, rơi vào trên mặt hắn, ấm áp dào dạt. Cảm giác dường như đã có mấy đời tự nhiên sinh ra, mấy ngày nay hắn có cùng một giấc mộng, mỗi lần tỉnh lại, trong lòng đều tràn ngập sầu não khó giải thích.

Tràng chiến đấu kia đã kết thúc, nhưng hắn biết rõ, cả đời này đều vĩnh viễn không cách nào quên trận chiến đấu này.

Hắn ngồi lên, mặc giầy, đi xem xét phòng bệnh. Trong phòng bệnh tất cả đều là binh sĩ của hắn, Vũ Yến binh đoàn lần này tổn thất thảm trọng, vượt xa quá bất cứ một lần nào trước đây. Toàn bộ binh đoàn chỉ còn lại có không đến một phần năm người sống sót, những người sống sót này cũng không một ai nguyên vẹn không tổn thương gì.

Tạ Vũ An yên lặng xem xét binh sĩ an tĩnh ngủ say trên giường bệnh, động tác hắn rất nhẹ nhàng.

Kiểm tra xong một vị binh sĩ cuối cùng, hắn xem bốn phía, rất nhiều giường bệnh trống không, những khuôn mặt quen thuộc đã vĩnh biệt, những cảnh hỗn loạn trước kia, hiện lên tại trước mắt hắn.

Hắn trầm mặc đi ra phòng bệnh.

Trên ghế dài dưới ánh nắng, nước mắt hắn rơi như mưa.

Trận chiến Vệ Hải cứ điểm oanh động thiên hạ.

Một trận chiến này đủ để ghi vào sử sách chiến tranh, trình độ thảm liệt của nó chấn động khiến toàn bộ Thánh vực. Hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành, đội hình kinh khủng như thế đủ để bất cứ một vị danh tướng nào cảm thấy tuyệt vọng, thậm chí tước vũ khí đầu hàng.

Không bất cứ một tòa cứ điểm nào có thể chống lại hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành.

Nhưng Nam Minh đã làm được điều kỳ tích.

Tạ Vũ An đóng giữ Vệ Hải cứ điểm kiên trì tròn sáu tiếng đồng hồ, phá hủy gần nửa đại thuyền công thành. Trong lúc Câu Thành Văn Đao cho rằng thắng lợi đã tới thì Hạc suất lĩnh Bí Bảo binh đoàn, đột nhiên đánh vào chiến trường.

Đại thuyền công thành không cách nào di động, một khi bị địch nhân tới gần, lập tức trở thành bia ngắm rõ ràng.

Toàn bộ đại thuyền công thành bị cho một mồi lửa, không những như thế, cỡ trung công thành thuyền cũng như là bị phá hỏng hầu như không còn. Câu Thành Văn Đao giận tím mặt, toàn tuyến xuất kích. Nhưng khiến hắn không nghĩ đến chính là cái chi binh đoàn thần bí này lại không lui bước, trái lại dựa vào hài cốt của công thành thuyền tiến công xạ kích bọn họ.

Chiến trường thảm liệt, khắp nơi là hài cốt.

Đại thuyền công thành lớn như một tòa cứ điểm, cỡ trung công thành thuyền cũng giống như núi nhỏ, khắp chiến trường rải rác hài cốt. Hạm đội của Câu Thành Văn Đao ở trong địa hình phức tạp như vậy trái lại thi

triển không được, nhưng đối phương lại mượn nhờ hài cốt thuyền (xác thuyền - DG) yểm hộ, phát động từng đợt công kích bọn họ.

Khiến Câu Thành Văn Đao gần như muốn thổ huyết chính là cái chi binh đoàn này cũng mỗi người thủ một kiện bí bảo.

Quang Minh võ hội phổ thông binh sĩ chỉ biết Thương châu có hồn vật, nhưng Câu Thành Văn Đao lại biết, hồn vật của Thương châu là đến từ bí bảo của Thiên lộ!

Chiến hạm bước đi trong khó khăn, nhưng Câu Thành Văn Đao không hề xúc động, tuy rằng hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành bị diệt khiến hắn cảm thấy căm tức, nhưng hắn có được ưu thế về nhân số.

Câu Thành Văn Đao lập tức hạ lệnh, rời thuyền chiến đấu.

Thế cục chiến trường lại một lần nữa khiến Câu Thành Văn Đao cảm thấy giật mình. Địch nhân lại dị thường linh hoạt trong năng lượng hải, song phương vừa tiếp xúc, Quang Minh đại quân có được ưu thế binh lực lại lập tức xuất hiện lượng lớn thương vong.

Câu Thành Văn Đao trán nhăn thành một cục.

Hắn phát hiện mình thực sự quá coi thường Nam Minh rồi. Chiến tranh thúc đẩy đến bây giờ, va chạm xung đột, kỳ quặc không thể nói ra, đối phương luôn luôn ở địa phương hắn không tưởng được thình lình mà chơi hắn một cái. Cái này không giống với bất cứ một trận chiến đấu nào hắn từng trải qua qua trước đây, những lần trước, địch nhân tự nhiên cũng sẽ có điểm khiến hắn cảm thấy kiêng kỵ, nhưng đối với Câu Thành Văn Đao thờ phụng "Ngươi đánh ngươi ta đánh ta " mà nói, ảnh hưởng không quá lớn.

Hắn giống như một thanh đao chỉ công không thủ nhưng lại sắc bén đến cực điểm, hắn không quan tâm mình bị địch nhân chém bao nhiêu đao, không ai có thể đủ ngăn cản đao của hắn.

Thế nhưng cảm giác lần này lại hoàn toàn bất đồng, hắn cảm giác mình chém vào trong một đống bông, chém vào trong nước, chậm chạp vô cùng.

Hắn là người điên, lại là người điên thông minh.

Hắn không chút động lòng với thương vong trên chiến trường, mà là nheo lại con mắt, cẩn thận quan sát chiến trường.

Địch nhân rất am hiểu chiến đấu tại năng lượng hải, hiển nhiên trải qua huấn luyện đặc biệt, điểm ấy khiến Câu Thành Văn Đao có chút bất ngờ. Tại năng lượng hải, là thiên hạ của chiến hạm, không chiến hạm bảo hộ, năng lượng ăn mòn chỗ nào cũng đủ để làm tan rã bất cứ một chi binh đoàn nào. Cho dù là hải tặc cũng sẽ không đi huấn luyện đi bộ chiến đấu ở trong năng lượng hải. Hơn nữa sức chiến đấu cá nhân ở trước mặt chiến hạm là không đáng nhắc tới.

Thật không ngờ, Nam Minh lại bình thường sẽ có huấn luyện phương diện này, lẽ nào bọn họ đã sớm đoán tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy?

Câu Thành Văn Đao lắc đầu, tràng diện trước mắt chỉ là đánh bậy đánh bạ, nếu như không những hài cốt này, đối diện hạm đội công kích kinh khủng và dày đặc, những binh đoàn này sẽ tan thành tro bụi trong chớp mắt.

Trong Năng lượng hải có thể tìm được nơi có công sự che chắn ít được thương cảm, tuyệt đại bộ phận đều là năng lượng loạn lưu rộng lớn vô biên và hỗn loạn.

Về phần cái chi binh đoàn này am hiểu lợi dụng bí bảo, Câu Thành Văn Đao trái lại không chút nào kỳ quái. Lai lịch của Đường Thiên, Quang Minh châu cao tầng đã sớm hỏi thăm rõ ràng, Nam Minh am hiểu lợi dụng bí bảo không thể nghi ngờ là việc vô cùng bình thường.

Duy nhất khiến hắn cảm thấy bất ngờ đó là uy lực của bí bảo ở trong năng lượng hải.

Nó lại có thể tạo ra uy hiếp với chiến hạm!

Câu Thành Văn Đao tận mắt thấy mấy chiếc chiến hạm bị phá hủy, hắn hiện lên mấy phần dự cảm bất tường.

Hắn không biết, thời điểm này, một chỗ khác của chiến trường, Hạc cũng nhớ tới một ít lời Binh đã nói.

"Ngươi không nên quá lo lắng các loại binh đoàn chiến pháp, bởi vì hình thức chiến tranh tại Thánh vực đã định trước sẽ bị bí bảo cải biến. Không nên cảm thấy ta vô cùng khuếch đại tác dụng của bí bảo, một điểm này, thỉnh tin tưởng ánh mắt một vị tướng lĩnh trải qua qua chiến dịch tàn khốc nhất. Hình thái chiến tranh sẽ không vĩnh hằng bất biến, trái lại, bất cứ cái gì mà lượng biến đổi đều có khả năng cải biến nó. Mà bí bảo, chính là một cái lượng biến đổi như vậy."

"Bí bảo tại Thiên lộ, bởi vì vấn đề độ dày năng lượng, uy lực của nó bị suy yếu thật lớn. Nhưng tại Thánh vực, có năng lượng cuồn cuộn không ngừng, cực độ nồng nặc bổ sung, uy lực của nó sẽ nhận được đề cao trước nay chưa từng có."

"Biết rõ cái này ý nghĩa cái gì không? Cái này có nghĩa, một loại trang bị cá nhân binh sĩ cường đại xuất hiện. Nó xuất hiện, rất có khả năng đánh vỡ hình thức binh đoàn hiện hữu tại Thánh vực. Ta nói không phải là binh đoàn sẽ rời khỏi sân khấu lịch sử, mà chỉ là binh đoàn tương lai sẽ càng thêm linh hoạt, càng thêm chú ý năng lực cá nhân."

"Bây giờ còn không một ai ý thức được một điểm này, ngoại trừ ta. Đem kinh nghiệm tu luyện của ngươi tại Thiên lộ truyền thụ cho bọn họ đi, bản thân bọn họ đã có được chiến thuật tu dưỡng không tệ, một khi thực lực cá nhân tăng lên liền sẽ nhanh chóng tự động hình thành sức chiến đấu."

Tình thế chiến trường, chứng minh tiên đoán của Binh.

Châu Nam ngũ tộc, ngoại trừ chòm Bạch Dương ra, tất cả bốn tộc khác đều đứng dưới trướng Hạc. Hạc không tàng tư, hắn tại Thiên lộ, bản thân thuộc lòng kinh điển, học thức uyên bác, tuy rằng rất nhiều thứ không tu luyện qua, nhưng lý luận lại còn biết không ít. Nhưng mạnh nhất lại còn Xạ Thủ tọa, dù sao Xạ Thủ tọa Thiên hậu là dì của hắn, bản thân hắn cũng được xem là người có khả năng thừa kế Xạ Thủ tọa.

Bốn tộc từ nhỏ lớn lên tại Thánh vực, chiến thuật tu dưỡng khá là xuất sắc, đoàn đội phối hợp đã sớm trở thành bản năng của bọn họ. Sau khi năng lực cá nhân được đến đại biên độ tăng lên, Hạc kinh ngạc phát hiện, không cần hắn đốc thúc, bọn họ tự động mà bắt đầu suy nghĩ như thế nào phối hợp, như thế nào mới có thể phát huy uy lực càng lớn.

Nói cách khác, bọn họ bắt đầu tự động mà suy nghĩ đến vấn đề chiến thuật.

Trong Năng lượng hải cự ly xa đi bộ huấn luyện dã ngoại, không ngừng tăng lên thực lực của bọn họ, mà dọc đường tiêu diệt hải tặc cũng để cho bọn họ có càng nhiều cơ hội luyện tập.

Cho nên, theo ngay từ đầu chiến đấu, Châu Nam bốn tộc liền để cho hắn một cái kinh hỉ thật lớn.

Khi trang bị của từng binh sĩ là cho thực lực cá nhân có khả năng tạo thành uy hiếp đối với chiến hạm, lại có sẵn tính linh hoạt mà chiến hạm không thể có, khi binh sĩ cũng không đơn đả độc đấu, mà là cũng tập trung phối hợp, uy lực của nó liền trực tiếp bạo phát.

Từng chiếc chiến hạm không ngừng nổ tung, bị liệt hỏa hừng hực thôn phệ.

Xa xa nhìn lại, chiến trường giống như từng đoàn đống lửa phập phềnh, đồ sộ đến cực điểm.

Cái khu vực phủ đầy hài cốt, vô sô đám lửa phập phềnh này trở thành một cái giải đất tử vong.

Chiến đấu kịch liệt mà nhất thời, giằng co chừng nửa giờ, nhưng nửa giờ này, Câu Thành Văn Đao trả giá thương vong thảm trọng, tổn hại ước hơn ba mươi chiếc bạch ngân chiến hạm, mà thanh đồng chiến hạm càng nhiều, đạt một trăm hai mươi ba chiếc, nhân số tử vong đạt đến một vạn năm nghìn người. Có cả một bộ phận là bị thiêu sống ở trong chiến hạm.

Cho dù coi mạng người như rơm rác, khi Câu Thành Văn Đao nhìn thấy phần báo cáo thương vong này thì khóe mắt cũng không tránh được co giựt một cái.

Càng làm cho Câu Thành Văn Đao cảm thấy không chiu nổi chính là không phải bọn họ khiến cho địch nhân lui bước, mà là đối phương chủ động lui bước. Càng làm cho hắn cảm thấy thổ huyết chính là đối phương lựa chọn lui vào Vệ Hải cứ điểm.

Vệ Hải cứ điểm gần như bị đánh thành phế tích.

Nhưng, phế tích cứ điểm cũng là khối xương cứng, Tạ Vũ An lúc đầu cải tạo đối với Vệ Hải cứ điểm rất triệt để. Bao quát kết cấu bên trong cứ điểm, tất cả đều thay đổi, gia cố. Đừng xem tầng ngoài cứ điểm hoàn toàn bị đánh nát, toàn bộ vị trí chiến đấu cũng bị phá hủy, nhưng kết cấu bên trong vẫn hoàn chỉnh.

Nếu như còn có đại thuyền công thành, chiếm lấy một cái cứ điểm phế tích như thế quả thực dễ như trở bàn tay. Thế nhưng toàn bộ công thành thuyền đều đã bị phá hủy.

Câu Thành Văn Đao đột nhiên phát hiện mình rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ là, hắn đại khái cũng nghĩ không đến, một trận chiến này tạo thành rung động, chỉ vừa mới bắt đầu lan tràn ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 813: Đánh Một Trận Lập Uy

Trong hài cốt của một chiếc đại thuyền công thành tối như mực, xuất hiện thân ảnh như có như không.

Ánh mắt Ngụy Đình Đình sang lên, nhìn chăm chú vào động tĩnh địch nhân xa xa.

Ngoài cứ điểm, khắp nơi hài cốt chiến hạm phập phềnh, các cự thú chiến tranh đã từng cường đại lúc này chỉ để lại hài cốt đã cháy qua, vô thanh mà kể rõ sự thảm liệt của một trận chiến ấy. Hiện tại những hài cốt lúc nào cũng có thể trở thành trạm gác ngầm thiên nhiên của bọn họ.

Chiến tranh là lão sư tốt nhất, tranh đoạt chiến liên tục, giúp đám người Ngụy Đình Đình ý thức được bãi hài cốt dày đặc chi chít này là công sự phòng ngự tốt nhất của bọn hắn. Địa hình phức tạp, có thể phát huy sức chiến đấu bọn họ ở trình độ lớn nhất.

Hài cốt chiến hạm còn lại sau khi bị cháy đều là bộ phận cứng rắn nhất của chiến hạm, thứ có thể cháy thì đã sớm hóa thành tro tàn. Chiến hạm phổ thông công kích, có thể lưu lại vết thương đáng sợ mặt trên chúng nó, nhưng không cách nào phá hư kết cấu chúng nó. Muốn dọn sạch sẽ phiến chướng ngại này, biện pháp khả thi nhất chính là dùng chiến hạm kéo những hài cốt này đi.

Đối với Câu Thành Văn Đao vốn đầy đủ nhân thủ, cái này không phải vấn đề lớn. Nhưng một khi chiến hạm tới gần, liền gặp phải công kích. Đám người Ngụy Đình Đình ẩn núp ở trong hài cốt, xuất quỷ nhập thần, khiến người khác khó lòng phòng bị.

Việc cảnh giới (phòng vệ - DG) như vậy không thể nghi ngờ rất khô khan và chán nản, không một ai nói chuyện, bốn phía yên tĩnh không chút âm thanh gì, trong bóng tối không có một tia ánh sáng. Tân binh không kinh nghiệm, lúc đầu còn có thể cổ động tinh thần, rất nhanh chóng trở nên buồn ngủ.

Trên mặt Ngụy Đình Đình nhìn không thấy chút vẻ táo bạo ngây ngô của tân binh, chỉ có sự trầm ổn của lão binh. Chiến cung đặt tại vị trí rất thoải mái dọc tay, mũi tên hắc kim đặc chế đặt lên dây cung. Hắc kim tiễn do hắc kim nhất thể đúc thành, đuôi tên màu đen nửa trong suốt ép lên lát cắt hắc kim mỏng như cánh ve, thân tiễn phủ đầy hoa văn ám kim.

Nó có một cái tên rất kỳ quái, thần kim tiễn, biệt danh thần kinh tiễn.

Cái tên không hiểu ra sao này quả thực khiến Ngụy Đình Đình trợn mắt há mồm, nghe vài lần đều cho rằng mình có phải nghe lầm rồi hay không. Sau đó bộ hậu cần giải thích, Thần kim tiễn là tên gọi tắt của 【hắc kim tiễn như thần】, cái giải thích này càng là khiến cho mọi người rất kinh ngạc, tràn đầy cảm xúc.

Cách điệu không theo một khuôn mẫu nào như thế quả thực khiến lòng người sinh ra ngưỡng mộ.

Nếu không phải cái tiễn này thực sự là vật phi phàm, Ngụy Đình Đình sẽ cự tuyệt sử dụng.

Một tay Ngụy Đình Đình vô thức mà vuốt ve hắc tiễn, cái hắc tiễn chế tác tinh mỹ giống như tác phẩm nghệ thuật này tỏa ra dao động đặc thù, giống như bí bảo. Mỗi một căn Thần kinh tiễn đều gia nhập vào một cái sinh hồn- sản vật mới nhất của Thương châu, cái này là vũ khí bí mật mới nhất của Thương châu.

Ngụy Đình Đình nhớ tới mọi người có một truyện cười truyền miệng, khóe miệng không khỏi cong lên một mạt đường vòng cung.

Thần kinh tiễn sở dĩ lợi hại như vậy, căn bản không phải tại bên trong mỗi cây tiễn bỏ thêm cái sinh hồn gì, nguyên nhân chân chính là hướng bên trong mỗi cây tiễn bỏ thêm một mầm bệnh tâm thần!

Thần kinh tiễn đưa tới lần này tổng cộng chỉ có mười cây, Ngụy Đình Đình được phân phối đến một cây.

Có lẽ mình vĩnh viễn không nghĩ tới, có một ngày mình sẽ biến thành loại này đi. Đôi khi, Ngụy Đình Đình cũng nhớ tới sinh hoạt trước đây, sinh hoạt vô ưu vô lự. Nhưng nàng không chút nào nghĩ trở lại quá khứ, từ khi tận mắt nhìn thấy các trưởng bối hi sinh, báo thù đã thành mục tiêu đệ nhất trong cuộc đời nàng.

Quang Minh châu, nàng muốn phá hủy nó.

Cừu hận cũng không khiến nàng mất đi lý trí, thậm chí ngay cả ánh mắt nàng nhìn hạm đội địch nhân ở phía đối diện cũng là lãnh tĩnh trầm ổn như vậy.

Nàng đã lớn.

Nếu như nói, Năng lượng hải đi bộ huấn luyện dã ngoại ma luyện ý chí nàng, khiến nàng trở nên càng kiên cường càng tự tin. Như vậy trận chiến tranh này khiến nàng thực sự hiểu rõ, tính tàn khốc của chiến tranh. Nàng vô cùng may mắn, nàng có một vị cấp trên xuất sắc.

Nghe nói Hạc đại nhân cũng là tay mới, cũng giống như bọn họ, nhưng hoàn toàn không nhìn ra được a.

Từ khi nhận được cầu viện đến lúc xuất phát, Hạc đại nhân quả quyết lưu loát khiến người giật mình, hoàn toàn khiến người không cách nào liên tưởng tới trang thái thanh tú ôn hòa bình thường của hắn. Khi bọn họ đến được cứ điểm, sớm hơn so với mong muốn. Hạc đại nhân cố gắng ngăn chặn mọi người khiêu chiến, mà là giấu tại mặt sau Vệ Hải cứ điểm, giống như thợ săn lão luyện, chờ đợi thời cơ xuất thủ tốt nhất.

Hạc đại nhân chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng, thanh âm hắn trong sáng, luôn tự tin như vậy. Hắn vĩnh viễn trấn định tự nhiên, phong độ nhanh nhẹn, dù cho trong nháy mắt hạ lệnh xuất kích, trầm tĩnh nâng kiếm từ từ đi, đẹp trai đủ làm người mê hoa mắt.

Trên mặt Ngụy Đình Đình hiện lên một tia đỏ ửng, Hạc đại nhân như là là tình nhân trong mộng của toàn bộ nữ tử.

Tuy rằng tình hình chiến đấu gian khổ, nhưng bọn họ cũng không ngăn cách cùng bên ngoài.

Lúc đó có vô số kể trinh sát rình mò xa xa của Vệ Hải cứ điểm, một trận chiến đấu này hấp dẫn ánh mắt toàn bộ Thánh vực. Toàn bộ quá trình chiến đấu đều được trinh sát của mỗi nhà ghi lại. Những hình ảnh này giống như cơn lốc ở trong thời gian ngắn ngủi kích nổ Thánh vực.

Trận chiến này làm người khác chú ý nhất đó là Tạ Vũ An và Hạc.

Tạ Vũ An còn đỡ, dù sao danh tiếng giỏi thủ đã đánh ra tới, nhưng sau trận chiến này, đã không nói cái gì thiên hạ phòng thủ đệ tam nữa rồi. Đổi thành hai người khác, tại hoàn cảnh xấu tuyệt đối như vậy có thể kiên trì sáu tiếng đồng hồ?

Một trận chiến này có đủ rất nhiều thứ không thể phục chế tính, nhưng ở trong công kích kinh khủng như thế, kiên trì tròn sáu tiếng đồng hồ, mặc cho là trình độ trúc phòng, lại còn ý chí chiến đấu đều khiến hắn nhảy trở thành hãn tướng phòng thủ mạnh nhất Thánh vực, danh vọng thậm chí vượt quá hai vị khác.

Sự xuất hiện lớn nhất, lại là Hạc.

Quả quyết trì hoãn viện trợ, lãnh tĩnh chờ đợi thời cơ, thực lực cá nhân cường hãn, tất cả đều khiến người con mắt sáng ngời. Tong thời gian rất ngắn, đánh giá được giá trị đám hài cốt, chứng minh hắn cực kỳ nhạy cảm đối với chiến đấu.

Hoàn toàn rút lui có trật tự, tiếp đó phản thân xung kích, thâm nhập, đều đủ để chứng minh là một chiến tướng có được đầu óc lãnh tĩnh.

Theo Tạ Vũ An bỗng nhiên nổi tiếng, đến Hạc ngang trời xuất thế, mọi người đột nhiên phát hiện, Nam Minh xa không phải yếu đuối như mọi người tưởng tượng vậy. Lại thêm Bạch Việt, đỉnh cấp chiến tướng mà Nam Minh có được đã đạt được ba người. Mọi người cảm thán tại Nam Minh nhiều nhân tài, càng cảm thấy được Nam Minh thần bí khó lường, Nam Minh rốt cuộc còn cất giấu bao nhiêu thiên tài chẳng một ai biết?

Không một ai biết rõ.

Nhưng khi hình ảnh trận chiến này truyền lưu ra, nó bắt đầu biểu hiện ra uy lực của nó.

Tại địa phương khác, đoạn hình ảnh này làm tinh thần mọi người bùng nổ, khiến người chấn động, nhưng tại Nam vực, nó ảnh hưởng lớn không chỉ như vậy. Đoạn hình ảnh này giống như một cây đuốc, đem Nam vực đã sớm khô khan được thám dầu, hừng hực cháy lên. (tiếp ý chí cho những người ở Nam vực đang rất bi ai, đọc xong phần dưới sẽ hiểu a - DG).

Quang Minh châu xâm lấn khiến Nam vực rơi vào khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Mỗi thế lực Nam vực biểu hiện không tốt càng khiến dân chúng rơi vào tuyệt vọng.

Đại quân Quang Minh châu thế như chẻ tre, như vào cành khô gỗ mục. Nam vực như nhà gỗ đã mục nát vô cùng, Quang Minh châu cùng lắm chỉ đẩy nhẹ, nó liền ầm ầm sụp đổ.

Ngay cả Nam Minh, biểu hiện lúc trước cũng chẳng tốt đến đâu, phòng tuyến toàn diện sụp đổ, ngoại trừ điểm sáng duy nhất Tạ Vũ An này, địa phương khác cũng không ổn cực điểm. Bạch Việt trọng tỏa Thu

Húc Hoa, khiến người Nam vực hoan hô, nhưng tất cả mọi người đều biết, đối với toàn cục mà nói, thắng lợi của Bạch Việt, ngoại trừ trợ giúp liên quân ổn định thế cục ra, không tính cải biến thực chất khác.

Một bên khác, Mạc Tâm đánh đâu thắng đó, không ai có thể kháng cự. Duy nhất đáng được ăn mừng chính là hắn cần phải vòng một cái vòng lớn, mới có thể uy hiếp đến Thương châu.

Nhưng cái này lại có ích lợi gì? Đó chỉ là vấn đề thời gian.

Ý niệm bi quan như vậy tràn ngập trong lòng mỗi người, chiến tranh mất ổn định (lợi thế nghiêng về Quang Minh châu - DG), Nam Vực giống như một đứa trẻ, đối diện một người trưởng thành cuồng đánh, không chút lực hoàn thủ nào.

Nhưng, khi hình ảnh một trận chiến này truyền phát tới mỗi cái ngóc ngách đường phố.

Người tận mắt nhìn thấy sáu tiếng đồng hồ quyết chiến hít thở không thông, thấy tận mắt cự thú chiến tranh dày đặc chi chít, thấy tận mắt chiến hỏa không dứt nổ vang bên tai, thấy tận mắt năng lượng quấy xoáy kinh khủng, mọi người bị run rẩy cùng tuyệt vọng bao phủ.

Mà khi bọn họ thấy tận mắt Vệ Hải cứ điểm bị nổ tung đang bị nhấn chìm, cường hãn không sợ chết phản kích, điên cuồng mà quyết tuyệt bắn nhau, ý chí chiến đấu thảm liệt quyết tử, theo nổ tung phóng ra hỏa quang rực sáng cùng trong rung động hình ảnh đập vào mặt mà đến.

Mà khi bọn họ thấy tận mắt viện trợ đột nhiên ngang trời xuất thế, cường hãn không sợ chết tập kích, hoàn toàn rút lui phía sau, phản thân, nhiều lần tranh đoạt, chí ý chiến đấu ngoan cường như sắt, thoáng hiện trong những hài cốt nghiền nát kia, kích động lòng người.

Vô số người rơi lệ đầy mặt, run rẩy và tuyệt vọng bao phủ toàn thân bọn họ bị tiên huyết liệt diễm sôi trào đốt thành khói bay.

Trong vực sâu tuyệt cảnh, ánh nắng như mũi tên nhọn, đâm phá mây đen dày nặng như chì.

Hi vọng, bọn họ nhìn thấy một thứ tên là hi vọng, bọn họ nhìn thấy dũng khí mà bọn họ đã mất đi, dũng khí đối diện máu và lửa.

Nơi này là Nam Vực, là nhà bọn hắn, lửa thiêu đốt nhóm lên trong lòng mỗi người Nam Vực.

Nam vực đang thiêu đốt.

Người đầu tiên cảm giác được loại biến hóa này là Mạc Tâm. Hắn bỗng nhiên phát hiện, địch nhân trước đây dễ dàng sụp đổ, đột nhiên trở nên cứng cỏi lên, bọn họ giống như sợi đằng cứng cỏi, không ngừng mà nỗ lực cuốn lấy bước chân hắn đi tới.

Dễ dàng sụp đổ giống như trước đây càng ngày càng ít xuất hiện, những kẻ thực lực thấp kém này giống như ăn thuốc kích thích một dạng, cường hãn không sợ chết mà phát động xung kích bọn họ. Chiến đấu bắt đầu trở nên gian nan, hắn cảm thấy mình đột nhiên giống như rơi vào trong vũng bùn. Chiến đấu cường độ thấp như vậy cũng không đủ để cho hắn cảm thụ được uy hiếp, nhưng khi số lượng chúng nó nhiều đến trình độ nhất định, thế cục liền trở nên khó khống chế.

Hắn thậm chí gặp đến mấy chi dong binh đoàn đánh lén, tình huống quá khác thường!

Dong binh đoàn từ trước đến nay chỉ nhận thức tiền, sao có thể cường hãn không sợ chết như thế?

Mạc Tâm biết rõ mình gặp phải phiền phức rồi.

Trận chiến này danh vọng Nam Minh tại Nam Vực đạt được cao độ chưa từng có, đặc biệt ở trong dân chúng, hơn phân nửa dân chúng Nam Vực đều cho rằng chỉ có Nam Minh, mới có khả năng ngăn cản Quang

Minh châu. Tràng chiến đấu tàn khốc thảm liệt đến cực điểm kia có sức thuyết phục hơn bất cứ lời gì.

Từng thương hội, dồn dập suốt đêm treo ra bản đồ đường hàng không nét bút còn chưa khô, chỗ bắt mắt nhất vậy mà là viết hai chữ "Thương châu".

Vô số người bắt đầu chuẩn bị lễ vật, bước lên thuyền đi tới Thương châu.

Nam Vực bốc cháy, bắt đầu hướng Thánh vực biểu hiện quyết tâm và ý chí của nó.

Văn Khang ở Tội môn cũng không biết tiếp điểm chiến tranh đã xuất hiện. Hắn cũng chìm đắm ở trong miêu tả, toàn bộ trạm gác một bầu không khí tĩnh mịch.

Đoàn người bị chấn động rồi.

Dù cho bị thời gian mài mòn ý chí chiến đấu, nhưng bọn hắn cũng là chiến sĩ, lý giải (thấu hiểu-giải thích) đối với chiến tranh vượt xa người thường. Cũng chính là như thế, bọn họ nhận đả kích và chấn động càng thêm mãnh liệt.

Bỗng nhiên, một trận thanh âm kỳ dị, kinh động đoàn người, mọi người như ở trong mộng mới tỉnh.

Thanh âm gì?

Khi ánh mắt bọn họ hướng tới xa xa, con ngươi mọi người đột nhiên co rút lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 814: Tội Môn

Phía chân trời xa xa, bỗng nhiên xuất hiện những điểm đen dày đặc, số lượng thật nhiều, giống như vô số con ong đen.

Âm rung động vù vù như đàn ong vỗ cánh.

Tìm được ngọn nguồn thanh âm cũng không khiến đám người Lữ Khai cảm thấy hài lòng, trái lại, một khí lạnh thấu xương từ bàn chân bọn họ lao thẳng lên trên, nhanh chóng lan tràn khắp thân thể bọn họ, bọn họ bị đông lại giống như một đám tượng, không chút động đậy.

Cập cập cập, thanh âm hàm răng rung động, đột nhiên vang lên.

Văn Khang vừa mới còn thao thao bất tuyệt, bây giờ thân thể run được như cái sàng , khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, trong con mắt hiện lên sợ hãi vô cùng .

Đó là bao nhiêu người?

Hằng hà vô số.

Bọn họ chưa từng đối chiến trường hợp như vậy, thậm chí chưa có từng tưởng tượng ra cảnh như vậy. Thông đạo thông tới Tội môn gọi là Tử vong đường về, dọc đường phủ kín dày đặc thi cốt. Xương cốt phong hóa trắng bệch đã từ màu trắng mờ biến thành màu xám ảm đạm, Tử vong đường về là một cái thông đạo màu xám trắng.

Ở trong trăm năm đầu bị xua đuổi đến Tội vực, có bao nhiêu người chết tại trên con đường này? Hằng hà vô số. Khi đó, đám tội dân này kiệt ngạo bất tuân, hãn không sợ chết, xung kích Tội môn như điên rồi vậy.

Lúc đó đóng quân tại Tội môn không phải một cái binh đoàn, mà là hai cái binh đoàn.

Lấy máu tanh trấn áp khiến cái thông đạo này phủ kín bạch cốt, Tử Vong đường về thanh danh dần dần lên, từ đó về sau, tội dân xung kích Tội môn càng ngày càng ít. Ở trong mấy năm bọn Văn Khang đóng giữ này, mấy năm mới có thể trông thấy linh tinh mấy người.

Bọn họ chưa từng đối chiến tràng diện đồ sộ như thế?

Vô số sóng người đen ngòm giống như mây chì đột ngột lao tới, che phủ bầu trời.

Âm rung động vốn như đàn ong giờ như thủy triều tới gần, càng phát rõ ràng, đó là âm thanh bọn họ phi hành làm quấy nhiễu khí lưu (dòng không khí - gió) tụ tập thành.

Trong âm rung động, theo âm thanh chấn động giống như trống trận.

Đông, đông, đông...

Lại chỉ thấy một các binh đoàn hơn năm nghìn người, chỉnh tề giống như đao cắt, dưới chân mỗi một danh sĩ binh vậy mà có thể thấy một mặt không khí thuẫn trong suốt. Năm nghìn người đồng thời đạp vỡ không khí thuẫn bay nhanh tới, âm thanh như trọng cổ, nương theo không khí lưu (dòng không khí - gió) mắt thường có thể thấy ầm ầm tản hướng bốn phía, cảm giác áp bách khiến người hít thở không thông bao phủ Tội môn.

Đỗ Khắc có chút đỏ mắt (thèm thuồng mà nhìn - DG) mà nhìn Linh bộ.

Lần này xuất chiến, có thể nói khuynh sào xuất động. Không những binh đoàn của Đường Thiên Đỗ Khắc tất cả đều xuất động, còn có một ít binh đoàn khác vừa vội vã lập ra cũng cùng theo. Đường Thiên lười để ý tới, Đỗ Khắc cũng không phản đối. Cái đám người ô hợp này, Đỗ Khắc

từ đầu không nghĩ tới sức chiến đấu của bọn họ, nhưng Tội vực chung quy là gia hương của hắn, hắn hi vọng một trận chiến này có thể đem tới càng nhiều cải biến cho Tội vực vốn nhiệt huyết đã dần dần mất đi, biện pháp tốt nhất chính là để càng nhiều người chứng kiến trận chiến này.

Ít có ai biết rõ Đỗ Khắc đã từng xông qua Tội môn, Tội môn khó xông cỡ nào, không một ai rõ ràng hơn so với hắn. Dù cho có Đường Thiên trợ giúp, hắn vẫn quyết tử chiến chi tâm, thắng thì sống, bại thì vong.

Đã có tử chiến chi tâm, trái lại lòng Đỗ Khắc càng thêm yên tĩnh, nhìn thấy càng nhiều thứ.

Hắn quan tâm nhất chính là Linh bộ. Trình độ chiến thuật mà Linh bộ biểu hiện ra, vượt xa các binh đoàn khác, Đỗ Khắc luôn luôn không khỏi tưởng tượng binh đoàn nhà mình có một ngày cũng có thể làm được loại tình trạng này.

Đường Thiên đánh giá Tội môn.

Tội môn dựa thế núi mà kiến lập, dày đặc tường thể, hùng cứ sơn cốc, cửa thành thật lớn như đập nước chặt đứt sơn cốc. Cửa thành do một loại kim chúc tuyết trắng chế tác thành, mặt trên là hoa văn phù điêu thái dương thật lớn của Quang Minh châu, phù điêu tản ra bạch quang chói mắt, giống như thái dương vậy.

"Quang minh cứ điểm!" Chung Ly Bạch sắc mặt không phải quá tốt.

Đỗ Khắc nghe vậy, vội vàng hỏi: "Trong đó nhưng có cái gì đáng chú ý?"

"Tương đối phiền phức." Chung Ly Bạch lầm bầm.

Quang Minh võ hội là loại mà hoàng đạo 12 cung rất kiêng kỵ, cũng là mục tiêu hoàng đạo 12 cung nghiên cứu nhiều nhất. Không như chòm sao khác nghiên cứu nhiều vũ kỹ của Quang Minh võ hội, chòm Sư Tử

thừa thải võ tướng, càng thiên hướng nghiên cứu đối với phương diện quân sự của Quang Minh võ hội, trong đó tự nhiên không thể thiếu Quang Minh cứ điểm.

Nhiếp Thu ở một bên mở miệng nói: "Quang Minh võ hội, a, cũng chính là Quang Minh châu mà các ngươi đã nói, cứ điểm mà bọn họ kiến thiết, có một tiêu chuẩn hình thức riêng. Rất chặt chẽ, nhược điểm rất ít, điểm xuất sắc nhất đó là nó có được lượng lớn phụ trợ áp chế."

Đỗ Khắc có chút nghi hoặc: "Phụ trợ áp chế?"

"Cái gọi là phụ trợ áp chế là chỉ cũng không trực tiếp công kích mục tiêu, mà là thông qua một ít thủ đoạn phụ trợ, suy yếu và áp chế mục tiêu." Nhiếp Thu chậm rãi nói: "Bạch quang do vầng thái dương hoa văn trên cửa thành phóng ra kia gọi là cứ điểm ánh sáng, là thủ đoạn độc hữu của Quang Minh cứ điểm, nó có thể gia tăng độ dày năng lượng thuộc tính Quang Minh nơi đây."

Đỗ Khắc thì thào: "Thì ra là thế..."

Hắn là Tội vực đệ nhất nhân, lý giải (thấu hiểu-giải thích) sâu đối với pháp tắc, tại Tội vực không ai có thể địch. Hắn thoáng cái liền hiểu được, vì sao mỗi lần xông quan sẽ thất bại.

"Loại tác dụng này là duy trì liên tục, thời gian càng lâu, Năng lượng Quang minh nơi đây liền càng nồng nặc. Nơi đây ở vào giữa trong sơn cốc, địa thế chật hẹp, càng là lợi cho năng lượng tích tụ. Đây là chỗ lợi hại nhất của Quang minh cứ điểm, cái cứ điểm khác trải qua thời gian lâu dài chỉ sẽ càng ngày càng yếu đuối, nhưng Quang Minh cứ điểm lại là trái ngược. Chúng ta từng suy diễn qua, nếu như thời gian Quang Minh cứ điểm xây dựng vượt lên trước năm trăm năm, tường thể sẽ được Năng lượng Quang minh không ngừng cường hóa, đồng thời phát sinh tinh hóa. Quang Minh cứ điểm đã tinh hóa, là không cách nào công phá."

Nhiếp Thu ngữ khí bình tĩnh, nhưng lại khiến mọi người xung quanh hít vào một ngụm khí.

Chung Ly Bạch trầm giọng nói: "Hơn nữa Quang Minh cứ điểm phụ trợ áp chế cũng không những chỉ có một loại này, nồng nặc Năng lượng Quang minh có thể để cho bọn họ tự do tổ hợp thủ đoạn áp chế. Những thủ đoạn này, đều hỗn tạp ở trong bạch quang, không dễ dàng phát hiện. Nhưng, thực lực phía tiến công sẽ nhận cực lớn suy yếu. Tỷ như thể lực sẽ trôi mất nhanh hơn. Chúng ta đã làm thực nghiệm, Quang minh thuộc tính xem ra rất ôn hòa nhưng khi độ dày vượt lên quá một trị số nhất định, liền hiện ra tính chất biệt lập cực cường. Cái năng lượng thuộc tính khác sẽ bị áp chế, hiện tại đến xem, không chỉ có là cái năng lượng thuộc tính khác sẽ bị ảnh hưởng, pháp tắc nhận ảnh hưởng càng lớn."

Đám người Hứa Diệp ở bên cạnh Đường Thiên nghe đến những thứ hai người nói, sắc mặt không khỏi khẽ biến. Thực lực của Nhiếp Thu và Chung Ly Bạch đã sớm được mọi người nhận thức, nhưng đám người Hứa Diệp sớm đã thành thói quen hai người phân cao thấp bộ dáng, cái này là bọn họ lần đầu tiên trông thấy hai người ý kiến thống nhất đối với cùng một sự kiện như thế.

Đám người Đỗ Tâm Vũ cũng lộ ra vẻ mặt kinh sợ, nhất là một ít cường giả Chiến Lực bảng, bọn họ dồn dập nếm thử kích phát lực lượng pháp tắc, ngay sau đó, sắc mặt mọi người soạt một cái toàn bộ thay đổi.

Bọn họ phát hiện có thứ gì đó làm trở ngại bọn họ câu thông với Pháp tắc diện của mình.

Suy đoán trong lòng Đỗ Khắc được xác minh, nhưng không chút nào cao hứng. Hắn lý giải (thấu hiểu-giải thích) đối với pháp tắc cực sâu, đối với năng lượng lại rất xa lạ. Tội môn tản ra khí tức hắn không thích, trước đây hắn chỉ cho rằng là do nơi đây chết quá nhiều người. Thật không ngờ bạch quang nhìn như nhu hòa, dĩ nhiên là tác nhân đầu sỏ gây ra.

Nhưng, dù cho biết nguyên nhân là bạch quang, hắn cũng không biết nên giải quyết như thế nào. Pháp tắc lĩnh vực của hắn bị bạch quang ảnh

hưởng cũng không lớn, nhưng hắn biết rõ những tường thể tuyết trắng kia kiên cố cỡ nào.

Càng tới gần tường thành bị ảnh hưởng càng lớn.

Đỗ Khắc bỗng dưng ngẩng đầu: "Hai vị có biện pháp gì không?"

Nhiếp Thu trầm ngâm: "Biện pháp không phải không có, nhưng có thể hiệu quả hay không, phải thử qua mới biết được. Nghe nói Đỗ tiên sinh đã từng xông qua Tội môn, không biết có thể cùng chúng ta nói một chút tình hình lần trước hay không."

Đường Thiên đối với chỉ huy tác chiến hoàn toàn là thường dân, nếu là Binh tại nơi đây, công tác chuẩn bị giống như vậy nhất định sẽ sớm hoàn thành.

"Không thành vấn đề." Đỗ Khắc sảng khoái nói.

Đám người Đỗ Tâm Vũ lúc này mới thất kinh, bọn họ cũng không biết Đỗ Khắc đã từng xông qua Tội môn.

Văn khang bọn họ trải qua hoảng loạn lúc ban đầu, chẳng mấy chốc liền trấn định lại. Lúc đầu vì trấn thủ Tội vực, quy cách tu kiến tòa cứ điểm này cực cao. Lúc đó bọn họ sở dĩ như lâm đại địch vậy, một là bởi vì lúc đó người xông Tội môn rất nhiều, một điểm khác chính là cứ điểm còn tương đối nhỏ yếu.

Bây giờ, tòa Quang Minh cứ điểm này đã được hai trăm năm, theo thời gian trôi qua, trở nên càng ngày càng mạnh. Tội môn chính là một sợi dây xích quấn tại trên cổ Tội vực, càng siết càng chặt.

Vốn là hai các binh đoàn đóng giữ, cắt giảm còn một cái binh đoàn. Từ binh đoàn chủ lực biến thành binh đoàn phổ thông.

Tất cả nguyên nhân đều là do tòa cứ điểm này không ngừng mạnh mẽ lên.

Duy nhất để cho bọn họ cảm thấy bất an chính là số lượng tội dân tới đây thực sự quá nhiều chút. Đám người Văn khang như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng kéo vang cảnh báo, binh sĩ kinh hoảng thất thố, dồn dập đăng lên thành tường.

Ngũ Hiên say lâng lâng leo lên thành tường, nhìn thấy đại quân phía dưới đen ngòm một mảnh, lập tức tỉnh rượu rồi.

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy đoàn người lại lui về sau, lập tức trong lòng buông lỏng.

Nghĩ đến cái tòa cứ điểm phòng thủ kiên cố dưới chân này, lòng e sợ bị quét sạch. Tội môn có được hai trăm năm lịch sử, tuy rằng cách tinh hóa còn có hai trăm năm, nhưng nó vẫn cường đại vô cùng. Tỷ như ánh sáng cứ điểm, bao phủ phạm vi tựu vượt lên trước sáu mươi dặm, lúc ban đầu xây thành, phạm vi ánh sáng cứ điểm bao phủ chỉ có không đến năm dặm.

Mà ánh sáng cứ điểm nguyên bản chỉ có sơ giai, hiện tại đã nhảy lên tới trung giai, uy lực cũng có tăng vọt về chất.

Ánh sáng cứ điểm cũng không tính bá đạo, nhưng trong phạm vi nó bao phủ, pháp tắc bị Năng lượng Quang minh nồng nặc nhấn chìm, cái này là biển Năng lượng Quang minh.

Ngũ Hiên tuy rằng là bị đẩy tới, trình độ vẫn phải có, hắn biết rõ, chỉ cần pháp tắc nhận ảnh hưởng, đám Tội môn kia chính là một đám gà yếu, ngoại trừ để cho bọn hắn chém giết, không còn cách nào khác.

"Đại nhân, là một cơ hội." Sĩ quan phụ tá của Ngũ Hiên bỗng nhiên mở miệng.

"Ân?" Ngũ Hiên không rõ ý hắn.

Trong mắt sĩ quan phụ tá nổi lên một tia kích động: "Đại nhân, đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp! Nhiều tội dân như vậy, có bao nhiêu

năm không xuất hiện qua? Đây chính là công lao thật a! Chuyện trước đây đều đã trôi qua lâu như vậy rồi, nói không chừng ngay toàn thân bị hại đều quên rồi. Chúng ta tay cầm cái đại công lao này, lại tìm người nói nó cái tình, chúng ta nói không chừng có thể được điều đi a."

Ngũ Hiên thân thể cứng đờ, ngay lập tức trên mặt mừng như điên: "Không sai! Chỉ cần giết hết những tội dân này rồi, chúng ta đã lập đại công rồi!"

Hắn càng nghĩ càng kích động, nghĩ đến chỗ hưng phấn, không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài.

Cái địa phương chết tiệt này, hắn đã sớm chán ngán rồi!

Chỉ cần thiết lập đại công, mình liền có mượn cớ hoạt động. Ngũ Hiên thậm chí đang tại chỉnh lý, mình còn có cái quan hệ nào có thể vận dụng, tuy rằng bị ghẻ lạnh nhiều năm như vậy, nhưng quan hệ nhiều ít lại còn có thể tìm đến. Trước đây không cớ, hắn tìm người cũng vô dụng, hiện tại ông trời mở mắt, đưa tới cho hắn một phần công lao lớn như vậy.

Hắn hồn nhiên không biết mình đã bị người nhìn chăm chú.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 815: Chiến Thuật Số 9

Đám người Nhiếp Thu cùng Chung Ly Bạch đang thảo luận như thế nào đối phó Quang Minhcứ điểm, Đường Thiên lại chú ý tới Ngũ Hiên trên tường thành cứ điểm.

Gã kia có vẻ là đại nhân vật a.

Trong đầu Đường Thiên đột nhiên nhảy ra một cái ý nghĩ lớn mật, giết chết gã này!

Dù cho to gan lớn mật như Chung Ly Bạch cũng tuyệt đối không có ý nghĩ điên rồ như thế, Quang Minh cứ điểm đã hơn hai trăm năm, tuyệt đối là một trong những vỏ rùa (chỉ độ kiên cố, phòng thủ - DG) dày nhất. Muốn giết chết quan chỉ huy địch quân trong bảo vệ nghiêm mật như thế, tuyệt đối không khả năng.

Đường Thiên lại không nghĩ quá nhiều, ý nghĩ lớn mật này vừa nảy ra, hắn lập tức rục rịch muốn động thủ (đúng là hung hăng :D -DG).

Tại sao lại không chứ? Dù cho có thất bại, mình cũng không tổn thất gì.

Đường Thiên bắt đầu chăm chú suy nghĩ, ánh sáng cứ điểm của Tội môn bao phủ phạm vi là sáu mươi dặm, bọn họ dừng cách Tội môn ngoài sáu mươi dặm. Tội môn ở ngoài sáu mươi dặm, ở trong mắt người thường đó chính là một cái điểm đen. Đường Thiên thị lực kinh người, sáu mươi dặm đối với hắn mà nói cũng không quá nhiều ảnh hưởng. Thế nhưng ám sát một mục tiêu cách sáu mươi dặm, lại còn ở trong Quang Minh cứ điểm bảo vệ, độ khó có thể nghĩ đủ biết ra sao.

Chỉ dựa vào thực lực cá nhân là tuyệt không có khả năng, duy nhất hi vọng, đó là Thần Trang binh đoàn.

Vậy thì thử xem.

Trong lúc đoàn người còn đang thảo luận, Đường Thiên đã kéo Thần Trang binh đoàn, lặng yên lên không.

Đám người Đỗ Khắc ngẩng đầu lướt nhìn liền thu hồi ánh mắt, bọn họ cho rằng Đường Thiên khẳng định là định tra xét tình hình một chút thôi. Mà đám người Ngũ Hiên trong Tội môn lại càng không quan tâm, trong đại quân đen ngòm một mảnh, một cái đội ngũ nhỏ hai trăm người chỉ giống như một con ruồi nhỏ, không chút nào cuốn hút.

Cát Trạch cùng Phù Chính Chi cũng không suy nghĩ nhiều, bọn họ cho rằng Đường Thiên cũng chỉ là muốn nhìn một chút thực lực của Tội môn.

Đường Thiên mở ra trạng thái Thức Tỉnh thần trang, thế giới trước mắt lập tức trở nên khác biệt (chế độ xem đen trắng - DG).

Lấy Tội môn làm trung tâm, trong bán kính sáu mươi dặm, năng lượng Quang minh nồng nặc, hào hùng dâng trào, giống như biển ánh sáng trắng, chậm rãi vận chuyển. Pháp tắc trong phạm vi sáu mươi dặm bị Năng lượng Quang minh nhấn chìm. Không ngừng có Năng lượng Quang minh bốc hơi biến mất, tác dụng bài xích năng lượng của Tội vực cũng không biến mất, chỉ là số lượng năng lượng Quang minh mà Tội môn sinh ra càng nhiều, biển màu trắng (nguyên văn: bạch sắc quang hải) này đang chậm chậm lớn mạnh.

Cảnh tượng trước mắt cực kỳ chấn động, lại chưa từng nhấc lên chút gợn sóng nào trong lòng Đường Thiên.

Tư duy của hắn lúc này rất rõ ràng.

Quan hệ giữa Pháp tắc và năng lượng thập phần vi diệu (ảo diệu - DG), theo lý luận, pháp tắc là bản chất của lực lượng, mà năng lượng là một loại phương thức biểu hiện của lực lượng. Tại Thiên lộ, võ giả lĩnh ngộ pháp tắc có thể đem vũ kỹ, hồn thuật phát huy uy lực đến cực hạn. Lĩnh ngộ pháp tắc, được nhìn là đối với một loại thuộc tính lực lượng nào đó có nhận biết rất lớn (hiểu biết về loại đó rất rõ - DG).

Nhưng năng lượng nồng nặc đối với pháp tắc, không phải chuyện tốt. Tại Thánh vực độ khó lĩnh ngộ pháp tắc tựu vượt xa Thiên lộ. Mà tại địa phương như Tội vực vậy, lĩnh ngộ pháp tắc trở thành biện pháp trực tiếp nhất hữu hiệu, nhưng, không năng lượng, uy lực pháp tắc lại suy giảm rất lớn.

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, pháp tắc giống như thống soái, năng lượng giống như binh sĩ. Ở trong phạm vi năng lực của thống soái, binh sĩ càng nhiều, sức chiến đấu càng mạnh. Mà khi số lượng binh sĩ hơn xa năng lực của thống soái, vậy thì tác dụng của thống soái sẽ hạ thấp rất nhiều.

Năng lượng là một loại binh sĩ, lực lượng huyết nhục là một loại binh sĩ khác.

Đột nhiên, Đường Thiên hiểu được, vì sao người Tội vực không cách nào thành công trước cái cứ điểm này. Tội môn dựa vào chính là năng lượng, đám Đỗ Khắc dựa vào chính là lực lượng huyết nhục, chúng nó đều như binh sĩ, nhưng, số lượng binh sĩ giữa song phương hoàn toàn không tại cùng một cái cấp bậc. Cho dù là cường giả lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực như Đỗ Khắc vậy, thực lực của hắn ở trước mặt Quang Minh cứ điểm tích lũy năng lượng Quang minh hai trăm năm, đều không đáng nhắc tới.

Không hiểu binh đoàn, Tội vực vĩnh viễn không cách nào xông quan thành công.

Bọn họ bây giờ, mới có khả năng thắng lợi.

"Chiến thuật số chín chuẩn bị."

Thanh âm lành lạnh của Đường Thiên khiến con mắt Cát Trạch nháy một cái.

Chiến thuật số 9 là viễn trình đơn thể (tấn công mục tiêu đơn lẻ từ xa - DG) công kích chiến thuật cường đại nhất trong số đông đảo chiến thuật, đại nhân cái này là...

Ý khiếp sợ chợt lóe qua trong đầu, bị thân thể vô số lần thao luyện qua trong nháy mắt làm ra phản ứng theo bản năng. Không riêng gì hắn, mọi người tập trung cao độ, tạp niệm trong đầu biến mất sạch sẽ, ai nấy đều đang chờ đợi khẩu lệnh chiến đấu. Ánh mắt bọn họ chuyên chú, thân thể hơi hơi căng lên, giống như dã thú vận sức chờ phát động chuẩn bị xuất kích.

Sát ý trong nháy mắt tràn ngập ra.

Đang thảo luận, đám người Nhiếp Thu bị kinh động, bọn họ không hẹn mà cùng đình chỉ thảo luận, cùng nhau soàn soạt ngẩng đầu.

Công kích thăm dò?

Trong lòng mọi người đồng thời hiện lên cái ý nghĩ này, đám người Nhiếp Thu càng là mắt trợn trừng trừng. Tại Thiên lộ, Quang Minh cứ điểm đã hơn hai trăm năm cũng không thông thường, bọn họ cũng rất hiếu kỳ, Tội môn sẽ đạt được cái tình trạng phòng ngự gì.

Không như người khác, ánh mắt Đỗ Khắc nhíu mày nhìn chằm chằm Đường Thiên. Đã từng kiến thức qua Thần Trang binh đoàn huấn luyện, hắn đối với cái chi binh đoàn do chính tay Đường Thiên chế tạo này cực kỳ tò mò.

Đây chính là Thần Trang binh đoàn lần đầu tiên thực chiến.

Trong đầu Đường Thiên không tạp niệm gì khác, chiến thuật số 9 uy lực mạnh mẽ, nhưng độ khó cũng rất lớn. Đường Thiên tại phong cách

chỉ huy Thần Trang binh đoàn chiến đấu và phong cách mình đơn đả độc đấu thì là hai cái cực đoan. Hắn đơn đả độc đấu thì đơn giản trực tiếp, mà khi chỉ huy Thần Trang binh đoàn thì chiến thuật lại là cực hạn phức tạp.

Chiến thuật số 9 chính là điển hình trong đó, nó là một trong những chiến thuật uy lực mạnh nhất trong rất nhiều chiến thuật của Thần Trang binh đoàn, đồng thời cũng là một trong những chiến thuật phức tạp hàng đầu trong rất nhiều chiến thuật.

Hoàn thành đan xen đổi vị, Thần Trang binh đoàn trong không trung chỉnh hình một cái hình tam giác sắc nhọn, mà Đường Thiên ở vào đỉnh cao hình tam giác. Trung gian hình tam giác, hiển hiện ra một cái thông đạo dọc ước hai thước rộng, mà Đường Thiên vừa đúng ở vào cửa thông đạo.

"Bắt đầu!"

Phong pháp tắc dao động từ hàng sau cùng tràn ra, hai mươi hai đạo gió xoáy hợp làm một được áp súc thành một cái cột gió (phong trụ) đường kính không vượt lên trước hai thước.

Phong trụ cao tốc xoay tròn, nhưng không chút thanh âm nào, nó dọc theo thông đạo chậm rãi trượt về phía trước.

Hàng thứ hai tràn ngập hàn khí, băng tinh nhỏ vụn sắc bén cuồn cuộn không ngừng chìm vào phong trụ, đường kính phong trụ nhanh chóng thu nhỏ lại, tốc độ xoay tròn rồi lại đột nhiên gia tăng mấy phần. Phong trụ thô ngắn giống như bị một cái tay vô hình kéo dài thành ước hai thước, nguyên bản đường kính sắp hai thước cũng thu nhỏ lại đến khoảng một thước.

Hàng thứ ba điện quang lấp lánh, lôi hoàn đủ mọi màu sắc, xuất hiện tại phía trước băng phong bạo. Những lôi hoàn này màu sắc khác nhau, trạm lam, xanh thẫm, sí ngân, đỏ đậm vân vân, trông rất đẹp mắt. Đường kính Lôi hoàn còn lớn hơn băng phong bạo, chúng nó chỉnh tề mà xuất

hiện tại chính phía trước băng phong bạo, hợp thành một cái lôi hoàn thông đạo năm màu rực rỡ.

Chậm rãi trượt về phía trước, băng phong bạo một đầu đâm vào trong cái thông đạo đạo lôi hoàn này.

Mỗi trải qua một đạo lôi hoàn, lôi hoàn liền đột nhiên buộc chặt, nhanh chóng quấn tại băng phong bạo. Khiến người kinh ngạc chính là, lôi hoàn sặc sỡ chói mắt, quấn lên băng phong bạo quang mang liền ảm đạm xuống.

Hai mươi lăm đạo lôi hoàn, khiến đường kính băng phong bạo lần thứ hai thu nhỏ lại, độ dài lần thứ hai kéo dài, lại là một cây băng phong bạo chi thương.

Cái này băng phong bạo tốc độ xoay tròn trở nên càng thêm mãnh liệt, trung tâm nó xuất hiện một cái điểm đen cỡ đầu châm.

Binh sĩ hàng thứ ba xuất thủ, hỏa diễm mãnh liệt, rậm rạp thông đạo.

Chậm rãi đi tới băng phong bạo trường thương, một đầu đâm vào trong hỏa diễm. Băng tinh nhỏ vụn nhanh chóng hòa tan, nhưng từng vòng lôi hoàn, khiến chúng nó căn bản không cách nào thoát ra. Băng phong bạo trường thương trở nên càng nhỏ, không, hiện tại hẳn phải nói là băng thủy thương.

Phần cuối hỏa diễm thông đạo là lam sắc hàn diễm u lãnh (ngọc lửa lạnh màu lam - DG).

Băng thủy thương bị kéo dài nhỏ, chậm rãi lướt qua hàn diễm, nhanh chóng ngưng kết (đọng lại -DG) thành một cây băng thương.

Đây là một cây băng thương cực kỳ xinh đẹp, nó chỉ thô có miệng chén, óng ánh trong sáng, gió nhanh chóng lưu động tại bên trong nó, từng vòng sóng gợn nửa trong suốt dày đặc thân thương.

Hàng thứ tư Cát Trạch Yêu đao vung lên, nhất cái huyết lưới xuất hiện tại thông đạo, cùng lúc đó, binh sĩ tròn hai hàng đao kiếm cùng phát.

Từng đạo đao mang kiếm mang ẩn chứa pháp tắc trong nháy mắt bay về phía lưới huyết, khiến người kinh dị chính là những đao mang kiếm mang do pháp tắc chi lực cấu thành này vừa đụng tới huyết lưới, liền vững vàng vào trên lưới.

Tám mươi mốt đạo kiếm mang đao mang, treo đầy huyết lưới.

Băng thương xoay tròn một đầu đâm vào huyết lưới, mềm mại huyết lưới bỗng dưng bị kéo xoay tròn, quấn lên thân thương.

Đỏ sẫm huyết lưới trong nháy mắt chìm vào băng thương, thân thương băng lam phủ đầy ô lưới huyết sắc tinh mịn. Mà giữa những ô lưới huyết sắc, chằng chịt tám mươi mốt cái quang điểm thật nhỏ, những thứ đó đều là kiếm mang đao mang.

Thân cây thương lại nhỏ mấy phần, vốn to bằng miệng chén , hiện tại chỉ có cổ tay thôi.

Cát Trạch thở ra một hơi, hoàn mỹ!

Đừng xem cả quá trình giống như mềm nhẹ vô lực, nhưng nguy hiểm trong đó, chỉ có chính bọn họ biết rõ. Chỉ cần hơi có sai lầm, hậu quả thiết tưởng chịu không nổi. Chiến thuật số 9 yêu cầu đối với phối hợp cực cao, cũng là một loại chiến thuật bọn họ thất bại nhiều nhất, mỗi lần luyện tập bọn họ đều phải cổ động hoàn toàn tinh thần.

Nhìn huyết lưới băng thương chậm rãi đi tới, trong mắt Cát Trạch hiện lên một tia phấn khích.

Chiến thuật số 9 từ khi sáng tạo ra, đến tận giờ chưa từng thực chiến qua a!

Thực sự là khiến người mong đợi a!

Hàng thứ sáu Phù Chính Chi đã sớm trận địa sẵn sàng, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, Lục Thủ kiếm bay ra một chùm lục vụ, lục vụ vừa đụng đến thân thương liền hóa thành một chùm lục diễm, phụ tại thân thương. Cùng lúc đó, cái binh sĩ khác dồn dập xuất thủ, độc tố đủ mọi màu sắc như hạt mưa chìm vào lục diễm.

Vốn là thảm lục lục diễm (thảm lửa màu lục - DG), nhanh chóng trở thành nhạt, óng ánh trong sáng.

Lục diễm bao phủ, đã không nghe được âm thanh băng thương xoay tròn. Băng thương đang không ngừng biến nhỏ, nhan sắc lục diễm cũng trở nên càng trong suốt.

Hàng binh sĩ thứ bảy xuất thủ, từng cái không gian pháp tắc tuyến, trong không trung đan xen, giống như một cái lưới lớn, trùm hướng băng thương.

Không gian pháp tắc tuyến nhanh chóng quấn lấy băng thương, lục diễm trong suốt tắt, hóa thành diễm hoa văn bám vào tại thân thương, không gian pháp tắc tuyến biến mất không thấy.

Lúc này, băng thương đã nhỏ như mũi tên.

Óng ánh trong sáng băng tiễn, thân tiễn từng vòng băng hoa văn, huyết lưới đỏ sậm như ẩn như hiện khiếp người ta khiếp hãi. Trong Huyết lưới, quang điểm như ngôi sao, diễm hoa văn nhàn nhạt giống như chậm rãi chảy xuôi, như tinh vân sáng lạn trên bầu trời đêm kia.

Nó chậm rãi bay đến trước mặt Đường Thiên.

Ánh mắt Đường Thiên hướng tới Ngũ Hiên trên Tội môn xa xa, đối phương hình như có phát hiện, chính ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Hai mắt đối nhau, trên mặt Ngũ Hiên có chút nghi hoặc không lý giải (thấu hiểu-giải thích) được.

Trong mắt Đường Thiên chợt lóe tinh mang, bỗng dưng bấm tay bắn ra.

Băng tiễn phút chốc biến mất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 816: Một Kích Tuyệt Thế

Trong đầu binh sĩ tất cả đều nghĩ tới chuyện lập công, từ đầu Ngũ Hiên không nghĩ đến sẽ bị tập kích.

Quang Minh cứ điểm đã qua hai trăm năm, ánh sáng cứ điểm tràn ngập tròn sáu mươi dặm. Ánh sáng cứ điểm đạt tới bán kính sáu mươi dặm, không chỉ có thể tạo ra tác dụng làm yếu địch nhân, nó còn có thể chuyển hóa giữa hư và thực. Một khi cần thiết, nó có thể trong nháy mắt chuyển hóa thành ánh sáng phòng ngự. Muốn tiến công Quang Minh cứ điểm thì phải đột phá cái vỏ rùa độ dày vượt quá sáu mươi dặm này.

Đỗ Khắc lần trước có thể đánh tới trước Tội môn, chỉ là bọn chúng nhàn đến rất buồn chán, cố ý đem hắn dẫn tới trước cửa nhằm tìm cái việc mua vui thôi. Bằng không lấy thực lực Đỗ Khắc, chăc chắn không khả năng đột phá ánh sáng cứ điểm.

Có ánh sáng cứ điểm vượt quá sáu mươi dặm bảo hộ, Ngũ Hiên tự nhiên không lo lắng các loại như đánh lén. Chưa từng nghe nói qua, có cái công kích gì có thể đột phá ánh sáng cứ điểm vượt quá sáu mươi dặm.

Trước đây chưa có xuất hiện, tương lai cũng sẽ không, toàn bộ Quang Minh châu tràn đầy lòng tin với điều này.

Sở dĩ Ngũ Hiên ngẩng đầu, chỉ là nhận thấy được dao động ở xa xa. Khi hắn nhìn thấy tiểu đội ngũ hơn hai trăm người đang trên không trung súc thế chuẩn bị công kích, không khỏi mỉm cười.

Chớ nói hơn hai trăm người, nhân số có nhiều gấp mười cũng tuyệt không khả năng tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Quang Minh cứ điểm.

Khiến Ngũ Hiên có chút hứng thú chỉ là gã cầm đầu kia.

Thực sự là tuổi còn trẻ phải có phần quá phận a, Ngũ Hiên nhịn không được cảm khái. Năm tháng vô tình, thời gian phí hoài, cái khuôn mặt non nớt ngây ngô kia khiến hắn không khỏi nhớ tới lúc mình tuổi còn trẻ.

Thực sự là tốt đẹp a.

Trong lòng Ngũ Hiên thổn thức, nhất thời ngây ra. Bây giờ mỗi ngày uống đến say lâng lâng, không việc gì, lại nhớ tới năm đó chí khí tràn đầy, phấn chấn hăng hái như thế nào a, trong miệng không khỏi cay đắng dị thường.

Hắn ánh mắt mờ mịt, thần tình hoảng hốt.

Đột nhiên, một tia khí tức cực kỳ nguy hiểm không có dấu hiệu xuất phát từ đáy lòng hắn.

Hắn trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, lại càng sửng sốt.

Lâu ngày trầm luân trong nhàn nhã cùng rượu khiến bản năng chiến đấu của hắn bị thoái hóa nghiêm trọng. Khi trong lòng hắn sinh ra báo động thì hắn không phải trước tiên né tránh, mà là kinh ngạc!

Nguy hiểm? Sao lại có nguy hiểm? Mình ở bên trong cứ điểm, chẳng lẽ còn có cái công kích gì có thể đột phá ánh sáng cứ điểm?

Quá buồn cười rồi, thế nào có thể...

Dáng tươi cười tự giễu trên mặt còn chưa rút đi, con ngươi hắn đột nhiên co rút lại.

Một cái điểm sáng hỏa hồng, trống rỗng xuất hiện tại chỗ cách hắn không đến hai trăm mét!

Ánh sáng cứ điểm mênh mông hào hùng lúc này mới giống như cự thú ngủ say đột nhiên giật mình tỉnh lại. Chúng nó cuộn trào mãnh liệt cuồng nộ, điên cuồng mà lao về phía điểm đỏ xuất hiện tại, ánh sáng cứ điểm tròn sáu mươi dặm, lúc này biến thành càng phát rừng rực, bạch quang hư vô mờ ảo lúc này ngưng thực giống như thực chất.

Bạch quang chi hải, nộ trào điên cuồng gào thét.

Băng tiễn mượn không gian pháp tắc, xuyên vào trong bạch quang chi hải, thể tích so với trước, lại biến nhỏ phân nửa. Không gian pháp tắc hoa văn trên thân tiễn triệt để biến mất tăm mất tích, nhưng nó không chút nào trì trệ, như một đạo điện quang u lãnh, chợt lóe rồi biến mất.

Bạch quang nồng nặc đến cực hạn điên cuồng nhào tới, mặt ngoài băng tiễn lấy cũng tốc độ kinh người mà tan ra, khí hóa!

Phía sau tiễn ảnh, phút chốc xuất hiện tàn ảnh giống như đuôi sao chổi.

Nhưng tốc độ nó quá nhanh!

Khoảng cách hai trăm mét, dù cho ánh sáng cứ điểm cực độ nồng nặc cũng không cách nào tại chỉ là hai trăm mét làm nó tan rã!

Không quang mang rực sáng, chỉ có giống như đuôi sao băng trống rỗng xuất hiện.

Bùm!

Cái đầu Ngũ Hiên giống như dưa hấu ầm ầm nổ tung.

Dư thế chưa hết, băng tiễn không chút nào mất công xuyên thủng thân thể ba gã binh sĩ, xuyên vào trong tường cứ điểm.

Khi nó tiếp xúc cùng tường thể thì chỉ còn lớn cỡ hạt đậu tương, nhưng nó vẫn lưu lại một cái lỗ sâu lớn cỡ hạt đậu tương, cùng vết rách với giống như mạng nhện.

Thi thể không đầu của Ngũ Hiên, vẫn đứng thẳng nguyên chỗ.

Bạch quang chi hải đang giống như cuồng nộ, mất đi mục tiêu, an tĩnh lại.

Vốn đang nghị luận dồn dập, Quang Minh cứ điểm an tĩnh lại.

Ngoài cứ điểm sáu mươi dặm, mấy chục vạn người, an tĩnh lại.

Chiến trường to như vậy, rơi vào một bầu không khí tĩnh mịch, thời gian giống như tại giờ khắc này ngừng lại.

Đám người Nhiếp Thu, Chung Ly Bạch, Đỗ Khắc cũng không ngoại lệ, biểu tình đọng lại.

Yên tĩnh như chết duy trì liên tục tròn ba mươi giây, làn sóng âm thanh ầm ầm giống như sóng dữ bị cuốn lên không trung rồi lại hung hăng nện xuống, cuốn tất cả toàn bộ chiến trường.

Kích động vô cùng, Đỗ Khắc một cái bước xa vọt tới rớt xuống đứng khựng trước mặt Đường Thiên, nói năng lộn xộn: "Các ngươi là sao có thể làm được? Các ngươi là sao có thể làm được?"

Chung Ly Bạch hai tay ôm đầu, đầy vẻ không thể tin được, miệng như bệnh tâm thần: "Không khả năng! Điều đó không khả năng! Đáng chết! Đáng chết!"

Hắn như là là rít gào theo trong miệng hộc ra hai chữ "Đáng chết".

Nhiếp Thu cũng mất đi trầm tĩnh thường ngày, hắn thậm chí không chú ý tới tay mình không thụ khống chế mà rung động trong tay áo, hắn đầy vẻ thất hồn lạc phách: "Không hợp lý, cái này không hợp lý..."

Cùng mấy người Đỗ Khắc thất thố hoàn toàn tương phản, binh đoàn do Đỗ Tâm Vũ chỉ huy, lúc này còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong tĩnh mịch. Những cường giả Chiến Lực bảng mắt cao hơn đỉnh kia, lúc này lại là giống như tượng.

Nói thật đi, những cường giả Chiến Lực bảng này, trong lòng là khinh thường cái gì Linh bộ. Mỗi một vị cường giả Chiến Lực bảng không những cần phải thiên phú siêu phàm, còn cần vô số chiến đấu ma luyện, bọn họ từng bước một bước lên hàng ngũ người mạnh nhất Tội vực, sao lại coi trọng được người khác?

Đỗ Khắc bọn họ chịu phục, hình thức binh đoàn bọn họ đồng nhất, nhưng bọn họ tin tưởng vững chắc, chỉ cần chờ bọn hắn nắm giữ then chốt của binh đoàn, cái gì Linh bộ, nhất định bị bọn họ đạp dưới chân.

Nhưng một kích vượt quá tưởng tượng vừa rồi giống như một chậu nước đá xối ướt bọn họ từ đầu đến chân.

Bọn họ lúc này mới phát hiện, bản thân hiểu biết buồn cười như thế nào a.

Quang Minh cứ điểm triệt để nổ tung, không gì so với quan chỉ huy bị giết ở trước mặt chính mình, càng làm cho bọn họ cảm thấy khủng hoảng cùng sợ hãi. Trên tường thành cứ điểm, một mảnh hỗn loạn, binh lính giống như con ruồi không đầu. Sắc mặt bọn họ trắng bệch, con mắt phủ đầy sợ hãi, trong miệng phát ra tiếng thét mà mình cũng không biết.

Rất nhiều người trước tiên úp sấp trên mặt đất, đem thân thể của mình giấu tại sau công sự che chắn.

Trong nháy mắt, trên tường thành cứ điểm cũng không nhìn thấy một cái thân ảnh còn đứng nữa.

Môi Văn khang không chút nào huyết sắc, run rẩy không thể nói ra một câu nào, hắn toàn thân đều đang tại run rẩy. Tại cách hắn không xa, thân thể Lữ Khai hoàn toàn cuộn mình tại sau thành tường, hai tay gắt

gao ôm lấy đầu gối, toàn thân run được như cái sàng, trong miệng trùng lặp lẩm bẩm.

"Hết rồi... Hết rồi..."

Đúng vậy, hết rồi, trong đầu mỗi người đều là hai chữ này.

Ngũ Hiên tuy rằng mấy năm nay không quản chuyện, nhưng cái chi binh đoàn này là chính tay hắn mang đi ra, uy tín và danh vọng của hắn ở trong quần binh sĩ không ai có thể đụng. Tuy rằng mấy năm nay, hành vi của hắn cũng không thể làm người tán thưởng, nhưng vẫn là người được lòng duy nhất của mọi người. Cái gì kiến công lập nghiệp, cái gì anh hùng, cái gì tương lai, tất cả đều bị bọn họ vứt hết ra ngoài.

"A Khai, chúng ta có chết hay không?"

Thanh âm Văn Khang xen lẫn rung động, hắn không rõ, vì sao tình huống sẽ đột nhiên biến thành như vậy.

Tử vong, như thế thình lình xảy ra, như thế gần.

Lữ Khai run rẩy lẩm bẩm: "Ta không muốn chết, ta không muốn chết."

Tuyệt vọng tràn ngập toàn bộ Tội môn.

Ngũ Hiên chết, tạo ra biến hóa đối với toàn bộ chiến trường là có tính quyết định.

Hoàn toàn trái ngược với sự tuyệt vọng suy sụp của Tội môn, phía Đường Thiên lại là sĩ khí tăng vọt. Đỗ Khắc lúc trước là ôm ý nghĩ không thành công thì thành nhân mà đến, nhưng hiện tại, hắn lại thấy được cánh cửa thắng lợi được đẩy ra một cái khe hở!

"Vừa mới chết hắn phải là chủ tướng đối phương!" Chung Ly Bạch thần tình phấn khích, lời nói rất nhanh: "Nhiếp Thu vừa mới cẩn thận tính toán qua, ánh sáng cứ điểm của Tội môn suy yếu 15%. Chỉ có chủ

tướng đóng giữ cứ điểm chết mới sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Cái này cũng là một cái đặc điểm của Quang Minh cứ điểm, cứ điểm liên hệ mật thiết cùng chủ tướng. Tuy rằng binh sĩ phổ thông cũng khả dĩ vận dụng ánh sáng cứ điểm với mức độ nhất định, nhưng thủ đoạn phạm vi lớn, đại uy lực, đều không ngoại lệ, đều cần phải chủ tướng chủ đạo."

Mọi người thần tình đều rất phấn chấn, ai nấy nghe được rất cẩn thận, đoàn người đều biết rõ nói tới lý giải (thấu hiểu-giải thích) về Quang Minh cứ điểm không một ai nhiều hơn hai người này.

Chung Ly Bạch nói tiếp: "Cho nên, suy yếu 15% chỉ là mặt ngoài, thực tế xa không chỉ như vậy. Có thể tưởng tượng sĩ khí đối phương cũng suy sụp đến cực hạn. Không biết Quang Minh châu là tình huống gì, nhưng Quang Minh võ hội quy định là chủ tướng vong mà binh sĩ không tổn hao gì, vậy chứng minh binh sĩ bảo hộ bất lực, toàn bộ binh sĩ đều phải bị xử phạt, loại xử phạt này cực kỳ nghiêm khắc."

Đường Thiên nói: "Quang minh châu cũng vậy."

Sắc mặt hắn hơi có chút tái nhợt, một kích vừa rồi kia uy lực tuyệt luân, nhưng hắn tiêu hao cực lớn.

Ánh mắt người khác không khỏi rơi vào trên mặt Đường Thiên, hỗn tạp sùng bái, kính nể, sợ hãi, cái thiếu niên tuổi còn trẻ được quá phận này cuối cùng khiến những tinh anh Tội vực mắt cao hơn đỉnh này phải chịu phục.

"Vậy địch nhân nhất định đến biên giới sụp đổ." Chung Ly Bạch đích nhãn thần như đao, ngữ khí như đinh đóng cột: "Chủ tướng bỏ mình, mờ mịt không cách nào đối phó. Xử phạt ở phía sau, nhìn không thấy hi vọng. Mờ mịt mà tuyệt vọng, cái này là lúc bọn họ suy sụp nhất, chỉ cần tao ngộ đến đả kích, bọn họ liền giống như tuyết đọng tùng giòn trên núi cao, chỉ cần một thanh âm vang lên liền ầm ầm đổ nát. Cho nên, chúng ta không thể để cho bọn họ có cơ hội thở dốc, chúng ta phải lập tức phát động công kích bọn họ, Cho đến khi bọn họ sụp đổ!"

Đỗ Khắc không chút do dự đứng ra: "Chúng ta tới!"

Đỗ Tâm Vũ cũng đứng ra: "Ta bộ thỉnh chiến!"

Ánh mắt người khác lần thứ hai cùng nhau quét nhìn về phía Đường Thiên, chỉ có Chung Ly Bạch và Nhiếp Thu, lộ ra biểu tình như có đăm chiêu.

Cái này là muốn gia nhập đến trận doanh của đại nhân sao?

Đường Thiên không do dự, dứt khoát nói: "Tốt!"

"Thỉnh đại nhân nhìn xem!"

Đỗ Tâm Vũ học Chung Ly Bạch Nhiếp Thu lưu loát mà đi thi lễ, nàng tuy rằng thực lực cá nhân cũng không tính cường, nhưng mưu lược cùng ánh mắt lại cực kỳ xuất sắc. Nàng tuy rằng đã sớm cùng huynh trưởng quyết định gia nhập vào kế hoạch của Đường Thiên, nhưng chưa hề toát ra tới, chỉ tới lúc này mượn Đường Thiên đại thắng chi uy, dùng phương thức như vậy xác định tư tưởng.

Những cường giả Chiến Lực bảng phía sau nàng kia như có đăm chiêu, đoàn người liếc nhau, nhưng cũng không lên tiếng phản đối.

Nếu như nói lúc trước, bọn họ không để Đường Thiên vào mắt, như vậy trận chiến vừa rồi ấy, bọn họ kiến thức đến thực lực kinh khủng tuyệt luân của Thần Trang binh đoàn, bọn họ cuối cùng ý thức được, Đường Thiên vốn bị bọn họ coi thường là có được thực lực cường đại cỡ nào.

Tại Tội vực, cường giả vi tôn, nhận ra Đường Thiên cường đại, mâu thuẫn trong lòng bọn họ liền thật to tiêu giảm.

Tuy rằng bọn họ còn vẫn chưa hoàn toàn tiếp thu, nhưng tối thiểu đã không cái phản ứng quá khích gì.

Đỗ Khắc và Đỗ Tâm Vũ liếc nhau, trong lòng hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, bọn họ cũng không muốn Tội vực binh đoàn thật vất vả

tổ kiến ra vì cái nguyên nhân này mà tứ phân ngũ liệt.

Nhưng thần tình hai người nhanh chóng trở nên nghiêm trọng, kế tiếp đánh một trận, là một trận đánh thật sự ác liệt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 817: Ta Trở Về Rồi

Đỗ Khắc đứng đầu tiên trên chiến trận, hắn là mũi mâu sắc bén nhất trong chiến trận. Toàn bộ lực lượng pháp tắc đều tụ tập tại trên người hắn, quang mang (ánh sáng) vạn trượng, giống như chiến thần. Pháp tắc lĩnh vực với lực khống chế cường đại biểu hiện được vô cùng nhuần nhuyễn, trong lúc giở tay nhấc chân, số lượng pháp tắc chi lực kinh người được điều động, hóa thành từng đạo công kích uy mãnh tuyệt luân trùng điệp đánh vào bạch quang phía dưới.

Ở vào trung tâm chiến trận, Đỗ Tâm Vũ hoàn toàn biến mất ở phía dưới quang mang của Đỗ Khắc, không chút nào khiến người khác chú ý. Nàng thao tác ngắn gọn lưu loát, không chút nào dây dưa, khống chế binh đoàn đâu vào đấy.

Nàng mới là hạch tâm chân chính của chi binh đoàn này. Chính vì nàng im lìm tinh tế khống chế, cá tính của nàng cũng từng chút thâm nhập đến binh đoàn, ảnh hưởng phong cách chiến đấu của cái chi binh đoàn này.

Dĩ nhiên là bá đạo lạ thường!

Không cẩn thận thăm dò, vừa ra tay chính là cường lực công kích.

Giống như cự nhân huy vũ búa tạ, mỗi một kích tất nhiên đất rung núi chuyển, ánh sáng cứ điểm của Tội môn kịch liệt bốc lên, không ngừng thu nhỏ lại.

Pháp tắc chi lực trải qua Đỗ Tâm Vũ điều chỉnh và phân phối, tụ tập tới chỗ Đỗ Khắc, chỉ có đã lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực Đỗ Khắc mới có

thể thừa thụ lực lượng kinh người như thế. Đỗ Tâm Vũ cẩn thận quan sát Linh bộ làm sao vận chuyển, nhưng nàng cũng không một mực mà mô phỏng theo chiến thuật của Linh bộ, dựa vào chuyên môn binh đoàn Tội vực thiết kế một loại hình thức chiến đấu hoàn toàn mới.

Đỗ Tâm Vũ hiểu rõ là các binh sĩ của binh đoàn Tội vực tuyệt đối làm không được tinh tế như Linh bộ, có điều bọn họ cũng có một cái ưu thế mà Linh bộ không có, bọn họ có Đỗ Khắc.

Toàn bộ Tội vực, duy nhất Đỗ Khắc lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực.

Chiến thuật của binh đoàn liền thiết kế xoay quanh Đỗ Khắc.

Chiến thuật ngàn ngàn vạn vạn nhưng hạch tâm lý niệm không khác biệt về bản chất, quy về cơ bản, chính là đem lực lượng phân tán tập trung lại một cách hữu hiệu. Đỗ Tâm Vũ lớn mật mà thiết kế một loại chiến thuật cực đoan, toàn bộ lực lượng tất cả đều tụ tập vào Đỗ Khắc, để Đỗ Khắc tới phát động công kích.

"Thật mạnh!" Chung Ly Bạch ngửa nghiêm mặt, đầy vẻ khiếp sợ.

Hắn vốn đối với cái gì mà Tội vực binh đoàn, trong lòng rất xem thường. Như nói tới tu luyện pháp tắc, hắn là thúc ngựa cũng không theo kịp người ta, nhưng nếu bàn về chỉ huy binh đoàn tác chiến, hắn có cũng đủ tư cách không để đối phương vào mắt. Nghe nói Đỗ Khắc muốn tổ kiến binh đoàn, trong lòng hắn cười nhạt, binh đoàn là dễ dàng tổ kiến như vậy sao?

Thế mà các binh đoàn quái dị trước mắt này triệt để phá vỡ nhận thức của hắn, nhất là biểu hiện của Đỗ Tâm Vũ, tuy rằng một ít chi tiết còn có tì vết, nhưng vẫn biểu hiện ra thiên phú kinh người.

"Có chút vô cùng cực đoan." Nhiếp Thu hồi lâu mới nói ra câu này.

Hắn chưa từng đối chiến chiến thuật cực đoan như thế, các binh đoàn này có thể nói binh đoàn dựa vào một mình Đỗ Khắc. Binh lính ngoại trừ

cung cấp pháp tắc lực lượng, gần như không tác dụng khác. Không có cái gọi là phối hợp, không các loại biến hóa, toàn bộ chiến đấu, tất cả đều giao cho một mình Đỗ Khắc quyết định.

Một khi mất đi Đỗ Khắc, cái chi binh đoàn này không còn bất cứ sức chiến đấu gì.

"Ngươi phải thừa nhận, loại chiến thuật này rất thích hợp bọn họ." Chung Ly Bạch cười nhạt với lời của Nhiếp Thu, con mắt hắn biểu lộ quang mang hưng phấn: "Đơn giản, hoàn mỹ, cường đại! Như là giảm thiểu bất cứ khả năng sai lầm gì, lực lượng tổn hao rất nhỏ. Giao chiến đấu cho Đỗ Khắc, còn có lựa chọn càng tốt hơn sao? Ta không ngờ nổi, ngoại trừ đại nhân, còn có ai có thể so bản năng chiến đấu với Đỗ Khắc. Đỗ Khắc là một điểm mạnh nhất của bọn hắn, Đỗ Tâm Vũ làm một cái lựa chọn không gì sánh bằng, nàng đem tất cả toàn bộ lợi thế đều dùng tới tăng mạnh cái điểm mạnh nhất này, thực sự là nữ nhân đáng sợ!"

Nhiếp Thu không thể không thừa nhận Chung Ly Bạch nói đúng. Đã lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực, bản năng chiến đấu của Đỗ Khắc tuyệt đối đạt được cấp bậc không phải người có thể so sánh, ở trong mắt hắn chiến trường không bí mật gì đáng nói. Mà Đỗ Tâm Vũ không bất cứ bảo lưu gì, đem tất cả lực lượng cùng lựa chọn đặt lên người Đỗ Khắc, cái này phần ánh mắt cùng quả quyết, cũng khiến người khiếp sợ.

Hắn lại cảm thấy đáng tiếc, nhiều cao thủ Chiến Lực bảng như vậy, đều vứt bỏ phong cách của chính mình.

Nhiếp Thu lắc đầu: "Loại hình thức này không khả năng phục chế, trừ phi ngươi có thể tìm được một cái Đỗ Khắc khác."

"Binh đoàn đứng đầu cái nào có thể phục chế?" Chung Ly Bạch mỉm cười như thế.

Hai người lại cả xuất thân cùng học viện, nhưng quan điểm khác biệt. Nhiếp Thu càng thích dò xét một ít quy luật bên trong chiến tranh, mà

Chung Ly Bạch càng nặng hiệu quả thực tế, đối với thắng lợi càng thêm chấp nhất.

"Cũng phải." Nhiếp Thu gật đầu, Tội vực binh đoàn có được Đỗ Khắc và Đỗ Tâm Vũ, thực sự có tư cách phát triển làm binh đoàn đứng đầu.

Biểu hiện của Đỗ Khắc là lẽ đương nhiên, bởi vì chiến đấu vẫn là hình thức hắn quen thuộc. Đỗ Tâm Vũ lại khiến nhân con mắt sáng ngời, cũng khiến Nhiếp Thu nhìn thấy thiên phú nàng xuất sắc. Vừa kiến lập binh đoàn, liền có thể có biểu hiện như thế, nàng tiền đồ không thể hạn lượng.

Có Đỗ Khắc, đã quyết định cao độ lúc đầu của chi binh đoàn này. Nhưng Đỗ Tâm Vũ phát triển tối đa đem quyết định hạn mức tương lai của chi binh đoàn này.

Chung Ly Bạch lại là nghĩ đến mình, Linh bộ của Nhiếp Thu đã có hình dáng cơ bản, binh đoàn Đỗ Thị huynh muội bây giờ cũng là cường hãn phi phàm, duy chỉ có binh đoàn của mình, xem ra có chút không ổn. Chỉ có rời cái địa phương chết tiệt này, trở về Thánh vực, mới có khả năng có được liên hệ cùng Đại Hùng tọa, có thể chứng kiến sắt thép quái thú khiến người nhiệt huyết sôi trào!

Nhiếp Thu bỗng nhiên nói: "Tội môn sắp chống đỡ không được rồi."

Chung Ly Bạch thu hồi tâm tư, ánh mắt lần nữa hướng tới chiến trường, bĩu môi: "Xem ra sĩ khí đối phương còn phải thấp hơn nhiều chúng ta dự tính."

Từ đầu đến cuối, Tội môn cũng không một lần phản kích, mà ánh sáng phòng ngự của cứ điểm đang không ngừng mà bị tiêu hao. Nguyên bản cho rằng là một trận công phòng chiến gian nan, biến thành một trận biểu diễn công thành chán nản.

Trên bầu trời, Đỗ Khắc đột nhiên bàn tay ép xuống, pháp tắc chi lực cuộn trào mãnh liệt hóa thành một cái cột sáng sặc sỡ đẹp mắt, không hề hoa xảo mà đánh tại trên bạch quang giờ chỉ còn lại có một tầng hơi mỏng.

Oanh!

Trong tiếng nổ, ánh sáng cứ điểm tiêu tán, thái dương hoa văn trên đại môn của Tội môn tứ phân ngũ liệt, vò rùa dày đặc cuối cùng bị đập vỡ.

Phía Đường Thiên vang lên tiếng hoan hô rung trời.

Nhưng, nhưng chính vào lúc này, trầm trọng đại môn cứ điểm chậm rãi mở ra.

Địch nhân đầu hàng rồi.

Sau nhất thời yên tĩnh, tiếng hoan hô càng sôi động như là muốn đem bầu trời Tội vực lật tung.

Đỗ Khắc kinh ngạc mà nhìn tất cả trước mắt, hắn không thể tin được hai mắt của mình. Tâm nguyện nhiều năm cứ như thế được thực hiện, hắn mãnh liệt có một loại cảm giác không thật, giống như đang nằm mơ.

Cái này là thật sao...

Nhiếp Thu suất lĩnh Linh bộ, trước tiên tiến nhập Tội môn, sau khi bảo đảm an toàn, liền khẩn cấp mang theo đoàn người Đường Thiên xông tới Tội môn.

Trong lòng Đường Thiên kích động vô cùng, cuối cùng sắp trở về Thánh vực rồi, chỉ cần trở lại Thánh vực, hắn là có thể đạt được liên hệ với Binh.

Biểu tình trên mặt Đỗ Khắc rất kỳ quái, như là muốn khóc hoặc như là muốn cười, nhất là khi hắn thấy rõ ràng binh sĩ đầu hàng, trong lòng

càng là phức tạp. Ý chí chiến đấu của những binh sĩ này đã sớm tiêu tán hầu như không còn, chờ làm rõ ràng tình huống huấn luyện hằng ngày của những binh sĩ này, trong lòng hắn càng thêm bị lấp kín được hoảng.

Toàn bộ Tội vực lại bị một bọn chúng ý chí chiến đấu hoàn toàn không như thế ngăn trở.

Đỗ Tâm Vũ hiểu rõ tâm tình huynh trưởng, nhẹ giọng nói: "Chúng ta thắng lợi rồi, tất cả đều bắt đầu lại."

Thân thể Đỗ Khắc chấn động, mê man trong mắt quét sạch. Không sai, bọn họ thắng lợi rồi, bọn họ cuối cùng lao ra Tội vực rồi, tất cả đều bắt đầu lại. Toàn bộ tín niệm, dũng khí, vinh quang đã mất đi đều lần nữa trở lại!

Thần trí bình tĩnh, khi Đỗ Khắc nhìn thấy đám người Đường Thiên đã bắt đầu thẩm vấn binh sĩ Quang Minh châu, hỏi thăm tình báo, lập tức một trận xấu hổ.

Trên mặt Đường Thiên nhìn không thấy chút kiêu ngạo thắng lợi nào, cặp con mắt kia vẫn trong suốt như nước. Tuổi của mình lớn hơn Đường Thiên nhiều nhưng vừa so cùng Đường Thiên lại kém xa vậy a.

Cái này cũng càng làm hắn thêm kiên định quyết tâm gia nhập vào trận doanh của Đường Thiên.

Đừng xem tràng này thắng lợi thập phần thoải mái, nhưng Đỗ Khắc hiểu rõ là, không phải có Đường Thiên mà chỉ dựa vào thực lực của chính bọn họ, muốn thu được thắng lợi, gần như không khả năng.

Thẩm vấn không tốn chút sức lực gì, những binh sĩ Quang Minh châu đầu hàng này đã sớm không chút lòng chống lại nào, những gì biết rõ tất cả đều khai hết ra.

Tinh môn bên trong cứ điểm thông tới Hoang châu.

Hoang châu diện tích không nhỏ, là châu cỡ trung, ở vào đầu mút phía tây Quang Minh châu, nhưng thập phần cằn cỗi hoang vắng. Không biết có phải hay không bị Tội vực ảnh hưởng, độ dày năng lượng thấp hơn rất nhiều so với châu bình thường, cũng không khoáng sản có giá trị gì, bởi vậy luôn luôn không con người ở lại.

Trước đây, Quang Minh châu tại nơi đây đã từng có trú quân, nhưng theo thực lực Quang Minh châu càng ngày càng thịnh, đã không ai có thể uy hiếp đến nơi đây, điểm đóng quân tại Hoang châu cũng bị hủy bỏ.

Về phần Tội vực, đó chính là cái địa lao cực lớn, sớm bị cao tầng Quang Minh châu quên lãng.

Bọn họ cần phải đi ngang qua toàn bộ Hoang châu, tiến nhập Bạch Dã châu, mới có thể đủ gặp phải cái thành trấn thứ nhất.

Tin tức tốt là, tây bộ Quang Minh châu không giáp với thế lực khác, cho nên số lượng binh đoàn ít được thương cảm, hơn nữa thực lực cũng rất yếu. Tin tức xấu là, nếu như bọn họ muốn phản hồi Thương châu, thì phải kéo dài qua toàn bộ Quang Minh châu.

Bọn họ nhiều người như vậy, đi ngang qua toàn bộ Quang Minh châu, muốn không gây ra chú ý là việc không có khả năng, đây chính là địa bàn của người ta.

Tây bộ không binh đoàn gì đến trung bộ, cũng là khu vực phồn hoa tối phát đạt nhất tại Quang Minh châu, có trọng binh trấn thủ. Đặc biệt là Gia Á, Quang Minh ngũ hổ một trong, tọa trấn trung tâm. Nếu như nói vẻn vẹn chỉ có một mình Gia Á, hơn nữa lại còn Gia Á nổi danh thiện thủ, điều này làm cho áp lực của mọi người nhỏ đi một chút thì với việc số lượng binh đoàn mà Gia Á có thể điều động lại khiến mọi người sắc mặt trắng bệch.

Nam chinh có thể nói tinh nhuệ ra hết, nhưng đó đều là binh đoàn tinh nhuệ nhất, lượng lớn binh đoàn phổ thông còn lưu thủ tại Quang Minh châu.

Binh đoàn to to nhỏ nhỏ vượt lên trước sáu trăm cái.

Có thể tưởng tượng, một khi rơi vào trong ao đầm những binh đoàn này, đó chính là đại phiền phức.

Những tình báo này, thật to làm phai nhạt vui sướng thắng lợi, sắc mặt mọi người trở nên nghiêm trọng. Lượng biến khiến cho chất biến, khi số lượng đạt được tình trạng nhất định, đều có thể nhấn chìm bọn họ chết đuối.

Đỗ Tâm Vũ khẽ liếc Đường Thiên một cái, thấy thần tình hắn như thường, chút nào không bị nhiều binh đoàn như vậy hù dọa.

Đường Thiên chú ý tới ánh mắt Đỗ Tâm Vũ, hướng nàng nhếch miệng cười.

Đỗ Tâm Vũ hơi giật mình, thần tình trên mặt bất biến, lại chú ý Đường Thiên nhếch miệng cười khiến bầu không khí trầm ngưng lập tức buông lỏng rất nhiều, trong lòng không khỏi bội phục, gã này phảng phất luôn không biết sợ hãi. Thủ lĩnh như vậy, đáng giá để mọi người tin cậy.

Nàng nào biết được, Đường Thiên từ đầu đã không nghe Nhiếp Thu nói chuyện, hắn nghe đến đoàn người tuy rằng tình huống không dễ dàng, nhưng rất ổn a, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, tâm tư cũng đã sớm bay rồi.

Mọi người, ta tới rồi!

Thánh vực, ta tới rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 818: Xin Nhất Định Phải Thắng Lợi

Thạch Lâm sa châu, trụ đá màu xám liên miên không dứt hình thành một mảnh rừng rậm hôi sắc.

Vu Thiên Mã phun đất trong miệng ra, khuôn mặt tràn đầy khói thuốc súng gầy đi, râu ria đã nhiều ngày không cạo đen cứng như thanh sắt, trên người hắn không còn nhìn thấy chút nào khí chất tùy tiện, láu cá lúc trước nữa, mà là như bách chiến lão binh, sắc bén cứng rắn.

Hắn liếc nhìn đồng bạn ở ba trượng ngoài, song phương đưa tay làm một cái ra hiệu, một đoàn người chậm rãi đan xen lui về phía sau, biến mất ở trong bóng râm.

Về đến doanh địa, Vu Thiên Mã đặt mông ngồi dưới đất, cầm lấy ấm nước liền liều mạng đổ vào trong miệng, cái cổ họng khói xông lửa đốt cuối cùng dễ chịu rất nhiều.

"Tình huống thế nào?"

Aya đi tới cạnh hắn, ngồi xuống. Ánh mắt nàng chú ý trên người Vu Thiên Mã, Vu Thiên Mã so với trước đây gầy hơn tròn một vòng, con mắt đen bóng dị thường, quang mang lóng lánh bức người. Tận mắt thấy đến Vu Thiên Mã là từng điểm lột xác như thế nào, Aya trong lòng vô cùng may mắn, cũng may lúc đó mình tự nhiên nhất thời ý động, đem vị này nướng chân heo kéo qua tới.

Kế hoạch chiến đấu của Khô Lâu đoàn hoàn toàn là do một tay Vu Thiên Mã một định ra, cực kỳ hữu hiệu. Vu Thiên Mã tài hoa xuất sắc cũng được Khô Lâu binh đoàn tôn trọng. Riêng Aya nhìn ra, Vu Thiên

Mã tuyệt đối có thực lực đươc một chỗ bên người Binh đại nhân, đến Khô Lâu đoàn là có phần thiệt thòi rồi. Tiền thân của Khô Lâu đoàn là dong binh đoàn, tuy rằng mọi người ngoài miệng rất kiên cường, nhưng trong lòng lại không được như vây, luôn có cảm giác thấp kém hơn một bậc so với các binh đoàn chính quy khác.

Nàng biết rõ Khô Lâu đoàn thuộc trình độ gì, nếu không Vu Thiên Mã, bọn họ tuyệt đối thất bại thảm hại. Sự tôn trọng trong giọng nói của nàng là phát ra từ nội tâm.

Vu Thiên Mã cười nhạt, gương mặt gầy nhiều ra một đạo rãnh sâu, có chút sắc bén bức người, giọng hắn lại mười ôn hòa: "Biểu hiện của mọi người đều không tồi, thương vong cũng có, nhưng không lớn. Địch nhân so với chúng ta lại càng khó thích ứng với loại chiến đấu như thế này. Tuy nhiên, Câu Thành Văn Đao đánh tới Vệ Hải cứ điểm khó chơi, vậy chỉ sợ thúc dục bên này chiến nhanh. Thời gian kế tiếp, mới là khảo nghiệm chân chính. Đối diện thế tiến công sẽ rất mãnh liệt."

Vu Thiên Mã nghĩ đến chiến báo từ tiền tuyến, cảm thấy khó mà nói được gì.

Mang hai mươi hai chiếc đại thuyền công thành, Câu Thành Văn Đao lại thật sự bị Vệ Hải cứ điểm ngăn cản lại, hắn sao có thể làm được. Hắn cùng Tạ Vũ An không giao tiếp nhiều, ấn tượng đối với Tạ Vũ An chỉ có thành thật cẩn thận, tính khí ôn hòa các loại, không nghĩ đến, gã này lợi hại như thế. Hạc đại nhân lợi hại, hắn cảm thấy là lẽ đương nhiên, đó là cái thiên chi kiêu tử, ánh mắt trong suốt đến mức có thể đem người nhìn thấu.

Ngược lại, chiến tích của bọn họ ảm đạm hơn nhiều, nhưng không quản hắn hay Aya đối với chiến công của Tạ Vũ An, đều là tâm phục khẩu phục.

Trên thực tế, chiến tích của bọn họ khá là xuất sắc, Binh không chỉ một lần khen ngợi, có thể thấy rõ điều đó.

Đại quân do Tề Khắc, một trong tam đại tướng thủ hạ của Câu Thành Văn Đao, chỉ huy, bị bọn họ ngăn chặn bước tiến tròn mười lăm ngày. Thạch Lâm sa châu rộng lớn trở thành chiến trường tốt nhất của bọn họ, địa hình phức tạp khiến nơi đây trở thành thiên đường chiến đấu trên đường phố. Khô Lâu đoàn tại nơi đây như cá gặp nước, đối phương đi lại rất khó khăn.

Thạch Lâm sa châu trở thành một cái máy xay thịt không khiến người chú ý, khi Tề Khắc kịp phản ứng lại, bọn họ đã thương vong hơn ba nghìn. Càng không ổn lại là sĩ khí, Vệ Hải cứ điểm hành động thất bại, địch nhân xuất quỷ nhập thần, thương vong mỗi ngày không ngừng gia tăng khiến sĩ khí suy sụp tới cực điểm.

Khi Nam chinh đại quân thế như chẻ tre, thương vong có lớn cũng sẽ không tạo thành đả kích trí mạng đối với sĩ khí. Nhưng, Câu Thành Văn Đao tự mình xuất thủ, lại vẫn phải chịu nhục, đối với ý chí chiến đấu của binh lính phía dưới tạo ra dao động thật lớn.

Câu Thành Văn Đao là chiến thần của đại quân, ở trong lòng mọi người, chỉ cần Câu Thành Văn Đao đại nhân xuất thủ, nhất định là không chỗ nào không phá. Bọn họ chẳng bao giờ nghĩ tới Câu Thành Văn Đao đại nhân sẽ thất bại.

Sự ngoan cường của Nam minh để cho bọn họ ăn tận vị đắng, cũng cảm thấy kiêng kỵ. Đối phương thực sự càng am hiểu chiến đấu trên đường phố, nhưng, đối phương cũng có thương vong, sao đối phương không chút lùi bước.

Đối phương thương vong đại khái khoảng một nghìn, chiến tích ba so một đủ để cho Tề Khắc cảm thấy xấu hổ. Nhưng tỉ lệ chỉnh thể thực lực giữa song phương trở nên càng thêm cách xa. Nhân số bọn họ đông đảo, thương vong ba nghìn cũng không tổn thương đến gân cốt. Mà nhân số đối phương chỉ có khoảng năm nghìn, thương vong một nghìn, ý nghĩa hai thành thương vong.

Hai thành thương vong, đối với một chi binh đoàn ý chí chiến đấu hơi chút yêu kém đã đủ để sụp đổ.

Đối phương vẫn biểu hiện được cực kỳ ngoan cường, chứng minh đối phương là chi binh đoàn trình độ rất cao, nhưng Tề Khắc rất tin tưởng chỉ là còn chưa tới điểm cực hạn.

Tề Khắc tính ra rất chuẩn xác thương vong của Khô Lâu đoàn bên này, thực sự là ước chừng một nghìn.

Nghe Vu Thiên Mã phán đoán, sắc mặt Aya trở nên khó coi.

Chi binh đoàn này dù sao là tiếp nhận từ trên tay phụ thân, rất nhiều người trong binh đoàn tại Aya trong lòng đều là như huynh đệ. Nhìn thấy một cái lại một cái đồng bạn quen thuộc bỏ mạng, trong lòng nàng như chảy máu. Tình hình chiến đấu sẽ càng kịch liệt, có nghĩa là kế tiếp thương vong sẽ càng lớn, Aya tay nắm kiếm không khỏi nắm đến trắng bệch.

Vu Thiên Mã lý giải(thấu hiểu-giải thích) tâm lý Aya, nhìn đội hữu từng người bỏ đi, hắn cũng khó chịu đến cực điểm.

Hắn trầm mặc chốc lát, mới nói: "Nam Hồng binh đoàn của Đức Hưng, Xa Châu binh đoàn của Mạc Tang đều đã ở phía sau chúng ta, tùy thời có thể trợ giúp chúng ta. Nhưng, ta không kiến nghị bọn họ gia nhập vào lúc này, sinh lực địch nhân không bị tiêu hao, bọn họ còn chưa có mệt nhọc, hiện tại gia nhập vào, không khả năng xoay chuyển chiến cuộc."

Aya phút chốc ngẩng đầu, hai mắt gắt gao trừng Vu Thiên Mã, bàn tay nắm chuôi kiếm gân xanh tất lộ, nàng theo trong kẽ răng đẩy ra một câu nói: "Ngươi muốn đem Khô Lâu đoàn đều liều sạch sao?"

Vu Thiên Mã không chút nào lùi bước, giọng nói lại là lãnh khốc đến cực điểm: "Chỉ có như vậy, chúng ta mới có khả năng thắng lợi."

Aya run run như sắp ngã sụp xuống, thần sắc trắng bệch, hồi lâu: "Như vậy có thể thắng lợi?"

"Ta không biết." Vu Thiên Mã thì thào, trên mặt hiện lên một tia mê man cùng đau đớn, nhưng ánh mắt hắn lần nữa trở nên sắc bén như đao, ngữ khí trở nên lãnh khốc kiên định: "Cái này là biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ đến."

Aya trầm mặc, nàng bỗng nhiên nghĩ đến, binh đoàn nàng tiếp nhận từ trên tay phụ thân. Sinh hoạt của bọn họ sau đó dị thường gian khổ, bữa có bữa không, bọn họ thiếu binh khí, thiếu phòng cụ, có khi vì thù lao mấy chục vạn vân tệ đều phải trả giá mấy cái tính mệnh.

Aya bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, có cái gì không thỏa mãn chứ, có cái gì không nên chứ? Vốn là sinh mệnh hèn mọn như bụi bặm, hưởng thụ được đãi ngộ cùng tôn trọng khó cầu đã từng mơ tưởng. Bọn họ không còn có chịu đựng đói, bọn họ là một trong những binh đoàn được đãi ngộ tốt nhất, bọn họ được nhìn làm chính thống của đại nhân, bọn họ lại có tôn nghiêm.

Đã đến lúc vì đó mà chiến a.

Đã đến lúc vì đó quyết tử a.

Cái này không phải thời điểm mọi người luôn luôn chờ đợi sao? Cái này không phải thệ ngôn mọi người từ lâu thiết lập sao?

"Mặc cho như thế nào, chúng ta sẽ làm được."

Aya thần sắc bình tĩnh mà đứng lên, xách lên đại kiếm trong tay, gió thổi lên mái tóc dài hỏa hồng của nàng, giống như một đoàn liệt diễm hừng hực thiêu đốt, như là thiêu cháy con mắt Vu Thiên Mã.

"Ta chỉ có một cái yêu cầu."

Vì đó thất thần Vu Thiên Mã vô thức nói: "Yêu cầu gì?"

"Xin nhất định phải thắng lợi!"

Aya bỗng nhiên quay đầu lại, thản nhiên cười: "Thắng lợi rồi, phải nói cho ta a."

Tầm mắt Vu Thiên Mã trong nháy mắt như mờ đi (kiểu rươm rướm nước mắt đó - DG).

Bây giờ, Nam minh rất phồn vinh. Mỗi châu của Nam vực, đều có đường hàng không thông tới Nam minh, nó không còn đơn độc nữa. Toàn bộ Nam vực vật tư, dòng người, theo các cái ngóc ngách Nam vực, tràn tới Nam minh.

Nam minh vừa mới thành lập đã trở thành hi vọng của toàn bộ Nam vực. Chỉ có Nam Minh mới có thể đủ ngăn cản Quang Minh châu xâm nhập phía nam, lập luận như vậy đã sớm trở thành cách nói chính trên thị trường. Nam vực truyền thống thế gia, các đại thương nhân đều liên hợp lại, không ngừng mà trợ giúp các loại vật tư vận hướng Nam Minh.

Nhưng nhiều nhất lại là những người tuổi trẻ nhiệt huyết sôi trào, khát vọng kiến công lập nghiệp kia.

Nam Minh mỗi một chỗ trưng binh, đều là kín người hết chỗ.

Khâu Dũng cùng Đại Sơn là từ Nam Lưu châu xa xôi đuổi tới, nếu như không phải bây giờ đường hàng không đi tới Nam Minh đều là miễn phí, đường xá xa xôi như thế, chỉ là lộ phí đều không phải bọn họ có thể gánh chịu.

Mới vừa rời thuyền, hai người liền bị dòng người trước mắt hù dọa rồi.

"Trời ơi, người cũng quá nhiều đi!"

Khâu Dũng hai mắt đăm đăm, hai tay ôm đầu, vẻ mặt khiếp sợ dại ra. Đại Sơn ở bên cạnh lại là kích động phấn khích, tràng diện sôi động

trước mắt khiến hắn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Bảo vệ gia viên, kiến công lập nghiệp, đây mới là chuyện thanh niên nhân phải làm!

Đại Sơn nói như đinh đóng cột: "Chúng ta nhất định phải được tuyển chọn!"

Khâu Dũng có chút không xác định: "Nhiều người như vậy..."

Dù cho học viện tốt nhất chiêu sinh cũng tuyệt đối nhìn không thấy tràng diện sôi động như thế. Dòng người trước mắt tối thiểu có mấy vạn người, Khâu Dũng xem qua đơn chiêu binh, cái chỗ trưng binh này chỉ tuyển nhận hai trăm người.

"Chúng ta có nên đổi chỗ trưng binh hay không?" Khâu Dũng có chút do dự.

Thanh niên ở bên cạnh nghe đến lời hắn nói, không khỏi chen vào: "Vứt ý nghĩ đó đi! Cái chỗ trưng binh khác cũng vậy thôi, tuyệt đối sẽ không ít người hơn nơi này!"

Đại Sơn vỗ vỗ vai Khâu Dũng, lớn tiếng cổ vũ: "Chúng ta nhất định có thể được tuyển! A Dũng, ngươi phải có lòng tin!"

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên làn sóng âm thanh ầm ĩ đột nhiên biến mất.

Hai người sửng sốt, bọn họ nhìn lên đài.

Một cái thân ảnh ăn mặc áo gió, sắc mặt có chút tái nhợt, xuất hiện tại trên đài trưng binh.

"Tạ... Tạ Vũ An!"

Đại Sơn lắp bắp, trong mắt hắn hiện lên không thể tin được, không riêng gì hắn, Khâu Dũng cũng ngây ra như phỗng (tượng - DG).

Toàn bộ quảng trướng giống như bị làm lặng im thuật, đột nhiên an tĩnh lại.

Tạ Vũ An đến, ngoài mọi người dự liệu, hắn thực sự là chủ động lại đây.

Cảm thấy thương thế không trở ngại, Tạ Vũ An nhanh chóng rời y viện. Chiến tranh còn xa mới đến thời gian kết thúc, Vũ Yến binh đoàn như là tổn thương hầu như không còn, hắn dự định mau chóng bổ túc binh lực cho Vũ Yến binh đoàn, tận lực có thể sớm một chút quay lại chiến trường.

Hắn không nghĩ đến, mình xuất hiện lại kích nổ toàn trường.

"Trời ạ! Đó là Tạ Vũ An!"

"Chiến thần Tạ Vũ An!"

Bây giờ, Nam vực sao có thể còn có người không nhận ra Tạ Vũ An? Dân chúng đến đây tham chiến, tất cả đều xem qua tràng quyết chiến kinh tâm động phách sáu tiếng đồng hồ kia, đối diện thần tượng của mình, mọi người trở nên vô cùng kích động.

Toàn trường (cả khu vực, chỗ này - DG) sôi động, thậm chí trở thành tin tức mới hàng đầu, truyền khắp Nam Vực.

Tạ Vũ An cũng rất thỏa mãn, binh sĩ tinh tuyển ra, thực lực, tu dưỡng đều cực kỳ xuất sắc. Chỉ là hắn tuyệt đối không ngờ nổi, hành động vô ý của hắn lập tức bị một tên gian thương vô lương nhìn chăm chú.

Thống suất bộ, Binh vung lên đại thủ: "A cáp, tiểu Tạ thân thể còn không khỏe hẳn, tham chiến quá miễn cưỡng rồi, hiện tại tựu phát huy một cái nhiệt lượng thừa được rồi."

Hôm nay, Tạ Vũ An được giao làm đại sứ trưng binh của Nam minh, phụ trách dò xét từng trạm trưng binh.

Mỗi đường hàng không, dòng người đi tới Nam Minh lúc đó bạo tăng mấy lần.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 819: Gay Cấn

Thạch Lâm sa châu, địch nhân như điên vậy, từng lớp không ngừng tiến công.

Aya đã không nhớ rõ bọn họ chiến đấu bao nhiêu trận, sáu ngày sáu đêm, chiến đấu không chút ngừng nghỉ, đối phương giống như thủy triều. Đại kiếm của nàng phủ đầy lỗ hổng, khuôn mặt kiều diễm phủ đầy khói thuốc súng, duy chỉ có mái tóc màu đỏ lửa chói mắt mãnh liệt.

Cuối cùng khi có được thời gian nghỉ ngơi quý giá, Aya chống kiếm, thở hổn hển: "Chúng ta còn có bao nhiêu người?"

Mắt tam giác mở lớn miệng, cái gì cũng không nói ra, một lát sau, mới nói: "Toàn bộ tại đây rồi."

Thân thể Aya cứng đờ.

Nàng xem ranh bốn phía, từng cái khuôn mặt quen thuộc tràn đầy mệt mỏi rã rời, không ai còn nguyên vẹn không tổn hao gì.

Chỉ còn lại có mấy trăm người rồi...

Con mắt Aya hiện lên vẻ bi thương, trầm mặc chốc lát mới nhẹ giọng vói: "Xin lỗi mọi người..."

"Đại tỷ đầu không cần nói lời này." Mắt tam giác khẽ cười một tiếng, xen lẫn mấy phần tự giễu: "Dong binh Bỉ Lô châu chúng ta, ai mà không phải bán mạng? Đoàn người trước đây sống làm sao? Lão Hà, ngươi còn nhớ rõ thanh phá đao ngươi dùng lúc đó đi, dùng sáu năm, sứt mẻ đến độ có thể làm cái cưa rồi. Lúc đó nghe đến có thổ hào muốn mua binh đoàn,

được rồi, tuy rằng ta là dong binh đoàn, cũng miễn cưỡng tính là binh đoàn đi. Đoàn người đều suy nghĩ, ôm một cái kim bắp đùi tốt hơn nhiều cuộc sống hiện tại."

Mọi người đều đang tại lắng lặng nghe, khóe miệng bọn họ hiện lên dáng tươi cười hiểu ý, bọn họ không kiểm soát được nghĩ đến cuộc sống trước đây.

"Lão bản như Đại nhân vậy, kiếm không ra người thứ hai. Tiền nhiều, trang bị tốt hơn, nếu không phải huấn luyện khổ được khiến người muốn chạy, lão tử đều cho rằng gặp phải dê béo rồi. Nhưng thời gian càng dài a, trong lòng lão tử liền có chột dạ, vì sao a, đãi ngộ thực sự quá tốt rồi! Chúng ta tự biết trình độ của mình, đoàn người trong lòng đều rõ ràng. Lão tử không không biết xấu hổ cùng đại nhân nói, chúng ta không xứng với đãi ngộ như vậy. Về sau, trong lòng lão tử sợ hãi, ta là bán mạng a, đãi ngộ tốt như vậy, cái mệnh này chỉ sợ không bảo đảm rồi. Hiện tại phát hiện, đại nhân mới là đại gian thương a, ai ya khiến chúng ta tự mình bán mạng, hắc, ta còn bán được cam tâm tình nguyện!"

Đoàn người phát ra một trận cười khẽ.

Trong đám người có người ồn ào: "Được rồi, lão tam, cái mệnh nát kia của ngươi giá trị mấy đồng!"

Mắt tam giác nhíu mày, bình thản nói: "Cho nên nói vì sao chúng ta cam tâm tình nguyện? Ta là bán mạng a, bán chính là mạng! Bây giờ đem một cái nát mệnh bán được loại này giá cả, đoàn người nói, có đáng giá hay không?"

"Đáng giá!"

"Tiểu Đường đại nhân còn phải nói!"

"Ta cảm thấy lão tam có câu nói được rất đúng."

"Cái gì?"

"Huấn luyện mệt đến nỗi khiến người muốn chạy!"

"Ha ha ha ha!"

...

Đoàn người ồn ào, ai nấy nói cười không cố kỵ, cảm khái tự nhiên, mặt không bi sắc.

Aya cái lỗ tai giật giật, rút đại kiếm ra khỏi bùn đất, thần tình lạnh lẽo: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Dải hài cốt ngoài Vệ Hải cứ điểm.

Tiếng cảnh báo sắc bén vang vọng trận địa.

Từng chiếc chiến hạm thể tích khổng lồ, hợp thành một hàng dọc, hướng phiến hài cốt tiến tới với tốc độ cao nhất.

Đám người Ngụy Đình Đình lộ ra vẻ nghi hoặc, cử động như vậy có ích lợi gì? Những chiến hạm thể hình khổng lồ này động tác vụng về, căn bản không cách nào thông qua dải hài cốt, muốn dùng cũng dùng chiến hạm loại nhỏ mới đúng.

Hạc lập tức ngửi được một tia khí tức bất đồng tầm thường, trong lòng nổi lên sự bất an mãnh liệt.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ đến cái gì, bỗng dưng lộ ra vẻ khiếp sợ, lớn tiếng hạ lệnh: "Xạ Thủ tọa, công kích chiếc chiến hạm đầu tiên!"

Ngụy gia đệ tử dồn dập mở ra cung tiễn, trong nháy mắt, ánh sáng của tên như hạt mưa nhào về phía chiếc chiến hạm đầu tiên.

Nhưng đại hình chiến hạm sức phòng ngự cường đại vô cùng, tiễn quang rơi vào trên phòng hộ tráo, chỉ làm nổi lên điểm điểm rung động. Đại hình chiến hạm thế không thể ngăn cản, lấy tốc độ kinh người, tốc độ cao nhất xông hướng phía bọn họ dải hài cốt.

Ngụy Đình Đình người thứ nhất đã có phản ứng, hô lớn: "Dùng thần kim tiễn!"

Một cây thần kim tiễn duy nhất trên tay nàng đặt lên dây cung, băng, Thần kim tiễn trong nháy mắt biến mất.

Rống!

Một tiếng rống giận giống như hổ gầm xuất hiện tại chiến trường.

Trong lúc phi hành tinh tế hoa văn trên thân Thần kim tiễn đột nhiên sáng lên quang hoa chói mắt, năng lượng dọc đường điên cuồng mà bị nó hút vào. Thân tiễn sáng lên một mạt quang mang như vụ, quang vụ không ngừng bành trướng, giống như tinh vân chảy xuôi biến ảo, biến ảo bất định trong không trung.

Khi nó đánh lên trên phòng hộ tráo của chiếc chiến hạm đầu tiên, phòng hộ tráo kịch liệt chấn động, giống như bọt xà phòng bị cuồng phong thổi được tùy lúc có thể vỡ nát.

Lại là một tiếng gào rít sắc nhọn giống như dã thú.

Một cây thần kim tiễn khác phá không lao tới!

Phòng hộ tráo của đại hình chiến hạm triệt để sụp đổ.

Cây Thần kim tiễn thứ ba kèm theo quang vụ sáng lạn sặc sỡ đâm vào chiến hạm đã mất đi bảo hộ.

Bùm!

Một đoàn quang mang sáng ngời hơn cả thái dương đột nhiên bùng lên.

Trong nháy mắt, tầm mắt mọi người đều là một mảnh trắng xóa. Tiếng nổ mạnh kinh khủng kinh người khiến lỗ tai của mọi người inh lên, thanh âm gì cũng nghe không thấy.

Sóng xung kích từ kinh khủng nổ tung giống như sóng dữ quét ngang mọi nơi. Thể hình cùng trọng lượng đều cực kỳ kinh người, hài cốt đại thuyền công thành cũng bị lực lượng cương mãnh vô cùng này mạnh mẽ đẩy ra mấy chục trượng có hơn.

Ánh sáng rực rỡ dần dần tắt đi, tầm mắt mọi người cũng từ từ khôi phục.

Chiến hạm triệt để tan giã, một đoàn hỏa diễm thật lớn vô cùng xuất hiện tại cách mọi người không đến năm trăm thước.

Thình thịch!

Vô số hỏa hoa văng khắp nơi, mũi của một chiếc chiến hạm đột nhiên vươn ra khỏi hỏa diễm. Rõ ràng là chiếc chiến hạm thứ hai! Nó lại không chút nào né tránh, mạnh mẽ theo trong đám lửa xông lại đây.

Mọi người lúc này đều hiểu ra, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Những đại hình chiến hạm này, tất cả đều xếp đầy năng lượng có tính nổ tung, một khi bị va chạm, liền phát sinh kịch liệt nổ tung.

Câu Thành Văn Đao dự định dùng những chiến hạm này đẩy ra một cái thông đạo trong phiến hài cốt!

Nhất định phải ngăn cản hắn!

Mọi người không hẹn mà cùng hiện lên cùng một cái ý niệm, những ngày này chiến đấu, mọi người đều rõ ràng, nếu như không có phiến hài cốt này, bọn họ tuyệt đối không cách nào thủ vững đến nay. Mà Câu Thành Văn Đao cũng hiểu rõ điểm ấy, cho nên hắn không tiếc lãng phí mấy chiếc đại hình chiến hạm, cũng muốn đem phiến hài cốt nổ ra một cái thông đạo cũng đủ rộng rãi!

Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể phát huy ưu thế binh lực.

Đại hình chiến hạm thể tích khổng lồ, chuyển hướng khó khăn, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào.

Đùng!

Chiếc chiến hạm thứ hai nổ tung tại cách dải hài cốt không đến ba trăm trượng.

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, mọi người phản ứng tốt hơn rất nhiều.

Nhưng đối phương cũng dũng mãnh đến cực điểm, chiến hạm phía sau lại lần nữa xuyên qua từ trong đám lửa của chiếc chiến hạm nổ tung phía trước.

Khoảng cách giữa mỗi một chiếc chiến hạm hiển nhiên đã trải qua cẩn thận tính toán, khiến mọi người hiểu được sự kín đáo tinh tế dưới vẻ điên cuồng của Câu Thành Văn Đao.

Dù cho mọi người đều điên cuồng công kích, nhưng chiếc chiến hạm thứ tư lại đâm đầu vào phiến hài cốt.

Nổ vang kinh thiên động địa, sóng xung kích không gì sánh bằng, lập tức tại phiến hài cốt quét sạch ra một khu vực trống lớn.

Hạc ngăn cản thủ hạ binh sĩ liều mạng, hắn nhìn chăm chú từng chiếc cự hạm điên cuồng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Từng đoàn hỏa hoa to lớn nổ tung tạo thành một cái đường thẳng tắp, chúng nó đang tại hừng hực thiêu đốt, sau đó chậm rãi tắt.

Giải đất mất đi hài cốt đã thành kết cục đã định, chiến đấu kế tiếp không dễ đánh.

Quả nhiên không hổ là Câu Thành Văn Đao!

Phía trên một khối hài cốt, hắc y nâng kiếm mà đứng, Hạc thân hình thon dài, con mắt trong suốt như nước, thật sâu nhìn một cái đại quân ở

đối diện, xoay người tổ chức mọi người hoàn toàn rút lui phía sau.

Bên trong phòng họp khói thuốc lá lượn lờ, tàn thuốc đầy đất.

Trên bản đồ trước mặt Binh được hắn đánh dấu đầy các loại ký hiệu mũi tên. Khuôn mặt bài tú-lơ-khơ không chút động đậy, rơi vào trầm tư.

Tạ Vũ An đảm nhiệm đại sứ trưng binh chỉ là một bước nhạc đệm, trình độ tình hình chiến đấu kịch liệt cũng không chút nào giảm xuống. Nếu nói, Vệ Hải cứ điểm chi chiến, Câu Thành Văn Đao còn xen lẫn mãnh liệt tự tin cùng một tia khinh thị, như vậy hiện tại, người điên này nhất định rõ ràng tình cảnh chính mình.

Hiện tại, Câu Thành Văn Đao chính là một con sói bị vết thương nhẹ, không những sẽ không lùi bước, trái lại sẽ càng phát điên cuồng. Thời gian, liên tục bị nhục khiến Câu Thành Văn Đao mất đi quá nhiều thời gian, cái này cũng khiến Câu Thành Văn Đao vứt bỏ toàn bộ bao quần áo.

Ngoại trừ đập nồi dìm thuyền, hắn không lựa chọn nào khác.

Chiến đấu kế tiếp mới là khảo nghiệm nghiêm trọng chân chính, bọn họ cần phải nghênh tiếp Câu Thành Văn Đao điên cuồng phản công, phản công không tính thương vong bất chấp tất cả!

Đối với Câu Thành Văn Đao mà nói, đây mới là phương thức chiến đấu thích hợp hắn nhất, cái này cũng là chiến đấu có thể phát huy ra sức chiến đấu lớn nhất của hắn.

Đối với Nam Minh mà nói, cũng không còn lựa chọn khác, phòng tuyến cài răng lược, bọn họ chiếm cứ lợi thế phòng thủ. Có người đề xuất kế hoạch hoàn toàn rút lui phía sau, dụ dỗ địch nhân thâm nhập, nhưng bị Binh toàn bộ phủ quyết.

Sĩ khí, liên tục huyết chiến, không những ổn định phòng tuyến, cũng ổn định Nam Minh sĩ khí. Binh đoàn của Nam minh, không bao giờ dễ

dàng sụp đổ giống như trước nữa, quyết tâm tất thắng còn nói không được, nhưng tuyệt vọng như lúc trước cũng đã biến mất. Nếu như lúc này hoàn toàn rút lui, sĩ khí thật vất vả ổn định được liền nhanh chóng sụp đổ.

Hiện tại song phương đều là một hơi chống đỡ, người nào hết hơi trước, người đó sẽ thua.

Chiến tranh, bắt đầu tiến nhập giai đoạn gay cấn.

Binh dự đoán không bất cứ sai lệch nào, liên tục chiến báo, khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng lo sợ.

Hắn trầm mặc, khuôn mặt bài tú-lơ-khơ ở trong khói thuốc lượn lờ, thấy không rõ chân thực .

Trong lòng hắn bị đồ vật gì đó lấp kín, đau đớn quen thuộc kia khiến toàn thân hắn có chút rung động. Không gì càng làm cho người lo lắng so với nhìn đồng bạn từng người bỏ đi. Thế nhưng thân là thống soái, hắn cần phải lại là lý trí tuyệt đối. Cho nên, hắn đồng ý kế hoạch của Vu Thiên Mã, cái này là kế hoạch tốt nhất đến tận bây giờ.

Hắn nhớ tới đội trưởng, nhớ tới A Tín, nhớ tới Đinh Ốc, nhớ tới từng khuôn mặt quen thuộc đã biến mất ở trong năm tháng kia.

Mình lại còn quá non a, Binh cay đắng mà tự giễu, điểm ấy áp lực liền dày vò mình thành như vậy.

Nếu như Đường thần kinh tại là tốt rồi...

Trong đầu Binh, bỗng nhiên toát ra cái ý niệm này.

Bỗng nhiên, một lũ khôn kể dao động hiện lên trong lòng hắn.

"Hắc, Binh đại thúc, đã lâu không thấy!"

Thân thể hắn cứng đờ.

Ảo giác rồi đi.

Xem ra gần nhất thực sự là quá vội vàng rồi, đều đã tự ảo tưởng mà nghe lầm rồi.

Nói lên cũng thực sự là kỳ quái, Đường thần kinh cái tênquái thai này, mỗi ngày nhìn thấy thế nào nhìn thế nào ngại phiền, vừa là vướng bận vừa là chọc phiền phức. Thật không ngờ trong khoảng thời gian này không gặp, trái lại rất nhớ.

Thực sự là quá rồi! Mình vậy mà đem hi vọng thắng lợi ký thác tại trên người gã không ra gì như vậy, lúc nào mình đã lưu lạc đến cái bước này?

Binh tự giễu mà cười cười, thật sâu hút một ngụm khói, khẳng định là gần nhất áp lực quá lớn, phải bồi bổ rồi.

Ách, Hồn tướng phải bồi bổ bằng cách nào?

"Hả, không phản ứng? Nghe không thấy sao? Có vấn đề rồi sao? Đồ cổ của Nam Thập Tự quả nhiên chính là không nguyên tắc! Hết rồi hết rồi, cái này phải đi đâu sửa..."

Tiếng lầm bầm quen thuộc, lải lải nhãi nhãi một đống lớn.

Binh ngây ra như phỗng, điếu thuốc ngậm trong miệng, ba mà rơi xuống đất, tung tóe lên chùm đốm lửa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 820: Ta Đã Trở Về Rồi !

T hànhTam Hồn .

Thanh đồng đại môn quen thuộc, nguy nga trang nghiêm, thành tường giống như lại cao thêm mấy phần.

Từng sân huấn luyện đèn đuốc sáng trưng, khí thế ngất trời, âm thanh quở trách, gào thét không dứt bên tai. Từng cái khuôn mặt quật cường phủ đầy mồ hôi, từng cái thân ảnh dốc toàn lực chạy nhanh, có âm thanh té ngã trầm thấp phát ra, có không hề hoa xảo toàn lực va chạm tung tóe lên ánh lửa.

Mọi thứ hiện lên rõ ràng dưới ánh đèn.

Tất cả đều cùng trước đây cũng không có khác biệt lớn gì.

Thổn thức và cảm khái, nổi lên trong lòng Đường Thiên, dường như đã có mấy đời rồi (còn hơn ta nhớ người yêu a - DG).

Dáng vẻ tươi cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt Đường Thiên.

Vẫn là phương pháp phối chế (thuốc và làm rèn) quen thuộc, vẫn là mùi vị quen thuộc.

Câu lời nói xen lẫn mấy phần khôi hài này, lúc này lại là vô cùng hợp với tình hình. Dáng tươi cười xán lạn giống như ánh nắng, như tạo nên rung động, không ngừng khuếch tán, Đường Thiên chống eo, ngửa đầu nhìn bầu trời, tận tình thoải mái cười to.

"Ha ha ha ha!"

Tiếng cười to vang vọng Tam Hồn thành, khiến mọi người kìm lòng không được mà ngừng động tác trên tay.

Đường Thiên trong long vô cùng kích động, trải qua vô số cực khổ, nguy hiểm, tuyệt cảnh, khi nhìn thấy tình cảnh này, như thế nào có thể không kích động? Từng cái thân ảnh thiếu niên kia, mồ hôi óng ánh khua vẫy như mưa dưới ánh đèn kia, những khuôn mặt đầy quật cường và bất khuất kia, hỏa diễm thiêu đốt trong ánh mắt kia.

Hắn thấy được ý chí chiến đấu, thấy được hi vọng, thấy được chính mình, thấy được mọi người.

Trong lòng giống như có ngọn lửa đang hừng hực bốc cháy, máu huyết toàn thân đã sớm sôi trào, hướng ánh đèn sáng như tuyết kia, hướng sân huấn luyện sung mãn mồ hôi kia, hướng thanh đồng đại môn nguy nga kia, hắn bắt đầu chạy nhanh.

Gió gào thét bên tai, ở trong tiếng kinh hô, thiếu niên không coi ai ra gì, xuyên qua từng cái sân huấn luyện, xuyên qua từng luồng ánh đèn, ra sức chạy nhanh.

Chỉ có chạy nhanh mới có thể phát tiết kích động trong lòng, hắn không ngừng lại, nhảy lên thành tường, dọc theo thành tường cất chân cuồng chạy.

Hắn như một cơn gió, nhưng càng như một luống ánh sáng, xuyên qua tầng tầng mây đen, xuyên qua gào thét gió lạnh, xuyên qua sương mù dày đặc, xuyên qua tuyệt vọng.

Đường Thiên một hơi chạy đến đỉnh tường cao nhất, Tam Hồn thành hùng vĩ thu hết vào trong mắt, hắn thở hổn hển, không phải mệt, là kích động, kích động khó giải thích, hắn giang ra hai tay, giống như muốn ôm chầm tòa thanh đồng thành này.

Hít sâu một hơi, hắn bỗng nhiên nhớ tới ngoài đỉnh núi Tinh Phong thành năm đó, hắn giống như bây giờ đối diện sơn cốc hô lớn cổ vũ

chính mình.

Thiếu niên ngây ngô năm đó, hiện tại đã là vương giả.

Nhưng tâm tính đơn giản của thiếu niên, sự kiên nghị và nhiệt tình nhưng chưa hề có chút thay đổi.

Thiếu niên giang ra hai tay, xem ranh toàn thành, như năm đó một dạng, tuyên bố với thế giới này.

"Ta đã trở về!"

Mấy giây sau, rung trời hoan hô, thẳng nhập tận trời.

Đông lạnh đã qua, ngày xuân đang tới.

Mỗi một vị khách nhân vừa mới đến Tam Hồn thành đều có cảm thụ vô cùng khắc sâu. Trên đường trên mặt ai nấy đều dào dạt quang mang khó mà hình dung, bọn họ ý chí chiến đấu tràn đầy, giống như ngọn lửa, tản ra ánh sáng và hơi nóng.

Hiện tại, Tam Hồn thành giống như một ngọn núi lửa tùy thời có thể phun trào, vạn năm ngủ say khiến nó tích súc quá nhiều năng lượng. Nó là như thế khẩn cấp phát ra thanh âm của mình, là như thế khẩn cấp biểu hiện ra lực lượng.

Phòng thí nghiệm Cơ quan, ai nấy đều là vui sướng.

"Đại nhân cuối cùng trở về rồi! Đại nhân không ở đây, luôn luôn khiến người trong lòng bất an."

"Đúng vậy, cái vụ này hay rồi, chỉ cần đại nhân không việc gì, ai là đối thủ của chúng ta!"

"Cũng không biết đại nhân gặp phải phiền phức gì rồi, lần này biến mất lâu như vậy?"

"Cái này phải chờ đại tỷ đầu trở về mới biết được đi!"

"Hừ, bọn chúng Quang Minh võ hội kia, sắp gặp không may rồi!"

"Đúng vậy, lấy tính khí của đại nhân, khẳng định sẽ đem đám quy tôn tử này đánh cho mụ mụ bọn chúng cũng nhận không ra." (đánh cho tới mức mẹ đẻ ra cũng không nhận ra nổi :D - DG)

...

Mọi người ồn ào thảo luận, Đường Thiên trở về khiến nỗi lo lắng nặng trĩu trong lòng mọi người rơi xuống. Đại nhân không có chút tin tức, đại tỷ đầu tính khí không ổn, giống như một thùng thuốc súng, vừa mồi liền nổ. Cái này cũng rất bình thường, ở trong lịch sử Đại Hùng tọa, Đường Thiên còn chưa từng biến mất thời gian dài như thế.

Lần này đại nhân bình yên trở về, Đại Hùng tọa cao tầng vốn đã sớm bị sợ hãi, trước tiên chạy tới Tam Hồn thành.

Tình cảnh Đại Hùng tọa gần nhất cũng không tốt, tâm tình mọi người đều rất kiềm chế, hiện tại tuy rằng đại nhân chỉ là vừa mới trở về, nhưng bầu không khí kiềm chế lại là biến mất sạch sẽ, mọi người đối với tương lai đều tràn đầy lòng tin.

Cộp, cộp, lộp cộp.

Âm thanh giày cao gót gấp gáp dày đặc, khiến mọi người đều lẫm liệt, đại tỷ đầu trở về rồi!

Đang vây quanh cùng nhau, mọi người lập tức như gà giải tán, ai nấy đều làm ra bộ dáng như đang làm việc.

Tái Lôi xông tới giống như một cơn gió, trên mặt nàng cực kỳ tự tin, vừa vào cửa mở đầu liền hỏi: "Chúng ta có bao nhiêu giá 【 quái thú 】?"

"Ước chừng chín trăm giá." Một gã nhân viên công tác vội vàng nói.

Lực chú ý của người khác lập tức bị hấp dẫn, 【 quái thú 】 chính là cơ quan hồn giáp mà Đinh Ốc giúp Khoa Lâm làm ra, bộ dáng kỳ xấu vô cùng, phong cách cũng thật to khác hẳn với cơ quan hồn giáp bọn họ thiết kế. 【 quái thú 】thiết kế thực sự có rất nhiều chỗ thích hợp, tỷ như kết cấu đơn giản, chắc nịch, thành phẩm thấp, tối then chốt chính là nó thích hợp võ giả có võ hồn yếu sử dụng.

【 quái thú 】biểu hiện ra các phương diện không tầm thường, nhưng tại Tam Hồn thành, nó vẫn không phải chủ lưu (mặt hàng chính - DG). Nó thiếu khả năng phát triển tiến thêm một bước, cải biến về kết cấu khó khăn hơn làm võ hồn trở nên cường đại. Nó có thể trở thành vật bổ sung, nhưng không cách nào trở thành cơ quan hồn giáp chủ lực.

Phòng thí nghiệm đều là một đám cơ quan hồn giáp cuồng nhân, đều nghiên cứu qua 【 quái thú 】, được lợi không ít.

Nhưng ai cũng không nghĩ đến, đại tỷ đầu trở về đầu tiên lại hỏi tới 【 quái thú 】.

"Một vạn giá 【 quái thú 】 cần phải bao lâu thời gian?"

Tê, mọi người hít vào một ngụm lãnh khí (khí lạnh), một vạn cái!

"Ước chừng cần phải hai tháng, hạng mục công việc trên tay chúng ta rất nhiều..."

"Đình chỉ tất cả hạng mục." Tái Lôi không bất cứ chần chừ gì, dứt khoát nói.

Phòng thí nghiệm lặng ngắt như tờ, đoàn người ngơ ngác mà nhìn đại tỷ đầu.

"Có ý kiến gì à?" Tái Lôi nhíu mày, ánh mắt như kiếm.

"Không không." Đoàn người như ở trong mộng mới tỉnh.

"Nếu như toàn bộ hạng mục đều đình chỉ, đại khái cần phải một tháng thời gian." Phó thủ tính một cái.

"Thời gian quá dài." Tái Lôi dứt khoát nói: "Chúng ta chỉ có một tuần lễ."

"Điều đó không khả năng!" Phó thủ lắc đầu quầy quậy.

"Đừng tìm ta nói không khả năng." Tái Lôi bỗng dưng xoay người, mặt trầm như nước, nhấn mạnh từng chữ: "Ta muốn nghe đến chính là thế nào mới có thể làm được."

Đoàn người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng ý thức được, cái này chỉ là một cái tử nhiệm vụ (nhiệm vụ không thể thay đổi, phải làm), trong lòng lập tức trở nên hăng say.

Kết cấu của "【 quái thú 】đơn giản, sản xuất độ khó không cao. Chúng ta có thể ủy thác cho cơ quan sư khác bên trong thành sản xuất, như vậy có thể rút ngắn thời gian sản xuất của chúng ta."

"Không sai, còn có những công xưởng kia, cũng khả dĩ thay thế sản xuất, chúng ta có thể lâm thời thuê một ít cơ quan sư, tới lắp ráp hoặc là làm trợ thủ cũng không sai."

"Chúng ta có thể nói đám Khoa Lâm tới hỗ trợ, bọn họ có chuyên môn sửa chữa khoa mục, có thể hỗ trợ trên trình độ nhất định."

"Những cơ quan võ giáp cũ bên trong Nam Thập Tự binh đoàn quân giới thương khố kia chúng ta cũng có thể lợi dụng, chỉ cần làm sửa chữa ở mức độ nhất định, có thể trực tiếp sử dụng, hơn nữa phong cách rất được."

"Chúng ta có thể hỏi Đinh Ốc một cái, thời đại Nam Thập Tự binh đoàn, bọn họ là xử lý loại này tình huống như thế nào."

...

Mọi người dồn dập bày mưu tính kế.

Tái Lôi khuôn mặt không biểu tình gật đầu: "Phân công nhau hành động, tiết kiệm thời gian, lập tức!"

"Vâng!" Mọi người ầm ầm đáp.

Trong mắt Tái Lôi hiện lên quang mang dị dạng, một cái thăm hỏi liền một vạn giá cơ quan hồn giáp, khi nàng nghe đến Đường Thiên yêu cầu thì thiếu một chút cho rằng mình nghe lầm rồi. Nhưng nghe Đường Thiên từng chút trình bày kế hoạch của Binh thì mới bừng tỉnh. Nàng không chút nào lãng phí thời gian, liền vội vàng gấp gáp mà bắt đầu.

Cái này thật là mộ nhiệm vụ gần như không có khả năng hoàn thành.

Nhưng trong lòng nàng đầy ý chí chiến đấu.

Không sai, ý chí chiến đấu sục sôi a, nàng chính là muốn dùng một loại phương thức gần như không khả năng như vậy để nói cho Đường Thiên, mặc cho hắn gặp phải dạng nguy hiểm gì, bọn họ đều sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất của hắn.

Nàng để Đường Thiên nhìn xem, trải qua phát triển lớn mạnh, lực lượng mà Tam Hồn thành ẩn chứa lớn ra sao.

Lực lượng kinh người, vô cùng cường đại!

Tại Hoang châu.

"Đây là Thánh vực?"

Đỗ Khắc cố nén kích động trong lòng, Thánh vực vô số lần xuất hiện ở trong mộng của hắn, Nhưng khi nó thật ở trước mặt hắn, tất cả đều là như thế không chân thực. Mọi người bên cạnh hắn đều kích động khó giải thích.

Trở về Thánh vực!

Bọn họ cuối cùng trở về Thánh vực!

Cái mộng tưởng này được vô số tiên huyết tiền bối và sinh hoạt bỏ lỡ, cuối cùng hoàn thành trong tay bọn họ.

"Các ngươi phải tiết kiệm thời gian làm quen nơi đây." Chung Ly Bạch liếc bọn họ một cái, nhắc nhở: "Giống như trước đây chúng ta thích hợp pháp tắc vậy, kế tiếp chúng ta không phải là một đường đường bằng phẳng."

Đỗ Khắc hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục kích động trong lòng, trịnh trọng nói: "Bọn ta chắc chắn toàn lực ứng phó."

Hoang châu vô cùng hoang vắng, phóng mắt nhìn, là bình nguyên đất đỏ mênh mông vô bờ.

"Bạch Dã châu ở phương hướng nào?" Chung Ly Bạch hỏi.

"Phía kia." Văn Khang lúng túng chỉ vào phía trước, sắc mặt hắn tái nhợt, thần tình uể oải. Những gì trải qua ngày này giống như ác mộng, nhanh chóng phá hủy ý chí đã tiêu ma nhiều năm của hắn. Hắn biết ăn nói, đối với vùng này cũng rất quen thuộc, là hướng đạo thích hợp.

"Mật độ năng lượng tại Bạch Dã châu so cao hơn bên này nhiều ít?" Chung Ly Bạch tiếp tục hỏi.

"Đại khái khoảng năm lần." Văn khang nói.

Tinh thần Đỗ Khắc chợt nghiêm trọng, kích động vừa mới đến Thánh vực biến mất không còn.

Mật độ năng lượng tại Hoang châu rất thấp, hắn đã cảm thấy rất không quen. Năng lượng không chỗ không tại khiến hắn cảm thấy mình giống như ngâm ở trong nước, cảm giác ngăn cách không chỗ nào không có. Ngay cả hắn cũng còn như thế, người khác sức chiến đấu trình độ suy yếu chỉ sẽ càng lớn.

Không sức chiến đấu, bọn họ căn bản không khả năng đặt chân tại Thánh vực, càng không phải nói đuổi theo bước tiến của Đường Thiên.

Hắn cần phải tìm đến biện pháp, tại trên một điểm này, hắn không thể đẩy trách nhiệm. Hắn là Tội vực đệ nhất nhân, bàn về lý giải (thấu hiểu-giải thích) đối với lực lượng, không ai có thể bằng, là người rất có khả năng giải quyết vấn đề này.

Đỗ Khắc thần sắc hơi trì hoãn, hắn có đầy lòng tin đối với bản thân mình.

Chung Ly Bạch bình thản cười, hắn chỉ là cố tình nhắc nhở một cái. Đỗ thị huynh muội chỉ huy Tội vực binh đoàn gia nhập vào bọn họ thời gian ngắn ngủi, song phương còn xa không đạt được tình trạng tín nhiệm khăng khít.

Đối với chi binh đoàn cách đi này, hắn và Nhiếp Thu thảo luận, nhưng mọi người đều không phải quá để ý. Tội vực binh đoàn cố nhiên cường đại, con bài trên tay bọn họ chỉ mạnh hơn chứ không kém, Thần Trang binh đoàn, Linh bộ đều chỉ mạnh hơn chứ không kém, duy nhất yếu, liền chỉ có Chung bộ do Chung Ly Bạch chỉ huy.

Vừa nghĩ đến một điểm này, lồng ngực Chung Ly Bạch đó là khó chịu.

Tuy rằng biết rõ nhỏ yếu chỉ là tạm thời, nhưng đối với người tâm cao khí ngạo như hắn mà nói, lại còn cảm thấy rất khó chịu.

Điều duy nhất có thể làm vào lúc này, chính là trước lúc đại nhân đem cơ quan hồn giáp đưa tới, tiếp tục thao luyện đám ngu xuẩn này. Khiến hắn có chút an ủi chính là, so với cái pháp tắc gì, cơ quan hồn giáp hắn quen thuộc hơn nhiều.

Đám nhóc con, ngày lành của các ngươi tới rồi!

Chung Ly Bạch sải bước đi, miệng cười gằn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 821: Nhiệm Vụ Khẩn Cấp !

Thùng thùng thùng, tiếng đập cửa vang lên.

"Mời vào."

Tỳ Ba cũng không ngẩng đầu lên, bút di chuyển liên tục, gương mặt không còn tái nhợt khiến người khác thương tâm như trước nữa mà hiện lên vẻ thanh xuân hồng nhuận đặc thù của thiếu nữ. Tình trạng thân thể nàng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, nhưng theo đó, thời gian làm việc càng nhiều hơn.

"Đại nhân." Một vị nữ tử tuổi thanh xuân cung kính đứng khoanh tay chờ đợi Tỳ Ba phân phó.

Tam Hồn thành hoặc là chính là cơ quan sư cuồng nhiệt, hoặc là chính là phần tử hiếu chiến, nội gần như một mình Tỳ Ba chèo chống. Nhưng theo thời gian làm việc càng nhiều hơn, nàng cũng không thể không tăng thêm mấy tên thuộc hạ, Quế Viên chính là một trong số đó.

"Đem đơn đặt hàng này mang ra ngoài." Tỳ Ba đầu vẫn không nhấc.

Quế Viên có chút giật mình: "Đại nhân, hai ngày nữa mới tới lúc cập nhật đơn hàng..."

"Cái này là đơn đặt hàng khẩn cấp." Giọng Tỳ Ba vẫn như thường.

"Thuộc hạ lập tức đi làm!" Quế Viên lập tức trong lòng lẫm liệt, nàng do dự một chút, hỏi: "Đơn đặt hàng tiêu chuẩn đẳng cấp gì?"

"Cao cấp nhất." Đầu cũng không nhấc, Tỳ Ba không do dự phun ra ba chữ.

Quế Viên trong lòng kịch chấn, chỉ cảm giác trang giấy trong tay nóng bỏng như tấm sắt nung đỏ. Nàng nhanh chóng tỉnh ngộ lại đây, cuống quýt nói: "Thuộc hạ liền đi làm!"

Tỳ Ba vốn vẫn luôn viết liên tục chợt dừng lại, ngẩng đầu, trong đầu nàng hiện lên thân ảnh thiếu niên.

Lúc Đường thần kinh hoa chân múa tay vui sướng miêu tả một đường trải qua thì nàng chỉ là ở một bên lẳng lặng nghe.

Chấp chưởng Tam Hồn thành nội chính, những gì nàng nhận biết cảm giác được hơn xa người bình thường. Tuy rằng trong khoảng thời gian này, Tam Hồn thành gió êm sóng lặng, nhưng mạch nước ngầm hoạt động mạnh, nhân tâm lo sợ, đoàn người cùng lắm cố gắng giả bộ trấn định mà thôi.

Bây giờ Thiên lộ chiến hỏa tràn ngập, đất cằn ngàn dặm.

Thánh điện danh tiếng mạnh, không ai có thể kháng cự!

Chinh phục hoàng đạo 12 cung, xác nhập làm một cái siêu cấp chòm sao trước nay chưa từng —— Quang Minh chòm sao!

Cái kế hoạch khổng lồ này chinh phục Thánh điện trên dưới, An trưởng lão bắt đầu nắm giữ thánh điện. Thánh Huyết binh đoàn của Liễu Á Chi, Bạch Diệp binh đoàn của Shawn (Tiếu Ân) trở thành hai thanh đao sắc bén nhất trên tay hắn. Hùng tâm bừng bừng, An trưởng lão bắt đầu đối với Thánh điện dứt khoát cải cách.

Thánh điện tích lũy hùng hậu, loại bỏ dáng vẻ già nua, trở nên càng thêm hùng hổ.

Loại trạng thái này, từ sau khi Thánh điện tiêu hóa Thủy Bình tọa, chòm Kim Ngưu, chòm Bạch Dương, trở nên càng thêm rõ ràng. Bọn họ

bắt đầu liên tiếp xuất kích, ngắn ngủi mấy tháng liên tục mấy trận đại chiến, thắng nhiều thua ít, làm cho cả Thiên lộ hiểu được sự đáng sợ của Thánh điện.

Nhưng ai cũng không nghĩ đến, bày ra một bộ hùng hổ dọa người như thế, Thánh điện lại chơi một thủ đoạn ngầm cao minh đến cực điểm.

Chòm Song Ngư đột nhiên phát sinh chính biến, tuyên bố gia nhập vào Thánh điện.

Hoàng đạo 12 cung, có một phần ba rơi vào trong tay Thánh điện. Liên tục chính biến càng là làm chòm sao Hoàng đạo khác người người cảm thấy bất an, nội ứng của Thánh điện giống như nơi nào cũng có. Đại quy mô tẩy trừ, nội đấu ác liệt, bạo phát tại mấy chòm sao hoàng đạo.

Mà hoàn thành hợp nhất bốn cung, Thánh điện tuyên bố thành lập Quang Minh tọa.

Quang Minh tọa có bốn cung hợp nhất, mật độ năng lượng cũng đạt được tình trạng trước nay chưa từng có, độ dày nhiều hơn gấp hai Chòm sao Hoàng đạo!

Mật độ năng lượng kinh khủng như thế, ý nghĩa hiệu suất võ giả tu luyện là gấp mấy lần Chòm sao Hoàng đạo. Chỉ cần cho bọn hắn thời gian, bọn hắn sẽ xuất hiện vô số Hoàng kim võ giả, Thánh giả, Quang Minh tọa sẽ lớn mạnh đến tình trạng khiến người ta sợ hãi.

Áp lực cực lớn bao phủ trong lòng mỗi người, cừu hận giữa Đại Hùng tọa và Thánh điện là không cách nào tiêu trừ.

Mắt nhìn rõ thực lực song phương theo thời gian trôi qua, đang không ngừng mà kéo lớn, áp lực trước nay chưa từng có, bao phủ trong lòng mọi người.

Cho đến Đường Thiên trở về, bầu không khí kiềm chế giống như đêm trước gió bão đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Giống như ai nấy đều mù quáng mà tin tưởng Đường Thiên sẽ có biện pháp gì vậy.

Tỳ Ba biết không phải như thế.

Không một ai cảm thấy Đường Thiên sẽ có biện pháp gì, con hàng loại hai này ngoại trừ ồn ào "Nào nào, mọi người đồng thời chém chết bọn chúng", phỏng chừng cũng không có nổi biện pháp khác.

Nhưng nhìn thấy hắn, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vô tâm kia, nghe ồn ào hồ ngôn loạn ngữ, bóng râm bao phủ ở trong lòng mọi người liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cùng một gã đầu óc đơn giản, vĩnh viễn không biết sợ hãi cùng nhau chiến đấu, thực ra cũng không tồi.

Luôn luôn cảm thấy dễ dàng làm mình trở nên càng dũng cảm.

Tỳ Ba mỉm cười, tiếp tục vùi đầu làm việc.

Không biện pháp giúp ngươi đánh nhau, ta chỉ có thể dùng phương thức của ta để cùng sóng vai chiến đấu với ngươi.

Há (sao - DG) có thể để ngươi chiến đấu một mình?

Thanh đồng đại sảnh tại Tam Hồn thành là phong cách điển hình của Nam Thập Tự, mười hai cây trụ thanh đồng dày nặng, chống đỡ mái vòm cao ba mươi mét, hoa văn thô kệch ngắn gọn khiến nơi đây hoàn mỹ một cách đặc biệt.

Thanh đồng đại sảnh kín người hết chỗ, mọi người trên mặt vui sướng, nơi đây cơ bản đều là cơ quan sư.

Hiện tại muốn ở Tam Hồn thành kiếm ăn, không dễ dàng như trước đây. Lượng lớn cơ quan sư tập hợp, cạnh tranh cũng trở nên kịch liệt rất nhiều. Mà phía quản lý Tam Hồn thành đem nguyên lý giải (thấu hiểu-giải thích) tỏa cơ quan hồn giáp tản ra, lập tức dẫn phát rồi cơ quan thuật

một trận cách mạng hoàn toàn mới. Khái niệm võ hồn làm cho cơ quan thuật sinh ra vô tận biến hóa, cũng khiến những cơ quan sư này nhìn thấy một cái thế giới mới tinh.

Các loại kỳ tư diệu tưởng, các loại bất đồng nếm thử, cơ quan hồn giáp đủ loại kiểu dáng, giống như nấm mọc lên, không ngừng hiện lên.

Bây giờ, một loại cơ quan hồn giáp hoàn toàn mới sinh ra, từ lâu không cách nào dẫn phát oanh động giống như trước vậy. Các cơ quan sư kiến thức rộng rãi, ánh mắt tự nhiên cũng cẩn thận rất nhiều. Chân chính hấp dẫn bọn họ là phía quản lý Tam Hồn thành định kỳ mở ra một ít kỹ thuật mới.

Những kỹ thuật này đối với Tam Hồn thành mà nói, đã không tính là kỹ thuật mới nhất, nhưng đối với những cơ quan sư tự do này mà nói, vẫn cũng đủ tiên tiến.

Tuy rằng những kỹ thuật này là miễn phí, không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể được đến. Phía chủ Tam Hồn thành có một bộ phương pháp tính toán giá trị cống hiến nghiêm mật giá trị, cống hiến đạt được trị số tương ứng liền có thể đổi lấy kỹ thuật tương ứng.

Cái cử động này vừa ra, lập tức chiêu mộ được gần chín thành cơ quan tác phường ở Tam Hồn thành.

Nếu như nói, công nghệ thành thục đối với cơ quan công xưởng mà nói, ý nghĩa lợi nhuận. Như vậy nếu giá trị cống hiến đạt được tình trạng nhất định, thậm chí có thể dự thính đại sư giảng bài, không thể nghi ngờ là cơ hội mà bất cứ một vị cơ quan sư nào tha thiết ước mơ.

Chính là những cử động đầy mê hoặc này, như một tấm lưới vô hình đem toàn bộ cơ quan sư ở Tam Hồn thành đều chiêu mộ vào trong đó. Trong cơ quan sư không thiếu hạng người ánh mắt sắc bén, bọn họ tự nhiên có thể nhìn ra tới dụng ý của Tam Hồn thành, nhưng cái này không chút nào ảnh hưởng tới nhiệt tình bọn họ tham gia vào trong đó.

Người định ra những cử động này là người ốm không chịu được gió- Tỳ Ba.

Tái Lôi bọn họ bản thân càng cảm thấy hứng thú chính là nghiên cứu cơ quan thuật, bây giờ cơ quan hồn giáp thị trường rất lớn, căn bản không phải một nhà nào có thể ăn được. Tam Hồn thành chỉ sản xuất cơ quan hồn giáp cao giai, đỉnh cao thị trường lợi nhuận cũng đủ cao, đối với nhân lực chiếm dụng cũng không cao. Mà trung cùng thấp kém thị trường thì mở ra cấp cái công xưởng khác ở Tam Hồn thành.

Dùng giá trị cống hiến theo mỗi cái nhà đổi lấy kỳ tư diệu tưởng và tân kỹ thuật, từ đó chính mình lớn mạnh, lại dùng chính công nghệ đã thành thục của mình nuôi trở lại mỗi cái công xưởng, làm cho đề cao trình độ, hạ thấp thành phẩm.

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, Tam Hồn thành các cơ quan sư cùng Tam Hồn thành là một loại quan hệ cộng sinh.

Hiện tại nghe được sẽ có nhiệm vụ đưa ra, cơ quan sư của mỗi tác phường gần như đều chạy tới đây. Nhiệm vụ mà Tam Hồn thành tuyên bố, xưa nay là ngày cố định, đột nhiên muốn thông tri tới mọi người có nhiệm vụ, vậy khẳng định là nhiệm vụ khẩn cấp. Nhiệm vụ khẩn cấp ý nghĩa càng nhiều giá trị cống hiến.

"Nghe nói Thần thiếu niên trở về rồi? Thật sự là quá tốt! Đêm nay phải chúc mừng một cái!"

"Trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi, thật vất vả vượt qua mấy ngày ngày lành, thần thiếu niên không tại, trong lòng tổng không an tâm."

"Là phải chúc mừng một cái, đêm nay ta làm chủ tiệc!"

"Ha ha, hôm nay người nào lấy được đơn hàng, người đó làm chủ tiệc!"

"Chủ ý này hay, xác định như vậy đi!"

...

Đoàn người tốp năm tốp ba mà nói chuyện tào lao, đề tài đa số thảo luận Thần thiếu niên đột nhiên trở về. Bây giờ cuộc sống của bọn họ so với trước đây không biết tốt hơn bao nhiêu. Cái chức nghiệp Cơ quan sư này, theo trước đây chẳng một ai hỏi thăm, đến bây giờ chạm tay có thể bỏng, đều không tách khỏi Thần thiếu niên. Trong bọn họ, rất nhiều người đến Tam Hồn thành từ rất lâu, biết rõ Tam Hồn thành làm sao từng điểm lớn mạnh.

Một nhóm nhân viên công tác đi vào đại sảnh, cầm đầu chính là Quế Viên, ầm ĩ âm thanh lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Một gã cơ quan sư gan lớn quen biết hô một tiếng nói: "Quế Viên tiểu tthư, nhiệm vụ lần này là đẳng cấp gì a?"

Lỗ tai mỗi người nhất tề soàn soạt dựng thẳng lên, đẳng cấp của nhiệm vụ càng cao, ý nghĩa càng nhiều giá trị cống hiến.

"Cao cấp nhất."

Quế Viên tận lực khiên giọng nói của mình duy trì (giữ) bình tĩnh, nhưng nàng cũng biết rõ, ba chữ này sẽ tạo ra phản ứng dạng gì.

Mọi người ngây ngẩn cả người, thanh đồng đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Trong lịch sử Tam Hồn thành, chưa từng xuất hiện nhiệm vụ đẳng cấp tối cao, ánh mắt đoàn người, tất cả đều bị danh võ giả đang treo bảng nhiệm vụ kia hấp dẫn.

"Thu mua 【 quái thú 】 cơ quan hồn giáp, số lượng không hạn chế, thời gian, một tuần lễ."

【 quái thú 】?

Đoàn người lại lần nữa sửng sốt, 【 quái thú 】 không phải cơ quan hồn giáp đỉnh cao gì. Từ sau khi Đinh Ốc phát minh ra【 quái thú 】, nó

tại Đại Hùng tọa cơ quan binh đoàn không được coi trọng, nhưng ở bên ngoài lại khá là được hoan nghênh, là điển hình trong tường nở hoa ngoài tường thơm. Cái này trái lại không kỳ quái, cơ quan binh đoàn của Đại Hùng tọa được ca tụng là điện phủ của cơ quan võ giả, không thiếu cơ quan võ giả có thiên phú, cơ quan hồn giáp thiên hướng cơ quan võ giả thiên phú thấp như loại này, tác dụng không lớn.

Nhưng đối với cơ quan võ giả phổ thông mà nói, loại cơ quan hồn giáp đơn giản, tiện nghi, dễ dàng duy trì (giữ), sức chiến đấu xuất chúng này quả thực là trang bị tốt nhất. Ngoại trừ xấu một chút ra, không khuyết điểm gì khác.

Tam Hồn thành thu 【 quái thú 】 cũng đã đủ kỳ quái rồi, nhìn cái dạng này, số lượng cần lại còn cực lớn.

Thời gian một tuần lễ, thảo nào là cái nhiệm vụ khẩn cấp.

Nhưng, nhiệm vụ như vậy, sao có thể là cao cấp nhất?

Quế Viên xem ranh bốn phía, giống như chưa nhìn thấy nghi hoặc trên mặt những người này, bình tĩnh nói: "Hạng nhiệm vụ này là do Đường Thiên đại nhân tự mình tuyên bố."

Đại sảnh nguyên bản tựu an tĩnh như chết lại càng tĩnh mịch. Nhiệm vụ khẩn cấp đầu tiên đã khiến người cảm thấy kỳ quái rồi, lại còn nhiệm vụ cao cấp nhất lần đầu tiên xuất hiện, lại thêm là nhiệm vụ do Đường Thiên đại nhân lần đầu tiên tuyên bố.

Hiện tại nhiệm vụ này, có chuyện!

Đại nhân mới trở về, liền tuyên bố một cái nhiệm vụ như vậy?

Cơ quan sư đều là hạng người tâm tư linh động, lập tức có người giương giọng hỏi: "Có phải là có chiến sự?"

Quế Viên không nói chuyện.

Cái cơ quan sư khác lập tức tỉnh ngộ, nhiều【 quái thú 】như vậy, ngoại trừ dùng cho chiến tranh, tuyệt đối không khả năng thứ hai. Tuy rằng mọi người không biết vì sao đại nhân cần【 quái thú 】 loại cơ quan hồn giáp cũng không tính đứng đầu này, nhưng nhu cầu khổng lồ như thế, nhu cầu gấp gáp như thế khiến mọi người có chút bất an.

Chiến tranh!

Thanh đồng đại sảnh một trận rối loạn, làn sóng âm thanh ầm ầm bùng nổ.

"Là có người đánh bọn ta sao?"

"Cũng dám động thủ với chúng ta! Chán sống rồi!"

...

Trên mặt mọi người hiện lên bất an, phẫn nộ, khủng hoảng.

Nhìn mọi người kích động, trong lòng Quế Viên cảm động vô cùng, bỗng nhiên khom người: "Nhờ cậy mọi người rồi!"

Một trận an tĩnh nhất thời, đại sảnh lại lần nữa nổ tung. Những cơ quan sư trong thường ngày rất có tu dưỡng này, lúc này tình cảm quần chúng xúc động phẫn nộ, ai nấy đỏ mặt tía tai, con mắt đỏ bừng.

"Không thành vấn đề! Không phải 【 quái thú 】 sao! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!"

"Đi! Chúng ta liền bắt đầu!"

"Mẹ nó, phải cho đám nhóc con kia kiến thức một cái sự lợi hại của chúng ta!"

"Thiếu thanh đồng đến thương khố ta lấy, đoàn người đừng chậm trễ thời gian!"

"Thanh đồng hồn hạch không đáng mấy tiền, ta chất đống ở cửa điếm, người nào dùng hết rồi, tự lấy!"

...

Các lão cho xin phiếu vote cho dịch giả Bất Bại Chiến Thần cuối bài, đa tạ. - Ducbv

Tiền Sâm lảo lảo đảo đảo mà đi ra thanh đồng đại sảnh, đầy đầu óc chỉ có hai chữ "Chiến tranh". Hắn có một cái cơ quan công xưởng của chính mình, Tiền Ký cơ quan phường. Tiền Sâm tới Tam Hồn thành tương đối sớm, lúc đó Tam Hồn thành cửa hàng giá cả còn không đến phân nửa hiện tại. Tam Hồn thành bây giờ trở thành Thánh địa trong cảm nhận của cơ quan sư, gần bảy thành cơ quan sư trở lên đều tụ tập nơi này. Mà như là mỗi một vị cơ quan sư đều sẽ đến nơi đây du học.

Con của hắn Tiền Quan, trong một lần vô ý thu được một loại phối phương hợp kim đặc thù. Chính là phối phương hợp kim này giúp Tiền Ký cơ quan phường kiếm được giá trị cống hiến khiến người đỏ mắt. Mà Tiền Ký cơ quan phường dùng giá trị cống hiến đổi lấy mấy hạng công nghệ, điều này làm cho trình độ cơ quan hồn giáp của bọn họ đại tăng, lượng bán cũng theo đó đại tăng.

Tiền Sâm theo đó mở rộng quy mô, tuyển thêm mấy tên cơ quan sư, bây giờ Tiền Ký cơ quan phường đã có hai mươi cơ quan sư. Tại Tam Hồn thành tuy rằng không tính công xưởng lớn, coi như là có chút danh tiếng.

Hắn hít sâu một hơi, vào đông không khí lạnh khiến hắn đột nhiên thanh tỉnh rất nhiều. Trên mặt hắn đột nhiên đỏ lên giống như say rượu, nắm đấm không nhịn được nắm chặt, hắn bỗng dưng nhanh hơn bước tiến, phóng hướng gia công xưởng của mình.

Bên trong công xưởng, một vị thiếu niên da đen như than đang chuyên tâm cắt xén thanh đồng giáp phiến, hắn là nhi tử Tiền Quan của

Tiền Sâm. Tiền Quan thần sắc chuyên chú, động tác giống như mây bay nước chảy, khiến người cảnh đẹp ý vui.

Trên mặt Tiền Sâm lộ ra mỉm cười, thiên phú của Tiền Quan càng tốt hơn hắn, Tiền Ký cơ quan phường trong tay Quan nhi nhất định sẽ phát dương quang đại.

Hắn vỗ vỗ tay, hô gọi mọi người, giọng điệu nghiêm túc trước nay chưa từng có: "Mọi người dừng hết công việc hiện tại lại, từ hôm nay trở đi, toàn lực sản xuất 【 quái thú 】!"

"Đơn hàng kia làm sao bây giờ?" Một gã cơ quan sư thất thanh.

"Trả tiền bồi thường hợp đồng." Tiền Sâm cảm thấy mình cực kỳ bình tĩnh.

Đoàn người hai mặt nhìn nhau, cái này lại còn cái Tiền Sâm keo kiệt tính toán chi ly kia sao?

Khi đoàn người hiểu rõ phát sinh chuyện gì, ai nấy con mắt đều đỏ, mở lời không nói, liền vùi đầu bắt đầu làm việc.

Ban đêm, bầu trời màu xám của Tam Hồn thành bị thanh đồng nung chảy chiếu đỏ bừng. Từng công xưởng đèn đuốc sáng trưng, trắng đêm nổ vang, hỏa hoa bắn tung toé, Tam Hồn thành sáng lên như ban ngày, khí lạnh trời đông bị đuổi tản ra, sóng nhiệt cuồn cuộn, giống như khí nóng mùa hè.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 822: Nam Nhân Quyết Định Thắng Bại

"Chúng ta không có nhiều thời gian, một khi Thánh điện xử lý xong chòm Song Ngư, chênh lệch giữa song phương liền kéo ra rất lớn. Chúng ta cần phải có hành động, càng về sau, thế cục sẽ càng bất lợi đối với chúng ta."

Sắc mặt Đường Sửu nghiêm trọng, hắn còn thói quen gọi Quang Minh tọa là Thánh điện. Hắn tọa trấn Thiên lộ, chỉ huy toàn cục, tại trên chính diện chiến trường, hắn không chút nào rơi xuống hạ phong, dù cho chống lại Bạch Diệp binh đoàn cùng Thánh Huyết binh đoàn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn càng cảm thấy vất vả.

Đường Sửu chỉ là một gã võ tướng thuần túy, thủ đoạn bên ngoài chiến trường không gì đáng khen. Mắt mở trừng trừng mà nhìn đối phương, giống như lửng thửng sân vắng hoàn thành bố cục, phe mình hoàn cảnh xấu càng lúc càng lớn, loại cảm giác này quả thực sự là không ổn chút nào.

Đường Thiên nghiêng đầu hỏi: "Hành động thế nào?"

----------Xin phiếu cho dịch giả team Bất Bại chiến thần ----------

"Công chiếm một cái Chòm sao Hoàng đạo." Trong mắt Đường Sửu lấp lánh tinh quang, cái này là kế hoạch hắn chuẩn bị đã lâu. Trong mắt hắn, chỉ có cũng khuếch trương mới có thể ngăn chặn thánh điện khuếch trương. Bố cục gì gì đó, hắn không quen thuộc, nhưng bàn về chiến đấu, hắn không hãi sợ bất cứ kẻ nào.

Công chiếm một cái Chòm sao Hoàng đạo, hắn cũng nắm chắc.

Nhưng hắn cũng không tự ý phát động, mà là đem kế hoạch này nói cho Đường Thiên. Công chiếm một cái chòm sao Hoàng đạo cũng không khó khăn, nhưng cái này ý nghĩa Đại Hùng tọa triệt để chuyển biến sách lược đối ngoại, chỉ có một người có tư cách làm ra quyết định này, đó chính là Đường Thiên.

"Không thích hợp." Nói chuyện chính là Tỳ Ba, nàng lắc đầu: "Vậy chúng ta có khác gì Thánh điện? Cục diện hiện tại, Thánh điện là cái đích cho mọi người chỉ trích. Mặc cho những chòm sao Hoàng đạo kia có tệ bao nhiêu, nhưng bọn họ vẫn là minh hữu của chúng ta. Một khi chúng ta cũng làm như Thánh điện, trận tuyến đồng minh liền tan rã. So về lực hiệu triệu, chúng ta kém xa Thánh điện."

Thần sắc Tỳ Ba bình tĩnh, bọn họ không chỉ một lần thảo luận vấn đề này.

"Chúng ta cứ như vậy sẽ bị bọn họ càng ngày càng bỏ xa." Đường Sửu trầm giọng nói: "Độ dày năng lượng của bọn họ cao hơn nhiều so với chúng ta, tốc độ võ giả tu luyện nhanh hơn nhiều so với chúng ta, bọn họ sẽ càng ngày càng mạnh."

"Có lẽ chúng ta có thể cân nhắc kết minh." Tỳ Ba nói: "Sư tử vương Lôi Ngang đang làm chuyện này."

"Danh vọng chúng ta không đủ, bọn họ không nghe chúng ta." Đường Sửu lạnh lùng nói: "So với mất đi quyền chủ động, ta tình nguyện quyết chiến cùng Thánh điện."

Độ dày năng lượng? Đường Thiên con mắt sáng ngời, nói tới độ dày năng lượng, Thiên lộ làm sao có thể so cùng Thánh vực?

Trong đầu chợt lóe lên một ý, Đường Thiên lẩm bẩm: "Ta đã rõ rồi. độ dày năng lượng của Quang minh tọa cao, cho nên tốc độ tu luyện của chúng ta so ra kém người khác, đúng hay không? Mặt khác, chỉ cần

chúng ta có thể đề cao tốc độ tu luyện của mọi người thì sẽ không bị vứt xa đúng hay không? Đề cao tốc độ tu luyện, ta suy nghĩ, độ dày năng lượng, truyền thừa, chăm chỉ. Độ dày năng lượng chúng ta không bằng bọn họ, truyền thừa, chăm chỉ mọi người không sai biệt lắm. Vậy còn có thứ gì có thể đề cao tốc độ tu luyện? Độ dày năng lượng, ta có biện pháp rồi!"

Mọi người đều quét ánh mắt nhìn Đường Thiên, đầy vẻ mong đợi.

Đường Thiên đầy vẻ hưng phấn, hai mắt tỏa ánh sáng: "Năng lượng ốc, chúng ta có năng lượng ốc a!"

Lúc bọn họ tại Sài Lang tọa thì bởi vì độ dày năng lượng không đủ, nhờ Binh chỉ điểm, bọn họ kiến lập rất nhiều cổ đại năng lượng ốc. Sau đó, Tái Lôi lấy năng lượng ốc làm nguyên bản, tiến thêm một bước phát triển ra Luyện công phục. Đến sau lại Siêu cấp hùng trứng, đều tham khảo một ít đặc điểm của Năng lượng ốc.

Mà theo Đại Hùng tọa không ngừng lớn mạnh, độ dày năng lượng nhanh chóng đề cao đến tiêu chuẩn chòm sao Hoàng đạo, năng lượng ốc mới dần dần mất đi tác dụng.

"Chúng ta không nhiều ngôi sao thạch như vậy." Đường Sửu lắc đầu, nguyên lý của Năng lượng ốc cũng không quá phức tạp, rút ra năng lượng từ ngôi sao thạch, gia tăng độ dày năng lượng trong không khí. Nhưng muốn độ dày năng lượng càng cao, cần ngôi sao thạch lại càng nhiều.

Nếu như muốn đạt được độ dày năng lượng như Quang Minh tọa do bốn cung hợp nhất, vậy số lượng ngôi sao thạch cần thiết là Đại Hùng tọa căn bản không cách nào gánh chịu.

Đường Thiên vẻ mặt đắc ý: "Nơi này không, nhưng Thánh vực có a."

Mọi người không khỏi ngẩn ra.

"Độ dày năng lượng tại Thánh vực rất cao, ngôi sao thạch tinh khiết cao độ tùy ý có thể thấy, đẳng cấp rất cao, giá cả rẻ. Bên kia, chiến hạm chính là dùng đỉnh giai ngôi sao thạch thôi động. Chiến hạm lớn một chút, một ngày tối thiểu tiêu hao mấy trăm hơn một nghìn khối đỉnh giai ngôi sao thạch."

Tê, mọi người hít vào một hơi, không cách nào tưởng tượng trường hợp như vậy. Tại Thiên lộ, ngôi sao thạch cao giai cực kỳ đắt đỏ, hơn nữa số lượng ít ỏi.

Chiến hạm một ngày phải tiêu hao hơn mấy trăm nghìn khối đỉnh giai ngôi sao thạch, mọi người căn bản không cách nào tưởng tượng.

"Nơi đó, năng lượng hải rộng lớn vô biên, tất cả đều là biển rộng hội tụ các loại thuộc tính năng lượng. Để ta xem đến lúc đó có thể hay không kiếm cái đại kẻ về đây." Đường Thiên càng nghĩ càng là hưng phấn: "Ngoại trừ ngôi sao thạch, còn có bí bảo. Chúng ta có thể cầm một nhóm bí bảo qua đó, hấp thu năng lượng nơi đó, sau đó đưa trở về. Như vậy uy lực đẳng cấp khẳng định phải lên mấy cái bậc thang."

Đoàn người hai mặt nhìn nhau, theo lý luận, giống như moi không ra sai lầm gì, nhưng thật sự khả thi sao?

Đường Sửu người thứ nhất có phản ứng, hắn đã đi qua Thánh vực, chỉ là hắn không nghĩ tới có thể dùng phương thức như vậy tới giải quyết vấn đề. Không cần sách lược gì, không có bố cục gì, hoàn toàn là đơn giản thô bạo, thật đúng là phù hợp phong cách thiếu niên bệnh tâm thần.

"Có thể thử một chút." Đường Sửu trầm ngâm: "Nhưng ngươi hiện ở Quang Minh châu, thế nào kiếm ngôi sao thạch?"

"Đương nhiên là đoạt rồi!" Đường Thiên làm ra lẽ đương nhiên: " Trong thương khố Quang Minh châu, ngôi sao thạch chồng chất như núi, tùy tiện đoạt một nhóm cũng phát rồi. Hơn nữa kế hoạch của Binh, chính là bảo ta tốt nhất có thể trực tiếp đánh vào trái tim Quang Minh châu,

như vậy thì thắng rồi. Hắc hắc, một kích quyết thắng, còn phải là trông vào thần thiếu niên a!"

"Tựu dựa vào 【 quái thú 】?" Tái Lôi cuối cùng nhịn không được.

Trong Tam Hồn thành, đông đảo chủng loại cơ quan hồn giáp mạnh hơn【 quái thú 】, nàng không nghĩ đến, Đường Thiên lại sẽ chọn lựa loại cơ quan hồn giáp này. Hiện tại nghe hắn muốn thâm nhập Quang Minh châu nội địa, càng thêm lo lắng, 【 quái thú 】 có thể đảm đương trọng trách như thế sao?

"Cái này là bước đầu tiên." Đường Thiên suy nghĩ một chút: "Tạm thời chúng ta sẽ không gặp phải địch nhân quá lợi hại. Chờ Quang Minh châu kịp phản ứng, đã là một đoạn thời gian sau. Dù sao Quang Minh châu cái gì đều có, hắc hắc, còn tiết kiệm công sức chúng ta vận chuyển."

Đường Thiên nóng lòng muốn thử, nghĩ đến kế tiếp đánh một trận, hắn liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Một mình thâm nhập địch nhân nội địa, phiên giang đảo hải, hành động vĩ đại như thế quả thực là cực hạn khiêu chiến! Chuyện có phong cách như thế, chỉ có Thần thiếu niên mới có thể đảm nhiệm được a! Các ngươi nhìn đi, tại thời điểm mấu chốt lại còn thần thiếu niên đáng giá tin cậy nhất a!

Hắn vốn là dự định đi ngang qua Quang Minh châu, trở lại Nam Minh kề vai chiến đấu cùng mọi người. Nhưng kế hoạch của Binh vừa đưa ra, hắn lập tức đem ý nghĩ này vứt ra đằng sau, Nam Minh trận chiến gì so với kế hoạch này, hoàn toàn ảm đạm không ánh sáng a. (không thể so sánh - DG).

Thần thiếu niên sao có thể đem thời gian lãng phí tại nhiệm vụ độ khó quá thấp, không đủ tạo phong cách?

Chỉ có đánh một trận chiến thắng như vậy, hóa không khả năng làm có khả năng, trận chiến có một không hai khiến thiên hạ vì đó chú mục mới là chuẩn bị xứng với thần thiếu niên a.

Vì vậy Đường Thiên nhìn khuôn mặt bài tú-lơ-khơ của Binh kia, cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều,

Đường Thiên đã hạ quyết tâm, nhất định phải quậy Quang Minh châu đến trời long đất lở.

Nam nhân quyết định thắng bại!

Nam nhân quyết định vận mệnh thiên hạ!

Ôi má ơi, chỉ suy nghĩ cũng cảm thấy dễ chịu muốn chết rồi... Làm sao bây giờ, dừng không được a!

Nghĩ đến cái này, miệng Đường Thiên liền khép không được.

Tuy nhiên, trận chiến đầu tiên trọng yếu nhất! Hắn dùng hết khí lực toàn thân, nỗ lực thu hồi dáng tươi cười, nghiêm túc nói: "【 quái thú 】 nhất định phải nghĩ biện pháp giúp ta chuẩn bị nhiều một ít, càng nhiều càng tốt."

Tái Lôi và Tỳ Ba nhìn nhau cười, sung mãn lòng tin.

"Yên tâm." Tái Lôi ngửa nghiêm mặt, khuôn mặt diễm lệ xen lẫn một tia kiêu ngạo: "Nhất định sẽ không lầm chuyện của ngươi."

"Ta đây về trước một chuyến rồi." Đường Thiên quay mặt hỏi Tỳ Ba: "Đồ vật chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Tỳ Ba hơi hơi khom người: "Đã chuẩn bị xong rồi."

Hoang châu.

Phụ cận tinh môn thông tới Tội vực, hình dáng cơ bản một tòa thành thị từ từ hình thành. Nơi đây là Tội vực xuất khẩu, là khu vực binh gia

nhất định tranh, là lô cốt đầu cầu từ Tội vực thông tới bên ngoài. Lúc đầu Đỗ Tâm Vũ bọn họ cho rằng có thể xông qua Tội môn đã không tệ rồi, từ đầu không nghĩ đến, bọn họ có thể chiếm lĩnh Tội môn.

Khi Tội môn được chiếm lĩnh, bọn họ bỗng nhiên phát hiện mình làm công tác chuẩn bị không đầy đủ.

Địa phương này cần thiết phải cố thủ!

Chỉ cần cố thủ nơi đây, Tội vực liền nắm giữ chủ động.

Tuy rằng chuẩn bị vội vàng, nhưng năng lực của Đỗ gia tại Tội vực không gì sánh bằng, toàn bộ Tội vực hoàn toàn được phát động đứng lên. Vô số vật tư, tài liệu, như thủy triều, ngày đêm kiêm trình, cuồn cuộn không ngừng đưa đến nơi đây.

Cho nên khi Đường Thiên trờ lại, ngạc nhiên phát hiện nơi đây nhiều ra một tòa cứ điểm đã hoàn thành non nửa.

Tốc độ cùng hiệu suất này khiến Đường Thiên giật nảy mình, âm thầm líu lưỡi. Nhìn thấy những người Tội vực nhiệt tình mười phần kia, trong lòng Đường Thiên cũng không khỏi sung mãn cảm khái. Lúc trước hắn cảm thấy người Tội vực thiếu nhiệt huyết, cho rằng đại đa số người đối với trở về Thánh vực cũng không khát vọng, hiện tại mới phát hiện mình nghĩ sai rồi. Hắn rất khó đem những người Tội vực nhiệt tình tràn đầy này liên hệ với những người Tội vực nao núng nhát gan lúc trước kia.

Được rồi, coi như là làm một chuyện tốt.

Đường Thiên đắc ý dào dạt mà tự biểu dương mình.

Dọc đường dân chúng Tội vực nhìn thấy Đường Thiên, đều vội không ngừng hành lễ. Đỗ gia gia nhập vào dưới trướng Đường Thiên đã không phải bí mật gì. Ở trong mắt đại bộ phận người, Tội vực lấy Đỗ gia

như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, Đỗ gia gia nhập vào dưới trướng Đường Thiên, đó chính là Tội vực gia nhập vào dưới trướng Đường Thiên.

Lần này có thể trở về Thánh vực, như là toàn bộ dựa vào Đường Thiên, mọi người đối với gia nhập vào dưới trướng Đường Thiên đại nhân cũng không bài xích gì.

Tội vực bị áp chế quá lâu, rời xa Thánh vực quá lâu, tuy rằng trở về Thánh vực, nhưng Thánh vực đối với bọn họ mà nói, như là là một cái địa phương hoàn toàn xa lạ, khó tránh khỏi có chút không tự tin.

Đỗ Tâm Vũ nhìn thấy Đường Thiên, nhẹ nhàng lại đây, khom mình hành lễ: "Đại nhân, ngài trở về rồi?"

"Đúng vậy, các ngươi động tác rất nhanh a." Đường Thiên ho nhẹ một tiếng.

"Thời gian cấp bách." Đỗ Tâm Vũ nghiêm mặt nói: "Đại nhân, cái thành này còn chưa đặt tên, còn thỉnh đại nhân đặt cái tên."

Ôi, đây chính là cơ hội tốt để thể hiện, tiểu nha đầu thực sự là biết điều!

Đường Thiên hồn nhiên không cảm giác đến mình cũng chẳng lớn hơn Đỗ Tâm Vũ bao nhiêu, suy nghĩ phải đặt cái tên vang dội, nhưng nghẹn nửa ngày, đẩy ra một câu: "Cái này là Hoang châu, vậy thì gọi là Hoang thành là được rồi."

Đỗ Tâm Vũ gật đầu: "Được."

Liếc mắt nhìn tiểu nha đầu nửa ngày, Đường Thiên một trận ngực khó chịu. Uy uy uy, ngươi liền một cái chữ "Được" là xong rồi? Tiếng vỗ tay đâu chứ? Tán dương ở đâu chứ? Sùng bái ở đâu a?

Đỗ Tâm Vũ chú ý tới ánh mắt Đường Thiên, quay mặt: "Đại nhân có nghi vấn gì?"

Quá không biết điều rồi!

Đường Thiên ho nhẹ một tiếng: "Đỗ Khắc bọn họ đâu?"

"Bọn họ đang tại nghiên cứu như thế nào vận dụng năng lượng." Đỗ Tâm Vũ chỉ vào bầu trời phía xa.

Đường Thiên lúc này mới chú ý tới, bên ngoài thành hơn mười dặm, một đám điểm đen đang phập phềnh trong không trung. Chỉ thấy xung quanh bọn họ bỗng nhiên sấm rung chớp giật, bỗng nhiên hỏa quang nổ tung, bỗng nhiên cuồng phong gào thét.

Bỗng nhiên, Đường Thiên nhẹ “ồ” một cái.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 823: Đại Kế Hoạch Cải Tạo Hoang Châu

Lòng tin của Đỗ Khắc không phải là không có cơ sở.

Ngoại trừ hắn, binh đoàn Tội vực bao gồm gần như hơn nửa tinh anh của Tội vực, Chiến Lực bảng trước mười liền có hơn một nửa, mỗi một vị đều là thiên tài trải qua vô số khảo nghiệm tàn khốc. Khi nhiều tinh anh như vậy tụ tập cùng một chỗ, đồng tâm hiệp lực thì hắn rất mong đợi hiệu quả sẽ sinh ra.

Sự thực đã chứng minh phán đoán của hắn, bọn họ rất nhanh liền có đột phá.

Điều đầu tiên bọn họ cần phải khắc phục là năng lượng quấy rầy việc cảm ứng pháp tắc. Về điểm này, suy đoán của Đỗ Khắc xảy ra sai lệch. Năng lượng quấy nhiễu tới việc cảm ứng pháp tắc là không chỗ nào không có, cảnh giới càng cao bị ảnh hưởng càng lớn. Nhưng Đỗ Khắc lý giải (thấu hiểu-giải thích) đối với pháp tắc vượt xa người khác, khi hắn phát hiện hiện tượng đặc biệt này, hơi chút suy tư liền hiểu rõ then chốt trong đó.

----------Xin các lão vote cho dịch giả truyện Bất Bại Chiên Thần a, link cuối bài ------

Võ giả Tội vực cảnh giới thấp dùng lực lượng huyết nhục kích phát pháp tắc tuyến, pháp tắc tuyến trực tiếp liên thông với huyết nhục do đó nhận ảnh hưởng nhỏ nhất. Mà người Tội vực đã lĩnh ngộ Pháp tắc diện, lực lượng xuất phát từ Pháp tắc diện phóng ra, Pháp tắc diện cũng không liên thông với huyết nhục, đối với loại cảm ứng này năng lượng sinh ra cảm ứng mãnh liệt. Pháp tắc lĩnh vực võ giả cũng cũng như thế.

Đỗ Khắc bọn họ nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, thay đổi hình thức triệu hoán, trước dùng lực lượng huyết nhục kích phát pháp tắc tuyến rồi lại dùng pháp tắc tuyến diễn biến ra Pháp tắc diện, pháp tắc lĩnh vực.

Mà những tinh anh tài hoa hơn người này bắt đầu suy nghĩ làm cách nào dùng pháp tắc đi chi phối năng lượng. Cái này là một cái công trình to lớn, pháp tắc chủng loại phong phú, thuộc tính năng lượng cũng nhiều như ngôi sao. Nếu như nói, pháp tắc là một cái chìa khóa, bọn họ cần phải tìm đến ổ khóa tương ứng với nó.

Hoang châu thưa thớt năng lượng, nên sự quấy rầy không quá mãnh liệt, thật to rút ngắn thời gian bọn họ tìm tòi.

Để không ảnh hưởng đến việc xây dựng cứ điểm, bọn họ rời xa tinh môn. Sơ bộ có thể dùng pháp tắc chi lực, bọn họ đã có thể lơ lửng không trung, nhưng muốn tự nhiên phi hành giống như trước đây thì còn con đường rất dài phải đi.

Phập phềnh tại giữa không trung, bọn họ hoặc nhập định, hoặc đứng yên, hoặc hoa chân múa tay vui sướng, hoặc nói lẩm bẩm, mỗi người không giống nhau.

"Ta tìm được rồi!"

Một tiếng hô to tràn đầy kinh hỉ, lập tức khiến cho mọi người rối loạn.

Chỉ thấy đầu ngón tay hắn sáng lên một cái điểm sáng lớn cỡ hạt đậu tương, phóng ra quang mang màu cam nhu hòa. Ngón tay hắn nhẹ nhàng vung lên, vô số điểm sáng màu cam dồn dập vẩy ra, trông rất đẹp mắt. Điểm sáng như mưa, bốc lên biến ảo, thấy được khiến người hoa cả mắt.

Người xung quanh không khỏi ước ao mà nhìn hắn, hắn tu luyện quang pháp tắc, nơi đây nồng nặc nhất chính là quang năng lượng, người đầu tiên lĩnh ngộ cũng không kỳ quái.

Đoàn người sĩ khí rất là phấn chấn, có một người thành công chứng minh con đường bọn họ đi là chính xác.

Đường Thiên nhìn điểm sáng xa xa tỏa ra năng lượng dao động, không khỏi vuốt cằm. Dao động không kém a, hắn hơi trầm ngâm, liền hiểu được. Dùng pháp tắc chi phối năng lượng, làm ít được nhiều, hơn nữa những người này ngâm lâu cực sâu trong pháp tắc, một khi tìm đến bí quyết, sức chiến đấu sẽ nhanh chóng bay lên.

Đường Thiên bỗng nhiên cảm thấy Hoang thành có khả năng cố thủ.

Lúc trước hắn kỳ thực rất không xem trọng Hoang thành, Hoang thành năng lượng tuy rằng thưa thớt, nhưng rốt cuộc không phải Tội vực. Quang Minh châu võ giả bị suy yếu không ít, nhưng võ giả Tội vực bị suy yếu càng nhiều. Ngược lại, cố thủ Tội môn dễ dàng hơn nhiều. Chỉ cần phá hủy Quang minh cứ điểm, Tội môn cùng Tội vực sẽ không khác biệt gì với địa phương khác, Quang Minh võ giả tiến nhập chính là muốn chết.

Càng trọng yếu là dựa theo kế hoạch của Binh, hắn cần tận lực từ bên trong phá hư Quang Minh châu, cần phải chính là tính cơ động, không khả năng cứ điểm cố thủ.

Nhưng nhìn thấy binh đoàn Tội vực đột phá, Đường Thiên bắt đầu cân nhắc tới khả năng này.

Nếu như phía sau có một cái cứ điểm như thế, đó chính là gánh nặng tại lưng chân chính a, Quang Minh châu tuyệt đối không thể chịu đựng được, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp phá hủy nó.

Vậy cũng ý nghĩa, Hoang thành có thể hấp dẫn lượng lớn binh đoàn. Thành hoang hấp dẫn lượng lớn binh đoàn, vậy trong bụng Quang Minh châu chẳng phải là càng thêm trống rỗng?

Đường Thiên vuốt cằm, hai mắt tỏa ra tặc quang.

Mưu kế quá cao thâm hắn không nghĩ ra được, nhưng hợp kế như thế, hắn lại là cảm thấy cũng không sai. Thế nào mới có thể giúp Hoang thành, trở nên phòng thủ kiên cố?

Đường Thiên vuốt cằm mắt phóng tặc quang vắt hết óc, ca ca ca, hắn giống như nghe đến trong óc mình vô số bánh răng mọc đầy rỉ sắt đang phát ra thanh âm khiến người kiêng răng, rỉ sắt tuôn rơi như tuyết. Nhưng, trải qua thời gian dài nỗ lực, trời không phụ lòng người, hắn nghĩ đến một cái biện pháp tuyệt diệu —— đem vấn đề giao cho người thông minh!

Hắn quay mặt hỏi Đỗ Tâm Vũ: "Ngươi cảm thấy thế nào mới có thể thủ được Hoang thành?"

Đỗ Tâm Vũ hiển nhiên đã sớm suy nghĩ qua vấn đề này, giọng nàng bình tĩnh: "Cố thủ Hoang thành kỳ thực không khó, chúng ta chỉ cần có thời gian nhất định, đợi huynh trưởng bọn họ tìm được biện pháp chi phối năng lượng, Hoang thành liền rất khó bị công phá. Có lợi thế thủ thành, hậu phương có thể được đến Tội vực cuồn cuộn không ngừng giúp đỡ, chúng ta có thể kê cao gối mà ngủ a."

Có đạo lý...

"Chúng ta thiếu nhất là thời gian." Đường Thiên thành thành thật thật nói: "Một tuần sau, chúng ta sẽ phải xuất phát. Thiên lộ cùng Nam Minh hiện tại đối mặt áp lực rất lớn."

Đỗ Tâm Vũ không kinh ngạc, thân là một vị tướng lĩnh xuất sắc, nàng hiểu rõ là, sự được - mất một thành một trì cũng không trọng yếu, thắng bại toàn cục mới là then chốt chân chính. Một khi bọn họ xuất phát, rời Hoang châu, vậy nhất định sẽ kinh động Quang Minh châu, Hoang thành cũng sẽ theo đó tiến nhập tầm mắt Quang Minh châu.

"Chúng ta có thể buông tha Hoang thành, chuyên tâm phòng thủ Tội môn." Đỗ Tâm Vũ lãnh tĩnh nói.

"Nhưng ta hi vọng Hoang thành có thể hấp dẫn lực chú ý của địch nhân, tốt nhất hấp dẫn nhiều binh đoàn một chút." Đường Thiên thành thành thật thật nói.

Đỗ Tâm Vũ đại khái hiểu rõ ý tứ Đường Thiên, nàng nghĩ một cái, lắc đầu nói: "Rất khó thực hiện. Nếu không hoàn thành đột phá, chúng ta thiếu năng lực đối kháng Quang Minh châu. Hoang thành là cứ điểm loại hình Tội vực, tuy rằng cũng có thể phát huy tác dụng nhất định, nhưng tác dụng bị suy yếu thật lớn. Nơi đây không phải Tội vực."

Trong đầu Đường Thiên như lóe lên một ý nghĩ, hắn gấp giọng nói: "Ngươi hãy lặp lại lời vừa mới nói lần nữa đi!"

"Câu nào?" Đỗ Tâm Vũ sững sốt, nhưng nàng lập tức đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần.

Khi Đỗ Tâm Vũ nói đến "Nơi đây không phải Tội vực" thì Đường Thiên đột nhiên vỗ tay, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên khó mà ngăn chặn: "Không sai, nơi đây không phải Tội vực!"

Đỗ Tâm Vũ vẻ mặt nghi hoặc, nàng không rõ những lời này có vấn đề gì, nơi đây vốn có tựu không phải Tội vực a.

"Nơi đây không phải Tội vực, chúng ta có thể biến nó thành Tội vực a!"

Lời Đường Thiên nói làm người kinh ngạc chết sững.

Đỗ Tâm Vũ ngẩn ngơ, nàng cho rằng mình nghe lầm rồi, hỏi lại: "Biến Hoang châu thành Tội vực?"

"Không sai!" Đường Thiên cảm thấy vạn phần đắc ý với cái chủ ý tuyệt diệu này của mình.

Ha ha, chỉ có thần thiếu niên mới có thể đủ nghĩ ra chủ ý thiên tài như thế!

"Điều đó không khả năng." Đỗ Tâm Vũ lắc đầu, khôi phục lãnh tĩnh.

Đường Thiên đắc ý dào dạt: "Ngươi đến lúc đó sẽ biết."

Dứt lời, hắn xoay người hướng doanh địa Linh bộ đi đến. Đỗ Tâm Vũ không chút do dự đuổi theo, nhìn thấy bộ dáng Đường Thiên lời thề son sắt như thế, trong lòng nàng sung mãn hiếu kỳ. Biến Hoang châu thành Tội vực, chuyện hoang đường như thế thế nào có thể phát sinh?

Trên Hoang châu rộng lớn, một đoàn người lướt đi.

"Phía trước có một cái sơn cốc, hắn là phù hợp yêu cầu."

Văn Khang chỉ vào phía trước, sơn cốc như ẩn như hiện.

"Đi chỗ đó!" Lương Thu không lời vô dụng, trực tiếp dẫn dắt đội viên hướng sơn cốc phóng đi.

Sơn cốc không một bóng người, không một ngọn cỏ, nơi đây không biết bao nhiêu năm không xuất hiện qua tung tích con người.

Lương Thu nhanh chóng tuyển tốt vị trí, sau đó lấy ra một kiện bí bảo. Cái này là một kiện bạch ngân bí bảo chòm Song Ngư, hai con cá bạc trông rất sống động đầu đuôi liên thông, giống như đang bơi.

Bí bảo đột nhiên sáng lên chói mắt quang mang, năng lượng xung quanh điên cuồng mà vọt tới bí bảo trong tay hắn. Trong nháy mắt, một cái năng lượng vòng xoáy thật lớn hình thành, trong sơn cốc cát bay đá chạy, đội viên khác không thể không bay ra sơn cốc.

Văn khang nhìn cái vòng xoáy năng lượng giống như gió bão kia, một trận thất thần.

Bọn chúng rốt cuộc là lai lịch gì?

Hắn bị gọi tới Linh bộ, muốn hắn làm hướng đạo (chỉ đường - Dg). Dù sao đã đầu hàng rồi, hắn cũng không tâm tư chống lại gì, làm hướng

đạo thì làm hướng đạo đi. Thế nhưng khi hắn bước vào doanh địa Linh bộ, hắn tựu giống như bị làm định thân pháp, ngây ra như phỗng.

Hồn vật, hồn vật giá trị liên thành thả ra quang mang mê người mỹ diệu dao động.

Nhưng, khi những hồn vật giá trị liên thành này lấy đống làm đơn vị xuất hiện, giống như từng ngọn núi nhỏ thì nó mang đến lực xung kích không gì sánh bằng.

Ở trong nháy mắt kia, Văn Khang giống như nhìn thấy Quang minh tệ kim quang rực rỡ phủ kín Hoang châu.

Hắn cứ như vậy đại não trống rỗng mà đứng nhìn, nhìn bí bảo chồng chất như núi, từng kiện được phân cho Linh bộ đội viên. Mỗi người một kiện, đầu óc Văn Khang đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Không riêng gì hắn, các đội hữu ngày trước cùng theo hắn tới, cũng là không khác biệt.

Đầy đủ nửa giờ, đám người Văn Khang đều rơi vào một loại mờ mịt cùng an tĩnh quỷ dị. Khi bọn họ dần dần phục hồi lại tinh thần, hồn vật chồng chất như núi đã biến mất tăm mất tích, không ngọn nguồn, bọn họ cảm thấy toàn tâm đau xót.

Ngay cả bản thân bọn họ đều không rõ, rõ ràng không phải của mình a, Thế nhưng vì sao lại còn đau lòng như thế...

Đau lòng chỉ giằng co một giây, bọn họ liền bị kế hoạch mà Đường Thiên tuyên bố làm khiếp sợ rồi.

"Nhiệm vụ của mọi người chỉ có một cái, đó chính là dùng bí bảo trên tay các ngươi hút sạch năng lượng tại Hoang châu! Một giọt đều không để lại! Đương nhiên, chỉ dựa vào bí bảo trên tay các ngươi khẳng định là không đủ. Tuy nhiên không quan hệ, ta sẽ chuẩn bị cho mọi người càng nhiều bí bảo! Một tuần lễ, chúng ta chỉ có thời gian một tuần lễ! Mỗi

người phụ trách một khu vực, không thể có góc chết (điểm nào bỏ xót - DG). Xuất phát!"

《Kế hoạch đại cải tạo Hoang châu》, hù đám người Văn Khang trực tiếp sợ tè ra quần.

Cái này... Cái này quả thực quá khùng cuồng rồi!

Hấp thu sách sẽ tất cả năng lượng của một châu, trời ạ, người điên dạng gì mới có thể có ý nghĩ điên cuồng như thế, hơn nữa còn sẽ đi thực thi nó?

Ngay cả Đỗ Tâm Vũ luôn luôn bình tĩnh, tại một khắc kia, cũng ngây ra như phỗng.

Linh bộ giống như hạt đậu bung ra, mang theo bí bảo, hướng mỗi cái ngóc ngách Hoang châu chạy đi. Từng cái năng lượng vòng xoáy cuồn cuộn không ngừng mà xuất hiện tại Hoang châu rộng lớn,.

Hoang châu thưa thớt năng lượng, cái này vẻn vẹn chỉ là so với Thánh vực, độ dày năng lượng của nó so với chòm sao bình thường tại Thiên lộ lại còn cao hơn nhiều. Nhưng tại bí bảo điên cuồng hấp thu, vẻn vẹn ngày đầu tiên, độ dày năng lượng tại Hoang châu trực tiếp giảm xuống 20%.

Quá khùng cuồng rồi!

Nhưng để cho bọn họ cảm thấy càng điên cuồng chính là nhóm bí bảo thứ hai tống tới.

Nhóm thứ ba, nhóm thứ tư...

Độ dày năng lượng tại Hoang châu lấy mắt thường có thể thấy tốc độ băng băng rớt xuống.

Mọi người sợ đến như con chim cút bị bóp cổ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 824: Hai Từ Chúng Ta

"Ngươi là nói Đường Thiên đột nhiên trở về? Sau đó còn vung tay đặt hàng quái thú?"

An trưởng lão trầm ngâm, Liễu Á Chi và Tiêu Ân(Shawn) ở bên cạnh lão đầy vẻ nghiêm trọng, hiển nhiên đặc biệt coi trọng đối với tin tức về Đường Thiên.

Về thái độ đối với Đường Thiên, Liễu Á Chi và Tiêu Ân(Shawn) thống nhất ý kiến. Lôi Ngang tất nhiên cường hãn, nhưng Sư Vương dù sao đã già, hai người nhìn đến, địch nhân lớn nhất trong tương lai đối với Thánh điện chỉ có một cái, đó chính là Đường Thiên, người được gọi là thiếu niên như thần!

Đại Hùng tọa chiến lực kinh người, nhưng chân chính khiến An trưởng lão cảm thấy kiêng kỵ đó là sức sống mà Đại Hùng tọa biểu hiện ra, điều này là cái chòm sao khác hoàn toàn không thể so sánh. Hoàng đạo mười hai tọa dáng vẻ già nua nặng nề, lão thái tất lộ, Đại Hùng tọa lại như thiếu niên, huyết khí phương cương, rất có tương lai.

Thánh điện trước đây, Quang Minh tọa bây giờ, chưa bao giờ ngừng cảnh giác đối với Đại Hùng tọa. Tình báo liên quan tới Đại Hùng tọa sẽ ở trước tiên đưa đến tay An trưởng lão.

"Đúng vậy, đại nhân. Căn cứ tình báo từ Tam Hồn thành đưa tới, Đường Thiên tại ngày hôm trước đột nhiên phản hồi, tại trên tháp cao, vung tay hô to, toàn thành có thể nghe." Tổng quản phụ trách tình báo cung âm thanh nói: "Ngày thứ hai, Tam Hồn thành thanh đồng đại sảnh,

treo ra đơn đặt hàng khẩn cấp đánh dấu là đẳng cấp tối cao, thu mua quái thú. Thời gian định là một tuần lễ!"

----------Xin vote cho dịch giả team Bất Bại Chiến Thần, link cuối trang---------

"Một tuần lễ?" Tiêu Ân(Shawn) con ngươi co rụt lại: "Chẳng lẽ hắn có hành động gì?"

"Thuộc hạ vô năng, không thể dò xét." Tình báo tổng quản vội vàng nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thời gian gấp gáp như thế, có hành động mới nói thông được!

"Vì sao là quái thú?" Liễu Á Chi có chút không lý giải(thấu hiểu-giải thích) được: "Cơ quan hồn giáp này ta đã nghiên cứu qua, chiến lực không tầm thường, đòi hỏi yêu cầu tương đối thấp, nhưng Tam Hồn thành có cơ quan hồn giáp càng tốt, tố chất cơ quan võ giả của bọn họ cũng rất cao."

Tình báo tổng quản có chút đổ mồ hôi, vội vàng nói: "Thuộc hạ cũng rất nghi hoặc, phái người cẩn thận tìm hiểu, nhưng còn không có tình báo liên quan."

Trong lúc nhất thời, bầu không khí bên trong phòng họp có chút căng thẳng.

Từ khi Đường Thiên biến mất tới nay, Đại Hùng tọa chuyển vào thế thủ, ít có xuất kích. Thánh điện chỉ phải đối diện áp lực từ chòm Sư Tử, áp lực nhỏ đi rất nhiều, bọn họ mới dám lớn mật bày ra kế hoạch chòm Song Ngư chính biến. Bây giờ Đường Thiên đột nhiên cường thế trở về, còn treo ra một cái đơn đặt hàng như thế, lập tức để cho bọn họ cảm nhận được áp lực cực lớn.

Bọn họ không phải lần đầu tiên giao thủ cùng Đường Thiên.

Trong đánh giá của bọn họ, Đường Thiên càng thêm nguy hiểm hơn Lôi Ngang, Sư Tử vương tinh tế cương liệt, nhưng hành vi cũng không khó dự đoán. Mà Đường Thiên người này lại là thiên mã hành không (ngựa bay trên trời, không vết tích),mỗi khi hành sự, không khỏi khiến người không thể tưởng tượng nổi, hoặc không rõ lí do, hoặc cảm giác nó nhất định thất bại. Nhưng, khi chiến sự kết thúc, mới sẽ phát hiện, Đường Thiên mới là người thắng sau cùng."

An trưởng lão vô thức mà vỗ vỗ tay vịn ghế, nói: "Tên Đường Thiên này tâm cơ thâm trầm, rất giảo hoạt. Xưa nay mưu định sau động, cái cử động này của hắn tuyệt đối có mưu đồ. Vô cùng có khả năng hoàn thành sự chuẩn bị mà chúng ta không biết, nhất định là chủ mưu đã lâu. Chúng ta phải cổ động tinh thần, cẩn thận phòng bị. Phân phó xuống, thủ tiêu toàn bộ hành động gần nhất, mỗi các binh đoàn đề cao cảnh giới."

"Vâng!"

Tiêu Ân(Shawn) cùng Liễu Á Chi lẫm liệt tuân mệnh.

"Hệ thống tình báo phải nhìn chăm chú vào Đường Thiên. Mặc cho các ngươi dùng biện pháp gì, chúng ta phải biết rõ Đường Thiên muốn làm gì!" An trưởng lão trầm giọng nói.

"Vâng!" Tình báo tổng quản vội vàng nói.

Chòm Sư Tử.

"Quái thú?" Sư vương không giận tự uy trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, hắn nhớ tới bộ cơ quan hồn giáp làm hắn ấn tượng khắc sâu kia. Sau đó Quái thú phổ biến nhất thời, các võ tướng chòm Sư Tử đặc biệt phí không ít thời gian tới nghiên cứu Quái thú. Kết luận cho ra sau cùng làm cho bọn họ hiểu rõ cái bộ cơ quan hồn giáp này thích dụng với loại đoàn người gì.

Vì sao là Quái thú?

Cái này là nghi hoặc trong lòng mọi người.

Đường Thiên gióng trống khua chiêng như thế, tuyệt đối là có mưu đồ. Tuy rằng song phương là minh hữu nhưng luôn độc lập với nhau. Sư Tử vương cũng được, Đường Thiên cũng được, hai người đều không phải người cam tâm khuất phía dưới người khác. Lôi Ngang và Đường Thiên đánh qua giao tiếp, cũng có điều kiêng kỵ Đường Thiên.

"Trước nhìn xem đi." Lôi Ngang trầm ngâm: "Phái người đi Tam Hồn thành hỏi một chút."

"Vậy 【 rít gào kế hoạch 】?" An Đức Liệt ngẩng đầu lướt nhìn phụ thân.

"Chờ chuyện này biết rõ ràng đã." Lôi Ngang không do dự, tại cái thời kì mẫn cảm này, phổ biến 【 rít gào kế hoạch 】 dẫn phát ra một loạt phản ứng, khiến người khó mà dự liệu.

"Vâng." Mọi người tuân mệnh, đoàn người cũng cảm thấy như vậy tương đối ổn thỏa.

Đường Thiên rốt cuộc cần phải bao nhiêu quái thú? Tam Hồn thành ở trong thời gian một tuần lễ có thể sản xuất bao nhiêu? Không một ai rõ ràng, nhưng lại hấp dẫn ánh mắt toàn bộ Thiên lộ. Năng lực sản xuất của Tam Hồn thành trực tiếp quan hệ đến tiềm lực chiến tranh của Đại Hùng tọa. Mà Quái thú đông đảo như thế, trên tay Đại Hùng tọa có được nhiều cơ quan võ giả tố chất tối cao nhất tại Thiên lộ, có thể phát huy ra sức chiến đấu không cho phép khinh thường, Đường Thiên đang chủ ý đánh người nào?

Ánh mắt toàn bộ Thiên lộ lúc này tất cả đều hướng tới Tam Hồn thành.

Thiên lộ đang chiến hỏa liên miên không dứt lại bởi vậy xuất hiện một thời kỳ hòa bình nhất thời. Các phương chủ động co rút lại, đề cao phòng bị. Có danh xưng【thiếu niên như thần】, Đường Thiên có một

kỷ lục cực kỳ kinh người, đó chính là hễ chiến tranh có hắn tham gia, mặc cho chiến tranh bắt đầu như thế nào, cuối cùng người thắng và người thu hoạch lớn nhất tất nhiên thuộc về Đường Thiên.

Đại Hùng tọa muốn dùng phương thức khuếch trương tới chống lại áp lực từ Quang Minh tọa?

Cái này là luận điệu phổ biến nhất, cũng được nhìn làm lựa chọn duy nhất của Đại hùng tọa. Nếu như Đại Hùng tọa không khuếch trương, như vậy chờ Quang Minh tọa do bốn cung hợp nhất hoàn toàn thống nhất, Đại Hùng tọa liền mất đi hi vọng cuối cùng.

Hiện tại, là cơ hội duy nhất của Đại Hùng tọa.

Một vấn đề trực tiếp khiến người sợ hãi liền trước mặt Thiên lộ, một đao này của Đường Thiên sẽ chém về phía người nào?

Trong nhất thời, Thiên lộ lại có mấy phần vị đạo người người cảm thấy bất an.

Toàn bộ Tam Hồn thành khí thế ngất trời, vô số tài liệu như nước chảy tụ tập nơi đây. Lò lửa đỏ bừng chiếu rọi bầu trời ửng đỏ, âm thanh búa hơi thình thịch không dứt bên tai, tràn ngập mỗi cái ngóc ngách trong thành thị.

"Cái này là nhóm bí bảo thứ tư." Tỳ Ba ngữ khí phấn chấn: "Đẳng cấp của chúng nó có tăng lên với mức độ khác nhau, tuyệt đại bộ phận bạch ngân bí bảo đã có dấu hiệu Hoàng kim hóa. Đến tận giờ, bí bảo triệt để hoàn thành Hoàng kim hóa tổng cộng có hai mươi hai kiện."

Hai mươi hai kiện Hoàng kim bí bảo, tản ra dao động mê người.

Võ tướng bên cạnh Đường Sửu, mặt đều lộ ra vẻ kích động.

Hai mươi hai kiện hoàng kim bí bảo, giá trị ẩn chứa trong đó đã có thể đối với cục bộ chiến dịch sản sinh ảnh hưởng. Nếu như dùng Hoàng

kim bí bảo tới luyện chế hồn bảo, thật lớn tăng lên thực lực Thánh bộ. Thánh giả là chiến lực cao giai, trên chiến trường đã không ngạc nhiên.

Hoàng kim bí bảo số lượng ít ỏi, đó là hoàng đạo 12 cung, cũng ít lại càng ít, mỗi cái chòm sao đều đem hoàng kim bí bảo nhìn làm lực lượng trân quý nhất, cực ít chảy ra. Chòm sao càng là ổn định, chảy ra càng ít. Chỉ có những chòm sao rung chuyển kia, không bảo đảm được Hoàng kim bí bảo của nhà mình mới sẽ lưu lạc tứ phương.

Đường Sửu cẩn thận mà kiểm tra bí bảo, khuôn mặt không biểu tình.

Trong lòng hắn lại giống như đánh một tề thuốc trợ tim. Ánh mắt hắn cũng không bị hai mươi hai kiện Hoàng kim bí bảo hấp dẫn, Hoàng kim bí bảo thực sự là đồ vật tốt, có thể tăng lên sức chiến đấu. Nhưng toàn bộ chiến cuộc, không phải mấy chục kiện, hơn trăm kiện Hoàng kim bí bảo có khả năng đủ xoay chuyển.

Chân chính khiến Đường Sửu cảm thấy hưng phấn, lại là hắn thấy được kế hoạch do Đường Thiên đề xuất ra, lợi dụng Thánh vực nuôi trở lại Đại Hùng tọa có khả năng thực hiện.

Đây mới là kế hoạch chân chính có thể đối với toàn bộ chiến cuộc sản sinh ảnh hưởng sâu xa.

"Tốp bí bảo này, trước cung ứng tiền tuyến." Tỳ Ba cười nói.

Các võ tướng vốn đang kích động, lập tức càng thêm kích động, bọn họ hận không thể nhào đi tới.

Đường Sửu đột nhiên lắc đầu: "Không, trước phong giữ lại, đề cao đẳng cấp bảo mật."

Các võ tướng lập tức sững sốt, bọn họ như là không thể tin được cái lỗ tai mình. Bọn họ tại tiền tuyến, thừa nhận áp lực thật lớn, bây giờ Quang Minh tọa binh đoàn trở nên càng khó chơi. Nếu như tốp bí bảo này trang bị tiền tuyến, có thể thật to giảm bớt áp lực tại tiền tuyến.

Tỳ Ba cũng có chút bất ngờ, nhưng nàng nhanh chóng liền có chút hiểu rõ dự định của Đường Sửu: "Tướng quân Thế nhưng định cấp địch nhân một cái kinh hỉ?"

"Muốn chơi đùa thì chơi đùa lớn một chút." Trong mắt Đường Sửu lộ ra vẻ điên cuồng: "Lúc nào số lượng bí bảo có thể hoàn thành toàn quân đổi trang, chúng ta lúc đó đổi trang."

Tê, thuộc hạ bên người hắn không khỏi hít vào một hơi, đại nhân cái này là nghẹn muốn phóng đại chiêu a!

Nhưng vừa nghĩ đến tràng diện đồ sộ kia, bọn họ lại ai nấy kích động vô cùng. Không sai, bây giờ bộc lộ bọn họ có thể tăng lên cấp bậc bí bảo, không những sẽ khiến địch nhân cảnh giác, còn sẽ ảnh hưởng đến thu mua bí bảo.

Đại Hùng tọa bản thân sản vật bí bảo tuy rằng không ít, nhưng cũng không nhiều, hoàn toàn không đủ để ứng phó sử dụng như vậy. Mà một khi chòm sao khác biết được tin tức này, nhất định sẽ khống chế bí bảo chảy ra ngoài, dù cho nguyện ý bán, giá cả cũng sẽ cao hơn nhiều so với trước đây.

"Tiền tuyến chống đỡ được không?" Tỳ Ba quan tâm hỏi.

"Yên tâm." Đường Sửu thản nhiên nói.

Tỳ Ba nghĩ đến một sự kiện, lộ ra vẻ tươi cười: "Không quan hệ, chẳng mấy chốc, áp lực của các ngươi liền nhỏ một ít."

"Vì sao?" Đường Sửu hỏi, võ tướng xung quanh hắn cũng bị hấp dẫn chú ý.

Tỳ Ba dịu dàng cười: "Tính thời gian, Đinh Đang hẳn là đã đưa thư đến chòm sao Bò Cạp rồi."

"Chòm sao Bò Cạp sao?" Đường Sửu như có đăm chiêu.

Trên sân huấn luyện.

"Quái thú..."

Đinh Ốc có chút xuất thần, không biết đang nghĩ cái gì.

Khoa Lâm lại là vẻ mặt hưng phấn: "Sư phụ, ngươi nói chúng ta có tham chiến hay không a?"

Thanh đồng đại sảnh treo đi ra nhiệm vụ khẩn cấp đã sớm huyên náo sôi sùng sục. Tuy rằng mọi người đều không làm rõ được ý đồ của đại nhân, nhưng Quái thú con số kinh người như thế chỉ sẽ dùng cho chiến tranh. Nói tới dùng quái thú, toàn bộ căn cứ, không phải Quái Thú đoàn bọn họ không gì khác hơn.

Từ sau khi Khoa Lâm dùng quái thú hiệu quả thật tốt, Tam Hồn thành liền chuyên môn thành lập một các binh đoàn sử dụng Quái thú, Đinh Ốc bình thường chỉ điểm bọn họ.

Khoa Lâm hoàn toàn rơi vào phấn khích: "Nếu đã dùng Quái thú, vậy thế nào thiếu được chúng ta?"

Đinh Ốc sửng sốt, những lời này giống như như tia chớp đâm vào trong đầu hắn.

Nếu đã dùng quái thú, thế nào thiếu được chúng ta?

Chúng ta...

Cái từ này khó giải thích mà xúc động chỗ trống trong ký ức hắn, từng cái hình ảnh như là không ngừng thoáng hiện. Vô số khuôn mặt như là, cơ quan võ giáp sứt mẻ tùy ý có thể thấy, khói thuốc súng tràn ngập...

Thanh âm như là giống như ở trong gió chợt xa chợt gần, quen thuộc lại xa lạ, đó là người nào?

"... Cờ lê... Cờ lê ở nơi nào..."

"... Tiểu Quỷ không được chết, đội trưởng không được chết..."

"... Nam Thập Tự binh đoàn đi tới!"

Thân thể hắn không kiểm soát được rung động, nước mắt không thụ khống chế chảy xuống.

Vì sao? Vì sao sẽ khó chịu như vậy? Cái gì đều không nhớ rõ, vì sao có thể lại còn khó chịu như vậy?

Chúng ta... Là chúng ta sao... Ô ô ô... Nhưng...

Các ngươi... Các ngươi ở nơi nào a.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 825: Vĩnh Viễn Kề Vai Chiến Đấu

"Vì sao?"

Đỗ Khắc như cho rằng mình nghe lầm rồi, bên cạnh hắn, những người khác cũng là hai mặt nhìn nhau.

Đường Thiên rất thẳng thắn: "Bởi vì ta cảm thấy chỉ có các ngươi mới có khả năng cố thủ Hoang thành."

Đỗ Khắc yên lặng.

"Nếu như các ngươi cùng theo ta, Hoang thành làm sao bây giờ? Bọn họ khẳng định thủ không được Hoang thành."

Biết rõ trong bụng mình có mấy phần kiến thức, Đường Thiên vừa trở lại Tam Hồn thành liền tìm tới Đường Sửu, Tỳ Ba bày mưu tính kế cho mình. Trình độ của Đường Sửu tự nhiên không cần nói, Tỳ Ba cái nhìn đại cục cũng khá là xuất sắc. Nhưng khiến Đường Thiên thật không ngờ chính là cách nghĩ của hắn lại được đến hai người nhất trí tán thưởng.

Bởi vì một điểm này, Đường Thiên đắc ý hơn mấy ngày.

Hai người dựa trên cơ sở gợi ý của Đường Thiên, tiến thêm một bước hoàn thiện, bọn họ cho rằng muốn Hoang thành hấp dẫn sự chú ý của Quang Minh châu vậy thì cần phải quậy ra đại động tĩnh. Mà muốn quậy ra đại động tĩnh, vậy thì cần lực lượng cũng phải đủ. Hơn nữa một khi Quang Minh châu phản ứng lại, khẳng định sẽ đại quân tiếp cận, sức chiến đấu không đủ, Hoang thành không khả năng thủ được.

Hoang thành giống như một cây đinh đóng ở phía sau Quang Minh châu.

Hoang thành hấp dẫn sự chú ý càng cao, đối với toàn bộ chiến cuộc mà nói sẽ phát huy tác dụng càng lớn.

Nghe Đường Thiên giải thích xong, Đỗ Khắc lần thứ hai trầm mặc, trong lòng có chút không cam lòng. Thật vất vả phản hồi Thánh vực, hắn cho rằng mình có thể làm lớn một trận, ganh đua cao thấp cùng cường giả Quang Minh châu, nào biết được lại bị an bài cố thủ Hoang thành. Nhưng hắn lại biết rõ bố trí của Đường Thiên rất có đạo lý, nửa ngày nói không ra lời.

"Đại nhân yên tâm, bọn ta nhất định toàn lực ứng phó, cố thủ Hoang thành."

Ngoài dự đoán mọi người, Đỗ Tâm Vũ đột nhiên mở miệng, ngữ khí nhàn nhạt, vẻ mặt bình tĩnh.

Đỗ Khắc có chút ngạc nhiên mà ngẩng đầu, lại nhìn chư tướng xung quanh, thấy trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc thở phào nhẹ nhõm, liền hiểu được. Mình quả nhiên lại còn không lãnh tĩnh bằng muội muội, mà là một mực sính dũng. Đối với chư tướng Tội vực binh đoàn mà nói, Thánh vực là một cái địa phương rất xa lạ, tuyệt đại đa số người đều có một chút sợ hãi.

Có thể cố thủ Hoang thành, phía sau đó là Tội vực quen thuộc, là người nhà của mình, đối với đoàn người mà nói, điều này không thể nghi ngờ càng làm cho bọn họ yên tâm.

Hoang châu năng lượng khô kiệt, càng có lợi cho bọn họ phát huy.

Nghĩ thông những điều này, Đỗ Khắc ý niệm thông suốt, sự không cam lòng trong lòng biến mất tăm mất tích, nhếch miệng cười nói: "Quang Minh châu không đến thì thôi, nếu dám đến, chúng ta sẽ khiến bọn họ rất tốt nếm thử sự lợi hại của chúng ta."

Chư tướng Tội vực cùng kêu lên ứng tiếng, sĩ khí tăng vọt.

Nơi Chung bộ đóng quân.

Chung Ly Bạch râu mép lún phún, tóc rối tung, hốc mắt hãm sâu, ánh mắt lại giống như đao nhìn chằm chằm Chung bộ đang tại đối luyện phía trước.

Nhiếp Thu đứng yên tại bên cạnh hắn. Hoang châu sau khi năng lượng đã hấp thu xong, Linh bộ liền luôn luôn đảm nhiệm đối tượng bồi luyện cho Chung bộ. Phương hướng phát triển của Linh bộ trong thời gian tới là chiến hạm, tại Quang Minh châu, phương thức duy nhất bọn họ có thể bổ sung được chiến hạm chính là đi đoạt của địch nhân.

Đã quyết định chọn đi cơ quan hồn giáp, Chung Ly Bạch bộ liền trở thành then chốt.

"Vẫn không được!" Chung Ly Bạch thần tình hung dữ độc địa, giống như một con sói muốn chọn người mà cắn.

Ánh mắt hung dữ độc địa, lướt qua toàn trường, trình độ cơ quan võ giả tại Đại Hùng tọa xưng bá Thiên lộ. Đám người ô hợp trước mắt này tuy rằng có được tố chất thân thể xuất sắc nhưng so với cơ quan võ giả của Đại Hùng tọa lại kém xa.

Những ngày này hắn không ngủ không nghỉ, đều tại bắt huấn luyện.

"Tiến bộ đã rất nhanh rồi, dù sao trước đây bọn họ không tiếp xúc qua." Nhiếp Thu nói, so với Chung Ly Bạch điên cuồng cố chấp, hắn lãnh tĩnh hơn nhiều: "Ngươi ta cũng chưa có chỉ huy qua cơ quan binh đoàn, những chiến thuật kia đều chỉ là lý luận suông, có thể phát huy tác dụng hay không, phải qua thực chiến mới biết được."

Chung Ly Bạch hiểu rõ là vấn đề của mình, rất lưu manh nói: "Học phí luôn luôn phải trả, người nào đều tránh không được."

"Đã nghĩ xong làm thế nào trả học phí?" Nhiếp Thu có chút bất ngờ.

"Lấy chiến dưỡng chiến, khôn sống mống chết." Chung Ly Bạch thản nhiên nói.

Nhiếp Thu có chút lo lắng: "Bọn họ sẽ không ý nghĩ gì đi?"

"Ý nghĩ?" Chung Ly Bạch cười ha ha, lơ đểnh nói: "Bọn họ không phải là những cục cưng biết nghe lời thủ hạ của ngươi a, bọn họ là đạo tặc, một bộ này mới là cách sinh tồn mà bọn họ quen thuộc. Tại thế giới của bọn họ, cường giả mới có tư cách sinh tồn."

Nhiếp Thu cũng không cho rằng ngang bướng: "Thực sự là khiến người mong đợi, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ chờ cơ quan hồn giáp."

Chung Ly Bạch nhìn sân huấn luyện khí thế ngất trời, ánh mắt sâm nghiêm giống như liệt diễm bốc lên, ngữ khí lại dị thường lãnh đạm: "Tất cả trinh sát đều đã tản ra ngoài rồi chưa? Đừng đến lúc sắp xuất phát, lại không biết tình hình xung quanh, khiến ta cũng mất mặt theo."

Nhiếp Thu mỉm cười: "Tuy rằng bởi vì vấn đề thời gian, chúng ta được đến tình báo không đủ đầy đủ, nhưng miễn cưỡng đủ dùng. Thật vất vả có cái cơ hội khắc phục khó khăn, ngươi cũng không nên nương tay."

Quan hệ giữa hai người trong khoảng thời gian này hòa hoãn rất nhiều, tuy rằng song phương vẫn còn phân cao thấp, nhưng tình huống hiện nay để cho bọn họ không thể không liên thủ, nhưng trong giọng nói, song phương lại còn chút nào không nhường.

Sắc mặt Chung Ly Bạch trong nháy mắt trở nên khó coi, hừ lạnh một tiếng, ngay cả chào hỏi cũng không, quay đầu liền đi.

Trong lòng hắn không phải không lo lắng, chiến thuật mà hắn thiết kế cùng số lượng cơ quan hồn giáp có liên hệ trực tiếp. Cơ quan hồn giáp càng nhiều, có thể phát huy ra uy lực siêu cường, mà nếu như số lượng cơ quan hồn giáp không đủ, uy lực có thể phát huy là khá là hữu hạn.

Đại nhân đến cùng có thể đưa tới bao nhiêu cơ quan hồn giáp?

Tam Hồn thành.

Hà Cửu đi ở trên đường phố, hắn kinh hồn táng đảm, cẩn thận từng li từng tí. Thân phận Quang Minh mật thám của hắn ẩn dấu rất khá, hắn lo lắng không phải bị lộ thân phận. Mà là thành thị này, cái thành thị hắn đã từng vô cùng quen thuộc này giờ trở nên như thế xa lạ.

Nó giống như dã thú điên cuồng, giống như núi lửa hừng hực thiêu đốt, lực lượng vô hình khó mà nói rõ bằng lời, kích động, thiêu đốt mỗi cái ngóc ngách tại cái thành thị này.

Mỗi một cửa hàng đều mở ra, nhưng như là không một ai làm, trống không.

Trên đường cũng là trống không, không một ai đi đường.

Hắn đi ngang qua một tòa cơ quan công xưởng, tiếng hợp kim cắt xén chói tai hấp dẫn hắn chú ý. Cửa công xưởng mở rộng, nhìn theo thanh âm, một cái cơ quan sư trung niên nửa người trên trần trụi đang tại cắt xén hợp kim. Từng chùm đốm lửa chói mắt rực sáng như là che khuất khuôn mặt cơ quan sư, duy nhất có thể thấy rõ ràng, đó là trong tàn lửa tung bay, một đôi mắt sung mãn tơ máu lại dị thường chuyên chú.

Mật thám sở có Mẫn duệ mục quang(ánh mắt nhạy cảm), làm cho cả công xưởng thu hết đáy mắt hắn.

Chỗ bóng tối trong xó xỉnh, mấy tên tráng nam toàn thân vấy mỡ nằm lung tung, ngủ được cực ngon, hiển nhiên cực mệt.

Khoảng tám mươi giá Quái thú mới hoàn thành an tĩnh đứng trên đất trống trong sân, chúng nó không trang trí sơn vẽ cái gì, vết hàn xấu xí như vết thương, góc cạnh thô ráp không mài bằng, gờ ráp tùy ý có thể thấy khiến chúng nó xem ra xấu xí mà cường tráng.

Nhưng khi chúng nó an tĩnh đứng đó trong âm thanh cắt xén chói tai, trong ánh sáng chớp sáng chớp tối, không nói một lời, thì nỗi sợ hãi khó mà hình dung chợt từ ở sâu trong đáy lòng Hà Cửu tràn ngập ra, toàn thân hắn phát lạnh.

Nhà thứ 45.

Cũng cảnh tượng, cũng hình ảnh, trên đường phố cái công xưởng này, đây là lần thứ 45 hắn nhìn thấy, hắn dọc theo đường tính lại đây.

Trên bảng hiệu sắt trước của công xưởng ghi: Công xưởng đường cái số 45.

Hà Cửu khắp toàn thân phát lạnh.

Bỗng nhiên, đang, tiếng chuông du dương đập vang, toàn thành có thể nghe.

Cơ quan sư đang trong giấc ngủ say như ở trong mộng chợt tỉnh, dồn dập nhảy dựng lên.

"Đến lúc rồi sao? Đáng chết! Sớm biết vậy ta đã không ngủ rồi!"

"Nhanh tính tính, chúng ta làm được bao nhiêu?"

"Tám mươi lăm, không đúng, tám mươi bảy cái!"

"Toa xe xếp được không? Xếp lên xe sếp lên xe! Đừng lỡ thời gian!"

...

Những cơ quan sư này luống cuống tay chân mà bắt đầu đem từng bộ Quái thú vận chuyển lên xe, bọn họ thần tình phấn khích, gân xanh trên trán lộ ra, khuôn mặt lấm lem dầu mỡ bụi bặm, để cho bọn họ xem ra dữ tợn xấu xí giống như Quái thú.

Toa xe chuyên môn dùng cho vận chuyển hàng hóa thập phần đơn sơ, không mái che, chỉ có lan can.

Một bộ Quái thú xấu xí, trầm mặc chỉnh tề đứng ở toa xe, sâm nghiêm như sâm, như chiến sĩ xuất chinh.

Các cơ quan sư thét to, thần tình bọn họ kích động, ngồi ở trên bờ vai rộng chắc của Quái thú.

"Đi nào!"

"Giao hàng nào!"

Đường phố nguyên bản không một bóng người, đột nhiên như hồng thủy tràn vào thành, đột nhiên hiện lên vô số toa xe.

Hà Cửu bị dòng lũ toa xe nhấn chìm, thần tình hắn mờ mịt, chẳng biết phải làm sao.

Trên tháp cao căn cứ, Tỳ Ba nhìn chăm chú vào phía dưới, toa xe như nước lũ cuộn trào mãnh liệt tràn đầy đường phố, trong lòng nàng sinh ra vô cùng kiêu ngạo và cảm động.

Đại nhân, có lẽ ngài là trong lúc vô ý sáng lập tất cả cái này, nhưng thỉnh cầu của ngài đó là hiệu lệnh của bọn ta, ý chí của ngài đó là vinh quang của bọn ta, nơi trường kiếm của ngài chỉ đến, đó là nơi bọn ta chịu chết!

Vĩnh viễn kề vai chiến đấu cùng ngài.

Tỳ Ba thần tình nghiêm nghị hướng toa xe nước lũ không thấy giới hạn phía dưới mà hành lễ.

Mới trở lại Tam Hồn thành, Đường Thiên bị người ngăn cản.

"Ngươi muốn đi Thánh vực với ta?" Đường Thiên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đinh Ốc ở trước mặt, hoàn toàn không làm rõ được tình huống.

A Liệt, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

"Đúng vậy, ta biết rõ hơn bọn hắn Quái thú nên chiến đấu như thế nào." Đinh Ốc không né tránh ánh mắt Đường Thiên.

"Không được!" Đường Thiên tuyệt đối lắc đầu.

Khai cái gì vui đùa, Binh đại thúc nếu như biết rõ mình đưa Đinh Ốc kéo đến chiến trường, vậy tuyệt đối sẽ liều mạng với mình.

Đinh Ốc nhìn thẳng Đường Thiên, khuôn mặt tái nhợt dị thường bình tĩnh: "Tuy rằng cái gì đều không nhớ rõ, đại khái thời gian thực sự quá lâu, lâu dài đến nỗi xóa nhòa ký ức, chỉ có lưu lại cảm thụ. Cảm thụ mà ngay cả thời gian lâu dài như thế cũng không thể xóa nhòa, ta nghĩ hắn phải là bộ phận trọng yếu nhất đối với sinh mệnh của ta."

Đường Thiên mở lớn miệng, nói cái gì đều nói không ra.

"Sinh mệnh của ta không trọn vẹn không đồng đều, ký ức của ta trống rỗng không gì, chỉ có phần cảm thụ này còn lưu lại, ta nghĩ nó là đang tại nhắc nhở ta, sinh mệnh ta vì sao mà tồn tại."

Hắn khom người hướng Đường Thiên hành lễ: "Nhờ cậy rồi."

Đường Thiên không biết mình là thế nào đến chỗ Tái Lôi, tinh thần hắn hoảng hốt, lời Đinh Ốc nói làm hắn chấn động quá lớn.

"Ngươi không sao chứ?" Tái Lôi có chút quan thiết mà nhìn Đường Thiên, nàng chú ý tới thần tình Đường Thiên hoảng hốt.

Đường Thiên như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói: "Ai, Quái thú chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Ngươi chính là không tin thực lực chúng ta sao?" Tái Lôi nhíu mày, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Đường Thiên, Tỳ Ba ở bên cạnh che miệng khẽ cười.

"Cái này không phải thời gian cấp bách sao?" Đường Thiên không chút xấu hổ, bình thản làm mặt quỷ.

Tái Lôi mang Đường Thiên đi tới trước một tòa cửa, chẳng hề để ý nói: "Ngươi đẩy cửa ra sẽ biết."

Đường Thiên chợt sửng sốt, cửa này, có điểm quen thuộc a, ồ, cái này không phải thông tới...

Hắn vô thức đẩy cửa ra.

Ánh đèn sáng như tuyết quen thuộc xâm nhập tầm mắt hắn, thanh đồng đại môn xa xa nguy nga như trước, nghe không thấy gào thét hô quát trước kia, nhìn không thấy thân ảnh không ngừng chạy nhanh trước kia, ngay cả bụi bặm cũng ngửi không được khí tức mồ hôi như mưa trước kia.

Từng bộ thanh đồng Quái thú xấu xí dữ tợn, dưới ánh đèn, trầm mặc mà chiếm cứ mỗi một ô trên sân huấn luyện.

Nhìn không thấy phần cuối.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 826: Thanh Đồng Nước Lũ

Khi Quang Minh châu vừa mới nhất thống các châu Tây Vực, vốn là "Châu" bị thủ tiêu, đổi gọi là "Khu" . Nhưng thật không ngờ mọi người đã quá quen thuộc với cách gọi "Châu", ngay cả nhân viên bên trong Quang Minh châu cũng thường như thế, cách gọi Khu ít có người dùng, thỉnh thoảng trên một ít thông cáo phía chính phủ mới có thể nhìn thấy.

Quang Minh châu địa vực mở mang, phía Đông cùng trung bộ là phồn hoa nhất, Tây bộ hoang vắng hơn rất nhiều. Bạch Dã châu ở phía ngoài cùng biên giới phía Tây Quang Minh châu, đất rộng người thưa. Nhưng, tuy rằng mỗi châu Tây bộ tuy rằng xa không bằng Đông Trung bộ, nhưng bởi khoáng sản phong phú, trái lại có rất nhiều thương hội tại nơi đây đầu tư khai thác mỏ.

Bạch Dã châu đó là Quặng mỏ châu điển hình.

Mỏ và quặng động tùy ý có thể thấy, phân bố rải rác, thỉnh thoảng nhìn thấy Quặng mỏ thuyền ẩn hiện. Trừ phi là đại hình quáng mạch mới sẽ xuất hiện đại quy mô quặng mỏ doanh, chỉ là như vậy cần phải đầu tư rất kinh người, chỉ có thương hội thực lực hùng hậu mới có thể có vốn liếng như vậy. Càng thông thường chính là một ít Khai thác quặng đoàn, bọn họ điều khiển loại nhỏ Quặng mỏ thuyền, giống như thợ săn ở trong hoang dã tìm kiếm các quáng mạch loại nhỏ dễ dàng khai thác.

Khai thác quặng đoàn đa số quy mô không lớn, khoảng mười người. Trừ phi có bản lĩnh đặc thù, bằng không mà nói, yêu cầu chiến lực khá cao. Dã ngoại hoang vắng không phải như nội thành trị an tốt lành. Sống mái với nhau, ăn cắp, chuyện như vậy bình thường có thể bắt gặp. Mà nếu là đào được quáng mạch quý hiếm, khiến cho người đồng hành ham

muốn, thậm chí có thể khiến mấy cái khai thác quặng đoàn khác giả mạo đạo phỉ, liên thủ đoạt hàng.

Làm nghề này qua một đoạn thời gian, trên tay người nào mà không mấy cái mạng người?

Cũng may tiền lời khai thác quặng không tệ, nếu là gặp được quáng mạch quý hiếm, một thuyền khoáng thạch đổi lấy tài phú thậm chí có thể để cho bọn họ ăn được mấy năm. Cái này cũng là vì sao cái nghề nguy hiểm như thế lại vẫn không ngừng có người đến đây mạo hiểm.

Một chiếc quặng mỏ thuyền chậm rãi phi hành tại hoang dã trên không, đây là một chiếc Quặng mỏ thuyền loại nhỏ, độ dài chỉ có không đến ba mươi mét. Thân thuyền loang lổ cũ nát, vô cùng đơn sơ, Quặng mỏ thuyền đa số là như thế, tác dụng lớn nhất của nó là dùng để chuyên chở khoáng thạch và tiếp tế tiếp viện. Nếu là gặp phải nguy hiểm, bọn họ có thể không chút do dự bỏ lại Quặng mỏ thuyền trốn chạy đi xa.

Lại Đặc đứng ở đầu thuyền, thuyền bay rất chậm, rất ổn định.

Con mắt hắn sáng lên bạch quang yếu ớt, sau một lát, hắn giương giọng nói: "Hướng bên phải ba mươi độ."

Quặng mỏ thuyền dựa theo phương hướng Lại Đặc chỉ dẫn chậm rãi xoay qua, hướng phía trước phi hành ước chừng năm dặm, Lại Đặc bỗng nhiên nói: "Dừng!"

Quặng mỏ thuyền vững vàng mà dừng lại, mọi người trên thuyền dồn dập nhảy xuống thuyền, một cái hầm mỏ cháy đen hiện ra tại trước mắt bọn họ.

"Đáng chết! Muộn một bước rồi!"

"Đã bị người đào rồi."

Miệng các đội hữu hùng hùng hổ hổ, trên mặt có chút thất vọng, nhưng cũng không quá kích động. Quáng mạch chôn dưới một lớp đất

cạn luôn luôn dễ dàng bị phát hiện, bị người nhanh chân đến trước không tính là chuyện gì kỳ quái. Hoang dã rộng lớn, quặng mỏ động to to nhỏ nhỏ tùy ý có thể thấy, có cái thậm chí đã có mấy trăm năm lịch sử.

Quặng mỏ động hoang phế có cái mọc đầy cỏ hoang, có cái biến thành ao nước, theo thời gian trôi qua, biến thành một bộ phận của tự nhiên.

Lại Đặc không hé răng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm động quặng mỏ, con mắt bao phủ bạch quang càng phát sáng ngời.

Người khác thấy thế, dồn dập ngậm miệng.

Lại Đặc tuy rằng tuổi còn trẻ, lại là cái hảo thủ tìm quặng mỏ, đó là đội trưởng kinh nghiệm phong phú, trên điểm này cũng khen Lại Đặc không dứt miệng. Bọn họ có thể thu được tiền lời không sai, hầu hết công lao đều nhờ Lại Đặc.

Bạch quang trong con mắt của Lại Đặc là một loại vũ kỹ đặc thù.

【 Vi quang chi nhãn 】, tại A Sắt thành, cần phải dùng một trăm vạn Quang minh tệ, mới có thể mua được.【 Vi quang chi nhãn 】của Lại Đặc không phải mua tới, mà là của tổ phụ hắn. Nghe nói tổ phụ hắn phục vụ cho một vị trường lão, rất được trưởng lão tín nhiệm. Khi Tổ phụ khỏe mạnh thì nhà hắn phong quang đến cực điểm. Sau lại tổ phụ chết bất ngờ, gia đạo dần dần suy sụp.

【 Vi quang chi nhãn 】 thuộc về Vi quang (ánh sáng nhạt) vũ kỹ, nghe nói là do một ít trưởng lão Quang Minh châu đặc biệt nghiên cứu ra, tạo phúc mọi người.

Sở dĩ xưng là Vi quang vũ kỹ, bởi vì chúng nó đối với năng lượng thao tác cực kỳ tinh vi, phong cách khác biệt với vũ kỹ mạnh mẽ dứt khoát ở Thánh vực hiện nay. Vi quang vũ kỹ đa chủng loại, hệ thống phức tạp, cao tầng cũng mở ra đối với bên ngoài, nhưng người học tập luôn luôn không nhiều.

Có rất nhiều nguyên nhân. Một là giá cả không rẻ. Về phương diện khác, nó cùng phong cách vũ kỹ hiện nay khác biệt quá lớn, tuy rằng có khi hội sẽ khiến người con mắt sáng ngời, nhưng càng nhiều lại là không cách nào dung nhập binh đoàn, cái này thật to cực hạn tiền đồ của tu luyện giả.

Những Vi quang vũ kỹ này vô cùng phức tạp, từ nông cạn đến chuyên sâu, từ thấp đến cao, rõ ràng là một cái hệ thống khổng lồ. Bên trong vũ kỹ tốt xấu lẫn lộn, rất nhiều trọng điểm vũ kỹ rất buồn cười, tỷ như vì tiết kiệm năng lượng. Tại nơi năng lượng dư thừa đến cực điểm như Thánh vực, vì một cái lý do buồn cười như thế mà phát triển ra biến hóa phức tạp, tại trongmắt mọi người là hoàn toàn không cần thiết.

Chính là mấy vấn đề này, cản trở rất lớn với việc Vi quang vũ kỹ phát triển.

Lại Đặc biết rõ nhiều hơn một chút so với người bình thường, hắn biết rõ Vi quang vũ kỹ căn bản không phải cái trưởng lão nào tu luyện, mà là đến từ một cái địa phương thần bí. Hắn luôn luôn nỗ lực tu luyện【 Vi quang chi nhãn 】, kiên trì không ngừng tu luyện, khiến hắn có thể quan sát năng lượng cực nhỏ lưu động. Tuy nhiên hắn cần phải ngưng thần nín khí mới được, không cách nào dùng cho chiến đấu, là công năng gần như vô dụng.

Cho đến hắn lần đầu tiên lấy quặng, bỗng nhiên phát hiện năng lượng lưu động trên mặt đất tựa hồ có liên hệ nào đó với nơi có quáng mạch, hắn mới đột nhiên ý thức được【 Vi quang chi nhãn 】mà mình tu luyện phải tại nơi nào!

Bây giờ, Lại Đặc đã là có chút danh tiếng.

"Đi xuống đào!"

Lời Lại Đặc nói khiến tinh thần mọi người vì đó rung lên, không cần bắt chuyện, các đội viên thân thể khỏe mạnh dồn dập nhảy xuống động quặng mỏ. Trên thân đoàn người dồn dập sáng lên bạch quang sáng ngời,

nam tử cầm đầu giống như tuyết hùng, bỗng dưng cúi người, bàn tay lặng yên không một tiếng động vỗ tại trên tầng nham thạch cứng rắn.

Phốc.

Tầng nham thạch nhẹ không thể xét mà chấn động, vụn bụi nham thạch tuôn rơi.

Một đội viên khác hai tay hư ôm, hô, vô số vụn bụi nham thạch giống như bị cơn lốc hút lên, hóa làm một đạo hắc long xuyên qua vòng tay hư ôm của người này, bay rơi ra ngoài lỗ.

Trên tảng đá đột nhiên xuất hiện một cái đại động đường kính hai mươi mét, vách động giống như bị đao chém.

Người khác vội vàng nhảy vào trong hang động, cái xẻng trong tay không chút nào mất công mà đào xúc nham thạch. Bọn họ phối hợp ăn ý, trong nháy mắt liền thâm nhập dưới nền đất một trăm mét nhiều.

Khi một cái lam sắc tinh thể hợp thành hàng dài chiếu vào tầm mắt bọn họ, mọi người đều nhịn không được cùng kêu lên hoan hô!

Định Lam tinh, là một loại tinh thể quặng mỏ sang quý, có thể rộng khắp dùng cho kim chúc tinh luyện kim loại, cường hóa hạm thể vân vân, có thể rất dễ dàng bán ra. Cái quáng mạch này tuy rằng không lớn, nhưng thận trọng nhất phỏng chừng cũng có thể khai thác được bảy mươi mét khối Định Lam tinh.

Một khoản này là mua bán lớn!

"Mọi người hành động cẩn thận một chút!" Đội trưởng nhịn không được căn dặn, hắn tỏ vẻ vui mừng, vỗ vỗ Lại Đặc: "Quy củ cũ, chia ngươi hai thành!"

Lại Đặc trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, hắn cũng thật không ngờ, lại có thể đào được Định Lam tinh.

Các đội viên dồn dập lấy ra các loại công cụ, thay đổi động tác mạnh mẽ dứt khoát lúc trước trở nên cẩn thận từng li từng tí, e sợ cho làm vỡ Định Lam tinh. Giá cả giữa Định Lam tinh phẩm chất toàn vẹn cùng mảnh nhỏ Định Lam tinh khác biệt hai mươi lần, không cho phép bọn họ không cẩn thận.

Cũng may bọn họ đều là người lão luyện kinh nghiệm phong phú, tài nghệ thành thạo, chỉ tốn nửa giờ, toàn bộ Định Lam tinh đều được cẩn thận cắt xén ra, vận chuyển lên Quặng mỏ thuyền.

Khi Lại Đặc kiểm tra lại một lần, tuyên bố không sót Định Lam tinh, tiếng hoan hô lại lần nữa vang lên.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên mặt đất hơi hơi chấn động, giống như có vạn mã lao nhanh.

Mọi người lập tức ngừng lại động tác.

Sắc mặt Đội trưởng đại biến, một thuyền Định Lam tinh như thế, nếu là bị người nhìn thấy, tuyệt đối sẽ khiến vô số người thèm muốn. Hắn lớn tiếng hô to: "Mọi người lên thuyền! Lập tức rút!"

Người khác cũng là sắc mặt đại biến, luống cuống tay chân mà nhảy lên Quặng mỏ thuyền.

Quặng mỏ thuyền lấy tốc độ nhanh nhất, hay theo hướng ngược lại.

Ầm ầm, ầm ầm.

Mặt đất chấn động càng lúc càng lớn, chứng minh khoảng cách giữa đối phương và bọn họ đang không ngừng gần lại.

Sắc mặt đội trưởng cực kém, trong lòng hắn vô cùng hối hận, mình hắn nên đổi một cái thuyền tốc độ nhanh hơn tới làm Quặng mỏ thuyền!

Sắc mặt Lại Đặc tái nhợt, thời gian hắn lăn lộn trong nhóm này không ngắn, không phải là trẻ em chưa thấy qua máu, nhưng động tĩnh lớn như

thế là chưa từng đối chiến.

Là thứ gì?

Dã thú sao?

Nếu như là Lấy quặng đoàn khác, tiếng rít khi tàu phi hành tất nhiên khiếp người tâm hồn, nhưng so với động tĩnh trước mắt mà nói, quả thực là tiểu gặp sư phụ. Âm thanh ầm ầm dày đặc vô cùng, giống như đập vào trong lòng hắn, hắn thậm chí tận mắt thấy đến hòn đá nhỏ trên mặt đất, bị chấn động nảy lên cách mặt đất có đến nửa thước cao.

Đội viên khác xung quanh hắn cũng là ai nấy thần tình hoảng sợ.

Khiến người sợ hãi nhất, đó là thứ không biết.

Âm thanh chấn động càng lúc càng lớn, đối phương cũng càng ngày càng gần.

Đội trưởng kinh nghiệm phong phú, lúc này trong lòng không còn tồn chút may mắn nào, rút binh khí ra, lớn tiếng cao quát: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Hắn cũng không biết là cái gì, nhưng trực giác nguy hiểm khiến hắn làm ra phán đoán chuẩn xác.

Lời còn chưa dứt, đỉnh núi xa xa phủ thêm một cái đường nét màu thanh đồng.

Tu luyện【 Vi quang chi nhãn 】, ánh mắt Lại Đặc lợi hại nhất, hắn thất thanh kinh hô: "Là cơ quan võ giáp!"

Cơ quan võ giáp!

Đội trưởng con ngươi co rụt lại, người Kim Châu!

Một màn kế tiếp khiến tiếng chuẩn bị hô to đến bên mép lại bị hắn cưỡng ép ngừng lại.

Vô số cơ quan võ giáp giống như thủy triều tràn ra xuống đỉnh núi. Đỉnh núi lỏa lồ trong nháy mắt bị thanh đồng nước lũ dày đặc chi chít nhấn chìm.

Bọn họ cuối cùng hiểu rõ, động tĩnh vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Thanh đồng nước lũ đáng sợ lấy tốc độ kinh người chen chúc hướng bên này lao đến. Tốc độ cực nhanh, quả thực khiến người nghẹn họng nhìn trân trối (trố mắt nhìn không biết nói gì - DG).

Khoảng cách giữa song phương đang tại nhanh chóng kéo nhỏ, bọn họ thấy được càng thêm rõ ràng.

Bọn họ chưa bao giờ gặp qua cơ quan võ giáp xấu xí như thế, thể hình thô dày mập mạp, không chút mỹ cảm, chế tác vô cùng đơn sơ, không sơn phết trang trí, vết hàn xấu xí giống như rết lỏa lồ ở trong không khí, góc cạnh không cắt xén, gờ ráp, xem ra là làm ẩu như thế.

Nhưng, khi có mấy khối nham thạch cao mấy thước che ở phía trước bọn họ, bọn họ nhưng không bất cứ nhảy né tránh gì, mà là không tránh không trốn xông thẳng qua.

Thật lớn nham thạch giống như bóng cao su bị côn gỗ hung hăng đánh trúng, trực tiếp bị đẩy bay lên không trung, vạch ra một cái đường pa-ra-bôn, trùng điệp nện tại mấy trăm mét có hơn.

Nham thạch vừa mới rơi xuống, thanh đồng nước lũ lại lần nữa xông tới.

Liên tục va chạm khiến nham thạch phanh mà nổ tung.

Đá vụn như mưa, quái thú xấu xí dữ tợn chợt thúc lao ra.

Huyết sắc trên mặt ai nấy tuột được sạch sẽ, trong mắt toàn là sợ hãi.

Thanh đồng nước lũ thế không thể đỡ, tất cả chướng ngại ngăn cản ở trước mặt chúng nó nghiền nát như cành khô gỗ mục.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 827: Phân Công Hành Động

Hai tay Lại Đặc bị trói chặt, dây thừng màu đen không biết dùng loại tài liệu nào chế thành, cứng cỏi dị thường, mặc cho hắn dùng sức như thế nào cũng không cách nào thoát ra mảy may. Bên cạnh hắn, đội viên khác cũng bị trói chắc chắn, ngồi ở trên Quặng mỏ thuyền.

Mấy giá cơ quan võ giáp nhìn bọn hắn chằm chằm, hơi có dị động, liền công kích.

Lại Đặc âm thầm quan sát những cơ quan võ giáp này, cơ quan võ giáp trước mắt cùng Kim châu võ giáp mà hắn biết có cực lớn khác biệt. Đông vực cổ xưa, Kim châu võ giáp phong cách tinh tế, chế tác hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ không làm ẩu giống như vậy.

Quả thực chính là dùng đầu thừa đuôi thẹo thật vất vả lắp ráp vào với nhau, hắn lần đầu tiên trông thấy cơ quan võ giáp xấu xí như thế.

"Các ngươi là người nào?"

Lại Đặc nhịn không được hỏi.

Chẳng một ai lý hắn, mấy giá cơ quan võ giáp giống như không nghe đến. Khóe mắt bọn họ đã sớm thoáng nhìn Chung Ly Bạch thỉnh thoảng lui tới dò xét, e sợ cho hơi có động tĩnh, hấp dẫn Chung lão đại chú ý, đó là tìm chết.

Tính cách tản mạn là thiên tính của thổ phỉ lưu tặc, muốn bọn họ nghe lời, quả thực còn khó hơn lên trời. Thế nhưng ác nhân tự có ác nhân trị, gặp phải tên Chung Ly Bạch càng thêm tàn nhẫn vô tình này, những kẻ này bị sửa trị đến nỗi không nửa điểm tính khí.

Chung Ly Bạch tuy rằng tác phong cuồng dã, nhưng xuất thân truyền thống học viện phái, coi trọng kỷ luật là một loại bản năng. Hơn nữa lần trước còn bị Nhiếp Thu cười nhạo một phen, Chung Ly Bạch trong lòng nghẹn một cổ tà hỏa, bây giờ hắn coi trọng công tác kỷ luật trong binh đoàn đến mức khiến người líu lưỡi.

Lại Đặc và đội trưởng liếc nhau, đều nhìn được sự kinh hãi trong mắt nhau. Bọn họ lúc trước cho rằng gặp phải lưu tặc ở Kim châu, nhưng bây giờ mới phát hiện nhóm lưu tặc này tuyệt không phải tầm thường, lưu phỉ thế nào có khả năng sẽ có kỷ luật sâm nghiêm như thế.

Chung Ly Bạch điều khiển quái thú, rầm rập, lui tới dò xét.

Hắn điều khiển【 quái thú vương 】 là do chính tay Tái Lôi chế tạo, sử dụng lượng lớn tân hợp kim, tính năng vượt xa【 quái thú 】phổ thông. Toàn thân sơn đen, thân thể thô thấp, chắc nịch mà cường tráng, hai mắt màu đỏ tươi, không khỏi tỏ rõ cái này là một con siêu cấp quái thú cực kỳ nguy hiểm.

Chung Ly Bạch đối với 【 quái thú vương 】 yêu thích không thôi, chiến pháp dùng Quái thú rất hợp khẩu vị của hắn, thế xung phong không thể ngăn cản, lấy cứng chọi cứng, cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ lâm li, tuyệt diệu đến nỗi như thuốc phiện làm hắn không thể tự kiềm chế.

Hắn liếm liếm môi, điều khiển【 Quái thú vương 】, sải bước đi đến Quặng mỏ thuyền.

Hắn trên cao nhìn xuống bao quát tù binh trên Quặng mỏ thuyền: "Ta chỉ cần một gã hướng đạo, những người khác đào hố chôn đi."

Soạt, bọn tù binh trên Quặng mỏ thuyền sắc mặt đại biến, một trận rối loạn.

Lại Đặc cắn răng một cái, đứng lên.

"Đại nhân, binh đoàn của ngài hùng tráng như thế, số lượng khổng lồ, ngài cần phải càng nhiều hướng đạo. Tại Bạch Dã châu, chúng ta quen thuộc mỗi một cái quặng mỏ động nơi đây, kể cả mỗi một tòa thành thị. Đại nhân, xin cho đám hèn mọn chúng ta vì ngài tận chút lực, dùng tới đổi lấy tính mạng chúng ta."

Lời nói cung kính mà không mất phong độ của Lại Đặc khiến Chung Ly Bạch có chút bất ngờ, hắn nhìn Lại Đặc dáng vẻ có chút gầy yếu từ trên xuống dưới.

Tại thời điểm như vậy, còn có thể duy trì (giữ) trấn định, rất không dễ dàng.

Cái tù binh khác an tĩnh lại, lời Lại Đặc nói để cho bọn họ nhìn thấy một tia sinh cơ.

"Cái này phải nhìn giá trị của các ngươi có đủ giữa mạng cho các ngươi hay không." Giọng Chung Ly Bạch chẳng hề để ý: "Thành thị cách nơi này gần nhất là cái gì?"

Lại Đặc không lời vô dụng: "Đại nhân, là A Sắt thành."

Chung Ly Bạch liếm liếm khóe miệng: "Ta cần chiến hạm, tiểu tử, ngươi có biện pháp nào nói cho ta biết?"

Đầu óc Lại Đặc xoay chuyển nhanh chóng, như là không chút nào do dự: "Hiểu Quang thành và Đất Đỏ thành. Hai tòa thành thị này đều có thể mua được chiến hạm, bình thường chúng ta đều mua Quặng mỏ thuyền tại hai tòa thành thị này."

Chung Ly Bạch bình thản: "Nhưng chúng ta không tiền."

Trong lòng Lại Đặc run lên, thầm mắng câu quả nhiên là thổ phỉ, nhưng cũng không dám có chút dừng lại: "Vậy cũng chỉ có đi Hiểu Quang thành, ngoại trừ thương hội có thể mua được một ít chiến hạm, Hiểu Quang binh đoàn cũng bỏ neo chiến hạm tại Hiểu Quang thành."

"Rất tốt, ta thích người thông minh, hi vọng các ngươi cũng thông minh như hắn."

Thanh âm Chung Ly Bạch nghe không ra vui giận, nhưng một tia sát ý kia lại còn khiến đoàn người này trong lòng run lên.

Chung Ly Bạch dẫn Lại Đặc, xoay người bỏ đi.

Phản hồi đến doanh địa, Chung Ly Bạch đang chuẩn bị báo cáo với Đường Thiên, mới vừa đi vào phòng họp, liền bị một trận mắng đổ ập xuống.

"Đây là trình độ của các ngươi?"

"Quái thú đặt ở trên tay các ngươi quả thực là làm hỏng, ta chưa từng đối chiến cơ quan võ giả tố chất thấp như thế!"

"Nếu như ta là ngươi, lập tức đi tìm khối đậu hủ, đâm đầu chết cho rồi!"

"Đây là xung phong kiểu gì? Quả thực chính là một đống cứt chó!"

...

Chung Ly Bạch hoàn toàn bị mắng mộng rồi, giận từ trong lòng sinh ra, một mạt sát cơ không thụ khống chế mà tràn ngập, Thế nhưng khi hắn nhìn thấy rõ ràng người mắng hắn, lập tức giật mình, thành thành thật thật thu tay đứng nghe.

Đinh Ốc quả thực tràn ra phẫn nộ, đầy đủ mắng mười phút mới dừng lại.

Chung Ly Bạch hoàn toàn là một bộ đáng vẻ dễ bảo. Khi Đinh Ốc vừa tới, hắn cũng không cho là đúng, nhưng khi hắn làm rõ ràng Đinh Ốc là】người phát minh【 quái thú, thái độ lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Tại nghe xong Đường Thiên nói tới một ít chuyện về Đinh Ốc, mọi người nhận cực lớn chấn động. Vạn năm đủ để cho kim chúc mục nát, khiến sơn hà biến mất, lại chưa từng chôn vùi chấp niệm trong tâm một cái tàn hồn.

Đây là một vị chiến sĩ chân chính!

Mỗi một người đối mặt Đinh Ốc, đều là tôn kính phát ra từ nội tâm, dù cho là hạng người kiệt ngạo bất tuân như Chung Ly Bạch, trong lòng cũng chỉ có kính ngưỡng. Càng làm cho hắn tâm phục khẩu phục chính là Đinh Ốc lập tức biểu diễn cho một cái giả hòa thượng thay đổi giữa chừng như hắn thấy, cái gì mới gọi là chuyên nghiệp.

Chiến thuật do chính hắn nghĩ ra bị Đinh Ốc phê phán được không còn chỗ nào, thay đổi hoàn toàn. Then chốt là, mỗi một chỗ sửa chữa, đều là cực có mục đích.

Tựu ngay cả Nhiếp Thu, mỗi lần chạy tới đây, đều cung kính ngồi ở một bên, như học sinh mà nghe giảng.

Ngồi chờ Đinh Ốc mắng xong rồi, Chung Ly Bạch mới ngẩng đầu, có chút sức lực không đủ mà biện luận: "Lần xung phong này, hắn là hoàn thành cũng tạm đi."

"Cũng tạm?" Đinh Ốc vẻ mặt trào phúng: "Một lần xung phong, ba người thụ thương. Nga, nguyên nhân lại còn bị bản thân người đạp. Cái này cũng gọi là tạm được?"

Nhiếp Thu rất phối hợp mà phát ra một tiếng cười khẽ.

Sắc mặt Chung Ly Bạch soạt một cái đỏ bừng, xấu hổ đến hận không thể tìm cái khe đất chui vào.

Theo vừa tiến đến, Lại Đặc như là trợn tròn mắt. Xung phong cương mãnh tuyệt luân như thế, ở trong mắt đoàn người này lại không hợp

cách? Nhìn thấy Chung Ly Bạch biểu tình xấu hổ, không biết vì sao, Lại Đặc chỉ cảm giác một cổ hàn ý theo lòng bàn chân thẳng nhảy lên trên.

Nhiếp Thu lườm Lại Đặc một cái, ho nhẹ một tiếng: "Đại nhân đã sớm xuất phát, đi tới Đất Đỏ thành."

Nghĩ đến cái này, Nhiếp Thu cũng có chút đau đầu, tính tình đại nhân vẫn là có chút tùy hứng. Tuy rằng bên người hộ vệ không ít, thực lực bản thân đại nhân không phải nói, nhưng thân là chủ quân, hoàn toàn không cần phải đi mạo hiểm như vậy.

Nhiếp Thu tính cách cẩn thận, cảm thấy lấy thực lực bọn họ hiện tại hoàn toàn có thể lấy làm chậm mà chắc.

"Đại nhân đã đi Đất Đỏ thành?" Chung Ly Bạch mắt trợn trừng trừng.

"Đúng vậy." Nhiếp Thu bất động thanh sắc: "Đại nhân hỏi rõ rồi. Bạch Dã châu có hai nơi có chiến hạm, một cái là Hiểu Quang thành, một cái khác là Đất Đỏ thành. Chiến hạm ở Hiểu Quang thành chủ yếu là nắm giữ trong tay binh đoàn địa phương. Đại nhân nói, cái nan đề này chính là giao cho ngươi. Đại nhân đi tới Đất Đỏ thành, nhìn có thể hay không mua một ít chiến hạm."

"Mua chiến hạm..." Chung Ly Bạch vẻ mặt nghi hoặc.

"Đúng vậy, người nói phương diện này hắn kinh nghiệm rất phong phú." Nhiếp Thu đề tài chợt chuyển: "Hiểu Quang thành là thủ phủ của Bạch Dã châu, cũng là thành thị lớn nhất phồn hoa nhất nhân khẩu nhiều nhất ở Bạch Dã châu. Hiểu Quang binh đoàn đóng giữ ở đó, thực lực không hề tệ, then chốt là, bọn họ rất cảnh giác. Ta kiến nghị chờ đại nhân trở về, rồi lại tính toán."

Chung Ly Bạch biết rõ Nhiếp Thu không nói đại.

Bởi Lấy quặng đoàn đông đảo, trải rộng hoang dã, những Lấy quặng đoàn này là trinh sát thiên nhiên. Một khi có cái gì gió thổi cỏ lay, chẳng

mấy chốc liền báo với thành thị gần nhất. Điều này làm cho tin tức ở Bạch Dã châu rất linh mẫn, A Sắt thành cách bọn họ gần nhất rất có khả năng đã được đến tin tức về bọn họ. Dù sao đoàn người đông như vậy đi tới, thanh thế lại đáng sợ như thế, rất xa liền bị người phát hiện.

Nếu như bọn họ đi tới Hiểu Quang thành, muốn không bị địch nhân phát hiện, căn bản không khả năng.

Khiến người lo lắng nhất trái lại không phải Hiểu Quang binh đoàn, mà là Lấy quặng đoàn. Một khi Bạch Dã châu gặp phải thế lực đạo phỉ lớn, Bạch Dã châu liền hiệu triệu Lấy quặng đoàn hiệp trợ đối kháng địch nhân. Lấy quặng đoàn thực lực đều không hề tệ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại thêm đối với bản địa rất quen thuộc, nếu như nhân số đông đảo mà nói, đủ để tạo thành uy hiếp cho bọn họ.

Biết rõ một câu nói sau cùng của Nhiếp Thu là khích tướng, Chung Ly Bạch cũng không chút do dự hừ lạnh: "Chỉ là một cái Hiểu Quang thành."

"Binh đoàn khi xung phong xuất hiện thương vong luôn luôn sẽ khiến người tự dưng lo lắng a." Nhiếp Thu thản nhiên nói.

Chung Ly Bạch giận tím mặt: "Muốn đánh nhau sao?"

------Xin các lão vote cho dịch giả dịch Bất Bại Chiến Thần- DucBV link cuối bài để động viên dịch giả -----

Lại Đặc vẻ mặt dại ra.

Đinh Ốc nhưng không nghe hai người đấu khẩu, ánh mắt hắn bị chiến lợi phẩm đưa tới hấp dẫn.

Lam sắc tinh thể, được cắt xén thành hình lập phương chỉnh tề, óng ánh trong sáng.

Hắn lần đầu tiên gặp phải Định Lam tinh, nhưng là thủ tịch cơ quan sư của Nam Thập Tự binh đoàn đã từng tiếp xúc với vô số tài liệu, đối

với tân tài liệu có trực giác nhạy cảm khác thường.

"Cái này là cái gì?"

Đinh Ốc bỗng nhiên mở miệng, cắt đứt hai người.

Chung Ly Bạch xem ra, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Định Lam tinh, một loại khoáng vật địa phương."

"Chúng ta cần nó." Đinh Ốc nói thẳng, ánh mắt hắn sáng lên dị sắc: "Nó có thể tăng cường quái thú!"

Đường Thiên một đoàn người trước đến được A Sắt thành, A Sắt thành là nơi tất phải đi qua khi muốn tới Đất Đỏ thành.

Ngẩng đầu nhìn phía trước A Sắt thành, Đường Thiên có chút kinh ngạc. A Sắt thành xám nhạt, thành tường màu đen, xem ra rất dày chắc. Nhưng nó xem ra thực sự có chút lạc hậu, nhìn quen những thành thị phồn vinh ở Nam Minh kia, A Sắt thành trước mắt chính là một cái trấn nhỏ không thu hút.

Tuy nhiên suy nghĩ tới vị trí của A Sắt thành, Đường Thiên cũng có chút lý giải(thấu hiểu-giải thích).

Lấy quặng đoàn xuất nhập nhiều lần, bọn họ bình thường khi tính tình kiệt ngạo bất tuân, sống mái với nhau đúng là chuyện thường ngày. Còn có lượng lớn lưu phỉ sinh hoạt tại phiến thổ địa này, bởi vậy A Sắt thành thành tường rất cao, các loại trạm gác như rừng.

A Sắt thành là một tòa thành thị khoáng sản điển hình, nơi đây phồn vinh nhất chính là các chức nghiệp liên quan tới khoáng sản. Tinh luyện khoáng vật, mua bán, là chức nghiệp trụ cột tại tọa thành thị này.

Sau khi vào thành Đường Thiên cảm thụ đặc biệt rõ ràng.

Hai bên đường phố, chỗ nào cũng có thể thấy công xưởng tinh luyện, hỏa lò đỏ đậm, nước thép sôi trào, đều khiến Đường Thiên cảm thấy

quen thuộc dị thường.

Quả thực giống như một cái Tam Hồn thành nhỏ, khác biệt duy nhất chính là trên đường phố hoàn toàn nhìn không thấy cơ quan võ giáp. Quang Minh châu cùng Kim châu một Tây một Đông, mà nơi đây lại là cực tây Quang Minh châu, cùng Kim châu cách cực xa.

Những công xưởng này, đem kim loại cùng tinh thể quặng mỏ đã tinh luyện, chỉnh tề mà bày phóng. Thỉnh thoảng có Quặng mỏ thuyền hạ xuống đến hậu viện công xưởng, đem khoáng thạch mới đào được đổ xuống ở phía hậu viện.

Khác với sự hoang vắng ở dã ngoại, A Sắt thành có chút náo nhiệt.

Tuy nhiên dân chúng sinh hoạt nơi đây cũng không nhiều, đa số chính là nhân viên làm việc liên quan tới quặng mỏ.

Văn Khang cực kỳ thức thời, chỉ cần Đường Thiên vừa lộ ra cảm thấy hứng thú đối với cái gì, hắn liền vội vàng giới thiệu. Một đoàn người Đường Thiên, xem ra là không dễ trêu chọc, người đi đường trên đường dồn dập né tránh.

"Văn Khang, ngươi còn có can đảm tới A Sắt thành!"

Một tiếng cười gằn vang lên từ bên kia đường phố, một gã tráng nam trên người phủ đầy hình xăm dẫn dắt một đám người ngăn chặn lối đi đám người Đường Thiên. Ánh mắt hắn, nhìn chằm chằm Văn Khang, tràn đầy lửa giận.

Mặt Văn Khang soạt một cái trắng rồi.

Ánh mắt tráng nam dời khỏi người Văn Khang, chuyển tới Đường Thiên, hiển nhiên Đường Thiên mới là chủ tử. Hắn có chút nghi hoặc, Văn Khang không phải tại Tội vực cứ điểm sao? Thế nào lại bồi người này? Lẽ nào người này là khách nhân của Ngũ Hiên binh đoàn?

Tuy nhiên Ngũ Hiên binh đoàn hắn cũng không sợ chút nào, so về núi dựa, Ngũ Hiên còn kém xa lắm.

Hắn quan sát Đường Thiên một chút, chưa nhìn ra sâu cạn.

Nhưng khi ánh mắt hắn đảo qua mọi người bên cạnh Đường Thiên, trong lòng bỗng dưng rùng mình.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 828: Tây Bộ Thương Hội

"Có vấn đề gì? Bằng hữu của ngươi sao?."

Cát Trạch nheo mắt lại, tiến lên một bước.

Đám người tráng nam chỉ cảm giác một cổ âm hàn chi khí đập vào mặt, giống như bị độc xà trong bóng râm nhìn chăm chú. Cát Trạch khí chất âm lãnh, mũi Yêu đao trong tay ửng đỏ, càng nhiều mấy phần yêu mỵ khôn kể.

Tráng nam hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi muốn ra mặt thay hắn? Tiểu tử này thiếu một khoản nợ đánh cược."

Khí thế mà Cát Trạch phát ra khiến hắn có chút kiêng kỵ.

Lúc này, Phù Chính Chi hỏi Văn Khang: "Ngươi thiếu bao nhiêu tiền?"

Văn Khang sắc mặt trắng bệch, chuyện hắn lo lắng nhất đã phát sinh rồi. Trước một thời gian thừa dịp thật vất vả có cơ hội đi ra, trong lúc trở về đi ngang qua A Sắt thành, liền chơi một cái, thua đỏ mắt, mượn tiền đánh bạc, thật không ngờ lại thua sạch sẽ. Hắn sợ hãi, suốt đêm trốn về cứ điểm. Đối phương tái thế nào lợi hại, nghĩ đến cũng không dám đến cứ điểm đòi nợ.

Nào ngờ...

Văn Khang biết rõ nhóm người này giết người không chớp mắt, không dám giấu giếm, lúng túng nói: "Năm vạn Quang Minh tệ."

"Năm vạn?" Tráng nam cười nhạt: "Đó là tiền vốn, Cả vốn và lời là hai mươi vạn, đây là giấy cam kết."

Văn Khang run rẩy như cái sàng.

Tráng nam cũng không muốn làm phức tạp, có thể đòi lại tiền mới là trọng yếu nhất. Hắn kinh nghiệm phong phú, biết rõ loại người lai lịch không rõ như vậy, không nên tùy tiện đắc tội. Vạn nhất đối phương rất có lai lịch, đó chính là phiền phức lớn rồi.

Trên lầu cách đó không xa, có một gã nam tử trung niên nhìn chằm chằm hai nhóm người giằng co phía dưới. Ánh mắt hắn nhíu mày nhìn chằm chằm thanh đao mũi đao ửng đỏ trong tay nam tử yêu khí kia, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tham lam.

Làm buôn bán quặng mỏ chủng loại nhiều năm như vậy, các loại kim chúc tài liệu rõ ràng trong đầu, nhãn lực tinh tế, nhưng ngay từ lúc mới nhìn, ánh mắt hắn liền bị thanh đao kia vững vàng hấp dẫn.

Đó là một thanh đao có sinh mệnh!

Hắn chưa từng đối chiến vũ khí kinh diễm như thế, nó là dùng tài liệu nơi nào đúc mà thành? Có thần diệu gì?

Ánh mắt hắn càng phát nóng rực, hô hấp cũng trở nên có chút gấp gáp.

Hay là bảo A Lai dò xét ngọn nguồn những người này?

Chốc lát hắn liền làm ra quyết đoán, ánh mắt hắn đột nhiên thâm trầm, nói khẽ phân phó người hầu bên cạnh vài câu.

Phù Chính Chi lướt nhìn Đường Thiên, Đường Thiên gật đầu.

Quang Minh tệ trên tay bọn họ là cướp đoạt từ trên người tù binh, có hai trăm vạn Quang Minh tệ, Ngũ Hiên bị Đường Thiên giết chết có cống hiến nhiều nhất. Dù sao không phải tiền của mình, Đường Thiên

một chút cũng không đau lòng. Vì hai mươi vạn mà gặp phải sự cố, không cần thiết.

"Chúng ta sẽ tiếp nhận, hai mươi vạn." Phù Chính Chi giọng điệu bình tĩnh.

Nhưng vào lúc này, có người nói nhỏ tại bên tai tráng nam A Lai.

A Lai lập tức trở nên không sợ hãi, vẻ kiêng kỵ trên mặt biến mất sạch sẽ, hừ lạnh nói: "Xấu hổ, bây giờ đã không phải cái giá này rồi."

Phù Chính Chi nghiền ngẫm nói: "Ồ, vậy là cái giá nào?"

"Một trăm vạn!" Trên mặt A Lai lộ ra vẻ đắc ý, ngón tay chỉ chỉ Cát Trạch: "Còn phải thêm thanh đao này nữa!"

Phù Chính Chi nở nụ cười.

"Ngươi muốn thanh đao này?" Cát Trạch tự tiếu phi tiếu mà nhìn tráng nam.

A Lai không sợ chút nào, đầy vẻ ngang ngược kiêu ngạo: "Không sai, tiểu gia nhìn trúng thanh đao này của ngươi rồi, thức thời..."

Một vệt quang mang ửng đỏ yêu dị chợt lóe rồi biến mất.

Lời A Lai nói líu lo mà ngừng, hắn ngây ra như phỗng. Trên cổ hắn, chậm rãi hiện lên một vết tơ máu cực nhỏ, một lát sau, vô số huyết bọt bắn ra. Tráng nam ngửa mặt đổ xuống, mắt hắn trợn trừng, tựa hồ còn chưa muốn tin, đối phương cũng dám động thủ.

"Ai cũng đừng muốn đạot của ta!"

Cát Trạch ngữ khí lạnh lẽo, khuôn mặt anh tuấn yêu dị u ám. Bản thân hắn đã không phải loại người lương thiện gì, tuổi còn trẻ chính là cường giả Chiến Lực bảng Tội vực, ngạo khí trong xương cốt, thế nào có thể khoan dung đám chó mèo nhục nhã?

Phù Chính Chi nhắc nhở: "Đừng làm tình cảnh tạo ra quá máu tanh."

Lời nói còn chưa có nói xong, thân hình Cát Trạch đã biến mất khỏi nguyên chỗ.

Đối phương như ở trong mộng chợt tỉnh, cũng rống giận đánh về phía Cát Trạch.

A Sắt thành tại Tây bộ biên thùy, chưa bao giờ là nơi trị an tốt lành, muốn sinh tồn tại nơi đây, không mấy phần thực lực sẽ nhanh chóng bị người lột sạch từ da tới xương. Những người bên cạnh tráng nam, ai nấy thân thủ đều không kém.

Vừa rồi bọn họ ai cũng thật không ngờ Cát Trạch thật dám động thủ, lại thêm Cát Trạch xuất đao quá nhanh, bọn họ trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

A Lai lại bị bọn họ giết chết rồi!

Mặt sau A Lai là ai, là Tây bộ thương hội! Vừa nghĩ đến nghiêm phạt sắp sửa đối mặt, sợ hãi trong nháy mắt chiếm cứ đáy lòng bọn họ. Những tên lưu manh này vốn là là một đám liều mạng, lúc này ai nấy toàn thân quang mang tăng vọt, đỏ lên tròng mắt, điên cuồng mà đánh về phía Cát Trạch.

Cát Trạch lập tức rơi vào nguy hiểm.

Năng lượng ở Bạch Dã châu nồng nặc hơn Hoang châu nhiều, bọn họ tại nơi đây bị suy yếu càng thêm nghiêm trọng. Như thế nào dùng pháp tắc để khống chế năng lượng, bọn họ chỉ vừa mới mò đến cánh cửa. Trước mắt Cát Trạch chỉ là bằng vào xuất sắc thân thể, cùng với đao pháp thành thạo tới đối kháng cùng những tên côn đồ này.

Vô số bạch sắc đao mang kiếm mang, giống như hạt mưa bao phủ toàn bộ đường phố.

Cửa hàng hai bên đường phố tự động mở ra phòng hộ, nhưng những điếm chủ này trên mặt không chút vẻ kinh hoàng nào, bọn họ đối với sống mái với nhau như vậy đã sớm tập mãi thành thói quen.

Tuy nhiên chẳng mấy chốc càng nhiều người chú ý tới chỗ đặc biệt của yêu đao trên tay Cát Trạch. Mặc cho năng lượng là loại nào dữ dằn, bá đạo, cái thanh đao này đều có thể thoải mái chém ra. Hơn nữa bọn họ cũng chú ý tới, trên người Cát Trạch căn bản không năng lượng dao động.

Nói cách khác, hoàn toàn dựa vào cậy mạnh, đối kháng năng lượng.

Cái thanh đao này...

Càng ngày càng nhiều ánh mắt bị thanh đao này vững vàng hấp dẫn.

Người trung niên trên lầu các ở đường phố đối diện, lúc này đã hạ quyết tâm, nhất định phải lấy được thanh đao này tới tay. Cũng không biết người quê mùa từ đâu tới đây, lại người mang trọng bảo, không công tiện nghi cho mình.

Đoàn người trước mắt này trên người không chút năng lượng dao động nào, những người quê mùa này lẽ nào ngây thơ cho rằng, vẻn vẹn dựa vào cậy mạnh là có thể tại A Sắt thành trộn lẫn đi xuống?

Tình cảnh Cát Trạch thực sự có chút gian nan, thực lực đám côn đồ này mạnh hơn nhiều so với hắn dự đoán. Hơn nữa trong lúc bọn họ tiến thối ẩn có quy luật. Nhớ tới đại nhân từng nói, Thánh vực tôn sùng binh đoàn chế phách, bây giờ vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả mấy tên lưu manh cũng biết phối hợp.

Tâm tính Cát Trạch bình ổn không dao động, chút nào không bởi vì tình cảnh không tốt mà tâm sinh dao động. Pháp tắc chi lực tuy rằng bị ảnh hưởng, nhưng huyết nhục chi lực không chút nào trở ngại. Huyết nhục chi lực dư thừa khiến động tác của hắn giống như quỷ mị. Mỗi lần mắt thấy sẽ bị bắn trúng, kết quả hiểm mà lại hiểm né tránh qua.

"Sát!"

Mọi người ở đối diện đồng thanh hét lớn.

Hơn mười cái đao mang, kiếm mang, đột nhiên cùng nhau phát ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đường phố, Cát Trạch không chỗ tránh được.

Cát Trạch con mắt lạnh lẽo, thân hình nhẹ thấp, yêu đao trong tay nghiêng chém về phía trước.

Một đạo ánh đao hoàn mỹ xen lẫn một tia khí tức yêu dị, chém lên một cái đao mang bạch sắc.

Bạch sắc đao mang bị mạnh mẽ chém tách ra, nhưng thân thể Cát Trạch chấn động, cổ tay một trận tê dại.

Con mắt Cát Trạch không khỏi sáng lên, đao mang do năng lượng hội tụ thành hình, uy lực thực sự là không thể khinh thường a.

Đao đổi tay trái, nghiêng người tiến lên.

Ánh mắt người trung niên trên lầu các cuối cùng dời khỏi yêu đao hướng tới thiếu niên giữa đoàn người kia, trong lòng đang tại suy đoán lai lịch đối phương. Tuổi còn trẻ như thế, lại mang theo nhiều hộ vệ như vậy, nói vậy là thiếu gia cái gia tộc nào đó.

Tuy nhiên, cái này lại có quan hệ gì?

Khóe miệng hắn hiện lên nụ cười không gì quan trọng, bỗng nhiên mở miệng: "Thấy sao?"

Bên người hắn không biết khi nào nhiều ra một vị nam tử đầu trọc. Nam tử đầu trọc đưa mắt liếc ngang, một cái vết sẹo từ chân mày trái uốn lượn chạy xuống, có chút dọa người.

Nam tử đầu trọc tên là Áo Đăng, là thống lĩnh hộ vệ của hắn. Khi Áo Đăng tuổi còn trẻ thì đã từng đảm nhiệm chức trách binh đoàn trưởng, mà thượng cấp của hắn lúc đó thì là Gia Á, một trong ngũ hổ tướng.

Bởi vì một lần tác chiến bản thân bị trọng thương, Áo Đăng không thể không lựa chọn xuất ngũ, danh tướng dưới trướng, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt tàn khốc. Nhưng lý lịch chói mắt khiến hắn chạm tay có thể bỏng, người trung niên tốn hao cự kim, tự mình bái phỏng mới đào tới.

Áo Đăng cũng không cô phụ hắn tín nhiệm, dưới sự dạy bảo cẩn thận của hắn, thực lực hộ vệ đoàn đã xa không phải binh đoàn bình thường có thể so sánh. Vài lần gặp phải lưu phỉ, nhưng ở trước mặt hộ vệ đoàn, đều như bã đậu một dạng.

Người trung niên đối với Áo Đăng cực kì tín nhiệm.

Áo Đăng tiếc chữ như vàng: "Thể lực cường hãn, đao pháp nhập thần."

Người trung niên tiếp tục hỏi: "Phương nào có thể thắng?"

Áo Đăng: "Đao khách."

Người trung niên không hỏi vì sao, chuyển hỏi: "Nếu như ngươi suất lĩnh Hộ vệ đoàn, có thể thắng không?"

Áo Đăng: "Nghiền ép mà xuống."

Người trung niên lộ ra vẻ thỏa mãn.

Cát Trạch tuổi còn trẻ liền có thể có một vị trí tại Chiến Lực bảng, tất cả đều là dựa vào chém giết mà ra, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, năng lực thích ứng rất mạnh. Tại bị đối phương vây công đau khổ giãy dụa, dần dần, hắn liền đại khái tìm rõ ràng chỗ mạnh yếu của những Thánh vực võ giả này. Năng lượng mang thế tiến công thực sự rất dọa người, nếu như bị bắn trúng, khẳng định phải thụ thương. Trong mắt Cát Trạch, những người này công kích nhìn như uy mãnh, nhưng chỉ là

mượn nhờ lực lượng của năng lượng, trình độ vũ kỹ bản thân tương đối bình thường.

Về mặt phối hợp, Thánh vực cường hơn Tội vực, nhưng vũ kỹ tinh tế, lại xa không bằng Tội vực.

Tìm rõ ràng nhược điểm của địch nhân, con mắt Cát Trạch hiện lên một mạt quang mang yêu dị.

Cổ tay run lên, Yêu đao vẽ ra một cái vòng sáng ửng đỏ, năng lượng đạn như mưa bão kích bắn đến, giống như trâu đất xuống biển, tiêu di tại vô hình. Thân hình Cát Trạch hơi hơi nhoáng lên, mang theo vài đạo tàn ảnh, lập tức dụ dỗ mấy người công kích chuyển lệch, hắn lại dựa thế như quỷ mỵ nhảy vào trong đám người.

Ánh đao ửng đỏ như hà, chợt lóe lướt qua.

Huyết quang bắn tung toé, kiều diễm như hoa.

Mấy người chậm rãi đổ xuống, thương thế đều là giống nhau như đúc, đều là cổ họng hiện lên một đường máu.

Người quan chiến không khỏi hít hà một hơi, bọn họ người nào từng đối chiến đao pháp tinh diệu như thế!

"Cái này tuyệt đối là lĩnh ngộ pháp tắc!"

"Thật không ngờ thật có người có thể lĩnh ngộ pháp tắc."

Cát Trạch thu đao mà đứng, thần tình như thường, hơi hơi có chút thở dốc. Thể lực hắn tiêu hao có chút lớn, đang chuẩn bị lui về.

Bỗng nhiên, chỉnh tề thân ảnh, xuất hiện tại một đầu khác của đường phố, cầm đầu là một gã nam tử đầu trọc.

Sát ý lẫm liệt tại trên đường phố tràn ngập ra, mọi người xem náo nhiệt không khỏi im tiếng.

"Áo Đăng đại nhân cái này là muốn đích thân động thủ sao?"

"Khẳng định a, chết nhiều người như vậy, Tây bộ thương hội có thể từ bỏ ý đồ? Những kẻ này một cái đều chạy không thoát."

...

Tại nơi cách Đường Thiên ba mươi mét xa, Áo Đăng dừng lại, khuôn mặt không biểu tình: "Đầu hàng, hoặc là chết."

Phía sau hắn, hai trăm danh võ giả hồng giáp đứng nghiêm nghị.

Cát Trạch sắc mặt khẽ biến, hắn có thể cảm thụ được đối phương cường đại, những người này năng lượng dao động so với những tên lưu manh vừa mới rồi kia không biết cường hơn bao nhiêu lần. Bọn họ đội hình nghiêm chỉnh, huấn luyện có tố, hơn nữa sát khí...

Hắn quá lý giải(thấu hiểu-giải thích) sát khí, sát khí ngưng thực như thế, cái đoàn người này không biết giết qua bao nhiêu người.

Đã sớm nóng lòng muốn thử, Đường Thiên đang chuẩn bị xuất chiến, kết quả bị một người giành trước.

Tư Mã Tiếu lộ ra dáng tươi cười ngượng ngùng thẹn thùng giống như nam hài nhà bên một dạng.

"Một trận chiến này, để cho ta đi."

Qqqqa

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 829: Kẻ Nguy Hiểm

Tư Mã Tiếu đã bao nhiêu lâu không lộ ra dáng tươi cười như vậy, chính hắn cũng không nhớrõ.

Sau khi bị cuốn vào Tội vực, hắn mất đi toàn bộ kiêu ngạo trước kia. Quyền thế, vũ lực, tất cả đều rời hắn đi xa, hắn không còn là Thiên Hạt vương khiến người run rẩy kia. Hắn nỗ lực mà thích ứng tất cả mọi thứ xung quanh, trên mặt ngụy trang khiêm tốn, thậm chí nỗ lực đi thích ứng Linh bộ tu luyện.

Từ nhỏ hắn đã hiểu rõ, người không giá trị, luôn luôn là pháo hôi chết trước hết.

Mà cuộc sống mất đi sắc thái, bắt đầu từ khi bước vào Hoang châu, lần nữa trở lại với thế giới của hắn.

Câu Ngọc tại cuồn cuộn không ngừng hấp thu năng lượng, cuối cùng, tại ngày hôm qua Câu Ngọc thức tỉnh.

Khuôn mặt mị hoặc điên đảo chúng sinh kia, thân thể uyển chuyển khiến huyết mạch người sôi sục kia, còn có lực lượng cường đại đến khiến chúng sinh vì đó thần phục kia, tất cả đều trở lại thế giới của hắn. Hắn lại trở thành cái Thiên Hạt vương không gì làm không được, hô phong hoán vũ kia.

"Ra đi, Câu Ngọc."

Nhẹ giọng nỉ non như gió nhẹ thoảng qua, tóc ngắn màu nâu mềm mại của thiếu niên lay động trong không trung.

Tiếng than thở không linh như vụ, không chút dấu hiệu mà vang lên ở trong lòng mọi người, sắc mặt mọi người đột nhiên đại biến.

Theo từ khi xuất hiện liền khuôn mặt thủy chung không chút tình cảm nào, lúc này Áo Đăng cuối cùng biến sắc. Hắn không nhận thấy được bất cứ dao động gì, cái âm thanh than thở này phiêu phiêu mù mịt mù mịt, giống như truyền đến từ bốn phương tám hướng, lại giống như đột ngột mà vang lên ở trong lòng hắn.

Con ngươi hắn đột nhiên co rút lại.

Không biết khi nào, bên người thiếu niên tóc hạt dẻ xuất hiện một cái thân ảnh uyển chuyển.

Nàng xuất hiện lúc nào?

Mình lại hoàn toàn không nửa điểm ấn tượng!

Một cổ hàn ý nổi lên trong lòng Áo Đăng, hắn không kiểm soát được siết chặt nắm tay. Lần đầu tiên, tín niệm thắng lợi kiên định như sắt thép của hắn xuất hiện một tia dao động. Đoàn người trước mắt này, lộ ra cổ quái.

Câu Ngọc vừa ra tràng, liền đoạt đi toàn bộ sắc thái đường phố, toàn bộ quang hoa tất cả đều tụ tập tại trên người nàng.

Cánh tay trắng hơi đưa ra, nàng vươn thân vặn lưng, giống như vừa mới tỉnh dậy từ cơn ngủ say. Chính là cái động tác xen lẫn vô cùng biếng nhác phong tình này, một lũ dao động khó mà hình dung lặng yên không một tiếng động khuếch tán.

Áo Đăng cảm thấy có chút không thích hợp, giống như ở phía dưới ánh nắng mặt trời, xung quanh ấm dào dạt, thoải mái không thể nói ra.

Không đúng!

Hắn bỗng dưng giật mình tỉnh lại, sắc mặt tái biến, hắn cuối cùng hồi thần lại, năng lượng trong không khí trở nên dị thường hoạt bát.

Đây là thủ đoạn gì?

Hắn chưa từng nghe nói qua thủ đoạn tương tự, cố gắng kiềm chế khiếp sợ trong lòng, trầm giọng quát lớn: "Các hạ là ai?"

"Nghĩ đến ngươi là chưa từng nghe qua."

Trên mặt thiếu niên tóc hạt dẻ nở ra mỉm cười, thanh âm ấm áp giống như ánh nắng.

"Đây là có chuyện gì? Sao có thể vô lễ quý khách với! Hồ đồ!"

Bỗng nhiên một tiếng gầm vang lên, một cái thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rõ ràng là người trung niên trên lầu các, hắn đầy vẻ giận dữ quở trách Áo Đăng. Vừa rồi phen giằng co kia nhập tận mắt hắn, khi Áo Đăng hỏi "Các hạ là ai" thì hắn đã biết đá phải tấm sắt rồi.

Áo Đăng chưa bao giờ là người thích lời vô dụng, đặc biệt là trước lúc chiến đấu, bây giờ lại án binh bất động, trái lại lên tiếng dò hỏi lai lịch đối phương, vậy chứng minh hắn không nắm chặt tất thắng.

Người trung niên phản ứng cực nhanh, biết rõ lập tức cần phải bổ cứu, liền lập tức xuất hiện.

Trong lòng Áo Đăng thầm thở phào nhẹ nhõm, lại làm bộ không biết rõ tình hình, hành lễ với người trung niên: "Đại nhân!"

Người trung niên quay mặt, đầy vẻ tươi cười: "Tại hạ quản giáo không nghiêm, thủ hạ mạo phạm các vị, còn thỉnh đoàn người cho tại hạ một cái cơ hội bồi tội. Tại hạ Kiều Nạp Sâm, trưởng lão của Tây bộ thương hội, cũng là người phụ trách mấy châu phụ cận. Về sau mọi người đều là bằng hữu của Kiều Nạp Sâm, có cái gì cần phải cứ việc nói."

Tư Mã Tiếu nghiêng đầu, tự tiếu phi tiếu mà nhìn Kiều Nạp Sâm.

Không biết vì sao, nụ cười của vị thiếu niên tóc hạt dẻ trước mắt này tươi như ánh nắng lại khiến hắn cảm thấy dị thường nguy hiểm. Hắn cố gắng ổn định tâm thần, bậc thang đã cấp ra, nếu là đối phương thật không thức thời, vậy hắn cũng không sợ. Tây bộ thương hội không phải là a miêu a cẩu, hắn có cũng đủ sức lực.

Tại Quang Minh châu Tây bộ, không một ai dám làm càn ở trước mặt Tây bộ thương hội. Là một trong số thương hội cao cấp nhất tại toàn bộ Quang Minh châu, Tây bộ thương hội cùng Quang Minh châu phía chính phủ có thiên ti vạn lũ quan hệ, như là lũng đoạn các nghiệp vụ liên quan tới quặng mỏ ở Quang Minh châu. Huống chi tại Tây bộ, cái này là phạm vi thế lực của bọn họ, bọn họ không e ngại bất luận kẻ nào.

Để thủ hạ đi thử dò xét, nếu như đối phương không phải rất mạnh, liền có thể mạnh mẽ ăn đối phương. Mà nếu như đối phương rất phỏng tay, hắn nhảy ra tìm cái bậc thang, oan ức ném cho thủ hạ.

Một bộ này hắn lần nào cũng dùng được.

Núi dựa không đủ cứng, tự nhiên bị ăn được gắt gao. Nếu là núi dựa có chút phòng tay, hắn nhưng đẩy hết sai lầm cho thủ hạ, sau đó thái độ tốt một chút, cấp cái bậc thang, đối phương bình thường đều sẽ cho cái mặt mũi.

Người nào lại ở chỗ này cùng Tây bộ thương hội nháo lật? Còn muốn sống đi ra ngoài hay không?

Tại loại địa phương hoang vắng Tây bộ này, ra điểm gì bất ngờ là vô cùng bình thường.

Tư Mã Tiếu nhìn ra đối phương không sợ hãi, hắn không chút nào bất ngờ.

Tuy nhiên gã phía sau kia...

Tiếu ý trên mặt Tư Mã Tiếu càng thịnh, đó Thế nhưng một tên kẻ không cách nào vô thiên!

"Giết chết hắn."

Gió thổi bay lên tóc mềm màu nâu của thiếu niên, cũng thổi bay tiếng nỉ non của thiếu niên.

Kiều Nạp Sâm sửng sốt một cái, như là cho rằng cái lỗ tai mình nghe lầm rồi. Giết hắn? Lẽ nào đầu óc tên kẻ này có vấn đề sao?

Đột nhiên, một tiếng than thở yếu ớt chui vào lỗ tai hắn, một lũ gió mát thổi tới gáy hắn. Lông toàn thân Kiều Nạp Sâm trong nháy mắt đứng thẳng, trong lòng thầm kêu không ổn. Không kịp có bất cứ phản ứng gì, đau nhức tràn ngập trên ngực.

"Lớn mật!"

"Dừng tay!"

...

Vang lên tiếng đoàn người kinh hô cùng Áo Đăng rống giận, nhưng lại phảng phất như thế xa xôi.

Kiều Nạp Sâm cúi đầu nhìn ngực mình, một cái tay thon thon trắng tinh như ngọc, xuyên qua lồng ngực hắn. Tố thủ tuyết trắng giống như tác phẩm nghệ thuật, hạt bụi nhỏ không nhiễm, không một chút vết máu. Nó giống như có loại ma lực khó mà nói rõ bằng lời, hắn lại không chuyển được ánh mắt.

Tố thủ đẹp đến cực hạn hư không biến mất, máu tươi ồ ồ chảy ra, tẩm ướt nửa người hắn.

Thanh âm xung quanh đang dần đi xa, ý thức từ từ trở nên như là, Kiều Nạp Sâm ngơ ngác mà nhìn lồng ngực huyết nhục như là, Cho đến

hắc ám thôn phệ ý thức hắn, hắn cũng không hiểu rõ vì sao đối phương dám giết hắn.

Vì sao...

Cái đầu Áo Đăng ông ông tác hưởng, sắc mặt tái mét, sợ hãi vô biên nuốt sống thân thể hắn.

Kiều Nạp Sâm bị giết rồi!

Kiều Nạp Sâm lại bị giết chết tại trước mắt mình, vận mệnh của hắn liền đã quyết định rồi. Nếu như hắn dám chạy trốn, người nhà của hắn nhất định chạy không thoát được vận mệnh bị giết. Làm thủ hạ Kiều Nạp Sâm nhiều năm như vậy, hắn biết rõ thế lực của Tây bộ thương hội có bao nhiêu khổng lồ, đáng sợ nhường nào. Bọn họ thậm chí có thể ảnh hưởng quyết sách của Quang Minh châu, bọn họ có thể lũng đoạn Quang Minh châu quặng mỏ nghiệp vụ, dựa vào không phải là biết kiếm tiền.

Mình hiện tại nhất định phải chết tại nơi đây. Chết trận tại nơi này, tối thiểu sẽ không liên lụy người nhà.

Áo Đăng ý thức được một điểm này, trái lại bình tĩnh trở lại.

Hắn nhíu mày nhìn chằm chằm đoàn người trước mặt này, đoàn người này tuyệt đối không phải không lai lịch. Đối phương chút nào không úy kỵ quyền thế của Tây Bộ thương hội, cái này quá khác thường rồi. Áo Đăng trong thô có tinh, tại Quang Minh châu, thế lực gia tộc lớn hơn Tây bộ thương hội có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ngay cả cường nhân như ngũ hổ tướng vậy, cũng sẽ không không kiêng nể gì cả mà phá bỏ da mặt với Tây Bộ thương hội như thế.

Chẳng lẽ là cừu địch của thương hội?

Áo Đăng nhanh chóng phủ quyết ý nghĩ này, Tây Bộ thương hội không phải không đối đầu, nhưng không cái đối đầu nào dám can đảm chạy đến địa bàn của Tây Bộ thương hội, trước mắt bao người, giết chết

một gã trưởng lão của Tây bộ thương hội. Vậy chỉ sẽ khơi mào chiến tranh, chiến tranh giữa các cự đầu như Tây Bộ thương hội như vậy, đối với Quang Minh châu tạo ra phá hư thật lớn. Không một ai dám khơi mào chiến tranh như vậy, Quang Minh châu cũng tuyệt đối sẽ không cho phép chiến tranh như vậy phát sinh.

Vậy sẽ là ai?

Hồn tướng thật mạnh!

Không biết khi nào, Câu Ngọc trở lại bên người Tư Mã Tiếu, đẹp đủ làm người hít thở không thông, giống như vừa mới làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Trong lòng Áo Đăng tuyệt vọng, hắn biết rõ mình gặp phải Hồn tướng cao cấp nhất trong truyền thuyết. Trên người nàng không toát ra chút khí thế nào, cái này chứng minh lực khống chế của nàng đối với bản thân đã đạt được tình trạng lô hỏa thuần thanh. Nếu không tận mắt thấy nàng làm sao giết chết Kiều Nạp Sâm, Áo Đăng tuyệt đối sẽ không nhìn nàng làm đối tượng nguy hiểm.

Hắn chưa từng nghe nói qua, Hồn tướng của ai có thể cường hãn như thế.

Chỉ là cái nữ Hồn tướng này đã đủ để giết chết mọi người bọn họ.

Áo Đăng rốt cuộc nhịn không được lớn tiếng hỏi: "Các ngươi rốt cuộc là ai?"

Trên mặt Tư Mã Tiếu lộ ra dáng tươi cười xán lạn như nam hài nhà bên một dạng: "Câu Ngọc, giết sạch bọn họ."

Thân hình Câu Ngọc lại lần nữa biến mất.

Đám người Cát Trạch hoàn toàn khiếp sợ rồi, bọn họ ai nấy ngây ra như phỗng. Tư Mã Tiếu hòa hòa khí khí, không chút cảm giác tồn tại, mọi người đối với hắn cũng không ấn tượng gì. Đoàn người cũng chưa

từng gặp Câu Ngọc, Câu Ngọc giống như đột nhiên toát ra tới. Khi Tư Mã Tiếu chủ động thỉnh chiến, đoàn người còn có chút nghi ngờ.

Thế nhưng nhìn thấy Câu Ngọc ở trong đám người đánh đâu thắng đó, mọi người bị chấn động rồi.

Thân hình Câu Ngọc quỷ dị phiêu hốt, giống như bóng ma, không một ai có thể sờ đến một mảnh góc áo của nàng. Nhưng đáng sợ nhất, lại là cặp tố thủ thon thon hạt bụi nhỏ không nhiễm kia. Tinh tế ôn nhu giống như đồ sứ trắng khiến người lo lắng nó vừa đụng sẽ vỡ, nhưng chỉ cần bị nó đụng tới, không chết tức tổn thương.

Động tác của nàng ưu mỹ, thân hình phiêu hốt, giống như vụ khí nắm bắt không được.

Hai mắt Áo Đăng đỏ bừng, hắn phát hiện mình căn bản không cách nào tỏa định cái bóng ma đáng sợ này. Động tác của nàng hoàn toàn vi phạm lẽ thường, công kích dày đặc của bọn họ, lại không một lần bắn trúng nàng! Nơi nàng đi qua, người ngã ngựa đổ, mỗi một người đều là thất khiếu chảy máu, sinh cơ chấm dứt.

Lần đầu tiên, hắn sinh ra cảm giác vô lực.

"Giết chết hắn!"

Sợ hãi trước nay chưa từng khiến Áo Đăng như bệnh tâm thần. Một lũ than thở như xa như gần, đột nhiên vang lên trong lỗ tai hắn, Áo Đăng một cái giật mình, sát chiêu trong tay vô thức đánh ra phía sau.

Cái gì cũng không bắn trúng.

Trên cổ đau xót, sau đó hắn nhìn thấy, phía dưới một cái thi thể không đầu ầm ầm ngã xuống đất.

Cuối cùng kết thúc rồi sao?

Trên mặt hắn lại hiện lên mấy phần vẻ giải thoát.

Tiếu ý trên mặt Tư Mã Tiếu càng thêm xán lạn, Câu Ngọc trở nên càng mạnh rồi a.

Ba phút.

Tiên huyết nhiễm thấu đường dài, thi hoành đầy đất, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc sặc mũi, ngoại trừ cái thân ảnh trắng thuần tuyệt mỹ kia, không một ai còn đứng.

Yên tĩnh như chết.

Đoàn người đều là người kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng loại tàn sát máu chảy đầm đìa như trước mắt này, lại còn để cho bọn họ không khỏi đảo quất một ngụm lương khí, sắc mặt trắng bệch.

"Xin lỗi, giống như có chút quá mức."

Tư Mã Tiếu có chút xấu hổ, lộ ra dáng tươi cười ngượng ngùng thẹn thùng. Câu Ngọc lẳng lặng mà phập phềnh tại bên cạnh hắn, đẹp như tiên tử.

Mọi người giống như trông thấy độc xà, nhất tề quay mặt.

Về sau phải cách gã này xa một chút.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 830: Loại Kim Chúc Mới

Ngoại trừ cảnh tượng máu tanh một chút, Đường Thiên cũng không ý kiến gì. Tư Mã Tiếu không phải là thuộc hạ của hắn, mà là đồng bọn hợp tác với hắn. Tuy nhiên coi như là thuộc hạ của hắn, Đường Thiên cũng rất ít nghiêm khắc yêu cầu đối phương dựa theo ý nguyện của mình.

Theo phương diện này đến xem, Đường Thiên cũng không tính là một vị quân chủ hợp cách.

Đương nhiên, bản thân Đường Thiên cũng sẽ không cảm thấy là cái quân chủ gì, Hùng vương gì gì đó khiến hắn cảm thấy đắc ý càng nhiều là có phong cách. Nhưng nếu như nói danh hào càng phù hợp với tâm ý hắn, hiển nhiên là 【thiếu niên như thần】.

Tây Bộ thương hội dám không sợ hãi như thế, khiến Đường Thiên khá là khó chịu.

Hắn cảm thấy hắn là hắn càng thêm có tư cách không kiêng nể gì cả mới đúng, lại còn hung hăng hơn mình, cái này tuyệt đối không thể nhịn.

Cái gì mà cẩn thận, coi chừng các loại, không chút nào quan hệ với hắn.

Bỗng nhiên, một đám người gào thét bay tới, rõ ràng là thành vệ đoàn của A Sắt thành. Nhưng bọn họ nhìn thấy cảnh tượng máu tanh phía dưới, không khỏi sắc mặt đại biến, một ít người nhát gan càng là dứt khoát nôn ra một trận.

Đoàn trưởng Thành vệ đoàn sắc mặt đầu tiên là biến đổi, trị an tại A Sắt thành nói không được tốt bao nhiêu, nhưng bình thường đều là tiểu

quy mô đánh giết. Ánh mắt hắn đảo qua đường phố, sắc mặt càng ngày càng trắng. Cái này là bao nhiêu người? Thi thể nằm lung tung chiếm đầy toàn bộ đường phố, máu tươi còn chưa đọng lại chậm rãi chảy, đường phố ngập ở trong máu.

===Xin vote cho dịch giả, link cuối bài===

Máu chảy thành sông.

Bốn chữ này trực tiếp phản chiếu ở trong đầu hắn.

Đánh giết đại quy mô như thế ở trong lịch sử A Sắt thành là chưa từng có. Càng làm cho hắn cảm thấy sợ hãi chính là trên những thi thể này có huy chương Tây Bộ thương hội. Tây Bộ thương hội thoáng cái chết nhiều hai trăm người, cái này tuyệt đối là một chuyện lớn.

Mà khi ánh mắt hắn đảo qua một cái thi thể thì khuôn mặt quen thuộc khiến tay hắn không khỏi run lên.

Áo Đăng!

Trời ạ, là Áo Đăng!

Hắn cùng Áo Đăng giao tiếp không ít lần, tuy rằng tuyệt đối đại đa số đều là ký ức không thoải mái, nhưng khi hắn tận mắt nhìn thấy thi thể Áo Đăng, hắn cũng không khỏi ngây người. Tính khí Áo Đăng không tốt, đối nhân xử thế cũng không gì có thể khen, nhưng thực lực cường, tại mấy châu phụ cận tuyệt đối không ai có thể nhìn bóng lưng hắn.

Chậm đã!

Hộ vệ đoàn do Áo Đăng chỉ huy!

Đoàn trưởng Thành vệ đoàn giống như chịu đựng một cái trọng quyền, cái đầu phát mộng.

Kiều Nạp Sâm có thể hô phong hoán vũ tại vùng này, cùng cái chi hộ vệ đoàn do Áo Đăng chỉ huy này có quan hệ rất lớn. Cái chi hộ vệ đoàn này không chỗ nào mà không phải là tinh nhuệ cẩn thận tuyển chọn, ai nấy thực lực cường hãn, tính tình dũng mãnh, lại trải qua Áo Đăng thời gian dài dạy bảo, sức chiến đấu cường hãn đến cực điểm.

Áo Đăng chết vì ám sát thì không gì kỳ quái, nhưng Áo Đăng cùng hộ vệ đoàn bị diệt toàn bộ.

Cái này...

Đoàn trưởng Thành vệ đoàn càng nghĩ càng sợ, mà khi hắn nhìn thấy thi thể trưởng lão Kiều Nạp Sâm thì triệt để chết lặng rồi.

Có chuyện lớn phát sinh rồi.

Cấp bậc trưởng lão như Kiều Nạp Sâm có thể nói là một phương chư hầu, quyền cao chức trọng. Trưởng lão có trọng lượng như thế đột tử, Tây Bộ thương hội tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Lửa giận của Tây Bộ thương hội, toàn bộ A Sắt thành đều sẽ bị ảnh hưởng đến, hắn tự nhiên khó thoát trách phạt.

Nhưng lúc này, hắn đã quản không nổi những thứ này. Lửa giận của Tây bộ thương hội có đáng sợ thế nào vậy cũng là chuyện về sau.

Hiện tại hắn cần phải đối diện nhất chính là đám thổ phỉ này, không, là đồ tể.

Hắn nhìn thấy nhóm người phía dưới kia đã chú ý tới bọn họ, ánh mắt nhìn lại tràn đầy bất thiện. Trong lòng hắn vô cùng hối hận vì sao mình nghe đến động tĩnh liền chạy tới rồi?

Trong lòng hắn không chút ý nghĩ chống lại nào, ngay cả hộ vệ đoàn do Áo Đăng chỉ huy không phải là đối thủ, những thành vệ đoàn bọn họ này ngay cả nhét kẽ răng cho người cũng không đủ để. Mà khi hắn nhìn

thấy các đồ tể, vốn chỉ là nhìn chằm chằm, giờ trực tiếp bày ra trận hình chiến đấu, hắn lập tức sợ đến hồn phi phách tán.

Thùm thụp.

Hắn giống như một khối tảng đá từ bầu trời rơi xuống, vừa rơi xuống đất liền trực tiếp nằm phục trên đất, trong miệng cầu xin tha thứ: "Nam tử tha mạng!"

Cái thành vệ khác lúc này cuối cùng đã có phản ứng, bọn họ cuống quýt hạ xuống, âm thanh thùm thụp không dứt bên tai, cùng nhau soàn soạt tất cả đều nằm úp sấp xuống, trong miệng cầu xin tha thứ. Máu tươi chảy tràn lan trên mặt đất, mùi máu tươi dày đặc chui thẳng nhập mũi, sợ hãi tràn ngập mỗi cái ngóc ngách thân thể bọn họ.

Cái nhóm người trước mắt này đều là đồ tể giết người không chớp mắt a!

Trời ạ!

Ngay cả một người sống cũng không!

Bọn họ giống như bị con chim cút bị bóp cổ, toàn thân run rẩy cầm cập, chờ đợi phán xử vận mệnh.

Mấy người Đường Thiên bị cái cử động này giật nảy mình, suýt nữa trực tiếp động thủ.

Mà cái thương gia khác lúc trước ở xa nhìn, lúc này đã sớm sợ đến hốt hoảng mà chạy, đường phố trên không dập dờn không thấy bóng người, tất cả cửa hàng đều đóng chặt.

"Muốn tha mạng cũng không khó." Đường Thiên bình thản: "Thương khố của Tây Bộ thương hội ở nơi nào? Mang chúng ta tới đó."

Nếu đã cùng Tây Bộ thương hội kết thành hận thù, Đường Thiên dứt khoát một là không làm hai là không nghỉ, làm thổ phỉ một lần.

Đoàn trưởng Thành vệ đoàn thân thể run lên, nếu là không đáp ứng, mạng nhỏ liền khó giữ được. Nhưng nếu là mang nhóm thổ phỉ này đi, ngày sau Tây Bộ thương hội nhất định sẽ tìm mình phiền phức, Tây Bộ thương hội cũng sẽ không quản có đúng hay không bị hiếp bức các loại.

Được rồi, người nào quản được ngày sau?

Đoàn trưởng thành vệ đoàn cắn răng một cái: "Tiểu nhân mang đại nhân đi liền."

Cửa thương khố Tây Bộ thương hội được đẩy ra, mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt cả kinh ngây người.

Từng thỏi kim chúc sắp hàng chỉnh chỉnh tề tề, các thỏi kim chúc màu sắc khác nhau xếp thành từng núi màu sắc khác nhau, mỗi một đống đều cao không kém mười hai mét. Tinh thể quặng mỏ óng ánh trong sáng có sáng bóng, tại ánh đèn càng là rực rỡ lấp lóe, khiến người như là không mở mắt ra được.

Tây Bộ thương hội mỗi ba tháng mới có đội tàu, đến đây chở những khoáng vật này đi.

Càng làm cho Đường Thiên cảm thấy con mắt sáng ngời, là trong góc thương khố chất đống lượng lớn ngôi sao thạch. Tây Bộ thương hội tài đại khí thô, sử dụng ngôi sao thạch đặt ở Thiên lộ đều là ngôi sao thạch cao giai nhất. Những ngôi sao thạch này là dùng để tiếp tế tiếp viện cho thuyền vận chuyển quặng mỏ.

Đầy đầu óc Đường Thiên chỉ có hai chữ, phát tài!

Tam Hồn thành.

Lần trước chuyện phong ba toàn thành Tam Hồn thành dốc hết toàn lực chế tạo cơ quan hồn giáp đã qua đi, khi mọi người nói đến, vẫn sẽ nói chuyện say sưa. Lúc tụ tập, mọi người cũng sẽ ồn ào suy đoán các loại

khả năng như đại nhân dẫn dắt cơ quan binh đoàn khổng lồ như thế là muốn san bằng cái chòm sao nào.

Nhưng lần trước tròn một tuần lễ chế tạo, mọi người đều không kể ngày không đêm, thể lực tiêu hao. Hơn nữa sau khi trải qua đại hành động động nhân tâm như vậy, ánh mắt khẩu vị cũng bị dưỡng kén chọn rất nhiều, đơn đặt hàng có thể để cho bọn họ kích động trước kia, hiện tại mọi người đều có mấy phần không cảm thấy hứng thú.

Tam Hồn thành lại nhiều ra mấy phần lười biếng.

Tiền Sâm cũng vậy, không riêng gì hắn, cơ quan sư khác trong điếm cũng có mấy phần không cảm thấy hứng thú. Không biết vì sao, mọi người luôn luôn không kiểm soát được mà hoài niệm lại lần nhiệm vụ kia, hoài niệm tới lúc đó nhiệt huyết sôi trào, hoài niệm lúc đó khiến người đoàn kết kích động.

Cơ quan sư chưa bao giờ là chủ lưu, địa vị bọn họ bay lên cũng là thời gian mấy năm này. Mọi người tại thích ứng những biến hóa này, địa vị bay lên rồi, tiền cũng biến nhiều ra, nhưng tổng cảm thấy thiếu chút cái gì.

Cho đến nhiệm vụ lần này đoàn kết mọi người lại, một ít chuyện lặng yên phát sinh biến hóa.

Tiền Sâm không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ là một cơ quan sư, mặc dù có chút sản nghiệp, nhưng tại Tam Hồn thành cũng xếp không lên danh hiệu. Đó đều là thứ để đại nhân vật suy nghĩ, còn mình a, có thể đem công xưởng mở rộng mới là lẽ phải.

Nhưng nhìn bộ dáng mọi người lười biếng, hắn cũng không thúc dục. Một thời gian kia, đoàn người thật sự là mệt bị thương.

"Cha!" Nhi tử Tiền Quan vội vã mà xông vào.

"Ngươi không phải đi nghe giảng bài rồi sao?" Tiền Sâm lập tức trán nhăn thành một đoàn, mặt trầm xuống: "Thế nào chạy về rồi?"

Có thể nghe những đại cơ quan sư ở căn cứ kia giảng bài, cơ hội như vậy Thế nhưng ngàn năm khó gặp, hắn phí không ít khí lực mới đem tới tay. Tiểu tử này sẽ không là trốn học đi?

"Vốn là sẽ lên khóa, kết quả lão sư nói đại nhân phát cho mọi người một ít đồ vật, khóa học tạm ngừng." Tiền Quan chạy được đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển nói.

"Phát đồ cho mọi người? Thứ gì?" Tiền Sâm con mắt sáng ngời.

Mấy tên cơ quan sư đang buồn bã ỉu xìu nghe đến tin tức này, cũng mỗi người tinh thần rung lên, tiếp cận lại đây.

"Đúng vậy, tiểu Quan, là thứ gì a?"

"Thứ Đại nhân phát ra, vậy khẳng định không phải loại thường!"

Tiền Quan lắc đầu: "Lão sư không nói. Chỉ nói là đại nhân cảm tạ mọi người lúc trước ủng hộ gì gì đó. Chỉ cần tiếp nhận nhiệm vụ Quái thú lần trước, có thể đến Thanh đồng đại sảnh lĩnh."

Tiền Sâm vừa nghe lời này, không nói hai lời liền lao ra công xưởng, chạy hướng Thanh đồng đại sảnh.

Chờ Tiền Sâm chạy tới thì, Thanh đồng đại sảnh đã kín người hết chỗ.

"Đại nhân quá giảng nghĩa khí rồi!"

"Cùng theo đại nhân lăn lộn tuyệt đối sẽ không chịu thiệt. Ngươi nhìn cái chòm sao khác xem, không lột một tầng da trên người ngươi xuống, tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi, còn phát đồ vật gì!"

"Cũng không biết đại nhân phát cái gì?"

"Đúng vậy."

...

Thanh đồng đại sảnh ầm ĩ được như chợ bán thức ăn, mọi người cực kỳ hưng phấn, mong đợi.

Khi Quế Viên dẫn dắt một nhóm nhân viên công tác xuất hiện thì mọi người kìm lòng không đậu ngậm miệng. Ánh mắt bọn họ không hẹn mà cùng rơi vào từng cái mộc rương thật lớn và trầm trọng phía sau Quế Viên.

Đây là thứ phát cho mọi người?

Thoáng cái tất cả lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị kéo lên.

Đi tới đại sảnh Chủ tịch đài, trên mặt Quế Viên lộ ra mỉm cười, xem ranh bốn phía, giương giọng nói: "Nhiệm vụ khẩn cấp lần trước, mọi người dành ủng hộ cho chúng ta, đại nhân rất cảm động. Ngoại trừ thù lao bản thân nhiệm vụ ra, đại nhân phát thêm cho mọi người một ít lễ vật đặc thù. Người người đều có phần, thỉnh không nên lo lắng, về phần số lượng, dựa theo giá trị cống hiến của nhiệm vụ lần trước để tính toán."

Mọi người càng thêm hiếu kỳ.

"Quế Viên tiểu thư, là thứ gì vậy?"

Người có lá gan đại lớn nóng ruột nhịn không được hỏi.

Quế Viên mỉm cười: "Lần này phát cho, là hai loại kim chúc tài liệu đặc thù."

Kim chúc tài liệu?

Có người lộ ra vẻ thất vọng, nhưng lại có không ít người lộ ra biểu tình càng thêm mong đợi.

"Đây là hai loại kim chúc mới phát hiện, chúng nó không giống với bất cứ kim chúc hiện tại nào."

Đoàn người vang lên một mảnh kinh hô, cơ quan sư lúc trước lộ ra vẻ thất vọng, cũng lộ ra vẻ mặt kinh sợ. Cơ quan sư đối với tài liệu là khá mẫn cảm, bởi vì tính năng của tài liệu trực tiếp ảnh hưởng tới tính năng của cơ quan hồn giáp.

Hai loại kim chúc hoàn toàn mới, giá trị cùng khả năng tính ẩn chứa trong đó, đoàn người đều hiểu rõ.

Mọi người đều lộ ra vẻ kích động.

"Căn cứ Tái Lôi tiểu thư nghiên cứu, hai loại kim chúc này có thể thật to cải thiện tính năng của hợp kim, trọng yếu nhất là tính phù hợp của chúng nó đối với năng lượng vượt lên trước bất cứ kim chúc đã biết nào trước đó. Ta tin rằng, mọi người hiểu rõ giá trị trong đó."

Những lời này giống như một khỏa bom nặng kí ném vào thanh đồng đại sảnh.

Thanh đồng đại sảnh ầm ầm nổ tung.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 831: Thánh Tinh

Đường Thiên nằm ở trên sàn nhà, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động.

Tỳ Bà nhẹ giọng báo cáo cho hắn: "Chúng ta chủ yếu đưa ra là hai loại tài liệu Khô Mộc ngân cùng Tinh tinh thiết. Chúng ta tiêu hóa không được nhiều tài liệu như vậy, Tái Lôi tiểu thư hứng thú là tại phương diện nghiên cứu. Xuất một bộ phận tài liệu ra phát cho mọi người, có thể giúp quan hệ giữa chúng ta và giới cơ quan sư càng thêm chặt chẽ. Trong kế hoạch tương lai, phòng làm việc của Tái Lôi tiểu thư càng nhiều mà chuyển sang hướng nghiên cứu. Mà năng lực chế tạo thì chúng ta sẽ từng bước chuyển giao cho các công xưởng. Bởi vậy đề cao trình độ bọn họ, tăng cường liên hệ giữa song phương là công tác nội chính trọng điểm kế tiếp của Tam Hồn thành chúng ta..."

Quá buồn ngủ rồi...

Mệt đến cực hạn, mí mắt Đường Thiên càng ngày càng nặng, một lát sau, tiếng ngáy cất lên liên tục không ngừng.

Có thể đi về tới tới lui lui chỉ có mình hắn, nói cách khác, toàn bộ đồ vật đều chỉ có thể dựa vào một mình hắn vận chuyển. Bằng vào lực bản thân, dời sạch thương khố của A Sắt thành Tây Bộ thương hội, Đường Thiên cảm thấy mình là cỗ máy vận chuyển hình người. Tuy là thân thể hắn cường hãn đến tình trạng không lại còn người, nhưng một chuyến như thế cũng trực tiếp mệt nằm úp sấp rồi. Trên tay hắn có bảo bình, bảo bình có thể đại biên độ giảm thiểu trọng lượng, nhưng tổng sản lượng thực sự quá mức khổng lồ.

Tỳ Ba cẩn thận mà giúp Đường Thiên đắp tấm thảm, liền im ắng mà bỏ đi, nàng còn có quá nhiều chuyện cần phải xử lý.

Khô Mộc ngân và Tinh Tinh thiết đại khái là đề tài hàng đầu tại Tam Hồn thành trong khoảng thời gian này.

Hai loại tài liệu hoàn toàn mới, dẫn bạo lòng nhiệt tình của các cơ quan sư tại Tam Hồn thành. Nhiệm vụ khẩn cấp lần trước, như là toàn bộ cơ quan sư ở Tam Hồn thành đều tham gia, cho nên lần này phát ra cũng như là là người người có phần.

Sự truy cầu của Cơ quan sư đối với tài liệu mới mãi không có điểm dừng.

Mỗi người được đến số lượng Khô Mộc ngân và Tinh Tinh thiết khác nhau, nhưng lòng nhiệt tình đối với tài liệu mới lại là nhất trí. Mỗi cái công xưởng đều bắt đầu nghiên cứu hai loại tân tài liệu này, thử nghiệm các loại phối phương.

Chẳng mấy chốc, các cơ quan sư được đến số lượng ít, ngạc nhiên phát hiện bất tri bất giác, bọn họ đã đem hai loại tài liệu tiêu hao không còn.

Mà thỉnh thoảng trên thị trường có tân tin tức truyền lưu, người nào đó nghiên cứu ra tân công thức phối chế hợp kim được phía chính phủ thu mua, người nào đó dùng tân tài liệu chế tạo một trận cơ quan hồn giáp, dị thường cường hãn được người lấy giá trên trời mua đi vân vân.

Tin tức nóng nhất trên thị trường chính là tin tức liên quan đến tân tài liệu.

Khi các quan sư muốn mua tại trên thị trường thì phát hiện căn bản không một ai lấy ra gửi bán. Có người cũng thử đi phía chính phủ mua nhưng bị từ chối, hai loại tân tài liệu không bán ra ngoài, chỉ lấy phương thức nhiệm vụ khen thưởng phát cho.

Lập tức, Thanh đồng đại sảnh lại lần nữa kín người hết chỗ, bất luận một cái nhiệm vụ nào vừa đưa ra, trước tiên liền bị người tháo xuống.

Lòng nhiệt tình của các cơ quan sư Tam Hồn thành triệt để bị kích phát ra.

Có lẽ, một cái thời đại mới đã sắp đến rồi.

Đường Thiên trong mơ mơ màng màng bị Tái Lôi trực tiếp thô bạo mà xách lên kéo đi.

"Uy uy uy, làm gì, ta còn muốn ngủ..."

Đường Thiên vô thức mà giãy dụa.

"Ngủ? Lúc này mà ngươi còn ngủ?" Thanh âm phấn khích sắc nhọn của Tái Lôi như là đâm phá màng tai Đường Thiên: "Đột phá! Chúng ta đột phá rồi! Chúng ta sắp mở ra một cái thời đại mới! Ngươi hiểu không! Thời đại mới!"

Đường Thiên bị cái ma âm phá vỡ não này mạnh mẽ dày vò phải mở mắt, hắn lắc lắc mặt, mắt rũ xuống dính vào da: "Nga nga nga, để ta ngủ tiếp một giấc, chỉ cần ta ngủ đủ, ta đưa ngươi một cái tân thạch trứng, không, hai cái..."

Tái Lôi hoàn toàn không để ý tới hắn, nàng kích động vô cùng: "Chúng ta đã nghiên cứu ra một loại siêu cấp thanh đồng hoàn toàn mới! Hoàn toàn mới! Chưa từng xuất hiện qua! Có tính cách mạng! Nó vượt lên trước bất cứ một loại thanh đồng hợp kim nào hiện biết! Ngươi biết cái này ý nghĩa cái gì không..."

Ánh mắt đờ đẫn ngây dại, Đường Thiên vô thức gật đầu: "Biết rõ biết rõ, một cái tân thạch trứng..."

"Không sai! Chính là thời đại mới!" Tái Lôi triệt để rơi vào kích động cùng bệnh tâm thần: "Siêu cấp thanh đồng, cái này là siêu cấp thanh đồng hoàn toàn mới, chỉ cần có cũng đủ siêu cấp thanh đồng, chúng ta có

thể chế tạo một cơ quan hồn giáp trước nay chưa từng có, không ai có thể địch! Kiếm tiền mỏi tay!"

Đại khái là nghe đến kiếm tiền, Đường Thiên cuối cùng thanh tỉnh mấy phần: "Siêu cấp thanh đồng? Không nền lừa gạt ta! Bỏ thêm hai chữ siêu cấp có thể bán thạch trứng sao?"

Tái Lôi hít sâu một hơi, cố nén xung động cho gã này một cước, giải thích: "Tài liệu mà ngươi mang từ Thánh vực về, chúng ta chuyên môn tiến hành phân tích. Chúng nó đều có một cái đặc điểm tương đồng, bọn chúng rất kết hợp với năng lượng. Ngươi biết cái này ý nghĩa cái gì không?"

"Ý nghĩa cái gì?" Đường Thiên đầy vẻ mờ mịt: "Vị đạo càng tốt một chút?"

Vừa mới chạy tới, Tỳ Ba nghe vậy che miệng cười khẽ.

Tái Lôi hoàn toàn không để ý tới gã này động kinh, tự mình kích động nói: "Cơ quan hồn giáp của chúng ta hiện tại có năng lượng lộ tuyến tương tự kinh mạch. Nhưng, năng lượng lộ tuyến như vậy rất thô sơ đơn giản. Chỉ có thể làm ra một ít vận chuyển năng lượng đơn giản, cái này cũng là vì sao cơ quan hồn giáp rất khó được đến Thánh giả ưa thích. Thánh giả cùng thiên địa năng lượng đã có thể tiến hành kết nối trực tiếp, nếu như điều khiển cơ quan hồn giáp, cơ quan hồn giáp không những khó mà trợ giúp Thánh giả, trái lại sẽ cản trở Thánh giả. Nhưng có loại siêu cấp thanh đồng này thì hoàn toàn không giống rồi, năng lượng có thể tự do lưu chuyển ở trong đó, hoàn toàn không bị bất luận cái gì ước chế."

Tái Lôi hít sâu một hơi: "Chúng ta lúc trước luôn luôn tại nghiên cứu cơ quan Thánh giáp, chính là cơ quan hồn giáp dành cho Thánh giả sử dụng. Hiện tại siêu cấp thanh đồng xuất hiện, chỉ cần có cũng đủ nhiều siêu cấp thanh đồng là có thể chế tác cơ quan thánh giáp chân chính. Cơ quan hồn giáp mà Thánh giả có thể sử dụng, cái này là một cái thời đại hoàn toàn mới, trước đây chưa từng xuất hiện qua!"

"Cơ quan thánh giáp!" Đường Thiên lúc vụ này triệt để thanh tỉnh rồi.

Mục tiêu cuối cùng của Tái Lôi chính là cơ quan thánh giáp, cơ quan hồn giáp dành cho Thánh giả sử dụng!

Hắn cuối cùng có chút hiểu rõ, tân thời đại mà Tái Lôi đã nói là cái ý gì rồi. Nếu như cơ quan thánh giáp thật có thể thực hiện, cái này tuyệt đối là một cái thời đại mới tinh!

Đường Thiên cũng trở nên kích động: "Làm ra rồi sao?"

"Không." Tái Lôi khôi phục lãnh tĩnh, lắc đầu.

"Gặp phải cái gì khó khăn sao?" Đường Thiên cấp thiết hỏi.

"Siêu cấp thanh đồng không đủ." Tái Lôi đạo.

Đường Thiên không nói hai lời, thập phần hào khí mà phất tay: "Nhiều luyện chế một ít, không phải sợ phí tiền, chúng ta hiện tại chính là có tiền!"

Tái Lôi lộ ra dáng tươi cười mà Đường Thiên quen thuộc, Đường Thiên lập tức trong lòng như là cảm thấy có chút không ổn.

"Siêu cấp thanh đồng cần phải một loại tài liệu đặc thù, là Thánh tinh." Tái Lôi nghiêm trang nói: "Nga, tên này là ta đặt cho nó."

Đường Thiên lúc này đã có dự cảm bất tường, cẩn thận hỏi: "Rất quý(đắt đỏ) sao?"

"Quý thì không." Tái Lôi nói, trong lúc Đường Thiên hơi thả ra một hơi thì đề tài chợt chuyển: "Chính là mất công một chút. Thánh tinh tồn tại rộng khắp ở trong tài liệu ở Thánh vực, độ dày không đồng nhất, hao chút công phu, chúng ta có thể tinh luyện được đến Thánh tinh rất tinh thuần. Số lượng Thánh tinh cần rất ít, một trăm kg thanh đồng, chúng ta chỉ cần gia nhập vào 100 khắc Thánh tinh."

Mới 100 khắc, thực sự là chuyện nhỏ, Đường Thiên triệt để trầm tĩnh lại: "Vậy các ngươi có thể tinh luyện nhiều một chút."

"Toàn bộ Thánh vực tài liệu, tất cả đều tinh luyện hết rồi." Tái Lôi nói.

"A, hiệu suất rất nhanh a!" Đường Thiên trêu ghẹo: "Ta vừa mới dời xong hết không bao lâu, các ngươi đã luyện hết rồi? Không sai không sai! Xem ra các ngươi không lười biếng, thế nào, tinh luyện ra bao nhiêu Thánh tinh?"

"15 khắc." Tái Lôi cười tủm tỉm đáp.

Đường Thiên giống như bị một đạo ánh điện bổ trúng, lắp bắp hỏi: "Mười... Mười lăm khắc?"

"Tìm ra biện pháp tinh luyện kỳ thực rất dễ dàng." Tái Lôi nga một tiếng: "Đúng rồi, Khô Mộc ngân cùng Tinh Tinh thiết cơ bản phân ra cho mọi người rồi. Hai loại tài liệu này, hàm lượng Thánh tinh không cao, nhưng đối với đề cao độ cứng độ bền bỉ của hợp kim là khá lớn. Đối với cơ quan thánh giáp mà nói không hữu dụng gì, nhưng dùng để thăng cấp cơ quan hồn giáp hiện tại, lại là khá thích hợp."

"Toàn bộ tài liệu... Chỉ tinh luyện được 15 khắc?" Bộ dáng Đường Thiên giống như nhìn thấy quỷ.

"Đúng vậy, chúng ta tuyệt đối không lãng phí." Tái Lôi nghiêm trang.

"Một trăm kg thanh đồng, cần 100 khắc Thánh tinh?" Đường Thiên giống như nói mê: "Một cái cơ quan hồn giáp nặng bao nhiêu?"

"Nhẹ nhàng mà nói, đại khái khoảng mười tấn." Tái Lôi cấp ra câu trả lời chuyên nghiệp.

Thần tình Đường Thiên dại ra, hắn muốn chết không xong muốn sống cũng không được, chỉ được đến 15 khắc Thánh tinh? Chỉ có thể dùng tới chế tác 15 kg siêu cấp thanh đồng...

Một cái cơ quan thánh giả, cần phải mười tấn siêu cấp thanh đồng, cũng chính là cần phải 10 kg thánh tinh...

Trong lúc hoảng hốt, hắn nhìn thấy vô cùng thương khố, vô cùng hàng giá, vô cùng núi kim chúc...

Một cái bóng lưng còng xuống, gánh vác cái rương giống như ngọn núi nhỏ cô độc đi tới ở trong hắc ám, một chuyến lại một chuyến, không ngày không đêm.

Đột nhiên, hắn cảm thấy nhân sinh lại là hắc ám như thế.

"Nói vậy ngươi đã đại khái hiểu rõ tình huống." Tái Lôi bỗng nhiên xuất ra một cái nghi bàn, ném cho Đường Thiên: "Cái này là nghi khí chuyên dùng để trắc lượng nồng độ Thánh tinh trong tài liệu. Ta vừa mới làm ra. Ngươi cầm dùng, nhớ kỹ đem về nhiều một chút."

"Nghe nói ngươi chỉ đoạt một cái thương hội trong một tòa thành thị?" Tái Lôi hai mắt tỏa ánh sáng: "Tuyệt đối không thể buông tha! Một cái thành thị cũng không thể buông tha! Ngươi biết cái này là bao nhiêu tiền không... Chỉ cần chúng ta có thể chế tạo ra..."

Tỳ Ba ở một bên bổ sung: "Đại nhân thỉnh không nên đơn thuần chỉ nhìn hàm lượng Thánh tinh. Cái tài liệu khác tuy rằng hàm lượng Thánh tinh thấp, nhưng có thể hiển hách đề cao trình độ chiến lực hiện hữu. Áp lực ở tiền tuyến luôn luôn không nhỏ, nếu như có thể cường hóa cơ quan hồn giáp, chiến lực của chúng ta có thể được đến tăng lên trực tiếp nhất."

"Nói chung, đại nhân còn thỉnh mặc cho như thế nào, cái tài liệu gì đều không nên buông tha! Nhờ cậy rồi!"

Tỳ Ba cung kính thi lễ.

Đường Thiên không biết mình làm sao trở lại A Sắt thành.

Hắn gọi mọi người vào thương khố.

Đoàn trưởng Thành vệ đoàn nhìn thấy thương khố sạch sẽ đến nỗi ngay cả bụi cũng không thừa lại, trong lòng sợ hãi càng sâu. Tài liệu chồng chất như núi trong thương khố giống như trong một đêm hư không biến mất, ngay cả một chút vết tích cũng không.

A Sắt thành nhất định có nội ứng!

Nhiều đồ vật như vậy thế nào có thể thần không biết quỷ không hay mà biến mất tăm mất tích?

Đoàn trưởng Thành vệ đoàn tim gan đều đang tại run.

"Đồ vật đều đã chuẩn bị rồi chưa?" Đường Thiên hữu khí vô lực.

Đầu lĩnh thổ phỉ như vậy là mất hứng sao?

Đoàn trưởng Thành vệ đoàn toàn thân run rẩy, cố nén sợ hãi trong lòng, run giọng đáp: "Bẩm đại nhân, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi! Một trăm hai mươi hai nhà thương gia bên trong thành, cung phụng các loại tài liệu, mỗi hạng tài liệu tiếp cận năm trăm tám mươi tấn, không dám tàng tư. Còn thỉnh đại nhân buông tha toàn thành già trẻ, toàn thành trên dưới, đối với đại nhân cảm ơn bất tận."

Năm trăm tám mươi tấn...

Khóe miệng Đường Thiên co quắp, suýt nữa trực tiếp hôn mê.

Thế giới này quá đen tối!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 832: Ăn Cướp Thành Thói

"Đại thúc, ngươi còn có thể tiếp tục được không? Nghe nói ngươi bị người ta bạo ngược rất dữ a, phải nỗ lựca đại thúc, không nên bị người đánh thành cái sàng, mất mặt ta!"

"Ha hả, ngươi có mặt? Người nào cho ngươi tự tin? Còn có, ngươi nghe ai nói ta bị đánh thành cái sàng, quả thực nói bậy!"

"Ô, lẽ nào tin tức không đúng?"

"Rõ ràng là Hạc a!"

"Hạc... Thân là người cầm đầu, đại thúc ngươi như vậy không dám nhận, ta nhìn sai ngươi rồi! Tuy nhiên không quan hệ, đại kỳ quyết định thắng bại, tất nhiên là phải thần thiếu niên mới có thể nâng lên!"

"Trông chờ ngươi? Ha ha ha ha, ta lại còn trực tiếp chịu thua đi. Cái hình ảnh này thật đẹp, ta không dám nhìn! Thiếu niên bệnh tâm thần hừng hực xông, ai nha, cái này là cái gì? Ai nha, tiểu Húc Húc, thế nào đụng tới ngươi rồi? Cùng xông! Ai nha, thế nào lại lạc đường rồi? Rất xin lỗi, chiến tranh đã kết thúc, các ngươi vẫn còn lạc đường."

"Đại thúc, muốn đánh nhau sao?"

"Tới a tới a, sợ ngươi không phải Hồn tướng!"

...

Mỗi ngày theo lệ đấu võ mồm với Binh đại thúc nửa giờ, cuối cùng dừng. Nghe đi tới, tựa hồ cục diện của Hạc không phải quá tốt có chút

cật lực, nhưng cái khác trái lại lại còn tốt lành.

Không biết vì sao, tuy rằng bị Binh đại thúc tức giận gần chết, nhưng tâm tình Đường Thiên lại thả lỏng, mấy ngày liền mệt nhọc cũng biến mất sạch sẽ. Hắn không tự kìm hãm được siết chặt nắm tay, đối với mình vô thanh gào thét, hắc, thần thiếu niên, nỗ lực lên!

Ngoài A Sắt thành, mọi người tập kết hoàn tất.

"Xuất phát!"

Đường Thiên phấn chấn hăng hái, mọi người bay lên trời, biến mất ở phía xa.

A Sắt thành yên lặng chốc lát, tiếng hoan hô như sấm dậy, vô số người vui mừng cực mà khóc, ôm đầu khóc rống.

Tin tức A Sắt thành bị một đám thổ phỉ cùng hung cực ác cướp sạch một lần, giống như gió bão nhanh chóng truyền bá khắp Bạch Dã châu.

Đám thổ phỉ này hung tàn, cực kỳ bi thảm, ngay cả đồ vật khổng lồ như Tây Bộ thương hội vậy cũng khó thoát đồ đao của bọn họ. Trong đồn đãi, A Sắt thành máu chảy thành sông, mười phần mất chín, nhóm thổ phỉ này giết tròn ba ngày mới phong đao. Tất cả cư dân còn may mắn còn tồn tại đều là hao hết gia tài dâng lên mới giữ được. Tài phú tích lũy mấy trăm năm của A Sắt thành đã bị cướp sạch không còn như thế.

"A Sắt thành chỉ là một cái tiểu thành, tin tức truyền đi cũng thái quá rồi đi."

Một gã nữ tử dung mạo nghiên lệ nhịn không được lẩm bẩm với lão giả bên cạnh, tuổi nàng ước khoảng mười bảy mười tám, tóc dài kim sắc mềm mại phủ vai, váy công chúa viền tơ tằm màu trắng, hiền thục điềm tĩnh, duy độc cặp con mắt trong suốt kia lộ ra một tia khôn khéo giỏi giang.

Sắc mặt lão giả lộ ra vẻ nghiêm trọng, lắc đầu nói: "Mai Lỵ Toa(Melissa), không thể coi thường đám hung nhân này. A Sắt thành thực sự không lớn, nhưng lực lượng của Tây Bộ thương hội tại nơi đó lại không nhỏ. Người phụ trách địa phương hẳn phải là Kiều Nạp Sâm đi, người này tính tình tham lam, lại thập phần giảo hoạt. Thuộc hạ của hắn thực lực không phải tiểu đồng, nhất là trong đó một vị đầu lĩnh hộ vệ gọi là Áo Đăng."

"Chẳng qua là một cái hộ vệ đầu lĩnh, vì sao ngài coi trọng như thế?" Mai Lỵ Toa(Melissa) có chút bất ngờ.

"Nếu ngươi biết lai lịch Áo Đăng sẽ không coi thường như thế. Hắn ở trong quân phục dịch nhiều năm, đã từng dưới trướng Gia Á đại nhân, bởi vì thụ thương mới không thể không xuất ngũ." Lão giả trầm giọng nói.

"Hắn là thuộc hạ của Gia Á đại nhân?" Mai Lỵ Toa(Melissa) thất kinh.

Địa vị ngũ hổ tướng tại Quang Minh châu cực kỳ cao thượng, Mai Lỵ Toa(Melissa) lúc trước còn đối với người Áo Đăng chưa nghe ai kể này không cho là đúng, lúc này nghe hắn đã từng là thuộc hạ của Gia Á đại nhân, không khỏi nghiêm nghị lên.

"Đúng vậy, cũng không biết Kiều Nạp Sâm hứa ra điều kiện dạng gì, lại có thể mời chào dũng tướng như thế." Lão giả cảm khái: "Áo Đăng tuy rằng từng thụ tổn thương, nhưng kinh nghiệm phong phú, quy mô hộ vệ đoàn được dạy bảo ra không lớn, nhưng sức chiến đấu rất kinh người, hạng người hung danh hiển hách, thổ phỉ lưu tặc bị bọn họ tiêu diệt đếm không hết. Thật không ngờ, bây giờ lại toàn quân hủy diệt, Áo Đăng, Kiều Nạp Sâm đều là bỏ mình tại chỗ, chi thổ phỉ này sức chiến đấu thực sự là nghe rợn cả người."

Mai Lỵ Toa(Melissa) nhìn có chút hả hê: "Ai bảo Tây Bộ thương hội làm việc không kiêng nể gì cả như vậy, cái vụ này đá đến thiết bản (loại khó chọc - DG) rồi."

Lão giả từ chối cho ý kiến: "Tây Bộ thương hội là sẽ không từ bỏ ý đồ, Tây bộ là địa bàn của bọn hắn, bây giờ bị người khác huyết tẩy A Sắt thành, nếu như bọn họ không thể bắt được đối phương, vậy thì Tây Bộ thương hội sẽ nguy hiểm rồi. Tây Bộ thương hội không tiếc tất cả đại giới đều phải giết chết nhóm thổ phỉ này, thổ phỉ có cường, hủy diệt cũng là chuyện sớm hay muộn."

"Vậy lại đúng." Mai Lỵ Toa(Melissa) gật đầu, nhưng biểu tình nhìn có chút hả hê trên mặt không giảm chút nào: "Nhưng có náo nhiệt để nhìn, cũng không đến mức buồn chán. Tuy nhiên, thổ phỉ lợi hại như vậy, từ nơi nào tới?"

Lão giả tựa hồ nghĩ đến cái gì, thản nhiên nói: "Tây Bộ thương hội mấy năm nay gây thù hằn rất nhiều, đại khái là nhìn thấy tình hình Câu Thành Văn Đao đại nhân chiến đấu không thuận lợi, có chút người khó tránh khỏi muốn động thủ."

Mai Lỵ Toa(Melissa) như có điều hiểu ra, Tây Bộ thương hội và Câu Thành Văn Đao tướng quân quan hệ mật thiết, trong giới thượng tầng không phải bí mật gì. Bây giờ Câu Thành Văn Đao đại nhân thân là thủ lĩnh chủ công của công cuộc Nam chinh, lại tiến triển thong thả, khắp nơi bị nhục, cao tầng không ít người đã toát ra mấy phần bất mãn với hắn.

Thảo nào...

Bỗng nhiên, phía trước vang lên tiếng cảnh báo.

Tiếng cảnh báo sắc nhọn lập tức khiến cả chi đội tàu một trận rối loạn.

"Ta đi xem!" Mai Lỵ Toa(Melissa) vội vã mà lao ra, lão giả lúc này cũng không cách nào ngồi yên, đứng lên, đi lên boong tàu.

----Cầu phiếu vote cho dịch giả link cuối bài -----

Lên tới boong tàu chiến hạm vận tải, sắc mặt lão giả có chút trắng bệch, xa xa xa vời một đám điểm đen đang lấy tốc độ kinh người bay tới bên này.

Tư Mã Tiếu thong dong mà nhìn Đường Thiên đang tại chỉ đạo người khác.

"Không nên bị năng lượng quấy rầy. Quen năng lượng rồi, ngươi liền cảm thấy kỳ thực cũng không tồi."

"Dùng huyết nhục chi lực! Quên làm như thế nào để kích phát pháp tắc tuyến rồi?"

"Đúng, chính là như vậy, pháp tắc tại nơi đây sẽ không tồn tại cô lập, tìm đến tia liên hệ kia, đúng, đó chính là năng lượng ngươi cần!"

...

Câu Ngọc vừa khôi phục, tình cảnh Tư Mã Tiếu lập tức phát sinh biến hóa trời long đất lở, phi hành, chiến đấu, một tay Câu Ngọc xử lý. Người khác vẫn sinh hoạt ở trong nước sôi lửa bỏng, mật độ năng lượng tại Bạch Dã châu cao hơn Hoang châu nhiều, năng lượng quấy rầy đối với pháp tắc khá là lợi hại.

Đám Cát Trạch rất không quen.

Dù cho Đỗ Khắc đã giải quyết được vấn đề pháp tắc và năng lượng trên lý luận, nhưng lý luận là tốt đẹp, hiện thực lại là tàn khốc. Hoàn cảnh đã quen vài thập niên phát sinh triệt để cải biến, mặc cho là thân thể lại còn tâm lý đều cần thời gian để thích ứng.

Đường Thiên tuy sốt ruột nhưng cũng chỉ có kiềm chế.

Tình hình chiến đấu của Nam minh còn tốt hơn một ít so với hắn tưởng tượng. Tuy rằng còn rất bị động, Hạc cũng bị đánh được rất thảm, nhưng trên toàn cục, bọn họ đang tại từ từ lấy lại tình thế.

Tiểu Hạc tử Đường Thiên không chút nào lo lắng, Hạc ý chí cứng cỏi, một chút ngăn trở nho nhỏ hoàn toàn không là vấn đề. Về phần tiểu Húc Húc lạc đường, ha ha, chỉ có thể nhìn vận khí rồi.

Duy nhất khiến hắn buồn bã, là Vũ Yến binh đoàn và Khô Lâu đoàn tổn thất thảm trọng, dù cho bọn họ đều vì chiến cuộc làm ra cống hiến.

Dùng lời Binh nói, thời kì gian nan nhất đã qua rồi. Bây giờ, Nam minh đã từ từ thích ứng chiến tranh, mà tiềm lực chiến tranh nội bộ cũng đang không ngừng mà được nâng cao.

Nam minh không cần phải lo lắng, Đường Thiên có thể đem toàn bộ tinh lực đặt ở bên này.

Cấu tứ của Binh, Đường Thiên rất vui thích, nhưng bản thân bọn họ lại có quá nhiều vấn đề cần phải giải quyết. Tỷ như Quái thú đoàn do Chung Ly Bạch suất lĩnh, bọn họ cần có thời gian để thích ứng cơ quan hồn giáp, muốn hình thành sức chiến đấu, không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Nhưng trước mặt, nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ là chiến hạm.

Không chiến hạm, Linh bộ như là chính là hoang phí thiết lập. Cái này cũng là vì sao Đường Thiên cũng không trông chờ như Tái Lôi Tỳ Ba như vậy, càn quét các cái thành thị, mà là ngày đêm kiêm trình, bằng tốc độ nhanh nhất lao thẳng tới Hồng Thổ thành.

Trái lại Thần Trang binh đoàn bên này, Đường Thiên không thế nào lo lắng, bọn họ cần chỉ là thời gian. Mặc cho theo phương diện nào mà nói, mọi người đã khá là nỗ lực.

Về phần vấn đề an toàn, có hắn và Tư Mã Tiếu tại, chỉ cần không gặp phải binh đoàn đại quy mô thì đều không thành vấn đề.

Tư Mã Tiếu nhìn chăm chú vào Đường Thiên đang kiên trì chỉ điểm cho mọi người, trong mắt chớp động. Bây giờ, Đường Thiên so với trước

đây càng thêm thành thục. Gã này phát triển luôn luôn vượt qua mọi người mong muốn.

Nếu như ngươi mỗi ngày cùng hắn cùng một chỗ, loại cảm giác này còn sẽ không quá mức mãnh liệt. Nhưng nếu là hắn biến mất một đoạn thời gian, tái xuất hiện ở trước mặt ngươi, ngươi nhất định sẽ thất kinh.

"Phía dưới có thương đội!"

Bỗng nhiên có người hô lớn.

Mọi người không khỏi ngừng lại động tác, một ít kẻ tính tình sinh động càng là nhịn không được huýt gió, đánh cướp cũng sẽ nghiện a.

Đường Thiên cũng nhếch miệng nở nụ cười, vì càng nhanh mà đến được đất đỏ thành, bọn họ chọn lựa lộ tuyến thẳng tắp, mà không dừng lại tại cái thành thị khác, tự nhiên cũng bỏ lỡ cơ hội càn quét cái thành thị khác.

"Hi vọng béo một chút!"

Đường Thiên lầm bầm, giống như một vị đầu lĩnh thổ phỉ chân chính.

Hắn vung tay hô to: "Tốc chiến tốc thắng!"

Một đám người trong miệng quái khiếu không ngừng, theo sát ở phía sau Đường Thiên, giống như chim ưng tấn công xuống.

Tư Mã Tiếu không khỏi hiểu ý cười, cũng cảm thấy thú vị: "Câu Ngọc, chúng ta lên!"

Những ngày này huấn luyện không uổng phí, Đám Cát Trạch tuy rằng không hoàn toàn khôi phục sức chiến đấu, nhưng đã mò đến cánh cửa, sức chiến đấu cũng khôi phục đến khoảng ba thành.

Thần trang binh đoàn huấn luyện dị thường hà khắc. Trong trạng thái mở ra thần trang, Đường Thiên thiết diện vô tư, không chút cảm tình

nào, không nói chút nhân tình nào, là ma quỷ huấn luyện viên chân chính. Huấn luyện cường độ cao, nghiêm khắc, để cho bọn họ dù cho tại trạng thái thực lực không hoàn toàn khôi phục, trận hình duy trì (giữ) được vẫn hoàn mỹ không sứt mẻ.

Tiếng gió thổi gào thét, thế như sấm đánh.

Chính là hơn hai trăm người, thanh thế biểu hiện ra lại khiến đám người Mai Lỵ Toa(Melissa)vừa mới lao ra khoang thuyền, sắc mặt đại biến.

Trong nhanh chóng phi hành, Đường Thiên đột nhiên hít sâu một hơi, lực lượng cuộn trào mãnh liệt kích động ở trong cơ thể.

Nắm đấm nắm chặt đột nhiên sáng lên chói mắt quang mang.

Quang mang như thế chói mắt, trong nháy mắt nó phóng ra, trong thiên địa trắng xóa một mảnh, tầm mắt Mai Lỵ Toa(Melissa) bị tuyết trắng bao phủ, cái gì cũng nhìn không thấy.

Đột nhiên mù, khiến trong lòng nàng vô cùng sợ hãi.

Nhưng bạch quang tới cũng nhanh đi được càng nhanh, phảng phất sau một giây, bạch quang rút đi như thủy triều, tầm mắt dần dần khôi phục như thường.

Mai Lỵ Toa(Melissa) nhìn thấy một màn nàng cả đời khó quên.

Thiếu niên trên bầu trời vung lên nắm đấm, một đoàn quang đoàn sáng ngời nhanh chóng cái bao quanh. Quang mang rực sáng phản chiếu tại tại trên khuôn mặt giống như danh gia điêu khắc của thiếu niên, quang ảnh lạnh lùng nghiêm nghị kiên cường ẩn chứa khó mà nói hết lực tốt đẹp. Thân thể cường tráng đắm chìm trong tuyết trắng sí quang, như quang giáp bao phủ.

Thiếu niên giống như chiến thần, thở dốc ra âm thanh, một quyền đánh xuống.

Một vòng thái dương, rơi xuống đại địa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 833: Huyết Lệ Bảo Thạch

Quang mang sáng chói vô tận trong nháy mắt lướt qua vùng hoang dã rộng lớn.

Giữa thiên địa một mảnh trắng xóa.

Dưới một kích dữ dội này, thanh âm mai một, sắc thái mai một, chỉ có sí quang vô tận kia cùng nỗi sợ hãi thâm nhập cốt tủy kia.

Không biết qua bao lâu, sắc thái trong thiên địa từng chút một khôi phục lại. Tiếng gió thổi bị chôn vùi từng chút một lọt vào tai lần nữa.

Một cái hố to cháy đen đường kính vượt lên trước hai dặm tản ra lượn lờ khói đen, quang mép hố to là vết tích nhiệt độ cao lưu lại, vết cháy cảm nhận giống như lưu ly.

Đối diện một quyền kinh thiên động địa loại này, dũng khí của toàn bộ đội tàu, tất cả đều giống như băng tuyết dưới ánh nắng chói chan, tan rã không còn chút nào. Mai Lỵ Toa(Melissa) thấy trên mặt một ít các đội viên trong thường ngày dũng mãnh ngay thẳng, nhìn ra kính nể, sùng bái, thậm chí nịnh nọt.

Mai Lỵ Toa(Melissa) không bất cứ phản cảm gì, chính cô ta cũng là như thế, dù cho đến bây giờ, nàng còn chìm đắm ở trong chấn động không gì sánh bằng kia không cách nào tự kiềm chế.

Nàng gặp qua rất nhiều danh tướng trong truyền thuyết, gặp qua binh đoàn chiến công hiển hách, nhưng nàng chưa từng đối chiến lực lượng cá nhân kinh khủng như thế. Nó là như thế thô bạo trực tiếp, không sự biến hóa phức tạp khiến người hoa mắt hỗn loạn của những binh đoàn kia,

nhưng nó là như thế chấn động nhân tâm, trong nháy mắt khi nó phóng ra quang mang, ngươi sẽ quên hô hấp, quên phản kháng.

Cái thân ảnh giống như chiến thần xen lẫn quang ảnh lạnh lùng nghiêm nghị kiên cường kia chiếm cứ mỗi cái ngóc ngách trong đầu óc nàng, nàng đã mất đi bất cứ suy nghĩ năng lực gì.

"Sao nghèo vậy?"

Đường Thiên mặt đen như đáy nồi, ngữ khí bất thiện. Toàn bộ đội tàu bị hắn lật cái đáy hướng lên trời, tiền không thấy được bao nhiêu, các loại khoáng vật gì đó càng là không thấy chút xíu nào.

Đánh cướp đánh không được bao nhiêu, tâm tình thần thiếu niên không tốt chút nào.

Mai Lỵ Toa(Melissa) như ở trong mộng mới tỉnh, chờ chút, đánh cướp?

Cái cường giả như chiến thần ở trước mắt này, dĩ nhiên là một cái thổ phỉ?

Cảm giác thần tượng sụp đổ trong nháy mắt khiến Mai Lỵ Toa(Melissa) rơi vào một trận dại ra, nàng ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên. Mặt lại còn khuôn mặt vừa rồi kia, quang mang giống như thần kia biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cái khuôn mặt trước mắt này thế nào khiến người chán ghét như vậy?

Cái vẻ mặt biểu tình ghét bỏ này...

Khoan đã, ghét bỏ?

Mai Lỵ Toa(Melissa) ngây ngẩn cả người, chưa từng người có biểu tình ghét bỏ ở trước mặt nàng. Từ nhỏ đến lớn, mặc cho ở nơi nào, mặc cho từ khi nào, người người ở trước mặt nàng đều là tươi cười rạng rỡ, đều là vẻ mặt che chở, đều là quan tâm, ái mộ.

Ghét bỏ?

Mình lại bị người ghét bỏ rồi!

Chú ý tới ánh mắt đối phương vừa lúc rơi vào trên mặt nàng, tựa hồ đang tại quan sát nàng. Mai Lỵ Toa(Melissa) ưỡn ưỡn bộ ngực, hất cằm lên, nàng sung mãn lòng tin với dung mạo mình. Nàng gặp qua vô số thanh niên tài tuấn, chỉ cần nàng mỉm một cái cười, bọn họ liền nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì nàng.

Đối phương khẳng định chỉ là vừa mới không thấy rõ ràng!

Mai Lỵ Toa(Melissa) lòng tin tràn đầy, nàng đang chờ đợi đối phương thất thần, chờ đợi đối phương bị khuôn mặt đẹp của mình chinh phục.

"Ngươi đây là cái biểu tình gì? Nghèo như vậy ngươi còn kiêu ngạo như thế? Ngươi cái này là lãng phí thời gian mọi người hiểu không? Làm người như vậy, thực sự quá không thành khẩn rồi!"

Đường Thiên đầy vẻ tức giận.

Mai Lỵ Toa(Melissa) bị Đường Thiên đổ ập xuống một loạt câu nói làm mộng rồi.

"Lão đại, tặc không đi trắng tay a, không tiền vậy thì chỉ có thể lấy thịt bồi thường rồi!" Cát Trạch tặc hề hề cười: "Cô bé nhìn lại còn khá là tươi ngon, xinh đẹp như thế a!"

Cát Trạch không phải là loại tốt đẹp gì, tại Tội vực, hắn là Giáp đẳng hung nhân hung danh hiển hách.

"Xinh đẹp?" Đường Thiên vẻ mặt khinh bỉ nhìn Cát Trạch: "Cái này cũng gọi là xinh đẹp? Cát Trạch, chú ý thưởng thức của ngươi, không nên làm ta mất mặt!"

Đường Thiên thật tình là không cảm thấy Mai Lỵ Toa(Melissa) xinh đẹp, người xinh đẹp nhất thiên hạ là Thiên Huệ! Cùng so với Thiên Huệ,

cái nữ nhân khác không chút nào xinh đẹp!

Ở trong thế giới của Đường thần kinh, chỉ có hai loại nữ nhân, Thiên Huệ và loại nữ nhân khác. Cái từ xinh đẹp này chỉ thuộc về Thiên Huệ, về phần nữ nhân khác, bất kể các nàng có xinh đẹp hay không, dù sao không xinh đẹp bằngThiên Huệ.

Đám Cát Trạch bị cái giọng điệu này của Đường Thiên làm chấn động rồi!

Lẽ nào tình nhân của đại nhân quả thực là quốc sắc thiên hương, tư sắc vô song?

Thời gian bọn họ theo Đường Thiên dần dần dài, đối với Đường Thiên đã có chút lý giải(thấu hiểu-giải thích), đại nhân nói lời này ngữ khí như đinh đóng cột, lên mặt mười phần, nga không, lòng tin mười phần, hiển nhiên là phát ra từ nội tâm.

Tại bọn họ nhìn đến, dung mạo Mai Lỵ Toa(Melissa) tuyệt đối không thể xoi mói ra gì quá xấu, nàng có lẽ không phải nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời này, nhưng tuyệt đối có tư cách thuộc về một đám nữ nhân xinh đẹp nhất.

Lẽ nào trên đời này còn có nữ nhân càng hấp dẫn hơn vị mỹ nữ trước mắt này? Ánh mắt mọi người nhìn về phía Đường Thiên sung mãn sùng bái, đại nhân quả nhiên không hổ là đại nhân, là thần tượng của bọn ta tấm gương cho bọn ta!

Cảm nhận được ánh mắt sùng bái của mọi người, Đường Thiên lập tức dào dạt đắc ý, phất phất tay: "Được rồi được, thời gian quý giá!"

Bất tri bất giác, Mai Lỵ Toa(Melissa) mặt căng đỏ bừng, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng thụ qua nhục nhã như thế. Nàng không những bị người mắng nghèo, bị người ghét bỏ, còn bị người nói xấu, nắm đấm nàng không kiểm soát được nắm chặt gắt gao, cái khuôn mặt trước mắt này là đáng trách như thế, đáng trách trước nay chưa từng có.

"Ngươi đứng lại!"

Mai Lỵ Toa(Melissa) đầu óc nóng lên, buột miệng nói ra.

Lão giả mặt biến sắc, theo lúc đầu đến bây giờ, hắn đều không nói một lời, âm thầm quan sát đoàn người này.

Đường Thiên một quyền kinh diễm, hắn cũng bị khiếp sợ, không, phải nói là chấn động. Kiến thức của hắn càng rộng hơn Mai Lỵ Toa(Melissa) nhiều, gặp qua cường giả càng là vô số kể, nhưng tuyệt đối không ai có thể giội ra một quyền kinh khủng tuyệt luân như thế.

Một quyền này, hoàn toàn đánh vỡ nhận biết của hắn đối với lực lượng. Công kích cường độ như vậy, hắn là xuất hiện tại binh đoàn, mà không phải trên một cá nhân. Mai Lỵ Toa(Melissa) không biết, cảm giác cũng với nàng cũng xuất hiện ở trong lòng lão giả.

Chiến thần hạ phàm!

Mà mặt sau đám người Đường Thiên đánh cướp, lão giả cũng nhanh chóng an tĩnh lại. Mai Lỵ Toa(Melissa) sẽ kinh ngạc tại thần tượng đổ nát, nhưng lão giả thì không. Không phải nói đánh cướp, đối phương có càng kỳ quái cổ quái, hắn đều cảm thấy bình thường. Thiên tài luôn luôn không giống với người bình thường, loại không giống này sẽ thể hiện tại các cái phương diện, có cổ quái mới bình thường, không cổ quái trái lại là không bình thường.

Không kiếm đến chỗ tốt, đối phương lẩm bẩm hai câu, liền xóa bỏ càng chứng thực phán đoán của lão giả.

Nếu là thổ phỉ chân chính, không cướp được tiền sẽ không giết một người nào?

Không phải vui đùa a!

Cho nên hắn thủy chung duy trì (giữ) ít tiếng, nội tâm hắn tuy rằng cực muốn kết giao đối phương, nhưng biết rõ cao thủ bình thường khi hỉ

nộ vô thường. Nếu là không cẩn thận, rước lấy họa sát thân vậy thì không đáng. Muốn biết lai lịch đối phương, có thời gian chậm rãi điều tra.

Nhưng khi Mai Lỵ Toa(Melissa) hô lên "Ngươi đứng lại" thì da đầu lão giả tê rần, thầm hô không ổn!

Hắn vội vàng lớn tiếng quát lớn: "Mai Lỵ Toa(Melissa), không được làm càn!"

Mai Lỵ Toa(Melissa) bị gia gia quát, lập tức tỉnh táo lại, nhưng không biết vì sao, ủy khuất trong lòng thoáng cái nảy lên tới, con mắt ửng đỏ, lã chã muốn khóc.

"Đại nhân bao dung, Mai Lỵ Toa(Melissa) tuyệt không ý mạo phạm đại nhân, chỉ là từ nhỏ được tiểu nhân nuông chiều! Mai Lỵ Toa(Melissa), còn không xin lỗi đại nhân?" Lão giả ngữ khí nghiêm khắc.

Mai Lỵ Toa(Melissa) nước mắt thoáng cái rơi xuống, từ nhỏ đến lớn, gia gia chưa từng mắng nàng như vậy. Nhưng nàng cũng biết rõ gia gia là vì tốt cho nàng, xen lẫn khóc âm: "Đại nhân, xin lỗi!"

Đường Thiên có chút khó giải thích, quay mặt hỏi Cát Trạch: "Ta không đánh nàng, nàng vì sao mà khóc?"

Cát Trạch nheo lại con mắt, ánh mắt nhìn phía Mai Lỵ Toa(Melissa) không tự giác xen lẫn một tia lãnh ý, trong miệng giả vờ trêu chọc: "Nói không chừng chính là bởi vì đại nhân không đánh nàng."

Ánh mắt đám người Phù Chính Chi cũng trở nên bất thiện. Tội vực vốn có chính là một mảnh hỗn loạn, đánh cướp gì gì đó là chuyện thường ngày, ngươi chết ta sống bọn họ đã thấy nhiều rồi. Hành vi của Đại nhân ở trong mắt bọn họ quả thực ôn nhu như nước, thiên sứ lương thiện. Tại Tội vực nếu là lưu phỉ không cướp được tiền, sát nhân cho hả giận là tối thiểu chức nghiệp tố chất.

Lão giả biết rõ chuyện xấu rồi, vội không ngừng khẩn cầu: "Các vị đại nhân..."

Đường Thiên bỗng nhiên cắt đứt hắn, chỉ vào dây chuyền trên cổ Mai Lỵ Toa(Melissa): "Cầm nó lại đây."

Sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) trắng bệch, nàng cuối cùng hiểu rõ hành vi của mình quá sai lầm, cái mà mình gọi là kiêu ngạo tại tuyệt đối lực lượng căn bản không đáng nhắc tới. Trong lòng nàng hiện lên ý hối hận, mình chết không đủ tiếc, nhưng liên lụy đến gia gia.

Cát Trạch không đợi Mai Lỵ Toa(Melissa) nói chuyện, Yêu đao trong tay liền động.

Mai Lỵ Toa(Melissa) chỉ cảm thấy một trận gió nhẹ thổi qua, mặt dây chuyền trên cổ biến mất tăm mất tích.

Đường Thiên tiếp nhận mặt dây chuyền, mặt dây chuyền là một khối bảo thạch màu đỏ, đỏ tươi như máu, rất là xinh đẹp. Nắm trong tay, Đường Thiên chỉ cảm giác có một lũ dao động khôn kể. Trong lòng hắn bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ, lấy ra trắc nghi biểu mà Tái Lôi đưa cho hắn.

Kim đồng hồ của Trắc Nghi biểu lập tức đại biên độ nghiêng đi.

Thánh tinh độ dày, 0. 2%.

Con mắt Đường Thiên soạt một cái trợn tròn rồi.

Trong tài liệu phổ thông, độ dày Thánh tinh cực kỳ thấp kém, Đường Thiên chở đi tài liệu tròn một cái thương khố, tinh luyện ra Thánh tinh mới được mười lăm khắc. Tròn một cái thương khố a, khiến hắn dùng bảo bình vận tải còn mệt được chết khiếp, nó con số có thể nghĩ mà biết.

Tổng cộng nhiều ba nghìn tấn!

Tính bình quân, năm phần tỉ.

"Đây là tài liệu gì?" Đường Thiên giơ mặt dây chuyền hồng sắc bảo thạch.

Mai Lỵ Toa(Melissa) lướt nhìn gia gia, sợ hãi nói: "Huyết lệ bảo thạch."

---Cầu phiếu cho dịch giả truyện bất bai chiến thần link cuối bài nha các lão---

"Ta thay đổi chủ ý rồi." Đường Thiên vô liêm sỉ mà chỉ chỉ Mai Lỵ Toa(Melissa) nói: "Dùng Huyết Lệ bảo thạch để đổi nàng."

Khai cái gì vui đùa, một khỏa Huyết lệ bảo thạch ẩn chứa Thánh tinh tương đương với bao nhiêu tài liệu. Không nói những tài liệu này lãng phí để lấy ra Thánh tinh là bao nhiêu đáng tiếc, chỉ là thiếu niên đi về vận chuyển như chó thì đã thiết yếu phải đổi!

Lão giả thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt không biểu lộ ra tới: "Được! Không biết đại nhân cần bao nhiêu khỏa?"

Hắn trả lời rất kiên quyết, bởi vì giọng điệu đối phương cũng rất kiên quyết. Huyết Lệ bảo thạch tuy rằng giá cả sang quý, nhưng so sánh với giữ lấy tính mạng Mai Lỵ Toa(Melissa), lại không tính cái gì.

Tâm tư của hắn càng nhiều chính là tại cái Trắc Nghi biểu vừa rồi kia, đối phương đối với Huyết lệ bảo thạch trắc lượng cái gì, hắn nhạy cảm mà ý thức được, thứ này mới là then chốt!

Lẽ nào trong Huyết lệ bảo thạch ẩn chứa cái bí mật gì chẳng một ai biết sao?

Bảo thạch Huyết lệ là một loại bảo thạch giá cả sang quý, nó có màu đỏ như máu mê người, rất được nữ nhân yêu thích, bởi vậy giá trị không nhỏ. Lão giả chưa từng nghe nói qua Huyết Lệ bảo thạch có cái giá trị khác.

Theo đối phương coi trọng đến xem, bí mật trong đó nhất định không phải tầm thường.

"Một trăm khỏa đi." Đường Thiên suy nghĩ một chút, nếu đã là bảo thạch, vậy khẳng định không rẻ.

"Không thành vấn đề!" Lão giả không chút do dự đồng ý.

Đường Thiên thoáng cái hối hận được ruột đen rồi, đáng chết, định giá thấp rồi!

Giãy dụa nửa ngày, hắn lại còn buông tha lại tăng giá lần nữa, thần thiếu niên một ngụm nước bọt một cái đinh!

"Ngươi nắm chắc thời gian đi gom góp Huyết Lệ bảo thạch, đến Hồng Thổ thành tìm chúng ta để đổi nàng." Đường Thiên bắt lấy Mai Lỵ Toa(Melissa) chuẩn bị bỏ đi.

Biểu tình của lão giả cùng Mai Lỵ Toa(Melissa) có chút quái dị, do dự một hồi, Mai Lỵ Toa(Melissa) hỏi: "Đại nhân Thế nhưng chuẩn bị đi Hồng Thổ thành?"

"Đúng vậy." Đường Thiên là lẽ đương nhiên.

"Nhưng... Hồng Thổ thành không ở phía này..." Mai Lỵ Toa(Melissa) yếu yếu nói.

Phảng phất vô số ánh điện từ trên trời giáng xuống, tất cả đám người Đường Thiên đều đứng sững nguyên chỗ.

Ngây ra như phỗng, Đường Thiên sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng, trong đầu hắn không kiểm soát được hiện lên Binh lúc trước cười nhạo.

"... Bệnh tâm thần thiếu niên hừng hực xông, ai nha, cái này là cái gì? Ai nha, tiểu Húc Húc, thế nào đụng tới ngươi rồi? Đồng thời xông! Ai

nha, thế nào lại lạc đường rồi? Rất xin lỗi, chiến tranh đã kết thúc, các ngươi vẫn lạc đường như trước."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 834: Kiểm Tra

"Ta không quản bọn chúng là ai, cũng không quản bọn chúng đến từ nơi nào, ta chỉ muốn thấyđược đầu bọn chúng!"

Thanh âm uy nghiêm mà phẫn nộ dường như còn vang vọng tại bên tai, Tây Đức Ni(Sidney) nhanh chóng bình ổn lại tâm thần, nhìn lướt qua binh sĩ xung quanh, sĩ khí mọi người cũng không tệ lắm, hắn lộ ra vẻ thỏa mãn. Di chuyển đường dài chưa bao giờ là chuyện thoải mái, nhưng nhiệm vụ khẩn cấp, đại nhân cấp cho vận thuyền tốt nhất bọn họ sử dụng, tránh cho bọn họ nổi khổ di chuyển đường dài.

Tây Đức Ni(Sidney) hiểu rõ tính nghiêm trọng của chuyện này.

Đại nhân tức giận căn bản không phải A Sắt thành bị cướp sạch, mà là Tây Bộ thương hội bị cướp sạch! Trưởng lão Kiều Nạp Sâm bị giết, toàn bộ hộ vệ của Tây Bộ thương hội tại A Sắt thành bị tàn sát sạch sẽ, thương khố bị dời đi không còn.

Tây Đức Ni(Sidney) cũng bị sự tàn nhẫn của đối phương làm cho cảm thấy khiếp sợ, nhưng càng nhiều khiếp sợ lại là vốn từ từ đối phương lại dám can đảm khiêu khích Tây Bộ thương hội. Tại Quang Minh châu Tây bộ, thế lực như vậy đã bao nhiêu lâu không xuất hiện? Tại Tây bộ rộng lớn hoang vắng, không một ai dám can đảm vi phạm ý chí của Tây Bộ thương hội.

Binh đoàn mỗi cái châu ở Tây bộ có thiên ti vạn lũ quan hệ với Tây bộ thương hội, binh đoàn đứng ra trợ giúp Tây Bộ thương hội dẹp loạn xung đột, phái binh đoàn hộ tống đội tàu vận tải của Tây Bộ thương hội vân vân, là chuyện chẳng lạ lùng gì.

Tây Đức Ni(Sidney) thậm chí biết rõ, quan hệ giữa cấp trên của mình với Tây Bộ binh đoàn là không phải tầm thường. Ngay cả chính hắn, hàng năm cũng sẽ thu được một phần lễ vật hậu hĩnh từ Tây Bộ thương hội.

Tây Bộ thương hội chưa bao giờ keo kiệt tại kim tiền, mọi người đều thích giao tiếp cùng bọn họ. Tỷ như hành động lần này, nếu là bọn họ có thể giết chết nhóm thổ phỉ kia, Tây Bộ thương hội nhất định sẽ dành cho thù lao cực kỳ hậu hĩnh. Nghĩ tới đây, trong lòng Tây Đức Ni(Sidney) cũng không khỏi hơi hơi nóng lên.

Tuy nhiên Tây Đức Ni(Sidney) không phải là hạng người lỗ mãng, rất nhiều tình báo về nhóm thổ phỉ tại A Sắt thành kia đều đưa đến trên tay hắn, trong mắt hắn hiếm thấy toát ra vẻ nghiêm trọng.

Kiều Nạp Sâm tuy rằng tính cách tham lam, nhưng thuộc hạ Áo Đăng lại là võ tướng khá là xuất sắc. Tây Đức Ni(Sidney) có tự mình hiểu lấy, nếu không phải Áo Đăng thụ thương thực lực giảm đi, mình tuyệt không phải đối thủ của Áo Đăng. Thế nhưng cho dù thực lực Áo Đăng thụ tổn, nhưng ý thức và kinh nghiệm còn tại, hộ vệ dạy bảo ra tuyệt không phải binh sĩ tầm thường có thể so với.

Thế nhưng lại bị một cái Hồn tướng giết được sạch sẽ.

Tây Đức Ni(Sidney) cũng không ngu, có thể có được Hồn tướng cường hãn như thế, tuyệt đối là rất có lai lịch, mình tốt nhất đừng đi trêu chọc. Nhưng ý tứ cấp trên nói được hiểu rõ là, mặc cho lai lịch đối phương là gì, hắn chỉ có một cái nhiệm vụ, đó chính là giết chết đối phương.

Đúng vậy, Tây Đức Ni(Sidney) có chút kiêng kỵ, nhưng không chút nào sợ hãi, thế lực Tây Bộ thương hội tại khu vực Tây bộ Quang Minh châu rất lớn, là thế gia nhà giàu có khác không cách nào tưởng tượng. Đối phương có lẽ thực lực càng mạnh hơn so với Tây Bộ thương hội, Thế nhưng bọn chúng lựa chọn chiến trường tại Bạch Dã châu, cái này sẽ là sai lầm rất trí mạng của bọn chúng.

Tại trên phiến thổ địa hoang vắng lại phì nhiêu này, không ai có thể đủ lay động sự thống trị của Tây Bộ thương hội.

"Đại nhân, phía trước xuất hiện một chi thuyền đội!"

Trinh sát tới báo, Tây Đức Ni(Sidney) thần sắc bình tĩnh: "Phái mấy người đi thăm dò lai lịch một chút."

Theo thông tin tình báo, khả năng tại nơi đây gặp phải nhóm thổ phỉ kia là cực kỳ nhỏ, nhưng xuất phát từ cẩn thận, Tây Đức Ni(Sidney) lại còn phái ra một chi tiểu đội tiến đến kiểm tra.

Ánh mắt hắn tập trung vào trên bản đồ Bạch Dã châu trước mặt.

Mai Lỵ Toa(Melissa) đứng ở trên boong tàu, nhìn chăm chú vào đám người điên ngoài thuyền kia, đúng vậy, ở trong mắt nàng đó chính là một đám người điên.

Một đám người điên khiến người e sợ.

Nửa đường bị bức hiếp đi tới Hồng Thổ thành, Mai Lỵ Toa(Melissa) không bao nhiêu oán khí, thực lực vi tôn đi ở chỗ nào đều là một dạng. Lúc trước còn trẻ vô tri, suýt nữa gây ra đại họa, nàng cũng đột nhiên thanh tỉnh rất nhiều, triệt để thu liễm tính khí tiểu thư của mình. Nàng làm tốt tư tưởng chuẩn bị, dù cho ăn chút vị đắng cũng không sao hệ. Ngay cả gia gia, cũng cung kính mà mời những người này lên thuyền nghỉ ngơi.

Nhưng, khiến nàng thất kinh chính là đối phương lại không ai lên thuyền.

Mặc cho bên ngoài là đang mưa, hay là tại gió cuộn, nhóm thổ phỉ này đều kiên trì đi bộ tới trước. Lúc đầu, Mai Lỵ Toa(Melissa) cho rằng đối phương không thả thuyền bọn họ, sau lại mới phát hiện, những người này tựa hồ đang tiến hành một loại tu luyện đặc thù.

Mai Lỵ Toa(Melissa) bị cái kết luận này chấn động, không riêng gì nàng, mọi người trên thuyền đều bị triệt để chấn trụ.

Động tác nhóm thổ phỉ này rất buồn cười, lảo lảo đảo đảo, chợt trầm chợt nổi, giống như tiểu hài tử vừa mới biết đi.

Thủ lĩnh hộ vệ bên cạnh nàng, không chút nào che giấu nét sùng kính trong ánh mắt, gia gia đặc biệt chạy tới đây, đầy vẻ nghiêm trọng căn dặn nàng, nghìn vạn lần đừng làm đoàn người này tức giận. Những hộ vệ mắt cao hơn đỉnh bên người nàng kia, việc thích làm nhất chính là tại trên boong tàu nhìn đám thổ phỉ tu luyện, những động tác buồn cười kia thỉnh thoảng khiến cho một hai âm thanh cười khẽ, nhưng tuyệt đại đa số thời gian, trên boong tàu luôn luôn vẫn duy trì vẻ nghiêm túc và an tĩnh khiến người kính nể.

Trái ngược sự nghiêm túc của các hộ vệ trên boong tàu, các thổ phỉ cách đó không xa không chút nào túc sát, tương phản, bọn họ xem ra thập phần chật vật, vết mồ hôi đầy mặt, toàn thân đều là bụi, thân thể dơ dáy, đội ngũ hỗn loạn, đôi khi cũng sẽ khiến người cảm thấy đây là một đám dân chạy nạn.

Từ điểm đó mà nhìn, bọn họ tựa hồ là thổ phỉ điển hình nhất, hung hãn tàn nhẫn, lại luôn luôn sẽ lộ ra một cổ khí tức tản mạn.

Nhưng chính là đám thổ phỉ trước mắt này, bắt đầu từ khi gặp phải, ba ngày ba đêm, liên tiếp vừa chạy đi vừa tu luyện, không chốc lát dừng lại.

Mai Lỵ Toa(Melissa) chưa từng đối chiến thổ phỉ như vậy.

Tên thiếu niên không làm cho người thích kia, luôn luôn đi tới đi lui trong đội ngũ, không ngừng rít gào như sấm, bọn họ có thể nghe được rõ rõ ràng ràng, duy độc nội dung khiến người khó mà sáng tỏ.

"Pháp tắc là dùng như thế? Đã nói bao nhiêu lần? Ngươi như vậy là quyết định phải đi so ngốc với A Mạc Lý sao?"

"Chậm rồi! Lại chậm rồi! Pháp tắc điều động năng lượng!"

...

Không sai, "Pháp tắc" tần suất xuất hiện hai cái từ này rất cao, cao đến tình trạng Mai Lỵ Toa(Melissa) khó mà lý giải(thấu hiểu-giải thích). Ở trong ấn tượng của Mai Lỵ Toa(Melissa), pháp tắc tuyệt đối là một cái từ ngữ chuyên nghiệp khá là đỉnh cao, chỉ có những.. kia đứng đầu đích cường giả, mới cùng nó nhấc lên quan hệ.

Từ khi nào, pháp tắc tràn lan như thế?

Hơn nữa lại còn một đám thổ phỉ ngay cả phi hành cũng khống chế không tốt?

Nàng cũng là thỉnh giáo vấn đề này với thủ lĩnh hộ vệ của mình, thực lực Chiêm Sâm tuy rằng không cường hãn như thiếu niên vậy, nhưng cũng là hảo thủ khó gặp, hơn nữa Chiêm Sâm kiến thức rộng rãi, tính cách ổn trọng.

"Hắn khẳng định đã lĩnh ngộ pháp tắc." Chiêm Sâm trầm ngâm: "Không lĩnh ngộ pháp tắc là tuyệt đối không cách nào giội ra một quyền kia, hơn nữa hắn lĩnh ngộ pháp tắc đã đạt được tình trạng cực sâu. Cường giả như vậy, chưa từng nghe thấy!"

Trong giọng nói Chiêm Sâm tràn đầy sùng bái Đường Thiên, hắn nói tiếp: "Về phần pháp tắc trong huấn luyện của bọn họ, thuộc hạ cũng không quá hiểu rõ. Nhưng theo nhiều ngày đã quan sát, thực lực của bọn họ tiến bộ cực kỳ nhanh. Bọn họ làm thuộc hạ cảm giác rất kỳ quái..."

Hắn do dự một chút, mới nói: "Giống như thực lực bị phong ấn, sau đó từng chút thức tỉnh khôi phục."

"Thực lực còn có thể bị phong ấn?" Mai Lỵ Toa(Melissa) trợn mắt há mồm, nàng lần đầu tiên nghe đến cách nói này.

"Thuộc hạ chỉ là đưa ra giả thiết minh họa." Chiêm Sâm cũng cảm thấy mình nghĩ có phần quá nhiều, hắn nói tiếp: "Thực lực là không cách nào phong ấn. Nhưng bọn họ tiến bộ vừa nhanh vừa mạnh, thực sự không thể tưởng tượng nổi. Thuộc hạ chú ý một cái, nhân số bọn họ có thể khống chế phi hành đã đạt được phân nửa. Hơn nữa càng kỳ quái chính là một khi những người này nắm giữ phi hành, thực lực của bọn họ liền tăng vọt."

Hắn bỗng nhiên hạ giọng: "Có mấy người, thực lực rất không đơn giản."

Ánh mắt hắn đảo qua Cát Trạch, từ lúc cái nam tử có sức cám dỗ kia khống chế phi hành, giống như đột nhiên thông suốt, tựu trở nên cực kỳ nguy hiểm. Thỉnh thoảng ánh mắt liếc hướng bên này đều khiến Chiêm Sâm cảm thấy lông toàn thân dựng thẳng.

Chiêm Sâm biết rõ cái này không phải ảo giác, kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, trực giác đối với nguy hiểm không phải tân binh có thể so.

Trên mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) lộ ra vẻ kinh sợ, nhưng nhanh chóng liền biến mất không thấy.

Nhưng vào lúc này, đám thổ phỉ đang tại huấn luyện bỗng nhiên tất cả đều ngừng lại, cái này là mấy ngày qua, lần đầu tiên toàn bộ bọn họ dừng huấn luyện.

Chú ý tới dị động, chẳng mấy chốc Mai Lỵ Toa(Melissa) cùng Chiêm Sâm cũng chú ý tới đội thuyền xuất hiện ở xa vời. Chiến hạm vận tải tiêu chuẩn quân dụng, quy mô đội thuyền cho thấy đó hiển nhiên là một chi binh đoàn.

Mấy cái điểm đen hướng bên này bay tới.

Mai Lỵ Toa(Melissa) nhìn thấy trận hình nhóm thổ phỉ kia bắt đầu phát sinh biến hóa, đối với nhóm thổ phỉ này đã rất quen thuộc trong

lòng Mai Lỵ Toa(Melissa) đột nhiên căng thẳng, nàng ngửi được một tia khí tức nguy hiểm.

Nàng lập tức thấp giọng nói: "Chúng ta đi giao thiệp cùng đối phương một cái, đừng để cho bọn họ sinh ra phân tranh."

Chiêm Sâm lập tức hiểu ý: "Vâng!"

Càng lý giải(thấu hiểu-giải thích) với nhóm thổ phỉ này, hắn càng là cảm thấy đối phương sâu không lường được, trong lòng càng là kính nể. Ngay từ đầu hắn còn tâm tồn cái chi binh đoàn gì có thể giải cứu bọn họ, nhưng chẳng mấy chốc hắn liền bỏ đi cái ý nghĩ buồn cười này. Chỉ là những ngày này đã thấy, hắn liền biết không phải binh đoàn phổ thông có thể chống lại. Về phần những binh đoàn tinh nhuệ kia, cũng tuyệt không phải bọn họ có thể thỉnh động.

Hơn nữa một khi phát sinh xung đột, bọn họ nhất định sẽ bị ảnh hưởng đến, rất có khả năng chính là thổ phỉ thẹn quá thành giận trực tiếp đem bọn họ tế đao.

Trông chờ thổ phỉ giảng đạo lý, quá ngây thơ!

Đường Thiên thính lực rất kinh người, Mai Lỵ Toa(Melissa) và Chiêm Sâm đối thoại hắn nghe được rõ ràng chi li, cũng không ngăn cản. Tuy rằng hắn rất muốn thử xem thực lực Quang Minh binh đoàn như thế nào, nhưng suy nghĩ Linh bộ còn đang chờ chiến hạm, hắn lại còn bỏ đi ý nghĩ động thủ.

Chiêm Sâm tiến lên nghênh đón, cao giọng hô: "Nơi này là tiểu thư Mai Lỵ Toa(Melissa) của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, người tới là người nào?"

-- Cầu phiếu cho team dịch bất bại chiến thần - Ducbv-nhatchimai000-hoacailacloai----

Tiểu đội trưởng đến đây kiểm tra có chút bất ngờ, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội sao lại xuất hiện tại nơi đây? Tuy nhiên thần sắc hắn buông lỏng xuống, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tuy rằng không cường đại như Tây Bộ thương hội vậy, nhưng cũng là một nhà đại hình thương hội, rất có danh tiếng.

Tiểu đội trưởng thoáng kiểm tra một cái giấy chứng nhận của Mai Lỵ Toa(Melissa), thần tình cuối cùng trầm tĩnh lại: "Chúng ta là Cức Luân binh đoàn, đến đây điều tra thảm án A Sắt thành! Nếu như các ngươi phát hiện người khả nghi, thỉnh lập tức báo cáo bên ta."

Thảm án A Sắt thành!

Mai Lỵ Toa(Melissa) có chút kinh ngạc: "Thảm án A Sắt thành ta cũng nghe nói qua, thật không ngờ các ngươi tới được nhanh như vậy!"

"Đó là Tây Bộ thương hội." Tiểu đội trưởng nhún nhún vai: "Dù sao các ngươi chú ý, nhóm hung đồ này nhân số đại khái tại hai trăm người, trong đó có một người có được nữ hồn cực kỳ lợi hại, rất xinh đẹp, nhưng lãnh huyết vô tình. Còn có một người tay cầm một thanh loan đao, khí chất yêu dị..."

Nhân số khoảng hai trăm, nữ hồn diễm lệ, cầm Yêu đao trong tay...

Mai Lỵ Toa(Melissa) và Chiêm Sâm hai mặt nhìn nhau, hai người đều xem ra sự kinh khủng cùng sợ hãi trong mắt nhau.

Tiểu đội trưởng cho rằng hai người còn chìm đắm tại sợ hãi về A Sắt thành, có trách nhiệm mà cảnh cáo: "Quý thương hội nếu như phát hiện người phù hợp những đặc thù này, thỉnh đến bất cứ một cái thành thị nào, báo tin tức này cho thành chủ phủ..."

Mai Lỵ Toa(Melissa) cùng Chiêm Sâm như là muốn quay đầu chạy trối chết.

Quỷ dị tĩnh mịch, đột nhiên phủ xuống.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 835: Giết Bọn Chúng

"Có vấn đề gì sao?"

Tiểu đội trưởng chú ý tới biểu tình của hai người Mai Lỵ Toa(Melissa) và Chiêm Sâm có chút kỳ quái, không khỏi hỏi.

Mai Lỵ Toa(Melissa) nhanh chóng trấn định lại, lộ ra vẻ mặt bi thương: "Kiều Nạp Sâm thúc thúc lại tao ngộ bất hạnh như thế, ta rất đau khổ. Chuyến này đang định đi tới bái phỏng Kiều Nạp Sâm thúc thúc, thật không ngờ..."

Tiểu đội trưởng lúc này mới bừng tỉnh, suy nghĩ cũng phải, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội và Tây Bộ thương hội sao có thể không nghiệp vụ qua lại? Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư quen biết Kiều Nạp Sâm trưởng lão là vô cùng bình thường.

Tiểu đội trưởng đang định dẫn dắt tiểu đội xoay người bỏ đi, bỗng nhiên ánh mắt hắn đảo qua hộ vệ xung quanh thương đội.

Một bọn chúng xem ra thập phần chật vật, không giống như là hộ vệ thương đội.

Tiểu đội trưởng đột nhiên hỏi: "Những người này là?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) phản ứng cực nhanh: "Dong binh đoàn chúng ta mướn. Chúng ta mang theo hộ vệ không đủ, nghe nói không yên ổn, chỉ có tạm thời mướn người."

Nghi ngờ của tiểu đội trưởng biến mất.

Thảm án tại A Sắt thành dẫn đến thương hội ở rất nhiều địa phương thoát đi. Sự tình xảy ra đột nhiên, những thương hội này bình thường nhân thủ không đủ, cân nhắc từ vấn đề an toàn, chỉ có thể thuê mướn một ít dong binh đoàn. Xem ra Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội phản ứng tương đối chậm, chỉ có thể tìm đến một ít dong binh phổ thông cho đủ số.

Ngoại trừ những đại hình dong binh đoàn trứ danh kia, dong binh đoàn bình thường đa số thập phần tồi tàn. Vì sinh kế, bọn họ bình thường khi cần phải kiêm công tác khác, như tại Tây Bộ các dong binh đa số đều kiêm chức lấy quặng.

Hơn nữa nhóm hung đồ kia vừa mới cướp sạch thương khố của Tây Bộ thương hội, trang bị trên người chỉ sợ so với chính quy binh đoàn còn hoàn mỹ hơn, sẽ không xơ xác như thế.

"Xin yên tâm, chúng ta sẽ nhanh chóng giải quyết nhóm hung đồ này."

Tiểu đội trưởng ưỡn ngực, vẻ mỹ lệ của Mai Lỵ Toa(Melissa) ở trước mặt gợi lên ý nghĩ muốn che chở trong lòng hắn, hắn giống như một con trâu đực kiêu ngạo, bang bang phanh phanh vỗ lồng ngực.

Mai Lỵ Toa(Melissa) đáp lễ phép: "Cảm tạ ngài dũng mãnh!"

Tiểu đội trưởng có chút lưu luyến mà về đội, hắn cũng không nói lời vô dụng. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tuy rằng không cường thế như Tây Bộ thương hội, nhưng không phải một tiểu quan quân như hắn có thể trèo cao.

Đường Thiên nhìn lướt binh đoàn của đối phương, không chút dừng lại nào mà quay đi chỗ khác đi.

Tại nghe đến đối phương nói cái gì mà nam tử cầm trong tay Yêu đao, hắn liền bất động thanh sắc đem Cát Trạch thả ở trong đoàn người. Tư Mã Tiếu không triệu hoán ra Câu Ngọc, tâm cao khí ngạo tóc hạt dẻ

thiếu niên cũng không muốn cái gì cũng dựa vào Câu Ngọc, những ngày này huấn luyện hắn cũng không lùi bước.

"A Sắt thành thật là các ngươi làm?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) thần tình có chút tái nhợt, nàng cảm thấy mình thực sự là ngu cực kỳ, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không nghĩ đến. Chỉ có thổ phỉ cường hãn như thế mới có khả năng giết chết hộ vệ đoàn do Áo Đăng chỉ huy a!

"Không sai." Đường Thiên thần sắc như thường, hắn nói tiếp: "Ngươi đi nói cho bọn họ, hạ trại nghỉ ngơi."

---Cầu phiếu cho team Chiến thần, link cuối bài---

Hạ trại nghỉ ngơi?

Mai Lỵ Toa(Melissa) đầy vẻ ngạc nhiên, gã này thế nào đột nhiên muốn hạ trại nghỉ ngơi? Đường Thiên không giải thích, trực tiếp lôi kéo Cát Trạch, Phù Chính Chi cùng Tư Mã Tiếu đi đến một bên.

Mai Lỵ Toa(Melissa) không dám vi phạm mệnh lệnh của hắn, đành phải điều khiển chiến hạm vận tải đi đến, sắp đi đến chiến hạm vận tải thì một cái ý nghĩ lớn mật đột nhiên nảy lên trong đầu nàng, nàng bị cái suy đoán này của mình hù dọa rồi.

Hơi lạnh thấu xương tràn ngập toàn thân, nàng đứng sững tại chỗ.

Bọn họ sẽ không là... định hạ thủ với Cức luân binh đoàn đi...

Đường Thiên đối diện trước ba người thấp giọng nói: "Ta thay đổi chủ ý rồi, đêm tối chúng ta hành động, giết chết bọn họ. Linh bộ hiện tại không chiến hạm, nếu như bị bọn họ đụng phải, vậy thì phiền phức lớn rồi. Chúng ta cần phải giết chết chi binh đoàn này. Tư Mã Tiếu, ngươi lưu thủ đội tàu."

Cát Trạch và Phù Chính Chi giống như được tiêm thuốc kích thích, vội vàng nói: "Giết chết bọn họ!"

Bọn họ vừa mới rời Tội vực, còn chưa từng giao thủ với Thánh vực binh đoàn, đối với Thánh vực tràn ngập lòng hiếu kỳ. Thêm nữa gần nhất trong khoảng thời gian này, bọn họ huấn luyện có điều đột phá, cho nên càng móng lòng muốn động.

Tư Mã Tiếu nhìn qua Đường Thiên, nói: "Ta không có ý kiến."

Hắn nhìn Đường Thiên đầy vẻ túc sát và hàn quang vô ý hiện lên trong ánh mắt, cùng cái thiếu niên không chính hình (không nghiêm túc) bình thường kia như hai người.

Chỉ có thời điểm này, ngươi mới sẽ biểu hiện ra sự cao cả của Đại Hùng tọa chi vương đi.

Tư Mã Tiếu nhưng không quên, Đường Thiên làm sao bước lên vương tọa, một trận lại một trận chiến đấu, một trận lại một trận thắng lợi. Nhưng khiến Tư Mã Tiếu cảm thấy ngạc nhiên, mình lại như là có mấy phần mất mát, giống như... có chút tiếc nuối khi không được tham gia chiến đấu.

Thật là lợi hại!

Tư Mã Tiếu luôn luôn tự nhận là năng lực tự khống chế của mình xuất chúng, nhưng không nghĩ đến, vẫn không tự giác nhận Đường Thiên ảnh hưởng. Nhưng chẳng mấy chốc con mắt hắn khôi phục bình tĩnh, Thần Trang binh đoàn tự thành hệ thống, mình đi trái lại sẽ ảnh hưởng bọn họ phát huy, bố trí của Đường Thiên không vấn đề.

Chỉ là...

Thật không hổ là Đại Hùng tọa chi vương a!

Tư Mã Tiếu trong lòng đầy cảm thán.

"Nói mọi người tiết kiệm thời gian nghỉ ngơi, bầu trời tối sẽ động thủ."

Đường Thiên ra lệnh, Thần Trang binh đoàn mấy ngày qua lần đầu tiên được nghỉ ngơi.

Mọi người ngã trái ngã phải nằm thành tơi tả, trong khoảnh khắc, tiếng ngáy liên tục không ngừng.

Trên chiến hạm vận tải, Mai Lỵ Toa(Melissa) trợn mắt há mồm nhìn tràng diện trước mắt, nàng tự giễu: "Đại khái là ta suy nghĩ nhiều, bọn họ chỉ là quá mệt mỏi."

Lão giả sắc mặt lại là dị thường nghiêm trọng: "Không, bọn họ là thật sẽ động thủ với Cức Luân binh đoàn."

"A!" Mai Lỵ Toa(Melissa) thất kinh: "Nhưng, bọn họ cái dạng này..."

"Bọn họ là vì khôi phục thể lực." Lão giả trầm giọng nói, khuôn mặt phủ đầy nếp nhăn càng nghiêm trọng, nhưng ở sâu trong con mắt thâm thúy lại phảng phất có một điểm quang mang đang phóng ra: "Mai Lỵ Toa(Melissa), về sau mặc cho như thế nào, cũng không nên là địch với bọn họ."

"Ta sao lại là địch với bọn họ?" Mai Lỵ Toa(Melissa) bị lời gia gia nói giật nảy mình. Nàng là thật thật không ngờ là địch với chi thổ phỉ kỳ quái này, những ngày này đã liên tục nhìn thấy khiến nàng hiểu rõ nhóm thổ phỉ này là đáng sợ bao nhiêu. Nhưng ý tứ trong lời gia gia nói cũng khiến nàng cảm thấy rất khiếp sợ, do dự chốc lát, nàng nhịn không được hỏi: "Nhưng, bọn họ đắc tội Tây Bộ thương hội..."

"Tây Bộ thương hội?" Lão giả chậm rãi lắc đầu: "Bọn họ chỉ sẽ trở thành một bộ phận của đoạn truyền kỳ này."

Mai Lỵ Toa(Melissa) nghẹn họng nhìn trân trối (trố mắt nhìn không biết nói gì - DG), ngay cả Chiêm Sâm thủy chung bình tĩnh ở một bên

cũng lộ ra vẻ không thể tin được. Tây bộ thương hội cường đại cỡ nào, vô số cường giả phục dưới chân nó, nó giống như một con quái thú có vô số dây leo, vững vàng chiếm cứ Tây Bộ của Quang Minh châu.

Ngay cả Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, đều cần phải ngưỡng vọng.

Cảnh đêm phủ xuống.

Mai Lỵ Toa(Melissa) không ngủ, trong đầu nàng toàn là những lời nói không hiểu ra sao mà gia gia đã nói lúc ban ngày kia. Nếu như lời này là người khác nói, nàng nhất định sẽ cười nhạt, nhưng theo trong miệng gia gia vốn xưa nay cơ trí nói ra, nàng sao có thể bỏ qua được.

"Chiêm Sâm, ngươi cảm thấy sao chứ?"

Chiêm Sâm kỳ thực cũng nhận cực lớn xung kích, nhưng ý nghĩ của hắn thì đơn giản hơn nhiều: "Tiểu thư hà tất nghĩ quá nhiều, mỏi mắt chờ là được. Nếu như có thể chứng kiến một đoạn truyền kỳ, cũng là một loại vinh hạnh."

Mai Lỵ Toa(Melissa) như ở trong mộng chợt tỉnh, đúng vậy, mình tự vào ngõ cụt làm gì. Nhóm thổ phỉ này và nàng cũng không quan hệ gì, mình chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt là được rồi.

Bỗng nhiên, nàng và Chiêm Sâm bị động tĩnh cách đó không xa hấp dẫn.

Các thổ phỉ đang ngủ say dồn dập đứng lên. Bọn họ động tác lưu loát mà bắt đầu chuẩn bị. Tuy rằng Mai Lỵ Toa(Melissa) và Chiêm Sâm xem không hiểu bọn họ làm những công tác chuẩn bị kia rốt cuộc là cái gì, nhưng lại có thể nhìn ra được, nhóm người này có huấn luyện.

Cát Trạch tại chà lau Yêu đao trong tay, Phù Chính Chi điều chỉnh vị trí Lục Thủ kiếm của mình...

Động tác của mỗi người rất thuần thục, không một ai lộ ra biểu tình mờ mịt không cách nào đối phó, bọn họ đâu vào đấy.

Toàn bộ quá trình, không ai nói chuyện, sát khí khó mà hình dung tràn ngập ra trong bóng đêm.

"Chuẩn bị cho xong rồi chứ?"

Trên mặt Đường Thiên cũng không nét vui cười trước kia, rất nghiêm túc.

Không nói chuyện, nhưng ai nấy đều dừng động tác, con mắt bọn họ sáng ngời trong đêm đen, giống như ngôi sao. Nhưng sát ý lượn lờ lại để cho bọn họ giống như dã thú vận sức chờ phát động.

Cảnh đêm như nước, một đám dã thú ẩn phục xuống đất, lộ ra hung quang.

Một thân thân ảnh phóng lên cao, là Đường Thiên.

Phanh, một âm thanh bùng nổ nặng nề đến cực điểm, hai trăm người phát lực, đồng thời đạp mạnh mặt đất.

Hô, đám người biến mất tăm mất tích.

Trên bầu trời, hai trăm cái bóng đen nhanh chóng bay lên, như quần ưng màu đen bay lên không.

Không khẩu lệnh, không chỉ huy, chỉ có tiếng xé gió phần phật, hai trăm người chỉnh tề như một, tốc độ nhanh vô cùng, trong không trung vẽ ra hai trăm vệt tàn ảnh.

Bỗng dưng, bọn họ lại lần nữa đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, bọn họ trống rỗng đứng ở xung quanh Đường Thiên.

Biến hóa đột nhiên giựa cực nhanh và cực tĩnh tạo thành xung kích thị giác mãnh liệt, khiến người không kiểm soát được nín thở.

Một điểm quang mang bỗng nhiên ở trong đám người phóng ra, giống như thái dương đâm phá hắc ám hiện lên mặt đất.

Mai Lỵ Toa(Melissa) Chiêm Sâm không khỏi hoảng sợ thất sắc, bọn họ nhíu mày nhìn chằm chằm nắm đấm của Đường Thiên.

Nắm đấm của Đường Thiên chói mắt giống như thái dương, khí tức giống như chiến thần lại lần nữa quân lâm đại địa.

Đó là...

Mai Lỵ Toa(Melissa) Chiêm Sâm bọn họ không kiểm soát được hiện lên một quyền kinh thế hãi tục lần trước kia, cảnh tượng kinh khủng như thái dương rơi xuống đại địa, giống như tận thế. Hộ vệ thực lực hơi yếu, lúc này ai nấy mặt không còn chút máu, người run rẩy.

Quang mang chói mắt như kiếm chợt lóe rồi biến mất ở trong đêm đen.

Ánh sáng của nắm đấm dần nhạt đi, giống như bàn ủi nung đỏ, nhưng một màn khiến người không thể nói được gì phát sinh rồi. Nó giống như vật còn sống, lại giống như nước thép đốt đỏ, lan tràn dọc theo thân thể Đường Thiên, từng sợi đường nét sáng tối đan xen trải rộng toàn thân.

Mai Lỵ Toa(Melissa) cố gắng che miệng, e sợ cho mình phát ra nửa điểm thanh âm, toàn thân run rẩy cầm cập.

Khi quang mang như dịch thể theo sau đầu Đường Thiên lan tràn đến đỉnh đầu, từ đỉnh đầu chảy xuôi xuống, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được che phủ mặt Đường Thiên.

Trong nháy mắt, bọn họ giống như nhìn thấy một đôi mắt hờ hững như thần linh, uy áp mãnh liệt cực độ bao phủ đại địa.

Thùm thụp.

Một gã binh sĩ toàn thân phát run đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống. Âm thanh thùm thụp không dứt bên tai, bọn họ đại não trống rỗng, nằm phục ở trên mặt đất, run rẩy cầm cập. Mai Lỵ Toa(Melissa) kiên trì đến bây giờ, cũng đạt được cực hạn, đặt mông ngồi ở trên boong tàu.

Chỉ có Chiêm Sâm mấy tên hộ vệ thực lực mạnh mẽ, còn đang đau khổ chống đỡ.

Cảnh đêm nồng nặc, giống như kịch liệt sụp xuống hướng cái thân ảnh giống như Ma thần trên bầu trời kia.

Không gian phảng phất bị hắn xé động, từng tuyến mắt thường không cách nào thấy, mở rộng ra.

Cát Trạch và Phù Chính Chi ở bên cạnh Đường Thiên trên thân đột nhiên sáng lên quang mang, ngay sau đó, quang mang giống như rung động khuếch tán ra phía ngoài.

Hai trăm người trên bầu trời giống như hai trăm ngọn đèn, từng cái được thắp sáng.

Khi một người sau cùng trên thân thắp sáng quang mang, Thần Trang binh đoàn trên bầu trời giống như ngôi sao điểm điểm, khí tức uy nghiêm mà cường đại giống như thực chất. Khí tức mọi người hợp làm một, mênh mông vô biên. Giống như viễn cổ mãnh thú theo trong tuyên cổ hoang dã đi ra, khí tức khiến tâm thần rung động, khiến gió dừng, khiến trăng sáng thất sắc, khiến bầu trời nằm phục ở dưới chân nó, khiến ngôi sao trở thành vây cánh của nó.

Thần Trang thức tỉnh, binh đoàn phủ xuống.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 836: Đánh Chớp Nhoáng

Khi đám người Đường Thiên biến mất ở trong bóng đêm, uy áp kinh khủng vốn baophủ toàn đội thuyền cũng theo đó mà biến mất.

Mọi người dần dần trong kinh sợ và bị chấn nhiếp phục hồi lại tinh thần, ánh mắt vốn mờ mịt tan rã từ từ khôi phục tiêu cự (nhìn được rồi - DG), huyết sắc trên mặt cũng từng chút khôi phục, đội thuyền vẫn duy trì (giữ) yên tĩnh, bọn họ luôn luôn không tự giác mà chuyển ánh mắt hướng tới phía bóng đêm nơi đám người Đường Thiên biến mất.

Mai Lỵ Toa(Melissa) giống như thoát khỏi ác mộng, thở hổn hển, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Nàng chưa từng nghĩ tới, khí thế của một người, một chi binh đoàn lại có thể cường đại đến tình trạng này.

Tiếng bước chân khiến nàng giật mình tỉnh lại, nàng vô thức ngẩng đầu, không biết lúc nào Tư Mã Tiếu đã bước lên boong tàu. Dáng tươi cười ôn hòa trên mặt Tư Mã Tiếu ấm áp giống như ánh nắng, khiến tâm tình nàng giảm bớt khẩn trương rất nhiều.

"Các ngươi rốt cuộc là ai?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) có chút gian nan mà đặt câu hỏi.

Tư Mã Tiếu không khỏi mỉm cười: "Chúng ta? Vấn đề này trái lại có chút phức tạp."

Hắn rất tự nhiên như từng quen biết mà ngồi xuống bên cạnh Mai Lỵ Toa(Melissa), thản nhiên nói: "Ta thì tương đối đơn giản, tại hạ Tư Mã

Tiếu."

Tiếng bước chân lại lần nữa vang lên, thanh âm lão giả từ phía sau truyền đến: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội trưởng lão Phất Lan Khắc Tư(Franks) hướng các hạ vấn an."

Tư Mã Tiếu đứng dậy, khom người chào.

"Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thực sự là rất khó tưởng tượng, trên đời lại có binh đoàn cường đại như vậy." Phất Lan Khắc Tư(Franks) thực sự cảm thán, xung kích vừa rồi khiến tâm thần vị lão giả cơ trí này cũng xuất hiện nhất thời thất thố, trong giọng nói lộ ra một tia sợ hãi.

"Khiến ngài chê cười rồi." Tư Mã Tiếu giống như thiếu niên nhà bên nghe được biểu dương cảm thấy không dễ nhận, lộ ra dáng tươi cười ngượng ngùng thẹn thùng: "Sức chiến đấu của Thần Trang binh đoàn ngay cả phân nửa cũng chưa khôi phục được, bọn họ còn không đảm đương nổi ngài tán dương."

A, tiếng hít hà vang lên.

Cách đó không xa, biểu tình Chiêm Sâm giống như gặp quỷ, Mai Lỵ Toa(Melissa) cũng là sắc mặt đại biến.

Sức chiến đấu cường hãn như thế còn không đến phân nửa lúc đối phương toàn thịnh, vậy sức chiến đấu hoàn chỉnh của đối phương phải cường hãn cỡ nào?

Hai người có chút rất không tin tưởng, thực lực mà Thần Trang binh đoàn vừa mới biểu hiện ra đã vượt quá cực hạn bọn họ tưởng tượng, nếu như vậy cũng chỉ có phân nửa vậy thì toàn bộ thực lực đại khái đã vượt qua cực hạn con người rồi đi.

Trên đời sao có thể có binh đoàn cường đại như vậy?

Thấy nghi sắc trong mắt hai người, Tư Mã Tiếu mỉm cười, cũng không giải thích.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) lại chú ý tới một cái chi tiết khác: "Thần Trang binh đoàn? Rất xin lỗi, ta cô lậu quả văn, không biết quý binh đoàn đóng quân chỗ nào?"

Tư Mã Tiếu cười mà không đáp, tựu giống như không nghe đến, chính tự mình nói: "Không biết quý thương hội có quen thuộc Hồng Thổ thành hay không?"

Phất Lan Khắc Tư(Franks) không biết dụng ý trong lời này của Tư Mã Tiếu, cẩn thận nói: "Thương hội có một nhà cửa hàng tại Hồng Thổ thành."

"Vậy có thể hay không thỉnh quý thương hội giúp một việc?" Tư Mã Tiếu ngữ khí ôn hòa, khiến người nghe như gió nhẹ mùa xuân.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) trong lòng lại là căng thẳng: "Đó là tự nhiên, nếu tệ hội có thể làm được, tuyệt không chối từ."

Tư Mã Tiếu nghe được trong lời đối phương nói lưu lại một ít dư địa, nhưng hắn hoàn toàn không thèm để ý, song phương mạnh yếu cách xa, loại thời gian này hắn nếu như còn khống chế không được tiết tấu nói chuyện, vậy hắn đã không phải là Thiên Hạt vương.

Hắn cười dài: "Chúng ta định ủy thác quý hội giúp chúng ta mua một ít chiến hạm, về phần giá cả, vậy thì dễ nói."

"Chiến hạm?" Phất Lan Khắc Tư(Franks) thở phào nhẹ nhõm: "Cái này không thành vấn đề, tệ hội cũng kinh doanh chiến hạm, các vị có thể yên tâm chọn lựa, nhất định sẽ dành cho giá cả ưu đãi nhất."

Không giống như tại Nam vực hỗn loạn tùy ý có thể mua được chiến hạm, Quang Minh châu đối với kinh doanh chiến hạm, luôn luôn khống

chế khá là nghiêm ngặt. Đương nhiên, đó là tại tuyệt đại đa số địa phương ở Quang Minh châu, tại Tây bộ lại là một phen quang cảnh khác.

Tây bộ hoang vắng rộng lớn, trị an cực kỳ tệ. Lấy quặng đoàn vì có thể bảo chứng mình an toàn, đều sẽ lắp đặt vũ khí trên vận tải thuyền. Lấy quặng thuyền có vũ trang, tại Tây Bộ tùy ý có thể thấy. Mà một ít lấy quặng thuyền vũ trang phối trí xa hoa, chính là tiêu chuẩn chiến hạm.

Tuy nhiên, dám ở Tây Bộ kinh doanh chiến hạm, đều là đại thương hội.

Tư Mã Tiếu có chút kinh ngạc: "Thật không ngờ thực lực quý thương hội khá là hùng hậu a!"

Phất Lan Khắc Tư(Franks) vội không ngừng nói: "Kiếm chút cơm, kiếm chút cơm ăn thôi."

Hắn nhưng không hi vọng mình biến thành một con dê béo ở trong mắt người khác, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Tư Mã Tiếu mỉm cười, cũng không để ý, trên boong tàu lập tức trở nên an tĩnh lại.

Mai Lỵ Toa(Melissa) sợ hãi hỏi: "Quý binh đoàn là đi tấn công Cức Luân binh đoàn sao?"

"Không sai." Tư Mã Tiếu rất phóng khoáng mà thừa nhận: "Vì tránh cho những binh đoàn này gây ra phiền phức cho chúng ta, lại còn trước thu thập bọn họ mới tương đối tốt."

Boong tàu lại lần nữa an tĩnh lại.

Tư Mã Tiếu biểu hiện ra ngoài không sợ hãi, để cho bọn họ cảm thấy một cổ hàn ý khôn kể, đối phương căn bản không để Cức Luân binh đoàn vào mắt.

Gió đêm gào thét bên tai, tại nhanh chóng đi tới, Đường Thiên nhắm hai mắt, tâm thần không chút gợn sóng. Năng lượng nồng nặc dư thừa khiến Đường Thiên cảm thấy cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết. Quen thuộc đối với năng lượng khiến hắn như là không bị năng lượng quấy rầy. Hắn có thể không chút nào mất công mà khống chế năng lượng, pháp tắc tới khống chế năng lượng, chỉ như điều khiển cánh tay, thuận hồ nhất tâm.

Năng lượng xoay quanh tại bên người binh đoàn rất hoạt bát, hình thành gió năng lượng đặc biệt, dẫn dắt bọn họ nhanh chóng đi tới.

So với khống chế năng lượng, khống chế Thần Trang binh đoàn phải khó khăn hơn nhiều, phần lớn tinh thần, hắn đều dùng tại chải vuốt pháp tắc tuyến. Biểu hiện của mọi người cũng không tốt, ngay cả hợp cách cũng chưa được tính, chỉ có thể miễn cưỡng liên thông với Thần Trang của hắn.

Trong lòng Đường Thiên không chút nào vội vàng xao động, hắn điều chỉnh đâu vào đấy, giống như chìm đắm ở trong một cái thế giới khác.

Bỗng nhiên, hắn mở mắt.

Ánh mắt lợi hại như kiếm, hướng tới đêm tối mịt mờ phía trước.

Trong nháy mắt, Thần Trang binh đoàn đang vô thanh đi tới như bóng ma, bỗng nhiên giống như mãnh thú phát hiện con mồi.

Đội thuyền bình ổn mà phi hành, Tây Đức Ni(Sidney) đang chuẩn bị nghỉ ngơi, suy nghĩ cả một ngày, tinh thần hắn cũng mệt mỏi rã rời. Hắn đối với nhiệm vụ lần này khá là coi trọng, không chỉ là cấp trên hạ đạt tử mệnh lệnh, càng trọng yếu chính là nếu như có thể được đến Tây Bộ thương hội ưu ái, một bước lên mây không phải việc khó gì.

Càng trọng yếu chính là nhiệm vụ lần này nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó.

Khó chính là tìm được vị trí đối phương, nhân số đối phương chỉ có hai trăm người, tùy tiện trốn đi hướng nào, muốn tìm được bọn họ là rất khó. Mà chỉ cần một khi tìm được đối phương, nhiệm vụ liền đã hoàn thành hơn một nửa.

Thực lực của đối phương rất mạnh, điểm ấy Tây Đức Ni(Sidney) cũng khá là tán thành, nhưng song phương nhân số cách quá xa. Nhân số chênh lệch cách xa như thế, phương thức khả thi duy nhất của đối phương chính là mượn nhờ lợi thế địa hình, tỷ như chiến đấu trên đường phố.

Nếu như là tao ngộ tại dải gò đất, đối phương chỉ sợ ngay cả một lượt công kích của bọn họ cũng chống lại không được!

Nhưng vào lúc này, Tây Đức Ni(Sidney) bỗng nhiên bắt được một cổ dao động vô hình, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến. Như là không chút nghĩ ngợi, một cái bước dài, đột nhiên liền đánh tới cửa sổ.

"Địch..."

---Xin vote cho dịch giả Ducbv link cuối bài---

Vừa mới nhảy ra cửa sổ, hắn cố gắng hô to, muốn nhắc nhở mọi người. Nhưng sau một khắc, thanh âm hắn líu lo mà ngừng, con mắt bỗng dưng trợn tròn, đầy vẻ kinh sợ.

Xung quanh hắn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì!

Vụ khí lục sắc, đưa tay không thấy năm ngón, nhưng nguy hiểm mãnh liệt khiến hắn theo bản năng mở ra năng lượng tráo.

Không tốt, có độc!

Xuy xuy xuy.

Một màn làm hắn kinh hãi tuyệt luân phát sinh tại trước mắt hắn, năng lượng tráo bắt đầu xuất hiện tảng lớn lỗ nhỏ cỡ đầu kim, lỗ nhỏ

đang không ngừng mà biến lớn. Hắn chưa từng đối chiến độc khói có thể ăn mòn năng lượng tráo, trong nháy mắt, dày đặc chi chít lỗ nhỏ liền phủ đầy năng lượng tráo.

Một đạo chói mắt quang mang ở trong lục vụ chợt lóe rồi biến mất.

Oanh!

Một chiếc chiến hạm vận tải tại chỗ nổ tung, hóa thành một cái thật lớn hỏa cầu màu cam.

Người sống sót điên cuồng mà từ trên boong tàu, cửa sổ nhảy ra.

Không tốt!

Tây Đức Ni(Sidney) sắc mặt đại biến.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương đột nhiên không ngừng vang lên, trên thân những binh sĩ này phủ đầy lỗ nhỏ như cát, thân hình bọn họ giống như cát hóa hòa tan tiêu tán ở trong lục vụ. Một màn kinh khủng khiến Tây Đức Ni(Sidney) tay chân băng lãnh.

"Lao ra! Nhanh lên một chút lao ra đi!"

Tây Đức Ni(Sidney) con mắt lập tức đỏ, hắn khàn cả giọng, liều mạng la lên. Hắn không biết phiến khói độc này rốt cuộc là cái gì, nhưng lại biết nếu như còn ngây ở trong lục vụ, là một cái tử lộ. Chỉ có lao ra, mới có một đường sinh cơ!

Oanh!

Lại là một chiếc vận tải thuyền nổ tung.

Hỏa diễm sáng lạn, lúc này tại lục vụ làm nền, giống như đến từ địa ngục.

Nghe đồng bạn kêu thảm thiết, binh sĩ bên trong vận tải thuyền không dám đi ra, loạn thành một đoàn, lúc này nghe Tây Đức Ni(Sidney) la lên,

mới như ở trong mộng chợt tỉnh.

Chỉ có lao ra, mới có hi vọng thắng lợi.

Toàn bộ vận tải thuyền điên cuồng mà lao ra bên ngoài, vì phân tán công kích của địch nhân, bọn họ hướng các phương hướng khác nhau đột phá vòng vây. Từng đoàn hỏa quang, thỉnh thoảng bùng lên ở trong tầm mắt bọn họ, thân ảnh bị hỏa diễm thôn phệ, khiến mỗi một vị binh sĩ Cức Luân binh đoàn đều cảm thấy sợ hãi.

Lúc này bọn họ duy nhất có thể làm chính là đột phá vòng vây!

Đột phá vòng vây như điên!

Gần một phần tư vận tải thuyền hóa thành hỏa cầu, rơi xuống mặt đất. Mà cũng một phần tư vận tải thuyền bị thương nghiêm trọng, thân tàu không trọn vẹn không chỉnh tề, vết thương thật lớn đáng sợ, nhìn thấy mà giật mình. Cuồn cuộn khói đặc vừa thô vừa đen tối đang tại tự thuật chiến đấu quá thảm liệt trong thời gian chưa đến ba phút vừa mới rồi.

Tây Đức Ni(Sidney) khuôn mặt dữ tợn, hắn giống như một con trâu đực phẫn nộ, khóe mắt muốn nứt.

Tận mắt thấy đến từng chiếc vận tải thuyền nổ tung ở trước mặt hắn, nhìn thấy binh sĩ dưới trướng hóa thành tro tàn ở trước mặt mình, đau đớn trước nay chưa từng tràn ngập thể xác và tinh thần hắn.

Cho đến lúc này, hắn mới nhìn rõ địch nhân, trong nháy mắt đọng lại tại trên mặt hắn.

Bầu trời xa xa, hơn hai trăm người an tĩnh mà phập phềnh trong không trung, giống như xung đột vừa rồi không chút nào quan hệ tới bọn họ, lãnh tĩnh như người đứng xem.

Thảm án A Sắt thành!

Tây Đức Ni(Sidney) nghĩ tới vô số khả năng, nhưng chưa từng nghĩ tới, mình lại sẽ bị đối phương đánh lén. Trong con mắt hắn, đối phương là tuyệt đối không dám trực tiếp va chạm với Cức Luân binh đoàn vốn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Thật không ngờ...

Bỗng dưng, vô số chói mắt quang mang, sáng lên tại xung quanh đối phương.

Băng lam, huyết hồng, ngân điện...

"Chiến thuật số 43."

Thanh âm hờ hững không một tia tình cảm giống như vang lên tại bên tai Tây Đức Ni(Sidney).

Vô số điểm sáng chói mắt, trong nháy mắt sáng lên, chuyển mắt, những quang điểm này tựu giống như mưa xối xả sặc sỡ bắn về phía bọn họ. Sặc sỡ mưa xối xả xoay tròn tại giữa không trung, hóa thành từng cái vòng xoáy sặc sỡ.

Thải mang vòng xoáy vừa hình thành, liền điên cuồng mà hấp thu năng lượng xung quanh, thể tích kịch liệt bành trướng, lớn cỡ cái thớt. Cao tốc lưu chuyển ma sát sáng lên quang ngân, tại ngoại vi vòng xoáy hình thành quầng sáng rực rỡ.

"Nhanh tản ra!"

Tây Đức Ni(Sidney) gần như tuyệt vọng gào thét.

Lời còn chưa dứt, quầng sáng sặc sỡ cơn xoáy giống như vẫn thạch từ trên trời giáng xuống, kéo theo cái đuôi ánh sáng đạo tráng kiện mà chói mắt, gào thét đâm vào trong đội tàu.

Rầm rầm rầm!

Quân dụng vận tải thuyền giống như giấy trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, còn chưa nổ tung, liền bị hỏa diễm bùng nổ ra thôn phệ, hóa thành một cái đám lửa đỏ tươi. Từng đoàn hỏa hoa sáng lạn, không ngừng nở ra trong không trung.

Tây Đức Ni(Sidney) sắc mặt như tờ giấy, không một tia huyết sắc, thần tình mờ mịt.

Cái này... Đây là cái chiến thuật gì?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 837: Đường Thiên Xuất Thủ

Từng đoàn hỏa quang tỏa ra trong bóng đêm, chiếu lên khuôn mặt Đường Thiên, sáng tối bất định.

Khuôn mặt thiếu niên lạnh lùng nghiêm nghị như đá, con mắt hờ hững như hồ, mảnh nhỏ bay ra, khí lưu (dòng không khí - gió) hỗn loạn cũng không nhấc lên chút nào gợn sóng. Chiến trường hỗn loạn không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn, thiếu niên trong trạng thái thức tỉnh giống như rút hết tình cảm ra, rồi lại phát huy bản năng chiến đấu của hắn lên đến cực hạn.

Chiến trường to như vậy đều ở trong lòng bàn tay hắn.

Tây Đức Ni(Sidney) liên tục rống giận mấy tiếng cũng lập tức khiến Đường Thiên chú ý tới hắn.

"Cát Trạch!"

Nghe Đường Thiên quát khẽ, Cát Trạch không chút nào do dự, giống như mũi tên nhọn lao ra.

Một tòa cầu nổi do phong nhận hợp thành xuất hiện dưới chân Cát Trạch, trong đội ngũ hơn hai mươi danh đội hữu am hiểu phong pháp tắc đồng thời xuất thủ.

Cát Trạch xách theo Yêu đao, thân hình giống như ma quỷ đạp cầu nổi phong nhận, trong nháy mắt biến mất.

Tây Đức Ni(Sidney) còn hồn nhiên không biết mình đã bị nhìn chăm chú, tràng diện hỗn loạn đến cực điểm. Vừa rồi Vận tải thuyền đột phá

khỏi vòng vây khói độc theo nhiều phương hướng, điều này trực tiếp làm cho khoảng cách giữa chúng tách xa nhau. Vận tải thuyền như con ruồi không đầu, một mảnh hỗn loạn.

Hiện tại quan trọng nhất chính là phải làm cho binh lính áp sát lại gần mình!

Tây Đức Ni(Sidney) không phải hạng người vô năng, hắn trước tiên đã có phản ứng, dùng hết sức lực cất tiếng hô to: "Rời thuyền! Mọi người rời thuyền! Tụ lại về phía ta!"

Binh sĩ xung quanh như ở trong mộng chợt tỉnh, dồn dập nhảy xuống thuyền, hướng phía Tây Đức Ni(Sidney) áp sát lại. Có một chút binh sĩ cơ trí càng là cùng lớn tiếng hô lớn theo: "Rời thuyền, mọi người rời thuyền, tụ về phía đại nhân! Mọi người tiến về phía đại nhân!"

Binh lính tìm được người tin cậy, trấn định rất nhiều, bọn họ dồn dập hướng bên này áp sát.

Tây Đức Ni(Sidney) trong lòng an tâm một chút, vận tải thuyền mục tiêu lớn tính cơ động kém, dễ dàng bị bắn trúng. Mà một khi bị bắn trúng, với khả năng phòng hộ yếu đuối, nó chỉ sẽ tại chỗ bị đánh thành mảnh nhỏ. Đối phương đánh lén không thể nghi ngờ là thành công, nhưng phe mình không phải hoàn toàn không có phần thắng. Dù cho tổn thất nghiêm trọng một chút, bọn họ vẫn chiếm cứ ưu thế nhân số.

Chỉ cần bày ra trận thế, bọn họ liền có cơ hội thắng lợi!

Tây Đức Ni(Sidney) cắn chặt môi, thỉnh thoảng nổ tung bùng giữa trong đám người, nóng cháy nhiệt độ cao và hỏa diễm, như từng con quái thú đáng sợ, không ngừng thôn phệ (cắn nuốt – DG) binh sĩ. Băng nhận băng lãnh sắc bén từ trong bóng tối vô thanh kéo đi sinh mệnh. Tia chớp tráng kiện uốn lượn, nơi đi qua, đó là con đường tử vong.

Hắn chưa từng đối chiến phương thức công kích cổ quái như thế.

Đúng vậy, chưa từng đối chiến.

Binh đoàn tại Thánh vực chú trọng chính là đồng bộ suất, tác dụng lớn nhất của binh sĩ là cung cấp năng lượng đồng thời làm cho cái đội hữu khác đồng bộ, như thế nào phát động công kích, phát động loại công kích nào, đều là do võ tướng chủ đạo. Nói cách khác, chính là đem toàn bộ năng lượng của binh sĩ tụ tập tại trên người võ tướng, chế tạo ra một cái "Cá thể" càng cường đại hơn.

Nhưng chi binh đoàn trước mắt này lại triệt để phá vỡ nhận biết của hắn.

Hắn đã phát hiện mấy loại thuộc tính năng lượng công kích, nói cách khác, công kích của cái thần bí binh đoàn này là do binh sĩ phát ra.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối sẽ cười nhạt đối với chiến pháp như vậy, hắn có thể liệt kê một đống lớn chỗ thất bại. Không được cường hóa từ hiệu ứng đồng bộ, uy lực công kích sẽ cắt giảm thật to, trong lúc công kích chỉ có thể phối hợp nhưng không cách nào dung hợp vân vân.

Mình lại bị chiến pháp như vậy đánh cho chật vật như thế.

Không đúng, mình là bị đánh lén, chỉ cần mình ổn định trận cước thì nhất định có thể loại trừ hoàn cảnh xấu. Tây Đức Ni(Sidney) ổn định tâm thần, trên tay hắn còn nắm giữ ưu thế nhân số, chỉ cần mình không loạn vậy thì nhất định có thể thắng lợi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên binh sĩ che ở trước mặt hắn thân thể cứng đờ.

Cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng bao phủ Tây Đức Ni(Sidney), hắn như là buột miệng nói ra: "Thích khách..."

Binh sĩ chậm rãi đổ nhào xuống, một cái bóng đen theo mặt sau tên binh sĩ đổ nhào xuống đột nhiên phóng ra, một mạt đao mang đỏ sẫm

yêu dị theo góc độ khiến người không thể nói được gì, chợt bay chém tới.

Hai gã binh sĩ trong nháy mắt đỏ mắt, rống giận nhào qua, lấy thân thể đụng hướng ánh đao kia.

Yêu đao như chìm vào đậu hủ, xuyên thủng thân thể hai gã binh sĩ.

Yêu đao phảng phất hấp thu càng nhiều tiên huyết, hồng quang càng thịnh, khí tức yêu dị càng thêm mãnh liệt, phát ra âm thanh rung động ong ong. Thân đao đỏ sẫm đột nhiên mềm hóa, hóa thành một con huyết xà không xương, xuyên thấu thân thể binh sĩ, liền hóa thành một chùm huyết lưới, trùm tới Tây Đức Ni(Sidney).

Tiếng rống giận không ngừng vang lên, binh sĩ xung quanh hắn như không muốn sống phóng về phía huyết lưới.

Xuy xuy xuy.

Mảnh khảnh huyết lưới lại giống như lưỡi dao sắc bén, mấy tên binh sĩ trong nháy mắt bị tách rời, huyết vũ khắp bầu trời.

Chỉ trong chốc lát, Tây Đức Ni(Sidney) đã trốn vào trong đoàn người, càng nhiều binh sĩ động thân tiến lên, bảo hộ chủ tướng.

Cát Trạch sắc mặt khó coi vô cùng, một kích tình thế tất được của hắn lại thất bại, khiến trên mặt hắn có chút không nhịn được. Hừ lạnh một tiếng, thân hình quỷ mị nhoáng lên, trống rỗng xuất hiện tại một bên khác, huyết sắc ánh đao sáng lên, mấy khỏa đầu người bay lên thiên không.

"Phòng thủ!"

Tây Đức Ni(Sidney) gấp giọng nói.

Cức Luân binh đoàn huấn luyện có tố lúc này cuối cùng biểu hiện ra, trên thân binh lính dồn dập sáng lên quang mang, năng lượng cuộn trào

mãnh liệt kích động tại bên trong chiến trận, Tây Đức Ni(Sidney) hít sâu một hơi, một cái năng lượng tráo thật lớn hộ bọn họ vào bên trong.

Một mạt hồng sắc đao mang yêu dị trảm lên năng lượng tráo.

Đang!

Năng lượng tráo rung động, nhưng chẳng mấy chốc khôi phục ổn định.

Tây Đức Ni(Sidney) thở phào nhẹ nhõm, từ khi bị đánh lén đến bây giờ, hắn lần đầu tiên ngăn cản được đối phương tiến công. Càng làm cho hắn rất được cổ vũ chính là cái này cũng chứng minh suy đoán trong lòng hắn. Loại chiến thuật cổ quái này của đối phương, cố nhiên càng thêm linh hoạt, nhưng cũng, cũng càng thêm phân tán. Một khi hắn hoàn thành đội ngũ tập kết, đó chính là lúc đối phương thất bại, hắn lòng tin mười phần.

Binh lính bên người hắn một trận hoan hô, sĩ khí đại chấn.

"Ổn định trận cước!" Tây Đức Ni(Sidney) mượn cơ hội lớn tiếng la lên: "Mọi người áp sát lại gần ta!"

Lúc này Tây Đức Ni(Sidney) sức lực mười phần, gặp đánh lén mãnh liệt như thế, binh đoàn rơi vào hỗn loạn là không kỳ quái. Nhưng chỉ cần hắn đứng vững, hắn còn sống, binh đoàn là sẽ không tan tác.

Đối phương ai nấy dũng mãnh gan dạ vô cùng, thực lực cao siêu, nhưng có một cái nhược điểm chí mạng, đó chính là nhân số thực sự quá ít. Lấy chừng ấy nhân số, căn bản không cách nào phong tỏa những binh sĩ khác tụ về đơn vị. Hắn chỉ cần vững vàng cố thủ chiến trận, mỗi tăng thêm một gã binh sĩ, hắn cách thắng lợi liền càng gần một bước.

Quả nhiên, vừa nhìn chủ tướng ổn định trận cước, binh sĩ Cức Luân binh đoàn vốn tiếp cận sụp đổ, sĩ khí đại chấn, điên cuồng mà phóng hướng vị trí Tây Đức Ni(Sidney).

Đường Thiên khuôn mặt không biểu tình.

Cát Trạch một kích thất bại cũng không khiến hắn cảm thấy bất ngờ. Tình trạng khôi phục thực lực của Cát Trạch không tốt như Phù Chính Chi, cái này cùng pháp tắc có liên quan. Cát Trạch tu luyện chính là huyết pháp tắc, từ mình đến bỉ, Thánh vực nồng nặc năng lượng, khiến hắn khó mà ảnh hưởng đến tiên huyết bên trong thân thể địch nhân. Mà Lục Thủ kiếm của Phù Chính Chi, đi chính là con đường độc và không gian, nhận ảnh hưởng nhỏ hơn nhiều.

Trái lại chủ tướng đối phương có thể thong dong trấn định như thế, khiến hắn có chút bất ngờ.

--- Xin các bạn đăng nhập/đăng ký để vote phiếu cho dịch giả Ducbv link cuối bài ---

Quả nhiên không hổ là Quang Minh châu, tùy tiện kiếm võ tướng của một cái binh đoàn, trình độ liền khá là không tầm thường.

Cát Trạch triệt để bị chọc giận, liên tục công kích, cũng không thể đập vỡ cái xác rùa này, trong lòng giống như bịt kín một ngụm ác khí. Hắn tính tình vốn là kiêu ngạo, mắt cao hơn đỉnh, ngoại trừ ăn phải thiệt thòi trong tay Đường Thiên ra, chưa từng tại nơi khác ăn qua lỗ? Tiến vào Thánh vực, trận chiến đầu tiên liền bị đối phương khắc chế, điều này làm cho hắn sao có thể chịu được?

Hắn cuồng tính đại phát, điên cuồng mà tiến công, tốc độ nhanh đến cực hạn, huyết sắc đao mang khắp bầu trời, giống như hạt mưa đánh về phía năng lượng tráo.

Đang đang đang!

Tiếng đánh dày đặc khiến người kiêng răng.

Tây Đức Ni(Sidney) sắc mặt đại biến, trong mắt hắn lộ ra không thể tin được, điều này sao là mật độ công kích mà cá nhân có thể thực hiện?

Đầy đủ nửa phút điên cuồng tấn công, giống như cuồng phong bão táp.

Thân thể Tây Đức Ni(Sidney) run nhè nhẹ, mỗi một cái ánh đao đều khiến năng lượng trận một trận rung động, đều có một cổ lực lượng truyền lại đến trên người hắn, tuy rằng trải qua phân lưu, cường độ đã không lớn, Thế nhưng nó thực sự quá dày đặc!

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy Cát Trạch giống như từ trong nước vớt ra, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, đầy vẻ hung dữ mà trừng mắt nhìn hắn, Tây Đức Ni(Sidney) nở nụ cười.

Không sai!

Dù cho thực lực của ngươi cường hãn, nhưng cường độ công kích siêu gánh vác như thế, tuyệt đối không khả năng bền bỉ!

Nhất là khi hắn chú ý tới, binh sĩ giống như thủy triều hướng hắn áp sát, binh sĩ gần nhất cách hắn cũng chỉ mười mét, tiếu ý trên mặt hắn càng thịnh.

Bỗng nhiên, một vệt quang mang chói mắt như ánh nắng không hề dấu hiệu đâm vào tầm mắt hắn.

Ngay sau đó một cổ khí tức kinh khủng khó mà hình dung, bao phủ toàn bộ chiến trường, giống như một con mãnh thú ngủ say vạn năm tỉnh dậy sau giấc ngủ say, mở mắt ra. Ngay cả năng lượng trong không khí cũng giống như bị sợ hãi, phút chốc bất động.

Tây Đức Ni(Sidney) dáng tươi cười đột nhiên đọng lại tại trên mặt, thân thể hắn cương tại nguyên chỗ, cái này là...

Nguyên bản đám người như thủy triều, cũng đột nhiên đình trệ, mỗi người kinh hãi mà nhìn phía Tây Đức Ni(Sidney).

Một cái Ma thần thân ảnh giống như tuyên cổ vĩnh tồn, không biết khi nào xuất hiện tại ngoài năng lượng tráo. Kim sắc áo giáp vây lấy hắn

kín đáo chặt chẽ, chỉ lộ ra đôi mắt, một đôi mắt giống như băng nguyên vạn năm, băng lãnh được không một tia nhiệt độ.

Nhưng ánh mắt toàn bộ chiến trường, tất cả đều bị cái nắm đấm bao phủ thái dương kia hấp dẫn.

Thiếu niên giống như Ma thần mặc giáp, vắt eo giơ cánh tay.

Thời gian phảng phất tại giờ khắc này trôi chậm lại, động tác của hắn giống như chiếu chậm, dị thường rõ ràng. Theo động tác khua quyền, năng lượng trong không khí đột nhiên thức tỉnh, chúng nó điên cuồng mà tràn tới nắm đấm của Đường Thiên.

Quyền mang rực sáng như mặt trời lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được ảm đạm xuống.

Tê tê tê, như vạn xà thè lưỡi, đó là tiếng rít do năng lượng chuyển động cao tốc sinh ra. Nắm đấm của Đường Thiên giống như động không đáy, điên cuồng mà hấp thu năng lượng xung quanh, hấp thu năng lượng càng nhiều, quang mang của nó càng trở nên ảm đạm, dao động tỏa ra liền càng khiến người khiếp đảm.

Từng cái màu đen văn lộ hiện lên tại trên đầu quyền mang của Đường Thiên, giống như từng cái khe không gian thông tới hư không không thể biết trước.

Thân thể thiếu niên giống như cung kéo ra, sung mãn mỹ cảm và nổ tung lực không gì sánh bằng.

Con mắt băng lãnh hiện lên một mạt hàn quang.

Âm thanh thở dốc ra như cự thú hô hấp, trong muộn âm ẩn chứa lôi âm.

Thân hình như cung giống như trong nháy mắt được rót vào lực lượng cuồng bạo cuộn trào mãnh liệt, nắm đấm hắn phút chốc biến mất.

Răng rắc.

Năng lượng tráo thô dày giòn như bánh bích quy, cổ tay không mất công mà vào. Một màn trước mắt, giống như dừng hình ảnh, mặt ngoài quang tráo thật lớn, một cái thân ảnh cao to hung hãn giống như Ma thần, khua quyền mà đánh.

Một vòng hắc lưới kim ô mặt trời rậm rạp chói chang, rơi xuống đại địa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 838: Năng Lượng Gió Bão

Thời gian từng chút trôi qua, cảnh đêm càng thêm đen tối, Mai Lỵ Toa(Melissa) đứng ở trên boong tàu, cảm thấy có chút lạnh.

Bộ dáng thản nhiên bình thản của Tư Mã Tiếu luôn luôn khiến người có một loại xung động tiến tới cho hắn một quyền.

Hắn câu được câu chăng mà tán gẫu với Phất Lan Khắc Tư(Franks), nhìn ra được, cái thiếu niên gọi là Tư Mã Tiếu này rất thả lỏng, không sợ hãi. Chỉ nghe một hồi, vẻ khó chịu trên mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) liền biến mất không thấy, thay vào đó chính là kính nể.

Mai Lỵ Toa(Melissa) không phải thiên kim đại tiểu thư chưa từng gặp việc đời, nàng tuy rằng tuổi còn trẻ, rất nhiều điểm còn rất non nớt, nhưng nỗ lực tham gia thương hội kinh doanh, trải qua phong phú hơn bạn cùng lứa tuổi, giúp nàng có sức phán đoán không tệ, đại khái có thể phân biệt được trình độ đối phương cao hay thấp.

Gã này luôn luôn trong bất tri bất giác trở thành người chủ đạo trong câu chuyện phiếm.

Giọng điệu lười nhác nhưng tổng có thể trong một lời nói, chỉ thẳng điểm trọng yếu trong vấn đề. Thuận miệng mấy câu, liền khiến người con mắt sáng ngời, tinh tế suy nghĩ, càng là cảm thấy ý vị sâu xa, rất có tương lai.

Là cố lộng huyền hư, lại còn thật tài thực học, theo vẻ tôn kính trên mặt gia gia Phất Lan Khắc Tư(Franks) liền có thể hiểu được.

"Các hạ có kiến nghị gì đối với tương lai của tệ hội không?" Phất Lan Khắc Tư(Franks) nhịn không được hỏi, hắn vẻ mặt khẩn cầu.

Mai Lỵ Toa(Melissa) giật mình, nàng cực kỳ khiếp sợ, nàng không nghĩ đến gia gia lại thỉnh giáo vấn đề lớn như vậy với Tư Mã Tiếu.

Tình trạng kinh doanh của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội không phải quá tốt, mỗi ngày mỗi xấu. Tuy rằng mọi người rất muốn nỗ lực, nhưng hiệu quả rất nhẹ, cái chiếc mã xa cũ nát này chậm rãi mà kiên định trượt xuống vực sâu. Mười năm gần đây, lợi nhuận hàng năm của thương hội đều đặn xuống thấp, mà tại năm ngoái, thương hội càng là lần đầu tiên xuất hiện lỗ lã.

Lượng lớn chưởng quỹ rời thương hội, mưu tính lối ra, cũng khiến thương hội trở nên càng suy yếu.

Ánh mắt nàng không kiểm soát được chuyển hướng trên mặt Tư Mã Tiếu, chỉ cảm giác thiếu niên trắng ngần trước mắt cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, thế nào lại lợi hại như vậy chứ? Gia gia là người nàng rất tín nhiệm, nếu không phải còn có gia gia, miễn cưỡng có thể ổn định cục diện, chỉ sợ thương hội đã sớm sụp đổ.

Tư Mã Tiếu khẽ cười một tiếng, vươn thân vặn lưng, lười biếng nói: "Ta có chỗ tốt gì?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) như là cho rằng cái lỗ tai mình nghe lầm, ngay lập tức hiện lên vẻ tức giận, người này cũng thực sự quá không lễ phép.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) cũng sửng sốt một cái, hắn cũng lần đầu tiên gặp phải người trực tiếp như thế. Nhưng hắn dù sao ngâm lâu thương trường nhiều năm, bụng dạ cùng sự khôn ngoan không phải người bình thường, cẩn thận nói: "Các hạ có cần gì, cứ việc định giá."

Tư Mã Tiếu nghe ra sự cẩn thận trong giọng nói đối phương, hắn cười trừ.

Hắn không chút nào bất ngờ, trên đường tùy tiện gặp phải một người, liền dễ dàng tin tưởng như vậy thì đã sớm bị người nuốt được ngay cả xương cốt đều không dư thừa. Tuy nhiên, hắn cũng không ý tặng không, đường đường là chủ ý của Thiên Hạt vương, sao có thể dễ dàng được đến như vậy?

Bỗng nhiên, phía trước đột nhiên sáng lên quang mang chói mắt, bầu trời đêm đen kịt bị chiếu sáng lên như ban ngày. Giống như một khắc sau, mặt trời sẽ nhảy lên đường chân trời.

Tư Mã Tiếu đứng lên, nhìn chăm chú phương xa.

Không biết khi nào, Câu Ngọc xuất hiện ở phía sau hắn, đôi mắt đẹp tia sáng kỳ dị liên tục.

Dao động thật cường hãn!

Tư Mã Tiếu thần tình nghiêm trọng, dù cho cách xa như vậy, hắn vẫn có thể cảm thụ được năng lượng dao động cực kỳ mãnh liệt. Có thể tưởng tượng một kích vừa rồi này là kinh thiên động địa cỡ nào. Câu Ngọc tự động xuất hiện, cũng là nhận thấy được cái cổ dao động này đi.

Đầy vẻ nghiêm trọng hóa thành cười gượng gạo, quả nhiên là thần thiếu niên a, uy lực một kích này so với trước càng cường đại hơn!

Trong bất tri bất giác, gã này đem bọn họ vứt được càng ngày càng xa, thực sự là cảm giác không xong cực độ, kiêu ngạo vừa rồi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thiếu niên tóc hạt dẻ trong lòng cay đắng.

Tại trước lúc tới Thánh vực, Tư Mã Tiếu thủy chung đem mình cùng Đường Thiên đặt tại địa vị ngang nhau, hắn có vốn liếng cùng tự tin như vậy. Chòm sao Bò Cạp là một trong những hoàng đạo 12 cung, so với Đại Hùng tọa càng mạnh hơn một phần, theo trên thực lực đến xem, Tư Mã Tiếu có được Câu Ngọc sao lại e ngại Đường Thiên?

Nhưng từ Tội vực đến Thánh vực, thực lực hai người từng chút kéo giãn. Dù cho trở lại Thánh vực, thực lực Câu Ngọc không những toàn bộ khôi phục, còn càng cường đại hơn trước đây, nhưng, Đường Thiên tiến bộ càng lớn.

Thực lực là cơ sở của tất cả, là một cái thế giới cường giả vi tôn, Tư Mã Tiếu vô cùng rõ ràng một điểm này.

"Thắng lợi rồi."

Nhìn chăm chú phương xa, khi quang mang phương xa ảm đạm biến mất, quay về lại đêm tối, Tư Mã Tiếu thản nhiên nói.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) và Mai Lỵ Toa(Melissa) thân thể cứng đờ, khuôn mặt hoảng sợ thất sắc, Vậy... Vậy là thắng lợi rồi?

Bọn họ có chút khó mà tin được, Cức Luân binh đoàn không phải là các binh đoàn pháo hôi gì, sao có thể bị thua nhanh như vậy? Đó là binh đoàn tròn năm nghìn người a, hai trăm người thế nào đối phó năm nghìn người?

Bọn họ sức tưởng tượng cằn cỗi, căn bản không cách nào tưởng tượng trường hợp như vậy.

Chiêm sâm đột nhiên biến sắc, gấp giọng nói: "Lên thuyền! Tất cả đều lên thuyền! Mở ra phòng hộ tráo! Nhanh!"

Đoàn người có chút không rõ lí do, nhưng lại còn dồn dập phản hồi lên thuyền, mỗi chiếc vận tải thuyền đều dồn dập hiện lên năng lượng tráo.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, một trận tiếng rít khiếp tâm hồn người truyền vào trong tai mọi người. Khiếu âm từ thấp đến cao, giống như từ xa xa áp sá tới bên này. Ai nấy mắt trợn trừng trừng, muốn nỗ lực nhìn rõ là cái gì, nhưng phía trước đen kịt một mảnh, cái gì cũng nhìn không thấy.

Chiêm Sâm đầy vẻ khẩn trương, hét lớn: "Quang minh đạn!"

Từng khỏa bạch sắc quang đoàn theo trên vận tải thuyền bay lên trời, bạch sắc quang đoàn không ngừng lên cao, không ngừng sáng lên, rực sáng bạch quang, đem xung quanh chiếu được rõ rõ ràng ràng.

Mọi người cuối cùng thấy rõ ràng cảnh tượng phía trước, sắc mặt mọi người soạt một cái nhất tề vì đó biến đổi.

Đường chân trời xa xa, một đạo bạch tuyến trong suốt, kịch liệt phóng đại ở trong tầm mắt bọn họ. Khiếu âm trong không trung trở nên càng đáng sợ, cũng theo chói tai lúc trước, trở nên trầm thấp nổ vang.

Một lát sau, mọi người mới nhìn được rõ ràng.

Đó là một đạo sóng khí thật lớn độ dài vượt lên trước hai mươi km, nó kề sát mặt đất, lấy tốc độ kinh người, tràn hướng bên này.

Không khí bị vặn vẹo, trong sóng khí vô số năng lượng tế lưu như giống như bầy cá truy đuổi sóng biển, càng làm cho cái sóng khí này tăng thêm lớn lao uy thế. Nơi đi qua, cỏ xanh hóa thành bột mịn, cát bay đá chạy. Nó uy lực cực kỳ kinh người, thảm cỏ triệt để tung bay, mặt đất bị cày ra từng vết tích hình quạt thật sâu, cho dù là nham thạch cứng rắn, bị đá vụn trong sóng khí đánh được hỏa tinh văng khắp nơi, nhưng một khi bị năng lượng tế lưu đụng vào, liền trong nháy mắt vỡ tan.

Hỏa quang, lôi điện, băng sương thoắt ẩn thoắt hiện ở trong sóng khí, đó là sáng lạn quang mang do năng lượng bất đồng thuộc tính va chạm vào nhau sinh ra.

Giống như ngày diệt vong!

"Năng lượng gió bão!"

Sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) trắng bệch, không một tia huyết sắc, nàng bỗng nhiên hiểu rõ, cái năng lượng gió bão này là do đạo tia sáng chói mắt vừa rồi kia sản sinh ra!

Gió bão đơn thuần tuyệt đối không uy thế kinh khủng như thế. Chỉ có năng lượng dao động cực độ mãnh liệt mới sẽ dẫn phát ra năng lượng gió bão như vậy, ngay cả năng lượng trong không khí cũng sẽ kịch liệt kích động, cộng minh.

Căn bản không thời gian cho bọn hắn suy nghĩ, nổ vang khiến người theo bản năng rung động trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt đội tàu.

Oanh!

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thuyền dưới chân kịch liệt hoảng động, như là đứng thẳng không được. Vô số hỏa quang chói mắt, lôi điện tại ngoài năng lượng tráo chợt sáng chợt hiện, bọn họ giống như đặt mình ở trong trung tâm gió bão, năng lượng tráo không ngừng mà rung động.

Thân thuyền kiên cố phát ra âm thanh khiến người kiên răng, sợ hãi trước nay chưa từng bao phủ mỗi người.

Tiếng rít chói tai đâm thẳng màng tai, tràng diện trước mắt khiến người hít thở không thông, Mai Lỵ Toa(Melissa) đầu óc trống rỗng.

Không biết thời gian qua bao lâu, có lẽ là vài giây, có lẽ là mấy phút, tiếng nổ vang khiến người rung động cùng tiếng rít khiến người khiếp đảm từ từ đi xa, thân thuyền lắc lư trong gió cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Mọi người chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Âm thanh thùm thụp không dứt bên tai.

Các hộ vệ đặt mông ngồi ở trên boong tàu, khuôn mặt tái nhợt không huyết sắc phủ đầy mồ hôi hột, con mắt thất thần tiêu cự tan rã, bọn họ liều mạng thở hổn hển, toàn thân còn đang tại không thụ khống chế mà run rẩy.

Chiêm Sâm tốt hơn một chút, hắn không ngã ngồi, mà là hai tay gắt gao nắm thành lan can bảo hộ, sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy.

Đầy đủ qua mấy phút, Chiêm Sâm mới chậm rãi buông tay ra, bàn tay hạ xuống đang tại run nhè nhẹ, hắn có chút mờ mịt mà xem ranh bốn phía.

Mặt đất một đống hỗn độn, từng cái vết sâu tỏa ra, kéo dài đến phương xa.

Cả chi đội tàu bị mạnh mẽ đẩy đi ra vài trăm thước xa, xem ra tán loạn, thân thể bất đồng trình độ mà thụ thương, cũng may không tổn thương quá nghiêm trọng.

Năng lượng gió bão, cái này là năng lượng gió bão, năng lượng gió bão trong truyền thuyết!

Trong truyền thuyết chỉ có binh đoàn cao nhất, bất chấp tất cả phát ra công kích có tính hủy diệt thì mới có khả năng hình thành năng lượng gió bão.

Bọn họ lại tận mắt nhìn thấy.

Ai nấy đều là lòng nghĩ mà sợ, cùng với mờ mịt bởi sống sót sau tai nạn.

Đúng vậy, mờ mịt.

Dù cho chính Chiêm Sâm, cũng là một mảnh mờ mịt. Bọn họ không đánh giá thấp thực lực chi thổ phỉ này, nhưng một trận năng lượng gió bão này, triệt để cải biến cái nhìn của bọn họ đối với chi binh đoàn này.

Toàn bộ Quang Minh châu, binh đoàn có năng lực tạo thành năng lượng gió bão có bao nhiêu?

Không vượt lên trước năm chi!

Đúng vậy, chính là năm chi binh đoàn cao cấp nhất Quang Minh châu, Quang Minh ngũ hổ!

Một chi binh đoàn hai trăm người lại không thua kém tại Quang Minh ngũ hổ, vừa so sánh như thế, mặc cho là lão luyện cơ trí Phất Lan Khắc Tư(Franks), lại còn tinh tại thực chiến Chiêm Sâm, tâm tư nhạy bén Mai Lỵ Toa(Melissa), trong lúc nhất thời đều chỉ có mờ mịt.

Sau mờ mịt, là chấn động, là sợ hãi, là kính nể.

Tiếp đó chính là, hi vọng.

Tại cái Thánh vực chế phách binh đoàn này, tại cái thế giới thực lực vi tôn này, tại cái thiên hạ cường giả làm vương này, còn có cơ hội càng tốt hơn cái này?

Đem so sánh, khốn cảnh mà Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội gặp phải là không đáng kể chút nào. Chỉ cần có thể nắm lấy lũ hi vọng này, vậy toàn bộ khốn cảnh của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đều sẽ trong nháy mắt tan thành mây khói, nó chỉ sẽ có một cái tương lai càng thêm tươi sáng.

Mặc cho cái chi binh đoàn này lệ thuộc một phương nào, có phải Quang Minh châu hay không đều không quan trọng.

Chỉ cần nó còn tồn tại, vậy uy nghiêm của nó liền đủ để chấn nhiếp thiên hạ. Có lẽ bằng vào chi binh đoàn này,chưa chắc có thể tranh đoạt thiên hạ, nhưng che chở một chi thương hội, thậm chí càng nhiều, vậy thì đều là dư dả.

Kích động vô cùng, Phất Lan Khắc Tư(Franks) biết rõ mặc cho như thế nào cũng tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này. Tình cảnh của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) không cho phép hắn tiếp tục kéo dài, nếu không thay đổi, nó chỉ sẽ từng bước một suy sụp và diệt vong.

Hiện tại hắn duy nhất lo lắng, đó làm sao mới có thể đủ được đến đối phương tín nhiệm. Ngay cả cái Tư Mã Tiếu cười dài này, cũng tuyệt đối không phải kẻ dễ lừa, nếu như không chỗ tốt thực sự, là tuyệt đối không cách nào đả động đối phương.

Có lẽ, hắn cần phải một phần danh sách đầu tư vào đủ nặng.

Trong bóng đêm, Phất Lan Khắc Tư(Franks) yên lặng mà suy nghĩ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 839: Trở Về

Khác với lúc đi lặng yên không một tiếng động.

Thần Trang binh đoàn trở về không chút nào che giấu, ngang tàn mạnh mẽ, Thần Trang binh đoàn với hai trăm người dốc hết tốc độ, Trảm Phong phá lãng, xuyên qua biển mây dày đặc, xen lẫn tiếng nổ vang khắp bầu trời và ánh sáng nhạt tia nắng ban mai, từ cuối đường chân trời hiện lên trước tầm mắt mọi người.

Thần Trang binh đoàn chỉ có hai trăm người lại toát ra khí phách bễ nghễ thiên hạ.

Cao tốc phá không tạo ra tiếng ầm vang khiến mặt đất hơi hơi rung động, giống như đang tại hoan nghênh anh hùng chiến thắng trở về.

Càng ngày càng gần, cảm giác áp bách cũng càng phát ra mãnh liệt.

Mọi người trên thuyền chỉ cảm thấy trước mắt chợt đen, lại là Thần Trang binh đoàn chợt dừng lơ lửng tại phía trên đội tàu, trong nháy mắt kia, cả chi đội tàu rơi vào khôn kể hít thở không thông. Chỉ là hai trăm cái thân ảnh lại có mấy phần cảm giác che phủ bầu trời, giống như cự long đi ra từ trong viễn cổ giang ra hai cánh, cái bóng bao phủ cả đội tàu.

Tiếng nổ vang như sấm, theo khí lưu (dòng không khí - gió) kích động cuồn cuộn đi xa.

Ánh mắt các thuyền viên tràn đầy kính nể.

Thần Trang binh đoàn hạ xuống, binh lính ai nấy thần sắc khó nén mệt mỏi rã rời, nhưng toàn thân bọn họ vết máu loang lổ, sát khí giống

như thực chất lượn lờ. Có thể thấy trận chiến vừa rồi thảm liệt, rất ung dung (thoải mái).

Đúng vậy, ung dung (thoải mái).

Thần quyền kinh thế hãi tục của Đường Thiên kia, triệt để xóa đi Tây Đức Ni(Sidney), dẫn đến Cức Luân binh đoàn sụp đổ. Nhưng kế hoạch của Đường Thiên không phải là đánh tan địch nhân, mà là tiêu diệt địch nhân, hắn không muốn trước lúc Linh bộ chưa giành được chiến hạm lại gây ra sự tình huyên náo quá lớn, do đó thu hút ánh mắt Quang Minh châu tới nơi đây.

Quang Minh châu bị Hoang thành hấp dẫn, đó là kế hoạch sau này.

Vì vậy, một trận liệp sát tàn khốc bắt đầu.

Lúc trước đánh lén khiến Cức Luân binh đoàn tổn thất quá nửa, nhưng Cho đến lúc Tây Đức Ni(Sidney) bị giết, nhân số tàn binh vẫn vượt lên trước hai nghìn. Mà nhân số chỉ bọn họ chỉ có hai trăm, ý nghĩa mỗi người cần phải liệp sát mười người. Độ khó chiến đấu cũng không lớn, độ khó lớn chính là ngăn cản địch nhân chạy trốn.

Tàn binh giống như con ruồi không đầu, muốn ngăn chặn bọn họ không để chạy thoát, khiến đám người Phù Chính Chi đau đầu suy nghĩ.

Đường Thiên không hề động thủ, đối với các đội viên của Thần Trang binh đoàn mà nói, cái này là một cái cơ hội tuyệt hảo. Trong bọn họ, tuyệt đại đa số người thực lực chỉ khôi phục không đến phân nửa, còn có không ít như Cát Trạch, trong tình huống pháp tắc tại Thánh vực bị suy yếu, bọn họ cần phải lần nữa tìm đến phương pháp chiến đấu thích hợp.

Đối với bọn họ mà nói, những điều này không thể nghi ngờ là tìm tòi hoàn toàn mới, nhưng mặc cho loại tìm tòi hình thức nào, đều không bỏ thực chiến ma luyện.

Đường Thiên không cách nào tìm tòi thay bọn họ.

Quá trình liệp sát chính là đánh một trận chiến đấu gian khổ, ở hoàn cảnh xấu về nhân số ở trong chiến đấu như vậy biểu hiện được vô cùng rõ rệt. Tuy nhiên, bọn họ đối với mệnh lệnh của Đường Thiên, không bất cứ giảm bớt gì.

Theo ngay từ đầu luống cuống tay chân, đến Đám Cát Trạch bắt đầu hiểu được phối hợp.

Tách ra, xua đuổi, liệp sát, một bộ chiến thuật này lập tức để cho bọn họ biến thành thợ săn lão luyện. Sau đó khi bọn họ biết được lợi dụng pháp tắc bày ra cạm bẫy sát cơ giấu giếm, hiệu suất liệp sát tăng nhiều.

Ngay cả như vậy, quá trình giằng co trên chiến trường tròn hai tiếng đồng hồ, ai nấy bọn họ đều là tinh bì tận lực.

Thân thể thì tinh bì tận lực, tinh thần bọn họ lại là dị thường phấn khích, cái này là thủ chiến(trận chiến lớn nhất) sau khi bọn họ tiến nhập Thánh vực. Thủ chiến đắc thắng, đối với sĩ khí có khích lệ cực lớn. Càng trọng yếu chính là trong bọn họ có không ít người ở trong trận chiến đấu này rất có thu hoạch.

Tỷ như Cát Trạch.

Cát Trạch cực kỳ bất mãn với biểu hiện của mình lúc trước, nhưng sau đó liệp sát, hắn biểu hiện tựu giống như thay đổi một người khác. Hắn từ từ tìm đến một ít bí quyết, thực lực tăng vọt, đến sau cùng, Yêu đao trong tay hắn giống như tử thần, nơi hắn đến, đều là sinh mệnh kết thúc.

Không những là hắn, người khác thu hoạch cũng thật lớn. Thực chiến tùy thời có thể tử vong mang đến hiệu quả và kinh nghiệm hoàn toàn bất đồng với trong huấn luyện.

Lại trải qua mấy trận chiến đấu, thực lực Thần Trang binh đoàn sẽ có một cái tăng vọt thật lớn.

Đường Thiên cũng mệt mỏi quá chừng, sau khi giải trừ Thần trang, đặt mông ngồi dưới đất. Sắc mặt trắng bệch, quỷ dị chính là mồ hôi lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chảy ra, trên mặt trên tay trên người, thế nào cũng không ngừng được. Trong nháy mắt, hắn giống như mới vớt ra từ trong nước, toàn thân đều là mồ hôi.

Đường Thiên liều mạng mà thở hổn hển, đầu óc có chút phát mộng, toàn thân gần như hư thoát.

Một lát sau, hắn phục hồi lại tinh thần, thân thể lại còn rất mệt mỏi rã rời, tinh thần lại dị thường phấn khích.

Hôm nay chém ra một quyền kia, tuyệt đối là công kích mạnh nhất từ trước tới nay!

Thậm chí ngay cả bản thân Đường Thiên, đều bị uy lực một quyền kia làm chấn động. Đương nhiên, chỉ chấn động một giây, hắn liền đắc ý dào dạt. 【 Thần quyền 】 uy lực vô song, lợi hại được rối tinh rối mù, vậy người có thể sáng chế 【 Thần quyền 】 phải là lợi hại đến cái tình trạng gì?

Ai nha, thiếu niên thần chính là cường như thế!

Đều phải bị vẻ đẹp trai của mình làm phát khóc rồi, làm sao bây giờ?

Đáng tiếc Thiên Huệ chưa nhìn thấy...

Thiếu niên nhìn trời không nói gì, thổn thức cảm khái nhân sinh tàn khốc vô tình, Thiên Huệ không tại đây, tất cả vẻ đẹp trai đều là uổng phí.

Chìm đắm tại thâm trầm bi thương, thiếu niên không chú ý tới người khác tới gần.

Tư Mã Tiếu giống như tùy ý hỏi: "Toàn bộ giết chết rồi?"

Đường Thiên như ở trong mộng chợt tỉnh, theo bản năng gật đầu: "Đùng, toàn bộ giết chết rồi."

Tư Mã Tiếu cước bộ hơi ngừng lại, tâm tình có chút không được ổn định. Hắn tự nghĩ lấy thực lực của mình, dẫn dắt hai trăm người tinh nhuệ nhất dưới trướng, mặc cho dùng cái phương thức dạng gì đều tuyệt đối không cách nào làm được diệt toàn bộ cả chi binh đoàn.

Hai trăm đối diện năm nghìn, cái này là đang tại chọc cười sao? Cái này nhất định là đang tại chọc cười đúng không.

"Thật giết chết toàn bộ rồi?" Hắn nhịn không được hỏi lại.

Đường Thiên có chút kỳ quái với biểu tình của Tư Mã Tiếu, là lẽ đương nhiên nói: "Đương nhiên a, tổng không thể để cho bọn họ chạy thoát đi, vậy thì đành phải giết chết tất cả rồi."

Đường Thiên làm ra một cái biểu tình hung dữ độc địa, song chưởng soàn soạt hư chém.

Ngay cả lí do cũng là bộ dáng lẽ đương nhiên như thế...

Nói thật hay làm như không lựa chọn nào khác sau đó đành phải thuận tay giết chết một dạng...

Giọng điệu thật khiến người khó chịu!

Động tác còn ấu trĩ như vậy!

Thầm lặng nội thương, mặt Tư Mã Tiếu nhăn thành một cục, giống như quả cầu len.

Tất cả đều giết chết rồi! Ở phía sau Tư Mã Tiếu, hai người Phất Lan Khắc Tư(Franks) và Mai Lỵ Toa(Melissa) giống như bị ánh điện bổ trúng, ngây ra như phỗng. Binh đoàn năm nghìn người bị hai trăm người diệt toàn bộ, cái này cái này cái này...

Vốn có đánh một bụng phác thảo chủ ý suy nghĩ nửa ngày, Phất Lan Khắc Tư(Franks) đầu óc trống rỗng, hắn mở lớn miệng, đầy vẻ ngạc nhiên.

Nhóm thổ phỉ này chủ động đi tìm Cức Luân binh đoàn hắn đã có chút khó mà tiếp nhận rồi, lúc nào thổ phỉ cũng hung hãn như thế rồi? Khi Tư Mã Tiếu nói thắng lợi rồi, năng lượng gió bão nối gót mà tới cũng khiến hắn triệt để hiểu rõ nhóm thổ phỉ này cường hãn cỡ nào. Cường hãn thế nào cũng chỉ có hai trăm người a, hai trăm người sao có thể diệt toàn bộ năm nghìn người?

Cố gắng nuốt nuốt nước miếng, Phất Lan Khắc Tư(Franks) suy tính ra một chút ý nghĩ, tất cả đều bị sợ đến nỗi không cánh mà bay.

"Những chiến hạm vận tải kia sao chứ?" Tư Mã Tiếu hỏi.

"Toàn bộ hỏng rồi." Đường Thiên có chút đau lòng, thuyền vận tải tiêu chuẩn quân dụng giá cả cũng không nhỏ mấy, đến Hồng Thổ thành mua chiến hạm, cũng là cần phải không ít tiền.

Đường Thiên là lẽ đương nhiên nói thầm: "Không tiền mua chiến hạm, xem ra chỉ có thể đoạt rồi."

Phất Lan Khắc Tư(Franks) run rẩy một cái, theo tối hôm qua đến bây giờ, cái này là hắn từ trong miệng Đường Thiên nghe đến câu lời nói đầu tiên phù hợp với thân phận thổ phỉ.

Được rồi, thổ phỉ thì thổ phỉ, Phất Lan Khắc Tư(Franks) cắn răng một cái, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Không biết có thể hay không hỏi một cái, đại nhân cần phải dạng chiến hạm gì?"

Bây giờ Đường Thiên đối với chiến hạm coi như là tương đối lý giải(thấu hiểu-giải thích), hắn suy nghĩ một chút, mới nói: "Bạch ngân cấp, trang bị chiến hạm vũ khí lấy đao loại làm chủ, tốc độ phải nhanh, độ linh hoạt phải cao, năng lực duy trì sức chiến đấu liên tục xuất sắc."

Phất Lan Khắc Tư(Franks) gật đầu: "Như vậy, phòng hộ liền rất khó làm được rất cao."

"Cái này là không biện pháp, trước không truy cầu phòng hộ." Đường Thiên biết rõ muốn thực hiện những nội dung này, vậy phòng hộ nhất định là thấp, hắn bổ sung: "Nhưng cũng không thể quá kém."

"Hiểu rõ." Phất Lan Khắc Tư(Franks) lưu loát mà gật đầu: "Chiến hạm trang bị phù hợp với đại nhân, ta đề cử Bạch Phong chiến hạm, ở trong chiến hạm mà tệ hội kinh doanh, Bạch Phong chiến hạm là bạch ngân cấp chiến hạm rất ưu tú. Tốc độ nhanh, công kích cường, nhân viên chiến đấu tiêu chuẩn là hai trăm người, vừa đúng thích hợp đại nhân..."

Đường Thiên nghe đến cái này, vội vàng cắt đứt: "Tiểu chiến hạm hai trăm người? Ta muốn chính là đại chiến hạm!"

"Đại chiến hạm?" Phất Lan Khắc Tư(Franks) sững sốt, hắn uyển chuyển khuyên nhủ: "Đại nhân, nhân số một khi ít hơn tiêu chuẩn thao túng thấp nhất, chiến hạm là không cách nào hình thành sức chiến đấu."

Tư Mã Tiếu nghe đến cái này liền hiểu được, ha ha cười: "Chiến hạm không phải cho chúng ta dùng."

Phất Lan Khắc Tư(Franks) mới bừng tỉnh: "Vậy đại nhân cần chiến hạm lớn cỡ nào?"

Trong lòng hắn lẫm liệt, lẽ nào nhóm thổ phỉ này còn có đồng bọn? Hắn ý thức được, mình đánh giá thấp thực lực đám thổ phỉ này. Đúng vậy, thổ phỉ cường như thế, sao có thể đơn độc tồn tại?

"Càng lớn càng tốt, tốt nhất có thể dung nạp năm nghìn người." Đường Thiên khoa tay múa chân nói.

Đường Thiên hiểu rõ là, chiến hạm càng lớn, càng dễ dàng cho Nhiếp Thu chỉ huy. Linh bộ nhục thể cường hãn, kỷ luật xuất sắc, vô cùng ăn ý, bọn họ trời sinh thích hợp chiến hạm. Nếu có một chiếc chiến hạm, có

thể hoàn toàn dung nạp Linh bộ, Nhiếp Thu tọa trấn chỉ huy, vậy chiếc chiến hạm này chính là một tòa cứ điểm di động chân chính!

Tuy nhiên, Đường Thiên cũng biết, chiến hạm dung nạp năm nghìn người, đó đã là chiến hạm quy mô lớn nhất. Đối với bất cứ một cái thế lực nào mà nói, đều là chiến hạm ở cấp chiến lược, không phải tiền có thể mua được.

Nhưng Bạch Ngân cấp chiến hạm tiêu chuẩn ngàn người, lại còn tương đối thông thường, nếu nói như vậy, Linh bộ cần phải năm chiếc chiến hạm.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) mở lớn miệng, ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên.

Chiến hạm năm nghìn người...

Lẽ nào bọn họ còn có năm nghìn đồng bạn?

Hai trăm danh thổ phỉ trước mắt đã diệt toàn bộ Cức Luân binh đoàn, năm nghìn danh thổ phỉ...

Sợ hãi và hàn ý khó giải thích theo lòng bàn chân thẳng lủi lên trên, hắn phảng phất nhìn thấy năm ngàn quái thú thực lực kinh khủng, quét ngang Quang Minh châu, từng vầng quyền mang như thái dương, khí tức xen lẫn hủy diệt như hạt mưa hạ xuống, từng chi binh đoàn gào thét dưới dao mổ của bọn họ.

Máu chảy thành sông, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Ông trời, tận thế sắp tới rồi sao?

Những kẻ này rốt cuộc là từ nơi nào ra a!

"Năm nghìn người phỏng chừng quá mức, muốn mua cũng mua không được, xem ra tạm thời chỉ có thể cân nhắc tiêu chuẩn ngàn người

rồi. Nếu thực sự không được, tiêu chuẩn tám trăm cũng tập hợp một cái, dù sao cũng là luyện tập..."

Đường Thiên cằn nhằn nói liên miên khiến Phất Lan Khắc Tư(Franks) phục hồi lại tinh thần.

Phục hồi lại tinh thần, Phất Lan Khắc Tư(Franks) như ma xui quỷ khiến mà nói một câu: "Chiến hạm năm nghìn người không phải không..."

Xung quanh thoáng cái an tĩnh lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 840: Chiến Hạm Truyền Kỳ

Chiến hạm năm nghìn người được gọi là Chiến hạm binh đoàn siêu cấp, ý là có thể dung nạp cả một chi binh đoàn, nó là chiến hạm thể tích khổng lồ nhất hiện nay. Ở trong mỗi một loại chiến hạm, lấy thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim phân chia cấp bậc chúng nó, mà Chiến hạm binh đoàn siêu cấp thì chỉ có một cái cấp bậc, đó chính là hoàng kim cấp.

Bất luận một chiếc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp nào đều là chiến hạm hoàng kim cấp.

Chiến hạm như vậy không phải nói thương hội không khả năng có, ngay cả Quang Minh châu cũng không mấy chiếc. Chỉ có binh đoàn trực thuộc ngũ hổ tướng mới có khả năng phân phối Chiến hạm binh đoàn siêu cấp, cũng là tọa hạm của người cầm đầu.

Không nhiều không ít, Quang Minh châu vừa đúng có tổng cộng năm chiếc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp.

Cho nên khi Phất Lan Khắc Tư(Franks) nói chiến hạm năm nghìn người không phải không thì mọi người đều sững sốt, Mai Lỵ Toa(Melissa) như là không thể tin được cái lỗ tai mình, gia gia cái này là thế nào rồi? Sao lại phạm phải sai lầm cấp thấp như thế?

Biểu tình Đường Thiên trở nên nghiêm túc: "Uy, lão đầu, ngươi nếu như cảm thấy ta rất dễ bị lừa gạt, cái thương hội Mai mai gì gì đó của các ngươi vậy thì không cần tồn tại rồi."

Mai mai gì gì đó thương hội, nghe qua có chút khiến người buồn cười.

Nhưng Phất Lan Khắc Tư(Franks) và Mai Lỵ Toa(Melissa) không chút nào cười nổi, trong giọng nói Đường Thiên không chút trào phúng nào, trong giọng nói nhàn nhạt toát ra sát ý, khiến người run rẩy.

Đường Thiên không phải giỡn chơi!

Vốn có đang tại đả tọa nghỉ ngơi, Cát Trạch nghe đến những lời này liền mở mắt bất động thanh sắc đứng lên, bàn tay đã nắm lấy chuôi Yêu đao. Hắn nheo con mắt lại hung quang lấp lánh, chỉ chờ Đường Thiên ra lệnh một tiếng, liền không chút do dự rút đao chém xuống đầu Phất Lan Khắc Tư(Franks).

Túc sát khó mà hình dung bao phủ toàn trường.

Sắc mặt Phất Lan Khắc Tư(Franks) soạt một cái trắng bệch, sát ý mãnh liệt kích thích hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, hắn biết rõ chỉ cần mình trả lời hơ hơi sai lầm, chờ đợi hắn chính là tử vong. Không riêng gì hắn, ngay cả Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội cũng sẽ bị ảnh hưởng, tao ngộ ngập đầu tai ương.

Nhưng lúc này, hối hận đã không kịp, hắn cố gắng kiên trì: "Đại nhân, tiểu nhân không phải là nói bậy."

"A." Đường Thiên đáp cái âm thanh, thần sắc bình thản.

Tư Mã Tiếu lườm Đường Thiên một cái, trong lòng hiện lên cảm giác rất kỳ quái. Đường Thiên trước mắt, cùng vừa rồi giống như hai người. Vừa rồi, Đường Thiên ấu trĩ đơn thuần, chính là một cái thiếu niên động kinh. Đường Thiên hiện tại, túc sát hung lệ, vui giận không hiện ra sắc, bản sắc kiêu hùng.

Gã này lẽ nào chỉ có đến thời điểm mấu chốt mới sẽ nghiêm túc sao?

Phất Lan Khắc Tư(Franks) mồ hôi lạnh bốc lên được càng nhanh, hai chân không kiểm soát được mà run nhè nhẹ, sát ý cường đại bao phủ hắn, hắn có chút hít thở không thông.

Đây mới là chân diện mục của hắn sao? Thân ảnh giống như chiến thần hình như trùng hợp với thân ảnh ngồi ngay ngắn đại mã kim đao trước mặt, toàn bộ suy đoán nghi ngờ lúc trước biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn thật sâu cúi đầu, cung kính nói: "Tiểu nhân nói chính là Truyền kỳ chiến hạm quang minh hào."

Mai Lỵ Toa(Melissa) cùng Chiêm Sâm không khỏi cùng kêu lên kinh hô.

"Truyền kỳ chiến hạm? Quang minh hào?" Đường Thiên tinh thần rung lên.

Hắn chú ý tới phản ứng của Mai Lỵ Toa(Melissa) Chiêm Sâm, biết rõ lão đầu không phải nói bừa. Lại nghe đến bốn chữ Truyền kỳ chiến hạm, lập tức giống như tiêm thuốc kích thích. Chiến hạm có thể được gọi là Truyền kỳ chiến hạm, tổng sẽ không là mặt hàng phổ thông đi.

"Quang minh hào là đời thứ nhất chiến hạm binh đoàn siêu cấp, chiến công hiển hách, tại hai trăm năm trước xuất ngũ. Nhưng bởi nó có trác việt cống hiến, mặt trên tại bãi tha ma chiến hạm đặc biệt cấp cho nó một khối địa phương, để bày tỏ tôn trọng nó. Bãi tha ma chiến hạm kia là tại Bạch Dã châu."

Đường Thiên vừa nghe, trán nhăn thành một cục, ngữ khí bất thiện: "Lão đầu, ngươi cái này là muốn chết sao? Chiến hạm xuất ngũ hai trăm năm trước đã nát thành mẩu vụn rồi. Thế nào? Thiếu niên ta như thế lại thu đồ rách nát?"

Đường thiếu niên thật có chút tức giận rồi, vốn cho rằng có con đường gì hay, kết quả là một chiếc bị vứt bỏ xuất ngũ hai trăm năm trước.

Lẽ nào mình xem ra dễ bị lừa gạt như vậy? Cầm một đống rác rưởi hai trăm năm trước tới lừa mình, thực sự là chán sống rồi!

Ở sâu trong thâm tâm càng làm cho Đường Thiên tức giận chính là lẽ nào khả năng thưởng thức của thiếu niên thoạt nhìn kém như vậy?

Không thể nhịn nổi!

Trong mắt Đường Thiên trôi nổi hung quang, sát khí phóng lên cao.

"Thỉnh đại nhân cho nói." Phất Lan Khắc Tư(Franks) đến lúc này, trái lại không còn giá nào, cố gắng trấn định lại: "Quang Minh hào là đời thứ nhất chiến hạm binh đoàn siêu cấp, cũng là chiếc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp đầu tiên. Lúc đó, vì chế tạo một chiếc siêu cấp chiến hạm trước nay chưa từng có, do đó Quang Minh châu thiết kế ra Quang minh hào. Rất nhiều thiết kế của nó, tại hiện tại đến xem đã quá thời, nhưng lúc đó Quang Minh châu là tụ tập lực lượng toàn châu chế tạo nó, chưa từng tham khảo qua thành phẩm, cho nên dùng cấp bậc vật liệu rất cao, cũng là cao nhất từ trước tới nay. Sau lại mọi người phát hiện, thời gian Chiến hạm binh đoàn siêu cấp phục dịch căn bản sẽ không vượt lên trước năm mươi năm, năm mươi năm đủ để cho kỹ thuật chế tạo hạm có bay vọt về chất. Bởi vậy, rất nhiều điểm hoàn toàn không cần phải tài liệu sang quý như vậy, giá thành của Chiến hạm binh đoàn siêu cấp nhanh chóng giảm xuống. Cho đến tận bây giờ, Quang Minh hào vẫn là chiến hạm giá trị chế tạo cao nhất."

Đường Thiên nghe ra một điểm ý tứ rồi, nói: "Nói tiếp."

Phất Lan Khắc Tư(Franks) lúc này hoàn toàn trấn định lại, chậm rãi nói: "Trải qua hai trăm năm, rất nhiều thiết kế đã lỗi thời, bao quát rất nhiều địa phương cũng sẽ mục nát. Nhưng kết cấu chính thân tàu tuyệt đối duy trì (giữ) hoàn chỉnh. Long cốt của Quang minh hào là lúc đó do Quang minh nguyên thạch trộn lẫn với Ngôi sao thiết tồn kho một trăm năm của Quang Minh châu rèn thành, nó là một trong những hợp kim cường độ tối cao. Khung thuyền dùng Ngân tinh viên mộc năm trăm năm trở lên, có thể trải qua nghìn năm mà không mục nát. Lúc đó về việc Quang Minh hào xuất ngũ đã từng gây ra rất nhiều tranh luận, nhưng nó đã hoàn toàn bất đồng với tiêu chuẩn của đệ nhị đại chiến hạm binh đoàn

siêu cấp, không cách nào thông dụng, mới đành phải xuất ngũ, đưa vào chiến hạm bãi tha ma. Lúc đó thứ có giá trị trên Quang Minh hào đã bị dỡ sạch, nhưng giá trị cao nhất của nó là khung xương và thân tàu, bởi vì lúc đó dùng kỹ thuật nhất thể tinh hóa, chúng nó nối liền làm một thể, không cách nào tháo bỏ, mới đành bỏ đi."

"Cái gì gọi nhất thể tinh hóa?" Tư Mã Tiếu nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Kết cấu chủ thể của thân thuyền được hoàn toàn kết hợp nhất thể, trở thành một cái tinh thể khổng lồ, không cách nào dỡ bỏ." Phất Lan Khắc Tư(Franks) giải thích: "Chỗ tốt của việc đó là cường độ cao, cường độ rất cao, thân chiến hạm chế tạo như vậy cường độ xa xa vượt qua loại hình thân hạm khác. Nhưng một khi bất cứ cái gì bộ vị gì gặp phải phá hư, cả thân hạm liền liền triệt để băng tán. Nói cách khác, cái thân hạm này không giá trị thu hồi."

Đường Thiên thập phần không lý giải(thấu hiểu-giải thích) được: "Cái này không phải rất tốt sao? Thân hạm vững chắc càng trọng yếu a!"

"Một cái là vấn đề giá thành, giá thành quá cao, lúc đó Quang Minh châu dốc hết tâm lực mới chế tạo ra một chiếc Quang Minh hào, vô lực chế tạo tiếp. Tác dụng của một chiếc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp quá nhỏ, Quang Minh châu cần phải xa xa không chỉ một chiếc. Một vấn đề khác là vấn đề duy tu, dù cho nó không vững chắc như vậy, sau khi bị tổn thương còn có thể tu sửa. Mà thân hạm nhất thể tinh hóa, một khi thụ tổn, liền băng tán, không cách nào tu sửa."

Phất Lan Khắc Tư(Franks) biết rõ đám người Đường Thiên lý giải(thấu hiểu-giải thích) không sâu về chiến hạm, giải thích được cũng khá là cẩn thận.

"Ý của ngươi là, chúng ta đi lấy hài cốt Quang Minh hào tới tay, sau đó lại trang bị lắp ráp thứ khác?" Đường Thiên như có đăm chiêu.

"Đại nhân anh minh!" Phất Lan Khắc Tư(Franks) mượn cơ hội tâng bốc một cái, nói tiếp: "Quang Minh hào tuy rằng chỉ còn lại có thân thuyền chủ thể, nhưng vẫn là chủ thể thân thuyền của Chiến hạm binh đoàn siêu cấp cường hãn nhất. Chỉ cần phí chút khí lực tu sửa, nó vẫn sẽ là một chiếc chiến hạm xuất sắc. Hơn nữa cũng là phương pháp duy nhất chúng ta có khả năng lấy Chiến hạm binh đoàn siêu cấp tới tay."

Tư Mã Tiếu khóe miệng nở ra một tia tiếu ý nhẹ không thể xét, "Chúng ta" trong lời Phất Lan Khắc Tư(Franks) nói để lộ ra ý quy phục.

"Không sai!" Hai mắt Đường Thiên tỏa ánh sáng.

Những khuyết điểm kia của Quang Minh hào, tại nơi Đường Thiên căn bản không quan trọng. Cùng thiết kế đương đại không phù hợp? Không quan hệ, cùng lắm thì trở về ném cho Tái Lôi thiết kế lại một cái. Giá thành quá cao? Dù sao hắn lại không cần phải chế tạo Chiến hạm binh đoàn siêu cấp. Về phần sau khi thụ tổn liền vỡ vụn, có quan hệ gì? Dù sao cũng là nhặt không mất gì.

Chiến hạm binh đoàn siêu cấp căn bản không khả năng được đến từ đường lối khác.

Dù cho so ra kém những chiến hạm binh đoàn siêu cấp đương đại kia, nhưng chống lại chiến hạm phổ thông, vậy lại có ưu thế tuyệt đối.

Huống hồ, so ra chưa chắc đã kém!

Đường Thiên bật dậy, mạnh mẽ vang dội: "Chiến hạm bãi tha ma (khu chứa chiến hạm đã bỏ đi - DG) ở địa phương nào?"

Trên đường Mấy người Đường Thiên đi tới chiến hạm bãi tha ma, bọn họ nhận được tin tức Chung Ly Bạch.

Bạch Dã châu xuất hiện một tốp đạo tặc thao túng cơ quan võ giáp, nghi ngờ bọn họ đến từ Kim châu, con số có hơn vạn nhiều, cực kỳ hung hãn. Cái nhóm người này được gọi là Kim châu phỉ, nghe nói bọn họ

điều khiển chính là một bộ cơ quan khôi lỗi chưa từng đối chiến, dị thường xấu xí.

Tựu tại ba ngày sau khi nghe đến lời đồn đãi về Kim châu phỉ, một tin tức càng thêm kinh người khuếch tán tại Bạch Dã châu.

Kim Châu phỉ tập kích Hiểu Quang thành, cùng Hiểu Quang binh đoàn phát sinh kịch chiến, chiến đấu thảm liệt đến cực điểm, giằng co tròn ba ngày. Hiểu Quang binh đoàn nhận đả kích có tính hủy diệt, người chạy thoát không đủ năm mươi người.

Bạch Dã châu vì đó chấn động!

Dọc đường khắp nơi là thương hội đội tàu cùng lấy quặng đoàn từ Bạch Dã châu rút lui khỏi, trên mặt mọi người đều toát ra vẻ kinh hoàng. A Sắt thành thảm án còn tại trước mắt, lại lại xuất hiện một tốp Kim Châu phỉ càng hung hãn hơn con số càng nhiều hơn, như thế nào không khiến nhân tâm hoảng sợ? Ngay cả đại thương hội như Tây Bộ thương hội cũng tổn thất thảm trọng, cái tiểu thương hội khác ai có thể may mắn tránh khỏi?

Nhóm thổ phỉ A Sắt thành kia chỉ có hai trăm người, cái Kim Châu phỉ này con số trực tiếp quá vạn, ngay cả binh đoàn chính quy như Hiểu Quang binh đoàn vậy cũng như là toàn quân bị diệt, ai còn có thể bảo hộ bọn họ?

Bạch Dã châu chưa từng nạn trộm cướp nghiêm trọng như thế, trong lúc nhất thời, người người cảm thấy bất an.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) nghe Mai Lỵ Toa(Melissa) bẩm báo, trong lòng cay đắng, nếu là những người này biết rõ Cức Luân binh đoàn đã triệt để bị xóa đi, chỉ sợ sẽ thoát đi được càng nhanh đi. Chuyện tìm hiểu tình báo đều là do Mai Lỵ Toa(Melissa) đi làm. Trải qua lần này cũng khiến Phất Lan Khắc Tư(Franks) hiểu rõ Mai Lỵ Toa(Melissa) cần phải lịch lãm.

"Đại nhân, chúng ta cần cẩn thận Kim Châu phỉ, lại còn thoát ra là hơn." Phất Lan Khắc Tư(Franks) lo lắng nói.

Đạo tặc nhân số quá vạn, là khá hiếm thấy. Đạo tặc đa số tản mạn, kiệt ngạo bất tuân, có thể tập kết đông đảo đạo tặc như thế mà không sụp đổ, thủ lĩnh đạo tặc cũng là một cái nhân vật cực kỳ lợi hại.

Đường Thiên nghe nói như thế cười ha ha, Tư Mã Tiếu cũng không khỏi mỉm cười.

Tựu trong lúc Phất Lan Khắc Tư(Franks) không lý giải(thấu hiểu-giải thích) được thì nghe Đường Thiên nói với Tư Mã Tiếu: "Xem ra Chung Ly Bạch làm được không tệ."

"Hắn cũng nghẹn được đủ lâu." Tư Mã Tiếu mỉm cười nói.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) bỗng dưng mắt trợn trừng trừng, như bị sét đánh, hóa đá tại chỗ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 841: Nghĩa Địa Chiến Hạm

Nếu như nói, lúc trước Phất Lan Khắc Tư(Franks) còn tràn đầy nghi ngờ và lo lắng với lựa chọn lần này của mình, như vậy hiện tại...

Được rồi, Phất Lan Khắc Tư(Franks) cũng không cách nào hình dung mình tâm tình lúc này, đến bây giờ tinh thần lão lại còn ở vào một loại trạng thái hoảng hốt.

Kim Châu phỉ dĩ nhiên là dưới trướng đại nhân!

Kim Châu phỉ vừa tiêu diệt Hiểu Quang binh đoàn lại cũng là dưới trướng đại nhân!

Phất Lan Khắc Tư(Franks) lần đầu tiên cảm thấy mình những ngày này thực sự là sống đến trên thân chó rồi, trái lại không phải cảm thấy các loại như mình vì sao kém đại nhân nhiều như vậy. Đại nhân là thiên tài, lão biết rõ chênh lệch giữa thiên tài và phàm nhân.

Mà là lão sản sinh nghi ngờ đối với ánh mắt mình.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) luôn luôn rất tự tin với ánh mắt mình, năm tháng tích lũy, phong phú trải qua, đều khiến hắn có sự sáng suốt nhạy cảm, cái này cũng là điểm lão tự phụ nhất. Nhưng, sở trường mà lão tự phụ nhất lại lần lượt bị nhục tại trên người đại nhân, nếu không phải phán đoán sai lầm, thì sẽ không vượt quá dự liệu.

Lần đầu tiên, Phất Lan Khắc Tư(Franks) cảm thấy một người là sâu không lường được như thế. Ngươi vĩnh viễn không biết trên tay hắn có bao nhiêu con bài chưa lật, mỗi lần ngươi cho là ngươi đã kiến thức đến

con bài chưa lật của đại nhân, nhưng qua không được bao lâu, ngươi liền hiểu rõ mình là ngu xuẩn và ánh mắt thiển cận cỡ nào.

Qua rất lâu, lão mới từ từ bình phục tâm tình, thoát khỏi chấn động.

Cũng may quyết định của mình không sai, cái này là may mắn lớn nhất của Phất Lan Khắc Tư(Franks). Lực lượng mà Đại nhân thể hiện ra, tuyệt đối không đơn giản, tỉnh táo lại, đầu óc Phất Lan Khắc Tư(Franks) thanh tỉnh rất nhiều.

Có lẽ đại nhân tới từ Kim châu?

Cái này không thể nghi ngờ là liên tưởng tự nhiên nhất, Kim Châu phỉ con số quá vạn, dùng đều là cơ quan khôi lỗi, vậy thì tuyệt đối không phải tổ chức bình thường có thể làm được.

Kim châu đối với Quang Minh châu mà nói, không thể nghi ngờ là khá xa lạ. Kim châu ở vào Đông vực, Quang Minh châu ở vào Tây Vực, hai người một đông một tây, cách xa đâu chỉ mười vạn dặm. Như Bạch Dã châu, càng là ở ngoài cùng phía tây Quang Minh châu, Kim châu đối với bọn họ mà nói thực sự là quá mức tại xa xôi.

Bọn họ lý giải(thấu hiểu-giải thích) về Kim châu, đa số chỉ là Kim châu là châu lớn nhất Đông vực, là bá chủ Đông vực.

Duy nhất có thể để cho bọn họ cảm thấy hứng thú, đại khái là đó là cơ quan khôi lỗi của Kim châu. Cơ quan khôi lỗi là truyền thống của Kim châu, có lịch sử mấy vạn năm lâu, đó là một cái hệ thống khác. Nghe nói Kim châu võ giả tu luyện, đều hoàn toàn bất đồng với Quang Minh châu, bọn họ cần phải đem lượng lớn thời gian tiêu phí tại như thế nào điều khiển cơ quan khôi lỗi.

Nếu như đại nhân tới từ Kim châu...

Cái ý niệm này vừa toát ra tới, liền thế nào cũng đè xuống không được. Phất Lan Khắc Tư(Franks) đối với Kim châu cùng Quang Minh

châu là quan hệ đối địch một điểm đều không thèm để ý, lão đối với Quang Minh châu nhưng không hảo cảm gì.

Quang Minh châu ở trong mắt bên ngoài, đoàn kết mà cường đại, trên dưới nhất thể, tổ chức nghiêm mật. Nhưng lịch sử Quang Minh châu nhất thống các châu Tây Vực còn rất ngắn, cũng mới chỉ mấy trăm năm. Ở trong dòng lịch sử mấy vạn năm, Quang Minh thánh điện chỉ là một cái mới người thống trị phát. Cho dù bọn họ đem vương thất và quý tộc, thế gia của mỗi cái châu, tất cả đều ném vào Tội vực. Nhưng sự phản cảm của mỗi cái châu đối với người thống trị là luôn luôn tồn tại. Chỉ là Quang Minh châu đối nội lựa chọn chính sách độc đoán tàn khốc, mọi người giận mà không dám nói gì.

Quang Minh châu cường đại là không thể nghi ngờ, nhưng ở trước mặt những lực lượng lịch sử và văn hóa nhìn không thấy này, lại có chút vô lực.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) đó là điển hình trong đó, cố thổ bọn họ bị chinh phục, vô lực phản kháng, mất đi tín ngưỡng. Bọn họ không dám phản kháng Quang Minh thánh điện, nhưng phản cảm và bài xích ẩn sâu trong nội tâm lại khó mà tiêu trừ. Quang Minh thánh điện cũng hiểu rõ một điểm này, cho nên lợi ích của Quang Minh châu vĩnh viễn sẽ giao cho người mình như Tây bộ thương hội vậy, mà không phải Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội.

Đối với Phất Lan Khắc Tư(Franks) mà nói cũng thế, lợi ích gia tộc xa cao hơn lợi ích Quang Minh châu. Rời Quang Minh châu đi Kim châu, chỉ cần có thể khiến gia tộc được đến phát triển càng tốt, vì sao không làm?

Lực lượng ẩn chứa phía sau đại nhân nhất định khổng lồ vô cùng, rất có khả năng đại nhân là Kim châu thế gia gia tộc quyền thế. Hiện tại lực lượng đại nhân biểu hiện ra chính là một góc băng sơn.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) càng nghĩ càng là kích động.

Hắn lúc trước quyết định đầu nhập vào Đường Thiên, là bởi vì Đường Thiên và Thần Trang binh đoàn cường hãn thực lực. Một chi đỉnh cấp binh đoàn, tới che chở thương hội như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) vậy là dư dả có thừa. Nhưng một chi đỉnh cấp binh đoàn, mặt sau còn có tổ chức khổng lồ, vậy năng lượng của nó sẽ lớn gấp mười gấp trăm lần, thậm chí vượt quá tưởng tượng.

Cái này là bất đồng về lượng cấp.

Cái này là bất đồng cho tương lai.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) nhiệt tình mười phần.

Vị trí nghĩa địa Chiến hạm rất hẻo lánh, đội tàu của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội nhanh chóng tách khỏi sóng người. Thần Trang binh đoàn mọi người gần nhất rất kín tiếng, mọi người không tại tu luyện ngoài thuyền giống trước đây mà là ngây tại bên trong thuyền.

Thu hoạch sau một lần thực chiến bình thường khi vượt lên trước thời gian dài tu luyện, đặc biệt nguồn gốc thâm hậu như Thần Trang binh đoàn vậy chính là những người lão luyện chỉ cần thích ứng.

Đám người Đường Thiên cảm thấy mùi ngon nghe Phất Lan Khắc Tư(Franks) chậm rãi nói.

"Quang Minh châu có mười mấy cái nghĩa địa Chiến hạm, Tây bộ nhiều nhất, có tám cái. Dù sao nơi đây hoang vắng, rất ít người, tùy tiện vạch một khối đất là được. Rất nhiều chiến hạm đến lúc xuất ngũ, sẽ trực tiếp chạy đến Nghĩa địa Chiến hạm, sau khi dỡ bỏ một ít thứ có giá trị thì bỏ lại nghĩa địa."

"Cái này cũng quá lãng phí rồi, thuyền lớn như vậy, nói ném là ném." Đường Thiên vô cùng đau đớn.

Hắn nhưng không quên năm đó khổ vô cùng, cuộc sống vì mấy vạn khối xuất đầu lộ diện. Thổ hào Đường năm đó cũng là rất nghèo, biết rõ

nhân gian khó khăn, lãng phí như thế quả thực không thể nhịn!

Càng không thể nhịn chính là, thổ hào Đường chịu không nổi lãng phí như thế!

Hào so với hào được ném (cũng là thổ hào nhưng so sánh với người ta thì mình kém quá), đương nhiên, Đường Thiên tuyệt đối sẽ không định ném chính mình.

Chờ, cứ chờ đó cho bọn ta, thiếu niên trong lòng yên lặng tích súc oán niệm.

"Những chiến hạm này cơ bản đã đến hết thời gian sử dụng, không giá trị gì, hơn nữa chi phí tháo dỡ rất cao. Hiện tại không giống với trước đây rồi, tài liệu chiến hạm đều đã trải qua xử lý, không thể sử dụng lại, tự nhiên cũng sẽ không giá trị thu hồi. Về phần vũ khí, đã bị mòn rất nhiều, lại thêm kỹ thuật phát triển, cũng chẳng một ai muốn. Loại đồ vật như vũ khí, là cần để giữ mạng, có tiền tự nhiên phải mua đồ tốt." Phất Lan Khắc Tư(Franks) giải thích.

Người khác dồn dập gật đầu, điểm ấy trái lại không sai. Mọi người đều là cuồng nhân chiến đấu, chỉ cần hơi có chút gia sản liền không keo kiệt trong việc tiêu tiền mua vũ khí.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) tuổi còn trẻ thì vào Nam ra Bắc, trải qua phong phú, giỏi ăn nói, các loại tin đồn thú vị góp nhặt rất nhiều, trên đường không chút nào thiếu vị.

Hai ngày sau, bọn họ cuối cùng đến được Nghĩa địa Chiến hạm mà Phất Lan Khắc Tư(Franks) đã nói.

Đám người Đường Thiên bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Từng chiếc chiến hạm xám xịt chồng chất như núi, dày đặc chi chít, kéo dài mấy chục dặm, máu tro cổ xưa, một cái nhìn không thấy phần cuối. Cái này là một phiến nghĩa địa màu tro, nơi chiến hạm quy túc.

Chiến hạm to to nhỏ nhỏ, vết thương chằng chịt, có rất nhiều đã mục nát, sứt mẻ vô cùng. Mạng nhện tùy ý có thể thấy, thỉnh thoảng có thể thấy dã thú lui tới.

Nơi này có bao nhiêu chiếc chiến hạm? Không một ai biết rõ.

Đối diện cái phiến thế giới xám tro mờ mịt trước mắt này, mọi người lần đầu tiên trực tiếp khắc sâu mà cảm thụ được Quang Minh châu là cường đại loại nào!

Một lúc lâu, mọi người mới từ trong chấn động khôi phục lại, nhưng trên mặt ai nấy đều nhiều hơn một tia kính ý. Chiến hạm hoang phế như thi cốt buồn thiu, trên mỗi một chiếc chiến hạm đều phủ đầy vết thương, đủ thấy cả đời nó trải qua bao nhiêu chiến hỏa.

Giống như lão binh bách chiến, an tĩnh mà ngủ say.

Nghĩa địa mục nát xám tro, ở trong ánh nắng cũng không còn nhìn thấy tư thế hào hùng xuyên toa ở trong lửa đạn của chúng nó năm đó, tiếng gió thổi nức nở, cũng không còn nghe được chúng nó rống giận rít gào khiến địch nhân run sợ năm đó.

Năm tháng đã mang đi đồng bọn kề vai chiến đấu với chúng nó, cũng khiến chúng nó trở nên già nua, chúng nó tại nơi đây ngủ say, chậm rãi mất đi.

Mặc cho lập trường ra sao, khi đối diện những "Lão binh" ngủ say này, chẳng một ai không vì đó động dung, chẳng một ai không vì đó nghiêm nghị kính trọng.

Trên mặt Đường Thiên không vẻ vui cười thường ngày, hắn đầy vẻ nghiêm túc, nhìn chăm chú nghĩa địa hôi sắc, ngưng mắt nhìn bách chiến lão hạm, hắn nhớ tới Binh, nhớ tới Nam Thập tự binh đoàn, hắn cũng nghĩ đến chính mình, nghĩ đến Đại Hùng tọa, nghĩ đến Nam minh.

Bọn họ chưa từng khuất phục, bọn họ kề vai chiến đấu, bọn họ thủ vững mộng tưởng.

Bọn họ đạp con đường tiền bối đi qua, ở trong bóng đao ánh lửa, ở trong tiếng chiến hạm rít gào, sóng vai đi tới trước.

Khi năm tháng trôi qua, bọn họ cũng sẽ già đi, cũng sẽ bỏ đi, lúc đó, đám người còn sẽ nhớ kỹ bọn họ hiện tại không?

Đường Thiên bỗng nhiên nhếch miệng cười, con mắt hắn lần nữa trở nên trong suốt.

Dù cho tên của bọn họ tiêu tán ở trong dòng lịch sử, dù cho bọn họ không làm thành sự nghiệp to lớn, nhưng mọi người đồng thời kề vai chiến đấu, mỗi người bên người đều là sống động chân thực, mỗi một phần tình đều là chân thành, lý tưởng trong lòng mỗi người đều nương theo suốt cuộc đời mọi người.

Suốt đời vĩnh tồn là đủ rồi, muôn đời vĩnh tồn cùng mình có quan hệ gì đâu?

Đường Thiên hít sâu một hơi, bỗng nhiên hướng vô số lão hạm ở trước mặt hành lễ chào.

Mọi người Thần Trang binh đoàn phía sau hắn, cũng nhất tề thi lễ.

Mai Lỵ Toa(Melissa) bị hành động của mọi người làm giật nảy mình, vô thức buột miệng nói ra: "Các ngươi không phải thổ phỉ sao? Các ngươi cùng bọn họ không phải địch nhân sao?"

"Đúng vậy." Đường Thiên cũng không quay đầu lại nói: "Tôn trọng địch nhân có cái gì không đúng sao?"

---Mọi người đăng ký/ đăng nhập vote cho dịch giả Ducbv link cuối bài nha---

Mai Lỵ Toa(Melissa) yên lặng.

Tư Mã Tiếu như có đăm chiêu, thật sâu lướt nhìn Đường Thiên, hắn cuối cùng có chút hiểu rõ, gã này vì sao có thể tạo ra một cái lại một cái kỳ tích.

Trong mắt Phất Lan Khắc Tư(Franks) lộ ra vẻ tán thưởng, ý vị sâu xa nói: "Đại nhân khí độ phi phàm, thổ phỉ há có thể có khí độ như vậy?"

Đường Thiên quay mặt, nhìn chằm chằm lão đầu nửa ngày.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) cảm thấy đại nhân nhất định nghe ra ẩn ý trong lời hắn nói.

"Ngươi cái này là khinh thường thổ phỉ sao?" Đường Thiên thần sắc bất thiện mà trừng mắt lão đầu, làm thổ phỉ tuy rằng là tạm thời, nhưng cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của thổ phỉ.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) ngạc nhiên.

Tư Mã Tiếu thấy tận mắt một màn này, thực sự kiềm chế không được, cười ha ha.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) biết rõ Quang Minh hào là ở cái phiến Nghĩa địa Chiến hạm này, nhưng vị trí cụ thể nhưng cũng không rõ ràng lắm. Một đoàn người ở bãi tha ma lớn như vậy bắt đầu tìm kiếm, trọn một giờ, bọn họ cuối cùng tìm được mục tiêu.

Một cốt hài chiến hạm thật lớn như núi, yên lặng vô thanh.

Nó tại chính trung tâm bãi tha ma, khác với những chiến hạm khác túy ý chất đống, trong phạm vi hai trăm mét xung quanh nó, trống không một vật.

Dù cho tại bãi tha ma, nó vẫn cao ngạo như quân vương, vẫn duy trì oai nghiêm. Toàn bộ chiến hạm ở bãi tha ma, giống như chúng vệ vây quanh, thủ ở một bên.

Đã từng là truyền kỳ, đã từng là vương giả - Quang Minh hào.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 842: Loa Sư

Trèo lên Quang Minh hào, càng trực tiếp cảm nhận được nó là khổng lồ cỡ nào.

Thân tàu bị tháo dỡ rất triệt để, chỉ để lại phần chủ thể hạch tâm nhất, đúng là phần khung thực sự như Phất Lan Khắc Tư(Franks) đã nói, rất kiên cố. Đoàn người dùng hết biện pháp cũng không biện pháp lưu lại chút vết tích nào tại mặt trên. Ngay cả Thần quyền của Đường Thiên cũng không biện pháp lay động nó mảy may.

Đường Thiên lập tức mặt mày rạng rỡ, reo lên: "Còn đứng đó làm gì, tất cả đều lại đây quét dọn!"

Suy nghĩ cũng phải, cường độ chiến đấu giữa các chiến hạm nhưng lớn hơn cá nhân rất nhiều. Mà Quang Minh hào là được thiết kế làm chiến hạm mạnh nhất, dùng tài liệu vô cùng sang quý dồn đống làm thành bộ khung, lại sao lại dễ dàng bị phá hủy như thế?

Lúc trước mọi người bán tín bán nghi với lời Phất Lan Khắc Tư(Franks) nói, sau khi chính tay thử qua, mới phát hiện Quang Minh hào thực sự lợi hại. Nghe Đường Thiên bảo bọn họ quét dọn, mỗi người vô cùng nhiệt tình. Đây không phải là một công việc nhỏ, nó thực sự quá lớn. Hơn hai trăm năm thời gian khiến nó trở nên hoàn toàn thay đổi. Tảng lớn tảng lớn dây leo như là bò đầy thân tàu, xem ra giống như thác nước màu lục. Bên trong thân tàu đó là chỗ vui chơi của dã thú, tùy ý có thể thấy vết tích phân và nước tiểu của dã thú. Mỗi cái ngóc ngách đều phủ đầy mạng nhện, các loại côn trùng hoành hành khắp nơi.

Cũng may đoàn người đều không phải người yếu ớt, rất lưu loát mà làm việc.

Tuổi Phất Lan Khắc Tư(Franks) quá lớn, công việc đòi hỏi thể lực như vậy khó mà đảm nhiệm được, liền ngồi ở cách Đường Thiên không xa. Về phần Mai Lỵ Toa(Melissa) vận khí không tốt như vậy, toàn thân đầy bụi đất theo sát cùng nhau dọn dẹp, Đường Thiên chưa bao giờ biết rõ cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc.

Đường Thiên vừa làm việc vừa nghi hoặc hỏi: "Bộ khung tốt như vậy, sao không ai muốn chứ? Chính là không muốn tiền a!"

Phất Lan Khắc Tư(Franks) khẽ cười nói: "Sao lại không một ai muốn? Là mọi người không dám muốn. Chiến hạm binh đoàn siêu cấp là vũ khí có tính chiến lược, giống như đại thuyền công thành vậy, không thương hội, gia tộc nào dám duỗi tay với lấy. Lẽ nào ngươi muốn đối nghịch với Thánh điện? Chỉ cần người nào dám can đảm đưa bàn tay hướng tới nơi đây, Thánh điện lập tức sẽ tới cửa, tìm ngươi nói chuyện tâm tình một hồi."

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, càng phát ra mặt mày rạng rỡ: "Không sai không sai. Như vậy liền chỉ có thể không công tiện nghi chúng ta rồi, dù sao chúng ta là thổ phỉ, luôn luôn muốn đi tìm Thánh điện nói chuyện tâm tình một chút."

Biểu tình Phất Lan Khắc Tư(Franks) bị kiềm hãm, đại nhân, ngài thật thích cái chức nghiệp thổ phỉ này? Tuy nhiên, tìm Thánh điện nói chuyện tâm tình... Lời này thực sự là khí phách!

"Về việc cải tạo, đại nhân nhưng có ý nghĩ gì chưa?" Phất Lan Khắc Tư(Franks) mặt lộ vẻ ưu sắc: "Thương hội tại Hồng Thổ thành cũng có Tạo thuyền sư, năng lực bọn họ chỉ sợ rất khó ứng phó với cấp bậc chiến hạm như Quang Minh hào này."

Lão không phải nói lời từ chối, Chiến hạm binh đoàn siêu cấp là chiến hạm cao cấp nhất, có năng lực cải tạo tu sửa, tuyệt đối là Tạo

thuyền sư cấp đại sư. Không cần phải nói Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, ngay cả toàn bộ Quang Minh châu, cũng không mấy người.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) lẩm bẩm: "Tại Quang minh châu, tạo thuyền đại sư có năng lực tu sửa Quang Minh hào hẳn là có ba người. Liễu Phu Tử xa tại Liễu Châu, khoảng cách xa xôi. Tạp Mai Luân đại sư và Đức Lý Khắc đại sư đều ở Thánh Điện. Ai, lẽ nào thật phải tùy tiện tìm một cái tạo thuyền sư? Thực sự là đáng tiếc rồi..."

Lúc trước, lão không nghĩ đến chi li như vậy, chỉ là ý nghĩ chợt lóe. Bây giờ thật tìm được hài cốt Quang Minh hào lại phát hiện mình bỏ qua vấn đề rất trọng yếu. Hơn nữa tùy tiện tìm một cái tạo thuyền sư, ngay cả lão đều cảm thấy đáng tiếc, uổng phí thân tàu tốt như vậy.

"Không việc gì." Đường Thiên vung tay lên, bao lấy trách nhiệm: "Cái này để ta giải quyết."

Phất Lan Khắc Tư(Franks) sửng sốt, lẽ nào thủ hạ của đại nhân có tạo thuyền đại sư?

Lão lập tức phủ định cái suy đoán này của mình, tạo thuyền đại sư không phải là tùy tiện là có thể đạt được. Nam vực và Quang Minh châu trình độ tạo thuyền cao nhất, Nam vực am hiểu thương thuyền, mà Quang Minh châu am hiểu chiến hạm. Nam vực có hai gã tạo thuyền đại sư, mà Quang Minh châu có ba vị tạo thuyền đại sư, thiên hạ chỉ tổng cộng năm tên tạo thuyền đại sư, không chỗ nào mà không phải là thanh danh hiển hách.

Đường Thiên cũng không giải thích, vùi đầu khổ làm.

Trải qua hai ngày dọn dẹp không quản ngày đêm, hài cốt Quang Minh hào rực rỡ hẳn lên. Ngân Tinh viên mộc sáng bóng, mỹ lệ đủ làm người hít thở không thông. Trộn lẫn vào Quang Minh nguyên thạch Ngôi sao thiết, vừa đến đêm tối, liền phóng thích bạch quang nhu hòa.

Tuy là người từng trải kiến thức rộng rãi như Phất Lan Khắc Tư(Franks) vậy, đã nghe nói Quang Minh hào các loại truyền thuyết, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn bị tài liệu xa hoa của Quang Minh hào làm khiếp sợ.

Nếu không phải toàn bộ thân tàu bị nhất thể tinh hóa, tùy tiện moi xuống một khối đầu thừa đuôi thẹo là có thể bán cái giá cao. Bây giờ mọi người nhìn thân tàu đã hóa thành nhất thể, chỉ có chảy nước miếng.

Bỗng nhiên, xa xa bay tới một chi hạm đội.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) tuổi lớn rồi, thấy được không rõ lắm, chỉ nghe đến Chiêm Sâm ở bên cạnh kinh hô: "Hiểu Quang binh đoàn!"

Tuy rằng huy chương trên chiến hạm bị cạy rớt, nhưng Chiêm Sâm rất quen thuộc với chiến hạm của Hiểu Quang binh đoàn, lại còn vừa nhìn liền nhận ra được rồi.

Hiểu Quang binh đoàn không phải bị Kim Châu phỉ giết chết rồi sao?

Kim Châu phỉ!

Chiêm Sâm lộ ra vẻ nghiêm trọng, con mắt mờ đục của Phất Lan Khắc Tư(Franks) hiện lên một tia tinh quang, mà Mai Lỵ Toa(Melissa) thì lộ ra vẻ hiếu kỳ. Bây giờ, danh tiếng Kim Châu phỉ tại Bạch Dã châu có thể nói như mặt trời ban trưa, thương đội thoát khỏi Bạch Dã châu miêu tả bọn họ giống yêu ma quỷ quái.

Khi hạm đội bay đến Nghĩa địa chiến hạm trên không, một đám người nhảy xuống chiến hạm, đi đầu rõ ràng là Chung Ly Bạch.

"Nơi này thật không dễ tìm!"

Chung Ly Bạch lầm bầm, tinh thần hắn bởi vì ngồi chiến hạm mấy ngày, có chút mệt mỏi. Không riêng gì hắn, đội viên khác bên cạnh hắn, cũng ai nấy ủ rủ như sương đánh cà. Một khi đã quen【 quái thú 】cuồng chạy, trái lại không quen ngồi chiến hạm, cái loại cảm giác trống

không này khiến những hãn tướng uy mãnh này ai nấy uể oải không phấn chấn.

Nhất là thao túng chiến hạm lại còn một đám tay mới.

Ầm ầm!

Một chiếc chiến hạm trong lúc thả neo không cẩn thận đụng vào trong một đống hài cốt chiến hạm, vung lên bụi bặm khắp bầu trời.

"Úc!" Chung Ly Bạch lấy tay che mặt, lộ ra biểu tình không đành lòng nhìn, sau đó chính nghĩa lẫm nhiên nói với Đường Thiên: "Đại nhân, ta cảm thấy chúng ta cần phải huấn luyện đường dài bôn tập càng nhiều, dùng phương thức như vậy dung nhập đến trong chạy đi, hiệu quả nhất định rất hiển hách. Đại nhân không cần phải dụng tâm thương tiếc gì đám nhóc này!"

Đánh chết hắn cũng không muốn lại ngồi chiến hạm, quả thực là một loại cực hình. Điều khiển Quái thú nhanh như điện chớp mới là thật nam nhân!

Niềm hãnh diện gần nhất của Chung Ly Bạch.

Trước lúc tiến Thánh vực, hắn luôn luôn bị Nhiếp Thu áp chế. Tuy nhiên sau khi đã có【 quái thú 】, sức chiến đấu của bọn họ cuối cùng phát huy ra. Trận chiến đầu tiên liền khiến người con mắt sáng ngời, tiêu diệt Hiểu Quang binh đoàn.

Chiến hạm hiện tại của Linh bộ, tất cả đều là do bọn hắn đoạt tới. Lại nhìn nhìn những chiến hạm lung lay lắc lắc giống như uống rượu say này, Chung Ly Bạch tràn ngập cảm giác về sự ưu việt, càng thêm kiên định quyết tâm tuyệt không lại ngồi Nhiếp Thu chiến hạm của mình.

Đường Thiên trái lại không thèm để ý đối với biểu hiện của Linh bộ, thao túng chiến hạm thập phần phức tạp, nghĩ năm đó chính hắn cũng không tốt bao nhiêu.

Linh bộ chư tướng xuất hiện ở trước mặt Đường Thiên, ai nấy đầy bụi đất, thần tình bối rối, ở trước mặt đại nhân biểu hiện không xong như thế, quả thực quá mất mặt rồi. Ngược lại là Nhiếp Thu, thần tình tự nhiên, không gì xấu hổ.

Tuy nhiên, Linh bộ chư tướng nhìn thấy hài cốt Quang Minh hào, không khỏi ai nấy mở lớn miệng, lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) thủy chung ở trong tối tự quan sát thuộc hạ của đại nhân, hắn duyệt người vô số, những người này ai nấy khí độ phi phàm.

"Đường thần kinh, thứ này về sau chính là chiến hạm của chúng ta?" A Mạc Lý hai mắt tỏa sáng, giống như nhìn thấy một món đồ chơi lớn.

"Nếu có thể cải tạo sửa chữa." Đường Thiên vẻ mặt đắc ý, quay mặt hỏi: "Đinh Ốc đâu chứ?"

"Loa sư tại kia!" Chung Ly Bạch nhắc tới Đinh Ốc trên mặt không kiểm soát được hiện lên kính sắc, bây giờ, tất cả trên dưới Quái thú doanh đều sẽ gọi một tiếng "Loa sư" .

Đoàn người tự động tách ra, lộ ra thân ảnh Đinh Ốc.

Đinh Ốc ngửa nghiêm mặt, ngơ ngác mà xem rang Minh hào hài cốt, có chút xuất thần.

"Đinh Ốc!" Đường Thiên hô một tiếng.

"Ừ?" Đinh Ốc quay mặt, không rõ mà nhìn Đường Thiên.

"Cái này thuyền có thể tu sữa không?" Đường Thiên sung mãn mong đợi hỏi.

Ánh mắt mấy người Phất Lan Khắc Tư(Franks) cùng nhau quét tới Đinh Ốc, bọn họ đầy vẻ khiếp sợ, lẽ nào cái tên Hồn tướng xem ra ngơ ngơ ngác ngác này kỳ thực là một gã tạo thuyền đại sư?

"Không biết." Đinh Ốc lắc đầu: "Ta không quen thuộc chiến hạm."

Không biết vì sao, trong lòng Phất Lan Khắc Tư(Franks) thở phào nhẹ nhõm, nếu như đột nhiên toát ra tới một vị Hồn tướng tạo thuyền đại sư, hắn cảm thấy mình sẽ điên mất. Tạo thuyền đại sư Hồn tướng, đại nhân kỳ thực là con rơi của Thánh điện đại trưởng lão tư các loại mới đúng đi?

Nhưng luôn chú ý tới Đường Thiên, trong lòng Phất Lan Khắc Tư(Franks) chợt động, vì sao trên mặt đại nhân không thất vọng, lẽ nào đại nhân còn có biện pháp khác sao?

Quả nhiên, chỉ nghe thấy Đường Thiên nói: "Vậy ngươi có thể đo vẽ nó thành bản vẽ hay không? Chúng ta đến chỗ Tái Lôi Mặc Lãnh nghiên cứu tỉ mỉ một chút."

Tái Lôi? Mặc Lãnh? Hay là Tái Lôi Mặc Lãnh? Đó thì là ai?

Vô số nghi vấn xoay quanh ở trong đầu Phất Lan Khắc Tư(Franks).

Đường Thiên đầy lòng tin, đây mới là hắn đặt niềm tin, ba vị cơ quan đại sư chung sức hợp tác, chỉ cần cho bọn hắn thời gian cùng tài liệu, dù cho làm lại một chiếc Quang Minh hào hắn đều có lòng tin. Đối với bất cứ một vị nào ở trong lĩnh vực của mình trở thành đại sư mà nói, khả năng lý giải(thấu hiểu-giải thích) cùng tích lũy là khá đáng sợ. Đường Thiên tại thật lâu lúc trước đã từng đem một ít tư liệu về chiến hạm Thánh vực đưa cho Tái Lôi, chỉ là khổ vì không tài liệu, Tái Lôi không chế tạo chiến hạm.

Lấy tính cách Tái Lôi điên cuồng nghiên cứu như vậy, khẳng định đã có rất nhiều ý tưởng. Lại thêm Đinh Ốc và Mặc Lãnh hiệp trợ, hắn tin tưởng, tuyệt đối không là vấn đề.

Duy nhất khiến hắn lo lắng, đó là thời gian. Cức Luân binh đoàn và Hiểu Quang binh đoàn hủy diệt, tin tức khẳng định là giấu không được,

rất nhiều thương đội đã thoát đi Bạch Dã châu, binh đoàn đóng quân phụ cận cùng Tây Bộ thương hội bây giờ nhất định đã thu được tin tức.

Nói không chừng đại quân tiêu diệt đã tại trên đường, Linh bộ càng sớm hình thành sức chiến đấu, càng có lợi với bọn họ.

"Được." Đinh Ốc không lời vô dụng, dứt khoát mà gật đầu, hắn quay mặt nói với Chung Ly Bạch: "Thùng dụng cụ."

"Sẽ mang tới ngay." Chung Ly Bạch không nói hai lời, quay đầu cuồng chạy.

Đường Thiên trái lại có điểm kinh ngạc, gã kiệt ngạo bất tuân Chung Ly Bạch này, thật không ngờ lại là phục tùng Đinh Ốc như thế, khiến người có chút giật mình.

Sau một lát, Chung Ly Bạch khiêng một cái tủ kim chúc nửa thước cao, một đường cuồng chạy đến.

Chạy đến trước mặt Đinh Ốc, hắn động tác nhẹ nhàng đem tủ kim chúc đặt ở mặt đất, thần thái cẩn thận từng li từng tí kia giống như trong tay là đồ sứ vừa chọi sẽ vỡ.

Trên rương thanh đồng không cái hoa văn khác, chỉ có một cái tiêu ký Nam Thập Tự binh đoàn cực lớn.

Đường Thiên nhịn không được lướt nhìn Đinh Ốc, dấu ấn Nam Thập Tự đã sớm thâm nhập ở sâu trong linh hồn Đinh Ốc đi.

Đinh Ốc lại không hề có cảm giác, đưa bàn tay hướng thanh đồng thùng dụng cụ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 843: Nói Thẳng Ra

Khi tay Đinh Ốc vừa đụng tới rương thanh đồng, rương thanh đồng cao nửa thước giống như hoa tươi nở ra, vô số linh kiện thanh đồng hình dạng khác nhau tung bay, khiến người khác hoa mắt. Một lát sau, một cái bàn công tác toàn bộ bằng thanh đồng xuất hiện ở trước mặt Đinh Ốc.

Đám người Phất Lan Khắc Tư(Franks) Mai Lỵ Toa(Melissa) thấy được trợn mắt há mồm, bọn họ chưa từng đối chiến cơ quan thuật thần kỳ như thế?

Trên bàn công tác thanh đồng bày đầy các loại công cụ lao động hình thức kỳ lạ, tinh xảo, rực rỡ muôn màu, ngay cả Đường Thiên cũng bị khiếp sợ, hắn không nghĩ đến, trong thùng dụng cụ thanh đồng nhìn cũng không lớn lại chứa nhiều đồ vật như vậy.

Đứng ở trước mặt bàn công tác thanh đồng Đinh Ốc khí thế theo đó biến đổi, giống như đổi một người khác. Khuôn mặt ngây ra đột nhiên trở nên sống động linh hoạt, mà cặp con mắt vốn luôn mê man kia, lúc này lại là dị thường chuyên chú, như ngôi sao trên trời cao buổi tối, lóng lánh quang mang khiến người không thể nhìn chằm chằm.

Mọi người không khỏi nín thở, đám người Chung Ly Bạch, càng lộ ra thần sắc cung kín.

Đường Thiên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào đám người Chung Ly Bạch kính phục Đinh Ốc như thế.

Nhưng cử động kế tiếp của Đinh Ốc lại khiến Đường Thiên ngây ngẩn cả người.

Trong tay Đinh Ốc có thêm một cái giá vẽ ngân sắc khéo léo tinh xảo, dao động quen thuộc kia khiến Đường Thiên lập tức ý thức được cái này là một kiện bí bảo. Nhưng khiến Đường Thiên cảm thấy khó mà lý giải(thấu hiểu-giải thích) chính là Đinh Ốc lại biết dùng bí bảo? Đinh Ốc lúc nào biết dùng bí bảo rồi!

"Hội giá(giá vẽ) tọa (chòm sao Pictor)?" Đường Thiên có chút không xác định hỏi.

Giá vẽ tọa (chòm sao Pictor) thực sự quá thiên môn quá nhỏ, nó là một trong số thuộc Nam Thiên chòm sao, hơn nữa công dụng của nó rất đặc thù, bình thường chỉ nhân viên chuyên nghiệp mới sử dụng.

"Ngân quang giá vẽ, Tái Lôi tặng ta." Đinh Ốc cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Ô, Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, nhưng sau một khắc, hắn lại nhìn thấy một đồ vật khác trong tay Đinh Ốc, con mắt nhịn không được lại lần nữa trợn tròn, một cái đồng bạc quy(compa)tinh xảo khéo léo, chuyển động quay tròn không nghỉ như con quay tại trên bàn tay Đinh Ốc.

"Com-pa tọa?" Đường Thiên buột miệng nói ra, cái đặc thù này thực sự quá rõ ràng.

"Com-pa con quay, Tỳ Ba tặng ta." Đinh Ốc cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Đường Thiên không biết nên nói cái gì, com-pa tọa lại cả một trong số thuộc Nam Thiên chòm sao, cùng loại với Giá vẽ tọa (chòm sao Pictor), cũng là điển hình thiên môn sao nhỏ tọa, ít có võ giả sử dụng.

Đinh Ốc lại lấy ra một thanh ngân xích lưu quang tràn đầy màu sắc, mặt trên vô số khắc độ thật nhỏ, giống như đang tại biến ảo bất định.

"Củ Xích(thước gấp) tọa (chòm sao Norma), cái này thì là ai đưa?" Đường Thiên ngữ khí khẳng định, cái chòm sao này hắn lại còn khá là

quen thuộc, Tỉnh Hào rất sớm trước đây tu luyện chính là truyền thừa của cái chòm sao này. Tuy nhiên Tỉnh Hào đã sớm đánh vỡ sự trói buộc của Thước Gấp tọa, bước vào lĩnh vực càng rộng lớn.

"Phù quang thước gấp, Đinh Đang tặng." Đinh Ốc ngữ khí lãnh đạm.

Đường Thiên hiện tại tràn ngập hiếu kỳ, Đinh Ốc thoáng cái xuất ra ba kiện bạch ngân bí bảo, cũng khiến Đường Thiên sung mãn mong đợi đối với việc hắn như thế nào đo đạc Quang Minh hào. Đinh Ốc biết dùng bạch ngân bí bảo đã khiến hắn rất giật mình, càng làm cho hắn giật mình chính là hắn vậy mà thoáng cái xuất ra ba kiện bạch ngân bí bảo.

Giá vẽ trong bàn tay Đinh Ốc phóng ra một chùm tia sáng, chùm tia sáng tản ra tại trước mắt mọi người, hóa thành một cái quầng sáng.

Con quay com-pa trên một bàn tay khác vù hóa thành một đạo lưu quang, chìm vào hài cốt Quang Minh hào, chỉ thấy trong quầng sáng xuất hiện một cái điểm đen, một lát sau điểm đen bắt đầu di chuyển, vạch ra một đạo hắc tuyến.

Đinh Ốc lại đem Phù quang thước gấp ném vào trong quầng sáng, chỉ thấy thước gấp hóa thành một đạo lưu quang, vô số khắc độ trong nháy mắt xuất hiện ở trong quầng sáng, giống như từng chùm huyết châm màu đỏ thật nhỏ bay lượn bất định.

Trong quầng sáng này, hình dáng Quang Minh hào không ngừng hoàn thiện, số liệu giống như thác nước một loại tràn xuống tại bên phải quầng sáng.

Con mắt Đường Thiên trợn tròn rồi, Đinh Ốc có thể sử dụng bí bảo liền đã khiến hắn cảm thấy giật mình rồi, hơn nữa còn có thể tổ hợp bí bảo cùng sử dụng, cái này... Cái này cũng quá lợi hại rồi đi!

Đinh Ốc xem ra ngơ ngơ ngác ngác, nhưng vừa đụng tới cơ quan gì đó, giống như đổi một người, rất hoạt bát.

Quả nhiên không hổ là thủ tịch cơ quan sư của Nam Thập Tự binh đoàn a...

Một bên, Chung Ly Bạch ngược lại không quá giật mình, sự lợi hại của Loa sư, những ngày này bọn họ đã chứng kiến rất nhiều rồi. Loa sư lợi hại mới là bình thường, không lợi hại mới không bình thường. Những ngày này, Quái thú binh đoàn của bọn họ, đã đổi mới rất nhiều. Mấy ngày đầu, Loa sư chìm đắm trong nghiên cứu phân tích các loại tài liệu, Chung Ly Bạch cũng không nghĩ quá nhiều. Nhưng vài ngày sau, khi Đinh Ốc bắt đầu tiến hành cường hóa Quái Thú, Chung Ly Bạch mới triệt để bị chấn động.

Quái Thú sau cường hóa, tính năng tăng lên tối thiểu hơn 30%.

Chung Ly Bạch hiện tại cuối cùng hiểu rõ, vì sao Đại Hùng tọa có thể càng đánh càng mạnh, cũng cuối cùng hiểu rõ, cái gì gọi là cơ quan đại sư. Chòm Sư Tử nghiên cứu Đại Hùng tọa lâu như vậy, nếu bọn họ biết rõ chân tướng, không biết sẽ có suy nghĩ gì.

Tuy nhiên Chung Ly Bạch hiện tại không hứng thú đi quan tâm chòm Sư Tử, hắn hiện tại là võ tướng của Đại Hùng tọa. Hơn nữa, 【Quái Thú】tăng lên sức chiến đấu cũng khiến Chung Ly Bạch vừa mới hãnh diện không mấy ngày lại cảm nhận được áp lực cực lớn.

Cơ quan võ giả sức chiến đấu tăng lên theo không kịp sự tăng lên về tính năng của cơ quan hồn giáp, nói ra, hắn theo không nổi người này.

Chung Ly Bạch không dám có chút buông lỏng, càng thêm điên cuồng mà thao luyện thuộc hạ.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) trợn mắt há mồm, một màn trước mắt hoàn toàn vượt qua phạm vi lý giải(thấu hiểu-giải thích) của lão. Hơn nữa, đó là hồn vật...

Một gã Hồn tướng, trên tay xuất hiện ba kiện hồn vật, lại còn ba kiện hồn vật lợi hại thần kỳ như thế, cái này tuyệt đối vượt qua lão tưởng

tượng. Chờ chút, hồn vật, bỗng nhiên một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu lão, buột miệng nói ra: "Nam minh!"

Gần nhất ở Thánh vực lấy hồn vật nhiều mà trứ danh, chỉ có Nam minh!

Nói vừa ra khỏi miệng, lão đầu liền biết rõ không xong rồi, sắc mặt soạt một cái trắng bệch.

Mai Lỵ Toa(Melissa) cùng Chiêm Sâm lập tức cũng đã có phản ứng, sắc mặt cũng vì đó biến đổi. Trong lòng mọi người âm thầm suy đoán qua lai lịch cái nhóm người này, nhưng ai cũng không nghĩ tới Nam minh. Nam minh và Quang Minh châu đánh nhau hừng hực khí thế, đang đứng ở hoàn cảnh xấu, sao có thể xuất hiện tại nơi đây? Nơi đây Quang Minh châu ngoài cùng phía tây, lẽ nào Nam Minh vượt qua toàn bộ Quang Minh châu, chạy đến cái nơi chim không thèm ỉa này?

Nhưng khi Phất Lan Khắc Tư(Franks) nói ra hai chữ "Nam minh", bọn họ mới đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Đường Thiên cười cười, không nói chuyện.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) vừa nhìn cái biểu tình này của Đường Thiên, lập tức trong lòng trầm xuống, ai nấy sắc mặt như đất, nơm nớp lo sợ. Lúc trước, bọn họ cảm thấy đầu nhập vào bọn Đường Thiên cũng không gì không được, dù sao Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tại Quang Minh châu không phải cái nhân vật trọng yếu gì. Tỷ như Kim Châu, vậy tuyệt đối không vấn đề gì, Kim Châu và Quang Minh châu cách nhau xa xa xôi, xung đột lợi ích không đáng kể.

Nếu là Nam Minh thì không giống, Nam Minh đang kịch chiến với Quang Minh châu, nếu như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội lúc này đầu nhập vào Nam Minh, Quang Minh châu tuyệt đối sẽ đuổi tận giết tuyệt. Phất Lan Khắc Tư(Franks) như sụp hầm băng, môi hơi hơi run rẩy. Lúc trước nếu lão có nửa điểm nghi ngờ đám người Đường Thiên có

quan hệ với Nam Minh, vậy lão tuyệt đối sẽ không làm ra lựa chọn như vậy.

Lão lại càng không nên nói thẳng ra.

Bây giờ bọn họ đã không bất luận đường lui nào, đừng xem Đường Thiên cười cười không quan trọng, một khi bọn họ chọn bỏ đi, vậy bọn họ một người cũng không thể bỏ đi. Những ngày này lão đã nhìn ra tới, đại nhân tuy rằng bình thường xem ra có chút vô hại, nhưng đến thời khắc mấu chốt, thủ đoạn tàn nhẫn khiến người rét lạnh.

Vô số ý niệm lướt qua trong đầu Phất Lan Khắc Tư(Franks), một lát sau, trong lòng lão liền làm ra quyết đoán. Trên thực tế, đến lúc này bọn lão đã không bất cứ cơ hội lựa chọn gì, dù cho Đường Thiên không giết bọn lão, lão hướng Nam Minh mưu tính Quang Minh hào, truyền ra Thánh điện cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Thánh điện đối với chính sách đàn áp cao bên trong Quang Minh châu chưa từng biến hóa, tội danh như vậy, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội không ai có thể sống được.

"Ta thực sự là mắt mờ rồi." Phất Lan Khắc Tư(Franks) đầy vẻ tự giễu, hắn ngay lập tức thần tình trang nghiêm, trịnh trọng nói: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) trên dưới, từ lúc này chỉ như Thiên Lôi đại nhân sai đâu đánh đó!"

Mai Lỵ Toa(Melissa) đầy vẻ hoảng sợ, mà trong lòng Chiêm Sâm lại là thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ đối với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội mà nói, cái này là một cái đánh bạc, nhưng với hắn mà nói, cái này ý nghĩa tính mạng của hắn tạm thời bảo trụ.

Đường Thiên thật cao hứng khoát khoát tay: "Sẽ không cho các ngươi chịu thiệt."

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) là thương hội bản địa, có bọn họ trợ giúp, toàn bộ kế hoạch tác chiến xác suất thành công đề cao thật to.

Phất Lan Khắc Tư(Franks) do dự một chút, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Không biết đại nhân tại Nam Minh thân gánh vác chức gì?"

"Ta là Đường Thiên." Đường Thiên không che lấp, thản nhiên nói: "Lão đại của Nam minh."

Ba người ngây ra như phỗng, một bầu không khí tĩnh mịch.

Nửa ngày, ba người lại còn không phản ứng, Đường Thiên có chút bối rối, lại có chút tức giận: "Chẳng lẽ không giống sao?"

Hắn không biết trong lòng ba người là kinh hãi tuyệt luân cở nào.

Binh đoàn của Nam Minh đột nhiên xuất hiện tại Quang Minh châu ngoài cùng tây bộ đã khiến người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Mà chỉ huy cái chi binh đoàn này lại còn thủ lĩnh Nam Minh, cái này...

Bọn họ lúc này bỗng nhiên nhớ lại, từ khi bắt đầu Nam chinh, tiền tuyến chiến báo vô số, nhưng thực sự chưa nhìn thấy tin tức thủ lĩnh Nam Minh, cho dù là Hồn tướng thống suất của Nam Minh, đều xuất hiện rất nhiều lần.

Đường Thiên lại thần không biết quỷ không hay, dẫn dắt binh đoàn xuất hiện tại Quang Minh châu phía ngoài cùng tây đầu!

Người có ngu cũng hiểu rõ chuyện này sẽ sản sinh ảnh hưởng với chiến cuộc đến cỡ nào. Nam Minh lại lặng yên không một tiếng động, bày ra một sát chiêu chí mạng. Cái này là sát chiêu chân chính, ngũ hổ tướng ba tướng xuất kích, Mục Chi Hà trấn thủ biên quan, Quang Minh châu to như vậy, chỉ có Gia Á tọa trấn.

Giờ là thời khắc Quang Minh châu suy yếu nhất.

Bọn họ tận mắt kiến thức qua sức chiến đấu của Thần Trang binh đoàn, bây giờ ở Quang Minh châu có thể dẫn phát năng lượng gió bão, chỉ có binh đoàn trực thuộc Gia Á. Nếu như Đường Thiên lại có thể chữa trị Quang Minh hào, và thêm chi cơ quan binh đoàn Kim Châu phỉ này.

Tê, ba người nhất tề hít vào một hơi.

Bọn họ đột nhiên ý thức được, Thánh điện đã gặp nguy hiểm!

Một khi Mấy người Đường Thiên phát động, thật lớn ưu thế ở tiền tuyến không phát huy bất cứ tác dụng gì, nước xa không giải được cơn khát gần. Trạng thái chiến tranh sẽ tiến nhập tình trạng cực kỳ vi diệu hơn nữa nguy hiểm.

Đến lúc đó then chốt của chiến tranh liền trở thành trận chiến đua thời gian.

Gia Á có thể ngăn cản Đường Thiên hay không trở thành mấu chốt chiến tranh thắng bại. Nếu như hắn có thể kéo dài đến khi ba đạo đại quân đánh tan Nam Minh, hoặc là kéo dài tới tiền tuyến trờ về trợ giúp, như vậy Đường Thiên thâm nhập vào trong lòng Nam Minh, chẳng khác nào tự hãm lao lung. Hơn nữa nếu như Gia Á không cách nào chống lại, vậy binh đoàn do Đường Thiên chỉ huy sẽ trở thành chủy thủ chí mạng cắm vào trái tim Quang Minh châu.

Cái này không thể nghi ngờ là một cái kế hoạch chiến đấu cực kỳ lớn mật, mạo hiểm, cấp tiến.

Nhưng mặc cho theo bất cứ một cái góc độ nào đến xem, đây đều là một cái kế hoạch cực kỳ xuất sắc, theo lý luận mà nói, nó có khá là lớn khả năng thành công.

Mà có thể tự mình mạo hiểm, lấy dũng khí không sợ, chấp hành cái kế hoạch này, Đường Thiên tuyệt đối là một vị thủ lĩnh khiến người kính nể!

Cái này là một vị thủ lĩnh đáng giá đi theo!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 844: Thảo Luận Về Quang Minh Hào

Tam Hồn thành.

Ba người Tái Lôi, Mặc Lãnh cùng Đinh Ốc xoay quanh Quang Minh hào thảo luận tranh cãi giằng co tròn một đêm.

Đường Thiên đưa Đinh Ốc trở lại Tam Hồn thành, liền nói Tái Lôi và Mặc Lãnh ngừng tay toàn bộ công việc trên tay tới đối diện Quang Minh hào.

May là trong khoảng thời gian này, bởi vì Đường Thiên trở về, Tỳ Ba đã sớm dự đoán đến kế tiếp khẳng định có việc lơn. Cho nên sớm thỉnh Mặc Lãnh đại sư thỉnh đến Tam Hồn thành, nhằm chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Mặc Lãnh đại sư ngay từ đầu cũng không nguyện ý buông bỏ nghiên cứu trên tay, nhưng tại Tỳ Ba dùng tình dùng lý để thuyết phục, hắn lại còn đi tới Tam Hồn thành.

Đây là điểm Đường Thiên rất bội phục Tỳ Ba, nàng luôn luôn trong im lặng mà hoàn thành.

Ba vị đại sư tề tụ khiến Đường Thiên rất có lòng tin.

Tái Lôi người này là cuồng nhân nghiên cứu, trong lúc đầu được đến tư liệu về chiến hạm Thánh vực, liền dẫn dắt cơ quan phòng thí nghiệm tiến hành nghiên cứu khá là sâu. Nàng chủ ý là vì sau này sau khi Nam Minh thắng lợi, có năng lực cuồn cuộn không ngừng thu được cũng đủ tài liệu. Nàng có thể tại Đại Hùng tọa trực tiếp sản xuất chiến hạm, tại Thiên lộ, chiến hạm tuyệt đối là cái đại sát khí, kinh khủng lực công kích và phòng hộ lực, sẽ giúp chiến đấu trở nên dị thường đơn giản.

Về phần Nam Minh có thắng lợi hay không, nàng chưa từng cân nhắc qua.

Đinh Ốc mang về không chỉ có là bản đồ, tư liệu đo vẽ Quang Minh hào, còn có lượng lớn tư liệu về tài liệu ở Thánh vực. Chung Ly Bạch quét ngang Hiểu Quang binh đoàn, vơ vét Hiểu Quang thành sạch sẽ, thu hoạch phong phú vượt quá tưởng tượng. Đinh Ốc lại không chút động lòng đối với những tài phú kia, ngay từ đầu hắn liền đem toàn bộ tâm thần đều tập trung đến việc trắc thí, nghiên cứu tính năng các loại tài liệu.

Nguồn tư liệu thực tiễn này của hắn là dị thường quý giá.

Khi hai người Tái Lôi và Mặc Lãnh nhìn thấy phần tài liệu báo cáo này thì hai người kích động được thiếu một chút nhảy dựng lên, ngay toàn thân bình thản như Mặc Lãnh cũng kích động vô cùng. Tái Lôi trực tiếp cầm lấy tóc, hận không thể tự mình tiến nhập Thánh vực.

Mặc Lãnh trong khoảng thời gian này cũng không uổng phí, nguồn gốc của hắn không giống Tái Lôi, phương hướng nghiên cứu cũng không giống Tái Lôi.

Bởi Mặc gia, hắn càng nhiều chính là nghiên cứu như thế nào đào móc tiềm lực tính năng của tài liệu phổ thông, cơ quan nên như thế nào ưu hóa mới có thể khiến tính năng tăng lên lại hạ thấp giá thành. Hắn tổng kết ra rất nhiều lý luận thành thục, mấy năm này, cơ quan hồn giáp của Mặc gia cũng càng ngày càng nổi danh. Cơ quan hồn giáp của Mặc gia, tính năng vĩnh viễn không phải cao nhất, mà là ở tại tình trạng tương đối ưu tú, nhưng cơ quan hồn giáp của Mặc gia, lại vĩnh viễn là cơ quan hồn giáp rất dễ dùng, lên tay nhanh nhất, có hiệu quả nhất.

Ba vị cơ quan đại sư tinh thông lĩnh vực bất đồng, cùng một chỗ va chạm ra ý tưởng, sáng kiến vượt quá tưởng tượng.

Nhưng, nhìn ba vị tranh phong tranh luận, đỏ mặt tía tai, tuy là nhìn quen việc sinh tử, Đường Thiên cũng không khỏi có chút sợ.

Ây da nảy nửa ghê quá... Có điểm quá nhiều rồi!

Đường Thiên không thể không đứng ra cắt đứt ba người như là đang rơi vào điên cuồng, hiếm thấy mà nghiêm túc nói: "Uy uy uy, chú ý thời gian, các vị! Chúng ta không quá nhiều thời gian! Các ngươi cần phải lập tức đưa ra một cái phương án, kéo được càng lâu, đối với chúng ta càng bất lợi! Hôm nay, hôm nay các ngươi cần phải đưa ra một cái phương án, cộng thêm thời gian tu sửa, chúng ta rất gấp gáp. Hiện tại các binh đoàn khác của Quang Minh châu rất có khả năng đã tại trên đường. Chúng ta không thời gian! Ta không cần phải một cái phương án hoàn mỹ, ta chỉ cần một cái phương án khả thi!"

Ba người đều bị lời nói năng có khí phách của Đường Thiên làm chấn động, bên trong phòng thí nghiệm một mảnh yên tĩnh.

Một lát sau, vẻ điên cuồng trong mắt ba người mới dần dần rút đi, bọn họ tỉnh táo lại.

Không sai, Đường Thiên nói được không sai.

Tái Lôi có chút kinh ngạc mà lướt nhìn Đường Thiên. Lúc này, trên mặt Đường Thiên không chút vẻ vui cười thường ngày nào, trong con mắt là dị thường bình tĩnh, toàn thân tản ra khí thế cường đại, giọng nói chân thật đáng tin khiến người sinh không ra chút ý nghĩ phản đối nào.

Nàng có chút hoảng hốt, thì ra cái thiếu niên bệnh tâm thần bình thường động kinh kia đã phát triển làm một vị lãnh tụ xuất sắc.

Nàng nhanh chóng khôi phục vẻ lãnh tĩnh: "Đúng, chúng ta cần phải tiết kiệm thời gian."

Ba người nhanh chóng lại lần nữa cùng nhau thảo luận, nhưng lần này, nhưng không đối đầu gay gắt như lúc trước, mọi người ngữ khí lãnh tĩnh mà dứt khoát.

"Cân nhắc đến hoàn cảnh chiến đấu của Quang Minh hào trong thời gian tới, bị vây công là một loại trạng thái bình thường. Chúng ta đầu tiên cần phải tăng cường khả năng phòng ngự cho nó. Quang Minh hào mạnh nhất chính là bộ phận chính của nó, chúng ta cần phải tận lực lợi dụng điều đó, khả năng phòng ngự của hạm thể cũng nên xoay quanh nó để tiến hành. Chúng ta cần phải một ít điều chỉnh cấu trúc, bên ngoài thân hạm hình thành một cái dẫn lưu(dẫn truyền năng lượng) tráo. Như vậy mà nói, Quang Minh hào ngoại trừ năng lượng tráo, còn có một tầng dẫn lưu tráo bên trong, có hai tầng phòng hộ bảo hộ, năng lực sinh tồn của nó rất mạnh."

"Từ bản đồ đo vẽ, bản thân thân tàu Quang Minh hào đã có khắc hồi lộ tương ứng, mặc dù có chút hồi lộ kết cấu suất lợi dụng năng lượng không cao, tương đối cũ, nhưng nó có một cái ưu thế, nó có thể thừa thụ năng lượng rất kinh người, như vậy chúng ta dứt khoát trực tiếp gia tăng năng lượng lưu, dù sao Ngôi sao thạch tại Thánh vực cũng không đáng giá. Hơn nữa chúng ta có thể lợi dụng bí bảo, đem nó coi như một cái cấu trúc cứ điểm..."

"Hiện tại, tài liệu quý hiếm chúng ta thu được không nhiều, đại bộ phận chủ thể thuyền đều phải dùng tài liệu bình thường tới chế tác. Ta kiến nghị lấy khảm nhập thức kết cấu làm chủ thể, như vậy có thể thật to tăng cường cường độ của nó, lại dùng rời rạc xếp gỗ thức bao phủ tại tầng ngoài. Như vậy nếu như nó gặp công kích, kết cấu rời rạc có thể hấp thu tương đối bộ phận năng lượng, chủ thể của nó sẽ không nhận phá hư..."

Ba người ngươi một lời ta một lời, nói rất nhanh, một loạt danh từ riêng Đường Thiên một câu nói cũng nghe không hiểu, chỉ là cảm thấy rất lợi hại!

Khi Tam Hồn thành sôi động thảo luận thì, Quái Thú binh đoàn của Chung Ly Bạch đang ngày đêm di chuyển vế phía Hồng Thổ thành.

Dẫn đường cho bọn hắn chính là Mai Lỵ Toa(Melissa) cùng Chiêm Sâm, bọn họ ngồi trên một chiếc vận tải thuyền, nhìn Quái Thú đoàn cuồng chạy phía dưới. Vì phòng ngừa bộc lộ thân phận, vận tải thuyền là thuyền cũ từ trong chiến trường bãi tha ma tìm ra miễn cưỡng có thể dùng, hình dạng cùng thanh âm hai người đều trải qua ngụy trang. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội giấu tại chỗ tối càng có lợi đối với kế hoạch của Đường Thiên.

Chung Ly Bạch thô kệch rít gào, gần xa có thể nghe.

"Nhanh một chút, các tiểu tử, tất cả đều đả khởi tinh thần cho ta!"

"Rất tốt chạy, đây là chúng ta tu luyện! Trừ phi các ngươi về sau còn muốn ngồi Linh bộ chiến hạm, bằng không mà nói, tất cả đều chạy rất tốt cho ta!"

Vừa dứt lời, đám Quái thú phía dưới tốc độ dốc tăng, ai nấy giống như liều mạng vậy.

"Chiến hạm không đáng sợ như vậy đi!" Mai Lỵ Toa(Melissa) trợn mắt há mồm.

Chiêm Sâm cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hắn gặp qua rất nhiều binh đoàn, biết rõ binh đoàn binh sĩ có đức tính gì. Những binh đoàn phổ thông kia, xuất phát hoàn toàn dựa vào vận tải thuyền, mà một ít binh đoàn tinh nhuệ, thỉnh thoảng sẽ có phương diện này huấn luyện dã ngoại.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới một ít đồn đãi về Nam Minh, trong đó tựu có Nam Minh binh đoàn rất thích tại năng lượng hải đi bộ huấn luyện dã ngoại, cái này mới làm thế lực khác sưng mắt mà căn bản không cách nào lý giải(thấu hiểu-giải thích).

"Đại khái là một loại truyền thống đi." Chiêm Sâm có chút không xác định: "Bọn họ có truyền thống năng lượng hải đi bộ huấn luyện dã ngoại, chắc là muốn dùng phương thức như vậy tới ma luyện ý chí binh sĩ."

Mai Lỵ Toa(Melissa) ngây người ngẩn ngơ: "Năng lượng hải đi bộ huấn luyện dã ngoại?"

"Đúng vậy." Chiêm Sâm gật đầu: "Hơn nữa là cự ly rất xa, đã từng có người tại biên cảnh Quang Minh châu năng lượng hải, nhìn thấy có thần bí binh đoàn xuất hiện, rất nhiều người suy đoán có khả năng là binh đoàn của Nam Minh."

"Cái này quá điên cuồng rồi!" Mai Lỵ Toa(Melissa) thất thanh kinh hô.

Nếu như nói Quái thú binh đoàn ở phía dưới đường dài bôn tập đã khiến người cảm thấy mệt nhọc dị thường, như vậy năng lượng hải đi bộ, tựu không chỉ có là vấn đề mệt nhọc, mà là nguy hiểm! Năng lượng ăn mòn không chỗ không tại, tùy thời khả năng xuất hiện năng lượng ám cơn xoáy, dù cho chiến hạm vận chuyển cũng không thể bảo chứng tuyệt đối an toàn.

Mai Lỵ Toa(Melissa) nhịn không được hỏi: "Bọn họ không sợ chết người sao?"

Chiêm Sâm bày ra buông tay: "Một loại truyền thống đáng sợ đi!"

"Không phải nói người Nam Vực đều trầm mê tại hưởng thụ, xa xỉ thành phong trào sao?" Mai Lỵ Toa(Melissa) vẻ mặt nghi ngờ hỏi, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) rốt cuộc là một nhà đại hình thương hội, lcú trước đây cũng có không ít đồng bạn buôn bán ở Nam Vực. Chỉ là bởi chiến tranh bạo phát, mới đưa đến những sinh ý này gián đoạn.

"Nam vực là Nam vực, Nam Minh là Nam Minh." Chiêm Sâm lắc đầu: "Ngươi cũng thấy đấy bọn họ như là người trầm mê trong hưởng thụ sao?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) yên lặng.

Thực sự, những ngày này nhìn thấy nghe thấy, những người này tuyệt đối không phải người trầm mê tại hưởng thụ. Bọn họ quần áo mộc mạc, ngay cả Đường Thiên đại nhân, xem ra đều chút nào không thu hút. Ngược lại, Quang Minh châu thế gia đệ tử, phải ngăn nắp hoa lệ hơn nhiều. Chi cơ quan binh đoàn phía dưới này, ngay cả cơ quan khôi lỗi đều xấu xí dị thường, gờ ráp tùy ý có thể thấy, không sơn phủ, giống như phế phẩm đào ra từ trong đống rác.

Nhưng khi chúng nó chạy nhanh, sẽ không còn có người có ý nghĩ như vậy.

Chúng nó lao nhanh như sấm, cuồng dã, hung hãn, thô bạo, thế không thể đỡ, khiến người không chút do dự bất cứ đồ vật gì dám can đảm xuất hiện ở trước mặt bọn họ, nhất định sẽ bị giẫm đạp vỡ tan!

"Vì sao khác biệt lớn như vậy?" Mai Lỵ Toa(Melissa) thì thào tự nói.

Chiêm Sâm lướt nhìn thanh đồng nước lũ toàn lực cuồng chạy ở phía dưới, do dự một chút, thấp giọng nói: "Bọn họ có khả năng không phải người Nam Vực."

"Không phải người Nam Vực?" Mai Lỵ Toa(Melissa) bỗng dưng mở to hai mắt, đầy vẻ khiếp sợ, một lát sau mới phục hồi lại tinh thần, hạ giọng, trong giọng nói lại lộ ra kinh hãi không thể nói ra: "Chẳng lẽ là Kim Châu?"

"Không phải." Chiêm Sâm hạ giọng, ngón tay chỉ thiên không: "Cấp trên truyền lưu một loại thuyết pháp, nói bọn họ khả năng đến từ địa phương khác."

Mai Lỵ Toa(Melissa) sửng sốt một cái: "Địa phương khác là địa phương nào?"

"Không biết." Chiêm Sâm lắc đầu: "Ta biết rõ chỉ có như vậy. Chỉ có cao tầng mới biết được, có một loại thuyết pháp là, Thánh điện đã sớm biết cái địa phương kia, đồng thời muốn chinh phục cái địa phương kia."

Nếu như đổi tại trước đây, Chiêm Sâm là tuyệt đối sẽ không để lộ cái tin tức này trước bất kỳ ai. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thuê mướn hắn, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là thuê mướn. Nhưng bây giờ, mọi người đều tại trên một cái thuyền, hơn nữa là một cái thuyền tuyệt đối không khả năng xuống.

Mọi người bây giờ là đồng bọn, Chiêm Sâm mới dám nói ra cái đồn đãi đáng sợ đến cực điểm này.

Mai Lỵ Toa(Melissa) bỗng nhiên nghĩ đến thuyết pháp lúc trước về Thánh điện, lộ ra vẻ khiếp sợ: "Lẽ nào Thánh điện lúc trước nói Nam chinh là hướng về phía Nam Minh đi, cái này là thật?"

Lí do Nam chinh, Thánh điện nói chính là Nam Minh xúc phạm lợi ích của Quang Minh châu, nhưng loại thuyết pháp này đa số bị người cười nhạt. Ngay cả dân chúng bên trong Quang Minh châu cũng cho rằng mục đích Thánh điện Nam chinh, chính là vì có thể thôn tính Nam Vực.

Thật không ngờ...

"Ngươi biết là tốt rồi, không nên nói lung tung." Chiêm Sâm thấp giọng nói.

Phía trước, hình dáng Hồng Thổ thành xuất hiện tại đường chân trời.

Chung Ly Bạch tinh thần rung lên, không có binh đoàn hộ vệ, Hồng Thổ thành đối với Quái Thú đoàn mà nói, giống như một bữa tiệc lớn!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 845: Binh Không Nhiễm Huyết

Âm thanh mặt đất rung động ầm ầm khiến dân chúng Hồng Thổ thành giật mình tỉnh dậy khỏigiấc ngủ say, mọi người vội vàng mặc quần áo, bay lên không trung.

Từng cái thân ảnh phóng lên cao, trong nháy mắt bầu trời liền dày đặc chi chít rất nhiều người, trên mặt ai nấy đều có thể thấy vẻ kinh hoảng.

Khi cơn lũ thanh đồng thâm trầm đạp tia nắng ban mai xuất hiện tại đường chân trời đất phía xa thì toàn bộ Hồng Thổ thành trở nên tĩnh mịch.

Một lát sau, tiếng thét chói tai kinh hoảng thất thố như là đồng thời vang lên.

"Kim Châu phỉ!"

"Kim Châu phỉ tới rồi!"

...

Tuyệt vọng xám xịt tràn đầy trên từng khuôn mặt kinh sợ, bọn họ nghĩ tới Kim Châu phỉ có thể sẽ đến Hồng Thổ thành, nhưng không nghĩ sẽ nhanh như vậy.

Ầm ầm, ầm ầm.

Bước tiến Quái Thú doanh đi tới chỉnh tề như một, tung lên bụi bặm che phủ bầu trời. Quái Thú nặng nề, mỗi một bước trầm trọng vô cùng,

uy thế từ bước chân của một vạn Quái Thú đồng thời rơi xuống khiến đất rung núi chuyển. Dù cho cách thật xa, mỗi một bước dậy lên tiếng nổ vang đều phảng phất như trọng cổ đập vào trong lòng mọi người.

Cát vàng tung lên bay lượn, từng cái thân ảnh thanh đồng dữ tợn như ẩn như hiện ở trong đó.

Đây là Kim Châu phỉ, Kim Châu phỉ hung danh hiển hách, như mặt trời ban trưa!

Tốc độ chúng nó không nhanh, giống như một tòa tùng lâm thanh đồng di động, chậm rãi tới gần Hồng Thổ thành.

Bọn họ bình tĩnh, ung dung mà bước từng bước tiến đến trầm trọng tụ tập thành cơn lũ, giống như vạn quân nện chùy, một chùy tiếp một chùy mà rơi vào trong lòng mọi người ở Hồng Thổ thành trên không. Toàn bộ ý chí cùng kiên tâm chống lại, dưới một chùy một chùy đánh mạnh như vậy, bắt đầu vỡ toang, lan tràn, Cho đến sụp đổ.

Hồng Thổ thành triệt để nổ tung tổ, vô số người như con ruồi không đầu loạn chạy ở trong thành, người nhận ra tình thế nhanh chóng đã mang theo cái bao tùy thân, theo một cửa thành khác bỏ chạy đi xa.

Cơn lũ thanh đồng kèm theo cát vàng bay lượn đi tới ngoài Hồng Thổ thành, đột nhiên ngừng lại.

Hô!

Gió to thổi tận cát vàng.

Từng con Quái Thú dữ tợn cuối cùng hiện ra ở trước mặt mọi người.

Thời gian giống như tại giờ khắc này dừng lại, toàn bộ cảnh vệ, dân chúng thấy tận mắt một màn này, đều không kiểm soát được nín thở, phảng phất có một cái tay vô hình bóp lấy cổ họng bọn họ, hít thở không nổi.

Đầu óc bọn họ trống rỗng.

"Hàng hay là không hàng?"

Bỗng dưng, Chung Ly Bạch tiếng rít gào cuồng dã như sấm nổ tung tại bầu trời tĩnh mịch, sát ý nồng nặc đến như là sắp tràn ra khiến mọi người giống như đột nhiên hoàn toàn run sợ.

Còn chưa đợi bọn hắn phản ứng lại.

Quái Thú dữ tợn như rừng ở dưới thành đồng thời giậm chân, mặt đất dường như mặt trống bị mạnh mẽ gõ một cái, bụi bặm trên tường thành bị chấn đông tung bay.

"Hàng hay là không hàng!"

Vạn người đồng thanh hét lớn, hơn vạn đạo âm ba tụ tập thành cơn lũ rung động nhân tâm, mang theo âm vang ong ong, chậm rãi tiêu tán trong không trung.

Sát ý bài sơn đảo hải lăng không đập vào mặt, thiên địa biến sắc, Hồng Thổ thành giống như sau một khắc sẽ bị nghiền ép vỡ tan!

Toàn bộ ý chí chống lại còn chưa thiêu đốt, liền bị cơn lũ xé tan. Toàn bộ nhiệt huyết còn chưa nguội lạnh liền bị triệt để vỗ tan.

Yên tĩnh như chết, xám trắng như chết.

Hồng Thổ thành, đầu hàng.

Trên Vận tải thuyền Mai Lỵ lúc này Toa(Melissa) cùng Chiêm Sâm hoàn toàn bị chấn động, biểu tình của hai người không khác nhau là mấy, mở lớn miệng, biểu tình trên mặt cứng lại, đầu óc bọn họ trống rỗng.

Qua hơn nửa phút, hai người mới từ trong chấn động phục hồi lại tinh thần, một màn vừa mới rồi hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Thủ vệ tại Hồng Thổ thành yếu ớt, bọn họ là hiểu rõ là. Bọn họ chưa từng cảm thấy, Hồng Thổ thành có thể chống lại bước chân Quái Thú binh đoàn, nhưng bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới, Quái Thú đoàn lại có thể có thể vũ khí không đụng máu đã chiếm được Hồng Thổ thành.

Nơi này là Bạch Dã châu, nơi Tây Bộ hung đồ hoành hành, đạo phỉ tàn sát bừa bãi, bất cứ cảnh vệ của một cái thành thị nào, đều không phải hạng người ý chí bạc nhược. Thương hội bên trong thành, hơi có gia sản, liền có mấy trăm hộ vệ, ai nấy dũng mãnh thiện chiến. Đỉnh cấp thương hội như Tây Bộ thương hội vậy, các loại hộ vệ tổng cộng hơn một nghìn cũng không gì kỳ quái. Lại thêm to to nhỏ nhỏ Lấy quặng đoàn, Dong binh đoàn, số lượng nhân viên chiến đấu tại Hồng Thổ thành vượt hơn xa Quái Thú đoàn!

Nhưng, Hồng Thổ thành đầu hàng rồi.

Cái này là khiến người ta không thể tưởng tượng, nếu không tận mắt nhìn thấy một màn này.

Tận mắt nhìn thấy cảnh này, Mai Lỵ Toa(Melissa) cũng không thể oán giận Hồng Thổ thành thiếu ý chí chống lại.

Không ai có thể đủ tại uy thế như vậy, duy trì (giữ) ý chí chống lại. làm là một vị đội hữu bàng quan, bản thân Mai Lỵ Toa(Melissa) tại một khắc kia cũng bị chấn động đến nỗi đầu óc trống rỗng, nàng có thể tưởng tượng, những người trên không Hồng Thổ thành kia, kinh hãi trong lòng sẽ đạt đến tình trạng gì.

Đây là một đám quái thú chân chính, bọn họ hung hãn, dũng mãnh, điên cuồng, khi bọn họ lấy kỷ luật giống như sắt thép hợp thành một chi binh đoàn, bọn họ chỉ sẽ mang đến tuyệt vọng và tử vong.

Chiêm Sâm cũng thần tình dại ra, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng sau một lát, hắn thì thào tự nói: "Tâm lý chiến..."

Hắn đã từng đảm nhiệm qua ở binh đoàn, tự nhiên có thể nhìn ra, Chung Ly Bạch sử dụng chính là tâm lý chiến. Nhưng, có thể đem tâm lý chiến vận dụng đến loại tình trạng này, trình độ Chung Ly Bạch tuyệt đối không thấp.

Trong trải qua của Chiêm Sâm, những võ tướng hắn gặp qua kia, không ai có thể làm được.

Thực sự là một gã võ tướng đáng sợ!

Một trận chiến này, không, cũng không chiến, triệt để phá vỡ ấn tượng của hắn về Chung Ly Bạch lúc trước. Lúc trước ấn tượng của hắn về Chung Ly Bạch cũng không tốt, thô lỗ lỗ mãng bạo ngược, mang theo một chút tố chất thần kinh, luôn luôn sẽ khiến người không thể yên lòng, cảm thấy hắn không biết lúc nào sẽ làm ra chuyện khác người gì. So sánh với một người khác, vị võ tướng Nhiếp Thu, lại là khí độ phi phàm, mặc cho từ khi nào, đều vân đạm phong khinh như vậy.

Chiêm Sâm biết rõ mình đã cực kì sai lầm.

Phía dưới bề ngoài nhìn như hào sảng bạo ngược, gã này có lòng dạ cực sâu.

Nam Minh, quả nhiên không phải tầm thường!

Chiêm Sâm tâm sinh cảm khái, lúc Quang minh vừa mới bắt đầu Nam chinh, Quang Minh châu trên dưới đều cực kỳ lạc quan, đại quân ào ào tiến xuống. Thời kì đầu chiến tranh, cũng thực sự là như thế, Nam Vực cũng được, Nam Minh cũng vậy, đều là dễ dàng sụp đổ. Nhưng theo chiến tranh tiến hành, Nam Vực tuy rằng cũng tổ chức chống lại, nhưng uy hiếp không lớn. Mà Nam Minh vừa mới thành lập lại ngoài dự đoán mọi người mà ổn định thế cục, biểu hiện ra sự bền bỉ kinh người.

Trước đây Chiêm Sâm không nghĩ quá nhiều, nhưng bây giờ tiếp xúc gần gũi, mới biết được cái đoàn người này là lợi hại cỡ nào.

Mỗi một vị đều có chỗ độc đáo riêng, dưới trướng đại nhân lại tụ tập nhân tài đông đảo như thế, trong lòng Chiêm Sâm khó giải thích trở nên lửa nóng, đối với tương lai nhiều ra mấy phần ước mơ.

Mai Lỵ Toa(Melissa) vừa thấy đến Chung Ly Bạch nhân tiện nói: "Chúc mừng tướng quân."

Chung Ly Bạch lắc đầu: "Không gì để chúc mừng."

Mai Lỵ Toa(Melissa) cho rằng Chung Ly Bạch đang khiêm tốn, không khỏi cười nói: "Rốt cuộc là một trận thắng lợi."

"Cái này cũng gọi là thắng lợi?" Chung Ly Bạch không cho là đúng, đầy vẻ xem thường và khinh miệt: "Một đám phế vật, cũng xứng làm đối thủ của ta? Các ngươi tốc độ nhanh lên một chút, không nên lãng phí thời gian."

Dứt lời, xoay người rời đi, để lại Mai Lỵ Toa(Melissa) và Chiêm Sâm, một người thì ngây ra, mỗi người đầy vẻ bội phục.

Hồng Thổ thành mọi nhà đại môn (cửa chính) đóng chặt, bọn họ trốn ở sau cửa run rẩy cầm cập, tại Tây Bộ nếu như phát sinh thổ phỉ phá thành, đốt giết đánh cướp mới là thái độ bình thường, đồ thành đều không khiến người kỳ quái.

Chung Ly Bạch mang theo đội thân vệ, đằng đằng sát khí dọc theo đường phố dò xét.

Chung Ly Bạch xuất thân học viện phỉ khí mười phần, nhưng đối với kỷ luật tuân thủ nghiêm ngặt, như là giống như bản năng. Kỷ luật của hắn chỉ có một cái, phục tùng mệnh lệnh của hắn. Hắn biết rõ thủ hạ của mình là một đám mặt hàng gì, cái này là một đám thổ phỉ chân chính, hơn mười năm dưỡng thành thói quen không dễ dàng cải biến như vậy.

Chung Ly Bạch sắc mặt âm trầm, hơn mười tên binh sĩ bị đội thân vệ bắt bên người hắn, khóc rống, không ngừng cầu xin.

"Một cái không lưu." Giọng Chung Ly Bạch lãnh khốc được không một tia nhiệt độ: "Thi thể treo tại nơi cao nhất Hồng Thổ thành, dám vi phạm mệnh lệnh của ta, thì phải có chuẩn đích tư tưởng sẽ chết."

Hắn có thể khoan dung binh sĩ của mình trước đây là thổ phỉ, cũng khả dĩ khoan dung bọn họ bây giờ lại còn thổ phỉ, chỉ cần là mệnh lệnh của hắn.

Về phần tương lai, bọn họ phải trước tiên ở sống sót ở dưới tay mình rồi nói tiếp.

Mặc cho theo cái nào góc độ mà nói, hắn đều không phải cái tướng quân tốt thương lính như con gì, hắn có khả năng tự mình hiểu lấy, hơn nữa rất cho rằng vinh.

Khi Mai Lỵ Toa(Melissa) nhìn thấy thi thể treo tại chỗ cao, sắc mặt trắng bệch, nàng chưa từng đối chiến tướng quân lãnh khốc như thế, ngay cả đối với người mình đều là tàn khốc như thế. Hắn lẽ nào sẽ không sợ thủ hạ phản kháng sao?

Mà kính ý trên mặt Chiêm Sâm càng nặng, Chung tướng quân trị quân nghiêm khắc, thực sự là vượt quá tưởng tượng a.

Hai người đối với Hồng Thổ thành rất quen thuộc, tại bọn họ dẫn đắt, bọn họ nhanh chóng tìm đến nội khố trong Hồng Thổ thành, kể cả một ít đại thương khố của Tây Bộ thương hội. Chung Ly Bạch bọn họ tới được quá nhanh, thương khố vật tư căn bản không kịp chuyển đi.

Đoạt thuyền, đoạt công tượng, đoạt tài liệu...

Chung Ly Bạch bỗng nhiên cảm thấy chuyện mình làm cũng chẳng khác gì thổ phỉ, nhưng vẫn không ngừng mà thúc giục binh sĩ nhanh hơn năng suất.

Nhìn thấy tràng diện khí thế ngất trời, hắn khá là thỏa mãn.

Binh lính không gặp phải bất cứ sự chống cự nào, thị chính nội khố cũng được, thương hội thương khố cũng vậy, đối với những cảnh vệ kia mà nói, dù sao không phải thứ của bọn họ, đáng giá vì đó liều mạng sao?

Đây mới là nguyên nhân Chung Ly Bạch không đi đoạt những dân chúng kia, mà không phải mấy cái luận điệu gì mà vật nhỏ không thèm phạm các loại. Đoạt đồ của dân chúng, đó là tài sản bọn họ tân tân khổ khổ tích lũy được, khẳng định sẽ có rất nhiều người liều mạng.

Chảy máu xung đột các loại, Chung Ly Bạch từ đầu không thèm để ý, hắn chỉ là ngại phương thức này hiệu suất quá thấp.

Về phần binh sĩ bị chém giết, không phải bởi vì bọn họ đánh cướp dân chúng, mà là bởi vì bọn họ vi phạm mệnh lệnh của hắn.

"Động tác nhanh lên một chút, mười tiếng đồng hồ sau, chúng ta hoàn toàn rút lui."

Chung Ly Bạch đột nhiên trầm giọng nói.

Mai Lỵ Toa(Melissa) ngẩn ngơ, lướt nhìn chồng chất như núi thương khố, nhịn không được nói: "Mười tiếng đồng hồ, chúng ta dời không xong!"

"Dời không xong thì không cần nữa!" Chung Ly Bạch như đinh đóng cột.

"Nhưng..." Mai Lỵ Toa(Melissa) gấp giọng nói.

Chung Ly Bạch vung tay lên, lạnh lùng nói: "Không nhưng nhị gì hết, cái này là mệnh lệnh!"

Chiêm Sâm vội vàng giữ Mai Lỵ Toa(Melissa) lại, hắn biết rõ Chung Ly Bạch một khi đã đưa ra quyết định, liền nhất định không thay đổi.

Chung Ly Bạch không để ý tới hai người, ánh mắt hắn cẩn thận nhìn chằm chằm địa đồ, trong lòng nhẩm tính thời gian. Hắn có cái nhìn đại

cục xuất sắc, hắn biết rõ, tại trước lúc Linh bộ không hình thành sức chiến đấu, hắn cần phải gánh lấy hấp trọng trách dẫn địch nhân chú ý.

Bây giờ quy mô cùng sức chiến đấu của Quái Thú đoàn, đối phương cũng thăm dò ra kém không nhiều rồi.

Hiện tại đối phương nhất định đang tại tập kết binh đoàn, chuẩn bị đến đây tiêu diệt bọn họ. Tập kết binh đoàn là cần phải thời gian.

Trong khoảng thời gian này, chính là cơ hội của mình.

Hung quang chợt lóe rồi biến mất trong mắt Chung Ly Bạch.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 846: Kế Hoạch Của Binh

Đội tàu khổng lồ giống như đàn chim đen ngòm dần dần bay đi xa.

Chung Ly Bạch dõi mắt nhìn ra xa, phụ trách hộ tống chính là Linh bộ hạm đội, thế lực ở Bạch Dã châu như là bị hắn càn quét không còn, không cần phải lo lắng các loại chuyện như nửa đường bị đoạt. Nhìn thấy phong thái Linh bộ hạm đội coi như bình ổn phi hành, hắn không khỏi lộ ra một nét tươi cười khó có được.

Xem ra bọn chúng gần nhất không lãng phí thời gian.

Hắn xoay người nhìn Quái Thú thanh đồng giống như rừng rậm xung quanh, trong lòng hào khí lập tức dâng trào.

Trước đây hắn rất ước ao chỉ huy Linh bộ như Nhiếp Thu, tố chất của Linh bộ đội viên thực sự quá tốt, có được thực lực cá nhân mạnh mẽ, ý chí kỷ luật cứng như sắt thép, tuyệt đối phục tùng, đám người Hàn Băng Ngưng ai nấy đều có thể độc ngăn cản một mặt, khá là xuất sắc.

Bọn họ là binh sĩ mà bất cứ một vị tướng lĩnh gì đều tha thiết ước mơ.

Ngược lại, những thổ phỉ sơn tặc thủ hạ của hắn này, là một đám ô hợp.

Nhưng bây giờ, hắn đã không ước ao được như Nhiếp Thu, Linh bộ vẫn là một chi binh đoàn cường hãn, nhưng Quái Thú đoàn của hắn, cũng cũng không chút nào kém hơn. Mắt thấy một đám ô hợp trong tay mình, chậm rãi lột xác thành một chi hùng binh dũng mãnh hung hãn, cảm giác thành tựu như vậy khiến hắn trầm mê.

Không, bây giờ còn chỉ là cái hình dáng cơ bản, cách hùng binh chân chính còn có con đường rất dài phải đi.

Chung Ly Bạch rất có lòng tin.

Vừa nghĩ đến kế hoạch chiến đấu kế tiếp, chiến ý đột nhiên bị đốt cháy, giống như liệt diễm hừng hực thiêu đốt dâng trào kích động ở trong thân thể hắn.

Tương lai đầy rẫy chông gai nguy hiểm, hắn lại nhìn như niềm vui, kích thích khi giãy dụa giữa sinh và tử khiến hắn mê mẩn. Trong nội địa của địch nhân, phá hư, phá hư không kiêng nể gì cả, như sói ở trong trùng vây của địch nhân tìm kiếm thời cơ chiến đấu, đây mới là chiến đấu mà hắn muốn, đây mới là cuộc sống mà hắn muốn.

Thực sự là khiến người nhiệt huyết sôi trào!

"Xuất phát!"

Mệnh lệnh trầm thấp hữu lực, giống như con sói gầm nhẹ.

Quái Thú đoàn ầm ầm hành động.

Bạch Dã châu, Nghĩa địa chiến hạm, bây giờ đã trở thành một cái công trường náo nhiệt vô cùng. Trên thân tàu Quang Minh hào nguy nga đầu người chuyển động, các công tượng bận rộn tại mặt trên xem ra dày đặc chi chít giống như kiến.

Trên đất trống xung quanh Quang Minh hào chất đầy các loại tài liệu, đủ mọi màu sắc, tản ra những quầng sáng màu sắc khác nhau, những thứ này đều là chiến lợi phẩm của Quái Thú đoàn tại Hiểu Quang thành.

Ánh mắt Phất Lan Khắc Tư(Franks) dừng lại chốc lát tại trên người Đinh Ốc, cảm giác có chút quái dị.

Khi Đường Thiên và Đinh Ốc cầm một đống bản vẽ trở về, trong lòng lão lại còn có chút ngờ vực. Không phải là không tín nhiệm Đường

Thiên, mà là lão biết rõ Chiến hạm binh đoàn siêu cấp như Quang Minh hào vậy, độ khó kiến tạo là lớn cỡ nào. Tuy rằng cái khó nhất là thân tàu thì bọn họ đã không cần phải cân nhắc, nhưng dù cho kiến tạo cái bộ phận khác không phải chuyện dễ.

Bản vẽ chiến hạm mới mẻ vừa ra lò lập tức xác minh lo lắng của Phất Lan Khắc Tư(Franks) tuyệt đối không phải dư thừa. Hình dạng tân chiến hạm trên bản vẽ kỳ quái cực kỳ, xem ra như dùng một đống bọt biển xếp thành, lão thậm chí lo lắng chúng nó có đổ xuống hay không.

Đây là cái quái thuyền gì, lúc đó lão trợn mắt há mồm.

Được rồi, chỉ cần có thể bay là được, phục hồi lại tinh thần lão chỉ có thể an ủi mình như thế.

Vốn có án theo cách nghĩ của lão, tìm không được tạo thuyền đại sư, vậy thì tìm một cái cao giai Tạo thuyền sư dùng tạm cũng được. Thật không ngờ đại nhân lại đem cái công trình này trực tiếp giao cho Đinh Ốc, lão cũng cuối cùng hiểu rõ chức nghiệp của Đinh Ốc, cơ quan đại sư.

Người có thể tại bất cứ một cái lĩnh vực gì thu được xưng hào đại sư đều khiến người kính trọng, cơ quan đại sư cũng không ngoại lệ. Nhưng một vị cơ quan đại sư đảm nhiệm Tạo thuyền tổng giám, không phải nói Phất Lan Khắc Tư(Franks) chưa thấy qua, ngay cả nghe lão cũng chưa nghe nói qua. Cũng không chỉ là phương diện kỹ thuật, càng nhiều chính là phương diện công trình. Cơ quan khôi lỗi lớn cỡ nào, một người thậm chí mấy người đã đủ rồi. Thế nhưng chiến hạm có nhỏ cũng cần phải một chi đội ngũ đoàn đội hiệp tác hoàn thành. Mà Chiến hạm binh đoàn siêu cấp như Quang Minh hào vậy, cần phải kể tới hàng mười, thậm chí hàng trăm chi đội ngũ hợp tác, mới có khả năng hoàn thành, cái này yêu cầu hà khắc đối với Tạo thuyền tổng giám.

Nhưng liên tục mấy ngày, hắn lại kinh ngạc phát hiện Đinh Ốc chỉ huy đâu vào đấy, khá là lão luyện.

Lẽ nào cơ quan sư cũng lợi hại như vậy sao?

Trong lòng Phất Lan Khắc Tư(Franks) nghi hoặc vô cùng, hắn phụ trách điều hành tài liệu, lý giải(thấu hiểu-giải thích) đối với công trình tuyệt đối không chỉ bên ngoài. Vả lại bất cứ trình độ chế tạo chiến hạm nào, năng lực điều hành mà Đinh Ốc biểu hiện ra ngoài tuyệt đối là người từng trải qua đại công trình.

Hắn nghĩ nát đầu cũng nghĩ không rõ, một cái cơ quan đại sư, sao lại tinh thông đại công trình?

Đường Thiên đang tại liên hệ với Binh.

"Đinh Ốc tự mình muốn tới..." Binh trầm mặc chốc lát, mới nói: "Cũng được, mặc cho sống hay chết, chiến trường vĩnh viễn là nơi chúng ta quy túc, ngươi giúp ta chiếu cố hắn."

"Yên tâm yên tâm, ta nhưng không ngu đến mức bảo hắn ra tiền tuyến." Đường Thiên đắc ý dào dạt: "Hắn đang chế tạo chiến hạm đó, một chiếc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp, đã nghe nói tới Quang Minh hào chưa? Chiến hạm binh đoàn siêu cấp đời thứ nhất của Quang Minh châu, bây giờ chỉ còn lại có thân tàu, chúng ta dự định lợi dụng phế thải một cái. Không có Tạo hạm đại sư, chỉ có thể để Đinh Ốc tham gia rồi."

"Yên tâm đi. Không vấn đề." Binh sung mãn tự tin đối với Đinh Ốc: "Nhớ kỹ căn cứ của chúng ta không? Còn có quân giới khố, những đại công trình này, trước đây đều là Đinh Ốc phụ trách, lúc đó hắn Thế nhưng đốc công số một trong binh đoàn chúng ta. Thứ hắn xây dựng đều hơn vạn năm vẫn còn có thể dùng."

"Ta đối với Đinh Ốc có lòng tin." Đường Thiên lời thề son sắt, lập tức lại bổ sung một câu: "Dù sao cũng không cái lựa chọn khác."

Binh không dây dưa tại cái vấn đề này, chuyển đề tài: "Chung Ly Bạch hắn là đã xuất kích rồi đi, kế hoạch của hắn không sai, chỉ là hắn đưa mình vào nguy hiểm khá lớn. Tuy nhiên gã này tương đối điên cuồng, rất thích hợp làm loại công việc vừa vừa mệt này. Nói tới chúng ta còn phải cảm tạ chòm Sư Tử, đưa hai gã đại tướng cho chúng ta."

Binh thổi âm thanh huýt sáo, Đường Thiên có thể tưởng tượng đến bộ dáng gã này nuốt vân thổ vụ đắc chí.

"Phía bên ngươi có thể thủ được không?" Đường Thiên có chút lo lắng hỏi.

Binh suy nghĩ một chút, mới phun ra một chữ: "Huyền(như là/không biết)."

Đường Thiên mô phỏng theo Binh vừa rồi, huýt sáo nói: "Không thể nào, danh tướng quả to còn sót lại của Nam Thập Tự binh đoàn vậy mà bị đánh được không lực hoàn thủ, hiện tại lại ngay cả lòng tin cố thủ cũng không. Đường Sửu nếu như biết rõ, kẻ mà hắn nỗ lực truy đuổi chính là cái trình độ này, nhất định sẽ khóc rống chảy nước mắt."

Binh ha ha cười, lơ đểnh: "Thực sự là gã đáng thương."

Hắn ngữ khí chợt chuyển, trở nên nghiêm túc tin thật: "Câu Thành Văn Đao đã phát điên rồi, ngươi biết gần nhất thủ hạ của hắn thương vong bao nhiêu không? Hơn sáu vạn, nhưng hắn ngay cả trán cũng không nhăn một cái. Binh đoàn trợ giúp của Quang Minh châu đã tại trên đường, hơn hai mươi vạn người. Hai mươi vạn pháo hôi, lại thêm một tên điên không tiếc mạng như thế, phòng tuyến đã sắp đến điểm tới hạn."

Đường Thiên thật không ngờ tình huống trở nên tệ như thế: "Vậy phía bên ngươi có dự định gì?"

Binh bình thản cười đắc ý: "Ngươi không cảm thấy cái này đối với chúng ta là chuyện tốt sao?"

"Phòng không được lại còn chuyện tốt? Đại thúc, đầu óc ngươi không cháy hỏng rồi đi." Đường Thiên nhíu mày.

"À à, quên mất, với chỉ số thông minh của ngươi, muốn nhìn hiểu rõ huyền cơ nơi đây, là hoàn toàn không khả năng." Binh lại huýt sáo một cái: "Trước đây chúng ta thủ vững Thương châu, bởi vì cái này là thông

đạo thông tới Thiên lộ, là đường lui của chúng ta. Thế nhưng hiện tại, then chốt thắng lợi của chúng ta ở đâu? Chúc mừng ngươi, thiếu niên, ngươi sắp trở thành con bài chủ chốt quyết định thắng bại trên toàn bộ chiến trường!"

"Cái này ta biết rõ a." Đường Thiên còn không quá hiểu rõ.

"Sau khi then chốt thắng bại biến thành ngươi, kế hoạch tác chiến của chúng ta cần phải tiến hành xoay quanh ngươi, thủ vững Thương châu đã không phải cần thiết như vậy. Đó là cửa thông đạo, cần phải tiến nhập Lam Hải, bọn họ rất khó ở trong thời gian ngắn tìm đến. Huống hồ chúng ta có Thức Tỉnh binh đoàn Ba Ba Lạp bọn họ, tại Lam Hải có tuyệt đối ưu thế sân nhà. Không cách nào ngăn cản đại quân, quấy rầy bọn chúng dò đường là tuyệt đối không vấn đề. Nói cách khác, ở trong khoảng thời gian ngắn, dù cho Câu Thành Văn Đao chiếm được Thương châu, hắn cũng đi không được Thiên lộ."

Binh ngữ khí dị thường lãnh tĩnh.

"Ngươi nếu đã trở thành then chốt thắng bại, vậy chúng ta bây giờ cần phải thực hiện hai cái mục tiêu, một mục tiêu là thời gian, tranh thủ thời gian thế nào chứ? Thời gian ngươi phát động. Mà một cái mục tiêu khác thì là làm chậm tốc độ bọn chúng quay về viện trợ, nói cách khác, tại trước lúc ngươi cắm thẳng cào trái tim Quang Minh châu, ngăn chặn bọn chúng. Làm cho ra Thương Châu, chính là cái mục đích này."

Binh lãnh tĩnh được như băng một dạng, không một tia cảm tình, Đường Thiên hoàn toàn bị cấu tứ kế hoạch chiến tranh của hắn hấp dẫn.

"Bọn chúng chiếm Thương Châu, chuyện thứ nhất, chính là cần phải cố thủ Thương Châu. Ta sẽ lưu một cái phế tích cho hắn, sau đó càng không ngừng công kích quấy nhiễu hắn. Câu Thành Văn Đao thiện công không thiện thủ, bốn mặt là địch, muốn cố thủ Thương Châu, mặt khác hai lộ đại quân cũng nhất định sẽ đồng thời bố phòng phụ cận tại Thương Châu. Mà trọng điểm công kích của chúng ta là tuyến tiếp của bọn chúng

viện. Chỉ cần chúng ta chặt đứt tuyến tiếp viện của bọn chúng, tiếp tế tiếp viện liền gặp áp lực rất lớn."

Binh bỗng nhiên cười khẽ: "Bọn họ nhất định sẽ cân nhắc vấn đề này, tỷ như lần này bọn họ mang tiếp tế tiếp viện khẳng định khá nhiều. Thương Châu cách Quang Minh châu xa xôi, muốn bảo chứng tuyến tiếp viện lâu dài, lực lượng bọn họ sẽ thật to phân tán. Thậm chí vì bảo đảm tuyến tiếp viện an toàn, bọn họ sẽ theo bên trong Quang Minh châu tiếp tục điều binh đoàn lại đây. Kể từ đó, bên trong Quang Minh châu liền trở nên càng thêm trống rỗng, ngươi cũng càng thêm dễ dàng đắc thủ. Mà chúng ta chỉ cần tập trung lực lượng, chặt đứt tuyến tiếp viện của chúng. Tuyến tiếp viện không phải mục tiêu chân chính của chúng ta. Mục tiêu chân chính của chúng ta là ngăn chặn nước chân bọn chúng quay về tiếp viện, sáng tạo cơ hội cho một kích trí mạng của ngươi."

"Có điểm lợi hại a." Đường Thiên thì thào, hắn không thể không thừa nhận, ý nghĩ của Binh rất xuất sắc.

Then chốt là cũng có khả năng thực hiện. Ở trong tình huống không biết sự tồn tại của hắn, Quang Minh châu là tuyệt đối đoán không được ý đồ chiến lược chân thực của bọn họ.

Binh không hề cử động, lúc này hắn tản ra mãnh liệt khí tràng, trầm giọng nói: "Vì để đối phương bị lừa, chúng ta không thể nhanh buông tha như vậy, trái lại, ta đã hạ lệnh Tiểu Hạc Tử tử thủ phòng tuyến, còn phái lượng lớn tiếp viện. Không những như thế, chúng ta cũng sẽ hoàn toàn rút lui từng bước một tới, tận lực tranh thủ thời gian cho ngươi. Nhiệm vụ của ngươi cũng không nhẹ, lần này giao thủ cùng ba gã của Quang Minh châu, phát hiện trình độ bọn chúng thật thực sự lợi hại. Tuy rằng Quang Minh châu chỉ còn lại có một mình Gia Á, cũng tuyệt đối không dễ đối phó. Ngươi nhất định không thể để hắn có thời gian phản ứng, Gia Á thiện thủ, một khi hắn quyết định tử thủ, ngươi không thể nhanh chóng giải quyết chiến đấu, tình thế sẽ trở nên rất bất lợi cho chúng ta. Hơn nữa, thiếu niên..."

Giọng Binh dừng lại, trở nên dị thường nghiêm túc: "Ngươi nhất định phải tiết kiệm thời gian, hiện tại mỗi một giây dành cho ngươi, đều là dùng tính mạng của người khác đổi lấy."

Đường Thiên toàn thân chấn động, sát ý đột nhiên nồng, trong mắt tinh quang đại thịnh, biểu tình trở nên trầm ngưng tin thật, không còn chút vẻ cười đùa thường ngày nào, hắn gật mạnh đầu, trịnh trọng vô cùng nói: "Ta biết!"

Binh trùng điệp nói: "Tất thắng!"

Đường Thiên dùng sức siết chặt nắm tay: "Tất thắng!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 847: Tây Bộ Thương Hội Phản Kích

Tây Hải châu là một châu lớn trọng yếu tại Tây bộ Quang Minh châu, toàn bộ Tây bộ ước chừng có hai mươi lăm phần trăm giao dịch kim chúc tiến hành ở chỗ này, một trong bốn cái thị trường giao dịch Tây Hải kim chúc khoáng vật trọng yếu nhất tại Tây Bộ, cái này cũng làm cho Tây Hải châu trở thành một trong những châu phồn hoa nhất Tây Bộ.

Nhưng bây giờ, phòng hội nghị Tây Hải châu lại là bầu không khí nghiêm trọng.

"Thương hội chúng ta đang bị thổ phỉ cướp sạch, Kiều Nạp Sâm trưởng lão và Áo Đăng trung thành và tận tâm với hắn, tất cả đều bị thổ phỉ sát hại tàn khốc. Cức Luân binh đoàn, Hiểu Quang binh đoàn, tất cả đều bị đả kích chí mạng, Hồng Thổ thành bị cướp sạch không còn! Chính quyền địa phương rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Trời ạ! Thổ phỉ cường đại như thế xuất hiện tại Tây Bộ, lại chẳng một ai biết được. Nếu như nhóm thổ phỉ này không nhanh chóng bị tiêu diệt, tổn thất của tệ hội không thể được thu hồi, Tây Bộ thương hội chúng ta đây biểu thị nghi ngờ đối với năng lực các vị. trên lãnh thổ của chính chúng ta, lại ngay cả an toàn và tài sản cũng không thể có thể đảm bảo..."

Lan Tư ngồi ở phía dưới, nâng cằm, phía dưới mái tóc vàng chói mắt, biểu tình có vẻ buồn ngủ.

Nặc Mạn(Norman) ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nhắc nhở: "Ngươi như vậy không hay lắm đâu."

Lan Tư mơ mơ màng màng mở mắt: "Có cái gì mà không hay? Ta có thể đoán được tiếp theo hắn sẽ nói gì. Ta không phải hộ vệ của Tây Bộ

thương hội. Lại nói, Tây Bộ thương hội binh hùng tướng mạnh, loại trang bị kia đãi ngộ kia, binh đoàn chúng ta ngay cả xách giày cho người khác cũng không xứng."

"Nhưng đắc tội bọn họ, đối với chúng ta cũng không tốt." Nặc Mạn(Norman) thấp giọng nói: "Tây Bộ thương hội lần này nổi khùng rồi, nói không chừng chúng ta cũng sẽ nhận điều lệnh."

Hắn có chút thổn thức: "Áo Đăng có điểm đáng tiếc, trình độ hắn không sai."

Lan Tư trầm mặc chốc lát, mới thản nhiên nói: "Đúng vậy."

Bây giờ Áo Đăng như là đã sớm bị người quên, mọi người đã rất khó nhớ lại, lúc Áo Đăng tuổi còn trẻ thì mặc cho thực lực lại còn danh vọng, so với Lan Tư hiện tại cũng không chút nào kém hơn. Đáng tiếc, một lần thụ thương triệt để hủy hoại vị võ tướng xuất sắc này.

Chết ở trong tay thổ phỉ, đối với võ tướng đã từng quát tháo chiến trường mà nói, không thể nghi ngờ là sỉ nhục.

"Lan Tư tướng quân!"

Một cái thanh âm giọng điệu kịch liệt cắt đứt Lan Tư hoài niệm, hắn ngẩng đầu, đối diện đại biểu của Tây Bộ thương hội, thản nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

Ánh mắt chạm đến cặp con mắt chưa nhìn ra vui giận kia, khí thế kiêu ngạo hung hăng của đại biểu Tây Bộ thương hội bị kiềm hãm, hắn bỗng nhiên nhớ lại, Lan Tư trước mặt không phải là võ tướng phổ thông.

Tướng lĩnh cao giai nhất Quang Minh châu là ngũ hổ tướng, ngay phía dưới, đó là mười hai danh trung tướng, bọn họ là lực lượng trung kiên của Quang Minh châu. Quang Minh châu lãnh địa rộng lớn, chính là bởi có mười hai vị trung tướng tọa trấn, mới thủy chung gió êm sóng lặng.

Mười hai danh trung tướng không một ai là hạng người hời hợt, ai nấy thực lực đều khá là xuất sắc. Nếu như ngũ hổ tướng xuất hiện chỗ trống, tân hổ tướng sẽ được tuyển chọn từ trong mười hai vị trung tướng này mà ra. Lan Tư tuổi còn trẻ được nhìn làm một trong những nhân tuyển rất có khả năng tiến thân ngũ hổ tướng.

Dù cho núi dựa phía sau Tây Bộ thương hội là Câu Thành Văn Đao, cũng tuyệt đối sẽ không đắc tội nhân vật thực quyền tiền đồ quang minh như Lan Tư vậy, trái lại sẽ cực lực mượn hơi.

Vừa rồi vị đại biểu Tây Bộ thương hội này đầu óc nóng lên, bây giờ tỉnh táo lại, vội vàng nói: "Đại nhân, tại hạ là tức giận cái nhóm thổ phỉ này thực sự quá kiêu ngạo rồi, bây giờ toàn bộ Tây Bộ, nhân tâm hoảng sợ, thương lộ chấm dứt. Đại nhân, hàng tỉ dân chúng Tây Bộ đều đang tại kiển chân trông ngóng, chờ đợi đại nhân ngài xuất thủ, dẹp yên cái nhóm Kim Châu phỉ chết tiệt này."

Lan Tư mỉm cười: "Ta nghe nói, chỉ có Bạch Dã châu thụ tổn. Nói tiếp, quý thương hội hộ vệ tinh nhuệ, càng có Huyết Hồ tọa trấn, chỉ là một đám thổ phỉ này còn không phải là đưa tay lấy được liền?"

Tây Bộ thương hội có một chi binh đoàn thực lực rất cường hãn, Huyết Hồ binh đoàn. Cái chi binh đoàn này từ khi bắt đầu tuyển chọn binh sĩ, đó là tiêu chuẩn cực cao, hơn nữa trang bị hoàn mỹ, so với binh đoàn thủ hạ của Lan Tư đều phải xa hoa hơn nhiều. Tiêu chuẩn huấn luyện Huyết Hồ binh đoàn, cực kỳ nghiêm khắc, nghe nói còn được đến Câu Thành Văn Đao chỉ điểm, chủ tướng Ai Nhĩ Duy Tư(Elvis) có tên hiệu "Huyết Hồ" cũng là xảo trá như hồ, thực lực phi phàm.

"Ai Nhĩ Duy Tư(Elvis) đại nhân đóng quân cách Bạch Dã châu vô cùng xa xôi, nước xa khó giải cơn khát gần." Đại biểu Tây Bộ thương hội cũng hiểu rõ lần này không xuất ra chút máu là không khả năng, hắn cắn răng một cái nói: "Hai mươi chiếc bạch ngân chiến hạm, chỉ cần đại nhân nguyện ý xuất binh, bọn ta nguyện ý quyên tặng hai mươi chiếc bạch ngân chiến cho quý binh đoàn."

"Nghe nói quý phương tìm đến Áo Lợi Phất(Oliver) tướng quân, không phải là mức giá này." Lan Tư chậm rì rì nói.

Đại biểu Tây Bộ thương hội không nghĩ đến tin tức Lan Tư linh thông như thế, nhưng chỉ cần đối phương ra giá, vậy thì dễ rồi làm, hắn không chút do dự nói: "Ba mươi chiếc bạch ngân chiến hạm! Áo Lợi Phất(Oliver) tướng quân cũng là cũng bảng giá!"

Lan Tư nói: "Ta cần là Liệt Nhật chiến hạm."

Đại biểu thương hội trong lòng thầm mắng Lan Tư tâm đen, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thành giao!"

Trên mặt Lan Tư đánh lên dáng tươi cười, chỗ nào còn nhìn ra được chút lãnh đạm nào vừa rồi.

Tuy rằng bỏ ra cái giá không nhỏ, nhưng nhìn chung có cái kết quả không tệ, các đại biểu thương hội cảm thấy mỹ mãn mà bỏ đi.

Nặc Mạn(Norman) nhìn bóng lưng bọn họ bỏ đi, thở phào nhẹ nhõm: "Ta còn nghĩ đến ngươi sẽ không đáp ứng chứ, cũng may cũng may."

"Vì sao không đáp ứng?" Lan Tư nhún nhún vai: "Cường long không áp địa đầu xà, Tây Bộ thương hội tại Tây Bộ kinh doanh nhiều năm như vậy, thâm căn cố đế. Nếu thật cùng bọn họ nháo quá mức rồi, phỏng chừng chúng ta phải đổi địa phương rồi. Mới đến không bao lâu liền phải đổi địa phương, thật mất mặt bao nhiêu. Ta chỉ là muốn nói cho bọn họ, chúng ta không phải dễ bị lừa dối như vậy."

"Khi ngươi vừa mới nói Liệt Nhật chiến hạm, cả khuôn mặt hắn đều đen." Nặc Mạn(Norman) cười nói, tinh thần hắn phấn chấn, ba mươi chiếc Liệt Nhật chiến hạm, cái này tuyệt đối là một đơn hàng lớn.

Bạch ngân chiến hạm trình độ chênh lệch không đồng đều, giá cả cũng khác biệt cực lớn. Liệt Nhật chiến hạm là hàng xa hoa trong bạch ngân chiến hạm, chiến lực kinh người, nhưng giá cả cũng kinh người, giá

cả mỗi một chiếc đều vượt lên trước hai ức Quang Minh tệ, thảo nào vừa rồi sắc mặt đại biểu Tây Bộ thương hội tối đen.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một gã binh sĩ vội vã tiến đến, giao lên một phần tình báo.

Lan Tư nhìn lướt qua: "Kim Châu phỉ rời Bạch Dã châu, có người phát hiện tung tích bọn họ tại Cát Mộc châu."

Nặc Mạn(Norman) cười nói: "Như vậy, tốc độ bọn họ đưa Liệt Nhật chiến hạm tới càng nhanh rồi."

Lan Tư lắc đầu: "Kim Châu phỉ không đơn giản."

"Ngươi có phát hiện gì?" Nặc Mạn(Norman) hiếu kỳ hỏi.

"Không biết, chỉ là có loại cảm giác này." Lan Tư trầm ngâm: "Hành vi của bọn họ, hoàn toàn không giống thổ phỉ, tựa hồ có mục đích nào đó."

"Có mục đích?" Nặc Mạn(Norman) cũng trở nên suy tư: "Lẽ nào bọn họ muốn làm một mẻ lớn? Tuy nhiên ngươi cũng đừng quá lo lắng, chúng ta lại thêm Áo Lợi Phất(Oliver), đây chính là bảo hiểm kép."

Lan Tư lắc đầu: "Ta không phải lo lắng, chỉ là có điểm hiếu kỳ. Chờ bắt được nhóm thổ phỉ này, ta phải hỏi một chút, bọn họ là thế nào từ Kim Châu luồn lách đến nơi này? Lẽ nào nơi này có tinh môn thông tới Kim Châu? Đây chính là chuyện lớn."

Nặc Mạn(Norman) cũng gật đầu, đầy vẻ nghiêm trọng.

Nếu như tại nội địa Quang Minh châu xuất hiện một cái thông đạo thông tới Kim Châu, vậy thì đối với Quang Minh châu mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện tệ đến nỗi không thể tệ hơn.

Bọn họ hiểu rõ là, bây giờ, bên trong Quang Minh châu suy yếu cỡ nào.

----- oOo -----

Việc tu sửa Quang Minh hào tiến hành cả ngày lẫn đêm.

Đội tàu cướp bóc Hồng Thổ thành đến nơi, giúp cho hiệu suất sửa chữa tăng nhiều. Khi những công tượng kia nhìn thấy Quang Minh hào đã hoàn toàn thay đổi, bọn họ đều triệt để ngây người.

Quang Minh hào, trời ạ, bọn họ lại muốn tu sửa Quang Minh hào!

Đây là một đám người điên!

Khi bọn họ theo trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, chiếc Quang Minh Hào cổ quái trước mắt này khiến cho bọn họ cảm thấy dở khóc dở cười. Bọn họ chưa từng đối chiến chiến hạm thê thảm như thế, không sai, chính là vô cùng thê thảm.

Quang Minh Hào trước mắt, xem ra giống như tại trên thân tàu treo đầy rác rưởi màu sắc khác nhau.

Thuyền biểu diễn rác rưởi sao?

Bọn họ đa số lệ thuộc các cái thương hội, dọc theo đường đi lo lắng lo lắng, lo lắng cho vận mệnh của mình, cũng lo lắng Thổ phỉ cưỡng ép bọn họ chế tạo chiến hạm. Thổ phỉ một khi bị tiêu diệt, bọn họ cũng sẽ bị thanh toán.

Hiện tại vừa xem rang Minh hào trước mắt, bọn họ liền yên tâm lại.

Quả nhiên là thổ phỉ, rất nhiều người tâm sinh khinh bỉ. Tuy nhiên bọn họ nhưng không hảo tâm đi nhắc nhở đối phương, không những như thế, bọn họ thậm chí hạ quyết tâm, hoàn toàn tuân thủ yêu cầu của đối phương.

Một người ngoài nghề, tới tạo thuyền lớn như vậy, thực sự là chuyện đương nhiên.

Bọn họ đều âm thầm chờ chế giễu, cái nhóm thổ phỉ này phỏng chừng không biết từ nơi nào nghe đến tin tức Quang Minh Hào, liền si tâm vọng tưởng mà định tu sửa chiếc truyền kỳ chiến hạm này.

Cho nên khi Đinh Ốc sắp xếp công tác cho bọn họ, những người này không ai sinh lòng chống đối, thành thành thật thật làm theo yêu cầu của Đinh Ốc. Chờ bọn hắn bắt đầu bắt tay vào làm việc, càng thêm cảm thấy nhóm thổ phỉ này chính là đang tại làm bừa.

Cái này là loại nào rối loạn?

Kết cấu rời rạc, lung lay sắp đổ, người nhìn thấy phải luôn đề phòng nó từ phía trên đổ xuống. Nơi này thế nào có thể không gia tăng xà ngang? Đây là sắp đặt cái khoang tàu kiểu gì, an toàn vi phạm kết cấu kinh điển, sai lầm chồng chất! Trời ơi, cái này là vị trí chiến đấu sao? Những thổ phỉ này rốt cuộc có chỉ số thông minh hay không? Lẽ nào bọn họ nghĩ rằng đem chiến hạm vũ khí chồng chất lên là có thể gia tăng uy lực?

Tạo thuyền tổng giám nhìn chăm chú, lượng công việc mỗi ngày của bọn họ rất lớn, không một ai dám lười biếng, đối phương là thổ phỉ sát nhân như ma, bọn họ cũng không muốn chết ở chỗ này.

Các công tượng làm việc rất liều mạng, nhưng thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày, việc cười nhạo đám thổ phỉ lão gia này là nghiệp dư loại nào liền trở thành trò tiêu khiển duy nhất của bọn họ.

Trên thực tế, các công tượng cũng không đồng lòng như vậy, có chút công tượng nhịn không được chạy đến trước mặt Đinh Ốc, nỗ lực khiến Đinh Ốc hiểu rõ hắn đã phạm phải sai lầm buồn cười cỡ nào.

Đinh Ốc không hề bị tác động.

Ngay từ đầu, bọn họ đã không dự định tu sửa Quang Minh Hào, bọn họ dự định kiến tạo lại một chiếc chiến hạm.

Tân chiến hạm ngoại trừ thân tàu dùng Quang Minh Hào ra, cái bố trí khác hoàn toàn là phá bỏ.

Tái Lôi nghiên cứu về chiến hạm Thánh vực thời gian rất lâu, đương nhiên hiểu rõ chiến hạm Thánh vực cường ở địa phương nào. Điểm chiến hạm Thánh vực mạnh nhất là tài liệu của nó cùng thiết kế thân tàu. Bộ khung thân tàu của Quang Minh hào dùng chính là tài liệu xuất sắc nhất, cường độ của nó là Thiên lộ căn bản không khả năng xuất hiện.

Về phần cái thiết kế khác, Tái Lôi có phần không đồng ý.

Tỷ như chiến hạm vũ khí, tại Tái Lôi nhìn đến, đối với hiệu suất lợi dụng năng lượng quả thực thấp được đáng sợ. Chỉ là bởi vì Thánh vực căn bản không thiếu năng lượng, năng lượng dư thừa đủ làm người đố kị, không cần phải cân nhắc vấn đề này.

Tổng thể mà nói, thiết kế của Thánh vực không khác biệt với vũ kỹ Thánh vực, dứt khoát rõ ràng, đơn giản thô bạo.

Đối với Tái Lôi đã quen tinh tế mà nói, những thiết kế thô kệch đơn sơ này, nàng tuyệt đối không thể chịu đựng được. Mà Mặc Lãnh thì đem những tinh tế này của nàng đơn giản hóa thiết kế, tận lực mà rút ngắn kỳ hạn công trình. Dù vậy, vẫn khiến rất nhiều công tượng kêu khổ không ngừng.

Nhưng mặc cho theo cái góc độ nào mà nói, kỹ thuật vận dụng cho tân chiến hạm đều là những công tượng phổ thông này không cách nào lý giải(thấu hiểu-giải thích).

Tân hạm cần phải thời gian, hơn nữa cần thời gian không ngắn.

Đường Thiên dẫn Thần Trang binh đoàn lặng yên rời đi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 848: Thiên La Địa Võng

Chung Ly Bạch cần phải yểm hộ, thiếu niên Đường nghĩ như thế.

Chung Ly Bạch không nói với Đường Thiên, Binh cũng không nói với Đường Thiên, cái này là tự Đường Thiên suy nghĩ ra. Tây Bộ không phải là giải đất phồn hoa của Quang Minh châu, xung quanh cũng không địch nhân, Quang Minh châu bố trí lực lượng tại nơi đây cũng không nhiều, trong mười hai vị trung tướng, chỉ có hai vị đóng giữ Tây Bộ là có thể nhìn ra được.

Những ngày này Đường Thiên cũng luôn luôn đau khổ suy tư.

Khi Binh đại thúc nói hắn cần đẩy tiến độ nhanh hơn, toàn bộ thời gian đều là dùng sinh mạng đổi lấy, những lời này làm hắn xúc động cực lớn.

Hắn cảm thấy mình nhất định phải làm chút gì đó. Ngồi ở không chỗ này chờ tu sữa Quang Minh hào, mắt mở trừng trừng chờ đợi thời gian trôi qua? Mắt mở trừng trừng mà nhìn sinh mệnh mất đi? Đường Thiên làm không được, rốt cuộc phải làm chút gì đó.

Đánh nhiều trận như vậy, hắn cũng sớm không phải cái thiếu niên cái gì cũng không hiểu năm đó kia.

Tây Bộ không gian rộng lớn, phòng thủ bạc nhược, đối với "Thổ phỉ" nhóm nhỏ lại lại cường hãn như bọn họ mà nói, quả thực là chiến trường rất thích hợp. Vắt hết óc nhiều ngày như vậy, hắn không nghĩ đến biện pháp thông minh gì, lại nghĩ đến một cái biện pháp đơn giản mà hữu hiệu.

Chiêm Sâm tràn đầy mong đợi.

Đường Thiên lúc trước biểu hiện cường hãn, khiến Chiêm Sâm đối với Đường Thiên đã phục sát đất. Khi hắn nghe nói Đường Thiên cần một người quen thuộc hoàn cảnh Tây Bộ làm hướng đạo, Chiêm Sâm không chút do dự liền đáp ứng. Đặc biệt khi hắn nhìn thấy Đường Thiên sung mãn thận trọng mà suy tư hơn vài ngày, càng là mong đợi.

Một người cường hãn như thế sẽ nghĩ ra cái biện pháp bất đồng tầm thường gì chứ?

Mặt đối diện chư tướng với đôi mắt trông mong, cùng Chiêm Sâm vẻ mặt sùng bái kính ngưỡng, Đường Thiên đầy vẻ trấn định, biểu hiện ra hết phong phạm đại tướng mà phun ra ba chữ.

"Tùy tiện đánh."

Đám người Cát Trạch Phù Chính Chi không khỏi ngạc nhiên hóa đá. Chiêm Sâm nghe đến ba chữ này, thiếu một chút phun ra một ngụm máu, ôm ngực ngã xuống đất mà chết. Hắn đã từng từng có cuộc đời quân lữ, không lớn không nhỏ cũng là cái quan quân, hơn nữa thực lực xuất chúng, bằng không cũng sẽ không được Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thuê mướn làm thống lĩnh hộ vệ.

Nhưng... Tùy tiện đánh...

Kế hoạch tác chiến không trách nhiệm như thế, nga, không đúng, cái này tuyệt không cách nào xưng là kế hoạch tác chiến, Chiêm Sâm dùng cả cuộc đời quân lữ trước đây của hắn mà phát thệ, ba chữ này tuyệt đối không cách nào xưng là kế hoạch tác chiến.

Khi Đường Thiên nói xong ba chữ này, không đợi hắn kịp phản ứng, Đường Thiên vung lên đại thủ, rất là quả quyết dứt khoát: "Xuất phát!"

Xuất phát...

Như vậy rồi xuất phát?

Chiêm Sâm trong tay Đường Thiên xốc rất lâu, ở trong gió ngổn ngang rất lâu.

Vài ngày sau.

Đường Thiên vì hành động chọn Chiêm Sâm làm hướng đạo của mình mà rất đắc ý. Không thể không nói, trong hành động lần này, Chiêm Sâm phát huy ra tác dụng không thể thay thế. Tỷ như hắn kiến nghị mọi người ngụy trang thành thương đội nhỏ, không khiến người chú ý. Công tác nhiều năm tại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, Chiêm Sâm đối với mỗi cái thương hội đều rất lý giải(thấu hiểu-giải thích), hắn không ngừng sửa chữa tiêu ký thương hội. Cứ như vậy, dù cho bị người nhìn chăm chú, cũng khả dĩ nhanh chóng mà cắt đuôi. Ngày sau nếu có người truy tra, cũng không thể tìm ra vết tích.

Hắn càng là ra sức khuyên Đường Thiên buông tha những mục tiêu không trọng yếu kia, để tránh khỏi bộc lộ thân hình.

Chỉ có những mục tiêu trọng yếu kia, một khi thành công mới sẽ khiến cho chấn động, do đó đem ánh mắt toàn bộ Tây Bộ hấp dẫn lại đây.

"Một tin tức xấu."

Vừa mới hỏi thăm xong tin tức trở lại trong viện, sắc mặt Chiêm Sâm không phải quá tốt, hắn nói tiếp: "Áo Lợi Phất(Oliver) trung tướng và Lan Tư trung tướng tuyên bố mệnh lệnh liên hợp, yêu cầu Tây Bộ mỗi cái châu đề cao cảnh giác, đúng với người bất minh phải kiểm tra nghiêm ngặt, đồng thời yêu cầu binh đoàn đóng quân mỗi nơi phải đề cao đẳng cấp giới nghiêm. Một khi phát hiện hành tung Kim Châu phỉ, không cần chính diện chiến đấu, nhưng cần phải thời khắc nhìn thẳng đối phương."

Mặt mọi người không khỏi cùng nhau biến. Quy mô Quái Thú đoàn vượt lên trước vạn người, muốn ẩn nấp hình tung, rất khó khăn. Bây giờ

toàn bộ Tây Bộ bị mệnh lệnh hai vị trung tướng điều động, tình thế lập tức trở nên nghiêm trọng.

Một khi Quái Thú đoàn bộc lộ bộ dạng, chờ đợi bọn họ chính là trùng điệp bao vây, nơi đây dù sao cũng là Quang Minh châu nội địa.

Chiêm Sâm biết rõ mọi người cũng không quen thuộc Quang Minh châu, nói: "Tây Bộ thương hội lần này thật bỏ được vốn liếng. Hai vị trung tướng đại nhân, đều bị bọn họ thỉnh động. Áo Lợi Phất(Oliver) trung tướng trái lại không kỳ quái, hắn quan hệ mật thiết với với Tây Bộ thương hội, thật không ngờ Lan Tư tướng quân cũng xuất thủ rồi."

"Cái Lan Tư gì đó rất mạnh sao?" Phù Chính Chi có chút hiếu kỳ hỏi.

"Rất cường." Chiêm Sâm không chút do dự nói: "Lan Tư đại nhân là trung tướng tuổi còn rất trẻ, thiên phú kinh người, được ca tụng là nhân tuyển rất có khả năng tiến thân hổ tướng. Chỉ tiếc hắn xuất thân không phải rất tốt, mới chậm chạp không được đến cơ hội. Bằng không mà nói, Lan Tư đại nhân cũng sẽ không bị điều đến Tây Bộ."

"Nghe đi tới rất lợi hại a." Đường Thiên vuốt cằm, có chút phấn chấn: "Chúng ta tới đúng rồi! Bằng không Quái Thú đoàn thảm rồi! Chúng ta phải cố gắng ra chút động tĩnh, hấp dẫn ánh mắt tên Lan Tư gì kia lại đây."

Người khác dồn dập gật đầu, Thần Trang binh đoàn chỉ hai trăm người, tùy tiện một chi hộ vệ thương đội đều có quy mô như thế, không một ai sẽ liên tưởng bọn họ với binh đoàn, bọn họ nếu muốn ẩn nấp là rất dễ dàng.

"Tây Bộ thương hội đi." Chiêm Sâm suy nghĩ một chút nói: "Quy mô Tây Bộ thương hội tại Lam Phong thành rất lớn, nếu như chúng ta đột nhiên tập kích, khả năng thành công rất lớn."

"Tây Bộ thương hội cùng trị an binh đoàn địa phương nhất định quan hệ không tồi đi?" Đường Thiên hỏi.

"Không tồi." Chiêm Sâm nói: "Thế lực Tây Bộ thương hội tại Tây Bộ thâm căn cố đế, kinh doanh nhiều năm như vậy, bọn họ như là cùng toàn bộ binh đoàn ở Tây Bộ đều quan hệ mật thiết, ngoại trừ Lan Tư đại nhân. Lan Tư đại nhân mới điều đến Tây Bộ không được bao lâu, thật không ngờ Tây Bộ thương hội nhanh như vậy đã mượn hơi được Lan Tư đại nhân."

"Chúng ta đây có thể như vậy." Đường Thiên quả quyết: "Chúng ta trước đánh lén Tây Bộ thương hội, trọng điểm là thương khố của bọn chúng. Sau đó chúng ta thiết lập một cái vòng mai phục, Tây Bộ thương hội nhất định sẽ cầu viện binh đoàn địa phương, như vậy chúng ta là có thể cho bọn hắn một cái ngoan (cố)."

"Biện pháp này không sai." Cát Trạch người thứ nhất ủng hộ.

Không quá nhiều biến hóa, đơn giản trực tiếp hữu hiệu, đối phương tuyệt đối thật không ngờ bọn họ gan lớn như thế.

Phù Chính Chi và đám người Chiêm Sâm cũng là dồn dập gật đầu.

"Ta cùng Phù huynh đi hỏi thăm vị trí thương khố của Tây Bộ thương hội." Chiêm Sâm tự động xin xung phong, Phù Chính Chi cũng đứng ra đây.

Yêu đao của Cát Trạch quá bắt mắt, một khi động thủ, rất dễ dàng bị người vừa nhìn liền nhận ra.

Chiêm Sâm và Phù Chính Chi lặng yên rời đi, người khác liền ngồi xuống nghỉ ngơi dưỡng sức. Hiện tại nơi bọn họ ở lại, là đại hình viện thuê tới. Loại đại hình viện này chuyên dành cho thương đội thuê sử dụng, có thể dung nạp một cái thương đội loại nhỏ, có tường vây cao ngất, còn có bốn cái lầu các đơn sơ có thể đảm nhiệm trạm canh gác. Thương đội xuất môn tại bên ngoài, rất kiêng kị cùng với cái thương đội khác ở chung, như vậy dễ sinh sự cố, cũng không an toàn.

Mấy người Đường Thiên dọc đường tại Chiêm Sâm không ngừng nhắc nhở, học được như thế nào thu liễm sát ý trên người, ngụy trang thành thương đội. Bọn họ nghênh ngang mà đi vào Lam Phong thành, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Thương đội như bọn họ vậy tùy ý có thể thấy.

Trong viện, mọi người hoặc đả tọa khôi phục thể lực, hoặc bình thản ung dung lau chùi vũ khí, chờ đợi cảnh đêm phủ xuống.

Chung Ly Bạch gặp phải phiền phức.

Mấy cái điểm đen ở bầu trời xa xa giống như con ruồi khiến hắn cảm thấy khó chịu. Hắn cuối cùng phát hiện khuyết điểm của Quái Thú, đó chính là đối với địch nhân trên cao, thiếu thủ đoạn ứng đối tương ứng.

Chung Ly Bạch cắn chặt môi, mặt trầm như nước. Hắn là xuất thân chính quy võ tướng, hiểu rõ là như bọn họ vậy một mình thâm nhập nội địa, một khi bị địch nhân theo dõi, vận mệnh chờ đợi bọn họ sẽ là cái gì. Rất có khả năng, binh đoàn Quang Minh châu đã điều động, hắn giống như nhìn thấy phía trước đội ngũ có một cái lưới lớn mở ra đang chờ đợi hắn.

Cần phải giải quyết những con ruồi chán ghét này.

Chung Ly Bạch híp mắt, những ngày này hắn đều vắt hết óc suy nghĩ như thế nào đối phó những kẻ theo dõi này.

Bọn họ bay rất cao, chưa bao giờ bay thấp, chỉ là tô điểm xa xa khiến Chung Ly Bạch thúc thủ vô sách. Quái Thú là một loại cơ quan hồn giáp lục chiến điển hình, tuy rằng cũng có năng lực phi hành, nhưng mặc cho cao độ cùng tốc độ đều không khiến người thỏa mãn. Trái lại, tốc độ đối phương rất cao, lại rất cảnh giác, bay được rất chi cao, lấy năng lực phi hành thương cảm của Quái Thú, căn bản không cách nào đối phó bọn họ.

Muốn giải quyết những kẻ này, cần phải mượn nhờ cái điều kiện khác.

Chung Ly Bạch kiên trì chờ đợi, tuy rằng biết rõ thời gian kéo dài càng lâu, tình cảnh của mình càng nguy hiểm, nhưng hắn giống như sói cô độc trời đông giá rét, kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.

Quái thú đoàn trên mặt đất ầm ầm đi tới trước, hắn chuyên chọn lựa hoang dã địa hình rộng lớn không thành trấn, như vậy dù cho gặp phải địch nhân, hắn có cũng đủ không gian đi vòng. Hơn nữa, cân nhắc đến kết quả cuối cùng, cái này cũng khả dĩ tranh thủ cũng đủ thời gian cho hậu phương.

Hắn không quên chức trách của mình.

Tuy rằng những ngày này cũng không gặp phải thấy địch nhân, nhưng hắn đã ngửi được khí tức nguy hiểm trong không khí, liên tục không hề dấu hiệu mà biến hóa phương hướng đi tới.

Cái này là hắn lần thứ sáu đột nhiên cải biến phương hướng đi tới.

Bầu trời mây đen trầm thấp, tư lạp lạp, ánh điện tráng kiện cấu thành lưới điện, ở trong đám mây đen dày đặc cuồn cuộn mà qua. Mỗi khi cái thời điểm này, khí tức khiến người khiếp đảm liền bao phủ đại địa. Mật độ năng lượng Thánh vực cao hơn Thiên lộ nhiều, uy lực ánh điện cũng cường đại hơn nhiều.

Nhìn thấy mấy cái con ruồi trên bầu trời xa xa hốt hoảng hạ xuống cao độ, Chung Ly Bạch nhếch miệng vô thanh mà cười.

Rầm rầm.

Mưa xối xả tầm tả mà xuống.

Trong tầm mắt một mảnh mù sương, đưa tay không thấy năm ngón.

Tiếu ý trên khóe miệng Chung Ly Bạch càng lúc càng lớn, trong con mắt lại toát ra sát cơ sâm nghiêm như dã thú.

Phía trước có một cái hẻm núi lớn.

Quái Thú đoàn ầm ầm âm thanh bị âm thanh mưa xối xả nhấn chìm, bọn họ giống như một cổ tế lưu, lặng yên chìm vào trong hẻm núi.

Năm tên trinh sát phát hiện Quái Thú đoàn tiến vào hẻm núi, vội vàng theo vào, trong đầu bọn họ không hẹn mà cùng nhảy ra cùng một cái ý niệm, Kim Châu phỉ muốn chạy trốn!

Cái hẻm núi này là Bỉ Nhĩ Đạt đại hẻm núi, hùng vĩ mà hiểm trở, kéo dài mấy nghìn dặm, phân nhánh rất nhiều, hơn nữa có rất nhiều ám động liên thông.

Nếu là hơi không cẩn thận, mất dấu Kim Châu phỉ, vậy vô cùng có khả năng không tìm lại được tung tích đối phương, địa hình nơi đây thực sự quá phức tạp.

Dông tố chết tiệt!

Trong miệng năm người tức giận mắng, mưa xối xả khiến cho tầm mắt bọn chúng bị ngăn trở, cái này cũng ý nghĩa độ khó theo dõi gia tăng thật to.

Kim Châu phỉ nhân cơ hội muốn chạy trốn.

Tốc độ năm người cực nhanh, nhanh chóng trong không trung vẽ ra năm đạo quỹ tích, giống như năm cây mũi tên nhọn bay vào đại hẻm núi.

Vừa mới xông tới đại hẻm núi, con ngươi năm người bỗng dưng co rút lại.

Thanh đồng quái thú dày đặc chi chít nghênh tiếp bọn họ đến, phảng phất đang tại cười thầm bọn họ.

Hai bên vách đá, hơn trăm giá Quái Thú bỗng dưng bay lên trời, giống như đạn pháo ra nòng.

Tiếng gió thổi ngăn trở màn mưa, bầu trời trên năm người vì đó tối sầm.

Thiên la địa võng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 849: Tê Liệt Giả*

*Kẻ nghiền nát

Lam Phong thành, Tây Bộ thương hội.

"Phấn chấn lên nào!"

Giọng Lý Kỳ trưởng lão tràn đầy uy nghiêm khiến đoàn người trong lòng rùng mình, các hộ vệ canh giữ không kiểm soát được thẳng tắp sống lưng.

"Mọi người cũng đã biết những chuyện gần đây, thương hội gặp phải một ít phiền phức. Nhưng tin tưởng mọi người là có lòng tin với thương hội, thương hội tại Tây Bộ sừng sững không ngã nhiều năm như vậy, gặp phải sóng gió có rất nhiều, không gì đáng giá ngạc nhiên. Mọi người cũng đã biết quy củ của thương hội, càng là tại thời gian tương đối trọng yếu này, ai có thể xông pha phía trước, ai có thể vì thương hội thiết lập công lao, thương hội nhất định dành cho người đó càng nhiều hồi báo."

Con mắt rất nhiều thanh niên nhân không kiểm soát được sáng lên, hô hấp trở nên gấp gáp. Tây Bộ thương hội thế lực khổng lồ, tại Tây Bộ thâm căn cố đế, những hộ vệ này đa số đều là người địa phương Tây Bộ, đối với một điểm này cảm thụ khắc sâu.

Giống như Lý Kỳ trưởng lão nói, đối với Tây Bộ thương hội mà nói, cái này chỉ là một trận tiểu phong ba. Không một ai tin tưởng, có nạn trộm cướp gì có thể chân chính dao động sự thống trị của Tây Bộ thương hội tại Tây Bộ.

Đối với bọn họ mà nói, đây là một cái cơ hội!

Tây Bộ thương hội cành lá sum xuê (nhiều tầng cấp), cạnh tranh dị thường khốc liệt, mỗi tấn chức một bước đều rất khó khăn. Tình huống đặc thù như trước mắt này, là cơ hội dễ dàng lên chức nhất.

Lý Kỳ trưởng lão rất thỏa mãn với hiệu quả từ lời nói của mình, lão thoáng dừng lại chốc lát, dương tay ra hiệu cho một vị nam tử thần tình âm hiểm bên cạnh mình, nói: "Đương nhiên, thương hội cũng không keo kiệt trong việc bỏ ra kim tiền, thương hội cũng sẽ không để mọi người thân hãm hiểm cảnh. Vì thế, thương hội tốn hao số tiền lớn, mời Tê Liệt giả dong binh đoàn trứ danh tới trợ giúp chúng ta."

Những lời này của lão giống như ném ra một quả bom nặng kí, toàn bộ hộ vệ trong nháy mắt bị kích nổ.

"Tê Liệt giả! Úc trời ạ, là Tê Liệt giả!"

"Thương hội muôn năm!"

"Ha ha, quá tuyệt vời, Kim Châu phỉ mau tới đây!"

...

Các hộ vệ ai nấy mặt đỏ tới cổ, rất nhiều người đều là tỏ ra không thể tin được. Tê Liệt giả dong binh đoàn là một trong những dong binh đoàn rất nổi danh tại Quang Minh châu, bọn họ thèm huyết tàn nhẫn, sức chiến đấu cực kỳ cường hãn. Bọn họ nổi danh nhất chính là không lưu tù binh, thổ phỉ rơi vào trên tay bọn họ, tất cả đều sẽ bị chém rơi đầu. Dần dà, một khi bọn họ tiếp lấy cái nhiệm vụ nào đó, mỗi cái thế lực hắc ám đều sẽ tự động né tránh.

Nếu như nói, vừa rồi mọi người bị lời Lý Kỳ trưởng lão nói gợi lên ý chí chiến đấu, như vậy Tê Liệt giả dong binh đoàn xuất hiện thì triệt để khiến mọi người ổn định lại. Bọn họ hiện tại trái lại có chút mong đợi Kim Châu phỉ đến, vậy quả thực là đem công lao tới cho bọn họ.

Lý Kỳ cũng rất đắc ý.

Trong khoảng thời gian này bởi vì Tây Bộ nạn trộm cướp nghiêm trọng, giá trị mỗi cái dong binh đoàn nước lên thì thuyền lên, giá cả thuê mướn Tê Liệt giả vốn có đã đắt đỏ, bây giờ giá cả trực tiếp lật gấp bội. Nhưng Lý Kỳ vẫn quả quyết mà thuê Tê Liệt giả, hiện tại cuối cùng có thể ngủ một giấc an ổn.

"Vị ở bên cạnh ta đây, đó là Tê Liệt giả đội trưởng Sở La Môn tiên sinh, hắn sẽ bố trí phòng thủ. Sự chuyên nghiệp của Sở La Môn tiên sinh, Ta tin rằng mọi người nhất định rất tin cậy, cho nên còn thỉnh mọi người phối hợp tốt."

Hắn quay mặt, khuôn mặt mỉm cười nói với Sở La Môn: "Tất cả đều giao cho ngài rồi."

Sở La Môn ngạo nghễ nói: "Xin yên tâm."

Hắn vung tay lên, các đội viên ở phía sau nối đuôi nhau mà vào, bắt đầu tiếp quản phòng thủ yếu điểm.

Các hộ vệ của Tây Bộ thương hội có chút kính nể mà nhìn Tê Liệt giả đội viên đi qua trước mặt, bọn họ khuôn mặt không biểu tình, toàn thân tản ra sát khí nồng nặc.

Quả nhiên không hổ là Tê Liệt giả a, thật rất mạnh!

Mọi người càng tràn đầy lòng tin.

Sở La Môn rất hưởng thụ loại ánh mắt tràn đầy kính nể này, hắn lui tới dò xét, bất luận cái chi tiết gì đều không buông tha. Hắn biết rõ Tê Liệt giả bị người ghi hận cỡ nào, chỉ cần bọn họ lộ ra bất cứ một kẽ hở gì, vô số địch nhân trong bóng tối đều sẽ nhào lên, đem bọn họ phá tan thành từng mảnh.

Thân gánh vác hung danh, vậy cần phải càng nỗ lực càng cẩn thận càng thận trọng mới có thể sống sót.

Hắn biết rõ một điểm này.

So với hộ vệ thương hội, các đội viên Tê Liệt giả từng xử lý quá nhiều tình huống như vậy, bọn họ kinh nghiệm phong phú, không cần bao lâu thời gian liền hoàn thành bố trí. Vẻ kính nể trong ánh mắt các hộ vệ thương hội càng tăng thêm mấy phần, hành gia vừa ra tay đã biết phải hay không.

Hoàn thành bố phòng, các Tê Liệt giả an tĩnh lại, bọn họ không thảo luận cũng không nói chuyện phiếm, chỉ là an tĩnh mà thủ, trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác, chỉ cần một chút xíu động tĩnh liền khiến cho bọn họ chú ý.

Trong thời gian đó, Lý Kỳ lại đây xem ra một lần, khá là thỏa mãn mà rời đi. Tê Liệt giả dong binh đoàn đến, không bất cứ người nào biết rõ, thậm chí bọn họ vào thành hắn đều là lợi dụng thông đạo đặc thù của thương hội, không một ai biết rõ Tê Liệt giả đã nhập trú thương hội.

Cái này là sát chiêu hắn bày ra.

Bầu trời tối dần từng chút, Sở La Môn không hề động, hắn ngồi ở một cái ngóc ngách không thu hút, giấu ở trong bóng râm. Cái này là một cái vị trí ẩn dấu thật tốt, địch nhân khó mà phát hiện, một khi gặp phải tình huống đột phát, hắn có thể thong dong phát động đột nhiên tập kích.

Sở La Môn đã quen làm gương cho binh sĩ, bọn họ là dong binh đoàn, nếu như thủ lĩnh không cách nào làm gương cho binh sĩ, như vậy sẽ không một ai chịu bán mạng thay ngươi.

Bỗng nhiên, hắn đứng lên, trong không khí thổi qua một tia khí tức nguy hiểm.

Trong lòng hắn hiện lên một tia cảnh giác, híp mắt quan sát mọi nơi, không phát hiện bất cứ điểm gì khác lạ.

Ảo giác?

Hắn có chút không an tâm.

Cảnh đêm sâu như nước, Lam Phong thành dần dần tắt ánh đèn, trên đường phố người đi đường thưa dần.

Một đám bóng đen lặng yên đi tới trước ở trong hắc ám.

Trong trạng thái Thần Trang, Đường Thiên khuôn mặt không biểu tình, tâm bình tĩnh không dao động, tất cả xung quanh đều giống như hồ quang sơn thủy phản chiếu tại đáy lòng hắn, không khí cùng năng lượng lưu động rất nhỏ, thậm chí ngay cả tiểu trùng gian nan bò sát trong kẽ tường gạch cách mấy chục mét ngoài cũng hiện ra rõ mồn một.

Cảm giác tất cả đều ở trong khống chế giúp Đường Thiên hành động rất quả quyết.

Mặc cho là đi tới, lại còn dừng lại, đều dứt khoát lưu loát giống như đao cắt, không chút nào dây dưa.

Chiêm Sâm không phải đội viên Thần Trang binh đoàn, hắn cũng không cách nào dung nhập trong chi đoàn đội này, ở trong chiến đấu không những không tác dụng thực tế, còn có khả năng gây ra cản trở. Chiêm Sâm có tự mình hiểu lấy, hắn chủ động yêu cầu đảm nhiệm làm quan sát.

Hắn kinh nghiệm rất phong phú, chọn lựa địa điểm không tồi, một chỗ tháp cao lầu các cách thương khố Tây Bộ thương hội không xa. Cái nơi này vừa đúng có thể nhìn xuống toàn trường, nếu địch quân trợ giúp theo cái phương hướng khác lại đây, cũng có thể dễ dàng phát hiện. Hơn nữa nơi đây rất bí ẩn, không dễ bị phát hiện. Chỉ là cái tòa tháp cao này cũng phòng bị sâm nghiêm, lẻn đến tốn hao không ít khí lực của hắn.

Chiêm Sâm nửa nằm tại trên lầu các sàn nhà, hắn không nhìn ra ngoài từ cửa sổ lầu các, vậy thì quá dễ dàng bị phát hiện. Hắn tại trên tấm ván gỗ đục ra một cái lỗ nhỏ không thu hút, ghé vào lỗ nhỏ mà quan sát.

Hắn sớm tiến nhập vị trí quan sát, thủy chung kiên trì chờ đợi Mấy người Đường Thiên phát động công kích. Nhưng đợi nửa ngày, vẫn

không trông thấy tung tích, trong lúc hắn cho rằng nhiệm vụ có phải hay không đã thủ tiêu, bỗng nhiên phát hiện một cái bóng đen không thu hút.

Tinh thần hắn đột nhiên rung lên, vội vàng ậtp trung tinh thần.

Tụ tập toàn bộ sức chú ý, hắn mới miễn cưỡng thấy được rõ. Trong lòng hắn âm thầm cảm thán, thân ảnh đám người Đường Thiên như là hoàn toàn dung nhập ở trong bóng tối, ngay cả hắn là người đã sớm biết lộ tuyến tiến công cũng thiếu một chút không phát hiện, địch nhân không phòng bị, sao có thể phát hiện?

Nhưng chẳng mấy chốc, ánh mắt hắn liền bị Mấy người Đường Thiên thật sâu hấp dẫn.

Đội ngũ hai trăm người, không tính lớn, nhưng cũng không ít, nhưng những bóng đen trước mắt này hồn nhiên như nhất thể. Càng khiến người tán dương chính là, hành động của bọn họ mây bay nước chảy, lưu sướng không thể nói ra, động tác dứt khoát lưu loát chuyển đổi làm tâm hắn sinh hàn ý.

Chiêm Sâm mắt trợn trừng trừng, rất là kinh hãi.

Lúc trước Đường Thiên thể hiện ra đều là thực lực cá nhân mạnh mẽ vô cùng. Mà lúc trước Đường Thiên đưa ra kế hoạch tác chiến hoàn toàn không trách nhiệm, cấp Chiêm Sâm lưu lại một loại ấn tượng, chiến thuật tu dưỡng của Đường Thiên rất không ổn.

Cái này không phải chuyện gì kỳ quái, võ tướng lấy cá nhân vũ dũng mà trứ danh rất phổ biến.

Lúc này thấy đến Mấy người Đường Thiên tiềm hành, Chiêm Sâm mới biết được mình đã sai được thái quá cỡ nào. Cái này đâu là một vị võ tướng chiến thuật tu dưỡng tệ có thể làm được?

Đường Thiên giống như trước đó đã biết chỗ nào có nguy hiểm, hành động không chút nào do dự. Bọn họ hành động lặng lẽ vô thanh, khí tức

toàn thân nội liễm đến cực hạn, như dã thú ở trong bóng đêm lặng yên không một tiếng động lướt tới trước. Chiêm Sâm thậm chí nhìn thấy đám người Đường Thiên lủi qua đường phố từ phía sau một đoàn người, mà đối phương không ai phát hiện chút gì.

Chiêm Sâm cảm thấy ấn tượng của mình đối với Đường Thiên lại một lần nữa bị phá vỡ.

Trong lòng hắn cười gượng gạo liên tục, kết luận của mình lần lượt bị phủ định, Đường Thiên ở trong mắt hắn càng trở nên cao thâm khó lường.

Trong tầm mắt hắn, đám người Đường Thiên bỗng nhiên dừng lại.

Ân? Có tình huống?

Chiêm Sâm có chút không lý giải(thấu hiểu-giải thích) được, theo góc độ của hắn, chưa nhìn thấy bất cứ dấu hiệu khác lạ gì.

Đường Thiên bỗng dưng dừng lại, ở phía sau hắn, hai trăm danh đội viên như là đồng thời dừng lại, an tĩnh mà ẩn giấu ở phía sau hắn. Bọn họ giống như bóng ma trong bóng đêm, hòa tan ở trong bóng tối.

Đường Thiên tâm thần không dao động, trong cảm giác của hắn, ở trong bóng tối phía sau tường vây, có một người tựa hồ có điểm phát hiện.

Nói thật đi, điều này làm cho hắn có chút bất ngờ.

Tại trạng thái Thức tỉnh Thần trang, khả năng khống chế của hắn đối với cả chiến trường đạt được tình trạng khiến người kinh ngạc. Con đường mỗi một lần hắn đi tới, tuyệt đối là đường đi tốt nhất. Bóng râm, kiến trúc mỗi một cái điều kiện, đều sẽ được bọn họ lợi dụng đến cực hạn. Bọn họ có thể hoàn mỹ mà thu liễm khí tức, thanh âm bị bọn họ dùng kỹ xảo đặc thù tiêu trừ, ngay cả không khí lưu (dòng không khí - gió) động đều ở trong bọn họ khống chế, bọn họ lợi dụng dòng xoáy

tương phản, khiến khí lưu (dòng không khí - gió) quấy nhiễu tiêu tán tại vô hình, mà không phải tản ra như rung động.

Cái này là lần đầu tiên có người, nhận thấy được hắn đến.

Kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất ở trong con mắt hờ hững của Đường Thiên, nhưng không khiến cho nửa điểm gợn sóng. Đối với Đường Thiên hiện tại mà nói, đột nhiên xuất hiện kẻ lợi hại cũng biến thành một bộ phận tham số trên toàn bộ chiến trường.

Đường Thiên như tượng đá không chút động đậy.

Chiến trường sát biên giới giống như sóng nước khuếch tán, đang không ngừng lan ra phía ngoài. Từng cái hô hấp cực kỳ nhỏ, tim đập hòa hoãn chậm nhẹ không thể xét chậm rãi rõ ràng lên ở trong tâm hồ của Đường Thiên.

Sự bố phòng của đối phương cũng từ từ rõ ràng ở trong đầu Đường Thiên.

Bố trí khá là tinh tế, như là hoàn mỹ mà lợi dụng địa hình, chi tiết binh sĩ bố phòng cũng làm được rất đúng chỗ, vị trí ẩn dấu cũng rất xảo diệu.

Là một chi tinh nhuệ.

Đường Thiên lực chú ý rơi vào trên người tên cao thủ giấu ở chỗ tối kia, đối phương có thể nhận thấy được một tia nguy hiểm, chứng minh thực lực thực sự phi phàm. Một điểm này cũng theo vị trí đối phương ẩn núp là có thể nhìn ra, đối phương tràn đầy tự tin với thực lực của bản thân.

Ở trong tình huống bình thường, bố trí của đối phương như là không kẽ hở.

Nhưng, mình chưa bao giờ là tình huống thông thường.

Trong bóng tối, trong mắt Đường Thiên chợt lóe hàn quang, đầu ngón chân nhẹ nhàng phát lực, thân hình hắn biến mất trong không trung, cùng lúc đó, hai trăm cái hư ảnh phía sau hắn, đồng thời biến mất.

Cũng tại đồng thời, Sở La Môn ở trong bóng râm phía sau tường vây bỗng dưng tâm thần kịch chấn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 850: Sao Có Thể Như Vậy?

Sở La Môn(Solomon) sắc mặt đại biến.

Khi hắn cảm nhận được nguy hiểm đến lúc đối phương phát động, khoảng thời gian đó ngắn ngủi được như là không. Vừa mới như là thấy nguy hiểm, giống như hỏa quang yếu ớt trong hắc ám xa xa, nhưng lúc này, sát ý như thực chất của đối phương giống như thái dương trong bóng tối, vông cùng chói mắt.

Đối phương hoàn toàn không thèm để ý mình bị bộc lộ.

Càng làm cho hắn không nghĩ đến chính là, mục tiêu của đối phương rõ ràng là chính mình.

Vì sao đối phương lại biết mình trốn ở chỗ này? Mình ẩn nấp lộ ra kẽ hở ở chỗ nào?

Hắn không thời gian nghĩ tới mấy vấn đề này, sát ý như mũi kiếm thẳng chỉ giữa mi, cảm giác nguy hiểm cực độ mãnh liệt khiến Sở La Môn(Solomon) vốn kinh nghiệm sa trường cũng lo sợ vô cùng. Nếu là võ tướng bình thường, đối diện biến cố đột ngột như thế, sát ý xung kích mãnh liệt như thế, hoặc là mờ mịt không cách nào đối phó, hoặc là đầu óc trống rỗng.

Vốn hung danh cực thịnh Sở La Môn(Solomon) lập tức biểu hiện ra mặt hơn người của hắn.

"Tập quang!"

Tiếng quát chói tai của Sở La Môn(Solomon) đột nhiên vang lên ở trong bóng đêm, các hộ vệ Tây Bộ thương hội ai nấy thần tình mờ mịt, mà đội viên Tê Liệt giả lại theo bản năng bắn dựng lên, vũ khí đã được đặt ở vị trí thích hợp nhất liền khua bắn về phương hướng Sở La Môn(Solomon).

Vô số như tiễn ngân quang, như hạt mưa bay về phía Sở La Môn(Solomon), đem thân hình giấu ở trong bóng tối của Sở La Môn(Solomon) chiếu rọi sáng như tuyết.

Trên mặt Sở La Môn(Solomon) không thấy chút nào kinh hoảng, không biết từ khi nào trong tay hắn nhiều ra một thanh ngân sắc thứ kiếm. Sắc mặt hắn nghiêm trọng nghiêm nghị, ngân sắc thứ kiếm trong tay như tia chớp vạch ra một cái đường vòng cung, ngân sắc kiếm quang giống như có lực hấp dẫn khó giải thích, ngân quang bắn nhanh tới trên khắp bầu trời liền trong không trung lệch đi, như bị nam châm hấp dẫn, bay đến nhân kiếm trong tay Sở La Môn(Solomon).

Tường vây phía trước Sở La Môn(Solomon) lúc này vô thanh vỡ tan.

Bụng Sở La Môn(Solomon) đột nhiên hóp lại, thân kiếm ngân sắc uốn lượn trong tay bỗng dưng ép xuống.

Ngân quang bay tới như hạt mưa lúc này vừa vặn tụ tập thành một cái ngân sắc quang cầu lớn cỡ giỏ trúc, ép xuống thân kiếm, như roi quất tại trên ngân sắc quang cầu.

Ngân sắc quang cầu lập tức bạo liệt!

Oanh!

Chùm ngân quang cuộn trào mãnh liệt, giống như cơn lũ vỡ đê, ầm ầm tràn ra phía trước.

Trong bóng tối, Lam Phong thành trong nháy mắt bị chiếu sáng lên như ban ngày.

Vừa ra tay, Sở La Môn(Solomon) liền không bất luận lưu lực gì, hắn đã có chuẩn bị, ngân quang đột nhiên bùng nổ nở ra không ảnh hưởng đến tầm mắt hắn, 90% địch nhân ở trước mặt một chiêu này đều sẽ bị cường quang đột hiện làm hoa mắt. Nhưng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt quanh quẩn trong lòng khiến hắn không dám có dừng lại giây lát, cũng không quản bắn trúng lại còn không bắn trúng, thân hình liền bạo lui.

Sớm trong lúc lựa chọn địa điểm thì hắn liền lựa chọn tốt đường lui. Vĩnh viễn không nên chỉ cân nhắc thắng lợi, cái này là tâm đắc hắn tổng kết ra sau vô số lần chiến đấu. Thân hình hắn giống như như tia chớp tại giữa không trung vẽ ra một cái chữ "Z".

Ở trong cao tốc di chuyển, khóe mắt Sở La Môn(Solomon) thoáng nhìn nơi 【 tập quang 】 oanh kích vừa rồi, một cái lỗ hổng thật lớn, khe lõm thật sâu kéo dài đến mấy chục trượng hơn, dọc đường chỉ còn lại có tường đổ vách xiêu cháy đen.

Không thi thể!

Không đánh trúng!

Sở La Môn(Solomon) nhíu mắt lại, trong lòng lẫm liệt. Vừa rồi, khí tức đối phương mãnh liệt như thế, hắn như là không phí lực liền tỏa định vị trí đối phương, chẳng lẽ là hư dao động một thương?

Tê!

Một đạo hồng sắc đao mang sát thân thể đang bạo lui của hắn, lướt qua hai gã hộ vệ Tây Bộ thương hội, hai chùm tiên huyết phun ra còn chưa có tản ra, lại quỷ dị mà bị hút vào trong hồng sắc đao mang. Dư thế chưa tuyệt, hồng sắc đao mang lặng yên không một tiếng động chìm vào tường, tường giống như bánh bích quy giòn, trong nháy mắt vỡ thành bột phấn.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt phủ đầy chóp mũi Sở La Môn(Solomon).

ĐẠO hồng sắc đao mang kia rất không thu hút, nhưng như thế quỷ dị.

Dở tệ hơn nữa là vừa rồi 【 tập quang 】 không tạo ra bất cứ tổn thương gì cho đối phương.

【 tập quang 】 là sáng tạo độc đáo của Sở La Môn(Solomon), uy lực mạnh mẽ, có thể hình thành một cái mặt công kích hình quạt. Chỉ cần đối phương tại bên trong mặt công kích, vậy thì khó trốn kiếp nạn!

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, thân hình Sở La Môn(Solomon) không chút nào dừng lại, nhanh như ánh điện, chìm vào vị trí đã chuẩn bị sẵn. Khi hắn vừa đến, phần phật, hắn liền được thuộc hạ tầng tầng vây quanh.

Sở La Môn(Solomon) trong lòng khẽ buông lỏng, hắn cuối cùng cảm giác một chút an toàn.

Con mắt Cát Trạch lạnh lẽo, trong lòng ảo não, một đao tất được của mình lại thất bại.

Đường Thiên không để ý đến tâm tình Cát Trạch, đối phương phản ứng cực nhanh, sự quả quyết khi phản kích và hoàn toàn rút lui phía sau đều khiến hắn cảm thấy bất ngờ. Từ sau khi hắn lĩnh ngộ Thần Trang, hắn giống như thần trên chiến trường, không gì có thể chạy thoát bàn tay hắn.

Hiện tại Sở La Môn(Solomon) biểu hiện kinh diễm, khiến tâm tình bình tĩnh không dao động của hắn, nổi lên một tia gợn sóng.

Nhưng tia gợn sóng này chợt lóe rồi biến mất, hắn lần nữa khôi phục lãnh tĩnh.

Đầu ngón chân hắn điểm nhẹ, tại pháp tắc tuyến tác động, Thần Trang binh đoàn giống như một đoàn hư ảnh, trong nháy mắt biến mất trong không trung.

Thân thể Sở La Môn(Solomon) hơi hơi run rẩy, trong mắt nhưng không bao nhiêu vẻ sợ hãi.

Lúc trước một lần chật vật như thế là lúc nào? Hắn đã rất không nhớ kỹ. Hắn đến bây giờ còn không phát hiện tung tích địch nhân, cảm giác nguy hiểm đi theo như hình với bóng giống như nhảy múa tại trên mũi đao, tùy thời có thể chết.

Khiếp đảm có thừa, trong lòng hắn lại hiện lên một tia hưng phấn hiếm thấy, đã lâu không cảm giác kích thích như thế.

Chiến đấu vừa mới bắt đầu, hắn lần nữa nheo lại con mắt, trong miệng phát ra một tiếng khàn khàn cổ quái, giống như độc xà trong bóng tối phun ra lưỡi rắn: "Tê!"

Tê tê tê!

Giống như đám rắn nhảy múa trong bóng tối, từng đạo tia sáng ngân sắc hiện lên, trong con mắt Sở La Môn(Solomon) cũng nổi lên một mạt ngân quang, hắn giống như một con xà vương, tản ra băng lãnh khiến người khiếp đảm.

Ngân sắc tia sáng như hoa tuyết bay tới phía hắn, chìm vào ngân sắc thứ kiếm trong tay hắn. Mãnh liệt ngân quang trải rộng thân kiếm, thân kiếm thật nhỏ bén nhọn biến mất tăm mất tích, Sở La Môn(Solomon) giống như nắm một thanh kiếm quang.

Cùng lúc đó, trạm gác phân bố chằng chịt đồng thời sáng lên ngân quang.

Nhân số trạm gác không đồng nhất, ít thì hơn mười người, nhiều thì năm sáu mươi người, trên người bọn họ đồng thời sáng lên ngân quang. Ngân quang trên người bọn họ nhanh chóng lan tràn xung quanh, cùng ngân quang trên người đội hữu tụ tập một mảnh, hóa thành ngân sắc quang đoàn càng lớn.

Trong bóng tối, đột nhiên sáng lên mười mấy cái ngân sắc quang đoàn.

Đường Thiên lại lần nữa cảm thấy có chút kinh ngạc, cộng minh, hắn cảm thụ được cộng minh rất mãnh liệt. Kiếm quang trong tay đối phương cùng hơn mười cái quang đoàn xung quanh sinh ra cộng minh rất mãnh liệt.

Loại cộng minh này nghiêm trọng quấy rầy năng lượng ở phụ cận, năng lượng trong cái phiến không gian này gần như đình trệ.

Con mắt hờ hững của Đường Thiên sáng lên một tia tinh quang.

Trong tầm mắt, mỗi một cái quang đoàn đang kịch liệt mà biến hóa, trong lúc chúng nó cộng minh với kiếm quang thì trở nên càng mạnh liệt. Trong không khí sát cơ đang kéo lên cao với tốc độ kinh người, giống như có thứ gì đó nguy hiểm đang tại phá kén mà ra.

Rất lợi hại.

Không bất cứ do dự gì, cũng không bất cứ chần chừ gì, Đường Thiên bắt đầu phản kích.

Cộng minh nhìn như hoàn mỹ trước mắt, tại thế giới trong mắt hắn nhanh chóng phân giải, từng đạo sóng gợn nhìn không thấy, bị chuẩn xác chụp bắt. Trong lòng Đường Thiên cảm thán, không thể không nói, đối phương lý giải(thấu hiểu-giải thích) đối với cộng minh năng lượng rất khắc sâu, mới có thể sáng tạo ra cộng minh khác lạ như thế.

Mười sáu cái quang đoàn, giống như mười sáu cái âm giọng, mà kiếm quang trong tay lại có như âm nguyên, chúng nó cộng minh, ở trong kích động không ngừng mà tăng cường.

Công kích không có một kẽ hở nào.

Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Đường Thiên, hắn tâm niệm vừa động (vừa nghĩ tới), hai trăm người xung quanh giống như đóa hoa nở ra,

vạch đường vòng cung hô mà tản ra bốn phía.

Tiếp thu chỉ lệnh từ pháp tắc tuyến truyền đến, hai trăm người đồng thời xuất thủ.

Hai trăm đạo quang mang các loại đột nhiên sáng lên trong không trung.

Kiếm quang trong tay Sở La Môn(Solomon) run lên, mười sáu cái quang đoàn như là đồng thời run lên.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ khó có thể tin.

Cộng minh!

Hai trăm cái công kích của đối phương lại cũng hình thành cộng minh! Đối phương dùng phương thức cộng minh nhiễu loạn cộng minh của phe mình.

Hắn phản ứng đầu tiên là, điều đó không khả năng!

Hắn cảm thấy không khả năng, không phải là do đối phương phản ứng nhanh chóng như thế, hơn nữa nghĩ đến biện pháp lấy cộng minh phá giải cộng minh. Khiến hắn cảm thấy không khả năng là hai trăm cái công kích của đối phương, nhan sắc khác nhau, rõ ràng là năng lượng bất đồng thuộc tính.

Năng lượng hỗn tạp như thế, sao có thể hình thành cộng minh?

Cái này triệt để phá vỡ nhận biết của hắn.

Đột nhiên, trong lòng hắn sinh ra một tia hàn ý, cái nhóm thần bí nhân này là ai?

Bọn họ thật là thổ phỉ sao? Không khả năng! Tuyệt đối không khả năng có thổ phỉ cường hãn như vậy, đối phương lý giải(thấu hiểu-giải thích) đối với năng lượng cộng minh, hiển nhiên không ở phía dưới trình

độ của mình. Cái này tuyệt đối không nên là tu dưỡng mà một tên đầu lĩnh thổ phỉ có thể có được.

Cái thực lực tinh nhuệ cấp bậc này... Chỉ có một cái địa phương khả năng có được, đó chính là Thánh Điện!

Lẽ nào cấp trên sẽ động thủ đối với Tây Bộ thương hội?

Trong đầu hắn không kiểm soát được hiện lên cái ý nghĩ này, nhưng chẳng mấy chốc hắn liền cố gắng trấn định lại, cao tầng đấu tranh cùng hắn cũng không quan hệ gì.

Việc hắn cần phải cân nhắc chỉ có một cái, đó chính là hoàn thành nhiệm vụ.

Thánh Điện?

Có thể giao thủ cùng địch nhân như vậy, cũng là cơ hội khó có được a, đến đi, vậy thì nhìn xem người nào lý giải(thấu hiểu-giải thích) càng khắc sâu đối với năng lượng cộng minh!

Con mắt trôi nổi ngân quang hiện lên vẻ điên cuồng, phía sau Sở La Môn(Solomon) tất cả đều ẩm ướt mồ hôi, nhưng khuôn mặt hung ác nham hiểm của hắn lúc này lại dữ tợn vô cùng.

Cộng minh đạt được tình trạng trước nay chưa từng có, tần suất chấn động của kiếm quang trong tay hắn cũng đạt được cực hạn hắn có thể khống chế.

Đúng lúc rồi.

Kiếm quang trong tay một tấc một tấc vung lên, động tác của hắn rất thong thả, giống như kiếm quang trong tay nặng tựa thiên quân.

Ngân sắc quang đoàn tại một chỗ trạm gác do năm mươi người chống lên run lên, một đạo ngân sắc chùm tia sáng chậm rãi theo quang đoàn

bay lên, khi ngân sắc chùm tia sáng hiện lên đến phân nửa, mọi người mới đột nhiên nhìn rõ ràng, cái này là một thanh kiếm quang!

Mười sáu cái trạm gác, mười sáu thanh kiếm quang, ầm ầm tề minh.

Ông!

Âm vang rung động nhân tâm vang khắp Lam Phong thành.

Lam Phong thành dân chúng bị động tĩnh vừa rồi kinh động vừa mới đứng lên, liền nhìn thấy một màn đồ sộ như thế, ai nấy đều không khỏi hít vào một hơi, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trên tòa tháp, lúc này Chiêm Sâm như rơi xuống hầm băng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, một cái tên như tia chớp xâm nhập đầu óc hắn, Tê Liệt giả dong binh đoàn!

Sát chiêu trứ danh nhất của Tê Liệt giả dong binh đoàn, 【 Kiếm Quang Ai Minh khúc 】!

Dĩ nhiên là Tê Liệt giả dong binh đoàn!

Nếu như hắn biết rõ Tê Liệt giả dong binh đoàn đóng tại nơi này, hắn nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp khiến Đường Thiên thủ tiêu kế hoạch. Trong lòng hắn vô cùng ảo não, chết tiệt, hôm nay ban ngày trinh sát hắn hoàn toàn không phát hiện Tê Liệt giả dong binh đoàn, cái sơ hở chí mạng này của hắn dẫn đến thất bại toàn diện.

Hắn biết rõ Tê Liệt giả lợi hại cỡ nào, cùng người khác chỉ nghe lời đồn, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đã từng tiếp xúc với Tê Liệt giả. Hắn đối với cái chi dong binh đoàn lãnh khốc vô tình rồi lại tinh tế này ấn tượng khắc sâu, nhất là bọn họ cường hãn sức chiến đấu. Ở trong lần nhiệm vụ kia, bọn họ không hề sử dụng sát chiêu tương tự【 Kiếm Quang Ai Minh khúc 】, cũng đã hoàn mỹ mà hoàn thành nhiệm vụ.

Bọn họ như vậy du kích tác chiến, hoàn toàn không cần phải đi chọi xương cứng như Tê Liệt giả vậy.

Đều do mình...

Thực sự là đáng chết!

Lẽ nào là một cái cái bẫy?

Hắn bỗng dưng giật mình tỉnh lại, tay chân băng lãnh được không một tia nhiệt độ.

Đám người bị kinh động, lúc này cũng có người nhận ra【 Kiếm Quang Ai Minh khúc 】, tiếng kinh hô thỉnh thoảng vang lên, nhưng trong những tiếng kinh hô này tràn đầy kinh hỉ. Đại danh đỉnh đỉnh Tê Liệt giả dong binh đoàn đóng tại Lam Phong thành, Lam Phong thành an toàn hơn nhiều.

Khiến mọi người cảm thấy an tâm nhất chính là Tê Liệt giả dong binh đoàn xem ra rất nhiệt tình, ngay cả sát chiêu cường hãn như【 Kiếm Quang Ai Minh khúc 】 cũng không chút do dự mang ra sử dụng.

Binh đoàn có thể sống sót dưới 【 Kiếm Quang Ai Minh khúc 】, có mấy cái đây?

Bọn họ tràn đầy lòng tin cùng mong đợi.

Không một ai nhìn thấy con mắt trôi nổi ngân quang của Sở La Môn(Solomon) lộ ra kinh sợ khó mà hình dung.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 851: Biện Pháp Của Đường Thiên

【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】, đây là sát chiêu có tiếng tăm nhất của Tê Liệt Giả dong bình đoàn và nó là sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng Kim.

Sát chiêu binh đoàn chỉ là một cách nói thông tục để chỉ những chiến thuật có uy lực lớn, mang tính sát thương cao và là đòn sát thủ của mỗi binh đoàn. Tại một nơi lấy binh đoàn làm cơ sở như Thánh Vực, sự phát triển của các chiến thuật cấp binh đoàn đã có một nền móng lâu dài bền chắc và mang trong mình một bề dày lịch sử lâu đời. Sát chiêu binh đoàn là một loại chiến thuật mạnh mẽ, có thể xem nó như là một dấu mốc dùng để nghịch chuyển càn khôn trong trận chiến, tuy nhiên điều kiện để nắm cái sức mạnh đó lại quá hà khắc (khó khăn). Ngoài tiêu hao thể lực của binh sĩ nó còn sản sinh phụ tải kinh người trên thân thể các võ tướng có khả năng dẫn đến thụ thương. Cho nên, nếu không đến thời điểm đèn cạn dầu (cuối cùng) thường thì các binh đoàn sẽ không phát động. Đây cũng là lí do mà mọi người cho rằng đã làm cho tinh thần của Tê Liệt Giả dong binh đoàn tràn đầy nhiệt tình, hăng hái.

Sát chiêu của mỗi binh đoàn hoàn toàn không giống nhau. Võ tướng bất đồng, binh sĩ bất đồng vì thế mỗi binh đoàn đều có sát chiêu của riêng mình.

Uy lực của mỗi sát chiêu đồng dạng cũng khác nhau một trời một vực vì thế chúng đều được phân giai một cách nghiêm ngặt. Thấp nhất là Thanh Đồng cấp, tiếp theo là Bạch Ngân cấp, cao hơn một tí là Hoàng Kim cấp và cấp cao nhất làm cho vạn người ngước nhìn tất nhiên là Vô Song cấp.

Phóng tầm mắt toàn bộ Thánh Vực. Cho dù chỉ là sát chiêu cấp Hoàng Kim thì cũng đủ để làm cho người ta đỏ mắt, chảy nước dãi mà ước mong .

Rất ít người biết được, điều kiện để trở thành trung tướng chính là phải có được sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng Kim.

Bên trong Thánh Điện nhân tài nhiều như cá nuôi trong chậu và sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng Kim chính là cảnh cửa quan trọng để bọn họ bước chân trên con đường trở thành cường giả. Tại dân gian, võ tướng nắm giữ sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng Kim được xem như phượng mao lân giác* , từ đó có thể thấy được thiên tư trác tuyệt của Sở La Môn.

Nếu không phải tính cách Sở La Môn âm lãnh hiếu sát nên không được Thánh Điện ưa thích thì hắn đã sớm được Thánh Điện chiêu mộ.

Sở La Môn cũng không thích bị quản thúc, hắn sáng lập Tê Liệt giả, rất nhanh liền đem nó phát triển trở thành một trong những dong binh đoàn trứ danh nhất Quang Minh châu.Dong binh đoàn tại Quang Minh châu có địa vị cực thấp, hệ thống binh đoàn tại Quang Minh châu vô cùng hoàn thiện, số lượng đông đảo, đẳng cấp sâm nghiêm. Quang Minh châu mang trong mình một lịch sử chinh chiến mạnh mẽ với rất nhiều chiến công hiển hách của các dong binh đoàn đến nổi đếm không xuể, rất nhiều binh đoàn cấp Bạch Ngân đều có quá khứ huy hoàng.

Trong hoàn cảnh như hiện nay, đa phần các binh đoàn đều phụ thuộc vào một số thương hội có chút ít tiềm lực. Tê Liệt Giả dong binh đoàn thì không như vậy. Bởi vì họ có Sở La Môn. Bởi vì họ có 【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】

【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】 lần đầu tiên xuất hiện, liền oanh động Quang Minh Châu.

Sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng Kim lại xuất hiện ở một dong binh đoàn mới nổi. Chuyện đó đúng là chuyện lạ quý hiếm nha. Dĩ nhiên danh tiếng của Tê Liệt Giả dong bình đoàn sau đó ngày càng đại thịnh.

Trong bóng đêm huyền ảo, Ngân sắc kiếm quang vô cùng bắt mắt, tiếng vang vọng làm cho người người cảm thấy kinh hãi, nhà nhà run rẩy khiếp đảm. Uy thế kinh khiếp sau đó lấy một tốc độ kinh khủng bao phủ toàn thành.

Quả nhiên không hổ là binh đoàn sát chiêu cấp Hoàng Kim a !

Mọi người trợn tròn hai mắt đầy sợ hãi thán phục. Đa số bọn họ trong lòng đều vô cùng tò mò và rất mong đợi. Có thể tận mắt nhìn thấy sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng Kim là một cơ duyên chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Trong khoảng thời gian đầy sóng gió này làm cho nhân tâm nhiều người bàng hoàng, lo lắng. Vì thế bọn họ hi vọng Tê Liệt Giả dong binh đoàn sẽ giành được thắng lợi cuối cùng. Tất cả mọi người đều tràn ngập lòng tin tất thắng. Lúc này đắc ý nhất, không thể nghi ngờ chính là Lý Kỳ.Thuê Tê Liệt Giả dong binh đoàn nghĩa là hắn đã tự đặt mình vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Nếu không công hảo tổn một khoản tiền lớn như vậy mà không có sự tình gì phát sinh, chắc chắn tử địch của hắn sẽ nắm lấy điểm yếu này để công kích hắn.

Tuy nhiên, hắn…đã…..thành công rồi!!

Bên trong tầm mắt, ngân quang uy nghiêm mà nghiêm túc khiến hắn vô cùng kích động, uy thế cường hãn như thế, ai có thể kháng cự?

Nếu như có thể tru diệt cái đám hãn phỉ này, công lao lớn như thế đủ để cho hắn thăng lên mấy cấp bậc, tiến vào hàng ngũ quyền lực hạch tâm nhất trong thương hội. Sắc mặt hắn nổi lên vẻ ửng hồng phấn khích, điều mà hắn vô số lần mơ tưởng bây giờ lại cách hắn gần như thế dường đưa tay là có thể chạm đến.

Khi phiến quang mang này tiêu tán, mộng tưởng của ta sẽ đạt được rồi…oa..ha.ha

Thân thể hắn không tự chủ mà hơi hơi run rẩy, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, con mắt mở lớn, đây là thời khắc lịch sử vô cùng tuyệt diệu, hắn không muốn bỏ qua bất cứ một chi tiết nào!

Một màn trước mắt xác thực tuyệt diệu vô cùng.

Đường Thiên mặt không biểu tình

Sự cộng minh năng lượng của đối phương, xác thực có chỗ độc đáo. Điểm đặc biệt nhất đó là sự cộng minh không nằm trên một tần suất nhất định, mà nó thông qua cộng minh tăng cường, sau tăng cường lại lần nữa đạt được cộng minh, rồi tiếp đó lại là một lần tăng cường tiếp diễn...

Cứ như thế luân phiên tuần hoàn. Dựa trên lý luận mà nói, cái này có thể tăng cường vô hạn mãi mãi.

Nhưng mà Đường Thiên hiểu rất rõ rằng, không có khả năng tăng cường vô hạn, nhưng điều này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, đối phương đã chọn sai địch nhân. Đối với Thần Trang binh đoàn xuất thân Tội Vực mà nói, lý giải năng lượng cộng minh theo góc độ pháp tắc, kỳ thực càng thêm đơn giản. Mà mô phỏng năng lượng, cũng là kiến thức cơ bản sau khi bọn họ tiến nhập Thánh Vực mỗi ngày đều cần phải tiến hành.

Khi kiếm quang bắt đầu cộng minh phát ra thanh âm khiến người khiếp đảm, ngân quang rực sáng chói mắt tựa như một loại độc tố đáng sợ, bắt đầu lan tràn với tốc độ kinh người. Quang mang năm màu rực rỡ trên thân hai trăm người từ từ bị ăn mòn thành ngân sắc.

Ngân quang càng ngày cáng sáng đến mức chói mắt làm cho Lam Phong Thành bừng sáng như ban ngày.

【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】……Thật đáng sợ!!

Toàn bộ những người tận mắt thấy một màn đang diễn ra , tất cả đều không khỏi hít vào một hơi lãnh khí. Năng lượng ăn mòn lợi hại như thế

bọn họ chưa từng nghe qua. Bọn họ cơ hồ nhìn thấy kết quả, một khi ngân sắc hoàn toàn lan tràn, cũng có nghĩa là đã đến lúc nhóm thổ phỉ này về chầu trời.

Ngân quang chói mắt đã nối liền thành một mảnh, giống như một phiến ngân sắc quang hải lưu động, ngân quang cường liệt như thế, dù cho bọn họ đứng từ xa quan khan nhưng mắt bọn họ cũng không tránh khỏi có cảm giác giống như bị kim đâm. Mọi người toàn trường đều chấn động , trong lòng bọn họ lòng tin càng thêm tràn đầy.

Tụ lại thành một biển ngân sắc chói lọi, điều này đẫn đến sau đó là một mảng bóng tối thâm trầm.

Trong bóng tối , một giọt mồ hôi dọc theo mũi Sở La Môn im lặng chảy xuống.

Mắt hắn trợn trừng, phảng phất không thể nào tin.

Làm sao có thể?

Tần suất chấn động năng lượng của đối phương đang dần tiếp cận với tần suất chấn động của bọn hắn.

Bọn hắn muốn làm gì đây?

Đoàn ánh sáng năm màu dần chuyển thành ngân sắc, trong con mắt của mọi người đấy là điểm đặc thù của của 【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】, thế nhưng Sở La Môn lại rõ rành rành, đây không phải là hiện tượng địch nhân bị ăn mòn mà là do tần suất chấn động năng lượng của đối phương dần tiếp cận đến tần suất chấn động của kiếm quang.

Nếu không có thể tận mắt chứng kiến hắn sẽ không bao giờ tin có phương thức tác chiến nào quỷ dị như vậy.

【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】là tuyệt tác của hắn, chấn động năng lượng của ngân quang vô cùng đặc thù, các sợi tơ năng lượng màu bạc đang không ngừng cộng minh và phát sinh biến hóa mới, điều này

làm nên chấn động năng lượng độc nhất vô nhị của 【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】.

Đối phương lại có thể trực tiếp bắt chước, điều này hoàn toàn nằm ngoài những gì hắn đã từng biết.

Kiếm quang màu bạc lại không tạo ra thương tổn cho đối phương mà ngược lại như thấy người quen cũ nhao nhao lại cùng ngân quang của đối phương dung hợp.

Sở La Môn cố tự tỉnh táo, đối phương lại có thể dùng phương thức như vậy để tránh 【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】sát thương, thật sự là không còn gì để nói.

Nhưng như thế thì sao nào, các ngươi có thể kiên trì được bao lâu?

Cộng minh vẫn liên tục không ngừng, ngân quang cũng đã biến đổi, càng về sau, ngân quang uy lực càng mạnh, đối với binh sĩ gánh nặng càng lớn, không có trải qua huấn luyện đặc biệt về cơ bản không cách nào chịu được. Chỉ cần đối phương không chịu đựng nổi liền sẽ lộ ra sơ hở, đến lúc đó ngân quang sẽ càng thêm bá đạo, dưới đạo ngân quang này nhất định đối phương sẽ thịt nát xương tan, hôi phi yên diệt.

Đến đây nào….

Muốn dùng gậy ông đập lưng ông ư? Thật là người mơ nói mộng!

Chiến ý của Sở La Môn rừng rực trong lồng ngực, ngân quang trong mắt càng rực rỡ, tay kia nắm lấy kiếm quang, hai mắt nhắm lại.

Hắn muốn cho cộng minh ngày càng mãnh liệt.

Ô...ô...n...g!

Âm thanh réo rắt do chấn động tại ngân quang biến thành quang hải xẹt qua, vốn bình thường biển ngân sắc nay đã trở nên mãnh liệt xao động.

Ở bên trong thần trang binh đoàn, mỗi người đều khoác lên mình một tầng thủy nhân, giữa bọn hắn và những người của Tê liệt giả binh đoàn không có gì khác nhau.

Thần trang binh đoàn cũng không có nhiều người tu luyện Quang Chi Pháp Tắc, bọn hắn có thể mô phỏng chấn động năng lượng của đối phương hoàn toàn là do nắm bắt được biến hóa của những dao động đến từ những sợi tơ pháp tắc. Mọi người đều cảm thấy mới lạ, đây hoàn toàn là do bản thân tự trải nghiệm qua đấy.

Nhưng mà do cộng minh biến hóa, bọn hắn cũng phải tập trung nắm bắt những chấn động đến từ pháp tắc tuyến, bởi vì chấn động đang không ngừng biến hóa và ngày càng trở nên mãnh liệt.

Đường Thiên hiện đang ở chính giữa mọi người, xung quanh hắn ngân quang đã đậm đặc như thực chất.

Từ ánh mắt lạnh băng của hắn xẹt qua một tia sát cơ.

Như vậy ta cho thêm chút lửa nha.

Ngân quang của Thần trang binh đoàn càng thêm rực sáng. Bọn hắn chủ động tăng cường cộng minh hiệu ứng.

Sở La Môn lập tức phát hiện ra nhưng trong lòng cười lạnh, thực sự muốn chết đây mà.

Đối phương lại muốn khống chế 【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】 quả thực là không tự lượng sức.

Mười sáu thanh kiếm quang cảm nhận được của hắn chiến ý, chấn động càng thêm lợi hại.

Vốn là tiếng nổ vang làm mọi người sợ hãi ngược lại càng ngày càng nhỏ cho đến khi hoàn toàn không còn nghe thấy nữa. Nhưng mà sức ép vô hình lại trở nên như thực, mọi người xem quanh đó chỉ cảm thấy trong lồng ngực bị đè một phiến đá lớn, không nói được ra lời. Cảm giác

khó chịu này không ngừng gia tăng làm cho nhiều người không chịu nổi phải nhao nhao bay ra xa.

Hai tay cầm kiếm, hai mắt nhắm nghiền, Sở La Môn đang dồn hết sức lực để tăng lên cộng minh.

Biển ngân sắc đang ngày một lớn đến nỗi có thể bằng mắt thường thấy không ngừng dâng lên.

Sở La Môn chưa từng tăng 【 Quang Kiếm Ai Minh Khúc 】đến trình độ như thế này, hắn cảm giác thân thể mình như bị xé nứt, từng giờ từng phút trôi qua, trong lòng hắn nỗi sợ đang từ từ lớn dần.

Kiếm quang trong tay đang truyền đến chấn động càng ngày càng mạnh

Nó dường như là một con Viễn cổ hoang thú đang từ từ tỉnh dậy sau giấc ngủ say. Nhưng làm hắn hoảng sợ là nó lại không nằm trong sự không chế của hắn.

Lực lượng kiếm quang truyền đến đã tiếp cận cực hạn mà hắn có thể khống chế.

Tại sao có thể như vậy?

Sao bọn hắn có thể kiên trì được??????

Khi nghĩ đến phản chấn của kiếm quang đang ngày càng mãnh liệt, hắn lại càng hoảng sợ.

Trên biển ngân sắc, mọi người hoàn toàn như những bức tượng bằng bạc, thần sắc nghiêm túc. Tất cả mọi người đều không có nửa điểm tươi cười, từ đầu bọn hắn cũng rất nhàn nhã thong dong, nhưng theo thời gian trôi qua, chính bọn hắn cũng cảm thấy cố hết sức.

Đây đã vượt qua cực hạn mà binh thường bọn hắn vẫn huấn luyện.

Biển ngân sắc vẫn đang dâng lên với tốc độ kinh người.

Kiếm quang trong tay đã biến thành cột sáng, Sở La Môn đùng hết sức bình sinh ôm lấy nó, tựa như ôm lấy một con viễn cổ hung thú, khóe miệng của hắn tràn ra một vệt máu tươi.

Đến bây giờ hắn đã hiểu rõ ý đồ của Đường Thiên.

Đối phương muốn hắn nổ tung.

Trong tay hắn cột sáng có thể nổ tung bất cứ lúc nào, trong lòng hắn là một mảnh tuyệt vọng, nhưng mà hắn lại không cam lòng thất bại như vậy.

Cùng đi xuống địa ngục đi.

Tuy trong lòng đang dậy sóng nhưng trong mắt hắn lại là một mảnh băng tuyết, dù là ngân quang chói mắt cũng không thể làm phai mờ sự hiện hữu của nó.

Đợi đã, cái gì kia????

Sở La Môn bỗng dưng thấy rõ động tác của đối phương, thân là cung, quyền là tên, tên đã lên dây.

Cái này là…..

Cả thế giới dường như dừng lại, Sở La Môn đầu óc trống rỗng, trơ mắt nhìn một quyền đơn giản tự nhiên đánh vào không trung.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 852: Không Còn Gì Cả Rồi

Đường Thiên vươn người, hai trăm sợi pháp tắc tuyến liên thông với người khác tựa như hai trăm sợi dây cung, chậm rãi được kéo mở.

Một quyền giản dị tự nhiên đánh vào chỗ trống, ầm ầm kích vào tiếp điểm.

Sở La Môn(Solomon) chỉ cảm giác như bị sét đánh, không kịp bất kỳ phản xạ nào, cột sáng đang bị trùm lên gọn gàng, đột nhiên sáng lên quang mang ngân sắc.

Sắc mặt Đường Thiên khẽ biến.

Vang lên khô khan, lôi kéo mọi người xông ra bên ngoài.

Ý thức sau cùng của Sở La Môn(Solomon) đó là ngân quang vô tận, ngân quang mà hắn đã từng vô cùng quen thuộc thôn phệ hắn.

Oanh!

Ngân quang không khống chế được, tựa như hải dương sụp đổ, tràn ra bốn phía.

Ngân quang là năng lượng cao giai đã được【 Kiếm quang ai minh khúc 】 cộng minh không ngừng cường hóa, lực phá hoại cực kỳ kinh người. Hộ vệ của Tây Bộ thương hội bị thôn phệ trước tiên, bọn chúng không kịp ô ê gì cả, liền tan rã trong ngân quang. Trong cơ thể binh lính Tê Liệt giả phóng ra từng đạo ngân quang chói mắt, ngân quang đâm phá da bọn chúng, chiếu lộ ra xương cốt bọn chúng, ngân sắc hỏa diễm thiêu đốt từ trong cơ thể bọn chúng, tiếng gào thét thảm thiết không dứt bên

tai, bọn chúng liều mạng muốn giãy dụa, ngân diễm trong cơ thể đã xuyên ra cơ thể, mỗi người bọn chúng hóa thành người lửa. Âm thanh gào thét dần dần tắt, bọn chúng dần dần mở nhạt tại trong ngân quang, biến mất hoàn toàn.

Tường vây có thể chống lại vũ khí của chiến hạm công kích, tầng tầng phòng vệ tốn hao số tiền lớn chế tạo đối mặt với ngân quang giống như được làm bằng giấy, trong nháy mắt liền tan thành tro bụi.

Ngân quang như nước, dính vào liền thiêu.

Trong ngân quang, đám Đường Thiên đang liều mạng xông ra bên ngoài.

Uy lực của ngân quang vượt qua Đường Thiên dự liệu, toàn bộ tâm thần của hắn tập trung chưa từng có, liều mạng mà phỏng theo tần suất dao động của ngân quang. Ngân quang không khống chế được, tần suất dao động cũng đồng dạng không khống chế được, không còn ổn định như lúc trước, biến đổi thất thường.

Cần phải duy trì năng lượng dao động của bọn họ đồng bộ với ngân quang.

Chỉ có như vậy, ngân quang mới sẽ coi bọn họ như đồng loại, bọn họ mới sẽ không bị thương tổn. Chỉ cần hơi có chút sai lầm, ngân quang liền sẽ trở thành điểm chí mạng, hắn có lẽ có thể vận Thần Trang mà chạy thoát, đám người Cát Trạch sẽ bị ngân quang thôn phệ sạch sẽ.

Tử vong uy hiếp trực tiếp, lực tập trung chú ý chưa từng có, Đường Thiên tiến nhập vào một loại trạng thái kỳ dị.

Thời gian tựa như trở nên thong thả, ngân quang ở xung quanh, tần suất dao động biến hóa trở nên càng thêm rõ rang ở trong mắt Đường Thiên. Rõ ràng đến mức hắn thậm chí nhìn thấy phía dưới ngân quang sáng lạn mà nguy hiểm là một tấm lưới vô hình không ngừng dao động.

Đó là...

Đường Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, Pháp tắc diện!

Tấm lưới vô hình kia chính là Pháp tắc diện!

Đầu óc hắn trở nên tỉnh táo, rất nhiều điểm lúc này rộng mở trong sáng, hắn không mừng rỡ mà là y nguyên lãnh tĩnh như cũ. Tâm thần tập trung chưa từng có giúp Đường Thiên ở trong trạng thái tâm thần trong sáng không tì vết.

Ngân quang dao động không trật tự trở nên như thế sáng tỏ.

Đám người Cát Trạch lập tức cảm thụ được biến hóa của Đường Thiên, bước chân vốn đình trệ, đột nhiên trở nên thành thạo điêu luyện. Bọn họ tựa như cá sinh trong phiến ngân quang này, vô cùng ăn nhịp với ngân quang, giống như cùng ngân quang hòa hợp nhất thể.

Hô!

Trong ngân sắc quang hải, một đám nhân ảnh phóng lên cao, mang theo một chùm ngân quang lưu diễm.

Bọn họ càng bay càng cao, ngân quang lưu diễm tựa như giọt mưa từ trên lá sen chảy xuống, vẩy thành một mảnh ngân vũ, trông rất đẹp mắt.

Tới tận lúc này, Đám Đường Thiên mới thả lỏng tinh thần, vừa rồi nhìn như thong dong, kì thực nguy hiểm đến cực điểm, hơi chút vô ý, mọi người đều phải bỏ mình tại nơi đó.

"Rời khỏi nơi đây!"

Đường Thiên nói xong câu đó, trước mắt chợt đen ngòm, mất đi ý thức.

Mọi người còn chìm đắm trong kinh sợ khi sống sót sau tai kiếp, bỗng nhiên nhìn thấy đại nhân đột nhiên rơi xuống phía dưới, ai cũng

sững sốt. May là Cát Trạch phản ứng thật nhanh, thân hình chợt lóe, đỡ lấy Đường Thiên.

Khi phát hiện Đường Thiên đã hôn mê, mặt hắn biến sắc, gấp giọng nói: "Rời khỏi đây!"

Đúng vào lúc này, thần sắc Chiêm Sâm tái nhợt cũng bay lại, bảo: "Bên này!"

Các người khác vội vàng theo sau Chiêm Sâm, bay ra ngoài thành.

Một đoàn người không dám dừng lại chút nào, bọn họ dốc hết tốc độ, bay tận trăm dặm mới ngừng lại.

Dù cho bay hơn trăm dặm, y nguyên có thể nhìn thấy ngân quang trong đêm đen ở xa xa. Mọi người không hẹn mà cùng trầm mặc, trong bóng đêm, ngân quang dâng lên bắt mắt như thế, có thể tưởng tượng Lam Phong thành đã thành địa ngục nhân gian.

Lúc này Chiêm Sâm mới cảm thấy chân mình đang run.

Khi biết rõ 【 Kiếm quang ai minh khúc 】, hắn cho rằng đám Đường Thiên chết chắc rồi. Binh đoàn có thể sống sót dưới sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng kim, có thể có cái nào? Hoặc bởi Đường Thiên có thể bằng vào thực lực cá nhân cường hãn đến biến thái mà sống sót, người khác tuyệt đối không khả năng may mắn còn tồn tại.

Thế nhưng là, biến hóa sau đó khiến hắn lại lần nữa trợn mắt há mồm.

Hắn từng gặp gỡ Tê Liệt giả, đã từng trải qua Kiếm Quang Ai Minh khúc, thế nhưng năng lượng dao động không ngừng kéo lên sau đó, kèm với ngân sắc quang hải vượt quá sức tưởng tượng cực hạn của hắn khiến hắn sợ hãi theo bản năng.

Hắn trước tiên lui về phía sau một đoạn lớn, điều này đã cứu hắn một mạng.

Khi hắn nhìn thấy binh sĩ Tê Liệt giả bị ngân quang nuốt hết, tàn thành tro bụi, nỗi sợ hãi khó mà hình dung chiếm cứ từng bộ phận trên thân thể hắn, nhưng cái này cũng khiến hắn đột nhiên sinh ra một tia hi vọng, tình hình chiến đấu không giống mình tưởng.

Có lẽ đám Đường Thiên thắng rồi?

Chính là một tia hi vọng này làm hắn không chạy trối chết, mà lựa chọn thế thủ vững. Đến tận khi hắn nhìn thấy Đám Đường Thiên kéo một chùm ngân quang, lao khỏi phiến ngân quang hải dương kia, hắn cơ hồ không thể tin được vào hai mắt của mình.

Bọn họ thắng thật rồi!

Nga, lão Thiên!

Lúc đó hai tay hắn ôm đầu mình, miệng vô thức cảm thán.

Cho tới bây giờ, hắn nhìn mọi người trong tình trạng kiệt sức ở xung quanh, nhìn ngân quang rọi sang trên bầu trời đêm ở xa xa, hắn cuối cùng vững tin, bọn họ thắng thật rồi!

Bọn họ đối mặt với sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng kim, giết chết Tê Liệt giả!

Lão Thiên...

Hắn thì thào lẩm bẩm.

Bên cạnh hắn, mọi người đều nhìn ngân quang trong Lam Phong thành ở xa xa, toàn bộ thất thần.

Bọn họ không biết rằng, trận chiến này sẽ gây ra sóng to gió lớn đến nhường nào.

Khuôn mặt trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver) không biểu tình nghe thủ hạ bẩm báo, bây giờ lão năm mươi bốn tuổi, quân trang chỉnh tề sạch

sẽ cẩn thận tỉ mỉ, tóc có chút hoa râm, khuôn mặt có thể thấy phong sương khá còn mơ hồ dấu vết năm tháng. Có thể ở Thánh Điện, nơi nhân tài xuất hiện lớp lớp, tiến thân vào hàng ngũ trung tướng, cạnh tranh mà lão trải qua là cực kỳ tàn khốc.

Võ tướng có thể tới vị trí này, không có người nào là hạng người vô năng.

"... Chúng ta mất đi tung tích bọn chúng, bọn chúng lẻn vào hẻm núi Bỉ Nhĩ Đạt đại, người của chúng ta cũng mất đi tung tích, rất có khả năng đã gặp nạn."

Thực sự là tin tức xấu.

Trong mắt Áo Lợi Phất(Oliver) hơi hiện lên vẻ lo lắng, địa hình hẻm núi Bỉ Nhĩ Đạt đại phi thường đặc biệt, kéo dài mấy nghìn dặm, có vô số phân nhánh với động ngầm, đúng là một nơi để tránh né truy tung.

"Chúng ta đã phân công trinh sát, dò xét trên không những khu vực chủ yếu. Sức chiến đấu Kim Châu phỉ cường hãn nhưng mà năng lực phi hành rất yếu, chúng ta có ưu thế không trung, chỉ cần chúng ta tỏa định trên không hẻm núi, bọn họ nhất định vô pháp thoát khỏi mí mắt chúng ta."

Áo Lợi Phất(Oliver) thỏa mãn gật gật đầu, thủ hạ phản ứng không chậm, hơn nữa biểu hiện rất lão luyện, có thể nắm nhược điểm của đối phương.

"Không nên gấp gáp, đối phương đơn phương thâm nhập, chúng ta có đủ quyền chủ động. Chỉ cần bọn họ bộc lộ hành tung, chúng ta có thể hình thành bao vây tại bất cứ nơi nào."

Áo Lợi Phất(Oliver) nhàn nhạt mở miệng, thanh âm lão trầm thấp hữu lực, khiến người ta không tự chủ mà tin phục.

"Vâng!" Thủ hạ do dự một chút, bẩm báo: "Phía Tây Bộ thương hội thúc dục tương đối gấp gáp."

"Không cần để ý bọn họ." Áo Lợi Phất(Oliver) chậm rãi nói.

Lão tuy rằng quan hệ mật thiết với Tây Bộ thương hội, nhưng mà chưa bao giờ là khôi lỗi của Tây Bộ thương hội. Lão hợp tác cùng Tây Bộ thương hội cũng là theo nhu cầu mà thôi, về phần chiến tranh như thế nào, Tây Bộ thương hội không can thiệp được lão.

Áo Lợi Phất(Oliver) hiểu rõ ràng, lão có thể đứng ở vị trí trung tướng này nhiều năm như vậy, cố nhiên có Tây Bộ thương hội trợ giúp, nhưng chủ yếu vẫn là bản thân lão không phạm sai lầm.

Tây Bộ không có trận lớn, nhưng những trận tiêu diệt đạo phỉ to to nhỏ nhỏ, lão biểu hiện phi thường vững vàng, đây mới là then chốt. Chỉ cần lão biểu hiện vững vàng, địa vị cũng vững chắc. Công lao ít ư? Vậy có quan hệ gì? Mục Chi Hà đứng đầu Năm hổ tướng không phải cũng như thế sao?

Mà lão chỉ cần bại một trận, địa vị nhìn như vững chắc, liền sẽ nhanh chóng tan thôi. Phía dưới không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vị trí của lão, trung tướng chỉ có mười hai vị, muốn lên thì cần phải có người rời khỏi vị trí.

Thánh Điện chưa bao giờ thiếu võ tướng lợi hại.

Chỉ cần chính lão ổn, Tây Bộ thương hội không những không dám trở mặt với lão, còn cần phải mượn hơi lão.

"Ốc Luân trưởng lão, ngài không thể vào! Đại nhân đang cử hành hội nghị quân sự!"

"Ta có việc gấp bẩm báo với đại nhân!"

"Xin lỗi, trong lúc hội nghị quân sự, không được có kẻ nào quấy nhiễu!"

"Không được, ta có việc gấp! Ta cần phải lập tức gặp Áo Lợi Phất(Oliver) đại nhân!"

...

Ngoài cửa vọng vào những thanh âm ồn ào náo động, Áo Lợi Phất(Oliver) khẽ nhíu mày, trong lòng cảm thấy khó chịu lắm, Tây Bộ thương hội càng ngày càng kỳ cục, vậy mà lại ương ngạnh hung hăng như thế.

"Để hắn vào."

Áo Lợi Phất(Oliver) thản nhiên nói, chút bất mãn trong mắt kia nhanh chóng bị che giấu.

Thủ hạ vội vàng mở cửa ra, một thân ảnh lập tức xông vào.

Khi Áo Lợi Phất(Oliver) thấy rõ Ốc Luân trưởng lão, không khỏi sửng sốt. Đây còn là Ốc Luân trưởng lão sao? Tóc hoa râm, nếp nhăn đầy mặt, dường như thoáng cái già đi hơn mười tuổi.

Trong lòng Áo Lợi Phất(Oliver) máy động, sinh ra một dự cảm không rõ, lão vội vàng hỏi: "Ốc Luân trưởng lão, ngài như vậy là thế nào? Xảy ra chuyện gì?"

Ốc Luân trưởng lão tái nhợt, hẳng vương nét kinh sợ, môi hơi hơi run rẩy: "Đại nhân, không tốt rồi, không tốt rồi!"

Cảm giác không rõ trong lòng Áo Lợi Phất(Oliver) càng cường liệt, thanh âm cũng trở nên bén nhọn: "Ốc Luân trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Bọn họ giết chết Tê Liệt giả, Lam Phong thành... Lam Phong thành..." Ốc Luân trưởng lão run rẩy nhanh hơn.

Tê Liệt giả? Khóe mắt Áo Lợi Phất(Oliver) chợt nhảy, thế nào lại lòi ra Tê Liệt giả? Nhưng mà câu nói kế tiếp, khiến lão trở nên kinh hoảng

khó giải thích, lão quoắc mắt, lớn tiếng quát: "Lam Phong thành thế nào rồi?"

Cả người Ốc Luân trưởng lão run rẩy, nói: "Lam Phong thành... Lam Phong thành không còn rồi!"

"Không còn?" Áo Lợi Phất(Oliver) ngẩn ra, nhưng sau một khắc, vẻ mặt của lão trở nên hung dữ hẳn lên: "Cái gì gọi là không còn rồi? Ốc Luân trưởng lão, ngươi nói rõ ràng cho ta xem!"

"Không... Không còn gì cả rồi." Ốc Luân trưởng lão tựa như mê sảng, trong mắt hắn chỉ toàn là sợ hãi.

Không còn gì cả rồi...

Phòng họp to như vậy liền trở nên tĩnh mịch, mọi người đều bị cái tin tức này chấn động, chỉ còn lại có thanh âm như nói mê của Ốc Luân trưởng lão.

"Phân bộ Lam Phong thành mời Tê Liệt giả tới hỗ trợ, không ngờ vào lúc ban đêm thì gặp tập kích. Tê Liệt giả dùng Kiếm Quang Ai Minh khúc, nhưng mà tất cả bọn họ đều chết rồi, Lam Phong thành... Lam Phong thành bị ảnh hưởng, bị xóa triệt để đi rồi."

Lam Phong thành bị xóa triệt để đi...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nỗi sợ hãi khó giải thích tràn ngập mỗi ngóc ngách trên thân thể bọn họ.

Áo Lợi Phất(Oliver) ngã ngồi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 853: Điều Tra Đoàn

Chiêm Sâm nhìn thấy người đầy khắp núi đồi, không biết vì sao, tâm tình trầm tĩnh lại.

Những người này đều là cư dân Lam Phong thành trốn thoát được khỏi Lam Phong thành.

Trên thực tế, ngoại trừ Tây Bộ thương hội và Tê Liệt giả dong binh đoàn, thương vong ở Lam Phong thành rất nhỏ. Thanh thế chiến đấu vừa bắt đầu, liền khiến đám người trong lúc mơ ngủ giật mình tỉnh lại. Kiếm quang Ai minh khúc cộng hưởng tăng mạnh, thời gian giằng co tương đối lâu. Sau cùng hình thành ngân quang lưu diễm, lực sát thương kinh người, nhưng mà tốc độ nó lưu động không nhanh, khiến mọi người có thời gian chạy trốn.

Đám Chiêm Sâm ngụy trang thành tiểu thương đội, không gây chú ý. Thời điểm khi mọi người quan tâm đến chiến đấu, bọn họ đã bị ngân sắc quang hải bao trùm, mọi người vô pháp thấy rõ bọn họ.

Không có ai biết nhóm người này chính là hung thủ xóa sổ Lam Phong thành, hơn nữa trong ý nghĩ của mọi người, nhóm thổ phỉ kia cho dù còn sống cũng hẳn là đã sớm chạy trốn mất dạng, sao dám nán lại chứ?

Trận chiến Lam Phong thành oanh động Thánh Vực.

Tuy rằng dân chúng không có thương vong gì, nhưng mà ở trong lịch sử Quang Minh châu, còn chưa từng có tiền lệ một ngôi thành thị bị xóa đi. Nhất là đúng vào lúc Nam chinh đang ở thời điểm mấu chốt, hậu

phương đột nhiên xuất hiện sự kiện ác liệt như thế, sự phẫn nộ của Thánh Điện có thể nghĩ mà hiểu.

Nhận được tin tức, Thánh Điện rất tức giận, Thánh Điện hành động nhanh chóng mà quả quyết.

Đóng giữ ở Tây Bộ, Áo Lợi Phất(Oliver) với Lan Tư nhận được phê bình nghiêm khắc trước nay chưa từng có, Thánh Điện yêu cầu bọn họ cần phải lập tức tìm được hung thủ. Không chỉ như thế, Thánh Điện còn phái điều tra đoàn đặc biệt tới điều tra sự kiện lần này.

Mấy tin tức này đều không phải bí mật, Chiêm Sâm không phí khí lực gì đã nghe ngóng được, liếc một cái cách đó không xa, khắp nơi đều là binh sĩ, phòng bị sâm nghiêm. Không những như thế, tất cả khu vực thông tới phụ cận đều bị phong tỏa, bố trí thiên la địa võng.

Trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ may mắn, bọn họ không bỏ chạy. Nguyên nhân bọn họ không bỏ chạy chỉ có một, sau khi Đường Thiên hôn mê, mãi không tỉnh.

Không ngờ trong lúc vô ý tránh bị lùng bắt.

Hắn và Phù Chính Chi liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt của nhau. Đường Thiên không tỉnh, rắn mất đầu, mọi người không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, mờ mịt vô pháp đối phó.

Một chiếc chiến hạm treo dấu hiệu Thánh Điện lướt qua bầu trời với tốc độ kinh người theo.

"Về chuyện này, trách nhiệm Áo Lợi Phất(Oliver) lớn nhất. Lan Tư mới được điều tới, coi như là tai bay vạ gió." Đang nói chuyện chính là một vị nam tử anh tuấn tuổi còn trẻ, hắn mặc áo bào trắng tinh không tỳ vết, tóc vàng như sư tử, con mắt màu lam nhạt có vẻ mê người khôn tả.

Thân phận của hắn vô cùng cao quý, hắn là đương đại thánh tử của Thánh Điện, Charles.

Đứng bên cạnh hắn, lơ lửng một vị nữ Hồn tướng, vóc người như ma quỷ, khuôn mặt thánh khiết tuyệt mỹ, đẹp đủ làm người hít thở không thông. Nàng khoác áo giáp hoàng kim, phía sau áo giáp, một đôi cánh bằng năng lượng tuyết trắng, giống như thiên sứ trong truyền thuyết. Đôi găng tay hoàng kim với tầng tầng lân giáp hoa lệ, tay nắm chuôi kiếm, chống kiếm đứng đó. Đại kiếm cao ngang ngực nàng, thân kiếm rộng, chuôi kiếm có thể nắm được bằng cả hai tay, vỏ kiếm phủ đầy hoa văn huyền ảo hoa mỹ, hoa văn thái dương tượng trưng cho quang minh là bắt mắt nhất.

"Đó không phải là lí do." Tô Phỉ lạnh lùng nói, nàng biết rõ Charles đang thưởng thức Lan Tư.

"Đương nhiên." Charles nhún nhún vai, trên mặt hắn nở nụ cười ấm áp: "Cho nên chúng ta tới đây. Nghe nói Áo Lợi Phất(Oliver) để mất dấu Kim Châu phỉ, là trung tướng của Thánh Điện, theo dõi một tốp thổ phỉ mà cũng để mất dấu, thực sự là đủ mất mặt. Lẽ nào mấy năm nay, tinh lực hắn đều đặt ở việc làm thế nào cùng Tây Bộ thương hội kiếm tiền rồi?"

Tô Phỉ lập tức minh bạch quyết tâm diệt trừ Áo Lợi Phất(Oliver) của Charles, nàng không đồng tình chút nào bèn ngắn gọn bảo rằng: "Áo Lợi Phất(Oliver) cần phải chịu trách nhiệm với việc này."

"Nam chinh đang thời điểm khẩn yếu như thế, cảnh nội vậy mà lại xuất hiện sự kiện tệ hại như thế, không thể tha thứ." Charles vụt tắt tiếu ý, khuôn mặt anh tuấn tỏ ra uy nghiêm vô hình: "Miễn trừ chức vụ Áo Lợi Phất(Oliver), toàn bộ binh đoàn dưới trướng hắn do ta tạm thời quản lý, chức vụ những người khác tạm thời giữ nguyên, chờ đợi mệnh lệnh. Phái người áp giải Áo Lợi Phất(Oliver) tới Thánh Điện, chịu chất vấn của Thánh Điện trưởng lão hội."

"Vâng!" Trong bóng tối có người vâng mệnh.

Mệnh lệnh này sẽ bằng tốc độ nhanh nhất đưa đi, vận mệnh Áo Lợi Phất(Oliver) đã bị quyết định như thế.

"Lan Tư sao chứ?" Tô Phỉ lạnh lùng nhắc nhở.

Charles che mặt có chút khổ não, thuộc hạ này của mình luôn nghiêm túc như thế. Được rồi, dù sao cũng đã quen, nếu như không đưa ra kết quả, nàng nhất định sẽ nghiêm túc đến cùng, hắn bất đắc dĩ nói: "Phạt lương một năm, ngươi thấy thế nào?"

"Ba năm." Tô Phỉ lạnh lùng đáp.

"Vậy phỏng chừng hắn sẽ đau lòng rồi." Charles cười nói: "Vậy như ngươi nói, phạt lương ba năm!"

Khi bọn họ bay đến Lam Phong thành, nghênh tiếp bọn họ là thuộc hạ của Áo Lợi Phất(Oliver), mỗi người bọn họ đều lo lắng, lo lắng cho tiền đồ của mình. Áo Lợi Phất(Oliver) đã bị áp giải về Thánh Điện, hắn không dám có bất cứ kháng cự gì.

"Chúng ta đi xuống đi." Charles nói, nhảy xuống trước tiên.

Tô Phỉ cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói với phía sau: "Bảo trì cảnh giới."

"Vâng!"

Đội ngũ vô thanh đứng sừng sững tại phía sau nàng, giống như thiên nữ vẫy hoa, trên không trung vạch ra hơn trăm đường vòng cung kim sắc ưu mỹ, rải rác tại các ngóc ngách Lam Phong thành.

Bang bang bang.

Từng thân ảnh kim sắc khôi ngô hùng tráng, hạ xuống mặt đất.

Chư tướng nghênh tiếp nhìn thấy những võ sĩ toàn thân đều bao phủ trong áo giáp kim sắc này, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Quang Minh kỵ sĩ đoàn!

Quang Minh kỵ sĩ đoàn, tinh nhuệ đệ nhất của Thánh Điện trong truyền thuyết.

Quang Minh kỵ sĩ đoàn không phải là binh đoàn thường quy, nó là trực thuộc lực lượng hạch tâm nhất của Thánh Điện. Quang Minh kỵ sĩ đoàn chưa bao giờ thông báo tuyển dụng bên ngoài, bọn họ được chọn lựa từ các nơi, bồi dưỡng từ nhỏ. Những nhi đồng này từ nhỏ đã phải kinh lịch tu luyện cực kỳ nghiêm khắc, hơn nữa cạnh tranh phi thường tàn khốc, tầng tầng đào thải sàng lọc.

Ý chí, thiên phú, chăm chỉ, người có thể thắng lợi sau cùng mới có tư cách gia nhập Quang Minh kỵ sĩ đoàn.

Mỗi người bọn họ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, là cỗ máy giết chóc chân chính, thực lực bọn chúng đáng sợ, lãnh khốc vô tình, phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện, không sợ sinh tử.

Lúc trước mọi người nhận được mệnh lệnh, chỉ nói Charles Thánh tử dẫn Điều tra đoàn. Ai cũng không nờ, Charles Thánh tử dẫn theo chính là Quang Minh kỵ sĩ đoàn!

Sắc mặt ai nấy tái nhợt, rợn tóc gáy, cả người rung động. Tràng cảnh trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver) bị áp đi còn hiện rõ ngay trước mắt, hiện tại bọn họ mới chân chính minh bạch Thánh Điện phẫn nộ cỡ nào đối với việc này.

Chú ý tới những người sợ hãi, Charles mỉm cười, nồng ấm bảo: "Sự tình đã xảy ra, trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver) phạm phải một vài sai lầm, Thánh Điện sẽ khoan dung xử lý. Nhưng mà, sự tình còn chưa có kết thúc, các vị đều là nòng cốt mà Thánh Điện phi thường tin cậy, hi vọng mọi người có thể tích cực phối hợp trong hành động kế tiếp, phát huy tác dụng, quét sạch sỉ nhục. Thánh Điện chưa bao giờ bạc đãi người có công, nếu như các ngươi ai có thể lập công, ta sẽ đích thân thỉnh công với Thánh Điện cho các ngươi."

Vẻ kinh hoàng trên mặt mọi người tức thì tiêu thất đi nhiều, sĩ khí cũng phấn chấn hơn không ít. Đúng vậy, sự tình còn chưa có kết thúc, nếu như có thể lập đại công trước mặt Charles điện hạ, lưu lại ấn tượng sâu ở nơi điện hạ, vậy thì tiền đồ tuyệt đối sáng sủa.

Chư tướng vừa mới mất đi điểm dựa, lúc này lại cháy lên ý chí chiến đấu.

Charles tỏ ra thỏa mãn: "Ta cần tướng lĩnh có ý chí, chiến đấu có năng lực, hi vọng các ngươi không cô phụ sự kỳ vọng của ta."

"Vâng!" Chư tướng đồng thanh tuân mệnh.

"Tới xem hiện trường." Charles không tiếp tục nói lời vô dụng.

Một đoàn người hành tẩu tới phế tích, Tô Phỉ nắm kiếm, đi ở bên cạnh Charles.

Trên mặt Charles hiện lên một tia kinh ngạc, Lam Phong thành hoàn toàn trở thành phế tích, toàn bộ kiến trúc đều bị phá hủy. Không có mảnh gạch vỡ ngói vỡ, không có tường đổ, vị trí trước đây là Lam Phong thành trống không, không có vật gì, mặt đất cháy đen mênh mông vô bờ, chỉ có từng cái lỗ bất quy tắc. Những lỗ này sâu cạn không đồng nhất, dày đặc chi chít, tựa như tổ ong.

Sắc mặt Charles lạnh lùng nghiêm nghị, nghiêm túc trước nay chưa từng có, hắn cúi gập xuống, lấy tay sờ xuống mặt đất một cái. Thật cứng, như sờ lên lưu ly vậy, cái này là do nhiệt độ siêu cao làm cho mặt đất nham thạch hòa tan, hình thành thứ tương tự thủy tinh.

Toàn bộ kiến trúc đều tiêu thất không thấy, chỉ có một khả năng, đó chính là tiêu tan trong năng lượng.

"Người nào biết rõ ràng tình huống lúc đó?"

Charles dừng bước, đột nhiên hỏi.

Đến bẩm báo chính là đoàn trưởng Cảnh vệ đoàn địa phương của Lam Phong thành, thể hình hắn mập mạp, nhìn thấy nhiều đại nhân vật như vậy, mồ hôi rơi không ngớt. Nhưng mà dù sao hắn cũng biết, thời điểm này nếu biểu hiện không tốt, chỉ sẽ thảm hại hơn. Cho nên dù cho khẩn trương, còn có mấy phần run rẩy, vẫn đem tình huống lúc đó mô tả lại.

Tuy nhiên hắn chỉ cho rằng nguyên nhân dẫn đến Lam Phong thành tiêu thất là Kiếm Quang Ai minh khúc.

Charles hơi hơi nhíu mày: "Kiếm Quang Ai minh khúc là sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng kim."

"Vâng." Mập mạp vội vàng gật đầu.

Lúc này Tô Phỉ lạnh lùng mở miệng bảo: "Sát chiêu binh đoàn cấp Hoàng kim không có uy lực như vậy."

Charles nói với mập mạp: "Ngươi mô tả lại cảnh tượng lúc đó lại một lần đi."

Nói lâu như vậy, cuối cùng mập mạp cũng trấn định lại, khôi phục mồm miệng lanh lợi thường ngày, kể lại cảnh tượng lúc đó rất sống động.

Nghe tới ngân quang càng ngày càng mạnh, hình thành quang hải thì Charles tựa hồ nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên kinh hoàng.

Mà nghe đến sau cùng, Ngân quang hải dương không khống chế được, ngân sắc hỏa diễm bốc lên từ trong cơ thể Tê Liệt giả dong binh, thần tình Charles dị thường nghiêm túc.

Chờ mập mạp nói xong, hắn phất phất tay, mập mạp vội vàng cáo lui.

"Năng lượng cộng minh."

Ngữ khí Tô Phỉ băng lãnh, lộ ra một luồng sát ý: "Địch nhân dùng năng lượng cộng minh, không ngừng tăng cường Kiếm Quang Ai minh khúc của Sở La Môn(Solomon) làm cho nó đột phá điểm cực hạn, dẫn đến sau cùng sụp đổ."

Mập mạp không rõ điểm huyền diệu này, mà đám Tô Phỉ vừa nghe mập mạp mô tả xong, liền minh bạch chuyện gì đã xảy ra.

Trong mắt Charles hiện lên một tia quang mang khó mà hình dung: "Sở La Môn(Solomon) đại khái cũng bất ngờ, đối phương dùng lĩnh vực hắn am hiểu nhất, dùng tuyệt chiêu của hắn, thoải mái giết chết hắn. Núi cao còn có núi cao hơn, cái người này trong lý giải năng lượng cộng minh cao hơn Sở La Môn(Solomon) một bậc."

"Đúng vậy." Tô Phỉ nhắc nhở: "Chú ý binh sĩ của hắn, chỉ có một hai trăm người, sản sinh năng lượng cộng minh tăng biên độ, lại có thể dẫn đến Kiếm Quang Ai minh khúc của Sở La Môn(Solomon) không khống chế được."

Charles tán thán: "Sở La Môn(Solomon) đã chết rồi, bọn họ còn có thể trốn thoát. Thực lực người này thực sự là sâu không lường được. Hiện giờ ta lại có điểm hiếu kỳ rồi, Tây Bộ thương hội là thế nào đắc tội với một vị cường hãn như thế? Hơn nữa, cao thủ lợi hại như vậy, không thể là hạng người vô danh. Thực sự là khiến người hưng phấn."

Tô Phỉ không để ý đến khuôn mặt Charles phấn khích, nàng xoay người, lạnh lùng hạ lệnh: "Gia tăng mức độ tìm tòi, không thể buông tha một tấc cỏ."

"Vâng!" Vô số thân ảnh chạy đi.

Ngay sau đó Tô Phỉ xoay người, lạnh lùng nói với Charles: "Thân là thánh tử, lúc này ngài hẳn nên đứng ra an ủi dân chúng đang bị sợ hãi."

Vẻ cuồng nhiệt trong mắt Charles tiêu thất, hắn lần nữa lộ ra dáng tươi cười ấm áp thân thiết: "Ngươi nói rất có đạo lý, đi thôi."

Mà lúc này, Đường Thiên từ trong hôn mê, cuối cùng khôi phục ý thức, hắn từ từ mở mắt ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 854: Thăm Dò

Đường Thiên không còn chút sức lực nào, nhưng tinh thần ngược lại không tệ, con mắt trong suốt sáng ngời dị thường, giống như ngôi sao.

Đường Thiên vừa tỉnh, đoàn người lập tức tìm được người chỉ lối, cái gì mà mờ mịt bàng hoàng đều biết mất trong đêm. Chiêm Sâm cũng thở ra một hơi, bầu không khí biến hóa trực diện như thế, còn khiến hắn cảm thấy thần kỳ. Mấy ngày trước, đám người còn như sương quả cà héo, bây giờ ai nấy tinh thần phấn chấn hưng long hổ mãnh, khuôn mặt đầy hung quang lướt tới lướt lui, nghiễm nhiên là một bộ tinh lực quá thừa muốn đi khắp nơi tìm chỗ đánh.

Trong tâm tự nhiên sinh cảm khái, ở cái đoàn đội này, đại nhân có tác dụng không thể thay thế.

Ánh mắt hắn ngắm nghía đại nhân, chạm đến con mắt đại nhân, hắn không tự chủ cúi đầu. Đại nhân tỉnh dậy, khí tức toàn thân có biến hóa cực lớn, khí thế cường hãn vô cùng lúc trước tiêu thất, trở nên phổ thông vô cùng, nếu lẫn trong đoàn người chẳng thu hút chút nào.

Thế nhưng con mắt đại nhân lại dị thường sáng ngời, đêm tối cũng không thể che khuất nó.

Bị ánh mắt đại nhân đảo qua, Chiêm Sâm không tự chủ dường như cảm thấy bị nhìn thấu.

Đường Thiên nhìn đám người đi đường xa xa rất hứng thú, buột miệng hỏi Chiêm Sâm: "Đó là ai?"

Lúc này Chiêm Sâm cũng chú ý tới động tĩnh phía xa xa, ánh mắt quay sang nhìn, hắn hoảng sợ biến sắc, thấp giọng kinh hô: "Thánh Tử! Quang Minh kỵ sĩ đoàn!"

Tra Nhĩ Tư(Charles) mỉm cười thân thiết ấm áp, rất có sức hấp dẫn. Hắn nồng ấm an ủi người lớn tuổi, nồng nhiệt cổ vũ vỗ về đầu trẻ nhỏ, hỏi mọi người gặp phải vấn đề gì, cần hắn làm cái gì. Ai cũng không ngờ, cao quý như Thánh Tử vậy mà lại không hề lên mặt (kiêu ngạo), lại hòa đồng như thế, cơ hồ trong nháy mắt, hắn liền chinh phục được mọi người. Mọi người nhìn hắn, trong ánh mắt kèm theo sự sùng kính và ủng hộ, rất nhiều người thậm chí lạy phục xuống đất, thất thanh khóc rống.

Tô Phỉ đứng bên cạnh Tra Nhĩ Tư(Charles), ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua bốn phía, dao động khẽ khàng với nàng làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Bàn tay nàng không rời chuôi kiếm, luôn luôn phòng bị.

"Thả lỏng chút đi, Tô Phỉ." Tra Nhĩ Tư(Charles) khẽ cười nói: "Lẽ nào ngươi cảm thấy đối phương vẫn còn ở lại nơi đây?"

"Vừa rồi có người quan sát chúng ta." Tô Phỉ lạnh lùng đáp.

Tra Nhĩ Tư(Charles) cười khẽ một tiếng, Tô Phỉ luôn cứng nhắc như thế, hắn trêu chọc: "Ngươi phải quen với việc chúng ta là tiêu điểm, làm sao không hấp dẫn con mắt? Hơn nữa ngươi xinh đẹp như thế, xinh đẹp thiên tiên, có người cầm lòng không được cũng là rất bình thường. Có phát hiện ra cái gì không?"

"Tạm thời không có." Tô Phỉ lạnh lùng nói, trong lòng nàng cảm thấy có chút kỳ quái. Vừa rồi nàng xác thực cảm thấy một luồng ánh mắt giống như thực chất, nhưng mà khi nàng quay đầu lại, lại không có bất cứ phát hiện gì. Vốn cẩn thận, nàng còn phóng ra 【 Trinh sát sóng 】.

Đặc điểm vũ kỹ ở Thiên Lộ chính là tinh tế hóa năng lượng, cái này là Thánh Vực không có sẵn. Rất nhiều vũ kỹ ở Thiên Lộ không thích

dụng tại nơi đây, nhưng mà Thánh Điện thiên tài xuất hiện lớp lớp, rất nhiều người tiến hành thay đổi những vũ kỹ này, 【 Trinh sát sóng 】 chính là một trong số đó.

Trinh Sát Sóng là một loại vũ kỹ dò xét, đối với năng lượng dao động dị thường mẫn cảm. Võ tướng xuất sắc, võ giả cường đại, với chuyện tranh đoạt, khống chế năng lượng là bản năng. Trinh Sát Sóng một khi đảo qua bọn họ, sẽ lập tức sinh ra phản hồi cực nhỏ, loại phản hồi này có thể trong trình độ nhất định phản ánh thực lực của đối phương.

【 Trinh Sát Sóng 】của Tô Phỉ xuất thần nhập hóa, biến hóa có nhỏ cỡ nào cũng không trốn thoát con mắt nàng.

Nhưng mà theo phản hồi thì không chút thu hoạch, không phát hiện nhân vật gì khả nghi.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Tô Phỉ lại quét một lần nữa, vẫn không có phát hiện.

Ánh mắt Tra Nhĩ Tư(Charles) nhìn vào một chiếc thuyền vận tải đứng cách đó không xa, khẽ cười nói: "Người của Tây Bộ thương hội tới rồi."

Tô Phỉ thu hồi ánh mắt, không nói một lời. Ấn tượng của nàng đối với Tây Bộ thương hội là rất tệ. Người khác có lẽ cần phải cân nhắc tập đoàn tài chính như Tây Bộ thương hội, như là cung cấp trợ giúp, nhưng mà Tô Phỉ không cần để ý những thứ này, tự nhiên cũng không cần ra vẻ hòa nhã gì.

"Ta đi tuần tra."

Nói xong câu đó, Tô Phỉ quay đầu đi liền.

Tra Nhĩ Tư(Charles) biết rõ vị kỵ sĩ đoàn trưởng này của mình tính khí thế nào, nên cũng chẳng quan tâm, ánh mắt hắn nhìn gã râu mép đang đi về phía hắn. Vị gia hỏa này tướng mạo hào sảng trông như thổ phỉ mã tặc, là người nắm quyền tối cao ở Tây Bộ thương hội - Tạp Nhĩ.

"Tạp Nhĩ, không ngờ ngươi cũng đã tới rồi." Tra Nhĩ Tư(Charles) mỉm cười nghênh đón, như là đón bạn tốt nhiều năm không gặp.

"Điện hạ!" Tạp Nhĩ vội vàng đến trước mặt Tra Nhĩ Tư(Charles), cung kính hành lễ với Tra Nhĩ Tư(Charles), ngữ khí sợ hãi: "Đưa phiền phức lớn đến Thánh Điện như vậy, còn làm phiền điện hạ đích thân tới, tiểu nhân thực sự đáng chết vạn lần."

Tra Nhĩ Tư(Charles) nở nụ cười tươi mê người, tiếng nói chuyện như gió nhẹ mùa xuân: "Cái này là chuyện trong phận sự, Thánh Điện có trách nhiệm bảo hộ tài sản mọi người, Tạp Nhĩ ngươi không cần quá để ý."

"Thánh Điện thánh minh, điện hạ thánh minh." Tạp Nhĩ tỏ ra cảm động.

Tra Nhĩ Tư(Charles) nồng ấm nói: "Tây Bộ thương hội là tấm gương cho mỗi châu ở Tây Bộ, cũng là trụ cột, hi vọng Tây Bộ thương hội có thể trở thành tấm gương làm mẫu. Lam Phong Thành bị hủy, như vậy thành lập thành mới là việc cấp bách. Trong chuyện này, Thánh Điện không có khả năng theo dõi sát sao, hi vọng mỗi thương hội có thể đoàn kết hiệp tác, kiến tạo lại một tòa Lam Phong Thành to lớn."

Tạp Nhĩ vội vàng nói: "Điện hạ yên tâm, việc này do Tây Bộ thương hội mà ra, Tây Bộ thương hội không thể đẩy trách nhiệm, kế hoạch xây dựng thành mới, sẽ nhanh chóng đệ trình Thánh Điện, toàn bộ kinh phí sẽ do thương hội bọn ta toàn lực bỏ ra, bản thân Tây Bộ thương hội xin tự gánh chịu ít nhất một nửa kinh phí trở lên."

Tra Nhĩ Tư(Charles) tỏ ra thỏa mãn, Lam Phong Thành trùng kiến thế tất phải làm, việc này liên quan đến mặt mũi Thánh Điện cũng là thể diện của hắn.

Hắn càng thêm tươi cười và hòa đồng: "Có Tạp Nhĩ ngươi chủ trì việc này, ta yên tâm rồi."

Ở xa xa, Đường Thiên, nghe Chiêm Sâm hạ giọng giới thiệu về Thánh tử Tra Nhĩ Tư(Charles) và Quang Minh kỵ sĩ đoàn, ánh mắt hắn thỉnh thoảng nhìn vào những Quang Minh kỵ sĩ khoác kim giáp xa xa kia, trong lòng có chút rung động. Những Quang Minh kỵ sĩ này toàn thân bao bọc kín đáo, từng người tản ra khí thế đáng sợ. Những khí thế đáng sợ này có phần giống như đã từng biết, khiến hắn tự dưng nhớ tới đám Thánh giả Thánh Điện ở Thiên lộ kia.

Đại nhật huy hoàng, cảm giác bá đạo mà sung mãn áp bách.

Khí thế trên người những Quang Minh kỵ sĩ này càng thêm đáng sợ, vậy mà lại khiến người sinh ra mấy phần cảm giác hít thở không thông. Kim giáp trên người bọn họ giống như giữ lại khí thế quanh thân nhưng thỉnh thoảng toát ra một tia, cái bá đạo sung mãn tính hủy diệt này khiến người không tự chủ mà sợ hãi run rẩy.

Quang Minh kỵ sĩ thực lực cường hãn cũng không ngoài Đường Thiên dự liệu.

Hắn không ngờ tới chính là đội trưởng Quang Minh kỵ sĩ đoàn lại là một nữ Hồn tướng!

Hồn tướng tại Thánh Vực thập phần hi hữu, mà nữ Hồn tướng cường đại như thế càng làm người ta giật mình. Nàng là Hồn tướng cường đại nhất mà Đường Thiên từng gặp cho tới tận nay, ngay cả Câu Ngọc của Tư Mã Tiếu so ra cũng kém nàng. Vừa rồi ánh mắt hắn cũng chỉ dừng lại chốc lát tại trên người nàng liền khiến cho nàng cảnh giác. Mà sau đó lũ dao động nàng phóng thích ra kia, người khác không phát hiện ra, nhưng mà Đường Thiên cảm thấy thất kinh.

Thiên lộ vũ kỹ!

Tuy rằng không biết tên gọi cụ thể của lũ dao động này, nhưng Đường Thiên còn là vừa nhìn liền nhận ra, thầm hô lợi hại. Làn dao động này tựa như mồi nhử, rất dễ dàng khiến cho năng lượng bên trong thân

thể phản ứng theo bản năng, nếu không phải bọn họ đều là linh năng lượng thể thì lần này phải lộ dấu vết.

"... Tra Nhĩ Tư(Charles) điện hạ, xuất thân danh môn, phụ thân là trưởng lão trẻ tuổi nhất của Thánh Điện hiện nay, mẫu thân là con gái của đại trưởng lão đời trước, hắn vừa ra đời liền nhận đủ chúc phúc, thiên phú của hắn không ai có thể bằng. Hắn được coi là phát hiện lớn nhất của Thánh Điện trong vòng trăm năm, mỗi tiếng nói cử động của hắn đều rất được quan tâm. Từ nhỏ Tra Nhĩ Tư(Charles) điện hạ đã biểu hiện sự thông tuệ vượt quá tuổi, lúc mười lăm tuổi thì được trưởng lão hội nhất trí đồng thuận, được chỉ định làm Thánh tử đương đại. Lai lịch Tô Phỉ đại nhân rất thần bí, có người nói nàng là anh linh bất diệt của Thánh Nữ đã qua đời, bảo hộ Tra Nhĩ Tư(Charles) điện hạ. Tuy nhiên trong lúc vô ý đám thuộc hạ đã từng nghe được một đồn đãi, nói là Tô Phỉ đại nhân được chế tạo ra. Nhưng mà cái thuyết này, nghe cũng quá rợn cả người..."

Được chế tạo ra?

Con mắt Đường Thiên hơi hơi nhíu lại, hắn bỗng nhiên nghĩ đến Câu Ngọc của Tư Mã Tiếu. Theo nghĩa nào đó mà nói, Câu Ngọc chính là được chế tạo mà thành. Lẽ nào Quang Minh châu đã nắm giữ loại kỹ xảo này sao? Hơn nữa, có thể chế tạo Hồn tướng cường đại như thế, thực sự quá đáng sợ...

Không biết vì sao, Đường Thiên rất để tâm lời đồn mà Chiêm Sâm thuận miệng nói ra. Trong Thánh vực, chỉ có Quang Minh châu đang tiến hành nghiên cứu hồn, hơn nữa đã có đột phá thực chất.

Nếu như Tô Phỉ đúng là được Thánh Điện chế tạo ra, vậy Thánh Điện nghiên cứu về hồn e rằng sâu sắc hơn mình tưởng.

Vậy thì tin tức này tệ quá rồi!

Thánh Vực không lợi khi sinh hồn thành hình, nhưng mà nếu sinh ra sinh hồn, ở Thánh Vực cực dễ dàng lớn mạnh. Mà nếu như Hồn tướng

rất lợi hại, vậy tốc độ tiến bộ dị thường thần tốc, năng lượng nơi đây thực sự rất nồng nặc. Câu Ngọc của Tư Mã Tiếu cũng là như thế, cơ hồ nàng ta mỗi ngày một cái bộ dáng.

"Lần này Thánh Điện thật sự nổi giận. Thánh Tử và Quang Minh kỵ sĩ đoàn đều là hạch tâm chân chính của Thánh Điện, ở Thánh Điện có địa vị hết sức quan trọng. Chuyện bình thường tuyệt đối sẽ không khiến Thánh Tử và Quang Minh kỵ sĩ đoàn xuất động."

Chiêm Sâm đang cảm khái.

Đường Thiên lại không nghĩ như vậy.

Sự tình tại Lam Phong Thành gây nên huyên náo rất lớn là không sai, nhưng mà sở dĩ phái Thánh Tử và Quang Minh kỵ sĩ đoàn, nguyên nhân trọng yếu hơn chính là trên tay Thánh Điện đã không có cái lực lượng có trọng lượng khác. Gia Á phải tọa trấn trung tâm, bốn hổ tướng khác tất cả đều không rảnh, Thánh Điện mới hộc tốc phái Thánh Tử và Quang Minh kỵ sĩ đoàn.

Ý đồ Thánh Điện rất rõ ràng, bọn họ muốn tiêu diệt nạn trộm cướp bằng tốc độ nhanh nhất.

Thánh Điện cũng minh bạch, tại thời điểm Nam chinh khẩn yếu này, giữ được cảnh nội ổn định mới là chuyện trọng yếu.

Trong đầu Đường Thiên nảy ra một ý niệm cực kỳ lớn mật.

Giết chết Tra Nhĩ Tư(Charles) và Quang Minh kỵ sĩ đoàn!

Ngay sau đó Đường Thiên bị ý nghĩ này của mình làm cho giật nảy mình. Nhân số Quang Minh kỵ sĩ đoàn không nhiều, nhưng mà thực lực mỗi tên đều không phải chuyện đùa. Khí tức Quang Minh đầy tính hủy diệt, mỗi người bọn họ đều như một vầng thái dương bị áo giáp bọc kín lại, ẩn chứa lực lượng vô tận có tính hủy diệt.

Còn có một cái Tô Phỉ, nếu như nói Quang Minh kỵ sĩ giống như thái dương sung mãn lực lượng hủy diệt, Tô Phỉ thì giống như hắc ám sâu nhất trong năng lượng hải, không lộ chút khí tức.

Mình có thể chiến thắng Tô Phỉ hay không? Đường Thiên không nắm chắc.

Còn một người nữa.

Ánh mắt hắn nhìn Thánh tử Tra Nhĩ Tư(Charles) luôn mỉm cười, nhìn qua cùng người thường không có bất cứ khác biệt gì kia.

Có được trực giác vượt quá bình thường, Đường Thiên cảm thấy tên gia hỏa trước mắt này tuyệt không đơn giản.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 855: Không Thể Buông Tha

Mục Chi Hà nhìn chằm chằm vào rừng cây thanh đồng đầy sát khí, ánh mắt trầm ngưng, trong lòng khiếp sợ vạn phần.

Hắn vẫn luôn đau khổ tìm kiếm Anh Tiên vương đình, Nữ chiến thần trong truyền thuyết mới là then chốt để thống nhất Dã Nhân châu. Mục Chi Hà hạ quyết tâm từ lâu, vô luận bằng giá nào, dù cho hắn táng thân tại Dã Nhân Châu cũng phải giết chết con nữ nhân kia. Chỉ cần giết chết con nữ nhân kia, Dã Nhân Châu vừa mới đoàn kết sẽ lập tức sụp đổ, tứ phân ngũ liệt.

Nhưng hắn chưa từng ngờ được, không những không tìm được tung tích của đối phương, trái lại ở Dã Nhân Châu đụng phải cơ quan binh đoàn.

Theo phong cách của cơ quan khôi lỗi, cái này là tuyệt đối là cơ quan khôi lỗi của Kim Châu. Thể hình thon dài không chỗ nào mập, song đao cắm ngược ở trên lưng, chuôi đao hướng xuống. Phối trí dạng kinh điển với sáu đôi cánh trên lưng thể hiện nó có tính cơ động xuất sắc. Trên hộ giáp là kim loại màu xanh có khắc đầy hoa văn phức tạp huyền ảo, cái này chỉ xuất hiện trên cơ quan khôi lỗi cao cấp nhất, chúng nó có một cái tên đặc thù,【 Kim Châu văn 】.

Kim Châu Văn có thể tăng cường độ của hộ giáp lên nhiều lần, có thể tăng tính tương hợp với năng lượng, tăng cường khả năng khống chế năng lượng cho người thao túng lên nhiều lần, có thể tăng tính năng của cơ quan khôi lỗi lên mấy lần. Nhưng mà công nghệ này cực kỳ phức tạp, chế tạo đắt đỏ, chỉ có cơ quan khôi lỗi cao cấp nhất, mới đáng được phối trí. Cơ quan khôi lỗi cấp bậc này căn bản không thể xuất hiện trên thị

trường. Nếu không phải hệ thống tình báo của Quang Minh châu xác thực xuất sắc, Mục Chi Hà chỉ sợ cũng không thể nhận ra. Mục Chi Hà còn biết rõ, cơ quan khôi lỗi có Kim Châu Văn, đều là hộ vệ được cao tầng quyền lực nhất ở Kim Châu sử dụng.

Thế nhưng, cơ quan khôi lỗi như vậy ở trước mặt hắn phải tới hơn hai nghìn!

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Mục Chi Hà cũng không tin nổi, lúc này khuôn mặt tràn đầy phong sương của hắn tỏ ra nghiêm trọng.

Lẽ nào Kim Châu tìm ra biện pháp giải quyết cấn đề giá trị chế tạo đắt đỏ của 【 Kim Châu văn 】?

Cái ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Mục Chi Hà, điều này làm cho biểu lộ trên khuôn mặt của hắn càng thêm nghiêm túc. Hắn biết rõ điều này có ý nghĩa gì với Quang Minh Châu, Dã Nhân Châu chỉ cần giết chết con nữ nhân kia thì trên căn bản đã giải quyết, Nam Vực thủy chung phân tán lỏng lẻo không đủ gây sợ hãi. Ngoại trừ Quang Minh Châu ra, còn có một thế lực khác cũng cường đại và đoàn kết, đó chính là Kim Châu.

Kim Châu là châu cường đại nhất Đông Vực, có lịch sử lâu đời, cũng là kẻ thống trị Đông Vực thực tế.

Nhưng mà, làm cho Mục Chi Hà lo lắng hơn là việc cơ quan binh đoàn của Kim Châu xuất hiện tại Dã Nhân châu, ý đồ chiến lược phía sau chuyện này là thế nào?

Xâm chiếm Dã Nhân Châu sao? Không đúng. Xâm chiếm Dã Nhân Châu, lợi ích có được kém xa tiến công Nam Vực.

Nếu như Kim Châu và Quang Minh Châu đồng thời tiến công Nam Vực, bụng lưng giáp công, chia cắt Nam Vực dễ như trở bàn tay. Mà trong lịch sử Dã Nhân Châu, cho tới bây giờ chưa từng bị chinh phục. So với Nam Vực giàu có và đông đúc, Dã Nhân Châu hoang vắng cằn cỗi.

Dù cho Kim Châu muốn tiến công Dã Nhân Châu, cũng tuyệt đối không chỉ phái hai ngàn tinh nhuệ, bằng ấy người liệu có tác dụng gì?

Trừ phi, đối phương cũng có cùng ý nghĩ với mình?

Con mắt Mục Chi Hà sáng ngời, đúng vậy, một Dã Nhân Châu thống nhất không phù hợp lợi ích của Kim Châu. Có khả năng nhất, Kim Châu cũng nhìn ra nguy hiểm với việc Dã Nhân Châu thống nhất, muốn một lần hành động kích sát con nữ nhân kia.

Chỉ có lí do này mới có khả năng giải thích, một binh đoàn tinh nhuệ hai ngàn người xuất hiện tại Dã Nhân Châu.

Càng nghĩ càng có đạo lý, nhưng mà với tính cách cẩn thận, Mục Chi Hà không thả lỏng cảnh giác, hắn tỉ mỉ mà quan sát đối phương. Khi hắn chú ý tới chiến kỳ của đối phương thì lại có chút bất ngờ, là một thập tự đồng thau bắt mắt.

Mục Chi Hà hiểu biết rất rõ cờ xí của binh đoàn tinh nhuệ Kim Châu, hắn chưa từng nhìn thấy chiến kỳ này.

Có thể đối phương định ngụy trang, Mục Chi Hà nghĩ như thế.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định phái người dò hỏi.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt hắn đảo qua một cái cơ quan khôi lỗi, tức thì sững sốt.

Hắn chưa từng gặp cơ quan khôi lỗi nào cổ quái như thế, hai đầu, bốn cánh tay, tựa như hai cái thân thể dán vào nhau. Hai thân thể một đen một trắng, khác nhau rõ ràng, một bên thể chữ mảnh con ngươi đen, một bên thể chữ đậm nét con mắt trắng. Chỗ ranh giới thân thể hắc bạch phân minh, rõ ràng có thể thấy bốn cái triện thể đỏ thẫm "Song Tử vương tọa".

Song Tử vương tọa?

Thực sự là cái tên kỳ quái, Mục Chi Hà chưa từng nghe nói tới cái tên cổ quái như thế.

Thế nhưng, vì sao lại có chút cảm giác quen thuộc? Dường như đã từng nghe thấy ở đâu rồi?

Mục Chi Hà có chút nghi hoặc.

"Thực sự là vận khí tệ hại, miệng quạ đen của ngươi hiển linh rồi."

Bên trong Song Tử vương tọa, một khuôn mặt cực giống Đường Thiên nhưng anh tuấn hơn mấy phần hơi hiện ra nụ cười trào phúng, giữa thái dương hắn bộ tóc hoa râm, lễ phục màu đen hoa lệ cẩn thận tỉ mỉ, khí chất cao quý.

"Ha ha, cuối cùng cũng có cái để đánh!"Đứng ngay bên cạnh, một nam tử khôi ngô ngửa mặt lên trời cười to, thần sắc phấn khích: "Chạy chạy chạy, chạy đến nỗi thối cả miệng, cuối cùng có thể đánh nhau rồi! Những là Mục Chi Hà, ha ha ha ha, nhiệt huyết lão tử cũng sôi trào rồi!"

Nếu như nhìn kỹ, hắn sẽ phát hiện ra, cái gã nam tử này hóa ra là một gã Hồn tướng.

Bọn họ vào lúc Quang Minh Châu phát động Nam chinh liền lặng lẽ xuất phát.

"Ngươi không có máu." Lão Đường ở một bên nhắc nhở hắn.

Đội trưởng nổi giận: "Muốn đánh nhau sao?"

"Bình tĩnh, đối đầu kẻ địch mạnh, lẽ nào ngươi định để đối phương chế giễu sao?"Lão Đường chậm rì rì nói: "Ha hả, Mục Chi Hà vậy mà xuất hiện tại Dã Nhân Châu, không cần phải nói, khẳng định là có chủ ý đánh con dâu ta, quả thực không biết sống chết."

Đến sau cùng ngữ khí hắn băng lãnh, sát khí bừng bừng.

Đội trưởng lửa cháy đổ thêm dầu: "Hắn còn có chủ ý đánh con trai ngươi!"

"Vậy thì không sao, cứ việc."Lão Đường đang ngập đầy lửa giận thì trong nháy mắt tiêu thất, từ tốn hoài niệm bảo: "Dù sao hắn da dày, chịu được đánh đòn. Ai, từ nhỏ không đánh được hắn. . . Ách, là từ nhỏ không để hắn cảm thụ được tình thương của cha như núi, thật tiếc nuối."

"Ngươi không sợ hắn xảy ra chuyện không hay?"Đội trưởng tỏ ra không tin, hắn bình thản cười nhạo: "Nga, ta đã quên Tiểu Nhị. Tiểu Nhị mà năm xưa ngươi ký thác kỳ vọng cao, mặt hắc ám của nhân tính tụ thành nhất thể, xảo trá, âm hiểm, lãnh khốc. Lại có vô số danh sư chỉ điểm, sách sách, cái gì ấy nhỉ, nghĩ ra rồi. Có thể thể hiện khí chất phong phạm chòm Song Nam vương tộc, có thể chưởng quản cơ nghiệp Chòm Song Nam, hắn mới là đòn sát thủ giúp ngươi lật bàn. Kết quả. . . Ha ha ha ha! Thần kinh Đường, nhân gia đương chờ ngươi phá vương cung kia rồi!"

Ở Thương Châu xa xôi, Tiểu Nhị đang vùi đầu đau khổ phảng phất nghe thấy có người nhắc tới hắn, thần sắc dại ra ngẩng đầu lên.

Thần kinh Đường thế nào còn chưa trở về?

Lúc nào mình mới có thể kết thúc cuộc sống làm cu-li như vậy a! Lúc này, Tiểu Nhị rất mong Đường Thiên trở về.

Trong âm thanh cười dữ dội, lão Đường mặt đen như đáy nồi. Nói thật đi, hắn cũng không ngờ, chiếm quyền chủ đạo lại là mặt quang minh của Đường Thiên.

Trước đây sở dĩ hắn đem Tiểu Nhị phong cấm tại vương cung, chính là muốn để nó có đủ thời gian phát triển. Mà chỉ có mặt quang minh Đường Thiên, ngây thơ lạc quan, không có quá nhiều tâm tư, mới không dễ dàng khiến cho người khác cảnh giác, như vậy coi như là bảo hộ cho hắn, mới có thể khiến hắn lớn lên bình yên vô sự.

Nào biết được sự tình phát triển vượt qua hắn dự liệu. Tiểu Nhị cuối cùng đột phá phong cấm, nhưng mà vẫn y nguyên không chiếm cứ được quyền chủ đạo thân thể, thủy chung bị mặt quang minh Đường Thiên áp chế. Mà với Đường Thiên vốn hắn cho rằng không có tâm cơ, chỉ số thông minh không đủ, lại không hiểu ra sao có thành tựu bá nghiệp. Từ đầu đến giờ, Tiểu Nhị thủy chung ở địa vị phụ trợ, cái này cũng khiến lão Đường nghĩ nát đầu không ra.

Đường Thiên bình yên vô sự khiến một hòn đá lớn nhất trong lòng hắn rơi xuống, sở dĩ hắn để thê tử mang Đường Thiên đi Tinh Phong thành, chính là giúp bọn họ tránh né tai nạn, không khiến người ta chú ý.

Nhưng mà thành tựu của Đường Thiên làm hắn cảm thấy phi thường bất ngờ lẫn khiếp sợ.

Hắn cảm thấy thế giới quan của mình hoàn toàn bị phá vỡ.

Tựa như hắn có hai đứa con trai, một đứa âm hiểm xảo trá lãnh khốc vô tình, tiếp thu danh sư chỉ điểm, so ra không bằng một đứa kia ngây thơ thần kinh đầu óc đơn giản sinh sống tại khu vực hẻo lánh ngày qua ngày?

Không được a!

Thế nhưng sự thực rõ ràng ngay ở trước mắt.

Thành tựu của Đường Thiên không chỉ tốt hơn Tiểu Nhị, thậm chí ngay cả bản thân lão Đường cũng cảm thấy xấu hổ.

Đội trưởng nói không sai, cơ nghiệp chòm Song Nam so với cơ nghiệp Đường Thiên tạo ra, thực sự là tiểu bối gặp sư phụ.

Lại nhìn nhìn bọn họ tiến nhập Thánh Vực nhiều năm như vậy, đội trưởng xuất thân từ Kim Châu, địa vị cao thượng, tuy rằng bằng thân Hồn tướng về Kim Châu, nhưng danh vọng vẫn cực lớn. Hai người đã chế tạo ra một binh đoàn như thế.

Nhưng so sánh với Đường Thiên bằng hai bàn tay trần tại Nam Vực dựng ra một cái Nam Minh. Lại cho hắn thêm một chút thời gian, khả năng thống nhất Nam Vực là cực lớn.

Lão Đường đến bây giờ vẫn không hiểu làm thế nào Đường Thiên làm được, chỉ cảm giác đứa con này của mình, đặc biệt có thể dẫm đạp, đặc biệt có thể chiếm tiện nghi, dẫm đạp là chiếm lợi.

Nhưng mà đối với người như lão Đường mặt dày tâm đen mà nói, cười nhạo như vậy không có bất cứ tác dụng gì, hắn xấu hổ mấy giây liền bình thường lại, đắc ý dào dạt kèm sung mãn kiêu ngạo: "Đó cũng là con ta. Trò giỏi hơn thầy - hậu sinh khả úy, có thể thấy ta năm xưa an bài tuyệt diệu cỡ! Quá có tầm nhìn xa! Lão Đoàn, biết rõ một người nam nhân vũ lực cường hãn nhất là như thế nào hay không?"

Đội trưởng suy nghĩ một cái: "Không có công không được, không có chiến không thắng!"

"Sai!"Lão Đường như đinh đóng cột.

Đội trưởng có chút không hiểu rõ: "Sai? Sai chỗ nào?"

Lão Đường vân đạm phong khinh, rồi lại mang theo vẻ bễ nghễ nhìn xuống thiên hạ: "Là một người nam nhân, vũ lực cường hãn nhất chính là truyền xuống một mầm mống liền cải biến thế giới!"

Mặt đội trưởng tức thì đen lại: "Đến đi, trực tiếp đánh nhau đi, coi như hoạt động gân cốt."

"Chúng ta với nhau có thể chậm rãi đánh, không gấp, cũng đã đánh nhiều năm như vậy rồi."Lão Đường chậm rãi nói: "Nhưng mà cơ hội gặp được Mục Chi Hà, sách sách, đó là có thể ngộ không thể cầu. Ngươi moi Nam Thập Tự binh đoàn chiến kỳ từ mấy vạn năm trước trong đống rác đem ra, còn đặ tở tại cái binh đoàn này của chúng ta, ta cũng cố mà đáp ứng thôi. Nhưng mà, Tiểu Mục ở bên kia không nhận ra cái cờ này đâu, cũng phải, chiến kỳ của Nam Thập Tự binh đoàn đã tiêu thất mấy vạn

năm rồi, có ai nhớ được? Nếu chúng ta đã giơ cái chiến kỳ này lên, thì không thể mất mặt, thế nào, lão Đoàn, không phải là bản lĩnh trước đây cũng quên rồi chứ. . ."

Nghe lão Đường nói dông dài bên tai, tâm tư đội trưởng có chút bay xa, những ký ức đã phai mòn đến sắp hư vô kia nổi lên trong lòng, những khuôn mặt hắn đã từng cho rằng mình đã quên mất kia, hiện lên rõ ràng như lúc đầu.

Hắn giống như trở lại chiến trường xa xôi, trở lại tiếng gió thổi quen thuộc kia, tiếng kêu gọi quen thuộc kia, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập vị quen thuộc, vị khói thuốc súng.

Khuôn mặt hào sảng phủ đầy tang thương, năm tháng ăn mòn ra vết tích trên khuôn mặt.

Tâm chiến sĩ chất đầy gỉ sắt năm tháng, đột nhiên chậm rãi vận chuyển, gỉ sắt tuôn rơi, sắc sảo như băng tuyết, nóng cháy như bàn ủi!

Đội trưởng nhếch miệng cười, hắn ngẩng đầu.

Chiến kỳ kia, vẫn như năm xưa!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 856: Đến Đây, Thanh Hồng Thập Tự Liêm Của Ta

Đúng vậy, ngọn chiến kỳ kia giống như năm xưa.

"Chuẩn bị chiến đấu."

Thanh âm trầm thấp từ lồng ngực đội trưởng vang xa, mắt hắn nhìn về phía trước, khuôn mặt rất nghiêm túc.

Hai người hợp tác với nhau nhiều năm, song phương cực kỳ ăn khớp nhịp nhàng. Từ đầu tới giờ, lão Đường chiếm quyền chủ động tuyệt đối, phương diện bố cục và mưu lược, hai người hoàn toàn không có cùng một tiêu chuẩn.

Lão Đường vốn luôn lải nhải cũng an tĩnh lại, hắn cảm thụ được chiến ý đồng bạn thâm trầm tới cực điểm.

Có lẽ lão Đoàn không muốn cô phụ ngọn chiến kỳ kia đi, có lẽ là ở sâu trong nội tâm chiến sĩ cũng chưa từng ngừng niềm tự hào, dù cho vạn năm đã qua, dù cho thổ địa dưới chân không phải phiến thổ địa kia, bầu trời trên đỉnh đầu không phải phiến bầu trời kia.

Lời than thở và lòng kính nể khó giải thích dâng lên trong lòng lão Đường. Hắn không vung tay múa chân giống như thường ngày mà là chủ động nhượng quyền chỉ huy, hắn biết rõ, bản năng chiến đấu của mình còn lâu mới bằng lão Đoàn được.

Lão Đường hiểu rõ, chiến đấu dưới ngọn chiến kỳ này có ý nghĩa với lão Đoàn như thế nào. Binh đoàn Mục Chi Hà phía trước sâm nghiêm nghiêm chỉnh. Trong long hắn thầm khen, không hổ là danh tướng cao cấp nhất thiên hạ.

Lão Đoàn đối địch Mục Chi Hà, sẽ biểu hiện như thế nào?

Hắn có chút hưng phấn, nhưng mà trong nháy mắt liền thu liễm tâm thần. Hắn không có chút coi thường Mục Chi Hà, là không dám.

Khi mới đến Thánh Vực, hắn không cho Thánh Vực đúng điểm nào, nơi đây vũ kỹ lạc hậu, khuyết thiếu biến hóa. Nhưng mà, khi hắn từ từ tìm hiểu Thánh Vực, mới hiểu được Thánh Vực đi một con đường khác, lấy binh đoàn làm chủ đạo. Khi hắn lý giải càng ngày càng nhiều, phần không tán đồng ở trong lòng đối với Thánh Vực tan thành mây khói, trái lại càng thêm kính nể. Lịch sử Thánh vực lâu hơn Thiên lộ nhiều, nội tình bên trong càng thâm hậu hơn xa Thiên lộ, trong năm tháng lâu dài hệ thống binh đoàn đã phát triển đến đỉnh cao.

Nơi đây, mỗi một vị danh tướng đều thân kinh bách chiến, đều là đạp trên một đống thi cốt, mới thành danh.

Mục Chi Hà, có lẽ không phải võ tướng mạnh nhất Thánh Vực nhưng tuyệt đối có tư cách là một trong số đó.

Bọn họ đối địch với một quái vật như thế, áp lực mức độ nào chỉ nghĩ là biết.

Nhưng vào lúc này, Mục Chi Hà dường như chú ý tới động tĩnh bên này, cũng biến thành trận hình chiến đấu. Khí thế chiến trận ở đối diện vì đó biến đổi, khí tức mọi người đều tự nhiên như nhất thể. Quang Minh năng lượng nồng nặc đến cực hạn tự động dịch chuyển trong chiến trận, không có chút nào đình trệ. Năng lượng càng lúc càng nồng đậm, ngưng như thực chất, thân hình binh sĩ, bạch quang như dịch thể biến mất, đó là một mảnh quang hải bạch sắc, quang hải ẩn chứa nguy hiểm và hủy diệt vô tận.

Nếu như Đường Thiên có mặt tại nơi này, nhất định sẽ khiếp sợ vô cùng. Kiếm Quang Ai Minh khúc của Sở La Môn(Solomon) toàn lực phát động, lại thêm hắn thúc đẩy sóng lan, mới đạt được cảnh giới đó, Mục Chi Hà chỉ mới bày trận hình chiến đấu đã dễ dàng thực hiện.

Tiểu Đường sẽ khiếp sợ, lão Đường càng khiếp sợ.

Quang hải ở đối diện, mỗi một tia gợn sóng nho nhỏ, nhộn nhạo lan tràn ra, từ rất nhỏ mà hóa cự hình, lúc đầu vo ve như muỗi, nhộn nhạo bành trướng, liền trở thành trọng lôi. Năng lượng xung quanh binh đoàn Mục Chi Hà đang lấy tốc độ kinh người bị bọn họ đồng hóa.

Lão Đường không phải mới đến Thánh Vực, đắm chìm ở tại Thánh Vực lâu như vậy, hắn nghiên cứu phi thường sâu sắc đối với binh đoàn hệ thống. Nguyên nhân có thể tạo thành cảnh tượng đáng sợ trước mắt chỉ có một, đồng bộ suất, đồng bộ suất 100%!

Trạng thái hoàn mỹ nhất trong lý luận này, đồng bộ suất được cho căn bản không có khả năng thực hiện đã xuất hiện ngay trước mặt mình. Chỉ có đồng bộ suất trăm phần trăm mới có khả năng tạo thành cảnh tượng nhường kia.

Lão Đường cuối cùng minh bạch vì sao Mục Chi Hà đứng đầu Quang Minh ngũ hổ.

Không như bốn người kia chiến công hiển hách, Mục Chi Hà một mực đóng tại Vĩ Dã Quan Châu, không có chiến công gì đáng để khoe. Thế nhưng Mục Chi Hà từ trước đến nay, vẫn đứng đầu Quang Minh ngũ hổ. Ngoại giới rất nhiều người đều không hiểu vì sao, ngay cả dân chúng Quang Minh Châu cũng không minh bạch. Mọi người sẽ lý luận là không có công lao cũng có khổ lao, ít tiếng khiêm tốn, ổn trọng tin cậy các loại, không ai thật tin tưởng, Mục Chi Hà là người mạnh nhất trong Quang Minh ngũ hổ.

Khi lão Đường nhìn thấy đồng bộ suất trăm phần trăm, toàn bộ nghi hoặc đều xong hết.

Mạc Tâm cân đối khó sứt mẻ, Gia Á thủ mạnh nhất, Thu Húc Hoa thiên mã hành không, Câu Thành Văn Đao sắc bén vô song, mỗi người đều chiếu quang mang vạn trượng. Trong đám người này, Mục Chi Hà giản dị tự nhiên, chẳng hấp dẫn chút nào.

Trăm phần trăm đồng bộ suất, đã nói lên tất cả. Chưa từng có ai làm được một điểm này, chưa từng có.

Trọng kiếm không có mũi nhọn, đại xảo không công, trong cảnh giới này, Mục Chi Hà vượt cả bốn người kia!

Sắc mặt lão Đường khẽ biến, hắn cho rằng mình coi trọng Mục Chi Hà cũng đủ rồi, nhưng mà lúc này, hắn mới hiểu được, mình hẳng còn đánh giá thấp đối phương. Ở trong chiến đấu, đánh giá thấp đối phương, tuyệt đối là một sai lầm nguy hiểm.

Hắn không nhịn được nhìn thoáng qua lão Đoàn, hắn tin tưởng thứ mình có thể nhìn ra được, lão Đoàn cũng nhất định có thể nhìn ra. Lão Đoàn trong phương diện chỉ huy tác chiến, xông pha chiến đấu có thể dễ dàng nghiền áp lão Đường. Luận thông minh, lão Đoàn còn lâu mới bằng hắn, hắn cũng tốn hao vô số tâm lực với binh đoàn, trình độ đột nhiên tăng mạnh. Nhưng tà môn nhất là cứ thực chiến đối kháng, hắn luôn luôn bị lão Đoàn đánh cho hoa rơi nước chảy.

Dẫn binh chiến tranh, lão Đoàn lợi hại hơn mình, lão Đường hiểu lắm.

Đôi mắt hắn nhìn thấy, một đôi mắt hừng hực lửa.

Trong bạch quang, Mục Chi Hà lạnh lùng nhìn thật sâu binh đoàn đối diện, hắn vốn muốn phái người dò hỏi, không ngờ đối phương vậy mà lại bày trận hình chiến đấu. Hắn không chút nào do dự, cũng bày trận hình chiến đấu đối lại.

Đánh xong rồi nói tiếp, hiệu quả càng tốt.

Tâm thần Mục Chi Hà không dao động, khuôn mặt phủ đầy phong sương tỏ ra lãnh đạm, hắn đứng ở đầu đội ngũ, vững như bàn thạch.

Binh đoàn đối diện, giá Song Tử Tọa Vương hình dạng cổ quái cũng đứng ở hàng đầu. Điều này khiến Mục Chi Hà tán thưởng mấy phần,

không phải toàn bộ võ tướng đều có dũng khí, có năng lực đứng ở trận tiền. Có thể thấy thực lực của đối phương không tầm thường, rất tự tin, nhưng đối với Mục Chi Hà mà nói, cũng chẳng có khác biệt gì.

Song Tử Tọa Vương hắc bạch phân minh chậm rãi trầm eo, bốn cánh tay chậm rãi rút đao với tốc độ như nhau.

Phía sau nó, toàn bộ cơ quan khôi lỗi, đều đồng loạt thực hiện một động tác, rút đao.

Sàn sạt sạt.

Bốn ngàn thanh đao từ từ được rút ra cùng một tốc độ, thân đao ma sát với vỏ đao, tạo thành thanh âm xen lẫn rung động khó mà nói rõ bằng lời khuếch tán ra bốn phía.

Có chút ý tứ, Mục Chi Hà hơi hơi nheo con mắt, hắn có thể cảm thụ rất rõ, khí thế đối phương đang biến hóa. Làm hắn có điểm bất ngờ hơn là khu vực hắn khuếch trương khống chế năng lượng bị ngăn chặn. Nơi biên giới năng lượng, vừa mới khống chế được liền bị rung động quỷ dị ảnh hưởng, mất đi khống chế.

Khuếch trương đồng hóa năng lượng bị ngăn chặn, Mục Chi Hà cũng không để ý.

Khu vực khống chế không phải càng lớn càng tốt, năng lượng cũng không phải càng nhiều càng tốt, hắn hiểu đạo lý này từ lâu rồi.

Đao ra khỏi vỏ.

Rung động quỷ dị tiêu thất, âm thanh sàn sạt sạt tiêu thất, chiến trường tĩnh lặng.

Hai nghìn cơ quan khôi lỗi, giống như hai nghìn bức tượng, tư thế giống nhau như đúc.

Dáng chồm hổm, thân nghiêng về phía trước, hai tay mở ra như cánh, hai thanh trường đao nắm ngang trong tay.

Song Tử Tọa Vương có bốn cánh tay, tư thế hơi hơi khác nhau, hai cánh tay vươn ra, một đao giơ lên cao, một đao buông xuống ở trước người, mũi đao hướng xuống phía dưới.

Trong lòng Mục Chi Hà hiện lên một cảm giác nguy hiểm.

Ân, cái này là?

Nhưng vào lúc này, thanh âm trầm thấp hữu lực phá tan yên tĩnh.

"Nam Thập Tự binh đoàn!"

Phải tiến công rồi?

Khuôn mặt Mục Chi Hà không biểu tình, Nam Thập Tự binh đoàn? Dường như đã từng nghe ai nói ở đâu rồi, hắn mơ hồ có chút ấn tượng. Chắc là một binh đoàn không quá nổi danh, Mục Chi Hà cũng không quá để tâm, Thánh Vực có quá nhiều binh đoàn, làm sao có thể nhớ kỹ như vậy.

Hơn nữa, điều này không quan trọng. Ở trong con mắt hắn, đối phương là binh đoàn gì không trọng yếu, người thắng sẽ là hắn.

Dù cho đối phương là danh tướng, dù cho đối phương là bốn hổ kia.

Đây mới là Mục Chi Hà, dưới bề ngoài giản dị tự nhiên, giấu long kiêu ngạo ở chỗ sâu nhất.

Con mắt hờ hững như thần linh, không có chút dao động.

"Xông lên!"

Rống giận khàn cả giọng, xen lẫn tia rung động. Mục Chi Hà có hơi bất ngờ, thực lực của đối phương không tầm thường, vậy sao vào lúc này xuất hiện dao động tình cảm?

Oanh!

Mặt đất run lên, mặt đất dưới chân tựa như một mặt trống thật lớn, bị gõ một cái mạnh bạo.

Con ngươi Mục Chi Hà hơi co lại.

Hai nghìn bàn chân cơ quan thanh đồng rất nặng nện xuống mặt đất, không mảy may sai lầm, chuẩn xác như một người. Chuẩn xác khiến ai cũng nghẹn họng nhìn trân trối, tốc độ và trọng lượng, khiến chỉ một giẫm chân vô cùng đơn giản cũng cực kỳ uy lực không gì sánh bằng.

Vô số vết rách như mạng nhện lan tràn ra bốn phía, bụi bặm vung lên che phủ bầu trời.

Khóe mắt Mục Chi Hà thậm chí thoáng nhìn thấy ngọn núi xung quanh bị ảnh hưởng, vô số đá vụn rầm rầm rơi xuống.

Nhưng tiêu điểm ánh mắt hắn lại nhìn chằm chặp vào bộ Song Tử Tọa Vương hắc bạch kia.

Thật nhanh!

Chỉ là một giẫm chân, tốc độ đột nhiên gia tăng rất nhiều, thân hình lao ra khỏi bụi bặm bốc lên kia trở nên có chút mơ hồ.

Ân? Trong tầm mắt Mục Chi Hà, xuất hiện một điểm đỏ, đó là mũi đao cao tốc lướt qua không khí sản sinh ma sát kịch liệt, hình thành vùng siêu nhiệt độ cao, mũi đao bị thiêu đỏ. Nhưng mà sau một khắc, điểm đỏ dày đặc chi chít rơi vào tầm mắt hắn.

Rầm rầm rầm!

Mỗi một bước đều kinh thiên động địa như thế, hai ngọn núi hai bên không ngừng sụp đổ, tảng lớn tảng lớn đá núi bùn đất kèm theo bụi bặm khắp bầu trời, rầm rầm cuồn cuộn đổ xuống.

Ánh mắt Mục Chi Hà không có chút dao động.

Điểm đỏ rực lan dọc theo thân đao với tốc độ kinh người, lan tràn đến bàn tay, cánh tay thanh đồng.

Bỗng nhiên, Mục Chi Hà chú ý đến, hai thanh đao một trên một dưới thẳng chắc của Song Tử Tọa Vương không biến đỏ, trái lại sáng lên quang mang thanh sắc. Mà thân thể cơ quan khôi lỗi khác cũng sáng lên quang mang thanh sắc.

Cảm giác nguy hiểm ở trong lòng Mục Chi Hà càng ngày càng mãnh liệt, thanh trường kiếm tiêu chuẩn phủ đầy vết thương trong tay kia đặt ở trước mặt, biểu tình trên mặt cuối cùng cũng có một tia biến hóa.

Bên trong Song Tử Tọa Vương, khuôn mặt lão Đoàn không biểu tình, thân thể hắn lại không chịu khống chế mà hơi hơi run rẩy.

Thực sự là cảm giác quen thuộc a...

Rất nhiều ký ức tiêu thất ở sâu trong linh hồn chợt run rẩy rồi đột nhiên nổi lên.

"Đội trưởng, xin lỗi, ta, ta thật học không hiểu, ô ô..." Thiếu niên nức nở, vai co lại.

"Đã nói trước cho các ngươi, thiên phú của ta rất lợi hại. Đội trưởng ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đưa chiêu này phát dương quang đại! Uy uy uy, các ngươi tỏ ra gì đây, coi thường ta sao?" Thiếu niên đỏ bừng cả mặt.

...

Tiểu quỷ... Mọi người...

Đến đây, tiểu quỷ, xem Thanh Hồng Thập Tự Liêm của ta!

Đến đây, mọi người, xem Thanh Hồng Thập Tự Liêm của ta!

Sinh cơ tịch lieu ở trong lòng bị ma diệt vạn năm, hắn hô lớn, rống giận, điên cuồng mà hô hoán, gào thét, vang vọng.

Trống rỗng, không ai đáp lại.

Hắn hồn nhiên như chưa cảm giác, khuôn mặt phủ đầy phong sương kia vô cùng nghiêm túc.

Cứ từng lần từng lượt, hướng vào cái tâm trống không một, hướng vào trống không không có đáp lại này, hướng vào cái từ lâu mất đi tiêu thất này, phí công la hét, giống như trước như vậy.

Đến đây, Thanh Hồng Thập Tự Liêm của ta!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 857: Kiêu Ngạo, Chiến Ý, Đường Mòn

Mặt đất rung động ầm ầm, cơn lũ thanh đồng gào thét nhào tới trước mặt cũng không khiến biểu tình Mục Chi Hà biến hóa tẹo nào.

Hắn nắm ngang trường kiếm tiêu chuẩn giương trước người giống như bàn thạch, không chút động đậy.

Tới tận khi nhìn thấy bốn thanh trường kiếm của Song Tử Tọa Vương chém thành hai dấu thập tự giống y hệt nhau với quỹ tích trái ngược thì con ngươi Mục Chi Hà mới hơi hơi co rụt lại.

Hai thập tự quang thanh hồng, khắc giống hệt nhau.

Quang mang xanh đỏ phóng ra trên toàn thân cơ quan khôi lỗi bị hấp dẫn, phút chốc chìm vào trong thập tự.

Ceng!

Tiếng thanh minh như đao kiếm rời vỏ, trong âm thanh ầm ầm rung trời động địa vẫn vang lên rõ ràng trong tai mỗi người.

Sau một khắc, thập tự xanh đỏ liền xuất hiện tại trước mặt Mục Chi Hà.

Trường kiếm tiêu chuẩn nắm ngang tại trước người Mục Chi Hà không biết từ khi nào mà mũi kiếm chỉ thẳng phía trước, ánh mắt thâm sâu, nghênh đón thập tự xanh đỏ, trường kiếm đâm thẳng. Năng lượng quang hải đang chậm rãi dập dềnh, giống như đột nhiên tìm ra một điểm phát tiết, điên cuồng lao đến mũi kiếm của hắn. Năng lượng to lớn, điên cuồng bị áp súc, áp súc đến cực hạn.

Tại mũi kiếm, một quang điểm thành hình với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Nó không ngừng chói sáng, trong nháy mắt liền rực sáng như thái dương, tỏa ra bạch quang chói mắt, rọi chiếu xung quanh thành một mảng tuyết trắng, gồm cả mặt Mục Chi Hà.

Thần sắc Mục Chi Hà vẫn như thường, nhưng khí thế toàn thân lại đột nhiên tăng vọt, giống như mãnh thú dưới đáy nước trồi lên mặt nước.

Quang mang tuyết trắng phản chiếu khuôn mặt hắn ảm đạm, quang điểm ảm đạm, từng hạt tinh thể năng lượng lớn cỡ hạt gạo xuất hiện trước mũi kiếm hắn. Cái tinh thể năng lượng này do lượng lớn năng lượng sau khi được nén thật kinh khủng mà hình thành.

Tinh thể năng lượng hình thoi tuyết trắng, tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, ấm áp giống như ánh nắng, không có chút khí tức bá đạo nào, đưa tới cảm giác thoải mái khiến người không thể nói ra.

Tinh thể năng lượng vừa xuất hiện, năng lượng trong toàn bộ chiến trận tức thì trở nên cực độ bất ổn.

Tinh thể năng lượng tuyết trắng dọc theo mũi kiếm chỉ mà sinh trưởng, giống như trường kiếm đang phát triển, tốc độ cực nhanh, mắt thường khó mà nắm bắt.

Một dải lụa màu tuyết trắng, nhanh như thiểm điện chuẩn xác đâm trúng chính trung tâm thập tự xanh đỏ.

Tinh thể tuyết trắng từ thân kiếm ấm áp khiến người mừng rỡ, thập tự xanh đỏ thăm thẳm cực kỳ lạnh lẽo thẳng thấu xương tủy.

Thời gian dường như bất động.

Không biết qua bao lâu.

Thập tự xanh đỏ thăm thẳm lạnh lẽo bùng vỡ giống như bánh bích quy giòn.

Đồng thời vỡ tan, còn cả thân kiếm bằng tinh thể tuyết trắng.

Toái mang xanh đỏ như đom đóm bay, toái mang tuyết trắng như tuyết rơi, hai cái phân biệt rõ ràng. Tiếng nổ ầm ầm lúc này mới vang lên, toái mang xanh đỏ giống như bị cuồng phong thổi bay, bay về phía Nam Thập Tự binh đoàn. Toái mang bay tán loạn như tuyết, cũng giống như vậy bay về phía binh đoàn Mục Chi Hà.

Lựa chọn của hai binh đoàn lại hoàn toàn khác nhau.

Đối diện bạch mang như tuyết trắng bay tới trước mặt, binh đoàn Mục Chi Hà giống như bàn thạch, không chút động đậy, tuyết mang giống như đồng đánh lên tường đồng vách sắt, phanh mà rẽ thành hai cơn lũ, gào thét mà qua ở hai biên chiến trận.

Mà toái mang xanh đỏ ở phía đối diện, Nam Thập Tự binh đoàn lại giống như con côn trùng mềm mại, thuận thế bay ngược về phía sau.

Biểu hiện của binh đoàn Mục Chi Hà khiến người tán thán, nhưng không ngoài dự đoán mọi người. Biểu hiện của Nam Thập Tự binh đoàn lại khiến người ta tán thán và bất ngờ. Rất khó tưởng tượng, cơ quan khôi lỗi khổng lồ cồng kềnh vậy mà lại có thể thực hiện động tác mềm mại như thế. Hơn nữa, không phải một bộ, hai bộ, mà toàn bộ binh đoàn.

Xung phong vừa rồi, bài sơn đảo hải cương mãnh vô cùng, rồi đột nhiên bay ngược lại mềm mại như chuồn chuồn, trước sau giống như hai binh đoàn hoàn toàn khác nhau. Cảm giác mâu thuẫn cường liệt trộn vào nhau khiến người ta sinh tâm kính sợ.

Khi cả chi cơ quan binh đoàn hạ xuống nhẹ nhàng như lá khô, không tung lên chút bụi bặm, mâu thuẫn cường liệt này đạt được cực hạn.

Oanh long long!

Nửa phần trên ngọn núi từ từ trượt xuống, cuối cùng sụp đổ, hóa thành vô số đá vụn tràn xuống, chỉ còn lại nửa ngọn núi và vết cắt chỉnh tề.

Hình ảnh này trở thành lời chú giải tốt nhất cho lần đối kháng.

Bên trong Song Tử Tọa Vương, lão Đoàn vốn biểu cảm dữ tợn, thần sắc giờ lại trở nên dị thường bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, nhìn binh đoàn đối diện, khóe miệng lẫn một tia tiếu ý nhàn nhạt, như là đang hoài niệm.

Tiểu Quỷ, đây chính là tuyệt chiêu Thập tự xanh đỏ liêm ngươi chưa từng học.

Nó gọi là, Chính Phản Thập Tự Sát!

Lão Đoàn thu hồi tâm tư hoài niệm, ánh mắt nhìn xa xa, trong mắt không chút nào che giấu vẻ tán thưởng.

Mục Chi Hà, danh bất hư truyền!

Chính phản thập tự sát, trong kinh nghiệm của hắn, chưa từng có ai ngăn cản được, bây giờ là lần đầu tiên. Tuy rằng Nam Thập Tự binh đoàn lần này hoàn toàn khác với Nam Thập Tự binh đoàn năm xưa. Quy mô chi binh đoàn hoàn toàn mới này so với Nam Thập Tự binh đoàn năm đó nhỏ đến mức có thể không tính. So với Nam Thập Tự binh đoàn danh tướng xuất hiện lớp lớp năm xưa, binh đoàn hoàn toàn mới này cũng tồi tàn vô cùng.

Nhưng mà Kim Châu toàn lực cầm cự, đổi mới cơ quan võ giáp cường đại hơn, hệ thống binh đoàn càng phong phú càng rộng lớn, tinh nhuệ trong ưu tuyển ưu, lại được hắn tốn hơn mười năm tỉ mỉ đào tạo, tất khiến cái Nam Thập Tự binh đoàn này có điểm độc đáo riêng của nó.

Không có quy mô lớn như trước đây, không có nhiều danh tướng như vậy, lực ảnh hưởng đối với chiến cuộc có thể tính là không đáng kể.

Dù sao tân binh đoàn chỉ có hai ngàn người, ngay cả bản rút gọn của Nam Thập Tự binh đoàn cũng còn lâu mới tới.

Nhưng mà sức chiến đấu của nó mạnh là điều không thể nghi ngờ.

Mục Chi Hà có thể dễ dàng ngăn cản Chính Phản Thập Tự Sát của mình, quả nhiên không hổ là một trong danh tướng mạnh nhất thiên hạ. Kết thúc hoài niệm, lão Đoàn triệt để hưng phấn.

Không có gì hưng phấn hơn so với gặp được một đối thủ ngang tầm!

Hắn không biết, đối diện bên kia, sắc mặt như thường, trong lòng Mục Chi Hà khiếp sợ đến thế nào. Chiêu kia vừa mới rồi của hắn nhìn như hời hợt tiện tay, trên thực tế lại cực nổi danh, 【Quang Minh Sinh Trưởng kiếm】. Không phải là sát chiêu binh đoàn, nhưng mà ở trong tay hắn, uy lực cũng tuyệt đối hơn hắn sát chiêu binh đoàn cấp hoàng kim phổ thông.

Hơn nữa...

Hắn không cần cúi đầu nhìn cũng biết trên trường kiếm trong tay có rất nhiều vết nứt thật nhỏ.

Trường kiếm tiêu chuẩn trong tay hắn đã theo hắn nhiều năm, mặt trên dày đặc vết thương, mà toàn bộ vết thương đó đều do hắn bị trong lúc tu luyện, không cái nào là do chiến đấu mà có.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên có người có thể lưu lại vết thương trên kiếm của hắn.

Hắn nhìn chăm chú cơ quan binh đoàn đối diện, binh đoàn thần bí trước mắt này mạnh quá cả dự liệu.

Đúng vậy, mạnh vượt quá hắn dự liệu, từ lúc nào Kim Châu có binh đoàn cường như thế?

Hắn hiểu rõ mạnh yếu chiến lực mấy binh đoàn của Kim Châu như lòng bàn tay. Kim Châu cách Quang Minh châu xa lắm, cũng không phải là mục tiêu hàng đầu của Quang Minh châu, nhưng mà Quang Minh châu rất thấu hiểu công tác chuẩn bị là trọng yếu, mức độ thâm nhập đối với Kim Châu cũng không mạnh, nhưng mà đã có từ lâu rồi.

Trong tư liệu hệ thống tình báo đưa tới, không có chút tin tức nào về binh đoàn này, nó tựa như từ trên trời rơi xuống.

Có thể chống lại binh đoàn của hắn, chiến lực như vậy tuyệt đối không nên bị bỏ qua. Vậy cũng chỉ có một lí do, Kim Châu cố ý giấu giếm.

Không ngờ, vậy mà Kim Châu lại ẩn tàng một đòn sát thủ lợi hại như thế. Mục Chi Hà nhanh chóng bình tĩnh lại, lịch sử Kim Châu lâu hơn Quang Minh Châu nhiều, có một vài con bài chưa lật ngoài dự đoán mọi người dũng không có gì kỳ quái. Tuy rằng trong lòng hắn phi thường kiêu ngạo, nhưng mà hắn tuyệt đối không tự phụ đến mức cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất.

Một đối thủ khó chơi.

Mục Chi Hà có chút hưng phấn, hắn làm người ít tiếng ồn trọng, Quang Minh Châu giao cho hắn nhiệm vụ trọng yếu, đóng giữ Vĩ Dã Quan Châu. Đến tận giờ hắn vẫn thận trọng cẩn thận, cẩn thận tỉ mỉ. Đối với Dã Nhân Châu, hắn cử trọng nhược khinh, thong dong bố cục, cao tầng biết rõ kế hoạch rất là tán thưởng, sức chiến đấu của hắn vượt quá bình thường, căn bản không có cơ hội có thể phát huy.

Dù cho hắn không quá để ý điểm này, đối diện mọi người, hắn đều kiệm lời khiêm tốn, bởi vì hắn biết rõ, hắn mạnh hơn bọn họ. Chiến ý trong cơ thể hắn tựa như một con mãnh thú, không có thiên địch, không có đối thủ, tạo cho bản thân tấm ngụy trang vô hại, bình yên ngủ say.

Đến hiện tại, khi hắn chân chính gặp một đối thủ, một cái đối thủ hắn có thể cảm thụ được nguy hiểm. Vốn tưởng rằng vĩnh viễn chiến ý sẽ

không bị khơi lên, giống như mãnh thú thoát lồng, mở con mắt đỏ tươi.

Cảm giác hưng phấn xa lạ kích động trong cơ thể hắn.

Hắn đã không còn nghĩ đối phương là người phương nào, cũng không suy nghĩ đối phương tiến nhập Dã Nhân Châu có mục đích ra sao.

Hắn chỉ có một ý nghĩ, đánh một trận cho thật thống khoái

Không một ai hay, ở một nơi không người biết tại Dã Nhân Châu, một trận đại chiến đủ để oanh động thiên hạ đang tiến hành.

Biên giới giáp ranh giữa Dã Nhân Châu và Quang Minh Châu cực kỳ dài, ngoại trừ trọng trấn như Vĩ Dã Quan Châu, những chỗ khác dị thường nguy hiểm.

Một đội ngũ không khiến người chú ý lặng yên đi tới trước. Tốc độ bọn họ thật chậm, mỗi một bước đều cần đặc biệt cẩn thận, khắp nơi xung quanh có thể thấy cái khe không gian không biết thông tới phiến hư vô nào, chúng nó đan xen tung hoành, không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm. Những vết rạn không gian này nguy hiểm hơn so với bất cứ lưỡi dao sắc bén nào, chỉ cần khẽ đụng tới một điểm, thậm chí ngay cả cảm giác đau cũng sẽ không có, thân thể liền bị cắt thành mảnh nhỏ.

Trên mặt mỗi người đều tỏ ra cẩn thận từng li từng tí, ngay cả gia hỏa tùy tiện như A Tín, vào lúc này, cũng không dám có chút buông thả. Mặt đất dưới chân, thay vì gọi là đường, không bằng bảo là từng cọc đá.

Cái giải đất phủ đầy các khe không gian này được gọi là Tử Vong Mang Màu Đen, ngay cả dã thú cũng không dám tiến vào. Mặt đất nơi đây không bị vết rạn không gian ăn mòn, tràn ngập lỗ hổng. Có rất nhiều nơi thậm chí là vách núi, cần phải bay vượt, cũng may thực lực mọi người cũng đủ mạnh. Tuy nhiên nhìn thấy từng hắc tuyến đan xen tung hoành phía dưới, trong lòng mỗi người đều cảm thấy sợ hãi, mọi người phải mở to hai mắt, cẩn thận tránh những cái khe không gian trong không trung kia.

Nguy hiểm nhất chính là những cái khe không gian còn nhỏ hơn sợi tóc kia, không cẩn thận sẽ dễ dàng bỏ sót.

Đi đầu tiên chính là Thương Bắc, hắn thỉnh thoảng nhắc nhở mọi người, để mọi người tránh khỏi những nguy hiểm không dễ dàng phát hiện.

Thần kinh căng thẳng quá lâu khiến mọi người nhìn có chút mệt mỏi rã rời, ngay cả cường giả như Thiết Cức, lúc này cũng tỏ ra mệt mỏi. Bọn họ tại phiến nguy cơ tứ phía này đã tròn hai tháng. Trên thực tế, lộ trình không xa, nhưng mỗi một bước đều cần cực kỳ cẩn thận, tốc độ bọn họ như rùa bò. Tuy thế không có bất cứ ai trên mặt có chút không kiên nhẫn, bởi vì bọn họ tận mắt trông thấy đồng bạn bị những không gian vết rạn này cắt thành khối nhỏ.

Dù cho có lão nhân như Thương Bắc dẫn đường, dù cho mọi người vận tất cả tinh thần, không qua chiến đấu mà quân số bị giảm đến ba mươi bảy người. Cũng may mọi người đều là hạng người tâm chí cứng cỏi, không bị đả kích quá lớn mà chỉ là càng thêm cẩn thận.

Thương Bắc mệt mỏi quá chừng, cái này không phải là con đường để đi, là bí mật lớn nhất của Hắc Thủy bộ lạc.

Chỗ này là con đường mòn buôn lậu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 858: Thương Châu Vào Tay

"Đây là Quang Minh Châu sao?"

A Tín nhìn quanh khắp mọi nơi, trong lòng có chút kích động. Nhìn kế hoạch chiến đấu do chính tay mình định ra đang từng bước được thực hiện, chiến ý trong lòng hắn càng thêm rừng rực.

Khi hắn biết rõ Mục Chi Hà tự mình tiến nhập Dã Nhân Châu, thì minh bạch mục tiêu của Mục Chi Hà nhất định là bọn họ, vì vậy định ra cái kế hoạch lớn mật vô cùng này.

Hiện tại, đại quân của Anh Tiên vương đình đang rêu rao đi khắp nơi. Cũng không biết Mục Chi Hà tìm được hay không, hắn có chút hơi mong đợi. Mục Chi Hà nắm rõ Dã Nhân Châu, nhưng không thể hiểu rõ hơn dân chúng địa phương Dã Nhân Châu.

Chơi đùa, chơi trốn tìm ở dã Nhân Châu?

Các ngài từ tốn chơi đùa đi, chúc người tốt vận.

Nét cười xấu xa chợt lóe rồi biến mất trên mặt A Tín, ngay lập tức hắn trở nên nghiêm túc. Tiến nhập Quang Minh Châu cũng không có ý nghĩa thắng lợi, chiến đấu chỉ vừa mới bắt đầu.

Thương Bắc cung kính nói: "Đúng vậy, nơi đây đã tiến nhập Quang Minh Châu, tên là Tiểu Lâm Châu. Tuy rằng Tiểu Lâm Châu là giáp giới với Dã Nhân Châu, nhưng bởi vì có Tử Vong Mang Màu Đen(dải tử vong màu đen) tồn tại, nên không có bao nhiêu quân đồn trú"

A Tín gật đầu, biết chắc chắn là như thế. Quang Minh Châu khẳng định nghĩ không ra, cư nhiên có người có thể tìm trong Tử Vong Mang Màu Đen ra một con đường mòn. Thế nhưng dù cho biết rõ cũng vị tất để ý. Tự mình đi một chuyến, A Tín, Thương Bắc phát hiện con đường mòn buôn lậu này binh đoàn đại quy mô căn bản vô pháp thông qua. Không cần nói tới chiến hạm, ngay cả thuyền vận tải nhỏ nhất cũng không thể qua.

"Ngươi có quen biết ai ở đây không?" A Tín hỏi.

"Có một cài." Thương Bắc cẩn thận đáp: "Là một vài dân buôn lậu, trước đây hàng của tiểu nhân đều bán cho bọn họ. Bọn họ đa số đều là người không tuân theo Thánh điện, nhưng mà tiểu nhân cũng không dám bảo chứng có thể tin được bọn họ hay không."

Thượng Quan Thiên Huệ nghe hai người đối thoại, lại tỉ mỉ mà cảm thụ điểm khác nhau giữa Quang Minh Châu và Dã Nhân Châu. Nơi đây năng lượng trong không khí càng thêm nồng nặc, nhưng mà không có luồng năng lượng đặc thù có thể ngăn cách ngoại giới thâm nhập ở trên không như ở Dã Nhân Châu.

Việc đầu tiên nàng nghĩ là liên lạc với Đường Thiên.

Năng lượng đặc thù trên không Dã Nhân Châu ngăn cách tinh môn thanh đồng, nàng vô pháp liên hệ được với Đường Thiên. Lúc trước nàng còn lo lắng, Quang Minh Châu có giống như Dã Nhân Châu hay không, hiện tại cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt nàng hiện lên mấy phần thoải mái của thiếu nữ, nàng khẩn cấp kích hoạt tinh môn thanh đồng.

Bây giờ Lam Phong Thành chính là một cái đại công trường khí thế ngất trời, khắp nơi có thể thấy vô số người bận rộn. Một tòa thành thị to lớn hơn xuất hiện tại vị trí Lam Phong Thành lúc trước.

Tạp Nhĩ vội đến mức chân không chạm đất, nhưng mà hắn không có câu nào oán hận. Hắn biết rõ, trường nguy cơ này là nguy cơ lớn nhất mà Tây Bộ Thương Hội đối mặt từ trước tới nay, trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver) bị miễn chức khiến hắn chấn động cực lớn. Trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver) là chỗ dựa lớn nhất của Tây Bộ Thương Hội tại Tây Bộ, Tây Bộ Thương Hội có thể hoành hành không kiêng nể gì cả tại Tây Bộ như thế, có quan hệ mật thiết không phân biệt với trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver).

Trung tướng Lan Tư vừa mới điều tới. So với Trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver) chỉ muốn kiếm chút tiền dưỡng lão, trung tướng Lan Tư càng thêm trẻ càng thêm có thiên phú hiển nhiên có dã tâm càng lớn, cũng càng khó kết giao.

Charles điện hạ mới là then chốt. Qua sự kiện lần này, Charles điện hạ thể hiện rõ ràng sự thiên vị đối với Lan Tư.

Tạp Nhĩ hiểu rất rõ ràng, cái này chính là một cơ hội. Nếu như có thể xây dựng quan hệ với Charles điện hạ, đối với sự phát triển của Tây Bộ thương hội có vô số chỗ tốt. Hắn không phải không biết, nhưng mà trước đây căn bản không dám nghĩ, thương hội ở trước mặt Thánh Điện, không bằng ngay cả con kiến hôi.

Trước mắt là cơ hội tự nhiên tuyệt hảo.

Đương nhiên, muốn khiến cho Charles điện hạ chú ý và hứng thú không dễ dàng như vậy, tối thiểu mình phải hoàn thành công việc tốt đẹp.

Tô Phỉ tựa hồ rất không thích hắn, nhưng mà hắn không để ý. Hắn hiểu rõ loại người như Tô Phỉ, nàng dù cho không thích mình, cũng tuyệt đối sẽ không chen vào phán đoán của Charles điện hạ.

Thế nhưng hiện tại, hắn không xuất hiện tại công trường, mà là ngoan ngoãn đứng ngoài cửa nơi ở Charles điện hạ.

Kẹt kẹt, đại môn mở ra, Charles điện hạ một thân trường bào trắng tinh đi ra.

Con mắt Tạp Nhĩ sáng ngời, không thể không thừa nhận, hình tượng, khí chất Charles điện hạ không thể tìm thấy nhược điểm. Trường bào trắng tinh như tuyết khiến vóc người thon dài cao ngất của điện hạ biểu hiện ra hết, hoa văn do kim tuyến dệt thành, tôn quý trang nhã. Khuôn mặt anh tuấn đủ để khiến vô số nữ nhân thét chói tai kia, nở nụ cười mê người như mùa xuan. Vẻ tự tin, hòa đồng, khiến mỗi câu nói của hắn đều tràn đầy sức cuốn hút, khiến người ta tin phục.

Chỉ có người xuất sắc như thế, mới có tư cách trở thành người nối nghiệp tương lai của Thánh Điện.

Tạp Nhĩ vội vàng nghênh đón, cung kính hô: "Điện hạ."

"Tạp Nhĩ, rất xin lỗi, ngươi còn phải khổ cực một đoạn thời gian nữa." Giọng điệu Charles điện hạ thành khẩn: "Xây dựng lại Lam Phong Thành có ý nghĩa trọng đại, ta thực sự không yên tâm giao cho người khác, chỉ có thể để ngươi tiếp tục chủ trì."

"Vì điện hạ cống hiến sức lực, là vinh hạnh của Tạp Nhĩ và Tây Bộ Thương Hội." Tạp Nhĩ vội vàng đáp.

Charles nói tiếp: "Có một số việc, ta cần phải lập tức về Thánh Điện. Về chuyện Kim Châu phỉ, ta đã mệnh lệnh trung tướng Lan Tư điều tra. Thánh điện sẽ phái vị trung tướng mới tới trợ giúp trung tướng Lan Tư. Nhiệm vụ của ngươi chỉ có một, đó chính là trùng kiến Lam Phong Thành. Cân nhắc tới an toàn cho ngươi, ta sẽ lưu lại mấy tên Quang Minh kỵ sĩ cho đến khi xây xong Lam Phong thành."

"Tạ điện hạ!" Vẻ mặt Tạp Nhĩ cảm kích.

"Làm cho tốt." Charles vỗ vỗ vai Tạp Nhĩ cổ vũ.

"Vì điện hạ phục vụ quên mình!" Tạp Nhĩ cúi càng thấp.

Charles không nói tiếp lời vô dụng, nhanh chóng lên hạm, chiến hạm khởi động rất nhanh, biến mất ở cuối bầu trời.

Cho đến khi chiến hạm tiêu thất, Tạp Nhĩ mới đứng thẳng lại, như có đăm chiêu. Nhất định là đã phát sinh chuyện lớn gì, Charles điện hạ mới vội vã chạy trở về như thế. Tuy nhiên, cái này hiển nhiên không phải là vấn đề hắn cần phải suy nghĩ, hắn chỉ cần làm tốt việc của mình trọng yếu hơn bất cứ chuyện gì.

Charles vội vã chạy về Thánh Điện, xác thực là bởi vì xảy ra đại sự.

Câu Thành Văn Đao cuối cùng đoạt được Thương Châu.

"Thương Châu cuối cùng rơi vào tay chúng ta." Charles hưng phấn, vẻ ổn trọng bình thường đã ném đi đâu mất: "Thực sự là khiến người kích động a, cái phiến cửa này cuối cùng sắp mở ra rồi. Thiên Lộ sẽ có bộ dáng gì? Khi còn bé ta đã nghĩ trong đầu vô số lần, cuối cùng đã chờ tới cái ngày này. Tô Phỉ, lẽ nào ngươi không hưng phấn chút nào sao?"

Tô Phỉ giống hệt như ngày thường, lạnh lùng đáp: "Căn cứ Câu Thành Văn Đao đại nhân báo cáo, Nam Minh không liều mạng cố thủ, giống như là triệt thoái về phía sau mang tính chiến lược. Nếu đã là vậy, địch nhân nhất định sẽ có hậu chiêu."

"Hậu chiêu?" Charles cười ha ha: "Vậy có quan hệ gì? Dù sao Thương Châu đã trên tay chúng ta rồi, như vậy là được rồi. Thương Châu ở trong tay chúng ta, Thiên Lộ sẽ trên tay chúng ta. Chúng ta sẽ có Hồn tướng vô tận, chúng ta sẽ trở nên mạnh hơn, chúng ta còn sợ cái gì? Tô Phỉ, ngươi không nên quá bi quan."

"Hi vọng như thế." Tô Phỉ thản nhiên đáp, nàng có một dự cảm, sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Cho tới bây giờ, Nam Minh ở trong tràng chiến dịch này, biểu hiện đã vượt quá mọi người mong muốn. Vô luận là năng lực chỉ huy của thống

soái, hay là sức chiến đấu của binh đoàn, kèm theo ý chí chiến đấu của bọn họ đều có thể nói là kinh diễm.

Hiện tại tuy rằng tình cảnh Nam Minh không ổn, Câu Thành Văn Đao không tiếc thương vong cưỡng ép đẩy mạnh, khiến song phương thương vong gia tăng kịch liệt, nhưng mà có gian nan thế nào cũng kém thời gian đầu. Tình cảnh lúc trước gian nan như vậy, Nam Minh cũng không lui lại, thời điểm này lại lựa chọn lui về phía sau, làm sao khiến người ta không sinh nghi vấn.

Giả như Nam Minh chủ động triệt thoái về phía sau, vậy kế hoạch mặt sau sẽ là cái gì? Trong đầu Tô Phỉ hiện lên mấy khả năng, tỷ như công kích tuyến tiếp viện, tỷ như tạo thành vòng vây Thương Châu vân vân.

Nhưng mà Tô Phỉ cũng hiểu rõ ràng, dù cho biết rõ là mồi ngon, Thánh Điện cũng vô pháp cự tuyệt.

Chỉ cần khống chế được Thương Châu, vậy có nghĩa khống chế thông đạo thông tới Thiên lộ, đối với Thánh Điện mà nói hi sinh có lớn hơn so với chuyện này đều là không đáng nhắc tới. Quang Minh thánh điện ở Thiên Lộ phản bội, khiến Thánh Điện rất tức giận. Thánh Điện mấy năm nay, luôn coi Thánh Điện ở Thiên lộ là phân bộ, bồi dưỡng tận hết sức lực, chính là suy nghĩ lúc chinh phục Thiên lộ, có Thiên lộ Thánh điện làm nội ứng.

Không thể ngờ, mắt thấy sắp đến lúc đó thì Thiên lộ Thánh điện vậy mà lại tự lập môn hộ.

Thánh điện tức giận có thể nghĩ mà biết, vô luận trả cái giá nào cũng cần phải đoạt được Thương Châu. So với đoạt được Thương Châu, chuyện ở Lam Phong Thành hoàn toàn không đáng nhắc.

Tô Phỉ vẫn lo lắng, tuy thế nàng cũng không nói một vài lời không hợp lúc.

Charles điện hạ nói là lưu mấy vị Quang Minh kỵ sĩ để bảo đảm an toàn cho Tạp Nhĩ, kỳ thực cũng chỉ lưu lại một vị. Nhưng Tạp Nhĩ vẫn phải đặc biệt tiến đến bái phỏng vị kỵ sĩ đại nhân cao quý này. Đương nhiên, kỵ sĩ đại nhân coi hắn như không khí, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn không tức giận, đối phương có thể coi hắn là không khí, hắn thì không thể. Thân phận Quang Minh kỵ sĩ, nếu hắn dám đắc tội đối phương, đối phương một kiếm chém chết mình, mình tìm nơi giải oan cũng không có.

Hắn sẽ không ngu dại cho rằng vị Quang Minh kỵ sĩ lưu thủ này thật là vì bảo đảm an toàn cho hắn, đối phương là giám sát hắn.

Quang Minh kỵ sĩ lưu thủ tên là La Kiệt, hắn không chút cao hứng. Tin tức đoạt được Thương Châu, mọi người ở kỵ sĩ đoàn đều biết, điện trở về vào lúc này, khả năng là sẽ trực tiếp đi tới Thương Châu, thậm chí khả năng đi tới Thiên lộ. Trong thời khắc trọng yếu như thế, mình lại phải nhàn rỗi thủ tại cái chỗ chim không thèm ị này, tâm tình của hắn quả thực chán tới cực điểm.

Ánh mắt nhìn về phía Tạp Nhĩ đương nhiên bất thiện, tuy nhiên, kỷ luật chặt chẽ khiến hắn khắc chế xung động muốn một kiếm chém Tạp Nhĩ thành hai đoạn.

Tạp Nhĩ cực giỏi nhìn sắc mặt, huống chi đối phương căn bản không có che giấu, trong lòng hắn cũng chỉ dám gượng cười.

Bái phỏng chẳng vui vẻ gì, hắn về nơi ở thường ngày. Trùng kiến một tòa thành thị, còn là một tòa thành thị to lớn, lượng công việc cực kỳ to lớn. Ngoại trừ lực lượng bản thân Tây Bộ Thương Hội, hắn còn cần phối hợp lực lượng các thương hội khác, cái này cũng không phải chuyện đơn giản.

Hắn đi vào thư phòng, chuẩn bị giống hệt như ngày thường, bắt đầu công tác.

Bỗng nhiên, cổ họng hắn bị một bàn tay bóp chặt lại, thanh âm gì cũng phát không ra nổi.

Một luồng lực lượng căn bản vô pháp chống lại truyền đến, hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn bộ thân thể bị xách bay lên.

Đột nhiên tập kích, khiến Tạp Nhĩ phát mộng, qua chốc lát, hắn mới phục hồi lại tinh thần.

Một khuôn mặt tuổi còn trẻ xa lạ chiếu vào mắt hắn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 859: Thiên Huệ

"Ngươi là ai?"

Tạp Nhĩ cố gắng trấn định, dù sao hắn cũng là người cầm quyền Tây Bộ thương hội, là phú gia đỉnh cấp, nếu lúc này biểu hiện sợ hãi, sẽ không có bất cứ tác dụng gì đối với việc cải thiện tình cảnh của mình. Đối phương trẻ tuổi khiến hắn có chút kinh ngạc.

"Ngươi không cần phải biết ta là ai, chỉ cần biết rõ ngươi muốn làm gì."

Đường Thiên đã không phải sơ ca trước đây, tuy rằng nhiều lúc là khiến mọi người lo lắng vì không có nguyên tắc, nhưng mà tuyệt đại đa số thời gian, sự thành thục hắn biểu hiện ra ngoài vẫn vượt quá tuổi tác.

Ngay từ đầu mục tiêu của hắn là Charles và Quang Minh kỵ sĩ đoàn, nhưng khí thế và thực lực mà đối phương toát ra khiến hắn quả đoán bỏ qua. Thực lực của hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục mà khiêu chiến Quang Minh kỵ sĩ đoàn, hiển nhiên không có lý trí.

Sau khi tỉnh lại sau hôn mê, tựa như hắn trưởng thành hơn rất nhiều. Ánh mắt hắn luôn luôn sáng ngời chiếu thẳng nhân tâm, giống như tại trước mắt hắn không có điều gì là bí mật. Phải mất mấy ngày, quang mang trong mắt hắn mới dần dần ảm đạm đi. Toàn bộ sự sắc sảo đột nhiên tiêu thất, Đường Thiên trở nên rất bình thường, người không thật để ý sẽ bỏ qua.

Đường Thiên minh bạch sự tiến bộ của bản thân, điều này đem lại cho hắn lòng tin lớn hơn nhiều.

Hắn biết rõ vì sao Charles và Quang Minh kỵ sĩ đoàn hội vội vã rời đi. Kế hoạch của Binh đã bắt đầu thực thi rồi, Thương Châu là mồi nhử mà Thánh Điện căn bản vô pháp cự tuyệt. Tuy nhiên, Đường Thiên cũng hiểu rõ, đây chỉ là khởi đầu cái kế hoạch khổng lồ kia của Binh.

Mà then chốt chân chính là hắn.

Tạp Nhĩ trở thành mục tiêu của Đường Thiên. Vô luận từ góc độ nào mà nói, Tạp Nhĩ đều là lựa chọn tốt. Thù hận giữa đoàn người và Tây Bộ thương hội căn bản vô pháp hóa giải, hơn nữa muốn làm mưa làm gió tại Tây Bộ, đầu tiên phải làm gỏi được Tây Bộ thương hội.

Mấy ngày nay, Đường Thiên cảm thụ rõ rang thực lực mạnh mẽ của Tây Bộ thương hội tại Tây Bộ. Ngay cả xây dựng lại Lam Phong thành, Charles cũng giao cho Tây Bộ thương hội, mà lực hiệu triệu của Tây Bộ thương hội biểu hiện ra cũng khiến Đường Thiên âm thầm giật mình. Chiêm Sâm đặc biệt tìm hiểu các thương hội nổi danh có số má ở Tây Bộ, cơ hồ tất cả đều tham gia vào việc xây dựng lại Lam Phong thành, vì thế lực hiệu triệu của Tây Bộ thương hội có thể thấy rõ.

Điều này khiến quyết tâm diệt trừ Tây Bộ thương hội của Đường Thiên càng thêm kiên định.

Trên mặt Tạp Nhĩ không có chút kinh hoảng, hắn xòe tay: "Tuy rằng không biết lai lịch các vị, nhưng ta nghĩ cái này cũng không ảnh hưởng đến việc chúng ta có thể trở thành bằng hữu. Tây Bộ thương hội đối với bằng hữu không bao giờ keo kiệt, nếu như tình hình kinh tế các vị hiện eo hẹp, không bằng nói ra một con số?"

"Chúng ta không thiếu tiền." Đường Thiên lắc đầu: "Chỉ là có chút việc phải cần ngươi phối hợp, nếu như ngươi có thể phối hợp, chúng ta sẽ không gây nguy hiểm cho sinh mạng ngươi."

Giọng điệu Đường Thiên rất bình thản, thế lại khiến trong lòng Tạp Nhĩ căng thẳng, đối phương căn bản không đến vì tiền.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Tạp Nhĩ không có biểu lộ chút nào ra ngoài, miệng dò hỏi: "Các ngươi cần ta phối hợp chuyện gì?"

"Gọi vị Quang Minh kỵ sĩ kia tới đây đi." Đường Thiên mỉm cười.

Tạp Nhĩ ngẩn ngơ, nhưng sau một khắc, nỗi sợ hãi vô biên bùng lên từ đáy lòng, thét thất thanh chói tai: "Các ngươi cũng dám làm kẻ địch với Thánh Điện!"

"Không sai." Đường Thiên dứt khoát đáp: "Chúng ta là tử địch. Thế nào? Cân nhắc đi."

"Không, ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì nguy hại tới Thánh Điện, dù các ngươi có giết chết ta, ta cũng sẽ không." Sắc mặt Tạp Nhĩ tái mét, đúng vậy, hắn tuyệt đối không đồng ý. Ở Quang Minh châu không có ai dám đối địch với Thánh Điện, nếu như hắn làm chuyện như vậy, Tây Bộ thương hội trong nháy mắt sẽ bị bóp nát. Chính tay hắn đưa Tây Bộ thương hội thành đế quốc khổng lồ như thế, dù chết cũng tuyệt đối không hủy diệt nó.

Bỗng nhiên hắn hiểu ra, con ngươi đột nhiên co rút lại: "Các... Các ngươi là nhóm thổ phỉ kia!"

Đường Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn vào bóng tối đáp: "Quả nhiên còn phải cần ngươi tới."

Một tiếng cười khẽ vang lên trong bóng tối, một thiếu niên tóc hạt dẻ đi ra, nụ cười ấm áp trên khuôn mặt như gặp lại bạn cũ. Nhưng không biết vì sao, Tạp Nhĩ nhìn thấy khuôn mặt cười tươi tắn như vô hại này lại giống như bị rắn rết cắn, toàn thân rùng mình.

"Tuy rằng ta hướng tới quang minh, nhưng mà không thể không thừa nhận, ta am hiểu hoạt động trong bóng tối hơn." Tư Mã Tiếu đứng ở nơi đó, phía sau là Câu Ngọc điên đảo chúng sinh.

Hắn khẩn cấp chạy tới, tin tức Thánh Điện phái ra đoàn điều tra đến tai hắn, hắn liền đi suốt đêm. Cùng kề vai chiến đấu thời gian dài như vậy, hắn hiểu khá rõ Đường Thiên, Đường Thiên xông pha chiến đấu hay là chém giết đều rất lợi hại, nhưng về mặt âm mưu quỷ kế thì có điểm làm khó hắn.

Nhưng mà khi Tư Mã Tiếu trông thấy Đường Thiên, hắn cảm thấy giật mình vì sự lột xác của Đường Thiên.

Hắn có thể mơ hồ cảm thụ ra, dù là khí chất, hay thực lực, Đường Thiên đều nhảy vọt về chất. Điều này làm cho hắn rất khiếp sợ đồng thời có chút cay đắng. Cho tới tận giờ, hắn tuyệt đối tin tưởng vào thiên phú của mình. Nhưng so với Đường Thiên, cái chênh lệch này thật lớn, ngay cả phẫn nộ hắn cũng không sinh ra nổi. Hắn cùng với Đường Thiên một đường phát triển, chênh lệch thực lực giữa hai người không ngừng cách xa với tốc độ kinh người, cho tới bây giờ khoảng cách dường như không thể vượt qua.

Làm hắn cảm thấy bất đắc dĩ chính là hắn thậm chí không biết độ chênh lệch này làm sao lại xa như thế, bất tri bất giác, chẳng hiểu tại sao đã xa nhường vậy rồi.

Tư Mã Tiếu là một người kiêu ngạo, kiêu ngạo từ trong xương tủy. Khi quyết định bản thân cùng đi tới Thánh Vực với Đường Thiên, hắn là âm thầm có tâm tư ganh đua cao thấp với Đường Thiên, nhưng mà...

Hiện thực thực sự là khiến người ta tuyệt vọng rồi.

"May là có ngươi tại đây." Đường Thiên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Tư Mã Tiếu nhún nhún vai, tự giễu: "Cũng may ta còn có thể phát huy chút tác dụng."

Tại thời điểm này, Tạp Nhĩ sinh ra dự cảm không ổn, hắn cất tiếng quát lớn: "Các ngươi muốn làm gì? Người đâu! Người đâu!"

Đường Thiên cũng chẳng thèm khuyên, năng lượng phòng này hoàn toàn bị hắn đông lại, bất cứ động tĩnh gì phát sinh nơi đây, bên ngoài căn bản không phát hiện được.

Tư Mã Tiếu nhẹ giọng: "Câu Ngọc, trông vào ngươi đấy."

Câu Ngọc như một cơn khói nhẹ, chợt lóe lê nxuất hiện ngay trước mặt Tạp Nhĩ.

Tạp Nhĩ cũng vô pháp tiếp tục bảo trì trấn định, kinh hoảng hô: "Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi muốn làm gì?"

Khi hắn thấy rõ mặt Câu Ngọc, tức thì sững sốt, khuôn mặt kia điên đảo chúng sinh, đẹp tới mức khiến người hít thở không thông, hút lấy ánh mắt hắn. Con mắt như trăng khuyết chậm rãi chuyển động, tựa như vòng xoáy hấp dẫn quang mang, vẻ đẹp cực hạn và thần bí khó giải thích, toàn bộ tâm thần Tạp Nhĩ bị nó hấp dẫn, chậm rãi chuyển động theo nó.

Ánh mắt Tạp Nhĩ từ từ đờ đẫn, cả khuôn mặt cũng trở nên ngây dại.

Đường Thiên có chút hiếu kỳ, loại bản lĩnh mị hoặc này, hắn chưa từng trải qua. Hắn thủy chung tỉ mỉ quan sát Câu Ngọc, khi hắn tiếp xúc đến quang mang hai mắt lưu chuyển của Câu Ngọc thì hắn lập tức cảm thụ được một luồng dao động vô hình đang cố gắng ảnh hưởng tâm thần hắn.

Tuy nhiên tâm tình lưu ly của Đường Thiên đã kiên như bàn thạch, hạt bụi nhỏ không nhiễm vào, trong nháy mắt liền giãy dụa thoát ra.

Đường Thiên sách sách lấy làm kỳ, cái luồng dao động này tuy rằng nhìn qua cũng không cường đại, nhưng mà tràn ra khắp nơi, ảnh hưởng cực lớn tới tâm thần. Nếu không chuyên tu luyện vũ kỹ tâm thần cực khó chống lại.

Tạp Nhĩ là như thế, hắn thân ở địa vị cao, dựa vào thủ đoạn và quyền mưu chứ không phải thực lực cá nhân. Khi đối kháng cá nhân trực tiếp liền không có bất cứ cơ hội phản kháng.

Đường Thiên như có điều đăm chiêu, tại Thánh Vực, thắng lợi đối kháng cá nhân có hiệu suất hơn xa so với dùng phương thức khác.

Tựa như khả năng mị hoặc của Câu Ngọc, đúng là Tạp Nhĩ không chống lại được, kể cả đám Tạ Vũ An cũng vị tất có thể chống đỡ được.

Câu Ngọc dừng lại, trở lại phía sau Tư Mã Tiếu lặng yên không một tiếng động.

"Thành rồi." Vẻ mặt Tư Mã Tiếu vân đạm phong khinh.

Trong lòng hắn không quá mức thất vọng, thực lực của mình cũng đang liên tục tiến bộ không ngừng. Trong bất tri bất giác, mình đã so với trước đây cường đại quá nhiều. Khi thực lực của hắn biến cường, thực lực Câu Ngọc sẽ trở nên mạnh hơn. Mà thực lực của Câu Ngọc mạnh lên là có thể tăng thực lực của hắn.

Sinh mệnh của hắn và sinh mệnh của Câu Ngọc, theo ý nghĩa nào đó mà nói đã là nhất thể. Hắn không muốn dựa vào sư huynh, sư huynh thể yếu nhiều bệnh lại thực lực sâu không lường được vĩnh viễn như cái ô lớn cản gió che mưa.

Đúng vậy, trong sinh mệnh của mình, còn có sư huynh, còn có Câu Ngọc.

Có lẽ so ra kém tên gia hỏa biến thái Đường Thiên này, nhưng mà đó há là lí do mình cam chịu?

Con mắt Tư Mã Tiếu sang trở lại, trong lòng như có chỗ nào đó rộng mở trong sáng, vui vẻ thoải mái không thể nói ra. Trong lòng hắn tràn ngập vui sướng, không chỉ minh bạch tâm tình mình bước lên một bậc

thang, mà hài lòng hơn là cuối cùng mình đã suy nghĩ rõ ràng, cái gì mới là điều quý giá nhất trong cuộc đời.

Câu Ngọc đứng ở phía sau Tư Mã Tiếu, tựa hồ cảm thụ được tâm Tư Mã Tiếu, khóe miệng khẽ lộ ra nụ cười tươi nhẹ nhõm khó mà nhận ra, trên mặt yêu dã mị hoặc điên đảo chúng sinh kia có một tia sinh cơ. Nguyên bản khuôn mặt nàng tuyệt mỹ vô song, nhưng mà lại khiến người cảm thấy băng lãnh không giống người sống, đến lúc này, khuôn mặt tuyệt mỹ kia thoáng cái trở nên sống động.

Đường Thiên rất nhạy cảm, biến hóa của Tư Mã Tiếu và Câu Ngọc, cơ hồ bị hắn nắm bắt được.

Nhưng mà đột nhiên một luồng dao động rung động ở trong lòng, hắn như bị sét đánh.

Dũng đạo thanh đồng kéo dài, âm thanh oanh long long như sấm cuồn cuộn, một thân ảnh nhanh như thiểm điện lướt về phía trước. Hắn như mũi tên nhọn phá vỡ không khí, mỗi một lần đạp vào khoảng không, không khí liền bị áp súc đến cực hạn, ngay sau đó vỡ vụn, ầm ầm như sấm, sóng xung kích cường liệt kích động trong dũng đạo không nghỉ.

Từ khi tỉnh dậy sau hôn mê, khuôn mặt thủy chung bình tĩnh không dao động, bây giờ tràn ngập kích động. Hắn vận lực lượng toàn thân, đầu óc toàn là khuôn mặt ngày nhớ đêm mong kia.

Thiên Huệ!

Trong lòng hắn hô lên lặp đi lặp lại không biết chán.

Khi quang mang lúc sáng lúc tối từ tinh môn thanh đồng chiếu vào tầm mắt hắn, trái tim hắn phảng phất bị một bàn tay vô hình nắm chặt, cảm giác hít thở không thông, vui thích khó mà nói rõ bằng lời tràn ngập trong lòng.

Bỗng nhiên, Đường Thiên có chút khẩn trương.

Đúng vậy, khẩn trương, loại tâm tình đã bao lâu không xuất hiện trong lòng Đường Thiên đột nhiên không hề có dấu hiệu chiếm cứ thể xác và tinh thần hắn. Hắn đã đánh bại vô số địch nhân, kinh lịch vô số trận chiến đấu, tao ngộ vô số tình huống nguy hiểm mà hắn chưa từng khẩn trương.

Nhưng thời điểm này, hắn khẩn trương. Cảm giác khẩn trương lắm lắm khiến đầu óc hắn trống rỗng.

Thân hình chợt lóe, đột nhiên hắn xuất hiện tại trước tinh môn thanh đồng, cảm giác khẩn trương khiến thiếu niên chỉ còn lại có bản năng.

"Thiên Huệ!"

"Thiên ca ca!"

Dường như tâm hữu linh tê, tựa như trời sinh ăn ý, giống như vận mệnh an bài, hai người đồng thanh hô lên cái tên mà mình mong nhớ ngày đêm kia.

Hai đầu tinh môn thanh đồng, thân thể hai người đồng thời run lên.

Thời gian phảng phất ngừng lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 860: Cạm Bẫy

Đường Thiên và Thiên Huệ nói với nhau rất lâu, nói hắn là làm sao bị cuốn vào Tội vực, làm thế nào rời đi, nói về sự sắp xếp của Binh, kể chuyện mình lợi hại cỡ nào không phụ thanh danh thần thiếu niên...

Hắn cảm thấy mình có rất chuyện nói hoài không hết, lảm nha lảm nhảm, tỉ mỉ kể lại, giọng hắn chợt cao chợt thấp, sắc mặt minh họa, sinh động như thật. Thiên Huệ ở một Tinh môn thanh đồng khác, nhoẻn nụ tươi cười nhè nhẹ ngọt ngào, nàng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng cười khẽ, kiên nhẫn nghe kể.

Kể lại kể, Thiên Huệ cũng nói về mình, nói về kinh lịch của mình, nói về mình làm thế nào rời cổ chiến trường, kể về di chỉ cổ quái mà mình trông thấy, nói những chuyện thú vị về hai người A Tín và Tiểu Man...

Thiên Huệ nhỏ nhẹ, Đường Thiên hô to gọi nhỏ, thỉnh thoảng thét oa oa kêu sợ hãi, biểu tình sinh động.

Giọng Thiên Huệ thật là dễ nghe, trong lòng Đường Thiên thầm nghĩ.

Hắn cảm thấy rất hài lòng, hắn không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào, chỉ biết mình rất hài lòng rất vui vẻ, hài lòng đến nỗi muốn nhảy dựng lên muốn bay lên tới.

Thời gian chầm chậm trôi qua, hai người hồn nhiên không cảm thấy.

Hai người hàn huyên tròn hai cái canh giờ mới kết thúc dù chưa thỏa mãn. Cũng may bây giờ hai người cùng ở tại Quang Minh châu, liên hệ dễ dàng lắm.

Trở lại Quang Minh Châu, ý chí chiến đấu của Đường Thiên bốc lên, hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực dùng không hết. Nghĩ đến cuộc nói chuyện vừa rồi, hắn đờ cả nguwòi, nhếch miệng cười khúc khích.

Tư Mã Tiếu nhìn thấy Đường Thiên như thế thì huýt sáo, đầy mặt bỡn cợt: "Trông kìa, sung sướng rồi a, thiếu niên! Sách sách, ngay cả thần thiếu niên cũng không đỡ được lực lượng ái tình. Thực sự là hiếu kỳ, Thiên Huệ tiểu thư như thế nào a, vậy mà lại làm thần thiếu niên chúng ta say mê thần hồn điên đảo."

Khuôn mặt mấy người kia có chút cổ quái, mọi người muốn cười lại không dám cười. Tư Mã Tiếu có thể trêu đùa Đường Thiên, bọn họ không dám, rất nhiều người tỏ ra vẻ hiếu kỳ. Thời gian Thần Trang binh đoàn theo Đường Thiên không ngắn, cho tới giờ chưa thấy Đường Thiên làm bộ lấy lòng nữ nhân, dù cho đối phương có xinh đẹp như thế nào. Một điểm này Chiêm Sâm cảm thụ đặc biệt rõ ràng, hắn luôn luôn đi theo bên cạnh Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư, nhưng hễ là nam tử bình thường, cho dù địa vị cao bao nhiêu mà thấy tận mắt dung mạo xinh đẹp của tiểu thư, hoặc thưởng thức, hoặc thèm nhỏ dãi.

Duy độc mỗi đại nhân, hắn chưa từng nhìn thấy tâm tình tương tự. Hắn nhớ rõ rang lắm, đại nhân đã vài lần sinh sát ý đối với Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư. Ở trong lòng hắn, đại nhân lãnh khốc vô tình tới cực điểm, mỹ sắc đối với hắn không có chút lực hấp dẫn nào, là cỗ máy giết chóc chân chính.

Khi hắn nhìn thấy đứa gia hỏa trước mặt nhếch miệng cười khúc khích nửa ngày, nhìn qua vô cùng ngu ngốc, hắn cảm thấy ngạc nhiên, đây còn là đại nhân sát phạt quả quyết, lãnh khốc vô tình của mình sao?

Rồi đột nhiên, Chiêm Sâm cực kỳ tò mò đối với vị Thiên Huệ tiểu thư kia. Nữ nhân kiểu gì có thể khiến đại nhân có bộ dạng như vậy? Lẽ nào nàng còn xinh đẹp hơn Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư sao?

Cười ngây ngô nửa ngày, cuối cùng Đường Thiên nhớ tới chính sự, hắn cũng nhớ tới chủ ý mà Thiên Huệ đưa ra cho mình, căn dặn sự tình.

Khi Đường Thiên nói ra ý nghĩ của Thiên Huệ, xung quanh lặng ngắt như tờ, biểu tình mọi người đều rất kỳ quái.

Phản ứng của mọi người khiến Đường Thiên có chút ngoài ý muốn: "Có vấn đề gì sao?"

Một lúc lâu, Tư Mã Tiếu mới từ trong chấn động khôi phục lại, khuôn mặt hắn phức tạp: "Thiên Huệ tiểu thư quả nhiên là kỳ nữ tử, ngươi đi bốc cứt chó rồi!"

"Đúng vậy! Không có ai thông minh hơn Thiên Huệ!" Đường Thiên nghe thế, đắc ý vô cùng, nhưng mà đột nhiên phản ứng lại đây, con mắt trừng lên: "Cái gì gọi là bốc cứt chó? Muốn đánh nhau sao?"

Cái người khác cũng từ trong chấn động khôi phục lại, ai ai đều hiện lên vẻ kính nể.

Tiểu Lâm châu.

Thiết Cức từ biệt Thượng Quan Thiên Huệ, hắn trịnh trọng nói: "Tiểu thư yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Thỉnh tiểu thư bảo trọng!"

Dứt lời, dứt khoát xoay người cùng Thương Bắc ly khai. Bọn họ lại vượt đường mòn đầy mùi tử vong kia trở lại Dã Nhân Châu.

Nhìn thân ảnh Thiết Cức và Thương Bắc đi xa, Tiểu Man nhịn không được huy vũ trảm mã đao to như ván cửa, thần sắc nhảy nhót: "Thật muốn đánh một trận thật đã!"

A Tín nhìn không chớp mắt, vẻ mặt nghiêm chỉnh, khóe mắt lại liếc bộ ngực căng tròn của Tiểu Man đang rung động theo động tác huy vũ trảm mã đao, kìm lòng không đậu mà nuốt nuốt nước bọt.

Tiểu Man bỗng nhiên quay mặt thản nhiên cười với A Tín: "Coi được không?"

"Coi được..." A Tín vô thức buột miệng nói ra.

Một vùng bóng râm cấp tốc bao phủ tầm mắt hắn, trảm mã đao, nga không, trảm mã ván cửa phịchquất vào mặt hắn, A Tín tựa như quả bóng cao su bị quất mạnh, xoay tròn bay ra hơn mười trượng xa.

Thượng Quan Thiên Huệ đứng bên cạnh không khỏi mỉm cười.

Tiểu Man chẳng thèm để ý tới A Tín, có chút lo lắng hỏi Thượng Quan Thiên Huệ: "Tiểu thư, Thương Bắc cũng trở lại rồi, chúng ta chẳng phải đơn độc hành động sao?"

Hoạt động tại cảnh nội của địch nhân, nếu không có người tiếp ứng là một chuyện cực kỳ trắc trở. Hơn nữa đoàn người bọn họ rất bắt mắt, chủ thể đội ngũ là Hồn tướng, ở Thánh Vực chỉ cần vừa đi ra ngoài, muốn không làm người khác chú ý cũng không dễ dàng.

Thượng Quan Thiên Huệ lắc đầu: "Không, chúng ta chờ nơi đây, sẽ có người tiếp ứng chúng ta."

"Có người đến tiếp ứng chúng ta sao? Quá tốt rồi!" Tiểu Man thở phào nhẹ nhõm, ngay lập tức có chút hiếu kỳ hỏi: "Tiểu thư, tới đón chúng ta là ai a?"

"Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội." Thượng Quan Thiên Huệ mỉm cười nói, ngay lập tức hỏi: "Thế nào? Mọi người cảm giác thế nào?"

Tiểu Man hưng phấn nói: "Cảm giác không giống như ở Dã Nhân Châu. Năng lượng hoạt bát hơn hẳn, cũng nồng nặc hơn Dã Nhân Châu nhiều. Mọi người đang không ngừng biến cường, nếu như cho chúng ta đủ thời gian, mọi người có khả năng ngưng luyện ra thực thể, nhưng mà cần thời gian rất dài."

Thượng Quan Thiên Huệ mỉm cười, thản nhiên nói: "Sẽ có thời gian."

Nhìn công trường khí thế ngất trời, Quang Minh kỵ sĩ La Kiệt không có chút vui vẻ. Đường đường là Quang Minh kỵ sĩ, thân phận tôn quý cỡ nào, vậy mà phải lưu lại cái nơi chim không thèm xả này làm giám công.

Đúng vậy, hắn cảm thấy mình chính là một người giám công.

Nơi đây cái gì cũng không có, hiện tại chỉ sợ đồng bạn của mình đã theo điện hạ đi tới Thương Châu rồi. Hắn lộ ra vẻ mong ước, đi tới Thương Châu, ý nghĩa kiến công lập nghiệp, thậm chí có khả năng lưu lại tên mình trong lịch sử Thánh Điện. Mà mình thì sao chứ? Quang Minh kỵ sĩ đoàn vĩ đại đang viết lên thiên truyền kỳ sáng tạo lịch sử Thánh điện, La Kiệt không may kia trở thành một gã giám công ưu tú.

La Kiệt còn cần bảo hộ Tạp Nhĩ, đúng vậy, đường đường là Quang Minh kỵ sĩ, vậy mà lại đi bảo hộ một tên thương nhân, hắn cảm thấy mất mặt đến cực điểm. Chịu ảnh hưởng Tô Phỉ đại nhân, trên dưới Quang Minh kỵ sĩ đoàn đối với thương nhân như Tạp Nhĩ, không có chút hảo cảm nào. Tại Quang Minh Châu, Thánh Điện mới là người thống trị chân chính, mà tại Thánh Điện, Quang Minh kỵ sĩ đoàn có địa vị cao cả. Mỗi một vị Quang Minh kỵ sĩ đều là thiên tài trong thiên tài, bản thân La Kiệt cũng là thiên tài, kinh lịch tầng tầng sàng lọc, gian khổ ma luyện. Địa vị cao cả, thiên phú hơn người, thực lực cường hãn, bọn họ có đủ tư cách ngạo thị quần hùng.

La Kiệt vô pháp cãi mệnh lệnh điện hạ, hắn trung thành và tận tâm đối với Thánh Điện, đối với điện hạ, hắn thậm chí bắt đầu suy nghĩ mình có chỗ nào đắc tội điện hạ hay không.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có tên thị vệ vội vã đi về phía hắn. La Kiệt nhận ra tên thị vệ này, hắn là tâm phúc của Tạp Nhĩ.

"La Kiệt đại nhân, Tạp Nhĩ đại nhân thỉnh ngài tới một chuyến." Thị vệ hạ giọng nói: "Đại nhân có phát hiện mới."

Khi La Kiệt nghe được nửa câu đầu, thần sắc lạnh lẽo, tên Tạp Nhĩ này mặt mũi thật lớn, còn muốn bảo mình tới hả? Nhưng nghe nửa câu

sau, hắn không khỏi ngẩn ra.

Phát hiện mới?

Hắn có chút hồ nghi: "Phát hiện gì?"

Thị vệ hạ giọng: "Đại nhân tại một chỗ phế tích, phát hiện một ít năng lượng kỳ lạ lưu lại."

Năng lượng lưu lại kỳ lạ?

Con mắt La Kiệt sáng ngời, trong lòng sinh ra mấy phần hứng thú. Năng lượng lưu lại kia khẳng định là nhóm thổ phỉ kia lưu lại, lẽ nào có chỗ nào không tầm thường sao?

"Đi trước dẫn đường." La Kiệt không chút do dự nói.

Được thị vệ dẫn dắt, La Kiệt nhanh chóng đi tới địa điểm, nơi đây phòng bị sâm nghiêm, có rất nhiều khuôn mặt xa lạ. La Kiệt biết rõ đại thương hội như Tây Bộ Thương Hội, nội tình thâm hậu hơn thương hội bình thường rất nhiều, cao thủ không người biết trong tay bọn họ càng nhiều. Những hộ vệ khuôn mặt xa lạ này, hiển nhiên chính là như thế.

La Kiệt càng thêm hưng phấn, Tạp Nhĩ thì như lâm đại địch, lẽ nào thật có phát hiện khó lường gì?

Nếu quả thật có phát hiện gì đặc biệt hơn người, đối với La Kiệt mà nói, không chỉ là thêm một phần lạc thú, mà rất có khả năng là cơ hội. Điều Tra đoàn đối với nhóm thổ phỉ kia không giải quyết được gì, nguyên nhân lớn nhất tự nhiên có liên quan với việc Câu Thành Văn Đao cướp đoạt được Thương Châu. Thế nhưng nếu như mình có thể tra được cái gì có giá trị, chỗ tốt đối với hắn không cần nói cũng biết.

Khi hắn nhìn thấy Tạp Nhĩ thì Tạp Nhĩ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, cùng mấy tên thị vệ tựa như đang tại thấp giọng thảo luận cái gì.

La Kiệt không chút khách khí mà đi tới trước đám người, nghênh ngang hỏi: "Nói đi, phát hiện thấy cái gì?"

Thị vệ khom lưng nghe lời hắn nói rồi đứng lên.

Con ngươi La Kiệt đột nhiên co rút lại.

Một đạo Yêu đao đao mang huyết sắc đột nhiên từ giữa eo đối phương, phút chốc xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Lúc này La Kiệt đã không kịp rút kiếm, nhưng mà thực lực hắn rốt cuộc cường hãn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Gặp nguy không loạn, khẽ quát một tiếng, hữu chưởng nắm lại, cánh tay phải hiện lên quang mang bạch sắc sáng ngời, một quyền đánh về phía đao mang huyết sắc.

Trong nháy mắt Quyền mang va vào đao mang huyết sắc, tiên huyết trong cơ thể La Kiệt giống như bị một sợi dây vô hình nắm chặt.

Lần đầu tiên La Kiệt nhìn thấy tình cảnh quỷ dị như thế, sắc mặt không kiềm được biến đổi.

Hữu quyền kình lực phun ra nuốt vào, bạch quang thánh khiết bao phủ nắm đấm đột nhiên trở nên lợi hại như châm, đao mang huyết sắc vỡ tan.

Cát Trạch hô lên khô khốc, không lùi mà tiến tới, huyết hồng đao mang phóng ra như lưới, trùm bọc La Kiệt.

Lúc này La Kiệt giận lắm, nhưng tần suất công kích của đối phương cực nhanh nên bất ngờ không kịp đề phòng, hắn mất tiên cơ, rơi vào cục diện bị động. Tuy nhiên mỗi một danh Quang Minh kỵ sĩ đều trải qua ma luyện cực kỳ tàn khốc, dù cho thân hãm nguy cảnh, cũng không chút hốt hoảng.

Biết rõ đao mang đối phương có điều cổ quái, lúc này nộ mục La Kiệt bỗng dưng trợn tròn, áo giáp hoàng kim toàn thân lấp lánh quang mang

tăng vọt.

Bạch quang giống như thực chất từ bên ngoài áo giáp phun ra, phút chốc hóa thành hỏa diễm sí bạch, toàn thân La Kiệt bao phủ tại trong sí bạch hỏa diễm.

Vô số kim hoa văn thật nhỏ ẩn chứa bên trong rung lên leng keng ở trong sí bạch hỏa diễm, giống như những chớp giật màu vàng.

Huyết sắc đao lưới vừa đụng đến cái tầng sí bạch hỏa diễm này, liền giống như giọt nước ném vào trong liệt diễm, xì một tiếng, tiêu tan biến mất.

Thân hình Cát Trạch run lên, khóe miệng ộc ra một vòi máu tươi.

Trong sí diễm, La Kiệt giống như chiến thần, con ngươi hắn hóa thành xám trắng, hờ hững nói: "Tạp Nhĩ, vậy mà ngươi lại dám can đảm phản bội Thánh Điện, đem diệt!"

Chưởng như kiếm, kèm theo sí diễm, đâm thẳng tới Tạp Nhĩ.

Một cái đâm vô cùng đơn giản lại khiến sắc mặt mọi người đương trường đại biến, năng lượng khắp bầu trời ầm ầm tề minh, vậy mà bọn họ lại sinh ra cảm giác vô pháp chống lại.

"Phì."

Lời thiếu niên nói nhẹ như gió.

Một nắm đấm phổ phổ thông không hề có dấu hiệu từ trong không khí xuất hiện, chống lại thủ chưởng của La Kiệt.

Tiếng nổ vang khắp bầu trời, rồi ngừng bặt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 861: La Kiệt Chi Thương

Nắm đấm của Đường Thiên vững vàng chống lại chưởng kiếm do La Kiệt đâm ra.

Hắn vốn không có dự định xuất thủ sớm như vậy, lần này bố cục lén giết La Kiệt, ý đồ chân chính không phải là La Kiệt, mà Đường Thiên muốn biết thực lực Quang Minh Kỵ Sĩ đến tột cùng ở trình độ nào. Địch nhân của hắn, không chỉ có riêng La Kiệt mà toàn bộ Quang Minh Kỵ Sĩ đoàn, là những cái đinh hắn cần phải nhổ đi.

Cho nên trước tiên xuất thủ chính là Cát Trạch.

Trong đoàn người này, ngoại trừ Đường Thiên và Tư Mã Tiếu ra, thực lực cá nhân Cát Trạch là cao nhất. Hiện tại xem ra, tốc độ Cát Trạch còn chưa đủ nhanh so với Thánh Vực, Đường Thiên không do dự ngăn cản công kích của La Kiệt lại.

Quyền chưởng đụng nhau, La Kiệt hiểu đã gặp phải cao thủ rồi.

Con mắt xám trắng không chút dấu hiệu dao động của La Kiệt lần đầu tiên có một tia biến hóa. Cái biến hóa cực kỳ nhỏ này chợt lóe rồi biến mất, công kích của hắn giống như cuồng phong bão táp, không chút dấu hiệu đã ầm ầm bạo phát.

Hoàng kim áo giáp bao phủ toàn thân tựa như vật sống, mỗi một phiến lân giáp đang nhuyễn động, hỏa diễm thánh khiết sí bạch nổ thành một chùm mưa lửa bạch sắc.

Trong cơn mưa lửa, hữu chưởng của La Kiệt lần thứ hai đâm ra, thánh quang mưa lửa khắp bầu trời bị hấp dẫn, vù cái bắn nhanh về phía

Đường Thiên.

Sắc mặt Đường Thiên nghiêm trọng, không dám có chút gì coi khinh. Những hỏa diễm bạch sắc này thoạt nhìn chậm rì rì, nhu hòa ấm áp, tựa như một đám tinh linh khả ái. Nhưng ai nếu là cho rằng chúng nó thật khả ái như thế thì kết quả thê thảm vô cùng. Chỉ cần nhiễm phải một điểm, dù cho một điểm cỡ hạt gạo, liền sẽ hóa thành tro tàn chỉ trong vòng 1 phần 50.

Công kích của La Kiệt không có tý gió thổi nào, thoạt nhìn cũng không có phong mang sắc bén, cái này trái lại khiến Đường Thiên sinh ra dự cảm cực độ nguy hiểm.

Cao thủ!

Cảnh giới khác nhau, lý giải đối với lực lượng hoàn toàn khác nhau. Bây giờ, Đường Thiên có thể thoải mái ứng đối những công kích có thể san ngọn núi làm bình địa, có thể khiến đại địa sản sinh vết rách mấy chục dặm kia. Loại công kích này thoạt nhìn tràng diện to lớn, uy lực đáng sợ, trên thực tế lực lượng vô cùng tản mát.

Cá nhân đi con đường hoàn toàn khác với binh đoàn, võ giả có sức mạnh, năng lượng có thể vận dụng vĩnh viễn không thể đánh đồng với tổ chức binh đoàn. Truy cầu công kích càng tập trung, càng áp súc, hiệu suất càng cao mới là đại đạo của võ giả.

Nếu như áp súc lực lượng có thể phá hủy ngọn núi thành lớn cỡ đầu kim, thậm chí có thể phá nát không gian.

Đây mới là truy cầu của Đường Thiên ở hiện tại.

Hắn khống chế đối với lực lượng đã đạt được tình trạng không thể tưởng tượng nổi, hắn còn vô pháp dùng lực lượng phá hủy ngọn núi thành đầu kim, nhưng mà lại có thể làm được áp súc khống chế trong một tấc vuông.

Không phải đạo lý gì quá cao thâm, nhưng là đạo lý hắn trên quãng đường kinh lịch vô số chiến đấu cảm ngộ cộng với tổng kết.

Hắn không ngờ La Kiệt đi cùng con đường như hắn.

Cái đâm thẳng kia nhìn như thong thả, không có uy lực gì lại ẩn chứa uy lực kinh người.

Đường Thiên không lùi mà tiến tới, bước về phía trước một bước, hóa quyền chưởng như đao nghênh đón đối phương đâm tới, từ trên bỗng dưng chém xuống.

Đường Thiên đánh một chiêu này, tức thì gây chú ý. Dưới trướng Đường Thiên, cơ hồ ai cũng từng học Thiên Ma trọng trảm, đám Cát Trạch kể cả Tư Mã Tiếu đều học rồi. Thiên Ma trọng trảm đệ nhất trảm, bọn họ quá quen thuộc Lập Đao Thành Ma.

Nhưng mà cái Lập Đao Thành Ma này của Đường Thiên lại không giống với tất cả những chiêu Lập Đao Thành Ma mà bọn họ đã từng gặp.

Giữ cứng bàn tay, chém từ trên xuống không hề hoa xảo, không những không có tý gió thổi nào, hơn nữa bàn tay Đường Thiên giống như là một cái hắc động sâu không thấy đáy, có hấp lực kinh người, quang ảnh, tiếng gió thổi đều bị nó thôn phệ.

Sắc mặt La Kiệt lúc này đại biến.

Hắn nghĩ thực lực đối thủ không tầm thường, nhưng mà tuyệt đối không thể ngờ, đối phương mạnh tới mức này.

Thắng lợi trường kỳ và đánh đâu thắng đó khiến nội tâm Quang Minh Kỵ Sĩ kiêu ngạo, dưới mắt không còn ai. Bọn họ thủy chung tin tưởng, bọn họ là một đám người cường đại nhất trên thế giới này. Từ khi La Kiệt trở thành Quang Minh Kỵ Sĩ, mỗi một tràng thắng lợi của hắn đều dễ như trở bàn tay. Thậm chí hiếm người có thể chống đỡ được một

chiêu của hắn, nhưng mà đến lúc này, hắn đã nếm đến quả đắng tự cao tự đại, trong lòng hắn tràn ngập hối hận, vậy mà mình lại không rút kiếm!

Đối diện cường địch lại đánh giá thấp đối thủ, La Kiệt minh bạch điểm này chí mạng cỡ nào.

Trong nháy mắt hai bàn tay lại va chạm nhau lần nữa, La Kiệt chỉ cảm giác trống không, tựa như đánh trúng vào chỗ trống, vậy mà lại chẳng có tý năng lượng nào! Không đợi La Kiệt minh bạch, một cổ hấp lực kinh người quỷ dị vô cùng từ bàn tay đối thủ truyền đến, lông tóc toàn thân La Kiệt trong nháy mắt dựng thẳng, năng lượng trong bàn tay hắn thiếu chút mất khống chế!

Điều đó không có khả năng xảy ra!

La Kiệt kinh hãi tuyệt luân.

Cao thủ tranh chấp luôn thắng bại trong một đường, nếu như vừa rồi năng lượng ẩn chứa trên bàn tay La Kiệt đột nhiên nổ, phóng thích uy lực tự nhiên mạnh nhất. Nhưng mà cái hấp lực quỷ dị này khiến La Kiệt cưỡng ép ổn định, chính là cái giữ ổn định này khiến La Kiệt không những mất tiên cơ, còn nhận nội thương ngấm ngầm. Khắp bầu trời hỏa diễm bị một lực vô hình ngăn cách, vô pháp tiến thêm, chỉ có thể bay lượn xoay quanh La Kiệt.

Vốn phải bạo phát công kích, vậy mà cưỡng ép khống chế lại, tuy là với thể chất của La Kiệt cũng bị thụ thương.

La Kiệt cảm thấy vô cùng kỳ quặc, nhưng mà hắn là tinh anh chân chính nên không bị mất lý trí. Hắn biết rõ mình đã hỏng tiết tấu, thực lực của đối phương mạnh mẽ, mình lại phạm sai lầm khinh địch, hỏng tiết tấu là bình thường.

Nhưng mà hắn không dự định thúc thủ chịu trói như thế.

Phanh!

Hữu chưởng của hắn, đột nhiên nổ tung, vô số hỏa diễm sí bạch từ chỗ cụt tay bắn ra. Bàn tay hai người còn dán vào nhau, một chiêu này của La Kiệt tới không hề có dấu hiệu, trong nháy mắt bao phủ lấy Đường Thiên.

Trên mặt La Kiệt hiện lên vẻ dữ tợn, lấy năng lực Thánh Điện, chỉ cần không bị chết ngay tại chỗ, Thánh Điện có thể cứu lại. Đoạn chưởng thì đã là gì? Chỉ cần về Thánh Điện là sẽ có bí thuật có thể khiến nó mọc ra. Thuở ban đầu Quang Minh Kỵ Sĩ vừa mới sáng lập, tứ chi tự bạo là phương thức chiến đấu khiến người người nghe danh biến sắc nhất của Quang Minh Kỵ Sĩ.

Nhìn đối phương bị hỏa diễm bạch sắc thôn phệ, con mắt xám trắng của La Kiệt lần nữa trở nên hờ hững, hắn đã phán lệnh tử hình trong lòng.

Thánh viêm không có gì có thể kháng cự.

Những hỏa diễm sí bạch kia thoạt nhìn cũng không nóng lắm, có một cái tên cao quý, Thánh viêm. Thánh viêm là Quang Minh Thánh hỏa đẳng cấp cao nhất Thánh Điện, chỉ có tín đồ thành tín nhất trung thành nhất mới có thể có được. Nó là Quang Minh phán xử, hình phạt rất tàn khốc.

Thánh viêm là nguồn suối lực lượng của Quang Minh Kỵ Sĩ, đồng dạng cũng là vũ khí tối chí mạng của bọn họ.

Hô!

Thánh viêm tuyết trắng, giống như hoa bồ công anh bị gió thổi bay, đóa đóa Thánh viêm tuyết trắng bay lên trời, dần dần tiêu tán, hình ảnh tuyệt mỹ.

Con mắt La Kiệt bỗng dưng co rút lại, đại não trống rỗng.

Đó là...

Một thân ảnh được kim quang bao kín đáo chặt chẽ, đứng sừng sững ở đó. Kim quang nồng nặc đến cực hạn giống như kim dịch giống như thực chất, chậm rãi lưu động dọc bên ngoài cơ thể gã kia, hoa văn nho nhỏ huyền ảo phức tạp trải rộng khắp toàn thân. Kim quang dần dần ảm đạm, kim sắc sáng ngời rồi biến thành ám kim sắc thâm trầm.

Nó tựa như một bộ áo giáp, bộ áo giáp không thể tưởng tượng nổi.

Không có khả năng xảy ra...

Không có áo giáp gì có thể chống đỡ được Thánh Viêm, chưa từng có trường hợp nào!

Lần đầu tiên con mắt La Kiệt toát ra sự sợ hãi. Đúng vậy, sợ hãi, một màn trước mắt triệt để phá vỡ toàn bộ sự nhận biết của hắn. Nếu như không phải hắn tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt không tin tưởng trên thế giới này có thứ gì có thể chống đỡ được Thánh Viêm. Cho dù là Tô Phỉ đội trưởng, Charles điện hạ, nếu như bọn họ phản bội Thánh Điện, bọn họ đối mặt Thánh Viêm cũng chỉ có kết quả tan thành tro bụi.

Đột nhiên hắn giật mình một cái, không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Bỗng nhiên hắn ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, so với sinh tử của mình, tin tức này mới chân chính là trọng yếu. Vô luận như thế nào, mình cũng phải truyền tin tức về Thánh Điện. Có người có thể ngăn cản được Thánh Viêm, trên đời này vậy mà lại có người có thể chống đỡ được Thánh Viêm!

Tầm quan trọng của tin tức này đối với Thánh Điện, hơn xa Lam Phong thành.

La Kiệt chạy trối chết, quả quyết như thế khiến mọi người đều trở tay không kịp. Thánh Viêm trong cơ thể La Kiệt hừng hực thiêu đốt, quang vũ tuyết trắng xuất hiện tại phía sau áo giáp hắn. Lúc này hắn hoàn toàn

không để ý tới nội thương, điên cuồng thôi động Thánh Viêm trong cơ thể, tốc độ hắn nhanh như thiểm điện.

Trong nháy mắt, hắn bay được mấy dặm, trong lòng hắn an tâm một chút, đối phương không đuổi theo!

Chờ xem! Thánh điện nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

La Kiệt nghiến răng nghiến lợi, hắn biết rõ nặng nhẹ, mình khinh địch, thất bại, thụ thương, những thứ này đều bé nhỏ không đáng kể. Chỉ cần mình có thể sống sót trốn được về thánh điện thì đó là một phần công lao thật lớn!

Thánh Điện tuyệt đối sẽ không cho phép dị đoan như thế được tồn tại!

Thánh Điện nhất định tập trung toàn bộ lực lượng, bắt lấy đám ma quỷ này, sau đó đào ra toàn bộ bí mật của chúng.

Ý chí của Quang minh, không ai được phép làm trái!

Bỗng nhiên, tâm hắn cảnh báo, không khí xung quanh đột nhiên ngưng đọng lại.

Hắn phảng phất rơi vào đám nhựa cao su đông lại, bước đi khó khăn, đây là cái gì?

Trong lòng La Kiệt tràn ngập sợ hãi, thủ đoạn của đối phương chưa từng nghe thấy, cổ quái vô cùng. Hắn ngửi được khí tức tử vong, hắn điên cuồng bất chấp tất cả mà thúc đẩy Thánh Viêm trong cơ thể, giống như một con dã thú bị vây khốn ở trong lồng, liều mạng giãy dụa.

Ma quỷ, cái người này đồ ma quỷ!

Ý chí cầu sinh giúp La Kiệt bộc phát ra tiềm năng kinh người, Thánh Viêm từ thân thể hắn chảy ra, da dẻ huyết nhục hắn hừng hực thiêu đốt. Xương trắng tua tủa lộ cả ra, thoạt nhìn dị thường đáng sợ. Thánh Viêm

cuộn trào mãnh liệt, ngay cả hoàng kim áo giáp đặc biệt chế tạo cho Quang Minh Kỵ Sĩ cũng không chịu được, nó hòa tan thành nước thép bị Thánh Viêm thôn phệ, biến thành dưỡng phần cho Thánh Viêm, tăng cường Thánh Viêm.

La Kiệt thoạt nhìn tựa như khung xương, toàn thân bao phủ Thánh Viêm, hắn điên cuồng va chạm không gian đọng lại xung quanh.

Ca ca ca!

Không gian đọng lại xung quanh hắn xuất hiện từng vết rạn.

La Kiệt bất chấp tất cả mà va chạm, cuối cùng đạt được ý đồ.

Phanh!

Không gian đọng lại trong nháy mắt băng vỡ, cảm giác cầm cố khiến người hít thở không thông kia tiêu tán vô hình, La Kiệt mừng như điên. Huyết nhục trên gương mặt hắn đã hoàn toàn bị thiêu đốt hầu như không còn, chỉ còn lại có xương cốt, nụ cười thoạt nhìn dị thường đáng sợ.

Đầy đầu óc hắn chỉ có một ý nghĩ, ly khai nơi đây, lập tức rời khỏi nơi đây!

Thánh Viêm cuộn trào mãnh liệt, đạt được tình trạng bình thường hắn căn bản không dám tưởng tượng, toàn thân sung mãn lực lượng không gì sánh bằng, hắn không tin có người có thể truy bắt được mình!

Tốc độ của hắn có thể đạt gấp ba bình thường trở lên!

Bỗng nhiên, bầu trời đêm phía sau sáng lên quang hoa chói mắt, thân thể La Kiệt cứng đờ, mình bị tỏa định rồi! Hắn kinh sợ mà quay mặt lại, cái gã thiếu niên kia ở xa xa, biểu diễn quyền thế, vô số tia sáng sắc thái khác nhau màu sắc rực rỡ giống như thiểm điện điên cuồng lao tới nắm đấm của thiếu niên.

Cảm giác nguy hiểm cường liệt đến cực điểm khiến hắn giống như thấy được gương mặt tử thần đã dán sát lên trán hắn.

"Không!"

Hắn thét chói tai như bệnh tâm thần. Thánh Viêm phảng phất cũng nhận thấy nguy hiểm, quang mang tăng vọt, thiêu đốt bạch cốt âm sâm của La Kiệt, triệt để hóa thành một đoàn Thánh Viêm.

Lưu quang sặc sỡ như trọng tiễn rời dây cung, cắt ngang chân trời, bắn trúng Thánh Viêm.

Bùng!

Thánh viêm trong nháy mắt vỡ tan, vô số tuyết vũ bay tán loạn, tiêu tán vô hình.

La Kiệt không thấy tung tích, giống như chưa từng có mặt ở thế giới này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 862: Tình Cảnh Của Câu Thành Văn Đao

Đã năm ngày kể từ khi phá được Thương Châu, thế mà sắc mặt Câu Thành Văn Đao thủy chung âm trầm như chì. Các tướng sĩ dưới trướng biết rõ vì sao đại nhân phiền muộn, cũng thức thời mà không tới chọc hắn.

Phiền muộn cũng phải.

Bọn họ đoạt được Thương Châu, nhưng là một mảnh phế tích. Toàn bộ dân chúng, đã rút lui hoàn toàn từ sớm, mà toàn bộ kiến trúc đều bị phá sạch, ngay cả một cái phòng hoàn chỉnh để ở cũng không tìm nổi. Cửa biển Thương Châu vô cùng chật hẹp, chưa cần kể đại hình chiến hạm mà ngay cả chiến hạm cỡ trung cũng không vào được. Tới Thương Châu năm ngày, có bốn ngày mưa to, với thể chất của mọi người tự nhiên không phải lo lắng gặp mưa sinh bệnh, thế nhưng nó có ảnh hưởng tới tâm tình.

Nhìn bùn lầy khắp nơi, chôn chân trong chiến hạm loại nhỏ chật hẹp, tâm tình mọi người chả cần nghĩ nhiều cũng hiểu.

Cho dù Thái Dương Trà có mùi thơm vui người, lúc này cũng mất đi mấy phần tư vị.

"Đại nhân vẫn còn lo lắng Nam Minh?" Tề Khắc liếc khuôn mặt Câu Thành Văn Đao xám xịt ở đằng kia, nâng chung trà lên, thần thái thản nhiên.

Ba gã đại tướng dưới trướng Câu Thành Văn Đao mỗi người đều có đặc sắc riêng, Khắc Lợi Phu tính cách quả quyết kiên nghị, Khẳng đôn

hậu kiên định, Tề Khắc thì trời sinh nhạy bén, ba người hợp tác nhiều năm, ăn ý liền lạc. Bọn họ thức thời tránh lão đại ra, vào lúc này mà sờ tới họng súng, chọc giận lão đại bị chém chết vậy là chết uổng.

Tuy nhiên tốt xấu gì cũng đã chiếm được Thương Châu, thời gian liên tục khổ chiến khiến thần kinh mọi người căng thẳng cao độ, tâm thần mệt mỏi rã rời. Lúc này cuối cùng có thời gian thả lỏng nghỉ ngơi, ba người liền ngồi với nhau, vây quanh ấm trà, thả lỏng tâm thần.

Khẳng gật đầu, trầm giọng nói: "Đối phương dễ dàng dâng Thương Châu như thế, nhất định sẽ có hậu chiêu, chúng ta không thể phớt lờ."

Tề Khắc không cho là đúng: "Ta cảm thấy các ngươi suy nghĩ nhiều, bọn họ chỉ có thể triệt thoái, triệt thoái bọn họ mới có thể dùng chiến lược thọc sâu, nếu không, lẽ nào bọn họ chờ bị chúng ta bưng cả ổ?"

Khẳng yên lặng, hắn cũng không thể nói lí do phản bác. Xác thực là một cái phòng tuyến đơn bạc, không đủ bảo hộ Thương Châu, một khi bị đột phá, chắc chắn sẽ đối mặt tình cảnh càng thêm nguy hiểm.

Khắc Lợi Phu nhàn nhạt mở miệng: "Không nên coi thường đối thủ, Tề Khắc."

Trong ba người, tuổi hắn lớn nhất, trải nghiệm nhiều nhất. Tề Khắc năm xưa còn từng dưới trướng hắn, cũng chính tay hắn đề bạt lên, đồng thời tiến cử với lão đại, mới được Câu Thành Văn Đao đồng ý độc chưởng một quân.

Tề Khắc phi thường tôn kính đối với Khắc Lợi Phu, hắn có chút hiếu kỳ: "Lẽ nào ngài cho rằng bọn họ còn có thể gây nên sóng gió gì đó hay sao?"

Khắc Lợi Phu trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng: "Ta không biết bọn họ còn có kế hoạch gì, nhưng mà ta vẫn không thể không nghĩ đến Tạ Vũ An. Nhóm người này chưa bao giờ mất ý chí chiến đấu, cũng

chưa từng dễ dàng buông tha như vậy, hạ vũ khí đầu hàng không phải là phong cách của bọn họ."

Khắc Lợi Phu không giải thích nguyên nhân theo trên cục diện, mà chỉ trình bày tác phong và tính cách đối thủ, đầy sức thuyết phục.

Khẳng gật đầu, mà biểu tình Tề Khắc cũng trở nên nghiêm túc. Bọn họ chiến đấu giằng co cùng Nam Minh lâu như vậy, sự ngoan cường của đối phương, bọn họ thể hội vô cùng ấn tượng.

Đúng vậy, vô luận như thế nào, đối phương cũng không dễ dàng đầu hàng.

"Đúng thế, bọn họ là đối thủ khiến người ta tôn kính, thực sự tò mò hành động kế tiếp của họ." Ánh mắt Tề Khắc chớp động, chiến ý vang dội.

Khắc Lợi Phu thấy Tề Khắc thu hồi sự khinh mạn, không nói thêm nữa, quay mặt hỏi Khẳng: "Đã tìm được nhập khẩu thông tới Thiên lộ chưa?"

"Vẫn chưa." Khẳng lắc đầu: "Chúng ta đã tìm tòi khắp cái Thương Châu, nhưng mà chưa tìm được tinh môn."

"Không nhất định là Tinh môn." Đầu óc Tề Khắc xoay chuyển rất nhanh, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng có khả năng Tinh môn không ở mặt đất và không trung."

"Không ở mặt đất và không trung?" Khẳng sửng sốt.

"Lam ao đầm, chớ quên Lam ao đầm." Tề Khắc nhắc nhở.

"Có khả năng." Khắc Lợi Phu cũng gật đầu: "Nam Minh xuất hiện ở Thương Châu sớm nhất là chỗ này, tin tình báo này trải qua rất nhiều lần chứng thực, tuyệt đối sẽ không sai. Nếu như mặt đất và không trung không có tinh môn, nơi có khả năng nhất vậy thì chỉ có thể là Lam ao

đầm rồi. Đừng quên, bọn họ đã từng bán số lượng Băng Lam chi thương tương đối lớn, hiển nhiên bọn họ đã từng thâm nhập Lam ao đầm."

"Nếu như là Lam ao đầm, vậy thì phiền phức rồi." Khẳng cười khổ.

Khẳng tính cách đôn hậu, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, chưa bao giờ ngại khó ngại khỏ. Ngay cả hắn cũng bảo là phiền phức, đó chính là thật phiền phức rồi, sắc mặt hai người khác cũng không phải quá tốt.

Nếu như nói, Dã Nhân Châu cách ly với ngoại giới, chưa từng bị chinh phục. Lam ao đầm mênh mông thần bí càng khiến người ta e sợ. Thương lộ giữa Dã Nhân Châu và Quang Minh Châu chưa từng ngừng, tình báo và tin tức về Dã Nhân Châu, nhiều ít mọi người có thể thu được không ít.

Lam ao đầm là một cái thế giới khác, Lam người lùn mới là dân bản xứ của Lam ao đầm.

Xúc tu Lam ao đầm vươn đến các ngóc ngách Thánh Vực, rất nhiều châu đều có Lam ao đầm, mọi người lo lắng Lam triều. Loại sinh vật Lam người lùn này, trời sinh đối địch với con người. Ở chỗ sâu trong Lam ao đầm như thế nào, không ai biết cả, đã từng có rất nhiều cường giả thực lực cường đại muốn hiểu đến chân tơ kẽ tóc, nhưng không ai còn sống trở về.

Nếu như Tinh môn thật tại bên trong Lam ao đầm, vậy đối với bọn họ tuyệt đối là một chuyện vô cùng tệ.

Hiện tại xét, tựa hồ khả năng này rất lớn.

Khắc Lợi Phu chú ý tới bầu không khí có chút trầm thấp, nghiêm mặt nói: "Dù cho ở Lam Ao Đầm, chúng ta cũng phải tìm ra. Mọi người đều biết, Thiên lộ đối với Thánh Điện, đối với Quang Minh Châu, đối với chúng ta có ý nghĩa gì. Chúng ta đã đoạt được Thương Châu, há có thể vào lúc này lùi bước? Huống hồ, chúng ta cảm thấy gian nan, như vậy

những người Nam Minh kia thì sao chứ? Bọn họ từ Thiên lộ đến được Thánh Vực, lẽ nào sự uy hiếp từ Lam Ao Đầm chỉ nhằm vào chúng ta?"

Khẳng và Tề Khắc nghe vậy, tinh thần nhất tề rung lên.

"Không sai!" Đầu óc Tề Khắc xoay chuyển nhanh nhất: "Nếu bọn họ đã có thể xuất hiện tại Thương Châu, vậy tinh môn nhất định cách Thương Châu không xa."

Khẳng không chút do dự nói: "Ta lập tức phái người đi tìm ở phụ cận Lam Ao Đầm."

Khắc Lợi Phu quả đoán nói: "Chúng ta phân ba phương hướng đồng thời tìm tòi, gia tăng hiệu suất!"

Ba người lập tức xông ra màn mưa, tập kết đội ngũ, tìm tòi ở phụ cận Lam Ao Đầm.

Tìm kiếm ra tinh môn thông tới Thiên lộ trong truyền thuyết kia là mục tiêu cấp thiết nhất của bọn hắn vào lúc này. Dù cho không thể lập tức tìm được, tối thiểu có thể tỏa định đại khái phương vị tinh môn. Nam Minh đương nhiên sẽ không thúc thủ chịu trói, nhưng mà chỉ cần bọn họ tìm được tinh môn, toàn bộ cuộc phản công của Nam Minh liền trở thành trò cười.

Mượn nhờ sinh hồn từ Thiên lộ, bọn họ có thể nhanh chóng lớn mạnh, vốn Quang Minh Châu đã cường đại hơn sẽ cho Nam Minh hít khói ở phía sau. Quang Minh Châu nhiều năm nghiên cứu hồn, tuy rằng không thể đại quy mô sinh sản sinh hồn, nhưng mà bọn họ lại tìm ra phương pháp làm thế nào lợi dụng sinh hồn.

Chỉ cần có sinh hồn, thực lực của bọn họ sẽ ở trong thời gian rất ngắn lột xác về chất.

Ngoài cửa biển Thương Châu đậu đầy chiến hạm, cột buồm san sát, tràng diện đồ sộ đến cực điểm. Toàn bộ chiến hạm cỡ trung cỡ lớn và

chiến hạm vận tải dưới trướng Câu Thành Văn Đao đều vô pháp tiến nhập Thương Châu, chỉ có thể bỏ neo ngoài cửa biển.

Cứ điểm cửa biển vừa mới hoàn thành, giờ thành công cốc, mọi người chỉ có thể đóng quân trên chiến hạm. Thế nhưng theo đám nhân viên đi tới đi lui thì hoàn cảnh bên trong Thương Châu càng thêm dở, mưa to liên miên, ngay cả đại nhân cũng không có phòng ở, chỉ có thể cùng nhau rúc trên chiến hạm loại nhỏ, tâm lý đoàn người cân bằng hơn nhiều.

Chiến hạm đại hình thể tích kinh người, thập phần rộng rãi, phi thường thoải mái.

Xuất phát từ cân nhắc cẩn thận, Câu Thành Văn Đao truyền mệnh lệnh gần một nửa chiến hạm bảo trì trạng thái chuẩn bị chiến đấu, nhằm ứng đối tập kích quấy rối có khả năng xuất hiện. Trừ cái đó ra, chiến hạm loại nhỏ linh hoạt hợp thành đội hình, mấy chục chiến hạm hợp thành lưới tuần tra nghiêm mật, để phòng ngừa địch nhân đánh lén tiểu quy mô.

Thế nhưng, mọi người cũng không phải quá lo lắng những thứ này, liên tục giao chiến, mọi người cũng tương đối hiểu phương thức chiến đấu của Nam Minh. Nam Minh sở trường trận địa chiến bên trong châu, am hiểu cách tận dụng công sự phòng thủ, am hiểu triển đấu ở địa hình phức tạp, tỷ như chiến đấu trên đường phố, tỷ như lợi dụng dải chiến hạm hư hỏng để chiến đấu.

Nội dung bọn họ am hiểu tuyệt đối không bao quát quyết đấu chiến hạm.

Hiện tại song phương đổi chỗ, chiếm cứ cửa biển, quần thể chiến hạm đại hình tựa như một tòa cứ điểm sâm nghiêm.

Tiến công cứ điểm, vậy cần phải chiến hạm quần khổng lồ mới có thể thực hiện được. Lẻn vào mấy chục người, đối với một quần thể chiến hạm khổng lồ như thế, không sản sinh ra được bất cứ uy hiếp gì.

Cho nên về tổng thể mà nói, mọi người tương đối thả lỏng. Tuy rằng e ngại nghiêm lệnh của thượng cấp, mọi người không dám làm một trận cuồng hoan, tận tình phát tiết, nhưng mà mọi người đã đang ước mơ chiến thắng trở về.

Đại cục đã định.

Cái này là ý nghĩ của rất nhiều quan quân và binh lính trung tầng, sào huyệt của địch nhân cũng đã bị bọn họ bưng, đối phương còn có thể gây ra sóng gió gì? Từ trên tay bọn họ cướp lại Thương Châu?

Đừng nói giỡn thế!

Vừa mới tuần tra xong, Võ Khải đi tới nhà hàng trên chiến hạm, gia nhập vào một đám đội hữu đang nói chuyện phiếm.

"Đêm nay có hoạt động gì? Thực sự là nhàn đến phát hoảng. Ai, lúc chiến tranh, ngóng trông nghỉ ngơi, lúc này mới nghỉ ngơi mấy ngày a, đã cảm thấy rất buồn chán!"

"Chỉ có thể đánh bài, còn có thể làm cái gì?"

"Úc trời ạ, ta nhìn thấy bài cũng muốn ói ra rồi! Ai có thể bày ra trò gì mới? Tỷ như tìm đám gái gú tới?"

"Toàn bộ Thương Châu ngay cả cái bóng người cũng không có, còn tìm gái gú?"

"Nếu như lão đại biết rõ bọn họ đang gặp mưa, mà ngươi tìm gái, úc, cảnh tượng đó thật đẹp, ta không dám nhìn!" Võ Khải chen vào đúng lúc, mặt khoa trương.

Những người khác bàn tán ồn ào cười to.

"Vậy ngươi có việc gì hay?" Binh sĩ bị pha trò trừng con mắt nhìn Võ Khải.

"Hoặc là chúng ta có thể làm chút kích thích!" Trong lòng Võ Khải âm thầm đắc ý, quăng ra chủ ý hắn đã sớm nghĩ sẵn, hắn chỉ vào cái năng lượng vòng xoáy thật lớn ngoài cửa sổ kia: "Nhìn thấy cái trò kia không?"

Mọi người thấy năng lượng đoàn, giật nảy mình.

Cái năng lượng vòng xoáy kia thật lớn, nghe nói là hình thành từ một trận đại chiến, ngay tại phụ cận cửa biển. Lúc bọn họ bỏ neo chiến hạm, tận lực rời xa nó, đám người thực sự rất lo lắng, nó đột nhiên nổ tung.

"Biết lai lịch cái năng lượng vòng xoáy này không." Võ Khải bình thản nói: "Nghe nói bên trong có mấy trăm kiện hồn vật!"

"Hồn vật!"

"Mấy trăm kiện!"

...

Binh lính không khỏi thất thanh kinh hô, mặt khiếp sợ. Bảo bối như Hồn vật ở trong mắt bọn họ là vật báu vô giá, thế nào cũng vô pháp liên hệ mấy trăm kiện cùng một chỗ.

"Cái tin tức này tuyệt đối không sai được!" Võ Khải tỏ ra thần bí, tiếp theo xui khiến mọi người: "Nếu chúng ta đã buồn chán như thế, vì sao không làm một trận hoạt động tầm bảo oanh oanh liệt liệt chứ? Bên trong đó thế mà mấy trăm kiện hồn vật nằm chờ sẵn, nếu như có thể lấy ra một hai kiện, chúng ta phát rồi!"

Sau an tĩnh nhất thời, mọi người đều rục rịch muốn động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 863: To Con

Vòng xoáy năng lượng ở cửa biển Thương châu đã trở thành một thắng cảnh trứ danh của Nam Minh, thương khách qua lại, thường thường sẽ tiến đến ngắm nhìn một chút. Đó là trận chiến để Nam Minh quật khởi, lúc này khói thuốc súng và ánh lửa đã tiêu tán từ lâu, chỉ còn lại có cái vòng xoáy năng lượng này, vẫn sặc sỡ như ban đầu. Mỗi một vị lữ khách nhìn thấy cái vòng xoáy năng lượng thì đều sẽ bị thể tích khổng lồ kinh người của nó gây chấn động.

Đường kính của nó phải tới hai mươi sáu dặm, độ dày những mười ba dặm.

Mọi người không phải chưa từng nhìn thấy vòng xoáy năng lượng khổng lồ hơn, nhưng mà quái vật sặc sỡ chậm rãi chuyển động trước mắt là kết quả của chiến tranh, là kết quả nhân công hình thành.

Nam Minh, người chính tay tạo ra nó có thực lực cường đại cỡ nào!

Nó tượng trưng cho sự cường đại của Nam Minh.

Khi hạm đội Quang Minh châu đến được đây thì mọi người cũng bị vòng xoáy năng lượng này làm chấn động. Cân nhắc từ vấn đề an toàn, vị trí chiến hạm bỏ neo cố ý duy trì khoảng cách nhất định với năng lượng vòng xoáy. Cũng may nó rất ổn định, tốc độ vận chuyển cũng không nhanh, phi thường an tĩnh. Trong Năng lượng hải, các loại vòng xoáy năng lượng luôn luôn là đối tượng nghiên cứu trọng điểm của mỗi thế lực lớn, cái này quan hệ đến sự an toàn của hạm đội.

Thuyền viên có kinh nghiệm phong phú vừa nhìn liền có thể nhìn ra vòng xoáy năng lượng trước mắt đang ở giai đoạn ổn định và an toàn, không có gì nguy hiểm.

Võ Khải nhìn trúng điểm ấy, mới đề xuất ý tưởng này.

Không thể không thừa nhận, khi cái ý tưởng này vừa được đưa ra liền lập tức khiến mọi người chú ý. Trạng thái vòng xoáy năng lượng rất ổn định, điểm này không phải mỗi Võ Khải nhìn ra, chỉ là ai cũng không liên tưởng tới có hồn vật bên trong.

Hồn vật, đối với những binh sĩ này mà nói, xa xôi vô cùng, có thể vọng mà không thể đạt được. Nhưng mà bọn họ biết rõ giá trị của hồn vật, hồn vật cấp bậc có thấp cũng là bảo bối. Dù cho vô pháp lưu lại cho mình dùng, bán đi cũng tuyệt đối đủ giúp mình không lo áo cơm. Chỉ cần có thể kiếm được một kiện, nói không chừng mình có thể lập tức xuất ngũ, hưởng thụ cuộc sống phú ông.

Mê hoặc ghê người, khiến trong nhà hàng tràn ngập hơi thở gấp gáp.

Các binh sĩ vốn nhàn đến phát hoảng, liền tìm một chiếc chiến hạm loại nhỏ, bay tới chỗ năng lượng vòng xoáy. Có người chú ý tới chiếc chiến hạm loại nhỏ này, nhưng mà không ai đa sự. Ngoại trừ đơn vị phải chấp hành tuần tra, các binh sĩ khác không bị quá nhiều ước thúc. Ngoài khẩn trong lỏng, như vậy mới có thể giúp mọi người thả lỏng thần kinh đã quá căng thẳng.

Trinh sát đã tản ra đi phi thường xa, phạm vi tuần tra của đội tuần tra cũng phi thường lớn, hơi có chút gió thổi cỏ lay là tuyệt đối vô pháp tránh được trinh sát của bọn họ. Muốn trong sự phòng thủ nghiêm mật như thế mà thần không biết quỷ không hay lẻn vào là một nhiệm vụ căn bản vô pháp hoàn thành.

Dù cho Quang Minh kỵ sĩ đoàn cũng không làm được chuyện ấy, cái này cũng là nguyên nhân vì sao các quân quan yên tâm như thế.

Chiến hạm loại nhỏ bay đến gần dòng xoáy năng lượng, mọi người đều không tự chủ bị hấp dẫn. Nhìn cận cảnh vòng xoáy năng lượng, cảm giác lại hoàn toàn bất đồng. Nhìn từ xa, cảm giác vòng xoáy năng lượng chuyển động không nhanh, nhưng mà tới gần, nhìn dòng năng lượng sặc sỡ tạo thành một bức tường nhìn không ra điểm cuối, lẫn với tiếng rít khiến người rợn tóc gáy, tốc độ rất cao, uy thế đáng sợ.

Mọi người toát cả mồ hôi, lúc này mới tỉnh táo lại.

"Thật khả thi sao?"

"Nó quá khổng lồ rồi!"

...

Tiếng kinh hô liên tục vang lên, lòng tin của binh lính bị động dao động. Lòng tin của Võ Khải cũng bị dao động theo.

Bỗng nhiên có người kinh hô: "Dừng lại! Mau dừng lại!"

Binh sĩ điều khiển chiến hạm cao giọng đáp lại: "Hắc, đồng bạn, thả lỏng chút, đã dừng thuyền từ lâu rồi!"

Thế nhưng là...

Trong tầm mắt, bọn họ cách vòng xoáy năng lượng càng ngày càng gần, dòng năng lượng giống như bức tường lớn chắn dài phía trước đang chậm rãi tới gần bọn họ, mọi người đều hồn phi phách tán.

"Lui về phía sau! Lui về phía sau một chút nữa mau!"

"Trời ạ, đây là chuyện gì?"

Tiếng thét chói tai liên miên bên tai.

Binh sĩ điều khiển chiến hạm lúc này cũng có chút hoảng, hắn liều mạng khống chế chiến hạm lui về phía sau, nhưng mà chiến hạm giống như rơi vào trong vũng bùn.

"Đáng chết! Chúng ta bị hút vào rồi! Lực hút đang lớn dần lên!"

Những lời này tức thì khiến sắc mặt mọi người trắng bệch, trong mắt mọi người đều toát ra vẻ sợ hãi. Bên trong năng lượng hải gặp phải năng lượng vòng xoáy, chuyện khiến người sợ hãi nhất là bị năng lượng vòng xoáy hút vào. Một khi vô pháp thoát khỏi sức hút của vòng xoáy năng lượng, sẽ bị kéo vào trong vòng xoáy.

Động cơ chiến hạm vào trạng thái sức đẩy ra lớn nhất, nhưng mà chiến hạm vẫn không chút động đậy.

"Đáng chết!"

"Nhanh gọi trợ giúp mau!"

Võ Khải ngơ ngác nhìn vòng xoáy năng lượng càng ngày càng gần, hắn thế nào cũng nghĩ không ra, vì sao sức hút của vòng xoáy năng lượng lại biến cường. Cái này rõ ràng là một cái vòng xoáy năng lượng ổn định, vòng xoáy năng lượng thời kỳ ổn định rất dài, thường thường hơn một nghìn năm, cái vòng xoáy năng lượng này mới hình thành được bao lâu đâu?

Cầu viện từ chiến hạm loại nhỏ truyền tới binh đoàn phụ trách, tức thì một cảnh gà bay chó sủa.

Bọn họ còn không kịp xuất phát, liền tận mắt nhìn thấy chiến hạm loại nhỏ giống như lá cây bị cuốn vào trong vòng xoáy năng lượng, sau đó mất tích.

"Chết tiệt! Ta đã biết đám ngu xuẩn này sẽ xảy ra chuyện!"

Cấp trên của Võ Khải chửi ầm lên, sắc mặt hắn tái mét. Sự việc trước mắt này tính là cái gì? Sự cố? Trong nháy mắt, thủ hạ mình không phải chiến đấu lại giảm quân số tới mấy chục người, vô luận như thế nào, tội danh giám thị không nghiêm là trốn không thoát.

"Đại nhân!" Thanh âm khẩn trương của thuộc hạ cắt đứt dòng suy nghĩ miên man, hắn ngẩng đầu, thanh âm thuộc hạ có lẫn một tia rung động: "Vòng.. vòng xoáy năng lượng..."

"Vòng xoáy năng lượng thế nào?" Hắn có chút không kiên nhẫn hỏi lại, trong con mắt hắn, cái này tuyệt đối là sự số do cái bọn Võ Khải quá mức buồn chán gây ra.

Thanh âm thuộc hạ run run nhiều hơn: "Nó giống như đang di động về phía chúng ta!"

"Di động về phía chúng ta?" Quan quân ngơ ngẩn cả người.

Vòng xoáy năng lượng khổng lồ chậm rãi di động về phía vị trí chiến hạm bỏ neo. Nhưng mà, sự thong thả này chỉ là trên thị giác mà thôi, thể tích của nó vô cùng khổng lồ nên khi di động mới cho người cảm giác thong thả, trên thực tế tốc độ không chậm chút nào.

Tiếng cảnh báo chói tai vang vọng khắp hạm đội.

Ai cũng không biết, ở chính trung tâm vòng xoáy năng lượng khổng lồ, mấy trăm kiện bí bảo bồng bềnh yên tĩnh, chúng nó kết thành một hình cầu. Mà tại chính trung tâm hình cầu, một thân ảnh nâng kiếm đứng ở trong hư không, rõ ràng là Tỉnh Hào.

"Đi tới đi, To Con!"

Tỉnh Hào cầm Thánh Huyết Ẩm, hướng về hư không hô lớn, một lũ thần niệm đáp lại hắn, năng lượng vòng xoáy ầm ầm đi tới trước.

Nhiệt huyết Tỉnh Hào sôi trào, hận không thể tự mình xuất kích, nhưng mà hắn cũng biết, luận tới lực phá hoại, mình kém hắn To Con.

Khi nhìn thấy Lăng Húc, Hạc triển lộ ra thiên phú võ tướng, Tỉnh Hào ước ao trong lòng. Cũng không phải là ước ao trở thành võ tướng, chỉ là ước ao có thể chiến đấu, có thể trợ giúp chiến cuộc. Hạc và Lăng

Húc bận việc huấn luyện, tuy rằng hắn không giúp được gì, nhưng cũng không ngừng khổ tu.

Đến tận khi, hắn cảm thụ được một lũ thần niệm. Hắn bỗng nhiên nhớ lại, Đường Thiên đã từng trong lúc vô ý nhắc với hắn, trong cái vòng xoáy năng lượng này giống như đang tại dựng dục cái gì đó.

Trực giác của Tỉnh Hào không nhạy cảm được như Đường Thiên, nhưng mà nguồn gốc tri thức của hắn so với xuất thân dã lộ số như Đường Thiên là vững chắc thâm hậu hơn rất nhiều. Hồi tưởng thật kỹ lại quá trình năng lượng vòng xoáy thành hình, hắn liền đại khái đoán được, bên trong vòng xoáy năng lượng là đang tại dựng dục cái gì.

Mấy trăm kiện bí bảo vỡ nát, nhưng sinh hồn cũng không tiêu thất mà đang dung hợp lại, dựng dục thành một sinh hồn hoàn toàn mới.

Sinh hồn hoàn toàn mới này, bởi năng lượng nồng nặc, tốc độ phát triển cực kỳ kinh người.

Tỉnh Hào thử câu thông thần niệm. Ngay từ đầu đã không thuận lợi, nhưng Tỉnh Hào là người cực bền bỉ, ngoại trừ tu luyện, những thời gian còn lại hắn đều tiêu phí vào việc câu thông với năng lượng vòng xoáy. Lăng Húc và Hạc đều lên tiền tuyến, mình ở phía sau không giúp được cái gì.

Tỉnh Hào lý giải đối với bí bảo sâu sắc hơn xa người khác.

Hồn vừa được tân sinh kia từ từ tiếp nhận Tỉnh Hào, Tỉnh Hào thử các loại biện pháp, tỷ như tiến nhập năng lượng vòng xoáy.

Hắn lặng lẽ làm những chuyện không người biết được này. Khi Binh quyết định muốn rút khỏi Thương Châu, hắn kịch liệt phản đối, nhưng khi hắn minh bạch ý đồ chiến lược của Binh thì liền đề xuất phương án.

Hiện giờ hắn vẫn chưa hề quên, bộ dáng của Binh khi biết hắn có thể khống chế vòng xoáy năng lượng thì cái khuôn mặt bài tú-lơ-khơ kia

hoàn toàn ngốc rớt.

Binh phản ứng rất nhanh, hắn nhanh chóng hoàn thiện kế hoạch này, tăng thêm càng nhiều nội dung, khiến nó trở nên càng thêm nguy hiểm chí mạng.

Vòng xoáy năng lượng đang tại cấp tốc nghiền áp hướng phía vị trí chiến hạm bỏ neo, nó tĩnh mà xoay tròn đã cũng đủ đáng sợ, thế nhưng khi nó bắt đầu di động, cảm giác áp bách nó mang đến quả thực khiến người hít thở không thông.

Đồ vật khổng lồ đường kính tới tận hai mươi sáu dặm, cao độ tới mười ba dặm, kèm theo tiếng nổ vang đáng sợ ngay nghiền áp lại thẳng mặt, khiến người sinh ra cảm giác không chỗ có thể trốn.

Hạm đội loạn cào cào, ai cũng chưa từng nhìn thấy tràng diện quỷ dị đáng sợ như thế. Trong bọn họ, tuyệt đại đa số người chỉ vừa mới giật mình tỉnh lại trong giấc ngủ say, trên mỗi chiếc chiến hạm, binh sĩ kinh hoàng bỏ chạy, rất nhiều người quần áo khôngnghiêm chỉnh.

Bởi vị trí chiến hạm bỏ neo hữu hạn mà số lượng chiến hạm quá nhiều, chiến hạm tầng tầng mà bỏ neo. Rất nhiều vị trí chiến hạm sát bên trong đang liều mạng nỗ lực xông ra phía ngoài.

Một khi bị cuốn vào vòng xoáy năng lượng, bất cứ chiến hạm gì đều sẽ chỉ có một kết quả.

Tràng diện vô cùng hỗn loạn.

Bản năng cầu sinh, thần kinh vô cùng buông lỏng, khiến hạm đội khi gặp phải tình huống đột phát thì mất đi sự chỉ huy hữu hiệu. Nếu như Câu Thành Văn Đao tại đây, hoặc là bất cứ một vị nào trong ba vị đại tướng tọa trấn tại đây, tình huống sẽ không trở nên tồi tệ như thế. Khuyết thiếu một vị cấp trên có uy tín chỉ huy, chiến hạm của các binh đoàn khác nhau, chỉ huy tự nhiên hỗn loạn hoàn toàn.

Tử vong không ngừng tới gần, tràng diện hỗn loạn, cảm giác vô lực khiến quan quân của mỗi binh đoàn không chút do dự lựa chọn tự bảo vệ mình.

Chiến hạm to to nhỏ nhỏ đều đang liều mạng lui về phía sau, đột phá vòng vây.

Chiến hạm loại nhỏ bên trong cảnh hỗn loạn như vậy, tình cảnh là tệ nhất, ngoại trừ những gia hỏa cơ trí kia, ỷ vào đi trước một bước linh hoạt lao ra. Chiến hạm loại nhỏ khác đều bị chiến hạm đại hình va chạm phải, vỡ thành mảnh nhỏ.

Rất nhiều người lựa chọn trực tiếp vứt bỏ thuyền, việc bị năng lượng hải ăn mòn nhất thời nửa khắc không giữ được mạng, vậy thì trước giữ lấy mạng nhỏ rồi nói tiếp.

Duy nhất đáng mừng chính là, thanh thế vòng xoáy năng lượng tuy rằng đáng sợ, nhưng mà tốc độ của nó còn lâu mới bằng chiến hạm, hơn nữa độ linh hoạt cũng kém xa chiến hạm.

Nhưng mà chiến hạm khi chạy thoát, nhìn lại vòng xoáy năng lượng nghiền áp vị trí bọn họ vừa mới bỏ neo, vô số gỗ vụn bị cuốn vào vòng xoáy năng lượng, trên mặt mỗi người đều là một màu trắng bệch.

Nhìn thấy chiến hạm xung quanh chẳng còn lại mấy, sắc mặt mọi người trở nên càng kém.

Một trận hỗn loạn ngắn ngủi lại giống như ác mộng, mang đến cho bọn hắn tổn thất cực kỳ thảm trọng. Gần bảy thành chiến hạm loại nhỏ, gần một nửa chiến hạm cỡ trung, một chiếc đại hình chiến hạm, tổn thất như vậy khiến mỗi người đều vì đó thất thanh.

Còn làm cho bọn họ nổi giận hơn chính là bọn họ thậm chí không dám tấn công vòng xoáy năng lượng. Vòng xoáy năng lượng như vậy, một khi nổ tung, uy lực sinh ra đủ để thôn phệ Thương Châu.

Bọn họ thất hồn lạc phách mà nhìn đồ vật khổng lồ kia diễu võ dương oai, hồn nhiên không biết rằng, răng nanh chân chính chí mạng ở phía sau cả đám.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 864: Cái Chết Của Hạm Đội

Các chiến hạm sống sót sau tai nạn nhìn vòng xoáy năng lượng đang tàn sát bừa bãi, thần sắc mỗi người đều sầu thảm. Sự cố lớn như vậy, mọi người đều sẽ không may, chờ đợi bọn họ là lửa giận của Câu Thành Văn Đao đại nhân. Câu Thành Văn Đao đại nhân nổi tiếng nghiêm khắc lãnh khốc, dưới lửa giận của hắn có bao nhiêu người sẽ chết?

Mọi người đều sợ hãi, bọn họ rơi vào tình cảnh khóc không ra nước mắt.

Hạm đội bên ngoài căng chặt bên trong thả lỏng là phương án đã định trước, vòng xoáy năng lượng đột nhiên di chuyển vị trí, khiến người người trở tay không kịp. Nhưng mà, chân chính tạo thành tổn thất lớn như thế bởi vì chiến hạm bỏ neo vô cùng dày đặc, tao ngộ tình huống bất ngờ mà gây ra hỗn loạn. Vòng xoáy năng lượng có lực phá hoại kinh người, nhưng mà tốc độ di động tự nhiên kém xa so với chiến hạm. Nếu như chiến hạm bỏ neo không dày đặc như vậy thì tuyệt đại đa số chiến hạm có thể thoải mái thoát khỏi nguy hiểm.

Thế nhưng là, điều này cũng không thể trách được quan quân hạm đội, chiến thuật tu dưỡng của bọn họ không có bất cứ vấn đề gì. Địa hình điều kiện cực kỳ bất lợi của Thương Châu mới là thủ phạm chân chính. Thương Châu chỉ là một tiểu châu xa xôi, căn bản không có sẵn điều kiện để bỏ neo một hạm đội khổng lồ như thế.

Cửa biển nhỏ hẹp dẫn đến tuyệt đại bộ phận chiến hạm đều chỉ có thể bỏ neo tại hải vực phụ cận cửa biển Thương Châu. Nhưng mà, không gian hải vực phụ cận cửa biển phi thường hữu hạn. Vòng xoáy năng lượng khổng lồ chiếm cứ một phương. Mà bên cạnh đó là khu vực mạch

nước ngầm cực kỳ nguy hiểm.[Chương này được dịch ở diễn đàn Bạch Ngọc sách]

Câu Thành Văn Đao vừa đoạt được Thương Châu, liền tiến hành khảo sát địa hình xung quanh, khu vực mạch nước ngầm ở phụ cận cửa biển tự nhiên cũng được điều tra rõ. Khu vực mạch nước ngầm tồn tại nguy hiểm không thể nghi ngờ, hạm đội có cường đại cỡ nào nếu không cẩn thận chạy vào khu vực mạch nước ngầm, căn bản không có cơ hội tồn tại.

Vì tránh xảy ra sự cố, đặc biệt thiết lập một tuyến phao đánh dấu riêng khu vực mạch nước ngầm.

Chiến hạm may mắn còn tồn tại chính đang dựa lưng vào khu vực mạch nước ngầm, chiến hạm cách tuyến phao gần nhất chỉ có một trăm năm mươi mét.

Cách khu vực mạch nước ngầm phía sau có một trăm năm mươi mét.

Hạc mở mắt, cặp mắt lãnh đạm kia lúc này sắc bén như mũi đao. Bên cạnh hắn, phập phềnh từng cái bọt/phao ánh sáng, trong mỗi cái bọt ánh sáng đều có một thân ảnh. Trên mặt mỗi người đều tỏ ra chút uể oải, bọn họ đã ẩn giấu ở trong mạch ngước ngầm(ám lưu) này tròn năm ngày.

Dù cho có bí bảo phòng vệ, náu ở trong ám lưu năm ngày cũng là khảo nghiệm cực đoan đối với ý chí và thực lực. Ở trong khu ám lưu sinh tồn năm ngày, mọi người có thể kiên trì nổi hay không, Hạc không nắm chắc. Nhưng hắn vẫn dứt khoát tiếp nhận nhiệm vụ này, bởi vì hắn hiểu rất rõ ràng, đây là cơ hội duy nhất làm hạm đội của Câu Thành Văn Đao bị thương nặng.

Nếu như hạm đội của Câu Thành Văn Đao bị tổn hại nghiêm trọng, Câu Thành Văn Đao sẽ đối mặt với tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Thương Châu không có chỗ nào hiểm có thể thủ, không có hạm đội, Câu Thành Văn Đao tựa như võ sĩ không có áo giáp.

Đây là một trận đánh then chốt.

Năm ngày, bọn họ vẫn duy trì tĩnh lặng, không một ai nói năng một câu. Nơi đây cách địch nhân thực sự quá gần, hơi có chút động tĩnh, vạn nhất khiến địch nhân chú ý, toàn bộ kế hoạch liền thất bại hoàn toàn.

Khi bên ngoài ầm ầm vang lên âm thanh bùng nổ, vốn đã có chút chết lặng, con mắt mọi người từ từ khôi phục thần thái, khuôn mặt cứng ngắc trở nên kích động.

Tỉnh Hào phát động công kích rồi!

Mọi người nhao nhao lay tỉnh đồng bạn bên cạnh, hoạt động thân thể đã có phần cứng ngắc. Vì giảm thiểu tổn hao, trong thời gian năm ngày, bọn họ cơ hồ không động đậy.

Nhưng mà trên mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc kích động và phấn khích.

Khi bọn họ quyết định chấp hành cái kế hoạch này, bọn họ đã rõ ràng một khi thành công, một trận chiến này sẽ trở thành truyền kỳ! Hơn nữa địch nhân là Quang Minh Châu, Quang Minh Châu có huyết hải thâm cừu với bọn họ, dùng phương thức truyền kỳ như thế khiến tử địch bị thương nặng, kích động nhân tâm không gì sánh bằng!

Ngụy Đình Đình cũng vô cùng kích động, nhưng mà nàng đã lão luyện hơn trước đây nhiều, thuần thục rút Thần Kim tiễn ra.

Vì trận chiến đấu này, Nam Minh cơ hồ dốc hết toàn bộ đồ tốt.

Hạc không tuyên bố bất cứ chỉ lệnh gì, toàn bộ chi tiết, trước trận chiến đều đã thảo luận nhiều lần, mỗi người đều hiểu rõ chuyện mình phải làm.

Nhìn chăm chú thật sâu vào từng khuôn mặt trẻ tuổi trước mặt đang tràn đầy kích động và phấn khích, Hạc không muốn nói nhiều, hắn rút

kiếm ra khỏi vỏ, làm gương cho binh sĩ phóng tới biên giới khu vực ám lưu. Ở phía sau hắn, mọi người theo sát.

Rướn người vút lên, tầm mắt mọi người đột nhiên sáng lên.

Chiếu vào tầm mắt, là từng chiếc chiến hạm thể hình khổng lồ, chúng nó nhìn qua vô cùng hỗn loạn, không theo bất cứ đội hình gì. Xa xa thỉnh thoảng lóe lên ánh lửa, thân ảnh đáng sợ của vòng xoáy năng lượng trở thành bối cảnh tốt nhất.

Bọn họ tựa như u linh đột nhiên xuất hiện từ phía sau hạm đội.

Không có ai chú ý tới bọn họ, tất cả các binh sĩ trên chiến hạm đều tập trung chú ý về phía vòng xoáy năng lượng.

Đội của Hạc đã thảo luận cực kỳ tinh tế tỉ mỉ trước trận chiến này, suy luận các loại tình huống, và nên ứng đối như thế nào. Tình huống trước mắt, cũng không vượt khỏi dự đoán. Động tác của bọn họ bí ẩn và cẩn thận, mượn nhờ bóng của chiến hạm, kề sát đáy thuyền lẻn đi.

Mục tiêu công kích hàng đầu của bọn họ là chiến hạm đại hình.

Các thuyền viên trên chiến hạm đại hình kinh hồn chưa định, bọn họ vừa mới vắt chân lên cổ chạy trốn, phòng hộ tráo chưa mở. Phòng hộ tráo có ích lợi gì? Nếu bị cuốn vào vòng xoáy năng lượng, phòng hộ tráo cũng không cứu được bọn họ. Về phần tao ngộ phải tập kích khác, bọn họ chưa nghĩ tới.

Đội của Hạc hữu kinh vô hiểm lặn xuống đáy chiến hạm đại hình, thân hình khổng lồ của chiến hạm đại hình tạo ra bóng râm sâu dày, là yểm hộ tốt nhất cho bọn hắn.

Đặt một kiện bí bảo cẩn thận tại đáy thuyền, bọn họ liền vội vàng rời xa. Dựa theo số liệu Tiểu Nhị đưa ra, bọn họ cần phải cách ba cây số trước lúc nó nổ tung.

Đây là vũ khí bí mật của bọn họ, bí bảo tạc đạn!

Kế hoạch chiến đấu được định ra, chiến hạm đại hình có chiến lực kinh người được đặt thành mục tiêu quan trọng hàng đầu, mọi người bỗng nhiên phát hiện một vấn đề bị bỏ qua, làm thế nào mới có thể phá hủy chiến hạm đại hình?

Thân của chiến hạm đại hình phi thường kiên cố, công kích bình thường căn bản không đủ để phá hoại. Lúc đó dải hài cốt những chiến hạm kia kiên cố cỡ nào, không ai có thể hội sâu sắc hơn so với đội của Hạc. Làm thế nào phá hủy chiến hạm đại hình trở thành vấn đề lớn nhất mà bọn họ cần phải đối diện.

Giải quyết vấn đề này, là Tiểu Nhị.

Đã bị việc luyện chế làm cho phát điên, bây giờ Tiểu Nhị đã đến sát biên giới tẩu hỏa nhập ma. Mỗi lần Binh đều cảm khái hảo hài tử, sau đó tiếp tục tàn phá bóc lột hắn gấp bội.

Lấy Phệ Hồn diễm làm ngòi nổ, dẫn phát bí bảo tự bạo, đó là bí bảo tạc đạn. Uy lực của nó cực kỳ kinh người, là vũ khí tốt nhất để đối phó chiến hạm đại hình. Vì trận chiến này, Nam Minh dốc hết số lượng bí bảo không còn nhiều ra.

Bí bảo bỗng nhiên toát ra một ngọn hỏa diễm yếu ớt, đó là Phệ Hồn diễm, bí bảo lập tức trở nên sáng ngời, nó bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng xung quanh.

Quang mang trên Bí bảo cấp tốc trở nên rực sáng.

Năng lượng dao động kịch liệt như thế lập tức làm thuyền viên trên hạm đội kinh hoàng tỉnh lại.

"Có người đánh lén!"

"Phòng hộ tráo! Mở phòng hộ tráo mau!"

"Tản ra! Tất cả đều tản ra!"

Tiếng thét chói tai và kinh hô vang lên liên tiếp, hạm đội vừa mới bình tĩnh lại, lại lần nữa hỗn loạn.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên ngoài cửa sổ sáng lên một quang đoàn chói mắt, quang mang gai mắt khiến trong thiên địa trắng xóa một mầu, chẳng còn nhìn thấy cái gì. Tiếng nổ vang thật lớn, chấn động khiến lỗ tai mỗi người on gong không còn nghe thấy cái gì. Mọi người đều mộng rồi, đầu óc trống rỗng.

Không chờ bọn hắn kịp có bất cứ phản ứng gì, dưới thân thuyền đột nhiên chấn động, bọn họ bất ngờ không kịp phòng bị, cả người bị quẳng lên, nện vào trên tường.

Toàn thân đau nhức, trái lại khiến bọn họ tỉnh táo lại.

Bọn họ điên cuồng bò dậy, quay nhìn phía vụ nổ, nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy rõ ràng, mọi người ngây người.

Đó... Đó là tọa hạm của Câu Thành Văn Đao đại nhân!

Tọa hạm của Câu Thành Văn Đao, chiếc chiến hạm xa hoa nhất, kiên cố nhất, lực công kích cường đại nhất, phòng hộ nghiêm mật nhất kia chỉ còn lại có nửa đoạn hài cốt đen thùi, ngọn lửa phun ra từ trong hài cốt thật lớn, hừng hực thiêu đốt. Mấy chiếc chiến hạm xung quanh nó bị ảnh hưởng, cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Không, điều đó không thể nào xảy ra...

Mọi người bị một màn này làm sợ ngây người, chiến hạm đại hình sao lại kém cỏi như thế được?

Ai cũng không ngờ, đây chỉ là bắt đầu.

Quang mang chói mắt đáng sợ lần thứ hai sáng lên, lần này còn mãnh liệt hơn, thuyền viên kinh nghiệm chiến đấu phong phú, biết rõ tập kích cùng phát sinh tại mấy nơi. Cái đầu bọn họ ông một cái mà ngây ra rồi,

giống như chịu đựng một trọng quyền, chiến hạm đại hình, cái đại hình chiến khác!

Từng đoàn quang mang chói mắt từ trong hạm đội phóng ra, tất cả đều là chiến hạm đại hình, quang mang tuyết trắng bao phủ toàn bộ chiến trường.

Oanh!

Một chiếc chiến hạm đại hình bị quang mang thôn phệ, một đạo sóng xung kích cầu hình, phút chốc mở rộng ra phía ngoài. Chiến hạm xung quanh nó bị cái sóng xung kích này đảo qua tựa như làm bằng giấy, thân tàu bị chấn gãy thành vài đoạn.

Đám Ngụy Đình Đình cũng bị uy lực của bí bảo tạc đạn hù dọa phát sợ.

Mỗi người bọn họ trợn mắt há mồm, mở lớn miệng, cơ hồ không khép được. Hiện tại cuối cùng bọn họ minh bạch, vì sao mà bọn họ cần phải cách ba cây số trước lúc nổ tung. Nhìn thấy chiến hạm bị sóng xung kích chấn vỡ, cái này nếu như mình còn dừng tại khu vực kia, vậy hiện tại chỉ còn là một đống thịt nát.

Nghĩ mà sợ, bọn họ nhanh chóng trở nên hưng phấn.

Hiệu quả của Bí bảo tạc đạn thực sự quá tốt, tốt đến mức vượt qua bọn họ dự liệu, ý nghĩa là hiện tại bọn họ đã hoàn thành kết quả thấp nhất trong mục tiêu của kế hoạch. Chiến hạm đại hình bị hủy diệt, sức chiến đấu của hạm đội này giảm mạnh xuống hơn phân nửa.

Hơn nữa, chiến đấu còn chưa kết thúc!

Đám Ngụy Đình Đình phản ứng trước nhất là khởi xướng công kích đối với cỡ trung chiến hạm.

Thần Kim tiễn không có tác dụng gì đối với chiến hạm đại hình, nhưng mà đối với cỡ trung chiến hạm có thể phá hoại được. Đối phó

chiến hạm như thế nào, đám Ngụy Đình Đình đã làm nhiều quen tay lắm rồi. Hơn nữa hoàn cảnh hỗn loạn phức tạp như thế, không có gì khác biệt với lúc trước.

Bọn họ như cá gặp nước, phá hoại chiến hạm, thu gặt sinh mệnh.

Bọn họ công kích dị thường mãnh liệt, hoàn toàn không chút bảo lưu thể lực.

Từng đoàn hỏa quang phóng ra, tựa như từng đóa hoa tươi đẹp nở ra bên trong hạm đội. Chiến đấu tới bất ngờ như thế, tới mãnh liệt như thế, hạm đội Quang Minh Châu chưa chuẩn bị tư tưởng đã tổn thất vô cùng thảm trọng.

Ngụy Đình Đình bắn ra một Thần Kim tiễn sau cùng, nó vừa rời dây cung liền hóa thành một vệt ánh sáng, giống như lưu tinh, đập vào một chiếc chiến hạm cỡ trung.

Một đoàn hỏa quang chói mắt phóng ra từ trong thân chiến hạm.

Chiến hạm ầm ầm từ đứt gãy.

Ngụy Đình Đình cắn chặt môi, tay nàng dùng sức quá độ, đang run nhè nhẹ. Thần sắc nàng đầy vẻ không cam lòng, nếu như cho nàng nhiều thời gian hơn một chút nữa...

Nhưng mà ở trong ám lưu ẩn giấu năm ngày, thể lực bọn họ tổn hao cực lớn, thể lực còn lại chỉ đủ bọn họ khởi xướng một lớp công kích cường độ cao.

Tiếng hạc kêu trong trẻo vang vọng chiến trường, cho dù tiếng nổ tung vang trời cũng không thể át được.

Đây là chỉ lệnh triệt thoái!

Ngụy Đình Đình cắn răng một cái, không có chút do dự, vận nốt lực lượng còn lại phóng về phía trước.

Từ trong chiến trường phủ đầy khói thuốc súng cuồn cuộn và hừng hực hỏa diễm, từng điểm đen phóng đi, bọn họ tựa như chim con về tổ, phóng về phía vòng xoáy năng lượng.

"Đám người này muốn chết sao?"

Người trên chiến hạm còn lại trợn mắt há mồm nhìn những người này như đang đi tìm cái chết.

Sau đó, một màn khiến bọn họ không tin vào mắt mình.

Vòng xoáy năng lượng lộ ra một cái khe rộng ước chừng một km, địch nhân thoát ly chiến trường, dồn dập bay vào cái khe. Khi một gã địch nhân sau cùng bay vào cái khe, cái khe khép lại.

Vòng xoáy năng lượng... Hóa ra do địch nhân khống chế...

Vô số người như ở trong mộng chợt tỉnh, hai tay bọn họ ôm đầu, trên mặt hoảng hốt tựa như gặp quỷ.

"Đáng chết! Nó nhắm phía chúng ta!"

Một tiếng thét kinh hãi, lần thứ hai khiến bầu không khí trở nên căng thẳng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 865: Câu Thành Văn Đao

Vòng xoáy năng lượng kèm theo tiếng gào thét ầm ầm khiến người người rợn tóc gáy cuộn tới trước mặt.

"Chúng ta có phản kích không?"

Thanh âm binh sĩ run run.

Các quân quan sau rốt cũng trấn định lại, võ tướng của Quang Minh Châu không cần phải lo lắng về chiến thuật tu dưỡng. Mà những võ tướng này được ở dưới trướng Câu Thành Văn Đao thì trình độ mỗi người đã là không tệ. Nhất là những hạm trưởng chiến hạm, mỗi một vị đều là võ tướng kinh nghiệm phong phú, trình độ đã vượt qua thử thách. Từng trải liên tiếp những trận tập kích mãnh liệt vượt quá bình thường, bọn họ cũng dần dần phản ứng.

Hạm đội gặp cú đòn có tính hủy diệt, toàn bộ chiến hạm đại hình bị phá hủy, chiến hạm loại nhỏ cũng bị phá hủy gần chín thành, bây giờ chỉ một ít chiến hạm cỡ trung còn lại còn sức chiến đấu nhất định.

Thế nhưng, chiến hạm cỡ trung cũng chỉ còn lại chưa tới ba thành.

Các quân quan may mắn còn sống sót, từ trong chấn động xen lẫn mờ mịt lấy lại tinh thần, con mắt đột nhiên tràn đầy tơ máu. Đã bao giờ bọn họ chịu phải thiệt thòi lớn như vậy? Trong lịch sử Quang Minh Châu, hạm đội bị hủy diệt với quy mô như thế này là lần đầu tiên.

Vô cùng nhục nhã!

Những võ tướng kiêu ngạo vô cùng này đã quẳng sinh tử vinh nhục cá nhân lại đằng sau. Bị sỉ nhục thẳng mặt như thế, sinh tử đã không có bất cứ ý nghĩa gì, bọn họ chỉ ngóng trông có thể vãn hồi một ít tôn nghiêm!

Phản kích, đương nhiên phải phản kích!

Các hạm trưởng còn lại đang kịch liệt thảo luận.

Ý kiến mọi người phi thường thống nhất, nhất định phải tiêu diệt cái vòng xoáy năng lượng này. Rửa nhục cũng được, vì an toàn cho tuyến tiếp viện sau này cũng được, vô luận như thế nào, nhất định phải tiêu diệt cái vòng xoáy năng lượng này.

Vậy mà Nam Minh lại có thể khống chế vòng xoáy năng lượng, vũ khí bí mật như vậy cớ sức uy hiếp thực sự quá lớn.

Kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ phong phú, lúc trước chỉ là bị đánh một đòn trở tay không kịp, thêm nữa không có sự chỉ huy thống nhất. Bây giờ đã chấp nhận hẳn phải chết liền không còn nhiều cố kỵ như trước, bọn họ nhanh chóng tìm ra nhược điểm của vòng xoáy năng lượng.

Tốc độ chậm!

Vòng xoáy năng lượng có lực phá hoại kinh người, nhưng mà tốc độ lại kém hơn chiến hạm rất nhiều. Thêm nữa thể hình thật lớn, nên ngắm chuẩn cực dễ.

Điều duy nhất cần phải lo lắng, đó là vòng xoáy năng lượng nổ tung sẽ dẫn đến Thương Châu bị phá hỏng. Câu Thành Văn Đao cùng ba vị đại tướng đều tại Thương Châu, nếu vòng xoáy năng lượng nổ tung tại nơi đây, Thương Châu tuyệt không may mắn tránh thoát. Dù cho Thương Châu bình yên vô sự, nếu cửa biển bị phá hỏng, tình huống cũng không xong.

Bám sát nó, chờ khi nó triệt thoái, tiêu diệt nó!

Bọn họ nhanh chóng định ra kế hoạch tác chiến, tốc độ của chiến hạm nhanh hơn linh hoạt hơn vòng xoáy năng lượng. Vòng xoáy năng lượng tuyệt đối không trốn đi đâu được!

Mọi người không kéo dài thời gian, nhanh chóng hành động.

Khi vòng xoáy năng lượng nhào tới thì chiến hạm may mắn còn sống sót, tựa như cá bơi linh hoạt, nhanh chóng né tránh. Vì sợ bị vòng xoáy năng lượng hút lại, bọn họ vẫn duy trì khoảng cách tương đối xa. Bọn họ thậm chí không chủ động chiếm phương hướng vòng xoáy năng lượng triệt thoái, để tránh cho vòng xoáy năng lượng thấy không được rút lui mà quyết tâm ngọc thạch câu phần.

Nhưng mà, khi bọn họ nhìn thấy vòng xoáy năng lượng tựa như máy xay thôn phệ tất cả xác chiến hạm thì con mắt mọi người lại lần nữa trở nên đỏ bừng, khóe mắt bọn họ muốn nứt, trên những thân tàu sứt mẻ kia còn rất nhiều người sống sót. Nhưng mà hiện tại, vô luận là thân tàu, hay là thi thể, hay là người sống sót, tất cả đều bị vòng xoáy năng lượng thôn phệ.

Đối phương giết tuyệt!

Nhưng bọn họ chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn, không có bất cứ biện pháp gì. Bọn họ chỉ có thể chờ, chờ đối phương triệt thoái, chờ đánh tan tành đối phương!

Vòng xoáy năng lượng chậm rãi quét sạch các cái xác, mảnh nhỏ và thân tàu phập phềnh tất cả đều biến mất. Nó tựa như một con cự thú ăn no uống đủ, thực lười biếng.

Khi một mảnh nhỏ sau cùng biến mất hoàn toàn, tinh thần toàn bộ chiến hạm may mắn còn sống sót rung lên, bọn họ biết rõ, đối phương sắp triệt thoái rồi!

Đối phương nhất định sẽ triệt thoái!

Vũ khí bí mật như vòng xoáy năng lượng, đội ngũ vừa mới đánh lén bọn họ kia, bọn họ cảm thấy rất quen thuộc, đó là đối thủ cũ của bọn họ. Vô luận thế nào, Nam Minh cũng sẽ không để bọn họ làm cảm tử, cho nên, bọn họ nhất định sẽ triệt thoái!

Có lẽ trên đường bọn họ triệt thoái Nam Minh đã an bài lực lượng trợ giúp, nhưng thế thì đã làm sao?

Những chiến hạm tâm này đã vất chuyện sinh tử bỏ ra bên ngoài, hiện tại bọn họ chỉ muốn chiến một trận, bất chấp tất cả mà chém giết một trận. Chết dưới lửa đạn và khói thuốc súng, trong lúc quyết chiến với đối phương mà chết sẽ thống khoái hơn nhiều so với cái chết không minh bạch như vừa rồi!

Quá uất ức quá oan uổng!

Cho đến tận bây giờ, toàn bộ những người còn sống, trong lòng đều có một ngọn lửa giận, hiện tại bọn họ chỉ muốn phát tiết ngọn lửa giận này ra ngoài.

Chờ chút!

Phương hướng vòng xoáy năng lượng dị động...

Khuôn mặt toàn lửa giận hừng hực thiêu đốt, chuẩn bị quyết một trận tử chiến, lúc này, mọi người trên Quang Minh chiến hạm ngây ra như phỗng.

Khu vực ám lưu!

Phân nửa vòng xoáy năng lượng đã chìm vào khu vực ám lưu. Tầng ngoài của vòng xoáy năng lượng có thêm một tầng áo khoác màu đen, nó đang xoay tròn cao tốc.

Đến lúc này, toàn bộ đáp án đều đã lộ rõ, Nam Minh căn bản không chuẩn bị con đường triệt thoái gì, không có trợ giúp gì, ngay từ đầu, mục tiêu của bọn họ chính là hướng về phía khu vực ám lưu. Toàn bộ võ tướng Quang Minh Châu, sắc mặt tất cả đều tái mét, hai mắt chỉ muốn phun hỏa.

Lúc này bọn họ mới nghĩ đến, đối phương đánh lén, chính là đến từ khu vực ám lưu. Đối phương ở trong khu ám lưu đã mai phục tối thiểu năm ngày, đối phương có biện pháp sinh tồn ở trong khu ám lưu!

Đáng chết!

Bọn họ mắt mở trừng trừng mà nhìn, vòng xoáy năng lượng chìm vào khu vực ám lưu, biến mất hoàn toàn.

Chiến trường lại yên tĩnh, những người trên chiến hạm may mắn còn sống sót, vô luận binh sĩ hay là quan quân, lúc này tất cả đều như bị rút đi hết sức lực, ngồi phịch xuống dưới đất, thần tình xám xịt.

Hoàn toàn bại!

Trên chiến trường, đáng buồn nhất không phải đối phương chiếm ưu thế tuyệt đối còn ngươi chỉ có thể liều mạng, mà là ngay cả cơ hội liều mạng, đối phương cũng không cho ngươi, ngươi đã hoàn toàn bại rồi.

Khi Câu Thành Văn Đao chạy tới thì thấy chiến hạm lác đác, lập tức sắc mặt hắn trở nên tái mét, gương mặt co rúm, lửa giận trong mắt bập bùng tựa như hỏa diễm. Toàn bộ người quen biết hắn đều rõ, đại nhân muốn giết người rồi!

Nhưng mà khiến người ta bất ngờ là Câu Thành Văn Đao cứ trầm mặc, lửa giận trong mắt hắn dần dần nhạt đi, một nụ cười gượng gạo hiện lên trên khóe miệng hắn.

Khắc Lợi Phu biết rõ, lần này đại nhân thật bị đả kích rồi. Câu Thành Văn Đao thành danh khi còn trẻ, chiến công hiển hách, tuy có lúc bại,

nhưng mà sức chiến đấu cực mạnh, cho dù là thua, đối phương cũng phải chật vật.

Tình huống chật vật như trước mắt này, lần gần đây nhất là bao giờ? Thuyền công thành đại hình đều bị hủy!

Lần này Khắc Lợi Phu cũng không tránh khỏi phải gượng cười lên.

Nam Minh tựa như khắc tinh của bọn họ, từ lúc giao chiến tới nay, ngoại trừ lúc đầu bọn họ chiếm chút lợi từ Nam Minh, tình huống như vậy về sau này không còn xuất hiện. Nam Minh kháng cự càng ngày càng ngoan cường, trình độ võ tướng đối phương cũng càng ngày càng cao, Quang Minh Châu tổn thất cũng càng lúc càng lớn. Nhưng mà như lần này, cả hạm đội cơ hồ toàn quân hủy diệt, tình huống như vậy cũng là trước đó chưa từng có.

Thoát khỏi chấn động và đau lòng, Khắc Lợi Phu bắt đầu suy nghĩ, tổn thất thảm trọng như thế sẽ sản sinh ảnh hưởng như thế nào đối với chiến cuộc.

Rất nhanh, hắn đã không còn cười được nữa, mà chỉ thấy cay đắng.

Một kích này của Nam Minh thực sự quá tàn nhẫn!

Không còn chiến hạm bảo hộ, Thương Châu liền coi như phơi trần ở trước mặt Nam Minh, lúc nào cũng có khả năng chịu công kích của kẻ địch. Địa thế Thương Châu nhỏ hẹp, không có khoảng cách để kéo giãn ra, còn chết dở hơn nữa chính là thánh điện tuyệt đối sẽ không đồng ý để bọn họ rút lui khỏi Thương Châu. Biện pháp duy nhất trước mắt của bọn họ chính là cố thủ cầu viện.

Bọn họ đã mất thế chủ động chiến lược.

Ứng đối kế tiếp của đối phương, Khắc Lợi Phu thậm chí có thể đoán ra đại khái, vây điểm đánh viện binh. Nhưng cho dù hắn biết rõ là thế, hắn cũng không có biện pháp nào, cái này là dương mưu. Bọn họ bên

trong cảnh nội địch, tuyến tiếp viện kéo dài, vô luận là tiếp tế tiếp viện, hay là trợ giúp, đều phải trả giá thật lớn. Toàn dân đối phương đều là binh, chiếm hết tiện lợi.

Biện pháp tốt nhất trước mắt là chủ động rút khỏi Thương Châu, lần nữa thu hẹp không gian chiến lược. Thế nhưng hắn biết rõ, Thánh Điện tuyệt đối sẽ không đồng ý, mục tiêu Nam chinh chân chính lần này chính là Thương Châu!

Tình cảnh bọn họ bắt đầu trở nên gian nan, Khắc Lợi Phu trăm triệu lần không thể ngờ, bọn họ đoạt được Thương Châu, tình cảnh lại càng ngày càng gian nan.

Đột nhiên, Khắc Lợi Phu có chút hoài nghi, buông bỏ Thương Châu không phải là mưu mô của người cầm đầu của đối phương? Đáy lòng hắn dâng lên một cổ hàn ý, nếu quả thật là như vậy...

Trong lúc nhất thời, vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn, dường như hắn nhìn thấy vô số sát cơ, nhưng mà không nắm được yếu lĩnh.

Khắc Lợi Phu đối với vị chủ soái Nam Minh chưa bao giờ gặp gỡ kia, không tự chủ dâng ra một niềm kính ý. Nếu không phải hạm đội bị tập kích, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới chuyện Thương Châu được chủ động buông bỏ, ngay cả Câu Thành Văn Đao đại nhân cũng bị lừa, thực sự là lợi hại.

Chiến cuộc trong bất tri bất giác, liền trở nên nắm đúng tiết tấu của đối phương. Khắc Lợi Phu nghĩ minh bạch, dù cho hạm đội không bị tập kích, tình cảnh bọn họ không tệ như thế, nhưng mà chiến cuộc vẫn sẽ từ từ rơi vào tiết tấu của đối phương.

Có can đảm buông bot Thương Châu, thực sự là sự quả quyết khiến người ta tán thán. Từ lúc trận chiến này bắt đầu, đối phương đã nắm được sự chủ động về chiến lược.

Thực sự là cái tên gia hỏa đáng sợ!

Khắc Lợi Phu than thở một tiếng, hắn thậm chí hi vọng mình không nghĩ đúng. Ngoại trừ những bố cục có thể thấy được kia, đối phương nhất định còn có hậu chiêu, chỉ là bây giờ hắn vẫn chưa nghĩ ra ý đồ của đối phương.

Trầm mặc hồi lâu, Câu Thành Văn Đao vô cùng gian nan mà phun ra ba chữ: "Cầu viện đi."

"Vâng!" trong lòng Khắc Lợi Phu rùng mình: "Thuộc hạ lập tức gửi tin cầu viện tới Thánh Điện cầu!"

"Không!" Thanh âm Câu Thành Văn Đao giống từ trong kẽ răng đẩy ra, lạnh thấu xương tủy: "Ngoại trừ Thánh Điện, còn có Mạc Tâm và Thu Húc Hoa, nói cho bọn họ, lấy tốc độ cao nhất chạy tới Thương Châu!"

Khắc Lợi Phu ngẩn ra, ngay lập tức nghĩ rõ thứ gì đó, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

"Bọn họ có thể giúp chúng ta phân tán sự chú ý của Nam Minh, chúng ta chỉ có một nhiệm vụ, trước lúc Mạc Tâm và Thu Húc Hoa bị tiêu hao hết, tìm ra thông đạo! Tìm được, chúng ta thắng! Tìm không được, mọi người cùng chết!"

Thanh âm Câu Thành Văn Đao giống như gió trong trời đông giá rét, khiến người ta rét lạnh rùng cả mình.

Trong bóng đêm, Lam Phong Thành là một mảnh hỗn loạn, nơi Thương hội Tây Bộ đóng quân, hỏa quang tận trời. Liệt diễm hừng hực thiêu đốt rọi sáng bầu trời, dù cho nhìn từ xa cũng có thể cảm thụ được thế lửa hung mãnh.

"Thổ phỉ tới rồi!"

"Quang Minh kỵ sĩ đại nhân bị giết rồi!"

Tiếng thét chói tai liên miên bên tai, tiếng kinh hô trong bóng đêm lấy tốc độ kinh người lan tràn, các công trường ầm ầm vỡ tổ. Lam Phong Thành bây giờ là cái công trường thật lớn, vì trùng tu Lam Phong Thành, Thương hội Tây Bộ cơ hồ tập hợp tất cả thương hội có uy tín danh dự tại Tây Bộ.

Ngay cả Thương hội Tây Bộ cũng chống không lại, thế thì thương hội nào còn mong muốn tìm được chút mỡ màu gì?

Đêm tối và hỏa quang, bắt nỗi sợ hãi ở sâu trong đáy lòng người hóa thành bản năng, khiến bọn họ điên cuồng chạy trốn.

Ở thương khố của thương hội Tây Bộ, trong viện ánh lửa tận trời, đoàn người đang không ngừng dỡ xuống các loại có thể thiêu đốt được, ném hết vào trong đống lửa.

"Cẩn thận đừng để cháy thương khố đấy!"

"Lửa không đủ lớn a! Lại thêm một chút!"

"Còn cái gì đốt được, ném vào mau!"

Bên trong thương khố, Đường thiếu niên nghe mọi người trong viện thét to, nhìn thương khố trước mắt chồng chất như núi thì trợn mắt há mồm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 866: Cu-Li

Vì xây dựng lại Lam Phong thành, Tây Bộ thương hội đã chuẩn bị lượng lớn vật tư. Xây dựng lại một tòa thành thị, hơn nữa còn phải to lớn hơn Lam Phong thành trước đây, số lượng vật tư phải cần là rất lớn, không ngờ là lúc này tiện nghi cho Đường Thiên.

Hai mắt Đường Thiên phóng ra lục quang, tựa như con sói cực kỳ đói, nhìn chòng chọc vào đống vật tư chồng chất như núi ở trước mặt.

"Chúng ta không có nhiều thời gian." Tư Mã Tiếu nhắc nhở.

Trong những người này, người duy nhất còn giữ được bình tĩnh trước tài phú kinh người như thế, cũng chỉ có Thiên Hạt vương. Lần trước Đường Thiên dời sạch thương khố, hao tròn một đêm, vật tư trong cái thương khố kia so với trước mắt thì quả thực có thể không kể tới. Tây Bộ thương hội vận tải lượng lớn tài liệu vật tư như thế đến nơi này, không biết tốn hao bao nhiêu nhân lực vật lực, muốn dời sạch chúng nó, không thể nghi ngờ gì nữa đó là một công trình đồ sộ.

Hắn có chút lo lắng Đường Thiên bởi vì chút tài phú này mà làm lỡ thời gian.

Số lượng thực sự quá kinh người, không có bao nhiêu người có thể đứng trước tài phú kinh người như thế mà giữ được sự bình tĩnh. Chỉ riêng Huyết Lệ bảo thạch đã có bảy rương, giá trị của nó đã vượt xa thương khố bọn họ cướp sạch lúc trước. Tài liệu giàu có Thánh tinh, chồng chất như từng ngọn núi nhỏ khiến người hoa mắt mê ly.

Đám Đường Thiên không biết là người Thánh Vực tuy rằng không chiết xuất ra được Thánh tinh, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì về Thánh Tinh. Tài liệu giàu Thánh tinh thường thường biểu hiện nó có tính năng cực kỳ xuất sắc, loại tài liệu này đa số đều là tài liệu cao giai. Mà tại khu vực hạch tâm của thành thị, bộ khung chiến hạm và một vài bộ phận then chốt, tài liệu cao giai được vận dụng rất nhiều.

Tây Bộ thương hội cần phải xây dựng một cái Lam Phong thành to lớn hơn, cần phải dùng càng nhiều tài liệu cao giai.

Tư Mã Tiếu hiểu rõ giá trị của Thánh tinh, lượng thánh tinh ẩn chứa trong nhiều tài liệu cao giai như vậy, khiến người người điên cuồng vì nó. Thế nhưng dựa theo kế hoạch tiếp theo, thời gian dành cho bọn họ không nhiều.

Một bước kế tiếp này lại cực kỳ then chốt, nếu như bỏ lỡ, muốn lại có được cơ hội tuyệt hảo như thế, gần như không xảy ra.

Kiềm chế a, nhất định phải kiềm chế a, Tư Mã Tiếu lẳng lặng niệm trong lòng. Trong mắt hắn, tài phú trước mắt tất nhiên khiến người người điên cuồng, thế nhưng giành chủ động về chiến lược càng đáng quý trọng hơn. Thần thiếu niên sáng tạo nhiều kỳ tích như vậy, nhất định có thể biết được rõ nặng nhẹ.

Hai mắt trôi nổi lục quang, Đường Thiên ngơ ngác nhìn tài liệu cao giai trong thương khố dao động khiến người ta hoa mắt, hắn như một bức tượng.

Đường Thiên chưa từng nghĩ là sẽ buông tha những tài liệu này. Tuy rằng Đường Thiên đôi khi tỏ ra đại gia, thế nhưng buông tha nhiều tài phú như vậy, tuyệt đối không phải phong cách của hắn. Hắn đương nhiên biết rõ kế hoạch tiếp theo quan trọng tới mức nào, nhưng mà hắn còn hiểu hơn một điều một khi kế hoạch kế tiếp khởi động, bọn họ không thể nào trở lại Lam Phong thành.

Là trò đùa gì đây!

Tài phú không thể bỏ, thời gian quá gấp gáp, Đường Thiên giống như rơi vào tuyệt cảnh, lúc này, chỉ số thông minh ít tới đáng thương của hắn đang điên cuồng vận chuyển.

Tại lúc Tư Mã Tiếu nhịn không được chuẩn bị khuyên thì Đường Thiên bỗng vỗ đầu một cái, hai mắt tỏa ánh sáng: "Ta có biện pháp rồi!"

Tại Tam Hồn thành, Đường Thiên đột nhiên xuất hiện khiến Tỳ Ba lập tức trở nên khẩn trương, nàng cho rằng lại xảy ra chuyện gì. Nhưng mà khiến nàng không ngờ Đường Thiên chỉ cần có thẻ Hồn tướng.

Thẻ Hồn tướng hả?

Tỳ Ba rất bất ngờ.

Thực lực Đại Hùng tọa bây giờ đã hơn xưa, lấy Thánh giả đại biểu cho đỉnh cao chiến lực còn võ giả tu luyện linh năng lượng thể thì vững vàng được coi là lực lượng trung kiên của Đại Hùng tọa. Nhu cầu về thẻ Hồn tướng giảm đột ngột xuống nhiều lần, trong thương khố chồng chất lượng lớn thẻ Hồn tướng.

Càng làm cho Tỳ Ba bất ngờ chính là Đường Thiên vậy mà lại chọn lựa loại thẻ Hồn tướng cấp thấp nhất, thẻ hồn tướng thanh đồng.

Đã rất lâu không tới 07 binh doanh, vẫn còn vẻ tang thương năm tháng xen lẫn hoang vu.

Hồn Điện vẫn như trước, cửa thanh đồng thô kệch phong cách cổ xưa, đứng sừng sững yên lặng.

Đường Thiên nghĩ đến Đường Nhất, nghĩ đến Đường Sửu, khóe miệng tự dưng nở nụ cười. Thời gian khẩn cấp, hắn không có thời gian cảm khái hoài niệm, động tác rất nhanh, lấy thẻ hồn tướng thanh đồng ở trên Hồn Điện.

Đúng vậy, ý hắn chính là nhằm vào Hồn tướng.

Thẻ hồn tướng thanh đồng đẳng cấp rất thấp, cửa thanh đồng của Hồn Điện chợt lóe en quang mang, một gã Hồn tướng liền xuất hiện đứng trước Đường Thiên.

Do là thẻ hồn tướng thanh đồng, Hồn Điện chuyển hóa thành là Hồn tướng cấp thấp nhất. Khí tức của nó rất yếu, bộ mặt chỉ có vụ khí lượn lờ, không có thực thể, cũng may tứ chi tương đối ngưng thực.

Đường Thiên thử chỉ huy tên Hồn tướng này một cái, động tác của nó tương đối đơn giản, phản ứng chậm chạp, chỉ có thể tiếp thu một vài mệnh lệnh tương đối đơn giản.

Đường Thiên lại thử bảo nó vận chuyển đồ vật, phát hiện sức lực của nó còn là không tệ, tức thì rất là thỏa mãn.

Ngoại trừ tạo ra một nhóm Hồn tướng thanh đồng, Đường Thiên còn kéo Nha Nha lại đây.

Luôn luôn đột đột(đào đào), Nha Nha nhìn thấy Đường Thiên thì mừng rỡ vô cùng, chi chi nha nha không ngớt, trái lại khiến Đường Thiên tâm sinh hổ thẹn, hình như đã bỏ quên tiểu gia hỏa này quá lâu. Khi Đường Thiên nói sự tình cho Nha Nha một lần, Nha Nha vỗ ngực bang bang rung động, sau đó lôi đại quân cơ quan thú của nó ra.

Vì vậy, khi Đường Thiên mang theo trùng trùng điệp điệp cơ quan thú và Hồn tướng trở lại thương khố của Tây Bộ thương hội thì mọi người đều trợn tròn mắt.

Nhiều người lực lượng lớn!

Chỉ tốn ba giờ đồng hồ, bọn họ liền bốc sạch sẽ toàn bộ thương khố.

Nhìn thấy thương khố sạch sẽ đến ngay cả trang giấy không chừa, tựa như nạn châu chấu tràn qua, đoàn người không khỏi run rẩy một cái, đại nhân quá dữ dằn.

Tư Mã Tiếu trợn mắt há mồm.

Một lát sau, hắn đột nhiên ý thức được những Hồn tướng này xuất hiện sản sinh ra ảnh hưởng cực kỳ sâu xa đối với hai thế giới. Lúc trước, tuy rằng Đường Thiên nắm giữ tinh môn liên thông hai thế giới, nhưng mà năng lực vận tải của hắn là cực kỳ hữu hạn, tựa như một ống truyền máu nhỏ lẻ, vận chuyển vật tư phi thường hữu hạn. Bây giờ những Hồn tướng này xuất hiện, có nghĩa cái ống truyền máu này lớn mạnh hơn gấp trăm nghìn lần, vật tư có thể vận chuyển qua lại giữa hai cái thế giới trở nên cực kỳ kinh người. [Chương này được dịch tại diễn đàn BNS]

Lượng lớn vật tư từ tân thế giới tràn mạnh vào cải biến sâu sắc hai cái thế giới hoàn toàn bất đồng Thiên lộ và Thánh Vực.

Cái này cũng có nghĩa, hai thế giới bắt đầu chân chính dung hợp.

Trong viện, lửa cháy chiếu sáng bầu trời, cũng chiếu sáng vẻ mặt tràn đầy chấn động của Tư Mã Tiếu. Nhìn thương khố trống huếch trống hoác, nhìn mọi người trợn mắt há mồm, bỗng nhiên hắn nở nụ cười. Đại khái ngay cả bản thân Đường Thiên cũng không ý thức được, tại cái đêm ánh lửa tận trời này, một thời đại hoàn toàn mới đã lặng lẽ không một tiếng động được mở ra.

Quang Minh châu đại khái không thể ngờ, mục tiêu bọn họ mấy đời phấn đấu trong buổi tối này, tại thời khắc này, trong tay một vị thiếu niên lặng lẽ mở ra.

Tư Mã Tiếu bỗng nhiên cảm thấy mình rất may mắn, có thể tận mắt nhìn thấy một thời khắc lịch sử như thế.

"Chuẩn bị xuất phát!"

Thanh âm Đường Thiên cắt đứt tâm tư Tư Mã Tiếu, hắn không khỏi lướt nhìn Đường Thiên. Cái thằng gia hỏa này ánh mắt trong suốt, nào có thấy được tới được chút điểm xanh nhạt tham lam như sói đói lúc trước?

Thực sự là cái đứa gia hỏa khiến người nhìn không thấu.

Tư Mã Tiếu đồng hành với Đường Thiên khá lâu, nhưng vẫn cảm thấy rất khó hiểu được gã thiếu niên nhìn qua khờ khạo ngây thơ này. Tham lam cũng vậy, lãnh tĩnh cũng vậy, đều là chân thực tự nhiên, thế nhưng chuyển hóa lại đột nhiên như thế.

Một cây đuốc ném vào trong thương khố trống không, thương khố tức thì hóa thành một biển lửa.

"Đi thôi." Đường Thiên bay lên trời.

Tư Mã Tiếu xách theo Tạp Nhĩ ánh mắt ngây dại, theo sát đằng sau.

----- oOo -----

Thu Húc Hoa nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, có chút xuất thần.

Chiến đấu kịch liệt, chiếu sáng năng lượng hải. Bạch Việt tựa như thuốc cao bôi trên da chó, nghĩ hết mọi biện pháp quấn chặt lấy. Song phương giao phong không biết bao nhiêu lần, hai bên đã rất quen thuộc. So với binh đoàn Thánh Tháp đã hiện vẻ già nua, Bạch Việt linh hoạt đa dạng khiến Thu Húc Hoa rất đau đầu.

Hắn cũng từng thử dùng các loại thủ đoạn trước đây đối phó Bạch Việt, dù bởi vậy gặp một vài tổn thất, hắn cũng nguyện ý. Nào biết được cái gia hỏa Bạch Việt này thực sự quá tặc quá trơn trượt, mỗi lần đều rỉa hết mồi trơ cái móc câu, mấy lần mắt thấy sắp đạt được, nhưng mỗi lần đều bị vào giờ phút cuối cùng để hắn chạy mất. Trình độ Bạch Việt cao siêu khiến Thu Húc Hoa trái lại có mấy phần tán thưởng, hắn thậm chí nghĩ đến chuyện sau này chiến thắng nhất định phải chiêu hàng Bạch Việt vào dưới trướng mình.

Cũng may tuy rằng Thu Húc Hoa không có biện pháp gì với Bạch Việt, Bạch Việt cũng không làm gì được Thu Húc Hoa, song phương vẫn duy trì một kiểu ăn ý quỷ dị.

Thế nhưng kiểu ăn ý quỷ dị này sau khi nhận được tin Câu Thành Văn Đao cầu viện liền bị phá vỡ.

Hiện thời Thu Húc Hoa không thể quên, khi mình thu được tin Câu Thành Văn Đao cầu viện thì bất ngờ lắm lắm. Hắn cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, trình độ Câu Thành Văn Đao như thế nào, hắn biết rõ. Năm hổ tướng phong cách khác nhau, nhưng trình độ đều sàn sàn như nhau.

Toàn bộ chiến hạm, cơ hồ toàn quân bị diệt.

Thất bại nặng nề như thế xuất hiện ở Câu Thành Văn Đao, không ai tin nổi.

Thế nhưng tin cầu viện là từ chính Câu Thành Văn Đao phát ra, hắn báo tiền căn hậu quả bị thất lợi, phi thường tỉ mỉ mà giải thích một lần. Sau khi xem xong, cái đầu Thu Húc Hoa ngây ra, một giờ sau, hắn mới phục hồi lại tinh thần.

Phục hồi lại tinh thần, hắn liền cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Lướt nhìn, chỉ là một đạo đại quân chiến hạm bị đắm, thế nhưng đối với cả chiến cuộc sinh ra ảnh hưởng có tính căn bản.

Câu Thành Văn Đao cũng chính là nhìn thấy bọn họ sắp từ từ mất đi sự chủ động về chiến lược, mới tự mình phát tin cầu viện Thu Húc Hoa.

Thu Húc Hoa không do dự, lập tức toàn lực xuất phát về phía Thương Châu, nhưng khối thuốc cao bôi trên da chó Bạch Việt này điên cuồng mà nhào lên, không ngừng dây dưa, tốc độ của hạm đội lập tức bị kéo xuống.

Thu Húc Hoa hiểu rất rõ, nếu tiếp tục như thế, tình huống sẽ trở nên càng ngày càng tệ đi.

"Ta cần có người đoạn hậu." Thu Húc Hoa trầm giọng nói, ánh mắt hắn đảo qua các chư tướng.

Hắn không điểm tướng, nhiệm vụ này hắn phải chết, cơ hồ không có cơ hội sống sót. Thế nhưng hắn không có lựa chọn nào khác, nếu như không thể thoát khỏi Bạch Việt giữ chân, bọn họ căn bản không kịp trợ giúp Thương Châu. Thời gian kéo dài càng lâu, bọn họ sẽ càng bị động.

Tráng sĩ đoạn cổ tay, không có lựa chọn nào khác.

"Thuộc hạ nguyện đi!" Một gã nam tử khỏe mạnh, bước ra khỏi đám người.

Ngụy Nguyệt, cánh tay trái bờ vai phải của Thu Húc Hoa, thần tình hắn kiên định.

Thu Húc Hoa ngưng mắt nhìn Ngụy Nguyệt một lúc lâu, trong lòng bi thương, trước lúc xuất chinh, ai có thể nghĩ đến một trận chiến này vậy mà lại thảm liệt như thế. Ba tướng dưới trướng hắn, Phong Vân Mạn đã hi sinh, bây giờ lại thêm Ngụy Nguyệt, tam đại tướng chỉ còn lại có Tử Xa Gia Tĩnh.

Ngụy Nguyệt suất bộ lao ra, đại bộ đội mượn cơ hội thoát khỏi trói buộc, lấy tốc độ cao nhất thoát đi.

Nghe tiếng nổ mạnh vang vọng ở xa phía sau, nhìn thân ảnh mạn thuyền từ từ biến mất qua cửa sổ, Thu Húc Hoa cũng không nhịn được nữa, nước mắt vô thanh mà chảy.

Hắn không rõ, vì sao chiến cuộc vậy mà lại bất tri bất giác đã trở nên tệ như thế.

Tạ Vũ An phi thường bận rộn, nhưng trường chiến đấu kế tiếp lại khiến hắn có chút kích động và mong đợi.

Đảm nhiệm chức đại sứ trưng binh một thời gian, thành quả nổi bật, nhưng mà cuộc sống rời xa khói thuốc sung khiến hắn không quen. May mắn chính là Binh tuyệt đối sẽ không lưu một gã võ tướng xuất sắc như thế ở hậu phương mà chẳng quan tâm.

Khi bổ sung xong nguồn lính, Tạ Vũ An tiếp một nhiệm vụ bí mật, hắn lặng lẽ ly khai Nam Minh.

Hắn chỉ có một nhiệm vụ, đó chính là xạ kích Mạc Tâm.

Dùng tất cả biện pháp, xạ kích Mạc Tâm, làm bước chân trở về của Mạc Tâm sa lầy.

Ngay từ đầu, Tạ Vũ An đối với nhiệm vụ này có chút nghi hoặc, nhưng mà hắn không hỏi nhiều, mà nghiêm túc chấp hành. Đến tận ngày hôm qua, tin tức hạm đội của Câu Thành Văn Đao bị hủy diệt truyền đến, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế.

Hắn bội phục Binh đại nhân sát đất, hoàn toàn không nghĩ ra đại nhân làm như thế nào.

Hiện tại, là lúc khảo nghiệm hắn.

Hắn tràn đầy ý chí chiến đấu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 867: Hàng Rào Của Tạ Vũ An

Lần trước Tạ Vũ An làm đại sứ trưng binh gì gì đó, tuy rằng không cự tuyệt nhưng mà trong lòng vẫn có oán niệm. Tính cách hắn nội liễm thích yên tĩnh, chuyện đứng giữa sân khấu như vậy chẳng có chút vui thích nào. Nhưng thân là quân nhân phải phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện khiến hắn nỗ lực làm cho bằng tốt.

Bất tri bất giác, hắn đã đạt đến cao độ trước đây vô pháp tưởng tượng.

Bây giờ hắn đã là võ tướng trứ danh nhất Nam Vực, tại Nam Vực, rất nhiều người không biết thống soái tối cao của Nam Minh là ai nhưng không một ai không biết Tạ Vũ An.

Công thành danh toại không làm cho hắn mất đi bản ngã, trận chiến quyết tử kinh tâm hồn phách tại cứ điểm Vệ Hải kia lưu lại dấu ấn vô pháp xóa nhòa trong lòng hắn. Sinh và tử, thảm liệt như thế, tàn khốc như thế. Hắn sống sót, nhưng nhiều đồng bạn mãi mãi cách xa, đó là tổn thất nặng nề nhất kể từ khi Binh đoàn Vũ Yến thành lập tới nay.

Hắn trầm mặc, tiêu hóa, nỗ lực.

Cho dù hắn cũng không quá thích công tác trưng binh, hắn vẫn dốc hết toàn lực, dấu chân hắn trải khắp mỗi một điểm trưng binh. Thực tế và cách kiệm lời cũng không khiến danh vọng hắn thấp đi, trái lại khiến hắn được ủng hộ hơn.

Mỗi châu Nam Vực đối với vị danh tướng thực tế chất phác này, không khỏi nói lời tán thưởng, kính trọng.

Nhiệm vụ lần này của Tạ Vũ An cũng bởi vậy mà được lợi rất nhiều.

Làm thế nào để sa lầy bước chân Mạc Tâm trở về cứu viện là vấn đề mà Tạ Vũ An vẫn luôn suy nghĩ từ khi tiếp nhận nhiệm vụ. Binh đoàn Vũ Yến tuy rằng bổ sung đầy đủ, tố chất tân binh mới tuyển chọn cũng phi thường cao, nhưng muốn hình thành sức chiến đấu thì còn cần thời gian.

Không thể dựa vào Binh đoàn Vũ Yến, vậy làm thế nào mới hoàn thành nhiệm vụ?

Tạ Vũ An nghĩ đến một biện pháp cực kỳ lớn mật.

Mạc Tâm nhìn chăm chú vào chiến trường vừa mới kết thúc, trong lòng có phần lo lắng.

Kể từ ngày bắt đầu phản hồi, đây đã là trận chiến đấu thứ tư. Cường độ chiến đấu không cao, ý chí chiến đấu của đối phương như giấy chẳng chút ngoan cường, chỉ là mượn nhờ sức phòng ngự của công sự để chống lại. Tuyệt đại bộ phận thời gian chiến đấu đều dùng vào việc phá vỡ sự phòng ngự của công sự. Khi sức phòng ngự ầm ầm đổ nát, binh đoàn đối phương lập tức tan rã, hiển nhiên chỉ là một đám ô hợp.

Thế nhưng, không ngừng tao ngộ đám ô hợp, ykhiến cho Mạc Tâm cảnh giác.

Nhiệm vụ lúc đầu của hắn là thu hút sự chú ý của Nam Vực, tránh cho lực lượng của Nam Vực tụ về phía Nam Minh. Nhiệm vụ của hắn hoàn thành tương đối thành công, một đường đánh đâu thắng đó, không ai có thể kháng cự, trực tiếp thâm nhập đến giải đất tim gan của Nam Vực, khiến cho Nam Vực cực kỳ bất an, toàn bộ sự chú ý của Nam Vực đều bị hắn thu hút.

Khi hắn nhận được tin Câu Thành Văn Đao cầu viện, ưu thế vốn có, biến thành hoàn cảnh rất xấu.

Thâm nhập đến khu vực trung bộ Nam Vực, đường trở lại bỗng dài dằng dặc. Thế nhưng, hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể hạ lệnh triệt thoái với tốc độ cao nhất.

Hắn suy đoán Nam Minh nhất định cản trở bọn họ trợ giúp Câu Thành Văn Đao, cho nên khi bị quấy rối, hắn cũng không giật mình. Nhưng mà trong thời gian ngắn ngủi, liên tục gặp bốn trận chiến đấu, hơn nữa hình thức chiến đấu đều không khác nhau, khiến hắn có chút bất an.

Trên đường bọn họ phải đi qua có rất nhiều công sự phòng ngự. Mỗi một cái công sự phòng ngự đều trở thành một điểm xạ kích.

Đẳng cấp phòng ngự của công sự không cao, nhìn qua có chút làm cẩu thả, hiển nhiên là do đối phương làm trong thời gian ngắn. Nhưng mà, sự vững chắc của những công sự phòng ngự này lại đáng giá tin cậy hơn nhiều so với vẻ thê thảm bên ngoài của chúng nó.

Đại quân của Mạc Tâm không thể không tiêu tốn thời gian phá nó.

Trình độ của binh đoàn đóng quân ở bên trong công sự phòng ngự là khá bình thường, hơn nữa công sự khác nhau với binh đoàn khác nhau, Mạc Tâm phán đoán hắn phải là binh đoàn địa phương ở châu phụ cận. Nhiệm vụ của những binh đoàn này chỉ là mượn nhờ sức phòng ngự của công sự để phòng thủ, một khi công sự phòng ngự bị phá hỏng, bọn họ căn bản sẽ không có bất cứ sự chống lại nào liền bỏ trốn mất dạng. Bọn họ thậm chí nắm chắc đại quân của Mạc Tâm không lãng phí thời gian truy kích nên nghênh ngang rút lui, cứ như đi ngắm cảnh.[Mời bạn hữu tham gia dịch với BNS. Hãy lưu lại một thời.]

Một cái công sự có thể ngẫu nhiên, bốn cái liên tiếp khẳng định không phải ngẫu nhiên.

Hơn nữa, loại công sự làm ẩu lại có lực phòng ngự vững chắc này khiến Mạc Tâm nghĩ đến một người, Tạ Vũ An.

Tạ Vũ An tại cứ điểm Vệ Hải đã chứng minh hắn am hiểu xây dựng công sự phòng ngự cỡ nào, tại phương diện thiết kế công sự phòng ngự, hắn đạt tiêu chuẩn cao cấp nhất.

Khi gặp phải cái công sự phòng ngự thứ tám, Mạc Tâm triệt để minh bạch ý đồ của Tạ Vũ An.

Tạ Vũ An muốn dùng biện pháp hàng rào tre, dùng từng cái công sự phòng ngự cộng thêm binh đoàn địa phương ở mỗi châu phụ cận để làm chậm bước tiến của bọn họ. Những công sự phòng ngự này vô pháp ngăn cản bọn họ triệt thoái, nhưng mà lại khiến bọn họ tiêu hao rất nhiều thời gian.

Không sai, chính là thời gian.

Tạ Vũ An cơ hồ phát huy ưu thế bản thân đến cực hạn, chất lượng binh đoàn không đủ liền dùng cả đống binh đoàn chất chồng, thực lực binh đoàn không đủ thì sử dụng một đống công nhân chồng chất.

Thực sự là gã gia hỏa lợi hại!

Mạc Tâm không thể không thừa nhận, Tạ Vũ An đúng là danh tướng. Cái kế hoạch này nhìn như đơn giản, lại cần phải tướng lĩnh có danh vọng khiến người tin phục và năng lực tổ chức cường đại, toàn bộ kế hoạch liên quan đến quá nhiều châu quá nhiều binh đoàn.

Muốn được nhiều binh đoàn địa phương các châu tín nhiệm như vậy là một chuyện phi thường không dễ dàng, mà Tạ Vũ An làm được rồi. Bằng vào một điểm này, Tạ Vũ An đã là rất giỏi.

Bội phục Tạ Vũ An, Mạc Tâm trở nên đau đầu.

Loại biện pháp đơn giản thô bạo, chồng chất số lượng này, vậy mà Mạc Tâm phát hiện mình lại không có biện pháp gì cả.

Tận đến khi gặp phải cái công sự phòng ngự thứ mười lăm, đại quân của Mạc Tâm bỗng nhiên chuyển ngoặt phương hướng, thay đổi phương

hướng hành quân. Mạc Tâm quyết định đổi một đường khác, tuy rằng phải đi vòng một chút nhưng mà nghĩ đến công sự phòng ngự dày đặc chi chít khiến người ta tuyệt vọng kia, đi vòng còn tiết kiệm thời gian hơn.

Thế nhưng, khi công sự phòng ngự quen thuộc kia lại lần nữa hiện ra trước tầm mắt Mạc Tâm, Mạc Tâm tựa như bị tia chớp bổ trúng, toàn thân ngây ra như phỗng.

Vì sao nơi đây cũng có...

Sau khi lấy lại tinh thần, Mạc Tâm không tin nổi mà mệnh lệnh đại quân tiếp tục hành quân. Khi liên tục gặp bốn cái công sự phòng ngự giống nhau như đúc, hắn triệt để tuyệt vọng.

Con đường này cũng bị dựng hàng rào!

Mạc Tâm đại khái không thể ngờ nổi, Tạ Vũ An điên cuồng cỡ nào.

Sau khi Tạ Vũ An nghĩ rõ sách lược, liền đánh dấu toàn bộ con đường mà Mạc Tâm có khả năng thông tới Thương Châu. Hắn tự mình đi tới mỗi châu khuyên bảo, tổ chức binh đoàn địa phương tu sửa xây dựng công sự.

Danh vọng của Tạ Vũ An phát huy tác dụng cực kỳ then chốt. Nếu như bảo những binh đoàn địa phương này đi liều mạng, bọn họ khẳng định không nguyện ý, nhưng chỉ xây dựng công sự, dùng công sự để phòng thủ, một khi công sự phòng ngự bị công phá, bọn họ có thể tự do triệt thoái, những binh đoàn địa phương này phi thường cam tâm tình nguyện.

Sự giàu có và đông đúc của Nam Vực lúc này cũng thể hiện lên vô cùng rõ rệt, kế hoạch vô cùng điên cuồng của Tạ Vũ An được mỗi châu cực kỳ ủng hộ.

Loại công sự phòng ngự như vậy đáng giá bao nhiêu tiền?

Mỗi châu ? Nam Vực thống hận Quang Minh Châu từ nội tâm, bảo bọn họ trực tiếp ra tiền tuyến thì bọn họ không có cái dũng khí đó, thế nhưng chỉ cần tốn chút tiền là có thể khiến Quang Minh Châu kinh ngạc, vậy thì còn do dự cái gì?

Có vài châu thậm chí so với số lượng công sự phòng ngự mà Tạ Vũ An đề ra, tăng hẳn gấp đôi. Dư thừa nhân lực vật lực, làm cho cả kế hoạch cấp tốc triển khai.

Tuyến đường vốnkhông một vật lập tức phủ đầy công sự phòng ngự dày đặc chi chít, trở thành một tuyến phong cảnh cực kỳ quỷ dị.

Mạc Tâm càng không biết, khi hắn bắt đầu triệt thoái, liên tục công phá vài cái công sự phòng ngự thì toàn bộ Nam Vực sôi trào. Nguyên bản mọi người còn nửa tin nửa ngờ với kế hoạch của Tạ Vũ An, Mạc Tâm sẽ triệt thoái? Nhìn không ra chút manh mối nào a. Chỉ là xuất phát từ sự tín nhiệm cùng kính trọng Tạ Vũ An, bọn họ vẫn hoàn thành công trình.

Cho tới bây giờ, suy đoán của Tạ Vũ An đã được chứng thực, nhiệt tình của mọi người thoáng cái bị đốt cháy bùng bùng.

Có vài châu thậm chí đánh cuộc, Mạc Tâm sẽ đi ngang qua cửa nhà ai. Mà những châu bị Mạc Tâm phá hủy công sự kia càng dào dạt đắc ý, cảm thấy phi thường quang vinh. Những châu Mạc Tâm còn chưa có quang lâm kia nhân cơ hội xây dựng thêm công sự, như thể muốn lấp kín tuyến đường.

Lòng nhiệt tình của mỗi châu Nam Vực làm Mạc Tâm lập tức cảm nhận sâu sắc.

Ý chí chống lại của binh đoàn địa phương trở nên càng thêm ngoan cường, dù cho công sự bị phá hủy, những binh đoàn địa phương này lúc trước sẽ giải tán lập tức, bây giờ vậy mà lại chạy đến xa xa thủ, nhìn xem có có lợi ích gì có thể chiếm hay không.[Chương truyện được dịch tại diễn đàn Bạch Ngọc sách]

Mạc Tâm không thể không bố trí một ít nhân thủ, nhìn chằm chằm những gia hỏa này, tốc độ hành quân trở nên càng thong thả.

Dọc tuyến đường dày đặc chi chít công sự phòng ngự khiến Mạc Tâm triệt để tuyệt vọng. Muốn thông qua tuyến đường để trở về đã không thể xảy ra, một chiêu này của Tạ Vũ An, thực sự khó giải. Thời gian khẩn cấp như thế, với tốc độ như vậy, tới sang năm chưa đến Thương Châu.

Đặt tại trước mặt Mạc Tâm, chỉ có một biện pháp, đi theo tuyến đường hàng hải.

Năng lượng hải rộng lớn, vô biên vô hạn, ngoại trừ những đường hàng hải đã khai mở ra kia, còn có rất nhiều khu vực không có ai giao thiệp. Nhưng mà những khu vực xa lạ này tràn ngập nguy hiểm chưa biết.

Khai mở mỗi một con đường hàng hải, đều là dùng máu của vô số tiền bối để đổi lấy. Hiện tại hiếm khi xuất hiện con đường hàng hải mới, chính là bởi vì khai mở tân đường hàng hải trả giá quá cao.

Mà từ chỗ Mạc Tâm đến vị trí Thương Châu là hải vực xa xôi, cơ hồ phải đi qua nửa cái Nam Vực, khiến người tuyệt vọng!

Thế nhưng, Mạc Tâm biết rõ mình không có lựa chọn nào khác.

Đi đường hàng hải, binh đoàn của hắn bình yên vô sự, nhưng mà chờ bọn hắn chạy tới, đồ ăn thiu hết rồi. Không đi đường hàng hải, đại quân sẽ đối mặt vô số nguy hiểm không biết, nhưng mà có khả năng có cơ hội cứu viện.

Mạc Tâm tự giễu mà cười cười, đến lúc này, còn cần gì phải yêu thương bản thân?

Ánh mắt hắn trở nên trong suốt.

Đại quân của Mạc Tâm chuyển lệch khỏi tuyến đường an toàn, biến mất tại trong bóng tối vô biên.

Khi Tạ Vũ An thu được tin tức này, cũng không khỏi sinh ra một tia kính ý đối với Mạc Tâm. Trong tình cảnh như vậy, mà lựa chọn như vậy, cần phải có dũng khí và ý thức trách nhiệm cực lớn. Dùng tính mạng bản thân đê đánh cuộc đổi lấy cơ hội cải biến chiến cuộc, tướng lĩnh như vậy khiến người tôn kính a.

Tự mình bức Mạc Tâm đến hoàn cảnh như thế, mỗi châu Nam Vực không khỏi hoan hô cổ vũ, trong con mắt bọnh ọ, Mạc Tâm chết chắc rồi.

Tạ Vũ An cũng không biết cái này tính là mình đã hoàn thành nhiệm vụ, hay là chưa hoàn thành nhiệm vụ.[Mời ace tham gia đợt thiện nguyện Chiềng Ve ngày 28/6/2015 http://bachngocsach.com/forum/threads/9842/.]

Nhưng hắn đã dốc hết khả năng, tất cả những gì có thể làm được hắn đã làm. Nếu thủ hạ Binh đoàn Vũ Yến hoàn chỉnh không tổn hao gì, hắn nhất định sẽ thừa cơ theo đuôi đối phương, tìm kiếm cơ hội. Bây giờ, Binh đoàn Vũ Yến không đủ để hoàn thành nhiệm vụ chiến đấu yêu cầu cao độ như thế.

Thế thì, chỉ có thể giao cho ông trời rồi.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nên làm đều đã làm rồi.

Tạ Vũ An ổn định tâm tình, hắn không quá mừng, cũng không quá uể oải. Đối phương cũng không phải là loại xoàng, trái lại, còn là danh tướng có số má thiên hạ, cũng có tôn nghiêm và dũng khí thuộc về đối phương.

Nhưng, hắn thấy được ánh rạng đông của thắng lợi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 868: Ám Sát

Vẻ mặt Lan Tư mãn ý, bây giờ chính là lúc đường làm quan của hắn rộng mở. Charles điện hạ ưu ái, giúp giá trị bản thân hắn nước lên thì thuyền lên. Một điểm này, theo số lượng "Lễ vật" mà Tây Bộ thương hội đưa tới liền có thể nhìn ra được.

Trung tướng Áo Lợi Phất(Oliver) bị hạch tội, Lan Tư trở thành người có quyền lợi nhất ở Tây Bộ, Tây Bộ thương hội tự nhiên cần phải dốc sức nịnh bợ. Lan Tư không những không cấm cửa đối với Tây Bộ thương hội, trái lại càng thêm moi móc.

"Cuộc sống hiện tại thực sự là quá thoài mái rồi. Trước đây làm sao nghĩ đến, có một ngày chúng ta cũng có thể giàu đến chảy mỡ!" Nặc Mạn(Norman) cảm khái.

"Chính là có chút quá không thú vị." Lan Tư thanh âm lười biếng: "Không trận để đánh a!"

"Đánh trận làm gì, không cần đánh trận vẫn có tiền, bao nhiêu người nhìn thấy chúng ta chảy nước miếng a!" Nặc Mạn(Norman) không cho là đúng.

"Chiến trường mới là nơi dành cho võ tướng, Nặc Mạn(Norman)." Lan Tư nhắc nhở: "Ngươi phải có tiền đồ một chút."

"Chúng ta hiện tại như vậy, đã rất có tiền đồ rồi a!" Nặc Mạn(Norman) khuyên ngược lại Lan Tư: "Đừng cả ngày nghĩ tới chiến tranh, dù sao ngươi không được đi Thương Châu, chúng ta cứ làm xong

việc của mình đã. Charles điện hạ nhiệm vụ giao điều tra cho chúng ta, chúng ta không được làm hỏng."

Tinh thần Lan Tư hơi hơi phấn chấn một ít, hắn ngồi dậy: "Ta có suy đoán."

"Suy đoán?" Nặc Mạn(Norman) sửng sốt.

"Tỷ như Tội Vực." Lan Tư búng ngón tay.

Con mắt Nặc Mạn(Norman) đột nhiên nhíu lại: "Tội Vực!"

Hắn đương nhiên biết rõ Tội Vực. Nếu như nói trong lịch trình Quang Minh Châu thống nhất Tây Vực, có đoạn lịch sử gì rất không quang minh, đó đại khái cũng chỉ có Tội Vực rồi. Trên thực tế, nội bộ Quang Minh Châu đối với chế độ Tội Vực cũng là có lập trường bất đồng. Rất nhiều người cho rằng người thất bại cứ trực tiếp giết chết hết là xong việc, để tránh khỏi lưu lại hậu hoạn, chuyện bịt tai trộm chuông như Tội Vực vậy là hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng mà, vô luận đối với Tội Vực có lập trường gì, cao tầng Quang Minh Châu đều rất minh bạch, Tội Vực vĩnh viễn sẽ chỉ là địch nhân của bọn họ.

Là địch nhân không chết không thôi.

Cho nên nghe thấy Lan Tư nhắc tới Tội Vực, Nặc Mạn(Norman) mới sẽ khẩn trương như thế.

"Địa phương bọn họ xuất hiện sớm nhất là Bạch Dã Châu, ngươi có biết, nó cách nơi nhập khẩu Tội Vực rất gần." Biểu tình của Lan Tư cũng trở nên nghiêm túc.

So với đám giặc cỏ Kim Châu phỉ, Tội Vực có tính nguy hiểm lớn hơn rất nhiều.

Sắc mặt Nặc Mạn(Norman) trở nên khó coi nói: "Đáng chết! Binh đoàn đóng quân Tội môn đâu chứ?"

"Cái này là một tin tức tệ khác." Lan Tư cười gượng gạo: "Cho tới bây giờ, chúng ta không thu được bất cứ tin tức gì về bọn họ. Bạch Dã Châu huyên náo ầm ĩ như vậy, nhưng bọn họ cứ như ngủ gật rồi, ngươi không cảm thấy có điểm khác thường sao?"

Nặc Mạn(Norman) ngẩn ngơ, nửa ngày, cười khổ nói: "Thoạt nhìn chúng ta gặp đại phiền phức rồi."

Lan Tư nhún nhún vai: "Nói không sai chút nào."

"Vậy nên làm cái gì bây giờ?" Nặc Mạn(Norman) hỏi.

"Nên làm cái gì thì làm cái đó a." Lan Tư thản nhiên nói: "Bằng không Charles điện hạ vì sao tốt với chúng ta như vậy? Phỏng chừng hắn đã có suy đoán rồi. Nặc Mạn(Norman), thế giới này chẳng có chuyện vô duyên vô cớ ưu ái. Chúng ta giúp hắn giải quyết cái đại phiền phức này, bằng không, ngày lành của chúng ta cũng kết thúc rồi."

"Vận mệnh của pháo hôi thì chỉ có thể liều mạng sao?" Nét cười khổ trên mặt Nặc Mạn(Norman) càng đậm.

"Xưa nay đều như vậy." Vẻ mặt Lan Tư trấn định.

"Ngươi dường như rất nắm chắc?" Nặc Mạn(Norman) lườm Lan Tư một cái.

"Không không không, ta chỉ là tràn đầy lạc quan." Lan Tư cười ha ha: "Thả lỏng chút đi Nặc Mạn(Norman), nơi này là Quang Minh Châu, những gia hỏa Tội Vực tại đống rác lịch sử này đều sắp hư thối rồi thì có thể gây được sóng gió gì?"

"Hi vọng như thế." vẻ mặt Nặc Mạn(Norman) sầu khổ, cũng không bởi vì lời Lan Tư nói mà thoải mái hơn. Hắn vốn chỉ là muốn chiếm cái tiện nghi, nào biết được lại đụng phải khối xương cứng.

Bỗng nhiên, thủ hạ vội vã tiến đến bẩm báo: "Đại nhân! Tây Bộ thương hội bị tập kích! Phương hướng Lam Phong thành hỏa quang tận trời!"

"Tây Bộ thương hội!"

"Lam phong thành!"

Lan Tư và Nặc Mạn(Norman) đưa mắt nhìn nhau.

Nặc Mạn(Norman) vội vàng nói: "Phái người đi thăm dò rõ ràng!"

"Vâng!" Thủ hạ vội vàng tuân mệnh, xoay người xuất phát.

Lan Tư sách sách nói: "Cái Kim Châu phỉ này rốt cuộc có cừu gì oán gì với Tây Bộ thương hội? Không chết không thôi a! Tạp Nhĩ đã đắc tội người nào sao?"

Nặc Mạn(Norman) nghĩ đến Lam Phong thành, sắc mặt khó coi: "Lam Phong thành xảy ra vấn đề, chúng ta cũng bị cuốn vào rủi ro."

Xây dựng lại Lam Phong thành là do Charles điện hạ phụ trách, ra chuyện ngoài ý muốn khiến điện hạ không còn vinh quang, vậy hai người bọn họ cũng không may theo. Trong mắt rất nhiều người, bọn họ là bè đảng của điện hạ không hơn không kém.

Lan Tư cũng cảm thấy có chút phiền phức: "Cái gia hỏa Tạp Nhĩ này sao không cẩn thận như thế? Ai, cái vụ này chúng ta còn phải giúp hắn chùi đít. Ai, ta đã biết tiền của Tây Bộ thương hội không dễ cầm như vậy. Đi thôi, lấy tiền tài người thay người tiêu tai, cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn hắn bị giết chết, về sau chúng ta tìm ai đòi tiền?"

Nặc Mạn(Norman) dùng lời Lan Tư mới nói đáp lễ: "Chiến trường mới là nơi dành cho võ tướng."

Lan Tư yên lặng.

Còn chưa kịp bay bao xa, trinh sát liền phát hiện Tạp Nhĩ đầu bù tóc rối, bên cạnh hắn chỉ có mấy tên hộ vệ, người nào cũng toàn thân đầy máu, hiển nhiên trải qua một trận khổ chiến.

"Nhìn qua có phần thê thảm." Lan Tư vuốt cằm.

"Cái này mới hợp lý." Nặc Mạn(Norman) trái lại cảm thấy là lẽ đương nhiên: "Chỉ không biết Quang Minh kỵ sĩ là sống hay là chết."

Ở trong mắt hắn, thực lực Tây Bộ thương hội tuy rằng không tệ, nhưng mà không cách nào đánh đồng với binh đoàn chính quy được. Lúc trước chỉ chưa gặp phải cọng rơm cứng, mới có thể diễu võ dương oai, vừa gặp đến gia hỏa chân chính lợi hại tự nhiên lộ ra nguyên hình. Trái lại thực lực Quang Minh kỵ sĩ là thật, mỗi một vị đều là cao thủ.

Tạp Nhĩ rất xa đã bi thiết: "Đại nhân cứu mạng!"

"Thật thảm." Lan Tư nhỏ giọng nói thầm, nhưng mà lập tức đổi thành biểu tình nghiêm túc nghênh đón: "Tạp Nhĩ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Một nhóm người Tạp Nhĩ ở trước mặt hắn, biểu tình Tạp Nhĩ có chút ngây dại, nhìn qua tựa hồ còn chưa có phục hồi lại tinh thần từ việc bị tập kích.

"Chúng ta bị tập kích..."

Lời còn chưa dứt, Lan Tư thấy hoa mắt, một vị hộ vệ bên cạnh Tạp Nhĩ đột nhiên nhào tới phía hắn.

Không tốt!

sắc mặt Lan Tư đại biến: "Có thích khách..."

Hắn biết rõ mình phạm phải một cái sai lầm chí mạng, vậy mà mình lại để người xông đến trước mặt! Đối với một gã võ tướng, bị thích khách mò đến trước thân là sai lầm ngu xuẩn mà ấu trĩ. Võ tướng không có binh sĩ bảo hộ, yếu đuối như rơm rạ.

Tây Bộ thương hội cấu kết kẻ thù bên ngoài...

Là một cái cạm bẫy!

Đường Thiên vững vàng tỏa định Lan Tư, tại cự ly gần như vậy, hắn tuyệt đối không thể thất thủ!

Hắn tựa như một con dã thú siêu trọng lượng, hung hăng lao tới Lan Tư. Lan Tư nỗ lực phản ứng, nhưng mà động tác của hắn tại trước mặt Đường Thiên chậm tựa như rùa.

Phanh!

Âm thanh khiến người rợn tóc gáy vang lên, đó là thanh âm xương cốt toàn thân vỡ tan.

Nặc Mạn(Norman) cũng không có tránh được một kiếp, tại trong nháy mắt Đường Thiên xuất thủ, Tư Mã Tiếu đồng thời xuất thủ, Câu Ngọc như quỷ mị xuất hiện ở phía sau Nặc Mạn(Norman), một luồng ánh sáng nhạt chợt lóe rồi biến mất, thủ cấp Nặc Mạn(Norman) rơi vào trong tay Câu Ngọc.

Toàn bộ quá trình phát sinh trong nháy mắt, các hộ vệ của Lan Tư chưa kịp phản ứng lại, hai vị thủ lĩnh của bọn họ đã đi đời nhà ma.

Toàn bộ hộ vệ hai mắt sung huyết, bọn họ bị một màn phát sinh trước mắt này khiến kinh sợ ngây người. Sau sự tĩnh mịch nhất thời, binh lính hoàn toàn mất đi lý trí, điên cuồng nhào lên!

"Tạp Nhĩ, ngươi dám phản bội Thánh Điện!"

"Giết chết bọn nó!"

Đường Thiên không thể hiện chút nào sợ hãi, Lan Tư vừa chết, những binh sĩ này ởtrong mắt hắn chỉ là một đám sơn dương. Hắn không lùi mà tiến tới, giống như một mũitên nhọn, nhảy vào trong đoàn người, chiêu thức không có gì biến hóa, lực lượng kinh khủng đến cực điểm khiến hắn

trở thành cỗ máy giết chóc rất cường đại. Chỉ cần bị hắn đụng phải, không chết thì tổn thương.

Phanh, âm thanh trầm vang lớn hơn mấy lần so với vừa rồi, vô số thân ảnh bị đụng bay ra khắp mọi nơi, còn chưa rơi xuống khí tức đã hoàn toàn không còn.

Đường Thiên căn bản không cho những binh sĩ này cơ hội tổ chức lại, chỉ cần phát hiện có binh sĩ tụ tập hoặc là quan quân, hắn nhất định sẽ không chút do dự nhào tới giết ngay. Ở khoảng cách gần như thế, binh đoàn hoàn toàn không phát huy được uy lực, bọn họ không ngừng bị Đường Thiên tách ra, một mảnh hỗn loạn.

Câu Ngọc dáng như quỷ mỵ có hiệu suất kinh người, trong nháy mắt thi nằm la liệt khắp nơi.

Dũng khí của binh lính từng chút một bị mài mòn, vẻ điên cuồng trong mắt bọn họ từng điểm rút đi, thay vào đó chính là sợ hãi. Bọn họ chưa từng có gặp phải thích khách cường đại như thế, tốc độ nhanh như thiểm điện, không ai có thể chống đươc một chiêu. Bọn họ tựa như ma quỷ từ trong địa ngục đi ra, không có một chút cảm tình, lãnh khốc mà thu gặt sinh mệnh, vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Quái vật!

Đó là quái vật!

Binh sĩ mất đi chủ tướng là một đám cát rời rạc, sợ hãi chiếm cứ thể xác và tinh thần bọn họ, bọn họ bắt đầu xoay người tháo chạy.

Cái này trở thành tín hiệu băng tan, càng ngày càng nhiều binh sĩ chạy trốn khỏi hàng ngũ.

Đám Đường Thiên cũng không đuổi bắt.

Chiến đấu kết thúc, Đường Thiên còn có chút không thể tin được, một binh đoàn thực lực cường đại liền bị hủy diệt đơn giản như thế.

Nếu như song phương đối chọi, muốn đánh bại binh đoàn Lan Tư, không thể nghi ngờ là cực kỳ trắc trở. Đối với bất cứ một binh đoàn nào mà nói, chủ tướng đều là linh hồn, mất chủ tướng đối với binh đoàn mà nói là có tính đả kích hủy diệt. Thánh Vực phát triển binh đoàn, phát triển trình độ chỉ huy của võ tướng, vô luận võ tướng hay là binh sĩ, đều không mạnh ở thực lực cá nhân.

Đường Thiên liếc qua Tư Mã Tiếu, năng lực mị hoặc của Câu Ngọc có thể nói là vui mừng ngoài ý muốn.

Tư Mã Tiếu có chút không cam lòng nhìn thi thể Tạp Nhĩ: "Đáng tiếc quá."

Trong nháy mắt nhìn thấy chủ tướng bị giết, binh lính bạo phát nhiệt huyết và điên cuồng, khiến Đường Thiên và Tư Mã Tiếu cảm thụ được áp lực cực lớn, cũng tại lúc đó Tạp Nhĩ bị binh sĩ điên cuồng xé thành mảnh nhỏ.

Tư Mã Tiếu là cảm thấy Tạp Nhĩ còn có giá trị lợi dụng, chết như thế có điểm quá đáng tiếc.

Nhưng mà có thể tiêu diệt Lan Tư và Nặc Mạn(Norman), mọi người đang phi thường thỏa mãn.

Áo Lợi Phất(Oliver) bị áp giải đến Thánh Điện, binh đoàn Lan Tư là một binh đoàn có chiến lực hoàn chỉnh duy nhất ở Tây Bộ. Binh đoàn Lan Tư bị tan rã, có nghĩa Tây Bộ của Quang Minh Châu hoàn toàn trống rỗng.

Thánh Điện tuyệt đối không ngồi xem Tội Vực tro tàn lại cháy, tăng phái binh lực trở thành lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Đường Thiên đã thu được chiến báo mới nhất từ phía Binh, hạm đội của Câu Thành Văn Đao tổn thất thảm trọng, Mạc Tâm bị buộc xâm nhập hải vực xa lạ, Thu Húc Hoa làm tráng sĩ đoạn cổ tay, binh lực của Thánh Điện bắt đầu khẩn trương. Mà nhiệm vụ của Đường Thiên chính

là khiến Thánh Điện đã khẩn trương về binh lực trở nên càng thêm khẩn trương, như vậy mới có thể khiến Thánh Điện bộc lộ ra cái bụng mềm mại của nó, sáng tạo ra cơ hội một kích tất giết cho Đường Thiên.

Cái này là mới bắt đầu!

Tội Vực âm thầm hành động đã bắt đầu rồi đó.

Thiên Huệ nhắc nhở Đường Thiên, Tội Vực tiêu vong chỉ mới mấy trăm năm mà thôi, lực ảnh hưởng của bọn họ tại cái phiến thổ địa này không dễ dàng tiêu vong như vậy. Bọn họ đã từng là chủ nhân của phiến thổ địa này, chỉ cần thân ảnh bọn họ xuất hiện, thần kinh của Thánh Điện nhất định sẽ bị căng thẳng.

Đường Thiên tràn đầy mong đợi đối với trận chiến đấu kế tiếp.

Tuy rằng không bao giờ xuất hiện một trận chiến nhẹ nhàng như vậy nữa, nhưng mà chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ lâm li cũng là thứ Đường Thiên yêu nhất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 869: Ngân Sương Kỵ! Xuất Kích!

"La Kiệt chết rồi."

Khuôn mặt Tô Phỉ như băng sương, cả người tản ra sát ý đáng sợ, ngay cả Quang Minh kỵ sĩ ở phụ cận cũng cảm thấy không chịu nổi, nhịn không được lui về phía sau hai bước. Vừa rồi, thần sắc trưởng lão trông giữ Thánh viêm của Thánh Điện hoang mang đến đây bẩm báo, sinh mệnh Thánh viêm của La Kiệt đã tắt.

Mỗi một vị Quang Minh kỵ sĩ, đều giao sinh mệnhcho Thánh Điện, sinh mệnh Thánh viêm của bọn họ vẫn luôn bốc cháy tại Thánh Điện, chỉ có khi bọn họ chết, Thánh viêm mới tắt.

Sắc mặt mọi người cực kỳ khó coi, tác dụng của Quang Minh kỵ sĩ không chỉ là bảo vệ quyền lực chí cao của Thánh Điện. Tại Quang Minh Châu, địa vị Quang Minh kỵ sĩ cực kỳ cao, bọn họ là một trong những biểu tượng của Thánh Điện.

Lúc cần thiết, Quang Minh kỵ sĩ có thể nhúng tay vào bất cứ sự vụ gì, có thể tiếp quản bất cứ binh đoàn nào.

Không có ai dám đối địch với Quang Minh kỵ sĩ.

Lần gần nhất mà Quang Minh kỵ sĩ bị thương vong là lúc nào? Là lúc Quang Minh Châu còn chưa thống nhất Tây Vực.

Khuôn mặt anh tuấn của Charles dị thường lãnh tĩnh: "Thực lực La Kiệt không kém, tình huống bình thường không dễ bị giết. Nếu như đối phương là binh đoàn, hoặc là La Kiệt cho rằng không có phần thắng, La Kiệt nhất định sẽ thoát đi, hắn biết rõ truyền tin tức về mới trọng yếu.

Chỉ có phán đoán tình thế sai lầm, hoặc là rớt phải cạm bẫy, La Kiệt không phát hiện thấy nguy hiểm, mới có khả năng bị giết. Nhân số của đối phương khẳng định không nhiều, hơn nữa thực lực cực cường, mới có khả năng kích sát La Kiệt."

"Không sai." Tô Phỉ cũng tỉnh táo lại, thực lực và trình độ của La Kiệt nàng phi thường rõ ràng.

"Sẽ nhanh có tin tức truyền về." Biểu tình Charles vẫn nghiêm túc: "Chỗ ta có một phần tình báo, ta hoài nghi có liên quan tới La Kiệt. Hi vọng dự cảm của ta là sai."

Tô Phỉ chú ý thấy trên mặt Charles cười gượng gạo, nàng rất ít nhìn thấy biểu tình như vậy tại trên mặt Charles. Tại trong ấn tượng của nàng, Charles vĩnh viễn mỉm cười, tự tin đến mức khiến người phát ghét.

Nàng hỏi: "Tình báo gì?"

Charles hít sâu một hơi: "Về Tội Vực, bọn họ tro tàn lại cháy rồi. Thoạt nhìn binh đoàn của chúng ta trú tại Tội môn không bảo vệ được Tội môn. Kim Châu phỉ, Tội Vực, Tây Bộ của chúng ta hiện tại quả thực náo nhiệt lắm. Hơn nữa ta hoài nghi hai bên chắc có cấu kết với nhau, Tội Vực bắt đầu trên nhảy dưới đỡ. Tuy rằng ta tin tưởng tuyệt đại đa số người thánh điện trung thành và tận tâm, thế nhưng tình huống trước mắt, chúng ta không thể không phòng."

Tô Phỉ không nghĩ đến sự tình vậy mà lại trở nên phức tạp như thế.

Trong mắt Charles hiện lên vẻ lo lắng, trầm giọng nói: "Ta có một dự cảm phi thường nguy hiểm. Tiền tuyến liên tục thất lợi, Tội Vực tro tàn lại cháy, Kim Châu phỉ đến bây giờ còn chưa tìm ra, thời gian trùng khớp như thế, ngươi không cảm thấy có điểm quá trùng hợp sao?"

Thân thể yêu kiều của Tô Phỉ chấn động: "Ngươi là nói..."

"Nếu như là một cái bẫy, vậy thì thật đáng sợ." Charles thì thào.

"Không có khả năng." Tô Phỉ lắc đầu: "Bên trong này trùng hợp quá nhiều, nhân tố ngẫu nhiên quá nhiều. Ta cảm thấy rất có khả năng là Kim Châu, bọn họ muốn phá hư chuyện Nam chinh. Nam Minh đến từ Thiên lộ, bọn họ không thể nào hiểu về chúng ta sâu như vậy. Khả năng là Kim Châu, Tội Vực chỉ sợ là mục tiêu bọn hắn đã ngắm chuẩn từ lâu."

Charles nghe vậy liên tục gật đầu: "Có đạo lý. Kim Châu đại khái cũng minh bạch, một khi chúng ta Nam chinh xong, thống nhất Thánh Vực liền ở trong tầm tay. Bất quá chen tay vào lúc này đúng thật là biết lựa."

Kim Châu và Quang Minh Châu, một đông một tây, là hai cái thế lực cường đại nhất. Song phương xa xa nhìn nhau, không có xung đột lợi ích trực tiếp, rồi lại kiêng kỵ lẫn nhau.

Một vị Quang Minh kỵ sĩ vội vã tiến đến, hắn mang đến tin tình báo mới nhất.

Charles xem xong, sắc mặt tái mét.

Tô Phỉ tiếp nhận lấy, nhìn thoáng qua, nàng cơ hồ không thể tin được vào hai mắt của mình.

Lan Tư Nặc Mạn(Norman) bị thích khách giết chết, Tạp Nhĩ cấu kết kẻ thù bên ngoài, binh đoàn Lan Tư tổn thất thảm trọng.

"Tạp Nhĩ!" Charles nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt anh tuấn lúc này dị thường dữ tợn, điềm nhiên nói: "Tây Bộ thương hội cấu kết kẻ thù bên ngoài, ý đồ mưu phản, lập tức thanh tra. Điều tra rõ ràng cho ta! Ta muốn xem, đối phương cho bọn họ chỗ tốt như thế nào, bọn họ vậy mà lại dám can đảm phản bội Thánh Điện!"

"Vâng!" Một gã Quang Minh kỵ sĩ lập tức xoay người ly khai.

"Xem ra chúng ta cần phải thanh tẩy, để tránh có người có ý nghĩ không thực tế." Giọng Charles không có chút cảm tình nào.

Tội Vực tro tàn lại cháy đã khiến tâm Charles sinh cảnh giác, Tây Bộ thương hội cấu kết kẻ thù bên ngoài, triệt để kiên định quyết tâm đại thanh tẩy của hắn.

Thời kì then chốt mẫn cảm như thế, ổn định nội bộ Quang Minh Châu là vượt trên tất cả.

Tô Phỉ không nói gì, nàng còn chìm đắm trong khiếp sợ. Trong rất nhiều trung tướng, Lan Tư rất có khả năng thăng làm hổ tướng, thực lực và thiên phú của hắn đều cực kỳ xuất chúng. Charles sở dĩ dám quả quyết áp giải Áo Lợi Phất(Oliver) đến Thánh Điện như vậy, chính là tin tưởng vững chắc Lan Tư có thể ổn định thế cục.

Bây giờ Lan Tư bị giết, có nghĩa Tây Bộ hoàn toàn trống rỗng.

Lại nghĩ tới Tội Vực tro tàn lại cháy, còn có Kim Châu phỉ xuất quỷ nhập thần, thế cục Tây Bộ cận kề nguy hiểm.

"Chúng ta cần phải phái người qua đó." Charles khôi phục lãnh tĩnh: "Chúng ta cần phải dùng tốc độ nhanh nhất làm rõ xem nơi đó rốt cuộc phát sinh cái gì, đồng thời giải quyết bọn họ. Thời gian kéo dài càng lâu đối với chúng ta càng bất lợi."

"Áo Lợi Phất(Oliver)?"

"Không." Charles lắc đầu: "Chúng ta vừa mới định tội hắn, hiện tại đề bạt hắn, tổn hại uy tín Thánh Điện. Để Khoa Lâm đi, quản lý toàn bộ sự vụ Tây Bộ, bất luận kẻ nào bất luận binh đoàn nào dám can đảm cãi mệnh lệnh, giết chết ngay tại chỗ."

Khoa Lâm này Tô Phỉ biết rõ, năng lực xuất sắc, so với Lan Tư lười nhác, làm việc vững vàng hơn.

"Còn chúng ta?"

"Chuẩn bị đi Thương Châu." Charles dứt khoát nói: "Vô luận bọn họ xuất hoa chiêu gì, chỉ cần chúng ta tìm ra thông đạo, thắng lợi chính là

chúng ta."

Nhìn thấy vẻ kiên nghị trên mặt Charles, Tô Phỉ dốc sức gật đầu.

----- oOo -----

Lăng Húc hít sâu một hơi, vì tràng tập kích này, hắn chuẩn bị thật lâu.

Tại trước trận chiến đấu này, hắn chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Hạc làm như thế nào đại sát tứ phương, thiết lập từng tràng công lao, danh tiếng đều truyền tới chỗ hắn. Ngay cả Tỉnh Hào, lúc trước chỉ có thể thủ Thương Châu, cũng khống chế vòng xoáy năng lượng liên thủ với Hạc, cơ hồ chôn vùi hạm đội của địch nhân.

Mình thì sao chứ, tấc công chưa lập!

Đáng ghét!

Trong khoảng thời gian này, hắn đều huấn luyện Ngân Sương kỵ của hắn. So với thiết kỵ vô địch chiến công hiển hách trong lịch sử kia, cái đội hàng giả hiệu dưới trướng hắn này thực sự kém quá xa. Cũng may hắn có Ngân Sương dương giác ấn, bên trong có phương pháp làm thế nào huấn luyện Ngân Sương kỵ. Lăng Húc biết rõ mình không phải nhân vật thiên tài gì, không thông minh như Hạc, nhưng mà có một điểm hắn nhưng là có tuyệt đối lòng tin, đó chính là liều!

Liều đến quên chết, liều mạng trong tu luyện, liều mạng trong chiến đấu, mới có Lăng Húc hiện tại.

Chủ tướng dạng gì sẽ có binh đoàn dạng đó.

Tuy rằng hắn cảm thấy mình không lãng phí thời gian, nhưng mà chuyện tìm cớ, Lăng Húc chưa bao giờ làm. Chậm là chậm, không lập công là không lập công, không cần mượn cớ.

"Hiện tại nếu ai tụt lại phía sau, chờ bị ta một thương đâm chết đó!"

Lăng Húc đằng đằng sát khí, ánh mắt bất thiện.

"Vâng!"

Đoàn người sát khí lộ ra cả, bọn họ cũng nghẹn đến phát hoảng. Người nào không có điểm kiêu ngạo a? Nhìn tiểu đồng bọn của mình hô phong hoán vũ tại chiến trường, mình thì chỉ có thể lăn lộn trong bùn đất, trong lòng sao có thể không nghẹn nỗi bực tức cơ chứ?

Mục tiêu của bọn họ là tiếp viện hạm tiếp tế của Quang Minh Châu, Câu Thành Văn Đao đoạt được Thương Châu, hạm đội bị làm gỏi sạch, hiện tại là chờ chi viện. Cách Câu Thành Văn Đao gần nhất, chính là binh đoàn hắn lúc trước bố trí tại tuyến tiếp viện. Bọn họ một mặt muốn trợ giúp Câu Thành Văn Đao, một mặt muốn bảo đảm tuyến tiếp viện an toàn, bọn họ tương đối khó khăn về nhân thủ.

Mà nhiệm vụ của Lăng Húc chính là khiến địch nhân khó khăn về nhân thủ trở nên càng thêm khó khăn.

Tiếp tế thuyền tiếp viện thiếu hạm đội bảo hộ là mục tiêu săn bắn tốt nhất của bọn hắn.

"Tới rồi tới rồi!" Một gã trinh sát kích động hô.

Ở xa xa, một toán hạm đội quy mô nhỏ xuất hiện trong tầm mắt.

Ba chiếc thuyền tiếp viện, hộ giá hộ tống chính là ba chiếc chiến hạm loại nhỏ. Nhớ tới lúc trước dưới trướng Câu Thành Văn Đao hạm đội trùng trùng điệp điệp che phủ bầu trời, Lăng Húc không khỏi cảm khái, Hạc và Tỉnh Hào thực sự quá độc ác.

Nhìn thì thấy, cái hạm đội này cũng lo lắng bị tập kích, đương cẩn thận từng li từng tí.

Trên mặt Lăng Húc tràn ngập sát khí, không nói hai lời, ngữ khí băng lãnh: "Chuẩn bị!"

Toàn bộ thanh âm tan biến, mỗi người thần tình nghiêm túc.

Trận hình của bọn họ phi thường đặc biệt, tả hữu hai cánh như sừng dương, lượn vòng hình cung vươn về phía trước, mà Lăng Húc ở giữa trung quân. Tại đỉnh đầu Lăng Húc, Ngân sương dương giác ấn đung đưa, vẫy ra ngân quang nhàn nhạt, bao phủ cả đội ngũ. Từng đạo ngân sắc điều văn xuất hiện ở dưới chân binh sĩ, giống như từng vòng vân xoáy trên dương giác.

Biểu tình Lăng Húc rất nghiêm túc, không biết vì cái gì, hắn nghĩ đến lão sư.

Lão sư nếu như biết mình bóp nặn ra Ngân Sương kỵ, nhất định sẽ cả kinh trợn mắt há mồm.

Nụ cười ấm áp nhẹ khó nhận ra chợt lướt qua khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị giống như nham thạch của Lăng Húc, ánh mắt hắn nhìn thẳng địch nhân phía trước, vạn trượng hào hùng dâng trào.

Anh hùng đã biến mất, đã từng là truyền kỳ, chòm Bạch Dương vô thượng vinh quang. Dương giác phong linh không gió tự lay động, trong âm thanh Phong Linh du dương, hành khúc thê lương phong cách cổ xưa từ Dương Giác Ấn trên đỉnh đầu vang ra.

"Ngân thương nát tuyết, như vân bất nhiễm. Dương giác chuông âm, thanh phong bất truyền. Mặt trời chiếu ta ảnh, thương thẳng không a. Cuồn cuộn nhất tâm, vệ ta ngôi sao..."

Mỗi người không tự chủ mà thẳng tắp sống lưng, nắm chặt ngân thương.

"Ngân Sương kỵ!" Lăng Húc trầm quát, đưa ngân thương cao.

"Ngân Sương kỵ!" Chúng tướng ầm ầm ứng tiếng, rầm rầm đưa ngân thương lên cao.

Chiến trận sừng sững, không chút động đậy.

Ngân thương như rừng, nức nở hồi minh.

Dương giác như sương, sắc sảo chói mắt.

Hai mắt Lăng Húc đột nhiên trợn tròn, bạo quát: "Xuất kích!"

Đáp lại hắn, là tiếng rít gào ầm ầm giống như hồng thủy vỡ đê: "Sát!"

Ngân quang đã biến mất nghìn năm, tại dị vực xa xôi, lần nữa tỏa ra.

Chiến hạm phòng bị cao độ phát hiện địch tình.

"Địch tập!"

Tiếng cảnh báo chói tai vang vọng hạm đội, ba chiếc chiến hạm cấp tốc phản ứng. Chiến hạm nguyên bản ở hai bên tiếp tế tiếp viện hạm, cấp tốc tiến lên, quay ngang thân hạm. Binh sĩ trên chiến hạm động tác nhanh nhẹn, rất nhanh tiến vào vị trí chiến đấu. Chiến hạm vũ khí trên chiến hạm từng cái một sáng lên, chúng nó đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể phát động công kích.

Các binh sĩ Quang Minh Châu cùng chung mối thù, trong mắt bọn họ lóe lên lửa giận.

Dù cho bọn họ điều khiển chỉ là chiến hạm loại nhỏ, bọn họ tin tưởng vững chắc rằng có thể đánh bại bất cứ địch nhân nào!

"Chúng ta là tinh nhuệ của Quang Minh Châu! Chúng ta không đâu địch nổi! Những gia hỏa dơ bẩn này chỉ dám dùng thủ đoạn đánh lén bỉ ổi để đối phó chúng ta. Bọn họ sợ hãi chúng ta, bọn họ không dám chính diện giao phong cùng chúng ta!"

"Đến đi, để chúng ta tới nói cho đám con kiến hôi dơ bẩn này, bọn họ không xứng làm đối thủ của chúng ta!"

Các quân quan sung mãn phẫn nộ rít gào, quanh quẩn mỗi ngóc ngách trên chiến hạm.

Đối phương ít người như vậy, mà dám trực tiếp tấn công bọn họ, cái này là trắng trợn coi khinh!

Tốc độ của đối phương càng lúc càng nhanh, tựa như một đạo ngân sắc thiểm điện.

Quan quân đang chuẩn bị hạ lệnh công kích, con ngươi đột nhiên co rút lại.

Đó... Đó là cái gì!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 870: Thắng Lợi

Chiến trận như sừng dương, hiện giờ sừng dương tách ra không ngừng tới gần. Bọn họ tựa như hai tia chớp ngân sắc quấn quít tại không trung, toàn bộ chiến trận tựa như tia chớp xoay tròn quay cuồng, kéo theo đuôi ánh sáng ngân sắc dài thượt, sau đuôi ánh sáng là sóng gợn dạng phóng xạ vô cùng dày đặc.

Năng lượng hải ở phụ cận triệt để bị quấy nhiễu.

Binh sĩ và các quân quan trên chiến hạm bị khí thế từ trước đến nay chưa từng có của Ngân Sương Kỵ chấn nhiếp, xuất hiện một khoảng nhất thời thất thần. Nhưng chỉ là một khoảng nhất thời thất thần như thế, Ngân Sương Kỵ đã xâm nhập vào phạm vi công kích của bọn họ.

Các quân quan như ở trong mộng chợt tỉnh, khàn khàn âm thanh rống giận: "Nổ súng!"

Binh lính giật mình, dồn dập nổ súng.

Trên chiến trường, khí thế là một thứ gì đó phi thường vi diệu. Nó khắc sâu mà ảnh hưởng đến các phương diện trong chiến đấu, quyết tâm, chuyên chú, tự tin vân vân, khả năng phát huy của chiến sĩ có quan hệ trực tiếp với nó.

Ba chiếc chiến hạm loại nhỏ, trang bị vũ khí trên mỗi chiếc chiến hạm đều có sáu chỗ, mười tám chỗ trang bị vũ khí chính là lòng tin lớn nhất của các quân quan Quang Minh Châu. Trong mắt bọn họ, thao tác trang bị vũ khí, so với binh đoàn công kích có ưu thế lớn hơn rất nhiều.

Chiến đấu tại năng lượng hải, có chiến hạm và không có chiến hạm là có khác biệt thật lớn. Không có chiến hạm, cần phải đối diện năng lượng ăn mòn không chỗ không có ở trong năng lượng hải, năng lượng đồng bộ cũng trở nên dị thường trắc trở. Trang bị vũ khí chỉ cần điều khiển, năng lượng do chiến hạm cung cấp, thân tàu giúp bảo hộ cho chiến sĩ.

Trọng yếu nhất là, chiến hạm của bọn họ tuy rằng là loại nhỏ, nhưng là tinh phẩm trong chiến hạm loại nhỏ, sức chiến đấu mạnh mẽ, tuyệt đối viễn siêu những chiến hạm phổ thông trên thị trường kia.

Thế nhưng, toàn bộ lòng tin, đối mặt lần xung phong này, trong nháy mắt đổ nát.

Toàn bộ năng lượng hải giống như đang rung động, dù cho ở bên trong chiến hạm, binh lính đều có thể cảm thụ rõ ràng được sự rung động đáng sợ này.

Cảm giác cực kỳ sợ tràn ngập trong lòng binh lính, bọn họ đều là lão binh kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đối với nguy hiểm thường thường có một loại trực giác đặc thù. Không cần quan quân thúc giục, bọn họ điên cuồng công kích. Quang mang chói mắt như mưa đánh tới địch nhân đang vọt tới trước mặt, trên chiến hạm đều là lão binh, bọn họ hiểu rõ biện pháp tốt nhất khi đối diện sợ hãi và nguy hiểm chính là dốc hết toàn lực.

Lăng Húc không có chút dao động nào, con mắt màu cam như liệt hỏa, hừng hực thiêu đốt.

Lý giải về chiến đấu, hắn chưa từng thay đổi.

Một thương đâm chết!

Dù cho bây giờ dẫn đội, một điểm này cũng không có phát sinh bất cứ biến hóa gì. Thẳng đến thẳng đi, dứt khoát lưu loát, vô luận đối thủ bé nhỏ không đáng kể, hay là như biển rộng sâu không lường được, hắn

vĩnh viễn toàn lực ứng phó, vĩnh viễn không lưu đường lui. Đây mới là thương pháp của hắn, đây mới là phương thức chiến đấu của hắn.

Bọn họ không ngừng gia tăng tốc độ, vị trí của Lăng Húc cũng không ngừng di động tới trước.

Mà khi Lăng Húc vọt tới phía trước nhất của đội ngũ, khí thế của đợt xung phong đã đạt đến đỉnh điểm.

Ngân quang do Dương giác ấn vẫy ra, bỗng nhiên bốc cháy lên, quang mang toàn thân Lăng Húc đột nhiên trở nên dị thường chói mắt, khí tức sắc nhọn đến cực điểm trong nháy mắt bao phủ hải vực giao chiến. Hai đạo ngân quang vốn vẫn dây dưa, liền hợp hai làm một, thẳng tắp như thương, mà quang mang chói mắt của Lăng Húc chính là đầu thương sắc nhọn nhất!

Tác phong của Lăng Húc trực tiếp ảnh hưởng tới Ngân Sương Kỵ, hung hãn không sợ chết đã là đặc thù rõ ràng nhất của đội ngũ ngày.

Ngân quang bốc cháy kịch liệt bị áp súc, hình thành một tầng quang màng ngưng thực giống như thực chất.

Cột sáng tráng kiện, kiếm mang, không hề xinh đẹp mà đánh lên tầng quang màng hơi mỏng này.

Cột sáng, kiếm mang tựa như bánh bích quy yếu đuối vô cùng, phanh cái vỡ tan, hóa thành quang vũ khắp bầu trời, thế vọt tới trước của Ngân Sương Kỵ hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nếu như nói vừa rồi mới còn chỉ là trực giác nguy hiểm, vậy thì bây giờ người có ngu cỡ nào cũng biết tình huống không ổn ra sao.

Đáng chết! Công kích của chiến hạm vậy mà lại ngay cả tầng quang màng hơi mỏng kia của đối phương cũng không làm gì được!

"Công kích! Toàn lực công kích!"

Các quân quan như bệnh tâm thần.

Binh lính rơi vào trạng thái điên cuồng, tử vong uy hiếp khiến bọn họ triệt để kích phát tiềm năng, bọn họ bất chấp tất cả mà khởi xướng công kích, dù cho vì đó thụ thương. Rất nhiều binh sĩ khóe miệng đã có máu tươi tràn ra, điều này làm cho khuôn mặt dữ tợn của bọn họ thoạt nhìn càng thêm đáng sợ.

Kiếm mang, thương mang đột nhiên dày đặc hơn rất nhiều, quang mang đột nhiên sáng lên thậm chí khiến tầm mắt binh sĩ trên chiến hạm bị ảnh hưởng. Nhưng mà lúc này không ai quan tâm, trong đầu bọn họ chỉ có một cái ý nghĩ.

Công kích! Công kích! Toàn lực công kích!

Ngân Sương Kỵ không tiến hành bất cứ động tác né tránh gì, điều này giúp ba chiếc chiến hạm cực lớn tiện lợi khi công kích, bọn họ cơ chẳng mất chút công nào mà ngắm chuẩn tỏa định.

Từng đạo kiếm mang thương mang, không ngừng bắn trúng địch nhân, nổ thành một chùm, tan thành toái mang.

Công kích thực sự quá mãnh liệt, toái mang không kịp tiêu tán, lại có tân toái mang nổ tung. Trong nháy mắt, thân ảnh Ngân Sương Kỵ bị toái mang không ngừng bành trướng thôn phệ, không còn thấy thân ảnh. Nhưng mà ba chiếc chiến hạm căn bản không có ý dừng lại, bọn họ không dám dừng lại, chỉ có thể không ngừng công kích.

Rầm rầm rầm!

Năng lượng nồng nặc mà cuồng loạn, kịch liệt nổ tung, hỏa diễm màu cam tựa như quái vật phá kén mà ra, thôn phệ tất cả mọi thứ xung quanh. Tại khu vực chiến đấu, năng lượng không ổn định thực sự quá nhiều, chúng nó trở thành vật dẫn cháy tốt nhất. Liên tiếp nổ tung trong thời gian rất ngắn, điên cuồng lan tràn bốn phía.

Uy lực nổ tung rất lớn, ngay cả hạm đội cũng bị ảnh hưởng, bị đẩy ngang ra xa hơn hai mươi trượng.

Mọi thứ bên trong tầm mắt đều tiêu thất, chỉ có màu đỏ đáng sợ, phòng hộ tráo của chiến hạm mở đến cực hạn mọi người vẫn có thể cảm thụ được sóng khí nóng rực.

Vụ nổ thật đáng sợ!

Mọi người rất hồi hộp, cảm thấy như trút được gánh nặng, vụ nổ đáng sợ như thế, không có chiến hạm bảo hộ, không ai có thể tồn tại được. Tâm thần căng thẳng thả lỏng, các binh sĩ vốn đã sớm tinh bì tận lực dồn dập tê liệt ngồi trơ đó. Chiến đấu vừa rồi tuy rằng ngắn ngủi, nhưng mà đối với mọi người mà nói thì tựa như vừa dạo một vòng qua cửa địa ngục, thảm liệt dị thường.

Bỗng nhiên, ánh mắt binh sĩ đảo qua ngoài cửa sổ, tựa như bị tia sét bổ trúng, ngây ra như gà gỗ.

Nhưng hắn phản ứng rất nhanh, sắc mặt soạt một cái trắng bệch, dùng hết sức hô lớn: "Bọn họ còn sống!"

Trong hỏa diễm đỏ tươi, lao ra một đám thân ảnh ngân sắc, rõ ràng là Ngân Sương Kỵ. trên quang mang của bọn họ, lưu lại rất nhiều hỏa diễm, so vừa mới rồi, quang màng ảm đạm hơn rất nhiều, cơ hồ gần trong suốt, giống như bọt khí lúc nào cũng có thể vỡ tan. Trang phục trên người bọn họ cũng chịu tổn thương ở mức độ khác nhau, thực lực đội viên Ngân Sương Kỵ yếu kém hơn bị thương không nhẹ.

Nhưng mà không có ai lùi bước, mỗi người nắm chặt lấy ngân thương, năng lượng cuộn trào mãnh liệt từ trong cơ thể phóng ra, rót vào Dương giác ấn trên đỉnh đầu. Dương giác ấn đột nhiên quang mang tăng vọt, phóng ra ngân quang càng thêm nồng nặc. Quang màng vốn đang lắc lư trong gió, cấp tốc trở nên ngưng thực, thậm chí càng ngưng thực hơn so với vừa rồi.

Khí tức sắc bén tăng vọt.

Lúc trước ba chiếc chiến hạm cảm thụ được khí tức sắc bén, chính là Ngân Sương Kỵ bao phủ toàn bộ chiến trường, mà hiện tại, khi khí tức sắc nhọn nồng nặc đến cực hạn, theo toàn bộ chiến trường áp súc lại, tất cả đều tụ tập đến trên người bọn họ, loại cảm giác này hoàn toàn khác rồi. Phòng hộ tráo của chiến hạm vô pháp cho bọn họ cảm giác an toàn nào, bọn họ tựa như bị mũi đao đặt tại cổ họng, máu huyết toàn thân cơ hồ bị đông cứng, da thịt truyền đến cảm nhận sâu sắc bị lưỡi dao cắt xén.

Binh lính ngơ ngác mà nhìn quang ảnh ngân sắc kịch liệt phóng lớn trong tầm mắt bọn họ.

Oanh!

Phòng hộ tráo đáng lẽ không thể phá vỡ lại giống như làm bằng giấy, trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt.

Ngân Sương Kỵ tựa như một thanh ngân thương sắc nhọn đến cực điểm, không chút mất công mà chìm vào thân một chiếc chiến hạm. Thân tàu kiên cố, vô pháp ngăn cản Ngân Sương Kỵ mảy may. Nơi Ngân Sương Kỵ đi qua, vụn gỗ cùng tàn chi bay khắp nơi, rất nhiều người ngay cả kêu thảm thiết cũng còn không kịp phát ra, Lăng Húc dẫn Ngân Sương Kỵ đã băng xuyên qua thuyền.

Răng rắc, chiến hạm tựa như bị một thanh đao thật lớn chặt đứt ngang, một phân thành hai. Binh sĩ trên thuyền lúc này triệt để hoảng loạn, bọn họ liều mạng mà xông ra ngoài, trong đầu bọn họ chỉ có một cái ý nghĩ, chạy trối chết!

Không đợi bọn họ thoát đi, đùng một tiếng tiếng nổ, quang mang chói mắt đột nhiên sáng lên, vô tình thôn phệ binh sĩ không kịp chạy ra.

Đám Lăng Húc đã quay người lại, lại lần nữa bắt đầu xung phong!

Không có người hồi hộp, như con dao nung đỏ xẹt qua khối bơ, chiếc chiến hạm thứ hai đồng dạng bị chặt đứt ngang, hóa thành hai luồng hỏa quang.

Chiếc chiến hạm này nổ tung cũng triệt để phá vỡ ý chí chiến đấu đang suy sụp của địch nhân, một chiếc chiến hạm còn lại và hai chiếc chiến hạm vận tải phân ra nhau chạy trốn. Nhưng mà vừa rồi vì truy cầu công kích dày đặc, khoảng cách ba chiếc chiến hạm rất gần nhau, chiếc chiến hạm thứ ba còn chưa chạy được trăm trượng liền bị Lăng Húc dẫn Ngân Sương Kỵ đuổi theo, triệt để bị phá hủy.

Chiến hạm vận tải tốc độ chậm đáng thương cảm, khiến bọn họ căn bản vô pháp trốn xa.

Quang Minh Châu vốn kỷ luật sâm nghiêm lúc này cũng thể hiện ra hết, dù cho biết rõ không có phần thắng, hai chiếc chiến hạm vận tải còn lại không chiếc nào đầu hàng.

Trên tuyến đường an toàn chỉ còn lại có đoàn hỏa đoàn đang tại hừng hực thiêu đốt, không có ai sống sót.

Đội viên Ngân Sương Kỵ nhìn chiến quả của mình, cũng dần dần từ trong hưng phấn phục hồi lại tinh thần.

Có người kiềm không được mà cảm khái: "Những gia hỏa này thực sự là ngoan cường."

"Đúng vậy, không ai đầu hàng, thảo nào Quang Minh Châu cường như thế."

Vui sướng vì thắng lợi tựa hồ bị tan đi rất nhiều, ngay cả những đệ tử Châu Nam năm tộc kia, sắc mặt đều trở nên nghiêm trọng. Thấy nhỏ mà biết lớn, Quang Minh Châu tuyệt đối không phải một đối thủ dễ dàng đánh bại. Châu Nam năm tộc và Quang Minh Châu có huyết hải thâm cừu, cừu địch cường đại hơn so với mình tưởng tượng.

Lăng Húc trái lại không thấy kỳ quái chút nào, tại Thiên lộ, hắn đã biết Thánh điện đối đãi như thế nào võ tướng của mình. Hắn biết rõ, những binh sĩ này không phải không muốn đầu hàng, mà là không dám đầu hàng, bởi vì sẽ liên lụy đến người nhà của mình.

Chính sách áp chế như vậy, có lẽ hiệu quả hiển hách, nhưng mà không phải là nguồn gốc cho tín niệm, một khi đạt được điểm tới hạn, nó sẽ cấp tốc sụp đổ.

Thế nhưng hắn không giải thích cho các đội viên, tránh cho những gia hỏa này mới một trận thắng nhỏ liền vẫy đuôi lên trời.

tâm tình Lăng Húc không tệ, tốt xấu gì thì chiến quả của mình thể hiện sự đột phá, cái này là chuyện đáng cao hứng.

"Đại nhân. Chúng ta thật có thể đánh bại Quang Minh Châu sao?"

Thình lình có một đội viên cất lời hỏi, mọi người đều không tự chủ dừng lại động tác trên tay, nhìn về phía Lăng Húc.

Lăng Húc nhíu mày: "Lời vô dụng."

"Thế nhưng là địch nhân ngoan cường như thế..." Đội viên kia ấp úng, ngay cả chiến hạm vận tải cũng ngoan cường như thế, đối với bọn họ có xung kích cực lớn.

Lăng Húc quoắc mắt một hồi, ánh mắt như đao đảo qua mọi người, rất nhiều người không tự chủ cúi đầu, nhưng mà càng nhiều người nhìn hắn, sung mãn mong đợi.

"Chỉ cần ngươi ngoan cường hơn bọn hắn." Lăng Húc lạnh lùng nói.

Nhìn đội viên trước mặt ánh mắt giống như được thắp sáng lần nữa, ý chí chiến đấu hừng hực, trong lòng hắn có chút tức giận, Ngân Sương Kỵ của mình vậy mà không đủ lòng tin, khuôn mặt Lăng Húc không biểu tình tuyên bố: "Ngày mai huấn luyện gấp bội."

Ngân Sương Kỵ tức thì kêu than dậy khắp trời đất.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 871: Khói Lửa Nổi Lên Bốn Phía

Khuôn mặt Câu Thành Văn Đao không biểu tình nhìn tin chiến báo phía trước mặt.

Tuy đại khái có thể đoán được phương thức công kích kế tiếp của Nam Minh, nhưng mà khi nó thật sự xảy ra, Câu Thành Văn Đao vẫn phiền muộn lắm.

Tuyến tiếp viện liên tục bị tập kích, theo tình báo hiện nay xem ra, hẳn phải là hai binh đoàn cỡ nhỏ. Trong đó một là U Châu quỷ kỵ, Nam Minh có một đội U Châu quỷ kỵ, sức chiến đấu cường hãn, rất nhiều người đều biết rõ. Cái binh chủng U Châu quỷ kỵ đã suy bại này, tại trên tay Nam Minh lại lần nữa tỏa sáng vinh quang, khiến người chú ý.

So với U Châu quỷ kỵ có lịch sử đã lâu, một đội Ngân Sương Kỵ chẳng có tiếng tăm gì. Nghe nói đó là một binh đoàn vừa mới thành lập, ngay cả chủ tướng của bọn họ cũng là một chú thái điểu(gà mờ). Nhưng chỉ là một binh đoàn gà mờ kèm một vị chủ tướng gà mờ như thế, lại quậy cho tuyến tiếp viện của hắn không được bình an.

Câu Thành Văn Đao không có quá nhiều biện pháp.

Hạm đội bị thương nặng, trên tay hắn chỉ còn lại có vài chiếc chiến hạm loại nhỏ lẻ tẻ, những chiến hạm loại nhỏ này giống như là bữa tiệc lớn đưa cho đối phương. Nam Minh cực am hiểu tác chiến bộ binh trong năng lượng hải, bọn họ hiển nhiên trải qua khóa huấn luyện đặc biệt. Trước đó, Câu Thành Văn Đao tuyệt đối nghĩ không ra vậy mà lại còn có người kiên trì huấn luyện như vậy. Năng lượng vẫn là thiên hạ của chiến hạm, đây là thường thức cơ bản nhất.

Nam Minh phá tan sạch sẽ cái thường thức này, bắt đầu từ khi gặp trận bắn tỉa ở khu vực hài cốt, Nam Minh giống như đang không ngừng biểu diễn cho bọn họ thấy, binh đoàn làm thế nào chống lại chiến hạm tại năng lượng hải. Chiến thuật hoàn toàn vi phạm thường thức lại tỏa sáng ở trong tay Nam Minh, Câu Thành Văn Đao tự mình thể hội, hơn nữa cái thể hội vô cùng sâu sắc. Khống chế vòng xoáy năng lượng, mai phục tròn năm ngày tại khu vực năng lượng loạn lưu, những chiến thuật này thực không thể tưởng tượng nổi, chưa từng nghe thấy.

Hiện tại, Ngân Sương Kỵ và U Châu quỷ kỵ lại một lần nữa khiến Câu Thành Văn Đao cảm nhận được cái gì gọi là cuộc sống hàng ngày khó an.

Còn làm cho Câu Thành Văn Đao lo lắng hơn không chỉ là chiến cuộc. Hắn bỗng nhiên phát hiện, bọn họ dự báo về thực lực của Nam Minh đã sai lệch quá đỗi.

Câu Thành Văn Đao biết rõ vì sao xuất hiện sai lệch lớn như vậy.

Hãy nhìn con bài trên tay Nam Minh, so với Quang Minh Châu, chỉ là một con bài nát. Toàn bộ trận doanh của Nam Minh, duy nhất có thể được coi là trứ danh, đó là Bạch Việt!

Nhưng chính là một con bài nát này, Nam Minh lại hóa mục nát thành thần kỳ, chính là biến nó thành một con bài lợi hại.

Tạ Vũ An, trước đây cũng chỉ là một võ tướng phổ thông, lý lịch nổi bật nhất trước đây của hắn chỉ là đảm nhiệm binh đoàn địa phương duy trì trị an ở địa phương. Càng thảm hại chính là, hắn và Vũ Yến binh đoàn của hắn là do Đường Thiên dùng tiền mua lại! Với một cái giá cực kỳ rẻ tiền mua gọn, rẻ tiền tới mức khiến người ta giận sôi.

Giống như thế, còn cả Khô Lâu đoàn, một đội dong binh đoàn, ở trong mắt Quang Minh Châu là loại dong binh đoàn không nhập lưu. Nhưng chính cái dong binh đoàn không nhập lưu này, lại ở Thạch Lâm

sa châu biểu diễn một trận chiến dây dưa quấn giết cực kỳ tàn khốc thảm liệt, ý chí chiến đấu ngoan cường làm Thánh Vực khiếp sợ.

U Châu quỷ kỵ thì lại càng không cần phải nói, bọn họ đã suy vi từ lâu khiến người người quên lãng, ở trong mắt thế nhân, bọn họ trở thành đồ lừa đảo, thành hàng giả. Thế nhưng là, ở dưới trướng Đường Thiên, bọn họ lại lột xác thành một đội thiết kỵ kinh khủng khiến người nghe tin đã sợ mất mật. Bây giờ tại U Châu, Quỷ Kỵ khảo hạch vốn đã từng bị người quên lẵng, lại lần nữa trở nên náo nhiệt. Không ngừng gia tăng máu huyết mới mẻ, khiến đội thiết kỵ này trở nên cường đại hơn.

Châu Nam ngũ tộc giữ mạng chạy thoát, Hạc, người chưa từng có tiếng tăm, Ngân Sương Kỵ mới thành lập, Tỉnh Hào náu trong vòng xoáy năng lượng, bọn họ vừa ra sân liền tỏa ra ánh sáng làm cả Thánh Vực chói mắt.

Câu Thành Văn Đao là đứa gia hỏa cuồng vọng tự tin đến cực hạn, nhưng hắn tuyệt đối không phải một tên ngu xuẩn.

Chính là một đám người như thế, khiến hắn bước đi trong khó khăn, khiến hắn rơi vào hoàn cảnh bị động như thế. Nhìn quỹ tích bọn hắn phát triển, Câu Thành Văn Đao cảm thụ được hàn ý khắc cốt ghi xương. Đường Thiên làm thế nào thu nạp cái đoàn người này, hắn không biết, nhưng mà phía sau đoàn người này có một thân ảnh thần bí.

Binh, thống soái của Nam Minh, vị Hồn tướng thống soái đầu tiên từ trước tới nay. Chính Binh tọa trấn trung tâm, điều binh khiển tướng, đem tới cho Câu Thành Văn Đao cực lớn phiền phức.

Cho dù là kẻ mắt cao hơn đỉnh, Câu Thành Văn Đao không thừa nhận cũng không được, Binh là một vị thống soái cực kỳ xuất sắc. Có thể nói, Binh cơ hồ dùng sức bản thân đem tới cho Nam Minh cục diện trước mắt.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, là Khẳng! Tinh thần Câu Thành Văn Đao hơi hơi rung lên, trong lòng có một tia mong đợi, lẽ nào

đã tìm được nhập khẩu thông tới Thiên lộ?

Khẳng tiến vào, Câu Thành Văn Đao nhìn thấy dáng vẻ Khẳng chật vật quá đỗi, tâm trầm xuống.

"Chúng ta bị Lam người lùn tập kích!"

Thanh âm Khẳng uể oải.

"Lam người lùn?" Câu Thành Văn Đao ngây ra một lúc, không biết vì sao trong lòng hơi buông lòng một chút. Hắn rất nhanh nhận thấy được sự khác lạ của mình, không khỏi cười gượng, xem ra mình đối với Nam Minh kiêng kỵ thật sâu, vượt quá mình tưởng tượng.

"Đúng vậy." Thanh âm Khẳng khàn khàn: "Rất nhiều Lam người lùn, hẳn phải là binh đoàn của Lam người lùn. Bọn họ tiến công phi thường có bài bản, chúng ta tổn thất rất lớn."

"Binh đoàn Lam người lùn!" Câu Thành Văn Đao nheo con mắt lại, có chút bất ngờ.

Tại Lam thế giới gặp phải Lam người lùn thì không kỳ quái chút nào, Lam thế giới là thế giới của Lam người lùn, không gặp phải Lam người lùn mới là kỳ quái. Gặp phải Lam người lùn tổn thất rất lớn hắn cũng không kỳ quái, hoàn cảnh ở Lam thế giới không thích hợp cho binh đoàn Quang Minh Châu chiến đấu, mà Lam người lùn lại có thể phát huy thực lực lớn nhất, phần tổn thất này trong lòng Câu Thành Văn Đao đã có dự kiến sẵn.

Nhưng mà binh đoàn của Lam người lùn lại khiến Câu Thành Văn Đao thoáng cái trở nên cảnh giác.

Lam triều xảy ra nhiều năm như vậy, lý giải của Thánh Vực về Lam người lùn cũng từ từ tăng nhanh. Lam thế giới, Lam người lùn cơ hồ vô cùng vô tận, chúng nó thường thường xuất hiện như thủy triều, tuyệt đại đa số Lam người lùn không có chỉ số thông minh, không có ý thức độc

lập. Chúng nó dựa vào số lượng và bản năng mà chiến đấu, gặp phải địch nhân thì ùa lên.

Lam người lùn đã thức tỉnh là thập phần hiếm thấy, Binh đoàn Lam người lùn hiếm thấy. Binh đoàn Lam người lùn cơ bản đều hoạt động ở khu vực hạch tâm của Lam thế giới, nhiều lần lam triều, chưa từng nhìn thấy thân ảnh Binh đoàn Lam người lùn.

Bọn họ lần này vậy mà gặp binh đoàn của Lam người lùn, tình huống có điểm khác thường.

"Đúng vậy, tuyệt đối là một binh đoàn, bọn họ huấn luyện có tố chất chất. Nếu như tại mặt đất hoặc là năng lượng hải, chúng ta khẳng định có thể đánh thắng, nhưng mà tại Lam thế giới chúng ta rất không thích nghi được." Khẳng trầm giọng nói, không nói ngoa, cũng không giấu giếm.

Câu Thành Văn Đao ngẩng đầu, mặt không biểu tình: "Còn có thể tiếp tục không?"

Khẳng biết rõ ý của đại nhân, hít sâu một hơi, như đinh đóng cột: "Có thể!"

Khẳng biết rõ tình thế nguy cấp, bọn họ không có đường lui, hiện tại tuyệt đối không phải lúc tiếc rẻ thương vong. Ngoại trừ việc đi tới, bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Nhìn thật sâu vào vị phụ tá đắc lực của mình, Câu Thành Văn Đao gật đầu: "Không cần quan tâm thương vong, toàn bộ binh sĩ có thể điều động đều giao cho các ngươi chỉ huy, kể cả binh đoàn trực thuộc ta. Tình báo cầu viện về Thánh Điện đã phát ra, chẳng mấy chốc viện quân sẽ đến đây."

Câu Thành Văn Đao nói không sai, Thánh Điện đã nhận được thỉnh cầu tiếp viện của hắn, nhưng mà hắn hắn nghĩ không ra, Thánh Điện cũng đang gặp phiền phức.

Tội vực tro tàn lại cháy khiến bọn họ như lâm đại địch, thần kinh căng thẳng cao độ. Nếu như nói thôn tính Thiên lộ là mộng tưởng của mấy thế hệ Quang Minh Châu, chuyện Tội Vực trở lại Quang Minh Châu, có khả năng sẽ tạo thành phá hư đối với căn cơ thống trị của bọn họ.

Thánh điện khẩn trương có thể nghĩ mà biết.

Khoa Lâm chính là dưới tình huống như vậy được uỷ thác trọng trách.

Trong rất nhiều trung tướng, thiên phú của Khoa Lâm không bằng Lan Tư, chỉ có thể tính trung đẳng, nhưng mà phong cách làm việc cực kỳ vững vàng, tính cách cần cù, cơ hồ chưa từng xảy ra sơ suất.

Khoa Lâm rất rõ ràng mình vì cái gì sẽ trở thành lựa chọn số 1 của Thánh Điện, cũng rất rõ ràng tình cảnh mà Thánh Điện đối mặt. Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, hắn cũng không khinh suất liều lĩnh. Từ Bạch Dã Châu phái ra lượng lớn trinh sát, đại bộ đội của hắn đóng vững đánh chắc, dọc đường không ngừng thu nạp binh đoàn địa phương.

Vô số ánh mắt Quang Minh Châu, đều nhìn chằm chằm vào Khoa Lâm. Hành động lão luyện vững vàng của Khoa Lâm, khiến rất nhiều người âm thầm gật đầu. Tội Vực tro tàn lại cháy cũng được, vô luận địch nhân dày vò thế nào, Thánh Điện ở mặt thực lực, tuyệt đối hơn xa không phải Tội Vực có thể so. Trong tình huống như vậy, cái gọi là kế sách, không hữu hiệu bằng dùng thực lực nghiền ép xuống.

Mỗi người Thánh điện đều tin tưởng vững chắc, lần này Khoa Lâm đại nhân nhất định sẽ chiến thắng trở về.

Chung Ly Bạch quay đầu lại nhìn hẻm núi kéo dài ngút ngàn, cảm khái hàng ngàn hàng vạn, cuối cùng đã từ cái địa phương chết tiệt kia chạy ra rồi. Xung quanh không có tung tích địch nhân, một mảnh hoang vắng.

Khuôn mặt Chung Ly Bạch lún phún đầy râu, nhìn qua tựa như dã nhân. Hắn chả thèm để ý, con mắt giống như sói đói chớp động vẻ nguy hiểm, hắn lợi dụng hẻm núi thoát khỏi địch nhân, có nghĩa hắn lần nữa chiếm tiên cơ.

Đối với Chung Ly Bạch tên phá hư cuồng này mà nói, cơ hội như vậy ngàn năm khó gặp, tựa như một khối thịt mỡ béo đến chảy mỡ đặt ở trước mặt hắn, hắn có thể khởi xướng công kích từ bất cứ phương hướng nào hắn muốn.

Hắn tựa như một lưỡi dao sắc bén nguy hiểm, bây giờ chui vào cái bụng mềm mại của địch nhân.

Chung Ly Bạch không lãng phí thời gian, hắn nhanh chóng suất lĩnh Quái Thú đoàn, suốt đêm khởi xướng tập kích đối với một binh doanh địa phương của Thánh Điện. Cái binh đoàn cũng chỉ là để có thể duy trì trị an địa phương này, chưa từng nghĩ tới sẽ gặp phải cường địch như thế. Hơn nữa vì không kinh động địch nhân, Chung Ly Bạch đặc biệt ra mệnh lệnh, những quái thú này dùng năng lực phi hành thương cảm của bọn họ, lặng yên bay đến ngoài binh doanh.

Khi quái thú thanh đồng như thủy triều đạp phá binh doanh, những binh sĩ còn đang trong giấc mộng này căn bản không có bất cứ hành động chống chọi gì, liền bị Chung Ly Bạch bắt tất cả.

Hắn không lưu một tù binh.

Chung Ly Bạch không có chút ý nào thu liễm cả, trong thời gian rất ngắn, hắn liên tục chiến đấu ở các chiến trường mấy châu, liên tục đánh chiếm mấy binh doanh. Hơn nữa mỗi một chiến hắn đều không lưu người sống. Toàn bộ Quang Minh Châu, đều bị hành vi tàn bạo của Chung Ly Bạch làm cho khiếp sợ!

Quang Minh Châu bản địa đã quá lâu không xảy ra chiến tranh, hành vi tàn khốc như thế, càng chưa từng nghe thấy. Trong lịch sử Quang

Minh Châu, cho tới bây giờ đều là bọn họ mang đến đau xót cho người khác.

Chung Ly Bạch tựa như một con sói xảo trá, hành tích của hắn phiêu hốt khó dò. Lại thêm giảo hoạt chính là hắn chỉ tìm những binh đoàn địa phương thực lực yếu đuối để hạ thủ. Càng ngày càng có nhiều binh đoàn địa phương gặp phải độc thủ, từng vụ thảm án máu chảy đầm đìa, khiến bầu không khí Quang Minh Châu càng thêm khẩn trương. Binh đoàn địa phương người người cảm thấy bất an, như lâm đại địch, e sợ bị Kim Châu Phỉ đánh giết tới cửa.

Sợ hãi đang không ngừng lên men, thẳng đến khi Kim Châu Phỉ giết xong Tây Bộ, tiến nhập trung bộ.

Ở nơi binh doanh Vĩnh Minh châu ở Trung bộ gặp phải độc thủ, khủng hoảng tại Quang Minh Châu đạt đến điểm tối cao.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 872: Quang Minh Điện

"Phế vật! Tất cả đều là phế vật!"

Cột sáng tráng kiện, từ trời cao xa xôi trên đỉnh đầu sâu không lường được chiếu đến, năng lượng quang minh nồng nặc bao phủ bạch sắc điện phủ. Điện phủ màu tuyết trắng giống như dùng cẩm thạch trắng tinh điêu khắc thành, điểm sáng trắng trong cột sáng cuồn cuộn không ngừng chìm vào điện phủ. Chỉ có người từng đến qua mới biết rõ, cả tòa điện phủ là hoàn toàn do năng lượng quang minh ngưng kết thành.

Quang Minh Điện, là địa điểm thần thánh nhất ở Quang Minh Châu, toàn bộ Thánh điện, là căn nguyên của Quang Minh.

Tiếng rít gào của Đại trưởng lão vang vọng Thánh Điện, ngay cả cột sáng cũng vì đó mà rung động.

Bên trong điện phủ, mọi người câm như hến, sắc mặt trắng bệch. Ở phía trên, một thân ảnh khôi ngô, toàn thân bao phủ hỏa diễm kim sắc, nhìn không thấy hình dáng. Tiếng rít gào xuất phát từ trong hỏa diễm, ở phía dưới, toàn bộ ánh mắt vừa đụng đến hỏa diễm kim sắc, không khỏi toát ra vẻ kính nể.

Đó là Thánh diễm, Thánh diễm đẳng cấp tối cao.

Mọi người chưa từng thấy Đại trưởng lão thất thố như thế, rít gào như thế. Ở trong lòng bọn họ, dường như Thánh điện có biến mất, Đại trưởng lão cũng sẽ không chút động lòng.

Đại trưởng lão nhiều năm không hỏi tục sự, nhất tâm nghiên cứu Vũ kỹ Thiên lộ. Bình thường cơ hồ tất cả sự vụ của Thánh điện đều giao cho

Charles và mấy vị trưởng lão khác, cơ hồ là không có bất cứ cảm giác gì về sự tồn tại của Đại trưởng lão, các trưởng lão mới thậm chí chưa từng gặp Đại trưởng lão.

Nhưng mà lúc này, toàn bộ Thánh điện đều phục dưới uy nghiêm của Đại trưởng lão, ngay cả không khí, năng lượng đều đang run rẩy.

"Charles!"

Charles đang cúi rạp xuống, thân thể run lên, ánh mắt Đại trưởng lão chiếu trên lưng y giống như thực chất, y cảm giác lưng mình đang bốc cháy, vậy mà lại sinh ra cảm giác đau đớn vì bị đốt. Khuôn mặt anh tuấn kia trầm tĩnh như nước, y cung kính hô: "Đại trưởng lão."

"Ta giao việc cho ngươi, ngươi lại giao về một phần đáp án như vậy?" Thánh diễm vàng kim vô thanh phun ra nuốt vào.

Charles biết rõ cầu xin tha thứ và thoái thác chỉ sẽ làm Đại trưởng lão càng thêm tức giận, y hít sâu một hơi: "Thỉnh Đại trưởng lão trách phạt!"

"Trách phạt? Đương nhiên phải trách phạt!" Khuôn mặt Đại trưởng lão hoàn toàn bị Thánh diễm che phủ, nhìn không ra nét vui nét giận, cánh tay phải bỗng nhiên vung lên, thánh diễm vàng kim dọc theo cánh tay hắn kéo dài ra, hóa thành một cái roi lửa kim sắc.

Phanh!

Hỏa tiên đánh trúng lưng Charles, thân thể Charles run lên, khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo, cả người rung động. Một roi này tựa như đánh trúng linh hồn y, đau đớn vô cùng khiến đầu óc y trống rỗng, toàn thân co giật.

Y phục sau lưng y vẫn bằng phẳng như cũ, không có chút vệt lửa nào, thậm chí không có một chút nếp nhăn.

Mọi người lưng cong xuống càng thấp, Quang Minh Điện một mảnh tĩnh mịch, chỉ có Charles thở dốc ôi ôi giống như dã thú kêu bao hàm

đau đớn, rõ ràng dị thường. Mọi người biết rõ Đại trưởng lão thật nổi giận rồi, thánh phạt chi tiên, đó là hình phạt đối với linh hồn, nỗi đau đớn xuất phát từ chỗ sâu nhất trong người.

Đại trưởng lão luôn luôn thiên vị đối với Charles, thậm chí có lời đồn đãi nói rằng Charles điện hạ là con tư sinh của Đại trưởng lão, đây là lần đầu tiên Đại trưởng lão nghiêm phạt Charles điện hạ, là nghiêm trọng như thánh phạt chi tiên đấy.

Mọi người đều bị hù dọa rồi.

Sau năm phút, con mắt giống như gần chết của Charles điện hạ mới hồi phục mấy phần thần thái, ở chỗ sâu trong con mắt y còn là không tự chủ mà toát ra một tia sợ hãi. Thật là đáng sợ, dù cho ý chí y kinh người, y cũng tuyệt đối không muốn gặp lần thứ hai.

"Liên tục bảy binh doanh bị tàn sát, nghe rợn cả người."

Thanh âm Đại trưởng lão cũng không nhanh, nhưng mà tràn đầy uy nghiêm và lực lượng, mỗi chữ đều như búa tạ kim sắc trùng điệp nện vào trong không khí.

"Đừng có lý do gì, đừng có mượn cớ gì, chỉ cần kết quả." Ánh mắt Đại trưởng lão chậm rãi đảo qua toàn trường.

Mỗi chữ nổ tung trong không trung, lỗ tai mỗi người ông ông cả lên.

Mọi người đè nén hoảng sợ trong lòng, đồng thanh tuân mệnh: "Vâng!"

Một đạo hỏa diễm kim sắc phóng lên cao, hóa thành một đạo lưu tinh biến mất tăm tích, uy áp kinh khủng kia đột nhiên biến mất tăm tích, không khí khiến người hít thở không thông cũng thoáng cái trở nên sinh động hoạt bát.

Quang Minh Điện không hẹn mà cùng vang lên thanh âm thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người đều sửng sốt, đối diện nhau, không khỏi nhìn nhau cười khổ. Bọn họ ai không phải quyền cao chức trọng tôn quý vô cùng, nhưng mà vừa rồi, bọn họ không chút ý phản kháng nào. Đại trường lão thật quá đáng sợ.

"Hiện tại làm gì bây giờ?" Một vị trưởng lão mở miệng hỏi.

Mọi người trầm mặc, rất nhiều người còn chưa có phục hồi lại tinh thần sau cơn chấn động vừa rồi.

"Gia Á phải tọa trấn trung tâm, Khoa Lâm đi Bạch Dã Châu. Lan Tư chết rồi, Áo Lợi Phất(Oliver) còn đang bị giam giữ. Có đại quân do năm vị trung tướng hợp thành, đang chuẩn bị xuất phát, bọn họ muốn trợ giúp Thương Châu. Đây là lượt đầu tiên, bọn họ cấp mang cho Câu Thành Văn Đao rất nhiều chiến hạm. Trừ cái đó ra, chúng ta cũng cần phải gia tăng nhân thủ cho tuyến tiếp viện, tuyến tiếp viện của chúng ta quá dài. Tất cả chúng ta còn phải chuẩn bị lượt thứ hai. Quang minh kỵ sĩ cũng cần phải đi, chúng ta cần phải mau chóng tìm ra nhập khẩu thông tới Thiên lộ, binh sĩ phổ thông tại Lam thế giới có sức chiến đấu rất yếu. Vấn đề hiện tại là ai đối phó Kim Châu phỉ?"

Một vị trưởng lão khác tính toán từng cái, đầy mặt khổ não.

An tĩnh, dị thường an tĩnh.

Vừa tính toán như thế, toàn bộ kết quả, khiến mặt mũi chư vị trưởng lão hiện lên vẻ không thể tin được.

Quang Minh Châu vậy mà lại có một ngày đối mặt hoàn cảnh quẫn bách vì binh lực không đủ! Quang Minh Châu cường đại, Quang Minh Châu lấy vũ lực mà trứ danh, Quang Minh Châu danh tướng tập hợp, vậy mà lại binh lực không đủ!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt nhau.

trong lòng Charles cũng thất kinh, không nghĩ được Thánh điện vậy mà lại binh lực giật gấu vá vai, nhưng mà trên mặt hắn thủy chung bảo trì trấn định: "Hạm đội trợ giúp Thương Châu lập tức xuất phát, không nên làm lỡ. Gia Á đại nhân không thể động. Đốc thúc tốc độ Khoa Lâm nhanh một chút, nói cho hắn, hắn cần phải trước lúc đợt thứ hai xuất phát, giải quyết xong Bạch Dã Châu! Là phải được! Chúng ta không có thời gian để lãng phí."

"Vậy Kim Châu Phỉ làm sao bây giờ?" Có trưởng lão lo lắng hỏi, rất nhiều người không hẹn mà cùng gật đầu.

Vừa rồi lửa giận của Đại trưởng lão còn rõ ràng ở trong mắt, ai cũng không dám vào lúc này bằng mặt không bằng lòng.

"Kim Châu phỉ phi thường am hiểu chơi trốn tìm, chúng ta không thể sốt ruột." Charles lãnh tĩnh như thường: "Việc đầu tiên chúng ta phải làm, là thu gọn không gian hoạt động của Kim Châu Phỉ. Giặc cỏ thổ phỉ, một khi không có không gian, chính là cá thịt trên thớt. Bốn vị trung tướng phụ trách đợt tiếp viện thứ hai, xuất phát theo bốn phương hướng, kéo lưới, đè ép không gian của Kim Châu Phỉ. Ta cần các ngươi tạo ra một cái lao lung trùm lên Kim Châu Phỉ. Chỉ cần trùm lên một cái lao lung cho chúng nó, mấy cái binh đoàn địa phương đủ để tiêu hao bọn chúng sạch sẽ."

"Vì cái gì không để bọn họ trực tiếp giải quyết?" Có trưởng lão nhịn không được hỏi.

"Thời gian." Charles biểu hiện rất trí tuệ, thản nhiên nói: "Chúng ta rất eo hẹp thời gian. Trọng yếu hơn chính là chúng ta rất khẩn trương về binh lực, nhất là tinh nhuệ. Trái lại, chúng ta có rất nhiều binh đoàn địa phương, rất nhiều, sức chiến đấu của bọn họ không thể trợ giúp tiền tuyến. Đã như vậy, vì sao chúng ta phải tiêu hao tinh nhuệ quý giá của chúng ta?"

Các Trưởng lão bừng tỉnh đại ngộ, dồn dập gật đầu.

"Thế thì sao phải giục Khoa Lâm nôn nóng như vậy?" Có người hỏi.

Charles nói: "Đợt tiếp viện thứ hai một khi ly khai, chúng ta chỉ còn lại có Gia Á đại nhân và Khoa Lâm. Gia Á đại nhân khẳng định là không động đậy rồi, nếu như Khoa Lâm còn chưa có giải quyết Bạch Dã Châu, vậy có nghĩa Quang Minh Châu hoàn toàn trống rỗng. Một khi xảy ra điểm gì ngoài ý muốn, chúng ta liền ngay cả người cứu hoả cũng không có."

Nghe vậy không có người tiếp tục có ý kiến.

Khoa Lâm tiếp nhận mệnh lệnh của Thánh điện, không nói thêm gì. Bây giờ tình huống của Quang Minh Châu, hắn cũng rất rõ ràng. Trong con mắt hắn, đây là thời kì gian nan nhất của Quang Minh Châu, cũng là thời kì trọng yếu nhất của Quang Minh Châu.

Mệnh lệnh của Thánh điện tuy rằng sẽ tạo ra một ít phiền phức cho hắn, nhưng mà tình thế bức bách, hắn không có bất cứ do dự gì, lập tức hạ lệnh tăng tốc đi tới.

Phía trước, trinh sát không ngừng truyền tin tức lại.

Quả nhiên là dư nghiệt Tội Vực! Nhưng mà không phải Bạch Dã Châu, mà là Hoang châu!

Ở tại phía trên nơi binh đoàn Tội Môn đóng quân, đột nhiên hiện ra một cứ điểm, thủ vệ sâm nghiêm. Làm cho người ta không nghĩ tới chính là, Hoang Châu vậy mà lại bị dư nghiệt Tội Vực cải tạo thành nơi như Tội Vực. Toàn bộ Hoang Châu năng lượng cực kỳ thưa thớt, trinh sát tiến vào hoàn toàn vô pháp thích ứng.

Biểu tình của Khoa Lâm trở nên nghiêm túc.

Hắn nghĩ tới tình huống mình có khả năng đối diện, nhưng mà trăm triệu làn không nghĩ tới dư nghiệt Tội Vực lại có năng lực cải tạo hoàn cảnh.

Một trận này không dễ đánh.

"Mục tiêu, Bạch Dã Châu, tốc độ cao nhất đi mau!"

Mệnh lệnh truyền đạt xuống, đại quân dùng tốc độ cao nhất phóng tới Bạch Dã Châu. Khoa Lâm quyết định đóng quân tại Bạch Dã Châu, nhìn xem Hoang Châu bị cải tạo thành bộ dáng gì. Nếu như năng lượng thật sự thưa thớt, đó chính là một đại phiền phức, nhất là vào thời kì then chốt như thế.

Khi đại quân của Khoa Lâm đến được Bạch Dã Châu, hắn bị cảnh tượng hoang vắng trước mắt làm sợ ngây người.

Toàn bộ Bạch Dã Châu cơ hồ không có người, mỗi một thành thị đều là trống không. Họa Kim Châu phỉ, người của Bạch Dã Châu liền điêu linh rất nhiều. Mà Bạch Dã Châu quá gần Hoang Châu, trong khoảng thời gian này, võ giả Tội Vực không ngừng xuất hiện, càng khiến cho khủng hoảng lan rộng. Nguyên bản dân chúng còn chuẩn bị nhìn xem, tất cả đều lựa chọn ly khai, địa phương như Bạch Dã Châu tại Tây Bộ quá nhiều.

Khuôn mặt Khoa Lâm âm trầm, hắn chưa từng gặp tràng cảnh hoang vắng khó khăn như thế ở cảnh nội Quang Minh Châu.

Đây còn là Quang Minh Châu phồn hoa ổn định sao?

Trên đường thấy mỗi một thành thị đều không có một bóng người, sĩ khí đại quân bị ảnh hưởng, có chút suy sụp. Cảnh nội Quang Minh Châu, cơ hồ chưa từng bị nạn trộm cướp.

Trinh sát cảm giác càng thêm cường liệt.

"Thực sự là cho tới bây giờ chưa thấy trường hợp như vậy a!"

"Đúng vậy! Nơi này trước đây ta đã đến, khắp nơi đều thấy thuyền lấy quặng, chúng ta bay lâu như vậy, ngay cả một cái bóng người cũng

không nhìn thấy. Như thể cả châu không bóng người, thật có điểm dọa người."

"Nghe một câu như vậy của ngươi, lão tử cảm thấy sau lưng cũng có chút lành lạnh."

"Các ngươi ngậm miệng!"

sắc mặt cả đội trinh sát đều có chút khó coi, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Ta cảm thấy đến ngưỡng rồi, chúng ta trở về thôi." Một gã trinh sát lá gan tương đối nhỏ nhịn không được nói.

"Còn chưa dò xét xong..." Đội trưởng có chút do dự.

"Ngay cả cái bóng người cũng không có, còn có cái gì mà dò xét." Một tên trinh sát khác lầm bầm, sắc mặt hắn có chút trắng bệch. Liên tục bay ba ngày, ngay cả bóng người cũngg không nhìn thấy, đây tuyệt đối không phải thể nghiệm khoái trá gì.

"Phía trước là nghĩa địa chiến hạm." Tên trinh sát đã từng đến Bạch Dã Châu kia tán đồng bảo: "Ngay cả trong thành cũng không có người, nghĩa địa chiến hạm kia, khẳng định ngay cả bóng quỷ cũng không có. Chúng ta còn đặt tinh lực ở Hoang Châu đi, một trận này không dễ đánh."

Đội trưởng nghe vậy, cũng không phản đối nữa: "Được rồi, vậy chúng ta trở về đi. Dọc theo đường kiểm tra lại các thành thị, đó là địa phương mai phục tốt nhất."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 873: Khoa Lâm

Đây là lần đầu tiên Khoa Lâm đặt chân lên Hoang Châu.

Cảm giác rất tệ.

Trong không khí, năng lượng thưa thớt đến cực điểm, ở lâu thêm một khắc nào y đều cảm thấy khó chịu khắc ấy. Khoa Lâm cảmgiác mình tựa như một con cá rời mặt nước, cảm giác hít thở không thông khiến y cất bước khó khăn. Thậm chí y có thể nhận thấy năng lượng trong cơ thể đang dần dần biến mất, điều này có nghĩa tuyệt đối không thể để chiến đấu vào giai đoạn giằng co, vậy sẽ rất bất lợi đối với bọn họ.

Đây đã định trước là một trận chiến đấu vô cùng gian khổ.

Hoàn cảnh cực đoan hà khắc như thế, vô luận thân thể hay là tâm lý, binh sĩ đều phải gánh lấy áp lực trước nay chưa từng có.

sắc mặt Khoa Lâm rất kém, tình huống còn nghiêm trọng hơn nhiều so với y tưởng tượng.

Ánh mắt y nhìn về phía trinh sát của Tội Vực đang đảo qua đảo lại ở xa xa. Mỗi một nhất cử nhất động của bọn họ đều ở dưới ánh mắt giám thị của Tội Vực. Đây là lần đầu tiên Khoa Lâm trông thấy võ giả của Tội Vực, về chuyện Tội Vực, Thánh Điện luôn luôn giữ kín không nói ra, dân chúng vô pháp tại tư liệu công khai tìm được gì về Tội Vực.

Trinh sát của Tội Vực động tác mẫn tiệp, năng lượng thưa thớt không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với bọn họ, tại hoàn cảnh như vậy bọn họ như cá gặp nước.

Khoa Lâm có thể nhìn thấy cừu hận thấu xương trong mắt võ giả Tội Vực, lá gan bọn họ phi thường lớn, tràn đầy tính công kích, đã có hơn mười tên trinh sát của Khoa Lâm bị đối phương đánh chết.

Khoa Lâm âm thầm lắc đầu, vứt ra khỏi đầu một ít ý nghĩ không thực tế trong lòng mình.

Cừu hận giữa song phương là vô pháp hóa giải, kết thúc trận chiến đấu này, chỉ đến khi máu của một phía chảy hết.

Thần tình Khoa Lâm khôi phục như thường, sau khi nhận được mệnh lệnh, y đặc biệt từ Thánh Điện lấy ra lượng lớn tư liệu về Tội Vực. Về phương thức chiến đấu của võ giả Tội Vực, y đủ hiểu, mà sau khi tìm hiểu ở Hoang Châu năng lượng thưa thớt, y rất nhanh nghĩ ra một ít biện pháp.

Y không đánh trận mà không chuẩn bị.

Khoa Lâm cũng không biết, trong những trinh sát Tội Vực mà ánh mắt y đảo qua có hai con cá lớn.

Huynh muội Đỗ Khắc đang tỉ mỉ quan sát đại doanh của đối phương, bên cạnh bọn họ không có bất cứ hộ vệ nào, điều này làm cho bọn họ nhìn qua không có gì khác biệt với nhựng trinh sát khác. Hành động của hai người bị rất nhiều thuộc hạ phản đối, nhưng mà Đỗ Khắc có đủ tự tin và thực lực.

Tội Vực đệ nhất nhân, tại hoàn cảnh gần giống với Tội Vực này, thực lực của hắn có thể phát huy ít nhất chín thành.

"Thế nào?" Đỗ Khắc hỏi.

Tại phương diện chiến trận binh đoàn, hắn tín nhiệm phán đoán của Đỗ Tâm Vũ.

"Không có kẽ hở." Đỗ Tâm Vũ lắc lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp sáng lên mê người, nội tâm nàng cũng có chút kích động.

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, đây mới là trận chiến đầu tiên Tội Vực binh đoàn. Tội Vực binh đoàn do Đỗ thị huynh muội xây dựng, cơ hồ bao quát tất cả tinh anh cao nhất của Tội Vực, sau cùng kết minh với Đường Thiên, đánh Tội Môn cũng là do Thần Trang binh đoàn của Đường Thiên. Điều đó cũng dẫn đến một tình huống lúng túng, Tội Vực binh đoàn từ khi thành lập tới nay, bọn họ vẫn chưa được thực chiến.

Trận chiến đầu tiên cũng đã đủ khiến người ta kích động, mà trận chiến đầu tiên là chống lại binh đoàn của Quang Minh Châu, toàn bộ binh đoàn Tội Vực, căn bản không cần động viên, mỗi người tựa như tiêm thuốc kích thích.

Có cái gì so với chiến thắng tử địch làm cho người ta hưng phấn hơn?

Đỗ Khắc cười khẽ: "Nhìn kìa là cái nhân vật lợi hại."

"Đương nhiên lợi hại, Khoa Lâm là một trong mười hai trung tướng, ngoại trừ năm hổ tướng, một trong mười hai người lợi hại nhất." Đỗ Tâm Vũ nhắc nhở: "Hắn bố trí binh doanh phi thường chặt chẽ, không có kẽ hở rõ ràng. Căn cứ tình báo Đường Thiên đưa tới, phong cách chiến đấu của Khoa Lâm này rất vững vàng. Hiện tại xem ra, đúng là như thế."

"Không biết năm hổ tướng là loại phong thái nào." Đỗ Khắc có chút mong đợi.

Đỗ Tâm Vũ không để ý tới huynh trưởng đứng ở bên cạnh có dáng vẻ như thư sinh, ánh mắt nàng chưa từng rời chiến trận của đối phương chốc lát nào, lẩm bẩm: "Tố chất binh sĩ rất cao, không kém hơn chúng ta. Chiến trận phi thường thành thạo, trị số đồng bộ suất mà Đường Thiên nói, khẳng định rất cao. Là một binh đoàn cường đại, vấn đề hiện tại, hắn sẽ giải quyết thế nào?"

Binh doanh sừng sững bất động, nhưng mà tại khu vực ngoài binh doanh mấy chục dặm, là khu vực chiến đấu rất kịch liệt.

Trinh sát của song phương triển khai chiến đấu kịch liệt.

Trinh sát tại bất cứ binh đoàn gì đều là tinh nhuệ, bởi vì trinh sát thường thường đều là dùng phương thức tiểu đội mấy người để chấp hành nhiệm vụ, lúc nào cũng có khả năng gặp phải nguy hiểm và các loại tình huống đột phát, cho nên cần thực lực cá nhân cường đại.

Theo hiện tại mà xét, trinh sát của Tội Vực tuyệt đối thượng phong.

Mười lăm so với hai.

Trinh sát của Khoa Lâm tử vong mười lăm người, mà phía Tội Vực chỉ có hai người thương vong, tỉ lệ cách xa.

Đỗ Tâm Vũ không bị con số này ảnh hưởng, giọng nói của nàng lành lạnh: "Quang Minh Châu thực sự là khổng lồ, nếu như không có Đường Thiên, chúng ta không có bất cứ phần thắng nào. Binh đoàn giống như vậy, Quang Minh Châu có tới mười hai cái. Năm hổ tướng càng là kinh người, dưới trướng mỗi hổ tướng tối thiểu có ba binh đoàn cấp bậc này, binh đoàn trực thuộc bọn họ càng cường đại hơn. Thật không biết, Nam Minh của Đường Thiên làm thế nào ngăn cản đại quân của năm hổ tướng."

"Đúng vậy." Đỗ Khắc cũng không khỏi cảm khái: "Hiện tại mới biết được trước đây ếch ngồi đáy giếng. Quang Minh Châu cũng vậy, Đường Thiên cũng vậy, đối chúng ta mà nói bọn họ đều là tứ khổng lồ. Có cừu địch như Quang Minh Châu vậy là bất hạnh của chúng ta, có bằng hữu như Đường Thiên vậy là may mắn của chúng ta. May mắn có thể cho chúng ta trợ giúp, nhưng vận mệnh tộc nhân chúng ta lại cần phải máu tươi và đao kiếm lấy về."

Một câu sau cùng hắn nói như đinh đóng cột.

Đỗ Tâm Vũ quay mặt, nhìn huynh trưởng khuôn mặt đầy kiên nghị.

Đỗ Khắc không lảng tránh ánh mắt Đỗ Tâm Vũ, hắn trầm giọng nói: "Vô luận phải trả cái giá như thế nào, chúng ta phải thắng trận chiến này!"

Đỗ Tâm Vũ cắn môi, nhấn mạnh: "Chúng ta nhất định sẽ thắng lợi!"

Không có ai biết rõ, bọn họ vì trận chiến đấu này, Tội Vực vì trận chiến đấu này, đã nỗ lực nhường nào, nguyện ý trả cái giá gì.

Khoa Lâm kinh nghiệm phong phú, sau khi tự mình kiểm tra hoàn cảnh Hoang Châu, liền cấp tốc định ra kế hoạch chiến đấu.

Khi một nhóm vật tư chiến đấu trọng yếu nhất được đưa đến, y không chút dừng lại nào, hạ lệnh đại quân tiến nhập Hoang Châu. Vì phòng ngừa đường lui của mình bị chặt đứt, y trước tiên an bài binh đoàn của Áo Lợi Phất(Oliver) đóng giữ Tinh môn. Áo Lợi Phất(Oliver) bị bỏ tù, binh đoàn hắn ta cũng gặp tao ương theo, sự kiện Tây Bộ thương hội lại lần nữa đẩy cái binh đoàn này vào địa ngục.

Đến tận khi bọn họ gặp Khoa Lâm, mới lần nữa được coi trọng.

Chuyện thứ nhất khi Khoa Lâm tiến nhập Tây Bộ, đó là hợp nhất đội tinh nhuệ này. Áo Lợi Phất(Oliver) bị bỏ tù, binh đoàn của hắn ta như rắn mất đầu, sĩ khí suy sụp đến cực hạn, nhưng mà thực lực chỉnh thể vẫn chưa chịu ảnh hưởng quá lớn, vẫn là một đội tinh nhuệ có thể dùng.

Hơn nữa chỉ cần đưa tới cho những binh sĩ hoảng sợ cực kỳ này một ít hi vọng, bọn họ nhất định sẽ liều mạng chiến đấu.

Binh lực trên tay Khoa Lâm không đủ, cái binh đoàn này vô luận như thế nào cũng mạnh hơn nhiều so với những binh đoàn địa phương pháo hôi kia.

Có một đội tinh nhuệ như thế đóng giữ đường lui, Khoa Lâm triệt để yên tâm. Kim Châu phỉ vừa mới xuất hiện tại Vĩnh Minh Châu, cách nơi này cực xa. Khả năng Bạch Dã Châu gặp phải công kích là rất thấp, nhưng mà vốn cẩn thận, Khoa Lâm vẫn bố trí hậu chiêu.

An bài tốt đường lui, Khoa Lâm lập tức suất lĩnh đại quân lại lần nữa tiến nhập Hoang Châu.

Sau khi tiến vào Hoang Châu, đại quân trực tiếp nhằm phía cứ điểm Tội Môn đi tới. Tuy rằng trinh sát phe mình không bằng trinh sát Tội Vực, nhưng mà Khoa Lâm vẫn kiên trì không ngừng phái trinh sát ra, dù cho trinh sát tử thương thảm trọng.

Dùng lượng lớn thương vong để nhận tình báo quý giá. Toàn bộ Hoang Châu, ngoại trừ Cứ điểm Tội Môn, dư nghiệt Tội Vực cũng không xây dựng cứ điểm tại nơi khác. Cái này có nghĩa, bọn họ chỉ cần phá được Cứ điểm Tội Môn là có thể lại lần nữa giam nhốt dư nghiệt Tội Vực vào trong cái lao lung Tội Vực kia.

Điều này làm cho Khoa Lâm thở phào nhẹ nhõm.

Thế cục khẩn trương như thế, thời gian dị thường quý giá, y sợ nhất chính là một trận đánh giằng co.

Lượng lớn trinh sát Tội Vực như con ruồi đảo quanh đại quân, để tìm đến cơ hội. Khoa Lâm không thèm để ý chút nào, nhìn như không thấy. Trinh sát của Tội Vực thực lực cá nhân xuất sắc, nhưng mà đối diện chiến trận dày đặc, bọn họ không có bất cứ uy hiếp gì.

Về phần quan sát rình mò, Khoa Lâm không quan trọng, một trận chiến này vốn là một trận chiến đường đường chính chính, không có quá nhiều biến hóa.

Tại cách Cứ điểm Tội Môn mười dặm, đại quân dừng lại, dựng binh doanh. Con số trinh sát đông đảo tựa như bầy sói, rình mò ở xa xa.

Khoa Lâm không để ý những trinh sát kia, tuy rằng số lượng bọn họ có chút nhiều, nhưng mà hỗn loạn, cũng chỉ là một đám ô hợp. Tại trong chiến tranh đại quy mộ, thực lực cá nhân không có tác dụng quá lớn, thực lực những trinh sát này có cường hơn, số lượng có nhiều hơn, cũng không thay đổi được sự thực là một đám ô hợp.

Ánh mắt y hướng tới Cứ điểm Tội Môn ở phía xa.

Tội Vực xưng là Thành hoang, nhưng mà Khoa vẫn kiên trì gọi là Cứ điểm Tội Môn, đây là địa bàn của Quang Minh Châu, dư nghiệt Tội Vực có tư cách gì đặt tên?

Đã nhìn quen cứ điểm Quang Minh uy nghiêm đại khí, cái cứ điểm trước mắt này ở trong mắt Khoa Lâm có thể nói đơn sơ vô cùng. Tuy thế y không nóng lòng tiến công, mà là hạ lệnh đóng quân.

Từng cái quân doanh sâm nghiêm đâu vào đấy bắt đầu thành lập.

Dù cho toàn bộ chuẩn bị lúc trước đều là y nghĩ hết biện pháp tốc chiến tốc thắng, nhưng mà khi chiến đấu thật sự bắt đầu, y lại bỏ qua một điểm này. Từng mệnh lệnh không ngừng truyền đạt xuống, y lui tới dò xét, cẩn thận tỉ mỉ.

Đỗ Khắc và Đỗ Tâm Vũ tại cứ điểm nhìn xa xa, từng cái quân doanh mọc lên khỏi mặt đất, chỉnh tề sâm nghiêm, cảnh tượng đầy sát khí.

"Đối thủ rất cường a." Giọng Đỗ Tâm Vũ tán thán.

Dù là người thường như Đỗ Khắc cũng có thể nhìn ra trình độ Khoa Lâm cực cao. Từ khi tiến đến, tới lúc đóng quân, lại đến dựng doanh địa, toàn bộ quá trình đâu vào đấy, trật tự ngay ngắn, mỗi một binh sĩ đều biết rõ mình phải làm cái gì. Trinh sát của Tội Vực nhìn chằm chằm, tìm không được chút cơ hội nào, chỉ có thể ở cách đó không xa giương mắt nhìn.

Tuy rằng biết rõ trinh sát phát huy không được tác dụng quá lớn, nhưng mà Đỗ Tâm Vũ vẫn phái ra lượng lớn trinh sát.

Tại Tội Vực, binh đoàn ít đến thương cảm, nhưng mà võ giả có thực lực đảm nhiệm trinh sát nhiều không kể xiết. Nàng không trông chờ những trinh sát này có thể đối với địch có bao nhiêu sức sát thương, có thể phân tán một chút sự chú ý của địch nhân là được.

Đỗ Tâm Vũ rất rõ ràng mình là một tay mới, tất cả lợi thế có thể lợi dụng, nàng đều sẽ dùng tới không chút do dự.

Nhưng mà vốn tinh tế, Khoa Lâm hiển nhiên hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Đỗ Tâm Vũ khẽ biến, đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước quân doanh, Đỗ Khắc bên cạnh nàng sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Nồng nặc năng lượng như suối phun từ quân doanh địch nhân phóng ra.

Hơn mươi phút sau, năng lượng nồng nặc, bao phủ khắp quân doanh của Khoa Lâm, chúng nó cũng không tiêu tán, quân doanh có một loại lực vô hình, vững vàng trói buộc linh lực được phóng ra tại quân doanh.

Trên cứ điểm mọi người không khỏi căng thẳng.

Một trận này, không dễ đánh!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 874: Hoang Châu Chi Chiến

Khoa Lâm chuẩn bị đầy đủ, bên trong quân doanh tinh thạch chồng chất như núi, không ngừng có binh sĩ bê từng rương từng rương tinh thạch cuồn cuộn không ngừng ném vào trong một cái lò luyện, năng lượng cuộn trào mãnh liệt từ trong lò luyện phóng ra. Cái lò luyện này được dỡ từ một chiếc chiến hạm cỡ trung xuống, tác dụng của nó là lấy năng lượng trừ trong tinh thạch phóng ra, cung cấp cho chiến hạm sử dụng.

Khoa Lâm rất rõ ràng chướng ngại lớn nhất trong một trận chiến này chính là địa lợi, năng lượng thưa thớt sẽ khiến bọn họchiến đấu trở nên cực kỳ gian nan, đồng thời giúp đối phương thực lực tăng nhiều.

Tuy rằng không biết đối phương dùng thủ đoạn gì khiến năng lượng ở Hoang Châu trở nên thưa thớt như thế, nhưng mà nếu năng lượng đã thưa thớt, vậy thì gia tăng năng lượng. Khoa Lâm nghĩ đến tinh thạch, tại Thánh Vực tinh thạch cao giai không phải vật hiếm lạ gì, bình thường đều là dùng cho chiến hạm. Khoa Lâm từ đó nghĩ đến lò luyện của chiến hạm, thử một lần, quả nhiên hiệu quả tuyệt hảo, khuyết điểm duy nhất chính là quá lãng phí tinh thạch.

Đối với Thánh Điện tài đại khí thô mà nói, lãng phí chưa bao giờ là vấn đề gì lớn.

Khoa Lâm từ hậu phương gom được nhiều tinh thạch kinh người, ngay từ đầu chiến đấu, tinh thạch điên cuồng đưa vào trong lò luyện tựa như không cần tiền nữa vậy.

Năng lượng nồng nặc, làm cho binh lính vang lên một trận hoan hô. Đây mới là cảm giác bọn họ quen thuộc, đây mới là tiết tấu bọn họ quen thuộc. Bọn họ bắt đầu điên cuồng biểu diễn, các loại hình thức công kích tựa như hạt mưa từ trong quân doanh gào thét đánh về phía cứ điểm.

Một khi năng lượng sung túc, binh đoàn Khoa Lâm lập tức thể hiện ra sự huấn luyện có tố chất và sức chiến đấu.

Bom đạn tới tấp!

Khoa Lâm không có ý đẩy mạnh đến dưới thành đánh giáp lá cà với Tội Vực, gã chia binh đoàn trên tay làm mấy tổ, từ xa xa luân phiên pháo kích cứ điểm. Hắn còn chuyên môn dỡ bỏ vũ khí chiến hạm trên mấy chiếc chiến hạm, những vũ khí chiến hạm uy lực thật lớn này đem đến áp lực cực lớn cho đám Đỗ Khắc.

Mà tại ngoại vi quân doanh có trọng binh bảo vệ, chồng lên năng lượng tráo dày đặc, nhằm đề phòng trinh sát của đối phương đục nước béo cò. Khoa Lâm lấy gần một nửa binh lực trên tay mình dùng để bố trí phòng tuyến, chế tạo một cái vỏ rùa kiên cố vô cùng.

Trinh sát Tội Vực ở một bên nhìn chằm chằm, tựa như đối diện với con rùa co mình trong vỏ, không chỗ hạ thủ.

Cứ điểm bị bao phủ bên trong Binh đoàn Khoa Lâm giội bom tới tấp, ánh lửa từ những vụ nổ, dày đặc vô cùng.

Cứ điểm Tội Môn cũng liền tiến hành phản kích từ thời điểm đầu.

Từng cái thân ảnh giống như Ma thần phóng lên cao, các loại quang mang pháp tắc sáng lên trên không Hoang Châu.

Song phương đều bị công kích của nhau làm giật nảy mình.

Khoa Lâm nhìn những cường giả Tội Vực phiêu phù trên không kia, mặt hiện vẻ kinh sợ, trên người những cường giả Tội Vực ở bầu trời kia tỏa ra dao động thực sự là đáng sợ. Tuy rằng sớm biết võ giả Tội Vực có

thực lực cá nhân rất cường hãn, nhưng mà tận mắt nhìn thấy, vẫn khiến Khoa Lâm chấn động tương đối lớn.

Thiểm điện, mưa lửa, cuồng phong, không gian trảm...

Phương thức công kích của bọn họ kỳ quái như thế đó, không có bất cứ năng lượng gì, lại có uy lực kinh người.

May mà những võ giả Tội Vực này đơn đả độc đấu, nếu như bọn họ cũng am hiểu binh đoàn, đó mới là phiền phức chân chính.

Ngay từ đầu, Binh đoàn Khoa Lâm bởi không quen với phương thức công kích cổ quái khác lạ như thế, tổn thất không nhỏ. Công kích kiểu thiểm điện mưa lửa còn đỡ, năng lượng tráo còn có thể chống lại. Mà loại công kích như không gian pháp tắc, thường thường quỷ dị khó dò.

Ngay từ đầu chiến đấu, song phương đều có thương vong.

Nhưng mà khi song phương quen thuộc lẫn nhau, binh đoàn Khoa Lâm bắt đầu từ từ chiếm cứ thượng phong. So về viễn trình công kích, Binh đoàn Khoa Lâm có ưu thế càng lớn. Phương thức chiến đấu mà Binh đoàn Khoa Lâm quen thuộc nhất chính là viễn trình công kích như hiện tại, mà phía Tội Vực rất chịu thiệt, năng lượng pháp tắc có thể viễn chiến cũng không nhiều.

Khoa Lâm thở phào nhẹ nhõm, cục diện hiện tại cùng gã dự đoán là không sai biệt lắm.

Khoa Lâm nghĩ rất đơn giản, chỉ cần có đủ tinh thạch, gã hoàn toàn có thể từng chút một đập vỡ cứ điểm Tội Môn, do đó bức ép đối phương chủ động tiến công, lấy khỏe đánh mệt, gã có thể vững vàng nắm quyền chủ động chiến trường.

Về phần tinh thạch, gã chuẩn bị đầy đủ lắm rồi, toàn bộ tinh thạch ở thương khố, binh doanh, thương hội dọc đường đều bị hắn điều động, số

lượng tinh thạch gã có là rất nhiều, có thể chiến đấu cường độ cao liên tục một tháng.

Gã không có chút nào vội vàng xao động, binh đoàn giống như không biết mệt mỏi, luân phiên công kích.

Nhưng mà rất nhanh gã liền biết đối phương cũng không phải loại xoàng.

Những trinh sát Tội Vực tại ngoài binh doanh kia, bỗng nhiên không ngừng bắt đầu khởi xướng công kích vào chiến trận.

Vốn có Khoa Lâm có chút lơ đểnh, gã bố trí phòng thủ chuyên nhằm vào những trinh sát này. Nhưng mà lực xung kích của trinh sát Tội Vực hiển nhiên vượt qua gã dự liệu. Bọn họ không tổ chức nghiêm mật, mà tựa như bầy sói, tốp năm tốp ba, không ngừng khởi xướng xung kích vào chiến trận.

Mỗi một tiểu đội trinh sát, tất nhiên có một vị cao thủ thực lực cường hãn. Trong chiến đấu ở khoảng cách gần như vậy, Khoa Lâm mới chân chính cảm nhận được sức phá hoại của cường giả Tội Vực là kinh người cỡ nào.

Tốc độ bọn họ nhanh như thiểm điện, thân hình quỷ mị. Bọn họ trùng lặp xung kích, có khi bỗng nhiên xuất hiện bên ngoài năng lượng tráo, trực tiếp công kích năng lượng tráo. Khoảng cách giữa song phương rất gần, bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy vẻ dữ tợn trên mặt nhau, không ít binh sĩ bị ảnh hưởng, động tác có chút lộn xộn, đồng bộ suất giảm xuống với mức độ khác nhau, năng lượng tráo nhìn qua có chút bất ổn.

sắc mặt Khoa Lâm nghiêm trọng, trầm giọng quát thủ hạ binh sĩ. Hắn tin tưởng, chỉ cần bọn họ không tự loạn trận cước, địch nhân tuyệt đối vô pháp công phá năng lượng tráo. Năng lượng tráo do binh đoàn hình thành, đủ để chống đỡ vũ khí chiến hạm tấn công. Thực lực cá nhân của đối phương có mạnh nữa, Khoa Lâm cũng không tin đối phương có thể công phá năng lượng tráo của bọn họ.

Nhưng mà, rất nhanh, Khoa Lâm liền biết mình lý giải về Tội Vực còn là quá nông cạn.

Cường giả của Tội Vực, phát triển tại hoàn cảnh cực đoan tàn khốc, mỗi một vị võ giả hơi có danh tiếng, đều kinh lịch vô số chém giết. Mà cường giả lên bảng càng là người bò ra từ trong đống xác chết. Có lẽ bọn họ tại chiến trận không có bất cứ tạo nghệ gì, nhưng mà bọn họ lý giải về chiến đấu, khứu giác nhạy cảm đối với cơ hội, tuyệt đối không phải võ tướng như Khoa Lâm có khả năng tưởng tượng.

Giữa các cao thủ, luôn luôn có sự ăn ý nào đó khó kể.

Một gã võ giả Tội Vực bỗng nhiên trong mắt hiện lên vẻ ngoan lệ, lực lượng phóng ra từ Pháp tắc diện cuộn trào mãnh liệt, hơn trăm khỏa lôi cầu cỡ trái dưa hấu bỗng nhiên xuất hiện xung quanh gã. Lôi cầu U lam tản ra khí tức nguy hiểm cực độ, pháp tắc lực lượng kinh khủng khiến phiến không gian này bắt đầu hơi hơi vặn vẹo.

Binh sĩ ở phía sau năng lượng tráo chưa từng gặp địch nhân đáng sợ như thế, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Khóe miệng người võ giả Tội Vực toát ra nụ cười khoái ý dữ tợn, huyết cừu với Quang Minh Châu đã sớm dung nhập trong máu huyết bọn họ.

Hơn trăm khỏa lôi cầu tựa như hạt mưa cùng đánh lên trên một điểm, quang mang chói mắt trong nháy mắt tỏa ra, binh sĩ ở phụ cận cảm thấy trắng xóa một mảnh.

Ngay cả Khoa Lâm cũng bị đạo quang mang đột nhiên sáng lên này làm cho giật nảy mình, nhưng mà năng lượng tráo kịch liệt rung chuyển khiến tim gã thoáng cái như nảy lên tận cổ họng.

Võ giả đánh lôi cầu đã thoát lực liền được đồng bạn cấp tốc tiếp ứng đưa về hậu phương, một kích vừa rồi kia, hắn vận lực lượng từ Pháp tắc diện của mình tiêu hao hầu như không còn! Nhưng mà động tác này của

hắn, tựa như một cái mồi lửa, đốt nổ toàn bộ chiến trường. Không ngừng có võ giả trước ngã sau lên, phát động một kích toàn lực.

Võ giả lĩnh ngộ Pháp tắc diện, một khi bất chấp tất cả phát động một kích toàn lực, uy lực mạnh đến đáng sợ.

Cái đầu Khoa Lâm có chút phát mộng, gã bị tràng diện trước mắt làm sợ ngây người, gã chưa từng thấy tiến công điên cuồng như thế!

Địch nhân tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, bất chấp tất cả mà công kích năng lượng tráo, có người thậm chí dùng thân thể va chạm vào năng lượng tráo. Mỗi người chỉ phát động một kích, nhẹ thì thoát lực, nặng thì trọng thương, nhìn những gia hỏa mất đi sức chiến đấu kia được đồng bạn kéo xuống, trên khuôn mặt tràn đầy máu tươi nở nụ cười điên cuồng, bên trong ẩn chứa hận ý khắc cốt ghi xương, khiến trong lòng Khoa Lâm sinh ra một cổ hàn ý.

Đồ liều mạng!

Thằng điên!

Liên tục không ngừng điên cuồng va chạm, năng lượng tráo xuất hiện một cái khe cực nhỏ, một gã võ giả Tội Vực tu luyện không gian pháp tắc con mắt sáng ngời, thân hình hắn đột nhiên biến mất tăm tích.

Sau một khắc, hắn như u linh xuất hiện ở bên trong chiến trận đối phương, trong nháy mắt bảy tám đạo máu tươi gió bão bay lên không trung, cổ họng mấy tên binh sĩ hiện lên một vết máu cực nhỏ.

Khoa Lâm là người đầu tiên phản ứng, lớn tiếng quát: "Giết chết hắn!"

Bên trong chiến trận nồng nặc năng lượng ảnh hưởng rất lớn đến thực lực võ giả Tội Vực này, nhưng mà hắn vẫn vô cùng hung hãn, hắn tựa như một con dã thú hung mãnh, sau khi liên tục kích sát hơn mười tên binh sĩ, mới bị kiếm mang thương mang chen chúc mà tới giết chết.

Khoa Lâm không kịp thở phào nhẹ nhõm, gã bỗng nhiên phát hiện, tràng diện không những không giảm bớt, trái lại trở nên càng thêm khẩn trương.

Trinh sát Tội Vực vốn đã điên cuồng trở nên triệt để điên cuồng!

Bọn họ nhìn thấy hi vọng thắng lợi, không có gì khiến bọn họ hưng phấn hơn so với cái này, điên cuồng! Bọn họ bỗng nhiên phát hiện, đối diện đại quân Quang Minh Châu, bọn họ cũng không phải là không có cơ hội. Vô số thi cốt trước Tội Môn, khiến thần thoại Quang Minh Châu không thể chiến thắng ăn sâu vào trong lòng mỗi một người Tội Vực.

Khi cái thần thoại không thể phá vỡ này xuất hiện một vết nứt, nhiệt huyết và cừu hận ẩn sâu tại bên trong người Tội Vực liền bạo phát tựa như núi lửa phun trào.

Bọn họ tựa như thủy triều, từ các phương hướng đánh về phía chiến trận Quang Minh Châu, ai nấy tình trạng như điên!

Năng lượng tráo mà Khoa Lâm cho rằng đã đủ dày đặc giờ trở nên cận kề nguy hiểm, gã biết rõ trước chiến mình nhất định đã bỏ qua mộtđiều gì. Nhưng mà lúc này đã không cho phép gã suy nghĩ, gã không thể không triệu tập một bộ phận binh lực, gia tăng duy trì nhân số năng lượng tráo.

Nhưng mà lúc này, gã mới đột nhiên phát hiện, số lượng trinh sát xung quanh thực sự quá nhiều!

Gã hoắc mắt cả kinh, lẽ nào những trinh sát này mới là phương hướng chủ công chân chính của đối phương?

Trong lòng Khoa Lâm sinh ra một tia ảo não, nhưng mà gã biết rõ hiện tại không phải thời điểm để ảo não, trước mắt trọng yếu nhất chính là ổn định cục diện. Địch nhân điên cuồng, công kích hãn không sợ chết, khiến binh sĩ bị đã kích thật lớn.

Binh đoàn của Khoa Lâm huấn luyện có tố chất, trấn thủ một phương, nhưng mà tại cảnh nội Quang Minh Châu chưa từng gặp chiến đấu thảm liệt như thế, chưa từng gặp địch nhân đáng sợ như thế! Ngay cả bản thân Khoa Lâm cũng bị chấn động, thì binh lính có thể nghĩ mà biết.

Khoa Lâm ngửi được khí tức nguy hiểm, sĩ khí phe mình bất ổn, một khi chiến cuộc bất lợi, rất có khả năng bị sụp đổ.

Khoa Lâm nhanh chóng quyết đoán, thủ đã! Ổn định cục diện!

Gã chuẩn bị gia tăng lực lượng phòng thủ, đồng thời giảm công kích cứ điểm, đối phó địch nhân như thủy triều đã. Sóng người dày đặc như thế, chỉ cần mấy vòng bắn đồng loạt liền có thể tạo thành thương vong cực lớn cho đối phương.

Đối phương cũng chỉ dựa vào một luồng nhiệt huyết để chống đỡ!

Khoa Lâm tỉnh táo lại, chuẩn bị cho địch nhân một kích trí mạng.

Nhưng vào lúc này, khóe mắt gã thoáng nhìn sóng người bên ngoài năng lượng tráo, bỗng nhiên từ trong tách ra, lộ ra một cái thông đạo.

Con mắt Khoa Lâm đột nhiên nhíu lại.

Đó là...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 875: Sát Chiêu Của Binh Đoàn Tội Vực

Một binh đoàn!

Suýt nữa Khoa Lâm cho rằng mình đã hoa mắt, binh đoàn, Tội Vực vậy mà lại có binh đoàn! Tuy rằng gã thấy chiến trận của đối phương rất xa lạ, chưa từng thấy ở đâu, đội hình nhìn như tán loạn, nhưng mà Khoa Lâm trăm phần trăm khẳng định, đó là một binh đoàn, một binh đoàn chân chính!

Tội Vực có binh đoàn!

Tâm gã không ngừng trầm xuống, gã biết rõ mình sai rồi, Thánh Điện sai rồi, mọi người đều sai rồi!

Ở trong toàn bộ tư liệu gã đã tiếp xúc tới, được nhắc tới nhiều nhất chính là phương thức chiến đấu của Tội Vực. Tội Vực chỉ biết đơn đả độc đấu, Tội Vực không có binh đoàn, ở trong những tư liệu này, thậm chí đi sâu vào phân tích vì sao lại như thế.

Khoa Lâm tin tưởng chắc bắp, gã không cho rằng Thánh Điện sẽ phạm sai lầm ở vấn đề trọng yếu như thế.

Thực tế hiển nhiên, Thánh Điện đã phạm sai lầm rồi. Tội Vực nhất định đã phát sinh biến hóa kinh người gì đó, mà Thánh Điện hoàn toàn không biết gì cả.

Một bước sai, từng bước sai.

Toàn bộ kế hoạch chiến đấu của gã đều nhằm vào phương thức chiến đấu của Tội Vực trước đây mà định ra, đến bây giờ, gã mới biết được

mình đã sai quá nhiều. Cơ hồ trong nháy mắt, Khoa Lâm liền nghĩ minh bạch rất nhiều điểm.

Đối phương cao minh hơn so với mình nghĩ a.

Cái gọi là cứ điểm, cũng chỉ là một cái ngụy trang của đối phương. Sát chiêu chân chính là binh đoàn của đối phương! Đối phương phi thường giảo hoạt, ngay từ đầu liền phái ra lượng lớn trinh sát, quấn sát giết trinh sát phe mình. Khiến Khoa Lâm quen với sự tồn tại của trinh sát Tội Vực, chỉ có như vậy, mới có thể làm Khoa Lâm lơ là thiếu cảnh giác. [Chương được dịch ở diễn đàn bachngocsach.com]

Quả nhiên, Khoa Lâm nhanh chóng liền "Nhìn thấu" những trinh sát này. Thực lực cá nhân cường đại, nhưng mà thiếu tính tổ chức, không biết chiến trận, số lượng đông đảo, Khoa Lâm chỉ cần bảo trì chiến trận hoàn chỉnh, những trinh sát này căn bản vô pháp lay động chiến trận, không đủ gây ra nỗi sợ hãi.

Toàn bộ những đặc thù này, đều là đối phương làm ra để cho mình nhìn thấy mà thôi.

Còn cả cái cứ điểm kia nữa!

Một cái cứ điểm cô độc, quả thực chính là mục tiêu tốt nhất, chỉ cần phá được cái cứ điểm này là có thể giải quyết trận chiến tranh này. Cái này là một chuỗi mồi nhử cực kì ngon nằm trong cạm bẫy, ngon lành đến mức Khoa Lâm vô pháp cự tuyệt. Thời gian, gã thiếu nhất chính là thời gian, Thánh Điện thiếu nhất cũng là thời gian.

Vì vậy Khoa Lâm mang theo chiến hạm vũ khí, định ra kế hoạch công thành, bất tri bất giác, bọn họ đã bị địch nhân kéo lệch phương hướng.

Một chuỗi bố trí đều là vì làm chăn đệm cho một kích chí mạng.

Mà phát động một kích trí mạng này, đó là binh đoàn Tội Vực.

Tư duy của Khoa Lâm lúc này vô cùng thông suốt, gã biết rõ lần này mình thua là đã xác định.

Đòn sát thủ sau cùng này, đối phương cũng tốn hao nhiều tâm tư. Náu trong những trinh sát nhìn qua giống như du binh tán dũng này, lợi dụng trinh sát điên cuồng xung kích để sáng tạo ra cơ hội.

Thực sự là lợi hại!

Một vệt sáng nhiếp tâm hồn người xâm nhập tầm mắt Khoa Lâm.

Chiến trường kịch liệt đột nhiên an tĩnh lại, uy áp khó mà nói rõ bao phủ toàn trường, ngay cả năng lượng sinh động trong chiến trận, lúc này cũng trở nên trì trệ, gần như đọng lại.

Binh đoàn Tội Vực lúc này hoàn toàn tiến nhập trạng thái chiến đấu.

Binh đoàn Tội Vực do Đỗ Khắc thành lập cơ hồ bao quát một nhóm người thực lực và thiên phú cao nhất khắp toàn bộ Tội Vực, dù cho Thần Trang binh đoàn của Đường Thiên, về phương diện tố chất cá nhân cũng xa xa không thể so sánh cùng Binh đoàn Tội Vực của Đỗ Khắc. Có thể nói, binh đoàn này của Đỗ Khắc là tinh hoa nhất của toàn bộ Tội Vực.

Bọn họ tâm cao khí ngạo, dưới mắt không còn ai, nhưng mà cho tới nay, lại vẫn bị Thần Trang binh đoàn của Đường Thiên áp chế. Thần Trang binh đoàn chỉ hai trăm người, sức chiến đấu lại hoàn toàn đánh tan bọn họ, cái này bảo sao những thiên chi kiêu tử này có thể nuốt trôi được?

Bọn họ điên cuồng huấn luyện, vô cùng điên cuồng!

Đối với những thiên tài từ nhỏ lớn lên Ở Tội Vực này, liều mạng vốn là một loại trạng thái vô cùng bình thường. Ở Tội Vực tàn khốc, muốn sống sót, nhất định cần phải liều mạng. So với cái này, liều mạng trong huấn luyện đã được tính là cái gì?

Trong lòng mỗi người bọn họ đều nghẹn một cục.

Huống chi, địch nhân là Quang Minh Châu!

Tội Vực và Quang Minh Châu là tử cừu, bọn họ căn bản không cần phải động viên, toàn bộ Tội Vực không cần phải động viên. Nhìn những gia hỏa kia đỏ tròng mắt, tình trạng như điên, trong lòng mỗi người của Binh đoàn Tội Vực tựa như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Những võ giả Tội Vực này, tất cả đều là Đỗ Khắc về Tội Vực lâm thời hô hào triệu tập lại đây. Rốt cuộc Đỗ Khắc phát động bao nhiêu người? Không ai biết rõ, ngay cả bản thân Đỗ Khắc cũng không biết. Mọi người chỉ nhìn vào một cái lại một cái gia tộc, ngàn vạn võ giả, cuồn cuộn không ngừng từ Tội Môn đi ra, tiến vào Hoang Châu.

Nói thật nhá, các binh sĩ của Binh đoàn Tội Vực nhìn rất không vừa mắt những võ giả này.

Vũ khí mà bọn họ chuẩn bị rách rách nát nát, thực lực bình thường, thiên phú phổ thông, Ở trong mắt những thiên chi kiêu tử này, chỉ được coi là pháo hôi.

Binh đoàn Tội Vực trên dưới đều tin tưởng vững chắc, bọn họ mới là chúa tể của trận chiến đấu này.

Đúng vậy, bọn họ xác thực là chúa tể, bọn họ phụ trách một kích sau cùng.

Mà khi bọn họ nhìn những võ giả thực lực chỉ có thể được coi là phổ thông này, nhìn những pháo hôi trước đây bọn họ chưa bao giờ chú ý lại điên cuồng như thế, bất chấp tất cả như thế, mỗi người đều là như thế. Liều mình một kích hoàn toàn mặc kệ hậu quả, Ở Tội Vực, công kích như vậy cũng không thông thường. Thế nhưng sóng triều cuộn trào mãnh liệt, mỗi người đều là như thế! Bọn họ cuồng nhiệt, rống giận rít gào, dùng thân thể va chạm năng lượng tráo, chỉ cần năng lượng tráo lộ ra một cái khe, liền sẽ có vô số thân ảnh chen chúc xông vào, dù cho biết rõ tiến nhập bên trong năng lượng tráo, hẳn phải chết không cần nghi ngờ. [Mời anh em tham gia dịch cùng diễn đàn.]

Vô số người vẫn người sau chen người trước!

Chấn động, chấn động trước nay chưa từng có.

Các thiên chi kiêu tử của Binh đoàn Tội Vực triệt để bị chấn động rồi!

Hơi thở mỗi người nặng nề, con mắt bọn họ đỏ bừng, cảm giác xa lạ chưa bao giờ từng có nảy lên trong lòng.

Nặng trịch, tựa như gánh vác cái gì.

Cái cảm thụ này là bọn họ chưa bao giờ có. Ở Tội Vực, giết chóc, tranh đoạt, sinh tồn, mới là nội dung mỗi người quen thuộc nhất, vì sinh tồn mà chiến mới là cảm giác bọn họ quen thuộc nhất.

Những đạo lý Đỗ Khắc nói cho bọn họ kia, bọn họ đều hiểu hết, mỗi người bọn họ thông minh tuyệt đỉnh.

Cái này là ý chí của Tội Vực, cái này là ba trăm năm huyết hải thâm cừu, cái này là hi vọng duy nhất để Tội Vực thoát khỏi lao lung kia, cái này là trận chiến đầu tiên để bọn họ đoạt lại tất cả những gì đã từng thuộc về bọn họ, vv...

Tất cả bọn họ đều hiểu hết.

Nhưng mà không có một khắc nào, bọn họ cảm thụ khắc sâu như hiện tại!

Mọi người đều đang liều mạng!

Những gia hỏa mà ở Tội Vực bọn họ nhìn như con kiến hôi kia, tất cả đều đang liều mạng, liều mạng bất chấp tất cả.

Vì cái gì?

Đỗ Khắc cố nén kích động trong lòng, hắn chưa từng nghĩ đến tình hình chiến đấu sẽ kịch liệt như thế. Hắn chạy về Tội Vực, kêu gọi mọi

người, hi vọng có thể trợ giúp Hoang Châu. Tới nhiều người như vậy đã ngoài dự liệu, mà mọi người liều mạng như vậy càng ngoài dự liệu. Không ai hiểu rõ hơn hắn, ba trăm năm qua, bóng ma dấu ấn không thể chiến thắng mà Quang Minh Châu lưu lại trong long mỗi người Tội Vực là khắc sâu cỡ nào. Ba trăm năm qua, Tội Môn trước Tội Môn chồng chất thi cốt đã sớm đánh tan ý chí chiến đấu, phản kháng của người Tội Vực.

Đỗ Khắc rất rõ ràng một điểm này, hắn chưa từng ký thác hi vọng tại trên thân người khác, hành động của hắn chỉ là xuất phát từ sự không cam lòng!

Nhưng mà cảnh tượng trước mắt khiến hắn cảm thấy chấn động!

Không những là hắn, Đỗ Tâm Vũ cũng kích động khó giải thích. Nàng không chỉ có kích động với nhiệt huyết của mọi người, kích động hơn là nàng nhìn thấy hi vọng thắng lợi. Tất cả cái này đều là nàng an bài bố trí, trong kế hoạch của nàng, tác dụng của những võ giả phổ thông này chỉ là vì che giấu hành tích của Binh đoàn Tội Vực. Thế nhưng là, không nghĩ tới những võ giả phổ thông này lại phát huy ra tác dụng vượt xa nàng mong muốn.

Nhìn năng lượng tráo của địch nhân dưới làn sóng xung kích cuộn trào mãnh liệt giống như thủy triều mà kịch liệt rung chuyển, Đỗ Tâm Vũ nhạy cảm ý thức được cơ hội của bọn họ đã tới rồi!

Cơ hội thắng lợi tới rồi!

Chỉ cần đánh tan năng lượng tráo nơi đại trận của đối phương, cán cân thắng lợi liền sẽ nghiêng hắn về phía bọn họ! Đánh giáp lá cà cũng thế, hỗn chiến cũng được, Quang Minh Châu tuyệt không phải đối thủ của bọn họ!

Không có bất cứ do dự gì, nàng toàn lực hô lớn: "Chiến thuật số 9!"

Cơ hồ toàn bộ người của Binh đoàn Tội Vực, trong lòng kịch chấn!

Bọn họ không nghĩ đến, vừa lên chính là một kích mạnh nhất. Chiến thuật số 9, từ khi tại Tội Môn thấy chiến thuật số 9 kinh thế hãi tục do Thần Trang binh đoàn của Đường Thiên thi triển, Đỗ Tâm Vũ bị chấn động rất lớn, nàng quyết định sáng tạo ra một kích mạnh nhất cho Binh đoàn Tội Vực!

Nàng và Đỗ Khắc tốn hao rất nhiều tâm huyết, cuối cùng hình thành một chiêu này, mà Đỗ Tâm Vũ cũng đặt tên là Chiến thuật số 9.

Trong lòng nàng, Chiến thuật số 9, chính là một kích mạnh nhất!

Không ai nghĩ đến Đỗ Tâm Vũ vừa xông lên chính là Chiến thuật số 9, ngay cả Đỗ Khắc cũng không ngờ được. Nhưng mà tại Binh đoàn Tội Vực, Đỗ Tâm Vũ có quyền chỉ huy tuyệt đối, ngay cả Đỗ Khắc cũng phải nghe nàng chỉ huy.

Lúc này Đỗ Khắc đang cảm xúc dâng trào, nghe Đỗ Tâm Vũ hô lên Chiến thuật số 9, hơi giật mình, nhưng là chính hợp ý!

Quầng sáng giống như hoàng kim, từ dưới chân Đỗ Khắc, cấp tốc khuếch tán bốn phía, trong nháy mắt liền bao bọc toàn bộ Binh đoàn Tội Vực. Binh đoàn Tội Vực giống như đứng ở trên một bãi hoàng kim dịch, vô số kim quang từ trên mặt đất đảo cuốn, nhè nhẹ từng sợi, lấy tốc độ kinh người uốn lượn biến ảo trong không trung.

Một cái kim sắc cung điện từ từ thành hình, cùng lúc đó, vô số quang mang lượn lờ sinh sôi ở trong cung điện.

Có người cả người trôi nổi điện mang, điện mang tráng kiện như cánh tay như rắn quấn lên kim sắc cung điện. Có người hai tay như ôm, không gian trong đó hơi lõm, một cái phong nhãn đáng sợ chớp động, phong nhãn xoay quanh cung điện. Có người cả người tỏa ra vẻ băng sương cực lạnh, lan tràn theo kim sắc cung điện...

Mỗi một người, trong nháy mắt liền đem pháp tắc chi lực của mình, thúc phát đến cực hạn!

Rất nhiều người trong bọn họ, đã sớm là cảnh giới Pháp tắc diện đại thành, cường hãn vô cùng.

Trong lúc nhất thời, kim sắc cung điện hiện ra dị tượng, sấm rung chớp giật, băng sương gió bão, không gian mai một.

Nhưng mà vô luận những quang mang này lợi hại cỡ nào, kim sắc cung điện sừng sững bất động, bởi vì cái này là pháp tắc lĩnh vực của Đỗ Khắc.

Vị tuyệt thế cường giả duy nhất đã lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực của Tội Vực, tại dưới sự áp chế từ Thần Trang binh đoàn của Đường Thiên, dùng sự lĩnh ngộ vô cùng khắc sâu đối với pháp tắc của hắn cùng với trí tuệ vô song của Đỗ Tâm Vũ, và những tinh anh cường đại nhất của Tội Vực chế tạo đi ra sát chiêu mạnh nhất.

Kim sắc cung điện, tựa như được người vẽ lên nhan sắc sặc sỡ, hoa mỹ lưu thải.

Toàn bộ ánh sáng trên bầu trời tựa như bị thôn phệ, trở thành sân khấu tốt nhất cho nó. Tiếng rít gào gọi giết đang vang vọng chiến trường, đột nhiên tiêu thất. Thời gian tại giờ khắc này dường như đình chỉ, không khí trở nên đọng lại, năng lượng đình chỉ lưu động.

Sự tĩnh mịch lẫn kiềm chế khó mà nói rõ bằng lời bao phủ toàn bộ chiến trường!

Chiến trường hỗn loạn, mọi người đều ngừng động tác trên tay, bọn họ ngây ra mà nhìn bầu trời, tòa cung điện kia lập lòe ánh sáng rồi lại nguy nga sừng sững!

Cung điện vô thanh đánh lên năng lượng tráo.

Binh!

Âm thanh thanh thúy giống như thủy tinh vỡ vụn vang lên trong tai mỗi người.

Ở trong ánh mắt vô pháp tin tưởng của Khoa Lâm, năng lượng tráo dày đặc vô cùng kia lại như thủy tinh, triệt để vỡ nát!

Tĩnh mịch, sự yên tĩnh như chết!

Một lát sau, đột nhiên tiếng hoan hô lẫn tiếng kêu giết rung trời, tựa như biển rộng cuồn cuộn nổi lên sóng dữ, nuốt hết tất cả.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 876: Quang Minh Hào Bị Đạp Hư

Bây giờ, khắp nơi Bạch Dã Châu đều là cảnh tượng hoang vắng, không có một bóng người, chỉ có phụ cận tinh môn thông tới Hoang Châu còn tương đối náo nhiệt.

Chiến kỳ của binh đoàn Áo Lợi Phất(Oliver) dương cao, bầu không khí nơi đóng quân sâm nghiêm.

Chiến hạm thành đàn ngừng tại nơi đây, nhìn qua cực kỳ đồ sộ. Tinh môn chật hẹp, chiến hạm cỡ lớn và cỡ trung khó mà thông qua, chiến hạm loại nhỏ sức phòng ngự hữu hạn, rất dễ dàng bị công phá, còn lâu mới bằng đại trận giúp Khoa Lâm yên tâm.

"Đã triển khai trinh sát chưa?"

Cổ Đặc đặt mông ngồi ở bên cạnh Khải Tư, thuận miệng hỏi. Hắn có cái đầu tóc nâu thô ngắn, thân thể cường tráng, tính cách hiếu chiến, khi Áo Lợi Phất(Oliver) còn tại vị, hắn là phụ tá đắc lực của Áo Lợi Phất(Oliver).

"Ừm, đã đi hết rồi, không có dị thường gì." Khải Tư chả thèm quay đầu lại, nói. So với thân hình cao lớn cường tráng của Cổ Đặc, y gầy yếu hơn rất nhiều. Nhưng mà không có người sẽ bởi vậy mà khinh thị hắn, tại Áo Lợi Phất(Oliver) binh đoàn, địa vị của y không thua kém Cổ Đặc chút nào.

Cổ Đặc dũng mãnh, Khải Tư giỏi mưu, hai người là hợp tác nhiều năm, ăn ý khăng khít, tình như huynh đệ.

"Đây là một lần cơ hội sau cùng của chúng ta rồi." Cổ Đặc cảm khái, hắn nhìn chiến kỳ dương cao một cái, có chút thổn thức: "Cái cờ này phỏng chừng cũng phải đổi rồi, không biết sẽ biến thành tên gì."

Khải Tư không nói gì, cặp mắt linh động thường ngày lúc này lại tràn ngập mê man.

Hai người bỗng chốc cùng im lặng.

Áo Lợi Phất(Oliver) bị bắt giam, đối với binh đoàn mà nói là ngập đầu tai ương. Lúc trước hai người còn ôm một tia hi vọng, dù sao Áo Lợi Phất(Oliver) đại nhân cũng có thể coi là quân công chói lọi, vị tất không có cơ hội Đông Sơn tái khởi. Nhưng mà, lần này trong tình huống khẩn trương về binh lực như thế, Thánh Điện vẫn không sử dụng lại Áo Lợi Phất(Oliver) đại nhân, hai người liền triệt để minh bạch, Áo Lợi Phất(Oliver) đại nhân không còn hi vọng rồi.

Hai người theo Áo Lợi Phất(Oliver) đại nhân nhiều năm, được coi là tâm phúc chân chính của Áo Lợi Phất(Oliver), rất khó được người khác tiếp nhận. Bọn họ không bị liên lụy tới vụ Áo Lợi Phất(Oliver) đại nhân cũng đã được coi là may mắn. Lối ra có khả năng nhất của bọn họ, chính là bị điều đến binh đoàn địa phương, sau đó yên lặng sống nốt quãng đời còn lại. binh đoàn này cũng sẽ bị phân chia, bị các binh đoàn khác chia cắt, binh sĩ tinh nhuệ như vậy vẫn rất được binh đoàn khác hoan nghênh.

"Thay đổi tên là gì cũng không còn quan hệ tới chúng ta." Cổ Đặc miễn cưỡng cười thốt lên: "Chúng ta cứ hoàn thành cho tốt nhiệm vụ lần này, không có công lao cũng có khổ lao. Chỉ cần không bị điều đến một nơi chim không thèm xả thì ta đã thỏa mãn rồi."

Phúc lợi đãi ngộ dành cho binh đoàn địa phương cũng có khác biệt tương đương lớn, càng là nơi hẻo lánh hoang vắng, phúc lợi đãi ngộ lại càng kém.

Con mắt mê man của Khải Tư trở nên tỉnh táo hơn một chút, bình thản nói: "Ngươi có thể đi huấn luyện tân binh a, tràng chiến tranh này

không kết thúc nhanh như vậy, đoàn nào đều phải bổ sung nguồn lính. Tướng lĩnh cấp bậc như ngươi, nếu như chịu đi huấn luyện tân binh, vậy ai cũng sẽ không cản được ngươi."

"Huấn luyện tân binh?" Mặt Cổ Đặc xanh lại : "Tuyệt đối không được! Mỗi ngày nhìn những tân binh trời ơi kia, ta nhất định sẽ bị bức điên!"

Khải Tư cười ha ha, y cố ý trêu chọc, y thực sự quá hiểu về Cổ Đặc. Cái đứa khốn khiếp này chính là một tên cuồng điên chiến đấu, mỗi ngày không đánh mấy trận, toàn thân sẽ khó chịu. Y có thể xuất ngũ, trải qua cuộc sống thong dong, dù sao mấy năm nay theo Áo Lợi Phất(Oliver) đại nhân cũng kiếm được không ít tiền, gia sản hậu hĩnh. Y biết rõ Cổ Đặc tuyệt đối sẽ không xuất ngũ, cuộc sống thong dong chỉ sẽ khiến gia hỏa này ngột ngạt kìm nén.

Cười xong, Khải Tư mới thản nhiên nói: "Yên tâm, cũng không phải không có cơ hội."

Con mắt Cổ Đặc sáng ngời, hắn rất tín phục Khải Tư, vội vàng ghé sát lại: "Nói nhanh lên, cơ hội thế nào?"

Khải Tư giải thích: "Theo ta được biết, hiện tại binh lực ở tiền tuyến thiếu trước hụt sau, binh lực thiếu tới mức cực kỳ nghiêm trọng. Hơn nữa thế cục tiền tuyến không tốt lắm, Câu Thành Văn Đao đại nhân, Thu Húc Hoa đại nhân và Mạc Tâm đại nhân đều gặp phải phiền phức."

Cổ Đặc hít hà một hơi: "Tại sao có thể như vậy! Ngay cả ba vị hổ tướng đại nhân cũng không thể chiến thắng địch nhân sao?"

Hắn cũng nghe được một ít tin tức, nhưng mà chưa bao giờ nghĩ tình huống nghiêm trọng như thế. Năm hổ tướng ở trong cảm nhận của người Quang Minh Châu là loại vô địch. Ở trong hàng ngũ tướng lĩnh Quang Minh Châu, cũng là như thế. Đám Cổ Đặc hiểu rõ lắm, muốn lên tới hổ tướng không phải dễ dàng gì. Nếu như bảo trung tướng thì còn có thể nhờ lai lịch một chút, hổ tướng tuyệt đối chắc chắn không có khả năng.

"Tin tức cụ thể ta không rõ lắm." Khải Tư nói tiếp: "Nếu như điều này là thật, đối với chúng ta mà nói, có khả năng là một cơ hội. Nếu như tiền tuyến không căng thẳng, bọn chúng ta khẳng định sẽ bị xé ra, bổ sung cho các binh đoàn khác. Nhưng mà nếu như tiền tuyến căng thẳng, binh đoàn đã định hình giống như chúng ta , chỉ cần đưa đến tiền tuyến, là có thể phát huy tác dụng, Thánh Điện khẳng định sẽ không tại thời khắc mấu chốt này làm chuyện như vậy."

Con mắt Cổ Đặc càng ngày càng sáng lên: "Ai, lời ngươi vừa nói, đúng thật có khả năng!"

Khải Tư yếu ớt: "Hơn nữa chúng ta có tội tại thân, sẽ càng liều mạng hơn."

"Có cơ hội liều là được rồi." Cổ Đặc không chút do dự nói, hai mắt hắn tỏa ánh sáng, lại lần nữa khôi phục ý chí chiến đấu.

"Chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ lần này trước đã." Khải Tư nhắc nhở: "Chúng ta phải thể hiện phải biểu diễn sức chiến đấu chúng ta với bên trên cái đã."

"Yên tâm!" Cổ Đặc vỗ ngực bang bang rung động, hào khí vạn trượng: "Ai dám đến gậy sự, nhất định đánh cho hắn tè ra quần!"

Bỗng nhiên, tiếng cảnh báo ầm vang.

Hai người quoắc mắt đứng lên, liếc nhau, đều xem ra vẻ nghiêm trọng lẫn cẩn thận trong mắt lẫn nhau. Đối với tình hình bọn họ hiện tại, thua nữa là không được.

"Đi xem!" Cổ Đặc trầm giọng nói.

Khải Tư không chút do dự, lập tức bảo toàn quân phòng bị.

Khi Cổ Đặc nghe trinh sát báo cáo xong, tỏ ra cổ quái: "Cái gì? Chiến hạm binh đoànsiêu cấp? Các ngươi xác định không lầm chứ?"

Chiến hạm binh đoàn siêu cấp, là bá vương trong chiến hạm, là chiến hạm cường đại nhất, bất luận một chiếc chiến hạm binh đoàn siêu cấp nào đều là chiến hạm cấp hoàng kim. Chiến hạm binh đoàn siêu cấp không thể mua được trên thị trường, toàn bộ Thánh Vực, xưởng đóng tàu có năng lực chế tạo chiến hạm binh đoàn siêu cấp có thể đếm được trên đầu ngón tay. Giá cả chế tạo cực kỳ đắt đỏ, cần phải có vô số tài liệu trân quý. Cho dù là Quang Minh Châu núi vàng núi bạc, dốc lực toàn châu, cũng chỉ chế tạo ra năm chiếc.

Hiện tại trinh sát lại nói bọn họ phát hiện một chiếc chiến hạm binh đoàn siêu cấp, đang bay tới phía bọn họ.

Biểu tình của Cổ Đặc có thể nghĩ mà biết, nếu như không phải có mấy tên trinh sát cùng lúc báo cáo, hắn khẳng định cho rằng cái gã gia hỏa kia hồ ngôn loạn ngữ.

Khải Tư tựa hồ nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi: "Bọn họ từ phương hướng nào tới?"

"Từ phía nghĩa địa chiến hạm."

"Nghĩa địa chiến hạm!" Khải Tư bừng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi, bãi tha ma chiến hạm đúng là có một chiếc chiến hạm binh đoàn siêu cấp."

Thấy vẻ mặt Cổ Đặc mờ mịt, hắn giải thích: "Truyền kỳ chiến hạm Quang Minh Hào được mai táng tại nghĩa địa chiến hạm."

"Quang Minh Hào?" lúc này Cổ Đặc mới hiểu được, bèn trầm tĩnh lại: "Ngươi nói chính là chiếc đồ cổ kia a. Lẽ nào bọn họ cải tạo Quang Minh Hào? Ha ha! Thực sự là khôi hài, ai lại nghĩ ra cái ý tưởng ngu xuẩn như thế? Một chiếc đồ cổ phế thải, cải tạo sơ sài, lẽ nào có thể dùng được sao?"

Khải Tư cũng cảm thấy khó mà hiểu được, Quang Minh Hào nằm ở nghĩa địa chiến hạm hoang phế mấy trăm năm, vậy mà lại có người đặt chủ ý vào một chiếc đồ cổ không hữu dụng như thế.

Xuất phát từ thận trọng, Khải Tư và Cổ Đặc quyết định đi xem.

Khi hai người nhìn thấy cái gọi là chiến hạm binh đoàn siêu cấp ở trong miệng trinh sát thì biểu tình hai người triệt để dại ra.

Cái này là một chiếc chiến hạm thế nào a...

Trên thân thuyền khổng lồ, treo đầy những túi căng phồng lồi ra gì đó, chất liệu rất nhẹ, khi gió thổi qua, một trận loạn dao động. Hơn nữa đủ loại màu sắc, nhìn qua tựa như từng cái túi rác thổi phồng lên, buồn cười không thể tả được. Cửa sổ mạn tàu hiển nhiên là mới tạo thêm, vậy mà lười biếng đến mức ngay cả sơn cũng không thèm làm. Nhãn lực tốt, Cổ Đặc thậm chí có thể nhìn thấy gờ ráp, mép cuốn. Còn nữa, những thứ kia là cái gì mà như đống gỗ vậy?

Nếu như không phải trước đó đã biết rõ đây là Quang Minh Hào, ai cũng không thể kết nối chiếc Quang Minh Hào trong truyền thuyết với chiếc thuyền rác rưởi rách nát này với nhau.

"Đây... Đây là Quang Minh Hào sao?" Cổ Đặc lắp bắp, hắn bị trình độ làm ẩu của đối phương gây chấn động rồi. Cổ Đặc tùy tiện đảo qua một cái, liền phát hiện mấy chỗ làm không đúng, sai lầm chồng chất. Hắn chưa từng gặp chiếc thuyền nào làm ẩu như thế, làm thay đổi nhận biết về giới hạn công nghệ của hắn. Dù cho đối phương cải tạo chính là chiếc đồ cổ Quang Minh Hào hoang phế mấy trăm năm này, Cổ Đặc vẫn có cảm giác Quang Minh Hào bị làm nhục.

Khải Tư trợn mắt há mồm buột miệng hỏi: "Hải tặc?"

Cái này đại khái là suy đoán hợp lý nhất mà y có thể nghĩ đến.

"Khẳng định đó là một tốp hải tặc nghèo." Cổ Đặc bổ sung một câu: "Cực kỳ khốn khổ!"

Đúng vậy! Cổ Đặc đối với suy luận của mình rất tin tưởng không chút nghi ngờ. Bụng đói ăn quàng như thế, tìm một chiếc thuyền hoang

phế bỏ đi mấy trăm năm để cải tạo, cái này là nghèo đến mức nào a! Hải tặc đối với thứ bảo mệnh mình, từ trước đến nay rất chịu chơi, cái này phải là nghèo cỡ nào a! Những túi rác xanh xanh đỏ đỏ kia, ngay cả túi rác cũng không buông tha, vậy phải nghèo mức nào a!

Được rồi, cái chiếc thuyền này có thể bay được, quả thực là kỳ tích.

Chỉ là cái tốc độ này... Quả thực chậm như rùa a.

Khải Tư rất tán đồng với ý nghĩ của Cổ Đặc, y không chuyển mắt mà nhìn chiếc thuyền rác, có chút không lý giải được bèn hỏi: "Vậy bọn họ bay về phía chúng ta là có ý gì?"

Di, đúng vậy, bọn họ bay về phía này làm gì chứ?

"Khả năng sắp cạn lương thực rồi đây." Cổ Đặc vuốt cằm: "Chỉ có thể là bí quá hóa liều, sắp chết liều một cái."

Khải Tư có chút đồng cảm: "Thật đáng thương."

Cổ Đặc rất tán đồng mà gật gật đầu: "Quả thực khiến người ta nhìn không ra a, xem ra chúng ta chỉ có nước giúp bọn hắn một cái rồi. Thôn Vân hào, Bắc Quang hào, đi đập vỡ chiếc, ách, Quang Minh Hào bị đạp hư kia, giúp bọn hắn kết thúc thống khổ như vậy!"

Hai chiếc chiến hạm cỡ trung thoát ly đội ngũ, bay về hướng "Quang Minh Hào bị đạp hư ".

Trên hai chiếc chiến hạm không ngừng có tiếng cười vang, Quang Minh Hào bị đạp hư, bọn họ cảm thấy Cổ Đặc đại nhân thực sự hình dung quá chuẩn xác. Thuyền trưởng cái thuyền khác cảm thấy đố kị với vận may của hai chiếc chiến hạm kia, đây chính là cái công lao đầu tiên khi khai chiến a. Thôn Vân hào Bắc Quang hào thực sự là nhặt được lãi lớn.

Tiếng trêu chọc từ những hạm trưởng cái chiến hạm khác tức thì như thủy triều.

"Uy uy, cái thuyền này lớn như vậy, thân thể nhỏ bé của hai người các ngươi có thể vừa hay không a? Chúng ta đúng là phi thường cam tâm tình nguyện hỗ trợ a."

"Đúng vậy đúng vậy! Hỗ trợ miễn phí! Thế nào? Nếu như các ngươi làm gỏi không được bọn họ, thật mất mặt a!"

"Rất có khả năng a, kết cấu chính của Quang Minh Hào đúng là rất vững chắc a, chúng ta cũng là vì tốt cho các ngươi a!"

...

Hai chiếc chiến hạm phản kích lại cũng không tỏ ra yếu kém.

"Nằm mơ đi, các ngươi cứ đỏ mắt đi. Quang Minh Hào bị đạp hư, thật mê người."

"Ha ha không sai. Về sau thỉnh gọi ta là nam nhân đánh chìm chiến hạm binh đoàn siêu cấp! Các ngươi chỉ có thể đứng nép một bên giương đôi mắt trông mong mà nhìn a, ha ha, thật dễ chịu!"

trên dưới binh đoàn Áo Lợi Phất(Oliver) đều phi thường thả lỏng, gần nhất bầu không khí trong binh đoàn luôn trong tình trạng tệ hại, chiếc Quang Minh bị đạp hư Hào này đem lại cho mọi người rất nhiều niềm vui. Ngay cả trên mặt Khải Tư và Cổ Đặc cũng hiện lên tiếu ý, là một cái tiết mục nhỏ vui vẻ.

Bên trong Quang Minh Hào bị đạp hư lại là một quang cảnh khác.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 877: Sợ Hãi Và Nhược Điểm

Bên trong Quang minh hào.

Mọi người đều tự dưng ngừng thở, con mắt trừng lớn, như lâm đại địch. Mỗi người thân kinh bách chiến, nhưng mà lúc này, lại hiếm thấy mà có chút khẩn trương. Những chiến cuộc trước đây, đa số đều là phương thức bọn họ quen thuộc, dù cho tại Tội Vực, có rất nhiều chiến thuật không quen thuộc, nhưng vẫn trong phạm trù bọn họ có thể lý giải. Nhưng mà tác chiến bằng chiến hạm, là hoàn toàn khác với phương thức chiến đấu trước đây của bọn họ, đây là một loại phương thức tác chiến hoàn toàn mới.

Mọi người huấn luyện phi thường khắc khổ, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng vẫn không có biện pháp tiêu trừ một phần lo lắng mơ hồ trong lòng lúc này.

Phải biết rằng, ngay cả chiếc chiến hạm nhìn qua rất kinh người này cũng là hàng phế phẩm chắp vá lung tung, được lôi ra từ trong đống rác. Tuy rằng đã được cải tạo, nhưng uy lực rốt cuộc như thế nào, thì ngay cả Tái Lôi cũng không nắm chắc.

Nhiếp Thu hiểu lắm, mỗi một binh đoàn bọn họ, sự thắng bại của mỗi một trận chiến đều có khả năng sinh ra ảnh hưởng thật lớn đối với toàn bộ chiến cuộc. Bọn họ tại địa bàn của địch nhân, hơi sơ ý, liền sẽ toàn quân bị diệt. Mà nếu như một trận chiến này bọn họ có thể thủ thắng, binh lực của địch nhân sẽ thêm một bước bị cắt giảm, binh lực vốn đã thiếu trước hụt sau sẽ càng thêm nguy cấp.

Hắn không biết kế hoạch tổng thể của Đường Thiên, nhưng lại có thể nhìn ra mưu tính của đại nhân không phải chuyện đùa. Hắn không hi vọng bởi vì Linh bộ mà dẫn đến kế hoạch của đại nhân thất bại, đó là việc hắn tuyệt đối vô pháp tiếp thu.

Xuất thân từ chòm Sư Tử, Nhiếp Thu bởi vì không chiếm được cơ hội mà tìm nơi nương tựa ở Đường Thiên. Đường Thiên đối với hắn không có bất cứ kỳ thị gì, ủy thác trọng trách, hắn biết rõ điều đó là rất không dễ dàng. Sĩ phu chết vì người tri kỷ, đó không phải là một câu nói suông.

Hắn biết rõ cái này không phải chỉ là ý nghĩ của một mình hắn, trên dưới Linh Bộ đều nghĩ như vậy.

Chủ thể của Linh bộ là Sài Lang tộc trung thành và tận tâm đối với Đường Thiên, đám người A Mạc Lý Hàn Băng Ngưng, là bạn thuở nhỏ của Đường Thiên. Mỗi người đều hiểu lắm, địch nhân của bọn họ mạnh mẽ cỡ nào.

Ngoại trừ thắng lợi, không còn sinh cơ.

Cái này là áp lực vô hình.

Quái Thú doanh do Chung Ly Bạch suất lĩnh, đánh một loạt trận chiến xinh đẹp cũng khiến toàn bộ Linh Bộ nghẹn một bụng tức. Lúc Linh Bộ diễu võ dương oai, Quái Thú doanh còn là một đám sơn tặc!

Vô luận như thế nào, cũng không thể bị Quái Thú doanh đè xuống.

Cái này là động lực cạnh tranh.

Lúc này bên trong chiến hạm, Linh Bộ đội viên là các loại tâm tình đan xen, khẩn trương, hưng phấn, lo lắng, nhưng mà huấn luyện nghiêm khắc giúp bọn họ bảo trì trấn định, nhìn chiến hạm đối phương càng ngày càng gần, bên trong Quang Minh Hào, toàn bộ thanh âm biến mất hoàn toàn, dị thường an tĩnh.

Loại an tĩnh báo hiệu bão tố sắp xảy ra!

Trong sự an tĩnh căng thẳng, trong mắt Nhiếp Thu hiện lên một mạt tinh mang, trầm giọng nói: "Chuẩn bị công kích!"

Xôn xao, Linh Bộ đội viên đã sớm vận sức chờ phát động không hẹn mà cùng thẳng tắp sống lưng, trong mắt mỗi người lộ ra tinh quang, tựa như mãnh hổ sắp thoát lồng, sát ý giống như thực chất tràn ngập tại trong chiến hạm.

"Công kích!"

Mệnh lệnh của Nhiếp Thu, đánh dấu sự khởi đầu cho trận chiến.

Toàn bộ vị trí chiến đấu đồng thời sáng lên quang mang năng lượng, Quang Minh hào giống như cự kình ở đáy biển, quanh thân đột nhiên dày đặc chi chít quang điểm . Đây là một chiếc cự hạm xa xưa ngủ say mấy trăm năm, giống như tỉnh lại từ giấc ngủ say, lại lần nữa cho thế giới thấy nanh vuốt dữ tợn của nó.

Một chùm mưa ánh sáng chói mắt không hề có dấu hiệu tỏa ra ở trước mắt các tướng sĩ của binh đoàn Áo Lợi Phất(Oliver).

Quang vũ sáng lạn bao phủ toàn bộ tầm mắt bọn họ, sau thời gian ngắn ngủn thấy được những điểm sáng bùng lên, trước mắt mọi người biến thành một mảnh trắng xóa.

Vẻ mỹ lệ khiến người hít thở không thông tràn ngập sát cơ chí mạng.

Như ở trong mộng chợt tỉnh, âm thanh hạm trưởng Thôn Vân hào hô to: "Địch..."

Chữ "Tập" còn chưa kịp hô, thanh âm của gã đã bị vô tận quang mang thôn phệ, Thôn Vân hào tựa như đụng vào một ngọn núi, chiến hạm đột nhiên chấn động. Lực lượng mạnh mẽ khiến gã như bị dã thú cuồng chạy húc phải, trong nháy mắt mất cân bằng, toàn thân trực tiếp quẳng lên.

Phanh!

Cảm giác đau đớn từ lưng truyền đến, gã cơ hồ không vươn thẳng được lưng, không biết thứ gì đó nện trên trán gã, dường như có thứ gì đang chảy xuống.

Hẳn phải là chảy máu rồi.

Nhưng mà lúc này gã lại quản không nổi đến việc kiểm tra thương thế, trong lòng gã chỉ có sợ hãi vô tận, cái đầu ông ông.

chiến hạm binh đoàn siêu cấp !

Sáu cái chữ này tựa như sấm sét nổ tung trong đầu gã, thân thể gã không tự chủ rung động. Đúng vậy, chiến hạm binh đoàn siêu cấp, cái này tuyệt đối là chiến hạm binh đoàn siêu cấp. Gã làm hạm trưởng mười sáu năm, chắc chắn nhận biết không có sai lầm, lực công kích kinh khủng như vậy, chỉ có chiến hạm binh đoàn siêu cấp mới có khả năng thực hiện.

Cái này là một chiếc chiến hạm binh đoàn siêu cấp chân chính!

Gạ biết rõ phán đoán của mình chuẩn xác, thế nhưng tình cảnh không có bất cứ cái cải thiện gì. Chiến hạm cỡ trung như Thôn Vân hào ở trước mặt chiến hạm binh đoàn siêu cấp không có bất cứ sức phản kháng gì. Song phương hoàn toàn không cùng một cấp bậc, vô luận là lực công kích hay khả năng phòng hộ. Gã cảm giác mình tựa như con sơn dương trước mặt cọp, gã không biết nên phản kích như thế nào, cũng không biết chạy trốn như thế nào, gã phảng phất có thể nhìn thấy trên hàm răng bén nhọn còn lưu lại từng sợi vết máu. Vô cùng vô tận sợ hãi cơ hồ thôn phệ gã, thân thể gã run lên bần bật.

Vừa rồi cười nhạo lẫn tùy ý trêu chọc, tại trước mặt hỏa lực kinh khủng như thế là sự trào phúng lại của tử thần.

Tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, liên tiếp nổ lớn, trọng quyền tựa như cuồng phong mưa rào, thân thuyền tựa như đống cát, rung động như cái sàng. Từng đoàn hỏa quang tựa như từng đóa hoa tử vong yêu dị bùng nở.

Hỏa quang nổ tung không giống đối phương vừa mới cùng bắn, tầm mắt hạm trưởng Thôn Vân hào từ từ khôi phục.

Khi gã thấy rõ ràng cảnh tượng như địa ngục ở trước mắt, toàn thân ngây tại chỗ.

Phần đầu của Thôn Vân hào hoàn toàn tiêu thất, cuồng phong cuốn ngược, khiến hỏa diễm phía sau gã bốc cháy càng thêm kịch liệt, âm thanh hỏa diễm phần phật bập bùng xen lẫn tiếng nổ đùng đoàng. Trong ánh lửa vang lên tiếng kêu thảm thiết không dứt, không ngừng có binh sĩ toàn thân bốc cháy thả người nhảy xuống chiến hạm. Boong tàu cháy đen đứt gãy phủ đầy vết máu, thân tàu vốn cứng rắn, xuất hiện vết thương nhìn như trang giấy bị xé rách, nhìn thấy mà giật mình. Phía trước trống không, thân tàu sứt mẻ lồ lộ trong không khí.

Chỉ mới một kích, Thôn Vân hào liền bị cắt thành hai đoạn, triệt để mất sức chiến đấu.

Đây là chiến hạm binh đoàn siêu cấp sao?

Hắn mờ mịt mà đi về phía trước vài bước, đi tới mép boong tàu, từ chỗ hổng nhìn ra toàn bộ chiến trường.

Khi gã nhìn thấy Bắc Quang hào, một đạo cột sáng tráng kiện chìm vào thân Bắc Quang hào, như cành khô gỗ mục. Hai giây sau, một đoàn hỏa quang dị thường chói mắt từ bên trong chiến hạm tỏa ra, hỏa diễm màu lam nhạt từ cửa sổ, từ lỗ thủng ở hai bên mép thuyền bắn ra.

Hạm trưởng Thôn Vân hào cứng đờ.

Gã biết rõ hỏa diễm màu lam này đáng sợ, chỉ có tinh thạch chất đống bên trong chiến hạm bị kích nổ, mới có khả năng hình thành hỏa diễm màu lam như trước mắt, nhiệt độ cực cao, không ai có thể ngăn cản. Một khi xuất hiện hỏa diễm màu lam như vậy, có nghĩa chiếc chiến hạm này triệt để xong đời, đáng sợ hơn chính là không ai có thể chạy thoát.

Được rồi, Thôn Vân hào cũng chẳng khác gì.

Mình có thể chạy đi sao? hạm trưởng Thôn Vân hào cười khổ, khuôn mặt khói xông lửa đốt chỉ có tuyệt vọng.

Khải Tư và Cổ Đặc ở phía sau sắc mặt trắng bệch, hai người bị một màn ở trước mắt này làm cho sợ đến ngây người.

"Chiến hạm binh đoàn siêu cấp..." Khải Tư thì thào, trong thanh âm của y mang theo một tia rung động.

Chiếc thuyền rác rưởi vô cùng xấu xí này hóa ra là một chiếc chiến hạm binh đoàn siêu cấp chân chính!

Cổ Đặc giơ hai tay ôm đầu, cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình. Nhưng mà hai đám lửa thật lớn trên chiến trường đang nhắc nhở hắn, vừa rồi đã phát sinh cái gì.

Trong nháy mắt vừa rồi, cường độ công kích mà chiếc thuyền rác rưởi kia phóng thích ra, tuyệt đối là chiến hạm binh đoàn siêu cấp cấp!

Cổ Đặc tê tái mà hít vào một hơi, khắp toàn thân phát lạnh, gã kiềm chế sợ hãi trong lòng, gắng gượng trấn định: "Xem ra chúng ta đã gặp phải phiền phức lớn rồi."

Bên trong chiến hạm tĩnh lặng mà quỷ dị.

Vừa rồi cười nhạo chiếc thuyền rác rưởi, khiến Khải Tư cảm thấy mình quả thực ngu xuẩn cực độ, cho tới bây giờ y không nghĩ tới có một ngày mình sẽ ngu xuẩn như thế, sợ hãi cường liệt đến cực điểm khiến loại cảm giác này trở nên càng thêm rõ ràng sâu sắc.

Bỗng nhiên, Cổ Đặc vỗ vỗ bờ vai của y, y có chút mờ mịt ngẩng đầu.

Cổ Đặc lớn tiếng nói: "Đừng ủ rũ! Chiến hạm binh đoàn siêu cấp có lợi hại, bọn họ cũng chỉ có một chiếc! Chúng ta còn có cơ hội!"

Thanh âm Cổ Đặc phi thường lớn, toàn bộ bên trong chiến hạm đều có thể nghe.

Khải Tư chấn động, y lập tức phản ứng lại, không khỏi tự trách. Mình làm sao thế? Thế nào lại mất ý chí chiến đấu? Y không khỏi cảm kích mà liếc qua Cổ Đặc, đồng dạng lớn tiếng nói: "Không sai! Bọn họ có lợi hại hơn, cũng chỉ có một chiếc chiến hạm. Chúng ta nhiều chiến hạm như vậy, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể thắng lợi!"

Con mắt ảm đạm của rất nhiều binh sĩ sáng lên.

Bọn họ vừa mới bị lực công kích kinh khủng tuyệt luân của chiến hạm binh đoàn siêu cấp chấn nhiếp, lúc này nghe được lời hai vị chủ tướng nói kích lên mấy phần cầu thắng. Đúng vậy, tuy rằng địch nhân rất cường, nhưng mà bọn họ có ưu thế về số lượng.

Một khi thoát khỏi trang thái bi quan, suy nghĩ của Khải Tư lập tức bắt đầu nhanh chóng chuyển động: "Lực công kích của đối phương rất cường, chúng ta tản đội ngũ ra, phân tán hỏa lực đối phương. Chiến hạm của đối phương không có năng lượng tráo, phòng ngự hẳn là không cao, đây là cơ hội của chúng ta."

Rất nhiều người liên tục gật đầu, năng lượng tráo không như chiến hạm vũ khí, chỉ cần thêm vào là được. Đối với chiến hạm mà nói, phòng ngự so với công kích cần hàm lượng kỹ thuật cao hơn. Năng lượng tráo của chiến hạm cũng không phải là do thuyền viên thôi động, mà là bản thân khắc vào thân tàu.

Quang Minh hào ở trước mắt hoàn toàn thay đổi, bị thay đổi rối tinh rối mù, thân tàu bị phá hư rất nghiêm trọng, năng lượng tráo vô pháp sử

dụng. Điều này cũng là vì sao, Quang Minh Hào ngủ yên ở nghĩa địa chiến hạm mấy trăm năm, lại ít có người nhằm vào nó.

Một khi muốn cải tạo, năng lượng tráo vốn có liền sẽ bị phá hỏng, mà chủ thể trọn vẹn một khối như Quang Minh hào, vô pháp cải biến, căn bản là không có bất cứ ý nghĩa gì khi cải tạo.

Đây là một chiếc chiến hạm không có năng lượng tráo, kết cấu mới tăng thêm trên thân tàu chồng chất sai lầm, vô pháp xây dựng năng lượng tráo hoàn chỉnh.

Đối với bất cứ một chiếc chiến hạm nào mà nói, tầm quan trọng của năng lượng tráo cao hơn chiến hạm vũ khí. Không có năng lượng tráo, khả năng sinh tồn chiến hạm tại chiến trường cơ hồ bằng không, không có bất cứ tính thực dụng gì.

Túi rác treo đầy trên thân thuyền đón gió lay động, tuy rằng không biết bên trong là cái gì, nhưng mà ai cũng không cảm thấy những thứ nhẹ nhàng bồng bềnh này có sức phòng hộ gì.

"Sau khi tản ra, chúng ta từ các phương hướng, đồng thời dùng tốc độ cao nhất tiến về phía đối phương. Chỉ cần có một chiếc chiến hạm có thể tiến nhập tầm bắn, bọn họ liền xong đời!"

Một câu sau cùng, Khải Tư nện nắm đấm lên mặt bàn, khuôn mặt dữ tợn.

Không riêng gì y, trên mặt mọi người đều phủ đầy sát khí, Cổ Đặc chỉ cảm giác nhiệt huyết sôi trào, chiến ý rít gào trong cơ thể, đột nhiên vung tay hô to: "Giết chết bọn chúng!"

Mọi người ầm ầm rít gào: "Giết chết bọn chúng!"

Trong mắt Khải Tư hiện lên một tia hàn quang, chiến đấu, chỉ vừa mới bắt đầu!

▲

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 878: Chiến Hạm Chưa Bao Giờ Có

Sức chú ý của Nhiếp Thu chưa bao giờ có chút buông lỏng. Hắn trời sinh mắt không nhìn thấy vật, nhưng mà tri giác lại dị thường nhạy cảm, dù là những biến hóa nhỏ bé kia, cũng như tại trong lòng bàn tay hắn. Với hắn mà nói, cái thế giới hắc ám này chưa bao giờ đơn điệu buồn chán, mà là phong phú, vô số câu đố.

Đó là thế giới của hắn.

Khi chiến hạm đối phương như tản ra như bầy chim, lập tức hắn minh bạch ý đồ của chủ tướng đối phương.

"Chú ý, đối phương muốn đánh cận chiến với chúng ta." Nhiếp Thu nhắc nhở: "Địch nhân phân tán đội hình, rồi sẽ từ các phương hướng đột tiến về phía chúng ta!"

"Minh bạch." Hàn Băng Ngưng trả lời dứt khoát lưu loát.

A Mạc Lý bình thản: "Cái này là coi thường lực công kích của chúng ta a!"

Các người khác đều bình thản, huấn luyện trong khoảng thời gian này, bọn họ đã quen thuộc với lực công kích của Quang Minh Hào đến mức không thể quen thuộc hơn. Nếu như nói hệ thống phòng ngự do Tái Lôi và Đinh Ốc chế tạo khiến người ta không phải rất yên tâm mà nói, vậy thì hệ thống công kích do bọn họ chế tạo lại tuyệt đối cường hãn đến cực điểm. Thương Châu có kỹ thuật chế tạo vũ khí chiến hạm thành thục mà tiên tiến, thêm nữa kỹ thuật tinh luyện kim chúc Tam Hồn thành độc

bộ thiên hạ, lấy bí bảo làm bộ kiện hạch tâm, vũ khí chiến hạm được chế tạo ra là cường đại trước nay chưa từng có.

Ngay cả những công tượng bản địa của Thánh Vực kia, cũng bị những vũ khí chiến hạm cường đại này làm chấn động không thể nói ra lời.

Trải qua Tội Vực ma luyện tẩy lễ, Linh Bộ đã là một cái binh đoàn kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Tuy rằng bởi vì đối với phương thức chiến đấu hoàn toàn mới vô cùng xa lạ có chút khẩn trương, nhưng hai đợt bắn phá hủy Thôn Vân hào và Bắc Quang hào của địch nhân, bọn họ liền cấp tốc hồi phục trầm ổn. Cái này là sự khác biệt giữa lão binh và thái điểu(gà mờ), lão binh lý giải đối với chiến đấu, tâm lý tố chất, giúp bọn họ tại trên chiến trường có năng lực tự điều chỉnh mạnh mẽ.

"Hiện tại bắt đầu phân phối mục tiêu công kích." Tôc độ lời Nhiếp Thu nói rất nhanh.

Tiếng cười vừa mới vang lên đột nhiên tiêu thất, bên trong chiến hạm an tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được. Thanh âm Nhiếp Thu không lớn, rõ ràng truyền đến mỗi ngóc ngách.

Mọi người thu liễm lên nụ cười, thần tình nghiêm túc chuyên chú, âm thầm nhớ kỹ nhiệm vụ của mình.

Nhiếp Thu khoanh chân phiêu phù ở giữa không trung, hai con mắt không động, giống như đang nhìn chăm chú vào chiến trường phương xa. Sát khí vô hình mà lẫm liệt tràn ngập tại bên trong Quang Minh Hào, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống.

Khuôn mặt Hàn Băng Ngưng như băng sương, nàng một mình khống chế một kiện vũ khí chiến hạm. Ba mươi sáu thanh lam sắc kiếm quang chuyển động quanh nàng, như bầy cá lam sắc. Cái vũ khí chiến hạm này là Tái Lôi đặc biệt chế tạo cho nàng, Thiên Long Băng Sương kiếm.

A Mạc Lý lại là một bộ nóng lòng muốn thử, thân thể hắn nghiên tới trước, cánh tay buông xuống ra trước người, song chưởng hư nắm, giống như trong tay hắn có cây đại đao. Tại phía sau hắn, hồng sắc quang ấn hình dáng như hùng chưởng, minh diệt bất định. Đó là vũ khí chiến hạm do chính tay Tái Lôi chế tạo, Đại Hùng Thiên Ma trảm.

Hai người có thực lực cá nhân mạnh nhất Linh Bộ, bọn họ cường đại đến mức có thể bằng vào lực bản thân, điều khiển vũ khí chiến hạm. Vì muốn triệt để kích hoạt sức chiến đấu của hai người, Tái Lôi tốn hao không ít tâm tư. Bộ kiện hạch tâm của Thiên Long Băng Sương kiếm, là một thanh hoàng kim bí bảo của Thiên Long tọa, Thiên Long kiếm. Mà bộ kiện hạch tâm của Đại Hùng Thiên Ma trảm là hoàng kim bí bảo của Đại Hùng tọa, Hùng Chưởng Trảm Sơn đao.

Hai kiện vũ khí chiến hạm này đã không phải vũ khí chiến hạm truyền thống, Tái Lôi không những lợi dụng hoàng kim bí bảo làm bộ kiện hạch tâm, còn tham khảo rất nhiều kỹ xảo luyện chế hồn bảo. Uy lực lớn vượt qua mọi người mong muốn, khuyết điểm duy nhất chính là vô pháp làm yếu bớt công kích, cái này dẫn đến tại trong bình thời huấn luyện, Hàn Băng Ngưng và A Mạc Lý căn bản không dám toàn lực thôi động.

Cuối cùng có thể thống thống khoái khoái chém giết một trận, A Mạc Lý chỉ cảm giác toàn thân sung mãn lực lượng. Nếu như trước đây, hắn đã sớm hưng phấn gào thét ầm ĩ, khẩn cấp nhào lên chém giết. Nhưng mà binh đoàn huấn luyện trường kỳ, hắn đã không phải cái A Mạc Lý lỗ mãng xung động năm kia, hắn đã có thể khống chế tính khí mình rồi.

Hắn đang chờ đợi mệnh lệnh.

Trên chiến trường, mỗi cái chi tiết như hồ nước phản chiếu trong lòng Nhiếp Thu, chiếc chiến hạm đầu tiên tiến vào tầm bắn, hắn không có chút phản ứng. Đến tận khi chiếc chiến hạm thứ tư của địch quân tiến vào tầm bắn của Quang Minh Hào, hắn đột nhiên ngẩng đầu, mệnh lệnh

băng lãnh quấy nhiễu, sát cơ tràn ngập toàn bộ hạm, giống như một tia chớp xẹt qua toàn bộ hạm.

"Sát!"

Đã sớm vận sức chờ phát động, Linh Bộ đội viên không có nửa điểm chần chừ, hung hãn phát động.

Trước tiên động thủ chính là A Mạc Lý, hùng chưởng quang ấn đỏ lòe phía sau hắn đột nhiên sáng lên, vô số huyết quang tụ tập lên người hắn. huyết quang đỏ lòe tựa như từng con rắn nhỏ hồng sắc, du tẩu dọc theo thân thể cánh tay hắn, chìm vào bàn tay hắn. song chưởng hư nắm của A Mạc Lý, pặng mà hợp lại, nộ mục trợn tròn, cơ nhục toàn thân căng lên như rồng xà, bỗng dưng rút đao!

Thiên Ma trọng trảm!

Một vệt ánh đao hồng sắc, ầm ầm bay ra.

Ánh đao đỏ lòe còn chưa bay ra khỏi chiến hạm, quang mang dưới chân A Mạc Lý tăng vọt, cơ hồ nuốt hết hắn.

Ánh đao đỏ lòe đột nhiên bành trướng mấy chục lần, trong tia máu mơ hồ có thể thấy Thiên Ma dư ảnh, Thiên Ma dư ảnh về phía trước bước tới một bước, bước chân còn chưa hạ xuống, phút chốc trong hư không tiêu thất.

Một chiếc chiến hạm cỡ trung cách đó mười dặm chỉ cảm giác hoa mắt, quang mang huyết hồng không hề có dấu hiệu tại nổ tung trước mắt bọn họ.

Vô cùng vô tận huyết quang khiến bọn họ giống như đặt mình trong biển máu.

Đây là loại công kích gì?

Binh sĩ trên chiến hạm đầy mặt hoảng sợ, không kịp kinh hô, chiến hạm dưới chân tựa như húc phải một ngọn núi, thân hạm chấn động mạnh. Thật lớn lực lượng truyền đến, thân thể bọn họ không khống chế được nữa, phanh cái mà bay ngang ra ngoài, ngã xuống đất như hồ lô lăn thành một đoàn.

"Ổn định!" Hạm trưởng biết rõ tình huống nguy cấp, rướn cổ rướn họng rống giận. Một khối mảnh nhỏ cắt ngang trán hắn, khắp mặt đều là máu, nhìn qua dị thường đáng sợ.

Một vài binh sĩ tố chất tâm lý tương đối cao lúc này cũng mặc kệ đau đớn, liều mạng từ trên mặt đất bò lên.

Hạm trưởng lau máu trên mặt một cái, rống giận: "Năng lượng tráo! Tình huống của Năng lượng tráo!"

Binh sĩ kinh hoảng, thanh âm mang theo rung động: "Năng lượng tráo... Năng lượng tráo xuất hiện vết rạn..."

"Đáng chết!" Hạm trưởng mắng một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi, chỉ chịu đựng một công kích, năng lượng tráo đã xuất hiện vết rạn, loại tình huống này hắn lần đầu tiên gặp phải.

Chiến hạm binh đoàn siêu cấp... Đây là chiến hạm binh đoàn siêu cấp sao?

Lực công kích thực sự là đáng sợ...

Hạm trưởng không biết bọn họ có thể tiến lên hay không, nhưng mà lúc này bất cứ một điểm do dự gì chỉ sẽ làm bọn họ bị chết càng nhanh.

"Xông! Tốc độ cao nhất xung kích! Đừng có ngừng!"

Tiếng hạm trưởng rống giận toàn bộ hạm nghe rõ, sắc mặt binh lính tái nhợt, run rẩy cầm cập, tại trước lúc tiến nhập tầm bắn phe mình, bọn họ chính là sơn dương đợi làm thịt, không có bất cứ lực hoàn thủ gì. Bọn

họ âm thầm liều mạng cầu khẩn, cầu khẩn bọn họ có thể xông qua cái giải đất tử vong này.

Bên ngoài tiếng nổ mạnh không dứt bên tai, dày đặc khiến trong lòng mỗi người đều rung động.

Hạm trưởng dũng cảm ngơ ngác mà nhìn ngoài cửa sổ mạn tàu, hắn nhìn thấy một màn cả đời khó quên.

Oanh!

Hơn mười đoàn hỏa quang đồng thời nổ tung sản sinh ra âm thanh bùng nổ, trầm thấp rung động, tựa như dùng búa tạ đột nhiên nện một cái tại trong lòng mỗi người. toàn thân Hạm trưởng run lên, không hề phòng bị đầu hắn lơ mơ không rõ, biểu tình mờ mịt. Hắn ngơ ngác nhìn hơn mười đoàn hỏa quang đồng thời tại trong hạm đội phe mình tỏa ra, hỏa diễm đỏ tươi yêu dị, tựa như từng đóa hoa tử vong. Một chiếc chiến hạm loại nhỏ trực tiếp bị đánh tan, vô số mảnh nhỏ còn không kịp bay ra, liền bị hỏa diễm thôn phệ.

Hạm trưởng chưa từng thấy được tràng diện đáng sợ như thế, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy.

Chiến hạm binh đoàn siêu cấp... Ánh mắt hắn nhìn Quang Minh Hào ở phía trước.

Vô số quang mang phun ra từ phía trước Quang Minh Hào, nó tựa như một con nhím toàn thân mọc đầy quang gai.

sắc mặt Khải Tư và Cổ Đặc vì đó biến đổi. Nếu như nói vừa rồi Thôn Vân hào và Bắc Quang hào bị phá hủy đã chứng minh Quang Minh Hào thật có được lực công kích ở cấp bậc chiến hạm binh đoàn siêu cấp, hiện tại tự mình thể hội, bọn họ mới phát hiện mình sai thái quá cỡ nào.

Lực công kích với cấp bậc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp? Không!

tuy rằng Khải Tư và Cổ Đặc chưa từng làm việc trên Chiến hạm binh đoàn siêu cấp, nhưng mà bọn họ còn là đại khái rõ ràng đối với lực công kích của Chiến hạm binh đoàn siêu cấp, bọn họ đã từng tận mắt thấy tràng diện khi Chiến hạm binh đoàn siêu cấp công kích. Thế nhưng, tuyệt đối vô pháp so sánh cùng một màn trước mắt này.

Mưa ánh sáng, hai chữ thường thường dùng tới hình dung công kích mãnh liệt, nhưng mà chỉ có người nhìn thấy tràng diện trước mắt, mới biết được cái gì mới gọi là mưa ánh sáng.

Điên cuồng!

Toàn bộ chiến trường hoàn toàn bao phủ tại trong mưa ánh sáng, hắn thậm chí vô pháp nhìn thấy chiến hạm phe mình ở xa hơn một chút, hắn có thể nhìn thấy, chỉ có ánh sáng, ánh sáng như như mưa. Không, cái này là cơn lũ ánh sáng, hải dương ánh sáng.

Càng làm cho hắn cảm thấy không thể tin tưởng chính là, công kích kinh khủng như thế, là do một chiếc chiến hạm thực hiện. Cái này cũng là vì sao hắn cho rằng cái này đã không phải công kích cấp bậc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp rồi, bởi vì không có một chiếc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp nào có thể có được lực công kích kinh khủng như thế.

Tuyệt đối không thể!

Cái này là vi phạm lẽ thường!

Tại trên chiến hạm điên cuồng gia tăng vị trí chiến đấu gia tăng vũ khí chiến hạm không khó, nhưng mà chẳng ai làm như vậy.

Bởi vì binh sĩ chịu không nổi.

Vũ khí chiến hạm càng cường đại, binh sĩ phải chống đỡ càng lớn. Vũ khí chiến hạm cường đại hơn không phải không có, nhưng mà gánh nặng nó ảnh hưởng lên binh sĩ cũng sẽ tới trình độ cực kỳ đáng sợ, thậm chí sẽ sản sinh thương tổn vô pháp khôi phục đối với binh sĩ .

Thế nhưng, trận chiến đấu này triệt để phá vỡ thường thức trong lòng Khải Tư.

Đối phương công kích cường đại kinh người, vừa nhìn chính là cần rất nhiều binh sĩ mới có thể điều khiển được. Vũ khí chiến hạm ở cấp bậc này, bình thường chỉ sẽ dùng làm vũ khí chính của chiến hạm. Thế nhưng là, toàn bộ công kích từ Quang Minh Hào, vậy mà lại đều cường đại như thế.

Cái này cần dùng bao nhêu binh sĩ a! Tuyệt đối là con số rất lớn.

Cho dù là coi chiến hạm binh đoàn siêu cấp như đồ hộp, cũng nhét không được nhiều binh sĩ như vậy.

Làm cho Khải Tư cảm thấy tuyệt vọng là tần suất công kích từ chiến hạm đối phương!

Cơ hồ không có bất cứ giây phút nào dừng lại, một lớp tiếp một lớp, vĩnh viễn không biết mệt mỏ.

Lẽ nào vũ khí chiến hạm của bọn họ không tạo ra sức ép gì đối với binh sĩ sao?

Khải Tư cảm thấy mình tựa như vào một cõi mộng ly kỳ, chiến hạm hắn chưa từng thấy được, vũ khí chiến hạm chưa từng thấy được, tần suất công kích cho tới bây giờ chưa từng thấy, biển ánh sáng chưa từng thấy.

Thật hy vọng cái này là một giấc mộng a.

"Hừng hực xông!" Dữ tợn Cổ Đặc tựa như dã thú bị buộc đến tuyệt cảnh, rống giận như bệnh tâm thần: "Sát chiêu, cái này là sát chiêu của bọn họ! Bọn họ nhất định có nhược điểm! Trên đời này tất cả chiến hạm đều có nhược điểm! Tiến lên, tiến lên chúng ta là có thể thắng!"

Toàn bộ chiến hạm điên cuồng đột tiến, tựa như thiêu thân nhào vào lửa, ngược dòng biển ánh sáng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 879: Khốn Cảnh Của Mục Chi Hà

Dũng khí của Cổ Đặc và Khải Tư cũng không đem tới phiền phức gì cho Linh Bộ, lúc này đầy đầu óc bọn họ chỉ có một ý niệm.

Công kích! Toàn lực công kích!

Bọn họ chưa bao giờ thấy nhẹ nhàng vui vẻ lâm li như thế, gánh nặng do vũ khí chiến hạm tạo ra đối với những dã thú hình người này mà nói, chỉ là mưa bụi. tuy rằng bọn họ không cường hãn như A Mạc Lý và Hàn Băng Ngưng, có thể một người độc chưởng một kiện vũ khí chiến hạm, nhưng mà vẫn vượt qua trình độ cao nhất tại Thánh Vực rất nhiều.

Cổ Đặc và Khải Tư gõ vỡ cái đầu cũng không nghĩ đến, trên thế giới vậy mà lại có thứ quái dị như Linh năng lượng thể vậy. Tại Tội Vực được Thiên Ma trọng trảm, pháp tắc tôi rèn thể càng khiến thân thể bọn họ đạt tới một tình trạng cực kỳ kinh khủng. Nói tới việc điều khiển vũ khí chiến hạm, Linh Bộ kém hơn nhiều so với đám người Khải Tư Cổ Đặc, nhưng điều đó chẳng sao cả?

Thân thể cường hãn như không phải là người của bọn họ thoải mái bù đắp nhược điểm này, một lần đánh không trúng, không việc gì, đánh thêm mấy lần là được rồi. Thời gian Khải Tư Cổ Đặc khởi xướng một lần công kích, đủ để bọn họ khởi xướng mấy lần công kích.

Nhiếp Thu cũng chú ý tới một điểm này, cho nên, bình thường khi huấn luyện hắn chưa bao giờ yêu cầu độ chính xác, mà yêu cầu đồng bộ suất. Tần suất đồng bộ công kích là có thể hình thành màn mưa công kích, đối phương không chỗ nào có thể trốn, lực sát thương không giảm trái lại biến cường, chuẩn xác hay không không trọng yếu nữa.

Thân thể không phải người dẫn tới chiến thuật cách tân cũng không chỉ có một điểm này. Nếu như Cổ Đặc Khải Tư tiến nhập Quang Minh Hào, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, những vũ khí chiến hạm uy lực siêu cường này cần số lượng nhân viên chiến đấu, vậy mà lại không có cái nào vượt quá hai mươi người!

Tại cái chiến hạm khác, cái này là tuyệt không có khả năng. Vũ khí chiến hạm với tiêu chuẩn phối trí hai mươi người, tại Thánh Vực uy lực phương diện vũ khí chiến hạm tương đối nhỏ. Những vũ khí chiến hạm uy lực thật lớn kia, động một tí là mấy trăm người, không những thao tác trắc trở, tần suất công kích thấp, hơn nữa ảnh hưởng rất lớn đến số lượng vũ khí chiến hạm được lắp đặt.

Linh năng lượng thể có thể chịu gánh vác viễn siêu binh lính bình thường, bọn họ không chỉ có thể gia tăng tần suất công kích, còn có thể giảm thiểu đi rất nhiều số lượng nhân viên cần thiết để điều khiển vũ khí chiến hạm. Điều đó có nghĩa là chiến hạm có thể chở thêm nhiều vũ khí chiến hạm. Cái này cũng là lý do đám Khải Tư nhìn thấy Quang Minh Hào tựa như con nhím cả người đều là gai, số lượng vũ khí chiến hạm mà Quang Minh Hào chở rất nhiều, phá vỡ kỷ lục chiến hạm ở Thánh Vực từ trước tới nay.

Càng nhiều vũ khí chiến hạm, tần suất công kích càng nhanh, cuối cùng hình thành màn mưa công kích giống như biển ánh sáng như trước mắt.

Linh bộ đội viên hoàn toàn không biết bọn họ khiến đối phương chấn động cỡ nào, tựa như bọn họ không nghĩ tới bọn họ sẽ tạo ra ảnh hưởng sâu xa đối với Thánh Vực đến mực nào. Bọn họ tập trung chưa từng có, mỗi người đều chìm đắm trong khoái cảm chiến đấu.

Một vài đội viên đánh giết hứng khởi, dứt khoát cởi áo. Bọn họ phấn khích, trong miệng vô thức phát ra tiếng rít gào, mồ hôi trên thân thể cường tráng giống như tượng đồng uốn lượn chảy xuống như suối nhỏ.

Không lâu sau cả người vụ khí bốc hơi, thân thể tinh tráng ở trong bạch sắc vụ khí làm nền, tràn đầy vẻ đẹp của sức lực.

Nhưng mà không có ai để ý.

Từng đoàn hỏa quang thỉnh thoảng tỏa ra trong biển ánh sáng. Kiếm mang đao mang giống như màn mưa, xé rách bầu trời, kích động tạo ra tiếng rít nhiếp tâm hồn người vang khắp bầu trời. Tiếng nổ mạnh không dứt bên tai là nhịp trống sục sôi nhất trong chiến trường hỗn loạn.

Năng lượng tráo trên chiếc chiến hạm cỡ trung chở Khải Tư và Cổ Đặc cuối cùng kiên trì không nổi, tựa như thủy tinh, phanh mà vỡ tan.

Con mắt Khải Tư bỗng dưng trợn tròn: "Không..."

Toái mang còn chưa tiêu tán, kiếm mang đao mang gào thét mà tới, tựa như cá mập ngửi được mùi tanh, chen chúc mà tới, hung hăng chìm vào chiến hạm.

Ba ba ba!

Giống như mưa vỗ lá chuối, tiếng đánh dày đặc không dứt bên tai, mảnh vụn vỡ bay loạn. Trong nháy mắt, chiến hạm liền biến thành tổ ong, lỗ hổng dày đặc chi chít, tiếng kêu thảm thiết lẫn từng dòng máu tươi chảy từ ra lỗ thủng, nhìn thấy mà giật mình.

Oanh!

Một đoàn hỏa quang từ chiến hạm bốc dựng lên, hỏa diễm còn chưa kịp tỏa ra, tiếng nổ tung vang lên liên tiếp trong một quãng thời gian rất ngắn.

Trên chiến hạm giống như nở đầy hoa hồng kiều diễm, tử vong và mỹ lệ gần nhau đến thế.

Chiến hạm đã tới giới hạn cuối cùng, chịu không nổi gánh nặng, triệt để sụp đổ. Oanh, một đoàn hỏa quang chói mắt trước đó chưa từng có,

trong nháy mắt thôn phệ chiến hạm. Binh sĩ bên trong chiến hạm ngay cả kêu lên thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền hóa thành tro bụi.

Trong biển ánh sáng, từng đoàn hỏa quang, liên tục không ngừng.

Khi một đoàn hỏa quang sau cùng bị đánh thành đốm lửa bay lên khắp bầu trời, trên Quang Minh Hào, Linh Bộ đội viên vốn đang điên cuồng tấn công, mới ngừng lại. Bọn họ thở hổn hển, mồ hôi giàn giụa, nhìn chiến trường an tĩnh, chẳng còn nổi một vật.

Biển ánh sáng khắp bầu trời biến mất, chi hạm đội kia tiêu thất.

Mọi người có chút ngạc nhiên, tiếng thở dốc trên Quang Minh Hào thoáng cái liền nhỏ đi rất nhiều.

Vậy... Vậy là thắng lợi rồi?

Trên mặt mọi người có chút không thể tin được, bọn họ ngơ ngác mà nhìn hài cốt rải rác cả một vùng. Trên chiến trường ngoại trừ bọn họ, không có một người còn sống. Hài cốt Chiến hạm chỗ nào cũng có thể thấy, chúng nó thiêu đốt cháy đen, đều là mảnh nhỏ hài cốt, không có hài cốt một chiếc chiến hạm nào còn có thể giữ được hoàn chỉnh.

Phải biết rằng, bộ khung của chiến hạm cỡ trung có cường độ phi thường vững chắc, nói chung, rất khó bị phá hỏng. Cho nên Hạc mới có thể mượn nhờ dải hài cốt chiến hạm, ngăn cản đại quân của Câu Thành Văn Đao lâu như vậy.

Thế nhưng, trước mắt bọn họ, tất cả đều là mảnh nhỏ.

Binh đoàn Áo Lợi Phất(Oliver), toàn bộ chiến hạm đều bị bọn họ đánh thành mảnh nhỏ.

Mọi người đều bị lực phá hoại của Quang Minh Hào gây chấn động, bao gồm cả Linh Bộ đội viên, bọn họ đều trợn mắt há mồm. Bọn họ không chút nghi ngờ thắng lợi cuối cùng thuộc về bọn họ, nhưng mà thoải mái như thế đã thắng được, khiến bọn họ cảm thấy rất bất ngờ.

Ngay cả Nhiếp Thu vốn luôn luôn trấn định, cũng ngây ra như phỗng.

Trong thường ngày huấn luyện cảm giác có tốt như thế nào, Nhiếp Thu cũng không quá để ở trong lòng. Hắn biết rõ, huấn luyện là huấn luyện, thực chiến là thực chiến, trong huấn luyện hoàn thành có tuyệt vời như thế nào, một khi tiến nhập thực chiến, vậy hoàn toàn là một chuyện khác. Trong khi huấn luyện, hắn đối với lực công kích của Quang Minh Hào thập phần thỏa mãn, nhưng mà, hắn cũng tuyệt đối nghĩ không ra chiến đấu sẽ nghiêng hắn về một bên như thế.

Linh năng lượng thể tại trên chiến hạm phát huy ra sức chiến đấu vượt quá hắn dự liệu.

Lực công kích của Quang Minh Hào vượt quá xa hắn dự liệu.

Nhiếp Thu đè nén kiềm chế mừng rỡ trong lòng, hắn rơi vào suy nghĩ. Tràng thắng lợi này đối với toàn bộ chiến cuộc có lợi thật lớn. Tuy rằng không biết, chiến đấu ở Hoang Châu tiến hành như thế nào, nhưng mà bọn họ đã đạt được thắng lợi, chỉ cần trấn giữ Tinh Môn, liền có thể dễ dàng chặt đứt đường lui của Khoa Lâm.

Có thể tưởng tượng, trận thua này nhất định sẽ khiến Thánh Điện rất là chấn động. Hắn rất mong đợi, Thánh Điện nếu như biết rõ cảnh nội có một chiếc chiến hạm cường đại như thế, sẽ có phản ứng gì.

Hắn nhất định cần phải lần nữa định vị lại thực lực của Linh Bộ, thực lực cường hãn, có nghĩa bọn họ có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Hắn tới Thánh Vực, không phải là tới du ngoạn.

Trên một đỉnh núi Dã Nhân Châu.

Nơi đây không khí loãng, cực kỳ rét lạnh, nhưng mà Mục Chi Hà lại không chút động lòng. Hắn như một tòa tượng băng, ngưng mắt nhìn phương xa, không chút động đậy.

Xa xa, đại quân đang hành quân. Dù cho cách xa như thế, vẫn có thể cảm thụ được quy mô đại quân này là kinh khủng cỡ nào, đội ngũ dày đặc chi chít nhìn không ra phần cuối.

Mục Chi Hà bảo trì cái tư thế này, đã nửa giờ.

Y giao tiếp cùng các bộ lạc Dã Nhân Châu đã vài thập niên, chưa từng thấy đội ngũ quy mô khổng lồ như thế. Cái này không phải đội ngũ một bộ lạc, hay mấy cái bộ lạc mới có thể tạo ra. Đại quân này tối thiểu là mấy chục cái bộ lạc mới có khả năng tụ được.

Đáy lòng Mục Chi Hà hiện lên một cổ hàn ý.

Tại phiến thổ địa hỗn loạn Dã Nhân Châu này, chuyện như vậy chưa từng xảy ra. các bộ lạc Dã Nhân Châu, từng cái mà chiến lẫn nhau, mấy năm liên tục hỗn chiến. Dù vì một chuyện bé nhỏ không đáng kể cũng có khả năng trở thành chiến tranh giữa hai cái bộ lạc hơn mười năm. Chưa từng có người có thể đoàn kết bọn họ lại, không, là trước đây chưa từng có một ai.

Hiện tại, có một người có thể làm được.

Đó là nữ nhân thần bí kia!

Mục Chi Hà trăm phần trăm khẳng định, đại quân trước mắt này xuất phát từ tay người nào.

Càng làm cho y cảm thấy không thể tin nổi chính là phương hướng chi đại quân này đi tới rõ ràng là Vĩ Dã Quan Châu!

Y ngửi được một tia khí tức nguy hiểm, Quang Minh Châu nhất định đã phát sinh cái gì! Y không biết rốt cuộc đã phát sinh cái gì, nhưng mà tất cả dấu hiệu trước mắt đều biểu thị không ổn. Cái người nữ nhân kia còn chưa thể thống nhất Dã Nhân Châu, vì sao đột nhiên triệu tập nhân thủ, tiến công Vĩ Dã Quan Châu?

Cái này quá không hợp lý!

Vĩ Dã Quan Châu là trọng trấn của Quang Minh Châu, Mục Chi Hà tốn hao mấy chục năm chế tạo, tuyệt đối là tường đồng vách sắt.

Cái người phụ nữ kia không phải đứa ngốc, trái lại, nàng là nhân vật cực lợi hại, làm như vậy nhất định có thâm ý khác!

Đáng tiếc, cái người phụ nữ kia không ở trong đại quân này, bằng không y liều mạng cũng phải bắt lấy nàng ta.

Y không thể không thừa nhận, cái người phụ nữ này phi thường lợi hại. Lần này tới, cơ hồ y điều tất cả lực lượng tinh nhuệ nhất ở Vĩ Dã Quan Châu. Trong miệng Mục Chi Hà vô cùng cay đắng, hành động thâm nhập Dã Nhân Châu lần này hoàn toàn thất bại. Y không những không thể giết chết Anh Tiên nữ vương, bây giờ còn để Vĩ Dã Quan Châu rơi vào trong nguy hiểm.

Hiện tại việc y cần phải làm nhất là lập tức trở về Vĩ Dã Quan Châu.

Thế nhưng là...

"Bọn họ tới rồi!"

Tiếng trinh sát báo cáo truyền vào trong tai, Mục Chi Hà hít sâu một hơi, thoát khỏi toàn bộ tạp niệm trong lòng, trong mắt hiện lên sát ý nồng đậm, tay cầm chuôi kiếm, trầm giọng nói: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Thực sự là âm hồn không tán.

Song phương kịch chiến hơn mười trận, lực lượng ngang nhau, hai bên đều tổn thất nghiêm trọng, đều mệt nhọc vô cùng. Nhưng mà đối phương không có chút ý tứ nào sẽ buông tha, theo đuổi không bỏ, bám dai như đỉa .[Nguyên văn *Tử triền lạn đả(死缠烂打): quấn mãi không bỏ; da mặt dày; đẹp trai không bằng chai mặt; quấn chặt lấy]

Mục Chi Hà luôn luôn suy nghĩ không rõ vì cái gì. Nói chung, thực lực binh đoàn đỉnh cấp ngang nhau như bọn họ, trừ phi có thâm cừu đại

hận, sau khi song phương thăm dò mấy vòng, liền sẽ ngầm ăn ý rút lui. Kết quả duy nhất khi bám riết đánh nhau chính là lưỡng bại câu thương.

Đến tận khi y lại lần nữa nhìn thấy chiến kỳ của đối phương, cuối cùng nhớ lại y đã nhìn thấy chiến kỳ ở nơi nào.

Nam Thập Tự binh đoàn, một trong tam đại binh đoàn bá chủ Thiên lộ trong truyền thuyết.

Y là tại trong tình báo về Thiên lộ ở Thánh Điện từng nhìn thấy, cho nên mới cảm thấy có chút nhìn quen mắt. Khi y biết rõ lai lịch đối phương, liền không còn trông vào may mắn nữa. Cái cơ quan binh đoàn này căn bản không phải tinh nhuệ Kim Châu gì, bọn họ là minh hữu của Đường Thiên!

Đã minh bạch lai lịch đối phương, lại nhìn đến những đại quân Dã Nhân đi tới Vĩ Dã Quan Châu này, Mục Chi Hà biết rõ, cái này tuyệt đối không phải trùng hợp.

Cái này cũng khiến y triệt để minh bạch, bọn họ không còn có đường lui.

Hoặc là, đạp thi thể Nam Thập Tự binh đoàn về viện trợ Vĩ Dã Quan Châu.

Hoặc là, chết.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 880: Thời Khắc Thánh Điện Nguy Hiểm Nhất

"Ngươi cảm thấy chúng ta thật có thể công phá Vĩ Dã Quan Châu?" A Tư Minh lướt nhìn Thiết Cức.

Ở phía sau bọn họ, quân đội khổng lồ nhìn không thấy phần cuối. Đây là quân đội quy mô lớn nhất của Dã Nhân Châu từ trước tới nay, cũng là hành động quy mô của lớn nhất của Anh Tiên Vương Đình vừa mới thành lập không được bao lâu. Cũng khó trách A Tư Minh không nắm chắc, hắn chưa từng chỉ huy cuộc chiến tranh đại quy mô như thế.

Huống chi đó là Vĩ Dã Quan Châu, Vĩ Dã Quan Châu của Mục Chi Hà.

Dã Nhân Châu cho tới bây giờ đều không thiếu hạng người kiệt ngạo bất tuân, nhưng mà Vĩ Dã Quan Châu thủy chung sừng sững, kiên cố như thiếp vàng, vững vàng trấn giữ yết hầu yếu đạo thông tới Quang Minh Châu. Từ khi Mục Chi Hà trấn thủ Vĩ Dã Quan Châu tới nay, chưa từng bị người nào đột phá được.

Mục Chi Hà có thể vững vàng trấn giữ Vĩ Dã Quan Châu, còn có thể thâm nhập Dã Nhân Châu, tuyệt không phải y được người ta hoan nghênh, mà là dựa vào thực lực chân chính. Dã Nhân Châu cường giả vi tôn, chỉ tin tưởng nắm tay lớn chính là đạo lý, bằng không mà nói, những tiểu bộ lạc kia sao lại đối với hắn nói gì nghe nấy như thế? Mục Chi Hà là cường giả ngoại giới nổi danh nhất ở Dã Nhân Châu, chiến tích của y ít có ai biết, nhưng mà chưa từng nghe nói, có người chiếm được lợi từ trên tay Mục Chi Hà.

Đến cấp bậc như A Tư Minh, bọn họ biết càng nhiều, càng thêm rõ ràng chỗ kinh khủng của Mục Chi Hà.

A Tư Minh có chút không rõ, vì sao mà Vương thượng lại có chủ ý tới đánh Vĩ Dã Quan Châu. Nếu không phải hắn xưa nay tín nhiệm Vương thượng, bằng không hắn nhất định sẽ cho rằng đối phương có ý đồ khác.

Thiết Cức lại không cho là đúng: "Dù sao chúng ta hoàn thành mệnh lệnh của Vương thượng là được rồi. Vương thượng khẳng định có cách nghĩ gì đó, lẽ nào ngươi cảm thấy chúng ta lợi hại hơn Vương thượng?"

A Tư Minh nghĩ lại cũng phải, lắc đầu quầy quậy: "Sao lại như vậy? Vương thượng thế nhưng là nữ chiến thần, chiến không có bại. Mục Chi Hà lần này phải không may rồi."

Nhìn hắn có chút hả hê, cường giả Dã Nhân Châu, đại khái không một ai sẽ có hảo cảm với Mục Chi Hà. Mưu đồ của Mục Chi Hà đối với Dã Nhân Châu có thể lừa gạt tiểu bộ lạc, nhưng mà ở trước mặt những cường giả bản địa này là không chỗ nào che giấu. Cường giả âm thầm tìm Mục Chi Hà không phải một vị hai vị, thế nhưng Mục Chi Hà thực lực cường hãn, lại cực kỳ cẩn thận, thủy chung không một ai thành công.

Đáng tiếc y gặp phải Vương thượng.

Nếu như nói, tại Dã Nhân Châu, ai có khả năng giết chết Mục Chi Hà, A Tư Minh cảm thấy vậy nhất định là Vương thượng. Tuy rằng trong con mắt A Tư Minh, Vương thượng hoàn toàn không cần phải sốt ruột như thế, sau khi thống nhất Dã Nhân Châu, còn rất nhiều thời gian a. Đương nhiên, nếu Vương thượng đã quyết định rồi, A Tư Minh cũng tuyệt đối không phản đối.

"Mục Chi Hà có không may hay không ta không biết." Thiết Cức lắc đầu, nhưng mà trong nháy mắt, vẻ hả hê trên mặt càng nặng: "lần này Quang Minh Châu khẳng định sắp không may rồi, hơn nữa là rất không may!"

Thiết Cức nhất định biết rõ cái gì, nhưng mà A Tư Minh không hỏi nhiều.

Vương thượng không tiếc tự mình mạo hiểm, cũng muốn chạy đến Quang Minh Châu, hiển nhiên có chủ ý đánh Quang Minh Châu.

Địch ý của Vương thượng đối với Quang Minh Châu làm cho A Tư Minh rất mực hài lòng, hắn cảm thấy đó là Vương thượng thể hiện hùng tâm tráng chí. Vương thượng nhất định là không thỏa mãn với việc thống nhất Dã Nhân Châu, hiện tại đặt chủ ý đánh tới Quang Minh Châu, thực sự là hùng tâm bá chủ a.

Khi đại quân trùng trùng điệp điệp, xuất hiện tại khu vực phụ cận Vĩ Dã Quan Châu thì binh sĩ đóng giữ Vĩ Dã Quan Châu, triệt để kinh ngạc đến ngây người.

Quang Minh Châu chấn động, Thánh Điện chấn động.

Từng phần cầu viện cấp tốc, làm cho cả Thánh Điện tràn ngập khủng hoảng không lời. Các Trưởng lão kiệt lực che giấu sự khẩn trương và khủng hoảng trong lòng, bọn họ cố gắng chuyện trò vui vẻ, kể những chuyện cười nhạo miễn cưỡng, cố lấy dáng tươi cười khoa trương. Nhưng mà sắc mặt tái nhợt, vành mắt sâu đen, bước chân như không có mục đích, sự mê man như sương mù vô pháp tiêu tán ở sâu trong con mắt lại khiến vẻ ngụy trang của bọn họ trở nên buồn cười.

Thánh Điện chưa từng rơi vào tuyệt cảnh như thế.

Tiền tuyến liên tục thất lợi, thư cầu viện của Câu Thành Văn Đao cơ hồ ngày nào cũng có thể thu được ba lá. Thu Húc Hoa bị thương nặng, Mạc Tâm hạ lạc bất minh.

Càng đòi mạng chính là đại quân của Dã Nhân Châu xuất hiện ở ngoài Vĩ Dã Quan Châu rồi.

Điều này làm cho các trưởng lão vốn thần kinh đã căng thẳng liền tiếp cận sụp đổ, bọn họ căng thẳng đến độ sắp khóc.

Dã Nhân Châu vốn luôn luôn thành thành thật thật, thế nào tại cái thời điểm này tham gia náo nhiệt?

Quang Minh Châu đối với Dã Nhân Châu là có ý đồ, bằng không mà nói, cũng sẽ không kiên nhẫn mà thâm nhập vào Dã Nhân Châu. Nhưng mà, không có nghĩa là Quang Minh Châu dám dễ dàng trêu chọc Dã Nhân Châu, đừng xem bọn họ nói đến Dã Nhân Châu luôn luôn một bộ khinh bỉ xem thường, thế nhưng ở trong lòng, bọn họ hiểu rõ là Dã Nhân Châu đáng sợ.

Dã Nhân Châu chính là một cái tổ ong vò vẽ cỡ lớn, người nào trêu chọc người đó chết.

Thi cốt của vô số kiêu hùng ngã tại Dã Nhân Châu đã chứng minh cái quan điểm này là chính xác bao nhiêu.

Điều duy nhất giúp Quang Minh Châu cảm thấy hơi hơi an tâm chính là Dã Nhân Châu chưa từng lịch sử khuếch trương ra phía ngoài, toàn bộ sức lực của bọn họ đều tập trung trong nội đấu. Lịch sử Dã Nhân Châu chính là một trận hỗn chiến cơ hồ chưa từng ngừng lại. Cái này đại khái có liên quan tới việc Dã Nhân Châu chưa từng thống nhất.

Nhưng mà, Dã Nhân Châu vốn chưa từng chủ động khuếch trương ra phía ngoài lại tổ chức một đại quân quy mô chưa từng có, xuất hiện tại ngoài Vĩ Dã Quan Châu.

Rất nhiều trưởng lão không tự chủ nghĩ đến trước đoạn thời gian Mục Chi Hà đưa tới một phần tình báo, về một nữ nhân, một vị nữ chiến thần, Mục Chi Hà cho rằng Anh Tiên Vương Đình do nàng thành lập có khả năng thống nhất Dã Nhân Châu. Lúc đó các trưởng lão đối với phần tình báo này nhếch miệng cười nhạt, thống nhất Dã Nhân Châu ư? Chuyện mấy vạn năm không một ai thành công vậy mà lại để một nữ nhân hoàn thành? Là cái trò gì thế! Nếu không phải phần tình báo này là do Mục

Chi Hà với địa vị cao cả đưa tới, các trưởng lão đã sớm hạ lệnh trách phạt.

Đột nhiên, không chỉ một gã trưởng lão nghĩ đến phần tình báo này, không rõ tại sao mà trong lòng mọi người tự dưng thấy rét lạnh.

Lẽ nào... Phần tình báo này là thật?

Mỗi người đều tự dưng lo lắng không yên, vài thập niên thâm nhập, Quang Minh Châu đã lý giải về Dã Nhân Châu sâu sắc hơn trước đây rất nhiều. Dã Nhân Châu sở dĩ không bị Quang Minh Châu coi là sự uy hiếp, chính là bọn hắn thiếu hụt một gã lãnh tụ.

Đám dã nhân này chỉ thiếu một gã lãnh tụ!

Một khi bọn họ có được một gã lãnh tụ thì đối với Quang Minh Châu đó quả thực là một trận ác mộng.

Hiện tại, cơn ác mộng thật sự đã phát sinh tại trước mắt bọn họ.

"Mục Chi Hà đại nhân đâu chứ? Vì sao không có tin tức Mục Chi Hà đại nhân?" Một gã trưởng lão lớn tuổi lớn tiếng chất vấn.

Vấn đề của lão được toàn bộ trưởng lão quan tâm, ánh mắt mọi người hướng tới Charles điện hạ. Đúng vậy, tình thế nghiêm trọng như thế, đại quân tiếp cận, Thánh Điện vậy mà lại không thu được đôi lời vài câu của Mục Chi Hà đại nhân.

Tại thời gian nguy hiểm này, chỉ có hổ tướng như Mục Chi Hà vậy, mới có thể đem lại cảm giác an toàn cho bọn hắn.

Sắc mặt Charles cực kỳ tệ, hắn miễn cưỡng nở một nụ cười: "Mục Chi Hà đại nhân còn chưa trở về."

Các Trưởng lão rộ lên, ai nấy tràn đầy vẻ không thể tin được, bọn họ cho rằng lỗ tai mình nghe lầm rồi. Đại quân của địch nhân tiếp cận, đại tướng đóng giữ trọng địa của phe mình vậy mà lại không thấy mặt đâu!

Cũng khó trách các trưởng lão có phản ứng như vậy, Mục Chi Hà uy vọng cực trọng, trong thường ngày tu dưỡng hành vi càng là không thể xoi mói, vài thập niên thận trọng cẩn thận, chưa từng sơ suất, là tấm gương khắc sâu trong lòng chư tướng Quang Minh Châu.

Bỏ rơi nhiệm vụ, chuyện như vậy sao lại xuất hiện trên người hắn?

Charles trái lại trấn định lại, thong dong cười nói: "hiện tại hắn ở Dã Nhân Châu, kích sát Anh Tiên nữ vương, chúng ta hãy có lòng tin với hắn."

Cơ hồ trên khuôn mặt toàn bộ trưởng lão lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, phải như vậy chứ, Mục Chi Hà đại nhân sao có thể bỏ rơi nhiệm vụ!

Lúc trước mọi người còn tràn đầy lo lắng, hiện tại lập tức thả lỏng lại. Những trưởng lão lúc trước từng nhìn thấy báo cáo kia trong lòng thầm khen, quả nhiên Mục Chi Hà đại nhân tinh tế thấy rõ. Bọn họ hồn nhiên quên khi bọn họ nhìn thấy phần báo cáo kia thì đã cười nhạt.

Bầu không khí lập tức thoải mái rất nhiều, nếu như Mục Chi Hà đại nhân đã xuất thủ, vậy sẽ không có gì phải lo lắng.

Không một ai hoài nghi Mục Chi Hà đại nhân có thể làm được hay không.

"Ta cũng như mọi người, tràn đầy lòng tin với Mục Chi Hà đại nhân. Nhưng mà, ta cần phải nói cho mọi người biết một tin tức xấu." Biểu tình Charles dị thường nghiêm túc, trưởng lão đứng gần thậm chí chú ý tới hắn ra lực siết chặt nắm tay, ngón tay trắng bệch.

Các Trưởng lão an tĩnh lại, bọn họ có chút kinh ngạc mà nhìn Charles điện hạ. Ở trong ấn tượng của bọn họ, Charles điện hạ, vĩnh viễn phong độ ưu nhã, ung dung bình tĩnh. Bọn họ chưa từng thấy điện hạ nghiêm túc khẩn trương như thế.

Rất nhiều người trong lòng sinh ra dự cảm không ổn.

"Vừa rồi chúng ta thu được tin tức."

Giọng Charles trầm thấp xen lẫn một chút bi thương cùng kinh hoảng, hắn nhìn khắp toàn trường.

Toàn trường một bầu không khí tĩnh mịch, dự cảm bất tường trong lòng các trưởng lão càng thêm cường liệt, bầu không khí vừa mới trầm tĩnh lại đột nhiên lại trở nên khẩn trương.

"Khoa Lâm chết trận, binh đoàn Khoa Lâm toàn quân hủy diệt. binh đoàn Áo Lợi Phất(Oliver) bị đánh lén, hạm đội..." Charles dừng lại một lát, hắn hít sâu một hơi, giống như cố lấy dũng khí: "Toàn quân hủy diệt."

Một bầu không khí tĩnh mịch, yên tĩnh như chết.

Các Trưởng lão ngây ra như phỗng, bọn họ ngước đầu, biểu tình trên mặt cứng lại, mắt trợn trừng trừng, tựa như cá rời mặt nước.

Phải mất mười giây, toàn trường không có bất cứ thanh âm gì, im lặng như chết.

"Rất không may mắn. Cái này là tin tức chúng ta vừa mới thu được." Sắc mặt Charles tái nhợt: "Đối phương cải tạo Quang Minh Hào thành một chiếc chiến hạm binh đoàn siêu cấp, uy lực kinh người, hạm đội binh đoàn Áo Lợi Phất(Oliver) chính là thua bởi chiếc chiến hạm này. Chúng ta còn chưa thu được chi tiết cụ thể về chiến bại của Binh đoàn Khoa Lâm. Đối phương chặt đứt tinh môn thông từ Hoang Châu tới Bạch Dã Châu, binh đoàn Khoa Lâm còn chưa thấy người trốn về."

Vô số tiếng kinh hô đồng thời vang lên, đại điện tựa như đột nhiên nổ tung, làn sóng âm thanh ầm ầm khiến đầu ai nấy đều có chút phát mộng.

"Thánh Điện đã đến thời khắc nguy hiểm nhất."

Nhưng vào lúc này, thanh âm trầm thấp vang lên từ phía sau Charles, trong nháy mắt liền áp chế toàn bộ làn sóng âm thanh. Khí tức uy

nghiêm, thánh khiết, uy áp bao phủ toàn trường, giống như thần linh phủ xuống. Một thân ảnh toàn thân bao phủ ở trong kim sắc thánh viêm, chậm rãi bước ra.

"Đại trưởng lão!"

Toàn bộ trưởng lão như ở trong mộng chợt tỉnh, vẻ kinh hoảng trên mặt bọn họ biến mất tăm mất tích, thay vào đó chính là cung kính và thành kính, bọn họ cúi thấp đầu, khom người.

Nơi Đại trưởng lão đi qua, kim sắc thánh viêm chảy tràn trên mặt đất, quang minh điện nổ vang, vô số năng lượng Quang minh như hoa tuyết từ trên trời giáng xuống.

Phía dưới Thần uy, không ai có thể đứng!

Toàn bộ người đứng tại chỗ, không khỏi bái phục xuống đất, thân hình bọn họ run cầm cập, không biết là sợ hãi hay là hưng phấn.

Thanh âm uy nghiêm đạm mạc như sấm cuồn cuộn, quanh quẩn khắp Quang Minh điện.

"Đi thôi, đập thánh chung."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 881: Thánh Chung

Khi Đường Thiên thu được kết quả hai trận chiến ở Hoang Châu và Bạch Dã Châu thì hắn dẫn Thần Trang Binh Đoàn đã cách Bạch Dã Châu rất xa.

"Làm thế tốt lắm!" Tâm tình Đường Thiên cực kỳ tốt.

Vô luận là Đỗ Khắc hay là Nhiếp Thu, biểu hiện của bọn họ đều vượt xa Đường Thiên mong muốn. Đỗ Khắc còn đỡ, Đường Thiên cũng không quá lo lắng. Hoang Châu đã được bọn họ xử lý, năng lượng thưa thớt, thích hợp cho Tội Vực binh đoàn của Đỗ Khắc phát huy. Dù cho binh đoàn không phát huy được, thực lực cá nhân biến thái của Đỗ Khắc, cũng có thể đủ đem tới phiền phức cực lớn cho địch nhân. Huống chi, phía sau cứ điểm là Tội Vực. Với danh vọng tuyệt vời của Đỗ Khắc tại Tội Vực, hắn có thể dễ dàng phát động toàn bộ Tội Vực.

Ở trong mong muốn của Đường Thiên, dù cho Đỗ Khắc không thể chiến thắng địch nhân, ngăn chặn địch nhân một đoạn thời gian là tuyệt đối không có vấn đề. Nhưng mà Đường Thiên thật không ngờ, Đỗ Khắc không những thắng, hơn nữa lại còn là một trận đại thắng, Binh đoàn Khoa Lâm toàn quân hủy diệt!

Để làm được một điểm này, chẳng chút dễ dàng.

Nếu như nói Đỗ Khắc khiến Đường Thiên nhìn với cặp mắt khác xưa thì Quang Minh Hào đúng thật là vui mừng ngoài ý muốn. Một chiếc thuyền cũ bỏ đi mấy trăm năm, một đám thái điểu(gà mờ) chưa bao giờ điều khiển chiến hạm, chiến thuật hoàn toàn mới chưa từng được nghiệm chứng, lại cả kỹ thuật hoàn toàn mới chưa được trải qua nghiệm chứng,

vậy mà lại thu được một trận đại thắng tuyệt đối, diệt toàn bộ hạm đội đối phương.

Khi Đường Thiên nhìn thấy phần chiến báo này, cười đến nỗi cằm thiếu một chút rơi xuống mặt đất.

Nhưng nhanh chóng, hắn liền đắc ý dào dạt.

Quả nhiên không hổ là thần thiếu niên a. Nhìn xem, thần thiếu niên hun đúc một cái, mọi người liền trở nên lợi hại như vậy!

Ngô, nhất định là như vậy!

Đắc ý thì đắc ý, Đường Thiên bắt đầu suy nghĩ tới ảnh hưởng từ thắng lợi của hai trận chiến này đối với kế hoạch của bọn họ. Nghiêm túc suy nghĩ một lượt, Đường Thiên nhanh chóng phát hiện, thắng lợi từ hai trận chiến này có trợ giúp rất lớn đối với kế hoạch của bọn họ.

hiện tại Thánh Điện nhất định rất đau đầu, Đường Thiên trầm lặng, lại bắt đầu tiếp.

Đường Thiên đại khái không ngờ nổi, hai trận chiến này có tác động rất lớn đối với Thánh Điện, vượt xa khỏi sự tưởng tượng.

Thương thuyền treo huy chương Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội bình ổn phi hành trong không trung, có thể thấy rõ thành thị phía dưới. Dựa theo kế hoạch, bọn họ sẽ không dừng lại tại cái thành thị này, bọn họ cần phải mau chóng chạy tới điểm hội hợp. Vừa nghĩ đến có thể gặp lại Thiên Huệ, trong lòng Đường Thiên chính là một trận lửa nóng.

Ai nha, lại còn đứng lên tu luyện nữa, một khi kích động thì thật không dễ ngủ được.

Đã sớm cảm thấy mình da dày thịt thô, a không, da đồng xương sắt tố chất tâm lý trời sụp không sợ hãi, Đường Thiên cho tới bây giờ thật không ngờ có một ngày mình vậy mà lại sẽ mất ngủ. Được rồi, mất ngủ

vì Thiên Huệ, không mất mặt tẹo nào, người khác muốn còn không được.

Đường Thiên lại bắt đầu đắc ý.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, hắn có phát hiện ra gì đó, bỗng dưng giương mắt, một vệt sáng chợt lóe lướt qua.

Thân ảnh tiêu thất khỏi khoang thuyền.

Cơ hồ đồng thời, sắc mặt người khác đồng thời khẽ biến, bọn họ không chút do dự lao ra khỏi thương thuyền.

Khi bọn họ lao ra khỏi thương thuyền, vừa đúng thấy tận mắt một màn kinh người.

Toàn bộ năng lượng trên không của thành thị bỗng nhiên trở nên kích động, giống như có một cái tay vô hình đang quấy nhiễu năng lượng trong thiên địa. Năng lượng từ bốn phương tám hướng tụ tập, từng lớp, không trung thậm chí có thể nhìn thấy quang ngân bạch sắc, đó là hiện tượng do Năng lượng Quang minh ma sát sinh ra, có thể thấy Năng lượng Quang minh trong khu vực này nồng nặc đến mức nào.

Toàn bộ chiến hạm, thương thuyền, chiến hạm vận tải trên bầu trời đều dừng lại, rất nhiều người lao ra, khuôn mặt hoảng sợ.

Dân chúng ở thành thị phía dưới, lúc này cũng dồn dập chạy ra khỏi phòng ốc, không ít người bay lên thiên không, nhưng không có một ngoại lệ, trên mặt ai nấy đều là vẻ hoảng sợ và không thể tin được.

Mai Lỵ Toa(Melissa) ở bên cạnh Đường Thiên che miệng, mắt trợn trừng, trên khuôn mặt chỉ còn là hoảng sợ. Mà Chiêm Sâm ở bên xưa nay trầm ổn, sắc mặt cũng đồng thời đại biến.

Đường Thiên bỗng nhiên nhẹ di một tiếng, ánh mắt hắn vững vàng tỏa định vị trí năng lượng nồng nặc nhất tập trung nhất.

Năng lượng Quang minh từ bốn phương tám hướng liều mạng tụ đến một chỗ, không trung sáng lên một vòng sáng bạch sắc. Năng lượng vọt tới càng ngày càng nhiều, vòng sáng chói lòa thật lớn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hướng về phía trước sinh trưởng, trong nháy mắt, một cái chuông lớn tỏa ra dao động cường liệt xuất hiện tại trên không thành thị.

Đường Thiên lộ ra vẻ mặt kinh sợ, cái chuông giống như ngọn núi nguy nga này hoàn toàn do năng lượng Quang minh hình thành.

Đang.

Tiếng chuông du dương, vang vọng khắp nơi.

Thần tình Đường Thiên nghiêm nghị nhíu mày nhìn chằm chằm chuông lớn phía trước. Hắn lần đầu tiên trông thấy thủ đoạn như thế, chuông lớn ẩn chứa năng lượng thực sự quá kinh người. Nếu như nó nổ tung, Đường Thiên dám khẳng định, thành thị phía dưới nhất định sẽ bị san thành bình địa.

Tiếng chuông ẩn chứa một loại năng lượng dao động đặc biệt, nó có thể ở trong năng lượng truyền ra. Nhưng mà khiến Đường Thiên cảm thấy hứng thú chính là loại dao động này ở trong quá trình truyền bá khuếch tán thì có thể hấp thu năng lượng dọc đường, không ngừng lớn mạnh chính mình.

Đường Thiên lập tức hiểu được.

Đây là một loại thủ đoạn cảnh báo. Tiếng chuông tại trên đường truyền bá không những sẽ không suy giảm, còn sẽ biến cường, vậy cũng có nghĩa là tiếng chuông có thể không mất công chút nào mà truyền khắp mỗi cái ngóc ngách của một châu này.

Thủ đoạn rất có ý tứ cũng rất thực dụng.

Thấy không phải thủ đoạn công kích, Đường Thiên liền thả lỏng rất nhiều.

Tiếng chuông vang ba tiếng, chuông lớn băng tán, biến hóa thành vô số điểm sáng bạch sắc, theo gió mà tán, bầu trời tựa như rơi xuống hoa tuyết.

Đám người phiêu phù trên bầu trời, thần tình nghiêm túc, lo lắng không yên. Thành thị phía dưới trở nên rối loạn, vô số thân ảnh bay lên trời, trong không trung xẹt qua từng cái tàn ảnh, thần sắc vội vã bay đi các phương hướng khác nhau.

"Đây là tình huống gì?" Đường Thiên có chút hiếu kỳ hỏi.

Sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) trắng bệch, nàng có chút thất hồn lạc phách: "Cái này là Thánh chung!"

"Thánh chung?"

"Đúng vậy, đại nhân." Chiêm Sâm tiếp lời, tâm lý gã tốt hơn Mai Lỵ Toa(Melissa) nhiều, trầm giọng nói: "Thánh chung chỉ có tại lúc Thánh Điện nguy hiểm nhất mới đập vang. Khi thánh chung đập vang, mỗi gia tộc cần phải dẫn tinh nhuệ của tộc đi tới Thánh Điện, bảo hộ Thánh Điện. Lúc Quang Minh Châu mới thành lập thì Thánh Điện đã ký kết cái hiệp nghị này cùng các tộc. Năm đó, Thánh Điện còn chưa cường đại như hiện tại, tại rất nhiều địa phương cần phải dựa vào các tộc. Đến sau này, Thánh Điện càng ngày càng cường, Thánh chung không còn vang lên nữa. Không nghĩ là, Thánh Điện vậy mà lại đập vang Thánh chung. Xem ra lần này Thánh Điện bị bức quá dữ rồi."

Trong ngôn ngữ của Chiêm Sâm tràn đầy cảm khái, ở trong mắt gã, Thánh Điện chí cao vô thượng, nội tình thâm hậu, thực lực sâu không lường được.

Thật không ngờ, vậy mà Thánh Điện lại đập vang Thánh chung.

Đường Thiên như có gì đăm chiêu, trong những người này, chỉ có hắn mới hiểu được tình cảnh của Thánh Điện là tệ đến cỡ nào. Hắn và Thiên Huệ, Binh đại thúc từng thảo luận rất nhiều lần, bị bọn họ dày vò như vậy, binh lực trên tay Thánh Điện sẽ nghiêm trọng khan hiếm. Tuy nhiên bọn họ chỉ cho rằng Thánh Điện sẽ chiêu mộ nhân thủ thành lập binh đoàn mới, thật không ngờ Thánh Điện vậy mà lại trực tiếp đập vang Thánh chung.

Trong con mắt Đường Thiên, Thánh chung không khác với con bài chưa lật sau cùng lắm.

Đường Thiên tự nhiên ở trong lòng thầm khen một tiếng, xem ra Thánh Điện cũng là có người tài ba a. Nhằm vào việc Thánh Điện tổ chức binh đoàn mới, bọn họ chế định rất nhiều biện pháp ứng đối. Thật không ngờ, kế hoạch của bọn họ chưa hoàn toàn triển khai, đối phương liền nhận ra nguy hiểm, thậm chí không tiếc vận dụng Thánh chung.

Thực sự là quả quyết.

Mai Lỵ Toa(Melissa) cũng bình tĩnh lại, nàng nhìn Đường Thiên một cái. Chiêm Sâm là thủ lĩnh hộ vệ, thực lực phương diện chiến đấu tự nhiên không cần nói, nhưng mà ý nghĩ vẫn là tương đối đơn thuần. Mai Lỵ Toa(Melissa) liên tưởng rộng hơn, nàng thậm chí hoài nghi, Thánh Điện đập vang Thánh chung, vô cùng có khả năng chính là do mấy người Đường Thiên hạ thủ.

trong lòng nàng lướt qua một tia hồi hộp, sự kính nể Đường Thiên càng sâu thêm mấy phần, nhưng chẳng mấy chốc, nàng lại có chút hưng phấn. Bây giờ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đã buộc chặt vào Đường Thiên rồi, cùng vui cùng buồn. Đừng xem thực lực Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội không tệ, ngay cả thương hội cường đại như Tây Bộ thương hội, Thánh Điện muốn tẩy trừ cũng chỉ là một câu nói. Tây bộ thương hội triệt để bị xóa đi, phạm vi liên lụy rộng, trong lòng Mai Lỵ Toa(Melissa) ửa ra hàn ý. Thánh Điện tuyệt đối sẽ không nghe chút lí do mượn cớ, hễ là có chút liên lụy, chỉ có một kết quả.

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội hiện tại rời đi đã muộn rồi, chỉ có một con đường để đi, Mai Lỵ Toa(Melissa) đương nhiên hi vọng thực lực Đường Thiên càng mạnh càng tốt.

Nàng khẽ cười một tiếng: "Xem ra Thánh Điện gặp phải đại phiền toái rồi. Không đến vạn bất đắc dĩ, Thánh Điện là tuyệt đối sẽ không đập vang Thánh chung, Thánh chung không phải tùy tiện có thể đập vang."

Đường Thiên nghe vậy, có chút hiếu kỳ: "Vì sao?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) sinh ra trong thế gia, biết được tự nhiên hơn người bình thường nhiều, nàng giải thích: "Năm xưa trong ước định mà Thánh Điện ký kết cùng các tộc, ước định một khi Thánh Điện đập vang Thánh chung, các tộc đều phải cứu viện. Nhưng mà cũng có ước định, một khi Thánh chung đập vang, các tộc gấp rút tiếp viện, như vậy tiền lời chiến tranh sẽ quy các tộc sở hữu, Thánh Điện không thể dây phần. Tựa như lần này, Thánh Điện là phải đại thổ huyết. Thánh Điện cướp đoạt Thương Châu, thu được thông đạo thông tới Thiên lộ. Nếu như không đập vang Thánh chung, thông đạo hoàn toàn thuộc về Thánh Điện, Thánh Điện không cần phải chia sẻ cùng các tộc khác. Nhưng mà, hiện tại Thánh Điện đập vang Thánh chung, vậy thông đạo này liền không thuộc về Thánh Điện nữa, mà thuộc về các tộc cùng sở hữu."

Đường Thiên thất kinh: "Thánh Điện sao có thể buông tha Thương Châu?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) không hé răng, thầm nghĩ trong lòng, cái này phải hỏi các ngươi rốt cuộc đã làm cái gì đối với Thánh Điện, nhìn đi, Thánh Điện đã bị bức đến đập Thánh chung rồi.

Đường Thiên không tin Thánh Điện sẽ vứt bỏ Thương Châu, chỉ là huyền cơ bên trong này hắn nghĩ chưa rõ. Nghĩ không rõ Đường Thiên liền dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao người thông minh có rất nhiều, đến lúc đó hỏi Thiên Huệ hay Binh đại thúc một chút a.

Hắn hỏi tiếp: "Đại khái sẽ có bao nhiêu người?"

"Không biết." Mai Lỵ Toa(Melissa) lắc đầu: "Thánh chung đã thật lâu không đập vang rồi, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người không dễ tính. Nhưng mà gia tộc hơi có chút thực lực, hắn là sẽ đi. Vạn nhất Thánh Điện đến lúc đó thu xong tính sổ làm sao bây giờ, dù cho làm bộ, cũng là phải đi."

Đường Thiên bỗng nhiên chú ý tới một vấn đề: "Bình dân thì sao chứ? Không mộ binh sao?"

"Bình dân hả?" Mai Lỵ Toa(Melissa) có chút ngoài ý muốn, nhưng mà nàng lập tức không cho là đúng: "Bình dân có ích lợi gì? Tài phú và lực lượng đều tại trên tay đại gia tộc, bọn họ mới là căn cơ để Thánh Điện thống trị. Những bình dân hai bàn tay trắng kia, không có bất cứ giá trị gì, Thánh Điện sẽ không quản bọn họ chết hay sống."

Về quan điểm của Mai Lỵ Toa(Melissa), Đường Thiên không đồng ý, Đại Hùng tọa của hắn chẳng có đại gia tộc gì. Hơn nữa, Thánh Điện nghĩ như vậy, thực khiến trong lòng Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, hắn cũng không có dây dưa tại cái vấn đề này, bèn hỏi: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội ở trong phạm vi mộ binh không?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) do dự một chút, gật đầu: "Có."

Con mắt Đường Thiên sáng ngời.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 882: Vấn Đề Nghiêm Trọng

Bầu không khí Quang Minh Châu đột nhiên khẩn trương, số lượng chiến hạm trên bầu trời gia tăng rõ ràng, những chiến hạm treo đủ loại huy chương này khiến Đường Thiên mở rộng nhãn giới. Ngay cả mặt trên thương thuyền, chiến hạm vận tải đều chật ních người, những người này ai nấy mắt lộ ra hung quang, vừa nhìn đã biết chính là hạng người hổ lang.

"Tình huống rất tệ. Binh đoàn Khoa Lâm hủy diệt, Tội Vực trở lại đã vô pháp ngăn cản. Những người này và Thánh Điện là huyết hải thâm cừu, tuyệt đối không thể hóa giải. Nam Minh tiền tuyến cũng không thuận lợi, nghe nói thư cầu viện của Câu Thành Văn Đao chất đầy mấy cái bàn. Nhưng mà hiện tại Thánh Điện sốt ruột nhất chính là Vĩ Dã Quan Châu, đại quân Dã Nhân Châu đột nhiên xuất hiện tại ngoài Vĩ Dã Quan Châu, quy mô rất lớn trước đó chưa từng có. Khi Thánh Điện tiếp được tin tức, toàn bộ các trưởng lão đều lo lắng bất an."

Khi Mai Lỵ Toa(Melissa) nói không nhìn Đường Thiên một cái, nàng đang che giấu sự hoảng sợ trong lòng.

Vào thời điểm mấu chốt như vậy, đại quân Dã Nhân Châu đột nhiên tiếp cận, tuyệt không phải trùng hợp. Nàng nghĩ đến Thiên Huệ mà Đường Thiên đã nói, không phải là từ Dã Nhân Châu tới sao?

Khi gia gia quyết định đầu nhập vào Đường Thiên, Mai Lỵ Toa(Melissa) thủy chung tràn đầy lo lắng. Ở trong nàng cảm nhận, Thánh Điện cường đại tựa như biển rộng sâu không lường được, nguy nga như Thánh phong. tuy rằng Đường Thiên rất mạnh, thực lực cá nhân xuất sắc, binh đoàn dưới trướng cũng là tinh nhuệ, phía sau là Nam

Minh. Nhưng mà ở trong mắt nàng, cái phần cường đại này chỉ là so với thế lực bình thường, so với sự cường đại của Thánh Điện thì hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Vì sao gia gia lựa chọn Đường Thiên?

Khi tìm hiểu xong tin tức, nàng mới biết được, Đường Thiên vậy mà lại tại Dã Nhân Châu cũng có lực ảnh hưởng kinh người như vậy! Còn có Tội Vực tro tàn lại cháy, cũng nghe theo mệnh lệnh của hắn, nàng có chút phát mộng.

Sự lo lắng trong lòng bất tri bất giác tiêu giảm rất nhiều. Một là thân phận đứng đầu Nam Minh, đối diện đồ vật khổng lồ như Thánh Điện vậy là xa xa không đủ nhìn. Thế nhưng là lại thêm Dã Nhân Châu và Tội Vực, ngay cả Mai Lỵ Toa(Melissa) không thừa nhận cũng không được, Đường Thiên đã có tư cách tranh cao thấp cùng Thánh Điện.

Ngày hôm qua khi Thánh chung đập vang, nàng đã âm thầm suy đoán, mười phần có đến tám chín phần là do Đường Thiên dồn Thánh Điện tới chân tường rồi, nhưng mà nàng phát hiện mình vẫn đánh giá thấp Đường Thiên.

Dồn tới chân tường ư? Quả thực là muốn ép chết Thánh Điện!

Thảo nào Thánh Điện phải đập thánh chung!

Ba phương phát lực, dù là Thánh Điện cũng ăn không tiêu a. Vô luận là Tội Vực hay là Dã Nhân Châu, đều khiến Thánh Điện cảm thụ được hàn ý khi đao gác ở trên cổ.

"Thánh chung là đại trưởng lão tự mình hạ lệnh đập vang. Bởi vì thế cục chuyển biến xấu, đại trưởng lão không thể không kết thúc bế quan, đi ra chủ trì đại cục." Mai Lỵ Toa(Melissa) nói tiếp: "Toàn bộ danh môn thế gia của Quang Minh Châu đều xuất động, Quang Minh Châu đã bắt đầu tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến đấu, vật tư trên thị trường, giá cả phổ biến tăng từ năm thành trở lên."

Đường Thiên có chút hưng phấn: "Nghe qua rất náo nhiệt a."

"Phi thường náo nhiệt." Sau đó Mai Lỵ Toa(Melissa) gọi hộ vệ, bê ra một cái cái rương, mở rương ra, bên trong sắp đặt chỉnh chỉnh tề tề mặt nạ sắt, nàng cầm lấy một cái ném cho Đường Thiên.

Đường Thiên giơ tay tiếp lấy, mặt nạ rất đơn giản, không có bất cứ màu mè gì, do một tấm sắt nguyên khối chế tạo, màu sắc xám đen, chỉ lộ ra con mắt.

"Mỗi người một cái." Mai Lỵ Toa(Melissa) nói khi mọi người lấy mặt nạ, nàng giải thích tiếp: "Hiện tại Thánh Điện thần kinh căng tới cao độ, chúng ta cần phải cẩn thận chút. Không nên coi thường năng lực sưu tập tình báo của Thánh Điện, bọn họ chỉ là lúc trước không coi trọng đủ các ngươi. Một khi bọn họ bắt đầu coi trọng, tình báo về các ngươi sẽ nhanh chóng tới tay bọn họ. Thánh Điện sẽ không kiểm tra binh đoàn mỗi một nhà, nhưng mà chúng ta không thể lộ chân tướng ra. Tỷ như Yêu đao của Cát Trạch, đặc thù quá rõ ràng, ngươi cần phải thu hồi."

Cát Trạch gật đầu, thu hồi Yêu đao, hắn cũng biết Yêu đao của mình quá gây chú ý.

"Thân phận hiện tại của các ngươi là nội vệ binh đoàn của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, tên gọi là Thiết Diện binh đoàn." Mai Lỵ Toa(Melissa) nói tiếp: "Yên tâm, thương hội xác thực có một Thiết Diện binh đoàn, cực ít lộ diện ở bên ngoài, cho nên không cần lo lắng bị lộ. Chỉ cần mọi người không lộ chân tướng ra, hắn là tương đối an toàn, nhưng mà phải cẩn thận cá binh đoàn khác."

"Cẩn thận các binh đoàn khác?" Đường Thiên có chút ngoài ý muốn: "Lẽ nào có người tìm phiền toái?"

Mai Lỵ Toa(Melissa) cười gượng gạo: "Nhiều binh đoàn đồng loạt tiến đến như thế, rất dễ dàng gặp chuyện không may. Hơn nữa các gia tộc minh tranh ám đấu, trong thường ngày sẽ nhìn rõ đến con bài chưa lật trong tay lẫn nhau? Hiện tại có cơ hội này, thăm dò một cái, là chuyện rất

bình thường. Mọi người cũng không cần quá khẩn trương, thắng thua không quan trọng, không nên hành động theo cảm tính. Nghìn vạn lần đừng dùng phương thức chiến đấu bình thường của các ngươi, rất dễ khiến người hoài nghi. Đến lúc đó chúng ta sẽ phiền phức đấy."

Đường Thiên bang bang vỗ lồng ngực, tự tin tràn đầy: "Yên tâm, khẳng định sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không để ngươi mất mặt!"

Mai Lỵ Toa(Melissa) thiếu chút buột miệng nói, không có việc gì, để cho ta mất mặt đi...

Nàng lo lắng nhất, chính là vạn nhất đám đồ tể này nhất thời không kìm được, đồ sát binh đoàn đối phương! Đó mới là chân chính phiền phức!

Đột nhiên, Mai Lỵ Toa(Melissa) có một loại dự cảm cường liệt, đoạn đường này, tuyệt đối sẽ không thái bình thuận lợi.

Nhưng mà nàng cũng chẳng biết phải làm sao, địa điểm Đường Thiên hội hợp cùng Thiên Huệ, là tại Thánh Châu. Thánh Châu là thủ phủ của Quang Minh Châu, bởi vì Thánh Điện tồn tại, mà được gọi là Thánh Châu, Quang Minh Điện - nơi thần thánh nhất của Thánh Điện cũng ở tại Thánh Châu. Thánh Châu ở vào khúc giữa Quang Minh Châu, là chỗ diện tích lớn nhất phồn hoa nhất Quang Minh Châu. Chỉ cần thương hội quy mô hơi lớn, gia tộc hơi có thanh danh thì đều có phân bộ tại Thánh Châu.

Đường Thiên đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Chờ chút, lẽ nào những binh đoàn này đều là tới Thánh Châu?"

"Đúng vậy." Mai Lỵ Toa(Melissa) là lẽ đương nhiên gật đầu: "Thánh Điện là ở Thánh Châu a, hơn nữa chỉ có Thánh Châu mới có thể dung nạp được nhiều binh đoàn như vậy."

Đường Thiên trợn mắt há mồm, hắn có chút trợn tròn đôi mắt.

Mai Lỵ Toa(Melissa) bị biểu tình của Đường Thiên hù dọa, yếu ớt hỏi: "Có cái gì không đúng sao?"

Đường Thiên khóc không ra nước mắt, được rồi, hắn cuối cùng có một loại cảm giác cầm tảng đá đập chân mình. Dựa theo kế hoạch của bọn họ, Quang Minh Châu tứ bề báo hiệu bất ổn, Thánh Điện binh lực giật gấu vá vai, hắn phải là mệt mỏi rã rời, không ngừng gia tăng binh lực cho các chiến trường mới đúng. Kể từ đó, Thánh Điện liền trở nên trống rỗng, mấy người Đường Thiên có thể nhân cơ hội thắng lấy Thánh Điện yếu hại.

Kế hoạch không có vấn đề gì, nhưng mà ai cũng thật không ngờ, đại trưởng lão vậy mà lại trực tiếp đập vang Thánh chung.

Binh đoàn các đại gia tộc, tất cả đều tập hợp Thánh Châu. Mấy người Đường Thiên bày trăm phương nghìn kế tưởng làm cho Thánh Châu trống rỗng, ngược lại binh lực thoáng cái trở nên hùng hậu vô cùng.

Vậy chẳng phải là kế hoạch lúc trước bị bể rồi? Hình như là vậy a...

Đường Thiên đã có phản ứng, thế nhưng là vì sao mình phản ứng chậm như thế? Được rồi, như vậy mới tương đối bình thường. Đường Thiên là lẽ đương nhiên vứt ảo não ra đằng sau, dù sao sắp gặp Thiên Huệ rồi, loại vấn đề phức tạp này giao cho Thiên Huệ đi.

Cứ quyết định như thế đã.

Nghĩ thông suốt, Đường Thiên bắt đầu suy nghĩ lời Mai Lỵ Toa(Melissa) nói, cảm thấy rất có đạo lý a. Nếu như vạn nhất xảy ra xung đột, thân phận bọn họ bộc lộ, vậy sẽ chờ bị ruồi bu đi. tuy rằng Đường Thiên tràn đầy tự tin với thực lực của mình, lại không ngốc chút nào, chơi ruồi bu người khác đó là khoái cảm mười phần, nếu là bị người khác ruồi bu, tư vị đó hắn không muốn thử nghiệm chút nào.

Cũng không thể chật vật đi gặp Thiên Huệ như vậy, trong đầu Đường Thiên nhảy ra cái ý niệm thứ nhất dĩ nhiên là cái này. Nhưng mà hắn lập

tức liền cảm thấy mình nghĩ quá chính xác, nhiều năm không gặp Thiên Huệ, kết quả lại bị Thiên Huệ nhìn thấy mình bị người ta ruồi bu.

Quá mất mặt rồi! Đường Thiên cảm thấy vậy còn khó chịu hơn so với giết hắn, tuyệt đối vô pháp tiếp thu.

Nói tiếp rồi, thời gian gặp lại Thiên Huệ tốt đẹp như thế, sao có thể lãng phí tại đánh đánh giết giết? Tối thiểu cũng phải gặp lại thân thiết rồi mới đánh đánh giết giết.

Khoan đã!

Đường Thiên biến sắc, hắn lại nghĩ đến một vấn đề cực kỳ trọng yếu —— đến lúc đó mình cùng Thiên Huệ phải thân thiết thế nào?

Di, tim đập thế nào nhanh hơn rồi? Ai, thế nào lòng bàn tay cũng bắt đầu ra mồ hôi? Không nghĩ ra được a! Đáng chết, sao lại không nghĩ ra được! Đáng chết! Thật khẩn trương, làm sao bây giờ?

Mai Lỵ Toa(Melissa) nhìn thấy Đường Thiên đeo lên mặt nạ liền rơi vào trầm tư, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cái gã gia hỏa này cuối cùng ý thức được tầm quan trọng của vấn đề, biết rõ nếu như bộc lộ thân phận sẽ tạo thành hậu quả gì rồi đi. Nếu thế, hắn nhất định sẽ nghiêm túc hơn nhiều. Chỉ cần Đường Thiên nghiêm túc hơn nhiều, Mai Lỵ Toa(Melissa) tin là không có vấn đề gì, nàng biết rõ thực lực cái gã gia hỏa này đáng sợ nhường nào.

Nhưng vào lúc này, Chiêm Sâm chú ý tới tình trạng phía sau, có chiến hạm đang nhanh chóng tới gần bọn họ.

Tốc độ đối phương cực nhanh, rõ ràng là hướng về phía bọn họ mà tới.

Nhãn lực Chiêm Sâm rất tốt, cách thật xa liền nhìn thấy huy chương trên chiến hạm đối phương, sắc mặt khẽ biến: "Tiểu thư, là Vô Song Hào của Elizabeth thương hội!"

Sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) thoáng cái âm trầm, tại bên người nàng, các thành viên khác của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tỏ ra cực kỳ oán giận. Elizabeth thương hội là tử địch của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, song phương thế như nước với lửa, mấy năm nay, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội bị Elizabeth thương hội chèn ép rất kinh khủng. Elizabeth thương hội chèn ép Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đủ các phương diện, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) ngày càng rơi xuống hạ phong, ngoại trừ nguyên nhân bản thân người thừa kế, khắp nơi có thể nhìn thấy thân ảnh Elizabeth thương hội.

Mỗi một nhân viên còn lưu lại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đều hiểu rõ dã tâm Elizabeth muốn nuốt gọn Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield).

Khoảng cách song phương nhanh chóng gần lại, thể tích kinh người của Vô Song Hào càng lúc càng lớn trong mắt mọi người, sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) tái mét. Vô Song Hào là chiến hạm cường đại nhất của Elizabeth thương hội, là một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim. Thánh Điện không khống chế nghiêm ngặt binh đoàn, mỗi gia tộc, thương hội, đều có thể thành lập binh đoàn của mình. Nhưng mà đối với chiến hạm, nhất là chiến hạm cấp hoàng kim có sức chiến đấu cường đại, lại có hạn chế nghiêm ngặt với người sở hửu nó.

Chỉ có danh môn được Thánh Điện chính thức thừa nhận mới có tư cách có được chiến hạm cấp hoàng kim. Nếu như không được Thánh Điện thừa nhận, vô luận là mua hay là chế tạo chiến hạm cấp hoàng kim, đều sẽ bị Thánh Điện ra chế tài.

Mai Lỵ Toa(Melissa) thất hồn lạc phách mà nhìn chằm chằm Vô Song Hào lai giả bất thiện, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội cũng đã từng có một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim.

Chỉ là sau này thương hội kinh doanh gặp phải phiền toái lớn, bọn họ không thể không đưa ra một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim duy nhất

làm một trong những điều kiện giao dịch.

Đó là ký ức thê thảm nhất của Mai Lỵ Toa(Melissa), cũng chính là từ ngày đó, gia gia vốn sức khỏe luôn rất tốt, thoáng cái giống như già đi hơn mười tuổi.

Mai Lỵ Toa(Melissa) thậm chí biết rõ, tràng nguy cơ làm Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội bị thương nặng kia, Elizabeth thương hội, chính là một trong những độc thủ phía sau màn.

"Đáng chết! Bọn họ không giảm tốc độ!" sắc mặt Chiêm Sâm đại biến.

Vô Song Hào vọt tới gần, không có bất cứ dấu hiệu giảm tốc độ gì, giống như một tòa núi lớn ầm ầm nghiền áp về phía bọn họ.

thân hạm to lớn tạo bóng đen, như mây đen bao phủ thương thuyền nho nhỏ.

▲

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 883: Claudia

“Láo lếu quá!”

Vốn luôn luôn thục nữ, lúc này Mai Lỵ Toa(Melissa) cũng kìm lòng không đậu chửi ầm lên, sắc mặt nàng tái mét,hai mắt trợn muốn phun lửa, nắm đấm bóp chặt đến trắng bệch, quả thực khinh người quá đáng!

Vô Song Hào không có chút ý giảm tốc độ nào, thẳng tắp đụng tới, nếu lần này thực đụng, thương thuyền của phe mình tuyệt đối sẽ bị đụng nát.

Chiêm Sâm phản ứng nhanh nhất, một bước vọt tới phòng điều khiển. Gấp giọng hô to: "Né tránh! Tránh mau!"

Thuyền trưởng thương thuyền kinh nghiệm phong phú, sớm nhìn thấy Vô Song Hào, liền có dự cảm không tốt, đã có chuẩn bị. Khi phát hiện đối phương trực tiếp xông thẳng lại, bèn quyết định thật nhanh, đột nhiên chuyển ngoặt bánh lái. Thân tàu phát ra thanh âm khiến người ghê răng, làm thương thuyền chuyển hướng góc độ lớn.

Thương thuyền hiểm hiểm sát sạt qua mép thuyền Vô Song Hào, nhưng mà ngay sau đó, thương thuyền tựa như lá cây phiêu diêu trong sóng gió, bị khí lưu do Vô Song Hào cao tốc chạy kích động mạnh mẽ đẩy xa mấy chục trượng hơn.

"Ha ha ha ha, đây không phải Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư sao?"

Một cái thanh âm xen lẫn vẻ đầy trào phúng và tùy tiện từ đỉnh đầu mọi người vọng xuống, một thiếu nữ xinh đẹp, đứng ở lan can mép

thuyền Vô Song Hào, váy dài đỏ tươi giống như hoa hồng bùng nở lay động trong không trung.

Mai Lỵ Toa(Melissa) nghiến răng nghiến lợi: "Claudia!"

Claudia từ trên cao nhìn xuống, mái tóc dài màu đen bị gió thổi tung lên, nàng lại hồn nhiên không thèm để ý, vẫn với giọng điệu đầy trào phúng: "Từ lúc nào, Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư của chúng ta vậy mà lại lạc phách như chó nhà có tang vậy? Thực sự là khiến người kinh ngạc. Thuyền còi như thế, sao xứng đôi Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư tôn quý của chúng ta? Sao cơ? Cân nhắc đến tình cảnh không xong của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, Vô Song Hào chúng ta có thể miễn phí chở Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư một đoạn đường. Đây chính là chiến hạm cấp hoàng kim a, Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư khả ái của chúng ta, ngươi đã quên cảm giác gì đó rồi đi, ha ha ha ha!"

Claudia có một đôi đồng tử hơi óng ánh màu đỏ, quyến rũ phong tình, khuôn mặt xinh đẹp không có bất cứ tì vết gì, môi đỏ ôn nhuận tươi mọng vô cùng mê hoặc, xen lẫn dáng cười cợt tà khí châm chọc không thể nói ra.

Vô luận theo bất cứ góc độ nào, Claudia cũng là một đại mỹ nữ.

Cát Trạch kìm lòng không đậu huýt sáo một cái, dù cho tại Tội Vực, mỹ nữ xinh đẹp mà sung mãn phong tình như thế cũng không thấy nhiều.

"Oa nga, gái rất đẹp a!"

"Quả thực là tiểu yêu tinh phong tình vạn chủng!"

"Trời ạ, ánh mắt kia của nàng ta là đang khiêu khích ta sao? Ta sắp nhịn không được rồi!"

...

Các đội viên Thần Trang binh đoàn sôi động thảo luận, nói thật, Mai Lỵ Toa(Melissa) cũng là đại mỹ nữ, nhưng mà quá thanh thuần. Claudia

trước mắt như một ngọn lửa càng làm cho những dã thú này kích động.

Nghe thấy mấy gia hỏa này thảo luận không kiêng nể gì cả, dám ca ngợi Claudia, Mai Lỵ Toa(Melissa) mặt đen như đáy nồi. Nhưng mà nàng không hé răng, cái này là một đám dã thú, đồ tể, cỗ máy giết chóc, kiệt ngạo bất tuân, cực kỳ nguy hiểm. Bất luận kẻ nào dám khoa tay múa chân với bọn họ, phát hỏa với bọn họ, đó chính là không chết không thôi. trong mắt những người này không có quy củ, không có kiêng kị, không có sợ hãi, trong mắt bọn họ chỉ có Đường Thiên. Chỉ có Đường Thiên có thể mệnh lệnh bọn họ, thậm chí quát lớn, đánh chửi bọn họ, bọn họ cũng hồn nhiên không thèm để ý.

Lần trước Mai Lỵ Toa(Melissa) đối với Đường Thiên không đủ tôn kính, thiếu chút bị đám gia hỏa này giết rồi. Đó là kinh lịch nguy hiểm vô cùng, khiến nàng ấn tượng vô cùng khắc sâu. Cho nên dù cho đám gia hỏa đáng ghét này đang không kiêng nể gì cả ca ngợi Claudia, Mai Lỵ Toa(Melissa) vẫn đè nén nhẫn nại lửa giận trong lòng.

Claudia cực kỳ hiểu Mai Lỵ Toa(Melissa), nàng lập tức phát hiện Mai Lỵ Toa(Melissa) nhẫn nại, nhưng mà ở trong mắt nàng lại là một cách lí giải khác.

bỗng nhiên nàng thản nhiên cười, hướng tới đám Cát Trạch: "Các ngươi là Thiết Diện binh đoàn?"

Không giống sự bừa bãi trào phúng vừa rồi, lúc này thanh âm nàng mềm mại, thẳng nhập nhân tâm, mê hoặc không thể nói ra, tựa như có một cái móng vuốt nhỏ gãi nhẹ trong lòng đoàn người.

Cát Trạch lướt nhìn Đường Thiên, Đường Thiên không chút động đậy, tựa như không phát hiện động tĩnh xung quanh. Cát Trạch đối với Đường Thiên đã khá có lý giải, đối với loại thói quen có thể nhập thần hoàn toàn không nhìn hoàn cảnh này của Đường Thiên, đã sớm tập mãi thành quen. Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn nhịn không được tràn đầy kính nể, quả nhiên chỉ có như người chuyên chú vào thế giới của mình

như vậy mới có thể không bị thế giới bên ngoài quấy rầy, mới có thể đạt được thành tựu lớn như vậy.

Nhiệm vụ cứu vớt thế giới, không phải đại nhân không có ai khác!

Như vậy, nhiệm vụ đùa giỡn mỹ nữ thì giao cho người dung tục, thực lực thường thường chúng ta đi!

Cát Trạch đầy vẻ ngượng ngùng động thân mà ra, ho nhẹ một tiếng: "Không sai, chúng ta chính là Thiết Diện binh đoàn thực lực siêu phàm thoát tục!"

Hắn nhìn chung không quên thân phận bọn họ ngụy trang, đội viên khác xung quanh vội vàng ai nấy ưỡn ngực ngẩng đầu, bày ra phong thái ngoài ta không còn ai.

Sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) càng ngày càng đen, nàng tức giận đến sắp bùng nổ rồi, nàng cũng thật không ngờ, sức chống cự đối với mỹ sắc của đám gia hỏa này như vậy! Nhìn thấy bọn họ bị Claudia dễ dàng câu dẫn như thế, nàng lại biết rõ Claudia cố ý, chính là như muốn nàng chịu không nổi.

Quả thực một đám ngu xuẩn!

Mai Lỵ Toa(Melissa) tức giận đến toàn thân phát run, nhưng mà không phát tác. Nàng không dám phát tác, bởi vì nàng biết rõ đám gia hỏa này đáng sợ cỡ nào, hỉ nộ vô thường cỡ nào, lãnh huyết cỡ nào, nhìn mạng người như rơm rác cỡ nào.

Chú ý tới Mai Lỵ Toa(Melissa) tức giận rồi lại phi thường kiềm chế, ánh mắt Claudia sáng lên. Là đối thủ lâu năm của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, nàng đương nhiên biết rõ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội có một Thiết Diện binh đoàn thần bí, nghe nói binh đoàn này là con bài chưa lật sau cùng của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội.

Thảo nào Mai Lỵ Toa(Melissa) rõ ràng cực kì tức giận, còn nỗ lực kiềm chế, xem ra đồn đãi cũng không sai, Thiết Diện binh đoàn chính là chỗ dựa sau cùng của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội. Hơn nữa, xem ra, tựa hồ Mai Lỵ Toa(Melissa) và Thiết Diện binh đoàn quan hệ không phải rất tốt a. Bằng không, Thiết Diện binh đoàn những người này sao lại nhìn Mai Lỵ Toa(Melissa) như không khí?

Nếu như...

Con mắt nàng trở nên mê ly, thanh âm càng tỏ ra ôn nhu, xen lẫn một chút kinh hỉ: "Đã sớm nghe nói tới uy danh các vị a, không biết tiểu nữ tử có thể thỉnh các vị giúp cái việc nhỏ hay không ?"

Cát Trạch vỗ lồng ngực bang bang rung trời: "Vì mỹ nữ ra sức, tuyệt không hai lời!"

Mai Lỵ Toa(Melissa) đã không giận nữa rồi, nàng thờ ơ lạnh nhạt, quả nhiên là lão đại dạng gì kéo theo cái đội ngũ dạng đó, động tác Cát Trạch vỗ ngực quả thực là rất giống Đường Thiên. Nếu như trước đây, nàng tuyệt đối tức giận đến phát điên, nhưng mà bây giờ nhãn giới mở rộng ra, nàng đã sớm không phải cái tiểu thư Mai Lỵ Toa(Melissa) ngày xưa động tí là giận dữ kia. Claudia biết rõ nàng, nàng cũng biết Claudia, nàng đại khái đoán được ý đồ của Claudia.

Trong lòng nàng cười nhạt, biết rõ có trò hay xem rồi.

Thanh âm Claudia điềm đạm đáng yêu: "Gần đây trên đường đi không an toàn, đã phát sinh mấy trận sống mái với nhau. Tiểu nữ tử mặc dù có chiến hạm, nhưng kỳ thực không có bao nhiêu hộ vệ, đêm tối ngủ không an ổn. Không biết tiểu nữ tử có thể đồng hành cùng các vị hay không ? Cầu an tâm thôi!"

Đồng hành?

Cát Trạch vừa nghe, cảm thấy không có đại sự gì, vội vàng nói: "Không thành vấn đề!"

Claudia kinh hỉ vô cùng: "Quá tốt rồi! Có các vị tại đây, tiểu nữ tử cuối cùng có thể có cảm giác ngủ yên rồi. Vô Song Hào rộng rãi bình ổn, không bằng các vị lên trên nói chuyện, ta cũng có thể thân cận cùng các vị nhiều hơn."

Một câu sau cùng có sức mê hoặc không thể nói ra, sóng mắt Claudia lưu chuyển, giữa mặt mày lộ ra một tia mị ý khôn kể.

Trong lòng nàng đắc ý vô cùng, chỉ cần Thiết Diện binh đoàn lên Vô Song Hào, vậy bọn họ là với Mai Lỵ Toa(Melissa) triệt để quyết tuyệt, nói không chừng còn có thể thu chi tinh nhuệ này vào trong túi.

"Đi Vô Song Hào?" Cát Trạch sửng sốt, hắn lắc đầu: "Không đi."

Biểu tình Claudia cứng đờ, tiếp theo khuôn mặt ai oán cùng sợ hãi: "Các vị không lên thuyền, vạn nhất có người lẻn vào gian phòng thì làm thế nào mới được?"

Cát Trạch là lẽ đương nhiên nói ra: "Ngươi có thể tới thuyền chúng ta a."

Biểu tình Claudia cứng đờ.

Thấy tận mắt một màn này, Mai Lỵ Toa(Melissa) nhịn không được nữa, phì cười một tiếng.

Thấy ánh mắt Cát Trạch nhìn lại, nàng cố nén tiếu ý trong lòng: "Phi thường hoan nghênh Claudia tiểu thư! Hay là lên thuyền chúng ta an toàn hơn a, có bọn họ tại đây, Claudia có thể tuyệt đối yên tâm vấn đề an toàn. Nếu như cần, ta có thể tặng gian phòng của ta cho Claudia tiểu thư."

trong lòng Mai Lỵ Toa(Melissa) quả thực cười đau cả bụng rồi.

"Ta là cảm thấy ủy khuất thay các vị a." Claudia phản ứng cực nhanh, vội vàng đổi sang một cái biểu tình không lý giải được: "Lấy thực lực thân phận các vị, chiếc thương thuyền này cũng thực sự quá keo kiệt.

Không nói Chiến hạm cấp hoàng kim, chiến hạm đỉnh cấp bạch ngân tối thiểu phải có một chiếc a. Lẽ nào Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đối đãi các vị như thế? Ta thực sự không thể chịu đựng được các vị vậy mà lại phải chịu lạnh nhạt như vậy, hôm nay mở lời ngay ở trước mặt Mai Lỵ Toa(Melissa) tiểu thư. Nếu như các vị nguyện ý gia nhập vào tệ thương hội, tiểu nữ tử nguyện ý đãi ngộ gấp đôi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội! Ta tin rằng, lấy thực lực các vị, xứng với đãi ngộ như vậy. Như vậy tiểu nữ tử cũng khả dĩ hàng ngày thỉnh giáo, tính là thành toàn một chút tư tâm của tiểu nữ tử."

"Ngươi định mời chào chúng ta?"

Đang đeo mặt nạ, thanh âm Cát Trạch nghe không ra vui giận.

"Cũng không phải mời chào, chỉ là không muốn minh châu bị bụi che." Claudia cười quyến rũ.

"Thật thật không ngờ a." ngữ khí Cát Trạch bình thản không dao động.

Claudia sửng sốt, tiếp theo cười duyên: "Ta chỉ là cho các vị một cái đãi ngộ xứng với thực lực mà thôi. Tệ thương hội cầu hiền như khát, tại phương diện này, cùng một vài thương hội suy bại tự nhiên có khác biệt rất lớn."

Trong lòng nàng đắc ý vô cùng, dù cho không thể xúi giục Thiết Diện binh đoàn phản, cũng có thể khiến bọn họ và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội sinh ra vết nứt. Trong lúc cười nói lật tay làm mưa, nàng hưởng thụ khoái cảm.

"Không." Cát Trạch lắc đầu, giọng điệu hắn bình thản: "Ta chỉ là có chút kinh ngạc."

"Kinh ngạc cái gì?" Claudia vô thức hỏi.

"Kinh ngạc vậy mà lại có người dám can đảm mời chào chúng ta!"

Ngôn ngữ bình thản đến cực điểm nhưng đột nhiên sát khí tràn bốn phía, giống như bầu trời tươi sáng ánh nắng đột nhiên kéo mây đen rậm rạp, cuồng phong gào thét, sấm rung chớp giật.

Claudia trợn mắt há hốc mồm mà nhìn những gia hỏa đeo mặt nạ kia từng người đứng lên, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm mình, đằng đằng sát khí. Nàng không hiểu ra sao, không rõ vì sao.

Tay Cát Trạch đã mò đến chuôi đao bên hông, bỗng nhiên lại nghĩ tới Mai Lỵ Toa(Melissa) nói Yêu đao quá bắt mắt, hắn buông chuôi đao. Vừa đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt Claudia ngạc nhiên, hắn sâm nghiêm cười: "Ngươi không nên phạm loại kiêng kị này."

Ánh mắt hắn tràn đầy đồng cảm, xem thường, miệt thị, ngữ khí đạm mạc đến mức không có một tia nhiệt độ, rõ ràng đứng ở phía dưới, lại phảng phất như từ trên cao nhìn xuống.

"Trên đời này, chỉ có một người có tư cách mời chào chúng ta."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 884: Nhân Sinh Diễn Xuất

Thiên tài như Cát Trạch vậy, cho tới bây giờ đều là mắt cao hơn đỉnh, cuồng vọng kiệt ngạo. Đối với bọn họ mà nói, lão tử đệ nhất thiên hạ mới là truy cầu duy nhất của bọn họ, dù cho hiện tại làm không được đệ nhất, vậy mục tiêu tương lai cũng tuyệt đối là đệ nhất. Dù cho Tội Vực đệ nhất nhân Đỗ Khắc cũng là như thế, Cát Trạch có thể thừa nhận Đỗ Khắc hiện tại cường hơn hắn, nhưng mà tuyệt đối sẽ không cho rằng mình về sau không bằng Đỗ Khắc, càng không phải nói tới chuyện tiếp thu Đỗ Khắc mời chào,

Trở thành thuộc hạ của người khác? Kể chuyện đùa! Cát Trạch không chút nào cảm thấy đây là cái chó má vinh hạnh gì, hắn cảm thấy mình bị vũ nhục.

Đúng vậy, là vũ nhục!

Ở trong cảm nhận của hắn, toàn bộ thế giới chỉ có một người có tư cách mời chào hắn, đó chính là Đường Thiên. Cát Trạch cũng không phải ngay từ đầu là vui lòng phục tùng Đường Thiên, trái lại, ngay từ đầu hắn chỉ chấn động với thực lực Đường Thiên, ở trước mặt tử vong tạm thời cúi đầu, nhưng mà trong lòng hắn vẫn mưu tính chạy trốn.

Nhưng mà, thời gian trôi qua, hắn từng chút bị Đường Thiên thuyết phục. Thực lực cường hãn đến như không phải người, tốc độ tiến bộ khiến người nghẹn họng nhìn trân trối khiến lòng hiếu thắng của Cát Trạch nhanh chóng liền tan thành mây khói. Trong con mắt hắn, dù cho Tội Vực đệ nhất nhân Đỗ Khắc cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Đường Thiên.

Đường Thiên thuyết phục Cát Trạch, không chỉ có nắm đấm.

Tại Tội Vực, ai được cái truyền thừa lợi hại gì, ai mà không e sợ bị người khác biết rõ. Đường Thiên lại không, Thiên Ma trọng trảm thứ lợi hại như vậy, vậy mà hắn lại đều truyền thụ cho mỗi người, không chút tàng tư. Bảo vật gì gì đó, hắn chưa bao giờ tham, không những sẽ không đỏ mắt bảo vật của thủ hạ, hơn nữa đối với mọi người cực kỳ hào sảng phóng khoáng. Bảo vật lợi hại như Tử vong ban chỉ vậy cũng nói cho liền cho ngay. Giúp bọn hắn luyện lại bảo vật, có lĩnh ngộ gì lập tức chia sẻ cho mọi người.

Cát Trạch rất phục, lòng dạ phóng khoáng rộng rãi này, hắn biết rõ mình không làm được. Vì Linh Bộ, Đường Thiên hoàn toàn không để ý an nguy cá nhân, đại náo Tội Vực suýt nữa loạn trời long đất lở. Lúc đó thực lực Đường Thiên còn chưa lợi hại như hiện tại, thì đã dám đối địch với toàn bộ Tội Vực, phần can đảm và nghĩa khí này khiến Cát Trạch bội phục sát đất.

Càng không phải nói tới, Đường Thiên đối với toàn bộ Tội Vực đều có đại ân, không sai, chính là đại ân. Không có Đường Thiên, Tội Vực có thể phá lao lung sao? Một điểm này, ngay cả Đỗ Khắc đều phải thừa nhận, không thấy Đỗ Khắc cũng không chút do dự đầu nhập vào lão đại sao? Cái phần đại ân này bỏ không được a.

Ở trong Cát Trạch cảm nhận, Đường Thiên chính là người cường đại nhất, người anh hùng nhất, người khiến hắn bội phục nhất trong thiên hạ này!

Được người như vậy mời chào, Cát Trạch cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng là, Claudia tính là thứ gì?

Cát Trạch híp mắt, không chút che giấu sát ý, khóe miệng sau mặt nạ vô thanh cười nhạt. Thế nào vừa ra Tội Vực, đụng phải nữ nhân đều không biết trời cao đất rộng như thế?

Ấn tượng của hắn đối với Mai Lỵ Toa(Melissa) là rất không tốt, ngay từ đầu, Mai Lỵ Toa(Melissa) kiêu căng, tự cho là đúng, khiến hắn nổi lên mấy phần sát tâm. Trái lại gia gia của Mai Lỵ Toa(Melissa), Cát Trạch cảm thấy không tệ, vừa thức thời vừa có nhãn lực lại quả quyết. Sau này Mai Lỵ Toa(Melissa) tuy rằng nhu thuận rất nhiều, nhưng mà Cát Trạch vẫn có thể cảm thụ nàng đối với việc gia nhập vào bọn họ không phải chân tình thực lòng, chỗ nào cũng để lại đường lui cho mình. Cát Trạch làm người kiệt ngạo cuồng vọng, nhưng mà lại phi thường cố chấp, một khi quyết định thật sự dốc sức cho Đường Thiên, thì sẽ không có bất cứ bảo lưu gì, đối với phong cách làm việc như Mai Lỵ Toa(Melissa) hắn ghét không nói thành lời, nhưng cũng không thèm để vào mắt.

Nhưng Đường Thiên cảm thấy không quan trọng, hắn cũng không tiện phát tác. Nhìn không vào mắt, tự nhiên chẳng cho Mai Lỵ Toa(Melissa) mặt mũi, mới có loại cử chỉ tùy ý đùa giỡn Claudia.

Cử chỉ Claudia mời chào, lại đụng tới điểm hắn kiêng kị nhất, trong lòng hắn tức giận có thể nghĩ mà biết.

Không riêng gì hắn, Thần Trang binh đoàn sắc mặt người người cũng không tốt, bọn họ theo Đường Thiên thời gian lâu, tự nhiên có ngạo khí. Ngạo khí này không phải do ngạo khí từ Đường Thiên cảm nhiễm bọn họ, mà là hàng ngày hàng đêm tiếp xúc với vũ kỹ cao nhất, hoàn thành huấn luyện nghiêm khắc nhất, còn liên tiếp thắng lợi, không ngừng tích lũy mà thành.

Mỗi người bọn họ đều lấy thân phận thành viên Thần Trang binh đoàn làm vinh, hiện tại vậy mà lại tùy tiện chạy ra một đứa liền mở miệng muốn mời chào bọn họ, sắc mặt mọi người có thể tốt mới kỳ quái. Như Phù Chính Chi, thân phận hắn là trưởng tộc, luận tới lịch sử gia tộc, so với cái Elizabeth thương hội không biết toát ra từ đâu này, không biết đã lâu hơn bao nhiêu.

Tuy nhiên tuổi Phù Chính Chi lớn hơn Cát Trạch rất nhiều, sành sỏi lõi đời, tự nhiên không quá giận dữ như vậy. Claudia mở miệng mời

chào bọn họ, hắn chỉ cảm thấy buồn cười, thật không phẫn nộ như Cát Trạch.

Nhưng mà khi Cát Trạch nghĩa chính ngôn từ nói ra câu nói kia, không sai, ở trong mắt Phù Chính Chi, Cát Trạch chính là "Nghĩa chính ngôn từ" .

Nhất là trong giây lát hắn phản ứng kia, lão đại còn ở bên cạnh a.

Gian trá, quá gian trá rồi! Không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ rồi!

Ngay mặt lão đại, cư nhiên tâng bốc buồn nôn như thế.

Thật không ngờ gia hỏa xem ra không đầu óc như Cát Trạch vậy, vậy mà lại cũng am hiểu vỗ mông ngựa như thế, Phù Chính Chi tức thì có loại cảm giác gặp kỳ phùng địch thủ. Nhìn đi, biểu lộ trung thành nói năng có khí phách như đinh đóng cột vậy, phối với loại sát ý thà chết chứ không chịu khuất phục, không đúng, là tôn nghiêm bị vũ nhục. Quả thực là phát huy ra vẻ siêu sao điện ảnh a, có thể nói nói lưu loát tự nhiên a, bản thân quả nhiên xem thường hắn.

Phù Chính Chi lấy tay sửa lại mặt nạ của mình, ở sâu trong con mắt hiện lên một đạo quang mang lẫm liệt.

Sân khấu lóng lánh như thế, phía dưới ánh mắt đại nhân nhìn, thế nào có thể để ngươi độc diễn? Đến đi, tiểu Trạch, để ta thân là tiền bối, dùng một trận biểu diễn hoa lệ, tới nói cho ngươi, so về không biết xấu hổ, ngươi còn quá non!

Viền mắt hắn thoáng cái ửng đỏ, toàn thân run nhè nhẹ, tựa như bị tức đến toàn thân phát run, thanh âm khàn khàn: "Tại ngay mặt đại nhân, lấy thanh danh mời chào vũ nhục bọn ta, tuyệt đối vô pháp tha thứ! Dù cho Thánh Điện tới, cũng vô pháp ngăn cản quyết tâm chúng ta đi theo đại nhân. Dù cho núi không còn đỉnh, nước sông khô kiệt, mùa đông sấm động, mùa hạ mưa tuyết, thiên địa hợp, dù cho dài đằng đẵng, dù cho

chân trời góc biển, ý chí bọn ta đi theo đại nhân cũng tuyệt đối không dao động mảy may. Sống, là người của đại nhân. Chết, là quỷ của đại nhân!"

Một câu sau cùng, hắn nghiến răng nghiến lợi, cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân, nhấn mạnh từng chữ hô lên.

Mai Lỵ Toa(Melissa) trợn mắt há mồm, cái này...

Ngay cả Mai Lỵ Toa(Melissa) cũng trợn mắt há mồm, Claudia thì có thể nghĩ mà biết, nàng hoàn toàn trợn tròn mắt. Cái này rốt cuộc là loại người gì, ngươi dù không nguyện ý, cũng không cần đánh đánh giết giết như vậy đi. Được rồi, ngươi cảm thấy vũ nhục ngươi muốn đánh đánh giết giết, loại cảm xúc buồn nôn như thế lại là trò gì a...

Claudia bỗng nhiên có ảo giác, mình chính là tú bà chia rẽ tình nhân, chính là ác bá cầm gậy đánh uyên ương. Thế nhưng... Rõ ràng chỉ là mời chào mà thôi a...

Xưa nay cảm thấy mình đã trải việc đời, có lòng tin ứng phó các loại tình huống, Claudia bỗng nhiên cảm thấy không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tẻ ngắt, triệt để tẻ ngắt.

Gió trên cao gào thét, thổi cho mọi người một mảnh ngổn ngang.

Đoàn người Thần Trang binh đoàn cũng tập thể trợn mắt há mồm, Cát Trạch vốn đằng đằng sát khí ngây ra như phỗng, hắn cũng bị một màn này cả kinh ngây người.

Chìm đắm tại thế giới của mình, Đường Thiên đối với sự ồn ào náo động ầm ĩ bên ngoài hồn nhiên như không cảm giác, hắn luôn luôn như thế. Một khi chìm đắm trong của thế giới mình, xung quanh có tranh cãi ầm ĩ thế nào cũng không chút nào ảnh hưởng hắn. Thế nhưng, xung quanh đột nhiên rơi vào an tĩnh, lại thoáng cái làm hắn giật mình tỉnh lại.

"Ai, các ngươi đây là đang làm gì?"

Đường Thiên cực kỳ ngạc nhiên nhìn mọi người ngây ra như phỗng, hắn hiển nhiên là không rõ ràng lắm rốt cuộc đã phát sinh cái gì.

Phù Chính Chi thoáng cái cứng đờ, lẽ nào vừa rồi mình mất công một phen biểu diễn như vậy, đại nhân vậy mà lại không thấy?

Đổi lại lúc trẻ như Cát Trạch, khẳng định cảm thấy thật không tốt. Nhưng mà, Phù Chính Chi là ai hả?

Đáng tiếc rồi, lãng phí biểu tình... Tiểu Trạch, để tiền bối ta cho ngươi một khóa, khi ngươi biểu diễn lãng phí, nga, vậy thì lôi kéo mọi người đồng thời lãng phí nó.

Hắn vân đạm phong khinh thu lại biểu tình, viền mắt ửng đỏ trong nháy mắt khôi phục như thường, ngữ khí nghe không ra chút nào dị dạng: "Nga, chúng ta vừa mới cự tuyệt Claudia tiểu thư mời chào, hơi chút biểu diễn một cái quyết tâm vĩnh viễn đi theo đại nhân của chúng ta. Mọi người đồng cảm, thâm biểu lộ tán đồng."

Hơi chút...

Đoàn người thiếu một chút ói ra.

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, liền xoay mặt nhìn về phía mọi người.

Nội tâm vạn mã lao nhanh, mọi người hoàn toàn không có nghĩ đến thế mà nằm cũng bị trúng đạn, trong lòng thầm mắng Phù Chính Chi xối xả. Nhưng mà khi ánh mắt Đường Thiên đảo qua, mọi người rùng mình, vô thức bộp cái mà đứng thẳng, ưỡn ngực ngẩng đầu, nhìn không chớp mắt, động tác vô cùng thống nhất, dị thường chỉnh tề mà ra sức gật đầu, giọng điệu kiên quyết như sắt thép: "Vĩnh viễn đi theo đại nhân!"

Cái này hoàn toàn là động tác vô thức của bọn hắn, trường kỳ ma quỷ huấn luyện lưu lại dấu ấn, đã sớm trở thành bản năng của bọn họ.

Ô ô ô ô, thân thể luôn luôn thành thực như thế ...

Đường Thiên rất là cảm động, quoắc mắt lên, kích động nói: "Được, chúng ta vĩnh viễn kề vai chiến đấu!"

Mai Lỵ Toa(Melissa) và Claudy lại lần nữa hoàn toàn nhìn choáng váng, nhưng mà phản ứng hai người hoàn toàn khác nhau.

Mai Lỵ Toa(Melissa) chỉ muốn che mặt, thật mất mặt... Hơn nữa lại là ở trước mặt Claudia, trời ơi, vì sao mình lại cho bọn họ ngụy trang thành Thiết Diện binh đoàn? Danh tiếng của Thiết Diện binh đoàn, danh tiếng của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội...

Claudia cảm thấy mình bị lường gạt rồi, không sai, nhất định là Mai Lỵ Toa(Melissa) cái con tiểu kỹ nữ này, cố ý làm ra như thế, chính là định để tự tán dương. Mặt nàng căng đến đỏ bừng, tức muốn bể phổi, lớn như vậy, chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như thế. Càng không phải nói, lại là ở trước mặt Mai Lỵ Toa(Melissa), xấu hổ và giận dữ trước nay chưa từng có tràn ngập lòng nàng, huyết đồng đỏ sậm bởi vì vô cùng kích động mà sáng lên quang mang đỏ sẫm, toàn bộ ngụy trang lúc này hoàn toàn tiêu thất, nàng điên cuồng thét chói tai: "Giết chết bọn chúng! Giết bọn chúng cho ta!"

Claudia vừa dứt lời, phần phật, hộ vệ đã sớm kiềm chế không được, bay lên trời, nhảy ra mép thuyền, đánh tới thương thuyền phía dưới.

Mai Lỵ Toa(Melissa) biến sắc: "Claudia ngươi dám! Lệnh cấm thánh chung! Phía dưới Thánh chung, bất luận kẻ nào dám can đảm nội đấu, giết không tha!"

Claudia bị kiềm hãm, Thánh chung quá lâu không đập vang, có rất nhiều quy củ, mọi người đã sớm quên rồi. Nhưng mà Mai Lỵ Toa(Melissa) vừa đề tỉnh, nàng trong giây lát nhớ tới, xác thực có Lệnh cấm thánh chung. Đập vang Thánh chung, ý nghĩa Thánh Điện ở vào thời khắc nguy hiểm nhất, tại thời khắc như vậy, bất cứ nội đấu gì, đều sẽ

suy yếu lực lượng Thánh Điện, cho nên mới có cái phần Lệnh cấm thánh chung này.

Nhưng mà, có nhiều gia tộc tụ tập như thế, giữa rất nhiều gia tộc đã tích lũy cừu hận mấy đời, sao có thể không có phân tranh xung đột?

Cho nên, Lệnh cấm thánh chung lại có chừa lại, chỉ cần không có tai nạn chết người, Thánh Điện căn bản sẽ không quản.

Claudia hiện lên dáng vẻ tươi cười tàn nhẫn: "Cắt đứt chân bọn họ! Mỗi người vả miệng năm mươi cái!"

Trên bầu trời, từng đạo thân ảnh, kèm theo sát ý vô cùng, từ trên trời giáng xuống.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 885: Phong Cấm Hoàn

Trong đôi mắt đẹp của Claudia toàn là vẻ tàn nhẫn, trong lòng sát ý sục sôi.

Nàng căn bản không để Mai Lỵ Toa(Melisa) vào mắt, không người nào ngăn cản được sự suy sụp của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội. Không quản là dùng thuyền nghiền áp đối phương, hay là trào phúng Mai Lỵ Toa(Melisa), nàng đều không kiêng nể gì cả. Ngay cả Thiết Diện binh đoàn, nàng cũng không chân chính để vào mắt. Elizabeth thương hội có rất nhiều binh đoàn tinh nhuệ, một Thiết Diện binh đoàn lại tính được cái gì? Chỉ bằng một trăm người này có thể tạo ra uy hiếp đối với Elizabeth thương hội sao? Thật là chuyện đùa!

"Vài phần kính trọng" đối với Thiết Diện binh đoàn, cùng lắm là do nàng ngẫu hứng. Cảm giác chỗ dựa sau cùng phản bội ngay trước mặt mình nhất định là cực kì bay bổng, nhất định sẽ khiến Mai Lỵ Toa(Melisa) ấn tượng sâu sắc!

Nàng vô cùng tự tin đối với mị lực của mình, so với chuyện trực tiếp trào phúng Mai Lỵ Toa(Melisa), đem Mai Lỵ Toa(Melisa) đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, loại khoái cảm này khiến nàng cảm thấy hưởng thụ hơn nhiều.

Thế nhưng là... Đám gia hỏa kia cư nhiên kêu gào nàng có tư cách gì mà mời chào bọn họ!

Claudia cảm thấy mình tựa như bị tát mạnh cho một cái, hơn nữa, lại là ở trước mặt Mai Lỵ Toa(Melisa)! Cái gã gia hỏa kia của Thiết Diện

binh đoàn căn bản chính là cố ý, ngay từ đầu đây là một cái âm mưu, những gia hỏa đáng ghét này ngay từ đầu đã định khiến mình bẽ mặt.

Vừa nghĩ đến hành vi vừa rồi của mình tựa như đóng hài kịch, nàng liền tức giận đến toàn thân phát run.

Có lúc nào, mình mất mặt xấu hổ như hiện tại chứ? Quả thực không thể tha thứ!

Nổi giận, Claudia hận không thể tóm những gia hỏa này xé thành mảnh nhỏ, dù cho toàn diện khai chiến cùng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, nàng cũng không quan tâm. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tính là cái gì? Thương hội mà ngay cả hoàng kim chiến hạm cũng không có, không xứng có được nhiều tài phú như vậy.

Chết tiệt cái Lệnh cấm thánh chung!

Nếu không phải Lệnh cấm thánh chung, nàng sẽ không buông tha cho đứa nào cả, tất cả đều giết sạch!

Nàng siết chặt nắm tay, trong lòng hạ quyết tâm, dù cho bây giờ không thể giết chết những gia hỏa này, nàng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Nhưng mà, nàng nhanh chóng nở nụ cười, chậm rãi buông tay. Những kẻ ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết rằng ở trước mặt thực lực tuyệt đối, những thủ đoạn này không có bất cứ tác dụng gì, chỉ sẽ khiến bọn chúng sống không bằng chết sao?

Lần này vì trợ giúp Thánh Điện, Elizabeth thương hội dốc hết tinh nhuệ, trên cả chiếc chiến hạm tất cả đều là tinh nhuệ, tinh nhuệ chân chính. Đối phó một chiếc thương thuyền nát nho nhỏ như thế, còn không phải là đưa tay lấy được liền? Mình chỉ cần chờ một lát, hộ vệ thủ hạ liền sẽ xách những đứa gia hỏa chết tiệt này đưa đến trước mặt mình.

Đến lúc đó, mình có thể thoải mái thưởng thức trò hề đám này gia hỏa quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Hơn nữa...

Ánh mắt Claudia rơi vào trên thân một người, ngay cả cái gã gia hỏa Hán Khắc bình thường chưa bao giờ xuất thủ kia, lần này cũng nhịn không được xuất thủ, càng làm cho người mong đợi!

Đường Thiên thoáng sửng sốt, cảm thấy thế giới này trở nên thật tếu, chỉ mới một thoáng mà thôi.

Nhưng mà đối với chiến đấu, hắn chưa bao giờ lùi bước, huống chi, cũng dám ở trước mặt mình mà hung hăng như thế, quả thực chán sống.

"Cắt đứt chân bọn họ, mỗi người vả miệng năm mươi cái."

Đường Thiên bình thản phát ra mệnh lệnh y hệt, dứt lời thân hình nhoáng lên, liền phóng đến Claudia. Bắt giặc tiên bắt vương, hắn nhìn Claudia thấy rất nhiều thứ không vừa mắt, trước bắt nàng ta lại rồi nói tiếp. Hơn nữa, chiếc thuyền này rất không tệ a, hai mắt Đường Thiên tỏa ánh sáng.

Cơ hồ lắc mình một cái, hắn đã vọt tới giữa không trung.

Nhưng mà, chẳng mấy chốc hắn liền phát hiện mình cũng bị người khác theo dõi. Một tiểu đội hộ vệ, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trang phục nhóm hộ vệ này rõ ràng không giống với những người khác, toàn thân hắc y. Ánh mắt bọn họ lạnh lùng, không nói một lời tản ra, hung hãn chi khí lộ ra không sót chút nào. Nam tử cầm đầu mặt không biểu tình, bộ dáng ngủ còn chưa tỉnh, hai mắt khép hờ, hung quang chớp động, khiến người ta tâm kinh.

Đường Thiên nhẹ di một tiếng, ánh mắt hắn đảo qua nhóm hộ vệ này, lập tức chú ý tới đội hình bọn họ.

Tựa hồ là một cái chiến trận mini... Có chút ý tứ.

Đường Thiên bình thản cười, dáng tươi cười còn chưa biến mất, đột nhiên phát động, đầu ngón chân phát lực, mang theo tàn ảnh, tựa như một tia chớp, trực tiếp nhảy vào trong đội ngũ đối phương.

Hán Khắc là thủ lĩnh hộ vệ của Claudia, gã bình thường ít khi xuất thủ. Phụ thân Claudia rất mực sủng ái nàng, lực lượng hộ vệ bên người nàng cực kỳ cường hãn, mỗi một vị đều là tốn hao số tiền lớn để thuê. Trên cơ bản nếu có tình huống gì, tùy tiện mấy tên hộ vệ là có thể giải quyết, hoàn toàn không cần Hán Khắc phải ra tay.

Nhưng mà lần này, Hán Khắc chủ động đứng ra.

Không phải bởi vì tiểu thư phẫn nộ, địa vị Hán Khắc cao cả, gã chỉ cần đảm bảo Claudia an toàn, về phần tâm tình của Claudia như thế nào, vậy thì không ở trong phạm vi gã phụ trách. Ngay từ đầu, gã cũng là xem kịch vui, đối với hành vi ngu xuẩn của tiểu thư nhà mình, gã chỉ âm thầm cười nhạt, không tán thành. Chỉ là cân nhắc đến vấn đề an toàn, gã theo thói quen mà quan sát đối phương.

Khi ánh mắt gã đảo qua Đường Thiên thì bỗng nhiên ngửi được một lũ khí tức nguy hiểm.

Nhưng mà khi tỉ mỉ quan sát, gã lại không có bất cứ phát hiện gì, giống như cảm giác nguy hiểm kia chỉ cùng lắm là ảo giác.

Hán Khắc không những không trầm tĩnh lại, trái lại càng thêm cảnh giác. Gã biết rõ vừa rồi cảm giác nguy hiểm cảnh báo kia không phải là ảo giác, gã tin tưởng trực giác của mình. Điều này làm cho gã phi thường cẩn thận, khi Claudia hạ lệnh xuất thủ, gã do dự một chút, vẫn quyết định chủ động xuất kích.

Hán Khắc chủ động ra tay làm các hộ vệ khác tức thì hưng phấn.

Hán Khắc lão đại tự mình xuất chiến, rất hiếm thấy a, lẽ nào đối phương có nhân vật gì lợi hại?

Khi Hán Khắc nhắc nhở bọn họ chuẩn bị chiến trận, bọn họ càng giống như được tiêm thuốc kích thích. Tại Thánh vực, nơi binh đoàn phổ biến, chiến thuật, trận hình, đồng bộ suất loại đồ vật này, từ nhỏ mọi người đã giao tiếp, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Nhưng mà binh đoàn chiến trận, dùng để làm các việc như bảo hộ nhân viện các loại thì dùng không hay lắm. Hộ vệ càng chú trọng thực lực cá nhân, chiến trận của bọn họ là được Hán Khắc chuyên môn thiết kế, càng thêm linh hoạt.

Nhưng mà, chiến trận của bọn họ đã luyện khá lâu rồi nhưng ngay cả cơ hội dùng đến một lần cũng không có. Thực lực của bọn họ cường hãn, kinh nghiệm phong phú, người bình thường cũng không dám chọc vào Elizabeth thương hội.

Nếu như không phải uy tín Hán Khắc lão đại ở trong đoàn người đủ lớn, mọi người đã sớm không luyện rồi.

Hán Khắc đại nhân vậy mà lại quyết định vận dụng chiến trận, chiến trận đã tu luyện cuối cùng có thể dùng ở trong thực chiến rồi, mọi người hưng phấn lên hẳn, cũng rất là mong đợi.

Chiến trận luyện lâu như vậy, uy lực rốt cuộc như thế nào, bọn họ cũng không nắm chắc. Tuy nhiên, cần dùng chiến trận sao? Khi Hán Khắc dẫn bọn họ vây quanh Đường Thiên, bọn họ mới biết được đối thủ chính là cái gã gia hỏa trước mắt này. Vừa rồi bọn họ thấy mấy người kia biểu thị trung thành với Đường Thiên, biết rõ cái gã gia hỏa nhìn không có gì đặc biệt ở trước mắt này chính là thủ lĩnh của Thiết Diện binh đoàn.

Được rồi, thủ lĩnh của Thiết Diện binh đoàn, cũng miễn cưỡng đủ tư cách đi.

Tuy rằng trong bọn họ tuyệt đại đa số người đều cảm thấy Hán Khắc lão đại chuyện bé xé ra to, nhưng lại vẫn theo bình thường huấn luyện, không dám sơ sẩy.

Phản ứng của Đường Thiên khiến bọn họ giật nảy mình, thấy hoa mắt, một cái tàn ảnh đã vọt tới trước mặt.

Thân thể Đường Thiên nghiêng tới trước, hai tay ôm đầu, nửa người trên co lại, tựa như một con dã thú vùi đầu cuồng chạy.

Tên hộ vệ đối diện Đường Thiên kia chỉ cảm giác cảnh sắc trong mắt hơi hơi vặn vẹo, sắc mặt y đại biến, cái này là hiện tượng khi không khí bị quấy động tốc độ cao sinh ra, tốc độ của đối phương vậy mà lại đạt được tình trạng kinh khủng như thế!

Không chút nghĩ ngợi, hai tay gập lại, khuỷu tay che ở trước ngực, năng lượng cuộn trào mãnh liệt điên cuồng dũng mãnh vào hai tay y, một cái quầng sáng năng lượng thuẫn phút chốc xuất hiện ở trước mặt y.

Đường Thiên mang theo tàn ảnh không hề hoa xảo đánh lên năng lượng thuẫn.

Binh!

Thanh thúy giống như thủy tinh vỡ nát, tên hộ vệ này cảm giác một cái búa tạ ngàn quân hung hăng nện vào ngực y.

Y kêu lên buồn bực, máu tươi tràn ra khóe miệng, thân thể trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Cái hộ vệ khác sắc mặt không khỏi cùng biến, bọn họ vốn đang cảm thấy Hán Khắc chuyện bé xé ra to, đến tận lúc này bọn họ mới hiểu được lần này gặp phải cọng rơm cứng rồi. Cơ hồ trong nháy mắt, một tên hộ vệ khác liền bổ sung vào vị trí vừa rồi của tên hộ vệ bị thương kia.

Một cái quầng sáng hình tròn từ trên tay Hán Khắc bay ra, các người khác đồng thời co ngón tay búng ra, mười luồng vô hình dao động đồng

thời khuếch tán, quầng sáng tăng vọt.

Ân? Đường Thiên lộ ra một tia rung động, đồng bộ năng lượng dao động!

Quả nhiên giống như mình phỏng đoán, Đường Thiên hứng thú càng đậm, năng lượng đồng bộ phi thường hoàn mỹ, hơn nữa khác với năng lượng đồng bộ của binh đoàn.

Đường Thiên cảm giác mình giống như rơi vào trong vũng bùn, không khí xung quanh đột nhiên đọng lại, mỗi cái động tác của hắn đều trở nên rất chậm chạp rất gian nan. Càng làm cho hắn kinh ngạc chính là ngay cả năng lượng ở xung quanh cũng trở nên như vũng bùn. Đường Thiên lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, Thần quyền của hắn có thể lấy đi pháp tắc của một khu vực, do đó đạt được hiệu quả không gian đông lại. Nhưng mà chiến trận của đoàn người trước mắt này lại hoàn toàn bất đồng, chiến trận của bọn họ không những có thể cải biến mật độ không khí, còn có thể hạ thấp trình độ linh động của năng lượng.

Thủ đoạn phi thường lợi hại! Đường Thiên không khỏi âm thầm tán thán.

Có thể nghĩ mà biết, nếu là võ giả Thánh Vực gặp phải tình huống như vậy, cơ hồ trong nháy mắt liền sẽ mất đi sức chiến đấu. Năng lượng ngoài vòng bị ngăn cách, năng lượng bên trong vòng vô pháp điều khiển, sức chiến đấu của võ giả Thánh Vực giảm mạnh, lại thêm không khí bị cầm cố, chỉ có một cái kết quả là thúc thủ chịu trói.

Hán Khắc tràn đầy lòng tin đối với bộ chiến trận do mình thiết kế này, bộ chiến trận này tên là Phong Cấm Hoàn, nguyên bản là vũ kỹ mà Hán Khắc lĩnh ngộ. Nhưng mà chẳng mấy chốc gã phát hiện lực lượng một người không thể phát huy ra lực lượng của Phong Cấm hoàn, gã liền để nó thiết kế thành một bộ chiến trận dùng cho khoảng mười người.

Nhưng mà chẳng mấy chốc, sắc mặt gã liền thay đổi, gã cảm giác bọn họ cầm cố chính là một con dã thú lực lớn vô cùng, đối phương đang liều

mạng giãy dụa, từng lớp lực lượng kinh khủng tuyệt luân không ngừng xung kích Phong Cấm Hoàn. Nếu một mình gã đối diện lực lượng cường đại như thế, phong cấm hoàn đã sớm bị phá tan thành từng mảnh.

"Cái gã gia hỏa này có phải người hay không? Lực lượng lớn quá đi mất!" Một gã hộ vệ kinh hô.

Sắc mặt người khác cũng trở nên nghiêm trọng, bọn họ không ngừng gia tăng năng lượng dao động của mình, đồng thời gắng làm cho dao động bảo trì sự đồng bộ hoàn mỹ. Phong Cấm Hoàn phóng ra quang mang càng ngày càng sáng ngời, cột sáng nồng nặc đến mức giống như thực chất.

Lực lượng Phong cấm không ngừng tăng lên ai nấy không dám có bất cứ bảo lưu gì, thủ lĩnh của Thiết Diện ở bên trong Phong Cấm Hoàn, tựa như một con dã thú bị gông xiềng xích vào người vốn đang rơi vào cuồng bạo, dần dần an tĩnh lại. Chỉ có thể theo thân thể hắn run nhè nhẹ mới có thể nhìn ra, hắn vẫn chưa buông tha giãy dụa, chỉ là bởi vì lực lượng phong cấm vô cùng cường đại, gắt gao áp chế hắn.

trên thân mỗi người đám Hán Khắc bốc vụ khí, mồ hôi còn chưa có kịp chảy xuống liền bị bốc hơi.

Quầng sáng trên đỉnh đầu, chiếu xuống một cái cột sáng, bao phủ Đường Thiên. Trong cột sáng, Đường Thiên tựa như côn trùng trong hổ phách, không chút động đậy.

Cảm giác đã hoàn toàn phong cấm đối phương, Hán Khắc thở ra một hơi. Một khi phong cấm hoàn thành, Phong Cấm Hoàn liền sẽ cuồn cuộn không ngừng hấp thu năng lượng xung quanh, do đó càng ngày càng vững chắc.

đến tận lúc này, Hán Khắc mới có thời gian quan tâm tình hình chiến đấu của người khác.

Khi gã thấy rõ tình huống, không khỏi sững sốt.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 886: Phát Hiện Của Hán Khắc

Hán Khắc đúng là cảm thấy là sửng sốt.

Theo gã nghĩ, chiến đấu hắn là không có gì hồi hộp mới đúng, so lợi thế về nhân số, hai bên cách biệt quá xa. Thiết Diện binh đoàn có bao nhiêu người? Khoảng một trăm, bọn họ xuất động bao nhiêu người? Tròn năm trăm! Tỉ lệ năm so một, năm người đánh một người, Thiết Diện binh đoàn có lợi hại thế nào cũng hoàn toàn đủ rồi a, vì sao chiến đấu vậy mà vẫn chưa kết thúc?

Không kết thúc cũng được, khiến Hán Khắc trợn mắt há mồm chính là phe mình vậy mà lại rơi vào hạ phong!

Thiết Diện binh đoàn nhân số tuy ít, nhưng mà lại dị thường linh hoạt, bọn họ tựa như một đám chó chăn cừu, linh hoạt mà hung hãn, đi lại như gió, không ngừng đan xen vòng quanh. Hộ vệ phe mình tựa như bầy cừu vụng về, không ngừng bị bọn họ xua đuổi, ngay cả góc áo của đối phương cũng không sờ được.

Đám ngu ngốc này! Hán Khắc bị biểu hiện vụng về của đám hộ vệ làm tức giận sôi lên, bọn họ phản ứng trì độn, mệt mỏi rã rời, hoàn toàn bị đối phương dắt mũi đi.

Năm trăm đấu một trăm, còn không thể chiến thắng, điều này đã không thể nào nói nổi. Huống hồ biểu hiện còn tệ như thế, Hán Khắc đã dự định chờ xong việc sẽ trị đám ngu xuẩn này một trận ra hồn.

Kiềm chế tức giận trong lòng, Hán Khắc bắt đầu tỉ mỉ quan sát những người Thiết Diện binh đoàn này, dần dần, vẻ mặt của gã trở nên nghiêm

trọng.

Gã càng xem càng thấy kinh hãi, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thế nào có nhiều cao thủ như vậy?

Thực lực cá nhân của các thành viên Thiết Diện binh đoàn phi thường xuất sắc, tốc độ bọn họ phi thường nhanh, thân pháp quỷ dị khó dò, thường thường là vừa đụng liền đi, trơn trượt dị thường. Hộ vệ phe mình rất không quen loại đối thủ với phong cách này, để ý phía trước không lo được sau, triệt để mất đi tiết tấu.

Trừ cái đó ra, đối phương phối hợp nhỏ tương đối xuất sắc, có thể nhìn ra được, giữa bọn họ ăn ý mười phần. Cái này là một đoàn đội phi thường thuần thục, giữa các đội viên tín nhiệm lẫn nhau. Hán Khắc đã nhìn thấy mấy lần, bọn họ tựa như không nhìn thấy công kích đánh về phía mình, mà là tiếp tục tiết tấu của mình. Mắt thấy bọn họ sẽ bị đánh trúng, thì luôn sẽ có đội hữu không biết từ nơi nào hiện ra giúp hắn hóa giải nguy cơ.

Cái này hiển nhiên là một loại chiến thuật.

Trong lòng Hán Khắc hiện lên một cổ hàn ý. Đội viên gặp nguy hiểm, kỳ thực chỉ cần gián đoạn công kích của mình là có thể hóa giải nguy cơ, nhưng mà bọn họ vẫn lựa chọn tiến công, có thể thấy hắn tín nhiệm đội hữu của mình như thế nào. Nếu như nói chỉ là một vị hai vị thì còn có thể quy về tình huống đội viên tự động ăn ý, thế nhưng tần suất xuất hiện cao như thế, vậy chỉ có thể có một nguyên nhân, Thiết Diện binh đoàn bình thường huấn luyện nhất định có tiến hành chiến thuật tương tự.

Quá đáng sợ!

Vậy mà lại sẽ có người định ra chiến thuật nguy hiểm như thế, hơn nữa còn để loại chiến thuật này làm chiến thuật thường dùng! Trong con mắt Hán Khắc nhìn đến, loại phối hợp này uy lực thật lớn, có thể trợ giúp bọn họ nắm giữ tiết tấu chiến đấu, nhưng mà cần phải cực kỳ ăn ý,

hơn nữa phi thường nguy hiểm! Hơi có vô ý, đội hữu trợ giúp hơi chậm nửa nhịp, vậy thì không chết tức tổn thương.

Loại chiến thuật này tựa như làm xiếc đi dây, xuất hiện một chút sai lầm, chính là vạn kiếp bất phục.

Nhưng mà chẳng mấy chốc, Hán Khắc liền nhíu mày, bởi vì gã bỗng nhiên phát hiện, Thiết Diện binh đoàn sử dụng loại chiến thuật này, dường như biến khéo thành vụng.

Tại sao có thể như vậy...

Hán Khắc tin tưởng vững chắc phán đoán của mình, hơn nữa còn là phán đoán cơ bản như thế, mình thế nào có khả năng sai lầm? Chẳng lẽ còn có điểm gì mà mình chưa chú ý?

Hán Khắc trái lại không vội vã tiến lên, mà là ở một bên trừng lớn con mắt, e sợ bỏ sót một chi tiết nhỏ.

Ánh mắt gã rốt cuộc tinh tế, thêm nữa trong lòng đã có nghi hoặc, vừa đối chiếu lại, rất nhanh liền có phát hiện mới. Sắc mặt gã càng ngày càng trắng, khuôn mặt vốn trấn định lộ ra vẻ hoảng sợ, cái trán rịn ra mồ hôi hột rậm rạp.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, gã tuyệt đối không thể tin một màn trước mắt này.

Trực giác, những Thiết Diện hộ vệ này, mỗi người đều có trực giác chiến đấu kinh người, bọn họ luôn có thể sớm phát hiện ra nguy hiểm, điều này làm cho bọn họ luôn có thể tại thời khắc mấu chốt biến nguy thành an, có thể giúp bọn họ càng thêm thong dong ứng đối. Hán Khắc hiện tại mới hiểu được, vì sao khi mình nhìn thấy những Thiết Diện hộ vệ này, luôn luôn cảm thấy bọn họ thành thạo điêu luyện.

Thế nhưng là, điều này sao có thể!

Hán Khắc cảm thấy thường thức của mình đã hoàn toàn bị phá vỡ. Gã đồng dạng tín nhiệm trực giác của mình, bởi vì kinh nghiệm chiến đấu của gã phi thường phong phú. Tin cậy trực giác chiến đấu, chỉ có hạng người thân kinh bách chiến mới có khả năng hình thành. Nó so với bất cứ loại võ gì bất cứ chiến thuật gì, đều không dễ dàng có được, bởi vì nó không có chút điểm nào để mưu lợi.

Hán Khắc luôn luôn đối với việc mình có trực giác chiến đấu siêu cường mà kiêu ngạo, thế nhưng là...

Những Thiết Diện hộ vệ bay loạn trên bầu trời này, trực giác chiến đấu của mỗi người đều không chút nào thua kém gã.

Đám người này rốt cuộc là đám người nào! Trong lòng Hán Khắc giống như bốc lên kinh đào hãi lãng.

Hán Khắc đại khái thế nào cũng nghĩ không ra trên đời này vậy mà lại có nơi tàn khốc như Tội Vực vậy, người tại nơi đó muốn tiếp tục sinh tồn thì cần phải chiến đấu, không ngừng chiến đấu! Không có chút may mắn nào để nói, bọn họ suốt đời kinh lịch chiến đấu, mà dân chúng Quang Minh Châu vô pháp tưởng tượng. Cái gọi là kinh nghiệm chiến đấu phong phú ở Thánh Vực, thả tới Tội Vực thật không đáng kể chút nào.

Hán Khắc ngay từ đầu đã không liên tưởng đến Tội Vực, tuy nhiên cái này không trách được gã. Đừng xem Tội Vực tro tàn lại cháy oanh động Quang Minh Châu, nhưng mà tình báo về Tội Vực lại ít đến thương cảm. Ngay cả Thánh Điện cũng không rõ ràng sâu trong Tội Vực bây giờ là bộ dáng gì, bọn họ lý giải về Tội Vực còn dừng lại ở mấy trăm năm trước.

Ngược lại, đồng bộ suất của các Thiết Diện hộ vệ chỉ có thể miễn cưỡng được tính là hợp cách, mà chiến thuật cũng rất đơn nhất, nhưng mà bọn họ thực lực cá nhân cường đại đã bù đắp những nhược điểm này.

Nhìn đến năm trăm người còn là có chút không đủ a.

Đám Cát Trạch lại không biết rõ Hán Khắc phiền não, bọn họ đánh đến hứng khởi. Từ khi bọn họ ly khai Tội Vực, tiến vào Quang Minh Châu, liền đối mặt một vấn đề lớn, thích ứng với hoàn cảnh năng lượng nồng nặc tại Thánh Vực này. Chính yếu nhất chính là chiến đấu, năng lượng tại Thánh Vực rất nồng nặc, phương thức chiến đấu trước đây của bọn họ hoàn toàn không thích hợp với nơi đây, bọn họ cần phải thay đổi.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên bọn họ ly khai Tội Vực, ma quỷ huấn luyện luôn không ly khai bọn họ. Đúng rồi, kỳ thực ma quỷ huấn luyện đã bắt đầu từ khi Thần Trang binh đoàn thành lập. Đại nhân ở phương diện khác rất dễ nói chuyện, muốn cái gì cấp cái đó. Nhưng mà tại phương diện huấn luyện là một bạo quân không hơn không kém, một đường đi tới này, chỉ tính tới nước bọt mắng bọn hắn đủ để khiến bọn họ chết đuối.

Dùng huấn luyện để thay thế bước đi, a, gần đây đại nhân vậy mà lại cho phép bọn họ cưỡi thương thuyền, quá nhân từ rồi!

Được rồi, đó chỉ là đại nhân lo lắng bọn họ bộc lộ thân phận...

Nhưng mà nghiêm khắc huấn luyện giúp đám Cát Trạch bắt đầu quen phương thức chiến đấu hoàn toàn mới, bọn họ cũng nhanh chóng cảm nhận được chỗ tốt của phương thức chiến đấu hoàn toàn mới. Lợi dụng pháp tắc để điều khiển năng lượng, bọn họ phát hiện mình hóa ra là cường đại như thế, thì ra pháp tắc của bọn họ có thể điều khiển đông đảo năng lượng như thế! So với tại Tội Vực, cần phải Pháp tắc diện phóng ra lực lượng, nơi đây hoàn toàn không cần phải lực lượng pháp tắc cường đại như thế. Một chút lực lượng pháp tắc là đủ để điều khiển lượng lớn năng lượng, so với Tội Vực, nơi đây chiến đấu càng thêm thoải mái.

Hơn nữa, lý giải sâu sắc đối với pháp tắc giúp bọn họ điều khiển năng lượng đạt được tình trạng cực kỳ tinh tế. Điểm ấy, ngay cả Tư Mã Tiếu xuất thân Thiên lộ cũng không khỏi cảm khái vạn phần. Chỉ cần võ giả Tội Vực khắc phục được cảm giác năng lượng không thích hợp, dù cho bọn họ không học qua bất cứ một loại Thiên lộ vũ kỹ gì, khả năng điều

khiển năng lượng tinh tế của bọn họ đủ để toàn thắng Thánh giả Thiên lộ.

Cái này là chỗ bọn họ được trời ưu ái.

Bọn họ phí sức chín trâu hai hổ, mới khắc phục được chướng ngại về ảnh hưởng của năng lượng, kết quả vẫn chưa có cơ hội gì để biểu hiện. Trên cơ bản đều là một mình đại nhân giải quyết, bọn họ phát huy ra tác dụng nhỏ đến thương cảm, điều này còn tàn khốc hơn so với ma quỷ huấn luyện.

Trận chiến đấu này, úc không, là ẩu đả này làm bọn họ khá là hưng phấn. Cuối cùng có thể đánh một trận cho đã nghiền, đáng tiếc không phải chân chính chiến đấu, không thể tận hứng. Được rồi, muỗi có nhỏ cũng là thịt.

Một đám người gào thét đánh tới đối phương.

Bởi lí do có Thánh chung lệnh cấm, đối phương rõ ràng có chút chân tay co cóng. Một phía như sói như hổ, một phía chân tay co cóng, khí thế liền càng lúc càng chênh lệch. Tại trong trận ẩu đả "Không thể giết người" như vậy, trọng yếu nhất chính là khí thế, mà thứ nhì thì không phải chiến thuật phối hợp, không phải kỹ xảo, mà là thân thể. Dù sao không thể hạ sát thủ, vậy thì xem ai có thể chịu đựng giỏi, hiển nhiên thân thể càng cường tráng thời gian chống đỡ càng lâu.

Đám Cát Trạch đấu đá lung tung, tựa như đám trâu rừng.

Khi Cát Trạch đẩy ra một cái năng lượng thuẫn, trực tiếp đánh tới đối phương, hộ vệ đối phương cũng không tỏ ra yếu kém, cũng đẩy một cái năng lượng thuẫn xô tới.

Kết quả, đám Cát Trạch tựa như người không có việc gì, mà năng lượng tráo của đối phương không bị nghiền nát, nhưng người lại như uống rượu say, xoay vòng, lung lay lắc lắc bay xuống mặt đất.

Các người khác con mắt sáng ngời, cái biện pháp này hay, vừa không làm chết người, lại nhẹ nhàng vui vẻ lâm li, khiến người nhiệt huyết sôi trào. Vì vậy dồn dập noi theo Cát Trạch, đẩy ra năng lượng tráo phóng đến đấu với đối phương. Đối phương vừa nhìn thấy, cũng không tỏ ra yếu kém, tới thì tới, năm cái còn đụng không nổi một cái?

Một trận va chạm nhau lớn trước nay chưa từng có liền như thế bắt đầu mở màn.

Bang bang phanh!

Âm thanh trầm thấp vang không dứt bên tai, tựa như sấm rền, không ngừng nổ vang tại bầu trời, chấn động khiến lỗ tai mọi người tê dại.

Hán Khắc trợn mắt há mồm, gã chưa từng thấy trường hợp như vậy, nhưng mà không thể không thừa nhận phương thức quyết chiến không hề hoa xảo va nhau trực tiếp như vậy, xác thực khiến người ta nhiệt huyết sôi sục.

"Mẹ ơi, nhìn thấy ta cũng muốn đi tới làm một cái!" Đội hữu bên cạnh Hán Khắc nhịn không được nói.

"Thỏa mãn! Quá mức nghiện rồi!"

Vô Song Hào đã sớm sôi trào, hộ vệ trên thuyền ai nấy mặt đỏ tới mang tai gào thét chói tai, cổ động cho đồng bạn của mình, thỉnh thoảng vang lên kinh hô.

Trên Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương thuyền, bầu không khí xác thực nghiêm trọng, trên bầu trời, một trăm người Thiết Diện binh đoàn, đối diện là địch nhân gấp năm lần, hoàn cảnh xấu về nhân số khiến tràng diện nhìn qua cực kỳ thảm liệt.

Chiêm Sâm không ngừng phân phó hộ vệ thương hội, một khi nhìn thấy đội viên phe mình rơi xuống, thì đi đón lấy. Thần tình hắn cũng khẩn trương, hắn không biết vì cái gì đám Cát Trạch lại chọn loại

phương thức quyết chiến không có kỹ xảo gì này, lúc trước bọn họ rõ ràng chiếm cứ thượng phong a, chỉ cần tiếp tục kiên trì, đánh bại địch nhân chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu như trận này thua, hắn biết rõ chờ đợi bọn họ chính là cái gì. Có Thánh chung lệnh cấm tại đây, Claudia sẽ không giết bọn họ, nhưng mà chuyện như cắt đứt tay chân, vả miệng là nàng nhất định làm được.

Đến lúc đó, vậy thì chỉ có thể liều mạng! Dù cho sẽ bị Thánh Điện nghiêm phạt, phát lệnh truy nã, hắn cũng không tiếc.

Hắn tuyệt đối vô pháp tiếp thu nhục nhã như vậy.

Tại lúc mọi người đều bị trận đấu trực tiếp va chạm trước nay chưa từng có trên bầu trời này thu hút, ai cũng không chú ý tới Đường Thiên vốn không chút động đậy trong cột sáng Phong Cấm Hoàn bỗng nhiên nháy mắt một cái.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 887: Ý Nghĩ Bất Chợt

Bên trong Phong Cấm hoàn, Đường Thiên không nhìn chiến trường bên ngoài một cái nào, toàn bộ tâm thần hắn đều tại trên Phong Cấm hoàn.

Một cách nghĩ kỳ diệu, dao động đặc biệt của năng lượng khiến con mắt hắn sáng ngời. Hắn đã sớm không phải thứ thái điểu(gà mờ) trước đây, vũ kỹ của Thiên lộ, pháp tắc ở Tội Vực, binh đoàn sát chiêu tại Thánh Vực làm cho thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, cũng không ngừng mở rộng nhãn giới, tăng lên cảnh giới của hắn.

Chiêu thức có thể khiến con mắt hắn sáng ngời như Phong Cấm hoàn vậy đã càng ngày càng ít, thật vất vả gặp đến một cái, tự nhiên phải rất tốt nghiên cứu một cái.

Phương thức chiến đấu của đám người Cát Trạch, người bình thường xem bệnh sẽ không tìm ra kẽ hở, nhưng mà bọn họ lập tức phải đi tới Thánh Châu, nơi đó là đại đại bản doanh của Thánh Điện, cao thủ nhiều như mây, hơi có vô ý liền vô cùng có khả năng vạn kiếp bất phục. Như Tô Phỉ gặp qua lần trước, thực lực là sâu không lường được. Hơn nữa nghe Mai Lỵ Toa(Melisa) nói, mạnh nhất Thánh Điện không phải là Tô Phỉ, mà là đại trưởng lão.

Tô Phỉ đã khiến Đường Thiênrất là kiêng kỵ, thực lực đại trưởng lão mạnh mẽ tới mức nào?

Không một ai biết rõ, Mai Lỵ Toa(Melisa) nói, chưa từng có ai thấy đại trưởng lão xuất thủ, nhưng mà mệnh lệnh của đại trưởng lão chưa từng có ai dám cãi cả. Ngay cả Charles điện hạ, đại trưởng lão nói tiên

hình liền tiên hình. Điều duy nhất có thể biết, chính là Thánh viêm của đại trưởng lão màu kim, khắp cả Thánh Điện, chỉ có Thánh viêm của đại trưởng lão là kim sắc.

Đường Thiên kiến thức qua Thánh viêm, đối với loại hỏa diễm đáng sợ này hắn có ấn tượng sâu sắc. Trong những hỏa diễm hắn từng gặp, Thánh viêm là hỏa diễm đáng sợ nhất, đáng sợ hơn cả Hư không ngục hỏa.

Thánh viêm vàng kim!

Vậy nghĩa là Thánh viêm bạch sắc đã phát sinh biến hóa về chất, uy lực sẽ phát sinh biến hóa như thế nào, tại trước khi chân chính giao thủ, Đường Thiên cũng vô pháp dự đoán.

Được rồi, tạm thời cái này cũng không cần cân nhắc nữa, trước tiên giải quyết vấn đề trước mắt mới là trọng yếu nhất.

Từ khi Hán Khắc vừa xuất ra Phong Cấm hoàn, hắn liền nhận thấy Phong Cấm hoàn lợi hại. Đối với Đường Thiên hiện tại mà nói, chiêu thức đơn thuần đã không có ý nghĩa quá lớn. Hắn quan tâm hơn cả tới quy luật, pháp tắc ẩn chứa trong chiêu thức, nhưng mà những thứ thâm sâu này lại không có dễ dàng thấy rõ như vậy. Cao thủ như Hán Khắc, sao có thể để người khác vừa nhìn liền xem thấu sát chiêu của mình?

Sát chiêu lợi hại, một khi bị xem thấu, thì rất dễ dàng tìm được biện pháp phá giải. Cho nên hễ là sát chiêu, thường thường có rất nhiều ngụy trang mê hoặc địch nhân.

Đường Thiên muốn thấy rõ sự ảo diệu của nó, chỉ có tự mình thể hội, đây là biện pháp trực tiếp nhất hữu hiệu nhất. Đương nhiên, Đường Thiên có lòng tin như thế tất nhiên là có thứ ỷ vào, tâm tình Lưu ly của hắn bình tĩnh không dao động, phản chiếu nhiều loại biến hóa của Phong Cấm hoàn.

Hán Khắc tuyệt đối nghĩ không ra, Phong Cấm hoàn độc đáo do hắn sáng tạo lại bị người dễ dàng nhìn thấu như thế.

Nháy con mắt một cái, Đường Thiên nhìn thoáng qua bầu trời. Hắn lập tức minh bạch ý đồ của đám người Cát Trạch, tức thì yên tâm. Trực tiếp va chạm không có bất cứ thủ đoạn gì như vậy, liều chính là thân thể. Võ giả Thánh Vực liều mạng đụng thân thể với võ giả Tội Vực? Đường Thiên lắc lắc đầu, hiện tại Thánh Vực đối với tình hình Tội Vực là không biết gì, chờ về sau mọi người hiểu rõ về Tội Vực, tuyệt đối không có ai làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa.

Đường Thiên chuyển sự chú ý tới Vô Song Hào.

Hắn có chút đỏ mắt chiếc chiến hạm cấp hoàng kim này, lại nói, thần thiếu niên còn chưa từng có chiến hạm cấp hoàng kim a. Tuy rằng Quang Minh Hào là một chiếc Chiến hạm binh đoàn siêu cấp, nhưng mà đó chỉ là một chiếc thuyền nát bỏ đi cải tạo lại. Cái chiến hạm cấp hoàng kim xứng với cái danh hoàng kim, hắn thật đúng là chưa từng có.

Hay là đoạt lấy Vô Song Hào?

Cái ý nghĩ này vừa lóe lên, liền bỏ đi không được. Vừa lúc Đường Thiên cũng có chút cảm thấy phiền với đám Claudia, Vô Song Hào đông đảo hộ vệ, nhìn thế nào Claudia cũng không giống cái ả an phận, lần này đã đắc tội nàng ta quá mức rồi, khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, sau này chỉ sợ sẽ dây dưa.

Đường Thiên không khỏi nhíu mày, hắn không muốn tiếp tục dây dưa. Tình huống Thánh châu phức tạp, thế lực đông đảo, nếu dây dưa, khả năng bị bộc lộ là khá lớn. Nếu tình huống bình thường, Đường Thiên mới không thèm để ý việc bạo mà không bộc lộ, cùng lắm thì đánh một trận, nháo cái trời long đất lở. Thế nhưng lần này là gặp lại Thiên Huệ a, ngày tốt đẹp như thế, Đường Thiên cũng không muốn bị những chuyện tào lao này phá hư.

Tuy rằng cướp thuyền của Claudia, cái đứa này khẳng định sẽ nháo, nhưng mà đã không có chiến hạm cấp hoàng kim, Claudia tự nhiên không đủ sức.

Nói tiếp, đi gặp Thiên Huệ a, thương thuyền rách rách nát nát này cũng quá mất mặt rồi. Nếu không trông thấy Vô Song Hào, Đường Thiên còn không để ý chuyện này. Sau khi trông thấy Vô Song Hào, Đường Thiên mới hiểu được cái gì gọi là hàng so hàng chỉ muốn vứt, hắn lập tức cảm thấy mình cưỡi chiếc thương thuyền này thực sự quá tồi tàn.

Sao có thể để Thiên Huệ ngồi chiếc thuyền tồi tàn như thế?

Đường Thiên càng nghĩ càng thấy có đạo lý, gặp Thiên Huệ mới là đại sự hàng đầu của mình, các chuyện khác hoàn toàn không đáng nhắc tới. Chớ nói đoạt Vô Song Hào, Elizabeth thương hội khẳng định sẽ phản công, kể cả Thánh Điện ra mặt, Đường Thiên cũng không quan tâm.

Trong đầu hắn chỉ có cái bóng hình xinh đẹp ngày nhớ đêm mong kia.

Đã hạ quyết tâm, đầu óc Đường Thiên xoay chuyển rất nhanh, ánh mắt hắn nhanh chóng rơi trên người Claudia.

Cái ả này là điểm đột phá!

Địa vị thân phận của Claudia đủ để cho người khác sợ ném chuột vỡ đồ.

Đường Thiên lườm đám người Hán Khắc một cái, lúc này những người này đã hoàn toàn quên sự tồn tại của Đường Thiên, tất cả bọn họ đều bị tràng chiến đấu kinh tâm động phách trên bầu trời hấp dẫn hoàn toàn, bọn họ lơ lửng trên đỉnh đầu Đường Thiên tới mấy trượng, người người ngửa mặt, nhìn không rời mắt.

Cơ hội tuyệt hảo!

Đường Thiên bất động thanh sắc, hắn bỗng nhiên vươn đùi phải ra, động tác của hắn thật chậm, thần thái lại dị thường chuyên chú. Ánh sáng giống như thực chất xung quanh hắn nổi lên tầng tầng rung động, hắn tựa như từ tốn đi ở đáy sông, những rung động này như bị nam châm hút chặt, dán sát vào mặt ngoài thân thể Đường Thiên, vô pháp khuếch tán ra phía ngoài.

Chỉ có xung quanh thân thể Đường Thiên mới đang rung động, cột sáng Phong Cấm hoàn không chút động đậy.

Cánh tay Đường Thiên, chậm rãi vươn ra khỏi cột sáng, lần này ngay cả rung động cũng không có, ngay sau đó, mặt, thân thể Đường Thiên đều thoát ra khỏi cột sáng. Dùng thoát ra để hình dung cũng không chuẩn xác, Đường Thiên giống như là trồi lên khỏi mặt nước, từ vách ánh sáng của Phong Cấm hoàn "Nổi" lên.

Toàn bộ quá trình không có bất cứ thanh âm gì, cột sáng không có một chút rung động nào, đám người Hán Khắc lơ lửng trên đỉnh đầu Đường Thiên không phát hiện gì bất thường.

Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, không khỏi hơi hơi có chút đắc ý. Đừng xem vừa rồi hắn thoát ra khỏi Phong Cấm hoàn nhìn như thập phần dễ dàng, trên thực tế thần kinh Đường Thiên luôn tập trung cao độ. Hắn đối với Phong Cấm hoàn có cảm ngộ, nhưng mà đến tột cùng thứ mình lĩnh ngộ là đúng hay sai, còn chưa trải qua nghiệm chứng. Nếu hơi có điểm xung đột, khiến cho đám người Hán Khắc chú ý, vậy thì kế hoạch của mình phải phá sản rồi.

Vô Song Hào nếu đã quan hệ đến việc gặp mặt Thiên Huệ, vậy tại trong lòng Đường Thiên, không có bất cứ cái gì khác có thể đánh đồng.

Một bước then chốt nhất thuận lợi như thế khiến Đường Thiên thả lỏng không ít, trong lòng hơi vui mừng. Mặt khác thuyết minh những lĩnh ngộ từ Phong Cấm hoàn không có sai lệch, về phương diện khác, một bước này hoàn thành cũng có nghĩa khả năng thành công toàn bộ kế hoạch tăng lên nhiều.

Trên bầu trời tiếng va chạm khiến người ta khiếp đảm không dứt bên tai, bang bang phanh, mỗi một âm thanh đều thế lớn lực trầm, trầm thấp rung động, tựa như tiếng trống lớn đập vang tận đáy lòng của mọi người. Ai nấy đều kìm lòng không đậu vươn dài cổ, khuôn mặt hoảng sợ mà nhìn chằm chằm lên bầu trời, thỉnh thoảng phát ra tiếng kinh hô.

Gia tốc, gia tốc, lại gia tốc, không né tránh, không hoa chiêu, hái cái thân ảnh nhanh như tia chớp, kèm theo năng lượng thuẫn kéo dài quang ngân, đập rầm vào nhau.

Phanh, năng lượng thuẫn vỡ nát, hai cái thân ảnh lấy tốc độ càng nhanh hơn bay ngược ra, ai nấy một mảnh kinh hô.

Trực tiếp, dã man, sắc bén, thảm liệt, ngay cả kẻ già đầu tự xưng là kiến thức rộng rãi như Hán Khắc, không thừa nhận cũng không được, mình chưa từng thấy chiến đấu hung mãnh thảm liệt như thế. Binh đoàn Thiết Diện rõ ràng chiếm cứ thượng phong, làm cho gã cảm thấy bất khả tư nghị chính là gã vậy mà lại chưa từng nghe thấy những gia hỏa mang mặt nạ này phát ra một tiếng kêu rên.

Những gia hỏa này chẳng lẽ là làm bằng sắt sao?

Hán Khắc đương nhiên biết không phải, giải thích duy nhất chính là Binh đoàn Thiết Diện có được ý chí cứng như sắt thép. Cái kết luận này khiến gã có phần ngạc nhiên, khi Cát Trạch chạy đến đùa giỡn Claudia, gã liền cười nhạt coi thường Thiết Diện binh đoàn, rất không tán đồng, bọn họ nhìn qua tản mạn tựa như một đám côn đồ đầu đường xó chợ.

Nhưng mà sau một hồi như thế, kết luận của gã triệt để bị phá vỡ, gã ngây ra nhìn lên bầu trời.

Kịch chiến trên bầu trời trở thành thứ yểm hộ tốt nhất cho Đường Thiên, hắn tựa như một u linh, lặng yên bay tới phía dưới góc khuất của Vô Song Hào. Động tác của hắn cực nhanh, nhưng không có bất cứ tiếng động gì, ngay cả không khí xung quanh hắn cũng không có chút nhộn nhạo nào.

Bên ngoài thân hắn có một tầng rung động cực mỏng, nếu không nhìn kỹ thì tuyệt đối khó mà phát hiện.

Phong Cấm hoàn!

Thủ đoạn này là hắn mới học được từ Phong Cấm hoàn, bây giờ học đi đôi với hành. Tầng dao động mỏng đến mức mắt thường cơ hồ khó mà phát hiện này không những phong lại toàn bộ khí tức của Đường Thiên, còn giúp Đường Thiên tựa như không khí, không khiến cho không khí dao động, mà điểm cường đại nhất của nó là không khiến cho năng lượng dao động. Điều này có nghĩa là cơ hồ toàn bộ thủ đoạn tìm kiếm đều mất đi hiệu lực với hắn.

Việc lợi dụng Phong Cấm hoàn của Đường Thiên đã hoàn toàn thay đổi, dù cho Hán Khắc nhìn thấy, chỉ sợ cũng tuyệt đối không thể liên hệ với Phong Cấm hoàn của mình nữa.

Năng lực học tập cường hãn luôn luôn giúp Đường Thiên không ngừng có thể học tập được chiêu thức xuất sắc của người khác. Sức tưởng tượng bay bổng lại giúp hắn luôn có rất nhiều ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Từ là cọng cỏ từng bước một, dựa vào chính mình không ngừng mà tìm tòi mà phát triển, giúp hắn chưa bao giờ mê tín quyền uy. Không có khuôn sáo trói buộc, hắn vận dụng đối với các loại kỹ xảo dị thường lớn mật, có thể thoát khỏi thường quy.

Điều này cũng thành phong cách chiến đấu đặc biệt của Đường Thiên.

Mọi người trên Vô Song Hào đều tập trung vào bầu trời, bọn họ tràn về một bên chiến hạm, ngẩng đầu ngửa mặt nhìn không chuyển mắt tràng chiến đấu hoàn toàn mới trên bầu trời. Ngay cả Claudia cũng không ngoại lệ, nhìn lên bầu trời, phe mình mặc dù có ưu thế về nhân số, vậy mà vô pháp chiếm thượng phong, nàng cực kỳ bất mãn.

Nhưng chẳng mấy chốc, nàng liền tỉnh táo lại, cái khác không nói, trên thuyền chở một binh đoàn hoàn chỉnh. Tuy rằng không phải xây

dựng theo tiêu chuẩn binh đoàn Thánh Điện, nhưng mà so với chỉ một trăm người binh đoàn Thiết Diện phải hơn nhiều.

Thắng lợi cuối cùng chỉ sẽ thuộc về mình.

Tựa như đám người Hán Khắc bắt lấy gia hỏa kia vậy, ánh mắt Claudia, không tự chủ mà hướng tới Phong Cấm hoàn.

Dã thú có hung mãnh cỡ nào đều sẽ có cái lồng giam nhốt được nó... Chờ chút!

Con mắt Claudia đột nhiên trợn tròn, biểu tình trên mặt nàng đọng lại.

Cột sáng trống không, không có một vật.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 888: Phung Phí Của Trời

Đường Thiên lẻn đến đáy Vô Song Hào, liền lặng yên dán sát đáy thuyền đi tới phía bên kia của Vô Song Hào.

Khi Đường Thiên từ phía bên này trồi lên trên, hắn phát hiện một bên này vậy mà không có một bóng người, ngay cả một người bảo vệ cũng không có. Hắn không khỏi âm thầm lắc đầu, chiếc chiến hạm cấp hoàng kim này ở trong tay Elizabeth thương hội thực sự là phung phí của trời. Dưới trướng hắn có đông đảo binh đoàn, nhưng hắn dám cam đoan, tuyệt đối không có một binh đoàn nào tại thời điểm chiến đấu lại chăm chăm xem náo nhiệt mà ngay cả cảnh giới cơ bản nhất cũng không thực hiện.

Nhìn cái nhỏ liền biết cái lớn, trong lòng Đường Thiên lập tức đánh giá thấp sức chiến đấu của binh đoàn Elizabeth thương hội xuống một phần.

Phán đoán của Đường Thiên thật tương đối chuẩn xác, nhưng mà hắn không biết cái này là tình huống rất phổ biến ở Quang Minh Châu. Binh đoàn thiện chiến của Quang Minh Châu là được dưỡng thành từ chiến lược tằm ăn rỗi do bọn hắn chế định. Tại trước lúc Nam chinh, tuy rằng không có chiến đấu quy mô lớn nhưng mà chiến đấu quy mô nhỏ lại cơ hồ không gián đoạn lúc nào. Thêm nữa Thánh Điện có ý ma luyện, sức chiến đấu binh đoàn của Thánh Điện đều rất mạnh.

Nhưng mà binh đoàn của thương hội lại là một cảnh tượng khác. Trị an ở Quang Minh Châu cơ hồ là tốt nhất Thánh Vực, hoàn cảnh thương nghiệp cũng tốt nhất, đấu tranh giữa các thương hội, bởi vì có Thánh Điện tồn tại nên đều kiềm chế trong phạm vi tương đối nhỏ. Bởi vậy những binh đoàn thương hội này, thường thường khuyết thiếu kinh

nghiệm thực chiến. Bọn họ có thể mời chào võ tướng xuất ngũ từ binh đoàn Thánh Điện, những võ tướng xuất sắc này có thể đem lại trình độ huấn luyện cao hơn cho binh đoàn, có thể chế định chiến thuật càng thêm xuất sắc, nhưng mà với vấn đề khuyết thiếu cơ hội thực chiến này, những võ tướng đó cũng không có biện pháp, Quang Minh Châu ngay cả thổ phỉ sơn tặc cũng ít đến mức thương cảm.

Khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến là vấn đề phổ biến đối với toàn bộ binh đoàn thương hội tại Quang Minh Châu. Vấn đề này mọi người đều hiểu, nhưng mà không có ai đặt nặng, tình huống thực tế là như thế, ai nấy đều như nhau.

Chẳng ai nghĩ đến, chiến tranh lại nhanh như thế liền tới, cũng không nghĩ đến việc, nhanh như vậy liền kéo bọn họ vào.

Nhưng mà tuyệt đại đa số thương hội đối với việc Thánh chung đập vang tràn đầy mong đợi và hưng phấn. Kế hoạch và dã tâm của Thánh Điện trong những thế gia nhà giàu có này đã sớm không phải là bí mật gì. Bọn họ tin tưởng vững chắc Thánh Điện sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng, cũng luôn luôn mong đợi có thể từ trong đó được chia một chén canh. Đó là đống tài phú thật lớn cỡ nào, tùy tiện lấy một điểm cũng đủ để sáng lập một cái thương hội cao cấp nhất.

Nhưng mà sự cường thế của Thánh Điện khiến bọn họ căn bản không có bất cứ cơ hội nào để chen chân vào. Tại Quang Minh Châu, không có ai dám thách thức Thánh Điện, dù cho những thế gia này liên hợp lại cũng không dám.

Hiện tại Thánh chung đập vang, cơ hội mà các thế gia tha thiết ước mơ đã đến, toàn bộ gia tộc đều giống như uống thuốc kích thích.

Cơ hội đầu tư ngàn năm khó gặp!

Có một lần để tham khảo, là cuộc chiến khai sáng Quang Minh Châu. Suy nghĩ đi, trận chiến ấy đã tạo thành bao nhiêu cái thế gia cao cấp

nhất? Hiện tại danh môn cao cấp nhất Quang Minh Châu, cơ hồ tất cả đều là sáng lập từ cuộc chiến ấy.

Cơ hội giống như vậy, đang ở trước mặt bọn họ, bảo sao bọn họ không kích động?

Thánh Điện đập vang Thánh chung, trong mắt bọn họ nhìn, chẳng qua là Thánh Điện tạm thời gặp đến một vài phiền phức mà thôi. Không có ai rõ ràng sự cường đại của Thánh Điện hơn bọn hắn, cũng không có ai lý giải được nội tình thâm hậu của Thánh Điện hơn bọn hắn. Thánh Điện thất bại ư? Cái này là chuyện cười buồn cười nhất. Về phần có người nói, Thánh Điện nhất định sẽ không chắp tay nhượng thành quả thắng lợi, người như vậy đều bị mọi người tập thể khinh bỉ. Thánh Điện đương nhiên sẽ không đem thành quả thắng lợi chắp tay đem nhượng, Thánh Điện hiện tại cũng không phải là Thánh Điện năm đó, Thánh Điện hiện tại cường đại cỡ nào!

Không có ai dám cướp đi trái cây thắng lợi từ trên tay Thánh Điện, mọi người chỉ muốn tham dự vào buổi thịnh yến tài phú này.

Có vài người nhìn sâu xa hơn, nếu chinh phục được Thiên lộ, vậy nhất thống Thánh Vực còn xa sao? Kỳ ngộ và tài phú ẩn chứa trong đó khiến ai nấy đều vì đó tim đập thình thịch. Bọn họ ước gì được tham gia chiến đấu, phí nhiều tiền dưỡng binh đoàn như vậy, sao có thể uổng phí để đó không dùng?

Về phần binh đoàn của mình khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, cái này đã sao? Tham gia nhiều trận chiến, tự nhiên kinh nghiệm sẽ lên thôi.

Elizabeth thương hội cũng có ý nghĩ như vậy, trong mắt bọn họ, ngay cả khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, nhưng mà có Vô Song Hào, gặp nguy hiểm gì đó, tự bảo vệ mình khẳng định không thành vấn đề. Chống cự một đoạn thời gian, có được kinh nghiệm, sức chiến đấu của binh đoàn tự nhiên sẽ lên thôi.

Elizabeth thương hội chỉ sợ đánh vỡ cái đầu cũng không nghĩ đến, vậy mà lại sẽ gặp phải nhân vật lợi hại như Đường Thiên.

Các thuyền viên đều tràn về một bên thành thuyền xem chiến đấu, một bên khác không có một bóng người, Đường Thiên trèo lên Vô Song Hào, không ai chú ý tới hắn. Thật sự là quá buông lỏng rồi, ngay cả Đường Thiên cũng cảm thấy có chút không chấp nhận nổi. Vô Song Hào không mở ra năng lượng tráo, đại khái là cảm thấy thương thuyền của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thực sự không có bất cứ uy hiếp gì. Nhưng may là không mở ra năng lượng tráo, bằng không Đường Thiên lên thuyền cũng là một phiền toái không nhỏ. Tuy thực lực cá nhân Đường Thiên bây giờ tiếu ngạo Thánh Vực, nhưng mà đối diện năng lượng tráo của chiến hạm cấp hoàng kim, bằng vào lực một người để đột phá cũng là một chuyện cực kỳ trắc trở.

Đường Thiên nhìn một cái liền thấy được Claudia trong đám người, Claudia thực sự quá dễ thấy, những nơi khác đều là kín người hết chỗ, chỉ có bên cạnh Claudia là không có một bóng người. Tất cả đám người Hán Khắc đều đi tham chiến, mà các hộ vệ khác căn bản không dám tới gần, Claudia tiểu thư rất không thích tràng diện chen lấn chật chội.

Về phần an toàn, tại trên Vô Song Hào còn cần phải lo lắng vấn đề an toàn ư? Hơn nữa trên thuyền nhiều người như vậy, có thể xảy ra chuyện gì? Ai cũng không muốn đến trước mặt Claudia tự tìm cái mất mặt, hơn nữa tính khí Claudia không hay ho gì, vừa mới nhận nhục nhã chỉ có một bụng lửa, người nào đụng họng súng người đó chết.

Đường Thiên bỗng nhiên chú ý tới thân thể Claudia cứng đờ, tiếp theo nàng nhìn khắp mọi nơi, lập tức Đường Thiên ý thức được, Claudia khẳng định là phát hiện hắn không còn trong Phong Cấm hoàn, hắn đang tìm hắn.

Không chần chừ gì, Đường Thiên hung hãn phát động. Tại thời điểm khẩn yếu quan đầu này, bất cứ chần chừ gì đều có khả năng mất cơ hội.

Nếu Claudia vừa phát hiện không thích hợp, lập tức trốn vào trong đám hộ vệ, vậy thì Đường Thiên gặp phiền phức rồi.

Tuy thế Đường Thiên hiển nhiên đánh giá cao Claudia, Claudia phát hiện Đường Thiên không còn trong Phong Cấm hoàn, phản ứng đầu tiên là khẳng định Đường Thiên đã bỏ trốn mất dạng, nàng ta căn bản không có ngờ Đường Thiên không những không thoát đi, mà lại lẻn lên thuyền, hơn nữa mục tiêu còn là chính mình!

Đến tận khi cổ họng nàng căng ra, sau đó cả người trời đất quay cuồng, lực lượng cường đại khiến nàng căn bản vô pháp hô hấp, trước mắt nàng trở nên đen ngòm.

Nàng hoàn toàn mộng rồi, đầu óc trống rỗng.

Không biết phải qua bao lâu, nàng mới phục hồi lại tinh thần, mình bị đánh lén rồi...

Bàn tay cầm lấy cái cổ nàng giống như kìm sắt, Claudia cảm thấy mình không thể hô hấp, sợ hãi cường liệt bao phủ toàn thân, cả người không có một chút sức lực.

Mình sẽ chết sao...

Nàng muốn gào thét lên nhưng cổ họng bị bóp chặt, không phát ra bất cứ âm thanh gì. Nàng cực kỳ sợ hãi, toàn thân rung động, đến tận thời điểm này, nàng bỗng nhiên phát hiện, khuôn mặt đẹp, gia thế mà mình luôn luôn lấy làm kiêu ngạo, tại thời điểm như vậy chẳng có bất cứ tác dụng gì. Nàng thậm chí không dám giãy dụa, sợ xúc phạm đối phương, sẽ bị vặn đứt cổ.

Đến tận lúc Đường Thiên nắm cổ Claudia bay lên chỗ cao nhất Vô Song Hào, các hộ vệ trên thuyền mới như ở trong mộng chợt tỉnh.

Đường Thiên tựa như đâm chọc vào một cái tổ ong vò vẽ.

"Lớn mật! Bỏ tiểu thư xuống mau! Tha cho ngươi tội chết!"

"Ngươi làm vậy là tự tìm tử lộ!"

"Điên rồi! Ngươi có biết mình đang làm cái gì không? Ngươi gặp đại họa rồi!"

"Ngươi không nên làm bậy, có chuyện gì cứ nói, ngươi có điều kiện gì, cứ nói đừng ngại, chỉ cần ngươi thả tiểu thư nhà chúng ta, cái gì cũng dễ nói!"

...

Vốn đang quan chiến, Hán Khắc bỗng nhiên nghe trên Vô Song Hào ồn ào náo động, buộc phải quay đầu nhìn lại. Vừa nhìn, gã cơ hồ hồn phi phách tán, như rơi xuống hầm băng, tay chân lạnh lẽo. Đỉnh thuyền Vô Song Hào, một nam tử mang mặt nạ, một tay bóp cổ Claudia.

Cái đầu Hán Khắc đùng một cái, gã có thể không nhìn tâm tình Claudia, nhưng mà gã nhất định phải bảo đảm an toàn cho Claudia. Vô thức gã nhìn thoáng qua Phong Cấm hoàn, con mắt đột nhiên rụt lại, bên trong cột sáng Phong Cấm hoàn trống không.

Một cổ hàn ý hiện lên từ bàn chân gã lủi thẳng lên trán!

Đối phương vậy mà lại có thể chạy ra khỏi Phong Cấm hoàn! Hơn nữa mình còn không hề có cảm giác!

Cái này... Sao có thể thế...

Trong lòng Hán Khắc chỉ có sự kinh hãi, nếu đối phương chỉ thoát ra khỏi Phong Cấm hoàn, gã cũng sẽ không có phản ứng quá lớn. Thế nhưng, lặng yên không một tiếng động như vậy là có thể thoát ra khỏi Phong Cấm hoàn, điều này sao có thể? Lẽ nào đối phương cũng biết Phong Cấm hoàn? Thế nhưng, Phong Cấm hoàn rõ ràng là sáng tạo độc đáo của mình a...

Không riêng gì Hán Khắc, các đồng bạn khác đứng đó nhìn thoáng qua cột sáng Phong Cấm hoàn, lại nhìn về phía Đường Thiên trên đỉnh

thuyền, biểu tình kia tựa như gặp quỷ.

Mà song phương vốn đang kịch chiến trên bầu trời, lúc này cũng chú ý tới biến cố trên Vô Song Hào, không hẹn mà cùng dừng lại. Toàn bộ Elizabeth thương hội như lâm đại địch, ai nấy đều là vô cùng khẩn trương. Nếu Claudia tiểu thư xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì tất cả mọi người đều không may.

Mà đám người Cát Trạch lại là có trạng thái xem kịch vui, bay trở về thương thuyền, ôm cánh tay, nghị luận dồn dập.

"Sách sách, đại nhân thực sự là không có chút tình cảm thương hương tiếc ngọc nào a! Tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc như thế, thực sự là ta thấy mà thương."

"Thương hương tiếc ngọc? Ha hả, có thể ăn sao? Ngươi thương ngươi lên đi a, đại nhân sẽ thương ngươi thực tử tế."

"Chuyện này thì thôi đi a, vì mỹ nhân mà chết là không phù hợp với phương châm sống của ta. Luôn có loại dự cảm Elizabeth thương hội sẽ mất nhiều máu."

"Vì sao ta cũng có dự cảm như vậy?"

...

Nghe đám Cát Trạch Phù Chính Chi nói chuyện phiếm với nhau, sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melisa) lại dị thường tái nhợt. Hành động của Đường Thiên tất nhiên là đại khoái nhân tâm, nhưng mà, đã đánh vỡ giới hạn tranh đấu giữa các thương hội. Minh tranh ám đấu giữa các Thương hội rất nhiều, nhưng mà có một thiết luật tuyệt đối không thể vi phạm, đó chính là vô luận như thế nào cũng không có thể trực tiếp thương tổn người thừa kế mỗi nhà. Vi phạm cái thiết luật này, vậy song phương đó là không chết không ngớt.

Claudia tại Elizabeth thương hội tựa như công chúa, tụ tập hàng ngàn hàng vạn sủng ái trên người. trọng yếu hơn nữa Claudia chính là người thừa kế tiếp theo của Elizabeth thương hội.

Đường Thiên động thủ với Claudia, rất có khả năng dẫn phát chiến tranh toàn diện giữa hai thương hội.

Sắc mặt Mai Lỵ Toa(Melisa) nhanh chóng khôi phục như thường, chỉ là cười gượng, được rồi, lấy cá tính Đường Thiên, quậy lớn mới là phong cách nhất quán của hắn. Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt lần nữa trở nên kiên định, hiện tại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đã đầu nhập vào Đường Thiên, vậy thì cũng không nên có nhiều câu oán hận như vậy.

Khôi phục lãnh tĩnh, Mai Lỵ Toa(Melisa) tràn ngập hiếu kì với việc Đường Thiên sẽ kết thúc chuyện này như thế nào.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 889: Giao Dịch

"Vô Song hào?"

Hán Khắc cơ hồ cho rằng lỗ tai mình nghe lầm rồi, không riêng gì hắn, mọi người tại nơi đây đều cho rằng mình đã nghe lầm rồi. Ngay cả Mai Lỵ Toa(Melisa) cũng há hốc, ngơ ngác nhìn ở nơi cao nhất Vô Song hào, Đường Thiên đang duỗi một tay bóp lấy cổ Claudia.

Cái tư thế này thực sự... Quá tuyệt rồi!

Yêu cầu này quả thực... Quá tuyệt rồi!

Nàng bắt đầu trở nên hưng phấn, các loại hậu quả gì gì đó, nàng đã không nghĩ nữa rồi. Chỉ nhìn Claudia, bị bóp cổ tại trước mắt bao nhiêu người, bị xách giữa không trung như con cá, nàng cảm thấy vô cùng vui sướng, thở ra một hơi thật đã.

Hiện tại phỏng chừng Claudia giận điên rồi, Mai Lỵ Toa(Melisa) thích ý mà thưởng thức phong thái của Claudia, cảm thấy hôm nay khí trời thật tốt.

Còn có Vô Song hào, một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim duy nhất của Elizabeth thương hội, nhìn xem biểu tình của đám người Hán Khắc kìa, quả thực đặc sắc vạn phần. Đặc biệt nghĩ đến chiếc chiến hạm cấp hoàng kim đã mất đi của thương hội nhà mình, nàng tức thì có loại khoái cảm được báo thù.

Tại nơi đây, không có cảm thấy kinh ngạc thì chỉ có Binh đoàn Thần Trang.

"Úc úc úc, ta đã nói cái gì nhỉ, dự cảm được thực hiện rồi. Vô Song hào, chiến hạm cấp hoàng kim, ta thật thích! Vô số sự thực nói cho chúng ta biết, ‘được’ đại nhân nhớ đến là sẽ khó mà thoát ma chưởng."

"Chúng ta làm vậy là cứu vớt sinh linh! Vô Song hào là một chiếc chiến hạm tốt, ngươi nhìn đi, nó thật xinh đẹp, quả thực chính là một mỹ nhân! Chúng ta không thể để nó bị đám ngu xuẩn Elizabeth kia đạp hư, chỉ có chân nam tử dám làm dám chịu như chúng ta vậy mới xứng đôi với mỹ nhân này!"

"Ta thích cách nói của ngươi, nhưng mà nhìn đi, bọn chúng dường như không phải quá cam tâm tình nguyện."

"Yên tâm, đại nhân sẽ khiến bọn chúng cam tâm tình nguyện."

"Cho nên đó là vì sao ta thích phong cách của đại nhân, bởi vì lần nào chúng ta luôn chính nghĩa như thế."

"Ngươi có thể không thích."

"Ngươi định gây xích mích sao?"

"Không phải, ta chỉ là muốn nhìn đại nhân dạy dạy cho ngươi cái gì là chính nghĩa."

...

Trái ngược với phía Đường Thiên hưng phấn nhảy nhót, bên phía Elizabeth thương hội hoàn toàn nổ tung tổ rồi.

"Cái thằng này điên rồi! Vô Song hào, hắn vậy mà lại có ý đồ lấy Vô Song hào!"

"Tuyệt đối không có khả năng, thương hội sẽ không đồng ý. Nếu chúng ta để mất Vô Song hào, trở lại nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc!"

"Hắn phô trương thanh thế đấy, nhất định là vậy!"

...

"Có vấn đề gì sao?" Giọng Đường Thiên từ sau mặt nạ truyền ra tới, nghe không ra vui giận, tựa như đang kể lại một chuyện vô cùng bình thường.

Hán Khắc khôi phục bình tĩnh, không sai, gã cũng cảm thấy đối phương chỉ là thăm dò. Đàm phán mà, hô giá trên trời, trả tiền dưới đất.

Trong lòng gã cũng sinh ra mấy phần cảnh giác, đối phương lão luyện giảo hoạt, không phải hạng người lỗ mãng xung động. Trong lòng gã hơi buông lỏng một chút, gã sợ nhất là đối phương lỗ mãng xung động, bởi vì cái người dạng này căn bản sẽ không cân nhắc chuyện thiệt hơn, sự an toàn của Claudia là vô pháp bảo đảm. Loại người này khi giận dữ, chuyện gì đều làm được.

Nếu đối phương đã lão luyện giảo hoạt, sẽ cố kỵ rất nhiều, làm việc tự nhiên sẽ không bất chấp tất cả. Chỉ cần đối phương có lý trí cơ bản, Hán Khắc liền không lo lắng sự an toàn của Claudia, đối phương hiểu nếu như Claudia chết, sẽ gây ra hậu quả dạng gì.

Gã tin tưởng kết quả như vậy cũng tuyệt đối không phải là điều đối phương muốn.

"Chúng ta rất có thành ý." Hán Khắc thong dong nói: "Đây chỉ là một hiểu lầm, tuy rằng chúng ta có điểm không thoải mái, nhưng mà song phương không có thương vong. Chỉ cần thả Claudia tiểu thư, ta lấy danh nghĩa của Elizabeth thương hội, đảm bảo sẽ không truy cứu chuyện này. Vì một điểm hiểu lầm nho nhỏ, khiến Elizabeth và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) toàn diện khai chiến, đó là tai nạn lớn đấy."

Gã đang gia tăng áp lực lên Đường Thiên, giọng điệu bình thản, lộ ra uy hiếp.

Toàn diện khai chiến? Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội dám toàn diện khai chiến với bọn họ? Hán Khắc không tin.

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội suy sụp có thiên ti vạn lũ quan hệ với Elizabeth thương hội, nhưng, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội vẻn vẹn chỉ là suy sụp mà không phải hủy diệt, chỉ là bởi vì Elizabeth thương hội không trực tiếp động thủ với nó. Một khi chân chính chọc giận Elizabeth thương hội, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội liền sẽ trở thành lịch sử, Hán Khắc không tin đối phương nhìn không ra điểm ấy.

Nghĩ minh bạch xong, trên mặt Hán Khắc nhìn không thấy chút hoang mang nào, trái lại mang theo một tia cười nhạt, gã liệu định đối phương đang phô trương thanh thế.

Hán Khắc cười nhạt với dáng vẻ như đã tính trước mọi việc khiến Đường Thiên có điểm ngoài ý muốn, nhưng mà nghe xong lời Hán Khắc nói, hắn liền minh bạch vấn đề xảy ra ở đâu.

Đối phương cho rằng hắn là người của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, cho nên mới trấn định như thế. Đường Thiên trở nên có chút đau đầu, đối phương nhận định hắn là người của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, liệu định hắn không dám động thủ. Mà hắn thì không thể bộc lộ thân phận chân thực của mình, không có thân phận Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội yểm hộ, bọn họ ngay cả Thánh Châu cũng không thể nào vào được.

"Ngươi coi thường Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) rồi." Giọng điệu Đường Thiên bình tĩnh, lực đạo trên tay lại tăng mạnh thêm.

Trước mắt Claudia toàn sao, hoàn toàn không thể hô hấp, nàng liều mạng giãy dụa, nhưng mà bàn tay trên cổ tựa như kìm sắt, vô luận nàng giãy dụa như thế nào, đều không chút động đậy.

Hán Khắc không ngờ Đường Thiên vậy mà dám hạ độc thủ với Claudia, lạnh lùng nói: "Dừng tay! Nếu Claudia tiểu thư xảy ra bất cứ cái

gì ngoài ý muốn, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội sẽ chờ bị chôn cùng đó!"

Đường Thiên không chút động lòng, lực lượng trên tay lại tiếp tục tăng mạnh.

"Dừng tay! Mau dừng tay!" Hán Khắc thật sốt ruột rồi, vẻ trấn định vừa rồi đã vứt ra đằng sau: "Nói điều kiện của ngươi đi!"

"Vô Song hào." Đường Thiên lạnh lùng nói: "Lẽ nào vừa rồi ta nói chưa đủ rõ ràng sao?"

Hán Khắc ngây người, một lát sau phản ứng lại đây, thét chói tai thất thanh: "Ngươi điên rồi! Vô Song hào? Ngươi biết đây là cái gì? Chiến hạm cấp hoàng kim! Ngươi muốn hủy hoại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) sao? Ngươi biết điều kiện như vậy, thương hội tuyệt đối sẽ không đồng ý!"

Đường Thiên gật đầu: "Được rồi, vậy ta đưa thi thể nàng cho ngươi."

"Ngươi!" Hán Khắc trừng mắt nhìn Đường Thiên, hai mắt trợn muốn phun hỏa, lồng ngực kịch liệt phập phồng, một lát sau, gã kiềm chế lửa giận trong lòng, âm trầm nói: "Đổi điều kiện khác đi, Vô Song hào là không có khả năng."

"Lẽ nào Claudia tiểu thư so ra kém một chiếc Vô Song hào?"

Mai Lỵ Toa(Melisa) bỗng nhiên đứng ra, cao giọng nói.

Hán Khắc hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn chằm chằm Mai Lỵ Toa(Melisa): "Ta có nên hiểu là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) chuẩn bị khai chiến không?"

"Một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim mà thôi." Mai Lỵ Toa(Melisa) cười dài: "Thân thể thiên kim của Claudia tiểu thư, há có thể đánh đồng với một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim? Điều này sao lại là khai chiến chứ? Thánh chung đập vang, chuyện trọng yếu nhất trước mắt là vì

Thánh Điện mà chiến. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thiếu chiến hạm, quý phương thực lực hùng hậu, chia sẻ một chiếc chiến hạm cho tệ thương hội, cũng giúp chúng ta có thể vì Thánh Điện tận tận tâm ý, ta tin tưởng Thánh Điện cũng là vui với điều này."

"Hay hay hay!" Hán Khắc nói liền ba tiếng hay, gã giận quá mà cười.

Ý tứ trong lời Mai Lỵ Toa(Melisa) nói rất rõ ràng, không những trực tiếp cho thấy đây là ý của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội. Còn chỉ ra, tại thời khắc mấu chốt này, chỉ cần Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đi tới Thánh Châu nghe theo Thánh Điện hiệu lệnh, Thánh Điện tuyệt đối sẽ không đi quản mâu thuẫn của hai thương hội.

"Lẽ nào các ngươi dám vi phạm lệnh cấm Thánh chung?" Hán Khắc nghiến răng nghiến lợi.

"Thánh chung lệnh cấm chúng ta đương nhiên không dám vi phạm." Mai Lỵ Toa(Melisa) nhẹ nhàng cười, nhìn thấy ánh mắt Hán Khắc sáng lên, tiếp theo nàng thản nhiên nói: "Vậy cũng chỉ có thể để Claudia tiểu thư đi theo bọn ta một đoạn thời gian thôi. Vừa lúc, nơi chúng ta không ít người ái mộ Claudia tiểu thư, ta tin tưởng bọn hắn nhất định rất nguyện ý giao lưu với Claudia tiểu thư nhiều một chút."

Đám người Cát Trạch nghe vậy, huýt sáo ầm ĩ, ai nấy hai mắt tỏa sáng, tựa như sói cực kỳ đói.

Claudia nghe thấy lời Mai Lỵ Toa(Melisa) nói, suýt nữa trực tiếp té xỉu tại trên tay Đường Thiên, trong lòng nàng ta nguyền rủa Mai Lỵ Toa(Melisa) vô số lần. Lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía Mai Lỵ Toa(Melisa) cũng lần đầu tiên có thêm mấy phần e sợ.

Đường Thiên cũng âm thầm chép lưỡi, khi nữ nhân đối phó nữ nhân thật là hung dữ! Ý nghĩ ác độc như thế, hắn tuyệt đối nghĩ không ra.

Claudia không biết từ nơi nào sinh ra một cổ lực lượng, liều mạng the thé hét lên: "Đáp ứng nàng ta! Mau đáp ứng nàng ta!"

Thân thể của nàng ta vẫn luôn run rẩy, lúc trước là sợ hãi tử vong, nhưng mà với sợ hãi lúc này thì tử vong cũng không tính là cái gì. Nàng hiểu, lấy ân oán giữa hai người, Mai Lỵ Toa(Melisa) nói không chừng trong lòng ước gì Hán Khắc cự tuyệt.

Cái con tiện nhân này! ở trong lòng Claudia liên tiếp chửi bới, nàng phát thệ trong lòng, sau lần này, nàng nhất định phải khiến cái con tiện nhân Mai Lỵ Toa(Melisa) này sống không bằng chết!

Lời Mai Lỵ Toa(Melisa) nói khiến sắc mặt Hán Khắc cũng biến đổi. Gã quả thực không dám tưởng tượng, nếu như lời Mai Lỵ Toa(Melisa) nói trở thành sự thực, mình sẽ đối mặt với điều gì, tuyệt đối không phải thoải mái như tử vong. Quá âm hiểm quá ác độc rồi! Vốn gã cho rằng đối phương dám giết chết Claudia, không nghĩ tới thủ đoạn của đối phương càng thêm đáng sợ.

Hán Khắc biết rõ lần này không có bất cứ cơ hội lựa chọn, hơn nữa ở trong lòng, hắn không thừa nhận cũng không được, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội chọn lựa một cơ hội tuyệt hảo. Tại thời khắc then chốt như vậy, Elizabeth thương hội không thể không nuốt quả đắng này vào.

Trước lúc chiến tranh chưa kết thúc, bọn họ đừng nghĩ tìm Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội gây phiền phức. Mà khi chiến... Có chiếc Vô Song hào này, thực lực Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội đại tăng, khả năng lập công càng cao, trái lại, lực lượng phe mình bị suy yếu, trong chiến tranh sắp tới là cực kỳ bất lợi.

Vừa ra tay liền vãn hồi xu hướng suy tàn của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, đả kích Elizabeth thương hội, còn khiến bọn họ không thể không nén giận, thực sự là đa mưu túc trí.

Nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả, trong lòng Hán Khắc ứa ra hàn khí. Ánh mắt gã nhìn chằm chằm Đường Thiên.

Cái này tuyệt không phải thủ đoạn của Mai Lỵ Toa(Melisa), Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội lúc trước suy sụp đã sớm chứng minh Mai Lỵ Toa(Melisa) không có năng lực ngăn cơn sóng dữ. Hơn nữa theo hành vi bắt cóc Claudia, tràn đầy tính công kích, cũng không phải phong cách của Mai Lỵ Toa(Melisa). Mưu tính sâu xa như thế, mà lại cực có tính công kích, tất cả đều xuất phát từ gã nam nhân này.

Hắn biểu hiện sự quả quyết hung dữ độc địa, hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ già nua nặng nề của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội.

Một gã gia hỏa cực kỳ nguy hiểm, hắn là ai?

Có thể thay thế Mai Lỵ Toa(Melisa) quyết định như vậy, địa vị của hắn tại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội chỉ cao chứ không thấp hơn Mai Lỵ Toa(Melisa).

Nhìn lại, bọn họ đã đánh giá thấp Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội. Nội tình của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thâm hậu hơn bọn gã tưởng tượng nhiều, thực lực Binh đoàn Thiết Diện cường hãn, còn có một gã thủ lĩnh cực kỳ nguy hiểm. Bên trên vẫn cứ hoàn toàn không phát hiện ra, bọn họ quá sơ suất rồi.

Ở phía sau, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn Hán Khắc, Hán Khắc tránh cũng không thể tránh. Tuy rằng gã biết rõ, mọi người đều đang đợi gã ra mặt. Gã cũng biết, một khi gã quyết định như thế, trở về sẽ đối mặt với cái gì. Nhưng mà gã hiểu hơn nữa, nếu như gã không cứu Claudia trở về, thì sẽ đối mặt với cái gì.

Gã hít sâu một hơi, dứt khoát nói: "Được! Vô Song hào đổi Claudia tiểu thư!"

Phía sau gã vang lên một mảnh âm thanh thở phào.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 890: Đến Thánh Châu Rồi

Nhìn Binh đoàn Thiết Diện và nhân viên của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội vui vẻ rạo rực mà trèo lên Vô Song hào, nơi đây sờ sờ, nơi đó sờ sờ, hai mắt tỏa ánh sáng, bộc lộ ra là đám dân quê chưa từng trải việc đời!

Các hộ vệ Elizabeth thương hội lưu luyến không rời mà nhìn Vô Song hào, trong miệng bọn họ không ngừng chửi bới, đầy mặt bi thương. Đặc biệt khi bọn họ nhìn Vô Song hào như trân bảo của mình, bị đám dân quê này sờ đi sờ lại, sắc mặt ai nấy khó coi tới cực điểm, tâm chảy máu.

Âm thanh tán thán từ Vô Song hào theo gió bay vào trong tai đám người Hán Khắc.

"Ai u, cấp hoàng kim chính là không tầm thường a, nhìn xem cái boong tàu này, chân trần đạp lên, thật là thoải mái!"

"Khí phái! Quá khí phái đó! Thảo nào gọi là Vô Song hào, thuyền như kỳ danh!"

"Thật quá cảm tạ Elizabeth thương hội! Người tốt a!"

Phốc, trong long đám Hán Khắc tựa như bị hung hăng cắm một đao, tâm giọt máu lập tức biến thành máu chảy như suối, phun trào lên!

Sắc mặt đám Hán Khắc tái mét, ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, siết chặt nắm đấm. Sắc mặt Claudia tái nhợt như tờ giấy, cái cổ tuyết trắng mảnh khảnh của nàng ta hiện lên một vết hằn đỏ rõ ràng có thể thấy. Nỗi sợ hãi mà nàng ta chịu đựng hôm nay vượt quá toàn bộ trước

đây. Nàng oán độc mà nhìn thân ảnh phía trên Vô Song hào, toàn bộ cừu hận này, nàng nhất định sẽ lấy trở về.

"Đi thôi." Hán Khắc than thở, gã đột nhiên già đi hơn mười tuổi.

Claudia dừng một thoáng, không cam lòng nói: "Bây giờ chúng ta động thủ, có thể đoạt lại được Vô Song hào hay không?"

Bây giờ động thủ đoạt lấy Vô Song hào? Hán Khắc rất muốn nói cho Claudia, đối phương cường đại hơn xa so với ngươi tưởng tượng. Có thể im hơi lặng tiếng trốn ra khỏi Phong Cấm Hoàn, tên gia hỏa như vậy là đáng sợ như nào, kinh khủng cỡ nào. Riêng một điểm này, gã liền biết thực lực của mình không cùng một cấp bậc với đối phương. Nếu như có thể, cả đời này Hán Khắc đều không muốn giao thủ với hắn.

Hơn nữa, trong lòng gã còn có một cái nghi ngờ, cường giả đáng sợ như thế, chỉ có ở một nơi có, đó chính là Thánh Điện.

Nhưng mà gã không nói cho Claudia, nàng ta đã bị cừu hận che mờ hai mắt.

Hán Khắc lắc đầu, ngữ khí nặng thêm mấy phần: "Đi thôi."

Dứt lời, gã xoay người rời đi. Claudia do dự một chút, đành đuổi theo. Nếu như đổi lại trước đây, nàng sẽ trực tiếp hạ lệnh, nhưng mà với tất cả những chuyện đã phát sinh hôm nay, cuối cùng khiến trong lòng nàng có chút kính sợ.

"Nàng ta nhất định sẽ nghĩ cách báo thù."

Trên Vô Song hào, Mai Lỵ Toa(melisa) nhìn chăm chú thân ảnh đám người Claudia đi xa, không biết là cảm khái, hay là nhắc nhở.

"Cứ thoải mái đi." Đường Thiên lơ đểnh, Claudia cũng được, Elizabeth thương hội cũng được, hắn cũng không để vào mắt. Tại trong mắt hắn, địch nhân của hắn chỉ có Thánh Điện, những thương hội phía dưới Thánh Điện này, cho tới bây giờ hắn không cảm thấy bọn họ có tư

cách gì trở thành địch nhân của mình. Hắn không có hứng thú tập trung đi đối phó những con tôm con tép này, nhưng mà nếu như bọn họ không tự mình hiểu được, muốn chạy đến chỗ Đường Thiên nháo sự, Đường Thiên cũng xóa đi không cần để ý.

Mai Lỵ Toa(melisa) nghe ra trong giọng nói vân đạm phong khinh của Đường Thiên ẩn chứa lòng tin cường đại. Nhưng mà bây giờ nàng đã không có chút nghi vấn gì, hôm nay Đường Thiên biểu hiện cường hãn, triệt để chinh phục nàng. Hiện tại trong lòng nàng cảm thấy tràn đầy may mắn, đi theo chủ nhân như Đường Thiên vậy, so với trở thành địch nhân của Đường Thiên là may mắn lắm rồi.

Đường Thiên đã đi nhìn khắp trong trong ngoài ngoài Vô Song hào một lần, cực kỳ thỏa mãn.

Vô Song hào là một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim duy nhất của Elizabeth thương hội, cơ hồ không có cơ hội tham gia thực chiến gì, ngược lại bình thường dùng để tiếp đãi quý khách, bởi vậy bên trong thuyền lắp đặt thiết bị cực kỳ hào hoa xa xỉ, tráng lệ nguy nga.

Chiến hạm như vậy mới miễn cưỡng xứng với Thiên Huệ nhà ta a.

Đường Thiên đắc ý dào dạt, hắn đứng ở mũi tàu, phấn chấn hăng hái, vung tay hô to: "Vô Song hào, xuất phát!"

"Hắc yêu!" Đám Cát Trạch thập phần phối hợp mà cùng kêu lên quái dị, cánh tay vung lên như rừng, thẳng về phía trước: "Mục tiêu, lão bản nương!"

"Cái này... Ngược hướng rồi." Mai Lỵ Toa(melisa) yếu ớt hô.

Vô Song hào là chiến hạm cấp hoàng kim, tốc độ tự nhiên cực nhanh, bây giờ dùng tốc độ cao nhất phi hành, giống như vệt sáng. Đám Đường Thiên không ẩn dấu hành tích, mà là một đường nghênh ngang. Vô Song hào là một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim duy nhất của Elizabeth thương hội, người nhận ra rất nhiều. Huống chi Đường Thiên cảm thấy

tên【 Vô Song hào 】này không tệ, không định thay đổi, cho nên tên trên thân thuyền vẫn là 【 Vô Song hào 】.

Biến hóa duy nhất, chỉ là gỡ huy hiệu Elizabeth thương hội xuống, treo lên huy chương của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia.

Cũng chính bởi vì như thế, khi người qua đường nhìn thấy Vô Song hào treo huy chương của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thì không khỏi ngạc nhiên.

Đám Đường Thiên đại khái chẳng nghĩ ra nổi, bọn họ còn chưa đến Thánh Châu, lời đồn đãi về bọn họ cũng đã truyền lưu đến rồi. Elizabeth thương hội ăn cái thiệt thòi lớn ở trong tay Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, ngay cả Vô Song hào cũng giữa không được. Xung đột giữa song phương có rất nhiều phiên bản, nhưng mà có một điểm cực kỳ nhất trí, đó chính là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội ra một vị mãnh nhân. Thân phận vị mãnh nhân này không ai biết được, nhưng mà lần này Elizabeth thương hội té cái huỵch, ngay cả Vô Song hào cũng không giữ được, tất cả đều là bởi vì vị mãnh nhân này.

Lời đồn đãi càng truyền càng rộng, thực lực Elizabeth thương hội so với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội cường đại hơn nhiều, kết quả còn ăn cái thiệt thòi lớn, ngay cả Vô Song hào cũng không giữ được, cái này thực sự khiến người ta quá ngoài ý muốn. Elizabeth thương hội chỉ có một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim, nếu không có tình huống thật sự không thể vãn hồi, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Vô Song hào.

Cái này cũng khiến mọi người sung mãn hiếu kỳ đối với vị thần bí mãnh nhân của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội này, nếu lời đồn đại này là thật, vậy Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội lần nữa quật khởi là ai cũng không đỡ được. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội suy sụp cũng không phải là bản thân bọn họ kinh doanh xuất hiện sai lầm, mà là hội trưởng bọn họ đột nhiên qua đời, người thừa kế không còn chút sức lực nào dẫn đến. Nếu là vào lúc này,

có một nhân vật cường lực xuất hiện, vậy Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tuyệt đối sẽ đảo ngược xu hướng suy tàn, lần nữa tiến vào hàng ngũ đại hình thương hội đứng đầu.

Nếu như nói Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội lần nữa quật khởi có thể dự đoán, như vậy trái ngược với nó chính là Elizabeth thương hội. Nếu như Elizabeth thương hội không có phản kích hữu hiệu, vậy bọn họ sẽ nhanh chóng tiến nhập thời kỳ suy yếu. Bây giờ nhiều danh môn thế gia tụ tập cả lại, cạnh tranh giữa nhau trở nên dị thường kịch liệt.

Trong khoảng thời gian này, sẽ là thời kì mỗi đại danh môn thế gia ở Quang Minh Châu cạnh tranh kịch liệt nhất, cường độ cạnh tranh trước đó chưa từng có. Người thắng thắng được tất cả, sẽ trở thành danh môn cao cấp nhất Quang Minh Châu thậm chí toàn bộ thế giới, chỉ cần hậu nhân bọn họ không quá hồ đồ, vinh quang của gia tộc có thể thoải mái kéo dài nghìn năm.

Về phần người thất bại, chỉ sẽ mai một trong bụi bặm lịch sử, không có ai nhớ sự tồn tại của bọn họ.

Cơ hội, cái này là cơ hội năm trăm năm mới gặp, không có ai rõ ràng hơn so với những danh môn thế gia này, cơ hội này là trọng yếu cỡ nào. Đây là một trận chiến tranh, trận chiến tranh cần phải tham gia, lùi bước sẽ chỉ làm ngươi phân thân toái cốt.

Vô số danh môn thế gia tề tụ Thánh Châu, bản thân bọn họ là có phe phái khác nhau. Gia tộc thân cận với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, nghe tin tức này, không khỏi hoan hô nhảy nhót, hưng phấn không thôi. Mà danh môn thế gia kết minh cùng Elizabeth thương hội, nghe tin tức này, không khỏi mặt trầm như nước, tâm tình không xong.

Mệnh lệnh của Thánh Điện còn chưa tới, mạch nước ngầm giữa mỗi cái thế lực Thánh Châu liền đã động đậy, bất an.

Mà người khởi xướng quấy lên cái đầm nước đục này, đó là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội suy sụp đã lâu.

Dưới xao động của mạch nước ngầm này, Vô Song hào cuối cùng đến được Thánh Châu.

năng lượng hải nhập khẩu Thánh Châu có đến sáu mươi sáu cái, trong đó có phân nửa đại hình chiến hạm có thể thông hành. Có thể thấy rõ sự phồn hoa của Thánh Châu, thường ngày, sáu mươi sáu cái cửa biển, sẽ thấy thương thuyền nối liền không dứt, trung tâm của toàn bộ Quang Minh Châu, là nơi Thánh Điện hiện diện.

Khi Vô Song hào đến được Thánh Châu cửa biển thì liền nhìn thấy vô số chiến hạm, thương thuyền, chiến hạm vận tải hợp thành đội ngũ khổng lồ, đang chậm rãi chuyển động về phía trước.

"Không phải có sáu mươi sáu cái cửa biển sao? Sao tắc nghẽn như thế?" Đường Thiên cực kỳ kinh ngạc.

"Người tới quá nhiều." Mai Lỵ Toa(melisa) cũng là lần đầu tiên trông thấy trường hợp như vậy, hơi có chút hưng phấn: "Toàn bộ Thánh Vực, danh môn thế gia được Thánh Điện công nhận có hơn năm trăm, số lượng cụ thể chỉ có Thánh Điện mới biết được. Mỗi gia tộc đến đều phải mang theo chiến hạm, có rất nhiều gia tộc đều không chỉ có một binh đoàn, nhiều người như vậy, vật tư tiêu hao mỗi ngày cũng không phải số lượng nhỏ. Thánh Châu phồn hoa, nhưng mà thoáng cái tràn vào nhiều người như vậy, vật tư trên thị trường chắc chắn cực kỳ khan hiếm. Cho nên phải tự mình mang theo a, tự chuẩn bị lương khô, vậy thì phải có chiến hạm vận tải. Hơn nữa trận chiến tranh này chỉ vừa mới bắt đầu, sẽ duy trì liên tục bao lâu, chẳng ai nắm rõ, vật tư gì gì đó khẳng định phải mang nhiều một ít. Bằng không nếu không có vật tư, vậy thì dù có tiền cũng không mua được. Cho nên người xem những hạm đội này, số lượng chiến hạm chân chính không nhiều, toàn là chiến hạm vận tải. Phỏng chừng không ít người ngay cả công tượng cũng mang theo."

Đường Thiên nghe thế trợn mắt há mồm: "Thực sự là đại trận thế a. Danh môn thế gia hơn năm trăm nhà? Nhiều như vậy a? Thì ra là hàng nát ven đường gì đó a, ta còn cho rằng rất khó được Thánh Điện thừa nhận."

Mai Lỵ Toa(melisa) giải thích: "Nghe thì rất nhiều, nhưng mà tổng số năm trăm gia được Thánh Điện thừa nhận này, tương đương với một năm chỉ có một gia tộc có tư cách được Thánh Điện thừa nhận, rất không dễ dàng."

Năm đó, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc vì thu được thừa nhận, phải nỗ lực lớn lắm đấy.

"Vậy hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?" Cát Trạch nhìn Mai Lỵ Toa(melisa), khuôn mặt không kiên nhẫn: "Lẽ nào chỉ có chờ?"

"Chỉ có như vậy thôi." Mai Lỵ Toa(melisa) cũng không biết làm sao.

Đám Đường Thiên xếp hàng đứng đó phải mất bốn canh giờ, cuối cùng đến phiên bọn họ.

Vô Song hào vừa mới bay đến cửa biển, mấy tên trên người có thêu trưởng lão Thánh Điện bay tới, tại phía sau bọn họ cách đó không xa, năm tên Quang Minh kỵ sĩ nhìn chằm chằm.

Mai Lỵ Toa(melisa) vội vàng nghênh đón, cung kính mà dâng lên huy chương của mình: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, phụng mệnh đến đây, chờ Thánh Điện sai phái."

Một gã trưởng lão hiện lên một đoàn thánh viêm, bao vây lấy huy chương, huy chương lập tức hiện lên hư ảnh Quang Minh điện, trưởng lão gật đầu, trả huy chương lại cho Mai Lỵ Toa(melisa).

Một trưởng lão khác cười nói: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia gần đây rất náo động a."

Mai Lỵ Toa(melisa) có chút ngây ra: "Không dám không dám."

Các trưởng lão này khoát khoát tay: "Không cần khẩn trương, ân oán giữa các ngươi, Thánh Điện sẽ không nhúng tay, chỉ cần không xúc phạm lệnh cấm Thánh chung."

Tiếp theo lão ý vị sâu xa: "Vô Song hào là chiếc chiến hạm tốt, hi vọng các ngươi không bôi nhọ nó. Thánh Điện cần chính là gia tộc cường đại, làm cho tốt."

Dứt lời liền bay rời thuyền, Vô Song hào được cho đi.

Đám Đường Thiên nhanh chóng chú ý tới tình huống không thích hợp, bọn họ bay qua cửa biển thì ánh mắt nhân viên công tác hai bên nhìn về phía bọn họ là lạ, thỉnh thoảng chỉ trỏ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 891: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân

Nhìn qua tựa hồ có chút không thích hợp, nhưng Đường Thiên chẳng nghĩ nhiều làm gì, hiện tại trong đầu hắn chỉ toàn là về Thiên Huệ. Còn tình huống có chút không thích hợp kia? Còn tính làm cái gì! Dù cho tại thời điểm này thân phận của hắn bị bộc lộ, trước lúc chưa tụ hợp với Thiên Huệ, hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Dù cho đấu cùng Thánh Điện một trận, hắn tuyệt đối cũng sẽ không lùi bước.

"Lão đại, tình huống dường như có chút không thích hợp!" Cát Trạch thấp giọng nói. Nhân viên công tác ở hai bên chỉ chỉ trỏ trỏ, khiến đám gia hỏa có chút áp lực. Mà những thuyền nhỏ phiêu phù ở xung quanh đó, khi tới gần, không ít người chạy ra boong tàu, đánh giá Vô Song hào, thấp giọng nghị luận.

Vô Song hào từ từ tiến vào cửa biển nghiễm nhiên là tiêu điểm ánh mắt.

Khuôn mặt Đường Thiên khinh bỉ: "Nhìn bộ dáng kinh sợ của ngươi đi! Chỉ như vậy đã chịu không nổi sao, mất mặt ta."

lập tức Phù Chính Chi nhân cơ hội bồi vào: "Lão đại ngươi nhìn đi, thời điểm mấu chốt ai đáng tin, ai không đáng tin cậy, vừa nhìn là có thể nhìn ra được."

Cát Trạch giận tím mặt: "Khỉ thật! Phù lão đầu ngươi chỉ biết vỗ mông ngựa đáng tin sao?"

"Phù lão đầu?" Sắc mặt Phù Chính Chi cũng thay đổi, thần sắc bất thiện rút Lục Thủ kiếm, lạnh giọng nói: "Xem ra bình thường chúng ta cũng ít giao lưu, chúng ta cần phải nói chuyện một lượt."

Cát Trạch cười gằn nhấc Yêu đao lên: "Nói không sai chút nào a lão đầu!"

Mai Lỵ Toa(melisa) trợn mắt há mồm nhìn hai người muốn giương cung bạt kiếm, cái này là... Nội chiến sao?

Đường Thiên không kiên nhẫn gõ đập boong tàu, trừng mắt nhìn hai người: "Gần đây quá nhàn rồi sao? Có phải quá lâu không huấn luyện hay không, mọi người có chút không quen?"

Nghe đến hai chữ "Huấn luyện", hai người run rẩy một cái, đội viên khác cũng đồng thời run rẩy, hai chữ này mang đến hồi ức tuyệt đối không có bất cứ thích thú gì cho mọi người. Trong thế giới quan của bọn họ, trên thế giới này, luận về đáng sợ, có thể đánh đồng với "Huấn luyện", đại khái chỉ có địa ngục thôi. Có thể địa ngục cũng còn kém hơn?

Không đợi Cát Trạch và Phù Chính Chi có phản ứng gì, các đội viên khác liền ùa lên, đè hai người xuống đất.

"Lão đại, chúng ta đã sớm nhìn bọn hắn không vừa mắt rồi! Ngay tại trước mặt lão đại còn dám nháo sự, đây là cái thái độ gì? Chức nghiệp tinh thần ở nơi nào!"

"Không sai, lão đại, hai người bọn họ tuyệt đối không đại biểu cho chúng ta! Chúng ta thái độ tích cực tựa như mặt trời sáu bảy giờ sáng!"

"Bọn họ chính là bại hoại của chúng ta! Thần Trang chúng ta... Ách, Thiết Diện binh đoàn vậy mà lại xuất hiện đứa bại hoại như vậy, cái này là sỉ nhục của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc! Vô cùng nhục nhã!"

...

Mai Lỵ Toa(melisa) mở to hai mắt, trừng mắt nhìn đứa gia hỏa nghĩa chính ngôn từ nói năng có khí phách kia, khuôn mặt không thể tin tưởng, uy uy uy, các ngươi nội chiến thì cứ nội chiến a, liên quan gì đến Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc chúng ta!

Nhưng mà trừng mắt nửa ngày, biểu tình tên kia vậy mà lại không có chút biến hóa nào, vẫn là nghĩa chính ngôn từ như vậy...

Được rồi, Mai Lỵ Toa(melisa) yếu ớt mà bĩu môi khinh bỉ, tràn đầy vẻ bất đắc dĩ và vô tội, các ngươi hài lòng là tốt rồi.

Bị mọi người đè ở dưới, Cát Trạch và Phù Chính Chi ô ô gào thét, vô số tay chân nhằm cái mông đạp xuống như mưa, tiếng gào thét quàng quạc mà ngừng.

Phân bộ của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tại Thánh Châu ở Bạch Tuyết thành, Bạch Tuyết thành có sản vật là Tuyết Nham thạch, trắng tinh không tỳ vết, cả tòa thành thị đều là do Tuyết nham thạch xây thành, cho nên được gọi là Bạch Tuyết thành.

Thánh Châu phân bộ là một trong những phân bộ trọng yếu nhất của thương hội, đảm nhiệm đại chưởng quỹ Thánh Châu phân bộ, là Uy Lợi - nhân vật có thực quyền ở Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội. Uy Lợi là đường thúc của Mai Lỵ Toa(melisa), khôn khéo giỏi giang, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, rất được hội trưởng đời trước tín nhiệm. Lão đảm nhiệm làm Thánh Châu phân bộ đại chưởng quỹ hơn hai mươi năm, chưa từng xuất hiện sơ suất gì, ở trong Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc có uy tín cực cao. Nếu không phải lão nhất định cự tuyệt vị trí hội trưởng, thì lão có khả năng rất lớn trở thành hội trưởng tiếp theo.

"Đường phố quét tước sạch sẽ chưa?"

"Tiệc tối chuẩn bị thế nào rồi? Bảo Vương lão đầu hôm nay nghiêm chỉnh một chút! Bỏ chút công phu, làm tốt sẽ có thưởng!"

Tiểu Ngả Luân len lén nhìn đại chưởng quỹ một cái, ngay từ sáng sớm, đại chưởng quỹ đã bận rộn luôn tay. Từ sau khi hội trưởng gặp phải chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Ngả Luân lâu lắm không nhìn thấy bộ dáng đại chưởng quỹ mặt mày hồng hào. Kỳ thực không riêng gì đại chưởng quỹ, toàn bộ phân bộ đều vui sướng. Vô Song hào a, hoàng kim cấp chiến hạm a, còn là đoạt từ trên tay đối thủ Elizabeth thương hội. Lúc đó, khi tin tức truyền đến, mọi người căn bản không tin, nếu nói trước đây, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội và Elizabeth thương hội không phân trên dưới, nhưng mà hiện tại, dù cho ai có lạc quan đến mấy cũng tuyệt đối không dám có hy vọng xa vời như vậy.

Thế nhưng lời đồn đãi càng truyền càng rộng, toàn bộ phân bộ giống như lâm đại địch, không ít người cảm thấy cái này khẳng định là Elizabeth thương hội cố ý phóng ra tin tức giả, cái này là dấu hiệu Elizabeth thương hội chuẩn bị động thủ với bọn họ.

Nhưng mà bọn họ chờ hoài chờ mãi vẫn không thấy Elizabeth thương hội xuất thủ, trái lại tìm hiểu thì biết Claudia xám xịt đi tới Elizabeth thương hội, còn dường như bị thương, trọng yếu nhất là, không nhìn thấy Vô Song hào!

Lẽ nào tin tức là thật?

Đoàn người vừa hưng phấn vừa mong đợi.

Gần đây, đề tài về Vô Song hào là đề tài nóng hàng đầu ở Thánh Châu. Vô luận bọn họ đi tới chỗ nào, đều có thể nghe được mọi người nói đến Vô Song hào, nói đến Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội. Mai Lỵ Toa(melisa) tiểu thư lấy thân nữ tử ngăn cơn sóng dữ, vũ khí bí mật Thiết Diện binh đoàn của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc cường đại, đầy những sắc thái truyền kỳ.

Cũng bắt đầu từ ngày lời đồn đãi kia xuất hiện, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội phân bộ vốn cửa nhà vắng vẻ, thoáng cái trở nên náo nhiệt, người đến đây bái phỏng liên miên không dứt.

Đoàn người vô cùng kích động, những ngày này tựa như đang nằm mơ, phân bộ đã bao nhiêu lâu rồi không xuất hiện cảnh tượng náo nhiệt như thế rồi?

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tại Thánh Châu trở nên chạm tay có thể bỏng, dù là người làm trong phân bộ như Tiểu Ngả Luân cũng phát hiện trong lúc này, khi hắn đi ra ngoài làm việc cũng dễ mua cũng dễ, thái độ của mọi người đối với hắn hoàn toàn khác với trước đây, nhiệt tình khách khí vô cùng, khiến hắn có chút rất không quen. Trước đây cho tới bây giờ con mắt Tiểu Mao ca đều không liếc hắn một cái, vậy mà lần đầu tiên mời hắn ăn bữa cơm, thái độ thân thiện hết sức khiến Tiểu Ngả Luân dễ chịu hơn mấy ngày.

Toàn bộ phân bộ đều đang chờ đợi Mai Lỵ Toa(melisa) tiểu thư, chờ đợi điều thần bí nhất trong thương hội - Thiết Diện binh đoàn, chờ đợi chiến hạm cấp hoàng kim Vô Song hào.

Khi biết được Vô Song hào sắp đến phân bộ, thương hội lập tức bắt đầu giăng đèn kết hoa, kiễng chân mà đợi.

Đoàn người xếp hàng nghênh tiếp tại cửa vào phân bộ, nhưng mà đã rất lâu, Vô Song hào còn không thấy tung tích.

Uy Lợi nhăn mặt, có chút bối rối: "Sao còn chưa tới?"

Nhưng vào lúc này, một gã người làm lảo lảo đảo đảo chạy về: "Đại chưởng quỹ, không tốt rồi không tốt rồi, cảng... Cảng có người chặn kín đường của Vô Song hào!"

Vô Song hào là hoàng kim cấp chiến hạm, thể tích khổng lồ, vô pháp ngừng bên trong thành, loại chiến hạm đại hình này có cảng riêng. Tại địa phương khác, chiến hạm đại hình không dễ dàng nhìn thấy, nhưng mà tại Thánh Châu, thật là chỗ nào cũng có thể thấy, bởi vậy mỗi một thành thị ở Thánh Châu đều có bến cảng.

Uy Lợi nghe vậy, sắc mặt âm trầm, quả nhiên có người chịu không nổi rồi sao? Hắn hừ lạnh một tiếng: "Đi, đến cảng!"

Bến cảng Bạch Tuyết thành.

Đám Đường Thiên bị chặn kín tại ngoài cảng đã một canh giờ, một chiếc thương thuyền đại hình tắc đường tại lối vào cảng không thể động đậy. Lối vào cảng chỉ đủ cho một chiếc thuyền đại hình thông hành, chiếc thương thuyền này không động đậy được, lối vào bị chặn kín.

Được phái đi giao thiệp, Mai Lỵ Toa(melisa) trở về, sắc mặt nàng rất khó coi: "Là thương thuyền của Thu gia, bọn họ không chịu để kéo đi, nói là phải đợi thợ tới đây sửa chữa."

Phù Chính Chi đi theo cũng mở miệng nói: "Thái độ bọn họ rất ngạo mạn, nói chuyện rất khó nghe, hơn nữa, tựa hồ có ý nhằm vào chúng ta."

Hắn nhìn lướt qua Mai Lỵ Toa(melisa), vừa rồi theo sau, thấy ngôn ngữ đối phương khó nghe, Mai Lỵ Toa(melisa) vậy mà có thể chịu đựng, làm hắn thay đổi cách nhìn không ít.

"Thu gia là một trong những danh môn cao cấp nhất, bọn họ là gia tộc công huân năm xưa khai sáng Quang Minh Châu, quan hệ với Thánh Điện không tầm thường." Những lời này của Mai Lỵ Toa(melisa) là nói cho Đường Thiên, đỉnh cấp danh môn như Thu gia tuyệt đối không phải một thương hội nào đó có thể so.

Huống chi, nàng nói tiếp: "Thu Húc Hoa chính là Thu gia."

Nàng cảm thấy những lời này đủ để thuyết minh tất cả.

"Thu Húc Hoa?" Đường Thiên có chút ngoài ý muốn, hắn đương nhiên biết rõ, một trong Quang Minh ngũ hổ, hắn nhìn về phía Mai Lỵ Toa(melisa): "Bọn họ có ân oán với các ngươi sao?"

"Không có." Mai Lỵ Toa(melisa) hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí: "Bọn họ quan hệ rất tốt với Elizabeth thương hội, Tam công tử của Thu

gia, là người theo đuổi Claudia."

"Hiểu rồi." Đường Thiên bừng tỉnh: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a!"

Mai Lỵ Toa(melisa) có chút kinh ngạc, lời này từ trong miệng Đường Thiên, sao nghe lại có điểm kì dị. Lâu như vậy, nàng không nhìn thấy Đường Thiên đối với bất luận một nữ nhân nào có vài phần kính trọng, ngay cả tiểu mỹ nhân Claudia thiên kiều bách mị như vậy cũng nói đánh liền đánh nói sát liền sát.

Cát Trạch bình thản tặc cười: "Không ngờ đại nhân cũng là người như chúng ta a."

Đường Thiên lườm Cát Trạch một cái: "Ngươi là anh hùng sao?"

Biểu tình Cát Trạch cứng đờ, cười gượng: "Trước mặt đại nhân, tiểu nhân tính là anh hùng gì."

"Ta là anh hùng sao?" một câu nói Đường Thiên suýt nữa đốt cháy sóng triều tâng bốc, nhưng hắn không chờ đoàn người mở miệng, liền lấy vẻ mặt là lẽ đương nhiên chắc như đinh đóng cột: "Ta đương nhiên đúng!"

Cơn sóng nịnh hót đã lên đến cổ họng, bị cưỡng ép ngăn chặn, mọi người bị sự không biết xấu hổ của lão đại khiến chấn kinh rồi. Nhưng ngữ khí lão đại lại chân thật như thế, phát ra từ nội tâm, lấy sự lý giải của mọi người đối với lão đại, lão đại tuyệt đối là từ trong tâm trí đã cho là như vậy.

Không lời đỡ nổi...

"Thiên Huệ là mỹ nhân không?" Đường Thiên tỏ vẻ là lẽ đương nhiên: "Đương nhiên phải!"

Mọi người ngơ ngác mà nhìn Đường Thiên, không biết đã phát sinh cái gì, nga không đúng, không biết lão đại muốn nói cái gì...

"Thiên hạ chỉ có Thiên Huệ mới là mỹ nhân." ngữ khí Đường Thiên như đinh đóng cột bổ sung một câu, dường như còn có chút đằng đằng sát khí...

Trong nháy mắt mọi người rơi lệ đầy mặt.

Tuy rằng lão bản nương nhất định phải là mỹ nhân, thế nhưng chỉ có lão bản nương là mỹ nhân... Lão đại ngươi cũng phải lưu cho chúng ta cái đường sống a, chúng ta cũng thích mỹ nhân a...

"Những lời Anh hùng khó qua ải mỹ nhân này có ý tứ là, ta khó qua ải Thiên Huệ, cái này ắt phải vậy." ngữ khí Đường Thiên biến đổi, sát khí tràn bốn phía, vung tay lên: "Nhưng mà các ải khác, ta đây nhất định phải đi qua!"

Mọi người y nguyên rơi lệ đầy mặt.

Ngươi muốn đánh chúng ta thì đánh a, ngươi muốn giết chúng ta thì giết a, vì sao phải như vậy a?

Ngươi nhìn đi, cái này, chính là... Ngoại trừ lão bản nương, thiên hạ còn có mỹ nhân hay không ?

—— chúng ta cũng thích mỹ nhân a!

▲

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 892: Mắt Trừng Miệng Nín

Cách bến cảng không xa, tại nơi sườn núi cao, bởi nơi đây địa thế mở rộng, phong cảnh đẹp đẽ. Xa xa cột buồm chiến hạm san sát, rất đượm phong tình, bởi vậy không ít quán trà tiểu điếm kiến lập nơi đây. Ô che nắng đủ mọi màu sắc khắp sườn núi cao tuyết trắng trông rất đẹp mắt, trở thành phong cảnh tuyết trắng cực đặc sắc. Rất nhiều nhân vật quyền quý địa phương khi rảnh rỗi đều thích chạy đến nơi đây nghỉ ngơi, uống uống trà, ăn điểm tâm, để câu cái buổi chiều thong dong mà thích ý.

Trên sườn núi cao, dưới một chỗ ô che nắng, một đám người đang thong dong uống trà, ăn điểm tâm. Những người này đều mặc cẩm y hoa phục, hiển nhiên xuất thân bất phàm.

"Cũng là Thu huynh cao minh." Claudia mị nhãn như tơ, thanh âm ngọt lịm, thấm vào lòng người. Nàng mặc một bộ váy dài trắng, xinh đẹp vô cùng, cổ thon dài trắng nõn đeo vòng kim cương sáng chói lóa mắt càng làm tăng thêm mấy phần quý phái ung dung.

Vòng cổ vừa đẹp che khuất vết thâm trên cổ nàng.

Nam tử được gọi là Thu huynh, tướng mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, hắn cười tiêu sái: "Chỉ có thể cho hắn chút phiền toái nhỏ, làm hắn thêm chút bức bối, chẳng có tác dụng thực chất gì."

Tuy rằng y hơi thích Claudia, nhưng mà cũng không phải là công tử bột chỉ biết sống phóng túng, vào cái thời kì then chốt này, nên tận lực bớt rước lấy phiền phức. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội tự nhiên không được y để vào mắt, Claudia cầu đến y, y khó mà từ chối, nhưng mà cũng không ngu đến mức cùng đối phương cứng đối cứng.

Xuất thân đỉnh cấp danh môn, y hiểu rất rõ một mực đấu quyết liệt sính gan, tại xã hội thượng lưu chỉ là thủ đoạn rất thấp kém.

Tựa như hiện tại, y dùng một chiếc thương thuyền chặn lối vào bến cảng là phi thường xảo diệu. Có Chiến hạm cấp hoàng kim thì sao hả? Mình dùng một chiếc thương thuyền phổ thông là có thể khiến Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội chỉ có thể ngậm bồ hòn. Tại thế giới danh môn, một chiếc Chiến hạm cấp hoàng kim thực sự quá bé nhỏ không đáng kể. Một chiếc thương thuyền của Thu gia là đủ để ngăn chặn một chiếc Chiến hạm cấp hoàng kim, đây là sức nặng của Thu gia.

Thu Vân Khởi cũng có ý mượn cơ hội này gõ người khác nữa, trận chiến tranh này chỉ vừa mới bắt đầu, lại là chiến dịch then chốt quyết định vận mệnh gia tộc hơn một nghìn năm. Những minh hữu này của Thu gia, chẳng ai không có tính toán của riêng mình? Ngay cả Elizabeth gia tộc, cũng không vâng lời lắm.

Cũng tốt, cũng khiến những gia hỏa này nhìn lại, hai chữ "Thu gia" này đến tột cùng có sức nặng bao nhiêu!

Thuyền của Thu gia, dù cho là một chiếc tiểu thuyền tam bản, ngăn chặn thông đạo, có ai dám làm phiền?

"Tới tới tới, nếm thử trà mới năm nay, Long Huyết Quế do Hàn gia mới trồng, các vị đánh giá một chút." Thu Vân Khởi thập phần nhiệt tình mà bắt chuyện với mọi người, xung đột ở bến cảng, y không để ở trong lòng. Hiện tại đối với y mà nói, hưởng một buổi chiều sảng khoái tốt đẹp trọng yếu hơn bất cứ cái gì. Trà ngon, mỹ nhân, đều là thứ y yêu thích.

Ánh mắt y nhìn về phía Claudia tràn đầy thích thú, Claudia cũng không phải là nữ nhân đẹp nhất y từng gặp, nhưng mà chữ "Diễm", lại không người có thể đụng, quyến rũ động nhân. Hắn thực sự vô pháp lý giải trên đời này sao có nam nhân nỡ lòng hạ thủ được với loại vưu vật này.

"Trà thơm quá!" Claudia kinh ngạc, trà trong chén đỏ tươi như máu, mùi thơm nức mũi.

Nàng xuất thân danh môn, tiêu dùng xa xỉ, tự nhiên là người biết hàng, Long Huyết Quế trước mặt tuyệt đối giá trị thiên kim.

"Phí không ít khí lực." Thu Vân Khởi cười cười, nghe mỹ nhân tán thán, trong lòng nhịn không được hơi có chút đắc ý. Y giơ chén trà lên, hướng về mọi người mời: "Các vị, thỉnh!"

Mọi người nâng chén: "Thỉnh!"

Claudia liếc mắt đưa tình với Thu Vân Khởi, lúc này này mới ngâng chén trà uống cạn. Trong rất nhiều người theo đuổi nàng, Thu Vân Khởi là người nàng ưng ý nhất, người anh tuấn, gia thế tốt, lại có bản lĩnh, không phải những công tử bột kia có thể so. Hơn nữa, tại thời điểm mấu chốt như vậy, có thể thông gia với Thu gia, đối với Elizabeth gia mà nói, có nghĩa ôm được một cái bắp đùi to đến mức không thể to hơn.

Nhưng mà Claudia hiểu rõ là, cách nói Thu Vân Khởi là người theo đuổi mình, có hơn phân nửa là tung tin vịt. Thu Vân Khởi đối với mình khá thích thú là có, nhưng mà còn lâu mới là người theo đuổi. Huống chi, nam nhân ưu tú xuất sắc như Thu Vân Khởi, thiếu gì người theo đuổi?

Nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Thu Vân Khởi, trong lòng Claudia âm thầm nhắc nhở mình, động tác cử chỉ của nàng càng thêm ưu nhã. Bỗng nhiên, ánh mắt nàng rơi vào bến cảng ở xa xa, đôi mắt đẹp kiều diễm ướt át đột nhiên trợn tròn, hoàn toàn đã quên mình đang uống trà.

Phốc!

Nước trà màu đỏ tựa như bọt máu phun ra, Thu Vân Khởi ngồi ở đối diện nàng, né không kịp, vừa vặn bị phun vào người.

Một mảnh tĩnh mịch.

Mọi người đều bị sự thất thố của Claudia chấn kinh, dưới ô che nắng là yên tĩnh và bối rối, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, chân tay luống cuống.

Trong mắt Thu Vân Khởi hiện lên chút u ám, nụ cười tươi trên mặt biến mất, từ nhỏ y đã có thói quen sạch sẽ, tình trạng hiện tại khiến y thập phần không chấp nhận. Y đè nén lửa giận trong lòng, ánh mắt nhìn Claudia ở phía đối diện, muốn nghe Claudia giải thích thế nào.

Nhưng mà Claudia căn bản không nhìn y, con mắt chằm chằm mà nhìn bến cảng xa xa, toàn thân không động đậy, tựa như một pho tượng.

Vẻ âm u trong mắt Thu Vân Khởi càng nặng lên mấy phần, y nhàn nhạt nhắc nhở: "Claudia tiểu thư?"

bỗng nhiên Claudia vung tay cánh tay lên, chỉ về phía bến cảng, lắp bắp: "Nơi, nơi đó..."

Đoàn người sửng sốt, nhìn theo phương hướng ngón tay của Claudia. Rồi đột nhiên, biểu tình mọi người cứng đờ, ngây ra như phỗng, có mấy người miệng mở lớn đủ để nhét trứng vào.

Trong lòng Thu Vân Khởi không bằng lòng, cũng nhìn về phía ngón tay Claudia chỉ, nhưng mà sau một khắc, con mắt y đột nhiên trợn lên, quoắc mắt lên, thậm chí bởi vì động tác quá mạnh mà làm lật tung ghế, tình huống thất thố như vậy chưa từng xuất hiện trên người y.

Tại Thông đạo bến cảng, thương thuyền của Thu gia đáy hướng lên trời, tựa như một con cá chết ngửa cái bụng trắng hếu lên trên, mà chiếc Vô Song Hào vốn phải bị chặn lại ở bên ngoài không làm được gì kia thì đang đè lên cái đáy lật lên trời của thương thuyền mà đi qua. Dù cho cách thật xa, tất cả mọi người dường như đều nghe thấy âm thanh kẽo kẹt khiến người ghê răng, đáy thuyền vốn cứng rắn tại trước mặt Vô

Song Hào khổng lồ hơn nhiều có cứng rắn hơn cũng không có bất cứ lực hoàn thủ gì, yếu đuối tựa như bánh bích quy xốp giòn.

Vô số gỗ vụn bay ngang, người làm trên thương thuyền, cuống quýt nhảy khỏi thuyền chạy trối chết, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Thương thuyền thương cảm rên rĩ dưới thân Vô Song Hào.

Vô Song Hào không có chút thương hại nào, mang theo gỗ vụn khắp bầu trời, xông vào thông đạo bến cảng.

Thu Vân Khởi quên mình bị trà phun vào mặt, nước trà đỏ tươi từ gương mặt y chảy xuống, tựa như máu chảy đầm đìa từ vết đao cắt ra, điều này làm cho khuôn mặt anh tuấn kia nhìn qua dị thường dữ tợn.

Y nắm chặt nắm đấm, toàn thân không tự chủ mà rung động, hai mắt trợn muốn phun hỏa.

Thu gia chưa từng bị khiêu khích như thế? Từ bao giờ, có chiếc chiến hạm nào dám can đảm nghiền áp thương thuyền của Thu gia?

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield)!

Dưới ô che nắng, một mảnh yên tĩnh, mọi người bị biến cố bất thình lình hoàn toàn làm khiếp sợ, bọn họ nhìn thấy sắc mặt Thu Vân Khởi tái mét, không ai dám nói lời nào. ánh mắt Claudia không ly khai bến cảng, nàng bị xung kích cường liệt nhất, đến bây giờ vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Đầy đầu óc nàng chỉ có một cái ý nghĩ.

Hắn dám làm sao?

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) làm sao dám?

Trong đầu nàng lướt qua cái thân ảnh mang mặt nạ kia, nàng có dự cảm cường liệt, nhất định là cái thiết diện nhân thần bí kia hạ lệnh. Tuy rằng song phương chỉ gặp một lần, nhưng mà nàng đối với tên gia hỏa

lãnh khốc vô tình kia cực kỳ ấn tượng, bất cứ uy hiếp gì đều không thể dao động quyết tâm của hắn.

Thấy một màn như vậy, nàng bỗng nhiên sinh ra một tia may mắn.

Đó là gã điên! Một gã điên chân chính! Chỉ có gã điên chân chính mới có thể làm được chuyện hoang đường như vậy, coi rẻ tất cả sự tình. Cũng may mình còn sống, may mắn quá, lại có chút nghĩ mà sợ, nếu như lúc đó mình hơi chần chừ, hiện tại nhất định thành một thi thể. Nàng không chút nghi ngờ điểm ấy, gia hỏa dám can đảm nghiền nát thương thuyền của Thu gia, là tuyệt đối sẽ không để Elizabeth gia tộc vào mắt.

Khi Uy Lợi chạy tới bến cảng, vừa nhìn liền tìm được Vô Song Hào, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) và Elizabeth là tử địch, đối với Chiến hạm cấp hoàng kim của mỗi bên tự nhiên là quen thuộc vô cùng. Hơn nữa Vô Song Hào thực sự quá nổi bật, đè ép một chiếc thương thuyền mà đi qua, xung quanh không có một thuyền nào dám gần.

Uy Lợi là người khôn khéo, vừa nhìn tràng diện trước mắt, liền biết có người cố ý gây chuyện xấu, chỉ thấy thương thuyền đã bị vỡ thành mấy đoạn, không rõ huy chương của đối phương.

tuy rằng Uy Lợi cảnh giác, nhưng cũng không quá lo lắng, chắc là Elizabeth thương hội không cam lòng.

Lão thầm hừ lạnh, trò hề! Cho rằng dựa vào thủ đoạn bỉ ổi như vậy, là có thể lấy lại thể diện? Nhìn mẩu gỗ phiêu tán khắp nơi, còn cả những thuyền viên thần tình chật vật kia, tâm tình lão sảng khoái vô cùng, nhưng trên mặt tỏ ra một bộ vân đạm phong khinh, thần tình trấn định vô cùng.

Vô Song Hào đang cập bờ bỏ neo, Uy Lợi vội vàng chỉ huy người của phân bộ chuẩn bị nghênh tiếp.

Nhưng vào lúc này, một gã mập mạp ăn mặc tử bào đi tới. Uy Lợi biết người này, hội trưởng của Nam Kỳ thương hội - Hoài Đặc, tại Bạch

Tuyết thành, cũng là một kẻ khá nổi danh. Thực lực tổng hợp của Nam Kỳ thương hội cũng không gọi là mạnh, nhưng mà là địa đầu xà, là thương hội bản địa Thánh Châu, năng lượng không nhỏ.

Uy Lợi và Hoài Đặc giao tình không thâm hậu, nhưng cũng gặp nhau mấy lần, thấy đối phương đi tới, lão tiến lên bắt chuyện: "Không nghĩ tới tại nơi đây gặp được Hoài Đặc hội trưởng, thật là có duyên a."

Hoài Đặc nhìn chằm chằm Uy Lợi nửa ngày, cũng không nói lời nào, thần sắc có chút cổ quái.

Uy Lợi có chút không lý giải được, cúi đầu nhìn thoáng qua y phục trên người mình, không có chỗ nào mặc sai a.

Hoài Đặc tiến lên, vỗ vỗ vai Uy Lợi: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), thật can đảm!"

Dứt lời, cũng không chờ Uy Lợi đáp, khuôn mặt cảm khái mà xoay người ly khai.

Hoài Đặc chân trước mới vừa đi, lại một gã hội trưởng thương hội đi tới, vỗ vỗ vai Uy Lợi, nói "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), thật dũng cảm!" Cũng xoay người rời đi.

Liên tiếp mấy vị người quen, có cử động y hệt nhau, ai nấy thần tình cổ quái.

đầu Uy Lợi đầy vụ thủy, không hiểu đã phát sinh cái gì, khóe mắt bỗng nhiên thấy một gã trung niên mặt trắng không râu đi tới, long hành hổ bộ, sung mãn uy nghiêm. Thành chủ Bạch Tuyết thành! Uy Lợi giật mình, vội vàng nghênh đón, định bụng ân cần thăm hỏi, thành chủ mở đầu liền ý vị sâu xa nói: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), lá gan không nhỏ a!"

Dứt lời, cũng không chờ Uy Lợi mở miệng, nghênh ngang mà đi.

Uy Lợi cảm thấy cái đầu mình phát mộng, cái này rốt cuộc là xảy ra cái gì.

Vừa đúng vào lúc này, một khối nho nhỏ phiêu đãng bay đến trước mắt Uy Lợi, mặt trên có chữ "Thu" thật to khiến Uy Lợi tựa như bị thiểm điện bổ trúng, ngây ra như con tò te.

Huyết sắc trên mặt không còn một mảnh, giống như giấy trắng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 893: Thu Gia Phản Kích

"Thu gia! Chúng ta vậy mà lại đâm lật thuyền của Thu gia rồi! Trời ơi, chúng ta điên rồi sao?"

Bên trong thư phòng, tiếng Uy Lợi kinh hô lộ ra tuyệt vọng cùng cực, đúng vậy, hiện tại lão phi thường tuyệt vọng. Thu gia, đó là Thu gia, Thu gia có Thu Húc Hoa, Thu gia chỉ cần thò một đầu ngón tay là có thể nghiền nát bọn họ. Uy Lợi thế nào cũng nghĩ không thông, vì sao trêu chọc Thu gia, là bởi vì đối phương dùng thuyền chặn đường? Là bởi vì đối phương giúp đỡ Elizabeth thương hội?

Uy Lợi mất hết sự vui sướng, lão thả chậm ngữ khí: "Mai Lệ Toa (Melisa) a, tuy rằng gần đây tình trạng chúng ta tốt hơn trước đây rất nhiều, nhưng mà Thu gia là chúng ta đắc tội không nổi a. Ngày mai ta cùng ngươi đến phân bộ Thu gia một chuyến, nghe nói Thu công tử đang ở tại Bạch Tuyết thành. Chúng ta hãy tới nhận lỗi với người ta, đền bù sai lầm."

Mai Lệ Toa (Melisa) cũng không tức giận, nàng có thể lý giải được sự kinh hoảng của Uy Lợi đại thúc, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc so với Thu gia, đó là sự khác biệt giữa con kiến hôi và voi lớn.

Nhưng mà, hạ lệnh đụng thuyền chính là Đường Thiên, nghĩ tới đây, nàng cũng đau đầu vô cùng. Nàng còn nhớ rõ khi Đường Thiên hạ lệnh đụng thuyền thì mình đã kinh hoảng sợ hãi cỡ nào, lúc đó nàng hoàn toàn ngất. Nàng nhớ rõ lúc đó đã nói rất rõ ràng lai lịch, thực lực của Thu gia a, nhưng mà điều đó cũng chẳng có tác dụng gì. Vì vậy Mai Lệ Toa (Melisa) với vẻ mặt đầy kinh sợ, mắt mở trừng trừng nhìn Vô Song hào làm thế nào tông thương thuyền của Thu gia vỡ thành mảnh nhỏ.

Cho nên nàng đặc biệt có thể lý giải tâm tình Uy Lợi thúc thúc hiện tại.

Nhưng mà hiện tại nàng đã từ từ tiêu hóa nỗi kinh sợ trong long mình, không sai, hiện tại cuối cùng nàng đã minh bạch, kinh sợ chỉ là chính mình. Ngay từ đầu Đường Thiên đã không có để Thu gia vào mắt, được rồi, suy nghĩ cũng phải, Thu Húc Hoa bị thủ hạ Đường Thiên đánh cho như cú, còn trông chờ Đường Thiên kiêng kỵ gì với Thu gia, mình còn là quá ngây thơ a.

Phỏng chừng trong mắt Đường Thiên chỉ có một địch nhân, đó chính là Thánh Điện.

Về phần danh môn dưới Thánh Điện, người ta chẳng thèm để ý.

Được rồi, Mai Lệ Toa (Melisa) hiện tại một điểm đều không tức giận kinh hoảng, nàng bắt đầu minh bạch sự chênh lệch giữa song phương. Đường Thiên là cường giả chân chính, vô luận là thực lực cá nhân, hay là quyền thế, hắn đều xuất phát từ hàng ngũ cao nhất Thánh Vực. Kẻ mạnh như vậy, tức có tâm tính, là tâm tính của cường giả chân chính. Đường Thiên sở dĩ lúc đầu không động thủ chỉ cho rằng đối phương là thật xảy ra trục trặc. Theo một điểm này mà nói, Đường Thiên phi thường có lễ phép, không phải hạng người ỷ vào thực lực cường hãn mà tùy ý làm bậy.

Mà Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, tuy rằng trở thành danh môn, nhưng mà tại trong cái giới danh môn này, bọn họ ở tại tầng dưới chót, tự nhiên đã quen khiêm tốn, nhìn mặt người mà hành động.

Nhưng ngươi thử nói Đường Thiên phải nhún nhường người ta thử xem?

Hiện tại, làm chủ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc chính là Đường Thiên, toàn bộ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc đều phải vì Đường Thiên mà phục vụ.

"Chúng ta không thể xin lỗi Thu gia." Giọng Mai Lệ Toa (Melisa) như đinh đóng cột.

Uy Lợi tức thì gấp gáp rồi, lẽ nào cháu gái của mình có một chút thành tích nho nhỏ thì bắt đầu kiêu căng rồi sao? Hắn nghiêm túc nói: "Mai Lệ Toa (Melisa), vì cái gì? Lẽ nào ngươi cho rằng, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc chúng ta đã có thể chống lại Thu gia sao?"

Uy Lợi hạ quyết tâm, nếu như Mai Lệ Toa (Melisa) thật tự đại đến cho rằng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc có thể chống lại Thu gia, lão nhất định sẽ ngăn cản Mai Lệ Toa (Melisa) trở thành tộc trưởng.

"Đương nhiên không thể." Mai Lệ Toa (Melisa) phi thường khẳng định lắc đầu.

Uy Lợi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút nghi hoặc: "Vậy vì sao chúng ta phải xung đột với Thu gia?"

"Không phải chúng ta muốn xung đột với Thu gia." Mai Lệ Toa (Melisa) biết rõ có một số việc, là không có biện pháp gạt Uy Lợi, nếu như không có Uy Lợi ủng hộ, bọn họ hành động tại Thánh Châu, đó sẽ là chân chính không biết tình hình. Nàng nhìn thẳng vào Uy Lợi: "Thu gia là chỗ dựa của Elizabeth, vậy ai là chỗ dựa của chúng ta?"

"Ai là chỗ dựa của chúng ta?" Uy Lợi sửng sốt, nhưng mà rất nhanh lão liền phản ứng, trợn to hai mắt, khuôn mặt khiếp sợ và hưng phấn: "Lẽ nào chúng ta tìm được chỗ dựa?"

Uy Lợi cũng đỏ mắt, phía sau Elizabeth gia tộc có thể có Thu gia làm núi dựa, Elizabeth vì cái gì lúc trước luôn luôn có thể áp chế Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), chính là phía sau bọn họ có ngọn núi lớn Thu gia này. Nhưng mà chỗ dựa cũng không phải dễ tìm như vậy, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc đã là danh môn, nếu như tìm kiếm chỗ dựa, vậy thì chỉ có thể tìm tới danh môn cao cấp nhất rồi, tỷ như Thu gia. Mà những gia tộc hơi kém hơn Thu gia, tuy rằng cường hơn Mai Tư Phỉ Nhĩ

Đức(Masefield), nhưng mà mạnh hơn cũng có hạn, có thể trợ giúp cho Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc rất hữu hạn.

Nhưng mà đỉnh cấp danh môn như Thu gia vậy, luôn rất kỹ lưỡng, chỗ tốt bình thường bọn họ căn bản chướng mắt. Không có thứ khiến bọn họ động tâm, khó mà đả động bọn họ.

"Đúng vậy." lòng tin Mai Lệ Toa (Melisa) mười phần: "Tuyệt đối mạnh hơn Thu gia."

Đường Thiên đương nhiên mạnh hơn Thu gia, hơn nữa mạnh hơn nhiều.

Uy Lợi rất hưng phấn, như vậy liền minh bạch, Mai Lệ Toa (Melisa) cũng không phải là mất lý trí, mà là có chỗ ỷ vào. Vẻ mặt lão mong đợi hỏi: "Là nhà ai?"

"Không thể nói." Mai Lệ Toa (Melisa) lắc đầu, tiếp theo bổ sung một câu: "Cái này là quyết định của gia gia."

Quả nhiên, Uy Lợi vốn có chút bất mãn, nghe thấy là quyết định của lão gia tử, lập tức không ý kiến. Tại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), lão gia tử có quyền uy vô thượng. Nếu đã là lão gia tử đồng ý, Uy Lợi liền yên tâm, về phần nguyên nhân không thể nói, lão không tiếp tục hỏi.

Lão hỏi một cái vấn đề hiện thực nhất trực tiếp nhất: "Vậy nếu Thu gia tìm đến gây phiền phức thì làm sao bây giờ?"

Vừa dứt lời, một gã người làm lảo lảo đảo đảo xông tới, thần sắc kinh hoảng: "Không tốt rồi! Không tốt rồi! Có một nhóm người chặn kín cửa vào của chúng ta..."

Mai Lệ Toa (Melisa) bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua Uy Lợi, thực sự là miệng quạ đen a.

Kỳ thực tại trên đường tới phân bộ, nàng liền đoán được Thu gia nhất định sẽ phản kích, nhưng mà nàng không ngờ Thu gia sẽ phản kích

nhanh như vậy, vậy mà chân trước bọn họ bước vào phân bộ, chân sau liền đã đánh tới. Tuy thế nghĩ lại cũng là bình thường. Tại trong mắt Thu gia, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc chính là một con tép, hôm nay cái con tép này cũng dám động thủ trên đầu thái tuế, vậy còn không giáo huấn một cái ra trò sao? Nếu danh môn cùng cấp bậc, bọn họ còn phải cân nhắc, có nên khiến cho hai cái gia tộc chiến tranh toàn diện hay không. Về phần con tép ư, vậy thì không cần cân nhắc như vậy, điều Thu gia cân nhắc chỉ là làm sao giết gà dọa khỉ, thế nào cũng phải khiến tên gia hỏa không biết tự lượng sức mình như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) biết rõ đóa hoa vì sao hồng như vậy* (*thể hiện mình không dễ chọc như đối phương nghĩ).

Bên cạnh Mai Lệ Toa (Melisa) là có một ví dụ rất rõ ràng, Đường Thiên nếu như bị người chơi một cái như thế, có chờ cừu địch qua đêm? Đừng nói giỡn nữa!

"Không cần lo lắng." Mai Lệ Toa (Melisa) an ủi Uy Lợi, thần sắc nàng thong dong mà đi ra phía ngoài, trong lòng cười nhạt.

Cừu không qua đêm nhưng không chỉ là Thu gia ngươi a, ngươi cho là cái cừu này đã kết rồi? Quá ngây thơ!

Ở trong mắt người khác, bị đụng lật thương thuyền chính là Thu gia, chịu thiệt là Thu gia, nghẹn cục tức cũng là Thu gia. Nhưng mà Mai Lệ Toa (Melisa) hiểu rất rõ ràng, lửa giận của Đường Thiên đại nhân căn bản chưa được phát tiết hết. Tuy rằng thời gian nàng theo Đường Thiên không dài, nhưng mà đối với tính khí của Đường Thiên lại hiểu rõ ràng. Ngươi dám chặn đường thì ta dám tông, nếu như ngay từ đầu Đường Thiên đã biết đối phương không có hảo ý, khẳng định không nói hai lời, trực tiếp đụng lật.

Kết quả Đường Thiên bị chặn đường rồi, còn bị chặn lại một canh giờ, khoản nợ chặn đường đã thanh lý rồi, vậy còn có khoản nợ một canh giờ thì sao chứ?

Chúng ta đây phải tính tính một cái rõ ràng.

Mai Lệ Toa (Melisa) rất rõ ràng, Đường Thiên không phải là người khoan hồng độ lượng, trái lại, chút thù cũng phải báo mới là phong cách của hắn.

Khi ở trên đường, Mai Lệ Toa (Melisa) từng nhắc nhở Đường Thiên Thu gia khẳng định sẽ phản kích, nàng nhớ kỹ rất rõ ràng âm thanh cười nhạt Đường Thiên đẩy ra phía sau mặt nạ kia.

Đột nhiên, nàng có chút đồng cảm với Thu gia. Vốn cho rằng đối phương là con dê béo tùy ý để mình ức hiếp, chảy nước bọt nhào tới, tiếp đó phát hiện mình nhào vào một con sư tử.

Quả nhiên, nàng vừa mới đi ra thư phòng, liền nghe được mấy tiếng kêu thảm thiết.

Uy Lợi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, không khỏi mặt biến sắc, vô cùng lo sợ, chân bước tự động nhanh hơn. Mai Lệ Toa (Melisa) thì khác, biểu hiện rất trấn định, không nhanh không chậm, bình thản ung dung.

Khi Mai Lệ Toa (Melisa), Uy Lợi chạy tới cửa vào thương hội, liền nhìn thấy tràng diện đầy đất kêu rên, tức thì sững sốt.

"Hay hay hay! Hay cho một Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield)! Không những dám tông thuyền Thu gia chúng ta, còn dám đả thương người Thu gia chúng ta, được a, được a, thật giỏi a!"

Uy Lợi nhận ra người trung niên đang nói, đó là chưởng quỹ Thu Vĩnh của Thu gia tại Bạch Tuyết thành. Uy Lợi vàThu Vĩnh từng giao tiếp mấy lần, Thu Vĩnh lúc nào cũng cười tủm tỉm, bây giờ khuôn mặt hung sắc, liên tiếp mấy chữ "Được a", nghe thế, Uy Lợi vô cùng lo sợ.

lúc này Thu Vĩnh cũng thấy Uy Lợi, bèn cười nhạt: "Uy Lợi, việc này chưa xong, hiện tại ta nói rõ tại đây, Thu gia và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia, từ nay về sau, chính là tử địch! Bất luận kẻ nào kết minh cùng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, chính là địch nhân của Thu gia."

Lần này lão ta cũng mất hết mặt mũi. Lão ta chạy tới Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội khởi binh vấn tội, từ đầu không nghĩ tới đối phương sẽ không nói hai lời liền động thủ, quả thực còn hung hăng hơn Thu gia.

Uy Lợi nghe thấy những lời này, mặt soạt một cái trắng bệch.

Tử địch, đó chính là cục diện không chết không ngớt, hiện tại tuy rằng bởi vì Thánh Chung lệnh cấm, Thu gia vô pháp trực tiếp động thủ với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, nhưng mà về sau...

Hơn nữa Thu gia công nhiên tuyên bố Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) là tử địch của Thu gia, vậy có nghĩa là không có ai dám kết minh với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield). Tại thời khắc then chốt như bây giờ, không có minh hữu chỉ có thể đơn đả độc đấu, vậy tình cảnh lập tức trở nên cực kỳ nguy hiểm, không biết có bao nhiêu người ở phía sau chờ bỏ đá xuống giếng.

Người xem náo nhiệt xung quanh, nghe thấy những lời này, cũng thoáng cái an tĩnh lại.

Uy Lợi không biết, gần một nửa đại nhân vật có uy tín danh dự tại Bạch Tuyết thành, đều đang âm thầm quan tâm tràng phân tranh này. Rất nhiều người khôn khéo một chút, tại bến cảng nhìn thấy một màn kia, liền đoán được Thu gia nhất định sẽ cấp tốc phản kích.

Lúc này, những đại nhân vật này, không khỏi toát ra vẻ đồng cảm. Tại Quang Minh Châu, lực ảnh hưởng của đỉnh cấp danh môn là phi thường đáng sợ, mà thực lực của bọn họ hùng hậu, cũng tuyệt không phải một chút xíu mà ngoại nhân nhìn thấy kia. Không có ai cảm thấy lời này của Thu gia chỉ là phô trương thanh thế, Thu gia cố kỵ, chỉ có Thánh Điện mà thôi.

Vô luận như thế nào, Thu gia thả ra lời nói như vậy, bọn họ cũng đều biết, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) xong rồi.

Thu Vĩnh thu hết thần sắc người xung quanh vào trong mắt, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) nghĩ rằng Thánh chung lệnh cấm có thể khiến Thu gia có điều cố kỵ sao? Nhưng mà đám dân thôn quê này nhất định nghĩ không ra, Thu gia chỉ cần dùng một câu nói, là đủ để cho Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) hủy diệt.

Đây là Thu gia!

Hắn tỏ ra ngạo nghễ, nhìn cũng không nhìn Uy Lợi một cái, đối với đám hộ vệ đã bò dậy ở xung quanh lạnh giọng nói: "Chúng ta đi!"

Dứt lời xoay người liền định ly khai. Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh từ phía sau bọn họ truyền đến.

"Ta có bảo các ngươi được đi không?"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 894: Nói Nghe Thật Hay, Đỉnh Cấp Danh Môn Sao?

Đối với việc đối phương vậy mà lại còn dám tìm tới tận nơi, Cát Trạch quả thực không thể tin nổi, lẽ nào người của cái Thu gia gì đó trán đều là bị lừa đá trúng sao? Chuyện chặn kín bến cảng, Thu gia sẽ không cho rằng bọn họ coi như thế là xong rồi? Hiện tại trên đời thật là có người ngây thơ như thế a?

Nhìn thấy đối phương khí thế rào rạt chạy tới, với bộ dáng khởi binh vấn tội, Cát Trạch hưng phấn đến mức long tóc toàn thân đều dựng thẳng lên. Vừa nghĩ đến nhóm người mình bị đối phương coi như kẻ ngu si chặn tại bến cảng hơn một canh giờ, trong lòng Cát Trạch liền nghẹn một đống lửa. Nếu chỉ có mình hắn, chạy đến Thu gia giết mấy người là được rồi. Nhưng vừa nghĩ đến lão đại phải nhục nhã như vậy, Cát Trạch tự trách xấu hổ đủ vị, tà hỏa trong lòng không thể nào dập tắt được.

Từ lúc nội tâm thật quyết định tận hiến cho Đường Thiên, mục tiêu cuộc sống của Cát Trạch chính là trở thành phụ tá đắc lực của Đường Thiên, thiết vệ trung tâm, tối thiểu cũng phải là thủ hạ số một của Đường Thiên. Cát Trạch ôm lý tưởng vĩ đại như vậy đi theo Đường Thiên, không ngờ mới đến Thánh Châu, đại nhân liền bị một đám tiểu trùng làm khó dễ.

Lấy thân phận địa vị của đại nhân, sẽ không tính toán với đám tiểu trùng này, nhưng mà Cát Trạch không muốnbuông tha bọn chúng.

Đang lo tìm không được đối phương, không nghĩ đối phương vậy mà lại dám tìm tới cửa, Cát Trạch sao không vui? Lại nghe Thu gia kêu gào hung hăng như vậy, Cát Trạch càng mừng rỡ, kêu gào càng hung, thái độ càng kịch liệt, xung đột tất càng kịch liệt. Cát Trạch ước gì xung đột kịch

liệt một chút, như vậy mình mới có cơ hội hạ thủ đã tay a. Không thể giết người không sao cả a, Cát Trạch cũng không phải là người tốt gì, năm xưa hắn một mình lang bạt Tội Vực, cũng là chen chân vào giới hung nhân a. Hắn có vô số loại phương pháp, không giết đối phương lại có thể khiến đối phương thống khổ muốn chết .

Nhưng mà phát triển kế tiếp lại khiến tròng mắt Cát Trạch muốn rớt ra ngoài.

Chỉ vừa mới giải quyết mấy tên hộ vệ, đối phương vậy mà lại đã tháo lui? Xin đại ca, ngươi chạy xa như vậy mắng lâu như vậy, lẽ nào chỉ là vì chịu đòn một chút rồi thả ra mấy câu hung dữ? Các ngươi là Thu gia a, đường đường đỉnh cấp danh môn a, oai phong của đỉnh cấp danh môn ở đâu rồi chứ? Ở đâu rồi? Khí thế đâu chứ? Ở đâu? Không nên ném mặt mũi của đỉnh cấp danh môn a, nhiều người đang nhìn như vậy, nhanh xuất ra kiêu ngạo của Thu gia các ngươi, mau tới thu thập chúng ta a, ai, đừng đi a!

Thu Vĩnh cũng sắp khóc rồi.

Lão ta cũng biết hiện tại đã mất hết mặt mũi rồi, hôm nay đã trở thành vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời lão. Lúc lão ta tới đây, chẳng thể nào nghĩ được, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia vậy mà lại cường ngạnh như thế. Lão từng có giao tiếp với Uy Lợi, tính cách Uy Lợi khôn khéo giỏi giang, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhưng mà biết tính toán được - mất, vô cùng cẩn thận. quy mô cứ điểm của Thu gia tại Bạch Tuyết thành không lớn, nhân thủ không nhiều. Thu Vĩnh sở dĩ dám tới, tất nhiên có tác phong cường thế nhất quán của Thu gia, còn cả khinh thị với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc.

Không thể ngờ cứng rắn đụng phải một cái đinh cứng.

Mình thả ra mấy câu hung dữ, về đã rồi nói tiếp, không ngờ đối phương vậy mà lại có mấy phần ý tứ không buông không bỏ, sắc mặt lão ta tái mét: "Sao? Chẳng lẽ các ngươi còn muốn giữ ta lại?"

Lão ta cơ hồ không thể tin được lỗ tai mình, giam cầm người của Thu gia? Chuyện như vậy, trước đây đã từng phát sinh hay chưa, lão không nhớ rõ, nhưng mà trong trí nhớ của lão, là chưa từng có. Chưa từng có người dám dùng thái độ như vậy để đối đãi Thu gia, ngay cả tử địch của Thu gia cũng tuyệt đối không dám làm như vậy. Thu gia bao che khuyết điểm có tiếng ở khắp Quang Minh Châu. Giam cầm người của Thu gia, Thu gia sẽ phản ứng thế nào, ngay cả Thu Vĩnh là người nhà Thu gia, trong lòng cũng không chắc chắn, nhưng mà lão lại biết rõ nhất định sẽ phi thường phi thường kịch liệt, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) sẽ chết rất nhiều người.

Đoàn người đứng xem ở xung quanh ồ lên.

Rất nhiều người cảm thấy như là gặp quỷ, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc bị động kinh rồi sao? Cái này nhất định chính là động kinh rồi a! Hôm nay đã mạnh đến muốn giữ lại người của Thu gia, thế giới này rốt cuộc bị sao thế nhỉ?

Cũng có một vài người cơ trí, nhìn thấy thái độ hành vi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc khác thường, thì như có đăm chiêu. hành vi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc khác thường như thế, nhất định có gì đó để ỷ vào. Thế nhưng, cái chỗ dựa gì có thể chống lại Thu gia chứ?

Cát Trạch cũng mặc kệ cái người khác nghĩ như thế nào, lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội là chợ bán thức ăn sao, muốn tới thì tới muốn đi thì đi?"

Lời này lại lần nữa khiến cho xung quanh rộ lên.

Lầm rồi đó! Lời này hẳn phải là Thu gia nói với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) mới đúng a, thế giới này rốt cuộc đảo lộn rồi sao?

"Ngươi!" Thu Vĩnh cực giận, chỉ vào mặt Cát Trạch, bộ dáng kia tựa như lập tức muốn nhào tới.

"Ngươi cái gì mà ngươi?" Cát Trạch cười nhạt: "Chạy thật xa như vậy, chặn đường chúng ta, tới cửa kêu gào, cho bọn ta là người chết sao? Đừng để mất mặt, bọn ta nhìn xem Thu gia các ngươi còn có cái thủ đoạn gì, đừng có phun ra mấy câu hung dữ rồi lập tức chuồn về. Hôm nay ngươi nói là tử địch với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) chúng ta, ta đây dạy cho ngươi, thế nào gọi là tử địch. Tử địch chạy tới cửa gây sự, định nhẹ nhàng vỗ vỗ cái mông trở về sao? Ha hả! Ai nha, thỉnh đừng có buông tha chúng ta, Thu gia lợi hại như vậy, hoàn toàn có thể bóp chết chúng ta như bóp chết con kiến."

Bốn phía tĩnh mịch, không có ai rộ lên, mọi người đều bị lời nói cường thế của Cát Trạch khiến chấn động.

Thu Vĩnh tỉnh táo lại, lúc này nếu lão còn nhìn không ra được đối phương không sợ hãi chút nào vậy thì lão ta quá ngu xuẩn. Lão trầm giọng hỏi: "Các hạ có ý tứ gì?"

"Có ý tứ gì?" Cát Trạch bình thản, ngữ khí sâm nghiêm đến mức khiến sống lưng người ta buốt lạnh: "Ý tứ chính là, ngoan ngoãn lưu lại nơi đây, chờ Thu gia các ngươi tới cứu. Tốt nhất là phản kháng mạnh vào, như vậy ta liền có lý do đánh cho các ngươi tàn phế, hoặc là chúng ta đánh một trận? Đại đao của ta đã sớm đói khát khó nhịn!"

Thần tình hắn bất thiện mà quan sát trên dưới tên Thu Vĩnh này, giống như đang quan sát một con dê đã rửa sạch, cân nhắc nên hạ dao xuống nơi nào.

Thu Vĩnh tựa như bị một con dã thú hung dữ nhìn chăm chú, một cổ hàn ý từ lòng bàn chân lủi thẳng lên, trong lòng âm thầm kinh hãi, sát khí thật trọng!

Mọi người đều bị lời nói trần trụi không thèm che lấp của Cát Trạch hù dọa rồi, ngay cả thành chủ Bạch Tuyết thành náu trong đám người, lúc này cũng miệng há hốc, vẻ mặt kinh ngạc. Giới danh môn đó là giới thượng lưu chân chính tại Quang Minh Châu, xã hội tại thượng lưu, lễ nghi cơ hồ trở thành bản năng của bọn họ. Dù cho bọn họ có phẫn nộ cỡ

nào, cũng tuyệt đối sẽ không trực tiếp trước mặt đối phương, nói ra lời trắng trợn, đằng đằng sát khí như thế.

Hơn nữa lời nói hung dữ, cuồng vọng, trần trụi như thế là nói với Thu gia.

Lặng ngắt như tờ.

Không có ai dám nói lời nào, không biết tự lượng sức mình cũng được, có chỗ dựa vào cũng được, nhưng mà dám nói ra lời quyết liệt như vậy với Thu gia, người như vậy không có ai nguyện ý trêu chọc. Đối với người Thu gia cũng không khách khí như thế, toàn bộ Bạch Tuyết thành còn có gia tộc cường đại hơn Thu gia sao? Không có.

Không ít người lộ ra vẻ hả hê, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) là kẻ điên, Thu gia trêu chọc ai không được, lại đi trêu chọc một đám người điên, cái vụ này có ý tứ rồi.

Ai cũng nghĩ không ra, Thu Vân Khởi đang ở trong đoàn người, nhưng mà lúc này mặt gã đen như đáy nồi, nào còn thấy được chút phong thái thường ngày? Nắm tay siết đến trắng bệch, tức giận phát run, gã cũng không nghĩ đến Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) vậy mà lại nói lời khó nghe như vậy. Sự lưu manh và hung dữ độc địa của đối phương khiến gã ý thức được, mình rơi vào một cái hoàn cảnh rất tệ. Trong lòng gã không khỏi cảm thấy hối hận.

Claudia nhìn thoáng qua sắc mặt Thu Vân Khởi tái mét, không dám nói một câu nào. Nàng cũng không nghĩ đến, sự tình vậy mà lại sẽ nháo đến cái tình trạng này. Nàng phát hiện mình còn là đánh giá thấp đám người điên Thiết Diện binh đoàn kia, nàng vốn tưởng rằng đối phương dù cho không để Elizabeth thương hội vào mắt, nhưng mà tuyệt đối không dám trêu chọc đỉnh cấp danh môn như Thu gia vậy.

Không ngờ tới đối phương không những trêu chọc, hơn nữa còn là chọc cho đặc biệt lớn.

Cái vụ này Claudia cũng cảm thấy có chút sợ hãi, nàng mới là người khởi xướng cả sự kiện. Nếu như Thu gia thật sự bởi vì chuyện này mà gặp phải tổn thất gì, vậy thì nàng hoặc là nói Elizabeth gia tộc tự nhiên sẽ không dễ sống lắm đâu.

Thu Vân Khởi hít sâu mấy hơi, cố làm mình tỉnh táo lại. Gã biết rõ vào lúc này xung động không có bất cứ tác dụng gì, hiện tại gã phi thường bị động. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thể hiện bộ dạng không chịu bị uy hiếp, như vậy song phương chỉ có thể dựa vào nắm đấm mà nói chuyện.

Tại trước lúc chi viện chưa tới, hiện tại nói cái gì đều là tự rước lấy nhục.

Thu Vĩnh cũng nghĩ minh bạch một điểm này, mình chạy tới đây khởi binh vấn tội là quá khinh suất, bây giờ nói lời dư thừa chỉ làm tăng trò cười. Lão ta cũng không đi, cười lạnh nói: "Không cho đi? Được! Muốn giam thì giam, có thủ đoạn gì, tùy tiện sử ra. Ta muốn nhìn các ngươi đến lúc đó làm thế nào đưa ta đi."

Dứt lời, lão cũng không lời vô dụng, trực tiếp ngồi dưới đất. Cái hộ vệ khác nhìn thấy Thu Vĩnh làm như vậy, tất cả đều ngồi xuống.

Xung quanh không ít người đều âm thầm gật đầu, Thu Vĩnh đá bóng cao su qua đối phương, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thực không dễ làm. Tuy nhiên mọi người cũng minh bạch, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thật sự đã kết lấy tử cừu với Thu gia, song phương không chết không xong. Thu gia phản kích kế tiếp nhất định sẽ lôi đình vạn quân. Nếu như Thu gia không thể cấp tốc giải quyết Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), Thu gia sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ xã hội thượng lưu, danh vọng cũng sẽ rơi xuống đáy cốc lịch sử.

Cát Trạch mới không sợ, trái lại, trong lòng hắn thất vọng vô cùng. mắng đến như vậy, những gia hỏa này sao không động thủ chứ? Nói nghe thật hay, đỉnh cấp danh môn sao?

Hắn hứng thú thiếu điều vung tay lên, các đội viên đã sớm ở một bên nhìn chằm chằm liền ùa lên, vồ lấy đám người Thu Vĩnh trói rắn chắc.

Người vây xem không khỏi líu lưỡi, thật đúng là dám trói! Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thực sự là hung dữ a.

Thu Vân Khởi bình tĩnh trở lại, hiện tại gã cũng được, Thu gia cũng được, đã không có lựa chọn khác. Trước mắt ngoại trừ san bằng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), không còn cách khác.

"Hai ngày, hai ngày sau chúng ta lại đến."

Thu Vân Khởi thản nhiên nói, sắc mặt gã nhìn không ra vui giận.

Claudia biết rõ Thu Vân Khởi nói chính là ngày phản kích, nàng do dự một chút, cố gắng kiên trì hỏi: "Không biết tới là?"

Sắc mặt Thu Vân Khởi hiện lên vẻ kính ngưỡng, nhưng mà ở chỗ sâu trong con mắt gã, toát ra sự sợ hãi, thật sâu sợ hãi, gã không phát hiện thanh âm mình mang theo một tia rung động: "Đại ca ta và đội thân vệ của hắn."

Hai ngày sau, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) liền sẽ trở thành phế tích.

Con mắt Claudia đột nhiên co rút lại, ở chỗ sâu trong con mắt ẩn chứa toàn là sợ hãi, như là nghe được cái tin tức gì đáng sợ. Không riêng gì nàng, các công tử ca khác ở xung quanh, trên mặt mỗi người đều là sợ hãi và sợ hãi. Một ít kẻ nhát gan, toàn thân không thể khống chế mà phát run.

"Ta... Ta cảm thấy ta còn có chút việc..." Claudia lắp bắp.

Cái người khác phụ họa theo, đều nói mình có việc.

"Lẽ nào mọi người không muốn trông thấy đại ca ta như thế?" Ánh mắt Thu Vân Khởi đảo qua mọi người, cười nghe như gió nhẹ mùa xuân:

"Ta nghĩ đại ca ta nhất định sẽ muốn gặp mọi người."

Mọi người mặt như tro tàn.

▲

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 895: Gia Á Xuất Chinh

Thánh Điện.

Binh đoàn chỉnh tề nghiêm túc vô thanh, thần tình Gia Á trang trọng, quang minh năng lượng giống như hoa tuyết rơi vãi xung quanh làm cho cảnh tượng này tăng thêm một phần thần thánh. Các trưởng lão đứng ở trên bậc thang vòng tròn, nhìn chăm chú vào binh đoàn chờ xuất phát ở trước mắt này.

Gia Á thiện thủ nổi danh thiên hạ, mà lại rất được đại trưởng lão tín nhiệm, đến tận bây giờ, đại đa số thời gian hắn luôn trấn thủ trung tâm. tính cách hắn điềm tĩnh đạm bạc, không tranh giành, mọi người tuy rằng đều rất tôn kính, nhưng mà hầu hết thời gian lại dường như cảm thấy vị hổ tướng này không tồn tại, thường bị mọi người quên mất.

Binh đoàn Gia Á cũng giống vậy, tại Thánh Châu, khiến mọi người chú ý nhất chính là Quang Minh kỵ sĩ đoàn, địa vị cao thượng, mỗi một vị đều là cường giả, là tượng trưng cho vô địch. Quang Minh kỵ sĩ đoàn tỏa ra quang mang vạn trượng, mới là mộng tưởng mà các thiếu niên khát vọng.

Nhưng mà lúc này, nhìn Binh đoàn Gia Á chờ xuất phát, các trưởng lão mới phát hiện, trong lòng vậy mà lại thêm mấy phần bất an. Lúc trước thời khắc có nguy cấp cỡ nào, kể cả khi đại quân Dã Nhân Châu tiếp cận, bọn họ cũng không có bất cứ lo lắng gì cho an toàn bản thân. Bây giờ Thánh Châu cũng không phải là không có binh đoàn, trái lại, đập vang Thánh chung, thiên hạ binh đoàn tập hợp ở Thánh Châu, khắp nơi đều là binh đoàn, thế nhưng vẫn không thể giúp bọn họ cảm thấy an toàn và triệt để yên tâm.

lúc này các trưởng lão mới hiểu được, cái chi binh đoàn bình thường không có cảm giác tồn tại gì này mới là nguyên nhân chân chính giúp bọn họ an tâm.

Nhiệm vụ mà Binh đoàn Gia Á xuất chinh không phải đi tới Nam Minh, mà là Vĩ Dã Quan Châu. Tin tức Mục Chi Hà đến nay vẫn là hạ lạc bất minh, Vĩ Dã Quan Châu cận kề nguy hiểm, cần phải có võ tướng cường đại tọa trấn. Bây giờ ở Thánh Điện, có thể gánh lấy trọng trách này thì chỉ có Gia Á đại nhân. Các trưởng lão biết rõ tầm quan trọng của chuyến đi này, tuy rằng sẽ làm suy yếu phòng ngự tại Thánh Châu, làm cho bọn họ chịu uy hiếp về an toàn, nhưng mà bọn họ hiểu lắm, đại quân Dã Nhân Châu nếu như tiến nhập Quang Minh Châu, đó mới là chuyện đáng sợ nhất.

Vô luận là cái Thiên lộ thông đạo trong truyền thuyết tại Nam Minh kia, hay là Kim Châu Phỉ khắp nơi luồn lách và dư nghiệt Tội Vực tro tàn lại cháy, lúc này tầm quan trọng không bằng Vĩ Dã Quan Châu. Dã Nhân Châu nhập quan, chỉ suy nghĩ thôi cũng khiến người không rét mà run, vậy sẽ chân chính dao động căn cơ của Thánh Điện.

Khi nghi thức kết thúc, không ít trưởng lão quen biết Gia Á dồn dập tiến lên cáo biệt hắn. trên mặt Gia Á thủy chung vẫn là nụ cười nhàn nhạt, tự tin mà trấn định, truyền lòng tin mạnhmẽ cho người khác.

tối hôm qua Đại trưởng lão trò chuyện với với Gia Á rất khuya, hôm nay không xuất hiện, Charles điện hạ chủ trì nghi thức xuất chinh, hắn vị sau cùng tiến lên.

Gia Á vỗ vỗ vai Charles điện hạ: "Thánh Châu giao cho điện hạ đó."

Sau khi hắn ly khai Thánh Châu, phòng ngự tại Thánh Châu sẽ do Charles điện hạ phụ trách. Mặc dù có chút lo lắng sự an toàn của Thánh Châu nhưng mà có nhiều binh đoàn như vậy, thực lực bản thân Charles điện hạ cũng không tệ, hắn khá yên tâm.

Charles hơi hơi khom người, trịnh trọng nói: "Xin yên tâm, Quang minh vĩnh hằng!"

Gia Á gật đầu, hành lễ với Charles, lập tức chuyển giọng, cao giọng hạ lệnh: "Xuất phát!"

Đại quân ầm ầm chuyển động.

Các trưởng lão nhìn chăm chú phương hướng đại quân đi xa, thật lâu mà không muốn rời đi. Không biết vì sao, trong lòng mọi người hiện lên cảm giác kỳ dị mà xa lạ, ngay cả Gia Á đại nhân cũng được phái đi ra ngoài...

Năm vị hổ tướng đồng thời xuất chinh, cái này là trước đây chưa từng có, Thánh Điện chưa bao giờ trống rỗng như thế, cái này là khiến người bất an cỡ nào a.

Khi hạm đội Binh đoàn Gia Á biến mất ở phương xa, các trưởng lão mới tốp năm tốp ba rời đi, trên mặt bọn họ tràn ngập sự cô đơn và nỗi lo lắng khôn kể.

Charles chú ý tới ưu sắc trên mặt mọi người, trầm mặc mà ly khai.

Trở về thư phòng, Charles đặt mông ngồi trên ghế, sắc mặt không quá tốt.

Tô Phỉ tiến tới nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi không cần để ý tới bọn họ."

"Không cần để ý? Ngươi bảo ta làm sao có thể không để ý?" đột nhiên Charles nổi trận lôi đình, khuôn mặt anh tuấn nhìn qua dị thường dữ tợn: "Ta lại khiến người ta không yên tâm như thế? Nơi này có Quang Minh kỵ sĩ đoàn, còn có nhiều danh môn như vậy, những lão gia hỏa này lại không yên tâm với ta như thế? Ta ở trong lòng bọn họ là vô năng như thế sao?"

Lúc này Charles tựa như một con dã thú bị vây khốn ở trong lồng, táo bạo cuồng nộ, giãy dụa lại vô lực.

Tô Phỉ trầm mặc không nói, từ lần trước khi đại trưởng lão quất roi Charles, Charles liền trở nên có chút mẫn cảm yếu đuối. Sự tự tin của gã giống như qua một đêm liền biến mất, trở nên nghi thần nghi quỷ, Tô Phỉ không biết phải khuyên bảo Charles như thế nào. Tô Phỉ biết rõ nguyên nhân, nhưng mà bất lực.

Đại trưởng lão ở Thánh Điện có quyền uy vô thượng, ngay cả thánh tử vị của Charles, đại trưởng lão đều có quyền bãi miễn, chỉ cần lão ta nguyện ý.

Từ sau lần trước Charles bị quất roi, lời đồn đãi đại trưởng lão bất mãn với biểu hiện của Charles đồng thời có khả năng trục xuất Charles lặng lẽ truyền lưu trong Thánh Điện.

Những lời đồn đãi này cũng không đáng sợ, nhưng mà chân chính khiến Charles sợ hãi chính là một ít trưởng lão bị ảnh hưởng, thái độ với Charles có biến hóa vi diệu. Thậm chí gã nghe phong phanh một vài trưởng lão âm thầm thảo luận, cho rằng năng lực của gã không đủ để tiếp nhận vị trí đại trưởng lão trong tương lai.

Charles sợ hãi mất rồi.

Thánh Điện chỉ có một vị thánh tử là gã, nhưng mà gã biết rõ, chỉ cần Thánh Điện nguyện ý, không, chỉ cần đại trưởng lão nguyện ý, Thánh Điện có thể trong một đêm xuất hiện rất nhiều Thánh tử. Gã biết rõ, phía sau gã có rất nhiều hậu tuyển, những hậu tuyển tỉ mỉ chọn lựa này, thiên phú không kém hơn gã, chỉ là cơ bản toàn bộ tài nguyên đều bị một mình gã chiếm cứ. Thế nhưng là, một khi đại trưởng lão mất lòng tin với gã, những tài nguyên quý giá kia, liền sẽ rời bỏ gã, rơi vào trên người những hậu tuyển kia.

Một khi được đến tài nguyên, những hậu tuyển này liền sẽ có tốc độ phát triển kinh người, có thể dễ dàng thay thế được gã.

Địa vị của Charles vốn luôn luôn rất ổn định, nhưng loại ổn định này hoàn toàn có căn nguyên từ đại trưởng lão ủng hộ. Từ nhỏ Đại trưởng lão ưu ái gã nhiều, gã thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, không gặp bất cứ ngăn trở gì, các trưởng lão đối với gã rất tán đồng. Gã chưa từng nghĩ đến, một lần thất bại, một lần quất roi, toàn bộ mọi thứ đều biến đổi không còn như cũ nữa.

Gã bắt đầu cảm thụ được áp lực, tính khí trở nên dễ giận.

Cuối cùng gã minh bạch, toàn bộ Thánh Điện chỉ có đại trưởng lão là không thể thay thế, bất cứ kẻ nào khác kể cả gã, đều có thể bị thay thế bất kỳ lúc nào.

Hôm nay chủ trì xong nghi thức, những trưởng lão kia đã hoàn toàn quên sự tồn tại của gã, ưu sắc toát ra trên mặt bọn họ, trong lòng bọn họ bất an. Mà trong con mắt Charles nhìn, loại bất an này chính là vì không tín nhiệm gã, bởi vì đảm nhiệm phòng ngự Thánh Châu, chính là gã.

Charles với sắc mặt tái mét cuối cùng tỉnh táo lại, vẻ mặt của gã khôi phục như thường, gã áy náy mà nói với Tô Phỉ: "Rất xin lỗi Tô Phỉ, ta không nên phát lửa giận lên ngươi."

"Không có việc gì." Tô Phỉ lắc đầu, nàng chuyển đề tài: "Điện hạ, chúng ta cần phải khiến mỗi nhà phải biết tự lượng. Gần đây Thánh Châu đã phát sinh mấy lần xung đột, như Thu gia, bọn họ phát sinh xung đột với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc. Tuy rằng bọn họ khá khắc chế xung đột, không trái với Thánh chung lệnh cấm, nhưng nếu như chúng ta không đưa ra biện pháp, xung đột rất có khả năng thăng cấp."

Charles nhíu mày: "Thu gia? Bọn họ sao lại xung đột với tiểu gia tộc như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) vậy?"

Đối với Thu gia, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc thật sự là tiểu gia tộc. Tại Quang Minh Châu, trong giới danh môn đẳng cấp sâm nghiêm, giữa đỉnh cấp danh môn như Thu gia và tiểu gia tộc như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc căn bản không có xung đột lợi ích gì.

Tô Phỉ nói: "Có liên quan với Elizabeth gia tộc. Elizabeth gia tộc bị ăn quả đắng tại trên tay Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, Thu Vân Khởi có ý với Claudia, ra mặt giúp nàng, không ngờ được Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc không nhận nợ với Thu gia."

"Đám gia hỏa này thực sự là không yên tĩnh." Giọng Charles bất mãn, vào lúc này, đám gia hỏa này vậy mà lại còn có tâm tình gây sự với nhau.

Quan hệ giữa Thánh Điện vàdanh môn cũng không có tốt như bên ngoài tưởng, nhất là những đỉnh cấp danh môn này. Không như những danh môn mới tấn cấp, bọn họ chẳng cần Thánh Điện phải thừa nhận, hơn nữa có trùng điệp mâu thuẫn với Thánh Điện, có rất nhiều lợi ích có điều xung đột. Những đỉnh cấp danh môn này quật khởi tại lúc Quang Minh Châu vừa mới thành lập, vì Quang Minh Châu thiết lập rất nhiều công lao, đối với Thánh Điện cũng không có kính nể gì.

Thêm nữa bọn họ thân lớn rễ sâu, Thánh Điện cũng không thể nghiêm khắc như đối đãi với danh môn mới tấn cấp, song phương bảo trì tình thế vi diệu.

Mà tại nội bộ Thánh Điện, lời kêu gọi chèn ép đỉnh cấp danh môn chưa từng ngừng lại.

Tuy thế trong thời gian này, chẳng ai đui mù đề xuất thuyết pháp như vậy. Hiện ở Thánh Điện cần phải dựa vào những danh môn này, lực lượng của Thánh Điện đã được chứng minh không đủ để thắng tràng chiến dịch này. Thánh Điện cần phải kéo nhiều người vào trận chiến này hơn nữa, chia sẻ chiến lợi phẩm tất nhiên đau lòng, nhưng mà việc cấp bách là thắng được trận chiến.

Thua thì hai bàn tay trắng.

Hiện tại Charles cũng không thể không bội phục đại trưởng lão tinh tế, tại thời điểm thế cục còn chưa tồi tệ liền quả đoán quyết định đập vang Thánh chung.

Nhưng mà vấn đề hiện tại cũng không giúp Charles cảm thấy thoải mái, ân oán giữa các danh môn phức tạp đến cực điểm, thậm chí ngược dòng đến mấy trăm năm trước. Giữa những gia tộc này không ai nhường ai, cực dễ phát sinh xung đột, xung đột giữa Thu gia và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) chỉ là một hình ảnh thu nhỏ mà thôi.

Charles biết rõ, không thể tiếp tục dung túng, xung đột giữa những danh môn này càng ngày càng nghiêm trọng, một khi để trở mặt công khai, vậy thì sẽ trở nên bùng phát không thể vãn hồi. Đến lúc đó, Thánh Điện triệt để bị động, nghiêm phạt danh môn sẽ chỉ làm bọn họ sinh oán khí.

"Phái Quang Minh kỵ sĩ đoàn ra." Charles dứt khoát nói: "Nói cho bọn họ, ta không quản lúc trước bọn họ có ân oán gì, tại thời điểm mấu chốt này, ai muốn gây sự, Thánh Điện tuyệt không nhân nhượng. Quang Minh kỵ sĩ đoàn chuẩn bị sẵn sàng, hễ là kẻ nào không nghe khuyên nhủ, không nghe Thánh Điện hiệu lệnh, giết không tha!"

Trong mắt Tô Phỉ sáng lên một mạt quang mang, điện hạ sát phạt quyết đoán, sung mãn tự tin thế này, mới là điện hạ mà nàng quen thuộc.

Nàng trầm giọng tuân mệnh: "Vâng!"

Quang Minh kỵ sĩ đoàn tạo thành Chấp Pháp đoàn, bắt đầu lui tới dò xét tại Thánh Châu, một ngày ngắn ngủi liền dẹp loạn hơn mười tràng phân tranh, hơn bốn mươi người không nghe khuyên nhủ bị chém giết, hai danh môn bị đoạt lại tư cách danh môn.

Trong lúc nhất thời, binh đoàn tập hợp tại Thánh Châu liền trở nên ngoan ngoãn.

Đường Thiên căn bản không có thời gian đi quản những thứ này, ngay cả xung đột với Thu gia hắn đều không để ý tới, mà là giao cho Cát Trạch.

Toàn bộ tâm thần, hắn đều đặt vào mỗi chuyện.

Thiên Huệ đến Thánh Châu rồi!

Ở trong lòng hắn, không có chuyện gì trọng yếu hơn chuyện này.

Lâu rồi không gặp, khoảng cách xa xôi, tưởng niệm hừng hực, chờ đợi lo lắng, ngày đêm bôn ba, mãi không ngừng nghỉ chiến đấu, đều chỉ vì lúc này gặp lại.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 896: Gặp Lại

Dưới ánh nắng, thân ảnh mỹ lệ là quen thuộc như thế, chỉ nhìn một thoáng, Đường Thiên liền nhận ra.

Nỗi vui sướng tràn ngập mỗi cái tế bào trên thân thể hắn, hắn ngây ra mà nhìn nàng, ánh nắng rơi vãi tại trên làn tóc dài đen bóng, dung nhan tuyệt mỹ kia mơ hồ bộ dáng năm đó, hình ảnh thiếu nữ trước kia giống như từ trong trong cõi mộng của hắn đi ra, đi tới trước mặt hắn.

Hắn đã quên lời nói, ngây ngốc mà nhìn, tham lam mà nhìn.

Tựa như nằm mơ vậy, giờ khắc này là mộng ảo. Những hình ảnh xa xôi kia, Tinh Phong Thành, An Đức Học Viện, cái tiểu cô nương gầy yếu vắt nước mũi kia, người thiếu nữ thiên tài quát tháo toàn thành kia, người thiếu nữ tại trên núi an tĩnh làm bạn bên cạnh hắn kia, cái thiếu nữ vì hắn mà một mình xông pha hiểm địa kia...

Thân ảnh thiếu nữ, khảm tại trong quang ảnh, khảm ở trong lòng hắn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã ở chỗ này.

Không biết bắt đầu từ nơi nào, nàng đã ở chỗ này.

"Thiên Huệ." Giọng hắn tựa như nói mê, không có khí phách của người đứng đầu chòm sao, không có sự sát phạt của chiến thần bất bại, lúc này, Đường Thiên chỉ là một đứa trẻ to xác.

Hắn nhẹ giọng, như là e làm nàng sợ hãi.

Khi ánh mắt đầu tiên trông thấy Đường Thiên, Thiên Huệ tựa như bị tia chớp bổ trúng, không chút động đậy. Không biết vì cái gì, miệng nàng liền mếu, tựa như tiểu cô nương bị ủy khuất, mắt nhòe đi như có sương mù che phủ. Toàn bộ gian nan a, toàn bộ tưởng niệm a, toàn bộ cực khổ a, toàn bộ cô độc a, cuối cùng đã gặp được rồi a.

Nước mắt bất tri bất giác làm mơ hồ con mắt, cái thân ảnh mơ hồ kia, và cái thân ảnh che ở trước mặt thân hình nhỏ yếu của nàng kia, với cái thân ảnh chịu đủ cười nhạo lại không chịu thua kia, và cái thân ảnh nằm ngửa trên thảm cỏ ngưng mắt nhìn bầu trời kia, kèm cái thân ảnh tại bàn học múa bút thành văn viết thơ kia, từng điểm từng điểm chồng lên nhau.

Tiếng "Thiên Huệ" như nói mê kia tức thì phá một chút kiềm chế sau cùng trong lòng nàng.

"Thiên ca ca!"

Vô số tình cảm, vô số vui sướng, tất cả đều hóa thành nước mắt tràn mi, nàng thả người nhào vào trong lòng Đường Thiên.

Tóc dài tung bay là dây đàn tưởng niệm, ở trong ánh nắng đàn vang lên khúc ca hạnh phúc.

Thiếu niên thiếu nữ a, ôm chầm a, thiếu niên thiếu nữ a, xoay tròn a, thiếu niên thiếu nữ a, hôn môi a, thiếu niên thiếu nữ a, ba ba ba, ai nha, cái này là tiếng vỗ tay của mọi người a.

Cũng không phải nơi nào cũng đang vui vẻ như ở phân bộ của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, tại một cái góc khác trong Bạch Tuyết thành, bầu không khí trang viên sâm nghiêm khẩn trương.

"Lẽ nào chúng ta cứ như thế coi như xong rồi?" Thu Vân Khởi quoắc mắt đứng lên, xưa nay trấn định thong dong, lúc này gã thật dữ tợn, gân xanh vồng lên: "Con kiến hôi như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), cũng dám bò lên người chúng ta diễu võ dương oai, mặt mũi Thu gia chúng ta không đáng tiền như thế sao? Ở trước mặt nhiều người như vậy, Thu gia

chúng ta là một trò cười, ngay cả tiểu trùng như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) chúng ta cũng thu thập không được? Thánh Điện là cố ý thiên vị Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), cái này là nhằm vào Thu gia chúng ta, Quang Minh kỵ sĩ đoàn thì sao? Chỉ cần bọn họ dám động..."

Ba!

Một cái tát tai vang dội, quất lên mặt Thu Vân Khởi, lực lượng lớn khiến Thu Vân Khởi trực tiếp bay ngang ra ngoài, nện mạnh vào giá sách. Phần phật, hơn phân nửa sổ sách từ trên giá sách rơi xuống, nện lên người Thu Vân Khởi.

"Phế vật." Một gã nam tử mặt không biểu tình thu hồi tay phải, tướng mạo y rất giống Thu Vân Khởi, nhưng mà đạm mạc lãnh khốc hơn so với Thu Vân Khởi, cả người sát ý lượn lờ, y là đại ca Thu Bắc Phong của Thu Vân Khởi.

Lực lượng một cái tát này rất lớn, Thu Vân Khởi trên mặt đất nửa ngày không bò dậy nổi.

"Nếu như ngươi không phải là em của ta, ngươi đã chết rồi." Ánh mắt Thu Bắc Phong không có một tia nhiệt độ, y tựa như đang nói một chuyện vô cùng bình thường: "Trong miệng nói người khác là con kiến hôi loài bò sát, mình thì ngay cả con kiến hôi loài bò sát đều đánh không lại, không phải phế vật là cái gì? Đây là lần đầu tiên, cũng là lần sau cùng. Ngươi thích ả đàn bà nào ta không quản, ngươi dày vò cái gì ta cũng không quản, nhưng mà có một điểm ta muốn nói rõ ràng với ngươi, không nên trở thành phế vật. Ta rất ghét phế vật, cái này là một cơ hội sau cùng của ngươi, nếu như ngươi về sau còn phế vật giống như vậy, chính tay ta sẽ giết chết ngươi."

Dứt lời, y không thèm nhìn Thu Vân Khởi nằm trên mặt đất một cái nào nữa, hờ hững ly khai.

Thu Bắc Phong trở lại binh doanh, bắt đầu từ khi y chưởng quản binh đoàn, y liền kiên trì cùng ăn cùng ở với binh sĩ.

"Thật sự buông tha Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) như thế sao?" Một gã tráng nam thần sắc nhanh nhẹn dũng mãnh chào đón, hắn tên là Thu Lực, cũng là con cháu Thu gia, nhưng là bàng chi của Thu gia, nhưng mà gã theo Thu Bắc Phong nhiều năm, là phụ tá đắc lực của Thu Bắc Phong.

"Giao cho Vân Khởi. Ngay cả Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) cũng giải quyết không được, phế vật như vậy không có ý nghĩa để sống sót." Thu Bắc Phong hừ lạnh.

Thu Lực gật đầu, gã biết tính khí Thu Bắc Phong, hiểu rõ nếu là Thu Vân Khởi thật sự giải quyết không được Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), Thu Bắc Phong nhất định sẽ giết hắn.

Hơn nữa Thu Lực theo Thu Bắc Phong nhiều năm, cũng nhiễm ngạo khí từ Thu Bắc Phong. Đối với tiểu gia tộc như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) vậy, gã không có chút nào hứng thú.

"Lần này chúng ta tới đây, mục đích duy nhất chính là tìm cơ hội đi Thương Châu." Thu Bắc Phong thản nhiên nói.

mỗi đại danh môn Quang Minh Châu tề tụ Thánh Châu, nhưng mà nhiều danh môn như vậy, sẽ có người đi Thương Châu, cũng sẽ có người lưu lại Quang Minh Châu. Dù sao nội bộ Quang Minh Châu cũng không an ổn, vô luận Kim Châu Phỉ hay là Tội Vực, đều là thứ khiến người ta đau đầu, cần phải có người đi tiêu diệt bọn họ.

Lợi ích bên trong Quang Minh Châu đã sớm chia cắt hầu như không còn, mỗi nhà đã sớm định rõ địa bàn của nhau, lưu lại Quang Minh Châu chỉ kiếm phần khổ lao.

Đi tới Nam Minh, hộ vệ tuyến tiếp viện, tốt hơn không ít, Nam Minh cũng được tính là khuếch trương lãnh địa.

Nhưng mà được lợi lớn nhất, là đi Thương Châu tìm kiếm thông đạo đi tới Thiên lộ. Đó là một cái thế giới hoàn toàn mới, đồng nghĩa với cơ

hội và tài phú vô lượng. Nếu như có thể sớm một tiến nhập Thiên lộ, cơ nghiệp của Thu gia đủ được bảo chứng nghìn năm không ngã.

Thu gia hiểu được đạo lý này, các nhà khác cũng hiểu được đạo lý này. Giữa họ là quan hệ cạnh tranh, cái này cũng là nguyên nhân mỗi nhà không ngừng xung đột.

Bỗng nhiên, Thu Bắc Phong trầm ngâm: "Đi, phái vài người, cùng theo Vân Khởi."

Thu Bắc Phong suất lĩnh đội thân vệ tiến nhập Bạch Tuyết thành, bầu không khí Bạch Tuyết thành đột nhiên trở nên khẩn trương. Thực lực Thu Bắc Phong lớn hơn rất nhiều so với Thu Vân Khởi, danh tiếng lớn hơn Thu Vân Khởi rất nhiều. Nhưng mà y nổi danh nhất chính là lãnh khốc thèm sát, y là một gã đồ tể lãnh huyết, người chết ở trên tay y có bao nhiêu, chẳng ai biết.

Mọi người đều biết rõ, Thu gia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, Thu Vân Khởi sẽ không, Thu Bắc Phong cũng sẽ không, bọn họ nhất định sẽ có động tác.

Ngay cả Thánh Điện cũng đang quan tâm nơi đây, Quang Minh kỵ sĩ đoàn đóng quân tại Bạch Tuyết thành, hiển nhiên lo lắng Thu Bắc Phong phát điên. Lần này là do Tô Phỉ tự mình dẫn đội, có thể thấy mức độ coi trọng của Thánh Điện.

Nhưng mà Thu Bắc Phong không có bất cứ động tĩnh gì, tựa như đã quên chuyện này. Tuy thế Tô Phỉ phi thường giữ bình tĩnh, Thu Bắc Phong giảo hoạt tàn nhẫn, thường thường tại lúc đối phương buông lỏng sẽ phát động một kích trí mạng. Tô Phỉ rất rõ ràng, tác dụng lớn nhất của nàng chính là chấn nhiếp Thu gia, mà một khi Thu gia thật sự phát động, đạp phá Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), Thánh Điện mà bất lực, vô pháp nghiêm phạt Thu gia.

Một khi nghiêm phạt Thu gia, có thể nghĩ mà biết sẽ gợi sóng gió dạng gì. Lúc đó Thánh Điện vô pháp thừa thụ hậu quả sản sinh khi Thu

gia phản phệ.

Thánh Điện có thể làm, chính là tại trước lúc thảm án chưa phát sinh, bóp nó chết.

"Tình huống thế nào rồi?" Tô Phỉ hỏi.

"Thu Bắc Phong không có động tác gì " một gã Quang Minh kỵ sĩ bẩm báo: "Thu Vân Khởi móc nối khắp nơi, tựa hồ hắn nghĩ tự mình đi báo thù. Nghe nói hắn bị Thu Bắc Phong nghiêm phạt, Thu Bắc Phong tuyên bố, nếu tự Thu Vân Khởi không thể báo thù nổi, vậy thì chính tay hắn liền giết chết Thu Vân Khởi. Tuy thế chúng ta phát hiện, hắn vẫn phái người âm thầm bảo hộ Thu Vân Khởi."

Tô Phỉ không khỏi nhíu mày, Thu Bắc Phong căn bản không để mệnh lệnh của điện hạ vào mắt.

Cái tên này thủ đoạn độc ác có thể thấy rõ ràng, ngay cả em trai ruột của mình cũng động một tí là muốn giết chết. Quả thật là loại nhân vật đồ tể.

"Thu Bắc Phong nói tự Thu Vân Khởi báo thù, vậy thì sẽ không vận dụng đội thân vệ của hắn." Tô Phỉ ánh mắt chớp động: "Thu Vân Khởi chỉ có đi tìm người khác. Rà soát gia tộc mà Thu Vân Khởi quen biết, nhất định là Elizabeth gia tộc. Cảnh cáo bọn họ, ai vi phạm mệnh lệnh của điện hạ, diệt toàn tộc. Chúng ta không tiện giải quyết Thu gia, Elizabeth gia tộc trốn không thoát. Phải cẩn thận những hộ vệ âm thầm kia, tên Thu Bắc Phong này rất giảo hoạt."

"Vâng!" Danh kỵ sĩ này tuân mệnh mà đi.

Xem ra mình tới đúng rồi, Tô Phỉ minh bạch, Thu Bắc Phong còn cố kỵ Quang Minh kỵ sĩ đoàn, bằng không thì đã sớm động thủ.

Thế cục càng ngày càng phức tạp, Tô Phỉ không thích cục diện phức tạp chút nào, còn không bằng oanh oanh liệt liệt đánh một trận mới thống

khoái.

Cũng may mình không cần phải cân nhắc nhiều như vậy, mình chỉ cần bảo đảm Thu gia không động thủ, là đã hoàn thành nhiệm vụ. Chuyện còn lại, thì giao cho đại trưởng lão với Điện hạ đau đầu đi.

Ở phân bộ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield).

"Rốt cuộc tới hay không?" Cát Trạch hận nó không có chí đua tranh: "Ngươi nói cái Thu gia này, tốt xấu cũng là một cái đỉnh cấp danh môn, sao lại kinh sợ như thế? Đến bây giờ còn chưa tới tìm lại mặt mũi, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì a!"

Hắn chờ đến muốn khóc rồi, chỉ muốn đánh một trận cho đã lại khó như vậy sao?

Đỉnh cấp danh môn a, nói nghe thật hay, nói cái gì mà kiêu ngạo a mặt mũi như núi a, ở đâu? Ở đâu!

Ô ô, lời truyền lưu toàn gạt người!

Mai Lệ Toa (Melisa) rất không biết nên nói gì mà nhìn Cát Trạch, nàng chưa từng gặp đứa gia hỏa nào ngóng trông người khác tới cửa gây rối như vậy, có thể bình thường một chút hay không a.

"Đúng vậy đúng vậy." A Tín ở bên cạnh cũng là một bộ chán đến chết, gối lên cánh tay, nằm vật trên mặt đất, hữu khí vô lực nói: "Cuộc sống còn có thể có được chút ý nghĩ nào để tồn tại hay không đây? Đường Thiên và tiểu thư là dễ chịu rồi, lại không thể cân nhắc tới cảm thụ của chúng ta sao? Tiểu Man, chúng ta không thể mắt mở trừng trừng nhìn chúng ta tự mục nát như thế, mau tới chuộc ta, hôn một cái đi..."

Phanh!

Trảm mã đao lớn cỡ cánh cửa, như đập ruồi đập cho A Tín văng tưng tưng.

khóe mắt Phù Chính Chi nhảy một cái, nhìn đi thủ hạ của lão bản nương cũng không phải loại lương thiện a.

Mà Cát Trạch thì là hai mắt tỏa sáng mà nhìn Tiểu Man, cái đao này, cái kình lực này, cái tính khí này, quả thực... Rất thích hợp đánh một trận đó!

"Đến đi, đánh bạc với tôn nghiêm của lão bản và lão bản nương, để chúng ta thống thống khoái khoái đánh một trận đi!"

Sắc mặt người xung quanh đột nhiên trở nên rất cổ quái.

Phanh!

Một chân đạp ở phía sau lưng Cát Trạch, con mắt Cát Trạch mở ra, không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, liền như bóng cao su văng ra bảy tám trượng.

thần tình Đường Thiên tự nhiên thu cước, dắt bàn tay nhỏ bé của Thiên Huệ, khí phách mười phần nói.

"Xem ra các ngươi nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta đây cũng phải động gân cốt một cái!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 897: Charles Chết

Charles cảm thấy có phần bất an, có thể là vì Tô Phỉ không ở bên cạnh. Từ lúc còn rất nhỏ, Tô Phỉ đã là hộ vệ của gã hắn, có thể gọi là như hình với bóng, nơi Quang Minh kỵ sĩ đoàn đóng quân cũng cách hắn không xa.

Tô Phỉ không ở đây, ngay cả Thánh Điện quen thuộc thường ngày cũng trở nên trống trải hơn không ít.

Charles luôn có ảo giác, giống như trong bóng tối phía sau lưng có con mắt đang âm thầm quan sát gã.

Gã tự cười giễu, đây là Thánh Điện, nơi Quang minh năng lượng dồi dào nhất, làm sao có bóng tối? Thánh Điện tượng trưng cho Quang minh, khắp nơi trôi nổi lơ lửng quang minh năng lượng nồng nặc, chúng nó tản ra quang mang bạch sắc nhu hòa, soi mỗi cái ngóc ngách của Thánh Điệnsáng như ban ngày.

Quang minh vĩnh trú.

Khả năng là Tô Phỉ không có mặt bên cạnh nên rất không quen đi, Charles cười tự giễu.

Nghĩ đến thế cục trước mắt, mày Charles nhăn lại. Trước đây, gã giao tiếp cùng những danh môn kia, cảm thấy bọn họ cúi đầu nghe theo Thánh Điện. Nhưng mà lần này đã triệt để phá vỡ quan niệm của gã, lúc này gã mới minh bạch vì sao có nhiều trưởng lão muốn chèn ép danh môn.

Bình thường, danh môn tựa như dã thú thu nanh vuốt, nhìn qua ngoan ngoãn. Nhưng mà dã thú chính là dã thú, bình thường ngụy trang cho dù tốt, một khi đến thời khắc mấu chốt, nó liền sẽ toát ra hung tính.

Thu gia, Charles lầm bẩm, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Thu gia xung đột với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, trong mắt Charles, là động tác của Thu gia, bọn họ muốn dùng phương thức như vậy truyền ra phía ngoài một tín hiệu?

Xung đột giữa Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) và Elizabeth là xung đột giữa hai danh môn ngang cấp nhau, Thu gia hoàn toàn không có lí do tự mình nhúng tay, dù cho Elizabeth là bọn phụ thuộc. Charles hiểu rất rõ ràng thói quen của những đỉnh cấp danh môn này, nếu là danh môn cấp bậc cao hơn Elizabeth đối phó Elizabeth, Thu gia khẳng định sẽ động thủ. Nhưng mà nếu là gia tộc ngang hàng hay yếu hơn Elizabeth đánh bại Elizabeth, Thu gia nhất định sẽ không động thủ.

Bởi vì Thu gia sẽ cảm thấy mất mặt.

Phụ thuộc của mình, ngay cả đối thủ cùng cấp cũng không chiến thắngđược, lại có cái tư cách gì làm phụ thuộc của Thu gia?

Ngoại giới truyền lưu cái gì mà Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc khiêu khích, Charles chỉ cười nhạt đối với cách nói này, cái cách nói này hoàn toàn đứng không vững. Thực lực của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc đặt tại nơi đó, căn bản vô pháp đối với Thu gia tạo thành bất cứ uy hiếp gì, cần phải dùng đến chuyện Thu Bắc Phong mang đội thân vệ đi tìm lại mặt mũi sao?

Thu gia là muốn lập uy, không phải đối với cái gia tộc khác, mà là hướng về phía Thánh Điện.

Charles rất phản cảm đối với hành vi của Thu gia, nếu như nói Thu gia bị ủy khuất, dùng phương thức như vậy biểu diễn lực lượng của Thu gia, gã cảm giác sẽ tốt hơn rất nhiều. Đối với đỉnh cấp danh môn như

vậy, Thánh Điện là nguyện ý và hợp tác. Thế nhưng Thu gia đến Thánh Châu, chưa tới Quang Minh điện bái phỏng Đại trưởng lão, chưa tới bái phỏng gã, không có bất cứ hành động chào hỏi gì với Thánh Điện, lại tới giết gà dọa khỉ.

trong lòng Charles tức giận, Thu gia hoàn toàn không để Thánh Điện vào mắt. Mà bây giờ phụ trách chuyện này lại là Charles, Thu gia cũng không có chút ý tứ nào cho gã mặt mũi.

Gã phái Tô Phỉ đi, chính là coi chừng Thu gia. Nếu Thu gia thật dám vi phạm mệnh lệnh của Thánh Điện, gã cũng sẽ làm một lần giết gà dọa khỉ.

Nhiều danh môn như vậy, không giết một hai con gà, ai cũng sẽ không nghe theo hiệu lệnh.

Charles biết rõ, cái này là Đại trưởng lão cho gã một lần khảo nghiệm nữa. Nếu như gã có thể chủ đạo và khống chế cục diện trước mắt, địa vị của gã sẽ không ai có thể lay động. Nếu như làm không được, vậy thì gã gặp nguy hiểm rồi.

Cảm giác được nguy hiểm, Charles biết rõ mình cần phải tử chiến đến cùng.

Tô Phỉ chỉ huy Quang Minh kỵ sĩ đoàn, không có bất cứ một gia tộc nào có thể chống lại.

Một gã thị vệ tiến lên, cung kính nói: "Điện hạ, Đại trưởng lão mời ngài qua một chuyến."

Charles nhận biết tên thị vệ này, gật đầu: "Ta sẽ đi qua."

Tại chỗ đại điện của Charles, hai gã Quang Minh kỵ sĩ thủ tại cửa vào cùng đi theo. Tô Phỉ dẫn Quang Minh kỵ sĩ đoàn đi, nhưng mà còn lưu lại mười tên Quang Minh kỵ sĩ bảo hộ an toàn cho Charles. Tuy rằng Charles cảm thấy hoàn toàn không cần, nhưng rất cảm động.

Thị vệ dẫn đường ở phía trước, Charles theo ở phía sau, thuận miệng hỏi: "Biết chuyện gì không?"

"Hình như là chuyện về Thu gia." Thị vệ cúi đầu thấp giọng nói.

Charles đăm chiêu, lẽ nào Đại trưởng lão cũng có ý nghĩ đối với Thu gia? Tính cách Đại trưởng lão cường thế như thế, khẳng định vô pháp khoan dung Thu gia. Nếu như là Đại trưởng lão, sẽ đối phó Thu gia như thế nào chứ? Đại trưởng lão mưu tính sâu xa, nói không chừng có cách nghĩ sâu xa hơn.

Đầu óc Charles xoay chuyển rất nhanh, đối diện Đại trưởng lão, bất luận kẻ nào đều sẽ có áp lực, gã cũng như thế. Ngoại lệ duy nhất chắc chỉ có Tô Phỉ.

Thị vệ đưa Charles đưa đến trước cửa một phân điện, dừng lại, khom mình hành lễ: "Điện hạ, mời, Đại trưởng lão ở bên trong."

Charles thu thập tạp niệm, phân điện trước mắt giản dị tự nhiên, thập phần u tĩnh. Đại trưởng lão thường thích nơi như vậy, dù cho thân ở cao cao, đại trưởng lão cũng thập phần đơn giản, một điểm này, toàn bộ Thánh Điện cực kỳ kính nể.

"Các ngươi chờ ở đây." Charles nói với hai gã Quang Minh kỵ sĩ.

Hai người tuân mệnh, thủ ở ngoài điện. Thân phận bọn họ cao thượng, ở Thánh Điện có thể tùy ý thông hành, nơi duy nhất khiến bọn họ không dám xằng bậy, chính là ở trước đại trưởng lão.

Tô Phỉ không sợ Đại trưởng lão, đó là bởi vì cảm tình giữa nàng và đại trưởng lão giống như cha con. Nhưng mà đại trưởng lão đối bọn họ, nhưng không chút nào che giấu sắc mặt, bọn họ gặp đại trưởng lão có mấy lần. Hơn nữa Thánh viêm quanh thân đại trưởng lão mang đến uy áp thực sự quá cường liệt, khiến người ta sợ hãi.

Hai người thành thành thật thật thủ ở bên ngoài, nếu điện hạ gọi bọn họ vào, bọn họ lại có chút khẩn trương ấy chứ.

Bỗng nhiên, một lũ dao động năng lượng nhẹ không thể xét rồi lại sâm nghiêm sắc nhọn từ bên trong điện truyền đến, sắc mặt hai người kịch biến, không chút do dự phóng vào bên trong.

Khi hai người xâm nhập bên trong điện, vừa đúng lúc nhìn thấy Charles điện hạ ầm ầm ngã xuống đất.

Gã mở to hai mắt, cổ họng có cái lỗ máu lớn cỡ nắm tay, máu tươi bắn ra, chảy dọc theo cái cổ, trong khoảnh khắc, dưới thân là một vũng máu.

Hai người như bị sét đánh, lúc này bọn họ mới kịp phản ứng, ám sát! Charles điện hạ bị ám sát!

Tại bên trong Thánh Điện, Charles điện hạ bị đâm bỏ mình.

Hai gã Quang Minh kỵ sĩ mặt trắng như tờ giấy, điều này chưa từng có ở trong lịch sử Thánh Điện. Thánh Điện thủ vệ sâm nghiêm cỡ nào, ngoại nhân căn bản vô pháp lẻn vào.

Ngoại nhân, không, cái này là người bên trong Thánh Điện tỉ mỉ bày ra!

Hai người đột nhiên nhớ tới tên thị vệ dẫn đường kia, một gã Quang Minh kỵ sĩ lắc mình một cái, liền xuất hiện ở ngoài điện, khi hắn nhìn thấy gã thị vệ té trên mặt đất cái đầu đã nát nhừ, sắc mặt tái mét.

Tiếng cảnh báo thê lương vang vọng Thánh Điện.

Bạch Tuyết thành.

Tô Phỉ bỗng nhiên sắc mặt đại biến, ôm lấy ngực, đau nhức như đao vặn khiến toàn thân nàng không tự chủ mà rung động.

"Điện hạ..."

Thân thể rung động như cái sàng, thân thể cong thành một khối, giống như thừa nhận đau đớn kinh người, thanh âm rung động từ trong kẽ răng đẩy ra, mang theo bi thương và thống khổ vô cùng.

Tất cả Quang Minh kỵ sĩ ở xung quanh đều cả kinh ngây người, bọn họ chưa từng nhìn thấy đội trưởng thống khổ như thế.

Một gã kỵ sĩ gấp giọng hỏi: "Đội trưởng, điện hạ thế nào rồi?"

Tô Phỉ chậm rãi đứng thẳng lên, thân thể của nàng vẫn đang rung động, nhưng mà nàng đứng thẳng thực ngoan cường, sắc mặt nàng tái nhợt không có một tia huyết sắc, đôi đồng tử hắc ám sâu thẳm, cả người tản ra khí tức đáng sợ.

"Charles chết rồi!"

Tô Phỉ nhấn mạnh từng chữ, sát khí tràn ra bốn phía, lúc này, nàng tựa như tử thần từ trong địa ngục đi ra.

"Điện hạ chết rồi?"

Các Quang minh kỵ sĩ đều bị chấn động, thần tình mờ mịt, nhưng mà nhanh chóng biến thành bi phẫn.

Điện hạ bị ám sát!

Trời ạ! Điều này sao có thể?

Ai làm?

Hung phạm là ai bây giờ vẫn chưa có đáp án, nhưng mà có một điểm xác thực khẳng định, tuyệt đối là người bên trong Thánh Điện làm! Đây mới là nguyên nhân bọn họ cảm thấy mờ mịt, tại trong lịch sử Thánh Điện chưa từng xảy ra chuyện tương tự, Thánh Điện cho tới giờ, vẫn cực kỳ đoàn kết, chưa từng nội chiến.

Mà cái này cũng là điểm kiêu ngạo trong lòng bất cứ một vị Quang Minh kỵ sĩ nào, là nguồn gốc cho tín niệm của bọn hắn.

Thế nhưng, tại thời điểm mấu chốt như thế, điện hạ vậy mà lại bị ám sát bỏ mình. Cái này đối với bọn họ có xung kích rất lớn, vượt quá tưởng tượng, ngay cả Thánh tử cũng dám ám sát, những người này...

Tín niệm trong lòng ầm ầm sụp đổ, khiến bọn họ trở nên mờ mịt.

Thì ra trong bất tri bất giác, vậy mà Thánh Điện lại đã biến thành như vậy rồi sao?

Bọn họ từ nhỏ là được tuyển chọn, tiếp thu huấn luyện tàn khốc nghiêm khắc nhất, liên tục bị đào thải, vì Thánh Điện mà nỗ lực tất cả, là giáo huấn mà bọn hắn tiếp thu từ nhỏ, cũng là cơ sở cho tín niệm của bọn hắn. Tại trong lòng bọn hắn ngoại trừ Thánh Điện, không còn thứ khác.

Mà Thánh Điện càng khiến bọn họ tin tưởng không bao giờ nghi ngờ, vô luận ở nơi nào, Thánh Điện vĩnh viễn được tôn kính, bên trong Thánh Điện, luôn là đoàn kết nhất tâm, lần lượt thắng lợi, chứng minh sự cường đại và chính nghĩa của Thánh Điện.

Tại trong lòng bọn hắn, Thánh Điện là nơi thần thánh nhất trên thế giới này.

Tô Phỉ đứng thẳng, tay vịn lên chuôi kiếm bên hông, sắc mặt nàng tái nhợt như trước, nhưng mà khí thế lại lợi hại như bảo kiếm ra khỏi vỏ. Trong con mắt thâm trầm, là bi thương sâu như biển.

"Là những danh môn kia."

Thanh âm nàng lộ ra lãnh liệt: "Quen thuộc với Thánh Điện, có năng lực bố cục, nắm chặt thời gian chuẩn xác như thế, ngoại trừ những đỉnh cấp danh môn kia, không ai có thể làm được."

"Là ai?" thanh âm một gã Quang Minh kỵ sĩ vô cùng phẫn nộ.

"Là ai ta không biết." Tô Phỉ lạnh lùng nói, lại chậm rãi rút trường kiếm bên hông ra: "Nhưng mà ta biết rõ Thu gia nhất định không thoát được can hệ. lúc trước Ta còn cảm thấy kỳ quái, vì sao Thu Bắc Phong lại đến Bạch Tuyết thành? Hiện tại ta minh bạch rồi, mục đích của bọn họ chính là kéo chúng ta ra khỏi người điện hạ."

Các kỵ sĩ đều bị xúc động.

"Giết chết bọn họ!"

"Danh môn đều đáng chết!"

"Chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ!"

Tô Phỉ rút trường kiếm ra, nhìn quanh bốn phía, ngữ khí túc sát tỏa ra: "Thánh Điện có kẻ phản bội, cấu kết danh môn, trong ngoài phối hợp. Điện hạ chết rồi, ai sẽ thu lợi? Hậu tuyển thánh tử! Các trưởng lão nhất định sẽ yêu cầu tuyển tân Thánh tử, Thánh Điện không thể không có Thánh tử, huống chi còn tại thời khắc then chốt như thế. Thực sự là biết chọn lựa thời cơ, trước mắt rút dây động rừng, những danh môn này liên hợp lại, hướng Thánh Điện bức vua thoái vị, suy nghĩ vì đại cục, cho dù là Đại trưởng lão cũng không thể không cúi đầu.

Mọi người nghe thế thì trợn mắt há mồm, một vị kỵ sĩ tính khí táo bạo tức giận nói: "Lẽ nào bọn họ sẽ không sợ thế cục sụp đổ sao?"

"Bọn họ sợ a, nhưng mà bọn họ hiểu rõ, cái này là cơ hội duy nhất mà Thánh Điện sẽ cúi đầu."Lúc này Tô Phỉ lãnh tĩnh như băng tuyết: "Bởi vì chúng ta đang sợ, các trưởng lão càng sợ hơn."

Mọi người trầm mặc, bị suy đoán của đội trưởng làm cho chấn kinh rồi.

Có người phá tan yên tĩnh: "Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Báo thù cho Charles." Trong mắt Tô Phỉ hiện lên một tia hàn quang: "Thu Bắc Phong cần phải chết!"

"Thế nhưng chúng ta không có chứng cứ."

Tô Phỉ cũng không quay đầu lại đi ra phía ngoài, bỏ lại một câu: "Chúng ta không cần phải có chứng cứ."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 898: Độc Thủ Phía Sau

"Ngươi nói cái gì?"

Đường Thiên trợn mắt há mồm, hắn tựa như nghe đến một chuyện cực kỳ khó tin.

Lúc này thần tình Mai Lệ Toa (Melysa) kích động vô cùng, âm thanh vẫn còn run rẩy: "Vừa rồi cứ điểm của Thu gia bị Quang Minh kỵ sĩ đoàn tập kích, Thu Vân Khởi bị giết tại chỗ, Thu Bắc Phong trọng thương, đội thân vệ của hắn toàn quân hủy diệt."

"Những gia hỏa Quang Minh kỵ sĩ đoàn này điên rồi sao?" Đường Thiên cảm thấy chuyện này thực sự là hoàn toàn xemkhông hiểu, sức chiến đấu của Quang Minh kỵ sĩ đoàn không cần phải nói, hắn đã tự mình lĩnh giáo. Cận vệ đội toàn quân hủy diệt tại trong mắt hắn nhìn là bình thường vô cùng, ngược lại Thu Bắc Phong chỉ bị trọng thương còn có thể trốn thoát, thực lực không kém.

Nhưng mà không có lí do a.

Thiên Huệ và hắn từng phân tích một lượt thế cục hiện tại, trừ phi Thu gia thật sự không biết xử sự, bằng không Thánh Điện không có bất cứ lí do gì động thủ với Thu gia. Thánh Điện hiện tại cần lực lượng của những danh môn này, mà Thu gia là đỉnh cấp danh môn chân chính, tại trong giới danh môn có sức ảnh hưởng kinh người, hơn nữa Thu Húc Hoa còn đang chinh chiến tại Nam Minh.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Thánh Điện tuyệt đối sẽ không động thủ với Thu gia.

Ánh mắt Đường Thiên chuyển qua Thiên Huệ.

Thiên Huệ trầm ngâm: "Chuyện khi nào?"

Mai Lệ Toa (Melysa) vội vàng nói: "Vào đêm qua."

Nàng biết rõ Thiên Huệ chính là lão bản nương, thái độ cung kính, không dám có chút lười biếng. Bọn họ những người cùng theo Đường Thiên này, đều rất rõ ràng địa vị lão bản nương ở trong lòng Đường Thiên, không dám có chút càn rỡ.

Nếu nói, với Đường Thiên cần phải tiếp xúc một đoạn thời gian mới có thể minh bạch hắn lợi hại, thì với Thiên Huệ thì chỉ cần ở chung gần nàng một thời gian rất ngắn liền có thể khắc sâu sự lợi hại của nàng.

Trong mắt Thiên Huệ hiện lên một đạo hàn quang: "Nhất định là Thánh Điện đã phát sinh chuyện gì đó! Phái người đi hỏi đi, cái tin tức này đối với chúng ta là rất trọng yếu, không tiếc gì cả!"

"Hiểu rõ!" Mai Lệ Toa (Melysa) cắn răng, đáp lại.

Tại Quang Minh Châu, bất cứ một cái thế lực nào đều rất rõ ràng, làm rõ ràng cách nghĩ của Thánh Điện là hữu hiệu hơn so với bất cứ cái gì. Thâm nhập Thánh Điện tự nhiên khó ở trong khó, nhưng mà nếu là liên quan tới sinh tồn gia tộc thì có khó thế nào cũng cần phải làm.

Thời gian, kim tiền, nước chảy đá mòn.

Thực lực Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc không tính mạnh, nhưng mà dù sao cũng là vượt qua một cửa danh môn. Muốn rất có lực ảnh hưởng, tự nhiên không có khả năng, nhưng mà quen biết một hai vị trưởng lão, vẫn phải có. Những trưởng lão này thường ngày dùng tiền nuôi, lại không cần làm cái gì, chính là để giờ khắc này.

Bỉ An Kỳ trưởng lão như thường ngày, đi tới Thánh Điện. Nhưng mà lão lập tức nhận thấy được dị thường, Thánh Điện thủ vệ sâm nghiêm, khắp nơi đều là thủ vệ.

Thủ vệ của Thánh Điện, có một cách gọi riêng, Thánh Điện thủ vệ giả. Lúc bình thường, Thánh Điện thủ vệ giả chỉ có ở trong góc mới có thể nhìn thấy, bọn họ cơ hồ là ẩn hình, không bị các trưởng lão cao đàm khoát luận ảnh hưởng.

Nhưng mà hiện tại, Bỉ An Kỳ dọc đường thấy hơn hai trăm vị Thánh Điện thủ vệ giả. Lần đầu tiên lão biết rõ thì ra số lượng Thánh Điện thủ vệ giả lại nhiều như thế.

Nhất định là đã phát sinh chuyện gì.

trong lòng Bỉ An Kỳ có chút bất an, bỗng nhiên con mắt lão sáng ngời, nhìn thấy Tu Tư trưởng lão cách đó không xa. Lão và Tu Tư trưởng lão tương giao tâm đầu ý hợp, hơn nữa không như lão là hạng ở cuối đuôi xe, vị trí của Tu Tư ở xa xa phía trước, là thực quyền trưởng lão chân chính.

quyền lợi Tu Tư rất lớn, cũng được các phương mượn hơi, tin tức rất linh thông.

Bỉ An Kỳ tiến tới, hạ giọng: "Cái này là thế nào? Đã phát sinh chuyện gì?"

Sắc mặt Tu Tư nghiêm trọng, lão ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua xung quanh, hạ giọng đáp: "Xảy ra đại sự rồi! Điện hạ bị ám sát bỏ mình."

Con mắt Bỉ An Kỳ rồi đột nhiên trợn to, cả người ngây tại chỗ, một hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, ấp úng nói: "Sao lại thế... Sao lại thế..."

"Toàn bộ hậu tuyển Thánh tử đều đã bị bắt." Tu Tư thấp giọng nói: "Đại trưởng lão hạ lệnh."

Bỉ An Kỳ sợ hãi, lão có thể trở thành trưởng lão Thánh Điện, tự nhiên không phải hạng người ngu xuẩn. Điện hạ gặp chuyện không may, hiềm nghi lớn nhất chính là những hậu tuyển Thánh tử này.

"Bọn họ làm sao dám?" Bỉ An Kỳ còn là vẻ khó có thể tin.

"Chỉ có bản thân bọn họ, bọn họ đương nhiên không dám." Tu Tư hừ lạnh một tiếng, trên mặt sát khí tràn bốn phía, giọng căm hận: "Có những danh môn kia làm chỗ dựa, tự nhiên là không giống rồi. Hôm nay gia chủ mấy tiểu danh môn, đã nêu ý kiến, hi vọng có thể sớm tuyển tân Thánh tử."

Trên mặt Bỉ An Kỳ rđột nhiên hiện lên sắc mặt giận dữ: "Hỗn đản!"

"Những gia hỏa này cùng lắm chỉ là ném đá dò đường." Sắc mặt Tu Tư cũng âm trầm: "Những lão gia hỏa ở phía sau mới là độc thủ phía sau màn chân chính. Những gia hỏa này thực sự quá là ngoan độc rồi! Chọn cái thời khắc mấu chốt này, bọn họ sớm đã có chủ mưu!"

trong lòng Bỉ An Kỳ kinh hoàng, đúng vậy, lẽ nào bọn họ không biết thế cục trước mắt là nguy hiểm cỡ nào sao? Lẽ nào bọn họ không biết, nếu như thua trận chiến tranh này, toàn bộ Quang Minh Châu đều hết rồi sao?

"Tổ bị lật sao có trứng nguyên lành!" Hắn buột miệng nói ra.

"Bọn họ biết." Tu Tư nói xong cũng trầm mặc, sau một lát mới gian nan nói: "Thế nhưng bọn họ cũng biết, đại khái chỉ có cục diện như vậy, đại trưởng lão mới có khả năng thỏa hiệp với bọn họ."

Bỉ An Kỳ cũng trầm mặc, Tu Tư nói không sai. Lấy tính cách cường thế nhất quán của đại trưởng lão, nếu không phải tại cục diện trước mắt, hắn nhất định sẽ nhổ những danh môn này tận gốc, một cái không lưu.

Bỉ An Kỳ bi thương khó giải thích, lão đột nhiên có cảm giác, cái Thánh Điện cường đại kia, không bao giờ sẽ xuất hiện nữa rồi. Không biết vì sao, loại cảm giác này cường liệt như thế. Khiến lòng lão hoàn toàn bị bi thương bao phủ, lão vô cùng gian nan hỏi: "Đại trưởng lão nói như thế nào?"

Tu Tư trầm mặc, nửa ngày mới yếu ớt nói: "Chưa nói lời nào."

Bỉ An Kỳ không biết mình làm thế nào về đến nhà, lúc từ Thánh Điện đi ra, nhìn thấy đại biểu của nhóm danh môn thứ hai tiến nhập Quang Minh điện.

Lão thất hồn lạc phách ngồi ở trên ghế, xuất thần.

"Lão gia, có Bản Ni tiên sinh cầu kiến." Ngoài thư phòng vòng vào thanh âm quản gia.

Bỉ An Kỳ phục hồi lại tinh thần, hắn biết rõ vị Bản Ni tiên sinh này là đến từ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc. Ngay cả tiểu gia tộc như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) vậy cũng kiềm chế không được rồi sao?

Trong lòng khó giải thích than thở một tiếng, lão thản nhiên nói: "Thỉnh hắn vào đi."

Mai Lệ Toa (Melysa) thu được tin tức, khi nàng xem tin tức thì cơ hồ không thể tin được vào hai mắt của mình. Nàng lảo lảo đảo đảo chạy tới chỗ Đường Thiên và Thiên Huệ bẩm báo.

Khi Đường Thiên nhìn thấy tình báo cũng ngây ngẩn cả người. Hắn từng gặp Charles, hơn nữa cho tới giờ, Charles vẫn trong danh sách đen của hắn. Ám sát Charles, là một trong những phương án sau khi hắn và Thiên Huệ, Binh thảo luận xác định ra.

Nhưng mà không ngờ, Charles bị ám sát bỏ mình.

Thiên Huệ lãnh tĩnh hơn nhiều, nàng chưa gặp Charles, bởi vậy đối diện cái tin tức này không có phản ứng gì, mà là lập tức cân nhắc tới được - mất.

A Tín vàTư Mã Tiếu cũng được gọi đến cùng thảo luận. A Tín tinh tại chiến lược, mà Tư Mã Tiếu am hiểu quyền mưu.

"Chúng ta phải lập tức đem tin tức này truyền bá ra ngoài."

Ý kiến hai người A Tín và Tư Mã Tiếu phi thường thống nhất, cơ hồ đồng thanh.

"Đục nước béo cò, thế cục càng hỗn loạn, cơ hội chúng ta có thể phát huy càng lớn, không gian có thể thao tác càng lớn, cơ hội cũng càng nhiều." Hai mắt Tư Mã Tiếu tỏa sáng, với gã mà nói, tràng diện hỗn loạn như vậy là gã thích nhất: "Chúng ta nhân cơ hội cũng giết chết mấy nhân vật trọng yếu của danh môn."

Gã nói tiếp: : "Giết chết nhân vật trọng yếu mấy danh môn, danh môn khẳng định sẽ chĩa đầu mâu vào Thánh Điện, song phương không có cơ hội hòa giải, đối kháng chỉ sẽ càng kịch liệt. Danh môn không thể lùi bước, nếu như bọn họ thất bại, Thánh Điện sẽ bỏ qua bọn họ sao? Cho nên bọn họ chỉ có thể một đường thẳng tiến, bức Thánh Điện lui về phía sau, bức Đại trưởng lão giao quyền lợi!"

"Cái chủ ý này hay!" A Tín hưng phấn: "Ta phải trợ giúp danh môn cho tốt, năm hổ tướng là binh đoàn của Thánh Điện, bọn họ là sẽ trung với Thánh Điện hay là sẽ đầu nhập vào danh môn? Binh sĩ thủ hạ của bọn họ thì sao chứ? Chỉ cần danh môn nắm quyền, Quang Minh Châu sẽ bắt đầu phân liệt. Những binh đoàn trung với Thánh Điện kia, sao lại nghe mệnh lệnh danh môn? Danh môn sao có thể yên tâm nhiều binh đoàn không tuân theo mệnh lệnh của mình?"

Nghe thấy A Tín và Tư Mã Tiếu ngươi một lời ta một lời, trong lòng Đường Thiên sảng khoái vô cùng. Lúc trước đây, gặp tình huống gì, đều chỉ có chính hắn vắt hết óc. Hiện tại thủ hạ mỗi người đều là cao thủ, dũng tướng như mây, mưu sĩ như mưa, ai nha nha, mình thế nào lại lợi hại như vậy chứ?

Truyền bá tin tức dễ làm, hắn và Binh tâm linh tương thông, thuận lợi vô cùng.

Nghĩ đến Câu Thành Văn Đao còn chưa thu được tin tức hậu phương, tin tức Charles bị ám sát bỏ mình đã truyền khắp Nam Minh, sắc mặt Câu Thành Văn Đao nhất định phi thường đặc sắc.

Đáng tiếc không nhìn thấy.

Về phần ngụy trang Thánh Điện, giết chết mấy nhân vật trọng yếu của đỉnh cấp danh môn, Đường Thiên nghĩ cũng không cần nghĩ, liền có mục tiêu thứ nhất.

Đương nhiên là Thu gia!

Charles chết làm khiếp sợ toàn bộ Thánh Vực.

Thánh tử tại Quang Minh Châu có địa vị cao thượng, gã được coi là nhân vật trọng yếu tương lai tiếp nhận vị trí đại trưởng lão, gã chết sẽ oanh động Thánh Vực. Huống chi còn chết vì bị ám sát, phải biết rằng, ở trong lịch sử Thánh Điện chưa từng có nhân vật trọng yếu nào bị chết do ám sát. Thánh Điện tại việc như thế nào phòng bị ám sát có chỗ cực kỳ độc đáo, thêm nữa Thánh Điện hệ thống sâm nghiêm, cùng ngoại giới có khoảng cách ly thiên nhiên, thích khách ngoại giới muốn lẻn vào Thánh Điện khó chồng lên khó.

Có thể ám sát Charles, chỉ có người nội bộ Thánh Điện, bằng không đó là nội ngoại cấu kết. Cũng khiến người ta khiếp sợ, Thánh Điện làm như thế nào khống chế nội bộ nhân viên trung thành có thể nói là thiên hạ độc bộ.

Muốn tiến nhập Thánh Điện, cần phải trải qua nhiều vòng sàng lọc, mà mỗi một vòng đều có các loại nghi thức tuyên thệ, thánh viêm khảo nghiệm. Không nên cho rằng đó chỉ là một loại nghi thức, nó thực sự hữu hiệu, bất cứ người nào vi phạm thệ ngôn, đều sẽ bị nghiêm phạt cực nghiêm lệ, mà những nghiêm phạt này thường thường là từ linh hồn, không chỗ nào có thể trốn, càng cao tầng bị trói buộc càng lớn.

Được lợi bởi cái này, Thánh Điện cơ hồ chưa bao giờ xuất hiện kẻ phản bội, cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều người ghét Thánh Điện. Trong mắt rất nhiều người, loại hoàn toàn khống chế nhân tâm này của Thánh Điện là hoàn toàn vi phạm nhân tính.

Nhưng mà không thể không thừa nhận, phương pháp của Thánh Điện cực kỳ hữu hiệu. Tại thế lực khác luôn câu tâm đấu giác(mưu tính hại nhau) thì cho tới bây giờ Thánh Điện vẫn là đoàn kết nhất tâm. Mệnh lệnh của cao tầng sẽ được chấp hành vô điều kiện, binh sĩ của bọn họ tràn đầy cuồng nhiệt, không sợ hi sinh.

Ngoại giới bởi vậy đối với Thánh Điện tràn đầy sợ hãi và kính nể, tại trong mắt bọn họ, Thánh Điện như vậy khó mà chiến thắng.

Charles điện hạ bị ám sát, đã đánh tan tất cả điều này.

Tại trong mắt mọi người, hơn nữa chuyện trọng yếu như thế, trong nháy mắt liền truyền khắp Thánh Vực, cái này hiển nhiên do chủ mưu phía sau đang thúc đẩy sóng lan.

Ngay sau đó, mâu thuẫn giữa Thánh Điện và danh môn cũng trồi lên mặt nước, trở thành đề tài nóng nhất hiện nay.

Tràng phong ba này chỉ vừa mới bắt đầu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 899: Thu Sát Viện

"Vân Khởi bị giết? Toàn bộ Đội thân vệ diệt? Bắc Phong thụ thương, hạ lạc không rõ?"

Tiếng rít gào phẫn nộ vang vọng bên trong một chỗ trang viên tại Vân Gian thành ở Thánh Châu.

Thu Thiên Kình râu tóc dựng ngược, phẫn nộ tới cực điểm, xung quanh nổi lên tầng tầng rung động trong suốt, không khí trong đại sảnh trở nên xao động bất an, sát cơ tràn ngập.

sắc mặt mọi người phía dưới cũng tràn đầy giận dữ, hai mắt giăng đầy tơ máu. Thu gia chưa từng bị nhục nhã như vậy, không có lí do gì, vậy mà lại trực tiếp giết chết nhân vật trọng yếu của Thu gia, dù cho đối phương là Thánh Điện, là Quang Minh kỵ sĩ đoàn, chư tướng Thu gia cũng tuyệt đối vô pháp tiếp thu.

Thu Vân Khởi và Thu Bắc Phong đều là con trai dòng chính của Thu gia, đội thân vệ do Thu Bắc Phong chỉ huy tuy rằng quy mô chỉ có trăm người, nhưng mà sức chiến đấu cường hãn, có danh tiếng là【Thu chi nha】(hàm răng của Thu gia), trong các binh đoàn Thu gia luôn nằm trong top 5.

Tổn thất lớn lần này, Thu gia đã thương gân động cốt.

tướng mạo Thu Thiên Kình bình thường, nhưng mà khi sắc mặt lão tràn đầy giận dữ thì lại giống như hổ sư. Ánh mắt lão đảo qua chư tướng, con mắt lạnh lẽo như không có một tia nhiệt độ, bỗng nhiên nhếch miệng

cười, giống như dã thú muốn chọn người cắn, hung hãn chi khí tàn sát bừa bãi.

"Từ lúc nào, Thu gia chúng ta biến thành con dê nhỏ mà người khác muốn giết là giết?"

Chư tướng nghiêm nghị ngồi ngay ngắn, một tiếng cũng không dám thốt ra.

Thu Thiên Kình hiểu rất rõ, vì sao mà Tô Phỉ động thủ, cũng rất rõ ràng chuyện mà Thu gia đã âm thầm làm, nhưng mà thế thì sao? Ngay cả Thánh Điện cũng không dám công nhiên công bố Thu gia có liên quan tới việc điện hạ bị ám sát, Quang Minh kỵ sĩ đoàn dám can đảm động thủ với Thu gia, đó chính là giẫm đạp quy tắc.

Tô Phỉ muốn giết người lập uy, đáng tiếc đã chọn sai đối tượng rồi, Thu gia cũng không phải là bột nhão tùy người nhào nặn.

Khóe miệng Thu Thiên Kình hiện lên một mạt cười nhạt.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên tiếng cảnh báo vang lên, có nhân viên bất minh đang tới gần bên này.

Ánh mắt Thu Thiên Kình ngưng tụ, nụ cười trên mặt trở nên lạnh lẽo: "Nhìn đi, đây là thế giới mạnh được yếu thua, nếu như ngươi mềm yếu một chút liền sẽ bị nuốt đến ngay cả xương cốt đều không dư lại một cái."

Dứt lời, lão sải bước đi ra phía ngoài.

Những chư tướng khác đồng thời đứng dậy, trầm mặc đi theo phía sau Thu Thiên Kình.

Vân Gian thành, bên trong thư phòng hào hoa xa xỉ, người trung niên nghe thấy tiếng cảnh báo thê lương, không khỏi ngừng động tác trên tay, ngẩng đầu: "Cảnh báo ở nơi nào?"

Một gã hộ vệ nghe vậy, vội vàng lao ra, sau một lát trở về bẩm báo: "Là Thu Sát viện!"

Thu Sát viện! Con mắt người trung niên nhíu lại, đó là nơi đóng quân của Thu gia 【 Thu Sát binh đoàn 】, nghĩ đến tình báo mới nhất vừa mới xem xong, trong lòng người trung niên có chút bất an.

Lẽ nào bọn họ thật đã đánh giá sai phản ứng của Thánh Điện?

Tối hôm qua nơi đóng quân của Thu gia tại Bạch Tuyết thành bị huyết tẩy, Thu Vân Khởi bỏ mình, 【 Thu chi nha 】 toàn quân bị diệt, Thu Bắc Phong trọng thương chạy trốn, hạ lạc bất minh.

Hạ thủ chính là Quang Minh kỵ sĩ đoàn! Không có bất cứ lí do gì, không có bất cứ thông cáo gì, tập kích ngay trong đêm, trực tiếp chém giết. Nếu như không phải xác định xuất thủ chính là Quang Minh kỵ sĩ đoàn, phản ứng đầu tiên của người trung niên là hoài nghi có người cố ý giở trò quỷ, bởi vì cái này tuyệt đối không phải phong cách của Thánh Điện.

Tối hôm qua mới huyết tẩy nơi đóng quân của Thu gia tại Bạch Tuyết thành, hiện tại lan tới Thu Sát viện.

Thủ đoạn của Thánh Điện càng ngày càng tàn nhẫn, trong lòng hắn hiện lên một tia lo lắng, cái này hoàn toàn khác với bọn họ dự đoán. Danh môn bất mãn đối với Thánh Điện bắt đầu đã lâu, Thánh Điện tựa như một con quái thú, không ngừng bành trướng, không ngừng thôn phệ không gian sinh tồn của mọi người.

Khi Quang Minh Châu vừa thành lập thì Thánh Điện lúc đó hoàn toàn không thể so sánh với Thánh Điện hiện tại. Năm xưa đã từng ước định Thánh Điện và danh môn cùng trị Quang Minh Châu, thế nhưng sự cường thế của Thánh Điện khiến những đỉnh cấp danh môn này liên tiếp bại lui. Nhất là Thánh Điện quăng ra đòn sát thủ gọi là thừa nhận tư cách danh môn, một nhóm tiểu danh môn mới phát bắt đầu từ từ tạo thành uy hiếp đối với những đỉnh cấp danh môn này.

Từng cái đỉnh cấp danh môn đã từng phong quang nhất thời kia không ngừng ngã xuống cũng khiến những đỉnh cấp danh môn nhãn hiệu lâu đời sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Bọn họ muốn cải biến tất cả điều này, thế nhưng sự thống trị của Thánh Điện vững như bàn thạch, không có chút kẽ hở nào. Đến tận lần này Thánh chung đập vang, những đỉnh cấp danh môn này lập tức ý thức được, cơ hội mà bọn họ hy vọng từ lâu cuối cùng đã xuất hiện rồi.

Hắn ổn định tâm thần, hắn không tin Thánh Điện có dũng khí ngọc thạch câu phần. Quang Minh Châu là Quang Minh Châu của Thánh Điện, dù cho bọn họ từ trên tay Thánh Điện cướp về một ít lợi ích cũng vẫn không cải biến được một điểm này.

Nói tiếp, Thánh Điện chỉ còn lại có Quang Minh kỵ sĩ đoàn còn tưởng rằng mình là trước đây sao?

Thu Sát viện là nơi Thu Sát binh đoàn đóng quân, là binh đoàn cường đại nhất của Thu gia, còn lâu đội thân vệ của Thu Bắc Phong có thể so bằng. Thánh Điện muốn dùng Thu gia để chấn nhiếp mọi người, Thu Thiên Kình là kẻ tính cách cương liệt, tuyệt đối sẽ không quỳ gối đầu hàng.

Trái lại là một trận trò hay!

trong lòng người trung niên chuyển động, Thánh Điện hiện tại cũng chỉ có một đội Quang Minh kỵ sĩ đoàn. Nếu như Thu Sát binh đoàn bất chấp tất cả mà báo thù, lưỡng bại câu thương, không, dù cho chỉ có thể khiến Quang Minh kỵ sĩ đoàn bị một chút tổn thương, tình cảnh của Thánh Điện cũng sẽ trở nên gian nan hơn rất nhiều.

Thu Thiên Kình, nhất định đừng để mình thất vọng a.

Thu Sát viện là nơi đóng quân của Thu Sát binh đoàn, nhưng mà nơi này là Thánh Châu, ngoại trừ Thánh Điện, không có ai có thể kiến tạo cứ điểm tại nơi đây. Thu Sát viện vốn chỉ là một cái trang viên phổ thông,

Thu gia dựa trên cơ sở đó thêm chút cải tạo, tỷ như gia tăng một ít vị trí phòng ngự và cảnh giới.

Thu Thiên Kình đi lên vị trí cảnh giới cao nhất, ánh mắt hướng ra ngoài trang viên.

Vừa tìm kiếm liền thấy một cái thương thuyền không có tiêu ký bỏ neo tại cách Thu Sát viện ước chừng khoảng ba km, thuyền không lớn, nhìn qua rất phổ thông. Thu Thiên Kình hơi hơi nhíu mày, trong lòng có cảm giác quái dị, lão không biết chỗ nào kỳ quái, nhưng mà lại cảm thấy có điểm nào đó không thích hợp.

Thương thuyền mở cửa khoang thuyền, bên trong đen mù mờ, chẳng cái gì rõ rang lắm, mọi người của Thu Sát binh đoàn không khỏi nín thở ngưng thần, trừng lớn con mắt.

"Ta đi đây." Đường Thiên ưỡn ngực, vẻ mặt hùng dũng oai vệ nói với Thiên Huệ.

"Cẩn thận, đừng cậy mạnh." Thiên Huệ ôn nhu nói.

Ngọt, quá ngọt rồi, so với mật còn ngọt hơn nhiều! vẻ mặt Đường Thiên say sưa, không, tâm thần đều say, ở trong lòng hắn trùng lặp cảm khái tán thán, trong sách nói không sai chút nào, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a!

Ai nha, không qua được thì không qua được...

Tư Mã Tiếu thực sự nhìn chịu không nổi, ho nhẹ một tiếng: "Các ngươi có thể để đánh xong rồi thân thiết."

Nhìn thấy trên mặt Thiên Huệ hiện vệt đỏ ửng, Đường Thiên làm bộ làm tịch phất phất tay, kêu lên: "Xuất phát! San bằng Thu Sát viện!"

Dứt lời nhảy ra khỏi cửa khoang thuyền.

Một đám người gào thét kêu gọi, tựa như bầy sói đói, cùng nhau nhảy ra cửa khoang thuyền.

Ly khai thương thuyền một khoảng cách, Đường Thiên cảm thấy Thiên Huệ không nghe được, ho nhẹ một tiếng: "Có biết vì sao ta không đánh lén không?"

"Địch nhân phòng bị sâm nghiêm..." Những lời này lên đến cổ họng, Phù Chính Chi cưỡng ép nuốt trở vào, thay đổi ý nghĩ bèn hỏi: "Ý của lão đại là?"

"Đánh lén có gì thú vị? Sao có thể thể hiện sự lợi hại của chúng ta?" Đường Thiên vung tay lên: "Trận chiến hôm nay, không những phải thắng, còn phải thắng cho xinh đẹp, thể hiện oai phong của chúng ta, thể hiện khí thế của chúng ta. Lời cảnh cáo ta nói trước, nếu như ta phát hiện người nào lười biếng, phát huy không tốt, để ta mất mặt với Thiên Huệ, thì chúng ta cần phải uống trà thơm với nhau, tỷ như huấn luyện, ha hả ha hả!"

Liên tiếp cười nhạt kèm hai chữ "Huấn luyện"có thể so với địa ngục khiến mọi người trong lòng run rẩy.

"Lão đại yên tâm! Chúng ta tuyệt đối sẽ không để lão đại ngài mất mặt trước mặt lão bản nương." Cát Trạch vội vàng vỗ ngực đảm bảo.

Đường Thiên phi thường thỏa mãn: "Tiểu Trạch Trạch không tệ! Tới, mọi người có chủ ý gì? Cần phát ra oai phong!"

Phù Chính Chi vừa nghe thế, không được a, sao có thể để Cát Trạch vượt mặt? Lão vội vàng rống giận: "Mọi người đều xuất ra chút tinh khí thần, tất cả cần ngẩng đầu ưỡn ngực, khí phách, phải khí phách một chút, Tiểu Ngũ, biểu tình phải hung dữ độc địa hơn chút."

Đường Thiên liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng!"

lập tức Cát Trạch phản đối: "Cao thủ chân chính, đều là như lửng thửng sân vắng, bình thản ung dung. Hung dữ độc địa khí phách gì gì đó quá hao sức, không thể hiện được phong phạm cao thủ của chúng ta."

Đường Thiên rất tán đồng: "Có đạo lý có đạo lý!"

Binh lính: "..."

Thu Thiên Kình nhìn khoảng trăm người từ trên thương thuyền đi xuống, trên nhân số thực là phi thường trùng khớp với Quang Minh kỵ sĩ đoàn, chỉ là...

Thu Thiên Kình vừa rồi còn đằng đằng sát khí lúc này liền chau mày, trong long cảm thấy rất kỳ quặc. Cái nhóm người này đều đeo mặt nạ, nhìn không thấy mặt, thế nhưng tư thế mỗi người sao lại quái dị như vậy? Còn cả khí chất để lộ ra kia...

Càng xem Thu Thiên Kình càng cảm thấy như là một đám côn đồ thu bảo hộ phí trên đường phố.

Chẳng lẽ là cố ý tỏ ra yếu? Thu Thiên Kình nhanh chóng lắc đầu, đội hình của đối phương tản mạn đến mức rối tinh rối mù, ngay cả trình độ nghiệp dư cũng không bằng. Quang Minh kỵ sĩ đoàn ngụy trang thế nào cũng tuyệt đối vô pháp ngụy trang thành tình trạng này.

trong lòng Thu Thiên Kình nghi hoặc càng ngày càng trọng, cái này rốt cuộc là đám người nào?

Tiểu Man và A Tín ở trên thương thuyền, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thần Trang binh đoàn hoàn toàn không thành trận hình nào.

"Bọn họ thật... Có sức chiến đấu sao?" Tiểu Man hạ giọng, giọng điệu rất quái rất.

A Tín rất không xác định: "Có phải là cố ý bố trí mê trận hay không?"

Hai người đều là võ tướng, chỉ huy tác chiến là việc bọn hắn rất am hiểu, vừa nhìn liền nhìn ra đám Đường Thiên không theo bất cứ đội hình gì, chính là một nắm cát rời.

Cái này là điều tối kỵ khi binh đoàn tác chiến.

"Chúng ta chuẩn bị cứu viện cho tốt là được." Tiểu Man bĩu môi, Phù Chính Chi Cát Trạch ở trong ấn tượng của nàng chính là hai tên nịnh nọt, nịnh bợ tâng bốc Đường Thiên còn chưa đủ, còn điên cuồng tới tâng bốc nịnh bợ tiểu thư.

Nàng lườm A Tín một cái, khó trách bọn họ có thể hòa mình cùng cái thằng gia hỏa này, cá mè một lứa!

A Tín rất tán đồng gật đầu, hoàn toàn không biết mình nằm cũng trúng đạn.

Hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi tới trước cánh cổng phong cách cổ xưa của Thu Sát viện, Đường Thiên có phần kích động.

Đây chính là lần đầu tiên mình thể hiện ở trước mặt Thiên Huệ a, vừa nghĩ đến thời khắc có ý nghĩa lịch sử như thế, thần thiếu niên cảm thấy toàn thân có sức lực sử dụng không hết.

Đường Thiên khí phách tuyệt luân vung tay phải lên: "Rất tốt áp trận cho ta!"

"Lão đại uy vũ!"

Mọi người ầm ầm đồng ý, tản đội ngũ, kéo tay kéo áo, xách đao, cầm kiếm, nhổ nước bọt khiêng chùy, chỉ hận thiếu chút chạm hổ xăm rồng, cởi trần ẩu đả khiêu chiến.

Thu Thiên Kình trợn tròn mắt, lão trải qua chiến tranh to to nhỏ nhỏ đếm không hết, lần đầu tiên trông thấy trường hợp như vậy.

Người trung niên vừa mới chạy tới cũng trợn tròn mắt, trong đầu chỉ có một câu nói, cái này là cái quỷ gì vậy?

Ở trên thương thuyền, Tiểu Man trợn tròn mắt, nàng đánh giết từ trong núi xác biển thi đi ra, vạn năm hồn phách bất diệt, lúc này ánh mắt đăm đăm, ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

hai mắt A Tín tỏa sáng, buột miệng khen: "Quả thực quá ngầu!"

"Phỏng chừng các ngươi không biết đầu hàng."

Tiếng kêu của Đường Thiên đang vang vọng, nhưng mà mọi người vẫn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, trong một mảnh tĩnh mịch, dị thường rõ ràng.

"Ta đây tới rồi!"

Đường Thiên gào lên, trầm eo lập mã, ở trong vô số ánh mắt ngạc nhiên đăm đăm dại ra, cánh tay phải hơi hơi vung lên, thu vào bên cạnh thân.

Hai mắt hiện lên một đạo hàn quang, năm ngón tay xòe ra ba rồi hợp lại thành quyền.

Dị biến chợt sinh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 900: Đối Chọi Thu Sát

Nhìn cái cổng lớn phía trước Thu Sát viện, Đường Thiên ổn định sự kích động trong lòng, không cần phải bất cứ lời động viên gì cả, ý chí chiến đấu trong cơ thể sục sôi đến mức muốn dâng trào ra a.

Thiên Huệ, ta trở nên rất lợi hại rồi a!

Thiên Huệ, luôn chờ nàng nhìn thực lực ta như thế a.

Thiên Huệ, cuối cùng chờ đến ngày này rồi.

Hắn bỗng dưng nắm chặt nắm đấm, ba, một tiếng giòn vang, giống như thủy tinh vỡ nát, mãnh hổ ra khỏi lồng, khí thế kinh người lấy Đường Thiên làm trung tâm ầm ầm phóng lên cao.

Đầu Đường Thiên hơi hơi cúi thấp, khuôn mặt mang mặt nạ giấu ở trong bóng tối, chỉ có cặp con mắt kia tinh quang tăng vọt, giống như thái dương đâm phá bóng tối.

Tư tư tư.

Từng đạo tia sáng màu sắc khác nhau, như tia chớp màu sắc rực rỡ, quấn quanh nắm đấm hắn.

Trên thương thuyền, Thiên Huệ tròn mắt, tay nhỏ bé che cái miệng nhỏ đỏ sẫm, khuôn mặt hoảng sợ.

Vẻ xem thường trên mặt Tiểu Man đột nhiên đọng lại, buột miệng nói ra: "Đó là cái gì?"

Biểu tình của A Tín không có khác biệt.

Nhưng mà khiếp sợ nhất là Thu Thiên Kình. Lão không biết những tia sáng như tia chớp màu sắc rực rỡ kia là cái gì, nhưng mà cảm giác nguy hiểm cường liệt đến mức khiến người ta hít thở không thông bao phủ toàn thân lão. Tựa như lão nằm ở phía dưới trát đao hàn quang lòe lòe, mũi đao băng lãnh dán sát cổ lão, lông tóc toàn thân dựng thẳng.

Lão thân kinh bách chiến, vô số lần tìm sống trong chết, rất quen với khí tức tử vong.

Khí tức Tử vong luôn luôn khiến người rung động tâm thần như thế a.

Lão biết rõ lúc này e sợ không thể mang đến bất cứ trợ giúp gì, lão đè nén trấn định tâm thần, hít sâu một hơi, thốt lên: "Năng lượng tráo!"

Binh sĩ của Thu Sát binh đoàn như ở trong mộng chợt tỉnh, điên cuồng tập hợp, từng đoàn quang mang hiện lên, đỉnh đầu bọn họ hiện lên quầng sáng mỏng manh, tựa như cái chén bằng ánh sáng úp xuống Thu Sát viện.

Không cần Thu Thiên Kình phân phó, binh lính đang tại duy trì liên tục, không ngừng làm dày thêm năng lượng tráo, từ đây cũng có thể thấy Thu Sát binh đoàn huấn luyện có tố chất, kinh nghiệm phong phú.

Thu Thiên Kình biết rõ với năng lực phòng ngự ít đến thương cảm của bản thân Thu Sát viện, khẳng định vô pháp chống lại một kích long trời lở đất này của đối phương.

Nhìn năng lượng tráo vào không ngừng trở nên ngưng thực, trong lòng Thu Thiên Kình khẽ buông lỏng một hơi, bất an hơi giảm. Năng lượng tráo do Thu Sát binh đoàn toàn lực thi triển ra, có thể chịu đựng chiến hạm oanh kích.

Sự chú ý của lão cũng cuối cùng lại lần nữa rơi vào trên người Đường Thiên, lão nhìn thấy một màn kinh người.

Nắm đấm của Đường Thiên đã hoàn toàn không nhìn thấy những tia sáng giống như tia chớp màu sắc rực rỡ kia, lúc này, nắm đấm của hắn chính là một mặt trời rực sáng. Từng đạo năng lượng, như mưa tên trảm phá thiên không, chúng nó ma sát không khí sinh ra từng vệt ánh sáng. Chúng nó từ bốn phương tám hướng tụ tập, như là ngửi được mùi con mồi, điên cuồng mà tràn tới nắm đấm của Đường Thiên.

Quang mang chói mắt chiếu sáng làm nửa người Đường Thiên sáng như tuyết, nhưng mà nữa bên kia thì hắc ám thâm thúy.

Thu Thiên Kình vừa rồi bởi vì năng lượng tráo mà thả lỏng một chút, đột nhiên lại lần nữa trở nên căng thẳng.

Nó co rụt lại!

Quang cầu lấp lóe, tản ra quang mang kinh người khiến lão cảm thấy vô cùng lo sợ. Vì sao mình lại có cảm giác như đối diện chiến hạm cấp hoàng kim?

Lực lượng cá nhân sao có thể đạt đến tình trạng kinh khủng như thế?

Bàn tay Thu Thiên Kình nắm trên lan can đang run nhè nhẹ.

"Lão đại quả nhiên không hổ là lão đại." ánh mắt Cát Trạch sáng lên, nhịn không được khen. Tại lúc bọn họ còn đang tại thích ứng với Thánh Vực, Đường Thiên đã tìm kiếm đột phá mới.

Cát Trạch vừa nhìn liền nhận ra, cái này là Thần quyền.

Thần quyền là thức mở đầu của Thức Tỉnh thần trang, bọn họ đã vô cùng quen thuộc. Nhưng mà Thần quyền ở trước mắt, lại hoàn toàn khác với trước đây.

Pháp tắc hoàn toàn chôn vùi trong năng lượng đang dâng trào như biển rộng, không một ai nhận thấy nó tồn tại. Số lượng năng lượng kinh người trải qua không ngừng áp súc, sự dao động của nó cũng đang không

ngừng biến hóa. Dao động trở nên càng ngày càng yếu ớt, nhưng mà cảm giác khiến người khiếp đảm lại càng ngày càng mãnh liệt.

Ba, quang đoàn trên hữu quyền Đường Thiên rồi đột nhiên đình chỉ nhảy lên, lòng mọi người giống như bị một đôi tay vô hình kích thích, trong lòng run lên.

Toàn bộ quá trình dài dằng dặc như trải qua vô số năm tháng, thực tế lại chỉ trong nháy mắt.

Tại lúc mọi người cho rằng Đường Thiên sẽ một quyền giội ra thì một nét tươi cười nhẹ không thể xét chợt thoáng hiện lên trên khóe miệng Đường Thiên rồi biến mất, không ai có thể kịp nhìn thấy, nắm đấm bên trong quang đoàn, đã xòe ra. Pháp tắc tuyến như sợi tóc bị nhuộm thành màu ám kim, hiện lên tại bàn tay Đường Thiên, Đường Thiên tựa như đeo một cái găng tay màu ám kim do kim tuyến đan bện thành.

Quang đoàn vốn đang rực sáng đột nhiên ảm đạm, năng lượng bị áp súc đến cực hạn tựa như dịch thể chảy dọc theo bàn tay Đường Thiên, bao vây lấy bàn tay hắn.

Thu Thiên Kình ngơ ngác mà nhìn bàn tay Đường Thiên, lão chưa từng gặp công kích cổ quái quỷ dị như thế. Nhưng càng là như thế, trong lòng lão càng hiện lên nỗi bất an mạnh mẽ.

Đối với một vị võ tướng mà nói, lập tức phải đối diện một loại công kích mình chưa từng gặp, là như lâm đại địch cũng không khoa trương chút nào. Duy nhất khiến Thu Thiên Kình cảm thấy có chút an tâm, là năng lượng tráo dày đặc.

Công kích của đối phương tuy rằng nhìn qua có chút quỷ dị, nhưng mà thời gian chuẩn bị quá dài. Thời gian dài như thế, cũng đủ cho năng lượng tráo của Thu Sát binh đoàn cường hóa đến điểm tối cao.

Vô luận đối phương công kích như thế nào, nhưng mà năng lượng tráo cường đại, luôn luôn có thể phát huy tác dụng, cái này là kinh nghiệm Thu Thiên Kình tổng kết ra qua vô số tràng chiến đấu.

Bàn tay duỗi ra, so với vừa rồi rực sáng như thái dương, quang mang tỏa ra hiện tại chỉ có thể tính là yếu ớt. Cái cảm giác này là hoàn toàn khác biệt, vừa rồi quang đoàn rừng rực bá đạo, khiến người không chút nghi ngờ uy lực khi nó nổ tung. Nhưng mà hiện tại cái bàn tay chỉ tỏa ra ánh sáng nhạt này, lại có một loại ma lực khó mà hình dung, không tự chủ hấp dẫn tâm thần mọi người, nói thế nào cũng không chuyển dời được ánh mắt.

Nó là yêu dị mà mê người như thế.

Tại lúc mọi người bị nó vững vàng hấp dẫn, bàn tay tỏa ra ánh sáng nhạt giống như bằng bạch ngọc, tại trong không trung nhẹ nhàng chém ra, không có nửa điểm khói lửa.

Đông!

Bị bắn trúng khiến toái mang bay ngang, năng lượng tráo giống như thực chất rung lên, mặt đất dưới chân rung lên. Tựa như dưới nền đất có một mặt trống bị gõ mạnh một cái, tiếng đánh trầm thấp đáng sợ, khiến trong lòng mỗi người chấn động mãnh liệt, cái lỗ tai ong ong.

Ai cũng không ngơ, một trảm mềm nhẹ như vậy lại sinh ra hiệu quả dữ dằn như thế!

Thân thể Thu Thiên Kình run lên, sắc mặt đại biến, trong mắt toàn là hoảng sợ.

Sao có thể?

Năng lượng tráo của Thu Sát viện tại dưới một kích này, vậy mà lại có dấu hiệu tán loạn.

Đường Thiên không nhìn, cái bàn tay yêu dị như ngọc kia lại vung lên lần nữa, khinh phiêu phiêu lại là một trảm.

Đông!

Muộn âm làm người rung động, khiến cho trong lòng mọi người lại là chấn động.

"Ổn định năng lượng tráo!" Thu Thiên Kình đứng không vững, cao giọng rống giận, trong tiếng hắn hô hoán xen lẫn một tia rung động nhẹ không thể xét.

Trong mắt Đường Thiên hiện lên hàn quang, bàn tay vung lên, chém liên tục vào không trung.

Thùng thùng thùng thùng!

Rung động dày đặc làm người ta đứng không vững, từng chùm toái mang giống như vụn gỗ bay ngang, người người nhìn thấy mà trong lòng ứa ra hàn khí. Năng lượng tráo dày đặc kịch liệt rung động, như một bọt khí lớn phiêu diêu trong gió, lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Mặt nạ sắt màu đen lãnh khốc vô tình, ánh mắt Đường Thiên đạm mạc.

Đông!

Một tiếng tiếng nổ càng thêm rung động nhân tâm hơn toàn bộ thanh âm vừa rồi, không khí sóng gợn mắt thường có thể thấy, toái mang hỗn loạn khắp trời, tựa như một trận gió bão cuộn bao toàn bộ Thu Sát viện.

Cổng Thu Sát viện hóa thành vụn gỗ khắp bầu trời, theo khí lưu tản ra.

Sàn khu cảnh giới dưới chân Thu Thiên Kình như bằng giấy vỡ tan bay khắp mọi nơi. Lão phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt sụp đổ liền bay ra ngoài, vững vàng hạ xuống, khóe miệng tràn ra một vòi máu tươi.

Trong mắt lão chỉ còn lại có kinh hãi.

Sao có thể?

Thực lực của một người, sao có thể cường đến loại tình trạng này?

Thu Thiên Kình biết rõ ở cái Thiên lộ thần bí kia là tôn sùng thực lực cá nhân, thế nhưng cường giả nơi đó cũng tuyệt đối vô pháp chống lại binh đoàn. Bằng vào lực bản thân, phá hủy năng lượng tráo do Thu Sát binh đoàn toàn lực thi triển, nói cách khác một kích vừa rồi kia, uy lực đã hơn cả công kích của chiến hạm phổ thông!

Trên đời sao lại có người lợi hại như vậy?

Không phải Quang Minh kỵ sĩ đoàn!

Thu Thiên Kình và Quang Minh kỵ sĩ từng gặp gỡ, sức chiến đấu Quang Minh kỵ sĩ kinh người, nhưng mà tuyệt đối vô pháp làm được loại tình trạng đáng sợ này.

Tô Phỉ? Chẳng lẽ là Tô Phỉ?

Toàn bộ Quang Minh kỵ sĩ đoàn, duy nhất có khả năng đến mức cường đại như thế, chỉ có một người, Tô Phỉ.

Thu Thiên Kình biết không phải, tuy rằng trên mặt đối phương có mặt nạ, nhưng mà lão còn là có thể vừa nhìn liền phân biệt được, đối phương là nam nhân!

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Thu Thiên Kình lớn tiếng quát, ánh mắt lão gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Trong lòng lão xoay chuyển vô số ý nghĩ, người lợi hại như vậy, chưa từng nghe nói qua, tựa như từ trong tảng đá nhảy đi ra. Thu Thiên Kình biết rõ cái này là không có khả năng, tuyệt thế cao thủ như thế, tuyệt không phải một ngày có thể dưỡng thành, tất nhiên phải tôi luyện qua vô

số chiến đấu, mới có thể từng bước một lột xác, cường giả chưa từng có ai may mắn.

Chẳng lẽ là vũ khí bí mật của Thánh Điện?

Trong lòng lão chợt động.

"Ngươi không cần phải biết rõ."

Đường Thiên trả lời không mang theo chút cảm tình nào, đạm mạc vô cùng. Một chiêu này trên thực tế là biến chiêu từ Thức Tỉnh thần trang, tâm tình tâm tính của hắn trong bất tri bất giác chịu ảnh hưởng từ Thức Tỉnh thần trang.

Hắn bước, không nôn nóng không chậm chạp hướng đến Thu Sát viện.

Hữu chưởng lướt nhẹ vô lực mà chém về phía Thu Sát viện.

Không có quang mang chói mắt, không có tiếng rít nhiếp tâm hồn người, trong lòng Thu Thiên Kình chợt giật, khóe mắt muốn nứt: "Cẩn thận!"

Phốc!

Tường vây Thu Sát viện dùng hắc nham thạch cứng như sắt thép xây thành lại tựa như bị một cây đao chém ngang, nửa đoạn tiêu thất.

Mấy tên binh sĩ gần tường vây không kịp phản ứng, bị chặt đứt ngang.

Thu Thiên Kình nổi giận gầm lên một tiếng, lão cuối cùng vất e sợ trong lòng lại đằng sau, tức giận rít gào: "Thu Phong Sát!"

Binh lính cùng kêu lên giận giữ, quanh thân bọn họ tăng vọt quang mang, năng lượng quang điểm màu trắng, tựa như đom đóm bay lên

thiên không. Chúng nó không ngừng hòa tan, lớn mạnh, hóa thành từng phiến lá ánh sáng.

Kỳ lạ chính là, những quang diệp này tuy rằng là do quang minh năng lượng cấu thành, nhưng không có chút sinh cơ nào, trái lại tỏ ra khí tức điêu linh héo rũ không thể nói ra.

Gió hiu quạnh mang theo sát phạt chi ý chợt thúc tới, quang diệp khắp bầu trời cũng bay lượn theo gió.

Giống như cuối mùa thu, đứng ở rừng cây lá rụng bay tán loạn, gió thu cuồn cuộn cuốn lá rụng lên, thu ý tiêu điều biểu hiện ra hết.

Bước chân Đường Thiên không ngừng, hữu chưởng lại chém.

Mấy chục phiến khô diệp bay lượn rồi đột nhiên sáng lên, phút chốc đồng thời biến mất.

Bỗng nhiên, ở phía trước Đường Thiên, một vệt đao mang định tại giữa không trung, thân đao dính đầy quang diệp. Thân đao đột nhiên phóng ra quang mang, nhưng mà trong nháy mắt lại ảm đạm, linh khí mất hết. Tựa như một thanh đao gỉ sét dính đầy khô diệp, trong không trung bị gỉ sét ăn mòn tiêu tán.

Con mắt Đường Thiên sáng lên quang mang dị dạng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 901: Vì Cái Gì?

Một Thu Phong Sát hay a!

Con mắt Đường Thiên sáng ngời. Chiêu Thu Phong sát này, khí tức biến hóa phong phú tinh tế như thế, có thể nói kinh diễm. Ở trong mắt hắn, năng lượng bên trong Thu Sát viện, hợp thành một khối, tràn ngập khí tức điêu linh tiêu điều.

Khí tức điêu linh tiêu điều như sương mỏng kia tựa như có thể thâm nhập vào trong lòng người, tựa như Đường Thiên đặt mình tại trong gió thu, vạn thụ điêu linh, là khô bay loạn, cơn lạnh lãng đãng theo gió thấm vào trong xương cốt, khiến người ta không khỏi run lên.

lần đầu tiên Đường Thiên gặp công kích như vậy, còn là sát chiêu Binh đoàn. Nhưng mà không biết vì sao, hắn mơ hồ có giác quen thuộc, giống như đã gặp ở chỗ nào rồi. Hắn biết rõ mình kỳ thực chưa từng gặp, Sát chiêu Binh đoàn kinh diễm như thế, nếu hắn đã gặp rồi, tuyệt đối không quên.

Sát chiêu binh đoàn cấp hoàng kim, hơn nữa là Sát chiêu binh đoàn cấp hoàng kim phi thường hiếm hoi. So với 【 Kiếm quang Ai Minh khúc 】mà Đường Thiên đã từng trải thì 【 Thu Phong Sát 】 cường đại hơn nhiêuf.

Bỗng nhiên con ngươi co rụt lại, pháp tắc!

Không sai, cái này là vị đạo của pháp tắc!

lúc này Đường Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào mình mơ hồ có cảm giác quen thuộc. Pháp tắc, dưới trạng thái Thức Tỉnh thần trang,

Đường Thiên dị thường mẫn cảm đối với pháp tắc, lúc này tuy rằng không phải hoàn toàn ở trạng thái Thức Tỉnh thần trang nhưng vẫn nhạy cảm ngửi ra khí tức pháp tắc.

Sát chiêu Binh đoàn ẩn chứa pháp tắc, lần đầu tiên Đường Thiên trông thấy. Tại nơi năng lượng dư thừa như Thánh Vực, pháp tắc bị vùi lấp ở phía dưới năng lượng, độ khó lĩnh ngộ pháp tắc rất cao, vượt xa Tội Vực và Thiên lộ. Cái này cũng là vì sao mà Đường Thiên tại Thánh Vực chưa từng gặp gỡ ai lĩnh ngộ pháp tắc.

Thì ra là thế...

Con mắt Đường Thiên hơi hơi lóe sáng quang mang, Thánh Vực sở dĩ không có ai lĩnh ngộ pháp tắc, ngoại trừ độ khó cao ra, một nguyên nhân khác là phương thức chiến đấu của Thánh Vực chế định theo binh đoàn. Phương thức bọn họ lĩnh ngộ pháp tắc cùng với lý giải của mình có sai lệch, võ tướng Thánh Vực tuy rằng vô pháp một mình lĩnh ngộ pháp tắc, vẫn có thể dùng phương thức độc hữu của bọn họ để đạt được một điểm này.

Cộng minh!

Cộng minh trong【 Kiếm quang Ai minh khúc 】là cộng minh năng lượng, 【 Thu Phong Sát 】 hơn hẳn một bước, thông qua năng lượng cộng minh, mà khiến cho pháp tắc tuyến dao động, làm cho nó gia nhập vào trong cộng minh. Năng lượng tựa như nước biển, pháp tắc tuyến thì như thủy thảo đáy biển. Nói chung, trên mặt biển sóng cuộn trào mãnh liệt, đáy biển sâu vẫn là một mảnh yên tĩnh.

【 Kiếm quang Ai minh khúc 】 thể hiện như thế, nhìn như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, lại chỉ nổi ở mặt ngoài.

【 Thu Phong Sát 】cộng minh thoạt nhìn không có thanh thế kinh người như【 Kiếm quang Ai Minh khúc 】, lại đưa dao động truyền đến đáy biển, khiến pháp tắc tuyến giống như thủy thảo cùng đung đưa.

Thực sự là vui mừng bất ngờ a.

Có thể bắt gặp Sát chiêu Binh đoàn lợi hại như thế, chiến ý Đường Thiên vốn có đã vang dội, trở nên càng thêm nóng cháy. Hắn tập trung chú ý lên cơ thể, cảm giác thật kỳ quái, khác hẳn với trạng thái Thức Tỉnh thần trang. Đường Thiên cảm thấy thân thể của mình như một đám lửa, nhưng mà cái đầu hắn lại là một khối băng.

Trong đầu xoay chuyển vô số ý niệm, động tác trên tay Đường Thiên không dừng lại chút nào.

Hắn không nhanh không chậm đi về phía Thu Sát viện, hữu chưởng như ngọc không ngừng chém lia lịa, tốc độ chém càng lúc càng nhanh.

Lá khô bay lượn trên bầu trời không có chút dấu hiệu nào giảm đi, chưởng mang vừa tới gần Thu Sát viện liền sẽ bị lá khô vô thanh bay tới quấn lên, tan thành mây khói.

Tâm tình Thu Thiên Kình được thả lỏng không ít, 【 Thu Phong Sát 】lúc nào cũng khiến người ta yên tâm.

cười, Lão tự giễu, nhìn lại vừa rồi mình thực sự bị đối phương chấn nhiếp, vậy mà trong tiềm thức lại cho rằng 【 Thu Phong Sát 】 cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với địch nhân.

Thực lực của đối phương phi thường cường hãn, là cường giả có thực lực cá nhân mạnh nhất mà Thu Thiên Kình từng đối chiến. Nhưng mà đối phương quá sơ suất, vậy mà lại định một mình đối chọi cả Binh đoàn Thu Sát.

Trong mắt Thu Thiên Kình hiện lên một tia tàn khốc, lão tiến nhập trạng thái chiến đấu, toàn bộ tạp niệm vứt hết ra ngoài, ánh mắt lão trở nên lãnh khốc.

Có gió thu sao thiếu được mưa thu?

Thu Thiên Kình buông bỏ toàn bộ tâm tư, thoát khỏi toàn bộ âm mưu, sức chú ý của lão tập trung chưa từng có, hiện tại lão chỉ là một gã võ tướng thuần túy, trong mắt lão chỉ có chiến đấu phía trước.

Đây là người mạnh nhất lão gặp phải!

Đối phương về phương diện thực lực cá nhân đã vượt qua nhận biết của lão, những cường giả lấy thực lực cá nhân mà nổi danh kia, thậm chí ngay cả vị lão đại trong truyền thuyết của Nam Minh kia cũng tuyệt đối không lợi hại như người ở trước mắt này.

Tựa như Đường Thiên trông thấy 【 Thu Phong Sát 】của Thu Thiên Kình, như thấy thứ mình thích, Thu Thiên Kình cũng giống như thế. Trước nay chưa từng gặp đối thủ, kích động chiến ý trước nay chưa từng có trong lòng lão.

"Thu phong thu vũ sầu sát nhân." Tiếng quát cao vút của Thu Thiên Kình vang vọng khắp Thu Sát viện.

Lạch cạch lạch cạch.

Hạt mưa lớn trút xuống, Đường Thiên không dừng, mỗi một giọt hạt mưa đều ẩn chứa năng lượng đã được áp súc, thoạt nhìn tốc độ không nhanh, nhưng mà uy lực cực lớn.

Lấy thân thể biến thái của Đường Thiên, khi hạt mưa đánh vào cơ thể cũng cảm thấy đau đớn. Mỗi một giọt mưa ẩn chứa Thu Sát chi ý, lặng lẽ thấm nhập vào trong cơ thể Đường Thiên.

Đường Thiên hơi hơi động dung, loại biến hóa này có thể nói ngoài dự đoán mọi người. Người bình thường thường sẽ kích hoạt năng lượng bên trong hạt mưa cho nổ, dùng để trực tiếp công kích. Nhưng mà Thu Thiên Kình không làm như vậy, mà là đem Thu Sát chi ý giấu ở trong năng lượng, tại khi hạt mưa năng lượng xung kích lên phòng ngự của địch nhân thì lặng lẽ thấm nhập vào bên trong thân thể địch nhân.

Thu Sát chi ý rót vào trong cơ thể, lập tức Đường Thiên nhận thấy tâm thần mình vận chuyển có chút ngưng trệ, trong lòng không khỏi rùng mình. Tâm tình lưu ly quang mang đại thịnh, đồng thời Bất Tử Kiếm trong cơ thể bỗng dưng ông minh, rống giận giống như hổ sư, khiến Thu Sát chi ý rót vào trong cơ thể Đường Thiên, lập tức tan thành mây khói.

Thu Sát chi ý vậy mà lại còn có thể dùng như vậy!

Con mắt Đường Thiên lại lần nữa sáng ngời. Nếu không phải phương thức chiến đấu của Đường Thiên hoàn toàn bất đồng với cường giả Thánh Vực, trực giác lại nhạy cảm vô song, chiêu【 Gió thu mưa thu sầu sát nhân 】này đúng thật có khả năng bất tri bất giác chơi hắn một vố.

Cảm thụ được Bất Tử Kiếm trong cơ thể rục rịch muốn động, Đường Thiên không chút do dự gọi Bất Tử Kiếm ra.

Một thanh kiếm thanh đồng phủ đầy vết rạn xuất hiện ở trong tay Đường Thiên, con mắt hắn đột nhiên biến thành màu thanh đồng, mơ hồ có thể thấy ấn ký thập tự.

Hùng hồn bi tráng chi khí phóng lên cao, không khí xung quanh nổi lên tầng tầng rung động.

Hạt mưa đánh vào người Đường Thiên, hắn chẳng có cảm giác gì nữa. Gió thu mưa thu trở thành phông nền tốt nhất cho hắn, càng tăng thêm mấy phần bi tráng.

Đó là cái gì!

Con mắt Thu Thiên Kình bỗng dưng trợn tròn, trợn mắt nhìn chòng chọc cây kiếm thanh đồng trong tay Đường Thiên.

Ngọc thủ yêu dị, kiếm thanh đồngnứt vỡ phong cách cổ xưa, tạo thành thế tương phản cực lớn cho thị giác.

làm cho lão cảm thấy khiếp đảm tâm thần dao động hơn nữa chính là luồng bi tráng chi khí kia, lão phảng phất nhìn thấy vô số thân ảnh đánh

về phía địch nhân như thể vì việc nghĩa không chùn bước, không cầu giết địch, chỉ cầu cùng cháy!

Binh đoàn, đây là một thanh binh khí mang theo dấu ấn binh đoàn! Trên đời này sao lại có khả năng có binh khí như vậy? Cái binh đoàn dạng gì nguyện ý dùng cái chết của bọn họ để đúc ra binh khí đáng sợ như vậy?

Một thanh binh khí có được dấu ấn binh đoàn xuất hiện trong tay một võ giả đơn đả độc đấu, thực sự là lãng phí a.

Kinh hãi, không thể tin tưởng, còn có một tia mong mỏi, rất nhiều tiếc hận, nhưng mà nhiều nhất, lại là sợ hãi, sợ hãi đối với tử vong.

Khi đối diện tình thế cái gia hỏa kia chậm rãi giương kiếm thanh đồng trong tay lên, lông tóc toàn thân Thu Thiên Kình dựng thẳng, tựa như bị một con dã thú hung mãnh nhìn chăm chú. Lão biết rõ cảm giác này, cái này thuyết minh kế tiếp là nguy hiểm, cực độ nguy hiểm.

"Thu! Thu! Thu!"

gân xanh Thu Thiên Kình lộ hết, tê tâm liệt phế rống giận.

Binh sĩ xung quanh lão cũng trở nên điên cuồng, đồng thanh hét lớn: "Sát! Sát! Sát!"

Hạt mưa đang bao phủ Đường Thiên bỗng nhiên tiêu thất, giống như có một cái tay vô hình thu nạp lấy những hạt mưa này, hạt mưa tụ tập thành cơn lũ, ầm ầm quán nhập vào Thu Sát viện. Lá khô bay lượn không nhanh, tựa như bầy cá thong dong trong hồng thủy, nhưng mà chúng nó đang lặng lẽ héo rũ.

Người trung niên bàng quan ở xa xa sắc mặt đại biến, gã biết rõ, Thu Thiên Kình sắp liều mạng.

Trên thương thuyền, A Tín ngơ ngác mà nhìn thanh kiếm thanh đồng phủ đầy vết rạn trên tay Đường Thiên, thân thể hắn run lên nhè nhẹ.

Tiểu Man đứng ở bên cạnh lập tức hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Nàng đã sớm nhận thấy tình thế không thích hợp, từ khi Đường Thiên gọi thanh kiếm này ra A Tín liền giống như bị dính định thân pháp. Nàng biết rõ rằng A Tín tuy bình thường rất không nề nếp, miệng lưỡi còn có phần ba hoa, nhưng mà nội tâm tuyệt đối lãnh tĩnh, tự tin mà lãnh tĩnh, tâm lý tố chất tốt hơn nàng nhiều.

sắc mặt A Tín tái nhợt, thân thể hắn run lên dữ dội hơn. Chân hắn đang run, ngón tay đang run, môi cũng run rẩy, duy độc con mắt, nhìn chằm chằm thanh kiếm thanh đồng kia, hắn tựa như không nghe thấy Tiểu Man đang nói.

Khí tức của chiến hữu, khí tức của tử vong, khí tức của Ngủ Yên chi hải, hắn đại khái đoán được lai lịch của thanh kiếm này, nhưng mà...

Vì cái gì mà không cam lòng như thế?

Vì cái gì mà bi phẫn như thế?

Vì cái gì mà mình lại muốn khóc?

Ngủ Yên chi hải đã phát sinh cái gì? Các tiền bối, các huynh đệ, các ngươi vì cái gì mà không yên giấc? Vì cái gì?

Thân thể A Tín run rẩy, đúng vậy, hắn chưa từng run rẩy rung động như hiện tại vậy, dù cho là trận chiến sau cùng ấy, hắn từ trong chiến hào nhảy ra xông về phía địch nhân, hắn cũng không run rẩy như vậy, không có rung động như vậy.

Đó là Ngủ Yên chi hải a, đó là nơi để toàn bộ chiến hữu yên giấc nghìn thu, vô luận chiến đấu kịch liệt cỡ nào, đó đều là miền cực lạc sau cùng trong lòng bọn họ, hồn quy Ngủ Yên chi hải, liền có thể vĩnh viễn ngủ yên. Đó là địa phương làm bận tâm tối hậu trong lòng bọn họ, vì đó là một góc sau cùng của chiến đấu, bọn họ có thể chết, nhưng mà chiến hữu của bọn họ, lại có thể vĩnh tồn ngủ yên.

Vì cái gì mà phải tới quấy nhiễu bọn họ?

Vì cái gì!

Nắm đấm A Tín nắm đến mức trắng bệch, hắn bất tri bất giác cúi đầu, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân run dữ dội hơn.

Vì cái gì mà phải tới quấy nhiễu bọn họ! Vì cái gì!

Bởi vì cần người đi chiến đấu sao? Ta đi chiến đấu! Phải có người chịu chết? Ta đi tìm chết! Vì cái gì mà phải tới quấy nhiễu bọn họ? Vì cái gì mà ngay cả người chết cũng không buông tha?

Rồi quang mang thanh đồng đột nhiên sáng lên, xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu, chiếu vào khuôn mặt dữ tợn của A Tín, đau đớn là rõ ràng như thế, rõ ràng đến mức khiến trong lòng Tiểu Man đau xót.

Thân kiếm ông minh trầm thấp, giống như thủy triều dâng lên, thanh âm càng lúc càng lớn.

Cái thanh âm này...

A Tín ngẩn ra, hắn vô thức ngẩng đầu.

Kiếm thanh đồng giơ lên cao ngất, tựa như chiến kỳ Nam Thập Tự binh đoàn cao ngất lay động.

Kiếm minh trầm thấp, giống như trăm vạn người đồng thanh hét lớn, bọn họ phẫn nộ như thế, không cam lòng như thế, hùng hồn bi trang như thế.

Cử chỉ Đường Thiên giống như điên rồ, kiếm minh trầm thấp khiến toàn thân hắn run rẩy không tự chủ được, trong đầu hắn hiện lên Ngủ Yên chi hải, hắn đã nhìn thấy một màn cả đời khó quên kia.

Từng lớp thân ảnh từ Ngủ Yên chi hải phóng lên cao đụng màn trời phân thân toái cốt rải rác biển rộng kia.

Một đám nhìn không đến cuối toàn thân phủ đầy vết rạn, giống như khuôn mặt người sứ té vỡ lại chắp lại.

Trăm năm ngủ say đổi lấy một trận, trong vạn năm không ngừng lặp lại, lặp lại còn kèm cả câu kia "Một trăm năm sau, bọn ta lại sóng vai!"

Thân thể Đường Thiên run rẩy, bên tai quanh quẩn tiếng rít gào rống giận trong Ngủ Yên chi hải, trong mắt hiện lên vẻ mặt người sứ vỡ nát tuyệt vọng không cam lòng, ầm ầm chiến ý tựa như dung nham nóng hổi, từ mỗi bộ vị thân thể hắn bốc lên.

Thân ảnh nhảy vào trong ánh sáng nghịch, kiếm minh khắp bầu trời nương theo âm thanh Đường Thiên khàn khàn giận hô.

"Binh đoàn sinh tử không biết, chúng ta há có thể ngủ yên!"

Ánh sáng từ cửa sổ mạn tàu chiếu vào bên trong khoang thuyền, A Tín như bị sét đánh.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 902: Vinh Quang Năm Xưa, Rọi Sáng Ngươi Bây Giờ

Khi Đường Thiên giơ Bất Tử kiếm lên cao ngất, tiếng Bất Tử kiếm vang lên trầm thấp, tựa như khí lưu xoay chuyển, xoay quanh hắn, đáp lại hắn.

Đường Thiên kích động khó giải thích!

Kể từ sau khihắn ngộ ra Thức Tỉnh thần trang, hắn đã quen với trạng thái tuyệt đối lãnh tĩnh lúc chiến đấu. Nhưng mà, trong một khắc khi kiếm minh vang lên kia, toàn bộ lãnh tĩnh đều bị hắn vứt hết ra ngoài, sự kích động khó mà hình dung tràn ngập toàn thân hắn.

Đường Thiên chưa từng gặp binh đoàn như vậy, chưa từng gặp hồn phách như vậy, chưa từng gặp Tín niệm như vậy.

Có thể cùng kề vai chiến đấu với tín niệm như vậy, vinh hạnh cỡ nào!

Chúng ta há có thể ngủ yên! Chúng ta há có thể ngủ yên!

Tiếng Đường Thiên rống giận quanh quẩn trong không trung, kiếm minh trầm thấp khắp bầu trời đáp lại hắn, cùng theo hắn rống giận, cùng theo hắn kích động, cùng theo hắn rít gào, giống như muốn phun hết không cam lòng và phẫn nộ tích lũy vạn năm ra thật nhanh, giống như muốn san khuôn mặt nứt vỡ vạn năm kia lần nữa bằng phẳng, giống như muốn đánh tan nơi mình ngủ yên.

Há có thể ngủ yên! Há có thể ngủ yên!

Cái này là linh hồn đã từng vỡ nát hơn trăm lần trong vạn năm qua a, đơn giản là một hi vọng mờ nhạt đến mức cơ hồ sắp hòa tan trong hắc

ám. Bọn họ buông bỏ yên giấc, bọn họ chịu đựng trăm năm cô tịch, đổi lấy một lần cơ hội thắng lợi mà nó cơ hồ là không có hi vọng. Bọn họ thiêu đốt toàn bộ quang và nhiệt của mình sau đó bị đánh tan, bọn họ yên lặng liếm liếm vết thương trải rộng toàn thân, ngủ say trong hắc ám, chờ đợi trăm năm sau thức tỉnh.

Một vạn năm hắc ám, tuyệt vọng, đau khổ giãy dụa này là màn khói thuốc súng mà bọn họ xuyên ra không được. Phần bi tráng lần lượt trùng lặp này, không liên quan đến thắng lợi, mà chỉ liên quan đến lá chiến kỳ Nam Thập Tự binh đoàn thủy chung phấp phới trong lòng bọn họ.

Khi Đường Thiên giơ kiếm hô to "Binh đoàn sinh tử không biết, chúng ta há có thể ngủ yên!", tiếng Bất Tử kiếm ông minh vang vọng chân trời, đám mây trên bầu trời bị vặn xoắn tan, năng lượng trong thiên địa bị quấy nhiễu, vọt tới Đường Thiên!

Đường Thiên tựa như một vòng xoáy thật lớn, từng dải sáng từ bốn phương tám hướng bắn đến, chúng nó mang theo tiếng rít nhiếp hồn người.

Chùm năng lượng phát ra tiếng xé gió sắc nhọn chói tai hơn, tiếng Bất Tử kiếm vang lên phát ra trầm thấp bi trang hơn, chúng nó hỗn tạp với nhau khiến thân thể Đường Thiên không khống chế được mà run rẩy.

Hắn nghe được trăm vạn tướng sĩ liên tục không ngừng rống giận không cam lòng, hắn cảm nhận được sự dũng cảm khi va chạm trời cao như thiêu thân lao đầu vào lửa, hắn nghe thấy một gã tướng quân vết rách đầy mặt, trong nội tâm chất chứa sự thất vọng và thất bại, trầm mặc đối mặt với vô biên vô hạn binh lính sứ vỡ tan, đối với tịch liêu hắc ám Ngủ Yên chi hải, đối với sắp ngủ say trăm năm cùng với không biết bao nhiêu năm đã từng thất bại, đau đáu đối với binh đoàn xa xôi mà không biết là có còn tồn tại nữa hay không, hắn lớn tiếng la lên, cổ vũ sĩ khí, nói trăm năm sau bọn ta lại gặp, nói trăm năm sau bọn ta lại sóng vai.

Năm tháng như sông, dần dần tẩy đi bầu máu nóng.

Lão tướng không phục, hắn không đòi thắng lợi, không kể thành công, chỉ nói trăm năm sau bọn ta lại sóng vai. Lão binh không phục, bọn họ trầm mặc, bọn họ mất mát, chỉ trăm năm sau tỉnh lại, chỉ từ Ngủ Yên chi hải nhảy lên, chỉ xông phá trời cao, chỉ hô to binh đoàn sinh tử không biết bọn ta há có thể ngủ yên, chỉ là vỡ tan.

Sự tịch liêu và bi thương vô bờ như Ngủ Yên chi hải tràn ngập thể xác và tinh thần Đường Thiên, phải là, phải có sự kiên định chấp nhất rộng lớn hơn so với Ngủ Yên chi hải, thiêu đốt thể xác và tinh thần Đường Thiên.

Đột nhiên thiên địa dường như trở nên buồn bã, tịch liêu tràn ngập, dưới chân Đường Thiên, lấp lánh long lanh, hải dương màu đen mênh mông bát ngát, đó là Ngủ Yên chi hải.

Đường Thiên đứng ở trên Ngủ Yên chi hải, thân thể hắn giống như đang thiêu đốt, nhưng mà con mắt hắn lại phức tạp khó hiểu.

Bất Tử kiếm giơ lên cao, được hắn dựng thẳng trước ngực, văn tự khắc ghi trên thân kiếm phản chiếu vào trong mắt hắn.

"Vô hữu(không hộ), vĩnh an."

Hắn nhẹ giọng nỉ non, nhẹ nhàng đè thân kiếm xuống, vung kiếm.

Ngủ Yên chi hải dưới chân đang bình tĩnh đột nhiên trở nên xao động, sóng gió càng lúc càng lớn.

Giống như tâm hữu linh tê, Đường Thiên bỗng dưng bước lên một bước, y phục không gió tự lay động, sóng biển dưới chân nổ tung, hắn không cảm giác thấy, ánh mắt vô cùng chuyên chú, cổ tay lật chuyển, Bất Tử kiếm lăng không một kiếm đâm ra.

Ngủ Yên chi hải xao động, từng đạo hư ảnh chậm rãi từ mặt biển hiện lên, hư ảnh rất mơ hồ, như vụ như ảnh, mơ hồ có thể thấy nhân hình. Hắn ngửa mặt, tựa hồ nhìn khắp bầu trời, thả người bay lên không, hóa

thành một đạo kiếm quang, phóng lên cao, kiếm rít trầm thấp hùng hồn, hùng hồn bi tráng, bắn nhanh về phía Thu Sát viện.

Bang bang bang!

Từng cái hư ảnh hóa thành từng đạo kiếm quang, phóng lên cao.

Thu Thiên Kình đã sớm đặt trận địa sẵn sàng đón quân địch, lão biết rõ đối phương cường đại, nhưng mà lão vẫn không cho rằng mình hoàn toàn không có cơ hội. Lão tán thán chấp niệm sâu sắc trong thanh kiếm này, là một thanh thần binh lợi khí chân chính. Uy thế của nó và kiếm chiêu vượt quá sức tưởng tượng khiến Thu Thiên Kình thất kinh.

Nhưng mà, lão không dự định thúc thủ chịu trói. Một thanh kiếm có lợi hại, cũng chỉ là một thanh kiếm. Một người có lợi hại, cũng chỉ là một người.

Thánh Vực từ lâu đã dùng vô số sự thực chứng minh được, binh đoàn mới là cường đại nhất.

Nhìn kiếm quang gào thét mà tới, trong kiếm quang ẩn chứa sự thảm liệt bi tráng, khiến lão động dung, thế thì tính sao!

Vừa rồi Binh đoàn Thu Sát đã chuẩn bị hoàn tất, chiến ý trong mắt Thu Thiên Kình bốc lên như hỏa diễm, khóe miệng hiện lên một mạt tiếu ý lạnh lẽo.

Thu Sát viện ở dưới chân lão, phủ đầy sương thu, giống như có một tầng tuyết hơi mỏng. Vụ khí nhàn nhạt, từ mặt đất bốc lên, Thu Sát viện tràn ngập vụ khí, tựa như một thế giới khác. Năng lượng tráo được triệt hồi, vụ khí tràn lên tường Thu Sát viện, dọc theo tường viện chậm rãi tràn ra khắp nơi phía ngoài, tựa như tường vi hôi sắc bám lên, lại như tường bằng sương vụ. Một lát sau, toàn bộ tường vây Thu Sát viện đã được vụ khí bao trùm.

【 thu sương lẫm địa 】.

Sát chiêu cuối cùng của Binh đoàn Thu Sát.

Khi kiếm quang thảm liệt bi tráng mang theo tiếng gào thét sắc nhọn, mang theo quang hoa chói mắt đánh lên tường ngoài tràn ngập vụ khí của Thu Sát viện.

Oanh!

Kiếm quang đột nhiên nổ tung, toái mang tung tóe ra giống như pháo hoa rải rác Ngủ Yên chi hải.

Thu Thiên Kình không nghĩ đến kiếm quang sẽ nổ tung, bị giật nảy mình. Chỗ kiếm quang nổ tung, sương thu bị tạc thành một cái động lớn, nhưng mà vài sợi vụ khí thổi qua, đại động vừa mới nổ ra lập tức biến mất.

Tâm tình vừa căng thẳng liền buông lỏng lại, kiếm mang thoạt nhìn thanh thế đáng sợ, nhưng mà uy lực chỉ là cao hơn chiến vũ khí hạm bình thường một chút. Nếu là năng lượng tráo lúc trước, bọn họ r rằng chống đỡ không được mấy cái, nhưng mà muốn lay động 【 Thu sương lẫm địa 】, loại công kích cường độ này là chưa đủ.

Âm thanh nổ tung này giống như kéo mở một trận thịnh yến.

Rầm rầm rầm!

Kiếm mang như mưa vỗ lá chuối. Không ngừng đánh lên vụ khí của Thu Sát viện.

Toái mang do kiếm mang nổ tung không bị khí lưu ảnh hưởng chút nào, dồn dập tung vẩy, bay xuống như hoa tuyết sặc sỡ.

Vụ khí của Thu Sát viện kích động không ngừng, tựa như bên trong có một con quái thú đáng sợ. Mỗi một đạo kiếm mang nổ tung, vụ khí đều sẽ bị tạc một cái động lớn. Nhưng mà cơ hồ trong chớp mắt, đại động lại được vụ khí chiếm đầy.

bên trong vụ khí Thu Sát viện tựa như vô cùng vô tận.

Kiếm quang từ Ngủ Yên chi hải bay lên cũng tựa như vô cùng vô tận.

Người trung niên ở xa xa quan chiến, lúc này sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Cảnh tượng chiến đấu trước mắt, hoàn toàn phá vỡ nhận biết của gã. 【 Thu Phong Sát 】 là sát chiêu Binh đoàn của Binh đoàn Thu Sát, gã tự nhiên biết, nhưng mà loại vụ khí quỷ dị trước mắt này là thứ gì? Lẽ nào đây mới là sát chiêu chân chính của Binh đoàn Thu Sát?

Nếu như bảo công kích của Binh đoàn Thu Sát, gã còn có thể nhìn mà hiểu biết một chút, công kích của gia hỏa mang mặt nạ kia thì gã hoàn toàn nhìn không thấu. Đúng vậy, hoàn toàn không hiểu. Thủ đoạn yêu dị khiến lòng người rét lạnh, kết quả mà ngay cả 【 Thu Phong Sát 】 đều không thể chống lại, gã chưa từng nghe thấy. Bây giờ Biển Đen quỷ dị như vậy, từ nơi nào toát ra? Là ảo tượng sao? Còn kiếm quang từ trong biển bay ra làm gã trợn mắt há mồm hơn cả.

Có một hạt toái mang bay rơi xuống biển, rơi trên mặt đất, sau đó gã tận mắt thấy nó làm thế nào im hơi lặng tiếng tạo ra một cái hố to đường kính hơn hai trăm mét, sâu không thấy đáy.

Người trung niên khiếp sợ rồi, đó chỉ là một hạt toái mang a, nhìn kìa toái mang như hoa tuyết, gã không khỏi vô cùng lo sợ, hoàn toàn có thể xóa bỏ tòa thành thị này a.

Cái gia hỏa này rốt cuộc là ai?

Kiếm quang như mưa cắt ngang chân trời chiếu vào khuôn mặt tuổi còn trẻ của A Tín, chiếu sang con mắt tang thương, hắn nhếch miệng cười gượng gạo, tự giễu.

Đúng vậy, mình thực quá ngu xuẩn rồi, đám gia hỏa kia dù trong Ngủ Yên chi hải cũng sẽ không là cái mặt hàng thành thật gì đó, còn cậy người đông thế mạnh.

Nhưng mà...

Vô hộ, vĩnh an.

Các ngươi vì cái gì? Vì cái gì không buông tha? Buông tha chúng ta thật vất vả mới đổi lấy ngủ yên? Các ngươi đã quên rồi sao? Vì phiến Ngủ Yên chi hải kia, chúng ta đã trả cái giá cỡ nào, không dễ dàng cỡ nào? Các ngươi đã quên rồi sao, chiến đấu là sứ mệnh của người sống, còn các ngươi chỉ cần an tâm mà ngủ yên a.

Không buông bỏ được sao? Còn có cái gì mà không buông bỏ được?

Binh đoàn sinh tử không biết, bọn ta há có thể ngủ yên?

Quá phù hợp cá tính đám ngớ ngẩn các ngươi rồi!

Nét cười khổ từ khóe miệng hắn tỏa ra, tràn đầy trên mặt, hắn tự dung muốn cười to, cười ha ha, cười đến cúi người, chồm hỗm trên mặt đất.

Đám gia hỏa các ngươi, ha ha ha ha, muốn giống như trước đây a! Đạp hư Ngủ Yên chi hải các ngươi cứ siêng năng như vậy sao? Lo chuyện bao đồng, cũng đã chết lâu như vậy rồi còn lo mấy cái chuyện đó?

Ha ha ha ha, ta cũng xuẩn a, ta cũng đã chết lâu rồi a.

Hắn vừa cười to vừa đấm mặt sàn, cười cười đến chảy nước mắt, cứ lưu lại như vậy khó giải thích. A Tín cảm thấy mình thực sự là xuẩn, muốn khóc cũng là đám ngớ ngẩn này, buông bỏ những ngày lành, địa phương Ngủ Yên chi hải tốt như vậy, lúc đó phí bao nhiêu khí lực mới thành công a, đám ngu xuẩn này vậy mà không biết quý trọng chút nào.

Lãng phí chỉ tiêu các ngươi biết rõ không? Lãng phí tâm huyết năm đó các ngươi biết rõ không?

Được rồi, các ngươi vẫn luôn xuẩn như thế, mình còn lo lắng cho bọn họ, dường như xuẩn hơn ha ha ha ha... Ô ô ô ô...

Cười cười, hắn bắt đầu khóc rồi, tiếng khóc càng lúc càng lớn, hắn chồm hỗm trên mặt đất cất tiếng khóc rống, mặc cho nước mắt nước mũi giàn giụa khắp nơi.

Há có thể ngủ yên? Há có thể ngủ yên! Đám ngu ngốc các ngươi không ngủ yên, kỳ thực chính là muốn mỗi ngày đánh bài a? Những gia hỏa năm đó tại trên bàn đánh bài bị ta tàn bạo thành cẩu kia mau ra đây đi hai vòng, đừng cho là ta không nhớ ra các ngươi. Chính là không có cao thủ đại sát tứ phương trên bàn bài như ta tọa trấn, các ngươi mới có thể bảo trì tôn nghiêm trên bàn bài, kết quả là mất ăn mất ngủ đến nỗi không chịu ngủ yên đúng hay không?

Có biết một người như cô hồn dã quỷ lăn lộn hơn một vạn năm gian nan cỡ nào các ngươi biết không? Có biết một vạn năm mang theo một đám bộ xương giết tới giết lui buồn chán cỡ nào không? Buồn chán đến tự lẩm bẩm, buồn chán đến đi chú ý một ít chuyện tào lao vụn vặt, các ngươi có biết ta ngay cả tay trái tay phải các ngươi dùng mấy tờ giấy xí đều nhớ kỹ không?

Đừng để ta bắt gặp các ngươi, bằng không ta sẽ giúp từng tên các ngươi một nhớ lại chuyện trời ơi năm đó, ha ha ha... Ô ô ô...

Các ngươi biết rõ một vạn năm này ta sợ bao nhiêu không? Rất sợ mình quên đi mình là ai, quên đi binh đoàn, quên đi mấy chuyện trời ới đó của các ngươi, rất sợ vạn nhất bắt gặp các ngươi lại không nhớ rõ các ngươi?

Ha ha ha ta còn nhớ kỹ các ngươi, ta còn nhớ kỹ các ngươi! ... Ta không nhớ các ngươi đâu, ta không luyến tiếc các ngươi đâu... Ta chỉ là sợ mất mặt a, ta chỉ là sợ khó xử... Thật đó.

Dù sao các ngươi đánh bài cho tới bây giờ đều không thắng được ta. Các ngươi biết trí nhớ của ta rất tốt a.

Ô ô ô, ta nhớ các ngươi rồi.

Hắn chồm hỗm trên mặt đất, vỗ sàn nhà, như người điên vậy một hồi khóc rống một hồi cười khúc khích.

Tiểu Man muốn tiến lên, Thiên Huệ đưa tay giữ nàng ta lại, khẽ lắc đầu ra hiệu. Tiểu Man cắn chặt môi, vẻ hung dữ thường ngày trong ánh mắt đã tiêu thất.

Ngoài cửa sổ kiếm quang như mưa, giống như ánh sáng năm đó, rọi sáng A Tín vạn năm sau.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 903: Tô Phi Trở Về

ngay từ đầu Thu Thiên Kình rất thong dong, công kích của đối phương tuy rằng rất mãnh liệt, nhưng mà【 Thu sương lẫm địa 】của bọn họ cũng không phải bằng giấy. Lão tràn đầy lòng tin với 【 Thu sương lẫm địa 】, cho dù đầy là lần đầu tiên sử dụng nó kể từ khi nó được sáng tạo ra.

Bởi vì 【 Thu sương lẫm địa 】 hoàntoàn không giống với toàn bộ sát chiêu Binh đoàn lúc trước.

Pháp tắc!

Đây là điểm căn bản làm nó không giống với cái sát chiêu Binh đoàn khác, 【 Thu sương lẫm địa 】 ẩn chứa Thu chi pháp tắc. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, 【 Thu sương lẫm địa 】 đã vượt qua phạm trù sát chiêu Binh đoàn.

Mười lăm năm rèn ra một kiếm.

Sau khi Thu Thiên Kình sáng chế ra 【 Thu Phong Sát 】, lão luôn luôn suy nghĩ, làm thế nào sáng chế ra sát chiêu Binh đoàn uy lực lớn hơn 【 Thu Phong Sát 】.

Một lần suy nghĩ này chính là mười năm.

Một lần ngẫu nhiên có linh cảm, đã giúp lão giác ngộ. Nhưng mà, cái này chỉ là khởi đầu, sát chiêu Binh đoàn chưa bao giờ là một mình võ tướng có thể đơn độc hoàn thành. Phí mất năm năm, lão và tướng sĩ dưới trướng không ngừng hoàn thiện, cuối cùng chế tạo ra sát chiêu mạnh nhất, 【 Thu sương lẫm địa 】!

Một khi mở【 Thu sương lẫm địa 】, vị trí của binh đoàn liền sẽ kích phát Thu pháp tắc, hình thành một mảnh Thu chi lãnh địa đặc biệt. Thu chi lãnh địa tự thành nhất thể, có thể cuồn cuộn không ngừng hấp thu năng lượng, sương thu hóa vụ, có thể nói vô cùng vô tận, sinh sôi không ngừng.

So với vũ kỹ cá nhân, sát chiêu Binh đoàn phức tạp hơn nhiều. Các tướng sĩ lĩnh ngộ pháp tắc trắc trở hơn nhiều, yêu cầu sát chiêu hà khắc hơn nhiều, nhưng mà một khi thành công, uy lực rất lớn, vượt quá sức tưởng tượng.

Đường Thiên nhanh chóng ý thức được mình phán đoán sai lầm.

Pháp tắc mà Thu sương lẫm địa ẩn chứa, vẻ ngoài không phải là pháp tắc tuyến, mà là Pháp tắc diện! Thậm chí không phải Pháp tắc diện bình thường, tại trong phiến không gian Thu pháp tắc này, đã có hình dáng cơ bản của pháp tắc lĩnh vực. Tỷ như tự tu bổ, đây là đặc điểm thông thường nhất của pháp tắc lĩnh vực.

Chuẩn pháp tắc lĩnh vực!

Nhận ra điều này, không chỉ mỗi Đường Thiên, còn có một người khác nữa, đó chính là Cát Trạch. tư chất những người Thần Trang binh đoàn này đều rất phổ thông, kể cả Phù Chính Chi tuy rằng thực lực không tệ nhưng mà tuổi khá lớn. trong những người này, duy nhất có thể gọi là thiên tài, chỉ có Cát Trạch.

Cát Trạch ngay từ đầu nhìn Thu Sát viện là vẻ mặt xem thường lẫn khinh bỉ, nhưng khi vụ khí ngăn cản được kiếm quang, sắc mặt hắn liền trở nên nghiêm trọng. Nhưng mà chẳng mấy chốc, vẻ kinh ngạc trên mặt hắn càng ngày càng nhiều, sau cùng biến thành như gặp quỷ.

Thực sự là gặp quỷ rồi!

Cát Trạch cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, đùa vui cái gì thế này! Chuẩn pháp tắc lĩnh vực!

Cho dù là tại Tội Vực, chỉ có một người lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực, Đỗ Khắc chính là bằng vào điểm này mà leo lên vương tọa, trở thành đệ nhất nhân được Tội Vực công nhận.

Nói thật là, bắt đầu từ khi tiến nhập Thánh Vực, hắn đối với binh đoàn, võ tướng của Thánh Vực rất không vừa mắt. Người nơi đây vậy mà cũng chưa lĩnh ngộ pháp tắc. Pháp tắc và năng lượng, là hai tầng lực lượng hoàn toàn khác nhau.

Lúc hắn còn chưa biết lợi dụng pháp tắc để khống chế năng lượng, hắn rất nhỏ yếu. Nhưng mà, một khi hắn đánh vỡ tầng ngăn cách này, thực lực của hắn liền trong một đêm tăng vọt. Nếu như nói, giữa pháp tắc và năng lượng có một tầng giấy, từ pháp tắc đến năng lượng là một tờ giấy rất mỏng, mà tờ giấy giữa năng lượng đến pháp tắc lại rất dày.

Cho nên, trong tâm trí đối với võ tướng binh đoàn của Thánh Vực hắn không cho là đúng.

Thế nhưng, chính binh đoàn khiến hắn khinh thường vậy mà lại có thể lĩnh ngộ pháp tắc, còn có thể hình thành không gian tương tự pháp tắc lĩnh vực, cái này sao không khiến hắn cảm thấy như gặp phải quỷ?

Dù cho ở Tội Vực, chuẩn pháp tắc lĩnh vực, đó là cường giả cao cấp nhất mới có thể có được, hắn lại trông thấy tại Thánh Vực.

Nhưng mà tựa như Đường Thiên đánh giá thấp【 Thu sương lẫm địa 】, Thu Thiên Kình cũng đánh giá thấp Bất Tử kiếm. Kiếm quang như mưa xối xả kia như là vô cùng vô tận, sắc mặt Thu Thiên Kình, cũng từ vẻ thong dong ban đầu dần dần trở nên nghiêm trọng.

năm phút đã trôi qua, kiếm quang của đối phương vẫn không có chút dấu hiệu suy kiệt nào.

Đây là cái chiêu thức gì?

Một người làm sao có thể duy trì công kích cường độ cao như thế?

Đây chính là công kích cấp chiến hạm a, vô luận là uy lực của kiếm quang, hay là tần suất công kích, đều là cấp chiến hạm! Hơn nữa là cấp hoàng kim cấp chiến hạm!

Tựa như Cát Trạch nhìn thấy Thánh Vực có binh đoàn có thể lĩnh ngộ chuẩn pháp tắc lĩnh vực thì cảm giác gặp phải quỷ, hiện tại Thu Thiên Kình cũng có tâm tình giống như thế. Tại nơi binh đoàn chủ đạo như Thánh Vực, trông thấy gia hỏa có sức chiến đấu cá nhân so sánh được với chiến hạm là không có khác biệt gì so với gặp quỷ.

Đối với tuyệt đại đa số binh đoàn mà nói, sức chiến đấu chiến hạm so với sức chiến đấu không có chiến hạm là cách biệt một trời một vực.

Một binh đoàn nếu như có thể trong tình huống không có chiến hạm đánh ra công kích của chiến hạm thì có thể được coi là tinh nhuệ. Về phần cá nhân... Vậy chẳng phải là chiến hạm có hình người sao? Trên đời này sao lại có tên gia hỏa như vậy?

uy lực Chiến hạm thật lớn, phòng ngự kiên cố, nhưng mà sử dụng có rất nhiều hạn chế, tỷ như hạn chế về kích thước cửa biển, tỷ như tính linh hoạt kém tại chiến trường nhỏ, chiến trường bình thường dành cho chiến hạm đều là tại năng lượng hải rộng lớn.

Nhưng mà chiến hạm hình người... Thật là đáng sợ! Không bị địa hình ảnh hưởng, linh hoạt không gì sánh bằng, có thể thập phần bí ẩn khởi xướng công kích, uy lực công kích giống như chiến hạm.

Cái này là vũ khí tố chất cao a.

Lúc trước Thu Thiên Kình hoài nghi đối phương ngụy trang thành Quang Minh kỵ sĩ đoàn, hiện tại lại cảm thấy, dù cho đối phương không phải Quang Minh kỵ sĩ đoàn, vậy cũng nhất định là xuất ra từ Thánh Điện. Thu Thiên Kình tin tưởng vững chắc, nếu như có nơi nào có thể bồi dưỡng ra quái vật có thể so sánh với chiến hạm, vậy nhất định là Thánh Điện.

Cũng may【 Thu sương lẫm địa 】dưới chân vận chuyển không trở ngại khiến lão thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà lửa giận trong lòng lại là nhảy lên cao ngất.

Thánh Điện là muốn diệt Thu gia a!

Đến đi, thật cho rằng Thu gia là trái hồng mềm sao?

Người trung niên ở xa xa quan chiến sắc mặt triệt để thay đổi, gã và Thu Thiên Kình có nghĩ như nhau. Cường giả có thể so với chiến hạm, nhất định là con bài chưa lật sau cùng của Thánh Điện!

Nếu như Thu gia thật bị Thánh Điện diệt, vậy Thánh Điện kèm theo uy thế của trận chiến này, có bao nhiêu người dám đối diện nó? Đến lúc đó, liên minh danh môn liền sẽ tan thành tro bụi.

Sợ hãi cường liệt tràn ngập trong lòng gã, bọn họ hiện tại là tên đã rời dây cung, vô pháp quay đầu lại. Bọn họ quá quen thuộc tác phong của Thánh Điện, dù cho hiện tại dừng lại ở trấn an, nhưng mà chờ thế cục ổn định, đó là lúc tính sổ, bọn họ chẳng kẻ nào chạy thoát.

Người trung niên thu hồi chút tâm tư của mình, trong mắt hiện lên một lũ ngoan lệ, thấp giọng phân phó hộ vệ bên cạnh mình.

Sắc mặt hộ vệ trở nên nghiêm trọng không ngừng gật đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Tô Phỉ đứng ở cửa vào Thánh Điện, bên trong đại môn nguy nga nồng nặc Quang Minh năng lượng, phóng ra bạch quang thần thánh, bên trong tựa như là một thế giới khác.

Nàng đứng nơi đó, ngưng mắt nhìn cánh cổng, tựa như tượng, không nói một lời.

Nàng ra vào nơi đây vô số lần, đây là nhà của nàng, là nơi nàng rất quen thuộc, bên trong có người nàng rất quen thuộc. Cửa lớn vẫn nguy

nga, bạch quang vẫn nồng nặc, người vốn quen thuộc nhất lại đã không thấy nhìn nữa rồi.

Tô Phỉ trở về, kinh động toàn bộ trưởng lão.

Khi Tô Phỉ tiến vào Thánh Điện, nghênh tiếp nàng là ánh mắt phức tạp khó hiểu của các trưởng lão. Nàng biết rõ những người này đang nghĩ cái gì, nhưng mà nàng không thèm để ý, sự sinh tử của những người này có quan hệ gì với nàng?

Nàng tựa như không nhìn thấy các vị trưởng lão, nắm bội kiếm bên hông, không nói một lời, chậm rãi đi vào sâu trong Thánh điện. Đi được phân nửa, nàng bỗng nhiên mở miệng: "Điện hạ bị ám sát ở điện nào?"

Một gã trưởng lão cơ trí hơn vội vàng trả lời: "Là Mộ chi điện."

Tô Phỉ gật đầu, chuyển phương hướng, hướng về phía Mộ chi điện đi tới.

Nhìn bóng lưng nàng rời xa, các trưởng lão nghị luận với nhau.

"Nàng quá xung động rồi, vậy mà lại trực tiếp huyết tẩy nơi đóng quân của Thu gia, đây chẳng phải là khiến mâu thuẫn càng trở nên gay gắt hơn sao?"

"Ai, cũng không thể trách nàng, nàng và Charles điện hạ cảm tình sâu lắm. Nghe tin tức điện hạ bị ám sát bỏ mình, há có thể không mất khống chế? Thật sự là lần này những danh môn kia quá càn quấy, rất cả gan làm bậy, chúng ta nên sớm thu thập bọn chúng cho rồi, cái này là dưỡng hổ làm loạn a."

"Hư, nói cẩn thận! Cẩn thận tai vách mạch rừng. Cái này là một đám người điên, ngay cả điện hạ cũng dám ám sát, đám chúng ta bọn họ sao để vào mắt?"

"Sợ cái gì mà sợ! Quang minh kỵ sĩ đoàn trở về rồi, bọn họ dám xằng bậy chính là muốn chết!"

"Đúng vậy, Quang Minh kỵ sĩ đoàn trở về rồi, ta ngủ cũng có thể an tâm hơn nhiều."

...

Tô Phỉ đứng ở ngoài cửa Mộ chi điện. Mộ chi điện phát sinh sự kiện nghiêm trọng như thế, trong trong ngoài ngoài đã sớm bị tìm tòi qua vô số lần, ngay cả mặt đất cũng bị lật tung vài thước, một đống hỗn độn.

Nàng yên lặng đứng ở ngoài cửa, không đi vào.

Bên trong Thánh Điện, các trưởng lão tốp năm tốp ba, thấp giọng nghị luận, ánh mắt thỉnh thoảng hướng tới chỗ sâu trong Thánh Điện.

"Nàng còn ở cửa Mộ chi điện? Đã hai tiếng đồng hồ rồi!"

"Thương tâm, dù sao bỏ mình chính là điện hạ a!"

Nghị luận tương tự thỉnh thoảng vang lên, các trưởng lão không có ai ly khai. Bọn họ tụ tại quảng trường lớn nhất Thánh Điện, chờ đợi tin tức sau cùng.

Tô Phỉ huyết tẩy nơi đóng quân của Thu gia, đại trưởng lão không phát biểu bất cứ thái độ gì, ngay cả Charles điện hạ bị ám sát bỏ mình, đại trưởng lão cũng không nói một lời.

Bọn họ biết rõ đại trưởng lão đang chờ đợi Tô Phỉ trở về.

Bỗng nhiên các trưởng lão rối loạn, bên trong truyền ra tin tức, Tô Phỉ ly khai Mộ chi điện, đi tới Quang Minh điện. Các trưởng lão trở nên khẩn trương khó giải thích, kim khẩu đại trưởng lão vừa mở, thái độ và lập trường của Thánh Điện liền sẽ được xác định,

Khẩn trương không chỉ có các trưởng lão, danh môn nhận tin tức, cũng có chút khẩn trương. Đại trưởng lão mới là chí cao vô thượng tại Thánh Điện.

Hắn nói đánh, toàn bộ Thánh Điện liền sẽ bất chấp tất cả đi chiến đấu, phí tổn có nhiều, chết có nhiều, Thánh Điện cũng sẽ tiếp tục đánh. Đại trưởng lão nói hòa, bên kia dù trước đó đánh có kịch liệt cỡ nào, thù hận có lớn bao nhiêu, Thánh Điện cũng sẽ cùng đối phương hòa hảo.

Tô Phỉ đi tới trước cửa Quang Minh điện, thùm thụp một tiếng quỳ xuống, vai nàng run rẩy, nước mắt không khống chế được giàn giụa ra, nàng úp sấp trên mặt đất, nước mắt rơi vãi đại địa, nỗi bi thương của nàng không chút yếu bớt.

"Khổ cực ngươi rồi, hài tử. Muốn khóc thì khóc thành tiếng đi, không nên nghẹn ở trong lòng."

Thanh âm ấm áp từ trên đỉnh nàng đầu truyền đến, trong lòng nàng càng thêm khổ sở, phục xuống đất khóc không thành tiếng.

Đại trưởng lão than nhẹ một tiếng, giơ tay vuốt đầu Tô Phỉ.

Bàn tay được Thánh viêm bao phủ của Đại trưởng lão không có bất cứ cảm giác nóng cháy nóng hổi gì, lại có lực lượng bình hòa nội tâm.

Tâm tình Tô Phỉ từ từ ổn định lại, viền mắt nàng đỏ bừng, hướng đến đại trưởng lão thỉnh tội: "Thuộc hạ không có mệnh lệnh, tự ý hạ lệnh tập kích Thu gia, tạo thành ảnh hưởng ác liệt, thỉnh trưởng lão trách phạt!"

"Vì sao phải trách phạt?" Thanh âm trầm thấp hữu lực từ trên khuôn mặt hừng hực thiêu đốt Thánh viêm truyền ra, đại trưởng lão lộ ra phẫn nộ khôn kể: "Những gia hỏa kia cho rằng ta sẽ thỏa hiệp? Bọn họ nghĩ sai rồi! Ta tình nguyện dù Thánh Điện có đổ nát, cũng tuyệt đối không thỏa hiệp cùng bọn họ!"

"Ta muốn cho bọn họ biết rõ, bọn họ là không biết tự lượng sức mình cỡ nào!"

Thánh Điện ông ông tác hưởng, vì đó rung động.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 904: A Tín Thỉnh Chiến

Kiếm quang như mưa xối xả giằng co tròn mười phút, khi một mạt kiếm quang sau cùng băng vỡ, toàn bộ thế giới dường như đột nhiên an tĩnh lại.

Toáimang sáng lạn, chiếu sáng Ngủ Yên chi hải, vẻ đẹp tử vong tại thời khắc này dị thường yên tĩnh. Không biết vì sao, ai nấy đều không tự chủ được mà ngừng thở, tựa như sợ đánh vỡ sự yên tĩnh này.

Chỉ có con mắt Thu Thiên Kình co rút lại, lão nhận thấy nguy hiểm.

Khí tức biến hóa vi diệu, rõ ràng là cảnh tượng bình hòa, nhưng mà không biết vì sao, cảm giác nguy hiểm trong lòng Thu Thiên Kình không những không giảm đi chút nào, trái lại còn cường liệt hơn, Thu Thiên Kình biết rõ điều này không thích hợp. Ánh mắt lão cảnh giác mà chuyên chú, nhưng mà vẫn không phát hiện bất cứ điều gì, Ngủ Yên chi hải gió yên sóng lặng, trơn bóng không dao động, tựa như một mặt gương màu đen.

Trong lòng Thu Thiên Kình càng trở nên cường liệt bất an.

Bên trong khoang thuyền, A Tín lau nước mắt, hắn đứng lên, tựa như người không có việc gì cả.

Cảm động cũng được, thương tâm cũng được, tưởng niệm cũng được, hi vọng cũng được, đều là chính mình, không phải cảm động vì người khác, không phải vì để cho người khác biết rõ, tất cả mọi thứ đều là vì chính mình, vì khát vọng chân chính trong nội tâm mình.

Ngoại trừ Thiên Huệ và Tiểu Man, không có ai biết rõ, tại cách đó không xa, trên chiếc thương thuyền này có một thiếu niên già nua, đang thất thanh khóc rống. Dù cho biết rõ, cũng vị tất có ai có thể lý giải, một vạn năm quá lâu rồi, lâu đến mức thương hải tang điền, lâu đến mức vật còn - người không, lâu đến mức thệ ngôn mai một.

Ai nhàn rỗi như vậy? Chuyện kiếp này đã bận rộn quan tâm không nổi, ngay cả trận chiến đấu này còn chưa kết thúc.

Một lão quái vật đã trải qua một vạn năm, đạng sầu não liên miên không dứt, nếu Binh và Đinh Ốc biết rõ, không biết sẽ làm thế nào chịu nổi.

Vừa nghĩ đến bộ dáng hôm nay bị nữ bạo lực ngực bự kia nhìn thấy, A Tín liền có chút bi thương. Hết rồi hết rồi, sẽ bị người con gái này cười nhạo rồi, không biết lúc nào mới có thể lấy lại phần ấn tượng.

Nữ nhân ngực bự nào hiểu được cảm tình tinh tế như thế, trong lòng hắn âm thầm tự nói. Ai nha, sau này tại trước mặt người con gái này làm thế nào ngẩng đầu lên được? Có phần bị đau đầu rồi.

Trong đầu xoay chuyển những ý nghĩ không có ý nghĩa kia, tâm tình hắn lại rất bình tĩnh.

Hắn dị thường cung kính hướng tới Thiên Huệ hành lễ: "Thuộc hạ thỉnh chiến!"

Chấp niệm của chiến hữu trước đây ở trước mặt hắn, những gia hỏa này lãng phí Ngủ Yên chi hải quý giá, khiến hắn rất muốn đem những gia hỏa này đánh một trận.

Thượng Quan Thiên Huệ không nói một lời, nghiêm túc nhìn thẳng A Tín.

Trên mặt A Tín tràn đầy sáng lạn như ánh nắng, mang theo mấy phần bất cần đời, mang theo mấy phần mong đợi, không có chút bi thương.

Tuy rằng A Tín trước mặt thoạt nhìn không khác bình thường bao nhiêu, nhưng mà Thiên Huệ lại có thể cảm thụ rõ ràng được sự nghiêm túc và khát vọng của hắn. A Tín và Tiểu Man là phụ tá đắc lực của Thiên Huệ, nàng phi thường lý giải đối với hai người. Tiểu Man ham thích chiến đấu, nhưng mà A Tín đối với chiến đấu xưa nay không có hứng thú và nhiệt tình gì, có thể không đánh thì không đánh, có thể tốn mười phút giải quyết chiến đấu, thì tuyệt đối không phí hai mươi phút.

Chủ động thỉnh chiến, đây là lần đầu tiên.

Nghĩ đến bộ dáng A Tín gào khóc vừa rồi, Thiên Huệ như có đăm chiêu, không chút do dự nói: "Được!"

"Tạ tiểu thư!" A Tín đối với sự trịnh trọng của Thiên Huệ tỏ ra biết ơn.

Năm đó hắn bị Thượng Quan Thiên Huệ đánh bại mà bị bắt, mới lựa chọn gia nhập dưới trướng, nhưng mà trong lòng có bao nhiêu tình nguyện cũng không nói được. Trình độ chỉ huy tác chiến của Thượng Quan Thiên Huệ cố nhiên khiến hắn bội phục, nhưng mà điều này cũng không đủ để cho hắn đầu hàng tận hiến, hắn chỉ là không muốn tiêu thất khỏi thế giới này.

Cũng đã sống quá vạn năm, còn chưa tìm ra đáp án, chết thì thật không đáng.

Cho nên cũng dẫn đến hiện tượng hắn rất thường xuất công không xuất lực, so với Tiểu Man hắn không hợp cách chút nào. Nhưng mà khiến hắn có điểm bất ngờ chính là Thiên Huệ chưa từng bất mãn với hắn vì điểm này.

Thiên Huệ quả quyết tự lập, xưa nay có chủ kiến, đối với hắn cơ hồ mặc kệ không quản.

Tiểu Man bình thường tìm hắn phiền phức, đại khái cũng là nguyên nhân này. Khác xa hắn, Tiểu Man đối với Thiên Huệ là trung thành và

tận tâm.

Nghĩ tới đây, hắn cũng có chút xấu hổ. Không ngờ khi hắn thỉnh chiến, Thiên Huệ vẫn dứt khoát đồng ý. A Tín minh bạch, vô luận là nguyên nhân gì, chỉ là phần lý giải này cũng đã cực kỳ khó có được.

Cái âm thanh cảm tạ này là chân tình thực lòng.

Tiểu Man lạnh lùng, hừ lạnh: "Nếu như tại trước mặt cô gia ném mất người của chúng ta, ngươi tự mình cắt cổ đi."

Thiên Huệ thủy chung giống như nữ chiến thần lẫm liệt đứng trang nghiêm, gương mặt đột nhiên hiện lên một mạt đỏ ửng, nàng giận dữ trừng mắt với Tiểu Man, nhưng không hé răng.

A Tín ha ha cười, vừa định biểu đạt một cái lý tưởng hào hùng của mình, liền bị Tiểu Man lạnh lùng cắt đứt: "Đi nhanh đi, lắng nhằng cái gì!"

Tiếng cười dài A Tín khựng lại, ngưng ở cổ họng.

Bỗng nhiên một tiếng bạo quát giống như ngòi nổ, từ xa xa ập tới: "Bên trong Thánh Châu, dám vi phạm Thánh chung lệnh cấm, tập kích danh môn Thu gia. Lén lút, còn không chịu thúc thủ chịu trói!"

Một binh đoàn tựa như một đóa Hỏa Vân, từ xa vời thiêu đốt bay tới.

Tướng sĩ binh đoàn này thuần một sắc nộ hồng, kim sắc giáp y tinh xảo hoa lệ, ai nấy thần sắc lành lạnh hờ hững, vừa nhìn thì biết đó là hạng người thân kinh bách chiến. Võ tướng cầm đầu thể hình khôi ngô, mặt chữ điền lông mày rậm, gây chú ý nhất chính là một đầu tóc hỏa hồng.

Bầu trời chợt lóe hồng quang, giống như một đoàn lưu hỏa từ thiên ngoại gào thét bay tới.

Oanh!

Bầu trời cách Đường Thiên hơn trăm trượng, đột nhiên nổ tung, hỏa xà bay lượn khắp bầu trời, hỏa quang tan hết, cái binh đoàn xuất hiện, lộ ra hình dáng.

"Thu tướng quân!" Nam tử cầm đầu khom người hành lễ với Thu Thiên Kình trên bầu trời.

Thu Thiên Kình hơi hơi khom người: "Không ngờ một chút việc nhỏ, vậy mà lại kinh động Hỏa tướng quân. Nhưng trận chiến này quan hệ tới tư cừu của Thu gia ta, còn thỉnh tướng quân không nên nhúng tay."

Hỏa tướng quân nghiêm mặt nói: "Thánh chung đã vang, chính là lúc bọn ta đại triển kế hoạch lớn, Thu gia chính là cột trụ của Quang Minh Châu ta, há có thể bị những hạng người đạo chích này kéo tại nơi đây?"

Thu Thiên Kình có chút do dự, lão nghe hiểu ý tứ trong lời nói đối phương. Ý tứ của đối phương rất minh bạch, thời điểm mấu chốt như vậy, không nên làm phức tạp, nếu có phân tranh gì cũng nên giải quyết dứt khoát.

Thu Thiên Kình biết rõ lần này việc bọn họ mưu đồ lớn cỡ nào, hơn nữa...

Lão lườm Đường Thiên một cái, khóe miệng hiện lên một mạt cười nhạt, gật gật đầu: "Tướng quân cẩn thận, những người này không phải Quang Minh kỵ sĩ đoàn."

Ngay từ đầu, lão hoài nghi đối phương là Quang Minh kỵ sĩ đoàn. Thù hận giữa song phương, Tô Phỉ khai đao chi ý với Thu gia cũng rất rõ ràng, cái này cũng là nguyên nhân dẫn đến tư duy của lão chạy vào sai lầm.

Nhưng mà vừa giao thủ, lão liền minh bạch đối phương căn bản không phải Quang Minh kỵ sĩ đoàn.

Thánh viêm, hắn không cảm thụ được bất cứ một điểm khí tức Thánh viêm nào, nếu đối phương là Quang Minh kỵ sĩ đoàn, điều này tuyệt đối không có khả năng. Thánh viêm là nguồn cội lực lượng của bất cứ một gã Quang Minh kỵ sĩ nào, trong chiến đấu cường độ cao, chính là vô pháp ngụy trang.

Đường Thiên sửng sốt, hắn không ngờ, Thu Thiên Kình vậy mà lại phát giác bọn họ không phải Quang Minh kỵ sĩ đoàn. Vậy thì có nghĩa, ý đồ bọn họ ngụy trang thành Quang Minh kỵ sĩ đoàn, đục nước béo cò đã triệt để phá diệt.

ánh mắt Hỏa tướng quân lạnh lẽo, thản nhiên nói: "Giả mạo Quang Minh kỵ sĩ đoàn, tội thêm một bậc! Hiện tại ngay cả Thánh Điện cũng không thể nào cứu được các ngươi!"

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng cười khẽ vang lên tại chiến trường giương cung bạt kiếm, toàn trường có thể nghe.

"Ai nói chúng ta giả mạo Quang Minh kỵ sĩ đoàn?"

Một gã Hồn tướng không biết từ khi nào, xuất hiện cách Đường Thiên không xa.

A Tín thi thi nhiên nhiên, tại giữa không trung sân vắng lửng thửng, mang theo mấy phần chẳng hề để ý: "Chúng ta là Thiết Diện binh đoàn của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc. Ân oán giữa Thu gia và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc ta, ta không cần nhiều lời. Lẽ nào các hạ dự định tham gia?"

Thu Thiên Kình và Hỏa tướng quân không khỏi đồng thời sững sốt.

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc?

Bọn họ nghĩ tới các loại khả năng, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc. Một cái danh môn tầng dưới

chót chạy đến trước mặt một cái đỉnh cấp danh môn nói chúng ta có cừu oán.

Cái này hoàn toàn phá vỡ thường thức của bọn họ, thực sự quá sai lầm rồi.

Từ lúc nào, tiểu danh môn tầng dưới chót dám thách thức đỉnh cấp danh môn như thế?

Hơn nữa, từ lúc nào, tiểu danh môn tầng dưới chót vậy mà lại có thể có được binh đoàn cường đại như thế?

Trên thương thuyền, Tiểu Man có chút hận bốc khói: "Cái gia hỏa này bình thường không phải rất cơ trí sao? Sao tự nhiên bộc lộ nội tình của mình?"

Đôi mắt đẹp của Thiên Huệ lưu chuyển quang mang, khẽ cười một tiếng: "Ta lại cảm thấy hắn xử lý rất khá. Vậy mà lại thấy không thể làm giả Quang Minh kỵ sĩ đoàn, lấy danh nghĩa Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, vô cùng thích hợp. Đầu óc A Tín xác thực xoay chuyển nhanh."

Trong mắt Tiểu Man hiện lên vẻ vui mừng, nhưng mà ngoài miệng lại hừ lạnh: "Mèo mù vớ được chuột chết."

Thiên Huệ lườm Tiểu Man một cái, hì hì cười, cũng không nói thêm lời nào.

Tiểu Man tức thì cảm thấy toàn thân có chút không được tự nhiên, reo lên: "Tiểu thư ngươi đây là biểu tình gì?"

Thiên Huệ nháy con mắt một cái: "Ngươi đoán đi."

đầu Tiểu Man đầy hắc tuyến.

Giữa không trung, Hỏa tướng quân căn bản không tin, cười lạnh nói: "Quả nhiên không thấy quan tài không đổ lệ, đến thời điểm này còn chưa

từ bỏ ý định, còn cố lộng huyền hư, muốn chết!"

A Tín không sợ chút nào, hướng về Đường Thiên khom người: "Cô gia, không biết có thể đưa kiếm trận này giao cho thuộc hạ hay không ?"

Đường Thiên nhớ tới quan hệ giữa A Tín và Binh, nhớ tới thân phận Nam Thập Tự binh đoàn của hắn, bừng tỉnh đại ngộ. Đúng vậy, thanh kiếm này ẩn chứa khí tức chiến hữu của A Tín.

Hắn không nói hai lời, cầm Bất Tử kiếm đưa cho A Tín: "Về sau nó chính là của ngươi."

Thân thể A Tín chấn động, luống cuống tay chân tiếp nhận Bất Tử Kiếm, dù cho chỉ một hồi vừa rồi, mọi người đều có thể nhìn ra thanh kiếm này bất phàm. Đường Thiên vậy mà lại đưa thanh kiếm này cho hắn...

A Tín nhìn thật sâu Đường Thiên, tuy rằng trên mặt Đường Thiên có mặt nạ nên thấy không rõ lắm vẻ mặt của hắn, nhưng mà con mắt hắn trong suốt như nước.

Trong đầu Đường Thiên xác thực không có chút tạp niệm nào, cũng không suy nghĩ nhiều, cái này chỉ là một động tác theo bản năng.

Tình cảm của Đường Thiên đối với Bất Tử kiếm, đại bộ phận đều là bị phần chấp niệm kia làm động dung chấn động. Hắn rất kích động rất vinh hạnh rất tôn kính những tiền bối kia, nhưng mà hắn biết rõ, những truyền kỳ kia là của bọn họ, những tín niệm kia là của bọn họ, những tình cảm kia cũng giống thế thuộc về bọn họ, là thuộc về Nam Thập Tự binh đoàn.

Mình phải sáng tạo truyền kỳ thuộc về mình, mình phải viết ra tín niệm của mình, ngay từ đầu, hắn là như thế. Dù cho hắn kế thừa rất nhiều thứ của Nam Thập Tự binh đoàn, nhưng mà hắn chưa từng cảm thấy mình sống là vì phục hưng Nam Thập Tự binh đoàn.

Truyền kỳ của hắn là Đại Hùng tọa, là Tam Hồn thành, là Nam Minh, là 【 thần thiếu niên 】!

Đồng bạn của hắn là Binh, là Hạc, là Tiểu Húc Húc, là Tỉnh Hào đại ca, là Tái Lôi, là Tỳ Ba, là Đinh Đương...

Mình không tĩnh mịch chút nào, không ước ao của người khác chút nào!

Thanh kiếm này ẩn chứa cảm tình quá rừng rực, không thuộc về hắn, thuộc về A Tín, cho nên Đường Thiên cảm thấy giao cho A Tín mới phải, Bất Tử kiếm cũng sẽ rất hài lòng.

A Tín hướng về Đường Thiên làm một đại lễ, âm thanh cung kính nói: "Thỉnh cô gia áp trận cho thuộc hạ."

Dứt lời đứng dậy, cầm Bất Tử kiếm, bước lên Ngủ Yên chi hải.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 905: Sự Cường Đại Của A Tín

Một bước lăng không, mọi người vừa cảm thấy hoa mắt, A Tín đã bước lên Ngủ Yên chi hải.

Thần tình hắn phức tạp, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nghiêm túc, kích động, cảm khái, hoài niệm, nhưng những tâm tình này chợt lóe trong mắt hắn rồi biến mất, hắn lại khôi phục như thường ngày, trầm tĩnh như nước.

Lửa giận trong lòng Thu Thiên Kình từ từ biến mất.

giằng co lâu như vậy với hạng người vô danh còn chưa thắng lợi, hơn nữa đa số thời gian đều là lão ở vào hoàn cảnh bị áp chế, vốn tâm cao khí ngạo, tâm tình Thu Thiên Kình có thể nghĩ mà biết. Nhưng vậy mà lúc này, Hỏa gia đột nhiên đến, nói muốn hỗ trợ.

Thu Thiên Kình chẳng muốn Hỏa gia hỗ trợ tẹo nào, lão có đủ lòng tin tiêu diệt được những địch nhân đáng ghét này. Ngay cả một đám vô danh cũng không giải quyết được, còn cần tới Hỏa gia hỗ trợ thì còn ra cái thể thống gì? Nếu thật như đối phương đã nói là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, vậy thì thật quá mất mặt!

Ngay cả một danh môn tầng dưới chót cũng không xử lý được, tính là danh môn đỉnh cấp cái gì nữa? Dở tệ hơn nữa là, cái này sẽ khiến người khác cho rằng Thu gia chỉ có vẻ ngoài mà thôi, tại thời khắc then chốt như thế, nếu để mọi người mất lòng tin với Thu gia, không thể nghi ngờ gì nữa đối với Thu gia mà nói là đả kích thật lớn.

Một nước đi sai thua cả bàn cờ.

Nhưng mà suy đi nghĩ lại, vì mưu đồ lần này, Thu Thiên Kình cố cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, tiếp nhận lời đề nghị của Hỏa gia. Lão không thể không thừa nhận, tình huống trước mắt, đối phó Thánh Điện mới là chuyện trọng yếu nhất của bọn họ.

Tuy rằng đáp ứng kiến nghị của Hỏa gia, nhưng mà trong lòng Thu Thiên Kình vẫn nghẹn một bụng tức. Khi nhìn thấy chủ tướng đối phương ly khai, chuyển cho một gã Hồn tướng dưới trướng chiến đấu cùng lão, thoáng cái lão liền không khống chế được lửa giận nữa.

Thu Thiên Kình lão thân kinh bách chiến, uy danh hiển hách, ai không biết? Người nào đối địch với lão mà không phải nơm nớp lo sợ như lâm đại địch?

Từ khi nào, khơi khơi một đứa khốn khiếp là có thể coi rẻ lão như thế?

Thu Thiên Kình hít sâu một hơi, biểu tình trên mặt ở trong vụ khí dị thường dữ tợn: "Hôm nay không bầm thây vạn đoạn các ngươi, ta không phải là Thu Thiên Kình!"

Toàn bộ thuộc hạ phía sau lão trở nên căng thẳng, bọn họ biết rõ đại nhân đã thật sự cực giận rồi.

Thu Thiên Kình cũng không nói tiếp lời vô dụng, khí cơ dẫn dắt, nguyên bản thu chi pháp tắc trong Thu Sát viện sinh sôi không ngừng ầm ầm vận chuyển. Rầm rầm rầm, như xiềng xích kéo lê trên mặt đất, mặt ngoài thu sương như tuyết mỏng đột ngột xuất hiện từng cái vết sâu, giống như có cái gì kéo ở phía trên vậy.

Vụ khí tràn ngập Thu Sát viện bắt đầu kịch liệt co rút lại, Thu Sát viện lại lần nữa lộ ra diện mạo chân thực. Khi mọi người nhìn rõ ràng cảnh tượng bên trong Thu Sát viện thì không khỏi thất kinh.

Toàn thân binh sĩ của Thu Sát binh đoàn có thêm lớp áo giáp xám trắng, trên áo giáp ẩn hiện kim hoa văn. Sắc mặt bọn họ tái nhợt, khuôn

mặt không biểu tình, trong con mắt xám trắng có một đoàn vụ khí bốc lên. Mỗi người bọn họ đều tản ra hàn ý nhàn nhạt, dưới chân phủ đầy thu sương bên trong phạm vi bảy tấc, toàn thân ai nấy tràn ngập túc sát chi ý.

Con mắt Cát Trạch đột nhiên co rụt lại, pháp tắc áo giáp!

Tại Tội Vực, pháp tắc áo giáp cũng không hiếm thấy, trái lại, pháp tắc biến ảo thành giáp, là một loại thủ đoạn thông thường nhất. Nhưng mà, thủ đoạn có phổ biến cỡ nào, khi đạt được chuẩn pháp tắc lĩnh vực, đều sẽ trở nên phi thường hiếm thấy. Kim hoa văn trên áo giáp của bọn họ là do pháp tắc tạo thành.

Cảnh tượng nhiều binh sĩ đồng thời mặc giáp như vậy, Cát Trạch chưa bao giờ thấy. Ánh mắt hắn tinh tế hơn người khác rất nhiều, hắn có thể nhìn ra được cái bất phàm của những áo giáp xám trắng này, lại nữa tựa hồ giữa chúng nó có mối liên hệ vô hình.

Hắn nhớ tới thanh âm xiềng xích kéo lê trên mặt đất vừa rồi.

A Tín tựa như chưa nhìn thấy biến hóa trong Thu Sát viện, hắn khẽ vuốt thân kiếm, vết rạn phủ đầy thân kiếm nhìn thấy mà giật mình. Ngủ Yên chi hải ở dưới chân bình tĩnh không sóng, sự yên tĩnh làm người bị kiềm chế.

Khí tức quen thuộc, cảm giác quen thuộc, tiếng gào thét quen thuộc, tiếng rít gào quen thuộc, đúng vậy, trải qua một vạn năm, vẫn là quen thuộc như thế. Đúng vậy, qua một vạn năm, chúng ta vẫn có thể gặp nhau.

Một nụ cười từ đáy lòng hiện lên trên khóe miệng hắn, không khí quanh thân hắn không có gió tự lay động. Con mắt sáng lên quang mang, tựa như trăng tròn tỏa ra ánh sáng.

nếu như các ngươi đã không muốn ngủ yên, vậy để cho chúng ta đồng thời kề vai chiến đấu đi!

"Ra đi! Mọi người!"

Bất Tử kiếm vung lên, hắn huýt dài một tiếng.

Khi hắn giơ thân kiếm lên, từng đạo hư ảnh từ trong Ngủ Yên chi hải chậm rãi trồi lên mặt nước.

Thân ảnh hư huyễn giống như vụ khí, hoa văn rạn nứt đỏ sẫm trải rộng toàn thân bọn họ, tựa như từng đạo huyết tuyến đỏ tươi, đập vào mắt in vào tâm. Bọn họ như từng cái tượng đất bị ngã vỡ lại được lắp ráp lại, đứng yên như tượng gỗ, yên lặng vô thanh.

Bàn tay nắm kiếm của A Tín đang rung động, vô số tin tức từ Bất Tử kiếm tràn vào trong lòng hắn, vô số hình ảnh thoáng hiện. Hắn cuối cùng biết rõ rốt cuộc đã phát sinh cái gì, hắn cuối cùng biết rõ trong một vạn năm này, trong Ngủ Yên chi hải đã phát sinh cái gì.

Hắn mắm chặt môi, trợn tròn mắt, kiệt lực để nước mắt mình không chảy xuống.

Đây là một vạn năm của các ngươi...

Ánh mắt hắn đảo qua mỗi một đạo hư ảnh, khuôn mặt bọn họ đều là hư ảnh như vụ khí, hắn vô pháp hô lên tên của bọn họ, nhưng mà hắn biết là bọn họ. Vết thương kia giống như thanh sắt nung đỏ khảm nhập vào thân thể, chiếm cứ mỗi một cái ngóc ngách trên thân thể bọn họ, toàn thân bọn họ, không có chỗ nào hoàn chỉnh.

Tâm A Tín như bị đao vặn, nhưng mà trên mặt hắn nở nụ cười, cả người hắn tản ra hàn ý vô cùng cường liệt, hắn tựa như ma quỷ từ trong địa ngục đi ra, nhưng mà hắn đang cười.

Hắn giơ kiếm lên, giương cao giọng quát: "Binh hồn không tiêu tan, chiến địa vĩnh tồn, thập tự tâm ta, tinh thần không ngã."

Toàn bộ hư ảnh bị chấn động, bọn họ thi nhau ngẩng đầu, nhìn về phía Bất Tử kiếm giơ lên cao. Lúc trước bọn họ giống như vật chết,

không có bất cứ sinh cơ gì, nhưng mà nghe được những lời này, bọn họ tựa như đột nhiên tìm lại được ý thức.

Khí lưu quanh thân A Tín tung bay, lúc này khuôn mặt bình thường, tản ra sự sắc sảo khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Viền mắt hắn đỏ bừng, khuôn mặt nghiêm túc, kiếm chỉ trời cao, thần thái thành kính mà bễ nghễ, chân thành mà ngạo mạn, nhấn mạnh từng chữ, như búa tạ kích không.

"Điều lệ thứ chín thời chiến, binh đoàn thượng tướng Tín, nay toàn quyền tiếp quản toàn quân, mỗi bộ binh đoàn, chờ đợi sai phái!"

Thanh âm bình tĩnh hữu lực kích động trên không Ngủ Yên chi hải.

Hàng ngàn hàng vạn hư ảnh tàn hồn thủy chung yên lặng vô thanh ngơ ngác ngưỡng vọng, bỗng nhiên cùng thực hiện một động tác, bọn họ đồng thời chân đạp mặt biển, phanh, một tiếng nổ, mặt biển dưới chân bị ép lõm mười mét.

thân thể các hư ảnh đứng thẳng như thương, cánh tay như rừng, chỉnh tề như một, hành lễ với A Tín, ầm ầm tuân mệnh: "Vâng!"

Hàng ngàn hàng vạn thanh âm tụ tập hợp nhất, tựa như tiếng sấm nổ vang, thiên địa biến sắc.

Hỏa tướng quân ở xa xa quan chiến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, đây là cái binh đoàn gì, vậy mà lại có uy thế đáng sợ như vậy?

Những hư ảnh kia dường như ngưng thực hơn một ít, ngay cả những vết rạn đỏ tươi kia tựa như cũng trở nên càng thêm tươi đẹp ướt át.

sắc mặt Hỏa tướng quân đại biến, những hư ảnh này lúc trước đứng yên như tượng gỗ như thể vật chết, đột nhiên bộc phát ra khí thế đáng sợ, giống như đột nhiên sống lại.

Đường Thiên trợn mắt há mồm, Thượng... Thượng tướng!

Thượng tướng của Nam Thập Tự binh đoàn... A Tín thế mà là thượng tướng!

Đường Thiên phi thường quen thuộc đối với quân hàm của Nam Thập Tự binh đoàn, cơ mà, thượng tướng...

Đường Thiên bị hù dọa vỡ mật, thượng tướng gần với quân hàm nguyên soái, làm cho người cảm thấy đáng sợ hơn chính là thượng tướng có thể chỉ huy, chỉ huy 20 vạn, đủ để phát động một trận chiến dịch đại quy mô.

Quân hàm A Tín vậy mà lại còn cao hơn Binh đại thúc, thực sự là quá kinh khủng.

Trên thương thuyền, vẻ mặt Thiên Huệ cùng Tiểu Man cũng dại ra, thượng tướng... Vô luận tại bất cứ địa phương nào, bất cứ binh đoàn nào, đây đều là cấp bậc khiến người ta ngưỡng vọng.

Tiểu Man ngơ ngác mà nhìn A Tín quang mang vạn trượng, nàng thực sự vô pháp liên hệ cái nam tử giống như chiến thần trước mắt này cùng với đại thúc vô lương cà lơ phất phơ bình thường không ngừng bị nàng quất bay với nhau.

Cấp bậc Thượng tướng, Tiểu Man lý giải sâu hơn người khác một chút, năm đó Xà Phu binh đoàn là tử địch của Nam Thập Tự binh đoàn. Tiểu Man thiên phú không tệ, nhưng mà tại Xà Phu binh đoàn chỉ là một thượng úy có thể chỉ huy 1000 người, thượng tướng là cái khái niệm gì?

Có thể nói, hắn là người thứ hai ngoại trừ binh đoàn trưởng, thậm chí quyền chỉ huy của hắn còn trên cả Phó đoàn trưởng, bởi vì Phó đoàn trưởng bình thường phụ trách hậu cần.

Hóa ra cái tên hàng này là đại nhân vật...

Không biết vì sao, trong lòng Tiểu Man có chút mất mát. Không biết vì sao, trước đây cái A Tín kia khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn an

tâm hơn.

Thiên Huệ và Tiểu Man tình như tỷ muội, lập tức chú ý tới tâm tình Tiểu Man suy sụp, nàng thông minh lanh lợi, nghĩ lại một thoáng trong lòng liền sáng tỏ, cố ý nói: "Không ngờ A Tín trước đây lợi hại đến thế, thật chưa nhìn ra. Ta để hắn làm phó thủ cho ngươi, có bản lĩnh còn cất giấu thủ đoạn, hừ, ngươi hãy dùng trảm mã đao tốt ra quất hắn."

tinh thần Tiểu Man rung lên, không sai, đôf hàng kia có lợi hại cũng là trước đây, thượng tướng thì sao? Không nghe lời thì cứ quất! Trời đất bao la, cũng là tiểu thư cô gia lớn! Nói tiếp, thảo nào bình thường cảm thấy quất rất đã tay, thượng tướng quả nhiên không phải như tầm thường a, xúc cảm cũng khác.

Tiểu Man vui rạo rực mà ôm trảm mã đao của mình, vẻ lo lắng trên mặt dọn sạch.

Không khiếp sợ như người khác, Thu Thiên Kình cảm thụ trực tiếp hơn nhiều, nguy hiểm càng thêm trực tiếp. Tại Quang Minh Châu, chỉ có năm hổ tướng là thượng tướng, những người khác đều không có tư cách.

Tuy thế, thì tính sao?

Trong mắt Thu Thiên Kình sôi trào sát ý, năm hổ thượng tướng xác thực lợi hại, nhưng mà cho tới hiện tại lão cũng không cảm thấy mình kém hơn năm hổ thượng tướng. Năm hổ thượng tướng có thể có thanh danh rất lớn, chỉ cùng lắm là dính vinh quang của Thánh Điện mà thôi.

Thu gia có một vị thượng tướng, thiên tài hơn người - Thu Húc Hoa.

Từ nhỏ đến lớn, Thu Húc Hoa chính là đối thủ cạnh tranh trực tiếp nhất của lão. Mà Thu Húc Hoa cũng chính là bởi vì đánh bại lão, mà thu được cơ hội đi Thánh Điện, do đó trở thành một trong năm hổ thượng tướng.

Cho tới nay, lão đều sinh hoạt tại trong bóng của năm hổ thượng tướng Thu Húc Hoa. Nhưng mà lão chưa từng buông xuôi, từ 【Thu Phong Sát 】 đến 【 Thu sương lẫm địa 】, từng vết chân đi tới hiện tại.

Không có ai biết rõ, năm hổ thượng tướng mới là quân xanh của lão. Chỉ tiếc, năm hổ tướng đa số trú quân bên ngoài, lão không có cơ hội ganh đua cao thấp.

Mà hôm nay, trước mặt lão là có một vị thượng tướng.

Tuy rằng không biết đối phương đến từ cái binh đoàn nào, nhưng mà bất cứ một vị thượng tướng nào, đều tuyệt đối không phải chuyện đùa, không có may mắn. Chức vụ không thể nói rõ thực lực, quân hàm lại đủ để thuyết minh.

Chiến ý trong lòng lão rừng rực trước nay chưa từng có, có thể chiến đấu với đối thủ cấp bậc thượng tướng, cơ hội như vậy không nhiều.

Khảo nghiệm chân chính tới rồi.

thần tình Thu Thiên Kình bình tĩnh, lão biết rõ đây là khúc mắc trong lòng mình, mấy năm nay tựa như cơn ác mộng quấn lấy lão. Nếu như lão không thể đánh vỡ nó, trong tương lai khó thể tiến thêm. Mà chỉ cần đánh vỡ khúc mắc, tương lai của lão là không thể hạn lượng.

Đến đi, vậy thì chiến đấu đi.

Lão bay lên trời, đứng bên cạnh lão, năm nghìn thân ảnh xám trắng bay lên trời, không trung xao động những thanh âm loảng xoảng loảng xoảng do xiềng xích bị gió gợi lên, nhưng không có ai nhìn thấy xiềng xích.

Cái này là từ lúc khai chiến Thu Sát binh đoàn mới lấy ra, lần đầu tiên chủ động công kích. Ham muốn chiến đấu cường liệt khiến Thu Thiên Kình căn bản không làm ra thủ thế.

Bọn họ tựa như một đám mây xám trắng bay về phía A Tín.

****
****

【 trảm mã đao 】 cũng kệ, 【 Thượng. . . Tướng 】 vậy mà cũng vi phạm lệnh cấm...

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 906: Chiến Trận · Tỏa Thanh Thu

Đường Thiên nhìn thoáng qua Hỏa tướng quân, nhìn thấy vẻ do dự trong mắt đối phương, liền thu hồi ánh mắt. Nếu như đối phương động thủ, hắn sẽ phản ứng ngay. Cái gì mà Hỏa gia hắn chưa từng nghe ai đề cập, cũng không them để ý, hắn là không khácThu gia lắm.

Tuy thế hiện tại, hắn muốn nhìn A Tín chiến đấu thế nào hơn.

Nhìn những hư ảnh kia đột nhiên nhiều ra mấy phần thần thái, Đường Thiên liền cảm thấy bất đồng tầm thường. Cái này đại khái chính là lực lượng bản thân bọn họ đi, câu đầu tiên A Tín la lên, Đường Thiên từng nghe qua. Lúc đó khi Đường Nhất từ trong Hồn điện đi ra thì đã từng hô lên những lời này.

Nam Thập Tự binh đoàn, nội tình thực sự là sâu không thấy đáy.

Tuy thế Đường Thiên cảm thấy lợi hại nhưng cũng không phải cái này, mà là tinh thần, dấu ấn và tín niệm của Nam Thập Tự binh đoàn. Thế lực có nội tình thâm hậu, Đường Thiên đã gặp qua không ít, tỷ như Thánh Điện. Nhưng mà cổ tinh khí thần này của Nam Thập Tự binh đoàn là cái nhà khác không có.

Cái loại cảm giác này, tựa như dù cho trôi qua có lâu, thế nhưng là khi kèn lệnh chiến đấu của Nam Thập Tự binh đoàn thổi lên, vô số thân ảnh liền sẽ theo trong bụi bặm lịch sử đã chôn vùi bò đi ra, tụ tập tại phía dưới mặt chiến kỳ năm đó.

Thời gian vô tình, thế sự lãnh khốc, có thể chôn vùi thân thể bọn họ, có thể xóa đi ký ức bọn họ, nhưng mà tín niệm in dấu thật sâu tại ở chỗ

sâu trong linh hồn bọn họ, lại mãi không ma diệt.

Một vạn năm sau, bọn họ y nguyên như thế sục sôi, như thế nào không khiến người tâm sinh kính ý?

Ngủ Yên chi hải không còn là ngủ yên chi địa, mà là chiến trường. Tay áo A Tín tung bay, ngang nhiên mà đứng, trường kiếm nagng tại trước người, hắn phảng phất trở lại cái niên đại chiến hỏa bay tán loạn kia, hắn giống như nhìn thấy khói thuốc súng năm đó.

A Tín lúc này, tản ra khí thế không gì sánh bằng, tại trong vô số thân ảnh, hắn là bắt mắt như thế, là quang mang vạn trượng như thế.

Mắt hắn nhìn phía trước, trầm giọng hô: "Thổi kèn!"

Hơn hai mươi cái hư ảnh vượt đám người bước lên, kèn lệnh trầm thấp vang vọng Ngủ Yên chi hải.

Cách đó hơn vạn dặm, Binh đang vùi đầu trước bàn, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ kinh hỉ và không thể tin tưởng. Bên trong Quang Minh hào, Đinh Ốc đang nghỉ ngơi, bỗng nhiên mở mắt, con mắt mê man đột nhiên thanh minh. Tại Dã Nhân châu, đội trưởng đang kịch chiến cùng với binh đoàn Mục Chi Hà, đột nhiên giật mình, ngẩng đầu, vẻ uể oải trên mặt biến mất sạch sẽ, cặp mắt kia lợi hại có thể đâm thủng trời cao.

Chẳng ai biết được những biến hóa này, lúc này ánh mắt mọi người đều bị chiến trường hấp dẫn.

Xác thực mà nói, tất cả đều bị A Tín hấp dẫn. Hồn tướng tại Thánh Vực ít ỏi hiếm thấy, nhưng mà nơi này là Thánh Châu, tại tràng đều là danh môn đỉnh cấp, nhà ai mà chả có Hồn tướng, mọi người tự nhiên kiến thức phi phàm. Hồn tướng phổ thông căn bản không thể hấp dẫn bọn họ chú ý, nhưng mà Hồn tướng cao cấp nhất, bọn họ lại biết có bao nhiêu lợi hại.

Tỷ như Tô Phỉ, lấy thân Hồn tướng thống lĩnh Quang Minh kỵ sĩ đoàn.

Tỷ như vị Binh thần bí Nam Minh kia, đó là một vị chỉ huy kiệt xuất.

Đối với những danh môn này mà nói, Hồn tướng vũ lực cường hãn như Tô Phỉ tuy rằng cũng tốt, nhưng mà xa không có hấp dẫn bọn họ bằng Hồn tướng loại hình chỉ huy.

Hồn tướng tiền thân có cấp bậc là thượng tướng, bọn họ chưa từng nghe ai kể. Ngay cả vị Binh thần bí của Nam Minh kia, quân hàm cũng tuyệt đối không có thượng tướng.

Tuyệt thế Hồn tướng Như vậy vậy mà xuất hiện tại trước mặt bọn họ, thế nào sẽ không hấp dẫn ánh mắt bọn họ. Bọn họ đồng dạng sung mãn hiếu kỳ, Hồn tướng cấp thượng tướng sẽ mạnh cỡ nào?

Khi kèn lệnh thổi lên, toàn bộ Ngủ Yên chi hải hiện lên quang mang màu đen. Quang mang màu đen rót vào trong cơ thể hư ảnh binh sĩ. Mà khi người thổi kèn lệnh, những hư ảnh binh sĩ này bắt đầu xếp thành hàng.

Rõ ràng bước chân của hư ảnh binh sĩ không có âm thanh, nhưng mà tiếng bước chân dày đặc lại vang lên ở trong lòng mọi người.

Ba ba ba.

Bước chân dày đặc mà ngắn ngủi, vài giây sau, bọn họ liền xếp hàng xong.

Tê, Hỏa tướng quân hít hà một hơi. Đối với một vị võ tướng thành thạo binh mã mà nói, rất rõ ràng ý nghĩa cái này là cái gì.

Chiến trận chỉnh tề tình cảnh sâm nghiêm, sát ý giống như thực chất tùy ý chảy xuôi, Ngủ Yên chi hải dưới chân bọn họ giống như đều bị cổ sát ý kinh người này làm đông lại, không khí chảy vào trên không Ngủ Yên chi hải, sẽ lập tức trở nên thong thả.

Thu Thiên Kình mặt biến sắc bay lên thiên không, vừa rồi A Tín xuất thủ, lão còn chưa có quá nhiều cảm giác. Nhưng mà bây giờ sát ý từ những hư ảnh binh sĩ này phát ra khiến lão cảm thấy có chút vô cùng lo sợ. Cái này là bách chiến tinh nhuệ chân chính, binh sĩ dưới trướng mình cũng không có loại sát ý đáng sợ này.

Kinh lịch chiến đấu càng nhiều, sát ý liền sẽ càng ngưng thực. Sát ý tỏa ra từ những hư ảnh này, Thu Thiên Kình chưa từng nhìn thấy ở binh đoàn khác. Cái này là một binh đoàn đã trải qua loạn thế, chỉ có những binh đoàn truyền kỳ trong loạn thế kia mới có khả năng có được sát ý ngưng thực như thế.

Hỏa tướng quân cũng nhìn ra điểm ấy, gã đang liều mạng nhớ lại, trong lịch sử có cái binh đoàn truyền kỳ nào có danh tướng gọi là Tín?

So với sự kinh hãi của Hỏa tướng quân, Thu Thiên Kình lại lãnh tĩnh hơn rất nhiều. không phải tâm lý tố chất của lão tốt hơn Hỏa tướng quân, mà bởi vì lão đang ở trong trạng thái chiến đấu, tinh thần càng thêm tập trung chuyên chú, không được có nhiều tạp niệm như vậy.

Trong lòng lão mặc dù kinh, nhưng mà không sợ chút nào.

Truyền kỳ binh đoàn thì sao? Sinh tiền có lợi hại, cũng đã chết lâu như vậy rồi, sát ý trước đây có thể bảo tồn được mấy phần?

Có can đảm hãy khiêu chiến năm hổ tướng, Thu Thiên Kình sao có thể sợ hãi tàn hồn của truyền kỳ binh đoàn đã chết không biết đã bao nhiêu năm?

Thu Thiên Kình lơ lửng giữa không trung trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh, trầm giọng hạ lệnh: "Chiến trận · Tỏa thanh thu."

Binh sĩ của Thu Sát binh đoàn mở rộng hai tay, kim hoa văn trên thân bọn họ sáng lên, giống như rắn trườn, du tẩu dọc theo thân thể bọn họ đến cánh tay, khi chúng nó du tẩu đến bàn tay binh lính, bàn tay binh lính đột nhiên sáng lên quang mang hôi sắc.

Mỗi bàn tay đều có một sợi xiềng xích hôi sắc vươn ra, chúng nó tựa như dây leo hôi sắc điên cuồng sinh trưởng, không ngừng sinh trưởng kéo dài về phía trước.

Loảng xoảng loảng xoảng.

Trên bầu trời, thanh âm xiềng xích trượt qua trượt lại, chấn nhiếp nhân tâm.

Một vạn cái xiềng xích hôi sắc từ trên trời giáng xuống, tựa như một vạn sợi dây leo hôi sắc điên cuồng sinh trưởng chụp tới, cảnh tượng như vậy tràn đầy cảm giác áp bách không thể nghi ngờ.

Chưa có ai được nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ mà quỷ dị như thế, khiến người ta rợn tóc gáy.

Hỏa tướng quân há hốc mồm, ngây ra mà nhìn Thu Sát binh đoàn trên bầu trời. Thu Thiên Kình lại lợi hại đến như thế? Gã không thể tin được hai mắt của mình. Danh môn đỉnh cấp gia sản đều rất thâm hậu, cất giấu mấy vị võ tướng trình độ danh tướng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng mà Thu gia lợi hại, đã có một Thu Húc Hoa rồi a. Danh môn đỉnh cấp nhãn giới có cao, năm hổ tướng cũng tuyệt đối là phối trí đỉnh cấp, đương nhiên mỗi một nhà đều cực kỳ khát vọng.

Thu gia sở dĩ có thể ở trong cái giới này khuấy trời khuấy nước, chính là bởi vì bọn họ có Thu Húc Hoa tồn tại. Bất cứ một vị hổ tướng nào đều là thứ cường đại ở cấp chiến lược.

Hiện tại Hỏa tướng quân nhìn thấy thêm Thu Thiên Kình không chút nào thua kém Thu Húc Hoa, làm sao mà gã không ngây ngẩn? Cái này hoàn toàn vi phạm lẽ thường a.

Thu gia lợi hại như vậy á?

A Tín không them nhìn xiềng xích hôi sắc dày đặc chi chít đang nhanh chóng tiếp cận ở trên đỉnh đầu, hắn ung dung bình tĩnh mà điều

chỉnh.

"Trái ba bộ tiến lên mười bước."

"Phải hai bộ, nổi lên bảy trượng."

"Trung ba bộ, nổi lên mười lăm trượng."

...

Hắn sắp đặt đâu vào đấy, thần sắc thong dong, tiếng hô rõ ràng hữu lực, dứt khoát lưu loát, không có chút dây dưa nào. Hơn nữa khiến người kinh ngạc chính là mệnh lệnh của hắn như nước chảy vậy, không dừng lại, giống như kế hoạch đã sắp sẵn, lúc này đọc lại lần nữa.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, hắn không có khả năng đã có chuẩn bị trước đó.

Quả nhiên không hổ là Hồn tướng có quân giai thượng tướng a!

Không biết cái này là lần thứ mấy phát ra cảm khái như vậy, nhưng mà lúc này mọi người vẫn là không hẹn mà cùng phát ra cảm khái đồng dạng.

So với kỳ quan vạn tỏa buông xuống trên bầu trời, bên phía A Tín tựa hồ gợn sóng không sợ hãi. Nhưng mà, tại phía dưới chỉ lệnh mây bay nước chảy của hắn, đội hình chiến trận sâm nghiêm, cấp tốc phát sinh biến hóa. Mỗi một đạo chỉ lệnh, chiến trận đều sẽ phát sinh một chỗ biến hóa, hư ảnh binh sĩ động tác ngắn gọn, giống như chỉ lệnh của A Tín, dứt khoát lưu loát, không có bất cứ dây dưa gì.

Vì vậy trong mắt mọi người, chiến trận trên Ngủ Yên chi hải tựa như gỗ xếp chỉnh tề, theo chỉ lệnh mây bay nước chảy của A Tín, lấy tiết tấu cũng mây bay nước chảy mà biến hóa trạng thái.

Nơi đây đội lên một chút, nơi đó thấp đi một chút, chiến trận ở trong tay A Tín biến ảo bất định.

Xiềng xích hôi sắc từ bầu trời rơi xuống không trung chiến trận, nhưng mà trên không trung chiến trận giống như có bức tường vô hình che kín, ngăn cản xiềng xích hôi sắc.

Khóe miệng Thu Thiên Kình hiện lên một mạt cười nhạt.

Hôi sắc xiềng xích vòng qua cái tường vô hình chặn kín này, chúng nó như hàng rào, A Tín và chiến trận của hắn ở trung gian, một đầu khác của xiềng xích chìm vào Ngủ Yên chi hải.

Vạn đạo xiềng xích căng ra thẳng tắp như thương, kim hoa văn trên xiềng xích hiện lên, chúng nó hình thành một cái lao lung thật lớn.

Cuối cùng cũng hoàn thành!

Trong mắt Thu Thiên Kình hiện lên vẻ kinh hỉ, bạo quát như sấm: "Khai!"

từng sợi vụ khí nhè nhẹ tràn ngập bên trong lao lung xiềng xích, khí tức héo rũ điêu linh bắt đầu tràn ngập. Trong lòng Thu Thiên Kình cực kỳ đắc ý, đại cục đã định, đối phương không còn khả năng lật bàn.

Đây mới là sát chiêu chân chính.

Khi xiềng xích hôi sắc hạ xuống, Cát Trạch còn chưa kịp minh bạch. Thế nhưng khi những xiềng xích hôi sắc này hóa thành lao lung, kim hoa văn hiện lên, hắn thoáng cái hiểu được, hoảng sợ thất sắc ngay tại chỗ.

Pháp tắc lĩnh vực!

Cái xiềng xích lao lung này đã tiếp cận pháp tắc lĩnh vực vô hạn.

Thu chi pháp tắc lĩnh vực!

Ở bên trong khu vực này, Thu chi pháp tắc được tăng cường cực lớn, bất cứ cái sinh mệnh gì đều sẽ nhanh chóng héo rũ điêu linh. Nếu như là người sống ở bên trong này, sẽ trong thời gian rất ngắn trở nên già yếu.

Khác với pháp tắc thời gian, Thu chi pháp tắc làm già yếu, không phải thời gian trôi qua tạo thành, mà trực tiếp khiến sinh mệnh tiến nhập thời kì cuối, đây mới là điểm đáng sợ nhất.

Đáng chết!

Cát Trạch đang chuẩn bị tiến lên, khóe mắt vừa đúng thoáng nhìn Đường Thiên, hắn cưỡng ép dừng lại.

Lão đại chẳng thấy có chút lo lắng a, hắn trong lòng chuyển động. Với ánh mắt của lão đại, thứ mình có thể nhìn ra, lão đại nhất định có thể nhìn ra. Thế nhưng vì sao lão đại không chút nóng nảy nào chứ?

Lẽ nào có cái gì mình chưa nhìn ra sao?

Âm thầm tỉ mỉ quan sát Đường Thiên, Cát Trạch bỗng nhiên bắt được vẻ hưng phấn chợt lóe lên trong mắt Đường Thiên rồi biến mất, lập tức ý thức được, mình nhất định là đã bỏ sót cái gì.

Hắn kiềm chế lại, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Ngủ Yên chi hải.

Con mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, nhịn không được nhẹ di một tiếng.

Bên trong lao lung xiềng xích, A Tín đã hoàn thành toàn bộ bố trí, ánh mắt mọi người đều không khỏi rùng mình.

Chiến trận thật kỳ quái!

Toàn bộ chiến trận tựa như một thanh trường kiếm dựng thẳng, hư ảnh binh sĩ tầng tầng chồng lên, cấu thành một cái "Thân kiếm"tráng kiện .

Cái này là...

Mọi người đều nhìn không hiểu, chưa từng có ai bày ra chiến trận hình thù kỳ quái như thế. Phải biết rằng, chiến trận có rất nhiều điều phải

chú ý, tuyệt không phải tùy tiện bày ra một cái hình dạng mà là chiến trận.

A Tín phiêu phù ở chỗ cao nhất, là vị trí "Mũi kiếm".

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, trên mặt hiện lên một mạt tươi cười, lập tức làm một cái cử động ngoài dự liệu mọi người.

▲

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 907: Ngủ Yên Điện

Động tác của A Tín ngoài dự đoán mọi người lại đơn giản vô cùng, hắn buông Bất Tử kiếm trong tay ra. Bất Tử kiếm rơi vào Ngủ Yên chi hải, không bắn lên chút hoa sóng nào.

Cái này là? Trong mắt mọi người hiện lên một tia nghi hoặc không lý giải được,【 Tỏa Thanh thu 】của Thu Thiên Kình đã vững vàng khống chế cục diện, mọi người đều đang chờ đợi A Tín dùng thủ đoạn kinh thiên gì đó nhằm lật bàn.

Khí tức từ 【 Tỏa Thanh thu 】cũng không cường hãn, nhưng mà sát cơ như vụ, hoàn toàn bao phủ Ngủ Yên chi hải, A Tín có tránh cũng không thể tránh. Khi binh đoàn chiến đấu với nhau thì kiêng kị nhất là chuyện không có bất cứ không gian gì, khuyết thiếu không gian thường thường có nghĩa là song phương cần phải quyết một trận tử chiến.

Cục diện trước mắt chính là như thế.

【 Tỏa Thanh thu 】của Thu Thiên Kình vững vàng khống chế cục diện, A Tín cố nhiên vô pháp né tránh quanh co, mà binh đoàn của Thu Thiên Kình cũng vô pháp di động.

Nếu như A Tín có thể đánh vỡ 【 Tỏa Thanh thu 】, Thu Thiên Kình và binh đoàn của lão tất nhiên sẽ bị thương nặng. Mà nếu như A Tín vô pháp lao ra khỏi 【 Tỏa Thanh thu 】, vậy thì hắn cũng chỉ có một kết quả, chết ở trong trận.

Hỏa tướng quân âm thầm lắc đầu, dù cho【 Tỏa Thanh thu 】của Thu Thiên Kình chưa phải là pháp tắc lĩnh vực chân chính, nhưng mà nó

đã tiếp cận lắm rồi, gã nghĩ không ra thủ đoạn gì có thể trốn ra được. Dù cho chính bản thân gã bị hãm vào trong đó, e là có chạy đằng trời.

Danh tiếng của gã không chút kém hơn Thu Thiên Kình, nhưng mà lúc này rất là bội phục Thu Thiên Kình. Thu gia thực sự là nghịch thiên, đã có một Thu Húc Hoa, vậy mà lại xuất hiện thêm một Thu Thiên Kình.

Vốn gã đối với tên Hồn tướng gọi là A Tín kia còn có mấy phần mong đợi, cấp thượng tướng khiến gã có quá nhiều không gian để tưởng tượng. Nhưng mà khi nhìn thấy A Tín ném Bất Tử kiếm trong tay vào Ngủ Yên chi hải, gã hoàn toàn thất vọng.

Gã tự cười giễu, cái này mới bình thường, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc chỉ cùng lắm là cái tiểu danh môn, làm gì có khả năng có thượng tướng Hồn tướng chân chính?

Đáng tiếc không phải Quang Minh kỵ sĩ đoàn, trong lòng gã thầm nói. Nếu như là Quang Minh kỵ sĩ đoàn, vậy thì hoàn mỹ rồi, Quang Minh kỵ sĩ đoàn là mục tiêu chủ yếu của bọn gã, đã có thể thực hiện được mục đích còn có thể tiêu hao thực lực Thu gia, một tên bắn hai chim.

Bên trong chiến trận tràn ngập Thu chi pháp tắc, hôi sắc vụ khí lặng yên không một tiếng động rót vào thân thể A Tín và hư ảnh binh sĩ, trên người bọn họ sinh trưởng ra từng đóa thu sương bạch sắc, khí tức héo rũ, hủ bại, điêu linh từ trên người bọn họ tràn ra, bọn họ tựa như rừng cây giữa trời thu.

Bạch sắc thu sương tựa như loài rêu yêu dị, sinh trưởng ở bên ngoài thân thể bọn họ, sinh cơ của bọn họ đang điêu linh đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chỉ một hồi, bên ngoài thân bọn họ có một phần ba bị thu sương che phủ, khi thân thể bọn họ bị thu sương hoàn toàn che phủ, sinh mệnh bọn họ liền đi tới phần cuối.

Bọn họ không có thân thể, nhưng mà bọn họ cũng sẽ triệt để tiêu tán, đến lúc đó, chẳng có vết tích gì lưu lại.

Cát Trạch nhìn thấy thế từ đáy lòng hít vào một hơi, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy pháp tắc lĩnh vực, tuy rằng không phải pháp tắc lĩnh vực hoàn chỉnh, nhưng mà nó đã tiếp cận pháp tắc lĩnh vực lắm rồi, hoặc là nói nó đã có rất nhiều đặc điểm của pháp tắc lĩnh vực. Tỷ như thu sương, đó là kết quả do Thu chi pháp tắc ăn mòn. Tại Thánh Vực, bất cứ cái năng lượng tráo gì ở trước mặt nó đều như là không khí. Nó ăn mòn không phải là phương diện năng lượng, đây mới là điểm đáng sợ nhất của nó.

Nhưng vào lúc này, Ngủ Yên chi hải đang bình tĩnh bỗng nhiên phát sinh biến hóa.

Ngủ Yên chi hải giống như sống lại, nước biển đen kịt như mực dọc theo xiềng xích lan tràn về phía trước, nơi nó đi qua, kim hoa văn sáng ngời trên xiềng xích lập tức ảm đạm, xiềng xích xám trắng bị nhuộm thành xiềng xích màu đen, nhìn qua dị thường quỷ dị.

Nước biển màu đen không chỉ lan tràn dọc theo xiềng xích xám trắng, toàn bộ mặt biển đang dâng lên, giống như ở đáy biển sâu không thấy đáy có quái vật gì đó đang thức tỉnh.

Khiến người ta giật mình chính là đám người A Tín, không có bất cứ động tác gì để tránh. Hư ảnh binh sĩ bọn họ vẫn duy trì động tác và phương vị như vừa rồi, không chút động đậy.

Nước biển đen kịt như mực, ngập quá mắt cá chân của hư ảnh binh sĩ dưới tầng thấp nhất, vết rách hồng tuyến trên người binh sĩ đột nhiên trở nên sáng ngời. Nước biển ngập lên cẳng chân, bắp đùi, eo của bọn họ, thu sương nhợt nhạt băng lãnh, bị nước biển tràn qua, trong nháy mắt tan rã.

Ngủ Yên chi hải không ngừng dâng lên, tựa như một con quái thú kinh khủng mà tham lam thôn phệ tất cả những gì nó có thể thôn phệ.

Đây là thủ đoạn gì?

Cát Trạch trợn tròn mắt, hắc thủy kia là cái quỷ gì? Chiến trận của đối phương, thế mà bắt chước pháp tắc lĩnh vực gần như hoàn mỹ, kim hoa văn trên những xiềng xích xám trắng kia chính là Thu chi pháp tắc, thế nhưng trước mặt hắc thủy lại không có bất cứ sức chống cự gì.

Cái này cái này cái này...

Ánh mắt Cát Trạch gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngủ Yên chi hải, hiện tại hắn mới hiểu được, mình đã bỏ qua Ngủ Yên chi hải. Hắn lúc thì cau mày, lúc thì giãn ra, cảm thấy trong óc là một mảnh hỗn loạn. Nước biển màu đen rốt cuộc là cái gì? Một loại năng lượng? Không đúng, bất luận loại năng lượng gì cũng không thể dễ dàng đánh bại Thu chi pháp tắc như thế. Pháp tắc? Cát Trạch vẫn lắc đầu, pháp tắc va chạm với nhau, tuyệt đối không thể nào lặng yên không một tiếng động như thế, trừ phi đẳng cấp hai cái có chênh lệch thật lớn.

Thu chi pháp tắc của【 Tỏa Thanh thu 】 đã gần với pháp tắc lĩnh vực, cao giai hơn nó, vậy cũng chỉ có pháp tắc lĩnh vực rồi.

Lẽ nào Ngủ Yên chi hải là một mảnh pháp tắc lĩnh vực? Cát Trạch có chút há hốc mồm.

Biểu tình trên mặt Hỏa tướng quân dại ra, mắt hắn mở trừng trừng nhìn nước biển màu đen lan tràn dọc theo xiềng xích hôi sắc. Trong lòng gã cảm thấy rất kỳ quặc, vừa mới rồi vạn đạo xiềng xích hạ xuống, như dây leo điên cuồng sinh trưởng. Hiện tại nước biển màu đen cũng như dây leo, dọc theo xiềng xích xám trắng điên cuồng sinh trưởng.

Gió nước thay phiên luân chuyển sao?

Nước biển vậy mà lại có thể ăn mòn xiềng xích, trong lòng Hỏa tướng quân có thể nói là khiếp sợ, nhưng mà...

Ánh mắt gã nhìn mặt biển không ngừng bốc lên, nước biển cuộn trào mãnh liệt tựa như quái thú đáng sợ, điên cuồng thôn phệ hư ảnh binh sĩ.

Thế nhưng hư ảnh binh sĩ phía trên lại không chút động đậy, tựa như không thấy nước biển dâng lên.

Hiến tế?

Hỏa tướng quân cảm thấy mình xem không hiểu, đúng vậy, có quá nhiều chỗ hắn xem không hiểu.

A Tín có thể đoán được sắc mặt mọi người, khóe miệng hiện lên nụ cười nhẹ không thể xét, bọn họ sao có thể đoán được?

Bởi vì bọn họ không biết Ngủ Yên chi hải là cái gì.

ngay từ đầu hắn liền không dự định dùng tàn hồn của Bất Tử kiếm đi liều chết với đối phương, hắn luyến tiếc. Tuy rằng những tàn hồn này đều chỉ còn lại có một ít chấp niệm, nhưng mà cũng chính vì như thế, hắn luyến tiếc. Chấp niệm của bọn họ sâu như thế, nhưng mà vẫn chỉ là chấp niệm, một khi bị tổn thươgn, bọn họ liền sẽ triệt để tiêu thất khỏi thế giới này, sẽ không lưu lại cái gì.

Hắn luyến tiếc.

Hắn còn có biện pháp khác, đó chính là Ngủ Yên chi hải.

Chẳng ai biết được, Ngủ Yên chi hải là cái gì, chẳng ai biết được, nó từ đâu mà đến. Bọn họ đều đã bỏ qua Ngủ Yên chi hải, cái phiến hải dương màu đen sâu không lường được này.

Ngủ Yên chi hải, là do toàn bộ Nam Thập Tự binh đoàn phí vô số thời gian chế tạo thành. Tiền thân của nó là một vùng tử hải, tràn ngập tử khí, dù chỉ tới gần một chút cũng sẽ bị tử khí ăn mòn. Sau này đội trưởng phát hiện, tử khí chính là tử vong pháp tắc, đối với người sống mà nói chính là kịch độc, đối với người chết lại là phúc địa.

Hơn nữa kỳ diệu nhất ở chỗ sâu trong tử hải, giải đất tử khí nồng nặc nhất ở trung tâm có một hải nhãn, lại dựng dục sinh cơ kinh người.

Trong tử hóa sinh, xương khô sinh liên.

lập tức Binh đoàn ý thức được sự huyền diệu của phiến tử hải này, đi tìm vô số kỳ trân dị bảo, sinh hồn chi vật ném vào cái phiến tử hải này, đồng thời tại hải nhãn kiến tạo một tòa Ngủ Yên hồn điện, gọi là Sinh điện. Lại tại chỗ khác của tử hải, kiến tạo mười hai tòa Thiên Điện, là Tử điện, trấn thủ tử hải. Giữa mỗi một tòa Tử điện và Sinh điện dùng xiềng xích liên thông, treo đầy minh bài của binh sĩ hi sinh.

Đây mới là Ngủ Yên chi hải, dốc toàn lực Nam Thập Tự binh đoàn để chế tạo ra Ngủ Yên chi hải, một vạn năm dựng dục, nó đã hoàn thành lột xác.

Người khác sẽ bỏ qua uy lực của Ngủ Yên chi hải, nhưng A Tín thì không, bởi vì năm xưa hắn đã từng tự mình tham dự. Nam Thập Tự binh đoàn không tinh thông pháp tắc, nhưng mà trong tử hóa sinh bọn họ biết được thần kỳ cỡ nào. Bọn họ không ngờ được chuyện cải biến nó, chỉ không ngừng tẩm bổ nó, trải qua thời gian dựng dục, cuối cùng thành tựu vô thượng uy năng.

Thu chi pháp tắc của Thu Thiên Kình, xác thực không phải chuyện đùa, đặc biệt cảnh giới cao, khiến người ta không thể chống lại. Nhưng nếu Thu Thiên Kình đã từng sống ở Tội Vực, lão nhất định sẽ biết, giữa những pháp tắc khác nhau, bản thân nó có phân chia cao thấp.

Tam đại pháp tắc cơ bản cường đại nhất phức tạp nhất mênh mông nhất, cũng là tam đại trụ cột của hệ thống pháp tắc, đó chính là thời gian, không gian, sinh tử.

Nước biển màu đen nguyên bản chỉ có tử khí, chỉ có hải nhãn mới có sinh cơ, nhưng mà kinh lịch vạn năm tẩm bổ, những kỳ trân dị bảo năm xưa kia đã sớm được tử hải tiêu hóa. Ngủ Yên điện chuyển hóa, Ngủ Yên chi hải sinh tử lưỡng khí, không bao giờ phân biệt rõ ràng như năm đó nữa, mà là từ từ hòa hợp nhất thể.

Cùng theo đám Cát Trạch lăn lộn một thời gian, A Tín đối với pháp tắc lý giải là khắc sâu hơn nhiều. Trước đây hắn có cảm ngộ với thứ này, chỉ là tầng cửa sổ giấy kia thủy chung không thể phá vỡ, đám Cát Trạch chỉ hơi chút chỉ điểm, rất nhiều chỗ trở nên rộng mở trong sáng.

Khi hắn tiếp nhận Bất Tử kiếm, liền sinh ra rất nhiều minh ngộ. Ngủ Yên chi hải và mười ba điện, tàn hồn binh đoàn đã triệt để hòa hợp nhất thể, cái này cũng lý giải vì sao Ngủ Yên chi hải ở trong Bất Tử kiếm.

Sau khi minh bạch những thứ này, hắn liền tâm sinh định kế.

Lực lượng bản thân Ngủ Yên chi hải cực kỳ đáng sợ, chỉ cần kích phát lực lượng bản thân Ngủ Yên chi hải thì đã đủ rồi.

Quả nhiên như hắn dự liệu, xiềng xích Thu chi pháp tắc, gặp đến nước biển ẩn chứa sinh tử pháp tắc, tức thì bị ăn mòn.

Cái này là khoảng cách giữa pháp tắc, vô pháp vượt qua.

Cảm thụ được Thu chi pháp tắc của phe mình đang tiêu giảm với tốc độ kinh người, chiến trận vận chuyển trở nên vô cùng ngưng trệ. Sắc mặt Thu Thiên Kình đại biến, sao lại xảy ra như vậy?

Nước biển đen ngòm điên cuồng lan tràn dọc theo xiềng xích, làm cho Thu Thiên Kình chịu áp lực cực lớn. Thu chi pháp tắc tan rã như băng tuyết, làm lão cảm thấy rất sợ hãi.

Nước biển màu đen rốt cuộc là cái gì?

Vì sao Thu chi pháp tắc của mình không chịu được một kích như thế?

Thu Thiên Kình biết rõ lúc này không có đường lui, lão nổi giận gầm lên một tiếng, trong miệng phun ra một chùm huyết vụ. Huyết vụ phun vào xiềng xích, cấp tốc chìm vào xiềng xích, biến mất tăm tích, quang mang xiềng xích tăng vọt, ở một chỗ khác trên xiềng xích tình thế màu đen lan tràn liền bị ngăn chặn.

Cái tướng sĩ thấy thế, không hẹn mà cùng cắn đầu lưỡi, một ngụm tinh huyết phun vào xiềng xích của mình, tình thế màu đen lan tràn quả nhiên giảm đi.

Xiềng xích tăng vọt quang mang.

Hàn ý lạnh lẽo bao phủ Ngủ Yên chi hải, thu sương lại lần nữa xuất hiện, lần này dày hơn hẳn vừa rồi, thu sương dày đặc lan tràn dọc theo xiềng xích, màu đen liên tiếp bại lui.

A Tín không chút động lòng, tựa như chưa nhìn thấy.

Lúc này trên mặt biển, chỉ còn lại có một mình A Tín, toàn bộ hư ảnh binh sĩ đều bị nước biển nhấn chìm, A Tín không để ý đến thu sương lại lần nữa hiện lên, hắn nhìn mặt biển dưới chân, lộ ra vẻ mong đợi.

Ầm ầm!

Ở chỗ sâu trong Ngủ Yên chi hải vọng một tiếng nổ, đột nhiên sóng dữ quay cuồng trên mặt biển, cuồng phong gào thét, tựa như có vô số nghiệt long đang làm mưa làm gió.

Đạp chân trên mặt biển, A Tín sừng sững bất động, ánh mắt hắn tăng vọt, trên mặt khó nén hưng phấn, trong miệng bạo quát: "Ra đi!"

Âm thanh ầm ầm không ngừng bên tai, ở chỗ sâu trong đáy biển, giống như núi lở đất rung.

Bầu trời đột nhiên tối sầm, mây đen từ bốn phương tám hướng tụ tập, bầu trời vừa rồi còn là tinh không vạn dặm, trong nháy mắt mây đen buông xuống, giống như đêm tối âm u. Ngân sắc thiểm điện cuồn cuộn trong tầng mây dày đặc, tiếng sấm nặng nề tựa như trọng cổ đập vang trong lòng mọi người.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trời sinh dị tượng!

Đây là trời sinh dị tượng trong truyền thuyết! Truyền thuyết là khi có thứ gì đó khó lường xuất thế, va chạm, sẽ có dị tượng kèm theo. Cái gọi là dị tượng, trên thực tế là pháp tắc cộng minh. Nhưng mà muốn khiến cho pháp tắc trong thiên địa cộng minh, là cực kỳ trắc trở. Tại Tội Vực còn tương đối dễ dàng, Cố Tuyết đã từng giác ngộ mà bầu trời xuất hiện cầu vồng. Thế nhưng ở tại Thánh Vực, nơi năng lượng vô cùng dư thừa, khiến cho pháp tắc trong thiên địa cộng minh có độ khó rất rất cao, không biết phải cao hơn bao nhiêu lần so với Tội Vực, trời sinh dị tượng cũng thành một truyền thuyết.

Mọi người không tự chủ ngừng thở, mở to con mắt, e là bỏ qua bất cứ một chi tiết gì.

Các thành thị khác ở Thánh Châu, lúc này không ngừng có người bay lên thiên không, khuôn mặt hằn in nét hoảng sợ mà nhìn về phương hướng Thu Sát viện. Bọn họ có thể cảm thụ được năng lượng xung quanh trở nên khác thường. Tuy rằng không biết nơi đó phát sinh cái gì, nhưng mà trời sinh dị tượng tuyệt đối là thứ cường hãn vô cùng.

Ngay cả Đường Thiên cũng là trợn mắt há mồm. Ngủ Yên chi hải ở trên tay mình không có động tĩnh gì, ở trên tay A Tín vậy mà lại có thể gây ra thiên địa dị tượng, thực sự là quá lợi hại rồi!

Thiếu niên quả thực quá có ánh mắt!

Đường Thiên vừa dào dạt đắc ý ca ngợi ánh mắt mình, vừa mở to con mắt, hắn cũng sung mãn hiếu kỳ. Dù sao Bất Tử kiếm là do hắn mang ra, hơn nữa còn là một màn chấn động nhân tâm như vậy.

Ở trong lòng hắn, hắn chỉ cảm thấy hưng phấn và mong đợi, vô luận là tràng diện lớn như thế nào, đều xứng đôi Bất Tử kiếm!

Bọn họ chính là một đám truyền kỳ!

Lúc này áp lực lớn nhất không thể nghi ngờ là Thu Thiên Kình, vốn khí thế thu sương đại tăng, đột nhiên gặp đến một luồng trở lực vô hình.

Mặt lão biến sắc, Thu chi pháp tắc đến tận giờ đều không có gì có thể kháng cự a, ngay cả năng lượng tráo cũng không thể ngăn trở. Luồng trở lực vô hình này là cái gì?

Trong lòng lão còn đang nghi ngờ, dị tượng trên bầu trời khiến lão sợ đến hồn phi phách tán, mặt soạt một cái trắng bệch như tờ giấy. Từ khi khai chiến tới nay, lần đầu tiên tâm lão sinh ý lui. Ngay cả trời sinh dị tượng trong truyền thuyết cũng xuất hiện rồi, trước mặt mình là cái quỷ gì vậy?

Thanh thế kinh khủng, cơ hồ trong nháy mắt đánh tan chiến ý của Thu Thiên Kình.

Đột nhiên Thu Thiên Kình cắn đầu lưỡi, mùi tanh của máu tươi tràn ngập trong miệng lão, sự đau đớn khiến thần trí lão thanh tỉnh mấy phần. Trong lòng lão hiện lên một tia nghĩ mà sợ, lão thân kinh bách chiến, biết là vào thời điểm này, cần phải kiên định hơn. Dù cho một tia do dự và e sợ, chỉ sẽ làm bọn họ chết không có chỗ chôn. Cái này là cục diện trong tử cầu sinh, sinh cơ chỉ có từ trong tử chiến mà cầu được.

Lão bay đến giữa tướng sĩ, thần sắc thành kính, thấp giọng niệm tụng: "Thánh vực Thu thị, kéo dài vạn năm, lương hỏa truyền thừa, duy ta chi thu."

Mỗi một câu lão niệm ra, trên thân thể binh sĩ xung quanh liền toát ra một luồng vụ khí màu trắng, trong nháy mắt, vụ khí màu trắng liền bao phủ toàn bộ Thu Sát binh đoàn.

Trên biển động đen ngòm, một đoàn vụ khí màu trắng như đóa mây, hạ xuống vạn đạo xiềng xích.

Oanh!

Một tiếng nổ, vô số hoa sóng màu đen đột nhiên nổ tung.

Một tòa điện thanh đồng nguy nga phong cách cổ xưa chậm rãi trồi lên mặt nước, đại môn của điện thanh đồng đóng chặt, phía trên chạm khắc bốn ngôi sao màu đen, hợp thành một chữ thập bất quy tắc. Tại trên bốn mặt tường có khắc bốn chữ "Vô hộ vĩnh an". Mười hai sợi thừng đỏ, một đầu treo tại đỉnh điện, một đầu khác chìm vào chỗ sâu trong Ngủ Yên chi hải, nó căng ra thẳng tắp.

Đường Thiên cảm thấy tòa điện thanh đồng này nhìn có phần quen mắt, giống như từng nhìn thấy ở nơi nào rồi, một lát sau, hắn đột nhiên vỗ đầu, đây không phải là Hồn điện của Nam Thập Tự binh đoàn sao?

Hắn ngây ra một lúc, trong lòng nảy sinh ý nghĩ, lẽ nào...

A Tín không ngẩng đầu nhìn bầu trời cái nào, ánh mắt hắn căn bản không ly khai Ngủ Yên chi hải dưới chân dù cho chỉ phút chốc. Khi hắn nhìn thấy điện thanh đồng, thì thào lẩm bẩm: "Ngủ Yên điện... Thực sự là xin lỗi."

Khi hắn nhìn thấy trên sợi thừng đỏ không có minh bài thanh đồng, mà trống không chẳng có một vật thì trên mặt lại cười lần nữa.

Trên không trung,Thu Thiên Kình tụng niệm.

"Áo gió sương hoa, thu ý tâm ta, dùng cái gì dẫn? Ba huyết ba khô, dẫn gió thu, dẫn mưa thu, dẫn sương thu, vạn vật đều tiêu điều, sinh mà không phát, năm tháng thoáng qua, không được quy phản."

Thanh âm lão không lớn, nhưng mà mỗi lần niệm tụng một câu, liền trắng một phần, khí thế liền tăng thêm một phần.

Phốc phốc phốc!

Mọi binh sĩ của Thu Sát binh đoàn, lòng bàn chân, tại tim, mi tâm, ba chỗ đồng thời bùng nổ ba đoàn huyết vụ. Huyết vụ vừa rời thân thể bọn họ, liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà biến trắng. Còn chưa kịp

tiêu tán, huyết vụ nguyên bản đỏ tươi liền biến thành vụ khí tái nhợt, kết hợp nhất thể với sương trắng trong không khí.

Vụ khí màu trắng rót vào trong xiềng xích, vạn đạo xiềng xích ầm ầm vận chuyển, rầm rầm rầm rầm vang vọng thiên địa, giống như cơn lũ tràn qua, thanh thế thậm chí vượt qua Ngủ Yên chi hải.

thần sắc Hỏa tướng quân biến ảo, trong lòng hoảng sợ, gã không nghĩ rằng một trận chiến này lại đánh tới tình trạng thảm liệt như thế. Thực lực của song phương đều vượt quá dự đoán của gã. Các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp khiến gã trong nhất thời có phần bị đả kích.

Được rồi, đả kích thì đả kích, tối thiểu còn có thể sống là được.

Gã nhìn thoáng qua Thu Thiên Kình, trong lòng cảm khái vạn phần.

Thu Thiên Kình mặt vàng như nghệ, khí thế lại giống như thần linh, nhưng mà Hỏa tướng quân biết rõ, lần này Thu Thiên Kình liều cái mạng rồi, một trận chiến này dù thắng, lão và Thu Sát binh đoàn cũng nguyên khí đại thương.

Đáng chết!

Tại thời điểm mấu chốt như vậy, thực lực phe mình chịu tổn thất, chẳng phải là điềm báo tốt đẹp gì. Nhưng mà tại thời điểm này, có đánh chết gã, gã cũng sẽ không xuất thủ. Thu Thiên Kình có lý trí hay không thì chưa biết, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc cũng lộ ra vẻ tà môn, không biết vì sao, vốn không sợ trời không sợ đất, bây giờ gã lại có một tia kính nể và sợ hãi khó giải thích đối với đám người Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc này.

Nhưng vào lúc này, cửa điện thanh đồng ầm ầm mở toang.

Ánh mắt mọi người lại bị hấp dẫn.

Một cái thân ảnh màu đen từ bên trong điện đi ra, cái thân ảnh màu đen này dĩ nhiên là thân thể do nước biển Ngủ Yên chi hải cấu thành,

toàn thân hắc thủy nhân này mơ hồ có thể thấy vết rạn hồng sắc, tựa như vết máu.

Cái này là... những hư ảnh binh sĩ kia biến thành!

Không đợi mọi người phản ứng, lại một hắc thủy nhân đi ra, cũng ẩn hiện vết máu.

Từng Hắc thủy nhân, giống như thủy triều cuồn cuộn không ngừng từ bên trong điện thanh đồng đi ra.

Bên trong Điện thanh đồng giống như có hắc thủy nhân vô cùng vô tận, bọn họ nối đuôi nhau mà ra. Hắc thủy nhân đi ra, không nói một lời đi tới bên cạnh A Tín, nghiêm nghị đứng đó.

Xung quanh A Tín, hắc thủy nhân càng lúc càng nhiều, bọn họ xếp hàng ngũ chỉnh tề, nghiêm túc vô thanh.

Khi một gã hắc thủy nhân sau cùng bước ra khỏi điện thanh đồng, cửa điện vô thanh đóng lại, lại chìm vào Ngủ Yên chi hải.

Chiến trận như rừng, tình cảnh sâm nghiêm!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 908: Chiến Địa Vĩnh Tồn, Bọn Ta Mãi Sóng Vai

Một vạn năm đã quá lâu rồi, cuối cùng mọi người lại tương phùng với nhau.

Ánhmắt A Tín đảo qua các chiến hữu bên cạnh đó, bọn họ chỉ còn lại có một lũ chấp niệm, dù cho bây giờ mình có nước của Ngủ Yên chi hải dựng dục thân thể cho bọn họ, nhưng mà bọn họ vẫn không có ký ức, không có linh trí. Nếu như không phải nước biển của Ngủ Yên chi hải kiêm cả sinh và tử, lại hòa đồng với khí tức bọn họ, thì ngay cả làm lại thân thể cho bọn họ cũng không thể làm được.

A Tín đã rất thỏa mãn.

Đúng vậy, có thể gặp lại mọi người là may mắn biết bao nhiêu. Biết rõ mình không phải gắng gượng chiến đấu một mình, biết rõ mọi người năm xưa chưa từng quên mất thệ ngôn. Kỳ thực rất nhiều lúc, cũng biết giãy dụa như vậy không có bao nhiêu ý nghĩa. Tựa như Nam Thập Tự binh đoàn đã mai một, dù cho bây giờ kiến lập lại, cũng không còn là binh đoàn năm xưa nữa.

Thế nhưng, thế thì đã sao? Bản thân mình vẫn sẽ làm như vậy, vô luận điều đó có ngốc tới cỡ nào.

Chiến hữu một vạn năm gặp lại a, thật là cao hứng. Biết rõ chiến hữu ngày trước cũng như mình, cũng làm chuyện ngu xuẩn mà không có ý nghĩa, thật là hài lòng a. Đây là chúng ta, chúng ta chính là như vậy, ngu xuẩn như vậy, đến tận giờ chúng ta vẫn không giống với người khác.

Trong huyết quản chúng ta chính là cùng một loại hỏa diễm, in khắc trong linh hồn chúng ta chính là cùng một loại tín niệm.

Một vạn năm sau lại sóng vai a, dù cho các ngươi chỉ còn lại có một lũ chấp niệm, ngọt ngào lắm thay a.

Việc trọng đại như thế, chỉ có thắng lợi, mới không cô phụ.

Ánh mắt hướng lên bầu trời, con mắt trải qua vạn năm tang thương, trầm tĩnh như nước, không thấy chút gợn sóng, giống như mặt hồ phản chiếu đám mây và vạn đạo xiềng xích trên bầu trời.

"Binh hồn không tiêu tan, chiến địa vĩnh tồn, thập tự tâm ta, tinh thần không ngã."

Hắn nhẹ giọng nỉ non, trong mắt hiện lên vẻ hoài niệm, có bao nhiêu người còn nhớ được bốn câu nói này, lại có bao nhiêu người còn nhớ rõ bốn câu nói này có ý tứ gì?

Tám chiêu, năm đó tám đại sát chiêu của Nam Thập Tự binh đoàn uy chấn thiên hạ, bây giờ còn có bao nhiêu người còn nhớ rõ?

A Tín có thể tấn chức thượng tướng, trở thành nhân vật số 2 trong binh đoàn, ngoại trừ hắn có cái nhìn đại cục xuất sắc, thiên phú kinh người, nguyên nhân trọng yếu nhất chính là bởi vì hắn là một gã đội viên duy nhất luyện thành tám đại sát chiêu. Ngay cả đội trưởng cũng chỉ luyện được bảy chiêu.

Khôi hài nhất là một chiêu mà đội trưởng không luyện được chính là chiêu mọi người không ai nghĩ tới, 【 Thập tự liêm 】. Trong tám đại sát chiêu, Thập tự sát được công nhận là sát chiêu có độ khó nhỏ nhất, cũng là sát chiêu nhiều người học được nhất. Thế nhưng chẳng biết vì sao, đội trưởng học mãi không được.

Đội trưởng giận dữ, dứt khoát tự sáng lập 【 Thanh hồng thập tự liêm 】.

Nhớ tới chuyện cũ năm xưa, A Tín tự nhiên mỉm cười, cười cười, trên khuôn mặt hắn có thêm mấy phần sát khí, đúng vậy, một ngày hay như vậy, há có thể dùng chiêu thức phổ thông để kết thúc?

đột nhiên Hắn một bước lăng không, thân hình cất cao mấy trượng, ở phía trên chiến trận.

Đôi mục quang mang sắc bén như đao, A Tín quát lạnh: "Sát!"

binh sĩ chiến trận ở phía dưới, mỗi người mười ngón như hoa tươi nở ra, giữa bàn tay thoáng hiện một điểm quang mang. Ngủ Yên chi hải màu đen, giống như màn đêm thâm thúy mà không lường được, rồi đột nhiên sáng lên điểm điểm quang mang, giống như sao sáng khắp bầu trời.

Phảng phất tâm hữu linh tê, Thu Thiên Kình trên bầu trời đồng thời bạo quát: "Sát!"

Đám mây hạ xuống vạn đạo xiềng xích giống như vạn con mãng xà thật lớn quay cuồng, chúng nó gào thét, kèm theo thanh thế đáng sợ, đánh về phía A Tín. Hơn vạn đạo xiềng xích thể hình đáng sợ vũ động linh hoạt, che phủ bầu trời, thái sơn áp đỉnh, khiến người tránh cũng không thể tránh, tâm sinh tuyệt vọng. Vô số sương trắng tràn ngập, sương thu rơi vãi, bay tán loạn như tuyết.

A Tín ngửa mặt, khí lưu kích động thổi tóc hắn bay loạn, con mắt hắn không nháy, tinh quang trong chiến trận phía dưới bay về phía A Tín.

A Tín giang hai tay, giống như nghênh tiếp vạn đạo xiềng xích đang gào thét mà xuống, thân thể đổ về phía sau.

Ông, vô số quang điểm từ phía dưới bay tới, bắn trúng thân thể hắn. Thân thể hắn không có một tia rung động, hắn giống như nằm ngửa trên mặt biển, toàn thân giống như khảm vào bên trong vòng sáng tỏa ra, quanh thân đều là quang mang chói mắt.

Khóe miệng A Tín hiện lên nụ cười nhàn nhạt, tỏ ra hưởng thụ, vẫn là cảm giác quen thuộc a.

Tầm mắt hắn bỗng nhiên tối sầm, bóng đen giống như ngọn núi kịch liệt phóng lớn trong mắt hắn.

Vạn đạo xiềng xích tráng kiện như cự mãng vặn xoắn vào nhau, che khuất bầu trời trong mắt A Tín. Không khí đang rung động, A Tín đang nằm ngửa có thể cảm giác được thân thể mình căng ra, vô pháp chạy trốn.

Thu chi pháp tắc của đối phương cường đại chưa từng có, tất cả pháp tắc khác trong không gian xung quanh đều bị nó đẩy ra ngoài.

Pháp tắc lĩnh vực! Khu vực này, bây giờ là pháp tắc lĩnh vực chân chính! Tại cái phiến không gian này, mình đã bị tỏa định, bất cứ né tránh gì đều là phí công.

Vô pháp tránh né? Vậy thì cứng đối cứng!

Nụ cười trên khóe miệng A Tín đột nhiên biến mất, khí tức sắc bén hung mãnh đột nhiên từ thân thể hắn bạo phát ra, giống như cự long ngủ say muôn đời đung đưa tỉnh lại.

Kinh lịch chiến dịch tàn khốc nhất, chưa từng e sợ.

Kinh lịch vạn năm ma luyện, chưa từng buông tha.

Thiếu niên trước đây, đã từng là thượng tướng, đã từng là A Tín, tại giờ khắc này tỉnh lại.

Sự sắc bén trước đây, đã từng phô danh, đã từng trải qua huyết và hỏa, bay qua vạn năm, đạp không mà đến.

Hai tay mở ra, đột nhiên vòng tại trước ngực, tạo một đường tròn hoàn chỉnh.

Quanh thân hắn phiêu phù quang mang sáng ngời, đột nhiên co rút vào giữa hai tay hắn, tụ tập thành một cái quang điểm sáng ngời. Độ sáng quang điểm giữa hai tay đang kịch liệt tăng lên, trong nháy mắt độ sáng liền chói lòa mắt thường vô pháp nhìn thẳng. Thân hình A Tín hoàn toàn bao phủ ở trong quang mang rực sáng chói mắt, vô pháp nhận biết.

"Tinh thần pháo!"

A Tín rống giận, giống như sấm sét nổ vang, cột sáng cuộn trào mãnh liệt từ vòng tròn hai tay hắn ầm ầm bắn ra.

Một cột sáng rực sáng, ầm ầm bắn trúng xiềng xích từ trên trời giáng xuống.

Oanh!

Ngân quang chói mắt thôn phệ tất cả, trong thiên địa một mảnh trắng xóa, hạng người nhãn lực cho dù tốt, lúc này cũng không nhìn thấy vật gì. Ngay cả da thịt lộ ra cũng có thể cảm thụ được cảm giác như kim đâm. Sóng xung kích kinh khủng, ầm ầm tàn sát bừa bãi, Hỏa tướng quân ở gần không kịp có bất cứ phản ứng gì, tựa như bị một tấm tường sắt gào thét ép qua, cả người gã trực tiếp quẳng lên bay ra ngoài mấy chục trượng mới đứng vững thân hình.

Gã liều mạng mở to hai mắt, tuy rằng cái gì đều nhìn không thấy, ngân quang chói mắt chiếu sáng trắng khuôn mặt đầy hoảng sợ của gã. Gã còn đỡ, tuy rằng khí huyết bốc lên nhưng mà không thụ thương. Binh sĩ dưới trướng gã lại không có tốt như vậy, tán loạn, kêu rên khắp nơi.

Đường Thiên phản ứng nhanh nhất, cứ xa độn cái đã.

Nhưng mà lực lượng sóng xung kích vẫn chấn động khiến cả người hắn tê dại, trong lòng hắn hoảng sợ, hắn không ngờ được uy lực một kích này vậy mà lại kinh khủng như thế. Nhưng mà nghĩ lại một thoáng, A Tín là thượng tướng, tự nhiên thấy thoải mái.

Tuy thế uy lực một chiêu này thực sự là kinh khủng a!

Bạch quang còn chưa tán đi, Đường Thiên cũng thấy không rõ lắm, Thức Tỉnh thần trang lúc bình thường hắn dùng lần nào cũng hiệu quả lúc này lại không có bao nhiêu tác dụng. Hắn là pháp tắc khu vực kia đã hỗn loạn. Đường Thiên chưa từng thấy tràng diện pháp tắc hỗn loạn như thế, hắn thậm chí có chút lo lắng, phiến không gian này liệu có bị sụp đổ.

Thật là đáng sợ!

Quả nhiên thượng tướng các loại gì đó, đều là biến thái a.

Đám Cát Trạch không may mắn như Đường Thiên vậy, bị sóng nổ tung xung kích lớn hơn nhiều. Mỗi người bọn họ thân hình chật vật, tóc tai bù xù, còn may là thực lực cá nhân bọn họ không tệ, tuy rằng chật vật hơn một ít, nhưng mà không có ai thụ thương.

hiện tại bọn họ mắt không thể nhìn thấy vật, khuôn mặt kinh sợ, trong lòng trán đầy sợ hãi. Bọn họ chưa từng gặp một kích dữ dằn như thế.

Quang mang chói mắt, chiếu cho khuôn mặt A Tín sáng như tuyết, vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, như là đang ngẫm lại, cảm khái, hoài niệm, tinh thần Pháo, không ngờ là nhiều năm trôi qua như vậy rồi, mình vẫn xa lạ chút nào a.

Quang mang trước mắt từng điểm ảm đạm, tiêu tán, tầm mắt hắn khôi phục như thường, xiềng xích giống như cự mãng bay lượn khắp bầu trời đã tiêu thất không thấy, ba huyết ba khô Thu Sát binh đoàn tiêu thất, nơi bọn họ đứng trước đây, là một cái động màu đen phiêu phù ở giữa không trung.

Cái động màu đen hình như là thông tới hư không, sâu không thấy đáy, khí tức âm lãnh hư vô từ cái động bay ra, xung quanh miệng động phủ đầy vết rạn màu đen như mạng nhện.

A Tín lắc lắc đầu, tiện nghi cho Thu Sát binh đoàn rồi. Nếu không phải gặp lại chiến hữu, hắn chẳng muốn vận dụng cái chiêu này.

Khi xưa, dưới cái chiêu này, không trảm hạng người vô danh.

Tầm mắt Hỏa tướng quân khôi phục, gã trợn mắt há mồm mà nhìn cái hắc động giữa không trung, Đó... Đó là vết rách do không gian vỡ nát sản sinh ra. Gương mặt gã co quắp, mười ngón phát run, cái này cái này cái gia hỏa này rốt cuộc là cái người gì? Vậy mà một kích có thể đánh phá không gian?

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, gã tuyệt đối không tin trên đời này có một kích kinh khủng như thế.

Không gian vết rách từ từ tiêu thất, mỗi cái không gian đều sẽ có năng lực tự chữa trị, mà một khi không gian mất đi năng lực tự chữa trị, vậy thì có nghĩa cái không gian này từ từ không khống chế được, mà tiếp cận chôn vùi.

Toàn bộ chiến trường lặng ngắt như tờ, mỗi người đều bị một kích vừa rồi kia hù dọa.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía A Tín thêm mấy phần kính nể. Chân Cát Trạch vẫn còn run rẩy. Những ngày này hắn và A Tín quấn nhau thật lâu, đối với cái gia hỏa này vừa là cười nhạo vừa là châm chọc, lão Thiên, vì cái gì ngươi bày cái trò chơi như vậy? Vì sao tim ta đập nhanh như vậy? Vì sao ta run ghê gớm như vậy? A Tín đại đại, chúng ta làm lại lần nữa được không?

Cát Trạch cảm thấy cuộc đời mình từ nay là một mảnh u ám, trong lòng phủ đầy bóng tối...

A Tín bay xuống trước trận, nhìn từng cái khuôn mặt ngây ngây, không có ngũ quan, không có biểu tình, trong lòng hắn ấm áp. Bọn họ đứng trang nghiêm bất động, khuôn mặt mỗi người đều hướng về phía hắn.

"Chiến địa vĩnh tồn, bọn ta vĩnh viễn kề vai chiến đấu."

vẻ mặt A Tín bình tĩnh, nụ cười trên môi, tựa như đang kể một chuyện vô cùng đơn giản.

Nói xong, hắn thu liễm nụ cười trên mặt, thần tình nghiêm túc, trịnh trọng hành lễ với các binh sĩ trước mặt.

Ba!

Đáp lại hắn, là quân lễ đều đặn nhịp nhàng.

A Tín giữ bộ dáng hành lễ, không chút động đậy.

binh lính hắc thủy chỉnh tề trước mặt hắn chậm rãi chìm vào Ngủ Yên chi hải, nước biển từng điểm nhấn chìm bọn họ, bọn họ vẫn bảo trì tư thế hành lễ, không chút động đậy, đến tận lúc ngập đầu.

Khi một đạo rung động sau cùng tiêu tán, Ngủ Yên chi hải trở lại bình tĩnh. Ngủ Yên chi hải đen kịt như mực lấy tốc độ mắt thường có thể thấy nhạt dần, thẳng đến khi tiêu thất, một thanh kiếm thanh đồng rơi vào trong bàn tay A Tín. Thân kiếm thanh đồng trở nên đen bóng, tựa như một dòng hắc thủy, vết rạn trước kia tựa hồ cũng chìm vào thân kiếm, chỉ là mơ hồ mà thôi.

A Tín tiêu sái trở lại thương thuyền, nhìn thấy Tiểu Man vẻ mặt dại ra, tức thì tinh thần rung lên, lỗ mũi hướng lên trời: "Ha ha ha, chấn kinh rồi hả, ngây người rồi hả, có đúng là bắt đầu sùng bái rồi hay không? Ai nha nha, đã bảo với ngươi ta năm xưa cũng rất mãnh a, tới, để chúng ta tới giao lưu linh cùng thịt một trận ..."

Khuôn mặt vốn dại ra của Tiểu Man, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến đỏ, ngay sau đó là một đoàn hỏa diễm bùng bùng bốc lên trong mắt, Trảm mã đao trong tay mang theo tiếng gió thổi, phanh, mặt đao dày rộng tựa như đập ruồi, chuẩn xác đánh trúng gương mặt A Tín.

A Tín tựa như đống cát bay ra ngoài, thình thịch thình thịch thình thịch, hắn tựa như quả cầu thịt văng tới văng lui bên trong thương thuyền.

Phanh, A Tín hung hăng va vào trên boong tàu, vô số đốm sáng nhỏ bay lượn xoay quanh trước mắt, hắn tê liệt trên mặt đất, vẻ mặt dại ra, kịch bản hình như rất không đúng a... Cái thời điểm này bò sữa không phải khuôn mặt sùng bái mà nhào tới? Sau đó mình bị chôn ở... Ai nha, cảm giác hít thở không thông trong truyền thuyết...

Hai chân A Tín đạp loạn trong không trung, một bàn tay cầm lấy cái cổ hắn, Tiểu Man tàn bạo nói: "Sẹo khỏi rồi liền quên đau ngay phải không?"

A Tín kinh sợ nhìn Trảm mã đao trên một tay khác của Tiểu Man đang huơ huơ bên dưới hắn.

A Tín rướn cổ, dùng hết khí lực nói: "Dầu phát... Gào thét lui..."

"Có chuyện hay để nói hả?" Tiểu Man cười nhạt: "Ha hả, ba ngày không đánh, liền muốn dỡ nhà a(trèo lên mặt lên mũi người khác). Nếu không phải hôm nay trước mặt cô gia ngươi không làm mất người của chúng ta, thì bây giờ phải cho một chỗ nào đó trên người ngươi ngắn đi một đoạn a!"

Cả người A Tín như một con ve mùa đông, sắc mặt trắng bệch, ngay cả giãy dụa cũng không dám. Cái song bạo nữ này cái gì cũng làm được a! Song bạo nữ là biệt hiệu do A Tín len lén đặt cho Tiểu Man, ý tứ là nữ nhân vừa bạo nhũ(ngực bự) lại bạo lực. Đôi khi, biệt hiệu đặt quá chuẩn cũng không phải chuyện tốt gì...

Trên đường trở lại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, A Tín thủy chung xám xịt, không có chút phong thái của người thắng trận.

Đường Thiên nằm ở trên ghế dựa mây, hưởng thụ Thiên Huệ nhón hoa quả đút vào miệng, nhìn A Tín thương cảm bị Tiểu Man sai khiến

xoay vòng vòng, nào thấy được chút phong thái thượng tướng ở đâu? Nghĩ tới vừa rồi tư thế A Tín oai hùng bễ nghễ thiên hạ, lại nhìn nhìn dáng vẻ hiện tại lúng túng vâng lời này, hàng ngàn hàng vạn cảm khái ở trong lòng Đường Thiên tụ thành một câu nói, vẫn là Thiên Huệ tốt!

Một kích kia của A Tín còn làm Đường Thiên chấn động thật lớn.

Đương nhiên, chỉ là chấn động ở uy lực thuần túy, Đường Thiên rất hiểu loại chiêu thức này không thích hợp với hắn. Bản chất của【 tinh thần pháo 】 kỳ thực là một loại khống mang, cái này là thủ đoạn và kỹ xảo đặc thù của võ tướng, người khác học không nổi.

Đường Thiên từngt hấy thủ đoạn khống mang của Binh đại thúc, lúc đó rất là khiếp sợ, nhưng mà so với A Tín hiện tại thì đó chỉ là tiểu gặp sư phụ thôi.

Xem ra A Tín năm xưa khẳng định hành hạ Binh đại thúc thành cẩu.

Binh đại thúc thật đáng thương.

Trong lòng Đường Thiên rất là đồng cảm, quyết định trở lại nhất định phải tìm cơ hội chế giễu Binh đại thúc một câu.

Khi đám Đường Thiên trở lại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội ở Bạch Tuyết thành, Mai Lỵ Toa(Melysa) ngây ra một lúc, sao nhanh như vậy đã trở về rồi? Dựa theo kế hoạch của đám Đường Thiên, bọn họ định bụng chuẩn bị làm lớn một trận, phải quậy cho đục.

Khi Đường Thiên ly khai, Mai Lỵ Toa(Melysa) nơm nớp lo sợ. Toàn bộ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc đều đặt cửa Đường Thiên, nếu như Đường Thiên thua, vậy thì Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Mai Lỵ Toa(Melysa) cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Đại nhân, có phải là đã gặp phiền phức gì không?"

Đường Thiên không nghĩ là Mai Lỵ Toa(Melysa) sẽ hỏi vấn đề này, suy nghĩ một cái nói: "Một chút phiền toái nhỏ."

Đường Thiên nghĩ đến là chuyện Thu Thiên Kình đã trực tiếp nhìn thấu ngụy trang, toàn bộ kế hoạch lúc trước của bọn họ phải vứt đi rồi.

Mai Lỵ Toa(Melysa) vô cùng lo sợ, nàng biết rõ trong mắt vị đại nhân này của mình, vấn đề có lớn cỡ nào đều là vấn đề nhỏ, tim nàng tức thì muốn nhảy cả ra ngoài.

Nhưng mà nàng thấy Đường Thiên không có ý nói ra, đành phải xin cáo lui. Không tiện hỏi Đường Thiên, nàng dự định hỏi đám Cát Trạch, rốt cuộc đã phát sinh cái gì.

Thế nhưng khi nàng tìm đến Cát Trạch, nhìn thấy bộ dáng Cát Trạch mất hồn mất vía, ánh mắt tan rã, nàng cảm giác bất an cường liệt. Lại tìm người khác, đột nhiên phát hiện ai nấy đều có bộ dáng này, nàng đứng ở trong viện nửa ngày mà chả ai lý đến nàng, nàng chào hỏi mấy người, mọi người đều tỏ ra vô cùng trì độn.

Tâm nàng không ngừng trầm xuống.

Thất bại cỡ nào mới sẽ khiến những người này thất thố như thế?

Mai Lỵ Toa(Melysa) cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng, hơi lạnh thấu xương bao phủ toàn thân nàng. thực lực Cát Trạch kèm mấy người này mạnh tối cỡ nào, nàng rất hiểu. Nhưng mà chân chính khiến lão gia tử quyết định đánh cuộc một trận là cái khí chất đặc biệt trên thân đám người Cát Trạch.

Chăm chỉ khắc khổ, ý chí ngoan cường, dũng cảm không sợ, hành sự quả quyết, không dây dưa. Chính là những phẩm chất quý giá này mới khiến lão gia tử dứt khoát tham gia tràng đánh cuộc quan hệ đến vận mệnh gia tộc này.

Mai Lỵ Toa(Melysa) vô cùng tín phục đối với phán đoán của gia gia, mà kết luận từ dọc đường âm thầm quan sát càng xác minh một điểm này. Ở trong cảm nhận của nàng, những người này có ý chí cứng như sắt thép, và tâm mãi không úy kỵ.

Thế nhưng, hiện tại mình nhìn thấy khuôn mặt bọn họ chính là cái gì?

Thất hồn lạc phách!

Xem ra cái này nhất định là tràng thảm bại, trong lòng Mai Lỵ Toa(Melysa) thầm nghĩ. Thất bại thê thảm thường thường sẽ lưu lại bóng ma trong lòng. Tuy rằng lo lắng, nhưng nàng vẫn tin tưởng năng lực khôi phục của đám Đường Thiên. Nàng cũng nổi giận với chính mình, vào thời điểm này, cần kiên định hơn, không thể dao động.

Hơn nữa tỉ mỉ suy nghĩ, cũng không có gì kỳ quái. Đó là Thu gia, bại trận ở trên tay Thu gia cũng không quá khiến người ta giật mình. Xem ra mình phải giành thời gian tới an ủi bọn họ, thua ở trên tay Thu gia, không có gì phải mất mặt, không cần phải uể oải như thế.

Bỗng nhiên, Uy Lợi thúc thúc đi vào, sắc mặt có chút khó coi.

"Hỏa gia đến rồi."

trong lòng Mai Lỵ Toa(Melysa) run lên, Hỏa gia!

Tại Quang Minh Châu, danh môn cao cấp nhất có năm cái, Khắc La Phu Đặc, Hỏa gia, Thu gia, Mạc gia, Duy Tạp Lý. Hỏa gia và Thu gia đều là danh môn cao cấp nhất, vừa mới ở trên tay Thu gia rớt ngã, lại có một cái danh môn đỉnh cấp giết tới cửa, thế ao không khiến người ta kinh sợ?

Lai giả bất thiện!

Mai Lỵ Toa(Melysa) phân phó Uy Lợi nhanh đưa tin tức đến chỗ Đường Thiên, vừa dứt khoát quyết định chủ động đi gặp người của Hỏa gia.

Vô luận như thế nào, nơi này là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, nàng mới là chủ nhân nơi này, không có lý do để lùi bước.

Mai Lỵ Toa(Melysa) nghiến răng, đi tới tiền thính(phòng khách).

Đi tới tiền thính, thấy nam tử khoác áo choàng hỏa hồng đứng ở giữa phòng.

Đây là một gương mặt xa lạ, trước đây Mai Lỵ Toa(Melysa) chưa gặp, trước đây Hỏa gia và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc không có bất cứ giao thiệp gì. Nhưng Mai Lỵ Toa(Melysa) không phải là kẻ không biết gì ngày trước, nam tử Hỏa gia này thân hình cao ngất, khí vũ hiên ngang, vừa nhìn liền biết không phải đệ tử Hỏa gia bình thường.

"Tiểu nữ tử Mai Lỵ Toa(Melysa), ra mắt công tử." Mai Lỵ Toa(Melysa) dịu dàng thi lễ, nàng cố ý tỏ vẻ bộ dáng nhu nhược, chính là để đối phương không nên quá ác liệt. Dù sao đối đãi nữ nhân, nam nhân bình thường sẽ khách khí hơn.

"Mai Lỵ Toa(Melysa) tiểu thư quả nhiên thiên sinh lệ chất, tại hạ Hỏa Ly Nhược, xin chào Mai Lỵ Toa(Melysa) tiểu thư." Nam tử khoác áo choàng đỏ rất khách khí mà hành lễ.

Mai Lỵ Toa(Melysa) chỉ cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, con mắt tối sầm, thiếu chút té ngã.

Hỏa... Ly Nhược. . . !

miệng Mai Lỵ Toa(Melysa) phát đắng, thiên tài nổi danh nhất Hỏa gia, nhưng gã nổi danh nhất là tính tình hỏa bạo. Một khi đối phương không hài lòng, lật cả phân hội xuống.

Mai Lỵ Toa(Melysa) tràn đầy tuyệt vọng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 909: Ùn Ùn Kéo Đến

Hỏa Ly Nhược, thiên tài xuất sắc nhất Hỏa gia. Thế hệ kế cận của Hỏa gia không có ai tiến thân hổ tướng, Hỏa Ly Nhược là võ tướng mạnh nhất thế hệ này của Hỏa gia.

Đối với Ngũ đại thế gia mà nói, nếu thế hệ thanh niên có thể có hổ tướng, thì là thời kì thịnh vượng phát đạt. Tuy thế dù cho không có, cũng không tổn hao thanh danh gì. Trường kỳ tích lũy, mỗi một cái đều giàu có sâu như biển, chẳng ai biết được nội tình của bọn họ sâu bao nhiêu.

Một gia tộc truyền thừa, tuyệt đối không phải một đời có thể xong, cần mấy thế hệ không ngừng tích lũy, mới có cảnh tượng như vậy. Đã từng có rất nhiều gia tộc, bởi vì gia tộc đệ tử tiến thân hổ tướng mà danh vọng tăng vọt, nhưng mà về sau lại mai danh ẩn tích không có tiếng tăm gì.

Chỉ có những gia tộc đời đời sừng sững không ngã kia, mới có khả năng phồn vinh hưng thịnh.

Gia tộc có lịch sử đã lâu giống như vậy, đối với việc bồi dưỡng đệ tử phải rất chú ý, bọn họ biết rõ những đệ tử tuổi trẻ này, sẽ quyết định tương lai gia tộc hưng hay suy. Bọn họ cổ vũ cạnh tranh giữa các đệ tử, nhưng hễ là đại gia tộc, cạnh tranh giữa các đệ tử thường thường đều rất kịch liệt.

cạnh tranh ở Hỏa gia đặc biệt kịch liệt, thậm chí trong mắt rất nhiều người, có thể gọi là tàn khốc.

Hỏa Ly Nhược là người xuất sắc nhất trong đám đệ tử U nhọt [lứa U thanh thiếu niên], thiên phú và thực lực của gã không phải bàn, có thể nói kinh tài tuyệt diễm. Điểm duy nhất cản trở y tiến thêm một bước, chính là tính tình gã hỏa bạo. Tính khí đệ tử thế gia quá một chút, ở trong mắt mọi người là lẽ đương nhiên, nhưng mà tính khí nóng nảy như Hỏa Ly Nhược này, chẳng ai chịu nổi.

Gã từng đốt nhà người khác, chạy đến cái danh môn khác, cơ hồ phệt tất cả đệ tử đồng lứa với hắn một lần. Đương nhiên, những trận này chưa phải trận trứ danh nhất của gã, chân chính khiến tính tình nóng nảy hung bạo của gã nổi danh thiên hạ là chuyện phân tranh giữa gã với một vị Thánh Điện trưởng lão. Gã lén lẻn vào Thánh Điện, trước mắt bao nhiêu người, đánh cho mặt mũi đối phương bầm dập.

Việc này vừa ra, toàn bộ Quang Minh Châu rộ lên, mọi người đều trợn mắt há mồm. Chưa từng có ai dám ở Thánh Điện làm chuyện khác người như vậy. Thánh Điện cũng vì đó tức giận, sau đó đương đại gia chủ của Hỏa gia đích thân đến Thánh Điện thỉnh tội với đại trưởng lão, mới thoát khỏi ảnh hưởng lớn.

Sau đó Hỏa Ly Nhược chìm rất lâu, tính cách cũng thành thục không ít, thực lực của gã xác thực cường hãn, lại thêm bối cảnh thâm hậu, một đường lên cao, là trung tướng tuổi trẻ nhất lúc đó. Nhưng mà khi tuyển chọn hổ tướng, gã đã bị loại không ngoài dự liệu.

Mà hành vi của gã sau đó lại lần nữa khiến cho y trở thành đề tài nóng hổi tại Quang Minh Châu. Đêm gã bị loại, liền không chút do dự từ chức trung tướng, trở về Hỏa gia.

Trở về gia tộc, Hỏa Ly Nhược không tĩnh dưỡng tý nào. Gã tự mình sáng tạo một binh đoàn, đại khái mất khoảng hai năm, không có tin tức gì của gã. Hai năm sau, gã bỗng nhiên xuất hiện, mang theo binh đoàn đánh khắp nơi, nói thì dễ nghe là "Thực chiến diễn luyện", gây huyên náo toàn bộ Quang Minh Châu gà chó không yên. Trong lúc ẩu đả, các loại chuyện như phóng hỏa đốt nhà có thể nói là chuyện thường ngày.

Binh đoàn địa phương, cảnh vệ đoàn, binh đoàn mỗi gia tộc, ngay cả binh đoàn của Thánh Điện gã cũng không buông tha.

Lúc đó, Hỏa Ly Nhược là một cái tên xú danh quậy phá nổi bật toàn bộ Quang Minh Châu.

Mai Lệ Toa(Melisa) từ nhỏ đã nghe sự tích chói lọi của tên ác bá này mà lớn lên, cho nên khi nàng biết rõ nam tử đứng ở trước mặt mình chính là Hỏa Ly Nhược thì suýt nữa ngất xỉu luôn.

Mai Lệ Toa(Melisa) cảm thấy cái đầu mình ong ong, tựa như chịu một trọng quyền, được rồi, nàng tình nguyện chịu đựng một trọng quyền cũng không nguyện đối diện Hỏa Ly Nhược.

Tuy thế nhìn chung rèn luyện lâu nay không uổng phí, nàng hít sâu một hơi, khuôn mặt nở nụ cười mà khó coi hơn khóc: "Không ngờ là Hỏa tướng quân, Hỏa tướng quân uy danh hiển hách, hôm nay vừa gặp, quả nhiên khí thế phi phàm."

Hỏa Ly Nhược hiển nhiên rất là hưởng thụ, liền đáp bình thường bình thường.

Nơm nớp lo sợ thăm hỏi vài câu, khẩn trương trong lòng Mai Lệ Toa(Melisa) cũng bình tĩnh lại. Nàng chưa rõ lắm ý đồ Hỏa Ly Nhược đến đây, cẩn thận bồi tiếp, đành cười ha ha. Một hồi nói hiện tại khí trời không tệ, một hồi hô trà nước tới ngay.

Hỏa Ly Nhược bị tán dóc nửa ngày, cuối cùng kiên nhẫn không nổi, bỏ chén trà xuống, nói: "Lần này tại hạ đến đây, là muốn bái phỏng Tín tiền bối Thiết Diện binh đoàn một lát."

Cuối cùng tới rồi, trong lòng Mai Lệ Toa(Melisa) căng thẳng. Thầm nghĩ đám Đường Thiên chân trước mới chiến bại, Hỏa Ly Nhược chân sau tìm tới cửa, cái này là khởi binh vấn tội a!

da đầu Mai Lệ Toa(Melisa) một trận tê dại, tức thì có điểm không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt, biểu hiện trên mặt lại có chút trấn định: "Ha, Hỏa tướng quân cũng biết Thiết Diện binh đoàn hàn gia?"

Hỏa Ly Nhược vừa mới định nói ta là theo sau thuyền mà tới, bỗng nhiên có người làm tiến đến bẩm báo: "Tiểu thư, Sứ giả Thánh Điện cầu kiến."

Sứ giả Thánh Điện? Mai Lệ Toa(Melisa) sửng sốt, miệng đáp: "Mau mời vào."

Hỏa Ly Nhược nghe thấy Sứ giả Thánh Điện, tức thì sắc mặt âm trầm. Thánh Điện phản ứng cực nhanh, khiến y có chút bất ngờ. Y cảm thấy mình đã nhanh thế, không ngờ chân trước mới đến Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, Thánh Điện chân sau đã tới rồi.

Xem ra Thánh Điện luôn luôn nhìn chằm chằm Thu gia a, trong lòng Hỏa Ly Nhược suy nghĩ, cảm thấy vấn đề khả năng có điểm vướng tay. Thu gia trêu chọc ai không được, đi trêu chọc Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), vấp phải một cái đại sát khí rồi.

Hồn tướng quân giai Thượng tướng, sách sách...

Thu Thiên Kình chết, thực lực Thu gia tổn hao nhiều. Tuy rằng còn đó Thu Húc Hoa, nhưng mà Thu Húc Hoa đương trên chiến trường Nam Minh thập phần không thuận lợi, bị Nam Minh ngoan cường ngăn chặn. Đến bây giờ vẫn không hội hợp được với Câu Thành Văn Đao, có thể trở về hay không còn là ẩn số.

Thu Thiên Kình đã chết, nếu Thu Húc Hoa cũng không về, Thu gia liền nguy hiểm.

Thu gia làm sao, Hỏa Ly Nhược hoàn toàn không quan tâm, đó là chuyện ban quản trị nhà người ta cần phải quan tâm.

Nhưng mà nghe thấy Thánh Điện phái sứ giả đến, tức thì gã có chút lo lắng, nếu như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc bị Thánh Điện mượn hơi, đối với kế hoạch của bọn họ là uy hiếp cực lớn không thể nghi ngờ gì nữa.

Trong lòng Hỏa Ly Nhược có chút lo lắng, gã tới nơi này hoàn toàn là xuất phát từ mục đích cá nhân, thượng cấp chưa trao quyền, phản ứng của Thánh Điện nhanh chóng hơn nhiều so với gã tưởng tượng.

Tu Tư đi vào, lão nhìn thấy Mai Lệ Toa(Melisa) con mắt liền sáng ngời, sải bước tiến lên, phi thường nhiệt tình: "Mai Lệ Toa(Melisa) tiểu thư, ta là trưởng lão Tu Tư Thánh Điện, mạo muội đăng môn bái phỏng, thực sự là quấy rầy."

Thánh Điện trưởng lão tới bái phỏng, đã khiến Mai Lệ Toa(Melisa) cảm thấy có chút quỷ dị rồi, còn nhiệt tình như thế, cảm thụ trong nội tâm Mai Lệ Toa(Melisa) đã không phải là từ quỷ dị có thể hình dung được.

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc trước đây từng có giao tiếp qua với Thánh Điện a, trưởng lão bái phỏng? Đùa cái gì vậy chứ! Đến tận giờ đều là trực tiếp phái người tới, đại khái nói một câu, người chủ sự của các ngươi đến Thánh Điện một chuyến!

Nếu bình thường, tuy rằng Mai Lệ Toa(Melisa) cảm thấy kỳ quặc, nhưng mà khẳng định là thụ sủng nhược kinh. Nhưng trước mắt nàng là giúp đỡ Đường Thiên đại nhân đào góc tường Thánh Điện a, Thánh Điện nhiệt tình tìm tới cửa tới như thế, lẽ nào Thánh Điện có phát hiện cái gì?

Mai Lệ Toa(Melisa) càng lo sợ, khuôn mặt miễn cưỡng nở ra nụ cười: "Trưởng lão quang lâm tệ hội, thật là vinh dự, có gì mà quấy rầy chứ. Chúng ta ước gì Thánh Điện hàng ngày có thể quang lâm thương hội chúng ta."

Tu Tư cười to: "về sau ta cần tới nhiều hơn rồi."

Bắt đầu từ cửa vào, lão liền âm thầm quan sát Mai Lệ Toa(Melisa). Quan sát thế nào, lão cũng không nhìn ra có điểm gì khác tầm thường. Nhưng mà nghĩ đến một màn trông thấy hôm nay, trong lòng lão nhanh chóng thể hiện thái độ, tâm tư bắt đầu linh hoạt.

Lão là may mắn gặp dịp.

Tô Phỉ suất lĩnh Quang Minh kỵ sĩ đoàn quét ngang nơi Thu gia đóng quân, song phương có thể nói là thế như nước với lửa, đã không có khả năng hòa giải. Hơn nữa Ngũ đại thế gia lúc này mưu tính đoạt quyền, cũng khiến Thánh Điện vì đó tức giận.

Thánh Điện sẽ động thủ với Thu gia, Tu Tư được phái đi tiền trạm.

Đương nhiên, Thánh Điện phản kích không chỉ riêng là giết chết Thu gia, Tu Tư còn gánh vác rất nhiều trọng trách khác.

Đại trưởng lão một khi quyết định, toàn bộ Thánh Điện liền toàn lực vận chuyển. trên dưới Thánh Điện cùng chung mối thù, quyền uy của Thánh Điện chưa từng bị khiêu chiến như thế.

Khi Tu Tư tận mắt nhìn thấy một trận đánh kinh thế hãi tục tại Thu Sát viện kia, lão bị kích động thật lớn, đến bây giờ còn vô pháp bình tĩnh. Trong lòng lão âm thầm hoảng sợ, Thu gia ẩn dấu thực lực Thu Thiên Kình. Nếu như lão dựa theo kế hoạch, động thủ với Thu gia thì nhất định sẽ đụng đến mức đầu rơi máu chảy.

Nghĩ tới xiềng xích từ trên trời giáng xuống kia, trong lòng Tu Tư lại run rẩy. Thánh Điện hiện tại, có thể chống lại, đại khái chỉ có Tô Phỉ thôi.

May là có Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, Thánh Điện bớt đi đại phiền toái!

Thảo nào Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) không nể mặt mũi Thu gia, con bài chưa lật trên tay nhân gia rất dày a, một điểm đều không sợ hãi

Thu gia. lần này Thu gia cũng là rất không may, Tu Tư nhìn vô cùng hả hê.

Tu Tư hạ quyết tâm, nhất định phải mượn hơi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc bằng được. Chiến lực cường đại như thế, lúc này đủ để không chế chiến cuộc. quân giai Thượng tướng, Hồn tướng có thể nổ nát không gian, còn chưa nói tại cái thời điểm này dù là bình thường, Thánh Điện cũng nguyện ý trả bất cái giá gì.

Nghĩ tới đây, tinh thần Tu Tư rung lên, vội vàng nói: "Không biết tại hạ có thể bái phỏng Tín tiền bối một lát hay không ?"

Vừa mới còn vô cùng lo sợ Mai Lệ Toa(Melisa) liền bình tĩnh trở lại, ngữ khí và thái độ của đối phương tựa hồ không phải đến gây rối. Đúng rồi, bọn họ đều đến tìm cái gì Tín tiền bối? Mai Lệ Toa(Melisa) nhớ lại, lúc trước Hỏa Ly Nhược tựa hồ cũng nói Tín tiền bối gì đó, lúc đó tất cả chú ý mình đều ở trên Thiết Diện binh đoàn.

"Tín tiền bối?" vẻ mặt Mai Lệ Toa(Melisa) nghi hoặc, chỗ mình không có nhân vật tên này a. Nhìn thoáng qua tuổi Tu Tư, có thể được gọi là tiền bối, vậy tuyệt đối là lão giả tóc hoa râm.

Bên người đại nhân không có lão giả lợi hại nào a.

"Đúng vậy, Tu Tư thấy tận mắt phong thái vô thượng của Tín tiền bối, thực sự ngưỡng mộ, mới da mặt dầy tới đây, Mai Lệ Toa(Melisa) tiểu thư sẽ không trách móc chứ." Tu Tư cười ha hả nói.

Lão không chú ý tới Hỏa Ly Nhược ở gần đó sắc mặt âm trầm đến độ có thể vắt ra nước.

"Thế nhưng, tệ hội không có vị nào gọi là Tín tiền bối a." vẻ mặt Mai Lệ Toa(Melisa) nghi hoặc: "Không biết các vị từ chỗ nào nghe kể vị Tín tiền bối này? Hẳn là ai đó truyền lầm rồi."

"Không thể như vậy!"

Hai thanh âm cùng vang lên.

Trong lòng Tu Tư chấn động, lúc lão tiến tới vậy mà lại không chú ý gần đó còn có người khác!

Lão quay mặt lại, thấy rõ ràng là ai, nụ cười trên mặt tiêu thất, thản nhiên nói: "Không ngờ Hỏa tướng quân cũng có mặt."

bỗng nhiên Tu Tư lên mặt, trầm giọng nói: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc là gia tộc Quang Minh Châu ta không thể thiếu, bất cứ khiêu khích nhằm vào Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc đều là khiêu khích đối với Thánh Điện."

Hỏa Ly Nhược không e sợ chút nào, cười lạnh đáp: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) là bằng hữu vĩnh viễn của Hỏa gia ta, về phần Thánh Điện, chỉ có thể đại biểu Thánh Điện!"

"Bằng hữu?" Tu Tư đối đầu gay gắt: "Ta thấy không cần thiết đâu. Là ai muốn giúp Thu gia đối phó Tín tiền bối?"

Hỏa Ly Nhược bình thản nói: "Buồn cười! Hỏa gia ta có động thủ sao? Tu Tư trưởng lão tuổi lớn rồi, lỗ tai không còn tốt, nghe lầm cũng là bình thường."

Tu Tư cười ha hả: "Nếu ta nhớ không lầm, Thu gia là minh hữu của Hỏa gia cơ mà. Hỏa gia đối đãi minh hữu của mình như vậy a? Thực sự là khiến người ta tim lạnh đó."

Khuôn mặt Hỏa Ly Nhược trầm xuống, tại lúc mọi người cho rằng gã sắp phát tác thì, gã bỗng nhiên cười đáp: "Khiến người ta tim lạnh? Ai có thể so với Thánh Điện được? Minh hữu năm xưa nay còn đâu? Vị đạo chúng bạn xa lánh không mấy dễ chịu."

Mai Lệ Toa(Melisa) trợn mắt há mồm nhìn hai vị đại nhân vật trước mặt này, tựa như chọi gà trợn mắt nhìn nhau, nàng cảm thấy mờ mịt.

Cái này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 910: Người Chiến Thắng Và Kẻ Thất Bại

Đại khái từ sau khi Đường Thiên đại nhân trở, Mai Lệ Toa(Melisa) liền cảm thấy sự tình giống như đột nhiên phát triển theo phương hướng quỷ dị khó giải thích, toàn bộ mọi chuyện đều lộ ra vẻ quỷ dị, khiến nàng không biết làm sao.

Nhìn tình cảnh hai người giương cung bạt kiếm trước mặt mình, rất có thể một lời không hợp liền rút đao mặt đối mặt, nàngrất muốn nói, các ngươi thật khéo biết đùa...

Vô luận là Hỏa Ly Nhược, hay là Tu Tư trưởng lão, nếu là trước đây đều là loại người nàng cần phải ngưỡng vọng. Hỏa gia và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc không có bất cứ giao tế gì, Hỏa gia ở trên đám mây cao ngất. Còn Tu Tư trưởng lão thì nàng biết rõ. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc tốn hao vô số khí lực kết giao Bỉ An Kỳ trưởng lão, đó là bạn tri kỉ của Tu Tư trưởng lão.

Nhưng mà thân phận địa vị hai người một trời một vực, Bỉ An Kỳ ở Thánh Điện xếp ở hạng cuối, mà Tu Tư xếp hạng trong top 5, là trưởng lão có thực quyền chân chính. Lấy thế lực, danh vọng của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, không có tư cách kết giao Tu Tư trưởng lão.

Thế nhưng hai người lại tại trước mặt mình tranh nhau mặt đỏ tới mang tai, đánh chết Mai Lệ Toa(Melisa) cũng không thể tưởng có một ngày mình có thể có đãi ngộ như vậy.

Được rồi, nhân gia cũng không phải tới vì mình...

Cái kia cái Tín tiền bối quỷ quái gì đó? Di, nàng bỗng nhiên nhớ lại, thủ hạ của Thiên Huệ tiểu thư có người gọi là A Tín, chắc không phải là cái gia hỏa kia đâu?

Mai Lệ Toa(Melisa) vô thức phủ định, nàng đối với Thiên Huệ tiểu thư phi thường tôn kính, nhưng mà đối với A Tín lại cảm thấy phi thường không tốt. Cái gia hỏa này cà lơ phất phơ không đứng đắn, cả ngày không phải là lười biếng thì lại là cùng Cát Trạch khoác lác, còn thường bị Tiểu Man tướng quân trừng trị.

Điều này thậm chí làm cho nàng sùng bái Tiểu Man tướng quân, Tiểu Man tướng quân xách thanh đại đao kia tư thế hiên ngang oai hùng, nàng dị thường ước ao.

Hẳn là không phải, vậy là ai nhỉ?

Suy nghĩ nửa ngày, Mai Lệ Toa(Melisa) cũng không nghĩ được người thứ hai có khả năng là mục tiêu.

Lẽ nào đúng là đồ quỷ A Tín kia? Nàng có chút hồ nghi.

"Xin đợi một lát." Mai Lệ Toa(Melisa) không thể không cắt ngang hai vị đang kịch liệt đấu võ mồm: "Không biết hai vị đại nhân có thể mô tả bộ dáng vị Tín tiền bối kia một chút hay không?"

Hỏa Ly Nhược và Tu Tư lập tức ngừng đấu võ mồm.

"Vóc dáng không cao, hình dạng rất bình thường, nhưng mà rất trẻ tuổi." Tu Tư trưởng lão khoa tay múa chân.

"Hẳn là Hồn tướng." Hỏa Ly Nhược chỉ thẳng chỗ yếu hại.

Mai Lệ Toa(Melisa) ngây ngẩn toàn thân, nghe hai người miêu tả, nàng đã xác định chính là A Tín. Được rồi, dù sao sự tình hôm nay đều có vẻ quỷ dị, nàng tự an ủi mình.

"Ta nghĩ ta biết người mà hai vị đại nhân nói là ai rồi, để ta đi mời A Tín... tiền bối ra." Mai Lệ Toa(Melisa) rất dứt khoát nói. Chuyện hôm nay quá tà môn, cứ để Đường Thiên đại nhân đau đầu đi.

tinh thần Hỏa Ly Nhược và Tu Tư nhất tề rung lên, bọn họ sợ nhất chính là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc hàm hồ cất giấu thủ đoạn, vậy thì bọn họ phải đau đầu rồi. Đặc biệt bọn họ còn lo lắng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc hiểu lầm bọn họ muốn lấy thế áp người, vậy thì bọn họ khóc cũng không có nơi để khóc. Chọc giận Tín tiền bối, trực tiếp đục lủng bọn họ cũng được, làm hỏng chuyện tốt của bề trên mới là muôn lần chết không chuộc được.

Cho nên từ đầu đến cuối, hai người đều cẩn thận từng li từng tí, e sợ thái độ cả mình có chỗ nào không tốt.

Đường Thiên và Thiên Huệ cũng không ngờ Hỏa Ly Nhược và Thánh Điện vậy mà tìm tới, hai người bắt đầu thấp giọng thương lượng. A Tín nghe đối phương gọi hắn là "Tín tiền bối", tức thì đắc ý dào dạt, chạy đến khoe khoang trước mặt Tiểu Man, kết quả bị Tiểu Man hung hăng dạy cho một trận nữa.

Vì vậy, A Tín đưa bộ mặt bầm dập xuất hiện trước mặt Hỏa Ly Nhược và Tu Tư.

Hắn không nhìn dấu ấn trên mặt mình, nghênh ngang ngồi xuống trước mặt hai người, thờ ơ hỏi: "Các ngươi tìm ta?"

"Tín tiền bối!"

Hai người đồng thanh cung kính vấn an, lập tức phản ứng, nộ mục đối diện. Nhưng lần này hai người không dám tranh cãi, mà ngồi ngay ngắn. Một vị cường giả có thể một kích nổ nát không gian, dù cho đối phương là Hồn tướng, cũng xứng đáng nhận phần tôn kính này của bọn họ.

Tuy rằng trên mặt Tín tiền bối nhìn qua có chút tổn thương nhỏ, nhưng mà hai người coi như không phát hiện.

"Trước hôm nay, vãn bối đều cho rằng mình đã là võ tướng cao nhất trên đời, khi thấy tận mắt trận chiến này của tiền bối, mới biết được cái gì là ếch ngồi đáy giếng, mới biết thiên hạ to lớn, mới biết trên đời còn cường giả như tiền bối vậy. Phá Toái Hư Không, vậy mà thật có chuyện lạ như thế. Ta trước đây thực sự quá buồn cười." Hỏa Ly Nhược nhịn không được mở miệng, gã thốt lời bội phục từ đáy lòng.

Gã luôn luôn tự cho mình rất cao, tính khí kiệt ngạo, nhưng mà gặp người gã chân chính bội phục, đó là bội phục từ trong tâm trí.

A Tín nghe ra được sự kính nể của Hỏa Ly Nhược là phát ra từ nội tâm, trong lòng thầm dễ chịu quá đỗi.

lúc này Tu Tư cũng nhịn không được nói: "Đúng vậy, vãn bối tại Thánh Điện nhiều năm, các loại thiên tài cường giả gặp qua vô số, nhưng mà cường giả như tiền bối thì chưa từng nghe nói. Tiền bối sinh tiền nhất định oai phong một cõi đánh đâu thắng đó, thuộc hạ của tiền bối sâm nghiêm, không biết có danh hiệu gì? Binh đoàn vô địch như thế, sao có thể không ai biết được!"

Tu Tư sống lâu thành tinh, lão nhìn như tán dương A Tín, trên thực tế là quanh co lòng vòng hỏi thăm lai lịch của A Tín. Cường giả vô địch như thế, trong lịch sử sao có khả năng bừa bãi vô danh?

Nhưng mà lão vắt hết óc, cũng tìm không ra nhân vật trong lịch sử khớp với Tín tiền bối. mật độ năng lượng tại Thánh vực quá cao, độ khó sinh thành Hồn tướng cực lớn. Nhưng mà càng là võ giả cường hãn, khi chết khả năng sinh thành Hồn tướng càng lớn. Những cường giả cao nhất này, ý chí sinh tiền của bọn họ kinh lịch qua vô số tầng ma luyện, đã sớm cứng cỏi như sắt, một khi lòng bọn họ có chấp niệm, chấp niệm cường liệt, ngay cả năng lượng cũng không thể ăn mòn.

Hồn tướng sinh thành như vậy thường thường cực kỳ cường đại, mà trong đó có một ít cường giả cao nhất, thậm chí sẽ dần dần khôi phục ký ức sinh tiền, bọn họ bắt đầu có ý thức mà tu luyện, ngày càng cường đại.

Trong lịch sử Thánh Điện, cũng từng có Hồn tướng như vậy. Nhưng mà độ khó để hàng phục những Hồn tướng này phi thường cao, hơn nữa tuy rằng bọn họ không hề bị năng lượng ăn mòn, nhưng vẫn phải chịu năm tháng ăn mòn.

Sau khi trở thành Hồn tướng, dung lượng ký ức liền sẽ giảm thiểu đại biên độ, bởi vì ký ức sẽ hòa hợp nhất thể với thân thể bọn họ. Thời gian trôi đi, sẽ không ngừng gia tăng tân ký ức cho Hồn tướng, một khi vượt qua dung lượng ký ức, thân thể Hồn tướng liền sẽ từ từ tan rã, cái này là thời gian ăn mòn.

Vì có thể chống lại năm tháng ăn mòn, tuyệt đại đa số Hồn tướng sẽ lựa chọn thanh lọc sạch đại bộ phận ký ức của mình, chỉ để lại chấp niệm sâu nhất trong nội tâm, phần ký ức không thể quên.

Chỉ cần Tín tiền bối có thể để lộ một chút tin tức, Tu Tư tin rằng mình nhất định có thể tra ra được lai lịch Tín tiền bối.

Thánh Điện xưa nay coi trọng lai lịch, trong con mắt Thánh Điện, trung thành trọng yếu hơn xa năng lực. Đương nhiên, Tu Tư không trông chờ Tín tiền bối sẽ trung thành gì đối với Thánh Điện, nhưng mà biết rõ lai lịch cũng giúp người ta yên tâm một chút.

A Tín giảo hoạt mức nào, vừa nghe thấy câu nói của Tu Tư, sao còn không rõ, ngồi yên cười nhạt: "Cái này là muốn dò xét gốc gác của ta? Ha hả, chúng ta chẳng quen biết, vì sao phải nói cho ngươi?"

Hắn không dự định cho Tu Tư thể diện, Thánh Điện là mục tiêu số một của bọn hắn, kiêng kỵ là có, sợ hãi thì không có chút xíu nào. Ngay cả một chút xíu kiêng kỵ kia, cũng chỉ cùng lắm là không muốn làm hỏng tình thế hiện tại.

Hỏa Ly Nhược ước gì Tu Tư đắc tội Tín tiền bối, lập tức ở một bên châm ngòi thổi gió: "Ha hả, tiền bối bớt giận, cái này không thể trách Tu Tư trưởng lão, chỉ có thể nói là tác phong Thánh Điện luôn luôn như thế, bọn họ đã quen là chủ tể vận mệnh người khác, khó tránh khỏi sẽ có chút giọng điệu thẩm vấn, Tu Tư trưởng lão cũng là sơ sót lúc vô tâm."

Tu Tư nghe nói như thế, ý nghĩ đâm chết Hỏa Ly Nhược ngay tại chỗ nảy ra, nhưng mà lúc này lại không phát tác được, trên mặt vẫn còn phải cười tươi: "Tiền bối hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, vãn bối chỉ là trong lòng nhất thời hiếu kỳ, hiếu kỳ mà thôi. Tuyệt đối không có ý thẩm vấn. Đối với tiền bối, vãn bối chỉ có vạn phần kính ngưỡng, không dám có chút ý niệm nào khác."

Mai Lệ Toa(Melisa) ngơ ngác mà nhìn tình cảnh vô cùng quỷ dị trong phòng, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Cái này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

Vừa rồi Tu Tư trưởng lão đối với nàng nhiệt tình vạn phần, nàng cũng đã cảm thấy quỷ dị. Thế nhưng hiện tại nhìn thấy bộ dáng tươi cười kia trên mặt Tu Tư trưởng lão, nàng cảm thấy mình có hoa mắt hay không nữa, cái loại khúm núm kia, giống như hận không thể nhào tới quỳ xuống liếm đầu ngón chân A Tín.

Có phải trưởng lão của Thánh Điện? Còn là trưởng lão thực quyền bài danh top 5?

Hỏa Ly Nhược cũng vậy, bắt đầu từ khi trông thấy A Tín, liền cuống cuồng tâng bốc lên mây xanh. Uy, ngươi là Hỏa Ly Nhược a, Hỏa Ly Nhược uy danh hiển hách a! Lúc nào cũng thấy bảo là kiệt ngạo bất tuân a? Lúc nào cũng thấy bảo dưới mắt chẳng một ai a? Lúc nào cũng thấy bảo một lời bất hòa rút đao mặt đối mặt chứ?

Lại nhìn nhìn A Tín, mặt mũi bầm dập, bộ dáng nghiễm nhiên tiểu nhân đắc chí, ngay cả ngồi trên ghế cũng không có chút nghiêm chỉnh nào.

Thế giới này đảo lộn rồi?

Không phải kế hoạch thất bại rồi sao? Đã thất bại rồi, còn hơn cả người thắng a?

Đường Thiên đại nhân đã cường đại đến mức này sao? Ngay cả thất bại cũng có phong thái như vậy? Mai Lệ Toa(Melisa) cảm nhận, Đường Thiên đại nhân đã trở nên sâu không lường được hơn nữa.

A Tín nghe một hồi tâng bốc, thỏa mãn tâm tình hư vinh "Nho nhỏ" của mình một lát, bắt đầu có chút không kiên nhẫn, có lúc, đến nơi song bạo nữ đảo qua đảo lại còn tốt hơn!

Hắn khoát tay áo cắt đứt hai người, : "Được rồi, các ngươi không cần nhiều lời, có cái gì thì cứ nói thẳng đi, không nên lãng phí thời gian ta tán gái... À thời gian ta suy nghĩ về nhân sinh."

Hỏa Ly Nhược đã sớm không kiên nhẫn rồi, về chuyện vỗ mông ngựa sao làm đối thủ của Tu Tư được, càng về sau càng khó vỗ, nghe A Tín nói những lời này, như được đại xá, rất dứt khoát nói: "Ta muốn bái tiền bối làm thầy."

A Tín chẳng cho ý kiến, ánh mắt chuyển sang hướng Tu Tư.

Tu Tư trầm mặt nghiêm nghị nói: "Ta đại biểu Thánh Điện, mời Tín tiền bối và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc gia nhập vào Thánh Điện."

Hỏa Ly Nhược khẩn trương, gã không phải không muốn mời, nhưng mà gã tới quá vội vội vàng vàng, chưa được cao tầng trao quyền, không dám mở miệng nói bừa.

Gã vừa định nói, A Tín khoát khoát tay, cắt đứt hắn, âm thanh vang vang bảo: "Ý tứ của các ngươi ta minh bạch. Nhưng ta là người trọng thực lợi, ta cũng biết quyền hạn của các ngươi hữu hạn, các ngươi cứ về đi, thương lượng xong điều kiện thì lại đến tìm ta. Dù sao vẫn là câu nói

kia, người nào đưa được chỗ tốt nhiều thì tuyển người đó. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, ta rất bận rộn."

Nghe đến câu sau cùng của A Tín, mắt Mai Lệ Toa(Melisa) trợn trắng, cái gia hỏa này thường ngày chẳng có việc gì, chơi bời lêu lổng, có lúc nào bận rộn?

Hỏa Ly Nhược và Tu Tư cũng bị lời nói trực tiếp rõ ràng của A Tín chấn động. Bọn họ đều là quý tộc thế gia, bình thường tiếp xúc, đều là người xã hội thượng lưu, chưa từng nghe thấy lời đòi hỏi chỗ tốt rõ ràng như thế trần trụi như thế?

A Tín không để ý đến hai người trợn mắt há mồm, nghênh ngang đi mất.

Phong ba từ một trận chiến này, chỉ vừa mới bắt đầu tản ra.

Bây giờ Thánh Châu tập hợp binh đoàn, cơ hồ là binh đoàn hơi có danh tiếng tại Quang Minh Châu đều tụ tập tại Thánh Châu. Động tĩnh tại Thu Sát viện to như vậy, muốn che giấu đều không giấu được.

Tuyệt thế sát chiêu của Thu Thiên Kình, Tín tiền bối Phá Toái Hư Không, như cơn lốc truyền khắp toàn bộ Thánh Châu. Mọi người dồn dập suy đoán, vị Tín tiền bối ngang trời xuất thế này, đến tột cùng là lai lịch ra sao. Mọi người càng tràn đầy ước ao, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc nhất định là tổ tiên tích đức, mới có thể có một vị tuyệt thế Hồn tướng ưu ái.

Rất nhiều người đang suy đoán Tín tiền bối và tổ tiên của Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc có liên hệ gì, trừ cái đó ra, mọi người không nghĩ ra bất cứ lí do gì Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) có thể được Tín tiền bối ưu ái.

Nhiều gia tộc cực kỳ đỏ mắt, bằng vào trận chiến này, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc có thể nói thoát thai hoán cốt, triệt để lật mình a.

Không còn ai coi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc như một tiểu danh môn tầng dưới chót nữa.

Không thấy được ngay cả Hỏa Ly Nhược tướng quân và Tu Tư trưởng lão Thánh Điện đồng loạt đi tới Bạch Tuyết thành bái phỏng Tín tiền bối sao, hàm ý trong đó, không nói mà rõ.

Người thắng đến tận giờ đều là quang mang vạn trượng, người thất bại đến tận giờ đều là chẳng một ai để ý tới.

Thu Sát viện đánh một trận, làm cho Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc thanh danh vụt lên, cơ hồ trong một đêm, liền tiến thân hàng ngũ danh môn đỉnh cấp ở Thánh Châu, nhận tung hô sôi động nhất.

Mà người thất bại Thu gia, lại trong một đêm, từ danh môn đỉnh cấp suy sụp, cửa nhà vắng vẻ. Thực lực của Thu Thiên Kình khiến mọi người thất kinh, nhưng mà cái này thì sao? Thu Thiên Kình đã chết rồi. Thu Húc Hoa thiên tài hơn người, thế cũng thì sao? Hiện tại hạ lạc bất minh.

Thu gia còn lại cái gì?

Trong con mắt những kẻ cướp ăn đỉnh cấp ở Thánh Châu, hiện tại, Thu gia chính là một tảng thịt mỡ. Không có lực lượng bảo hộ, Thu gia phong hậu tài nguyên, tài phú, hấp dẫn vô số người nhỏ dãi. Nếu tại thời kì hòa bình, mọi người còn cố kỵ, nhưng mà tại thời điểm bước ngoặt trước mắt này, trên tay có thêm một chút lực lượng, tương lai cơ hội thắng lợi liền sẽ thêm một phần. Không ít người đã âm thầm bắt đầu mưu tính.

Thân là nhà giàu có nhãn hiệu lâu đời, Thu gia rất rõ ràng mình sẽ gặp phải tao ngộ dạng gì, bọn họ tuyệt đối sẽ không đưa cổ chờ chết.

Thảm án Thu Sát viện vừa mới kết thúc, đối với Thu gia mà nói, thảm bại tại Thu Sát viện, bọn họ càng cảm thấy cái này là một trận thảm án. Bọn họ biết rõ, nếu như bọn họ không thể lập tức đánh trả hung hồn,

như vậy bọn họ nhanh chóng sẽ bị sài lang linh cẩu chen chúc kéo tới cắn xé đánh tan.

Thu Vũ xuyên qua khe màn che, nhìn cánh cửa Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội ở xa xa đã sắp bị đẩy phá, bên trong từng cái khuôn mặt quen thuộc, khiến y nổi cơn giận dữ, cao giọng căm hận: "Đám người theo chiều gió này! Bình thường chạy đến Thu gia chúng ta như chó vẩy đuôi mừng chủ, hiện tại lại chạy đến nịnh bợ Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), đồ tiểu nhân!"

Thu gia đã bị minh hữu của mình vứt bỏ, không có bất cứ một cái gia tộc nào vào lúc này, đứng ra giúp Thu gia nói giùm một câu. Ngay cả thế lực phụ thuộc trước đây, Elizabeth gia tộc, lúc này cũng tránh né Thu gia như tránh né ôn thần.

"Thế đạo không phải như thế sao? Người thắng sẽ có đãi ngộ như vậy, người thất bại luôn là hai bàn tay trắng." Phía sau y, gia hỏa nằm ở trên giường không nghiêm chỉnh thờ ơ nói.

"Chúng ta còn chưa bại!" Thu Vũ trầm giọng phản bác.

"Trận chiến Thu Sát viện, chúng ta xác thực bại rồi." Nam tử trên giường lười biếng nói.

"Thu gia chúng ta còn chưa bại." Thu Vũ nói năng có khí phách, y có chút kích động: "Chúng ta còn có Húc Hoa, chúng ta còn có ngươi!"

"Không nên mong đợi ta cao như vậy." Nam tử trên giường ngồi thẳng lên, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Các ngươi như vậy, ta bị áp lực rất lớn. Còn có Húc Hoa mà, chỉ cần hắn không chết, ai cũng không dám động tới Thu gia."

"Đã đến lúc này, A Ninh ngươi còn nói lời này!" Thu Vũ cực kỳ bất mãn, Thu Húc Hoa sinh tử bất minh, trước mắt Thu gia đã đến thời khắc nguy hiểm nhất.

"Được rồi được rồi, dù sao ta sẽ toàn lực ứng phó." Thu Ninh than thở một tiếng, nhưng mà trong mắt lại hiện lên một tia tinh mang, ngay lập tức tiêu thất: "Ngươi tính toán hay ho, về phần động não ngươi tốt hơn ta nhiều."

Thu Vũ nghe thấy A Ninh đảm bảo liền yên tâm, y tràn đầy lòng tin với thực lực Thu Ninh, chỉ lo lắng Thu Ninh không chăm chú tỷ mỉ, dù sao trong tộc bình thường đối với Thu Ninh cũng không coi trọng chút nào.

Cái này cũng là chuyện không biết làm sao, bởi vì Thu Ninh đi con đường hoàn toàn khác.

lúc trước Thu gia quan hệ với Thánh Điện không tệ, sau khi Thu Húc Hoa trở thành hổ tướng lại càng từ Thánh Điện thu được một ít thứ đặc thù, tỷ như vũ kỹ và hồn thuật.

Vũ kỹ và hồn thuật của Thánh Điện, đến từ Thánh Điện ở Thiên lộ. Vũ kỹ bởi vì tương đối đê giai, Thánh Điện công khai không ít, mà hồn thuật thì luôn luôn là nội dung Thánh Điện giữ kín không nói ra. Nhưng những vũ kỹ đến từ Thiên lộ này, tại Quang Minh Châu cũng không hình thành nên phong trào và lực ảnh hưởng chẳng được mấy. Thỉnh thoảng vẫn có người học một hai loại vũ kỹ, vì phụ trợ sản xuất và sinh hoạt.

Mà vũ kỹ của Thiên lộ, là một cái hệ thống khổng lồ, từ thấp đến cao, chủng loại đa dạng. Nếu chân chính lựa chọn vũ kỹ, thì có nghĩa cùng với Thánh Vực chủ lưu hệ thống binh đoàn là mỗi người đi một ngả, cái này tuyệt đại đa số người khó mà tiếp thu.

Uy lực của vũ kỹ cũng khá hữu hạn, đối với dân chúng Quang Minh Châu mà nói thiếu lực hấp dẫn.

So sánh với vũ kỹ, uy lực của hồn thuật lớn hơn rất nhiều. Dù sao tại Thiên lộ, đó là hệ thống mà Thánh giả mới có thể tu luyện. Nhưng mà, hồn thuật không bởi vậy mà phát dương quang đại tại Thánh Vực. Thánh

Điện giữ kín không nói ra cố nhiên có một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chính yếu là hồn thuật vô cùng phức tạp.

Hồn thuật có căn nguyên từ vũ kỹ, tại Thiên lộ là kết quả sau khi võ giả tiến nhập Thánh giả cảnh giới, tiến lên đỉnh cao hơn. Thánh giả Thiên lộ và Thánh giả Thánh Vực, ngoại trừ có một điểm giống nhau là có thể trực tiếp điều động năng lượng thì có quá nhiều khác biệt. Tỷ như hồn vực, hồn giá trị, chưa cần nói thể loại sản phẩm hồn thuật Thánh Vực khó mà lý giải này.

Cho nên hồn thuật tại Thánh Vực cũng không được phát dương quang đại, tuy rằng thánh giả Thánh Vực nhiều như chó đi đầy đất.

Thu Ninh lại khác.

Từ nhỏ gã đã phi thường cảm thấy hứng thú với vũ kỹ, không nghe trưởng bối khuyến cáo, si mê vũ kỹ. Cho nên từ nhỏ đã không được gia tộc coi trọng. Gã cũng không quan tâm, khư khư cố chấp.

Thu Húc Hoa xấp xỉ tuổi gã, cùng nhau lớn lên từ bé, sau khi trở thành hổ tướng, chuyên ở Thánh Điện kiếm không ít hồn thuật cho gã. Những hồn thuật này Thánh Điện bảo mật đối với bên ngoài, nhưng mà quyền hạn của hổ tướng đủ cao, hoàn toàn không bị hạn chế.

Thánh Điện kỳ thực cũng không để tâm tới những hồn thuật này, một ít thứ vô pháp tu luyện ngoại trừ làm tư liệu tham khảo chất đầy giá sách, không có bất cứ tác dụng gì.

Không ngờ, vậy mà Thu Ninh lại đi theo con đường này, nhảy lên trở thành người có vũ lực cá nhân cường hãn nhất Thu gia.

Nhưng mà cái này đối với tình cảnh của gã cũng không có cải thiện gì. Tại cái thời đại binh đoàn chế phách này, đối với danh môn nhãn hiệu lâu đời như Thu gia, võ tướng đứng đầu như Thu Húc Hoa Thu Thiên Kình mới có thể chấn nhiếp đạo chích, mở rộng lực ảnh hưởng cho Thu gia.

Vũ lực cá nhân có mạnh mẽ, có thể phát huy tác dụng cũng chỉ là một thích khách.

Thu gia cần thích khách sao?

Toàn bộ Thu gia, không có ai cảm thấy Thu gia có một ngày sẽ cần thích khách để vãn hồi tôn nghiêm cho mình.

Ngay cả bản thân Thu Ninh, cũng không ngờ được vận mệnh Thu gia, vậy mà lại giao trên tay gã. Gã có chút xuất thần, thanh âm Thu Vũ ở bên tai cũng trở nên có chút phiêu hốt.

"Bọn chúng ta, Thánh Điện và liên minh không phải muốn mượn hơi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) sao? Bọn họ nhất định sẽ đồng thời xuất hiện, ngay tại trước mặt bọn họ, tóm tuyệt thế Hồn tướng mà bọn họ cực lực mượn hơi xóa bỏ đi, nếu vậy biểu tình của bọn họ nhất định sẽ rất đặc sắc..."

****

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 911: Trù Tính Của Từng Bên

Tại Quang Minh điện.

"Báo cáo của Tu Tư trưởng lão không có khuếch đại. giai đoạn đầu của trận chiến Thu Sát viện khó mà chứng thực, nhưng giai đoạn sau, nhất là một kích sau cùng của Tín, rất nhiều người nhìn thấy. Chúng ta điều tra sáu mươi người xem tận mắt chứng kiến một kích sau cùng, có kết luận phi thường thống nhất. Chúng ta an bài bảy mươi trưởng lão, suốt đêm chọn đọc tài liệu hơn ba nghìn phần sách cổ tư liệu lịch sử, sau cùng xác định chín người có khả năng là mục tiêu hoài nghi, nhưng mà chúng ta bây giờ còn vô pháp khẳng định thân phận chân thực của hắn."

"Cân nhắc đến khả năng lai lịch của Tín quan hệ rất sâu với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, chúng ta cũng đã điều tra Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc. Chúng ta tìm đọc lịch sử Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, nhưng mà tư liệu phi thường hữu hạn. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc có lịch sử vô cùng xa xưa, tổ tiên của bọn họ là chi nhánh của Bắc Địa gia tộc, mà Bắc Địa gia tộc có thể truy ngược đến hai vạn năm trước. Đáng tiếc bởi hiện trạng sinh tồn của đời đời Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc không tốt, tư liệu về phương diện này được bảo tồn cũng rất tệ, không có lưu lại tư liệu hữu dụng gì cả."

Tháp Phỉ trưởng lão bẩm báo trước sau như một, rất tỉ mỉ, khuôn mặt lão chất đầy nếp nhăn, nhưng mà tinh thần quắc thước, con mắt xám thủy chung lợi hại, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, thánh bào trắng tinh khoác trên người không rộng thùng thình chút nào. Không giống những trưởng lão khác luôn thích đeo nhẫn khảm bảo thạch phát quang lòe lòe, hoặc là

thích cài ghim áo tinh xảo, người lão không có bất cứ trang sức gì, mộc mạc tựa như lão binh lúc nào cũng chờ đợi mệnh lệnh.

Nếu lần đầu tiên gặp mặt, rất ít người nghĩ đến, một vị lão nhân mộc mạc mà tinh thần như vậy hóa ra là trưởng lão số 2 của Thánh Điện.

Nghe Tháp Phỉ trưởng lão báo cáo xong, Đại trưởng lão thản nhiên nói: "Ngươi nói nhiều như vậy, ý tứ chính là không có kết quả?"

Thân thể Tháp Phỉ trưởng lão run lên, phía sau ướt sũng mồ hôi, lão cúi đầu, cố gắng trấn định cắn răng nói: "Đúng vậy. Chúng ta không tra được tình báo gì có giá trị."

Tháp Phỉ tại lúc đại trưởng lão không có tiếng tăm gì, chính là phó thủ của đại trưởng lão. Lão một đường theo đại trưởng lão, trong thời gian hơn bốn mươi năm, thận trọng cẩn thận, rất được đại trưởng lão tín nhiệm. Sau khi đại trưởng lão trở thành chủ nhân của Quang Minh điện, lão cũng từng bước một thăng chức, trở thành nhân vật số 2 của Thánh điện.

Nhiều năm đi theo, lão rất hiểu tính cách đại trưởng lão, cũng không bởi vì có khả năng làm đại trưởng lão tức giận mà có điều giấu giếm. Nhưng mà đại trưởng lão ngày càng tăng cường uy áp, khiến lão không tự chủ mà thấy khẩn trương, cái này không quan hệ tới thói quen, là phản ứng bản năng của thân thể.

Đại trưởng lão trầm ngâm chốc lát, chậm rãi mở miệng: "Nói cho Tu Tư, ta trao quyền lớn nhất cho hắn, ta cần phải nhìn thấy tên Hồn tướng này."

"Vâng." Tháp Phỉ căng thẳng tuân mệnh, lão do dự một chút: "Có phải đến từ Thiên lộ hay không? Ta lo lắng tên Hồn tướng này có quan hệ với Nam Minh. Thủ hạ của Đường Thiên tại Nam Minh là có một vị Hồn tướng phi thường lợi hại."

Thanh âm Đại trưởng lão từ trong thánh viêm vàng kim truyền ra, trầm ổn mà đầy lòng tin: "Chỉ cần hắn là Hồn tướng, sẽ không có quan hệ."

Tháp Phỉ gật đầu: "Minh bạch. Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc là tiểu danh môn, phù hợp nguyên tắc chúng ta mượn hơi."

"Không sai. Những gia hỏa kia cho rằng liên hợp lại, có thể phản đối chúng ta. Bọn họ cho rằng vào lúc này phát động chúng ta liền sẽ sợ ném chuột vỡ đồ, cho rằng vì lấy đại cục làm trọng, ta sẽ thỏa hiệp với bọn họ." Thanh âm Đại trưởng lão đầy vẻ trào phúng: "Thật là ý nghĩ ngu xuẩn quá đỗi."

Tháp Phỉ biết rõ đại trưởng lão đã động chân hỏa, lão cũng cảm thấy những danh môn này thực sự quá phận, vì lợi ích của mình thậm chí không tiếc hi sinh lợi ích của Quang Minh Châu. Đám ngu xuẩn này chẳng lẽ không biết rằng Quang Minh Châu mà chiến bại, bọn họ sẽ đối mặt với cái gì sao?

Đúng vậy, bọn họ cho rằng đại trưởng lão nhất định sẽ không để Quang Minh Châu thất bại, cho nên đại trưởng lão nhất định sẽ thỏa hiệp. Thế nhưng là, bọn họ tuyệt đối không ngờ, đại trưởng lão đa mưu túc trí.

Lão cung kính nói: "Bọn họ là tự tìm tử lộ."

"Bọn họ đã mục nát, Tháp Phỉ."

Thanh âm Đại trưởng lão quanh quẩn bên trong Quang Minh điện.

"Bọn họ đã mất dũng khí và vinh quang của tiền bối bọn họ, bọn họ chỉ là một đám chuột trầm mê tại trong hắc ám đùa bỡn quyền mưu, bọn họ không xứng với tất cả những gì có được ở hiện tại. Nhưng bọn họ nhanh chóng sẽ minh bạch, Quang Minh Châu cần không phải là bọn họ, Quang Minh Châu chỉ cần Thánh Điện. Thánh Điện cũng không cần bọn họ, thời đại của bọn họ, đã kết thúc năm trăm năm trước rồi. Thánh Điện

cần máu huyết mới mẻ, Quang Minh Châu cần có tân máu huyết, cắt rớt những thịt nát máu úng đã mục nát kia, chúng ta nghênh đón tân sinh!"

Giọng điệu Đại trưởng lão sục sôi, Thánh viêm dường như cảm thụ được tâm tình của lão ta, tỏa ra quang mang chói mắt, người lão ta tựa như một vầng mặt trời kim sắc.

"Không có ai có thể ngăn cản chúng ta, kể cả Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield)."

Tháp Phỉ trưởng lão thật lòng khâm phục, trước sau như một.

Tại Hỏa gia biệt viện, phòng bị sâm nghiêm.

Trong đại sảnh, ngoại trừ Thu gia, gia chủ năm đại danh môn đều có mặt. Trận chiến Thu Sát viện, làm Thánh Châu khiếp sợ. Bọn họ đều dùng tốc độ nhanh nhất suốt đêm mà đến, không dám có chút chậm trễ. Bọn họ vừa mới thăm dò Thu Sát viện xong trở về, trên mặt mỗi người đều đọng nỗi khiếp sợ.

"Không ngờ được, trên đời này vậy mà lại có Hồn tướng cường đại như vậy! lần này Thu gia thua không oan." Mạc gia gia chủ Mạc Diệc Cốc vừa cảm khái vừa khiếp sợ.

Các người khác dồn dập gật đầu, đi đến hiện trường, nhìn thấy Thu Sát viện triệt để bị phá hỏng, cảm xúc bọn họ càng thêm sâu. Lần này Thu gia triệt để té ngã. Tràng bại trận này đối với Thu gia có ảnh hưởng phi thường sâu xa, rất có khả năng dẫn đến việc Thu gia từ nay suy sụp. Ngẫm thì đỉnh cấp danh môn tiêu thất như thế, mọi người cũng khó tránh khỏi sinh ra cảm giác thỏ tử hồ bi.

Nhưng mà, bọn họ không có thời gian thương cảm dùm Thu gia, tại thời điểm mấu chốt này, vậy mà lại xuất hiện biến cố lớn như vậy, đối với thế cục trước mắt sẽ sản sinh ảnh hưởng gì mới là điều bọn họ quan tâm nhất.

Duy Tạp Lý(Vicary) gia tộc tộc trưởng Cáp Nhĩ • Duy Tạp Lý(Howl Vicary) trầm giọng nói: "Bây giờ chúng ta cần thảo luận xem, chuyện này gây ảnh hưởng như thế nào đối với chúng ta."

Sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm trọng, cục diện hiện tại vi diệu vô cùng, bất cứ một điểm biến hóa thật nhỏ gì đều có khả năng cải biến thế cục, huống chi cái này không phải là biến hóa nhỏ.

Thu gia bị thương nặng, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là sự tình tồi tệ. Vốn là năm nhà, giờ biến thành bốn nhà, thực lực của bọn họ tổn thất nghiêm trọng.

Cáp Nhĩ • Duy Tạp Lý(Howl Vicary) nói tiếp: "Thánh điện khởi xướng triệu tập lệnh, tuy rằng chúng ta đã tìm hiểu, tụ tập hơn ba trăm nhà tiểu danh môn. Về số lượng binh đoàn, chúng ta ở vào hoàn cảnh xấu."

"Thánh điện không phải đã muốn dùng những tiểu danh môn do chính tay bọn họ nâng lên này để thay thế chúng ta từ lâu sao?" Hỏa Lưu Thương hừ lạnh: "Từ khi bọn họ bắt đầu làm cái trò danh môn cần có Thánh điện thừa nhận, chúng ta đã đoán được có một ngày như thế. Vậy thì để cho chúng ta đo đếm những dân thôn quê kia năng lượng lớn đến mức nào đi."

"Nói không chừng bọn họ còn đang mơ mộng đẹp thay thế chúng ta. Thực sự là ngu xuẩn." Mạc Diệc Cốc lắc đầu: "Thánh điện vi phạm thệ ngôn năm xưa, bọn họ đã không cho phép bất cứ danh môn gì, bọn họ muốn làm chủ nhân duy nhất của Quang Minh Châu, bọn họ muốn người nào sống thì được sống, muốn người nào chết thì chết. Những đám ngu xuẩn này chỉ là một đám pháo hôi, không đáng nhắc tới."

"Pháo hôi có nhiều cũng là pháo hôi." Hỏa Lưu Thương hừ lạnh.

Cáp Nhĩ(Howl) nhắc nhở mọi người: "Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc cũng không phải là pháo hôi. Hồn tướng quân giai Thượng tướng, chưa từng nghe ai kể, còn cả thanh kiếm kia, cũng là

một kiện bảo vật khó lường. Thu Sát binh đoàn còn bị diệt, thực lực của hắn sâu không lường được. Chúng ta cần phải lợi dụng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc."

"Đồng ý." Mạc Diệc Cốc gật đầu: "Hồn tướng cường đại như thế, chính là một binh đoàn vô địch, nếu như rơi vào tay Thánh Điện, chúng ta sẽ nguy hiểm. Ai có lòng tin đánh bại hắn?"

Tất cả mọi người không hé răng.

Tại tràng đều là danh môn hiển hách, binh nhiều tướng mạnh, thiên tài xuất hiện lớp lớp, nhưng mà không ai dám vỗ ngực nói mình có thể chiến thắng tên Hồn tướng kia.

Sandra • Khắc Lao Phu Đặc(Crawford) thủy chung trầm mặc bỗng mở miệng, trầm giọng nói: "Vô luận hắn nói điều kiện gì, thỏa mãn hắn."

Trong bốn người uy tín Sandra cao nhất, hắn vừa mở miệng, ý kiến bốn người lập tức thống nhất.

"Hắn ra điều kiện còn dễ làm, hiện tại là để chúng ta ra điều kiện." vẻ mặt Cáp Nhĩ(Howl) đau đầu.

bỗng nhiên ánh mắt Sandra chuyển sang hướng Hỏa Ly Nhược ở phía sau Hỏa Lưu Thương: "Ngươi nói Hồn tướng lúc đó hành lễ với ai?"

Hỏa Ly Nhược nhíu mày hồi ức, vội vàng nói: "Đúng vậy. Tín tiền bối hướng về phía thủ lĩnh Thiết Diện quân đoàn để hành lễ, xưng hắn là cô gia, hơn nữa tự xưng thuộc hạ."

Trong mắt hắn hiện lên vẻ ảo não, đúng vậy, mình sao lại quên chi tiết trọng yếu như thế.

"Thiết Diện binh đoàn, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield), cái người này mới là then chốt." Sandra thản nhiên nói: "Ta tin tưởng rằng hắn có thể thấy được rõ ràng thế cục. Hơn nữa, hắn có thể điều khiển Hồn tướng

cường đại như thế, vài thứ kia của Thánh Điện, hắn nhất định sẽ cảm thấy hứng thú."

con mắt Hỏa Lưu Thương sáng ngời: "Ngươi là nói..."

Tất cả mọi người nghĩ đến cùng một cái đáp án, thần sắc không khỏi đều trở nên phấn chấn.

Bạch Tuyết thành gần nhất đầy người hết chỗ, cơ hồ toàn bộ người có uy tín danh dự ở Thánh Châu đều chạy tới nơi đây. Đương nhiên, địa phương náo nhiệt nhất, là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội. Tất cả mọi người đều biết bây giờ chạm tay Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) có thể bỏng cỡ nào.

Thánh điện và năm đại danh môn, nga, hiện tại là bốn đại danh môn, tất cả đều kiệt lực mượn hơi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc. Hơn nữa khắp nơi truyền lưu một thuyết pháp, cái này là một trận chiến dịch rất then chốt giữa song phương, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc lựa chọn một phương nào, một phương đó liền sẽ tăng thêm cơ hội thắng lợi.

Những ngày này quý khách đăng môn bái phỏng cơ hồ tắc nghẽn Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, song phương đều toàn lực phát động, từng lớp thuyết khách, xách theo tài phú kinh người, ba hoa chích chòe cổ xuý, giựt giây, đồng ý, nối liền không dứt.

Trà lâu đối diện thương hội, ngày nào cũng kín người hết chỗ.

"Hắc, Cổ Tư Đặc(Gusteau) gia tộc gia chủ, ngươi đoán hắn bôn tẩu vì ai?"

"Thánh điện, hắn là tân danh môn."

"Người này nhìn hơi quen mắt, ai, nhất thời nghĩ không ra."

"Hình như là gia chủ của Khang Tư Thản(Constance) Gia."

"Đúng đúng đúng..."

Mọi người xem náo nhiệt, hồ hởi vô cùng. Bạch Tuyết thành không phải chốn nông thôn, nhưng mà cũng chưa từng thấy nhiều đại nhân vật như vậy, trong đám người thỉnh thoảng phát ra tán thán, những danh tự cao quý lóe sáng kia, không ngừng xuất hiện tại trước mắt bọn họ.

Mọi người cảm khái thế sự vô thường, đã từng là một danh môn nho nhỏ, vậy mà lại trở thành then chốt thao túng thế cục Quang Minh Châu.

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) rốt cuộc sẽ lựa chọn bên nào? Mọi người rất hiếu kỳ và lo lắng, ngoại trừ những gia tộc đã chọn phương hướng, tuyệt đại đa số người chỉ muốn thế cục sớm trong sáng rõ ràng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 912: Thánh Điện Lộ Rõ Xu Hướng Suy Tàn

"Đã đến lúc ngả bài rồi." Hỏa Lưu Thương nhìn Bạch Tuyết thành ở xa xa, sắc mặt tỏ vẻ nghiêm trọng: "Nếu như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc lựa chọn Thánh Điện, chúng ta phải chọn biện pháp gì?"

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Tang Đức Lạp(Sandra), y mới là nhân vật linh hồn của cả Hào môn liên minh.

"Vậy thì phá hủy hắn đi." Tang Đức Lạp(Sandra) trả lời không do dự, thần sắc bình tĩnh: "Không tiếc bất cứ giá nào pháhủy nó đi."

Mọi người không hẹn mà đồng loạt gật đầu, nếu như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc nghiêng về hướng Thánh Điện, uy hiếp đối với bọn họ thực sự quá lớn, dù cho vì đó phải trả bất cứ cái giá nào, bọn họ cũng cần phải giết chết Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc.

Cho nên bọn họ dẫn binh đoàn đến, binh đoàn cường đại nhất của bốn gia tộc, nhằm khống chế Bạch Tuyết thành.

Bầu không khí Bạch Tuyết thành nghiêm trọng khôn kể, sự cường thế của bốn đại danh môn, bao phủ bầu trời Thánh Châu.

Khác với vẻ hùng hổ dọa người của Hào môn liên minh, phản ứng của Thánh Điện thoáng trông kém hơn rất nhiều. Hành động Tô Phỉ suất lĩnh Quang Minh kỵ sĩ đoàn huyết tẩy nơi đóng quân của Thu gia, biểu hiện sự trút giận rõ rệt hơn hẳn sự phản kích. Cơ hồ toàn bộ Thánh Điện trưởng lão khuynh sào xuất động, bọn họ được phái đến các nơi Thánh Châu, liên hệ với từng đại binh đoàn, thể hiện nỗ lực sau cùng.

Nhưng mà trong mắt mọi người, điều này như thể khốn thú cố gắng giãy dụa cuối cùng. Mỗi một danh môn mới nổi tìm tới cửa, miệng thì ủng hộ nhiệt liệt, nhưng lại chẳng có hành động thực tế.

Lợi thế trên tay Thánh Điện thực sự quá ít, ngoại trừ Quang Minh kỵ sĩ đoàn, không còn thứ khác. Gia Á ở Vĩ Dã Quan Châu xa xôi, Mục Chi Hà sinh tử không biết, cơ hồ tất cả lực lượng trung tâm nhất của Thánh Điện đều ở tại Nam Minh. Còn các trung tướng tại Quang Minh Châu lại có quan hệ thiên ti vạn lũ với các hào môn, thái độ đại đa số lúc này không rõ rệt.

Thánh Điện vốn cường đại, bây giờ chỉ có thể ỷ lại những danh môn mới nổi kia. Nhưng, đám danh môn mới nổi rời rạc chắp nối, mỗi nhà đều có tâm tư riêng. chiến lực binh đoàn của bọn họ yếu, chẳng có sự tín nhiệm lẫn nhau, điểm chí mạng chính là bọn họ cực kỳ lo lắng đối với tình cảnh của Thánh Điện.

Có rất nhiều danh môn mới nổi và hào môn âm thầm thảo luận các điều khoản liên minh ngầm.

Tuy rằng bọn họ biết một khi Hào môn liên minh thắng lợi, đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng mà bọn họ hiểu hơn nữa là đứng ở bên cạnh người thắng mới có thể sống sót.

Chuyện mâu thuẫn xung đột giữa các danh môn mới nổi, và chuyện bọn họ bằng mặt không bằng lòng với Thánh Điện đã chẳng phải là bí mật gì to tát cả.

Tình cảnh Thánh Điện rất nguy hiểm, tỏ rõ xu hướng suy yếu.

Một Thánh Điện lộ rõ xu hướng suy yếu làm sao tranh đoạt được Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc với Hào môn liên minh đang chiếm cứ ưu thế?

Mà hiện tượng suy yếu này, biểu hiện rõ nhất khi Tu Tư trưởng lão lẻ loi một mình xuất hiện tại Bạch Tuyết thành.

Đường phố trống không, thân ảnh Tu Tư trưởng lão hiu quạnh quá đỗi, không có hộ vệ sâm nghiêm, đao kiếm như tuyết, không có đội hình nghi lễ cao quý hoa lệ, không có bóng lưng chúng sinh khiêm tốn khom người, không có quang mang thần thánh như ánh mặt trời.

Bất cứ ai thấy tận mắt một màn này, trong lòng dâng lên tư vị ngổn ngang.

Thánh Điện a, một tay khai sáng Quang Minh Châu, xác lập địa vị thống trị không gì phá nổi a, như thể trong một đêm, lâu đài ầm ầm sụp đổ.

Trên bầu trời, khuôn mặt Cáp Nhĩ(Howl) tự dưng nở ra nụ cười tươi đắc ý: "Thánh Điện cũng biết không hơn được chúng ta, chỉ phái một mình Tu Tư đến."

Hỏa Lưu Thương và Mạc Diệc Cốc cũng kìm lòng không đậu bèn nở nụ cười. Thực lực Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc sâu không lường được, nếu như không phải rơi vào tình huống bất đắc dĩ, bọn họ tuyệt sẽ không khai chiến với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia. Mà một khi Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia nhập vào liên minh của bọn họ, sự diệt vong của Thánh Điện là ở trong tầm tay.

Trong mắt Tang Đức Lạp(Sandra) hiện lên một tia thận trọng: "Không nên sơ ý."

Mạc Diệc Cốc có vẻ không đồng ý: "Lẽ nào ngươi cảm thấy Thánh Điện còn có thể vẩy ra hoa chiêu gì?"

"Hừm!" Hỏa Lưu Thương xen lẫn một tia xem thường: "Thánh Điện đã hết rồi, thời đại của bọn họ đã kết thúc. Nhìn bộ dáng ỉu xìu của Tu Tư hiện tại, trong lòng ta thật vui sướng. Cái gã này thường ngày ngạo mạn thế nào, chẳng khác gì với bộ dạng Thánh Điện."

Tang Đức Lạp(Sandra) lắc đầu: "Các ngươi đã quên một người."

Cáp Nhĩ(Howl) ngây ra một lúc, hỏi ngược lại: "Đại trưởng lão hả?"

Nụ cười trên mặt Hỏa Lưu Thương bị kiềm hãm, có chút mất tự nhiên miễn cưỡng cười đáp: "Các ngươi cũng nghĩ quá nhiều đấy. Đại trưởng lão lợi hại, cái này ta thừa nhận. Nhưng mà một mình đại trưởng lão có thể xoay chuyển cục diện trước mắt, ta không tin."

Mạc Diệc Cốc gật gật đầu: "Đúng vậy, không bột đố gột nên hồ, trên tay hắn không có bài, đánh kiểu gì?"

Tang Đức Lạp(Sandra) thản nhiên nói: "Hi vọng là ta lo lắng quá."

Sự lo lắng trong lòng y không giảm mà tăng lên, không giống mấy người kia, y và đại trưởng lão từng giao tiếp, hiểu sâu hơn về đại trưởng lão. Y biết rõ vị đại trưởng lão ru rú trong nhà, cơ hồ không hỏi chuyện này là một người lợi hại cỡ nào.

Ngay từ đầu, y lo lắng nhất, chính là vị đại trưởng lão cơ hồ không có cảm giác tồn tại này, mà không phải là Tô Phỉ, cũng không phải Quang Minh kỵ sĩ đoàn.

Nhưng mà y biết rõ, hiện tại nhiều lời cũng vô ích, chỉ có thể cổ động tất cả tinh thần. Với cục diện trước mắt, đa mưu túc trí như y cũng nghĩ không ra Thánh Điện còn có thể lật bàn kiểu nào. Nhưng mà y biết rõ đại trưởng lão tuyệt không phải hạng người thúc thủ chịu trói, cúi đầu chịu thua.

Cáp Nhĩ(Howl) thu hồi sự đắc ý trong lòng, nói: "Ta tới gắp hắn."

Mọi người không phải tầm thường, biết rõ không tới một khắc sau cùng, tuyệt đối không thể sơ ý. Trận chiến này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của gia tộc bọn họ, thắng, bọn họ sẽ trở thành chủ nhân chân chính của Quang Minh Châu, thua, bọn họ và gia tộc liền rơi xuống vực sâu địa ngục vạn kiếp bất phục.

Tu Tư đi ở trên đường phố, lão kinh hồn táng đảm, Bạch Tuyết thành bị binh đoàn của địch nhân giới nghiêm, lão luôn có ảo giác dê vào miệng hổ. Nhưng cái này là mệnh lệnh của đại trưởng lão, lão chỉ có tuân thủ.

Lão vắt hết óc, nhưng mà nghĩ không ra dụng ý của đại trưởng lão. Như vậy dù cho lão có thể thuyết phục Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, địch nhân cũng không thể để bọn họ sống ly khai.

Hơn nữa, nghĩ tới điều kiện mà phe mình có thể đưa ra, Tu Tư không có chút lòng tin nào. Lão căn bản không hiểu mệnh lệnh của đại trưởng lão, toàn bộ trưởng lão Thánh Điện đều xuất động, được phái đến khắp các nơi ở Thánh Châu. Trong mắt Tu Tư, cái này hoàn toàn là hành động phí công, trái lại sẽ khiến người khác nhìn ra Thánh Điện mất khống chế đối với thế cục. Nếu việc tung lưới rộng phí công như vậy, còn không bằng tập trung toàn bộ lực lượng đánh chiếm Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc.

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) mới là thẻ bài có phân lượng nhất hiện tại a.

Thế nhưng là đại trưởng lão khư khư cố chấp, hoàn toàn không nghe ý kiến của lão.

Trong lòng Tu Tư tràn ngập bi thương, lão cảm thấy lần này Thánh Điện gặp nguy hiểm rồi. Có lẽ lần này, mình sẽ chết tại Bạch Tuyết thành, tâm tình lão suy sụp.

Bỗng nhiên, lão thấy hoa mắt, một thân ảnh ngăn cản lối đi.

Lão ngẩng đầu, nhận ra là Cáp Nhĩ(Howl).

Cáp Nhĩ(Howl) miệng cười nhưng lòng không cười bảo: "Tu Tư trưởng lão sao lại một mình đến đây, lẽ nào Thánh Điện không lo lắng sự an toàn của Tu Tư trưởng lão? Hay là cảm thấy đao kiếm trong tay chúng ta không đủ sắc bén? Chém không đứt đầu của trưởng lão?"

Tu Tư thôi bi quan trong lòng, trấn định nói: "Chém hay không chém, chờ ta gặp được Tín tiền bối, tin rằng Tín tiền bối sẽ biết tự quyết đoán."

Cáp Nhĩ(Howl) cười nhạt: "Bộ dáng của ngươi như vậy, không cần phải đi gặp Tín tiền bối."

Tu Tư cười ha hả: "Chẳng lẽ các hạ muốn quyết định thay Tín tiền bối? Còn không biết Tín tiền bối có nguyện ý hay không."

Cáp Nhĩ(Howl) hơi nghẹn lại, gã đối với vị Tín tiền bối sâu không lường được này có sự kiêng kỵ từ nội tâm. Gã đúng là không dám ngăn cản Tu Tư, không cho Tu Tư đi gặp Tín tiền bối.

Ý tứ của A Tín tiền bối rất rõ ràng, muốn bọn họ đồng thời báo giá. Trong tình huống phe mình chiếm ưu thế, tới trêu chọc Tín tiền bối và Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc thì thật không có lý trí. Hơn nữa hoàn toàn không cần thiết, Cáp Nhĩ(Howl) không tin Thánh Điện có thể đưa ra điều kiện tốt hơn bọn gã.

Tu Tư lẻ loi một mình đến đây, chính là chứng minh tốt nhất.

Cáp Nhĩ(Howl) tránh đường, còn làm động tác mời: "Cùng đi cùng đi."

Tu Tư hít sâu một hơi, cất bước đi tới.

Tại Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội.

vẻ mặt Cát Trạch không tín nhiệm nhìn A Tín: "Ngươi có thể diễn tốt hay không? Đừng tại thời điểm mấu chốt làm hỏng việc, Tiểu Man tỉ khẳng định không tha cho ngươi."

Tiểu Man ở bên cạnh hừ một tiếng, nhưng mà hiển nhiên rất bằng lòng với cách Cát Trạch gọi "Tiểu Man tỉ".

vẻ mặt A Tín khinh bỉ nhìn Cát Trạch: "Ngươi nghĩ rằng ta là ngươi a? Tới đây, ngoan ngoãn hô một tiếng Tín tiền bối!"

Cát Trạch cười lạnh một tiếng, lập tức xoay mặt: "Tiểu Man tỉ, hắn nhận bối phận cao hơn ngươi."

thần sắc Tiểu Man bất thiện mà nhìn chằm chằm A Tín.

A Tín trợn mắt há mồm, hắn bị sự vô sỉ của Cát Trạch chấn kinh, chơi thôi cũng có thể như vậy...

Đường Thiên và Thiên Huệ ngồi ở trong góc nhìn đám dở hơi này, trong lòng cảm thấy vui vẻ. Thiên Huệ cũng mỉm cười, nhưng mà nụ cười trên mặt nàng nhanh chóng tiêu thất, có chút lo lắng: "Thiên ca ca, ta cuối cùng cảm thấy như thể có điểm không thích hợp."

"Không thích hợp hả?" Sự chú ý của Đường Thiên lập tức bị thu hút, vội vàng hỏi: "Chỗ nào không thích hợp?"

Cho tới bây giờ Đường Thiên luôn phi thường tín phục đối với phán đoán của Thiên Huệ, đầu óc của Thiên Huệ tốt hơn mình nhiều.

Các người khác cũng dừng đùa giỡn, nhìn về phía Thiên Huệ.

Thiên Huệ không trả lời vấn đề của Đường Thiên, mà là chuyển sang hỏi Mai Lỵ Toa(Melisa): "Mai Lỵ Toa(Melisa) tiểu thư, mấy ngày vừa rồi, những khách nhân đến đây, phần nhiều là nói giúp Thánh Điện hay nói giúp mấy Hào môn?"

Mai Lỵ Toa(Melisa) ngây ra một lúc, nhưng nhanh chóng có phản ứng: "Ta lập tức đi thống kê đã."

Những ngày này khách nhân tới cửa thực sự quá nhiều, toàn bộ thương hội đều mệt mỏi ứng phó.

Sau một lát, Mai Lỵ Toa(Melisa) trở lại, sắc mặt nàng có chút kỳ quái: "Đại nhân, Thiên Huệ tiểu thư, chúng ta đã thống kê, khách nhân phía Hào môn liên minh nhiều hơn một ít, ước chừng chiếm sáu thành."

"Thánh Điện biểu hiện hạ phong, khả năng có rất nhiều nguyên nhân, cái này không kỳ quái. Cho nên Thánh Điện và Hào môn liên minh đều cần phải mượn hơi chúng ta, theo lý thuyết, Thánh Điện cần có chúng ta hơn. Thế nhưng, khách nhân tới cửa lại là Hào môn liên minh chiếm đa số, điều này không kỳ quái sao?" Thiên Huệ nói trúng điểm mấu chốt.

Thiên Huệ vừa nói như thế, Đường Thiên cũng có phản ứng, khuôn mặt không lý giải được: "Đúng vậy, lẽ nào bọn họ không gấp gáp?"

"Hành động của Thánh Điện những ngày này cũng rất kỳ quái, bọn họ chỉ làm một chuyện." Thiên Huệ nghiêm mặt nói: "Bọn họ cơ hồ phái tất cả Thánh Điện trưởng lão ra ngoài, những trưởng lão này không ngừng gặp mặt các gia tộc, nhưng mà bọn họ tựa hồ cũng không tích cực, không có hiệu quả gì. Ta thoáng chú ý một việc, những trưởng lão này trải rộng các nơi Thánh Châu, có chỗ cũng không có quá nhiều binh đoàn."

"Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng?" Phù Chính Chi trầm ngâm.

"Không đúng." Sắc mặt A Tín nghiêm trọng, hắn lắc đầu.

Trong những người này, ngoại trừ Thượng Quan Thiên Huệ, khứu giác linh mẫn nhất là A Tín, hắn cũng phát giác điểm không thích hợp, một luồng khí tức nguy hiểm như có như không trong không khí kia.

"Thánh Điện vững vàng thống trị Quang Minh Châu nhiều năm như vậy, phản ứng như vậy có phải có điểm quá yếu hay không?"

Khuôn mặt Thiên Huệ như thể tản ra tất cả quang mang có thể thấy rõ, khí chất lẫm liệt, khiến người ta nghiêm cẩn kính trọng, đến tận lúc này, mọi người mới nhớ tới cái danh Nữ chiến thần của nàng.

"Nhìn đến hôm nay sẽ vạch trần đáp án rồi." Đường Thiên lẩm bẩm, trong mắt nhảy lên hỏa diễm.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 913: Mưu Đồ Của Từng Bên

Khi Tu Tư trưởng lão và Cáp Nhĩ(Howl) cùng vào Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thì trong đại sảnh đám người Tang Đức Lạp(Sandra) đang bình yên ngồi đó, bọn họ đến trước một bước. Tuy rằng ai cũng cảm thấy Thánh Điện đã không có thủ đoạn gì có thể lật bàn, nhưng mà chẳng ai dám sơ ý tại thời điểm mấu chốt như vậy.

Người thắng thắng được tất cả, người thua thì thua sạch sẽ, ngay cả tính mệnh đều không thể giữ được.

Ngồi ở vị trí cao nhất chính là A Tín, Mai Lỵ Toa(Melisa) an tĩnh mà cung kính đứng ở bên cạnh hắn. Các binh sĩ Thiết Diện binh đoàn, đứng song song lưng dựa vách tường, lặng lẽ đứng, tạo ra bầu không khí túc sát.

Thực sự là thủ vệ sâm nghiêm, trong lòng Tu Tư cảm khái. Thực lực của Thiết Diện binh đoàn xuất sắc hơn lão tưởng tượng, những binh sĩ này đeo mặt nạ sắt, nhưng mà lão còn có thể nhìn được không ít thứ. Mỗi người vẫn duy trì cảnh giới, lão không nhìn thấy bất cứ sự không tập trung, hoặc là không yên lòng nào từ bất cứ binh sĩ nào.

Làm được điểm này cũng không dễ dàng. Gặp lúc xảy ra tình huống, các binh sĩ tập trung sự chú ý cũng không trắc trở, thế nhưng tại lúc gió êm sóng lặng, vẫn thủy chung có thể duy trì sự chú ý của mình không giảm, thì trắc trở hơn nhiều. Có thể làm được một điểm này, đều là tinh nhuệ, thuyết minh rằng bọn họ huấn luyện phi thường gian khổ, mới có thể đưa kỷ luật thành bản năng.

Tu Tư thu liễm sự chú ý của mình, Thiết Diện binh đoàn có tinh nhuệ cỡ nào, mà nếu như vô pháp thuyết phục được bọn họ, đối với Thánh Điện sẽ là chuyện tệ vô cùng.

Trong lòng Tu Tư cười khổ, lão không nắm được cái gì.

Nhưng mà đến lúc này, không cho phép lão lùi bước. Lão cũng không nói lời vô dụng, tiến lên trước thi lễ với A Tín: "Xin chào A Tín tiền bối."

A Tín gật đầu: "Tu Tư trưởng lão chắc hẳn mang đến thành ý của Thánh Điện, không biết Thánh Điện chịu ra điều kiện gì?"

Đám người Tang Đức Lạp(Sandra) lập tức bị hấp dẫn.

Tu Tư không quen lắm phong cách hành sự trực tiếp như vậy, nhưng mà lúc này đã xác định, liền đi thẳng vào vấn đề: "Chỉ cần Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc nguyện ý đi theo Thánh Điện, sau này Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) sẽ là Hào môn duy nhất ở Quang Minh Châu. Vô luận Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc cần cái gì, Thánh Điện đều có thể thỏa mãn."

Mấy tiếng cười nhạo vang lên, đám người Hỏa Lưu Thương lộ ra vẻ trào phúng. Vào lúc này, Thánh Điện vậy mà lại còn bày đặt thái độ cao cao tại thượng như thế, quả thực là không biết sống chết.

"Thánh Điện chính là Thánh Điện a, đã quá quen với kiểu làm chủ nhân của Quang Minh Châu rồi a, còn người khác thì chỉ có thể làm người hầu thôi." Cáp Nhĩ(Howl) châm chọc khiêu khích, không quên bỏ đá xuống giếng.

Nhưng mà lời gã nói không sai.

Thái độ của Thánh Điện rất rõ ràng, Thánh Điện cần phải làm chủ, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc làm thuộc hạ. Nếu như Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc gia nhập vào Hào môn liên minh sẽ có

thân phận đối tác, tương lai mọi người đều là chủ nhân của Quang Minh Châu. Tuy rằng có liên quan đến việc phân phối quyền lực và lợi ích, nhưng mà tối thiểu địa vị mọi người là bình đẳng.

Khác biệt chính là một trời một vực.

Đám người Tang Đức Lạp(Sandra) thở phào nhẹ nhõm, bọn họ lo lắng nhất là Thánh Điện vì xoay chuyển chiến cuộc, nguyện ý hứa hẹn tương lai Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) cùng trị Quang Minh Châu. Đương nhiên, dù có thế chăng nữa, bọn họ cũng có lý do, năm xưa Thánh Điện cũng có minh ước với bọn họ như vậy.

Nhưng mà thái độ của Thánh Điện vẫn khiến bọn họ phải bất ngờ.

Thánh Điện làm như vậy là đẩy Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc đến trước mặt bọn họ, sự ngạo mạn của Thánh Điện thực sự là không có thuốc nào cứu được.

A Tín từ chối cho ý kiến, ánh mắt hắn làm bộ không để ý mà đảo qua hộ vệ ở cách đó không xa, liếc nhìn Đường Thiên Thiên Huệ, đều nhìn thấy vẻ cảnh giác trong mắt nhau.

Sự ngạo mạn và không lùi bước của Thánh Điện vào lúc này thật không bình thường.

Tu Tư cũng không biết vì sao đại trưởng lão đến thời điểm này vẫn không chịu nhượng bộ, tuy rằng nói vô luận dùng điều kiện gì cũng phải mượn sức Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc, nhưng điều kiện trọng yếu nhất lại không chịu cho.

Nhưng cũng may, không phải lão không có lợi thế gì.

Lão ổn định tâm thần, trầm giọng nói: "Thánh Điện nguyện ý truyền thụ phương pháp chống lại năm tháng ăn mòn, có thể kéo dài thọ mệnh cho Tín tiền bối."

Sắc mặt đám người Tang Đức Lạp(Sandra) đột nhiên đọng lại trên mặt, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoảng. Bọn họ cuối cùng minh bạch, bọn họ đã bỏ qua một điểm trọng yếu, Tín tiền bối là một gã Hồn tướng.

Lúc này bọn họ mới minh bạch, sự nắm chắc của Thánh Điện là từ cái gì.

Nếu như có được phương pháp chống lại năm tháng ăn mòn, thời gian Tín tiền bối tồn tại có thể gia tăng lên nhiều. Đối với Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc mà nói, Tín tiền bối chính là thần hộ mệnh của bọn họ, có thể giúp thần hộ mệnh của gia tộc không tiêu thất, giá trị đó không cần nói cũng biết.

Cái này là điều kiện Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) gia tộc vô pháp cự tuyệt.

"Không thể nào như thế!" Hỏa Lưu Thương bỗng dưng mở miệng: " Pháp tắc năm tháng ăn mòn thế gian, con người căn bản vô pháp chống lại. Các ngươi đang nói bậy."

Giọng gã có chút lạc giọng rất khó nhận thấy, có thể thấy nội tâm gã kinh hãi.

Tu Tư trấn định, kỳ thực trong lòng gã cũng không quá tin, nhưng mà lúc này lão cũng không thể chú ý được nhiều như vậy, làm bộ như đã tính trước mọi việc nói: "Xem ra các vị đã quên rồi, Thánh Điện đã bắt đầu nghiên cứu hồn lâu lắm rồi, hơn nữa, ta tin rằng không có ai đầu tư nhiều hơn Thánh Điện tại phương diện này."

Lúc Tu Tư nói lời này tràn đầy tự tin, đúng vậy, phương diện nghiên cứu hồn, ai có thể so quyền uy với Thánh Điện?

Thủy chung thờ ơ lạnh nhạt, Tang Đức Lạp(Sandra) bỗng nhiên nở nụ cười, thản nhiên nói: "Không sai, nói tới nghiên cứu hồn, xác thực không có ai quyền uy hơn Thánh Điện."

Tang Đức Lạp(Sandra) vừa mở miệng, đột nhiên trong lòng Tu Tư hiện lên dự cảm bất tường.

Mà trái ngược với lão, đám người Hỏa Lưu Thương vốn có chút kinh hoảng thất thố, lập tức trở nên trấn định lại. Bọn họ rất hiểuTang Đức Lạp(Sandra), nếu y đã mở miệng, đó chính là nhất định có biện pháp.

Tang Đức Lạp(Sandra) tiếp tục thản nhiên nói: "Đa tạ Thánh Điện giúp chúng ta nghiên cứu lâu như vậy, chúng ta nhất định sẽ phát dương quang đại những thành quả này. Thánh Điện có rất nhiều đồ vật tốt, chúng ta đều sẽ rất quý trọng."

con mắt đám người Hỏa Lưu Thương sáng ngời, không sai, chỉ cần công hãm Thánh Điện, toàn bộ đồ vật của Thánh Điện đều thuộc về bọn họ.

trong lòng Tu Tư chợt nhảy, nhưng mà lão cố gắng duy trì vẻ trấn định, cười lạnh nói: "Thật á? Dù cho các ngươi công hãm Thánh Điện, cũng chỉ có thể có một mảnh phế tích."

"Ngọc thạch câu phần? Ngươi đánh giá quá cao nhiệt huyết của các trưởng lão rồi đó." Tang Đức Lạp(Sandra) khẽ cười một tiếng: "Chẳng phải ai cũng nguyện ý chôn cùng Thánh Điện. Chúng ta cũng có không ít bằng hữu trong Thánh Điện. Chỉ cần Thánh Điện có thứ này, vậy nó sẽ là của chúng ta."

Sắc mặt Tu Tư cuối cùng thay đổi, có trưởng lão cấu kết địch nhân!

Trong lòng lão cảm thấy cay đắng vô biên, kỳ thực lão luôn luôn không chịu thừa nhận mà thôi. Hành động lần này, những hào môn này âm thầm sắp đặt không biết đã bao lâu. Sợ rằng bọn họ đã thâm nhập vào Thánh Điện nhiều năm, mấy năm nay Tu Tư đã phát hiện.

Bây giờ nghĩ lại, trong thường ngày có rất nhiều manh mối dấu hiệu, chỉ là mình chỉ cho rằng những người này tận lực kết giao, trăm triệu không ngờ bọn họ mưu đồ vậy mà lại lớn như thế.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên A Tín nhàn nhạt mở miệng: "Ta không cần."

Ánh mắt hắn không tự chủ hướng tới Tiểu Man, tại nơi đây, đại khái chỉ có Tiểu Man mới có thể lý giải mình nhiều nhất, có thể hiểu được năm tháng lâu dài là gian nan cở nào.

Ánh mắt hai người giao nhau ở không trung, A Tín cảm thụ được trong ánh mắt Tiểu Man ẩn chứa sự ấm áp và quan thiết.

Khóe miệng của hắn không tự kiềm chế mà hiện nét cười khó nhận thấy.

Cảm giác thích thật.

Đột nhiên, trong lòng hắn hiện lên một tia minh ngộ. Trước lúc trông thấy Tiểu Man, tiểu thư, thế giới của hắn chỉ có quá khứ, mà bây giờ, thế giới của hắn còn có hiện tại.

Mình không chỉ sống ở trong trí nhớ a.

Thế giới đen tối, như thể tại giờ khắc này trở nên sáng ngời, trở nên đầy sức sống, trở nên sinh động, trở nên có rất nhiều sắc thái, dù cho mình chỉ là một gã Hồn tướng.

Thật tốt.

Ánh mắt A Tín nhìn Tu Tư trưởng lão, nói: "Nếu như chỉ là như vậy thì, xấu hổ..."

Khuôn mặt Tang Đức Lạp(Sandra) cuối cùng lộ ra nụ cười tươi, y biết rõ Thánh Điện triệt để thất bại rồi.

"thất bại rồi a!"

Bỗng nhiên, thanh âm uy nghiêm trầm thấp mà lại xa lạ vô cùng cắt đứt lời A Tín.

A Tín đột nhiên đứng lên, ánh mắt tăng vọt, nhìn chằm chằm Tu Tư. Những người khác cả kinh, vẻ mặt như gặp quỷ nhìn Tu Tư.

Thanh âm xa lạ vừa rồi, là từ trong miệng Tu Tư nói ra.

Mọi người đều thấy Tu Tư là lạ, thân thể Tu Tư cứng ngắc, không chút động đậy, ánh mắt lão đăm đăm, mất đi tiêu cự, chỉ có miệng mấp máy. Tràng diện trước mắt quỷ dị vô cùng, mọi người chỉ cảm giác một luồng hàn ý từ phía sau, lông tóc dựng thẳng.

Tang Đức Lạp(Sandra) nhìn chằm chằm Tu Tư, khuôn mặt kinh hãi: "Đại trưởng lão!"

"Ha hả." Tu Tư không chút động đậy, miệng mấp máy, thanh âm như thể phát ra từ lồng ngực: "Tang Đức Lạp(Sandra), không ngờ ngươi còn có thể nghe ra thanh âm của ta, chúng ta đã hai mươi năm không gặp rồi nhỉ."

Thần tình Tang Đức Lạp(Sandra) khôi phục như thường: "Đúng vậy, hai mươi ba năm không gặp."

"Trí nhớ của ngươi luôn tốt hơn ta, thật không muốn gặp mặt a, lão bằng hữu năm xưa, hiện tại lại muốn quyết một trận sinh tử." Đại trưởng lão than thở.

"Ta chỉ lấy lại những thứ thuộc về chúng ta." Tang Đức Lạp(Sandra) thản nhiên nói.

"Mọi thứ của Quang Minh Châu, kể cả các ngươi, chỉ thuộc về Thánh Điện." Giọng điệu Đại trưởng lão lãnh đạm, lại bá đạo vô cùng.

Tang Đức Lạp(Sandra) không hề dao động: "Cho nên mới có trận chiến tranh này."

"Hai mươi năm trước, ta đã minh bạch tâm ngươi không thần phục, nhưng mà ta rất khó hạ thủ với ngươi. Tất cả đều kết thúc rồi, Tang Đức

Lạp(Sandra). Cảm tạ trận chiến tranh này, một thời đại mới sắp bắt đầu rồi."

Sắc mặt Tang Đức Lạp(Sandra) âm trầm, trong lòng y có chút bất an.

"Quang Minh Châu không cần có danh môn, Quang Minh Châu chỉ cần Thánh Điện." Thanh âm Đại trưởng lão lộ ra vẻ cuồng nhiệt, thân thể Tu Tư đang rung động.

Tang Đức Lạp(Sandra) đột nhiên hiểu được, trong mắt y hiện lên vẻ không thể tin tưởng được: "Ngươi sẽ đối phó tất cả danh môn!"

"Bây giờ mới hiểu ra? Tang Đức Lạp(Sandra), ngươi lui bước đi." Thanh âm Đại trưởng lão càng cuồng nhiệt hơn: "Thánh Điện cần phải tân sinh, Quang Minh Châu cần phải tân sinh. Chỉ có ta, mới có thể tân sinh! Đáng tiếc, Tang Đức Lạp(Sandra), ngươi nhìn không thấy."

Toàn thân Tu Tư trưởng lão kịch liệt rung động, bỗng nhiên thân thể toát ra một luồng hỏa diễm bạch sắc.

Thánh viêm!

Thánh viêm thuần khiết nhu hòa, biểu thị tạo nghệ của Tu Tư thâm hậu đến mức nào. Thánh viêm bao phủ toàn thân Tu Tư, như thể người lửa.

Mọi người đều cảm thụ được khí tức nguy hiểm, nhưng mà bọn họ không biết nguy hiểm đến từ nơi nào.

Động tác Đường Thiên nhanh nhất, cơ hồ trong nháy mắt Thánh viêm vừa toát ra, hắn liền động thủ với Tu Tư trưởng lão. Trực giác của hắn dị thường nhạy cảm, nhưng mà lúc này, trong lòng hắn bị cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có bao phủ.

Tử vong! Hắn ngửi được khí tức tử vong!

Từ khi sau hắn lĩnh ngộ Thức Tỉnh thần trang, đã lâu lắm rồi hắn không cảm nhận bị tử vong uy hiếp?

Báo động là cường liệt như thế, lông tóc toàn thân Đường Thiên không tự chủ mà sợi sợi dựng thẳng.

Phốc!

Cái đầu Tu Tư trưởng lão như dưa hấu vỡ ra, nhưng mà thân thể của lão không đổ nhào xuống.

Một màn kế tiếp, khiến mọi người hít vào một hơi.

****
****

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 914: Trụ Phán Quyết

Thánh viêm màu trắng nhu hòa thuần khiết, tản ra khí tức thần thánh uy nghiêm khiến người sùng bái phục tùng. Nhưng một màn trước mắt lại lộ ra sự quỷ dị khó mà hình dung, sống lưng người tại tràng phát lạnh.

Đầu Tu Tư trưởng lão bị đánh nát, phần cổ đứt gãy, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng xương cốt trắng hếu vàmột mảnh huyết nhục mơ hồ. Ở tình huống bình thường, tiên huyết bắn ra từ chỗ đó thậm chí sẽ thành một chùm huyết vụ. Nhưng mà quỷ dị là không có nửa giọt máu tươi nào trào ra từ chỗ đứt gãy trên cổ Tu Tư.

Hô, một luồng Thánh viêm màu trắng sữa từ cái cổ của Tu Tư trưởng lão bốc lên.

Tu Tư trưởng lão không đầu, thân thể đứng thẳng như cọc gỗ không ngã, không chút động đậy tựa như một ngọn nến hình người cắm trên mặt đất.

Thánh viêm màu trắng, bập bùng không tiếng động.

Huyết nhục của Tu Tư hòa tan ra tựa như sáp ong, bị Thánh viêm màu trắng thôn phệ. Mọi người mở mắt trừng trừng nhìn thi thể tan ra với tốc độ mắt thường có thể thấy, Thánh viêm lớn mạnh tỷ lệ với nó.

Không một ai biết đây là tình huống gì, trong lòng mọi người tràn ngập sự bất an, dường như có chuyện gì đó đáng sợ đang xảy ra. Nhưng mà không một ai biết phải ngăn cản thế nào, đánh nát đầu cũng vô dụng, bọn họ chỉ có thể yên lặng xem kỳ biến.

Thân thể Tu Tư trưởng lão dường như là nhiên liệu tốt nhất cho Thánh viêm, thiêu đốt cực nhanh, trong nháy mắt Thánh viêm đã đốt đến phần eo, nguyên bản Thánh viêm to cỡ cánh tay, lúc này lớn mạnh gấp trăm lần.

Thánh viêm hừng hực thiêu đốt, không ngừng phun ra bốn phương tám hướng, chỉ còn lại có nửa đoạn thân thể, lúc này Tu Tư từ ngọn nến hình người biến thành ngọn đuốc hình người.

sắc mặt mọi người khẽ biến, người ở gần dồn dập lui về phía sau. Thánh viêm trở nên lớn mạnh, cũng trở nên nguy hiểm.

Đường Thiên nhìn chằm chằm vào thi thể đang bị thiêu đốt, cái trán hắn rịn ra một tầng mồ hôi tinh mịn, phần lưng bị mồ hôi ướt sũng.

Hắn không lui lại, trái lại bước về phía trước một bước, bảo vệ Thiên Huệ ở sau người.

Trực giác của hắn vô cùng nhạy cảm, cảm thụ cường liệt hơn người khác.

Đường Thiên đã giao thủ với La Kiệt, không xa lạ quang minh Thánh viêm chút nào. Lần giao thủ kia, hắn thủy chung áp chế La Kiệt, không có cho đối phương nửa điểm cơ hội. Lúc đó tuy rằng hắn cảm thấy quang minh kỵ sĩ đoàn quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng mà cảm thấy mình nắm được mấy phần.

Thế nhưng, Thánh viêm ở trước mắt đã hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của hắn đối với Thánh viêm.

Hai người không cùng một cấp bậc, Thánh viêm của La Kiệt tựa như ngọn lửa yếu ớt, Thánh viêm trước mắt tựa như núi lửa phun trào hỏa diễm.

Để hắn cảm thấy khẩn trương hơn nữa chính là khiThánh viêm không ngừng lớn mạnh, lượng biến đang từ từ phát triển theo hướng chất biến,

một ít thuộc tính của Thánh viêm đang lẳng lặng xảy ra biến hóa, hắn có thể cảm thụ được loại biến hóa này.

Thánh viêm hừng hực thiêu đốt, nhưng không có chút khí tức cuồng bạo nào, thần thánh uy nghiêm, càng lúc càng cường liệt, tựa như bầu trời có đế vương thần kỳ đang nhìn xuống chúng sinh, ngay cả không khí cũng dường như bao phủ ở phía dưới phiến uy nghiêm này, uy áp vô hình bao phủ mọi người.

Chờ chút!

Con mắt Đường Thiên đột nhiên co lại, trong Thánh viêm trắng toát cuộn trào mãnh liệt, một cái hư ảnh nhàn nhạt đang thống khổ giãy dụa.

Hình dáng hư ảnh, rõ ràng là Tu Tư trưởng lão!

Lúc này A Tín cũng chú ý tới hư ảnh, thất thanh kinh hô: "Không thể như vậy!"

Đó không phải Hồn tướng, Đường Thiên phát hiện ra trước tiên.

Hồn phách, đó là hồn phách của Tu Tư trưởng lão.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm vào Thánh viêm, trên mặt mỗi người đều kìm lòng không đậu mà lộ ra vẻ kinh hãi, ngay cả Đường Thiên cũng không ngoại lệ.

So với Thánh Vực, Đường Thiên đến từ Thiên lộ, biết rõ hơn về khái niệm hồn. Hồn tướng, Hồn tướng tạp, tại Thiên lộ không phải thứ gì đặc thù, mà là vật rất thông thường, phẩm chất chúng nó có phân chia cao thấp, nhưng bản chất không mấy khác biệt.

Nhưng mà Đường Thiên chưa từng thấy hồn phách chân chính. Hồn tướng không phải là hồn phách, bí mật hình thành Hồn tướng còn chưa được lý giải rõ ràng. Nhưng mà hai cái có quan hệ mật thiết không thể tách rời, quan niệm phổ biến cho rằng Hồn tướng là chấp niệm và hồn phách lúc sinh tiền của võ giả cùng lúc biến thành.

Về phần tồn tại hồn phách đơn thuần chưa ai nhìn thấy.

Hồn phách sống động như thế, hiển hiện trước mắt Đường Thiên, thực rất chấn động.

Hồn phách của Tu Tư trưởng lão vô cùng thống khổ mà giãy dụa trong Thánh viêm, Thánh viêm vô thanh bập bùng, vô thanh thiêu đốt, nhưng mà không biết vì sao, mọi người dường như có thể nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết tê tâm liệt phế kia.

Khi một ngón chân cuối cùng của Tu Tư hòa tan tiêu thất trong Thánh viêm, Thánh viêm sáng chói nhiễm một tầng quầng sáng kim sắc.

Hồn phách trong Thánh viêm, phần ngoài cùng đã bắt đầu hòa tan, chảy ra chất dịch kim sắc. Từng giọt dịch vàng kim nhanh chóng rót vào Thánh viêm. Hồn phách giãy dụa càng ngày càng yếu, nó trở nên càng ngày càng nhỏ, càng lúc càng mờ nhạt, khi giọt dịch cuối cùng rót vào Thánh viêm, Thánh viêm nguyên bản bàng bạc liền biến thành màu vàng nhạt cao quý.

Nơi Tu Tư trưởng lão đứng, giờ trống không.

Thánh viêm màu vàng kim, hỏa diễm bập bùng trở nên thong thả, tựa như mỗi một lần ngọn lửa bập bùng đều nặng tựa thiên quân. Nó tựa như một vị thần linh tỉnh dậy sau giấc ngủ, chậm rãi nhìn kỹ chúng sinh, ánh mắt kia cũng có thể nghiền nát thế giới.

"Lui về sau một chút." Đường Thiên không quay đầu lại mà trầm giọng nói với Thiên Huệ.

Hắn như lâm đại địch, mỗi một khối cơ nhục toàn thân đều như lâm đại địch.

Thiên Huệ không nói gì, cấp tốc lui về phía sau, nàng biết rõ tình huống không thích hợp, giống như Đường Thiên luôn luôn tin tưởng vào

phán đoán của nàng đối với thế cục, ở trong chiến đấu nàng vĩnh viễn tin tưởng Thiên ca ca của nàng vô điều kiện.

Ở bên cánh trái Đường Thiên, lúc này Cát Trạch cũng không quan tâm được quá nhiều, yêu đao đỏ sẫm sát bên người. Tay nắm đao của hắn không chút động đậy, nhưng mà thân thể nghiêng tới trước, tựa như dã thú trước khi chuẩn bị tấn công thì cong mình lên.

Tiểu Man cách Đường Thiên nửa bước, hai tay nắm chặt trảm mã đao, đứng bên phải Đường Thiên, sẵn sàng trợ giúp.

Nàng nhìn A Tín cách đó không xa.

Không biết từ lúc nào, A Tín đã cầm Bất Tử kiếm, trên khuôn mặt bất cần đời kia là sự nghiêm trọng, còn có phẫn nộ trước nay chưa từng có, thâm trầm mà vô tận phẫn nộ.

Nàng biết rõ vì sao A Tín mà phẫn nộ, nàng cũng đang phẫn nộ. Ngay cả hồn phách của người khác cũng muốn lợi dụng, thực sự là quá ác độc. Hồn phách thiêu đốt hầu sạch sẽ, có nghĩa chân chính tan thành tro bụi, ngay cả khả năng thành Hồn tướng cũng mất đi.

Thân là Hồn tướng, điểm cảm thụ ấy càng thêm cường liệt.

Oanh!

Hỏa trụ màu vàng kim, bắn ra từ trong Thánh viêm màu vàng kim, phóng lên cao.

Nóc đại sảnh trước mặt hỏa trụ màu vàng kim yếu đuối vô cùng, trong nháy mắt khi hỏa trụ chạm đến thì toàn bộ nóc nhà liền bị tan thành khí.

Thu Ninh vô thanh ẩn núp, y đã ẩn núp tròn hai ngày hai đêm.

Khi binh đoàn của bốn đại hào môn xuất hiện ở ngoài Bạch Tuyết thành, y liền ý thức chuyện kế tiếp bốn đại hào môn có khả năng sẽ giới

nghiêm toàn thành. Một khi giới nghiêm toàn thành, thủ vệ ở phụ cận Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội nhất định sẽ trở nên cực kỳ sâm nghiêm, đến lúc đó, muốn lẻn vào sẽ trở nên phi thường trắc trở.

Thu Ninh đã lẻn vào hai ngày trước đó, vừa lúc tránh giờ giới nghiêm.

Y khống chế khí tức phi thường xuất sắc, không lộ ra chút vết tích nào, ngay cả Đường Thiên cũng bị y tránh được, y hoàn mỹ mà tránh được mọi người.

Vị trí y lựa chọn dị thường xảo diệu, ở phía trên đòn dông đại sảnh. Bầu không khí khẩn trương trong đại sảnh khiến thần kinh mọi người đều khẩn trương cao độ, không ai chú ý tới y.

Thu Ninh thủy chung đang tìm kiếm cơ hội, nhưng mà thế cục biến hóa cực nhanh, khiến y trở tay không kịp. Biến hóa của Tu Tư trưởng lão thiếu một chút hù dọa y khóc.

Đây là cái quỷ gì?

từ lâu rồi Thu Ninh hiếm khi có cảm giác kinh ngạc. Y cảm thấy mình có thể thong dong đối diện toàn bộ điều ngạc nhiên cổ quái trên thế giới này mà không sinh sợ hãi. Nhưng hiện tại, y bị hù dọa thật rồi.

Khi Thánh viêm từ cái cổ cụt đầu của Tu Tư trưởng lão phun ra, lông tóc toàn thân y đều dựng thẳng lên.

Y chưa từng sợ hãi như thế, khủng hoảng như thế!

Cảm giác cực kỳ sợ hãi tràn ngập vào từng góc thân thể y, đầu óc y thất thần nhất thời. Y chưa từng gặp tình huống như vậy, màn này tàn khốc như thế, ác độc như thế, vượt qua cực hạn mà y có thể tưởng tượng.

Nhưng mà y nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, phục hồi lại tinh thần thì phản ứng đầu tiên của Thu Ninh là chạy cho mau.

Cái gì mà vinh quang gia tộc, cái gì mà giá trị của mình, tại giờ khắc này tất cả đều lên chín tầng mây. Cảm giác cực kỳ sợ hãi bao vây lấy y, y chỉ muốn rời cái chỗ chết tiệt này cho xa.

Khi giọt dịch màu vàng kim xuất hiện trong Thánh viêm, Thu Ninh cảm thấy toàn thân phát lạnh, hàn ý khắc cốt ghi xương rót vào chỗ sâu nhất trong xương cốt y.

Thánh điện, đây là Thánh điện a...

Y lạnh quá, dù cho y xuất thân Thu gia, Thu gia rất có thành kiến đối với Thánh điện, nhưng ở trong lòng y Thánh điện luôn đáng để tôn kính, luôn là thần thánh. Y chưa từng nghĩ, chuyện đáng sợ mà điên cuồng như thế lại do Thánh điện làm ra.

Lại là đại trưởng lão được khắp thiên hạ kính ngưỡng!

Kim dịch cao quý hoa lệ rót vào Thánh viêm thần thánh, uy nghiêm của Thánh viêm tăng gấp bội. Vẻ cao quý và hoa lệ kia ở trong mắt y dường như đang rịn máu.

Thu Ninh không có chút do dự, hoàn toàn không quan tâm tới việc lộ tẩy, dùng hết khí lực xông ra bên ngoài.

Rời xa khỏi nơi đây!

Trong đầu y chỉ có cái ý niệm này, sợ hãi trước nay chưa từng có khiến y bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa từng có, tốc độ trước giờ chưa từng có xông ra phía ngoài.

Vào thời điểm này, không có ai quản y, mọi người đều bị một màn đáng sợ này hấp dẫn hoàn toàn. thực lực càng cường đại, lúc này trong lòng lại càng cảm giác nguy hiểm, bọn họ như lâm đại địch mà nhìn chằm chằm vào đoàn Thánh viêm màu vàng kim này.

Không một ai biết đoàn Thánh viêm này rốt cuộc là cái gì, nhưng mà bọn họ biết rõ, toàn bộ mưu đồ của đại trưởng lão, đều ở trong đoàn

Thánh viêm màu vàng kim đáng sợ này.

Thân hình Thu Ninh vừa mới vọt ra cửa vào, bỗng nhiên phía sau dường như có thứ gì đó nổ tung, khí tức thần thánh đến băng lãnh bao phủ thể xác và tinh thần y.

Thân hình y bị kiềm hãm, bèn hoảng sợ quay đầu lại nhìn, Thánh viêm màu vàng kim phía sau phóng lên cao.

Viêm trụ kim sắc nhập thẳng chân trời, khí tức thần thánh mà băng lãnh tỏa ra chính là từ trong viêm trụ kim sắc tráng kiện này.

"Trụ phán xử!"

Tiếng kinh hô hoảng sợ của Tang Đức Lạp(Sandra) từ phía sau truyền đến.

Sắc mặt Thu Ninh soạt một cái đã biến đổi nay lại biến. Trụ phán xử, y đương nhiên từng nghe kể thứ này. Nó là hình phạt tàn khốc nhất của Thánh điện, chỉ có tội đồ vô pháp tha thứ mới bị trói trên Trụ phán xử. Tội đồ bị trói lên Trụ phán xử, thân thể sẽ trở thành nhiên liệu cho Thánh viêm, từng chút bị Thánh viêm thiêu đốt. Mà toàn bộ quá trình đó, tội đồ không tử vong, trái lại, thần trí bọn họ rất thanh tỉnh, tri giác của bọn họ được tăng lên vô số lần. Sự thống khổ cũng sẽ được tăng lên theo đó.

Đây là hình phạt tàn khốc nhất của Thánh điện, là nơi tàn khốc còn thống khổ hơn địa ngục.

Rất nhiều tội đồ khi biết được mình sắp bị trói lên Trụ phán xử thì đều nghĩ hết mọi biện pháp để tự sát.

Thánh điện đã rất nhiều năm không vận dụng Trụ phán xử, thế mà nó lại xuất hiện tại nơi đây.

Thu Ninh đè nén nỗi sợ hãi và khủng hoảng trong lòng, bất chấp tất cả mà xông ra bên ngoài, y biết rõ vào lúc này, càng cần phải quả quyết.

Bất luận do dự và trông mong may mắn gì đều chỉ sẽ đánh mất cơ hội đào sinh tốt nhất.

Không có ai ngăn cản y, mắt hoa lên, y liền chạy ra khỏi đại sảnh, vọt tới trên đường phố.

Y thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã thoát khỏi cái chốn đáng sợ kia, lần này thực sự là nhặt về được một mạng.

Thánh điện thật là đáng sợ, đại trưởng lão thật là đáng sợ, quá phát rồ rồi!

Cảm giác sống sót sau tai nạn khiến thân thể y thoáng cái thả lỏng, cước bộ nhẹ nhàng đi mấy phần, y dự định rời khỏi nơi đây ngay lập tức, ly khai Bạch Tuyết thành, ly khai Thánh Châu.

Y không ngốc chút nào, đại trưởng lão dám làm chuyện điên cuồng như thế, vậy nhất định là đã bố trí chu đáo chặt chẽ.

Cái bẫy!

Ngay từ đầu đây là một cái bẫy!

Từ lúc bắt đầu đập vang Thánh chung, đây là một cái bẫy đại trưởng lão tỉ mỉ bày ra. Trong miệng Thu Ninh cảm thấy cay đắng vô cùng, nghĩ đến gia tộc mình, nghĩ đến mỗi hào môn đều cho rằng đây là cơ hội tốt, ai nấy không chút do dự nhảy vào trong hố lửa, nào biết được đại trưởng lão đã nghĩ cách hạ thủ bọn họ từ lâu.

Ngay cả những danh môn mới nổi chưa quyết định kia, đại trưởng lão đều không định buông tha, lão ta muốn một lưới bắt hết. Từ đầu đến cuối, Thánh điện thủy chung mượn hơi và nâng đỡ những danh môn mới nổi này, ai nấy đều cho rằng Thánh điện muốn dùng bọn họ đối phó các hào môn truyền thống, ngay cả các danh môn mới nổi cũng vì thế dào dạt đắc ý, cảm thấy trên tay mình có lợi thế, lợi thế giúp mọi việc có thể thuận lợi.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ đó chỉ là biểu hiện giả dối mà đại trưởng lão xây dựng.

Tại trong mắt Thánh điện, bọn họ chỉ là một cái ngụy trang, một cái ngụy trang dùng để làm các hào môn truyền thống mất cảnh giác, một cái ngụy trang cuối cùng cũng sẽ bị giết chết.

Thánh điện thực sự quá đáng sợ! Đại trưởng lão thực sự quá đáng sợ! hiện tại Thu Ninh không biết đã là lần thứ mấy nảy ra cảm khái này.

Cái này là thể hội sâu sắc nhất trong ngày hôm nay của y. Đối với đại trưởng lão mà trong đầu y vốn chỉ cho là tượng trưng kia, chưa bao giờ từng cảm thấy e sợ.

Đại trưởng lão mưu tính sâu xa như thế, ai nấy đều bị lão ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, không ai nhìn thấu ý đồ của lão. Lão lãnh khốc vô tình như thế, Tu Tư trưởng lão trung thành và tận tâm với lão, nhưng mà lại bị lão đốt như ngọn nến, ngay cả hồn phách cũng không buông tha.

lập tức Thu Ninh phán đoán được, trận chiến tranh này, người thắng chỉ sẽ là một người, đại trưởng lão!

Thánh Châu nguy hiểm!

Đại trưởng lão lừa gạt toàn bộ địch nhân đến Thánh Châu, Thánh Châu chính là một cái bẫy, nơi đây nhất định đã được đại trưởng lão bố trí vô số sát chiêu.

Nghĩ tới vừa rồi đại trưởng lão nói, toàn bộ danh môn cũng sẽ không buông tha, Thu Ninh đoán không ra thủ đoạn kế tiếp của đại trưởng lão là cái gì, thủ đoạn thế nào mà có thể đối phó toàn bộ danh môn?

Nhưng mà Thu Ninh biết rõ, loại thủ đoạn này nhất định rất đáng sợ rất nguy hiểm.

Ly khai Thánh Châu, cần phải lập tức rời khỏi Thánh Châu!

Y điên cuồng phóng về nơi Thu Vũ ẩn dấu, bằng hữu của y không nhiều, Thu Vũ và y cùng lớn lên, quan hệ tốt nhất, y muốn dẫn Thu Vũ còn sống ly khai.

Y lao được mấy trượng, bỗng dưng dừng lại, y nghiêm mặt, ngơ ngác mà nhìn chân trời xa xa.

Ở xa vời, từ các phương hướng, từng cây viêm trụ kim sắc phóng lên cao, tựa như kim trụ liên thông thiên địa.

đột nhiên Thu Ninh xoay người, phía sau y, không ngừng có kim sắc viêm trụ phóng lên cao.

Huyết sắc trên mặt y trong nháy mắt tuột sạch sẽ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 915: Con Bạc Điên Cuồng

Trưởng lão Tháp Phỉ nhìn Quang Minh điện trống không, cảm giác có chút thất thần. Khi ánh mắt ông ta rơi vào thân ảnh kim sắc chính trên đại điện kia, ánh mắt vốn thất thần đột nhiên phấn chấn hơn rất nhiều, nhưng mà nhanh chóng lại trở nên phức tạp khó hiểu.

Ông ta đi theo đại trưởng lão mấy thập niên, việc phục tùng đại trưởng lão từ lâu đã trở thành tín điều của cuộc đời. Vô luận tình huống gian nan có thế nào, hiểm ác đáng sợ bao nhiêu, ông ta thủy chung đứng bên cạnh đạitrưởng lão, thủ vệ một bên cho lão ta.

Mà đại trưởng lão cũng dùng từng trận thắng lợi bất khả tư nghị, chứng minh tín nhiệm vào lão ta, lão sẽ chẳng bao giờ cô phụ.

Thế nhưng lần này...

Những do dự và tạp niệm này chợt lóe lên trong lòng ông ta, ánh mắt ông ta nhanh chóng khôi phục thanh minh. Dù sao ông ta trải qua vô số sóng gió, biết rõ kế hoạch đã bắt đầu, lúc này bọn họ đã không có đường lui.

Chỉ có thành công, mới có thể khiến sự hi sinh của mọi người trở nên có ý nghĩa, mới có thể giúp tâm huyết mấy thập niên này của bọn họ không uổng phí.

Tháp Phỉ chưa bao giờ là một người có lòng dạ đàn bà, bàn tay ông ta dính vô số tiên huyết. Nhưng mà lần đánh cược này vẫn khiến ông ta cảm thấy đau lòng.

Bởi nắm quyền nhiều năm, trưởng lão của Thánh Điện có phân nửa đều là tự ông ta chọn lựa. Những trưởng lão này, thực lực cường hãn, năng lực xuất sắc, từ tiến độ bọn họ tu luyện Thánh viêm là có thể nhìn ra được. Rất nhiều trưởng lão kỳ thực giống như học sinh của ông ta, thế nhưng toàn bộ bọn họ, đều là cái giá phải trả cho lần đánh cược này.

Chính tay ông ta sáng lập ra tất cả cái này, từ vài thập niên trước ông ta đã bắt đầu truyền thụ Thánh viêm cho bọn họ, kế hoạch đã lặng yên triển khai. Ông ta vốn cho rằng nhiều năm kiến thiết như vậy, ông ta có thể thong dong đối diện, thế nhưng khi tận mắt thấy từng đạo kim sắc viêm trụ phóng lên cao, tim ông ta vẫn như bị đao cắt.

Đây là một lần đánh cược chân chính. Nếu như thắng, Thánh Điện không còn có gì cản tay, toàn bộ Quang Minh Châu từ lúc này sẽ chỉ có một chủ nhân, ý chí của Thánh Điện sẽ được quán triệt tới mỗi ngóc ngách ở Quang Minh Châu. Cái này là nguyện vọng từ chỗ sâu nhất trong nội tâm mỗi một đời đại trưởng lão, thế nhưng là trước đây không có ai thực hiện nổi, nhưng chẳng bao giờ buông tha cho.

Nếu như thua, mất đi toàn bộ trưởng lão, Thánh Điện chỉ còn trên danh nghĩa. Hơn nữa thủ đoạn máu tanh điên cuồng như thế, sẽ khiến Thánh Điện trở thành thứ cho toàn bộ Quang Minh Châu phỉ nhổ, không một ai tha thứ bọn họ.

Cho nên, bọn họ cần phải thắng lợi. Chỉ có thắng lợi, mới có thể thoải mái viết lịch sử của bọn họ.

Ánh mắt Tháp Phỉ lại trở nên kiên định.

Quang minh vĩnh trú!

Vì đại kế vạn năm của Thánh Điện, toàn bộ hi sinh đều đáng giá.

Thánh viêm màu vàng kim chảy trên sàn Quang Minh điện, trong hỏa quang thân ảnh đại trưởng lão không có chút già cỗi, vẫn sừng sững như lúc tuổi còn trẻ. Đại trưởng lão nhìn chăm chú vào phù điêu quang minh

trên vách tường Quang Minh điện, vô số anh hùng phía trên trông rất sống động, đó là sử thi của Quang minh Thánh Điện. Phía trên bức điêu khắc là từng trận chiến dịch trọng yếu mà Quang Minh Thánh Điện đã trải qua, mỗi một tiền bối trưởng lão cống hiến cho Thánh Điện.

Chính là có những tiền bối trưởng lão này trước ngã sau lên, mới có tình cảnh Quang Minh Thánh Điện hiện tại.

Mỗi một đời cao tầng Thánh Điện đều kiên quyết tiến thủ như thế, lấy việc khuếch trương Thánh Điện làm sinh mệnh của mình, đại trưởng lão không ngoại lệ.

Không biết tương lai sẽ có vị trí của mình trên này hay không, cũng không biết mình sẽ suất lĩnh Thánh Điện đi hướng Quang Minh hay là hắc ám. Không, mình mới là đúng! Đám hào môn chết tiệt kia ỷ vào công huân năm xưa, gây cản trở Thánh Điện khắp nơi, bọn họ phải chết!

Lão cần một Quang Minh Châu cường đại, chỉ có một Quang Minh Châu một tiếng nói mới chân chính cường đại, mới có thể chiến thắng Nam Minh, mới có thể nhất thống thiên hạ, mới có thể chinh phục Thiên lộ.

Hiện tại, Quang Minh Châu quá nhiều tiếng nói!

"Sao rồi?" Lão đột nhiên hỏi, Thánh viêm màu vàng kim quanh thân, vô thanh bập bùng.

Tháp Phỉ hơi hơi khom người, tựa như vài thập niên trước: "Kế hoạch rất thuận lợi. Đã mở ra được ba trăm bốn mươi hai cây Trụ phán xử."

"Ba trăm bốn mươi hai." Đại trưởng lão thì thào, như là đang cảm khái, như là đang thổn thức: "Bồi dưỡng ba trăm bốn mươi hai vị trưởng lão, thực chẳng dễ dàng chút nào, đây đều là công lao của ngươi. Mấy năm nay ta không quản việc gì, khổ cực cho ngươi quá."

trong lòng Tháp Phỉ cảm thấy ấm áp, cười đáp: "Ngài khách khí như thế, thật khiến người không quen a."

Trong hỏa diễm vang lên một tiếng cười khẽ, ngay lập tức đại trưởng lão than thở: "Ta biết rõ ngươi rất luyến tiếc, ta cũng luyến tiếc. Ngươi hiểu ta, tuy rằng ta không phải hạng người từ thiện gì, nhưng cũng không phải là đồ bạo ngược thèm sát."

Tháp Phỉ cúi rạp xuống, cung kính mà khẳng định: "Ngài đương nhiên không phải."

"Bọn họ bởi vì ta mà chết, cái danh này cứ để trên lưng ta." Trong hỏa diễm vang lên một tiếng than thở: "Nhưng đây là trách nhiệm của chúng ta, trách nhiệm một đời chúng ta. Tiên huyết, danh dự đều có thể hi sinh, cũng chỉ có hi sinh. Nếu như chúng ta không giải quyết đám hào môn này, chúng ta sẽ bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp, một cái cơ hội có thể thống nhất thiên hạ. Chúng ta cần phải hi sinh, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể lưu lại một Quang Minh Châu sạch sẽ cho người kế nhiệm của chúng ta."

"Khổ tâm của Ngài, hậu nhân nhất định sẽ ghi khắc." Tháp Phỉ chân thành nói.

"Ta không quan tâm." Thanh âm trong hỏa diễm già nua mà kiên định, lộ ra khí phách ngạo mạn, bễ nghễ, hỏa diễm tùy ý tung bay, Tháp Phỉ dường như nhìn thấy cái thân ảnh tuổi trẻ năm xưa khiến hắn vui lòng phục tùng.

Thân ảnh trong hỏa diễm đột nhiên vung tay lên, vô số đốm lửa bắn tung toé: "Làm chuyện chúng ta nên làm, nếu bàn tay đã dính đầy máu người của chính chúng ta, vậy thì máu tươi của địch nhân chính là rượu ngon tốt nhất, không say há có thể về?"

"Ý chí của Ngài, đó là quang minh." Tháp Phỉ cúi thấp hơn nữa.

Thân ảnh trong hỏa diễm giơ cánh tay lên, bàn tay được hỏa diễm bao phủ đặt tại chính giữa phù điêu Quang minh thái dương.

Thánh viêm màu trắng, tuôn ra từ bên trong thái dương, ngay lập tức Thánh viêm khuếch tán bốn phía, hóa thành một cái cửa hỏa diễm bạch sắc. Đại trưởng lão bước về phía trước một bước, bước vào cửa hỏa diễm, cửa hỏa diễm và đại trưởng lão đồng thời biến mất.

Tháp Phỉ đứng dậy, ông ta cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng. Cuộc đời mình sắp đi tới phần cuối, trước lúc chết có thể phát huy ra một tia quang và nhiệt cuối cùng, còn tiếc nuối gì chứ?

Trong mắt ông ta hiện lên ước mơ, đúng vậy, có thể lưu lại một Quang Minh Châu sạch sẽ cho hậu nhân, là chuyện tốt đẹp.

Cửa hỏa diễm biến mất phía sau đại trưởng lão, ở trước mặt lão, là Quang Minh kỵ sĩ đoàn.

Tô Phỉ đứng ở tiền phươgn đội ngũ, trầm mặc không nói.

Đại trưởng lão rõ ràng bị tình huống trước mắt làm cho tức giận, thanh âm lão lộ ra phẫn nộ: "Vì sao không chấp hành kế hoạch?"

Tô Phỉ đứng ra: "Là ta ngăn cản bọn họ."

Đại trưởng lão trong hỏa diễm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Tô Phỉ, tiếng phẫn nộ rít gào tiêu thất, giọng lão trở nên trầm thấp: "Vì sao?"

Tô Phỉ ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng thản nhiên trong suốt: "Bọn họ là binh sĩ của ta, ta không thể để bọn họ chịu chết lãng phí."

Trầm mặc, sự trầm mặc khiến người kiềm chế.

"Charles đã chết rồi, ta không muốn bọn họ cũng chết." Tô Phỉ thấp giọng nói.

Toàn bộ phẫn nộ trong nháy mắt tiêu thất, thân ảnh trong hỏa diễm có chút ngây ra, một lát sau mới trầm giọng nói: "Đúng vậy, Charles đã chết rồi, nhưng chúng ta phải báo thù cho hắn."

"Báo thù cho hắn, hắn cũng không sống lại được, nhưng mà mọi người sẽ chết." Tô Phỉ lắc đầu: "Bọn họ có thể chết ở trên chiến trường, nhưng mà ta không muốn bọn họ chết đi như vậy."

"Bọn họ sẽ không chết." Đại trưởng lão nói.

"Đúng vậy, buông bỏ sinh mệnh, trở thành một Hồn tướng." Ánh mắt Tô Phỉ nhìn thẳng thân ảnh trong hỏa diễm: "Không có nhiệt độ, năm tháng ăn mòn khiến ký ức từng chút tiêu tán, quên đi thân nhân của mình, quên đi người yêu của mình, biến thành một cỗ máy chỉ biết giết chóc. Đó có khác gì chết?"

"Đúng vậy, không khác biệt gì, có lẽ còn không bằng tử vong." Thân ảnh trong hỏa diễm không tức giận, ngữ khí của lão bỗng nhiên trở nên nghiêm khắc: "Nhưng mà bọn họ ngoại trừ là binh sĩ của ngươi, bọn họ còn là Quang Minh kỵ sĩ, vì Thánh Điện trả giá tất cả là ý nghĩa lẽ sống của bọn họ, vô luận là sống hay là tử vong."

Tô Phỉ trầm mặc.

"Chỉ có bọn họ đi về phía tử vong sao? năm trăm sáu mươi bốn gã trưởng lão Thánh Điện đã có ba trăm bốn mươi hai người đã tử vong, bọn họ không có ngay cả cơ hội thành Hồn tướng. Bọn họ tan thành tro bụi, chẳng còn lại cái gì. Linh hồn bọn họ đều hiến dâng cho Thánh Điện, trước lúc bọn họ chết, phả ichịu thống khổ vì linh hồn bị thiêu đốt. Trưởng lão còn lại, trước lúc mặt trời lặn ngày mai sẽ thiêu đốt thành Thánh viêm."

Thanh âm hờ hững truyền ra từ trong hỏa diễm, toàn bộ Quang Minh kỵ sĩ, tất cả đều không tự chủ ngẩng đầu, khuôn mặt khiếp sợ.

"Đây là một lần đánh cược, một lần đánh cược không thể thua. Mỗi người Thánh Điện đều phải biến thành lợi thế, phóng lên chiếu bạc." Lời nói băng lãnh vô tình tựa như chủy thủ sắc bén đâm vào trong lòng mọi người, thanh âm đại trưởng lão tỏ ra trào phúng: "Tất cả mọi thứ của các ngươi đều là Thánh Điện dành cho. Mỗi người các ngươi đều đã thệ ngôn, trả giá tất cả vì Thánh Điện, là tất cả các ngươi. Thế nhưng hiện tại thì sao chứ? Thánh Điện cần các ngươi chết, các ngươi lại lùi bước."

"Không, ta chỉ không muốn bọn họ bị chết không hề có ý nghĩa." Tô Phỉ không lảng tránh ánh mắt đại trưởng lão: "Bọn họ là binh sĩ! Bọn họ nên chết ở chiến trường! Chứ không phải ở trong ngóc ngách hắc ám này, vì biến thành Hồn tướng mà uổng phí chết đi."

"Không có ai có quyền lợi lựa chọn, Tô Phỉ." Đại trưởng lão trầm giọng nói: "Đây là một trận chiến tranh, ngươi vĩnh viễn vô pháp quyết định chiến trường của ngươi ở chỗ nào, cũng như ngươi vô pháp quyết định ngươi chết đi như thế nào. Ta có thể làm, chỉ là để sự tử vong của các ngươi không mất đi ý nghĩa. Hơn nữa là tận lực, ta không thể đảm bảo nhưng chúng ta không có lựa chọn nào khác."

"Đội trưởng!" Một gã Quang Minh kỵ sĩ đứng ra: "Đại trưởng lão nói đúng, chết như thế nào chúng ta vô pháp quyết định, nhưng ta chưa từng quên thệ ngôn của mình."

Một gã Quang Minh kỵ sĩ khác đứng lên: "Ta thề sống chết bảo vệ quang minh!"

"Chúng ta nên chết vì Thánh Điện, để các trưởng lão giành trước, quá khiến người ta nản lòng."

Toàn bộ Quang Minh kỵ sĩ đều đứng lên, đội ngũ chỉnh tề, như thường ngày đứng ở trước mặt Tô Phỉ.

Ba, ai nấy hành lễ với Tô Phỉ.

"Đội trưởng, về sau chúng ta là Hồn tướng, chúng ta không bao giờ xem thường ngươi."

"Đội trưởng, để chúng ta đi."

"Đội trưởng, tạm biệt!"

"Đội trưởng, chúng ta nhất định còn sẽ kề vai chiến đấu!"

...

Các Quang minh kỵ sĩ xoay người, bước vào bên trong vòng sáng bạch sắc ở phía sau. Bọn họ mới vừa bước vào vòng sáng, vòng sáng liền như sống lại, quầng sáng bạch sắc sinh ra, từ từ bay lên. quầng sáng bạch sắc bay quá đỉnh đầu bọn họ, tụ tập thành quang kén, bao bọn họ vào trong.

Từng cái quang kén sắp hàng chỉnh tề, không còn chút thanh âm nào, bên trong mơ hồ có thể thấy bóng người.

Thánh viêm màu vàng kim, từ dưới đáy lan tràn lên trên, cấp tốc bao quanh quang kén. Thánh viêm cuồn cuộn không ngừng thâm nhập vào bên trong quang kén, thân ảnh mơ hồ bên trong quang kén không ngừng thống khổ giãy dụa.

Khuôn mặt Tô Phỉ đầy lệ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 916: Lồng Giam Thánh Châu

Chương 916: Lồng giam Thánh Châu

Viêm trụ vàng kim phun ra lưỡi lửa, hỏa diễm sáng chói phần phật uy thế, nhưng thủy chung không tiếng động. Chúng nó tựa như dã thú chiếm giữ viêm trụ, yên lặng phun nuốt, lạnh lùng bàng quan, nhưng khí tức thần thánh giống như sóng biển tung lên, từng lớp tàn sát bừa bãi cuốn đi tất cả.

Viêm trụ cao vời, mắt thường khó mà phán đoán, chúng nó cao vút xuyên cả tầng mây, tựa như chống trời.

Sau mặt nạ, Đường Thiên hoảng sợ. Hắn không biết Trụ Phán xử là cái gì, nhưng cũng có thể đoán ra đại khái, Quang Minh võ hội cũng từng có thứ tương tự. Nhưng, cảnh tượng trước mắt, thực sự quá chấn động nhân tâm.

Trong tầm mắt Đường Thiên có hơn mười cây Thánh viêm trụ, xa xa ở chân trời, viêm trụ phóng lên cao không ngừng nghỉ.

Thánh Điện rốt cuộc muốn làm gì?

Bố cục đồ sộ như thế, nguy hiểm và sát cơ đằng sau nó kinh khủng cỡ nào đây?

Không có ai hoài nghi lời đại trưởng lão vừa mới nói "Muốn một lưới bắt hết", tràng diện đồ sộ to lớn trước mắt, tựa như đang thuyết minh rõ hùng tâm tráng chí của đại trưởng lão.

Thực sự là hạ vốn liếng!

Trong lòng Đường Thiên cảm khái, lâu lắm chưa bội phục ai như thế. Hắn tận mắt nhìn thấy trụ Phán xử hình thành như thế nào, xem Tu Tư trưởng lão tan thành tro bụi mà đúc thành cái trụ Phán xử. Tràng diện đồ sộ như thế, trụ Phán xử nhiều như thế, cần đốt bao nhiêu huyết nhục thân thể?

Đại trưởng lão đúng là hạng người tàn nhẫn nhìn mạng người như rơm rác a.

Đường Thiên kiềm chế kinh hãi trong lòng, nhanh chóng tỉnh táo lại. Trong chiến đấu, Đường Thiên có sự lãnh tĩnh và nhạy cảm khác thường. Hắn tỉ mỉ quan sát phương vị và khoảng cách giữa các trụ Phán xử. Nếu đại trưởng lão đã không tiếc hi sinh tính mạng Thánh Điện trưởng lão dưới trướng để tạo trụ Phán xử, vậy thì trụ Phán xử này nhất định phải có tác dụng đặc biệt.

Sẽ là tác dụng gì? Đường Thiên vắt hết óc, nếu như hắn có thể minh bạch tác dụng của những trụ Phán xử này thì có thể có mục tiêu.

"Ngươi sẽ đối phó với toàn bộ danh môn!"

"Bây giờ mới hiểu được sao? Tang Đức Lạp(Sandra), ngươi kém đi rồi."

Đối thoại giữa Tang Đức Lạp(Sandra) và đại trưởng lão vơ vẩn trong đầu đã nhắc nhở Đường Thiên. Đại trưởng lão sẽ đối phó hào môn, lại muốn đối phó danh môn mới nổi, khẳng định không phải thủ đoạn thường quy, thủ đoạn thường quy vô pháp giúp đại trưởng lão đạt được mục đích.

Vậy nhất định là thủ đoạn phi thường quy, rốt cuộc như thế nào?

Đường Thiên hít sâu một hơi, đè nén nôn nóng trong lòng. Hắn biết rõ thời điểm này nôn nóng không có bất cứ tác dụng gì, nhưng cảm giác nguy hiểm cường liệt bao phủ trong lòng hắn, áp lực cường đại như một ngọn núi đặt trên người.

Trong chiến đấu hắn chưa từng khẩn trương như thế, đây là lần đầu tiên.

Sự cường đại của Đại trưởng lão, vượt bất cứ một vị địch nhân nào hắn đã gặp trước đó, tinh tế, giảo hoạt, tàn nhẫn, quả quyết hơn nữa còn kiên trì. Hắn đã hiểu, cái bố cục trước mắt chính là được đại trưởng lão âm thầm chuẩn bị vài thập niên. Khi đại trưởng lão là bằng hữu Tang Đức Lạp(Sandra) , đại trưởng lão đã dự liệu sẵn, đã bắt đầu chuẩn bị bố cục, tâm cơ như vậy sâu không lường được đến mức nào đây!

Trở về chính đề, Đường Thiên ép buộc mình tỉnh táo lại, đặt sự chú ý phóng tới cục diện trước mắt.

Nếu đại trưởng lão đã muốn tẩy trừ toàn bộ danh môn, chắc chắn phải phong tỏa Thánh Châu.

Nếu bình thường, phong tỏa một châu, biện pháp tốt nhất chính là phong tỏa cửa biển. Cửa biển Thánh Châu khá nhiều. Hơn nữa binh đoàn trên tay Thánh Điện hiện thời kỳ thực ít ỏi, bọn họ căn bản vô pháp phong tỏa toàn bộ cửa biển. Thánh Điện nhất định cần dùng phương pháp đặc biệt mới có thể phong tỏa Thánh Châu.

Hả? Phương pháp đặc biệt... Chẳng lẽ những trụ Phán xử này hắn là để phong tỏa Thánh Châu?

Đường Thiên có chút kích động, hắn cảm thấy mình dường như tìm được điểm then chốt rồi. Phương vị của Trụ Phán xử không phải cửa biển, có thể thấy biện pháp của Thánh Điện không phải là phong tỏa cửa biển. Không phải cửa biển mà vẫn có thể phong tỏa Thánh Châu...

Đường Thiên ngửa đầu lên nhìn trụ Phán xử cao vút, nhập vào tầng mây.

Bầu trời... Chẳng lẽ là bầu trời?

Trong lòng Đường Thiên chợt động, chân hắn bỗng nhiên phát lực.

Đường Thiên vừa mới rời khỏi mặt đất, cảm giác thấy một luồng khí tức cường đại từ trên trời giáng xuống, tựa như thái sơn áp đỉnh bao phủ toàn thân hắn. Lực lượng bài sơn đảo hải áp chế toàn thân Đường Thiên, không thể tránh được. Luồng khí tức này uy nghiêm lạnh lùng nghiêm nghị chỉ thẳng nhân tâm, khiến người ta vô thức muốn quỳ xuống đất cúng bái.

Trong mắt Đường Thiên hiện lên một mạt tàn khốc, bỗng hét lên, quang mang toàn thân tăng vọt, cước đạp hư không, như đèn kéo quân, từng bước một bay lên.

Mỗi lần bay lên một trượng, áp lực tăng gấp bội, luồng uy áp này giống như vô cùng vô tận.

Bay lên được mấy trượng thì bỗng nhiên bầu trời trên đỉnh đầu Đường Thiên sáng lên quầng sáng kim sắc. Thánh viêm vàng kim cuộn trào mãnh liệt từ trụ Phán xử bắn ra, nó hóa thành một quầng sáng bao phủ bầu trời trên đỉnh đầu Đường Thiên.

Đường Thiên đang vọt lên đột nhiên dừng lại, hắn nhanh chóng tiếp tục bay lên, nhưng mà tốc độ bay lên chậm hơn vừa rồi rất nhiều.

Hắn cảm thấy mình giống như hãm trong biển sâu, mỗi một bước đều khó khăn, áp lực đáng sợ từ bốn phương tám hướng đè ép, thậm chí có thể nghe thấy xương cốt rung động ca ca. Trong lòng hắn căng ra, thân thể hắn vốn đồng tướt thiết chú, mạnh mẽ đứng đầu thiên hạ, hắn còn như thế vậy người khác mà chịu áp lực như vậy, nhất định sẽ bị nghiền áp thành thịt nát.

Xác minh rõ suy đoán của mình, tiếp tục hơn mười trượng, Đường Thiên không miễn cưỡng nữa bèn nương theo luồng lực lượng này trở xuống mặt đất.

Đường Thiên vừa rơi xuống, uy áp kia lập tức tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Thánh viêm tụ tập trên bầu trời như bầy cá mất con mồi chìm vào bên trong trụ Phán xử.

Hắn lắc lắc đầu với Thiên Huệ A Tín, ra dấu vô pháp ngạnh chống.

Dị tượng trên bầu trời cùng với việc Đường Thiên thử nghiệm, mọi người trên mặt đất thấy rõ ràng, sắc mặt đại biến. Một gã hộ vệ có thực lực xuất chúng, học theo Đường Thiên xông lên trời, mới bay lên được ba trượng, đột nhiên thân thể vỡ tung như quả dưa hấu, Thánh viêm trên bầu trời tựa như kên kên nhìn thấy con mồi, chen chúc mà tới.

Trong nháy mắt, toàn bộ huyết nhục của người hộ vệ này đều bị Thánh viêm thiêu đốt tan thành tro bụi, Thánh viêm tựa như ăn no nê lập tức giải tán, chìm vào trụ Phán xử.

Mọi người phía dưới bị một màn vô cùng máu tanh trước mắt khiến cả kinh ngây người.

"Quả nhiên là một lưới bắt hết!" Sắc mặt Hỏa Lưu Thương tái mét.

Lúc này cuối cùng mọi người đã minh bạch tác dụng của trụ Phán xử, Thánh Châu hiện giờ chính là một cái lồng lớn, mọi người đều bị vây ở Thánh Châu. Thánh viêm vàng kim thần thánh uy nghiêm ở trong mắt mọi người như ám viêm ác ma.

Cáp Nhĩ(Howl) vừa kinh vừa sợ: "Đại trưởng lão điên rồi! Dùng cái này phong tỏa toàn bộ Thánh Châu phải chết bao nhiêu Thánh Điện trưởng lão?"

"Chết bao nhiêu?" Mạc Diệc Cốc hừ lạnh: "Phỏng chừng chết sạch hết cả! Nếu chỉ vây khốn chúng ta thì có ích lợi gì? Trên tay bọn họ ngoại trừ Quang Minh kỵ sĩ đoàn, còn có binh đoàn nào nữa chứ? Cáp, lẽ nào định để chúng ta chết đói?"

Người khác nghe vậy, cũng trầm tĩnh lại. Không sai, tuy rằng bọn họ tạm thời không rời Thánh Châu được, nhưng muốn giết chết bọn họ thì cần đao thật thương thật mà chém giết. Thế nhưng lực lượng trên tay Thánh Điện có thể phái ra được lại ít đến mức thương cảm. Còn chuyện chết đói càng là chuyện vu vơ.

Tang Đức Lạp(Sandra) không nói gì, chỉ nhìn trụ Phán xử cao vút nhập vân. Trong lòng y cũng có chút nghi hoặc, lòng tin của đại trưởng lão từ đâu tới? Vì sao lão ta lại tỏ ra nắm chắc nhiều như vậy?

Lẽ nào những trụ Phán xử này, còn có chỗ đặc biệt gì nữa?

Đáng tiếc y không có nghiên cứu gì đối với trụ Phán xử, không chỉ riêng y, toàn bộ người tại đây chẳng hiểu gì về trụ Phán xử. Dù là Thánh Điện, chỉ sợ cũng không có ai nghiên cứu cái này, trụ Phán xử là một loại thủ đoạn khiển trách, hơn nữa cực ít sử dụng.

Tang Đức Lạp(Sandra) không ngờ đại trưởng lão lại nghiên cứu thứ hiếm thấy đặc biệt như thế, hơn nữa, tựa hồ thoạt nhìn còn có đột phá. Trước đây ai mà biết trụ Phán xử vậy mà cần dùng mạng người để kích phát.

Nghĩ tới đây, tâm Tang Đức Lạp(Sandra) trầm xuống.

Đại trưởng lão ru rú trong nhà, ngoại giới không hiểu nhiều về tính cách tính khí của lão ta. Nhưng năm xưa Tang Đức Lạp(Sandra) từng sóng vai chiến đấu cùng với đại trưởng lão, y biết rõ đại trưởng lão rất hứng thú đối với thứ kỳ lạ. Khi Đại trưởng lão còn rất trẻ đã tràn đầy hứng thú đối với việc nghiên cứu hồn, lúc đó nó còn là thứ rất thâm thúy, tốn hao thời gian quan sát. Nhưng mà Tang Đức Lạp(Sandra) từng khuyên lão ta, nếu mất thời gian lãng phí vào việc vô cùng thâm ảo như nghiên cứu hồn không bằng đặt tâm tư tại những hạng mục tối thiểu có thể nhìn thấy hi vọng thành công.

Lão này nhất định là có đột phá với trụ Phán xử!

"Chú ý cảnh giới." Tang Đức Lạp(Sandra) trầm giọng nói: "Tận lực rời xa trụ Phán xử, chúng nó rất có khả năng có năng lực công kích, đặc biệt cẩn thận những Thánh Viêm kia. Phái nhiều người điều tra xung quanh, Thánh Điện nhất định còn có hậu chiêu."

Hắn liếc nhìn Đường Thiên, hộ vệ của mình mới nhảy lên ba trượng thân thể đã bạo liệt, thế nhưng vừa rồi tên binh sĩ thiết diện mang mặt nạ kia tối thiểu bay lên hơn mười trượng, còn có thể an toàn rơi xuống. Thân thể đối phương cường đại đến thế?

Tang Đức Lạp(Sandra) cảm thấy kinh ngạc đối với biểu hiện của Đường Thiên, Đường Thiên cũng cảm thấy kinh ngạc đối với biểu hiện của Tang Đức Lạp(Sandra).

Có thể trong cục diện này bảo trì trấn định, tuyên bố mệnh lệnh đâu vào đấy, Tang Đức Lạp(Sandra) quả nhiên không phải nhân vật đơn giản.

Đối với bọn họ đây là chuyện tốt, song phương đang là minh hữu, Đường Thiên không hi vọng minh hữu của mình là đội hữu ngu như heo.

Sụ trấn định của Tang Đức Lạp(Sandra) lây sang Hào môn liên minh, mấy vị gia chủ khác cũng cấp tốc tỉnh táo bắt đầu tuyên bố mệnh lệnh.

Binh đoàn dưới trướng bọn họ đều phi thường tinh nhuệ, bọn họ biết rõ thời điểm này cần phải làm cái gì, lượng lớn trinh sát như hạt cát vẫy ra. Tuy rằng không thể phi hành trên cao, nhưng ở tầng trời thấp thì thông suốt không trở ngại.

Làm người khác chú ý là có một gã võ tướng đang tổ chức binh sĩ, chuẩn bị tiến hành công kích thăm dò đối với trụ Phán xử

Ngay cả đám người Đường Thiên cũng bị hấp dẫn, bọn họ cũng rất hiếu kỳ, những trụ Phán xử này có thể phá hủy hay không?

Quang mang giống như hạt mưa xen lẫn tiếng gào thét đáng sợ đánh tới một trụ Phán xử.

Nhưng mà một màn khiến người khiếp sợ phát sinh, toàn bộ công kích đều giống như trâu đất xuống biển, không có bất cứ gợn sóng gì.

Vị võ tướng này không tin, dứt khoát khiến toàn bộ binh đoàn toàn lực công kích trụ Phán xử, nhưng mà vẫn không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Vô luận năng lượng cuồng bạo thế nào chìm vào trụ Phán xử đều bị Thánh viêm thôn phệ.

Thánh viêm vàng kim vô thanh phun nuốt, viêm trụ thật lớn giống như cự thú có thể thôn phệ tất cả. Sau khi hấp thu công kích, Thánh viêm xoay quanh trên trụ Phán xử trở nên lớn mạnh, kim quang của Thánh viêm cường liệt hơn trước.

Kể cả Đường Thiên, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng tệ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 917: Phát Hiện

Tạ Vũ An nghiêm túc báo cáo công tác với đại nhân xong bèn rời khu soái bộ, vẻ mặt bình thường nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Lần này hắn nhận được điều lệnh từ Thống soái bộ tối cao nên trở về, đối với điều lệnh này hắn không mấy kỳ quái. Tuy rằng gần đây hắn ở lỳ tại hậu phương, nhưng cho dù là phụ trách trưng binh hay công tác xây dựng phòng tuyến kéo chậm Mạc Tâm, hắn đều hoàn thành rất điệu nghệ, chiến công sặc sỡ.

Rất nhiều người khi thấy điều lệnh thì cứ chúc mừng phát ra từ nội tâm cái đã, theo nhận xét của bọn họ thì với công huân lớn lao như vậy, việc thăng chức là chuyện ván đã đóng thuyền. Tạ Vũ An đại nhân tấn chức là chuyện ai đều đồng ý, trong mắt tuyệt đại đa số dân chúng, toàn bộ Nam Minh không có công lao nào lớn hơn Tạ Vũ An đại nhân.

Hắn đã trở thành thần tượng khắp Nam vực.

Tạ Vũ An chẳng quá kích động, sau tràng huyết chiến kia, hắn trở nên trầm ổn hơn nhiều, máu tươi của chiến hữu tẩm đầy huân chương, nặng trịch.

Hơn nữa hắn minh bạch sở dĩ soái bộ tối cao điều hắn trở lại không chỉ thăng chức cho hắn, mà chiến tranh tiến vào giai đoạn hoàn toàn mới.

Sau khi chiếm lĩnh Thương Châu, Câu Thành Văn Đao bị thương nặng, sau lưng còn níu kéo, cuốn lấy Mạc Tâm, Thu Húc Hoa, bọn họ đang đào một cái hố thật to cho Quang Minh Châu.

Nhưng mà chân chính giúp Nam Minh bắt đầu chiếm cứ sự chủ động trên chiến trường, là nội bộ Quang Minh Châu bạo phát trận tranh giành quyền lực. Tạ Vũ An không ngờ trong thời khắc then chốt như thế, vậy mà Quang Minh Châu lại xảy ra nội loạn. Nội loạn ở Quang Minh Châu bạo phát cực kỳ bất ngờ mà mãnh liệt, các lời đồn đại bay đầy trời khiến người ta chẳng biết đâu mà lần.

Quang minh nội loạn là điểm chuyển tiếp của trận chiến tranh này, là thời điểm đánh dấu Nam Minh chuyển thủ thành công.

Trên chiến trường, song phương đều ý thức được cán cân chiến tranh bắt đầu nghiêng về hướng Nam Minh, sĩ khí song phương cũng phát sinh biến hóa hoàn toàn trái ngược nhau. sĩ khí Nam Minh đại chấn, sự e sợ Quang Minh Châu đã quét sạch, bọn họ trở nên lạc quan trước nay chưa từng có. Tình thế tốt lên, danh vọng Nam Minh như mặt trời ban trưa. Đối thủ của Nam Minh là Quang Minh Châu, là Thánh Điện cường đại vô cùng, làm cho thắng lợi của Nam Minh khiến người ta tin phục, sự cường đại của Nam Minh được thừa nhận.

Tuy rằng chiến tranh còn chưa kết thúc, nhưng Nam Minh cơ hồ đã khuếch trương đến toàn bộ Nam Vực. Nam Vực nguyên bản rời rạc, khi bị chiến tranh kích thích thì đã hiểu chỉ có đoàn kết nhất trí mới có khả năng đề kháng Quang Minh Châu xâm lấn, bọn họ dồn dập gia nhập vào Nam Minh.

Một sự đối lập rất rõ ràng với sĩ khí tăng vọt của Nam Minh đó là sự suy sụp sĩ khí của binh đoàn Quang Minh Châu.

Bất cứ một binh đoàn Quang Minh Châu nào đều vấp phải tập kích và sự phản kháng với cường độ vượt xa quá thời gian đầu chiến tranh, bọn họ cảm giác giống như mình ở trong một vũng bùn. Chiến tranh trở nên gian nan hơn, nếu như điều này còn không đủ để đánh vào sĩ khí của bọn họ, vậy thì việc Quang Minh Châu nội đấu truyền sôi sùng sục kia khiến bọn họ nản lòng thoái chí. Bị ảnh hưởng nhiều nhất là Thu Húc Hoa và

Mạc Tâm, hành vi của Thu gia và Mạc gia khiến địa vị hai người trở nên khó xử.

Bọn họ do dự bất định, không biết nên giải quyết thế nào cho tốt, cực kỳ lo lắng về tương lai. Nếu Hào môn liên minh thắng thì tốt, nếu kẻ thắng là Thánh Điện vậy thì bọn họ chết không có chỗ chôn.

Sự lo lắng của Câu Thành Văn Đao lại khác.

Chỉ trong một đêm, mối quan hệ của ba vị hổ tướng ở tiền tuyến bỗng kéo giãn khoảng cách vô pháp bù đắp.

Tạ Vũ An thấy rất rõ, hậu phương đã không có địch nhân, trọng tâm chiến đấu kế tiếp sẽ chuyển dời đến Thương Châu. Đây mới là nguyên nhân khiến soái bộ tối cao điều hắn trở về, dù sao tại nơi hậu phương đã không có chiến sự, để một gã võ tướng cấp bậc như Tạ Vũ An ở đó mà không dùng đến thì thực sự quá lãng phí.

Tạ Vũ An cao hứng, hắn là một gã võ tướng thuần túy, tin tưởng sâu sắc nơi của mình là chiến trường, tham gia chiến đấu trọng yếu hơn bất kỳ thứ gì.

Chỉ là...

Nghĩ đến một màn cảm nhận vừa rồi, vui sướng trong lòng hắn tiêu tán không ít.

Vừa rồi khi hắn báo cáo với Binh đại nhân, phát hiện thần sắc Binh đại nhân mơ hồ có chút lo lắng. Tuy rằng Binh đại nhân che giấu rất khá, nhưng vẫn bị Tạ Vũ An phát hiện. Trong lòng Tạ Vũ An rất nghi hoặc, thế cục rõ ràng tốt thế vì sao đại nhân lo lắng?

Bên trong phòng hội nghị, màn khói thuốc lượn lờ.

Khuôn mặt bài tú-lơ-khơ của Binh như ẩn như hiện, dưới chân hắn là đống tàn thuốc. Lão nhìn chằm chằm bản đồ quân sự treo trên tường, cái tư thế này đã thật lâu không đổi. Cặp mắt vĩnh viễn trầm tĩnh dán chặt

bản đồ quân sự phảng phất có thể thấy rõ toàn bộ thế giới, lúc này lại lộ ra lo lắng.

Liên hệ giữa hắn và Đường Thiên bị chặt đứt.

Đây không phải lần đầu tiên, khi Đường Thiên ở Tội Vực, bọn họ cũng bị chặt đứt liên hệ. Lần đó lão không lo lắng như hiện tại, lão vẫn phát triển Nam Minh đâu vào đấy bởi vì lão tin tưởng Đường Thiên nhất định có thể tìm ra con đường thông tới Thánh Vực.

Nhưng mà lần này khác lắm.

Hai ngày trước lão còn gặp gỡ Đường Thiên, nghe Đường Thiên thông báo tình huống Quang Minh Châu. Tin tức Quang Minh Châu nội đấu chính là Đường Thiên nói cho lão, Binh cảm thấy đây là một cơ hội tốt, bèn thông qua lực lượng Nam Minh truyền ầm ĩ về tin tức này. Ngay cả đám người Câu Thành Văn Đao cũng được Binh cố tình truyền bá.

Binh còn biết rõ đám Đường Thiên sắp quyết chiến với Thánh Điện, tại thời điểm mấu chốt này, liên hệ giữa Đường Thiên và lão đột nhiên bị chặt đứt, ngay lập tức Binh ngửi được khí tức nguy hiểm.

Nội tình Thánh Điện sâu xa, tích lũy dày khiến người ta kiêng kỵ e sợ. Binh và Thánh Điện giao chiến lâu như thế nên hiểu lắm sự nguy hiểm của Thánh Điện hơn xa người khác. Vô luận binh đoàn hay là hổ tướng của Thánh Điện đều là cực kỳ xuất sắc, phản chiếu việc Thánh Điện trên phương diện bồi dưỡng nhân tài và kiến thiết binh đoàn đã vượt xa thế lực khác.

Dã thú rừng xanh còn có hấp hối giãy dụa, Thánh Điện khổng lồ làm sao thúc thủ chịu trói?

Dã thú càng hung mãnh, lúc hấp hối sẽ giãy dụa càng kịch liệt hung mãnh. Hào môn liên minh trực tiếp uy hiếp đến sự của thống trị Thánh Điện, Binh tin rằng ngay cả mình thấy thì cao tầng Thánh Điện không

thể không thấy, lần này Thánh Điện nhất định phản công phi thường dữ dội.

Trước tiên Binh liền phái ra lượng lớn trinh sát, cố gắng làm sao để biết rõ rốt cuộc Thánh Châu đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà lão cũng biết nước xa không giải được cơn khát gần, lão cần có thời gian, biến cố bất ngờ Nam Minh căn bản không kịp phản ứng, ngoài tầm tay với a.

Binh chỉ có thể nỗ lực suy nghĩ phán đoán sát chiêu của Thánh Điện, làm thế nào trợ giúp Đường Thiên. Chiến đấu bên trong Thánh Châu, chỉ có thể dựa vào chính Đường Thiên và Thiên Huệ, Binh đã ngoài tầm tay với. Nhưng, trên chiến trường chính diện mình có thể trợ giúp Đường Thiên một ít hay không?

Đây mới là điều Binh vẫn đang nỗ lực suy nghĩ.

Nhất định phải làm chút gì đó, Binh âm thầm hạ quyết tâm, lần này biến cố bất ngờ thế khiến lão cảm giác hung hiểm dị thường, đã thật lâu lão không có cảm giác như vậy.

Khi một cái Trụ phán xử cuối cùng dựng lên ở Thánh Châu, bầu trời Thánh Châu đã biến thành kim sắc. Không còn thái dương và đám mây trên bầu trời, chỉ có Thánh viêm kim sắc chảy khắp nơi, chúng nó đang vô thanh thiêu đốt bầu trời.

Binh đoàn dưới mặt đất kinh hoảng thất thố, vừa rồi có người bay lên thiên không bị Thánh viêm thiêu đốt tan thành tro bụi. Bầu trời hoàn toàn bị phong tỏa, ở cửa biển Thánh viêm còn nồng nặc hơn nhiều, có một chiếc chiến hạm cấp hoàng kim nỗ lực lao ra, thế nhưng vừa mới tới gần, Thánh viêm màu vàng kim hung mãnh tựa như yêu thú phun lưỡi ra quét trúng chiến hạm. Chiến hạm cấp hoàng kim nổi tiếng về lực phòng hộ mà chỉ kiên trì được hai mươi giây, rồi hóa thành một quả cầu lửa thật lớn.

Thánh viêm kim sắc thần thánh, thiêu đốt từng tấc thân tàu, những tài liệu giá trị sang quý có khả năng chống cháy xuất sắc, khi đối mặt Thánh

viêm lại yếu đuối như giấy. Toàn bộ thuyền viên, vô luận là trốn ở trong thuyền, hay nỗ lực chạy trốn đều bị hỏa diễm kim sắc bao phủ.

Tiếng kêu rên cực kỳ bi thảm, đến khi khối huyết nhục cuối cùng của bọn họ bị thiêu đốt sạch sẽ mới dừng lại.

Khi một luồng khói cuối cùng tan vào không trung, toàn bộ người thấy tận mắt hiện trường thì không có một ai trên mặt còn có huyết sắc.

Thực sự quá tàn khốc!

"Thánh Điện muốn làm gì?" Có một vị gia chủ thể hình béo phì, vừa lau mồ hôi, vừa không thể kiềm chế: "Cho tới bây giờ Thánh Điện nói gì chúng ta nghe nấy, chưa bao giờ vi phạm mệnh lệnh."

Người đứng bên cạnh ném tới ánh mắt khinh bỉ, gã khốn này chính là một kẻ cuốn theo chiều gió, lúc trước cứ mải làm giá bởi muốn nhận chỗ tốt từ hai phía.

Bao nhiêu người phụ họa theo: "Đúng thế, Thánh Điện muốn coi chúng ta như địch nhân sao? Cho tới bây giờ chúng ta vẫn trung thành và tận tâm, tuyệt không hai lòng."

Cơ hồ toàn bộ gia chủ đều âm thầm hô may mắn, tuy rằng bọn họ có cử chỉ ám muội, nhưng mà không công nhiên quyết tuyệt với Thánh Điện. Nếu đã không công nhiên quyết liệt, Thánh Điện cũng không tiện hạ thủ với bọn họ rồi. Hơn nữa nhiều gia tộc như vậy, Thánh Điện không thể đồ diệt tất cả.

Không một ai tin Thánh Điện sẽ điên cuồng như thế.

Thánh Điện thắng lợi ngay trước mắt, mọi người đúng lúc làm công thần, toàn bộ gia chủ cơ trí đều minh bạch, thời gian làm dáng thế thôi đến lúc phải chọn hàng rồi.

Trong lòng bọn họ lo sợ bất an, dù cho biết rõ Thánh Điện không thể tiêu diệt toàn bộ danh môn, nhưng mà chắc chắn sẽ làm màn giết gà dọa

khỉ, Thánh Điện tuyệt đối thượng phong, không tàn sát mấy cái gia tộc sao có thể chấn nhiếp nhân tâm? Gia chủ mỗi nhà đều đang tại cầu khẩn, không nên sờ đến mình, bọn họ hạ giọng thảo luận, phải làm thế nào mới có thể để Thánh Điện tiếp thấy lòng của bọn họ thì mới có thể giúp gia tộc bọn họ tránh vận mệnh bị đồ diệt.

Ánh mắt Đại trưởng lão ngưng nhìn phương xa, một Trụ phán xử cuối cùng phóng lên cao, lão ta trầm mặc.

Toàn bộ bố cục đã hoàn thành, bây giờ đã đến lúc thu gặt.

Trong lòng lão không có chút sung sướng, mà chỉ trầm trọng không thể nói ra. Lão biết rõ mình sẽ là người thắng cuối cùng, lão biết rõ Thánh Điện từ đây về sau sẽ đổi mới rực rỡ hẳn lên, nhưng mà lúc này, lão lại không có bất cứ niềm vui sướng thắng lợi gì.

Tràng thắng lợi này, trả cái giá quá lớn khiến lão trầm mặc.

Toàn bộ Thánh Điện trưởng lão, toàn bộ Quang Minh kỵ sĩ đoàn, tất cả đều trở thành thẻ đánh bạc cho tràng đánh cuộc này. Thánh Điện tốn hao bao nhiêu tâm huyết trên người bọn họ mới bồi dưỡng thành quy mô hiện tại? Sau trận chiến này sẽ chẳng còn chút gì. Năm hổ tướng sẽ còn lại ai, lão không biết. Lão hiểu ngay cả những danh môn kia, chúng đã trải qua bao nhiêu năm mới phát triển đến được như bây giờ cần có bao nhiêu nhân tài, bao nhiêu tài nguyên.

Tất cả mọi thứ đều phải cho một mồi lửa hóa thành tro tàn.

Phiến tro tàn này thành mảnh đất màu mỡ để Thánh Điện tân sinh.

Nhất định là như vậy!

Thánh viêm cuộn trào mãnh liệt, bốc lên phần phật quanh Đại trưởng lão.

Trong một mảnh hôn ám, Tô Phỉ chống cằm, thần sắc ngây ngây nhìn xa xa như muốn xem thấu hắc ám vô biên kia. Nàng không biết vì sao lại

biến thành như vậy, tựa như không biết vì sao Charles điện hạ lại đột nhiên đi tới một thế giới khác, thậm chí không kịp cáo biệt nàng.

Lại có một cái quang kén đang từ từ ảm đạm quang mang, hư ảnh bên trong quang kén đang liều mạng giãy dụa, Tô Phỉ biết rõ cái này là phí công. Nàng ở nơi đây, mắt mở trừng trừng nhìn hơn một nửa quang kén tắt hẳn quang mang, không còn chút sinh cơ.

Mỗi một quang kén mất đi độ sáng có nghĩa một cái sinh mệnh ngã xuống, cơ hội thành Hồn tướng cũng mất đi.

Tô Phỉ cảm thấy khá lạnh, bi thương nổi lên. Nàng biết sẽ có kết quả này, nhưng làm sao khác được? Dù sống sót, không, đó là sống sao? Tô Phỉ không biết vì sao, trong lòng bi thương càng đậm. Nàng có thể hiến dâng tất cả vì Thánh Điện, nàng không thiếu ý chí chịu chết vì Thánh Điện, nhưng mà không muốn dùng phương thức như vậy.

Nàng vô pháp thống hận đại trưởng lão, ông là người sáng tạo ra nàng, tựa như phụ thân, cho nàng quan tâm và từ ái.

Không ai biết ở sâu trong nội tâm nàng, có sự giãy dụa và sợ hãi không thể nói.

Từ một khắc nàng tỉnh lại kia, nàng cảm thấy sinh mệnh của mình tràn đầy các loại ảo giác. Giống như sinh mệnh mà mình cảm thụ hiện tại chỉ là một bong bóng bị thổi bay, phản chiếu quang hoa rực rỡ, bên trong chẳng có gì, khi gió thổi qua sẽ không lưu lại cái gì.

Có lẽ Hồn tướng chế ra vốn không thuộc về thế giới này.

Ôm nỗi sợ hãi khó nói rõ bằng lời, nàng nỗ lực khắc chế tình cảm của mình, giữ khoảng cách với thế giới này, cho dù là Charles, nàng cũng chưa bao giờ để mình vượt quá giới hạn. Có lẽ sinh mệnh của nàng chỉ là một cái bọt khí, nàng chỉ là nghĩ thông qua kiềm chế khiến nó có thể duy trì thêm một đoạn thời gian nữa.

Nàng luôn luôn cảm thấy mình làm thế không sai.

Đến tận lúc Charles đột nhiên ngộ hại khiến nàng đột nhiên minh bạch, sự kiềm chế của mình buồn cười cỡ nào.

Khi đại trưởng lão muốn chuyển Quang Minh kỵ sĩ do chính tay nàng huấn luyện thành Hồn tướng, trong lòng nàng chỉ còn lại bi ai. Trước đây lâu rồi, nàng đã lo lắng đại trưởng lão sẽ chế tạo tân Hồn tướng, sinh mệnh của Hồn tướng là một màu xám, không có tương lai. Không ngờ, điều nàng lo lắng nhất trở thành sự thật rồi. Lần đầu tiên nàng chống cự mệnh lệnh của đại trưởng lão, nhưng giống với vận mệnh của nàng và sự sợ hãi, tất cả đều phí công.

Vinh quang cuối cùng của Thánh Điện, vậy mà lại cần có một đám Hồn tướng bảo vệ, được rồi, có lẽ cái này cũng là vận mệnh của mọi người.

Nàng không oán hận đại trưởng lão.

Khi hắc ám thôn phệ toàn bộ quang minh, cũng là thời điểm ánh bình minh bắt đầu.

Vô luận hắc ám hay là quang minh, với nàng kỳ thực không có gì khác biệt.

Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội thoáng cái an tĩnh, lúc này đám Tang Đức Lạp(Sandra) đã không quản nổi Đường Thiên, bọn họ chỉ tận khả năng tích tụ lực lượng. Bọn họ rất rõ ràng, sau khi hoàn thành việc cầm cố bọn họ, chờ đợi bọn họ sẽ là cơn giận sấm sét của Thánh Điện. Vì cái cục này, Thánh Điện đã trả một cái giá rất lớn, khiến mỗi người âm thầm tặc lưỡi. Một thế cục phải dùng cái giá lớn như vậy để bố trí, không ai hoài nghi, sát chiêu sau đó sẽ là kinh khủng cỡ nào.

Cường liệt sợ hãi khiến đám Tang Đức Lạp(Sandra) liều mạng thu nạp binh đoàn, chỉ có như vậy mới có thể giúp bọn họ có cảm giác an toàn.

Khác với bọn họ, Đường Thiên trấn định hơn nhiều. Đám Tang Đức Lạp(Sandra) tuy muốn đoạt lại quyền lợi, nhưng mà nội tâm bọn họ tràn đầy e sợ đối với Thánh Điện đối với đại trưởng lão. Đường Thiên thì không, trong con mắt hắn Thánh Điện là địch nhân, tuy rằng cường đại nhưng cũng không phải là không thể đánh bại, đối với Thánh Điện hắn chưa từng có chút ngưỡng vọng.

Huống chi, ở bên cạnh hắn có Thần Trang binh đoàn, có Thiên Huệ, có A Tín, vũ lực của mình và thêm đầu óc của Thiên Huệ với A Tín. Hắn tràn đầy lòng tin.

Nhưng mà ai ngờ, lần này có phát hiện đầu tiên, không phải Thiên Huệ, cũng không phải A Tín, mà là một người cơ hồ không có cảm giác tồn tại - Tiểu Man(Tiểu Nhiên).

"Tiểu thư, hình như có điểm không thích hợp..." Tiểu Man(Tiểu Nhiên) nói khẽ với Thiên Huệ, thần tình nàng có chút kỳ quái, nhưng mà ngữ khí không chắc chắn. Nàng nhìn lướt qua mọi người, hình như mọi người không phát hiện ra, chẳng lẽ mình bị ảo giác? Nàng không quá tự tin.

Trong thường ngày, nhiệm vụ của nàng ngoại trừ bảo hộ tiểu thư thì là suất đội xung phong. Nàng khá tự tin về phương diện vũ lực, nhưng phương diện khác nàng tự biết trình độ của mình. Tiểu thư không cần phải nói rồi, ở trong lòng nàng tiểu thư chính là vô địch giống như chiến thần. Ngay cả A Tín, bình thường nhìn không phải người nghiêm túc nhưng mà khứu giác trên chiến trường linh mẫn, đầu óc phản ứng cực nhanh, cách nàng mấy khúc đường.

Ban đầu nàng còn cảm thấy giận dỗi, nhưng mà lâu dần thành thói quen. Nàng đã quen đám người A Tín tìm ra vấn đề, sau đó tiểu thư ra lệnh một tiếng, nàng bằng một lần hung mãnh xung phong giải quyết chiến đấu.

Thế nhưng lần này, mọi người dường như không phát hiện ra a... Lẽ nào mình bị ảo giác thật?

Vì vậy, khi ánh mắt mọi người nhìn nàng thì thật không quen, căng thẳng đến nỗi nói năng có phần lộn xộn: "Có thể là ảo giác của ta..."

Thiên Huệ khẽ khàng cổ vũ: "Tiểu Man(Tiểu Nhiên) không cần khẩn trương, mặc kệ có đúng hay không, cứ nói ra."

Đường Thiên khá kinh ngạc, Tiểu Man(Tiểu Nhiên) đứng cạnh Thiên Huệ không có cảm giác tồn tại gì, ngoại trừ khi dễ A Tín tương đối là sở trường ra thì không có biểu hiện gì khác. A Tín còn kinh ngạc hơn nữa, hắn nhanh chóng lộ ra mấy phần cười xấu xa, nếu không phải tiểu thư ở đây, hắn đã huýt sáo rồi.

Nhìn thấy biểu tình của A Tín, Tiểu Man(Tiểu Nhiên) càng thêm hoảng loạn.

Cũng may tiểu thư cổ vũ, giúp nàng có thêm mấy phần dũng khí: "Ta cảm giác thực lực của mình, giống như mạnh lên một ít."

Thực lực mạnh hơn một ít?

Mọi người ngẩn ra, ngay cả A Tín tỏ ra bỡn cợt, cũng ngây ra.

"Ừ, không biết vì sao, ta cảm thấy Thánh viêm trên bầu trời giống như rất thân thiết. Cảm giác rất thoải mái, tựa như... Tựa như cảm giác thái dương trước đây." Tiểu Man(Tiểu Nhiên) nỗ lực hình dung cảm giác của mình, nhưng kỳ thực nàng không biết thái dương là cảm giác gì, nàng trở thành Hồn tướng lâu rồi.

Hồn tướng không thích ánh nắng.

"Lúc ban đầu ta không chú ý, nhưng mà sau lại ta lo lắng có phải là ẩn giấu nguy hiểm gì hay không." Tiểu Man(Tiểu Nhiên) từ từ trấn định lại, lời nói cũng trở nên có trật tự: "Sau đó ta liền tỉ mỉ kiểm tra thân thể của mình, ta liền phát hiện thực lực của mình hình như biến cường rồi."

Vừa dứt lời, Tiểu Man(Tiểu Nhiên) nhẹ nhàng cầm trảm mã đao chém một cái, không trung chợt lóe lên một đạo hư ảnh.

Con mắt mọi người sáng ngời, lập tức minh bạch thực lực biến cường mà Tiểu Man(Tiểu Nhiên) đã nói là ý tứ gì.

Tiểu Man(Tiểu Nhiên) chém vừa rồi, không có tiếng xé gió nào, tiếng gió thổi thu liễm đến cực hạn. Bình thường Tiểu Man(Tiểu Nhiên) cũng có thể làm được, nhưng mà tuyệt đối không thoải mái như vậy.

Trong mắt Thiên Huệ hiện lên một mạt quang mang, nàng bỗng nhiên nói: "Tiểu Man(Tiểu Nhiên), đi kiểm tra mọi người cái xem."

Tiểu Man(Tiểu Nhiên) sửng sốt, nhưng mà lập tức phản ứng, vội vàng xoay người tới Binh đoàn Hồn tướng. Hồn tướng đại quân của Thiên Huệ kinh lịch vô số chiến đấu tại cổ chiến trường, hành trình dài thế nên tới Thánh Vực chỉ còn lại có mấy trăm người.

Những Hồn tướng này mỗi người đều là trong trăm có một, mỗi một cái đều trải qua sàng lọc tàn khốc, thực lực cường hãn.

A Tín tự kiểm tra bản thân ngay sau khi Tiểu Man(Tiểu Nhiên) nói rõ nguyên nhân. Thực lực của hắn tuy rằng cường đại, nhưng mà phần cường đại này là thể hiện tại phương diện chỉ huy binh đoàn chiến đấu, hắn đối với chuyện khống chế thân thể mình kém Hồn tướng am hiểu vũ lực cá nhân như Tiểu Man(Tiểu Nhiên).

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt chớp động quang mang: "Ta nghĩ chúng ta đã tìm ra sát chiêu của Thánh Điện là cái gì."

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 918: Chuyện Tàn Khốc Nhất

Chương 918: Chuyện tàn khốc nhất

Hồn tướng, sát chiêu của Thánh điện là Hồn tướng, ngoài Đường Thiên dự liệu.

Hồn tướng thuộc hạ của Tiểu Man(Tiểu Nhiên), thực lực tăng trưởng với mức độ khác nhau. Sở dĩ A Tín không phát hiện là bởi vì thực lực cá nhân không bằng Tiểu Man(Tiểu Nhiên), nhưng đã có Tiểu Man(Tiểu Nhiên) nhắc nhở, hắn nhanh chóng nghĩ tới chỗ sâu hơn.

"Đội trưởng Tô Phỉ của Quang Minh kỵ sĩ đoàn là một Hồn tướng. Thiên hạ đồn đại Tô Phỉ là Hồn tướng do đại trưởng lão chế ra, hiện thời xem ra khả năng Đại trưởng lão đã nắm giữ phương pháp chế tạo Hồn tướng là thật." A Tín chậm rãi nói, mặt nghiêm túc: "Giả thiết đại trưởng lão có thể chế tạo ra Hồn tướng đại quy mô, vậy bố cục trước mắt thế là thông. Những hỏa trụ này, không chỉ có thể phong tỏa Thánh Châu mà còn cải tạo nó thành một chiến trường thích hợp Hồn tướng phát huy. Chỉ cần chiến đấu tại Thánh Châu, bọn họ có đủ ưu thế bởi đây là sân nhà."

Đầu óc hắn xoay chuyển rất nhanh, bẻ khớp ngón tay nói tiếp: "Ở đây có một vấn đề. Thực lực trên tay Hào môn liên minh mạnh lắm. Phương diện binh lực là tuyệt đối chiếm ưu thế, lẽ nào đại trưởng lão muốn dùng Hồn tướng để bù đắp việc binh lực không đủ? Nếu là như vậy, đại trưởng lão cần chế tạo ra khá nhiều Hồn tướng."

"Hắn là rất nhiều! Nếu số lượng quá ít thì dù đều mạnh như Tô Phỉ cũng không thể áp chế một đống binh đoàn đám Tang Đức Lạp(Sandra)."

Thiên Huệ phi thường lãnh tĩnh kết luận: "Đại trưởng lão nắm giữ phương pháp chế tạo Hồn tướng đại quy mô, đây là suy luận hợp lý."

Tiểu Man(Tiểu Nhiên) cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Hồn tướng sao có thể chế tạo đại quy mô?"

Người khác cũng cảm thấy khó tin, chưa từng ai nghe kể.

Chế tạo Hồn tướng? Trong đầu Đường Thiên chợt lóe lên, vội vàng nói: "Hồn điện! Hồn điện có thể chế tạo Hồn tướng a."

Thiên Huệ và Tiểu Man(Tiểu Nhiên) có chút mờ mịt, các nàng chưa từng thấy hồn điện.

A Tín không ngờ Đường Thiên nói đến Hồn điện, nhưng nghĩ đến quan hệ giữa Binh và Đường Thiên liền thoải mái, giải thích với hai người: "Hồn điện là kiến trúc đặc thù của Nam Thập Tự binh đoàn, có thể chế tạo Hồn tướng, để chuẩn bị cho tình huống binh lực không đủ. Tuy nhiên có rất nhiều hạn chế, hơn nữa Hồn tướng chế tạo ra không quá mạnh mẽ, chỉ có thể đáp ứng tình thế khẩn cấp."

"Cần Thẻ Hồn tướng." Đường Thiên nói: "Nếu như đẳng cấp Thẻ Hồn tướng tương đối cao thì có thể tạo ra Hồn tướng lợi hại."

lập tức Thiên Huệ bắt được điểm then chốt: "Nói cách khác, Hồn điện cũng cần phải có các loại tài liệu như Thẻ Hồn tướng, mới có thể chế tạo ra Hồn tướng?"

"mảnh chiến hồn cũng được." A Tín bổ sung: "Tuy nhiên chỉ là tạo ra Hồn tướng rất không trọn vẹn, thực lực rất kém cỏi."

"Ta minh bạch rồi." Thiên Huệ gật đầu nói: "Nói cách khác, Hồn tướng không thể tự mọc ra, cần phải dùng mảnh chiến hồn hoặc là Thẻ Hồn tướng làm tài liệu, cần phải có hồn phách chứ?"

"Không sai!" A Tín khẳng định chắc nịch, nói tới Hồn điện không ai rõ ràng hơn hắn: "Hồn theo ý nghĩa nào đó mà nói là một loại sinh mệnh,

không có ai có thể tự dưng chế tạo được ra sinh mệnh."

"Ta nhớ không lầm thì mật độ năng lượng tại Thánh Vực không có chút ích lợi để Hồn tướng sản sinh." Trong đôi mắt đẹp của Thiên Huệ chớp động quang mang: "Không cần nói tới chiến hồn, ngay cả mảnh chiến hồn cũng không có. Đại trưởng lão muốn tạo ra Hồn tướng, vậy nhất định cần phải có đủ nhiều tài liệu, cần phải có đủ nhiều mảnh chiến hồn."

A Tín trầm ngâm: "Cái này không dễ đâu, nhưng mà không phải không có cách nào. Lịch sử nghiên cứu hồn của Thánh điện rất đã lâu, có lẽ bọn họ đã tìm được phương pháp làm thế nào bồi dưỡng mảnh chiến hồn."

Thiên Huệ không phản đối, nàng nói tiếp: "Các ngươi vừa mới nói bồi dưỡng Hồn tướng như vậy thì chỉ ở mức tương đối phổ thông, muốn bồi dưỡng ra Hồn tướng lợi hại tương đối khó?"

"Cần Thẻ Hồn tướng rất lợi hại mới có thể ra Hồn tướng lợi hại." Đường Thiên nghĩ đến Quỷ trảo, trong lòng có chút thương cảm: "Bởi vì chỉ có hồn phách chấp niệm rất sâu mới có thể sinh thành Hồn tướng lợi hại. Ta có một lần dùng không ít Thẻ Hồn tướng, Hồn tướng tạo ra thực lực đều rất phổ thông chỉ có thể dùng bê đồ thôi."

"Chế tạo đại quy mô là tất nhiên." vẻ mặt A Tín là lẽ đương nhiên: "Hồn điện kỳ thực chính là chuyển hóa hồn phách thành Hồn tướng, trên đời này làm gì có nhiều hồn phách cường đại như vậy? Chiếm đa số là mặt hàng phổ thông thôi."

"Hồn tướng phổ thông là chắc chắn số lượng nhiều, hơn nữa thực lực có tăng lên nhưng mà đại trưởng lão có lòng tin chiến thắng binh đoàn của đám Tang Đức Lạp(Sandra) cơ mà?" Thiên Huệ không lý giải được: "Binh đoàn trên tay đám Tang Đức Lạp(Sandra) có thực lực mạnh mẽ."

Lời Thiên Huệ nói được mọi người tán đồng, bọn họ đều từng gặp binh đoàn của đám Tang Đức Lạp(Sandra) rồi, thực lực đều phi thường

cường hãn. Binh đoàn cùng một cấp bậc với Thu Sát binh đoàn phải tới mấy đội, cái này cũng là vì sao mọi người đều xem trọng Hào môn liên minh hơn chứ không phải Thánh điện.

"Chẳng lẽ còn có huyền cơ gì nữa?" Mặt A Tín nhăn lại: "Muốn tăng thực lực Hồn tướng lên nhiều chẳng dễ dàng đâu."

bỗng nhiên Đường Thiên chỉ vào Trụ Phán xử do Thánh viêm màu vàng kim biến thành: "Là nó!"

Mọi người thất thần, có chút không hiểu rõ lí do.

"Loại Thánh viêm này có điều cổ quái." Đường Thiên giải thích: "Trước đây ta có giao thủ với Quang Minh kỵ sĩ, đã hiểu chút về Thánh viêm. Nhưng Thánh viêm trông thấy lần trước không giống với lần này."

"Không giống?" Con mắt Thiên Huệ sáng ngời: "Điểm nào không giống?"

Nàng biết rõ trực giác của Đường Thiên phi thường nhạy cảm, không ai bằng, hắn nhất định đã phát hiện ra cái gì.

Đường Thiên suy nghĩ một chút: "Lần trước ta giao thủ với tên Quang Minh kỵ sĩ kia, cuối cùng lúc hắn chạy trốn, Thánh viêm cũng từ bạch sắc biến thành kim sắc, rất giống với Thánh viêm này. Ta từng suy nghĩ một thời gian, nhưng chưa hiểu, đến tận khi nhìn thấy hồn phách Tu Tư bắt đầu thiêu đốt, ta mới thoáng cái hiểu được."

Ngữ khí Đường Thiên trầm ngưng hiếm thấy: "Người nghĩ ra phương pháp này là thiên tài chân chính. Thánh viêm phổ thông là một loại năng lượng quang minh, một loại năng lượng quang minh tính chất phi thường đặc thù. Ta hoài nghi, Thánh viêm mới là thành quả chân chính từ việc Thánh điện nghiên cứu hồn. Thánh viêm có thể kích thích huyết nhục điên cuồng sinh trưởng, nhưng kỳ quái là thân thể các trưởng lão Thánh điện không cường tráng, bởi vì tất cả huyết nhục chi lực đều bị dùng để

tẩm bổ hồn phách. Nhưng mà hồn phách tẩm bổ như vậy không cần trải qua ma luyện rèn luyện."

Thiên Huệ đăm chiêu: "Giống như là được vỗ béo chứ không phải cường tráng?"

"Chính là ý tứ này!" Đường Thiên gật đầu, hắn trầm giọng nói: "Chúng ta đều biết, thần hồn cần rèn luyện mới có thể cường đại hơn. Như vậy hồn phách không trải qua ma luyện thì không thể cường đại. Lần trước ta còn có chút kỳ quái, uy thế của Quang Minh kỵ sĩ rất cường, nhưng mà vừa giao thủ, phát hiện thực lực yếu hơn ta tưởng tượng. Bây giờ mới hiểu được, hồn phách của bọn họ chính là dùng để làm phân bón. trước khi Thánh viêm thiêu đốt hồn phách, có thể tẩm bổ huyết nhục, lớn mạnh hồn phách. Thánh viêm thiêu đốt hồn phách, hồn phách tẩm bổ nhiều năm sẽ dung nhập trong Thánh viêm. Thảo nào khí tức chúng nó khác. Nếu như ta không đoán sai thì những hỏa trụ Thánh viêm này, không chỉ có thể phong tỏa Thánh Châu mà còn có một cái tác dụng, chính là làm lớn mạnh Hồn tướng vừa mới được sinh trưởng."

Toàn trường lặng ngắt như tờ, mọi người đều bị nội dung Đường Thiên miêu tả làm sợ hãi, lưng phát lạnh, lông dựng thẳng.

Hồn phách tẩm bổ vài thập niên chỉ làm phân nuôi cho Hồn tướng khác.

Sự lãnh khốc khiến người ta sởn tóc gáy.

Thiên Huệ cũng bị thất thần, thì thào lẩm bẩm: "Thực là đáng sợ..."

Đứng đương trường, ngay từ đầu Mai Lỵ Toa(Melisa) im lặng, sắc mặt trắng bệch, toànt hân run rẩy cầm cập, thanh âm hàm răng rung động va chạm vang khắp toàn trường.

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Mai Lỵ Toa(Melisa).

Mai Lỵ Toa(Melisa) lắp bắp, xen lẫn âm thanh khóc nấc: "Rất... Rất nhiều người đều tu luyện Thánh viêm..."

Rất nhiều người?

Mọi người có chút không rõ, nhưng mà không biết vì sao, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng hiện lên dự cảm bất tường.

trong lòng A Tín chấn động, hắn thất thanh kinh hô: "Ngươi nói..."

Mai Lỵ Toa(Melisa) oa một tiếng khóc òa: "Ngoại trừ Thánh điện, rất nhiều người thường tu luyện Thánh viêm. Thánh điện nói... Nói chỉ cần tu luyện Thánh viêm là có thể có cơ hội được Thánh điện bồi dưỡng, có khả năng công tác cho Thánh điện, có thể được Thánh điện bồi dưỡng, có thể..."

Tâm tình Mai Lỵ Toa(Melisa) triệt để không khống chế được, nước mắt giàn giụa, nói không thành lời, ngồi thụp xuống thất thanh khóc rống.

Mọi người ngây người, nếu như suy đoán của Đường Thiên vừa rồi là thật... Không ai dám tưởng tượng.

Mặt mỗi người lúc này đều trắng như giấy, trong mắt ngoại trừ sợ hãi, chính là sợ hãi.

"Bọn họ không dám xằng bậy như thế đâu..." Ngay cả A Tín gan lớn, lúc này cũng lắp bắp.

Thánh Châu có bao nhiêu người? Tại tràng không có ai biết rõ con số cụ thể, nhưng mà mọi người đều biết rõ, Thánh Châu là một châu phồn hoa nhất toàn bộ Quang Minh Châu, cũng là một châu nhân khẩu nhiều nhất. Nếu có người quen thuộc tư liệu phương diện này tại đây, nhất định sẽ nói cho bọn họ, nhân khẩu của Thánh Châu chiếm một phần mười toàn bộ Quang Minh Châu.

Đã không còn ai dám suy nghĩ tiếp.

"Đó là cái gì?" Bỗng nhiên Cát Trạch chỉ vào chỗ cách không xa, thanh âm kinh sợ.

Nhìn theo ngón tay Cát Trạch, mọi người nhìn thấy một đóa Thánh viêm kim sắc lớn cỡ nắm tay, đang chậm rãi thổi qua nóc nhà bên cạnh đường, bay lên bầu trời.

Không biết vì sao, trong đầu mọi người tự nhiên hiện lên suy đoán vừa rồi của Đường Thiên. Hơi lạnh thấu xương, tựa như dòng điện lan tràn khắp thân thể bọn họ, cần cổ bọn họ cứng đờ, thân thể cứng đờ như bức tượng.

Bọn họ ngơ ngác nhìn, một màn cả đời bọn họ khó quên.

Một đóa lại một đóa kim sắc hỏa diễm, liên tiếp thổi qua nóc nhà, càng ngày càng nhiều kim sắc hỏa diễm, càng ngày càng nhiều nơi phiêu phù bay lên, tựa như một bầy sứa kim sắc khổng lồ, đang chậm rãi bơi lên mặt biển.

Bầu trời phương xa, dày đặc chi chít Thánh viêm màu vàng kim, nhìn không ra đầu cuối, giống như một mảnh hải dương kim sắc.

Mỗi cái ngóc ngách trong tầm mắt bọn họ, đều tràn ngập kim sắc, chúng nó chậm rãi phiêu phù.

Kim sắc thần thánh uy nghiêm, vào lúc này lại yêu dị âm quỷ, không có nhiệt độ chỉ có tử vong.

Ai cũng phát lạnh, bọn họ đều thân kinh bách chiến, chứng kiến vô số thi thể, từng thấy vô số tràng diện tiên huyết lâm li, huyết nhục ngổn ngang. Bọn họ vốn có cho rằng thế giới này không còn có tràng diện tàn khốc gì có thể khiến bọn họ sợ hãi sợ hãi. Nhưng một màn trước mắt khiến lòng bọn họ phải rung động.

Mỗi một đóa Thánh viêm kim sắc chính là một sinh mệnh.

Vô biên vô hạn Thánh viêm chiếm cứ mỗi một tấc không gian bầu trời, số lượng thật nhiều, không ai đếm hết rốt cuộc có bao nhiêu sinh mệnh, không có ai đếm được.

Ngay trong nháy mắt này, hàng nghìn hàng vạn sinh mệnh im hơi lặng tiếng tiêu thất, hóa thành một đoàn kim sắc hỏa diễm vô thanh thiêu đốt, trở thành phân bón.

Chưa ai từng chứng kiến sự việc tàn khốc hơn chuyện này.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 919: Ầm Ầm Ngã Xuống

Chương 919: Ầm ầm ngã xuống

Khuôn mặt Mục Chi Hà phủ đầy phong sương, thần tình lạnh lùng nghiêm nghị tựa như tảng nham thạch loang lổ bị gió ăn mòn, bên trong vẫn cứng rắn như thiết. Đây là biểu tình mà binh lính đều đã quen, không có bao nhiêu ấm áp, luôn khiến người ta liên tưởng đến Vĩ Dã Quan Châu quanh năm gió tuyết không ngừng và quân kỷ sâm nghiêm như sắt thép.

Nhưng nó lại khiến người ta an tâm.

Mọi người thở hổn hển, dựa lưng vào tảng đá, trầm mặc khôi phục thể lực. Tình hình chiến đấu vô cùng căng thẳng và sự cường đại của địch nhân hóa thành áp lực trầm trọng ép tới khiến người ta thở không nổi, nhưng mà vẻkiên nghị trên mặt bọn họ không giảm chút nào.

Khi thể lực từ từ khôi phục lại, bọn họ bắt đầu chà lau kiếm của mình. Chịu ảnh hưởng của Mục Chi Hà, binh lính trong binh đoàn thích nhất chính là trường kiếm tiêu chuẩn trong quân, ngay cả kiểu dáng đều giống nhau. Tuy nhiên bọn họ là binh đoàn trực thuộc hổ tướng số một, tuy rằng kiểu dáng là trường kiếm tiêu chuẩn nhưng vì có nhiều tài liệu quý hiếm và kỹ thuật luyện rèn tiên tiến nhất của Thánh Điện nên giá trị chế tạo cực kỳ cao.

Ở chợ đen, một thanh trường kiếm tiêu chuẩn của binh đoàn Mục Chi Hà luôn trong tình trạng có cầu không có cung, là bảo vật vô số người tha thiết ước mơ.

Chúng nó chính là bảo vật, đặc tính lớn nhất là kiên cố, chúng nó có thể thừa thụ cường độ đả kích cực cao hàng tỉ lần mà không chút tổn hao gì. Trong lịch sử binh đoàn, chưa có trường hợp kiếm của vị binh sĩ nào do tu luyện quá chăm chỉ mà bị thụ tổn.

Nhưng mà lúc này, trường kiếm trên tay mỗi người bọn họ đều phủ đầy vết thương, lỗ hổng li ti ở khắp nơi.

Con mắt binh lính tràn đầy vẻ đau lòng, ngay cả động tác chà lau đều rất nhẹ nhàng. Trong lòng bọn hắn, trường kiếm là người bạn thân mật nhất, ngày đêm làm bạn với bọn hắn.

Bọn hắn chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện có một ngày người bạn thân thiết nhất tín nhiệm nhất của bọn hắn cũng sẽ bị thương.

Không phải tài liệu trân quý nhất của Thánh Điện sao? Không phải kỹ thuật tiên tiến nhất sao? Sao lại bị tổn thương?

Lúc mới bắt đầu, mỗi lần chiến đấu kết thúc, tình cảnh đều là một mảnh kêu rên và không thể tin tưởng. Nhưng khi chiến đấu leo thang, bọn họ hiểu địch nhân càng ngày càng nhiều, bọn họ đã không còn giật mình nữa.

Trước đó, bọn họ chưa từng nghĩ là trên đời này lại có binh đoàn cường đại như bọn họ, có võ tướng có được ý chí và thực lực không kém hơn đại nhân của bọn họ.

Nam Thập Tự binh đoàn, một cái tên quá xa lạ quá vô danh (DG: Đúng là lũ anti Mu ếch ngồi đáy giếng, An tô ni Martial vô danh còn có giá 36 triệu bảng). Đại nhân nói, binh đoàn này thuộc về Nam Minh. Binh lính chưa từng nghe thấy cái tên Nam Thập Tự binh đoàn, nhưng nghe nhiều về Nam Minh lắm rồi, tuy rằng trường kỳ đóng giữ Vĩ Dã Quan Châu chưa gia nhập Nam chinh, nhưng mà bọn họ không chút xa lạ Nam Minh.

Có điều, Nam Minh thật sự cường đại như thế sao?

Cái này là điều khiến bọn họ cảm thấy nghi hoặc nhất, Nam Minh có được binh đoàn cường đại như thế, vì sao có thể trên chiến trường chính diện liên tiếp bại lui?

Được rồi, tin tức này đã lâu rồi, tình huống chiến cuộc hiện tại như thế nào bọn họ không thể nào biết được. Liên hệ giữa bọn họ và Thánh Điện đã bị chặt đứt, bọn họ tại Dã Nhân Châu tứ cố vô thân.

Cần phải thừa nhận, trước lúc xuất phát có thể tính là vô cùng lạc quan, biến số lớn nhất chính là Nam Thập Tự binh đoàn. Không ai nghĩ là tại nơi Dã Nhân Châu hoang vắng này, lại đụng độ binh đoàn của Nam Minh, hay là một binh đoàn cơ quan rất lợi hại.

Kế hoạch chiến đấu của bọn họ coi như thất bại, không những không tìm được nữ chiến thần còn bị Nam Thập Tự binh đoàn quấn lấy. Bọn họ thậm chí không dám trở về theo đường cũ, một khi lộ tinh môn thông tới Vĩ Dã Quan Châu, Vĩ Dã Quan Châu sẽ lập tức trở nên nguy hiểm cực kì. Huống chi Nam Thập Tự binh đoàn luôn dính phía sau bọn hắn, Nam Thập Tự binh đoàn thậm chí không cho bọn hắn có cơ hội tổ chức phòng thủ.

Dã nhân đại quân nhân số đông đảo, khí thế rào rạt, nhưng kỳ thực trong lòng Mục Chi Hà không quá lo lắng. Bình thường lão bắt huấn luyện rất nghiêm ngặt, trước lúc xuất phát đã căn dặn võ tướng phòng thủ cần phải nghiêm ngặt cẩn thận. Bố trí tại Vĩ Dã Quan Châu là một tay Mục Chi Hà bố trí, lão biết rõ nó vững chắc cỡ nào.

Chỉ cần kiên trì một đoạn thời gian ban đầu, Thánh Điện nhất định sẽ phái người trợ giúp, cái nhân tuyển đó Mục Chi Hà nhắm mắt lại cũng biết nhất định là Gia Á. Còn có ai so được với Gia Á về độ am hiểu phòng thủ? Còn có chiến trường nào thích hợp cho Gia Á hơn Vĩ Dã Quan Châu?

Gia Á hẳn là đã tiếp quản Vĩ Dã Quan Châu rồi, Mục Chi Hà thầm tính thời gian liền đưa ra kết luận này.

Có Gia Á đóng giữ, Vĩ Dã Quan Châu không gì phá nổi.

Mục Chi Hà vứt vấn đề Vĩ Dã Quan Châu đi, hiện tại cần phải cân nhắc chính là tình cảnh của mình.

Nam Thập Tự binh đoàn cường hãn vượt quá lão mong muốn, lão chưa từng nghĩ binh đoàn của mình sẽ chịu tổn thương lớn như thế. Điều bất lợi với lão là chốn Dã Nhân Châu này, nơi đây, mỗi một bộ lạc đều thiên tính rất căm thù bọn họ, mà tình cảnh của Nam Thập Tự binh đoàn thì hoàn toàn tương phản.

Lão cần phải dẫn binh đoàn của mình về, cũng không những bởi vì mỗi một binh sĩ trong binh đoàn lão đều là thế hệ con cháu, cũng không chỉ bởi binh đoàn này được chính tay lão một tay xây dựng nên tình cảm thâm hậu, mà là Thánh Điện cần phải có bọn họ, cần Binh đoàn Mục Chi Hà!

Nếu như nói tao ngộ Nam Thập Tự binh đoàn khiến Mục Chi Hà bất ngờ không kịp phòng, làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch của lão, khiến cho lão rơi vào thế bị động. Dù thân hãm khốn cảnh, lão vẫn không mất lý trí và phán đoán.

Bọn họ không thể bị tiêu hao tại Dã Nhân Châu.

Mục Chi Hà dùng hết các loại biện pháp, nỗ lực thoát khỏi cảnh bị Nam Thập Tự binh đoàn truy kích. Nhưng mà chủ tướng của đối phương lão luyện quá khiến lão giật mình, lão ngụy trang, dẫn dụ, không một lần thành công. Đối phương luôn luôn có thể nhìn một cái liền rõ ý đồ của lão, mỗi khi rơi vào thời điểm đó, lão đều cảm thấy mình tựa như bị bóc sạch y phục, lồ lộ dưới ánh mặt trời.

Lão luôn có một ảo giác, đối phương tựa như một con cáo già từng trải quá nhiều trận chiến đấu, dựa vào chính là kinh nghiệm phong phú. Mục Chi Hà rất bối rối đối với ảo giác của mình, vô luận là Thánh Vực hay là Thiên lộ, đều lâu lắm rồi không có đại chiến, vì sao lại xuất hiện lão yêu quái như vậy.

Mục Chi Hà bi kịch phát hiện, vô luận là chiến thuật tu dưỡng, hay là năng lực chiến đấu, đối phương mạnh hơn lão.

Bây giờ lão vẫn còn ấn tượng sâu sắc đối với đạo thập tự quang mang chói mắt kia, thương vong lớn nhất là xuất hiện lần đó.

Mình nên làm cái gì bây giờ?

Bỗng nhiên Mục Chi Hà phát hiện, lão có phần không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt. Lão đột nhiên giật mình tỉnh lại, lưng không biết có lớp mồ hôi từ lúc nào. Lão biết rõ như thế là mình bị đối phương toàn diện áp chế, dẫn đến tâm tính mất ổn định.

Lão tự dưng âm thầm gượng cười.

Lão chưa từng nghĩ đến trên chuyện đời này vậy mà lại có người có thể toàn diện áp chế mình, cho nên dẫn đến tâm tình thất thủ. Đây là một dấu hiệu nguy hiểm, thuyết minh lòng tin của mình đang từ từ trôi mất, lão thầm cảnh giác.

Tuy rằng lão bị áp chế toàn diện, nhưng lão đau khổ chống đỡ cũng gây thương vong cho đối phương. Nếu như lòng tin trôi mất, cục diện đau khổ chống đỡ sẽ trong nháy mắt đổ nát.

Con mắt lão trở nên sáng tỏ, lão vốn là hạng người tâm chí cứng cỏi, khó khăn cản trở trước mắt vẫn chưa khiến lão mất đi dũng khí.

Lão triệu tập tướng sĩ dưới trướng, tổ chức một hội nghị nhất thời trước chiến. Dựa theo tần suất công kích mấy ngày nay, đối phương sẽ không cho lão cơ hội thở dốc, một đợt công kích tiếp theo sẽ đến nhanh chóng. Đây cũng là điểm Mục Chi Hà cảm thấy bất khả tư nghị, binh đoàn của lão huấn luyện hà khắc, sức bền bỉ thiên hạ ít có, cũng là điểm xưa nay lão tự hào. Nhưng ở điểm này, đối phương cũng mạnh hơn nhiều.

Điểm duy nhất khiến Mục Chi Hà cảm thấy vui mừng chính là dưới cường đại áp bách, bọn hắn cũng có phát triển kinh người.

Ngay từ đầu, bọn hắn chật vật quá đỗi, thương vong kinh người. Nhưng mà theo thời gian trôi, bọn họ vẫn cứ chật vật nhưng thỉnh thoảng có thể tổ chức phản kích, thương vong nhỏ hơn trước nhiều. Nếu như Nam Thập Tự binh đoàn không phải lệ thuộc Nam Minh, Mục Chi Hà đôi khi còn cảm thấy chiến đấu như vậy không phải chuyện xấu.

"Chú ý bảo hộ bên sườn, lần trước chúng ta chịu thiệt chính vì bên sườn bảo hộ chưa đúng chỗ. Nguyên nhân là cái gì, không phải chúng ta không coi trọng bên sườn, là chúng ta tách ra. Ta vừa mới xem xét lại, thời gian chúng ta tách ra đại khái khoảng sáu giây. Nếu trước đây, cái này không tính là kẽ hở nhưng mà địch nhân của chúng ta là cao thủ. Kẽ hở sáu giây đủ cho bọn họ phát động một lần xung kích. Bọn họ rất am hiểu xung phong, cái này chúng ta phải tránh. Nhớ nhé, một khi bắt đầu chiến đấu, tận lực không cho bọn hắn cơ hội xung phong, lấy triền đấu làm chủ. Tận lực thả chậm tiết tấu chiến đấu, bọn họ am hiểu chiến đấu tiết tấu nhanh hơn chúng ta..."

Mục Chi Hà nói không nhanh, lãnh tĩnh không có cảm xúc, tựa như đang kể ra một sự kiện hoàn toàn không quan hệ với mình.

Các tướng sĩ nghe rất kỹ, hội nghị trước chiến, trước chiến đấu bọn họ đều diễn ra. Bọn họ có thể biết rõ lần trước vì sao thua, chỗ nào làm chưa đủ tốt vân vân, cái này là bí quyết để bọn họ có thể phát triển nhanh chóng.

Không ngừng ma luyện, bọn họ phát triển cấp tốc, tuy rằng ở thế hạ phong, nhưng mà đối với việc trở lại Thánh Điện, lòng tin mọi người tăng nhiều. Bọn họ không có chỗ nào mà không phải là tinh nhuệ trong vạn chọn một, người nghiêm khắc như Mục Chi Hà chưa bao giờ dừng việc huấn luyện, xây dựng một nền tảng cực kỳ vững chắc cho họ.

Bọn họ tựa như một khối ngọc thô, cường độ chiến đấu cao và địch nhân cường hãn là đá mài đao tốt nhất. Bọn họ bắt đầu phóng thích

quang mang của bản thân, dù cho đối phương cường đại như thế nhưng bọn họ đã không còn e sợ.

Bọn họ biết rõ, đại nhân nhất định sẽ đưa bọn họ về Thánh Điện.

Bọn họ biết rõ, cuối cùng bọn họ nhất định sẽ chiến thắng Nam Thập Tự binh đoàn, tựa như Quang Minh Châu cuối cùng sẽ chiến thắng Nam Minh vậy.

Toàn bộ thất lợi và khốn cảnh trước mắt chỉ là tôi luyện mà thôi, chỉ có là như thế thôi.

Bọn họ ngửa mặt nghiêm trang, chăm chú nghe mỗi chữ của đại nhân.

Bỗng nhiên, không có bất cứ dấu hiệu gì mà Mục Chi Hà tựa như bị sét đánh trúng, thanh âm ngừng bặt, hlão ngây ra như phỗng.

Dị dạng của đại nhân khiến cho mọi người chú ý.

Mục Chi Hà cứng ngắc giống như tượng gỗ, chậm rãi quay mặt sang mộtb ên, ánh mắt lão hướng về nơi xa xa.

Tâm mọi người tự dưng chợt nhảy. Lần đầu tiên trong ánh mắt đại nhân ánh lên nỗi kinh hoảng, ánh lên nỗi sợ hãi, ánh lên vẻ mờ mịt không biết làm sao, ánh lên vẻ đờ đẫn khi tuyệt vọng.

Bọn họ nhìn theo ánh mắt đại nhân, nhưng cũng không phát hiện ra cái gì.

Đại nhân sao thế nhỉ? Mọi người không hiểu ra sao.

Con mắt thâm thúy xám xịt, toàn bộ sinh cơ tựa như bị rút đi, trên người lão không còn khí thế sắc bén, lão tựa như ông già tiều tụy.

Mái tóc hoa râm với tốc độ mắt thường có thể thấy được biến thành tuyết trắng.

Huyết lệ đỏ sẫm từ con mắt ngây ra mất đi toàn bộ thần thái nhỏ xuống.

"Thánh Châu... Vì cái gì?"

Nam tử giống như sắt thép nham thạch này trừng con mắt chảy máu, ầm ầm đổ nhào xuống.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 920: Cơ Mật

Chương 920: Cơ mật

Bi thương bao phủ doanh địa.

Âm thanh của cơ quan khôi lỗi ầm ầm từ xa đến gần, theo kinh nghiệm bọn họ tổng kết những ngày này, bọn họ nên tránh né, bọn họ nên xây dựng phòng tuyến, bọn họ hẳn là nên bảo vệ tốt bên sườn phòng bị đối phương xung kích. Bọn họ đã có thể thong dong đối diện cơn lũ thanh đồng cuồn cuộn đánh tới.

Tuy nhiên không một ai động đậy, bọn họ tựa như không nghe thấy.

Binh lính tự động vây quanh Mục Chi Hà, có người đang nức nở, có người đang lau nước mắt, nước mắt giàn giụa lẫn bùn đất chảy khắp mặt mũi. Ánh mắt bọn họ mờ mịt, hồn phách giống như bị rút đi, thất hồn lạc phách, tựa như cái xác không hồn.

Khi lão Đoàn và lão Đường đến thì hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ không gặp bất cứ sự kháng cự gì, thậm chí không một ai nhìn bọn hắn một cái. Sắc mặt lão Đoàn và lão Đường nghiêm trọng, bọn họ cơ hồ không thể tin, những binh sĩ như ăn mày đứng trước mắt này lại là binh đoàn tinh nhuệ đệ nhất, là khối xương cứng kịch chiến cùng bọn họ đến cùng gây nhiều thương vong.

Chuyện gì xảy ra?

Hai người rất nghiêm túc, không có chút vui mừng. Trong khoảng thời gian này hai người không biết đã tán thưởng sự ngoan cường của

Mục Chi Hà bao nhiêu lần, không biết bao nhiêu lần tán thưởng sự bền bỉ của đám binh lính thân ở khốn cảnh này. Ngay từ đầu, bọn họ còn tương đối dễ dàng đánh bại Binh đoàn Mục Chi Hà, nhưng chẳng mấy chốc, Binh đoàn Mục Chi Hà trở nên càng ngày càng khó quấn, làm bọn hắn thương vong cũng càng lúc càng lớn.

Ý chí cứng như sắt thép, kỷ luật sâm nghiêm, ý chí chiến đấu ngoan cường, kỹ xảo chiến đấu thành thạo, đồng bộ suất trăm phần trăm độc bộ thiên hạ, không phụ thanh danh thiên hạ đệ nhất binh đoàn.

Mục Chi Hà là một đối thủ đáng để tôn kính, những binh sĩ này là binh sĩ đáng để tôn kính.

Nhìn thấy đối thủ mình tôn kính ầm ầm đổ nhào xuống, hai người không có chút vui sướng thắng lợi.

Đây không phải là thắng lợi mà bọn họ muốn.

Bọn họ cẩn thận xuyên qua đám binh sĩ bi thương, nhìn thấy Mục Chi Hà nằm trên mặt đất, con mắt đầy vết máu đỏ lòm, thân thể óng ánh tựa như bạch ngọc thì tự dưng thất kinh. Bọn họ minh bạch vì sao binh sĩ không chống cự nữa. Mục Chi Hà là linh hồn của binh đoàn này, một khi lão xảy ra bất trắc binh đoàn này đã không còn là đệ nhất binh đoàn quát tháo thiên hạ kia nữa.

Lão Đường ngồi xuống, sắc mặt nghiêm trọng kiểm tra Mục Chi Hà.

Song phương giao chiến lâu như vậy, có thể nói thực sự đồng cảm. Mục Chi Hà sở dĩ bị Nam Thập Tự binh đoàn toàn diện áp chế cũng không phải do trình độ không đủ, một mặt là một mình thâm nhập, bốn mặt toàn là nguy hiểm, bọn họ không những phải đối phó Nam Thập Tự binh đoàn, còn cần phòng bị dã nhân bộ lạc. Về phương diện khác là kinh nghiệm, Mục Chi Hà thống quân mấy chục năm, chưa từng trải qua đại chiến tẩy lễ làm sao so được với lão Đoàn cả đời trải chiến tranh, lão quái vật được tẩy lễ qua đại chiến dịch thì làm sao có thể so sánh?

Nhưng Mục Chi Hà ngoan cường mà chống lại các đợt tiến công, đau khổ chống đỡ, không ngừng phát triển khiến lão Đoàn cũng cảm thụ áp lực cực lớn.

"Đa tạ." Thanh âm Mục Chi Hà giống như muỗi, thần tình lão trở nên khá ôn hòa: "Thỉnh không cần lãng phí thời gian trên người ta."

Thân thể Mục Chi Hà thoạt nhìn phi thường quỷ dị, tóc lão tuyết trắng như ngân, bàn tay nguyên bản phủ đầy vết chai nổi từng quầng sáng trắng. Bạch quang nhàn nhạt xuyên thấu cơ thể, huyết nhục da thịt lão hiện ra tất cả. Toàn thân thoạt nhìn toàn bạch quang lưu chuyển, tựa như bao phủ trong một tầng hào quang.

Trên mặt lão Đường lộ ra vẻ hoảng sợ, sinh cơ trong cơ thể Mục Chi Hà không những không suy bại mà trái lại dị thường thịnh vượng, thịnh vượng tựa như hỏa diễm hừng hực thiêu đốt trong đêm đen. Khiến thân thể Mục Chi Hà kịch liệt chuyển biến xấu chính là lũ sinh cơ vô cùng thịnh vượng này. Nó đang không ngừng thiêu đốt ăn mòn huyết nhục Mục Chi Hà.

Tuy lão Đường kiến thức rộng rãi cũng chưa từng gặp thứ quỷ dị cổ quái như thế.

"Cái này là Thánh Viêm." Mục Chi Hà nhẹ giọng bảo.

Các binh sĩ xung quanh bỗng dưng rối loạn, bọn họ ngẩng đầu, khuôn mặt khiếp sợ và không thể tin tưởng. Thánh Viêm, đó là thứ bọn họ rất quen thuộc, hàng ngày bọn họ đều tu luyện. Cảnh tượng đáng sợ như thế có thể nào là do Thánh Viêm tạo ra? Ở trong lòng bọn họ, Thánh Viêm đem tới lực lượng, dành cho bọn họ dũng khí, có thể trị liệu vết thương của bọn họ, có thể giúp bọn họ trở nên cường tráng, là tiêu chí bọn hắn biểu đạt sự thành kính của mình.

Vì sao lại là Thánh Viêm?

Bỗng nhiên binh lính nghĩ đến phán xử của Thánh Điện, lẽ nào Thánh Điện cho rằng đại nhân không đủ trung thành sao? Hay là cho rằng đại nhân tác chiến bất lợi mà nghiêm phạt? Binh lính trở nên kích động, bọn họ đi theo đại nhân, một mình thâm nhập, liều mạng chiến đấu, Thánh Điện vì sao có thể phán xử đại nhân bất công như thế?

Thánh Viêm? Lão Đường và lão Đoàn liếc nhau, nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt nhau.

Quanh con mắt Mục Chi Hà uốn lượn tiên huyết, nhưng mà lão có thể cảm thụ được binh lính rối loạn, lão than nhẹ một tiếng: "Hiện giờ Thánh Châu chỉ e là đã thành địa ngục trần gian. Chúng ta đầu hàng, ta sẽ đem toàn bộ những gì ta biết nói cho các ngươi. Thỉnh đừng thương tổn binh sĩ của ta, nhờ cậy vậy!"

Mọi người đều bị lời Mục Chi Hà nói làm chấn động, ngay cả những binh sĩ vốn đang kích động, lúc này cũng giống như bị định thân pháp. Bọn họ có chút không rõ, đại nhân vì sao đột nhiên nói tới Thánh Châu vốn không liên quan chút nào. Lại nói, Thánh Châu là vị trí của Thánh Điện, binh đoàn rất nhiều, là nơi phòng bị sâm nghiêm nhất tại Quang Minh Châu, vì sao có thể là địa ngục nhân gian?

Lão Đường và lão Đoàn đều không rõ.

Thánh Viêm bọn họ biết rõ, Thánh Châu bọn họ cũng biết, nhưng bọn họ không có biện pháp liên hệ hai cái đó với nhau.

"Yên tâm, chúng ta không phải hạng người lạm sát." Lão Đoàn trầm giọng nói.

"Thánh Điện luôn luôn có kế hoạch." Thanh âm Mục Chi Hà có chút bay bổng, như là gió xen lẫn than thở: "Kế hoạch này là xuất phát từ khi Thánh Điện nghiên cứu hồn."

Mọi người không tự chủ ngừng thở, bọn họ có một loại dự cảm, lời Mục Chi Hà nói kế tiếp nhất định là một bí mật kinh thiên. Thánh Điện

nghiên cứu hồn thiên hạ đều biết, không phải mỗi bọn họ, ngay cả tiểu hài tử hơn mười tuổi đều biết rõ, Thánh Điện nghiên cứu hồn có trình độ tối cao tại Thánh Vực.

"Kế hoạch này, dự tính ban đầu là chế tạo Hồn tướng. Kế hoạch không thuận lợi, nhưng sau khi khắc phục rất nhiều trắc trở, bọn họ đã thành công. Bọn họ chế tạo ra vị Hồn tướng cường đại đầu tiên, đội trưởng của Quang Minh kỵ sĩ đoàn, Tô Phỉ."

Trong lòng binh lính hoảng sợ, nguyên lai lời đồn đại đội trưởng Tô Phỉ là thật!

Địa vị Quang Minh kỵ sĩ đoàn cao cả, người chấp chưởng Quang Minh kỵ sĩ đoàn - đội trưởng Tô Phỉ có địa vị vô cùng cao thượng ở trong lòng mọi người. Dự cảm trong lòng bọn họ càng thêm cường liệt, một cơ mật liên quan đến nhiều đại nhân vật như vậy, vì sao có thể là bí mật phổ thông?

"Sau khi Tô Phỉ được chế tạo ra, nàng biểu hiện phi thường xuất sắc. Năng lực học tập rất cường, phát triển rất nhanh chóng. Tại thời điểm này, một thành quả trọng yếu khác xuất hiện. Thánh Điện phát hiện, Thánh Viêm có thể bằng một loại phương thức đặc biệt sẽ được Hồn tướng hấp thu. Phương thức này có thể trong thời gian rất ngắn đề cao thực lực Hồn tướng."

"Kế hoạch hoàn mỹ không sứt mẻ." Mục Chi Hà như nói mê sảng: "Tô Phỉ trong thời gian rất ngắn, thực lực tăng vọt mấy chục lần, nhảy vọt trở thành võ giả cường đại nhất Thánh Điện. Nhưng, vấn đề cũng theo đó mà đến, thực lực Tô Phỉ lên tới trình độ nhất định liền gặp bình cảnh, hấp thu Thánh Viêm không có hiệu quả gì. Thánh Điện nghiên cứu mới phát hiện, thực lực Tô Phỉ đã đạt được giá trị giới hạn, muốn đột phá cần hấp thu Thánh Viêm với một con số rất lớn."

Mọi người nghe nhập thần.

Mục Chi Hà cảm thụ được Thánh Viêm chảy trong cơ thể, thản nhiên nói: "Vì vậy Thánh Điện bắt đầu mở rộng Thánh Viêm. Các ngươi hẳn là còn nhớ rõ thời gian lúc đó, Thánh Điện bắt đầu chế định một loạt kế hoạch"

Bốn phía rồi đột nhiên an tĩnh lại, những lời này tựa như một đạo thiểm điện bắn trúng bọn họ, trong lòng bọn họ hiện lên một cái suy đoán khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, sẽ không... Sẽ không là vậy đâu! vì sao Thánh Điện làm như thế!

Dường như có thể nghe thấy nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ, giọng nói lãnh khốc vô tình của Mục Chi Hà đánh tan một tia may mắn sau cùng trong lòng mọi người: "Đúng vậy, chính như các ngươi nghĩ."

"Không thể nào như vậy! Thánh Điện sao lại làm như vậy?"

"Cái này cái này cái này là chẳng còn nhân tính..."

"Thánh Điện điên rồi sao?"

Một mảnh yên lặng rồi đột nhiên nổ tung.

Rất nhiều binh sĩ ôm đầu, khuôn mặt vô pháp tin tưởng. Thánh Điện là tín ngưỡng của bọn hắn, ở trong lòng bọn hắn là thần thánh vô cùng. Nếu lời này không phải do Mục Chi Hà, người bọn hắn xưa nay tín phục nhất nói ra, bọn hắn đã xé đối phương thành mảnh nhỏ.

Một mảnh hỗn loạn, dần dần an tĩnh lại, ánh mắt mọi người lại hướng về phía Mục Chi Hà. Lúc này, không ai còn cảm giác kích động, toàn thân lạnh lẽo, băng lãnh thấu xương. Có thể cho bọn hắn đáp án, chỉ có một người đó chính là đại nhân.

Khuôn mặt đầy vết máu đỏ tươi của đại nhân lúc này lộ ra khí tức thần thánh quỷ dị, da trên mặt cơ hồ trong suốt, bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy Thánh Viêm bạch sắc chậm rãi chảy dưới da.

Mục Chi Hà bỗng nhiên nhớ tới ngày đầu tiên mình tiến nhập Thánh Điện, lúc đó mình mới mười hai tuổi, lúc đó đại trưởng lão cũng không phải đại trưởng lão hiện tại. Đó là ngày tràn đầy ánh nắng, đó là một trưởng lão nở nụ cười ấm áp.

Con mắt truyền đến cơn đau đớn kéo lão từ hồi ức trở về hắc ám tàn khốc, Thánh Viêm cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể, ngay cả khí tức thần thánh quen thuộc kia đều thấu đến xương.

"Thánh Điện không phải vì Tô Phỉ."

Mục Chi Hà than thở: "Kiên trì thời gian dài, thêm nữa Thánh Điện Thiên lộ không ngừng truyền tới nội dung, Thánh Điện nghiên cứu hồn cuối cùng có đột phá thật lớn. Trong đó một thành quả trọng yếu nhất chính là bọn họ tìm ra biện pháp khắc phục năng lượng ăn mòn. Cái này có nghĩa, Hồn tướng có thể có được thọ mệnh lâu cơ hồ là bất tử thân."

Nghe thấy cái này, lão Đoàn đã đại khái đã minh bạch.

Ánh mắt hắn phức tạp, đúng vậy, thọ mệnh của Hồn tướng là dài dằng dặc. Thế nhưng năm tháng lâu dài a, hàng năm dày vò, nhìn không thấy phần cuối, cái loại bi thương này có bao nhiêu người có thể lý giải? Nhìn thân nhân bằng hữu của mình già đi mất đi ngay trước mắt, tĩnh mịch vô biên và sự cô độc kia đau khổ hơn với bất cứ năng lượng ăn mòn nhiều. Khi thời gian dài dằng dặc đến ngay cả người rất yêu thương đều quên mất, ngay cả ký ức tốt đẹp nhất đều bị chôn vùi, ngay cả tín niệm và lý tưởng đều mục nát tiêu thất, ngươi vẫn cô độc phiêu đãng tại trên thế giới này, đó là chuyện bi ai đến cỡ nào.

Vĩnh sinh, a...

Hắn vô thanh cười khẽ ở trong lòng, mang theo cay đắng và tịch liêu năm tháng.

"Cải tạo người thành Hồn tướng, đó là một loại vĩnh sinh. Tuy rằng Tô Phỉ thành công nhưng không có ký ức. Làm thế nào chuyển thành

Hồn tướng lại có thể bảo trì ký ức trở thành vấn đề mới nhất. Vấn đề này không làm khó Thánh Điện, chuyện chẳng mấy chốc mà xong. Nhưng, cái này dù sao cũng là chuyện vi phạm quy luật tự nhiên, có phong hiểm lớn. Xác xuất thành công chuyển hóa Hồn tướng rất thấp. Người đầu tiên thử nghiệm là một người hùng tâm bừng bừng. Hắn quyết tâm hiến sinh mệnh lâu dài cho Thánh Điện. Hắn tin tưởng vững chắc chỉ cần hắn có đủ thời gian, hắn có thể trùng kiến một Thánh Điện hoàn toàn mới, một Thánh Điện sạch sẽ không có bất cứ tì vết gì. Vì lý tưởng này, hắn nguyện ý gánh chịu phong hiểm, dù trả giá bằng sinh mệnh cũng không tiếc. Vô luận là chính hắn, hay là của người khác."

"Hắn chính là đại trưởng lão."

Một mảnh tĩnh mịch.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 921: Báo Thù

Chương 921: Báo thù

Toàn bộ binh sĩ và võ tướng, tất cả đều bị cái bí văn kinh thiên này làm cho chấn động mà trợn mắt há mồm. Đúng vậy, nội dung như vậy hoàn toàn vượt quá tưởng tượng, bọn họ bị quá nhiều thứ làm chấn động.

Ngay cả lão Đoàn và lão Đường cũng bị chấn động. Dù bọn họ nghe Mục Chi Hà thuật lại, bọn họ đều có thể nghe ra được sự điên cuồng của đại trưởng lão và sự cuồng nhiệt của lão ta đối với Thánh Điện. sau khi Lão Đoàn chết trở thành Hồn tướng, hắn căn bản không ngờ đại trưởng lão vì trùng kiến Thánh Điện mà chính mình chủ động trở thành Hồn tướng.

Buông tha sinh mệnh của mình, chịu phong hiểm lớn như thế vì Thánh Điện.

Hắn thu hồi sự không chấp nhận của mình, thu hồi sự trào phúng đối với khát vọng sống mãi của đại trưởng lão, bởi vì hắn để tay lên ngực tự vấn, nếu là mình thì sao chứ?

Không cần nói có thể vĩnh viễn dẫn dắt Nam Thập Tự binh đoàn, chỉ cần có thể thắng được tràng chiến dịch kia, hắn đều sẽ không chút do dự. Không riêng gì hắn, lúc đó rất nhiều người binh đoàn đều có thể làm được một điểm này.

Sinh mệnh luôn rất trân quý, có ánh nắng ấm áp, nhịp tim đập khiến người say mê, ràng buộc lẫn nhau. Năm tháng luôn luôn vô tình, băng lãnh tịch liêu, dài dằng dặc đủ làm người sợ hãi. Nhưng luôn có những

chuyện, luôn có những lý tưởng có thể khiến ngươi chiến thắng nỗi quyến luyến đối với sinh mệnh, giúp ngươi có thể chiến thắng sợ hãi đối với thời gian, ngươi không tiếc trả giá tất cả, lao vào vòng tay của nó.

Lão Đoàn trầm mặc.

Đại trưởng lão lãnh huyết, nhìn mạng người như rơm rác, điên cuồng không thể thuyết phục, nhưng lão ta chính là lão ta. Ngươi có thể phỉ nhổ lão ta, nhưng ngươi không thể khinh hắn, ngươi có thể không thích hắn, nhưng ngươi không thể xem thường hắn.

Cái này là một đối thủ đáng sợ.

Một người điên cuồng đến mức có thể không để ý tính mệnh mình, một người lãnh huyết không quan tâm mạng người, ở trên chiến trường càng không có chỗ nào cố kỵ, vì thắng lợi chuyện gì đều có thể làm.

"Hắn thành công rồi." Thanh âm Mục Chi Hà giống như nhiễm vị đạo của Thánh Viêm, có mấy phần uy nghiêm, cái này là cảm giác mọi người quen thuộc, nhưng vào lúc này, ngay cả Mục Chi Hà cũng vô cùng chán ghét và căm hận. Thánh Viêm chậm rãi trôi nổi dưới da thịt lão trở nên càng sinh động. Mọi người bị lời Mục Chi Hà nói hấp dẫn, không một ai chú ý xương ngón tay lão bị Thánh Viêm bao lấy, đang vô thanh hòa tan.

Mục Chi Hà vẫn không có cảm giác: "Xác suất thành công chỉ có một phần mười, nhưng hắn thành công rồi. Hắn trở thành trưởng lão cường đại nhất Thánh Điện, mọi người đều cúi đầu nghe theo, mệnh lệnh của hắn chính là ý chí của Thánh Điện. Vì không để người ta biết hắn đã trở thành Hồn tướng, hắn ru rú trong nhà, dùng Thánh Viêm bao quanh. Mọi người chỉ cho rằng đại trưởng lão dùng phương pháp đặc thù tu luyện Thánh Viêm, không một ai đoán được phía dưới Thánh Viêm là một gã Hồn tướng."

Trên mặt rất nhiều người hỗn tạp vẻ bừng tỉnh và hoảng sợ. Cả người Đại trưởng lão bao phủ Thánh Viêm, bọn họ đều biết, nhưng không ai nghĩ đến trong đó còn có nhiều bí mật như vậy.

Lão Đường nhìn Mục Chi Hà, quang mang Thánh Viêm cơ hồ sắp từ trong cơ thể Mục Chi Hà trào ra. Hắn trầm giọng hỏi: "Vậy tình huống hiện tại của ngươi là xảy ra chuyện gì?"

"Ta? Đó chính là một vấn đề khác rồi." Mục Chi Hà cô đơn mà cười gượng gạo, bạch quang chiếu vết nhăn đầy phong sương trên khuôn mặt lão, thoạt nhìn giăng khắp nơi, dị thường quỷ dị đáng sợ: "Đại trưởng lão nhanh chóng sẽ biết, dù cho hắn có vô tận thọ mệnh, chỉ dựa vào một mình hắn vẫn vô pháp thực hiện ý nguyện to lớn của hắn. Hắn cần có nhiều người cùng chung chí hướng. Ta không phải sinh ra trong danh môn, tự nhiên được tìm tới nhưng ta cự tuyệt rồi. Ta không muốn trở thành Hồn tướng, cả đời này ta nhất định hiến dâng cho Thánh Điện, nhưng sau khi chết vẫn hi vọng có thể nghỉ ngơi. Năm tháng quá mức lâu dài khiến ta cảm thấy sợ hãi, đại trưởng lão không xử phạt ta, nhưng vì phòng ngừa để lộ bí mật, hắn lưu lại một chút thứ trong cơ thể ta. Thứ này hiện tại phát tác."

"Có thể cứu chữa không?" Lão Đoàn trầm giọng hỏi, Mục Chi Hà trước mắt là một đối thủ khiến người tôn kính, hắn không hi vọng đối phương chết kiểu như thế.

Lão Đoàn là người cổ hủ, ở trong quan niệm của hắn, nhân vật anh hùng như Mục Chi Hà nên chết ở trên sa trường, không nên chết ở dưới u ám quyền mưu.

"Không cứu được nữa đâu." Mục Chi Hà thản nhiên: "Hắn sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy."

Lão đoàn biết, Mục Chi Hà nói chính là đại trưởng lão.

"Thánh Châu, Thánh Châu thế nào rồi? Đại nhân, ngài vừa mới nói Thánh Châu sao rồi?"

Bỗng nhiên, một gã binh sĩ khuôn mặt lo lắng hỏi. Bên cạnh hắn, tất cả binh sĩ khác đều lo lắng. Người nhà bọn họ đều tại Thánh Châu, trong lòng bọn họ lúc này có dự cảm bất tường.

Mục Chi Hà trầm mặc, lão há miệng, tim như bị đao cắt, lại cái gì cũng không nói ra được.

"Đại nhân! Cầu xin ngài!" Binh sĩ này quỳ trên mặt đất, bang bang dập đầu, cầu xin: "Đại nhân, coi như tiểu nhân đi theo ngài lâu như vậy, đại nhân ngài xin nói cho chúng ta biết đi."

"Đại nhân!" Toàn bộ binh sĩ Binh đoàn Mục Chi Hà đều quỳ xuống, vẻ mặt cầu xin.

Mục Chi Hà cười thảm: "Thánh Châu, không có Thánh Châu rồi. Ta biết rõ bọn họ có kế hoạch nhưng ta không biết nội dung cụ thể, ta biết đại khái thôi. Một khi Thánh Điện đến giờ phút cuối cùng, bọn họ liền sẽ bất chấp tất cả chuyển hóa thành Hồn tướng, sau đó..."

Tại giờ khắc này không khí dường như đọng lại, thời gian dường như ngừng lại, binh lính thậm chí không dám thở, sắc mặt bọn họ trắng bệch mà nhìn Mục Chi Hà.

"Sau đó bọn họ sẽ dùng toàn bộ Thánh Viêm tại Thánh Châu để tiến hóa."

Thanh âm Mục Chi Hà mang theo rung động, mang theo vô tận bi thương, lão không biết mình sao lại còn có sức lực nói ra những lời này.

Lão dường như nhìn thấy người nhà của mình hóa thành một đoàn Thánh Viêm trắng bệch, sau đó bị một hư ảnh nuốt trôi.

Tiên huyết nóng hổi dọc theo gương mặt lão chậm rãi nhỏ xuống.

"Không..." Binh sĩ khuôn mặt mờ mịt, đầu óc gã trống rỗng, nói năng lộn xộn: "Sẽ không. Chúng ta là chiến đấu vì Thánh Điện, chúng ta là người của Thánh Điện a, Thánh Điện sao lại động thủ với người nhà chúng ta..."

Cái binh sĩ khác giơ tay ôm đầu, ánh mắt bọn họ mờ mịt, trong mắt một vài người đã bắt đầu toát ra nỗi sợ hãi và tuyệt vọng.

"Mầm mống bọn họ gieo trong cơ thể ta đã phát động. Ta có thể cảm thụ được Thánh Châu đã không còn rồi, người nhà chúng ta..." Mục Chi Hà cười thảm. Lão cảm thấy mình thực sự là ngu xuẩn, cống hiến cho Thánh Điện như vậy mà ngay cả người nhà của mình cũng phải góp vào.

Trong lòng lão tràn ngập hối hận, hối hận gia nhập vào Thánh Điện, hối hận vì Thánh Điện mà chiến, hối hận liên luỵ người nhà.

Trong lúc ngẫu nhiên lão đã nghe thấy một ít tin tức tương quan nhưng không để ở trong lòng. Bởi vì lão cảm thấy, chỉ cần đại trưởng lão còn có một tia lý trí sẽ tuyệt đối không thực hiện cái kế hoạch này. Thánh Châu là căn cơ của Thánh Điện, dân chúng ở nơi đây hoặc là tín đồ thành kính, hoặc là gia thuộc nòng cốt của Thánh Điện. Thánh Điện làm như vậy chẳng phải đào trốc đi căn cơ của mình sao? Thánh Điện mà tàn hại ngay cả gia thuộc nòng cốt của mình thì có ai dám đi theo, người nào sẽ đi theo?

tuy rằng Đại trưởng lão điên cuồng nhưng tuyệt đối là một người thông minh tới cực điểm, lão ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Là mình ngu xuẩn a!

Là mình hại mọi người a!

Đáng tiếc, mình báo không được thù...

Thánh Viêm cuộn trào mãnh liệt từ trong thân thể lão bắn ra. Trong nháy mắt, lão liền biến thành một người lửa trong Thánh Viêm bạch sắc phần phật. Mục Chi Hà cảm giác thân thể của mình càng ngày càng phiêu đãng, sự thống khổ vì hồn phách thiêu đốt khiến ý thức lão càng ngày càng mơ hồ, lão cổ động một tia sức lực sau cùng hô thật to.

"Báo thù! Báo thù! Báo thù!"

Oanh!

Thánh Viêm bùng lên triệt để thôn phệ Mục Chi Hà.

Toàn bộ binh sĩ ngẩn ngơ, bọn họ điên cuồng đánh về phía Thánh Viêm, muốn kéo Mục Chi Hà ra.

Lão Đoàn lão Đường phản ứng cực nhanh, vội vàng ngăn cản những binh sĩ không khống chế được tâm tình này. Binh sĩ Binh đoàn Mục Chi Hà phát cuồng bất chấp tất cả, bọn họ cầu xin, điên cuồng mà cắn xé cơ quan khôi lỗi, quyền đấm cước đá, bọn họ rơi lệ tầm tã.

"Không nên làm bọn họ bị thương." Lão Đường không đành lòng, nhắc nhở binh sĩ dưới trướng.

Mọi người Nam Thập Tự binh đoàn đều trầm mặc, mặc cho binh lính đối phương bò lên cơ quan khôi lỗi của mình điên cuồng cắn xé, trong lòng bọn họ cũng khổ sở đến cực điểm.

Thánh Viêm hung mãnh, chẳng mấy chốc Mục Chi Hà bị thiêu đốt sạch sẽ, hỏa diễm không còn một vật.

Toàn bộ binh sĩ phát cuồng của Binh đoàn Mục Chi Hà đều dừng lại, giống như bị định thân pháp, bọn họ ngơ ngác nhìn Thánh Viêm trống không.

Tiếng kêu rên tê tâm liệt phế lập tức vang lên.

Binh sĩ bò lên cơ quan khôi lỗi, toàn thân dính đầy khói thuốc súng y phục rách nát lam lũ, sự điên cuồng của bọn họ trong nháy mắt tiêu thất. Bọn họ kêu thảm, khóc hô, mặc cho thân thể của mình từ cơ quan khôi lỗi ngã xuống, ngã giữa đám bụi bặm.

Mặt bọn họ vùi vào bùn đất, bàn tay bọn họ gắt gao nắm lấy bụi đất, bọn họ khóc hô tên người nhà, khóc gọi tên của Mục Chi Hà. Bọn họ muốn nắm bắt cái gì đó, lại chẳng nắm được cái gì, bọn họ đấm đánh đầu mình, bọn họ cuộn mình lại, bọn họ bất lực mà tuyệt vọng.

Bọn họ có thể chấp nhận đột tử sa trường, vứt thi hoang dã, đó là chức trách của bọn họ nên chẳng lùi bước. Thế nhưng, người nhà của bọn họ lại trở thành phân bón cho Thánh Điện, bọn họ bị bi thương và tuyệt vọng vô tận bao phủ.

Toàn bộ tín niệm và lý tưởng ầm ầm sụp đổ, biết được tất cả người nhà của mình đều chết, mắt mở trừng trừng nhìn lão đại mình kính trọng nhất bị thiêu đốt tan thành tro bụi ngay trước mặt mình, những nam tử làm bằng sắt kinh lịch vô số cực khổ này, không bị chiến đấu đánh bại thế mà triệt để sụp đổ.

Lão Đường và lão Đoàn không hẹn mà cùng lộ ra vẻ không đành lòng, hiện thực tàn khốc như thế, một màn thảm như vậy, ngay cả ý chí sắt đá như bọn họ cũng khó mà chấp nhận. Đặc biệt nghe thấy binh lính gào thét tên vợ con người nhà, tiếng kêu rên tê tâm liệt phế, bọn họ nhịn không nổi phải xoay mặt đi.

Cái này đại khái là chuyện tàn khốc nhất trên đời.

Thực sự quá phát rồ!

Những binh sĩ này tại tiền phương cô độc tác chiến, tác chiến vì Thánh Điện, Thánh Điện lại làm hại người nhà bọn họ!

Lửa giận trước nay chưa từng có tràn ngập trong lòng các tướng sĩ Nam Thập Tự binh đoàn. Dù cho song phương trước đây là băm đại trưởng lão thành thịt vụn.

Đồng cảm, bọn họ đều là binh sĩ, đều đi chinh chiến nên cảm thụ đặc biệt sâu sắc.

Lão Đoàn nhìn những chiến sĩ tinh nhuệ nhất. Bọn họ ánh mắt không động, kêu rên không ngừng, trong lòng khổ sở cực kỳ. Không nên như vậy, những con người sắt đá tạo ra từ máu và chiến hỏa này không nên như vậy.

Hắn hít sâu một hơi, bỗng dưng há miệng, quát: "Tất cả đều câm miệng cho ta!"

Các binh sĩ đang ngây dại mờ mịt ngẩng đầu.

"Các ngươi đã quên nguyện vọng lúc Mục Chi Hà sắp chết sao? Các ngươi đã quên mình gánh vác huyết hải thâm cừu sao? Các ngươi đã quên ai là đầu sỏ gây nên chuyện này sao?"

Lão Đoàn bạo quát toàn trường đều nghe thấy, binh sĩ Binh đoàn Mục Chi Hà vốn không động, đột nhiên có quang mang gì đó đang tụ tập.

"Báo thù! Báo thù! Báo thù!"

Lão Đoàn nhìn khắp toàn trường, đằng đằng sát khí.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 922: Tìm Nơi Đột Phá

Chương 922: Tìm nơi đột phá

doanh trướng Đại quân vô biên vô hạn liên miên không dứt, doanh trướng của Dã Nhân đại quân đa số dựng lên thô ráp, chúng liền thành một mảnh, từ xa nhìn lại tựa như rêu trên cánh đồng tuyết.

Gia Á chỉ nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt.

Tuy rằng thoạt nhìn đại quân thật dọa người, Dã Nhân biểu hiện thân thể tố chất kinh người, không sợ giá lạnh, trong gió tuyết không thành vấn đề. Nhưng Gia Á cũng không để ở trong lòng, Dã Nhân có nhiều, chỉ cần Vĩ Dã Quan Châu trong tay hắn, hắn tuyệt đối tự tin cự Dã Nhân ở ngoài cửa.

Hắn lo lắng chính là tình huống Thánh Châu. Tính tình hắn lãnh đạm, không thích tranh quyền đoạt lợi, tuy rằng xuất thân danh môn nhưng chỉ là tiểu danh môn. Hắn thừa hưởng khí chất của gia tộc, kín tiếng nội liễm, chỉ an tĩnh mà sinh hoạt nên không cho hắn phiền phức gì.

Mâu thuẫn giữa Thánh Điện và hào môn bắt nguồn đã lâu, hắn biết rõ. Nhưng trong con mắt hắn, Quang Minh Châu rất rộng lớn, song phương hoàn toàn có thể cùng tồn tại. Nếu không được, có thể giống như Nam chinh khuếch trương ra phía ngoài. So với nội đấu, hắn cảm thấy chiến tranh hiển nhiên đơn giản hơn. Hắn cũng biết mình tại phương diện này thực sự vô cùng ngây thơ, cho nên chưa bao giờ thích sa vào trong đó. Hơn nữa hắn biết rõ, vô luận một phương nào thắng lợi cũng sẽ không có gì hắn không chịu được. Dù sao trình độ và tư lịch của hắn

không được chính thống, nhưng cuộc sống qua ngày tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng lần này, hắn cảm thấy hào môn liên minh có điểm quá phận.

Hào môn liên minh phát động tại thời điểm mấu chốt có ảnh hưởng lớn đối với Nam chinh, thậm chí sẽ khiến Nam chinh thất bại thảm hại. Đều là lợi ích a, Gia Á không kiềm được nhẹ giọng than thở. Trong mắt người bình thường, hào môn liên minh phát động tại thời điểm này là không để ý đại cục. Thế nhưng ngay cả Gia Á cũng có thể nhìn ra hào môn không có lựa chọn nào khác, một khi Nam chinh thắng lợi, đại trưởng lão kèm theo đại thắng chi uy, nhất định sẽ tẩy trừ hào môn ngay.

Gia Á cũng không hiểu, từ lúc nào giữa Thánh Điện và hào môn lại đến tình trạng không chết không thôi như thế.

Nhưng trong con mắt Gia Á, chuyện hào môn làm ngu xuẩn nhất chính là ám sát Charles điện hạ. Giống như lời đồn Tô Phỉ được đại trưởng lão chế tạo ra, lời đồn đại khác cũng lưu truyền rộng rãi, Charles điện hạ là con tư sinh của đại trưởng lão.

Gia Á biết rõ nội tình.

Charles điện hạ không phải con tư sinh của đại trưởng lão mà là cháu trai ruột, là truyền thừa duy nhất của gia tộc đại trưởng lão. Người biết rõ việc này cực ít, Gia Á vô ý biết được, hắn chưa bao giờ nói lộ ra.

Hào môn liên minh ám sát Charles điện hạ, bọn họ không biết rằng từ lúc đó đại trưởng lão tuyệt đối không thể nào thỏa hiệp được nữa.

Gia Á lo lắng nhất là đại trưởng lão sẽ làm chuyện gì đó không có lý trí. Tính cách hắn ít lời, cho dù là yến hội náo nhiệt, hắn cũng chỉ thích nâng một chén rượu ngồi ở trong góc khuất.

Người an tĩnh thường dễ dàng phát hiện một vài chi tiết không khiến người ta chú ý.

Ở trong mắt mọi người, đại trưởng lão thần bí quyền uy, cơ trí, không gì làm không được. Nhưng Gia Á lại nhạy cảm nhận thấy đại trưởng lão ẩn dấu sự điên cuồng cực sâu.

Nhớ tới chuyện Mục Chi Hà từng nói với hắn, trong lòng hắn càng thêm lo lắng. Thân nhân duy nhất trên đời bị giết, ngay cả bản thân đại trưởng lão...

Gia Á tin tưởng vững chắc rằng con người sống trên đời dù sao cũng phải có ràng buộc, không có bất cứ người nào có ràng buộc lại làm chuyện điên cuồng và không thể thuyết phục. Mà nếu như đối phương là một vị cường giả, hoặc là nắm giữ vô thượng quyền lợi, đó chính là nhân họa. Suy nghĩ tới đại trưởng lão, Gia Á chỉ có thể cười gượng.

Duy nhất khiến hắn tương đối yên tâm là tình cảm và sự thành kính của đại trưởng lão đối với Thánh Điện, điểm này không mảy may sai.

Bỗng nhiên, một gã thuộc hạ thần sắc hoang mang xông tới. Trong lòng Gia Á bỗng nhiên hiện lên dự cảm bất tường, tên thuộc hạ này là hắn đặc biệt phái đến Thánh Châu thăm dò tình báo, hắn không muốn lún vào nhưng không thể hoàn toàn không biết gì cả.

Thuộc hạ đi tới bên cạnh hắn, ghé vào lỗ tai hắn hạ giọng: "Đại nhân, Thánh Châu đột nhiên bị phong tỏa."

"Bị phong tỏa?" Tâm Gia Á giật nảy, cái này là lưỡi lê sắp thấy máu a, hắn cũng hạ giọng: "Ai phong tỏa hạm đội?"

Thánh Châu có rất nhiều cửa biển, muốn phong tỏa Thánh Châu chỉ có dựa vào con số hạm đội khổng lồ.

"Không biết." Thuộc hạ hiển nhiên dùng tốc độ cao nhất đuổi tới, không nghỉ ngơi chốc lát, thanh âm khàn khàn: "Là Thánh Viêm, Thánh Viêm vàng kim. Toàn bộ cửa biển đều bị Thánh Viêm ngăn cách. Có người thử xông vào, tất cả đều bị đốt thành tro."

Khi hắn nói tới câu cuối cùng, nghĩ đến cái hình ảnh đáng sợ kia, thanh âm tự dưng run run.

Thánh Viêm? Gia Á sửng sốt, hắn không ngờ là đáp án này, Thánh Viêm thì khẳng định là Thánh Điện rồi, nhưng Thánh Viêm sao lại ngăn cách cửa biển?

Chờ chút! Thánh Viêm vàng kim! Gia Á liền nghĩ đến đại trưởng lão, tại Thánh Điện người có thể tu luyện Thánh Viêm đến kim sắc chỉ có đại trưởng lão.

Gia Á đột nhiên nghĩ đến cau Mục Chi Hà đã từng nói, huyết sắc trên mặt hắn trong nháy mắt tuột sạch sành sanh.

Lúc này, Thánh Châu đã ở tình trạng hỗn loạn.

Bầu trời phiêu phù vô số Thánh Viêm vàng kim, hoa mỹ sáng lạn. Trước kia, khí tức Thánh Viêm luôn luôn khiến người tâm an. Thế nhưng hiện tại, khí tức Thánh Viêm thần thánh trang nghiêm hơn lại giống như gió mạnh trong trời đông giá rét, khiến người ta cảm thụ được hơi lạnh thấu xương.

Mỗi một đóa Thánh Viêm, chính là một bạch cốt.

Hào môn liên minh đã ở tình trạng hỗn loạn, bọn họ tu luyện đều là truyền thừa của gia tộc, không tu luyện Thánh Viêm. Thế nhưng, vô luận là ai, đặt mình trong tại phiến Thánh Viêm chi hải này đều sẽ cảm thụ được sự nhỏ bé mình, cảm thụ được sinh mệnh mình bé nhỏ không đáng kể lẫn với sự sợ hãi.

Bản năng cầu sinh khiến bọn họ liều mạng giãy dụa. Bọn họ đang không ngừng mà thử các loại biện pháp muốn tìm một tia sinh cơ. Nhưng chỉ cần bọn họ dính vào Thánh Viêm, liền sẽ như ngọn nến bị đốt cháy. Một khi bị đốt cháy, bọn họ dùng bất cứ biện pháp gì đều không thể dập tắt Thánh Viêm cho đến khi hồn phách bị thiêu đốt sạch mới kết thúc.

Cũng may năng lượng tráo còn có thể có tác dụng, Thánh Viêm vàng kim uy lực kinh người, mỗi một đóa tắt đi đều sẽ tiêu hao lượng lớn năng lượng. Nhìn thấy Thánh Viêm vô biên vô hạn, mỗi người đều vàng như đất, tâm tuyệt vọng. Điều duy nhất khiến bọn họ cảm thấy may mắn chính là những Thánh Viêm này không có một ai thao túng, chúng nó phiêu đãng khắp nơi không mục đích, năng lượng tráo còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian, bọn họ cũng có thể bảo tồn một tia hi vọng xa vời.

Bạch Tuyết thành ngày trước phồn hoa náo nhiệt giờ một mảnh tĩnh mịch, không thấy một tiếng kêu rên, không một thanh âm, tựa như một tòa quỷ thành.

Chỉ có ở gần Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội mới có một chút sinh cơ.

Đám Đường Thiên đang nỗ lực thử nghiệm, tuy nhiên không như người sống sót khác, họ thử nghiệm Hồn tướng. Tìm rõ ý đồ của Thánh Điện, cũng không có nghĩa là có thể chạy được. Bầu không khí phi thường khẩn trương, tất cả mọi người đều biết, nếu như không thể trước lúc địch nhân lớn mạnh tìm ra biện pháp, vậy thì bọn họ gặp nguy hiểm rồi.

Thánh Điện có thật đặt ý tưởng ở trên Hồn tướng hay không, không ai có thể bảo chứng, nhưng thời điểm này không một ai nghi ngờ. Lúc này Đường Thiên cũng quả quyết, không chút do dự đặt tất cả lợi thế ở trên Hồn tướng.

Tiểu Nhiên(Tiểu Man) và A Tín tỉ mỉ cảm thụ Thánh Viêm.

Thánh Điện tốn hao thế trận lớn như thế, thậm chí không tiếc dùng nhiều mạng người như vậy, Thánh Viêm nhất định có tác dụng vô pháp thay thế được trong kế hoạch.

Thánh Viêm có thể lớn mạnh Hồn tướng, cái suy đoán này dễ dàng liên tưởng đến nhất.

Hồn tướng dưới trướng Tiểu Nhiên(Tiểu Man), đa số tâm trí thấp tuy rằng có thể nghe hiểu được mệnh lệnh, nhưng để tự bọn họ đi thử nghiệm cảm ngộ đó là đàn gảy tai trâu. Chỉ có thể là hai người Tiểu Nhiên(Tiểu Man) và A Tín tới phá giải bí mật Thánh Viêm.

Thần Trang binh đoàn đang toàn lực chống đỡ phòng hộ tráo, hoàn toàn trở thành cu-li. Tuy nhiên cái này cũng là chuyện không khác được, không có năng lượng tráo bảo hộ mọi người đều nguy hiểm.

Cũng may tuy rằng đám người Cát Trạch đối với năng lượng tráo dùng không nhiều, nhưng bọn họ đã bắt đầu từ từ quen làm thế nào điều động pháp tắc tuyến tại hoàn cảnh năng lượng mật độ cao.

Bọn họ rất nhẹ nhàng tạo năng lượng tráo, nhưng một lát sau, bọn họ liền bắt đầu trở nên không thoải mái.

"Mật độ năng lượng đang hạ thấp!" Cát Trạch hú lên quái dị: "Không đúng! Thánh Viêm đang chuyển hóa năng lượng thuộc tính khác thành năng lượng quang minh!"

Sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm trọng hơn, Thánh Điện xuất thủ quả nhiên là vòng nọ xích vào vòng kia, căn bản không lưu cho người khác cơ hội. Thánh Viêm đem năng lượng phân li trong không trung chuyển hóa thành năng lượng quang minh, không những suy yếu địch nhân còn có thể lớn mạnh chính mình, có thể nói nhất cử lưỡng tiện.

Cho dù là đám Cát Trạch, một khi không có năng lượng, đơn thuần dựa vào pháp tắc phòng ngự thì quá cật lực.

Bầu không khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng, mọi người đều cảm thụ được áp lực cực lớn.

Tư Mã Tiếu cắn răng gọi Câu Ngọc gia nhập vào hàng ngũ phá giải Thánh Viêm. Khí tức Câu Ngọc âm nhu, hoàn toàn tương phản với khí tức Quang minh của Thánh Viêm, Câu Ngọc e sợ Thánh Viêm từ bản năng.

Nhưng đến lúc này, thêm một phần lực lượng đều trở nên rất trọng yếu.

Tư Mã Tiếu hạ quyết tâm, đưa ra mệnh lệnh cho Câu Ngọc. Câu Ngọc nhìn hắn một cái, con mắt quyến rũ câu hồn lúc này giống như một làn thu thủy sâu rộng. Nàng không nói gì thêm, xoay người bay tới một luồng Thánh Viêm.

Một cái thoáng nhìn của Câu Ngọc kia, tựa như chém một đao ở trong lòng Tư Mã Tiếu, trong lòng hắn khổ sở đến cực điểm, cắn chặt môi, nỗ lực khiến nước mắt mình không chảy xuống.

Khi tại chòm sao Bò Cạp, Câu Ngọc trợ giúp hắn ngồi lên Thiên Hạt vương vị, nhưng ở trong lòng hắn khi đó Câu Ngọc chỉ là một công cụ, một công cụ tốt. Nhưng đến sau khi tới Tội Vực, Câu Ngọc càng thêm linh động, hắn và Câu Ngọc sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm đã khác rồi.

Nhưng thời điểm này, thêm một phần lực lượng đều là tốt a.

Thánh Viêm Đường Thiên không giúp được gì, hắn liền chuyển sự chú ý đặt ở một điểm then chốt khác, hắn nghiên cứu Trụ phán xử. Trụ phán xử không chỉ có thể phong tỏa toàn bộ Thánh Châu còn có thể cầm cố bầu trời, khiến người ta vô pháp phi hành. Ở trong chiến đấu, có thể phi hành hay không rất then chốt. Vô pháp phi hành, vậy có nghĩa ngay từ đầu liền ở vào hoàn cảnh xấu, hơn nữa là hoàn cảnh cực xấu. Đối phương hoàn toàn có thể bễ nghễ từ trên cao nhìn xuống, ầm ầm dội đánh bọn họ.

Nếu như có thể đánh vỡ khả năng cầm cố của Trụ phán xử, bọn họ có thể phi hành, đối với chiến đấu có ảnh hưởng sâu xa.

Đường Thiên cẩn thận né tránh Thánh Viêm phiêu đãng bốn phía, đi tới bên cạnh Trụ phán xử.

Kim sắc hỏa trụ thô to, thẳng nhập tận trời, đi tới gần có thể cảm thụ được nó cao vút.

Đường Thiên nhanh chóng có phát hiện.

Tới gần hỏa trụ, khí tức thần thánh trang nghiêm độc hữu của Thánh Viêm nhạt hơn rất nhiều, thay vào đó là một loại khí tức khá đặc thù khác dao động.

Đường Thiên nhịn không được di một tiếng, loại dao động đặc thù này làm hắn cảm nhận được một chút quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó. Đường Thiên vắt hết óc, liều mạng tìm kiếm trong đầu óc, nghĩ xem mình đã gặp ở nơi nào.

Hắn có dự cảm, đây là điểm đột phá!

****
****

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 923: Khốn Cảnh

Chương 923: Khốn cảnh

Cuối cùng Đường Thiên minh bạch cảm giác quen thuộc kỳ lạ kia xuất phát từ cái gì, Phong Cấm hoàn!

Phong Cấm hoàn là sau khi Đường Thiên tiến nhập Quang Minh Châu, cái chiêu thức đầu tiên khiến hắn cảm thấy hứng thú. Phong Cấm hoàn do thủ lĩnh hộ vệ Hán Khắc của Claudia sáng chế, ở khắp Thánh Vực thanh danh Hán Khắc không nổi, nhưng Phong Cấm hoàn do hắn sáng chế có điểm rất thần diệu, khiến Đường Thiên sáng ngời.

Cải biến mật độ không khí do đó đạt được mục đích cầm cố. Hạ thấp hoạt tính năng lượng, hình thành hiệu quả tương tự ao đầm. Hai loại hiệu quả chồng lên nhau đối phó võ giả Thánh Vực rất hữu hiệu.

Đường Thiên nghiên cứu và lợi dụng nó lại càng lớn mật sáng ý, hắn có thể tại bốn phía thân thể mình hình thành một cái tương tự Phong Cấm hoàn, ngăn cách năng lượng của mình dao động. Hắn dùng Phong Cấm hoàn do mình lĩnh ngộ, xuất quỷ nhập thần giống như u linh trên chiến trường.

Lấy thực lực Đường Thiên hiện tại, địch nhân làm hắn phải dùng phương thức như vậy để chiến đấu là phi thường hiếm thấy. Cho dù là Thánh Điện, phương diện thực lực cá nhân có thể vượt hắn, đếm được trên đầu ngón tay. Hắn nghiên cứu Phong Cấm hoàn, càng thêm hứng thú đối với sự sáng ý của nó, số lầnsử dụng rất ít không có mấy. Cho nên khi hắn nghiên cứu Trụ phán xử thì ngay từ đầu chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện Phong Cấm hoàn.

Hơn nữa uy lực hai cái hoàn toàn không cùng một cấp bậc, khi Đường Thiên bị Phong Cấm hoàn cầm cố thì kỳ thực vẫn khá thong dong.

Hắn thăm dò uy lực Trụ phán xử thì áp lực kinh khủng từ bầu trời đè ép xuống khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Hiện tại lực lượng có thể khiến Đường Thiên cảm thấy sợ hãi đã phi thường hiếm thấy, Phong Cấm hoàn sáng tạo nhưng về bản chất lực lượng không có điểm gì đáng tán dương.

Có thể nói, hai lực lượng hoàn toàn ở hai cấp bậc khác nhau. Nhưng khi Đường Thiên liên hệ hai cái với nhau thì lập tức phát hiện một ít điểm tương đồng.

Đương nhiên, Trụ phán xử phức tạp hơn Phong Cấm hoàn nhiều. Nhưng về ý nghĩa nào đó mà nói, một vài nguyên lý của hai cái có điểm rất chung. Có kinh nghiệm "Hóa giải" Phong Cấm hoàn, Đường Thiên nhanh chóng có thu hoạch. Tỷ như hắn ngay từ đầu cho rằng, cái bộ Hệ thống phong cấm này là do có Trụ phán xử và Thánh Viêm chuyển động trên bầu trời cấu thành, nhưng hiện tại hắn không bám vào phán đoán này nữa.

Bộ Hệ thống phong cấm này của Thánh Điện do ba bộ phận cấu thành, Trụ phán xử, Thánh Viêm chảy trên bầu trời và với Thánh Viêm phiêu phù trên không trung.

Khoảng năm trăm Trụ phán xử là bộ khung của bộ hệ thống phong cấm này, cũng là cơ sở. Tác dụng trọng yếu nhất không phải là cung cấp Thánh Viêm, mà là cộng minh.

Cộng minh giữa các Thánh Viêm.

Khoảng năm trăm hỏa trụ Thánh Viêm, đồng thời cộng minh khiến dao động sản sinh ra bao phủ toàn bộ Thánh Châu, cái này cũng là vì sao có thể hình thành màn lửa bao phủ toàn bộ bầu trời Thánh Châu.

Đường Thiên không thể không bội phục đại trưởng lão, khu vực Thánh Châu rộng lớn như thế mà muốn hoàn toàn phong tỏa, phương vị của năm trăm hỏa trụ phi thường then chốt.

Phương vị mỗi một cây hỏa trụ đều cần tỉ mỉ lựa chọn, cái này thuyết minh Thánh Điện đã có kế hoạch từ lâu.

Kế hoạch lãnh huyết khổng lồ như thế đâu phải là cử chỉ xung động, mà là suy nghĩ cặn kẽ, bước nọ kết nối bước kia. Tâm tính tàn nhẫn lãnh huyết của Đại trưởng lão khiến người ta không rét mà run.

Cái này cũng là vì sao ngay lúc đầu đại trưởng lão phát động, lão ta liền vững vàng nắm giữ quyền chủ động chiến trường.

Bởi vì hỏa trụ cộng minh sản sinh ra dao động, Thánh Viêm từ hỏa trụ bắn lên bầu trời không tiêu tán mà chảy trên bầu trời, hình thành một tầng màn lửa. Tương tự màn lửa cũng không khó, chỉ cần binh đoàn thực lực không kém là có thể làm được. Nhưng bao phủ trọn một châu giống như vậy, lại là châu khổng lồ như Thánh Châu, Đường Thiên chưa từng nghe thấy.

Ngay cả Thánh Viêm phiêu phù dày đặc chi chít trên không, cũng là một mắt xích trọng yếu trong hệ thống phong tỏa, là sát chiêu đại trưởng lão thầm chôn.

Ngay từ đầu Đường Thiên cho rằng chúng nó chỉ là chất dinh dưỡng cho Hồn tướng. Sau lại mới phát hiện, mình quá coi thường đại trưởng lão. Những Thánh Viêm này đang cuồn cuộn không ngừng chuyển hóa năng lượng thành năng lượng quang minh, đối với hào môn đệ tử tu luyện truyền thừa của gia tộc mà nói, cái này có nghĩa năng lượng bọn họ có thể chi phối đang từ từ giảm thiểu, có tác dụng hạ thấp năng lượng hoạt tính giống hệt của Phong Cấm hoàn.

Không thể không thừa nhận, bộ cấu tứ này không có kẽ hở, hoàn chỉnh mà nghiêm mật.

Một kẻ điên không đáng sợ, đáng sợ chính là một kẻ điên cẩn thận.

Trên thực tế, hào môn liên minh đã không có cơ hội lật bàn, bọn họ không ngờ được, lúc bọn họ còn chưa có kế hoạch hay ho thì địch nhân của bọn họ đã trăm phương ngàn kế mưu tính làm thế nào mới có thể quét sạch sẽ bọn họ. Thánh Viêm dày đặc chi chít, đang không ngừng chuyển hóa năng lượng trong không khí thành năng lượng quang minh. Năng lượng trong không khí có thể lợi dụng càng ngày càng thưa thớt, binh đoàn đám Tang Đức Lạp(Sandra) đang cấp tốc gia tăng tổn thất. Bọn họ cảm thấy mình tựa như cá rời mặt nước, cảm thấy hít thở không thông, năng lượng tráo bình thường thoải mái lúc này dị thường trầm trọng và trắc trở.

Tại Thánh Vực dư thừa nồng nặc năng lượng, hơn 99% người chưa từng cảm thụ năng lượng thưa thớt. Chiêu này của Đại trưởng lão có thể nói là rút củi dưới đáy nồi, bắn trúng điểm yếu hại của bọn họ, bọn họ hoàn toàn tìm không ra biện pháp ứng đối.

Kẻ nhát gan đã bắt đầu khóc, tràng diện Thánh Viêm thiêu đốt đả kích sĩ khí phi thường chí mạng.

Sơ hở duy nhất của Đại trưởng lão đại khái chính là không tính tới chuyện nhóm người Đường Thiên xâm nhập.

Đám Đường Thiên đưa biến số cho cái kế hoạch hoàn chỉnh mà chặt chẽ này.

Đám Đường Thiên đồng dạng cũng cảm thụ được áp lực cực lớn, thời gian trôi qua, cục diện sẽ trở nên càng ngày càng bất lợi với bọn họ. Nếu như bọn họ không thể tại trước lúc đại trưởng lão dưỡng ra Hồn tướng "Phá giải" thành công bí mật của Thánh Viêm, vậy thì bọn họ xong đời rồi.

Dù cho Đường Thiên là cái gia hỏa địch nhân khắp thiên hạ, vừa nghĩ đến những Thánh Viêm dày đặc chi chít vô hạn trên bầu trời này bị một đám Hồn tướng hấp thu, da đầu hắn cũng tự dưng tê dại.

Lực lượng tương đương với toàn bộ dân chúng Thánh Châu tụ tập tại trên thân mấy chục mấy trăm người, cuối cùng sẽ hình thành quái vật dạng gì? Đường Thiên vô pháp tưởng tượng!

Tại thời điểm này Đường Thiên không kịp suy nghĩ những điều này, hắn gặp phiền phức. Một bộ hệ thống Phong tỏa Thánh Châu này hắn đại khái biết rõ ràng, nhưng hắn phát hiện mình lại thúc thủ vô sách. Bộ hệ thống này của Đại trưởng lão cao minh hơn Phong Cấm hoàn ở chỗ dùng số lượng Thánh Viêm thực sự quá kinh khủng.

Lượng biến đạt đến mức chất biến, bất cứ thứ gì một khi số lượng đạt đến một cái giá trị giới hạn liền phát sinh biến hóa về chất, huống chi là thứ nguy hiểm như Thánh Viêm cao giai.

Giữa Hỏa trụ và hỏa mạc(màn lửa) có rất nhiều chỗ không hoàn mỹ, nhưng rất nhiều Thánh Viêm chen vào những chỗ không hoàn mỹ này triệt để nhấn chìm.

Đường Thiên đột nhiên phát hiện, toàn bộ vấn đề trở lại điểm xuất phát, Thánh Viêm!

Nếu không phải bị vây khốn ở trong đó, Đường Thiên đã sớm quay đầu bỏ chạy. Thánh Viêm vàng kim uy lực bất phàm, nếu như chỉ một đấu một, Thánh Viêm lợi hại thế nào Đường Thiên cũng không chút lo lắng nào. Nhưng Thánh Viêm ở trước mắt là từ sinh mệnh toàn bộ Thánh Châu biến thành, mênh mông như biển rộng. Không một ai có thể chống lại nhiều Thánh Viêm như vậy, nó chính là một biển rộng, một cơn sóng đánh tới, Đường Thiên liền sẽ thành tro bụi mai một. Mà nếu như những Thánh Viêm này nổ tung, toàn bộ Thánh Châu đều sẽ tan thành tro bụi. Uy lực của nó ngay cả năng lượng hải có thể dung nạp vạn vật cũng vô pháp dung nạp, năng lượng hải sẽ bị đốt cháy, nổ tung cùng với năng lượng không khống chế được sẽ hình thành một trận biển gầm siêu cấp năng lượng chưa bao giờ có, quét ngang toàn bộ Quang Minh Châu. Cuối cùng có bao nhiêu châu có thể tránh thoát một kiếp này chẳng ai biết được.

Chỉ nghĩ đến tràng diện như vậy đã khiến người ta sởn tóc gáy.

Đường Thiên hít sâu một hơi, hắn bắt đầu cảm thấy khẩn trương. Lần trước khi cảm thấy khẩn trương là lúc nào? Hắn đã không nhớ rõ. Nhưng hiện tại, hắn thực thực sự cảm thấy khẩn trương, tuy rằng hắn biết rõ đại trưởng lão tuyệt đối sẽ không kích nổ những Thánh Viêm này, nhưng Thánh Viêm vô số như thế kia chỉ e đại trưởng lão cũng vị tất có thể điều khiển được.

Được rồi, mình nghĩ linh tinh đi đâu thế, cư nhiên lo lắng thay đại trưởng lão làm gì?

Đường Thiên tự cười giễu, nhưng khẩn trương trong lòng giảm bớt một ít. Hắn bắt đầu lại trở nên chuyên chú, vứt bỏ toàn bộ tạp niệm. Thánh Viêm thì Thánh Viêm, thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó mình đã gặp rất nhiều rồi, đâu phải chỉ là Thánh Viêm.

Lúc trước bởi vì giao thủ cùng với Quang Minh kỵ sĩ, Đường Thiên đã nghiên cứu Thánh Viêm. Thánh Viêm là hỏa diễm do Năng lượng quang minh tinh thuần dựng dục mà ra, tại Thánh Điện đối với tu luyện Thánh Viêm cũng có yêu cầu tương đối nghiêm ngặt. Nơi này là Thánh Châu, vị trí của Thánh Điện là trung tâm của toàn bộ Quang Minh Châu, đa số dân chúng ở nơi đây có liên quan Thánh Điện mới có thể được tu luyện Thánh Viêm. Tại châu khác, Thánh Viêm không được phổ biến như thế.

Tại lễ Nô-en, Thánh Viêm được xem là biểu tượng cho thành kính, được coi là lực lượng tinh thuần nhất thần thánh nhất, sát chiêu, chiến pháp xoay quanh Thánh Viêm là một hệ thống cực kỳ khổng lồ.

Thánh Viêm là do năng lượng dựng dục ra, nó là năng lượng sao? Hay là một loại pháp tắc?

Đường Thiên trầm tư, hắn ngồi xuống bên cạnh hỏa trụ,.

Bầu không khí trong Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội dị thường khẩn trương.

Thần Trang binh đoàn đang đau khổ chống đỡ năng lượng tráo, nhưng áp lực càng lúc càng lớn, các đội viên đều lộ ra trạng thái mệt mỏi. Cát Trạch vừa nhìn tình thế không ổn, cắn răng nói: "Cứ như vậy không phải biện pháp."

"Ngươi có biện pháp nào?" Phù Chính Chi đang thở dốc. Thiên phú thực lực của hắn kém hơn Cát Trạch rất nhiều, tuổi cũng lớn hơn Cát Trạch, hiện tại hắn cảm thấy mình giống như chẳng còn gì. Pháp tắc chi lực tiêu hao quá lớn, khí huyết trong cơ thể trở nên xao động, bắt đầu có chút dấu hiệu không khống chế được.

Tình huống Cát Trạch tốt hơn Phù Chính Chi không ít, còn có thể suy nghĩ: "Năng lượng khác đang giảm thiểu, năng lượng quang minh nhiều, chúng ta có thể lợi dụng năng lượng quang minh hay không?"

Phù Chính Chi sửng sốt, hắn bị cái ý nghĩ viễn vông này của Cát Trạch làm cho sửng sốt.

Thiên Huệ đứng bên nghe thấy những lời này, con mắt sáng ngời: "Ngươi có ý nghĩ gì?"

Lúc này Cát Trạch cũng không quản nổi cái khác: "Quang minh pháp tắc là cái gì ta không rõ ràng lắm, nhưng nó nhất định cũng có pháp tắc, có quan hệ với quang pháp tắc hay không? Tiểu Diệu, ngươi tu luyện chính là Quang pháp tắc đúng khôgn?"

Đội viên được gọi là Tiểu Diệu cười khổ đáp: "Lão đại, ta tu luyện chính là quang pháp tắc, nhưng không có quan hệ gì với Quang minh pháp tắc a."

"Không thử một lần làm sao biết được?" Cát Trạch không chút do dự nói, đến lúc này hắn chỉ có thể còn nước còn tát, không quản được nhiều, thật bất đắc dĩ.

Tiểu Diệu cũng biết tình huống nguy cấp, duy trì năng lượng tráo cần pháp tắc chi lực đang kịch liệt tăng lên, nếu còn tiếp tục như vậy, bọn họ chỉ có thể kiên trì được nửa canh giờ, năng lượng tráo liền sẽ nghiền nát, mọi người liền sẽ bị Thánh Viêm nhấn chìm. Bị Thánh Viêm dính lên thảm cỡ nào, trong lòng bọn họ cũng run rẩy.

Quản không được nhiều như vậy, Tiểu Diệu la lên: "Ta sẽ thử xem, một mình ta không được, hai người tới giúp ta với."

Cát Trạch lập tức hô: "Tới năm người!"

Năm đội viên còn dư lực đi tới bên cạnh Tiểu Diệu, nhân số giảm thiểu, khiến năng lượng tráo run lên, đội viên đang duy trì năng lượng tráo chỉ cảm giác toàn thân trầm xuống, áp lực lại lớn hơn mấy phần.

Tất cả ánh mắt mọi người đều hướng tới mấy người Tiểu Diệu.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 924: Hồn Tướng Tân Sinh

Chương 924: Hồn tướng tân sinh

Khi một cái quang kén sau cùng nứt ra, một gã Hồn tướng khôi ngô chậm rãi đi ra.

Hắn đi tới trước đại trưởng lão, cúi rạp xuống, trầm giọng nói: "Đại trưởng lão!"

Đại trưởng lão thỏa mãn gật đầu, nhìn mười hai Hồn tướng trước mặt, lão ta phi thường thỏa mãn. Tình huống so với lão ta tưởng tượng tốt hơn không ít, thực lực cá nhân Quang Minh kỵ sĩ mạnh mẽ, Thánh Viêm cũng tu luyện đến cảnh giới tương đối thâm thúy, xác suất chuyển hóa thành công càng cao hơn lão ta mong muốn.

"Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là mười hai Quang minh thánh kỵ sĩ của thần điện!"

Đại trưởng lão hài lòng thỏa dạ, phấn chấn hăng hái. Mười hai danh Hồn tướng tuy rằng thoạt nhìn số lượng không nhiều, nhưng bọn họ đều bảo lưu linh trí, mỗi một người đều có thể một mình đảm đương một phương. Bọn họ sinh tiền là Quang Minh kỵ sĩ tinh nhuệ nhất, mỗi người đều trải qua tầng tầng sàng lọc, mỗi người tài hoa hơn người, vô luận là thực lực cá nhân hay là tu dưỡng chiến đấu, mỗi người đều nổi bật. Chuyển hóa thành Hồn tướng, tài năng bọn họ đều bảo lưu, mà thực lực sẽ tăng lên mấy chục lần.

Bọn họ sẽ trở thành hạch tâm chân chính của tân Thánh Điện, trở thành người hầu và thuộc hạ trung thành nhất của lão.

"Quang minh trên trời!"

Mười hai Hồn tướng khom người thăm hỏi.

"Ta đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho các ngươi, các ngươi có thể ăn no nê." Thanh âm Đại trưởng lão xuyên thấu qua Thánh Viêm, giống như đang nói một chuyện bình thường vô cùng.

Tô Phỉ đứng bên toàn thân có điểm phát lãnh, khi vị Hồn tướng đầu tiên từ trong quang kén đi ra, nàng liền phát hiện chỗ dị thường. Mỗi một danh Hồn tướng đều không nhận ra nàng, không một ai liếc nhìn nàng một cái. Điều này quá lạ lẫm, mỗi người bọn họ đều là tự tay nàng chọn lựa, là chính tay nàng bồi dưỡng, tình cảm của bọn họ và nàng thâm hậu đến cực điểm. Thế nhưng, hiện tại bọn họ nhìn nàng tựa như nhìn không khí.

Tâm nàng trầm đến đáy cốc, vẫn trầm mặc không nói một lời.

"Từ hôm nay trở đi, các ngươi là thần, thần của Thánh Điện. Các ngươi phải nhớ kỹ, ý nghĩa các ngươi tồn tại chỉ có một, đó chính là nghe mệnh lệnh của ta. Buông bỏ những tâm tình không có bất cứ ý nghĩa gì trước đây của các ngươi, sự thương hại buồn cười, còn cả những điều thiện lương rẻ rúng nữa. Các ngươi phải nhớ kỹ, chỉ có quang minh mới là vĩnh hằng, ngoài quang minh đều là địch nhân! Ý chí của Quang minh không cho phép làm trái, bất cứ do dự đều là khinh nhờn. Chúng ta phải thành lập Thánh Điện hoàn toàn mới, Quang minh thế giới trước nay chưa từng có, không một ai có thể ngăn cản chúng ta! Chúng ta chắc chắn vĩnh hằng!"

Mỗi một chữ của Đại trưởng lão đều tràn đầy mãn uy nghiêm vô thượng, ở trước mặt lão ta mười hai danh Hồn tướng cúi đầu lắng nghe.

Thân thể Tô Phỉ không tự chủ run nhè nhẹ, không biết vì sao, một màn trước mắt khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Đại trưởng lão lớn tiếng nói: "Đi thôi, đi hưởng thụ thịnh yến quang minh, hưởng thụ quá trình thành thần. Mấy ngày nay, các ngươi sẽ cả đời khó quên. A, xin lỗi, các ngươi đã không cần dùng hai chữ cả đời này rồi."

Mười hai danh Hồn tướng cung kính hành lễ, nối đuôi nhau ra ngoài.

"Bọn họ không nhận ra ta." bỗng nhiên Tô Phỉ thốt lên.

Đại trưởng lão thuận miệng đáp: "Bọn họ chỉ cần nhớ kỹ những gì bọn họ cần phải nhớ kỹ. Về sau sẽ nhận ra."

Tô Phỉ không nói nữa, nàng không biết nên nói cái gì, chỉ là cảm thấy lạnh lẽo. Không thể nói là khổ sở, chỉ là có điểm lạnh, Charles không còn rồi, Quang minh kỵ sĩ đoàn chỉ còn lại có mười hai người, bọn họ biến thành Hồn tướng, nhìn nàng tựa như nhìn người xa lạ. Vì cái gì lạnh như thế? Mình là Hồn tướng a, có lẽ vài thứ kia vốn không phải thứ mình có thể có được. Cho nên bị chết mới là số mệnh?

"Ngươi không cần thủ ở đây nữa." Đại trưởng lão trong hỏa quang nhìn nàng một cái, cảm thấy hiện tại Tô Phỉ tựa hồ có chút không ổn, lão ta suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng bảo: "Ngươi yên tâm, bọn họ chỉ vừa mới trở thành Hồn tướng, căn bản còn yếu, tạm thời bọn họ còn do ngươi chỉ huy. Ngươi cũng phải tiết kiệm thời gian, đừng để bị bọn họ đuổi theo. Bọn họ là thuộc hạ của ngươi khi trước, bị bọn họ vượt lên, ngươi cũng đừng khóc nhè."

Câu cuối cùng đại trưởng lão còn không quên đùa một chút, có thể thấy tâm tình của lão ta không tệ.

"Vâng." Tô Phỉ thấp giọng đáp, rồi đi ra ngoài.

Đi ra Thánh Điện, Thánh Điện ngày trước náo nhiệt, bây giờ không có một bóng người, tịch liêu trống trải lạ lùng. Nàng dừng lại, nhìn Thánh Điện trống không, nhịn không được than thở. Nàng không ngờ, ngay cả người cũng không còn nữa, Thánh Điện như vậy dù cho trùng

kiến lại còn có ý nghĩa gì? Những khuôn mặt quen thuộc trước kia không thấy nữa. Tâm tình nàng suy sụp bước chân vội, một khắc nàng cũng không muốn dừng lại.

Có lẽ Thánh Điện sẽ trùng kiến, đúng vậy, tựa như đại trưởng lão nói, đó là tân Thánh Điện, Thánh Điện đó không có bất cứ quan hệ gì với mình.

Nếu như mình cùng Charles đồng thời ly khai thế giới này thật tốt bao nhiêu, Tô Phỉ yên lặng suy nghĩ. Chiến hữu sóng vai chiến đấu nhiều năm thoát khỏi quang kén thì ánh mắt xa lạ, khiến nàng minh bạch nàng lại mất đi một thứ rất trân quý khác.

Charles không còn nữa, Quang minh kỵ sĩ đoàn tiêu thất, bọn họ không nhận ra mình rồi, lí do mình còn sống ở thế giới này chỉ còn một cái sau cùng.

Tô Phỉ yên lặng cười nhạo mình, mình thực sự tình nguyện, cái gì mà sống ở thế giới này, một gã Hồn tướng lại có tư cách gì nói chữ như vậy.

Nàng đi ra Thánh Điện, sự nhộn nhịp của Thánh Điện biến mất, đường phố bận rộn trước đây giờ nhìn không thấy bóng người. Đang đang đang, tiếng chuông du dương vang lên từ sâu trong Thánh Điện, đó là chuông báo giờ của Thánh Điện. Trước đây, chỉ cần tiếng chuông vang lên, trên đường phố sẽ có rất nhiều người đi đường ngẩng đầu, khuôn mặt kính ngưỡng, bọn họ thành kính cầu khẩn.

Thế nhưng, cái gì cũng không còn nữa, chỉ còn lại có Thánh Viêm.

Thánh Viêm trên bầu trời nhìn như hoa tuyết lơ lửng, lại như từng đóa bồ công anh bị gió thổi bay, trông rất đẹp mắt.

Nàng ngơ ngác nhìn bầu trời, cảm thấy mình thực sự là ác tâm.

Năng lượng hải ngoài Thánh Châu, vây đầy chiến hạm và thương đội. Mọi người nóng lòng như lửa đốt, đấu tranh giữa Thánh Điện và hào

môn, bọn họ cũng có nghe thấy, nhưng bọn họ trăm triệu lần không ngờ, Thánh Châu bị phong tỏa. Thánh Viêm Kim sắc giống như quái thú đáng sợ chiếm giữ cửa biển.

Ngay từ đầu còn có không ít chiến hạm, ỷ vào sức phòng hộ xuất chúng cố tình phá vào. Nhưng liên tục hơn mười chiếc chiến hạm hóa thành tro tàn thì không còn có ai dám xông vào nữa. Một vài người còn chờ đợi có ai ra giao thiệp, vô luận là ai chiếm thượng phong cũng phải có người ra nói chuyện. Nhưng bọn họ chờ ngày chờ đêm, đến bây giờ vẫn không có bất cứ kẻ nào đi ra giao thiệp với bọn họ.

Mọi người tức thì càng thêm nóng lòng như lửa đốt, người nhà bọn họ đều tại Thánh Châu, bên trong Thánh Châu bây giờ rốt cuộc là tình huống gì, người nhà của mình có khỏe không?

Lại có vài người chẳng thể chờ được nữa rồi, bọn họ liên hợp lại cải tạo ra một chiếc chiến hạm thuần túy phòng thủ, muốn xông vào Thánh Châu. Lần này kiên trì hơn lần trước được một ít, nhưng vẫn bị Thánh Viêm đốt thành tro bụi, không ai sống sót.

Lần này, không còn có ai dám xông vào nữa.

Toàn bộ cửa biển tại Thánh Châu đều bị vây chật như nêm cối.

Khi Đỗ Khắc chạy tới thì thấy một màn như vậy.

Chiến sự Hoang châu đã kết thúc, lúc này Quang Minh Châu không một ai nghĩ đến cái ngóc ngách hẻo lánh kia. Không có chiến sự, một thân thoải mái Đỗ Khắc liền dứt khoát động thân, đi tới Thánh Châu trợ giúp Đường Thiên. Kiến thức của Đỗ Khắc hơn người, tương đối có mưu lược, khi thánh chung đập vang, hắn liền đoán được Đường Thiên rất có khả năng sẽ đi tới Thánh Châu. Đỗ Khắc cũng tràn đầy hứng thú đối với Thánh Châu, Thánh Điện là tử địch của bọn hắn, Thánh Châu là đại bản doanh của Thánh Điện, hắn cũng muốn tìm hiểu.

tâm tư Đỗ Khắc nổi lên, liền suốt đêm xuất phát.

thực lực cá nhân hắn cường hãn vô cùng, là một gã cường giả duy nhất ở Tội Vực lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực, hắn có đủ sức lực và tự tin.

Toàn bộ Thánh Vực, người có thể cấu thành uy hiếp đối với hắn ít lại càng ít. Dù cho gặp tình trạng gì, cùng lắm thì chạy là được. Nếu là hắn muốn chạy trốn, không ai có thể bắt được hắn.

Hắn hứng thú bừng bừng chạy tới Thánh Châu thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật nảy mình, chiến hạm thương thuyền dày đặc chi chít chen chúc vô cùng. Tuy nhiên khi hắn phát hiện Thánh Viêm ở cửa biển thì tâm tình xao động lập tức an tĩnh lại. Nhất là mấy chiếc chiến hạm bị đốt thành tro, sắc mặt hắn càng thêm nghiêm trọng.

Đỗ Khắc là người biết hàng, Thánh Viêm vàng kim tuy rằng lần đầu tiên trông thấy, nhưng có thể nhìn ra được nó bất phàm.

Hắn nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề khác, Đám Đường Thiên ở bên trong thế nào rồi?

Nghĩ đến cái này, hắn lập tức quyết định đi vào dò xét cẩn thận. Ở trong lòng Đỗ Khắc, hắn cảm thấy Đường Thiên là có ân tình lớn lao đối với toàn bộ Tội Vực, không có Đường Thiên, hiện tại bọn họ đừng nghĩ ly khai Tội Vực. Đỗ Khắc là người lỗi lạc, hắn tự giác thừa nhận ân tình của Đường Thiên nên luôn luôn suy nghĩ hồi báo. Sau lại hắn lựa chọn gia nhập vào trận doanh của Đường Thiên cũng là có mấy phần ý tứ này.

Nhưng khiến Đỗ Khắc cảm thấy bất đắc dĩ chính là, bọn họ không những không trợ giúp được Đường Thiên cái gì, trái lại nhiều lần được Đường Thiên chiếu cố, nhân tình càng lúc thiếu càng nhiều.

Sau này, Đỗ Khắc chết lặng dứt khoát vất vấn đề này ra đằng sau, không nói cái gì hồi báo Đường Thiên nữa.

Nhưng tràng diện trước mắt khiến hắn ý thức được, Đường Thiên rất có khả năng rơi vào nguy hiểm, tức thì hắn vô pháp ngồi xem. Cường giả thực lực đến cảnh giới như hắn, chưa bao giờ làm trái bản tâm mình. Đỗ

Khắc trước tiên liền hạ quyết tâm, vô luận trả giá đắt thế nào cũng phải bảo chứng Đường Thiên an toàn, dù cho mình trả giá cái mạng này hắn cũng tuyệt đối không do dự.

Tuy nhiên Đỗ Khắc không lỗ mãng, hắn không gấp gáp nôn nóng chạy vào. Đầu tiên áp sát cửa biển, âm thầm nghiền ngẫm những hỏa diễm kim sắc cổ quái mà đáng sợ này.

Đỗ Khắc rốt cuộc là tuyệt thế cường giả đã lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực, lý giải đối với pháp tắc, lý giải thế gian vạn vật hơn xa người thường. Hắn thậm chí lớn mật mà cắt lấy một luồng Thánh Viêm, tỉ mỉ nghiên cứu. Chẳng mấy chốc hắn liền có thu hoạch, hỏa diễm như Thánh Viêm hắn cũng là lần đầu tiên gặp, đại khái hiểu rõ đôi chút.

Hắn bội phục sát đất đối với kẻ sáng tạo Thánh Viêm, kim sắc hỏa diễm này có tính chất phi thường kỳ lạ. Điểm kỳ lạ nhất đó là nó có rất nhiều loại hình thái khác nhau, tại một số điều kiện khác nhau, Thánh Viêm có thể chuyển hoán hình thái. Tỷ như nó có thể trở nên phi thường bá đạo, hoặc là táo bạo. Có khi, tính chất lại phi thường nhu hòa có thể trị tổn thương. Nhưng nhiều lúc, nó thể hiện ra khí chất ôn hòa.

Nhưng khiến Đỗ Khắc cảm thấy tán thán nhất là nó không phải năng lượng, cũng không phải pháp tắc.

Nó là kết quả xen giữa năng lượng và pháp tắc, có thể chuyển hóa giữa hai cái, lại đồng thời kiêm thuộc tính của cả hai.

Thật là thứ đặc biệt!

Hai mắt Đỗ Khắc tỏa ánh sáng.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 925: Bí Mật Về Thánh Viêm

Chương 925: Bí mật về Thánh Viêm

Đường Thiên ngửi thấy khí tức nguy hiểm.

Cho đến tận bây giờ, biểu hiện của Thánh Điện thực sự vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh quỷ dị như thế vào lúc này quả không bình thường, làm người ta hãi hùng khiếp vía a.

Đường Thiên lắc lắc đầu, vất những ý nghĩ rối loạn này đi, thời điểm này nghĩ càng nhiều tâm càng loạn. Hắn lại đặt sự chú ý lên Trụ phán xử ở trước mặt, không ngờ là kéo tới kéo lui, cuối cùng then chốt để đối phó Thánh Điện vẫn là Thánh Viêm. Liên tiếp bị áp chế cũng không khiến hắn nổi giận, lực lượng hạch tâm có thể chống đỡ cả một hệ thống sao đơn giản được?

Nếu lúc bình thường, Đường Thiên nhất định sẽ dùng biện pháp khác nghiên cứu kỹ càng, tỷ như ngụy trang tiến nhập Thánh Điện, học tập cách thức tu luyện Thánh Viêm. Kỳ thực đối với cường giả cảnh giới như Đường Thiên, vô luận loại lực lượng gì, đều là trăm sông đổ về một biển. Lý giải của hắn về Thánh Viêm chỉ còn thêm một lớp giấy cửa sổ. Nhưng chính lớp giấy cửa sổ này nếu phá vỡ được sẽ bừng tỉnh đại ngộ, nếu không phá vỡ thì không hiểu cái gì, chỉ có thể ngắm hoa trong sương mù.

Thời gian đang không ngừng trôi đi, Đường Thiên hiểu càng lâu sẽ càng bất lợi với bọn họ, hắn cũng bất chấp cái khác, cắn răng một cái dứt khoát dùng biện pháp ngốc nhất nguy hiểm nhất.

Ánh mắt hắn tỏa định một luồng Thánh Viêm phía trước, kim sắc hỏa diễm chậm rãi bập bùng, như một đóa hoa sen kim sắc thánh khiết.

Hít sâu một hơi, Đường Thiên mở Thần trang ra, Thần trang kim sắc hoa lệ giống như kim dịch chảy bên ngoài thân hắn, vô số hoa văn pháp tắc sáng tối huyền ảo, cái này sinh cái kia diệt. Kim dịch giống như vật còn sống nhuyễn động, khi kim dịch triệt để che phủ khuôn mặt Đường Thiên, con mắt Đường Thiên đột nhiên trở nên lạnh lùng hờ hững, lúc này, toàn thân Đường Thiên tản ra khí tức không phải người, rất hờ hững như máy móc không có sinh mệnh.

Giống như chiến thần vũ trang hạng nặng, khí thế Đường Thiên phóng lên cao, trên con mắt băng lãnh vô số hoa văn tinh tế lưu chuyển không ngừng, lực lượng toàn thân vận chuyển tới cực hạn.

Hắn chìa ngón tay ra chạm vào một luồng Thánh Viêm.

Thánh Viêm màu vàng kim vừa tiếp xúc với ngón tay Đường Thiên, một luồng khí tức nóng cháy cực kỳ bá đạo dọc theo ngón tay luồn vào trong cơ thể hắn.

Ngón tay được pháp tắc thần trang che phủ, Đường Thiên không chút động đậy, tỉ mỉ cảm thụ Thánh Viêm. Ở trong mắt hắn, toàn bộ thế giới trở nên khác lạ.

Thánh Viêm màu vàng kim phiêu phù trong không trung, giống như chìm bên trong một tấm lưới, xung quanh chúng nó có hư tuyến nhàn nhạt như mắt lưới, Đường Thiên biết rõ đó là không gian pháp tắc tuyến. Bên trong trạng thái Thần trang, Đường Thiên cực kỳ nhạy cảm đối với pháp tắc, hắn chú ý tới chỗ bị lõm vào ở không gian xung quanh Thánh Viêm, giống như hư không vậy đủ làm người ta khiếp đảm.

Đầu ngón tay ở tại vị trí gần với Thánh Viêm đang bốc cháy nhất, Đường Thiên cũng thấy được rõ ràng. Hư không bị vặn vẹo xung quanh Thánh Viêm, nó giống như là một vòng xoáy, chỉ cần năng lượng tiến nhập trong phạm vi nhất định sẽ bị thôn phệ. Tầng hư không hắc ám bị

vặn vẹo này chỉ là một tầng hơi mỏng, nhưng mà năng lượng cuồn cuộn không ngừng bị hút vào bên trong.

Mỗi một lần hỏa xà Thánh Viêm kim sắc bập bùng, một chùm năng lượng quang minh thuần túy giống như một chùm mưa ánh sáng thật nhỏ phun trong không trung.

Thánh Viêm quả nhiên không phải pháp tắc!

Đến lúc này, Đường Thiên đã phán đoán được Thánh Viêm không phải là pháp tắc, cũng không phải hình thái năng lượng.

Đường Thiên nhanh chóng chú ý tới một đặc điểm khác của Thánh Viêm, Thánh Viêm có năng lực thôn phệ năng lượng phi thường mạnh mẽ, vô luận là năng lượng thuộc tính gì đều có thể bị thôn phệ không phí chút lực nào, sau đó chuyển hóa thành Năng lượng quang minh tinh thuần. Nếu như nói năng lượng là thực vật mà Thánh Viêm yêu thích nhất thì Thánh Viêm lại sung mãn căm hận đối với pháp tắc.

Thần trang cấu thành từ Pháp tắc tuyến, Thánh Viêm bám lên nó bèn liều mạng thâm nhập vào bên trong tựa như có thâm cừu đại hận vậy.

Lần đầu tiên Đường Thiên gặp tình huống như vậy, trong nháy mắt, Thánh Viêm phốc một tiếng tắt đi, mà bộ vị của Thần trang che phủ ở đầu ngón tay Đường Thiên bị ô nhiễm hình thành một đốm màu xám.

Con mắt đạm mạc không dao động của Đường Thiên lần đầu tiên xuất hiện biến hóa.

Hắn cong ngón tay búng ra, đốm màu xám từ trong bay ra ngoài, giữa không trung nó lấy tốc độ mắt thường khó mà phát hiện hòa tan, triệt để tiêu thất.

Pháp tắc trong khu vực đốm màu xám, tất cả đều bị phá hư, không đúng, là biến mất!

Tràng diện Thánh Viêm thôn phệ năng lượng, không khác Đường Thiên tưởng tượng, nhưng mà khả năng phá hư pháp tắc, Đường Thiên trăm triệu lần không nghĩ tới. Pháp tắc tuyến rất dễ dàng bị làm xáo trộn bị quấy rầy, nhưng mà lại rất khó bị phá hỏng, chứ chưa nói là biến mất. Tại trạng thái thần trang, biến hóa của pháp tắc khó thoát khỏi pháp nhãn của hắn, pháp tắc tuyến ở đầu ngón tay đích xác là bị biến mất.

Triệt để biến mất.

Pháp tắc tuyến sao lại có khả năng bị biến mất?

Trong lòng Đường Thiên nghi hoặc, nhưng mà hắn không thả lỏng cảnh giác đối với xung quanh, hắn bỗng nhiên chú ý tới một hiện tượng dị thường. Thánh Viêm phiêu phù bên trong vòng ba trượng xung quanh hắn, bỗng nhiên chủ động bay tới phía hắn. Cho đến giờ, Thánh Viêm phiêu phù ở không trung thủy chung vẫn chậm rì, ngay cả hỏa diễm bập bùng đều có tiết tấu thong thả, điều này khiến chúng nó thoạt nhìn thập phần ưu nhã. Nhưng mà Thánh Viêm bay tới Đường Thiên đã không còn tốc độ chậm rì, tựa như cá mập ngửi được mùi tanh, tốc độ rất nhanh, khí thế rào rạt.

Đây là tình huống gì?

Đường Thiên nheo con mắt lại, thân hình khẽ động, Thánh Viêm bay tới phía hắn gập lại. Tuy rằng biên độ rất nhỏ, nhưng mà Đường Thiên tuyệt đối không nhìn lầm. Lại nữa, Thần trang của mình bị Thánh Viêm thù địch, đầu óc Đường Thiên vận chuyển. Thánh Viêm yêu thích năng lượng là lẽ đương nhiên, nhưng mà Thánh Viêm căm hận pháp tắc và nó có thể biến mất pháp tắc lại có phần khiến người ta kinh ngạc.

Đường Thiên lập tức ý thức được chỗ không tầm thường này rất có khả năng chính là điểm then chốt để phá giải Thánh Viêm.

Tìm được mấu chốt của vấn đề, kế tiếp chỉ cần dọc theo đầu mối này tiếp tục tìm tòi là có thể tìm được đáp án. Đối mặt với Thánh Viêm nhào tới, Đường Thiên không chút hốt hoảng, hắn xê dịch chuyển động bên

trong khu vực một trượng. Hắn không muốn rước lấy quá nhiều Thánh Viêm, phi thường cẩn thận mà khống chế phạm vi hoạt động. Tuy rằng chỉ trong phạm vi một trượng nhưng mà Đường Thiên vẫn thành thạo điêu luyện, tốc độ Thánh Viêm mặc dù nhanh, nhưng mà so với Đường Thiên còn kém xa. Trong lúc đó Thánh Viêm như đàn ong bay lượn xoay quanh Đường Thiên nhìn hoa cả mắt, nhưng mà không sờ được chéo áo nào của Đường Thiên.

Đường Thiên vẫn né tránh, lại nhân cơ hội chủ động vỗ về phía một đóa Thánh Viêm.

Trong nháy mắt Thánh Viêm đụng đến thân thể, con mắt thâm thúy giống như hư không không thấy đáy của Đường Thiên đột nhiên sáng lên một mạt quang mang yêu dị, khí thế khó mà nói rõ bằng lời trong tình huống không có bất cứ dấu hiệu gì đột nhiên bạo phát. Không khí xung quanh thân thể hắn giống như đột nhiên đọng lại, Thánh Viêm bay lượn vây quanh hắn tựa như đột nhiên xâm nhập vào nhựa cao su, tốc độ bị kiềm hãm.

Tâm tình băng lãnh của Đường Thiên vận chuyển với tốc độ chưa có từ trước giờ, tất cả hình ảnh trong tầm mắt đều đang lấy tốc độ kinh người không ngừng được phân giải.

Thời gian tại giờ khắc này giống như đột nhiên trở nên chậm lại.

Thánh Viêm màu vàng kim không ngừng phóng lớn trong tầm mắt hắn, nơi hỏa xà kim sắc tiếp xúc với mặt ngoài Thần trang, mỗi một tia biến hóa tựa như trở nên dị thường thong thả.

Đầu óc Đường Thiên đang không ngừng đề cao tốc độ vận chuyển, quang mang trong hai mắt rực sáng lên, rực sáng đủ làm người ta khó mà nhìn thẳng. Từng sợi vụ khí thấu thần trang xuyên ra, vụ khí bốc hơi. Huyết nhục chi lực mênh mông giống như hải dương trong cơ thể Đường Thiên ầm ầm vận chuyển, chúng điên cuồng tràn vào đầu óc Đường Thiên. Bên trong Thần trang, huyết quang trên cổ Đường Thiên bùng ra, thô to kinh người. Nếu như lúc này Đường Thiên thanh tỉnh, hắn giống

như đặt mình trong gió bão hải dương, trong tai toàn là tiếng nổ vang ầm ầm.

Hắn chưa bao giờ bất chấp tất cả vận chuyển huyết nhục chi lực trong cơ thể như thế.

Huyết nhục chi lực khác với năng lượng, chúng nó tựa như nước được bảo tồn ở sâu trong cồn cát, chúng nó cũng không phải dòng chảy nhỏ, mà hỗn tạp với hạt cát, thấm ướt hạt cát. Điều động huyết nhục chi lực cần phải bảo lưu, nếu không, một khi huyết nhục khô kiệt thì không thể chữa trị lại.

Nhưng mà lúc này, huyết nhục chi lực trong cơ thể Đường Thiên tự động vận chuyển. Huyết nhục chi lực hào hùng mênh mông tràn vào đầu óc Đường Thiên, con mắt Đường Thiên càng ngày càng sáng lên, sáng tựa như ánh sáng sáng ngời, không ngừng áp súc đến cực hạn. Ngay cả Thần trang hoa lệ, lúc này đều bị quang mang phóng ra từ con mắt Đường Thiên che phủ.

Thánh Viêm và Thần trang pháp tắc biến mất, mỗi một chi tiết đều trở nên dị thường rõ ràng.

Toàn bộ quá trình nhìn như thong thả, trên thực tế chỉ trong nháy mắt.

Trên Thần trang lại có thêm một đốm màu xám, trong nháy mắt, đốm màu xám biến mất làm lộ ra một lỗ thủng. Quang mang trong con mắt Đường Thiên ảm đạm lại, luồng khí thế xung quanh hắn cũng biến mất tăm mất tích, Thần trang băng tán hóa thành quang điểm tiêu thất giữa không trung. Đây là sau khi Đường Thiên lĩnh ngộ Thần trang lần đầu tiên bản thân thần trang tự băng tán. Thời gian vừa rồi tuy rằng phi thường ngắn nhưng tiêu hao rất lớn, quá sự tưởng tượng của Đường Thiên. Ngay cả Thần trang cũng không thể duy trì mà trực tiếp băng tán giữa không trung.

Thánh Viêm bay lượn xoay quanh Đường Thiên đột nhiên mất đi hứng thú bèn lập tức giải tán.

Sắc mặt Đường Thiên tái nhợt như tờ giấy, đầu ngón tay run lên nhè nhẹ, hai chân như nhũn ra, nhưng mà con mắt hắn dị thường trong suốt, lộ ra vui sướng không thể nói ra.

Hắn cuối cùng đã có phát hiện rất then chốt.

Thánh Viêm không phải pháp tắc, cũng không phải năng lượng, nó là kết quả xen vào giữa hai cái.

Đường Thiên không thể không thừa nhận đại trưởng lão là thiên tài chân chính.

Đường Thiên đã tìm hiểu Thánh Viêm phổ thông, Thánh Viêm bạch sắc và Thánh Viêm màu vàng kim hoàn toàn là hai thứ khác nhau. Thánh Viêm màu vàng kim chính là xuất hiện từ trên tay đại trưởng lão. Trước Đại trưởng lão, trong lịch sử Thánh Điện chưa từng có ai có thể tu luyện ra Thánh Viêm màu vàng kim. Hơn nữa khởi đầu cũng là từ đại trưởng lão, Thánh Viêm mới bắt đầu khuếch trương mở rộng, hoặc giả nói, Thánh Viêm hạch tâm lực lượng hệ thống mới bắt đầu thành hình.

Trước đây khi Đường Thiên nghe Mai Lệ Toa(Melisa) nói tới những điều chưa suy nghĩ nhiều, lúc này sau khi chứng thực mới hiểu được đại trưởng lão lợi hại cỡ nào!

Thánh Viêm xen vào giữa năng lượng và pháp tắc, hoặc nói, nó là kết quả do kết hợp hai cái lại với một phương thức đặc biệt.

Thánh Viêm bạch sắc chỉ là một loại Năng lượng quang minh tinh thuần.

Ý nghĩ thông thường muốn kết hợp năng lượng với pháp tắc, vậy chỉ cần lấy pháp tắc làm nòng cốt, lấy năng lượng làm huyết nhục là có thể hình thành kết cấu phi thường ổn định. Theo một nghĩa nào đó, đám Cát Trạch vận dụng năng lượng cũng là như thế, lấy pháp tắc làm xương cốt, hấp thụ năng lượng làm huyết nhục.

Nhưng mà đại trưởng lão hiển nhiên không làm như thế.

Trong nháy mắt Thánh Viêm màu vàng kim và Thần trang pháp tắc biến mất, Đường Thiên "Nhìn thấy" trong kim sắc hỏa diễm có một hư ảnh và pháp tắc của Thần trang đụng vào nhau.

Đây mới là mấu chốt dẫn đến hai cái biến mất.

Khiến Đường Thiên khiếp sợ nhất là hình dạng hư ảnh kia rất gần với pháp tắc tuyến.

Ở trong nháy mắt này, Đường Thiên thậm chí sinh ra một ảo giác như là pháp tắc tuyến đánh về phía hình chiếu của chính nó.

Trong lòng hắn kịch chấn, đó là thứ gì?

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 926: Phá Vỡ Giấy Cửa Sổ

Chương 926: Phá vỡ giấy cửa sổ

Ngay từ đầu Đường Thiên cho rằng hư ảnh là một loại pháp tắc tuyến đặc thù nào đó, bởi vì hình dạng của hư ảnh cũng là dạng tuyến, không sai biệt với pháp tắc tuyến. Đường Thiên rất quen thuộc đối với hình dạng pháp tắc tuyến, hư tuyến xác thực là hình dạng của pháp tắc tuyến nào đó.

Nhưng chẳng mấy chốc, Đường Thiên lại phủ định cái suy đoán này. Hắn tỉ mỉ hồi tưởng lại chi tiết bắt được trong nháy mắt kia thì có rất nhiều phát hiện mới.

Hình dạng hư ảnh thần bí kia xác thực phi thường giống pháp tắc tuyến, điểm không giống duy nhất thì là ảnh ngược, không sai, Đường Thiên nhớ rất rõ ràng cảm giác lúc đó. Nhất là trong nháy mắt hư tuyến va chạm và pháp tắc tuyến, loại cảm giác này phi thường rõ ràng. Nếu là người thường, nhất định sẽ cảm thấy có phải là mình hoa mắt hay không, pháp tắc tuyến làm gì có hình chiếu?

Đường Thiên phi thường tín nhiệm với cảm giác của mình, trực giác của hắn nhạy cảm nên thường thường có thể bắt được rất nhiều chi tiết ngay cả chính hắn đều không chú ý đến, đều này đã được nghiệm chứng trong vô số lần chiến đấu lúc trước.

Không phải ảo giác, đó là cái gì?

Đường Thiên ngưng thần suy tư, tư duy của hắn không bị cố định đóng khung. Bản thân Thánh Viêm màu vàng kim chính là thứ phá vỡ

thường thức, có chút gì đó cổ quái mới là bình thường.

Hình ảnh va chạm trong nháy mắt đó ở trong đầu Đường Thiên lần lượt hiện lên, hắn hết sức chăm chú.

Không ngừng kiên trì, cuối cùng Đường Thiên minh bạch vì sao hắn cảm thấy hư tuyến như hình chiếu của pháp tắc tuyến. Hư tuyến xác thực là một loại trạng thái thần kỳ, khó mà miêu tả. Tuy rằng Pháp tắc tuyến mắt thường khó mà phát hiện, nhưng ghép lại trong không gian thì hư ảnh kia lại vừa đúng tương phản, chúng nó là không gian âm bản. Nếu lấy điêu khắc làm tỉ dụ, pháp tắc tuyến là khắc nổi, mà đạo hư tuyến kia thì là khắc chìm.

Lần đầu tiên Đường Thiên trông thấy pháp tắc tuyến "Âm khắc", hắn rất là tán thán.

Thảo nào song phương xảy ra va chạm thì sẽ biến mất, hai cái giống như là hai cực âm dương, đại biểu cho hai cái cực đoan, một khi va chạm tự nhiên sẽ biến mất. Cái này cũng là vì sao, khi Đường Thiên mở Thần trang ra, Thánh Viêm sẽ như cá mập ngửi được mùi tanh, chen chúc mà tới, mà đám Cát Trạch lại không phải chịu ảnh hưởng. Bởi vì tuy rằng đám Cát Trạch vận dụng pháp tắc, nhưng dùng là năng lượng. Nói cách khác, pháp tắc tuyến của đám Cát Trạch, bao vây lấy một tầng "Huyết nhục", đó chính là năng lượng. Mà Thần trang của Đường Thiên lại không bao phủ năng lượng mà trần trụi giữa không trung nên tự nhiên bị Thánh Viêm nhìn chăm chú.

Sau khi nghĩ minh bạch, Đường Thiên cảm thấy đại trưởng lão thực sự là một thiên tài.

Ở tầng thứ như Đường Thiên, rất nhiều thứ khi lý giải cùng lắm chỉ kém một lớp giấy cửa sổ. Hiện tại lớp giấy cửa sổ này bị phá vỡ, Đường Thiên cũng đại khái suy đoán ra biện pháp của đại trưởng lão.

Hình chiếu!

Đại trưởng lão hẳn phải là đưa pháp tắc chiếu hình vào trong năng lượng, cái hư ảnh này cũng không phải pháp tắc chân chính, là hư cấu pháp tắc chiếu hình tại năng lượng. Hư cấu pháp tắc và Năng lượng quang minh tinh thuần, hai cái vậy mà lại cấu thành một loại kết cấu ổn định, không thể không nói thế giới quả thần kỳ. Pháp tắc hư cấu ở trong năng lượng bình thường khó mà thành hình, nhưng ở trong Năng lượng quang minh thuần túy nhất bá đạo nhất lại có thể ổn định được.

Đường Thiên có thể tưởng tượng ra vẻ mừng rỡ như điên khi đại trưởng lão phát hiện loại kết cấu vô cùng kỳ lạ này.

Thực sự là một thiên tài a! Đường Thiên nhịn không được lại tán thán.

Đại trưởng lão phát hiện loại kết cấu kỳ lạ này, hiển nhiên cũng chưa kết thúc nghiên cứu.

Kết cấu kỳ diệu mà ổn định, ẩn chứa biến hóa kinh người. Hư cấu pháp tắc ổn định ở trong Năng lượng quang minh tinh thuần lại bắt đầu sản sinh ảnh hưởng đối với bản thân Năng lượng quang minh. Nguyên bản bá đạo thuần túy, Năng lượng quang minh từ từ bị hư hóa, thuộc tính năng lượng bị suy yếu, do đó biến thành một kết quả đặc thù có hình thái nằm giữa năng lượng và pháp tắc.

Hình thái đặc thù làm cho nó tính chất đặc thù.

Đến tận lúc này, Đường Thiên cuối cùng minh bạch vì sao đại trưởng lão đặt cược vào Hồn tướng.

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, Hồn tướng cũng là một kết quả tương tự hình thái trung gian, tại hình thái đặc thù giữa sinh và tử. Đối với Hồn tướng mà nói, Thánh Viêm chính là vật đại bổ.

Đã minh bạch một điểm này, tinh thần Đường Thiên rung lên.

Chướng ngại duy nhất để đám Tiểu Nhiên hấp thu Thánh Viêm đó là bản thân Thánh Viêm có thuộc tính Quang minh. Năng lượng quang minh thuần túy là một loại năng lượng phi thường cực đoan, đối với Hồn tướng chính là thứ độc dược. Tuy rằng Năng lượng quang minh bên trong Thánh Viêm đã bị hư hóa, tính chất bá đạo dương cương của nó xảy ra thay đổi cực lớn nhưng vẫn còn lưu lại rất nhiều đặc điểm của Năng lượng quang minh.

Hồn tướng do Thánh Điện chuyển hóa, bẩm sinh là phi thường hòa đồng đối với thuộc tính của Năng lượng quang minh, toàn bộ bọn họ hấp thu thì không có bất cứ chướng ngại gì. Nhưng mà Tiểu Nhiên khi hấp thu thì phi thường trắc trở, hư hóa Thánh Viêm rất có khả năng sẽ sinh ra thương tổn đối với bọn họ.

Trái lại Năng lượng quang minh do Thánh Viêm phun ra, sau khi bị hư hóa thì nhu hòa hơn rất nhiều, lại thưa thớt thua xa Thánh Viêm, Tiểu Nhiên hấp thu không những không thụ thương mà lại có thể tẩm bổ mình.

Nhưng mà hiệu suất hấp thu Năng lượng quang minh đã hư hóa trong không trung quá thấp, Hồn tướng của Thánh Điện có thể trực tiếp hấp thu Thánh Viêm, mà đám Tiểu Nhiên chỉ có thể hấp thu Năng lượng quang minh hư hóa thưa thớt, tốc độ lớn mạnh giữa song phương một trời một vực. Kể từ đó, tình cảnh bọn họ sẽ nguy hiểm rồi.

Thánh Viêm khổng lồ như thế, nếu bị hấp thu sẽ tạo nên quái vật dạng gì, trong lòng Đường Thiên không nắm chắc, số lượng chúng thực sự quá đáng sợ.

Tuy nhiên, một khi biết rõ nguyên lý, tự nhiên có thể tìm được biện pháp.

Sáng ý thiên tài của Đại trưởng lão khiến người ta tán thán, nhưng mà lợi dụng đối với pháp tắc sánh với Đường Thiên đại khái chỉ có Đỗ Khắc, người đã lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực. Điểm khác nhau là Đỗ Khắc dựa vào lý giải đối với pháp tắc, mà Đường Thiên lợi dụng Thần trang.

Vô luận dựa vào cái gì, vào lúc này, thắng lợi mới là trọng yếu nhất.

Đường Thiên không có thói quen cho mình tìm cái gì kỳ quặc.

Đầu hắn nhanh chóng vận chuyển, đám Tiểu Nhiên vô pháp thừa thụ thuộc tính Quang minh lưu lại trong Thánh Viêm, nhưng mà hắn là có thể a. Lấy trình độ mạnh mẽ của thân thể hắn, không chỉ là Năng lượng quang minh đã hư hóa, nếu là Năng lượng quang minh chưa hư hóa hắn cũng không sợ chút nào. Cái điểm này, ngay cả Đỗ Khắc cũng không thể so với hắn, có thể thấy thân thể hắn kinh khủng cỡ nào.

Mình có thể thành một nơi quá độ, không, là loại bỏ.

Thánh Viêm thông qua bản thân mình, thuộc tính Quang minh lưu lại trong Thánh Viêm bị mình hấp thu, hoặc là thu thập, hoặc là bài trừ, bộ phận còn lại liền cho đám A Tín hấp thu.

Nói thật, Đường Thiên cũng cảm thấy cái ý nghĩ này có điểm lớn mật.

Nhưng mà trong sinh tử chi chiến trước mắt này, nếu không muốn có phong hiểm gì vậy thì chờ chết đi, tiền lời và phong hiểm vĩnh viễn có quan hệ trực tiếp. Hơn nữa, tìm được biện pháp đã cảm tạ trời đất rồi. Cái này còn may là có Đường Thiên thì mới có khả năng vận dụng biện pháp này.

Nếu như không có thân thể cường hãn đến kinh khủng, vậy quả thực là tìm chết. Mà nếu như không có Thần trang cường hãn tới cực điểm khống chế pháp tắc cũng đồng dạng tìm chết.

Trước mắt biện pháp này tuy rằng có nhiều phong hiểm, nhưng phương diện lý luận tối thiểu là có khả năng thành công rất lớn. Đương nhiên, với trình độ kỳ thị của Thánh Viêm đối với Thần trang, trong quá trình thao tác thực tế, Đường Thiên còn cần phải nghĩ chút biện pháp.

Không thể không nói, con người dưới áp lực thì tiềm năng luôn luôn dễ dàng được kích phát. Hiện tại Đường Thiên không cần mở ra Thần trang thì cái đầu xoay chuyển nhanh hơn bình thường nhiều.

Tiểu Diệu tu luyện chính là quang pháp tắc, Quang pháp tắc và Quang minh pháp tắc chỉ sai lệch một chữ, nhưng có khác biệt nhiều lắm. Thế nhưng trong tình thế thời điểm cận kề nguy hiểm, hắn cũng chỉ có cố gắng kiên trì.

Hắn đứng ở sát biên giới năng lượng tráo, năm đội hữu ở phía sau, đứng dựa theo trận hình phòng thủ, sắc mặt mỗi người nghiêm trọng.

"Ta bắt đầu thôi." Tiểu Diệu hít sâu một hơi, nhắc nhở đội hữu phía sau.

Dứt lời, bàn tay hắn vươn ra khỏi năng lượng tráo, nhắm mắt lại, Năng lượng quang minh ngoài năng lượng tráo dồi dào đến mức khiến hắn kinh hồn táng đảm. Mật độ Năng lượng quang minh cao hơn nhiều so với hắn dự tính, với hắn thì cái này không phải chuyện tốt.

Đối với năng lượng không quen thuộc, số lượng càng nhiều càng dễ xảy ra vấn đề, mật độ năng lượng bên ngoài đã đạt đến tình trạng đáng sợ.

Tiểu Diệu cố trấn định tâm thần, chậm rãi điều động pháp tắc chi lực.

Một đoàn quang mang bạch sắc nhu hòa, sáng lên trên bàn tay hắn. Quang đoàn lớn mạnh với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khuôn mặt Tiểu Diệu toàn là mồ hôi hột, chẳng mấy chốc quang đoàn liền lớn lên giống như đá mài. Mọi người bên trong thương hội nhìn thấy mà khẩn trương vô cùng, một quang đoàn lớn như vậy ẩn chứa năng lượng cực kỳ kinh người, một khi nổ tung hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Cũng may điều mọi người lo lắng nhất - nổ tung không xảy ra, quang đoàn giống như hòa tan ra, quang mang bạch sắc bắt đầu lan tràn dọc

theo năng lượng tráo do đám Cát Trạch căng lên, năng lượng tráo tựa như phủ lên một tầng quang màng bạch sắc.

Chẳng mấy chốc, bạch quang lan tràn đến hơn phân nửa cái năng lượng tráo, trên mặt đám Cát Trạch đều lộ ra vẻ vui mừng, chỉ cần quang màng bạch sắc bao phủ toàn bộ năng lượng tráo thì sẽ hình thành một năng lượng quang minh tráo.

Bỗng nhiên, Tiểu Diệu oa cái mà phun ra một ngụm tiên huyết, toàn thân tựa như bị búa tạ nện trúng, bay ngược về phía sau.

Đội hữu ở phía sau kinh hãi, vô thức đỡ Tiểu Diệu, Tiểu Diệu đã bị hôn mê, khóe miệng chảy ra tiên huyết.

quang mang bạch sắc che phủ tại trên năng lượng tráo vang lên tiếng thanh thúy giống như thủy tinh, phanh cái mà băng vỡ.

Sắc mặt mọi người đều trở nên cực kém, vừa đúng vào lúc này, bọn họ nhìn thấy Đường Thiên trở về, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Ta có một biện pháp, nhưng mà có chút phong hiểm."

Vừa tiến vào năng lượng tráo Đường Thiên liền mở miệng, thời điểm này không có thời gian để tỉ mỉ giải thích, chậm một phút đồng hồ thì thêm một phút đồng hồ nguy hiểm.

Thiên Huệ không chút do dự nói: "Được!"

Nàng tín nhiệm vô điều kiện đối với Đường Thiên, hơn nữa còn hiểu Đường Thiên tuyệt đối sẽ không giỡn chơi tại thời điểm sinh tử này.

"vậy thì bắt đầu thôi, chúng ta không có bao nhiêu thời gian." A Tín dứt khoát.

Vào lúc này, mọi người đều vô cùng tín nhiệm Đường Thiên. Trong lòng Đường Thiên cảm động, nhưng mà không nhiều lời: "Cát Trạch, các ngươi kiên trì một lúc, ta cần một chút thời gian."

Cát Trạch cắn răng gật rụp: "Đại nhân yên tâm!"

Đường Thiên phân phó xong, liền không nói nữa, mà trực tiếp khoanh chân ngồi xuống. Hắn cần thời gian hồi phục thể lực, vừa rồi thể lực tiêu hao quá lớn, kế tiếp còn cần dùng Thần trang, không có thể lực vô pháp mở Thần trang.

Thời gian từng chút trôi qua, nhưng hai mắt Đường Thiên vẫn nhắm nghiền, thân thể không chút động đậy.

Tuy rằng trước mắt thời gian căng như dây đàn, nhưng Đường Thiên vẫn cần nghỉ ngơi đầy đủ, không vội vã bắt đầu. Hắn biết rõ, chỉ có trạng thái hoàn mỹ nhất mới có khả năng thành công, thể lực không đủ mà miễn cưỡng chỉ sẽ khiến sự tình trở nên thêm tệ.

Hơn nữa qua khoảng thời gian nghỉ ngơi này, hắn suy nghĩ cân nhắc cụ thể và chi tiết tỉ mỉ thêm một lần nữa.

Nguyên bản chỉ là một ý tưởng đại khái dần trở nên hoàn thiện.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 927: Mở Ra

Chương 927: Mở ra

Khi Đường Thiên mở mắt ra, quang mang năng lượng tráo đã ảm đạm, lung lay sắp đổ. Thần Trang binh đoàn chỉ có phân nửa người còn đứng, đội viên thoát lực tê liệt ngồi la liệt trên mặt đất, sắp sửa hôn mê. Mà đám người Cát Trạch còn đang đau khổ chống đỡ cũng đã đến cực hạn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, toàn thân ướt đẫm, thân thể rung động không khống chế nổi, có những đội viên khóe miệng tràn ra tia máu đỏ tươi.

Từ khi Thần Trang binh đoàn thành lập tới nay, không có lần nào bọn họ chật vật như hiện tại.

"Triệt hồi năng lượng tráo đi."

Mệnh lệnh của Đường Thiên có thể nói là lớn mật, nhưng mà đám người Cát Trạch không chút do dự, năng lượng tráo lập tức được rút bỏ. Mọi người mở to hai mắt, có chút hiếu kỳ kèm mong đợi mà nhìn Đường Thiên. Đám Cát Trạch đương nhiên biết rõ bản lĩnh lão đại của mình, nhưng mà mấy người A Tín, Tiểu Nhiên còn chưa nhìn thấy tận mắt bản lĩnh thật sự của Đường Thiên. Vụ Thu Sát viện lần trước, vốn Đường Thiên muốn đại sát tứ phương, kết quả bị A Tín đoạt lấy danh tiếng, mọi người nhìn A Tín biểu diễn một trận hoa lệ đến cực điểm.

Con mắt Thiên Huệ sáng ngời như đốm sao nhỏ, nàng không tự chủ mà nín thở.

Từ khi bắt đầu rơi vào nguy hiểm, nàng luôn luôn biểu hiện rất bình tĩnh. Nàng cảm thấy không có gì để lo lắng, có Thiên ca ca tại đây a. Nàng cũng không biết vì cái gì mình lại có ý nghĩ như vậy, có lẽ là lúc nhỏ, Thiên ca ca luôn luôn lấy phong thái anh hùng che chở trước mặt nàng? Nàng luôn luôn tràn đầy lòng tin với Đường Thiên, lòng tin hoàn toàn không ngọn nguồn, tựa như toàn bộ người tại An Đức học viện cười nhạo Đường Thiên vì chỉ biết vũ kỹ cơ sở, nàng lại vẫn cảm thấy Thiên ca ca rất lợi hại. Tựa như giữa họ không có thề non hẹn biển gì, nhưng mà nàng thủy chung đầy mong đợi tràn đầy lòng tin với tương lai của họ, chính là không đạo lý như thế.

Khóe miệng nàng tự dưng hơi hơi nở ra một nét mỉm cười, con mắt sáng trong suốt không có nửa khắc ly khai Đường Thiên.

Dù cho có không được, chết cùng một chỗ với Thiên ca ca cũng là một may mắn a.

Tiếc nuối duy nhất trong lòng nàng là mình không có thể giúp đỡ Thiên ca ca việc gì, nàng am hiểu chỉ huy chiến đấu, thực lực cá nhân xa xa không bằng Đường Thiên. Không có cơ hội chỉ huy chiến đấu, tự nhiên không có cơ hội cho nàng phát huy.

Nhưng mà những tiếc nuối này, đảo mắt liền tiêu thất, có Thiên ca ca tại đây là được rồi.

Mặt nạ trên mặt Đường Thiên đã bị Thần trang pháp tắc làm tan rã. Khuôn mặt chẳng mấy anh tuấn của hắn như nam châm hấp dẫn trọn ánh mắt nàng. Thiên ca ca lúc nhỏ trong trí nhớ nàng so với khuôn mặt hiện tại này đã mất mấy phần quật cường kiệt ngạo, thêm mấy phần thành thục và bình hòa, nhưng mà sự tràn đầy chăm chú và cương nghị kia giống trước đây như đúc a.

Đường Thiên cảm thụ được ánh mắt Thiên Huệ, hắn cho rằng Thiên Huệ có chút sợ hãi, quay về phía nàng nở một nụ cười ra hiệu an tâm.

lập tức Thiên Huệ trả lại một nụ cười tươi đẹp.

Thu liễm nụ cười tươi, Đường Thiên lại trở nên nghiêm nghị, ánh mắt hắn chuyên chú nhìn Thánh viêm phiêu phù trên bầu trời. An nguy của mọi người đều giao trên tay hắn, lúc này, hắn phải chịu áp lực cực lớn. Bọn họ chỉ có một cơ hội, hắn cũng chỉ có thể mở ra Thần trang một lần, nếu như lần này thất bại...

Đường Thiên có chút trầm mặc, vậy thì tất cả đều thua rồi.

Kể cả mình, mọi người đều nằm lại nơi đây, Nam Minh sẽ thất bại tại tràng chiến dịch này, sẽ bị Thánh Điện thôn phệ, vận mệnh Tam Hồn thành, Đại Hùng tọa cũng sẽ rơi xuống vực sâu. Mọi người kinh lịch nhiều chiến đấu như vậy, thành quả mọi người kiên trì không ngừng phấn đấu tranh đấu đều sẽ theo tràng thất bại này mà tan thành mây khói.

Đường Thiên nhắm mắt lại, hắn nghe tim mình bang bang đập, nó gấp gáp như thế, tựa như tiếng trống dồn dập, rung động làm cho toàn thân hắn hơi tê dại.

Thiếu niên như thần...

Hắn mặc niệm trong lòng, nói với chính mình.

Lâu lắm rồi hắn không hô lớn thiếu niên như thần với chính mình như vậy, thực lực của hắn đã không còn là đứa thiếu niên nhỏ yếu năm đó kia, hắn bắt đầu bễ nghễ thiên hạ, hắn tung hoành tứ phương, hắn bắt đầu như một thủ lĩnh, hắn bắt đầu như một quân vương.

Nhưng mà ở sâu trong nội tâm hắn, hắn cứ là đứa thiếu niên không biết sợ kia. Cảm giác đã lâu tràn vào trong cơ thể hắn, tựa như hỏa lưu thiêu đốt, đốt cháy khát vọng ngủ say rất lâu trong huyết quản. Hưng phấn khó mà nói rõ bằng lời, như dòng điện ngách luồn lách tới mỗi ngóc ngách trên thân thể hắn, tiếng tim đập dồn dập như tim đập vừa rồi khiến hắn cảm thấy rất khẩn trương, hiện tại lại như dầu hỏa dẫn cháy, nó đốt lên ý chí chiến đấu, bắt đầu hừng hực thiêu đốt.

Hắn tựa như con rồng ngủ say vạn năm vừa mới bị thức tỉnh, khẩn cấp hướng tới thế giới này thể hiện ra ý chí.

Đường Thiên mở mắt, bên trong con mắt thâm thúy đang bốc lên hỏa diễm.

"Thiếu niên như Thần..."

Hắn nói với chính mình, tựa như đối diện với sơn cốc ngoài Tinh Phong thành năm đó.

Dùng hết sức lực toàn thân, đốt cháy toàn bộ nhiệt tình, không hề bảo lưu, bất chấp tất cả, nói ra đáp án chính mình muốn!

"... Hừng hực xông!"

Tựa như gió bão bùng lên trong lòng hắn, tựa như ánh nắng tràn đầy, tựa như lúc thiếu niên vậy.

Lúc này, toàn bộ khẩn trương đều bị vứt lên chín tầng mây, hắn bay lên trên không thương hội. Lại lần nữa mở ra Thần trang, kim sắc dịch thể chảy dọc bên ngoài cơ thể hắn, tâm tình Đường Thiên lại lần nữa chìm đắm trong trạng thái độc hữu của Thần trang.

Trong nháy mắt Thần trang mở ra, Thánh viêm ở xung quanh lập tức như cá mập ngửi được mùi tanh, từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Nhưng mà tại lúc chúng nó sắp dính lên người Đường Thiên, tốc độ của chúng nó bỗng nhiên chậm lại, chúng nó mất đi mục tiêu!

Mặt ngoài Thần trang ngưng kết một tầng năng lượng tráo hơi mỏng, chính là tầng năng lượng tráo này đã ngăn cách khí tức của Thần trang. Đường Thiên nhìn chằm chằm Thánh viêm cách đó không xa, Thánh viêm mất đi mục tiêu, lần nữa trở nên thong thả thong dong, tựa như con sứa trôi nổi trong nước biển.

Con mồi, trong mắt Đường Thiên hiện lên hàn quang, những Thánh viêm như con sứa này, hồn nhiên không cảm thấy chúng nó đã trở thành con mồi trong mắt Đường Thiên.

Trong lúc nghỉ ngơi vừa rồi, Đường Thiên vẫn đang hoàn thiện ý nghĩ của mình.

Đem pháp tắc chiếu hình vào trong năng lượng, lại dùng "Âm khắc" pháp tắc để hư hóa năng lượng, thay đổi tính chất năng lượng trên căn bản. Cái này đã thoát ly phạm trù kỹ xảo, tựa như Thánh viêm đã không thể trở thành năng lượng, cũng không thể trở thành pháp tắc, nó là một loại lực lượng hoàn toàn mới trước đây chưa bao giờ xuất hiện, đây mới là chỗ lợi hại chân chính của đại trưởng lão. Sáng tạo một loại kỹ xảo và sáng tạo một loại lực lượng, hai cái hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Cho dù Linh năng lượng thể là sáng tạo độc đáo của Đường Thiên cũng không thể đánh đồng, linh năng lượng thể của hắn vẫn chưa thoát khỏi phạm trù huyết nhục chi lực. Trái lại Thức tỉnh thần trang của Đường Thiên có mấy phần ý tứ, nhưng mà nó vẫn chưa phải chủng loại lực lượng hoàn toàn mới.

Nếu như không phải đại trưởng lão làm chuyện phát rồ cực kỳ bi thảm như thế, chỉ bằng vào Thánh viêm, đại trưởng lão tuyệt đối có thể danh truyền sử sách.

Bây giờ song phương không chết không ngừng, tuy rằng Đường Thiên rất bội phục đại trưởng lão, nhưng mà lúc này cả đầu óc chỉ còn là làm thế nào đánh bại đối phương.

Đại trưởng lão có tuyệt đối tự tin đối với Thánh viêm của mình, toàn bộ bố cục của lão đều bố trí xoay quanh Thánh viêm. Sự tự tin của lão không phải là tự đại, phải biết rằng phát triển Thánh viêm nhiều năm như thế, chưa từng một ai phát hiện bí mật của Thánh viêm. Vô luận là trưởng lão của Thánh Điện, hay là địch nhân của Thánh Điện, các hào

môn địa phương, bọn họ đều cho rằng Thánh viêm là bí truyền của Thánh Điện, mà đại trưởng lão tu luyện là tinh thâm nhất.

Đại trưởng lão đại khái làm sao mà ngờ được trên thế giới này vậy mà lại còn có quái thai như Đường Thiên.

ở trong lòng Đường Thiên vô cùng bội phục đại trưởng lão, nhưng mà hắn không biết, trong mắt người khác hắn cũng là một loại quái thai. Linh năng lượng thể, pháp tắc tôi rèn thể, Thức tỉnh thần trang, Thần trang binh đoàn, đều là một tay hắn sáng tạo ra. Từng trải qua các loại lực lượng kỳ quái, độ hiểu biết của Đường Thiên về năng lượng đã khác trước đây nhiều. Khi người khác tràn đầy e sợ với Thánh viêm thì hắn đã minh bạch nguyên lý của Thánh viêm, hắn rất tán thán với Thánh viêm và đại trưởng lão.

Đúng vậy, chỉ có tán thán, không có e sợ.

Hắn đối diện Thánh viêm, không có chút co cóng chân tay. Thánh viêm làm cho hắn tán thán, sự cân đối kỳ diệu và ảnh hưởng lẫn nhau tràn đầy mỹ cảm không gì sánh bằng, là kiệt tác trong lịch sử nhân loại. Nhưng cái này cũng không thể trở thành lí do khiến hắn e sợ.

Trên đời chưa từng có lực lượng vô địch, bất cứ lực lượng gì đều sẽ có khuyết điểm và điểm bị khắc chế.

Có thể bổ dưỡng Hồn tướng, là năng lượng đã hư hóa. Đường Thiên chưa chăm chú nghiên cứu Hồn tướng, nhưng mà trên người hắn có rất nhiều Hồn tướng, hắn đối với Hồn tướng cũng có lý giải của riêng mình. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, Hồn tướng cũng là một loại hư hóa nào đó. Cái này cũng là vì sao Hồn tướng vô pháp trực tiếp hấp thu năng lượng để lớn mạnh bản thân.

Năng lượng đã hư hóa cần lưu lại, mà hư cấu pháp tắc bên trong Thánh viêm thì phải loại bỏ.

vừa rồi Đường Thiên vẫn đang suy nghĩ, pháp tắc hư cấu bên trong Thánh viêm rốt cuộc là pháp tắc gì. Tuy rằng trong nháy mắt Thánh viêm va chạm với Thần trang, hắn thấy được hư cấu pháp tắc bên trong Thánh viêm, nhưng mà toàn bộ quá trình quá ngắn, hắn chưa thấy rõ ràng rốt cuộc là pháp tắc gì. Hiện tại hắn đột nhiên hiểu được, đó chính là Quang minh pháp tắc, hình chiếu của quang minh pháp tắc! Không có khả năng là pháp tắc khác, chỉ có có thể là Quang minh pháp tắc.

Bởi vì bọn họ là Thánh Điện, Thánh viêm của đại trưởng lão là phát triển từ Thánh viêm của Thánh Điện mà ra.

Một điểm này vừa rộng mở trong sáng khiến rất nhiều điểm trong đầu Đường Thiên cũng thoáng cái đều thông. Thánh viêm phổ thông của Thánh Điện hắn đã từng nghiên cứu, đối với Quang minh pháp tắc đã có lý giải. Quang minh pháp tắc thuần túy mà bá đạo, nhưng thân thể Đường Thiên đã trải qua vô số pháp tắc rèn luyện.

Động tác kế tiếp của hắn khiến mọi người thất kinh, hắn ném ra một Thẻ Hồn tướng.

Đây là một thẻ Hồn tướng hoàng kim, nó đứng cách Đường Thiên ba trượng, lơ lửng giữa không trung, im lìm bất động. Động tác của Đường Thiên rất nhanh, từng đạo kim quang từ hắn bắn nhanh ra. Trong nháy mắt, xung quanh hắn đều là Thẻ Hồn tướng, thuần một sắc thẻ Hồn tướng hoàng kim.

Tròn một trăm cái thẻ Hồn tướng hoàng kim lẳng lặng lơ lửng ở xung quanh hắn, giống như có vô hình chi lực ước thúc chúng nó.

Đường Thiên thở phào nhẹ nhõm, may mà mình mang đủ nhiều thẻ Hồn tướng hoàng kim, những Thẻ Hồn tướng này đều là Tỳ Ba chuẩn bị cho hắn. Thiên lộ bởi vì xuất hiện lượng lớn Thánh giả, cùng với chuyện cơ quan binh đoàn thịnh hành nên giá cả Thẻ Hồn tướng hạ xuống rất nhiều. Đại Hùng tọa bây giờ cũng là tài đại khí thô, các loại tài nguyên dự trữ phong phú, thẻ Hồn tướng hoàng kim cũng dự trữ số lượng không ít. Tỳ Ba cẩn thận, lần trước khi Đường Thiên về Tam Hồn thành, nàng

chuẩn bị cho Đường Thiên rất nhiều thứ có thể sử dụng được, trong đó trọng điểm chính là Thẻ Hồn tướng, thẻ Hồn tướng hoàng kim tới một trăm cái.

Thẻ Hồn tướng hoàng kim dày đặc chi chít lơ lửng ở xung quanh Đường Thiên, kim quang lòe lòe, tựa như một làn sóng nước kim sắc. Vị trí của Thẻ Hồn tướng đã được Đường Thiên tỉ mỉ sắp xếp, không có một cái nào đụng tới Thánh viêm.

Trở về phải cảm tạ Tỳ Ba một, Đường Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Hắn chỉ huy A Tín và Tiểu Nhiên, tất cả đều đứng ở ngay phía dưới hắn và Thẻ Hồn tướng, sau đó bảo tất cả bọn họ đều khoanh chân ngồi.

Mọi người làm theo Đường Thiên, tất cả đều tiến nhập vị trí của mình, mọi người không tự chủ an tĩnh lại.

Thân ảnh Kim sắc giống như chiến thần trên bầu trời, xòe hai tay lên cao.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 928: Cáo Biệt

Chương 928: Cáo biệt

Lấy Thánh Điện làm trung tâm, khu vực vòng tròn bán kính mười lăm dặm, mười hai cái Trụ Phán xử phân bố đan xen.

Mười hai danh Hồn tướng kỵ sĩ, từng người đến trước một trụ Phán xử. Tại trước mặt hỏa trụ phóng lên cao, bọn họ nhìn qua rất nhỏ bé, chỉ cần ngọn lửa cuốn qua bọn họ sẽ bị thôn phệ, thiêu đốt đến mức ngay cả bụi cũng không còn.

Bọn họ không chần chừ, cùng lúc bước vào hỏa trụ, trong nháy mắt thân thể liền tiêu thất tại trong hỏa trụ.

Tô Phỉ nhìn bọn họ bước vào trong Thánh viêm cuộn trào mãnh liệt, bèn than thở một tiếng, cũng không tiếp tục do dự mà bước vào hỏa trụ trước mặt. Thân hình nàng bị Thánh viêm nhấn chìm, nàng không biết vài ngày sau đi ra mình sẽ biến thành bộ dáng gì, có còn nhớ Charles không? Còn nhớ mọi người không?

Có lẽ không nhớ mới tốt đó...

Khi một điểm quang minh sau cùng tiêu thất, nàng triệt để đặt mình trong thế giới kim sắc. Thánh viêm chảy, tản ra khí tức thần thánh. Không biết vì sao, loại khí tức thần thánh này lại thân thiết như thế ấm áp như thế, thân thể của nàng không chịu khống chế mà muốn chạm vào Thánh viêm kim sắc, không chịu khống chế muốn thả người nhảy vào vòng tay phiến ấm áp này. Tựa như từ chỗ sâu trong thân thể nàng có thanh âm đang không ngừng nói với nàng, chỉ cần hiến dâng toàn bộ cho

phiến ấm áp này, toàn bộ bàng hoàng và mờ mịt của nàng lúc này đều sẽ có được đáp án, toàn bộ bi thương lúc này và mất mát đều sẽ được cứu rỗi.

Con mắt Tô Phỉ trong suốt như nước, nàng nhìn kỹ hải dương kim sắc trước mặt, trong lòng nàng yếu ớt than thở.

Quá khứ đều đã qua đi, mất đi cũng đã mất rồi, có cứu hay không cứu thì có quan hệ gì? Ngay cả lí do để sống mình cũng chỉ còn lại có một lí do này mà thôi.

Nàng thả người nhảy, nhảy vào trong phiến Thánh viêm chi hải kim sắc kia.

Phía xa xa, ánh mắt đại trưởng lão thủy chung dừng lại trên người Tô Phỉ. Khi lão ta nhìn thấy Tô Phỉ do dự và chần chừ, tự dưng hừ lạnh một tiếng, hàn khí xung quanh tràn bốn phía.

Đến tận khi nhìn thấy Tô Phỉ cũng tiến vào hỏa trụ, lão ta mới xoay người ly khai.

Lão đi dọc theo Thánh Điện trống trải, lão bước đi kiên định, mỗi một bước đều nặng tựa thiên quân đạp trên mặt đất làm hỏa tinh bắn tung toé. Những tiếng vọng não nề không làm lão ta có bất cứ chần chừ và cảm khái gì, mắt lão ta nhìn thấy Thánh Điện trống trải, trong óc lại tưởng tượng sau này nơi đây phồn vinh náo nhiệt cỡ nào.

Tân Thánh Điện sẽ thống trị toàn bộ thế giới, vô luận là Thánh Vực hay là Thiên lộ, tất cả đều thuộc về Thánh Điện.

Một Thánh Điện cường đại trước đó chưa từng có, sinh ra trong tay lão. Một thời đại vĩ đại sắp sinh ra từ trong tay lão.

Lão tin tưởng vô cùng vững chắc!

Hỏa diễm kim sắc dừng lại tại trước mộ Charles.

Nhìn chăm chú mộ bia, khí tức đau thương bao phủ toàn bộ mộ địa.

"Đáng tiếc, ngươi không thấy được cái thời đại vĩ đại này."

Tiếng thở dài từ trong hỏa diễm vang lên, chỉ vào lúc này, trong thanh âm đại trưởng lão mới có một phần già nua và đau thương. Lão dừng lại tại trước mộ rất lâu, đến tận khi màn đêm buông xuống.

Màn đêm buông xuống, Thánh Châu vẫn sáng như ban ngày, Thánh viêm chảy trên bầu trời tản ra quang mang kim sắc thần thánh, đuổi hắc ám đi.

Tiếng than thở nhẹ bẫng, hỏa diễm chậm rãi tách ra, một lão giả gầy từ trong hỏa diễm đi ra. Trên khuôn mặt không giận tự uy, tất cả đều là đau thương. Tướng mạo của Đại trưởng lão tại Thánh Điện luôn luôn là bí mật, người từng thấy hình dáng đại trưởng lão đều đã là vài thập niên trước, lúc đại trưởng lão còn trẻ. Sau khi bắt đầu nắm quyền, lão ta liền không lộ dung nhan ra nữa.

Thân thể xám xịt nửa trong suốt, đại khái ai cũng không ngờ đại trưởng lão vững vàng nắm giữ chí cao quyền lực của Thánh Điện, hóa ra là một gã Hồn tướng.

Lão ta vuốt ve mộ bia, nhẹ giọng than thở: "Hài tử a, nghỉ ngơi nhé."

Dứt lời, lão xoay người sải bước rời đi, Thánh viêm kim sắc lại bao phủ thân hình lão. Lão hướng về phía trung tâm Thánh Điện, tế đàn ở trung tâm Thánh Điện là đồng bọn trung thực nhất, hợp tác tin cậy nhất, Tháp Phỉ trưởng lão đang đứng ở nơi đó.

Hắn cũng như thường ngày, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, thánh bào bạch sắc gọn gàng trật tự như mới.

Đại trưởng lão nhìn chăm chú bạn nối khố, trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Ngươi không cần phải như vậy."

"Có cái gì mà cần phải hay không cần phải." Tháp Phỉ cười khẽ một tiếng, hơi hơi khom người: "Ta không còn bao nhiêu năm nữa, xin cho ta vì ngài cống hiến một chút lực lượng sau cùng đi."

Thanh âm Đại trưởng lão mơ hồ có chút kích động: "Ngươi có thể trở thành Hồn tướng, tuy rằng cơ hội không cao nhưng mà tối thiểu còn có cơ hội, chúng ta còn có thể kề vai chiến đấu!"

"Thỉnh cho phép ta ích kỷ." thần thái Tháp Phỉ bình tĩnh: "Mệnh lệnh của Ngài ta vô pháp vi phạm, vô luận trả cái giá gì ta đều nguyện ý chịu. Chỉ là, dính đầy tiên huyết và tội nghiệt khiến ta mất dũng khí đối với sinh mệnh sau này."

"Chúng ta là chính nghĩa! Tháp Phỉ, ngươi đang hoài nghi sự nghiệp của chúng ta sao? Chỉ có quét sạch hết thảy chướng ngại, chúng ta mới có thể trùng kiến Thánh Điện! Ngươi đã quên thệ ngôn chúng ta đã phát ra lúc tuổi còn trẻ sao? Ngươi đã nói ngươi muốn cùng ta kề vai chiến đấu! Ngươi hiện tại lại phải ly khai ta? Tiên huyết tính là cái gì? Tội nghiệt tính là cái gì?"

Hỏa diễm quay cuồng, đại trưởng lão kích động vô cùng, như con bệnh tâm thần.

Tháp Phỉ mỉm cười: "Cho nên ngài là đại trưởng lão, ta là Tháp Phỉ a."

Ký ức thời trẻ như đèn kéo quân hiện lên trước mắt, trong lòng Tháp Phỉ ấm áp, hắn vẫn như bình thường, nghiêm chỉnh cúi người hành lễ: "Xin cho Tháp Phỉ sau cùng vì ngài cống hiến sức lực một lần."

Đại trưởng lão trầm mặc, hỏa diễm đột nhiên đình trệ, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

"Thỉnh bảo trọng, Tháp Phỉ về sau vô pháp hầu hạ bên ngài."

Trên mặt Tháp Phỉ nở nụ cười tươi ấm áp, Thánh viêm kim sắc toát ra từ thân thể hắn vô thanh bập bùng. Từ đầu đến cuối, hắn thủy chung vẫn mỉm cười, không có nửa điểm thống khổ. Khi một luồng hồn phách sau cùng bị thiêu đốt hầu như không còn, kim sắc hỏa trụ phóng lên cao.

Căn hỏa trụ này tráng kiện hơn tất cả, Thánh viêm cuộn trào mãnh liệt.

"Ngươi là tên nhu nhược! Đồ nhút nhát! Ngu xuẩn..."

Hỏa diễm màu vàng kim đột nhiên quay cuồng, âm thanh đại trưởng lão tức giận mắng, mắng mắng, bỗng im bặt, trong hỏa diễm chỉ còn lại có tiếng nức nở.

Phải rất lâu, chỉ còn hỏa diễm phần phật.

Trong hỏa diễm, một thân ảnh mơ hồ ngây ra nhìn hỏa trụ tráng kiện.

Bỗng nhiên, đại trưởng lão nhấc chân, sải bước đi đến hỏa trụ.

"Tháp Phỉ, ta mới đúng! Ta nhất định có thể trùng kiến Thánh Điện! Ta nhất định sẽ thống trị thiên hạ! Chờ xem, Tháp Phỉ!"

Thân ảnh bước vào hỏa trụ tiêu thất, lời nói như đinh đóng cột, phiêu đãng trong gió tịch liêu.

Tại Bạch Tuyết thành, trên không Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội.

Thẻ Hồn tướng hoàng kim lơ lửng ở không trung hợp thành một phiến vòng tròn kim sắc. Trên kim hoàn, Đường Thiên giang hai tay, tựa như muốn ôm lấy bầu trời.

Thẻ Hồn tướng dưới chân hắn tỏa ra kim quang chói mắt, kim quang ngưng thực cơ hồ nhấn chìm thân hình Đường Thiên. Không khí xung quanh bắt đầu xuất hiện biến hóa, chúng nó dọc theo kim hoàn bắt đầu lưu động, màn gió nhàn nhạt thành hình tại xung quanh kim hoàn.

A Tín Tiểu Nhiên ở phía dưới ngửa mặt nhìn hiếu kỳ, thủ đoạn như vậy bọn họ chưa nhìn thấy tận mắt.

Bỗng nhiên, điểm điểm kim mang rơi vãi, tựa như hoa tuyết kim sắc trông rất đẹp mắt. A Tín đưa bàn tay ra, cố gắng muốn tiếp lấy những quang điểm này, nhưng mà quang điểm lọt qua kẽ bàn tay hắn, rơi xuống mặt đất. Điểm điểm kim mang, rơi xuống mặt đất, mặt đất nhiễm một tầng kim mang nhàn nhạt.

Dần dà, càng ngày kim quang rơi vãi càng nhiều, Tiểu Nhiên thì thầm: "Trên mặt đất có đồ án."

A Tín vội vàng cúi đầu, quả nhiên, kim mang không phải vung vãi mặt đất, mà là phác họa trên mặt đất một đồ án thập phần phức tạp. A Tín di một tiếng, trên mặt hắn lộ ra mấy phần kinh sợ, đồ án trên mặt đất có điểm nhìn quen mắt, tựa hồ đã gặp ở đâu rồi. Cảm giác quen thuộc cổ quái này chợt lóe rồi biến mất, khi hắn tỉ mỉ suy tư cũng nghĩ không ra.

Hắn cố nén kinh ngạc và nghi hoặc trong lòng, nhưng vào lúc này từ phía trên truyền xuống thanh âm Đường Thiên: "Đợi chút nữa có thể sẽ khá thống khổ, các ngươi phải nhịn đó."

A Tín nhạy cảm chú ý tới điểm bất đồng của Đường Thiên khác với bình thường, thanh âm vẫn là thanh âm của Đường Thiên nhưng khá hờ hững. Thời gian bọn họ tiếp xúc với Đường Thiên không ngắn, đối với Đường Thiên có lý giải cơ bản, bình thường Đường Thiên là một người tương đối nhiệt tình.

A Tín và Tiểu Nhiên liếc nhau, đều chú ý tới vẻ nghiêm trọng và kinh hãi trong mắt của nhau. Thực lực Đường Thiên hai người đã âm thầm từng thảo luận qua, hai người bọn họ liên thủ cũng không chắc là đối thủ của Đường Thiên. Hai người đều là người thông minh, Đường Thiên biểu hiện càng không giống với bình thường tức là tình huống càng phức tạp, Đường Thiên phải chịu áp lực càng lớn.

Hơn nữa hai người từng thấy Đường Thiên tu luyện thông thường, sức lực liều mạng kia khiến hai người bội phục phục sát đất. Bọn họ chưa từng nghe thấy Đường Thiên kêu khổ gọi mệt, ở trong lòng bọn họ, Đường Thiên tuyệt đối có thể gọi là khối xương số zách.

Thế mà hiện tại, xương cứng số zách nói với bọn họ tiếp theo sẽ có điểm thống khổ, bảo bọn họ chịu đựng làm gì không khiến bọn họ biến sắc?

A Tín nuốt nuốt nước miếng, hắn rất muốn hỏi rõ rốt cuộc là thống khổ cỡ nào.

Biểu hiện của Tiểu Nhiên thì bình thản hơn rất nhiều, nàng chỉ nắm chặt trảm mã đao của mình.

Tốc độ màn gió càng lúc càng nhanh, nó tựa như một vòng xoáy thật lớn, sản sinh hấp lực cường đại, Thánh viêm ở bốn phía đều bị hấp dẫn, dồn dập áp sát bên này. Kim mang trải thành đồ án ở dưới chân lần thứ hai bùng sáng quang mang lên, bọn họ giống như đặt mình tại trong một mảnh vòng xoáy kim sắc.

Câu Ngọc ở trong xó xỉnh, vốn thủy chung không nói một lời, chợt ngước khuôn mặt điên đảo chúng sinh của nàng lên, biểu hiện tràn đầy hoảng sợ giống như nhìn thấy chuyện gì đó đáng sợ.

A Tín cuối cùng nhớ được, đồ án hắn cảm thấy quen thuộc rốt cuộc là cái gì. Tại nơi binh đoàn đóng quân trước đây có rất nhiều năng lượng ốc. Hắn còn chưa hiểu rõ năng lượng ốc dùng tại nơi đây có ích lợi gì, nhưng mà hắn đã ý thức được không ổn, hắn cuống quýt hô to: "Uy uy uy, ta kỳ thực là tham mưu, tham mưu a, tham mưu là tầng lớp cổ cồn a, tầng lớp cổ cồn không lên tiền tuyến a..."

*tầng lớp cổ cồn: nguyên bản là văn nhân viên tức nhân viên văn phòng.

Âm thanh than khóc bị tiếng rít ô ô nhấn chìm.

Thánh viêm bị cuốn vào bên trong kim hoàn do thẻ Hồn tướng hoàng kim hợp thành, chúng nó tựa như bỗng nhiên trở nên sung sướng, tần suất hỏa diễm nhảy lên nhanh hơn rất nhiều. Khu vực này có thứ gì đó hấp dẫn chúng nó.

Mỗi một Thẻ Hồn tướng đều tản ra khí tức của Hồn tướng. Hồn tướng và Thánh viêm, đều là kết quả xen vào giữa hai loại hình thái, cho nên hai loại có thể dung hợp cực kỳ tốt. Sở dĩ vì cái gì đại trưởng lão đặt kỳ vọng ở trên Hồn tướng vì Thánh viêm sẽ không bài xích mà dung hợp hoàn mỹ với nó.

Hồn tướng của Thánh Điện hấp thu Thánh viêm rất thoải mái, hai cái có độ phù hợp cực cao, có thể hấp thu không mất công chút nào. Hồn tướng của Thánh Điện đều là do Quang Minh kỵ sĩ chuyển hóa thành, Quang Minh kỵ sĩ đã tu luyện từ mấy chục năm trước, Thánh viêm tựa như một bộ phận thân thể của bọn họ. Bọn họ chuyển hóa làm Hồn tướng, phần bản năng này được bảo lưu.

Mà A Tín lại không giống, hữu dụng đối với đám A Tín là bộ phận năng lượng hư hóa này. Mà pháp tắc chiếu hình bên trong Thánh viêm lại tựa như độc dược. Nếu như bọn họ cưỡng ép hấp thu, rất có khả năng bất tri bất giác trở thành Hồn tướng của Thánh Điện.

Nhưng mà Đường Thiên đã tìm ra phương pháp.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 929: Áp Lực, Biện Pháp, Hố

Chương 929: Áp lực, biện pháp, hố

Thánh viêm có kết cấu cực kỳ ổn định, hư cấu pháp tắc và hư hóa năng lượng đạt trạng thái cân đối xảo diệu. Sự cân đối này cực kỳ ổn định, giữa hai cái ảnh hưởng lẫn nhau cực kỳ lớn. Muốn trực tiếp từ trong Thánh viêm bóc tách ra hư cấu pháp tắc cơ hồ là một chuyện không có khả năng.

Dù cho chính Đường Thiên cũng vô pháp làm được điểm này. Bởi vì Thần trang của hắn có thể điều khiển pháp tắc tuyến, nhưng mà đối với pháp tắc tuyến hư cấu thì lại bất lực. Trước đó, Đường Thiên chưa từng thấy hư cấu pháp tắc và hư hóa năng lượng.

Đường Thiên nghĩ đến một biện pháp khác.

Nếu đã không có cách nào khiến hai thứ chia lìa, vậy thì phá sự cân đối giữa hai cái. Phương pháp là đột phá hư hóa năng lượng, làm cho va chạm với hư cấu pháp tắc. Hai cái va chạm sẽ dẫn đến chúng nó đồng thời mai một, Đường Thiên có thể làm được hư hóa năng lượng thuần túy.

Thánh viêm đáng khen ngợi nhất là suy nghĩ và sáng ý của nó chứ không phải là kỹ xảo của nó đối với pháp tắc và năng lượng.

Phá hư cũng dễ dàng hơn nhiều so với xây dựng.

Đương nhiên sẽ không có thoải mái lắm đâu, nhưng chung quy là một biện pháp khả thi, cũng là biện pháp duy nhấtĐường Thiên có thể nghĩ

đến trong thời gian ngắn. Về phần phong hiểm, thời điểm này Đường Thiên cũng không quản được nhiều như vậy rồi.

Thánh viêm từ bốn phương tám hướng bị cuốn tới, khí tức Hồn tướng trên thẻ Hồn tướng hoàng kim hấp dẫn chúng nó. Khí tức của Thẻ Hồn tướng hoàng kim đối với chúng nó đầy lực hấp dẫn.

Đường Thiên hết sức chăm chú khống chế tiết tấu, khi con số Thánh viêm tràn vào đã đạt đến đến một trăm, màn gió liền ngăn cách khí tức lại. Thánh viêm đang vọt tới, bị mất đi mục tiêu, tốc độ đột nhiên giảm xuống, phiêu phù như sứa ở ngoài ngoài màn gió.

Bên trong màn gió, một trăm luồng Thánh viêm tản ra, phía trên mỗi một thẻ Hồn tướng hoàng kim đều lơ lửng một luồng Thánh viêm. Kim quang của Thẻ Hồn tướng bao phủ Thánh viêm, khí tức đặc thù của Hồn tướng khiến Thánh viêm cơ hồ đứng im, ngay cả tốc độ hỏa diễm nhảy lên cũng chậm lại, chúng nó bị khí tức của Hồn tướng hấp dẫn.

Đường Thiên nhìn tình cảnh phía dưới, cho đến tận bây giờ, tất cả đều trong sự không chế.

Nhưng mà khảo nghiệm chân chính sẽ bắt đầu ở bước kế tiếp.

Xòe hai tay ra, Đường Thiên tỉ mỉ thể hội pháp tắc tuyến phân li trong không trung. Bỗng nhiên, trong mắt hắn sáng lên một mạt hàn quang, mười ngón bỗng dưng thu lại, chụp vào trong không trung, thải mang sáng tối bất định phút chốc xuất hiện tại bàn tay hắn.

Từ cái này có thể thấy hắn đã tiến bộ, trước đây, hắn chỉ có thể dùng thần quyền để tụ tập pháp tắc tuyến. Mà hiện tại, hắn đã có thể cực kỳ thong dong dùng các loại thủ pháp chụp lấy pháp tắc tuyến phân li trong không trung, sự tiến bộ này là toàn diện.

Trong trạng thái Thần trang, độ mẫn cảm với pháp tắc của Đường Thiên đạt đến tình trạng khiến người ta khó mà tưởng tượng, nhìn từ một

điểm này, Thức tỉnh thần trang do Đường Thiên sáng tạo ra cường đại không kém hơn Thánh viêm.

Đường Thiên sử dụng Thần trang không chỉ để chiến đấu, trong con mắt hắn, năng lực điều khiển mẫn cảm và tinh tế đến cực hạn đối với pháp tắc, tác dụng lớn không phải là chiến đấu, mà là tu luyện.

Năng lực điều khiển pháp tắc mẫn cảm và cường đại có nghĩa hắn có thể thực hiện các loại thử nghiệm khác nhau, đây mới là điểm lợi hại nhất của Thức tỉnh thần trang. Các thử nghiệm khác nhau để biết quan hệ giữa các loại pháp tắc có trợ giúp cực lớn đối với việc lý giải pháp tắc. Ưu thế này, ngay cả Đỗ Khắc có được pháp tắc lĩnh vực vẫn không thể làm được, nếu như Đỗ Khắc biết rõ diệu dụng của Thức Tỉnh thần trang chỉ sợ chảy nước miếng ròng ròng.

Đặc điểm của Thức Tỉnh thần trang không có trợ giúp quá lớn đối với việc lý giải một loại pháp tắc nào đó, nhưng mà đối với việc lý giải quan hệ giữa các pháp tắc, lý giải bổn nguyên pháp tắc lại có tính ưu việt không gì sánh bằng.

Nếu có một ngày, Đường Thiên có thể biết rõ ràng bản chất của pháp tắc, hắn có thể sáng tạo ra pháp tắc thuộc về mình, đó là lĩnh vực mà nhân loại chưa từng đạt đến.

Được rồi, hiện tại Đường Thiên cách cái này xa vạn dặm, xa không thể với. Nhưng mà hiện tại hắn sử dụng để cảm ngộ, lý giải đối với pháp tắc.

Sinh tử tồn vong tại trước mắt, tiềm năng con người kích phát đến cực hạn, thời điểm này dễ dàng đột phá nhất. Lấy chiến dưỡng chiến tuy rằng cực kỳ nguy hiểm, nhưng là một loại lý niệm được rộng khắp tán thành. Nhưng linh quang chợt lóe tại thời điểm sinh tử, tất cả đều là thành lập trên cơ sở bình thường kiên trì không ngừng khổ luyện. Không có tích lũy thâm hậu mà muốn tại thời điểm sinh tử chợt lóe linh quang, đó là người si nói mộng.

Đường Thiên nắm pháp tắc tuyến trong tay lập tức khiến cho Thánh viêm chú ý, Thánh viêm vốn phiêu phù ở phía trên thẻ Hồn tướng hoàng kim, lập tức trở nên xao động.

Bỗng nhiên thẻ Hồn tướng hoàng kim tăng vọt kim quang, Thánh viêm xao động đột nhiên cứng đờ.

Pháp tắc tuyến trong tay Đường Thiên hơi hơi tối sầm, mặt ngoài chúng nó bám vào một tầng năng lượng. Hai tay Đường Thiên run lên, pháp tắc tuyến được năng lượng bao vây từng sợi căng thẳng, giống như từng mũi tên nhọn đâm vào trong Thánh viêm.

Xuy xuy xuy.

Năng lượng bao phủ pháp tắc tuyến cấp tốc tan rã, hư hóa năng lượng và năng lượng là tử địch. Trước lúc năng lượng tan rã hầu như không còn, pháp tắc tuyến va chạm vào hư ảnh ở trung tâm Thánh viêm.

Thánh viêm bị kiềm hãm, hư cấu pháp tắc tuyến hiển hiện, một sợi pháp tắc tuyến cắm thẳng vào hạch tâm chúng nó.

Không có bất cứ thanh âm gì, hư cấu pháp tắc và pháp tắc tuyến đâm vào trong nháy mắt mai một, Thánh viêm tựa như côn trùng bị rút đi xương cốt, lại như ngọn nến cháy không có bấc đèn chậm rãi chảy tan ra. Trong nháy mắt, Thánh viêm tản ra liền biến thành từng cái quang điểm trong suốt. Đây mới là hình thái chân chính của hư hóa năng lượng, không có hư cấu quang minh pháp tắc, hư hóa năng lượng thuần túy trong suốt vô sắc.

Mỗi cái quang điểm đều là hình cầu tiêu chuẩn, như từng hạt bi trong suốt.

Chúng nó xuyên thấu tầng kim quang do Thẻ Hồn tướng tỏa ra, trút xuống như hạt mưa. Quang điểm rơi vào trên thân Hồn tướng, lập tức thâm nhập vào thân thể bọn họ, tinh thần các Hồn tướng tự dưng rung lên. Đám người A Tín Tiểu Nhiên rất vui, bọn họ có thể cảm thụ được

thân thể đang lớn mạnh. Không cần hắn phân phó, toàn bộ Hồn tướng đều bận rộn tiếp lấy từng điểm hư hóa năng lượng. Nhưng mà hư hóa năng lượng quá nhiều, bọn họ tiếp nhận không ít, nhưng có rất nhiều rơi vãi trên mặt đất.

A Tín có chút bối rối, không có gì thống khổ a, cũng không có gì cần phải nhịn một chút a.

Lần đầu tiên thành công, lòng tin Đường Thiên tăng lên nhiều, động tác trên tay càng lúc càng quen thuộc, phía trên số lượng Thánh viêm tràn vào tăng vọt. Cái này cũng trực tiếp dẫn đến việc hư hóa năng lượng rơi vãi càng ngày càng dày đặc, đám người A Tín tựa như đứng dưới cơn mưa tầm tả.

A Tín há miệng, biểu tình hưởng thụ đến cực điểm, cái này dễ chịu a, hắn cảm thấy mình một vạn năm này quả thực sống quá uổng rồi. Tuy nhiên hắn còn bảo lưu một tia thanh tỉnh, hắn còn chưa quên Đường Thiên nhắc nhở. Lẽ nào cô gia nhắc nhở bọn họ, là ăn no thống khổ sao? Ai nha, vậy thì thật có điểm khó nhịn a, ha ha!

Tiểu Nhiên đứng bên cạnh cũng cảm thấy rất thoải mái, nhưng mà khóe mắt nàng nhìn thấy biểu tình hèn mọn của A Tín, nàng suýt nữa nhấc chân lên, đạp cho gia hỏa này bay thật xa. Nhưng mà cân nhắc đang ở thời điểm mấu chốt, nàng đè nén nhẫn nhịn, nỗ lực tiêu hóa bổ sung hư hóa năng lượng.

A Tín không chú ý tới dưới chân hắn, hoa văn như năng lượng ốc mà hắn cảm thấy quen thuộc đang tản ra quang mang nhàn nhạt. Hư hóa năng lượng như mưa nện xuống mặt đất, cơ hồ trong nháy mắt liền thấm xuống. Hư hóa năng lượng thấm vào mặt đất, từ mặt đất thấm vào trong màn gió.

Khi mặt đất hút hư hóa năng lượng vào, màn gió bắt đầu lặng lẽ phát sinh biến hóa, màn gió vốn hơi mỏng, bây giờ lại như một tầng màng nước.

Nhưng mà bởi bên trong màn gió mưa tầm tả, chẳng ai chú ý tới biến hóa của nó. Màn gió có hư hóa năng lượng gia nhập khiến lực hấp dẫn Thánh viêm tăng nhiều, Thánh viêm ở xung quanh tràn vào với tốc độ bạo tăng. Đám A Tín cảm giác trực quan nhất, nếu vừa rồi là mưa xối xả, hiện tại bọn họ tựa như dưới thác nước xung kích.

Quả thực quá sung sướng!

A nha nha, thật sự là quá thống khổ a, no đến thống khổ, dễ chịu đến thống khổ a ha ha ha!

A Tín cảm giác mình quả thực sắp bay lên rồi, cảm giác này thực sự quá sung sướng, chưa bao giờ có a.

Xuy, một lũ tiếng xé gió cực nhỏ nhưng bên trong cột nước đã nhẹ không thể xét tới.

Thân thể A Tín đột nhiên cứng đờ, một cảm giác đau đớn từ bắp đùi lan tràn toàn thân, ngây ra phải mấy giây hắn mới có phản ứng, phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Tiểu Nhiên phản ứng nhanh hơn A Tín nhiều, cơ hồ đồng thời, đại đao nắm chặt trong tay dựng thẳng tại trước mặt. Nhưng một màn kế tiếp khiến nàng rất cảm thấy bất ngờ, kiếm mang vậy mà lại trực tiếp chìm vào đại đao của nàng, sắc nhọn chi ý đâm vào quanh thân nàng tê rần.

Vô số hư hóa năng lượng biến thành kiếm mang, từ trong màn gió bắn nhanh ra.

Xuy xuy xuy!

Cơ hồ toàn bộ Hồn tướng đều trúng chiêu, những kiếm mang do hư hóa năng lượng biến thành này đều mang theo khí tức cực kỳ sắc nhọn, mỗi một danh Hồn tướng đều cảm thấy mình cơ hồ bị cắt xén.

A Tín chẳng thể nào ngờ được, đây chỉ là vừa mới bắt đầu.

Kiếm mang càng ngày càng nhiều, chúng nó thậm chí còn dày đặc hơn mưa, được màn gió tác động, chúng nó cao tốc xoay tròn, khiếu âm bén nhọn trở nên trầm thấp, càng nhiếp tâm hồn người, khiến người ta rợn tóc gáy. Kiếm mang cao tốc chuyển động, tựa như một cối xay đầy gai nhọn. Kiếm ý sắc nhọn từ bốn phương tám hướng nghiền áp tới, Tiểu Nhiên cảm giác mình sắp bị mài nhỏ. Nàng thậm chí cảm giác thân thể của mình bị cắt thành mảnh nhỏ, đau nhức toàn tâm, nhưng chưa kịp hôn mê, hư hóa năng lượng lại không ngừng bổ túc chữa trị thân thể của nàng.

Như thế trùng lặp luân hồi, không có phần cuối.

Trong đầu óc phát mộng của A Tín chỉ có một ý nghĩ, hỗn đản, cái gã gia hỏa kia nói là thật...

Nếu như Hạc hoặc là Lăng Húc tại đây thì nhìn một cái là có thể nhận ra được, kiếm qua gió bão! Đây là kiếm qua gió bão trước đây Đường Thiên làm mọi người sợ đến chết khiếp a! Tại Đại Hùng tọa, năm đó Đường Thiên có thể hoàn thành kiếm qua gió bão, vì đó được công nhận. Đương nhiên, mọi người còn kể say sưa với nhau là chuyện Đường Thiên kêu rên thảm thiết liên tục mấy tháng liền, tiếng kêu thê lương bi thảm kia thực sự là nghe thương tâm người nghe rơi lệ a.

Hài tử a, ngươi nhìn đi ngay cả bệ hạ vì nhận thành tựu đã phải trả giá lớn như vậy, các ngươi có tư cách gì sợ đau sợ mệt? Có thảm cũng thảm bằng bệ hạ sao? Có đau cũng đau bằng bệ hạ sao? Biết rõ binh đoàn Đại Hùng tọa chúng ta vì cái gì đánh đâu thắng đó không? Năm đó tướng sĩ dưới trướng bệ hạ, mỗi ngày chuyên môn đứng bên ngoài gió bão nghe bệ hạ kêu rên mà rơi lệ đầy mặt, từ đó biết tự phê mà gan dạ, quyết chí tự cường, trở thành tinh nhuệ vô địch dưới trướng bệ hạ.

Đây là câu nói phổ biến nhất mà dân chúng Đại Hùng tọa dùng để khích lệ đám trẻ con, nếu như Đường Thiên biết rõ, hắn mới là người rơi lệ đầy mặt, cái gì mà sau khi biết tự phê thì gan dạ? Những gia hỏa kia rõ

ràng là có chút hả hê, hàng ngày chạy tới nghe mình kêu thảm thiết, căn bản chính là vì kiếm chút niềm vui a!

Nhưng mà nếu như A Tín biết rõ những điều này, hắn bò cũng phải bò ra khỏi màn gió, đánh chết cũng phải bò.

Đáng tiếc hắn không biết.

Kiếm qua gió bão là ý nghĩ Đường Thiên chợt nảy ra, bởi vì hắn cảm thấy số lượng Thánh viêm thực sự quá nhiều, hắn liền suy nghĩ làm thế nào mới có thể lợi dụng được nhiều Thánh viêm như vậy cho tốt? Lúc đó hắn nghĩ đến kiếm qua gió bão, kiếm qua gió bão vốn có tên gọi là kiếm qua phong bạo rèn hồn pháp, rất thích hợp với đám A Tín Tiểu Nhiên.

Rầm rầm rầm!

So với kiếm qua gió bão của Đường Thiên lúc đó, kiếm qua gió bão do hư hóa năng lượng cấu thành trước mắt này thanh thế đáng sợ hơn. Dù sao mật độ năng lượng tại chòm sao chỗ Đường Thiên lúc đó căn bản vô pháp đánh đồng với Thánh Châu. Huống chi, hư hóa năng lượng phải cường đại hơn nhiều so với phổ thông năng lượng.

Kiếm qua gió bão càng cường đại, có nghĩa đau đớn càng mạnh liệt, có nghĩa tiếng kêu rên thảm liệt hơn.

Khiếu âm trầm thấp mà nhiếp tâm hồn người, vô pháp che giấu tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế ở bên trong, đám người Cát Trạch sợ đến mặt không còn chút máu. Kỳ thực lúc đó khi Đường Thiên nhắc nhở đám người A Tín, đám Cát Trạch liền có điểm nhìn có chút hả hê. Bọn họ rất rõ ràng, tiêu chuẩn cân nhắc sự thống khổ của đại nhân đáng sợ cỡ nào.

Nhịn một chút nói ra từ trong miệng đại nhân đáng sợ bao nhiêu a.

Bọn họ nghe bên trong vọng ra tiếng kêu rên, lập tức là biểu tình quả nhiên như thế. Nhưng mà tiếng kêu thảm thiết và tiếng rên càng ngày càng thê lương, bọn họ cũng tự dưng vô cùng lo sợ sắc mặt trắng bệch,

bên trong rốt cuộc đã phát sinh cái gì? Đại nhân đến tột cùng đối với đám người A Tín làm cái gì? Vì sao bọn họ đau đớn như thế?

Trên mặt Thiên Huệ lộ ra vẻ không đành lòng, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào trong phong mạc vòng xoáy.

Nàng biết rõ Đường Thiên nhất định có phương pháp đặc biệt gì đó, nhưng mà nghe thấy mấy gia hỏa này kêu thảm thiết thì nhịn không được, trong lòng không ngừng cầu khẩn, các ngươi nhất định phải kiên trì a.

Làm cho mọi người chấn động hơn nữa là vòng gió xoáy đang không ngừng biến lớn, Thánh viêm cuồn cuộn không ngừng từ bốn phương tám hướng vọt tới. Vòng gió xoáy càng lúc càng lớn, âm thanh kiếm rít cũng càng ngày càng rõ ràng.

Kiếm?

Mọi người có chút nghi hoặc không lý giải được, chỉ có Tư Mã Tiếu đăm chiêu, bỗng nhiên hai mắt sáng lên dị dạng quang mang, buột miệng nói ra: "Kiếm qua gió bão!"

Lúc trước, Đường Thiên là đối tượng hắn quan tâm trọng điểm, đại sự kiện phát sinh tại Đại Hùng tọa cơ bản hắn rõ ràng chi tiết. Chuyện Kiếm qua gió bão, hắn đã nghiêm túc điều tra. Ngay từ đầu khi nhìn thấy màn gió, hắn chưa nghĩ đến, khi hắn nghe được tiêng kiếm rít càng ngày càng rõ ở bên trong, hắn lập tức nhớ lại trước mặt là cái gì.

"Kiếm qua gió bão?" Thiên Huệ quay mặt, nhịn không được hỏi.

"Đúng vậy, chính là kiếm qua gió bão." Tư Mã Tiếu giải thích: "Nó xuất phát từ Kiếm qua phong bạo rèn hồn pháp, là một loại pháp môn lợi dụng kiếm ý để ma luyện võ hồn. Cái này vào tay Đường Thiên thì phát dương quang đại, kiếm qua biến thành kiếm qua phong bạo, khi Đường Thiên ở Đại Hùng tọa đã từng tu luyện, sau cùng còn lợi dụng nó giết chết thánh giả."

Khi Thiên Huệ nghe thấy Đường Thiên đã từng tu luyện rồi, nhịn không được run lên.

"Kiếm qua rèn hồn pháp rất ít người tu luyện, bởi vì người tu luyện cần chịu cực lớn đau đớn, được gọi là luyện hồn pháp tàn khốc nhất. Không ngờ Đường Thiên vậy mà lại dày vò ra kiếm qua gió bão đáng sợ hơn nữa, đau đớn trong đó căn bản vô pháp tưởng tượng, được cho là vượt quá cực hạn nhân loại phải chịu. Đường Thiên có thể có thành tựu hiện tại, thực sự là khiến người ta không thể không phục."

Trong ngôn ngữ của Tư Mã Tiếu tràn đầy cảm khái và bội phục, tiếp xúc với Đường Thiên càng lâu, ngươi lại càng khó có địch ý với hắn,

Thiếu niên như Thần, mặt sau bốn chữ này ướt đẫm không biết bao nhiêu mồ hôi và tiên huyết, chịu đựng chính là bao nhiêu thống khổ và tĩnh mịch. Người như vậy, ngươi ngay cả đố kị cũng khó mà có.

tuy rằng Thiên Huệ biết rõ mấy năm nay Đường Thiên nhất định ăn rất nhiều vị đắng, nhưng lúc này nghe thấy Tư Mã Tiếu nói như vậy thì cảm thấy không nỡ không thể nói ra.

Được rồi, Thiên ca ca cũng từng đau xót, vậy các ngươi hãy hảo hảo hưởng thụ... Ngô, là cần nỗ lực lên! .

lập tức Thiên Huệ không nhìn đám người A Tín đang kêu thảm thiết nữa, ánh mắt nàng hướng tới phía trên gió bão, cái thân ảnh kim sắc mơ hồ kia, ánh mắt nhìn đăm đăm không rời.

Đường Thiên không biết tình huống bên ngoài, chuyện gào khóc thảm thiết ở phía dưới hắn không có nửa điểm đồng cảm. So với năm đó mình ở bên trong sống không bằng chết, đám hỗn đản kia vậy mà lại ở bên ngoài nghe giải trí. Ha hả, hiện tại đến phiên mình hưởng thụ rồi...

Được rồi, trên thực tế là Đường Thiên vội đến căn bản không có thời gian đi quản.

Dù cho hắn có Thức Tỉnh thần trang trợ giúp, nhưng vẫn chưa phải chuyện dễ làm. Số lượng Thánh viêm thực sự quá nhiều, nhiều đến nỗi khiến người ta giận sôi. Hắn hiện tại vô cùng hiếu kỳ, đại trưởng lão rốt cuộc chuẩn bị bao nhiêu Hồn tướng? Nhiều Thánh viêm như vậy, cần phải có bao nhiêu Hồn tướng mới có thể hấp thu hết?

Cái nghi vấn này chỉ chợt lóe qua trong đầu hắn, áp lực hắn phải chịu rất lớn, vượt qua hắn dự tính.

Hắn bỏ sót một chi tiết trọng yếu, một khi kiếm qua gió bão thành hình, bản thân nó có năng lực tự mình lớn mạnh không chịu khống chế. Hiện tại cục diện chính là như thế, kiếm qua gió bão không ngừng bành trướng lớn mạnh, hấp lực của nó cũng đang tăng cường với tốc độ kinh người.

Tốc độ Thánh viêm tràn vào cũng đang không ngừng biến nhanh, Thánh viêm cần có Đường Thiên xử lý qua mới có thể hư hóa năng lượng. Một khi hắn không kịp xử lý, Thánh viêm lẫn vào trong kiếm qua gió bão chuyển hóa thành kiếm mang, vậy đối với đám A Tín Tiểu Nhiên là nguy hại chí mạng.

Đường Thiên hết sức chăm chú, toàn lực xử lý Thánh viêm.

Hiệu suất của hắn so với lúc ban đầu đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, lượng Thánh viêm khổng lồ cũng giúp hắn có được cực nhiều kinh nghiệm. Hiện tại hắn cơ hồ có thể đồng thời xử lý năm trăm luồng Thánh viêm mà không có bất cứ sơ hở gì. Nhưng tốc độ tràn vào không ngừng gia tăng khiến hắn chả chút vui sướng, trái lại khiến hắn cảm thụ áp lực cứ gia tăng liên tục.

Hắn cảm thấy càng ngày càng cật lực, hắn biết rõ cái này là tốc độ tiến bộ của mình không theo kịp tốc độ kiếm qua gió bão bành trướng.

Nếu tiếp tục như vậy thì không được!

Trong trạng thái Thần trang, Đường Thiên có mẫn cảm và bản năng đối với số liệu cực kỳ kinh người. Hắn rất lãnh tĩnh, dựa theo tốc độ phát triển hiện tại thì chỉ cần mười phút, mình sẽ bị Thánh viêm tràn vào như thủy triều nhấn chìm, lúc đó sẽ xuất hiện điểm tới hạn, sẽ bắt đầu có cá lọt lưới.

Cần phải thay dổi, Đường Thiên ý thức được điểm này.

Áp lực cường đại như thế ngay cả ở trạng thái Thần trang, Đường Thiên cũng có thể cảm thụ thấy cảm giác thái sơn áp đỉnh hít thở không thông. Bàn tay hắn không chậm lại chút nào, đầu óc đang cao tốc vận chuyển, làm sao bây giờ?

Giảm bớt tốc độ của kiếm qua gió bão thế nào đây?

Cái ý nghĩ đầu tiên này liền bị Đường Thiên phủ định, thể tích kiếm qua gió bão hiện tại đã bành trướng đến mức cực kỳ khổng lồ. Cao độ đã kéo lên đến một trăm hai mươi mét, mà đường kính cũng đạt đến năm mươi mét, tựa như ngọn núi nhỏ rồi. Đồ vật khổng lồ như vậy ẩn chứa lực lượng kinh khủng, tuyệt không phải một mình hắn có thể chống lại.

Vậy thì chỉ có thể tăng cường tốc độ xử lý Thánh viêm, thế nhưng làm thế nào mới có thể đẩy nhanh hơn tốc độ xử lý Thánh viêm chứ?

Phải có thêm nhiều pháp tắc tuyến, chỉ có nhiều pháp tắc tuyến mới có thể xử lý thêm Thánh viêm. Thêm pháp tắc tuyến không khó, chỉ cần Đường Thiên thả lỏng áp chế Thần trang, hắn có thể khống chế nhiều pháp tắc tuyến. Nhưng mà, pháp tắc tuyến càng nhiều thì yêu cầu điều khiển lại càng cao, mình căn bản vô lực đồng thời điều khiển nhiều pháp tắc tuyến như vậy.

Lại nữa, không riêng gì số lượng pháp tắc tuyến còn phải xử lý Thánh viêm vận chuyển.

Đường Thiên không buông bỏ, hắn toàn lực suy nghĩ, tỉ mỉ nhớ lúc xử lý Thánh viêm, trắc trở nhất là cái gì?

Chẳng mấy chốc, con mắt hắn sáng ngời.

Thánh viêm căm thù pháp tắc, hắn cần phải tại trên pháp tắc tuyến bao một tầng năng lượng, còn cần tầng năng lượng này không dày không mỏng để bảo hộ pháp tắc tuyến xuyên qua tầng ngoài của Thánh viêm, mà lại không trở ngại đến việc va chạm hư cấu pháp tắc ở hạch tâm Thánh viêm, khiến hai cái đồng thời biến mất.

Cái này là một bước rất tiêu hao tâm lực, lại là một bước không thể thiếu.

Làm thế nào mới có thể giảm thiểu sự tiêu hao trong bước này?

Lập tức Đường Thiên ý thức được mình đã nắm được mấu chốt vấn đề.

Bỗng nhiên, trong lòng Đường Thiên chợt động, nếu như hư hóa năng lượng biến thành kiếm mang bắn trúng Thánh viêm sẽ có tình trạng gì?

Hắn không chút do dự, lập tức từ trong màn gió dẫn ra một đạo hư hóa năng lượng kiếm mang bắn về phía một luồng Thánh viêm. Trong nháy mắt Kiếm mang bắn trúng Thánh viêm, phịch một tiếng bùng nổ, nổ thành vô số năng lượng châu rơi xuống như một chùm mưa phùn.

đầu tiên Đường Thiên cả kinh, nhưng nhanh chóng đăm chiêu.

Vừa rồi bị bắn trúng, hư hóa năng lượng của Thánh viêm và kiếm mang đồng thời băng tán, nhưng mà hư cấu pháp tắc bên trong hạch tâm Thánh viêm vẫn bảo trì hoàn chỉnh. Nhưng mà không có hư hóa năng lượng bảo hộ, nó triệt để lỏa lồ tại không trung. Nó là một lũ vụ khí hôi sắc còn nhỏ hơn tóc, tản ra khí tức tối nghĩa khó hiểu.

Hư hóa năng lượng vỡ ra chậm rãi bay về hướng hư cấu pháp tắc hạch tâm.

Đường Thiên không ngăn cản, mà tỉ mỉ quan sát toàn bộ quá trình.

Hư hóa năng lượng phân li trong không trung, chậm rãi tụ về phía hư cấu pháp tắc hạch tâm, một lát sau, một luồng Thánh viêm lại xuất hiện tại trước mắt Đường Thiên. Thánh viêm vừa tân sinh nhạt hơn trước khi bị bắn trúng một chút, hỏa diễm cũng nhỏ hơn một ít.

Đường Thiên như ngộ ra, lại dẫn dắt kiếm mang bắn trúng luồng Thánh viêm này, quá trình giống như đúc vừa rồi lại được trình diễn. Đường Thiên trùng lặp thử nghiệm mấy lần, mỗi chi tiết đều nhìn cực kỳ tỉ mỉ, cuối cùng cũng rõ ràng.

Kiếm mang là có hư hóa năng lượng cấu thành, khi bắn trúng Thánh viêm, bởi hai cái có thuộc tính năng lượng tương đồng cho nên không phát sinh hiện tượng mai một. Mà kiếm mang mang theo lực lượng, dẫn đến kết cấu song phương đồng thời vỡ nát, hư hóa năng lượng và hư cấu pháp tắc hạch tâm trong Thánh viêm bị chia lìa.

Nếu như không có ngoại lực khác tác dụng, hư cấu pháp tắc hạch tâm sẽ sản sinh hấp dẫn đối với hư hóa năng lượng, chúng nó sẽ lại cấu thành Thánh viêm.

Mà nếu có ngoại lực tác dụng thì sao chứ?

Đường Thiên lại thử nghiệm, giống như lần trước, hư cấu pháp tắc hạch tâm lại trơ ra giữa không trung, mà lần này, Đường Thiên khống chế một sợi pháp tắc tuyến bắn trúng hư cấu pháp tắc hạch tâm.

Im hơi lặng tiếng, hai cái đồng thời mai một.

Quả nhiên giống như mình nghĩ a, con mắt Đường Thiên dị thường sáng ngời, hắn đã tìm ra biện pháp.

Hắn chỉ cần từ trong màn gió dẫn kiếm mang tới, lợi dụng kiếm mang đánh nát Thánh viêm thì có thể dễ dàng khống chế pháp tắc tuyến, làm hư cấu pháp tắc mai một. Con số hư hóa năng lượng trong màn gió vô cùng vô tận, có nghĩa con số kiếm mang cũng vô cùng vô tận. Kể từ đó, tốc độ hắn xử lý Thánh viêm sẽ bạo tăng đến một tình trạng kinh người.

Nhưng mà...

Nếu quả thật làm như thế, vậy thì có nghĩa hắn phải đối diện với những kiếm mang này, con số kiếm mang kinh người.

Vậy chẳng phải là mình phải lại kinh lịch một lần kiếm qua gió bão?

Đã từng thê thảm lần trước, cho dù là đã qua lâu rồi cho dù là tại trạng thái Thần trang, thân thể Đường Thiên cũng tự dưng run rẩy. Vừa rồi hắn còn có chút hả hê với tình cảnh đám người A Tín, trong nháy mắt mình cũng rơi xuống hố.

trong nháy mắt Đường Thiên lại có xung động, rơi lệ nhạt nhòa.

Chuyện tàn khôc nhất thế giới cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

****
****

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 930: Quá Ngu Xuẩn

Chương 930: Quá ngu xuẩn

Đường Thiên trải qua rất nhiều tu luyện gian khổ, sớm nhất là trăm vạn lần cơ sở vũ kỹ, đến Hỏa Liêm quỷ trảo mài sắt vân vân, vô luận tu luyện cái gì đều tuyệt đối không được thoải mái. Nhưng mà lưu lại ám ảnh lớn nhất trong lòng hắn, tuyệt đối không muốn lại có lần thứ hai thì chỉ có kiếm qua gió bão.

Hắn thừa nhận kiếm qua gió bão có hiệu quả tu luyện cực kỳ xuất sắc, nhưng dù là như vậy, hắn cũng tuyệt đối không muốn lại có lần thứ hai. Ngay cả dũng khí nghĩ lại thôi hắn cũng không có, đoạn thời gian kia hắn làm thế nào sống sót, chính hắn cũng không biết. Hắn không chắc lắm lần thứ hai còn có thể sống nổi hay không. Tâm tính như vậy xuất hiện trên người hắn khá là hiếm thấy, phải biết rằng hắn tuyệt đối không phải một kẻ nhát gan.

Nhưng mà hắn trăm triệu lần không ngờ, mình vậy mà lại thật phải nếm lại kiếm qua gió bão. Hơn nữa độ khó lần này lớn hơn lần trước, đã không phải chỉ chịu đựng là được. Mình cần phải duy trì cao độ chú ý, khống chế pháp tắc tuyến, bắn trúng hư cấu pháp tắc hạch tâm bị lộ ra.

Cái vụ này thật sự ngoại trừ cười gượng ra cũng chỉ có là gượng cười, ngay cả sự lãnh tĩnh trong trạng thái Thần trang cũng vô pháp ngăn cản hắn cười a.

Thế nhưng không có lựa chọn nào khác a...

Thời gian cứ thế trôi, Đường Thiên cảm thụ rõ ràng áp lực tăng lên, hắn biết không thể tiếp tục kép dài.

Hít sâu một hơi, con mắt Đường Thiên lần nữa khôi phục bình tĩnh, còn có một mạt kiên định. Nếu đã tránh cũng không thể tránh, vậy thì đến đi. Hai tay Đường Thiên đột nhiên lại lần nữa mở ra, màn gió ở bốn phía, ầm ầm bạo phát, vô số kiếm mang tựa như hạt mưa bùng ra.

Oanh!

Cường liệt thống khổ từ các cái bộ vị trên thân thể đồng thời truyền đến, Đường Thiên cảm thấy mình giống như bị một con song lớn nhào tới hung hăng vỗ trúng, hắn cảm thấy có chút khó mà hô hấp, cái đầu chợt mộng, xuất hiện một trống không nhất thời.

Nhưng mà hắn biết rõ mình là tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cơ hồ đồng thời, hắn cắn lên đầu lưỡi mình. Vị ngọt lan tràn tại trong miệng, thần trí hắn rồi đột nhiên tỉnh táo lại, minh bạch lúc này không phải thời điểm để mình đờ ra.

Chỉ là trong nháy mắt, lượng lớn Thánh Viêm đã bị ầm ầm đánh tan, hư cấu pháp tắc hạch tâm lộ ra.

Cố nén sự đau đớn cùng mất cảm giác trên thân thể, hai tay Đường Thiên điều khiển pháp tắc, tựa như ném lao, bắn trúng những hư cấu pháp tắc hạch tâm phiêu phù ở trong kiếm mang Thánh Viêm kia.

Vô số pháp tắc và hư cấu pháp tắc hạch tâm đồng thời mai một.

Rốt cuộc có bao nhiêu kiếm mang, Đường Thiên cũng không biết rõ, rốt cuộc có bao nhiêu Thánh Viêm bị đánh nát, Đường Thiên cũng không biết rõ. Hắn chỉ là toàn lực đánh nát những hư cấu pháp tắc hạch tâm xuất hiện tại trong tầm mắt hắn, điên cuồng mà đánh nát.

Sự đau đớn trên khắp người là rõ ràng như thế, hơn nữa hoàn toàn bất đồng với đau đớn lần trước, đau đớn lần này lộ ra âm hàn chi ý nhè nhẹ.

Những âm hàn chi ý này cũng không dày đặc, nhưng mà có sức thâm nhập cực sâu. Đường Thiên cảm giác toàn thân mình đã sắp đông cứng, nhưng mà hắn biết rõ, cổ âm hàn chi ý này là trực tiếp rót vào trong hồn phách mình, cơ nhục huyết quản của mình vẫn tốt như thường, không có chút vết tích đông cứng.

Không biết có phải hay không từng có một lần kinh nghiệm, lần này tuy rằng đau đớn cũng rất cường liệt, nhưng mà cũng không như đáng sợ như tưởng tượng. Một lát sau, hắn cảm thấy mình bắt đầu từ từ quen cường độ như vậy, duy độc cổ âm hàn chi ý cơ hồ muốn đem hồn phách hắn làm đông lại là khiến hắn có điểm thống khổ.

Hắn thậm chí còn có thể có một tia dư lực, suy nghĩ nguyên nhân trong đó.

Chẳng lẽ là nguyên nhân từ hư hóa năng lượng? Kiếm mang đều là do hư hóa năng lượng biến thành, tự nhiên sẽ mang theo đặc tính của hư hóa năng lượng, chẳng lẽ đây là đặc tính của hư hóa năng lượng?

Trong lòng Đường Thiên bỗng nhiên nảy mạnh, kiếm qua gió bão lần trước rèn luyện chính là võ hồn, vậy kiếm qua gió bão lần này rèn luyện cái gì?

Được rồi, kỳ thực Đường Thiên đối với những điều rối loạn trên thân mình đều không rõ. Hắn đột nhiên có chút hiếu kỳ, cũng có chút mong đợi, hiện tại thân thể hắn đã rèn luyện đến cực hạn, nhưng hồn phách các loại gì gì đó vẫn là điểm khiến hắn đau đầu. Bởi vì sự tồn tại của Tiểu Nhị, phương diện này hắn có khác biệt rất lớn với người bình thường.

Ông già tốt nhất đừng tự tìm đến!

Chưa từng nghe thấy người cha nào động tay chân với hồn phách của con trai chính mình, làm cho hắn vô pháp tiếp thu là chuyện ở trong lòng ông già Tiểu Nhị mới là chính tuyển!

Hừ hừ!

Khoản nợ này chúng ta rốt cuộc phải tính toán rõ ràng

Tìm cơ hội lôi Tiểu Nhị ra đánh một trận, ai nha, sẽ không đánh hắn nữa. Tâm tình không tiện đánh Tiểu Nhị.

Đường Thiên hồn nhiên đã quên mình là đang suy nghĩ cái gì, nhưng chẳng mấy chốc, tiếng kêu thảm thiết liền bạo phát từ trong miệng hắn. Hắn cảm thấy mình quả thực là miệng quạ đen, mình vừa mới cảm thấy lần này không đủ đau a? Mình đây là bị cái gì a?

Tê, hắn đột nhiên hít vào một hơi, khuôn mặt cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

Nơi một kiếm này cắm đến là... Ai nha má ơi... Tư tư tê... Hỗn đản, thiếu chút nữa có cá lọt lưới... Ai u, a a a!

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, hắn căn bản không khống chế được mà kêu lên thảm thiết, thân thể đau đớn, không đúng, là đau đớn tác dụng trực tiếp ở hồn phách. Đầu óc hắn bỗng nhiên hiện lên Tu Tư trưởng lão giãy dụa trong Thánh Viêm, nhất là tràng diện hồn phách giãy dụa, tuy rằng yên lặng vô thanh nhưng mà chỉ cần là người nhìn thấy một màn kia, đều sẽ cảm thụ được sự đau đớn đó đáng sợ.

Hiện tại, hắn cảm nhận được rồi!

Hắn cảm giác hồn phách mình đang vặn vẹo, đang run rẩy.

Nhưng mà lúc này, hắn không thể dừng lại được, dù cho linh hồn đau đớn đến run rẩy, hắn cũng không thể dừng lại. Nếu không xử lý Thánh Viêm, một khi bỏ sót để hóa thành kiếm mang thì sẽ khiến đám người A Tín bị đánh tan.

Đường Thiên điên cuồng mà dùng pháp tắc tuyến tiến công hư cấu pháp tắc hạch tâm, dường như chỉ có điên cuồng mới có thể giúp hắn miễn cưỡng tập trung tinh thần. Hắn cảm giác đầu óc mình đang từng

điểm chết lặng, thần thái con mắt hắn dần dần ảm đạm, nhưng mà động tác không chậm chút nào.

Hắn tựa như một cỗ máy giết chóc, không biết mệt mỏi mà thu gặt.

Kiếm qua gió bão tựa như một khí cầu thổi căng, lấy tốc độ kinh người mà căng lên. Số lượng kiếm mang cũng tăng vọt với tốc độ kinh người, đau đớn cũng đang tăng vọt, tốc độ Thánh Viêm tràn vào tăng vọt, mà số lượng hư cấu pháp tắc hạch tâm Đường Thiên cần phải giết chết cũng tăng vọt, hư hóa năng lượng cũng tăng vọt.

Vừa rồi hư hóa năng lượng giống như thác nước giội xuống, hiện tại đám người A Tín đã như bơi tại trong nước biển, sai rồi, không phải bơi, là chìm trong biển.

A Tín cảm thấy mình như cái khí cầu, hư hóa năng lượng chen vào theo các bộ vị trên thân thể hắn. Đúng vậy, chính là chen vào, ngay từ đầu bọn họ còn cần tự mình hấp thu, hiện tại bọn họ không muốn hấp thu, nhưng mà hư hóa năng lượng khổng lồ từ bốn phương tám hướng cưỡng ép chen vào thân thể họ.

Hắn cảm thấy mình thực sự là ngu xuẩn cực kỳ, vừa rồi mình biết sẽ có thống khổ vì ăn no, vậy mà mình còn cười! Hắn muốn khóc, hắn bị sự xuẩn của mình làm khóc rồi.

Hiện tại hắn thật sự cảm thụ được thống khổ, kiếm mang tựa như đang lăng trì cắt thịt hắn, thống khổ vì ăn no là cảm thấy mình lúc nào cũng có thể nổ tung, loại thống khổ không phải người này khiến hắn muốn hôn mê. Hắn thật hi vọng mình có thể hôn mê, nhưng mà hắn căn bản không có cơ hội.

Hư hóa năng lượng tựa như nước biển chảy ngược, liều mạng dồn đống vào bên trong thân thể hắn. Từng sợi từng sợi, tựa như kim đâm, toàn thân đều ghim đầy kim đau đớn, toàn thân đều bị tước thịt đau xót, toàn thân đều căng lên đau xót, duy nhất có một điểm giúp hắn tương đối an ủi là cơn đau rất đều đều...

Dựa theo lẽ thường, đau đớn cực độ như thế, A Tín phải hôn mê mất đi ý thức lâu rồi. Nhưng mà hư hóa năng lượng không ngừng chen vào lại không ngừng chữa trị thân thể hắn, cơ hồ là vết rách vừa mới xuất hiện, nó liền khép lại. Sau đó lại nứt vỡ, sau đó lại khép lại, như thế trùng lặp tuần hoàn, không ngừng nghỉ.

Điều A Tín có thể làm là kêu thảm thiết, ngay cả kêu thảm thiết cũng không chịu bản thân mình khống chế... Mình vậy mà lại rơi vào tình trạng thê thảm như thế.

Vì vậy, tiếng hắn kêu càng thêm thương tâm.

Cường liệt đau đớn khiến hắn chụp bắt tất cả những gì có thể nắm lấy, hắn không biết lấy ra Bất Tử kiếm từ lúc nào, hai tay nắm chặt chuôi kiếm.

Hắn không chú ý tới chuyện Bất tử kiếm tựa như cồn cát khô cạn, đang tham lam thôn phệ hư hóa năng lượng.

Lão Đường lão Đoàn trịnh trọng mai táng Mục Chi Hà, đương nhiên, trên chiến trường tự nhiên không có cúng bái hành lễ gì. Cái gọi là trịnh trọng, chỉ là có một khối mộc bài, mặt trên viết năm chữ "Mục Chi Hà chi mộ".

Lão Đường bỗng nhiên sợ run cả người: "Di, sao lại thấy lạnh?"

Lão Đoàn liếc hắn một cái: "Không làm chuyện gì xấu, không sợ quỷ gõ cửa."

Lão Đường lập tức run lên, nói: "Đã quên ngươi chính là quỷ."

Lão Đoàn không hề cử động: "Ngươi thì ngay cả quỷ cũng không bằng."

"Ấu trĩ!"

"Ngu ngốc!"

Hai người đồng thời hừ lạnh một tiếng, tranh cãi như vậy chẳng có ý nghĩa, hai người đều tập mãi thành quen.

"Mục Chi Hà đáng tiếc thực." Lão Đoàn bỗng nhiên mở miệng: "Toàn bộ binh đoàn đều đáng tiếc, đều là một đám binh tốt a."

Ánh mắt hắn nhìn những binh sĩ tế bái trước mộ Mục Chi Hà, nhịn không được cảm khái hàng ngàn hàng vạn. Hắn là tướng quân cổ hủ, có cảm tình đặc biệt đối với binh sĩ nên rất không thích gặp trường hợp như trước mắt này. Trên người những binh lính này nào thấy được nửa điểm tinh khí thần của binh đoàn thiên hạ đệ nhất? Khuôn mặt bọn họ tiều tụy, nhãn thần trống rỗng, giống như cái xác không hồn.

Lão Đường cũng tự dưng than thở: "Hãy chờ xem, Thánh Điện đi ngược như thế, bọn họ làm vậy là tự chịu diệt vong, ai cũng không cứu được Thánh Điện. Thần muốn khiến cho diệt vong, tất nhiên khiến cho điên cuồng. Bọn họ điên cuồng như thế, đến lúc diệt vong rồi."

"Vĩ Dã Quan Châu không qua được." Lão Đoàn thản nhiên nói.

Lão Đường quay mặt lại, có chút không cam lòng hỏi: "Không có cách nào sao?"

"Hiện tại chỉ có thể cường công, nhưng mà thương vong sẽ cực kỳ lớn." Lão Đoàn có chút bất đắc dĩ nói: "Hùng quan như vậy, thủ thành còn là Gia Á am hiểu phòng thủ, chúng ta không có cơ hội. Ta có thể dẫn bọn hắn mạo hiểm, nhưng mà không thể dẫn bọn hắn chịu chết."

Lão Đường trầm mặc, hắn kỳ thực cũng biết những đạo lý này, bằng không Dã Nhân đại quân cũng sẽ không bị chặn kín tại nơi này lâu như vậy mà không tiến thêm được tý nào. Nhưng mà hắn nghe thấy đáp án này, không che giấu được thất vọng. Hắn vốn đang cảm thấy mấy phần may mắn, cảm thấy trình độ lão Đoàn cao như vậy, nói không chừng có biện pháp gì tốt.

Lão Đoàn cũng không biết nên nói cái gì, an ủi người vốn không phải chuyện hắn am hiểu. Cục diện như vậy, xác thực đã không phải dựa vào mưu kế mà có thể có tác dụng. Các danh tướng sợ nhất chính là cục diện như vậy.

Nhưng vào lúc này, một gã binh sĩ tế bái xong, chân cao chân thấp đi tới.

Hộ vệ ở xung quanh đang muốn ngăn cản lại, lão Đoàn ra hiệu cho đi.

"Đại nhân, chúng ta có biện pháp tiến Vĩ Dã Quan Châu." Binh sĩ quần áo tả tơi, khuôn mặt gầy gò, viền mắt lõm sâu, chỉ có cặp con mắt kia chiết xạ ra cừu hận thấu xương.

Hai người sửng sốt, vô thức liếc nhau, bọn họ đều nhìn đến vẻ mừng như điên trong mắt nhau.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 931: Sự Phẫn Nộ Của Đỗ Khắc

Chương 931: Sự phẫn nộ của Đỗ Khắc

Nghiên cứu hồi lâu Thánh Viêm, Đỗ Khắc đại thể đã hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng chỉ có bội phục.

Ở pháp tắc lĩnh vực, hắn thuộc vào hàng đại sư thứ thiệt, hiếm có ai được hắn bội phục.

Một là Đường Thiên.

Đường Thiên lợi hại không ở độ cao thâm đối với pháp tắc lĩnh vực, là hắn có thể với tư thế phá hoại coi rẻ hết thảy pháp tắc. Đường Thiên không để ý hạng pháp tắc nào có cái tác dụng gì, hắn ngang ngược không biết lý lẽ nắm hết thảy pháp tắc trong tay. Ở pháp tắc lĩnh vực, Đường Thiên giống như bạo chúa, thức tỉnh thần trang của hắn chính là pháp tắc lao tù.

Người sáng tạo Thánh Viêm đi một con đường khác, trong tay người này biến hóa pháp tắc và năng lượng khiến người ta thán phục. Giống như gã phù thủy trong pháp tắc lĩnh vực, biết kéo chúng vào trong bóng tối, bốn chữ hóa thật là hư ở trên tay người này đạt đến đỉnh cao. Giả lập pháp tắc, hư hóa năng lượng, khác loại mà xảo diệu cân bằng như tác phẩm nghệ thuật, toả ra vẻ đẹp khó có thể hình dung.

Đỗ Khắc thán phục liên tục, so với Đường Thiên dốc hết toàn lực, ngang ngược không biết lý lẽ, Thánh Viêm ẩn chứa sự tinh xảo mà tràn ngập vẻ đẹp cân bằng hiển nhiên đáng để thưởng thức và yêu thích.

Thánh Viêm mỹ diệu đã trải qua muôn vàn thử thách, có thể tưởng tượng người sáng tạo trả giá biết bao nỗ lực.

Hiện tại hắn mới phát hiện trước đây bản thân đánh giá thấp Thánh điện, Thánh điện gốc rễ sâu bền thực sự làm người ta kính nể.

Thế nhưng dù gì hắn là người đã lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực, khi đã hiểu nguyên lý lập tức có thể tìm tòi điểm quan trọng. Nắm giữ pháp tắc lĩnh vực, hắn đứng ở thế bất bại. Ở vùng lĩnh vực này hắn chính là thần.

Thánh Viêm là xen giữa hình thái pháp tắc và năng lượng, nhưng dù gì cũng chưa thoát ly phạm trù pháp tắc và năng lượng.

Quanh người hắn bốc lên một tầng hỏa diễm đỏ tươi, theo thời gian trôi, hỏa diễm đỏ tươi dần dần nhạt đi, từ đỏ tươi biến thành màu hồng, rồi gần như vô sắc. Hỏa diễm chuyển thành vô sắc, bản thân diễm chỉ còn dư lại một lớp mỏng manh, dường như có thể tắt bất kỳ lúc nào, cũng không tỏa ra nhiệt độ. Đây chính là hỏa diễm Đỗ Khắc căn cứ Thánh Viêm mô phỏng lại, tuy rằng độ cân bằng kém xa Thánh Viêm tinh diệu muôn vàn thử thách, thế nhưng về mặt tính chất hai cái không có gì khác nhau.

Nó cũng là giả lập pháp tắc hạt nhân và hư hóa năng lượng.

Đỗ Khắc chưa thoả mãn, so với Thánh Viêm màu vàng kim, hắn mô phỏng hư viêm còn rất thô nhám. Được rồi, hiện tại cũng chỉ có thể miễn cưỡng thử nghiệm tạm thời, chờ trận chiến này kết thúc, bản thân có thể chậm rãi nghiên cứu.

Toàn thân bao phủ ở trong hỏa diễm trong suốt Đỗ Khắc nhảy vào trong biển lửa Thánh Viêm màu vàng kim.

Trước mắt toàn một màu vàng, tất cả Thánh Viêm đều bị hỏa diễm trong suốt quanh người hắn đẩy ra bên ngoài. Ý tưởng thì chính xác rồi, hắn không cảm nhận bất kỳ áp lực nào đến từ Thánh Viêm. Hư viêm tuy rằng không hòa với Thánh Viêm làm một thể, thế nhưng khí tức tương

đồng làm cho Thánh Viêm không phát động công kích đối với Đỗ Khắc. Thánh Viêm coi hư viêm dính trên cơ thể Đỗ Khắc là đồng loại.

Biện pháp Đỗ Khắc không phải là xảo diệu, đơn giản trực tiếp, nhưng đúng điểm mấu chốt. Người sáng tạo Thánh Viêm hiển nhiên không quên sự tồn tại của Tội vực, mục tiêu Thánh Viêm nhằm vào đồng thời là năng lượng và pháp tắc, thế nhưng đối phương tuyệt đối không thể ngờ, thế giới này có người có thể phá giải bí mật Thánh Viêm nhanh như thế, đồng thời tìm ra lỗ thủng.

Đỗ Khắc thản nhiên bay về phía trước, Thánh Viêm cuồn cuộn vô biên vô hạn.

Trên đường, vẻ thản nhiên trên gương mặt Đỗ Khắc biến mất, thay vào đó là sự căng thẳng. Lúc trước hắn chỉ là cho rằng Thánh điện dùng Thánh Viêm đóng kín nhập hải khẩu, thế nhưng chẳng mấy chốc hắn liền phát hiện, số lượng Thánh Viêm quá nhiều so với hắn tưởng tượng. Khi hắn lao ra khỏi Thánh Viêm khắp nhập hải khẩu thì nhìn thấy từng cây từng cây cột sừng sững trên bầu trời, sắc mặt của hắn triệt để thay đổi.

Hắn nằm mơ cũng không thể ngờ bên trong Thánh châu là cảnh tượng đồ sộ như thế, tác phẩm của Thánh điện thực sự lớn đến mức kinh người.

Khi hắn liên tục bay về phía trước, càng ngày càng cảm thấy không đúng, không có một người ở Thánh điện để tra hỏi, thành thị đều biến thành quỷ thành, không có một bóng người. Khắp nơi có thể thấy tàn bích gãy đổ và vết tích bị tan chảy vì nhiệt độ cao. Trên bầu trời trôi nổi lượng lớn Thánh Viêm, từng đoá từng đoá Thánh Viêm màu vàng kim, lại như từng đoá từng đoá bồ công anh vàng vàng, vô biên vô hạn.

Thánh châu đã xảy ra cái gì?

Đỗ Khắc ngơ ngác, lẽ nào là đồ thành?

Hắn ngẩng đầu lên nhìn cột lửa thô to và Thánh Viêm chảy trên bầu trời, còn có từng đoá từng đoá Thánh Viêm nổi bồng bềnh giữa không trung. Ánh mắt của hắn nhìn từng đoá từng đoá Thánh Viêm, mỗi một đóa Thánh Viêm không lớn, đa số chỉ bằng đầu ngón tay, to lớn nhất không vượt quá nắm tay. Nhưng số lượng hằng hà sa số, đếm không hết.

Đỗ Khắc ngơ ngác nhìn Thánh Viêm, những Thánh Viêm li ti tức là người tu luyện cảnh giới rất thấp, số lượng nhiều như thế. . .

Bỗng nhiên, một cái ý nghĩ đáng sợ thoáng hiện ở trong đầu của hắn, sẽ không phải. . .

Đỗ Khắc chỉ cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương từ gan bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu, lông tóc toàn thân lập tức dựng thẳng, run rẩy không kiềm chế nổi. Khi trở về Thánh vực, suốt cả một đoạn thời gian hăn cảm thấy sinh hoạt của dân chúng Thánh vực an nhàn hạnh phúc, cảm thấy sinh hoạt của dân chúng Tội vực hoàn cảnh ác liệt tàn khốc. Thế nhưng tình cảnh trước mắt này đã đánh bay ấn đó.

Thực sự. . . Thực sự quá thảm!

Ở Tội vực hắn đã gặp rất nhiều chuyện tàn khốc thế nhưng chưa từng gặp tình cảnh như thế này bao giờ, hắn cảm thấy sợ hãi. Hắn không thể nào tưởng tượng được, phải điên cuồng cỡ nào mới làm chuyện điên rồ như thế?

Sau khi khiếp sợ và sợ hãi, vẻ mặt hắn càng thêm nghiêm túc.

Một kẻ địch điên cuồng như thế, nếu khinh địch và sơ sẩy thì khả năng bản thân chôn thây ở tại đây rất lớn.

Đỗ Khắc đẩy nhanh tốc độ, hắn tìm kiếm bóng dáng Đường Thiên khắp nơi. Hắn tin tưởng Đường Thiên không dễ dàng bị đánh bại, Thánh Viêm tuy rằng rất xuất sắc, thế nhưng Đường Thiên cũng không phải người yếu, Đỗ Khắc chưa từng thấy cường giả nào mạnh hơn Đường Thiên. Hơn nữa Đường Thiên vốn thiên tài trời sinh để chiến đấu. Hắn

có bản năng chiến đấu như dã thú. Khi chiến đấu đầu óc bình tĩnh nhạy cảm, hắn chính là máy chiến đấu mạnh nhất.

So đọ kỹ xảo, so đọ cảnh giới, Đường Thiên đều có khả năng thua, thế nhưng đao thật thương thật chiến đấu, Đỗ Khắc nhất định không chút do dự cược phần thắng cho Đường Thiên, dù cho là bản thân cũng thế mà thôi.

Đỗ Khắc hít sâu một hơi, trong lòng lại như có một đám lửa đang thiêu đốt.

Chưa có lúc nào hắn khát vọng với thắng lợi của Đường Thiên như thế. Chưa có lúc nào, hắn khát vọng tham gia chiến đấu cháy bỏng như vậy. Dân chúng Thánh châu là con dân Thánh điện, sự sống chết của bọn họ chẳng chút quan hệ nào với hắn, thế nhưng hắn vẫn rất tức giận.

Đúng, phẫn nộ, không gì sánh được, từ nơi sâu xa nhất nội tâm dâng lên sự phẫn nộ.

Thánh Viêm màu vàng kim khắp trời toả ra hơi thở thần thánh làm cho Đỗ Khắc cực kỳ căm hận.

Tại Thống soái tối cao Nam Minh bộ.

"Cơ hội tổng tấn công toàn diện đã chín muồi."

Khác hẳn với thường này, ngày hôm nay chân tay Binh không lúc nào yên được, hắn đứng ở phía trước địa đồ, khuôn mặt căng thẳng. Ánh mắt của hắn nhìn chư tướng, tuyệt đại đa số bọn họ đều còn rất non nớt khuôn mặt tuổi trung. Nhưng chính là những thiếu niên này, bọn họ lọc lõi trên chiến trường, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, danh tiếng dần lên cao. Toàn bộ Thánh vực, không có ai dám xem thường cả.

Trong mắt bọn họ lóe lên một tia hưng phấn, thế nhưng gương mặt vẫn duy trì này trấn định.

Tạ Vũ An suy tư, lần trước hắn cảm thấy tâm tình Binh đại nhân có chút lạ lùng, mà hôm nay hắn triệt để chứng thực trong lòng suy đoán. Cơ hội tổng tiến công dưới cái nhìn của hắn chưa đủ chín muồi. Cho dù Mạc Tâm, Thu Húc Hoa, Câu Thành Văn Đao đều ngờ vực nhau thế nhưng bọn họ vẫn kiềm chế như cũ.

Trong thánh điện đang hỗn loạn, mâu thuẫn trở nên gay gắt vẫn cần thời gian lên men, lúc này động thủ sẽ khiến kẻ địch đoàn kết vá lại vết rách.

Tạ Vũ An tin rằng mình có thể nhìn rõ ràng thì nhất định Binh đại nhân cũng thấy. Nhưng là Binh đại nhân vẫn kiên trì làm như thế, hiển nhiên có nguyên nhân không thể không làm như vậy. Mà ở Nam Minh, có thể khiến Binh đại nhân quyết đoán như thế chỉ có một người, là thủ lĩnh Nam Minh Đường Thiên!

Tạ Vũ An thậm chí có thể đại thể suy đoán, Đường Thiên đại nhân có khả năng thân hãm hiểm cảnh, mà Binh đại nhân lợi dụng phương thức tổng tiến công để hấp dẫn sự chú ý Quang Minh châu, giảm bớt áp lực cho Đường Thiên đại nhân.

Hắn không phản đối mà ủng hộ quyết định của Binh đại nhân. Tuy rằng hiện tại không phải thời cơ tốt nhất, thế nhưng tầm quan trọng Đường Thiên đại nhân lớn hơn rất nhiều so với tổn thất chuyện này mang lại.

Những lúc Đường Thiên đại nhân biến mất thông thường công tác đều được Binh đại nhân đang xử lý. Binh đại nhân đặc biệt an bài công việc đều đâu vào đấy, hiệu quả khiến thực lực Nam Minh tăng vọt về chất. Nếu nhìn như thế, Đường Thiên đại nhân tựa hồ không tồn tại. Thế nhưng thành viên trọng yếu Nam Minh chân chính đều hiểu, không ai thay thế được Đường Thiên đại nhân ở Nam Minh, Binh đại nhân làm tốt thế nhưng vẫn không cách nào thay thế được Đường Thiên đại nhân.

Tuy rằng Đường Thiên đại nhân không có mặt thế nhưng ảnh hưởng của hắn đối với Nam Minh chưa bao giờ ngừng. Trong lòng mọi người

đều biết, Binh đại nhân có thể thông qua một loại phương thức thần bí nào đó bắt được liên lạc với Đường Thiên đại nhân.

Binh đại nhân là một thống soái ưu tú nhưng không phải một vị thủ lĩnh xuất sắc.

Tạ Vũ An nghĩ tới đây, bỗng nhiên có chút buồn bực, bình thường cũng không cảm thấy Đường Thiên đại nhân tồn tại a, tại sao trong ý nghĩ của bản thân vẫn cảm thấy Đường Thiên đại nhân là một vị thủ lĩnh không tệ nhỉ?

Tầm quan trọng của Đường Thiên đại nhân đối với Nam Minh không thể nghi ngờ, vì đại nhân vất đi mấy binh đoàn cũng là tổn thất đáng giá. Nhưng nếu như đại nhân xảy ra điều gì bất ngờ, ưu thế chiến trường chính diện cho dù tốt nhưng đối với toàn cục không có tác dụng gì.

Hơn nữa, trong lòng Tạ Vũ An vẫn có suy đoán không nói cho người khác biết, hắn hoài nghi đại nhân đã lẻn vào Quang Minh châu. Từ các loại dấu vết hắn đoán ra được, tỷ như Binh đại nhân điều hành ở trên chiến trường chính diện, tựa hồ cố ý hấp dẫn sự chú ý Quang Minh châu. Hắn luôn có cảm giác, nếu như Đường Thiên đại nhân ở Quang Minh châu, nhất định sẽ quấy cho Quang Minh châu long trời lở đất.

Được rồi, khả năng là nghĩ quá nhiều. . .

Tạ Vũ An vất những tạp niệm lung ta lung tung đi, hắn lại chú ý vào chiến cuộc, đại não cao tốc vận chuyển. Dù ở thời điểm nào, hắn đều quan tâm tới hướng đi tiền tuyến. Hiện tại tuy không phải thời cơ tổng tiến công tốt nhất, thế nhưng cũng không phải quá tệ. Hơn nữa nhìn ở góc độ khác, tình thế đối phương quả thực bết bát, nếu như bọn họ có thể thổi bay cái cọng cỏ kia trên chiến trường chính diện, có thể sẽ khiến Quang Minh châu tan vỡ hoàn toàn.

Con ngươi của hắn bình tĩnh như nước bỗng lóe lên một vẻ hưng phấn hiếm thấy, máu tươi trong cơ thể như thể bị nhen lửa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 932: Sự Lựa Chọn Của Hỏa Gia 【Hai Hợp Một】

Chương 932: Sự lựa chọn của Hỏa gia 【hai hợp một】

Chỉ trong mấy ngày dường như Tang Đức Lạp(Sandra) già đi hơn mười tuổi, tóc đương hoa râm biến thành trắng phau, nếp nhăn trên mặt nhiều hơn rất nhiều. Vẻ trầm tĩnh và trấn định xưa nay biến mất chỉ còn nỗi buồn sâu sắc, lưng còng hẳn, lọm khọm già nua.

Đứng bên lão, gương mặt Hỏa Lưu Thương và mọi người đầy sầu khổ, những ngày qua bọn họ chân chính cảm nhận được cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm. Rất nhiều người cảm thấy mờ mịt, bọn họ đều không rõ vì sao cục diện ngày hôm nay lại tệ tới mức này.

Mấy ngày trước, bọn họ còn nhìn Thánh điện sẽ làm sao nếu không người hưởng ứng, nhìn Tu Tư trưởng lão (Hughes) một thân một mình tới Bạch Tuyết thành, cảm giác nắm chắc phần thắng tươi đẹp của bọn họ đến hiện tại vẫn như ký ức cũ chưa phai. Thế mà trong chớp mắt, từ Thiên đường rơi xuống địa ngục, nhanh đến mức bọn họ đều không phản ứng kịp. Hết thảy ưu thế bị quét sạch sành sanh, bọn họ bị phong toả ở Thánh châu. Đại trưởng lão phát điên, khiến bọn họ cảm thấy chân chính sợ hãi.

Sự kiện tàn sát dân chúng cả một châu coi trời bằng vung như vậy mà Thánh điện cũng làm được, Thánh điện tuyệt đối không để bọn họ sống sót ra ngoài. Những chuyện xảy ra ở Thánh châu phải vĩnh viễn trở thành bí mật không ai hiểu rõ. Bọn họ sắp trở thành đao phủ thủ, tội danh đồ diệt Thánh châu khiến đời sau hổ thẹn. Được rồi, chuyện đời sau hổ thẹn không cần lo lắng, Thánh điện sẽ không để đời sau còn sống sót.

Đại trưởng lão có thể đồ diệt toàn bộ Thánh châu, làm sao không biết nhổ cỏ tận gốc? Chuyện diệt tộc chẳng đáng nhắc tới so với những gì xảy ra ở Thánh châu.

Mấy ngày nay là cơn ác mộng.

Mỗi ngày đều có người bị Thánh Viêm nuốt chửng, nhìn đồng bọn của mình, ở trước mặt kêu rên mà chết, nhưng bọn họ không có biện pháp nào, là một sự dằn vặt đối với bất kỳ ai. Hiện tại ai bị nhiễm Thánh Viêm, đội hữu sẽ giúp hắn kết thúc sinh mệnh.

Nhưng sinh mệnh có thể kết thúc, còn hồn phách bị thiêu đốt đau đớn chẳng thể tránh được.

Nhìn hồn phách ở bên trong Thánh Viêm điên cuồng giãy dụa, ai nấy đều có thể cảm nhận được bên trong cái vắng lặng không hề có một tiếng động với những động tác điên cuồng ẩn chứa thống khổ cỡ nào. Sĩ khí sa sút đến mức tận cùng, bọn họ không nghi ngờ chỉ cần Thánh điện có người tới chiêu hàng, hơn một nửa ngay lập tức sẽ phản chiến.

Nhưng mà không có ai đến chiêu hàng, tất cả Thánh điện đều như ngủ hết rồi.

Điều này làm cho mọi người càng thêm khủng hoảng, nỗi dày vò chờ chết khiến người ta tan vỡ, hồn phách bị thôn phệ khiến cái chết êm đềm biến thành một hy vọng xa vời.

Nơi đóng quân âm u đầy tử khí, tất cả mọi người đều mất hồn, con mắt chẳng có chút thần thái.

Bỗng nhiên có người cao giọng gọi: "Mau nhìn! Trên trời!"

Tang Đức Lạp(Sandra) thẫn thờ ngẩng đầu, con ngươi của hắn đột nhiên rụt lại, nếp nhăn đầy trên mặt xoạt cái trở nên trắng bệch.

Rốt cục đã tới sao?

Trong tầm nhìn của hắn, bầu trời trôi nổi lít nha lít nhít Thánh Viêm màu vàng kim, phảng phất bị cái gì đó hấp dẫn, đồng loạt chậm rãi di động về một hướng. Mấy ngày qua, đây là lần thứ nhất Thánh Viêm xuất hiện hiện tượng dị thường.

Cái hướng kia. . .

"Thánh điện! Đó là phương hướng Thánh điện!" Mạc Diệc Cốc la lên thất thanh.

Về phía Thánh điện! Tất cả mọi người trong lòng cùng chấn động, bọn họ không khỏi dồn dập đứng lên đến, dõi mắt viễn vọng.

Trên bầu trời trôi nổi Thánh Viêm, tất cả đều tập thể hướng Thánh điện vị trí di động. Tuy rằng chúng nó tốc độ di động cũng không nhanh, thế nhưng chúng nó xác thực đang di động, phương hướng rõ ràng là Thánh điện.

Thánh điện xảy ra cái gì? Mọi người vẫn cứ nghi hoặc mãi.

Thánh điện cách đây không quá xa, nhưng cũng không gần, cách đó mấy thành thị.

"Chúng ta đã thất bại." Thanh âm tang thương của Tang Đức Lạp(Sandra) vang lên, hắn đã bình tĩnh trở lại, nhìn thấy ánh mắt của mọi người tập trung vào mình hắn cười gượng gạo một tiếng: "Còn có thể kém hơn bây giờ nữa sao?"

Những người khác sững sờ, lặng người.

Đúng a, còn có thể kém hơn bây giờ nữa sao?

"Ta đi xem xem!" Hỏa Lưu Thương trầm giọng bảo: "Là chết hay sống, biết rõ cho sảng khoái dầu sao cũng hơn!"

Câu nói này động vào tâm khảm mọi người, nhất thời mấy người đồng thời phụ họa.

"Ta đi cùng!"

"Đúng a, dù sao cũng hơn bây giờ!"

"Tới xem tận mắt."

Bọn họ theo phía sau Hỏa Lưu Thương đi về phía Thánh điện. Bọn họ cẩn thận lách khỏi Thánh Viêm ven đường không ngừng nghỉ.

Nhưng khi hắn tới cửa Thánh điện thì Thánh điện không một bóng người. Chỉ thấy Thánh Viêm đầy trời đều hướng về cột trụ xung quanh Thánh điện. Thánh Viêm như mưa rơi đi vào hỏa trụ không đếm xuể, hỏa trụ không có bất kỳ biến hóa nào, thế nhưng Hỏa Lưu Thương cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ ở bên trong hỏa trụ đang thai nghén.

Hỏa Lưu Thương ngơ ngác, bên trong hỏa trụ đến cùng là cái gì?

Bỗng nhiên, trong lòng hắn lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, đám Đại trưởng lão sẽ không ở ngay bên trong hỏa trụ chứ?

Hắn đếm đếm, tổng cộng mười bốn cái hỏa trụ đang cuồn cuộn không ngừng hút Thánh Viêm, tình cảnh đồ sộ mà chấn động lòng người. Hỏa Lưu Thương thẫn thờ ngẩng đầu, hắn nhìn Thánh Viêm nơi chân trời mênh mông vô bờ đang hướng bên này vọt tới, nỗi sợ hãi trong lòng đã lên mức trước đó chưa từng có. Ý nghĩ đầu tiên chính là chạy khỏi nơi này, hắn mạnh mẽ áp chế xung động trong lòng, toàn bộ Thánh châu đều bị phong toả, trốn thì trốn vào đâu đây?

Hắn trợn tròn đôi mắt nhìn mười bốn cái hỏa trụ lại như mười bốn cái bồn máu há lớn sâu không thấy đáy nuốt chửng tất cả.

Hắn cuối cùng đã hiểu, tại sao Đại trưởng lão không buông tha một ai kể cả dân chúng. Thánh Viêm tự do giữa bầu trời căn bản không phải vì đối phó bọn họ, cũng không phải để phong tỏa Thánh châu, mà là vì mười bốn cái hỏa trụ này, hoặc là nói chuẩn bị cho mười bốn con quái vật này.

Hơi lạnh thấu xương lan tràn ở trong cơ thể hắn.

Dân chúng Thánh châu chính là đồ ăn Thánh điện nuôi nhốt, là đồ ăn chuẩn bị cho mười bốn con quái vật này.

Tự dưng, con mắt Hỏa Lưu Thương liền đỏ, lửa giận bùng lên trước nay chưa từng có. Đây là bao nhiêu mạng người a, nhiều người vô tội như vậy a, bọn họ chỉ là dân chúng phổ thông a.

Hơn nữa. . . Bọn họ là người a, tại sao có thể biến thành đồ ăn?

Đồng thời với phẫn nộ bùng phát là nỗi sợ hãi dâng lên, sợ hãi thật sâu.

Nuôi nhốt toàn bộ Thánh châu, tập trung sức mạnh tất cả mọi người toàn bộ Thánh châu vào mười bốn mục tiêu, thế này sẽ bồi dưỡng ra quái vật thế nào?

Đã quá khả năng Hỏa Lưu Thương có thể lý giải, thế nhưng hắn biết, bồi dưỡng ra sẽ chỉ là quái vật, quái vật chân chính.

Bỗng vọng tới tiếng gào thét, một tên võ tướng gào thét muốn rách cả mí mắt, điên cuồng công kích hỏa trụ gần nhất, nhưng mà hết thảy công kích dường như đá chìm đáy biển, chẳng có nổi một tia gợn sóng. Mọi người chưa kịp hiểu gì thì Thánh Viêm từ bốn phương tám hướng tụ lại vây bọc tên võ tướng đến mức nước chảy không lọt.

Thánh Viêm màu vàng kim, trong nháy mắt nhen lửa vào thân thể của hắn, hắn không kịp kêu thảm thiết liền hóa thành tro bụi.

"Rời đi thôi!"

Hỏa Lưu Thương biến sắc, những quái vật bên trong hỏa trụ có thể điều khiển Thánh Viêm!

Tất cả mọi người bị tình cảnh trước mắt doạ chết khiếp đều dồn dập lùi về sau.

Mọi người lùi xa hơn mười dặm mới ngừng lại. Cách xa như vậy, hỏa trụ vẫn nguy nga sừng sững, bọn họ vẫn nhỏ bé. Từ nơi này, bọn họ có thể chứng kiến toàn cảnh rõ ràng hơn. Thánh Viêm như đại dương mênh mông bay vào hỏa trụ khiến mười bốn hỏa trụ lửa bốc lên càng to, tình cảnh chấn động đến tê cả da đầu.

Hỏa Lưu Thương trở nên thất thần, toàn thân như bị lấy sạch sức mạnh, kẻ địch đáng sợ như vậy thì sao bọn họ thắng được?

Hắn dù gì cũng hùng cứ một phương nên biết vào lúc này tuyệt vọng và sợ hãi sẽ chỉ làm bọn họ chết càng nhanh hơn.

"Đi về đã." Hắn cắn răng cố tự trấn định.

Ánh mắt của hắn đảo qua mọi người xung quanh, khuôn mặt của ai nấy đều tràn ngập tuyệt vọng và sợ hãi, ngay cả Hỏa Ly Nhược không sợ trời không sợ đất, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, ngón tay đang run rẩy.

Hỏa Lưu Thương biết vào lúc này không nói gì thì hơn, ngay cả chính hắn cũng chả biết nói với chính mình cái gì.

Hắn không nói gì, lặng lẽ bước về phía trước.

Những người khác yên lặng theo sau, vào lúc này không có ai còn có hứng thú. Tất cả mọi người đều biết, khi quái vật bên trong hỏa trụ bước ra, chính là lúc hết thảy đều kết thúc.

Ngày hôm nay những gì trông thấy khiến một tia may mắn cuối cùng trong lòng bọn họ triệt để nát tan.

Đoàn người lặng lẽ hành quân.

Chỉ lát nữa là phải trở lại nơi đóng quân, bỗng nhiên khóe mắt Hỏa Ly Nhược phảng phất thoáng nhìn cái gì. Hắn khẽ sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu. Đập vào mắt, ngoại trừ Thánh Viêm vẫn là Thánh

Viêm, không có cái gì khác. Trước mặt bọn họ là một vùng bình nguyên hoang dã, thế đất bằng phẳng, nhìn không sót một cái gì.

Không có cái gì có thể giấu người a. . .

Hỏa Ly Nhược có chút mờ mịt, một lát sau mới phản ứng, không nhịn được bèn cười gượng gạo, đến lúc này, bản thân còn chưa hết hi vọng sao? Trong lòng vẫn còn trông mong may mắn, tưởng có thể có biến cố gì sao?

Hắn lắc đầu một cái, tiếp tục tiến lên, một lát sau, hắn bỗng nhiên dừng lại lần thứ hai.

Hắn nhìn bốn phía, trên vẻ mặt có chút kỳ quái, vừa nãy hắn dường như phát hiện ra cái gì, lần này hắn xác nhận không phải hoa mắt. Đám Hỏa Lưu Thương đã cách hắn khá xa, thế nhưng hắn không để ý đến mà tìm kiếm bốn phía.

Nếu như xuất hiện tình huống như vậy một lần còn có thể là bản thân hoa mắt, xuất hiện liên tục hai lần vậy thì tuyệt đối không thể là hoa mắt.

Đến cùng là cái gì?

Hắn đứng yên tìm khắp tứ phía.

Lọt vào trong tầm mắt, ngoại trừ Thánh Viêm vẫn là Thánh Viêm, lẽ nào. . . Là Thánh Viêm?

Trong lòng Hỏa Ly Nhược hơi động, hắn ngẩng đầu lên quan sát kỹ Thánh Viêm phía trước.

Chờ chút!

Mắt hắn sáng lên, hắn rốt cuộc tìm được nơi vừa nãy gây cho hắn chú ý. Không sai, chính là Thánh Viêm, ở trong tầm mắt của hắn có một phần Thánh Viêm bay về một hướng khác.

"Có tình huống!" Hắn không nhịn được hô to.

Hỏa Lưu Thương nghe được, tự dưng dừng bước, xoay người lại, nhìn Hỏa Ly Nhược cách bọn họ một khoảng.

"Bên này có tình huống!" Hỏa Ly Nhược kích động hô to, phất tay với mọi người.

Hắn xác thực rất kích động, vào lúc này, bất kỳ biến số nào đối với bọn họ đều là chuyện tốt. Tình huống đã hỏng bét cực điểm dù cho biến số xấu, kết quả cũng không thể nào xấu hơn nữa. Vạn nhất là biến số tốt thì sao?

Hỏa Lưu Thương phản ứng đầu tiên, gần như là phi như bay. Hắn vọt tới trước mặt Hỏa Ly Nhược, cố nén kích động hỏi: "Tình huống thế nào?"

Trong thanh âm run rẩy để lộ ra sự kích động trong lòng, những người khác cũng vội vã chạy tới.

Hỏa Ly Nhược không chê cười tộc trưởng, hắn cũng vô cùng kích động, hắn chỉ vào Thánh Viêm trên bầu trời: "Thánh Viêm! Có một phần Thánh Viêm bay về phía này!"

Hỏa Lưu Thương nhìn theo ngón tay Hỏa Ly Nhược, hai mắt nhất thời tỏa sáng, không sai, quả thật có một phần Thánh Viêm không trôi về phía Thánh điện mà bay về một hướng khác.

"Đi! Đến xem xem!" Hắn không chút do dự hô, nói xong bèn xông lên trước, theo bộ phận Thánh Viêm tiến về phía trước.

Những người khác bỗng cảm thấy phấn chấn, vội vàng đuổi theo.

Trên đường đi, bọn họ nhanh chóng phát hiện, Thánh Viêm bay về phía này càng ngày càng nhiều. Mọi người cũng càng ngày càng hoảng sợ, số lượng Thánh Viêm di động trên không trung không ít hơn so với bọn họ vừa nãy nhìn thấy ở Thánh điện.

Sự kích động trong lòng mọi người dần dần lạnh đi, nỗi sợ hãi bắt đầu dâng lên.

Lẽ nào Thánh điện đào tạo quái vật, không chỉ là mười bốn? Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền cắm rễ ở trong đầu mọi người. Đúng a, Thánh điện lớn như vậy, gốc gác sâu bền như vậy, mười bốn con quái vật hơi ít. Với thói quen của Thánh điện, mỗi cái thành thị có mười bốn con bọn họ không cảm thấy kỳ quái.

Mọi người cảm thấy nặng nề, tinh thần vừa lên lại chìm xuống.

Hỏa Lưu Thương biểu hiện rất bình tĩnh, quái vật bên trong hỏa trụ, nhiều hơn mười bốn, tình huống cũng chẳng tệ đi nhiều. Vừa nãy hỏa trụ mơ hồ tỏa ra khí tức khủng bố làm hắn biết rõ quái vật bên trong đáng sợ dường nào. Có lẽ đáng sợ hơn cả mình nghĩ, nguyên nhân là hắn không biết nhiều Thánh Viêm như vậy, nhiều sức mạnh như vậy tập trung vào mười bốn mục tiêu sẽ có kết quả gì.

Hắn có dự cảm, mười bốn con quái vật đáng sợ kia nhất định vượt quá cực hạn sự tưởng tượng.

Hắn chú ý tới vẻ mặt Hỏa Ly Nhược đứng cạnh có chút quái lạ, trong lòng hơi động, hắn biết Hỏa Ly Nhược e là có phát hiện gì, không chút do dự hỏi: "Tình huống thế nào?"

"Phương hướng này. . ." Hỏa Ly Nhược có chút không xác định: "Dường như là đến Bạch Tuyết thành."

"Bạch Tuyết thành?" lập tức Hỏa Lưu Thương sửng sốt, thế nhưng tiếp theo là giật mình, triệt để kích động.

Không sai, cái phương hướng này chẳng phải là Bạch Tuyết thành à!

Được Hỏa Ly Nhược đề tỉnh, lập tức hắn phát hiện chỗ đã bỏ qua. Hắn ảo não đập thẳng vào trán, chuyện rõ ràng như thế sao bản thân không phát hiện ra, thực sự là bị váng đầu.

Bạch Tuyết thành!

Đời này hắn tuyệt đối không quên thành thị này, chính là ở chỗ này bọn họ từ Thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục. Thế nhưng cũng chính thành phố này, đứng tại ranh giới tuyệt vọng sắp tan vỡ thì đột nhiên mang đến một chút hy vọng.

Bạch Tuyết thành, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội!

Hỏa Lưu Thương nhớ tới Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội còn ở Bạch Tuyết thành, lúc đó bọn họ vội vã tụ quân nên bỏ Bạch Tuyết thành, mà Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội không bỏ đi cùng bọn họ.

Lẽ nào là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội gây ra động tĩnh?

Nghĩ tới đây, Hỏa Lưu Thương cảm giác toàn thân lại tràn ngập khí lực. Không sai, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội có Tín tiền bối sâu không lường được a, còn có Thiết Diện binh đoàn thực lực mạnh mẽ, không chừng bọn họ có biện pháp gì đây?

Bản thân quên bẵng Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, Hỏa Lưu Thương bừng tỉnh lại. Bất luận trước đây mọi người có quan hệ gì, bây giờ toàn bộ những người còn sống ở Thánh châu đều là minh hữu!

Thánh châu không thể phi hành, bọn họ chỉ có thể toàn lực lao nhanh bằng chân. [Đây gọi là chân thật J]

Khi bọn họ chạy tới gần Bạch Tuyết thành thì một màn vô cùng rung động hiện ra ngay trước mặt. Ai nấy đều không tự chủ dừng bước lại, ngơ ngác mà nhìn quái vật khổng lồ ở Bạch Tuyết thành, bọn họ há to mồm, quên cả nói chuyện.

Bão táp khổng lồ bao phủ bầu trời Bạch Tuyết thành, bão táp như một con quái vật miệng rộng, Thánh Viêm mãnh liệt từ bốn phương tám

hướng vọt tới, hóa thành dòng lũ màu vàng nhập trong gió lốc.

Vừa nãy bọn họ nhìn thấy hỏa trụ, cái này ở trước mặt bão táp lớn vô cùng tự nhiên cô độc lẻ loi. Tốc độ thôn phệ của hai thứ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, hỏa trụ Thánh điện như quý tộc được giáo dưỡng cẩn thận, ung dung thong thả ăn thức ăn trên bàn. Còn cơn bão táp này lại như dã thú đói bụng ăn như hùm như sói gió cuốn mây tan, cái bụng lại như động không đáy vĩnh viễn lấp không đầy.

Nhìn cái dòng lũ kia màu vàng đi, xa như vậy mà Hỏa Lưu Thương vẫn có thể nghe được chúng nó khuấy động gào thét.

Toàn bộ Bạch Tuyết thành chỉ là bóng mờ, bao phủ dưới thứ khổng lồ này. Khiến người ta cảm thấy kính nể hơn nữa chính là, bão táp còn bằng tốc độ kinh người bành trướng lớn mạnh.

"Ông trời ơi!" Hỏa Ly Nhược thất thần mà nhìn quái vật đáng sợ trước mắt.

Hỏa Lưu Thương từ trạng thái thất thanh phục hồi tinh thần, hắn lập tức phát hiện một vài bóng người di động bên trong thành, hắn nhìn kỹ, quả nhiên là Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội! Hắn không nhìn thấy Tín tiền bối, thế nhưng hắn nhìn thấy Melissa và Thiết Diện binh đoàn. Hắn nhận ra đám Melissa rút khỏi Bạch Tuyết thành mặc dù có chút hốt hoảng, thế nhưng không hoảng loạn, bọn họ thậm chí liên tiếp quay đầu lại nhìn kỹ bão táp trên bầu trời.

Hỏa Lưu Thương không cách nào hình dung bản thân kích động giờ khắc này, hắn lại như người đitrong sa mạc sắp chết khát đột nhiên phát hiện phía trước có ốc đảo. Hỏa Lưu Thương xưa nay tự phụ mình có thể giữ được bình tĩnh mà nước mắt không kiềm chế được chảy xuống.

Chẳng mấy chốc, người Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội cũng nhận ra sự tồn tại của bọn họ, họ tỏ ra đề phòng.

Hỏa Lưu Thương ổn định một thoáng tâm tình của chính mình, ra hiệu những người khác đứng yên, chỉ dẫn Hỏa Ly Nhược tiến lên.

Thánh Viêm gần đó, tất cả đều bị kiếm qua bão táp tụ dưới bầu trời, bọn họ không cần lo lắng Thánh Viêm tự dưng nhảy ra. Không cần vận năng lượng, thể lực của đám Cát Trạch khôi phục nhanh chóng, sức chiến đấu của bọn họ đã triệt để khôi phục. Nhìn thấy đám Hỏa Ly Nhược bọn họ lập tức tản ra, duy trì cảnh giới.

Cát Trạch và Phù Chính Chi liếc mắt nhìn nhau, đã hiểu ý nhau, một khi đối phương có dị động, bọn họ sẽ không chút do dự công kích. Tuy rằng đám Hỏa Lưu Thương thoạt nhìn chật vật, hẳn là sẽ không công kích bọn họ, nhưng vạn nhất mà…? Đại nhân còn ở bên trong bão táp, lỡ mà chịu ảnh hưởng, Thiên Huệ tiểu thư cũng cần bảo vệ, bọn họ cảm thấy áp lực trên bả vai cũng rất lớn.

Hai người Hỏa Lưu Thương giơ hai tay lên, ra hiệu bọn họ không có địch ý.

Đi tới gần, Hỏa Lưu Thương cung kính hành lễ, hỏi: "Xin hỏi, Tín tiền bối có phải ở trong cơn bão táp?"

Cát Trạch nhìn thấy Hỏa Ly Nhược đứng gần đó mắt sáng lên, nhất thời căng thẳng, vận sức lúc nào cũng có thể ra tay.

Đường Thiên không có mặt, vào lúc này tư cách trù tính chung toàn cục là Thượng Quan Thiên Huệ. Nàng vượt ra khỏi mọi người, chậm rãi nói: "Không sai."

"Tại hạ Hỏa Lưu Thương, đại biểu Hỏa gia, thỉnh cầu tiền bối che chở." Hỏa Lưu Thương phục trên đất, từng chữ từng chữ thốt lên trịnh trọng : "Trên dưới Hỏa gia phụng Tín tiền bối làm chủ. . ."

Thượng Quan Thiên Huệ cắt ngang, trầm tĩnh nghiêm trang đáp: "A Tín là thuộc cấp của ta, trừ phu quân ta ra, không ai có thể làm chủ, bọn họ đều là thuộc cấp cả, ngươi hãy suy nghĩ kỹ càng."

Hỏa Lưu Thương cả kinh, hắn vốn tưởng rằng Tín tiền bối là thủ lãnh của những người này, không thể ngờ Tín tiền bối lại là thuộc cấp vị thiếu nữ xinh đẹp. Khiến hắn không thể ngờ hơn nữa, thủ lĩnh của đám người này là phu quân nữ tử này.

Cát Trạch và Phù Chính Chi cũng cả kinh, cho tới nay, xưa nay Thiên Huệ tiểu thư không biểu hiện chỗ nào đặc biệt, bọn họ chỉ biết đại nhân và Thiên Huệ tiểu thư tình cảm thâm hậu thanh mai trúc mã từ nhỏ. Cho tới hiện giờ, Thiên Huệ tiểu thư luôn nói năng có khí phách, phong cách quý phái.

Hai người không nhịn được liếc mắt nhìn nhau lần thứ hai, bà chủ cũng không phải người bình thường a!

Tên Phù Chính Chi là kẻ am hiểu nịnh hót đã bắt đầu không nhịn được tỉnh lại, bản thân trước đây có thất lễ bà chủ hay không.

Hỏa Lưu Thương thăm dò: "Không biết phu quân tiểu thư có ở đây không? Là đại nhân gia tộc nào?"

Vừa nãy Thiên Huệ gọi Đường Thiên là phu quân ngữ khí lẫm liệt thần thái tự nhiên, nhưng nghe Hỏa Lưu Thương cũng gọi như thế, trong lòng cảm thấy xấu hổ, vệt đỏ ửng hiện ra sâu trong lòng. Trên mặt nàng chẳng có bất kỳ đầu mối, nghiêm mặt nói: "Chàng ở trong cơn bão táp, ta không dối gạt ngươi, phu quân không phải người Quang Minh châu. Được rồi, đến đây đã hết lời, lợi hại trong đó chính ngươi cân nhắc rõ ràng, cơ hội chỉ có một lần, quá thời hạn không nhận."

Đến lúc này Hỏa Lưu Thương chẳng có pháp thuật khác, bèn không chút do dự bái phục lần thứ hai: "Chúng ta đồng ý!"

Bất luận đối phương có lai lịch ra sao, là người Quang Minh châu thì thế nào? Thánh điện đã bất chấp, nếu như Thánh điện thắng tất cả mọi người sẽ không có đường sống. Thánh điện nhất định sẽ không để cho chuyện đã xảy ra ở Thánh châu bị tiết lộ, nếu không, dù Đại trưởng lão thắng cũng không cách nào được dân chúng ủng hộ.

Không có ai ủng hộ Đại trưởng lão điên cuồng.

Hỏa Lưu Thương quyết định như thế, nhất thời cảm thấy ung dung. Ánh mắt hắn liếc nhìn bão táp, hắn biết, có thể đối phó quái vật chỉ có thể là một con quái vật khác. Hắn cũng hiểu rõ, Thánh điện sẽ không chấp nhận bọn họ đầu hàng, hơn nữa bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không đầu hàng Thánh điện. Tàn sát toàn bộ dân chúng Thánh châu hết sạch làm gì quan tâm giết thêm một ít tù binh? Giữ lại bọn họ, vạn nhất chuyện này tiết lộ thì làm sao bây giờ?

Hỏa Lưu Thương chỉ có thể nương nhờ vào Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, hắn biết mình không có bất kỳ chỗ cò kè mặc cả, nguyên nhân là trên tay hắn không có bất kỳ thẻ đánh bạc nào. Hắn không có lựa chọn nào khác, nếu Đại trưởng lão thật sự thắng, đối với Quang Minh châu chính là tai nạn. Đối với gia tộc của bọn họ là ngập đầu tai ương.

Đến mức này rồi, liên minh gia tộc đã không có bất cứ ý nghĩa gì, dù cho đánh bại Thánh điện, bọn họ cũng không có năng lực thống trị Quang Minh châu.

Tâm tình Hỏa Lưu Thương rất phức tạp. Thánh điện thắng tất cả mọi người đều phải chết, tộc nhân cũng khó thoát khỏi cái chết, là đến thời điểm Quang Minh châu hoàn toàn thay đổi. Nếu như bên mình Thắng Lợi, Quang Minh châu sẽ không còn tồn tại, Thánh điện sẽ bị xóa đi triệt để, ai có thể tiếp nhận Quang Minh châu đây?

Quang Minh châu vô cùng cường đại, trong nháy mắt sụp đổ mức độ này, bản thân cũng là một trong tội nhân a. . .

Hỏa Lưu Thương cảm thấy bản thân thực sự là buồn cười, đến lúc này còn xuân thương thu buồn, hắn khom người về phía Thiên Huệ hô: "Thuộc hạ dẫn tộc nhân đến."

"Đi thôi." Thiên Huệ gật đầu đồng ý.

Mãi cho đến khi Hỏa Ly Nhược dẫn tộc nhân tới vẫn còn có chút hoảng hốt, hắn không thể ngờ tộc trưởng quả quyết như thế, không do dự, bỏ hết thảy tôn nghiêm và vinh quang, trở thành kẻ lệ thuộc.

Hỏa gia là gia tộc a. . .

Từ nhỏ đến lớn, điểm này là ấn tượng sâu sắc ở trong đầu của hắn, thế nhưng ngày hôm nay hành vi tộc trưởng triệt để lật đổ ấn tượng.

Phảng phất biết Hỏa Ly Nhược đang suy nghĩ gì, mắt Hỏa Lưu Thương nhìn phía trước, không quay đầu lại: "Có phải là rất giật mình? Như vậy chúng ta mới có thể sống, Hỏa gia mới có thể còn sống. Bọn họ cũng sẽ lựa chọn như vậy."

Hỏa Ly Nhược biết tộc trưởng nói bọn họ là chỉ đám Tang Đức Lạp(Sandra) đại nhân.

Hắn không biết nói cái gì, chỉ có thể lặng lẽ.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 933: Sơ Tham

Chương 933: Sơ tham

Quả nhiên không ngoài Hỏa Lưu Thương sở liệu, đám Tang Đức Lạp(Sandra) cũng lựa chọn như vậy. Đặc biệt là khi đám Tang Đức Lạp(Sandra) nhìn thấy bão táp khủng khiếp to lớn nhường kia thì bọn họ không có bất kỳ ý nghĩ gì khác nữa.

Tình cảnh của bọn họ khiến chẳng thể nghĩ được thế khác, liên minh gia tộc đã chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi bởi thương vong mỗi gia tộc đều rất lớn, ít nhất đã quá ba phần mười. Thương vong lớn như thế mà mỗi gia tộc còn chưa tan vỡ đã tính là huấn luyện nghiêm chỉnh, đương nhiên quan trọng nhất chính là không có đường lui, cái chốn làm người tuyệt vọng như vậy, rời khỏi gia tộc sẽ chỉ càng chóng chết.

Thương vong nghiêm trọng như thế đối với bất kỳ một nhà nào đều là thương gân động cốt.

Thế nhưng chân chính thương tổn nhất là sĩ khí và tự tin.

Thời điểm trước, đám Tang Đức Lạp(Sandra) sở dĩ bất mãn hơn nữa dám tranh quyền với Thánh điện, quan trọng nhất chính là tự tin vào hùng tâm gia tộc. Bọn họ tin tưởng mình mới là chủ nhân Quang Minh châu, bọn họ tin tưởng bản thân có tư cách cùng Thánh điện đồng thời chấp chưởng Quang Minh châu.

Hùng tâm không phải bỗng dưng mà đến, cũng không chỉ là của cải hùng hậu chồng chất mà đến, mà là tổ tiên bọn họ dùng máu tươi và song

chưởng mở ra cơ nghiệp, là các đời không ngừng tích lũy thắng lợi, là vô số quang vinh tụ tập, tháng ngày tích lũy mới hình thành niềm tin.

Thế nhưng lần này, hết thảy niềm tin đều bị triệt để nát tan. Trước mặt Đại trưởng lão điên cuồng, bọn họ không có bất kỳ sức đánh trả nào, như hài tử gầy yếu. Thương vong mỗi nhà đang không ngừng tăng mà bọn họ phát hiện mình căn bản vô lực thay đổi. Bọn họ không đường trốn, nỗi sợ hãi chờ chết từng bước xâm chiếm dũng khí của bọn họ, tinh khí thần của bọn họ từng chút theo hi vọng trôi qua mà biến mất.

Bọn họ lựa chọn nương nhờ vào Đường Thiên, có nghĩa bọn họ đã triệt để từ bỏ sự kiêu ngạo là một gia tộc cao tầng nhất, từ đó về sau, bọn họ đã hạ xuống phàm trần.

Đám Tang Đức Lạp(Sandra) không phải không biết điều này, thế nhưng so với gia tộc diệt vong thì mất sự kiêu ngạo đã đáng là gì? Ít nhất gia tộc có thể tiếp tục kéo dài.

Tang Đức Lạp(Sandra) không có lựa chọn nào khác.

Bọn họ rốt cuộc biết, bọn họ chỉ là phàm nhân, mà cuộc chiến tranh là thể quái vật chiến tranh. Vào lúc này không có thời gian để ảo não bản thân ngu xuẩn, thực lực bọn họ chỉ có thể trở thành vai phụ, hết thảy hùng tâm đều xây dựng ở thực lực.

Đám Tang Đức Lạp(Sandra) nhìn thấy các tộc nhân lại có ánh sáng hy vọng, thống khổ trong lòng bọn họ giảm bớt không ít. Tất cả Thánh Viêm xung quanh Bạch Tuyết thành đều bị kiếm qua bão táp hút sạch, thần kinh các binh sĩ bị hành hạ đến sắp tan vỡ đến cùng liền yên.

Rốt cục có thể ngủ một giấc yên ổn.

Bọn họ mong quái vật có thể thắng lợi, tất cả mọi người đều hướng về bão táp cầu khẩn.

Thời gian không ngừng trôi qua, bầu không khí Bạch Tuyết thành trở nên căng thẳng ngột ngạt rất nhiều. Người phụ trách quan sát mười bốn cái hỏa trụ Thánh điện trở về báo cáo, ngày hôm nay mười bốn cái hỏa trụ Thánh điện có biến hóa.

Mọi người lập tức nghẹn họng, đám Tang Đức Lạp(Sandra) tự mình chạy một chuyến tới Thánh điện.

Mười bốn cái hỏa trụ ở Thánh điện, dưới đáy bắt đầu tinh hóa, hỏa trụ màu vàng đang ngưng kết thành tinh thể màu vàng. Mười bốn đạo khí tức kinh khủng đã hoàn toàn khác so với bọn họ mấy ngày trước cảm nhận, mỗi một cỗ khí tức đều trở nên cuồng bạo hơn nhiều. Nhịp tim quái vật bên trong hỏa trụ chầm chậm mà mạnh mẽ, lại như trọng trống, mỗi một thanh âm cũng làm cho không khí khuấy động. Bọn họ cách thật xa mà vẫn cảm thấy phập phồng thấp thỏm.

Đám Tang Đức Lạp(Sandra) đều có dự cảm, quái vật bên trong hỏa trụ đã hoàn thành lột xác, lúc nào cũng có thể đi ra.

Điều này làm cho bọn họ cảm thấy khủng hoảng, kiếm qua bão táp còn đang không ngừng bành trướng, chưa có bất kỳ dấu hiệu kết thúc. Một khi đám Đại trưởng lão ra trước một bước thì tình cảnh của bọn họ liền nguy hiểm, bây giờ nhìn lại tựa hồ tình huống bọn họ không muốn nhất đang có biến hóa.

Bọn họ không biết rằng Đỗ Khắc bay trên trời phía sau bọn hắn đang xem kỹ những hỏa trụ này, sắc mặt nghiêm túc. Bởi hắn mô phỏng Thánh Viêm, đã lừa được cấm chế trên trời, có thể thong dong phi hành.

Đỗ Khắc có thể cảm nhận được bên trong hỏa trụ ẩn chứa khí tức đáng sợ, hỏa trụ Thánh Viêm không cách nào chống đối ánh mắt của hắn, ánh mắt của hắn như kiếm xuyên thấu hỏa trụ nhìn rõ ràng bên trong.

Vô số đường màu vàng như mạch máu trên thân thể, từ mỗi cái hỏa trụ tụ tập trên người một tên hồn tướng. Lúc này Đỗ Khắc mới bỗng

nhiên tỉnh ngộ, hồn tướng, nguyên lai loại hỏa diễm quái lạ này là chuẩn bị cho những hồn tướng này.

Sắc mặt Đỗ Khắc vẫn nghiêm nghị, hắn có thể cảm thụ sự mạnh mẽ của hồn tướng, đây là một loại mạnh mẽ không giống với bất luận một loại nào hắn gặp. Không có cảnh giới cao thâm khó lường, chỉ có sức mạnh chồng chất. Ở trong mắt hắn không có bất kỳ hàm lượng kỹ thuật chỉ đơn thuần chồng chất, thế nhưng số lượng vô cùng to lớn mạnh mẽ đề cao làm những hồn tướng này lần lượt lột xác.

Đỗ Khắc không thể ngờ, cõi đời này vẫn còn có cách dùng đơn giản như vậy thô bạo như vậy mà thành cường giả.

Không sai, mỗi một hồn tướng bên trong hỏa trụ tản mát ra khí tức cũng giống như cự thú từ Hồng hoang bò ra ngoài. Cách thật xa, hắn vẫn có thể cảm nhận được những hồn tướng này khí tức hung hãn khủng bố. Bọn chúng còn không thu lại hơi thở của bản thân, thân thể mỗi một tên hồn tướng phảng phất là một hải dương Thánh Viêm áp súc mà thành. Lượng lớn sức mạnh áp súc đến mức tận cùng sản sinh gợn sóng, căn bản che không được, hắn có thể thấy rõ không gian xung quanh hồn tướng bên trong hỏa trụ đều vặn vẹo, pháp tắc hỗn loạn không thể tả.

Đây chính là sức mạnh tối cực hạn, mạnh mẽ ngông cuồng tự đại.

Đỗ Khắc híp mắt không chút biến sắc, trong lòng dường như xảy ra sóng to gió lớn. Cuối cùng hắn đã rõ ràng rồi, tại sao Thánh điện cần nhiều Thánh Viêm như vậy. Hắn thậm chí có thể cảm nhận mười bốn cái hỏa trụ này có liên hệ nào đó thông qua hỏa mạc đang chảy trên bầu trời, như vậy bọn chúng có thể cuồn cuộn không ngừng lấy Thánh Viêm trôi nổi khắp các nơi ở Thánh châu.

Thực sự đáng sợ. . .

Bất luận là đồ vật gì đạt đến mức tận cùng, cũng có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Mỗi một tên hồn tướng đều có thể uy hiếp đến hắn. Hắn lĩnh ngộ pháp tắc cực hạn, sức mạnh ở lĩnh vực chính mình nắm giữ không gì sánh nổi, thế nhưng trong cơ thể những hồn tướng này ẩn chứa sức mạnh còn mênh mông hơn so với hắn có thể sử dụng.

Sức mạnh đơn thuần đủ để uy hiếp pháp tắc.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, hồn tướng bên trong hỏa trụ chính trung tâmmở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo như thực chất liếc về phía Đỗ Khắc.

Trong lòng Đỗ Khắc cả kinh, đối phương phát hiện ra mình!

Hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, tuy rằng thực lực của đối phương hung hãn, thế nhưng hắn tuyệt đối tự tin vào mình. Đúng, dù hắn có pháp tắc lĩnh vực, đối phương vẫn có thể uy hiếp đến hắn, thế nhưng sức mạnh của đối phương mênh mông đến đâu, pháp tắc lĩnh vực của hắn cũng có thể uy hiếp đến đối phương.

Nhưgn, hoàn cảnh bất lợi của hắn, bởi đối phươgn không phải là một người.

Đại trưởng lão cảm nhận được sự uy hiếp Đỗ Khắc, trong lòng có chút kinh ngạc, ánh mắt lấp lóe: "Hóa ra là dư nghiệt Tội vực!"

Thanh âm Đại trưởng lão từ bên trong hỏa trụ xuyên thấu ra, bầu trời phun trào Thánh Viêm đột nhiên bị khuấy động. Đỗ Khắc phảng phất đặt mình ở trong bão táp nộ hải, bồng bềnh, Thánh Viêm điên cuồng cực kỳ ập tới, muốn xé hắn thành mảnh nhỏ.

Thần sắc Đỗ Khắc bình tĩnh. Không gian xung quanh hơi ngưng lại, mặc cho Thánh Viêm cuồng bạo vẫn không thể tới gần hắn trong vòng mười trượng.

Thánh Viêm đầy trời hóa thành sóng lớn trăm trượng, với tư thế Bài Sơn Đảo Hải đánh về phía Đỗ Khắc, toàn bộ bầu trời đều đang run rẩy.

"Thánh điện coi con dân như lợn như cẩu, nuôi nhốt tàn sát để bổ tự thân, nghiệp chướng các ngươi nặng nề, chết trăm lần không hết tội!"

Sóng lớn Thánh Viêm nuốt chửng Đỗ Khắc, thanh âm Đỗ Khắc trong trẻo từ trong Thánh Viêm vọng ra, đầy trời nổ vang gào thét, không cách nào che giấu.

Đỗ Khắc lại hiện ra, hắn giống như hòn đá bên trong dòng suối hình cầu, Thánh Viêm như nước, trơn trượt dị thường chảy qua. Hắn không tổn hại, thần thái như thường, thế nhưng ngữ khí leng keng, nói năng có khí phách.

Sắc mặt Đại trưởng lão âm trầm, lão biết hiện tại không thể làm gì Đỗ Khắc bèn cười lạnh một tiếng: "Đồ tranh đua miệng lưỡi. Người thắng làm vua người thua làm giặc, xem ngươi ngã thì còn có thể cười nổi nữak hông."

Dứt lời, liền không để ý Đỗ Khắc, thế nhưng tốc độ hấp thu Thánh Viêm tăng nhiều.

Đỗ Khắc cũng biết hiện tại mình không cách nào lay động hoặc ngăn cản đối phương, toàn bộ hỏa trụ và bầu trời hỏa mạc Thánh châu đều là một thể. Hắn công kích bất kỳ một cái hỏa trụ nào có nghĩa hắn cần đối mặt hết thảy hỏa trụ, hắn không có bất kỳ phần thắng nào.

Mà một khi những hồn tướng này hoàn toàn lột xác, thân thể của bọn chúng sẽ xảy ra biến hóa về chất, đến khi đó bọn chúng không tiến vào hỏa trụ được nữa thì không cách nào mượn sức mạnh hỏa trụ.

Những này hồn tướng nhanh chóng hoàn thành lột xác.

Đỗ Khắc sâu sắc nhìn những hỏa trụ này, xong xoay người về một hướng khác, hắn cảm nhận có một phần Thánh Viêm bay về một hướng khác. Hơn nữa hắn còn cảm thụ được một hơi thở quen thuộc.

Là Đường Thiên!

Đỗ Khắc bỗng cảm thấy phấn chấn, đối phương tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng Đường Thiên cũng tuyệt đối không ngồi chờ chết người. Nhìn thấy Thánh Viêm đông đảo như vậy tuôn tới vị trí Đường Thiên, trong lòng Đỗ Khắc hơi động, lẽ nào Đường Thiên cũng đang lợi dụng những Thánh Viêm này?

Hắn càng nghĩ càng thấy là có thể, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ. Đường Thiên luôn luôn là đứa không theo lẽ thường, nếu nặn ra vật ly kỳ cổ quái, hắn không có chút nào kỳ quái. Được rồi, cái tên này để yên Đỗ Khắc mới cảm thấy kỳ quái.

Hắn lập tức gia tốc, giẫm Thánh Viêm lại như trượt trên mặt nước, tốc độ cực nhanh. Thánh Viêm khủng bố đối với hắn không có bất cứ thương tổn gì.

Phía dưới đám Tang Đức Lạp(Sandra) nhìn há hốc mồm, bọn họ không nhận ra Đỗ Khắc, nhưng thấy hắn lại có thể không chịu ảnh hưởng cấm chế phi hành ở trên trời, còn có thể cách không giao thủ với Đại trưởng lão không xuống hạ phong.

Thật mạnh!

Ai nấy trong bọn họ chỉ có một cảm thụ này, bọn họ chỉ vừa tới gần Thánh điện đều cảm giác hãi hùng khiếp vía. Hơn nữa Thánh Viêm vừa nãy công kích cuồng bạo như vậy mà chẳng tạo thành bất kỳ tổn thương gì. Đám Tang Đức Lạp(Sandra) cảm thấy thế giới quan của bản thân hoàn toàn bị lật đổ, từng đứa hiện ra cường đại đến mức chẳng phải nhân loại.

Duy nhất cho bọn họ manh mối chỉ có bốn chữ "Tội vực dư nghiệt". Thế nhưng, Tội vực có tên lợi hại như vậy sao? Điều này cũng thực sự lợi hại đến mức quá đáng, hơn nữa nhìn qua còn rất trẻ.

Chờ chút!

Bọn họ bỗng nhiên kịp phản ứng, vừa nãy phương hướng tên cường giả Tội vực phi hành, không phải là Bạch Tuyết thành sao?

Mọi người cuống quít quay người chạy về hướng Bạch Tuyết thành.

Quan niệm về Phật - Ma của Luyện Khí tiểu tử [cựu trưởng nhóm truyện Bất bại chiến thần.

Xem gió chùa hoài cũng thấy nhột nhột nên bình loạn thử, có gì tào lao xin bỏ qua!

Tu tiên để thoát khỏi những ràng buộc của trời đất. nếu như vậy thì tại sao tu tiên vẫn tồn tại tâm ma ? Tâm ma sinh ra do khúc mắc với những sự vật sự việc bên ngoài mà không giải quyết triệt để (ví dụ như mang ơn mà không trả), điều này lại thường xuất hiện ở những tu sĩ chính đạo. Ma đạo lạm sát người vô tội, chém giết, cướp bóc nhưng đã bao giờ bị tâm ma cắn trả vì điều đó ? Đơn giản vì ma đạo cho những chuyện như vậy là bình thường. Như vậy có thể thấy tâm ma xuất hiện vì nhân tính, nhân tính càng ít thì càng khó gặp tâm ma, hay nói đúng hơn trong lòng không vướng bận thì tâm ma sẽ không tồn tại.mà nhân tính là do « thiên ». Nếu thế thì phải chăng ma đạo đã tiến tới bản ngã của sự nghịch thiên gần hơn so với những kẻ tự xưng là chính đạo ? Có thể câu « đạo cao một thước ma cao một trượng » đã được rút ra từ đây.

Nếu phật là chính nghĩa, ma là tà ác, thì ai, cái gì, thế lực nào sẽ đứng ra phân biệt : phật-ma, chính-tà, thiện-ác ? Một lần nữa nhân tính xuất hiện đảm nhiệm vai trò này, một lần nữa lại có sự góp mặt của « thiên ». Muốn thoát khỏi nhân tính thì vứt bỏ nó đi và sinh tồn theo bản năng. Lúc này thì ta lại gặp phải một vấn đề khác đó là bản năng vốn là nguyên thủy mà nó cũng được tạo từ « thiên ».

Như thế thì từ thời hồng hoang tới nay có vô vàn thiên tài nhưng liệu được bao nhiêu kẻ thực sự thoát khỏi tính toán của thiên ? Có chăng cũng chỉ là do bản thân tự cho mình là nghịch thiên mà thôi. Muốn

nghịch thiên thì phải thoát ly hoàn toàn cái ban đầu mà « thiên » tạo ra như thân thể, tâm trí, linh hồn… Phải thật sự sáng tạo ra những thứ mà trước nay chưa hề có mới đủ tư cách xưng là nghịch thiên. Ai làm được ? Một câu hỏi thật sự khó tìm câu trả lời.

Tu giả khi tu luyện có kẻ nào dám bỏ qua thân thể, linh hồn, nguyên anh vì điều đó tương đương với việc vẫn lạc. Không dám phá cái cũ lập cái mới, vậy thì dựa vào cái gì mà ngông cuồng tự đại tự xưng ta đây nghịch thiên ?:cuoikha:

Không phải là nghịch thiên, vậy thì nhân, phật, đạo, ma, yêu đang tu cái gì ? Chính cũng tốt, tà cũng hay tất cả đều truy cầu sức mạnh, trường sinh. Dù theo con đường nào thì cũng không ra khỏi một chữ « tâm ». Vì khi « tâm tĩnh » thì « tuệ tinh », « tuệ tinh » thì sinh ra « ý », « ý » chuyển thành « niệm », mà « niệm » lại biến hóa khôn cùng, tạo ra sức mạnh không thể đo lường.:3:

Cái mà trước giờ gọi là tu luyện không phải là nghịch thiên mà là đột phá giới hạn bản thân, truy cầu vô lượng sức mạnh để thỏa mãn ham muốn về quyền lực,trường sinh.

Khi thỏa mãn thì tâm không còn vướng bận, đó là « tâm tĩnh ». thỏa mãn thì không còn ham muốn, không ham muốn là « vô cầu ». Vậy thì « vô cầu » tạo nên « tâm tĩnh ».

Đốn ngộ cũng được, trầm mê cũng được, bằng lòng với thực tại là tốt nhất khi đó tâm sẽ tiến thêm một bước nữa.

« Nhân » tu thành « tiên nhân ». « Tiên nhân » cũng có một chữ « nhân », vậy « nhân » là gốc của « tiên nhân ». Bỏ gốc để đi tìm cái xa xôi ? Nguyên thủy nhất, cơ bản nhất chính là tốt nhất, phàm mê là tốt nhất !

Sau khi suy nghĩ những điều trên thì cũng vá xong cái quần. Chiều nay có cái để mặc rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 934: Phản Ứng Của Đỗ Khắc

Chương 934 : Phản ứng của Đỗ Khắc

Khi Cát Trạch Phù Chính nhìn thấy Đỗ Khắc thì rất vui mừng. Người có tên như cây có bóng. Đỗ Khắc thân là Tội vực đệ nhất nhân, danh vọng của hắn rất cao ở trong lòng mọi người Tội vực. Hơn nữa chỉ có mỗi Đỗ Khắc phi hành được trên bầu trời, quả không là Tội vực đệ nhất nhân.

Tội vực đệ nhất nhân lúc này lại ngơ ngác há hốc mồm, thừ người ra mà nhìn bão táp trên bầu trời Bạch Tuyết thành.

Hơn nửa ngày, hắn chỉ quay cổ để từng đốt xương kêu rắc rắc, đám người Cát Trạch lo lắng không biết cái cổ của Đỗ Khắc liệu có gãy luôn hay không.

"Đại nhân ở trong hả?" Thần sắc hắn ngây ngốc nhìn Cát Trạch, ngón tay rụt rè chỉ về phía bão táp.

Qủa không hổ là Tội vực đệ nhất nhân a, nhãn lực thật lợi hại! Cát Trạch gật gù: "Vâng, đại nhân đã đi vào trong đó chừng mấy ngày rồi. Còn cả đám người A Tín với Tiểu Nhiên."

Đi vào mấy ngày rồi ...

Đỗ Khắc ngẩng mặt lên nhìn dòng lũ Thánh Viên chuyển động trên bầu trời, khóe miệng hắn co rúm. Nghĩ đến hỏa trụ Thánh điện vừa nhìn thấy hồi nãy, hắn còn cảm thấy tình cảnh đó đã đủ chấn động lòng người rồi, cái hiệu suất đó đủ kinh khủng rồi. Hiện tại thì hắn chỉ muốn nói, tiểu Đỗ ta là người nhà quê chưa từng va chạm xã hội.

Cơn lốc kia có thể bằng với miệng núi lửa lớn nhất hắn từng gặp. Từng dòng lũ hoàng kim chảy đầy trời khiến hắn cảm giác như hồng thủy vỡ đê chảy ngược dòng.

Được rồi, cho dù nhìn thấy tình cảnh đồ sộ tới mức làm hắn hay hết cả hồn, hắn cũng không hề lo lắng. Điểm chết người là kẻ tạo ra động tĩnh cỡ này lại là Đường Thiên đại nhân à ? Lúc trước Đỗ Khắc lo lắng về đám người Đại Trưởng Lão, hiện giờ lại không hề có một tí cảm giác nào. Dù là ai khi nhìn thấy một cơn bão táp che khuất hơn nữa bầu trời thì thần kinh sẽ trở nên thô ráp.

"A Tín và Tiểu Nhiên là ai?" Sau khi bình tĩnh lại, Đỗ Khắc bèn hỏi. Hai cái tên này có chút xa lạ, là người mới tới à ?

Thần trang binh đoàn đều phi thường cung kính đối với Đỗ Khắc, Phù Chính Chi nghiêm trang trả lời: "A Tín và Tiểu Nhiên đều là hồn tướng, bọn họ là thuộc cấp của Thiên Huệ tiểu thư. Thiên Huệ tiểu thư là vị hôn thê của đại nhân."

"Hồn tướng ? Chúng ta cũng có hồn tướng? Bọn họ đều là hồn tướng?" Đỗ Khắc nhất thời kích động. Lẽ nào đại nhân cũng có chủ ý về phía Thánh Điện? Nham hiểm ! Thực sự quá nham hiểm quá! Thực sự làm người ta yêu thích nha. Chậc chậc, trước đây ta quang minh lỗi lạc cỡ nào a, đều là theo đại nhân học cái xấu.

Nhờ vậy mà có thể có thêm hai tên cao thủ, không tồi không tồi.

Tâm tình Đỗ Khắc không tệ. Mười bốn cỗ khí tức hung hãn vừa rồi đả kích hắn khá là mạnh.

Phù Chính Chi lại kính cẩn đáp: "Vâng, bọn họ đều là hồn tướng. Còn cả binh lính của bọn họ, tất cả đều là hồn tướng. Tổng cộng 120 tên."

"Một...Một trăm hai mươi tên? Hồn... Hồn tướng?" Đỗ Khắc cảm giác đầu óc choáng váng, lắp ba lắp bắp hỏi.

120 tên hồn tướng... Hắn cuối cùng cũng đã rõ tại sao thể tích bão táp lại khổng lồ như vậy. Tại sao tốc độ nuốt lấy Thánh Viên lại đáng sợ như vậy.

Trong đó có hơn một trăm tên hồn tướng a!

Lão gia hỏa Thánh điện bên trong hỏa trụ không biết có bị dọa tới phát khóc không nhỉ ?

"Đúng thế." Phù Chính Chi liếc mắt nhìn Đỗ Khắc, trong lòng âm thầm sốt ruột thay Đỗ Khắc đại nhân. Đỗ Khắc đại nhận sao chỉ quan tâm hồn tướng mà không nắm được trọng điểm nhỉ? Hắn không nhịn được thầm nhắc khéo: "Bọn họ đều là thuộc cấp Thiên Huệ tiểu thư. Thiên Huệ tiểu thư là vị hôn thê của đại nhân."

Bốn chữ "Thiên Huệ tiểu thư" hắn đã cố ý nhấn mạnh, vẫn quá trẻ tuổi a, vừa nhìn là biết là loại ít trải sự đời ! Chú nhóc, ngươi có biết là ngươi đã đắc tội người nguy hiểm nhất không? Ngươi đắc tội Đường Thiên đại nhân, đại nhân cùng lắm là đánh ngươi một trận. Thế nhưng ngươi lại đắc tội bà chủ, haha, đến khi ngươi chết ngươi còn không biết bị ai đào hố chôn đấy.

Vị hôn thê của Đại nhân....

Đỗ Khắc trợn tròn mắt, cảm giác như rơi từ trên trời rơi xuống.

"Ta nói cô nương nhà ai lại xinh đẹp như vậy, có khí chất như vậy, hóa ra là bà chủ a! Ông chủ thật là có phúc khí, nhìn đi, lời lớn rồi! Chúng ta cũng có phúc khí, có bà chủ lãnh đạo chúng ta nhất định sẽ khỏi phải đi đường vòng, nhất định đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Đem hết thảy những kẻ cản trước mặt chúng ta đốt thành tro. Tiểu Đỗ ta vừa thấy bà chủ liền cảm thấy vô cùng thân thiết...."

Đỗ Khắc biểu hiện nhiệt tình cứ như tìm lại được người thân thất lạc nhiều năm.

Phù Chính Chi vừa nãy còn cười nhạo Đỗ Khắc kinh nghiệm không đủ sau khi nghe xong lời này thì phải há cả mỏ. Không chỉ hắn, ngay cả Cát Trạch đứng bên cạnh vốn vô cùng tôn kính thì giờ đây mặt mũi cứng đờ.

Tiểu Đỗ....

Nhìn một hán tử trung niên mà luôn miệng xưng "Tiểu Đỗ ta", Cát Trạch với Phù Chính Chi cảm thấy vô cùng mắc ói, da gà nổi hết cả lên.

Làm ơn, ngươi là Tội vực đệ nhất nhân đó ....

Thiên Huệ thì lại khác bị Đỗ Khắc gọi một tiếng "Bà chủ" mặt mày liền đỏ bùng.

Nhóm người Tang Đức Lạp(Sandra) thở hồng hộc chạy tới vừa vặn thấy cảnh này. Tang Đức Lạp(Sandra) đứng đối diện với mấy người Hỏa Lưu Thương nên đã hiểu được ý tứ trong ánh mắt của đối phương. Bọn họ vừa nãy tận mắt phong độ Đỗ Khắc như thế nào, đối mặt Đại trưởng lão cũng không rơi xuống hạ phong. Tuyệt thế cường giả như vậy mà ở trước mặt Thiên Huệ tiểu thư lại vô cùng cung kính, thậm chí có chút nịnh nọt. Chậc, lai lịch của ông chủ với bà chủ sâu không lường được!

Lẽ nào ông chủ với bà chủ đến từ Tội vực ? Nếu không thì sao đến cả Tội vực cường giả cũng ra sức vì bọn họ?

"Đừng nghĩ nhiều. Những việc này không phải thứ chúng ta nên nghĩ tới." Mạc Diệu Cốc bỗng nhiên lên tiếng.

Những người khác im lặng. Nghĩ lại cùng đúng, những việc vậy không phải bọn họ có thể nghĩ. Bất luận lai lịch đại nhân ra sao, bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác. Thánh Điện mất hết nhân tính đã trở thành công địch toàn bộ Quang Minh châu. Một khi Thánh Điện nắm quyền trở lại, tình cảnh đó đủ khiến người to gan nhất cũng phải rét run.

Ở trong mắt đám người Tang Đức Lạp(Sandra) , ai trở thành chủ nhân Quang Minh châu đều tốt hơn Thánh Điện. Chưa kể việc đấy còn liên quan tới sống chết của bọn họ.

Hiện tại biết dưới trướng đại nhân có cường giả lợi hại như vậy, tinh thần của bọn họ cũng đại chấn, hi vọng gia tăng mấy phần.

bên trong hỏa trụ ở giữa thánh điện, Đại trưởng lão chậm rãi mở mắt.

Lão cúi đầu nhìn bàn tay mình, bàn tay nguyên bản nửa trong suốt thì bây giờ trừ việc hiện ra màu vàng kim nhàn nhạt thì không khác gì tay người bình thường, ngay cả cảm giác ấm áp của máu thịt cũng y chang. Cả thân thể lão đều như vậy, hoàn toàn ngưng tụ thành một vật đang sống.

Thánh Viêm cũng thế, Hồn Tướng cũng vậy, đều là hư hóa đồ vật. Thế nhưng khi hai thứ kết hợp, đồng thời phát triển tới mức tận cùng liền phản hư nhập thực. Thân thể của lão không phải hư huyễn mà là tồn tại chân thực.Bộ thân thể này hiện ra màu vàng kim nhàn nhạt, khiến lão có thêm mấy phần uy nghiêm và thần thánh. Trong lúc vung tay nhấc chân, cơ thể dâng trào luồng sức mạnh rộng lớn như đại dương bao la.

Thời khắc này, lão cảm giác mình chính là thần.

Thế nhưng chẳng mấy chốc, sắc mặt lão lại âm trầm, lão nghĩ tới tên dư nghiệt Tội vực kia, thực lực của đối phương đủ để lão cảm thấy giật mình. Nếu không phải lão đã hoàn toàn lột xác, thực lực của lão không phải đối thủ của người nọ. Đại trưởng lão có thể cảm thấy thứ đối phương tu luyện chính là pháp tắc, đạt tới cảnh giới sâu tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Đại trưởng lão có lý do để giật mình. Cường giả đạt tới cảnh giới pháp tắc tối cao, chạm tới pháp tắc lĩnh vực từ trước tới nay đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Bất luận là loại sức mạnh nào chỉ cần tu luyện tới cực hạn đều phi thường mạnh mẽ, huống chi còn là pháp tắc.

Đối phương là kẻ địch chứ không phải bạn. Tội vực và Thánh Điện không hề tồn tại khả năng hòa giải.

Lão vốn dự định tập kích Bạch Tuyết thành. Thế nhưng hiện tại khi hồn tướng chưa hoàn thành việc lột xác, lão không dự định mạo hiểm. Lão có thể cảm nhận được Bạch Tuyết thành đang thai nghén vật gì đó, đang có lượng lớn Thánh Viêm chảy cuồn cuộn về phía Bạch Tuyết thành. Lão tuyệt không ngờ lại có người có thể hấp thu Thánh Viêm. Người bình thường đúng ra không thể hiểu bí mật của Thánh Viêm, thế nhưng kẻ vừa rồi không chỉ xem hiểu, mà còn tự mình mô phỏng ra.

Nhưng nhìn ra thì đã sao? Chỗ Tội vực kia không có hồn tướng.

Nghĩ tới đây, Đại trưởng lão nở nụ cười mỉm. Kế hoạch của lão một bước nối tiếp một bước, há có thể dễ dàng phá giải như vậy ?

Đại trưởng lão tính toán cẩn thận lại lần nữa. Đỗ Khắc đột nhiên xuất hiện khiến trong lòng lão nảy sinh một tia bất an. Tuy một tia bất an này chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng lão vẫn quyết tăng cường cho mình một ít thẻ đánh bạc.

Tuy rằng đối phương bước vào pháp tức lĩnh vực thế nhưng hiện giờ Thánh châu vẫn là sân nhà của lão. Hơn năm trăm cây Trụ phán xử như năm trăm cây đinh đóng vào mỗi một góc của Thánh Châu giúp lão nắm bắt cục diện vô cùng vững vàng.

Nếu muốn trong tay có thêm nhiều thẻ đánh bạc thì đành phải tiện nghi cho những tên kia. Đại trưởng lão liếc nhìn Thánh Viêm trên bầu trời, miệng hiện lên một nụ cười gằn.

Nếu nói liên minh gia tộc thương vong nặng nề thì những danh môn mới phát lại kêu than vang khắp thiên địa. Binh đoàn trong tay bọn họ

còn lâu mới có thể được như liên minh gia tộc huấn luyện nghiêm chỉnh, lực liên kết cũng vô cùng yếu ớt.

Đối mặt Thánh Viêm liền tử vong nặng nề.

Đến bây giờ, số người sống chỉ còn lại không tới bốn phần mười. Liên minh gia tộc thương vong ba phần mười, mỗi nhà có thể miễn cưỡng duy trì biên chế. Những danh môn mới nổi thì tử vong tới sáu phần mười, tất cả các gia tộc đều vô cùng hỗn loạn.

Những người sống sót nhìn lên bầu trời bằng ánh mắt vô hồn, thần sắc bọn họ đều xám xịt, chẳng còn cảm giác.

Đại trưởng lão đột nhiên xuất hiện. Lão phi hành ở bầu trời trên cao, toàn thân tỏa ra kim quang khiến không ai có thể nhìn thẳng. Uy thế khủng bố bao phủ khắp đại địa, lão không khác gì thần linh khiến người ta muốn cúng bái.

Đám người phía dưới vốn đã tan vỡ, lúc này liền dồn dập quỳ xuống xin tha. Bọn họ hướng về Đại trưởng lão trên không cầu xin, khóc lóc vang trời.

Giọng nói uy nghiêm của Đại trưởng lão tựa như được truyền ra từ trong Thái Dương chói lóa, vang vọng khắp thiên địa.

"Các ngươi có tội! Các ngươi không đủ thành kính mà chịu đựng Thánh Điện thử thách. Quang minh có mặt khắp nơi các ngươi há có thế không biết. Đây là trừng phạt nho nhỏ dành cho các ngươi. Nhưng các ngươi chung quy là con dân của Thánh Điện, Thánh Điện quyết định cho các ngươi một cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời."

Đám người sớm đã sụp đổ phía dưới mừng đến phát khóc.

"Nhớ cho kỹ, ai cũng chỉ có một cơ hội."

Đại trưởng lão quát lớn, làm lỗ tai người nào người nấy đều rung lên ong ong. Thế nhưng lúc này mọi người đều không suy nghĩ được tới

chuyện khác.

Đại trưởng lão vung tay lên, từng cái Trụ phán xử ở gần đó phát ra một đoàn lửa màu vàng, chúng bay tới trước mắt Đại trưởng lão sau đó rơi xuống đất hóa thành từng cái cảnh cửa ánh sáng.

"Đây là cơ hội cuối cùng của các ngươi. Chỉ có vượt qua cửa Sám Hối này, các ngươi mới có thể được cứu rỗi."

Đại trưởng lão vừa dứt lời, những người may mắn sống sót ở phía dưới điên cuồng chạy tới những cửa Sám Hối kia.

Trong ánh kim quang chói mắt, Đại trưởng lão nở nụ cười lãnh khốc.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 935: Lựa Chọn Của Thu Cúc Hoa

Chương 935: Lựa chọn của Thu Cúc Hoa.

Phía sau kim sắc quang môn đó là một vùng không gian khác, phía dưới nó một cái vòng sáng nhàn nhạt thiêu đốt hỏa diễm trong suốt. Ngoài vòng sáng là biển Thánh Viêm mãnh liệt tỏa ra kim quang.

Những người may mắn sống sót sau khi bước vào còn chưa kịp hoan hô liền bị biến thành một đám tro bụi. Hỏa diễm trong suốt tuy không hung mãnh nhưng chỉ cần là người bước vào vòng sáng thì liền không thể thoát khỏi. Những người may mắn sống sót khác vẫn không biết gì, vẫn tràn vào như thủy triều, bọn họ sau đó tựa như những giọt mưa rơi xuống tấm sắt nóng, lập tức hóa thành một đoàn sương mù.

Từng nhân ảnh cứ như vậy hóa thành tro bụi.

Đại trưởng lão thờ ơ không một chút động lòng, hờ hững quan sát vòng sáng.

Bỗng nhiên, mắt lão sáng lên.

Một tên may mắn không bị hóa thành tro bụi, hỏa diễm trong suốt vẫn thiêu đốt trên người hắn, trông rất thống khổ. Máu thịt hắn giống như dầu mỡ, từ từ tan ra và bị đốt đến khi biến mất. Một lát sau hắn chỉ còn bóng mờ nhàn nhạt, yên tĩnh đứng trong vòng sáng, thần sắc vô hồn, ngay tại mi tâm có một vệt quang minh văn.

Đại trưởng lão khó chịu nhìu mày. Tên hồn tướng này phẩm chất cực kì bình thường, nhưng có còn hơn không. Hắn nhẹ nhàng vung tay, hồn tướng bay ra khỏi vòng sáng, rơi thẳng xuống Thánh Viêm kim sắc.

Thánh Viêm hải vốn đang bình tĩnh bỗng nhiên chuyển động, từng đoàn từng đoàn Thánh Viêm ập tới. Trong nháy mắt tên hồn tướng liền bị từng đoàn Thánh Viêm bao bọc lại, kim sắc Thánh Viêm hóa thành màu đỏ như máu, tạo nên một quả cầu lửa đỏ chói trôi nổi giữa biển Thánh Viêm.

Người may mắn sống sót không ngừng tiến vào. Tuyệt đại đa số đều biến thành tro bụi, hiếm có trường hợp chuyển hóa thành hồn tướng. Trên biển Thánh Viêm kim sắc trôi nổi từng đám hỏa cầu đỏ rực tựa như từng trứng sâu.

Đại trưởng lão âm thầm lắc đầu. quả nhiên phẩm chất hồn tướng có liên hệ trực tiếp với tố chất cũng như thực lực của người khi còn sống. Quang Minh kỵ sĩ khi chuyển hóa thành hồn tướng thì phẩm chất cao hơn nhiều. Nhiều người sống sót như vậy mà đại đa số không có tư cách chuyển hóa thành hồn tướng. Cho dù có chuyển hóa thành hồn tướng thì phẩm chất cũng phi thường thấp kém, chỉ có thể dùng làm bia đỡ đạn.

Cũng may ý đồ của lão vốn là chuẩn bị một đám bia đỡ đạn làm trợ thủ cho đám Tô Phỉ (Sophie).

Thánh Viêm nhiều như vậy nếu không cố gắng sử dụng thì thật lãng phí.

Lão chắt lưỡi tiếc nuối, nếu tố chất những hào môn đệ tử bên liên minh gia tộc xuất sắc hơn, nói không chừng có thể tạo ra vài cái hồn tướng tốt. Chỉ là đám già thành tinh của liên minh gia tộc lại không dễ bị dao động như vậy, muốn gạt bọn họ bước qua quang môn không phải điều dễ dàng.

Điểm tiếc nuối này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, hùng tâm của lão bừng bừng, khi đám Tô Phỉ (Sophie) hoàn thành lột xác thì chính là ngày lão quét ngang Thánh Vực.

Thời đại thuộc về Quang Minh, thuộc về Thánh Điện, thuộc về lão sắp đến rồi.

Thu Húc Hoa thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng trời mưa tí tách vang lên.

Thỉnh cầu tiến vào Thương Châu của hắn bị Câu Thành Văn Đao từ chối làm hắn không thể không lui lại. Hắn đóng quân ở một tiểu châu trên đường tiếp tế. Hắn không thể ngờ lo lắng suy tính một đường, trả giả thương vong to lớn lại chỉ đạt được kết quả thế này, điều này khiến hắn có chút nản lòng thoái chí.

Hạm đội đầy rẫy vết thương của Mạc Tâm cũng bị Câu Thành Văn Đao từ chối, tuy nhiên Mạc Tâm không tụ lại cùng với đội của hắn.

Bây giờ rạn nứt giữa ba người thiên hạ đều biết, cùng với những lời đồn nội đấu trong Quang Minh Châu là đề tài thu hút nhất. Câu Thành Văn Đao thuộc phái trung lập, hắn không muốn đắc tội Thánh Điện lẫn liên minh gia tộc. Cho nên thái độ hiện giờ của hắn là bất biến ứng vạn biến, chờ đợi đấu tranh quyền lực trong Quang Minh Châu có kết quả đã.

Mạc Tâm thì thuộc phía liên minh gia tộc, nhưng mà tin tức liên minh gia tộc vứt bỏ Thu gia không phải chuyện bí mật nên tình thế song phương như nước với lửa.

Trong chớp mắt, cục diện tốt đẹp của cuộc Nam chinh biến mất không còn tăm hơi.

Đại tướng trên tiền tuyến nghi kỵ lẫn nhau, chuyện như vậy lại xảy ra trên kẻ vốn lấy đoàn kết mà xưng danh Quang Minh châu không khỏi khiến Thu Húc Hoa nhếch nụ cười mỉa.

Thế nhưng lo lắng lớn nhất trong lòng hắn lại bị một lời nhắn thần bí nói thẳng ra.

Tình cảnh của hắn lẫn Thu gia đều đang vô cùng nguy hiểm. Thu gia gia nhập liên minh gia tộc có nghĩa Thu gia đã vào "sổ đen" của Thánh Điện. Với sự hung hăng của Thánh Điện, nếu trấn áp được "phản loạn", Thu gia tuyệt đối không thoát khỏi số mệnh bị tiêu diệt.

Mà bây giờ Thu gia lại bị liên minh gia tộc coi như đứa con rơi, nói cách khác cho dù liên minh gia tộc lên nắm quyền, Thu gia cũng sẽ không còn mấy ngày tháng tốt đẹp. Hơn nữa chiến dịch này khiến Thu gia bị thương nặng, hiện chỉ còn sót lại mỗi mình hắn, điều này làm cho hắn nghĩ tới một câu : Một cây làm chẳng nên non. Liên minh gia tộc sau khi nắm quyền cần bổ sung gấp tiêu hao bản thân, có gì thích hợp hơn một gia tộc bị thương nặng ? Thu Húc Hoa hiểu rõ thế nào là gia tộc, hiểu rõ tác phong làm việc của bọn họ, hiểu rõ sự tham lam và lãnh khốc của bọn họ, đổi lại là Thu gia thì cũng sẽ làm như thế.

Bất luận người thắng là ai, Thu gia đều không có kết quả tốt đẹp. Điểm khác biệt là một đằngbị tiêu diệt, một đằng bị thôn tính.

Ngay thời điểm hắn mờ mịt thì nhận được lời nhắn này, hoặc gọi là lời mời, khiến tâm hắn triệt để rối loạn.

Ròng rã ba ngày ba đêm, hắn không hề nhắm mắt mà liều mạng sắp xếp lại những tin tức này.

Kỳ thực khi tin tức vừa được truyền ra, hắn đã cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao những đại tướng trên tiền tuyến như bọn họ đều không nhận được tin tức gì mà Nam Minh lại có thể truyền ra? Từ lúc nào mà tin tức bên Nam Minh đã linh thông hơn những đại tướng bản thổ như bọn họ.

Theo những tin tức không ngừng được sắp xếp ,hắn phát hiện ra rất nhiều điều.

Ví dụ như hắn chợt phát hiện, không biết từ khi nào mà mọi phản ứng của Quang Minh châu đều ở thế bị động hoặc là bất đắc dĩ. Ở phía sau tựa như có một đôi tay vô hình đang lặng lẽ thúc đẩy mọi thứ. Khiến hắn khiếp sợ hơn nữa là đôi bàn tay này phối hợp với Nam Minh cực kỳ ăn ý.

Ví dụ như đường tiếp tế của họ bị tập kích, quân đội của Câu Thành Văn Đao cần chi viện, hắn và Mạc Tâm bị tấn công. Mà ngay lúc đó, Quang Minh châu xưa nay luôn ổn định lại khói lửa bốc lên khắp nơi khiến lòng người bàng hoàng. Kim châu phỉ, Tội vực, Quang Minh hào

luân phiên tàn phá bừa bãi, binh đoàn bản thổ liên tục bại lui, Quang Minh châu binh nhiều tướng mạnh lại rơi vào cục diện khó xử binh lực không đủ.

Những điều này trực tiếp dẫn đến Thánh Chung vang lên, binh đoàn tập hợp về Thánh châu, làm cho liên minh gia tộc nhìn thấy Thánh Điện suy yếu, trực tiếp thúc đẩy bọn họ tạo áp lực về phía Thánh Điện.

Hai bên phối hợp lẫn nhau ăn ý đến như vậy khiến Thu Húc Hoa hoài nghi đôi hắc thủ vô hình này liệu có phải là Nam Minh không. Thủ lĩnh Nam Minh biến mất đã không phải là bí mật, bọn họ cũng từng thảo luận rồi, bọn họ cảm thấy có khả năng nhất là thủ lĩnh Nam Minh đi bí mật ngoại giao, tìm kiếm chi viện, ví dụ như đi tới Kim châu.

Nhưng dù người có lớn mật tới mấy cũng không nghĩ rằng hắn lại lẻn vào Quang Minh châu.

Manh mối mà Thu Húc Hoa nhìn ra vừa vặn là Thu gia. Thu Sát binh đoàn bị diệt khiến Thu Húc Hoa vô cùng khiếp sợ, Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức (Masefield) thương hội cũng vì vậy mà xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Nếu không phải hắn từng qua lại trực tiếp với họ thì tổ chức nho nhỏ như vậy không hề khiến người khác chú ý. Thu Húc Hoa tìm hiểu về Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức (Masefield) thương hội thì phát hiện bọn họ tới từ vùng phía tây. Hắn lập tức nghĩ đến hàng loạt biến cố xảy ra ở vùng phía tây lúc trước, hai vị trung tướng ngã xuống tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Không chỉ như vậy, việc hai vị trung tướng ngã xuống trực tiếp dẫn đến vùng phía tây binh lực trống vắng, ngay sau đó xảy ra một loạt những cuộc phục kích.

Lấn thứ nhất Kim châu phỉ xuất hiện là tại vùng phía tây, Quang Minh hào cải tạo ở trong bãi tha ma chiến hạm tại vùng phiá tây, cuộc chiến khiến trung tướng Khoa Lâm ngã xuống cũng xảy ra ở vùng phía tây, quá trùng hợp! Ba vị trung tướng liên tục ngã xuống làm khiếp sợ

Quang Minh châu, cũng làm cho lòng người khắp nơi chấn động, tạo thời cơ cho mấy gia tộc rục rịch.

Nếu chỉ có như vậy thì Quang Minh châu vẫn có thể chịu đựng được. Nhưng trùng hợp nữa là ngay lúc đó, Câu Thành Văn Đao ở Thương châu bị bao vây, hạm đội bị tập kích, đường tiếp tế gặp phải điên cuồng tập kích từ phía Nam Minh, Câu Thành Văn Đao cầu cứu chi viện. Càng trùng thêm trùng hợp, hắn và Mạc Tâm gặp phải ngăn chặn, không cách nào lập tức chi viện Câu Thành Văn Đao.

Nhìn lại tất cả những việc xảy ra trong thời gian cực ngắn đấy vô cùng ăn ý cùng trùng hợp. Nhìn từ đủ mọi dấu hiệu, đây là một cái bẫy, một cái bẫy vô cùng cẩn thận, khiến Quang Minh châu không cách nào né tránh.

Một loạt bố cục này bất luận là độ hoàn thành lẫn thời gian phối hợp đều mười phân vẹn mười.

Quốc nội khói lửa bốc lên khắp nơi, Nam chinh báo nguy, Thánh Điện sứt đầu mẻ trán quyết định đánh lên Thánh Chung. Từng quyết định này trực tiếp cởi bộ xiềng xích trên người mấy gia tộc, để đám gia tộc ngủ đông đã lâu đó thấy được cơ hội.

Thực sự là mưu tính sâu xa, Thu Húc Hoa đối với người bày ra bố cục này bội phục đến sát đất.

Thế nhưng khi Thánh Châu xả ra biến cố hắn mới bỗng nhiên hiểu ra, nguyên lại mục đích thật sự của đối phương vốn không phải là Câu Thành Văn Đao mà là ở Thánh châu! Đối phương bày ra một loạt bố cục căn bản không phải để Thánh Điện mệt mỏi ứng phó mà là để Thánh Điện không ngừng phái lực lượng ra bên ngoài khiến phòng ngự bên trong suy yếu.

Thậm chí Thu Húc Hoa còn đoán được, Thánh Điện đánh lên Thánh Chung là nằm ngoài dự liệu của người bố cục, liên minh gia tộc khởi nghĩa vũ trang cũng là điều mà người bố cục này không ngờ, thế nhưng

đối phương lại vô cùng hiểu việc thuận thế làm việc. Trên thực tế, đối phương còn sớm hơn mình nghĩ tới việc Thu gia trở thành vật đầu tiên bị đem ra hi sinh.

Thu Húc Hoa cũng không thể nói được gì, Thu gia là tự đâm đầu vào, không thể trách được người khác. Chỉ có thể nói đối phương thực sự quá lợi hại, bố cục sâu xa, mỗi bước đều lợi hại đến đòi mạng.

Hắn vốn cho rằng người bố cục này là vị hồn tướng thống soái kia của Nam Minh, thế nhưng hắn nhanh chóng ý thức được, người đó không phải là Binh, là Đường Thiên. Cục diện rắc rối phức tạp như vậy, điều khiến không chế từ xa căn bản là không kịp, năng lực ứng biến mới là điểm mấu chốt.

Thu Húc Hoa thầm cười gượng. Trước khi Nam chinh, bọn họ vẫn xem thường Nam minh, sau khi hai bên giao chiến, thực lực tướng lĩnh Nam Minh từ từ được bọn họ thừa nhận. Thế nhưng tên thủ lĩnh của Nam Minh, bọn họ lại không hề có cảm giác hắn tồn tại.

Thân phận của Đường Thiên đối với Thánh Điện vốn không phải là bí mật gì, thậm chí chiến tích của hắn ở Thiên Lộ Thánh Điện cũng vô cùng rõ ràng. Thế nhưng dưới ánh mắt của đám người bọn họ thì chiến tích ở Thiên Lộ không có bất kỳ ý nghĩa gì, tiêu chuẩn quá thấp.

Nhưng khi Thu Húc Hoa sắp xếp lại toàn bộ trình tự chiến cuộc, hắn bi ai phát hiện Quang Minh chấu đã triệt để mất đi hi vọng thắng lợi. Hắn bây giờ mới biết vị thủ lĩnh không hề có cảm giác tồn tại kia lại quá mức lợi hại. Dựa vào sức một người hắn thay đổi toàn bộ chiến cuộc, thế giới này lại thật sự có người như vậy.

Đột nhiên hắn nhớ tới các tài liệu trong Thánh Điện có đề cập tới một biệt danh của Đường Thiên, thiếu niên như thần.

Quả nhiên chỉ có tên sai, biệt danh không bao giờ sai a.

Biến cố Thánh châu còn chưa kết thúc thế nhưng Thu Húc Hoa có dự cảm, vị thiếu niên như thần này sẽ là người thắng lợi cuối cùng. Thánh Điện đến bây giờ còn không biết bọn họ đang đối mặt một còn Quái Thú hung tàn đến cỡ nào.

Hắn biết rõ, hắn và Thu gia đã mất đi tư cách chờ đợi kết quả ở Thánh châu.

Hắn nhất định phải ở trước lúc đó cải biến vận mệnh của mình và gia tộc.

Tâm sự của Vô Hối[Một dịch giả]

Ta chỉ nhớ lúc đầu nghe Đường Thiên không soái, không thông minh mà dừng đọc BBCT, rồi vì một câu "Mồ hôi không gạt người" mà trở lại.

Nhớ lúc binh đoàn Nam Thập Tự vì đồng đội mà tiến tới, nhớ Tái Lôi vì đam mê mà mất ăn mất ngủ, Lăng Húc vì bản tâm mà một lòng trung trực, Hạc vì Thiên Hạc phái mà đi làm cu li cho người, Tỉnh Hào vì tình nghĩa mà dứt áo ra đi... Hay một Thạch Sâm, một Vũ An lê tấm thân già cỗi đi tìm lý tưởng một đời.

Ta nhớ khi ĐT nghe tiếng Thiên Huệ mà tim như ngừng đập, nhớ người Sài Lang vì vị Vua đã cứu vớt họ mà tận trung đến chết, lại nhớ lúc ĐT vì Linh bộ mà vai vác quân kỳ, mặt quỷ lừng lững từng bước khiêu chiến Tội Vực.

Hắn chẳng phải vị thần toàn năng, chẳng phải kẻ thông minh chế ngự thiên hạ, hay thiên phú vạn năm có một.

Hắn chỉ là một quân tốt trong bàn cờ vũ trụ. Một quân tốt mang theo tấm lòng khảng khái, kiên cường mà đi tìm đỉnh cao. Tuy hiếm khi thông minh được một chút, nhưng những bước chân của hắn vẫn mang theo một loại mị lực lôi cuốn nhân tài. Hắn chẳng ban phát bất kỳ "con cá"

nào cho đồng bọn, chỉ có mỗi chiếc "cần câu" đong đầy niềm tin, nỗ lực đã giúp những con người tầm thường nhất thực hiện được giấc mơ của mình. Họ bước theo hắn, như tinh tú quanh mặt trời, chinh chiến ngang trời dọc đất và tỏa sáng theo cách của riêng mình.

Đó là hắn, Đường Thiên, Thiếu niên như thần, yêu thương một người con gái là Thiên Huệ.

p/s: Chắc tại hôm nay Arsenal thua chel nên tâm tình sa sút, muốn giải tỏa.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 936: Thu Hoạch Của Đường Thiên

Chương 936: Thu hoạch của Đường Thiên

Thân thể Đường Thiên đã đạt đến tình trạng đỉnh cao, chẳng kém hơn chút nào so với bất cứ một vị nhân vật truyền kỳ nào trong lịch sử. Thân thể mạnh mẽ là cơ sở cho Thức Tỉnh thần trang, hắn ngày càng khống chế Thức Tỉnh thần trang xuất sắc hơn, cũng đúng lúc xác minh một điểm này.

So với thân thể hoàn mỹ, hồn phách của hắn lại còn lâu mới rèn luyện tới cảnh giới này.

Hiện tại hắn tu luyện hồn phách chính là lưu ly tâm tình. Lưu ly tâm tình phi thường đặc biệt, có thể giúp hắn nhạy cảm vô song thấy rõ ngoại giới, tâm thần lãnh tĩnh không dao động. Nhưng mà so với thân thể mạnh mẽ giống như quái thú thì lại kém hơn rất nhiều.

Kỳ thực lúc còn tại Thiên lộ, Đường Thiên tương đối tốn hao tâm lực vào việc rèn luyện võ hồn. Nhưng mà nguyên nhân vì chòm Song Nam, hắn và Tiểu Nhị ký sinh cùng chung nhất thể, hồn phách của hắn khác hắn với người thường. Sau khi tách được Tiểu Nhị, hồn phách một phân thành hai, vết thương vì xé nhỏ thủy chung khó mà khỏi hắn, cũng là nguyên nhân căn bản khiến hồn phách của hắn thủy chung không theo kịp tốc độ phát triển thân thể.

Bên trong cái kiếm qua lốc xoáy do năng lượng hư hóa cấu thành này, lưu ly tâm tình của Đường Thiên được kiếm mang do năng lượng hư hóa biến thành quấy phá thành mảnh nhỏ.

Tinh thần bị xé nhỏ đem tới sự đau đớn khó mà hình dung, thân thể hoàn hảo không tổn hao gì, sự đau đớn giống như là từ chỗ sâu nhất trong đầu trải rộng ra toàn thân, không chỗ nào có thể trốn, không chỗ nào tránh được. Tinh thần xé nhỏ sinh ra đau đớn khiến tư duy Đường Thiên dừng lại, nếu như nhìn kỹ, có thể nhìn thấy con mắt Đường Thiên trống rỗng vô thần.

Ngay từ đầu cảm nhận hắn thấy mình tựa như một con cá, không ngừng bị cắt xén, bị cắt thành từng khối lớn, rồi cắt thành khối nhỏ, rồi lại cắt ra nhỏ hơn. Nhưng mà chẳng mấy chốc, cảm nhận phát sinh biến hóa, hắn cảm giác tinh thần mình đã tan vỡ như đá vụn, đang bị vô số cái giũa không ngừng mài mòn.

Đây là một loại thống khổ khác, cảm giác các góc cạnh của mình từng chút bị mài bằng, mỗi lần giũa ý thức của hắn đều sẽ xuất hiện một thoáng dừng lại nhất thời. Hắn có ảo giác, giống như mình đang dần phát triển theo hình cầu. Hắn biết rõ đó chỉ là một ảo giác, thân thể hắn hoàn hảo không tổn hao gì, thậm chí hắn biết rõ mình còn đang điên cuồng công kích hạch tâm của hư cấu pháp tắc.

Mình giống như ở tại trạng thái phân li, như là một người đứng xem, "Nhìn" bản thân xuất thủ nhanh như thiểm điện, mỗi một cái hạch tâm hư cấu pháp tắc đều không thể thoát đi. Nhưng mà đau đớn lại rõ ràng cường liệt như thế, cường liệt đến vô số lần, hắn cho rằng mình có phải sắp tan thành tro bụi rồi hay không nữa.

Ngược lại chùm kiếm dày đặc chi chít, cao tốc du động xoay tròn, tiếng nổ vang xen lẫn tiếng gào thét thế mà hắn không có cảm giác gì.

Hắn không tan thành tro bụi, vô luận đau đớn như thế nào, vô luận mình bị cắt nhỏ đến cỡ nào, hắn vẫn không tan thành tro bụi, dù cho hắn cảm thấy lưu ly tâm tình của mình hiện tại đã trở thành một đống cát lưu ly.

Nhưng mà những kiếm mang kia vẫn không có chút ý tứ buông tha nào, chúng nó còn đang điên cuồng nỗ lực quấy cho lưu ly sa của hắn vỡ

ra nhỏ hơn.

Cơn đau đớn không biết khi nào mới kết thúc, Đường Thiên cảm giác mình như đang chìm nổi ở trong địa ngục khổ hải, nga, tuyệt đại đa số thời gian là chìm.

Theo góc độ hút ra mà xét, thân thể của mình không biết mệt mỏi, động tác không những nhanh chóng, hơn nữa không bao giờ thất bại, thực sự là cỗ máy giết chóc hoàn mỹ, nếu như miệng không có tiếng gào thét thê thảm tê tâm liệt phế kia.

Vừa đau đớn vừa thưởng thức tư thế oai hùng này của chính mình, nghe kiếm qua lốc xoáy cuồng bạo nổ vang gào thét lẫn với tiếng kêu thảm thiết không chút nào kém hơn của mình, hai loại cảm thụ hút ra* và thiết thân** hoàn toàn bất đồng hỗn tạp với nhau thực mâu thuẫn mà kỳ lạ.

* hút ra: quá trình tinh lọc Thánh Viêm

** thiết thân: quá trình lưu ly tâm tình bị chém vụn

Đường Thiên thậm chí còn có thể quan tâm được từng trạng thái của A Tín ở phía dưới.

Trạng thái Tiểu Nhiên tốt nhất, phát triển nhanh nhất, tâm tư nàng đơn thuần nhất, là một Hồn tướng có thiên phú xuất chúng lúc sống nên tác dụng thật lớn. Thân thể của nàng đang không ngừng ngưng kết. Năng lượng hư hóa ngưng kết ra huyết nhục cốt cách nhìn qua không có khác biệt gì với huyết nhục của người bình thường, trôi nổi thêm một tầng sáng bóng trong sáng óng ánh, tựa như thủy tinh, đẹp không sao tả xiết. Trảm mã đao trên tay nàng cũng thay đổi hình dáng, trở nên thon dài cân xứng hơn, đường nét lưu sướng hơn, thân đao toàn thân đen kịt, như thể cực kỳ trầm trọng, và cũng trôi nổi một tầng sáng bóng trong sáng.

Trạng thái của A Tín không tệ, thân thể hắn cũng đang ngưng kết, nhưng chậm hơn Tiểu Nhiên một chút. Hử? Đường Thiên chú ý đến Bất

Tử kiếm trên tay A Tín, năng lượng hư hóa kiếm mang một khi tới gần Bất Tử kiếm, liền lập tức vỡ tan hóa thành vụ khí nhàn nhạt rồi bị Bất Tử kiếm hấp thu. Bất Tử kiếm tựa như bông khô, nó điên cuồng hấp thu hư hóa năng lượng ở xung quanh.

Đường Thiên có thể cảm thụ biến hóa của Bất Tử kiếm, từng sợi khí tức đang dựng dục bên trong Bất Tử kiếm.

Bất Tử kiếm hấp thu hư hóa năng lượng còn nhiều hơn A Tín cộng với Tiểu Nhiên.

Vừa nghĩ đến cái này, ý thức Đường Thiên bỗng nhiên chấn động, cả người nhẹ nhàng, tựa như trong thân thể của mình có cái gông xiềng vô hình gì đó bị triệt để đánh tan, cảm giác khinh phiêu phiêu đột nhiên đến. Sự đau đớn không chỗ nào không có biến mất tăm tích, sự vui sướng vừa mới sinh không chịu khống chế mà hiện lên.

Sau một lát, Đường Thiên bình tĩnh trở lại thì mới phát hiện, lưu ly tâm tình của mình đã tựa như một đám mây, một cục kẹo bông đường. Từng đạo hư hóa năng lượng kiếm mang từ trong lướt qua, ngoại trừ kích động lên một tia rung động thì không có bất cứ thương tổn gì.

Đường Thiên bừng tỉnh đại ngộ, lưu ly tâm tình của hắn đã bị đánh tan đến còn nhỏ hơn cát, đánh tan đến tình trạng kiếm mang vô pháp đánh tan.

Rất khó hình dung loại cảm thụ này, đây là một loại cảm thụ hoàn toàn mới. Hắn cảm giác thân thể của mình nhẹ hơn rất nhiều, hắn cảm giác hồn phách của mình đã phát sinh biến hóa vô pháp nghịch chuyển. Hắn không biết cái này là chuyện tốt hay là chuyện xấu, nhưng mà cảm giác trước mắt cũng không tệ lắm.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác mình rất khát, cơ hồ vô thức há mồm hút một cái.

Hô!

Lượng lớn hư hóa năng lượng hóa thành một dòng nhỏ, bị hắn hút vào trong miệng. Hư hóa năng lượng bị hút vào tựa như giọt nước rơi vào cồn cát, trong nháy mắt thâm nhập vào trong cơ thể Đường Thiên, bị kẹo bông đường hấp thu.

Cảm giác sung sướng khó mà hình dung hiện lên từ chỗ sâu nhất trong nội tâm Đường Thiên.

Lưu ly tâm tình bị quấy thành kẹo bông đường tựa như bông khô, nó tham lam hấp thu hư hóa năng lượng này. Cảm giác khát khô không những không giảm bớt chút mà mà lại càng thêm cường liệt, Đường Thiên liều mạng hấp thu, thậm chí quan sát hư hóa năng lượng như vụ khí từ bên ngoài thân rót vào trong cơ thể, bị kẹo bông đường hấp thu.

Thời gian trôi qua từng chút một, nhưng mà lưu ly tâm tình kẹo bông đường không có chút dấu hiệu thỏa mãn nào.

Đường Thiên không biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên, tốc độ hấp thu hư hóa năng lượng của kẹo bỗng đường chậm lại, lúc này kẹo bông đường cảm giác giống như là hút đầy nước, trở nên nặng trịch. Nhưng vào lúc này, một giọt nước ôn nhuận trong sáng từ trong kẹo bông đường chậm rãi nhỏ ra.

Tong tong!

Giống như giọt nước từ giữa vách núi rỏ trên tảng đá.

Thân thể Đường Thiên đột nhiên chấn động, cái giọt này vừa thoát ly kẹo bông đường liền hóa thành một lũ vụ khí, tán nhập các ngóc ngách trên toàn thân Đường Thiên.

Đường Thiên cảm giác thân thể của mình tựa như ruộng khô được mưa thấm nhuần, cảm giác sung sướng càng thêm cường liệt hơn trước trải rộng toàn thân. Đường Thiên cảm giác thân thể mình tựa hồ mềm mại hơn rất nhiều, hắn biết rõ cái này là ảo giác, thân thể hắn đã gần như hoàn mỹ, không có bất cứ ám thương gì.

Cái này là hồn phách của hắn đang được nuôi dưỡng.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy một cái hư ảnh nhàn nhạt hiện ra bên trong cơ thể hắn.

Một giọt nước rỏ ra từ kẹo bông đường, hóa thành vụ khí, tán nhập trong toàn thân cái hư ảnh kia. Lúc này hắn mới phát hiện, trên hư ảnh có rất nhiều chỗ ảm đạm, hắn minh bạch đó là vết thương. Chòm Song Nam nhất thể song hồn, hơn nữa song hồn liên thông lẫn nhau, một khi thoát ly, vậy thế tất sẽ thụ thương.

Hồn phách một khi thụ thương, muốn trị hết phi thường trắc trở, trắc trở hơn nhiều so với trị hết thương tổn của Hồn tướng. Hồn tướng dù sao không có thân thể nên giảm thiểu rất nhiều cố kỵ. Nhưng mà hồn phách của người sống và thân thể là trọn vẹn một khối, hai cái căn bản vô pháp bóc tách. Vô luận là tại Thiên lộ hay là tại Thánh Vực, liên quan đến hồn phách đều là lĩnh vực mù mờ, ai cũng không dám nói mình thật thấy rõ bí mật của hồn phách.

Đường Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hồn phách của mình.

Cảm giác hồn phách được tẩm dưỡng, và cảm giác sung sướng vừa rồi là hoàn toàn bất đồng, chỉ là cảm giác thân thể của mình trở nên tự nhiên hơn, cảm giác như thủy tinh dính đầy bụi đang từng chút được lau đi, cảm giác tâm thần thông minh. Giống như một cái gian nhà âm u được mở cửa sổ, ánh nắng chiếu vào, vật trong phòng dần dần trở nên rõ ràng.

Rất nhiều điểm trước đây tối nghĩa không rõ, lúc này lại tự nhiên như thế, tựa như nước chảy thành sông, trở nên rộng mở thông suốt, thân hồn nhất thể. Trong lòng Đường Thiên hiện lên một tia minh ngộ.

Trong bất tri bất giác, hồn phách của hắn đã được bổ túc viên mãn, tâm niệm Đường Thiên mới động, kẹo bông đường liền đình chỉ hấp thu năng lượng hư hóa. Lần này Đường Thiên thu hoạch rất lớn, khiến hắn phi thường bất ngờ. Chủ ý của hắn chỉ là trợ giúp đám người A Tín Tiểu

Nhiên, không ngờ được, cuối cùng được lợi ích lớn nhất là chính hắn. Rất nhiều điểm trước đây không rõ, hiện tại triệt để minh ngộ.

Năng lượng hư hóa trên thực tế chính là thành phần cấu thành hồn phách, cái này là một loại lực lượng có hình thái đặc thù.

Sau khi hắn tu bổ xong hồn phách của mình, cũng không giống như Tiểu Nhiên A Tín tiếp tục hấp thu hư hóa năng lượng. Đám Tiểu Nhiên hấp thu hư hóa năng lượng càng nhiều càng tốt, bởi vì bọn họ không có hạn chế từ nhục thân. Mà Đường Thiên lại không thế được, hồn phách của hắn và nhục thân trọn vẹn một khối, nếu như hồn phách quá lớn mạnh, thế tất sẽ đánh vỡ cân đối giữa hai cái.

Một khi hồn phách và nhục thân không hài hòa, vấn đề sẽ trở nên phiền phức.

Hơn nữa, hồn phách của mình vô pháp gia tăng tại "Lượng", thế nhưng có thể tăng lên tại "Chất", đây mới là tu luyện chi đạo của con người.

Thứ phổ thông đối với hồn phách cơ hồ không có bất cứ tác dụng gì, ngay cả kiếm qua tôi rèn hồn pháp năm trước, nếu như là kiếm mang phổ thông hiện tại cũng không có tác dụng gì đối với Đường Thiên. Mà kiếm mang do hư hóa năng lượng biến thành lại có thể đem đến tác dụng này.

Cái này là nơi rèn hồn tốt nhất của Đường Thiên, không có địa phương nào tốt hơn so với nơi đây. Vô số năng lượng hư hóa, biết tìm từ nơi nào? Cho dù là lúc rèn luyện hồn phách bị thương, cũng có thể lập tức chữa trị, cứ như vậy, hoàn toàn không có nỗi lo về sau.

Đường Thiên không chút nào do dự mà bắt đầu rèn luyện hồn phách vừa mới chữa trị viên mãn của mình, tuy rằng cần phải lần nữa kinh lịch đau đớn vừa rồi, nhưng mà tiền lời lấy được điểm đau đớn ấy có tính là cái gì?

Hơn nữa Đường Thiên quyết tâm lần nữa luyện chế kẹo bông đường của mình, nga, là đánh tan tình trạng lưu ly tâm tình.

Nơi đây hư hóa năng lượng vô cùng vô tận, hắn có thể nếm thử nhiều thứ bất đồng, còn có nơi nào để thực nghiệm tốt hơn nơi này?

Đột nhiên, Đường Thiên với ý chí chiến đấu tràn đầy cũng cảm thấy bên trong kiếm qua lốc xoáy quả thực là thiên đường.

Cảm tạ đại trưởng lão... Ách, dường như không hay lắm, quá thảm rồi! Tuy rằng không phải con dân của mình, nhưng mà cũng là mạng người a.

Như vậy, ta chỉ có thể vật tận sử dụng, báo thù cho các ngươi!

Giết chết đại trưởng lão!

****

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 937: Gia Á Bị Bắt

Chương 937: Gia Á bị bắt

Những mê hoặc tại Thánh Châu vẫn còn trong mây mù, chưa tiêu tán, rất nhiều người vẫn thờ ơ lạnh nhạt chờ đợi bụi bặm rơi hết.

Ở Thương Châu xa xôi, Câu Thành Văn Đao là như thế, Gia Á đóng tại Vĩ Dã Quan Châu cũng là như thế. Gia Á thậm chí cảm tạ đại quân Dã Nhân tiếp cận, nếu như không có bọn họ, hắn cũng khó mà thoát ly đống thị phi Thánh Châu kia. Làm Tòng long chi thần (đại thần theo vua) cố nhiên phong quang vô hạn, nhưng mà nếu như chọn sai đội, đó chính là vạn kiếp bất phục. Phong hiểm rất lớn, vượt quá tưởng tượng.

Phong hiểm là vấn đề thứ nhất, hắn không cần phải tham dự phong hiểm như vậy đề gia tăng công tích cho mình.

Hắn không nguyện ý động thủ với người quen ngày trước.

Vô luận trận doanh nào giữa song phương mà không có mấy lần sơ giao chứ?

Nhìn khuôn mặt quenthuộc ngã vào trong vũng máu dưới chân mình, tràng diện như vậy hắn cảm thấy mình khó mà đối diện. .

Bên ngoài Dã Nhân đại quân vẫn đang kêu gào, mọi người đã biết nhau từ lâu. Ngay cả binh sĩ nơi đây cũng từ kinh hoàng ban đầu, sau lại tập mãi thành quen. Dã Nhân đại quân cũng thử tiến hành mấy lần tiến công, còn tìm bộ lạc ở phụ cận làm hướng đạo, nhưng vẫn tan tác mà về.

Gia Á không thể không bội phục, Mục Chi Hà chế tạo Vĩ Dã Quan Châu như thùng sắt. Cơ hồ bất cứ một cái chi tiết gì Mục Chi Hà đều đã cân nhắc, công phu mài giũa mấy thập niên khiến người ta tán thán.

Trong rất nhiều tướng lĩnh, Gia Á bội phục nhất chính là Mục Chi Hà. Những người khác mỗi người có điểm ưu tú, sức chiến đấu cao thấp khó phân, nhưng mà không ai thuần túy như Mục Chi Hà. Mục Chi Hà tựa như những tướng lĩnh lạc hậu trong lịch sử, là quân nhân thuần túy.

Hắn chưa bao giờ tham gia bất cứ vụ tranh đấu nào, mấy thập niên như một ngày đóng tại biên quan, hành vi hắn đơn giản, thương lính như con mình, cùng binh sĩ đồng cam cộng khổ. Vô luận từ góc độ nào, hắn đều là quân nhân điển hình.

Thực không biết Mục Chi Hà hiện tại thế nào rồi, Gia Á có chút lo lắng.

Hắn là biết rõ chuyện Mục Chi Hà dẫn bộ thuộc lẻn vào Dã Nhân Châu, với tính cách bảo thủ, Gia Á cảm thấy có chút mạo hiểm. Nhưng mà hắn vẫn tín nhiệm phán đoán của Mục Chi Hà, Mục Chi Hà quả quyết cương nghị, trầm ổn đại khí, có được cái nhìn đại cục xuất sắc nhất trong năm người bọn họ. Hơn nữa lão tại Vĩ Dã Quan Châu lăn lộn vài thập niên, hiểu biết tình huống Dã Nhân Châu hơn bọn hắn. Mục Chi Hà nếu đã phán đoán và quyết định như vậy thì nhất định là có lí do, nhất định nắm chắc.

Sự quan ái của Mục Chi Hà đối với binh sĩ là chưa bao giờ cần hoài nghi, lão tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện không chắc chắn để hi sinh binh sĩ.

Trong khoảng thời gian Gia Á đóng quân tại Vĩ Dã Quan Châu, hắn vô cùng rõ ràng cảm thụ được dấu ấn Mục Chi Hà lưu lại nơi đây không chỗ nào không có. Chỉ cần đề cập đến Mục Chi Hà đại nhân, mỗi binh sĩ lưu thủ đều tôn kính phát ra từ nội tâm. Bất cứ ngôn luận gì hơi có bất kính với Mục Chi Hà, đều sẽ bị bọn họ kịch liệt phản ứng. Gặp tình huống này, bọn họ thường thường đập đối phương một trận no đòn, đồng

thời sau đó tự giác đi tới chỗ quân kỷ chấp nhận nghiêm phạt, không trốn chạy trách nhiệm. Quân kỷ lớn hơn tất cả, đã trở thành bản năng của bọn họ, có thể thấy Mục Chi Hà đối với bọn họ có ảnh hưởng vô cùng sâu xa.

Mỗi lần nhìn thấy những binh sĩ này, Gia Á đều có chút bội phục. Binh đoàn do Mục Chi Hà tốn hao bốn mươi năm chế tạo, làm hắn há miệng ngạc nhiên. Khí chất những binh sĩ này, hắn chưa từng trông thấy tại binh đoàn khác.

Dù cho Mục Chi Hà không có mặt, bọn họ vẫn kiên trì huấn luyện, không có bất cứ khác biệt gì. Bọn họ có thể chịu đựng tĩnh mịch, chưa từng có việc tầm hoa vấn liễu. Bọn họ kỷ luật sâm nghiêm, cảm giác vinh dự cường liệt, đoàn kết nhất trí.

Binh sĩ như vậy không có tướng lĩnh nào không thích. Gia Á có chút xấu hổ, tính tình hắn lãnh đạm, nói trắng ra chính là lười. Hắn không làm được như Mục Chi Hà vậy, đem toàn bộ tinh lực và tâm tư đặt ở trên người những binh sĩ này.

Điểm này, mình kém Mục Chi Hà rất nhiều.

Ai, Quang Minh Châu bỗng nhiên trở nên lắc lư trong gió, cũng không biết nếu Mục Chi Hà tại đây có tốt hơn chút nào hay không?

Nhưng mà lập tức hắn lại bắt đầu cười mình ngây thơ, dù cho có Mục Chi Hà tại đây lại có thể có hữu dụng gì chứ? Vô luận Thánh Điện cũng vậy, liên minh hào môn cũng vậy, võ tướng ở trong lòng bọn họ rốt cuộc chỉ là một cây đao mà thôi. Một lão tướng biên quan có thể có ảnh hưởng gì với thế cục? Đại trưởng lão sẽ nghe lão ư? Hay là hào môn sẽ nghe lão?

Sau lần phong ba này, mình cũng thoái ẩn được rồi, không có vấn vương gì.

Gia Á cảm thấy có chút mất hứng, nhấc chung rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch.

Hắn không thèm rượu, chỉ nhâm nhi một chút trước lúc ngủ, tính là trợ giúp giấc ngủ mà thôi. Gần đây tâm tình phiền muộn, hắn uống nhiều hơn trước đây một ít. Chuyện phòng ngự không cần hắn phải lo lắng, tại một vài vị trí trọng yếu đều có binh sĩ lưu thủ đóng giữ. Cái này là sự kiên trì của bọn họ, bởi vì bọn họ không nhận được Mục Chi Hà hạ đạt mệnh lệnh thay quân.

Gia Á khuyên mấy lần không xong bèn không tiếp tục kiên trì. Những binh sĩ của binh đoàn Mục Chi Hà giỏi phòng ngự, tính cảnh giác cao, lại rất có trách nhiệm. Mấy lần Dã Nhân bộ lạc tiến công, đều là bọn họ phát hiện ra trước. Bọn họ đã quen với gió tuyết giá lạnh nơi đây, mà binh sĩ dưới trướng mình giống như hắn đã không chỉ một lần oán giận hoàn cảnh nơi đây quá ác liệt.

Binh sĩ của người khác càng đáng tin cậy hơn binh sĩ của mình, điều này làm cho trong lòng Gia Á khó chịu một đoạn thời gian, đương nhiên, những khó chịu này chỉ là đối với chính hắn.

Gia Á không kiên trì có một cái nguyên nhân trọng yếu, chính là hắn cho rằng mình sẽ không nán tại Vĩ Dã Quan Châu quá lâu. Mục Chi Hà lúc nào cũng có khả năng trở về, mình chỉ là lâm thời kéo tới ổn định cục diện, không cần phải vì việc này mà phát sinh xung đột với binh đoàn Mục Chi Hà.

Dần dần, Gia Á có chút say sưa, hắn nhớ tới lúc tuổi còn trẻ, bộ dáng bọn họ phấn chấn hăng hái. Lúc đó, Quang Minh Châu là đoàn kết biết bao nhiêu, trong đầu mỗi người đều suy nghĩ mở mang bờ cõi, thống nhất Thánh Vực.

Thời gian đó tốt đẹp biết bao nhiêu a.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm tranh đấu, còn có cả thuộc hạ của mình gầm lên.

Dã Nhân đêm tập?

Hắn lập tức tỉnh khỏi cảm giác say, quắc mắt đứng dậy, không đợi hắn kịp có bất cứ động tác gì, một nhóm người xa lạ mạnh mẽ xông vào. Sắc mặt Gia Á đại biến, địch nhân làm thế nào tìm được ngay cả nơi mình ngủ? Phản ứng đầu tiên của hắn là bên trong có nội gian, thế nhưng khi hắn thấy rõ ràng mấy người cầm đầu, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Một đoàn người vây quanh lấy hắn, đao cầm trên tay.

Gia Á rất tỉnh táo. Hắn nhìn người cầm đầu, thản nhiên nói: "Minh Hải, ta không ngờ là các ngươi, Mục Chi Hà đã đầu hàng Dã Nhân?"

Mấy người cầm đầu hắn đều biết, bọn họ là tướng đắc lực của Mục Chi Hà, nhiều binh tướng của Mục Chi Hà đồng thời xuất hiện như vậy, phản ứng đầu tiên của hắn là Mục Chi Hà đầu hàng địch nhân. Cái ý nghĩ này vừa nảy ra hắn cảm thấy sai lầm, Mục Chi Hà đầu hàng địch nhân? Điều này sao có thể xảy ra?

Nếu như không phải mấy người Minh Hải dẫn một đám người vây quanh hắn, chỉ với cái ý nghĩ này hắn cảm thấy đã khinh nhờn Mục Chi Hà.

"Đầu hàng? Đại nhân đầu hàng?" Minh Hải cười thảm: "Đại nhân chết rồi."

Nhìn nụ cười thảm trên mặt Minh Hải, không biết vì sao Gia Á sinh ra cảm giác sởn tóc gáy. Hắn biết rõ những binh sĩ này của Mục Chi Hà thần kinh cứng cỏi cường đại đến mức nào, hắn không bao giờ nghĩ là sẽ nhìn thấy nụ cười thảm như vậy ở trên mặt bọn họ, hắn vô thức buột miệng hỏi: "Chết như thế nào?"

"Thánh Điện hại chết!" Minh Hải nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt dữ tợn, nước mắt cứ thế chảy xuống. Cựu bộ của Mục Chi Hà ở xung quanh gã cũng rơi lệ đầy mặt, nghiến răng nghiến lợi.

"Thánh Điện hại chết?" Gia Á trợn mắt há mồm, hắn nghĩ tới vô số đáp án, cũng không ngờ sẽ là cái đáp án này, hắn miễn cưỡng cười hỏi:

"Thánh Điện làm thế nào hại chết Mục Chi Hà? Cái này thật là không hợp lý. Các ngươi không nên bị người khác hoa ngôn xảo ngữ lừa dối."

Khi hắn nói những lời này, còn nhìn thoáng qua người xa lạ bên cạnh Minh Hải.

Lão Đường nhìn thấy ánh mắt của Gia Á, cười cười, cũng không nói lời nào.

Minh Hải lắc đầu: "Không ai có thể gạt được chúng ta. Đại nhân chết ở trước mặt chúng ta, cái này là chính miệng đại nhân nói cho chúng ta."

Chính miệng Mục Chi Hà đã nói? Trán Gia Á tự nhiên nhăn lại, cái đáp án này lại lần nữa ngoài hắn dự liệu, rốt cuộc đã phát sinh cái gì?

Minh Hải đột nhiên hỏi: "Hiện tại tình huống Thánh Châu như thế nào?"

Đang nỗ lực suy tư Gia Á thuận miệng đáp: "Gần đây nhất Thánh Châu bị Thánh viêm phong tỏa rồi, tình huống như thế nào ta cũng không biết."

Hắn còn không kịp phản ứng lại đã nghe thấy mấy người Minh Hải thất thanh khóc rống, khóc không thành tiếng. Lúc trước trong lòng bọn họ còn còn trông một chút may mắn, điều đại nhân đã nói thực sự nghe quá rợn cả người. Nhưng mà khi bọn họ nghe thấy Gia Á nói Thánh Châu bị Thánh viêm phong tỏa thì như bị sét đánh, một chút may mắn sau cùng triệt để bị đánh nát.

"Các ngươi sao vậy?" Gia Á đứng lên, nhìn đám người Minh Hải chảy nước mắt khóc rống lên, không biết vì sao, cảm giác bất an trong lòng hắn càng thêm cường liệt.

"Chết rồi, chết hết rồi, người nhà của chúng ta đều chết rồi." Minh Hải khóc rống lên, lời nói lộn xộn: "Đại nhân bị Thánh viêm đốt chết rồi,

người ở Thánh Châu chỉ cần tu luyện Thánh viêm đều sẽ chết. Thánh Điện cần Thánh viêm từ bọn họ..."

Gia Á đầu tiên là tỏ ra không tin, nhưng mà đột nhiên hắn nhớ tới một vài lời khó hiểu mà Mục Chi Hà đã từng nói với hắn, còn có một ít đồn đại về Thánh Điện, sắc mặt hắn soạt một cái trắng bệch.

Thanh âm hắn mang rung động: "Ngươi nói mọi người Thánh Châu? Chỉ cần tu luyện Thánh viêm?"

Minh Hải lau nước mắt, giọng căm hận nói: "Không sai! Đại nhân nói, Thánh Điện muốn chế tạo rất nhiều Hồn tướng, bọn họ cần có rất nhiều Thánh viêm. Cho nên Thánh Điện mới luôn luôn quảng bá Thánh viêm, một khi gặp tình huống đặc thù, Thánh Điện liền sẽ..."

Sắc mặt Gia Á càng ngày càng trắng, thân thể hắn không chịu khống chế mà rung động.

Hắn trường kỳ ở tại Thánh Châu, tất cả người nhà của hắn đều tại Thánh Châu, nếu như điều Minh Hải đã nói là thật, con mắt hắn chợt tối đen, suýt nữa té xỉu.

Hắn thì thào tự nói: "Sẽ không, đại trưởng lão sẽ không phát rồ như vậy, hắn không dám, làm như vậy chẳng phải là tự tuyệt hi vọng? Người thông minh như Đại trưởng lão sao làm chuyện ngu xuẩn như vậy? Nhất định không phải như vậy, Thánh viêm nhất định là có nguyên nhân khác..."

Hắn như muốn thuyết phục chính mình, thanh âm hắn rung động càng ngày càng lợi hại, đến sau lại biến thành nghẹn ngào, tiếp đó tâm tình hắn hoàn toàn không khống chế được, cũng như mấy người Minh Hải chảy nước mắt khóc rống lên.

Lão Đường và lão Đoàn đồng cảm mà nhìn đám người Gia Á và Minh Hải, khuôn mặt thổn thức, cũng không biết nên như thế nào an ủi bọn họ.

Không biết vì sao, dù cho công chiếm Vĩ Dã Quan Châu thành công, nhìn một đám thiết huyết nam tử khóc rống, trong lòng hai người không có chút vui sướng thắng lợi. Nhân gian thảm kịch như vậy thực sự khiến lòng người sầu não.

Nhưng mà vô luận như thế nào, một chướng ngại sau cùng để bọn họ đi tới Thánh Châu đã không còn rồi.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 938: Toàn Diện Tấn Công

Chương 938: Toàn diện tấn công

"Thu Húc Hoa! Thu Húc Hoa! Kẻ phản bội này! Kẻ phản bội này!"

Thanh âm Câu Thành Văn Đao như bệnh tâm thần từ rất xa đã có thể nghe được, thời điểm này không có ai dám lên trước. Ba người Khắc Lý Phu (Cliff) kinh hoàng, bọn họ không ngờ vào lúc này, Thu Húc Hoa vậy mà lại ở sau lưng đâm bọn họ một đao.

Một đao này là chí mạng như thế, bọn họ không có bất cứ lực hoàn thủ lại.

Nghĩ đến lúc trước bọn họ cự tuyệt Thu Húc Hoa, lúc này trong lòng mỗi người tràn đầy cay đắng lẫn hối hận.

Khi Câu Thành Văn Đao nhận được Thu Húc Hoa thỉnh cầu nhập trú, trong lòng phi thường do dự, bèn gọi hết ba người bọn họ tới thương lượng. Sau khi bọn họ thảo luận mới ra quyết định. Đấu tranh quyền lực ở Quang Minh Châu, mỗi người bọn họ đều e sợ tránh không kịp. Thu gia thất thế cũng khiến bọn họ không có quá nhiều cố kỵ, nói gì cũng bảo trì trầm mặc, dù cho về sau có lôi ra bọn họ cũng có thể đưa một đống lí do.

Bọn họ nghĩ tới vô số khả năng, nhưng mà chưa từng nghĩ tới Thu Húc Hoa sẽ đầu hàng Nam Minh. Thu gia là hào môn tại Quang Minh Châu, dù cho lần này thất bại, cũng tuyệt đối không đến mức dẫn tới tình trạng Thu Húc Hoa đầu hàng.

Trong lịch sử Quang Minh Châu chưa từng có hổ tướng đầu hàng, Thu Húc Hoa là vị thứ nhất. Nếu như tin tức này truyền ra, chỉ sợ lập tức sẽ khiến sóng to gió lớn. Cái này là sự kiện ác liệt nhất phát sinh tại Quang Minh Châu cho tới nay, so với bất cứ một trận thất lợi nào lúc trước của bọn hắn đều nghiêm trọng hơn nhiều.

Được rồi, hiện tại bọn họ đã không cần phải cân nhắc nó sẽ gây ra phong ba nghiêm trọng lớn cỡ nào, bọn họ cần phải lo lắng cho tình cảnh của mình, tình cảnh của bọn họ mới là chân chính không xong.

Bởi bọn họ cự tuyệt binh đoàn Thu Húc Hoa nhập trú Thương Châu, Thu Húc Hoa bị ép đóng quân tại một tiểu châu trên tuyến tiếp viện. Thu Húc Hoa đầu hàng Nam Minh, đối với Câu Thành Văn Đao mà nói, có nghĩa tuyến tiếp viện, đường lui của bọn họ đã bị chặt đứt. Mà Thương Châu lại không hiểm để thủ, bọn họ cũng không am hiểu phòng thủ, hiện tại, bọn họ chính là cá trong chậu.

Chiến hạm của bọn họ tổn thất nghiêm trọng, cái này có nghĩa bọn họ cũng căn bản không có khả năng xông qua sự phong tỏa của Thu Húc Hoa. Tuy rằng binh đoàn của bọn họ bảo tồn hoàn chỉnh hơn so với Thu Húc Hoa, nhưng mà bây giờ Thu Húc Hoa chiếm thế chủ động kẹp chặt đường lui của bọn họ. Trong tình huống khuyết thiếu chiến hạm hạ muốn phá tan Thu Húc Hoa phong tỏa, là si tâm vọng tưởng.

Lúc này mọi người đều cụt hứng, bầu không khí nặng nề.

Một lát sau, Câu Thành Văn Đao bình tĩnh trở lại, cho gọi bọn họ đến. Mỗi người nhìn thấy bộ dáng Câu Thành Văn Đao đều thất kinh, con mắt đại nhân phủ đầy tơ máu, thần tình âm trầm đến mức có thể nổi trên mặt nước.

"Hiện tại nói đi, còn có biện pháp gì?"

Mọi người trầm mặc.

Câu Thành Văn Đao đợi một hồi, chẳng có ai mở miệng, y không khỏi nôn nóng, đề cao âm lượng: "Một cái biện pháp cũng không có sao?"

Khắc Lợi Phu đành phải đi ra: "Hiện tại chúng ta chỉ có thể cố thủ đợi tiếp viện. Lực lượng của chúng ta bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, nếu như có thể kiên trì một đoạn thời gian, trợ giúp từ Thánh Điện hẳn là sẽ tới."

"Hẳn là sẽ tới?" Câu Thành Văn Đao nghe nói như thế, cười lạnh một tiếng: "Đến cái rắm! Đám ngu xuẩn này đang đấu đến mức ngươi chết ta sống. Dù đấu xong rồi, bọn họ cũng bận rộn thu thập tàn cục, trợ giúp chúng ta? Ai mà nhớ tới chúng ta?"

Tất cả mọi người lặng lẽ không lên tiếng, nhãn thần ảm đạm, bọn họ kỳ thực cũng biết, vào lúc này còn hy vọng xa vời được hậu phương trợ giúp, đó là hy vọng rất rất xa vời.

Thủ cũng thủ không được, chạy cũng chạy không xong, là khốn cảnh hiện tại của bọn hắn.

Còn mệt hơn nữa chính là tiếp tế tiếp viện. Một đạo đại quân này của bọn họ bảo tồn rất hoàn chỉnh, cái này cũng có nghĩa bọn họ cần tiếp tế tiếp viện rất nhiều. Bây giờ tuyến tiếp viện bị chặt đứt, tiếp tế tiếp viện không được bổ sung, chờ khi bọn hắn tiêu hao hết vật tư, đó chính là ngày bọn họ diệt vong.

Thậm chí Khắc Lý Phu (Cliff) cũng có thể đoán được, Nam Minh đối với bọn họ nhất định sẽ vây nhưng không đánh, mài chết bọn họ.

Thế nhưng dù cho là biết rõ, bọn họ lại có thể làm sao bây giờ?

Chủ động xuất kích? Hiện tại mọi người mới cảm thụ sâu sắc việc hạm đội phe mình bị đánh lén có ảnh hưởng sâu xa tới nhường nào.

"Quang Minh Châu lần này nguy hiểm rồi."

Câu Thành Văn Đao bỗng nhiên không đầu không đuôi nói ra những lời này, người khác không khỏi sững sốt, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

Một lát sau, mọi người mới phản ứng, sắc mặt soạt một cái tất cả đều thay đổi.

"Ý tứ của đại nhân là mục tiêu của Nam Minh là ở hậu phương?" Trầm ổn như Khắc Lợi Phu cũng lắp bắp.

"Không lẽ còn có nơi nào nữa?" Trong mắt Câu Thành Văn Đao hiện lên vẻ thống khổ, nhưng mà khóe miệng cười nhạt dị thường giọng mỉa mai: "Lẽ nào thời điểm này, Nam Minh còn đặt mục tiêu vào chúng ta? Ha hả, tỉnh tỉnh đi, chúng ta đã là con vịt luộc sôi. Tổng tiến công, bọn họ là tổng tiến công a! Những đứa ngu xuẩn kia, cái vụ này tất cả mọi người đều chơi đùa hết rồi."

Câu Thành Văn Đao thì thào, có chút thất thần.

Người khác cực kỳ hoảng sợ.

Thu Húc Hoa nhìn Tạ Vũ An ở trước mặt, có chút thất thần. Đây là lần đầu tiên gã trông thấy vị tướng quân thanh danh vụt lên này, nhưng mà gã không ngờ sẽ là tại trường hợp này.

"Thu tướng quân, tại hạ phụng mệnh tiếp nhận quý bộ đóng giữ nơi đây."

Ngữ khí Tạ Vũ An rất khách khí bình tĩnh, không có vẻ vênh váo tự đắc của người thắng.

Thu Húc Hoa có chút kinh ngạc, tướng lĩnh vừa mới nổi danh, thường thường trên người đều một luồng ngạo khí, nhưng mà Tạ Vũ An ở trước mắt, lại ôn nhuận nội liễm, trầm tĩnh như nước. Thu Húc Hoa âm thầm tán thưởng, gã phi thường phối hợp: "Không thành vấn đề, vậy nơi đây giao cho tướng quân."

Nam Minh điều Tạ Vũ An am hiểu phòng thủ đến nơi đây đóng giữ, là muốn triệt để khốn chết Câu Thành Văn Đao.

Thu Húc Hoa biết rõ, Câu Thành Văn Đao hết rồi.

Chuyện tiền tuyến Quang Minh Châu tan tác, vậy mà lại tới nhanh như vậy. Dù cho đã đầu phục Nam Minh, trong lòng Thu Húc Hoa cũng khó tránh một trận buồn bã. Bọn họ đã từng cho rằng bọn họ là bất khả chiến bại, hiện thực nện cho bọn họ một côn vào đầu.

Lần này ngay cả bản địa Quang Minh Châu cũng nguy hiểm rồi, Thu Húc Hoa nhạy cảm nhìn quy mô binh đoàn mà Nam Minh điều động, suy đoán ra ý đồ trận chiến đấu này của Nam Minh tuyệt đối không phải chỉ là Thương Châu.

Nam Minh đã có chủ ý toàn diện tiến công!

Thu Húc Hoa tự dưng nghĩ đến Đường Thiên còn ở bên trong Quang Minh Châu, nghĩ đến sự phối hợp vô cùng ăn ý giữa Đường Thiên và Binh, trong lòng gã không khỏi run lên.

Đột nhiên, trong lòng gã hiện lên một tia minh ngộ, một trận chiến tranh sau cùng quyết định thắng bại giữa Nam Minh và Quang Minh Châu đã đến!

Đây là quyết chiến sau cùng, mà nhân vật chính tràng quyết chiến này không phải Nam Minh binh đoàn được động viên quy mô chưa từng có, mà là Đường Thiên giấu ở bên trong Quang Minh Châu.

Độc thủ phía sau màn giấu ở trong bóng tối cuối cùng đã tìm ra cơ hội chí mạng nhất, hắn đã không dự định chờ đợi nữa.

Quyết chiến, sắp bắt đầu rồi.

Đại trưởng lão nhìn Tô Phỉ ở trước mặt, lộ ra vẻ thỏa mãn.

Tô Phỉ không giống trước, giống như tân sinh, áo giáp toàn thân nàng bao phủ một tầng Thánh viêm vàng kim, Thánh viêm vô thanh bập bùng, uy thế thiên thành. Toàn thân nàng, chỉ có khuôn mặt không bị Thánh viêm che phủ, nhưng đeo một cái mặt nạ ám kim che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ sậm.

Con mắt đỏ sậm hờ hững, nàng im hơi lặng tiếng đứng ở trước mặt đại trưởng lão, Thánh viêm lay động giống như tóc dài. Thái dương hoa văn hằn ở trán, hoa lệ cao quý.

Khí tức Tô Phỉ hoàn toàn khác rồi, lột xác triệt để cải biến. Tô Phỉ trước mặt, tựa như một cỗ máy giết chóc lãnh liệt, chỉ cần lão ta ra lệnh một tiếng, nàng sẽ tiêu diệt địch nhân.

Tô Phỉ đã hoàn thành lột xác, là kiệt tác hoàn mỹ nhất của đại trưởng lão, đây mới là điểm đại trưởng lão thỏa mãn nhất.

Thực lực cá nhân của Tô Phỉ không những có bay vọt về chất, hơn nữa bản lĩnh chỉ huy tác chiến lúc sinh tiền của nàng cũng được bảo lưu hoàn chỉnh. Tô Phỉ là tinh anh chân chính mà Thánh Điện tốn hao vô số tinh lực bồi dưỡng ra, rất ít người biết rõ, ngũ hổ tướng hiện nay đều đã từng đảm nhiệm là lão sư của Tô Phỉ. Đây cũng là vì sao đại trưởng lão phải muốn đẩy Tô Phỉ lên vị trí đội trưởng Quang Minh kỵ sĩ đoàn, bởi vì chỉ có đội trưởng Quang Minh kỵ sĩ đoàn mới có tư cách tiếp thu cùng lúc sự dạy bảo của năm vị hổ tướng.

Tô Phỉ không cô phụ đại trưởng lão kỳ vọng, nàng biểu hiện thiên phú xuất sắc, được năm vị hổ tướng thừa nhận. Cũng từ đó về sau, vị trí đội trưởng Quang Minh kỵ sĩ đoàn của Tô Phỉ mới chân chính ngồi vững, không còn có ai nghi ngờ.

Đại trưởng lão không tiếc tất cả đại giới bồi dưỡng Tô Phỉ, chính là vì chuẩn bị cho hiện tại. Lão ta cần một gã võ tướng, một gã võ tướng trình độ cao siêu, hơn nữa vị võ tướng này cần phải tận hiến cho lão vô điều kiện.

Đám Mục Chi Hà có trung thành cũng không bằng Hồn tướng.

Mười hai Hồn tướng do Quang Minh kỵ sĩ chuyển hoán thành, tuy rằng trình độ bọn họ không xuất sắc như Tô Phỉ nhưng mà đảm nhiệm làm nòng cốt binh đoàn Hồn tướng dư dả có thừa.

Mà đại trưởng lão đang dựng dục Hồn tướng phổ thông, sau khi hấp thu lượng lớn Thánh viêm, thực lực của bọn họ mạnh hơn những Quang minh kỵ sĩ lúc còn sống. Quan trọng là, số lượng song phương không cùng một cấp bậc.

Có được võ tướng xuất sắc như Tô Phỉ, mười hai danh Quang Minh hồn kỵ sĩ làm nòng cốt, cùng lượng lớn Hồn tướng binh sĩ nghe theo mệnh lệnh, thực lực cường đại, có thể thành lập một binh đoàn Hồn tướng cường đại vô cùng.

Mà tại Thánh Châu cơ hồ có Thánh viêm bát ngát, tương lai sẽ trở thành nơi bổ sung binh sĩ trọng yếu nhất của Thánh Điện.

Trong kế hoạch của đại trưởng lão, vốn không định sớm như vậy đã thành lập binh đoàn Hồn tướng, nhưng mà Đỗ Khắc xuất hiện thúc đẩy lão ta sớm tổ kiến binh đoàn. Nhưng như thế, đại trưởng lão cũng triệt để yên tâm. Nếu như lúc trước lão ta còn mơ hồ có một chút lo lắng, hiện tại đã không còn có bất cứ lo lắng gì. Lão ta không tin trên đời này có binh đoàn nào có thể chống lại binh đoàn Hồn tướng của lão.

Dù cho đám người Mục Chi Hà cũng không thể.

Huống chi, lão ta cảm giác khỏa Thánh viêm mầm móng gieo trong cơ thể Mục Chi Hà đã kích hoạt, Mục Chi Hà đã chết rồi.

Lão ta có chút tiếc nuối, Mục Chi Hà luôn luôn là võ tướng lão ta tán thưởng nhất, nhưng mà Mục Chi Hà cự tuyệt tham gia kế hoạch của lão.

Người không cùng theo bước chân lão, có ưu tú có xuất sắc nữa thì chết cũng nên chết đi.

Với lão ta, một trận chiến này là một trận trọng yếu nhất. Thành bại hay không, tất cả đều trông vào một trận này. Thắng tại Thánh Châu, lão sẽ thắng được Quang Minh Châu, cũng thắng được Thánh Vực.

Con đường đi này, không ai còn có thể ngăn cản lão, không ai có thể ngăn cản Hồn tướng binh đoàn của lão.

Thời đại thuộc về lão ta bắt đầu từ một trận chiến này.

Lão ta có chút hưng phấn lẫn mong đợi, mưu tính lâu như vậy, nỗ lực nhiều như vậy, không phải là vì thắng lợi sao?

Trên Thánh viêm hải, bỗng nhiên vang lên một tiếng bốp giòn vang, tựa như thanh âm vỏ trứng gà vỡ nát. Một tiếng phá vỏ này tựa ngòi nổ được đốt cháy, vô số âm thanh phá vỏ đồng thời vang lên, giống như thủy triều, vang thành một mảnh.

Ánh mắt Đại trưởng lão, giống như hỏa diễm bốc cháy, nhìn hồng sắc hỏa kén dày đặc chi chít trên Thánh viêm hải đồng thời vỡ nát, trong lòng lão hơi hơi kích động.

Hồn tướng binh đoàn vô địch của mình đã phá kén mà ra.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 939: Giác Ngộ Trước Lúc Quyết Chiến

Chương 939: Giác ngộ trước lúc quyết chiến

Trong Kiếm qua lốc xoáy, hồn phách của Đường Thiên được rèn luyện trở nên trong sáng hơn, khi tì vết cuối cùng được loại bỏ, thân thể hắn bị chấn động, cảm giác thoải mái tự nhiên không thể nói thành lời tràn ngập khắp ngóc ngách thân thể hắn, như thể tân sinh.

Hồn phách và thân thể của hắn đạt đến mức phù hợp hoàn mỹ nhất.

Đây là cảnh giới mà bất cứ một vị tu luyện giả nào đều tha thiết ước mơ, trong lịch sử nhân loại, số người có thể làm được điểm này đếm được trên đầu ngón tay. Bằng điểm này, Đường Thiên đã có thể sánh vai cùng bất cứ một vị truyền kỳ nào trong lịch sử, tiếu ngạo quần hùng.

Trong nháy mắt khi hai cái hoàn toàn kết hợp, luồng minh ngộ khó mà nói rõ bằng lời như dòng nước suối tràn qua đá cuội trơn trượt.

Những kinh lịch, cảmngộ trên đường hắn đi trong nháy mắt như đèn kéo quân hiện lên ở trước mắt.

Kẹo bông đường của hắn, như mây mù lặng lẽ kích động, một luồng sinh cơ từ bên trong tràn ngập ra, như có thứ gì đó đang dựng dục thành hình ở bên trong. Hình dạng kẹo bông đường bắt đầu không ngừng biến hóa, cuối cùng hóa thành hình dạng ngọn lửa. Lưu ly mây mù còn nhỏ hơn cát bụi hóa thành hỏa diễm, chậm rãi nhảy lên.

Mỗi một lần nhảy lên là phóng ra quang mang thất thải lưu ly. Trong quang mang thất thải lưu ly sặc sỡ, mơ hồ có thể thấy vô số hắc tuyến thật nhỏ, chúng nó tương tác du động.

Đường Thiên lẳng lặng mà bàng quan và thể hội, những hắc tuyến thật nhỏ kia là pháp tắc tuyến cấu thành Thức Tỉnh thần trang, chúng nó ở trong lưu ly quang mà biến ảo điều chỉnh. Thức Tỉnh thần trang trên thân Đường Thiên cũng đang lặng yên biến hóa điều chỉnh, thất thải lưu ly quang tựa hồ cũng theo pháp tắc tuyến lan tràn đến trên Thức Tỉnh thần trang, kim sắc Thức Tỉnh thần trang bắt đầu có thêm những màu sắc khác, tỏa ra sinh cơ bừng bừng

Bên trong Lưu ly quang có toàn bộ thể ngộ của hắn, nó đang tự động ưu hóa Thức Tỉnh thần trang.

Kỳ thực giống hệt như lúc trước Đỗ Khắc lý giải, ở phương diện pháp tắc Đường Thiên tựa như một bạo quân. Hắn cậy mạnh thuần túy, đem rất nhiều pháp tắc tuyến mạnh mẽ ghép lại với nhau, chế tạo ra bộ Thức Tỉnh thần trang này. Đỗ Khắc biết rõ điều này nhìn như đơn giản mà thực tế lại phi thường trắc trở, đạo lý rất đơn giản, nhưng mà ngoại trừ Đường Thiên làm gì có ai làm được?

Sự cường đại của Thức Tỉnh thần trang là không thể nghi ngờ, nhưng khi không có không gian tăng lên, Đường Thiên tăng mạnh khả năng khống chế Thức Tỉnh thần trang, lại nữa thân thể hắn trở nên càng thêm mạnh mẽ. Pháp tắc trên Thức Tỉnh thần trang không có trật tự, cái này là nguyên nhân lớn nhất giới hạn uy lực của nó.

Lưu ly hỏa trong cơ thể Đường Thiên là từ linh cảm hắn tìm từ trong Thánh viêm của Thánh Điện. Điểm đặc biệt nhất của Thánh viêm là ở chỗ nó có thể chiếu hình pháp tắc. Lưu ly hỏa của Đường Thiên không phải chiếu hình pháp tắc, mà là chải vuốt và ưu hóa pháp tắc. Đường Thiên không muốn đi theo con đường hư hóa năng lượng, hư hóa năng lượng tuy rằng uy lực kinh người, có rất nhiều diệu dụng, nhưng thuộc tính của nó toàn bộ ở một cái chữ "Hư", thích hợp Hồn tướng tu luyện.

Huyết nhục Đường Thiên mạnh mẽ vô song, đi con đường hư hóa năng lượng là bỏ gốc lấy ngọn.

Cái Đường Thiên cần là đi chải vuốt pháp tắc tuyến hỗn loạn không trật tự của Thần Trang thành có trật tự. Kể từ đó, nguyên bản pháp tắc tuyến chỉ dựa vào cậy mạnh áp hợp mà khuyết thiếu biến hóa, tương tác lẫn nhau có thể sinh ra vô số biến hóa, điều này đối với Thức Tỉnh thần trang mà nói là bay vọt về chất không cần nghi ngờ .

Đến cảnh giới như Đường Thiên, Đỗ Khắc, tiền nhân đã vô pháp nói cho bọn họ nên đi tiếp như thế nào, con đường kế tiếp là cái gì.

Đỗ Khắc còn đỡ, con đường của hắn còn khá thường quy, tuy rằng đã đến cực hạn, nhưng mà trước hắn cũng từng có người tới nơi.

Đường Thiên thì thảm hơn nhiều, hắn quá thích dày vò lung tung. Bắt đầu từ rất sớm, con đường của hắn đã trở nên không giống người khác. Tỷ như linh năng lượng thể, khi hắn dày vò ra linh năng lượng thể, cảnh giới thấp đến thương cảm. Mà Thức Tỉnh thần trang của hắn lại càng chưa từng có ai cả, hắn muốn tham khảo hoặc là tìm người chỉ điểm đều tìm không ra. Khi hắn còn chưa tới loại cảnh giới hiện tại đã như thế, bây giờ lại càng không cần phải nói.

Theo lưu ly tâm tình đến lưu ly hỏa, có sự trùng hợp tương đối và cơ duyên, nhưng phần lớn là từ Đường Thiên tự mình lĩnh ngộ và ý nghĩ chợt nảy sinh.

Thức Tỉnh thần trang lặng lẽ biến hóa, Đường Thiên tỉ mỉ cảm thụ.

Mặt nạ của hắn biến thành màu đen, đó là màu đen thâm thúy không thấy đáy, còn đen hơn cả đêm tối, nó thu liễm toàn bộ dao động từ Đường Thiên. Con mắt hắn có thêm một tầng quầng sáng trong suốt cực mỏng, nó bao hàm rất nhiều quang pháp tắc, xuyên thấu qua quầng sáng Đường Thiên nhìn thấy thế giới hoàn toàn khác trước đây. Thanh âm, mùi vị, nhiệt độ vân vân, càng ngày nhiều hơn pháp tắc tuyến tự có hiệu quả được kích hoạt, tổ hợp với nhau, thế giới đang từng chút trở nên xa lạ trong mắt Đường Thiên.

Hắn có thể nhìn thấy rất nhiều ánh sáng trước đây nhìn không thấy, hắn có thể nhìn thấy pháp tắc tuyến trong không trung. Hắn có thể ngửi được mùi vị trước đây rất yếu ớt, hắn thậm chí có thể phân biệt được những mùi vị phức tạp vô cùng trong bùn đất có thành phần là căn nguyên từ vật gì. Hắn có thể nhận thấy dao động nhỏ bé từ một chỗ khác của Thánh Châu. [

Tựa truyện bắt đầu dịch từ 1/4/2013 đến ngày 29/9/2015 vẫn còn khoảng năm chục chương 585-636 chưa được dịch.

Nhóm dịch thay đổi nhóm trưởng rất nhiều lần Luyện Khí tiểu tử, Tuệ Hiền, ykzforever rồi tới bạn ducbv, nhiều lần đứt quãng một thời gian dài.

Truyện được chuyển từ nhóm Phàm Nhân Tông ra nhóm Bất Bại Chiến thần rồi nhóm Chiến Thần.

Hy vọng với tựa truyện tiếp theo, nhóm Chiến Thần hoạt động sôi nổi hơn, rút ngắn thời gian hoàn thành hơn.]

Ư?

Hắn nhanh chóng chú ý ở phía xa xa có rất nhiều dao động, hơn nữa dao động đang không ngừng tăng nhanh.

Cơ hồ ý nghĩ vừa nảy ra, vô số tin tức phức tạp đến cực điểm liền tập hợp, chỉnh lý ở trong lòng hắn, hắn "Nhìn" thấy một màn khiến hắn giật mình.

Trong một mảnh biển rộng do Thánh viêm cấu thành, trôi nổi lơ lửng dày đặc chi chít quang kén hồng sắc, không ngừng có quang kén vỡ tan, mỗi cái quang kén vỡ tan là một gã Hồn tướng. Trên Thánh viêm hải đã có lượng lớn Hồn tướng, theo dao động trên thân những Hồn tướng này, Đường Thiên biết rõ ràng lai lịch bọn họ.

Hắn không thể không bội phục sự lãnh khốc và tàn nhẫn của đại trưởng lão.

Sau đó hắn "Nhìn" thấy đại trưởng lão và Tô Phỉ.

Đại trưởng lão tựa hồ nhận thấy cái nhìn của hắn, bỗng nhiên ngẩng đầu, quay lại nhìn về phía chỗ hắn, hừ lạnh một tiếng, vô số Thánh viêm từ trên người bùng ra hóa thành một cái màn lửa thật lớn, Đường Thiên thấy hoa mắt, không còn nhìn thấy cái gì.

Nhưng mà một màn vừa rồi kia đã cũng đủ khiến cho Đường Thiên cảnh giác.

Hắn vốn đang cho rằng, mười bốn cây hỏa trụ chính là con bài chưa lật chân chính của đại trưởng lão, hiện tại mới biết được đại trưởng lão vậy mà lại còn chuẩn bị đông đảo Hồn tướng như thế. Binh đoàn Hồn tướng, đại trưởng lão muốn dùng Thánh viêm chế tạo ra một Binh đoàn Hồn tướng. Trong hoàn cảnh hiện nay ở Thánh Châu, sức chiến đấu của Binh đoàn Hồn tướng sẽ được tăng lên cực lớn.

Hồn tướng phe mình chỉ có hơn một trăm, số lượng ít hơn nhiều so với đối phương. Vừa rồi mới thoáng nhìn một cái, nhưng số lượng Hồn tướng hắn nhìn thấy tối thiểu phải tới mấy vạn.

Đường Thiên đột nhiên hiểu ra, một trận chiến kế tiếp này là chiến dịch then chốt nhất trong cuộc đời hắn. Chỉ cần đánh bại đại trưởng lão, Thánh Điện ầm ầm đổ nhào xuống, Quang Minh Châu tự sụp đổ. Hắn sẽ không còn có địch nhân tại Thánh Vực. Thắng lợi tại Thánh Vực có thể mang đến cho hắn thắng lợi tại Thiên lộ. Vật tư, chiến hạm, binh đoàn tại Thánh Vực đều không phải là thứ Thiên lộ có thể chống lại. Chỉ cần tìm ra thông đạo trở lại, Đường Thiên có thể mang theo hạm đội khổng lồ, quét ngang Thiên lộ.

Chỉ cần thắng được trận chiến này, chẳng còn ai có thể ngăn cản hắn.

Địch nhân này của hắn là cường đại trước nay chưa từng có, trận chiến đấu này nguy hiểm trước nay chưa từng có, nhưng bọn hắn vô pháp tránh né.

Đây là một trận quyết chiến.

Bỗng nhiên, Đường Thiên chú ý tới biến hóa từ Bất Tử kiếm.

Bên trong Bất Tử kiếm, trên Ngủ Yên chi hải an tĩnh tràn ngập vụ khí.

Vụ khí nồng nặc tới mức đưa tay không thấy năm ngón, năng lượng hư hóa cuồn cuộn không ngừng được hút vào bên trong kiếm, hóa thành tia tia lũ lũ vụ khí. Ngủ Yên chi hải được bao phủ trong vụ khí rất im ắng, không có bất cứ thanh âm gì. Vụ khí gặp Ngủ Yên chi hải bèn cấp tốc rót vào nước biển màu đen, hóa thành một đạo ngân sắc quang ngân nhàn nhạt nhỏ như sợi tóc. Vô số quang ngân chợt lóe ở trong nước biển màu đen rồi biến mất, tựa như bầy cá dày đặc đảo lượn hiện lên lân quang.

Ở đáy biển thâm trầm không thấy mặt trời, từng cái thân ảnh hư vô đứng chỉnh tề trang nghiêm, yên lặng vô thanh, tựa như tượng binh mã trầm mặc cùng năm tháng, trên cơ thể có thể thấy từng cái vết rạn. Nếu như không có nguyên nhân khác, bọn họ sẽ ngủ say trăm năm, chờ đợi trăm năm sau tỉnh dậy.

Từng tia sáng ngân sắc giống như bầy cá, gõ mở cánh cửa thời gian, đến thăm phiến hư vô yên lặng chi địa này.

Chúng nó từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, chìm vào trong những thân ảnh yên lặng này. Số lượng chúng nó rất nhiều, cuồn cuộn không ngừng chìm vào trong cơ thể những hư ảnh thân thể rạn nứt này. Quá trình ngân sắc tia sáng không ngừng chìm vào, vết rạn trải rộng toàn thân hư ảnh từ từ được chữa trị. Hư ảnh thân thể không ngừng trở nên ngưng thực, bọn họ như thể đi ra từ hư ảnh. Hình dáng khuôn mặt từng chút trở nên rõ ràng, trở nên có góc cạnh, khóe miệng, lông mày, mũi...

Tựa như có một bàn tay vô hình đang từng chút một điêu khắc bọn họ từ một đoàn hư ảnh.

Khi vết rạn trên thân thể bọn họ được tu bổ hoàn toàn, khi thân thể bọn họ hoàn toàn ngưng kết, bọn họ chậm rãi mở mắt. Ánh mắt thâm thúy kiên định, xuyên qua mây khói năm tháng, rọi sáng đáy biển hắc ám tĩnh mịch của Ngủ Yên chi hải.

Bọn họ ngẩng mặt lên, thân thể chậm rãi nổi lên.

Khi bọn họ trồi lên mặt biển, vụ khí xung quanh bị hấp dẫn, kịch liệt vọt tới bọn họ. Vụ khí do năng lượng hư hóa biến thành rót vào mỗi bộ vị trên thân thể bọn họ, bọn họ tựa như từng khối bông khô ráo, điên cuồng hấp thu vụ khí xung quanh.

Quá trình hấp thu năng lượng hư hóa, thân thể bọn họ với tốc độ mắt thường có thể thấy trở nên ngưng thực, hư ảnh ngưng kết như nước, sau đó là ngưng cốt sinh thịt.

Ngoại trừ da thịt toàn thân hiện ra màu xám đặc thù của Hồn tướng, nhìn qua bọn họ không có bất cứ khác biệt gì với người sống. Con mắt bọn họ tựa như nước biển màu đen ngưng kết thành, đen bóng thâm thúy.

Nếu như Đường Thiên nhìn thấy bọn họ nhất định sẽ thất kinh.

Khi thân thể bọn họ triệt để ngưng kết, không còn vụ khí rót vào, bọn họ đạp trên mặt biển, vô thanh đi vào trong sương mù nồng nặc.

Trong vụ khí, một cái phương trận không trọn vẹn không đồng đều, không biết khi nào đã yên lặng vô thanh tồn tại ở đó. Binh sĩ tân sinh đi vào phương trận, tự giác đi tới vị trí khuyết thiếu, không chút động đậy.

Dưới đáy biển hắc ám băng lãnh, từng đoàn hư ảnh mở mắt. Trong sương mù nồng nặc, phương trận không trọn vẹn đang lặng yên không một tiếng động từng điểm được bổ sung trọn vẹn.

Đường Thiên an tĩnh mà nhìn tất cả phát sinh bên trong Bất Tử kiếm, trong lòng cảm động sung mãn khôn kể.

Từ đầu đến cuối, những tàn hồn không chịu ngủ yên này, động tác của bọn họ không có bất cứ thanh âm gì. Bọn họ không có sự vui sướng vì tân sinh, dù cho được tân sinh, bọn họ cũng không quên sứ mệnh của bản thân, bọn họ không quên chấp niệm vạn năm bất diệt của mình.

Bọn họ vì chiến đấu mà sinh.

Khi từng cái tàn hồn ở đáy biển được thức tỉnh, khi phương trận không trọn vẹn từng chút được bổ sung đầy đủ, túc sát chi khí phóng lên cao.

Trên Ngủ Yên chi hải tràn ngập vụ khí, thân ảnh đứng thẳng sâm nghiêm nghiêm chỉnh tựa như vạn năm trước. Đại tướng đứng ở phía trước nhất, lặng lẽ không lên tiếng nâng chiến kỳ cực lớn, trùng điệp cắm ở trước trận.

Vạn năm sau, chiến kỳ của Nam Thập Tự binh đoàn lại lần nữa lay động.

Khi Đường Thiên nhìn thấy Nam Thập Tự chiến kỳ lại lay động lần nữa, chiến ý trong cơ thể hắn đột nhiên bị đốt cháy.

Ngươi có Binh đoàn Hồn tướng, ta cũng có, như vậy, để cho chúng ta nhìn xem binh đoàn của ai cường đại hơn!

Tâm tình Đường Thiên kích động, chiến ý dâng trào.

Đại phủ của ta từ lâu đã đói khát khó nhịn nổi rồi!

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 940: Hội Chiến

Chương 940: Hội chiến

Đỗ Khắc đang thưởng thức và nghiên cứu trụ Phán xử, hắn phi thường cảm thấy hứng thú với bộ hệ thống này của Thánh Điện. Hắn không phải Hồn tướng, Thánh viêm không có tác dụng gì với hắn, nhưng mà đạo lý và sáng ý trong đó có thể cho hắn không ít dẫn dắt. Trụ Phán xử do Thánh viêm cấu thành, kết cấu càng thêm phức tạp và thành thục, theo rất nhiều chỗ đều có thể nhìn thấy vết tích ưu hóa.

Đám người Cát Trạch bội phục Đỗ Khắc vô cùng, tại thời điểm mấu chốt này mà còn có thể chìm đắm tại vong ngã nghiên cứu, phần tâm tình này bọn họ không thể so sánh. Bọn họ đều rất khẩn trương, đây là quyết chiến sau cùng a.

Đối thủ của bọn họ cường đại đủ khiến người ta tuyệt vọng.

Sức chiến đấu của Thánh Điện, ở toàn bộ Thánh Vực đều có thể nói là cường đại nhất. Huống chi đại trưởng lão trăm phương ngàn kế tích lũy mấy thập niên, dùng toàn bộ Thánh Châu làm lợi thế, bố trí ra cái sát cục trước mắt này.

Liên minh hào môn vốn cường đại, trong tình huống đại trưởng lão còn chưa xuất hiện thì đã bị phá hủy trong nháy mắt, đã không có bất cứ lực hoàn thủ. Đám Cát Trạch nhìn thấy đám người Tang Đức Lạp(Sandra) hiện tại, trong lòng thổn thức, đều là Hào môn có lịch sử có nền tảng vững chắc a, thế nhưng là hiện tại tinh khí thần hoàn toàn suy sụp.

Thánh Điện đã chỉ còn danh nghĩa, đứng đó là đại trưởng lão cường đại chưa từng có, hắlão đổ hết máu huyết của Thánh Điện, dốc hết máu của toàn bộ sinh linh Thánh Châu, bố trí ra sát cục, vượt hẳn bất cứ một cái sát cục nào trong lịch sử.

Vô luận là đại trưởng lão, hay là thân ở cái sát cục khiến người tuyệt vọng này, đều vượt quá xa cực hạn mấy người Cát Trạch có thể lý giải. Đối với bọn họ mà nói, điều này tựa như một trận chiến tranh ở tầng thứ khác, một trận chiến tranh vô cùng hung hiểm vô cùng gian nan, sự khẩn trương ở trong lòng có thể nghĩ mà biết.

Đỗ Khắc tỏ ra rất lãnh đạm, cảnh giới càng cao, tâm tình chịu ma luyện và khảo nghiệm nhiều hơn. Đến cảnh giới cao, mỗi một tia tiến bộ và tăng trưởng đều trở nên cực kỳ không dễ dàng. Nhận biết đối với thế giới, kiên trì đối với tự thân, không có tâm tình tương xứng thì vô pháp bước vào cái lĩnh vực kia.

Đỗ Khắc rất lạc quan, trận chiến đấu này tất nhiên không dễ dàng, nhưng mà chỉ cần thắng được trận chiến đấu này, vậy toàn bộ Thánh Vực không còn có ai đủ để ngăn cản bước tiến của bọn họ.

Toàn bộ Quang Minh Châu sẽ bị Đường Thiên thu vào trong túi, bá nghiệp của hắn sẽ không một ai có thể lay động. Lại thêm Tội Vực, Thiên lộ từng cái có ưu thế khác nhau, Đỗ Khắc không cho là đến lúc đó, còn có người có thể ngăn cản được bước tiến thống nhất Thánh Vực của Đường Thiên.

Đối với Tội Vực mà nói, đó là chuyện không thể tốt hơn, bọn họ có thể thu được không gian sinh tồn nhiều hơn, bọn họ có thể thong dong trở lại Thánh Vực, càng dễ dung nhập Thánh Vực hơn.

Mà nếu như đại trưởng lão thắng, đối với Tội Vực mà nói, đó chính là một trận tai ương ngập đầu chân chính. Khác với Quang minh năng lượng trước đây, loại kim sắc Thánh viêm trước mắt này trong hoàn cảnh Tội Vực hoàn toàn không bị suy yếu, thương tổn đối với pháp tắc cũng rất lớn. Nếu như đại trưởng lão thắng, Thánh Điện kỵ sĩ đoàn nhất định

sẽ san bằng từng ngóc ngách Tội Vực. Ngay cả những con dân Thánh Châu của Thánh Điện, đại trưởng lão đều hạ thủ được, Đỗ Khắc không tin lão ta sẽ thả cho người Tội Vực có một con đường sống.

Đỗ Khắc đã quyết định quyết tâm tử chiến.

Bỗng nhiên, hắn dừng động tác trên tay lại, hắn xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía cái Kiếm qua lốc xoáy khổng lồ như núi trên bầu trời kia.

Tốc độ xoay tròn của Kiếm qua lốc xoáy đang chậm lại, tuy rằng chỉ là chậm hơn một chút so với trước, nhưng mà Đỗ Khắc nhạy cảm phát hiện ra. Chú ý tới động tác của Đỗ Khắc, mọi người đều không tự chủ ngừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn về phía Kiếm qua lốc xoáy trên bầu trời.

Oanh!

Không hề có dấu hiệu, lốc xoáy thể tích kinh người tựa như núi tuyết bỗng nhiên sụp đổ.

Lốc xoáy sụp đổ hóa thành cơn lũ màu xám cuồn cuộn lan tràn ra bốn phía.

Sắc mặt mọi người đại biến, không chút do dự xoay người cuồng chạy.

Xuy xuy xuy!

Trong khí lưu cuộn trào mãnh liệt, hỗn loạn vô số kiếm mang, tiếng rít nhiếp tâm hồn người và lốc xoáy như gào khóc thảm thiết xen lẫn với giận dữ đủ để cho thiên địa biến sắc.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ tung kịch liệt vang lên liên tiếp, mọi người trong lúc cuồng chạy cảm thụ được mặt đất dưới chân truyền đến chấn động kịch liệt,

bọn họ cơ hồ đứng thẳng không nổi. Sắc mặt đại biến, mọi người vô thức quay đầu lại nhìn, bọn họ nhìn thấy một màn cực kỳ đồ sộ. Khí lưu gió bão như hồng thủy vỡ đê, tràn ngang qua trụ Phán xử gần nhất.

Trụ Phán xử nguy nga liền ầm ầm đổ nát, cơn lũ Thánh viêm tựa như nước thép tan chảy trút xuống, quầng sáng Thánh viêm trên bầu trời cũng bị một trận kích động.

Mọi người đều nhìn trợn mắt há mồm, ngay cả Đỗ Khắc cũng không ngoại lệ. Hắn vẫn đang nghiên cứu trụ Phán xử, hắn biết rõ nó vững chắc cỡ nào. Mấy trăm cây trụ Phán xử thông qua quầng sáng Thánh viêm nối tiếp thành nhất thể, hình thành kết cấu cực kỳ vững chắc ổn định.

Vậy mà lại bị khí lưu của Kiếm qua lốc xoáy đụng đứt, uy lực của Kiếm qua lốc xoáy này là cường cỡ nào đây!

Đột nhiên, trong lòng Đỗ Khắc sinh ra một tia hối hận, vừa rồi mình nghiên cứu trụ Phán xử làm gì? Hắn là nên đi nghiên cứu Kiếm qua lốc xoáy mới đúng a! Bỏ lỡ bỏ lỡ...

Xa xa Bạch Tuyết thành chỉ còn lại một mảnh phế tích, nó bị phá hủy phi thường triệt để, tựa như bị một bàn chân thật lớn hoàn toàn đạp bẹp, ngay cả một đống kiến trúc hơi cao chút cũng không còn.

Đám A Tín với vẻ mặt mờ mịt đứng ở trên phế tích, không rõ đã phát sinh cái gì.

Khi một gã Hồn tướng cuối cùng thoát ra khỏi quang kén hồng sắc, tâm tình kích động của đại trưởng lão mới bình tĩnh trở lại. Cho tới bây giờ, kế hoạch của lão ta hoàn mỹ không sứt mẻ, toàn bộ bước đi đều hoàn thành, ngay cả Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm lão chuẩn bị để dùng làm đồ dự bị bảo hiểm đều đã hoàn thành.

Không còn ai có thể ngăn cản lão.

Nhưng vào lúc này, màn lửa Thánh viêm trên bầu trời bỗng nhiên kịch liệt lay động.

Sắc mặt Đại trưởng lão lạnh lẽo, có người phá hư trụ Phán xử! Lão ta nhớ lại, lúc trước mình bị người ta nhìn lén, lúc trước lão ta còn suy nghĩ xem làm thế nào tìm ra đối phương, không ngờ đối phương tự bộc lộ vị trí. Lão ta chỉ cần tra ra cây trụ Phán xử nào bị phá hỏng là có thể biết rõ vị trí đối phương.

Chỉ chốc lát thời gian như thế, Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm đã tập hợp. Tô Phỉ đứng ở phía trước binh đoàn, phía sau nàng là mười ba Thánh Hồn kỵ sĩ, phía sau Thánh hồn kỵ sĩ là một đại quân nhìn không thấy điểm cuối.

Trong cơ thể mỗi một binh sĩ Hồn tướng đều có một quang minh dấu ấn, tướng lĩnh có thể trực tiếp thông qua dấu ấn để chỉ huy binh sĩ. Những Hồn tướng từ trong vô số người sống sót đào thải sàng lọc ra này đã trải qua Thánh viêm tẩy luyện tẩm bổ, thực lực bay vọt về chất, bản năng chiến đấu của bọn chúng cường đại hơn nhiều so với trước đây.

Tại trước thực lực tuyệt đối, toàn bộ âm mưu đều là thùng rỗng kêu to.

Đại trưởng lão vô cùng bình tĩnh, tại sân nhà của Thánh Điện, người nào còn có thể tung lên được sóng gió gì?

"Bắt đầu đi."

Lão ta thản nhiên nói, bàn tay dán lên trụ Phán xử, hỏa trụ thật lớn rung động, tại trước mặt ý chí vô thượng của lão ta, đó là lực lượng mênh mông như vậy cũng phải thuận theo. Hỏa trụ to lớn chống lên Thánh viêm chảy xuống phía dưới như ngọn nến tan chảy.

Trong khoảnh khắc, kim sắc hỏa trụ nguyên bản thẳng nhập tận trời liền biến thành một cái kim sắc hỏa cầu thật lớn đường kính đạt đến một km.

Hỏa cầu tựa như được một cái tay vô hình nhào nặn, trở nên dẹp lép, từ từ hóa thành một cái hỏa môn kim sắc.

Vô số Thánh viêm từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, hỏa môn đột nhiên bùng lên kim quang, kim quang chói mắt cơ hồ khiến người ta không mở mắt ra được. Ở trong quang mang kim sắc này, quang môn từ từ mở ra. Dường như cảm thụ được sự trầm trọng của quang môn, chấn động đáng sợ đó như rung động khuếch tán khắp toàn bộ Thánh Châu, quầng sáng Thánh viêm trên bầu trời nổi lên tầng tầng rung động, toàn bộ trụ Phán xử đều đang chấn động.[

Tựa truyện bắt đầu dịch từ 1/4/2013 đến ngày 29/9/2015 vẫn còn khoảng năm chục chương 585-636 chưa được dịch.

Nhóm dịch thay đổi nhóm trưởng rất nhiều lần Luyện Khí tiểu tử, Tuệ Hiền, ykzforever rồi tới bạn ducbv, nhiều lần đứt quãng một thời gian dài.

Truyện được chuyển từ nhóm Phàm Nhân Tông ra nhóm Bất Bại Chiến thần rồi nhóm Chiến Thần.

Hy vọng với tựa truyện tiếp theo, nhóm Chiến Thần hoạt động sôi nổi hơn, rút ngắn thời gian hoàn thành hơn.]

Vừa mới đi ra khỏi Kiếm qua lốc xoáy, đám người Đường Thiên bị chấn động đột ngột nảy lên khiến giật nảy mình.

Bọn họ cảm giác toàn bộ Thánh Châu đều đang chấn động.

"Chuẩn bị chiến đấu!" Đường Thiên là người thứ nhất phát giác không ổn, lập tức lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Rất nhiều người trên mặt còn có một tia mờ mịt, không rõ đã phát sinh cái gì. Nhưng mà những đồng bọn quen thuộc Đường Thiên, tín nhiệm hắn đã có phản ứng. Cát Trạch Phù Chính Chi dẫn Thần Trang binh đoàn, cơ hồ không chút do dự vọt tới bên cạnh Đường Thiên.

Mà Tiểu Nhiên vừa rồi còn có chút mờ mịt thì giật mình một cái: "Bảo hộ tiểu thư!"

Hồn tướng bên cạnh nàng đều đã thoát thai hoán cốt, tựa như một trăm hai mươi vị Ma thần, sát ý lạnh lẽo cô đọng cơ hồ khiến không khí xung quanh đông lại. Hư ảnh lóe lên trong không trung, bọn họ từ hư không xuất hiện bên cạnh Thượng Quan Thiên Huệ, điệu bộ bễ nghễ tự nhiên.

A Tín lại như thể không nghe thấy Đường Thiên cảnh báo, hắn ngơ ngác mà nhìn Bất Tử kiếm trên bàn tay.

Nhưng vào lúc này, Thánh viêm phía trên đỉnh đầu bọn họ bỗng nhiên trở nên kích động, tầng tầng Thánh viêm rung động từ bốn phương tám hướng tụ tập trên đỉnh đầu bọn họ. Trong nháy mắt, đỉnh đầu bọn họ hiện lên một vòng thái dương, vô số Thánh viêm tụ tập co rút thành một cái quang đoàn kim sắc rực sáng.

Quang đoàn màu vàng kim với tốc độ kinh người, không ngừng bành trướng biến ảo, cuối cùng hóa thành một cái quang môn.

Quang môn chậm rãi mở ra, kim quang thuần khiết nhu hòa từ trong cửa tỏa ra.

Một cái thân ảnh toàn thân được Thánh viêm bao phủ bước ra khỏi quang môn.

Tuy rằng toàn thâncả người được Thánh viêm bao phủ, nhưng mà Đường Thiên vừa nhìn liền nhận ra được thân phận đối phương, ánh mắt co lại: "Tô Phỉ!"

Tô Phỉ nghe thấy Đường Thiên gọi nàng, hờ hững nhìn Đường Thiên một cái bèn thu hồi ánh mắt.

Tiếng bước chân chỉnh tề, từ sau quang môn vọng ra, từng Hồn tướng trầm mặc túc sát hợp thành một cơn lũ kim sắc bước ra.

Đám người Cát Trạch đại biến sắc mặt, thần tình Đường Thiên bình tĩnh, lúc trước hắn đã từng "Nhìn" thấy những Hồn tướng này làm thế nào dựng dục phát triển. Hắn lướt nhìn đám người Tang Đức Lạp(Sandra) mặt không còn chút máu, biết là những người này đã triệt để mất đi dũng khí chiến đấu, hơn nữa thực lực của bọn họ cũng không trợ giúp cho trận chiến tranh này, mà mình còn phải phân tâm chiếu cố nữa. Hắn thấp giọng phân phó Cát Trạch bảo đám người Tang Đức Lạp(Sandra) dẫn tộc nhân của mình, còn cả Mai Tư Phỉ Nhĩ Đức(Masefield) thương hội, lập tức triệt thoái phía sau, rời xa chiến trường.

Nhìn đám người Tang Đức Lạp(Sandra) thở phào nhẹ nhõm xoay người cuồng chạy, Đường Thiên thu hồi ánh mắt.

Đây là một trận quyết chiến đã định trước thảm liệt đến cực điểm, ngoại trừ một phương tử vong, trận chiến đấu này không có bất cứ kết quả gì khác.

Tô Phỉ khẽ lướt nhìn Đỗ Khắc ở trên bầu trời, trong trận doanh của địch nhân đó là một vị duy nhất có thể lơ lửng trên không trung, tự nhiên làm người khác chú ý. Đỗ Khắc cảm thụ được ánh mắt Tô Phỉ, trong lòng lẫm liệt, thực lực của vị nữ Hồn tướng này khiến hắn cảm thụ được cực độ nguy hiểm.

Hồn tướng bên cạnh Thiên Huệ, ngay từ đầu nhìn thấy địch nhân cũng là Hồn tướng thì trong ánh mắt sung mãn xem thường. Nhưng mà thấy đối phương cuồn cuộn không ngừng có Hồn tướng từ trong quang đi ra, biểu tình trên mặt bọn họ dần trở nên nghiêm trọng.

Hồn tướng dày đặc chi chít, an tĩnh phiêu phù ở trên không trung, khí tức bọn họ trọn vẹn một khối, sản sinh ra uy áp như núi cao áp đỉnh.

Mà khi mười ba vị Thánh hồn kỵ sĩ bước ra khỏi hàng, khí tức toàn thân lượn lờ giống như thực chất khiến mọi người lại lần nữa biến sắc mặt.

Đại trưởng lão là người cuối cùng bước ra khỏi quang môn.

Khi lão ta hiện ra, một luồng uy áp phô thiên cái địa bao phủ khắp toàn trường. Vô luận là Hồn tướng vạn năm giống như Ma thần bên cạnh Thiên Huệ, hay là Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm khổng lồ đủ làm người giật mình đều phảng phất là con kiến dưới chân lão ta, trở nên nhỏ bé không đáng kể.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 941: Đến Đây Báo Danh

Chương 941: Đến đây báo danh

Đại trưởng lão vào trường tỏa ra cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông làm người ta vì đó thất thần.

Trong lúc nhất thời, thiên địa tĩnh mịch.

Đỗ Khắc trừng lớn con mắt, uy thế lộ ra trên người đại trưởng lão lúc này vậy mà lại cường đại hơn hẳn so với hắn nhìn thấy lúc đó. Hắn vốn cho rằng lúc đó đối phương đã hoàn toàn lột xác, thực lực bắt đầu có chiều hướng ổn định, không ngờ thực lực của đối phương lại lần nữa đột phá.

Ở trong mắt hắn, thân thể đại trưởng lão tựa như biển rộng mênh mông co rút thành một vòng xoáy, ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận. Dù cho đối phương chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng mà trong vòng trăm trượng xung quanh lão ta lại "Sạch sẽ" tựa như khu vực trống rỗng, không thấy bất cứ pháp tắc tuyến nào.

Khi Đỗ Khắc phát hiện tâm thần mình vì đó thất thần thì hắn đã biết trong vô hình giao phong đã rơi xuống thế hạ phong. Vô luận thủ đoạn đối phương sử dụng tàn khốc máu tanh cỡ nào, đối phương điên cuồng thế nào nhưng mà tâm chí đối phương kiên định, thật là đáng sợ.

Đối phương lột xác đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, chính là hấp thu Thánh viêm. Nhưng mà, loại phương thức nhìn như đơn giản đến không có bất cứ hàm lượng kỹ thuật gì này, với số lượng Thánh viêm đạt đến trình độ nhất định, độ khó lại lớn viễn siêu so với người

bình thường có thể tưởng tượng. Hút Thánh viêm giống như biển rộng vào trong cơ thể, khiến Thánh viêm ở trong cơ thể mình co rút xoay tròn. Nhưng mà Thánh viêm khổng lồ như thế cần phải có lực khống chế cực kỳ đáng sợ.

Đại trưởng lão hiện tại chính là một quả bom uy lực cực lớn, lão ta khống chế hơi vô ý, hoặc là tinh thần hơi có buông lỏng, bất cứ một điểm sai lầm gì đều sẽ dẫn đến hậu quả cực kỳ đáng sợ, đại trưởng lão sẽ trong nháy mắt bị năng lượng mênh mông mà cuồng bạo nổ tan thành tro bụi.

Nhưng đại trưởng lão vân đạm phong khinh, thong dong trấn định, cái tâm điên cuồng lãnh khốc kia của lão ta không chỉ đối đãi với địch nhân, đối đãi với mình lại càng thêm lãnh khốc.

Lòng tràn đầy chấn động, Đỗ Khắc không tự chủ quay mặt lại, ánh mắt rơi vào trên người Đường Thiên. Không nói tới cái khác, nội việc đối đãi với bản thân mình, Đường Thiên và đại trưởng lão có mấy phần giống nhau.

Khi ý thức được mình rơi vào thế hạ phong thì người thứ nhất Đỗ Khắc nghĩ đến là Đường Thiên.

Thần tình Đường Thiên bình tĩnh, chẳng chút nào bị uy thế của đại trưởng lão chấn nhiếp, hắn thậm chí không nhìn thấy khí thế sắc bén trước đây ở trên người Đường Thiên, hắn tựa như một người thường không có tu luyện, an tĩnh đứng ở nơi đó, không có chút khí thế nào.

Ánh mắt Đại trưởng lão chậm rãi đảo qua toàn trường, lão ta muốn nhìn xem là ai dám có can đảm trở thành địch nhân của mình.

Khi ánh mắt giống như thực chất của đại trưởng lão nhìn đến, tất cả mọi người có cảm giác toàn thân bị thiêu cháy, trong lòng hoảng sợ.

Hồn tướng?

Ánh mắt Đại trưởng lão chớp động, lão ta không ngờ đối phương vậy mà lại cũng có nhiều Hồn tướng như vậy. Hơn nữa tố chất những Hồn tướng này thật cao khiến lão ta có phần giật mình. Hồn tướng bên người nữ nhân kia tuy rằng cảm thụ được cảm giác áp bách trong ánh mắt lão nhưng mà không có chút khuất phục nào, trái lại ánh mắt hung dữ độc địa trừng với lão.

Hồn tướng thật hung dữ!

Con mắt lão sáng ngời, lão luôn cảm giác Hồn tướng của mình thiếu thứ gì đó, hiện tại lão đã hiểu được, Hồn tướng của mình thiếu chính là loại khí thế hung dữ độc địa này. Nếu như tốp Hồn tướng này rơi vào trong tay lão, lão có mười phần nắm chắc chế tạo ra Hồn tướng vô địch.

Loại cảm giác này khi nhìn tới Tiểu Nhiên thì đạt đến cực điểm. Trong lòng lão hơi hơi tán thán, trên đời này vậy mà lại có Hồn tướng hoàn mỹ như vậy! Lão ta không biết bản lĩnh chỉ huy chiến đấu của Tiểu Nhiên như thế nào, nhưng mà đơn thuần luận đến thân thể Hồn tướng thì Tiểu Nhiên xuất sắc hơn Tô Phỉ quá nhiều. Thiên phú của Tô Phỉ khá xuất sắc, nhưng mà rốt cuộc chưa kinh lịch bao nhiêu trận chiến đấu chân chính. Thiên phú của Tiểu Nhiên không bằng Tô Phỉ nhưng mà lúc sống nàng vừa kịp tham dự chiến dịch tam đại binh đoàn, kinh lịch vô số gian khổ chiến đấu, sau khi trở thành Hồn tướng, thần trí chưa diệt, lại sống ở chiến trường chém giết vạn năm. Thêm nữa nàng thích xung phong phía trước, thân thể trải qua vô số chiến đấu tẩy luyện, nên trở nên hoàn mỹ.[Tựa truyện bắt đầu dịch từ 1/4/2013 đến ngày 29/9/2015 vẫn còn khoảng năm chục chương 585-636 chưa được dịch. Nhóm dịch thay đổi nhóm trưởng rất nhiều lần Luyện Khí tiểu tử, Tuệ Hiền, ykzforever rồi tới bạn ducbv, nhiều lần đứt quãng một thời gian dài. Truyện được chuyển từ nhóm Phàm Nhân Tông ra nhóm Bất Bại Chiến thần rồi nhóm Chiến Thần. Hy vọng với tựa truyện tiếp theo, nhóm Chiến Thần hoạt động sôi nổi hơn, rút ngắn thời gian hoàn thành hơn.]

Điểm này, một trăm hai mươi danh Hồn tướng bên cạnh Thiên Huệ cũng giống như thế, bọn họ cũng trải qua vô số chiến đấu tẩy lễ, ý chí

kiên định, tuy rằng có thể cảm thụ được khí thế đại trưởng lão ngập trời, nhưng mà ý chí qua quá trình lâu dài chiến đấu rèn luyện ra giúp bọn họ bảo trì chiến ý hung dữ độc địa.

Đại trưởng lão phí nhiều khí lực như thế, Hồn tướng làm ra có thể làm cho lão thỏa mãn chẳng có mấy cái. Khi lão nhìn thấy đối phương vậy mà lại có nhiều Hồn tướng ưu tú như vậy, trong nháy mắt đó, tâm tình bình tĩnh trong như gương của lão cũng xuất hiện một tia dao động.

Nếu như đại trưởng lão là một con sói thì hiện tại con mắt lão nhất định màu xanh mượt.

Ánh mắt Đại trưởng lão đảo qua A Tín, không một ly dừng lại gì, danh Hồn tướng thần tình dại ra này không khiến cho lão ta có bất cứ chú ý gì. Thương cảm cho A Tín, trực tiếp bị đại trưởng lão quy vào hàng ngũ pháo hôi.

Sự tồn tại của Đỗ Khắc, đại trưởng lão đã biết rồi, lão ta không giật mình, thậm chí còn mỉm cười với Đỗ Khắc, bộ dáng kia tựa như trông thấy lão bằng hữu. Trong lòng Đỗ Khắc âm thầm cảm khái, đại trưởng lão này quả nhiên không phải nhân vật bình thường a, lo gì thân là địch nhân, ngươi không thừa nhận cũng không được lão có phong phạm.

Ánh mắt Đại trưởng lão đảo qua đám người Cát Trạch, không có bất cứ dao động gì, bây giờ gia hỏa cấp bậc này ở trong mắt lão không khác gì với kiến hôi.

Đến tận khi ánh mắt lão ta đảo qua Đường Thiên, lão đột nhiên dừng lại, con ngươi bỗng co lại.

Đường Thiên chú ý tới ánh mắt đại trưởng lão, bỗng nhiên đưa tay phải lên nhẹ nhàng vẫy vẫy đại trưởng lão, giống như là đang chào hỏi người quen.

Tuy rằng Đường Thiên không toát ra khí tức nguy hiểm, nhưng mà đại trưởng lão vừa nhìn liền nhận ra ngay, đối phương chính là cái đứa

âm thầm rình coi bọn họ kia. Nhưng khiến lão ta khiếp sợ là trạng thái Đường Thiên lúc này.

Không riêng gì đại trưởng lão khiếp sợ, ngay cả Đỗ Khắc cũng khiếp sợ, trên đời này luôn có thiên tài khiến người ta cảm thấy vô lực. Đại trưởng lão tựa như thái dương chói mắt, thôn phệ mọi thứ xung quanh, bên trong trăm trượng xung quanh lão ta là vùng cấm pháp tắc. Mà Đường Thiên lại tương phản, khí tức thân thể hắn hoàn mỹ dung hợp với không gian xung quanh. Sự tồn tại của hắn không có chút ảnh hưởng pháp tắc tuyến ở phụ cận, hắn tựa như không khí vậy.

Thân thể Đại trưởng lão tựa như biển rộng áp súc mà thành, là cực hạn "Thực", thân thể Đường Thiên lại dập dờn hư ảo, nhìn không thấy bất cứ vết tích lực lượng dao động gì, hắn phát huy "Hư" đến cực hạn.

Hai cái khí chất hoàn toàn khác biết nhưng đều rất cường đại.

Ngay cả cường giả đã bước vào cảnh giới truyền thuyết như Đỗ Khắc cũng phải cảm khái, có thể nghĩ mà biết thực lực hai người.

"Không ngờ lúc gặp mặt thiếu niên như thần lại ở tình cảnh như này." Đại trưởng lão bỗng nhiên cười tiêu sái, mang theo mấy phần hoài niệm: "Năm xưa ta từ Thánh Điện nhìn thấy rất nhiều tin tức từ Thiên lộ, cảm giác Đường thiếu niên không phải bình thường, nhưng trăm triệu lần không ngờ được ngươi có thể phát triển đến cảnh giới như thế, trở thành địch nhân số một của Thánh Điện ta."

"Đúng vậy, ta biết các ngươi nghĩ không ra! Nếu ta dễ dàng bị ngươi đoán được như thế, vậy còn làm thế nào đánh bại ngươi?" Đường Thiên dào dạt đắc ý, nếu như phía sau cái mông của hắn có đuôi thì nhất định vểnh lên tận trời.

Vừa rồi còn vẻ mặt bội phục tán thán, lúc này biểu tình trên khuôn mặt Đỗ Khắc cứng đờ, hắn ngơ ngác nhìn Đường Thiên. Đại trưởng lão vẫn vân đạm phong khinh phong phạm cao thủ, thế nhưng là Đường

Thiên thì sao chứ? Bộ dạng xuẩn ngốc như vậy tức thì làm toàn bộ ý cảnh cao thủ phá hư sạch sẽ.

Vì sao khác biệt lớn như vậy...

Ánh mắt Đại trưởng lão chớp động, thành khẩn chân thành tha thiết nói: "Đường thiếu niên quả nhiên tư thế oai hùng vô song, nếu như thiếu niên nguyện ý gia nhập vào Thánh Điện ta, ta nguyện nhường vị trí đại trưởng lão, phụng thiếu niên làm chủ."

Đường Thiên cười nhạt: "Sau đó luyện ta thành Hồn tướng?"

Đại trưởng lão than thở: "Thiếu niên có thành kiến với ta sâu như thế, thực sự là đáng tiếc. Xem ra, hai người ngươi ta, tất có một người táng thân nơi đây."

Đường Thiên nhìn chằm chằm đại trưởng lão, một lát sau, bỗng nhiên nở ra nụ cười như ánh nắng, ngữ khí lãnh đạm lại kiên định như sắt thép: "Không giết ngươi, thế nào xứng đáng với nghìn vạn oan hồn Thánh Châu đã chết đi?"

Đại trưởng lão than thở: "Chuyện thống khổ nhất trên đời không có gì hơn là người tán thưởng, lại lý niệm không gặp nhau, lại không thể không giết chết đối phương. Yên tâm, ngươi chết rồi ta sẽ luyện ngươi thành Hồn tướng, hộ pháp Thánh Điện, để ngươi nhìn thấy Thánh Điện ta muôn đời trường tồn!"

Vẻ mặt Đường Thiên như nhìn kẻ ngu ngốc: "Muôn đời trường tồn? Ai cho ngươi tự tin như thế? Hôm nay của Thánh Điện chó má của ngươi sẽ bị ta đánh thành mẩu vụn!"

"Ha ha!" Đại trưởng lão cười dài: "Chỉ dựa vào những người các ngươi? Ai cho ngươi tự tin?"

"Cũng phải." Ngoài dự đoán mọi người, Đường Thiên gật đầu: "Dựa vào bằng này người chúng ta, muốn làm thịt các ngươi là rất không hiện

thực."

Hắn bỗng nhiên gọi: "A Tín!"

A Tín mờ mịt quay mặt lại, hắn không biết rõ ràng rốt cuộc đã phát sinh cái gì, thần tình dại ra.

Đại trưởng lão thờ ơ lạnh nhạt, lão ta lườm A Tín một cái, ngay lập tức yên lòng. Cái đứa này rất phổ thông, không có chỗ đặc thù gì cả.

Ánh mắt mọi người soàn soạt rơi vào người A Tín, bọn họ không lý giải được, thời điểm này đại nhân gọi A Tín làm gì? A Tín này cũng thực sự thấy kỳ quái, người khác đi ra lốc xoáy đều như đổi thành người khác, thực lực tăng vọt, A Tín cũng đổi thành người khác, nhưng sự cơ trí sức lực trước đây tiêu thất, biến thành bộ dạng ngây ngốc hiện tại này...

A Tín ngơ ngác nhìn Đường Thiên.

Chỉ có Tiểu Nhiên nhìn ra một chút manh mối, nàng tựa hồ nhìn thấy trong mắt A Tín có thứ gì đó chớp động óng ánh quang mang. Không biết vì cái gì, tâm Tiểu Nhiên bị nắm lấy.

"Gọi mọi người ra đi." Đường Thiên lớn tiếng hô, thần tình hắn mơ hồ có chút kích động.

Gọi mọi người ra đi...

Mũi A Tín bỗng nhiên có chút chua xót, hắn hành lễ, ngẩng đầu ưỡn ngực, cao giọng tuân mệnh: "Vâng!"

Ra đi, các ngươi!

Bất Tử kiếm trong tay, cắm phập xuống mặt đất, như là có thứ gì đó kích động trong cơ thể hắn, âm thanh khàn khàn hắn rống giận: "Ra đi! Nam Thập Tự binh đoàn!"

Màu đen nước biển từ thân kiếm chảy ra, lan tràn dọc theo mặt đất, Bất Tử kiếm bình cái hóa thành một đoàn vụ khí, tràn ngập mặt biển.

Rầm rầm, rầm rầm.

Giống như xiềng xích kéo trên mặt đất, tiếng bước chân chỉnh tề lẫn âm thanh thiết giáp xiết vào nhau, tụ tập thành một cơn lũ.

Một đội thiết vệ màu đen chỉnh tề, đạp trên mặt biển bình tĩnh, giống như từ địa ngục đi ra. Mỗi một vị sĩ binh thần tình lạnh lẽo, nhìn không chớp mắt, trong đội ngũ không có bất cứ tạp âm gì khác. Binh sĩ cuồn cuộn không ngừng từ trong vụ khí đi ra, tựa như vô cùng vô tận. Thần tình bọn họ bình tĩnh, nhưng mà sát ý quanh thân giống như thực chất, hắc vụ lượn lờ quanh thân bọn họ. Thân thể bọn họ chớp động màu đen sáng bóng nhiếp tâm hồn người ta.

Đại tướng cầm đầu, thân thể khôi ngô hùng tráng, hắn nhấc một cây chiến kỳ thật vô cùng lớn, cán cờ còn thô to hơn thân thể hắn, mặt cờ màu đen như màn đêm thâm trầm, ấn ký Nam Thập Tự lóng lánh tựa như ngôi sao.

Chiến kỳ trầm trọng trùng điệp nện vào bùn đất, mặt đất chấn động, bùn đất vẩy ra, Nam Thập Tự màu đen lay động trong gió.

Phía sau hắn, chiến trận đen ngòm sâm nghiêm vô thanh.

Thanh âm thô kệch tang thương, tựa như từ một vạn năm trước xuyên thời gian mà tới, quanh quẩn trong thiên địa.

"Nam Thập Tự binh đoàn, Ngủ Yên hải, binh hồn chưa chết, đến đây báo cáo!"

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 942: Tân Sinh, Chiến Đấu

Chương 942: Tân sinh, chiến đấu

Chiến trận màu vàng kim và chiến trận màu đen giằng co với nhau, phân biệt rõ ràng.

Chiến trường to như vậy mà tĩnh mịch khôn kể, chỉ có chiến kỳ phần phật vang trong gió.

Đại trưởng lão không thể tin mà nhìn Binh đoàn Hồn tướng màu đen đột nhiên xuất hiện ở phía đối diện, con mắt lão ta trợn tròn xoe. Từ chỗ nào đối phương kiếm được Hồn tướng như thế? Mình vì tạo ra Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm không biết đã dốc bao nhiêu mạng người.

Về mặt số lượng, Hồn tướng của đối phương không ít hơn của lão, làm cho lão ta cảm thấy khó mà tiếp thu chính là tố chất những Hồn tướng này thật cao, so với Hồn tướng trong Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm của lão không chỉ cao hơn một tầng thứ.

Sao lại như thế...

Nam Thập Tự binh đoàn? Đột nhiên, đại trưởng lão nhớ tới xuất xứ tên này, nó đã từng xuất hiện trên tin tình báo từ Thiên lộ. Đó là một binh đoàn xa xưa, đã chôn vùi ở trong lịch sử, làm sao bảo tồn được nhiều Hồn tướng như vậy? Một vạn năm a, Hồn tướng có thể chống lại năm tháng mấy trăm năm ăn mòn cũng đã phi thường lợi hại, một vạn năm, đó là khái niệm gì? Thời gian dài dằng dặc đến ngay cả Hồn tướng cũng muốn tự sát.

Lão ta chưa từng nghe nói có Hồn tướng sống quá một vạn năm.

Thế nhưng, không những có, còn nhiều như vậy!

Đại trưởng lão cảm thấy nhận biết về Hồn tướng của mình đã triệt để bị phá vỡ.

Hồn tướng binh lính nhanh nhẹn dũng mãnh hung dữ độc địa, chiến ý dâng trào, kỷ luật sâm nghiêm, trên thân mỗi người đều có thể nhìn thấy được khí chất lão binh hình thành qua thiên chuy bách luyện trên chiến trường.

Khi những lão binh này tụ tập lại, cổ khí thế túc sát kia lập tức liền áp chế Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm của lão xuống.

Trong lòng chấn động còn có cả Đường Thiên, hắn biết Bất Tử kiếm ở trong Kiếm qua lốc xoáy có biến đổi về chất, biết rõ những tàn hồn này lần nữa ngưng kết thân thể. Thế nhưng, nhìn bọn họ túc sát vô thanh bước ra khỏi Bất Tử kiếm, nhìn bọn họ nhấc chiến kỳ Nam Thập Tự binh đoàn đi ra như thế, trong lòng hắn sung mãn cảm động và bi thương khó mà nói rõ bằng lời. [Cảm ơn Thánh KtXd convert rất mượt mà, quá trình dịch thu ngắn đáng kể]

Bởi vì hắn biết rõ bọn họ đã trải qua một vạn năm này như thế nào, hắn biết rõ cứ một trăm năm, bọn họ liền sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, đụng bản thân vỡ tan.

Ngủ Yên chi hải, nơi nhạc thổ (nơi vui vẻ) này bao hàm hi vọng và ký thác từ người sống, lại trở thành chiến trường bọn họ chưa từng buông tha trong vạn năm.

Binh đoàn sinh tử không biết, chúng ta há có thể ngủ yên!

Khi nhìn thấy những Hồn tướng này chiến đấu vạn năm tại nơi hắc ám không người biết tới, phân thân toái cốt hơn trăm lần, thật đã thoát ra Ngủ Yên chi hải, thật đã trọng tổ hồn thể, thật đã mang theo sự không cam lòng và quyến luyến vạn năm, cũng không chịu ngủ yên mà đi ra

đây, nhìn bọn họ đứng ở phía dưới chiến kỳ Nam Thập Tự binh đoàn kêu gọi, gây ra sự cảm động khôn kể kích động ở trong lòng Đường Thiên.

Nước mắt A Tín tràn mi, chiến hữu của hắn, tiền bối của hắn đứng ở trước mặt hắn, kề vai chiến đấu

—— lấy thanh danh Nam Thập Tự binh đoàn, chiến đấu!

Năm tháng đã bị chúng ta bỏ lại phía sau, hiện thực đã được chúng ta xuyên thủng, một vạn năm trôi qua, chúng ta lại gặp nhau trên chiến trường, chúng ta lại đứng sóng vai. Thệ ngôn năm xưa vẫn còn đang kích động trong lòng ngươi ta, chiến kỳ năm đó vẫn còn lay động tại đỉnh đầu ngươi ta.

Hắc, một vạn năm rồi, chúng ta vẫn là chúng ta!

Hắc, một vạn năm rồi, Nam Thập Tự binh đoàn vẫn là Nam Thập Tự binh đoàn!

A Tín lau nước mắt, đi tới trước mặt vị nam tử cầm đầu, hắn hành lễ, lớn tiếng hô: "Nam Thập Tự binh đoàn thượng tướng A Tín, đến đây báo cáo."

Con ngươi Đại trưởng lão nhịn không được co lại, lão ta biết rõ lần này mình thật nhìn sai rồi. Thượng tướng A Tín, đây là Thượng tướng Hồn tướng lần trước giết chết Thu Sát binh đoàn. Lão ta không ngờ được, cái Hồn tướng nhìn qua khuôn mặt mờ mịt này vậy mà lại chính là A Tín!

Nam tử đáp lễ, trầm giọng hô: "Thượng tướng các hạ, dựa theo điều lệ thời chiến, ngài có quyền chỉ huy tối cao. Nhưng mà, trước đó, Thượng tướng các hạ, có thể nói cho chúng ta biết, binh đoàn còn tồn tại không?"

Chiến trận nghiêm chỉnh, lần đầu tiên xuất hiện rối loạn, tất cả ánh mắt toàn bộ binh sĩ đều rơi trên người A Tín.

"Binh đoàn không còn nữa." Thanh âm A Tín rất bình tĩnh.

Con mắt toàn bộ binh sĩ đều ảm đạm, âm thanh nức nở không ngừng vang lên trong chiến trận. Rất nhiều người trong bọn họ, thân ảnh đang từng điểm trở nên nhạt. Bọn họ vốn là một tàn hồn, chỉ là bởi vì chấp niệm trong lòng chưa tiêu, đau khổ chống đỡ mới không bị năm tháng chôn vùi. Nhưng mà bây giờ nghe thấy binh đoàn đã không còn tồn tại nữa, bọn họ cảm thấy nhiều năm kiên trì như vậy không còn ý nghĩa gì. Mất tín niệm chống đỡ, thân thể bọn họ liền sẽ hòa tan như băng tuyết, tiêu thất.

Nước mắt người nam tử hào sảng thoáng cái chảy ra, khóc không thành tiếng: "Đã tới chậm, chúng ta đã tới chậm... Đúng vậy, cũng đã một vạn năm rồi a..."

Tâm A Tín bỗng dưng co rút đau đớn, như thể đao vặn, nghe thấy bọn họ tự trách bọn họ bi thương mất mát, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh xung phong như con thiêu thân lao đầu vào lửa, là Ngủ Yên chi hải trên không phiêu đãng không dứt bên tai "Binh đoàn sinh tử không biết, chúng ta há có thể ngủ yên" .

Hắn hít sâu một hơi, dùng hết khí lực toàn thân, lớn tiếng hô: "Nhưng mà chúng ta còn tồn tại!"

Binh lính ngẩng đầu, con mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn vị Thượng tướng không cường tráng này.

"Chúng ta tại, binh đoàn sẽ tại!"

Mỗi một chữ, A Tín đều nói năng rất khí phách, đều hung hăng đóng vào trong lòng binh lính. Bọn họ lau khô nước mắt, ngước cao đầu, ưỡn ngực.

ánh mắt A Tín chậm rãi đảo qua mọi người, lớn tiếng hỏi: "Một vạn năm đều không mai một chúng ta, vì cái gì? Bởi vì a "

Nghênh đón ánh mắt mọi người, nghênh đón kim quang chói mắt, A Tín bỗng nhiên nhớ đến Đinh Ốc ở trong băng quan tru lên vạn năm, bỗng nhiên nghĩ đến Tiểu Quỷ muốn tái hiện cơ quan binh đoàn vinh quang muốn tiếp tục truyền thống của binh đoàn truyền thừa về sau, nhớ tới mỗi một ngày của mình vạn năm qua, nhớ tới mọi người tại Ngủ Yên chi hải dùng trăm năm ngủ say đổi lấy một lần thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trên khuôn mặt bất cần đời của hắn lần đầu tiên mang theo vẻ ngạo mạn và bễ nghễ không ai bì nổi, chỉ chỉ mọi người, chỉ chỉ lồng ngực mình, nhấn mạnh từng chữ.

"Binh hồn chúng ta bất diệt, Nam Thập Tự binh đoàn bất tử!"

Oanh!

Toàn bộ Hồn tướng chỉ cảm giác trong đầu chấn động, những lời này trực tiếp đóng vào trong đầu bọn họ, ý thức nguyên bản mơ hồ mất mát đột nhiên rõ ràng. Không sai! Thượng tướng các hạ nói không sai! Bọn họ không thể kịp tới trợ giúp binh đoàn, nhưng cũng chính là binh đoàn không còn rồi nữa, chỉ còn lại có những binh hồn bọn họ, trách nhiệm bảo vệ vinh quang của binh đoàn là trên thân bọn họ.

Bọn họ không thể đẩy trách nhiệm!

Ngoài ta không còn ai!

Những binh sĩ kiêu ngạo, thân thể ảm đạm lại trở nên ngưng thực, hơn nữa càng thêm ngưng thực so với trước, trên mặt bọn họ tỏa sáng ra dạng quang mang khác.

Chiến ý cuộn trào mãnh liệt phóng lên cao, như một con giao long bay lên trời, hung hăng đánh lên quầng sáng Thánh viêm trên bầu trời.

Rầm rầm rầm!

Quầng sáng Thánh viêm trên bầu trời kịch liệt chấn động, Thánh viêm vẩy ra mọi nơi.

Ánh mắt A Tín kiên định, nhìn binh sĩ tân sinh, trong lòng hắn cũng kích động phong vân, chiến ý cường liệt thiêu đốt trong cơ thể hắn. Khi chính hắn hô lên câu nói kia thì toàn bộ lo lắng trong lòng hắn đã quét sạch sành sanh, đúng vậy, dù cho binh đoàn không còn thì sao, quan trọng bọn họ vẫn còn!

Bọn họ còn, binh đoàn sẽ còn!

Toàn thân A Tín tản ra khí thế lẫm liệt, hắn tựa như lợi kiếm ra khỏi vỏ, sắc nhọn không ai có thể kháng cự. Nhìn chiến trận kim sắc trước mặt, khóe miệng hắn nở ra nụ cười khinh miệt, các ngươi những gia hỏa chỉ có đắp nặn lên thân xác này, đến đi, để các ngươi kiến thức cái gì mới là binh đoàn!

Hắn giơ cao hai tay, âm thanh khàn khàn rống giận.

"Nam Thập Tự binh đoàn, đi tới!"

Rầm rập.

Cơn lũ màu đen, không nhanh không chậm đẩy mạnh về phía trước, tốc độ bọn họ cũng không nhanh, lại có một khí thế không ai có thể kháng cự, đủ để nghiền nát toàn bộ địch nhân chắn trước mặt.

Đại trưởng lão tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, mấy lần lão ta muốn đánh đứt, nhưng mà lại không biết cắt đứt như thế nào. Những Hồn tướng này quyến luyến và đồng nhất đối với binh đoàn thực sự sâu đủ khiến người ta giật mình. Lão ta có chút ước ao, làm thế nào mình mới có bộ hạ trung thành và tận tâm như vậy?

Chẳng mấy chốc lão ta vất cái ý nghĩ này để lại đằng sau, đối với hiện tại, những thứ này đều không trọng yếu. Người thắng được trận chiến tranh này mới có ngày mai.

Trải qua khiếp sợ lúc ban đầu, lão ta đã trấn định lại. Binh đoàn Hồn tướng đột nhiên xuất hiện làm xáo trộn bố trí của lão ta, nhưng mà lão ta vẫn có lòng tin mười phần. Nơi này là Thánh Châu, nơi này có Thánh viêm vô cùng vô tận, nơi này là sân nhà mà lão tỉ mỉ bố trí.

Muốn ở nơi đây chiến thắng được lão, đó là si tâm vọng tưởng.

Lão ta mỉm cười, tự tin mà thong dong, thản nhiên nói: "Tô Phỉ, đều giao cho ngươi đấy."

Tô Phỉ khom người tuân mệnh, xoay người suất lĩnh Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm xuất kích. Rầm rầm, cơn lũ kim sắc cũng ầm ầm tiến về phía trước.

Đại trưởng lão lộ ra vẻ thỏa mãn, sau khi đối phương biểu hiện ra sự cường đại, Tô Phỉ vẫn không bị ảnh hưởng, mà Hồn tướng của mình không chút e sợ, không chút lùi bước, xông lên nghênh chiến địch nhân.

Khuyết thiếu rèn luyện cũng chẳng sao, rèn luyện nhiều là được rồi, thụ thương cũng chẳng sao, nơi này có vô cùng vô tận Thánh viêm bổ sung. Chết cũng không sao, đào thải một nhóm thì còn lại chính là tinh nhuệ, chết toàn bọn pháo hôi là được.

Hơn nữa, sân nhà của mình lại dễ dàng đối phó như vậy sao?

Trong mắt Đại trưởng lão hiện lên một đạo hàn mang, bấm tay trên không trung nhẹ nhàng búng ra, dường như có một sợi dây cung vô hình nối tiếp với quầng sáng Thánh viêm bị kích thích, vô số Thánh viêm hạ xuống như hạt mưa.

Thánh viêm rơi vào Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm, khí thế của Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm đột nhiên tăng lên, mà rơi xuống Nam Thập Tự binh đoàn, lập tức bị sát ý của đối phương làm tan rã, nhưng mà có Thánh viêm quấy rầy, khí thế của bọn họ bị hãm lại, hơi hơi có chút không lưu loát.

Lúc này Đỗ Khắc không chút chần chừ, miệng mỉm cười, thủ đoạn của đại trưởng lão ở trong mắt người khác thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng mà ở trong mắt Đỗ Khắc, thủ đoạn như vậy thực sự nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Hắn bay xuống đến gần A Tín, bàn tay vạch bao ở trong không trung.

Dao động khó mà nói rõ bằng lời phút chốc khuếch tán ra xung quanh, ở trên không binh đoàn, xuất hiện một cái vòng sáng nhàn nhạt. Thánh viêm rơi vào trong vòng sáng, cấp tốc phân giải biến mất. Thánh viêm hóa thành từng sợi hư hóa năng lượng nhè nhẹ, bổ sung tổn hao cho đám người A Tín. Cái này là hắn học tập từ Kiếm qua lốc xoáy của Đường Thiên, chỉ là, hắn khống chế pháp tắc cao minh hơn, thoạt nhìn thanh thế không lớn, không thể so với Kiếm qua lốc xoáy, nhưng mà có thể bổ sung tổn hao cho binh sĩ.

Đại trưởng lão khẽ lướt nhìn Đỗ Khắc, không bất ngờ cho lắm. Tuy rằng lúc trước lão ta giao thủ với Đỗ Khắc rất nhất thời rất khắc chế, nhưng mà hai người đều biết rõ đối phương cao minh. Đỗ Khắc có thể dùng phương thức đặc biệt như thế cải biến năng lượng Thánh viêm, khiến con mắt lão ta trở nên sáng ngời.

Tuy thế, với lão ta mà nói, khống chế Thánh viêm cơ hồ không cần phải tiêu hao lực lượng gì, phải xem đối phương có thể chống đỡ bao lâu?

Bố trí của đối phương phi thường có mục đích, hiển nhiên đã chủ tâm nghiên cứu Thánh viêm, tuy nhiên các ngươi cho rằng ta chỉ có những thủ đoạn này sao?

Đại trưởng lão khẽ cười nhạt trong lòng.

Ở phía dưới lão ta, kim sắc cơn lũ và cơn lũ màu đen, va rầm rầm vào nhau.

Trong nháy mắt chiến đấu liền tiến nhập trạng thái gay cấn.

BẤT BẠI CHIẾN THẦN

Phương Tưởng
www.dtv-ebook.com

Chương 943: Đại Kết Cục

Chương 943: Đại kết cục

Ngay từ đầu Đường Thiên đã nhìn chằm chằm đại trưởng lão, ánh mắt hắn không rời đại trưởng lão chút nào, ở trong mắt hắn, đại trưởng lão mới là địch nhân trọng yếu nhất. Hắn không cố gắng kéo gần khoảng cách giữa hai người, hắn biết vậy sẽ dễ dàng khiến cho đại trưởng lão cảnh giác.

Hắn biểu hiện rất bình tĩnh, ngay cả khi A Tín nói chuyện với Hồn tướng, hơn phân nửa sự chú ý của hắn đều ở trên người đại trưởng lão. Một trận chiến này là hung hiểm trước đó chưa từng có, sự chú ý của Đường Thiên cũng tập trung trước đây chưa từng có. Kinh lịch chiến đấu phong phú nói cho hắn biết, tình thế trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, cơ hội lúc nào cũng có khả năng xuất hiện, thường thường chợt lóe lướt qua, nếu không tập trung chú ý, dù cho cơ hội xuất hiện cũng không chụp bắt nổi.

Khi hắn phát hiện đại trưởng lão bị A Tín hấp dẫn, lập tức ý thức được, đây là một cái cơ hội tuyệt hảo.

Âm thầm ra hiệu bằng ánh mắt cho Cát Trạch và Phù Chính Chi, Thần Trang binh đoàn lặng lẽ vận chuyển.

Đường Thiên ở trong Kiếm qua lốc xoáy được đến gia tăng lên thật lớn, nhất là sự lý giải của hắn đối với pháp tắc có tăng lên về bản chất. Điểm này, trong nháy mắt đầu tiên khi Đường Thiên liên hệ với Thần Trang binh đoàn thì phát giác ra biến hóa.

Trước đây, chiến thuật hắn chuẩn bị cho Thần Trang binh đoàn, tương đối mà nói khá là khô khan đông cứng, chỉ là các loại pháp tắc chiêu thức tổ hợp lắp ráp.

Bây giờ trong mắt Đường Thiên, những chiến thuật này đều vô cùng thô ráp.

Thức Tỉnh thần trang hoàn toàn mới có lực khống chế bay vọt so với trước đây, cái này cũng giúp Đường Thiên có khả năng khống chế Thần trang tăng lên cực lớn.

Hắn chuẩn bị cho đại trưởng lão chính là chiến thuật số 9, chiến thuật công kích đơn thể khoảng cách xa cường đại nhất của Thần Trang binh đoàn.

Binh đoàn vừa vận chuyển, trong mắt Cát Trạch liền hiện lên một chút vẻ hoảng sợ.

Chiến thuật số 9 là một loại chiến thuật bọn hắn huấn luyện nhiều nhất, hắn tự nhiên rất quen tay. Nhưng mà cảm thụ lần này khác hắn. Bình thường hắn cần phải chú ý tập trung cao độ, cực kỳ chú ý sự kết nối với các đội hữu. Các loại năng lượng khác nhau nối tiếp và chồng lên, là điểm khó nhất của chiến thuật số 9. Trong đó bất cứ một bước sai lệch trong một phần trăm giây liền có khả năng làm cho uy lực giảm mạnh. Vì nối tiếp chuẩn xác, bình thường bọn họ phải ăn một ít vị đắng mới luyện đến tình trạng tương đối thuần thục. Nhưng dù cho như vậy, ở trong chiến đấu bọn họ cần phải tập trung hoàn toàn tinh thần, bằng không bất cứ một điểm sơ sẩy gì đều có khả năng dẫn đến sắp thành lại bại.

Nhưng mà lần vận chuyển này, Cát Trạch cảm giác mình tựa như được một bàn tay vô hình lặng yên thúc đẩy đi tới trước, vô cùng lưu loát tự nhiên. Làm cho hắn giật mình hơn nữa chính là pháp tắc chi lực của hắn đang không ngừng lướt qua, hoàn toàn không chịu hắn khống chế. Nếu như không phải hắn hoàn toàn tín nhiệm Đường Thiên vô điều kiện, hắn hắn phải sợ hãi.

Khả năng khống chế của Đại nhân hiện tại vậy mà lại đã cường đến tình trạng này sao?

Hắn cảm thấy quá bất khả tư nghị*. *không thể tin nổi

Nhưng, năng lượng hắn đưa vào đã vượt xa năng lượng chiến thuật số 9 bình thường cần phải có. Nhiều năng lượng như vậy, đại nhân xử lý như thế nào? Bất cứ một loại chiến thuật nào đều không phải cứ nhiều năng lượng là tốt, không những không phải nhiều hơn tốt hơn, mà trái lại sẽ có rất nhiều hạn chế.

Năng lượng quá lượng, đối với chiến thuật mà nói chỉ là phá hư.

Nhưng mà khiến hắn trợn mắt há mồm chính là hắn mắt mở trừng trừng nhìn năng lượng có thuộc tính khác nhau cuồn cuộn không ngừng tụ tập chồng chất lên nhau. Toàn bộ quá trình giống như mây bay nước chảy, không có chút ngưng trệ nào. Nếu như không phải Cát Trạch phi thường quen thuộc với những năng lượng này, hắn nhất định sẽ cho rằng những năng lượng này là đồng căn nguyên, vô cùng hòa đồng. Nhưng mà khi huấn luyện, hắn biết rõ giữa những năng lượng khác thuộc tính này là cuồng bạo cỡ nào. Chỉ mỗi khiến chúng nó chồng lên, bọn họ bị nổ khiến cho toàn thân bám đầy bụi đất.

Trong lúc bất ngờ, hình thức cố định trong huấn luyện lâu dài đã bị phá vỡ như thế, Cát Trạch bị khả năng khống chế không thể tưởng tượng của Đường Thiên hù dọa khiến cho ngây người. Không riêng gì Cát Trạch, toàn bộ đội viên Thần Trang binh đoàn đều bị thủ đoạn đột nhiên của Đường Thiên hù dọa mất rồi.

Cát Trạch bỗng nhiên nhíu mày, trong lòng hắn luôn có cảm giác mình đã bỏ sót thứ gì đó trọng yếu.

Chờ chút!

Con mắt Cát Trạch sáng ngời, hắn biết rõ mình đã bỏ sót cái gì, năng lượng dao động! Vậy mà hắn lại không cảm thụ được năng lượng dao

động! Hắn suýt nữa thét thất thanh chói tai, điều đó không thể nào thế được! Nhiều loại năng lượng khác nhau chồng chất, làm sao mà không có dao động?

Thế nhưng là, chính hắn hoàn toàn không cảm thụ được năng lượng dao động!

Toàn bộ pháp tắc chi lực của đội viên đều bị lấy đi hoàn toàn, chúng tụ tập thành một cái mũi tên nhỏ trên đầu ngón tay Đường Thiên. Mũi tên nhỏ này hoàn toàn khác với mũi tên hình thành trong chiến thuật số 9, bình thường, mũi tên màu sắc óng ánh, có băng văn và huyết lưới đỏ sậm, trong huyết lưới có quang cát và diễm văn. Cái mũi tên nhỏ trước mắt này giống như một luồng khói đen biến thành khiến mọi người tràn đầy hiếu kỳ xen lẫn mong đợi.

Bọn họ chưa thấy chiến thuật số 9 như vậy, cũng chưa từng thấy tiểu tiễn chiến thuật số 9 như vậy.

Đường Thiên không lập tức công kích, mà là kiên trì chờ đợi cơ hội.

Đại trưởng lão hoàn toàn bị chiến đấu đại quy mô của binh đoàn phía dưới hút sự chú ý, nhân số hai bên đông đảo, thực lực đại binh đoàn đều phi thường tinh nhuệ như vậy trực tiếp giao phong là cực kỳ hiếm thấy.

Lão đại của song phương đều là võ tướng phi thường xuất sắc, bọn họ đều có thể dùng đủ phương thức đặc thù trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh cho thuộc hạ, binh đoàn linh hoạt tựa như cánh tay, bộ phận thân thể của bọn họ vậy. Các loại chiến thuật phối hợp khiến người ta hoa cả mắt, chiến thuật đối kháng đang trình diễn với tiết tấu kinh người.

Tô Phỉ bắt đầu rơi xuống hạ phong, điều này không làm cho đại trưởng lão cảm thấy bất ngờ, nhưng rơi xuống thế hạ phong nhanh như thế khiến lão ta cảm thấy bất mãn, lão ta cảm thấy Tô Phỉ hiển nhiên còn không đủ sức để quản lý hệ thống võ tướng của mình.

Không nghi ngờ gì về thiên phú của Tô Phỉ, năng lực xuất chúng, nhưng có không ít nhược điểm. Tỷ như tài năng chỉ huy xuất chúng, nhưng kinh nghiệm chỉ huy chiến đấu ít đến thương cảm. Một là kinh nghiệm thực chiến ít, một nữa thì là kinh nghiệm chỉ huy đại binh đoàn ít. Quang minh kỵ sĩ đoàn hiếm khi nhận nhiệm vụ chiến đấu nên kinh nghiệm thực chiến tự nhiên là ít. cho tới nay Tô Phỉ đều đảm nhiệm chức đội trưởng Quang Minh kỵ sĩ đoàn. Quang minh kỵ sĩ đoàn là tiểu binh đoàn mấy trăm người, đại binh đoàn mấy vạn người Tô Phỉ chưa từng chỉ huy.

Mà đối thủ A Tín vô luận là thực chiến hay là chỉ huy đại binh đoàn chiến đấu đều có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, vô cùng tinh tế. Tô Phỉ lộ ra bất cứ một kẽ hở nhỏ gì đều sẽ bị hắn nắm bắt, từng chút bị đối phương mở rộng ưu thế.

Hơn nữa tố chất binh sĩ song phương cũng có chênh lệch rất lớn.

Binh sĩ của Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm về mặt thực lực, kinh nghiệm đều không thể so sánh với đám Hồn tướng Nam Thập Tự binh đoàn này. Dù cho bọn họ có Thánh viêm bổ sung, nhưng mà vẫn bị áp chế đến không ngẩng nổi đầu.

Nhìn đi, chỉ dùng mỗi một chiêu kia thôi.

Đại trưởng lão âm thầm lắc đầu, phí nhiều sức lực như vậy, cục diện tốt vẫn bị đối phương áp chế, xem ra mình còn cần tìm mấy võ tướng già dặn hơn. Tô Phỉ còn quá non nớt, không chịu nổi trách nhiệm lớn.

Cũng may còn có hậu chiêu, đại trưởng lão mỉm cười, Quang Minh ấn ký trên trán đột nhiên biến sáng lên.

Phanh!

Trong hỗn chiến, một gã binh sĩ của Thánh viêm binh đoàn đột nhiên nổ tung, hóa thành một chùm Thánh viêm kim sắc xen lẫn một vệt đỏ

sậm, dị thường yêu dị. Một gã Hồn tướng Nam Thập Tự binh đoàn ở gần bị Thánh viêm ám hồng nhiễm phải.

Động tác của binh sĩ này đột nhiên khựng lại, Thánh viêm đỏ lừ rót vào thân thể hắn.

Một cái Quang Minh ấn ký nhàn nhạt lấp lóe trên trán binh sĩ, trên mặt binh sĩ hiện lên vẻ giãy dụa. Từ quầng sáng Thánh viêm trên bầu trời bay xuống một đạo Thánh viêm, Thánh viêm quấn lên thân thể binh sĩ kia, Thánh viêm bắt đầu như sinh trưởng, quang kén đỏ tươi lan tràn đến đầu gối binh sĩ.

Bang bang phanh, từng cái Quang minh Hồn tướng Thánh viêm nổ tung, hóa thành từng chùm Thánh viêm đỏ sậm.

Trong nháy mắt chiến trường liền nhiễm tảng lớn đỏ sậm quỷ dị.

Quầng sáng Thánh viêm ở trên đỉnh đầu bùng lên quang mang, Thánh viêm cuộn trào mãnh liệt từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Khóe mắt A Tín muốn nứt ra, hắn không ngờ rằng đại trưởng lão vậy mà lại lấy thân thể binh sĩ của mình làm vũ khí. Bắt đầu từ ngày hắn gia nhập vào binh đoàn, mọi người đều quan ái với nhau, sau khi hắn trở thành võ tướng thì rất bảo vệ binh sĩ dưới trướng mình. Hắn chưa từng nghĩ, vậy mà lại có người nhẫn tâm dùng binh sĩ dưới trướng mình làm vũ khí công kích địch nhân như thế.

Ở trong cảm nhận của đại trưởng lão, những người này không đáng kể chút nào, ở trong lòng lão ta, đại khái không có người không thể hi sinh đi.

"Ngủ Yên chi hải!"

Tiếng Đường Thiên nhắc nhở vang lên trong lỗ tai hắn, A Tín rồi đột nhiên giật mình một cái, thoát ra khỏi phẫn nộ, trong lòng có chút xấu

hổ, tại thời điểm chiến đấu mình vậy mà lại bị phẫn nộ che mờ con mắt, thực sự là không nên.

Lập tức A Tín ý thức được chỗ tốt từ đề nghị này của Đường Thiên, hắn nổi giận gầm lên một tiếng: "Bất Tử kiếm!"

Ông, tiếng kiếm vang lên, Bất Tử kiếm bay vào trong tay A Tín, Ngủ Yên chi hải màu đen từ dưới chân A Tín lan tràn ra. Khí tức quen thuộc trong nước biển màu đen lập tức làm cho binh sĩ bị nhiễm Thánh viêm màu đỏ sậm an tĩnh lại, Quang Minh ấn ký trên trán bọn họ dần dần nhạt đi.

Đỗ Khắc bỗng nhiên xuất hiện như u linh ở phía sau đại trưởng lão, nhưng mà đại trưởng lão như thể đã sớm phát hiện, một bàn tay vỗ về phía sau với góc độ quỷ dị .

Vừa mới xuất hiện, Đỗ Khắc đối diện một chưởng này thì sắc mặt khẽ biến, pháp tắc lĩnh vực toàn lực mở ra.

Oanh!

Âm thanh bùng nổ thật lớn, khiến mỗi người tại chiến trường đều bị chấn động.

Lực lượng kinh khủng tuyệt luân, thân thể Đỗ Khắc chấn động, mắt hoa lên không kịp phản ứng lại, bùng, hắn bị mạnh mẽ đập lên mặt đất, chỉ còn thấy một cái hố to.

Tất cả mọi người trên chiến trường bị một chưởng này của đại trưởng lão hù dọa, thậm chí xuất hiện một khoảng dừng lại.

Mặt đám người Cát Trạch soạt một cái biến trắng, đó là Đỗ Khắc a, Tội Vực đệ nhất nhân a, vậy mà lại bị người vỗ một cái trực tiếp chui xuống mặt đất, cái này...

Đại trưởng lão nhìn Đường Thiên một cái, khuôn mặt tỏ ra mỉa mai, lão ta không tiếp tục để ý nữa mà giơ cánh tay phải lên. Một đạo hỏa trụ

Thánh viêm từ trên trời giáng xuống, bao phủ bàn tay lão ta, nối tiếp lão ta với quầng sáng Thánh viêm trên bầu trời.

Quang Minh ấn ký trên trán Đại trưởng lão trở nên sáng ngời, khí thế toàn thân đột nhiên tăng vọt.

Thánh viêm đỏ sậm nguyên bản bị Ngủ Yên chi hải không ngừng thôn phệ bùng lên quang mang, lại chiếm cứ quyền chủ động, huyết kén lại lần nữa bắt đầu sinh trưởng.

Đỗ Khắc giãy dụa từ bên trong hố sâu bò ra, hắn lau máu tươi bên mép. Lần đầu tiên hắn bị chật vật như thế, thụ trọng thương như thế, pháp tắc lĩnh vực của hắn dưới một kích cuồng bạo như thế xuất hiện vết rạn. Đại trưởng lão xác thực đáng sợ, bên trong thân thể hắn tựa như ẩn chứa một cái hải dương cuồng bạo, Đỗ Khắc lần đầu tiên nếm lực lượng kinh người như thế.

Nhưng, tưởng dễ dàng đánh bại mình, không dễ như vậy a.

Thiên Huệ lườm Đường Thiên ở xa xa một cái, nàng thực sự quá hiểu Thiên ca ca. Lâu như vậy vẫn chưa động thủ, quá không phù hợp tính cách Thiên ca ca, vậy chỉ có một khả năng, Thiên ca ca đang chờ đợi cơ hội.

Tuy rằng không biết Thiên ca ca chuẩn bị sát chiêu gì cho đại trưởng lão, nhưng mà chỉ cần biết rằng Thiên ca ca đang chờ đợi cơ hội là được.

Ánh mắt Thiên Huệ quan tâm chiến trường, đầu óc thủy chung bảo trì lãnh tĩnh, dù cho đại trưởng lão dùng chiêu thức ác độc như thế, nàng cũng không có chút kích động nào. Toàn bộ chiến trường hiện lên rõ ràng ở trong mắt nàng, nơi tự bạo nhiều nhất là khu vực đan xen giữa song phương.

Đại trưởng lão vì có thể làm ô nhiễm nhiều hơn binh sĩ, cố ý khiến phòng tuyến kéo dài. Kể từ đó, trận hình của bản thân bọn họ liền bị ép dẹp.

"Ngươi từ nơi đó cắt vào, sau đó xung kích hướng bên trái, chỉ cần tạo ra một lỗ hổng, còn lại giao cho A Tín, hắn sẽ lợi dụng tốt. Trận hình của đối phương sẽ nghiêng về hướng A Tín, ngươi thử vòng lại, cắt xéo vào từ hậu tâm Tô Phỉ."

Nàng thấp giọng phân phó Tiểu Nhiên, ngữ khí lãnh tĩnh khẳng định, khiến người ta tin phục. Chiến đấu tầng này nàng không có biện pháp tham gia, nếu như suất đội xung kích còn phải khiến mọi người phân tâm chiếu cố mình.

"Hậu tâm Tô Phỉ?" Tiểu Nhiên có chút không hiểu, nơi đó không phải phòng thủ rất dày đặc sao.

"Đúng!" Thiên Huệ nghiêm chỉnh nói: "Ta chú ý tới thói quen của Tô Phỉ, nàng ta thích bảo hộ bên sườn, cách ứng đối rất chính thống. Cho nên nàng ta nhất định sẽ dùng chủ lực ứng đối A Tín, nàng phải chia sẻ áp lực cho đại trưởng lão. Vì vậy đây là cơ hội cho ngươi, ngươi cắt vào hậu tâm Tô Phỉ là có thể công kích ảnh hưởng đại trưởng lão. Nhớ kỹ, một chiêu, chỉ có một chiêu. Không nên gần người, không nên lưu lực, công kích xong lập tức hồi triệt, không được do dự. Nhớ kỹ không?"

"Nhớ kỹ!" Tiểu Nhiên gật đầu lia lịa, người khác có lẽ sẽ nghi ngờ với chỉ lệnh như vậy, nhưng Tiểu Nhiên thì không.

Tiểu thư là nữ chiến thần đã từng đánh bại A Tín!

Tiểu Nhiên nóng lòng muốn thử: "Ta đi đây, tiểu thư!"

Nàng đã không còn kiên nhẫn, phía trước đánh đến mức kịch liệt như thế, nàng không thể tham chiến chính là đang bị dày vò.

"Chú ý an toàn." Thiên Huệ căn dặn.

Đường Thiên tỏ vẻ như thường, vừa rồi thần sắc mỉa mai của đại trưởng lão, hắn thấy rất rõ ràng. Nhưng mà song phương chỉ vừa mới bắt đầu đánh cờ, tựa như đại trưởng lão biết rõ hắn đang chờ đợi cơ hội đưa

ra một kích trí mạng, đại trưởng lão đã sớm chú ý tới sát chiêu trong tay Đường Thiên.

Điểm khác biệt chính là đại trưởng lão cảm thấy mình khống chế được cục diện, chỉ cần phòng bị đối phương đánh lén là được. Trong những người này duy nhất có thể tạo ra uy hiếp cho lão, đó là Đường Thiên.

Mà Đường Thiên cũng đang cho rằng phe mình chiếm cứ ưu thế, bởi vì hắn có đồng bạn, hơn nữa hắn tín nhiệm đồng bạn của mình.

Tiểu Nhiên xung phong không khiến cho đại trưởng lão quá chú ý, hiện tại hơn phân nửa tinh thần của lão ta đặt ở tù binh Hồn tướng của đối phương và phòng bị Đường Thiên. Đối với những Hồn tướng này lão đã sớm nhỏ dãi ba thước, không tiếc hi sinh Hồn tướng của phe mình để nỗ lực cướp đoạt quyền khống chế những Hồn tướng này. Chỉ là khiến lão ta bất ngờ chính là lực lượng của Ngủ Yên chi hải mạnh hơn lão ta tưởng tượng, lão ta không thể không tốn hao nhiều hơn lực lượng để áp chế Ngủ Yên chi hải.

Tiểu Nhiên xung phong phi thường thuận lợi, lực xung kích của nàng cường đại hơn A Tín nhiều, hơn nữa Hồn tướng cận vệ bên người nàng thực lực cũng cường đại hơn rất nhiều so với binh sĩ Hồn tướng phổ thông của Nam Thập Tự binh đoàn.

Quả nhiên, tất cả giống như tiểu thư dự liệu.

Nhìn thấy trận hình của Tô Phỉ bị A Tín kéo lệch, Tiểu Nhiên không có bất cứ do dự gì, dẫn cận vệ Hồn tướng, lặng lẽ mở một vòng lớn.

Khắp toàn bộ chiến trường, Tiểu Nhiên tựa như nhỏ bé trong suốt, không có ai chú ý nàng. Đối thủ của Tô Phỉ là A Tín, đại trưởng lão phòng bị chính là Đường Thiên, ngoại trừ Đường Thiên vậy cũng chỉ là Đỗ Khắc còn có chút uy hiếp, về phần Tiểu Nhiên, trong con mắt đại trưởng lão là kiện chiến lợi phẩm hoàn mỹ.

Khi Tiểu Nhiên dẫn cận vệ Hồn tướng đột nhiên đâm vào hậu tâm Tô Phỉ, đến gần đại trưởng lão, lúc này mới khiến cho Tô Phỉ và đại trưởng lão cảnh giác.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, Tiểu Nhiên đột nhiên hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng: "Sát!"

Trảm mã đao trong tay tụ tập lực lượng toàn thân, ầm ầm chém ra!

Ở phía sau nàng, một trăm hai mươi vị Hồn tướng đồng thời chém ra.

Một trăm hai mươi đạo đao mang chìm vào đao mang của Tiểu Nhiên, giống như một vầng trăng lạnh, bắn nhanh tới đại trưởng lão.

Nếu như Đường Nhất có mặt tại nơi đây, hắn nhất định sẽ nhận ra, đó là trọng mâu xung phong mà hắn rất am hiểu. Nhưng mà ở trong tay Tiểu Nhiên, chiêu trọng mâu xung phong này lại không có chút khí tức khói lửa nào.

Đao mang vẫy ra, Tiểu Nhiên nhớ kỹ tiểu thư căn dặn, nhìn cũng không nhìn, quay đầu cuồng chạy.

Sắc mặt Đại trưởng lão đột nhiên trầm xuống, công kích như vậy lão ta tự nhiên không để vào mắt, ở trong mắt lão, đám người Tiểu Nhiên tựa như con kiến hôi. Thế nhưng không ngờ, con kiến hôi vậy mà lại chủ động công kích lão, còn để bọn họ tiến tới khoảng cách gần như thế. Đúng vào thời khắc mấu chốt lão đang cướp đoạt quyền khống chế, đáng chết!

Phế vật Tô Phỉ này!

Đại trưởng lão đè nén nổi giận trong lòng, nhìn đạo đao mang giống vầng trăng lạnh kia, con mắt lão ta một mảnh băng hàn.

Lão ta vung cánh tay trái lên, đang chuẩn bị xuất thủ, bỗng nhiên thấy hoa mắt.

Là Đỗ Khắc vừa mới bò ra từ hố sâu, nhìn qua hơi thở thoi thóp lại đột nhiên xuất thủ.

Đại trưởng lão chỉ cảm giác mình như thể trong một thế giới kỳ quái, khắp nơi trước mắt đều là các loại quầng sáng đủ màu sắc, cái lỗ tai ông ông rền rĩ, các loại thanh âm kỳ quái tràn ngập lỗ tai lão ta.

Sắc mặt Đại trưởng lão đại biến, ảo cảnh!

Có thể lĩnh ngộ pháp tắc lĩnh vực, Đỗ Khắc sao là một người ngu ngốc? Vừa rồi thụ thương liền lập tức minh bạch mình sai lầm về sách lược, lực lượng trong cơ thể đại trưởng lão cực kỳ kinh khủng, mình cứng đối cứng với đối phương, đó là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Đã như vậy, sao không tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu?

Lực lượng trong cơ thể Đại trưởng lão tuy rằng kinh khủng, nhưng mà lão ta lĩnh ngộ pháp tắc không cao.

Hơn nữa Đỗ Khắc rất rõ ràng, mình hoàn toàn không cần biện pháp có lực sát thương, chỉ cần khiến đại trưởng lão phân thần.

Đỗ Khắc lập tức nghĩ đến ảo giác, một trong những biện pháp hữu dụng nhất đối với sơ học giả. Trình độ của Đỗ Khắc cao bao nhiêu, ảo giác mà hắn biết không chỉ liên quan đến quang pháp tắc, còn có cả thanh âm pháp tắc, không gian pháp tắc vân vân.

Đại trưởng lão lập tức trúng chiêu.

Hoàn toàn không có bất cứ phòng bị gì, đại trưởng lão thất kinh, vô thức ngăn cản ánh đao Tiểu Nhiên, vừa điên cuồng thúc đẩy Thánh viêm, thôn phệ pháp tắc liên quan tới ảo giác.

Vào thời điểm này, Đường Thiên cuối cùng động thủ, động tác hắn cực nhanh, không có bất cứ kẻ nào thấy rõ ràng.

Đại trưởng lão đột nhiên dừng lại động tác, chính giữa Quang Minh ấn ký trên trán lão ta đột nhiên có thêm một cái lỗ cỡ ngón tay.

Lão ta không chút động đậy, hỏa trụ Thánh viêm trên cánh tay phải phình cái vỡ tan.

Bang bang phanh!

Huyết kén quấn trên thân binh sĩ dồn dập tan vỡ.

Tô Phỉ dừng lại, Quang Minh ấn trên trán nàng bỗng nhiên phóng ra quang mang chói mắt, trán binh sĩ khác của Binh đoàn Hồn tướng Thánh viêm đều bùng lên quang mang, bọn họ như bị dính định thân pháp, đứng yên tại chỗ không động đậy.

Sắc mặt Đường Thiên bỗng nhiên đại biến: "Chạy mau!"

Đám người A Tín Đỗ Khắc trên chiến trường lập tức phản ứng, sắc mặt đại biến, xoay người bỏ chạy.

Đại trưởng lão không ngờ rằng, mình vậy mà lại thua ở trên tay một chiêu ảo giác, nhưng mà các ngươi cũng không thắng được...

Rõ ràng cảm thụ Thánh viêm trong cơ thể đang không khống chế được, lão ta muốn cất tiếng cuồng tiếu, nhưng thanh âm gì cũng thốt không nổi.

Oanh!

Một đoàn quang mang chói mắt tỏa ra từ phía sau mọi người, đám người Tô Phỉ còn không kịp nổ tung liền bị quang mang chói mắt thôn phệ.

Sắc mặt Đường Thiên đại biến, không chút do dự xòe rộng hai bàn tay, vô số pháp tắc tuyến đan xen trong không trung, chúng điên cuồng sinh trưởng tựa như dây leo, hóa thành một bức tường pháp tắc. Hắn thúc

đẩy Thức Tỉnh thần trang đến cực hạn, quang mang trong suốt theo pháp tắc sáng lên, bức tường ánh sáng dựng lên che ở phía sau bọn họ.

Đang cuồng chạy bỗng nhiên trong lòng Thiên Huệ có cảm ứng, đột nhiên quay đầu lại, khi nàng nhìn thấy Đường Thiên mở rộng hai tay bên trong bức tường ánh sáng, hệt như con bướm trong hổ phách, đầu nàng bùm một cái, toàn bộ huyết sắc trên mặt trong nháy mắt tuột đi không còn một mảnh.

"Không..."

Tiếng la tê tâm liệt phế bị vô tận quang mang thôn phệ.

[Tựa truyện bắt đầu dịch từ 1/4/2013 đến ngày 29/9/2015 vẫn còn khoảng năm chục chương 585-636 chưa được dịch. Nhóm dịch thay đổi nhóm trưởng rất nhiều lần Luyện Khí tiểu tử, Tuệ Hiền, ykzforever rồi tới bạn ducbv, nhiều lần đứt quãng một thời gian dài. Truyện được chuyển từ nhóm Phàm Nhân Tông ra nhóm Bất Bại Chiến thần rồi nhóm Chiến Thần. Hy vọng với tựa truyện tiếp theo, nhóm Chiến Thần hoạt động sôi nổi hơn, rút ngắn thời gian hoàn thành hơn.]

----- oOo -----

Năm năm sau.

Bây giờ Tinh Phong thành đã trở thành đầu mối then chốt liên thông Thiên lộ và Thánh Vực, phạm vi thành thị mở rộng ra không biết lớn hơn trước đây biết bao lần. Nhưng mà Tinh Phong thành chân chính phồn vinh có liên quan với nữ vương bệ hạ. Ba năm trước sau khi nữ vương bệ hạ thống nhất Thánh Vực Thiên lộ, bệ hạ liền di cư đến Tinh Phong thành.

Nghe nói bệ hạ lúc nhỏ đã từng lưu lại tại Tinh Phong thành, tình cảm đối với nơi đây thâm hậu.

Biệt cung của bệ hạ tại Tinh Phong thành là trên ngọn núi tại ngoài khu thành cũ, phong cảnh tại ngọn núi kia bình thường, không biết vì sao bệ hạ độc ái nơi này.

Thiên Huệ ngồi ở trên tảng đá, nâng cằm, nhìn xa xa. Năm đó mỗi đêm tối, hắn đều tới nơi này tu luyện cơ sở vũ kỹ. Trước lúc nàng ly khai Tinh Phong thành, cũng như vậy, ngồi ở trên tảng đá này, ngon lành mà nhìn hắn khua vẫy mồ hôi như mưa.

Nàng an tĩnh ngồi như thế, biết ánh nắng chiều đã bị đêm tối nuốt hết, nàng mới đứng dậy trở lại biệt cung.

An tĩnh ăn xong cơm tối, nàng như thường ngày, đi tới băng thất.

Bên trong Băng phòng, chỉ có một cái băng quan, một vị thiếu niên an tĩnh nằm ở bên trong.

Thiên Huệ an tĩnh mà nhìn kỹ cái khuôn mặt quen thuộc này, Đỗ Khắc nói trong cơ thể hắn còn lưu lại một tia sinh cơ, nàng đang đợi hắn tỉnh.

Cũng như thường ngày, nàng ôn nhu mà kể việc nhà: "Thiên ca ca, ngươi chừng nào thì tỉnh lại? Ngày mai là sinh nhật của ngươi rồi đấy, bọn họ đều sẽ đến đây a. Ngươi đã nhiều năm không thấy bọn họ rồi, hiện tại mọi người đều rất lợi hại a, ngươi mau mau tỉnh lại đi. Bằng không, ngày mai tiểu Húc Húc chắc chắn sẽ nói đánh ngươi thành như cẩu..."

Một thanh âm mơ hồ mang theo sự mờ mịt phẫn nộ vang lên trong băng quan.

"Đánh ta thành như cẩu? Mấy ngày không trừng trị, cái đứa này khẩu khí đã ngông cuồng như thế sao? Không được, cái khẩu khí này không thể nhịn..."

Thiên Huệ như dính phải định thân pháp.

Cảm nghĩ hoàn thành tác phẩm

▼

Cảm nghĩ hoàn thành tác phẩm

Mỗi khi ta đặt dấu chấm cho mỗi quyển sách là trong lòng tràn ngập cảm giác không muốn, có tiếc nuối cũng có cảm giác như trút xong gánh nặng, đôi khi còn cả những tâm tình khó mà tả được, chung quy là cảm khái.

Cảm khái bản thân tiếp tục viết xong một quyển.

Đoạn cuối không biết mọi người có thích không, cá nhân ta yêu thích, muốn nói gì cũng đã nói trong đó cả rồi. Nhìn lại, quyển này khó để bản thân thỏa mãn, ừ, nhiều chỗ chưa hài lòng. Viết gần mười năm rồi, những chỗ chưa hài lòng trước đây xoắn xuýt cũng thản nhiên chầm chậm chấp nhận, dù gì mình khá thật lòng, tận lực mà thôi.

Đại khái qua mấy năm quyển sách này vẫn còn có thể lưu ở bên trong trí nhớ, như là thiếu niên như thần lên lên lên, là gào thét vạn năm, là binh đoàn sinh tử không biết chúng ta sao ngủ yên được.

Ta nghĩ nhiều năm nữa chính mình hẳn là cũng sẽ không quên.

Hiện tại còn nhớ thời điểm tả gào thét vạn năm là ở phòng cà phê. Tả đến tâm tình của bản thân suýt chút nữa mất khống chế, cũng may cảm thấy quá nhiều người, chảy nước mắt quá mất mặt, cho nên cố nén.

Tả quyển sách này số lần cảm động nhiều nhất. Tuy rằng thường thường nhân vật chính chưa đóng, đây là chỗ ta khổ nhất não. Thế nhưng mỗi lần tả đến cảnh những tình cảm bạo phát, vẫn cảm động cho bọn họ như cũ.

Viết gần mười năm, đến hiện tại chi tiết trong mỗi quyển sách còn nhớ không nhiều.

Sư sĩ là chi tiết khi hô hấp, lúc đó rất đắc ý.

Tạp đồ ta nhớ rõ ràng nhất là địa phương có chút kỳ quái, là mới đầu Trần Mộ ở đô thị lành lạnh nhìn đường phố, sau đó cảm thấy mùa đông này lạnh hơn. Còn nữa "Cái tên Bạch tổng quản, ngươi từng nghe nói sao?", lúc này tả đoạn quá tinh.

Tu chân thế giới là Tiểu Vân Vũ quyết, lột da cương thi, tiểu nương, Đại sư huynh.

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết vì sao lại nói thế.

Hi vọng quyển sách này đã từng mang cho mọi người một chút cảm động và một đoạn thời gian tươi đẹp.

Liên quan tới sách mới, đã bắt đầu chuẩn bị và sẽ không quá muộn, tin tức cụ thể sẽ tuyên bố ở Xiao fang fang. Xiao fang fang sẽ tổ chức một vài hoạt động kí tên. Xin mọi người quan tâm tới Xiaofangfang1985

13.9.2015

Phương Tưởng